

QUẢN QUẢN HỮU YÊU

chọc tức
vợ yêu
mua 1 tặng 1

Chọc Tức Vợ Yêu - Mua Một Tặng Một

Quần Quần Hữu Yêu

Mục Lục

Giới Thiệu Tác Phẩm

Chương 1-50

Chương 51-100

Chương 101-150

Chương 151-200

Chương 201-250

Chương 251-300

Chương 301-350

Chương 351-400

Chương 401-450

Chương 451-500

Chương 501-550

Chương 551-600

Chương 601-650

Chương 651-700

Chương 701-750

Chương 751-800

Chương 801-850

Chương 851-900

Chương 901-950

Chương 951-1000

Chương 1001-1050

Chương 1051-1100

Chương 1101-1150

Chương 1151-1200

Chương 1201-1250

Chương 1251-1300

Chương 1301-1350

Chương 1351-1400

Chương 1401-1450

Chương 1451-1500

Chương 1501-1550

Chương 1551-1600

Chương 1601-1650

Chương 1651-1700

Chương 1701-1750

Chương 1751-1800

Chương 1801-1850
Chương 1851-1900
Chương 1901-1950
Chương 1951-2000
Chương 2001-2050
Chương 2051-2100
Chương 2101-2150
Chương 2151-2200

Chương 1-50

- Chương 1: Mang Thai Bảy Tháng
- Chương 2: Dã Chung Của Người Đàn Ông Lạ Mặt
- Chương 3: Thằng Bé Ở Quán Bar
- Chương 4: Cứu Được Bánh Bao Nhỏ
- Chương 5: Tìm Thấy Tiểu Thiếu Gia Rồi
- Chương 6: Tiểu Thái Tử Gia Kim Quang Lấp Lánh
- Chương 7: Bánh Bao Lớn Muốn Lấy Thân Báo Đáp
- Chương 8: Ngài Không Phải Là Gay Sao?
- Chương 9: Không Phải Đến Thử Vai Nữ Chính
- Chương 10: Bánh Bao Nhỏ Nổi Giận
- Chương 11: Bánh Bao Lớn Kèm Bánh Bao Nhỏ
- Chương 12: . Ngủ Lại Qua Đêm
- Chương 13: Nuôi Trẻ Con Thật Không Dễ
- Chương 14: Dễ Bùng Cháy Lắm Đó!
- Chương 15: Muốn Ngủ Với Tôi Nhưng Không Muốn Gả Cho Tôi?
- Chương 16: Quả Nhiên Là Con Trai Anh
- Chương 17: Giục Cưới
- Chương 18: Con Dâu Trong Tầm Mắt
- Chương 19: Hai Ông Bà Sợ Ngây Người
- Chương 20: Bạn Trai Cũ Trái Rộng Giới Giải Trí
- Chương 21: Tiểu Bảo Đại Náo Thiên Cung
- Chương 22: Vội Vã Gọi Chi Viện
- Chương 23: Giận Quá Khiêu Khích Đại Boss
- Chương 24: Hồ Lô Oa, Hồ Lô Oa
- Chương 25: Thế Là Ở Chung Luôn Rồi Sao?
- Chương 26: Ninh Tịch, Chúng Ta Vẫn Còn Nhiều Thời Gian
- Chương 27: Trường Phái Dã Thú
- Chương 28: Tổng Tài Bá Đạo
- Chương 29: Bà Chủ Tương Lai
- Chương 30: Lễ Bầm Máu
- Chương 31: Cô Có Hỏa Nhãn Kim Tinh Đó Hả!!!
- Chương 32: Đám Bạn Trai Cũ Phiền Toái
- Chương 33: Muốn Phủng Sát Bà À
- Chương 34: Đúng Là Một Màn Diễn Cha Hiền Con Hiếu Hay Ho
- Chương 35: Người Thiếu Niên Năm Đó Đã Không Còn Nữa Rồi
- Chương 36: Là Vị Thần Tài Phương Nào Đây?

Chương 37: Vào Nhà Vệ Sinh Nữ Tìm Người
Chương 38: Anh Là Đại Ma Vương
Chương 39: Chả To Chút Nào
Chương 40: Bảo Bối, Thật Muốn Gả Cho Em
Chương 41: Còn Muốn Nữa Không?
Chương 42: Chúc Ngủ Ngon, Cô Gái Của Tôi!
Chương 43: Cẩn Thêm Phát Nữa
Chương 44: Kỹ Năng Tán Gái Thức Tỉnh
Chương 45: Cách Báo Đáp
Chương 46: Con Đúng Là Thiên Sứ Của Cô
Chương 47: Hoa Hồng Đỏ ùn ùn Kéo Đến
Chương 48: Đám Bạn Trai Cũ Muốn Hại Trầm
Chương 49: Tiểu Thiếu Gia Thích Làm Nước Ép
Chương 50: Sa - Lang - Hei - Yo!

Chương 51-100

- Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ
- Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương
- Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?
- Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu
- Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái
- Chương 56: Đánh Vào Bạch Băng
- Chương 57: Thốn Cực Kỳ!
- Chương 58: Thiết Mã Băng Nhập Mộng
- Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng
- Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm
- Chương 61: Cháu Ngoan Của Bà!
- Chương 62: Đây Đây! Hôn Vào Đây Đây!
- Chương 63: Đại Chiến Ba Trăm Hiệp
- Chương 64: Vị Khách Lúc Nửa Đêm
- Chương 65: Cuộc Gặp Mặt Không Thể Tưởng Tượng Nổi
- Chương 66: Cô Đã Nói Tối Nay Ở Với Tôi
- Chương 67: Nụ Hôn Dưới Trăng
- Chương 68: Giận Cực Kỳ Nhưng Vẫn Phải Mỉm Cười
- Chương 69: Đẹp Trai Đến Chân Mềm Nhũn
- Chương 70: Tận Lực Phối Hợp Diễn?
- Chương 71: Ác Bá Cường Đoạt Tiểu Bạch Hoa
- Chương 72: Cả Quá Trình Đều Bị Tôi Chèn Ép
- Chương 73: Tiếp Tục Đi, Đừng Dừng Lại Mà
- Chương 74: Cảm Giác Cả Người Như Bị Bòn Rút
- Chương 75: Mỹ Nhân Ké?
- Chương 76: Chị Dâu Uy Vũ Bá Đạo!
- Chương 77: Thật Muốn Lừa Về Nhà
- Chương 78: Sợ Tôi Thành Mợ Của Ông Sao?
- Chương 79: Cái Tai Thỏ Siêu Dễ Thương
- Chương 80: Không Nói Lời Nào Liền Quẹt Thở
- Chương 81: Nai Con Hôn Mê
- Chương 82: Cô Rất Muốn Rời Đi?
- Chương 83: Bị Hôn Tỉnh
- Chương 84: Chẳng Lẽ Là Mộng Du?
- Chương 85: Chung Chấn Chung Gối
- Chương 86: Để Cho Bão Táp Tới Mãnh Liệt Hơn Đi

- Chương 87: Anh Cần Một Người Phụ Nữ
Chương 88: Bá Vương Hoa
Chương 89: Kịch Hay Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu Thôi
Chương 90: Cos Tiểu Bạch Hoa
Chương 91: Phản Kích Tới Cùng
Chương 92: Đồng Đội Heo
Chương 93: Thanh Giả Tự Thanh
Chương 94: Không Khắc Chế Nỗi Lửa Tình
Chương 95: Trực Tiếp Lãnh Hậu Quả
Chương 96: Bà Còn Nói Không Có Gì Mờ Ám Với Anh Ta
Chương 97: Là Cô Ấy Theo Đuổi Tôi
Chương 98: Bệnh Của Tôi Chỉ Em Có Thể Chữa
Chương 99: Sáng Sớm Đã Đập Cửa Sổ
Chương 100: Lòng Của Chị Đây Là Biển Khơi

Chương 101-150

- Chương 101: Hoàng Tử Cá Chép
- Chương 102: Thiên Kim Hay Là Tiểu Tam?
- Chương 103: Chó Điên Cắn Người Thì Chó Sai Hay Người Sai?
- Chương 104: Ai Chả Có Chút Chuyện Không Thể Lộ Ra Được Ánh Sáng
- Chương 105: Mua Đồ Cho Bánh Bao Nhỏ
- Chương 106: Gặp Phải "Cực Phẩm"
- Chương 107: Khi Đàn Ông Yêu
- Chương 108: Không Cần Mặc Quần Áo Đâu
- Chương 109: Đừng Đưa Đàn Ông Về Nhà
- Chương 110: Có Thể Làm Chú Rể Luôn Được Rồi Đó
- Chương 111: Giết Hết Đám Chó Phụ Bạc Trong Thiên Hạ
- Chương 112: Chị Dâu Thật Nghịch Thiên
- Chương 113: Thời Hạn Ba Tháng
- Chương 114: Dù Sao Thì Cũng Là Tôi Cường Hôn Ông
- Chương 115: Sự Bình Yên Trước Con Bão
- Chương 116: Phải Hôn Thật Thì Cứ Hôn Thôi!
- Chương 117: Muốn Nghịch Thiên Mà!
- Chương 118: Gặp Lại Bạn Trai Cũ
- Chương 119: Cùng Ngày Sinh Nhật
- Chương 120: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn
- Chương 121: Xông Nhầm Vào Đại Hội Phú Hào?
- Chương 122: Cả Đời Làm Chỗ Dựa Cho Em
- Chương 123: Nụ Hôn Tuyên Thệ Chủ Quyền
- Chương 124: Ngu Hết Thuốc Chữa
- Chương 125: Bánh Bao Nhỏ Tức Giận
- Chương 126: Mỗi Ngày Đều Yêu Thêm Một Chút
- Chương 127: Làm Cái Gì Cũng Được
- Chương 128: Thật Là Đau Mắt
- Chương 129: Giống Như Yêu Tinh
- Chương 130: Ta Chết Rồi Thì Cần Gì Phải Sợ Thế Gian Này Hủy Diệt
- Chương 131: Ngoài Ý Muốn Hay Là Có Người Cố Ý
- Chương 132: Đây Chính Là Cha Mẹ Của Cô?
- Chương 133: Tôi Lựa Chọn Làm Theo Ý Mình
- Chương 134: Đổi Đồ Ngủ, Rải Cánh Hoa
- Chương 135: Chuẩn Bị Một Người Phụ Nữ
- Chương 136: Chẳng Lẽ Người Trong Phòng Là ...

- Chương 137: Sắp Điên Rồi
- Chương 138: May Mà Là Anh
- Chương 139: Không Tức Là Sắc, Sắc Tức Là Không
- Chương 140: Mau Giúp Tôi Một Chút
- Chương 141: Lỡ Tôi Bộc Phát Thú Tính Thì Sao?
- Chương 142: Lăn Giường Cái Quần
- Chương 143: Có Còn Tử Tế Trò Truyện Được Tiếp Không Đây?
- Chương 144: Không Có Ai Tốt Hơn Cô Cả
- Chương 145: Làm Fan Nào Tàn Của Em
- Chương 146: Không Thể Chịu Nỗi Sợ Trêu Chọc Của Anh
- Chương 147: Tiểu Bảo Phá Nhà
- Chương 148: Ôm Tôi Đi
- Chương 149: Tư Thế Kabe-don Tiêu Chuẩn
- Chương 150: Sinh Nhật Lãng Mạn Nhất

Chương 151-200

- Chương 151: Thương Còn Không Đủ
- Chương 152: Mở Ra Chương Trình Bám Đuôi
- Chương 153: Trừ Khi Cô Ra Nổi Giá
- Chương 154: Chị Hai À, Xin Chị Bình Tĩnh Lại Đi
- Chương 155: Quá Ác Độc
- Chương 156: Sờ Tay Đầu Đấy?
- Chương 157: Võ Mông Ngựa Thất Bại
- Chương 158: Cách Xa Tôi Ra Một Chút
- Chương 159: Cô Cho Rằng Tôi Là Người Nguy Hiểm?
- Chương 160: Tôi Gấp Cho Anh Ăn Nhé
- Chương 161: Không Coi Anh Như Một Người Đàn Ông
- Chương 162: Woa, Vợ Mình Thật Đáng Yêu
- Chương 163: Khẩu Vị Của Anh Không Nặng Như Vậy
- Chương 164: Có Ăn Được Không?
- Chương 165: Không Hồ Là Đại Ma Vương
- Chương 166: Biện Pháp Nhanh Hơn
- Chương 167: Lương Tình Tương Duyệt
- Chương 168: Thương Cô Ấy Nhiều Thêm Chút Nữa
- Chương 169: Thật Muốn Trộm Về Nhà
- Chương 170: Sao Có Thể Là Ninh Tịch
- Chương 171: Nàng Công Chúa Đẹp Nhất
- Chương 172: Trò Giỏi Hơn Thầy
- Chương 173: Phổ Cập Giáo Dục
- Chương 174: Kinh Hoàng Lúc Nửa Đêm
- Chương 175: Rốt Cuộc Cũng Xuất Hiện
- Chương 176: Tôi Muốn Đổi Công Ty
- Chương 177: Nghịch Chuyển Bất Ngờ
- Chương 178: Kim Chủ Của Ninh Tịch?
- Chương 179: Người Này Tính Hướng Không Rõ của Ninh Tịch?
- Chương 180: Bán Mình Cho Anh, Thay Anh Kiếm Tiền
- Chương 181: Chưa Bao Giờ Từng Hối Hận
- Chương 182: Bởi Vì Không Quan Tâm
- Chương 183: Gái Đã Có Chồng
- Chương 184: Cuộc Hẹn Đặc Biệt
- Chương 185: Cả Nhà Cùng Đẹp
- Chương 186: Biệt Danh Ngọt Ngào

Chương 187: Món Hàng Chuyên Phát Nhanh Thần Bí
Chương 188: Cô Thích Kiều Này?
Chương 189: Tạp Dề
Chương 190: Muốn Làm Một Vợ Một Người
Chương 191: Có Ăn Là Tốt Rồi
Chương 192: Chị Dâu Tương Lai Của Tôi
Chương 193: Em Rời Đi Thì Tôi Phải Làm Sao?
Chương 194: Ngày Đầu Tiên Đi Làm
Chương 195: Không Thể Yêu
Chương 196: Hoàn Toàn Bùng Nổ
Chương 197: Rõ Ràng Người Háo Sắc Là Anh
Chương 198: Cậu Ấy Hôn Bà Ngay Trước Mặt Tôi
Chương 199: Không Chỉ Là Quan Tâm
Chương 200: Trúng Đạn

Chương 201-250

- Chương 201: Ngủ Ngon, Tôi Yêu Em
- Chương 202: Trận Thế Kinh Người
- Chương 203: Cú Lộn Ngược Dòng Ngoạn Mục
- Chương 204: Đương Nhiên Là Có Mọi Quan Hệ Đặc Biệt Rồi
- Chương 205: Giúp Boss Kiếm Thật Nhiều Tiền
- Chương 206: Vạch Trần Chân Tướng
- Chương 207: Anh Còn Có Thể Tiếp Tục Tin Em Được Không?
- Chương 208: Tôi Thả Thính Chỗ Nào?
- Chương 209: Cái Gọi Là Lấy Thân Báo Đáp
- Chương 210: Tôi Động Lòng Với Anh Ấy Rồi
- Chương 211: Bà Muốn Tiến Tới Với Anh Ta?
- Chương 212: Chẳng Lẽ Là Bạn Trai Cũ?
- Chương 213: Hay Là Chọn Lọc Cảnh Lẽ Đi!
- Chương 214: Cảm Giác Xong Đòi Rồi
- Chương 215: Tiểu Bảo Nổi Giận
- Chương 216: Nói Lại Tình Xưa
- Chương 217: Còn Có Thể Xấu Xa Hơn Nữa Đó Nha
- Chương 218: Có Thể Muốn Làm Gì Thì Làm ???
- Chương 219: Sắc Đẹp Khiến Người Ta Lú Lẫn
- Chương 220: Có Muốn Ra Ngoài Lượn Không
- Chương 221: Ai Hẹn Hò Với Ông
- Chương 222: Giả Vờ Thất Bại
- Chương 223: Không Nhìn Rõ Là Người Hay Là Chó
- Chương 224: Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 225: Khiêu Khích Thất Bại
- Chương 226: Tại Sao Tất Cả Mọi Người Đều Giúp Đỡ Anh
- Chương 227: Tôi Rất Nhớ Cô
- Chương 228: Để Cho Tôi Ôm Một Lúc
- Chương 229: Quả Nhiên Là Không Đâu Được Với Anh Ấy
- Chương 230: Mặt Đầy Thức Ăn Cho Chó
- Chương 231: Phá Vỡ Sự Sùng Bái Đối Với Đại Ma Vương
- Chương 232: Không Ra Tay Thì...
- Chương 233: Một Mình Vui Không Bằng Mọi Người Đều Vui
- Chương 234: Bảo Vệ Tình Yêu Cùng Chính Nghĩa
- Chương 235: Rõ Ràng Là Vết Hôn!
- Chương 236: Áp Đảo

Chương 237: Đưa Tiêu Bảo Qua

Chương 238: Cô Ấy Rất Tốt

Chương 239: Cô Nam Quả Nữ?

Chương 240: Đồng Phục Tình Thú

Chương 241: Dạy Đại Ma Vương Tán Gái

Chương 242: Vậy Thì Nhỏ Luôn Củ Cải Đó Đi

Chương 243: Dùng Cái Này Để Dỗ Con Gái Vậy Thì Nhỏ Luôn Củ Cải Đó Đi

Chương 244: Tát Vào Mặt

Chương 245: Thế Này Là Định Tỏ Tình À?

Chương 246: Hôn Sâu

Chương 247: Không Ngờ Lại Dùng Mỹ Nhân Kế!

Chương 248: Rõ Ràng Là Một Học Bá

Chương 249: Sắc Đẹp Hại Chết Người!

Chương 250: Làn Đầu Giao Tranh

Chương 251-300

- Chương 251: Chỗ Dừa Của Tô Dĩ Mạt
- Chương 252: Sao Có Thể Như Vậy! Lại Ngược Cầu Rồi!
- Chương 253: Tôi Chỉ Chống Lưng Cho Minh Em Thôi!
- Chương 254: Bây Giờ Là Bao Nhiêu Phần Trăm?
- Chương 255: Ai Nói Là Người Yêu Cũ
- Chương 256: Ta Là Người Đàn Ông Của Nàng
- Chương 257: Kỹ Năng Biến Thái
- Chương 258: Luyện Như Thế Nào Để Thành Một Đời Yêu Phi?
- Chương 259: Thật Đáng Sợ!
- Chương 260: Tiêu Chuẩn Kén Chồng Của Ninh Tịch
- Chương 261: Đêm Ngược Thời Gian Đại Ma Vương Nổi Giận
- Chương 262: Nhỏ Củ Cải?
- Chương 263: Tôi Với Anh Ta Có Fan Cp?
- Chương 264: Dự Cảm Bất Thường...
- Chương 265: Đại Ma Vương Giá Lâm!
- Chương 266: Móa! Thế Mà Lại Là Cảnh Hôn!!!
- Chương 267: Bầu Không Khí Căng Thẳng
- Chương 268: Rốt Cuộc Bà Có Hôn Hay Không Đây?
- Chương 269: Núi Băng Đại Ma Vương Là Quả Bom Di Động
- Chương 270: Nụ Hôn Mất Lý Trí
- Chương 271: Người Mà Tôi Yêu Thương Không Thể Thay Thế Được
- Chương 272: Xong Trận Rồi!
- Chương 273: Lại Một Thăng
- Chương 274: Đêm Nay Có Hẹn
- Chương 275: Tiểu Bảo Không Vui
- Chương 276: Anh Tịch Của Em Thật Đẹp Trai!
- Chương 277: Khôi Phục Trạng Thái Tốt Nhất
- Chương 278: Tiểu Bảo Thật Ngoan!
- Chương 279: Không Có Chị Dâu, Cuộc Sống Chả Khác Gì Cỏ Dại
- Chương 280: Đứa Trẻ Không Mẹ Giống Như Cỏ Dại
- Chương 281: Thay Phiên Nhau Dễ Tiểu Bảo
- Chương 282: Tâm Bệnh Thì Cần Tâm Dược
- Chương 283: Cô Lại Mà Cấn Tôi Này
- Chương 284: Phong Cách Chuyển Đổi Quá Nhanh
- Chương 285: Em Thật Sự Rất Nhớ Anh!
- Chương 286: Vẫn Luôn Thông Minh Như Vậy

- Chương 287: Chỉ Có Con Mới Có Thẻ Bảo Vệ Cô Ấy
- Chương 288: Mang Tiêu Bảo Đi
- Chương 289: Ước Hẹn Lúc Nửa Đêm
- Chương 290: Vừa Có Thẻ Làm Mẹ Vừa Có Thẻ Làm Cha
- Chương 291: Vợ Tôi Là Đại Mỹ Nhân
- Chương 292: Bảo Bồi Của Cô
- Chương 293: Bánh Bao Nhỏ Dại Ra
- Chương 294: Cuộc Giằng Co Giữa Cha Và Con
- Chương 295: Ngây Ra Tại Chỗ
- Chương 296: Hôn Hai Cái
- Chương 297: Sờ Bàn Tay Nhỏ Bé Dưới Gầm Bàn
- Chương 298: Cuối Cùng Cũng Ăn Được Cải Trắng Rồi
- Chương 299: Chống Lại Cám Dỗ
- Chương 300: Bình Chữa Cháy Cấp Thần

Chương 301-350

- Chương 301: Chẳng Có Gì Mà “Thom Thom” Không Thể Giải Quyết Được Cả
- Chương 302: Đại Ma Vương Đáng Yêu Chết Mất!
- Chương 303: Mắc Bẫy Rồi!
- Chương 304: Toàn Là Bẫy Nhau
- Chương 305: Nhốt Em Cả Đồi
- Chương 306: Hợp Hôn Mối Hờn
- Chương 307: Em Chắc Thứ Đây Là Của Tôi Chứ?
- Chương 308: Để Cậu Ấy Ngủ Một Lát Đi
- Chương 309: Cách Duy Nhất Có Thể Báo Đáp Anh
- Chương 310: Quả Nhiên Làm Chuyện Xấu Rồi
- Chương 311: Cô Yêu Anh Ta
- Chương 312: Mơ Ước Của Mỗi Người Phụ Nữ
- Chương 313: Phiền Toái Tự Tìm Tới Cửa
- Chương 314: Váy Dạ Hội Hoa Lệ
- Chương 315: Hàng Via Hè Giá Rẻ
- Chương 316: Phân Biệt Thật Giả
- Chương 317: Tất Cả Đều Là Hàng Thật!
- Chương 318: Đồ Lừa Đảo
- Chương 319: Không So Sánh Sẽ Không Tôn Thương
- Chương 320: Kẻ Thù Của Kẻ Thù Chính Là Bạn
- Chương 321: Có Một Tin Tức Tốt
- Chương 322: Cứ Om Láy Cái Nhà Vệ Sinh Không Chịu Ra À?
- Chương 323: Cẩn Chết Cô Ta Cho Tôi
- Chương 324: Ba Cũng Nhớ Cô Ấy
- Chương 325: Giám Sát
- Chương 326: Hẹn Hò Với Bánh Bao Nhỏ
- Chương 327: Cách Chung Sống Đặc Biệt
- Chương 328: Cô Ấy Dạy Cũng Tốt Chứ?
- Chương 329: Chỉ Cần Cô Thích
- Chương 330: Đại Thiếu Gia Về Rồi
- Chương 331: Em Đang Lo Lắng Cho Tôi Sao?
- Chương 332: Vua Ng Địch Thực!
- Chương 333: Phát Hiện Bất Ngờ
- Chương 334: Điều Chỉnh Cảnh Quay
- Chương 335: Trúng Tà À?

Chương 336: Thương Hương Hay Tiếc Ngọc Là Chuyện Của Tôi
Chương 337: Hiếm Khi Được Thư Giãn
Chương 338: Mùi Vị Mê Người
Chương 339: Mỹ Nhân Kế!
Chương 340: Nhìn Nào Tàn Làm Màu
Chương 341: Đại Ma Vương Lên Sân Khấu
Chương 342: Cô Ấy Là Người Trong Lòng Tôi
Chương 343: Hộ Thê Cuồng Ma
Chương 344: Tôi Nay Em Rất Đẹp
Chương 345: Darling, Ngoan Ngoãn Một Chút
Chương 346: Bức Thư Tình Kỳ Quặc
Chương 347: Bí Mật
Chương 348: Thiên Hạ Đóng Máy Rồi!
Chương 349: Bức Thư Tình Đầy Ma Tính
Chương 350: Trăm Sẽ Đánh Chiếm Giang Sơn Này Cho Nàng

Chương 351-400

- Chương 351: Thực Thần William Fei
- Chương 352: Trịnh Trọng Cầu Hôn
- Chương 353: Món Quà Tặng Kèm Hấp Dẫn Nhất
- Chương 354: Đồ Ăn Ngon Lại Có Thêm Trai Đẹp
- Chương 355: Đủ Kinh Hy Cũng Đủ Ngoài Ý Muốn
- Chương 356: Vì Ninh Tiểu Thư Mà Chuẩn Bị
- Chương 357: Đầu Bếp Chính Tối Nay Là Ai?
- Chương 358: Bóp Tím Cả Đùi
- Chương 359: Ngàn Vạn Lần Đừng Xảy Ra Cái Gì Ngoài Ý Muốn
- Chương 360: Ninh Tiểu Thư Xinh Đẹp Tôn Quý
- Chương 361: Đồ Ngọt Dành Riêng...
- Chương 362: Thực Ra Cũng Dễ Thương Lắm Mà
- Chương 363: Rốt Cuộc Ai Mới Là Nhân Vật Chính!?
- Chương 364: Một Cuộc Điện Thoại
- Chương 365: Tối Nay Thuộc Về Em
- Chương 366: Khơi Mào Tranh Chấp
- Chương 367: Củ Cải Hay Cải Xanh?
- Chương 368: Để Tôi Với Anh Diễn Mồi Tới Nhé
- Chương 369: Xuất Thần Nhập Hóa Chân Chính
- Chương 370: Ninh Tịch Quả Đúng Là Quá Trâu Bò
- Chương 371: Ai Đã Giải Vây Cho Cô?
- Chương 372: Trận Đấu Thế Kỷ
- Chương 373: Giọt Nước Cũng Không Lọt
- Chương 374: Trở Thành Trò Cười Cho Thiên Hạ
- Chương 375: Khó Phân Cao Thấp
- Chương 376: Tiểu Tịch Tịch! Cô Hot Rồi!
- Chương 377: Lục Cải Xanh Và Y Củ Cải
- Chương 378: Tối Nay Không Thở Ngủ Được
- Chương 379: Tối Nay Đại Tiểu Thư Chịu Ủy Khuất
- Chương 380: Tai Tinh Hay Là Phúc Tinh?
- Chương 381: Hành Động Kỳ Quái
- Chương 382: Không Phải Nội Gian, Mà Là Nằm Vùng!
- Chương 383: Tiểu Bảo Không Phải Là Đàn Ông
- Chương 384: Không Đi Học Nữa! Không Thích Nữa!
- Chương 385: Ba Quá Xấu Xa
- Chương 386: Tâm Tình Của Người Mẹ

- Chương 387: Kỹ Năng Của Đại Ma Vương Thăng Cấp Rồi!
Chương 388: Một Cái Ôm!
Chương 389: Cặp Mắt Chó Của Tôi, Vừa Chữa Xong Lại Mù Rồi!
Chương 390: Phong Thái Của Nữ Chủ Nhân
Chương 391: Cô Ấy Chính Là Ninh Tịch
Chương 392: Yêu Cầu Này Không Quá Đáng Chứ?
Chương 393: Mang Tiếng Tiều Nhân Vô Sĩ
Chương 394: Tôi Đã Trở Lại
Chương 395: Quả Nhiên Rất Thông Minh!
Chương 396: Cô Nhìn Đến Nghiện
Chương 397: Thật To Gan
Chương 398: Cởi Quần Áo
Chương 399: Dù Sao Tôi Cũng Mù
Chương 400: Còn Ngại Không Đủ Mất Mặt Sao

Chương 401-450

- Chương 401: Không Đoán Được Kết Thúc
- Chương 402: Tôi Là Con Gái Đây
- Chương 403: Bước Lên Đỉnh Cao Cuộc Đời
- Chương 404: Cái Vị Còn Trên Cả Lục Cảnh Lễ Kìa
- Chương 405: Cái Kịch Bản Này Thật Kịch Thích!
- Chương 406: Trêu Gái Gheo Trai, Gì Chị Cũng Chơi!
- Chương 407: Không Ngờ Giọng Boss Lại Dịu Dàng Như Vậy
- Chương 408: Có Hẹn Với Giai Nhân
- Chương 409: Đại Ma Vương Đột Nhiên Trở Mặt
- Chương 410: Lại Quyến Rũ Tôi! Anh Lại Quyến Rũ Tôi!
- Chương 411: Nơi Đại Ma Vương Đã Từng Ngủ?
- Chương 412: Nụ Hôn Trong Mơ
- Chương 413: Về Nhà Cùng Tôi
- Chương 414: Không Kịp Đề Phòng Bị Thức Ăn Cho Chó Ném Cho Đầy Mặt
- Chương 415: Ngày May Mắn Của Tôi
- Chương 416: Không Nhịn Được Muốn Nhào Vào Thì Phải Làm Sao
- Chương 417: Lúc Chửi Người Rất Đáng Yêu
- Chương 418: Vì Một Nụ Cười Của Mỹ Nhân
- Chương 419: Lại Xảy Ra Chuyện
- Chương 420: Thử Chút Mỹ Nhân Kế
- Chương 421: Đánh Gục Đại Boss
- Chương 422: Nhiệm Vụ Đặc Biệt
- Chương 423: Bất Tự Của Ninh Tịch
- Chương 424: Số Mệnh Này...
- Chương 425: Phúc Vận Song Toàn
- Chương 426: Đủ Để Đập Phá Một Trận
- Chương 427: Quan Trọng Là Ở Tấm Lòng
- Chương 428: Bà Chủ Tương Lai Của Lục Thị
- Chương 429: Không Có Tiền Còn Muốn Phồng Má Giả Là Người Mập
- Chương 430: Người Tình Của Chú Bị Chó Cắn Kìa!
- Chương 431: Nói Tốt Vài Câu Với Lục Tổng
- Chương 432: Nịnh Hót Cấp Thần
- Chương 433: Ngài Hải Lòng Là Được
- Chương 434: Có Thể Phục Vụ Ngài Là Vinh Hạnh Của Tôi
- Chương 435: Không Coi Ra Gì
- Chương 436: Đếm Tội Mà Phạt

Chương 437: Boss Để Tôi Đến Bảo Vệ Cô
Chương 438: Chẳng Lẽ Có Liên Quan Đến Ys?
Chương 439: Làm Việc Cẩn Thận
Chương 440: Bỏ Chết Cũng Phải Kéo Theo Mày!
Chương 441: Trò Chơi Thú Vị
Chương 442: Vào Từ Lúc Nào Vậy?
Chương 443: Thế Nào? Tôi Nói Có Đúng Không?
Chương 444: Đừng Có Kết Luận Vội
Chương 445: Đổi Cách Chơi Khác
Chương 446: Tôi Cũng Có Quy Tắc Của Tôi
Chương 447: Kỹ Thuật Bắn Súng?
Chương 448: Tốc Độ Tay Của Cô Quá Nhanh
Chương 449: Đừng Sợ, Tôi Đã Ở Đây Rồi
Chương 450: Giả Heo Ăn Boss

Chương 451-500

- Chương 451: Họ Vân Kia, Anh Là Con Rùa Đen Khốn Kiếp!
- Chương 452: Chỉ Vì Một Người Đàn Bà
- Chương 453: Tiểu Sư Muội Thân Ái
- Chương 454: Tâm Phục Khẩu Phục
- Chương 455: Rõ Ràng Là Đại Ma Vương Quá Đen
- Chương 456: Có Nhớ Ba Ba Hay Không
- Chương 457: Con Trai Lớn Khó Giữ
- Chương 458: Chưa Đến Cuối Cùng Cái Gì Cũng Có Thể Xảy Ra
- Chương 459: Tạo Hình Điên Cuồng
- Chương 460: Bắt Đầu Casting
- Chương 461: Tình Thế Bất Buộc
- Chương 462: Ninh Tịch Lên Sàn
- Chương 463: Nhất Thời Quên Mất Phải Nói Gì
- Chương 464: Vô Cùng Thích Hợp Với Chủ Đề
- Chương 465: Bị Hấp Dẫn Sâu Sắc
- Chương 466: Cuộc Hợp Tác Không Gì Tốt Đẹp Bằng
- Chương 467: Để Làm Màu
- Chương 468: Tới Thăm Một Người
- Chương 469: Vị Khách Không Mời
- Chương 470: Năm Không Cũng Trúng Đạn
- Chương 471: Giăng Co
- Chương 472: Em Zai, Muốn Máy Phát Không?
- Chương 473: Anh Đây Là Gà Quay Đẹp Zai
- Chương 474: Cái Hải Hước Của Tao Mà Ý Đéo Hiểu Đâu
- Chương 475: Đội Trưởng Thô Bỉ
- Chương 476: Lão Đại Củi Mực
- Chương 477: Mặc Đồ Con Gái Dễ Thương Quá
- Chương 478: Tiểu Bạch Thỏ Là Ai?
- Chương 479: Biết Tỷ Hiểu Đệ Nhất
- Chương 480: Càng Khiến Ông Ta Rung Động Hơn
- Chương 481: Cảm Giác Giàu Sau Một Đêm
- Chương 482: Bị Sức Hút Của Người Nào Đó Mê Hoặc
- Chương 483: Tại Sao Cứ Nhìn Chằm Chằm Vào Tôi?
- Chương 484: Bọn Chúng Ăn Trộm Con Của Tôi
- Chương 485: Vườn Xuân
- Chương 486: Cậu Tắm Xong Chưa

- Chương 487: Tôi Tới Sân Bay Đón Em
- Chương 488: Bà Chủ Dẫn Theo Một Tên Lạ Mặt Trở Về
- Chương 489: Chẳng Lẽ Là... Bà... Xã?
- Chương 490: Chắc Không Phải Đang Ghen Đáy Chứ?
- Chương 491: Xông Tới Hôn Một Cái
- Chương 492: Có Phải Tiểu Bảo Xảy Ra Chuyện Gì Hay Không?
- Chương 493: Bệnh Cũ Của Tiểu Bảo Tái Phát
- Chương 494: So Với Tưởng Tượng Còn Nghiêm Trọng Hơn
- Chương 495: Cho Ninh Tịch Tới Thử Xem
- Chương 496: Nhẹ Nhàng Ôm Bánh Bao Nhỏ Vào Lòng
- Chương 497: Mẹ Yêu Con, Mẹ Rất Yêu Con
- Chương 498: Vẫn Là Không Thở Rời Ninh Tịch
- Chương 499: Cô Gái Này Có Thể Bảo Vệ Tiểu Bảo Của Chúng Ta
- Chương 500: Là Mẹ Của Tiểu Bảo, Vợ Của Con

Chương 501-550

- Chương 501: Tiểu Bảo Làm Sao Vậy!!!
- Chương 502: Tay Nghề Của Đại Ma Vương Rất Tuyệt
- Chương 503: Không Cho! Tiểu Bảo Là Của Tôi!
- Chương 504: Tiểu Bảo Mở Miệng Nói Chuyện Rồi!!!
- Chương 505: Âm Thanh Của Tự Nhiên
- Chương 506: Bánh Bao Nhà Tôi Đáng Yêu Quá!
- Chương 507: Trẻ Con Có Mẹ Đều Là Bảo Bối
- Chương 508: Dụ Dỗ Bánh Bao Nhỏ Nói Chuyện
- Chương 509: Con Đưa Tiểu Bảo Đi Đi
- Chương 510: Thật Tốt Quá! Ba Ba Tặng Mình Cho Cô Tiểu Tịch Rồi!
- Chương 511: Có Thể Ở Lại Sao?
- Chương 512: Không Kim Lòng Được Mà Đến Gần
- Chương 513: Không Thể Tự Kiểm Chế
- Chương 514: Y Củ Cải Rốt Cuộc Muốn Làm Cái Gì?
- Chương 515: Tôi Có Nên Cầu Hôn Hay Không?
- Chương 516: Ôm Một Cái Đã
- Chương 517: Liên Minh Cha Và Con
- Chương 518: Tiểu Thái Tử Thật Đẹp Trai, Thật Đáng Yêu
- Chương 519: Mẹ Ruột Là Ai?
- Chương 520: May Mà Cô Tới
- Chương 521: "Hòn Vọng Tịch"
- Chương 522: Vợ Ơi, Trông Con Khó Quá
- Chương 523: Chị Dâu Ơi, Chị Ở Đâu Thì Mau Mau Về Đi!
- Chương 524: Tiểu Thái Tử Đang Đợi Ai?
- Chương 525: Tiểu Thái Tử Biến Thành Tiểu Diêm Vương
- Chương 526: Moe Chết Người Không Đền Mạng
- Chương 527: Con Là Bảo Bối Mà Cô Thích Nhất
- Chương 528: Đưa Thằng Bé Tới Chơi Cùng Đi
- Chương 529: Hình Như Bị Bẫy Rồi?
- Chương 530: Vị Khách Không Mời
- Chương 531: Một Người Độc Chiếm
- Chương 532: Lên Sàn
- Chương 533: Đơn Giản Là Một Yêu Tinh!
- Chương 534: Tôi Mà Là Con Gái Thì Cũng Không Chịu Nổi
- Chương 535: Anh Đây Là Muốn?
- Chương 536: Đây Là Chuyện Phải Làm

Chương 537: Sự Tức Giận Của Chó Độc Thân
Chương 538: Trò Chơi Nói Thật Hay Mạo Hiểm
Chương 539: Làm Bạn Gái Của Cô Nửa Ngày
Chương 540: Hôn Nhau Giữa Rừng Mất
Chương 541: Không Có Bạn Gái Nhưng Có Bạn Trai
Chương 542: Tranh Giành Đàn Ông Với Kiều Gia Sao?
Chương 543: Quan Hệ Của Hai Người Thực Sự Là Như Thế Ừ?
Chương 544: Vật Phẩm Thuộc Sở Hữu Tư Nhân, Cấm Dụ Dỗ, Nhìn Cũng Không Được
Chương 545: Có Phong Lưu Bằng Anh Đường Của Mấy Đứa Không?
Chương 546: Hôn Đàn Ông Là Anh Con Chứ Đâu Phải Là Con!
Chương 547: Hai Người Không Phải Vì Muốn Tốt Cho Anh Con
Chương 548: Máy Quấy Nhiều Tình Địch Cao Cấp
Chương 549: Hoàn Toàn Rũ Sạch Quan Hệ
Chương 550: Trăn Châu Và Mắt Cá

Chương 551-600

- Chương 551: Sinh Một Em Bé Mập Mạp
- Chương 552: Người Thừa Kế Huyết Mạch Của Ninh Gia
- Chương 553: Công Bố Thân Phận Của Tiểu Tịch
- Chương 554: Sớm Muộn Mọi Thứ Cũng Thuộc Về Cô Ta
- Chương 555: Mới Hai Giờ Không Gặp Thôi
- Chương 556: Không Yên Tâm Về Vợ
- Chương 557: Biến Hóa Hơi Lớn
- Chương 558: Mê Mệt Sắc Đẹp Của Đại Ma Vương Như Thế Sao Có Thể "Tứ Đại Giai Không" Được
- Chương 559: Quà Có Vấn Đề
- Chương 560: Bảo Vật Vô Giá
- Chương 561: Khoe Đi Khoe Lại Vẫn Chưa Thấy Chán À?
- Chương 562: Khen Nức Khen Nở
- Chương 563: Có Ý Đồ Gì Với Cháu Gái Tôi Thế
- Chương 564: Bị Sắp Đặt Một Cuộc Xem Mắt
- Chương 565: Giá Trị Liên Thành
- Chương 566: Tiểu Bảo Làm Loạn, Đòi Gặp Em
- Chương 567: Địch Thân Nghênh Tiếp
- Chương 568: Đến Vì Ai
- Chương 569: Lục Cảnh Lễ
- Chương 570: Bảo Vật Trấn Ma - Tiểu Tịch Tịch
- Chương 571: Giá Trị Lợi Dụng
- Chương 572: Ăn Thức Ăn Cho Chó No Rồi
- Chương 573: Cứ Tiếp Tục Coi Thường Tôi Đi Gâu Gâu Gâu
- Chương 574: Tình Địch Khấp Thiên Hạ
- Chương 575: Không Khí Không Tầm Thường
- Chương 576: Có Phải Cô Thích Anh Tôi Không?
- Chương 577: Vợ Phải Đi Coi Mắt
- Chương 578: Còn Giả Bộ Nữa Thì Vợ Cũng Mất!
- Chương 579: Xong Đòi, Tên Tình Địch Này Rất Khó Giải Quyết!
- Chương 580: Hoàn Toàn Là Hình Mẫu Lý Tưởng
- Chương 581: Cô Tiểu Tịch Đi Hẹn Hò A?
- Chương 582: Có Em Bé Với Người Khác
- Chương 583: Duyên Phận Đến Muộn?
- Chương 584: Cái Nhìn Của Một Ông Chồng Khi Dắt Con Đi Bắt Vợ Ngoại Tình

- Chương 585: Có Quan Hệ Gì Với Ninh Tịch
- Chương 586: Không Thể Hiểu Nỗi Cái Thế Giới Này Nữa Rồi
- Chương 587: Vậy Mới Hôn Anh
- Chương 588: Không Cần Lãi Thế Đâu
- Chương 589: Ông Chủ Không Cho Con Yêu Đương
- Chương 590: Ba Oi Đừng Đi
- Chương 591: Thù Lao Trợ Giúp Hôm Nay
- Chương 592: Bị Mộng Du Sao?
- Chương 593: Phát Triển Bất Ngờ
- Chương 594: Lục Sát Thương Lớn Thế Sao?
- Chương 595: Rõ Ràng Là Thích
- Chương 596: Hoàn Toàn Trở Thành Một Người Khác
- Chương 597: Đại Thần, Ngài Có Thể Nói Tiếng Người Không?
- Chương 598: Khoảng Cách Một Hơi Thở
- Chương 599: Mẹ Nó! Đè Lên!
- Chương 600: Đại Sư Vẽ Cho Cô Một Đóa Hoa

Chương 601-650

- Chương 601: Cuộc Sống Không Thẻ Trêu Chọc Gái
- Chương 602: Nhân Tính Ở Đâu?
- Chương 603: Độc Quyền Của Cô Tiểu Tịch
- Chương 604: Tìm Ai Đó Kết Hôn
- Chương 605: Đại Sư Huynh Là Cái Quỷ Gì?
- Chương 606: Chưa Từng Xem Cô Là Con Gái!
- Chương 607: Tiểu Sư Muội, Đã Lâu Không Gặp!
- Chương 608: Nhiệm Vụ Cấp S
- Chương 609: Gả Cho Tôi
- Chương 610: Dao Của Bà Đâu!
- Chương 611: Lẽ Nào Nhị Sư Huynh Không Thỏa Mãn Được Huynh?
- Chương 612: Lãng
- Chương 613: Philadelphia, Gặp Lại Chỗ Cũ
- Chương 614: Anh Em Ăn Phải Thuốc Súng Rồi
- Chương 615: Cút Đi Tìm Một Chai Rượu Tới Đây Cho Tôi
- Chương 616: Boss, Anh Có Nhận Hối Lộ Không?
- Chương 617: Em Không Ngủ Được
- Chương 618: Tôi Tất, Có Ý Kiến?
- Chương 619: Không Được Đút Lót Ông Chủ
- Chương 620: Chị Tịch, Chị Đàn Ông Quá Đi
- Chương 621: Đối Thủ Lớn Nhất Chính Là Mình
- Chương 622: Tác Phẩm Hoàn Mỹ Nhất
- Chương 623: Kể Cả Giám Đốc Có Cấn Em Thì Em Cũng Sẽ Tìm Chị Báo Cáo!
- Chương 624: Chờ Đợi Kết Quả
- Chương 625: Có Cần Phải Trâu Như Vậy Không?
- Chương 626: Người Dự Thi Cuối Cùng
- Chương 627: Điểm Tuyệt Đối
- Chương 628: Bé Trạch Của Ta Thật Lợi Hại
- Chương 629: Dựa Vào Bản Lĩnh
- Chương 630: Rốt Cuộc Là Ai?
- Chương 631: Đã Trưởng Thành Chưa Thế?
- Chương 632: Em Muốn Nghịch Lửa?
- Chương 633: Lục Đình Kiêu, Em Thích Anh!
- Chương 634: Bao Nuôi Lục Đình Kiêu?
- Chương 635: Cái Con Nhỏ Kia Philadelphia Rồi À?

Chương 636: Giờ Anh Là Người Đàng Hoàng
Chương 637: Tiểu Tử Tông, Rốt Cuộc Thì Cô Muốn Thế Nào Đây?
Chương 638: Mày Chính Là Người Phụ Nữ Của Satan
Chương 639: Ném Thử Mùi Vị Người Đàn Bà Của Satan
Chương 640: Đây Mà Là Kiếp Đào Hoa À?
Chương 641: Chủ Động Đưa Tới Cửa
Chương 642: Vĩnh Viễn Ở Lại Đây Là Được Rồi!
Chương 643: Satan
Chương 644: Honey, Nhớ Tôi Không?
Chương 645: Đáng Đời Tiểu Sư Muội Chạy Theo Người Khác
Chương 646: Cắm Sừng
Chương 647: Mẹ Nó! Chối Mất Quá!
Chương 648: Vợ Tôi Ở Trong Tay Máy Người Đó
Chương 649: Cũng Không Chỉ Đơn Giản Là Một Thương Nhân
Chương 650: Tí Nữa Thì Chửi Âm Lên

Chương 651-700

- Chương 651: Tình Cảnh Khiến Người Ta Đần Người
Chương 652: Vợ Mà Là Ai?
Chương 653: Bị Người Khác Cướp Đi Rồi!
Chương 654: Tôi, Tôi Tôi! Tôi Chính Là Vợ Anh Ấy!
Chương 655: Bảo Bối Nhà Tôi
Chương 656: Ông Đây Càng Muốn Đưa Em Đi!
Chương 657: Thật Không Nhìn Nổi
Chương 658: Đừng Hỏi Đàn Ông Có Được Hay Không Được?
Chương 659: Hôn Rồi... Hôn Rồi ...
Chương 660: Xin Lỗi, Anh Đến Muộn!
Chương 661: Chúng Ta Sẽ Sớm Gặp Lại Nhau Thôi
Chương 662: Tiểu Sư Muội Trở Thành Bà Chủ!
Chương 663: Ông Xã...
Chương 664: Ông Xã, Anh Thích Kiểu Vợ Thế Nào?
Chương 665: Dạy Tôi Xem Làm Thế Nào Để Tỏ Tình Với Một Người Đàn Ông!
Chương 666: Ôn Cứu Mạng, Lấy Thân Báo Đáp
Chương 667: Tiểu Tịch Tịch, Cô Muốn Tỏ Tình Với Ai?
Chương 668: Cởi Áo Tháo Thắt Lưng Hay Là Com Bung Nước Rót
Chương 669: Tỷ Lệ Thành Công Quá Cao
Chương 670: Lục Đình Kiêu, Em Thích Anh, Rất Rất Thích, Cực Kỳ Thích...
Chương 671: Chỉ Sợ Không Đủ Kích Thích
Chương 672: Bởi Vì Em Phát Hiện, Em Thích Ăn Cải Xanh Hơn
Chương 673: Chẳng Lẽ Anh Không Chịu Trách Nhiệm Với Em Sao?
Chương 674: Ôi, Tôi Qua Thật Mãnh Liệt Nha!
Chương 675: Anh Dễ Bị Câu Dẫn Quá Rồi
Chương 676: Nhịn Là Không Tốt Cho Sức Khỏe Đâu
Chương 677: Đáng Yêu Quá, Nhất Thời Không Nhịn Được
Chương 678: Cái Gì? Anh Hai Muốn Nhảy Sông?
Chương 679: Ai Bảo Với Em, Anh Đang Thất Tình?
Chương 680: Không Sống Quá Một Tuần
Chương 681: Tuyệt Đối Không Để Anh Trở Thành Bạn Trai Cũ!
Chương 682: Sau Đây Xin Hãy Gọi Tôi Là Mợ Cả
Chương 683: Sự Trả Thù Của Giang Long Vàng
Chương 684: Người Đàn Ông Sau Lưng Ninh Tịch

Chương 685: Chuyển Biên Thần Kỳ
Chương 686: Lục Đình Kiêu, Anh Lên Đây Đi!
Chương 687: Em Còn Có Thể Ăn Thịt Anh Nữa Đây!
Chương 688: Hay Chúng Ta Làm Chuyện Gì Đó Thú Vị Đi
Chương 689: Người Phụ Nữ Này Là Ai?
Chương 690: Tìm Lục Đình Kiêu Bao Dường
Chương 691: Từ Đây Quân Vương Không Còn Lên Triều Sớm
Chương 692: Mang Thai
Chương 693: Có Một Đứa Con Gái Năm Tuổi!
Chương 694: Cầu Ôm Đùi!
Chương 695: Không Bằng Gặp Mặt Rồi Nói?
Chương 696: Chồng Chị Đang Hẹn Hò Với Hồ Ly Tinh
Chương 697: Ngài Đây Là Muốn Bao Nuôi Tôi?
Chương 698: Chồng Chị Tôi Khinh!
Chương 699: Người Phụ Nữ Của Lục Đình Kiêu
Chương 700: Để Cho Ông Ta Nhìn Xem Chân Chính Ý Thế Hiếp Người Là Như Nào

Chương 701-750

- Chương 701: Nhìn Không Thuận Mắt Liền Cho Người Ta Phá Sản
- Chương 702: Boss Đại Nhân Là Tuyệt Vời Nhất!
- Chương 703: Ngày Hội Gia Đình
- Chương 704: Nếu Là Em Thì Đương Nhiên Là Được
- Chương 705: Boss Đại Nhân, Bế Em Đi
- Chương 706: Em Muốn Báo Thù Cho Con Em!
- Chương 707: Con Tôi Đẹp Trai Thế Này!
- Chương 708: Bà Xã Anh Thật Giỏi
- Chương 709: Thật Đáng Yêu Quá Đi!
- Chương 710: Tiểu Bảo, Trông Mẹ Nhé!
- Chương 711: Đánh Một Trận Đi! Thắng Thì Tôi Cho Anh!
- Chương 712: Đánh Cho Răng Rụng Đây Đây
- Chương 713: Có Phải Ở Nhà Chồng Cô Rất Nghe Lời Đúng Không
- Chương 714: Tìm Sư Phụ Cho Tiểu Bảo
- Chương 715: Anh Tôi Không Thể Đáng Yêu Như Thế Được!
- Chương 716: Hóa Giải Tin Vịt
- Chương 717: Chủ Ý Ác Độc
- Chương 718: Tôi Tác Thành Cho Hai Người
- Chương 719: Sói Xám Muốn Ăn Cô Bé Quàng Khăn Đỏ À?
- Chương 720: Sói Xám Hung Dữ
- Chương 721: Khỏe Lại Sẽ Bị Ăn
- Chương 722: Gậy Ông Đập Lưng Ông
- Chương 723: Giang Mục Đã Mất Tích
- Chương 724: Anh Cũng Liều Mạng Quá Đi!
- Chương 725: Tôi Nói Cho Ninh Tịch, Cậu Thích Cô Ấy
- Chương 726: Có Phải Vóc Dáng Của Tiểu Gia Đẹp Hơn Trước Đây Đúng Không?
- Chương 727: Anh Không Thơm Tạm Biệt Người Ta À?
- Chương 728: Con Trai Muội
- Chương 729: Khẩu Vị Của Lục Đình Kiêu Nặng Thế
- Chương 730: Cuối Cùng Lại Gặp Nhau Rồi
- Chương 731: Honey, Cô Đang Yêu Sao?
- Chương 732: Người Đại Diện Giấu Mặt
- Chương 733: Vẻ Đẹp Khiến Toàn Hội Trường Kinh Ngạc
- Chương 734: Chắc Chắc Là Có Trò Hay Để Xem
- Chương 735: Phản Bác Bằng Thực Lực

- Chương 736: Cú Xoay Ngược Liên Hoàn
Chương 737: Vì Thiếu Nhi Không Thích Hợp
Chương 738: Em Giúp Anh Nhé?
Chương 739: Không Thấy Rất Kích Thích À?
Chương 740: Đợi Em Thêm Chút Xiu Nữa Thôi Có Được Không?
Chương 741: Hay Là Muốn... Chỗ Này?
Chương 742: Đúng Là Tin Tức Tốt
Chương 743: Ngược Chó Cuồng Ma Lục Đình Kiêu
Chương 744: Lục Đình Kiêu, Em Có Dễ Thương Không?
Chương 745: Lục Đình Kiêu Có Bạn Gái?
Chương 746: Cho Cầu Độc Thân Một Con Đường Sống
Chương 747: Không Đơn Giản Chỉ Là Tiểu Bạch Thỏ
Chương 748: Anh Chiều Cô Ấy Quá Rồi
Chương 749: Anh Yêu Em Như Cá Yêu Biển, Như Chim Yêu Rừng
Chương 750: Con Thỏ Nhỏ Cũng Biết Chơi Sao?

Chương 751-800

- Chương 751: Boss Đại Nhân, Anh Thật Tốt!
Chương 752: Ha Ha, Rốt Cuộc Là Ai Ngu!
Chương 753: Móa Nhà Nó! Để Ông Đây Đi Chết Luôn Cho Rồi!
Chương 754: Người Ta Làm Sao Có Thể Để Thua Mất Anh Được
Chương 755: Thần Tiên Từ Chốn Nào Ghé Qua Để Phá Quán Nhà Người Ta Đó Phỏng?
Chương 756: Chỉ Là Một Chú Thỏ Trắng Mà Thôi!
Chương 757: Đây Đúng Là Yêu Nghiệt!
Chương 758: Chọc Gậy Bánh Xe
Chương 759: Đại Ma Vương Đúng Là Một Chàng Trai Âm Áp!
Chương 760: Anh Chắc Chắn Sẽ Lấy Cô Gái Này!
Chương 761: Được Rồi, Ông Thánh Của Tôi! Ván Này Anh Thắng!
Chương 762: Liệu Chú Có Ở Bên Cô Ấy Không?
Chương 763: Lòng Tiểu Bảo Như Mò Kim Đáy Biển
Chương 764: Quảng Xuống Một Con Gấu Bông
Chương 765: Con Trai Bà Cũng Không Phải Mù
Chương 766: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn
Chương 767: Để Tôi Mặc Bao Tải Lên Người Cũng Được
Chương 768: Quân Tử Nhất Ngôn, Tứ Mã Nan Truy
Chương 769: Có Tin Ông Đây Đá Vỡ Trứng Của Anh Không
Chương 770: Cô Lại Đan Díu Với Cô Em Nào!
Chương 771: Anh Cứ Làm Chó Độc Thân Cả Đời Đi!
Chương 772: Đi Bắt Pokemon Nào
Chương 773: Cô Có Thể Đùng Chia Tay Anh Tôi Không?
Chương 774: Quá Trình Tạo Rất Đen!
Chương 775: Rốt Cuộc Anh Yêu Cô Đến Nhưong Nào...
Chương 776: Tiểu Bảo Sẽ Không Tức Giận Chứ?
Chương 777: Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 778: Thời Cơ Then Chốt
Chương 779: Cho Anh Thêm Một Cái Đùi Gà
Chương 780: Anh Hai Tôi Có Phúc Thật Đấy
Chương 781: Cuối Cùng Cũng Lộ Sơ Hở
Chương 782: Cô Tần, Nếu Hải Lòng Thì Xin Hãy Khen Ngợi 5 Sao
Chương 783: Sợ Đại Ma Vương Sẽ Ghen
Chương 784: Dùng Thứ Quý Giá Nhất Để Đổi Lấy
Chương 785: Cho Tôi Một Người...

- Chương 786: Dùng Mồ Hôi, Máu Và Nhan Sắc Để Đòi Lầy
- Chương 787: Tiểu Bảo Đút Thức Ăn Cho Bà Kìa
- Chương 788: Người Đàn Ông Tôi Chọn, Sao Có Thể Sai Được!
- Chương 789: Em Thấy Hai Người Hợp Lắm Luôn Ấy!
- Chương 790: Bà Chính Là Đồ Lưu Manh Đây!
- Chương 791: Không Phải Chỉ Là Nói Đùa Thôi Sao?
- Chương 792: Là Vàng Thì Nhất Định Sẽ Sáng Lên
- Chương 793: Sớm Nở Tàn Hay Là Lưu Danh Ngàn Năm
- Chương 794: Màn Kết Thức Tuyệt Đẹp
- Chương 795: Lão Gia Nhập Viện
- Chương 796: Muốn Con Có Một Chỗ Để Sau Này Có Thể Dựa Vào
- Chương 797: Không Qua Được Mùa Đông Này
- Chương 798: Dầu Gì Cũng Sinh Cô Ra
- Chương 799: Điều Là Những Thứ Con Nên Được
- Chương 800: Cho Em Mượn Tiểu Bảo Một Chút

Chương 801-850

- Chương 801: Đây Chính Là Cháu Ngoại Của Ông
- Chương 802: Mai Sau Sẽ Sinh 5 Đứa!
- Chương 803: Ta Đang Lái Xe, Không Được Quấy Rầy!
- Chương 804: Không Phải Loại Hình Nàng Thích
- Chương 805: Nam Chủ Là Nữ Chủ, Nam Nhị Là Đại Gia
- Chương 806: Đã Xảy Ra Chuyện Gì?
- Chương 807: Ứng Cứu Giang Mực Dã
- Chương 808: Đó Chính Là Mọi Tình Đầu Của Ta
- Chương 809: Đem Người Đi
- Chương 810: Làm Cho Nàng Yêu Cô
- Chương 811: Hợp Tác Vui Vẻ
- Chương 812: Xuất Phát Mới
- Chương 813: Lục Tổng Có Đến Không?
- Chương 814: Bao Lên Sân Khấu
- Chương 815: Hồng Mắt Chó Của Ta Rồi
- Chương 816: Mạo Hiêm Nói Lời Thật Lòng
- Chương 817: Xin Một Cái Hôn
- Chương 818: Chết Không Có Chỗ Chôn
- Chương 819: Đại Ca! Tới Quá Đúng Lúc Đi
- Chương 820: Lục Đình Kiêu Chủ Động Hôn Ninh Tịch
- Chương 821: Cảm Giác Yêu Đương Vụng Trộm
- Chương 822: Cởi Áo Hít Đất
- Chương 823: Thật Không Có Cảm Giác Gì Sao?
- Chương 824: Muốn Lục Đình Kiêu Hát Nhạc Trữ Tình
- Chương 825: Vợ Chồng Song Ca
- Chương 826: Cảm Giác Luyện Ái
- Chương 827: Không Phải Ghen Ghét Sao?
- Chương 828: Vẫn Là Không Trở Về Sao?
- Chương 829: Hôn Lại Lần Nữa
- Chương 830: Nhường Mama Cho Tiểu Bảo
- Chương 831: Làm Điên Đảo Nhiều Cô Gái
- Chương 832: Giận "Nghịch Thiên" Của Bánh Bao Nhỏ
- Chương 833: Tiểu Bảo Đến Rồi
- Chương 834: Cháu Trai Duy Nhất
- Chương 835: Không Thấy Tiểu Bảo Đâu Nữa
- Chương 836: Tiểu Bảo Cố Ý Tránh Camera

- Chương 837: Cuồng Ma Hộ Thê Lại Login
- Chương 838: Có Phải Tiểu Bảo Xảy Ra Chuyện Gì Rồi Không?
- Chương 839: Công Năng Tự Động Tìm "Bảo"
- Chương 840: Tiểu Bảo Tìm Được Cô Rồi
- Chương 841: Nơi Nào Có Mẹ Thì Đó Chính Là Nhà
- Chương 842: Cải Thiện Quan Hệ Với Tiểu Bảo
- Chương 843: Hấp Dẫn Hơn Thì Làm Thế Nào
- Chương 844: Đồng Phục Tình Thú
- Chương 845: Tiểu Bảo Đói Rồi
- Chương 846: Là Tôi Không Xứng Với Tiểu Tịch
- Chương 847: Hồ Phụ Không Sinh Khuyển Tử
- Chương 848: Không Sợ Gió To Quá Thối Méo Mồm Sao
- Chương 849: Tiểu Bạch Thỏ! Sao Lại Là Cô!
- Chương 850: Thần Toán Nhập Thể

Chương 851-900

- Chương 851: Thật Muốn Trộm "Mầm Mống"
- Chương 852: Nó Vốn Dĩ Bị Tự Kỳ Mà!
- Chương 853: Đòn Sát Thủ Của Tiểu Bảo
- Chương 854: Thật Khí Phách, Muốn Gả Cho Bé Quá!
- Chương 855: Không Hồ Là Cháu Của Minh!
- Chương 856: Ngàn Vàng Khó Mua Được Tri Kỷ
- Chương 857: Gom Hết Tinh Hoa Của Nhà Họ Lục
- Chương 858: Thằng Nhóc Kia Đối Xử Với Cháu Như Thế Sao?
- Chương 859: Mấy Chàng Trai Tốt Tùy Cháu Lựa Chọn!
- Chương 860: Xong Phim! Đại Ma Vương Giá Lâm
- Chương 861: Chẳng Phải Em Sẽ Nhớ Anh Muốn Chết Sao!
- Chương 862: Áo Giác Quen Thuộc
- Chương 863: Mẹ Tương Lai Của Cháu Gái Hai Người
- Chương 864: Không Sai, Là Con Đẻ
- Chương 865: Em Là Duy Nhất Đối Với Anh
- Chương 866: Đẹp Trai Cũng Là Một Cái Tội
- Chương 867: Đẹp Đến Độ Không Thuộc Về Nhân Gian
- Chương 868: Không Chim Chuột Nhau Thì Chết À?
- Chương 869: Miệng Em Có Bôi Mật Hả?
- Chương 870: Đây Không Phải Quân Khu Đại Viện Sao?
- Chương 871: Mẹ Nó! Ai Ngáng Chân Ông!
- Chương 872: Bắn Súng Còn Tốt Hơn
- Chương 873: Câu Nhảm Cá?
- Chương 874: Tôi Cũng Thường Xuyên Bị Vẻ Đẹp Trai Của Minh Làm Cho Ngây Người
- Chương 875: Là Mẫu Người Mà Tôi Thích
- Chương 876: Tôi Có Thể Ăn Con Bé Được Chắc?
- Chương 877: Lục Đình Kiêu, Cậu Quá Đáng Rồi Đây!
- Chương 878: Cảm Giác Khi "Bắt Gian Tại Trận"!
- Chương 879: Đại Ma Vương Của Tôi Đúng Là Quá Lợi Hại!
- Chương 880: Có Phải Em Ghét Chị Không?
- Chương 881: Chúng Ta Là Người Một Nhà
- Chương 882: Em Thích Nam Hay Nữ Mà Anh Còn Không Biết Ừ?
- Chương 883: Gói Hết Tất Cả Lại Cho Tôi
- Chương 884: Ừ, Tặng Cho Chị
- Chương 885: Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi Lối Về

Chương 886: Nâng Niu Chiều Chuông
Chương 887: Muốn Chơi Không?
Chương 888: Khởi Động Kỹ Năng Tán Gái
Chương 889: Muốn Thấy Tiểu Tịch Mặc Đồ Nam
Chương 890: Lại Bị Đại Ma Vương Tôm Rồi!
Chương 891: Lặp Lại Lần Nữa
Chương 892: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn
Chương 893: Một Đại Mỹ Nhân!
Chương 894: Còn Phải Mạnh Hơn Nữa!
Chương 895: Một Núi Không Thê Có Hai Hồ
Chương 896: Có Có Có Có Có Có... Ngực!
Chương 897: Để Làm Nhục Người Khác
Chương 898: Người Mới Định Lực Thấp, Cầu Nhẹ Tay!
Chương 899: Quá Mơ Hồ?
Chương 900: Vì Nam Chính Mà Mặc Niệm Một Phút

Chương 901-950

- Chương 901: Đùng Đùng Ánh Mắt Này Nhìn Em
- Chương 902: Chơi Lớn
- Chương 903: Bị Một Cô Gái Cướp Mất Sự Nổi Bật (Cv)
- Chương 904: Khác Nhau Một Trời Một Vực (Cv)
- Chương 905: Một Chút Cơ Bản Cũng Không Có (Cv)
- Chương 906: Đối Xử Như Gió Thu Lạnh Lẽo (Cv)
- Chương 907: Nam Phụ Bí Ẩn (Cv)
- Chương 908: Bị Hôn Đến Ngây Người
- Chương 909: Có Nhớ Em Không?
- Chương 910: Đi Thay Quần Áo
- Chương 911: Dạy Cậu Làm Người
- Chương 912: Đi Đoạt Nữ Nhân!
- Chương 913: Mình Thích Thì Mình Làm Thôi!
- Chương 914: Đàn Ông Của Tôi Năm Thê Bảy Thiếp Là Chuyện Bình Thường!
- Chương 915: Lại Thông Đồng Với Con Gái Nhà Nào
- Chương 916: Quá Yếu, Ngược Không Thú Vị
- Chương 917: Tiền Bồi, Có Gì Chỉ Bảo?
- Chương 918: Cắt Mất Miếng Thịt!
- Chương 919: Diễn Cảnh Hôn
- Chương 920: Cô Vừa Rồi..... Nói Cái Gì?
- Chương 921: Vô Đề
- Chương 922: Thay Đổi Hoàn Toàn Một Người
- Chương 923: Tất Cả Mọi Người Chấn Kinh Rồi!
- Chương 924: Đơn Giản Cùng Rơi Vào Bể Tình
- Chương 925: Quả Thực Đang Câu Dẫn Ta
- Chương 926: Hận Không Thể Lột Sạch Anh Ta Ra
- Chương 927: Sao Có Thể Đáng Yêu Đến Thế!
- Chương 928: Hoàn Toàn Là Loại Hình Tôi Thích
- Chương 929: Không Phải Là Tình Dịch Của Cô Ấy Sao?
- Chương 930: Kích Thích Quá Rồi Đố!
- Chương 931: Ninh Tiểu Tịch, Bà Đùng Có Mà Tự Đâm Đầu Vào Chỗ Chết
- Chương 932: Trước Khi "Rải Thức Ăn Cho Chó" Có Thể Báo Trước Được Không?
- Chương 933: Đùng Tuy Tiên Thả Thính Cho Gái Nửa
- Chương 934: Móa Móa Móa! Lai Quyên Rũ Cô Rồi!

- Chương 935: Tin Nhán
- Chương 936: Ở Đây Có Nhiều Cô Em Xinh Đẹp Lắm
- Chương 937: Đợi Huynh Đến Quây Cùng
- Chương 938: Anh Có Thê Chọn Cách Chết "Ductiên Dục Tử" Được Không?
- Chương 939: Cố Lên
- Chương 940: Tuyển Thêm Nhiều Con Gái Nữa Thì Chết À?
- Chương 941: Một Cái Hôn Là Đủ Rồi Sao ?
- Chương 942: Mẹ Tiểu Tịch Mềm Mềm Thơm Thơm
- Chương 943: Không Muốn Rời Xa Báo Bối Tiêu Bảo Đâu
- Chương 944: Nó Sắp Bị Hủ Chết Rồi!
- Chương 945: Tiểu Bảo Tởi Thăm
- Chương 946: Dễ Thương Quá Đi
- Chương 947: Đi Tìm Mẹ Con Đi
- Chương 948: Thua Trong Tay Con De
- Chương 949: Hồ Chanhânó!
- Chương 950: Tiêu Bảo - Lá Bai Dõ Tim Cha

Chương 951-1000

- Chương 951: Lúc Nào Có Thể Gả Cho Anh
- Chương 952: Một Nhà Ba Người Âm Áp
- Chương 953: Vị Khách Đã Lâu Không Gặp
- Chương 954: Mê Sắc Đẹp Của Anh Ta
- Chương 955: Bị Bánh Bao Nhỏ Mê Hoặc
- Chương 956: Anh Với Lục Đình Kiều Sinh Hả?
- Chương 957: Một Lục Đình Kiều Khác Hoàn Toàn
- Chương 958: Giúp Tôi Cám Ơn Tiểu Bảo
- Chương 959: Chúc Anh Hạnh Phúc
- Chương 960: Tiền Mất Tật Mang
- Chương 961: Sê Khốc Lốc Câu Xiv Toi
- Chương 962: Tác Linh Nói Tiếng Rôi!
- Chương 963: Rốt Cuộc Là Thần Thánh Phương Nào ?
- Chương 964: Lời Vàng Ý Ngọc Của Thầy Giáo Lục
- Chương 965: Tiên Thêm Một Bước Trong Kế Hoạch Lấy Boss Dainhân Về Nhà
- Chương 966: Boss Đại Nhân Thật Là Đen Tối!
- Chương 967: Lại Gặp Mặt
- Chương 968: Cửa Hàng Quần Áo Vô Cùng Tuyệt Vời
- Chương 969: Đến Cùng Một Cửa Hàng
- Chương 970: Chẳng Phải Bây Giờ Thấy Sao?
- Chương 971: Tiên Khộng : Thanh Vấn Đề
- Chương 972: Tôi Có Ngu Đâu Mả Đông Ý
- Chương 973: Ba Chủ Của Chung Tôi Tội Của Hang Lây Hang
- Chương 974: Bà Chủ Của Bọn Họ Là Ninh Tịch?
- Chương 975: Chỗ Dựa Của Bà Chủ Còn Cứng Hơn
- Chương 976: Để Nó Nó Tĩnh Ngộ Đi
- Chương 977: Quá Thiên Vị!
- Chương 978: Mỗi Người Đều Có Một Bí Mật
- Chương 979: Thật Xứng Đòi
- Chương 980: Tinh ~ Kỹ Năng Tỏ Tình Của Đại Ma Vương Được Kích Hoạt!
- Chương 981: Việc Liên Quan Đến Năng Lực Của Đàn Ông
- Chương 982: Anh Thích Đàn Một Chút
- Chương 983: Bạn Cãi Nhau Với Vợ
- Chương 984: Cái Bóng Đèn Sáng Nhất

Chương 985: Chia Tay Với Lục Đình Kiêu Rồi?
Chương 986: Đầu Giường Đánh Nhau Cuối Giường Hòa
Chương 987: Nói Đến Việc Cho Đám Độc Thân Câu Ăn Hành, Tôi Chỉ Phục Mỗi Anh Kiêu!
Chương 988: Lục Đình Kiêu, Anh Thật Độc Ác!
Chương 989: Yêu Chiều Đến Mức Độ Này
Chương 990: Con Trai Cũng Không Được
Chương 991: Không Thể Trong Sáng Hơn Một Chút À?
Chương 992: Ai Là Kẻ Thứ Ba
Chương 993: Ninh Tịch Rơi Xuống Dưới Rồi!
Chương 994: Cái Quái Gì Vậy A A A!
Chương 995: Cô Là Đồ Cầm Thú!
Chương 996: Ngã Thêm Cái Nữa Cho Anh Xem!
Chương 997: Anh Sai Rồi, Thật Sự Sai Rồi!
Chương 998: Dắt Lên Thất Lung Quân
Chương 999: Kích Thích Lắm
Chương 1000: Ông Xã?

Chương 1001-1050

- Chương 1001: Càng Lúc Càng Biết Chơi Rồi!
- Chương 1002: Huynh Thèm Đòn Thế Cơ À?
- Chương 1003: Đoán Chừng Chắc Là Sẽ Rất Kích Thích...
- Chương 1004: Một Khi Đã High Thì Bay Lên Nóc Nhà Mà Quẩy Luôn!
- Chương 1005: Khốn Kiếp! Sao Lại Là Mà!
- Chương 1006: Cướp Người Phụ Nữ Của Em!
- Chương 1007: Một Ván Phân Thắng Bại
- Chương 1008: Thù Cái Gì! Oán Cái Gì!
- Chương 1009: Tự Tìm Đường Chết
- Chương 1010: Tên Đã Lên Dây Rồi, Không Thế Không Bắn
- Chương 1011: Không Có Cơ Hội Thắng
- Chương 1012: Đứa Trẻ Này Là Con Cháu Nhà Chúng Ta
- Chương 1013: Mặc Đồ Nữ Chạy Quanh Sân Bắn Ba Vòng
- Chương 1014: Con Cháu Nhà Họ Trang
- Chương 1015: Cấn Ngược Lại Một Cái
- Chương 1016: Vì Chính Là Ngày Hôm Nay
- Chương 1017: Công Khai Khiêu Chiến
- Chương 1018: Tình Yêu Của Tôi
- Chương 1019: Đánh Cho Không Ra Hình Người Nữa...
- Chương 1020: Thức Ăn Cho Chó Ném Sao Mà Nhanh Thế!
- Chương 1021: "Ngược Tâm" Rồi Lại "Ngược Thân"!
- Chương 1022: Là Người Thì Luôn Có Điểm Yếu
- Chương 1023: Thích Đùa Dại?
- Chương 1024: Đưa Tiểu Bảo Ra Ngoài Chơi
- Chương 1025: Ngứa Tay Quá, Thật Muốn Đánh Người!
- Chương 1026: Tiểu Bảo Và Tiểu Bạch Thỏ
- Chương 1027: Rõ Ràng Là Nên Thuộc Về Cái Dạ Dày Của Em Mới Đúng
- Chương 1028: Dạy Tiểu Bảo Đánh Bài
- Chương 1029: Bà Mẹ Này Càng Lúc Càng Chuyên Nghiệp
- Chương 1030: Vợ Chồng Chúng Tôi
- Chương 1031: Đừng Đau Lòng Nữa, Em Cho Anh Sờ Mà!
- Chương 1032: Quả Nhiên Là Tiểu Phúc Tinh Của Mẹ!
- Chương 1033: Có Người Muốn Vào Ở?
- Chương 1034: Gián Tiếp Là Nhờ Ninh Tịch
- Chương 1035: Chẳng Phải Chỉ Là Đi Mua Xì Dầu Thôi Sao
- Chương 1036: Ông Đây Vốn Là Thỏ Con Đáng Yêu Đây Nhé!

Chương 1037: Tai Bồng Nóng Rục Lên
Chương 1038: Đợi Ông Đây Giả Nam Xem Cô Còn Đi Nữa Không!
Chương 1039: Chuẩn Bị Cái Này Để Dọa Chết Tươi Cô Há?
Chương 1040: Đây Là Vì Ai Mà Thủ Thân Như Ngọc Vây, Hả?
Chương 1041: Ai Muốn Trái Tim Của Em
Chương 1042: Tôi Có Bất Lực Hay Không Em Thử Chút Là Rõ Rồi Sao?
Chương 1043: Lại Gặp Mặt
Chương 1044: Đứa Trẻ Ngây Thơ
Chương 1045: Ngay Cả Thức Ăn Cho Chó Cũng Nhét Cho Bà
Chương 1046: Trong Phòng Lão Đại Có Phụ Nữ
Chương 1047: Đi Về Phía Là Chính Mình
Chương 1048: Ai Dám Động Vào Một Sợi Tóc Của Cô Ấy
Chương 1049: Hôn Cái Nữa Thì Không Sao
Chương 1050: Cái Đuôi Rớt Rồi!

Chương 1051-1100

- Chương 1051: Vợ Cậu Mang Thai?
- Chương 1052: Ghen Tị Tới Phát Điên
- Chương 1053: Tên Đó Thiếu Tiền
- Chương 1054: Tiểu Bảo Bón Com
- Chương 1055: Lại Không Tiết Tháo
- Chương 1056: Ai Cũng Có Một Mặt Đáng Yêu
- Chương 1057: Ông Chủ Không Cho Phép!
- Chương 1058: Phòng Cưới Của Chúng Ta
- Chương 1059: Quá Vô Nhân Đạo
- Chương 1060: Nhìn Mặt Thôi Cũng Đủ Ăn Ba Chén Com
- Chương 1061: Ai Cũng Không Kém Cạnh Ai
- Chương 1062: Sức Hút Của Sự Chuyên Nghiệp
- Chương 1063: Thuốc Độc Buổi Đêm
- Chương 1064: Quy Tắc Ngầm Của Đại Ma Vương!
- Chương 1065: Vì Em Đẹp
- Chương 1066: Cái Đồ.. Biến Thái!
- Chương 1067: Thực Hiện Cam Kết Mặc Đồ Nữ
- Chương 1068: Siêu Cấp Đại Mỹ Nhân!
- Chương 1069: Gọi Chị Đi Cung
- Chương 1070: Khách Không Mời Mà Đến
- Chương 1071: Lòng Xấu
- Chương 1072: Lại Thêm Một Người Tranh Sủng
- Chương 1073: Cắt Đứt Chân Nó
- Chương 1074: Dịu Dàng
- Chương 1075: Tin Tức Thú Vị
- Chương 1076: Có Cảm Giác Gì?
- Chương 1077: Mẹ Kiếp! Đồ Gian Thương!
- Chương 1078: Cũng Là Một Nhân Tài
- Chương 1079: Tìm Một Người Điên
- Chương 1080: Cải Trang Vi Hành
- Chương 1081: Vấn Đề Cực Kỳ Nghiêm Trọng
- Chương 1082: Người Của Tổng Bộ?
- Chương 1083: Gọi Là Bà Nội Cũng Vô Dụng
- Chương 1084: Người Thú Vị
- Chương 1085: Tương Thân Tương Ái, Âm Ỉ Đánh Yêu Một Trận
- Chương 1086: Giết Hết Chỉ Trong Vòng Một Phút

Chương 1087: Người Anh Em! Anh Rất Sáng Tạo!
Chương 1088: Chủ Nhân Thật Sự Cũng Không Phân Biệt Được
Chương 1089: Anh Ta Chắc Chắc Điên Rồi!
Chương 1090: Vậy Thì Bắt Đầu Thôi
Chương 1091: Có Chuyện Cần Nói
Chương 1092: Tức Gần Chết
Chương 1093: Nửa Cắc Cỏ Phần Cũng Không Được Chia
Chương 1094: Đâm Dao Vào Lòng
Chương 1095: Sống Sai Cuộc Đời
Chương 1096: Quá Khứ Đẹp Đẽ
Chương 1097: Làm Giúp Tôi Chuyện Này
Chương 1098: Phán Đoán Của Người Em Yêu
Chương 1099: Sinh Ra Là Để Khắc Chế Em
Chương 1100: Giao Cho Sinh Mệnh Hoàn Mỹ Nhất

Chương 1101-1150

- Chương 1101: Ngân Ấy Tuổi Đầu Rồi Mà Vợ Còn Không Có!
- Chương 1102: Cô Ấy Là Vợ Tương Lai Của Tôi
- Chương 1103: Cô Thật Là Vui Tính
- Chương 1104: Theo Họ Của Anh
- Chương 1105: Người Phụ Nữ Của Lục Đình Kiên
- Chương 1106: Điều Đáng Ngờ!
- Chương 1107: Tương Kế Tụ Kế
- Chương 1108: Không Thể Để Yên Chuyện Này
- Chương 1109: Diễn Trò Với Bà Xã
- Chương 1110: Bánh Bao Nhỏ
- Chương 1111: Mẹ! Con Muốn Mẹ!
- Chương 1112: Hạnh Phúc Muốn Chết
- Chương 1113: Nhất Định Sẽ Trở Thành Mẹ Của Con
- Chương 1114: Tìm Ai Cũng Vô Dụng Cả Thôi
- Chương 1115: Gọi Ba Đi
- Chương 1116: Gọi Mẹ Đi
- Chương 1117: Bảo Bối Nhà Chúng Ta Thật Là Thông Minh
- Chương 1118: Tiểu Bảo, Đây Là Cái Gì Nào?
- Chương 1119: Miếng Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống
- Chương 1120: Mùi Thơm Khiến Người Ta Buông Lỏng Hết Tất Cả
- Chương 1121: Xả Giận Cho Vợ Còn Cần Lý Do?
- Chương 1122: Không Đến Lướt Người Ngoài Lắm Mồm
- Chương 1123: Quan Trọng Nhất Là Tiểu Bảo
- Chương 1124: Mẹ Ơi Bé~
- Chương 1125: Tiểu Bảo Gọi Ông Nội Rồi!
- Chương 1126: Muốn Làm Vật Trang Trí Treo Trên Chân Mẹ Cơ
- Chương 1127: Tự Đi Mà Sinh Lấy Một Đứa!
- Chương 1128: Thành Công Bước Đầu
- Chương 1129: Bội Ước
- Chương 1130: Đại Thần Ra Tay
- Chương 1131: Mừng Một, Mười Lăm?
- Chương 1132: Gặp Lại Cổ Nhân
- Chương 1133: Anh Ấy Cũng Không Thể Có Con
- Chương 1134: Tới Cổ Vũ Cho Bạn
- Chương 1135: Đã Cấn Câu
- Chương 1136: Từ Bụng Mẹ Sinh Ra

Chương 1137: Tiêu Bảo Nổi Giận
Chương 1138: Rơi Vào Tròng
Chương 1139: Chặt Luôn Đi!
Chương 1140: Thứ Này Mà Mày Cũng Dám Động Vào!
Chương 1141: Phế Mày Thì Sao?
Chương 1142: Không Được Động Vào Chị Tôi
Chương 1143: Người Phụ Nữ Xinh Đẹp Như Yêu Tinh
Chương 1144: Nhục Nhã!
Chương 1145: Nhất Định Là Một Nữ Ma Đầu!
Chương 1146: Tối Nay, Không Ai Có Thể Rời Đi!
Chương 1147: Tiêu Tịch Tinh Lại Đi!
Chương 1148: Muốn Trở Thành Một Người Như Vậy?
Chương 1149: Cậu Còn Là Một Thằng Đàn Ông Sao?
Chương 1150: Tối Nay Hai Chúng Ta Ngủ Chung

Chương 1151-1200

- Chương 1151: Sau Đây Em Muốn Làm Một Người Đàn Ông Giống Chị!
- Chương 1152: Hai Người Nằm Trên Giường
- Chương 1153: Địch! Vợ Ông Nghe Anh Giải Thích Đã...
- Chương 1154: Râu Quạ Trong Truyền Thuyết?
- Chương 1155: Trưởng Thành Sau Một Đêm
- Chương 1156: Cút!
- Chương 1157: Là Ai Làm?
- Chương 1158: Đầu Thẳng Nhãi Đây Bị Hồng Rồi Sao?
- Chương 1159: Đây Là Những Gì Em Đáng Phải Nhận
- Chương 1160: Muốn Trở Thành Người Giống Như Chị Tịch
- Chương 1161: Rốt Cuộc Đã Trải Qua Cái Gì
- Chương 1162: Chúc May Mắn!
- Chương 1163: Muốn Mời Anh Giúp Một Tay
- Chương 1164: Xông Thẳng Vào
- Chương 1165: Đẹp Như Thế Đây Chắc Chắc Là Con Trai
- Chương 1166: Cũng Có Chút Hứng Thú
- Chương 1167: Quỳ Bàn Giật?
- Chương 1168: Mẹ Có Sai Cũng Thành Đúng!
- Chương 1169: Rõ Ràng Đang Khen Cậu Đẹp Trai
- Chương 1170: Phiền Em Rồi!
- Chương 1171: Kiếm Tiền Cưới Vợ
- Chương 1172: Kinh Diễm!
- Chương 1173: Tín Ngưỡng Hắc Ám
- Chương 1174: Tác Phẩm Vô Cùng Hoàn Hảo
- Chương 1175: Không Làm, Luyện Công Không Cho Phép Xxx
- Chương 1176: Cũng Biết Kiếm Chuyện Quá Ha!
- Chương 1177: Đại Thần, Em Xin Quỳ!
- Chương 1178: Tranh Cao Thấp
- Chương 1179: Tác Phẩm Khiến Người Ta Chấn Kinh
- Chương 1180: Tới Tặng Quà Cho Cô!
- Chương 1181: Chúng Ta Còn Có Thể Vui Vẻ Nói Chuyện Được Nữa Không?
- Chương 1182: Anh Có Thiếu Mất Miếng Thịt Nào Không?
- Chương 1183: Tuyệt Đối Là Tin Tức Lớn!
- Chương 1184: Rốt Cuộc Bọn Họ Đang Làm Cái Quỷ Gì Vậy?
- Chương 1185: Sự Xuất Hiện "Kinh Diễm"

Chương 1186: Tìm Được Hồn Ta Chưa?
Chương 1187: Bảo Vật Trần Điểm Thứ Hai!
Chương 1188: Suýt Chút Nữa Thì Tức Đến Mức Hộc Máu
Chương 1189: Tôi Chỉ Ăn Cơm, Không Nói Chuyện Phiếm
Chương 1190: Có Liên Quan Đến Phụ Nữ?
Chương 1191: Sếp Phải Đi Làm Việc Đây!
Chương 1192: Lần Sau Nhất Định Sẽ Tới
Chương 1193: Vật Giá Tăng Cao
Chương 1194: Khiến Mỹ Nhân Vui Vẻ
Chương 1195: Muốn Tranh Thủ Một Chút
Chương 1196: Tay Trong Ngu Ngốc
Chương 1197: Cuộc Tranh Giá Kịch Liệt
Chương 1198: Xin Chỉ Thị Từ Bà Xã
Chương 1199: Vung Tiền Như Rác
Chương 1200: Phiên Ngoại : Hàn Kiêu

Chương 1201-1250

- Chương 1201: Đúng Là Hả Giận Quá!
- Chương 1202: Người Này Là Ai Mà Lại Cầm Thú Như Vậy?
- Chương 1203: Có Phải Tiểu Sư Muội Cảm Động Lắm Đúng Không?
- Chương 1204: Thiếu Eq
- Chương 1205: Có Người Cướp Vợ Của Anh
- Chương 1206: Chuẩn Bị Quà
- Chương 1207: Sao Đột Nhiên Lại Nhiệt Tình Như Thế?
- Chương 1208: Chỉ Có Anh, Chỉ Thích Mình Anh Thôi
- Chương 1209: Không Phải Muốn Dùng
- Chương 1210: Đi Cửa Sau
- Chương 1211: Thâm Miên Xong Đòi Rồi!
- Chương 1212: Rõ Là Cố Ý
- Chương 1213: Trai Đẹp Có Thể Bỏ Mắt
- Chương 1214: Người Xem Thần Bí
- Chương 1215: Mở Màn Tuyệt Vời
- Chương 1216: Điên Cuồng Đề Cử
- Chương 1217: Con Gái Mà Đã Man Lên Rồi Thì
- Chương 1218: Quá Đê Ý Đến Năng Lực Gheo Gái Của Em Rồi
- Chương 1219: Xin Từ Cái Chức Giám Đốc Này
- Chương 1220: Bị Hủy Hết Danh Tiếng
- Chương 1221: Đã Cong Thành Hương Muối
- Chương 1222: Vượt Quá Sức Tưởng Tượng
- Chương 1223: Trái Tim Thiếu Nữ Đập Thành Thịch
- Chương 1224: Vương Giả Đã Trở Về!
- Chương 1225: Đã Hoàn Toàn Trở Nên Nổi Tiếng
- Chương 1226: Lời Tỏ Tình Ủn Ủn Kéo Đến
- Chương 1227: Chọc Vào Là Phải Phụ Trách Nhé!
- Chương 1228: Em Quyên Rũ Anh
- Chương 1229: Anh Chỉ Lấy Lòng Em Mà Thôi
- Chương 1230: Sáng Tạo Thần Thoại
- Chương 1231: Thắng Lợi Của Tất Cả Mọi Người
- Chương 1232: Cảm Giác Yêu Đương Ngọt Ngào
- Chương 1233: Đừng Đánh Giá Cao Sức Chịu Đựng Của Anh
- Chương 1234: Tiểu Bảo Rất Vui
- Chương 1235: Ngoan Lại Dẻo Miệng
- Chương 1236: Vì Mẹ Đẹp Đây!

Chương 1237: Trong Một Giây Từ Nam Thần Biến Thành Nữ Thần
Chương 1238: Nổi Tiếng Sau Một Đêm
Chương 1239: Ngã Tới Mẹ Ruột Cũng Không Nhận Ra
Chương 1240: Cùng Đi Show Với Đại Ma Vương
Chương 1241: Là Đại Ma Vương!
Chương 1242: Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống
Chương 1243: Anh Yêu Ơi?
Chương 1244: Phải Dịu Dàng Với Các Cô Gái Của Tôi Một Chút
Chương 1245: Người Trong Lòng
Chương 1246: Cảm Giác Bị Ngược Cầu
Chương 1247: Cảm Giác Ăn Bám Thế Nào?
Chương 1248: Hôn Không Nổi
Chương 1249: Thức Ăn Cho Chó Vẫn Còn
Chương 1250: Thu Thập Bảy Nam Thần

Chương 1251-1300

- Chương 1251: Thiếu Chút Nữa Học Máu
- Chương 1252: Đủ Nâng Đỡ
- Chương 1253: Đại Boss Cũng Tham Gia
- Chương 1254: Cơ Hội Làm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
- Chương 1255: Là Ai Định Đoạt Giới Giải Trí Này
- Chương 1256: Kinh Diễm Toàn Trường
- Chương 1257: Nhìn Xuống "Chúng Sinh"
- Chương 1258: Tối Nay Anh Của Tôi Nhất Định Sẽ Tờ
- Chương 1259: Chính Xác Là Đang Bị Ngược Cầu
- Chương 1260: Ảo Tưởng Tan Biến
- Chương 1261: Làm Chỗ Dựa Cho Vợ Yêu
- Chương 1262: Đôi Mắt Của Boss
- Chương 1263: Đã Là Người Có Chủ
- Chương 1264: Rốt Cuộc Là Ai
- Chương 1265: Anh Hai Thật Lợi Hại!
- Chương 1266: Không Có Thiên Lý
- Chương 1267: Này Thì Ngựa Tay Này! Này Thì Ngựa Tay Này!
- Chương 1268: Là Mục Tiêu Mà Ông Trời Tác Họa
- Chương 1269: Xảy Ra Chuyện Lớn Rồi!
- Chương 1270: Rớt Đai
- Chương 1271: Vì Ai Mà Thủ Thân Như Ngọc
- Chương 1272: Tôi Đến Tìm Em
- Chương 1273: Không Làm Cũng Chết
- Chương 1274: Tự Làm Bậy Không Thể Sống
- Chương 1275: Mở Rộng Tầm Mắt
- Chương 1276: Gã Đàn Ông Lạ Trong Phòng Ninh Tịch
- Chương 1277: Vô Tình Gặp Được Lục Đình Kiên?
- Chương 1278: Chẳng Phải Muốn Tạ Lỗi Với Bạn Gái Tôi Sao
- Chương 1279: Mọi Chuyện Xong Hết Thật Rồi!
- Chương 1280: Cảnh Giường Chiêu Duy Nhất
- Chương 1281: Gặp Nhau Đi!
- Chương 1282: Mê Muội Đến Điên Cuồng
- Chương 1283: Nam Thần Mà Các Cô Gái Muốn Ngủ Cùng Nhất!
- Chương 1284: Đau Lòng Có Thể Được Bảo Bồi Nhà Tồi Ve
- Chương 1285: Sự Bình Tĩnh Thuộc Về Chính Cung
- Chương 1286: Ninh Tiểu Tịch! Bà Ác Vãi Nồi!

Chương 1287: Cắt Phăng Đi Là Còn Nhẹ Đây
Chương 1288: Không Có Chuyện Thì Phải Gây Chuyện Cho Bằng Được
Chương 1289: Thay Lòng Đổi Dạ
Chương 1290: Hóa Ra Là Ghen Ty
Chương 1291: Tôi Muốn Vai Của Ninh Tịch
Chương 1292: Chẳng Lẽ Bị Ninh Tịch Cướp Mất Bạn Gái?
Chương 1293: Tình Yêu Của Tôi Tới Rồi
Chương 1294: Sắc Đẹp Của Anh Có Thể Nghiền Nát Tất Cả Mọi Người Đây!
Chương 1295: Cô Cũng Trâu Quá Rồi Đây!
Chương 1296: Lần Sau Em Tuyệt Đối Không Dám Nữa Đâu Anh Ơi
Chương 1297: Hẹn Hò Với Tôi
Chương 1298: Tôi Phải Về Nhà Với Vợ Rồi!
Chương 1299: Vào Ổ Cướp Rồi, Thoát Không Kịp
Chương 1300: Vì Bọn Họ Quá Là Tội Tệ!

Chương 1301-1350

- Chương 1301: Chỉ Cần Anh Thích
- Chương 1302: Đùa Bỡn Trái Tim Của Cháu
- Chương 1303: Sẽ Không Rơi Vào Tay Người Ngoài
- Chương 1304: Chỉ Đối Với Người Cháu Thích
- Chương 1305: Đây Là Cháu Gái Tôi, Ninh Tịch
- Chương 1306: Người Mà Bà Bao Bọc
- Chương 1307: Người Đã Thích Rất Nhiều Năm
- Chương 1308: Xuất Hiện Một Cách Khoa Trương
- Chương 1309: Ngọn Núi Vàng Di Động
- Chương 1310: Cô Gái Kia Mắt Bị Mù Rồi!
- Chương 1311: Cô Đã Tạo Nghiệt Gì Thế Này!
- Chương 1312: Tôi Cho Ông 100.000 Vạn
- Chương 1313: Không Theo Kịch Bản
- Chương 1314: Suýt Nửa Thì Tức Chết
- Chương 1315: Darling À, Anh Là...
- Chương 1316: Cái Gì Gọi Là Vô Sĩ
- Chương 1317: Đại Tiêu Thư Nhà Họ Ninh
- Chương 1318: Nó Thì Cao Quý Hơn Ai?
- Chương 1319: Chuyên Nhượng Cổ Phần
- Chương 1320: Giấy Không Thể Gói Được Lửa
- Chương 1321: Điều Ngu Ngốc Nhất Từng Làm
- Chương 1322: Kết Quả Là Một Món Hàng Giả?
- Chương 1323: Mau Chóng Đưa Ra Quyết Định
- Chương 1324: Nơi Để Phó Thác
- Chương 1325: Mang Thai Rồi
- Chương 1326: Không Đánh Một Trận Thì Bức Bối Chết Mất
- Chương 1327: Vại Dấm Đến
- Chương 1328: Chẳng Lẽ Nhìn Nhầm?
- Chương 1329: Rất Có Thể Cả Đời Không Mang Thai Được Nữa
- Chương 1330: Chịu Trách Nhiệm
- Chương 1331: Nó Làm Gì Có Cái Bản Lĩnh Đây!
- Chương 1332: Mang Cháu Nội Tao Về Đây
- Chương 1333: Gen?
- Chương 1334: Vẫn Quá Nhỏ
- Chương 1335: Đến Người Phụ Nữ Của Tôi Mà Anh Cũng Dám Động Vào!
- Chương 1336: Suýt Chút Nữa Làm Con Tôi Bị Thương Rồi

Chương 1337: Quây Tới Bên
Chương 1338: Nhóc Con Chết Tiệt Diên Rồi Sao?
Chương 1339: Lục Đình Kiêu Mau Tới Trói Người
Chương 1340: Mà Có Bạn Gái Không
Chương 1341: Lục Đình Kiêu, Có Ai Dạy Như Anh Không?
Chương 1342: Hộ Thê Cường Ma Login
Chương 1343: Người Mẹ Duy Nhất Của Tiểu Bảo
Chương 1344: Tuyên Bô Một Tin Tức Cực Kỳ Trọng Đại
Chương 1345: Chỉ Còn Lại Một Con Đường Để Đi
Chương 1346: Ngát Ngây
Chương 1347: Không Cần Thận Lại Bị Sắc Đẹp Mê Hoặc Rồi
Chương 1348: Đẹp Trai Đến Nghiêng Trời Lật Đất
Chương 1349: Trái Ôm Phải Ấp
Chương 1350: Ông Cấn Tôi!

Chương 1351-1400

- Chương 1351: Bạn Trai Cũ Tụ Tập
- Chương 1352: Góp Đủ Một Bàn Mạt Chược
- Chương 1353: Tôi Có Thể Không Diễn Nữa Không?
- Chương 1354: Gà Rừng Và Phượng Hoàng
- Chương 1355: Chọn Ngày Lành Tháng Tốt
- Chương 1356: Vô Tình Gặp Mặt
- Chương 1357: Dụ Dỗ Biết Bao Thiếu Nữ
- Chương 1358: Muốn Nhào Vào Lòng Ngực Của Anh Yêu
- Chương 1359: Thế Nào, Muốn Tiếp Tục Không?
- Chương 1360: Bị Coi Là Tình Địch
- Chương 1361: Chẳng Lẽ Muốn Chia Tay?
- Chương 1362: Đồ Bà Chủ
- Chương 1363: Tiểu Tịch Tịch Là Kẻ Phụ Bạc
- Chương 1364: Chú Hai, Đạo Này Chú Uống Fristy Hơi Nhiều!
- Chương 1365: Thân Thiết Như Thường
- Chương 1366: Ai Bắt Nạt Em?
- Chương 1367: Chón Cũ
- Chương 1368: Bởi Vì Người Anh Yêu Ở Đó
- Chương 1369: Chưa Từng Coi Là Người Thân
- Chương 1370: Lần Này Coi Như Là Phá Giới
- Chương 1371: Lục Đình Kiêu, Ánh Sáng Của Cô
- Chương 1372: Trước Khi Chia Tay Thì Làm Một Lần?
- Chương 1373: Là Anh Dụ Dỗ Em
- Chương 1374: Người Đàn Ông Xa Lạ
- Chương 1375: Người Mà Anh Yêu Nhất
- Chương 1376: Cải Xanh Trong Đất Vàng
- Chương 1377: Bắt Được Tên Cầm Thú!
- Chương 1378: Tất Cả Đều Đứng Về Phía Em
- Chương 1379: Đơn Phương Nhiều Năm
- Chương 1380: Không Phải Để Tôi Cưới Cô Ta Sao?
- Chương 1381: Ngủ Ngon, Tạm Biệt
- Chương 1382: Mẹ Yêu Con
- Chương 1383: Cuộc Gọi Giữa Đêm Khuya
- Chương 1384: Rốt Cuộc Ai Mới Là Kẻ Ngu?
- Chương 1385: Kết Quả Không Thế Nào Ngờ Đến
- Chương 1386: Đoạn Video Từ Camera Giám Sát

Chương 1387: Chỉ Là Sợ Tay Vợ Đau
Chương 1388: Chỉ Muốn Nhìn Thấy Cô Ấy Một Lần Thôi
Chương 1389: Chuyện Duy Nhất Có Thể Làm Được
Chương 1390: Chỉ Sợ Anh Không Cần Em
Chương 1391: Bị Kích Thích?
Chương 1392: Sao Không Ăn Chết Luôn Đi?
Chương 1393: No Chết Anh Ta Đi
Chương 1394: Đừng Để Anh Ta Bước Vào Nửa Bước
Chương 1395: Bí Ẩn Về Bạn Trai Ninh Tịch
Chương 1396: Bộ Dạng Đắc Ý
Chương 1397: Chỉ Có Thể Dựa Vào Bản Thân Cô
Chương 1398: Không Tin Là Không Bắt Được
Chương 1399: Tình Không Biết Bắt Đầu Từ Khi Nào
Chương 1400: Thấy Một Mặt Khác Của Cô Ấy

Chương 1401-1450

- Chương 1401: Triệu Hồi Rồng
- Chương 1402: Rốt Cuộc Là Nhàm Chán Đến Thế Nào?
- Chương 1403: Con Gái Ngoan, Chờ Ta
- Chương 1404: Thật Muốn Giết Cha
- Chương 1405: Bà Đây Sẽ Thêm Thạch Tín Cho Anh
- Chương 1406: Chính Là Tên Cầm Thú Chúng Ta Cần Tìm
- Chương 1407: Em Cho Rằng Anh Có Thể Nhớ Nhàm Sao?
- Chương 1408: Má Ối! Anh Chết Chắc Rồi!
- Chương 1409: Tiểu Bảo Cực Kỳ Giống Ninh Tịch
- Chương 1410: Xinh Đẹp Như Thế Mà Biết Bắn Súng Á?
- Chương 1411: Con Trai Ngoan
- Chương 1412: Chú Gọi Nhóc Là Ba
- Chương 1413: Thiên Phú Di Truyền
- Chương 1414: Ba Em Đã Sớm Đánh Chết Em Rồi
- Chương 1415: Vợ À, Là Do Gen Của Em Trâu
- Chương 1416: Em Có Thích Tiểu Bảo Không?
- Chương 1417: Máu Của Ninh Tịch
- Chương 1418: Trái Tim Nhỏ Bé Sắp Vỡ Ra Rồi!
- Chương 1419: Bạn Trai Cũ Và Bạn Trai Mới Quyết Đấu
- Chương 1420: Người Kia Đang Theo Đuổi Cô
- Chương 1421: Cái Thứ Sinh Vật Gọi Là Bạn Trai Cũ
- Chương 1422: Kỹ Năng Tán Gái Thức Tỉnh
- Chương 1423: Dùng Diễn Xuất Áp
- Chương 1424: Người Đàn Ông Của Bà Mà Cũng Dám Động Đến!
- Chương 1425: Có Kẻ Xui Xẻo Rồi
- Chương 1426: Ai Áp Diễn Ai
- Chương 1427: Giận Dữ Vì Hồng Nhan
- Chương 1428: Trò Hay Bây Giờ Mới Bắt Đầu
- Chương 1429: Chậc, Chậc, Hung Tàn Quá Đi Mất
- Chương 1430: Cô Ta Chạm Vào Tay Nào Của Anh
- Chương 1431: Bao Nuôi Tiểu Bạch Kiểm
- Chương 1432: Cảm Giác Được Bà Xã Bảo Vệ
- Chương 1433: Hoàn Hảo
- Chương 1434: Tất Nhiên Là Vì Phụ Nữ Rồi
- Chương 1435: Muốn Gây Chú Ý Với Trang Gia
- Chương 1436: Vô Tư Mà Sống

Chương 1437: Cùng Tới Nhét Phụ Nữ Cho Anh
Chương 1438: Giục Về Nhà Xem Mắt
Chương 1439: Xuất Ngoại
Chương 1440: Cá Chép Nhỏ Hòn Bay Phách Tán
Chương 1441: Yêu Đến Tận Xương Tủy
Chương 1442: Bất Luận Kết Quả Thế Nào
Chương 1443: Đại Hồng Nhân Trước Mặt Tiểu Bảo
Chương 1444: Đêm Đó Dững Mãnh Như Thần
Chương 1445: Mơ Không Mặc Quần Áo?
Chương 1446: Cùng Đại Ma Vương Đóng Cảnh Giường Chiếu
Chương 1447: Biết Chừng Mực
Chương 1448: Lại Làm Hồng Chuyện Tốt Của Ông
Chương 1449: Người Chính Là Giải Dược
Chương 1450: Hôn Thật Hay Hôn Giả?

Chương 1451-1500

- Chương 1451: Anh Yêu Lợi Hại Quá
- Chương 1452: Rõ Ràng Là Con Cường Ép Hấn
- Chương 1453: Ánh Mắt Quá Độc!
- Chương 1454: Vợ Vất Vả Rồi
- Chương 1455: Con Dâu Trưởng Nhà Họ Tô
- Chương 1456: Là Mẹ Tôi
- Chương 1457: Cô Con Gái Thứ Ba
- Chương 1458: Cô Ta Nói Như Vậy?
- Chương 1459: Nhất Định Chị Sẽ Về
- Chương 1460: Để Em Thối Cho
- Chương 1461: Bà Chắc Chắn Muốn Tôi Tới
- Chương 1462: Quả Là Phúc Tinh Của Ông Ta
- Chương 1463: Không Đơn Giản Như Vậy
- Chương 1464: Đoán Được Quỷ Kế
- Chương 1465: Tương Kế Tụ Kế
- Chương 1466: Chỗ Dựa Chân Chính
- Chương 1467: Hậu Trường Của Người Ta Cũng
- Chương 1468: Bất Ngờ Ngạc Nhiên?
- Chương 1469: Ăn Trộm Gà Không Thành Còn Mất Năm Gạo
- Chương 1470: Hot Đến Sôi Trào
- Chương 1471: Không Bằng Góp Cho Xong Chuyện
- Chương 1472: Những Người Này Là Do Tôi Mời
- Chương 1473: Vườn Không Nhà Trống
- Chương 1474: Thêu Hoa Trên Gấm
- Chương 1475: Ồ, Lại Một Tên Nữa Này?
- Chương 1476: Darling À, Mắt Mù Ghê Ta!
- Chương 1477: Cưới Một Con Gà Rừng
- Chương 1478: Thua Thiệt Lớn!
- Chương 1479: Ly Hôn Rồi Cưới
- Chương 1480: Cùng Nhau Chơi ~
- Chương 1481: Mấy Người Tự Chơi Mạt Chược Với Nhau Đi
- Chương 1482: Dù Sao Cũng Có Anh Ở Đây
- Chương 1483: Người Đàn Ông Của Tôi Là Ai?
- Chương 1484: Chủ Động Dâng Yêu Thương
- Chương 1485: Vũ Khí Diệt Hoa Đào
- Chương 1486: Chuẩn Bị Vẹn Toàn

Chương 1487: Đại Chiến Dư Luận
Chương 1488: Cục Diện Nghịch Chuyển Trong Nháy Mắt
Chương 1489: Không Bị Bọn Họ Nuôi Hỏng Người
Chương 1490: Làm Không Công Cho Người Khác Hưởng
Chương 1491: Khuê Nữ Thật Sự Nhà Người Ta
Chương 1492: Vẫn Còn Tình Cảm Với Ninh Tịch?
Chương 1493: Tránh Xa Đế Đô Ra
Chương 1494: Chiếm Đồ Của Người Khác
Chương 1495: Không Gì Quan Trọng Bằng Cháu Ngoan
Chương 1496: Chẳng Lẽ Cung Không Nhớ Em À
Chương 1497: Con Gái Mười Tám Quả Nhiên Biến
Chương 1498: Nhầm Lẫn Ở Đâu
Chương 1499: Chắc Chắn Là Em Có Thể Vào Được
Chương 1500: Kết Quả Tuyệt Vọng

Chương 1501-1550

- Chương 1501: Em Có Anh Rê?
- Chương 1502: Bạn Trai Con
- Chương 1503: Đơn Giản Là Làm Người Ta Muốn Quỳ Luân
- Chương 1504: Nhờ Vào Phúc Của Anh
- Chương 1505: Tạo Cái Nghiệt Gì!
- Chương 1506: Đáng Vẻ Nghĩ Một Đẳng Nói Một Nẻo Của Em Thật Đáng Yêu
- Chương 1507: Chắc Chắc Là Nam Chính Qua Đường Rồi
- Chương 1508: Xảy Ra Biến Cố
- Chương 1509: Không Dịu Dàng Dễ Tôi Một Lần Được À?
- Chương 1510: Này Cũng Quá Xui Xẻo!
- Chương 1511: Bù Lại Cho Anh
- Chương 1512: Cô Ấy Nợ Anh, Tôi Sẽ Trả
- Chương 1513: Tôi Không Có Hứng Thú Với Đàn Ông!
- Chương 1514: Thứ Con Bị Cướp Còn Nhiều Hơn
- Chương 1515: Sẽ Không Nương Tay
- Chương 1516: Chỗ Đứng Trong Lòng Cô
- Chương 1517: Sao Lão Đại Lại Không Muốn
- Chương 1518: Chơi Chết Thì Thôi
- Chương 1519: Mời Thần Thì Dễ, Tiền Thần Thì Khó
- Chương 1520: Đôi Sang Phụ Nữ Xem?
- Chương 1521: Thích Thì Tin
- Chương 1522: Bây Giờ Tự Cung Còn Kịp Không?
- Chương 1523: Cảnh Tượng Được Đưa Vào Trong Sử Sách
- Chương 1524: Vui Mừng Đón Vào Cửa
- Chương 1525: Người Nghe Thấy Mà Đau Lòng Rơi Lệ
- Chương 1526: Cục Diện Vô Cùng Hỗn Loạn
- Chương 1527: Chúng Ta Đến Cứu Bọn Bất Cốc Mà....
- Chương 1528: Một Tràng Máu Tanh
- Chương 1529: Chó Nhà Có Tang
- Chương 1530: Cầu Cứu Thất Bại
- Chương 1531: Sao Các Người Không Lên Trời Mà Ngồi Luân Đi?
- Chương 1532: Quá Là Cung Chiều ~
- Chương 1533: Bà Xã Anh Là Lợi Hại Nhất!
- Chương 1534: Ở Bên Là Lời Tố Tình Dài Nhất
- Chương 1535: Hoa Rơi Nhà Nào

Chương 1536: Vùng Giao Tranh Của Các Nữ Minh Tinh
Chương 1537: Càn Một Bọn Diễn Nam
Chương 1538: Hoa Ta Nở Lấn Át Cả Muôn Hoa
Chương 1539: Chơi Trội Quá Rồi Đây
Chương 1540: Cùng Là Thân Phận Chớ Lưu Lạc
Chương 1541: Ánh Sao Đêm Nay
Chương 1542: Vẫn Luôn Kiêu Ngạo
Chương 1543: Cám Ồn Ông Chủ Của Tôi
Chương 1544: Ngoài Ý Muốn Nhưng Vẫn Hợp Lý
Chương 1545: Hạ Vốn Gốc
Chương 1546: Hạng Mục Nữ Diễn Viên Chính Xuất Sắc Nhất
Chương 1547: Linh Hồn Của Một Bộ Phim
Chương 1548: Vì Người Tôi Yêu Nhất
Chương 1549: Tuyệt Đối Không Cho Phép
Chương 1550: Triệt Để Thay Thế

Chương 1551-1600

- Chương 1551: Không Xứng Làm Người
- Chương 1552: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn
- Chương 1553: Bằng Chứng Không Thể Chối Cãi
- Chương 1554: Không Có Bất Kỳ Quan Hệ Nào
- Chương 1555: Giấy Không Gói Được Lửa
- Chương 1556: Nói Thật
- Chương 1557: Muốn Một Đứa Con Trai
- Chương 1558: Kế Hoạch Hoàn Mỹ
- Chương 1559: Anh Tịch Của Chúng Ta
- Chương 1560: Nhất Định Là Một Cô Gái
- Chương 1561: Anh Ấy Là Người Đàn Ông Của Tôi
- Chương 1562: Có Phải Bị Úng Não Không?
- Chương 1563: Cũng Coi Là Xứng
- Chương 1564: Đã Kết Hôn Rồi
- Chương 1565: Tôi Muốn Một Đứa Con
- Chương 1566: Tối Nay Có Rảnh Không?
- Chương 1567: Không Mặc Gì Cũng Được
- Chương 1568: Làm Bé Yêu Của Mẹ
- Chương 1569: Đề Người Khác Biết Đến Sự Tồn Tại Của Em
- Chương 1570: Cách Ra Sân Khấu Thông Thường
- Chương 1571: Thôi Nó, Tôi Sẽ Tới
- Chương 1572: Không Thấy Mấy Thứ Này Rất Đáng Yêu Sao?
- Chương 1573: Nụ Hôn Trừng Phạt
- Chương 1574: Sắp Bị Thính Làm Nghẹn
- Chương 1575: Anh Con Cũng Không Phải Là Dễ Bị Bắt Nạt
- Chương 1576: Dầu Sơn Môi
- Chương 1577: Muốn Mặc Giống Ba
- Chương 1578: Máu Chốt Nằm Trên Người Tiểu Thái Tử
- Chương 1579: Bụng Bánh Bao Nhỏ Nhà Minh Thiệt Đen
- Chương 1580: Không Thể Ngừng Đào Chân Tường
- Chương 1581: Lưu Lạc Đến Nước Này
- Chương 1582: Ông Đây Phế Mày
- Chương 1583: Bóng Tối Bao Phủ!
- Chương 1584: Đến Từ Địa Ngục
- Chương 1585: Những Chuyện Không Muốn Người Khác Biết
- Chương 1586: Rốt Cuộc Là Ai?

Chương 1587: Không Đơn Giản Đên Vây
Chương 1588: Là Bạn Trai Cũ Của Bà
Chương 1589: Sợ Đến Đần Cả Người
Chương 1590: Anh Là “Hai” Nhất, Được Chưa?
Chương 1591: Một Cô Gái Đang Nằm Đó
Chương 1592: Không Cần Chú Ý
Chương 1593: Tìm Người Mà Tiểu Bảo Thích
Chương 1594: Con Sẽ Bảo Vệ Mẹ Thật Tốt!
Chương 1595: Đám Người Ngu Ngốc
Chương 1596: Tớ Là Vợ Anh Tiểu Bảo
Chương 1597: Thỏ Bông
Chương 1598: Chân Truyền Của Tiểu Tịch Tịch
Chương 1599: Ngầu Chết Mất
Chương 1600: Tới Đứa Nào Em Bè Cong Đứa Đó

Chương 1601-1650

- Chương 1601: Luôn Ở Bên Tiểu Bảo
- Chương 1602: Chỉ Nhìn Thực Lực
- Chương 1603: Có Chút Quấy Nhiều?
- Chương 1604: Là Vấn Đề Của Chính Em
- Chương 1605: Càng Ngày Càng Thích Em
- Chương 1606: Đều Do Anh Mang Đến
- Chương 1607: Kết Quả Không Tài Nào Đoán Trước Được
- Chương 1608: Tuần Trăng Mật
- Chương 1609: Anh Tịch Của Tôi Giỏi Quá Đi ~
- Chương 1610: Thêm Đất Diễn
- Chương 1611: Chết Mê Chết Mệt Vì Em
- Chương 1612: Đạo Diễn Mời
- Chương 1613: Chắc Chắc Sẽ Rất Đặc Sắc
- Chương 1614: Xin Nhận Lấy Tình Yêu Của Anh
- Chương 1615: Gậy Đánh Uyên Ương
- Chương 1616: Không Nỡ Xa Rời
- Chương 1617: Hoa Đào Này Do Chính Tôi Bóp Nát
- Chương 1618: Động Lòng Đến Nỗi Hết Thuốc Chữa
- Chương 1619: Người Kia Là...
- Chương 1620: Tự Tới Bóp Nát Hoa Đào
- Chương 1621: Muốn Ôm Ôm ~ ~ Chom Chom ~ ~
- Chương 1622: Ngẫu Đến Mức Tim Cô Đập Thành Thạch
- Chương 1623: Thật Đúng Là Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 1624: Cô Ấy Không Phải Là Loại Người Đó
- Chương 1625: Em Ở Đây Cùng Với Chị
- Chương 1626: Cơ Thể Rất Thành Thực
- Chương 1627: Không Cần Quấy Rầy Đến Cô
- Chương 1628: Buổi Thử Vai Lần Thứ Hai
- Chương 1629: Cơ Hội Cuối Cùng
- Chương 1630: Quá Liều Mạng!
- Chương 1631: Đừng Dẫn Vật Tội Này Nữa
- Chương 1632: Người Ta Lo Lắng Cho Anh Mà
- Chương 1633: Chui Vào Đây Mang Ông Ra
- Chương 1634: Hơi Ác Quá Rồi Đây!
- Chương 1635: Từ Nay Về Sau Cô Là Của Tôi
- Chương 1636: Thời Điểm Dễ Bị Quyên Rũ Nhất

Chương 1637: Tự Mình Bê Lên Giường
Chương 1638: Người Như Anh Sẽ Cô Đơn Cả Đời Đây
Chương 1639: Tôi Chưa Từng Nghi Ngờ Chuyện Này
Chương 1640: Scandal
Chương 1641: Mắt Em Không Kém Thế Đâu
Chương 1642: Cảm Xúc Ấm Áp Lưu Lại Trên Trán
Chương 1643: Bà Chủ Ở Ngay Bên Cạnh
Chương 1644: Bị Hôn Đến Mắt Không Ché
Chương 1645: Tìm Một Ruộng Ngô
Chương 1646: Đạt Được Mục Đích
Chương 1647: Anh Không Yêu Em Nữa À?
Chương 1648: Thực Lực Của Cô Ấy
Chương 1649: Boss Có Được Hay Không?
Chương 1650: Quá Ngẫu, Quá Tri Kỷ

Chương 1651-1700

- Chương 1651: Chính Chủ Xuất Hiện
- Chương 1652: Cũng Chỉ Dựa Vào Khuôn Mặt
- Chương 1653: Cẩn Ngượng Một Cái
- Chương 1654: Khuôn Mặt Đẹp Đến Hoàn Hảo
- Chương 1655: Lầy Thân Báo Đáp
- Chương 1656: Đối Tượng Hẹn Hò Thần Bí Của Anh Hai
- Chương 1657: Điều Tôi Muốn...
- Chương 1658: Người Hùng Thầm Lặng
- Chương 1659: Không Ai Cướp Nổi
- Chương 1660: Không Phải Tình Dịch Của Em, Mà Là Của Tôi
- Chương 1661: Thật Đáng Yêu
- Chương 1662: Người Âm Thầm Giúp Đỡ Trong Bóng Tối
- Chương 1663: Thăng Nào Dám Đập Tên Tuổi Của Bà
- Chương 1664: Cháu Trai Mềm Mềm Đáng Yêu
- Chương 1665: Cũng Không Phải Là Tình Yêu
- Chương 1666: Thiên Hạ Không Có Bữa Tiệc Nào Không Tàn
- Chương 1667: Giúp Đỡ Vô Điều Kiện
- Chương 1668: Gió Xuân Mươi Dặm Cũng Không Bằng Mẹ
- Chương 1669: Em Yêu Anh
- Chương 1670: Nhân Loại Ngu Xuẩn
- Chương 1671: Nhân Vật Lợi Hại?
- Chương 1672: Cục Cứng Đáng Yêu Phá Trời
- Chương 1673: Tiểu Bảo Đáng Thương
- Chương 1674: Chú Hai Giúp Con
- Chương 1675: Tiểu Bảo Thế Nào Rồi!
- Chương 1676: Mẹ Ở Đây
- Chương 1677: Con Sẽ Giải Quyết Tất Cả
- Chương 1678: Mọi Chuyện Đã Có Anh
- Chương 1679: Cũng Chỉ Đến Thế Mà Thôi
- Chương 1680: Cuối Cùng Cũng Có Thẻ Thu Lưới
- Chương 1681: Thẻ Nào Cũng Không Quên "Cậy Góc Tường"
- Chương 1682: Tạm Thời Cứ Quan Sát Đã
- Chương 1683: Mẹ, Con Xin Lỗi
- Chương 1684: Mẹ Chỉ Thích Con Thôi
- Chương 1685: Hy Vọng Con Là Con Ruột Của Mẹ
- Chương 1686: Tuyệt Đối Không Phải Là Người Thường

Chương 1687: Mẹ Sẽ Không Để Con Một Mình Đâu
Chương 1688: Mau Đi Cứu Tiểu Bảo
Chương 1689: Đó Là Cháu Ruột Ông Đây!
Chương 1690: Giải Pháp Thỏa Đáng Nhất
Chương 1691: Vậy Nhất Định Là Rất Thú Vị
Chương 1692: Chỉ Cần Được Ở Cùng Mẹ
Chương 1693: Mẹ Sẽ Không Để Con Gặp Chuyện Đâu
Chương 1694: Đừng Quên Cô Ta Là Đường Tịch
Chương 1695: Mời Ông Xem Một vở Kịch Hay
Chương 1696: Chết Trước Mặt Ông
Chương 1697: Cho Ông Được Thoải Mái
Chương 1698: Lũ Súc Sinh, Tao Phải Giết Chúng Mày!
Chương 1699: Hai Người Ngàn Vạn Lần Đừng Xảy Ra Chuyện Gì
Chương 1700: Cuối Cùng Cũng Tìm Được Nơi Đó

Chương 1701-1750

- Chương 1701: Chỉ Sợ Người Đã...
Chương 1702: Không Rõ Tung Tích
Chương 1703: Tiểu Bảo Của Tôi Chết Rồi!
Chương 1704: Tao Phải Giết Mày
Chương 1705: Chờ Làm Thiếu Phu Nhân
Chương 1706: Ông Mà Cũng Xứng Mang Họ Vân?
Chương 1707: Để Tôi Xem Xem Ai Dám Động Đến Anh Ta
Chương 1708: Người Thần Bí Kia Là Ai
Chương 1709: Người Thành Ra Thế Này Còn Có Thể Chạy Được À?
Chương 1710: Trong Đám Các Cậu, Ai Là Người Đàn Ông Của Con Nhóc Này
Chương 1711: Anh Nói Tiểu Bảo Không Sao Thật Chứ?
Chương 1712: Chúng Tôi Đã Hết Sức Cứu Chữa
Chương 1713: Tiểu Tịch, Tha Thứ Cho Sự Ích Kỷ Của Anh
Chương 1714: Tặng Em Làm Của Hồi Môn
Chương 1715: Tiểu Bảo Tỉnh Lại
Chương 1716: Đó Là Mẹ Của Nhóc
Chương 1717: Mẹ Cần Con
Chương 1718: Chỉ Sợ Đêm Dài Lắm Mộng
Chương 1719: Người Con Dâu Này, Tôi Thừa Nhận!
Chương 1720: Cũng Muốn Nghe Theo Trái Tim Một Lần
Chương 1721: Không Muốn Sai Thêm Lần Thứ Hai
Chương 1722: Nhất Định Phải Cho Chúng Tôi Một Câu Trả Lời Rõ Ràng
Chương 1723: Đợi Xem Màn Kịch Hay
Chương 1724: Bị Tiền Làm Cho Mờ Mắt
Chương 1725: Không Chống Cự Được Hấp Dẫn
Chương 1726: Tất Cả Đều Đã Xong Hết Rồi!
Chương 1727: Nói Là Muốn Đưa Cô Tiểu Tịch Đi
Chương 1728: Chúng Tôi Đến Đón Tiểu Thư Nhà Chúng Tôi
Chương 1729: Gia Tộc Hàng Đầu
Chương 1730: Cả Nhà Họ Lục Các Người Đều Không Phải Là Người Tốt
Chương 1731: Sức Chiến Đấu Bùng Nổ
Chương 1732: Có Mắt Nhìn Người
Chương 1733: Hôm Nay, Tôi Phải Đưa Người Đi
Chương 1734: Đừng Khách Khí, Khử Chết Hẳn Đi
Chương 1735: Đúng Là Cầu Còn Không Được

Chương 1736: Mày Gọi Ai Là Nhãi Con Hả?
Chương 1737: Âm Ưc
Chương 1738: Không Muốn Ba Đi
Chương 1739: Có Một Thứ Chắc Chắn Có Liên Quan
Chương 1740: Cháu Tìm Ninh Tịch
Chương 1741: Sợ Rằng Không Kéo Dài Được Bao lâu
Chương 1742: Thật Xin Lỗi, Là Anh Hại Em
Chương 1743: Phản Bội
Chương 1744: Không Tin Bất Kỳ Ai
Chương 1745: Ròng Con Quyết Bảo Vệ Mẹ
Chương 1746: Dụ Dỗ
Chương 1747: Tự Chơi Chết Mình
Chương 1748: Anh Muốn?
Chương 1749: Có Phải Là Em Trai Thân Yêu Nhất Của Anh Không
Chương 1750: Vẫn Là Nghĩ Sâu Xa Chút!

Chương 1751-1800

- Chương 1751: Xoa Tan Hết Tất Cả Khói Mù Trên Thế Gian Này
- Chương 1752: Lòng Anh Đã Nguội Lạnh
- Chương 1753: Có Phải Đi Tìm Thiên Tâm Hay Không?
- Chương 1754: Thoải Mái
- Chương 1755: Không Thẹn Với Lương Tâm
- Chương 1756: Chuyện Duy Nhất Có Thể Làm Vì Em
- Chương 1757: Gọi Tiêu Tịch Cùng Đến
- Chương 1758: Động Lòng
- Chương 1759: Vậy Ai Là Người Ngoài
- Chương 1760: Cạnh Tranh Công Bằng
- Chương 1761: Đây Là Thiên Hạ Mà Trẫm Cho Nàng
- Chương 1762: Nổi Tiếng Tột Cùng
- Chương 1763: Không Thể Tiếp Tục Ép Xuống
- Chương 1764: Không Có Em Bên Cạnh
- Chương 1765: Làm Như Vậy Không Giải Quyết Được Đau
- Chương 1766: Kết Quả Chuẩn Đoán
- Chương 1767: Sự Thật Phủ Đầy Bụi
- Chương 1768: Không Có Ai Khác, Là Chính Anh
- Chương 1769: Làm Chứng
- Chương 1770: Người Vợ Duy Nhất Trong Cuộc Đời Này Của Anh
- Chương 1771: Cô Ấy Là Không Thể Thay Thế
- Chương 1772: Không Một Ngày Nào Từ Bỏ
- Chương 1773: Mọi Chuyện Hôm Nay Đều Tốt
- Chương 1774: Nhà Mà Không Phải Nhà
- Chương 1775: Ánh Mặt Trời Đầu Tiên
- Chương 1776: Vừa Tỉnh Dậy
- Chương 1777: Cảm Giác Không Chân Thật
- Chương 1778: Đã Lâu Không Gặp
- Chương 1779: Yêu Tinh Được Giải Trừ Phong Ấn
- Chương 1780: Tôi Lợi Hại Như Vậy Á!
- Chương 1781: Vừa Tỉnh Dậy Đã Chơi Một Quả Lớn Như Thế Rồi!
- Chương 1782: Tôi Có Thể Ăn Anh Ấy Được À?
- Chương 1783: Bảo Bối, Em Về Rồi Đây!
- Chương 1784: Ở Đây Với Anh Thêm Một Lúc, Được Không?
- Chương 1785: Anh Ấy Bị Chị Dọa Cho Đần Ra Rồi Kìa!
- Chương 1786: Không Thể Vận Động Mạnh

Chương 1787: Vẫn Luôn Ở Bên Cạnh Anh
Chương 1788: Anh Và Tiểu Bảo
Chương 1789: Chưa Bao Giờ Quên
Chương 1790: Ông Đây Còn Chưa Đủ Bình Tĩnh Hay Sao?
Chương 1791: Lễ Ký Hợp Đồng
Chương 1792: Chỉ Là Chơi Game Cả Đêm Thôi
Chương 1793: Tôi Có Được Chọn Đâu?
Chương 1794: Lòng Vàng Bùng Nổ
Chương 1795: Đủ Thời Gian Bầu Bạn
Chương 1796: Không Được! Quấy Lên Nào!
Chương 1797: Anh Đã Kết Hôn Rồi
Chương 1798: Vợ Nói Là Phải
Chương 1799: Giữ Lại Cái Mạng Chó Này Cho Em Đi
Chương 1800: Mẹ Bạn Nghĩ Bạn Bị Lạnh

Chương 1801-1850

- Chương 1801: Là Con Dâu Tôi
- Chương 1802: Ngọn Nguồn Năm Đó
- Chương 1803: Một Con Ác Mộng
- Chương 1804: Vợ Của Tộc Trưởng
- Chương 1805: Người Mẹ Duy Nhất Của Tiểu Bảo
- Chương 1806: Chồng Oi
- Chương 1807: Chung Quy Giới Thiết Kế Này Vẫn Là Địa Bàn Của Gã
- Chương 1808: Lịch Sử Do Người Chiến Thắng Viết
- Chương 1809: Làm Sao Để Dễ Người?
- Chương 1810: Vẫn Là Vua Của Thế Giới Này
- Chương 1811: Lại Bị Cho Ăn Thính Rồi!
- Chương 1812: Bà Chủ Đã Về Rồi!
- Chương 1813: Vợ Nói Có Lý
- Chương 1814: Bị Dọa Đến Nỗi Cả Thỏ Cũng Ném
- Chương 1815: Chị Dâu Thân Yêu Của Tôi
- Chương 1816: Hồn Loạn
- Chương 1817: Y Như Vợ Minh Bỏ Trốn Theo Giai
- Chương 1818: Có Tình Yêu Nuôi Dưỡng
- Chương 1819: Vẫn Luôn Tốt
- Chương 1820: Đêm Dài Trần Trọc
- Chương 1821: Chiến Đấu Vì Tình Yêu
- Chương 1822: Người Chiến Thắng Trong Cuộc Sống Thật Sự
- Chương 1823: Cái Này Không Liên Quan Đến Thể Lực
- Chương 1824: Kể Cả Có Là Bố Của Ông Trời Có Quay Lại Đi Chẳng Nữa
- Chương 1825: Đi Lấy Nó Về
- Chương 1826: Nét Đẹp Nhất Là Nét Đẹp Từ Bên Trong
- Chương 1827: Cơ Hội Duy Nhất Để Vượt Qua Ss
- Chương 1828: Thực Lực Nói Lên Tất Cả
- Chương 1829: Thỏa Mãn Tất Cả Yêu Cầu
- Chương 1830: Hai Vị Không Cần Phải Quay Lại Nữa
- Chương 1831: Che Chở
- Chương 1832: Phá Đám
- Chương 1833: Chỉ Có Chính Họ Mới Có Thể Vượt Qua Được
- Chương 1834: Thật Ra Cũng Chẳng Cần Phải "Đè" Ra Đâu
- Chương 1835: Không Ngừng Dậy Sóng
- Chương 1836: Mạnh Trường Ca Tuyệt Nhất

Chương 1837: Còn Thiếu Một Người
Chương 1838: Nghệ Sĩ Hết Thời?
Chương 1839: Sự Tồn Tại Của Cô Chính Là Tiêu Điểm
Chương 1840: Ai Là Nhân Vật Chính Duy Nhất
Chương 1841: Pk Ngay Tại Hiện Trường!
Chương 1842: Cái Gì Gọi Là Xuất Sắc
Chương 1843: Một Chiêu Cuối Cùng
Chương 1844: Cùng Nhau Đi Đến Vinh Quang
Chương 1845: Không Ninh Tịch, Không Thiên Hạ
Chương 1846: Ai Nói Tôi Tới Không Phải Là Để Phá Hoại?
Chương 1847: Chỗ Dựa Vững Chắc
Chương 1848: Nữ Vương Đại Nhân Của Tôi Quá Lợi Hại!
Chương 1849: Muốn Đòi Người?
Chương 1850: Không Khỏi Quá Để Mất

Chương 1851-1900

- Chương 1851: Người Mất Tích Trở Về
- Chương 1852: Bụng Đói Ăn Quàng Cũng Không Ăn Cái Này
- Chương 1853: Ngoan, Gọi Mợ Cái Coi!
- Chương 1854: Phụng Hoàng Thật Đã Trở Lại
- Chương 1855: Con Dâu Tôi Rất Có Bản Lĩnh
- Chương 1856: Đổi Giọng Thật Nhanh
- Chương 1857: Cho Danh Phận
- Chương 1858: Nữ Chủ Nhân Gia Tộc
- Chương 1859: Đều Là Người Nhà
- Chương 1860: Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 1861: Tới Móc Nối Quan Hệ
- Chương 1862: Cảnh Cáo
- Chương 1863: Khả Năng Ngoại Giao Của Các Phu Nhân
- Chương 1864: Người Không Phận Sự?
- Chương 1865: Cháu Gái Của Mạnh Lâm Lang
- Chương 1866: Xin Lỗi Ngay Trước Mặt Mọi Người
- Chương 1867: Dựa Vào Cái Gì Mà Tất Cả Mọi Thứ Đều Là Của Cô Ta
- Chương 1868: Tin Tức Dọa Người
- Chương 1869: Thí Sinh Cho Ngôi Vị Nữ Chủ Nhân Gia Tộc
- Chương 1870: Cô Gái Lọt Vào Mắt Xanh
- Chương 1871: Bạn Đòi
- Chương 1872: Cậu Có Ý Với Tiểu Tịch?
- Chương 1873: Thật Sự Quá Đẹp
- Chương 1874: Có Ý Đồ
- Chương 1875: Cưới Phụng Hoàng Chân Chính
- Chương 1876: Nguyên Nhân Giải Nghệ
- Chương 1877: Kết Quả Chẳng Hề Hồi Hộp
- Chương 1878: Đột Nhiên Cảm Thấy Mình Thật Tỏa Sáng
- Chương 1879: Lá Gan Ông Đây Cho
- Chương 1880: Bồn Thiểu Gia Đẹp Trai
- Chương 1881: Đòi Lại Từ Cô Ta
- Chương 1882: Chân Tướng
- Chương 1883: Là Bọn Họ Đã Ruồng Bỏ Cô Ấy
- Chương 1884: Ai Cho Các Người Tự Tin ?
- Chương 1885: Mong Muốn Của Mọi Người, Tình Thế Đã Định
- Chương 1886: Lại Là Ninh Tịch

- Chương 1887: Tình Thế Bất Buộc
- Chương 1888: Bị Mọi Người Vứt Bỏ
- Chương 1889: Cái Trắng Xinh Đẹp Nhà Minh
- Chương 1890: Là Anh Rể Em
- Chương 1891: Bắt Đầu Lại Từ Đầu?
- Chương 1892: Người Yêu Chân Thành
- Chương 1893: Lấy Đầu Ra Tụ Tin Thế
- Chương 1894: Anh Sẽ Phân Tâm
- Chương 1895: Càng Dừng Nói Đến Việc Đấy Ngã Anh
- Chương 1896: Thức Ăn Cho Chó Ngập Mặt
- Chương 1897: Lợi Ích Và Sức Quyến Rũ To Lớn
- Chương 1898: Thân Phận Xứng Đãi
- Chương 1899: Để Mọi Thứ Trở Về Với Quỹ Đạo Của Nó
- Chương 1900: Sinh Cho Anh Một Đứa Con

Chương 1901-1950

- Chương 1901: Cảm Giác Xa Lạ
- Chương 1902: Phân Vân
- Chương 1903: Tuyệt Đối Không Nhường
- Chương 1904: Xem Ông Đây Là Thằng Ngu À?
- Chương 1905: Người Đàn Ông Muốn Gả Cho Nhất
- Chương 1906: "Đồ Sát" Các Bảng Xếp Hạng
- Chương 1907: Ông Đây Mà Đã Muốn Thì Đẹp Trai Chết Mấy Người Luôn!
- Chương 1908: Bảng Xếp Hạng Lần Này, Tất Cả Tôi Đều Muốn!
- Chương 1909: Đêm Hội Ngôi Sao
- Chương 1910: Bóng Ma Trong Nhà Hát
- Chương 1911: Ngoài Em Ra Thì Không Thế Là Ai Khác Nữa
- Chương 1912: Suýt Bị Cô Làm Cong
- Chương 1913: Bể Cong Ông Trong Vòng Ba Giây
- Chương 1914: Tôi Khoác Bao Tải!
- Chương 1915: Rớt Tròng Mắt
- Chương 1916: Quá Hèn Hạ!
- Chương 1917: Diễn Chung Với Nhau
- Chương 1918: Nữ Chính Bị Đối?
- Chương 1919: Bị Quyến Rũ Tới Nỗi Tim Đập Loạn Nhịp
- Chương 1920: Mê Hoặc
- Chương 1921: Cơ Thể Của Chúng Ta Quán Lấy Nhau
- Chương 1922: Cảnh Hôn
- Chương 1923: Thành Công Viên Mãn
- Chương 1924: Anh Tịch, Lâu Rồi Không Gặp
- Chương 1925: Cởi Cúc Áo
- Chương 1926: Ninh Tiểu Tịch, Cái Đồ Biến Thái Này!
- Chương 1927: Càn Quét Các Bảng Xếp Hạng
- Chương 1928: Biến Động Bất Ngờ Của Các Bảng Xếp Hạng!
- Chương 1929: Tăng Lên Một Cách Điên Cuồng
- Chương 1930: Tiểu Gia Ra Gặp Mười Lần
- Chương 1931: Ngủ Chán Hết Rồi Đúng Không?
- Chương 1932: Trọng Sắc Khinh Bạ
- Chương 1933: No.1!!!
- Chương 1934: Thức Ăn Cho Chó Có Độc!
- Chương 1935: Xuất Hiện Trên Cùng Bảng Xếp Hạng Với Đại Ma Vương
- Chương 1936: Tàn Sát Thôn Tân Thủ

Chương 1937: Làm Gì Có Mỹ Nữ Nào Mà Chưa Từng Gặp
Chương 1938: Tối Nay Có Hẹn
Chương 1939: Có Muốn "Thử" Ở Chỗ Này Không?
Chương 1940: Có Đẹp Trai Nữa Cũng Không Đẹp Bằng Em
Chương 1941: Cơ Hội Tái Sinh
Chương 1942: Ngát Xiu
Chương 1943: Mang Thai!
Chương 1944: Dao Động
Chương 1945: Tiến Quân Sang Hollywood
Chương 1946: Đi Lau Sên Khẩu
Chương 1947: Khiếp Sợ
Chương 1948: Nhà Sản Xuất Phim Thần Bí
Chương 1949: Bánh Tù Trên Trời Rơi Xuống
Chương 1950: Đơn Giản Đó Là Một Kỳ Tích

Chương 1951-2000

- Chương 1951: Là Vợ Thì Tất Nhiên Là Có Thể Rồi
- Chương 1952: Cần Thận Một Chút?
- Chương 1953: Vai Nữ Chính
- Chương 1954: Nơi Đại Thần Thường Lui Tới
- Chương 1955: Có Người Theo Dõi
- Chương 1956: Lại Gặp Biến Thái
- Chương 1957: Cái Này Quá Phi Lý
- Chương 1958: Vẫn Là Chị Dâu Thương Em
- Chương 1959: Nơi Thú Dữ Đi Qua
- Chương 1960: Là Cái Quỷ Gì Vậy?
- Chương 1961: Ngẫu Muốn Chết
- Chương 1962: Siêu Cấp Biến Thái
- Chương 1963: Tìm Hồ Trắng
- Chương 1964: Bé Yêu Về Nhà Với Chị Nhé
- Chương 1965: Tên Ăn Hàng Không Biết Kiểm Chế
- Chương 1966: Đưa Tôi Một Cô Em
- Chương 1967: Ninh Tiểu Tịch, Bà Là Tên Biến Thái
- Chương 1968: Đánh Cho Sung Mặt
- Chương 1969: Mang Theo Vai Phụ Của Phụ Của Cô
- Chương 1970: Hạng Người Dốt Đặc Cán Mai
- Chương 1971: Toàn Trường Khiếp Sợ
- Chương 1972: Tôi Là Fan Của Ninh Tịch
- Chương 1973: Thực Lực Giả Gái
- Chương 1974: Ánh Sáng Của Trung Quốc Trên Trường Hollywood
- Chương 1975: Gần Cô Ấy Thêm Một Chút
- Chương 1976: Cảnh Cáo
- Chương 1977: Bị Người Phụ Nữ Kia Đầu Độc
- Chương 1978: Anh Cả Thân Yêu
- Chương 1979: Anh Có Nhà Họ Lục, Tôi Có Đường Tịch
- Chương 1980: Phiếu Cơm Lâu Dài
- Chương 1981: Xông Vào Hang Hồ
- Chương 1982: Lừa Đại Thần Làm Vệ Sĩ
- Chương 1983: Chơi Cùng Đại Thần
- Chương 1984: Giết Chết Chỉ Trong Một Giây
- Chương 1985: Chân Không Thiếu Đồ Trang Sức
- Chương 1986: Đại Sư Huỳnh Mộc Sừng Rồi!

Chương 1987: Có Thể Để Cho Người Ta Một Chút Mặt Mũi Được Không?
Chương 1988: Cướp Tiền
Chương 1989: Đây Đơn Giản Chính Là Kỳ Tích Của Thần
Chương 1990: Cái Gã Sát Thủ Này Không Đơn Giản
Chương 1991: Các Người Ác Ôn Quá!
Chương 1992: Ăn Khuya Đã Rồi Hãy Đi?
Chương 1993: Lôi Kéo
Chương 1994: Cậu Nhất Định Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Đây!
Chương 1995: Bà Chỉ Biết Có Anh Yêu Nhà Bà Thôi
Chương 1996: Em Sẽ Không Bỏ Rơi Tôi Đây, Đúng Không?
Chương 1997: Diễn Viên Hạng Bét
Chương 1998: Phòng Chuyên Dụng Của Ninh Tịch
Chương 1999: Dùng Lời Của Chính Họ
Chương 2000: Không Phải Cùng Đẳng Cấp

Chương 2001-2050

- Chương 2001: Tự Bảo Vệ Chính Mình Còn Khó
- Chương 2002: Tao Không Tin Lần Này Mà Lại Còn Thoát Được
- Chương 2003: Oát The Fuck, Bà Quyến Rũ Ai?
- Chương 2004: Nam Cạn Bã, Nữ Đê Tiện
- Chương 2005: Nam Chính, Nữ Chính Trong Scandal
- Chương 2006: "Dọn Sạch Nhà Cửa"
- Chương 2007: Chuyện Này Cứ Giao Cho Anh
- Chương 2008: Bị Đè Đầu Cưỡi Cổ Đến Mức Không Ngẩng Mặt Lên Nổi
- Chương 2009: Làm Gì Còn Khả Năng Nào Để Vực Dậy Nữa
- Chương 2010: Nôn Nóng Không Thể Đợi Nổi Nữa
- Chương 2011: Chỉ Sợ Mà Lại Không Giả Vờ Nữa Thôi!
- Chương 2012: Xuất Hiện Trên Thảm Đỏ
- Chương 2013: Chó Cẩn Chó
- Chương 2014: Thật Vô Trách Nhiệm
- Chương 2015: Cảnh Tượng Không Thể Miêu Tả
- Chương 2016: Lần Này Thực Sự Xong Rồi
- Chương 2017: Mở Rộng Tầm Mắt
- Chương 2018: Hay Cho Cái Cảnh Chó Cẩn Chó
- Chương 2019: Một Câu Trả Lời Hải Lòng
- Chương 2020: Như Các Vị Mong Muốn
- Chương 2021: Thiên Kim Là Giả, Kẻ Thứ Ba Mới Là Thật
- Chương 2022: Cùng Sống Cùng Chết, Cùng Tiến Cùng Lui
- Chương 2023: Chưa Bao Giờ Bị Đánh Bại
- Chương 2024: Con Sói Gian Xảo
- Chương 2025: Cô Là Cái Thá Gì Chứ
- Chương 2026: Tất Cả Đều Đã Muộn Rồi
- Chương 2027: Đồ Tội
- Chương 2028: Tạm Thời Nhẫn Nhịn
- Chương 2029: Vùng Vẫy Giẫy Chết
- Chương 2030: Tao Cho Mà Lại Cởi Quần Áo Tới Đã Đòi Luôn
- Chương 2031: Chị Tin Em
- Chương 2032: Tất Cả Chỉ Là Để Tiểu Bảo Gặp Được Mẹ
- Chương 2033: Tôi Rất Chuyên Tâm
- Chương 2034: Mắt Chó Của Tôi
- Chương 2035: Không Còn Một Mình Nữa Rồi
- Chương 2036: Sao Không Chết Luôn Đi

Chương 2037: Giới Đẳng Cấp Thấp
Chương 2038: Chẳng Là Cái Thá Gì
Chương 2039: Nghê Thường Vũ Y
Chương 2040: Nỗi Đau Như Mối Tim
Chương 2041: Là Thiết Kế Của Tôi
Chương 2042: Ăn Cắp Bản Thiết Kế
Chương 2043: Nếu Tôi Có Thẻ Chứng Minh
Chương 2044: Cung Thượng Trạch!!!
Chương 2045: Sự Đảo Ngược Khiến Người Ta Khiếp Sợ
Chương 2046: Kỹ Thuật Đặc Thù
Chương 2047: Tất Cả Đều Xong Hết Rồi
Chương 2048: Chân Tướng Rõ Ràng
Chương 2049: Giấy Chết
Chương 2050: Tên Lừa Đảo Miệng Chỉ Biết Dối Trá

Chương 2051-2100

- Chương 2051: Tương Lai Của Phong Cách Trung Hoa
- Chương 2052: Kho Báu Vô Tận
- Chương 2053: Giận Đến Phát Điên
- Chương 2054: Đào Góc Tường!
- Chương 2055: Người Sáng Lập Của Tác Linh
- Chương 2056: Chủ Nào Chó Nấy
- Chương 2057: Tiểu Yêu Tinh Mệt Rồi
- Chương 2058: Điếc?
- Chương 2059: Lòng Vàng Của Chúng Ta Lợi Hại Quá Đi!
- Chương 2060: Chúng Ta Cũng Ôm Một Cái?
- Chương 2061: Ai Thắng Thì Nghe Người Đó
- Chương 2062: Một Đám Cừ Non
- Chương 2063: Đi Thôi! Đi Ăn Cướp!
- Chương 2064: Lão Đại, Cuối Cùng Cô Cũng Về Rồi!
- Chương 2065: Thằng Đần Kia Chính Là Muội Hả!
- Chương 2066: Thằng Đần Nào?
- Chương 2067: Về Nước
- Chương 2068: Song Hỷ Lâm Môn
- Chương 2069: Ép Cô Ta Đến Đường Cùng
- Chương 2070: Lòng Vàng Muốn Cắn Chết Em
- Chương 2071: Tình Địch Biến Thái Đến Mức Đáng Sợ
- Chương 2072: Xảy Ra Chuyện
- Chương 2073: Hỗn Loạn
- Chương 2074: Mọi Chuyện Đều Đồ Sông Đồ Bể
- Chương 2075: Thù Riêng
- Chương 2076: Nhận Định
- Chương 2077: Trở Về Ăn Thức Ăn Cho Chó
- Chương 2078: Nhớ Anh, Nhớ Anh, Nhớ Anh
- Chương 2079: Khả Năng Diễn Xuất
- Chương 2080: Chúng Có Xác Thực
- Chương 2081: Có Chuẩn Bị Trước Rồi Mới Tới
- Chương 2082: Quỳ Trời, Quỳ Đất, Quỳ Cha Mẹ
- Chương 2083: Thừa Nhận
- Chương 2084: Không Có Hứng Thú Trùng Hôn
- Chương 2085: Cầm... Cầm Tay?
- Chương 2086: Cao Tận Trên Trời

Chương 2087: Không Xứng
Chương 2088: Chơi Cái Gì Mà Kích Thích Vậy
Chương 2089: Chuyện Này Tuyệt Đối Không Thể Nào
Chương 2090: Rốt Cuộc Là Vấn Đề Ở Đâu?
Chương 2091: Quá Đáng Sợ
Chương 2092: Vẫn Chưa Kết Thúc
Chương 2093: Anh À, Mình Về Thôi
Chương 2094: Không Phải Lỗi Của Ninh Tịch
Chương 2095: Sự Thật Đau Đớn Thấu Tim
Chương 2096: Quý Đội Lốt Người
Chương 2097: Đá Khởi Công Ty
Chương 2098: Chẳng Liên Quan Gì Tới Nhau Nữa
Chương 2099: Tiểu Bảo Đánh Người Rồi
Chương 2100: Đau Lòng Bé Con

Chương 2101-2150

- Chương 2101: Tinh Thần Hóng Hót Hùng Hực
- Chương 2102: Lại Có Người Đến Cướp Vợ Anh Đây!
- Chương 2103: So Tài
- Chương 2104: Tôi Thua Rồi
- Chương 2105: Cảm Ơn, Vợ Của Anh
- Chương 2106: Nam Thần Đã Có Chủ
- Chương 2107: Là Phúc Mà Nhà Họ Lục Đã Tu Mấy Đời
- Chương 2108: Vốn Dĩ Dĩ Là Phụng Hoàng
- Chương 2109: Những Năm Tháng Gặm Thức Ăn Cho Cún
- Chương 2110: Tấm Ảnh Năm Đó
- Chương 2111: Tiểu Bảo Là Con Ruột Của Tôi Và Ninh Tịch
- Chương 2112: Đứa Bé Đó Không Chết
- Chương 2113: Tất Cả Đều Vui Vẻ
- Chương 2114: Xin Lỗi Người Đàn Ông Đó Là Anh
- Chương 2115: Chuyện Tốt Đẹp Nhất
- Chương 2116: Lần Đầu Tiên Gọi Ba
- Chương 2117: Sương Mù Nặng Nề
- Chương 2118: Xem Ra Chị Dâu Không Tin Tưởng Tôi Rồi?
- Chương 2119: Thời Gian Chỉ Còn Lại Một Ngày
- Chương 2120: Làm Sao Có Thể Thế Được!
- Chương 2121: Sự Biến Hóa Trong Chớp Mắt
- Chương 2122: Chuyện này Không Liên Quan Đến Cô
- Chương 2123: Cùng Là Người Lưu Lạc Nơi Chân Trời
- Chương 2124: Không Khách Khí Với Tôi Thế Nào
- Chương 2125: Ba Con Tép
- Chương 2126: Đừng Để Em Phải Hận Anh
- Chương 2127: Hai Kẻ Điên
- Chương 2128: Đại Thần Tới
- Chương 2129: Ăn Hại?
- Chương 2130: Lộ Diện
- Chương 2131: Nguyên Tắc Là Gì?
- Chương 2132: Cực Kỳ Khôn Khéo
- Chương 2133: Không Sợ Cố Quá Thành Quá Cố Sao?
- Chương 2134: Kết Thúc Ân Oán
- Chương 2135: Lý Do này Có Đủ Không?
- Chương 2136: Ông Nội, Con Mà!

Chương 2137: Hậu Sinh Khả Úy
Chương 2138: Chuyện Cũ
Chương 2139: Ghen Tị Với Vẻ Đẹp Trai Của Đại Thần
Chương 2140: Chim Chuột?
Chương 2141: Mỹ Nhân Kế
Chương 2142: Chán Lắm
Chương 2143: Tuyệt Đối Không Ly Hôn
Chương 2144: Tình Ngộ Muộn Màng
Chương 2145: Có Thai Rồi
Chương 2146: Lần Này, Em Muốn Công Khai
Chương 2147: Fan Bạo Động
Chương 2148: Thừa Nhận
Chương 2149: Đứa Bé Là Con Tôi
Chương 2150: Bình Tĩnh Đi Mà Anh Yêu

Chương 2151-2200

Chương 2151: Tùng Xẻo???

Chương 2152: Đề Cho Cả Thế Giới Biết

Chương 2153: Thức Ăn Cho Chó Chế Biến Kiểu Này Thì Tôi Cũng Phục Rồi!

Chương 2154: Ai Cũng Không Thoát Khỏi Cảnh Bị Ăn Thức Ăn Cho Chó

Chương 2155: Hôn Lễ (1)

Chương 2156: Hôn Lễ (2)

Chương 2157: Nháo Động Phòng (1)

Chương 2158: Nháo Động Phòng (2)

Chương 2159: Nháo Động Phòng (3)

Chương 2160: Nháo Động Phòng (4)

Chương 2161: Nháo Động Phòng (5)

Chương 2162: Không Được Phép Quyến Rũ Anh

Giới Thiệu Tác Phẩm

Đã 27 tuổi nhưng đại thiếu gia Lục thị lại chẳng hề rung động vì bất kỳ một cô gái nào nên cha mẹ cùng em trai đã chuốc say anh rồi đưa lên giường một cô gái xa lạ.

5 năm sau, tiểu thiếu gia Lục Đình Kiêu vì không có mẹ và cú shock quá khứ nên đã rơi vào trầm cảm.

Một người cha "chưa từng có cảm giác rung động trước bất kỳ ai" và một thằng bé con "không thích tiếp xúc với bất kỳ ai" đã trở nên "lầy lội" hơn bao giờ hết khi gặp được Ninh Tịch. Cả hai cha con đều vừa gặp đã yêu người phụ nữ này, một người mong muốn chiếm hữu, một người vô cùng ỷ lại, cuối cùng tạo ra những tình huống dở khóc dở cười cho độc giả.

--- O ---

Chương 1: Mang Thai Bảy Tháng

Nhiệt độ nóng rực như thể nham thạch nóng chảy trong lòng núi lửa dường như muốn đốt cháy cô, thứ duy nhất có thể giải thoát cho cô chỉ có người đàn ông trước mặt.....

Bám chặt vào làn da lành lạnh như đá cẩm thạch, bản năng muốn sống trong cô cuối cùng cũng khiến cô buông tha cho sự chống cự....

Đau đớn pha lẫn khoái cảm từng chút từng chút một bốc lên, như một những đợt pháo hoa không ngừng nổ tung trong đầu cô, khiến cho cô như một con thuyền cô độc dần thân vào biển lửa đang cháy rừng rực.....

Cảm giác bập bênh khi chìm khi nổi, nhưng lại khó mà kiềm chế được bản thân mình chìm đắm vào đó.

"Này, cô tỉnh lại đi.... ở đây lạnh lắm, đừng ngủ ở đây rồi để cảm lạnh."

Vai bị đè nặng khiến cho Ninh Tịch đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt mơ màng bắt gặp ánh mắt ân cần của cô y tá, nhất thời cảm thấy chột dạ đến mức mặt mũi đỏ hồng, xấu hổ đến mức không biết chui vào đâu để trốn.

Đáng chết, một thời gian dài đã trôi qua kể từ sau cái đêm say rượu làm loạn đó, cái đêm cô làm loạn với Tô Diễm thi thoảng vẫn xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Cũng may là cô say đến mức bất tỉnh nhân sự chẳng nhớ gì về đêm đó cả, bằng không cô thật không biết nên đối mặt với anh Diễm nữa.

Y tá thấy cô tỉnh táo lại liền đưa cho cô tờ giấy trong tay mình: "Cô quên không cầm kết quả khám thai này, bác sĩ Trương bảo cô cuối tuần nhớ quay lại đây."

Ninh Tịch cầm lấy kết quả khám thai, ngọt ngào tươi cười, cô cẩn thận cất nó vào trong túi xách.

Tô Diễm ra nước ngoài khảo sát thực tế, hôm nay sẽ trở về, Ninh Tịch nghĩ đến cuộc hẹn buổi tối mà trong lòng không khỏi cảm thấy hồi hộp.

Bởi vì nơi Tô Diễm đến khá xa xôi hẻo lánh, cho nên khi đã mang thai được 7 tháng cô mới liên lạc được với anh ta.

Nhớ đến vẻ mặt khiếp sợ lúc Tô Diễm biết cô mang thai, Ninh Tịch có chút căng thẳng.

Chẳng lẽ là vì khi mang thai cô quá nhạy cảm, nên mới có cảm giác Tô Diễm chẳng hề vui vẻ như cô đã nghĩ.

Bác sĩ an ủi cô, khi đàn ông có đứa con đầu lòng, tâm lý đều có chút không ổn định, chưa quen được, ai cũng như thế cả.

Nhưng.... chuyện kết hôn đâu thể để phụ nữ như cô chủ động nói ra được chứ...

Ra khỏi bệnh viện, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang tỏa khắp mọi nơi.

Ninh Tịch gắng sức đỡ lấy eo, cô đang định gọi taxi đột nhiên một chiếc xe đỏ rực xông thẳng về phía cô. Cô thót tim, hoảng hốt vội lui về sau mấy bước liền.

Tiếng phanh xe vang lên "két" một tiếng, chiếc xe sát lướt sần sạt qua người cô, sau đó mới dừng lại.

Ninh Tịch sợ thót tim, khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng lên liền nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc mặc bộ váy đỏ ôm sát người đầy quyến rũ, mái tóc xoắn gọn sóng bước xuống từ trên xe.

“Ninh Tuyết Lạc, mày điên rồi à?”

Ninh Tuyết Lạc nhìn cô, cười đến ẩn ý, cô ta khoanh tay, sai những bước chân catwalk đầy uyển chuyển, cô ta đứng trước mặt Ninh Tịch, ý vào mình đang đi giày cao gót, kiêu ngạo nhìn xuống vùng bụng to ra vì mang thai của cô: “Sao? Sợ tao đâm chết đứa con hoang trong bụng mày à?”

Ninh Tịch vô thức ôm lấy bụng mình, lùi về phía sau một bước, nhìn cô ta với ánh mắt đầy cảnh giác: “Ninh Tuyết Lạc, mày đừng có mà quá đáng!”

Tuy biết rằng từ trước đến nay Ninh Tuyết Lạc vẫn luôn bất hòa với cô, nhưng Ninh Tịch không ngờ cô ta lại có thể độc mồm độc miệng đến như vậy.

“Tao quá đáng? Mày mới là kẻ quá đáng thì có! Uống say bất tỉnh nhân sự rồi bò lên giường với thằng nào, chữa hoang rồi còn muốn Tô Diễm chịu

trách nhiệm hay sao, ha ha... Ninh Tịch, mày đúng là không biết xấu hổ!”

Ninh Tịch sững sờ: “Mày đang nói vớ nói vẩn cái gì thế?”

“Ô, thế mày tin rằng người đã lên giường với mình tối hôm đó là Tô Diễm thật đấy à?” Ninh Tuyết Lạc cười ngả nghiêng: “Luôn mồm nói mình lớn lên cùng Tô Diễm, là thanh mai trúc mã, ngay cả đến vóc dáng thân thể của anh ấy như thế nào mà cũng không biết à?”

Vẻ mặt của Ninh Tịch càng lúc càng trắng, cô sắp đứng không nổi nữa, cả người như đang rơi vào hầm băng.

Không sai, người đàn ông tối hôm đó.....

Khi đó cô chỉ nghĩ là.... sau khi Tô Diễm trưởng thành, có lẽ cao to hơn so với tưởng tượng của mình.

Bây giờ bị Ninh Tuyết Lạc ác ý nhắc nhở, cô mới đột nhiên nghĩ ra, ngoại trừ vóc dáng, người đàn ông đêm hôm đó hình như..... đúng là có quá nhiều điểm khác biệt hoàn toàn với Tô Diễm.

--- O ---

Chương 2: Dã Chung Của Người Đàn Ông Lạ Mặt

"Nói cho mày hay! Tối đó mày uống rượu do tao chế, đừng nói dục cầu bất mãn, tao đã có lòng tốt tìm cho mày hai tên cao to rồi, ai ngờ mày lại không biết tốt xấu, tự dưng đi chui vào phòng của thằng nào đó, đã thế còn không chút khách khí cùng người ta..." Ninh Tuyết Lạc chán ghét mở miệng: "Anh Diễm có lòng tốt, sợ mày tỉnh dậy không chịu nổi nên mới nói người cùng mày tối hôm đó là anh ấy thôi!"

"Mày..." Ninh Tịch tức run lên, nghe tới đây, cô không nhịn nổi nữa, liền bóp chặt lấy cổ tay Ninh Tuyết Lạc: "Sao mày lại làm thế với tao? Tại sao! Mày hại tao như thế còn chưa đủ sao?"

Ninh Tuyết Lạc mới đầu còn căng căng lên, định đẩy Ninh Tịch ra, đúng lúc đó lại thấy Tô Diễm phía sau Ninh Tịch, giọng điệu lập tức nhũn xuống, tỏ ra mềm mỏng đáng yêu: "Chị, em biết em sai rồi, chị muốn đánh muốn mắng em thế nào cũng được, nhưng đừng trách anh Diễm..."

Ninh Tịch ngẩn ra, ngay sau đó, lại thấy Ninh Tuyết Lạc tự nhiên ngã lăn ra đất, trông như bị cô đẩy vậy.

"Ninh Tịch! Em làm gì vậy....." Tiếng quát trách vang lên.

Ninh Tịch ngạc nhiên quay lại liền thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tô Diễm.

Tô Diễm lách qua người cô, đỡ Ninh Tuyết Lạc dậy: "Tuyết Lạc, em không sao chứ?"

Cả người Ninh Tuyết Lạc như treo trên người Tô Diễm: "Anh Diễm, em không cố ý, em thật sự biết sai rồi... Chuyện thành ra thế này đều tại em có lỗi với chị..."

"Được rồi, có chuyện gì cũng có anh ở đây rồi!" Tô Diễm vỗ vai Ninh Tuyết Lạc, đưa cô lên xe: "Để anh nói rõ với Ninh Tịch."

Đầu Ninh Tịch trống rỗng, cô thấy Tô Diễm đi về phía mình, rồi lại thấy miệng Tô Diễm cứ mở ra rồi khép lại.

Anh ta nói gì đó rất lâu.

Nói về việc những năm tháng họ là thanh mai trúc mã, nói về việc anh đã

đấu tranh thế nào khi yêu Ninh Tuyết Lạc, nói anh cũng tức giận khi biết Ninh Tuyết Lạc hại cô, nói về việc anh cảm thấy rất khiếp sợ và áy náy khi biết Ninh Tịch mang thai, nói anh đã chấp nhận lời xin lỗi của Ninh Tuyết Lạc...

Cuối cùng, anh nói: "Ninh Tịch, xin lỗi, anh không thể lấy em. Không phải anh ghét bỏ em vì chuyện ngày hôm đó hay đứa trẻ trẻ này, mà vì anh không thể phụ lòng Tuyết Lạc, anh cũng không thể lại lừa dối tình cảm của chính mình thêm nữa."

Mấy tháng nay, gã đều đưa Ninh Tuyết Lạc ra nước ngoài, sớm chiều đều dính lấy nhau không rời, mặc dù bề ngoài gã vì muốn bù đắp lại tổn thương cho Ninh Tịch nên mới nhận tội hôm đó chính gã đã quan hệ với cô, nhưng từ tận sâu trong đáy lòng, gã đã sớm chọn Ninh Tuyết Lạc rồi.

Thế nên sau khi biết tin Ninh Tịch mang thai, gã không đành lòng tới Ninh gia nói rõ chuyện này với hai bác mà muốn nói rõ sự thật với Ninh Tịch trước.

"Nói vậy có nghĩa là... Tô Diễm... Ngay từ đầu anh đã biết việc Ninh Tuyết Lạc bỏ thuốc để hủy hoại trình tiết của tôi? Vì muốn bao che cho nó, nên anh mới nói với tôi người đàn ông tối hôm đó là anh?" Ninh Tịch cuối cùng cũng tìm về được giọng nói của mình, hồn bay phách lạc nhìn về mặt bình tĩnh của Tô Diễm.

"Ninh Tịch, Tuyết Lạc cô ấy không cố tình, cô ấy còn nhỏ, tính tình mạnh động...."

"Vậy còn tôi thì sao?" Ninh Tịch ngẩng lên nhìn Tô Diễm, tràn đầy tuyệt vọng: "Các người có từng nghĩ tới tôi một chút nào không?"

Tô Diễm câm bặt, một lúc sau, hấn mới vươn tay kéo Ninh Tịch: "Ở đây nắng quá, chúng ta về nhà trước đã..."

"Đừng có chạm vào tôi..." Ninh Tịch hất tay Tô Diễm ra, cô bỗng cười phá lên.

Sống tới tận giờ, Ninh Tịch bỗng cảm thấy cuộc sống của mình như một trò hề.

Để tới được thành phố của Tô Diễm, cô đã cố gắng thi vào được đại học B.

Để lấy lòng Tô Diễm, cô từ bỏ cả ước ở làm diễn viên của mình.

Để môn đăng hộ đối với anh ta, cô từ bỏ cả cha mẹ nuôi để về Ninh gia, cả ngày chỉ biết vụng về nịnh nọt cái nhân vật được gọi là nổi tiếng này.

Cuối cùng, chỉ để đổi lại một câu: "Anh không thể phụ lòng Tuyết Lạc."

Ninh Tuyết Lạc, không chỉ chiếm lấy danh phận của cô, cướp mất cha mẹ đẻ của cô, giờ... còn cướp mất người trong lòng cô!

Ninh Tuyết Lạc còn nhỏ, làm sai có thể được tha thứ?

Vậy... Ai sẽ trả giá cho cuộc đời của cô đây?

Cô thậm chí... ngay đến cả người đàn ông tới hôm đó là ai cũng không biết!

Ninh Tịch bùng mặt, cô run lên bần bật, tuyệt vọng tới cực điểm.

Tô Diễm thấy Ninh Tịch thần tình hoảng loạn lao đảo đi ra giữa lòng đường, gã liền vứt bỏ điều thuốc đang kẹp trên tay, muốn đuổi theo, lại bị Ninh Tuyết Lạc ở sau kéo tay áo: "Anh Diễm, anh muốn đi đâu?"

Chính vào lúc Tô Diễm đang chần chừ, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn vang lên, Ninh Tịch đang đi trên lối qua đường bị hất tung lên, rồi rơi xuống đất.

"Cứu người... Cứu người với... Đâm phải thai phụ rồi..."

Ánh sáng chói mắt rọi tới, Ninh Tịch thấy bóng người chớp nhoáng và hai gương mặt khiến cô phát tửm, bụng truyền đến cơn đau co rút khiến cô ý thức được một chút gì đó đang mất đi, cô chỉ chớp mắt một cái, máu tươi trên trán chảy đầm đìa, chảy dọc vào mắt cô... cả thế giới rơi vào một mảnh tối đen...

--- O ---

Chương 3: Thăng Bé Ở Quán Bar

Năm năm sau. Tại hành lang tầng cao nhất quán bar Eton.

Nhịch Tịch hầu hạ chủ đầu tư uống rượu cả một đêm, đầu đau muốn nứt ra, vốn định tìm một chỗ yên tĩnh để tỉnh rượu chút không ngờ lại đụng mặt Thường Lị, vì vậy chỉ có thể xúc lại tinh thần chào hỏi cô ta: "Chị Thường có việc gì à?"

"Ninh Tịch, chị hỏi, có phải là em đăng ký tham gia thử vai nữ chính của Thiên Hạ đúng không?"

"Dạ đúng, sao thế?"

"Ngày mai em không được đi!"

Thường Lị cũng coi như người quản lý của cô, thế mà lại suốt ngày ngăn cô đi thử vai tại các công ty giải trí hàng đầu. Lần này Ninh Tịch cũng không bất ngờ, chỉ hơi nhướn mày hỏi: "Lý do?"

"Em giấu chị rồi tự chủ trương còn dám hỏi lý do? Công ty đã sắp xếp để Tuyết Lạc đi thử vai rồi em còn không biết sao?"

"Chuyện của em với chuyện công ty sắp xếp hình như chẳng có gì mâu thuẫn với nhau." Ninh Tịch cười mà như không nhìn cô ta: "Ninh Tuyết Lạc bảo chị đến tìm tôi sao? Chẳng lẽ cô ta sợ một diễn viên hạng bét như tôi cướp được vai của cô ta sao?"

"Cô có bản lĩnh cướp vai của Tuyết Lạc? Nói vớ vẩn! Tôi nói cho cô biết, đừng phí công vô ích, bộ phim lần này Ninh gia đã đầu tư ba nghìn vạn, ngầm chỉ định cho Tuyết Lạc rồi!"

"Nếu thế chị còn lo lắng cái gì?"

"Cô là là nghệ sĩ dưới trướng của tôi, phải nghe tôi sắp xếp!" Thường Lị ra vẻ đương nhiên nói.

"À, hóa ra chị Thường cũng biết tôi là nghệ sĩ dưới trướng của chị cơ đấy."

"Ninh Tịch, tôi không rảnh để mà cãi nhau với cô, nếu cô rượu mời không uống, thích uống rượu phạt thì cũng đừng có trách tôi!"

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã cảm thấy một lực mạnh mẽ xông tới, bất ngờ không kịp đề phòng khiến cô bị đẩy tới kho hàng trên tầng cao nhất của quán bar, đồng thời di động cũng bị cướp đi.

"Àm" một tiếng, cửa bị đóng lại.

...

Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng xa.

Biết là có gào thét cũng vô ích nên Ninh Tịch im lặng không nói một lời, sắc mặt hờ hững theo cánh cửa trượt ngòi xuống đất.

Lúc cô mới vào công ty thì Ninh Tuyết Lạc còn thu liễm một chút, cùng lắm cô ta chỉ để Thường Li sắp xếp cho cô một vài vai phản diện độc ác không quan trọng, gần đây cô ta lại càng ngày càng quá đáng, ngay cả thủ đoạn cấp thấp như vậy cũng dùng tới...

Nếu không lấy được vai diễn này thì cô phải nghĩ cách rời khỏi công ty giải trí Tinh Huy.

Đang nghĩ lung ta lung tung đột nhiên bên tai truyền đến một loạt tiếng vang nhỏ xíu.

Chẳng lẽ có chuột?

Ninh Tịch lần theo hướng âm thanh nhìn, sau đó liền sững sốt.

Phía sau một đồng thùng gỗ, cô nhìn thấy một đứa bé trai...

Đứa bé kia nhìn bộ dáng khoảng chừng bốn, năm tuổi, mũm mĩm đáng yêu vô cùng, vừa trắng vừa mềm y như bánh bao nhỏ, đứa nhỏ trốn trong góc đang run rẩy, đôi mắt đen nhánh tràn đầy cảnh giác cùng đề phòng.

Chậc, sao trong kho hàng lại có trẻ con được?

Chắc không phải có vị khách nào mang con đến đây chứ?

"Này, bánh bao nhỏ, con là ai? Vào đây bằng cách nào?"

"Lén chạy vào sao?"

"Cũng bị nhột sao?"

"Ăn kẹo không?"

...

Hồi một lúc đứa bé kia vẫn không nói tiếng nào, chỉ càng run rẩy hơn trông giống như một con cún nhỏ bị dọa sợ.

Vì vậy Ninh Tịch cũng không hỏi tiếp nữa, dù sao cũng chẳng liên quan đến cô.

Một lớn một nhỏ, mỗi người chiếm một góc phòng im lặng ngòai ngây ngô với nhau.

Đột nhiên bóng đèn trên đỉnh đầu lóe lên một cái, rồi tắt ngúm.

Trong bóng tối, Ninh Tịch tựa như nghe được thanh âm kẻo kẹt, nghe kỹ một chút mới phát hiện nghe giống như tiếng hai hàm răng đánh vào nhau.

Ninh Tịch bật cười, mở miệng nói với bánh bao nhỏ: "Sợ tối à?"

Tiếng kẻo kẹt dừng lại một chút rồi kêu to hơn.

Ài, sao lá gan lại bé thế chứ?

Ninh Tịch phúi mông đứng lên, đi về phía đứa nhỏ...

--- O ---

Chương 4: Cứu Được Bánh Bao Nhỏ

Bánh bao nhỏ bị cô dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Sau đó Ninh Tịch đặt mông xuống ngòì bên cạnh bánh bao nhỏ, không làm gì cả, nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Tối nay bị Thường Lệ ép đến đây uống rượu với khách, đầu cô bây giờ đau như búa bổ.

Đến lúc Ninh Tịch ngủ được một lúc rồi tỉnh lại, cô cảm thấy một bên chân mình nóng nóng, vừa cúi đầu liền nhìn thấy bánh bao nhỏ đã gục xuống bên chân cô từ lúc nào không biết, bàn tay nhỏ bé còn đang túm chặt lấy vạt áo cô.

Ninh Tịch bật cười.

Trước đây khi vẫn còn ở quê, cô đã từng nuôi một con mèo, nó cực kỳ nhát, rất sợ người lạ, gặp người lạ một cái là chạy. Nhưng chỉ cần bạn không chú ý đến nó, khiến nó cảm thấy bạn không có gì nguy hiểm, nó sẽ len lén chạy đến bên cạnh bạn, thậm chí còn leo lên đầu gối bạn ngủ ngon lành.

Bánh bao nhỏ cảm nhận được tầm mắt của cô, gương nhỏ nhăn đở bùng, nhưng lần này trong mắt thằng bé không còn sự kinh hoảng nữa mà thay vào đó là tràn đầy sự hiếu kỳ.

Thật giống một con mèo nhỏ, ngay cả ánh mắt cũng giống.

Khóe môi Ninh Tịch khẽ cong lên, tay chân ngứa ngáy, cuối cùng cô nhịn không được giơ tay ra vuốt vuốt cái đầu xù xù của thằng bé.

Cái xoa đầu này khiến cô giật nảy. Sao trán thằng bé lại nóng thế này!

“Cháu bị sốt?”

Thường Lệ sẽ nhốt cô trong này cho đến hết buổi thử vai ngày mai, thậm chí còn lâu hơn nữa không chừng.

Trong thời gian đó nếu cứ để thằng bé sốt cao như thế này thì rất nguy hiểm.

Lúc đang lo lắng, cô phát hiện ra có gì đó không đúng, đèn trong phòng này rõ ràng là hỏng rồi tại sao nơi này vẫn có ánh sáng?

Ngẩng đầu lên cô mới phát hiện ra trên đầu mình có một cái cửa sổ nhỏ nhỏ ở trên mái nhà, chút ánh sao hiếm hoi hắt qua ô cửa nhỏ tiến vào trong phòng.

Ninh Tịch tìm một cái thang bê rồi nó ra chỗ cái cửa sổ.

“Bánh bao nhỏ, đến đây nào, cô giúp cháu ra ngoài.”

Thằng bé lắc đầu, ánh mắt rất cương quyết, đây là lần đầu tiên thằng bé có phản ứng lại với những gì cô nói.

Ninh Tịch không hiểu ý nó lắm, cười cười bẹo má thằng bé: “Cũng có nghĩa khí lắm đó nha, muốn đồng cam cộng khổ với cô à? Đi lên đi nào, cô không ra được, cháu chui ra ngoài rồi sau đó tìm người đến cứu cô nha.”

Thấy thằng nhóc vẫn còn do dự, Ninh Tịch liền bế nó đứng dậy đặt nó lên cái thang: “Nhanh nào, đàn ông con trai thì đừng lè mề do dự, còn có cô ở dưới này đỡ cháu mà!”

Khó khăn lắm mới đưa được đứa bé lên trên, đầu óc Ninh Tịch quay cuồng choáng váng, chân cô mềm nhũn, ngã xuống cùng với cái thang.....

Bánh bao nhỏ ở trên cửa sổ thấy cảnh này thì trên gương mặt đờ đẫn hiện của nó lên một sự hoảng sợ cực độ....

Ninh Tịch gắng gượng nói ra một chữ: “Đi....đi...”

Dưới ánh sao, khuôn mặt của cô gái trắng bệch tiêu tụy, nhưng lại xinh đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc. Đặc biệt là đôi mắt, trong trẻo linh động, như phản chiếu cả một bầu trời sao lấp lánh.

Cô đã sớm không còn là con vịt xấu xí quê mùa của năm đó.

Nhưng mà, cũng có ích gì đâu?

Ninh Tịch cười khỏ, thù lớn còn chưa báo, thế mà cô lại ngã chết ở đây thế này.....

Nhưng mà lúc gần chết còn cứu được một cái bánh bao nhỏ, này cũng coi như làm một được một chuyện tốt.

Năm đó nếu con của cô vẫn chưa chết, chắc cũng lớn bằng từng này rồi ấy

nhí....

Năm năm trước sau vụ tai nạn đó, nhà họ Ninh ngại cô đã làm mất mặt bọn họ nên đã đưa cô sang Mỹ học trong một cái trường toàn những kẻ ăn chơi, mặc kệ cô sống chết thế nào cũng không quan tâm.

Cô thôi học ở đó rồi đăng ký thi vào Viện Đại học Nam California, cô gần như điên cuồng tiếp thu tất cả các loại tri thức ở đó.

Bởi vì cô muốn đánh bại Ninh Tuyết Lạc, dành lại tất cả thuộc về mình!

Điều quan trọng nhất chính là - đóng phim, giấc mơ lớn nhất của đời cô.

Sau khi về nước, dựa vào gương mặt xinh đẹp này cùng với kỹ năng diễn xuất, cô bị Thường Lệ ngắm trúng, thành công bước chân vào công ty quản lý lớn nhất trong giới giải trí - Tinh Huy.

Tiền đồ của cô vốn rất rộng rãi, nhưng Ninh Tuyết Lạc cũng nhanh chân theo đuôi cô vào Tinh Huy, mua chuộc Thường Lệ tạo áp lực cho cô.....

--- O ---

Chương 5: Tìm Thấy Tiểu Thiếu Gia Rồi

Trong phòng tiếp khách của quán bar Eton, không khí đặc quánh lại một cách khác thường.

Chủ quán bar, quản lý, nhân viên an ninh.... tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ xếp thành một hàng, trên mặt bọn họ đều có vẻ như sắp có tai hoạ giáng xuống đến nơi.

Bởi vì tiểu thái tử của tập đoàn Lục Thị, cậu con trai yêu quý của Lục Đình Kiêu đã mất tích ở quán bar của họ.

Lục Đình Kiêu ngồi trên sofa vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một, chẳng có chút biểu cảm dư thừa nào giống y tượng đá, nhưng sự uy hiếp đến từ kẻ bề trên này lại khiến cho bất kỳ ai trong căn phòng này đều sợ đến mềm nhũn cả chân, mồ hôi túa ra như mưa, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Có một người thanh niên đang quỳ cạnh chân anh ta, nước mắt nước mũi giàn dụa: "Em xin lỗi anh Hai, tất cả đều là lỗi của em! Em không nên đưa Tiểu Bảo đến quán bar này! Nếu Tiểu Bảo có mệnh hệ gì, em cũng không thiết sống nữa."

Anh ta vừa dứt lời, đã bị đập cho một cái vào ngực.

Âm thanh tựa tựa như tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên khiến cho tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều phải run rẩy.

Lục Cảnh Lễ ôm ngực mình ho sù sụ mất một trận rồi lập tức bò dậy, thẳng lưng quỳ tiếp.

Bây giờ ba mẹ vẫn còn đang ở nước ngoài du lịch vẫn chưa biết Tiểu Bảo bị mất tích, nếu như bọn họ mà biết, sẽ chẳng đơn giản như cú đá vừa rồi của anh Hai đâu, anh sẽ bị xé xác ra mất.

Đúng lúc tâm trạng của Lục Cảnh Lễ sụp đổ hoàn toàn, thì đột nhiên ngoài phòng khách vang lên tiếng đập cửa.

Chủ của quán bar đứng gần cửa nhất tiện tay liền mở ra, nhìn thấy bên ngoài không có ai, còn đang cảm thấy kỳ lạ ông ta vừa mới cúi đầu xuống liền ngẩng ra: "Tiểu... tiểu thiếu gia!!!"

“Tiểu Bảo....? Ôi trời ơi! Tiểu Bảo! Tâm can của chú đây rồi! Rốt cuộc là con đã chạy đi đâu thế?”

Lục Cảnh Lễ bò lê bò càng trên mặt đất túm chặt lấy thằng bé, kích động đến mức khóc hu hu.

Tất cả mọi người trong phòng đều hiện lên vẻ sững sờ sau thảm họa.

Lục Đình Kiêu bước mấy bước ra đến cửa, xách cổ áo của Lục Cảnh Lễ quẳng sang một bên, sau đó liền quỳ một chân ngòai xuống đối diện với con trai: “Sao vậy?”

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi móng vuốt của ông chú nhà mình, Tiểu Bảo nắm lấy tay của Lục Đình Kiêu vội vàng kéo tay anh ta đi ra ngoài.

Lục Đình Kiêu mới dựa gần vào con trai, đã ngửi thấy mùi rượu trên người thằng bé, ngoài ra còn phảng phất đâu đó mùi hương lạ lùng, không sực nức gay mũi như nước hoa, như là hương thơm của một đoá hoa nhỏ mới nở trên sông băng, khiến anh cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu, thậm chí trong một khoảnh khắc anh còn thấy tim mình đập nhanh thêm vài nhịp.

Thấy Lục Đình Kiêu vẫn đứng im, Tiểu Bảo giơ tay chỉ về một phía, sột ruột đến nỗi trong cổ họng còn phát ra những tiếng ư ư.

Lục Đình Kiêu bế con trai lên, bước về phía mà thằng bé chỉ.

Lục Cảnh Lễ cùng với một đám người đằng sau quay sang nhìn nhau rồi cũng bước theo sau.

Năm phút sau, đoàn người dừng lại trước cánh cửa của một kho hàng ở tầng trên cùng.

Tiểu Bảo tuột xuống, dùng sức đập đập vào cánh cửa nhà kho, thần sắc có vẻ rất lo lắng sột ruột.

“Tiểu Bảo con làm sao thế? Trong này có gì hay sao?” Lục Cảnh Lễ chẳng hiểu gì cả.

Lục Đình Kiêu mặt mũi lạnh tanh ra lệnh: “Mở cửa.”

“Vâng, vâng, vâng!” Chủ quán bar gật đầu như giã tỏi, sau đó quay sang quát lớn với nữ quản lý đứng bên cạnh: “Quản lý Diệp, cô còn ngây ra đấy

làm gì, mau mở cửa ra đi! Chìa khoá đâu rồi?’

“A.... mở....cửa....mở cửa ạ?” Người quản lý đó sững ra.

Thôi chết rồi! Cái con Ninh Tịch đó vẫn còn đang bị nhốt trong này mà! Cô đã đồng ý với Thường Lệ ít nhất phải giam cô ta lại đến hết buổi thử vai ngày mai mà.

Nhưng mà, hai vị tôn thân nhà họ Lục cùng với ông chủ đang ở đây, cô ta sao dám nói không, chỉ đành run rẩy lấy chìa khoá ra mở khoá, đẩy cửa ra.

Cửa vừa mới mở ra liền nhìn thấy một người phụ nữ nằm sõng xoài hôn mê trên mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Sao trong này lại có một người phụ nữ?” Ông chủ quán bar tức tối gào lên.

“Tôi... tôi cũng không biết mà! Lúc trước tôi kiểm tra làm gì có ai đâu?” Nữ quản lý đó cố gắng trấn định, giấu giếm sự chột dạ của bản thân.

“Mau, cứu người trước rồi nói sau!”

Nhưng, vừa có người bước lên định đến gần Ninh Tịch, Tiểu Bảo lập tức nhào lên che trước người Ninh Tịch, khuôn mặt nhỏ nhắn hung hãn, không cho phép bất kỳ ai lại gần.

--- O ---

Chương 6: Tiểu Thái Tử Gia Kim Quang Lập Lánh

"Lục tổng, cái này....." Ông chủ quán bar không biết làm thế nào đau khổ nói.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu liếc qua nữ quản lý kia một cái, lại liếc cái thang nằm trên mặt đất và cái khung cửa sổ chỉ đủ một đĩa nhỏ chui qua ở mái nhà, liền đoán đại khái được mọi chuyện.

Anh ta ra hiệu cho mọi người giải tán, rồi tiến lên tự mình bế người phụ nữ kia lên.

Mùi hương man mát nhẹ nhẹ kia càng thêm rõ ràng.

Thấy Lục Đình Kiêu tự mình bế, Tiểu Bảo mới không ngăn cản như lúc nãy nữa, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy vẻ không tình nguyện, một bộ nếu không phải là do nó quá nhỏ thì người ôm người phụ nữ kia sẽ là nó.

.....

Bệnh viện nhân dân số một thành phố B.

Lúc Ninh Tịch tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa sổ đối diện.

Đôi chân thon dài vắt chéo ẩn dấu sau lớp âu phục được cắt may tỉ mỉ, từng chiếc cúc áo trên sơ mi được cài một cách cẩn thận... ánh sáng của mặt trời buổi sớm dường như không thể hòa tan được hàn băng tỏa ra từ người anh ta, lạnh lùng cao ngạo như một vị Quốc vương của thời Trung cổ...

Người đàn ông đó dường như cảm giác được ánh mắt của cô, đột nhiên nâng ánh mắt sâu thẳm như lòng đại dương của anh ta lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt đó có tính xâm lược cực kỳ mạnh, sắc bén giống như một con dao giải phẫu, từng chút từng chút một cắt người cô ra thành từng mảnh nhỏ.

Ninh Tịch rùng mình một cái, cũng bất chấp sự không thoải mái do người đàn ông xa lạ ở trước mặt đem tới, thần sắc lo lắng hỏi han: "Vị tiên sinh này, xin hỏi một chút, tôi đến đây như thế nào vậy? Ngài có nhìn thấy một

đứa bé trai không? Tầm bốn năm tuổi, không thích nói chuyện, cũng trắng trẻo mũm mĩm, nhìn có vẻ ngu ngu!"

Ngu ngu....

Người đàn ông kia nhướn mày, đưa mắt nhìn sang phía bên phải của cô, giọng anh ta cũng lạnh y như con người của anh ta vậy: "Ý cô là Tiểu Bảo?"

Ninh Tịch nhìn theo ánh mắt của anh ta liền nhanh chóng nhìn thấy một cái bánh bao nhỏ đang nằm say ngủ ở chiếc giường nhỏ bên cạnh, trên mu bàn tay có chút nước...

"Đúng rồi, là nó! Nó tên là Tiểu Bảo à?"

Ninh Tịch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ cái trán của đứa bé, đã hạ sốt.

Lúc cô đưa đứa bé ra ngoài lại có chút hối hận, dù sao đứa bé này vẫn còn nhỏ, lại đang phát sốt, cái nơi hỗn loạn như quán bar sao có thể để nó chạy lung tung một mình được, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Ninh Tịch quay lại nhìn người đàn ông siêu cấp đáng sợ phía đối diện: "Đứa bé này con của ngài...?"

Vừa mới nói ra, Ninh Tịch liền phát hiện ra có hỏi cũng bằng thừa.

Một lớn một nhỏ giống nhau như đúc, tuyệt đối chỉ có thể là cha con.

Quả nhiên, Tảng Băng kia trả lời: "Cha ruột."

"Ây, mỹ nhân, cô tỉnh rồi à, tôi là chú Hai của Tiểu Bảo!"

Người vừa tiến vào sáp lại gần, Ninh Tịch theo bản năng lùi lại phía sau một chút, đến khi nhìn rõ mặt người này liền ngây người: "Lục.... Lục Cảnh Lễ?"

Nhị công tử của tập đoàn Lục thị - ông chủ của công ty giải trí Thịnh Thế, bởi vì có bề ngoài xuất sắc và tính tình phong lưu nên còn được giới truyền thông chào đón hơn cả nghệ sĩ.

Khuôn mặt này cô tuyệt đối không nhận lầm.

Tảng Băng là cha của Tiểu Bảo, Lục Cảnh Lễ là chú Hai của Tiểu Bảo....

Thế chẳng phải Tảng Băng là anh trai của Lục Cảnh Lễ - Lục Đình Kiêu?

Lục Đình Kiêu - Ông thần tài của Kinh Thành - Hoàng đế không ngại của cả Đế Đô.

Ngàn lần không nghĩ tới, người cô cứu là con trai tư sinh trong truyền thuyết của Lục Đình Kiêu - Tiểu thái tử gia kim quang lấp lánh.....

--- O ---

Chương 7: Bánh Bao Lớn Muốn Lấy Thân Báo Đáp

Lục Đình Kiêu không ngừng đánh giá người phụ nữ ở trên giường bệnh, tựa hồ muốn xem biểu tình trên mặt cô là thật hay giả.

Một lúc lâu sau, đại khái là cuối cùng cũng tin cô không phải biết thân phận của Tiểu Bảo từ trước, nên lạnh lùng mở miệng: "Yêu cầu của cô?"

"Hả, yêu cầu gì?" Ninh Tịch không hiểu mấy từ không đầu không đuôi này có ý gì.

"Ý của anh tôi là cảm ơn cô đã cứu Tiểu Bảo, cho nên muốn đền ơn!" Lục Đình Kiêu làm một bộ như vừa gặp phải đại vận.

Ninh Tịch nghe xong liền nhanh chóng tiêu hóa thông tin, rồi lập tức mở miệng nói: "Kỳ thực thì mấy người không cần phải cảm tạ tôi, đúng là tôi đã cứu Tiểu Bảo nhưng nó cũng đã cứu tôi, nếu nó không đi ra ngoài gọi người tới, e là lúc này tôi vẫn còn bị nhốt ở đây, cho nên coi như thanh toán xong, không ai nợ ai."

Tuy cô gặp may cứu được Tiểu thái tử, nhưng cô nào dám tranh công. Càng là kẻ có tiền thì chứng nghi bóng nghi gió thì càng lợi hại, huống hồ là thế gia siêu cấp giàu có như Lục thị, không nghi ngờ cô tự biên tự diễn ra nhằm mưu đồ gì gì đó đã phải thấp hương cảm tạ ông trời rồi. Cứ nhìn ánh mắt phòng bị như gặp cướp của Lục Đình Kiêu khi này là biết.

Để tránh hậu họa về sau, tốt nhất là phủi sạch mọi quan hệ.

Ninh Tịch tự cho rằng câu trả lời này chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng sắc mặt Lục Đình Kiêu lại chẳng có gì gọi là dễ nhìn, khiến cô bị dọa cho sợ mất mật.

Cô không nói gì sai mà? Sắc mặt đáng sợ như thế là ý gì?

"Anh Hai, anh đừng có tỏ ra đáng sợ như thế, người không biết còn tưởng là đang báo thù chứ chẳng phải là báo ân đâu!"

Lục Cảnh Lễ không nỡ nhìn thấy mỹ nhân bị kinh sợ nên lên tiếng giải vây, sau đó lại ân cần nói với Ninh Tịch: "Anh tôi không thích nợ nần với ai bao giờ, cô muốn gì cứ nói! Đừng khách khí!"

Còn có vụ ép buộc người ta phải đề yêu cầu nữa sao?

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ méo một chút: "Không phải là tôi khách khí, tôi quả thật là không cần thật mà, tôi nói thật đó, không tin mấy người có thể tra...."

"Không cần." Lục Đình Kiêu lời ít mà ý nhiều, trên mặt đã bắt đầu lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lục Cảnh Lễ mở miệng: "Trong kho hàng có camera, là do Tiểu Bảo tự mình chạy vào, còn về phần cô, quản lý quán bar cũng thừa nhận là do cô ta nhốt cô vào trong đó. Cho nên, cô không cần phải lo lắng, chúng tôi không có ý nghi ngờ cô, cô đã cứu Tiểu Bảo thế nên.... tốt nhất là đề yêu cầu đi!"

Ok, lòng vòng một hồi vẫn quay lại chuyện này.

Ninh Tịch cuối cùng không còn cách nào khác đành mở miệng dưới ánh mắt đáng sợ của Lục Đình Kiêu: "Nếu không.... mấy người đưa tiền cho tôi đi?"

Kẻ có tiền không phải đều thích phương thức báo đáp nhanh gọn này sao?

Dựa theo tính cách của Lục Đình Kiêu, hẳn là thích dùng tiền để giải quyết vấn đề đi!

Nếu cô không lấy tiền e là họ lại nghi cô còn có ý đồ khác, không lấy tiền chẳng lẽ lấy người?

Khi Ninh Tịch cho đây là yêu cầu thích hợp nhất thì sắc mặt Lục Đình Kiêu lại càng thêm khó coi.

Ninh Tịch khóc hết nước mắt, sao lại cảm như hén thế kia, có cái gì thì nói ra không phải tốt sao, chẳng lẽ nói vài câu lại tổn sức đến thế sao (ToT).

Lục Cảnh Lễ sờ sờ mũi phiên dịch: "Anh tôi thấy trả tiền thì có vẻ vũ nhục cô quá."

Ninh Tịch gào thét ở trong lòng: Không sao hết, hãy vũ nhục tôi đi!!!

Thân phận của Lục gia rất đặc thù, cô thật không biết nêu yêu cầu cái gì cho thích hợp, ngay tại lúc cục diện lâm vào bế tắc, Lục Đình Kiêu lên tiếng:

"Lấy tôi."

Ninh Tịch ngậy người, rồi ngay sau đó ho sù sù như sắp chết đến nơi, sợ tí thì sặc nước miếng mà chết: "Khụ khụ khụ.... Ngài nói cái gì?"

Cố gắng kiềm chế lại cơn ho, cô lập tức quay đầu nhìn Lục Cảnh Lễ: Nhị thiếu, cầu phiên dịch!!!

Nhưng mà, không chỉ Ninh Tịch mà Lục Cảnh Lễ cũng bị sợ đến ngu người: "Anh, ý anh là gì? Em không dịch được?"

Lúc này, Ninh Tịch đột nhiên thông minh đột xuất, run rẩy nói: "Không lẽ là bởi vì tôi cứu con ngài, nên ngài quyết định lấy thân báo oán?"

Lục Đình Kiêu vuốt vuốt cằm, suy tư một hồi rồi gật đầu: "Có thể cho là vậy."

--- O ---

Chương 8: Ngài Không Phải Là Gay Sao?

Ninh Tịch lấy một loại tâm tình vô cùng không biết nói thế nào nhìn gương mặt lạnh băng không biểu cảm của người đàn ông trước mặt, vô lực đỡ trán: "Bác sĩ... Bác sĩ đâu rồi? Tôi thấy hình như tôi bị ngã hông đầu rồi, xuất hiện cả ảo giác rồi..."

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt vô tội nói: "Chẳng lẽ tôi không ngã cũng hông đầu ư?"

Vào giờ phút này, Ninh Tịch có lấy tâm lý mạnh mẽ sau khi bị hành hạ đến trăm ngàn lần ra cũng không cách nào tiếp nhận nỗi sự thật trước mắt.

Cô chỉ cứu một bánh bao nhỏ, bánh bao lớn liền muốn lấy thân báo đáp?

Nếu đây là người khác thì cũng được, chỉ cần hơi đẹp trai một chút thôi cũng coi như là diễm ngộ đi.

Nhưng người này là Lục Đình Kiêu, Lục Đình Kiêu đấy!

Bàn về ngoại hình thì dáng dấp của cô cũng không tệ, nhưng Lục Đình Kiêu là người như thế nào, có loại mỹ nữ nào anh ta chưa thấy qua sao.

Nếu là vừa ý cô thì cô cũng không thấy đáng sợ như vậy, Lục Đình Kiêu vừa ý với nhan sắc của cô, muốn cùng cô vui đùa một chút cũng còn có thể chấp nhận được, nhưng mà anh ta lại nói là "Lấy anh ta", đúng là sấm sét giữa trời quang. Máu chột là...

"Không phải ngài thích đàn ông sao?" Ninh Tịch thốt lên.

"Phốc ha ha ha..." Lục Cảnh Lễ cười nghiêng ngả.

Mặt Lục Đình Kiêu lập tức đen như đít nồi, trong nháy mắt cả phòng bệnh đã giăng đầy mây đen.

Qua một lúc lâu thì Lục Cảnh lễ rút cuộc cũng nín cười: "Nếu anh tôi thích đàn ông vậy thì Tiểu Bảo chui ra ở đâu?"

"Ồ, đẻ thuê? Hoặc thụ tinh nhân tạo?"

"Nếu anh ấy thích đàn ông thì tại sao lại phải lấy thân báo đáp!"

"Che giấu tính hướng thật?"

"Ha ha ha ha ha....., anh, em không giúp anh được..."

"Tôi còn nghe đồn... hai người là một đôi mà..." Ánh mắt tế nhị của Ninh Tịch quét tới quét lui giữa hai người.

"Khụ khụ khụ....." Lục Cảnh Lễ bị dọa đến sắc nước bọt: "Con mợ nó, khẩu vị nặng quá rồi! Mặc dù Tiểu gia đây xinh đẹp như hoa, trai gái đều ăn..."

Lúc này, người ở trung tâm cơn bão chậm rãi đứng lên, hai chân thon dài bước từng bước tới gần Ninh Tịch: "Cảnh Lễ, mang tiểu Bảo ra ngoài."

"Hả? Anh, anh muốn làm gì?"

Lục Đình Kiêu nhàn nhã xắn ống tay áo lên: "Chứng minh một chút cho Ninh tiểu thư về tính hướng của anh."

Ánh mắt anh ta lúc này giống như là muốn đem Ninh Tịch cắt ra từng khúc rồi nuốt vào bụng vậy. Ninh Tịch bị dọa ngã lăn xuống giường, thiếu chút nữa chui luôn vào gầm giường.

"Ngài Lục, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, mọi người đều đồn như thế mà! Oan có đầu nợ có chủ! Còn nữa ngài không cần báo đáp tôi cái gì cả, nếu ngài nhất định, nhất định phải muốn tôi đề ra yêu cầu, tôi... tôi muốn ngài đừng lại đây, đây chính là yêu cầu của tôi... A, xin lỗi, chút nữa tôi có việc vô cùng quan trọng, phải đi trước! Có duyên sẽ gặp lại ~~!"

Ninh Tịch nói thật nhanh rồi co giò chạy thẳng ra ngoài.

Kết quả, vừa mới chạy không được mấy bước đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lục Đình Kiêu vang lên từ đằng sau, "Tôi cho cô đi?"

Ninh Tịch bị dọa đến nỗi chân run lên lập cập.

Tới số rồi!

Sau mấy giây, Ninh Tịch cảm tưởng như sẽ bị ánh mắt của Lục Đình Kiêu giết chết thì anh ta đưa cho cô một tờ giấy với một cái bút: "Phiên cô Ninh lưu lại cho Tiểu Bảo vài dòng, để tránh nó tỉnh lại không thấy cô sẽ lo lắng."

Chỉ... chỉ như thế?

Đây chính là sống sót sau tai nạn!

"Được được, không thành vấn đề! Bảo tôi viết một vạn chữ cũng không vấn đề gì!" Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, cầm bút lên xoẹt xoẹt viết.

Viết xong còn sợ sẽ phát sinh cái gì bèn vội vàng chạy như điên.

Nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng rời đi của cô gái kia, ánh mắt người đàn ông trở nên thâm trầm hơn, giống như thợ săn đã ngắm được con mồi ưng ý.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Cảnh Lễ lập tức bay đến bên cạnh: "Anh, em đang nằm mơ sao? Anh vừa ý Ninh Tịch sao? Ba mươi hai năm, anh không thích một cô gái nào, ngay cả em trai của anh cũng nghi ngờ anh là cong..."

Chữ "cong" vừa mới ra đã lập tức bị ông anh ruột chặn họng: "Im miệng."

"Ặc." Lục Cảnh Lễ nghẹn.

Một bụng đầy bát quái mà không cho hỏi thật sự là muốn ông đây nghẹn chết đấy à!

--- O ---

Chương 9: Không Phải Đến Thử Vai Nữ Chính

Vì đang là giờ cao điểm nên các con đường đều kẹt xe nghiêm trọng, lúc Ninh Tịch chạy đến buổi thử vai thì đã muộn.

Thường Lệ với Ninh Tuyết Lạc mặt mũi hớn hở đi ra từ trong tòa nhà tổ chức buổi thử vai, bên cạnh là một đám người xúm vào chúc mừng.

Nhìn thấy Ninh Tịch đầu đầy mồ hôi chạy tới, ánh mắt Ninh Tuyết Lạc vẫn tràn đầy khinh bỉ giống như năm xưa.

Thấy Ninh Tuyết Lạc làm vẻ cao cao tại thượng không ai bì nổi ngồi lên xe rời đi thì Ninh Tịch không trở về mà đi thật nhanh vào trong tòa nhà.

Bây giờ cũng không tính là muộn.

Chạy được nửa đường thì nhìn thấy một đoàn người đang trò chuyện vui vẻ, đây chính là nhóm giám khảo của buổi thử vai cho bộ phim Thiên Hạ.

"Thật xin lỗi, tôi đến trễ!" Ninh Tịch cúi người thật thấp.

Các giám khảo nhìn Ninh Tịch đột nhiên cản đường thì trở mắt nhìn nhau, có vẻ có chút không vui.

Không ai thích người tới muộn cả.

Phó đạo diễn xì mặt: "Buổi thử vai đã kết thúc, lúc này cô mới chạy tới thì có ích gì? Người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng ra sao!"

"Tôi không đến thử vai nữ chính!" Ninh Tịch nói.

"Hả? Không tới thử vai nữ chính vậy cô tới thử vai nào?" Biên kịch hứng thú nói.

"Tôi đến thử vai nữ thứ, Mạnh Trường Ca! Theo tôi biết thì lần thử vai trước các ngài chưa chọn được người thích hợp!" Vừa dứt lời, Ninh Tịch ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt, hiện trường im lặng ít nhất năm giây, phó đạo diễn mới vừa rồi còn không vui giờ lập tức nhìn thẳng cô.

Phó đạo diễn chỉ thấy cô gái trước mặt mặt mũi sắc nét, tóc đen dài tới eo,

trên người mặc một chiếc váy đỏ thẫm. Nhưng sắc màu chói mắt như thế lại không lấn át được vẻ đẹp của cô, trái lại còn trở thành phong nền cho cô thêm nổi bật.

Cô chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng tựa như đang đứng giữa khu rừng mờ sương, giống như một con linh hồn đã tu hành cả ngàn năm, đôi mắt câu hồn khiến người ta không chú ý sẽ vô tình rơi vào vô hạn xuân sắc, tuy đạo hạnh sâu nhưng dường như chưa bao giờ lay động phạm trần, trong đôi mắt là một mảnh trong suốt...

"Cô tên là gì?" Chờ đến lúc đạo diễn Quách Khải Thăng lên tiếng thì mấy giám khảo khác mới tỉnh lại, tựa như vừa mới chìm vào một giấc mộng ngắn ngủi.

"Ninh Tích."

Đạo diễn Quách với phó đạo diễn, biên kịch và nhà sản xuất bàn nhau một chút, sau đó nói: "Có chút ấn tượng, là nghệ sĩ của Tinh Huy đúng không? Cô về chuẩn bị một chút, vai nữ thứ thuộc về cô! Khi nào quay sẽ báo cho cô."

"Cám ơn đạo diễn, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt!" Ninh Tích cúi người cảm ơn.

Đúng thế, ngay từ đầu, mục tiêu của Ninh Tích đã là vai nữ phụ.

Vì nhân vật này mà cô đã nghiên cứu suốt ba tháng, cố gắng tìm hiểu cảm giác và khí chất của Mạnh Trường Ca, cố gắng đạt tới mức chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến các giám khảo động tâm.

Mặc dù có chút trắc trở nhưng vẫn ổn, cô đã thành công...

Sau khi Ninh Tích rời đi, đạo diễn Quách liên tục cảm thán: "Đây đúng là đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công! Cô bé này mặc dù ký hợp đồng với Tinh Huy nhưng lý lịch quá nát, như thế mà tới thử vai nữ chính thì tôi không để mắt tới đâu, không ngờ lại đẹp hơn trong hình nhiều!"

Biên kịch Diệp Linh Lung cũng không nén nổi kích động: "Quan trọng nhất vẫn là khí chất, ánh mắt của cô bé ấy vừa này thật quá chuẩn, tuy Mạnh Trường Ca là yêu nữ hại nước nhưng trước đó thì vẫn là một nữ tướng quân hào khí ngút trời, nàng ta có thể quyền rũ nhưng không thể dung tục, thậm

chí còn phải có phần ngây thơ với thoát tục. Máy người trước đến thử vai đều diễn thành hoa khôi thanh lâu, thật tức chết tôi mà!"

"Ha ha ha, đừng giận đừng giận, chẳng phải là chọn được Trường Ca cho cô rồi sao!"

...

Cùng lúc đó tại bệnh viện nhân dân số một thành phố B.

Bánh bao nhỏ ở phòng bệnh VIP đang khiến một đám người lo sốt vó.

Đứa bé co rúc trên bệ cửa sổ, tâm tình kích động lạ thường, lạc giọng gào khóc, bất kể bác sĩ, y tá nói thế nào cũng không dỗ xuống được.

Lục Cảnh Lễ dùng toàn tâm toàn ý dỗ cậu cháu trai bảo bối nhưng biết làm sao được, người ta căn bản không cần ông chú ruột này.

Không có cách nào khác, Lục Cảnh Lễ đành gọi điện thoại cho Lục Đình Kiêu mới bị công ty gọi đi, bảo anh quay lại.

--- O ---

Chương 10: Bánh Bao Nhỏ Nổi Giận

nh bao nhỏ nổi giận

"Anh, anh tới rồi, đang yên đang lành tự dưng Tiểu Bảo lại khóc quấy."

"Sao lại thế này? "Lục Đình Kiêu trầm giọng hỏi.

"Em cũng không biết, nó tỉnh lại rồi chạy khắp nơi tìm ai đó, em hỏi nó có phải muốn tìm Ninh Tịch không, rồi bảo nó không cần tìm, cô xinh đẹp đã đi rồi. Vừa dứt lời thì nó liền khóc như cha chết mẹ chết. Xem ra Tiểu Bảo hình như rất thích Ninh Tịch, vừa nghe cô ấy đã đi rồi thì khóc thành như thế!"

Hơn nữa đã rất lâu rồi Tiểu Bảo chưa hề có cảm xúc mãnh liệt đến thế.

Nghe xong, Lục Đình Kiêu đi thẳng tới chỗ con trai.

Tiểu Bảo phát hiện Lục Đình Kiêu tới gần thì lập tức cảnh giác rút về sau, ánh mắt đầy vẻ đề phòng cùng xa lánh, ngay cả cha ruột cũng không nhận.

Đến cách con trai ba bước chân thì Lục Đình Kiêu dừng lại, bình tĩnh nói: "Chú Hai nói cô đã đi rồi không phải là ý như con nghĩ, cô ấy không có bất cứ một vấn đề gì, đã xuất viện về nhà rồi, không phải đã qua đời như bà ngoại con, mãi mãi không trở lại, hiểu chưa?"

Đại khái cũng chỉ có lúc đối diện với con trai thì Lục Đình Kiêu mới có kiên nhẫn nói dài như vậy.

Lục Cảnh Lễ ghen hờn trở mắt: "Có nhầm hay không! Em mới nói "đi" mà nó nghĩ nhiều đến thế?"

Thật ra là do Tiểu Bảo chính mắt nhìn thấy Ninh Tịch bị ngã xuống nên đã bị dọa sợ, dưới tình huống tâm trạng không ổn định thì hiểu nhầm lời của Lục Cảnh Lễ cũng không phải không thể.

Nghe xong Lục Đình Kiêu giải thích, Tiểu Bảo tạm thời không khóc nữa nhưng vẫn vùi đầu rúc vào bên bệ cửa sổ, không chịu nhúc nhích.

Vì vậy Lục Đình Kiêu móc ra một tờ giấy: "Cô ấy để lại cho con, muốn xem không?"

Thân thể Tiểu Bảo cứng lại, sau đó giống như được bật công tắc vậy, trong

nháy mắt ngẩng đầu lên, giơ hai tay cánh tay ngắn ngắn nhỏ nhỏ, tỏ ý muốn ba ba bế.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Các bác sĩ và y tá: "..."

Nguyên một phòng toàn người bị hành hạ đến chết đi sống lại, kết quả chỉ cần một tờ giấy đã giải quyết xong?

Lúc này Lục Cảnh Lễ còn nghĩ Lục Đình Kiêu đúng là rảnh quá mới muốn Ninh Tịch để lại một tờ giấy, nhưng hiện thực đã chứng minh anh trai anh quá thần.

Lục Đình Kiêu ôm con trai ngồi trên ghế salon, sau đó đưa tờ giấy cho cậu nhóc.

Tiểu Bảo vội vàng nhận lấy, nhóc biết chữ từ lâu rồi, có thể tự đọc được.

[Cục cưng, cảm ơn con cứu cô, con rất giỏi đó nha, chụt chụt chụt <3 ~~~]

Tiểu Bảo nhìn chữ trên tờ giấy, còn có hình trái tim ở phía cuối thì đôi mắt sáng rực, khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút đỏ ửng, mặc dù đã cố gắng mím môi nhưng vẫn không nhịn được cong lên, thân hình nhỏ bé càng thêm đáng yêu.

Vẻ mặt Lục Cảnh Lễ y như gặp quỷ: "Wtf, em hoa mắt đúng không anh? Tiểu Bảo cười kìa! Em nhớ Tiểu Bảo lâu lắm rồi không cười! Rốt cuộc Ninh Tịch viết cái gì thế?"

Lục Cảnh Lễ định nhìn lên nhưng Tiểu Bảo lập tức giấu đi như giấu vàng.

Nhưng mà Lục Cảnh Lễ nhanh mắt đã đọc được rồi, chỉ là một lời nhắn bình thường thôi mà, có thể Tiểu Bảo vui như vậy sao? Ninh Tịch này đúng là không đơn giản!

Lục Đình Kiêu im lặng nhìn con trai, ánh mắt rất dịu dàng.

Tiểu Bảo đã tỉnh lại nên Lục Đình Kiêu ôm bé về nhà, hơn nữa còn gác hết mọi chuyện ở công ty lại ở nhà cùng với bé.

....

Buổi tối, tại căn hộ số 8 khu căn hộ cao cấp Platinum Palace Jindi (Bạch Kim Đế Cung.)

Một lớn một nhỏ ngồi đối diện diện nhau trên bàn ăn, sắc mặt ai cũng lạnh như tảng băng, chẳng ai chịu thua kém ai.

Lục Đình Kiêu: "Ăn cơm."

Tiểu Bảo bịt tai làm ngơ.

Lục Đình Kiêu: "Ba nói lần cuối cùng."

Tiểu Bảo vẫn không thèm nhúc nhích một chút nào.

Lục Đình Kiêu: "Con nghĩ cái loại uy hiếp ngây thơ như tuyệt thực này có tác dụng với ba?"

Tiểu Bảo giống như vị sư già đang ngồi thiền, hoàn toàn chìm đắm vào thế giới riêng, không có nửa điểm phản ứng với thế giới bên ngoài.

Hai cha con tiếp tục giăng co.

Một giờ sau.

Lục Đình Kiêu gọi điện cho Lục Cảnh Lễ: "Gửi địa chỉ của Ninh Tịch cho anh."

Được rồi, thực tế chứng minh, tuyệt thực vẫn có hiệu quả.

Hiệu suất làm việc của Lục Cảnh Lễ rất nhanh, ngay lập tức đã gửi tin nhắn địa chỉ của Ninh Tịch tới cho anh, phía sau còn khuyến mại thêm một mớ tin bất quái, tất nhiên Lục Đình Kiêu không thèm nhìn.

Không cần Lục Đình Kiêu mở miệng, Tiểu Bảo vừa thấy ba ba cầm áo khoác với chìa khóa xe lên đã lập tức lẻo đẻo chạy theo.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn đứa con trai đang chạy theo bên chân, bắt đắ dĩ cúi người bẻ lên: "Không có lần sau."

--- O ---

Chương 11: Bánh Bao Lớn Kèm Bánh Bao Nhỏ

Ninh Tịch trở về từ buổi thử vai, việc đầu tiên là ngủ bù một giấc sau đó chạy ra siêu thị mua đồ nấu lẩu, đồ ăn kèm và bia nữa.

Trận đầu toàn thắng, tự nấu một nồi lẩu coi như là chúc mừng đi!

Ăn lẩu một mình..... cảnh giới tối cao của sự cô đơn.....

Cũng may cô trước nay luôn lui thủi một mình, lâu dần cũng thành thói quen.

Mới vừa chuẩn bị xong nước lẩu với đồ ăn thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Lúc này ai lại tới vậy?

Ninh Tịch hiếu kỳ mở cửa ra, sau đó liền ngây người.

Ngoài cửa, Lục Đình Kiêu một thân âu phục nghiêm chỉnh, bên ngoài khoác thêm một cái áo đen dài, trong ngực đang bế bánh bao nhỏ, trong ngực bánh bao nhỏ thì đang ôm một giỏ sặc sỡ đủ các loại trái cây.

Đây... đây là cái tổ hợp kỳ dị gì thế này?

"Lục tiên sinh?" Ninh Tịch nuốt ngụm nước miếng: "Sao ngài lại tới đây... muộn thế này rồi, có chuyện gì vậy?"

"Thăm bệnh."

Thăm bệnh?????

Trời tối còn tự mình chạy đến, thậm chí còn vác theo bánh bao nhỏ đến thăm bệnh?

Cô chỉ bị ngã một cú thôi mà, đùa cũng vui quá nha...

"Uh..., Ngài Lục khách khí quá, mời vào! Thật ngại quá, trong phòng hơi bừa bộn..." Ninh Tịch cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thụ sủng nhược kinh mà nhanh chóng thu dọn phòng một chút, ném mấy cái lật vật trên ghế bành đi, quần áo bẩn cũng nhét vội xuống gầm giường...

"Hai người ngồi đi, uống chút gì không? Trà với sữa?" Ninh Tịch một bên

bận rộn, một bên vắt óc nghĩ xem Lục Đình Kiêu tới đây làm gì, nhưng đáng tiếc, đạo hạnh của Lục Đình Kiêu đạo hạnh quá cao thâm, người trần mắt thịt như cô không nhìn ra.

"Được." Lục Đình Kiêu gật đầu, biểu cảm không khác gì khi nghe đám lính quèn dưới trướng báo cáo.

Ninh Tịch chỉ có thể ngoan ngoãn rót trà cho Lục Đình Kiêu, rồi rót sữa cho bánh bao nhỏ.

Tay chân Lục Đình Kiêu vốn rất dài, ngồi ở trên ghế salon càng làm khiến phòng khách thêm nhỏ hẹp.

Bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh anh, hai cha con tướng mạo rất giống nhau, ngay cả biểu tình cũng y như đúc - Đều là dân mặt đơ. Hai người cũng không lên tiếng nói chuyện, bầu không khí nặng nề đến đáng sợ.

Ninh Tịch ngồi đối diện mà khóc không ra nước mắt. Hai người này tới đây để làm cái gì vậy?

Lúc này, trong nội truyện tới tiếng nước sôi, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi cay mê người.

Ninh Tịch vì phá vỡ sự im lặng này mà thuận miệng nói: "Thế... hai người đã ăn tối chưa? Tôi đang định ăn lẩu, có muốn ăn cùng không?"

Lục Đình Kiêu: "Được."

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Ninh Tịch: "..."

Cô chỉ khách sáo một tí thôi mà hai người kia đồng ý ngay tấp lự là thế nào?

Một người là Đại tổng tài, một người là Tiểu thiếu gia, sơn hào hải vị nào mà chưa từng ăn qua, chạy tới nhà kẻ bình dân như cô ăn ké một nồi lẩu rẻ tiền?

Ninh Tịch cảm thấy bó tay toàn tập.

Nhưng lời đã nói ra ngoài thì chỉ có thể nhắm mắt mời hai người bọn họ lên bàn ăn, sắp thêm 2 bộ bát đũa.

"Tôi mua gia vị lẩu cay, hai người ăn được cay không?" Ninh Tịch không yên tâm hỏi lại.

Lục Đình Kiêu: "Được."

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Được rồi.....

Ninh Tịch đem đồ ăn kèm đã chuẩn bị xong bung tới.

Lục Đình Kiêu không ăn được bao nhiêu, phần lớn thời gian là giúp hai người còn lại nhúng đồ ăn, trái lại bánh bao nhỏ với Ninh Tịch thật sự thích ăn cay, bị cay đến lè lưỡi cũng không chịu dừng.

Cuối cùng, ngay cả Ninh Tịch cũng có chút lo lắng: "Trẻ con mà ăn cay như thế hình như không tốt lắm?"

Nếu vị Tiểu thái tử này xảy ra chuyện gì ở chỗ cô thì sao cô có thể chịu trách nhiệm nổi đây.

"Không yếu ớt như thế." Lục Đình Kiêu lại không cho là đúng. Vì thế, Ninh Tịch cũng không tiện nói gì nữa.

"Buổi thử vai thế nào?" Lục Đình Kiêu bỗng dung chủ động mở miệng nói chuyện.

Ninh Tịch ngẩn người một chút mới phản ứng được, nói: "Cũng coi như thuận lợi, cho nên hôm nay mới làm nồi lẩu coi như chúc mừng."

Lục Đình Kiêu nâng lon bia lên: "Chúc mừng."

Thật không ngờ lời chúc mừng đầu tiên nhận được lại là từ Lục Đình Kiêu....

--- O ---

Chương 12: . Ngủ Lại Qua Đêm

. Ngủ lại qua đêm

Ninh Tịch cầm lon bia nhẹ nhàng cụng với lon của Lục Đình Kiêu, lộ ra một nụ cười xuất phát từ nội tâm: "Cám ơn!"

Trong nháy mắt đó, Lục Đình Kiêu không hề phát hiện bản thân đang ngăn người.

Ninh Tịch nói xong nhìn về phía Tiểu Bảo ngồi bên cạnh: "Lần này phải đặc biệt cảm ơn Tiểu Bảo nha, nếu không nhờ con thì cô đã không cách nào tới kịp buổi thử vai rồi, đến nào cụng cụng, mời con một ly!"

Tiểu Bảo nhìn sữa trong tay mình, rồi lại nhìn bia của ba với Ninh Tịch, dường như có chút không muốn nhưng cuối cùng vẫn nâng cốc sữa của mình lên chạm một cái với Ninh Tịch, đem số sữa còn lại uống hết sạch.

Ninh Tịch bị bộ dáng nghiêm túc của bé chọc cho cười chảy nước mắt. Hóa ra thằng nhóc này còn biết cái gì gọi là "cảm tình càng thâm thì càng phải uống cạn"?

Giữa chừng, Lục Đình Kiêu có điện thoại nên đi ra ban công nghe máy.

Ninh Tịch lập tức tiến tới bên Tiểu Bảo, đem bia của cô đưa cho cậu nhóc: "Hi hi, muốn thử chứ gì? Nhanh nhanh nhanh, thừa lúc ba con không có ở đây làm một hợp nhỏ! Nhưng chỉ được uống một hợp thôi nhá!"

Ánh mắt Tiểu Bảo nghe thế liền sáng như sao, cúi đầu cẩn thận nhấp một hợp nhỏ.

Mặc dù cái vị này uống không ngon lắm, cơ mà nhóc thấy rất vui nha.

Chờ Lục Đình Kiêu nghe điện thoại xong trở lại thì Ninh Tịch đã ngồi ngay ngắn lại, làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Tiểu Bảo còn chuyện nghiệp hơn, bình tĩnh thong thả uống sữa bò, một chút khác thường đều không có.

Lục Đình Kiêu thoát nhìn như không phát hiện ra cái gì, rất tự nhiên ngồi xuống, chẳng qua trong mắt có chút lạnh đi.

Sức chiến đấu của ba người không tệ, cô mua rất nhiều đồ nhưng đều sạch bách cả.

Ninh Tịch thấy trời cũng không còn sớm lắm, đang nghĩ xem có nên bảo hai cha con họ đi về hay không, đột nhiên chân trời lóe lên một tia chớp, tiếng sấm nổ ùng ùng vang lên, gió bắt đầu rít gào ngoài cửa sổ...

"Nghe dự báo thời tiết, thấy bảo tối nay trời sẽ mưa to lắm, còn có bão..."

Ninh Tịch nhìn bên ngoài cửa sổ đang mưa như trút nước, bánh bao nhỏ nhìn Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu cũng nhìn Ninh Tịch...

Bị một lớn một nhỏ nhìn chằm chằm như thế, Ninh Tịch chỉ có thể mở miệng nói: "Đã trễ rồi, thời tiết lại xấu, nếu ngài đưa Tiểu Bảo trở về chỉ sợ có phần nguy hiểm, nếu không... hai người ngủ tạm ở nhà tôi một đêm?"

Theo phép lịch sự tối thiểu thì cô cũng nên làm bộ một chút, cô cảm thấy Lục Đình Kiêu chắc chắn sẽ không đồng ý.

Kết quả...

Lục Đình Kiêu: "Được."

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Ôi đêch...

Lục Đình Kiêu này cũng quá dễ dãi đi!

Sao cô lại có ảo giác hai cha con bọn họ rất mong cô nói những lời này?

Chắc điên rồi!!!!

Cuối cùng, Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo cứ như vậy ngủ lại một đêm.

Căn hộ do công ty an bài này cũng không lớn, chỉ có một phòng ngủ với một phòng khách, thật sự là một vấn đề nan giải.

"Tôi ngủ phòng khách, ngài với Tiểu Bảo ngủ trong phòng tôi được chứ? Tôi đi đổi ga trải giường một chút..."

"Không cần, tôi ngủ phòng khách, cô với Tiểu Bảo ngủ trong phòng ngủ."

Ngữ khí thể hiện rõ ý không cho cô từ chối.

Ninh Tịch cảm thấy thật tội lỗi, không những mời Lục đại tổng tài ăn lẩu giá rẻ thậm chí còn để anh ta ngủ phòng khách.

Nếu như tối nay chỉ có Lục Đình Kiêu thì dù trời đổ mưa đá cô cũng nhất quyết không cho anh ta ở lại, nhất là dưới tình huống ban sáng, nhưng lúc này lại có thêm một bánh bao nhỏ.

Thời tiết như thế này mà để anh ta ôm một đứa nhỏ đi về thì đúng là rất nguy hiểm, hơn nữa có thêm một đứa bé cũng không bị tính là cô nam quả nữ đúng không?

Ninh Tịch chỉ có thể cam chịu số phận: "Để tôi tìm xem có quần áo cho hai người thay không..."

Lục tung một trận thế mà thật sự tìm được nha!!!!

--- O ---

Chương 13: Nuôi Trẻ Con Thật Không Dễ

Hồi trước đi làm thêm, ở xưởng có tặng một bộ đồ ngủ pikachu dành cho trẻ em, cô tiện tay nhét bừa vào tủ, may mà Tiểu Bảo mặc vừa.

Lục Đình Kiêu thì dễ xử lý hơn, em trai cô còn mấy bộ quần áo để lại chỗ cô.

Sau khi nhận lại cha mẹ đẻ, Ninh Tịch cảm thấy rất có lỗi với cha mẹ nuôi của mình, cô không còn mặt mũi nào để gặp lại họ nữa, thế nên rất ít khi liên lạc với bên đấy, chỉ thỉnh thoảng qua lại với em trai Đường Nặc của cô.

Tìm được quần áo xong, Ninh Tịch lại vào phòng lấy cho Lục Đình Kiêu một bộ chăn gối mới.

Ghế sofa ở phòng khách không lớn, chẳng đủ để đôi chân dài của Lục Đình Kiêu gác chân, cô đành phải chuyển một cái ghế dài tới để nối thêm ra.

Tiểu Bảo lại khiến người khác rất yên tâm, thằng bé biết tự tắm, tự mặc quần áo đáng yêu vào, sau đó cũng tự giác nằm lên giường.

Ninh Tịch tắm xong mặc một bộ đồ ngủ trông khá là bảo thủ, sau khi chắc chắn bản thân không có chỗ nào kỳ kỳ nữa mới đi ra ngoài.

"VẬY... ngài Lục, tôi đi ngủ trước đây, nếu có chuyện gì cần thì cứ gọi tôi nhé."

"Ừm." Thấy Ninh Tịch tắm rửa xong, Lục Đình Kiêu có hơi thất thần nhưng ngay sau đó ánh mắt anh lập tức tối lại.

Tóc cô được búi gọn gàng lại, mặc bộ đồ ngủ trông phổ biến nhất có thể, mặt không đánh phấn, làn da nõn nà còn đỏ ửng lên sau khi tắm.

Có thể nhìn ra Ninh Tịch đang muốn cố tránh né, bộ dạng của cô thật sự không có vấn đề gì cả.

Nhưng Lục Đình Kiêu khó có thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này, vì anh phát hiện bộ phận nào đó phía dưới mình lại đang dần ngóc đầu lên.

.....

Sau khi Ninh Tịch vào phòng, bỗng thấy trên giường mình lại có thêm một vật nhỏ đáng yêu, cảm thấy rất kỳ diệu.

Từ tối qua tới giờ, có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài dự đoán của cô.

"Mau ngủ đi." Cô nằm xuống cạnh bánh bao nhỏ, tắt đèn trần đi, chỉ để lại chiếc đèn ngủ đầu giường.

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Ninh Tịch lại bắt đầu đau đầu rồi đây.

Hình như lũ trẻ con trước khi ngủ đều phải kể chuyện để dỗ chúng thì phải....

Ninh Tịch bắt lực nhún vai: "Cô không biết kể chuyện, hay cô hát một bài cho con nghe nhé?"

Bánh bao nhỏ gật đầu, vẻ mặt mong chờ cực kỳ.

Thế là Ninh Tịch vỗ vỗ nhẹ lên lưng bé, nhẹ cất tiếng hát:

"Tiết thu nửa ấm nửa lạnh

An tâm dựa trong lòng người

Lẳng lẳng mà nhìn lưu quang bay vờn

Trong gió kia một, lại một phiến hồng diệp

Khiến lòng ta một mảnh êm đêm

Nửa tỉnh nửa say khắc ấy

Lại nương mắt cười ngàn vạn

Để ta như mây giữa tuyết phiêu diêu

Dùng băng thanh khẽ khàng hôn lên mặt người

Mang theo một lớp, một lớp sóng triền miên

Lưu lại nhân gian bấy nhiêu tình ái

Đổi mặt với phù sinh ngàn biến cố

....."

Ninh Tịch hát tới đây thì nghẹn lại, vì câu sau là "Cùng người hữu tình làm chuyện khoái hoạt. Đừng hỏi là kiếp hay là duyên."

*Bài hát: Lưu quang phi vũ, nhạc phim Thanh Xà Bạch Xà (1993) do Vương Tổ Hiền đóng.

Cái quái gì vậy, lời bài hát này hình như không hợp với trẻ nhỏ lắm thì phải?

Hay đổi bài khác đi...

"Khụ, đoạn sau cô quên mất hát thế nào rồi, để cô đổi bài khác nhé!"

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Ninh Tịch vắt óc suy nghĩ đổi một bài khác có lời lẽ an toàn hơn:

"Trong đầm có một chú ếch con,

Lúc nó nhảy múa trông như có hoàng tử nhập vào người (-.-)(-.-)(-.-)

Ánh mắt cool ngầu không có con ếch nào có thể sánh bằng,

Rồi sẽ có một ngày nó sẽ được công chúa đánh thức,

Tin rằng kỳ tích luôn ở bên chúng ta,

Tự tin trưởng thành có bạn kề bên la la la la la la....."

Hát đủ ba lần bài chú ếch nhỏ nhảy múa, bên cạnh rôt cuộc cũng truyền tới hít thở đều đặn.

Nuôi trẻ thật đúng là không dễ dàng gì!

Bỗng cô thấy thật nể phục ông bố đơn thân Lục Đình Kiêu!

Cũng không biết rôt cuộc mẹ của bánh bao nhỏ là ai, tại sao đã sinh ra bánh bao nhỏ rồi mà vẫn không ở bên Lục Đình Kiêu?

Vì thân phận thấp kém nên Lục gia không chấp nhận sao?

Hay còn khúc mắc gì đó với Lục Đình Kiêu mà không thể để người khác biết?

Cứ miên man suy nghĩ như vậy, Ninh Tịch cũng dần dần chìm vào giấc mộng.

Ngủ tới nửa đêm, Ninh Tịch bị một tiếng vang trầm thấp từ phòng khách truyền tới làm tỉnh giấc.

--- O ---

Chương 14: Dễ Bùng Cháy Lắm Đó!

Bánh bao nhỏ ngủ rất say, cô rón rén xuống giường ra ngoài xem có chuyện gì.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Lục Đình Kiêu đang rót nước, một tay ôm bụng, sắc mặt tái nhợt.

Ninh Tịch vội đi tới: "Ngài Lục, ngài không sao chứ?"

"Không sao."

"Ồ...m, có phải ngài bị đau dạ dày không?"

Lục Đình Kiêu không nói gì.

Ninh Tịch biết mình đoán đúng rồi.

Mẹ! Hóa ra Lục Đình Kiêu không ăn được cay, không ăn được còn cô mà nuốt?

"Đợi đây, tôi đi lấy thuốc đau dạ dày cho ngài."

May mà những thuốc hay dùng cô đều có cả.

Ninh Tịch vội vã mang thuốc tới: "Phải uống cả hai viên."

"Cảm ơn." Lục Đình Kiêu lấy thuốc khỏi tay cô, bàn tay mát lạnh nhẹ lướt qua, cảm giác ấy, như chạm vào tim, khiến người ta bỗng thấy thật yếu đuối.

Trong đêm tối mịt mù mưa to gió lớn, lại có người đẹp thế kia đứng trước mặt, sủng dễ cướp cò lắm đó nha!

Ninh Tịch lẩm nhẩm mấy vòng số Pi mới bình tĩnh lại được.

Thấy Lục Đình Kiêu uống thuốc xong, cô cũng không đi luôn, mà ở lại cạnh anh thêm một lúc.

"Đỡ hơn chút nào chưa, có cần tới bệnh viện không? Xin lỗi, tôi không biết ngài không ăn được cay..."

Lúc đầu cô lo cho bánh bao nhỏ cơ, cuối cùng bánh bao nhỏ thì chẳng sao

cả, mà Lục Đình Kiêu lại xảy ra chuyện, đúng là lạ đời....

"Không liên quan đến cô, chỉ là bệnh cũ thôi."

Hai người im lặng một hồi, Lục Đình Kiêu bỗng mở miệng: "Tôi nay tới quấy rầy là vì Tiểu Bảo muốn gặp cô."

Ninh Tịch nghe vậy rất bất ngờ: "Tiểu Bảo muốn gặp tôi?"

"Lúc Tiểu Bảo bị hoảng sợ trong kho hàng, là cô đã cứu nó, giờ nó rất ỷ lại vào cô." Lục Đình Kiêu giải thích.

Ninh Tịch phát hiện, chỉ cần có Tiểu Bảo ở bên hay khi nhắc tới chuyện gì liên quan tới Tiểu Bảo, sự lạnh lẽo khiếp người toát ra từ Lục Đình Kiêu sẽ nhẹ nhàng giảm bớt, không đáng sợ như ban sáng nữa.

"Hóa ra là vậy..." Ninh Tịch gật đầu.

Có lẽ vì ban đêm dễ khiến con người ta buông bỏ phòng bị cùng đắn đo, Ninh Tịch liền hỏi một câu mà cô vẫn luôn đề tâm trong lòng: "Vậy, mạo muội hỏi một câu, Tiểu Bảo không biết nói sao?"

Tới giờ, cô vẫn chưa thấy Tiểu Bảo ho he một chữ nào, bé con chỉ biết có gật với lắc đầu thôi.

"Không phải không biết nói, là không muốn nói." Lục Đình Kiêu đáp.

"Vậy là vấn đề về tâm lý rồi?" Ninh Tịch nhíu mày.

"Tiểu Bảo có chút dấu hiệu của tự kỷ." Lục Đình Kiêu cũng không che giấu.

"Vậy....." Cũng không khác với cô đoán là mấy.

Còn về chuyện tại sao Tiểu Bảo lại bị tự kỷ, bí mật nhà người ta, tất nhiên cô không dám hỏi han kỹ càng làm gì.

"Cô Ninh." Lục Đình Kiêu bỗng nhìn cô chăm chú, ánh mắt rõ ràng là rất lạnh lẽo nhưng lại khiến cô cảm thấy nó như đang thiêu đốt cô đến mất hết cả cảm giác.

"Dạ?" Ninh Tịch ngẩn ra.

"Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu đó rồi không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Nếu câu này là do người khác hỏi, Ninh Tịch nhất định sẽ cho rằng đôi phương đang muốn tiếp cận cô, lại còn là kiêu tán tinh lỗi thời nữa chứ, nhưng người nói câu này lại là Lục Đình Kiêu, sự nghi hoặc trong mắt anh ta là thật.

"Chắc không có đâu, người như ngài Lục đây, nếu tôi từng gặp, tuyệt đối không thể không có ấn tượng gì... Mà, có chuyện gì sao?" Ngữ khí của Ninh Tịch có vẻ chắc chắn, với thân phận của cô, kể cả khi cô vẫn còn là Đại tiểu thư của Ninh gia đi chăng nữa, cũng không thể gặp người ở tầng lớp như Lục Đình Kiêu được.

"Không có gì." Lục Đình Kiêu rời ánh mắt, nhìn ra bầu trời đêm phản chiếu trên cửa sổ, có chút tịch mịch.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bầu không khí nhất định sẽ rất kỳ!

"Ngài Lục, nếu ngài không sao nữa, vậy tôi ngủ trước nhé?" Ninh Tịch cẩn thận nói.

Lục Đình Kiêu nhìn rõ ý đồ của cô, nhấc tay lên: "Không vội, cứ ngồi đi."

Không vội gì chứ! Cô rất vội là đằng khác đây này!

--- O ---

Chương 15: Muốn Ngủ Với Tôi Nhưng Không Muốn Gả Cho Tôi?

Ninh Tịch mặt như đũa đâm nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, dáng ngồi như học sinh tiểu học.

Lục Đình Kiêu chống đầu: "Cô sợ tôi lắm à?"

Sự lạnh nhạt của Lục Đình Kiêu trong đêm so với ban ngày trông càng tà ác hơn, nguy hiểm hơn.

Ninh Tịch lắc đầu như trống bỏi, sau đó lại gật đầu lia lịa: "Cả cái Đé Đô này chắc chẳng có ai là không sợ ngài đâu?"

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu lướt trên ly nước, anh khẽ nói: "Chỉ vì những người khác đều sợ tôi nên cô cũng sợ? Vậy, những người phụ nữ khác đều muốn lấy tôi, sao cô không muốn?"

Câu hỏi này khiến Ninh Tịch sợ đến nỗi suýt nữa thì ngã khỏi ghế.

Ban sáng cô còn tưởng mình đã tránh được một kiếp, cô đúng là ngây thơ quá mà.

Vấn đề này cô phải trả lời thế nào đây?

Ninh Tịch run rẩy giơ tay lên: "Trước khi trả lời vấn đề này, tôi có thể hỏi một câu không?"

Lục Đình Kiêu gật đầu, "Được."

"Tại sao lại là tôi? Chẳng lẽ là vì Tiểu Bảo rất ỷ lại vào tôi à? Tôi nghĩ đây chỉ là tạm thời, đợi tâm trạng thằng bé ổn định lại rồi sẽ ổn cả thôi, mà kể cả bé cứ luôn như vậy, ngài cũng không cần... không cần phải tự uất ức chính mình vậy đâu....." Ninh Tịch khuyên nhủ tận tình, như đang khuyên một thiếu nữ sa ngã.

Nhạc Đình Kiêu buông cốc nước trong tay xuống, ngẩng lên nhìn thẳng vào cô: "Cô Ninh, tôi tưởng ngay từ đầu tôi đã nói rất rõ rồi, nếu cô vẫn không hiểu, tôi không ngại nói lại lần nữa đâu. Vì cô đã cứu Tiểu Bảo, nên tôi quyết định lấy thân đền đáp."

Chính là... vì... vì cái lý do này điên rồ quá nên tôi mới không thể chấp nhận được đây? Ninh Tịch gào thét ở trong lòng.

Ninh Tịch cảm thấy không thể nói rõ vấn đề này với đối phương được liền tỏ ra ân hận nói: "Ngài Lục, tôi rất cảm ơn ý tốt của ngài, kỳ thật tôi là một người theo chủ nghĩa không kết hôn, thế nên..."

Lục Đình Kiêu nhíu mày: "Thế nên, cô chỉ muốn ngủ với tôi? Chứ không muốn gả cho tôi?"

"Chính là vậy đây.... Ah lộn! Không phải, không phải, không phải... không phải là tôi có ý đó!" Ninh Tịch muốn quỳ xuống chân Lục Đình Kiêu luôn rồi, nói năng chừng có đáng sợ như thế được không hả?

"Tiếc thật, tôi chỉ có thể chấp nhận quan hệ xác thịt trên tiền đề hôn nhân thôi."

"Ai mà tin được chứ..." Ninh Tịch nghe vậy nhin không được lại lâm bầm, chẳng phải anh cũng chưa kết hôn mà đã có con rồi đây sao?

Lục Đình Kiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trông có vẻ thất thần, "Tiểu Bảo là chuyện ngoài ý muốn, tôi cũng không biết mẹ thằng bé là ai nữa."

"....." Sao nghe câu này cứ khốn khốn thế nào ấy nhỉ?

"Cô bận tâm vì tôi có một đứa con sao?" Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi.

"Sao có thể như thế được!" Như Lục Đình Kiêu nói, tất cả phụ nữ trong thành phố này nghĩ mồn óc cũng muốn làm mẹ kế của Tiểu Bảo ấy chứ, làm gì đến lượt cô bận tâm cơ chứ.

"Vậy thì tại sao?"

Có vẻ như tối nay mà Lục Đình Kiêu không làm rõ vấn đề này thì sẽ không tha cho cô.

Ninh Tịch bất lực đỡ trán, cô hít sâu một hơi, nói: "Ngài Lục, hôn nhân không phải là trò đùa, dù cho là để báo đáp hay nguyên nhân khác cũng vậy, chúng ta chỉ vừa mới quen nhau, ngài có hiểu gì về con người tôi không? Có biết quá khứ của tôi thế nào không?"

"Người tôi muốn lấy là cô của hiện tại, quá khứ của cô không liên quan tới

tôi."

Không hồ là câu trả lời của Lục Đình Kiêu, bá đạo ghê.

Sắc mặt Ninh Tịch dần trầm xuống: "Nhưng đối với tôi mà nói, quá khứ của tôi cũng là một phần của tôi, tôi không thể vứt bỏ quá khứ rồi lấy ngài được. Ngài Lục, có câu "đạo bất đồng bất tương vi mưu*", tôi thật sự khuyên anh nên dẹp cách nghĩ hoang đường đó đi."

*Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận được.

Sau đó cả hai người đều rơi vào trầm mặc.

Khi Ninh Tịch cảm thấy đối phương vì bị từ chối mà thẹn quá hóa giận sắp nổi trận lôi đình với cô.

Lục Đình Kiêu lại bình tĩnh nói, "Tôi biết rồi."

Thần kinh căng như dây đàn của Ninh Tịch cuối cùng cũng có thể được thả lỏng: " Vậy tôi ngủ đây, chúc ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng đơn bạc kia, ánh mắt vẫn nóng bỏng như dòng nham thạch dưới lòng biển.

--- O ---

Chương 16: Quả Nhiên Là Con Trai Anh

Sáng hôm sau, Ninh Tịch bị giọng nói trầm thấp của người đàn ông trong phòng khách đánh thức.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Lục Đình Kiêu bỏ điện thoại xuống, dịu dàng nói: "Làm cô tỉnh à?"

Ninh Tịch nhìn người đàn ông trước mắt, con người trọn ngược lên như cái chuông đồng.

Lục Đình Kiêu vẫn chưa mặc áo vào, vừa đẩy cửa vào đã thấy toàn thịt là thịt, lực đả kích quá lớn.

Cô đưa tay sờ sờ mũi, còn may, không bị nhỏ giọt nào.

Lục Đình Kiêu như thể không thấy vẻ mặt bất thường của cô, anh thản nhiên lấy áo sơ mi trên ghế sofa lên mặc vào, vừa cài cúc vừa nói: "Công ty có chuyện gấp, tôi phải đi rồi, phiền cô gọi Tiểu Bảo dậy giúp tôi."

"À, được!" Ninh Tịch gật đầu, cô vội chạy đi gọi Tiểu Bảo.

Kết quả chẳng cần cô phải gọi, vừa ngoảnh lại cô đã thấy một chú pikachu đáng yêu không tả nổi đang đứng trước cửa phòng ngủ, cậu bé nhìn chăm chăm ba Lục của mình không chớp mắt, trông có vẻ không vui.

"Tiểu Bảo, thay quần áo đi." Lục Đình Kiêu mặc áo khoác vào, sau đó ra lệnh cho con trai.

"Rầm" một tiếng, cửa phòng ngủ đóng lại.

Lục Đình Kiêu: "....."

Ninh Tịch: "....."

Nạnh nùng ghê ~~~

Lục Đình Kiêu đi tới vặn cửa, nhưng cửa đã bị khóa ở trong, anh liền nhìn Ninh Tịch: "Có chìa khóa không?"

Ninh Tịch lúng túng lắc đầu: "Thật ra thì có, nhưng chìa khóa cũng ở trong phòng mất rồi!"

Lục Đình Kiêu néo néo mi tâm, giọng điệu lạnh lùng: "Lục Kinh Vũ, ba cho con ba phút, nếu con còn không chịu ra thì sau này đừng nghĩ tới chuyện tới đây nữa."

Ba phút trôi qua, bên trong vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

"Lục Kinh Vũ, đi ra! Nếu để ba phải vào lời con ra, ba sẽ không nói chuyện tử tế với con nữa đâu."

Vẫn không có động tĩnh gì ~

Có chiếc bánh bao nhỏ nào đó không hề nể mặt bánh bao lớn nhà mình nữa rồi~

Ninh Tịch đứng bên cạnh muốn cười lại không dám cười: "Lát nữa tôi mới phải đi làm, nếu không cứ để Tiểu Bảo chơi ở đây thêm một lúc nữa cũng không sao đâu."

Sắc mặt Lục Đình Kiêu rất khó coi, anh lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện.

Ninh Tịch lén liếc qua, phát hiện ra anh đang gọi cho bác sĩ tâm lý, cô nhất thời chết lặng, chuyện nhỏ thế này mà cũng phải gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý sao, có phải làm hơi lớn chuyện rồi không?

Ninh Tịch ho hẹ một tiếng, đề nghị: "Hay để tôi thử xem?"

Lục Đình Kiêu chần chừ một hồi rồi gật đầu.

Ninh Tịch đứng dán vào cửa, cô cố gắng dịu dàng nói: "Tiểu Bảo, lát nữa cô còn phải đi làm, không thể chăm sóc con được, hay con về nhà với ba trước, được không?"

Bên trong vẫn không có phản ứng gì.

"Thế này đi, chúng ta trao đổi số điện thoại với nhau để lúc nào cũng có thể liên lạc được đi? Còn có thể video call nữa!"

Bên trong truyền ra tiếng bước chân trù trù.

"Cô sắp bị muộn mất rồi, muộn là sếp sẽ mắng cô mất, sếp cô dữ lắm, cô thật đáng thương quá mà hu hu hu hu....."

"Cạch" một tiếng, cửa mở ra.

Đôi mắt đã hiện lên vẻ sẵn sàng chiến đấu lâu dài của Lục Đình Kiêu thoáng lướt qua một tia kinh ngạc, sau đó anh lại nhìn cô gái bên cạnh với ánh mắt phức tạp..

Không ngờ cô nói có ba câu liền có thể dỗ Tiểu Bảo ngoan ngoãn ra ngoài.

Nếu biết có lần Tiểu Bảo cũng tự nhốt mình trên sân thượng như vậy, cả nhà bọn họ và người giúp việc, bác sĩ tâm lý, thậm chí cuối cùng phải mời cả chuyên gia đàm phán tới nói gãy lưỡi cả buổi trưa cũng không tác dụng gì, cuối cùng đành phải phá cửa, sau đó cả tháng trời bạn nhỏ kia không thèm để ý tới họ nữa, thì cô sẽ nghĩ gì nhỉ.

Tất nhiên Ninh Tịch không biết những chuyện này, cô chỉ cảm thấy đứa trẻ này thật sự rất ngoan, bánh bao nhỏ không nở để cô bị ăn mất, cô bế cậu nhóc lên khen: "Tiểu Bảo ngoan thật đấy, cảm ơn cục cưng nhé!"

Bánh bao nhỏ được khen nên tâm tình cũng tốt hơn một chút, cậu nhóc lẳng lẳng đưa cho cô một mảnh giấy, trên giấy có viết một dãy số.

Ninh Tịch cầm mảnh giấy: "Í, đây là số điện thoại của con à? Được rồi, để cô lưu lại, khi nào cô hết bận nhất định sẽ gọi cho con nhé!"

Lục Đình Kiêu thấy kỳ lạ, Tiểu Bảo không có điện thoại thì lấy đâu ra số?

Mượn ưu thế cao lớn của mình, anh liếc nhìn một cái thì phát hiện là số điện thoại của anh.

Được lắm, quả nhiên là con trai ruột!

.....

--- O ---

Chương 17: Giục Cưới

c cưới

Công ty giải trí Tinh Huy.

Trong phòng làm việc, Thường Lị thở hển hển: "Ninh Tịch được phân vai nữ thứ!"

"Nữ thứ?" Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì chân mày nhăn lại: "Không phải lúc đó cô ta đang đóng vai quần chúng sao ở phim trường nào đó sao? Làm sao lại có thời gian đi thử vai nữ thứ!"

"Tôi cũng thấy lạ đâu, hỏi ra mới biết, hôm qua lúc thử vai nữ chính, giám khảo vừa mới kết thúc chuẩn bị đi thì đột nhiên thấy Ninh Tịch, họ cảm thấy cô ta vô cùng thích hợp vai nữ thứ nên chọn cô ta luôn. Khó trách cô lại đề phòng cô ta như vậy, Ninh Tịch này đúng là quá gian xảo, buổi thử vai cũng kết thúc rồi mà còn lắc lư trước mặt giám khảo, cũng không biết là cô ta muốn dụ dỗ ai!"

Còn có mấy lời Thường Lị không dám nói, nhan sắc của Ninh Tịch quả thật là vũ khí sát thương hạng nặng, những giám khảo kia liếc mắt liền nhìn trúng cô ta cũng không lạ.

Nhớ lúc cô ký hợp đồng với Ninh Tịch vốn cũng có lòng chú trọng bồi dưỡng, ai biết được giữa đường lại nhảy ra một Ninh Tuyết Lạc.

Một người mới không quyền không thế với một nghệ sĩ đang ăn khách có gia thế lớn, có là người ngu cũng biết nên chọn như nào. Cái giới giải trí này không phải cứ đẹp là được.

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc u ám: "Mặc dù không phải nữ chính, nhưng bộ phim này là bộ phim được đầu tư quy mô lớn!"

Lời này cho thấy rõ cô ta không hy vọng Ninh Tịch nhận được vai này.

Thường Lị có chút khó xử, "Lần này sợ rằng có chút phiền toái, dù sao công ty cũng đầu tư vào dự án này không ít tiền, ông chủ rất cao hứng khi biết được nữ chính và nữ thứ đều là nghệ sĩ của công ty. Nếu trong công ty có người thay thế được Ninh Tịch thì tốt, đáng tiếc lần thử vai trước đã trượt hết cho nên thật sự không có lý do nào để đổi vai của Ninh Tịch..."

Ninh Tuyết Lạc không biết nghĩ đến cái gì đột nhiên bình tĩnh lại, cô ta vuốt vuốt cái móng tay tinh xảo của mình rồi bật cười một tiếng: "Được rồi, nếu cô ta muốn diễn hồ ly tinh thì để cô ta diễn! Hừ, yêu nữ hại nước, quả thật rất hợp với cô ta!"

...

Ninh Tịch nhận được điện thoại của Thường Li, cô ta thông báo cô đã được nhận vào vai nữ thứ của phim Thiên Hạ, yêu cầu cô phải chuẩn bị thật tốt.

Nội dung của Thiên Hạ là nữ chính thông minh gan dạ, hiểu sâu biết rộng trợ giúp nam chính lên ngôi vua, còn nữ thứ là yêu nữ hại nước hại dân, âm hiểm xảo trá bị người phỉ nhổ, đến cuối cùng thì bị nữ chính ép nhảy vực, thật hả hê lòng người.

Loại nhân vật như vậy thảo nào Ninh Tuyết Lạc lại hào phóng không ra tay phá hoại.

Mặc dù nhận được vai nữ thứ trong Thiên Hạ nhưng công việc trên tay vẫn phải làm xong, nhân vật cô phải diễn hôm này là một tiểu tam, còn dư lại năm phút diễn cuối cùng, đại khái là đứng dưới ánh mặt trời để người ta hung hăng đánh năm phút.

Trên thực tế để có năm phút cảnh quay thì lại phải tốn đến hơn hai tiếng ngoài đời, bởi vì diễn viên quần chúng không có kinh nghiệm, động tác với biểu cảm không thống nhất cho nên cô đành phải bị đánh lặp đi lặp lại.

Về đến nhà, Ninh Tịch tiện tay mở ti vi, kiệt sức mà nằm vật ra trên ghế sofa.

Nằm một hồi, cô cứ có cảm giác dường như đã quên chuyện gì

Lúc này trong ti vi đang chiếu thời sự, trên màn hình bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Khuôn mặt đẹp trai và một thân khí chất cao ngạo như cách tám ngàn thước so với mực nước biển.... Đây không phải ba của bánh bao nhỏ thì là ai!

Lục Đình Kiêu dường như đang ở một buổi lễ ký kết hợp đồng, đang bắt bắt tay với mấy người nước ngoài.

Người dẫn chương trình kích động nói về chuyện Tập đoàn Lục thị hợp tác

với nhãn hiệu DR của Italia tiến quân vào thị trường châu Âu, lần này có thể coi là một lần trở mình lớn của Lục thị...

Xem một lúc Ninh Tịch mới nhớ ra, cô quên gọi điện cho Tiểu Bảo rồi!

...

Khu căn hộ cao cấp Platinum Palace Jindi - Bạch Kim Đế Cung.

Cha mẹ của Lục Đình Kiêu từ nước ngoài trở về, một nhà năm người cùng ăn cơm.

Lục thị đàm phán được hợp đồng lớn khiến Lục lão gia vô cùng vui vẻ, rất tán thưởng Lục Đình Kiêu, ngay cả Lục Cảnh Lễ ngồi một bên cũng được khen một trận.

Chẳng qua đó là tiền đề cho trọng điềm phía sau.

Công việc quan trọng nhưng cháu trai bảo bối của ông còn quan trọng hơn!

Lục lão gia: "Đình Kiêu, công việc rất quan trọng nhưng cũng không thể bỏ mặc Tiểu Bảo được, khoảng thời gian này ký hợp đồng xong rồi thì nhớ tìm chút thời gian ở bên Tiểu Bảo!"

Lục lão phu nhân: "Nếu con không có thời gian thì tìm người giúp con chăm sóc nó! Tiểu Bảo cũng lớn rồi, con cũng nên suy tính chuyện của con đi!"

Lục lão gia: "Mẹ con nói có lý!"

Lục Cảnh Lễ âm thầm nháy mắt với anh trai, nhìn nè, ba mẹ lại bắt đầu hát song ca.

Lục Đình Kiêu vui đầu ăn cơm, không nói một lời.

Lục Tiểu Bảo ôm di động, không nhúc nhích.

--- O ---

Chương 18: Con Dâu Trong Tâm Mắt

Lục lão phu nhân thấy hai cái cốc gỗ một lớn một nhỏ, thật là đến tâm cũng đau: "Đình Kiêu, con có nghe mẹ nói chuyện không vậy? Còn Tiểu Bảo sao vậy, một miếng cơm cũng không ăn, cứ ôm di động như bảo bối!"

Lục Cảnh Lễ nhai sườn chua ngọt, nhồm nhoàm nói: "Tiểu Bảo đang đợi điện thoại của cô xinh đẹp đâu!"

Lục lão phu nhân không hiểu: "Cô xinh đẹp?"

Lục Cảnh Lễ xua xua tay: "Ây, ba mẹ, hai người đừng quan tâm vớ vẩn nữa, anh con có người mình thích rồi!"

Lục lão phu nhân không tin: "Con nói thật chứ? Đừng có lừa ba mẹ!"

Lúc này, Lục lão gia vẻ mặt nghiêm trọng đặt đĩa xuống, dò xét nhìn về phía Lục Cảnh Lễ.

"Con lừa hai người làm cái gì, chuyện này thật đấy, không tin thì hai người đi mà hỏi anh Hai!" Lục Cảnh Lễ nhìn về phía anh trai.

"Đình Kiêu, Cảnh Lễ nói thật chứ?" Lục lão gia trầm giọng hỏi.

"Đình Kiêu, con nói chuyện đi xem nào?" Lục lão phu nhân thúc giục.

Lục Đình Kiêu: "Vâng."

Lục lão phu nhân nóng ruột muốn chết rồi, kết quả chờ nửa ngày chỉ nghe được một tiếng "Vâng", nhất thời tức lộn ruột: "Thằng nhóc chết tiệt này, con không thể nói thêm một chữ à? Sao nói chuyện với con lại mệt như thế chứ hả!"

Lục Đình Kiêu: "Đúng thế."

Lục lão gia, lão phu nhân: "..."

Lục lão phu nhân vẫn không yên tâm, vẻ mặt chần chừ hỏi: "Đình Kiêu à, Người con thích... là nam hay nữ?"

Lục Đình Kiêu đen mặt, cơ hồ là nghiến răng nói: "Là nữ."

Lục Cảnh Lễ cười đến sắp ngã khỏi ghế, "Đương nhiên là nữ rồi, hơn nữa còn là một cô gái cực kỳ xinh đẹp đó nha, Tiểu Bảo cũng rất thích cô ấy, nó đang chờ điện thoại của cô ấy đây!"

Lục lão phu nhân nghe thấy thế thì mừng rơi nước mắt: "Tổ tiên phù hộ, tổ tiên phù hộ! Đình Kiêu, đối phương là tiểu thư nhà ai, năm nay bao nhiêu tuổi, người ở đâu, làm gì, nhà có những ai, sao con không nói cho ba mẹ một tiếng..."

Lục Cảnh Lễ vội vàng ngắt lời: "Mẹ bình tĩnh một chút! Chuyện còn chưa ra đầu với đầu, bọn con không nói chính vì sợ mẹ nhúng tay vào rồi mọi chuyện lại hỏng bét!"

Nhờ đâu ba mẹ phát hiện ra thân phận của Ninh Tịch, biết thanh danh Ninh Tịch không tốt lại còn là người của giới giải trí thì đừng mong có tiến triển gì tốt đẹp.

Lúc này Lục lão gia cũng lên tiếng: "Đình Kiêu có người thích là tốt rồi, bà đừng có quan tâm vớ vẩn."

"Cái gì mà quan tâm vớ vẩn, chẳng lẽ ông không lo chắc? Là ai ban ngày thì thờ dài, đến nửa đêm lại ra ban công hút thuốc hả?" Lục lão phu nhân không chút lưu tình bóc phốt chồng.

Nhưng mà lời nói của Lục lão gia cũng khiến bà an tâm rất nhiều: "Ánh mắt Đình Kiêu cao như thế, cô gái nó thích chắc chắn sẽ không kém, khó có được nhất là Tiểu Bảo cũng thích!"

Vừa dứt lời, di động trong lòng Tiểu Bảo đột nhiên vang lên.

Rất ít người biết được số máy cá nhân của Lục Đình Kiêu.

Lục Cảnh Lễ tiến tới nhìn một cái, quả nhiên trên màn hình là số của Ninh Tịch.

"Có phải cô gái kia gọi tới không?" Lão phu nhân kích động hỏi, làm như lập tức gặp được con dâu không bằng.

Lục Cảnh Lễ gật đầu liên tục, sau đó giúp Tiểu Bảo nhận cuộc gọi. Tiểu Bảo sử dụng di động không thành thạo lắm, trước đây Lục Đình Kiêu có mua di động cho nhưng Tiểu Bảo không thích, không biết đã ném đi đằng nào rồi.

Nhất thời, sự chú ý của cả bàn com đều đặt trên chiếc di động trong tay Tiểu Bảo.

Lục Cảnh Lễ da mặt dày nhất, trực tiếp tiến sát lên quang minh chính đại nghe lén.

--- O ---

Chương 19: Hai Ông Bà Sợ Ngây Người

Ninh Tịch xoắn xuýt nửa ngày xem có nên gọi hay không, cuối cùng vẫn bấm gọi.

Bởi vì chuyện năm năm trước nên cô cũng không quá thích trẻ con, thậm chí có chút bài xích, không muốn đến gần.

Tiếp xúc với trẻ con sẽ khiến cô nhớ lại một số chuyện không vui, nhớ đến đứa bé đã mất của mình.....

Đứa nhỏ kia từng là điều cô trông chờ nhất thế gian này nhưng chính nó cũng đại diện cho quả khứ bản thủ của cô.

Không biết tại sao nhưng cô lại không hề thấy khó chịu với bánh bao nhỏ, trái lại còn khiến cô yêu thích, thậm chí không nhịn được muốn tới gần. Thật kỳ quái.

"A lô... A lô?" Đầu bên kia đã nói máy nhưng lại không có tiếng gì.

Ninh Tịch biết chắc chắn là Tiểu Bảo nhận máy nên cười khẽ một tiếng: "Là Tiểu Bảo đúng không? Thật xin lỗi, bây giờ cô mới nhớ gọi điện cho con."

Tiểu Bảo không biết nói chuyện, không có cách nào trả lời cô, Ninh Tịch không thể làm gì khác hơn là làm bà làm bầm một mình.

"Bảo bói, con ăn tối chưa? Con gầy quá, nhất định phải ăn nhiều một chút nhớ chưa?"

"Trẻ con không được kén ăn, như thế mới mau lớn, mập mập một tí mới đáng yêu nà! Mặc dù bây giờ con cũng quá đáng yêu rồi..."

"À đúng rồi, vừa nãy cô thấy ba con trên tivi, ba con vừa đàm phán xong một vụ làm ăn lớn, thật lợi hại, giúp cô gửi lời chúc mừng tới ba con nha!"

.....

Mười phút sau, Tiểu Bảo để di động xuống, lấy ra quyển vở viết từ lâu rồi không dùng.

Cầm bút viết xoẹt xoẹt một mạch: Congratulations (chúc mừng).

Tiểu Bảo mặc dù không biết nói chuyện, nhưng bất kể là tiếng Trung hay Tiếng Anh đều rất thành thạo, chỉ có điều bé thấy viết chữ Hán rất phiền nên đa phần đều viết tiếng Anh.

Nhưng mà đã rất lâu rồi Tiểu Bảo không viết, bởi vì bé không muốn biểu đạt bất cứ cái gì.

Hai ông bà nhà họ Lục thấy thế thì cực kỳ kinh ngạc.

Lục Cảnh Lễ bởi vì từng được chứng kiến qua nên cũng coi như bình tĩnh.

Lục Đình Kiêu loáng thoáng nghe được Ninh Tịch nói trong điện thoại, lại nhìn chữ trên vở, khuôn mặt băng sơn lộ ra một nụ cười mỉm hiếm có, xoa đầu con trai nói: "Cám ơn."

Tiểu Bảo viết xong thì không nói hai lời bắt đầu cầm đũa, dùng một thái độ cực kỳ nghiêm túc ăn cơm.

Thậm chí còn ăn cả cà rốt mà nhóc ghét nhất.

Lúc này hai ông bà lại đại ra tiếp.

Lúc này hình như thằng con cả vừa mới cười, cháu nội ngoan của ông bà chủ động viết chữ, chủ động ăn cơm, còn ăn cả cà rốt...

Lục lão phu nhân rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: "Cảnh Lễ, rút cuộc cô gái kia nói gì với Tiểu Bảo?"

Lục lão gia cũng hóng hớt.

Lục Cảnh Lễ được ba mẹ vây quanh thì chậm rãi nói: "Cũng không nói gì, chỉ bảo Tiểu Bảo ăn nhiều chút đừng kén ăn, với nhờ Tiểu Bảo chuyển lời chúc mừng cho anh Hai."

Lục lão phu nhân tỏ vẻ không thể tưởng tượng được: "Chỉ có thế?"

Lục Cảnh Lễ nhún vai: "Còn muốn thế nào?"

Sắc mặt Lục lão gia vui vẻ dị thường, yên tâm nói: "Cô gái này chỉ dùng một cú điện thoại mà hiệu quả còn lớn hơn bác sĩ tâm lý điều trị một năm."

"Còn không phải à!" Lục lão phu nhân vừa mừng vừa sợ: "Cô gái này không

tệ, Đình Kiêu nhất định phải lấy về đây!"

Lục Đình Kiêu: "Vâng."

Lục lão phu nhân ghét bỏ nhìn con trai lớn một cái, quay sang nói với con trai thứ: "Thằng út, anh con là một cái cọc gỗ, không biết theo đuổi con gái, con nhất định phải giúp anh con biết không?"

"Bây giờ thì biết con hữu dụng hả!" Lục Cảnh Lễ đặc ý nói: "Yên tâm đi, con nhất định dùng tuyệt học cả đời giúp anh Hai! Nhưng mà chúng ta phải lập thỏa thuận, hai người không được phép nhúng tay, phải biết rằng trường bồi nhúng tay vào giai đoạn này là dễ hư hết lắm!"

Hai người liên tục đáp ứng: "Biết biết, ba mẹ nhất định không nhúng tay!"

--- O ---

Chương 20: Bạn Trai Cũ Trái Rộng Giới Giải Trí

Sau khi ăn xong, hai ông bà vừa đi thì Lục Cảnh Lễ lập tức vẫy đuôi tới tìm anh trai tranh công.

"Anh, vừa nãy em làm tốt không tốt không tốt không tốt không?" Mau khen thưởng em đi.

Cái đuôi vẫy được một nửa liền "vèo" một cái, có vật nhỏ nhỏ gì đó bay từ bàn tay anh trai anh ném tới.

Lục Cảnh Lễ vung tay bắt được. "Cái gì vậy?"

Nhìn kỹ thì hai mắt liền phát sáng. Là một cái chìa khóa xe.

Đây chính là cái xe anh mơ ước từ lâu lắm rồi, là bản kỷ niệm một trăm năm của hãng xe thể thao Bugatti, cả thế giới chỉ có một chiếc!!!

"Ngao! Bảo bối nhỏ đáng yêu của em!" Lục Cảnh Lễ cầm chìa khoá xe hôn điên cuồng: "Anh, Em yêu anh!"

Lúc trước có năn nỉ kiêu gì anh Hai cũng không cho, không ngờ lần tùy tiện tay nói giúp mấy câu trước mặt ba mẹ thì anh Hai đã ném thẳng cmn vào mặt cho rồi.

Xem ra địa vị của Ninh Tịch trong lòng anh Hai còn cao hơn những gì anh tưởng tượng nha!

Lục Cảnh Lễ càng nghĩ càng lo: "Chuyện đó, anh xác định là Ninh Tịch sao? Không phải vui đùa một chút mà là kết hôn thật sao?"

"Kết hôn." Giọng Lục Đình Kiêu biểu thị tuyệt đối không có lựa chọn thứ hai.

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì thở dài, lấy cái nhìn từ vị trí người từng trải chân thành nói: "Vậy em phải nhắc anh chuẩn bị sẵn tinh thần, theo đuổi phụ nữ với chơi game không khác nhau lắm, cũng phân chia theo cấp độ, dễ, trung bình, khó và cấp địa ngục. Mà Ninh Tịch tuyệt đối là Cấp! Địa! Ngục!"

Là phụ nữ chắc chắn có nhược điểm, nhưng Ninh Tịch thì sao, dùng tiền? Từ lúc trưởng thành đến giờ cô ấy lăn lộn thăm đến vậy nhưng nhất định không chấp nhận bị người ta bao nuôi hay dùng quy tắc ngầm.

Dùng tình cảm? Tự anh nhìn xem lúc Ninh Tịch ở nước ngoài đã đá biết bao nhiêu gã đàn ông, bạn trai cũ trải rộng khắp giới giải trí, đã thế toàn là người có tiếng nữa, lúc nhìn cái danh sách kia em cũng phục sát cmn đất, xưa nay em chưa từng phục ai như thế đâu!

Dùng con cái? Sinh con lập gia đình thì anh nghĩ cũng đừng có nghĩ, cô ấy một lòng muốn gây dựng sự nghiệp, căn bản là chưa có ý định sinh con.

Coi như tiểu gia em đây đích thân ra tay thì tám phần là GAME - OVER, tay mơ như anh nhất định là loại từ vòng gửi xe!"

Lục Đình Kiêu lạnh lùng nhìn em trai: "Mười phần."

Lục Cảnh Lễ méo miệng một cái: "Được được được, mười phần là GAME - OVER, không cần nói mấy chuyện này ok? Tóm lại kết luận sau cùng của em là em dám đánh cược Ninh Tịch cũng giống như em này, theo chủ nghĩa không lập gia đình không sinh con. Loại người như vậy đối với tình cảm chỉ như chơi đùa thôi, tự do mới là triết lý cuộc sống. Nếu anh muốn chơi một chút thì chả sao. Muốn kết hôn? Thôi đừng nghĩ nữa!"

"Đó là bởi vì em chưa gặp được người khiến em muốn kết hôn, cùng nhau chung sống tạo ra những sinh mạng mới."

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rơi vào trong phòng, khuôn mặt luôn lạnh lùng của Lục Đình Kiêu vào lúc này lại có chút dịu dàng.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên đếm xem câu vừa rồi anh trai nói có bao nhiêu chữ một bên không tưởng tượng nổi nói: "Ôi ôi ôi, quả nhiên người yêu vào thì sẽ khác, kiểu người dốt nát với chuyện tình cảm như anh mà cũng dạy bảo em cơ đấy! Bất quá anh nói cũng có lý, nhưng thế thì sao? Có cần em trai yêu dấu của anh giúp anh một tay không?"

Lục Đình Kiêu trả lời ba chữ: "Không cần."

Lục Cảnh Lễ vội vàng: "Sao lại không cần! Tán gái với đàm phán hợp đồng làm ăn giống nhau chặc, anh nghĩ cho kỹ đi, thật sự không cần một người thông minh cơ trí lại là chuyên gia tán gái như em chỉ dạy sao..."

Lục Cảnh Lễ đang ra sức tâng bốc chính mình, cửa thư phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Hai người đồng thời quay lại thấy Tiểu Bảo mặc quần áo ngủ đứng ở cửa.

Trong mắt Lục Đình Kiêu thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

"Ý, Tiểu Bảo..." Lục Cảnh Lễ cũng kinh ngạc.

Sao lúc này Tiểu Bảo không ở trong phòng ngủ mà lại xuất hiện ở đây?

--- O ---

Chương 21: Tiểu Bảo Đại Náo Thiên Cung

Phải biết rằng Tiểu Bảo là một người cực kỳ thích yên tĩnh, những lúc bình thường chỉ cần ăn cơm xong là thằng bé liền một mình trốn về phòng, tất cả người hầu trong nhà sau khi làm xong việc của mình thì đều phải quay về phòng, không được gây ra bất kỳ tiếng động ồn ào nào, nếu không dù chỉ một phiến nhiễu nhỏ cũng sẽ khiến tâm trạng thằng bé trở nên bực bội khó kiểm soát.

Trước đây Lục phu nhân chỉ vì thương đứa cháu nhỏ mà vào phòng nó thêm vài lần để đưa đồ ăn ấy thế mà thằng bé cũng tự nhốt mình vào trên gác xếp luôn.

Vì thế nên dù có yêu thương đứa cháu nhỏ đến mấy cũng không dám chuyển đến sống cùng.

Vậy mà giờ Tiểu Bảo lại chủ động tự bước ra khỏi phòng?

Không chỉ có như thế, Tiểu Bảo còn lao thẳng về phía Lục Đình Kiêu rồi ôm chặt lấy chân anh.

Lục Cảnh Lễ phụt một cái bật cười ha hả: “Tiểu Bảo con đang làm gì thế? Ôm đùi ba con đấy à?”

Lục Đình Kiêu cúi đầu nhìn con trai, vừa liếc một cái đã biết thằng bé muốn gì, không chút do dự cự tuyệt: “Không được, tối hôm qua con đã đến đó rồi.”

Thế là ánh mắt của Tiểu Bảo chuyển về phía cái điện thoại của anh.

“Bữa tối con đã gọi một lần rồi.”

Lục Cảnh Lễ lúc này mới hiểu, hoá ra là thằng nhóc này đang nhớ Ninh Tịch.

Tiểu Bảo thấy không thể thuyết phục được ba mình liền chạy bình bịch đến trước mặt Lục Cảnh Lễ, dùng lại chiêu cũ, ôm chặt lấy đùi anh ta.

Lục Cảnh Lễ quả thực là thụ súng nhược kinh: “Đừng, đừng, đừng, bảo bối con đừng có làm vậy với chú mà, con biết thừa chú không chịu được con làm nũng mà!”

Tuy rằng bình thường Tiểu Bảo Bảo luôn đơ đơ, nhưng một khi thằng bé

muôn xin xỏ ai cái gì thì ôi, cái thân thái đó, cái vẻ mặt đó đúng là đáng yêu chết đi được ấy.

Lúc thằng bé ngẩng đầu nhìn người ta bằng cặp mắt to tròn sáng lấp lánh như sao trời đó, quả thật khiến người ta hận không thể hái sao trời xuống cho nó.

Người duy nhất trong nhà có thể miễn dịch với chiêu này chỉ có Lục Đình Kiêu.

Lục Cảnh Lễ bắt đắc dĩ nhún vai: “Tiểu Bảo, con có làm nũng với chú cũng vô dụng thôi, chú không đánh lại được cha con đâu!”

Vừa mới dứt lời, Tiểu Bảo ngay lập tức liền buông anh ta ra.

Vô cùng quyết đoán.

Vẻ mặt như kiêu bị người lớn trong nhà chia uyên rã thúy của Tiểu Bảo khiến Lục Cảnh Lễ chống tay vào tường cười đau cả bụng: “Ôi, Tiểu Bảo, thực ra con cũng không cần gấp gáp thế đâu, có một câu nói rất hay như thế này này: ‘Lưỡng tình nhược thị cử trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ’, đợi sau này khi cha con lấy cô Tiểu Tịch của con rồi, thì ngày nào con chẳng được gặp cô ấy.”

*Hai câu thơ trong Thước Kiều Tiên; dịch nghĩa: Nếu tình đã thật sự là lâu dài, há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.

Khuyên cũng không ăn thua. Cậu nhóc dậm bình bịch đẩy cửa chạy ra khỏi phòng.

Lục Cảnh Lễ nhún vai: “Làm sao bây giờ?”

“Tối nay nó ăn cũng không ít đâu.” Lục Đình Kiêu thản nhiên đáp.

Có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn cậu nhóc sẽ không dùng được chiêu tuyệt thực. Lục Cảnh Lễ nghe anh mình nói thế cũng yên tâm.

Và đương nhiên, bọn họ đã xem thường Tiểu Bảo rồi.....

Nó là một đứa trẻ thì cần gì đến kế sách gì, chỉ cần hai chữ ‘ăn vạ’ là xong hết.

Mới dứt lời xong, ở dưới nhà đã vang lên tiếng ‘xoảng’.

Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu quay sang nhìn nhau một cái rồi lập tức chạy xuống nhà xem xem đang xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua mới chỉ có mấy phút, phòng khách dưới nhà đã tan hoang, cái bình hoa cổ đặt ở góc phòng khách đã nát bét, tất cả những thứ gì có thể đổ ngã được đều đổ ngã bằng sạch.....

“Lục Kinh Vũ!”

Bình thường chỉ khi nào Lục Đình Kiêu giận lắm mới gọi cả họ cả tên của Tiểu Bảo ra như vậy.

Uy áp kinh người toả ra từ anh ngay cả Lục Cảnh Lễ cũng không chịu được chứ đừng nói gì đến tiểu Bảo.

Tiểu Bảo bị vẻ mặt đáng sợ của cha mình dọa cho run rẩy, cậu nhóc càng kích động, vừa gào thét vừa chạy khắp phòng đập phá loạn xạ.

Lục Cảnh Lễ vội vàng đuổi theo sau nhưng lại không dám đuổi sát quá, trên rất toàn là mảnh sành, không cần thận thềng bé mà ngã xuống một cái thì hậu quả đúng là không tưởng tượng được.

--- O ---

Chương 22: Vội Vã Gọi Chi Viện

“Anh Hai, cứ thế này nữa thì không ổn đâu, hay là gọi Ninh Tịch qua đây một chuyến đi?”

"Không cho phép gọi." Lục Đình Kiêu lạnh giọng quát.

Lục Cảnh Lễ khô sở khuyên can: “Anh Hai, tiểu Bảo vẫn là một đứa trẻ mà, nó đâu phải là cấp dưới của anh đâu, anh cũng nghiêm khắc với nó quá rồi đấy, chiều nó một tí thì có sao đâu? Có đứa trẻ con nào mà không ương bướng nghịch ngợm phá phách?”

“Anh dạy con mình như thế nào, chưa đến lượt em xen vào.” Lục Đình Kiêu mặt mày lạnh băng, có vẻ anh đã kiên quyết không thể để Tiểu Bảo có thói quen không đạt được mục đích liền lăn ra ăn vạ.

Lục Cảnh Lễ bị kẹp giữa hai cha con bối rối không biết nên làm thế nào, thật sự là đau đầu muốn chết đi được.

Chuyện này nhờ một cái mà để hai cụ bên kia biết được, rồi truy tra ngọn nguồn, rất có khả năng chuyện anh đưa Tiểu Bảo đến quán bar sẽ bị vỡ lở.

Ông trời ơi! Có ai đến giúp con không!

Nhân lúc Lục Đình Kiêu chạy đi bắt Tiểu Bảo, Lục Cảnh Lễ vội vã rút điện thoại ra lén lút gọi cho Ninh Tịch.....

.....

Buổi tối, Ninh Tịch đang vừa đọc kịch bản vừa chat với bạn câu được câu không.

Ô Yêu Vương: Ninh Tiểu Tịch, cái tên QQ lỗi thời này của bà có thể đổi đi được không? Nhìn đau hết cả mắt

E ๑ Ji Moshikongshikong: Ô Yêu Vương mà không đau mắt à? Đúng là chó chê mèo lắm lông.

Ô Yêu Vương: Khụ, tháng sau tôi về, đến sân bay đón tôi!

E ๑ Ji Moshikongshikong: Không đi, không rảnh.

Ô Yêu Vương: Nhớ đến đón tôi!

E ๑ Ji Moshikongshikong: Đã bảo là không có thời gian mà lại!

Ô Yêu Vương: Rốt cuộc thì có đến không nào?

E ๑ Ji Moshikongshikong: Đối phương không muốn tiếp tục nói chuyện với bạn, hơn nữa còn ném cho bạn một con chó.

Ô Yêu Vương: Đối phương nhận con chó mà bạn ném, hơn nữa còn cắn cho nó một miếng.

E ๑ Ji Moshikongshikong: Con chó có cảm giác như sắp bị thông đến nơi.

Ô yêu Vương: Oh fuck! Bà còn đen tối hơn cả tôi đây! Còn nữa, ai thông.

E ๑ Ji Moshikongshikong: Đứa nào đen tối trước, cấm nói tiếp, bà đây còn phải đọc kịch bản.

Ô yêu Vương: Chỉ là một vai nữ thứ mà thôi, có cái gì hay ho chứ! Hai chúng ta dù gì cũng từng có một khoảng thời gian tốt đẹp, bà có cần phải tuyệt tình thế không?

E ๑ Ji Moshikongshikong: Tôi có thời gian tốt đẹp với nhiều người lắm, ông thì tính thứ mấy?

Ô Yêu Vương: Ninh Tịch Tịch! Bà cứ đợi đây!

Ninh Tịch tắt máy tính, tập trung đọc kịch bản.

Đọc được một lúc, điện thoại đột nhiên reo lên, là một dãy số lạ.

Cô tưởng là điện thoại của bên đoàn làm phim nên vội vã nghe máy.

“A lô, Ninh Tịch, cứu mạng!!!”

“Anh là....”

“Tôi là Lục Cảnh Lễ, cô mau đến Bạch Kim Đé Cung một chuyến, Tiểu Bảo xảy ra chuyện rồi!”

Cái gì? Tiểu Bảo làm sao?” Ninh Tịch căng thẳng.

“Tóm lại là chuyện gấp lắm rồi, cô mau đến đây, mau đến đây đi.... Anh Hai, anh Hai, anh bình tĩnh một chút.... Tiểu Bảo nó vẫn còn nhỏ mà.... Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cái đó không được đập..... a.....”

Lục Cảnh Lễ nói rất nghiêm trọng, đầu bên kia điện thoại còn vang lên tiếng đập phá, đổ vỡ, Ninh Tịch càng thêm căng thẳng, vội vàng vừa thay quần áo vừa nói: “Tôi đến ngay lập tức!”

Cô không biết bản thân mình làm sao nữa, vừa nghe thấy Tiểu Bảo có chuyện là đã không thể ngồi yên được nữa rồi.

Rõ ràng chỉ mới quen có vài ngày, trong thâm tâm lại luôn luôn nhớ đến, không quên đi được.

Nhà cô cách Bạch Kim Đế Cung rất xa, lái ô tô cũng mất độ khoảng 40 phút, Ninh Tịch lo rằng lâu như thế sẽ xảy ra chuyện không hay, liền dắt chiếc moto của cô từ trong gara ra ngoài, phóng như vũ bão đến đó.

Quãng đường hơn bốn mươi phút bị cô rút ngắn còn hơn chục phút.

Chắc Lục Cảnh Lễ đã báo trước với bảo vệ, Ninh Tịch chỉ cần nói tên bảo vệ liền để cô vào trong, đến trước căn nhà số 8 đã có nữ hầu đứng đợi sẵn ngoài cửa.

--- O ---

Chương 23: Giận Quá Khiêu Khích Đại Boss

Để tiện lái xe, cô mặc một bộ quần áo bó sát bằng da màu đen. Sau khi tới nơi, cô liền tháo mũ bảo hiểm trên đầu xuống, mái tóc đen dài đổ xuống vai, đẹp đến mức người ta lú lỏi.

Nhìn thấy cô xuất hiện Lục Cảnh Lễ suýt thì không kìm được mà huyết sát tán thưởng.

“Lục Kinh Vũ, con tưởng là ba không dám đụng vào con thật đấy à?” Trong một góc của phòng khách, Lục Đình Kiêu túm chặt lấy cậu con trai đã hết đường chạy, thằng nhóc đang giãy giụa trong lòng anh, như một con thú non đang giận giữ điên cuồng xoè vuốt cào cào.

“Không được làm thế!” Ninh Tịch nhìn thấy cảnh này vội vã lao đến, giằng lấy Tiểu Bảo về phía cô.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn người vừa mới đến, ngây người ra trong giây lát, sau đó hai mắt đỏ bừng lên, chui tọt vào lòng Ninh Tịch, dính chặt lấy cô không chịu buông ra.

Nhìn thấy bánh bao nhỏ hôm qua vẫn còn đáng yêu mềm mại giờ phút này trên mặt tràn đầy sợ hãi, cả người run rẩy, Ninh Tịch đau lòng muốn chết.

Cơn tức trời dậy, giờ thì cô cũng chẳng thèm quan tâm người trước mặt mình là đại boss đáng sợ nữa, nói liền một chặp: “Ngài Lục, tôi biết tôi là một người ngoài không có lập trường để nói cái gì cả, nhưng tôi vẫn phải nói với ngài một câu, cách thức giáo dục con của ngài có vấn đề, trẻ con luôn cần sự quan tâm ấm áp nhất hướng chi tình trạng của Tiểu Bảo lại đặc biệt như vậy, không chịu được kích thích, lại không có mẹ ở bên cạnh, ngài nên nhẫn nại một chút, bao dung một chút mới đúng chứ, tại sao lại có thể hung ác với thằng bé như vậy? Ngài không nhìn thấy thằng bé sợ đến mức nào ư? Thế mà ngài còn muốn đánh nó?”

Lục Đình Kiêu: “Là lỗi của tôi.”

Lục Cảnh Lễ: “....” Ha ha

Nghe thấy ông anh nhà mình dứt khoát nhận sai như thế, Lục Cảnh Lễ chỉ còn biết cười ha ha.

Lúc em bảo với anh cách dạy con của anh có vấn đề thì anh quay sang chửi luôn, người ta vừa mới mở miệng thì sao anh lại ngoan như cái gì ấy!

Sau khi Ninh Tịch đến Tiểu Bảo như thể một con cún con tìm được chủ của mình, gọi một cái là ngoan ngoãn nghe lời, so với cái dáng vẻ sư tử con phát cuồng lúc nãy cứ như là hai người, ngoan ngoãn để Ninh Tịch dắt về phòng.

Trên sofa, Ninh Tịch nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nho nhỏ của Tiểu Bảo trấn an: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sáng hôm nay vẫn còn tốt lắm cơ mà?”

Lục Cảnh Lễ thở dài nói: “Còn có thể là chuyện gì nữa, Tiểu Bảo nó nhớ cô, muốn gặp cô, anh tôi không cho. Muốn gọi điện thoại cho cô, anh tôi cũng không cho, sợ nó quấy rầy cô. Thế là thằng bé bắt đầu lăn ra ăn vạ, chạy loạn khắp nơi, đập tan hoang cả cái phòng khách, anh tôi không muốn dung túng khiến thằng bé có thói quen xấu, rồi thì... như những gì cô vừa thấy đấy.”

"Chỉ là vì không cho nó gặp tôi với gọi điện cho tôi?" Ninh Tịch cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Tuy rằng Lục Đình Kiều đã từng nói là Tiểu Bảo rất ỷ lại cô, nhưng sự ảnh hưởng của cô có lớn đến thế ư?

“Thế cô cho là gì? Cô cũng coi thường sức ảnh hưởng của bản thân mình quá rồi!” Lục Cảnh Lễ thấy cô không hiểu, liền liền thoáng kể một lô một lốc các kiểu: “Có còn nhớ cái hôm ở trong cái nhà kho đó không, lúc cô hôn mê bất tỉnh, Tiểu Bảo không cho phép ai động vào cô, cuối cùng anh Hai tôi phải đích thân ôm cô đi bệnh viện đấy.....”

Ninh Tịch vô thức liếc về phía Lục Đình Kiều một cái, moá, Lục Đình Kiều thế mà tự mình ôm cô đến bệnh viện....?

“Còn cả lúc ở bệnh viện nữa, Tiểu Bảo tỉnh lại không thấy cô đâu cứ nghĩ rằng cô đã chết rồi, ngay lúc đó liền mất kiểm soát không khống chế được, suýt nữa thì nhảy lầu, anh tôi đưa tờ giấy cô viết cho nó xem nó mới bình tĩnh lại. Tối hôm qua Tiểu Bảo vì muốn gặp cô mà tuyệt thực uy hiếp anh tôi. Còn tối ngày hôm nay, vì một cuộc điện thoại của cô mà thằng bé ăn no quá, kể sách tuyệt thực không dùng được nữa cho nên mới có cái cảnh vừa này....”

Hả, ăn no quá à? Quả thật tối nay cô có bảo thằng bé ăn nhiều một tí, thế mà thành lỗi của cô luôn rồi à?

Chương 24: Hồ Lô Oa, Hồ Lô Oa

Lượng tin tức mà Lục Cảnh Lễ vừa mới tiết lộ quả thực là quá nhiều, Ninh Tịch mất nửa ngày mới hiểu hết được.

Cô nhìn bánh bao nhỏ đang dính chặt lấy mình: “Tiểu Bảo, con vì muốn gặp cô nên mới đập phá lung tung như thế này sao?”

Tiểu Bảo gật đầu.

Ninh Tịch nhíu mày: “Con có biết làm thế là sai không?”

Tiểu Bảo lắc đầu.

Giờ Ninh Tịch mới hiểu tại sao Lục Đình Kiêu lại nghiêm khắc đến như thế, đứa trẻ này bị người lớn trong nhà nuông chiều quá mức rồi, nó cảm thấy tất cả mọi chuyện đều phải đúng theo ý nó, đây là chuyện đương nhiên.

Ánh mắt của Ninh Tịch dần trở nên nghiêm túc: “Thế bây giờ cô nói cho con biết nhé, con làm thế là sai rồi, chỉ có những đứa trẻ hư mới làm như vậy. Sau này không được làm thế nữa biết chưa?”

Tiểu Bảo gật đầu. Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lúc này hơi khó để miêu tả.

Tính Tiểu Bảo tuy ương ngạnh nhưng chỉ cần là chuyện thằng bé đã gật đầu đồng ý thì nhất định nó sẽ làm được.

Bởi vì cái thói quen xấu này mà chỉ cần hơi không vừa ý một chút là Tiểu Bảo lại tuyệt thực, tự nhốt mình ở trong phòng thậm chí là đập phá lung tung, Tiểu Bảo không nghe vào thì bác sĩ tâm lý không có cách nào khuyên bảo được.

Còn về phần cưỡng ép bắt nó sửa lại, hai cụ trong nhà lại không nỡ, lần nào cũng chỉ làm đến một nửa rồi lại xót cháu, nó muốn cái gì cũng cho nó hết.

Sự ảnh hưởng của Ninh Tịch đối với Tiểu Bảo dường như còn nặng hơn những gì anh tưởng tượng, đối với chuyện này, anh đương nhiên là rất vui vẻ.

Ninh Tịch chỉ cho cậu nhóc đâu là đúng đâu là sai, rồi sau đó liền dịu dàng dỗ nó đi ngủ: “Ừm, hôm nay cô hát bài khác cho con có được không?”

Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

“Khụ khụ, để cô nghĩ xem nên hát bài gì nào.... có rồi! Hồ lô oa, hồ lô oa, trên một dây leo nở bảy đoá hoa, bão táp mưa sa cũng không sợ, la la la la la la la....”

Lục Cảnh Lễ đứng dựa vào khung cửa tí nữa thì ngã dập mặt, “Vớ trí thông minh của Tiểu Bảo nhà mình sao lại có thể thích cái loại nhạc thiếu nhi ấu trĩ thế này chứ!”

Kết quả, anh càng nghe càng thấy hay, mà càng kinh ngạc hơn là ông anh ruột của anh cũng thích nghe.....

Cuối cùng cũng đỡ được cậu nhóc đi ngủ, Ninh Tịch vươn vai duỗi người: “Tôi sắp hát hết sạch những bài hát tôi biết rồi

Lục Cảnh Lễ dở khóc dở cười: “Cô sao cứ phải hát nhạc thiếu nhi làm gì, hát cái khác cũng được mà! Mấy cái bài này khiến tôi sờn hết cả da gà!”

Ninh Tịch lấy dây cột tóc trên cổ tay buộc hết tóc lên, khẽ nhướn đôi mắt phượng: “Cái khác ấy hả? Ngoài nhạc thiếu nhi ra, những bài mà tôi biết đều không dành cho trẻ con!”

Vừa mới nói dứt lời, thoáng cái trong đầu Lục Đình Kiêu đã hiện lên hình ảnh đôi tay mềm mại của cô đang.....

Lục Cảnh Lễ nghe thế liền phấn khích: “Hahahaha, có thật không? Bài gì thế, hát tôi nghe xem nào!”

Lục Đình Kiêu liếc cho anh ta một cái.

Lục Cảnh Lễ ngay lập tức trở nên quy củ, trong bụng oán thầm ông anh Hai hẹp hòi!

“Vừa nãy cô đang ở gần đây sao?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Bằng không sao cô có thể đến đây nhanh thế được.

“Không phải, lúc nãy tôi vẫn đang ở nhà trọ, tôi cưỡi moto phóng đến đây đấy! Nhanh lắm đúng không?” Ninh Tịch đắc ý.

Thảo nào cô lại ăn mặc thành như vậy. Cách ăn mặc hôm nay của cô đúng

khiến người ta kinh diễm, hôm qua cô như một tinh linh bảo thủ khép kín mà hôm nay lại như một yêu tinh tự do phóng khoáng.

“Rất nguy hiểm.” Lục Đình Kiêu vẻ mặt không đồng ý, sau đó lạnh lùng liếc sang Lục Cảnh Lễ, dám tự chủ trương gọi Ninh Tịch đến đây.

“Không sao đâu, tay lái của tôi vững lắm!” Ninh Tịch không để ý xua tay nói, sau đó cô ngáp một cái: “Nếu như Tiểu Bảo đã không có việc gì nữa thì tôi về đây!”

Nói rồi chuẩn bị đi về, Lục Đình Kiêu đột nhiên mở miệng: “Cô Ninh, tôi có một đề nghị hơi quá đáng.”

Thoát khỏi trạng thái giận dữ, Ninh Tịch ngay lập tức khôi phục dáng vẻ sợ sệt ban đầu, cung cung kính kính: “Cần gì ngài cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được tôi sẽ làm.”

Nhà họ Lục ngoài sáng trong tối đều rất có thể lực, Lục đại ma vương lại là người chỉ cần trái ý là thấy máu ngay.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai trong phòng ngủ, ánh mắt có chút trầm trọng: “Lần vô tình bị nhốt trong nhà kho đợt trước, Tiểu Bảo phải chịu kích thích nghiêm trọng hơn những gì mà tôi tưởng tượng rất nhiều, bây giờ chỉ có cô mới có thể trấn an nó, trước khi Tiểu Bảo khôi phục lại trạng thái bình thường, tôi hy vọng cô Ninh có thể tạm thời chuyển đến đây ở một thời gian.”

Nghe xong những gì anh nói, Ninh Tịch ngẩn ra: “Hả?..... bảo tôi chuyển đến đây á...”

--- O ---

Chương 25: Thế Là Ở Chung Luôn Rồi Sao?

“Đúng thế.”

Ninh Tịch khó xử vò đầu bứt tóc: “Chuyện này...không thích hợp lắm đâu? Nếu như Tiểu Bảo cần đến tôi lúc nào, tôi đều có thể sẵn sàng chạy qua được mà!”

Lục Đình Kiêu vẻ mặt mệt mỏi vuốt vuốt điếm giữa mi, “Cái gì cũng có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt là buổi tối, nhớ đâu có tình huống phát sinh bất thành linh, cô lại phóng đến đây như thế này, quá nguy hiểm. Còn thân phận của tôi cũng không tiện đưa Tiểu Bảo đến tìm cô. Tôi biết yêu cầu này là làm khó người khác, nhưng lấy thân phận là người làm cha tôi vẫn hy vọng có thể tranh thủ đôi chút, mong cô có thể đồng ý.”

Ninh Tịch đau đầu.

Nếu như Lục Đình Kiêu dùng quyền lực để ép cô, cô chắc chắn sẽ quay ngoắt đi thẳng luôn, nhưng anh ta lại thành khẩn mà nhờ vả cô như thế, đặc biệt còn dùng gương mặt tuyệt đẹp đó nữa, đối diện với cái gương mặt này quả thực cô không thể từ chối nổi mà!

Vào lúc này, Lục Cảnh Lễ đứng bên cạnh đang dùng ánh mắt báỉ phục nhìn ông anh nhà mình.

Cao tay nha!

Thật không ngờ được anh Hai lại cao tay đến thế, mở hẳn một con đường máu trên mặt trận của đồ Ninh Tịch.

Sự tồn tại của Tiểu Bảo không những không trở thành cản trở của anh mà ngược lại lại biến thành trợ lực lớn nhất của anh.

Đúng vào lúc này, choang một cái, cái đèn để trên tủ đầu giường rơi xuống vỡ toang, Tiểu Bảo đột nhiên mặt đầy kinh hoàng nhảy xuống khỏi giường.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Ninh Tịch, nét hoảng sợ trong mắt của cậu bé mới dịu đi, lao như tên bắn về phía cô, ôm chầm lấy đùi cô.

Ánh mắt sợ hãi đó, khiến người khác thấy mà đau lòng.

Ninh Tịch vội vàng cúi xuống: “Bảo bối, sao lại tỉnh dậy thế con?”

Thằng bé vùi đầu vào ngực cô, cánh tay mềm mềm nho nhỏ nhất quyết ôm chặt lấy cổ cô.

“Ngoan nào, có cô ở đây mà, không sợ, không sợ...” Ninh Tịch vỗ vỗ vào lưng thằng bé, ngửi mùi sữa thơm thơm trên người cu cậu, tâm trạng cô cực kỳ phức tạp.

Cô rõ ràng là rất bài xích trẻ con, tại sao lại không ghét nổi Tiểu Bảo nhỉ.....

Ninh Tịch chỉ đành dỗ Tiểu Bảo ngủ thêm lần nữa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Xuống dưới nhà, thấy phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Không hổ là người giúp việc của nhà họ Lục, không chỉ hiệu quả công việc cao lại còn rất có tổ chất, đối với sự xuất hiện đột ngột của Ninh Tịch, tuy rằng cực kỳ tò mò nhưng không ai dám liếc ngang liếc dọc, càng không dám thì thầm lén lút, làm xong mọi việc liền yên lặng lập tức về phòng mình.

Thấy cô xuống, Lục Đình Kiêu chỉ yên tĩnh nhìn cô, không nói gì, không tạo bất cứ áp lực nào cho cô cả.

Vẻ mặt của Ninh Tịch đầy do dự, nhưng nghĩ đến cái dáng vẻ túm chặt góc áo không chịu buông ra của bánh bao nhỏ, cuối cùng cô vẫn mềm lòng, thở dài một hơi: “Được rồi, Lục tiên sinh, tôi sẽ giúp ngài chuyện này, coi như là tôi báo đáp chuyện Tiểu Bảo đã cứu tôi ra ngoài lần trước.”

Lúc này thần sắc của Lục Đình Kiêu mới giãn ra đôi chút: “Đa tạ.”

Bất cứ lúc nào Tiểu Bảo cũng có thể tỉnh lại, xem ra tối nay tôi không đi được rồi, nhưng đồ đạc của tôi vẫn còn để ở phòng trọ....” Ninh Tịch khó xử.

“Không sao, tôi bảo người đi lấy giúp cô.” Lục Đình Kiêu nói rồi dặn quản gia phái người đi sắp xếp mọi chuyện.

Lục Cảnh Lễ từ đầu đến cuối không chen vào được câu nào, trợn mắt há mồm nhìn sự việc phát triển một cách thần tốc.

Thế.... thế là ở chung rồi đấy à?!

“Em còn việc gì không? “ Lục Đình Kiêu ném cho anh ta một cái liếc xéo.

“Em lập tức rút ngay đây!” Bị anh mình ghét bỏ, Lục Cảnh Lễ lập tức biến luôn, nhanh như ma đuổi đằng sau.

Vốn tưởng là thực lực của Ninh Tịch đủ để đê chết anh ấy, nhưng hoá ra ông anh nhà mình cũng chẳng phải tay mơ.

Anh ta cuối cùng cũng biết, anh Hai nhà mình không phải là không biết tán gái, chỉ là 32 năm nay anh ấy vẫn chưa giải trừ phong ấn thôi.....

Lục Đình Kiêu sai người đưa Ninh Tịch vào căn phòng sát cạnh phòng của Tiểu Bảo: "Sau này cô cứ ở đây, thích phong cách như thế nào, thì cứ nói với tôi, tôi sẽ cho người trang trí lại."

Ninh Tịch vội vàng xua tay: “Không cần, không cần, tôi chỉ ở có mấy ngày chứ đâu phải cứ ở mãi đâu, trang trí lại làm gì cho phiền ra!”

“Không phiền đâu.”

Lục Đình Kiêu cầm một chùm chìa khoá từ tay quản gia đưa cho cô: “Đây là chìa khoá trong nhà, cô có thể vào bất cứ chỗ nào mà cô muốn. Khoá ở cửa chính là khoá điện tử, mật mã là 591414. Đây là chìa khoá của gác mái, cô nhất định phải cầm theo, Tiểu Bảo rất thích cầm chìa khoá đi trốn vào trong đó. Đây là khoá.....”

Thấy Lục Đình Kiêu chỉ còn thiếu nước cầm chìa khoá két bảo an trong nhà đưa cho cô, Ninh Tịch vội vã ngăn anh ta lại: “Từ từ, từ từ.... Lục tiên sinh, anh cũng phải có chút cảnh giác với tôi chứ! Anh không sợ tôi lén lút chuyển sạch đồ trong nhà anh đi à?”

“Em muốn chuyển cái gì? Tôi bảo người chuyển cho em.” Lục Đình Kiêu rất nghiêm túc, hoàn toàn chẳng có ý đùa giỡn một chút nào.

--- O ---

Chương 26: Ninh Tịch, Chúng Ta Vẫn Còn Nhiều Thời Gian

"Khụ khụ khụ..." Ninh Tịch thật sự bị đầu óc Lục Đình Kiêu đánh bại, cô vội giải thích: "Tôi chỉ đùa thôi... đùa thôi..."

Lục Đình Kiêu đưa chìa khóa thành nghiệm, anh lại tiện tay đưa cho cô một chìa khóa nữa: "Chỗ này khó bắt xe lắm, cô đi làm sẽ không tiện, cô cứ lái chiếc xe này đi."

Ninh Tịch: "....."

Tại sao.....

Tại sao cô chỉ ở tạm một thời gian thôi mà lại có cảm giác như đang được bao dưỡng thế này?

Ặc, không đúng, nếu là bao dưỡng thì cũng phải là giấu ở bên ngoài chứ, làm gì có chuyện được đưa tất cả chìa khóa nhà chính như này, ngay cả con trai ruột cũng quăng cho cô?

Sặc, làm như vợ chồng mới cưới không bằng...

Tự nhiên nhớ đến lần đầu gặp mặt, Lục Đình Kiêu cũng bất thành linh cầu hôn cô...

Cô tự thấy bản thân cũng khá hiểu đàn ông, nhưng mà đối diện với người này, cô như đứng trước một hệ thống tường lửa cao cấp, hoàn toàn không thể vượt qua được.

Nhất thời mềm lòng đồng ý ở lại cũng không biết là phúc hay là họa...

Tối nay, vì tình trạng của Tiểu Bảo quả thật không được tốt, để đề phòng có chuyện gì xảy ra, Ninh Tịch đành túc trực bên giường Tiểu Bảo trông cậu bé ngủ.

Nửa đêm.

Có người nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào căn phòng im ắng.

Người đàn ông rón rén bước vào, ngồi xuống cạnh mép giường.

Dưới ánh đèn mờ đầu giường, cô gái kia vẫn giữ tư thế vờ về Tiểu Bảo, hơi thở thơm mát, vẻ mặt dịu dàng, đôi môi trông như anh đào mùa hạ nhẹ nhàng mở ra như đang mời gọi...

Một lát sau, một bóng đen chồm lên ánh sáng tĩnh mịch, bóng người đàn ông tiến gần lại cánh hoa đỏ thắm kia.....

Khoảng cách hít thở được hơi thở của nhau, chỉ cần động một cái thôi là có thể "hái" được, nhưng anh lại cố gắng khắc chế, một nụ hôn dịu mát đặt lên trán cô.

Ninh Tịch, chúng ta còn nhiều thời gian.

.....

Sáng hôm sau.

Ninh Tịch vốn tưởng mình sẽ bị lạ giường, nhưng không ngờ cô lại ngủ khá ngon, cũng không mộng mị gì.

Lúc cô tỉnh dậy cũng thấy Tiểu Bảo đã dậy rồi.

Cậu nhóc đang ôm một quyển sách ngồi cạnh cô chăm chú đọc, không phát ra chút âm thanh nào.

Rõ ràng ngoan như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi lúc bánh bao nhỏ phát điên lên lại...

"Bảo bối, chào buổi sáng~" Ninh Tịch ôm chần ngồi dậy, cô niềm nở bắt chuyện với cậu nhóc.

Tiểu Bảo lập tức vui mừng ngẩng lên, tuy không nói gì, sắc mặt cũng không có gì thay đổi nhưng Ninh Tịch có thể cảm nhận được từ đôi mắt biết nói của cậu bé rằng tâm trạng của cậu đang rất tốt.

Ninh Tịch buồn cười vươn tay tóm tóm nhúm tóc bù xù trên đầu bánh bao nhỏ: "Hôm nay cô không có việc gì, có thể ở nhà với con cả ngày rồi!"

Vừa dứt lời, trông bánh bao nhỏ có vẻ càng vui hơn, thậm chí còn hơi hơi mỉm cười.

Bé con đáng yêu đến học máu, cô không nhịn được liền ôm lấy gương mặt

tròn trịa của cậu mà nhéo: "Bảo bồi, con cười nhiều hơn đi, con cười lên thật sự là đáng yêu lắm đây!"

Đánh răng rửa mặt xong, cô xuống nhà, bữa sáng đã được chuẩn bị xong.

Ninh Tịch không thấy Lục Đình Kiêu đâu, quản gia và người giúp việc cũng không bảo cô đợi anh ăn cùng, nên Ninh Tịch nghĩ anh đã tới công ty rồi.

Ăn xong, Ninh Tịch vốn còn đang lo không biết nên chăm sóc trẻ con thế nào, lỡ cô chăm không tốt thì làm sao...

Kết quả, điều cô lo lắng đã không xảy ra.

Cả buổi sáng, cô nằm trên sofa xem phim truyền hình, còn Tiểu Bảo thì nằm bò trên bàn bên cạnh xem sách hoặc vẽ vờ, hai người chẳng ai làm phiền ai, chung sống rất hòa hợp với nhau.

Trong lúc đó, người giúp việc có vào một lần, chỉ mang chút đồ ngọt và hoa quả tới, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng, như sợ sẽ làm ồn tới cậu.

Xem ra Tiểu Bảo thường ngày rất thích yên tĩnh.

--- O ---

Chương 27: Trường Phái Dã Thú

Trong góc, lão quản gia đang lẳng lặng quan sát một lớn một nhỏ trong phòng khách.

Ông chợt phát hiện Ninh Tịch không phải là loại người tốn công tốn sức để bày mưu tính kế nịnh nọt Tiểu thiếu gia như ông tưởng tượng, cô chỉ chăm chú xem phim truyền hình cả một buổi sáng.

Còn Tiểu thiếu gia vẫn đọc sách vẽ tranh như thường ngày, nhưng nếu quan sát kỹ thì có thể phát hiện thỉnh thoảng cậu nhóc sẽ len lén nhìn Ninh Tịch, vẽ mặt vừa sinh động lại vừa yên tâm.

Chắc là vì những cô gái xinh đẹp dễ khiến người ta không có cảm giác an toàn, lão quản gia vừa thấy Ninh Tịch đã cảm thấy không yên tâm, ông sợ Đại thiếu gia nhà ông bị cô lừa.

Dựa vào những gì trước mắt, xem ra cô gái này cũng khá an phận, chỉ là không biết là có thể nhẫn nhịn được tới bao giờ thôi...

Phải biết trong thành phố này có biết bao cô gái đang nhòm vào vị trí Lục thái thái như hổ rình mồi, nghĩ trăm phương nghìn kế chỉ để làm mẹ kế của Tiểu Bảo.

Chính vì thế mà hai năm trước đã xảy ra cái chuyện tồi tệ kia, hại Tiểu thiếu gia nhà ông...

Thế nên lần này khi thấy Đại thiếu gia tin tưởng cô gái này như vậy, Nhị thiếu gia cũng không ngăn cản, thậm chí Tiểu thiếu gia cũng thích cô ấy, ông thật sự cảm thấy rất thấp tha thấp thỏm, không thể không phòng bị được.

Bất giác, hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Ninh Tịch cũng đã xem được kha khá, Tiểu Bảo cũng đã vẽ xong, cậu nhóc lững chững đi tới đưa cho cô xem.

Ninh Tịch ngẩng lên nhìn, kinh ngạc vô cùng: "Bức... bức tranh này là vẽ cô sao?"

Nhìn không ra, Tiểu Bảo trông có vẻ yên tĩnh mà vẽ vời lại mang trường phái Dã thú thế này.

Đặc điểm của các họa sĩ theo trường phái Dã thú là đều thích dùng màu sắc tươi sáng, sử dụng nhiều sắc màu kết hợp các đường nét thẳng và thô để tạo ra những bức tranh mạnh mẽ, để diễn tả nội tâm của mình.

Tuy nhân vật trong bức tranh kia có kết cấu khá lạ lùng, nhưng lại nắm rõ được đặc điểm của nhân vật, thế nên Ninh Tịch vừa nhìn đã nhận ra ngay người trong tranh là mình.

Tiểu Bảo ôm bức tranh gật gật đầu, trông hơi căng thẳng, hình như sợ cô sẽ không thích.

"Thật... quá là đẹp luôn! Cô có thể chụp lại làm màn hình điện thoại được không?" Ninh Tịch không phải vờ khen Tiểu Bảo mà cô thật sự rất thích tranh của trường phái Dã thú, cô thích màu sắc mạnh mẽ đối lập như thế này. Hơn nữa theo như những gì cô hiểu về trường phái nghệ thuật này thì tiêu chuẩn của Tiểu Bảo cũng đã đạt tới cấp đại sư luôn rồi!

Tiểu Bảo hơi ngượng ngùng mím mím môi, dúm thẳng bức tranh vào lòng cô.

Ninh Tịch chỉ vào mình: "Muốn tặng cô?"

Tiểu Bảo gật đầu.

"Cảm ơn con! Cô thật sự rất thích!" Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ, hôn một cái lên gương mặt mềm mại của cậu nhóc.

Bánh bao nhỏ ngẩn ra, rồi lại đỏ mặt, cặp mắt ngây ngô càng có thêm sức sống.

Một lớn một nhỏ ở chung với nhau rất vui vẻ, Ninh Tịch nghe thấy trên lầu truyền tới tiếng bước chân.

Cô ngẩng lên nhìn về phía tiếng động truyền tới, không ngờ lại thấy Lục Đình Kiêu, anh vẫn đang mặc đồ ở nhà, tóc tai vẫn còn lồi thồi, thần tình mệt mỏi đi từ trên gác xuống...

Bộ dạng cảm dục thường ngày của Lục Đình Kiêu tuy rất mê người, nhưng dáng vẻ biếng nhác này lại có lực sát thương lớn hơn, sexy hết thuốc chữa luôn.

Ninh Tịch ngẩn ngơ nửa ngày mới kịp phản ứng lại: "Ngài Lục, hôm nay ngài không đi làm sao?" Hôm nay chẳng phải là thứ hai à?

"Ừ, hôm nay tôi nghỉ." Lục Đình Kiêu gật đầu.

Ninh Tịch nghĩ cũng khó trách, anh vừa mới dồn toàn tâm toàn sức để ký kết thành công một hợp đồng lớn, nghỉ ngơi một thời gian cũng là chuyện bình thường.

Hóa ra Lục đại Boss cũng ngủ nướng, không hiểu sao cô lại thấy khoảng cách giữa hai người như kéo gần lại hơn một chút...

--- O ---

Chương 28: Tổng Tài Bá Đạo

"Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo vẽ người đấy." Lục Đình Kiêu nói sau khi thấy bức tranh trong tay Ninh Tịch.

"Thật sao? Thế thì tôi thật vinh hạnh quá!" Ninh Tịch cảm thấy rất vui.

"Trưa nay muốn ăn gì?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Xem ra không phải chỉ có mỗi sống ở đây, mà còn được bao ăn luôn...

Ninh Tịch đang định mở miệng thì điện thoại cô đột nhiên vang lên.

Là Thường Lệ gọi tới.

Chắc không phải lại bảo cô đi đóng vai quần chúng chứ?

"Alo, chị Thường à."

"Ninh Tịch, 12 giờ trưa nay, Thiên Hạ tổ chức lễ bấm máy, tại khách sạn Minh Châu, đừng tới muộn."

"Gì cơ? 12 giờ trưa? Trưa nay?"

"Đúng vậy, là hôm nay."

"Chị Thường, sao chị không báo cho tôi biết trước? Giờ đã sắp 11 giờ rồi!"

"Sao lại không nói trước, chẳng phải tôi báo trước cho cô một tiếng đây còn gì?"

"Một tiếng, đi đường thôi cũng mất một tiếng rồi, huống hồ tôi còn phải thay đồ, trang điểm các thứ nữa..."

"Đây là chuyện của cô, đừng có phiền tôi, giờ tôi đang bận lắm, dập máy đây."

Nói xong bộp một tiếng, điện thoại cúp luôn.

"Này họ Thường kia! Đờ cờ mờ cả nhà chị!" Ninh Tịch quăng điện thoại.

Vừa dứt lời, Ninh Tịch ngẩn ra.

Tiểu Bảo ngân ra.

Lục Đình Kiêu cũng ngân ra.

Ninh Tịch ôm mặt, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống cho xong.

Kích động quá, quên luôn việc cô vẫn đang ở Lục gia, bên cạnh còn có cả mâm non của tổ quốc nữa chứ...

Không phải cô muốn giả vờ làm thực nữ trước mặt Lục Đình Kiêu, mà chỉ sợ là sẽ làm hư Tiểu Bảo thôi.

"Khụ khụ, Tiểu Bảo à, vừa xong coi như chúng ta không nghe thấy gì nhé! Con đừng học cô mắng người, vì vừa xong cái thứ cô chửi không phải là người đâu!" Ninh Tịch nghiêm túc giải thích.

Tiểu Bảo chớp mắt, như hiểu như không gật gật đầu.

Mắt Lục Đình Kiêu lướt qua ý cười: "Có chuyện gì à?"

Ninh Tịch cắn răng: "12 giờ trưa nay bộ phim Thiên Hạ sẽ bắt đầu làm lễ bấm máy mà tới hơn 11 giờ quản lý của tôi mới báo cho tôi biết, từ đây tới khách sạn Minh Châu cũng mất tới 50 phút rồi, chẳng lẽ bảo tôi để mặt mộc chạy thẳng đến đó?"

"Sao lại không được? Cô để mặt mộc cũng đủ mà."

Ninh Tịch sững sờ, không ngờ Lục Đình Kiêu lại nói lời như vậy, cô ngượng ngùng gãi đầu, "Khụ, cảm ơn, ngài Lục quá khen rồi... Nhưng trong trường hợp này ít nhất vẫn phải trang điểm để giữ phép lịch sự tối thiểu chứ, quan trọng nhất là giờ tôi không có bộ đồ nào phù hợp cả, tới lúc đó có bao nhiêu người của giới truyền thông nữa chứ, aaaaa phiền chết mất....."

"Đợi một chút." Lục Đình Kiêu đưa tay ra hiệu ý bảo cô đừng nóng, sau đó anh cầm điện thoại ra sân gọi.

Mười phút sau, một người thợ hồng hộc chạy tới.

"Lục tổng, thứ ngài cần tôi đều mang tới hết rồi, giờ bắt đầu được chưa?" Người tới mặc một chiếc quần bò rách với áo xám mỏng, tai trái đeo một chiếc khuyên xanh đậm hình cột mốc.

Ninh Tịch kinh ngạc phát hiện, người này rất quen mắt.

Tất nhiên, ý của quen mắt nghĩa là Ninh Tịch có biết anh ta, nhưng anh ta không biết Ninh Tịch.

Đây chính là thánh thủ dưới trướng của công ty giải trí Thịnh Thế, là stylist của ảnh hậu Tô Dĩ Mạt - Arthur.

Là một đại thần mà một con tép nhỏ như cô chỉ có thể nhìn từ xa.

"Vị này là?" Ninh Tịch tỏ ra ngờ vực.

"Cô không biết?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Đại danh鼎鼎 - Arthur, tất nhiên là tôi biết rồi! Nhưng ngài gọi anh ấy tới đây làm gì..."

"Tất nhiên là để làm stylist cho cô rồi." Giọng điệu của Lục Đình Kiêu như thể đó là điều tất nhiên.

Ninh Tịch đỉnh đầu đầy hắc tuyến, cô ghé tai thì thầm với anh: "Anh... anh cứ nhiên lại mời người của Thịnh Thế tới để tạo hình cho tôi? Có làm không vậy! Anh không biết tôi là nghệ sĩ của Tinh Huy à? Thịnh Thế và Tinh Huy là kẻ thù không đội trời chung đó!"

"Thế thì làm sao?" Lục Đình Kiêu lại chung ra vẻ mặt tổng tài bá đạo của mình.

--- O ---

Chương 29: Bà Chủ Tương Lai

Thì làm sao á?! Ninh Tịch cạn lời phát ghen: "Lục đại Boss à, khủy tay hướng ra ngoài giúp nghệ sĩ của công ty khác thế này, nhân viên của anh có biết không?"

Nhìn là biết chắc chắn là không biết rồi.

Cô thật sự bị Lục Đình Kiêu đánh bại rồi.

Thịnh Thế ít nhiều gì cũng là công ty con trực thuộc tập đoàn Lục Thị nhà anh ta đấy!

Tuy hiện tại người quản lý Thịnh Thế là Lục Cảnh Lễ, nhưng đại Boss đằng sau Thịnh Thế vẫn là Lục Đình Kiêu - Chủ tịch tập đoàn Lục Thị.

Tập đoàn Lục Thị từ năm năm trước đã bắt đầu chen chân vào làng giải trí, sau khi mua lại Thịnh Thế, sáng lập ra một đế quốc giải trí, hậu sinh khả úy, đạt được vị trí ổn định nhất trong lịch sử, hiện tại cũng là công ty duy nhất có thể đối đầu với Tinh Huy.

Chính vì lẽ đó có thể thấy hai nhà giờ cạnh tranh kịch liệt đến thế nào, từ nghệ sĩ tới quản lý hay từ nhân viên hóa trang đến stylist của hai công ty đều chạnh chọe lẫn nhau, chỉ cần nơi nào có nghệ sĩ của cả hai thì sẽ lại có chiến tranh nổ ra.

Lục Đình Kiêu nhấc tay lên nhìn đồng hồ: "Xe ở ngoài cửa, có thể vừa đi vừa trang điểm, không còn kịp nữa đâu, đi hay không thì tùy cô."

Ninh Tịch rói rắm đến đau cả gan, cuối cùng cắn răng nói: "ĐI!"

Nếu Lục Đình Kiêu đã không để ý thì cô có gì mà phải bận tâm chứ!

Thấy Lục Đình Kiêu cũng đi theo, Ninh Tịch ngạc nhiên: "Anh cũng đi cùng à?"

"Không thì ai lái xe? Hơn nữa Tiểu Bảo muốn ở cạnh cô thêm một lúc nữa." Lại cái giọng điệu tất nhiên đó, như thể anh nói cái gì cũng là chân lý, còn cô hỏi gì cũng đều như bị thần ngu nhập vậy.

Tiểu Bảo đứng cạnh ra sức gật đầu.

"Được thôi..."

Cuối cùng, thêm cả Arthur, cả bốn người cùng lên xe.

Lục Đình Kiêu còn chẳng thèm thay quần áo, mặc nguyên đồ ở nhà, ngồi trước lái xe, Ninh Tịch và Arthur ngồi sau, Tiểu Bảo bò lên lưng ghế tò mò nhìn hai người.

Arthur cẩn thận đánh giá Ninh Tịch một lượt, ánh mắt lộ ra sự tán thưởng sâu xa: "Vi tiểu thư này ngũ quan tương đối hoàn mỹ, da dẻ cũng rất đẹp, căn bản chẳng cần làm gì nhiều, trang điểm nhạt thôi là cũng ok, chỉ là không biết hôm nay cô tham gia trường hợp gì, để tôi chọn cho cô một bộ đồ phù hợp."

"À, là lễ bầm máy của một bộ phim điện ảnh...."

Ninh Tịch chỉ sợ đôi phương hỏi nhiều hơn sẽ biết cô là người của Tinh Huy mà đánh cô một trận mất, may mà Arthur cũng không hỏi gì nhiều, chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi tiếp tục công việc trang điểm cho cô.

Lúc tới gần địa điểm tổ chức buổi lễ, Ninh Tịch cũng đã xong đầu vào đấy, thời gian vừa khít luôn.

Lục Đình Kiêu dừng xe tắt máy, khoác tay lên lưng ghế, liếc mắt nhìn cô gái đã trang điểm xong ngồi phía sau xe.

"Thế nào?" Ninh Tịch hỏi hộp hỏi.

"Không tệ."

Có thể được một người hà khắc như Lục Đình Kiêu nói ra câu "không tệ", quả đúng là không dễ dàng chút nào, huống hồ lại cộng thêm vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Bảo đang nhìn cô chăm chăm nữa.

Ninh Tịch bỗng cảm thấy tràn đầy tự tin, sau đó cô hơi áy náy ôm lấy Tiểu Bảo: "Bảo bôi, cô xin lỗi đã thất hứa với con, nhưng cô hứa cô nhất định sẽ nhanh kết thúc công việc rồi về với con!"

Tiểu Bảo quyến luyến vẫn bám dính vào lòng Ninh Tịch thêm một lát, biết cô vội nên cậu nhóc cũng nhanh buông cô ra rồi vẫy tay chào cô.

Thấy một lớn một nhỏ hai người đứng tiền ở phía sau, Ninh Tịch bỗng cảm

thật sung mãn....

Độc thân chiến đấu bao năm nay, lần đầu cô có cảm giác ấm áp như vậy.

Sau khi Ninh Tịch đi khỏi, người lái xe tất nhiên sẽ đổi thành Arthur.

Arthur không thể kiềm chế cơn tò mò của mình nữa, anh vừa lái xe vừa cẩn thận hỏi: "Boss, cô gái ban nãy là ai thế? Là nghệ sĩ mới vào công ty chúng ta à? Sao trước đây chưa gặp bao giờ nhỉ?"

Má ơi! Đại boss của họ cuối cùng cũng có phụ nữ bên cạnh rồi, đây đúng là tin động trời mà!

Lục Đình Kiêu nghếch cằm, không nhanh không chậm nói: "Là nghệ sĩ của công ty giải trí Tinh Huy."

Arthur: "....."

Giây phút đó, biểu tình trên mặt Arthur như ăn phải...

Boss đại nhân ơi! Không ngờ ngài dám để tôi đi trang điểm cho nghệ sĩ của Tinh Huy đây!

Lão Đại dẫn đầu đi thông địch phản quốc là cái thể loại gì thế này!

Ngay đến cả Nhị thiếu gia có tình nhân cũng tuyệt đối không tìm nghệ sĩ của Tinh Huy đây, anh có biết không hả!

Nếu người ngồi đây là Nhị thiếu, anh tuyệt đối sẽ chửi cho một trận cho mà xem.

Nhưng người ngồi đây lại là Đại ma vương Lục Đình Kiêu mới tham chú...

Thế là anh chỉ có thể ghen đến chết, ngay đến một quả rắm cũng chẳng dám đánh nữa.

Điều khiến anh thấy chua xót hơn chính là anh đang vô cùng hoài nghi cô nghệ sĩ không tên tuổi của Tinh Huy này sẽ là bà chủ tương lai của họ?

Nếu đã là người phụ nữ khiến Tiểu thái tử cũng phải đối xử nhẹ nhàng như thế...

Thật không đơn giản nha...

--- O ---

Chương 30: Lễ Bấm Máy

Tại nơi tổ chức lễ bấm máy bộ phim điện ảnh Thiên Hạ.

Từ nhà tài trợ tới nhân viên công tác của đoàn làm phim đều đã đến đầy đủ, ánh sáng đèn flash liên tục lóe lên, truyền thông nhiều vô kể, xung quanh còn có một lượng fan lớn nghe tin mà đến.

Đa số phóng viên đều đang quay lấy người đóng vai nữ chính Ninh Tuyết Lạc và nam chính Triệu Tư Châu.

Một người là hoa đán của Tinh Huy, một người là ảnh đế giải Kim Tượng, tuần nam - mỹ nữ liên thủ lại với nhau, tất nhiên sẽ thu hút được nhiều sự chú ý.

"Tuyết Lạc, chúng tôi đều biết lần này cô cùng Tư Châu hợp tác đóng một cặp tình nhân, đây đã là lần thứ hai hai người đóng người yêu của nhau rồi, không biết trong cuộc sống thường ngày cô có ái mộ Tư Châu không?"

"Ha ha, Tư Châu quả thật rất có sức hút, có điều tôi không ái mộ anh ấy, tôi cũng không còn trái tim để ái mộ anh ấy nữa rồi."

Vừa dứt lời, tất cả phóng viên lại bắt đầu nhao nhao lên.

Một năm trước, Ninh Tuyết Lạc công bố tin mình đã có bạn trai, tất cả mọi người đều muốn biết nội tình, kết quả lại lòi ra được đôi phương chính là con trai của Tô Hoàng Quang - chủ tịch tập đoàn Úc Phong, vừa giàu có lại đẹp trai, là phú nhị đại chính công, tin tức này vừa được tung ra khiến tất cả mọi người khen mãi không dứt.

Tuy fan cũng rất đau lòng, nhưng fan hiện tại cũng không còn bài xích chuyện idol nhà mình yêu đương như trước nữa rồi, hầu hết mọi người đều chúc thần tượng của mình tìm được tấm chồng tốt.

Sau khi Ninh Tuyết Lạc công khai yêu đương thì lại càng nổi tiếng, hơn nữa những hashtag như "Bạn trai cao phú soái" hay "Người thắng cuộc" không hề hạ nhiệt.

Triệu Tư Châu ở bên cạnh cũng hòa theo, anh ôm ngực tỏ vẻ đau lòng: "Thượng quan tiểu thư thật nhân tâm, bốn vương đã trao hết trái tim này cho nàng rồi mà!"

Nữ chính mà Ninh Tuyết Lạc đóng lần này có tên là Thượng Quan Ánh Dung, Triệu Tư Châu đóng vai một vị hoàng tử.

Các phóng viên nghe vậy liền cười Triệu Tư Châu, bầu không khí trở nên rất sôi nổi.

Lần này, ngoài nam nữ chính ra, người nhận được sự theo dõi nhiều nhất chính là người đóng vai nữ thứ, thế nên phía bên Quách Khải Thắng cũng có một đám người vây quanh.

"Đạo diễn Quách, sao vẫn chưa thấy người đóng vai Mạnh Trường Ca? Liệu hôm nay cô ấy có tới không?"

"Tất nhiên là có rồi."

"Nghe nói lúc trước ngay đến cả Giả Thanh Thanh cũng trượt casting, nguyên nhân là vì ông cảm thấy Giả Thanh Thanh không đủ đẹp, chuyện này có phải là thật không?"

Câu hỏi này rõ ràng là muốn gây sự mà.

Có điều đạo diễn Quách cũng là người lão làng, ông trả lời rất trôi chảy: "Vai diễn Mạnh Trường Ca có yêu cầu rất cao đối với ngoại hình của diễn viên, nhưng ngoại hình không phải là tiêu chuẩn duy nhất, ngoại hình của Giả Thanh Thanh chắc chắn là không có vấn đề gì, chỉ là vẫn có cách biệt nhất định với yêu cầu của chúng tôi thôi."

"Nghe nói vai Mạnh Trường Ca là do người mới diễn? Nếu yêu cầu của vai Mạnh Trường Ca cao như vậy sao lại dùng người mới, liệu cô ấy có đủ sức lột tả hết nhân vật của mình không?"

Hôm nay bị sao thế, chê phong bì phát không đủ nhiều hả? Câu hỏi của phóng viên câu nào câu nấy đều được mài dũa sẵn, hơn nữa đều là chĩa mũi nhọn vào nữ thứ.

"Vấn đề này đợi sau khi bộ phim của chúng tôi ra mắt, mọi người hãy đưa ra lời nhận xét nhé!"

Đám phóng viên vẫn chưa chịu buông tha vấn đề này, bọn họ còn hùng hổ hỏi: "Đạo diễn Quách, diện mạo của người đóng vai Mạnh Trường Ca liệu có phải còn xuất sắc hơn cả Giả Thanh Thanh không?"

Chưa hết nữa hả!

Phải! Xinh đẹp hơn cả Giả Thanh Thanh nữa đấy thì sao nào!

Cái gì gọi là mỹ nữ trăm năm gặp một lần, đợi các người thầy Ninh Tịch rồi, xem các người còn dám phóng đại Giả Thanh Thanh lên nữa không!

"Chuyện này, mỗi người một vẻ, mỗi người một vẻ... Đợi người tới mọi người sẽ biết ngay thôi."

Quách Khải Thắng đã bắt đầu thấy bức về những câu hỏi này, đúng lúc này, xuyên qua đám ký giả ông thấy một người xuất hiện ở đầu bên kia thảm đỏ, ngần ra ba giây mới định thần lại được, sau đó ông cười nói: "Đây chẳng phải là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới sao!"

--- O ---

Chương 31: Cô Có Hỏa Nhân Kim Tinh Đỏ Hả!!!

Quách Khải Thăng vừa dứt lời thì làm một bộ như sắp có kịch hay để xem.

Quả nhiên tất cả mọi người đều nhìn theo hướng mà Quách Khải Thăng chỉ, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là sững sờ đến ngây người.

Hôm nay Ninh Tịch mặc một bộ váy ren hoa mai màu đỏ, thiết kế khéo léo tôn lên vòng eo thon thả, cổ áo để lộ xương quai xanh duyên dáng.

Màu này còn kén người mặc hơn màu đỏ đậm, lại là vải ren, tuy rằng thiết kế rất đẹp, nhưng người bình thường mặc lên không khéo lại thành ra tục, hoặc lại dễ khiến người ta buồn nôn.

Chiếc váy này như thể sinh ra là để dành cho Ninh Tịch, khiến cô trở nên xinh đẹp rạng rỡ hơn.

Lúc stylist chọn chiếc váy này cho cô, ngay bản thân Ninh Tịch cũng cảm thấy mình không thể đề được màu này xuống, nhưng lúc mặc lên người rồi cô liền bị nó thuyết phục.

Không hổ là bàn tay vàng số một của Thịnh Thế, ánh mắt quả rất chuẩn, mới gặp một lần mà còn hiểu cô hơn cả bản thân cô.

Còn về chuyện đi thăm dò, tuy rằng đây là lần đầu tiên Ninh Tịch chính thức xuất hiện trong một sự kiện lớn như thế này, nhưng dù sao cô cũng là một diễn viên, phải nghiên ngẫm thấu hiểu các kiểu nhân vật, các kiểu vai diễn, đương nhiên bao gồm cả những vai diễn ngôi sao, cô cũng đã từng diễn không ít lần, bước trên thảm đỏ căn bản là không làm khó được cô.

Mỗi một bước, mỗi một nụ cười, mỗi một động tác đều hợp lý đúng lúc, hơn nữa còn tìm được vị trí chính xác của ống kính máy quay, thể hiện ra những vẻ mặt đẹp nhất.

Thời gian đám phóng viên ngây ra còn lâu hơn cả đạo diễn Quách, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần được.

Đây chính là người diễn vai Mạnh Trường Ca?

Một diễn viên mới vào nghề chưa được bao lâu không kinh nghiệm, không có một tác phẩm tiêu biểu nào?

Cô gái này..... thật sự là đẹp quá sức tưởng tượng!

Không có từ nào để hình dung được, người ta chỉ có thể thốt lên rằng quá xinh đẹp!

Mới này bọn họ ai ai cũng truy hỏi đạo diễn Quách rốt cuộc là Giả Thanh Thanh đẹp hơn hay là Ninh Tịch đẹp hơn, chẳng trách vẻ mặt của đạo diễn Quách lúc đó rất kỳ quái, nghĩ lại đúng là buồn cười thật.

Đứng trước một mỹ nữ tuyệt sắc như Ninh Tịch, cho dù là người từ trước đến giờ vẫn nổi tiếng về nhan sắc như Giả Thanh Thanh cũng trở nên lu mờ.

Không chỉ là tướng mạo, khí chất của cô diễn viên mới này cũng rất khá, hoàn toàn không giống một diễn viên mới vào nghề, mỗi một cử chỉ hành động đều ưu nhã phóng khoáng, thậm chí còn ẩn chứa sự cao quý bẩm sinh.

Ninh Tịch bước đến trung tâm thảm đỏ, tùy ý tạo dáng để giới truyền thông chụp ảnh, sau đó quay lại cầm bút trên khay lên ký tên mình lên bảng lưu niệm.

Cái quay lưng này của cô lại khiến toàn trường phải bật thốt đầy kinh ngạc, tiếng tách tách nháy máy từ vô số máy ảnh vang lên.

Chiếc váy này thiết kế theo kiểu hở lưng, stylist chọn chiếc váy này cũng là vì xương cánh bướm của Ninh Tịch quá đẹp, có thể nói đây là bộ phận gợi cảm nhất trên cơ thể cô, không để lộ ra đúng là phí của trời.

Các ngôi sao nữ khi đi thảm đỏ vì muốn thu hút ánh mắt người xem nên đại đa số đều lựa chọn hở ngực, nhưng Ninh Tịch lại lựa chọn một cách khác, ưu nhã gợi cảm hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi hạ gục hàng loạt máy ảnh, cuối cùng thì cũng đến tiết mục phỏng vấn.

Các phóng viên hôm nay quả thật rất thảm.

Bởi vì bọn họ vốn dĩ đã chuẩn bị những câu hỏi như:

_ Cô cho rằng với vẻ bề ngoài như thế này liệu mình có thể hoàn thành được vai diễn Mạnh Trường Ca - một họa quốc yêu cơ không?

_ Cô cảm thấy mình và Giả Thanh Thanh ai xinh đẹp hơn?

_ Nghe nói cô được đặc cách tuyển vào vai diễn này, trong vấn đề này có nguyên nhân sâu xa gì không?

.....

Bây giờ thì tất cả những câu hỏi đó đều vô dụng hết rồi.....

Chỉ cần không phải là người mù đều biết, chẳng có cái gì gọi là mờ ám trong việc tuyển diễn viên cả, gương mặt này quá đủ để thuyết phục rồi.

Cô ấy chính là người thích hợp nhất cho vai Mạnh Trường Ca.

Cho nên tất cả phóng viên đều phát huy năng lực ứng biến tức thời của mình, đặt câu hỏi cho Ninh Tịch.

“Cô Ninh, bộ váy mà cô đang mặc có phải tác phẩm thiết kế riêng được may thủ công cao cấp của nhà thiết kế Karl Lagerfeld không?”

Ninh Tịch ngẩn ra.

Má ơi, cái váy này là hàng thiết kế của Karl Lagerfeld?

Cái váy mấy trăm vạn thế mà để cô tùy tiện mặc lên người thế này á?

Lục đại ma vương đừng có bầy người ta thế này chứ!

Song, chuyện đáng sợ hơn vẫn còn đang ở phía sau, ngay sau đó vị phóng viên này bắt đầu đọc lai lịch của tất tần tận mọi thứ trên người cô, cuối cùng chốt lại bằng một câu: “Cô Ninh, có phải stylist của cô là Athur không?”

Thế mà cũng soi ra được à?

Cô có hỏa nhãn kim tinh đó hả!!!

--- O ---

Chương 32: Đám Bạn Trai Cũ Phiền Toái

“Không đúng, chắc là tôi nhìn nhầm rồi....” May mà, không đợi Ninh Tịch trả lời, vị phóng viên này đã tự phủ nhận luôn câu hỏi của bản thân.

Chắc là cuối cùng cũng nhớ ra Ninh Tịch là gà nhà Tinh Huy, stylist của cô đầu thể là Athur - stylist riêng của Tô Dĩ Mạt nhà Thịnh Thế được!

Ninh Tịch thở phào một hơi nhẹ nhõm, sợ bọn họ lại hỏi mấy câu như vậy nữa, vội vàng dời sang đề tài khác: “Hôm nay là lễ khai máy của Thiên Hạ, mọi người nên hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim này đi nha!”

“Vậy, Cô Ninh, xin hỏi đây là lần đầu tiên cô đóng phim?” Trong đám đông có người lên tiếng.

“Đương nhiên là không phải, từ khi còn học đại học tôi đã bắt đầu đóng các vai nhỏ cho các đoàn làm phim, không nhiều đất diễn lắm, cho nên mọi người đều không nhận ra tôi.” Ninh Tịch thành thật trả lời, không chút nào đề bụng đến lý lịch ít ỏi của mình.

Mấy chuyện này đám báo chí thể nào cũng đào được, không bằng tự bản thân mình khai ra thì tốt hơn.

“Không biết trước đây cô Ninh đã từng đóng những vai gì rồi?”

Câu hỏi này rất bình thường nhưng đối với Ninh Tịch mà nói thì lại có chút ngại ngùng, nếu đối phương đã hỏi, cô cũng không thể không trả lời được.

“Trước đây tôi đã từng đóng vai....” Ninh Tịch bắt đầu liệt kê một loạt các vai diễn mà cô đã từng đóng kể từ lúc cô về nước đến giờ.

Trong bốn năm học ở nước ngoài, ngoài thời gian lên lớp, toàn bộ thời gian còn lại cô đều chạy đến các đoàn làm phim, từng đóng những vai phụ nhỏ nhỏ trong những bộ phim có danh tiếng, cũng có những vai có kha khá đất diễn, trong tình cảnh người nước ngoài không mấy ưa thích người Trung Quốc, từng đó lý lịch quả thật không dễ dàng gì.

Cô không muốn nói tới những kinh nghiệm khi vẫn đang còn ở nước ngoài, bởi vì quãng thời gian đó là quãng thời gian yêu đương hoang đường nhất của cô.....

Tuy rằng chỉ là qua lại bình thường không làm gì trái với đạo đức, nhưng thân phận của bọn họ đúng là dễ khiến người ta chú ý.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho ra một bộ phim cho ra hồn, nếu như vừa mới vào nghề đã toàn những chuyện lá cải ba lãng nhãng, khiến ánh nhìn của quần chúng toàn bộ đều tập trung vào chuyện đời tư của mình, tuy nổi bật được nhất thời, nhưng lại không có lợi cho sự phát triển về sau của cô.

Ninh Tịch đã rất cố gắng nhớ lại những vai diễn mà mình có thể kể ra được kể từ sau khi về nước đến nay, nhưng sau khi nói ra rồi vẫn khiến đám phóng viên cạn lời.

Toàn đóng những vai gì thế này.....

Kẻ thứ ba, hồ ly tinh, yêu nữ, nhà quê, đại tiểu thư nào tàn, thậm chí là cả bà già độc ác.....

Một mỹ nữ xinh đẹp thế này mà có sở thích kiêu quái gì thế không biết?

Sao toàn thích những vai méo mó sứt mẻ thế?

Quả nhiên là có người hỏi đến vấn đề này: “Tại sao những vai cô diễn toàn là những vai phản diện vậy?”

Đương nhiên Ninh Tịch đâu thể vạch trần Thường Lệ trong những sự kiện chính thức như thế này, cô thản nhiên đáp: “Từ trước đến nay tôi chưa từng chú ý đến điều này, đối với tôi mà nói, đóng phim là nghề mà tôi yêu nhất, mỗi một vai diễn đều có sinh mệnh của chính nó, không phân biệt lớn nhỏ.”

Tiếp theo đó cánh phóng viên lại hỏi rất nhiều vấn đề, trong tình huống hoàn toàn không có sự chỉ dẫn của quản lý, Ninh Tịch ứng đối vô cùng hoàn mỹ.

Quách Khải Thăng đứng cạnh đó thấy vậy liên tục gật đầu: "Cô gái này quả thực không tồi? Một người có tư chất và tiềm lực đến vậy lại vào nghề đã một năm mà chỉ lăn lộn đến đây..... lão Vương, ông thấy thế nào?"

Nhà sản xuất Vương Thái Hoà nói một cách đầy ẩn ý: “Nếu như đám quản lý của Tinh Huy không phải là mù tập thể thì đó là....”

Nói rồi ông liếc về phía đạo diễn Quách với ánh mắt, ông biết mà.

Rõ ràng là ở Tinh Huy có người đang cố ý chèn ép cô ấy.

Vẻ mặt Quách Khải Thăng đầy tiếc nuối: “Đáng tiếc, một mầm non tốt như này!”

“Vàng thật không sợ thử lửa, rồi có một ngày sẽ toả sáng thôi, hơn nữa không phải cô ấy đã gặp được ‘Bá Nhạc’ là ông rồi à?” Vương Thái Hoà cười ha hả nói.

Lúc này, Ninh Tuyết Lạc đang đứng một góc, siết chặt tay, ngón tay bấm cả vào lòng bàn tay, vẻ mặt đã khó coi đến mức sắp không kiềm chế được nữa.

Cô ngàn lần không tưởng được, cố ý bảo Thường Lệ sát giờ mới thông báo cho Ninh Tịch, để cho con nhỏ kia phải xấu hổ một trận, kết quả lại thành ra để cho nó xuất hiện cuối cùng, kinh diễm toàn trường.

Mà đáng chết nhất chính là con nhỏ Ninh Tịch đó kiếm đâu ra bộ trang phục trị giá mấy trăm vạn như thế? Nó lấy đâu ra nhiều tiền thế?

Váy vóc, phụ kiện còn có thể đi thuê được, nhưng còn cách trang điểm và tạo hình, là ai đã làm cho nó?

Cái con nhà quê này, cô đã coi thường nó rồi!

--- O ---

Chương 33: Muốn Phủng Sát Bà À

“Tuyết Lạc, Ninh Tịch là đàn em của cô, đối với việc cô ấy đóng vai Mạnh Trường Ca, cô có ý kiến gì không?” Đúng lúc này có phóng viên muốn nhắm vào Ninh Tịch, quay sang đặt câu hỏi Ninh Tuyết Lạc.

Chỉ trong nháy mắt vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc đã khôi phục vẻ thong dong thanh nhã bình thường, tỏ ra chân thành nói: “Tiểu sư muội rất có thực lực, tôi nghĩ cô ấy tuyệt đối sẽ không để mọi người phải thất vọng đâu....”

Đối với những câu hỏi có liên quan đến Ninh Tịch mà cánh nhà báo đưa ra, Ninh Tuyết Lạc đều hết lời tán dương.

Những người không biết rõ nội tình đều nghĩ rằng cô ta đang dìu dắt Tiểu sư muội của mình, nhưng Ninh Tịch lại biết rõ ý đồ độc ác của Ninh Tuyết Lạc.

Cô ta làm như vậy không phải là để giúp đỡ cô, mà là muốn "phủng sát" cô.

Phim còn chưa quay đã tung hô cô lên đến tận trời, khiến mọi người đặt quá nhiều kỳ vọng vào cô, đến lúc đó chỉ cần cô hơi sơ suất một chút là sẽ bị người ta oanh tạc cực kỳ thảm.

Chỉ đáng tiếc là cô sẽ không để mưu kế âm độc đó của cô ta có cơ hội trở thành hiện thực đâu.

Nghỉ ngơi dưỡng sức tận năm năm, luận về kỹ năng diễn xuất, cô tin chắc rằng sẽ khiến tất cả mọi người phải tâm phục khẩu phục.

Muốn phủng sát bà? Thế thì cứ chờ mà xem!

Cuộc phỏng vấn cuối cùng cũng kết thúc, Ninh Tịch vừa mới thở ra một hơi thì lại bị Thường Lệ làm phiền.

“Ninh Tịch, quần áo trang sức này của cô từ đâu ra thế hả? Đừng hòng mong công ty sẽ chi trả cho cô! Một diễn viên diễn nữ phụ như cô, ai cho phép cô lấn át cả diễn viên chính thế, cô có biết quy tắc không hả?” Thường Lệ vừa mở mồm ra là đã mắng tới tấp.

Ninh Tịch khẽ nghịch nghịch lọn tóc, chậm rãi nói: “Tôi cũng đâu có muốn, ai bảo chị Thường nhất định phải để cho tôi xuất hiện cuối cùng?”

“Cô....”

Thấy tình cảnh phức tạp nhiều người lời ra lời vào, Thường Lệ miễn cưỡng đè nén cơn giận trong lòng xuống: “Lát nữa vào bữa tiệc, cô ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, đừng có khiến công ty phải mất mặt, tửu lượng của Tuyết Lạc không tốt, cô nhớ phải đỡ rượu cho cô ấy! Nghe rõ chưa hả?”

Ninh Tịch không nhịn được bật cười chế nhạo: “Tôi phải đỡ rượu cho cô ta? Chị Thường này, chị đang nằm mơ giữa ban ngày đó à? Tôi không hất thẳng ly rượu vào mặt cô ta đã là tốt lắm rồi!”

Thường Lệ cùng một giuộc với Ninh Tuyết Lạc, dù cô có khúm núm nhường nhịn thế nào cũng vô ích, cho nên không cần nể mặt chị ta, cứng rắn ngang ngang một chút, Thường Lệ còn biết điều mà không dám làm gì quá đáng.

Thường Lệ bị cô làm cho tức đến phát điên: “Ninh Tịch, cô to gan lắm rồi đấy, chẳng qua chỉ giành được một vai nữ thứ nhỏ thôi mà đã không biết mình là ai rồi đúng hay không?”

Ninh Tịch không còn kiên nhẫn để nói tiếp với chị ta, quay người bước đi thẳng.

Thường Lệ nhìn theo bóng Ninh Tịch rời đi, chỉ là một bóng lưng mà thôi cũng có thể khiến người ta thần hồn điên đảo.

Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt đến kỳ lạ.

Chuyện này cô đã dự cảm được từ sớm rồi, sợ rằng sau này cô sẽ không kiềm chế nổi Ninh Tịch nữa.

Người phụ nữ này sinh ra là để đóng phim.

Nếu Ninh Tịch thực sự nổi chắc chắn thành tựu sẽ vượt qua Ninh Tuyết Lạc.

Nhưng việc đã đến nước này, cô chỉ có thể tìm mọi cách để kèm chế Ninh Tịch, không cho cô ta bất kỳ một khả năng nào có thể trở mình.

Sau khi nghi thức khai máy kết thúc tiếp đến chính là tiệc tùng.

Tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều tụ tập ở một hội trường, vừa ăn vừa uống rượu, làm quen trò chuyện với nhau, bầu không khí rất thoải mái.

Nhìn thấy Ninh Tịch đến, biên kịch Diệp Linh Lung là người đầu tiên đứng dậy kéo cô ngồi xuống bên cạnh, có thể thấy cô ấy cực kỳ hài lòng về cô.

“Nhắc đến cũng khéo thật đấy, hai đại mỹ nữ trong bộ phim này của chúng ta đều họ Ninh cả!” Phó đạo diễn Trương Duệ nói.

Trong lòng Ninh Tịch cười lạnh.

Ha ha, cũng khéo lắm.

Cùng một công ty, cùng một quản lý, nhưng đúng là cách biệt một trời một vực.

Một người là đàn chị, ngôi sao hàng đầu của Tinh Huy, một người là diễn viên nhỏ lẫn lộn ở dưới đáy của giới giải trí.

Đang nói chuyện thì nhà sản xuất, đạo diễn... đột nhiên đều đứng hết cả lên đi về phía cửa, hoá ra nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này, Ninh Diệu Hoa - đồng sự trưởng của Tập đoàn quốc tế Ninh Thị đã đến.

--- O ---

Chương 34: Đúng Là Một Màn Diễn Cha Hiền Con Hiếu Hay Ho

"Không ngờ Ninh Đồng hàng ngày bận trăm công nghìn việc vậy mà vẫn có thời gian đến tham gia nghi thức khai máy của chúng tôi, đúng là vinh dự quá!" Đạo diễn Quách nhiệt tình sẵn đón.

"Nào, Ninh Đồng, mời ngài ngồi đây!" Nhà sản xuất Vương nhường chỗ của bản thân mình cho Ninh Diệu Hoa ngồi cạnh Ninh Tuyết Lạc.

Vẻ mặt của Ninh Diệu Hoa tràn đầy yêu thương nhìn Ninh Tuyết Lạc: "Đạo diễn Quách khách khí quá, con gái tôi vẫn còn phải nhờ ngài chiếu cố nhiều."

"Ninh Đồng đúng là hổ phụ vô khuyển nữ, lệnh thiên kim ưu tú như vậy, sao còn cần nhờ đến tôi nữa chứ!"

"Con bé này bình thường bận đến nỗi không nhìn thấy bóng dáng nó đâu, nếu như không phải đến đây chuyện này thì người làm cha như tôi đây cũng không gặp được nó đâu." Ninh Diệu Hoa tức giận nói. Tuy mặt mũi sa sầm, nhưng trong mắt ông ta không có chút tức giận nào, rõ ràng là tràn đầy yêu thương.

"Ha ha ha, Tuyết Lạc chăm chỉ làm việc như thế, ngài nên vui vẻ mới phải, nhưng mà Tuyết Lạc cô cũng có lỗi đó nha, công việc có bận mấy cũng nên thường xuyên về thăm nhà mới phải chứ!" Đạo diễn Quách giả vờ nóng giận.

"Cháu biết rồi mà đạo diễn, chuyện này là cháu sai! Ba, ba đừng giận con nha, tối mai con sẽ về nhà ăn cơm mà!" Ninh Tuyết Lạc ôm cánh tay của Ninh Diệu Hoa làm nũng, ra vẻ con gái ngoan.

"Mọi người nhìn xem, vẫn là phải nhờ đạo diễn nói hộ ông già này một câu, nó mới bớt chút thời gian về nhà một lần đấy!"

"Ba, bao nhiêu người ở đây thế này, ba phải để cho con chút mặt mũi chứ!"

"Được được được, con giờ là ngôi sao lớn rồi, ba nói không được nữa rồi!"

.....

Ninh Tịch cho rằng bản thân mình đã sớm tôi luyện thành sắt thép, nhưng không ngờ rằng nhìn thấy cái cảnh cha hiền - con gái hiếu này, lồng ngực lại dội lên từng cơn đau đớn, cô muốn bỏ chạy khỏi nơi này ngay lập tức.

Nhưng mặt ngoài cô vẫn tỏ ra không sao cả, thản nhiên thảo luận nội dung kịch bản với biên kịch, dường như không để ý đến sự náo nhiệt của phía đối diện.

Cô có thể coi như không nhìn thấy, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, ánh mắt của Ninh Diệu Hoa như dao găm lên người cô. Như thể nhìn thấy cô xuất hiện ở những trường hợp công khai như thế này là một việc cực kỳ buồn nôn vậy.

Cuối cùng Ninh Tịch cũng mượn cớ vào toilet để rời khỏi bữa tiệc, cô bước đến đứng cạnh cửa sổ của đầu bên kia hành lang cho thoáng.

Cô lấy bật lửa và một điều thuốc từ trong túi xách ra, những ngón tay nắn nà trên điều thuốc dài nhỏ nửa ngày cuối cùng vẫn cất đi.

Cô đang cai thuốc.

Tối nay là lần đầu tiên cô mắt không chế đến nỗi không nhận nhìn được như vậy.

Gió đêm thổi đến lướt trên gương mặt cô, khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Đúng lúc này, đằng sau lưng cô vang lên tiếng bước chân.

Sóng lưng Ninh Tịch khẽ cứng đờ, nhưng khi quay lại, gương mặt cô như thể mang lên một cái mặt nạ khác, hoàn mỹ không thể soi mói: “Ninh Đồng tìm tôi?”

Ánh mắt Ninh Diệu Hoa sa sầm lờm cô, cực kỳ bất mãn với kiểu ăn mặc này của cô.

Ninh Tịch rũ mắt xuống cười cười: “À, Ninh đồng, lúc này trong hội trường ông cứ nhìn chăm chăm vào tôi, chẳng lẽ không sợ người ta hiểu nhầm ông có mưu đồ bất chính gì với tôi à?”

Dù sao trong mắt người ngoài, thân phận của ông ta chính là nhà đầu tư, còn cô thì là một diễn viên xinh đẹp, là mối quan hệ dễ dàng phát sinh quan hệ

bất chính nhất.

“Cái đồ mắt dạy, mày ăn nói cái kiểu gì đấy?” Ninh Diệu Hoa giận đến tím mặt.

Ninh Tịch nhíu mày: “Đương nhiên là nói tiếng người rồi, Ninh Đồng không hiểu tiếng người à?”

“Mày....” Ninh Diệu Hoa giơ tay lên.

Nhưng trước khi cái tát giáng xuống, tay ông ta đã bị một cánh tay gầy nhỏ tóm chặt lấy.

Cô làm sao có thể để Ninh Diệu Hoa có cơ hội đánh cô lần nữa đây?

Ông ta không có cái tư cách đó.

Ninh Diệu Hoa tức muốn chết, giật mạnh tay lại: “Mày rút khỏi cái vai diễn này cho tao, đừng làm tao xấu hổ với người ngoài!”

Vẻ mặt của Ninh Tịch lạnh như băng: “Tôi dùng thực lực của mình để giành được vai diễn này, không biết xấu hổ với mắt mặt ở chỗ nào?”

“Tuyết Lạc muốn làm gì, mày nhất định phải bắt chước nó à, cũng không nhìn lại bản thân mình xem là cái dạng gì, có tư cách để so với Tuyết Lạc hả? Mày sợ chuyện năm đó của mày không ai biết tới hay sao mà bám theo Tuyết Lạc vào giới giải trí, muốn mặt mũi nhà họ Ninh mất sạch à?” Ánh mắt Ninh Diệu Hoa nhìn cô cực kỳ chán ghét.

--- O ---

Chương 35: Người Thiếu Niên Năm Đó Đã Không Còn Nữa Rồi

Mãi cho đến bây giờ người trong giới quyền quý thỉnh thoảng vẫn còn đem chuyện con gái Ninh Diệu Hoa ông coi nước chanh là đồ uống, mặc đồ nhái đi dự tiệc ra làm truyện cười. Nếu chuyện năm đó bị lộ ra, mặt mũi của ông còn biết giấu vào đâu?

Ninh Diệu Hoa vừa dứt lời, sắc mặt của Ninh Tịch đã trắng bệch.

Chuyện tối hôm đó, người đàn ông lạ mặt ấy, đưa bé chết yêu ấy.....

Đó đều là tử huyết của cô.

Tuy rằng năm đó nhà họ Ninh sợ mất mặt nên đã giấu giếm chuyện này vô cùng kín kẽ, Ninh Tuyết Lạc cũng sợ chuyện này mà làm âm lên sẽ bị người khác điều tra ra nên cũng không mang chuyện này đi kể linh tinh, nhưng nó vẫn luôn là cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô.

“Tao còn nghĩ tới mặt mũi mày mới bảo mày tự rút khỏi bộ phim này, nếu như mày đã không cần, vậy thì đừng có trách tao không nể tình cha con.”

“Ha, giữa tôi và ông còn có cái gọi là tình cha con cơ đấy.....”

“Ba, Tiểu Tịch... hai người làm sao vậy?” Đằng sau vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Ninh Tuyết Lạc.

Nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc, Ninh Diệu Hoa lập tức trở về với vẻ mặt người cha hiền: “Không có chuyện gì, con đừng có để ý. Trở về, con nói với bên công ty của con, tìm xem có ai thích hợp với vai nữ thứ này nữa không nhé.”

Ân ý trong câu này chính là muốn đổi người.

Trong bụng Ninh Tuyết Lạc hờn hờ, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn làm ra vẻ lo lắng: “Ba, sao lại thế? Vai đó là của Tiểu Tịch mà!”

“Nó nhiều lắm chỉ diễn mấy cái vai quần chúng thôi đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể diễn một vai quan trọng thế được, bộ phim này ba đầu tư ba nghìn vạn, không phải để nó chơi!”

“Nhưng mà, Tiểu Tịch đã rất vất vả nhiều công sức mới có được vai diễn

này....”

“Tuyệt Lạc, con không cần phải nói thay nó đâu, trước đây ba đã nói gì với con rồi? Đã bảo con đừng có giúp nó cơ mà, sao con không chịu nghe ba! Thế mà con còn nói thay cho nó trước mặt phóng viên! Nó có xứng không?”

“Nhưng mà, Tiểu Tịch dù sao cũng là con của ba....”

“Im miệng, đừng bao giờ nhắc đến chuyện này, ba đã nói từ lâu rồi, Ninh Diệu Hoa ta chỉ có một đứa con gái là con thôi!”

“Ba đừng giận nữa mà, con không nói nữa?”

“Chộc nữa ba còn có việc phải đi trước, con có rảnh thì khuyên nó cho ba, bảo nó đừng có cố chấp ngu muội nữa!” Ninh Diệu Hoa quăng cho Ninh Tịch một cái ánh mắt "cứ liệu thân hồn", rồi quay người đi mất.

Sau khi Ninh Diệu Hoa đi rồi, cái vẻ mặt ngoan ngoãn biết điều của Ninh Tuyệt Lạc lập tức biến mất, cô ta ra vẻ vô tội nói, “Ninh Tịch, lần này không phải là tao muốn làm khó mày, vốn dĩ tao cũng muốn cho mày một cơ hội đó, nhưng đáng tiếc.....”

“Ha....” Ninh Tịch không nhịn được mà bật cười, tiếng cười này mang theo sự bi thương vô tận.

Ai mà ngờ được, người khiến cô thất bại trong gang tấc, đẩy cô xuống bùn lại chính là cha đẻ của mình.

Cô cố gắng lâu như vậy, tranh thủ lâu như thế, mất bao công chuẩn bị mới giành được vai diễn đó.....

Thế mà đã mất rồi.....

Lúc kết thúc bữa tiệc đã là hơn mười một giờ đêm.

Người ta vẫn hay nói lúc tâm tình không tốt uống rượu rất dễ say xem ra là thật.

Ninh Tịch cảm giác tối nay mình uống chẳng được bao nhiêu nhưng lúc đứng dậy đã thấy loạng choạng, huyết thái dương đau nhức.

Ấy thế mà vào lúc này lại để cô nhìn thấy một người càng khiến cô cảm thấy

khó chịu hơn....

Tô Diễn.....

Nhân viên trong đoàn làm phim đặc biệt là mấy cô gái trẻ nhìn thấy người vừa đến, lập tức ồ lên kinh ngạc.

“Ôi! Là Tô thiếu đó! Đẹp trai quá đi! Người thật còn đẹp hơn trên ảnh gấp trăm lần!”

“Chắc anh ta đến để đón Ninh Tuyết Lạc! Thật đáng ngưỡng mộ, con đường diễn xuất thuận lợi, gia thế lại tuyệt vời, bạn trai còn đẹp trai đến vậy nữa chứ! Đúng là người chiến thắng trong cuộc sống mà!”

“Cái kiểu người kẻ từ khi bắt đầu sinh ra đã đứng ở vạch chiến thắng rồi, chúng ta có ngưỡng mộ cũng không được đâu!”

.....

Ninh Tịch đỡ lấy bờ tường, có chút ngẩn ngơ nhìn người đàn ông bước từng bước một về phía Ninh Tuyết Lạc.

Mấy năm nay nhà họ Tô phát triển không tồi, giá trị con người của Tô Diễn cũng nước lên thì thuyền lên, Ninh Tịch đã hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng năm xưa trên người anh ta nữa.

Người thiếu niên ốm yếu vì bệnh phổi phải về nông thôn dưỡng bệnh, người thiếu niên dịu dàng cầm chuyện cô tích đọc cho cô nghe năm xưa đó đã chết trong dòng chảy xiết của thời gian mất rồi.....

--- O ---

Chương 36: Là Vị Thần Tài Phương Nào Đây?

"Anh Diễm, sao anh lại tới đây? Chẳng phải đã bảo không cần tới đón em sao?" Ninh Tuyết Lạc vui vẻ chạy về phía Tô Diễm.

"Trời mưa nên không yên tâm."

Tô Diễm cởi áo khoác rồi choàng lên cho cô ta, ánh mắt không vui: "Sao lại mặc ít thế?"

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy hạnh phúc: "Anh đúng là em lớn thế rồi mà vẫn coi em như trẻ con!"

Ninh Tịch loạng choạng dựa người vào bức tường lạnh băng, cảm thấy mình đúng là xui như chó.

Đên nay nếu không phải nhìn Ninh Tuyết Lạc chơi trò tình thân thì lại xem cô ta chơi trò tình ái.

Tất cả đều là cướp từ trong tay cô mà có...

Diễm ân ái giữa chốn đông người còn chưa đủ, Ninh Tuyết Lạc cố ý kéo tay Tô Diễm đến trước mặt Ninh Tịch, niềm nở nói: "Tiểu sư muội, chị thấy em hình như uống hơi nhiều, hay là em đi cùng bọn chị về nhé? Chị bảo bạn trai chị tiện đường đưa em về!"

Ninh Tuyết Lạc cố hết sức nhấn mạnh ba chữ "bạn trai chị".

Lúc này Tô Diễm mới phát hiện Ninh Tịch đang đứng sau lưng, ngay khoảng khắc thấy cô, con ngươi của anh ta bỗng nhiên co rút một chút.

Ninh Tịch...

Đã bao lâu không gặp.

Từ lúc cô ra nước ngoài tới giờ họ chưa từng gặp lại nhau, sau khi cô về cũng chỉ có khi nào đến công ty đón Ninh Tuyết Lạc mới có thể nhìn bóng lưng cô từ phía xa.

Bây giờ lại bất ngờ gặp được ở khoảng cách gần như này khiến anh ta thiếu chút nữa không nhận ra cô.

Cô gái nhỏ tết tóc hai bên, mặc váy hoa năm đó không biết từ lúc nào đã trưởng thành, trở thành một người phụ nữ có thể khiến bất cứ người đàn ông nào rung động...

Thấy Tô Diễm ngây người nhìn Ninh Tịch, con mắt Ninh Tuyết Lạc xẹt qua một tia u ám, cô ta kéo tay Tô Diễm nói: "Anh Diễm, anh đồng ý đi mà?"

Tô Diễm bừng tỉnh, vội vàng gạt đầu một cái: "Ừ, đi cùng đi."

"Ninh sư muội... Ninh sư muội? Em vẫn ổn chứ Ninh Tuyết Lạc ân cần.

Ninh Tịch lấy mu bàn tay quẹt qua trán, dưới tác dụng của hơi rượu đầu óc cô càng ngày càng mơ hồ, tim đập rất nhanh, máu trong người dường như đang chảy ngược, cứ như trong cơ thể có một con dã thú đang gào thét muốn ra ngoài, muốn đem hai khuôn mặt giả dối phía trước xe nát thành từng mảnh...

"Không cần..." Trước khi hoàn toàn mất tỉnh táo, Ninh Tịch lảo đảo quay người đi về phía phòng vệ sinh.

Nhìn dáng vẻ chạy trốn chật vật của Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc lộ ra một nụ cười vui sướng, nhưng vừa quay mặt đối diện với Tô Diễm thì trên khuôn mặt cô ta đã thay thế bằng một biểu tình vô cùng đau lòng: "Anh Diễm, Tiểu Tịch dường như vẫn không muốn tha thứ cho em... Em đã rất cố gắng đền bù cho cô ấy, ở công ty em đã dùng hết mọi khả năng để chiều cô ấy, nhưng mà Ninh Tịch vẫn luôn như vậy, em thật sự không biết nên làm gì bây giờ..."

"Đừng để ý, tính của Tiểu Tịch là thế, lâu dần cũng sẽ tha thứ cho em thôi!" Tô Diễm dịu dàng an ủi.

Dưới khách sạn, một đám cô gái trong đoàn làm phim đang hưng phấn nghiên cứu chiếc xe đắt tiền của Tô Diễm.

"Tôi vừa mới tra rồi, đây là Maserati, giá trị ít nhất cũng phải một 1000 vạn (34 tỷ VND), đắt lắm đó!"

"Tôi cũng muốn tìm được một người bạn trai giàu có, như thế chẳng cần phải liều mạng làm việc làm gì!"

"Quan trọng là còn phải đẹp trai! Chứ người giàu có thì nhiều lắm, nhưng toàn mấy ông bụng phệ cả, nhìn thôi đã phát gớm..."

.....

Đang tám chuyện, chợt thấy Tô Diễm với Ninh Tuyết Lạc cùng nhau bước ra từ khách sạn.

Hai người, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh đẹp, đứng chung một chỗ đúng thật là mát mắt.

Mọi người đỏ mắt hâm mộ nhìn Ninh Tuyết Lạc khoác áo của Tô Diễm ngồi vào xe, cho đến khi bóng xe mất hút vẫn còn cảm thán...

Nhưng, chiếc xe đó rời đi không bao lâu thì đột nhiên một tiếng động cơ êm ái lao vút đến, đi đôi với nó là một bóng xe màu trắng bạc, một chiếc xe thể thao có tốc độ nhanh như thế lại có thể nhẹ nhàng dừng ngay tại trước cửa khách sạn.

Quan trọng nhất là chiếc xe này....

Chiếc xe này cũng quá ngầu rồi!

Trần xe thấp, thân xe thon dài, cửa xe dạng cánh cắt cực ngầu, nhìn mà có cảm giác như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy...

Cái quan trọng hơn chính là giá tiền...

"Ôi má, Bugatti Veyron SuperSport, đây là siêu xe đắt nhất thế giới, giá trị ước chừng hơn một tỷ NDT (340 tỷ VND).... ôi chúa ơi... đây là vị thần tài phương nào đây..."

--- O ---

Chương 37: Vào Nhà Vệ Sinh Nữ Tìm Người

Trong xe, Tiểu Bảo đang "thâm cừ đại hận" nhìn chăm chăm vào cái di động từ nãy giờ vẫn không có ai bắt máy.

Lục Đình Kiêu cời đai an toàn ra: "Ba vào xem một chút, con chờ ở đây."

Tiểu Bảo lập tức níu lấy vạt áo của anh, tỏ ý muốn đi cùng.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai: "Nhỡ đâu cô ấy uống say thì ba nên ôm con hay ôm cô ấy?"

Bánh bao nhỏ phồng má, tỏ ý không phục, nhóc không cần ai bế.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu hơi trầm xuống: "Thật không may, sau sự việc lần trước, lòng tin của ba đối với con đã giảm xuống, ba không tin con có thể tự chăm sóc chính mình. Nhỡ đâu con lại lạc một lần nữa thì..... ngay cả ba cũng không chịu nổi hậu quả này. Hiểu chưa?"

Bánh bao nhỏ cúi đầu, vể mặt cô đơn.

Ý thức được mình hơi nặng lời, Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu con trai: "Ba sẽ về nhanh thôi."

"Lão Trương, lái xe xuống hầm để xe đi."

"Vâng, thiếu gia."

Dưới ánh mắt kích động của quần chúng vây xem, cửa xe từ từ mở ra, từ trên xe bước xuống một người đàn ông - trên người mặc một bộ vest màu xám tro, thân hình cao lớn, khí tràng mạnh mẽ.

"Ahhhhhh..... là Lục... Lục Đình Kiêuuuuuu! Mới lúc nãy tôi còn đang nghĩ không biết đây là vị thần tài phương nào, không ngờ lại là ông thần tài của Kinh Thành! Tôi đã bảo rồi mà, ngoài thần tài ra không ai lái nổi cái xe đắt như này! So với Kiêu gia thì Tô gia chỉ có nước đi xác dế!"

"Trời ơi, đỡ tôi một chút, tôi kích động đến muốn xỉu luôn... tôi mới chỉ nhìn thấy trong tạp chí một lần, ai mà ngờ được lại gặp được người thật ở đây! Muốn chạy tới xin chữ ký quá đi, cầu ngài ký lên đồ lót của tôi!!! "

"Cái gì mà tiểu thịt tươi với ảnh đế, trước mặt Kiêu gia của chúng ta chỉ có

thể cúi đầu xưng thần, nếu Kiêu gia mà vào vòng giải trí thì mấy tên kia làm gì có chỗ đứng!"

"Nghĩ hay nhỉ, có thể nhìn thấy người thật ở khoảng cách gần như này đã xài hết may mắn cả đời rồi đấy, còn muốn người ta gia nhập giới giải trí cho cô nhìn nữa sao?"

.....

Cho đến tận lúc người đã vào trong khách sạn, đám người ở cửa vẫn không chịu giải tán, vẫn còn đang hùng hục "bà tám".

"Mỗi lần Lục đại boss xuất hiện đều là tiền hô hậu ủng, hôm nay muốn thế rồi còn một mình chạy tới khách sạn làm gì?"

*Tiền hô hậu ủng: Trước hô sau ủng. Ngày trước, vua chúa hoặc các quan to đi ra, có đông quân lính đi hầu. Đằng trước có lính hô dẹp đường, đằng sau có lính ủng hộ.

"Ai mà biết được, dù sao chắc chắn không phải tìm phụ nữ!"

"Thật đáng tiếc, người đàn ông xuất sắc như thế lại không gần nữ sắc! Các cô nói vì sao Lục Đình Kiêu lại không gần nữ sắc?"

"Đương nhiên là vì thích đàn ông!"

"Mấy thứ kia chỉ nói bậy thôi, thích đàn ông thì con trai của người ta ở đâu ra? Tôi cảm thấy Kiêu gia nhất định là một người si tình, nhất định là rất yêu mẹ của đứa bé kia, cho nên nhiều năm qua vẫn vì cô ấy mà thủ thân như ngọc!"

.....

Sau khi Lục Đình Kiêu lên lầu mới phát hiện người của đoàn làm phim đã giải tán hết sạch, đám người ở cửa khách sạn vừa nãy chắc là đám người cuối cùng, duy chỉ có Ninh Tịch không thấy.

Anh vừa lần theo hành lang tìm người, vừa cố gọi điện cho Ninh Tịch.

Đầu dây bên kia vẫn không ai nhắc máy.

Lúc đi ngang qua phòng vệ sinh, Lục Đình Kiêu đột nhiên dừng chân, hình

như vừa rồi vắng lại một hồi tiếng chuông điện thoại.

Anh đứng yên nghe ngóng, xác định là âm thanh truyền ra từ phía nhà vệ sinh nữ.

Lục Đình Kiêu tắt máy, tiếng chuông trong nhà vệ sinh nữ cũng ngưng lại.

Cuối cùng cũng tìm được, Lục Đình Kiêu thở phào nhẹ nhõm nhưng sau đó lại nhú mày.

Nhà vệ sinh nữ, anh làm sao vào đó được.

Di động kêu như thế mà cô ấy cũng không có phản ứng gì chứng tỏ Ninh Tịch đã say mềm rồi.

"Ninh Tịch?"

Lục Đình Kiêu thử gọi một tiếng thăm dò, quả nhiên không một ai đáp lại.

Lục Đình Kiêu đứng ở bồn rửa tay giữa nhà vệ sinh nam và nhà vệ sinh nữ, nhấc ngón tay thon dài nhéo mi tâm một cái, dáng vẻ như đang quyết định có nên ký kết vụ làm ăn trị giá hàng tỷ đồng đầy mạo hiểm không.

Mấy giây sau, anh nhấc chân đi về phía nhà vệ sinh nữ.

--- O ---

Chương 38: Anh Là Đại Ma Vương

May mắn là vận may của Lục đại boss cũng không tệ, cũng vì trời đã quá muộn nên nhà vệ sinh cũng không còn ai khác, anh vừa vào đã nhìn thấy Ninh Tịch say mèm đang ngồi dựa vào cánh cửa.

Giày cao gót thì đông một cái, tây một cái, đồ trong túi xách cũng bị rơi đầy đất, tóc tai bù xù che hết mặt. So với hào quang bắn ra bốn phía lúc cô rời đi với bây giờ tựa như hai người khác nhau.

Trong mắt Lục Đình Kiêu thoáng qua một chút thương tiếc, đi tới nhật túi của cô lên, đem đồ đạc bị vứt khắp nơi bỏ vào, sau đó xách giày của cô lên, một cánh tay đỡ lấy eo, tay kia thì luồn dưới gối định bế cô lên.

Đang định bế lên thì Ninh Tịch đột nhiên bám lấy cánh cửa không chịu buông, cố mở đôi mắt nhập nhèm do men say ra, cực kỳ cảnh giác mà trợn mắt lên nhìn người đối diện: "Ai đấy..."

"Lục Đình Kiêu."

"Lục Đình Kiêu..." Vẻ mặt Ninh Tịch thoáng ngây ra, sau đó đột nhiên giận dữ: "Đồ lừa đảo! Coi tôi là đứa ngu à! Đây là nhà vệ sinh nữ!"

Cô nhóc này rốt cuộc là say thật hay đang giả vờ? Thông minh thật đấy?

"Không có lừa cô."

"Đồ lừa đảo... tôi không đi... tôi không đi với anh..." Ninh Tịch uống say thì giống như một con nhím nhỏ bị dọa sợ, cả người đều giương hết gai nhọn lên.

Ninh Tịch sống chết không đi, Lục Đình Kiêu chỉ có thể tạm thời để đồ của cô xuống dỡ dành, "Vậy muốn thế nào mới tin?"

"Đưa chứng minh thư đây!" Biểu tình Ninh Tịch giống như cảnh sát đang tra hỏi lái xe say rượu.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu méo một cái, ngoan ngoãn móc lấy ví cầm chứng minh thư đưa cho cô.

Ninh Tịch lão đảo lắc lư cầm được tấm thẻ nhỏ, ánh mắt cơ hồ muốn dính luôn trên đó, sau đó gằn từng chữ đọc: "Lục..... Đình.....Kiêu..... anh

là Lục Đình Kiêu..."

Lục Đình Kiêu hài lòng gật đầu một cái: "Bây giờ có thể đi được chưa?"

"Không đi! Tôi không đi với anh! Anh là đại ma vương... Tôi không đi, tôi không đi..." Ninh Tịch kích động.

"Đại ma vương....." Sắc mặt Lục Đình Kiêu đen như đít nồi. Hóa ra hình tượng của anh trong lòng cô là như vậy? Anh tự thấy thái độ của mình đã vô cùng dẹt dẹt.

Hai người giằng co hồi lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

"Ninh Tịch... Ninh Tịch, cô có ở trong đó không?"

Sống lưng Lục Đình Kiêu cứng đờ, nếu như bị người ta nhìn thấy anh ở nhà vệ sinh nữ thì anh đừng mong có thể tiếp tục lăn lộn ở Đế Đô nữa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, thấy được vạt áo người kia lấp ló trong tầm mắt, Lục Đình Kiêu khẽ chửi bậy một tiếng, nhanh tay cầm lấy giày với túi của Ninh Tịch, dắt cô trốn vào sau một cánh cửa.

Người đến là biên kịch Diệp Linh Lung.

Ninh Tịch là một người mới, lại không quen ai trong đoàn làm phim nên Ninh Tịch vào nhà vệ sinh mãi không đi ra cũng chỉ có mình Diệp Kinh chú ý tới, vì vậy mới quay lại tìm người.

Trong buồng vệ sinh, đột nhiên vị kéo đi khiến Ninh Tịch hoảng sợ, cố gắng giãy giụa trong lòng ngực người đàn ông, động tĩnh cũng không nhỏ, Diệp Linh Lung đứng bên ngoài đương nhiên nghe thấy được.

"Ninh Tịch, là cô sao?"

Giọng nói càng gần, sắc mặt Lục Đình Kiêu càng đen, đúng lúc này, bàn tay che miệng Ninh Tịch của Lục Đình Kiêu đột nhiên bị cắn một phát, đau đến mức hai hàng lông mi phải nhú lại.

Lục Đình Kiêu gần như sắp không chịu đựng nổi, đã bao giờ anh phải chậ vật như này chưa?

Hít sâu một hơi, Lục Đình Kiêu đè thấp giọng mình, sao cho trở nên hơi

khàn khàn, chậm rãi mở miệng nói: "Đừng vội... Cái này sẽ cho em..."

Diệp Linh Lung đang chuẩn bị gõ cửa, thì nghe thấy thế, sững sốt một hồi, nhất thời như hiểu ra cái gì, hai gó má đỏ bừng chạy nhanh ra ngoài.

Không ngờ lại đụng phải chỗ người ta đang "làm việc".

Đây là khách sạn mà, làm việc thì sao không vào phòng mà làm cho tử tế? Thật không hiểu nổi sở thích của mấy người!

Trong nhà vệ sinh nữ cũng không có, rốt cuộc Ninh Tịch đã chạy đi đâu rồi....

Diệp Linh Lung không hề biết rằng, nữ chính trong buồng vệ sinh kia lại chính là người mà cô đang tìm này giờ.

Thấy tiếng bước chân xa dần, Lục Đình Kiêu thở phào một hơi.

Anh ngồi trên nắp bồn cầu, kéo lỏng cà vạt một chút, kéo cô gái đang làm loạn ngồi lên đùi mình, sau đó lạnh giọng mắng: "Không được quậy!"

Nếu không anh cũng không ngại biến giả thành thật.

Giọng điệu rất đáng sợ, Ninh Tịch bị dọa ngây người một chút, sau đó thì bắt đầu méo máo, trông cực kỳ ủy khuất.

Lục Đình Kiêu đành bất đắc dĩ vỗ nhẹ sau lưng cô dỗ dành: "Xin lỗi, anh không nên mắng em."

Không biết tại sao người trong lòng lại càng thương tâm hơn, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

Lục Đình Kiêu luống cuống --- Sao cô nhóc này còn khó đỡ hơn cả Tiểu Bảo vậy?

--- O ---

Chương 39: Chả To Chút Nào

"Con bà nó! Mấy người nghĩ mình là ai chứ!" Ninh Tịch đột nhiên kích động vung nắm đấm, nếu không phải Lục Đình Kiêu phản ứng mau lẹ thì một đấm này xem chừng cũng đủ khiến anh lệch hàm.

"Con gái không được chửi bậy." Lục Đình Kiêu cau mày.

Mặc dù bộ dáng cô chửi bậy cũng rất đáng yêu.

Ninh Tịch say đến mơ hồ, nhưng đại khái là trong tiềm thức vẫn cảm nhận được người đang ôm cô lúc này không hề có ác ý, thậm chí còn vô cùng dịu dàng, vì vậy mới dần dần thả lỏng, ngồi trên đùi người đàn ông, tựa vào lồng ngực anh ta, không giãy giụa nữa mà chỉ lèm bèm: "Chẳng qua bà đây khinh không thèm làm thối... nếu không... nếu không chỉ cần gương mặt này của bà... đi tìm... một bắp đùi to... chúng mày cho rằng ép được bà à... bà sẽ đi tìm ngay bây giờ... sẽ đi ngay bây giờ..."

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì lông mày hơi nhướng lên, bàn tay thô ráp nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên đùi mình: "Cái đùi to nhất Đê Đô đang ở đây, em còn muốn tìm ở đâu?"

Ninh Tịch sờ sờ vài cái, sau đó thốt lên giận dữ: "Không to! Chẳng to chút nào cả!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Thế mà lại bị chê không đủ to.

Không thể nghi ngờ, đây chính là loại sĩ nhục mà không một giống đực nào chấp nhận nổi.

Hông hét hơn chính là Ninh Tịch sờ xoạng trên đùi anh một hồi lại đụng phải chỗ không nên đụng, thậm chí còn vỗ nó một cái: "Ô, đây là cái gì... đáng ghét... chọc vào người ta..." Giọng điệu vô cùng chán ghét.

Nếu cứ tiếp tục để cô dày vò như vậy, anh sợ rằng sẽ làm ra chuyện gì đó trái với nguyên tắc mất.

Người bên ngoài chắc đi rồi, thế nên Lục Đình Kiêu nhanh chóng mở cửa, ôm Ninh Tịch đi ra ngoài.

Xuống đến chỗ để xe.

Lục Cảnh Lễ tung tăng chạy ra mở cửa cho anh.

"Sao lại là em?" Lục Đình Kiêu cau mày.

"Em đi tìm anh, cuối cùng lại không thấy anh với Tiểu bảo, vì vậy mới đến đây tìm hai người nha! Anh Hai, anh chẳng nghĩa khí gì hết, anh mua cái xe này từ lúc nào, so với cái anh cho em còn ngầu hơn, thế mà em chẳng biết gì!" Lục Cảnh Lễ ai oán nói.

Lục Đình Kiêu không đáp lời, thản nhiên ôm Ninh Tịch ngồi vào ghế sau.

Lục Cảnh Lễ ngồi ở phía trước dùng ánh mắt sáng như đèn pha nhìn chằm chằm vào Lục Đình Kiêu và bộ dáng xốc xếch - Ninh Tịch, vẻ mặt bà tám nói: "Anh nhật cô ấy ở đâu về mà lâu thế? Tiểu Bảo nhà chúng ta sắp thành hôn vọng phu rồi!"

Tiểu Bảo vốn đang dán mặt lên cửa kính xe ô tô, vừa nhìn thấy Ninh Tịch đã lập tức dính vào cô.

Lục Đình Kiêu còn đang lo lắng Ninh Tịch uống say xong sẽ làm loạn, không ngờ sau khi Tiểu Bảo đến gần, không những không phản ứng gì kịch liệt mà thậm chí còn lần mò đem Tiểu Bảo ôm vào lòng, bộ dạng thoải mái như đang ôm gối ôm vậy.

Lục Đình Kiêu tất nhiên sẽ không thỏa mãn dục vọng bà tám của ai đó, chậm rãi tháo cà vạt xuống, cởi bỏ chiếc áo khoác ướt đầm mồ hôi: "Hôm nay xảy ra chuyện gì?"

"Vừa nhắc tới sở trường tình báo của mình, Lục Cảnh Lễ lập tức hưng phấn nói: "Căn cứ những tin tức em thu được thì mọi việc rất thuận lợi, ngay cả Arthur cũng điều động đến thì tất nhiên Ninh Tịch sẽ thành công chấn nhiếp toàn trường, giới truyền thông cũng đánh giá tốt về cô ấy!"

"Tối nay cô ấy gặp những ai?" Lục Đình Kiêu lại hỏi.

Lục Cảnh Lễ nghĩ nghĩ một chút: "Trừ bỏ các thành viên của đoàn làm phim thì chỉ có Ninh Diệu Hoa, ngoài ra còn có..."

Lục Cảnh Lễ liếc mắt nhìn biểu tình của anh trai, bèn đoán đo chọn từ cho thích hợp: "Ô Diễn..... Em đoán không chừng cô ấy uống say thành như

thế này là vì thấy người yêu cũ của mình trở thành người đàn ông của Ninh Tuyệt Lạc, trong lòng nhất định là không dễ chịu gì..."

Mặc dù Lục Cảnh Lễ đã chọn từ rất cẩn thận, nhưng sắc mặt Lục Đình Kiêu nháy mắt đã trầm xuống.

--- O ---

Chương 40: Bảo Bối, Thật Muốn Gả Cho Em

"Khụ, cái này cũng khó trách, những người Ninh Tịch yêu lúc còn ở nước ngoài toàn thuộc dạng chơi xong thì bỏ, tiêu sái cực kỳ, chỉ có Tô Diễm là người duy nhất mà cô ấy yêu thật lòng."

Không giải thích còn đỡ, vừa giải thích xong thì sắc mặt Lục Đình Kiêu càng khó coi hơn.

Lục Cảnh Lễ thấy vậy thì khôn ngoan ngậm miệng lại, hai người còn chưa có gì đâu nhá, bày ra cái bộ dạng muốn đại khai sát giới này làm cái gì?

"Anh Hai, coi như anh chuẩn bị kế hoạch bồi dưỡng tình cảm trường kỳ thì ít ra cũng nên đào Ninh Tịch về Thịnh Thế chứ, nếu cứ để cho cô ấy mãi ở Tinh Huy thì quá bất tiện! Theo em biết thì ở Tinh Huy, Ninh Tịch bị Ninh Tuyết Lạc chèn ép thảm lắm!" Lục Cảnh Lễ lầu bầu.

Lục Đình Kiêu nhìn về phía cô gái đang yên lặng ôm Tiểu Bảo: "Thời cơ chưa tới."

Không dễ dàng gì mới đưa được người về biệt thự, ấy thế mà lúc xuống xe lại có trò hay diễn ra.

Ninh Tịch nhìn thấy con siêu xe thì hai con mắt lóe sáng tựa như sói đói nhìn thấy con mồi, sau đó sống chết nằm bò trên thân xe không chịu xuống, bộ dạng y như nữ sinh được gặp người tình trong mộng vậy: "Ôi mẹ ơi! Tiểu Bạch, tiểu bảo bối của tôi!"

Khuôn mặt tê liệt cảm xúc của Lục Đình Kiêu thay đổi màu sắc liên tục, không thua gì tắc kè hoa thứ thiệt.

Anh không thèm để ý thanh danh một đời chạy vào nhà vệ sinh nữ đón cô về, đến câu cảm ơn còn không có, lại còn kêu anh là đại ma vương, bây giờ thì ôm một cái xe kêu gào bảo bối?

"Ha ha ha....Anh Hai, đừng bảo anh ghen với một cái xe nhé! Ai bảo anh lái nó cơ chứ, lúc Tiểu Tịch ở nước ngoài chính là một tay đua chính hiệu đấy, mê xe như điên đồ, sao có sức chống cự với chiếc siêu xe đắt nhất thế giới!" Lục Cảnh Lễ cười trên sự đau khổ của người khác.

Sau đó anh phát hiện ra có người còn đau khổ hơn cả Lục Đình Kiêu ---- Đó

chính là Tiểu Bảo.

Thấy danh xưng "bảo bối" - độc quyền của mình phải san sẻ cho một cái xe, cậu nhóc trông như sắp khóc đến nơi.

Nhưng mà kẻ đầu sỏ vẫn còn đang sờ mó chiếc xe kia, vẻ mặt si mê nói:
"Bảo bối thật đẹp trai... quá mê người! Thật muốn gả cho người!"

Một loạt âm thanh vang lên từ khớp ngón tay của Lục Đình Kiêu, thật muốn bão nổ.

Lúc anh cầu hôn cô thì cô tránh như tránh tà, thế mà bây giờ lại cầu xin được gả cho một chiếc xe?

Lục Đình Kiêu xắn tay áo lên: "Lão Trương, cầm búa tới."

Lục Cảnh Lễ đang cười đến mức không thở được, nghe thấy vậy thì cuống cuống nói: "Đừng, đừng màaaaaaaa! Anh..... bình tĩnh một chút! Cái xe này gần hai tỷ (700 tỷ ~) đây! Anh không thích thì cho em, em lập tức đem nó đi, đảm bảo không bao giờ để nó gây trở ngại cho anh!"

Vừa dứt lời, Lục Cảnh Lễ đã thấy trời đất quay cuồng, anh bị Ninh Tịch ném một phát qua vai, ngã chổng vó lên trời.

"Ai... kẻ nào dám động vào Tiểu Bạch của ta!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Tịch là một bộ gập thên sát thên, gập phạt sát phạt.

Lục Cảnh Lễ đỡ eo bò dậy: "Hảo hán tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi..."

Cái cô này từng luyện mấy năm nhu đạo, bị ném một phát không khác gì mất nửa cái mạng.

Ninh Tịch ném người xong lập tức chui vào khoang điều khiển đẩy Lão Trương ra, ôm chặt lấy tay lái không buông: "Tiểu Bạch ngoan, không cần sợ..."

"Đại thiếu gia, cái này..." Lão Trương ngẩn ra.

Lục Đình Kiêu vô cùng nhưc đầu phát tay, ý bảo tài xế rời đi.

Sau đó nhìn về phía con trai: "Tiểu Bảo, muộn lắm rồi, con đi ngủ trước đi."

Đang đắm chìm trong nỗi đau thất sủng, Tiểu Bảo lập tức liêu mạng lắc đầu như trống bỏi.

Lục Đình Kiêu cũng không giận, nhẹ nhàng nói một câu: "Phải biết rằng, tất cả các cô gái đều không muốn người mình quan tâm nhất nhìn thấy bộ mặt xấu xí của họ."

Ừm, người quan tâm nhất...

Tiểu Bảo trầm tư suy nghĩ vài giây, sau đó ngoan ngoãn xoay người rời đi.

Lục Cảnh Lễ tròn tròn hai mắt: "Anh hai, anh vô sỉ quá đấy, thế mà đi lừa cả trẻ con!"

"Em còn có việc?"

"Em đương nhiên là có, em muốn cho anh cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng khi bị làm bóng đèn!"

Sau đó, sổng lưng Lục Cảnh Lễ bỗng lạnh buốt.

"Được, em đi, em đi..." Trước khi đi Lục Cảnh Lễ còn lén lút quay đầu nhìn một cái.

Một nam một nữ, thêm một cái siêu xe, chuyện gì sẽ phát sinh nhỉ...

Chậc chậc, cái máy ảnh có độ phóng to gấp 63 lần vừa mới mua của anh cũng có chỗ dùng rồi!

--- O ---

Chương 41: Còn Muốn Nữa Không?

"Anh..... anh muốn làm gì?" Thấy Lục Đình Kiêu ngồi lên ghế phó lái, Ninh Tịch ôm chặt lấy vô lăng như ôm đồ ăn.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu tối lại, anh ngả người vào ghế.

Hừ, anh muốn làm gì à? Tốt nhất cô đừng biết thì hơn.

Lúc này, trên người Lục Đình Kiêu chỉ còn lại một chiếc sơ mi trắng, anh giật mạnh chiếc cúc đang cài chặt trên cổ áo ra, sau đó là nút thứ hai, rồi thứ ba...

Ninh Tịch cảnh giác, nhìn chăm chú vào người đàn ông bên cạnh, thấy từng chiếc cúc của anh được cởi ra, vùng ngực săn chắc dần hé lộ, cô nhìn đến thất thần, quên luôn cả Tiểu Bạch mà cô yêu nhất....

Lục Đình Kiêu không để ý tới ánh mắt của cô, anh đang cố khắc chế sự tức cười của bản thân ngày hôm nay, không ngờ cũng có ngày anh phải ghen với một chiếc xe, bực bội lấy thuốc ra hút, nhả ra một làn khói dài.

Ninh Tịch không thể chịu nổi nữa, cô nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, nhìn yết hầu chuyển động, nhìn làn khói trắng lan ra giữa đôi môi mỏng, nhìn đám khói đang từ từ bay lên.....

Ánh mắt bên cạnh quá mãnh liệt, buộc Lục Đình Kiêu phải quay đầu sang, sau đó liền thấy vẻ mặt "đói khát" của Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu hoảng hồn, suýt chút nữa thì bị ánh mắt của cô đánh lừa, trong mắt cô hoàn toàn không có anh.

Thứ khiến cho cô "đói khát" không phải là anh, mà là điều thuốc trên miệng anh.

Lục Cảnh Lễ cái gì cũng biết nhưng riêng việc thu thập tư liệu lại rất giỏi, mọi chuyện liên quan tới Ninh Tịch, từ gia thế tới học lực, tình yêu hay những chuyện nhỏ nhặt khác, thậm chí ngay cả việc con con như gần đây cô đang cai thuốc lá đều được cậu ta thu thập rất đầy đủ.

Lục Đình Kiêu lập tức hiểu ra, cô đang bị mùi thuốc lá hấp dẫn.

Không bằng người yêu cũ, không bằng xe, giờ ngay đến một điều thuốc cũng

so không được.

Cả đời này Lục Đình Kiêu chưa bao giờ thấy thất bại và nghi ngờ bản thân mình đến vậy.

Lần đầu tiên thấy cô anh đã muốn chiếm cô cho riêng mình, nhưng lại kiêng dè cảm nhận của cô nên cứ cẩn thận đắn đo mãi, mà cô lại chưa từng để anh vào mắt, lúc nào cũng phân rõ giới hạn với anh.

Cô thà đi ôm chân kẻ khác, cũng không chịu làm vợ anh.

Người ta thường nói không quên được tình cũ là vì tình mới không đủ tốt, chẳng lẽ anh vẫn chưa đủ tốt sao? Vì một gã từng bỏ rơi cô mà uống say tới mức này?

Anh biết cái gì cũng phải từ từ, nên luôn cố gắng đả động cô từng chút một, nhưng không ngờ, không biết từ khi nào lý trí của anh lại yếu ớt đến trình độ này, chỉ một cơn tức không đáng nhắc đến mà suýt phá hỏng tất cả.

Tâm trạng Lục Đình Kiêu rối bời như làn khói anh phả ra, anh kẹp điếu thuốc, trong mắt phản chiếu lại màu đỏ của đầu tàn thuốc lá, một âm thanh trầm thấp vang lên: "Muốn hút?"

Ninh Tịch không chút do dự liền gạt đầu, không rõ bản thân rốt cuộc đang bị mùi thuốc dẫn dụ hay bị người đàn ông trước mắt này mê hoặc nữa.

Lục Đình Kiêu gạt tàn thuốc, lại hít một hơi trong tầm mắt nóng bỏng của Ninh Tịch, giây tiếp theo, anh nghiêng người qua, đôi môi còn đọng mùi thuốc lá áp chính xác lên môi cô...

Ninh Tịch tròn tròn mắt, chỉ thấy mùi thuốc lá và hơi thở mát lạnh của người đàn ông này ập tới, tiếp đó, đôi môi mềm mại được tách ra, một làn khói theo đó thổi vào trong.

Ninh Tịch không kịp phòng bị liền bị sặc ho khù khụ.

Thuốc lá chỉ còn một nửa, Lục Đình Kiêu thản nhiên hút thêm một hơi, thấy người bên cạnh đang ho chảy cả nước mắt, càng khiến anh muốn ngược cô thêm chút nữa, anh hỏi: "Còn muốn nữa không?"

Chương 42: Chúc Ngủ Ngon, Cô Gái Của Tôi!

Ninh Tịch trừng mắt, nhìn anh như nhìn một kẻ xấu xa.

"Hừm...." Vẻ mặt đó khiến Lục Đình Kiêu bật cười, ý cười lẫn lẫn trong đáy mắt, anh ngậm lấy đầu thuốc, nhả ra một làn khói, sau đó lại nghiêng người, áp môi lên môi cô.

Ninh Tịch theo bảo năng muốn trốn, nhưng lại bị một cánh tay giữ chặt lấy eo, một giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng kè sát tai dụ dỗ: "Lần này sẽ không làm em sặc nữa đâu."

Vừa dứt lời, một nụ hôn kịch liệt mang theo mùi vị của khói thuốc cuốn sạch mọi thần trí của cô....

Ninh Tịch bị hôn đến ngậy người, đầu óc cứ như đang trôi nổi giữa mây mù.

Sự thanh tỉnh duy nhất lúc này của cô là người đàn ông đang kẹp cô giữa cánh tay này còn nguy hiểm hơn cả thuốc lá.

"Bịch" một tiếng, lưng ghé bị hạ xuống, kèm theo đó là cơ thể nóng rực của người đàn ông kia.

Hơi thở trong lồng ngực từng chút từng chút bị đoạt đi, Ninh Tịch cảm thấy thần trí càng lúc càng mơ hồ, mê man, rồi như chìm dần vào đáy biển....

Đối tác phía dưới bỗng chẳng có động tĩnh gì cũng không phản ứng lại, Lục Đình Kiêu thở gấp ngừng đầu, thấy ai đó đã ngủ thẳng cứng, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhẹ nhẹ....

Đôi con ngươi dần bình tĩnh lại, mọi tức giận trong lồng ngực cũng tan sạch sẽ.

Ài, đúng là điên rồi mới đi tính toán với con sâu rọu này.....

Mới có ba ngày. Họ mới chỉ quen nhau có ba ngày. Rốt cuộc anh vội gì đây?

Sức hút của cô gái này đối với anh đến một cách thật vô lý.

Khi ấy, lần đầu nhìn thấy cô, anh bỗng thấy mừng như điên, giống như tìm lại được thứ đã đánh mất.

"Dữ quân sơ tương kiến, do như cố nhân quy." (Lần đầu gặp mặt mà lại tựa như đang gặp lại bạn cũ.)

Cái khoảnh khắc anh bế cô lên có cảm giác giống như cuộc đời khiếm khuyết của anh cuối cùng cũng được lấp đầy, như thể cô chính là châu báu mà anh đã đánh mất không biết tự lúc nào.

Anh muốn để cô hoàn toàn thuộc về mình, không muốn phải đợi thêm một giây phút nào nữa.

Lục Đình Kiêu lấy một tấm chăn mỏng và gói ở phía sau ra, điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa, rồi nằm xuống bên cạnh, hôn lên trán cô.

"Ngủ ngon, cô gái của tôi."

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ninh Tịch tỉnh dậy trong một lòng ngực ấm áp.

Cô đưa tay lên dụi mắt, ngẩng lên nhìn lá cây xanh mát qua kính cửa sổ, ánh nắng sớm mai chiếu xuống qua từng kẽ lá, bên tai còn truyền tới tiếng chim kêu ríu rít...

Hửm? Cô đang ở đâu đây?

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, kinh ngạc phát hiện mình ngủ trong một chiếc xe, nói chính xác hơn là cô ngủ trong lòng Lục Đình Kiêu.

Ôi thiên địa quỷ thần ơi!

Ninh Tịch ngã bịch xuống, lúc bật dậy lại đập đầu vào nóc xe, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô... Lục Đình Kiêu... trong xe...

Chết tiệt, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại tỉnh dậy trong tình trạng quái thai thế này!

Tình cảnh trước mắt khiến cô không thể không hiểu lầm cho được!

"Nghĩ gì thế?"

Ninh Tịch cắn ngón tay, đầu óc hỗn loạn, trả lời theo phản xạ: "Nghĩ... liệu tối qua có phải là rượu say loạn tính rồi chơi xe chấn với đại ma vương luôn rồi hay không, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi..."

"Đại ma vương... xe chấn...? Nếu như những gì cô nói thì giờ cô còn sức mà để nhảy nhót với nghĩ ngợi lung tung thế này à?" Giọng người đàn ông có vẻ bực bội.

"Ahhhhhhhhhhhhhh.....!!!!"

Không biết Lục Đình Kiêu đã tỉnh dậy từ lúc nào, làm cô sợ giật cả mình, suýt nữa lại đập đầu, may mà Lục Đình Kiêu đã sớm có chuẩn bị nên dùng bàn tay đỡ lấy đỉnh đầu cô.

"Ngài... ngài Lục..."

"Gọi tên tôi." Giọng Lục Đình Kiêu lạnh lùng.

Những lúc cô muốn dỗi trá nịnh nọt thì gọi là anh, khi sợ thì gọi là ngài nhưng anh đều không thích những cách gọi này.

Không biết liệu có phải cô bị ảo giác không mà chỉ trong một đêm, Ninh Tịch có cảm giác Lục Đình Kiêu có gì đó thay đổi...

--- O ---

Chương 43: Cẩn Thêm Phát Nữa

Hoặc nói cách khác, không phải là anh thay đổi, mà là che giấu quá giỏi khiến cô không cách nào lý giải được anh.

Ánh mắt Ninh Tịch vô thức rơi vào vết máu trên mu bàn tay anh, cô giật mình hỏi: "Lục... Lục Đình Kiêu, tay anh làm sao thế?"

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn dấu răng trên tay mình, như cười như không nhìn cô: "Cô nói xem?"

Ninh Tịch nuốt nước bọt: "Dấu răng này nhìn có chút quen mắt..."

Lục Đình Kiêu tỏ ra tán thưởng: "Thị lực tốt lắm."

"Khụ, cảm ơn đã khen." Ninh Tịch cười gượng, sau đó lại cẩn thận hỏi: "Tôi cẩn?"

"Cô nghĩ tôi đổ oan cho cô? Cô có thể cẩn thêm cái nữa để so sánh." Lục Đình Kiêu đưa tay ra cho cô.

Ninh Tịch xấu hổ xua tay: "Không cần, không cần đâu, tôi nhận! Tôi nhận tội là được chứ gì! Lại nói... Rốt cuộc tôi qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi uống nhiều quá, chỉ nhớ là vào tới nhà vệ sinh... sau đó..... tôi chẳng còn chút ấn tượng nào nữa... Sao tôi lại về được tới đây vậy?"

"Cô say mềm trong nhà vệ sinh nữ, tôi vào bế cô ra, cô không chịu đi theo tôi, nên cẩn tôi một cái." Lục Đình Kiêu trả lời ngắn gọn và xúc tích.

Ninh Tịch không tin nổi: "Anh... anh vào nhà vệ sinh nữ..."

Tội nghiệt của cô nặng quá rồi! Đại ma vương hy sinh lớn quá...

"Thế sao tôi lại ngủ ở trong xe?" Ninh Tịch tiếp tục hỏi.

"Vì cô không nở xa "tiểu bảo bối" này." Lục Đình Kiêu thản nhiên nhấn mạnh ba chữ "tiểu bảo bối".

Ninh Tịch nhìn liếc mắt nhìn "nam thần" mà mình ngưỡng mộ từ lâu, lập tức tin lời Lục Đình Kiêu nói.

"Thật sự rất xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi!" Ninh Tịch yếu ớt xin

lỗi.

Mới dọn tới ngày thứ hai thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện như thế, cô quả thật cảm thấy rất áy náy.

Lục Đình Kiêu không đáp lại lời cô, ngược lại còn hỏi cô một câu chẳng liên quan: "Sao tối qua cô lại uống nhiều như vậy?"

Ninh Tịch nghe vậy sắc mặt lập tức sầm sì xuống.

Thấy cô bỗng thay đổi sắc mặt, con thú ngủ đông trong lòng Lục Đình Kiêu như dần thức tỉnh.

Ninh Tịch không có thói quen chia sẻ tâm sự của mình với người khác, nhưng quả thật nếu cứ giữ chuyện này trong lòng thì quả thật cũng rất khó chịu, cô mệt mỏi tựa vào lưng ghế, ngẩng đầu nhìn màu xanh của cây cối bên ngoài, lẩm bẩm nói: "Sợ là tôi bị mất vai diễn Mạnh Trường Ca rồi..."

Một tia kinh ngạc lướt qua mắt Lục Đình Kiêu: "Cái gì cơ?"

"Dù sao cũng chỉ là một vai nữ thứ nhỏ thôi, có nói ra chắc đại tổng tài như anh cũng không hiểu được đâu, nhưng.... anh biết tôi vì vai diễn này mà đã phải cố gắng bao nhiêu không, khi nhận được vai diễn này anh không biết tôi đã vui đến thế nào đâu, các người không ai có thể hiểu..." Ninh Tịch nói rồi vội đưa tay lên che mắt.

Lục Đình Kiêu vẫn luôn cho rằng cô mất kiểm soát như vậy là vì Tô Diễm, nhưng không ngờ lại có ẩn tình như vậy.

Cô đau lòng không phải vì Tô Diễm, mà là vì bị mất vai? Tâm tình u ám cả một đêm của Lục Đình Kiêu bỗng chốc lại như sau cơn mưa trời lại sáng.

Thấy dáng vẻ buồn rầu của cô, lòng anh khẽ thất lại. Sao anh lại không hiểu cô coi trọng ước mơ của cô nhiều đến thế nào chứ.

Bằng không cô đã dùng đường tắt để đi rồi, tất cả là vì cô muốn leo lên bằng chính bước chân của mình.

"Đừng buồn, cô đã làm rất tốt rồi." Lục Đình Kiêu đỡ lấy đầu cô tựa vào ngực mình.

Hóa ra đầu xỏ mọi chuyện không phải là Tô Diễm, mà là... Ninh Diệu Hoa.

Ninh Diệu Hoa là người đầu tư lớn nhất của bộ phim Thiên Hạ, có quyền cắt vai của bất cứ ai.

Dám ức hiếp cô gái của anh, kể cả có là cha mẹ thân sinh cũng không được.

--- O ---

Chương 44: Kỹ Năng Tán Gái Thức Tỉnh

Sau khi tâm trạng bình tĩnh lại, Ninh Tịch mới phát hiện cô đã khóc trong lòng Lục Đình Kiêu gần nửa tiếng đồng hồ.

Như bị ma nhập...

Trừ những lúc quay phim yêu cầu ra thì hình như 5 năm nay cô chưa hề rơi nước mắt thì phải?

"Ặc, xin lỗi, tôi làm bẩn áo anh mất rồi..." Ninh Tịch thấy áo sơ mi của Lục Đình Kiêu bị cô khóc ướt một mảng, ngượng ngùng xin lỗi.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu nhếch lên: "Đó là vinh hạnh của nó."

Tim Ninh Tịch bỗng đập thành thịch, cô chết sốc mất thôi. Cô vẫn luôn nghĩ Lục Đình Kiêu là người có IQ cao nhưng EQ thấp.

Ai mà ngờ đại ma vương một khi đã giở kỹ năng tán gái ra thì đúng là nghịch thiên mà.

Ghen tị ghê! Không ngờ còn tán giỏi hơn cả cô!

Lục Đình Kiêu thản nhiên vươn tay chỉnh lại mái tóc bù xù của cô: "Tiếp theo cô định thế nào? Tìm bắp đùi ai đó à?"

Ninh Tịch chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu: "Hả? Tìm bắp đùi làm gì?"

"Tôi qua cô nói muốn tìm một cái bắp đùi to để ôm, còn chê của tôi không đủ to nữa mà."

"Khụ khụ khụ khụ..." Ninh Tịch suýt nữa thì bị nước bọt của chính mình sặc chết.

Đệch, tối qua rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện thần kỳ thế....

"Ngài Lục, ngài đừng nghe tôi nói bậy, tôi say đến mù mị đầu óc rồi, đùi của ngài sao có thể không to cho được, cả cái Kinh Thành này, người có cặp đùi to nhất chính là ngài đây!" Vẻ mặt Ninh Tịch tràn đầy vẻ nịnh nọt, nói rồi mới phát hiện hình như ý tứ có chút vắn vẹo thì phải?

Lục Đình Kiêu khá là vui vẻ, trong con ngươi dập dờn ý cười: "Thế tại sao

cô lại không ôm?"

"Tôi tôi tôi..." Ninh Tịch "tôi tôi" đến nửa ngày vẫn không nói tiếp được.

Lục Đình Kiêu vò đầu cô, cuối cùng cũng tha cho cô: "Được rồi, trêu cô thôi. Xuống xe về phòng ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt mới có tinh thần chiến đấu. Hay cô vẫn còn muốn ở lại với tiểu bảo bối của cô thêm lát nữa?"

"Không cần đâu! Không cần đâu, tôi về phòng là được rồi!" Ninh Tịch giờ chỉ mong sao thoát được khỏi chỗ này.

Vừa xuống xe, Lục Đình Kiêu liền đứng ngay lại.

Ninh Tịch vò vò đầu: "Sao thế?"

Lục Đình Kiêu sai bước đi về phía bụi cỏ.

Ninh Tịch hiểu kỳ đi theo, sau đó liền thấy... Lục Nhị thiếu đang ôm một cái máy ảnh nằm ngủ chổng vó trong bụi cỏ.

Cô biết dưới trướng Thịnh Thế không chỉ có một công ty quản lý, mà còn có hơn ba trăm công ty truyền thông, Lục Nhị thiếu cũng xem như là đại ca của đám chó săn.

Nhưng tên này cũng hơi quá rồi đấy, ngay đến chuyện của anh trai mình mà cũng không buông tha.....

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Nhị thiếu... Có cần phải gọi anh ấy dậy không? Ngủ như vậy sẽ bị cảm đấy?"

Lục Đình Kiêu gật đầu, sau đó đập một phát.

Lục Cảnh Lễ "ai ui" một tiếng, tỉnh dậy.

Vừa tỉnh đã bắt đầu khóc lóc: "Quá đáng, sao cửa kính cái xe đó lại phản khoa học thế, em làm cách nào cũng không thể nhìn thấu vào trong được!"

Lục Đình Kiêu nhìn thẳng em hài hước của mình từ trên cao: "Lát nữa vào phòng làm việc, anh có chuyện muốn giao cho em."

"Dạ ~" Lục Cảnh Lễ dụi mắt bò dậy, sau đó đảo mắt qua lại giữa hai người, lẩm bẩm: "Tại sao xe không lắc! Chẳng lẽ nhẹ đến nỗi không phát hiện ra!"

Không thể nào! Với thể lực của ông anh mình, ít nhất cũng phải lác cả một đêm mới đúng chứ..."

Ninh Tịch: "Sao anh biết rõ thể lực và thời gian của anh ấy quá vậy..."

Dễ khiến người ta hiểu lầm lắm đây có biết không hả!

Lục Cảnh Lễ vò đầu: "Vì anh ấy mà đánh tôi thì đánh nguyên cả một đêm luôn đấy!"

Ninh Tịch: "....."

Được rồi, anh thắng!

Sau khi vào căn phòng mà Lục Đình Kiều đã chuẩn bị cho cô, Ninh Tịch cũng muốn cạ lời.

Chỉ mới nửa ngày với thêm một buổi tối, vậy mà anh đã sửa sang lại hết tất cả mọi thứ trong phòng rồi.

Vốn dĩ căn phòng này có gam màu lạnh sạch sẽ, gọn gàng, giờ lại chuyển sang gam màu ấm, không chỉ có vậy, trong tủ còn đầy ắp quần áo, tất cả đều đúng số đo của cô, từ đồ ngủ, đồ mặc ở nhà cho đến lễ phục và trang sức, túi xách đi kèm, tất cả đều là hàng số lượng có hạn...

Đúng là... giàu đến vô nhân tính.....

--- O ---

Chương 45: Cách Báo Đáp

"Sao? Không hài lòng?" Lục Đình Kiêu đứng phía sau cô.

Ninh Tịch đỡ trán: "Đây không phải là vấn đề có hài lòng hay không..."

"Thế là vấn đề gì?"

"Lục tổng..."

"Gọi tên tôi."

"Được! Lục Đình Kiêu, anh không cảm thấy anh đối với tôi... tốt quá à?" Tốt đến nỗi cô không nghĩ vạ vạ không được.

"Cuối cùng thì cô cũng biết tôi đối tốt với cô rồi à." Lục Đình Kiêu trưng ra vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dạy.

Ninh Tịch: "...."

Thấy cô tỏ ra rối rắm, con người Lục Đình Kiêu hơi âm thầm, nhưng hỏi phức rất nhanh: "Cô đã cứu Tiểu Bảo, hơn nữa trong một khoảng thời gian dài sắp tới Tiểu Bảo có thể cần tới sự giúp đỡ của cô, thế nên tôi đối xử tốt với cô thì có vấn đề gì?"

Nói tới đây, Lục Đình Kiêu hơi dừng lại, sau đó nhìn thẳng vào cô: "Hay cô mong tôi sẽ dùng cách khác để báo đáp?"

Hóa ra là cô tự mình đa tình, cục đá trong lòng Ninh Tịch xem như có thể hạ xuống, cô vội xoa tay nói: "Không có, không có, như vậy là tốt... tốt lắm rồi..."

Cách báo đáp đó thì thôi, cho xin kiếu.

Người như Lục Đình Kiêu, sao có thể là người cùng một thế giới với cô được, nếu anh mà biết được quá khứ dơ bẩn của cô, có khi còn cảm cả Tiểu Bảo tiếp xúc với cô nữa cũng nên.

"Còn sớm, cô nghỉ thêm một lát đi rồi xuống lầu ăn sáng."

"Ừm."

Sau khi Lục Đình Kiêu rời khỏi, Ninh Tịch nằm bò lên trên giường, cũng không thấy buồn ngủ.

Một người đang chờ tin dữ như cô thì sao mà ngủ nổi?

Cho dù bên đạo diễn rất hài lòng về cô, nhưng suy cho cùng cũng đâu đê được áp lực bên phía nhà đầu tư.

Không thể cứ ngồi chờ chết thế này được. Ninh Tịch bật dậy, mở máy tính đăng nhập MSN.

EのJiMoshikongshikong: Có đó không?

Ô Yêu Vương: Ôi, sao Ninh đại minh tinh lại có thời gian chủ động tìm thí dân thế này?

EのJiMoshikongshikong: Có tiền đó không? Cho tôi mượn 800 vạn?

Ô Yêu Vương: Xảy ra chuyện gì à?

EのJiMoshikongshikong: Có thể đừng hỏi lý do được không?

Ô Yêu Vương: Tiền thừa tôi đổ hết vào đầu tư vào quán bar rồi, chắc phải chờ một thời gian đấy.

EのJiMoshikongshikong: Bao lâu?

Ô Yêu Vương: Ba ngày.

EのJiMoshikongshikong: Cảm ơn.

Ô Yêu Vương: Ha ha, cung à, đây là lần đầu thấy cung cầu tôi giúp đấy.

EのJiMoshikongshikong: Hôm nào về nước? Để tôi đi đón.

Ô Yêu Vương: Ninh Tịch, bà vô tình thật đấy!

Thấy ava của Ô Yêu Vương hiển thị đã off, Ninh Tịch chợt hoảng loạn.

Nếu không phải vì bất đắc dĩ, cô cũng không muốn nợ nhân tình người khác, đặc biệt là những đối tượng mà cô đã từng qua lại.

Cô biết cách loại trao đổi ngang bằng này sẽ làm tổn thương tình cảm của

đôi phương, nhưng cô cũng hết cách rồi.

Tình cảm, thứ này cô đã sớm không mất rồi, cũng không muốn có lại nữa.

Còn về việc tại sao cô không mượn Lục Đình Kiêu, cô đã dây dưa với Lục gia quá nhiều rồi, cô không muốn dính sâu thêm nữa, đặc biệt là về tiền bạc.

Một tiếng sau, cuối cùng Ninh Tịch cũng đợi được một cuộc điện thoại.

Là Thường Lệ gọi tới.

Ninh Tịch siết chặt lòng bàn tay, hít sâu một hơi rồi nghe máy: "Alo?"

"9 giờ sáng bấm máy, đừng quên đây, tự mà lái xe tới, tôi còn phải lo cho Tuyết Lạc, không rảnh để lo cho cô. Dù sao thì cô giỏi như vậy, cần gì đến tôi!"

Thường Lệ vẫn ngoa ngoắt như thế, khác mỗi cái là giọng điệu hôm nay rất không tốt, như thể cô nợ cô ta 800 vạn không bằng.

"Gì cơ? Bấm máy?" Ninh Tịch sửng sờ.

"Có phải cô ngủ tới hồ đồ luôn rồi không? Mau lên, ngày đầu tiên không được đến muộn." Thường Lệ bực dọc, rồi dập "bụp" điện thoại.

Ninh Tịch cầm điện thoại, mãi vẫn không hiểu chuyện gì.

Ninh Tịch lăn xuống giường, đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng gọi điện cho đạo diễn: "Alo, đạo diễn Quách ạ, xin lỗi vì sáng như vậy đã gọi điện làm phiền ngài, nhưng có chuyện này tôi muốn hỏi một chút!"

"Cô muốn hỏi chuyện Ninh Đồng muốn thay cô đúng không?"

"Vâng." Tim Ninh Tịch thất lại, quả nhiên Ninh Diệu Hoa đã ra tay.

--- O ---

Chương 46: Con Đúng Là Thiên Sứ Của Cô

“Ninh Tịch, tôi và chế tác Vương còn có cả biên kịch Diệp nữa đều rất hài lòng với cô, nhưng mà hiện thực tàn khốc, quay phim đâu chỉ có mỗi tình cảm là được đâu, quan trọng nhất vẫn là tiền đầu tư, có đôi lúc tuyển diễn viên nào vào vai gì thực sự không phải do chúng tôi quyết định. Người gặt đầu cuối cùng không phải là người bỏ tiền nhiều nhất thì còn là ai!”

Ninh Tịch nghe mà tâm trạng như rơi xuống vực sâu không đáy, cô vẫn sẽ bị thay thế ư? Vậy tại sao Thường Lệ vẫn bảo cô đi quay phim?

“Tôi hôm qua, quả thực Ninh Đông đã tìm tôi, ông ấy bảo cô là người mới nên không đồng ý cho cô tham gia vào bộ phim này, nhưng mà...” Quách Khải Thắng dừng lại một lát.

Ninh Tịch sốt ruột đến mức hận không thể lôi đạo diễn Quách từ đầu dây bên kia qua đây, tóm cổ lắc cho ông ta một trận, có thể nói lèo một mạch được không?

“Nhưng mà Ninh Tịch này, số cô may lắm đấy, một nhà đầu tư khác nhìn trúng cô, còn tỏ rõ lập trường, Mạnh Trường Ca nhất định phải là cô mới được! Thế nên, cố gắng cho tốt nhé!”

“Thật ư?” Trái tim vừa mới rơi xuống vực sâu của Ninh Tịch đã vèo một cái phi thẳng lên trời, đừng có kích thích thế được không, cô cảm thấy như thể đang bị đạo diễn đùa giỡn: “Đạo diễn Quách, ông cố ý chứ gì! Tôi bị ông dọa cho đến mức sắp đau tim rồi đây này!”

“Ha ha ha, bây giờ thanh niên sao mà dễ bị kích thích thế!”

“Dù sao thì ông cũng phải cho tôi một câu trả lời chính xác chứ, tóm lại tôi có bị đời hay không?”

“Không đời, không đời, không đời, nhà đầu tư kia rót cho chúng ta 5000 vạn cơ, bằng tổng số vốn mà Tinh Huy và Ninh Gia đầu tư cho chúng ta đấy, cho nên người bên đó nói mới được tính!”

“Nhà đầu tư của bộ phim này không phải chỉ có Ninh Gia và Tinh Huy thôi sao? Sao tự nhiên lại chui thêm một nhà nữa vậy” Ninh Tịch cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Vừa mới tham gia vào đây, sau này rồi cô sẽ biết thôi.” Ngữ khí của Quách Khải Thăng cực kỳ hưng phấn.

Đột nhiên có thêm một khoản đầu tư 5000 vạn, tổng cộng có hơn một tỉ tiền đầu tư, hơn nữa diễn viên mà ông hài lòng nhất - Ninh Tịch lại không bị cái đám đầu tư không biết nghề đó đổi mất, làm sao mà ông không vui cho được?

“Vâng ạ, cảm ơn đạo diễn!”

Ninh Tịch cúp điện thoại, "két" một tiếng, cửa phòng bị người khác đẩy ra, hoá ra là bánh bao nhỏ vừa mới tinh, còn đang mắt nhắm mắt mở tiến vào.

Ninh Tịch vui sướng hét lên một tiếng, sau đó nhào đến ôm lấy bánh bao nhỏ thơm lầy thơm để: “Bảo bối! Con đúng là ngôi sao may mắn của cô! Lần nào cũng có thể khiến cô gặp dữ hoá lành!”

Đại ma vương đứng ngoài cửa nhìn con trai được ôm hôn thắm thiết, tỏ vẻ khó chịu.

Rõ ràng đó là công của anh cơ mà.....

Nhưng thôi, chẳng có gì quan trọng hơn là lại nhìn thấy nụ cười rạng rỡ tươi tắn trên gương mặt cô.

Lục Đình Kiêu bước đến: "Có chuyện gì mà vui thế?"

Ninh Tịch ôm lấy bánh bao nhỏ đang choáng váng vì sự nhiệt tình bất ngờ của cô: "Vừa nãy đạo diễn thông báo với tôi là vai diễn của tôi sẽ không bị thay đổi, nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này rất thích tôi!"

"Thế à? Chúc mừng cô!" Lục Đình Kiêu chúc mừng cô như thật.

Ninh Tịch ngẫm nghĩ xoa cằm: "Nhưng mà đạo diễn không nói cho tôi biết nhà đầu tư đó là ai, nhưng chắc chắn người đó là một người cực kỳ có phẩm vị, mắt nhìn người cực kỳ cực kỳ tốt và là một người cực kỳ cực kỳ đẹp trai!"

Lục Đình Kiêu cười khê: "Cô nghĩ như thế thật sao?"

"Đó là điều đương nhiên rồi!" Ninh Tịch tỏ vẻ đương nhiên, sau đó cô đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Nếu như thế thì, thời gian sắp tới tôi đều phải đi

quay phim, có lúc còn phải quay cả đêm nữa, Tiểu Bảo làm thế nào bây giờ?”

Lục Đình Kiêu không trả lời mà quay sang nhìn con trai.

Đột nhiên được Ninh Tịch ôm hôn thân thiết, tâm trạng của bánh bao nhỏ cực kỳ tốt, ngay cả khi nghe được tin xấu khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tràn đầy hạnh phúc, sau đó chạy bình bịch về phòng mình.

Ninh Tịch còn tưởng thằng bé lại tự nhốt mình trong phòng, cô còn đang căng thẳng không ngờ thằng bé đã nhanh chóng chạy ra, trong tay còn cầm theo một quyển vở viết.

Trên đó viết một chữ rất to: Fighting!

Ninh Tịch cảm động sắp khóc đến nơi. “Cảm ơn con, bảo bối, con đúng là thiên thần của cô!

Lục Đình Kiêu dịu dàng nhìn một lớn một nhỏ đang ôm nhau thắm thiết.

--- O ---

Chương 47: Hoa Hồng Đỏ ùn ùn Kéo Đến

Địa điểm bấm máy là phim trường ở ngoại ô.

Cảnh quay đầu tiên là cung yến, hoàng thượng tiếp kiến sứ thần ngoại quốc, Thất hoàng tử Sở Bắc Thần và Thất hoàng phi Thượng Quan Ánh Dung linh hoạt ứng đối khiêu khích của đám sứ thần, vai Đức Phi của Ninh Tịch không có đất diễn mấy, chỉ cần ngồi cạnh hoàng đế làm bình hoa là được.

Nhưng cho dù là vậy với cái thời tiết nóng nực như thế này, mặc bộ cổ trang tầng tầng lớp lớp cũng đủ chết mệt.

Đặc biệt là hình tượng của Ninh Tịch là rườm rà phức tạp nhất, không nói đến trang phục diễn rất dày, trang sức trên đầu cũng nặng đến mấy cân lạng.

Hết một cảnh, bên ngoài không nhìn thấy chứ thật ra bên trong đã ướt đầm rồi.

Đạo diễn vừa hô "cắt" một cái, hai trợ lý của Ninh Tuyết Lạc ngay lập tức đã chạy đến, một người quạt mát một người bê nước, còn trái sẵn đệm làm mát trên ghế nghỉ.

Bên cạnh Ninh Tịch chẳng có lấy một người trợ lý, quay xong ngay cả miếng nước còn chẳng được uống. Tiếp theo còn có cảnh của cô nên không thể cởi phục trang trên người ra được chỉ đành tháo mấy cái cúc trên cổ áo ra cho thoáng một chút.

Tất cả mọi người đều đang khen diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc, đạo diễn cũng rất tán thưởng cô ta, nhưng sau đó lại quay ra xem lại những phân đoạn của Ninh Tịch.

Tuy rằng không có lời thoại, camera cũng chỉ lướt qua có vài lần, nhưng thần thái ánh mắt của cô lại rất chuẩn, vừa diễn lệ nhưng cũng đầy nhàm chán, trong ánh nhìn còn pha lẫn sự khinh miệt đối với tất cả, bởi vì nàng ta sắp đích thân hủy diệt cả cái giang sơn này.

Không tồi, giờ thì ông có thể yên tâm được rồi.

Đúng lúc này, Tiểu Lý – trợ lý trường quay đột nhiên phấn khích kêu lên “Chị Ninh, bạn trai chị đến thăm chị kìa!”

Tiếng chị Ninh này là đang gọi Ninh Tuyết Lạc.

Mọi người quay lại liền nhìn thấy Tô Diễm bước đến, hai thuộc hạ đi đằng sau bê một cái hộp thật to, phát kem cho mọi người.

“Wao, là Haagen-Dazs đây! Cám ơn Diệp thiếu nha!”

“Chị Ninh thật là hạnh phúc nha, ngày đầu tiên quay phim bạn trai đã đến thăm rồi!”

“Ôi trời ạ! Đừng có hành hạ tụi FA chúng tôi như thế chứ!”

.....

“Có đồ ăn rồi mà vẫn không thể chặn được mồm của mấy đứa lại!” Ninh Tuyết Lạc giả vờ hờn dỗi, sau đó cầm một hộp kem đi đến trước mặt Ninh Tịch.”

“Ninh sư muội, em cũng ăn đi!”

“Cám ơn!” Ninh Tịch lễ phép đón lấy.

Người phụ nữ này trước mặt người ngoài, nhất là khi có mặt Tô Diễm đều thích giả vờ làm thiên sứ, nó không mệt, nhưng cô thì mệt muốn chết rồi, may mà nghề của cô là diễn viên, không ngại diễn cùng cô ta.

Về đến chỗ của mình, Ninh Tuyết Lạc nhìn Tô Diễm, tỏ vẻ muốn nói lại thôi, do dự mãi cuối cùng cũng nói: “Anh Diễm, em có chút lo lắng cho Tiểu Tịch.....”

“Ừ? Tiểu Tịch làm sao?” Tô Diễm lập tức hỏi.

“Tôi hôm qua là tiệc khai máy mà! Ba em cũng đến, sau đó ông gặp được Tiểu Tịch, không biết Tiểu Tịch đã nói gì khiến ông ấy nổi trận lôi đình, muốn đổi vai của Tiểu Tịch....”

“Sao lại như thế?” Tô Diễm cau mày.

“Em cũng không biết nữa, lúc em đến chỉ thấy ba tức đến mức mặt mày tái mét thôi!”

“Sau đó thì sao? Vai diễn của Tiểu Tịch hình như cũng đâu có bị thay đổi

đâu?” Tô Diễm liếc nhìn về phía Ninh Tịch, anh thấy trên gương mặt của cô đang mướt mồ hôi nhưng vẫn chăm chú đọc kịch bản, tuy có chật vật nhưng vẫn rất rạng ngời.

Ninh Tuyết Lạc làm như khó có thể mở miệng, ngập ngừng nói: “Ngay tối hôm đó, ba em đã gọi điện thoại cho đoàn làm phim, phía đoàn làm phim cũng đã đồng ý thay đổi người rồi, nhưng không ngờ sáng hôm sau, đột nhiên có một người nặc danh rót cho bộ phim hơn 5000 vạn, chỉ có một yêu cầu duy nhất, nữ thứ nhất định phải là Ninh Tịch..... em lo là.....”

Tô Diễm càng nghe vẻ mặt lại càng khó nhìn, cuối cùng mới trầm giọng nói: “Anh hiểu rõ Tiểu Tịch, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế đâu!”

“Anh Diễm, anh ngây thơ thế, cái giới giải trí là chỗ nào? Có ai mà không thay đổi đâu? Em là vì may mắn có được sự ủng hộ của ba và anh, nhưng Ninh Tịch thì sao, đã không được người trong nhà ủng hộ thì thôi lại không chịu nhận sự trợ giúp của chúng ta, một cô gái có dung mạo xinh đẹp lại không quyền không thể sẽ gặp cái gì, chẳng lẽ anh còn không rõ?”

“Ninh Tịch, có người tìm” đúng lúc này, nhân viên trường quay đột nhiên hét lên một tiếng, giọng điệu đầy quái lạ.

Tất cả mọi người lập tức đều quay ra nhìn. Bởi vì nó quá bắt mắt. Hoa hồng đỏ.....

Hoa hồng đỏ theo chân người đưa hoa ùn ùn kéo tới.....

--- O ---

Chương 48: Đám Bạn Trai Cũ Muốn Hại Trầm

Đến khi tất cả mọi người hoàn hồn, cả trường quay đã biến thành một biển đỏ, trong tiết trời mùa hạ như thế này nhìn vào lại càng thấy nóng nức.

Ninh Tịch bóp chặt một tấm thiệp, cô tức đến mức sắp ngất rồi.

Trên tấm thiệp viết một hàng chữ: “Nhớ đến sân bay đón tui nha ---- Ô yêu vương.

“Cô Ninh, mời cô ký nhận.”

Ký cái đầu nhà anh ấy mà ký!

“Các anh chuyển hết về đi, chát đồng ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của người khác!” Ninh Tịch từ chối với thái độ hết sức ôn hòa.

“Không được đâu, chúng tôi đã đảm bảo với khách hàng rồi, nhất định phải nhìn thấy cô ký nhận rồi mới có thể đi!” Nhân viên đưa hoa làm khó.

Ninh Tịch đưa tay xoa mi tâm, sau đó cầm bút ký tên xoèn xoẹt: “Tôi đã ký nhận rồi đây, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi nhé, đám hoa này là của tôi có phải không?”

“Đúng thế, đúng thế’.” Anh chàng đưa hoa gật đầu liên tục.

“Được, bây giờ tôi tặng lại cho anh đây, có cần hay không là tùy anh.”

Anh chàng đưa hoa đến gần ra, sau đó quả quyết gọi người đến chuyển hoa về.

Nhân viên giao hoa vừa mới đi chưa đầy được một phút, lại có người đến tìm cô.

Lần này thì không khoa trương như lúc nãy, người đến chỉ giao cho cô một cái hộp nhỏ.

Ninh Tịch thấp thỏm mở ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương đang tỏa sáng lấp lánh trong hộp kèm theo một tấm thiệp.

Trên tấm thiệp viết bốn chữ: Đã lâu không gặp, ký tên: YS

Sắc mặt Ninh Tịch lại càng khó coi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hết hoa tươi rồi đến nhẫn kim cương, cả đoàn làm phim đều sôi sùng sục.

Mà Ninh Tịch ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt chán nản.

Cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến..... Có trốn cũng không trốn được.

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh, sau đó cô đi đến trước mặt đạo diễn: “Đạo diễn thật xin lỗi, đã gây ra phiền phức cho đoàn làm phim....”

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà! Có gì đâu! Không sao, không sao!”

Đạo diễn Quách cười ha ha nói, nhưng vẫn nhắc nhở thêm một câu: “Diễn viên có tiếng tăm đối với đoàn làm phim mà nói là việc tốt, nhưng mà kiểu này rất dễ gây ra những đồn đại không hay, cô vẫn nên chú ý thì hơn!”

Ninh Tịch gật đầu: “Cám ơn đạo diễn đã nhắc nhở.”

Cách đó không xa, Ninh Tuyết Lạc vừa đổ ky vừa hả hê nhếch môi cười lạnh, cô ta đổ ky Ninh Tuyết Lạc có một khuôn mặt khiến đàn ông điên cuồng, hả hê là vì cuối cùng nó cũng rơi vào bước đường này.

“Anh Diễn, thế này mà anh còn cho rằng cô ta sẽ không làm loại chuyện đó ư?”

“Có lẽ đó chỉ là những người muốn theo đuổi cô ấy....” Trên gương mặt Tô Diễn vẫn hiện lên sự giằng co.

“Hừ, theo đuổi ấy à? Hoa mỹ thì gọi là theo đuổi, còn nói trắng ra thì là muốn bao nó còn gì? Trong cái giới giải trí này ai sẽ thật lòng với một nghệ sĩ nhỏ nhỏ không có chống lưng cơ chứ?”

Tô Diễn mặt lạnh như băng không còn gì để phản bác.

Tranh thủ lúc cảnh tiếp theo vẫn chưa bắt đầu, Ninh Tịch tìm một góc khuất khuất gọi một cuộc điện thoại.

“A lô, honey, đã nhận được quà chưa?” Đầu bên kia vọng lại tiếng nói rất nhàn nhã.

"Giang Mục Dã! Cái ông nội nhà ông đó! Ông muốn chơi tôi đó hả?"

"Chậc, chậc, bà là người đầu tiên nhận được hoa hồng của tôi mà không cảm ơn tôi, lại đi cảm ơn ông nội của tôi đấy! Khẩu vị của bà cũng nặng quá đấy?"

"Đừng có đánh trống lảng! Rồi cuộc ông muốn gì?"

"Đâu có gì đâu, chỉ là muốn nhắc bà nhớ ra sân bay đón tôi thôi mà, bà chả đồng ý với tôi rồi còn gì?"

"Ông còn dám bảo tôi đi đón ông à, có tin tôi vác con dao dài 40 mét đến chém chết ông không?"

"Bà đôi ý rồi chứ gì?" Giọng nói từ đầu dây bên kia chợt lạnh đi.

"Lúc trước tôi đồng ý đi đón ông là vì muốn vay ông 800 vạn, nhưng bây giờ tôi không cần nữa rồi, tôi chả gửi tin nhắn cho ông rồi còn gì?"

"Tôi không cần biết, dù sao bà cũng đã đồng ý tới đón tôi rồi, dù không kịp cho bà vay, nhưng bà vừa mở lời tôi liền đồng ý mà, phần ân tình này đâu có giả? Không phải bà vẫn ghét nợ nần người khác à? Lần này chả là nợ ân tình của tôi còn gì."

Ninh Tịch đỡ trán: "Chuyện ông tặng cả hoa cho tôi thì thôi! Coi như xong! Nhưng ông biết thừa tin tháng sau ông về nước đã bị lộ ra ngoài rồi còn gì, đến lúc đó toàn bộ sân bay đều là fan của ông, thế này thì khác gì mưu sát! Tôi đi để đám fan ông xé xác tôi ra à? Giang Mục Dã, chẳng qua bị tôi đá có một lần? Sao phải chửi tôi thảm thế?"

--- O ---

Chương 49: Tiểu Thiếu Gia Thích Làm Nước Ép

“Đâu ra, đây là tôi cho bà cơ hội miễn phí để nổi tiếng thì có, bao nhiêu diễn viên khác cầu mà không được đâu đấy!”

“Tôi không cần!”

“Được thôi! Bà không đến chứ gì, bà mà không đến tôi sẽ nói cho cả thế giới này biết bà đá tôi! Dù sao tôi cũng chẳng để ý đến chuyện có bị mất mặt hay không, tôi phải để tất cả mọi người đòi lại công bằng cho tôi!”

“Ông.....” Ninh Tịch tức đến nổi phôi, cả đời này chuyện ngu ngốc nhất mà cô từng làm chính là chọc phải cái tai họa này.

Được lắm, tưởng tôi không có cách nào để xử lý ông à!

Khóe miệng của Ninh Tịch dần dần cong lên: “Được, đón ông chứ gì? Tôi đi, đến lúc đó thì ông đừng có mà hối hận!”

Giang Mục Dĩ còn bình thường, do là lần đầu tiên bị người khác đá nên trong lòng thấy khó chịu, đợi anh ta quậy đủ rồi là xong.

Người khiến cô đau đầu nhất là cái gã yêu nghiệt tặng kim cương kia.

Thôi, thôi, tùy cơ ứng biến vậy!

“Ninh Tịch, có người tìm.....”

Ninh Tịch vừa ra khỏi góc khuất thì đã bị Tiểu Lý gọi hồn, dọa cho cô sợ đến nỗi hận không thể bỏ chạy ngay lập tức.

Ai nữa đây? Chưa hết à?

Một lần thì là lãng mạn, hai lần thì có thể coi cô ấy rất được hoan nghênh, nhưng đến lần thứ ba thì... đúng là một đứa con gái chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt!

Quả nhiên, ánh mắt của mọi người trong đoàn làm phim nhìn cô chẳng mấy hảo cảm.

“Chẳng trách có thể diễn Mạnh Trường Ca, hóa ra hồ ly tinh thật~”

“Bao nhiêu là đàn ông thế, cô ta có ứng phó nổi không nhỉ?”

“Cô thì biết cái gì, người ta còn đang vui muốn chết ấy!”

“Cứ tưởng là dựa vào thực lực, hóa ra vẫn phải đi ôm đùi, còn là ôm rất nhiều đùi nữa!”

“Thực lực cái gì chứ, lúc này không thấy cô ta diễn sao, khác gì bình hoa đâu!”

.....

“Cô Tịch, cô....cô không sao chứ?”

Lần này đến là một cô gái rụt rè, thấy sắc mặt của cô không tốt, còn tưởng là mình đã làm sai chuyện gì, trên mặt đầy thấp thỏm.

Đối mặt với những cô gái như vậy, Ninh Tịch có tức đến mấy cũng không thể trút giận lên đầu cô ấy được: “Không sao, cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi đến để đưa đồ cho cô.” Cô gái mở một cái gì đó trông như thùng giữ nhiệt ra, bên trong vẫn còn đang bốc hơi lạnh, trong đó đặt ba bình màu đỏ, vàng, xanh. Nước ép hoa quả?

“Đây là....” Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, xem cung đấu hơi nhiều nên phản ứng đầu tiên của cô là: có người muốn hạ độc mình?

“Đây là do đích thân thiếu gia nhà tôi làm đó, gồm nước ép dưa hấu, nước chanh và canh đậu xanh.” Cô gái trả lời.

“Tiểu thiếu gia nhà cô là ai?” Ninh Tịch cố gắng vắt óc ra nhớ xem mình có trêu chọc đến vị tiểu thiếu gia nào thích làm nước ép hoa quả không.

Cô gái chỉ chỉ ý bảo cô xem tờ giấy dán trên thân bình.

Ninh Tịch cầm lên xem, trên đó viết một từ tiếng anh: Fighting~, đằng sau còn vẽ thêm một hình trái tim nữa.

Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ xấu hổ của Tiểu Bảo khi vẽ hình trái tim này.

“Là Tiểu Bảo à...” Thoáng cái, ánh mắt của Ninh Tịch đã trở nên dịu dàng, tâm trạng hỗn loạn cũng dần ổn định lại.

Sao cứ phải để ý đến ánh mắt của những kẻ không đáng? Đã làm cái nghề này nếu như lúc nào cũng phải để ý đến ánh mắt của người khác, thì chẳng phải sẽ bị mệt chết à?

Năm đó, vì quá để ý đến những ánh mắt khinh bỉ của cái đám gọi là quý tộc ấy, quá để ý đến thái độ của những người mà cô gọi là cha mẹ ruột, quá để ý đến suy nghĩ của Tô Diễm nên cô mới ngày càng trở nên tự ti và đánh mất bản thân mình.....

Đạo lý này cô đã hiểu ra từ lâu rồi, nhưng nhất thời phiền loạn mà suýt chút nữa thì quên mất.

Cô chỉ cần là chính mình, làm những chuyện không thẹn với lương tâm của mình là được, rồi sẽ có một ngày cô sẽ dùng thực lực để chứng minh bản thân.

Cô chỉ cần chiến đấu vì những người mà quan tâm cô mà thôi

--- O ---

Chương 50: Sa - Lang - Hei - Yo!

“Cô cứ để đây, gửi lời cảm ơn tới tiểu thiếu gia nhà cô hộ tôi!” Ninh Tịch nói rồi lấy điện thoại ra nhắn tin cho tiểu Bảo.

Mọi người trong đoàn, ai bận việc của người nấy, nhưng thật ra vẫn hết sức để ý tới tình hình bên Ninh Tịch, mọi người đều tò mò không biết lần này cô được tặng gì.

Kết quả là bọn họ nhìn thấy ba cái bình.... hình như là nước ép?

Lần đầu tiên là hoa hồng đỏ bị Ninh Tịch đẩy về. Lần thứ hai là nhẫn kim cương, coi dáng vẻ của Ninh Tịch hình như cũng không thích cho lắm, chẳng có gì vui mừng cả.

Nhưng, lần này Ninh Tịch lại tỏ ra rất hạnh phúc, lại còn vui vẻ nhắn tin nữa.

Ô, chẳng lẽ trong mấy bình nước ép này có chứa kim cương à?

Đang suy đoán thế thì thấy Ninh Tịch cầm một bình nước ép lên ngửa cô uống sạch.

Cuối cùng thì bọn họ cũng hiểu ra rồi. Người giàu nhất chắc chắn vị đại gia tặng nước ép!

Về một mặt nào đó mà nói thì cũng đúng ~ ~ ~

Uống hết nước ép và canh đậu xanh, Ninh Tịch như được tiếp thêm máu, tiếp tục quay phim.

Cùng lúc đó, Lục Đình Kiêu đang ở nhà chơi với con trai thì điện thoại vang lên một tiếng “ting”, là tin nhắn của Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu mở ra đọc rồi cười khẽ, khoe môi cong cong.

[Tiểu Bảo, cảm ơn nước ép hoa quả và canh đậu xanh của con nhé, uống ngon lắm lắm lắm luôn! sa - lang - hei - yo!]”

Lục Đình Kiêu đọc đi đọc lại một lúc lâu, rồi mới giơ tay ra gọi cậu con trai đang ngồi gần ra nhìn cửa sổ: “Tiểu Bảo, qua đây.”

Tiểu Bảo không thèm để ý đến anh.

Lục Đình Kiêu thở dài một cái: “Có tin nhắn từ cô Tiểu Tịch của con này.”

Tiểu Bảo lập tức phóng đến, nhảy lên muốn lấy điện thoại di động.

Lục Đình Kiêu giơ điện thoại lên cao: "Cho con xem cũng được, gọi một tiếng "ba" đi đã."

Bánh bao nhỏ không chịu hợp tác.

Mãi cho đến lúc con trai mình sắp khóc đến nơi, Lục Đình Kiêu mới mềm lòng đưa điện thoại cho con trai.

Nhìn vẻ mặt mãn nguyện ôm chặt lấy cái điện thoại của con trai, sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng đầy ưu phiền.

Có lẽ là bởi vì trên thế giới này có quá ít chuyện có thể khiến anh phiền lòng nên thượng đế mới đưa Tiểu Bảo đến để thử thách anh.

Tiểu Bảo là một đứa trẻ cực kỳ thông minh, mới sáu tháng tuổi đã biết nói, tuy rằng thằng bé không thích nói nhiều nhưng ít nhất là vẫn nói đôi ba câu, nhưng từ sau khi chuyện đó xảy ra, thằng bé không còn muốn nói chuyện nữa.

Anh đã bỏ qua quá nhiều thứ trong quãng thời gian thơ ấu của Tiểu Bảo, đến khi anh phát hiện ra muốn bù đắp cho con trai thì đã là quá muộn.

Không biết đến bao giờ thằng bé mới mở miệng gọi "ba" lần nữa.....

Tiểu Bảo nhìn chằm chằm vào cái điện thoại cả nửa ngày, hình như có gì đó nó không hiểu, sau đó cu cậu ôm điện thoại chạy đến trước mặt ba, ngón tay nhỏ xíu chỉ vào dòng chữ "sa - lang - hei - yo" ý muốn hỏi xem đó có nghĩa gì.

"Trợ từ ngữ khí mà thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt cả." Lục Đình Kiêu nghiêm túc trả lời.

"Phụt, ộp ba ~, ộp ba không có văn hóa thì đừng có dạy bậy cho trẻ con nhé! Sa - lang - hei - yo trong tiếng hàn có nghĩa tôi yêu bạn đấy!" Lục Cảnh Lễ chạy đến, tay còn chụm lại thành hình trái tim.

Tiểu Bảo nghe thế liền nhìn ba mình một cách đầy khinh bỉ, sau đó lon ton vào phòng bếp làm nước ép hoa quả tiếp.

Lục Đình Kiêu biết mười hai thứ tiếng, nếu như Ninh Tịch viết thẳng ra bằng tiếng Hàn, anh đương nhiên là hiểu, nhưng viết cái kiêu này anh đương nhiên là không hiểu rồi.

"Không cần đi làm à?" Lục Đình Kiêu lạnh lùng lườm Lục Cảnh Lễ một cái, vẻ mặt như thể sắp đang hỏi thăm nhân viên.

Lục Cảnh Lễ ngay lập tức trở nên hồ hởi, với cái ghé ra ngồi trước mặt anh, "Boss, em có chuyện cực kỳ quan trọng muốn báo cáo!"

Lục Đình Kiêu không nói gì, vẻ mặt kiêu có gì thì nói mau.

Hai tay Lục Cảnh Lễ vung vẩy, kích động nói: "Anh có biết hôm nay em nghe ngóng được tin gì không? Hôm nay người ái mộ Tiểu Tịch Tịch tặng quà đến phim trường cho cô ấy đấy!"

"Là Tiểu Bảo tặng!" Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu rất thản nhiên.

"Cái đấy thì em biết rồi, nhưng trước khi Tiểu Bảo đem đồ đến cho cô ấy, còn có người nhanh chân hơn cơ, một người thì tặng cả một biển hoa hồng, một người thì tặng hẳn nhẫn kim cương 10 cara!"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lập tức trở nên lạnh như băng.

Đúng là vật giải nhiệt tốt cho mùa hè ~~~

--- O ---

Chương 51: Lại Là Bạn Trai Cũ

"Tra được là ai chưa?"

Lục Cảnh Lễ gõ gõ bàn: "Đây chính là chuyện em muốn nói, lấy mạng lưới tình báo của em ấy thế mà lại không thể tra ra hai người kia là ai, xem ra chỉ có thể đợi bọn họ ra tay lần nữa mới tra ra được."

Ánh mắt của Lục Đại ma vương lúc này dường như có thể giết người, còn phải đợi bọn họ ra tay lần nữa?

Lục Đình Kiêu gọi một cú điện thoại, giọng điệu lạnh lùng tựa như gió băng: "Trình Phong, điều tra cho tôi hai người."

Lục Cảnh Lễ sợ hãi than: "Ừ ôi, điều động cả Cẩm Y Vệ luôn!"

Mạng lưới tình báo của Lục Đình Kiêu đương nhiên không phải là cái mạng lưới bát quái của Cảnh Lễ, chỉ cần một chút dấu vết cũng có thể tra được góc gác tổ tông nhà người ta.

"Em đã sớm bảo với anh rồi, quá khứ của Ninh Tịch không đơn giản, giờ anh tin em chưa? Em nghĩ nếu thuận tiện thì anh bảo Trình Phong điều tra kỹ lại một lượt về Ninh Tịch luôn đi!" Lục Cảnh Lễ thành khẩn đề nghị.

"Không cần." Con người ai cũng có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết đến, nếu cô đã không muốn thì anh cũng không vạch lại, trừ phi cô tự mình nói cho anh.

6 giờ chiều, cảnh quay cuối cùng của ngày kết thúc.

Hôm nay chủ yếu là phân đoạn của vai chính, Ninh Tịch không có cảnh quay riêng nhưng cũng có vài cảnh phải góp mặt, cả ngày đều diễn bình hoa.

Làm bình hoa cũng rất tốn sức nha, trên người đeo một thân đạo cụ, cổ thì muốn gãy đến nơi, người thì nóng đến nổi rôm.

Thay đồ xong, cô đeo khẩu trang lên chuẩn bị đi ra bến xe điện ngầm.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng không bị ai nhận ra nên ngồi tàu điện ngầm rất tiện, không hề bị kẹt xe.

Đang đi trên đường, một chiếc Maserati dừng lại bên cạnh Ninh Tịch.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tô Diễm mỉm cười nhìn cô: "Tiểu Tịch, để anh đưa em về."

Ninh Tịch: "..."

Bạn trai cũ...

Tại sao lại là bạn trai cũ...

Có thể đừng chơi cô nữa được không hả?

"Không cần." Ninh Tịch đi thẳng về phía trước, không muốn nhìn khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia nữa.

Nhưng Tô Diễm lại lái xe chạy chậm đi theo cô, không chịu bỏ cuộc: "Tiểu Tịch, chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Ninh Tịch cười lạnh: "Tôi với anh thì có cái gì để nói? Anh ngại mớ tai tiếng hôm nay của tôi còn chưa đủ sao? Muốn gây ra vụ to hơn nữa à?"

Tô Diễm cau mày, có chút không vui khi cô bé nhu thuận, luôn nghe lời mình ngày xưa giờ lại dùng thái độ lạnh lùng để đối xử với gã: "Tiểu Tịch, ý của anh không phải vậy, thật sự có chuyện quan trọng!"

Nếu tiếp tục dây dưa trên đường thế này sợ rằng sẽ bị người ta chụp ảnh được.

"Con hàng" này có quả xe nổi bật quá mức.

Ninh Tịch nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai rồi mới nhanh chóng mở cửa lên xe.

Nửa tiếng sau, tại một phòng riêng trong nhà hàng.

Tô Diễm kêu phục vụ tới gọi đồ ăn, đa phần đều là món Ninh Tịch thích: "Tiểu Tịch, lâu lắm không gặp nên không biết khẩu vị của em có thay đổi không, mấy năm nay em vẫn khỏe chứ? Anh có gửi tiền cho em nhưng em đều trả lại, cuối cùng ngay cả tài khoản cũng đổi..."

"Có việc thì nói." Ninh Tịch chống đầu, chăm chú nhắn tin cho Tiểu Bảo, thông báo với nhóc là nay cô sẽ về muộn một chút.

Tô Diễn không biết nên nói thế nào cho phải, liền đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt cô.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc qua tờ chi phiếu, 800 vạn, hai mắt híp lại: "Có ý gì?"

Ánh mắt Tô Diễn trở nên nghiêm nghị: "Tiểu Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận."

Ninh Tịch đặt di động xuống, cười mà như không nhìn anh ta: "Ồ, vậy anh nói thử xem tôi đã làm cái gì?"

"Em nói cho anh biết, vai diễn này, làm sao em có được?" Tô Diễn đột nhiên lớn giọng.

--- O ---

Chương 52: Nụ Hôn Chữa Thương

"Thế anh cho là như thế nào?" Ninh Tịch khoanh hai trước ngực, dựa người vào ghế, thờ ơ hỏi ngược lại.

Tô Diễm làm như không nhìn được nữa, dùng sức vỗ bàn một cái: "Ninh Tịch! Con gái như em ở giới giải trí này gặp phải cái gì em phải hiểu hơn anh! Tại sao em lại nhảy vào cái vũng nước đục này!"

"Hơ, con gái như tôi..." Ninh Tịch cười khê: "Không biết Tô thiếu gia lấy thân phận gì để nói những lời này với tôi?"

Nếu là cô của năm đó, nghe được những này sợ là sẽ vui tới phát điên mất.

Trước kia, Tô Diễm luôn mồm kêu không muốn vợ mình bước chân vào giới giải trí nhưng khi thấy Ninh Tuyết Lạc muốn vào giới giải trí lại ủng hộ cả hai tay hay chân. Giờ lại còn dám hoa chân múa tay với cô.

"Tiểu Tịch, cho dù đã chia tay nhưng anh vẫn coi em là em gái, anh chỉ muốn giúp em thôi, sao em cứ ngang bướng thế nhỉ? Em cầm tiền này hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi lập tức rời khỏi giới giải trí đi!" Tô Diễm tận tình khuyên bảo.

"Hờ, giúp tôi?" Ánh mắt biếng nhác của Ninh Tịch đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: "Nhắc mới nhớ, tôi quả thật có chút chuyện cần nhờ Tô thiếu gia giúp đỡ đây! Liệu Tô thiếu gia có thể đem sự thật năm đó nói với Ninh gia, lại ra tòa làm nhân chứng, chứng minh Ninh Tuyết Lạc thuê hai người dàn ông cưỡng hiếp tôi. Chuyện này, Tô thiếu gia giúp được sao?"

"Tiểu Tịch, anh..." Sắc mặt Tô Diễm trắng bệch: "Nếu anh làm thế thì Tuyết Lạc sẽ xong mất... hơn nữa, năm đó Tuyết Lạc cũng không được tính là thành công, em đã vào phòng khác rồi, người quan hệ với em cũng là người khác..."

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng trái tim của Ninh Tịch vẫn cảm thấy đau đớn, khinh miệt nói: "Cho nên ý của Tô thiếu gia là các người không có lỗi gì đúng không? Bị chuốc say, bị bỏ thuốc, bị cưỡng hiếp là tôi sai, bị chữa hoang, bị sảy thai cũng là tôi sai!"

Tô Diễm cau mày: "Tiểu Tịch, ý anh không phải vậy! Chuyện này cả anh với Tuyết Lạc đều đã xin lỗi em rồi, nhiều năm qua vẫn luôn cố gắng bù đắp cho

em, tại sao em cứ cắn mãi không buông thế?"

Ninh Tịch cầm túi đứng lên: "Hờ, Tô thiếu gia muốn tôi buông? Chờ tới khi nào Tuyết Lạc của anh bị người ta cưỡng hiếp rồi mang thai của kẻ đó, xem Tô thiếu gia đây còn có thể vui vẻ bắt tay giảng hòa với kẻ đã cưỡng sủng mình không đã rồi hãy tới hoa tay múa chân với tôi nhé!"

Tô Diễm lập tức đổi sắc mặt: "Ninh Tịch! Sao em có thể nói ra những lời như thế!"

"Yo, tôi mới nói thế thôi mà anh đã đau lòng thế rồi cơ à, người xảy ra chuyện không phải là mình nên mạnh mẽ lắm! Muốn tôi tha thứ cho các người? Bà đây đéo phải Thánh Mẫu, nhá!" Ninh Tịch quẳng lại một câu, sải chân rời đi.

Xui muốn chết!

Đúng là không nên dây dưa với Tô Diễm, hại cô hết muốn ăn cơm.

Nhanh nhanh về nhà ôm bánh bao nhỏ chữa thương mới được.

Ninh Tịch vừa mới về tới cổng của Lục gia đã thấy một cái bánh bao trắng trắng mềm mại đáng yêu chạy về phía cô.

Nhìn bộ dáng chắc là nằm ở cửa sổ chờ cô từ sáng đến giờ.

Quả nhiên, thương thế của Ninh Tịch được chữa khỏi trong nháy mắt, theo thói quen cho bánh bao nhỏ một nụ hôn cực kỳ nồng nhiệt.

"Bảo bối, con đã ăn chưa? Cô đã nhắn tin bảo con không cần chờ cô, phải ngoan ngoãn ăn cơm, thế bảo bối của cô có nghe lời không nào?"

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

"Ng ngoan quá!" Ninh Tịch lại hôn bánh bao nhỏ thêm mấy cái nữa coi như phần thưởng.

"Con tự chơi một lát, chờ cô lên lầu tắm một cái đã nhé!"

Bánh bao nhỏ gật đầu, hai người dắt tay nhau đi vào.

Đứng tại cửa sổ tầng hai quan sát một màn này, sắc mặt Lục Đình Kiêu có

chút phiền muộn, trước đây anh không biết bản thân mình lại là một người hay ghen như thế này đâu đấy.

Bây giờ lại còn bắt đầu ghen với cả con trai.

Ninh Tịch vừa về đã ôm lấy con trai hôn lấy hôn để mà anh lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Chuyện đầu tiên Ninh Tịch làm sau khi về phòng chính là cởi - áo - lót!

Mặc cái này vào mùa hè, đúng là tra tấn!!!

Đưa tay ra sau lưng cởi móc áo, chuẩn bị cởi xuống thì cửa phòng phía sau bị đẩy ra.

"Ninh..." Lục Đình Kiêu mới nói được một chữ thì ngậy người ra, vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, kinh ngạc nhìn vào bên trong phòng.

(và anh thấy cô gái anh mang về có bộ ngực phẳng lì, bên dưới còn có thứ đồ chơi mà anh cũng có, thật tuyệt, xem ra anh chuẩn là gay rồi -_-)

--- O ---

Chương 53: Tôi Có Làm Em Siêu Lòng?

Ninh Tịch vẫn duy trì cái tư thế xấu hổ đó, lòi ra không xong mà nhét lại cũng không được, tình thế vô cùng bi thảm.

Càng bi thảm hơn là áo lót cô mặc hôm nay là đồ đặt riêng, hai bầu áo in biểu tượng hình tam giác của Super Man, vô cùng nổi bật.

Lục Đình Kiêu hiển nhiên là cũng chú ý tới, lông mày khẽ nhướng lên một xíu nhưng vẫn rất lịch sự không làm ra biểu tình gì quá đáng, chỉ ho nhẹ một cái nói: "Xin lỗi, tôi thấy cửa không khóa..."

Nói xong liền tránh ra ngoài.

"Không sao không sao không sao, là tôi sai, tôi quên không khóa cửa!" Ninh Tịch cố làm bộ bình tĩnh, kéo áo lót ra nhét vào dưới chăn, lấy tay quạt quạt: "Khụ, mùa hè nóng nực, nổi khổ của con gái, đàn ông các anh không hiểu được đâu! Ồm, anh tìm tôi có việc gì không?"

"Sao cô về muộn vậy? Có hẹn à?" Lục Đình Kiêu làm bộ như lơ đãng hỏi.

"Hẹn gì mà hẹn! Gặp phải một người vô cùng đáng ghét, nên nói mấy câu!" Ninh Tịch vẻ mặt như gặp phải xui xẻo, nhỏ giọng lầu bầu.

Nghe ngữ khí này thì chắc chắn không phải là hẹn hò rồi, sắc mặt Lục Đình Kiêu có tốt hơn chút: "Để phần thức ăn cho cô đây, tắm xong thì xuống ăn."

"Thật ra thì vấn đề cơm nước tự tôi có thể lo được..." Ninh Tịch ngượng ngùng nói.

"Cũng chỉ thêm đôi đũa thôi!"

"Ồm, được rồi."

Sau khi Lục Đình Kiêu rời đi, Ninh Tịch vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Nhất thời quên mất đây không phải nhà mình nên mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này. Sau này nhất định phải chú ý.

Tắm rửa ăn cơm xong xuôi, Ninh Tịch thoải mái lăn lên giường làm ổ lên mạng đọc tin, còn bánh bao nhỏ thì vẫn đang miệt mài sáng tác nghệ thuật ở trên bàn.

"Ninh Tuyết Lạc khen bạn trai cao - phú - soái, Triệu ảnh đế lập tức nổi cơn ghen."

"Ninh Tuyết Lạc khen ngợi Tiểu sư muội - Ninh Tịch vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực."

"Ninh Tịch không hồi danh "đệ nhất mỹ nữ" giới giải trí, nghiền ép Giả Thanh Thanh."

"Lễ khai máy của Thiên Hạ: Mạnh Trường Ca đẹp lộng lẫy đê bẹp các đóa hoa khác (kèm hình ảnh)."

"Ngày quay đầu tiên của Thiên Hạ: Bạn trai cao - phú - soái của Ninh Tuyết Lạc đến thăm trường quay."

"Tân tiểu hoa - Ninh Tịch được đại gia theo đuổi, toàn trường quay đỏ rực sắc hoa ngay ngày quay đầu tiên (kèm hình)."

...

Mấy cái tiêu đề này còn đỡ, những cái về sau thì đúng là....., cái gì mà "Ninh Tịch được bao nuôi"; "Kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch"; "Ninh Tịch bắt cá nhiều tay"; "Cuộc sống riêng tư hỗn loạn của Ninh Tịch", v.v....

Lúc ở trường quay Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lý thế nên giờ thấy mấy tin này cũng được coi như là bình tĩnh.

Cô biết, cho dù hôm nay không có chuyện của Giang Mục Dĩ với YS thì với hình tượng của cô sớm muộn gì cũng dính vào mấy scandal kiểu này.

Mấy tin lá cải trên mạng đa phần đều dùng từ ngữ ba phải và không có chứng cứ xác thực, nhưng mà cứ lập đi lập lại nhiều thì dù cho nó có là giả thì vẫn sẽ có người coi đó là thật.

"Cần giúp không?" Tiếng Lục Đình Kiêu truyền đến.

Ninh Tịch ôm laptop ngồi dậy, chống cằm cười nói: "Lục đại boss, anh muốn mở bàn tay vàng* cho tôi à?"

(*Mở bàn tay vàng: được cấp điều kiện hơn người.)

"Có gì không thể?" Lục Đình Kiêu đưa cho cô với Tiểu Bảo mỗi người một

ly sữa: "Của cô là sữa ít béo."

"Cảm ơn!" Ninh Tịch "thụ sủng nhược kinh" mà nhận lấy ly sữa, sau đó mới nói: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần đâu, tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả."

(*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt quá mà sợ hãi.)

"Tôi tin cô."

Ninh Tịch ngần ra, sau đó bất lực đỡ trán: "Lục Đình Kiêu, có ai từng nói với anh rằng anh thả thính rất siêu không!"

"Thả thính?" Một tia khó hiểu lướt qua mặt Lục Đình Kiêu, hiển nhiên anh không biết mấy ngôn ngữ mạng này là ý gì.

"Ừm... chính là làm con gái vui vẻ ý!" Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Lục Đình Kiêu nghe vậy trong đôi mắt xẹt qua một ý cười: "Thật vui vì em đánh giá tôi như vậy, điều này chứng tỏ em bị tôi làm cho siêu lòng?"

Vừa dứt lời, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Hai gò má của Ninh Tịch bồng lên, trong lòng ảo não, ngu rồi! Sao lại ngu si đi nói tới chủ đề nguy hiểm này!

May mà mỗi lần Lục Đình Kiêu đều biết thu thính kịp thời: "Tôi vào phòng làm việc xem tài liệu, hai người nhớ nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon."

Ninh Tịch: "Ngủ ngon~"

Tiểu Bảo: "..."

Bánh bao nhỏ tuy không lên tiếng trong trên mặt viết rõ ràng: Mau đi đi, đừng làm phiền con với cô Tiểu Tịch~

--- O ---

Chương 54: Một Tiếng Chị Dâu

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Lục Đình Kiêu không yên tâm, gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

"Phái người giám sát đoàn làm phim."

"Anh lo có ai bắt nạt chị dâu sao? Thật ra thì, muốn thành danh nhất định phải trải qua những chuyện như thế này, để cô ấy tự rèn luyện bản thân cũng có chỗ tốt mà! Không trải qua mấy chuyện này sao sau này có thể tự mình gánh vác được chuyện lớn." Lục Cảnh Lễ nhại giọng điệu dạy dỗ của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: "Cô ấy không cần." Ý là đã có anh che chở.

Lục Cảnh Lễ: "... " ha ha ha ha

Mẹ nó, phân biệt đối xử quá đáng. Nhớ năm đó, ông anh không nói hai lời đã đá anh đến đây giải quyết cục diện rối rắm của Thịnh Thế, thậm chí còn không cho phép bất cứ ai được giúp anh, sao lúc đó không nói thế đi.

"Được được được, em cho người theo dõi! Bảo đảm một sợi tóc cũng không thiếu!"

"Tháng sau cho em nghỉ một tuần." Lục Đình Kiêu đột nhiên nói.

"Gì... anh vừa nói gì?" Lục Cảnh Lễ cho là mình nghe nhầm: "Anh không những cho em nghỉ lại còn tận một tuần! Ba năm nay anh chưa từng cho em nghỉ đó!"

"Không muốn?"

"Muốn muốn muốn! Tất nhiên muốn! Nhưng mà... sao đột nhiên lại tốt với em thế?" Lục Cảnh Lễ không sao hiểu nổi, lục lại những câu vừa nói, cẩn thận soi lại từng chữ.

Cuối cùng cảm thấy vấn đề chắc hẳn nằm ở hai chữ --- chị dâu.

Chỉ bởi vì anh gọi Ninh Tịch một tiếng "chị dâu"?

Kỳ nghỉ này làm anh vừa vui lại vừa xót...

"Đại thiếu gia, bác sĩ Tần tới." Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của người giúp việc.

Bác sĩ Tần là một người đàn ông cao ráo thanh mảnh thích mặc trang phục đơn giản, tướng mạo dịu dàng, nụ cười âm áp như gió xuân, nhìn qua liền cảm thấy dễ gần.

Lục Đình Kiêu cúp máy, xoay người nhìn người vừa tới: "Tới, ngồi."

Tần Mộc Phong đặt túi xuống rồi ngồi xuống ghế sofa: "Sao vậy? Tình trạng của Tiểu Bảo không tốt sao?"

"Cậu có thể tự xem, nó đang ở trong bếp." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Bếp?" Tần Mộc Phong nhíu mày, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tần Mộc Phong trở lại, cười nói: "Tiểu Bảo có sở thích ép nước trái cây từ lúc nào thế? Hơn nữa tôi thấy nó dường như rất vui! Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Khoảng thời gian này quả thật có chút chuyện xảy ra. Mấy ngày trước tôi bận quá không để ý tới Tiểu Bảo, Cảnh Lễ lén mang nó tới quán bar..."

Lục Đình Kiêu giải thích ngắn gọn một lần.

Tần Mộc Phong nghe mà sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng vui vẻ nói: "Đây cũng coi là Tiểu Bảo nhân họa đắc phúc! Tôi đã nói rồi, tình trạng của Tiểu Bảo bây giờ là quá vô cảm, không có dự vọng, không có ý muốn, chỉ cần có được một người khơi gợi được hứng thú của Tiểu Bảo thôi cũng đủ để khiến bệnh tình thằng bé tốt hơn. Huống chi bây giờ còn là ân nhân cứu mạng! Cậu không giữ cô gái kia lại làm bảo mẫu hoặc gia sư tại gia cho Tiểu Bảo sao?"

Lục Đình Kiêu: "Cô ấy là mẹ tương lai của Tiểu Bảo."

"Khụ khụ khụ..." Tần Mộc Phong hét hồn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lục Đình Kiêu: "Cậu nói cái gì? Cậu vì Tiểu Bảo hay vì chính mình..."

Biểu tình lạnh lùng của Lục Đình Kiêu tan ra một chút, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chậm rãi nói: "Bác sĩ Tần, tôi nghĩ kết luận lúc trước của cậu là

đúng."

"Cậu... cậu thích cô gái đó?" Tần Mộc Phong nghe vậy vô cùng kích động:
"Tôi đã bảo phán đoán của tôi chắc chắn không sai, cậu không phải
Asexuality* mà! Mau nói tôi nghe, cụ thể là như thế nào, cậu thấy cô ấy tim
sẽ đập nhanh hơn, máu trong người như sôi lên, muốn đến gần cô ấy, muốn
cùng cô ấy làm tình sao?"

Lục Đình Kiêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Cơ bản đúng
là như vậy!"

(*Asexuality là những người không có ham muốn tình dục với cả hai phái,
nói ngắn gọn là vô tính)

--- O ---

Chương 55: Tất Cả Mọi Người Đều Muốn Dạy Anh Tán Gái

Anh đã từng có lần hỏi Tần Mộc Phong, thích một người là cảm giác như thế nào, Tần Mộc Phong nói, chờ anh gặp được người đó anh sẽ biết.

Lúc ấy, anh còn cảm thấy câu đó quá lầy lẹ rồi. Nhưng gặp được Ninh Tịch rồi anh mới biết, thật có lý.

"Chúc mừng cậu! Phải biết nếu là Asexuality thì cả đời cũng không biết được!" Tần Mộc Phong thật lòng mừng cho ông bạn.

Ngoại trừ các loại tính hướng như yêu khác giới, yêu đồng giới và song tính luyến ra thì trên thế giới này vẫn còn tồn tại một loại tính hướng gọi là "vô tính" (Asexual).

Gọi là "vô tính" không phải bởi vì trên thân thể có khuyết điểm hay không xác định rõ được tính hướng, cũng chẳng phải sợ hãi việc quan hệ thân mật mà đơn giản chỉ là "Không có hứng thú với tình yêu".

Vì sợ con mình bị "vô tính", năm năm trước mẹ Lục Đình Kiều đã xúi Lục Cảnh Lễ chuốc thuốc cho anh...

"Đây cũng coi như là song hỉ lâm môn, lúc nào được uống rượu mừng của cậu đây?" Tần Mộc Phong trêu chọc.

"Đang cố gắng." Nói tới vấn đề này thì khuôn mặt trước sau như một của Lục Đình Kiều lộ ra một tia không chắc chắn, đúng là hiếm thấy.

Tần Mộc Phong kinh ngạc: "Vẫn còn chưa xác định, tôi còn tưởng Lục đại boss mà đã ra tay thì gạo xay ra cám luôn chứ! Cô gái có thể khiến cậu coi trọng quả nhiên không tầm thường! Cho nên cậu tìm tôi lần này là muốn tôi dạy cách tán gái đúng không? Mặc dù kinh nghiệm thực tiễn tôi không so được với Nhị thiếu nhưng về khoản lý thuyết thì vẫn rất phong phú đây!"

Tại sao tất cả mọi người đều muốn dạy anh tán gái?

Sắc mặt Lục Đình Kiều hơi đen: "Khoản này không phiền đến cậu, tìm cậu là để xác định sự ảnh hưởng của cô ấy với Tiểu Bảo."

Đùa giỡn chán chê Tần Mộc Phong mới bắt đầu nói tới việc chính: "Là như

vậy, bất kỳ chuyện gì cũng đều có tính hai mặt, chuyện này tuy là chuyện tốt nhưng cậu cũng đã nói, Tiểu Bảo vì muốn gặp cô ấy mà đập luôn cả nhà, cho nên mâu chốt vẫn là xem cậu xử lý như thế nào."

"Bất kể có ý đồ gì thì giữ cô ấy ở lại vẫn là quyết định chính xác, bước tiếp theo tôi đề nghị cậu nhờ cô ấy giúp đỡ, đưa Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút, thậm chí cũng có thể đưa nó đi học, để nó từng chút một từng chút một hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Chuyện này tôi tốn đến hai năm vẫn không thể làm được nhưng biết đâu với cô ấy thì khác..."

"Được, tôi sẽ thử."

...

Tại phim trường.

Ninh Tịch vừa mới bước vào thì những âm thanh xì xào lập tức im bật, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Xem ra những tin đồn kia đã lan rộng ra rồi.

Trong góc có người ghen ăn tức ở lắm bầm: "Cái gì thế! Chỉ là một người mới thôi mà cũng dám tới trễ. Không thấy ngay cả Ninh lão sư cũng phải tới từ sớm sao?"

(*Giới giải trí TQ, những người tham gia giới giải trí lâu năm hoặc có thành tựu xuất sắc sẽ được đàn em, khán giả gọi là "lão sư".)

Thật ra thì, Ninh Tịch giờ này đến cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là do Ninh Tuyết Lạc đến quá sớm thôi.

"Ninh lão sư, cô với Ninh Tịch cùng một công ty chắc biết mấy tin đồn kia là thật hay giả đúng không?"

"Có người nói cô ta vì vai diễn này mà lên giường với không ít người trong đoàn làm phim đâu!"

"Thật không biết xấu hổ? Loại cạnh tranh bất chấp thủ đoạn như này Tinh Huy không quản sao?"

...

Đôi mắt với sự hỏi han của mọi người, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ không biết nên làm sao cho phải, thở dài nói: "Bằng bản lĩnh của chính mình thôi, công ty sẽ không quan tâm..."

Nói xong lại như thể đột nhiên nhận ra mình nói không đúng liền bổ sung thêm: "Ý tôi là tiểu sư muội sẽ không thật sự làm ra chuyện như thế, đồn đại trên mạng không thể tin!"

Nhưng mà, lúc này có nói gì cũng chẳng khác gì đang giấu đầu hở đuôi, khiến mọi người càng tin chắc mấy chuyện kia là thật.

Đến tận khi đạo diễn giục mọi người chuẩn bị làm việc thì đám người mới giải tán.

Vẻ ngây thơ vô tội trên mặt Ninh Tuyết Lạc nháy mắt biến mất, cô ta gọi một trợ lý tới thấp giọng hỏi, "Chuyện bảo cô làm thế nào rồi?"

"Chị Tuyết Lạc yên tâm, đã làm xong! Không phải chị nói cô ta bị dị ứng kim loại sao? Em thừa dịp không có ai chú ý đã thả bột kim loại vào phần trang điểm rồi, đảm bảo cả khuôn mặt cô ta sẽ hồng bết..."

--- O ---

Chương 56: Đánh Vào Bạch Bông

Hôm nay Ninh Tịch có một cảnh quay múa, không cần mặc cung trang nặng và dày như hôm qua, trang phục hôm nay rất mỏng và nhẹ, nói chung thì dễ thở hơn hôm qua.

Vào phòng trang điểm, Ninh Tịch giật mình, không ngờ cô lại thấy Giả Thanh Thanh ở đây.

Cô còn tưởng Giả Thanh Thanh sẽ không đến cơ.

Lúc trước, Giả Thanh Thanh bị đánh trượt sau khi đến thử vai nữ thứ, đạo diễn lại mời cô ta diễn vai nữ ba - Hiền Phi.

Vai nữ ba cũng là một yêu phi hại nước, chỉ là đất diễn ít hơn Ninh Tịch rất nhiều, hơn nữa, trong phim còn bị Ninh Tịch hành hạ rất thảm hại.

Tuy quản lý đã nhận vai này thay Giả Thanh Thanh, nhưng cô ta cảm thấy rất bất mãn, lễ khai máy không xuất hiện, thậm chí còn có tin đồn cô ta muốn bỏ vai.

Ninh Tịch đoán chắc cô ta nghe phong phanh đâu đó biết có nguồn đầu tư lớn đổ thêm vào, nên hôm nay mới chịu ngoan ngoãn tới đây.

Dù sao bộ phim này cũng đầu tư tới cả tỷ cơ mà.

Giả Thanh Thanh đang trang điểm, thấy Ninh Tịch qua gương, lập tức quắc mắt lên, không hề che giấu sự chán ghét của mình với cô.

Giống Ninh Tuyết Lạc, cô ta có người cha giàu có chông lưng, thế nên ở trên phim trường luôn tỏ ra ngang ngược, hống hách, rất nhiều tai tiếng, có điều, thủy quân* của cô ta rất lợi hại, có thể tẩy trắng cho cô ta thành người ăn ngay nói thẳng, hài hước hơn là còn tặng cho cô ta danh hiệu "đệ nhất mỹ nhân" trong làng giải trí.

(*Thủy quân: Mỗi một nghệ sĩ TQ đều có đoàn đội riêng để gây dựng hình ảnh trên mạng, thủy quân là một phần trong đó, nhiệm vụ chủ yếu là tăng bốc nghệ sĩ của mình bằng cách bôi xấu đối thủ cạnh tranh, có thể coi như là một đám anh hùng bàn phím nhưng hoạt động có tổ chức.)

Thế nên, đối với việc Ninh Tịch cướp mất vai rồi còn cướp mất cả biệt hiệu

của cô ta, Giả Thanh Thanh tất nhiên sẽ hận cô thấu xương rồi.

"Yo, đây chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí của chúng ta đây sao? Có bao nhiêu kim chủ nâng đỡ cô như vậy, còn phải chạy tới tới đây tranh phòng trang điểm với lũ nghệ sĩ nhỏ như chúng tôi sao?" Giả Thanh Thanh châm biếm đầy ác ý.

Ninh Tịch vẫn rất bình tĩnh, tự tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bắt đầu xem kịch bản, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô có một đặc điểm, chỉ cần tới phim trường thì cô sẽ dồn hết tâm trí của mình vào công việc, bất kể là ai hay chuyện gì cũng đừng hòng làm ảnh hưởng tới trạng thái của cô.

"Ninh Tịch, mày có ý gì hả, coi thường tao đấy à?" Giả Thanh Thanh đập chiếc lược trong tay xuống.

Ninh Tịch vẫn tiếp tục xem kịch bản, như thể không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Lúc này, chuyên viên trang điểm bên cạnh không nhịn được nữa, khẽ ho nhẹ một cái: "Ninh Tịch đang đeo tai nghe mà, chắc không nghe thấy đâu!"

Giả Thanh Thanh khi ấy mới thấy trong tai Ninh Tịch có nhét tai nghe, nhất thời có cảm giác như đang đánh vào bịch bông.

Con khốn này, ai biết được là nó không nghe thấy hay cố tình không nghe!

Ninh Tịch đương nhiên là cố tình rồi.

Vừa thấy Giả Thanh Thanh, cô đã lấy tai nghe ra nhét luôn vào tai, vờ như không nghe thấy gì cả.

Bởi vì trong tình huống này, chỉ cần có xung đột xảy ra, bất kể ai đúng ai sai cũng đều sẽ không có lợi cho cô. Tốt nhất cứ phải tránh phiền phức đã.

"Cô Giả, đã xong rồi đấy, cô xem xem đã vừa ý chưa?" Ngữ khí chuyên viên trang điểm vô cùng dè dặt, "vị chủ nhân" này không phải là người dễ nói chuyện.

"Không vừa ý! Trang điểm lại cho tôi!" Giả Thanh Thanh còn chẳng thèm nhìn đã ra lệnh.

"Không biết cô thấy không hài lòng ở chỗ nào?" Chuyên viên trang điểm hỏi.

"Chỗ nào cũng không hài lòng!"

Vẻ mặt của chuyên viên nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tẩy trang rồi trang điểm lại cho cô ta.

Giả Thanh Thanh thấy Ninh Tịch hoàn toàn ngó lơ cô ta, lửa giận trong lòng càng lớn, nên không ngừng bới móc chuyên viên trang điểm.

Chuyên viên trang điểm không dám tỏ ra khó chịu với Giả Thanh Thanh, chỉ có thể giận dỗi nhìn Ninh Tịch trong góc phòng.

Cô cũng biết rõ người mà Giả Thanh Thanh muốn nhắm vào là Ninh Tịch, cô chỉ bị kéo vào thôi.

Ngoài nam chính và nữ chính có phòng trang điểm riêng ra, những người khác đều phải dùng chung một phòng, thế nên Giả Thanh Thanh còn chưa trang điểm xong, Ninh Tịch cũng chỉ có nước ngồi đợi.

Cuối cùng, mãi tới khi quản lý của Giả Thanh Thanh vào giục, cô ta mới không tình nguyện rời khỏi đó, trước khi đi cũng không quên lườm Ninh Tịch một cái.

--- O ---

Chương 57: Thôn Cực Kỳ!

Lúc sắp trang điểm cho Ninh Tịch, chuyên viên trang điểm đập đồ kêu bồm bộp, lạnh lùng quát: "Ninh Tịch, tới trang điểm!"

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống đi tới: "Làm phiền chị rồi."

Chuyên viên trang điểm đang chuẩn bị trang điểm cho cô, Ninh Tịch lướt mắt nhìn đồng hồ trang điểm của cô ta, bỗng giơ tay lên ngăn cô ta lại.

"Cô làm gì vậy?"

Ninh Tịch hòa nhã nói: "Chị Amy, tôi có thể dùng đồ của tôi được không? Vì da tôi khá mẫn cảm, dùng đồ của hãng khác sẽ bị dị ứng..."

"Không được, đâu ra cái trò đó, lỡ trang điểm xong hiệu quả không tốt cô có chịu trách nhiệm được không? Hôm qua chẳng phải cô vẫn ổn đấy còn gì?" Amy tỏ ra bức mình, bày ra dáng vẻ cô đừng có lảm chuyện.

Ninh Tịch lấy một phong bì trong túi ra nhẹ nhàng đặt vào tay Amy: "Chị Amy, xin chị châm trước cho, dù sao cái nghề ngày là dựa vào mặt để kiếm cơm, tôi cũng chỉ đề phòng thôi mà..."

Amy miết miết độ dày của phong bì, ho nhẹ một tiếng, vẫn vờ ra vẻ khó chịu, nói: "Được rồi! Tí nữa mà đạo diễn kêu có vấn đề thì cô đi mà chịu trách nhiệm đấy!"

"Chuyện đó thì tất nhiên rồi, tuyệt đối sẽ không để liên lụy tới chị Amy đâu!"

Trong giới này làm gì có ai mãi là kẻ thù, Amy nhận được phong bì lớn như vậy tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, lúc trang điểm cho Ninh Tịch cũng chuyên chú hơn, kết quả còn đẹp hơn cả lần trang điểm ngày hôm qua.

Sau khi chuyên viên trang điểm đi khỏi, Ninh Tịch đứng khoanh tay trước ngực đánh giá trang phục phải mặc ngày hôm nay, sau đó cô lấy một cục nam châm to trong túi ra, tỉ mỉ kiểm tra quần áo lại một lượt, đồng thời kiểm tra luôn cả giày.

Cũng may không có vấn đề gì.

Ninh Tịch cất nam châm đi, chắc lưỡi nghĩ thầm, thật chẳng chuyên nghiệp

gì cả! Trong bộ đồ này đáng ra phải được găm kim để cô bị đau khắp người nhưng lại không tìm ra rốt cuộc vấn đề ở đâu chứ; đế đôi giày này đáng ra cũng phải đóng thêm một cái đinh, đi bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần động mạnh một cái thì thốn chắc luôn.....

Người không bao giờ phải chịu cảnh dãi nắng dầm mưa như Ninh Tuyết Lạc sao có thể độ được với người đã từng lăn lộn nhiều năm ở tầng thấp thấp như cô, mấy mảnh khốe này sao có thể thoát khỏi mắt cô được.

Tuy vừa rồi cô không kiểm tra đồ trang điểm, nhưng Ninh Tuyết Lạc biết da cô bị dị ứng với kim loại, thế nên chắc chắn sẽ xuống tay điểm này.

Sau khi Ninh Tịch thay đồ xong, giáo viên dạy múa mà đạo diễn mời tới cho cô cũng đã đợi sẵn ở bên ngoài, lúc quay cảnh của những người khác, Ninh Tịch liền đi theo giáo viên dạy để học động tác.

Đợi tới khi bên đó quay xong, đạo diễn đi tới kiểm tra thành quả: "Ninh Tịch, học thế nào rồi? Tôi thấy trên hồ sơ có ghi cô từng học múa, nên nghĩ từ nãy tới giờ chắc cũng được kha khá rồi đấy nhỉ, nếu không được tôi có thể cho cô thêm mấy ngày để học."

"Chắc không có vấn đề gì đâu ạ..." Ninh Tịch cũng không dám nói chắc quá.

Quách Khải Thăng nhìn về phía giáo viên dạy múa: "Cô Trịnh, cô thấy thế nào?"

Giáo viên dạy múa cười ha hả nói: "Lát nữa anh tự mình xem là biết ngay thôi!"

"Được, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!"

Cảnh thứ 13: Đức Phi Túy Vũ.

Tham diễn: Hoàng đế, Đức phi, Hiền phi, các tú nữ, phi tử cùng các thái giám.

Gần đây vừa tuyển tú, có rất nhiều thiếu nữ trẻ đẹp tiến cung, hoàng đế triệu tập các tú nữ và sủng phi lại tâm cung để uống rượu mua vui.

Hoàng đế rất dễ tâm vào đám người mới, đến nỗi thậm chí ngay đến cả Đức phi được sủng ái nhất, hôm nay cũng bị lạnh nhạt.

Trước Đức phi, Hiền phi là người được sủng ái nhất, Hiền phi lúc này thấy Đức phi bị lạnh nhạt liền cảm thấy hả hê: "Từ trước đến giờ hậu cung này luôn là cảnh "người mới cười, kẻ cũ khóc", ả ta nghĩ mình có vài phần tư sắc thì hoàng thượng có thể ở bên ả cả đời sao? Bôn cung phải xem xem ả còn có thể đắc ý được bao lâu!"

Vì Đức phi là do Ninh Tịch đóng, nên cho dù Giả Thanh Thanh bình thường diễn xuất chẳng ra làm sao nhưng lần này lại đóng rất đạt, khiến đạo diễn cảm thấy rất hài lòng.

--- O ---

Chương 58: Thiết Mã Băng Nhập Mộng

Ninh Tịch nghiêng người uống rượu trên ghế quý phi, xung quanh tung bừng náo nhiệt nhưng nàng lại như đang ở thế giới khác.

Rượu mạnh chảy dọc từ cánh môi đỏ thắm của nàng xuống chiếc cổ thon dài, thấm vào vạt áo mê người....

Cảnh tượng đó đẹp đến nỗi cánh đàn ông trên phim trường đều say mê nhìn không chớp mắt.

Thợ quay còn cố ý zoom gần lại để lấy cảnh đặc tả.

"Phong quyền giang hồ vũ ám thôn, tứ sơn thanh tác hải đào phiên... "

Ninh Tịch đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng đọc một câu thơ, sau đó lao đảo đứng dậy.

Giây tiếp theo, nàng ném vỡ chén rượu trong tay, nâng chân theo nhịp thơ bắt đầu múa, "Khê sài hỏa nhuyễn man chiên noãn, ngã dữ li nô bất xuất môn....."

Chiếc eo thon mềm như cành liễu, uốn cong xuống rồi lại bật lên, lá lướt múa may trong gió, ánh mắt ngập tràn quyết rũ.

"Cương ngọa cô thôn bất tự ai, thượng tư vị quốc thú Luân Đài....." Nàng nhắc thẳng bầu rượu trên bàn lên, một hơi cạn sạch.

Tùng động tác múa và cước bộ đều khiến mọi người hoa hết cả mắt, trông giống như một màn chiến vũ trên chiến trường hơn là một điệu múa đơn giản, chỉ trong nháy mắt một yêu tinh mê hoặc chốn nhân gian trở thành một tướng quân anh dũng chinh chiến nơi sa trường, khiến người chứng kiến kinh diễm.

Thân phận thật sự của Đức phi là nữ tướng quân Mạnh Trường Ca, Mạnh gia đời đời chinh chiến vì nước, cuối cùng lại đổi lại cảnh nhà tan cửa nát, không một ai sống sót, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng lên vào thâm cung không chỉ để giết kẻ thù mà còn muốn lật đổ cả thiên hạ này.....

Cách đó không xa, hoàng đế lại không nhận được sự nguy hiểm rình rập, hẳn đang đắm chìm trong sắc đẹp, ngẩn người bung ly rượu ngắm nhìn mỹ nhân

trước mắt.

Thấy sự cuồng nhiệt, si mê lại được thiếu đốt trong ánh mắt hoàng đế, Hiền phi cùng các phi tần khác đều tràn ngập đổ kỵ.

"Dạ lan ngọa thính phong xuy vũ, thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai..... Thiết mã băng hà nhập mộng lai....."

*Câu thơ được trích trong bài Cảm Hoài Thi, được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Lục Du sống vào thời kỳ hai triều Tống Kim đánh nhau, ông trở thành một người rất trăn trở vì mất nước. Bài thơ này được viết khi ông nằm nơi thôn trang cô tịch nhưng không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trần thủ tại Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, chiến đấu với địch quốc phương Bắc.

Câu thơ cuối, Ninh Tịch nói ba lần, lần thứ nhất là hoảng hốt, sau đó là bi thương, lần cuối cùng lại kiên định vô cùng.

Vừa dứt lời, nàng thướt tha ngã vào lòng hoàng đế, tiếp tục con đường trả thù kiên định của mình....

Cảnh quay kết thúc, đạo diễn suýt chút nữa thì quên hô cắt.

"Cắt! Diễn tốt lắm!" Quách Khải Thăng vỗ tay đầu tiên: "Ninh Tịch múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, khó có được là mọi người đều diễn được cái thần thái mà tôi mong muốn, biểu hiện tốt lắm. Lão Phùng thì không cần nói, nhưng bất ngờ nhất là Thanh Thanh đấy, thần thái vừa rồi thể hiện rất tốt.!"

Mặt Giả Thanh Thanh đen như đít nồi, sao mà không tròn vai cho được, cô ta thật sự là ghen ghét đổ kỵ mà.

Người đóng vai hoàng đế là Phùng Diệc Bác, là một lão làng chuyên đóng vai hoàng đế, từng hợp tác với vô số mỹ nữ, lúc này cũng không nhịn được cười nói: "Đạo diễn Quách, vừa xong tôi đúng là sững sờ thật luôn đấy, không phải là diễn đâu!"

"Tôi đã bảo Tiểu sư muội rất có thực lực mà!" Ninh Tuyết Lạc đứng ngoài quan sát cũng hát đế theo, nhưng thực chất rằng cô ta sắp nát vì dùng sức ngiên rồi.

Hết cảnh, Ninh Tuyết Lạc liền gọi tiểu trợ lý tới chất vấn.

"Chuyện này là sao? Cả một buổi sáng rồi sao vẫn không thấy phản ứng gì!"

Tiểu trợ lý tỏ ra kinh hãi: "Chính tay em bỏ vào đấy rồi mà, hơn nữa trong cả phần mắt lẫn phần má đều có! Liệu có phải vẫn chưa đến lúc phát tác không?"

Ninh Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô ta: "Không thể nào, nếu nó chạm phải mấy thứ đó, trong vòng nửa tiếng sẽ bắt đầu nổi mẩn đỏ!" Trước đây cô ta đã từng dùng cách này để làm Ninh Tịch xấu mặt trong tiệc sinh nhật.

"Vậy chỉ có thể là cô ta không hề dùng tới những đồ trang điểm đó thôi..."
Tiểu trợ lý yếu ớt nói.

"Đồ vô dụng! Chẳng lẽ cô không có phương án dự phòng à, không động tay động chân trên quần áo của nó à?"

"Khi ấy em cũng không nghĩ đến, chị Tuyết Lạc, chị đừng giận, lần sau em nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nữa đâu!"

Ninh Tuyết Lạc cố áp chế cơn tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hoặc chẳng cần cô phải ra tay, bằng ánh mắt ban nãy Giả Thanh Thanh thôi cũng đủ biết cô ta muốn làm thọt Ninh Tịch như thế nào rồi.

Hừ, Ninh Tịch, mày nghĩ vai diễn này dễ lấy như vậy sao?

Tao sẽ để mày leo càng cao, đợi đến lúc ngã xuống thì biết mùi thôi!

--- O ---

Chương 59: Nam Thứ Đẹp Trai Nổi Tiếng

Lần này, tuy Ninh Tịch đã chứng minh được khả năng diễn xuất của mình, nhưng cô vẫn chưa thể lấy lại được danh tiếng, vì cô biểu hiện quá tốt, càng khiến người ta cảm thấy cô lẳng lơ, thậm chí họ sẽ còn cho rằng đây không phải là diễn xuất mà chính là bản chất thật của cô.

Đạo diễn lo cô sẽ nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng tới phong độ, trước khi đi còn chạy tới an ủi cô, "Ninh Tịch, đừng lo, tháng sau, nam thứ của cô sẽ tới thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!"

Ninh Tịch cười khỏ, "Đạo diễn, rốt cuộc người diễn nam thứ của em là ai thế? Ngài giấu từ lúc bấm máy tới giờ, chẳng chịu phong phanh gì cả, nếu chỉ để giấu giới báo chí thì thôi không nói, chẳng lẽ tới bọn em mà ngài cũng không nói được sao?"

"Không thể nói được, lỡ mấy cô lỡ lời để lộ ra thì làm thế nào? Dù sao tôi cũng chỉ có thể nói với cô, nam thứ là một nhân vật nổi tiếng thôi!" Quách Khải Thăng tỏ ra thần bí.

Giả Thanh Thanh đi ngang qua nghe thấy vậy, khinh bỉ lắm lắm: "Là nam thứ thì nổi tiếng quái gì? Mà kể cả có nổi đi nữa thì cũng có thể nổi hơn được ảnh đế Triệu Tư Châu không? Chị Tuyết Lạc nói xem có đúng không?"

Ninh Tuyết Lạc cười cười, không nói gì, hiển nhiên cũng nghĩ đạo diễn đang thổi phồng mọi chuyện.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến lời châm biếm của Giả Thanh Thanh, cô bám dính lấy Quách Khải Thăng truy hỏi: "Thế có đẹp trai không? Cái này chắc ngài nói được chứ? Trong kịch bản, nam thứ là một thần y đẹp đến nỗi khiến tất cả thiên kim tiểu thư ở kinh đô đều phải vờ bị bệnh để được gặp!"

Trong phim, cô có không ít cảnh thân mật với nam thứ, không chỉ có những cảnh đối thoại, mà còn có vài cảnh giường chiếu, ôm ấp hôn hít thì như com bữa, thế nên cô không thể không quan tâm.

"Tất nhiên là đẹp trai rồi, đảm bảo cô sẽ hài lòng! Đến lúc đó đừng kích động quá mà ngất đi là được!"

"Thật hay giả vậy, đạo diễn Quách, ngài đừng lừa em! Em sẽ coi là thật đấy!"

.....

Ngày cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến tháng tám, cô cũng đã ở Lục gia được hai tuần, mối quan hệ giữa cô với Tiểu Bảo cũng ngày càng tốt, tiến trình trên phim trường trước mắt cũng xem là thuận lợi.

Ninh Tuyết Lạc và Giả Thanh Thanh đã kết thành đồng minh, luôn tìm cách chơi trò mèo với cô, tuy lần nào cô cũng tránh được, có điều ngày nào cũng phải luôn đề phòng như vậy cũng rất mệt mỏi, cô đang tìm thời cơ thích hợp để xử một lần luôn cho khỏe.

Nói cũng thấy kỳ, cô luôn cảm thấy hình như có ai đó trong đoàn làm phim đang âm thầm giúp đỡ cô, mấy lần cô không để ý đều nhận được ám hiệu ám chỉ. Chắc có người ngửa mặt vì Giả Thanh Thanh cứ tác oai tác quái cũng nên, Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại chuyện khiến cô đau đầu nhất chính là tối này cô phải tới sân bay để đón tên của nợ nào đó.

Cả ngày hôm nay cô đã bị tên này khủng bố gần chục cuộc điện thoại nhắc nhở.

Sau khi kết thúc công việc, Ninh Tịch về Lục gia trước một chuyến.

"Về rồi à, gần đây có một quán lẩu mới mở, ăn cũng được lắm, tối nay cùng đưa Tiểu Bảo đi ăn nhé?" Lục Đình Kiêu ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô về, anh liền hỏi rất tự nhiên, cứ như đang hỏi vợ mình vậy.

Ninh Tịch bị suy nghĩ này dọa cho hết hồn, rõ ràng cô mới ở đây hơn nửa tháng thôi ấy thế mà cô đã quen với phương thức chung sống của Lục Đình Kiêu.

Hai người dẫn theo Tiểu Bảo đi ăn, thật giống một nhà ba người.

Ninh Tịch lắc đầu, xua tan suy nghĩ kỳ quái của mình, cô khó xử nói: "Tối nay sợ là không được rồi, tôi phải tới sân bay đón một người, chắc muộn mới về được, Tiểu Bảo muốn ăn lẩu à? Hay là anh đưa Tiểu Bảo đi ăn đi?"

"Nếu cô không ở đây, nó sẽ không ra ngoài với tôi đâu."

"Khụ... được rồi, vậy lần sau chúng ta cùng đi vậy nhé!"

Lục Đình Kiêu buông tờ báo xuống, ánh mắt kín đáo nhìn cô: "Đón bạn à?"

"Ừm, cứ coi là vậy đi..." Ninh Tịch khó khăn gật đầu.

"Nam hay nữ?"

"Ồ..." Câu hỏi này hình như hơi vượt ranh giới rồi thì phải?

--- O ---

Chương 60: Yêu Con Một Vạn Năm

Ninh Tịch không phải không nhận thấy Lục Đình Kiêu có thái độ khác thường với mình, nhưng lần nào Lục Đình Kiêu cũng dừng ở điểm mấu chốt, nếu cô tỏ ra quá kích động, trông sẽ chẳng khác gì tự mình đa tình.

Vậy nên Ninh Tịch cũng trả lời lại bình thường như nghe thấy một câu hỏi rất đỗi bình thường: "Nam!"

Con người sâu thẳm của Lục Đình Kiêu hơi nheo lại: "Tối nay có về không?"

Câu này... sao càng nghe càng....

Ninh Tịch phát huy khả năng diễn xuất của mình, vờ như không nghe ra ý mờ ám trong đó, coi như không có việc gì, nói: "Chuyện này, tôi còn chưa biết được, khi nào quyết định xong tôi sẽ gọi báo anh! Sắp muộn mất rồi, tôi lên lầu trước đã!"

Chuyện tối nay không nói chắc được, lỡ cô không nhìn được mà đập tên Giang Mục Dã kia cả đêm thì sao!

Ninh Tịch vội vàng lên tầng lấy một cái túi màu đen to bự chẳng, sau đó chạy ù xuống ôm hôn tạm biệt bánh bao nhỏ.

Thấy bóng dáng chạy như bay của cô, sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng chốc cũng lạnh xuống.

Ngoài Ninh Tịch ra, bánh bao nhỏ không để tâm tới bất cứ chuyện gì khác, bao gồm cả ba ruột của nhóc. Lúc này, thấy vẻ mặt thâm trầm của ba, khó có được lại vui đầu xuống viết xoẹt xoẹt gì đó lên tập vở, sau đó chọc chọc tay vào người ba mình.

Lục Đình Kiêu cúi mắt nhìn, sau đó thấy con trai anh viết một "dấu hỏi" trên tập vở.

"Hỏi ba sao lại không vui à?" Lục Đình Kiêu cau mày, suy tư một hồi, sau đó khẽ đáp: "Nếu có một ngày, cô Tiểu Tịch của con không còn là của con nữa, cô ấy gọi người khác là bảo bối, sẽ hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, cùng đi ăn lẩu với người khác... mà con lại chẳng là gì của cô ấy, ngay đến tư cách hỏi hay tức giận cũng không có, vậy con có vui

được không?"

Tiểu Bảo ngẩn ra, ngay sau đó liền bày ra vẻ mặt long trời lở đất.

Thế là ông bố nào đó rớt cuộc cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Tiểu Bảo khóc lã chã giật lấy điện thoại của ông bố bắt lương, sau đó nhắn tin mách tội với cô Tiểu Tịch.

Cậu nhóc gửi cho Ninh Tịch một hàng emo khóc lóc: (>_<)~

Ninh Tịch đang trên đường tới sân bay thì nhìn tin nhắn, còn tưởng bánh bao nhỏ buồn vì không được ăn lâu, cô vội tìm lời ngon tiếng ngọt để dỗ cậu nhóc: Ôi, bảo bối của cô con sao thế, không vui à? Đừng buồn mà, con mà buồn thì cô cũng sẽ buồn lắm! Hôm nay cô có việc bận thật, tối mai nhất định sẽ đi ăn lẩu với con được không! Moaz! Yêu con vạn năm! Cô thích nụ cười của bảo bối nhất đây!

Tiểu Bảo thấy Ninh Tịch trả lời liền nín khóc mỉm cười, còn đưa cả điện thoại cho ba xem.

Lục Đình Kiêu liếc đồng ngôn từ ngọt ngào mà Ninh Tịch gửi tới, đưa tay che mắt: "....."

Đã kích đã man ~~~

Hai tiếng sau, ở sân bay B.

Dù trước khi tới Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn bị cảnh tượng lúc làm cho phát sợ.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Giang Mực Dã! Giang Mực Dã! Giang Mực Dã!"

"Ông xã, nhìn đây đi! Ông xã, em yêu anh! Ông xã, em muốn sinh con cho anh!"

"Mực Dã, Mực Dã, Mực Dã đẹp trai nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi ủng hộ anh!"

"Mực Dã, Mực Dã, anh là tuyệt vời nhất! Gia Tử sẽ mãi mãi bảo vệ anh!"

.....

Đội quân đánh chiếm sân bay, fan nữ chiến nhiều nhất nhưng vẫn có vài thím fan và không ít fan nam nữa, ai nấy cũng la hét kịch liệt, tất cả cảnh vệ ở sân bay đều phải chạy tới mà vẫn không khống chế được cục diện.

"Các bà xã, yên tĩnh một chút được không? Đừng làm ảnh hưởng đến người khác nhé! Suyt!"

Một giọng nói quyên rũ vang lên, đám fan lập tức im bật, sau đó lại điên cuồng gào thét âm trời, sân bay không những không yên tĩnh lại mà còn bùng nổ hơn nữa.

Ninh Tịch nấp ở một cái cột phía xa nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến.

Cái tên trời đánh này, quả nhiên là muốn hại chết cô mà!

Lúc này mà cô chạy ra đón hắn, liệu còn sống sót tới ngày hay không?

May mà cô đã có chuẩn bị từ sớm.....

--- O ---

Chương 61: Cháu Ngoan Của Bà!

Ninh Tịch chạy vụt một cái vào phòng vệ sinh phía sau lưng, đẩy cửa chui vào trong một buồng vệ sinh, mở cái túi đen ra lấy đồ nghề bắt đầu hoá trang.

Chờ đến khi bước ra, Ninh Tịch đã biến thành một bà lão tóc bạc da mồi.

Chuông điện thoại reo lên, có tin nhắn đến.

Ninh Tịch lôi điện thoại ra xem, quả nhiên là tin nhắn của Giang Mục Dĩ.

Ô Yêu Vương: Ninh Tiểu Tịch! Hạn cho bà trong vòng năm phút nữa phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ lập tức công bố quan hệ của chúng ta!

Ờ ờ ờ!

Ninh Tịch kiểm tra lại lớp hoá trang lần cuối cùng, sau đó vội vã chạy về phía đám đông đang chen chúc nhau.

Thần sắc của Ninh Tịch vừa lo lắng lại sốt ruột: “ Khụ khụ, nhường một chút, nhường một chút.... Khụ khụ, các cô gái tốt bụng ơi, có thể cho bà già này nhìn A Dĩ một cái được không?”

“Ah, mọi người đừng đẩy nữa! Ở đây có một cụ già tuổi cao lắm nè!”

“Ôi, bà ơi, tại sao bà lại muốn nhìn thấy Mục Dĩ của chúng cháu? Lẽ nào bà cũng là fan của Mục Dĩ nhà cháu?”

“Ôi trời đất ơi! Mục Dĩ nhà chúng ta đúng là già trẻ đều không tha! Có cả fan lớn tuổi nữa này! Mọi người mau mau nhường đường cho bà qua nào!”

“Bà ơi bà bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

.....

Ninh Tịch khom người, dùng tay dầm dầm vào sau lưng: “Cám ơn mấy cháu nhiều lắm, bà tám mươi tuổi rồi, bà ấy à, rất rất thích cậu bé này đây, bởi vì cậu ấy rất giống với cháu nội bà! Cháu bà đi làm ăn xa, một năm bà chẳng gặp được nó mấy lần....” vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã.

“Mục Dã! Mục Dã! Ở đây có một bà cụ là fan của anh nè! Anh lại nhìn bà ấy một cái đi!”

“Đúng thế! Anh nhìn bà ấy một cái đi! Bà ấy rất đáng thương

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của các fan, Ninh Tịch nhanh chóng chen vào trong một cách thuận lợi.

Trung tâm của đám đông, Giang Mục Dã lấy tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn vàng hoe của mình, tháo kính râm xuống, trên gương mặt điển trai hiện lên vẻ hoài nghi: “Có một bà cụ là fan của tôi á?”

“Đúng thế, đúng thế! Bà ấy đã hơn tám mươi tuổi rồi! Trời nóng thế này mà còn đặc biệt đến sân bay để đón anh đó! Bà ấy nói là rất thích anh, bởi vì anh giống với cháu trai bà ấy!”

Fan vừa mới nói xong, Giang Mục Dã đã đi theo con đường mà mọi người nhường ra, thấy một bà lão mặc áo vải sòn vá, khom lưng chống gậy, trên mặt toàn những vết nhăn....

Về mặt anh ta lập tức méo xệch: “Ờ....”

Anh ta cố gắng dùng chút lý trí còn lại để nuốt câu chửi sắp bật ra khỏi miệng vào bụng, nhìn ‘bà cụ’ kia như thể muốn bóp chết tươi người ta đến nơi.

Đương nhiên, tất cả những điều này chỉ diễn ra trong vòng có một giây ngắn ngủi, fan của anh ta không hề phát hiện ra điều gì khác thường.

"Ài Cháu của bà.... Cháu ngoan của bà..... bà nhớ con lắm...." Ninh Tịch bò nhào lên người Giang Mục Dã, tay không ngừng giày vò cái mái tóc vàng khè của anh ta, khóc đến đứt ruột đứt gan.

Những cô gái có mặt ở đó nhìn thấy khung cảnh ấm áp này, liền bật khóc lên hu hu, tiếng chóp đèn flash của đám phóng viên vang lên không ngừng.

“Ninh Tiểu Tịch! Bà chờ đây cho tôi!” Giang Mục Dã nghiến răng rít nhỏ bên tai cô.

“Ôi, cháu của bà, cháu của bà! Sao mà con gậy thế này? Bà đau lòng quá đi thôi!” Ninh Tịch càng diễn càng nhập vai, kiểu tóc Giang Mục Dã để ý nhất giờ đã bị xoa thành cái tổ quạ.

Thấy Giang Mục Dã sắp không chịu nổi nữa, chuẩn bị bùng nổ đến nơi, quản lý của anh ta - Lôi Minh vội đi ra giải vây: “Khụ, mọi người nhường đường một chút nào, bà cụ đau lòng quá mức, sức khoẻ hơi yếu, chúng tôi sẽ phụ trách đưa bà ấy về nhà!”

Giang Mục Dã vẫn giữ vẻ mặt dịu dàng quan tâm, nhưng lại đang âm thầm véo tay ai đó, nhanh chóng rời khỏi sân bay.

--- O ---

Chương 62: Đây Này! Hôn Vào Đây Này!

Trong xe.

"Cháu trai ngoan, biết nhà bà ở đâu không?"

"Ninh Tịch, bà mở mồm gọi một câu "cháu trai" nữa thử xem?"

"CHÁU TRAI NGOAN~ Tôi cứ gọi đó thì làm sao nào!"

"Tôi..... tôi liều mạng với bà!"

"Đến nha! Tôi còn sợ ông không dám ấy chứ!"

"Á! Cái con nhỏ chết tiệt này, bà đánh thật đấy hả?"

.....

Cả thùng xe lắc lư loảng xoảng, quản lý Lôi Minh ngồi ở đằng trước cạn lời nhìn hai đứa đằng sau: "Mục Dĩ, anh đã nói trước với em rồi, em không chơi được với cô ấy đâu mà, em cứ không tin, giờ thì thấy chưa? Máy cái tí tít báo ngày mai thể nào cũng xâm tụt lăm cho xem...."

Giang Mục Dĩ đang bị Ninh Tịch vịn tay thở hên hển gào lên: "Anh im đi!"

Lôi Minh khoé miệng cứng đờ quan sát tình hình trận chiến qua gương chiếu hậu, trên trán có thêm mấy cái vạch đen sì: "Ninh Tịch, em nhẹ nhẹ chút được không? Coi như là anh xin em đấy! Tháng này cậu ấy còn một bộ phim đang chờ, một cái quảng cáo sắp quay, một cái hẹn chụp ảnh bìa tạp chí...."

"Em biết rồi anh Minh, em không đánh vào mặt đâu..... Ngoan ngoãn ở im đó cho tôi!"

Giang Mục Dĩ giờ đâu còn cái vẻ đẹp trai bức người như lúc ở sân bay nữa, hai tay thì bị còng, cả người thì bị ép xuống ghế như thể vừa mới bị người ta 'chà đập' xong.

"Ninh Tịch.... Đây là do bà ép tôi đấy nhé..."

Ninh Tịch đang đánh hăng say thì Giang Mục Dĩ đột nhiên nhào đến dùng hai tay bị còng choàng lên cổ cô, sau đó dùng sức đè xuống.....

Nhìn gương mặt tuần tú đột nhiên phóng to trước mắt, Ninh Tịch ngửa người ra sau theo bản năng, trên mặt vẫn là nụ cười không thềm để ý: “Tính làm giề? Đánh không được định dùng mỹ nhân kế à?”

Lúc môi mình sắp đặt lên đôi môi của đối phương, Giang Mục Dĩ đột nhiên ngẩng phắt lên, vội vàng quay đi: “Ừa....”

"Ha ha ha ha...." Ninh Tịch ôm bụng cười ngặt nghẽo: “ Nào! Lại đây nào! Hôn ở đây này! Hôm nay bà trang điểm có xinh không con?”

Nhìn gương mặt đầy vết rỗ cùng nếp nhăn của Ninh Tịch, Giang Mục Dĩ ỉu xìu như con cá chết, không muốn sống nữa luôn.

Cuối cùng thì Ninh Tịch cũng cười đủ, phì phò đứng dậy: “Làm sao thế? Tức thật đấy à? Ai bảo ông hãm hại tôi trước cơ! Còn không cho tôi trả thù lại à?”

“Khôn kiếp, bao lâu rồi không gặp, bà không nhớ tôi tí nào à? Vừa mới gặp đã đánh tôi rồi!” Giang Mục Dĩ bực bội lườm cô một cái, trong mắt còn có chút tủi thân.

Ninh Tịch cười: “Nhớ chứ, lúc nãy ở sân bay tôi chẳng bảo rồi còn gì, bà nhớ cháu lắm đấy!”

“....”

Để khỏi bị tức chết, Giang Mục Dĩ cuối cùng cũng đành từ bỏ việc trò chuyện với cô, giờ hai tay đang bị còng lên, tức tối nói: “Còn không cởi cái của nợ này ra cho tôi à? Bà kiếm đâu ra được cái thứ này thế? Cái này ở trong nước là hàng cấm đấy!”

Ninh Tịch xoa xoa cằm: “Cái này ấy à? Hình như tôi mua ở một tiệm đồ dùng tình thú trên taobao! Đang khuyến mại, chỉ có 9.9 tệ thôi!”

Giang Mục Dĩ: “.....”

Lôi Minh: “....”

Sợ hai người lại đánh nhau nữa, Lôi Minh vội vàng đánh trống lảng: “Cắt đuôi hết đám phóng viên và fan rồi, bây giờ đi đâu?”

Giang Mục Dĩ lôi cái gương nhỏ ra để cứu lại kiêu đầu của mình, không

thèm ngẩng đầu lên trả lời: “Về biệt thự ở ngoại ô của em.”

Ninh Tịch lập tức ngồi thẳng dậy: “Vậy hai người cứ thả tôi ở bên đường là được, tôi tự bắt taxi về!”

“Á à, tôi nay bà còn muốn chạy à? Để tôi xem bà còn chạy được đi đâu!”
Giang Mục Dĩ nghiêng răng kèn kẹt, ấn khoá điều khiển trung tâm, khoá trái cửa xe lại.

“....” Trên trán Ninh Tịch xuất hiện mấy cái vạch đen sì, chả biết nói gì nữa.

Xe càng chạy Ninh Tịch càng cảm thấy là lạ, sao cái đường này quen thế nhỉ?

“Giang đại gia, ông có bất động sản ở cả thành phố B nữa cơ à? Cái biệt thự đó của ông không phải ở Bạch Kim Đế Cung đấy chứ?” Ninh Tịch hỏi thử.

Giang Mục Dĩ "hừ" một tiếng: “Đúng thế đấy, làm sao nào? Bây giờ mới nghĩ đến việc ôm đùi tôi thì đã quá muộn rồi, tôi nói cho bà biết, trừ phi bà gọi tôi là ông nội!”

Ninh Tịch ngây ra một lát.

Sao lại trùng hợp thế? Cái tên Giang Mục Dĩ này cũng ở Bạch Kim Đế Cung?

Không biết làm thế nào, trong đầu cô đột nhiên bắt đầu vang lên tiếng cảnh báo "tít tít", khiến cô có dự cảm không hay ho gì cho lắm.....

--- O ---

Chương 63: Đại Chiến Ba Trăm Hiệp

Xe đến trước cổng lớn của khu biệt thự, Ninh Tịch mới tùy tiện hỏi một câu: “Giang Mục Dã, ông ở số bao nhiêu?”

“Số 6”

“....” Ninh Tịch nghe thế liền có chút kinh ngạc, thế mà là căn số 6 cơ đấy.

Biệt thự trong khu Bạch Kim Đế Cung cũng phân làm ba bảy loại, căn tốt nhất chính là ngôi biệt thự số tám của Đại ma vương, đằng sau có cả một vườn hoa và hồ nước rất lớn, còn có cả sân golf tư nhân nữa, diện tích vô cùng lớn. Đứng thứ hai là căn số 7 của Lục Cảnh Lễ nằm ngay bên cạnh, ngôi biệt thự có quy cách thiết kết giống căn số 7 chính là căn số 6.

Chủ nhân của căn số 6 từ trước đến nay vẫn không có ai biết, không ngờ lại là của cái tên của nợ này.

Thấy Lô Minh định rẽ phải, Ninh Tịch theo bản năng nhắc nhở: “Ây, anh Minh, đừng đi đường đó, đường bên đó bị chặn rồi....”

“Sao bà biết đường đó bị chặn?” Giang Mục Dã hỏi ngay lập tức.

Ninh Tịch thầm giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định liếc xéo Giang Mục Dã một cái: “Không nhìn thấy cái biển cảnh báo đằng kia à!”

Thực ra, đoạn đường đó ngày hôm qua bị một gã phú nhị đại uống rượu say rồi lái xe tông hỏng, chính mắt cô chứng kiến mà.

Giang Mục Dã nhìn thấy cái biển cảnh báo "công trường đang thi công" mới "à" lên một tiếng.

Ninh Tịch âm thầm thở phào một hơi.

Tuy rằng cô ở cùng với Lục Đình Kiều là có lý do chính đáng, nhưng chuyện này kể ra thì cũng phức tạp, thôi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện!

Sau khi đến nơi, vẻ mặt Ninh Tịch đầy u oán, thật muốn chuồn luôn về nhà ôm bánh bao nhỏ quá đi!

Lô Minh xuống xe hỏi Giang Mục Dã: “Bên này vẫn luôn có người quét

dọn thường xuyên, thế nên có thể dọn luôn vào ở được, em xem xem, về nước rồi thì ở đây hay ở chung cư do công ty sắp xếp? Nếu ở đây thì giao thông có vẻ hơi bất tiện.”

Ninh Tịch đứng bên nghĩ thầm, đừng có ở bên này! Nếu lỡ đụng mặt nhau thì làm thế nào?

“Đề xem đã!” Giang Mục Dĩ không kiên nhẫn xua tay, ánh mắt nhìn Lôi Minh với vẻ thúc giục.

Minh Lôi nhìn hai người, thở dài một tiếng, không yên tâm dặn dò: “Hai đứa đừng có quậy khuya quá, Mục Dĩ, đừng có quên ngày mai em phải.....”

”Biết rồi, biết rồi!” Giang Mục Dĩ coi như gió thoảng bên tai, kéo Ninh Tịch chạy cái vèo vào trong nhà như thỏ phi.

Minh Lôi: “.....” Anh đã chẳng còn trông mong gì vào chuyện sáng sớm ngày mai hai người này có thể dậy được

Vào trong nhà rồi, Giang Mục Dĩ chỉ vào cô bằng cái vẻ mặt mài dao xoèn xoẹt: “Đừng nghe anh Minh, Ninh Tiểu Tịch, tối nay tôi nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp với bà! Đề xem xem tôi có hành chết bà không?”

Ninh Tịch khinh bỉ liếc xéo một cái: “Ha ha, thích thì chiêu, thủ hạ bại tướng thế mà còn dám xuất khẩu cuồng ngôn! Tôi sẽ khiến ông tâm phục khẩu phục gọi tôi một tiếng bà nội! ”

“Đừng có mơ! Bà phải gọi tôi là ông nội thì có!” Giang Mục Dĩ bắt đầu đào bới trong cái va li du lịch to đùng của mình: “Hứ! Tôi mang trang bị mới nhất từ nước ngoài về đó, bà đúng là vớ bở!”

Nói rồi, anh ta quay ra nhìn cô với cái vẻ mặt thâm trầm không nở nụ cười: “Bà rửa sạch lớp hoá trang đó đi hộ tôi cái, đúng là chọc mù mắt con nhà người ta! Bà muốn dùng chiêu này để làm giảm năng lực chiến đấu của tôi sao? Đồ vô sỉ, Tôi nói cho bà biết, tôi mà thua tôi không nhận đâu!”

“Giảm cái khí ấy mà giảm, ông cho rằng tôi biến thành như thế này dễ chịu lắm à?”

Ninh Tịch giật bộ tóc giả nặng nề trên đầu xuống, cởi cúc cổ ra. Chiêu này của cô đúng là hại được người thì cũng tự hại mình mà.

Giang Mục Dĩ bật màn hình ti vi to đùng trong phòng khách lên, bắt đầu kết nối với trò chơi: “Trong phòng tôi có quần áo đó, bà tìm xem cái nào mặc được thì mặc! Mau lên, mau lên! Tâm hồn chiến đấu của tôi đang bốc cháy rùng rục đây này!

“.....” Nhìn dáng vẻ kích động của cậu ta, Ninh Tịch cạn cmn lời.

Người khác vừa về nước đều đi tìm tình nhân XXX, cái gã này thì ngược lại, sống chết bắt cô đến chơi game với gã, hơn nữa còn là chơi thâu đêm! Đúng thật là đồ thần kinh!

--- O ---

Chương 64: Vị Khách Lúc Nửa Đêm

Giang Mục Dã thuận thục lắp đặt trò chơi, không biết lời từ xó xỉnh nào ra mấy túi hoa quả khô, khoai tây chiên, cá khô, lại lời mấy bình rượu ngon trong tủ rượu của mình ra.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi hết rồi, anh ta khoanh chân ngồi xuống đất, xoa tay chuẩn bị thử trước xem độ mượt thế nào thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Giang Mục Dã mặt mũi lập tức trở nên đen sì, không ra mở cửa mà phát rồ lên gọi điện lại cho Lôi Minh: “Đừng có ần nữa! Em đảm bảo ngày mai sẽ dậy đúng giờ được chưa? Ngày nào cũng coi ông như súc vật mà bóc lột ấy! Ngay đến cả chơi game cũng không cho chơi, có tin là ông đây quẳng gánh không làm nữa hay không....”

“Hả? ần cái gì cơ?” Lôi Minh ở đầu dây bên kia bị mắng cho mù đầu mà chẳng hiểu gì cả.

Giang Mục Dã lập tức nghẹn họng: “Không phải là anh đang ở ngoài cửa nhấn chuông à?”

“Anh đi xa lắm rồi, đang lái xe đây này!” Lôi Minh vô tội nói.

“Thế thì là ai nhỉ.... có mấy người biết mình ở đây đâu....” Giang Mục Dã hoài nghi lắm bằm.

“Không phải là địa chỉ bị lộ ra ngoài đấy chứ? Em cẩn thận một chút, đừng mở cửa cho ai vào lung tung, nhỡ đâu là đám paparazzi thì sao? Ninh Tịch vẫn còn ở trong nhà đấy!”

Giang Mục Dã "xì" một cái, không thèm để ý nói: “Thì sao! Nhìn thấy cô ấy ở đây thì có làm sao?”

Lôi Minh bất đắc dĩ nói: “Mục Dã, kể cả em có lòng muốn giúp cô ấy, cũng phải để người ta đồng ý mới được! Ninh Tịch, cô ấy rõ ràng là không muốn lên cái thuyền giặc của em rồi....”

Giang Mục Dã lập tức xù lông: “Thuyền giặc cái gì mà thuyền giặc! Anh bảo ai là thuyền giặc cơ!”

Tiếng chuông cửa vẫn không dứt, cách năm phút lại lặp lại một lần, cực kỳ có quy luật.

“Thôi, không nói chuyện với anh nữa, em đi mở cửa đây! Nửa đêm nửa hôm rồi, rốt cuộc là ma nào vậy....” Giang Mục Dã cúp điện thoại, không kiên nhẫn đi ra mở cửa.

Giang Mục Dã cố ý bật màn ảnh giám sát lên xem là ai đang ở ngoài, kết quả, vừa nhìn thấy đối phương mặt đã dần ra, như thể gặp được ma ấy.

“Oh Shit! Lục Đình Kiêu!!! Tại sao cậu lại đến đây.....”

Đứng bên ngoài là một người đàn ông mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám, chân đi đôi dép lê, trong tay không biết cầm cái gì. Tuy quần áo cực kỳ đơn giản tùy ý, nhưng Giang Mục Dã vẫn cảm thấy được cơn gió lạnh lẽo thổi vào sau gáy mình, lạnh đến mức khiến anh ta run rẩy.

Giang Mục Dã hoảng loạn đi vòng vòng như thỏ gặp phải sói, đợi đến lúc chuông cửa lại vang lên thêm hai lần nữa, mới hít một hơi thật sâu, mở cửa ra.

Khoảng khắc cánh cửa mở ra, cái thái độ cà lơ phất phơ của anh ta nhanh chóng biến thành kính cẩn: “Ôi, cậu, sao cậu lại đây đến thế ạ....”

“Thăm.” Người đàn ông không biểu cảm trả lời.

“Ồ.... cậu mau vào đi ạ! Mời cậu vào ạ....” Giang Mục Dã vội vàng mời anh vào.

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu đảo qua tay cầm trò chơi dưới đất, còn có cả đồng thức ăn vặt và rượu nữa rồi mới ngồi xuống sofa.

Chú ý đến ánh mắt của Lục Đình Kiêu, Giang Mục Dã khẽ ho một cái giải thích: “Khụ, công việc vất vả quá, hiếm có lắm mới có cơ hội được thả lỏng.”

Lục Đình Kiêu lại không để ý tới vấn đề này, thuận miệng hỏi: “Về lúc nào?”

“Cháu mới về chưa được bao lâu.” Giang Mục Dã tìm nửa ngày mới thấy túi trà, nhưng trong nhà không có nước nóng, cho nên chỉ đành cầm chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra: “Nhà cháy vẫn chưa đun nước, cậu uống tạm cái

này được không ạ?”

“Không cần đâu, cậu ngồi đây một lát rồi đi.” Lục Đình Kiêu chỉ vào cái hộp mà mình mang đến: “Đồ của mẹ cháu đấy.”

"Cái này sai ai mang đến cho cháu chẳng được, sao còn phải làm phiền cậu đích thân mang đến giữa đêm giữa hôm thế này!" Giang Mục Dĩ trong lòng oán hận mẹ mình trăm ngàn lần, đang yên đang lành bảo cậu mang đến làm gì! Không biết anh ta sợ nhất là người này à? Được rồi, không nói cũng biết, mẹ anh ta chắc chắn nghe ngóng được gì nên mới để cậu đến kiểm tra chứ gì...."

--- O ---

Chương 65: Cuộc Gặp Mặt Không Thể Tưởng Tượng Nổi

“Định ở lại bao lâu?” Lục Đình Kiêu hỏi với giọng trưởng bối kiêm ông chủ.

Giang Mục Dĩ đứng thẳng lưng, trả lời rõ ràng đâu vào đấy: “Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, lần này trở về cháu định sẽ ở lại đây luôn. Tuy rằng mấy năm nay người trong ngành điện ảnh, giải trí đều hướng ra nước ngoài, nhưng thực ra điện ảnh trong nước dạo này cũng đang phát triển rất nhanh, hơn nữa thị trường còn rất lớn. Ra nước ngoài học tập là chuyện đương nhiên, nhưng cháu thấy vẫn nên chú trọng tới sự nghiệp, căn cơ trong nước.”

“Ừm.” Lục Đình Kiêu hiếm có dịp gật đầu tán đồng lời anh ta nói.

Giang Mục Dĩ thở phào một hơi, sau đó quan tâm hỏi: “Dạo này Tiểu Bảo thế nào rồi ạ?”

Lục Đình Kiêu: “Khá tốt.”

“Đúng rồi, cháu có mang đồ chơi về cho em ấy, cũng mang chút quà về cho cậu. Vốn dĩ sáng mai cháu định sang nhà thăm, nhưng không ngờ cậu lại sang đây trước rồi...” Giang Mục Dĩ mở vali lấy quà đã được chuẩn bị trước ra.

Lục Đình Kiêu: “Cám ơn.”

Sau đó... sau đó, bầu không khí liền trở nên tẻ ngắt.

Thế nên, tiếng nước chảy từ trong phòng tắm lúc này vang lên cực kỳ rõ ràng....

Giang Mục Dĩ có chút ngại ngùng gãi đầu.

Lục Đình Kiêu đương nhiên là cũng hiểu ra cái gì đó, thế là dặn dò thêm mấy câu rồi đứng dậy: “Cậu đi đây, có rảnh nhớ về thăm mẹ cháu.”

“Vâng ạ, vâng ạ, để cháu tiễn cậu!”

Giang Mục Dĩ như thể được đại xá, tiễn người ra tới tận cửa, nhưng đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng gào như sấm dậy ----- “Giang Mục Dĩ ----- Quần áo của cậu kiểu quần què gì thế này! Đằng sau rách một lỗ to đùng thế

này thì sao tôi mặc được!”

Lục Đình Kiêu đã xoay người chuẩn bị đi rồi nhưng nghe thấy tiếng gào này cả người lại như thể bị điêm huyết, cứng ngắt, từ từ quay lại, ánh mắt lạnh như đao nhìn về phía vừa nãy mới vang lên tiếng hét.....

Một cô gái đầu tóc vẫn còn ướt nhep đi chân trần tiến ra, vì mới tắm xong mà hai má đỏ ửng một cách tự nhiên, trên người cô mặc một cái áo phong của nam, phía eo bên phải cái áo đó bị rách một lỗ rất lớn để lộ làn da ngọc ngà trắng muốt....

Giang Mục Dã không chú ý đến vẻ mặt của Lục Đình Kiêu, lúc này anh chỉ muốn chết luôn cho xong, cái con nhóc chết tiệt này không thể đợi anh tiến vị đại thần này đi rồi hẵng ra à?

“Cái áo phong này rách rồi, tôi quên vứt, bao nhiêu quần áo như thế sao bà không lấy mà lại đi chọn cái áo rách này thế hả?” Giang Mục Dã càn cmn lời đáp lại Ninh Tịch một câu. Sau đó ngại ngùng quay lại nhìn Lục Đình Kiêu, giới thiệu: “ Khụ, đây là bạn của cháu, Ninh Tịch....”

Nói xong Giang Mục Dã phát hiện ra biểu cảm của Ninh Tịch có chút kỳ quái.

Cứ nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu như thể mất hồn vậy.....

Cái con nhóc chết tiệt này, dù Lục Đình Kiêu có đẹp trai, thì bà cũng không cần mê trai đến thế chứ, mắt sắp lồi ra rồi kia kìa.....

Giang Mục Dã thấy Ninh Tịch như thế, cực kỳ không vui, nghiêm mặt nói: “Ninh Tịch, đây là cậu của tôi, Tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị - Lục Đình Kiêu. Còn ngây ra đấy làm gì? Mau chào hỏi đi!”

Lúc này Ninh Tịch đầu tóc ướt sũng, tay còn đang túm cái áo rách, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình, lắp ba lắp bắp nói: "C.... ậ....u?"

Ngữ khí của Ninh Tịch là câu hỏi, nhưng rơi vào trong tai của Lục Đình Kiêu lại giống như một câu chào hỏi, như thể Ninh Tịch đang gọi anh bằng cậu vậy. Thế nên thoáng cái vẻ mặt Đại ma vương như thể vừa tắm máu mười tám tầng địa ngục xong, quanh thân tỏa ra hơi thở lãnh lẽo đầy kinh khủng, khiến cho hai người nọ sợ đến mức run cầm cập.....

Không biết bầu không khí quý dị này đã kéo dài bao lâu, Lục Đình Kiêu mới

chuyển ánh mắt như thể đóng đôn người khác sang Ninh Tịch: “Người bạn cô muốn đón là Mục Dã?”

Giang Mục Dã đứng bên cạnh cũng đàn ra: “Ninh Tịch, bà quen cậu tôi à?”

--- O ---

Chương 66: Cô Đã Nói Tôi Nay Ở Với Tôi

Ninh Tịch lúc này sắp phát điên rồi, đờ giọng xuống: "Tôi mới là người phải hỏi đây! Tại sao ông biết Lục Đình Kiêu?"

Giang Mục Dã: "Đã nói rồi, đây là cậu tôi!"

Ninh Tịch: "Vậy sao ông không nói sớm cho tôi biết!"

Giang Mục Dã: "Cô có hỏi đâu!"

Ninh Tịch: "..."

"Sao cô với cậu tôi tại quen nhau?" Ánh mắt Giang Mục Dã đảo tới đảo lui giữa hai người, càng nhìn càng thấy không đúng, nhưng lại không rõ sai ở chỗ nào.

"Nói ra thì dài lắm..." Ninh Tịch mệt mỏi vuốt trán, mấy chữ này là nói với Giang Mục Dã đồng thời cũng là nói với Lục Đình Kiêu.

Giang Mục Dã đầy một bụng thắc mắc nhưng ngại Lục Đình Kiêu còn đứng đây nên ngại không dám mở miệng hỏi.

Trên người cô gái còn tỏa ra một mùi hương dễ chịu do vừa mới tắm xong, đôi chân trắng mịn, nhỏ dài lác lư dưới cái áo phông, một tay còn đang cố che đi cái lỗ to đùng trên áo, hình ảnh như vậy quả thực khiến người ta khí huyết dâng trào, nhưng vừa nghĩ tới chuyện cô mang cái bộ dạng này ở trong nhà một gã đàn ông khác thì Lục Đình Kiêu có một loại xúc động muốn hủy diệt luôn cả trái đất.

Dù cho nội tâm có đang nổi bão như thế nào thì trên mặt Lục Đình Kiêu vẫn chẳng có chút biểu hiện gì, chẳng qua là có chút lạnh, liếc mắt nhìn Ninh Tịch nói: "Cô muốn tiếp tục ở đây hay là theo tôi về?"

Một câu nói bình thường thôi nhưng lại chứa đựng áp lực của thiên binh vạn mã.

Giang Mục Dã vẻ mặt khiếp sợ nhìn Ninh Tịch.

Câu này có ý gì??? Hai người này không chỉ quen nhau mà còn sống chung????

Ninh Tịch nhìn nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Lục Đình Kiêu rồi lại nhìn cặp mắt đang bốc lửa của Giang Mục Dã, chật vật nuốt nuốt ngụm nước miếng:
"Tôi... tôi nên đi về thì hơn..."

Khí lạnh quanh Lục Đình Kiêu nhất thời giảm đi hai phân.

Nhưng mà Giang Mục Dã lại bạo phát ngay tại chỗ, lập tức nắm cổ tay Ninh Tịch, trong đôi mắt xanh nhạt vô cùng xinh đẹp tràn đầy sự khẩn trương cùng tức giận do bị lừa gạt: "Cô đã đồng ý tối nay ở với tôi rồi!!!"

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã đấm cho cậu ta một quyền, thẳng nhãi này, đừng có nói mấy lời mập mờ như vậy được không hả?

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Đình Kiêu, quả nhiên biểu tình của anh ta dường như đã tức giận đến độ không đê nén được, chỉ thiếu chút nữa là hàng rào sắt sẽ bị phá, mãnh thú sẽ nhào ra...

Ninh Tịch rút tay về, nhẫn nhịn khuyên nhủ: "Mục Dã, ngày mai tôi còn phải quay phim, anh Minh cũng bảo sáng mai cậu còn có việc còn gì? Chờ hôm khác hai chúng ta đều rảnh thì tôi chơi game với cậu được không?"

Ninh Tịch cố ý nhấn mạnh hai chữ "chơi game".

Nói xong vội vàng cầm chiếc túi đen chứa đạo cụ của mình lên che cái lỗ trên áo rồi nhanh chóng chạy bạt mạng ra khỏi chốn thị phi này, ngay cả quần áo cũng không kịp thay.

Lục Đình Kiêu nhìn Giang Mục Dã một cái, rồi thản nhiên đi theo Ninh Tịch ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người một trước một sau rời khỏi, còn cả ánh mắt đánh dấu chủ quyền trước khi rời đi của Lục Đình Kiêu khiến đôi mắt Giang Mục Dã có thể cháy nguyên ngày...

Đáng chết! Chả trách lúc này cô ta biết đường kia không đi được...

Ninh Tịch, rốt cuộc cô còn giấu tôi bao nhiêu chuyện!

Giờ phút này Ninh Tịch còn đang nơm nớp lo sợ chạy về, trong tay đột nhiên hẫng một cái, hóa ra là Lục Đình Kiêu giật lấy túi của cô muốn cầm hộ.

Tiếp theo trên vai hơi nặng, Lục Đình Kiêu đem áo khoác của anh khoác trên

vai cô.

"Cám ơn..." Ninh Tịch lúng túng nói cảm ơn.

Lục Đình Kiêu vẫn lạnh mặt, không phản ứng lại.

Nếu anh ta có phản ứng thì tốt rồi, chỉ cần có phản ứng là cô sẽ có biện pháp đối phó, nhưng mà người ta căn bản là không chịu hợp tác ToT...

--- O ---

Chương 67: Nụ Hôn Dưới Trăng

Lục gia.

Sau khi về phòng thay đồ ngủ, Ninh Tịch lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay đi tìm bánh bao nhỏ.

"Tiểu Bảo, tối nay cô sợ tối, có thể ngủ chung với con không?"

Đương nhiên là bánh bao nhỏ rất vui vẻ rồi, cậu nhóc sung sướng nhường một bên giường cho cô.

"Cám ơn bảo bối ~ bảo bối ngủ ngon ~"

Bùa cứu mạng của cô, tối nay đành dựa vào con để bảo toàn tính mạng...

Chuyện ngày hôm nay thật sự quá kích thích, trái tim của cô đến tận bây giờ vẫn còn đang đập thình thịch.

Cô có thể cảm giác được lớp rào cản mờ hồ giữa cô và Lục Đình Kiêu bấy lâu nay sắp bị phá hủy rồi...

Nhờ đâu thật sự nói toạc ra thì đến lúc đó cô nên làm thế nào mới phải...

May mắn là bánh bao nhỏ đang ngủ trong ngực cô có tác dụng siêu việt, trái tim đang đập thình thịch cũng dần dần bình tĩnh lại, nửa giờ sau đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ...

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ ngủ ngon lành, nhưng người nào đó chặn đơn gối chiếc lại khó ngủ, đêm khuya vẫn ngồi trong phòng làm việc hút thuốc, làn khói dày đặc.

Hừ, khó trách lâu như vậy cũng không điều tra được người tặng quà cho Ninh Tịch ở trường quay ngày hôm đó là ai, không ngờ một người trong đó còn là "nội gian"

Ô yêu vương...

Lúc này anh mới nhớ, biệt danh trong group gia tộc của tên nhãi Giang Mục Giang này chính là cái tên cổ quái kia, chỉ là anh chưa bao giờ liên tưởng tới.

Còn đối với người mang ký danh là YS thì đến nay vẫn chưa có chút đầu

mỗi nào...

Trong bóng tối, người đàn ông dụi tắt tàn thuốc rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng dành cho khách, bên trong không một bóng người.

Lục Đình Kiêu khẽ nhướn mi, chuyển sang vòng cách vách. Quả nhiên, Ninh Tịch đang ôm Tiểu Bảo ngủ say vù vù.

Cô nhóc này cũng thông minh ra phết.

Có điều, cô cho rằng chỉ cần làm như này là đã an toàn sao?

Lục Đình Kiêu đi tới trước giường nhẹ nhàng lấy cánh tay bé nhỏ đang nắm vạt áo Ninh Tịch ra, lấy một con thú bông mà Tiểu Bảo vẫn hay chơi nhét vào, sau đó bế Ninh Tịch đi.

Tiểu Bảo đang ngủ nhú mày một cái, đôi tay bé nhỏ quờ quạo ôm được đồ chơi thì cọ cọ ngủ tiếp.

Lừa được con trai xong, Lục Đình Kiêu ôm người về phòng ngủ chính.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó ngồi bên mép giường, dùng ngón tay thô to nhẹ nhàng vuốt tóc cô, đôi mắt, gò má...

Giống như dã thú trước khi dùng bữa, cực kỳ nhẫn nại hưởng thụ thời khắc thưởng thức mỹ vị.

Cuối cùng anh thở dài một tiếng, đặt môi mình lên hai phiến môi mềm mại, từ từ tiến vào, cố làm nụ hôn này thêm triền miên, ngọt ngào hạnh phúc giống y như những gì anh tưởng tượng.

Sau đó nụ hôn trượt dần đến bên má, rái tai, lướt xuống cần cổ thon mịn, cuối cùng lưu luyến dừng lại ở xương quai xanh mãi không muốn rời...

Trong ba mươi hai năm sống trên đời anh chưa từng yêu bất cứ người nào, cũng không cảm thấy tình yêu có ý nghĩa gì. Đối với anh mà nói, tình yêu có lẽ chính là thứ vô dụng nhất trên đời này, cho nên có yêu hay không thì có gì khác nhau?

Chưa bao giờ anh nghĩ tới sẽ có một ngày tình yêu lại đến một cách mãnh

liệt như thế này, cô gái nhỏ hơn anh tám tuổi khiến anh trở thành một người hoàn toàn khác so với chính bản thân mình.

Cuộc sống của anh đã không chỉ còn có những bản kế hoạch lạnh lẽo cùng những con số đơn điệu, mà có thêm sự mềm mại, ước mơ, âm áp, vui vẻ...và trọn vẹn

Nhưng theo đó anh cũng trở nên dễ tức giận, hung ác, có xúc động cũng như có dục vọng...

Vừa nghĩ tới dáng vẻ của cô lúc ở nhà Giang Mục Dã, sự tàn nhẫn thô bạo được giam kín trong lòng anh bấy lâu như lập tức vượt ngục lao ra ngoài, anh không khống chế được sức mạnh của bản thân, giây kế tiếp đã cảm nhận được mùi máu tanh lan tỏa trong miệng...

Cô gái dưới thân nhú mào, sống lưng Lục Đình Kiêu cứng đờ, cô chép miệng một cái rồi lại chìm vào giấc ngủ say, nguyên một bộ vô lo vô nghĩ.

Lục Đình Kiêu dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đã sưng đỏ của cô, trong con ngươi nổi lên những đốm lửa dục vọng nhỏ, có ham muốn bắt chấp tất cả chỉ để hôn cô đến tỉnh thì thôi...

--- O ---

Chương 68: Giận Cực Kỳ Nhưng Vẫn Phải Mỉm Cười

Sáng hôm sau, Ninh Tịch ngủ đủ giấc liền tự tỉnh.

Tối qua ngủ rất ngon, nhưng hình như không đúng chỗ nào. Đầu lưỡi của cô sao lại đau thế? Chẳng lẽ cô ngủ mơ nên tự cắn lưỡi...?

Tự mình cắn mình cũng quá hung tàn đi....

(chê không nhớ là mình đang ngủ cùng Tiểu Bảo à???, hay là nửa đêm Lục đại boss đem hàng trả về nơi sản xuất.)

Giờ ăn sáng, mọi việc vẫn như bình thường.

Nhìn bộ dạng hôm nay của Lục Đình Kiêu thì xem ra anh phải đi làm, áo vest cùng quần tây chỉnh tề, đi giày da bóng loáng đặt tiền ngồi một bên uống cafe xem báo, biểu cảm vẫn lạnh lùng thờ ơ như thể tối qua chẳng có gì xảy ra.

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, không khỏi nghi ngờ bản thân dường như quá nhạy cảm?

Lục Đình Kiêu mặc dù có chút hảo cảm với cô nhưng cũng không đến mức vì cô mà ghen đúng không? Lại còn ghen với cháu ngoại mình...

Bộ dạng Lục Đình Kiêu quả thực rất bình thường, nhưng biểu tình của bánh bao nhỏ lại có chút kỳ quái.

Mới sáng sớm khuôn mặt nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ đã buồn bực không vui, tựa như bị ai đó cướp mất cái gì.

Ninh Tịch gấp cho bánh bao nhỏ một cái bánh bao canh, quan tâm hỏi han: "Bảo bối, con sao thế? Không vui sao?"

Bánh bao nhỏ nhìn ông bố vẫn bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhóc càng nghĩ càng tức. Nhưng nhớ đến chuyện cô Tiểu Tịch thích nhất chính là nhìn thấy mình tươi cười thì bánh bao nhỏ vẫn cố gắng nặn môi cười, tỏ vẻ nhóc không sao.

Giận cực kỳ nhưng vẫn phải mỉm cười!

Ninh Tịch lúc này mới yên tâm, ăn vội bữa sáng nói: "Vậy tôi đi trước, hai

người cứ ăn từ từ!"

Hôm nay là ngày nam thứ xuất hiện, cô phải đến sớm một chút.

Đang xách túi chuẩn bị đi, bánh bao nhỏ chẳng biết tại sao lại đi tới bên cạnh cô, bàn tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo của Ninh Tịch.

Ninh Tịch khó hiểu: "Sao vậy?"

Thấy cô không hiểu ý mình, khuôn mặt bánh bao nhỏ đầy vẻ tủi thân, bộ dạng như bị thất sủng, xém tí nữa thì khóc òa lên.

Ninh Tịch vò đầu bứt tai nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra mình sai chỗ nào, cuối cùng chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía người vẫn đang ngồi bên bàn ăn.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng nhắc nhở: "Cô quên hôn tạm biệt."

"Ồ, ồ, ồ xin lỗi!" Ninh Tịch vồ ốt một cái, lúc này mới nhớ ra.

Thói quen này cũng không biết vì sao lại hình thành, nhưng bánh bao nhỏ rất thích nên mỗi ngày trước khi đi làm cô đều hôn vào khuôn mặt nhỏ của nhóc một cái, hôm nay vội quá lại quên.

Sau khi nồng nhiệt moah, moah Tiểu Bảo vài cái Ninh Tịch mới rời đi.

Tiểu Bảo vẫy tay tạm biệt với cô Tiểu Tịch xong vừa quay người lại thì đối mặt với ông bố ruột, biểu tình ngốc manh trên mặt nhóc lập tức được thay thế bằng khuôn mặt vô cùng tức giận, như muốn nói: Đừng tưởng ba vừa mới giúp con mà con tha thứ cho ba.

Lục Đình Kiêu làm như không thấy ánh nhìn tức giận của con trai, thân nhiên nháp một ngụm cafe, "Xin lỗi, ba không hiểu con muốn truyền đạt cái gì, muốn trao đổi với ba thì mở miệng nói chuyện, không thì viết ra."

Tiểu Bảo nghe vậy càng tức hơn.

Cho dù có Ninh Tịch giúp đỡ thì trước mặt nhóc vẫn chỉ có thể viết được từ đơn, biểu cảm với làm ký hiệu thôi, chưa bao giờ viết trọn vẹn một câu chứ đừng nói đến mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng, nhóc nổi giận đùng đùng viết trên giấy một từ đơn: "thief" (ăn trộm)

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn, cố tình làm bộ không hiểu: "Sao? Nhà có trộm?"

Tiểu Bảo tức giận đến lệch cả quai hàm, chôn đầu nhỏ trên giấy xoẹt xoẹt viết mấy chữ, là tiếng Trung: "Tối hôm qua ba trộm cô Tiểu Tịch!!!" (mì nghi ngờ là do tác giả không biết câu này bằng tiếng anh!!!)

Nhìn một câu đầy đủ cả chủ ngữ vị ngữ, Lục Đình Kiêu hài lòng buông tờ báo xuống, nhìn con trai bằng ánh mắt sâu xa, hỏi: "Con không muốn cô Tiểu Tịch thành vợ ba sao?"

"Của con!" Tiểu Bảo viết trên giấy.

Lục Đình Kiêu nhướn mày: "Thật bất hạnh nhưng vẫn phải nói, con với cô ấy không xứng đôi, con nhỏ hơn cô ấy 19 tuổi, chẳng lẽ phải bắt cô ấy chờ con lớn lên?"

Tiểu Bảo vùi đầu vẽ, vẽ ra được một quả trứng gà thối*.

*Trứng gà thối: ám chỉ một câu chửi rửa của người Trung, có nghĩa là: khốn nạn.

Nhìn quả trứng thối vô cùng sống động trên mặt giấy, Lục Đình Kiêu khẽ nở một nụ cười: "Ba cũng chỉ là nói sự thật thôi mà?"

Sau khi nói xong anh dừng lại một chút rồi dùng một giọng điệu vô dùng mê hoặc, dụ dỗ con trai mình: "Nhưng mà, nếu cô ấy thành vợ của ba thì cũng sẽ thành mommy của con."

Mommy...

Hai chữ này khiến bánh bao nhỏ sừng sốt một chút, yên lặng cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ sự đấu tranh tư tưởng cùng dao động...

--- O ---

Chương 69: Đẹp Trai Đến Chân Mềm Nhũn

Trường quay ngày hôm nay cũng không vì diễn viên đóng vai nam phụ sẽ tới mà có gì thay đổi.

Nam chính Triệu Tư Châu được một đám em gái vây xung quanh, dùng ánh mắt sùng bái nghe anh ta kể về lịch sử chói lọi trong giới giải trí của mình. Quan hệ của Giả Thanh Thanh cùng Ninh Tuyết Lạc gần đây khá tốt, cô ta đang hưng phấn khoe với Ninh Tuyết Lạc về chiếc vòng tay kim cương mới được ba mua cho.

Chỉ có mỗi mình Ninh Tịch là trông mòn con mắt, vai của cô với vai nam phụ này có quá nhiều cảnh quay chung, chất lượng của người này như nào sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới vai diễn của cô.

Trên cổ tay của Giả Thanh Thanh là chiếc vòng kim cương lấp lánh, cô ta khinh bỉ nói: "Chị Tuyết Lạc, chị xem bộ dạng mong ngóng đàn ông của cô ta kìa, còn tưởng đạo diễn sẽ mời một Phan An* về cho cô ta chắc?"

*Phan An: Đẹp nhất mỹ nam cổ đại, để biết thêm chi tiết thỉnh tìm Goole đại thúc.

Ninh Tuyết Lạc nghe thế thì ra vẻ bất đắc dĩ, nâng cao giọng: "Em nha, đừng nhằm vào Ninh Tịch mãi thế, vai của cô ấy đóng chung với anh ta nhiều nhất nên để ý hơn chúng ta cũng là điều bình thường mà!"

"Ha ha, đúng là rất nhiều, thật nhiều cảnh hôn, cảnh lăn giường! May mắn là em không nhận vai này bằng không, không biết sẽ bị người ta chiếm tiện nghi tới mức nào!" Giả Thanh Thanh vui vẻ nói, nói xong còn dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn Ninh Tuyết Lạc: "Như chị Tuyết Lạc là tuyệt nhất, bạn trai đẹp trai như thế mà ngay cả người hợp tác cũng đẹp trai không kém..."

....

Lúc này ở cửa trường quang vang lên giọng nói hưng phấn của đạo diễn Quách Khải Thăng: "Đến đến đến đây nào, mọi người mau tới đây, nam phụ của chúng ta - thần y Tôn Hoán Khanh đến đây rồi! Mọi người cùng tới chào hỏi đi!"

Đoàn làm phim có vẻ không hào hứng lắm, Triệu Tư Châu không có ý đứng lên, các cô bé vây xung quanh vẫn y như cũ ngồi cạnh anh ta, tranh nhau

muôn anh ta nắm tay.

Giả Thanh Thanh khinh thường "hừ" một tiếng, còn không thèm nhìn ra bên ngoài một cái, Ninh Tuyết Lạc dậm lại trang điểm xong đứng dậy khuyên nhủ: "Hay là đi chào hỏi chút đi, dù sao cũng cùng là đồng nghiệp."

Giả Thanh Thanh lúc này mới bắt đầu đi theo.

Ninh Tịch đương nhiên là người đầu tiên chạy như bay tới, vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài thì giây kế tiếp cả người cô giống như bị sấm sét bổ thẳng xuống đầu.

Đứng bên cạnh đạo diễn là...

Một đầu lông vàng bắt mắt kia làm cô muốn tự lừa dối mình rằng cô nhìn lầm rồi cũng không có khả năng...

Tại sao nam phụ lại là "con hàng" này...

Trợ lý trường quay - tiểu Lý đột nhiên hét lớn như sắp mất mạng đến nơi: "A----- a a a a a..."

Giả Thanh Thanh nhíu chặt lông mày: "Bị điên à! Hét cái gì mà hét?"

Vừa dứt lời, ánh mắt liếc tới người đàn ông đi phía sau đạo diễn...

"Aaaaaaaaaaaaaa..." Chính cô ta cũng thét lên một tiếng.

"Sao vậy?" Ninh Tuyết Lạc hỏi.

"Giang... Giang... Mục... Dã! Chị Tuyết Lạc! Là Giang Mục Dã đó!" Giả Thanh Thanh kích động bám chặt cánh tay của Ninh Tuyết Lạc.

"Cái gì?" Ninh Tuyết Lạc nhìn theo ánh mắt của Giả Thanh Thanh.

Chỉ thấy đạo diễn vui mừng hơn hở đi trước, thái độ vô cùng ân cần nhỏ nhẹ, mà đi theo phía sau là một người đàn ông tóc vàng, ăn mặc vô cùng thời trang, quần shorts bò bạc màu phối với áo phông, một tay nhét trong túi, trên mặt người đàn ông này mang theo sự phách lối, xấu xa lại lưu manh..., lúc mỉm cười còn lộ ra hai cái răng nanh cực kỳ đáng yêu...

Giang Mục Dã... vai nam phụ ấy vậy mà lại là Giang Mục Dã...

Ngay cả Ninh Tuyết Lạc cũng bị chuyện này làm cho kinh hãi.

Lúc này đám con gái vốn đang vây quanh Triệu Tư Châu cũng như sói đói thấy mồi ngon, đổ xô ra cửa: "Ôi mẹ ơi! Giang Mục Dã! Thật sự là Giang Mục Dã sao? Tôi có hoa mắt hay không, mau cứu tôi một cái!"

"Trời ơi! Thật sự quá đẹp trai đi! Đẹp trai tới chân tôi cũng mềm nhũn rồi! Nghe nói Giang Mục Dã còn có fan tuổi bà nội đó! Ngay cả bà lão 80 tuổi cũng không thoát khỏi mị lực của anh ấy!"

"Đừng có cản tôi, thật vất vả mới thấy người thật, tôi muốn lên giường với anh ấy! Không lên được giường của Giang Mục Dã một lần thì đời người còn có ý nghĩa gì!"

...

--- O ---

Chương 70: Tận Lực Phối Hợp Diễn?

Nếu hỏi về Tiểu thịt tươi hot nhất giới giải trí là ai?

Bất kỳ ai cũng sẽ nói ra một cái tên - Giang Mục Dã!

Giả Thanh Thanh vẫn không cách nào tiếp nhận sự thật này, lập tức bùng nổ: "Có phải có nhầm lẫn gì hay không? Không phải Giang Mục Dã chuyên diễn ở nước ngoài sao? Coi như anh ấy có về nước phát triển sự nghiệp thì cũng không thể chỉ diễn một vai nam phụ nhỏ nhoi thế này được!"

Ninh Tuyết Lạc trầm ngâm: "Nghe nói Giang Mục Dã chỉ nhận vai nam chính, hơn nữa chủ đầu tư bộ phim này là Tinh Huy, tại sao một diễn viên của Thịnh Thế lại tới đây nhận vai?"

Mới lúc này Giả Thanh Thanh còn vui mừng vì mình không bị chiếm tiện nghi thì bây giờ hồi hận muốn chết: "Đáng chết! Tại sao lại như thế! Dựa vào cái gì mà Ninh Tịch lại may mắn như thế! Giang Mục Dã vốn là của tôi, là của tôi! Đều do cô ta không biết xấu hổ mà cướp vai của tôi!"

Những người xung quanh thấy Giả Thanh Thanh như vậy cũng có chút đồng tình, đối với việc cô ta phát điên cũng không bất ngờ.

Bởi vì cả giới giải trí đều biết Giả Thanh Thanh thích Giang Mục Dã, còn từng công khai tỏ tình trên weibo. Mặc dù Giang Mục Dã không thèm chú ý đến cô ta nhưng cô ta vẫn thường xuyên share bài viết có liên quan Giang Mục Dã trên weibo, một bộ si mê điên cuồng.

Quách Khải Thắng mất sức lực rất lớn mới có thể giải tán đám con gái điên cuồng này đi, ông nhin không được chọc ngoáy Giang Mục Dã một câu: "Mục Dã à, cậu nhìn xem cậu mê hoặc toàn bộ con gái trong đoàn làm phim của tôi rồi đấy! Trai đẹp đúng là được ưu ái mà!"

Giang Mục Dã hòa theo đạo diễn: "Đạo diễn không nghe thấy sao, mấy cô gái đó chỉ muốn ngủ với tôi thôi, cho nên ngài nhất định phải bảo vệ tôi thật tốt đó nha!"

"Ha ha ha... Không sao, đối tác của cậu là chiến thần Mạnh Trường Ca đây chứ đâu, có cô ấy bảo vệ... A! Đúng rồi, Ninh Tịch đâu? Suốt ngày chạy theo hỏi tôi nam thứ là ai, lúc này sao lại không thấy đâu?"

Giang Mục Dĩ nhếch môi cười mà như không, nói: "Chắc không phải bị tôi dọa cho chạy rồi chứ?"

"Cũng có khả năng, toàn bộ con gái của cái đất nước này đều là fan của cậu, không chừng Ninh Tịch cũng thế, có khi tận mắt thấy thần tượng nên bị dọa rồi! Quách Thắng Khải cười nói.

Hai người đang nói chuyện, Ninh Tịch lò dò đi tới.

Trong thời gian cực ngắn mà biểu cảm của Ninh Tịch đã khôi phục như thường, mỉm cười đưa tay với người trước mặt: "Giang tiên bối, chào anh, tôi là Ninh Tịch, rất vinh hạnh được hợp tác với anh."

Mặc dù Ninh Tịch cùng tuổi với Giang Mục Dĩ nhưng anh ta vào nghề sớm hơn cô nên anh ta là tiền bối của cô, theo lý thì thái độ phải ra tôn kính.

"Chào cô..." Giang Mục Dĩ nhếch môi, nhẹ nhàng đưa tay ra bắt tay cô, giây tiếp theo, tí nữa thì Giang Mục Dĩ không thèm để ý tới cái gọi là phong hộ mà hất tay cô ra.

Con nhỏ chết tiệt này, muốn bóp nát xương ông đây ra đấy à!

Giang Mục Dĩ cố giữ biểu cảm đẹp trai trên mặt rồi làm bộ đột nhiên nhận ra cái gì: "A, Ninh Tịch, hóa ra là cô..."

"Sao thế? Hai người quen nhau à?" Quách Khải Thắng đứng một bên nghe vậy thì rất ngạc nhiên. Không chỉ đạo diễn mà từ trên xuống dưới tổ kịch đều tập trung ánh mắt tại đây.

Giang Mục Dĩ cười nham hiểm: "Tất nhiên là quen rồi."

Nghe đối phương lại dùng cái giọng điệu khiến người khác dễ hiểu lầm, Ninh Tịch tức đến nổi tay cũng bắt đầu run, cô sắp kìm nén không nổi ý muốn đập cho "con hàng" này một trận nhớ đời.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch sắp tức đến thở ra khói, Giang Mục Dĩ mới chậm rãi nói: "Lúc trước từng hợp tác trong bộ phim Thanh Điều."

"Hả? Vậy sao chưa từng nghe Ninh Tịch nói tới?" Quách Khải Thắng rất bất ngờ.

Ninh Tịch có cảm giác như mình vừa thoát chết trong chân tơ kẽ tóc, sau

lưng ướt đầm mồ hôi, khiêm tốn đáp: "Đạo diễn, lúc đó tôi chỉ là một cascadeur cho vai chính thôi, không ngờ Giang tiên bối vẫn còn nhớ."

Quách Thắng Khải vừa nghe thế thì rất vui vẻ: "Ây da, không ngờ hai người lại có duyên thế, vậy thì tốt quá, nếu đã từng hợp tác chắc cũng không cần làm quen trước đâu nhỉ, hôm nay chúng ta quay thẳng một cảnh diễn chung kịch liệt nhé?"

Ninh Tịch: "Hả..." Diễn chung? Kịch liệt? Không muốn đâu đạo diễn ơi! Chúng tôi không quen!

Giang Mục Dã cười vui vẻ: "Được ạ!"

Ninh Tịch giờ chỉ muốn bẻ gãy hai cái răng nanh nham hiểm kia thôi.

--- O ---

Chương 71: Ác Bá Cường Đoạt Tiểu Bạch Hoa

"Đừng vội, đừng vội, để tôi xem xem chọn cảnh nào thì được!" Quách Khải Thăng hứng thú lật kịch bản.

Ninh Tịch ở bên cạnh mà nóng ruột nóng gan: Đạo diễn ơi là đạo diễn, chọn cảnh 46 đi mà! Giờ mà để tôi diễn cảnh này, chắc chắn tôi sẽ đóng tốt lắm cho mà xem!

Đó là cảnh khi Tôn Hoán Khanh ở quân doanh cứu về một cô gái, sau đó liền bị cô ta quyến rũ, Mạnh Trường Ca tức giận, hiểu lầm hẳn định lẳng nhăng, nên đã đánh hẳn một trận.....

Giang Mục Dã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, gã khom người xuống, khẽ nói vào tai cô: "Cung à, có phải em muốn đóng đoạn đánh tôi lắm đúng không?"

Ninh Tịch như bị điện giật, né xa cả mét: "Tên khốn kia, tránh xa tôi ra!"

Nhờ ơn "con hàng" này, chỉ số thù hận của cô lúc này đã leo cao đến mức có mười con trâu nữa kéo cũng không lại nữa rồi.

*Chỉ số thù hận: ngôn ngữ game, khi đánh boss, người chơi nào có chỉ số thù hận cao nhất sẽ bị boss tập trung công kích.

Cô đã có thể tưởng tượng được tiếp sau đây Giả Thanh Thanh và Ninh Tuyệt Lạc nhất định sẽ ra tay công kích cô nhiều hơn, nhất là Giả Thanh Thanh.

Sống trên đời đã khó, đã thế còn rơi vào cảnh nhà dột lại còn gặp trời mưa nữa chứ.

Ninh Tịch chắc chắn phải chịu thất vọng rồi, bởi vì, đạo diễn không thể để ngày đầu tiên Giang Mục Dã tới đã bị ăn đòn được, ông suy nghĩ một lát rồi nói: "Quay cảnh 37 đi!"

Ninh Tịch đã thuộc lòng cả quyển kịch bản, liền nhớ lại xem cảnh 37 là về tình tiết gì, nhớ tới rồi thì mặt liền đen lại.

Tuy không phải cảnh giường chiếu, không phải cảnh hôn, nhưng cũng chẳng tử tế hơn là mấy.

Đây là cảnh Mạnh Trường Ca đùa giỡn với Tôn Hoán Khanh.....

Đạo diễn gọi hai người tới, bắt đầu giải thích cảnh quay cho hai người.

"Mạnh gia đời đời làm tướng, tích góp được rất nhiều chiến công hiển hách, bốn chữ "công cao chấn chủ" khiến phủ tướng quân gặp nguy hiểm. Khi ấy, thánh thượng ngu dốt u mê tin vào những lời gièm pha, dẫn đến việc cha của Mạnh Trường Ca chết trên chiến trường, may mà anh trai của Mạnh Trường Ca là Mạnh Trường Phong đã có thể tự đảm đương, tiếp nhận lấy vị trí của phụ thân. Không có ai quản thúc nên Tiểu Trường Ca lớn lên chỉ biết chơi bời lêu lổng, là một Tiểu ma đầu cả ngày rong chơi trong thành Trường An....."

Khi đạo diễn nói đến Tiểu ma đầu, Giang Mục Dã liền nhếch môi liếc nhìn Ninh Tịch, dùng khẩu hình nói: Giống bà lắm đấy.

Ninh Tịch không thèm để ý tới "con hàng" này, tiếp tục nghiêm túc lắng nghe dàn cảnh.

"Tiểu ma đầu này cả ngày chỉ biết đóng giả làm nam nhân, hoàn toàn không giống một cô nương chút nào, mãi đến năm nàng ta mười sáu tuổi, gặp được Tôn Hoán Khanh trên phố, nhất kiến chung tình, từ đó bắt đầu cả ngày bám dính lấy chàng ta...."

Giang Mục Dã giơ tay nói: "Đạo diễn, đây chẳng phải "ác bá cường đoạt con gái nhà lành" phiên bản nữ sao?"

Ninh Tịch: "....." Cả nhà ông mới là ác bá đấy!

Quách Khải Thăng ho nhẹ một tiếng, nói: "Mục Dã à, cậu hiểu không sai đâu, đại ý nó cũng giống giống vậy đấy. Thế nên, tôi mới muốn nói tới vấn đề trọng điểm, trước đây mấy vai cậu đóng thường có tính cách mạnh mẽ và chủ động, nhưng lần này lại hoàn toàn trái ngược, nên cậu nhất định phải chú ý điều chỉnh đấy nhé....."

Nghe đến đây, Ninh Tịch cũng có chút lo lắng, "con hàng" này trước đây toàn đóng mấy vai kiểu tổng tài, học trưởng, vương gia bá đạo, giờ liệu có đóng được vai một vị đại phu chân yếu tay mềm như vậy không?

Giang Mục Dã làm như thật gạt đầu ra vẻ đã hiểu: "Em hiểu rồi đạo diễn, em sẽ là một kẻ yếu thế và bị cường bạo!"

Quách Khải Thăng lo lắng nhìn nhìn hai người, thật ra so với Giang Mục Dã, ông ta lo cho Ninh Tịch hơn, ông sợ Ninh Tịch sẽ không tạo ra được hình

ảnh của một Tiểu bá vương lưu manh.

"Tôi chọn cảnh này chủ yếu là vì cảnh này có thể phản ánh rõ nhất được tính cách của hai nhân vật, đa phần cảnh quay của hai nhân vật này đều là cảnh một người thì bốn cọt trêu đùa, một người lại dịu dàng chịu đựng. Nếu cảnh này hai người có thể diễn tốt thì những cảnh tiếp theo căn bản sẽ không có vấn đề gì lớn nữa. Được rồi, nói đến đây thôi, phải áp dụng vào thực tiễn mới thấy được, hai người đi thay trang phục đi!"

--- O ---

Chương 72: Cả Quá Trình Đều Bị Tôi Chèn Ép

Ninh Tịch là người đầu tiên đi ra.

Cô được hóa trang thành một thiếu hiệp giang hồ, tông màu chủ yếu của trang phục là đỏ và trắng, tóc buộc đuôi ngựa, khí chất ngời ngời, mày kiếm hiên ngang, anh tuấn bức người, hoàn toàn hòa nhập với hình ảnh của Mạnh Trường Ca năm mười sáu tuổi.

Kể cả những người trước đây luôn bài xích Ninh Tịch cũng không thể không thừa nhận, hình tượng của cô đúng là không thể chê được.

Quách Khải Thăng vốn lo lắng rằng một nữ minh tinh quá xinh đẹp như Ninh Tịch sẽ chỉ có một lối diễn, nhưng thật không ngờ cô lại có thể chuyên tông một cách mạnh mẽ như vậy, ông hài lòng khen vài câu, sau đó lại không yên tâm dặn dò: "Ninh Tịch à, lát nữa cô nhất định phải thoải mái lên nhé, đừng giữ hình tượng làm gì, biết chưa? Cảnh này cô càng lưu manh càng tốt!"

"Đạo diễn, anh cứ yên tâm đi, em tin là cô ấy sẽ làm được thôi!" Lúc này, Giang Mục Dã cũng đã thay xong trang phục bước ra từ phòng hóa trang.

Khoảnh khắc Giang Mục Dã vén rèm đi ra, tất cả mọi người đều ngây người, ngay đến cả Ninh Tịch cũng phải kinh ngạc nhưn mày.

Sau khi trang điểm xong, khí chất của Giang Mục Dã hoàn toàn thay đổi, trường sam vân trúc xanh, mặt mày như ngọc, hàng lông mày ôn nhu, trông như bước từ một bức cổ họa ra vậy.

Giang Mục Dã đặc ý liếc mắt nhìn Ninh Tịch đang ngẩn ra, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Ông đây mặc thế này có phải đẹp trai đến nứt trời không?"

Tiếc là mở miệng ra một cái là hiện nguyên hình luôn.....

Ninh Tịch vẫn giữ vẻ mặt nhún nhường khi nói chuyện với Giang Mục Dã, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Như nhược thụ."

"Bà...."

"Bà cái gì mà bà? Rất tiếc phải báo cho anh biết điều này, trong phim, từ đầu đến cuối ông đều bị tôi đè!"

"VẬY sao, sao tôi nhớ có một cảnh tôi phản công lại cơ mà nhỉ? Hình như đó còn là cảnh giường chiếu nữa cơ, chặc chặc..."

.....

Cách đó không xa, Giả Thanh Thanh thấy hai người cứ chốc chốc lại dán đầu kê vào tai nhau thì thâm thì ghen tị đến mức mất cả lý trí.

Từ lúc Giang Mục Dĩ đến tới giờ đều dồn hết sự chú ý lên Ninh Tịch, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn về phía cô ta lấy một cái, khiến cô ta chẳng có cơ hội được chào hỏi gã.

Ninh Tuyết Lạc ở bên cạnh vẫn nhẹ nhàng "an ủi" cô ta, "Thanh Thanh, em đừng giận, chuyện đã vậy rồi, dù sao thì trong giới giải trí này, vận may cũng là một phần của thực lực. Ninh Tịch quả thật rất may mắn, cư nhiên có thể được đóng cặp với Giang Mục Dĩ, chị nghĩ sau khi quay xong phim này, chắc cô ấy sẽ vào hàng ngũ diễn viên hạng hai, mà có khi được xếp vào hạng A luôn ấy...."

"Hừ, diễn viên hạng A? Dám cướp đồ của em, chị nghĩ em sẽ để yên cho nó à?" Gương mặt vốn đã được trang điểm đẹp đẽ của Giả Thanh Thanh lúc này lại trở nên vằn vẹo, dữ tợn vô cùng.

"Thanh Thanh, em đừng kích động, công ty chuẩn bị dồn lực để bồi dưỡng Ninh Tịch, em mà cứ gây chuyện với cô ấy, sợ là..."

"Em cứ gây chuyện đấy thì sao nào? Chẳng lẽ em mà lại sợ một con hồ ly tinh chỉ biết đi quyến rũ đàn ông như nó chắc!"

Vừa nghe công ty chuẩn bị bồi dưỡng Ninh Tịch, Giả Thanh Thanh lại càng điên lên, hình tượng phát triển của cô ta vào Ninh Tịch khá giống nhau, nếu công ty nâng đỡ Ninh Tịch, vậy sẽ rất có khả năng Ninh Tịch sẽ cướp mất tài nguyên của cô ta.

Thấy Giả Thanh Thanh đã bị chọc cho điên hết cả người, Ninh Tuyết Lạc âm thầm nhếch môi.

Có một quân cờ như Giả Thanh Thanh ở đây, cô ta không cần phải đích thân động thủ, chỉ cần ngồi đó nhìn là được rồi.

Có điều, gần đây hình như Ninh Tịch cũng quá may mắn rồi, không thể không phòng bị được...

"Tiêu Thôi đâu, đã chuẩn bị xong đạo cụ chưa?" Quách Khải Thăng hô.

"Tới đây tới đây, đạo diễn, anh thấy cái này có được không?" Chuyên viên đạo cụ lấy một sợi dây thừng thô ráp tới.

"Ok!" Quách Khải Thăng gật đầu, sau đó liền gọi Giang Mục Dã: "Mục Dã, để cậu phải chịu âm ức rồi!"

"Không đâu, quay phim cần mà!" Giang Mục Dã dùng một bộ phong thái chuyên nghiệp từ từ nằm xuống chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn, để chuyên viên đạo cụ trói hai tay hai chân lại.

Không sai, cảnh này đúng như đạo diễn nói đấy, rất kịch liệt....

Sau khi Mạnh Trường Ca bày tỏ với Tôn Hoán Khanh liền bị từ chối, thế là nàng trực tiếp trói hẳn lại mang về phủ luôn.....

--- O ---

Chương 73: Tiếp Tục Đi, Đừng Dừng Lại Mà

Các cô nàng có mặt tại trường quay thấy cảnh này lại bắt đầu trở nên điên cuồng.

"AAA! Mục Dã bị trói kìa! Tôi có mơ cũng muốn trói Mục Dã lại rồi ném lên giường huhuhu!"

"Cô kích động cái quái gì, lát nữa cũng đâu phải là cô lên đâu!"

"Tức chết mất, tức chết đi mất, tại sao cứ phải là con hồ ly tinh đáng ghét kia chứ!"

"Phải đấy, ghét thật, Mục Dã không thể bảo với đạo diễn đôi người sao? Cô ta vốn chẳng xứng với Mục Dã!"

.....

"Khụ khụ...." Quách Khải Thăng hắng giọng ra hiệu tất cả mọi người im lặng, sau đó vỗ tay hô: "Ok, tất cả chuẩn bị, ba - hai - một - bắt đầu!"

Ninh Tịch không hề bị tiếng nghị luận xung quanh làm ảnh hưởng, đạo diễn vừa dứt lời, ánh mắt của cô liền thay đổi.

Ánh mắt trong sáng, đầy sức sống, đây là ánh mắt của một thiếu nữ mười sáu tuổi, hơn nữa còn mang vẻ nhón nhác rất phù hợp nữa.

Nàng vén áo, nhấc chân, đạp thẳng vào cửa phòng mình.

Tiếp đó, máy quay đổi sang góc Giang Mục Dã.

Chỉ thấy một thanh niên bị trói chặt tay chân đang nằm trên giường lớn màu đỏ, màu sắc sặc sỡ làm nền khiến sắc mặt y trông càng tái nhợt, yếu ớt, thật khiến người ta có dực vọng muốn trêu ghẹo, giày vò.

Nghe thấy tiếng đạp cửa, Tôn Hoán Khanh từ từ mở mắt, thần tình hoảng hốt nhìn thiếu nữ đang đi tới.

Mạnh Trường Ca ngồi phịch xuống cạnh giường, lấy từ trong ngực ra một bao giấy dầu: "Đây là hạt dẻ bọc đường ở Phúc Hưng Lâu, ta phải xếp hàng cả một canh giờ mới mua được đấy, ăn không?"

Tôn Hoán Khải ngoảnh đi, nhắm mắt lại, trung ra thái độ không muốn để ý tới nàng.

Mạnh Trường Ca bốc một hạt ném vào miệng, giương lên nụ cười giảo hoạt: "Không ăn? Vậy để ta đút cho ngươi ăn nhé! Dùng cách nào có thể khiến ngươi xấu hổ được nhi....."

"Ngươi....." Tôn Hoán Khải trợn trừng mắt, con ngươi mang theo ba phần tức giận bảy phần nguợng nghịu: "Ngươi đường đường là một nữ hài tử, sao lại không biết liêm sỉ là gì như vậy!"

Mạnh Trường Ca nhếch mày tà tà nhìn y: "Liêm sỉ? Liêm sỉ là gì? Có thể ra chiến trường giết địch? Hay lấy được vợ à?"

Tôn Hoán Khanh tỏ ra giận dữ: "Mạnh gia đời đời trung nghĩa, tổ tiên ngươi đều ra chiến trường giết địch vì nước, ngươi... ngươi lại chỉ biết lêu lổng suốt ngày, khi nam bá nữ, sao có thể xứng với liệt tổ liệt tông Mạnh gia được?"

Những lời này Mạnh Trường Ca sớm đã nghe đến mòn tai rồi, nàng ngoái ngoáy tai, nhồm nhoàm cắn hạt dẻ: "Ngươi đã lớn từng này rồi mà vẫn chưa lấy vợ, bất hiếu có ba điều, vô hậu là tội lớn nhất, ngươi không thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông của Tôn gia sao?"

Tôn Hoán Khanh quả thật bị nàng là cho tức chết rồi, y lạnh lùng nói, "Đây là hai chuyện khác nhau, hướng hồ chí của Tôn mỗ không nằm ở đây!"

Mạnh Trường Ca đạp chân vào mép giường, dùng roi da trong tay vục từng cái lên người Tôn Hoán Khanh, cuối cùng không nặng không nhẹ nhếch cằm y lên, vẻ mặt vừa giảo hoạt lại tinh nghịch: "Tôn đại phu, không thì thế này ngươi xem có được không nhé? Hay là ta gả cho ngươi, đợi thành vợ ngươi rồi, sau này chuyện gì ta cũng đều sẽ nghe theo ngươi, ngươi bảo ta đi về hướng đông, ta sẽ không đi về hướng tây, ngươi bảo ta học hành tử tế, ta sẽ ngoan ngoãn nghe theo, như vậy chẳng phải đều sẽ không phụ lòng liệt tổ liệt tông cả hai chúng ta sao?"

Tôn Hoán Khanh sững sờ, trên mặt thoáng qua một tia nóng nảy: "Ngươi.... Chớ có nói bậy!"

Mạnh Trường Ca như phát hiện được đại lục mới, nàng tiến sát tới, gần như dán vào mặt y, "Ế? Tôn đại phu, sao mặt ngươi đỏ quá vậy! Thật ra ngươi cũng rất thích ta có đúng không? Hay là chúng ta cứ gao nấu thành com trước đi?"

"CẮT!"

Ngay cả khi đạo diễn đã hô "cắt", tất cả mọi người vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng, sao không diễn nữa, sao không quay tiếp đi! Muốn xem tiếp mà! Bọn này còn muốn xem cảnh gạo nấu thành cơm cơ mà!

--- O ---

Chương 74: Cảm Giác Cả Người Như Bị Bòn Rút

Thực lực của cả hai diễn viên đều ngang nhau, biểu hiện tốt vô cùng, đặc biệt là cách diễn của Ninh Tịch hoàn toàn như đưa họ vào phim, những bài xích ban đầu của họ về cô cũng không thấy đâu nữa.

Mới đầu chẳng ai muốn Ninh Tịch chạm vào thần tượng của họ nhưng đến cuối cùng tất cả lại gào lên mong cô mau đè thần tượng mình xuống, cảm giác hưng phấn cứ như chính mình là người được đè vậy.

Tất nhiên, sau khi định thần lại, họ vẫn chẳng đoái hoài gì tới Ninh Tịch, tất cả đều vây quanh Giang Mục Dã, ân cần hỏi han, khen gã diễn tốt cực kỳ.

Hôm nay, ngoài Giả Thanh Thanh ra, chắc người buồn bực nhất chính là Triệu Tư Châu.

Vốn dĩ, gã là người có vị trí cao nhất trong đoàn làm phim, nhận được sự hoan nghênh của các cô gái nhất, nhưng Giang Mục Dã vừa tới, mọi sự chú ý đều bị thu đi hết, chỗ gã giờ trở nên vắng tanh.

Còn về việc ai là người vui nhất, tất nhiên là đạo diễn rồi.

Hôm nay, mấy cảnh Ninh Tịch và Giang Mục Dã diễn thử với nhau đều rất thuận lợi, sự ăn ý giữa hai người giống như đã hợp tác với nhau cả trăm lần rồi vậy.

Nhưng ngày hôm nay đối với Ninh Tịch mà nói chỉ có thể đúc kết năm chữ: Sống sót qua cơn lũ.

Lúc sắp kết thúc công việc, Giang Mục Dã bị một đám người vây lại mời ăn cơm, bảo muốn tẩy trần cho gã, Ninh Tịch đang thu dọn đồ đạc, điện thoại trong túi vang lên, là Lục Cảnh Lễ gọi tới.

Cô có số điện thoại của Lục Cảnh Lễ là vì mấy ngày trước anh ta bắt cô lưu lại.

Tên này gọi cô lúc này làm gì?

Ninh Tịch mặt đầy nghi ngờ tìm một góc nghe điện thoại.

"Alo, Nhị thiếu?"

"Alo, Tiêu... Tịch... Tịch...."

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói yếu ớt của Lục Cảnh Lễ, cảm giác như cả người đều bị bòn rút hết.....

Ninh Tịch câm nín: "Anh sao vậy?"

"Sao à... Tôi còn đang muốn hỏi cô bị sao nữa kìa! Tối qua rốt cuộc cô làm gì với anh tôi vậy?" Lục Cảnh Lễ bùng nổ chất vấn.

Ninh Tịch chẳng hiểu gì: "Hả? Ý gì? Tôi thì làm gì được anh ta chứ?"

"Cô không làm gì anh ấy, vậy sao cả ngày hôm nay anh ấy cứ như quả bom nổ chậm vậy, từ tám giờ sáng đã bắt hộc, hộc đến tận bây giờ, tròn mười hai tiếng đồng hồ rồi đấy!"

"Ặc... Đây là chuyện của công ty các người, liên quan gì tới tôi? Hay tại anh ấy nghỉ lâu quá giờ mới đi làm nên có nhiều chuyện cần xử lý?"

"Không thể nào, tôi biết anh tôi lâu như vậy, liếc mắt một cái thôi cũng biết anh ấy đang nghĩ gì, chuyện này chắc chắn có liên quan tới cô! Chính là cô đã hại bọn này! Giờ anh ấy đang hành hạ tất cả đám nhân viên trong công ty rồi đây này, sắp chết hết đến nơi rồi!" Lục Cảnh Lễ một mực chắc chắn đây chính là lỗi của cô.

Ninh Tịch oan muốn chết, bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự không làm gì mà!"

Chuyện duy nhất cô làm tối qua chính là tới sân bay đón Giang Mục Dã, sau đó tắm ở nhà gã rồi bị Lục Đình Kiêu thấy.....

Chẳng lẽ là vì chuyện này?

Nhưng phản ứng của anh ta sau đó rõ ràng vẫn rất bình thường mà?

"Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ! Chắc chắn là vì cô! Họa do cô gây ra, cô phải đi mà xử lý! Nếu không chúng tôi có biến thành ma cũng không buông tha cho cô đâu! Ban này, trưởng phòng tài vụ bị hành ngất rồi kia kìa, âm hồn của anh ấy chắc chắn đang trên đường đi tìm cô đấy....."

Ninh Tịch: "....."

Địch mẹ! Chuyện gì thế này? Rõ ràng cô nằm không cũng trúng đạn mà.....

Giờ bảo cô phải làm sao?

Cô làm gì có cách nào cứu được bọn họ?

Đang đùa cả thế giới chắc?

Ninh Tịch đang phát sần lên, lại nhận được một tin nhắn hình.

Lục Cảnh lễ gửi cho cô hai tấm hình.

Bức thứ nhất là ảnh một người đàn ông bị ngất đang được nhấc vào xe cấp cứu, còn một bức là ảnh chụp phòng họp, tất cả mọi người ngồi xung quanh đều trung ra vẻ mặt khùng hoảng như sắp bị cắt cổ, Lục đại ma vương ngồi đó thì như Diêm La đang xét xử bọn họ!

Ninh Tịch còn cảm nhận được hơi lạnh u ám truyền tới qua bức ảnh

--- O ---

Chương 75: Mỹ Nhân Kế?

Lục Đình Kiêu chơi trò "Cuộc thâm phán cuối cùng", dựa vào cái gì mà bảo cô phải đi thu dọn tàn cuộc?

Lục Cảnh Lễ gọi cuộc điện thoại này rõ ràng quá thừa hơi!

Ninh Tịch định phủ tay mặc kệ, nhưng không biết tại sao, trong lại cảm thấy hơi chột dạ.....

Đệch! Cô làm gì mà phải chột dạ?

Cô đã hạ quyết tâm "bà méo quan tâm" nhưng "ting tong" - Lục Cảnh Lễ gửi một clip ngắn đến.

Trong clip, ánh mắt Lục Đình Kiêu sắc lạnh như dao bắn thẳng tới, làm Ninh Tịch giật cả mình, cô sững mắt vài giây mới phản ứng lại kịp là anh đang nhìn Lục Cảnh Lễ.

"Lục Cảnh Lễ, tôi cho cậu nửa tiếng, làm lại toàn bộ bản kế hoạch này cho tôi, ngay bây giờ, ngay tại đây, làm không xong cậu tự vác xác tới phòng tài vụ kết toán lương luôn đi!"

Sau đó màn hình tối đen.

Ninh Tịch: "....."

Giây phút màn hình lắc lư rồi đen ngòm, cô như thể thấy những giọt nước mắt và máu của Lục Cảnh Lễ đang kêu gào cầu cứu.....

Kể cả cô là kẻ gà mờ cũng biết, trong vòng nửa tiếng mà phải làm lại cả một bản kế hoạch là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng!

Cô thật sự, thật sự không biết phải cứu anh ta thế nào cả!

Ninh Tịch động não, binh pháp tôn tử ba mươi sáu kế chạy lòng vòng trong đầu....

Đội quân địch mệt rồi mới tấn công?- Âm hồn của Lục Cảnh Lễ sẽ tìm đến giết cô trước mắt!

Bắt giặc phải bắt thằng cầm đầu trước? - Nhưng chính Lục Đình Kiêu là vua ở đây mà!

Vậy nguy cứu triệu? - Lấy đâu ra Nguy để cho cô vậy?

Chẳng lẽ.... mỹ nhân kè? Đẹp, đẹp, đẹp ngay nhá!

Cuối cùng, Ninh Tịch đập bôm bốp vào đầu, có rồi! Điều hồ ly sơn (Nhử hồ ra khỏi núi)!"

Ninh Tịch hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới gọi điện cho Lục Đình Kiêu....

Đúng vào lúc này, tại tập đoàn Lục thị.

Trong phòng họp, trên màn hình lớn kết nối với điện thoại của Lục Đình Kiêu đang chiếu một đoạn tư liệu nội bộ.

Các nhân viên trên dưới đều đang căng não ra mà xem, bởi vì lát nữa Lục Đình Kiêu sẽ hỏi bọn họ.

Cảm giác này khủng bố y hệt như hồi nhỏ bị thầy giáo kiểm tra bài cũ vậy....

Đúng lúc này, điện thoại Lục Đình Kiêu bỗng vang lên.

Lục Đình Kiêu chẳng thèm nhìn, trượt tay nghe, thế là ngay sau đó, trong loa truyền tới tiếng phụ nữ mềm mại, trong trẻo....

"Alo, Lục Đình Kiêu, anh đang bận à?"

Ngay tại giây phút đó, tất cả nhân viên trên dưới đều sững sờ, mặt ngẩn hết cả ra

Chuyện gì vậy?

Đây là điện thoại riêng của sếp à?

Không ngờ còn có phụ nữ gọi tới, đã thế còn gọi thẳng tên sếp nữa chứ.....

Điều càng khiến họ ngạc nhiên hơn chính là cảnh tượng phía sau....

Lục Đình Kiêu vừa nghe thấy giọng nói đó, hơi lạnh tỏa ra quanh người bất giác liền thay đổi.

Như cơn gió mát từ nhân gian thổi tới đóa hoa bỉ ngạn trên cầu Nại Hà...

Lục Cảnh Lễ đang vui đầu vào làm bản kế hoạch biết chắc không thể nào hoàn thành, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của Ninh Tịch, liền kích động đến nỗi nước mắt giàn giụa.

Chị dâu ơi, cuối cùng thì chị cũng đến rồi hu hu hu....

Lục Đình Kiêu tuyên bố tạm dừng, sau đó anh rút thiết bị kết nối ra, áp điện thoại vào tai, nhìn không rõ biểu tình gì, ngữ khí cũng cứng nhắc: "Có chuyện gì?"

Ninh Tịch ở đầu dây bên kia vừa nghe thấy giọng nói đáng sợ đó liền muốn đem con bọ chạ luôn, cuối cùng, cô vẫn cố gắng lấy hết dũng khí, điều chỉnh giọng điệu nhẹ nhàng một chút, hơi cầu khẩn một chút, áp ứng nói: "Chuyện đó, tôi nay anh có về không? Chúng ta đã hứa hôm nay sẽ đưa Tiểu Bảo đi ăn lẩu rồi mà!"

Lục Đình Kiêu lạnh mặt: "Đang bận, chưa chắc đã về."

--- O ---

Chương 76: Chị Dâu Uy Vũ Bá Đạo!

Bởi vì đã tắt loa ngoài rồi nên Lục Cảnh Lễ không nghe được Ninh Tịch nói cái gì, chỉ có thể đoán chừng cô đang gọi Lục Đình Kiêu về.

Nghe câu trả lời lạnh lùng của anh hai, trong lòng Lục Cảnh Lễ gào thét: Đừng mà! Tại sao! Đến cả Ninh Tịch cũng xuất đầu rồi mà vẫn vô dụng! Chẳng lẽ trời muốn diệt ta?

Ninh Tịch mềm giọng nói: "Nhưng mà, một mình tôi đưa tiểu Bảo đi chơi nhờ đâu đột ngột phát sinh chuyện gì thì sao? Chắc chắn tiểu Bảo cũng muốn anh đi cùng! Anh đi cùng được không? Được không?"

Lục Đình Kiêu trầm mặc ba giây, sau đó mở miệng nói: "Được rồi, tôi lập tức trở về."

Lục Cảnh Lễ ngẩn ngơ, cảm tưởng như toàn thân đều được ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, cuối cùng cũng được giải thoát rồi!

Chị dâu uy vũ bá đạo!

Đã biết chắc chắn cô ấy làm được mà!

Còn tưởng anh Hai khí phách thế nào, hóa ra cũng chỉ làm mình làm mấy tí thôi!

Sau khi cúp điện thoại, Lục Đình Kiêu liền cho tan họp.

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau, không dám tin có thể thoát một kiếp dễ dàng đến vậy!

Lục Cảnh Lễ cười đắc ý, mau cảm ơn tôi đi, là tôi gọi người cứu mạng mấy người đó, các người đều nhờ phúc của tôi!

Vừa tan họp, Lục Cảnh Lễ lập tức bị bao vây:

"Nhị thiếu! Vừa nãy là chúng tôi nghe nhầm sao? Thật sự có một người phụ nữ gọi điện cho Lục tổng!"

"Người vừa gọi là ai vậy? Chỉ cần một cú điện thoại thôi cũng có thể kéo Lục tổng đi giữa lúc đang họp!"

"Đúng đúng đúng! Có phải Lục tổng đã kiếm được người giao phó cuộc đời rồi không? Rồi cuộc là thiên kim tiểu thư nhà nào? Nhị thiếu, tiết lộ cho chúng tôi đi!"

...

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt đề phòng trợn mắt nhìn bọn họ: "Làm giề làm giề! Mấy người hỏi đây là ai để làm giề? Muốn ôm đùi người ta? Đừng hòng! Đùi chị dâu tương lai chỉ có tôi mới được ôm! Các người đừng hòng mơ tưởng!"

Mọi người: "... " chúng tôi muốn ôm đầu ngón chân cũng không được sao?

...

Trong góc phim trường, Ninh Tịch như trút được gánh nặng mà cúp di động.

Cuối cùng cũng xong...

Lần này chắc không có vấn đề gì chứ?

Rõ ràng là chuyện không liên quan đến cô, mà cô lại cứ thế mà đâm đầu vào!

Vừa mới chuẩn bị đi thì di động lại reo, lại là Lục Cảnh Lễ.

"Nhị thiếu, sao rồi? Vẫn không được sao?"

"Không không không, mỹ nhân kế của Tiểu Tịch Tịch quá tuyệt vời! Đã giải trừ nguy cơ một cách hoàn mỹ!"

Ninh Tịch vừa nghe mặt liền đen: "Cái gì mà mỹ nhân kế! Rõ ràng là tôi dùng kế điệu hổ ly sơn có được hay không? Anh có kiến thức không đấy hả!"

"Ai ui! Tôi hiểu! Tôi hiểu mà ~ cứ thế đi, tôi cúp máy đây! Lần sau rảnh rồi mời cô ăn cơm!"

Ninh Tịch cầm nín nhìn chiếc di động trong tay.

"Con hàng" này rốt cuộc hiểu cái gì?

"Ninh tiểu Tịch, bà trốn ở chỗ này làm gì? Đi ăn cơm!" Giang Mục Dã không biết tìm tới từ lúc nào.

Ninh Tịch vội vàng nhìn đông ngó tây, chắc chắn không có ai nhìn thấy Giang Mục Dã đến tìm cô mới bình tĩnh lại, mệt mỏi dựa vào cột gỗ đỏ thẫm nói: "Mọi người đi thôi, tôi nay tôi có chuyện, xem chừng không đi được."

"Cái gì?" Giang Mục Dã vừa nghe thấy thế lập tức đổi sắc mặt: "Đây là tiệc tẩy trần cho tôi, tôi lại còn là đối tác diễn của bà! Mà bà lại không đến?"

Ninh Tịch néo mi tâm một cái: "Tôi biết tôi biết, chuyện này là tôi sai, nhưng hôm nay tôi thực sự có chuyện rất quan trọng, lần sau tôi đích thân mời ông có được không?"

"Không được!" Giang Mục Dã không bị cô lay động chút nào, dùng ánh mắt sắc bén quét cô từ trên xuống dưới một lần: "Bà thì có việc quan trọng gì! Tôi nay bà định đi gặp ai?"

Ninh Tịch nghe vậy giọng hơi trầm xuống: "Tôi có gặp ai thì có liên quan gì đến cậu chứ?"

Vừa dứt lời, sắc mặt của Giang Mục Dã cực kỳ khó coi: "Có phải bà định đi gặp Lục Đình Kiên đúng không?"

--- O ---

Chương 77: Thật Muốn Lừa Về Nhà

Giang Mục Dĩ dùng giọng điệu như tra hỏi khiến cho Ninh Tịch cảm thấy khó chịu, cô nhíu mày: "Phải thì sao mà không phải thì sao?"

Giang Mục Dĩ bực tức đi quanh một vòng, sau đó trợn mắt nhìn cô: "Ninh Tịch, bà thật sự không muốn sống nữa à, ngay cả Lục Đình Kiêu cũng dám dấn vào, không biết là chơi với lửa thì có ngày chết cháy à?"

"Tôi thích chơi với lửa, cậu quản được sao?" Bởi vì không thích giọng điệu của Giang Mục Dĩ nên thái độ của Ninh Tịch cũng không tốt.

"Bà..." Giang Mục Dĩ gần như muốn bùng nổ, cuối cùng nện một đấm lên cây cột sau lưng cô: "Ninh Tịch, tôi không nói đùa, mà là có lòng tốt nhắc nhở bà, nếu không bà chết như nào cũng không biết đâu! Bà có biết! Lục Đình Kiêu là ai hay không? Bà nghĩ anh ta giống mấy tên nhà giàu trước đây bà hay trêu ghẹo sao?"

Ninh Tịch trợn mắt trừng anh ta: "Ông nghĩ tôi ngu sao? Đương nhiên là tôi biết rồi!"

"Bà biết mà còn..."

"Tôi còn làm sao? Ông thấy tôi ngu với Lục Đình Kiêu hay như thế nào?"

"Bà..." Giang Mục Dĩ dần dần bình tĩnh lại, thật ra thì sâu trong nội tâm anh ta cũng hiểu Ninh Tịch không thể nào ngu đến nỗi làm ra loại chuyện như vậy, vì thế anh ta dè dặt lại, hít sâu một hơi nói: "Vậy bà nói cho tôi, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?"

Ninh Tịch cũng cảm thấy cứ tranh cãi mãi với Giang Mục Dĩ về vấn đề này thì thật là ấu trĩ. Hôm nay có quá nhiều chuyện kích thích nên động tí đã không kiềm chế được.

Vì vậy cô cũng bình tĩnh lại, giải thích với Giang Mục Dĩ: "Lúc trước tôi cứu Tiểu Bảo."

Giang Mục Dĩ hơi kinh ngạc: "Bà cứu Tiểu Bảo? Tiểu Bảo bị làm sao?"

"Hơn nửa tháng trước, Lục Cảnh Lễ mang Tiểu Bảo tới quán bar, chắc là thằng bé ghét tiếng ồn ào náo nhiệt nên vô tình trốn vào kho hàng, sau đó lại

bị nhân viên khóa cửa lại..."

Khóe miệng Giang Mục Dĩ giật giật: "Mang Tiểu Bảo tới quán bar? Đây đúng là chuyện mà ông cậu không đáng tin kia của anh có thể làm. Sau đó thì sao? Chuyện này thì liên quan gì đến bà?"

"Lúc ấy chẳng phải tôi đang chuẩn bị tham gia thử vai cho Thiên Hạ sao, Thường Lệ không muốn cho tôi đi nên nhốt tôi vào kho hàng đó..." Ninh Tịch giải thích ngắn gọn những chuyện xảy ra về sau.

Giang Mục Dĩ kiên nhẫn nghe xong, nói: "Được, tôi hiểu rồi, là bởi vì bà đã cứu Tiểu Bảo nên mới quen Lục Đình Kiêu, thế thì Lục gia chỉ cần cho bà một khoản tiền coi như cảm ơn, sau đó là GAME - OVER, mỗi người một ngà mới đúng chứ! Tại sao bà vẫn còn qua lại với Lục Đình Kiêu? Lại còn ở lại nhà của anh ta nữa!"

Ninh Tịch lược bỏ tình tiết Lục Đình Kiêu nói muốn lấy thân báo đáp kia, nói: "Bởi vì Tiểu Bảo bị dọa sợ, tôi cứu nó ra nên nó rất ỷ lại vào tôi, thế là Lục Đình Kiêu mới nhờ tôi trước khi tiểu Bảo ổn định lại tinh thần đến Lục gia ở tạm, tùy thời làm thuốc an thần cho Tiểu Bảo, hiểu chưa?"

Nghe đến đây sắc mặt giận dữ của Giang Mục Dĩ mới dịu xuống, nhưng vẫn còn một chút không chấp nhận được, lầm bầm nói: "Bà có chắc chỉ bởi vì thế? Biết bao nhiêu người phụ nữ muốn được gả vào Lục gia, bà thật sự không có ý đồ gì với anh ta?"

Ninh Tịch nhướn mày, sâu xa nói: "Nếu nói có ý đồ gì thì tôi có nhưng là với Tiểu Bảo, thằng bé thật sự là quá đáng yêu, thật muốn bắt về nhà làm người tình bé nhỏ!"

Giang Mục Dĩ cầm nín nhìn cô một cái, vuốt trán nói: "Dù sao thì tốt nhất là bà đừng có tâm tư gì, hào môn không giống như bà tưởng tượng đâu!"

Ninh Tịch cười lạnh một tiếng: "Ông biết tôi tưởng tượng như nào à?"

Cái cô ghét nhất chính là cái gọi là "giới xã hội thương lưu", phù phiếm giả tạo, ai ai cũng đều mang mặt nạ cho mình...

Thật vất vả mới rời khỏi được Ninh gia, sao có thể nhảy vào hồ lửa lần nữa?

Chương 78: Sợ Tôi Thành Mợ Của Ông Sao?

Nhìn biểu tình chán ghét của Ninh Tịch, Giang Mục Dĩ thở phào nhẹ nhõm, anh hiểu Ninh Tịch, biết cô ghét nhất là bị trói buộc.

Bối cảnh của Lục gia như thế, đối với cô mà nói thì chẳng khác gì mảnh thú với nước lũ...

"Được rồi, ông hỏi xong rồi vậy bây giờ đến phiên tôi hỏi ông đúng chứ?" Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực liếc nhìn anh ta.

Giang Mục Dĩ nhún vai: "Bà muốn hỏi cái gì?"

"Không phải Lục Đình Kiêu chỉ có một em trai, không có chị em gái nào sao? Vậy thằng cháu ngoại này từ đâu chạy tới?" Ninh Tịch hỏi.

Giang Mục Dĩ chậm một điều thuốc, chậm rãi nói: "Tôi không có quan hệ máu mủ với Lục gia, nhưng ông bà ngoại của tôi với Lục gia là thế giao, lúc mẹ tôi còn nhỏ thì ông bà ngoại tôi qua đời vì tai nạn xe, thế nên Lục gia nhận mẹ tôi làm con nuôi. Vì vậy, dựa theo bối phận tôi phải gọi Lục Đình Kiêu là cậu!"

"Hóa ra là như vậy..." Ninh Tịch vừa nói vừa bắt mắt trừng anh ta một cái: "Đang cai thuốc, đừng có mà dụ tôi!"

"Đang yên đang lành cai thuốc làm gì?" Giang Mục Dĩ cau mày.

"Bỏ thói xấu cần lý do sao?"

"Chẳng biết là ai lúc trước nói với tôi, có rượu không uống, có thuốc không hút đều là kẻ ngu. Ép..." Giang Mục Dĩ một bên nói kháy một bên hút thuốc: "Những gì có thể nói cho bà đều đã nói hết rồi, bà còn muốn hỏi cái gì?"

"Đương - nhiên - là - có!" Ninh Tịch cắn răng trừng Giang Mục Dĩ: "Biết điều thì nói cho tôi biết, sao ông lại nhận vai Tôn Hoán Khanh này? Không những là nam thứ lại còn là kiểu nhân vật bình thường ông không bao giờ nhận!"

Ý bóng ý gió là "con hàng" này đang muốn chinh cô!

Giang Mục Dĩ tỏ vẻ vô tội: "Tôi nhận vai nam thứ thì sao? Ai quy định tôi không thể nhận nam thứ? Tôi nhận Tôn Hoán Khanh thì sao? Tôi muốn thay

đôi hình tượng, muốn khiêu chiến bản thân không được sao? Diễn mãi một kiểu nhân vật thì có ý nghĩa gì? Không phải hôm nay tôi diễn rất tốt sao? Bà trêu ghẹo tôi cũng rất vui còn gì!"

"Vui cái đầu nhà ông!" Đến mai là biết mùi nhau ngay, giờ cô khóc có còn kịp không...

"Được rồi, không cần xé với ông nữa, tôi phải về, tôi đã hứa với Tiểu Bảo hôm nay đi ăn lẩu với nó. " Ninh Tịch vội vàng nhìn thời gian trên di động.

Vẻ mặt Giang Mục Dĩ không vui: "Cậu tôi cũng đi cùng sao?"

"Dĩ nhiên là đi cùng, tôi không dám một mình mang Tiểu Bảo ra khỏi nhà, nhỡ đâu có chuyện gì xảy ra thì sao!"

Giang Mục Dĩ giận mà không có chỗ phát tiết: "Bà cũng biết à? Tiểu Bảo là cục vàng cục bạc của cả nhà họ Lục, nhất là hai ông bà, bung như bung trứng húng như húng hoa, lỡ mà có sơ xuất gì thì đem bà chôn sống là điều bình thường! Dung bà lại nhận củ khoai nóng bỏng tay này làm chi?"

Ninh Tịch vừa nghe đã không vui: "Nói linh tinh cái gì đấy, cái gì mà củ khoai nóng bỏng tay, Tiểu Bảo nhà tôi đáng yêu như vậy!"

Giang Mục Dĩ cười nhạt: "Tôi thấy bà bị sắc đẹp của người nào đó làm cho mê muội đầu óc rồi thì có! Người ta vừa mở miệng nhờ vả thì bà quên sạch mọi thứ rồi!"

Ninh Tịch không nhịn được nói: "Thôi thôi, đừng có dông dài nữa? Lục đại ma vương đã mở miệng tôi còn dám không nhận sao? Nếu là ông thì ông dám không? Thấy ông sợ hãi như vậy.... chả lẽ lại sợ tôi thành mợ ông à?"

"Mợ... mợ..." Giang Mục Dĩ bị chữ mợ này đánh gục hoàn toàn, không thể thốt thêm bất cứ cái gì nữa.

"Ngoan!" Ninh Tịch sờ cái đầu chó của tên nào đó, chiếm tiện nghi xong lập tức chạy biến đi.

Cầm túi xách, giải thích với đạo diễn và những người khác là tối nay cô có chuyện không thể tham dự được rồi chào mọi người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô gái vội vội vàng vàng rời đi, trên mặt Giang Mục Dĩ kết một tầng sương lạnh.

--- O ---

Chương 79: Cái Tai Thỏ Siêu Dễ Thương

Quay xong, Giả Thanh Thanh cuối cùng cũng tìm được cơ hội lấy lòng Giang Mục Dã, hoàn hảo nhất là Ninh Tịch không có mặt ở đây, vì vậy cô ta then thùng đến gần Giang Mục Dã: "Anh Mục Dã, chúng ta đi đâu ăn bây giờ? Đến khách sạn Bách Xuyên ăn hải sản có được không? Ba em là hội viên ở đó, có thể vào thẳng phòng Vip!"

Giang Mục Dã uể oải đuổi người: "Không đi, hôm nay mệt quá!"

Giả Thanh Thanh nghe vậy liền nóng nảy: "Ồ? Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên anh đến đoàn phim mà, bữa cơm này kiểu gì cũng nên ăn miếng nha!"

Giang Mục Dã nghe thế sắc mặt liền trầm xuống: "Ai quy định ngày đầu tiên đến đoàn phim là phải đi ăn cơm? Cô nghĩ thế thì tự cô đi mà ăn!"

Thật ra thì, ai cũng biết, tính khí lúc không làm việc của Giang Mục Dã không được tốt lắm.

Lúc tâm tình anh ta tốt thì tính khí sẽ tốt, nếu tâm tình không tốt ý há, vậy thì...

Mà hiện tại thì tâm tình vị tiểu tử tông này hiển nhiên là không tốt rồi...

Giả Thanh Thanh ngẩn người ra, hộc mắt đỏ ửng: "Em... chỉ nghĩ đây là phép lịch sự thôi, anh Mục Dã sao phải nói như vậy..."

Ai là anh Mục Dã của cô hả?

Giang Mục Dã đang phiền lòng chuẩn bị muốn bộc phát, Quách Thắng Khải thấy tình hình không ổn vội vàng hòa giải: "Hay là để ngày khác đi, hôm nay quả thật Mục Dã đã mệt mỏi rồi. Vốn là ngày đầu tiên nên để cho cậu ấy nghỉ ngơi, làm quen hoàn cảnh, không ngờ lại quay luôn mấy cảnh. Hôm nay mọi người cũng về sớm nghỉ ngơi đi, chuyện ăn uống thì sau này còn nhiều thời gian mà!"

"Vậy cũng được..." Có bậc thang để bước xuống, Giả Thanh Thanh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, đồng thời lại đem Ninh Tịch ra rửa xả thêm lần nữa, đều tại Ninh Tịch chiếm đoạt anh Mục Dã cả ngày, để anh ấy mệt như thế, ngay cả cơm cũng không muốn ăn!

Giả Thanh Thanh vui đầu, lục lọi một tấm hình trong điện thoại, khoe miệng nhếch lên đầy ác ý.

Ninh Tịch, cô cứ chờ xem, tôi nhất định khiến cô trả giá thật đắt!

...

Lục gia.

"Bảo bối, cô đã về rồi!" Vừa về tới nhà, cảm giác mệt mỏi lập tức bị quét sạch.

Tiểu Bảo vừa nghe giọng của Ninh Tịch liền "bành bạch" chạy ra đón, trên tay còn bê một cốc nước trái cây mát lạnh.

"Bảo bối quá tri kỷ rồi! Yêu con quá!" Ninh Tịch bưng cốc nước lên uống ừng ực một hơi, sau đó vui vẻ nói: "Tới đây tới đây, cô giúp con thay đồ thật dễ thương nào, tí nữa chúng ta sẽ ra ngoài ăn lẩu!"

Vừa nghe đến phải ra ngoài, bánh bao nhỏ liền ngoan ngoãn nhu thuận để cho Ninh Tịch dắt lên lầu.

Đến phòng ngủ, nhóc lại ngoan ngoãn mặc thử những bộ quần áo mà Ninh Tịch đưa cho.

"Cái này quá nổi, cái này quá chìm, cái này quá nhạt nhẽo... Trời ơi! Ai mua quần áo cho con vậy? Gu thẩm mỹ gì đây! Không cần hỏi cũng biết nhất định là cha con rồi! Chẳng lẽ anh ta quên mất con mới có năm tuổi chứ không phải ba mươi lăm tuổi hả?"

Ninh Tịch vừa rửa xả vừa tìm đồ, cuối cùng từ dưới đáy tủ moi lên được một món coi như hài lòng: "Oaaa! Cái này dễ thương quá!"

Áo sơ mi cộc tay nhỏ bé, có thêm cái mũ, trên cái mũ gắn thêm hai cái tai thỏ thật dài, phối hợp với chiếc quần yếm. Trên quần yếm còn có một cái túi thật to giống như doraemon.

"Nhìn xem, cái này nhất định là do chú hai con mua cho! Ít nhất điểm này của chú hai con vẫn còn đáng tin, trẻ con vẫn nên mặc quần áo sinh động dễ thương mới đúng!" Ninh Tịch tự hài lòng gật gật đầu sau đó hỏi: "Bảo bối thấy thế nào? Con thích cái này không? Nếu không cô lại tìm cái khác cho con!"

Ninh Tịch không quên hỏi ý kiến của Tiểu Bảo, mặc dù lần nào Tiểu Bảo cũng đều đồng ý với cô.

Quả nhiên lần này Tiểu Bảo cũng gật đầu không chút do dự. Vì vậy, Ninh Tịch liền vui sướng giúp bánh bao thay quần áo.

--- O ---

Chương 80: Không Nói Lời Nào Liền Quẹt Thẻ

ẻ

Giúp bánh bao nhỏ thay đồ xong, Ninh Tịch cũng chui vào phòng thay quần áo.

Vô cùng trùng hợp là cô cũng có một cái áo tương tự như tiểu Bảo, lúc này liền lấy ra mặc, sau đó cũng bới ra một cái quần bò yếm.

Ninh Tịch thay đồ xong ra ngoài, bánh bao nhỏ vừa thấy cô thì ánh mắt tỏa sáng.

Nhóc nhìn Ninh Tịch xong lại tự nhìn mình, trên khuôn mặt nhỏ bé là biểu tình vui vẻ thỏa mãn. Thậm chí còn đưa tay sờ cái tai thỏ trên mũ một cái, hiển nhiên rất cao hứng khi hai người bọn họ mặc đồ giống nhau.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ xe ô tô. Lục Đình Kiêu đã về.

Nhiệt độ bên ngoài cao đến hơn ba mươi độ, nhưng Lục Đình Kiêu vẫn tựa như đến từ nơi núi tuyết, hai chân thon dài, thần sắc lạnh lùng bước chân vào phòng khách.

Khi hình ảnh hai người một lớn một nhỏ mặc đồ giống nhau ngồi trên ghế salon, giống như hai mẹ con mặc đồ gia đình rơi vào mắt anh thì dường như băng tuyết đã được hòa tan...

Tiểu Bảo đương nhiên là vô cùng đáng yêu, còn Ninh Tịch thì như có thêm thần khí ăn gian tuổi tác - quần bò yếm khiến cho cô dường như trông trẻ hơn, ngồi cạnh Tiểu Bảo trông giống như hai chị em.

Thấy Lục Đình Kiêu đã về, Ninh Tịch lập tức kéo tiểu Bảo đứng lên: "Chúng tôi chuẩn bị xong rồi, đã lên đường được chưa?"

Lục Đình Kiêu gật đầu một cái, ánh mắt dừng trên người cô mấy giây mới rời đi: "Đi thôi."

Sau khi lên xe, Ninh Tịch vui vẻ hỏi, "Nè nè, Lục Đình Kiêu, anh thấy Tiểu Bảo nhà chúng ta mặc bộ này có đáng yêu không? Tôi tìm nửa ngày mới được một món như này đây."

"Đáng yêu." Lục Đình Kiêu trả lời, nhưng người anh nhìn qua kính chiếu hậu lại là cô gái đang nói chuyện.

Ninh Tịch đặc ý: "Tôi đã nói rồi! Sau này phải mua thêm cho Tiểu Bảo chút quần áo dễ thương mới đúng!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu ừ một tiếng sau đó lần mò trong ngực móc ra một tấm thẻ màu đen đưa cho cô.

"O... Đây là làm gì?" Ninh Tịch chớp mắt một cái, không hiểu ra sao nhìn tấm thẻ không có giới hạn trong truyền thuyết.

Lục Đình Kiêu: "Mua."

Ninh Tịch: "Hả..."

Ý cô không phải như thế có được hay không?

Sao cứ không hợp ý là lại lấy tiền đập người ta thế?

Thôi kệ, cho cũng đã cho rồi, về sau đi mua thêm vài bộ quần áo dễ thương nữa cho Tiểu Bảo!

Đến nơi. Lục Đình Kiêu xuống xe trước, sau đó ga lăng giúp hai người mở cửa xe, liếc nhìn Ninh Tịch hỏi: "Cô có thẻ không?"

Sống chung lâu ngày, Ninh Tịch cũng dần dần quen với cách nói chuyện đơn giản của Lục Đình Kiêu, biết ý của anh hỏi như vậy nghĩa là cô xuất hiện công khai ở nơi công cộng như này có vấn đề gì không.

Ninh Tịch gãi đầu một cái: "Không sao! Bây giờ không mấy ai biết tôi, hơn nữa tôi còn mặc thế này!"

Nói xong cô móc từ trong túi xách ra một chiếc kính không tròng màu hổ phách: "Như vậy là được rồi!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu.

Ba người cùng nhau đi vào quán lẩu.

Ninh Tịch đoán rất chính xác, không ai nhận ra cô cả. Nhưng mà cô lại quên mất bánh bao nhỏ với Lục Đình Kiêu.

Hai cha con họ quá bắt mắt, nhất là lúc một lớn một nhỏ đứng cạnh nhau, thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh.

Thật ra thì hôm nay Ninh Tịch cũng rất gây chú ý, bởi vì cô mặc đồ đôi với bánh bao nhỏ.

"A! Nhìn hai cha con bên kia đi, giá trị nhan sắc cao quá! Lớn đẹp trai, nhỏ đáng yêu!"

"Cô chị đứng bên cạnh cũng đẹp! Cái nhà này toàn người đẹp không à! Ba mang hai chị em đi chơi sao? Mẹ đâu rồi?"

Nghe được câu này, sắc mặt Lục Đình Kiêu trầm xuống, đen như cái đít nồi.

May là người đàn ông đứng cạnh người phụ nữ kia mở miệng nói: "Cái gì mà ba mang hai chị em ra ngoài! Rõ ràng đó là một nhà ba người có được hay không hả? Cô bé kia rõ ràng là vợ của người đàn ông kia, mẹ của đứa nhỏ kia!"

"Không thể nào! Nhìn có vẻ còn nhỏ mà!"

"Cô thì biết cái gì, vợ chồng nhà người ta chẳng qua là chồng lớn tuổi hơn vợ, ánh mắt của người ta là ánh mắt đang nhìn vợ đấy!"

--- O ---

Chương 81: Nai Con Hôn Mê

Ninh Tịch nghe được mọi người bàn luận nhất thời cảm thấy hoảng sợ.

Anh trai à, anh nói hay quá ha, rốt cuộc anh nhìn kiểu gì mà thấy ánh mắt Lục Đình Kiêu nhìn tôi không giống bình thường?

Còn là ánh mắt đang nhìn vợ...?

"Hờ hờ, mắt của anh kia có lẽ không được tốt lắm!" Ninh Tịch ho khan một cái nói với Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch vừa dứt lời, người phụ nữ kia đã tán đồng mà gật gật đầu: "Anh nói không sai, đúng như vậy! Hơn nữa thằng nhỏ kia tuy rất giống ba nó, nhưng đôi mắt lại giống mẹ, nhất là lúc nó cười..."

Ninh Tịch nghe mà muốn đâm đầu vào cột mà chết cho rồi: "Khụ, chị gái này... mắt cũng không tốt lắm..."

Bánh bao nhỏ làm sao trông giống cô được! Cô cũng không phải là mẹ của bánh bao nhỏ!

Lục Đình Kiêu như có như không liếc nhìn đôi mắt cô, thật ra thì cũng có chút giống.

Lúc trước anh đã nhận ra, lúc Tiểu Bảo cười thì thần thái giữa hai hàng lông mày có mấy phần giống với Ninh Tịch.

Nếu như chỉ là trùng hợp thì duyên phận này thật sự làm người ta thấy vui vẻ...

Khúc nhạc đệm nhỏ này trôi qua rất nhanh.

Ngồi xuống, Ninh Tịch thở phào thoải mái: "Ôi! Vào mùa hè mà ngồi điều hòa ăn lẩu thì đúng là sướng nhất đời, bảo bối nè, cô thề, con nhất định sẽ yêu cảm giác này!"

Đây là lần đầu tiên sau hai năm Tiểu Bảo ra ngoài ăn cơm, đối với cái gì cũng thấy tò mò, hết nhìn đông lại nhìn tây, có điều cái tay nhỏ bé vẫn phải nắm lấy tay Ninh Tịch mới yên tâm.

Ninh Tịch lật thực đơn, hỏi ý kiến Lục Đình Kiêu: "Anh không ăn được cay,

vậy chúng ta gọi lẩu uyên ương đi?"

"Cô quyết đi." Lục Đình Kiêu gật đầu, cởi áo khoác, cánh tay tùy ý vắt ngang trên ghế.

Chẳng qua chỉ là một loạt động tác rất bình thường nhưng người làm là Lục Đình Kiêu nên khiến người ta thấy cực kỳ hấp dẫn, Ninh Tịch lại cảm thấy như có một đoàn nai con* đang chạy loạn trong lòng.

*Nai con chạy loạn: Một câu thành ngữ ám chỉ cảm giác tim đập rộn rạo khi nhìn thấy người thương.

Gần đây không biết làm sao mà số lần bị thế này càng ngày càng nhiều, nai con chạy nhiều đến nỗi sắp lặn ra ngất rồi!

Lục Đình Kiêu rốt cuộc là vô tình hay cố ý hả?

Đồ ăn rất nhanh được mang tới, Ninh Tịch lập tức đem mọi chuyện vứt ra sau đầu tập trung vào chiến đấu với đồ ăn trên bàn.

Lục đại ma vương ăn lẩu cũng rất nghiêm túc, nên ăn loại nào trước loại nào sau, cả thời gian nhúng vào là bao nhiêu cũng tính toán vô cùng chuẩn xác, tận tâm phục vụ cô với bánh bao nhỏ từ đầu tới cuối, so với lúc ăn ở nhà cô còn chuyên nghiệp hơn.

Ninh Tịch chưa bao giờ ăn lẩu mà không phải lo nghĩ gì như vậy. Bởi vì hôm nay cô chỉ cần ăn là được, các loại thức ăn đều chín vừa đủ, không giống cô làm lúc thì quá sống lúc thì quá chín.

"Cô với Mục Dã cùng một đoàn làm phim?" Đang ăn, Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi.

Ninh Tịch sững sốt một chút mới phản ứng lại được: Giang Mục Dã là Tiểu thịt tươi của Thịnh Thế, lại là cháu của Lục Đình Kiêu, cho nên anh ta biết tình hình gần đây của Giang Mục Dã cũng không có gì đáng ngạc nhiên, vì vậy gật đầu nói: "Đúng vậy, hôm nay anh ta vừa đến đoàn làm phim, thật ra thì hôm nay tôi mới biết, lúc thấy anh ta tôi còn sợ hết cả hồn..."

Lục Đình Kiêu gấp cho cô một viên cá viên, lơ đãng hỏi: "Quan hệ không tệ?"

Ninh Tịch gật đầu, cảm thấy cái này cũng chẳng có gì cần giấu giếm vì vậy

nói thẳng: "Cái này... Quan hệ của tôi với Giang Mục Dĩ một lời khó nói hết, chúng tôi có qua lại một đoạn thời gian nhưng đã chia tay lâu rồi, còn bây giờ thì cứ cho là bạn đi! Chỉ là tình bạn này đoán chừng rất nhanh sẽ kết thúc, từ sau khi về nước anh ta toàn kéo cừu hận cho tôi thôi, suýt nữa còn hại chết tôi..."

"Sau này nếu nó bắt nạt cô thì nói cho tôi." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch cười: "Ha ha không có đâu, trong phim đều là cảnh tôi bắt nạt anh ta, còn ngoài đời ấy à, hừ hừ, nếu anh ta dám bắt nạt tôi thì tôi lập tức làm mợ anh ta, dùng bồi phạt đè chết cái tên đó!"

Vừa dứt lời, Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu đều sửng sốt.

Ninh Tịch hận không thể chôn đầu dưới đất: Sao - cô - lại - không - quản - được - cái - mồm - để - giờ - nó - hại - chết - cô!

--- O ---

Chương 82: Cô Rất Muốn Rời Đi?

Ninh Tịch liếc mạp gấp đồ ăn: "Ha ha, tôi... tôi nói giỡn chút thôi... anh chớ để ý!"

Khóe môi Lục Đình Kiêu cong lên: "Chủ ý không tệ."

Ninh Tịch sững sờ: "...". Anh ta lại cảm thấy chủ ý này không tệ?!

"Ninh Tịch." Lục Đình Kiêu đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô.

Ninh Tịch bị đôi mắt ấy nhìn chăm chú thì khẩn trương vô cùng: "Sao.. thế nào?"

"Nếu em đổi ý, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào cũng được." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch nghe vậy liền hoảng, cô biết Lục Đình Kiêu đang nói về việc "gả cho anh ta"...

Mặc dù đã từ chối rất rõ ràng và Lục Đình Kiêu cũng không nhắc lại nữa nhưng cô vẫn luôn cảm thấy thái độ của Lục Đình Kiêu đối với cô không giống bình thường, cả cái bầu không khí mập mờ giữa hai người nữa...

Thảm nhất là trái tim của cô lại dần dần thoát khỏi sự kiểm soát của cô...

Chả lẽ Giang Mục Dã nói đúng, cô bị sắc đẹp mê hoặc rồi?

Sau sự kiện kia cô từng cho rằng mình sẽ không thể yêu bất cứ người nào nữa, thậm chí cô từng xuất hiện tâm lý bài xích đàn ông trong một thời gian dài. Nhất là khi nhìn thấy những thằng đàn ông khôn nạn thì hoàn toàn bị mất kiểm soát chỉ muốn giết chết bọn họ để thay trời hành đạo...

Mặc dù mấy năm gần đây trạng thái của cô đã ổn định rất nhiều, nhưng đối với loại sinh vật đáng khinh - đàn ông thì cô vẫn không muốn lại gần, thế nên việc kết hôn đối với cô mà nói không khác gì một câu chuyện kinh dị.

Nhưng, người đàn ông đôi lúc khiến cô cảm thấy sợ hãi này lại bất giác phá được một khe hở nhỏ trên lớp kén bảo vệ trái tim cô...

Ăn lẩu xong, trên đường về nhà, Tiểu Bảo ăn no liền buồn ngủ, Ninh Tịch ôm cậu bé nhỏ con mềm mại vào trong ngực mà không nở buông tay.

Ôi thôi xong! Một bánh bao lớn đã đủ khiến cô rối loạn, giờ lại thêm một bánh bao nhỏ nữa...

Cô phát hiện ở chung càng lâu thì cô càng thích bánh bao nhỏ, thậm chí một ngày không gặp đã nhớ điên cuồng, nếu một ngày không ôm nhóc một cái thì sẽ luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Đây cũng không phải triệu chứng tốt...

Sau khi về đến nhà, Ninh Tịch nhẹ nhàng ôm Tiểu Bảo vào phòng ngủ.

Lục Đình Kiêu dựa người vào cửa, ánh mắt dịu dàng: "Mấy ngày nay làm phiền em rồi."

Ninh Tịch kéo chặn cho Tiểu Bảo, khép cửa phòng đi ra: "Không phiền, tôi cũng rất thích tiểu Bảo."

Do dự một chút, cô ra về vui mừng nói: "Tình trạng của Tiểu Bảo ngày càng tốt, có lẽ cũng sắp đến lúc tôi không cần ở đây nữa rồi!"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu đột nhiên trầm xuống: "Cô rất muốn rời đi?"

Ninh Tịch bị ánh mắt bén nhọn ép lui về sau một bước: "Cái này... thì là chờ Tiểu Bảo ổn định là tôi phải đi mà, quấy rầy mọi người lâu như vậy tôi thật sự rất áy náy!"

Lục Đình Kiêu: "Không hề quấy rầy."

Ninh Tịch không biết làm thế nào, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Đình Kiêu, "Nhưng tôi sẽ cảm thấy phiền."

Chân mày Lục Đình Kiêu nhăn lại: "Phiền?"

"Đúng vậy." Ninh Tịch hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Nói thật, tôi cũng không phải kiểu người sống có nguyên tắc gì, ở chỗ này tôi luôn phải chú ý từng cử chỉ lời nói..."

Lục Đình Kiêu: "Em không cần phải chú ý."

Ninh Tịch xoa xoa trán, bất đắc dĩ nói: "Được, vấn đề này coi như không ngại, nhưng tôi cũng cần có cuộc sống riêng, thỉnh thoảng tôi sẽ mang bạn về nhà chơi, sau khi kết thúc công việc cũng cần thư giãn một chút, đưa xe,

đi quán bar... nhớ đâu gặp được một anh chàng đẹp trai cũng khó tránh khỏi chuyện mang về nhà qua đêm..."

"Đủ rồi!" Lục Đình Kiêu nghe vậy sắc mặt càng khó nhìn, không thể nhìn được nữa mà cắt lời cô.

--- O ---

Chương 83: Bị Hôn Tỉnh

Đêm khuya, Ninh Tịch nằm trên giường nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ lung tung.

Có họa diên cô mới lôi thằng nào về nhà, những người có ý đồ với cô hay muốn chơi tình một đêm với cô đều bị cô kéo vào ngõ hẻm đánh cho kêu cha gọi mẹ. Nhất là những người đàn ông trên tay đã đeo nhẫn kết hôn.

Về phần cuộc sống tình dục...

Nói tới cũng thảm, cô chỉ có duy nhất một lần kinh nghiệm vào năm năm trước...

Có lẽ do lần đầu tiên tạo thành ám ảnh quá lớn, bản thân cô đối với loại chuyện này luôn cảm thấy rất chán ghét.

Tối nay Lục Đình Kiêu bị cô chọc cho phát cáu, nhưng không có cách nào khác, sớm muộn gì cũng phải đề cập tới vấn đề này, không bằng, cô rời đi trước khi tình hình trở nên xấu hơn.

Cách xa anh một chút vẫn tốt hơn là nhờ đâu có một ngày những cái xấu xa kinh tởm nhất của cô bị vạch trần trước mặt anh.

Tâm trạng không yên hậu quả là nửa đêm nằm mơ linh tinh.

Trong giấc ngủ, bên tai cô dường như văng vẳng các loại âm thanh gào thét...

"Ninh Tịch, cô dựa vào đâu mà tranh với tôi? Trừ chuyện huyết thống ra thì cô đúng là một phế vật không hơn không kém!"

"Cô còn mặt mũi để hỏi đứa con hoang đó à, cô muốn làm gì? Chẳng lẽ cô sinh nó ra, nuôi nó lớn?"

"Đứa trẻ thiếu tháng, vừa sinh ra đã chết, thi thể đã xử lý rồi!"

"Ninh Tịch, tôi nói cho cô biết, từ nay về sau Ninh Diệu Hoa này coi như không có con gái là cô! Cô với Ninh gia không còn quan hệ gì!"

"Tiểu Tịch, thật xin lỗi, chúng ta chia tay đi! Anh sẽ bỏ qua mọi chuyện mà coi em như em gái để chăm sóc.."

...

Cô liều mạng chạy, chạy bạt mạng, muốn trốn tránh tất cả những thanh âm đáng sợ ấy...

Cô chạy tới tầng trên cùng của bệnh viện, bên dưới là vực sâu vạn trượng, dưới vực sâu kia dường như có ma lực dụ dỗ cô tiến thêm một bước về phía trước...

Cuối cùng, cô nhắm mắt lại, nhảy vào đó...

Lúc rơi xuống cô lại không đột ngột tỉnh dậy như mọi ngày mà rơi vào một giấc mộng kiều diễm khác.

Lần này không phải là ác mộng, lại có chút giống như là... mộng... xuân...

Trước đây, cô cũng từng mơ như vậy nhưng mỗi lần đều đi kèm với nỗi sợ hãi to lớn và bất lực, nhưng lần này dường như hơi khác.

Một làn hơi lạnh vô cùng nhẹ nhàng mà chạm vào trán cô, đôi mắt, cái mũi, đôi môi của cô...

Cô không cảm giác được sự ghê tởm bản thủ như trước đây mà trái lại còn có cảm giác mình là bảo vật mà đối phương trân trọng nhất.

Đây... là ai...

Ai, thật đau quá...

Tại sao lại cắn cô?

Mặc dù Lục Đình Kiều đã liều mạng kìm nén nhưng cuối cùng vẫn không khống chế được mà chạy vào phòng cô, rõ ràng biết không thể đánh thức cô nhưng động tác lại không khống chế được mà mạnh bạo hơn một chút.

Người phụ nữ này có thể dễ dàng ép anh nổi điên!

"Nhớ đâu gặp được một anh chàng đẹp trai nào khó tránh khỏi chuyện mang về qua đêm" --- những lời này giống như thiên thạch rơi xuống trái đất, đùng cho lý trí của anh vỡ vụn thành tro bụi.

Miệng trượt tới cần cổ non nớt, dục vọng trong lồng ngực lại càng không thể

không chế được, anh tàn nhẫn cắn giồng như dã thú chinh phục con mồi bằng phương thức nguyên thủy nhất...

"Ừm, cái đó..."

Mùi máu tanh tràn ngập, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm yếu ớt của cô.

Sông lưng Lục Đình Kiêu cứng đờ, cả người giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu tới chân.

Người đàn ông vẫn duy trì tư thế vùi đầu vào cổ cô, sự đau đớn truyền tới khiến Ninh Tịch thiếu chút nữa thét lên, nhưng chỉ có thể cố nén, cô lúng túng nhắc nhở: "Khụ, tôi... tôi chỉ ngủ thôi, cũng không phải ngủ như chết, anh... anh làm động tĩnh lớn như thế... tôi sẽ tỉnh nha..."

Ban đầu cô còn định phối hợp giả vờ một chút nhưng cuối cùng không giả vờ được nữa, đau chết đi được!

Lúc này, đôi mắt đen láy của Lục Đình Kiêu dường như hợp làm một với bóng đêm, anh từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn dán chặt vào cô, ngón tay bóp lấy cằm cô, nhẹ nhàng vuốt ve, thanh âm ma mị giống như đến từ địa ngục: "Ừ, tỉnh... thì làm sao?"

Vừa dứt lời, một phát khóa hai tay cô lại trên đỉnh đầu, sau đó cúi đầu, không chút do dự hôn môi cô...

--- O ---

Chương 84: Chẳng Lẽ Là Mơ Du?

"A..." Ninh Tịch muốn tránh thoát theo bản năng nhưng hai tay đã bị khóa lại, hai chân cũng bị anh dùng đầu gối chặn lại.

Con mẹ nó, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ cô còn đang nằm mơ?

Cho đến lúc dưỡng khí trong lồng ngực Ninh Tịch ngày càng ít, trở nên thoi thóp dần, Lục Đình Kiêu rút cuộc cũng bỏ qua cho đôi môi của cô, chuyển tới cái cổ vừa mới bị cắn một cái, dùng cái lưỡi nóng bỏng liếm qua lại trên vết thương như là trấn an nhưng lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy...

"Này, Lục Đình Kiêu... Lục Đình Kiêu..." Ninh Tịch gọi mấy tiếng mà người kia vẫn không phản ứng gì, chỉ chăm chú bận rộn công việc của mình.

Thời khắc này, anh không có sự nghiêm cẩn hàng ngày, càng không có sự dịu dàng mà cô quen thuộc, hàm răng sắc bén đi đôi với dục vọng cứ trượt dần từ cổ tới xương quai xanh, thậm chí ngày càng xuống thấp...

"Không... Không muốn!"

Những đoạn ký ức ẩn giấu trong trí nhớ ùn ùn kéo đến, giống như vũng bùn lầy nhớp nháp đang kéo cô xuống, khiến cả người cô đều run rẩy.

Ngay tại lúc Ninh Tịch thống khổ đến không muốn sống thì đột nhiên động tác của người kia ngừng lại, chỉ có một thân thể nặng nề lại cứng rắn như núi đang đè trên người cô, không nhúc nhích.

Cái cảm giác khó thở như chìm sâu vào bùn lầy bỗng dung biến mất, chỉ còn lại sự ngẩn người...

"Lục... Lục Đình Kiêu?" Ninh Tịch thử thăm dò, vỗ bả vai người đàn ông một cái, không có chút phản ứng nào.

Đợi hơn mười giây, đối phương vẫn không nhúc nhích, để không kinh động đến Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch nhẹ nhàng lật người sang bên cạnh.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô thấy người đàn ông đang an tĩnh nhắm mắt nằm ở nơi đó như một vị quốc vương đang ngủ say. Tựa như con dã thú điên cuồng cắn người vừa nãy không phải là anh.

Gặp quỷ à, rốt cuộc chuyện này là sao?

"Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là mộng du?!" Ninh Tịch lầu bầu.

Dường như chỉ có cách giải thích này là nghe có vẻ xuôi tai.

Nhưng mà cách Lục Đình Kiêu mộng du cũng quá độc đáo đi? Nửa đêm canh ba chạy đến phòng cô đem cô vừa cắn vừa gặm y như ma cà rồng, lại còn có thể trả lời cô nữa chứ?

Lục Đình Kiêu thờ đều, dáng vẻ giống như là đang ngủ say rồi.

"A lô! Tiểu Tịch Tịch! Sao cô lại gọi điện cho tôi lúc này! Xảy ra chuyện gì à?" Thanh âm Lục Cảnh Lễ rất lớn cứ như là đang hét lên.

Ninh Tịch còn đang lo muộn như này lại gọi điện sẽ quấy rầy đến anh ta nhưng kết quả lại là Lục Cảnh Lễ lại vô cùng hưng phấn khi thấy cô gọi, có vẻ anh ta đang ở một nơi rất ồn ào, có vẻ như đang quây đēm.

"Lục Cảnh Lễ, tôi hỏi anh một chuyện!"

"Cô hỏi đi hỏi đi!"

"Anh trai anh.."

"Anh tôi làm sao? Làm sao?"

"..." Người này là cái máy lặp sao? Nói chuyện cũng phải nói hai lần!

Ninh Tịch im lặng một hồi, sau đó lo lắng hỏi: "Anh trai anh có bị mộng du không?"

Ninh Tịch đang gọi điện nên cũng không chú ý tới cơ thể của người vốn đang nằm thẳng đơ bên cạnh cô lập tức cứng ngắc khi nghe thấy câu hỏi này.

Anh chỉ đột nhiên nghĩ ra biện pháp này thôi, nào ngờ Ninh Tịch lại gọi cho Lục Cảnh Lễ để xác nhận, nhớ đâu thẳng góc kia lỗ miệng thì....

Vậy thì chặt đứt chân nó là được!

Chương 85: Chung Chấn Chung Gối

Đầu giây bên kia Lục Cảnh Lễ đột nhiên im lặng mấy giây, khiến cho Ninh Tịch thấy bất ổn, giục giã: "Nhị thiếu, rốt cuộc có hay không vậy?"

Nếu như là mộng du thật thì vấn đề chả có gì to tát nhưng nhờ đâu Lục Đình Kiều lại có tật xấu khác thì cô phải nhanh chóng đưa anh ta đi bệnh viện!

Hơn nửa đêm, hóa thân thành "người sói" xong rồi lại đột nhiên lăn ra ngủ mê man, mẹ nó, có biết như vậy đáng sợ lắm không hả?

"Nga, tôi chỉ có chút thắc mắc sao cô lại biết vấn đề này, anh ấy quả thực bị mộng du, mà sao cô biết?" Lục Cảnh Lễ trả lời, giọng nói nghe không hề có gì khác thường.

Ninh Tịch nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, giống như chẳng có chuyện gì cười ha hả: "Cũng không có gì, chỉ là nửa đêm tôi khát nước, đi xuống lấy nước thì thấy anh ấy cứ đứng ngây trong phòng khách nên bị giật mình thôi!"

"Phải thế không?" Giọng của Lục Cảnh Lễ như đang nghiền ngẫm, sau đó nghiêm túc mở miệng nói, "Không có gì đâu, chỉ là chút tật xấu thôi, cô đừng đụng vào anh ấy, anh ấy làm gì cô cứ để anh ấy làm tiếp, ngàn vạn lần đừng đánh thức anh ấy, qua một lúc thì anh ấy cũng tự về thôi!"

"Hả? Để làm tiếp... không thể đánh thức? Kia... vậy cũng được, tôi biết rồi!" Lo Lục Cảnh Lễ sẽ nghe ra cái gì khác thường, Ninh Tịch vội vàng cúp điện thoại, ảo não nhìn người đang nằm bên cạnh.

Không đánh thức vậy thì chẳng lẽ để anh ta nằm ở đây sao?

Nhờ đâu anh ta lại mộng du tiếp thì làm thế nào bây giờ?

Thật là phiền chết cô rồi!

Bởi vì biến cố bất thành linh này mà nỗi khủng hoảng khiến cô gần như hồng mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Cô nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh, càng nhìn càng tức, cuối cùng tựa như để hả giận cô đưa tay bóp mặt anh: "Khốn kiếp, tí nữa thì tôi bị anh dọa cho thăng thiên luôn rồi, anh còn thoải mái nhàn nhã nằm ngủ như này

được hả?"

Xả xong Lục Đình Kiêu vẫn ngủ rất ngoan, nhìn không có chút uy hiếp nào, cô bóp mấy lần cho đã nghiền rồi mới thu tay lại.

Bây giờ chỉ có thể chờ chính anh ta thôi, cô nghe nói nếu như người đang mộng du mà bị đánh thức đột ngột sẽ rất sợ hãi, thậm chí còn có thể đột tử luôn.

Rõ ràng cô mới là người bị sợ hãi mà...

Ninh Tịch vốn chuẩn bị chờ Lục Đình Kiêu đi rồi mới ngủ lại, nhưng không ngờ nghe tiếng tim đập rất quy luật bên tai lại bất tri bất giác ngủ mất...

Rất lâu sau, người đàn ông bên cạnh mới chậm rãi mở ra đôi mắt màu mực ra, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm.

Sau đó anh ngậy người nhìn cô gái đang nằm bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chân mày đang nhíu chặt của cô, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp...

Sáng sớm hôm sau, Ninh Tịch bị một cú điện thoại đánh thức.

Phản ứng đầu tiên của cô không phải là nghe điện thoại mà là nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Quả nhiên Lục Đình Kiêu không có ở đây.

Vì vậy cô mới mơ mơ màng màng nhấn nút nghe của di động, lập tức vang lên tiếng gào thét giận dữ của Thường Lệ: "Ninh Tịch, cô làm chuyện tốt quá ha! Tôi đã sớm cảnh cáo cô chú ý ngôn hành cử chỉ của bản thân, đừng làm công ty mất thể diện, cô giỏi lắm! Bây giờ danh dự của công ty đều bị cô làm cho mất hết!"

Ninh Tịch lập tức tỉnh ngủ: "Xảy ra chuyện gì?"

Thường Lệ tức giận nói: "Vào weibo mà xem!"

Ninh Tịch bò xuống giường, nhanh chóng lấy máy tính đăng nhập vào weibo.

Sau đó cô phát hiện, weibo của mình đang bị người ta oanh tạc!

Dưới tình huống như này, phần lớn các nghệ sĩ đều sẽ được công ty đứng ra xử lý giúp, nhưng hiển nhiên là Ninh Tịch không có loại đãi ngộ đó, cô không mua fan cũng không hoạt động nhiều, trên weibo cũng chỉ có hơn 30.000 người hâm mộ, ngay cả một hot girl mạng cũng không bằng, bình thường cô chỉ chia sẻ một số mẫu chuyện nhỏ trong cuộc sống, mỗi lần đăng cũng không quá 100 lượt thích.

Nhưng bây giờ, chỉ qua một đêm mà đột ngột tăng lên hơn mười nghìn lượt tag cùng bình luận.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất xem những tin tức này, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

--- O ---

Chương 86: Để Cho Bão Táp Tới Mạnh Liệt Hơn Đi

Ninh Tịch bị bôi đen, hơn nữa còn bôi đen triệt để.

Nửa đêm hôm qua có một weibo khá nổi tiếng đăng một bài, tựa đề là: Lịch sử "thượng vị" của kỹ nữ Ninh Tịch, chưa từng thấy người nào mặt dày vô liêm sỉ như vậy.

Nội dung đại ý là nói cô vì để lấy được vai diễn mà lên giường với đạo diễn, giao du với mấy ông già có tiền rồi đào mỏ bọn họ, trong quá trình quay phim còn cố ý chiếm tiện nghi của Giang Mục Dã...

Trong bài đăng này còn nói, lúc cô ở trong đoàn làm phim vẫn luôn mở cửa phòng, ai muốn ngủ với cô thì có thể trực tiếp đi thẳng vào, nói cô thành một người phụ nữ lăng loàn, phóng túng không có giới hạn...

Thế là fan của Giang Mục Dã liền điên lên, kết bầy kháng nghị, yêu cầu đoàn làm phim đổi vai của Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhìn những bình luận bên dưới bài đăng đó tất cả đều tỏ ý nhục mạ cô, ai ai cũng yêu cầu: Ninh Tịch rút khỏi giới giải trí...

"Xem kỹ chưa? Cô lập tức đăng một lời công khai xin lỗi để cứu vãn hình tượng của công ty đi!" Thường Lệ nổi giận đùng đùng ra lệnh.

Ninh Tịch cười nhạt: "Công khai xin lỗi?"

Những nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty mà gặp phải loại chuyện này đều được công ty an bài phát ngôn viên chuyên nghiệp để phủ sạch toàn bộ quan hệ, giảm thiểu sự ảnh hưởng xấu tới mức thấp nhất nhưng Thường Lệ thì ngược lại...

Cô ta có chỗ nào muốn cô vớt vát lại hình tượng đâu, cô ta muốn bôi đen cô hoàn toàn thì có, bởi vì một khi công khai nói xin lỗi thì cũng chứng tỏ cô thừa nhận những gì mà bài đăng kia nói là sự thật.

"Đúng, trước tám giờ tối nay tôi phải thấy! Tốt nhất là cô quay một đoạn video, có thành ý một chút! Nếu không cô chờ bị đuổi khỏi đoàn làm phim đi! Đến lúc đó thì ngay cả công ty cũng không che chở được cô đâu!" Thường Lệ bỏ uy hiếp thêm một câu rồi "Ba" một tiếng hung hăng ngắt điện thoại.

Sau khi nghe xong điện thoại, Ninh Tịch đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Cô đã sớm đoán được việc này có thể xảy ra, chỉ không ngờ là nó tới sớm như vậy.

Xem ra Giả Thanh Thanh không chờ nổi nữa rồi, lại cả ả Ninh Tuyết Lạc đứng sau phối hợp rót dầu vào lửa nữa nên chỉ trong một đêm ngắn ngủi cô đã bị đẩy đến đỉnh đầu ngọn sóng.

Được, cứ tới đi!

Chỉ sợ bọn họ không dám đến thôi!

Ninh Tịch rời giường đi rửa mặt, sau đó lấy đồ trang điểm ra bắt đầu hóa trang.

Nửa giờ sau, cô nhìn khuôn mặt được trang điểm trông vô cùng tiêu tụy nhợt nhạt lại điểm đậm đáng yêu trong gương, mà hài lòng gật gật đầu.

Vừa thu dọn được bàn trang điểm xong thì tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Tịch đứng dậy mở cửa phòng, sau đó ngẩn người, bên ngoài chính là "người sói" tối qua ---- Lục Đình Kiêu.

Sau chuyện xảy ra đêm qua, giờ trông thấy anh ta quả thật có chút cảm giác là lạ...

Không đợi Ninh Tịch mở miệng nói chuyện, Lục Đình Kiêu đã trông thấy khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của cô thì lập tức trầm mặt, không nói lời nào liền cầm di động lên gọi điện.

Khóe mắt Ninh Tịch nhìn thấy ngón tay của anh dừng lại trên cái tên "Lương Phi Tinh" trong danh bạ.

Lương Phi Tinh --- tổng giám phòng quan hệ công chúng của Thịnh Thế --- ông ta là người có thể đảo lộn trời đất, nhiều lần giải quyết êm đẹp các vụ tai tiếng văn hội hình tượng của nghệ sĩ nổi tiếng, có thể nói là nhân vật điển hình được lôi ra để giảng dạy cho bất cứ ai muốn theo nghề quan hệ công chúng.

Ninh Tịch thấy vậy lập tức bỏ nhào qua cướp lấy di động của Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, anh định làm cái gì?"

"Giải quyết những thứ đó." Sắc mặt Lục Đình Kiêu cực kỳ khó coi, hiển nhiên anh cũng đã biết chuyện xảy ra trên mạng.

"..." Ninh Tịch bất đắc dĩ nhìn anh ta.

Lần trước Lục Đình Kiêu đem stylist riêng của Tô Dĩ Mạt đến cứu cô đã đủ khiến cô kinh sợ rồi, may mắn không bị ai phát hiện, nếu thêm một lần nữa quả thật là trái tim nhỏ bé của cô chịu không nổi.

Giờ tình thế như này mà để Thịnh Thế nhúng tay vào, thì cô còn đeo thêm một cái danh bất trung, một chân đạp hai thuyền mất.

--- O ---

Chương 87: Anh Cần Một Người Phụ Nữ

Ninh Tịch thản nhiên nói: "Mới chút sóng gió thế này đã không chịu nổi, sao tôi có thể lăn lộn trong giới giải trí được? Lần trước chẳng phải anh còn nói sẽ tin tôi sao?"

"Nhưng bộ dạng của cô bây giờ không hề có sức thuyết phục." Lục Đình Kiêu nghiêm mặt.

Ninh Tịch nghe mà không hiểu gì hết, sau mới nhớ ra lớp trang điểm của mình lúc này, cô giải thích: "Cái này là do tôi tự trang điểm thành đây chứ không phải giả bộ kiên cường gì đâu, không tin tôi tẩy trang cho anh xem nhé...."

Còn chưa nói hết, Lục Đình Kiêu đã bất thành linh đưa tay ra, dùng ngón tay nhẹ xoa lên má và mắt cô.

Chỉ chạm nhẹ một cái, Ninh Tịch lại như bị điện giật, bất giác co rúm lại.

Phản ứng của Ninh Tịch khiến mặt Lục Đình Kiêu trầm xuống, nhanh chóng thu tay lại: "Đừng có cậy mạnh."

Ninh Tịch cười nói: "Không đâu, nếu tôi không làm được, tuyệt đối sẽ chạy về ôm đùi ngài ngay!"

Lục Đình Kiêu được người ta "vuốt lông", sắc mặt cũng hòa hoãn hơn: "Ừm."

Sau đó, Ninh Tịch gãi gãi đầu nhìn anh, muốn nói gì đó lại thôi.

"Muốn nói gì?" Lục Đình Kiêu hỏi, giọng nói vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không giống người đêm qua chút nào.

Vẻ mặt Ninh Tịch phức tạp, cô nhìn anh hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng: "Khụ, chuyện là Lục Đình Kiêu, anh có từng nghĩ tới việc muốn tìm một người phụ nữ bầu bạn với mình không?"

"Em có ý gì?" Sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng lạnh xuống.

"Anh đừng trách tôi nhiều chuyện, chỉ là tôi cảm thấy...." Ninh Tịch dẫn đo chọn lọc từ ngữ, sau đó thành khẩn vỗ vai anh: "Tôi nghĩ chắc anh cần một người phụ nữ, có một số chuyện, nhin nhiều không tốt cho sức khỏe đâu!"

Chẳng phải có câu tục ngữ, ngày nghĩ gì đêm mơ cái đấy sao?

Nhìn Lục Đình Kiêu bề ngoài có vẻ không gần nữ sắc, nhưng từ biểu hiện của anh đêm qua lại cho thấy, rõ ràng... là rất cần mà....

Lần này, sắc mặt Lục Đình Kiêu đúng là đen đến độ không cách nào cứu vãn.

Cô gái đáng chết này, là tại ai hại chứ, cô thử nghĩ xem là ai để thịt đến tận miệng rồi mà vẫn phải nhẫn nhịn chậ vật đến thế này không hả?

Thấy vẻ mặt Lục Đình Kiêu càng ngày càng đáng sợ, Ninh Tịch ho khan một tiếng, chuồn vội: "Sắp muộn rồi, tôi đi chào Tiểu Bảo rồi tới phim trường đây! Bái bai~"

Tại phim trường ở ngoại thành.

Ninh Tịch vừa xuất hiện, đám fan của Giang Mục Dĩ đã đợi sẵn trước cổng lập tức xông về phía cô.

"Ninh Tịch! Ninh Tịch tới rồi! Con dĩ thôi tha đó đến rồi kìa! Không ngờ cô ta còn dám vác xác tới đây!"

"Con khôn kinh tởm kia! Bọn tao không cho phép mày lại gần Mục Dĩ! Mau cút khỏi đoàn làm phim đi!"

"Ninh Tịch mau cút khỏi đoàn làm phim đi! Ninh Tịch cút khỏi làng giải trí! Cút đi!"

.....

Mọi thứ trở nên hỗn loạn, chỉ có vài nhân viên an ninh bảo vệ Ninh Tịch đi vào trong, những người khác lại chỉ vậy lại xem náo nhiệt, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ cô, cười châm biếm.

Những ánh mắt tràn đầy ác ý ấy như một con rắn độc dữ tợn đang muốn xé nát cô ra.

Ninh Tịch bất giác nhớ tới một nữ minh tinh mới nổi phải tự sát vì không thể chịu đựng nổi những lời đàm tiếu, sau khi cô chết, trên di thư chỉ có dòng chữ: Miệng lưỡi con người chính là thứ đáng sợ nhất thế gian này!

Đám người không ngừng ném trứng thối và rau nát tơi, không biết còn có ai ném một hòn đá, nhưng lại ném lệch....

Thấy hòn đá kia sắp đập vào chuyên viên trang điểm Amy đang đứng xem kịch vui, sắc mặt Ninh Tịch chợt biến, cô nhanh nhẹn nhảy lên, khi hòn đá chỉ còn cách Amy tầm nửa thước cô đã kịp dùng cánh tay chặn lại.

Giây tiếp theo, cánh tay cô chảy máu đầm đìa.....

--- O ---

Chương 88: Bá Vương Hoa

Bá Vương Hoa

Đám fan đang kích động thấy cảnh này đều sững sờ, Amy cũng bị dọa sợ.

Mặt Ninh Tịch tái nhợt, cô lạnh lùng liếc nhìn đám fan kia: "Các người muốn làm gì thì nhắm vào tôi, đừng có làm bị thương những người không liên quan."

"Cô... Cô đừng có làm bộ làm tịch!"

"Đúng đây! Đừng có vờ làm người tốt! Cô chính là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ!"

Ánh mắt Ninh Tịch càng trở nên sắc lạnh: "Chỉ dựa vào một bài đăng vô căn cứ trên weibo mà bảo tôi là người xấu? Tuy các bạn còn nhỏ, nhưng tôi mong trước khi làm gì thì các bạn cũng nên động não một chút, từng lời nói và hành động của các bạn đều đại diện cho thần tượng của mình thế nên đừng có để bị người khác lợi dụng mà còn không biết! Như thế là đang bôi nhọ thần tượng của mình đây!"

Ninh Tịch biết, lúc này cô có nói gì họ cũng sẽ nghe không lọt tai, trừ khi nhắc đến thần tượng mà họ hâm mộ.

"Từ khi nào đến lượt cô dạy bảo bọn này đây!"

"Thật ra tôi thấy cô ta nói cũng có lý... Vừa rồi là ai ném đá thế, đứng ra đây! Không phải đã nói không dùng bạo lực, nhiều nhất chỉ ném trứng thôi cơ mà?"

"Phải đây! Ai đây! Chúng ta tới đây để đòi lại công bằng cho Mục Dĩ chứ không phải đến để bôi nhọ anh ấy!"

.....

Đám fan bạo động tạm thời cũng ổn định lại, Ninh Tịch rút cuộc cũng chen được vào trường quay.

Quách Khải Thăng thấy cô đến, vội vàng gọi cô vào phòng nghỉ: "Ninh Tịch đến rồi à! Mau vào đây ngồi đi!"

"Đạo diễn, em xin lỗi, gây phiền phức cho đoàn mình rồi...." Ninh Tịch áy náy, cô cúi gập người.

Thấy bộ dạng tiều tụy của cô, Quách Khải Thăng vội an ủi: "Người khác không hiểu cô, chẳng lẽ tôi còn không rõ sao? Cái bài đăng đó nói cô không có khả năng diễn xuất rõ ràng là nói bừa! Còn nói... khụ, nói cô ngủ với tất cả mọi người trong đoàn.... Tôi thân là người trong cuộc chẳng lẽ không rõ? Chuyện này tôi thấy nhiều rồi, ai đúng ai sai, trong lòng tôi tự khắc biết!"

"Cảm ơn đạo diễn." Vào những lúc thế này mà Quách Khải Thăng vẫn đứng về phía cô, điều này khiến cô vô cùng cảm kích.

"Nhưng, chuyện này quả thật ảnh hưởng rất lớn tới cô, cô nhìn vẻ mặt tiều tụy của cô xem, nếu không thì tôi cho cô nghỉ ngơi vài ngày, cô cứ ở nhà nghỉ ngơi khỏe hẳn đi?" Quách Khải Thăng góp ý.

Ninh Tịch lập tức nói, "Không cần đâu. Em muốn quay tiếp! Vốn dĩ chuyện của em đã gây ảnh hưởng rất lớn cho cả đoàn rồi, nếu lại làm liên lụy tới tiến trình thì em có chết ngàn lần cũng không hết tội đâu!"

Quách Khải Thăng thấy thái độ kiên quyết của cô, liền tỏ ra vui mừng, "Haiz, vậy được! Nếu không chịu nổi nữa thì nhất định phải nói với tôi đây!"

Sau khi ra khỏi chỗ của đạo diễn, Ninh Tịch bỗng bị kéo mạnh vào một góc không người.

Người kia tỏ ra sốt ruột, ngay đến quả đầu vàng chói kia trông cũng có vẻ bỡ ngỡ: "Ninh Tịch, tay bà không sao chứ?"

"Vết thương nhỏ thôi, đã xử lý qua rồi." Ninh Tịch không bận tâm nói.

Giang Mục Dĩ phát cáu: "Tôi vốn định up tin đính chính giải thích cho fan biết, nhưng anh Minh lại đổi mật mã weibo không cho tôi vào, nói giờ tôi mà đứng ra thì sẽ càng hại bà...."

Ninh Tịch vỗ ngực lộ ra vẻ mặt vui mừng: "May mà anh Minh vẫn còn thông minh đấy."

Giang Mục Dĩ cảm thấy thật tổn thương: "Đồ phụ nữ vô lương tâm, tôi chỉ muốn giúp bà thôi, không được sao!"

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: "Nếu ông thật sự muốn giúp tôi, vậy tôi nhắc trước

cho ông biết, lát nữa tôi sẽ giả vờ là một đóa Tiểu Bạch Hoa, anh phải phối hợp với tôi, không được lộn xộn, nếu không đừng trách tôi tuyệt giao với ông!"

Giang Mục Dĩ ngoáy ngoáy tai, tỏ ra không thể tin nổi: "Vừa rồi bà nói muốn làm gì cơ?"

"Tiểu Bạch Hoa, có vấn đề?"

"Bà có chắc một đóa Bá Vương Hoa như bà có thể hoàn thành được thử thách khó khăn như vậy không?"

"BIẾN!"

--- O ---

Chương 89: Kịch Hay Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu Thôi

Hôm nay cũng trùng hợp thật, hầu hết cảnh Ninh Tịch phải quay đều là cảnh đóng cặp với Giả Thanh Thanh.

Đang ngồi nghiên cứu kịch bản dưới bóng cây râm mát, bên tai bỗng truyền tới một âm thanh kỳ quái...

"Ôi, đây chẳng phải là Đại minh tinh của chúng ta sao? Ninh Tịch, giờ cô nổi tiếng rồi, hot đến độ tất cả mọi người đều biết đến cô rồi đấy! Ha ha, biết mấy chuyện xấu xa mà cô làm! Cô cũng thật vô liêm sỉ, xảy ra chuyện như thế mà vẫn dám vác mặt tới trường quay!" Giả Thanh Thanh rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ cần Ninh Tịch biến khỏi đoàn làm phim, cô ta có thể thừa cơ thay thế vị trí của Ninh Tịch, có thể đóng cặp với anh Mục Dĩ rồi!

Ninh Tịch cắn môi, thân thể khẽ run, vẻ mặt khó xử nhưng vẫn im lặng.

Giả Thanh Thanh thấy vậy càng đắc ý, chặc một tiếng rồi chạy theo Giang Mục Dĩ: "Anh Mục Dĩ, loại người này anh phải tránh xa ra! Nếu không danh tiếng của anh sẽ bị cô ta làm hỏng mất! Cô ta hại anh mất bao nhiêu fan rồi còn gì!"

Giả Thanh Thanh áp sát tới còn mang theo mùi nước hoa gay mũi, gân trên trán Giang Mục Dĩ giật giật, gã muốn phát cáu nhưng nghĩ tới lời cảnh cáo của Ninh Tịch nên đành hít sâu miễn cưỡng chịu đựng.

Giả Thanh Thanh thấy Giang Mục Dĩ ngó lơ mình, chỉ nghĩ là anh ta đang khó chịu vì vướng phải chuyện của Ninh Tịch, lại càng áp sát tới an ủi: "Mục Dĩ, anh cứ yên tâm đi, đoàn làm phim sớm hay muộn cũng sẽ đá Ninh Tịch thôi!"

"Cô ồn quá đấy." Giang Mục Dĩ kiềm chế hết sức mới thay tất cả ngôn từ chửi mắng của mình thành bốn từ này.

"Xin lỗi anh Mục Dĩ, em không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa." Giả Thanh Thanh âm ức bỏ đi.

Cô ta bất mãn vì Giang Mục Dĩ vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với mình, nhưng nghĩ một hồi cô ta lại thấy yên tâm, dù sao đợi cô ta lấy được vai nữ thứ thì

sẽ có cơ hội ở chung với anh Mục Dã ngay thôi.

Cứ nghĩ tới mấy cảnh thân mật kia là cô ta lại không kiềm chế được sự kích động của mình.

Nhớ tới thì, tại sao hôm nay đạo diễn còn bắt cô ta tới quay cảnh tiếp theo với Ninh Tịch làm gì, thật đúng là lãng phí thời gian!

Có điều, cảnh quay ngày hôm nay cô ta cũng rất thích, có một cảnh cô ta sẽ tát Ninh Tịch.

Hừ, tới lúc đó nhất định phải cho mày biết mặt!

"Đạo diễn, em thấy cảnh này nếu tát thật thì hiệu quả sẽ tốt hơn, anh có thấy vậy không?" Hiêm lẩm mẩm có dịp một người không hề chuyên tâm đóng phim như Giả Thanh Thanh lại chủ động chạy tới nói chuyện với đạo diễn như vậy.

Làm gì có chuyện Quách Khải Thăng không biết cô ta đang nghĩ gì, ông trầm giọng nói: "Chủ yếu vẫn là dựa vào góc quay thôi, nhiều nhất chỉ cần xướt qua mặt một chút là được rồi!"

"Em biết rồi!" Giả Thanh Thanh miệng thì nói thế nhưng hoàn toàn không có ý định nghe theo, cô ta định sẽ tát thật, hơn nữa còn phải tát vài cái, để con khốn kia nếm mùi khổ sở mới được.

Dù sao loại chuyện "lấy việc công trả thù riêng" thế này cũng không phải là lần đầu cô ta làm, chưa lần nào cô ta sảy tay cả.

Sau khi các bộ phận đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu bấm máy.

Trong cảnh này, Mạnh Trường Ca chỉ vừa mới nhập cung, dùng tên giả là Nam Vô Mộng, vẫn chỉ là một cung nữ nhỏ bé, vì hoàng đế để ý tới nàng nên rước lấy sự ghen ghét của Hiền phi, ả ta liền gọi nàng tới tẩm cung gây khó dễ cho nàng.

"Tiện nhân vô liêm sỉ, không ngờ người còn dám quỳn rũ hoàng thượng trước mắt bản cung!" Hiền phi nói rồi, giương tay tát mạnh một cái.

Đúng lúc Giả Thanh Thanh ra tay, đôi đồng tử của Ninh Tịch thu lại, cơ thể hơi run lên, cô khéo léo tránh camera, né được bàn tay của Giả Thanh Thanh, nhưng cơ thể cô như bị đẩy mạnh, chật vật ngã xuống đất, sau đó

"Phụt" một búng máu được nhổ ra.

"Ninh Tịch....." Quách Khải Thăng giật mình, tất cả nhân viên công tác cũng bị cảnh này dọa sợ, mọi người tím tím vây lại.

"Giả Thanh Thanh, cô mới quay phim ngày đầu tiên đây à? Sao ngay đến cả sức mình cô cũng không khống chế được hả?" Thường ngày, tính khí của Quách Khải Thăng rất tốt, đây là lần đầu tiên ông tức giận như vậy.

Chuyện ngoài trường quay, ông không thể can thiệp, nhưng nếu trong phạm vi của ông mà làm ra mấy chuyện này, ông tuyệt đối sẽ không tha thứ!

"Tôi...." Giả Thanh Thanh cũng giật mình, vừa xong quả thật cô ta có cố tình dùng sức thật, nhưng tuyệt đối không thể đến mức có thể khiến Ninh Tịch ngã thổ huyết thế kia, hơn nữa vừa rồi cô ta rõ ràng thấy Ninh Tịch có hơi tránh đi, cô ta căn bản không hề chạm được vào cô, nên chỉ biết ề cổ ra kêu oan: "Tôi chỉ tát nhẹ cô ta một cái thôi, vốn không hề dùng sức! Cô ta giả vờ đấy!"

--- O ---

Chương 90: Cos Tiểu Bạch Hoa

Tiếc rằng trong giới Giả Thanh Thanh có quá nhiều tai tiếng, chuyện thế này lại làm không ít, thêm việc cô ta vẫn luôn chống đối Ninh Tịch, vậy nên lúc này không ai tin cô ta cả.

"Đạo diễn, em không sao, chỉ hơi rách môi một chút thôi, ngậm đá một lát là được ấy mà. Chị Thanh Thanh chắc chỉ muốn hiệu quả quay tốt hơn nên mới vậy, ngài đừng giận nữa...." Ninh Tịch tuy chịu âm ức nhưng vẫn cố chống đỡ, trông ân nhân lại hiểu chuyện.

Thấy vẻ mặt ấy, không chỉ đạo diễn mà những người khác cũng cảm thấy đồng tình với cô.

Giang Mục Dã ở bên cạnh nhìn, khóe miệng giật giật, suýt chút nữa thì bị lừa.

Cái con bé chết tiệt này, giả bộ làm Tiểu Bạch hoa cũng giống ghê...

Giả Thanh Thanh thấy dáng vẻ mảnh mai của cô, nhất thời bão nổ: "Ninh Tịch, mày còn giả bộ! Rõ ràng là mày cố ý! Là mày tự cắn rách môi mình! Có phải mày đã ngậm bao máu trong miệng từ trước rồi đúng không!"

"Giả Thanh Thanh, cô đủ rồi đấy!" Quách Khải Trình khiển trách.

Tiểu trợ lý bên cạnh Giả Thanh Thanh sợ to chuyện vội vàng kéo cô ta khuyên nhủ: "Chị Thanh Thanh, thôi bỏ đi! Chị đừng chọc đạo diễn nổi giận nữa! Dù sao trong chuyện này chúng ta cũng có phần sai mà..."

Cô ta hiển nhiên cũng cho rằng Giả Thanh Thanh cố ý đánh thật, chuyện thế này cô ta thấy quá nhiều rồi.

Giả Thanh Thanh trở tay tát vào mặt tiểu trợ lý: "Cút! Từ khi nào tới lượt cô chỉ huy tôi làm việc hả!"

Tiểu trợ lý bị đánh ngã xuống đất, miệng chảy máu giống y Ninh Tịch.

Tất cả nhân viên trong đoàn, đặc biệt là những người có địa vị không cao giống như cô trợ lý đều vội vàng chạy tới đỡ cô dậy, họ nhìn Giả Thanh Thanh với ánh mắt vô cùng chán ghét.

Tuy đời tư của Ninh Tịch có lung tung, nhưng cô chưa bao giờ làm ảnh

hưởng đến người khác, hơn nữa lúc quay phim cũng rất chuyên nghiệp, nhưng còn Giả Thanh Thanh thì sao, chỉ là một con đàn bà đánh đá!

Đây là lần đầu Giả Thanh Thanh bị đổ oan, thấy mọi người đều không tin cô ta, mặt cô ta tái mét, có cảm giác chỉ chút nữa thôi là ngất xỉu.

Vào lúc cô ta mất không chế muốn liều lĩnh xông lên cào xé Ninh Tịch, bỗng có người tiến tới tóm lấy cổ tay cô ta.....

"Thanh Thanh, em cũng thật là chị biết em muốn diễn tử tế cho đạo diễn mở rộng tầm mắt, nhưng cũng không cần quá nghiêm túc như vậy, người biết thì nói em chuyên nghiệp, kẻ không biết thì nghĩ em thế nào đây?"

Người vừa tiến tới nói là Ninh Tuyết Lạc.

Hôm nay, Ninh Tuyết Lạc không có cảnh quay, vốn dĩ cô ta không cần tới, nhưng để thấy bộ dạng đen đui của Ninh Tịch nên cô ta vẫn đến, không ngờ, sau khi tới đây lại thấy cảnh này.....

Giả Thanh Thanh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Ván bài tốt như thế, sao lại bị cô ta đánh thành ra thế này?

Thấy mọi người đều đang chán ghét Giả Thanh Thanh cực độ mà đồng tình với Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc vội chạy tới giải vây.

Giả Thanh Thanh vừa nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc như nhìn thấy người thân, cô ta lập tức khóc lóc kiện cáo, "Chị Tuyết Lạc, con khôn đó đổ oan cho em!"

Ninh Tuyết Lạc sợ cô ta lại nói năng linh tinh khiến mọi người ghét bỏ, nên tóm cô ta vào một góc: "Sao em vẫn không kiểm soát được cơn giận của mình thế? Sớm muộn gì Ninh Tịch cũng sẽ bị đuổi đi, giờ em chọc vào cô ta làm gì?"

Giả Thanh Thanh thở gấp đáp, "Mới đầu đúng là em có nghĩ sẽ dạy dỗ nó một trận, nhưng em còn chưa động vào nó, nó đã tự mình tránh, lại còn bày ra bộ dạng bị em đánh đến thổ huyết!"

Ninh Tuyết Lạc thấy Ninh Tịch phía đối diện đang được đạo diễn không ngừng an ủi, nhưng vẫn tỏ ra độ lượng, cô ta lập tức nhìn ra cô định giở trò gì, vội nghĩ cách cứu cánh: "Thanh Thanh, chỉ mình chị tin em cũng vô

dụng, vấn đề là mọi người đều không tin, tình huống lúc này em không giải thích rõ được đâu, cách tốt nhất là em lập tức đi xin lỗi Ninh Tịch đi....."

Giả Thanh Thanh vừa nghe thấy vậy liền nổi giận: "Gì cơ? Bảo em đi xin lỗi! Em không đi! Chị Tuyết Lạc, sao chị có thể đứng về phía cô ta, nói giúp cô ta như vậy!"

--- O ---

Chương 91: Phản Kích Tới Cùng

Ninh Tuyết Lạc sắp bị con não tàn này làm cho tức chết rồi: "Em không thấy vì chuyện này mà tất cả mọi người bắt đầu đồng tình với cô ta rồi sao? Chẳng lẽ em còn muốn để cô ta vùng dậy, để cô ta tiếp tục có thể đóng cặp với anh Mục Dã của em?"

Giả Thanh Thanh chân chừ một hồi, vẫn không chịu mở miệng xin lỗi: "Nói chung là em không đi! Bảo em đi xin lỗi con khốn đó chẳng bằng bảo em chết đi còn hơn!"

Chuyện nhỏ như vậy sao có thể gây ảnh hưởng gì được, sau này cô ta mua chút đồ tặng đám người kia là được rồi!

Ninh Tuyết Lạc thấy không thể nói cho cô ta hiểu được, đành phải từ bỏ, hy vọng sau này cô ta đừng gây thêm sai lầm gì nữa.

Danh tiếng Ninh Tịch bị hủy hoại đã là điều chắc chắn, cho dù cô ta có thông minh đến đâu cũng chẳng thể lật ngược ván bài được?

Chắc chẳng bao lâu nữa, chỉ cần vị kim chủ bí mật kia bỏ Ninh Tịch, ai sẽ cần một người có danh tiếng xấu lại hay cấm sừng người khác như Ninh Tịch chứ.

Nghĩ tới đây, Ninh Tuyết Lạc mới cảm thấy yên ổn lại.

Cuối cùng, để tránh lại xảy ra xung đột, đạo diễn không để họ quay lại nữa, mà dùng luôn cảnh Ninh Tịch bị đánh tới chảy máu.

Cảnh thứ hai phải quay ngày hôm nay là cảnh Mạnh Trường Ca được phong làm quý phi, Hiền phi thất sủng bị đưa vào lãnh cung, Mạnh Trường Ca tới lãnh cung thăm Hiền phi, nói cho Hiền phi biết thân phận thật sự của nàng.

May mà cảnh này khá là an toàn, chủ yếu đánh vào tâm trạng và đối thoại, không có động tác gì cả.

"3, 2, 1, Action!"

Bấm máy.

Trong lãnh cung, Đức phi ngồi trên một chiếc ghế rộng, liếc mắt nhìn nữ nhân ngã chập vật dưới chân như người chết: "Hiền phi, ngươi có biết tại sao

bản cung lại hận ngươi như vậy? Tại sao nhất định phải bức ngươi tới đường chết như vậy không?"

"Tiện nhân! Ngươi ghen tị với ta! Ghen tị vì hoàng thượng yêu thương ta! Ghen tị vì ta được người sủng ái!"

Đức phi cười khúc khích ra tiếng, như thể nghe thấy một câu chuyện nực cười: "Bản cung ghen tị? Ghen tị vì ngươi được lão già kia sủng ái sao?"

"Đức phi! Ngươi... ngươi điên rồi sao? Ta phải nói với hoàng thượng! Ta phải nói cho người biết ngươi mắng chửi....."

Đức phi chợt bắn ánh mắt thâm trầm tới, khiến Hiền phi phải câm miệng, sau đó nàng nhả từng chữ nói, "Hiền phi, chắc ngươi biết bản cung là ai đây? Ngươi có còn nhớ tới... cái tên Mạnh Trường Ca không?"

"Ngươi... ngươi... ngươi..." Giả Thanh Thanh nói "ngươi" tới nửa ngày vẫn không tiếp được.

Đạo diễn hô một tiếng "Cắt": "Lại!"

Lần quay thứ hai bắt đầu.

"Hiền Phi, chắc ngươi cũng biết ta là ai đây? Có còn nhớ tới... cái tên Mạnh Trường Ca không?" Lần này, ánh mắt Ninh Tịch trông càng lạnh lẽo hơn lần trước, giống như một chiếc giá treo cổ đang kẹp chặt cổ của đối phương.

"Ngươi... ngươi là... là..."

"Dừng, làm lại!"

Lần quay thứ ba.

"Hiền Phi, chắc ngươi cũng biết ta là ai đây? Có còn nhớ tới... cái tên Mạnh Trường Ca không?" Tâm trạng của Ninh Tịch lần này còn kịch liệt hơn lần trước, lần này cô dùng ngữ khí như ác quỷ muốn lấy mạng người để đọc lời thoại, mọi người xung quanh đều cảm nhận được sự phẫn nộ cùng oán giận không ngớt từ cô.

"Ngươi... Ngươi là Mạnh Trường Ca? Ngươi sao có thể là... là... là...." Máy thu âm của Giả Thanh Thanh như bị kẹt, lại quên thoại rồi.

"Cut!" Lần này, rốt cuộc Quách Khải Thăng cũng mất hết kiên nhẫn, ông ném kịch bản, nổi trận lôi đình: "Giả Thanh Thanh, cô làm sao thế hả? Ngay đến lời thoại đơn giản như thế cô cũng không thuộc, rốt cuộc thường ngày cô có xem kịch bản không!"

Thực tế không thể trách Quách Khải Thăng lại nổi giận, khó lắm cảm xúc của Ninh Tịch mới lại tốt được như lần này, vốn dĩ đã có thể có được một thước quay đẹp, nhưng lại bị sai lầm ngu ngốc của Giả Thanh Thanh hủy hoại mất.

--- O ---

Chương 92: Đồng Đội Heo

Các nhân viên vây quanh nhìn một màn này đều lộ vẻ khinh bỉ:

"Giả Thanh Thanh bị nã tàn sao? Tới tới lui lui cũng chỉ nói một câu như vậy, tôi cũng thuộc luôn rồi nè! --- Người là Mạnh Trường Ca sao? Sao người lại là Mạnh Trường Ca được! Mạnh Trường Ca rõ ràng đã chết! --- Có mỗi câu đơn giản như thế thôi mà cũng không thuộc được?"

"Chủ nhân cái bài đăng chê diễn xuất của Ninh Tịch nên nhìn Giả Thanh Thanh một chút sau đó mới biết diễn như thế nào mới gọi là diễn tệ!"

"Thật ra khả năng diễn của Ninh Tịch tốt lắm mà, cô không thấy tất cả các cảnh quay của cô ấy chỉ cần một lần là qua sao? Có NG thì cũng là do sai lầm của người khác."

"Hình như đúng là như thế! Tôi còn tưởng bởi vì bản tính cô ấy là thế nên mới diễn được nhưng cảnh hôm qua, cái cảnh diễn Mạnh Trường ca lúc còn là thiếu niên ấy, đúng là vô cùng xuất sắc! Mặc dù cô ấy vẫn luôn đùa giỡn Giang Mục Dã nhưng không biết tại sao lại không khiến người khác có cảm giác thô bỉ mà trái lại, lại lôi con nai con trong lòng tôi lại chạy loạn cùng nha!"

"Đúng vậy đúng vậy! Ngày hôm qua xem tôi cũng kích động chết đi được! Nếu đổi thành người khác tôi chắc chắn sẽ không thích! Hình như trong lòng tôi, Mạnh Trường Ca chỉ có thể là Ninh Tịch!"

...

Trong lòng Ninh Tuyết Lạc lúc này đã đem Giả Thanh Thanh mắng đến mấy trăm lần, nhưng trên mặt vẫn giả vờ quan tâm đi tới.

"Thanh Thanh, em sao rồi? Trạng thái hôm nay không tốt sao?"

Cả người Giả Thanh Thanh đã đặt trong trạng thái bùng nổ, điên cuồng nói: "Em cũng không biết em làm sao, chỉ cần nhìn Ninh Tịch một cái là em đã quên lời thoại, cứ như trúng tà vậy!"

"Sao lại có thể như vậy?" Ninh Tuyết Lạc không quá tin tưởng vào Giả Thanh Thanh, cảm thấy cô ta chỉ đang tìm cơ bao biện cho diễn xuất kém cỏi của bản thân thôi, nhưng vẫn ráng nhìn mà an ủi cô ta: "Từ từ rồi sẽ tốt thôi,

chị giúp em tập lại!"

Ninh Tuyết Lạc tập với Giả Thanh Thanh đúng cảnh vừa rồi, kết quả cô ta lại đáp thoại vô cùng lưu loát.

"Em xem, không phải rất tốt sao?" Ninh Tuyết Lạc khích lệ nói.

Nhất thời Giả Thanh Thanh khôi phục tự tin, chủ động chạy đi tìm đạo diễn: "Đạo diễn, tôi chuẩn bị xong rồi!"

Quách Khải Thăng lúc này đã miễn cưỡng mới bình tĩnh lại, sắc mặt hơi hòa hoãn nói: "Vậy thì bắt đầu đi!"

Nhưng mà...

Lần này Giả Thanh Thanh vẫn quên lời như cũ.

Cô ta không cam lòng, một lần rồi lại một lần, kết quả liên tục NG hai mươi tám lần!

Cứ thế một cảnh quay vô cùng đơn giản, mà hai người họ diễn đến tối cũng không xong, cuối cùng bị cả đoàn làm phim oán thán.

Đây là phim điện ảnh, không phải phim truyền hình dài tập đâu, phải dùng phim nhựa quay đấy, NG nhiều lần như thế không chỉ tiêu phí nhân lực mà còn tốn tiền nữa đấy!

Lần NG thứ ba mươi ba, Giả Thanh Thanh đang ngo ngác đứng một chỗ, đột nhiên nổi điên kêu thét một tiếng, nhào qua Ninh Tịch----

"Ninh Tịch, con khốn này, mày đã làm cái gì với tao? Tại sao tao không nhớ được lời thoại! Tại sao tao không nhớ được! Là mày, nhất định là mày giở trò quỷ..."

Đám phụ tá bên cạnh vội vàng kéo cô ta về, nhưng lại bị cô ta hất ra, ngay cả Ninh Tuyết Lạc cũng bị cào vài phát.

Lần này, cô ta quả thật đã khiến tất cả mọi người chán ghét.

"Đúng là não tàn, bản thân không nhớ được lời thoại mà là lỗi của người khác sao? Người khác có thể chui vào đầu cô ta trộm lời thoại sao? Liên lụy đến nhiều người như vậy mà một chút áy náy cũng không có!"

"Ninh Tịch cũng rất đáng thương, trêu chọc phải một kẻ như vậy!"

"Các cô không thấy chuyện tối hôm qua rất kỳ quặc sao? Giang Mục Dĩ vừa vào đoàn làm phim, quay đầu một phát đã thấy Ninh Tịch xảy ra chuyện!"

"Nếu Ninh Tịch bị đuổi khỏi đoàn làm phim, người được lợi nhất là ai?"

"Cái này còn cần phải hỏi sao?"

Nói tới đây ai cũng lộ ra biểu tình đã hiểu rõ.

--- O ---

Chương 93: Thanh Giả Tự Thanh

Cuối cùng cũng kết thúc, mọi người giải tán trong không vui, Giả Thanh Thanh làm loạn một trận khiến đạo diễn cho cô ta nghỉ quay hai ngày, để cô ta bình tĩnh một chút.

Ninh Tịch tháo đồ trang điểm chuẩn bị rời đi thì Ninh Tuyết Lạc lặng lẽ đi vào, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khinh miệt: "Ninh Tịch, thật không ngờ mày lại đáng gờm đến như vậy!"

"Hừm? Tôi đáng gờm sao?" Ninh Tịch như cười như không nhìn cánh tay rướm máu của Ninh Tuyết Lạc, sau đó nháy mắt, vô tội nói: "Chẳng lẽ không phải là do ánh mắt của mày quá tốt, biết chọn đồng đội quá hay sao?"

"Mày..." Ninh Tuyết Lạc nghiến răng, tức đến đau cả ngực.

Làm sao cô ta biết Giả Thanh Thanh lại ngu đến thế, Ninh Tịch đã bị bôi đen đến mức đó rồi mà cô ta lại còn giúp Ninh Tịch tẩy trắng, khiến cho toàn bộ đoàn làm phim thay đổi cái nhìn đối với Ninh Tịch!

Khẳng định Ninh Tịch còn có động tác phía sau, Ninh Tuyết Lạc phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đối phó, tuyệt đối không thể để cô xoay mình.

Đụng độ với Ninh Tuyết Lạc xong, lúc Ninh Tịch đang đi ra ngoài thì di động reo lên, là một tin nhắn.

Ô yêu vương: Tôi chờ bà ở đầu hẻm.

Ninh Tịch cẩn thận trả lời: Đường ai nấy đi, về nhà rồi gặp, tôi đến nhà ông tìm ông.

Một giờ sau, tại căn hộ số 6 Bạch Kim Đế Cung.

Ninh Tịch vừa mới đi tới cửa, Giang Mục Dĩ đã lập tức kéo cô vào, hết nhìn đông rồi lại ngó tây, như thể làm chuyện gì đó không thể để lộ ra ánh sáng.

Lúc trước anh hoàn toàn không để ý đến việc mối quan hệ của họ có bị lộ ra hay không, thậm chí còn hận không thể công khai với cả thế giới mối quan hệ của bọn họ sâu sắc như thế nào, nhưng trải qua lần này, anh ta không thể không cân nhắc những chuyện mình làm.

Ninh Tịch buông túi, đá giày, ngồi xếp bằng trên ghế salon, việc đầu tiên là

đưa tay ra hỏi: "Có quay được không?"

Giang Mục Dĩ cảm nín nhìn cái dáng vẻ không giữ chút hình tượng nào của cô, chắc con bé chết tiệt này chưa từng coi anh là đàn ông thì phải? Tại sao cứ mỗi lần trước mặt anh thì cô ta lại tùy tiện như vậy, dáng vẻ lưu manh, y như lúc cô ta diễn vậy!

"Bà cho rằng tôi cũng là đồng đội của heo sao? Dĩ nhiên quay rồi!" Giang Mục Dĩ tức giận đưa di động cho cô.

Lúc Ninh Tịch nói muốn giả bộ Tiểu Bạch Hoa anh đã đoán được cô muốn làm cái gì, tất nhiên kịp thời quay lại những hình ảnh đặc sắc.

Ninh Tịch nhận lấy di động, mở ra nhìn một chút sau đó hài lòng gật đầu: "Quay không tệ! Thưởng cho một cái đùi gà!"

Nói xong cô mở weibo ra, dùng chính tài khoản của mình đăng một bài post, tất nhiên không phải là bài xin lỗi như Thường Lệ yêu cầu mà chỉ có bốn chữ: Thanh giả tự thanh.

Đăng xong, cô đăng nhập tài khoản clone của mình, tìm một tài khoản mà theo cô là trực thuộc đoàn đội bát quái của Thịnh Thế, gửi toàn bộ video NG lẫn cảnh cô ta nổi điên cho tài khoản ấy.

Hai công ty này vốn là hai công ty đối đầu, Ninh Tịch gửi tin không bao lâu thì tài khoản đó đã lập tức đem toàn bộ video đăng lên, thậm chí còn thêm một cái tiêu đề vô cùng bắt mắt: NG 33 lần --- Hãy để đệ nhất bình hoa giới giải trí cho các người biết thế nào là diễn như cứt chó.

Giang Mục Dĩ nhìn cô một cái: "Chỉ cần như thế sao? Những đoạn video khác không cần? Tôi quay lên khổ lắm đó!"

Ninh Tịch vui đầu càn quét bình luận: "Ngân này là đủ rồi, tiếp theo không cần chúng ta ra tay, ông cho rằng lúc ấy chỉ có mình ông quay chắc?"

"Nói gì thì nói, sao bà không dùng chiêu này xử lý Giả Thanh Thanh từ trước đi? Để cô ta nhảy nhót lâu như vậy hại tôi phải chịu đựng cô ta suốt hai ngày!" Giang Mục Dĩ bắt mắt lâu bầu.

Mọi người không ai biết tại sao Giả Thanh Thanh lại NG liên tục, chỉ có mình Giang Mục Dĩ biết chuyện gì đã xảy ra.

--- O ---

Chương 94: Không Khắc Chế Nỗi Lửa Tình

Là bởi vì Ninh Tịch cố ý "áp diễn".

Cái gọi là "áp diễn" chỉ có diễn viên với kinh nghiệm vô cùng phong phú mới có thể làm được, cố ý dùng kỹ thuật diễn kết hợp với ý muốn chèn ép đối phương mãnh liệt ở trong lòng, khiến đối phương phát huy thất thường, không ngừng quên từ, nghiêm trọng nhất có thể tạo thành bóng ma mà cả đời đối phương cũng khó có thể vượt qua.

Người có thể làm được điều này trong giới giải trí ít vô cùng, quan trọng nhất là phương pháp này rất khó nhìn ra sơ hở, bởi vì rất khó phán đoán đối phương chỉ là khả năng diễn xuất bùng nổ hay là cố ý áp diễn, dùng chiêu này có thể làm tổn thương đối phương mà không để lại bất cứ dấu vết nào.

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Đại chiêu dĩ nhiên không thể tùy tiện xuất ra rồi!"

Chiêu này cũng cần hoàn cảnh đặc biệt, ví dụ như cảnh diễn hôm nay vô cùng thích hợp để áp Giả Thanh Thanh, dù sao nếu dùng chiêu này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ của tổ kịch, không phải vạn bất đắc dĩ cô tuyệt đối không dùng.

Giang Mục Dã không kiềm được nhớ lại một ít quá khứ không vui, bĩu môi nói: "Vậy tôi đây đúng là vinh hạnh quá ha, coi như là một trong số ít người vượt qua được đại chiêu của bà!"

Năm đó anh cũng từng bị Ninh Tịch dùng chiêu này áp một lần, bắt quá anh không phải cái loại rác rưởi như Giả Thanh Thanh, sau đó Giang Mục Dã kiên trì cứng rắn chống đỡ, không ngờ lại khiến diễn xuất tinh tiến thêm.

Giang Mục Dã nói xong đột nhiên dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chăm chăm: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không? Bà đã đồng ý mời tôi ăn cơm! Bà còn nói sẽ chơi game với tôi!"

Trong chuyện này đúng là Ninh Tịch đuối lý, vì vậy chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài nói: "Được được được, ăn cơm với ông, chơi với ông được chưa? Tôi gửi tin nhắn cho Lục Đình Kiêu đã."

Giang Mục Dã vừa nghe đã đổi sắc mặt: "Bà chỉ ở đó làm thuốc an thần thôi, không về mà còn phải gửi tin nhắn báo cáo? Quan hệ của bà với Lục Đình

Kiêu là gì hả?

"Mặc dù tôi gửi tin cho Lục Đình Kiêu, nhưng đối tượng nhận là Tiểu Bảo, OK?"

Ninh Tịch mới lười phản ứng với Giang Mục Dã, vùi đầu nhắn tin: [Bảo bồi đáng yêu, tối nay cô có việc nên có thể sẽ về rất khuya, con ngoan ngoãn ăn cơm rồi ngoan ngoãn ngủ nha, chờ cô về sẽ dẫn con đi mua quần áo thật dễ thương! Yêu con, muahhhh~~]

Giang Mục Dã nhìn cái tin nhắn kia mà giận đến đỏ cả mắt: "Tại sao bà lại dịu dàng với Tiểu Bảo như thế hả, lúc bà ở với tôi chưa từng thấy bà dịu dàng như vậy đâu, toàn đánh tôi không à!"

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Ai bảo ông trông gọi đòn! Tiểu Bảo đáng yêu như thế, ông có thể sánh với nó sao?"

Ngọn lửa trong mắt Giang Mục Dã vọt một cái cao tới ba thước: "Ninh Tịch! Rốt cuộc bà đã từng thích tôi bao giờ chưa? Bà đến gần tôi hoàn toàn chỉ là vì..."

Ninh Tịch làm bộ kinh ngạc nhìn anh ta: "Thừa lời, tôi đâu có bị ngu."

"Bà... bà... bà...." Giang Mục Dã chỉ tay về phía cô, mãi không nói ra lời hoàn chỉnh.

Ninh Tịch chống cằm, cười híp mắt nhìn: "Làm sao? Tức no rồi đúng không? Bây giờ còn muốn ăn cơm sao?"

Giang Mục Dã nghiến răng: "Ăn!!!" Tuyệt đối không thể trúng gian kế của Ninh Tịch!

Cùng lúc đó, Lục gia.

Lục Cảnh Lễ ngồi trên ghế salon ôm gối, nếu như sau lưng anh ta có cái đuôi thì lúc này chắc chắn sẽ đang lắc qua lắc lại: "Anh hai, anh mau nói đi, tôi qua rốt cuộc xảy ra cái gì?"

Bởi vì câu nói muốn anh đi tìm đàn bà lúc buổi sáng của Ninh Tịch, mà sắc mặt Lục Đình Kiêu đến giờ vẫn còn âm trầm, căn bản không có tâm tình đi thỏa mãn dục vọng bà tám của Lục Cảnh Lễ.

"Có phải anh không khắc chế được lửa tình hùng hực trong lòng nên nhất thời mất khôn chế chạy đi đánh đột kích ban đêm đúng không? Kết quả lại không biết nặng nhẹ nên đánh thức Ninh Tịch? Rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan nên dứt khoát giả dạng mộng du đúng không?" Năng lực bỏ não của Lục Cảnh Lễ đúng là không thấp.

Lục Đình Kiêu ngược mắt nhìn một cái, chút thông minh ít ỏi của thằng nhãi này đều đổ dồn vào mấy chuyện như này sao?

Nhìn biểu tình của anh ruột, Lục Cảnh Lễ đã biết mình đoán đúng, bày ra bộ dạng anh đây thông minh quá mà: "Anh, có phải em là tri kỷ bé nhỏ của anh không đó?"

--- O ---

Chương 95: Trực Tiếp Lãnh Hậu Quả

Thấy vẻ mặt cầu khen thưởng của Lục Cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu hào phóng mở miệng: "Kỳ nghỉ đôi thành một tháng."

Lục Cảnh Lễ kích động đến nỗi thiếu chút nữa nhảy cõn lên, ngay tại chỗ hoa chân múa tay làm một bài tập thể dục buổi sáng, ngay sau đó lại tiếc nuối nói: "Anh à, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt, anh mà cứ lần lữa mãi sau bắt được Tiểu Tịch Tịch!"

(Trông đánh lần thứ nhất thì khí thế phấn chấn, đánh lần thứ hai thì suy, đánh lần thứ ba thì khí thế đã kiệt)

Lục Đình Kiêu lạnh lùng nhìn Lục Cảnh Lễ: "Em nghĩ sao về kế hoạch của anh?"

"Ồ..." Lục Cảnh Lễ sờ cằm một cái, trầm ngâm nói: "Anh lấy tiểu Bảo làm cái cớ để bài trừ sự phòng bị của Tiểu Tịch Tịch rồi áp dụng chiến lược "nước ấm nấu ếch", cơ mà một khi đã bị lộ ra thì..... cô ấy sẽ tránh anh như tránh tà cho coi!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Mặc dù đây là sự thật, nhưng bị Lục Cảnh Lễ vạch trần không thương tiếc như thế đúng là khiến cho lòng người tồi tệ.

Thật ra thì tối qua quả thật anh có thể không cần để ý gì mà trực tiếp chiếm đoạt cô, nhưng lúc đó, Ninh Tịch vô tình phát ra phản ứng bài xích cực độ cùng sợ hãi tột cùng, khiến anh nhanh chóng tỉnh lại.

Sau đó cũng chứng minh cách làm của anh là đúng, trong tình huống đó mà xảy ra chuyện gì thì sợ rằng Ninh Tịch sẽ thật sự bị anh dọa chạy.

Tại sao lại có phản ứng như vậy, cô đã trải qua những gì...

"Anh, em có thể hỏi anh một chuyện không? Tại sao gần đây tâm trạng của anh cứ như đồ thị hình sin vậy? Xảy ra chuyện gì à?" Lục Cảnh Lễ dè dặt hỏi.

Tính ra thì, nói như này cũng được tính là uyển chuyển rồi, trên thực tế thì chả khác gì mấy đứa con gái đến kỳ kinh nguyệt, tính khí mưa nắng thất

thường, nóng nảy vô cớ.

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu gõ gõ nhẹ lên tay vịn ghế, sâu xa nói:
"Người tặng hoa hôm đó chính là Giang Mục Dã."

"ANH NÓI CÁI GÌ?"

Lục Cảnh Lễ sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại được, ngay sau đó bùng nổ --

"Đạch mợ nhà nó! Ô Yêu Vương lại là Giang Mục Dã! Không phải nó vừa mới về nước hôm trước sao? Em còn nhận được tin nó nhận diễn vai nam thứ của Thiên Hạ!

Không nghĩ Giang Mục Dã với Tiểu Tịch Tịch lại có một tầng quan hệ như vậy, thằng oắt kia đang yên đang lành lại về nước, sau khi về nước lại nhận ngay bộ phim này, đúng là khiến người ta không thể không suy nghĩ! Phải biết trong phim này, Giang Mục Dã với Ninh Tịch có rất nhiều cảnh diễn thân mật...

"Chẹp, để em nghĩ một chút, có phải gần đây anh bắt gặp nó ở cùng với Tiểu Tịch Tịch? Hơn nữa còn là trong tình huống hơi mờ ám?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Suy đoán của Lục Cảnh Lễ, trăm phát trăm trúng.

"Mẹ nó, khó trách dạo gần đây anh hâm như thế! Méo ai có thể ngờ được chúng ta lại có nội gian! Vậy còn YS kia? Tra ra được là ai chưa?"

Con người Lục Đình Kiêu đen đi: "Kẻ đưa kim cương tới vừa ra khỏi phim trường liền mất tung tích, mà viên kim cương này có khả năng là hàng buôn lậu."

Mồm mép Lục Cảnh Lễ méo xệch: "Lại nhưc đầu rồi, đừng nói lại là một người liên quan tới Lục gia nữa nhé? Y...S... chúng ta có quen ai có tên viết tắt là hai chữ này không? Hình như không có mà!"

Ài, sao ông anh anh lặn độn đường tình duyên thế nhỉ, người ta là phim thần tượng lãng mạn, còn anh ấy là phim truyền hình trinh thám!

Lúc này di động của Lục Đình Kiêu đột nhiên reo lên, là Ninh Tịch gửi tin

nhấn đến.

Nhìn nội dung tin nhắn xong, trong đôi mắt của Lục Đình Kiêu có sinh vật nguy hiểm nào đó đang rục rịch.

Lục Cảnh Lễ tò mò tiến tới: "Tiểu Tịch Tịch nhắn tin... cô ấy nói gì?"

Tại sao biểu tình của ông anh lại cứ y như bị đội nón xanh thế này?

Lục Đình Kiêu nhìn chòng chọc cái tin nhắn kia mấy giây, sau đó trực tiếp gọi một cú điện thoại.

Ninh Tịch đang ở căn hộ số 6 rất nhanh nhận điện thoại: "Alo, có chuyện gì không? Tôi vừa gửi tin, anh có thấy không? Nhớ cho Tiểu Bảo xem nhé!"

"Thấy rồi, cô đang ở đâu?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch liếc nhìn Giang Mục Dĩ đang bận rộn trong bếp, muốn trở tài nấu nướng, "Tôi đang ở chỗ của Giang Mục Dĩ, có chút việc cần bàn bạc với anh ta, với cả anh ta cũng mới về nước nên ăn cơm chung một bữa coi như là đón gió tẩy trần."

--- O ---

Chương 96: Bà Còn Nói Không Có Gì Mờ Ám Với Anh Ta

"Ừ biết, chờ chút nữa tôi qua." Lục Đình Kiêu bình tĩnh không một gợn sóng nói.

Nhưng, Ninh Tịch ở đầu dây kia lại sửng sốt, "Hả? Cái gì? Anh muốn tới?!"

"Làm sao, có vấn đề?" Lục Đình Kiêu hỏi ngược lại, giọng đã hơi lạnh.

"Không... không có..." Cách Lục Đình Kiêu nói cứ như thể đó là điều đương nhiên, khiến cô không biết phải phản bác thế nào.

Thấy Ninh Tịch nhận điện thoại xong thì vẻ mặt xoắn xuýt, Giang Mục Dã thò đầu ra hỏi, "Sao thế? Ai gọi vậy?"

"Câu của ông, anh ấy nói lát nữa sẽ qua đây..."

"Bà nói gì?" Muỗng canh trong tay Giang Mục Dã rơi "cạch" một tiếng xuống đất, sau đó làm bộ vô cùng đau khổ chỉ tay về phía cô lên án: "Ninh Tiểu Tịch, thế mà bà dám nói không có gì mờ ám với cậu tôi, hai chúng ta ăn cơm mắc mớ méo gì mà bà gọi tên đó đến?"

"Ông bình tĩnh chút đi, đừng có hơi tí là xù lông có được không?" Ninh Tịch nhưc đầu liếc Giang Mục Dã: "Tôi gọi anh ta tới lúc nào, vừa rồi anh ấy hỏi tôi ở đâu thì tôi trả lời đang làm tiệc đón gió tấy trần cho ông, sau đó anh ấy nói muốn qua đây, chắc nghĩ là trưởng bối thì nên quan tâm ông một chút cho nên mới cùng nhau ăn bữa cơm thôi? Cũng hợp logic mà!"

Giang Mục Dã cầm chén ném: "Hợp cái rắm! Bà thấy Lục Đình Kiêu là cái loại trưởng bối hòa ái dễ gần sao? Còn ăn cơm với tôi! Mẹ tôi muốn mời anh ta ăn bữa cơm còn phải xếp lịch trước nửa năm! Cậu "méo cần quan tâm đến bố con thằng nào hết" chính là để miêu tả anh ta đấy!"

Ninh Tịch không nhịn được ném một cái gỏi qua: "Ông là cái đồ trẻ trâu, người ta đột nhiên quan tâm ông một chút thôi chứ có gì đâu! Sao ông cứ đem tôi với Lục Đình Kiêu kéo vào một chỗ thế, nhìn tôi với anh ta giống như loại người có thể ở chung với nhau chắc?"

Giang Mục Dã lâm bầm: "Đây là trực giác đàn ông... bà thì biết cái gì!"

Hai người đang đánh nhau hăng say thì tiếng chuông cửa reo lên.

Ninh Tịch trợn mắt cảnh cáo Giang Mục Dĩ tí nữa đừng có mà ăn nói lung tung, sau đó đứng dậy đi ra mở cửa.

Vừa mới mở cửa ra, ánh mắt Ninh Tịch đã sáng lên, bởi vì bên cạnh Lục Đình Kiêu chính là bánh bao nhỏ.

Tiểu Bảo vừa thấy cô đã giơ đôi tay ngăn một mẩu nhào tới, trong lòng Ninh Tịch cũng mềm nhũn, vội vàng ôm lấy: "Bảo bồi, con cũng tới nữa! Vừa nãy cô còn đang buồn vì nghĩ tối nay không được ăn tối với con!"

Giang Mục Dĩ hết nhìn Ninh Tịch đang ôm tiểu Bảo, lại liếc nhìn người đang dùng ánh mắt cứng chiều nhìn hai người họ - Lục Đình Kiêu, thế quái nào lại có cảm giác một nhà ba người là sao.

Giang Mục Dĩ cũng không ngờ được quan hệ của Ninh Tịch với Tiểu Bảo lại hòa hợp như vậy.

Phải biết rằng Tiểu Bảo còn khó gần hơn cho cha nó đấy!

Đến ngay cả thái độ của Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch cũng quá quý dị.

Coi như là vì Tiểu Bảo thì lấy tính cách của Lục Đình Kiêu cũng không có khả năng thua thiệt chính mình mà sống cùng một người phụ nữ xa lạ trong một mái nhà...

"Này này này, đừng có bỏ quên tôi, còn có tôi đây này!" Lục Cảnh Lẽ cầm hai chai rượu chui vào.

Nhìn ba người Lục gia tới, Ninh Tịch lập tức cho Giang Mục Dĩ một cái ánh mắt ý nói: "Nhìn đi, rõ ràng chỉ là trường bối quan tâm đến văn bối thôi mà, ông cứ thích nghĩ bậy".

"Cậu, cậu hai, Tiểu Bảo cũng tới rồi, mau vào..." Cho dù không vui đến thế nào thì Giang Mục Dĩ cũng chỉ có thể ngoan ngoan mời ba người họ tiến vào.

Ai bảo bồi phận anh nhỏ...

Chương 97: Là Cô Ấy Theo Đuổi Tôi

Sau khi ba người họ đến thì Giang Mục Dã lại không có việc gì làm.

Lục Đình Kiêu mời đầu bếp Mễ Kỳ Lâm tới làm tiệc, Lục Cảnh Lễ vác theo từ nhà hai chai rượu ngon, Tiểu Bảo chiếm đoạt Ninh Tịch.

Năm người cứ thế nhập tiệc trong bầu không khí quý dị.

May mắn còn có Lục Cảnh Lễ nên cũng không đến nỗi im lặng, mọi người cứ thế vừa ăn, vừa trò chuyện câu được câu không.

"Đến, hoan nghênh đại minh tinh của chúng ta về nước, cậu Hai kính cháu một ly!"

"Cháu cảm ơn!"

"Đúng rồi, lúc này còn chưa kịp hỏi, sao cháu lại quen Tiểu Tịch Tịch vậy?" Lục Cảnh Lễ làm bộ như lơ đãng hỏi, thay anh trai thám thính tin tức.

Nghe thế, sắc mặt Giang Mục Dã không được tốt lắm, tựa như không muốn bàn luận về cái chủ đề này, hàm hồ trả lời: "Quen lúc đi du học, cháu với cô ấy là bạn cùng trường."

Lục Cảnh Lễ hí mắt, sâu xa nói: "Cậu thấy không đơn giản như vậy đâu nhỉ? Chẳng lẽ là cháu theo đuổi cô ấy xong chán thì đá cô ấy? Dẫu sao thì phụ nữ bên cạnh cháu không phải mẹ thì chỉ có thể là bạn gái cũ!"

Giang Mục Dã: "..."

Ninh Tịch phốc một cái bật cười, giơ ngón tay cái với Lục Cảnh Lễ: "Nhị thiếu, đúng là có con mắt tinh tường!"

"Hà hà hà, xem ra là cậu Hai đoán đúng rồi nha!" Lục Cảnh Lễ đắc ý, quả nhiên trên thế giới này không có chuyện anh không đoán được, chắc chắn.

"Chỉ đúng một nửa!" Giang Mục Dã xanh mặt phản bác.

"Ồ? Đúng một nửa là sao?" Lục Cảnh Lễ khó hiểu.

"Cô ấy đúng là bạn gái cũ của cháu, nhưng mà là cô ấy theo đuổi cháu cũng là cô ấy đá cháu!" Giang Mục Dã vừa nói vừa dùng ánh mắt oán phụ nhìn

Ninh Tịch.

Vừa dứt lời, con mắt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu - đang giúp Tiểu Bảo cắt thịt bò beefsteak chọt lóe lóe mà không ai phát hiện.

Ngay cả Lục Cảnh Lễ cũng sững sờ, dấu sao đây cũng là lần đầu tiên anh đoán sai, vì thế "ba" một cái, hai tay đập lên bàn, kích động nói: "Không thể nào? Thật hay đùa vậy? Cái này không khoa học!"

Lúc Ninh Tịch ở nước ngoài có phóng đặng tới mấy cũng không thể bằng Giang Mục Dã được nên Lục Cảnh Lễ cho rằng giữa hai người chắc chắn là Giang Mục Dã nói lời chia tay trước, ai mà ngờ được...

Giang Mục Dã tức giận đăm đăm một miếng sườn nướng: "Không tin thì cậu đi mà hỏi cô ấy!"

Đang yên đang lành tại sao lại nói đến vấn đề này? Ninh Tịch khó hiểu: "Chỉ đơn giản là ngoài ý muốn thôi!"

Lục Cảnh Lễ từ đơn giản là vì anh trai thăm dò tin tức giờ đã hoàn toàn nổi máu bát quái, tò mò không dứt: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mau nói cho tôi! Mau mau!"

Giang Mục Dã ngậm chặt miệng không nói.

Thân là một trưởng bối ai lại hóng hớt chuyện của tiểu bối như cái gã này không?

Ninh Tịch thấy sắc mặt khó coi của Giang Mục Dã nên cũng không muốn anh ta mất mặt trước các trưởng bối liền nói: "Không có gì đâu, lúc ấy trong trường có nhiều cô gái thích anh ta, tôi cũng chỉ là một người trong số đó thôi, sau này tôi phát hiện cậu ta cũng không giống những gì tôi tưởng tượng nên chia tay!"

Lời của Ninh Tịch cũng không có gì khác thường, nhưng Lục Cảnh Lễ biết chuyện không hề đơn giản như vậy, nếu không thì Giang Mục Dã đã không bày ra vẻ mặt kia.

Chẹp, lát nữa chuốc ít rượu xem có khai ra hay không.

Bởi vì có Tiểu Bảo ở đây, nên tối nay Ninh Tịch không uống rượu, ăn xong ngồi trên bàn ăn cũng có chút nhàm chán vì vậy xin chỉ thị của Lục đại boss:

"Lục Đình Kiêu, tôi có thể mang Tiểu Bảo đi chơi game không?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Đi đi."

Cách anh nói chuyện với Ninh Tịch nhìn thì không có gì bất đồng nhưng lại khiến người ta có loại cảm giác dụi dằm hơn so với những người khác.

Giang Mục Dã ai oán, kia rõ ràng là máy chơi game của anh, là anh cố ý mang máy chơi game xịn nhất về, thế mà cô lại xin phép một người đàn ông không liên quan rồi lại mang một người đàn ông khác đi chơi!

Dẫu cho người đàn ông kia mới có năm tuổi cũng không được!

--- O ---

Chương 98: Bệnh Của Tôi Chỉ Em Có Thể Chữa

Hai tiếng sau, Lục Cảnh Lễ vinh quang hy sinh, trước khi gục vẫn không thể thành công moi được nửa chữ từ miệng thẳng nhóc Giang Mục Dã kia.

Thật ra thì lúc này Giang Mục Dã cũng đã thoi thóp, nhưng biết Lục Cảnh Lễ muốn moi thông tin từ miệng của mình nên mới cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ.

Có một ông cậu thích bát quái như vậy cũng thật là....

Giang Mục Dã mơ hồ nhận ra Lục Cảnh Lễ nhất quyết phải tìm hiểu chuyện này còn vì nguyên nhân khác, chỉ có điều lúc này đầu óc của cậu đã nhuyển như hồ, không còn sức nghĩ cái gì nữa.

Trên bàn cơm lúc này chỉ còn duy nhất Lục Đình Kiêu được coi là còn tỉnh táo.

Lục Đình Kiêu gọi điện kêu quản gia tới đón Lục Cảnh Lễ về sau đó đứng dậy đi về phía phòng khách.

Chỉ thấy trên màn hình máy chơi game là chữ "Winner" to tướng, Ninh Tịch với tiểu Bảo đang nằm phơi bụng ngủ thẳng cẳng trên ghế sofa.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng bước tới.

Nhìn cô gái đang ôm bánh bao nhỏ mềm mềm ngủ say sưa, khiến người ta có cảm giác muốn buông bỏ tất cả những danh lợi quyền thế, cứ như thế cùng cô lắng lặng ngủ yên đến thiên hoang địa lão.

Trong phòng ăn, Giang Mục Dã trong lúc mơ mơ màng màng lại thấy Lục Đình Kiêu hơi nghiêng người về phía Ninh Tịch, càng ngày càng gần... vì vậy nhất thời tỉnh rạo.

Lục Đình Kiêu suyt chút nữa thì không kìm lòng được mà hôn cô gái còn đang say ngủ, bất quá lại dừng lại ngay khắc cuối cùng, quay về hướng Tiểu Bảo, nhẹ nhàng gọi nhóc dậy.

Bánh bao nhỏ nhập nhèm xoa xoa con mắt còn đang ngái ngủ, trên đầu có một chòm tóc dựng lên, dáng vẻ vừa tỉnh ngủ so với bình thường càng ngốc nghếch đáng yêu hơn.

Lục Đình Kiêu xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc: "Con có thể tự đi không?"

Bánh bao nhỏ gật gật đầu.

Lục Đình Kiêu lộ ra vẻ hài lòng, sau đó cúi người đem Ninh Tịch vẫn đang ngủ yên nhẹ nhàng ôm lên, nhìn xuống bánh bao nhỏ nói: "Đi thôi."

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn đi theo phía sau ba ba, không hề cảm thấy có gì không ổn.

Giang Mục Dã: "...?!"

Giang Mục Dã dùng sức dụi mắt một cái, nhất định là anh say nên nhìn thấy ảo giác rồi đúng không? Nhất định là như thế!

Động tác của Lục Đình Kiêu sao lại khó tin như vậy?

Anh ta để quản gia đến đón em trai ruột, đánh thức con trai ruột dậy nhưng lại không đánh thức Ninh Tịch, thậm chí còn tự mình ôm cô về?

Tơ mắt nhìn Lục Đình Kiêu ôm Ninh Tịch cùng với bánh bao nhỏ lẻo đẻo bám theo rời đi, Giang Mục Dã vẫn ngồi ngẩn ra ở chỗ cũ, cuối cùng ngã quy trên bàn ăn, rốt cuộc là không nhìn được mà gục ngã...

Lục gia.

Bánh bao nhỏ muốn ngủ cùng Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

Bánh bao nhỏ giơ năm ngón tay, ý là nhóc mới có năm tuổi.

Lục Đình Kiêu gật đầu một cái: "Tốt lắm, con cũng biết con không còn là đứa bé ba tuổi nữa mà đã là năm tuổi, năm tuổi là người lớn rồi, bây giờ thì tự về phòng mình ngủ đi."

Bánh bao nhỏ: "!!!"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu vô cùng nghiêm túc: "Con có muốn cả đời làm bảo bối của cô Ninh Tịch không? Ba cùng lắm chỉ có thể giữ cô ấy ở lại thêm ba tháng, nếu trong ba tháng không thể cưới cô ấy thì cô Ninh Tịch của con sẽ rời đi mãi mãi."

Bánh bao nhỏ vừa nghe đã đổi sắc mặt, tủi thân bĩu cái miệng nhỏ nhắn, lưu luyến không thôi nhìn Ninh Tịch, rốt cuộc quay đầu bước đi.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù bánh bao nhỏ là trợ lực lớn nhất của anh, nhưng đồng thời cũng là trở ngại lớn nhất, may mắn là đã thuyết phục được thằng bé rồi.

Lục Đình Kiêu đặt Ninh Tịch lên giường, cởi giày cho cô, sau đó gọi nữ giúp việc lên thay đồ giúp cô.

Ninh Tịch trong lúc mơ màng cảm giác được bản thân được đặt lên một cái giường mềm mại, trước giường còn có một bóng người mờ ảo...

Cô mơ hồ đưa tay ra hướng có cái bóng quen thuộc, "Úm, Lục... Đình Kiêu, anh lại mộng du à?"

Lục Đình Kiêu được cô chủ động đụng chạm thì sửng sốt một chút, ngay sau đó đặt tay mình lên bàn tay nhỏ bé ấm áp: "Ừ."

Ninh Tịch cau mày lầm bầm: "Đây là bệnh... phải trị..."

Lục Đình Kiêu cười khẽ, hôn lòng bàn tay cô: "Chỉ có em mới có thể trị."

--- O ---

Chương 99: Sáng Sớm Đã Đập Cửa Sổ

Đêm khuya, tại phòng quan hệ công chúng của Tập đoàn Thịnh Thế.

Lương Phi Tinh đang bị scandal uống rượu lái xe đâm người của Tô Dĩ Mạt làm cho sứt đầu bể trán thì di động cá nhân đột nhiên vang lên.

Ông vốn không nhìn được mà định tiện tay ném đi, nhưng khi nhìn thấy rõ tên người gọi tới là ai thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lập tức xoay người ngồi thẳng, luôn cuống tay chân nhận điện thoại -----

"Alo, Lục tổng, thật xin lỗi! Chuyện này chúng tôi đang xử lý, chậm nhất là đến tối mai là có thể giải quyết!"

"Chuyện gì?" Đầu bên kia di động vang tới thanh âm hơi hốt của một người đàn ông.

"À thì? Chính là chuyện Tô Dĩ Mạt uống rượu... không phải ngài tìm tôi vì chuyện này sao?" Đầu óc Lương Phi Tinh mơ hồ, chẳng lẽ nửa đêm đại Boss gọi tới không phải để hỏi tội sao?"

"Không phải."

Lương Phi Tinh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ông bận đến ngu người rồi, Lục Boss thường không nhúng tay vào công việc của Thịnh Thế, cho dù lần này có liên quan đến Tô Dĩ Mạt thì trong mắt bọn họ là chuyện lớn nhưng trong mắt Lục Đình Kiêu chỉ sợ còn không để ý tới đi.

Cho nên, lúc này đại Boss đích thân gọi điện tìm ông là có chuyện gì?

Lương Phi Tinh ngày càng bất an: "Vậy ngài tìm tôi có chuyện gì?"

"Trong hai mươi tư giờ, khiến Giả Thanh Thanh rút ra giới giải trí." Lục Đình Kiêu trực tiếp hạ một mệnh lệnh.

"Giả Thanh Thanh? Lục tổng, xin hỏi là Giả Thanh Thanh nào?"

"Tinh Huy."

Đầu bên kia di động vừa dứt lời, Lương Phi Tinh kinh ngạc, chính là Giả Thanh Thanh vẻ ngoài dung tục nhưng lại được Tinh Huy buff lên thành "Đệ nhất mỹ nữ giới giải trí - Giả Thanh Thanh sao?"

Thế mà ông còn tưởng đại nhân vật nào!

Lương Phi Tinh lấy làm khó hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều thêm một chữ, chỉ đáp: "Vâng thưa Lục tổng, tôi đã biết! Theo tôi biết thì gần đây Giả Thanh Thanh cùng với Tinh Huy đang chèn ép một nữ nghệ sĩ, đối phương cũng không phải người hiền lành, trong tay nắm không ít chuyện xấu của Giả Thanh Thanh, thậm chí còn biết mượn dao giết người, giao bằng chứng cho "đoàn đội bát quái" của công ty chúng ta. Bình thường Giả Thanh Thanh lại đắc tội quá nhiều người, scandal lần này xem chừng cô ta cũng khó thoát thân, nhưng muốn ép cô ta rời giới giải trí thì còn cần thêm một cây đuốc!"

"Âm thầm làm việc." Lục Đình Kiêu dặn dò.

"Dạ, Lục tổng yên tâm!"

Cúp di động, Lương Phi Tinh lập tức đem mọi chuyện trong tay giao cho Phó tổng giám, sau đó tự mình giả quyết công việc Lục tổng giao cho.

Chuyện này thật ra cũng không có gì khó khăn, để ông đích thân ra tay thì chẳng khác nào giết gà bằng dao mổ trâu. Trước mắt thì nghệ sĩ bị Giả Thanh Thanh chèn ép đã hoàn thành 80% công việc rồi, ông chỉ cần kích thêm một môi nữa là được.

Chỉ có điều là một nghệ sĩ hạng hai như cô ta đã làm cái gì để khiến đại Boss đích thân hạ lệnh phong sát?

Lương Phi Tinh có muốn đoán kiểu gì cũng không đoán được. Mục đích thật sự của Lục Đình Kiêu không phải là Giả Thanh Thanh mà là một người so với Giả Thanh Thanh còn không có danh tiếng bằng, người mà đến tên anh cũng không nhớ được --- diễn viên mới Ninh Tịch...

Buổi sáng hôm sau...

Sau khi tỉnh dậy, Ninh Tịch có chút ngẩn ra, sao cô lại nằm ở Lục gia?

Cô nhớ rõ ràng hôm qua cô với Tiểu Bảo chơi game liên tục hai tiếng đồng hồ, sau đó mệt quá liền ngủ luôn trên ghế sofa nhà Giang Mục Dĩ mà...

Đang mơ màng, cửa sổ đầu giường đột nhiên bị đập "Ầm" một cái.

Ninh Tịch sợ hết hồn, vội vàng bò dậy xem chuyện gì xảy ra.

Cô đẩy cửa sổ ra sau đó thấy một cái đầu vàng rực rỡ phía dưới...

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Giang Mục Dã, ông làm cái trò gì vậy?"

Một Giang Mục Dã luôn luôn chú trọng hình tượng thì giờ phút này lại vẫn mặc bộ quần áo tối qua, giờ đang nhăn nhó nhúm nhúm, tóc tai cũng rối tung, nóng nảy nói: "Ninh Tịch, bà xuống đây cho tôi! Tôi có chuyện tìm bà! Mau lên!"

Ninh Tịch nhúc đầu, thờ dài. Cô biết ngay mà "con hàng" này mà biết cô ở đây là y như rằng có chuyện xảy ra, mới sáng sớm đã chạy đến đập cửa sổ rồi...

--- O ---

Chương 100: Lòng Của Chị Đây Là Biển Khơi

"Nhảy thẳng xuống đây, mau! Còn giả bộ thùy mị cái mẹ gì!" Giang Mục Dĩ gáp như lửa cháy tới mông rồi.

Ninh Tịch không nói gì, nhếch mép một cái, tay chống lên bệ cửa sổ, tung người nhảy một cái.

Giang Mục Dĩ lập tức giơ tay kéo cô xoay xoay mấy vòng chắc chắn cô không có dấu vết mập mờ gì sau đó mới dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: "Tôi qua có xảy ra chuyện gì không?"

Ninh Tịch thiếu chút nữa bị anh ta xoay cho ngất luôn, tức giận nói: "Giang Mục Dĩ, mới sáng sớm ông đã lên cơn rồi à? Ngoài việc ngủ ngon ra thì tôi có chuyện gì để làm nữa đây?"

Gân xanh trên trán Giang Mục Dĩ giật giật: "Ninh Tịch! Bà là heo sao? Đừng nói tôi qua bà không biết làm sao bà về đây được!"

"Tôi đương nhiên là không biết rồi!" Ninh Tịch vô tội nói.

Giang Mục Dĩ hít sâu mấy hơi mới tỉnh táo lại được, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngu như thế tại sao còn chưa bị bán đi hả? Tôi qua là Lục Đình Kiêu đích thân bế bà về đây!"

Ninh Tịch nghe vậy thì sợ run người, sau đó làm bộ khinh thường nói: "Vậy thì sao? Nhất định là Tiểu Bảo không muốn đánh thức tôi nên mới cầu xin ba nó bế tôi về!"

Bởi vì lần trước ở quán bar cũng vậy, trừ Lục Đình Kiêu, Tiểu Bảo tuyệt đối không để bất kỳ ai đụng vào cô, cho nên cô mới không thấy việc này có vấn đề gì.

Giang Mục Dĩ sắp tức chết rồi: "Ninh Tịch, nào bà hoạt động một tí được không hả? Rõ ràng Lục Đình Kiêu có ý với bà có được không?"

Ninh Tịch thở dài một tiếng, sau đó đặt tay lên vai Giang Mục Dĩ, thành khẩn nói, "Người anh em, tâm hồn chị đây rộng như biển khơi, sẽ không vì bất cứ một bông hoa ngọn cỏ nào trên đường mà dừng lại, cho nên đâu em có quý xuống cầu chị đây làm vợ em thì cũng không có cơ hội này đâu OK? Kính nhờ em đừng kéo chị đây vào cái chướng vọng tương của em, về tắm rồi

ngủ đi!"

Giang Mục Dã nghe vậy thì tâm tình phức tạp vô cùng, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn chằm chằm cô: "Chẳng lẽ bà tính cả đời không kết hôn? Nhỡ đâu gặp được người mình thích thì sao? Ninh Tiểu Tịch, cái ý nghĩ này rất nguy hiểm đấy bà có biết không? Tôi nói bà nghe, dù sự nghiệp là trọng yếu nhưng với một người đàn bà mà nói thì hôn nhân mới là... A-----"

Ninh Tịch không nhin được mà thẳng chân đạp tới: "Giang Mục Dã, ông chán sống rồi đúng không? Cố tình tìm chuyện cho tôi? Tôi thấy ông lâu lắm rồi không bị ăn đòn nên ngứa người hả!"

"Hôm trước bà vừa mới đánh tôi mà!"

"Lần trước hiển nhiên là không đủ, ngày hôm nay chị đây phải đem ông khuất phục, xem ông còn dám gọi đòn nữa không!" Ninh Tịch vén tay áo chuẩn bị động thủ.

Giang Mục Dã chạy trời chết, đột nhiên nhìn sau lưng cô hô: "Cậu..."

Ninh Tịch cười nhạt: "Cứu? Hôm nay ông có kêu rất cổ hợng cũng không ai cứu nổi ông!"

Một giây trước khi ma trảo của Ninh Tịch rơi xuống, Giang Mục Dã hô to: "Không phải... là cậu tôi!"

Sông lưng Ninh Tịch cứng đờ, máy móc nghiêng đầu sang, sau đó liền thấy Lục Đình Kiêu đang mặc quần áo thể thao đứng ngược nắng ở đó, mồ hôi đang lăn trên mặt, bộ dạng như vừa đi chạy bộ buổi sáng về.

Đánh cháu ngoại người ta còn bị người ta bắt quả tang, đôi mắt Ninh Tịch lập tức đảo một vòng, chỉ Giang Mục Dã nói: "Ngài Lục, "con hàng" này sáng sớm đã muốn đập cửa sổ nhà anh, kết quả bị tôi phát hiện, tôi đang chuẩn bị giúp anh đánh tên này một trận!"

Giang Mục Dã trừng cô: "Vô sỉ..."

"Ông dám nói là ông không đập!" Ninh Tịch chính nghĩa nói.

Lục Đình Kiêu đưa tay lấy một cọng cỏ trên tóc cô xuống, sau đó cực kỳ tự nhiên mà xoa xoa đầu cô, "Không cho phép đánh nhau, đi rửa mặt đi, có thể ăn sáng rồi."

"A, được!" Ninh Tịch đắc ý làm mặt quỷ với Giang Mục Dã, bạch bạch chạy đi.

Thời khắc này, Giang Mục Dã hận không thể nắm cổ Ninh Tịch mà lắc điên cuồng: "Một lần! Hai lần! Ba lần! Biểu hiện của Lục Đình Kiêu rõ ràng như thế rồi, chả lẽ mắt chó hợp kim của bà bị mù sao?"

End tập 1

--- O ---

Chương 101: Hoàng Tử Cá Chép

Sau khi về phòng, Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra mình đã quên một việc cực kỳ quan trọng, không biết tình hình đoạn Video kia như thế nào rồi.

Đều do thằng nhãi Giang Mục Dã kia, vừa về nước đã lên cơn động kinh, suốt ngày tìm phiền toái cho cô.

Ninh Tịch mở máy tính ra, nhanh chóng tìm xem tất cả các tin tức liên quan.

Video NG 33 lần của Giả Thanh Thanh đứng đầu top search, phần bình luận bên dưới rất rôm rả đa phần là mắng chửi Giả Thanh Thanh và ngạc nhiên về kỹ năng diễn xuất của Ninh Tịch. Thế là ngay sau đó mọi người bắt đầu nghi ngờ bài đăng nói Ninh Tịch phải dựa vào quy tắc ngầm mới đạt được vai diễn là vô căn cứ.

Tiếp đó, một số tài khoản giấu tên tung tin Giả Thanh Thanh mượn việc công báo thù riêng, trong lúc diễn thì tát Ninh Tịch học máu mồm, kết thúc thì đánh bay tiểu trợ lý, suốt ngày làm ra vẻ là nghệ sĩ lớn, chuyên làm khó các nhân viên trong đoàn, v.v...

Sau cùng là các nghệ sĩ cùng nhân viên bình thường không ưa Giả Thanh Thanh dùng thân phận thực sự ra trận, lôi ra những sự việc tương tự, phá nát cái vỏ bọc giả tạo mà Giả Thanh Thanh cố đã tạo ra trước mặt người hâm mộ.

Chuyên viên trang điểm Amy: Lúc ban đầu tôi thật sự rất ghét Ninh Tịch, nguyên nhân là do Giả Thanh Thanh cứ thích nhằm vào Ninh Tịch, mà muốn làm khó Ninh Tịch thì Giả Thanh Thanh phải chỉ cây dâu mắng cây hòe, thậm chí là cả giận cá chém thớt. VD như tôi, vì để Ninh Tịch không được trang điểm mà ngày nào cô ta cũng tìm đủ lý do để bôi mớ, bắt bẻ tôi trang điểm đi trang điểm lại cho cô ta. Lúc ấy, tôi chỉ cảm thấy mình bị Ninh Tịch liên lụy cho nên rất ghét cô ấy, thật ra thì trong chuyện này Ninh Tịch không hề sai.

Tôi biết mình nói những lời này ra thì người nào đó nhất định sẽ tìm tôi gây phiền toái, nhưng không nói ra thì lương tâm bất an. Cái hôm mà fan của Giang Mục Dã tới đoàn làm phim gây chuyện, nếu không nhờ Ninh Tịch can giúp tôi hòn đá đó thì bây giờ khuôn mặt của tôi cũng không còn nguyên vẹn!

Trợ lý trường quay Tiểu Lý: Cái gì mà nhanh mồm nhanh miệng, ghét ác như thù chứ, Giả Thanh Thanh chính là khối ung nhọt chuyên bắt nạt nhân viên phía sau hậu trường lại còn cố tỏ vẻ thanh cao. Suốt ngày vênh mặt hất hàm sai khiến chúng tôi, hoàn toàn đem những nhân viên như chúng tôi thành người hầu, một ngày tôi bị cô ta sai bảo phải chạy tới chạy lui mấy chục chuyến, cô ta cho rằng tôi là người giúp việc của nhà cô ta chắc?

Còn Ninh Tịch, bình thường độc lai độc vãng*, nhìn thì có chút lạnh lùng nhưng cô ấy đối xử với chúng tôi rất khách khí, mỗi lần quay xong đều nói cảm ơn tất cả mọi người, cho dù chúng tôi có thành kiến không thèm trả lời cô ấy thì cô ấy vẫn luôn làm như vậy.

(*Độc lai độc vãng: hay ở một mình.)

Trợ lý đạo diễn: Tuy là dân đen thấp cổ bé họng, nhưng vẫn muốn nói lời công đạo. Chỉ có duy nhất ngày quay đầu tiên là có người đến tặng đồ cho Ninh Tịch, còn bình thường không hề thấy cô ấy có gì mập mờ với bất kỳ người đàn ông nào. Phụ nữ xinh đẹp thì được người ta theo đuổi cũng là chuyện bình thường, chỉ không ngờ mọi chuyện sau này lại thành ra như vậy.

Thợ quay phim: Sự chuyên nghiệp của Ninh Tịch chắc chắn là do khổ luyện mà thành, vô cùng nhạy bén đối với máy quay. Có NG lần nào thì đó là do người khác mắc lỗi chứ những cảnh quay của cô ấy đều chỉ cần một lần là xong, nếu chỉ quay mình cô ấy thì nhẹ nhàng biết bao nhiêu. Còn Giả Thanh Thanh... đại khái là ác mộng đối với tất cả những người làm nghề quay phim đi! Chính mình phẫu thuật thẩm mỹ quá đà, cái mũi nhìn rất kỳ quái lại còn trách kỹ thuật quay của tôi kém, chẳng lẽ tôi còn phải chỉnh Photoshop cho mình cô ta sao?

Đạo diễn Quách Thăng Khải: Trên mạng có lời đồn Ninh Tịch dùng quy tắc ngầm là hoàn toàn vô căn cứ, không chỉ làm nhục Ninh Tịch mà còn làm nhục cả đoàn làm phim chúng tôi. Vốn nghĩ chờ chúng tôi hoàn thành bộ phim, để mọi người thấy thực lực của Ninh Tịch, là phượng hoàng hay là gà rừng thì đến lúc đó sẽ biết. Nhưng, hiện tại chuyện này đã phát triển đến nỗi ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến trình của đoàn làm phim, nên đành phải đưa ra một số cảnh quay ngoài lề, mọi người tự nhìn đi! [Clip]

Nhà chế tác Vương Thái Hòa: Ài, mọi người cũng đã lên tiếng rồi thì tôi cũng nên tỏ thái độ thôi! Tôi thấy không ít người nói bộ phim này của chúng tôi đột nhiên tăng thêm 5000 vạn NDT tiền đầu tư là đến từ kim chủ sau lưng

Ninh Tịch, thế nên để đánh sập những tin vịt đó nên tôi đã hỏi ý kiến người đầu tư, bây giờ xin được công bố danh tính của người ấy @Hoàng Tử Cá Chép.

...

Ninh Tịch biết chắc có rất nhiều người trong đoàn nhện Giả Thanh Thanh tới ghen hòng rồi, chỉ cần có một người lên tiếng thì tự khắc sẽ kéo theo một đồng người nữa, nhưng không ngờ bọn họ ngoài việc lên án Giả Thanh Thanh lại còn đồng thời khen cô một trận. Coi như là thu hoạch ngoài ý muốn đi! Dầu sao thì cố gắng của mình được mọi người công nhận cũng là một chuyện rất đáng để vui mừng.

Bài đăng của Vương Thái Hòa là bài đăng làm cho cô tò mò nhất, cô vội vàng mở ID: Hoàng Tử Cá Chép xem xem người đầu tư rất cuộc là ai...

--- O ---

Chương 102: Thiên Kim Hay Là Tiểu Tam?

Vừa mở ra thì thấy quạ bay đầy đầu...

Phần profile của Hoàng Tử Cá Chép có hàng chữ to tướng: Tổng giám đốc điều hành công ty giải trí Thịnh Thế - Lục Cảnh Lễ...

Đường đường là một Tổng giám đốc của một Công ty Giải trí lớn mà lại đặt cái ID tức cười như mấy thằng nhóc cấp hai còn hỉ mũi chưa sạch vậy!

Không ngờ được người đầu tư kia lại là Lục Cảnh lễ, tuy có chút bất ngờ nhưng cũng hợp tình hợp lý. Dù sao đây cũng là bộ phim đầu tiên Giang Mục Dã nhận sau khi về nước, Thịnh Thế tất nhiên sẽ ủng hộ mạnh tay rồi.

Chẳng qua chỉ là một vai nam thứ mà đầu tư tận 5000 vạn NDT, không hổ là công ty giàu nhất giới thương nghiệp.

Bài đăng này của Vương Thái Hòa đã giải quyết mọi vấn đề đáng ngờ cũng như rửa sạch vết nhơ của Ninh Tịch. Giờ chỉ còn mỗi Giả Thanh Thanh bị đeo lên cái mác nhân phẩm kém còn giả bộ thanh cao lại còn cả kỹ năng diễn xuất rác rưởi.

Đáng tiếc là tuy mọi người đều nhận ra lần bôi nhọ Ninh Tịch này chắc chắn có dính líu tới Giả Thanh Thanh nhưng lại không có chứng cứ xác thật để chứng minh.

Sự tình phát triển tới mức này đã đạt tới hiệu quả mà Ninh Tịch mong đợi, nhưng không ngờ được diễn biến phía sau lại đặc sắc như thế này.

Hơn 12h đêm hôm qua, quản lý của Giả Thanh Thanh - Hàn Dĩnh đã đăng một bài post lên tài khoản weibo cá nhân của mình.

Trực tiếp cung cấp chứng cứ Giả Thanh Thanh thuê thủy quân bôi đen Ninh Tịch và lợi dụng tài khoản ảo để kích động fan của Giang Mục Dã đi tìm Ninh Tịch tính sổ.

Nhưng thế vẫn chưa là gì, Hàn Dĩnh cũng tuyên bố thẳng luôn thân phận "thiên kim tiểu thư" của Giả Thanh Thanh là giả.

Người cha giàu có trong truyền thuyết của Giả Thanh Thanh không phải cha ruột mà chỉ là cha nuôi của cô ta, hơn nữa đối phương đã có vợ con.

Chúng cứ đi kèm là số lượng lớn những đoạn chat nói chuyện mập mờ và vô số hình khiêu dâm của Giả Thanh Thanh.

Giờ coi như Giả Thanh Thanh có mấy nghìn cái miệng cũng không cãi nổi.

Trước mắt Giả Thanh Thanh chỉ còn một con đường - rời khỏi giới giải trí, còn vấn đề bao giờ thì tái xuất, thôi đừng nghĩ nữa!

Không biết giữa Hàn Dĩnh với Giả Thanh Thanh có mâu thuẫn gì mà cô ta lại phải dùng tới chiêu đồng quy vu tận tuyệt tình như này. Phải biết rằng hành vi tiết lộ đời tư của nghệ sĩ là điều tối kỵ của nghề quản lý.

Chuyện càng lúc càng to, Tinh Huy từ lúc biết tin đã tìm mọi cách để xóa bài đăng này nhưng điều này chỉ càng làm cho cư dân mạng thêm phần nộ.

Vì vậy, Tinh Huy chỉ còn cách ‘mất bò mới lo làm chuông’, lên tiếng bày tỏ sẽ truy cứu trách nhiệm của Giả Thanh Thanh trong việc cô ta phỉ báng Ninh Tịch. Cả chuyện Giả Thanh Thanh được bao dưỡng cũng được mập mờ tỏ ý là sẽ điều tra đến cùng.

Nói chung là bọn họ vẫn còn luyện tiếc công sức đã bỏ ra để bồi dưỡng nên Giả Thanh Thanh.

Hôm nay Ninh Tịch không có cảnh quay, vốn định ở nhà nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, ai ngờ mọi chuyện lại bị làm lớn như vậy, dự là hôm nay không được yên ổn. Quả nhiên, vừa ăn sáng xong thì nhận được một cú điện thoại gọi đến công ty.

Trong phòng họp, Ninh Tuyết Lạc, Thường Li, Giả Thanh Thanh đều có mặt đầy đủ, còn có một người là Tổng giám của Phòng quan hệ công chúng - Phùng Hạo Dương.

Giả Thanh Thanh cúi đầu, hai vành mắt đen xì, vừa thấy Ninh Tịch đã đứng lên như con gà bị chọc tiết: "Con khốn này! Bây giờ mày đắc ý lắm phải không? Mày cứ chờ đấy, tao sẽ không bỏ qua cho mày!"

Ninh Tịch bất đắc dĩ ngoáy ngoáy lỗ tai, lần nào lời thoại cũng y chang nhau, tai cô sắp chai tới nơi rồi.

"Im miệng, cô sợ mọi chuyện chưa đủ lớn sao?" Phùng Hạo Dương không nhìn được mắt.

Giả Thanh Thanh không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể hậm hực ngồi xuống, cái ông cha nuôi của cô ta sau khi mọi chuyện được đưa ra ánh sáng thì đột nhiên mất liên lạc, lúc này vận mạng của cô đều nằm trong tay Phùng Hạo Dương.

"Ngồi đi. " Phùng Hạo Dương chào hỏi Ninh Tịch một tiếng, thần sắc do dự như đang chuẩn bị ra quyết định gì đó.

Lúc này, Thường Lệ đang ngồi một bên mở miệng nói: "Ninh Tịch, chuyện đêm qua chắc cô cũng biết, tôi cũng không giải thích nhiều. Là như này, lát nữa Giả Thanh Thanh sẽ đăng bài xin lỗi cô, cô đáp lại một chút là được, nói chuyện này cô cũng có chỗ sai, đồng ý tha thứ cho cô ấy, biểu hiện sao cho rộng lượng chút."

--- O ---

Chương 103: Chó Điên Cắn Người Thì Chó Sai Hay Người Sai?

Ninh Tuyết Lạc cũng lập tức khuyên nhủ: "Ninh sư muội, chị biết trong lòng em cũng không thoải mái nhưng chuyện này quả thật em cũng có sai, dù sao thì không thể để ân oán cá nhân của hai người mà liên lụy đến công ty được! Biện pháp duy nhất bây giờ là phải đề mọi ảnh hưởng tiêu cực xuống mức thấp nhất!"

Ninh Tịch thản nhiên nhìn bộ dạng "mình vì mọi người" của Ninh Tuyết Lạc sâu xa nói: "Sư tỷ này, nếu như tôi nhớ không nhầm thì từ đầu tới cuối chỉ có Giả Thanh Thanh nhằm vào tôi thôi, riêng tôi vẫn luôn nhớ kỹ lời của chị Thường, không được làm mất thể diện của công ty, phải lấy lợi ích của công ty làm trọng, thế nên bị bắt nạt cũng không dám làm phiền công ty, im lặng mãi cho đến khi mấy người bạn tốt bụng trên mạng lấy lại trong sạch cho tôi."

"Bây giờ trên mạng nóng nhất vẫn là chuyện Giả Thanh Thanh bị bao dưỡng với chuyện cô ta làm tiểu tam, đây rõ ràng là Giả Thanh Thanh không để ý đến lợi ích công ty. Hãm hại nghệ sĩ cùng công ty, bôi nhọ hình tượng của công ty đều là cô ta! Chẳng lẽ ý của sư tỷ là bị một con chó điên đuổi theo cắn loạn rồi rơi xuống rãnh chết, chả lẽ cũng là lỗi của tôi sao?"

Nếu cô đăng bài tha thứ cho Giả Thanh Thanh thì chẳng phải công sức của cô sẽ đổ sông đổ bể sao. Nghĩ hay nhỉ?

Ninh Tuyết Lạc bị Ninh Tịch nói cho nghẹn họng, cái gì mà mấy người bạn tốt bụng trên mạng, rõ ràng chính cô ta là tác giả của mấy thứ kia, còn ở đó mà giả vờ vô tội.

Giả Thanh Thanh mới yên lặng được một hồi đã bị Ninh Tịch làm cho phát điên: "Mày nói ai là chó điên! Mày nói rõ ràng cho tao! Mày..."

Thấy Giả Thanh Thanh lại ồn ào, Phùng Hạo Dương lập tức lên tiếng cắt đứt: "Không cần xin lỗi nữa."

"Có thật không?" Giả Thanh Thanh lập tức hờn hờ, nhưng Phùng Hạo Dương lại tiếp tục nói: "Thanh Thanh, cô viết một lá thư xin rút khỏi giới giải trí đi!"

Giả Thanh Thanh hét ầm lên: "Cái gì? Anh để tôi rút khỏi giới giải trí? Sao

tôi phải rút! Tôi mới không cần phải viết cái thứ đó!"

Sắc mặt Phùng Hạo Dương lúc này đã mất kiên nhẫn: "Tôi để cô viết là còn chừa mặt mũi cho cô! Đừng có không biết xấu hổ như thế!"

"Không phải chỉ là bao dưỡng sao! Trong cái giới giải trí này có nữ minh tinh nào không bị bao nuôi, tiểu tam nhiều như thế tại sao lại chỉ có mình tôi là phải rút khỏi giới giải trí!"

"Bởi vì chỉ có mình cô ngu xuẩn, khiến tất cả mọi người đều biết!"

"Tất cả những chuyện này đều do con khốn Hàn Dĩnh kia, cô ta phản bội tôi! Tại sao các người không truy cứu trách nhiệm của cô ta!"

"Cô ấy từ chức rồi, cô bảo tôi truy cứu kiểu gì? Hàn Dĩnh là người quản lý có tính khí tốt nhất trong công ty rồi mà cô ấy còn phải làm như vậy, cô tự ấy tự đặt tay lên ngực mà hỏi trù Hàn Dĩnh ai còn chịu được cô? Bình thường cô quát mắng hành hạ người ta thì thôi, con trai nhà người ta sốt cao 40 độ cần phải đi bệnh viện, cô sống chết không to người ta đi, kết quả, nửa đêm cô ấy mới chạy về được thì con trai cô ấy đã phải vào phòng cấp cứu, đến nay còn chưa qua cơn nguy hiểm!" Đừng nói Hàn Dĩnh đến chính anh ta còn chán ngán việc cứ phải đi chùi đít cho Giả Thanh Thanh.

Giả Thanh Thanh nghe vậy vẫn không cho rằng cô ta đã sai, vẻ mặt càng căng: "Chả phải vẫn còn sống đấy thôi! Không phải là có bác sĩ ở đó rồi sao, cô ta chạy đến cũng chả giúp được gì! Thế mà cô dám lấy cơ đấy để đẩy tôi vào chỗ chết?"

Tới lúc này Giả Thanh Thanh vẫn không hiểu tại sao một kẻ hèn yếu, nhu nhược như Hàn Tĩnh lại đột nhiên làm ra loại chuyện như này, cô ta đã li dị chồng, con trai lại là một ám sắc thuốc, tiền thuốc thang mỗi tháng chỉ có tăng không có giảm, không có công việc này thì cô ta lấy gì nuôi gia đình?

Đương nhiên một kẻ tép riu như Giả Thanh Thanh sao mà đoán được người đứng sau dàn xếp vụ này một đại nhân vật như Lương Phi Tinh.

--- O ---

Chương 104: Ai Chả Có Chút Chuyện Không Thể Lộ Ra Được Ánh Sáng

Phùng Hạo Nhiên néo néo mi tâm, từ bỏ việc thông nã cho cô ta. Nói chuyện với một con đàn, chắc chắn là việc ngu ngốc nhất trên đời.

Tuy công ty tốn không ít tâm huyết vào Giả Thanh Thanh, nhưng chuyện lần này đã không cách nào vãn hồi, chỉ có thể từ bỏ.

Thấy Phùng Hạo Dương ý đã quyết, Giả Thanh Thanh vội vàng nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc như nhìn cọng rơm cứu mạng: "Chị Tuyết Lạc giúp em với, hay chị đề Thường Lị làm quản lý cho em đi! Em đảm bảo sẽ ngoan ngoãn nghe lời! Em đồng ý đăng tin xin lỗi!"

Thường Lị nghe vậy lập tức sợ hãi, để cho cô ta nhận Giả Thanh Thanh? Ninh Tuyết Lạc sẽ không hổ cô ta như vậy chứ?

Ninh Tuyết Lạc tất nhiên không thể nào ngu như Giả Thanh Thanh được. Cô ta làm ra vẻ thương tiếc nhưng không thể giúp được, nói: "Thanh Thanh, không phải chị không muốn giúp, em cũng vừa mới nghe Ninh Tịch nói đây, cô ấy không muốn giúp, chưa kể đây cũng là quyết định của công ty, chị cũng không có cách nào."

Lúc chuyện tới nước này, Ninh Tuyết Lạc biết Giả Thanh Thanh chuyện này đã xong đời rồi. Bất quá cô ta vẫn muốn lợi dụng Giả Thanh Thanh một lần cuối, hy vọng có thể kéo Ninh Tịch xuống nước. Tiếc là Phùng Hạo Dương lại ăn muối còn nhiều hơn ăn cơm, biết rõ chuyện xin lỗi không giúp ích được gì, còn có khả năng ảnh hưởng tới nghệ sĩ khác của công ty nên đã dứt khoát lựa chọn từ bỏ Giả Thanh Thanh.

Những tưởng rằng kiếm được con dao tốt để đối phó Ninh Tịch, ai dè lại bỏ mạng trước, không những thế còn nâng cao hình tượng Ninh Tịch trong mắt công chúng, loại người này sao đáng để Ninh Tuyết Lạc lãng phí sức lực.

"Ninh Tịch, con chó này! Mà chờ đây, tao cho dù chết cũng phải kéo mày xuống chết cùng!" Giả Thanh Thanh tuyệt vọng, đem tức giận đổ hết lên đầu Ninh Tịch, cuối cùng Phùng Hạo Dương phải gọi bảo vệ lôi ra ngoài mới chịu yên.

Đối với loại người thế này, ngay cả sức đi cắm ghép cô ta thì Ninh Tịch cũng tiếc, chỉ có đồng tình, cho tới lúc này cũng không biết bản thân bị người ta

lợi dụng.

Phùng Hạo Dương nhìn về phía Ninh Tịch, vẻ mặt hòa nhã không ít: "Ninh Tịch, bộ phim lần này cô cố quay cho tốt, nếu đạt hiệu quả không tệ thì công ty sẽ đầu tư bồi dưỡng cô. Có điều những lời Ninh Tuyết Lạc vừa nói cũng không sai, cô cũng nên khiêm tốn một chút, đừng trêu chọc những phiền toái không cần thiết."

Ninh Tịch được tẩy trắng, Giả Thanh Thanh phải rời khỏi giới giải trí, tất cả chuyện này giống như một quá trình hóa giải nguy cơ truyền thông hoàn mỹ.

Tuy Phùng Hạo Dương nghi ngờ sau lưng Ninh Tịch có người giúp đỡ nhưng lại không tìm được chút sơ hở nào, chỉ có thể cho rằng Ninh Tịch may mắn.

"Cám ơn Tổng giám, tôi sẽ cố gắng hết sức." Ninh Tịch giả vờ làm bộ ngạc nhiên, mừng rỡ rời ra về sớ hãi.

Sau khi rời khỏi phòng họp, Ninh Tịch vào phòng vệ sinh, Ninh Tuyết Lạc cũng theo vào.

Ninh Tuyết Lạc khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt giễu cợt nhìn cô: "Ninh Tịch, mày lòi hết chuyện xấu của người ta ra như thế không sợ có ngày mình cũng bị người ta đào lên sao?"

Ninh Tịch híp mắt lại, tỏa ra một tia sáng lạnh lẽo, sau đó xoay người lại, thờ ơ nói: "Trong cái giới giải trí này làm gì có ai không có chút chuyện không thể lộ ra ánh sáng? Đúng không, Ninh đại tiểu thư!"

Ninh Tịch cố ý nhấn mạnh chữ "Ninh đại tiểu thư" này, sau đó làm bộ dáng hoảng hốt như nhận ra cái gì đó: "O! Nhắc tới thì tôi đột nhiên phát hiện cái danh "Tiểu tam mạo nhận làm Thiên kim" của Giả Thanh Thanh cũng rất hợp với cô đấy! Đến lúc tôi bôi đen cô cũng tiết kiệm được cái tiêu đề đấy nhỉ?"

Ninh Tuyết Lạc như bị giẫm phải đuôi, nổi giận nói: "Cái gì mà Tiểu tam mạo nhận làm Thiên kim! Từ lúc tao ra đời đã lớn lên ở Ninh gia, là đứa con gái duy nhất mà ba thừa nhận, ngay đến Tô Diễm cũng là do mày không giữ được lòng anh ấy, mày nghĩ mọi người sẽ tin mày sao?"

Ninh Tịch kéo dài giọng, "Thế... cô muốn thử chút không? Nếu không tôi thử lòi mấy chuyện kia của cô ra thử coi! Biển người mờ mịt, tôi vẫn chưa

tìm được tung tích hai con chó cô bỏ tiền ra mua năm đó, biết đâu đăng tin công khai tìm người lại có kết quả?"

--- O ---

Chương 105: Mua Đồ Cho Bánh Bao Nhỏ

Sắc mặt của Ninh Tuyết Lạc nháy mắt đã thay đổi, rít lên: "Ninh Tịch, cái con điên này!"

Cô ta đương nhiên không sợ Ninh Tịch không biết tự lượng sức mình đi tranh đoạt đàn ông và thân phận địa vị với mình, chỉ sợ Ninh Tịch nhất định đồng quy vu tận với cô ta.

"Hắc hắc..." Nhìn sắc mặt bị dọa sợ của Ninh Tuyết Lạc, Ninh Tịch không nhịn được cười khẽ, vỗ vỗ vai Ninh Tuyết Lạc: "Ninh đại tiểu thư, lo lắng như thế làm gì, chỉ đùa thôi mà, cái loại cặn bã như cô không đáng để tôi lấy mạng đổi mạng..."

Nói tới chỗ đây, ánh mắt khinh bỉ không thèm đếm xỉa của Ninh Tịch đột nhiên lạnh như băng, đờ thấp giọng xuống giống như âm thanh của ác quỷ bò từ địa ngục lên thì thầm bên tai cô ta: "Chẳng qua là sau này nếu cô lại dùng sự việc kia uy hiếp tôi thì khó đảm bảo lắm... Mượn lời vị đồng đội heo kia của cô, tao mà chết thì cũng sẽ phải kéo mày chết cùng! Giả Thanh Thanh bất quá cũng chỉ mạnh miệng thôi, nhưng tôi thì không thế đâu!"

Ninh Tịch nói xong, buông bỏ vai Ninh Tuyết Lạc ra, rời đi.

Ninh Tuyết Lạc muốn uy hiếp Ninh Tịch nhưng lại bị uy hiếp ngược lại, sau khi Ninh Tịch rời đi thì trong nháy mắt cả người cô ta xụi lơ trên đất, sau đó về mặt âm trầm mà đạp cửa bước ra.

Không được, cô ta phải nghĩ biện pháp giải quyết Ninh Tịch!

Nếu không, chỉ cần Ninh Tịch còn tồn tại một ngày thì ngày đó nguy cơ của cô ta chưa được giải trừ, Ninh Tuyết Lạc tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh!

...

Sau khi rời khỏi công ty, Ninh Tịch thấy buổi trưa không có việc gì liền tính qua trung tâm thương mại một chuyến, lần trước đã đáp ứng giúp Tiểu Bảo mua quần áo.

Vừa nghĩ tới Tiểu Bảo thì những u ám trong đáy mắt Ninh Tịch bị quăng xa đến vạn dặm, vui vẻ tung tăng đi mua đồ.

Tới nơi liền chạy thẳng đến khu bán quần áo trẻ em.

Trước mắt treo đầy các loại quần áo trẻ em, Ninh Tịch hưng phấn chọn hết bộ này tới bộ khác, so với lúc mua quần áo cho chính mình còn điên cuồng hơn.

Sau khi gặp Tiểu Bảo, cuộc sống của cô biến hóa long trời lở đất, trước kia mỗi lần đi qua những khu bán đồ dùng hay quần áo cho trẻ em đều chỉ dám đi đường vòng. Nhưng hôm nay, khi thấy những bộ đồ này thứ cô nghĩ đến không còn là những ký ức đau thương khiến cô khó chịu như trước kia nữa mà là hình ảnh siêu cấp đáng yêu của bánh bao nhỏ.

Loại cảm giác chỉ cần thấy món đồ đáng yêu nào liền lập tức muốn đưa cho nhóc thật tình chẳng khác gì tình yêu nha!

Hàng hóa ở trung tâm thương mại này đều là hàng cao cấp của những nhãn hiệu nổi tiếng, đương nhiên rất đắt, quần áo trẻ em cũng vậy. Nhưng vì là đồ mua cho Tiểu Bảo nên cô vui vẻ chấp nhận, chỉ là bớt vài món đồ trang điểm thôi mà.

Hôm nay Ninh Tịch mặc một chiếc váy cô rất thích nhưng lại là thiết kế của một nhà thiết kế không có danh tiếng, mặc dù nhìn rất đẹp nhưng đáng tiếc lại không khiến người ta coi trọng.

Nhân viên bán hàng đều dân nhìn người mà kiếm cơm, cho nên cũng không nồng nhiệt tiếp đón cô mà chỉ ân cần đi theo một người phụ nữ mặc nguyên một thân Chanel.

Ninh Tịch đi dạo loanh quanh một chút, cuối cùng cũng thấy một bộ đồ để trong góc vô cùng hợp ý cô.

Đây là một bộ đồ âu phục nhỏ màu xanh sapphire, không chỉ màu sắc cực kỳ bắt mắt mà huy hiệu "quần lót" siêu nhân trước ngực lại vô cùng đáng yêu, mấu chốt nhất là cô cũng có rất nhiều quần áo in hình siêu nhân nên tùy thời có thể mặc thành đồ mẹ con với Tiểu Bảo rồi.

Trong đầu đột nhiên toát ra cụm từ "Đồ mẹ con" khiến cho trong lòng Ninh Tịch lộp bộp một chút, cô giật mình cả kinh, cái cảm giác muốn đem những thứ gì tốt nhất cho đối phương chẳng khác nào tâm trạng của cô đối với đứa con năm xưa.

Ninh Tịch trầm mặc hồi lâu mới hoàn hồn lại, sau đó đi tìm nhân viên bán

hàng: "Cô ơi, tôi mua bộ quần áo này, cô gói lại giúp tôi."

Người bán hàng không lập tức trả lời, mà lạnh giọng nhắc nhở một câu: "Bộ này giá 12,000 NDT."

"Tôi biết, có thấy ghi trên mác rồi, gói lại giúp tôi."

Sắc mặt người bán hàng lúc này mới tốt một chút, hơn nữa còn mỉm cười dịu dàng nói: "Quý khách có cần gói thành hộp quà hay không?"

Ninh Tịch còn chưa kịp đáp lại, thì đột nhiên bên cạnh xuất hiện một đôi tay mang vòng ngọc chen ngang đoạt lấy bộ đồ: "Ồ, cái này không tệ! Tôi muốn!"

--- O ---

Chương 106: Gặp Phải "Cực Phẩm"

"Ồ, thật ngại quá, vị tiểu thư bên cạnh đã nhìn trúng bộ đồ này rồi ạ." Nhân viên bán hàng nhắc nhở.

Người đàn bà đoạt quần áo chính là người mặc đồ Chanel, cô ta nghe vậy liền không vui hất cằm lên hỏi, "Đã trả tiền chưa?"

"Cái này... chưa trả..."

"Chưa trả tiền thì nó chưa có chủ, tôi muốn cái này, ngay lập tức tính tiền cho tôi!" Chanel như thể đương nhiên mà ra lệnh.

Vừa dứt lời, trong tay cô ta đột nhiên trống không, quần áo đã trở lại trong tay Ninh Tịch.

Chanel lập tức nổi giận: "Sao cô cướp quần áo của tôi!"

Giọng điệu của Ninh Tịch còn có vẻ đương nhiên hơn: "Chả phải đã nói chưa tính tiền thì là đồ vô chủ sao? Cô có thể cướp vậy sao người khác lại không thể?"

"Cô..." Chanel đang muốn nổi giận thì đột nhiên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Ninh Tịch: "Ninh Tịch... cô là Ninh Tịch?"

Như thể phát hiện chuyện gì buồn cười lắm, Chanel kéo một người bạn của cô ta qua: "Huyền huyền, mau đến đây nhìn xem ai này, con bé nhà quê của Ninh gia lại dám chạy tới chỗ như này tranh quần áo với tớ!"

"Ninh Tịch sao? Làm sao có thể..." Người bạn của cô ta ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mặt, một người phụ nữ có mái tóc xoăn tự nhiên đen nhánh, lại trang điểm theo kiểu cổ điển, trên người mặc một chiếc váy hở vai màu tím nhạt. Mặc dù không phải nhãn hiệu gì nổi tiếng nhưng lại đặc biệt tôn lên khí chất của người mặc, cả người lộ ra một cỗ khí chất cao ngạo, nhìn người khác bằng nửa con mắt làm gì có dáng vẻ của cô gái thôn quê nhút nhát năm xưa.

"Chính là nó! Gương mặt này tớ không nhận sai đâu, nhà quê chính là nhà quê, có chút vàng chút bạc vào người cũng không ngăn được mùi thối của nó!" Chanel chắc chắn.

Người bạn của cô ta lại nghiêm túc quan sát một phen, phát hiện gương mặt này đúng là Ninh Tịch, thật ra thì Ninh Tịch vốn cũng không tệ, chẳng qua là không biết cách ăn mặc, luôn mặc quần áo quê mùa. Cái váy chữ A giả, màu già chát lại còn rộng thùng thình trong bữa tiệc năm đó đúng là để lại ấn tượng sâu đậm cho những người chứng kiến.

"Dùng cô ta mua quần áo trẻ em làm gì? Không nghe thấy tin cô ta lập gia đình mà!"

"Ai biết là thằng nào, không chừng còn có bầu trước khi lập gia đình đó! Hồi đó Tô Diễm đá cô ta cũng vì cô ta ngoại tình với gã đàn ông khác sao?"

...

Nhìn hai ả đàn bà kẻ xướng người họa hồi lâu, Ninh Tịch rớt cuộc cũng nhớ ra hai người này là ai.

Chanel tên là Ứng Phương Lâm, bạn cô ta tên là Kim Huyền Huyền, đều thuộc nhóm bạn bè tiểu thư khuê mật của Ninh Tuyết Lạc, lúc trước cười nhạo cô nhiều nhất cũng là hai người này.

Sau đó nghe nói Ứng Phương Lâm được gả không tệ, hơn nữa ngay năm đầu đã sinh cho chồng một đứa con trai nên ngày càng kiêu căng phách lối, Kim Huyền Huyền cũng có một vị hôn phu có gia thế tốt.

Không ngờ đi dạo trong khu đồ trẻ em cũng gặp phải hai "cực phẩm" này.

Xem ra hai người này hình như không biết cô tiến vào giới giải trí, Ninh Tịch cũng không muốn to tiếng tranh chấp trước mặt người khác, không thèm nhìn hai người kia, cô nói với nhân viên bán hàng: "Cô giúp tôi thanh toán."

Mặc dù biết hai người kia là người không dễ chọc, nhưng dù sao đây cũng là đồ mà Ninh Tịch nhìn thấy trước, vì vậy người bán hàng vội vàng quẹt thẻ ghi hóa đơn cho cô.

Nhưng mà, lúc quẹt thẻ lại xảy ra vấn đề.

Sắc mặt người bán hàng có chút khó coi: "Xin lỗi! Vị tiểu thư này, số dư trong tài khoản của cô không đủ để thanh toán."

"Hả?" Ninh Tịch sững sờ.

Lúc này Ninh Tịch mới nhớ, tháng trước cô vừa mới đổi động cơ cho chiếc xe yêu dấu nên quả thật lúc này trong thẻ cũng không còn bao nhiêu tiền....

Ứng Phương Lâm thấy vậy lập tức cười nhạo: "Ha ha ha, cười chết tôi rồi, không có tiền mà còn ở chỗ này phùng má giả làm người mập*!"

(*Phùng má giả làm người mập: thường dùng để châm chọc những người làm chuyện quá khả năng của mình.)

Kim Huyền Huyền cũng khinh thường nhún vai một cái nói: "Còn tưởng mấy năm đi nước ngoài học tập được gì chứ, quả nhiên chim trĩ vẫn là chim trĩ, vĩnh viễn cũng chẳng thể hóa thành phượng hoàng!"

Ứng Phương Lâm đặc ý nhìn về phía nhân viên bán hàng: "Này cô, bây giờ đưa tôi bộ đồ này được rồi chứ?"

"Đúng vậy thưa quý bà!" Nhân viên bán hàng vừa nói vừa cầm lấy bộ quần áo trong tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch đè lại.

Ứng Phương Lâm lập tức to tiếng nói: "Làm cái gì thế, không có tiền còn muốn cướp à? Cô cho rằng đây là chỗ nhà quê của cô đấy à?"

Ninh Tịch một tay cầm quần áo, một tay lấy ra một tấm thẻ màu đen trong túi xách ra, đưa cho nhân viên bán hàng: "Quẹt thẻ này."

--- O ---

Chương 107: Khi Đàn Ông Yêu

Ninh Tịch vốn định tự mình trả tiền lần này, coi như làm quà cho bánh bao nhỏ, nhưng không ngờ lại xuất hiện tình huống lúng túng như vậy.

Cô thật sự rất thích bộ đồ này, cứ nghĩ tới đồ thuộc về bánh bao nhỏ lại bị Ứng Phương Lâm giành mất thì cả người cô liền khó chịu, cuối cùng vẫn móc tấm thẻ đen mà Lục Đình Kiêu cho cô ra để thanh toán.

Ninh Tịch vừa móc thẻ ra thì hai người kia cũng tròn tròn mắt.

Nhân viên bán hàng này cũng là người có kiến thức, vừa liếc mắt đã nhận ra tấm thẻ này, Ứng Phương Lâm với Kim Huyền Huyền chưa từng thấy qua thứ này, nhưng đàn bà trời sinh đã có bản năng chú ý tới mấy đề này, vì vậy lập tức nhận ra đây có thể là "Vua của các loại thẻ" có mức chi tiêu vô hạn trên toàn cầu - Hắc Kim Thẻ.

Bởi vì thẻ này không được công khai phát hành, cũng không thể chủ động xin cấp, mà là ngân hàng chủ động chọn ra 1% khách hàng trong số tất cả những người sử dụng thẻ bạch kim để mời họ làm, cho nên dù có tiền cũng chưa chắc đã có được. Những người sở hữu tấm thẻ này không là những nhân vật trọng yếu của các quốc gia thì cũng là các danh nhân có gia tài bạc tỷ.

Nụ cười trên mặt Ứng Phương Lâm cứng đờ, "hừ" lạnh một tiếng: "Chắc không phải thẻ giả chứ! Cô phải kiểm tra kỹ một chút!"

Nhân viên bán hàng mặc dù đã từng thấy qua, nhưng thực ra cũng mới chỉ có một lần, cô ta cẩn thận nhận lấy tấm thẻ sau đó bắt đầu quẹt thẻ.

Mười giây sau, nhân viên bán hàng lập tức thay đổi một khuôn mặt vui vẻ, khom lưng chín mươi độ nói, "Thưa quý khách, đã thanh toán xong, tôi giúp ngài gói lại."

Ninh Tịch gật đầu: "Cám ơn."

Ứng Phương Lâm cùng Kim Huyền Huyền ngây người tại chỗ, trở mắt nhìn nhau, nhìn Ninh Tịch y như nhìn thấy quỷ.

Ninh Tịch cầm túi quần áo đã được đóng gói xong, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô rời đi, Ứng Phương Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, ác ý nói: "Đắc ý cái gì, nhất định là cặp với thằng già lắm tiền nào đấy rồi! Nghĩ rằng sinh cho lão một thằng con trai là có thể bước chân vào hào môn sao?"

"Đúng vậy, nhất định một ngày nào đó sẽ bị vợ của cái lão đấy xử đẹp!" Kim Huyền Huyền nói hùa vào.

....

Đi khỏi khu quần áo trẻ em, lúc Ninh Tịch xuống lầu lại đi ngang qua khu quần áo của nam.

Ừm, đối diện là cửa hàng của nhãn hiệu mà bình thường Lục Đình Kiêu hay mặc.

Phong cách cũng rất Lục Đình Kiêu, màu chủ đạo là đen, trắng và xám, nhìn vừa cao ngạo lạnh lùng lại vừa cấm dục.

Nhìn vài lần, ánh mắt của cô lại dời đến cửa hàng sát vách, nhãn hiệu này mấy năm gần đây khá nổi, phong cách trẻ tuổi năng động hơn nhiều.

Ninh Tịch sờ cằm, đột nhiên rất muốn mua quần áo cho Lục Đình Kiêu.

Đàn bà mà, rõ ràng chỉ muốn mua một đôi giày, nhưng cuối cùng lại xách về một đồng lớn quần áo cùng các loại phụ kiện để phối cùng.

Cho nên sau khi mua đồ cho bánh bao nhỏ xong, cô càng không nhịn được ham muốn thống nhất phong cách ăn mặc với Lục Đình Kiêu.

Do dự ba phút, Ninh Tịch quyết định, mua!

Vì vậy cô vào cửa hàng, mua luôn bộ đồ đang mặc trên người ma nơ canh, có cùng tông màu xanh sapphire với bộ âu phục mới mua của tiểu Bảo.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tổng tài Lục thị.

Lục Đình Kiêu đang nghe Lục Cảnh Lễ báo cáo thì nhận được hai tin nhắn liên tiếp.

Mở ra nhìn thì là tin nhắn thông báo số dư tài khoản thay đổi do ngân hàng gửi đến.

Ninh Tịch quẹt thẻ của anh?

Ngay lập tức trên khuôn mặt nghiêm túc của Lục Đình Kiêu hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

Lục Cảnh Lễ vừa nhìn đã đoán được nhất định là Ninh Tịch nhưng vẫn còn cố hỏi: "Chị dâu gửi tin nhắn?"

Lục Đình Kiêu: "Không phải."

"Hả?" Vậy thì lạ nha!

Lục Cảnh Lễ lập tức mò lại gần nhìn xem, hửm, không phải chỉ là hai tin nhắn thông báo của ngân hàng thôi sao? Lại còn là tin nhắn tiền bay đi chứ không phải tiền bay vào! Biểu tình ngọt ngào như vậy là sao?

Chậc chậc, đàn ông đang yêu thật khó hiểu!

--- O ---

Chương 108: Không Cần Mặc Quần Áo Đâu

Chạng vạng, Ninh Tịch xách đồng chiến lợi phẩm về nhà họ Lục.

Nhìn thấy lão quản gia đang tưới hoa, Ninh Tịch lên tiếng chào hỏi: “Bác quản gia, Tiểu Bảo đâu rồi ạ?”

Lão quản gia mặc bộ vest đuôi tôm màu đen, cổ đeo nơ ngay ngắn, nhìn Ninh Tịch với ánh mắt kính cẩn nói: "Cô Tịch đã về rồi ạ, Tiểu thiếu gia đang vẽ tranh trong vườn."

"À, đang vẽ tranh à, vậy tôi không quấy rầy thằng bé nữa, thế còn Lục tiên sinh đâu?"

"Đại thiếu gia đang ở trên gác."

"Được rồi, cảm ơn bác nhé!" Ninh Tịch vui vẻ chạy lên lầu.

Lão quản gia nhìn bóng lưng tràn đầy sức sống của cô gái, tâm tình vô cùng phức tạp, trong khoảng thời gian cùng sống trong một mái nhà, dù cho lòng cảnh giác của ông có nặng hơn đi chăng nữa, cũng không nhìn được mà có thiện cảm với cô gái này.

Xinh xắn khéo miệng đương nhiên là đi đến đâu cũng được thích, nhưng khó có được đó chính là làm chuyện gì cũng biết chừng mực. Từ trước đến giờ, không hề lộ ra ý đồ vượt quá giới hạn với Đại thiếu gia, thậm chí nhiều khi còn chẳng thèm để ý đến hình tượng của bản thân.

Thực ra thì khi một người phụ nữ có ý với đàn ông, rất dễ bị nhìn ra, có thể giấu được một ngày hai ngày, nhưng về lâu về dài, tuyệt đối không thể giấu giếm được.

Đàn ông cũng thế.

Người khác có lẽ không biết, nhưng ông quan sát từ đầu đến cuối cho nên là hiểu rõ nhất. Đại thiếu gia cực kỳ để ý đến cô gái này, căn phòng mà cô ấy đang ở là do tự tay Đại thiếu gia thiết kế, ngay đến ga giường, rèm cửa và cả một tủ đầy ắp quần áo, trang sức cũng là do đích thân thiếu gia chọn. Không chỉ có thế, từ ngay ngày đầu tiên người ta dọn đến đã dọn dò kỹ lưỡng phòng bếp về thói quen ăn uống của cô ấy; lần nào cô ấy về muộn cũng nhất định phải đề phần cơm; những chi tiết nhỏ tương tự như thế còn nhiều lắm lắm....

Cho dù cô ấy có là ân nhân cứu mạng của Tiểu thiếu gia đi chăng nữa thì Đại thiếu gia làm như thế cũng có phần hơi quá rồi.

Nếu như cô ấy có thể thành đôi thành lứa với Đại thiếu gia thì cũng không phải là chuyện xấu, từ khi cô ấy chuyển tới đây, Đại thiếu gia ngày và Tiểu thiếu gia ngày càng sáng sủa, vui vẻ hơn, ông chứng kiến Đại thiếu gia và Tiểu thiếu gia từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành, giờ gặp được chuyện này ông đương nhiên là rất vui mừng.

Cho nên bây giờ chuyện ông lo lắng không phải là Ninh Tịch có tâm tư xấu xa mà là buồn phiền vì cô ấy chẳng có ý tứ gì cả.

Sau khi lên gác, Ninh Tịch không chờ được, muốn lập tức chia sẻ chiến tích của mình, cho nên cứ thế mở cửa phòng ngủ của Lục Đình Kiêu ra.

"Lục...."

Liên đập vào mắt là một cảnh khiến người ta phải phun máu mũi, Lục Đình Kiêu đầu tóc ướt sũng, nửa người để trần, chỉ quấn một cái khăn tắm màu trắng trên hông, giọt nước trong suốt lăn chậm chậm trên cơ bụng sáu múi săn chắc mãi chưa chịu chạy xuống phần bụng dưới.

Cảnh tượng này đúng là khiến người ta không thể rời mắt, thế cho nên, phản ứng đầu tiên của Ninh Tịch không phải nhắm mắt lại quay đi mà là mở to ra nhìn.

Tuy cô rất bài xích chuyện đó nhưng đối với cái đẹp thì không cách nào cưỡng lại được.

Chắc là do năm đó cô bị kích thích quá lớn, cô cũng không biết mình lại trở nên lệch lạc đến thế từ lúc nào. Phải biết là năm năm trước, cô bảo thủ đến mức nhìn đàn ông con trai mặc quần cộc cũng thấy ngượng, ngoại trừ Tô Diễm ra cô không hề nói chuyện với bất kỳ người đàn ông lạ mặt nào khác, kể cái có đẹp trai đến đâu cô cũng không dám nhìn.....

Khoảng tầm năm phút sau Ninh Tịch mới sực tỉnh: "Oh" một tiếng rồi quay lưng đi, giơ tay đang cầm hai cái túi giấy lên che mắt: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi quên mất không gõ cửa!"

Lục Đình Kiêu bật cười: "Là lỗi của tôi, tôi quên không khoá cửa!"

Thực ra không phải là quên, mà là kể từ khi cô chuyển đến đây, anh không

bao giờ khoá cửa nữa.

"Tìm tôi có việc gì? Đợi một lát, tôi mặc quần áo trước đã."

Ánh mắt vừa nãy của cô tuy ngăn ngại nhưng lại đủ để thiêu đốt từng tấc da từng tấc thịt anh, may mà cô kịp thời quay đi không thì chỗ nào đó của anh suýt chút nữa thì mất kiểm chế mà phản ứng lên mặt.

Lục Đình Kiêu đang định mở tủ lấy quần áo, thì Ninh Tịch đột nhiên hét lên một tiếng: "ÂY! Đừng! Không cần mặc quần áo đâu!"

--- O ---

Chương 109: Đừng Đưa Đàn Ông Về Nhà

Không ngờ cô gái nhỏ lại đưa ra yêu cầu như vậy, gương mặt Lục Đình Kiêu có chút sững sờ, ngay sau đó anh nhìn chăm chăm vào lưng của cô, ngữ điệu hơi cao: “Sao?”

Anh rất sẵn lòng thoả mãn yêu cầu tốt đẹp này của cô.

Ý thức được câu mình vừa mới nói có thể gây ra hiểu nhầm, Ninh Tịch vội phủ thui cái mồm của mình, "Ngàn lần xin anh đừng có hiểu nhầm! Ý của tôi chính là ý trên mặt chữ, không có ý gì khác đâu! Ah không, ý trên mặt chữ cũng rất đen tối...khụ, tóm lại ý của tôi chính là... hôm nay tôi đi dạo trong trung tâm thương mại có mua cho anh bộ quần áo, anh có muốn thử không? Bây giờ thử luôn thì anh đỡ mất công cởi ra mặc vào đúng không? Tôi thông minh chứ hả?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy có chút "thụ sủng nhược kinh": "Mua cho tôi à?"

Anh còn tưởng cô chỉ mua cho Tiểu Bảo thôi.

"Đúng thế, nhưng mà, khụ khụ, tôi dùng thẻ của anh!"

Ninh Tịch ngại ngùng sờ mũi: "Thực ra, lúc mới đầu tôi định dùng thẻ của tôi cơ, tính coi đó là quà dành cho Tiểu Bảo, ai biết tháng trước tôi lại tiêu hết tiền để thay động cơ xe, trong thẻ hết tiền mất rồi, cho nên đành phải dùng thẻ của anh. Lúc sau tôi đi ngang qua mới phát hiện có một bộ trang phục dành cho nam cực kỳ hợp với màu sắc với kiểu dáng của bộ tôi đã mua cho Tiểu Bảo, tôi không nhịn được bèn mua luôn!"

"Thế à." Tuy rằng không phải là cố ý mua cho anh, nhưng cũng đủ khiến tâm trạng anh trở nên vui vẻ.

"Tôi hỏi nhân viên bán hàng rồi, nếu như thử mà không thích thì có thể đem trả, anh mau mặc thử xem có thích hay không!" Ninh Tịch thúc giục.

Lục Đình Kiêu không hề do dự nói: "Thích chứ." Là cô tự tay mua cho anh, lần đầu tiên cô mua quần áo cho anh, anh sao có thể không thích được.

"Anh còn chưa nhìn xem nó ra sao mà!" Ninh Tịch lầu bầu lùi về phía sau một bước, vươn tay ra sau đưa cho anh một cái túi giấy.

Lục Đình Kiêu cầm lấy cái túi: "Chỉ mua cho tôi và Tiểu Bảo thôi sao, cô không mua cho mình à?"

Ninh Tịch thở dài: "Viêm màng túi rồi, đành phải chờ đến lúc phát lương mới mua được!"

Lục Đình Kiêu đang định nói cô có thể dùng thẻ của tôi mà, Ninh Tịch đã lục ra cái thẻ đen trong túi ra: "À đúng rồi, cái này trả cho anh! Dùng cái này ngẫu phết! Hôm nay tôi đã khiến cho một "cực phẩm" muốn cướp đồ với tôi tức phát điên!"

Lục Đình Kiêu chỉ có thể thở dài nói lái đi: "Cô cứ cầm lấy nó đi, bình thường tôi rất bận, không có thời gian mua đồ cho Tiểu Bảo, nếu như cô thấy cái gì hợp thì cứ việc mua, đương nhiên, tôi cũng rất vui khi cô chọn đồ cho tôi nữa."

"Anh yên tâm về mặt thẩm mỹ của tôi thế cơ à? Đợi lát nữa thử rồi anh đừng chê xấu rồi cời ngay ra trước mặt tôi nhé!" Ninh Tịch cũng không khách sáo với anh nữa, cất cái thẻ đi: "Vậy để khi nào tôi chuyển đi thì tôi lại trả anh sau vậy! Anh thay quần áo đi nhé, tôi ra ngoài trước đây!"

Vừa mới nhắc chân lên, cô đã bị anh kéo lại.

Ninh Tịch giật cả mình, cô theo phản xạ muốn quay người lại, nhưng nhớ đến nửa người để trần của Lục Đình Kiêu, chỉ đành ngại ngùng giữ cái tư thế bị người ta túm tay từ phía sau như thế: "Sao vậy?"

Lục Đình Kiêu khẽ siết lấy cổ tay mảnh khảnh của cô: "Ninh Tịch, dạo gần đây trạng thái của Tiểu Bảo đã tốt lên nhiều rồi, cũng không cần phải luôn luôn quần lấy cô nữa. Thằng bé rất ngoan, rất nghe lời, nó sẽ không quấy rầy cô, cũng không làm ảnh hưởng đến công việc của cô đâu! Mỗi ngày thằng bé chỉ cần nhìn thấy cô, đợi cô về nhà, biết cô đang ngủ bên cạnh phòng của nó, nó sẽ rất vui vẻ, rất an tâm..."

"Tôi biết tôi không có lý do gì để tiếp tục giữ cô lại đây, nhưng là một người làm cha tôi thực sự rất mong Tiểu Bảo có thể tiếp tục vui vẻ như thế này lâu thêm một chút."

"Ba tháng, chỉ ba tháng nữa thôi có được không? Đến lúc đó cô muốn đi, tôi tuyệt đối sẽ không ép cô ở lại. Hơn nữa trong khoảng thời gian này cô có thể coi đây như là nhà của mình, muốn làm gì thì cứ làm, không cần phải e dè bất cứ ai."

"Cô có thể chửi thề, có thể ăn tỏi, ăn sầu riêng, có thể uống rượu đến khuya mới về... tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ mà thôi, trong vòng ba tháng này cô kiên nhẫn chịu đựng một chút, đừng đưa đàn ông về, có được không?"

Đoạn trước còn khiến Ninh Tịch cảm động đến phát khóc, nghe đến đoạn sau cô suýt nữa thì nôn cả búng máu.

Càng nghe sao càng thấy Lục Đình Kiêu giống như một bà vợ hiền dịu chiều chồng hết mực, mà cô lại là thằng chồng cặn bã ăn chơi đàng điếm vậy?

--- O ---

Chương 110: Có Thể Làm Chú Rể Luôn Được Rồi Đó

Ninh Tịch mặt mũi mếu máo nói: "Lục Đình Kiêu, anh có chắc là muốn duy trì cái tư thế này để nói chuyện không? Anh mặc quần áo vào trước đã rồi chúng ta nói chuyện, có được không?"

Cứ như cá để miệng mèo thế này thì sao cô nghĩ được!

"Được."

Rốt cuộc thì phía sau cũng vang lên tiếng trả lời của Lục Đình Kiêu. Ninh Tịch như được đại xá, lao ra khỏi phòng nhanh như chớp.

Ôi, Lục Đình Kiêu đúng là nhà diễn thuyết trời sinh, chỉ cần hai ba câu liền chọc trúng tim đen của cô, đặc biệt là đoạn nói về Tiểu Bảo.

Chỉ là nếu cô tiếp tục ở đây thêm ba tháng nữa, thế thì lâu quá, sợ là có chút không thích hợp.

Còn đang xoắn xuýt, đột nhiên trên chân có cái gì đó mềm mềm. Cúi đầu liền nhìn thấy bánh bao nhỏ, thằng bé vẫn ôm chân cô như thường lệ, trên tay còn cầm một bức tranh.

Ninh Tịch quỳ xuống ôm lấy bánh bao nhỏ: "Bảo bối, con vẽ xong rồi à?"

Tiểu Bảo gật đầu.

"Con vẽ gì thế? Cho cô xem được không?"

Tiểu Bảo lập tức đưa cho cô xem. Ninh Tịch vừa mới nhìn một cái, đôi mắt đã đỏ bừng.

Màu sắc vẫn cực kỳ sáng sủa, rực rỡ như trước, trong tranh cô đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, trong tay cầm một quyển truyện cổ tích. Có điều Tiểu Bảo vẽ bức tranh này từ góc độ thằng bé đang nằm ngẩng đầu nhìn cô.

Có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc và thoả mãn ngập tràn của Tiểu Bảo khi nằm cạnh cô nghe cô kể chuyện thông qua bức tranh.

"Bảo bối vẽ đẹp thật đấy!" Cán cân trong lòng Ninh Tịch lúc này đã nghiêng hẳn về một phía.

Cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, thơm lên trán của thằng bé, sau đó vui vẻ nói: "Cô mua quần áo mới cho con này, con có muốn thử không?"

Tiểu Bảo hai mắt sáng ngời gật đầu.

Ninh Tịch giúp Tiểu Bảo thay xong quần áo đang định đi tìm Lục Đình Kiêu, đúng lúc đó Lục Đình Kiêu cũng thay xong quần áo bước từ trong phòng ra.

Cô rất tự tin vào con mắt thẩm mỹ của mình khi mua bộ này cho Tiểu Bảo, nhưng còn về Lục Đình Kiêu thì cô không chắc lắm. Dù sao cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy Lục Đình Kiêu mặc màu gì khác ngoài ba màu đen trắng, xám, chứ đừng nói đến cái màu xanh sapphire kén người mặc như thế này.

Nhưng mà, sau khi thấy Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch há hốc mồm.

Thế này..... Này... cũng quá hợp rồi.....

Cô vốn dĩ cho rằng lúc nhìn vào sẽ quá chói hoặc là không ra làm sao cả, không ngờ khi mặc lên người lại đẹp đến thế, không chỉ thể hiện ra dáng người vai rộng, eo gầy, chân dài, mà quan trọng nhất là cái vẻ nghiêm nghị trầm muện hằng ngày cũng trở nên trong sáng nhẹ nhàng hơn hẳn, trông có vẻ trẻ ra nhiều.

Lục Đình Kiêu bị ánh mắt kinh ngạc không che giấu của cô lấy lòng: "Thế nào?"

Ninh Tịch gật đầu như già tởi: "Quá đẹp trai! Có cảm giác chỉ cần trên ngực có thêm bông hoa lụa màu đỏ nữa là có thể trực tiếp làm chú rể được rồi!"

Lục Đình Kiêu: "...". Cách thức khen người khác của cô gái này cũng độc thật đấy.

"Tiểu Bảo, con nói xem có phải không? Ba ba con có đẹp trai không nào?"
Ninh Tịch cúi đầu hỏi phiên bản mini của Lục Đình Kiêu.

Tuy Tiểu Bảo chẳng mấy khi để ý ba mình, cũng không thể không thừa nhận ba nhóc mặc thế này so với cái vẻ đen thùi lùì hằng ngày đẹp hơn nhiều thế nên cũng rất nể mặt mà gật đầu một cái.

Ninh Tịch lập tức đắc ý búng tay: "Không ngờ ánh mắt của tôi lại tốt đến thế! Ài, đương nhiên là cái này còn phải dựa vào Lục tổng nữa, mặc gì cũng

đẹp trai! Nhưng mà, tôi cảm thấy anh nên mặc những màu sắc sáng sủa như này nhiều hơn, biết đâu nhân viên nhìn thấy anh như này, tâm trạng sẽ tốt lên mà nâng cao hiệu quả công việc đấy!”

Nghe câu “mặc gì cũng đẹp trai” Lục Đình Kiêu không kiềm chế được mà cong môi: “Ừ, cho nên sau này nếu cô thấy gì thích hợp thì mua hộ tôi.”

--- O ---

Chương 111: Giết Hết Đám Chó Phụ Bạc Trong Thiên Hạ

"Được chứ! Được chứ! Cứ giao cho tôi!"

Ninh Tịch cực kỳ tự tin vỗ vỗ ngực mình, nhìn một lớn một nhỏ càng nhìn càng hưng phấn: "Ôi ôi, không kiếm chế được nữa rồi, thật muốn chụp ảnh lại! Mau đến đây nào! Đứng cạnh nhau nhé, nắm tay....."

Hai cha con rậm rập nghe theo, còn rất phối hợp mà tạo dáng cho cô chụp.

Ninh Tịch càng chụp càng hăng, triệt để hoá thành fan cuồng, từ ban công thư phòng đến vườn hoa, chụp liên tưng tục mấy chục kiểu ảnh.

Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh cô, nghiêng người sát lại gần, tán thưởng nói: "Chụp đẹp lắm."

Ninh Tịch khiêm tốn xua xua tay: "Kỹ thuật của tôi cũng thường thôi, lại còn dùng điện thoại chụp nữa, chẳng qua là vì trình độ của hai người mẫu quá cao, bối cảnh lại đẹp, cho nên mỗi bức ảnh đều rất giống chuyên nghiệp! Ah, đúng rồi Lục Đình Kiêu, tài khoản Wechat của anh là gì? Để tôi thêm bạn rồi gửi ảnh cho anh! Ài! Tôi đã nói rồi mà! Bây giờ còn mấy ai dùng tin nhắn nữa, phiền phức muốn chết! Tí phải dạy Tiểu Bảo dùng Wechat!"

"Có, quét mã của tôi này." Lục Đình Kiêu cảm thấy may mắn vì hồi trước bị Lục Cảnh Lễ ép phải dùng Wechat.

"O? Tên tài khoản của anh cũng là Lục Đình Kiêu luôn à... đúng là chẳng có tí sáng tạo nào!" Ninh Tịch vừa chê bai vừa thêm bạn với Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nhướn mày, vô thức liếc nhìn xem tên tài khoản của Ninh Tịch là gì, nhìn rồi mới phát hiện ra mình có chút không hiểu tiếng hán.

E の Ji Moshikongshikong?

Tại sao cái tên này lại kỳ quái thế? Có nghĩa là gì vậy?

Lục Đình Kiêu rất muốn hỏi, nhưng lại sợ đó là tiếng lóng trên mạng, hỏi ra lại sợ để lộ sự khác biệt giữa mình và cô ấy giống như lần trước cho nên đành chọn ngậm miệng không nói. (Sa - lang - hey - yo á!)

Sau khi thêm bạn nhau Ninh Tịch gửi toàn bộ ảnh sang cho anh.

Lúc nhận được ảnh Lục Đình Kiêu còn vô tình chú ý đến chữ ký của Ninh Tịch, rất cá tính: Có đao kia nơi tay, giết sạch đám chó phụ bạc trong thiên hạ!

Lục Đình Kiêu: "....."

Ninh Tịch thấy Lục Đình Kiêu nhìn chăm chăm vào chữ ký của mình với ánh mắt phức tạp, liền lập tức quẫn bách, xấu hổ mà giả thích: "Cái đó ấy à, là chữ ký từ hồi còn trẻ trâu, cứ quên mãi không sửa! Rất buồn nôn đúng không?"

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Không."

Rồi có một ngày, anh sẽ trở thành người khiến cô thay đổi cái chữ ký này.

"Cả tên tài khoản của tôi nữa, khụ khụ, cái này gọi là tiếng sao hoả, hồi trước rất thịnh hành ở trên mạng, bây giờ nhìn lại cảm thấy thật buồn nôn, nhưng tôi dùng quen rồi nên lười sửa!" Ninh Tịch gãi gãi đầu nói.

"Không đâu, có thể giúp tôi đổi một cái tên giống cô không?"

"Hả? Anh... anh thực sự cảm thấy nó không buồn nôn à?" Ninh Tịch cả kinh vì cái khiếu thẩm mỹ của Lục Đình Kiêu.

"Ừm." Biểu cảm của Lục Đình Kiêu rất chân thành.

"Vậy..... vậy sau này tôi giúp anh nghĩ một cái nhé!" Ninh Tịch vừa mới đồng ý liền cảm thấy hối hận Không biết bạn bè trên wechat của Lục Đình Kiêu sau khi thấy tên mới sẽ có biểu cảm gì nữa, chắc vui lắm đây...

"Cám ơn."

Lục Đình Kiêu rất hiếm khi đăng nhập vào wechat, vừa vào cái thì liền nhìn thấy group chat nhóm của gia tộc nhảy ra vài cái tin nhắn.

Hoá ra là hai ông bà nhà họ Lục đang oán thán với đám thân thích rằng đã rất lâu rồi không được gặp cháu ngoan nhà mình. Bởi vì, gần đây con trai cả của bọn họ hình như thích một cô gái, đang nhiệt tình theo đuổi con gái nhà người ta, cho nên bọn họ không dám quấy rầy anh.

Cái ngữ điệu này thì than thở chỗ nào, đang khoe khoang thì có!

Hừ hừ, hừ hừ, con cả nhà tôi, cuối cùng cũng có đối tượng để thích rồi nha!
Là con, gái, đó nhá!

Lục Đình Kiên dở khóc dở cười vì cái ngữ điệu của cha mẹ, sau đó liền tiện tay up mấy tấm ảnh Ninh Tịch vừa mới gửi cho anh vào trong nhóm chat.

Thế là mấy phút sau, cả cái group chat của gia tộc bị nổ tung.

--- O ---

Chương 112: Chị Dậu Thật Nghịch Thiên

Phản ứng đầu tiên của mọi người là Đại vương vạ năm chơi tàu ngầm - Lục Đình Kiêu thế mà lại xuất hiện trong nhóm chat của gia tộc?

Phản ứng thứ hai là ôi trời, cha con nhà này cứ y như người mẫu trong tạp chí ấy!

Thật muốn lén lút mang Tiểu Bảo về nhà!

Thật muốn gả con gái sang quá!

Nếu không phải xã hội bây giờ nghiêm cấm họ hàng không thể kết hôn, thì chỉ sợ mấy cô con gái trong cái group chat này đã tranh nhau đến mức sút đầu mẻ trán rồi.

[Oa, cháu ngoan của mình thật đáng yêu! Con trai của mình thật đẹp trai] Lục lão phu nhân kích động đến mức không biết nên khen ai trước mới được.

[Đình Kiêu à, bộ quần áo của con và Tiểu Bảo là ai mua đó? Có phải là cô gái mà con thích không?] Lục Lão phu nhân chỉ cần nhìn một cái liền biết đây không phải là gu thẩm mỹ của con trai mình.

[Ừm]

[Mẹ biết ngay mà, con thì làm sao có thể chọn bộ quần áo có phong cách như thế này được! Nhìn xem trông sáng sủa đẹp đẽ biết bao nhiêu! Suốt ngày chỉ mặc đồ tối thui, thế nên cũng khiến Tiểu Bảo đen sì một màu như con! Quả nhiên vẫn cần đến bàn tay của phụ nữ!]

[Ảnh cũng là do cô gái đó chụp sao?] Lục lão gia cũng nhin không được mà hỏi.

[Ừm]

[Không sai] Lục lão gia hiển nhiên là rất hài lòng.

Lục Đình Kiêu bình thường không thích chụp ảnh, Tiểu Bảo lại càng không, cho nên ảnh của hai cha con ít ỏi đến đáng thương, nhất là ảnh chụp chung, thế nên hai ông bà không hện mà cùng lựa chọn lưu lại mấy tấm ảnh này cất giữ.

[Ôi má ơi! Chị dâu tương lai cũng thật là nghịch thiên! Thế mà có bản lĩnh khiến anh mặc màu này, còn ngoan ngoãn chụp ảnh nữa chứ! Trước đây em có tặng cho anh một bộ màu sắc tương tự, lúc đó anh còn khinh bỉ gu thẩm mỹ của em nữa chứ]

Ngay đến cả Lục Cảnh Lễ cũng chui lên gọi đối phương một tiếng ‘chị dâu tương lai’, đám thân thích nhiều chuyện không nhịn được nữa, tất cả đều truy hỏi xem rốt cuộc Lục Đình Kiêu ngắm trúng con gái nhà nào.

Lục Đình Kiêu trực tiếp đáp lại bằng hai chữ: [Chuyện riêng]

Ý là đây là chuyện riêng của tôi, không cho phép bất kỳ ai nhúng tay.

Thế nên cái đám thân thích lắm chuyện đang chuẩn bị tìm hiểu tình huống đều không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lục Đình Kiêu chính là người cầm quyền của cả gia tộc, vinh hoa phú quý của Lục gia, của họ tất cả đều là dựa vào anh, lời của anh chính là thánh chỉ.

Vào giờ phút này, nhìn thấy nội dung tin nhắn và ảnh trong group chat còn có một người nữa: Giang Mục Dã.

Giang Mục Dã nhìn chằm chằm vào cái câu "Có phải là người con gái mà con thích không" mất nửa ngày, sau đó liền lập tức nhắn tin cho Ninh Tịch.

[Ninh Tịch có phải bà vừa mới chụp ảnh cho Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo đúng không?]

[Đúng thế, làm sao ông biết, ông nhìn thấy tui tui à?] Ninh Tịch nhớ hôm nay Giang Mục Dã cũng không có cảnh quay, nghĩ thâm, không lẽ cái gã này lại lén lút chạy sang đây?

[Hừ, ông cậu của tôi gửi ảnh trong group khoe khoang, mọi người đang khen ầm ầm kìa]

Ninh Tịch thấy thế liền rất vui, tạch tạch nhắn lại: [Ha ha, có thật không, khen tôi chụp đẹp à?]

Giang Mục Dã suyt chút nữa thì đập di động: [Cái con nhóc này, trọng điểm không phải là cái đó!]

[Vậy thì tui nên chú ý đến cái gì đây?]

[Tôi nói cho bà biết, mới này.....]

Giang Mục Dĩ đang định nói rằng Lục Đình Kiêu up ảnh vào nhóm thừa nhận đây là do người con gái mình thích chụp. Nhưng nghĩ đến chuyện mình đã nói ba lần liên tục mà con nhóc này vẫn không tin, tạm thời cảm thấy vẫn chưa đủ chứng cứ, nói ra không chừng lại bị đập cho một trận. Cho nên quyết định phải tìm được chứng cứ chính xác khiến cô nàng tâm phục khẩu phục không thể cãi nữa mới được!

[Ngày mai có hai cảnh của chúng ta! Bà đừng có đến muộn đấy!]Giang Mục Dĩ đánh trống lảng.

[Tôi đến muộn bao giờ!]

[Nếu không có gì ngoài ý muốn, bà mà ăn tối hay sầu riêng chết với tôi đó nghe chưa?]

--- O ---

Chương 113: Thời Hạn Ba Tháng

Ăn tối xong, Ninh Tịch do dự một lúc lâu rồi mới đến tìm Lục Đình Kiêu

Trên ban công tĩnh lặng. Lục Đình Kiêu cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ đứng ở đó, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, quay sang nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, mở miệng nói: "Lục Đình Kiêu, chuyện anh nói, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Tôi đồng ý với anh, có thể ở lại đây thêm ba tháng, nhưng ba tháng sau, tôi nhất định phải rời khỏi đây!"

Cho dù giữa bọn họ chẳng có gì, nhưng một cô gái chưa kết hôn sống ở trong nhà người khác, tình ngay lý gian, quá dễ để dẫn đến những hiểu lầm không đáng có

"Cám ơn." Lục Đình Kiêu thở phào, đồng thời trong con ngươi cũng lướt qua vẻ tối tăm được che giấu vô cùng kín kẽ.

"Ngày mai cô có cảnh diễn không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch thở dài một hơi, gật đầu: "Có."

Lục Đình Kiêu thấy cô có vẻ khó chịu, quan tâm hỏi: "Sao thế, cảnh quay ngày mai rất khó à?"

Ninh Tịch nằm bò ra lan can, chống cằm: "Khó thì không khó, cảnh hôn thôi mà, nhưng mà đối tượng là Giang Mục Dã, tôi sợ mình sẽ quẳng gánh giữa chợ mất! Nhỡ đâu diễn đến một nửa, không nhìn nổi mà đập cậu ta thì sao? Hoặc là phì cười!"

"Cảnh hôn" Lục Đình Kiêu khẽ híp mắt, anh biết bộ phim này có vài cảnh hôn từ lâu rồi nhưng anh vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, bởi vì anh lo rằng sẽ không khống chế nổi mà làm ra những chuyện khiến cô chán ghét mình.

Lúc này, Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vỗ đầu nói: "À, đúng rồi, Lục Đình Kiêu, có chuyện này..... tôi phải cảm ơn anh."

"Cái gì?" Lục Đình Kiêu có chút bất an.

"Tôi vừa mới biết nhà đầu tư rót vốn vào đợt trước là Nhị thiếu, là anh ngầm

chỉ định để tôi đóng vai nữ thứ đúng chứ? Thế nên, cảm ơn anh." Ninh Tịch thật lòng nói cảm ơn.

"Cô không trách tôi là tốt rồi."

"Tôi là loại người không biết tốt xấu thế nào, nên cảm ơn thì chắc chắn là phải cảm ơn rồi!"

"Không cần khách khí, chỉ là thuận tiện mà thôi." Thực tế thì, anh làm điều này hoàn toàn là vì cô, Giang Mục Dã mới là đứa được ăn ké.

Ninh Tịch nghĩ ngợi hồi rồi nói: "Tiện thì tiện nhưng tôi cũng được lợi rất nhiều mà, nói cảm ơn suông thì thật không có thành ý. Hay là lúc nào tôi có thời gian, để tôi xuống bếp nấu cho anh và Tiểu Bảo một bữa được không? Tuy rằng bình thường tôi chẳng mấy khi xuống bếp, nhưng tôi nấu ăn ngon lắm đấy! Nếu không vì vào giới giải trí thì tôi đã đi làm đầu bếp lâu rồi!"

Hôm sau.

Ninh Tịch vừa đến phim trường, từ xa đã trông thấy một đám thiếu nữ đang túm tụm gần trường quay, ở giữa là một cái đầu vàng chói, vừa nhìn một cái liền biết đó là Giang Mục Dã và đám fan của anh ta.

Ninh Tịch muốn tránh đi nhưng không ngờ vừa mới đi được mấy bước, trong đám đông đã vang lên tiếng hét ----- "Ah! Là Ninh Tịch kìa!"

Ninh Tịch nghĩ thầm thôi xong rồi, đang định giơ tay lên che mặt, không ngờ mấy cô nhóc đó lại chạy đến trước mặt cô ngoan ngoãn xếp thành hàng, sau đó đồng loạt cúi người xuống nói: "Xin lỗiiiii~"

Xong rồi, mấy cô nhóc hai mắt sáng ngời nhìn cô chăm chăm, mồm năm miệng mười nói:

"Chúng em xin lỗi chị, chị Ninh Tịch, trước đây chúng em hiểu nhầm chị! Xin chị đừng chấp nhặt chúng em, chị nhất định phải diễn tiếp vai Mạnh Trường Ca nhé!"

"Đúng thế, đúng thế! Chị diễn thực sự quá tuyệt vời, bọn em cực kỳ thích cặp đôi của chị với Mục Dã ở trong phim!"

"Đoạn video có mười mấy giây đó, em xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần!"

....

Ninh Tịch bị mấy cô nhóc làm cho chẳng hiểu gì cả, vô thức quay sang nhìn Giang Mục Dĩ.

--- O ---

Chương 114: Dù Sao Thì Cũng Là Tôi Cường Hôn Ông

Giang Mục Dã vui vẻ giải thích: "Hôm trước đạo diễn Quách chẳng công bố một số cảnh quay còn gì, trong đó có một đoạn của cảnh bắt cóc chúng ta diễn hôm nọ. Sau khi xem xong thì bọn họ đang từ anti chuyển thành fan của cô luôn rồi, thật đúng là nhìn thấy tôi bị đê mọi người vui thế cơ à!"

"Ồ...." Hoá ra là thế.

Làm fan rất hiếm khi có cơ hội được tiếp xúc với các nghệ sĩ trong thực tế, thế nên, các tác phẩm phim ảnh đều thành nơi để các fan tự thâm du với nhau.

Nếu như nam thần nhà mình sắp đóng cặp với cô nào đó, phản ứng đầu tiên của bọn họ có thể là có chút đố kỵ. Nhất là khi đó lại là một nữ diễn viên cực kỳ xấu xa tồi tệ, họ sẽ càng thấy bất công cho thần tượng của mình mà sinh ra một cảm giác 'anti' mạnh mẽ. Nhưng nếu trong tình huống ngược lại, fan sẽ coi mình là diễn viên đóng cặp với thần tượng, từ đó mà thỏa sức YY.

(*YY: tiếng lóng, ám chỉ sự tưởng tượng, thâm du.)

"Mục Dã! Mục Dã! Nghe nói hai người có rất nhiều cảnh thân thiết đúng không? Có cảnh hôn không?" Có một fan kích động hỏi.

Giang Mục Dã nhướn mày: "Có chứ, hôm nay có này."

"AAAAAA...!" Những tiếng hét vang dội lập tức vang lên.

"Bọn em có thể đứng ngoài quan sát được không? Có được không? Có được không?" Các cô gái kích động gào lên truy hỏi.

"Cảnh quay hôm nay là cảnh ngoài trời, mọi người chắc có thể đứng nhìn từ xa, nhưng xa như thế thì không chắc đã nhìn rõ đâu." Giang Mục Dã trả lời.

"Không sao, không sao, chúng em mang đủ đồ nghề đi rồi!" Mấy cô gái ào ào rút ra ống nhòm ra.

Ninh Tịch câm nín.

Bao nhiêu người nhìn thế này, áp lực đúng là không nhỏ mà!

Trong phòng nghỉ. Ninh Tịch nhìn không được đành hỏi: "Là cảnh hôn nhưng mà rốt cuộc là cảnh thứ bao nhiêu?" Bởi vì dạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, lịch quay cũng thay đổi nhiều, cô chỉ biết đại khái chứ cũng chẳng biết cụ thể là như thế nào.

Giang Mục Dĩ hưng phấn lật kịch bản xoàn xoạt: "Là cảnh đêm hội hoa đăng, tối hôm qua tôi hỏi đạo diễn rồi!"

Ninh Tịch lập tức hồi tưởng lại cảnh đó: "Đêm hội hoa đăng? Thế chẳng phải là cảnh nụ hôn đầu của Mạnh Trường Ca và Tôn Hoán Khanh à?"

"Đúng, chính là cảnh đó đây!" Giang Mục Dĩ nói rồi nhướn mày dí sát vào người cô hít hít ngửi ngửi: "Bà có nhớ tôi qua tôi nói gì không đây? Có ăn cái gì không nên ăn không?"

Ninh Tịch đập cho anh ta một phát: "Tôi giống cái kiêu người không chuyên nghiệp đến thế à?"

"Đây là do bà nói đây nhá, nếu bà mà dám chơi tôi, tôi mách đạo diễn!" Giang Mục Dĩ nhìn cô chăm chăm với cái vẻ mặt không tin tưởng, bị cô cho vào bẫy bao nhiêu lần rồi, không cảnh giác không được.

Ninh Tịch lườm anh ta một cái: "To đầu như thế vẫn còn chơi trò mách lẻo? Ông ầu trĩ nó vừa vừa thôi!"

Giang Mục Dĩ "hừ" một cái, quay đi: "Không thèm nói chuyện với bà nữa, tôi phải đi nghiên cứu kịch bản xem lát nữa phải diễn thế nào!"

Ninh Tịch xoay cái ghế của anh ta lại; "Ông nghiên cứu cái mông ấy mà nghiên cứu! Dù sao đến lúc đó cũng bị tôi cưỡng hôn mà thôi! Quay ra đây, tôi có chuyện muốn hỏi ông!"

Giang Mục Dĩ: "... " Wtf, anh không thể nghiên cứu lát nữa làm thế nào để bị cưỡng hôn à?

"Bà muốn hỏi cái gì?" Giọng điệu của Giang Mục Dĩ chẳng vui vẻ gì.

"Vai của Giả Thanh Thanh xử lý sao rồi?"

"Đương nhiên là thay diễn viên rồi, tôi nghe anh Minh nói là sẽ đổi thành người của bên Thịnh Thế chúng tôi, hình như là một ca sĩ mới nổi hay sao đó! Mặt mũi cũng được, nhưng lại không có kinh nghiệm diễn xuất, tôi thấy

cô ta chưa chắc đã cân được! Đúng rồi, bà biết chuyện của Giả Thanh Thanh chưa?"

"Giả Thanh Thanh lại làm sao?"

"Còn làm sao nữa, chuyện to như thế, vợ cả nhà người ta phát hiện ra, gọi người lột sạch rồi đánh cho cô ta một trận giữa đường, còn bắt cô ta cút khỏi Đế Đô nữa kìa, bằng không lần sau sẽ giết chết cô ta luôn! Tôi còn tưởng cô ta bị dồn đến nước này sẽ làm gì đó với bà cơ, bây giờ xem ra không cần lo nữa rồi!" Giang Mục Dã càng nói càng kích động: "Ninh Tịch này, sao mà tôi thấy chuyện này hình như hơi thuận lợi quá rồi thì phải?"

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đạo diễn: "Ninh Tịch, Mục Dã, đi hoá trang đi, cảnh tiếp theo đến lượt hai người đây!"

--- O ---

Chương 115: Sự Bình Yên Trước Con Bão

Lúc này, màn đêm vừa mới buông xuống, ánh sáng vừa phải, tổ đạo cụ đã chuẩn bị xong cảnh quay, diễn viên quần chúng cũng đã vào vị trí.

Hoá trang xong, Giang Mục Dã hiếm hoi lắm mới thấy có chút căng thẳng như thế này.

Tuy là anh đã từng hẹn hò với Ninh Tịch, nhưng ngay đến cả sợi tóc của cô anh cũng chưa từng được chạm đến chứ đừng nói là hôn.

Không ngờ phải đến lúc đóng phim mới có cơ hội.

Đang hít một hơi thật sâu để điều chỉnh lại tâm trạng thì đột nhiên bị đập một cái rồ mạnh từ đằng sau, Ninh Tịch buộc đuôi ngựa, trang phục phóng khoáng tiêu sái đi đến: "Làm cái gì thế hả, ông căng thẳng đấy à?"

"Biến! Ai căng thẳng? Ông đây diễn cảnh hôn còn nhiều hơn là gạo bà ăn đấy nhé!" Giang Mục Dã bực bội đẩy cô ra, bên vai bị cô vỗ đến phát đau.

Lúc này Quách Khải Thăng đi đến, vẻ mặt chần chừ: "Cảnh này không có cách nào để clear bối cảnh xung quanh được, hai người có vấn đề gì không?"

Bình thường khi diễn những cảnh như thế này, để tránh khiến diễn viên cảm thấy ngại không phát huy được, có lúc sẽ đuổi hết mọi người đi chỉ để lại nhân viên hỗ trợ quay.

Ninh Tịch ung dung nhún vai: "Tôi thì ok thôi! Tiền bối Giang nói rằng anh ấy đóng cảnh hôn còn nhiều hơn gạo tôi ăn, chắc chắn là càng không cần rồi!"

Đạo diễn Quách cười ha hả: "Vậy chúng ta bắt đầu thôi!"

Sau đó, ông an ủi hai người bọn họ: "Bởi vì đây là nụ hôn quan trọng nhất của cả bộ phim, cho nên yêu cầu của tôi khá cao. Nhưng mà, dù sao thì đây cũng là lần đầu hai người hợp tác với nhau, mở đầu quay không ổn cũng không sao, chúng ta cứ từ từ, có thể thử mấy lần!"

Nghe đạo diễn bảo có thể thử mấy lần, khoé miệng Giang Mục Dã cứng đờ, anh hoàn toàn không có cảm giác được an ủi mà trái lại, tim còn đập nhanh hơn cả trống bỏi.

Gặp quỷ cmn rồi! Đóng cảnh hôn thôi mà, mà đập cái gì mà đập!

Tất cả mọi người, không ai phát hiện ra có mấy cái máy quay HD siêu nét chỉ nhỏ cỡ con ruồi đang lượn lờ khắp trường quay. Mà ở đầu một con đường, cách địa điểm quay phim chưa đến 100m, một chiếc xe màu đen lẳng lẳng đỗ ở đó.

Trên màn hình lớn ở khoang sau chiếc xe đang hiện rõ từng góc của phim trường.

Lục Đình Kiêu mặc một bộ vest tối màu, áo sơ mi cài kín đến tận cúc trên cùng, ngón tay thon dài chống trên trán, con ngươi u ám ánh lên thứ ánh sáng phát ra từ màn hình, anh không nói một lời nào, chỉ nhìn cô gái vừa hoá trang xong xuất hiện trên màn hình.

Lục Đình Lễ ngồi bên cạnh chốc chốc lại thò đầu ra ngoài ngó nghiêng, chốc lại quay vào nhìn màn hình trong xe, vẻ mặt rồi rầm: "Anh, anh đã chuẩn bị kỹ như thế rồi mà sao chẳng làm gì cả vậy? Thế này còn không bằng ở nhà nhắm mắt làm ngơ luôn cho rồi, kiểu này khác tự tìm ngược đâu?"

Nói rồi, kiêng dè nhìn khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của ông anh lơ mờ trong cảnh nửa sáng nửa tối, lại lẩm bẩm tự nói với mình: "Không bộc phát trong im lặng thì huỷ diệt trong lặng im... Sao cứ có dự cảm sẽ có chuyện xấu xảy ra nhỉ!"

Dù sao anh cũng ở bên Lục Đình Kiêu từ nhỏ đến lớn, cho nên quá rõ tính cách của anh ấy. Cái ông này nhìn bề ngoài thì có vẻ cực kỳ lạnh lùng, cao ngạo đến vô dục vô cầu, nhưng trên thực tế thì chỉ cần là thứ bị anh ấy đánh dấu thuộc lãnh địa của mình, thì sẽ có ham muốn chiếm hữu cực kỳ đáng sợ.

Kể từ khi Ninh Tịch xuất hiện, biểu hiện của Lục Đình Kiêu dường như chỉ toàn là âm áp tươi sáng, nhưng Lục Cảnh Lễ biết, chỉ cần là thứ mà anh ấy muốn, thì tuyệt đối không có gì là không giành được. Biểu hiện bình tĩnh như vậy thôi nhưng không chịu nổi một đòn, nói không chừng một lúc nào đó "bùm" một cái là nổ nát bấy cho mà xem.

Mấy ngày gần đây quả tim của anh cứ treo như treo ngược trên cành cây vậy, nhất là khi biết thằng nhóc Giang Mục Dĩ từng có một quãng thời gian với Ninh Tịch. Ôi, nể tình thằng nhóc này là cháu mình, sau này tìm cơ hội nhắc nhở nó vậy! Bằng không chết lúc nào còn không biết đâu!

Chương 116: Phải Hôn Thật Thì Cứ Hôn Thôi!

Cảnh quay bắt đầu.

Hai bên đường đầu đầu cũng là chỗ bán đèn và đồ đèn, mọi người nhộn nhịp đi lại, tay cầm đèn lồng, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt và vui vẻ.

Mạnh Trường Ca lôi bằng được Tôn Hoán Khanh ru rú trong Y quán ra đường.

Máy quay đuổi theo hai người, dưới ống kính hai người thiếu niên thiếu nữ nắm tay nhau chạy trên những con phố của Trường An sáng rực ánh đèn, cảnh tượng đẹp vô cùng...

Cảnh này không có nhiều lời thoại, chủ yếu là khắc họa sự thay đổi trong ánh mắt, thần thái của nhân vật chính.

Lúc mới đầu Tôn Hoán Khanh không tình nguyện nhưng rồi một lúc sau cũng bị lây sự nhiệt tình của Mạnh Trường Ca, hai người len lỏi trong đám đông.

Đi được một lúc Tôn Hoán Khanh phát hiện ra tay mình vẫn bị thiếu nữ cầm kéo đi cho nên vội vàng rút tay ra.

Mạnh Trường Ca ngoan cố, tóm chặt lại, ra vẻ cái tay này của ta.

Tôn Hoán Khanh sốt sắng: "Mạnh cô nương xin hãy tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân!"

Mạnh Trường Ca nhíu mày lườm chàng: "Con mọt sách, nhờ ta thả tay người ra, chúng ta lại lạc mất nhau thì sao?"

"Lạc thì lạc thôi!" Tôn Hoán Khanh xấu hổ buột miệng nói.

"Tôn Hoán Khanh! Người...." Mạnh Trường Ca tức đến mức hất tay hấn ra, chạy vào đám đông.

Nhìn theo cái bóng màu đỏ dần dần biến mất trong đám người, vẻ mặt của Tôn Hoán Khanh cũng dần dần trở nên lo lắng theo. Đạo này, kinh thành đang có hái hoa tặc hoành hoành, đã có mấy cô nương bị làm hại rồi, hôm nay trên đường loạn thế này, nàng ta thân là nữ nhi, nhờ đâu lại xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào!

Lúc này, trong lòng Tôn Hoán Khanh rất lo lắng cho Mạnh Trường ca, hoàn toàn đã quên mất chuyện nàng ta là một Hồn Thế Ma Vương, kể cả có gặp phải hái hoa tặc đi chăng nữa thì người gặp xui xẻo không phải là nàng ta.

Ông kính máy quay bắt đầu đuổi theo Tôn Hoán Khanh, hấn không ngừng tìm kiếm Mạnh Trường Ca trong đám người đông đúc, cho đến khi sắp đi vì không tìm thấy Mạnh Trường Ca thì bả vai đột nhiên bị ai đó vỗ một cái.

Vừa quay lại liền nhìn thấy một người đội chiếc mặt nạ quý cười hì hì đứng trước mặt hấn, trong giọng nói có mấy phần đặc ý: "Tôn đại phu, người đang tìm ta à!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của thiếu nữ, Tôn hoán Khanh mừng rỡ kéo cô ôm vào lòng.

Mạnh Trường Ca không ngờ Tôn Hoán Khanh từ trước đến giờ luôn bảo thủ cổ hủ lại có thể làm ra hành động như vậy, nhất thời cả người cứng đờ.....

Tiếp theo đó là cảnh Mạnh Trường Ca chủ động hôn Tô Hoán Khanh, các fan đứng phía xa xem cực kỳ kích động, nín thở chờ đợi, thở mạnh một cái cũng không dám. Nụ hôn đầu tiên của hai người trên phim, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết là tuyệt vời đến mức nào!

Cùng lúc đó, cũng có một người nín thở theo, đó chính là Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ thu mình lại, dính chặt lấy cửa xe, cố gắng cách xa ông anh nhiều nhất có thể, thậm chí còn sợ đến nỗi nhắm tịt mắt lại không dám mở ra.

Anh tuyệt đối không tin ông anh nhà mình sẽ chỉ mở to mắt nhìn chăm chăm mà không làm gì. Mới có cảnh nắm tay với ôm nhau thôi mà trong xe đã chẳng khác gì Bắc Cực rồi. Nếu như hôn thật thì còn như thế nào đây? Thật không dám tưởng tượng.

Lục Cảnh Lễ nghĩ nát óc cũng không biết ông anh nhà mình sẽ dùng cách gì để ngăn cản cảnh quay này mà lại không đắc tội với Ninh Tịch...

Lục Cảnh Lễ cẩn thận nhìn qua kẽ ngón tay lần nữa, chỉ thấy Ninh Tịch từ từ tháo mặt nạ ra, sau đó nhìn Giang Mục Dĩ với ánh mắt thăm thiết, tiếp đó cô giơ tay choàng lên cổ Giang Mục Dĩ.....

Thôi xong rồi, xong rồi! Sắp có án mạng rồi.....

Lục Cảnh Lễ đang thẳm rên rĩ đột nhiên nhìn thấy đèn lồng xung quanh lần lượt bị dập tắt, chẳng khác gì sát khí của ông ấy mò tới đó vậy.

--- O ---

Chương 117: Muốn Nghịch Thiên Mà!

"Ah, mưa rồi!!!" Từ trong đám người vang lên tiếng kêu kinh ngạc.

Bởi vì hoa đăng làm từ giấy nên không chống chọi được, nhanh chóng bị mưa làm cho tắt hết.

Mà Ninh Tịch đang chuẩn bị hôn cũng vì sự cố đột nhiên này mà tạm ngừng, cô theo bản năng dùng tay che trên đỉnh đầu: "Sao tự nhiên lại mưa thế nhỉ? Ôi má ơi, đau quá! Mưa đá à!"

Đang căng thẳng đến mức tim sắp ngừng đập đến nơi đột nhiên bị phanh kết lại một cái, hậu quả là Giang Mục Dĩ suýt chút nữa thì ngất luôn tại chỗ: "Quý tha ma bắt, không phải báo đây là mùa khô hạn hả? Tự nhiên có mưa đá là thế nào?"

Lục Cảnh Lễ ở trong xe vẽ mặt đờ đẫn.

Mưa? Đang yên đang lành sao lại có mưa? Ồ.... Nghe tiếng đập trên mui xe hình như còn là mưa đá nữa nha.....

Đúng lúc này, trong não Lục Cảnh Lễ loé lên một ý nghĩ, khoé miệng co rúm nhìn ông anh đang ngồi bất động như núi, vẽ mặt điềm nhiên như không, thật đúng là sa mạc cmn lời: "Ngay cả mưa nhân tạo anh cũng "mời" đến được hả..... anh muốn nghịch thiên à! Nhưng mà, hình như anh hơi mạnh tay rồi đấy, mưa đá rồi kìa!"

Tận mắt thấy cảnh quay bị bỏ dở nửa chừng, áp suất thấp chung quanh Lục Đình Kiêu mới từ từ rút đi, đôi môi mỏng lạnh bật ra hai chữ: "Đi thôi."

"Vâng thưa Đại thiếu gia." Tài xế nổ máy rời đi không một tiếng động trong màn đêm.

Quách Khải Thăng cũng không ngờ được sẽ xảy ra tình huống này, ngồi tiếc lên tiếc xuống, cảnh lúc này mà quay tiếp được thì chắc chắn sẽ là một cảnh vô cùng hoàn mỹ.

"Ài, thôi, thôi, có gian nan thì mới có thành công! Hôm nay chúng ta kết thúc ở đây thôi! Nhưng mọi người đừng có về vội, chúng ta đi liên hoan một bữa! Lần trước đã không tiếp đãi được Mục Dĩ, hôm nay nhất định phải bổ sung! Quách Khải Thăng nói lớn với mọi người.

Gần đây đoàn làm phim gặp nhiều chuyện không thuận lợi, giờ làm bữa liên hoan để mọi người xích lại với nhau hơn.

Vốn đang buồn bực vì thời tiết đột nhiên thay đổi, nhân viên đoàn làm phim thoát cái đã vui lên, toàn bộ đều vui vẻ hoan hô.

Giang Mục Dĩ chẳng có tâm trạng gì ậm ừ một tiếng, rõ ràng là đang không vui.

Ninh Tịch quảng cho anh ta một cái khăn mặt: "Vẻ mặt này của ông là sao đây? Thất vọng vì không được tôi cưỡng hôn à?"

"Thúi lắm, đây là tôi không thích phải diễn lại với bà lần nữa thì có!" Giang Mục Dĩ lườm cô một cái, sau đó lên giọng cảnh cáo: "Tối nay, bà chắc không có chuyện gì đấy chứ?"

"Không có! Tôi thì có chuyện gì!" Ninh Tịch vừa nói vừa gửi tin nhắn cho Lục Đình Kiêu thông báo một tiếng.

Giang Mục Dĩ lén lút nhìn xem cô đang nhắn cái gì, sau đó mới phát hiện ra có cái gì không đúng: "Ninh Tiểu Tịch, dung bà đổi tên Wechat làm gì thế?"

Đang từ "E の Ji Moshikongshikong" đổi thành "Đường Tiểu Tịch".

"À, là vì Lục Đình Kiêu."

Con người của Giang Mục Dĩ chột thu lại: "Lục Đình Kiêu bảo bà đổi? Thế là bà đổi luôn ấy hả? Cái tên bà dùng bao nhiêu năm, tôi kỳ thị như thế bà cũng chịu không đổi! Thế mà bây giờ anh ta bảo đổi cái bà đổi luôn?"

Ninh Tịch đưa mắt lườm Giang Mục Dĩ: "Đừng có kích động vợ vẫn thế được không? Anh ta đâu có bảo tôi đổi."

"Vậy thì tại sao bà lại đổi?"

"Bởi vì anh ấy bảo cái tên này không tệ, muốn tôi tìm hộ anh ấy một cái tên giống thế!"

Giang Mục Dĩ: "... " WTF! Kỹ năng tán gái của ông cậu này cũng hung tàn quá đi mất! Chiêu này cũng nghĩ ra được à?

Ninh Tịch thở dài: "Ông nghĩ xem một đứa đàn ông thô thiển như tôi dùng

cái tên dở hơi này còn được. Còn anh ta, đường đường là một Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn nếu bị tôi ảnh hưởng mà đổi tên tài khoản Wechat thành tiếng sao hoả, thì tôi đây quả thật là nghiệp chướng nặng nề? Thế cho nên, tôi đành phải thuyết phục anh ta, tiếng sao hoả bây giờ đã lỗi thời rồi, để chứng minh cho điều đó, nên ngay bản thân tôi cũng đổi tên luôn!"

--- O ---

Chương 118: Gặp Lại Bạn Trai Cũ

Ninh Tịch lười phải gõ chữ thế là gửi một tin nhắn thoại đi: "Ngài Lục, tối nay đoàn làm phim tổ chức liên hoan, cảm phiền ngài nhắn lại với Tiểu Bảo không cần chờ tôi về ăn cơm nhé."

Rất nhanh, Lục Đình Kiêu cũng gửi một tin nhắn thoại trả lời lại.

Ninh Tịch ấn mở, điện thoại truyền ra tiếng nói lạnh nhạt nhưng vẫn chứa ân cần của Lục Đình Kiêu: "Được, đi chơi vui vẻ."

"Ninh Tiểu Tịch...." Giang Mục Dã u ám gọi tên cô.

"Sao?"

"Bà không chỉ mù, mà còn bị điếc luôn nữa đó? Bà không cảm thấy giọng điệu của ông cậu tôi nói chuyện với bà nó lạ à?"

"Giang Mục Dã, có phải ông lại ngứa đòn rồi đúng không?"

"....." Giang Mục Dã đành phải ngậm miệng lại. Ninh Tiểu Tịch, bà cứ chờ đây, muộn nhất là tối nay, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ khiến bà tâm phục khẩu phục! Tâm - phục - khẩu - phục!

Khách sạn cao cấp Minh Châu.

Buổi liên hoan này hầu hết mọi người trong đoàn đều đến đông đủ, Ninh Tuyết Lạc và những người không có cảnh ngày hôm nay cũng đến đúng giờ.

Mọi người sôi nổi tỏ ra hoan nghênh Giang Mục Dã, bầu không khí trong phòng bao trở nên náo nhiệt.

Qua ba tuần rượu, Amy đột nhiên bung ly rượu đứng bật dậy: "Ninh Tịch, ly rượu này chị muốn kính em, coi như xin lỗi những chuyện trước kia và cũng là để cảm ơn em!"

"Chị Amy khách khí quá rồi!" Ninh Tịch cạn sạch rượu trong chén.

Mọi người cũng náo náo reo hò theo, sau đó không ít người cũng đến mời rượu Ninh Tịch, Ninh Tịch không từ chối một ai, coi như lấy rượu giải quyết mọi khúc mắc.

Thấy Ninh Tịch hòa nhập được với người trong đoàn, Ninh Tuyết Lạc nở nụ cười vui vẻ: "Tôi đã bảo Tiểu sư muội không thể nào là loại người đó rồi mà!"

Vào lúc buổi liên hoan chuẩn bị đi vào hồi kết, bỗng có một bóng người cao gầy gõ cửa đi vào.

"Ồ, Tô thiếu!"

"Tô thiếu đến rồi!"

"Diễn, sao anh lại tới đây?" Ninh Tuyết Lạc vui vẻ chạy ra đón.

.....

Trong góc phòng, Giang Mục Dĩ đang say khướt bỗng tỉnh táo lại, đôi mắt sáng như đuốc nhìn trừng trừng về phía người đàn ông khí chất nho nhã mặc vest trắng kia.

Tô Diễn!

Gã chính là Tô Diễn?

Là người đàn ông duy nhất mà Ninh Tịch từng yêu trong truyền thuyết?

Tô Diễn - Người bạn trai hoàn mỹ lúc nào cũng xuất hiện vào lúc Ninh Tuyết Lạc cần có chống lưng - lúc này đang được Ninh Tuyết Lạc khoác tay, vẻ mặt ôn hòa chào hỏi mọi người: "Tôi có hẹn gặp bạn ăn cơm ở đây thì thấy Tuyết Lạc bảo mọi người cũng tới nên qua xem, mọi người muốn ăn gì cứ gọi thoải mái, bữa cơm này tôi mời!"

Tất cả đồng loạt reo hò:

"Oa! Tô Thiếu giàu quá rồi đấy!"

"Sao lần nào cũng có cảm giác chúng ta được hưởng phúc từ Ninh lão sư thế nhỉ!"

"Vậy chúng tôi không khách khí đâu nhé!"

.....

Lúc này, trong góc truyền ra một tiếng "hừ" lạnh: "Tiệc tẩy trần của tôi, dựa vào cái gì để anh trả tiền? Bữa này tôi trả!"

Chắc gặp lại bạn trai cũ nên đỏ mắt, Tô Diễm vừa xuất hiện, Giang Mục Dã đã không hề che giấu địch ý của mình.

Tô Diễm tuy cảm thấy Giang Mục Dã có thái độ không tốt với mình, nhưng vẫn cười ôn hòa, không nhanh không chậm nói: "Nếu là tiệc tẩy trần của anh Giang đây, về tình về lý thì cũng không nên là anh Giang tự mình trả mới đúng chứ."

"Phải đấy, bữa này để chúng tôi mời đi! Xem như chúng tôi là địa chủ khoản đãi." Ninh Tuyết Lạc phụ họa.

Địa chủ khoản đãi cái shit, ông mày sinh ra và lớn lên ở thành phố này nhé? Cần cô phải tỏ ra địa với chả chủ chắc!

Giang Mục Dã mượn hơi rượu phát tác, Ninh Tịch ở bên âm thầm ấn vai anh ta xuống từ phía sau, nói thầm vào tai anh ta: "Ông nào tàn nhẫn, có người muốn tiêu tiền như rác còn muốn tranh! Cứ để anh ta trả!"

Giang Mục Dã nghe vậy sắc mặt càng kém: "Hừ, bà chắc chắn đây không phải là nói giúp cho hắn đấy chứ? Đây là người tình cũ của bà đấy!"

Ninh Tịch cau mày: "Ông chẳng phải cũng là người tình cũ của tôi sao?"

--- O ---

Chương 119: Cùng Ngày Sinh Nhật

"Ninh Tiểu Tịch! Bà đừng có đánh trống lảng với tôi!" Giang Mục Dã nghe vậy trong lòng càng chua xót, thậm nghĩ, ông đây sao có thể được xem là tình nhân cũ của bà chứ, liệu có thể bị được với thanh mai trúc mã mà ngay đến trong mơ bà cũng gọi tên không?

Ninh Tịch bất lực: "Được được được, tôi không đánh trống lảng nữa, vậy ông muốn làm loạn lên để tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa tôi với anh và cả Tô Diễm nữa hả?"

Tên này tới khi nào mới có thể chứng chắc hơn được đây!

Giang Mục Dã rốt cuộc không nói nữa.

"Anh thích trả thì đi mà trả!" Giang Mục Dã đáp lại với Tô Diễm.

Tô Diễm thấy Ninh Tịch vừa rồi không ngừng thì thầm vào tai Giang Mục Dã, lông mày không thể không cau lại, là ảo giác sao? Gã luôn có một cảm giác giữa Ninh Tịch và Giang Mục Dã không chỉ đơn thuần là quan hệ đồng nghiệp....

Thấy Tô Diễm thất thần nhìn về phía Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc lắc lắc tay kéo sự chú ý của gã về, dịu dàng nói: "Diễm, đồ em nhờ anh mang đến đã mang chưa?"

Tô Diễm định thần lại: "Mang tới rồi đây."

Nói rồi, gã đưa cho cô ta một tệp thiệp mời, sau đó nói với mọi người: "Ngày mai là sinh nhật Tuyết Lạc, hy vọng tới mai mọi người có thể đến dự buổi tiệc sinh nhật của cô ấy!"

"Ah! Mai là sinh nhật Ninh lão sư à!"

"Vậy nhất định là phải đến rồi!"

"Tiệc sinh nhật của Ninh lão sư chắc chắn là rất sang trọng, chúng tôi phải đến để mở rộng tầm mắt chứ!"

.....

Ninh Tuyết Lạc mỉm cười ngọt ngào, đưa thiệp mời cho từng người, lúc phát

cho Ninh Tịch, còn không quên dặn thêm một câu: "Tiểu sư muội nhất định phải đến đây nhé!"

Ninh Tịch lắc lắc ly rượu, mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm tấm thiệp đỏ kia.

Lúc đưa tới chỗ Giang Mục Dã, Giang Mục Dã chẳng thêm nhúc nhích: "Không cần đưa tôi, tôi không đi."

Ninh Tuyết Lạc nghe thấy vậy mặt liền cứng đờ lại, nhưng ngay sau đó lại nhẹ nhàng quan tâm hỏi: "Mục Dã mai có việc gì à? Có thể tạm thời đổi ngày khác được không? Tôi rất mong cậu có thể tới dự! Xin cậu đấy!"

Cô ta đã đồng ý với mấy cô bạn thân hâm mộ Giang Mục Dã là nhất định sẽ mời được cậu ta đến.

Được đại mỹ nữ dùng ngữ khí này để cầu xin, sợ là bất kể là người đàn ông nào cũng sẽ không thể kháng cự được.

Có điều, Giang Mục Dã không nằm trong danh sách này, thậm chí trong mắt còn mang chút khinh thường, bực bội nói: "Không đi được, mai cũng là sinh nhật của bạn tôi!"

Nói rồi đưa mắt nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhấp rượu, không nói gì.

"Um... Trùng hợp vậy sao? Không ngờ bạn cậu là trùng ngày sinh nhật với tôi! Chắc là một người bạn rất quan trọng với cậu nhỉ? Vậy thật là tiếc quá! Nếu bên bạn cậu kết thúc, cậu có thể chạy tới chỗ tôi thì tốt quá, party của chúng tôi thuê đêm luôn mà!" Ninh Tuyết Lạc tỏ ra hiểu chuyện nói.

Hừ, không mời được Giang Mục Dã, chẳng phải sẽ khiến cô ta mất mặt trước hội chị em sao?

Người bạn kia của Giang Mục Dã rốt cuộc là ai, không những trùng ngày sinh với cô ta, còn quan trọng đến mức có thể khiến Giang Mục Dã từ chối lời mời của cô ta trước mặt bao người như vậy!

Đợi đã, ngày mai cũng là sinh nhật của.....

Ninh Tuyết Lạc kinh ngạc, không ngừng nghi ngờ nhìn về phía Ninh Tịch.

Cô ta bỗng nhớ ra, sinh nhật của Ninh Tịch cũng trùng ngày với cô ta!

Người bạn mà Giang Mục Dĩ nhắc tới chắc không phải là Ninh Tịch chứ?

Đúng lúc này, cô ta chợt nhớ ra một chuyện. Vương Thái Hòa đã công bố người đầu tư thêm chính là Lục Cảnh Lễ, mà ba cô ta lại nói với cô ta, đối phương đã âm thầm chỉ định với đạo diễn là để Ninh Tịch đóng nữ thứ, tại sao ông chủ của Thịnh Thế lại chỉ định Ninh Tịch đóng vai nữ thứ?

Nếu như cô ta đoán không lầm, mối quan hệ giữa Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ không hề đơn giản, vậy chắc chắn là Giang Mục Dĩ đã nói giúp Ninh Tịch.

Như vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể thông được rồi.....

Chẳng lẽ Ninh Tịch lại cảm ơn được Giang Mục Dĩ?

--- O ---

Chương 120: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn

Sau khi Tô Diễm đi rồi, Giang Mục Dã mất mũi trợn ngược, liếc Ninh Tịch "hừ" lạnh: "Tên đó thật sự là chân ái khiến bà yêu đến chết đi sống lại năm đó đấy hả? Mất bà quả nhiên là có vấn đề rồi!"

"Tôi thấy mắt ông mới có vấn đề ấy, người đàn ông như Tô Diễm, nếu tính thang điểm mười, ít nhất cũng có thể được đến 9 điểm nhé?"

Giang Mục Dã nghe thấy vậy liền nổi đùng đùng lên: "Đệch mọe nó, sao lại được tận 9 điểm, cao thế, hẳn có chỗ nào đáng được nhiều điểm vậy chứ!"

Ninh Tịch dùng giọng điệu đương nhiên: "Chỉ dựa vào việc anh ta là người mà bà đây đã từng yêu thôi cũng đủ rồi nhé, nói anh ta kém, chẳng khác nào đang tự vả vào mặt tôi? Hơn nữa, bỏ qua những yếu tố chủ quan, từ góc độ khách quan mà nói, không thể phủ nhận được, anh ta quả thật đáng được 9 điểm."

"Tô Diễm không phải kiểu chớp mắt thôi cũng lóa mắt người khác như ông, nhưng lại thắng ở khí chất, kiểu người âm áp, nho nhã, nếu đặt trong thế giới cổ tích thì anh ấy chính là hoàng tử, còn nếu vào thời cổ đại thì sẽ là một công tử văn nhã, ờ, kiểu như Ngọc công tử độc nhất vô nhị ấy... Nói chung thì chính là kiểu mà thời còn là thiếu nữ tôi thích nhất, nhìn một cái đã muốn chết chìm trong đó luôn rồi."

Giang Mục Dã nghe vậy, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn: "Đệch, Ninh Tiểu Tịch, có phải bà vẫn còn chưa dứt tình với hắn ta không? Sao tôi thấy bà khen hắn lên tận trời luôn vậy!"

Ninh Tịch lườm Giang Mục Dã một cái: "Giờ tôi thật sự không đề ý nữa nên mới dùng ngữ khí khách quan để nói với ông về anh ta nhé? Ngu nó vừa thôi chứ!"

Với lại, người mà cô hình dung chỉ là thiếu niên sống trong hồi ức của cô thôi, chứ không phải là Tô Diễm của hiện tại.

Có đôi khi vì hồi ức quá đẹp để mới càng khiến hiện thực trở nên tàn khốc.

Giang Mục Dã hồi lâu sau mới nguôi giận, giọng ồm ồm hỏi: "Thế bà cho tôi mấy điểm?"

Ninh Tịch sờ cảm, thấy Giang Mục Dã bắt đầu sốt ruột mới đáp: "9.9 điểm đi! Chỉ dựa vào mặt của ông thôi cũng đủ bấy nhiêu điểm rồi!"

Giang Mục Dã nghe vậy lập tức vui vẻ, tỏ vẻ đắc ý sờ sờ lên mặt mình: "Chuyện đó là tất nhiên! Anh đây dù sao cũng dùng mặt để kiếm cơm mà? Có điều, còn 0.1 điểm trừ vào đâu vậy?"

Ninh Tịch nhìn anh chàng như nhìn một thằng ngốc: "Chuyện này còn phải hỏi nữa sao? Tất nhiên là trừ vào IQ rồi!"

Giang Mục Dã: "....."

Được rồi, thôi bỏ đi, nể tình được chấm 9.9 điểm, không thêm so đo với con nhỏ chết tiệt này nữa.

Mắt Giang Mục Dã sáng lên, không nhịn được hỏi: "Vậy... Lục Đình Kiêu thì sao? Bà chấm cho anh ta bao nhiêu điểm? Trong lòng bà, anh ta thuộc mẫu người thế nào?"

"Lục Đình Kiêu ấy à..."

Câu hỏi này, Ninh Tịch quả thật có chút khó trả lời, cô nghĩ một lúc lâu mới đáp: "Tôi không dám chấm điểm cho tên Đại ma vương đó đâu, nếu nói thuộc kiểu người nào, nếu chỉ dùng một câu để hình dung thì đó chính là kiểu người chỉ có thể nhìn từ xa, không thể dây vào."

"Nhìn thì có vẻ yên lặng như mặt biển, nhưng ông sẽ không bao giờ biết được những cơn sóng ngầm ở biển sâu nó đáng sợ thế nào đâu, lỡ như tới quá gần, nói không chừng sẽ bị chìm xuống tận đáy biển mất!"

Giang Mục Dã nghe vậy sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều: "Hừ, coi như bà vẫn còn thông minh!"

"Thế nhưng..." Ninh Tịch lại trầm ngâm.

"Nhưng gì?" Giang Mục Dã sốt sắng.

Ninh Tịch chống cằm, khóe miệng nhếch lên: "Nhưng, được chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu mà!"

"Đệch! Ninh Tiểu Tịch!"

"Ha ha ha đùa thôi, đùa thôi, ông không cần kích động vậy đâu!"

Giang Mục Dã suýt nữa bị tức chết: "Tôi thấy có mà bà đang mượn rượu nói thật thì có! Ngay từ đầu tôi đã nghi bà có ý đồ gì với Lục Đình Kiêu rồi! Bà muốn lên giường với anh ta có đúng không?"

--- O ---

Chương 121: Xông Nhâm Vào Đại Hội Phú Hào?

"Cả cái nước này có người phụ nữ nào không muốn lên giường với Lục Đình Kiêu không?" Ninh Tịch vận lại.

"Thế phụ nữ cả nước này đều muốn ngủ với tôi, sao bà lại không thế?"
Giang Mục Dã buột miệng nói.

Ninh Tịch giương giọng chất vấn: "Sao ông biết là tôi chưa từng muốn?"

Giang Mục Dã ngẩn ra, sau đó mặt đỏ tạt mang tai.

Nhịch Tịch thấy vậy bật cười "khà khà".

Giang Mục Dã lúc này mới biết mình lại bị chơi, thẹn quá hóa giận: "Ninh Tịch! Bà cứ chờ đấy! Tôi chưa xong chuyện với bà đâu!"

Nếu không phải vì kiêng kỵ trong phòng còn người, anh ta đã sớm xông vào liều mạng với cô luôn rồi.

Ninh Tịch cuối cùng chọc được người ta xù lông lên, vội vẫy tay vào nhà vệ sinh.

Haiz, hôm nay quả nhiên uống nhiều quá rồi, mỗi lần quá chén cô đều thích trêu người khác, nhất là tên gốc Giang Mục Dã kia.

Sau khi giải quyết vấn đề sinh lý xong, Ninh Tịch lão đảo quay về, hàng lang ở khách sạn khá lòng vòng, cô tìm mãi mới thấy phòng.

Nhưng vừa đẩy cửa vào đã sững cả người...

Cả phòng toàn là người lạ, hơn nữa cũng lớn và xa hoa hơn phòng của đoàn làm phim nhiều, kể cả có dùng từ nguy nga lộng lẫy cũng chẳng ngoa.

"Xin lỗi, vào nhầm..."

Ninh Tịch nói xin lỗi, định nhắc chân rời khỏi đó thì đột nhiên thấy một cánh tay béo núc tóm lấy cổ tay cô, miệng gã nồng nặc mùi rượu áp tới phía cô:
"Ồ, con dê nhỏ ở đâu lạc đường thế này, nếu đã đến đây thì là có duyên rồi, không bằng cô em ở lại uống với anh một ly đi!"

Người đàn ông đang giữ lấy cô khoảng bốn năm mươi tuổi, béo phì, hai má

đỏ lừ, gã nhìn cô với ánh mắt dâm dăng như thể cô không mặc đồ, cuối cùng đặt ánh mắt lên ngực cô...

Trong phòng lập tức vang lên tiếng cười đùa trêu ghẹo, giễu cợt.

Ninh Tịch theo phản xạ muốn hất tay gã ra, nhưng cô lại vô tình thấy không ít gương mặt quen thuộc thường xuất hiện trên tạp chí tài chính ở trong phòng, nhìn kỹ hơn, mẹ nó, phân nửa top 10 trong bảng xếp hạng doanh nhân giàu có của thành phố đều có mặt ở đây...

Lúc này cô kinh sợ như một Tiểu thái giám xông nhầm vào điện Kim Loan khi đang lên triều vậy.

Tóm lại thì, cô không thể đắc tội với bất cứ ai trong căn phòng này, thế nên Ninh Tịch vội rút lại ngay suy nghĩ muốn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Xem ra tối nay không dễ để thoát thân rồi, đã thế cô còn uống nhiều, giờ thần trí vẫn còn đang vằng vắt.

"Nào nào nào... Mỹ nữ, mau vào đây!" Gã mập kia cứ kéo cô vào trong, đồng thời cũng không quên chাম mút khắp người cô.

Ninh Tịch cố gắng vùng khỏi tay gã, khách khí nói: "Xin lỗi ngài, tôi thật sự vào nhầm phòng, bạn tôi vẫn đang đợi tôi!"

Gã mập giận tím mặt: "Con dĩ thôi tha, rõ ràng cô ý vào nhầm, còn giả bộ, ông đây để ý tới mày là diễm phúc cả họ nhà mày rồi nhé!"

Ninh Tịch chửi thầm một câu, mẹ nó, top mười danh nhân giàu có là cái thể loại này á hả?

Cô nhận ra gã béo này, là người đứng thứ mười trong bảng danh sách - Chu Hướng Thành - Chủ tịch công ty bất động sản Phong Thụy, là một kẻ vô cùng háo sắc.

Gã nói rồi lại kéo cô, thấy sắp bị đẩy vào sofa, Ninh Tịch vắt óc suy nghĩ làm sao để thoát thân, lúc này, trên vai chột nặng xuống, hơi thở mát lạnh như trên sông băng vô cùng quen thuộc từ phía sau phả đến vây lấy cô...

Lực đạo ấm áp từ vai truyền tới, người đó kéo cô lại phía sau, khiến cô đụng vào lồng ngực rắn chắc lại ấm áp của mình...

--- O ---

Chương 122: Cả Đời Làm Chỗ Dựa Cho Em

“Ồ, Lục... Lục tổng...” Sắc mặt Chu Hường Thành lập tức cứng đờ, có điều gã nhanh chóng đổi sang bộ mặt nịnh nọt: “Lục tổng cũng để ý tới em gái này à? Nếu đã vậy thì nhường anh, nhường anh trước!” Trong phòng, tất cả mọi người vừa xong còn xem náo nhiệt chột thay đổi ánh mắt, tình huống gì đây?

Lần nào dự tiệc xã giao, Lục Đình Kiêu cũng đều như đóa hoa nơi núi tuyết, cao ngạo lạnh lùng, nhìn phụ nữ như không khí, hôm nay sao tự nhiên lại có hứng thú với cô gái đã say khướt xông vào nhâm phòng thế này?

Không thềm để ý tới phản ứng của đám người kia, trong mắt Lục Đình Kiêu lúc này chỉ có một người.

Anh cau mày nhìn cô gái đang lao đảo trong lòng mình: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lục...” Ninh Tịch suýt chút nữa thì buột miệng gọi thẳng tên anh, cô ấp úng nói: “Tôi đi nhâm phòng...”

Ánh sáng trong phòng có hơi tối, vừa rồi cô không hề phát hiện Lục Đình Kiêu cũng có mặt ở đây.

Giữa cả đám đàn ông bụng bia như Địa Trung Hải thế này, sự tồn tại của Lục Đình Kiêu quả thật đúng là một cơn gió mát.

“Cô ở phòng nào? Để tôi đưa cô qua đây.” Lục Đình Kiêu chẳng thềm để ý tới những ánh mắt kỳ quái phía sau, đỡ Ninh Tịch đi ra.

Vừa rồi anh đang nhắm mắt dưỡng thần, có thấp thoáng ngay thấy tiếng hò reo trong phòng nhưng cũng không chú ý, mãi đến khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Ninh Tịch, anh mới mở mắt ra thì thấy Chu Hường Thành đang động tay động chân với cô.

Giây phút đó, anh thật sự rất muốn bẻ gãy tay gã.

Nhưng anh không muốn làm cô gái của anh sợ, thế nên cố cưỡng chế sự tàn bạo của mình lại, vờ như người xa lạ, giải vây cho cô.

Ra khỏi phòng, Ninh Tịch thở phào một hơi: “Lục Đình Kiêu, cảm ơn anh

nhé, nếu không phải gặp được anh, chắc hôm nay tôi xong đời luôn quá!”
Nếu không thể nói được với đôi phương, chắc cô khó tránh khỏi phải cảnh phải động chân động tay.

“Xong đời gì? Đã có tôi xử lý hộ cô, sau này nếu còn gặp phải những chuyện như thế này, tuyệt đối không được để mình chịu thiệt như thế nữa nghe chưa?” Lục Đình Kiêu nghiêm mặt dạy dỗ.

Ninh Tịch cười thán: “Haizz, cảm giác có người chống lưng cho tốt thật đấy!”

Đợi sau khi cô rời khỏi Lục gia, đợi tới khi bánh bao nhỏ không cần cô nữa, sợ rằng cô với Lục Đình Kiêu sẽ trở thành người xa lạ với nhau mất?

Không biết tại sao, nghĩ tới đây cô lại thấy có chút xót xa...

Lục Đình Kiêu xoa đầu cô, chỉ cần em nguyện ý, tôi có thể che chở cho em cả đời.

Ninh Tịch xua đi suy nghĩ không nên có trong đầu: “Giờ tôi không sao nữa rồi, tự về cũng được!”

“Cô chắc là cô tự đi được chứ?” Lục Đình Kiêu tỏ ra không yên tâm.

“Được mà, được mà, anh mau vào trong đi!” Ninh Tịch vừa vẫy tay, vừa đi lùi về phía sau.

Lục Đình Kiêu biết hôm nay đoàn làm phim của cô sẽ tới đây liên hoan nên mới chấp nhận lời mời của vô vị của đám người kia.

Tất nhiên, anh cũng biết rõ Ninh Tịch ở phòng nào.

Thế nên, sau khi thấy Ninh Tịch đi về hướng ngược lại, Lục Đình Kiêu vô cùng bất đắc dĩ thở dài, anh sai bước đuổi theo: “Thôi được rồi, để tôi đưa cô về! Phòng cô là phòng nào?”

“Hừm, là 801!”

“801 không phải ở hướng này.” Lục Đình Kiêu đỡ cô đi về phía chính xác.

Mãi tới khi đưa cô tới tận cửa, Lục Đình Kiêu mới dừng lại: “Vào đi, đừng chạy lung tung nữa đấy, nếu muốn vào nhà vệ sinh thì nhất định phải rủ bạn

đi cùng. Nếu không tìm được ai thì bảo Giang Mục Dĩ đi cùng cũng được.”

Phụt, bảo Giang Mục Dĩ vào nhà vệ sinh với cô á?

“Biết rồi! Cảm ơn Lục đại boss đã đích thân đưa tôi về tận đây!” Nịch Tịch giờ tay ra bắt tim.

Khóe môi Lục Đình Kiêu giương lên, sự hung ác cuối cùng giấu sau cặp lông mày kia cũng vì thế mà tan thành mây khói: “Lát nữa, trước khi về phải gửi tin nhắn cho tôi, chúng ta cùng về.”

--- O ---

Chương 123: Nụ Hôn Tuyên Thệ Chủ Quyền

T“Còn đáng sợ hơn so với rơi vào bồn cầu ý, rơi cmn vào ổ sái!” Ninh Tịch dựa vào ghế sofa, vẻ mặt vẫn còn vương lại nỗi sợ hãi.

“Có ý gì?” Giang Mục Dã cau mày.

“Lúc nãy tôi vào nhầm phòng. Ông không biết đâu, trong phòng đó toàn là lão đại của Đế Đô đấy, một gã béo như con lợn chết cứ kéo tôi không buông, ép tôi phải uống rượu với lão ta!”

“Cái gì?”

Giang Mục Dã lập tức thay đổi sắc mặt, khẩn trương nhìn cô từ trên xuống dưới: “Vậy sao bà thoát được?”

Ninh Tịch hừ hừ: “Bởi vì số chị đây tốt, gặp lão đại của lão đại chứ sao!”

Giang Mục Dã nghe vậy sắc mặt lại càng đen: “Chắc không phải là Lục Đình Kiên chứ?”

Ninh Tịch búng tay: “Bingo! Đáp đúng rồi! Là Lục đại boss xuất hiện đúng lúc cứu tôi từ trong biển lửa, còn đích thân đưa tôi về đây đây!”

Giang Mục Dã: “...” Cái gì mà IQ cao EQ thấp chứ? Người đàn ông có kỹ năng tán gái siêu đẳng kia thật sự là người mà anh quen?

Tiệt tòn, mọi người bắt đầu giải tán.

“Ninh Tịch, cô về bằng gì? Có muốn tôi cho cô quá giang một đoạn đường không?” Diệp Linh Lung hỏi.

“Cám ơn chị Diệp, không cần đâu, em có người bạn ở gần đây, thận đường cho em đi về cùng luôn.”

“Vậy chị đi trước nhé!”

“Vâng, chị đi đường cẩn thận nhé!”

“Còn Mục Dã thì sao?” Quách Thắng Khải hỏi.

“Em đợi quản lý tới đón.”

“Ok, vậy ngày mai gặp nhé, nếu thời tiết tốt thì lại tiếp tục quay nốt cảnh hôm nay. Cậu nói xem, thời tiết đang tốt thì tự dưng có mưa đá, thế này cũng kỳ quá!” Quách Thắng Khải buồn bực lâu bầu.

Đoàn làm phim lục tục rời đi chỉ còn lại mỗi Giang Mục Dã và Ninh Tịch đứng ở cửa.

Ninh Tịch đã say quắc cần câu, rõ ràng đã sắp không chịu nổi nữa rồi, đôi mắt híp lại dựa lưng vào cây cột màu vàng ở phía sau.

Giang Mục Dã liếc cô một cái: “Một lát nữa là anh Minh đến rồi, cô chờ bạn làm gì, cứ đi cùng tôi về luôn đi! Khoan đã, chả lẽ người cô chờ là...”

Còn chưa nói xong, một người mặc âu phục bước ra từ trong khách sạn, bước chân trầm ổn đập lên ánh trăng, từng bước một tiến về phía Ninh Tịch, thanh âm như gió mát trong đêm hè: “Ninh Tịch.”

Ninh Tịch mơ mơ màng màng cố gắng mở mắt: “Lục Đình Kiêu...”

Người đàn ông trước mắt này tựa như đại diện cho từ an toàn trong lòng cô, bóng người vừa xuất hiện trong tầm mắt thì một chút sức lực cố gắng chống đỡ cuối cùng cũng buông xuống, thân thể mềm nhũn ngã sang một bên...

Giang Mục Dã thấy vậy cả kinh, đang muốn đưa tay đỡ nhưng có một người còn nhanh hơn anh ta, đưa tay đỡ lấy, để cô ngã vàng lồng ngực mình.

Lục Đình Kiêu dịu dàng đưa tay thay cô gái trong lòng sửa lại mái tóc mai có chút rối, sau đó một tay vòng xuống đầu gối của cô, nhẹ nhàng bế cô lên.

Đồng thời, một chiếc Maybach màu đen im hơi lặng tiếng đỗ ở cửa, tài xế nhanh chóng chạy xuống mở cửa xe.

Giang Mục Dã thấy Lục Đình Kiêu coi mình như không tồn tại, cứ thế ôm Ninh Tịch lên xe, cuối cùng không nhìn được nữa, nhanh chóng mở chức năng ghi âm của điện thoại rồi lập tức gọi một tiếng: “Cậu!”

Bước chân Lục Đình Kiêu chậm lại, hơi nghiêng người lại, dùng ánh mắt hỏi Mục Dã có chuyện gì.

Giang Mục Dã nghiến răng, chuyện này còn cần phải hỏi sao? Đừng có làm bộ như thể mọi sự là chuyện đương nhiên như vậy có được không?

“Cậu có ý gì đôi với Ninh Tịch?” Giang Mục Dã nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu, hỏi thẳng.

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì đưa mắt nhìn lướt qua cô gái đang ngủ yên trong ngực mình: “Cậu đôi với Ninh Tịch...”

“Đúng, cậu không thấy thái độ của cậu với Ninh Tịch rất mập mờ sao?” Dưới uy áp cường đại của người đàn ông, Giang Mục Dã cố gắng hết sức để hỏi tiếp, đồng thời cũng siết chặt chiếc di động trong tay, căng thẳng chờ đợi câu trả lời từ Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nhìn anh ta một cách hơi hợt: “Cậu nghĩ rằng biểu hiện của mình đã đủ rõ ràng, nếu cháu vẫn không hiểu...”

Giây tiếp theo, con ngươi của Giang Mục Dã bỗng nhiên thu nhỏ lại!

Người đàn ông kia không mở miệng, nhưng anh ta cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt môi mình lên đôi môi của cô gái đang ôm trong lòng.

Ba giây sau, người đàn ông nọ mang theo biểu tình quý trọng cùng luyến tiếc rời khỏi đôi môi kia, sau đó dùng ánh mắt

lạnh như băng nhìn Giang Mục Dã đang há hốc mồm: “Đã hiểu chưa?”

--- O ---

Chương 124: Ngu Hết Thuốc Chữa

Nửa đêm...

Tại căn hộ số 6 của Bạch Kim Đế Cung.

Trên giường có một con cún lông vàng đang lăn lộn: “Đờ mờ, đờ mờ, đờ mờ, đờ mờ...”

Lôi Minh ngồi trên chiếc ghế sofa phía đối diện, bất đắc dĩ ngáp một cái: “Cậu đã đờ mờ lần thứ 258 rồi đây, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Mục Dã lập tức nổi điên: “Đừng nói với em cái gì mà 250 nữa! Em chính là một thằng ngu đang sống sờ sờ đây! Ninh Tiểu Tịch trừ em mất 0.1 điểm đúng là không sai mà! Đờ đờ đờ... em đúng là ngu hết thuốc chữa! Ghi âm làm cái khi gì? Sao không quay video lại chứ? Tại sao, tại sao...”

(*250: tiếng lóng có nghĩa là thằng ngu)

Khóe miệng Lôi Minh giật giật, hoàn toàn không hiểu thằng nhãi này đang phát điên cái gì?

Bất quá, anh biết chắc một chuyện, mỗi lần cậu chàng này phát điên đều liên quan đến Ninh Tịch: “Mục Dã, có phải em muốn quay lại với Ninh Tịch không?”

Cả người Giang Mục Dã cứng ngắc như tượng, hung hăng “hừ” một tiếng: “Em có điên mới muốn quay lại với cô ta! Cũng chính bởi chuyện đó của cô ta mà đến giờ, tôi nào ông đây cũng gặp ác mộng!”

Lôi Minh sa mạc lời, nhìn biểu tình y như oán phụ của Giang Mục Dã, trong lòng rõ ràng thích muốn chết vậy mà vẫn còn dám mạnh miệng.

Thật ra thì anh vẫn luôn nghi ngờ năm đó Giang Mục Dã chơi đùa thành thật mà thích Ninh Tịch, nếu không thì lúc biết chân tướng, Giang Mục Dã sẽ không giận đến như vậy.

Còn cảm tình của Giang Mục Dã với Ninh Tịch bây giờ là gì, chẳng lẽ là vì yêu nên sinh hận? Cũng có thể là vì thứ không có được mãi mãi là thứ tốt nhất!

Giang Mục Dã đang tiếp tục lăn lộn, di động trên đầu giường đột nhiên reo

lên.

Giang Mục Dã hoàn toàn không có tâm trạng đi nghe điện thoại, cuối cùng vẫn là Lôi Minh cầm di động lên nhìn một cái: “Là cha em gọi này.”

“Cha em?” Giang Mục Dã ngồi bật dậy trong nháy mắt.

Bởi vì cha Giang Mục Dã không đồng ý cho anh ta tham gia giới giải trí nên hai cha con cứ âm ỉ với nhau mãi, lâu lắm rồi không thèm nhìn mặt nhau, sao lúc này lại chủ động gọi điện chứ?

Trong lòng Giang Mục Dã mơ hồ có một chút bất an, lập tức nhận điện thoại.

Cũng vì đã quá lâu không liên lạc cộng thêm việc trong lòng còn có trướng ngại, nên Giang Mục Dã một tiếng “ba” còn chưa gọi đã lạnh giọng hỏi: “Muộn thế này, Giang chủ tịch tìm tôi có việc gì?”

Đầu bên kia truyền tới một tiếng thở dài bất đắc dĩ, một giọng đàn ông cực kỳ mệt mỏi vang lên: “Mục Dã, con về đi, công ty sắp không xong rồi...”

Giang Mục Dã lập tức thay đổi sắc mặt: “Cái gì mà công ty sắp không xong? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong công ty có nội gián, dự án hợp tác với HN xảy ra vấn đề, bây giờ ba không tin được ai, chỉ có thể dựa vào mình con. Chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn sự nghiệp hơn nửa đời ba bị hủy trong chốc lát sao?” Giọng điệu của Giang Đình Quang gằn như là đang cầu xin.

Tay Giang Mục Dã siết chặt lấy điện thoại: “Con không thể rời khỏi giới giải trí! Con cũng đã từng nói sẽ không tiếp nhận công ty!”

“Mục Dã, ba không yêu cầu con rời khỏi giới giải trí, có tiếp nhận công ty hay không thì cũng tùy con, ba chỉ hy vọng con có thể bớt ra chút thời gian về giúp ba một tay!”

Giang Mục Dã là kiểu người ăn mềm không ăn cứng, ông già độc tài, chuyên chế lẫn đầu tiên dùng cái giọng điệu hạ thấp mình như vậy khiến anh ta khó tránh khỏi có chút không chịu nổi, cho nên cũng không lập tức từ chối mà ba phải nói: “Nhưng gần đây con rất bận... Để con cân nhắc một chút!”

Giang Mục Dã cúp điện thoại, Lôi Minh lập tức ân cần hỏi thăm: “Công ty

của cha em xảy ra chuyện sao? Chuyện nhà là quan trọng nhất, công việc bên này anh có thể giúp em sắp xếp.”

--- O ---

Chương 125: Bánh Bao Nhỏ Tức Giận

Giang Mục Dã đau đầu muốn chết: “Nhưng mà công việc trong tay em thì làm sao... Chẳng lẽ thay người?”

Lôi Minh trầm ngâm trong chốc lát, sau đó phân tích: “Cũng không đến nỗi phải thay người. Thiên Hạ là phim cổ trang, có không ít cảnh quay lớn, thời gian quay cũng tương đối dài, anh có thể đàm phán với đạo diễn đẩy tất cả những cảnh của em xuống sau cùng, nếu có tổn thất sẽ do chúng ta phụ trách, Quách Khải Thăng chắc cũng đồng ý.”

Giang Mục Dã buồn bực gãi đầu: “Xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Mẹ nó, gần đây làm cái gì cũng không thuận lợi. Dự án hợp tác với HN coi như là ván đã đóng thuyền mà cũng có thể xảy ra vấn đề, quay cảnh hôn thôi mà cũng có thể đổ mưa đá giữa mùa hè...”

Giang Mục Dã càng nói càng cảm thấy không đúng, cuối cùng vỗ đem một cái: “Con mẹ nó! Lục Đình Kiêu! Cậu vô sỉ quá rồi đấy!”

...

Lục gia.

Nhìn ba ba mang cô Tiểu Tịch say mèm về nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo đầy ý trách cứ cùng lên án.

Lục Đình Kiêu thả Ninh Tịch xuống giường, nhìn thấy ánh mắt của con trai thì nhướn mày nói: “Không phải là ba để cô ấy uống.”

Khuôn mặt của Tiểu Bảo vẫn mang ý trách cứ cùng lên án.

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ: “Được rồi, là ba sai, ba không trông chừng tốt cô ấy.”

Thấy được thái độ thành khẩn của ba ba, Tiểu Bảo mới thu ánh mắt bất mãn lại, rồi lạch bạch chạy vào phòng vệ sinh, một lát sau, cầm một chiếc khăn mặt ẩm ra, cởi giày, bò lên giường, cẩn thận ngồi bên cạnh lau mặt cho Ninh Tịch, lau mặt xong lại lau tay, tỉ mỉ từng chút một.

Nhìn bộ dáng hiếu thuận của con trai, Lục Đình Kiêu vừa vui mừng, vừa thờ dãi.

Ngay cái thân cha ruột này còn chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ như vậy đâu.

“Ừm... đau đầu... quá...”

Bánh bao nhỏ nghe thấy Ninh Tịch khó chịu rên hừ hừ, liền đau lòng không thôi, vội vàng sáp lại thổi thổi cho cô.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu khẽ đảo, nhìn con trai nói: “Đây là yêu cầu công việc của cô Tiểu Tịch, kể cả ba cũng không cách nào can thiệp được, nhưng mà con thì không thể, con có thể thử khuyên cô ấy sau này đừng uống nhiều như thế nữa, cô ấy khá là nghe lời con.”

Lời này đủ để bánh bao nhỏ nghe lọt tai, nghiêm túc gật đầu một cái, bày tỏ nhóc đồng ý nhận nhiệm vụ quan trọng này.

Buổi sáng hôm sau...

Ninh Tịch vừa tỉnh lại đã thấy bánh bao nhỏ nằm ở mép giường, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị, nhìn qua có vẻ rất không vui.

Ninh Tịch vội vàng ngồi dậy: “Hửm, bảo bối sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Sao lại bày ra bộ dạng như này, trông y hệt cha con nha?”

Ninh Tịch vừa buồn cười vừa nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc.

Bánh bao nhỏ nhanh chóng cầm tập viết ra, sau đó lật từng trang từng trang.

Ninh Tịch nhìn vào, hóa ra bánh bao nhỏ dùng những hình tượng sinh động vẽ một loạt các bức tranh liên hoàn, vẽ từ tim, mạch máu, dạ dày, ống tụy cho đến các cơ quan nội tạng đều miêu tả kỹ càng tác hại của rượu đối với thân thể...

Lật xong hết, bánh bao nhỏ nghiêm nghị nhìn cô, ý tứ rất rõ ràng.

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: “Khụ, bảo bối à, thực ra rượu không đáng sợ như con nghĩ đâu, nó giúp giảm cholesterol có hại, tăng tự tin, kích thích trí não, còn có thể kiểm soát cân nặng...”

Ninh Tịch giơ ngón tay đếm đếm, mặc dù biết là bánh bao nhỏ quan tâm cô, nhưng cô không thể tùy tiện đáp ứng việc mà mình không thể làm, làm sao cô có thể không uống rượu được chứ?

Bánh bao nhỏ vừa nghe, trong đôi mắt đen nhánh lập tức hiện lên sự tức giận cùng thất vọng, ngay sau đó quay đầu chạy ra ngoài.

“Ôi, đừng đi mà...” Ninh Tịch lúng túng gãi đầu.

--- O ---

Chương 126: Mỗi Ngày Đều Yêu Thêm Một Chút

Một lát sau, Ninh Tịch rửa mặt xong cũng chạy xuống lầu, vẫn chào hỏi bánh bao nhỏ như hàng ngày: “Ày, bảo bối, chào buổi sáng!”

Nhưng, bánh bao nhỏ không thềm để ý, hơn nữa còn lạnh lùng hất khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên.

Ninh Tịch: “Ày...”

Lục Đình Kiêu đang ngồi xem báo thấy vậy thì nhướng mày, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Ninh Tịch: “Hai người cãi nhau?”

Thật đúng chuyện hiem có.

Ninh Tịch sờ sờ mũi: “Tiểu Bảo vừa khuyên tôi cai rượu, tôi nói với nó uống rượu cũng có nhiều cái lợi, sau đó nó giận...”

Thì ra là thế, Lục Đình Kiêu gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Ninh Tịch đảo mắt, lập tức tìm đồng minh: “Lục Đình Kiêu, anh nói với Tiểu Bảo đi, uống rượu cũng có rất nhiều lợi ích đúng không?”

Cô thấy bình thường Lục Đình Kiêu cũng đi xã giao chắc chắn phải uống rượu, vậy nên nhất định sẽ về phe cô.

Lục Đình Kiêu nhìn khuôn mặt đầy mong đợi của Ninh Tịch, lại nhìn khuôn mặt đang tức giận của con trai, anh đưa nắm tay lên miệng ho nhẹ một tiếng: “Uống rượu quả thật có lợi...”

Ninh Tịch lập tức kích động vỗ đùi: “Bánh bao, con xem, cô nói có sai đâu mà?”

Bánh bao nhỏ lập tức tặng cho ông bố ruột một cái ánh mắt khinh bỉ, tối hôm qua rõ ràng ba ba đề nghị nhóc nói, thế mà cô Tiểu Tịch mới nói có một câu đã lập tức phản bội nhóc.

Đúng là đồ không có nguyên tắc!

Thấy ánh mắt như đang nhìn phản đồ của con trai, Lục Đình Kiêu bật cười rồi nói tiếp: “Nhưng mà, lợi ích của uống rượu lại không bù được tác hại của nó, hơn nữa muốn uống rượu có lợi thì chỉ được uống ở mức vừa đủ. Cho

nên, trừ những trường hợp khó tránh khỏi thì nên uống càng ít càng tốt.”

Nói xong lại bồi thêm một câu: “Gần đây tôi cũng bắt đầu kiêng rượu.”

Anh vừa dứt lời, Ninh Tịch như thể muốn phá sản, buồn bã gục xuống bàn: “Boss đại nhân, đã bảo là làm đồng minh mà...”

Một lúc lâu sau, cô mới tiếp nhận sự thật rằng chỉ có bánh bao nhỏ mới là đồng minh của mình, Ninh Tịch giơ tay đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, cô biết rồi, sau này cô sẽ cố gắng uống

ít đi, không thể hiện cũng không đấu rượu với người khác nữa, có thể không uống thì nhất định không uống! Bây giờ bảo bồi có thể tha thứ cho cô chưa?”

Tiểu Bảo nhìn kỹ Ninh Tịch, chắc chắn thái độ của cô là thành khẩn rồi mới gật đầu một cái, còn đưa ra cái tay mập mập do được nuôi dưỡng tốt những ngày qua, học theo động tác lúc cô khen ngợi nhóc mà xoa đầu cô, tựa như đang nói: vậy mới là bé ngoan.

Ninh Tịch dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại đầy áp cảm giác âm áp khi được người khác quan tâm, cô ôm lấy bánh bao nhỏ hôn một cái: “Bảo bồi tức giận cũng đáng yêu như thế, mỗi ngày cô đều yêu con hơn một chút rồi, làm sao đây?”

Ánh mắt Tiểu Bảo lấp lánh, rất vui nha.

Người mỗi ngày đều bị ngược một lần ngồi phía đối diện: “...”

Con trai anh chỉ cần bán manh là có được thứ mà anh dùng trăm phương ngàn kế cũng không lấy được...

Phòng làm việc của Chủ tịch công ty bất động sản Phong Thụy.

Chu Hương Thành vẻ mặt hung dữ, đập bàn “rầm” một cái: “Không thể nào! Trước đây chúng ta luôn làm như vậy nhưng chưa từng thấy Lục thị tính toán cái gì, vậy tại sao lần này lại có vấn đề?”

Giám đốc cũng rất lo lắng: “Có thể là vì gần đây nội bộ của Lục thị có sự thay đổi, kiểm định chất lượng khá nghiêm. Chuyện lần này hoàn toàn là dựa vào thái độ bên Lục thị, nếu bọn họ mắt nhắm mắt mở thì chúng ta liền thoát, dù sao thì cũng là chất lượng của chúng ta có vấn đề, là chúng ta vi phạm hợp đồng...”

Chu Hường Thành nghe vậy thì phát rồ: “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Nghe nói lần này là đích thân Lục Đình Kiêu hạ lệnh hủy bỏ, chỉ sợ là phải ra tay từ phía anh ta...” Giám đốc trầm ngâm nói.

Chu Hường Thành vừa nghe thế thì càng nóng nảy: “Lục Đình Kiêu dầu muối đều không ăn, đưa tiền hay đưa đàn bà cũng không hữu dụng, bảo ra tay từ chỗ hấn thì khác nào bảo chỉ còn một con đường chết? Không... từ từ... đàn bà... có lẽ có người dùng được...”

--- O ---

Chương 127: Làm Cái Gì Cũng Được

Đến đoàn làm phim, Ninh Tịch được thông báo kế hoạch quay đã được sửa toàn bộ, nguyên nhân là do gia đình của Giang Mục Dĩ xảy ra vấn đề nên xin nghỉ dài hạn.

Cái tên này lúc bình thường cứ có chuyện gì đều thích ở cạnh cô lái nhai nửa ngày chuyện lần này lớn vậy mà không nói gì với cô hết sao?

Ninh Tịch lập tức gọi điện hỏi xem thế nào.

Giọng điệu của Giang Mục Dĩ quả thật không tốt: "Sao tôi phải nói với bà? Không phải bà chê tôi phiền toái, chê tôi hay xen vào việc của người khác sao? Không phải mong tôi cút xa chừng nào tốt chừng đấy sao? Lần này như ý bà mong muốn rồi nhé!"

Ninh Tịch nghe mà cũng nóng máu: "Giang Mục Dĩ, ông ăn phải thuốc súng à?"

Giang Mục Dĩ đang vô cùng bực mình, anh đang tự giận mình, giận bản thân quá ngu xuẩn, sau cùng cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại một chút mới mở miệng nói: "Tôi đang ở công ty của ba tôi, hôm nay bận như chó ý, chắc không cách nào thoát thân được, buổi tối rảnh thì lên game một chút, tôi có đồ tặng cho bà, sinh nhật vui vẻ! Còn nữa, tôi có gửi mấy thứ vào email, bà tự mình xem đi, tin hay không tùy bà, thế thôi nhé, bye!"

"Thằng này..." Ninh Tịch bất đắc dĩ nhìn chiếc di động đã ngắt cuộc gọi.

Lúc này, Quách Thắng Khải chạy tới thông báo với cô: "Ninh Tịch à, chuyện của Mục Dĩ cô cũng biết rồi đi! Vốn hôm nay định tiếp tục quay cảnh hôn của hai người, nhưng giờ chuyển thành cảnh giữa cô và Ninh Tuyết Lạc, thứ tự lát nữa sẽ cho người báo cho cô!"

Ninh Tịch gật đầu: "Dạ em biết rồi!"

Nói xong cô liền tìm một góc vắng vẻ, vùi mình dưới bóng cây đọc kịch bản.

Đang đọc xuất thần, bên tai truyền tới một loạt tiếng bước chân, khóe mắt liếc một cái lại là bóng người khiến cô chán ghét - Tô Diễm. Bởi vì hôm nay là sinh nhật Ninh Tuyết Lạc nên Tô Diễm xin nghỉ hẳn một ngày chỉ để đến đoàn làm phim với cô ta. Mấy cô gái trong đoàn làm phim ai cũng sắp chết

gì ghen tị rồi.

Ninh Tịch không muốn nói chuyện, chỉ hơi nhấc mi mắt lên, ý hỏi anh ta đến có chuyện gì.

Tô Diễm đưa cho cô một chai nước lạnh, cẩn thận hỏi: "Tiểu Tịch, sinh nhật của Tuyết Lạc, em sẽ đến chứ?"

Ninh Tịch không nhận, nhìn anh ta giống như đang nhìn một thằng ngu: "Anh nhất định phải hỏi cái vấn đề nào tàn như vậy sao?"

"Tiểu Tịch, hôm nay cũng là sinh nhật của em, nếu em về thì chúng ta có thể cùng nhau tổ chức! Anh cũng đã hỏi bác trai và bác gái, hai bác cũng đồng ý rồi!"

Ninh Tịch đảo cặp mắt trắng dã: "Thật cảm ơn vì các người đã bố thí!"

Tô Diễm hơi nhíu mày, thở dài một cái: "Ninh Tịch, anh sắp không nhận ra em rồi, rốt cuộc thì đến bao giờ em mới có thể trở lại là Tiểu Tịch hiền lành hiểu chuyện như trước đây? Chuyện năm đó đều do anh sai, nếu không phải vì anh thì Tuyết Lạc cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy, em muốn trách thì trách anh là được rồi, Tuyết Lạc vô tội. Những năm gần đây, cô ấy vẫn luôn sống trong áy náy, chuyện cô ấy hy vọng nhất là có được lời chúc phúc của em, anh thật mong em có thể tới!"

"Áy náy?" Mỗi lần nói chuyện với Tô Diễm, Ninh Tịch đều cảm thấy như mình đang nghe chuyện cười: "Áy náy vì đã chiếm lấy thân phận của tôi, áy náy vì đã cướp đi cha mẹ của tôi, áy náy vì đã ngủ với người đàn ông của tôi? Vậy cô ta phải áy náy nhiều đây! Còn nữa, đừng nói với tôi hai chữ hiền lành, năm đó tôi không được gọi là hiền lành, mà gọi là ngu!"

Sắc mặt Tô Diễm ngày càng khó coi, ngay sau đó lại kiên định nói: "Tiểu Tịch, chỉ cần em đồng ý tha thứ cho Tuyết Lạc, ngoại trừ việc bảo anh làm chứng trước tòa thì anh có thể làm bất cứ cái gì em yêu cầu!"

"Anh chắc chắn?" Ninh Tịch nhướn mày.

"Anh chắc chắn." Tô Diễm gật đầu.

Chương 128: Thật Là Đau Mắt

Ninh Tịch bỏ kịch bản xuống nhìn Tô Diễm: "Được thôi, vậy tôi muốn trong bữa tiệc sinh nhật tối nay anh chia tay Ninh Tuyết Lạc. So với khuất nhục tôi phải chịu năm đó thì có phải đã quá mức hiền lành?"

Sắc mặt Tô Diễm trắng nhợt: "Tiểu Tịch, chuyện..."

"Ninh Tịch! Sao chị có thể như vậy?" sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng nức nở của Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực, thản nhiên nói: "Tôi làm sao?"

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc như thể vừa tức giận vừa thương hại cho cô: "Quả nhiên chị vẫn không quên được anh Diễm, cho nên mới hận em như thế, chị hận em đoạt mất anh ấy! Nhưng mà sao chị có thể ích kỷ như vậy, dùng phương thức đê hèn như thế chia cách chúng em? Anh Diễm căn bản là không yêu chị, chị làm như thế này thì có ý nghĩa gì?"

Thấy Ninh Tuyết Lạc đã kích động đến sắp không thở nổi, Tô Diễm vội vàng vỗ nhẹ lưng an ủi cô ta: "Tuyết Lạc, em đừng kích động, Tiểu Tịch chỉ là thuận miệng mới nói như thế..."

Ninh Tịch cười khanh khách nhìn hai người diễn một vở kịch sinh tử: "Không phải tôi thuận miệng nói, trừ phi câu vừa rồi của anh cũng chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi!"

"Diễm, anh nhìn chị ấy kìa! Chúng ta thành tâm thành ý, ăn nói khép nép cầu xin chị ấy tha thứ, nhưng chị ấy có chịu đâu! Hết lần này đến lần khác làm khó chúng ta! Chấn lẽ anh thật sự phải đáp ứng yêu cầu vô sỉ của chị ấy sao?" Ninh Tuyết Lạc hoảng hốt, bất lực ngửa đầu nhìn Tô Diễm.

"Bé ngốc, làm sao có thể..." Tô Diễm dịu dàng xoa đầu cô ta, sau đó dùng vẻ mặt chính khí mà nói với Ninh Tịch: "Thật xin lỗi Tiểu Tịch, yêu cầu này anh không thể đáp ứng!"

Ninh Tịch cũng mất hết hứng thú chơi đùa, sao một tràng cười nhạo ánh mắt cô trở nên bén nhọn như dao: "Vậy thì biến khỏi tầm mắt của tôi."

"Ninh Tịch, thái độ của chị đây là sao? Có sai cũng là tôi sai, không liên quan gì đến anh Diễm cả, sao chị lại nói với anh ấy như vậy?" Ninh Tuyết

Lạc ra vẻ bất bình giùm Tô Diễm, ra sức bảo vệ anh ta. Ninh Tịch vỗ tay: "Tình cảm của hai vị đây đúng là kinh thiên động địa, khiến người ta phải rơi lệ! Vậy thì Ninh Tuyết Lạc, cô có đồng ý làm bất cứ việc gì để chuộc tội, có thể vì Tô Diễm mà làm bất cứ điều gì không?"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì nhú chặt chân mày, ai mà biết người đàn bà này sẽ dựng cạm bẫy gì chờ cô ta đây, nhưng câu trả lời mà Ninh Tuyết Lạc có thể nói thì chỉ có đúng một câu: "Dĩ nhiên! Chị muốn thế nào?"

Ninh Tịch cố ý trầm ngâm thật lâu: "Đã như thế thì không cần Tô Diễm phải chia tay cô, chỉ cần cô từ bỏ thân phận Đại tiểu thư của Ninh gia, trở lại Đường gia làm Đường Tuyết Lạc của cô là được, vậy thì mâu thuẫn giữa ba chúng ta sẽ lập tức xóa bỏ, thế nào?"

Ninh Tuyết Lạc trợn mắt thật to, giống như nghe được chuyện gì cực kỳ đáng sợ, cô ta mắt không chế lắc đầu: "Không... không thể! Ninh Tịch, sao chị có thể tàn nhẫn như vậy? Tại sao chị lại ép tôi phải rời bỏ cha mẹ, ép tôi rời đi nơi tôi đã sống suốt hai mươi năm qua, tôi..."

Ninh Tịch chịu hết nổi xua tay cắt lời cô ta: "Được rồi được rồi, diễn xuất thảm hại như vậy thì đừng diễn nữa, chọc mù con mắt người ta rồi! Tôi đã sớm bảo các người cách tôi xa ra cơ mà, rõ ràng chính là mấy người tự mình bò đến cầu xin tôi nói ra yêu cầu để được tôi tha thứ, còn nói cái gì cũng làm được. Tôi nói ra rồi lại thành người vô tình, vô sỉ! Hừ, cái gì mà bù đắp, nói thì dễ nghe đấy, nhưng với điều kiện là méo được ảnh hưởng tới lợi ích của mấy người! Các người không thấy giả dối nhưng tôi thì phát tởm đó! Thế nên đối với hai người tôi chỉ có một câu: LỰỌN ĐI CHO NƯỚC NÓ TRONG!"

--- O ---

Chương 129: Giống Như Yêu Tinh

Tô Diễm cùng Ninh Tuyết Lạc chán nản về đến phòng hóa trang.

Ninh Tuyết Lạc luống cuống đứng cạnh Tô Diễm, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt: "Diễm, anh có trách em không? Trách em không đồng ý yêu cầu của Ninh Tịch..."

Tô Diễm đau lòng đưa tay lau đi nước mắt của cô ta: "Sao anh lại trách em được?"

Ninh Tuyết Lạc lập tức như được cứu rồi mà nhào vào lòng anh ta: "Diễm, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tin tưởng em, hiểu em. Em không phải là không bỏ được vinh hoa phú quý của Ninh gia, em chỉ không muốn phải rời xa cha mẹ. Vừa nghĩ đến việc phải rời bỏ họ, không còn được gặp nhau nữa là em liền..."

"Ngoan, đừng khóc, anh biết, anh biết mà..." Tô Diễm vỗ nhẹ vào lưng cô ta, thở dài nói: "Là do anh quá ngây thơ, cho rằng cô ta vẫn là Tiểu Tịch của trước đây. Tuyết Lạc, anh hứa với em, từ nay về sau anh sẽ không vì cô ta mà khiến em chịu thiệt thòi nữa, sẽ không để cô ta làm tổn thương em nữa!"

"Diễm..." Ninh Tuyết Lạc si mê nhìn người đàn ông trước mắt, hai cánh tay trơn mịn vòng qua cổ anh ta rồi đưa lên đôi môi của mình.

"Đang trong đoàn làm phim đây, nhớ đâu bị ai thấy..."

"Thấy thì sao, anh là bạn trai quang minh chính đại của em mà!" Ninh Tuyết Lạc hờn dỗi, ngồi trên đầu gối anh ta, đầu ngón tay di trên lồng ngực, nhanh chóng cởi cúc áo của Tô Diễm ra.

Hừ, Ninh Tịch, tao muốn làm tình với người đàn ông của mày đây, sao nào?

Một lát sau, trong phòng hóa trang vang lên những tiếng thở dốc mập mờ.

"Um... A! Diễm, anh thật tuyệt! Mạnh một chút! Mạnh thêm chút nữa..."

"Diễm, anh thấy em với Ninh Tịch thì ai hơn? Hừm? Ai hơn?"

"Đương nhiên là em!" Nếu xét về ngoại hình thì thực ra Ninh Tịch cao hơn cô ta một bậc, chẳng qua là cô quá mức hướng nội lại hay thẹn thùng. Nhất là ở phương diện chuyện nam nữ thì hoàn toàn không biết một tí gì chứ đừng

nhắc tới việc chủ động khiến Tô Diễm vui vẻ như thế này.

Ban đầu, quả thật anh ta thích Ninh Tịch ở chỗ cô đơn thuần, giản dị, không giống những cô gái khác mà anh ta biết, nhưng ở chung một thời gian thì lại thấy nhàm chán, tẻ nhạt.

Nhưng mà, Ninh Tịch của hiện tại cùng cô bé năm đó tựa như hai người hoàn toàn khác, giống như...

Giống như một yêu tinh...

Rõ ràng tính cách trở nên tệ hại, lại còn bất chấp lý lẽ nhưng lại khiến người ra không thể rời mắt khỏi cô...

Tiếng đàn ông thở dốc càng ngày càng gấp gáp, trong nháy mắt đã đến đỉnh tột cùng của khoái cảm, thì ngay tại giây phút đó trong tâm trí anh ta lại hiện lên một khuôn mặt thờ ơ, như cười như không...

"Chị Tuyết Lạc, sắp bắt đầu quay rồi, để em gọi người vào trang điểm cho chị được không?" Tiểu trợ lý đỏ mặt, lúng túng đứng ngoài cửa gọi với vào.

Cô nàng đi theo Ninh Tuyết Lạc đã lâu, những chuyện như này cũng đã thành thói quen.

Cái gì mà ngọc nữ thanh thuần... rõ ràng là dâm nữ*. Thật muốn cho fan của Ninh Tuyết Lạc biết nữ thần trong lòng bọn họ lúc trên giường thì lẳng lơ đến như nào...

(*Ngọc nữ và Dâm nữ, đồng âm với nhau nên thường được lôi ra để chơi chữ.)

Phía bên Ninh Tịch cũng đã sớm chuẩn bị xong, đợi khoảng nửa tiếng thì Ninh Tuyết Lạc mới chậm rãi đi ra.

"Xin lỗi đã khiến mọi người chờ lâu, hôm nay da tôi không được tốt lắm nên trang điểm mất nhiều thời gian quá." Ninh Tuyết Lạc á náy, giải thích với mọi người. Giọng cô ta khàn khàn, lúc nhìn Ninh Tịch lại mang theo một vẻ nhàn nhạt đặc ý cùng khiêu khích. Lúc đi ngang qua cô, Ninh Tuyết Lạc còn cố ý kéo cổ áo xuống lộ ra dấu hôn đỏ thắm.

Khuôn mặt ửng đỏ, đáy mắt đầy ý xuân, trên người còn tỏa ra mùi hương ám muội như thể chỉ sợ mọi người không biết cô ta vừa mới làm chuyện gì

xong.

Gân xanh trên trán Ninh Tịch nhảy nhảy, nếu không phải là đang quay phim thì cô tuyệt đối không muốn hô hấp chung một bầu không khí với con ả này.

Quách Thắng Khải vỗ tay một cái: "Được rồi, mọi người đã đến đủ rồi thì bắt đầu đi! Chú ý nào, ACTION!"

--- O ---

Chương 130: Ta Chết Rồi Thì Cần Gì Phải Sợ Thế Gian Này Hủy Diệt

Hoàng hôn. Trong một biển trúc.

Hai cô gái đứng đối diện nhau, một người toàn thân đỏ thắm rực rỡ, một người đồ trắng thanh thuần.

Ánh mắt của Thượng Quan Ánh Dung đầy vẻ chính nghĩa: "Mạnh Trường Ca, ta có thể thông cảm cho việc ngươi muốn báo thù thay cho huynh trưởng nhưng ngươi giết Hiền phi còn chưa đủ sao, chẳng lẽ muốn phá hủy cả thiên hạ này mới hài lòng?"

Tay áo màu đỏ của Mạnh Trường Ca bay trong gió như ngọn lửa bốc cháy hùng hực giữa trời, nàng dùng ánh mắt như nhìn một con kiến hôi mà quan sát người đang đứng trước mặt: "Thiên hạ này vốn là Mạnh gia ta đổi mạng mà có, bây giờ ta muốn phá hủy nó thì có sao?"

Thượng Quan Ánh Dung nghe vậy liền căm phẫn nói: "Ngươi... ngươi thật không thể nói lý! Ngươi cũng từng là một tướng quân, cũng từng bảo vệ đất nước này, vậy mà tại sao lòng dạ lại nhỏ mọn như vậy? Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thấy cảnh trăm năm chiến hỏa, sinh linh đồ thân hay sao?"

Tóc của Mạnh Trường Ca bay trong gió, đôi mắt nhìn những móng tay dài tinh xảo, điên cuồng nói: "Ta chết rồi thì cần gì phải sợ thế gian này hủy diệt?"

"Quá hoàn hảo!" Quách Thắng Khải kích động đến nỗi ngoài từ hoàn hảo ra ông không biết nên dùng từ gì khác để hình dung nữa.

Hôm nay, Diệp Linh Lung cố ý đến trường quay vì cảnh quay này, sau khi xem xong thì thở phào một cái, lộ vẻ an tâm: "Thật ra thì trong bộ phim lần này, nhân vật khiến tôi dốc nhiều tâm huyết nhất không phải là Thượng Quan Ánh Dung mà là Mạnh Trường Ca. Lúc đầu, khi tôi tạo ra Mạnh Trường Ca, vốn không phải dùng con mắt phản diện để xây dựng, chính diện hay phản diện đều là do khán giả quyết định. Mà khán giả hiểu nhân vật ấy như thế nào thì phải nhờ vào diễn viên rồi. Diễn không tới thì Mạnh Trường Ca chính là một nhân vật khiến tất cả mọi người đều hận, nhưng nếu diễn được cái hồn của Mạnh Trường Ca thì đây sẽ là nhân vật có chiều sâu nhất phim!"

Ninh Tịch hiển nhiên là trường hợp sau.

Quách Thắng Khải hưng phấn, dáng vẻ chắc chắn nói: "Tôi có dự cảm, Ninh Tịch có thể dùng vai diễn này đoạt giải thưởng!"

Vương Thái Hòa cũng gật đầu phụ họa: "Đúng là một hạt giống tốt, Tinh Huy mất đi một Giả Thanh Thanh nhưng lại có được một Ninh Tịch, đúng là kiếm lời!"

"Cất! Rất tốt! Mọi người nghỉ một chút, chuẩn bị cảnh kế tiếp!"

Cảnh quay lần này chỉ cần một lần đã xong, Quách Thắng Khải tâm tình đang buồn bực vì chuyện của Giang Mục Dã cũng tốt lên khá nhiều.

Trở lại chỗ nghỉ ngơi, Ninh Tuyết Lạc vừa ngồi xuống đã lập tức gọi trợ lý tới hỏi: "Vừa nãy bên đạo diễn nói cái gì?"

Cô trợ lý muốn nói lại thôi, dáng vẻ không biết nên nói thế nào cho phải.

"Khen Ninh Tịch?" Ninh Tuyết Lạc cười nhạt.

Trợ lý gật đầu: "Đạo diễn nói Ninh Tịch diễn rất hoàn hảo. Biên kịch nói khả năng diễn xuất của Ninh Tịch quá tốt, có thể diễn được Mạnh Trường Ca chân chính. Nhà sản xuất cũng khen Ninh Tịch, nói về sau cô ấy có thể còn phát triển hơn cả Giả Thanh Thanh. Đạo diễn còn nói..."

"Còn nói cái gì?"

"Còn nói Ninh Tịch có thể dùng vai diễn này dành giải thưởng..." Cô trợ lý yếu ớt nói.

Ninh Tuyết Lạc đập một phát lên tay ghế vịn: "Khẩu khí lớn thật đấy, muốn có giải thưởng cũng phải nhìn vào bối cảnh, tương ngon ăn vậy hả? Dầu cho cô ta có giải thì thế nào, cao nhất thì cũng chỉ là cái giải nữ phụ, chẳng phải là làm nên cho tôi sao?"

Trợ lý liên tục gật đầu phụ họa: "Chị Tuyết Lạc nói phải! Một vai hồ ly tinh như cô ta sao có thể so sánh với chị! Khán giả cũng đâu phải người mù!"

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc đã lấy lại bình tĩnh, nhưng mây đen giữa mi tâm vẫn chưa tan đi, cô ta đờ thấp giọng xuống: "Lúc trước sắp đặt mấy chuyện kia, giờ có thể thực hiện rồi!"

Trợ lý kinh hô một tiếng, sau đó vội vàng che miệng: "Phải làm thật sao ạ? Nhưng mà nguy hiểm lắm! Nhỡ đâu chị..."

"Nhiều lời thế làm gì, tôi bảo cô đi thì cô đi đi!" Ninh Tuyết Lạc có vẻ không kiên nhẫn.

"Dạ, vậy để em đi thông báo với người kia..." Lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói ân cần: "Tuyết Lạc, em sao thế? Sắc mặt không được tốt lắm?"

--- O ---

Chương 131: Ngoài Ý Muốn Hay Là Có Người Cố Ý

Ninh Tuyết Lạc thấy người tới là ai thì lập tức đổi một bộ mặt thẹn thùng: "Còn không phải do anh làm hại sao, làm em mệt như thế?"

"Em nha, rõ ràng là do em dụ dỗ anh trước!" Tô Diễm bất đắc dĩ nói, sau đó liền đưa túi nilong đang cầm trong tay ra: "Anh mua cháo gà cho em bồi bổ đây, em đỡ phải kêu mệt mỏi!"

"Đáng ghét!"

...

Cảnh quay thứ hai là cảnh nối tiếp cảnh vừa rồi, là cảnh quay đánh nhau trong rừng trúc.

Thượng Quan Ánh Dung thấy Mạnh Trường Ca đã nhập ma, nói cái gì cũng không nghe lọt vào tai, sau vài phút do dự, Thượng Quan Ánh Dung quyết định giết Mạnh Trường Ca ngay tại chỗ để trừ hậu họa.

Sau khi chuyên viên chỉ đạo võ thuật hướng dẫn hai người hơn hai tiếng, rốt cuộc hai người cũng thuộc hết động tác.

Ban đầu đạo diễn muốn tìm diễn viên đóng thế cảnh quay này, nhưng thân thủ Ninh Tịch không tệ, trước kia cũng từng đóng thế cho người khác nên cô nhất quyết nói không cần, mà Ninh Tuyết Lạc cũng tỏ ý muốn đích thân quay cảnh này.

Quách Khải Thắng cũng muốn hiệu quả của bộ phim tốt hơn nên tất nhiên là đồng ý.

Chuyên viên chỉ đạo giúp hai người họ tập luyện, kiểm tra nhiều lần, chắc chắn không để xảy ra trường hợp ngoài ý muốn nào rồi mới bắt đầu quay.

"Mạnh Trường Ca đã chết." Thượng Quan Ánh Dung nhắm mắt, nói ra lời nói đau thương tiếc hận.

Đứng trước mặt cô ta lúc này chỉ là một cái xác xinh đẹp nhưng nguy hiểm, một cái xác có thể trở thành hung khí phá hủy thiên hạ này.

Giây kế tiếp, trong mắt Thượng Quan Ánh Dung lóe lên sát khí mãnh liệt, đồng thời rút ra trường kiếm đeo bên hông, chém về phía Mạnh

Trường Ca...

Mạnh Trường Ca có vẻ như đã đoán trước được hành động của Thượng Quan Ánh Dung, nàng vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, cho đến khi mũi kiếm đã tới gần chóp mũi của mình mới đột nhiên đưa hai cánh tay ra, mũi chân lướt trên mặt đất, thân thể giống như một chú chim nhanh chóng trượt về phía sau, tránh được đòn tấn công của Thượng Quan Ánh Dung.

Thượng Quan Ánh Dung lạnh lùng hét lên một tiếng rồi lại một lần nữa xuất kiếm.

Mạnh Trường Ca không nhanh không chậm né tránh, giống như một con mèo đang trêu tức một con chuột, cuối cùng xoay tay rút một thanh nhuyễn kiếm quấn trên eo nhỏ ra, dùng chiêu thức bén nhọn chủ động đánh trả.

Qua mười mấy chiêu, Thượng Quan Ánh Dung dần dần rơi xuống thế hạ phong, nhiều lần suýt nữa thì bị Mạnh Trường Ca đánh ngã từ trên cây xuống.

Dẫu thân thủ của Thượng Quan Ánh Dung có tốt đến đâu nhưng đứng trước một người đã trải qua hàng trăm trận chiến đẫm máu trên sa trường như Mạnh Trường Ca thì chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Thượng Quan Ánh Dung tự đánh giá mình quá cao, cho rằng Mạnh Trường Ca lâu ngày ở trong thâm cung thì thân thủ nhất định sẽ kém đi, ai ngờ giao thủ rồi mới biết không thể đấu lại, nhưng lúc này phát hiện bản thân khinh địch thì đã quá muộn.

Mạnh Trường Ca cuối cùng cũng chơi chán rồi, ánh mắt lạnh lại, một kiếm này như mang cả chí khí của vạn quân đâm thẳng tới ngực của Thượng Quan Ánh Dung....

Sụt - Âm thanh của một thứ sắc bén đâm vào trong da thịt.

Thượng Quan Ánh Dung đau đớn che ngực, giống như con diều đứt dây rời từ trên bầu trời cao xuống...

Tiếp theo còn có một cảnh đặc tả khuôn mặt của Mạnh Trường Ca, Quách Khải Thăng đang tập trung tinh thần nhìn biểu cảm của Ninh Tịch, nhưng rất nhanh liền phát hiện biểu cảm của Ninh Tịch không đúng.

"Ninh Tuyệt Lạc bị thương! Cứu người! Mau!" Ninh Tịch vẫn đang được

dây thép treo giữa không trung đột nhiên hô to.

Sửng sốt một lát, các nhân viên mới phản ứng lại được, đây không phải là lời thoại mà là Ninh Tuyết Lạc thật sự bị thương!

Trường quay nhất thời náo loạn, tất cả mọi người đều chạy tới chỗ Ninh Tuyết Lạc vừa rơi xuống.

Sau khi được tháo xuống, Ninh Tịch vội vàng đè lại vết thương đang chảy máu ồ ồ của Ninh Tuyết Lạc, nói "Mau gọi xe cấp cứu!"

Vừa dứt lời, thân thể cô bị một người khác dùng lực kéo ra, Tô Diễm cả kinh chạy như bay tới, đem Ninh Tuyết Lạc ôm thật chặt vào ngực: "Tuyết Lạc! Tuyết Lạc, em sao rồi?"

"Diễm... em đau quá..."

"Đừng sợ, có anh ở đây! Em không sao hết! Nhất định không sao hết..."

--- O ---

Chương 132: Đây Chính Là Cha Mẹ Của Cô?

Ninh Tịch: "..."

Mẹ nó, bà đây đang cầm máu cho, anh đột nhiên đẩy tôi ra rồi xài cái vẻ mặt đau lòng chờ cô ta chảy sạch máu là sao? Diễn kịch cầu huyết nhiều quá nên nghiện luôn à?

Nếu không phải địa điểm không thích hợp, Ninh Tịch thật sự muốn chống nạnh mắng người.

"Chuyện gì xảy ra?" Quách Khải Thăng tức giận chạy tới.

Ninh Tịch néo néo mi tâm: "Tôi đâm kiếm vào mới thấy có cảm giác không đúng, thân kiếm không tự rút lại!"

Đây là một cái kiếm lò xo, khi gặp phải vật cản sẽ tự rút mũi kiếm về, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Quách Khải Thăng lập tức gào thét như sấm: "Tổ đạo cụ đâu, tới đây cho tôi! Tôi đã nói phải kiểm tra kỹ đạo cụ cơ mà, tuyệt đối không thể để xảy ra việc ngoài ý muốn, các anh làm việc như thế nào đấy!"

Chuyên viên đạo cụ lão đảo chạy tới, đầu đầy mồ hôi nói: "Đạo diễn, lúc tôi kiểm tra vẫn còn tốt mà, tuyệt đối không có vấn đề gì cả!"

Quách Khải Thăng dùng tập kịch bản ném vào đầu anh ta, gầm lên: "Vậy anh giải thích cho tôi chuyện này là như thế nào?" Đoàn làm phim gặp hết chuyện này đến chuyện khác, sự nhẫn nại của ông sắp đến cực hạn rồi.

Lúc này, Vương Thái Hòa đứng một bên đột nhiên hỏi một câu: "Người cuối cùng tiếp xúc với thanh kiếm này là ai?"

"Đương... nhiên là Ninh Tịch rồi, sau khi kiểm tra xong tôi liền giao kiếm cho cô ấy, cô ấy vẫn luôn cầm kiếm luyện tập. Là tôi sai, lúc sắp quay không có kiểm tra lại lần nữa!" Chuyên viên đạo cụ liên tục nói xin lỗi.

Con người Ninh Tịch co lại, nếu như lúc này cô vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô cũng không cần lăn lộn trong cái giới này làm gì.

Lúc này, những người có mặt tại đây đều có những vẻ mặt khác nhau.

Quách Thắng Khải trừng mắt nhìn chuyên viên đạo cụ sau lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Ninh Tịch một cái, cuối cùng đờ xuống tức giận nói: "Chuyện này để sau hẵng nói, trước tiên mau đưa người đến bệnh viện! Còn phải phong tỏa hiện trường, đừng để tin tức lộ ra!"

Bệnh viện nhân dân số một thành phố B.

Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc ở trong phòng bệnh xử lý vết thương, còn Ninh Tịch thì đứng ở hành lang ngoài phòng bệnh, dựa lưng vào vách tường, không ngừng suy nghĩ.

Ninh Tuyết Lạc không hổ là Thủy tổ của Tiểu Bạch Hoa, ngay cả khổ nhục kế cũng xài loại đã update, không sợ cô không thu tay lại kịp mà dùng một kiếm thọt chết cô ta sao? Đáng tiếc, lúc cô phát hiện không đúng đã lập tức thu tay lại nên đâm không sâu lắm, Ninh Tuyết Lạc cùng lắm chỉ bị thương ngoài da thôi. Nhưng vấn đề phía sau mới phiền phức.

Việc cấp thiết hiện tại là cô cần nghĩ cách phủ sạch hiềm nghi với chuyện này...

Ninh Tịch còn đang trầm tư thì đột nhiên bên tai vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Cô vừa mới ngẩng đầu lên thì "Ba" một tiếng, trên mặt bỗng đau rát.

"Súc sinh! Sao mày có thể làm như thế với Tuyết Lạc? Mày có oán hận gì thì nhắm vào tao đây này! Là tao giữ con bé lại Ninh gia, là tao tự nguyện yêu thương, chiều chuộng nó! Tuyết Lạc đã làm sai cái gì?" Người mới đến nhắm vào cô mà gào rống, ánh mắt như đang nhìn kẻ thù vậy.

Ninh Tịch nhanh chóng liếm mất vết máu trên khóe miệng, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn vị quý phu nhân sang trọng trước mặt - là mẹ ruột cô - Trang Linh Ngọc.

Sau lưng bà ta là cha của cô Ninh Diệu Hoa, ông ta cũng dùng ánh mắt chán ghét giống y như vậy nhìn cô, "Nếu Tuyết Lạc có mệnh hệ gì thì tao nhất định không tha cho mày!"

Hai người đang đứng trước mặt cô, một người là mẹ ruột, một người là cha ruột, từ đầu tới cuối không hề hỏi lấy một câu sự việc là như thế nào mà đã đánh với trách mắng và uy hiếp cô.

Ninh Tịch có đến hàng triệu câu nói ác độc khiến bọn họ tức đến sùi bọt mép. Nhưng vào giờ phút này, cả người cô giống như bị hút khô toàn bộ khí lực, một chữ cũng không muốn nói, chỉ dùng ánh mắt âm u nhìn hai người họ.

--- O ---

Chương 133: Tôi Lựa Chọn Làm Theo Ý Mình

"Đồ nghiệt chướng! Ánh mắt này của mày là có ý gì?" Ninh Diệu Hoa giận dữ.

Đang muốn nổi điên thì cửa phòng bệnh được mở ra từ bên trong.

Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc lập tức bỏ quên Ninh Tịch, vội vàng tiến tới: "Ô Diễn, Tuyết Lạc sao rồi?"

"Tạm thời không có gì đáng ngại, hai bác có thể vào thăm cô ấy ạ!" Ô Diễn mệt mỏi trả lời, sau đó dùng ánh mắt nặng nề nhìn gò má sưng đỏ của Ninh Tịch đang đứng ngoài cửa.

Trang Linh Ngọc lập tức nhào tới trước giường bệnh của Ninh Tuyết Lạc, nhìn cô ta từ trên xuống dưới: "Bảo bối của mẹ, con sao rồi? Có còn đau không? Có khó chịu chỗ nào không?"

Ninh Tuyết Lạc yếu ớt cười một tiếng: "Mẹ, con không sao rồi, bác sĩ nói con chỉ bị thương ngoài da thôi."

Trang Linh Ngọc yêu thương xoa đầu cô ta: "Con là con gái, để lại vết sẹo lớn như thế còn nói không sao! Nếu đâm sâu hơn một chút thì cái mạng nhỏ của con cũng không còn! Con nhãi chết tiệt kia sao mà lại ác như vậy? Vậy mà con còn gọi nó một tiếng chị!"

"Chị ấy đối với con..." Thần sắc Ninh Tuyết Lạc âm trầm, ngay sau đó lại làm bộ mạnh mẽ mở miệng: "Ba, mẹ, hai người đừng trách chị, không phải lỗi của chị, là đạo cụ xảy ra vấn đề."

Ninh Diệu Hoa nghe vậy "hừ" lạnh một tiếng: "Con bé ngốc này, sao con ngốc thế! Đang yên đang lành sao đạo cụ lại xảy ra vấn đề được?"

Nói xong liền tức giận quát Ninh Tịch: "Súc sinh, đứng đó làm gì? Còn không mau cút vào đây xin lỗi Tuyết Lạc!"

Biểu cảm hờ hững trên mặt Ninh Tịch giống như một tấm mặt nạ dày nhất trên đời: "Sao tôi phải nói xin lỗi cô ta? Muốn tôi xin lỗi hả, cũng được, đưa chứng cứ đây? Có chứng cứ thì lấy mạng tôi đền cho cô ta cũng được."

Tay Ninh Diệu Hoa run run chỉ về phía cô: "Đến bây giờ mày vẫn còn mạnh

miệng, tao không cho người điều tra là để mặt mũi cho mày đây, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không? Mày muốn tao mất hết thể diện đúng không?"

Ồ, hóa ra trong mắt Ninh Diệu Hoa thì thể diện của ông ta mới là thứ quan trọng nhất.

Ninh Tịch cười nhạt: "Nếu tôi muốn trả thù cô ta thì hiện tại các người chỉ thấy được thi thể của cô ta thôi, còn có cơ hội ở đây mà diễn trò tình cảm cha con sâu đậm chắc?"

Ninh Diệu Hoa dùng sức vỗ bàn một cái: "Mày đừng có mà múa mép khua môi với tao! Ninh Tịch, mày có xin lỗi hay không? Nếu mày nhận sai rồi sau đó rút khỏi giới giải trí thì tao có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, nếu mày khăng khăng làm theo ý mình..." "Cám ơn, tôi lựa chọn khăng khăng làm theo ý mình!" Ninh Tịch cười khinh một tiếng, trực tiếp phát tay một cái, sau đó rời đi không thèm quay đầu lại.

Vẻ mặt Trang Linh Ngọc như không cách nào tin nổi: "Ông nhìn xem nó ra cái thể thống gì? Tôi không dám tin chính mình lại sinh ra cái loại khốn nạn như thế này!"

Ninh Diệu Hoa giận đến chóng cả mặt: "Nghịch chương! Đúng là nghịch chương! Làm tôi tức chết rồi!"

Ninh Tuyết Lạc vội vàng khuyên nhủ: "Ba, thôi bỏ đi, con không sao mà, ba đừng giận chị nữa, nóng giận có hại cho sức khỏe!"

"Lần trước ba đã thả cho nó một đường sống, kết quả nó lại làm ra chuyện thế này. Lần này nó chỉ làm con bị thương, nhờ lần sau nó giết chết con thì làm thế nào? Chuyện này tuyệt đối không thể để như vậy!"

"Nhưng mà, ba..."

"Được rồi, chuyện này con đừng quan tâm, ba sẽ xử lý."

"Đúng vậy, để cho ba con xử lý đi, con phải dưỡng thương cho tốt, ba con nhất định sẽ cho con một câu trả lời làm con hài lòng!"

Hốc mắt Ninh Tuyết Lạc ửng đỏ, cố nén tủi thân, cảm động nói: "Cám ơn ba mẹ, thật ra thì hai người không cần làm như vậy, không cần vì con mà..."

Tô Diễm đang trầm mặc đứng một bên từ nãy đến giờ đột nhiên vỗ bả vai cô ta: "Tuyệt Lạc, em quá lương thiện rồi! Lần này Ninh Tịch quả thật quá đáng, bác trai nói đúng, không thể để yên chuyện này như vậy!"

--- O ---

Chương 134: Đồi Đờ Ngủ, Rải Cánh Hoa

Lúc Ninh Tịch rời khỏi bệnh viện đã là tối muộn.

Trên bầu trời không có sao cũng chẳng có trăng, trên đường giờ này cũng chỉ lác đác vài chiếc xe cùng vài người đi đường.

Cô thừa nhận thủ đoạn của Ninh Tuyết Lạc quá vụng về, chẳng có kỹ thuật gì, nhưng mà... cô ta lại thành công.

Cô ta luôn dùng thứ mà cô quan tâm nhất đến để đả kích cô.

Ví dụ như Tô Diễm, ví dụ như cha mẹ...

Có lúc cô từng hoài nghi, liệu có phải tất cả đều là cô sai, là cô quá tệ hại, quá mức quá đáng, cho nên tất cả mọi người đều chán ghét cô, chê cô, vứt bỏ cô...

Cô thậm chí còn nghĩ bản thân cố gắng đến tận bây giờ rốt cuộc là vì cái gì?

Cho dù đến một ngày cô đạt được mục đích, có được trong tay tất cả thì thế nào, cả thế giới này sẽ có ai để ý tới, cô vẫn chỉ có một mình mà thôi.

Ninh Tịch thất thần, chẳng có mục đích mà lê bước trên đường, hoàn toàn không chú ý tới có một chiếc xe màu đen không biển số đang lén la lén lút đi theo sau lưng cô...

Chờ cô bước tới nơi không người, lập tức có hai người nhanh chóng xuống xe, một người lấy một cái khăn lông bịt miệng cô lại, một người lấy dây thừng trói cô, dùng sức lôi cô vào trong xe...

Toàn bộ quá trình không tới năm giây.

Chờ đến khi Ninh Tịch phản ứng lại thì tác dụng của thuốc mê đã làm cô mất hết sức lực, cơ thể cũng bị trói chặt, không cách nào phản kháng lại.

Sắc mặt Ninh Tịch tái nhợt, lộ ra một nụ cười khổ.

Đã bị hãm hại lại còn bị bắt cóc, sinh nhật này của cô cũng thật phong phú...

Xe chạy rất lâu, Ninh Tịch bị bịt mắt bằng một miếng vải đen, không biết cái xe này muốn đi tới chỗ nào, cũng không biết lai lịch của đối phương là gì.

Là người của Ninh Tuyết Lạc?

Không đúng, hôm nay Ninh Tuyết Lạc đã thắng lớn, không cần phải tốn công vô ích nữa.

Như vậy thì là ai? Gần đây cô đặc tội người nào?

Ngay khi Ninh Tịch cố gắng phân tích, bên tai vang lên tiếng đàn ông gọi điện thoại: "Vâng, Chu tổng... đúng vậy, người đã bắt xong, chúng tôi đang ở trên đường... Đúng đúng đúng, ngài yên tâm đi, nhất định sẽ đưa đến cho ngài đúng lúc! Cô nàng này đúng là quá hấp dẫn, làm hai người chúng tôi cũng phải rục rịch đây! Ha ha ha, chúng tôi nào dám! Nhất định sẽ không để cô ta tổn thất cọng lông nào đưa đến cho ngài!"

Trong lòng Ninh Tịch sợ hãi, Chu tổng...

Cô đột nhiên nhớ tới vụ đi nhầm phòng ở khách sạn Minh Châu.

Chu tổng này sẽ không phải Chu Hướng Thành chứ?

Chẳng lẽ hôm đó ông ta không được toại nguyện nên vẫn chưa từ bỏ ý định, cho người tới bắt cô?

Ninh Tịch càng nghĩ càng thấy chắc chắn, âm thầm chửi bậy một tiếng, chờ tới lúc cô chuẩn bị nghĩ biện pháp thoát thân thì lại bất đắc dĩ chìm vào hôn mê. Tác dụng của thuốc càng ngày càng mạnh, ý thức của cô tan dần, rất nhanh liền chìm vào bóng tối...

Lúc Ninh Tịch tỉnh lại, phát hiện mình vẫn bị bịt mắt như cũ.

Trong phòng truyền tới tiếng hai người phụ nữ đang nói chuyện, đầu óc cô còn mơ hồ, không nghe rõ bọn họ nói cái gì, chỉ cảm thấy bọn họ nhanh chóng cởi hết quần áo của cô ra, lại thay cho cô một chiếc váy ngủ cực kỳ mỏng, tiếp theo đó lại vung cái gì đó lên người cô tựa như cánh hoa...

Ninh Tịch càng nghĩ càng thấy không đúng, cái loại háo sắc như Chu Hướng Thành nếu như muốn một người đàn bà thì làm sao có thể kiên nhẫn mà bày trò như này, chắc chắn phải trói lại rồi trực tiếp ra trận. Không những thay quần áo cho cô lại còn rải cánh hoa, thậm chí cô còn ngửi được mùi thơm của nước hoa do hai người phụ nữ kia xịt cho cô...

Con lợn chết tiệt! Đồ háo sắc! Muốn làm thì cứ làm mịe đi bày vẽ lắm trò,

ông ta định làm trò gì đây?

--- O ---

Chương 135: Chuẩn Bị Một Người Phụ Nữ

Chu Hướng Thành thăm dò được rằng tối nay Lục Đình Kiêu sẽ tham gia một buổi tiệc rượu của các doanh nhân.

Gã ta liền chạy tới thật sớm, cố ý làm cho mấy người vào trước, kết quả đúng như gã ta dự tính, Lục Đình Kiêu dầu muối đều không ăn.

Thật vất vả mới kiếm được một bộ tranh chữ cổ có giá trị trên trời mà Lục Đình Kiêu cũng không thèm nhìn một cái, đưa đến một tiểu cô nương tươi ngon mọng nước còn trinh nguyên thì biểu tình của người ta cũng không khác gì đang nhìn mớ rau nát.

Đang nóng nảy bất an, cuộc điện thoại mà ông ta vẫn luôn chờ rốt cuộc cũng tới.

"Này, sao bây giờ mới gọi tới, chúng mày làm xong chưa?"

"Đã xong, chúng tôi đang trên đường!"

"Nhanh lên một chút! Trong mười phút phải đem người tới đây! Phòng số 808, đừng có mà đưa nhầm!"

"Yên tâm, nhất định sẽ đưa đến đúng lúc! Chậc, Chu tổng, ông tìm cô gái hấp dẫn thật đấy, hai chúng tôi cũng động tâm rồi đây!"

"Hai thằng chúng mày dám động vào cô ta thì đừng nghĩ cầm được tiền! Con đàn bà này có chỗ phải dùng! Một cọng lông cũng không được thiếu!"

...

Đối diện cách đó không xa, Lục Đình Kiêu đang ngồi trên ghế chân cao, đưa mắt liếc nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, sau đó sửa lại ống tay áo, nhìn bộ dáng như muốn rời đi.

Lúc này, trong hồ bơi đột nhiên nhô ra một người đàn ông, anh ta hất tóc một cái khiến văng lên một ít bọt nước mát lạnh, làn da màu tiểu mạch khỏe mạnh mê người, phía trên rón là cơ bụng sáu múi, phía dưới là nhân ngư tuyến* khiến vạn người đàn ông hâm mộ thêm khát...

(*Nhân ngư tuyến, là chỉ phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành vết hình chữ V)

Người đàn ông dùng bàn tay ướt nhẹp túm lấy bắp chân của người đang muốn rời đi, bất mãn nói: "Này này này, Lục Đình Kiêu, tôi nay tốt xấu gì cũng là tôi đứng ra tổ chức, cậu để cho chút mặt mũi không được sao? Mới được nửa tiếng đã đi? Hơn nữa đây là tiệc rượu, tiệc rượu! Cậu ngay cả nửa hớp rượu cũng chưa uống đã muốn đi? Nhiều rượu ngon với mỹ nhân như vậy mà không thể níu chân được cậu sao?"

"Buông tay!" Lục Đình Kiêu hơi nhú mày, vẻ mặt như thể chỉ cần thêm một giây nữa thôi là sẽ đập anh ta gãy xương.

Lúc này, Lục Cảnh Lễ bung ly rượu đến, cười hì hì nói: "Anh Thiên, anh không thấy tâm tư của anh em không để ở đây sao, có thể ở đây nửa tiếng đã là cho anh mặt mũi lắm rồi đó!"

Mạc Lăng Thiên bám vào bờ, trên mặt là vẻ cà lơ cà phát: "Tâm tư cậu ta không ở đây vậy thì đang đặt ở trên người ai? Cậu ta làm gì có đàn bà?"

Lục Cảnh Lễ làm bộ kinh ngạc đến rớt cả mắt hừ hừ nói: "Ai nói không có, có rồi nha!"

"Cái gì? Thật là quá đáng!" Mạc Lăng Thiên kinh ngạc, "rào" một tiếng, nhảy thẳng từ hồ bơi lên, vẻ mặt như thể bị phản bội nói: "Đã nói làm anh em cả đời có nhau, ai phá luật trước sẽ làm chó mà?"

Lục Đình Kiêu không đổi sắc mặt liếc anh ta một cái: "Tôi không nhớ là đã đáp ứng cái chuyện nhàm chán như vậy."

Lục Cảnh Lễ không nhịn được nói: "Anh Thiên, anh muốn làm lãng tử cô đơn thì kệ anh, nhưng anh của em là người có con trai nha, phải có trách nhiệm tìm mẹ cho con anh ấy chứ!"

"Người đàn bà kia là ai?" Chân mày Mạc Lăng Thiên nhíu chặt, hỏi.

Lục Đình Kiêu lại đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, vẻ mặt đã cực kỳ thiếu kiên nhẫn, trực tiếp sải bước đi về phía trước, thẳng thắn coi thường anh ta.

"Mẹ kiếp! Dám xem thường tôi! Quả nhiên dính hơi gái vào là quên anh em luôn!" Mạc Lăng Thiên đứng đằng sau tức giận mắng.

Lục Đình Kiêu đi, Lục Cảnh Lễ cũng chạy theo, so với tiệc rượu nhàm chán này thì anh muốn xem anh mình tán gái như thế nào hơn.

"Hắc hắc hắc, anh về gấp thế là để đón sinh nhật với chị dâu sao? Mau nói cho em, anh chuẩn chị bất ngờ gì cho chị dâu thế? Em sẽ góp ý cho anh một chút!"

Lục Cảnh Lễ đang không ngừng lăm nhăm phía sau Lục Đình Kiêu, đột nhiên đâm vào một “quả cầu thị” không biết từ đâu lao ra.

"Lục tổng! Nhị thiếu!" Người này đầu đầy mồ hôi, xem ra là vội vàng chạy theo.

Lục Cảnh Lễ nhướng lông mày: "Í, là Chu đồng à! Ông vội vàng thế là có chuyện gì sao?"

"Tôi... tôi tìm Lục tổng!" Chu Hướng Thành dùng khuôn mặt nịnh nọt nhìn về phía Lục Đình Kiêu, hai tay kính cẩn dâng lên một tấm thẻ phòng bằng kim loại: "Lục tổng, đây là một chút thành ý của tôi, xin ngài nhận lấy!"

Ý tứ rất rõ ràng, ông ta chuẩn bị sẵn cho Lục Đình Kiêu một người đàn bà đang ở trong phòng.

--- O ---

Chương 136: Chẳng Lẽ Người Trong Phòng Là ...

Lục Đình Kiêu lúc này cũng lười khách sáo với bất kỳ người nào, để tránh đối phương dây dưa mất thời gian liền trực tiếp nhận lấy tấm thẻ rồi sải bước đi về phía trước.

Chu Hương Thành thấy anh nhận thì thở phào một cái, nhưng lại lo lắng anh không thềm đến đó.

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt mập mờ: "Oa! Diễm phúc của anh đúng là không ít nha! Lần này Chu Hương Thành bị anh ép căng như thế nhất định sẽ dốc hết tâm tư ra lấy lòng anh rồi, chắc chắn người phụ nữ ông ta tìm cho anh cũng không phải bình thường đâu! Anh muốn hay không? Ày, anh đã có chị dâu rồi nên chắc chắn không thềm đâu nhỉ? Thế anh cho em thẻ phòng này đi, em đang tò mò không biết Chu Hương Thành tìm thiên tiên nào tới?"

Đầu ngón tay Lục Đình Kiêu khẽ nhúc nhích, một giây sau thẻ phòng kia lập tức bay về phía Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ chuẩn xác dùng hai ngón tay bắt được, vui vẻ nói: "Vây em đi nha!"

"Ý, 808, phòng Tổng thống cơ đấy!" Lục Cảnh Lễ cầm thẻ phòng, rên rỉ hát, vui sướng chạy về khu phòng nghỉ của khách sạn.

Thang máy đi thẳng lên tầng chót, Lục Cảnh Lễ rút tay trong túi, đi về phía căn phòng cuối hành lang.

"Tít" một tiếng - cửa phòng được mở ra.

Trước khi mở cửa, Lục Cảnh Lễ còn xoắn xuýt, anh đây chỉ tò mò nên muốn chạy tới xem thôi, nếu lát nữa người phụ nữ trong kia si mê anh quá, không cho anh đi thì phải làm sao bây giờ?

Mặc dù anh theo chủ nghĩa độc thân nhưng anh cũng là loại người đứng đắn, chỉ chấp nhận mối quan hệ yêu đương đàng hoàng thôi nha.

"Két" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Đập vào mắt Lục Cảnh Lễ là một chiếc giường kingsize được rải cánh hoa hồng khắp nơi, trên giường có một người phụ nữ đang nằm, giữ những cánh

hoa có thể thấy loáng thoáng chiếc váy ngủ mỏng tang, còn có đôi chân dài trắng nõn...

Chỉ bằng đôi chân trần này thôi cũng đủ khiến cho đàn ông nổi lên ham muốn, lần này Chu Hương Thành quả nhiên đã hạ hết vốn liếng!

Lục Cảnh Lễ vừa nghĩ vừa tiến thêm hai bước, sau đó, anh thấy được khuôn mặt của người phụ nữ đang nằm trên giường...

Mặc dù đôi mắt người ấy bị che lại bởi một dải lụa màu trắng, nhưng Lục Cảnh Lễ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra người này là ai ÔI MẸ OI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lục Cảnh Lễ như thể nhìn thấy một con mãnh thú mà bị dọa cho hết hồn, giật bắn cả người về phía sau, cơ thể đụng phải cánh cửa kêu “rầm” một tiếng.

Ngay sau đó, Lục Cảnh Lễ cuống cuống đóng cửa phòng lại, rồi lập tức chạy như điên xuống lầu.

Chạy một mạch đến khu để xe, vừa vặn thấy Lục Đình Kiêu lái xe tới, vì vậy liền bay qua cản đường.

Một tiếng phanh xe chói tai vang lên, Lục Đình Kiêu may mắn kịp thời dừng xe lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lục Cảnh Lễ vỗ vỗ cửa kính xe kêu “bang bang”, sau đó trước khi Lục Đình Kiêu kịp mở miệng mắng mình thì đem Lục Đình Kiêu kéo ra ngoài, bộ dạng như cháy nhà đến nơi rồi: "Anh, mau đi với em!"

"Chuyện gì?"

"Hết sức khẩn cấp! Hết sức khẩn cấp! Anh đi với em thì biết!"

"Bây giờ đối với anh mà nói thì chỉ có một việc quan trọng."

"Em biết anh chỉ muốn chị dâu, chuyện này cũng liên quan đến chị dâu mà!"

Vì vậy Lục Đình Kiêu lập tức đi theo.

Cứ như vậy, hai người vội vàng chạy tới phòng 808.

Lục Đình Kiêu quét mắt nhìn cánh cửa, trên mặt lập tức nổi lên một tầng sương lạnh, ánh mắt tỏ ý, tốt nhất là Lục Cảnh Lễ nên cho anh một lời giải thích hợp lý, tự nhiên mang anh tới đây làm gì?

Lục Cảnh Lễ vuốt mặt, “tít” một tiếng mở khóa điện tử: "Tự anh vào mà xem."

Lục Đình Kiêu nghe vậy hơi biến sắc, chẳng lẽ bên trong là...

--- O ---

Chương 137: Sắp Điên Rồi

Giây kế tiếp, Lục Đình Kiêu đưa tay ra đẩy cánh cửa, sau đó liền ngóc luôn tại chỗ.

Một cơn lạnh lẽo kinh người lập tức tràn ngập, ánh mắt Lục Đình Kiêu giống như lưỡi dao bắn về phía Lục Cảnh Lễ đang đứng một bên: "Em nhìn?"

Lục Cảnh Lễ sợ hãi dán vào bên cạnh cửa, yếu ớt nói: "Em không nhìn làm sao biết đây là chị dâu!? Không phải ngay cả em mà anh cũng muốn ăn dấm đây chứ? Vẫn có cánh hoa che mà, em chẳng thấy được gì đâu mà! Nói cho cùng nếu không phải em tò mò phát hiện ra cô ấy thì ai biết tối nay cô ấy sẽ thế nào, em cũng có công có được hay không? Trừ Tiểu Bảo ra thì anh tìm đâu ra được công thần tương trợ như em hả, em..."

Lục Đình Kiêu: "Cút!" "Tạ... tạ... chủ long ân!" Lục Cảnh Lễ tránh được một kiếp vôi vàng lặn đi.

Các cụ đã bảo hiệu kỳ hại chết mèo, thế mà Lục Cảnh Lễ đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc đến vạn lần vẫn không đổi được thói hư tật xấu!

Lục Cảnh Lễ đi rồi, Lục Đình Kiêu lập tức khép cửa phòng, sau đó ngay người đứng cách chiếc giường kia mười bước chân.

Giường lớn trắng tinh, cánh hoa đỏ tươi, cơ thể nửa che nửa hở của cô gái dưới lớp vải lụa nhẹ nhàng run run, chiếc váy bị mồ hôi thấm ướt dính sát vào thân thể, ngói chân mượt mà trắng nõn như ngọc bởi vì đang hoảng sợ mà co lại vô cùng đáng yêu...

Khung cảnh này đối với một người đã phải “ăn chay” đã lâu như Lục Đình Kiêu chả khác nào một khảo nghiệm tàn khốc!

Anh cảm thấy cổ họng mình càng ngày càng khô, cổ áo thít chặt đến không thở nổi, vì vậy đưa tay thô lỗ kéo cà vạt ra.

Chắc vì hành động của anh phát ra tiếng vang hơi lớn, nên cô gái trên giường lập tức bị dọa, bắt đầu run rẩy, hơn nữa còn cố gắng xô dịch từng khoảng nhỏ ra phía rìa của chiếc giường. Nhưng dường như cô đã bị bỏ thuốc, trên người đến một chút sức cũng không có nên cả nửa ngày cũng chỉ di chuyển được không tới hai cm, không những thế còn mết đến khuôn ngực phập phồng thở dốc kịch liệt, mồ hôi làm ướt cả phần tóc mai.

Một màn này giống như một giọt nước rơi vào giữa chảo dầu sôi.

Lục Đình Kiêu giống như bị đầu độc vậy, bước chân hoàn toàn không chịu khống chế của bản thân mà từng bước từng bước đi về phía chiếc giường kia, cho đến khi đứng trước mép giường.

Cô gái nhảy bèn cảm giác được có người đang đứng cạnh mép giường, hàm răng dùng sức như muốn cắn nát đôi môi, càng dùng sức dẩy giữa muốn thoát khỏi đây.

Lục Đình Kiêu hoảng hốt, chậm rãi đưa tay về phía cô.

Ngón tay chai sần cuối cùng cũng được như nguyện mà chạm vào làn da đã ước muốn từ lâu, nhiệt độ nóng bỏng kia như muốn lần theo ngón tay mà đốt cháy cả người anh.

Nhưng mà, đột nhiên, đầu ngón tay bỗng truyền đến một cảm giác đau đớn bén nhọn.

Là cô gái đang ra sức cắn ngón tay anh.

Rất nhanh, đầu ngón tay thấm ra một chút máu đỏ tươi. Nhìn đôi môi đỏ thắm của cô gái đang ngậm lấy ngón tay của anh, thì đau đớn kia tựa như biến thành khoái cảm.

Lục Đình Kiêu cảm thấy mình sắp điên rồi!

Đau đớn không khiến anh thanh tỉnh, nhưng mà nỗi tuyệt vọng trên khuôn mặt cô khi cắn anh, nó giống như một trận mưa như thác đổ dội từ trên đỉnh đầu anh xuống, khiến anh tỉnh táo lại.

Đáng chết! Rốt cuộc anh đang làm cái gì???

Biết rõ lúc này cô đang sợ đến mức nào, biết cái cảm giác chìm trong bóng tối lâu chừng nào là càng dày vò thêm bấy nhiêu!

Lục Đình Kiêu nhanh tay cởi dải lụa đang che mắt cô ra.

Lông mi của cô gái run rẩy kịch liệt, sau đó chậm rãi mở mắt ra giống như động tác chuẩn bị tỉnh lại của một mỹ nhân đã say giấc ngàn năm...

Chương 138: May Mà Là Anh

Khoảnh khắc đôi đồng tử trong veo, tuyệt vọng phản chiếu bóng dáng người đàn ông. Đầu tiên thì sưng sờ mê man, sau đó lập tức tràn ngập hơi nước trở thành những giọt nước mắt rơi tí tách khỏi hốc mắt, từng giọt lại từng giọt, giống như vô tận....

"Ninh Tịch..." Lục Đình Kiêu trở nên luống cuống vô cùng khi thấy nước mắt của cô: "Sao thế? Khó chịu chỗ nào à? Xin lỗi, tôi tới muộn... Cô đừng khóc... Tôi đưa cô tới bệnh viện... Cô... đừng khóc nữa được không..."

Tim anh như thể sắp ngừng đập.

Hai mắt Ninh Tịch đỏ ngầu, nước mắt không ngừng chảy ra, cô cố gắng vươn tay ra, nhưng nhấc lên được một nửa lại rơi xuống. "Muốn đứng dậy phải không?" Lục Đình Kiêu lập tức khụy người xuống đỡ cô ngồi dậy.

Đang định đỡ cô xuống giường, cánh tay cô bỗng vòng lấy ôm cổ anh, đầu vùi chặt vào vai, khóc run cả người, nước mắt nhanh chóng thấm ướt áo anh, từ cổ chảy dọc xuống...

Tim Lục Đình Kiêu như bị dao cắt, anh vươn bàn tay to lớn của mình chạm vào cô như chạm vào thủy tinh dễ vỡ, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô: "Đừng sợ... không sao nữa rồi... không sao... xin lỗi... xin lỗi..."

Vì bị kinh hoàng và hoảng sợ cực độ, Ninh Tịch khóc hơn mười phút mới dừng lại được. Sau đó lại thút thít, chốc chốc lại nấc lên.

Lục Đình Kiêu giúp cô thuận khí, vì sợ sẽ làm cô sợ, nên cả người anh cứng đờ chẳng dám nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Ninh Tịch cũng bình tĩnh lại được, giọng cô khản đặc, vừa mềm yếu lại vừa bất lực chưa từng thấy nói bên tai anh: "May mà là anh..."

Cô nói, may mà là anh.

Bốn chữ này đánh thẳng vào tim anh, vọng lại một tiếng. Không biết từ khi nào, cô gái của anh đã tin tưởng anh đến vậy, ngay đến cả bản thân cô cũng không phát hiện ra điều này.

Ninh Tịch gắng gượng cười khô, cô thút thít nói: "Lục Đình Kiêu, anh không biết hôm nay tôi đã trải qua chuyện kinh khủng đến thế nào đâu... Trước khi thấy anh... tôi gần như hoàn toàn tuyệt vọng với cái thế giới này rồi..."

Cô luôn nghĩ rằng bản thân rất kiên cường, cô những tưởng không có gì có thể đánh ngã cô được nữa, nhưng khi chuyện 5 năm trước lại sắp xảy ra một lần nữa, cô lại cảm thấy không chịu đựng được nữa mà sụp đổ.

Trước đây cô từng nghĩ, kể cả Chu Hường Thành không tự mình dùng, vậy nhất định cũng sẽ tặng cho ai đó, ngu ru tầm ngu ru mã tầm mã, kẻ lẩn lộn cùng Chu Hường Thành chắc chắn sẽ là một gã càng đáng kinh tởm hơn.

Nhưng lúc này đây, cô thấy thật may mắn vì cô đã đoán sai, không ngờ người mà Chu Hường Thành muốn lấy lòng lại là Lục Đình Kiêu.

Đôi đồng tử Lục Đình Kiêu lướt qua một tia sát ý, nhưng anh vẫn nói với cô rất nhẹ nhàng: "Xin lỗi, là tôi làm liên lụy đến cô, tối hôm đó vốn dĩ chỉ muốn giải vây cho cô, không ngờ lại khiến Chu Hường Thành sinh ra hiểu lầm, tôi không nhờ hẳn sẽ làm ra chuyện này." "Sao trách anh được, anh chỉ muốn giúp tôi thôi mà." Ninh Tịch nói xong mới phát hiện mình vẫn còn đang bám dính vào người ta, cố gắng ngồi thẳng dậy, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, làm áo anh bẩn mất rồi."

Cô ngồi đó, trên mặt toàn vệt nước mắt, mất đi sự che chắn của cánh hoa, chiếc váy mỏng quả thật chẳng khác gì không mặc, không thể che đậy được gì hết.

Lục Đình Kiêu ho nhẹ một tiếng, tránh đi tầm mắt: "Không sao."

Ninh Tịch vừa ngồi thẳng dậy liền lão đảo, Lục Đình Kiêu vội đỡ lấy cô: "Cô vẫn ổn chứ? Để tôi đưa cô tới bệnh viện?"

Mặt Ninh Tịch đỏ bừng, lắc đầu: "Loại thuốc này có tới viện cũng vô ích thôi! À... Chuyện này... Lục Đình Kiêu, tôi có thể nhờ anh một chuyện được không?"

Chương 139: Không Tức Là Sắc, Sắc Tức Là Không

"Chuyện gì?" Lục Đình Kiêu theo bản năng căng cứng thần kinh.

"Miếng vải bị mất... có thể bịt lại cho tôi được không?" Ninh Tịch nhỏ giọng cầu xin.

Trên mặt Lục Đình Kiêu thoáng chút kinh ngạc: "Tại sao?"

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: "Vì... để... nhắm mắt làm ngơ mà!"

Tuy Ninh Tịch nói câu này rất khó hiểu, nhưng Lục Đình Kiêu lại hiểu ngay tắp lự, anh “khụ” nhẹ một tiếng, nhắc mảnh vải trắng ném dưới đất lên, nhẹ nhàng buộc lại cho cô.

Khoảnh khắc Lục Đình Kiêu tới gần, ngọn lửa trong người Ninh Tịch bùng lên, cô vội đọc thầm “không tức là sắc, sắc tức là không”, mãi tới khi anh tách ra một khoảng cách an sắc tức là không”, mãi tới khi anh tách ra một khoảng cách an toàn, trước mắt là một mảnh tối đen, sự rối loạn trong cơ thể mới từ từ lắng xuống.

Nếu là tên bỉ ổi, ghê tởm Chu Hương Thành có tới cũng coi như xong thôi, nhưng người tới lại là Lục Đình Kiêu, đối với chất kích thích trong người cô mà nói, Lục Đình Kiêu quả là một chất xúc tác càng khiến cho thuốc có hiệu quả vô hạn, sẽ sinh ra phản ứng hóa học mất mạng mất.

"Được chưa?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch gật đầu, "Còn một chuyện nữa phải phiền đến anh, giờ cả người tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa, có thể đưa tôi vào nhà tắm được không? Tôi tắm nước lạnh một chút là được!"

"Đợi chút, để tôi đi chuẩn bị nước cho cô trước."

"Cảm ơn."

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, trong căn phòng tĩnh mịch càng nghe thấy rõ.

Cũng trong tình trạng mắt không nhìn thấy gì, nhưng lần này cô lại cảm thấy yên tâm vô cùng. Một lát sau, tiếng nước chảy dừng lại, bên tai truyền tới tiếng bước chân.

"Có đi được không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Chắc là được, anh đỡ tôi một chút là không sao hết."

Lục Đình Kiêu đưa tay ra đỡ lấy cô, hơn nữa còn chu đáo giữ một khoảng cách nhất định, chỉ có tay là chạm vào người cô.

Khi cơ thể hoàn toàn chìm vào làn nước mát lạnh, Ninh Tịch phát ra một tiếng thở thoải mái, "Ừm..."

Lục Đình Kiêu thoáng căng thẳng: "Vậy tôi ra ngoài trước, cô có chuyện gì thì gọi tôi, nhưng không được ngâm lâu quá đâu nhé, cẩn thận cảm đây."

"Ừm."

Lục Đình Kiêu quay người rời đi, dáng vẻ gấp gáp và chật vật như muốn bỏ trốn tới nơi.

Sau khi ra ngoài, anh mở cửa phòng khách sạn ra, chỉ thấy một người vì mất thăng bằng mà ngã cái "bụp" vào trong.

Lục Cảnh Lễ lồm cồm bò dậy, phủi mông, đồng thời dáo dác nhìn vào: "Khụ, ha ha... Em chỉ không yên tâm hai người... không yên tâm mà thôi... Tuyệt đối không có ý nhiều chuyện gì đâu..."

Lục Đình Kiêu trưng ra vẻ mặt biết thừa cậu ta đã nấp ở cửa từ trước, lạnh lùng mở miệng: "Mang tập tài liệu trong xe lên đây cho anh."

Lục Cảnh Lễ miệng há hốc hình chữ O: "Anh zai à, anh có làm không đây? Vào lúc này mà anh còn muốn xem giấy tờ? Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không?"

Lục Đình Kiêu tàn khốc đảo mắt qua: "Có cần anh chứng minh cho em thấy không?"

"Không không không, không cần đâu! Em đi ngay! Đi ngay đây!" Cách chứng minh của anh chắc chắn là một trận đòn rất manly mất.

Sau khi mang tài liệu lên, Lục Cảnh Lễ nghe thấy tiếng nước thập thoáng phía trong, cậu thở dài tuyệt vọng, vô cùng đau đớn nói: "Tắm nước lạnh làm quái gì chứ? Anh tự mình làm giải thuốc cho cô ấy có phải hơn không? Thật quá là lãng phí! Phí quá đi mất!"

Lục Đình Kiêu: "Em đi được rồi đây."

"Thật ra em không muốn rời đi đâu, em muốn ở lại, ở lại bên anh từng xuân hạ thu đông..." Lục Cảnh Lễ vừa hát vừa bịn rịn chuồn mắt.

Sau khi về phòng, Lục Đình Kiêu cố gắng lờ đi bóng người thấp thoáng trên cửa kính nhà tắm, tập trung dồn hết sự chú ý của mình vào đám giấy tờ trên tay.

Ừm, hiệu suất làm việc cũng cao đấy... Nửa tiếng mà xem được có hai trang...

Đúng lúc này, trong nhà tắm truyền ra tiếng gọi dồn dập của Ninh Tịch: "Lục Đình Kiêu..."

--- O ---

Chương 140: Mau Giúp Tôi Một Chút

"Lục Đình Kiêu! Lục Đình Kiêu!"

Lục Đình Kiêu vội quăng đồng hồ trong tay đi rồi chạy tới trước cửa phòng tắm: "Ninh Tịch, sao thế?"

"Lục Đình Kiêu!"

"Tôi ở đây."

"Anh vào đây đi!"

"..." Vào đó?

"Mau lên! Mau lên mau lên! AAA..."

"Cô... rốt cuộc cô bị làm sao?" Giọng Lục Đình Phong ngày càng khẩn trương, nhưng anh không dám tùy tiện đẩy cửa vào.

"Chân tôi bị chuột rút rồi! Mau giúp tôi một tay với! Aiyo..." "..." Lục Đình Phong đỡ trán, vừa thở phào vừa bắt lực, vội đẩy cửa vào.

Vì là nước lạnh nên bên trong không có hơi nước, quần áo trên người cô sau khi bị ướt thì hoàn toàn nhìn thấu được hết, yết hầu Lục Đình Kiêu hơi chuyển động, tuy anh không bị bỏ thuốc nhưng mức độ dày vò lúc này cũng không thua Ninh Tịch là mấy.

"Lục Đình Kiêu... Lục Đình Kiêu?"

Ninh Tịch thúc giục kéo thần trí anh quay về, Lục Đình Kiêu vội đi tới: "Chân nào?"

"Chân phải, chân bên phải!" Ninh Tịch đau trắng bệnh cả mặt.

Lục Đình Kiêu cũng không để ý nhiều như vậy, anh nắm chặt lấy một bên mắt cá chân của cô, tay còn lại tì vào đùi, dùng sức mát xa cho cô.

"Được chưa?"

"Không được không được! Vẫn còn rút! Anh mạnh thêm chút nữa đi!"

"Giờ thì sao?"

"A! Đau! Nhẹ thôi!" "Hiện tại đã được chưa?"

"Sắp rồi, sắp được rồi..."

...

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà cả người Lục Đình Kiêu ướt đẫm mồ hôi, anh sức cùng lực kiệt nhẹ nhàng đặt chân cô về chỗ cũ.

Ngay sau đó, anh bỗng chú ý thấy trên người và trên chân cô có mấy vết lằn đỏ gai mắt, sắc mặt liền lạnh xuống: "Trên người cô bị làm sao vậy? Chu Hường Thành làm?"

"Người tôi?" Ninh Tịch theo phản xạ sờ xuống chỗ còn ân ần đau trên chân mình: "Anh bảo chỗ này à? Mấy chỗ này là do hôm nay tôi có mấy cảnh treo lên nên bị lằn vào ấy mà."

Nghe vậy sắc mặt Lục Đình Kiêu mới dịu xuống, nhưng anh lại lập cau mày lại: "Đề tôi đi mua thuốc cho cô."

Nói rồi, anh lo lắng nhìn cô: "Cô không được ngâm nước nữa, cứ như vậy sẽ ốm đấy."

Ninh Tịch vô thức rút lại vào trong nước, cô đưa tay ra làm dấu thập: "Mười phút, cho tôi thêm mười phút nữa, vốn dĩ tôi sắp ổn rồi, anh vừa vào một cái lại..." Lục Đình Kiêu: "...". Được rồi.

Anh ra khỏi phòng tắm, sau đó lại mở cửa phòng.

Quả nhiên, Lục Cảnh Lễ lại lặn lông lốc vào.

Lục Đình Kiêu: "..."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Cảnh Lễ bò dậy trong vòng đúng một giây, cúi gập người xuống: "Em xin lỗi anh, em đi ngay đây!"

"Đợi chút, đi mua thuốc cho anh." Lục Đình Kiêu gọi lại.

"Thuốc gì?" Lục Đình Kiêu quẫy cái đuôi lớn, vẻ mặt mờ ám.

"Thuốc gì mà lúc bị thương dùng ấy."

Mắt Lục Cảnh Lễ nhất thời sáng như bóng đèn: "Anh, cuối cùng anh cũng phát uy rồi?"

Lục Đình Kiêu không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn.

Lục Cảnh Lễ: "Xin lỗi, em sai rồi, nếu anh muốn phát uy, sao có thể trong thời gian ngắn như vậy được. Tiểu nhân xin lui ngay đây!" Không đến năm phút, Lục Cảnh Lễ đã mua xong thuốc chạy lên, hất mặt nói: "Anh, hay là anh ân chuẩn cho em cứ đứng canh ngoài cửa đi, để tiện lúc nào cũng có thể chạy việc cho anh?"

"Nếu để anh thấy em lần thứ ba..." Vậy hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng đấy...

Lục Cảnh Lễ đành tiếc nuối thở dài, sau đó lại "hề hề hề" móc từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật: "Anh, vừa xong em tiện nên mua cái này, chắc chắn tốt hơn loại khách sạn tặng kèm, anh quả thật không cần sao? Ái..."

Lục Cảnh Lễ bị đập thẳng ra ngoài.

--- O ---

Chương 141: Lỡ Tôi Bộc Phát Thú Tính Thì Sao?

Đặt thuốc lên bàn xong, Lục Đình Kiêu đang định gõ cửa hỏi xem Ninh Tịch đã ổn chưa, “rầm” một tiếng, cửa nhà tắm lại bị người ở trong giật ra.

Cả người Ninh Tịch bọc kín trong chiếc khăn tắm, cô như một con sâu róm nhảy tung tung ra ngoài.

"Cẩn thận!" Lục Đình Kiêu sợ cô không nhìn thấy sẽ ngã, vội vàng chạy tới đỡ lấy cô một tay.

Ninh Tịch thở dài, sâu xa nói: "Người phải cẩn thận không phải là tôi mà là anh đây Lục Đình Kiêu!"

"Tôi phải cẩn thận cái gì?" Lục Đình Kiêu nhìn cô khó hiểu. Ninh Tịch thản nhiên nói: "Tất nhiên là cẩn thận tôi rồi! Tuy tôi ngâm nước một lúc đã cảm thấy ổn ổn rồi, nhưng mỗi lửa chôn trong người giống như núi lửa đang ngủ đông, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào! Thế nên trong tình huống này, anh phải tránh xa tôi ra! Lỡ mà tôi có bộc phát thú tính không kìm lòng được thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm! Tôi mà điên lên thì ngay đến bản tôi còn sợ đấy chứ đừng nói a..."

Khóe miệng Lục Đình Kiêu nhếch lên, dở khóc dở cười với cách diễn tả của cô.

Thật ra thì, với hậu quả như thế, anh rất mong chờ là đằng khác.

"Thuốc mua về rồi đây, có cần tôi giúp không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Không cần đâu, vì trình tiết của anh, cứ để tôi tự làm đi!" Ninh Tịch tỏ ra chính trực.

"Trình tiết của tôi..." Khóe miệng Lục Đình Kiêu giật giật.

Ninh Tịch chớp mắt: "Chẳng phải anh đã bảo chỉ chấp nhận quan hệ lấy hôn nhân làm tiền đề sao?"

Một người đàn ông tốt lại chính trực khó tìm như mò kim đáy bể thế này, nếu cô phá hoại nguyên tắc của người ta, vậy thì đúng là quá tạo nghiệp chương rồi. Lục Đình Kiêu miết miết mi tâm, giờ anh muốn rút lại câu nói ấy có còn kịp không?

Ninh Tịch nói xong lại ngấp ngừng nói: "Chuyện đó... tôi... không... mặc đồ ở trong."

Lục Đình Kiêu gật đầu, đưa thuốc cho cô, sau đó chủ động tránh đi: "Tôi ra ngoài đợi cô."

"Được, à, phải rồi, tiện thì anh tìm giúp tôi xem quần áo của tôi với túi xách gì gì đó có còn ở ngoài không nhé?"

"Được."

Lục Đình Kiêu ra đến phòng khách, tìm khắp nơi mới thấy một cái sọt đựng quần áo, đồ của Ninh Tịch đều trong đấy hết.

Trong túi của cô đang có gì đó phát sáng, điện thoại cô để chế độ rung, có một cuộc gọi tới.

Lục Đình Kiêu lướt mắt qua, đồng tử ngay lập tức co rút lại.

Trên màn hình điện thoại là hai chữ cái – YS.

Không ngờ lại là người cho tới giờ anh vẫn chưa tra ra thân phận.

Điện thoại không ngừng gọi đến, màn hình vẫn cứ sáng mãi. Lục Đình Kiêu nhìn mấy chục giây, cuối cùng ngón tay thon dài nhắc điện thoại lên, ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia truyền tới âm thanh rất nhỏ như tiếng rót rượu, sao đó một giọng nam khàn khàn vang lên: "Alo, Sissy à, đã nhận được quà chưa? Sinh nhật vui vẻ nhé!"

"..." Lục Đình Kiêu không đáp lại.

"Alo?"

Khoảng năm giây sau, khi Lục Đình Kiêu nghĩ rằng đối phương sẽ không nói gì nữa, một giọng nói tà mị từ đầu dây bên kia vang lên: "Ha, không phải Ninh Tịch đúng không?"

Lục Đình Kiêu vẫn im lặng.

Sau đó, bên kia truyền tới tiếng gõ đều lên ly rượu hay máy thứ đồ thủy tinh

gì đó, người đàn ông kia bắt đầu có hứng thú tiếp tục mở lời: "Ai bên đó thế? Để tôi đoán xem... Chắc chắn là đàn ông... Đàn ông ở cạnh cô ấy vào giờ này... là bạn tình hay vẫn đang giai đoạn tìm hiểu?"

Hắn dừng lại một lúc, khẽ cười một tiếng, ngữ khí mang theo vài phần ác ý nguy hiểm, "Hơ, nếu vẫn là đang trong giai đoạn tìm hiểu, vậy cô ấy có nói cho anh biết là cô ấy bắt cá hai tay không? Ừm, không sai đâu, một con cá chính là tôi đây."

Ý gì đây? Khi Lục Đình Kiêu muốn móc thêm nhiều tin tức hơn nữa thì điện thoại bỗng đen ngòm, không ngờ lại máy lại hết pin sập nguồn đúng vào lúc này.

--- O ---

Chương 142: Lăn Giường Cái Quần

Anh vẫn luôn cho rằng YS là một trong những người bạn trai cũ của Ninh Tịch, nhưng theo ý của đối phương vừa nói thì hẳn và Ninh Tịch hiện tại vẫn còn có quan hệ?

Nếu không tại sao hẳn phải hình dung bằng từ “bắt cá hai tay” chứ?

Ninh Tịch có bạn trai, chỉ là từ trước đến giờ cô chưa từng nhắc tới thôi sao?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Lục Đình Kiêu lập tức như có bão.

Có điều, anh rất nhanh chóng bình tĩnh lại, vì rất có khả năng đối phương vì muốn đả kích tình địch mà cố tình nói vậy thì sao?

"Lục Đình Kiêu, tôi bôi thuốc xong rồi! Đồ của tôi có ngoài đây không?"

"Có." Lục Đình Kiêu tỉnh táo lại, cầm đồ của cô vào.

Đợi Ninh Tịch thay quần áo xong, Lục Đình Kiêu mới quay lại.

Sau khi mặc đồ của mình vào, Ninh Tịch thấy thoải mái hơn nhiều, bầu không khí cũng không kỳ cục như trước nữa, thế nên cô liền tháo băng quấn mắt ra.

Vừa tháo xuống, cô thấy Lục Đình Kiêu nhìn mình với ánh mắt phức tạp, cô theo phản xạ sờ lên mặt, khó hiểu nói: "Bị sao à?"

Lục Đình Kiêu ngồi xuống cạnh giường: "Ninh Tịch, có thể kể cho tôi nghe chuyện của cô được không?"

"Chuyện của tôi? Chuyện gì của tôi?"

"Chuyện gì cũng được."

Ninh Tịch cảm thấy Lục Đình Kiêu muốn cô nói chuyện chắc là để chuyển dời sự chú ý của cô, thế nên cô nghĩ một hồi rồi mở lời: "Vây, để tôi kể cho anh nghe về quê của tôi nhé!"

Tuy không phải là đáp án trong dự đoán của anh, nhưng trăm sông đổ về một biển, thế nào rồi cũng sẽ dẫn đến vấn đề kia.

Huông chi đây là lần duy nhất, cũng là lần đầu tiên cô nhắc tới những chuyện liên quan đến mình trước mặt anh.

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Được."

"Lục Đình Kiêu, ở ngoại ô thành phố C có một thị trấn nhỏ là Xuân Phong, anh có biết không? À, cái nơi nhỏ bé đó chắc anh cũng không biết đâu!"

"Biết, phong cảnh rất đẹp, phim Loạn Thế Anh Hùng đã từng đến đó lấy cảnh."

Ninh Tịch vừa nghe thấy vậy liền kích động, "Đúng đó, đúng đó! Hóa ra anh cũng biết à? Trong Loạn Thế Anh Hùng có một cảnh nam nữ chính lăn lộn trên đồng lúa, cảnh đó được quay ở chỗ chúng tôi đây!" Ồ, lăn cái quỷ quái gì chứ? Lúc này mà cô lại nhắc đến chuyện lăn giường làm gì không biết? Cô lẳng nhăng này giờ cũng chỉ để quên vụ lăn giường này thôi đấy!

Ninh Tịch vội tránh khỏi đề tài nguy hiểm này: "Khụ, chủ yếu là vì chỗ chúng tôi chưa được khai phá thế nên môi trường rất tốt, bầu không khí cũng vô cùng trong lành!"

"Mấy năm trước Lục Cảnh Lễ hình như cũng có lần đòi tới đó câu cá, có điều lúc đấy tôi bận quá nên không đi được." Trong giọng nói của anh có chút tiếc nuối. Nếu khi ấy anh đi, liệu có thể gặp được cô sớm hơn không?

Xét về mặt nào đó, Lục Cảnh Lễ cũng được xem như là ông tơ bà nguyệt giữa anh và Ninh Tịch đấy nhỉ?

Tuy lần đó anh không đi, nhưng sau này vẫn gặp được cô.

Cũng là vì Lục Cảnh Lễ đã đưa Tiểu Bảo tới quán bar, vậy nên mới có những chuyện sau này.

Ừm, về phải thưởng cho thằng nhãi đó mới được!

"Vậy khi nào có cơ hội anh nhất định phải tới đó thử một lần, tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng đâu! Tới lúc đó tôi có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho anh!"

Nhắc đến quê hương mình, vẻ mặt Ninh Tịch trở nên hưng phấn, nhưng sau đó cô lại dần buồn bã: "Hai mươi mấy năm trước không khí còn tốt hơn nữa cơ, khi ấy có rất nhiều người có tiền đến đó nghỉ dưỡng, thậm chí có không

ít người còn về đây dưỡng thai, bao gồm cả Ninh phu nhân - Trang Linh Ngọc. 24 năm trước..."

Nói đến đây, Ninh Tịch bỗng im lặng.

Lục Đình Kiêu không giục cô, lẳng lặng đợi cô tiếp tục.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, tiếp tục kể câu chuyện của mình: "Ban đầu, Ninh phu nhân định sẽ chỉ dưỡng thai ở trấn Xuân Phong sau đó sẽ quay về để sinh con, nhưng không ngờ lại không cẩn thận bị động thai, nên đưa trẻ đã ra đời sớm hơn dự định..."

--- O ---

Chương 143: Có Còn Tử Tế Trò Truyện Được Tiếp Không Đây?

"Vi không kịp quay về thành phố nên bà ta được đưa đến bệnh viện duy nhất ở thị trấn. Đêm hôm đó, còn có một sản phụ khác cũng đang vội vã nhập viện..."

"Sau đó thì sao?" Lục Đình Kiêu hỏi, dù cho anh đã đại khái đoán được sự việc tiếp đó là như thế nào rồi.

Ninh Tịch nhún vai: "Sau đó thì máu chó lắm! Cái bệnh viện nhỏ đó thiếu thốn nhân lực, quản lý lỏng lẻo, hai bé gái bị bế nhầm, hơn nữa lại còn nhầm suốt mười tám năm cơ! Anh biết không? Ngay cả nhóm máu của Ninh Tuyệt Lạc cũng giống tôi, thế nên chuyện này vẫn mãi không bị phát hiện ra!"

"Vậy sau đó tại sao lại phát hiện ra được?"

Ninh Tịch nghiêng đầu cười với Lục Đình Kiêu: "Cái này thì phải cảm ơn ông chú phong lưu không biết tiết chế của tôi rồi!"

"Ninh Diệu Bang?" Lục Đình Kiêu cũng có chút ấn tượng, nhưng cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết ông ta là một tay ăn chơi có tiếng của Đế Đô năm đó.

"Đúng thế, chú Hai tôi là một gã play boy chính hiệu, kết hôn rồi mà vẫn cặp kè chơi bời với đám con gái bên ngoài, còn cho ra không ít thành quả đâu, ông ta có tổng cộng ba cô con gái và một cậu con trai."

"Nhà họ Ninh cũng không biết là vì phong thủy hay là vấn đề gì, đến đời này, Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang chẳng đẻ nổi một cậu con trai, cho nên đưa con trai ngoài giá thú đó mới trở thành đứa cháu trai duy nhất trong thế hệ này của nhà họ Ninh."

"Chú Hai tôi trong khoảng thời gian đó đặc ý vô cùng, cho rằng mình có thể thừa kế gia sản, ai biết được đứa cháu trai duy nhất đó lại bị phát hiện ra không phải là con ruột. Hoá ra ông ta bị đàn bà bên ngoài cầm sừng haha! Kế tiếp, anh có đoán ra được không?"

Lục Đình Kiêu cực kỳ yêu thích nét lạnh lợi ánh lên trong đôi mắt cô, anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Sau đó, ông nội cô trong cơn tức giận đã kiểm tra toàn bộ ADN của con cháu trong nhà một lượt, kết quả phát hiện ra Ninh

Tuyết Lạc không phải người nhà họ Ninh?"

Ninh Tịch vạch đen đầy đầu: "Có còn tử tế trò truyện được nữa không đây... để anh đoán, thật đúng là chẳng thú vị gì cả."

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ rút kinh nghiệm."

Ninh Tịch hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Tra xét xong mới phát hiện chuyện tôi và Ninh Tuyết Lạc bị nhảm, sau đó thì tôi được đưa về nhà họ Ninh!" Thấy cô dùng ngữ điệu nhẹ tênh để nói về chuyện này, Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Bọn họ đối xử với cô không tốt sao?"

Ninh Tịch vốn dĩ không cảm thấy gì, không biết tại sao được Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng xoa đầu như vậy, trong thoáng chốc cô lại cảm thấy thật tủi thân.

Con người ấy à, quả nhiên phải được người khác quan tâm thì mới cảm thấy tủi thân, không có ai để ý thì tủi thân cho ai xem?

Nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu tủi thân của cô, Lục Đình Kiêu dang rộng hai tay: "Vòng tay của tôi sẵn sàng cho cô mượn này."

Vẻ mặt của Ninh Tịch có chút kinh ngạc, sau đó nghiêng đầu đi: "Không cần! Anh lại đang dụ tôi phạm tội đấy, biết không?"

Lục Đình Kiêu không nói gì tiếp tục chăm chú nhìn vào cô: "Còn cha mẹ nuôi của cô thì sao, bọn họ có đối xử tốt với cô không?"

Nhắc đến cha mẹ nuôi Ninh Tịch mới có chút vui vẻ: "Bà nội tôi là người trọng nam khinh nữ, bà ấy không thích tôi, lúc tôi sinh ra suýt chút nữa thì bị bà ấy trực tiếp ném xuống sông cho chết đuối, sau đó, còn từng bỏ rơi tôi một lần, nhưng may là ba tôi lại tìm tôi về. Mẹ tôi, bà ấy... cũng đối xử rất tốt với tôi, tôi còn một cậu em trai rất biết nghe lời nữa!"

Nghe đến đoạn suýt chút nữa thì bị vứt xuống sông chết đuối, tim của Lục Đình Kiêu đau nhói. Khi nhắc đến mẹ, thần sắc của cô cũng có chút kỳ lạ, nhưng anh cũng không truy hỏi.

"Tôi rất yêu thích gia đình trước đây của tôi, năm đó khi bọn họ nói cho tôi biết tôi không phải con ruột, tôi quả thật cảm thấy nhưng trời sụp đất nứt đến nơi. Nhưng với thế lực của nhà họ Ninh, tôi căn bản không có sự lựa chọn. Nếu như năm đó tôi kiên quyết không đi thì biết đâu sẽ khác, nhưng mà..."

--- O ---

Chương 144: Không Có Ai Tốt Hơn Cô Cả

Ninh Tịch thở dài: "Nhưng lúc đó tôi lại yêu một người, tôi cần có một thân phận để xứng với anh ấy."

Ánh mắt Lục Đình Kiêu lóe lên: "Tô Diễm?"

Ninh Tịch gật đầu sau đó cười nói: "Có phải anh đang thấy kỳ lạ là với thân phận của tôi lúc đó làm sao lại có thể quen biết một Đại thiếu gia như Tô Diễm, đúng không?"

Để tránh cho Lục Đình Kiêu đoán trúng lần nữa, Ninh Tịch chẳng thèm thừa nước đục thả câu thêm lần nữa mà tự trả lời luôn: "Bởi vì hồi nhỏ phổi của Tô Diễm yếu, anh ta đến nơi chúng tôi sống để dưỡng bệnh, anh ta là hàng xóm cạnh nhà tôi bảy năm liền."

"Lần đầu tiên tôi gặp anh ta đúng vào lúc anh ta đang phát bệnh, cho nên tôi giúp anh ta, đưa anh ta về nhà."

Sau đó chúng tôi dần dần quen biết nhau, hiểu nhau rồi yêu nhau, thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, từ ngữ miêu tả đẹp biết bao! Ha, nhưng, cuối cùng thì hiện thực lại nói cho tôi biết, đây không phải là câu chuyện cổ tích của cô bé lọ lem, mà là chuyện về "Đông Quách tiên sinh và con sói*!"

(*Đông Quách tiên sinh và con sói: câu chuyện về sự vong ơn bội nghĩa của con sói. Thỉnh tìm Goole đại thúc để biết thêm chi tiết.)

"Đừng buồn, anh ta không xứng với cô." Lục Đình Kiêu an ủi.

Không ngờ bất tri bất giác mình lại nói về bạn trai cũ với Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch gãi gãi đầu ngại ngần nói: "Lạc đề mất rồi, nói tiếp về nhà họ Ninh nhé... Bởi vì Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc đều không nỡ xa đứa con gái đã nuôi dưỡng mười tám năm, cho nên sau khi tôi trở lại đã không đưa Ninh Tuyết Lạc về nhà họ Đường nữa, Ninh Tuyết Lạc vẫn là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Ninh."

"Những chuyện sau đó chắc anh cũng tưởng tượng ra được rồi nhỉ, khoảng cách mười tám năm đầu thế thu lại chỉ trong một sớm một chiều được, so với Ninh Tuyết Lạc được hưởng sự dạy dỗ tinh anh của nhà giàu thì tôi chỉ là một đứa con gái quê mùa."

"Năm đó, tôi thật quá ngu xuẩn. Lúc mới đầu còn coi cô ta như bạn bè, còn cô ta lại lợi dụng lòng tin của tôi, lừa tôi rằng nước chanh dùng để rửa tay là đồ uống, tặng tôi cái váy rẻ tiền để mặc đi dự tiệc, dùng những thủ đoạn nhỏ nhặt để cách ly tôi khỏi nhà họ Ninh, đẩy tôi ra khỏi gia đình đó... Những kẻ trong vòng xã giao của nhà họ Ninh đều đã quen thuộc với Ninh Tuyết Lạc, là một đám cùng một giuộc với cô ta, bề ngoài thì coi tôi là bạn, nhưng trong lòng âm thầm chế giễu tôi là con nhà quê. Thậm chí ngay cả cha mẹ ruột cũng chán ghét sự tồn tại của tôi, cảm thấy tôi là vết nhơ của họ... sau đó là đến lượt Tô Diễm...."

Sau Tô Diễm, còn là thứ quan trọng nhất của một cô gái, danh dự và sự trong sạch, tất cả đều bị giẫm đạp huỷ hoại. Ninh Tuyết Lạc dần dần ôm lấy đầu gối: "Hôm nay trong lúc quay phim, đạo cụ xảy ra vấn đề, kiếm của tôi không cẩn thận khiến Ninh Tuyết Lạc bị thương. Trong bệnh viện, mẹ ruột của tôi, một câu cũng không để tôi nói đã cho tôi ăn một cái tát, cha ruột của tôi, khi đối mặt với tôi cũng chỉ có sự chỉ trích và uy hiếp..."

Ninh Tịch ngơ ngác nhìn ra màn đêm đen như mực bên ngoài cửa sổ, giọng nói trở nên nhỏ dần: "Lúc đó không biết tại sao dây thần kinh căng thẳng suốt 5 năm nay của tôi đột nhiên đứt phụt. Tôi chợt cảm thấy tất cả đều chẳng có nghĩa lý gì cả, cảm thấy tôi sống thật thất bại, có phải là tôi quá tệ cho nên tất cả mọi người đều ghét tôi? Sự cố gắng mấy năm nay của tôi rốt cuộc có ý nghĩa gì không..."

Cô vừa mới dứt lời, Lục Đình Kiêu đột ngột túm chặt lấy vai cô xoay người cô lại: "Ninh Tịch, nhìn tôi này. Không phải là tất cả mọi người đều ghét cô! Người tôi tệ là bọn họ, không phải cô! Cô hiểu không?"

Đôi mắt của Ninh Tịch đỏ lên.

Dù bình thường cô luôn tỏ ra mình không để ý nhưng nói cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái trẻ mới hai mấy tuổi mà thôi.

Lục Đình Kiêu ôm cô vào lòng, khe khẽ đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô...

Ninh Tịch chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình hơi nặng nặng nhưng lại không biết đó là cái gì.

Ánh mắt sâu thẳm của Lục Đình Kiêu nhìn cô cực kỳ nghiêm túc: "Ninh Tịch, nếu như cô hoài nghi bản thân mình, vậy cô hãy thử tin tôi xem, cô rất tốt." Trên đời này không có ai tốt hơn cô cả."

Ninh Tịch nín khóc mỉm cười: "Lời của Lục đại boss đương nhiên là tôi tin rồi!"

Lục Đình Kiêu nhẹ nhõm thở phào, vừa nãy, sự thất vọng cùng cực thoáng hiện lên trong đáy mắt cô khiến anh hoảng hốt.

Sau một khoảng trầm lặng, Lục Đình Kiêu chủ động lên tiếng: "Ninh Tịch, tôi có thể hỏi cô một chuyện được không?"

--- O ---

Chương 145: Làm Fan Nảo Tàn Của Em

"Chuyện gì?" Ninh Tịch nghiêng đầu hỏi.

Có phải là vì thích một người nên cho dù cô ấy có làm cái gì thì vẫn thấy đáng yêu? Lục Đình Kiêu không kìm được đưa tay lên xoa đầu cô: "Cô có thích kim cương không?"

"Hả?" Ninh Tịch không ngờ anh đột nhiên lại hỏi một vấn đề kỳ quái như vậy: "Tại sao lại hỏi cái này?"

"Hôm nay là sinh nhật cô, Tiểu Bảo muốn chuẩn bị quà sinh nhật cho cô, hình như là kim cương, thằng bé lo cô sẽ không thích nên tôi hỏi hộ nó." Lục Đình Kiêu nói mà mặt không đổi sắc.

"Hoá ra là vậy à..." Ninh Tịch nghe thế liền gãi đầu, sau đó nói: "Cái này thì... chắc chẳng có cô gái nào không thích kim cương nhỉ? Nhưng mà chỉ là sinh nhật mà thôi, một đứa trẻ như nó tặng tôi thứ quý giá như vậy, tóm lại thì cũng không được hay cho lắm, không cần phải làm thế đâu. Tự làm thứ gì đó thì tốt hơn nhiều!"

Lục Đình Kiêu làm ra vẻ như vô ý nói: "Cũng chẳng phải là thứ gì đắt tiền, viên kim cương mà cô nhận được ở đoàn làm phim mới là trân phẩm, chỉ sợ cô nhìn thấy nó rồi, những cái khác cô không để vào mắt."

Ninh Tịch nghe thế lập tức đỡ trán: "Anh cũng biết chuyện này à? Quả nhiên là tiếng xấu đồn xa... Anh đừng có so với cái tên "cực phẩm" đấy, anh ta bị thần kinh đấy!"

"Người đó là bạn trai cô à?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch tý nữa thì sặc nước bọt: "Khụ... tôi còn yêu đời lắm! Sao anh lại có cái ý nghĩ đáng sợ như vậy?"

"Bởi vì thái độ của cô rất thân thiết." Giọng điệu Lục Đình Kiêu có chút âm u.

Ninh Tịch đau đầu: "Ôi trời ơi! Thân thiết ở đâu ra chứ, chửi anh ta là đồ thần kinh cũng là biểu hiện thân thiết à?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Đối với tôi mà nói, lúc nào cô cũng rất khách khí

với tôi, từ trước đến giờ chưa bao giờ nặng lời với tôi cả."

Ninh Tịch quả thực không biết nói thế nào nữa, chẳng lẽ Lục đại ma vương là "M" trá hình à? Chỉ có "M" mới thích người khác thô lỗ với mình thôi?"

(*M: chỉ những người thích bị hành hạ và tìm được khoái cảm trong đó.)

"Tóm lại là bây giờ tôi và cái tên chết tiệt đó không có bất cứ quan hệ gì cả! Anh ta... là một tên thần kinh, suốt ngày chỉ thích cầm kim cương ném người khác! Hôm nào gặp lại tôi nhất định phải ném trả vào mặt anh ta!" Ninh Tịch nói với ngữ khí ung dung nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa sự kiêng kỵ.

"Bây giờ không có, vậy thì quá khứ đã từng có?" Lục Đình Kiêu chính xác bắt lấy trọng điểm. Ninh Tịch khẽ ho một cái: "Cái đó... nếu một chỉ ngày thôi cũng được coi là có thì... chắc cũng có thể được tính là từng có đi..."

Ninh Tịch tự nhiên cảm thấy có hơi đề ý đến cái nhìn của Lục Đình Kiêu đối với bản thân, cô túm tóc nói: "Lục Đình Kiêu, anh có thấy chuyện tôi từng có nhiều bạn trai như thế... có phải là rất hư hỏng không?"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu nghiêm túc như thể đang phải trả lời vấn đề gì đó đặc biệt quan trọng: "Không, mỗi người đều có một cách sống riêng, cũng có những chuyện mà người khác không thể biết. Người không biết chân tướng đều không có bất kỳ lý do nào để đứng trên quan điểm đạo đức mà phán xét và chỉ trích cô cả."

Ninh Tịch cảm thấy ấm áp, lập tức cười lên: "Lục Đình Kiêu, sao tôi cứ cảm thấy anh như thể là fan nào tàn của tôi ấy nhỉ? Dù tôi có làm gì, nói gì đi nữa thì anh vẫn thấy tôi làm đúng?"

"Fan nào tàn?" Lục Đình Kiêu không hiểu ý nghĩa của từ này cho lắm.

"Đúng thế, chính là kiểu fan bất kể dù đúng hay sai, dù có thể nào cũng ủng hộ thân tượng của mình một cách vô điều kiện!" Ninh Tịch giải thích.

Lục Đình Kiêu suy nghĩ một lát rồi trầm ngâm: "Ừ, rất chân xác đấy."

Ninh Tịch: "..."

Ninh Tịch trầm mặc như đang cố đè nén cái gì đó, một hồi lâu sau, cô thở dài một tiếng: "Lục Đình Kiêu... Anh có biết là..."

"Sao thế?"

"Anh có biết là... anh còn đáng sợ hơn cả thuốc kích thích không?" Vẻ mặt Ninh Tịch rồi rãm sau đó đầy đau khổ cầm cổ áo kéo kéo.

--- O ---

Chương 146: Không Thể Chịu Nỗi Sợ Trêu Chọc Của Anh

Má nó chứ! Nói chuyện lâu như thế để đòi sự chú ý mà mãi chả thấy chuyện gì hết tron vậy?

Cái gã này sao hơi một tí là lại thả thính thế?

Mà đáng sợ nhất chính là vẻ mặt anh ta còn hết sức vô tội không hề ý thức được điều này!

Cái gọi là vô chiêu thắng hữu chiêu, thả mà như không thả, đây chính là cảnh giới tối cao của thả thính...

Đầu óc của cô đã hỗn loạn đến mức không còn biết mình đang nghĩ cái gì nữa.

"Lại khó chịu nữa à?" Lục Đình Kiêu căng thẳng hỏi han.

Ninh Tịch vuốt thái dương đang giật giật liên hồi, không chỉ đơn giản là khó chịu thôi đâu, tác dụng của thuốc lần này còn đáng sợ hơn lúc mới đầu, giờ khắc này trong mắt cô, Lục Đình Kiêu quả thật chẳng khác gì nam chính trong mấy bộ anime sến súa của thiếu nữ, đi kèm là background music và cả hiệu ứng cánh anh đào hồng phấn bay bay...

Lý trí đang đấu tranh kịch liệt với “phản ứng màu hồng” mà anh ta mang đến, cô cảm thấy mình sắp tẩu hỏa nhập ma đến nơi.

Chỉ trong có mấy phút ngắn ngủi, nhìn thấy Ninh Tịch đầu đầy mồ hôi, hơi thở dồn dập, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lập tức thay đổi: "Rốt cuộc là khó chịu ở đâu, vừa nãy không phải là đã ổn rồi sao? Là khó chịu kiểu như thế nào... kiểu đó... hay là kiểu khác?"

Lục Đình Kiêu có chút ngại ngùng bởi vì nhớ câu nói vừa nãy của cô, cô nói anh còn đáng sợ hơn cả thuốc kích thích.

Đây chính là lời khen tặng hay nhất mà anh từng nghe.

Đôi mắt của Ninh Tịch đỏ cạch, nhìn anh không chớp mắt.

Lục Đình Kiêu bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, cảm thấy dường như

trong mình đang cũng đang nổi lên một ngọn lửa.

Ninh Tịch dùng sức lắc đầu thật mạnh, sau đó quăng mình xuống mặt giường, bắt đầu nhìn trần nhà trên đỉnh đầu: "Ài, tôi cảm thấy tối nay tôi vẫn phải chịu đựng tiếp... Lục Đình Kiêu, nếu lát nữa tôi mà không chịu được... anh nhất định phải đánh ngất tôi đấy nhé!"

Lục Đình Kiêu trầm ngâm: "Thực ra, tôi có thể..."

Ninh Tịch lập tức ngắt lời anh: "Ngừng, ngừng, ngừng ngay lại, đừng nói nữa! Tôi xin anh đẩy Boss đại nhân, tha cho tôi đi, kẻ tiểu nhân này thực sự không chịu được sự trêu chọc của ngài nữa đâu!"

Lục Đình Kiêu khẽ nhướn mày: "Cô đang nghĩ gì thế? Tôi nói là tôi có thể ra ngoài mà."

"Ặc... Thế à?" Ninh Tịch lúng túng sờ mũi mình, ấp úng nói: "Nhưng tôi sợ ở một mình... sẽ... sẽ thấy chán!" Cô ngại không dám nói ra hai chữ sợ hãi.

Lục Đình Kiêu lại hiểu rõ sự bất an trong lòng cô, anh dịu dàng hỏi: "Bằng không thì chúng ta về nhà?"

Về nhà...

Ninh Tịch ngẩn ra, khoảnh khắc nghe thấy hai chữ "về nhà" đó, thế mà cô lại lập tức nghĩ ngay đến nhà họ Lục.

"Thôi, không cần đâu, dáng vẻ của tôi bây giờ như thế này..." Cô không muốn mang những thứ dơ bẩn này về nơi đó.

Ninh Tịch liếc về phía tập tài liệu cùng với máy tính xách tay của anh đặt ở bên giường: "Anh làm chuyện của anh đi! Tôi ngồi điều tức một lúc là nội lực sẽ không chạy loạn nữa đâu!"

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Được."

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ vang lên tiếng gõ bàn phím lạch cạch theo quy luật, giống như một khúc nhạc an thần dịu dàng nhất trong thế giới này.

Vẻ mặt của cô gái dần bình tĩnh, từ từ nhắm lại...

Cảm nhận được nhịp thở bình yên đều đặn của cô, Lục Đình Kiêu tạm thời

dừng việc trong tay, cẩn thận từng chút một đắp chăn cho cô.

Cô gái bĩu môi, vô thức túm chặt lấy ngón tay anh, miệng lầm bầm mấy chữ:
"Lục Đình Kiêu..."

Cả người Lục Đình Kiêu run lên.

Cô đang gọi tên anh.

"Ừ, đừng sợ, có tôi ở đây." Lục Đình Kiêu cúi xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn lên khoé môi cô gái nhỏ.

Chỉ là sự dịu dàng trên gương mặt đó còn pha lẫn vẻ phức tạp...

--- O ---

Chương 147: Tiểu Bảo Phá Nhà

Ninh Tịch, phải làm sao đây?

Tôi căn bản không tốt đẹp như trong tưởng tượng của em đâu.

Có những lúc tôi thật sự rất sợ hãi khi em dùng ánh mắt tin tưởng đó nhìn tôi.

Nếu như có một ngày em phát hiện ra tôi không giống như những gì em tưởng tượng... Em có rời khỏi tôi?

...

Mới hơn 5 giờ sáng, Lục Đình Kiêu đã bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Vừa mở cửa đã thấy Lục Cảnh Lễ sốt ruột đứng ở ngoài: "Anh ơi, anh đừng vội mắng em, lần này là chuyện gấp thật, anh mà không về Tiểu Bảo sẽ phá tan hoang cái nhà ra mất! Bọn họ không liên lạc được với anh, cũng không gọi cho Ninh Tịch được, chỉ có thể gọi cho em!"

Lúc này, từ đằng sau vang lên giọng nói tỉnh táo của Ninh Tịch: "Tiểu Bảo làm sao vậy? Tôi lập tức quay về đây!"

Nói xong lập tức cầm túi lên còn thuận tay giúp Lục Đình Kiêu thu dọn đồ đạc: "Mau đi thôi, đi thôi!"

Ba người ngay lập tức quay về nhà họ Lục.

Vừa mới vào trong sân, Ninh Tịch chết sững.

"Cái tình huống gì thế này? Những thứ này là cái gì thế?" Ninh Tịch dụi mắt, kinh ngạc nhìn một đám vật thể hình người sáng bóng bằng kim loại đang chạy loạn khắp nơi, cô xuyên đến tương lai rồi à?

Lục Cảnh Lễ chớp mắt: "Không nhìn ra à, người máy đấy!"

Ninh Tịch quả thật sắp điên đến nơi: "Đương nhiên là biết rồi... nhưng mà làm sao mà lại lắm người máy thế này?"

Lục Cảnh Lễ đau đầu nói: "Đây chính là một trong những thú vui của Tiểu Bảo, nhưng nó đã lâu lắm không lôi ra chơi. Lần này thì hay rồi, vừa bị kích

thích một cái liền lôi hết ra, cứ như cảnh tang thi công thành ấy..."

(*Tang thi: Zombie, xác sống trong tiếng Trung.)

Đám người máy đang đập phá, đào đất, chạy loạn, ngắt cây bẻ cành, đập hoa... một con còn nhấc cả một cô hầu gái lên nữa, tiếp theo đó là tiếng kinh hô của đám người hầu, toàn cảnh hỗn loạn...

Liếc thấy cô hầu gái sắp ngã xuống đất, Ninh Tịch vội vàng lao ra đỡ lấy cô gái ấy.

"Loan Loan, cô không sao chứ?"

Loan Loan còn hoảng sợ vồ vồ ngực mình, sau đó nhìn Ninh Tịch với vẻ đầy cảm kích: "Cảm ơn cô Tiểu Tịch! Cô đã về rồi, cô mau đến xem Tiểu thiếu gia đi."

Ở trong nhà họ Lục, những người hầu, nhất là mấy cô gái, luôn luôn có thái độ bài xích cảnh giác với Ninh Tịch. Chỉ có Loan Loan là bởi vì thường xuyên đến đoàn làm phim đưa

nước ép cho cô nên mới tiếp xúc nhiều. Loan Loan cảm thấy Ninh Tịch không hề ý vào chuyện được Đại thiếu gia và Tiểu thiếu gia yêu thích mà tỏ ra kiêu căng ngạo mạn, thái độ vừa ôn hoà lại khiêm tốn, dễ nói chuyện, cho nên ấn tượng của cô về Ninh Tịch rất tốt.

Thấy Ninh Tịch nhanh nhẹn lao ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, Lục Đình Kiêu ngồi trong xe nhìn ra với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lục Cảnh Lễ thò đầu ra khỏi cửa sổ oán thán: "Tiểu Tịch Tịch, sao cô lại như thế chứ? Cướp mất phần của tôi rồi? Ôi! Cứu vớiiiiiiiiiiiiiiii..."

Đang nói thì cánh tay anh ta đã bị một con người máy tóm chặt lấy.

"Anh ơi, cứu em! Anh mau tắt cái thứ chết tiệt này đi!" Vừa nãy Lục Cảnh Lễ còn đang gào lên muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, giờ lại gào lên kêu cứu.

Lục Đình Kiêu làm vẻ mặt thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ: "Lần trước Tiểu Bảo vừa mới sửa lại chương trình rồi, anh có muốn phá giải cũng mất cả tiếng."

"Một tiếngggggg? Tay em hồng mắt! AAAAAA đau, đau..."

"Vậy giờ Tiểu Bảo đang ở đâu?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

"Chắc là đang ở phòng điều khiển."

Lục Đình Kiêu vội vã xuống xe: "Đề tôi đưa cô đi."

"Được." Hai người vội vã chạy về hướng phòng điều khiển.

--- O ---

Chương 148: Ôm Tôi Đi

Một lát sau, Lục Đình Kiêu kêu quản gia chuẩn bị một chiếc xe gần giống với loại xe ngắm cảnh nhanh chóng đưa cô đến một căn nhà nhỏ phía sau sân golf.

Căn nhà này có thiết kế vô cùng kỳ quái, chất liệu vừa giống như thủy tinh lại vừa giống một loại kim loại không biết tên nào đó, vừa nhìn là biết sản phẩm công nghệ cao, rất có cảm giác tương lai.

Lục gia quá lớn, Ninh Tịch ở lâu như vậy cũng chưa dạo hết được, đây là lần đầu tiên cô tới chỗ này.

"Phần móng của căn nhà này một cỗ máy, có thể tự di chuyển theo hướng mặt trời, bao bên ngoài căn nhà là phủ những tấm pin hấp thụ năng lượng mặt trời. Nhiên liệu để cung cấp cho căn nhà này hoàn toàn là năng lượng mặt trời, quản gia với người giúp việc ở đây đều là người máy hết." Lục Đình Kiêu đảm nhiệm chức vụ "hướng dẫn viên du lịch" giải thích cặn kẽ cho cô mọi thứ.

"Thật ngẫu quá!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch bừng sáng, kích động y như đứa bé tìm thấy đồ chơi mới.

"Thích thì có thể thường xuyên tới đây chơi, lát nữa sẽ cài đặt quyền hạn ra vào cho cô. Trước đây cứ nghĩ cô không thích mấy thứ này nên không đưa cô tới đây."

"Đâu có, đâu có! Tôi cực thích mấy đồ kiểu này nha! Khi còn bé từng tưởng tượng có một ngày sẽ bị UFO bắt cóc, khi lớn lên sẽ yêu một anh người máy nha! Chỉ nghĩ thôi đã thấy cực kỳ lãng mạn!"

Lục Đình Kiêu: "... " Chắc là không nên cài quyền ra vào cô ấy.

Hai người đi tới cửa, đột nhiên một người máy từ đâu rơi xuống, hai mắt nó lóe lóe ánh sáng đỏ, bắt đầu quét Ninh Tịch cùng Lục Đình Kiêu.

Quét đến Lục Đình Kiêu, người máy đột nhiên dùng cái giọng điện tử rè rè nói: "Master... Master..."

Người máy ngắt quãng phát ra âm thanh "Master", bộ dạng như muốn báo cáo nhưng lại không dám, nhìn vô cùng thẫn, xem ra người máy này chính

là quản gia.

Lục Đình Kiêu thở dài, mở ra bảng điều khiển sau lưng người máy, không biết anh làm cái gì mà đôi mắt của người máy kia đột nhiên tối sầm, không còn phản ứng.

Ninh Tịch vội vàng chạy tới sờ nó một cái: "Sao nó lại không động đậy nữa thế này? Chắc không phải là chết rồi chứ? A, không đúng... không phải hỏng rồi chứ?"

"Không sao, để sửa lại là được rồi."

Ninh Tịch thở phào một cái, "Ha, vậy thì tốt, nếu không thì tiếc quá, người máy này trông cũng đẹp trai!"

Lục Đình Kiêu: "... " Thôi, không sửa nữa.

Lục Đình Kiêu đi thẳng vào nhà chính, Ninh Tịch chạy theo phía sau nhìn xung quanh, vẻ mặt lo lắng: "Rốt cuộc Tiểu Bảo ở đâu vậy?"

Trong phòng khách chỉ có người máy chạy khắp nơi, phát hiện ra Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu thì đồng loạt xông tới trước mặt hai người.

Sau đó chúng nó coi như không thấy Lục Đình Kiêu, nhào thẳng vào Ninh Tịch.

"A a a, chúng nó muốn làm gì? Tại sao tất cả lại nhằm vào tôi?" Ninh Tịch sợ hết hồn, thân thủ cô có tốt hơn nữa cũng không đấu lại được người máy tường đồng vách sắt đâu!

Lục Đình Kiêu duỗi tay đặt dưới nách cô, nhẹ nhàng nhắc cô sang một bên, tránh được móng vuốt của một trong những người máy nhào tới, bất đắc dĩ nói: "Bởi vì cô chưa được cấp quyền hạn, cho nên chúng nó nghĩ cô đang đột nhập vào đây."

"Vậy làm sao bây giờ?" Lúc nói chuyện, Ninh Tịch bị Lục Đình Kiêu quăng đi quăng lại nhiều lần, quăng đến chóng cả mặt.

"Ở gần tôi."

"A? Phải dựa vào gần bao nhiêu?" Ninh Tịch mờ mịt.

"Tiểu Bảo ở phòng điều khiển trên tầng cao nhất, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn. Một là đánh bại hết bọn chúng rồi xông vào..."

"Nhiều như này đánh sao được? Thứ hai là gì?" Chất liệu của những người máy này cô chỉ nhìn thôi cũng thấy đau tay, cô không muốn đánh nhau với bọn chúng đâu!

"Thứ hai..." Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn cô một cái: "Tôi ôm cô đi lên, bởi vì chúng nó sẽ không tấn công tôi."

Ninh Tịch chớp mắt, sau đó không do dự đưa tay ra: "Ôm."

--- O ---

Chương 149: Tư Thế Kabe-don Tiêu Chuẩn

Nhìn cô gái này lần đầu tiên chủ động giơ hai tay với mình, đôi mắt lạnh như băng của Lục Đình Kiêu vậy mà dâng lên một chút rung động.

"Aaaa! Lại đến kìa! Lục Đình Kiêu, mau lên!" Ninh Tịch ba chân bốn cẳng nhào mà nhảy lên người anh.

Quả nhiên, cô vừa bám vào Lục Đình Kiêu thì đám người máy kia cũng không tấn công cô nữa.

Thật thần kỳ!

Thân thể mềm mại thơm ngát đột nhiên nhào tới, Lục Đình Kiêu giật mình một cái mới phản ứng lại, ôm ngang người cô, sau đó bước từng bước về phía cầu thang xoắn ốc.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ôm cô lúc cô còn tỉnh táo, lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với cô như vậy.

Thật hy vọng con đường này mãi không có điểm cuối...

Nếu Lục Cảnh Lễ biết suy nghĩ lúc này của anh trai mình... ừm...

Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch cùng lên lầu, đám người máy kia chỉ dám đi đằng sau, duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Ninh Tịch vì để giữ thăng bằng nên vòng tay qua cổ Lục Đình Kiêu, hơi thở lạnh lùng cùng khí tức dễ chịu của người đàn ông này kết hợp với hình ảnh một đoàn người máy bám theo phía sau, không hiểu sao cô lại thấy tình cảnh hiện tại lãng mạn chết đi được!

Chỉ có điều bong bóng màu hồng không kéo dài được lâu.

Ngay lúc hai người họ đi lên tầng cuối cùng, chuẩn bị mở cánh cửa màu bạc kia ra, những người máy sau lưng đồng loạt vang lên tiếng “cạch cạch, lạch cạch”, sau đó chúng nó đồng loạt đưa ra những cánh tay kim loại về phía hai người họ, cánh tay biến chuyển một hồi lại lộ ra thiết bị nhìn tương tự như một họng súng.

Ninh Tịch hoảng sợ: "Mẹ kiếp! Đùa nhau à? Tôi còn tưởng chúng nó chỉ là đồ chơi thôi?"

Cho một đứa trẻ mới có năm tuổi chơi mấy đồ có tính sát thương cao như vậy cũng được sao?

Cô không biết có nên ới mưa phương thức giáo dục con của Lục Đình Kiêu như thế này không nữa?

"Bây giờ phải làm sao nữa?" Ninh Tịch muốn khóc lắm rồi.

Bọn họ chỉ muốn đến tìm Tiểu Bảo thôi mà, tại sao còn phải vượt ải như đáng quái thế này, cứ làm như đang đánh cắm địa trong trò chơi ý.

Lục Đình Kiêu túm lấy hai vai của cô rồi đẩy cô lên cánh cửa phía sau lưng, tiếp đó cả người chắn trước mặt cô, một tay còn chống lên cánh cửa phía sau.

Ninh Tịch trầm mặc ba giây, nuốt nước miếng, sâu xa nói: "Boss đại nhân, anh có biết tư thế Kabe-don của anh cực kỳ đúng chuẩn không?"

"Kabe-don?" Đây hiển nhiên lại là một từ mà Lục Đình Kiêu không biết.

Ninh Tịch đỡ trán, đẳng cấp cao nhất của thả thính chính là đây!

Ngay lúc đó, khước mắt Ninh Tịch liếc thấy người máy phía sau lưng Lục Đình Kiêu bắn tới một viên đạn, "Lục Đình Kiêu! Cần thận!"

Nhưng đã muộn mất rồi, Lục Đình Kiêu che chở cho cô kín đến độ gió thổi không lọt, thân thể phát ra một tiếng đau đớn.

"Lục Đình Kiêu!!!" Ninh Tịch hoảng sợ.

"Tôi không sao." Lục Đình Kiêu chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Làm sao có thể không sao? Anh sao rồi? Tôi đưa anh đi... Ừa..." Ninh Tịch nói được một nửa thì đột nhiên trong dạ dày đảo lộn một trận: "Lục Đình Kiêu, anh thối quá... cái gì mà thối thế?"

Lục Đình Kiêu đen mặt cởi áo khoác của mình ra, chỉ thấy sau lưng của chiếc áo vest đắt tiền là một bãi gì đó sệt sệt nhìn vô cùng tởm.

Ninh Tịch bịt mũi, biết anh không sao thì thở phào nhẹ nhõm, nói không nên lời: "Cái thứ đồ chơi gì đây, không phải là shit chứ?"

Lục Đình Kiêu ném áo khoác ra thật xa, mặt không đổi sắc nói: "Cá trích

thời đóng hộp, nghe nói là loại đồ hộp thối nhất trên thế giới, là ý tưởng của Lục Cảnh Lễ."

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Nhị thiếu thật giỏi quá.... cái này đâu chỉ thối, đây chính là vũ khí sinh hóa đó!"

Vừa dứt lời, cánh cửa sau lưng cô mở ra...

--- O ---

Chương 150: Sinh Nhật Lãng Mạng Nhất

"Vào thôi." Lục Đình Kiêu dặt tay cô đi vào bên trong. Động tác vô cùng tự nhiên.

Ninh Tịch nhìn bàn tay hai người đan vào nhau, mặc dù biết Lục Đình Kiêu làm vậy là do sợ có gì bất trắc nhưng trong lòng cô vẫn có cảm giác khác thường.

Căn phòng điều khiển này tối vô cùng, chỉ có thể thấy ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ mấy chục cái máy tính đang hoạt động.

Ninh Tịch đi theo Lục Đình Kiêu vào, cuối cùng tìm thấy Tiểu Bảo ở cạnh chiếc máy lớn nhất.

Đó là một cỗ máy khổng lồ được bao quanh bằng vô số đường dây, Tiểu Bảo ngồi trên chiếc ghế được thiết kế riêng cho nhóc, lặng im nhìn chăm chăm vào vô số những câu lệnh trên màn hình, bên cạnh nhóc có một người máy cỡ nhỏ, súng trong tay nó đang chĩa thẳng về phía Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

Nhìn biểu cảm lạnh lùng đờ đẫn trên khuôn mặt Tiểu Bảo, Ninh Tịch cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay nào đó bóp chặt, đau đến không thể thở được.

"Tiểu Bảo..." Cô run rẩy gọi nhẹ một tiếng.

Tiểu Bảo vẫn nhìn chăm chăm màn hình, không có bất cứ phản ứng nào.

Ninh Tịch thấy thế liền sợ hãi, lúc trước cô đã từng nghe Lục Đình Kiêu nói qua nhưng chưa bao giờ tự mắt trông thấy bộ dáng tự bé của Tiểu Bảo.

"Làm sao đây... đều là tôi sai...."

"Ninh Tịch, đừng tự trách mình, không sao đâu, tình huống như này rất thường gặp, cô gọi nó thêm mấy lần là được rồi." Lục Đình Kiêu an ủi.

Thực tế thì do đối phương là Ninh Tịch nên Lục Đình Kiêu mới đề nghị như vậy, chứ nếu đổi thành người khác thì làm gì có chuyện đơn giản như thế.

Ninh Tịch cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, cẩn thận bước từng bước một đến bên cạnh Tiểu Bảo.

Đầu của con người máy nhỏ kia chuyển động theo từng bước chân cô, Tiểu Bảo vẫn như cũ, không có chút phản ứng nào.

Ninh Tịch đi tới bên cạnh Tiểu Bảo, sau đó từ từ ngồi xuống, cẩn thận túm lấy cái tay nhỏ của nhóc: "Tiểu Bảo... cô về rồi... Thật xin lỗi... tối hôm qua cô gặp một số chuyện cho nên mới không về..."

Ninh Tịch không biết nên giải thích thế nào cho hợp lý, chỉ có thể khó chịu cúi đầu thật thấp.

Không biết qua bao lâu, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một cái nắm tay nho nhỏ.

Sau đó, cái nắm tay kia từ từ mở ra, trong bàn tay bụ bẫm là một chiếc kẹp tóc màu hồng. Trên chiếc kẹp có chừng trăm viên kim cương nhỏ màu hồng phấn xếp thành một hình trái tim, dưới ánh sáng lạnh lẽo của máy móc, chiếc kẹp tỏa sáng lấp lánh.

"Đây là..." Ninh Tịch ngẩng đầu lên, vừa mừng vừa sợ.

Lục Đình Kiêu đứng một bên nhìn chiếc kẹp nhỏ trong lòng bàn tay của con trai, nói: "Đây là quà sinh nhật của Tiểu Bảo tặng cô."

"Tặng tôi..." Đây là là kim cương thật đó nha! Ninh Tịch có chút khó xử.

Lục Đình Kiêu nhìn ra tâm tư của cô, lên tiếng giải thích: "Chỉ là loại thông thường thôi, không đáng tiền, chỉ có điều, 99 viên đá đó đều là do Tiểu Bảo tự mình đính vào."

Ninh Tịch nghe xong lập tức cảm động đến mức trái tim cũng mềm nhũn, cô không cầm lấy chiếc kẹp kia mà nói với Tiểu Bảo: "Giúp cô cài lên được không?"

Tiểu Bảo có chút chậm chạp đưa mắt dời đến chiếc kẹp, sau đó dùng đôi tay nhỏ bé, vụng về mà cài lên tóc cô.

Ninh Tịch sờ cái kẹp một cái, vui vẻ nói: "Đẹp không?"

Tiểu Bảo gật gật đầu.

Rốt cuộc Tiểu Bảo cũng phản ứng lại, Ninh Tịch không nhịn được nữa, kéo Tiểu Bảo vào trong ngực.

Cùng lúc đó, “Phụt” một tiếng, người máy nhỏ đứng bên cạnh bắn pháo hoa giấy ra, còn phát luôn bài Happy Birthday.

Đôi mắt Ninh Tịch hơi ướt, ngửa đầu nhìn những mảnh giấy đầy màu sắc tung bay khắp nơi, "Cám ơn bảo bối, đây là sinh nhật lãng mạn nhất mà cô từng có!"

--- O ---

Chương 151: Thương Còn Không Đủ

Bánh bao nhỏ vì cô mà bỏ công bỏ sức chuẩn bị quà sinh nhật cũng như sự bất ngờ, từ lúc bắt đầu luôn tràn ngập mong đợi nhưng lại rồi từng chút một mà rơi vào khoảng không lạnh như băng vì không liên lạc được với cô...

Đối với nhóc mà nói thì quá trình này tàn nhẫn biết bao nhiêu?

Nghĩ đến chuyện này, trái tim Ninh Tịch như bị dao cắt, ôm Tiểu Bảo không muốn buông tay...

Lục Đình Kiêu vốn không muốn quấy rầy hai người, nhưng vì chút tình cảm anh em còn sót lại nên đành lên tiếng nhắc nhở: "Ninh Tịch, bảo Tiểu Bảo thu hồi những người máy kia đi."

"A, đúng đúng..." lúc này Ninh Tịch mới nhớ ra còn một đám người máy vẫn còn đang đập phá ở bên dưới, cánh tay của Lục Cảnh Lễ vẫn còn trong tay người ta nha!

Vì vậy cô vội vàng nói với bánh bao nhỏ: "Bảo bối, con có thể gọi bọn chúng về không?"

Tiểu Bảo gật đầu, sau đó nhìn vào màn hình, mấy ngón tay ngăn một mẫu linh hoạt thao tác trên bàn phím.

Ninh Tịch nhìn thấy thế, sùng bái nói: "Sao bảo bối lại lợi hại thế này chứ, cô còn nghĩ con chỉ biết vẽ thôi đấy? Thật quá mức lợi hại! Cô trước đây cũng được coi là học bá*, cái gì cũng điên cuồng học, nhưng chỉ có thứ đồ chơi này là chịu thua, cái gì là lập trình C, ngôn ngữ C++, ác mộng của đời cô đó nha, nhưng mà con mới có 5 tuổi mà đã giỏi như thế! Đúng là thiên tài!"

(*Học bá: chỉ những người có thành tích xuất sắc, hiểu biết sâu rộng khi ngồi trên ghế nhà trường, cái gì cũng biết.)

Vẻ mặt bánh bao nhỏ vẫn đăm đăm không để lộ quá nhiều biểu tình, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia sáng vui vẻ.

Nhưng mà, Lục Đình Kiêu đứng một bên không nhìn nổi nữa, than nhẹ một tiếng nói: "Ninh Tịch, lúc này cô không nên khen nó."

"Hả... đúng là thế thật!" Ninh Tịch rớt cuộc cũng nhớ ra là Tiểu Bảo vừa gây họa lớn xong.

Cô khó xử gãi gãi đầu rồi nhìn Lục Đình Kiêu: "Chẳng lẽ anh lại bảo tôi kêu Tiểu Bảo không được làm như vậy nữa? Những chuyện Tiểu Bảo đáp ứng với tôi trước đây thì nhóc đều làm được mà. Thằng bé không chơi trò tuyệt thực, cũng không ném đồ nữa, kết quả thì sao, dùng cách khác cao cấp hơn nhiều! Giờ tôi lại nói không được làm như vậy thì lần sau Tiểu Bảo lại update lên trình độ cao hơn thì làm thế nào?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Đối với Tiểu Bảo mà nói, thì đúng là rất có khả năng.

Ninh Tịch buông tay: "Tóm lại, tôi thấy không nên nói Tiểu Bảo đâu."

Thật ra thì cô không muốn dưới tình huống hôm nay mà còn trách mắng bánh bao nhỏ đâu, thương nhóc muốn chết luôn, sao nữ nói nặng nửa câu đây?

May mà Lục Đình Kiêu cũng không miễn cưỡng.

Cơ bản mà nói thì đối mặt với Ninh Tịch, nguyên tắc của Lục Đình Kiêu cũng chỉ là mây bay mà thôi.

Ba người ngồi trên xe ngắm cảnh trở về nhà chính.

Ninh Tịch kinh ngạc nhìn đám người máy vừa rồi còn hò hét ầm ĩ bây giờ đã nghiêm chỉnh đứng thành hai hàng, giống như đang hoan nghênh bọn họ trở lại, cảnh tượng vô cùng nguy nga.

Cái thứ sát phong cảnh duy nhất là một giọng đàn ông đang tru tréo kêu rên...

"Anh, sao mấy người đi lâu thế? Cánh tay em trật khớp rồi!"

"Chỉ có tay bị trật khớp thôi mà anh cũng gào như bị chọc tiết thế à?" Ninh Tịch liếc nhìn một cái, nhảy xuống xe, đè Lục Cảnh Lễ lại, rồi kéo tay anh ta "cạch" một tiếng.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..."

Ninh Tịch vỗ cánh tay anh ta một cái: "Đừng kêu nữa! Đã không sao nữa rồi, anh thử mà coi!"

"Hả?" Lục Cảnh Lễ cử động cánh tay, ô, tốt rồi nha.

Nhưng anh ta vẫn không yên tâm lắm lắm: "Cô sẽ không kéo lệch khớp tôi chứ?"

"Sao có thể! Kinh nghiệm của tôi phong phú như thế!" Ninh Tịch vô cùng tự tin.

Lục Cảnh Lễ hoài nghi: "Xin hỏi tại sao cô lại có kinh nghiệm phong phú về chuyện này?"

Ninh Tịch: "Bởi vì trước kia tôi thường xuyên đánh nhau với Giang Mục Dã, mỗi lần tay cậu ta bị trật khớp đều do tôi kéo lại cho cậu ta mà!"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Cô chắc chắn là đánh nhau mà không phải là một mình cô tấn nó sao?

Tương lai của anh Hai thật khiến Lục Cảnh Lễ lo lắng, sau này sẽ không có bạo lực gia đình chứ? Thôi, anh lo lắng làm cái gì, dẫu cho có bị đập thì anh Hai cũng coi như đang ăn mật mà thôi...

--- O ---

Chương 152: Mở Ra Chương Trình Bám Đuôi

Sau khi Ninh Tịch trở về, bánh bao nhỏ hoàn toàn mở ra chương trình bám đuôi, đi đến đâu cũng theo cùng, tuyệt đối không rời nửa bước.

Phòng khách dưới lầu.

Lục Cảnh Lễ cũng mở ra chương trình theo đuôi y như vậy, lẻo đẻo bám theo Lục Đình Kiêu đi khắp nơi.

"Anh à, anh ơi... hai người... tôi qua hai người làm những gì vậy?"

Lục Đình Kiêu bung ly cafe, thản nhiên ngồi xuống ghế sofa: "Nói chuyện phiếm."

Lục Cảnh Lễ ghen hòng, bộ dáng thất vọng y như chó nhỏ không được cho xương: "Được rồi, coi như em chưa hỏi."

"Chuyện bảo em làm, như thế nào rồi?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Lục Cảnh Lễ lập tức dựng lên bộ dạng đứng đắn nghiêm mặt nói: "Đã ra tay rồi ạ, trong vòng một tháng đảm bảo công ty của Chu Hướng Thành sẽ biến mất ở Đế Đô."

"Chuyện của Ninh Tịch thì sao?"

Lục Cảnh Lễ cân nhắc một chút, sau đó mở miệng nói: "Bởi vì lúc đó đoàn làm phim lập tức phong tỏa tin tức nên em không biết tin này kịp thời. Còn bây giờ thì người chủ mưu tất nhiên sẽ không để tin tức tiếp tục bị phong tỏa, trước mắt đã lan truyền trên mạng. Tệ hơn là lúc phỏng vấn, chuyên viên đạo cụ đã nói gã bị Ninh Tịch mua chuộc động tay động chân với đạo cụ. Cho nên, nếu bên Ninh Tuyết Lạc đi lập án thì không chừng Ninh Tịch sẽ bị cảnh sát dẫn đi điều tra!"

Giữa hai hàng lông mày của Lục Đình Kiêu lập tức đen sì: "Để xem ai dám làm như vậy?"

"Không không không... chị dâu đã có anh chống lưng thì ai dám động vào chị ấy!" Lục Cảnh Lễ vội vàng vượt lông, sau đó tích cực thể hiện nói: "Anh yên tâm đi, em đã cho người lắp máy nghe trộm ở nhà tên chuyên viên đạo cụ đấy rồi, trong khoảng thời gian này gã ta nhất định sẽ liên lạc với người

đứng đằng sau, không sợ không lấy được chứng cứ. Đến lúc đó ai vào ăn cơm tù còn chưa biết đâu?"

Lục Đình Kiêu có vẻ bất mãn, dùng ngón tay gõ một cái xuống bàn trà: "Hiệu suất."

Lục Cảnh Lễ vừa nghe đã không phục, lâu bầu nói: "Cách này tốt mà, không có hiệu suất chỗ nào chứ!"

Lục Đình Kiêu mở ngăn bí mật phía dưới tivi rút ra một khẩu súng, sau đó ném tới trước mặt Lục Cảnh Lễ.

Khóe miệng Lục Cảnh Lễ giật giật: "Mẹ nó! Anh bạo lực quá đấy! Không có kỹ xảo một chút nào!"

Hai người đang nói chuyện, trên đỉnh đầu truyền tới một loạt tiếng bước chân. Lục Đình Kiêu tỉnh bơ ném súng về chỗ cũ, sau đó ngẩng đầu, dịu dàng nhìn người đang đi tới: "Tiểu Bảo ngủ rồi?"

"Đúng vậy, cuối cùng cũng dỗ được thằng bé ngủ rồi!" Ninh Tịch trả lời xong liền vội vã nói: "Lục Đình Kiêu, tôi có chuyện gấp cần ra ngoài bây giờ, tôi đã để lại giấy nhắn cho tiểu Bảo rồi, pin điện thoại cũng đã sạc đầy, lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi, chậm nhất là trong ba tiếng tôi sẽ về! Tạm biệt!"

Nói xong cũng chạy mất dạng.

Lục Cảnh Lễ sờ cằm: "Anh Hai, chị dâu vội vàng như thế là có chuyện gì nha?"

Lục Đình Kiêu thản nhiên nhìn về hướng cô gái chạy đi, sau đó quay ra dặn dò Lục Cảnh Lễ: "Tìm người đi theo cô ấy."

Ninh Tịch đột nhiên rời đi tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, nếu không phải vì tình trạng của Tiểu Bảo hiện tại không thể để ở nhà một mình được thì nhất định anh sẽ tự mình bám theo.

"Cần gì phải tìm người, để em!" Lục Cảnh Lễ vui mừng nhận nhiệm vụ.

Lục Cảnh Lễ chạy về nhà lấy một chiếc xe tương đối khiêm tốn, cẩn thận bám theo Ninh Tịch đang cưỡi xe máy chạy điên cuồng trên đường.

Hai mươi phút sau, Ninh Tịch dừng lại trước cửa một chung cư nhỏ, Lục Cảnh Lễ một bên vừa chú ý động tĩnh một bên báo cáo tình hình cho Lục Đình Kiêu.

--- O ---

Chương 153: Trừ Khi Cô Ra Nổi Giá

Sau khi Ninh Tịch trở lại căn phòng cũ của mình, cô lập tức lấy chiếc hộp sắt để dưới đáy tủ quần áo ra, sau đó kiểm tra kỹ lại đồ trong đó một lượt.

Liếc mắt nhìn đồng hồ hiển thị trên điện thoại, Ninh Tịch gom bừa hết đồ nhét vào túi, rồi vội vã chạy xuống lầu.

Cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ vừa lái xe vừa kết nối tai nghe bluetooth báo cáo tình hình với đầu bên kia: "Ninh Tịch về nhà cũ một chuyến, không đến 5 phút đã xuống rồi, giờ đang đi đường Tây Giang ra ngoại thành..."

Nửa tiếng sau, cuối cùng Ninh Tịch cũng đỗ lại.

Lục Cảnh Lễ nhìn quanh khu nhà rách nát, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Ồ, cái chỗ rách nát này chẳng phải là chỗ ở của chuyên viên đạo cụ Trương Cường sao? Ninh Tịch đơn thương độc mã chạy đến đây làm gì nhỉ? Chắc không phải định nói lý với gã chứ? Như vậy cũng ngây thơ quá rồi!"

"Mở camera ra đi." Đầu bên kia tai nghe bluetooth truyền tới âm thanh lạnh lùng của Lục Đình Kiêu.

"À à, đúng rồi, suýt nữa thì quên mất vụ này!" Lục Cảnh Lễ vội lấy laptop phía sau xe ra.

"Anh, đợi em tí, để em lấy điện thoại livestream cho anh xem!"

Bên phía Lục Cảnh Lễ còn chưa nói hết, đã phát hiện máy tính của mình không thao tác được nữa, anh ta nhất thời đen mặt, hét nói nổi: "Anh, không ngờ anh lại hack máy tính của em... Đã bảo để em lấy điện thoại live cho anh rồi cơ mà! Anh có cần thiết phải vội đến thế không?"

...

Lương của Trương Cường cũng rất được, nhưng vì bản tính thích cờ bạc, không những không để dư ra được mà còn nợ cả một đống, thế nên gã mới ở trong xóm nghèo ở ngoại ô thế này.

Đây là những gì trước đây Ninh Tịch nghe được lúc gã uống rượu nói chuyện với người khác ở trong đoàn.

"Cộc cộc cộc", Ninh Tịch gõ cửa ba tiếng.

Cửa vẫn không có động tĩnh gì.

Ninh Tịch tiếp tục gõ, mãi tới khi bên trong truyền ra tiếng “phịch” như vật gì bị rơi xuống, sau đó là tiếng dép lê trên mặt đất, cánh cửa rỉ sắt được người ở trong kéo mở “rầm” một tiếng.

"Con mẹ nó đưa nào đây? Mới sáng sớm ngày ra đã muốn chết à..." Nói được một nửa, thấy người ngoài cửa là Ninh Tịch, Trương Cường đột thay đổi sắc mặt.

"Anh Trương, lâu rồi không gặp." Ninh Tịch cười khanh khách nhìn gã.

Trương Cường vốn định sập cửa lại, nhưng gã đảo mắt thay đổi chủ ý, uể oải đáp: "Tôi tưởng là ai chứ, hóa ra là người đẹp Ninh Tịch! Vào đi!" Ninh Tịch vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi hôi rình, mùi tất thối xen lẫn mùi mốc meo nhức mũi, lực sát thương không thua gì cá trích thối buổi sáng.

"Cứ ngồi thoải mái đi." Trương Cường châm một điếu thuốc, mắt đục ngầu như keo nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, gã sống sã nhìn khắp cơ thể cô.

Ninh Tịch ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn tính là sạch sẽ trong phòng, cô nói thẳng: "Người thông minh không ngồi lê đôi mách, dụng ý lần này tôi tới đây chắc không cần tôi phải nói nhiều, anh Trương đây cũng tự hiểu. Tôi cần khẩu cung của anh, xin anh hãy nói ra hết sự thật, là Ninh Tuyết Lạc tự biên tự diễn chứ không phải tôi mua chuộc anh để hãm hại cô ta?"

Trương Cường nghe vậy cười ha hả nhìn cô, làm bộ nhìn thấu động tác của cô: "Ranh con, cô bật máy ghi âm rồi đúng không? Muốn moi lời của tôi? Ha ha, cô còn non lắm! Thật ngại quá, những gì tôi nói với phóng viên đều là sự thật hết!"

Trương Cường trưng ra vẻ mặt điếc không sợ súng, con ngươi chột lóe sáng: "Trừ khi, cô có thể ra nổi giá..."

Hai tròng mắt Ninh Tịch nheo lại, cô sớm đã liệu trước được chuyện này.

Trương Cường sau khi lấy được tiền của Ninh Tuyết Lạc đưa cho, tuyệt đối sẽ không cao chạy xa bay, mà sẽ tiếp tục đi đánh bạc, rồi lại thua hết.

Lúc này đương nhiên là muốn ăn cả hai đầu rồi!

Chương 154: Chị Hai À, Xin Chị Bình Tĩnh Lại Đi

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?" Ninh Tịch cười như không cười nhìn gã.

Trương Cường dâm dăng nhìn bộ ngực phập phồng của cô, gã miết cằm nói: "Không có tiền... không có tiền cũng có cách không dùng đến tiền! Nếu cô có thể lên giường với tôi một lần, tôi có thể tiết lộ cho cô một số việc thú vị khác nữa đây!"

Gã nói vậy rõ ràng là muốn ra hiệu ngầm cho cô, muốn lấy khẩu cung chỉ có hai cách hoặc là đưa tiền hoặc là ngủ với gã.

Nhưng thực tế mà nói, với tính cách xảo trá của Trương Cường, kể cả có làm gã thỏa mãn, chưa chắc gã đã đưa khẩu cung, tới lúc đó chỉ có nước mắt cả chì lẫn chài.

Cùng lúc đó, trong chiếc xe ở dưới lầu.

Thấy cảnh trong camera, Lục Cảnh Lễ căng thẳng nhắc nhở người ở đầu bên kia: "Anh, anh phải kiềm chế! Đừng kích động! Tuyệt đối không được kích động! Anh phải nhẹ nhàng với máy của em nhé! Ổ cứng của em cất giấu tới mấy trăm GB dữ liệu quý giá đây!"

"Lên tầng, ngay lập tức." Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong tai nghe.

"Vâng vâng vâng! Em lên ngay đây!" Trong camera, Trương Cường đã bắt đầu bước từng bước về phía Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ lập tức ôm máy tính chạy như điên lên.

Trương Cường đã đi tới trước ghế Ninh Tịch ngồi, vịn tay lên ghế, hơi thở bắt đầu trở nên gấp rút: "Thế nào? Cuộc giao dịch này có tính không? Không chỉ lấy được thứ mà cô muốn, mà còn được sung sướng nữa!"

Ninh Tịch rũ mắt xuống, không rõ cô đang nghĩ gì, bỗng... giữa đôi môi đỏ thắm bật ra một tiếng cười nhẹ giễu cợt.

Ngay sau đó, Trương Cường cảm thấy một vật gì đó cứng lạnh đặt vào eo mình, gã cúi đầu xuống nhìn, mặt bỗng trắng bệch... Thứ đang dí trên người gã là họng súng tối om.

"Mày... mày... mày..." Phản ứng đầu tiên của Trương Cường chính là muốn

co chân bỏ chạy.

Lúc này, phía sau lại truyền tới tiếng nói lạnh lẽo của Ninh Tịch: "Chạy à? Vừa hay, để xem mày chạy nhanh hay đạn của tao nhanh?"

Trương Cường mồ hôi vã ra như tắm, gã cứng nhắc quay người lại, sau đó lại thoải mái cười lớn: "Con ranh con, suýt chút nữa thì tao thật sự bị mày dọa rồi! Lấy súng đồ chơi để lừa tao á? Mày bắn đi! Mày có giỏi thì cứ bắn đi cho tao xem! Nào, bắn vào đây này!"

Ngón tay Ninh Tịch khê động, cô lắp một chiếc ống giảm thanh hình clarinet vào súng, sau đó bóp cò.

"Bụp" một tiếng, đạn sượt qua cánh tay Trương Cường, vẽ thành một đóm lửa nhức mắt trên nền đất. Tất cả còn chưa đến ba giây.

Trương Cường bị cánh tay đau xót lại, "bịch" một cái quỳ sụp xuống đất: "Chị! Chị Hai ơi, chị bình tĩnh! Đây là súng thật đấy! Không đùa được đâu!"

"Khẩu cung." Ninh Tịch rút một chiếc bút ghi âm tới, nhìn đồng hồ trên điện thoại, tỏ ra vô cùng mất kiên nhẫn.

Tiểu Bảo vẫn đang ngủ ở nhà, lỡ tỉnh dậy mà không thấy cô chắc chắn sẽ lại lo lắng, cô phải mau về với thằng bé.

"Tôi thu, tôi thu! Tôi thu ngay đây!" Trương Cường bò tới nhặt chiếc bút thu âm lên, tự mình ấn nút rồi bắt đầu thu.

"Không phải Ninh Tịch! Vốn dĩ không phải Ninh Tịch mua chuộc tôi! Người cho tôi tiền bảo tôi động tay trên thân kiếm là người khác! Nhưng tôi không biết đối phương là ai! Tôi nhận được một email nặc danh, đối phương chỉ thị thông qua đó, hơn nữa còn trực tiếp chuyển khoản cho tôi 10 vạn NDT, nói xong việc rồi sẽ cho tôi thêm 10 vạn NDT nữa!" Trương Cường vừa nói vừa cẩn thận liếc nhìn Ninh Tịch.

Trông cô rất bức bối, u ám, hai mắt đỏ ngầu, ngón tay chốc chốc lại sờ vào nòng súng, như một kẻ thần kinh biến thái cuồng giết người, trông mà rợn hết cả tóc gáy.

Chương 155: Quá Ác Độc

Định xông vào để cứu người - Lục Cảnh Lễ vừa tới cửa đã thấy cảnh tượng trái ngược 180 độ so với trong camera, anh trở mắt đứng đờ ra tại chỗ.

"Đơn thương độc mã... mang súng thật đến cơ à? Địch mẹ! Nếu em nhìn không lầm thì đó là khẩu Beretta 92FS! Cô ấy lấy đâu ra khẩu súng đó chứ?" Lục Cảnh Lễ không thể tin nổi.

(*Trong tiếng trung “thương” với “sung” đều dùng một từ để biểu đạt.)

Vừa dứt lời, trong đầu bỗng xuất hiện suy nghĩ: Lần anh hùng cứu mỹ nhân thứ hai trong ngày của anh lại thất bại rồi!

Trong phòng, Trương Cường đang trừng mắt nhìn khẩu súng trên tay Ninh Tịch, sợ cô sẽ lại giống vừa xong không nói lời nào đã nổ súng, không cho người ta có thời gian kịp phản ứng lại, thật quá độc ác mà!

"Tôi tôi tôi... Những gì tôi nói đều là sự thật hết! Không có lấy nửa chữ dối trá đâu, nếu nói sai tôi sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Ninh Tịch không nói gì, cũng không biết rốt cuộc có tin gã không, cô cứ xoay xoay khẩu súng, súng bị cô xoay đến nỗi như sắp nổ được cả hoa.

Bà trẻ ơi! Chơi với lửa phải cẩn thận đấy!

Trương Cường thấy vậy sợ sắp tè cả ra quần, gã nơm nớp lo sợ nói: "Muốn... muốn tôi giả bộ chứng minh người chỉ thị là... là Ninh Tuyết lạc cũng được! Tôi sẽ thỏa mãn hết các yêu cầu của cô! Cô nói là ai thì sẽ là kẻ đó!"

Chứng cứ giả?

Thứ cô cần là bằng chứng xác thực!

Ninh Tịch chống súng vào cằm, rồi mở miệng nói: "Đưa cho tôi tài khoản ngân hàng và email của kẻ đã gửi tiền cho anh."

"Được, được, trong máy tính của tôi, tôi đi lấy ngay! Có điều email là email nặc danh, ngay đến tài khoản ngân hàng cũng là tài khoản nặc danh ở nước ngoài, sợ là không có tác dụng gì..." Trương Cường nói rồi lôi chiếc máy tính từ trong chăn ra, sau đó đưa cô nhìn rõ tài khoản email và tài khoản ngân hàng của người gửi.

Ninh Tịch đảo mắt nhìn, xác định không có vấn đề gì nữa mới nói: "Chiếc máy này giờ là của tôi, có ý kiến gì không?"

Trương Cường lắc mạnh đầu: "Không có, không có, bà cô cứ cầm đi! Muốn cầm cái gì thì cầm!"

Ninh Tịch cười lạnh, hơ, từ chị Hai giờ lên bà cô luôn rồi.

Loại người lưu manh thế này, có nói lý với gã, gã cũng chẳng nghe nổi, có đưa bất cứ điều kiện gì với gã thì gã cũng sẽ được nước lán tới. Thế nên, cách duy nhất có thể dùng chỉ có thể là dùng bạo lực để cưỡng chế thôi.

Từ lúc về nước tới giờ, đây là lần đầu tiên cô dùng súng thật, sao có thể không căng thẳng được? May mà cô có diễn xuất tốt, chỉ cần coi như đang đóng phim thì cô đã có thể bình tĩnh ngay lại được rồi.

Chọn bừa một vai "kẻ giết người biết thái" để diễn, xem ra hiệu quả cũng không tồi.

Đóng phim là nghề mà cô yêu thích, cũng là cách để cô có thể bảo vệ được chính mình.

"Vậy bà cô còn chuyện gì nữa không?" Trương Cường thấy cô không có ý định rời đi, gã căng thẳng nuốt nước bọt.

Ninh Tịch nhìn gã như muốn lảng trí: "Ừm... Tôi đang suy nghĩ..."

"Suy... suy nghĩ gì cơ?"

"Tất nhiên là nghĩ... có cần phải giết người diệt khẩu không, lỡ sau này anh lại nói với người khác khẩu cung của anh là do tôi ép cung thì sao?" Ninh Tịch thản nhiên nói, hơn nữa trông vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Chân Trương Cường mềm nhũn lại, quỳ hấn xuống trước mặt cô: "Sao có thể như thế được! Có cho tôi cả trăm lá gan tôi cũng không dám đâu!"

Đây là lời thật lòng của gã, gã vốn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, lần này xem ra Ninh Tịch dọa hấn đủ để tôn tới già.

Gã không bao giờ có thể ngờ được rằng một cô gái trông yếu ớt như cô lại có thể đáng sợ như vậy, thậm chí gã còn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của cô, sợ tối nay sẽ lại gặp ác mộng.

Ninh Tịch khẽ cười, cô dùng súng vồ lên má gã: "Yên tâm đi, tôi không những không giết anh diệt khẩu mà còn cho anh tiền nữa cơ."

--- O ---

Chương 156: Sờ Tay Đầu Đây?

Phản ứng đầu tiên của Trương Cường chính là xin tha mạng: "Tôi không cần, tôi không cần đâu! Bà cô à, tha cho tôi đi! Là tôi bị mờ mắt nên mới nói lung tung, tôi nào dám lấy tiền của cô chứ?"

"Ai bảo tôi muốn đưa tiền cho anh?" Ninh Tịch đập gã một cái.

Trương Cường lồm cồm bò dậy, tỏ ra vô tội: "Nhưng chẳng phải vừa xong cô nói..."

Gã sắp bị sự hỉ nộ vô thường của người trước mặt hành hạ phát điên lên rồi.

Ninh Tịch lạnh lùng nhìn gã: "Ở nhà đợi tin tôi, chỉ cần anh ngoan ngoãn thì sẽ có một khoản tiền lớn, còn nếu không..."

Hả? Cô ta vẫn còn muốn liên lạc với gã? Chẳng phải gã đưa hết mọi thứ cho cô ta rồi sao? Đáng ra không nên gặp lại nhau nữa mới phải chứ? Sao còn lằng nhằng thế này? Gã không cần tiền! Gã cần mạng!

Trương Cường có khổ mà không nói ra được, đành phải ngàn vạn lần tạ ơn rồi tiễn người ra ngoài.

Xuống lầu, Ninh Tịch đội mũ bảo hiểm lên, khởi động động cơ, chạy thẳng về Lục gia.

Lúc cô về tới nhà họ Lục, vẫn sớm hơn một tiếng so với thời gian dự định.

Trong phòng khách, Lục Đình Kiêu vẫn ngồi yên trên sofa như lúc cô ra khỏi nhà.

Ninh Tịch cũng không nghĩ nhiều, lập tức hỏi: "Lục Đình Kiêu, tôi về rồi! Tiểu Bảo đã dậy chưa?"

"Chưa."

"Ồ ờ, vậy thì tốt, để tôi lên xem thằng bé thế nào!"

"Đợi đã." Lục Đình Kiêu bỗng gọi giật cô lại.

"Hừm, sao thế?" Ninh Tịch lờ mờ cảm thấy ngữ khí của Lục Đình Kiêu có gì đó không đúng.

"Đi đâu?" Giọng điệu nghe có vẻ bình tĩnh nhưng lại khiến người ta có ảo giác như ẩn giấu một cơn sóng ngầm.

Ninh Tịch ngửi thấy mùi nguy hiểm, vội đáp: "Đi xử lý chút việc riêng thôi, giờ đã giải quyết xong rồi! Tôi lên lầu trước đã nhé!"

Đang định chuẩn đi thì, một cánh tay đột nhiên vươn tới, Ninh Tịch không kịp phòng bị bị kéo ngã xuống sofa.

Chính xác mà nói thì là ngã vào lòng Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch hết hồn, nhưng không chỉ có thế: "Lục Đình Kiêu! Anh anh... anh làm gì thế? Tay anh sờ đi đâu vậy?" Lục Đình Kiêu mặc kệ, tiếp tục sờ mó trên người cô.

"Này, anh mà còn như vậy nữa là tôi phản kháng đấy! Tới lúc đó bị thương thì đừng có trách!"

"Vậy cô làm đi."

Ninh Tịch suy sụp muốn chết: "Đệch! Lục Đình Kiêu! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh nghĩ tôi không xuống tay với anh được đúng không?"

Lục Đình Kiêu giữ nguyên sắc mặt nhìn chăm chăm vào cô: "Tại sao lại không xuống tay với tôi được?"

"Tôi... vì..."

Đúng nhỉ! Tại sao chứ? Nếu đây là người khác thì chắc chắn phản ứng đầu tiên của cô chính là tấn cho hắn một trận mới đúng...

Khi Ninh Tịch đang vắt óc nghĩ xem nên trả lời thế nào thì bàn tay nguy hiểm của Lục Đình Kiêu đã đặt vào vật thể phía sau lưng quần cô.

Ninh Tịch sửng người, định ngăn anh lại nhưng đã không kịp nữa rồi, khẩu súng sau lưng cô giờ đã rơi vào tay Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu ném thẳng khẩu súng lên bàn trà trước mặt, vẻ mặt nhu hòa hơn thường ngày giờ đã thay thế bằng sự lạnh lẽo: "Giải thích."

Lúc này, Ninh Tịch có cảm giác căng thẳng hết như khi đang quay cóp trong giờ thi thì bị thầy giáo bắt được, mặt cô trắng bệch, hai tay đan vào nhau, cố

gắng tỏ ra ung dung nói: "Ha ha, là đồ giả đây! Súng đồ chơi thôi! Tôi mua về chơi ấy mà!"

"Vậy sao? Súng đồ chơi cần phải lắp giảm thanh à?" Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô, nhắc khẩu súng lên, bắn một phát vào bình hoa Bạch Ngọc to bằng lòng bàn tay được đặt ở góc phòng.

Lọ hoa lập tức vỡ nát.

Vẻ mặt cố gắng tự trấn an của Ninh Tịch giờ này cũng... nát như lọ hoa luôn...

--- O ---

Chương 157: Vô Mông Ngựa Thất Bại

Bầu không khí rơi vào một khoảng tĩnh lặng.

Ninh Tịch khó khăn nuốt nước bọt, không đầu không đuôi đánh trống lảng: "Ha ha... Boss đại nhân, kỹ thuật bắn súng của ngài chuẩn thật đấy! Lợi hại! Lợi hại ghê! Nhưng mào hoang phí quá! Chiếc bình đó chắc hẳn là rất đắt?"

"Không muốn nói có thể không nói."

Ninh Tịch ủ rũ cup đầu xuống: "Nhưng... nhưng...anh lại trưng ra bộ mặt nếu tôi không thành thật khai báo thì sẽ tuyệt giao với tôi thế kia thì..."

Ngoài thành thật khai báo ra, cô còn con đường nào khác không?

Ninh Tịch thở dài, sau đó đành phải giải thích đầu đuôi sự việc: "Chẳng phải lúc trước tôi có kể với anh chuyện đạo cụ xảy ra vấn đề nên tôi lỡ tay làm Ninh Tuyết Lạc bị thương rồi sao? Giờ chuyên viên đạo cụ cứ khăng khăng nói là tôi mua chuộc anh ta động chân động tay lên đạo cụ, như vậy chẳng phải đang bức tôi vào con đường chết? Sự nghiệp của tôi không những bị hủy mà còn có khả năng đi ăn cơm tù vì mấy câu nói của anh ta!"

Lục Đình Kiêu yên lặng nhìn cô: "Thế nên?"

Ninh Tịch ho nhẹ một cái, ấp úng nói: "Thế nên tôi đi ép tên đó nói ra sự thật!"

Thấy thái độ thờ ơ của Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu như muốn nổi bão: "Ninh Tịch, cô có biết cô làm như vậy sẽ nguy hiểm đến thế nào không? Một cô gái như cô..."

Ninh Tịch buồn rầu nói: "Tôi biết, tôi biết! Nhưng chẳng phải là vì tôi bị ép đến không còn cách nào khác sao? Anh không biết tên Trương Cường đó vô lại đến thế nào đâu, muốn đối phó với loại người như thế chỉ có thể dùng cách bạo lực như này thôi!"

"Tôi từng nói, nếu cô cần giúp đỡ có thể tìm tôi, vậy mà cô thà chọn cách nguy hiểm đó chứ cũng không muốn mở miệng nói cho tôi biết?" Trong mắt Lục Đình Kiêu tràn ngập sự thất vọng.

Ánh mắt đó khiến trái tim Ninh Tịch không hiểu sao lại cảm thấy đau đớn.

Đây là lần đầu tiên Lục Đình Kiêu nổi giận cô như vậy, Ninh Tịch phát hoảng: "Không phải, không phải vậy đâu! Tôi..."

Cuối cùng cũng chỉ đành thở dài: "Chỉ là tôi quen rồi thôi..."

Cô đã quen tự mình giải quyết mọi chuyện, quen việc không dựa giẫm vào bất cứ ai.

Hai người lại một lần nữa rơi vào im lặng.

"Khụ, nhưng mà, sao anh lại biết trên người tôi có súng vậy?" Ninh Tịch bỗng nhớ tới chuyện này.

"Mùi." "Ồ thế á? Mùi thuốc súng à? Không ngờ ngay đến khứu giác của Boss đại nhân cũng nhạy bén như thế ha ha ha..."

Lục Đình Kiêu vẫn trung ra vẻ mặt lạnh như băng, còn là loại băng ngàn năm nữa.

Vỗ mông ngựa thất bại rồi.

Ninh Tịch bất lực: "Lục Đình Kiêu, thật ra thì không phải là tôi không muốn nói với anh đâu, chỉ là chuyện nhỏ thế này đâu cần anh phải tự mình ra tay chứ, như vậy chẳng phải là dùng dao mổ trâu để giết gà sao? Nhưng hiện tại tôi đúng là có một chuyện đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt cần tới sự giúp đỡ của anh! Anh nhất định nhất định phải giúp tôi đây nhé! Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này cũng chỉ có thể tìm anh thôi! Kể cả anh không chịu giúp tôi, tôi cũng bám anh tới khi nào anh đồng ý mới thôi!"

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng cũng chịu nhìn thẳng vào cô: "Nói."

Ninh Tịch thở dài, vội nói: "Là thế này! Tuy tôi đã lấy được khẩu súng của Trương Cường và có được cả email và tài khoản ngân hàng của đối phương, nhưng những chứng cứ này chỉ có thể rửa sạch nghi ngờ cho tôi thôi, không thể tìm ra người đứng phía sau được. Có thù không báo không phải là quân tử, nếu như dễ dàng bỏ qua cho đối phương như vậy thì quá hời cho cô ta rồi! Thế nên tôi mới nghĩ đến trò hack thông tin tài khoản và địa chỉ IP của đối phương. Tiểu Bảo còn nhỏ mà đã giỏi như vậy, chắc chắn là vì có gien tốt của Boss đại nhân ngài, thế nên về phương diện này Boss đại nhân nhất định lại càng giỏi hơn và nhất định sẽ có cách phải không?"

--- O ---

Chương 158: Cách Xa Tôi Ra Một Chút

"Phải không? Phải không? Phải không?"

Trên gương mặt Ninh Tịch lúc này tràn đầy mong đợi, một mặt là vì muốn lấy lòng Lục Đình Kiêu, một mặt khác cũng là vì cô quả thật đang cần sự giúp đỡ.

Lục Đình Kiêu trầm mặc ba giây, cuối cùng cũng mở miệng: "Ừm."

"Thật sao? Anh thực sự có cách sao?" Ninh Tịch hưng phấn đến nỗi suýt nữa thì nhảy cẫng lên, "Vậy thì mất khoảng bao lâu?"

"Một..." Lục Đình Kiêu vốn định nói là một tiếng, nhưng lời ra đến miệng lại thay đổi thành: "Một đêm."

"Nhanh thế sao? Tốt quá!" Ninh Tịch vui mừng lôi laptop ra: "Đây là máy tính tôi lấy được ở chỗ Trương Cường, anh có còn cần gì khác nữa không, tôi chuẩn bị cho anh?"

"Không cần." Lục Đình Kiêu đứng dậy đi thẳng lên gác.

Ninh Tịch ba chân bốn cẳng chạy theo sau.

Đến thư phòng, Ninh Tịch biết điều liền chạy lên trước kéo ghế cho Lục Đình Kiêu, sau đó đặt cái laptop lên bàn rồi lại chạy đi lấy nước cho anh.

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái, sau đó ngồi xuống ghế.

Lục Đình Kiêu lấy laptop của mình ra, dùng cáp kết nối hai chiếc máy tính lại với nhau, xem xét những chứng cứ mà cô nói một lát, rồi bật một phần mềm gì đó lên, bắt đầu nhập những chuỗi mã phức tạp vào những ô vuông hiển thị trên màn hình máy tính.

Ninh Tịch hiếu kỳ ghé sát vào bàn, sán lại gần để xem cho rõ, kết quả là chỉ thấy một dòng ký tự nhảy múa, chả hiểu mô tê chi hết.

Lục Đình Kiêu đang chăm chú gõ càn cạch, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thở đều đặn, những ngón tay chợt khựng lại, mày khẽ nhướng lên.

"Sao thế? Có vấn đề gì à?" Ninh Tịch lập tức khẩn trương.

"Cách xa tôi ra một chút." Cô kẻ sát anh như thế này sẽ cản trở đến sự tập trung của anh.

"Ồ..." Ninh Tịch lập tức ỉu xìu, buồn bã đi đến cái sofa xa nhất trong góc phòng ngồi xuống.

Nhìn thấy vẻ tội nghiệp của cô gái nhỏ, Lục Đình Kiêu suýt nữa thì mở miệng an ủi, nhưng cuối cùng vẫn kìm được.

Ninh Tịch ôm lấy một cái gối yên lặng ngồi ngắm khuôn mặt nghiêng đang chăm chú làm việc của Lục Đình Kiêu, chẹp miệng than thầm, nghe nói đàn ông khi nghiêm túc làm việc là lúc đẹp trai nhất, quả nhiên không sai! Lúc này trong thư phòng chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

Ninh Tịch ngồi đó xoắn xuýt nửa ngày cuối cùng không nhịn được nữa phải mở miệng: "Lục Đình Kiêu... tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?"

"Hỏi đi."

"Anh... Tại sao anh không hỏi tôi?"

"Hỏi cái gì?"

Ninh Tịch căng thẳng siết chặt nắm đấm: "Hỏi về chuyện khẩu súng đó! Anh không hỏi tôi tại sao tôi lại có súng à? Anh không cảm thấy tôi có rất nhiều chỗ không giống như anh tưởng tượng, anh không thấy... tôi rất đáng sợ sao?"

Lục Đình Kiêu: "Không."

Ninh Tịch: "Ồ..."

Lục Đình Kiêu không hỏi gì nhưng trong lòng Ninh Tịch vẫn để ý, anh vẫn coi cô như bạn bè, không nề hà gì mà sẵn sàng giúp đỡ cô, thế nhưng cô lại vẫn giấu anh.

Cho nên, dù Lục Đình Kiêu không hỏi, Ninh Tịch vẫn chủ động nói: "Anh biết đấy, an ninh tại Mỹ không ổn định, ở bên đó có súng là chuyện hợp pháp. Tôi học được cách dùng súng khi vẫn còn đang ở bên đó... Nhưng mà về nước rồi thì khẩu súng này quả thực là được đưa vào bằng cách bất hợp pháp, cụ thể như thế nào thì tôi không biết, đây là món quà của một người bạn tặng cho tôi, đó cũng là người dạy tôi dùng súng. Cái này chỉ là dùng

trong những trường hợp vạ bất đắc dĩ mà thôi, sau khi về nước, đây là lần đầu tiên tôi đụng đến nó!”

Tay Lục Đình Kiêu chợt ngừng lại: "Người bạn đó của cô là ai?"

--- O ---

Chương 159: Cô Cho Rằng Tôi Là Người Nguy Hiểm?

Ninh Tịch có chút khó xử, gãi đầu nói: "Là cái gã mà tôi từng kể cho anh nghe đó, cái gã bạn trai cũ một ngày ấy."

Lại là gã đàn ông đó.

Nếu như chỉ là mối quan hệ một ngày, tại sao cô ấy còn tiếp xúc với hắn ta nhiều như vậy?

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu ngay lập tức trở nên sắc bén: "Cô có biết con đường vận chuyển vũ khí vào trong nước đã bị ba thế lực lũng đoạn hoàn toàn rồi không? Bất kể người bạn ấy của cô là thành viên của tổ chức nào trong ba thế lực này, đều là đối tượng mà phía bên trên muốn xử lý. Bao gồm cả viên kim cương kia nữa, rất có khả năng cũng được đưa vào nước bằng con đường bất hợp pháp."

Ninh Tịch cúi thấp đầu lầm bầm: "Tôi biết chứ..."

"Cô biết?" Cô biết mà cô vẫn còn ở cạnh người như thế? Cô biết lai lịch của đối phương cũng đồng nghĩa với việc đặt bản thân mình vào nguy hiểm, có biết không?

Ninh Tịch vội vàng giải thích nói: "Lai lịch của anh ta có thể có chút nguy hiểm, thật xin lỗi, tôi không có cách nào tiết lộ cho anh được, nhưng chắc chắn rằng anh ta sẽ không hại tôi, điều này tôi có thể chắc chắn..."

Vừa mới dứt lời, cô liền phát hiện ra sắc mặt của Lục Đình Kiêu trở nên khó coi đến cực điểm.

Ninh Tịch cảm thấy mình như một đứa nhóc quậy phá vừa làm sai chuyện gì đó bị người lớn trong nhà bắt được, khẩn trương chọc chọc đầu ngón tay vào nhau, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Khí thế của Đại ma vương lúc lên cơn thật là đáng sợ!

Qua một lúc lâu sau cuối cùng Lục Đình Kiêu cũng mở miệng: "Đưa khẩu súng cho tôi."

Mỗi câu mỗi chữ mà Ninh Tịch nói vừa nãy đều đang bảo vệ cái gã đó, điều này suýt chút nữa thì huỷ hoại lý trí của anh.

"Ồ..." Ninh Tịch lập tức ngoan ngoãn đưa khẩu súng cho anh: "Anh định làm gì?"

"Tịch thu."

Ninh Tịch nghe thế liền bỏ nhào vào anh, kêu rên: "Áaa! Đừng mà! Đây là bùa hộ mệnh của tôi đó! Tôi đảm bảo nếu không có chuyện gì sẽ không lòi ra nghịch linh tinh đâu! Tôi thề là sẽ không để ai phát hiện ra đâu! Đừng thu mà!"

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái, mở ngăn kéo, lấy ra một khẩu súng khác đưa cho cô: "Về sau dùng khẩu này."

Hai mắt Ninh Tịch lập tức sáng ngời: "Khẩu này là..." Cô không phân biệt được đây là loại nào, nhưng vừa nhìn là đã biết đây không phải là hàng bình thường.

"Tôi có thể tháo nó ra xem được không?" Ninh Tịch cẩn thận hỏi.

Nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô gái, Lục Đình Kiêu gật đầu.

Được cho phép, Ninh Tịch liền phần khích tháo tung nó ra rồi quan sát kết cấu bên trong, vẻ mặt không thể tin nổi: "P226?"

"Tôi đã cải tiến lại cho nó, tính năng an toàn hơn." Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu vẫn không được tốt lắm.

Bởi vì kiến thức về súng ống, cách dùng và tháo lắp của cô rõ ràng là đều do cái gã đó dạy.

Ninh Tịch thích đến nỗi không chịu buông tay, sau đó đưa mắt liếc anh một cái: "Ừm, kể có 92F đã là người rất nguy hiểm, nhưng anh lại có được P226, chẳng phải là..."

Mọi người đều nói 92F là loại súng tốt nhất thế giới, nhưng rất ít người biết P226 mới là cực phẩm, chỉ vì giá thành quá cao nên danh tiếng của nó mới không phổ biến như 92F.

Lục Đình Kiêu nghe thế liền lạnh mặt: "Cô cho rằng tôi là người nguy hiểm?"

Ninh Tịch lập tức lắc đầu như trống bỏi: "Đâu có! Đâu có! Đâu có! Sao có

thể như thế được! Boss đại nhân là người tốt nhất thế gian này! Là thiên thần của tôi mà! Anh có thấy mệt không, vai có mỏi không? Để tôi bóp vai cho anh nhé! Cố lên, cố lên nào!"

Dứt lời liền nịnh nọt chạy đến phía sau Lục Đình Kiêu, ra sức bóp vai cho anh.

Tuy biết cô chỉ đang dỗ anh, lấy lòng anh nhưng sắc mặt đen sì của Lục Đình Kiêu lúc này cũng hoà hoãn lại đôi chút.

Có điều, ngay sau đó cả thân kinh của anh lại căng lên, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô dùng lực vừa phải ấn vào vai anh, còn rất chuyên nghiệp xoa bóp cổ và huyết thái dương anh nữa.

Xúc cảm ấm nóng lại còn dùng lực vừa phải rất thoải mái, cũng rất muốn chết.

--- O ---

Chương 160: Tôi Gặp Cho Anh Ăn Nhé

"Được rồi." Để tránh mất khống chế, Lục Đình Kiêu buộc phải bảo cô dừng lại.

"Oh" Ninh Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều, tiếp tục quay sang nghiên cứu khẩu súng, sau đó không dám chắc mà hỏi lại Lục Đình Kiêu: "Khẩu súng này... anh cho tôi thật à?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Coi như đó là quà sinh nhật của cô."

Món quà này cũng thật đặc biệt nha...

Ninh Tịch nâng niu khẩu súng: "Cám ơn! Tôi rất thích!"

Độ an toàn của khẩu súng này quả thực rất cao, lại cộng thêm vẻ bề ngoài bình thường, trừ phi tháo rời nó ra còn không sẽ không biết nó là loại gì.

Ninh Tịch ngắm nghía thêm một lúc lâu, đôi mắt không kìm được mà đỏ lên, muốn khóc: "Lục Đình Kiêu, cám ơn anh... Từ trước đến giờ chưa có ai đối xử tốt với tôi như vậy cả..."

Tim Lục Đình Kiêu nhói đau, đang định mở miệng an ủi thì Ninh Tịch bổ sung thêm một câu: "Cảm giác cứ y như được cha yêu chiều vậy!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Kiểu đánh giá này...đủ cao, nhưng cũng đủ khiến anh dở khóc dở cười.

"Đã muộn thế này anh chắc đói rồi phải không, để tôi xuống làm bữa khuya cho anh nhé?"

Sau khi Ninh Tịch vui vẻ chạy xuống nhà, Lục Đình Kiêu rất坦然 nhiên tháo khẩu súng của cô ra.

Đúng như dự đoán, mã số của khẩu súng này đã bị xoá sạch.

Nhưng phạm vi về thân phận của đối phương cũng được thu hẹp lại.

Mười phút sau, Ninh Tịch bê một bát thức ăn nóng hôi hổi vào phòng.

"Lục Đình Kiêu, ăn sủi cảo có được không? Tôi thấy sủi cảo lần trước gói

vẫn còn ở trong tủ lạnh, thế nên lược lại cho anh rồi này!"

"Đề đó đi."

"Ok!"

Nhìn dáng vẻ bận rộn của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch có chút băn khoăn, cho nên bê cái bát lên, "Tôi gấp cho anh ăn được không?"

Lục Đình Kiêu nhú mày, định cự tuyệt nhưng lại không nỡ nói ra miệng.

"Đề tôi gấp cho! Anh cứ bận việc của anh đi!" Ninh Tịch nhanh nhẹn gấp một miếng sủi cỏ lên, cẩn thận thổi cho nguội, sau đó mới đưa đến bên miệng anh." Lục Đình Kiêu vẫn nghiêm túc nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, mặt không đổi sắc há miệng nhận lấy sủi cỏ.

Tại sao lần trước ăn lại không thấy nó ngon như thế này nhỉ?

Ninh Tịch tiếp tục công việc cho đến khi hết sạch bát sủi cỏ.

"Cô nghỉ ngơi một lúc đi, tôi cũng sắp xong rồi." Lục Đình Kiêu đưa máy tính của Trương Cường cho cô, sau đó bắt đầu tập trung vào thao tác trên máy tính của mình.

"Oh, được rồi." Ninh Tịch lại ôm máy tính đến ngồi ở cái sofa trong góc phòng.

Vì quá nhàm chán vô vị, cô lục tung cả cái máy tính của Trương Cường lên, xem xem còn phát hiện ra được manh mối gì khác nữa không.

Kết quả, đúng là bị cô đào ra thật.

Cô tìm thấy trong ổ D có một thư mục được đặt tên là "Cơ mật - quan trọng", liền mở ra xem, phát hiện ra trong đó có không ít video.

Chẳng lẽ cái gã này còn cất giấu những chứng cứ khác mà không nói với cô?

Ninh Tịch nghi ngờ mở một trong những cái vid đó lên.

Vừa mới bật lên, Ninh Tịch liền cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng đợi đến khi cô có phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi, một giây sau, những tiếng rên rỉ ừ ừ a a khiến người ta đỏ mặt tía tai đã vang lên từ loa máy tính,

trong thư phòng yên tĩnh nghe cực kỳ rõ ràng...

Ninh Tịch: "..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch thật muốn mặt đất nứt ra một cái lỗ cho mình chui vào, vì quá hoảng loạn mà mãi không thể ẩn tất được cái vid đi.

Cuối cùng, Lục Đình Kiêu không thể nhìn nổi nữa, mới đi tới tắt hộ cô.

Ninh Tịch quăng luôn cái máy tính đi, dùng giọng điệu tố cáo nói: "Trong máy tính của h^ản ta có một thư mục tên là “cơ mật - quan trọng”, tôi còn tưởng nó là chứng cứ gì gì chứ...Fuck! Tôi phải nghĩ ra sớm hơn mới đúng!"

Máy tính của đám đàn ông, có thư mục nào đáng nghi thì chắc chắn là để chứa mấy cái thứ đó!

Lục Đình Kiêu bóp trán, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Đã xong rồi đó, cô sang xem đi."

Nói với cô rằng một đêm mới có thể làm xong là vì muốn cô có thể ở bên cạnh mình lâu hơn một chút...

Nhưng xem ra, nếu cứ để cô tiếp tục giày vò mình như thế này, anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa...

--- O ---

Chương 161: Không Coi Anh Như Một Người Đàn Ông

Nghe thấy thế, Ninh Tịch lập tức quẳng sự ngỡ ngàng sang một bên: "Xong rồi à? Tất cả sao?"

Lục Đình Kiêu gật đầu.

Ban đầu Ninh Tịch còn lo mình đọc không hiểu, nhưng không ngờ Lục Đình Kiêu lại không để cô xem những quá trình phức tạp đó, mà trực tiếp đưa kết quả đến trước mặt cô.

Địa chỉ IP gửi email là từ chung cư Châu Giang Đế Cảnh của Ninh Tuyết Lạc còn chủ nhân của tài khoản nặc danh ở nước ngoài là trợ lý của Ninh Tuyết Lạc - Thái Tình.

"Tôi còn tưởng mấy chuyện hack máy tính như thế này chỉ có trong phim thôi chứ! Muốn biết chủ tài khoản phải đột nhập vào hệ thống ngân hàng... đây như kiểu chuyện không thể ấy..."

Ninh Tịch kích động đến mức nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng cô ôm chầm lấy Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân! Anh siêu quá đi mất thôi!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Vào giờ phút này, Lục Đình Kiêu không thể không nhìn thẳng vào một vấn đề.

Giờ Ninh Tịch đúng là đã hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng mà, sự tin tưởng của cô có hơi quá rồi... thậm chí còn quên mất anh là một người đàn ông!

Đơn giản mà nói, cô coi anh là thầy tốt bạn hiền, thậm chí còn là cha... cô không hề coi anh là một đàn ông bình thường.

Đây quả thật là một vấn đề khiến người ta phải đau đầu.

Nhưng đây cũng là một dấu hiệu tốt, thời cơ mà anh đang chờ đợi cuối cùng cũng sắp đến rồi.

"Cô định xử lý chỗ chứng cứ này như thế nào?"

Sau khi điều chỉnh lại tâm tình Lục Đình Kiêu hỏi cô.

"Không cần công bố vội đâu, cứ để cho Ninh Tuyết Lạc làm âm ỉ nữa đi, cô ta càng làm to chuyện, thì sau này ngã lại càng đau. Tôi chuẩn bị... chuẩn bị..."

"Chuẩn bị cái gì?"

"Um... Lục Đình Kiêu, anh đỡ tôi một chút, sao tự nhiên tôi lại thấy mặt đất lại quay cuô..."

Chữ “cuông” còn chưa ra khỏi miệng, trước mặt Ninh Tịch đã tối sầm, khuy một cái ngã xuống đất.

"Ninh Tịch!" Lục Đình Kiêu biến sắc nhanh chóng đỡ lấy cô.

Thân thể mềm mại của người trong lòng nóng rực như một quả cầu lửa, anh đưa tay sờ lên trán cô, quả nhiên nóng bỏng tay.

Trước đó, anh cũng có phát hiện ra, nhưng anh vẫn chỉ nghĩ đó là do tác dụng tâm lý của anh mà thôi, không ngờ rằng là cô đang ốm thật.

Lục Đình Kiêu ôm cô chạy xuống nhà: "Chú Viên! Mau chuẩn bị xe!"

Lão quản gia kinh ngạc: "Cô Tiểu Tịch làm sao thế?"

"Không biết." Lục Đình Kiêu hoảng loạn đến mức ngay cả mặt nạ núi băng lạnh lùng - ngàn năm không đổi của anh cũng vỡ vụn.

Không biết! Anh thật sự không biết rốt cuộc là bởi vì tác dụng phụ của thuốc kích thích hay là cô chỉ bị sốt đơn thuần... hoặc là cái tên Chu Hường Thành đó đã cho cô uống thứ linh tinh nào khác?

Giờ phút này, Lục Đình Kiêu sắp bị sự tự trách chôn vùi, đáng ra anh nên đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một lượt trước mới đúng, lại còn kéo dài thời gian khiến cô bận bịu mệt mỏi như vậy.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy chắc hẳn là áp lực rất lớn, cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ đã là quá giới hạn rồi...

"Đại thiếu gia, cậu đừng căng thẳng, tôi thấy dáng vẻ này của cô Tiểu Tịch chắc chỉ là ốm sốt thông thường mà thôi, không bằng tôi gọi bác sĩ gia đình đến xem thế nào..."

Lúc này, Lục Đình Kiêu đã không nghe thêm được bất cứ lời nào nữa, tài xế vừa lái xe đến, anh lập tức ôm bế cô lên xe: "Đến bệnh viện."

Nói xong liền dẫn dò Lão quản gia đang đứng bên ngoài: "Báo cho Tần Mộc Phong, bảo cậu ta cũng tới đó!"

"Vâng!" Lão quản gia không biết nói gì nữa, đành gật đầu

Nếu như trước đây ông vẫn còn chút do dự không dám khẳng định thì bây giờ nhìn biểu hiện của Đại thiếu gia, chẳng còn gì là không hiểu nữa cả - Cô gái này, tám phần là Đại thiếu phu nhân tương lai của bọn họ rồi.

--- O ---

Chương 162: Woa, Vợ Mình Thật Đáng Yêu

Lúc Lão quản gia gọi điện thoại cho Tần Mộc Phong thì anh ta đang ở quán bar uống rượu buôn chuyện với Lục Cảnh Lễ

Vừa nghe được là Ninh Tịch đột ngột ngắt xiu, hai người lập tức chạy đến bệnh viện.

Bệnh viện nhân dân số một của Đé Đô. Trong phòng bệnh VIP trên tầng cao nhất.

Tần Mộc Phong và Lục Cảnh Lễ vừa đến nơi thì thấy Ninh Tịch sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, mu bàn tay còn đang cầm kim truyền nước, Lục Đình Kiêu ngồi bên cạnh giường sắc mặt vô cùng nặng nề.

Lục Cảnh Lễ và Tần Mộc Phong nhìn nhau, hiển nhiên là bị vẻ mặt này của Lục Đình Kiêu dọa cho hết hồn.

Đúng lúc này có một cô y tá trẻ mang thuốc đến, Lục Cảnh Lễ liền kéo cô ấy lại hỏi thăm: "Tình hình bệnh nhân như thế nào? Có vấn đề gì không? Có nghiêm trọng không?"

"Bệnh nhân sốt cao, 39.6 độ."

"Ồ, sốt à... Cái gì? Sốt á???"

Lục Cảnh Lễ ngẩn ra: "Cô chắc chắn là sốt à? Chỉ có sốt không thôi???"

"Đúng thế, đã làm kiểm tra toàn diện rồi, không có vấn đề gì khác đâu, các anh cứ yên tâm đi. Vừa nãy vị tiên sinh trong phòng bệnh cũng đã hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần rồi."

Cô y tá vui vẻ trả lời, vẻ mặt không có gì là ngại phiền cả, bởi vì... dù là cái vị ngồi trong kia, hay hai anh chàng mới tới này, tất cả đều là trai đẹp nhaa! Có hỏi một trăm lần đi nữa thì cô cũng vẫn sẽ vui lòng trả lời!

Lục Cảnh Lễ suy yếu bám vào khung cửa, vuốt vuốt trái tim vẫn còn đang đập thình thịch của mình: "Anh à, anh định dọa chết em đấy à? Cô ấy chỉ bị sốt thôi mà, anh làm sao mà phải tỏ ra cái vẻ như đang mắc bệnh nan y thế?"

Tần Mộc Phong vẻ mặt cũng đầy bất đắc dĩ: "Lại còn gọi cả tôi đến nữa, tuy tôi là bác sĩ, nhưng là bác sĩ tâm lý mà?"

Lục Đình Kiêu hơi ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng lườm Tần Mộc Phong: "Bây giờ Ninh Tịch đã thay thế cậu rồi, có lẽ tôi nên tiết kiệm một khoản chi."

Ý là không cần đến anh ta nữa.

Mỗi năm Lục Đình Kiêu trả cho Tần Mộc Phong một khoản không nhỏ đâu.

"Khụ, đừng mà! Ngoài chuyện đó ra tôi còn nhiều chỗ hữu dụng lắm đấy! Tôi có quen một chuyên gia dinh dưỡng vô cùng nổi tiếng, để tôi gọi anh ta đến tự tay điều dưỡng sức khoẻ cho Ninh Tịch!"

Tần Mộc Phong quả thật có chút chột dạ, từ lúc Ninh Tịch đến, anh ta nhàn hạ đi nhiều lắm, dù là Tiểu Bảo hay Lục Đình Kiêu đều rất ít khi cần đến anh ta, ngay cả buổi điều trị tâm lý một tuần một lần cũng ngừng luôn rồi.

Sau khi Tần Mộc Phong đi rồi, Lục Cảnh Lễ thấy Lục Đình Kiêu vẫn cúi đầu nhìn điện thoại di động suốt, không nhin được bèn hỏi: "Anh, anh đang đọc gì đó?"

Ông anh mình thành thanh niên nghiện net từ bao giờ thế?

Kết quả, vừa mới đến gần anh ta liền kinh hãi.

Ông anh nhà mình thế mà lại lưu lại đoạn video quay ở nhà Trường Cường vào điện thoại di động.

"Oh shit! Anh, tự nhiên anh lôi cái này ra xem làm gì? Biểu cảm lúc đó của Tiểu Tịch Tịch thật đáng sợ, lúc đó, em nhìn thấy còn sồn cả da gà, không biết rốt cuộc cô ấy diễn hay là thật nữa..." Lục Cảnh Lễ rùng mình nói.

Thế mà, bây giờ ông anh nhà mình không chỉ xem đi xem lại mà còn dùng cái vẽ mặt kỳ dị, kiểu như: Woa, vợ mình thật là đáng yêu...

Đúng là hết thuốc chữa rồi...

"Nhưng mà hai người đúng là hiểu nhau thật đấy, ngay cả biện pháp nghĩ ra cũng giống nhau, bạo lực muốn chết! Chắc chắc, đúng là người một nhà!" Lục Cảnh Lễ cảm thán.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô gái nhỏ nằm trên giường, vẽ mặt vừa kiêu ngạo lại vừa tự hào.

Để tránh bị mù mắt mất chó, Lục Cảnh Lễ không tìm được mà quay đi:
"Thân phận của kẻ đứng đằng sau chắc chắn đã bị mò ra rồi đúng không?
Tiếp đến sẽ là công khai trên mạng để tẩy sạch tội danh cho Tiểu Tịch Tịch
đúng không? Có cần em đi xử lý không?"

--- O ---

Chương 163: Khẩu Vị Của Anh Không Nặng Như Vậy

Trong mắt Lục Đình Kiêu thoáng qua một tia lạnh lùng: "Không vội."

Lục Cảnh Lễ sờ cằm: "Cũng đúng, dù sao chúng ta cũng có lá bài tẩy, để cho cô ta nháo càng lớn thì thì lúc đó chơi càng vui!"

"Chuẩn bị cho Ninh Tịch một bản hợp đồng."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy lập tức hai mắt sáng lên: "Hợp đồng? Anh rút cuộc cũng kéo chị dâu về Thịnh Thế rồi sao?"

"Tư liệu của tất cả quản lý trong Thịnh Thế nữa, cũng đưa cho anh một phần." Lời này coi như gián tiếp trả lời câu hỏi của Lục Cảnh Lễ.

"Rồi! Rồi! Anh muốn đích thân chọn người đại diện cho Tiểu Tịch Tịch đúng không? Thật là nếu anh đối với em chỉ bằng một phần ngàn đối với Tiểu Tịch Tịch thì em đã thỏa mãn lắm rồi!" Lục Cảnh Lễ ai oán.

Lục Đình Kiêu liếc cậu em trai một cái, sau đó đột nhiên đưa tay về phía Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ cho rằng mình lại sắp bị ăn đòn nên giật lùi về phía sau theo bản năng: "Em nói sai cái gì chứ?"

Kết quả, Lục Đình Kiêu chỉ đưa tay ra vỗ gáy anh một phát.

Hành động này đối với Lục Đình Kiêu mà nói thì đã là hành động cực kỳ thân mật rồi.

Lục Cảnh Lễ thật sự bị thụ sủng nhược kinh, ngay cả tai cũng đỏ ửng: "Anh, anh... anh... làm gì thế?"

Lục Đình Kiêu cau mày nhìn anh ta nhưng lại dùng giọng điệu mềm mỏng nói: "Cả ngày đừng chỉ có biết chơi, cố làm việc cho tốt rồi tìm lấy một người mình thích mà chung sống."

Lục Cảnh Lễ ngơ ngác, ngay sau đó thân thể run rẩy dữ dội: "Mẹ nó! Hừ chết em! Tự nhiên anh dịu dàng như thế làm gì, còn đáng sợ hơn cả việc đánh em ấy!"

"Việc chung thân đại sự của em, anh sẽ giúp em để ý một chút!"

"Ôi mẹ ơi! Không muốn đâu! Anh cứ tiếp tục nuôi thả em đi! Xin anh đây! Em thề em không bao giờ nói xấu anh nữa đâu! Anh cứ tiếp tục làm ngọn núi băng cao lãnh của anh đi!" Lục Cảnh Lễ sợ đến sắp tiêu ra quần.

Nhờ anh ấy chọn cho anh một người đàn bà đáng sợ y như anh ấy thì để chết à?

Hoặc, chọn một người giống Tiêu Tịch Tịch thì... anh cũng chẳng cần nuôi đâu!

Khẩu vị của anh tuyệt đối không nặng như vậy! Anh thích con gái dịu dàng cơ!

Lục Cảnh Lễ đột nhiên nhanh trí nói: "Anh Hai, loại chuyện này không phải chuyện đàn ông nên bận tâm! Hay là chờ anh cưới chị dâu xong rồi nhờ chị dâu giới thiệu cho em được không? Ánh mắt của chị dâu chắc chắn rất tốt!"

Lục Đình Kiêu nghe thế thì nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được."

Lục Cảnh Lễ vượt vượt ngực, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, đúng là cứu tử nhất sinh*.

(*Cứu tử nhất sinh: Một đường sống, chín đường chết.)

Hồi trước, quả thật tốc độ thay bạn gái của Lục Cảnh Lễ cứ như là thay áo, nhưng hiện tại đã "tu" được hơn nửa năm rồi.

Cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy mấy chuyện như thế càng ngày càng không có ý nghĩa, trước mắt quả thật cũng không có nhu cầu tìm bạn gái. Nhất là sau khi nhìn thấy cách anh trai và Ninh Tịch ở với nhau thì Lục Cảnh Lễ càng cảm thấy cái mà anh gọi là tình yêu trước đây thật vô vị.

Được rồi, Lục Cảnh Lễ thừa nhận, anh đang ghen tị.

Anh trai đợi đến 32 năm mới đợi được một tình yêu đích thực. Mà, anh thì... cả đời này cũng không biết có thể đợi được hay không?

Lục Cảnh Lễ càng nghĩ càng buồn, rồi... không thèm nghĩ nữa cho đỡ bị hành hạ: "Anh Hai, nếu không có chuyện gì thì em đi trước đây! Đồ anh cần em sẽ nhanh chóng chuẩn bị xong rồi đưa tới tay anh ngay! Bye!"

...

Đến chiều tối ngày hôm sau, Ninh Tịch mới tỉnh dậy.

Lúc mở mắt ra, cô thấy cơ thể nhẹ bồng, đầu óc mê man, có cảm giác cứ y như đã trải qua một đời người.

Lục Đình Kiêu vừa đẩy cửa vào liền nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ này, ánh nắng chiều bên ngoài hắt vào từ ô cửa sổ, cô gái ngồi trên giường bệnh trắng tinh đang mặc một cái áo ngủ rộng thùng thình, vẻ mặt vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác khi vừa mới tỉnh ngủ, trông ngốc nghếch đến nỗi người khác phải đau lòng, khiến người ta không nhìn được mà muốn ôm cô vào lòng...

--- O ---

Chương 164: Có Ăn Được Không?

"Tỉnh?" Lục Đình Kiêu bước nhẹ tới, dịu dàng đưa tay xoa mái tóc rối bù của cô.

"Lục Đình Kiêu..." Ninh Tịch trì độn nhìn người trước mắt.

"Ừ, cảm thấy sao rồi?"

Ninh Tịch mờ mịt nói: "Đây là bệnh viện sao? Tôi bị sao vậy?"

"Tối hôm qua cô ngất xỉu, sốt đến 39 độ." Nhớ lại cảnh cô đột nhiên ngất xỉu tối hôm qua, Lục Đình Kiêu không nhìn được mà trầm sắc mặt.

Ninh Tịch gãi đầu: "Tôi bị sốt? Thảo nào cả người cứ mềm nhũn, chả có tí sức nào!"

"Cái này là bị đói, cô đã ngủ gần một ngày một đêm rồi." Lục Đình Kiêu vừa nói vừa giúp cô mở bàn ăn, sau đó lên một cái gối sau lưng để cô dựa vào: "Đoán trước là cô sắp tỉnh lại, nên mới đi mua bữa tối cho cô."

"Cám ơn..." Ninh Tịch mím môi nhìn người đàn ông đang bận rộn trước mắt, không nhìn được đưa tay sờ sờ cảm anh một chút.

Lục Đình Kiêu ngăn người: "Hửm, sao thế?"

Ninh Tịch cau mày nhìn sắc mặt tiêu tụy cùng một mảng râu xanh trên cằm của anh: "Anh chăm sóc tôi một ngày một đêm sao? Râu cũng mọc luôn rồi!"

"Không sao, tôi có ngủ một chút."

Trên thực tế thì anh không hề chớp mắt, càng không có tâm tư đi rửa mặt, mãi đến khi cô tỉnh lại thì trái tim anh mới buông xuống.

"Ăn cơm đi, hiện tại sức khỏe cô không thích hợp ăn đồ dầu mỡ nên chỉ có cháo trắng, chờ cô khỏi sẽ mua đồ ngon cho cô." Lục Đình Kiêu đặt bát cháo vào tay cô: "Có tự ăn được không? Hay cần tôi giúp?"

Ninh Tịch không nói tiếng nào, cũng không cử động.

Lục Đình Kiêu hoài nghi ngẩng đầu lên nhìn cô: "Sao vậy? Có chỗ nào khó

chịu sao? Tôi đi gọi bác sĩ..."

Ninh Tịch vội vàng kéo anh lại: "Tôi không sao, chỉ là chưa tỉnh ngủ thôi..."

"Hiện tại cô cần nhất là nghỉ ngơi, không nên suy nghĩ lung tung."

"Ừ." Ninh Tịch gật gật sau đó vùi đầu ăn cháo, nhưng biểu tình trên mặt lại dường như không tập trung, hình như đang suy nghĩ viễn vông cái gì đó.

Lục Đình Kiêu đối tốt với cô như thế khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Không phải cô chưa từng phát hiện, thực tế thì ngay từ đầu thái độ của Lục Đình Kiêu đối với cô vẫn luôn như vậy, chỉ là cô vẫn luôn xem nhẹ điều đó, thậm chí lâu dần còn thành thói quen.

Hết thấy những gì mà người đàn ông trước mặt này làm cho cô, chỉ đơn giản là đang trả ơn sao?

Dẫu cho anh có coi cô như bạn bè, thì giữa bạn bè có thể làm được đến mức độ này sao?

Nhưng hiện tại, những chuyện cần xử lý quá nhiều nên ý niệm này tạm thời cũng bị bỏ qua...

...

Sau khi cơm nước xong, Ninh Tịch cũng khôi phục lại một chút tinh thần.

Cô nhanh chóng xua đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, bắt đầu xử lý chính sự: "Lục Đình Kiêu, di động của tôi có ở đây không?"

Lục Đình Kiêu không vui nói: "Mới nãy vừa bảo cô phải nghỉ ngơi cho khỏe."

Ninh Tịch chấp hai tay lại là bộ cầu xin: "Tôi ngủ lâu thế cũng nghỉ ngơi đủ rồi, vừa xong lại được ăn uống no đủ nữa, lúc này nhân huynh không cho ta làm chút chuyện, ta sẽ mọc mồm mắt!"

Lục Đình Kiêu thấy sắc mặt cô quả thật tốt lên nhiều, lại không chịu được ánh mắt cầu xin của cô nên cuối cùng vẫn đưa điện thoại đến.

Ngay sau đó, anh lấy nhiệt kế tới: "Đo nhiệt độ đã."

"A..." Ninh Tịch ngoan ngoãn há miệng ngậm nhiệt kế, sau đó mở các trang mạng bắt đầu đọc tin tức.

#Đoàn làm phim Thiên Hạ trình diễn cung đấu, bò cạp mĩ nhân không chừa bất cứ thủ đoạn nào.

#Ninh Tuyệt Lạc bị thương, là vô tình hay cố ý mưu sát?

#Công ty giải trí Tinh Huy bày tỏ kiên quyết ngăn chặn hành vi cạnh tranh bất chính, bảo vệ tính mạng và an toàn cũng như quyền lợi của nghệ sĩ.

#Ninh Tuyệt Lạc đã mời luật sư, Ninh Tịch bốc hơi khỏi thế gian, đến nay vẫn chưa thấy đáp trả lại.

...

--- O ---

Chương 165: Không Hồ Là Đại Ma Vương

Sau đó cô mở weibo ra, chỉ thấy tất cả bình luận đều đang chửi rửa cô, so với vụ của Giả Thanh Thanh còn ác hơn gấp mấy lần, dẫu sao thì Ninh Tuyết Lạc cũng có nhân khí cao hơn thế nên sức chiến đấu của fan cũng mạnh hơn nhiều.

[Con tiện nhân Ninh Tịch vẫn không chịu xuất hiện, nhất định là chột da rồi! Cô ta thấy mọi chuyện đã bại lộ nên tìm đường chạy sao? Dù không thành công nhưng cô ta vẫn là có ý định giết người! Nếu bị kiện thì chắc chắn sẽ phải ngồi tù!]

[Bị bôi đen một lần thì coi như là có người ta ghen tị với cô ta đi, nhưng nhiều lần thì nhất định do nhân phẩm cô ta có vấn đề! Huống chi tang vật cũng lấy được!]

[Trong giới giải trí, Ninh Tuyết Lạc nổi danh là người tốt, còn nhiều lần dùi dất cái cô tiêu sự muội này, không ngờ cô ta lại lấy oán trả ân, làm ra cái chuyện không bằng heo chó! Cũng bởi vì hạng người như cô ta mà giới giải trí mới ngày càng tệ hại như vậy!]

[Mọi người không thấy ngay từ khi bắt đầu đều là âm mưu của Ninh Tịch sao? Đầu tiên là cô ta triệt hạ Giả Thanh Thanh để có thể ngồi vững vị trí nữ thứ, sau lại khiến Ninh Tuyết Lạc bị thương để chiếm vị trí nữ chính!]

[Suy nghĩ quá tỉ mỉ! Quá đáng sợ! Quả nhiên đàn bà xinh đẹp thì chả ai tốt!]

...

Lục Đình Kiêu liếc nhìn thấy những lời bình luận ác động trên điện thoại của cô, chân mày nhíu chặt lại: "Đừng xem."

Ninh Tịch ngồi xếp bằng, trong miệng vẫn ngậm nhiệt kế lâu ba lâu bầu nói: "Không sao, vui mà!"

"Ngậm chắc vào, đừng nói chuyện."

"Nha." Rõ ràng là anh dụ tôi nói chuyện...

Sau khi đo xong, Lục Đình Kiêu liếc nhìn nhiệt kế: "37.1 độ!"

Ninh Tịch lập tức đắc ý nói: "Tôi đã bảo không sao rồi mà! Thật ra cơ thể tôi

tốt cực! Vậy tôi có thể xuất viện chưa?"

"Ồ thêm vài ngày quan sát."

"Hả? Còn phải ở tiếp à? Nhưng tôi nhớ Tiểu Bảo!" Ninh Tịch lập tức lôi Tiểu Bảo ra.

"Thằng bé đang trên đường tới." Giọng điệu không cho phép thương lượng.

"Ồ, được rồi..." Cuối cùng Ninh Tịch cũng không tiếp tục phản đối nữa.

Lục Đình Kiêu dọn xong bàn ăn thì ngồi ở chiếc ghế cạnh giường: "Tiếp theo cô định làm thế nào?"

Ninh Tịch lập tức nhớ tới một chuyện: "Tôi còn đang định bàn với anh đây, anh có thể gửi chứng cứ đến di động của tôi không? Tôi gửi trước cho một người!"

"Trương Cường?"

Ninh Tịch đã tập thành thói quen bị Lục Đình Kiêu hạ thấp chỉ số thông minh trong nháy mắt nhưng vẫn không nhịn được khâm phục: "Không hổ là Boss đại nhân! Quá thông minh! Đúng là tôi định để cho Trương Cường đen ăn đen, cầm những chứng cứ này tống tiền Ninh Tuyết Lạc!"

Ninh Tịch vừa mới hưng phấn nói xong, lập tức ho khan một tiếng, hơi bất an nhìn Lục Đình Kiêu: "Tôi làm thế... có phải ác quá rồi không?"

Lục Đình Kiêu không trả lời mà phân tích cho cô: "Điểm chính là làm như thế không có bất cứ ích lợi nào cho cô mà chỉ có lợi cho Trương Cường."

Ninh Tịch gãi đầu: "Nói như vậy quả không sai nhưng mục đích của tôi là Ninh Tuyết Lạc, những thứ khác tôi không để ý lắm."

Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ một chút, sau đó nói: "Có thể để cho Trương Cường có lợi? Vậy thì tại sao không để người có lợi là mình."

Ninh Tịch ngạc nhiên đến nỗi có thể rớt cả tròng mắt ra ngoài: "Cái này... như thế cũng được sao?"

"Vì sao lại không được?" Lục Đình Kiêu hỏi ngược lại, sau đó giải thích: "Căn cứ vào khả năng tài chính hiện tại của Ninh Tuyết Lạc, cô có thể đòi cô

ta 800 vạn. Hiện tại cũng là thời cơ tốt nhất để cô hủy hợp đồng với Tinh Huy, tiền này có thể dùng làm tiền bồi thường."

"..." Nghe Lục Đình Kiêu phân tích xong, Ninh Tịch câm nín luôn.

Cô cũng lắm chỉ đi xúi giục người khác, nhưng Đại ma vương thì ngược lại, không chỉ không phỉ nhổ hành động của cô mà còn dạy cô cách xấu xa hơn...

--- O ---

Chương 166: Biện Pháp Nhanh Hơn

Bất quá, chiêu này đúng là hoàn hảo!

Chỉ là tự mình làm chuyện tống tiền người khác như này thì cứ thấy thế nào ấy.

Ninh Tịch cắn cắn môi, nhớ đến toàn bộ những chuyện phát sinh đêm đó, cười lạnh một tiếng, hừ, bọn họ đều có thể làm ra những chuyện như thế, tại sao cô lại không thể?

Ninh Tịch đưa ra quyết định rất nhanh: "Được, anh gửi cho tôi đi, để tôi gửi cho Ninh Tuyết Lạc!"

"Không cần phiền phức như thế, để tôi gửi giúp cô, đảm bảo địa chỉ IP của cô không một ai có thể tra ra được."

Anh trong mắt Ninh Tịch lúc này không khác gì một vị thần: "Lục đại thần, tôi phát hiện kỹ năng này của anh thật nghịch thiên quá đi! Anh có nhận đồ đệ không?"

Ánh mắt sùng bái của Ninh Tịch khiến tâm trạng Lục Đình Kiêu rất tốt, anh liếc mắt nhẹ về phía cô: "Không nhận."

Vẻ mặt Ninh Tịch lập tức thay bằng vẻ thất vọng: "Ài... " Quả nhiên không nhận! Lục đại Boss bận trăm công ngàn việc sao có thể nhận học trò đây...

Lục Đình Kiêu nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa: "Muốn có kỹ năng này thì thật ra có một cách khác nhanh hơn."

"Cách gì, cách gì?" Ninh Tịch lập tức truy hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Gả cho tôi." Gả cho anh rồi, tất cả mọi thứ của anh đều là của cô, cô còn cần học cái gì nữa?

"Khụ khụ khụ..." Suýt chút nữa Ninh Tịch bị sặc chết bởi chính nước bọt của mình.

Cách này không thể thừa nhận là cũng đúng...

Chẳng qua là... có phải cô lại bị thả thính đúng không?

Lục Đình Kiêu ngấm nhìn bộ dạng xoắn xuýt của cô, sau đó nói: "Đã nghĩ tới sau khi hủy hợp đồng thì đi công ty nào chưa?"

Ninh Tịch sờ cằm: "Cái này sao... vẫn còn đang suy nghĩ..."

Lục Đình Kiêu giống như lơ đãng nói: "Chờ sau khi cô được tẩy trắng thì nhân khí của cô có thể so với một nghệ sĩ hạng hai, đến lúc đó sẽ được công ty tầm tầm sẵn đón."

Ninh Tịch than thở: "Thật ra thì cũng phiền lắm, công ty nhỏ thì áp lực cạnh tranh nhỏ nhưng không tiền được xa, công ty lớn thì không có ô dù thì sao mà vào được? Tuy bây giờ nhìn tôi có vẻ hot vậy thôi, nhưng đều là do dựa vào scandal mà thành, ngay cả một tác phẩm đánh dấu sự nghiệp cũng không có... Ai da, Boss đại nhân có cao kiến gì chăng?"

Đối với những quyết định quan trọng, Ninh Tịch đã bắt đầu theo bản năng mà hỏi ý kiến Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu rót cho cô ly nước, sau đó trả lời: "Từ góc độ một người làm ăn như tôi, thì cô là một khoản đầu tư cực kỳ có tiềm lực phát triển, thế nên tất nhiên tôi hy vọng cô đầu quân cho Thịnh Thế."

Ninh Tịch nghe vậy trợn to hai mắt, thật lâu sau mới hoàn hồn: "Ách, ý của Boss đại nhân là ngài đích thân đào tôi về Thịnh Thế sao?"

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Nói như thế cũng không sai, quả thật tôi rất muốn đào cô. Thế nào?"

Má ơi! Cái giọng này quá phạm quy rồi!

Ninh Tịch nuốt nước miếng, cố gắng ổn định trái tim đang mềm nhũn ra, sau đó nghiêm túc mở miệng: "Nói thật ra thì, nếu lần này thuận lợi rời khỏi Tinh Huy thì công ty tôi muốn đầu quân nhất chính là Thịnh Thế. Thịnh Thế của hiện tại đã sớm vượt qua Tinh Huy, trở thành công ty giải trí tốt nhất, khả năng thăng tiến cũng là tốt nhất..."

Lục Đình Kiêu hài lòng gật đầu sau đó đưa tay về phía cô: "Như vậy thì... hợp tác vui vẻ."

"Hả?" Ninh Tịch đưa tay ra theo bản năng: "Hợp... hợp tác vui vẻ..."

Ồ... Tình huống gì đây, thế này là cô đã đạt được hợp đồng với Thịnh Thế?

Ngay cả đào nhân tài Đại ma vương cũng có thể đạt hiệu suất cao như vậy sao...

--- O ---

Chương 167: Lương Tình Tương Duyệt

"Ách, chúng ta như vậy là đạt thành hợp tác rồi à?" Ninh Tịch vẫn có chút mơ hồ.

"Tôi coi trọng cô, cô cũng muốn về Thịnh Thế, hai ta lương tình tương duyệt, có vấn đề gì sao?" Lục Đình Kiêu hỏi ngược lại.

"..." Lương tình tương duyệt, dùng từ này...

(*Lương tình tương duyệt: hai bên có ý mới nhau)

Ninh Tịch tự nhận ra là cô hồ ai thì hồ nhưng chẳng thể nào hồ được Lục Đình Kiêu, cho nên vẫn cực kỳ cẩn thận hỏi: "Anh không cần suy nghĩ thêm chút nữa sao? Tôi cảm thấy khả năng gây chuyện của tôi không nhỏ đâu, nhờ đâu về sau lại gây thêm phiền toái cho anh..."

"Nếu cô có thể tự mình xử lý tốt tất cả thì còn cần công ty làm gì? Đây chính là ý nghĩa tồn tại của tôi."

"Oh..." Ninh Tịch sờ sờ mũi. Mặc dù bình thường Đại ma vương tuy ít nói, nhưng một khi đã nói thì tuyệt đối đều là phun châu nhả ngọc, cô nói không lại anh.

Ninh Tịch do dự một hồi, cô ở Tinh Huy nhiều lần bị oan uổng, lúc này muốn hủy hợp đồng cũng là điều thường tình, sẽ không có bất cứ lời ra tiếng vào nào. Hơn nữa, cô có được chứng cứ trong tay, chuyện tẩy trắng cũng là chuyện ván đã đóng thuyền, cho nên chắc là sẽ không gây phiền toái gì cho Lục Đình Kiêu thêm nữa.

Nghĩ như vậy cô mới an tâm.

"Boss đại nhân, vì báo đáp ơn tri ngộ* của anh, sau này tôi nhất định sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền cho anh, sẽ không để anh thất vọng!" Ninh Tịch lập tức chứng minh cho ông chủ thấy sự tận tâm của mình.

Ít nhất là cô khá tự tin với thực lực hiện tại của mình!

Lục Đình Kiêu cong môi: "Ừ, tôi rất mong đợi."

Lúc này, di động của Ninh Tịch đột nhiên vang lên, người gọi tới là Ô Yêu Vương.

Trước đó, Giang Mục Dã đã nhiều lần gọi lỡ nhưng cô có quá nhiều chuyện cần xử lý, lại cộng thêm việc đột nhiên ngã bệnh nên vẫn chưa thể gọi lại cho anh ta.

Ninh Tịch cũng không ngại Lục Đình Kiêu, bắt máy luôn: "Này, Giang..."

Không đợi cô mở miệng, một tràng rít gào muốn thủng cả màng nhĩ đã truyền đến: "NINH TIÊU TỊCH, CON MẸ NÓ, BÀ CHẾT Ở ĐÂU? CÓ BIẾT LÀ BÀ BỊ NGƯỜI TA TRÉT THÀNH NGƯỜI DA ĐEN RỒI KHÔNG HẢ?"

Giang Mục Dã chạy đến Lục gia tìm cô, kết quả quản gia lại bảo cô không có ở đây, Lục Đình Kiêu cũng không ở nhà. Hôm đó là ngày sinh nhật của cô, hai người đồng thời cùng biến mất, bảo sao anh ta có thể không nghĩ nhiều đây? Ninh Tịch ngoáy ngoáy lỗ tai: "Trón cái gì mà trón? Tôi còn đang ở viện đây!"

Giang Mục Dã nghe vậy lập tức ngăn người, giọng nói nhất thời trở nên khẩn trương: "Cái gì? Bà nằm viện? Làm sao thế? Chẳng lẽ bị người ta đánh?"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Ông mới là đứa bị người ta đánh ấy! Tôi bị sốt thôi!"

"Bà ở viện nào, tôi lập tức tới thăm bà?"

"Không cần đâu, ông bận bịu như thế thì trước mắt cứ lo chuyện trong nhà đi, tôi đã hạ sốt rồi... Có cả Lục Đình Kiêu ở đây nữa, lát nữa Tiểu Bảo cũng tới."

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng mấy giây, sau đó mới truyền tới giọng nói âm trầm của Giang Mục Dã: "Ninh Tịch, bà xem email tôi gửi chưa?"

"Chưa, tôi có rảnh đâu, từ đêm hôm trước giờ bận sứt đầu mẻ trán, làm gì có thời gian rảnh! Nói ra thì dài lắm, chờ sau này rảnh rồi sẽ kể cho ông."

Giang Mục Dã hít sâu một hơi: "Bà mau xem đi. Còn nữa, chuyện của Ninh Tuyết Lạc, bà định giải quyết thế nào? Tôi định giúp bà bắt cái tên Trương Cường kia lại nhưng chậm mất một bước. Lúc tôi tìm đến thì nhà tên đó đã chơi không thành kế rồi. Bà là người của Tinh Huy nên tôi không thể dùng phòng quan hệ công chúng của tôi được, cho nên tôi đã thương lượng với anh Minh để anh ấy âm thầm giúp cô liên lạc với một đoàn đội..."

Ninh Tịch nghe vậy thì rất cảm kích nói: "Cám ơn ông nha, Giang Mục Dã, nhưng không cần nữa đâu, tôi đã lấy được bằng chứng có thể rửa sạch tội rồi."

Giang Mục Dã nghiêng răng: "Lại là Lục Đình Kiêu?"

--- O ---

Chương 168: Thương Cô Ấy Nhiều Thêm Chút Nữa

"Tự tôi lấy đây có được không hả? Nhưng mà sau đó quả thật Lục Đình Kiêu cũng giúp tôi."

"Biết rồi, bà không sao là được! Tôi cúp máy đây! À! Nhớ xem email!" Nghĩ tới việc cô vẫn còn đang bệnh, Giang Mục Dĩ cố nén tức giận, cũng không còn tâm tình hỏi thăm quá trình anh hùng cứu mỹ nhân của Lục Đình Kiêu, giọng điệu cứng nhắc, cúp điện thoại.

Chết tiệt! Nếu không phải Lục Đình Kiêu dùng thủ đoạn hèn hạ kim chân anh thì giờ phút này người ở bên cạnh Ninh Tịch phải là anh, người giúp cô vượt qua khó khăn phải là anh mới đúng!

Vô sỉ, quá vô sỉ!

"Giang Mục Dĩ gọi tới?" Lục Đình Kiêu thuận miệng hỏi một câu.

"Đúng vậy, hỏi tôi có cần hỗ trợ hay không, còn bảo gửi email cho tôi, không biết là gửi cái gì mà cứ nhắc tôi phải xem, thần thần bí bí, xem ra lại muốn chinh tôi đây? Năm ngoái cũng thế, anh ta gửi cái video người ta xếp mấy con sâu cho tôi, làm tôi phải đánh anh ta vài trận mới hả được cơn giận..."

Ninh Tịch lâu bầu than phiền, cũng không vội xem email mà tiếp tục xem tin nhắn cùng danh sách cuộc gọi nhớ xem có ai cần thiết gọi lại không.

Nhưng đa phần là số lạ, nhất định là đám phóng viên gọi tới, kéo xuống dưới cùng lại thấy một cái tên gọi tới vào ngày sinh nhật của cô.

Thấy hai chữ kia, vẻ mặt của Ninh Tịch liền trở nên ấm áp dịu dàng: "Tôi còn tưởng nó quên sinh nhật tôi rồi chứ?"

"Ai?" Lục Đình Kiêu lập tức căng thẳng theo bản năng.

"Em trai tôi, Đường Nặc."

Lục Đình Kiêu gật đầu nhẹ nhàng thở phào một hơi. Còn tưởng là bạn trai cũ, anh sắp thành thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc rồi đây.

Ninh Tịch lập tức gọi lại: "Hey, Tiểu Nặc..."

"Chị, cuối cùng chị cũng gọi lại cho em! Bây giờ chị sao rồi? Có khỏe không? Những người đó có làm khó chị hay không? Em thấy tin tức trên báo..."

"Yên tâm đi, chị không sao!"

"Nhưng em thấy người kia muốn kiện chị!"

"Chị em cũng không phải kẻ ăn chay, ai kiện ai còn chưa biết đâu!"

"Chị thật sự không sao chứ?"

"Thật sự không sao! Em cứ thích lo lắng chuyện của chị thế này, chị nghĩ em không phải 17 đâu mà là 70 tuổi ấy! Nhưng mà, em cứ thế mà tin chị sao? Không cho rằng chị vì muốn có được vai diễn đến phát điên mà đâm Ninh Tuyết Lạc một kiếm sao?"

"Chị là chị của em mà em còn không tin, chả lẽ đi tin người ngoài?"

Nghe được câu nói này, một dòng nước âm đang lặng lẽ lan tỏa khắp người Ninh Tịch: "Thằng nhóc thôi này, coi như em khéo mồm!"

"Biết chị không sao là em yên tâm rồi. Đúng rồi, em còn chưa chúc mừng sinh nhật chị, nhưng qua mất rồi..."

"Không sao, bây giờ nói cũng được, cảm ơn em, em trai thân yêu lại đẹp trai của chị..."

"Bớt buồn nôn đi, không nói với chị nữa, sắp khai giảng rồi, em còn phải làm bài tập hè đây này!"

"Đi đi, đi đi! Cố gắng lên anh, bạn trẻ!"

Kết thúc cuộc gọi, tâm tình Ninh Tịch giống như bầu trời sau cơn mưa vậy, quang đặng sáng sủa.

Ninh Tịch có tâm trạng tốt, Lục Đình Kiêu cũng vui lên không ít: "Tình cảm của hai chị em rất tốt?"

"Đúng vậy! Mặc dù không phải ruột thịt nhưng tình cảm của hai chúng tôi vẫn luôn rất tốt. Khi còn bé, bà nội tôi rất trọng nam khinh nữ, mỗi khi nhà có cái gì ngon thì chỉ có mình Tiểu Nặc được ăn, ngay cả ăn cơm tôi cũng

không thể ngồi cùng bàn. Nhưng lần nào Tiểu Nặc cũng giấu một ít đưa cho tôi, mỗi lần bà nội mắng tôi thì Tiểu Nặc đều đứng ra bảo vệ tôi, thằng bé đúng là rất thương tôi!"

Ninh Tịch vừa nói vừa có chút thẫn thờ: "Có phải rất kỳ lạ hay không? Là ruột thịt mà lại cứ như kẻ thù, còn người chẳng có tí quan hệ máu mủ gì với mình lại là người thân. Đáng lý tôi nên sớm nhận ra ở trong cái giới kia thì tình thân không thể nào sánh với lợi ích..."

Lục Đình Kiêu vượt đầu cô gái đang buồn rầu cúi gằm mặt xuống: "Cô sẽ có được cái tốt hơn."

Mỗi lần cô kể chuyện ngày bé anh lại không nhìn được mà đau lòng cho cô, anh muốn thương cô nhiều thêm một chút, đem những thứ cô mất đi đều bù đắp lại gấp đôi.

--- O ---

Chương 169: Thật Muốn Trộm Về Nhà

Ninh Tịch xem xong danh sách cuộc gọi, lại nhìn tới danh sách tin nhắn, lúc nhìn thấy một tin trong đó lập tức sửng sốt.

[Honey, tôi quả thật đã đánh giá thấp sự can đảm của em rồi.] Người gửi: YS.

Đang yên đang lành gửi cho cô một câu như này là có ý gì? Cô đã làm cái gì?

Lục Đình Kiêu đã xóa ghi chép cuộc gọi, nên Ninh Tịch không biết đêm hôm đó giữa hai người đàn ông này đã có một cuộc nói chuyện qua điện thoại.

"Sao vậy?" Thấy vẻ mặt cô hơi kỳ lạ, Lục Đình Kiêu liền lên tiếng hỏi.

"Không có gì..." Ninh Tịch chỉ nghĩ cái gã kia lại phát điên cái gì rồi, cho nên cô cũng lười phản ứng lại, để di động xuống hỏi: "Bao giờ Tiểu Bảo tới?"

"Sắp tới rồi."

Ninh Tịch nghe vậy liền sờ tóc lên mình: "Cái kẹp tóc của Tiểu Bảo đưa tôi đâu rồi?"

"Ở đây, tôi đã cất giúp cô." Lục Đình Kiêu kéo ngăn tủ đầu giường ra, đưa chiếc kẹp tóc màu hồng phấn cho cô.

Ninh Tịch lập tức vui vẻ kẹp lên.

Nhìn chiếc kẹp trên đầu Ninh Tịch, trong lòng Lục Đình Kiêu có chút hối hận, sớm biết thế đã không tặng cô súng, nếu tặng giày chuyền, vòng tay hay bông tai các kiểu thì cô đã có thể đeo trên người rồi.

Thật ra thì anh đã chuẩn bị xong quà từ lâu rồi - là một chiếc nhẫn, chỉ tiếc là thời cơ còn chưa tới.

Hai người đang nói chuyện, một tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Tịch lập tức lăn xuống giường đi ra mở cửa, quả nhiên là Tiểu Bảo tới.

"Bảo bồi tới rồi!"

Sau khi đi vào Tiểu Bảo vội vàng dùng nắm tay nhỏ kéo quần áo cô, dường như muốn cô cúi người thấp xuống một chút.

"Làm sao vậy?" Ninh Tịch thuận thế ngồi xổm xuống.

Tiểu Bảo lập tức dùng cái đầu nhỏ của mình dí vào trán của cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Ninh Tịch không nhịn được liền bật cười: "Phụt, bảo bồi đang đo nhiệt độ cho cô sao? Con yên tâm đi, cô mới dùng nhiệt kế đo rồi, đã hết sốt rồi!"

Tiểu Bảo đau lòng nhìn vết bầm tím lưu lại trên tay cô do bị cầm kim truyền nước. Ninh Tịch ôm nhóc vào trong ngực, dỗ dành: "Đừng nhăn mặt, cô vừa nhìn thấy con thì đã hết sạch cả bệnh rồi!" Đúng là thần khí chữa bệnh, thật muốn trộm về nhà.

"Muốn xuống đi dạo chút không?" Lục Đình Kiêu đề nghị.

"Có..." Vừa vặn, cô ngủ nguyên một ngày, giờ cần phải hoạt động cơ thể. Cũng không thể để Tiểu Bảo ngồi buồn bực mãi trong phòng bệnh được.

Lúc ba người muốn đi tới thang máy thì phải đi ngang qua một phòng bệnh, bên ngoài của phòng bệnh cực kỳ ồn ào, các phóng viên chen lấn tầng tầng lớp lớp, tất cả đều tranh nhau phỏng vấn người trong phòng bệnh:

"Tuyết Lạc, xin hỏi hiện tại các cô đã liên lạc được với Ninh Tịch chưa?"

"Vẫn chưa, chúng tôi không liên lạc được với cô ấy."

"Ninh Tịch sợ tội nên chạy trốn, đối với việc này cô có ý kiến gì không? Bước kế tiếp cô định làm gì?"

"Tôi... tôi không biết... cho đến bây giờ tôi vẫn không tin cô ấy sẽ làm ra chuyện như thế này..."

"Nghe nói Ninh thị cùng Tinh Huy đều đã rút vốn để bày tỏ sự kháng nghị đúng không? Trước mắt đoàn làm phim có phản ứng thế nào? Sẽ đổi vai của Ninh Tịch sao?"

"Cái này tôi không biết, mọi người có thể hỏi người phụ trách của đoàn làm

phim."

"Nếu Ninh Tịch xuất hiện nói xin lỗi cô, cô sẽ tha thứ cho cô ta sao?"

"Nếu cô ấy thật lòng hối cải thì cá nhân tôi có thể tha thứ cho sự hồ đồ nhất thời của cô ấy, nhưng ảnh hưởng xấu của cô ấy đối với giới giải trí thì không thể chỉ cần một lời xin lỗi là có thể giải quyết, cũng không tới lượt tôi tha thứ!"

...

Ninh Tịch cũng không thể ngờ được lại được chứng kiến màn kịch Bạch Liên Hoa của Ninh Tuyết Lạc ở đây, không nhìn được mà nhú mày lại, lúc này cô mới phát hiện hóa ra cô ở cùng một bệnh viện với Ninh Tuyết Lạc, lại còn cùng một tầng.

Ngay lúc đó, giữa đám phóng viên đột nhiên có người chú ý đến phía cửa thang máy thấy Ninh Tịch liền kêu lên một tiếng: "Ninh Tịch!!!"

--- O ---

Chương 170: Sao Có Thể Là Ninh Tịch

ch

"Ninh Tịch? Đâu? Ở nơi nào?"

"Ninh Tịch đến? Không thể nào! Cô ta còn dám xuất hiện?"

"Bên kia bên kia!"

...

Tất cả các phóng viên đều nhìn sang bên kia, hơn nữa cũng ríu rít đổi hướng máy quay sang chuẩn bị cướp tin tức.

Ninh Tịch nhướng mày, phản ứng đầu tiên của cô là che cho bánh bao nhỏ, không để người khác dọa đến thằng bé.

Nhưng mà, không đợi Ninh Tịch ôm lấy bánh bao nhỏ, đầu của cô đã được một bàn tay to lớn ấn vào một lồng ngực ấm áp, sau đó cái tay nhỏ bé của bánh bao nhỏ cũng nắm tay cô thật chặt tựa hồ như đang an ủi cô không cần phải sợ.

Đám người kia còn cách bọn họ mười bước chân thì buộc phải dừng lại.

Không biết từ đâu nhô ra hai gã đàn ông cao lớn đeo kính đen, mặc nguyên cây đen, vẻ mặt hung ác, chặn tất cả bọn họ lại.

"Này, các người là ai, tránh ra! Chớ ngoan không cản đường!" Có một phóng viên dường như bị chuyện nhất định phải cướp được tin tức làm cho nóng đầu, không nghĩ ngợi gì mà thốt lên.

Nhưng trong số họ cũng có người thông minh, vội vàng kéo lại tên đó lại, vẻ mặt kiêng kỵ giống như nhòm thấy thứ gì cực kỳ đáng sợ: "Anh điên rồi à? Đó là vệ sĩ của Lục thị!"

"Lục... Lục thị... sẽ không phải Lục thị đó chứ?"

"Thừa lời! Kinh Thành có mấy cái Lục thị?"

"Nhưng sao anh biết? Trên mặt bọn họ cũng không khắc chữ!"

"Anh bị ngu à? Không thấy gia huy* trên đồng phục của bọn họ sao?"

(*Gia huy: biểu tượng của gia tộc)

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều đồng loạt lùi về sau ba bước, mấy người vừa rồi có thái độ không tốt lập tức tỏ ra sợ hãi: "Hai vị đại ca, thật xin lỗi thật xin lỗi! Là chúng tôi có mắt mà không thấy thái sơn! Ngài ngàn lần đừng so đo với chúng tôi!"

"Trời ạ! Nếu hai người kia là vệ sĩ của Lục thị? Vậy ba người phía sau sẽ có lai lịch gì?"

Các phóng viên đảo đảo ngó theo muốn nhìn cho rõ, nhưng ánh mắt vừa mới dè dặt liếc tới thì tất cả đều sợ đến mặt không còn giọt máu.

Người đàn ông có thân hình cao lớn đang ôm cô gái vào lòng có khuôn mặt lạnh lùng đẹp như thiên thần, chỉ là ánh mắt quá mức sắc bén, khí tràng cũng quá mức kinh người. Những phóng viên có chút đạo hạnh thì đều có mắt nhìn người, phát hiện người đàn ông này không dễ chọc liền lập tức ngoan ngoãn cúp đuôi lại...

"Cái gì mà Ninh Tịch, chắc chắn anh nhìn lầm rồi! Người ta là một nhà ba người! Người phụ nữ kia sao có thể là Ninh Tịch?"

"Đúng vậy! Có phải muốn tin đến phát điên rồi không? Nhìn ai cũng cho là Ninh Tịch!"

"Người này vừa nhìn đã biết không dễ trêu vào, anh muốn hại chết chúng tôi sao?"

Đám phóng viên nhao nhao lên án người lên tiếng đầu tiên.

"Ồ thì, có thể là tôi nhìn nhầm rồi, chỉ có điều nhìn dáng dấp có chút giống, không phải lúc đầu các người cũng nhận nhầm sao..."

"Giống cái rắm ý! Ninh Tịch là cái loại độc phụ lòng dạ rắn rết, vị tiểu thư kia nhìn một cái đã biết chính là hiền thê lương mẫu, khí chất cao quý thoát tục, làm sao mà giống nhau được?"

"Đúng vậy! Một cô gái ôn nhu hiền lành như vậy sao có thể là tiện nhân Ninh Tịch được!"

...

Lúc này, “Đinh” một tiếng, thang máy tới.

Cho đến khi ba người đã vào thang máy, đám phóng viên vẫn đứng tại chỗ cảm thán:

"Ày, mấy người có chú ý đến đứa bé vừa rồi không, xinh thật đấy! Khuôn mặt cứ như khắc từ một khuôn ra với người đàn ông kia vậy, vừa nhìn đã biết là cha con!"

"Người đàn ông kia rốt cuộc là vị nào của Lục gia vậy? Khí tràng thật đáng sợ!"

"Tôi thấy người đàn ông kia có chút quen..., sao tôi lại thấy... có chút giống Thần Tài Gia chứ?"

"Anh đừng nói nữa! Đúng là có chút giống thật! Vậy thì đứa bé kia... sẽ không phải là vị Tiểu thái tử trong truyền thuyết chứ?"

--- O ---

Chương 171: Nàng Công Chúa Đẹp Nhất

Sự suy đoán này y như một hòn đá ném thẳng vào mặt hồ yên ả:

"Làm sao có thể? Lục Đình Kiêu vẫn độc thân có được hay không? Mặc dù có con trai nhưng tuyệt đối không thể có phụ nữ bên cạnh!"

"Nếu thật sự là anh ta thì đây chính là tin tức nóng hổi đấy, chắc chắn..."

"Nóng thì sao? Anh dám đăng chắc? Quên mất năm đó tòa soạn VIO sụp đổ như thế nào rồi à?"

"Ồ thì... tất nhiên là nhớ rồi, là vì họ chụp lên một bức hình của Lục Đình Kiêu, còn dám đăng lên nữa..."

Nói tới đây, đám phóng viên lập tức dập tắt tâm tư của mình, có người nhanh tay chụp lại được cũng bắt đầu run rẩy xóa ảnh.

Lục Đình Kiêu nổi danh là kín đáo, không muốn người khác soi mói tới mình, không chấp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào của truyền thông, Tiểu thái tử càng được bảo vệ kỹ càng đến một ngọn gió cũng thổi không lọt, cho dù rất hiếu kỳ về thân phận của người phụ nữ kia nhưng bọn họ còn chưa muốn dấn đầu vào chỗ chết đâu.

Trong thang máy...

Ninh Tịch từ trong lòng Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên nhìn bánh bao lớn, rồi lại nhìn bánh bao nhỏ, trong lòng liền ngũ vị tạp trần.

(*Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn)

Hóa ra cảm giác có người bảo vệ... lại là như thế này...

"Còn ổn chứ? Để tôi đổi bệnh viện cho cô?" Sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút âm trầm. Lúc ấy quá vội nên cũng không phát hiện ra sự trùng hợp đến khó chịu này.

"Không cần phiền vậy đâu, tôi thật sự không sao, nếu không thì chúng ta về nhà được không? Tôi không thích ở trong bệnh viện..."

"Được."

"Cơ mà... hai vệ sĩ kia đột nhiên chui từ đâu ra vậy?" Ninh Tịch nghi ngờ hỏi.

"Vẫn luôn ở gần đây, tình huống của cô bây giờ có chút đặc biệt, để bọn họ đi theo để phòng ngừa vạn nhất." Việc cô bị thương do fan nã tàn tẩn công, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra lần thứ hai.

"Tôi còn chưa chính thức ký hợp đồng với Thịnh Thế mà đã có phúc lợi như này rồi á?" Ninh Tịch thụ sủng nhược kinh, vừa dứt lời thì đột nhiên thấy được hình ảnh của mình phản chiếu qua tấm gương trong thang máy... Ninh Tịch sờ gương mặt của mình ở trong gương: "Những ký giả kia có phải mù rồi không? Tôi đứng trước mặt bọn họ còn không nhận ra? Còn nói cái gì mà... hiền thê lương mẫu, trong sáng thoát tục, dịu dàng, đáng yêu... Rõ ràng tôi là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, là bà ngoại chó sói của Cô bé quàng khăn đỏ, những từ như thế sao hợp với tôi chứ?"

Ninh Tịch vừa nói vừa quan sát bản thân trong gương, sau đó cô phát hiện bản thân không trang điểm, mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, tóc thì tùy tiện tết lại thành một bím tóc để sau ót cho gọn, phía trên tóc mai thì cài một chiếc kẹp màu hồng phấn, biểu tình trên mặt đúng là rất dịu dàng, nhã nhặn, trầm tĩnh...

Chết tiệt! Đúng là dịu dàng thật! Ninh Tịch cũng bị dáng vẻ hiện tại của chính mình dọa cho sợ.

Chẳng lẽ trước mặt hai cha con nhà bánh bao cô vẫn luôn thế này sao? Chẳng giống cô chút nào!

Tiểu Bảo nghe vậy lập tức móc ra quyển sổ bỏ túi luôn mang theo người, vùi đầu viết xoẹt xoẹt mấy chữ sau đó vội vàng đưa tới cho Ninh Tịch.

"Bảo bối muốn nói cái gì?" Ninh Tịch nhận lấy quyển sổ nhỏ. Xem xong liền đỏ mặt.

"Sao vậy?"

Ninh Tịch che hai gò má đang đỏ bừng, trong mắt toàn là vẻ lên án: "Lục Đình Kiêu, tất cả là do anh! Anh xem con trai anh kìa!"

"Có chuyện gì vậy?" Lục Đình Kiêu bị giận cá chém thớt mà chẳng hiểu vì sao, vì vậy liền nhìn xem Tiểu Bảo viết cái gì, xem xong... câm nín.

Trên quyển sổ viết rất rõ ràng, rành mạch:

[Cô là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, mắt của cô còn ngọt ngào hơn cả chocolate, khi nhìn cô, con như thấy được nàng công chúa xinh đẹp nhất trong những câu truyện cổ tích.]

--- O ---

Chương 172: Trò Giỏi Hơn Thầy

Tiểu Bảo nghe Ninh Tịch tự chê mình xong, nhóc quyết định ra đại chiêu...

Ninh Tịch vừa cảm động vừa lo lâu: "Lục Đình Kiêu, Tiểu Bảo như này nhất định là do di truyền từ anh, nhỏ như này đã tán gái giỏi như thế, lớn lên không biết còn đến trình độ nào nữa? Tôi thật không dám tưởng tượng nổi nếu Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện sẽ khiến tôi mê mẩn thành như thế nào nữa?"

Nhất là câu cuối cùng kia, giống như đâm thẳng vào tim cô vậy.

Thằng bé nói cô là công chúa...

Từ trước tới giờ cô đều muốn làm nữ vương, bởi như thế mới có thể không cần sợ hãi mà đối mặt với mọi khó khăn hiểm trở trong cuộc đời.

Từ "công chúa" của Tiểu Bảo khiến tâm hồn thiếu nữ được giấu sâu trong lòng cô phải bò ra...

Có cô gái nào mà không muốn làm công chúa vô ưu vô tư đâu, cô cũng chỉ vì không còn lựa chọn nào khác.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai mình thậm cảm khái, cái này không chỉ là di truyền mà là trò giỏi hơn thầy rồi.

Thấy Tiểu Bảo dùng khuôn mặt nghiêm túc ngược nhìn mình, Ninh Tịch bắt đầu dĩ cười khẽ một tiếng, sau đó cúi người ôm lấy nhóc: "Được rồi! Được rồi! Cô biết rồi! Biết cô trong mắt con là người xinh đẹp nhất! Sau này cô sẽ không tự coi nhẹ mình nữa, được không?"

Lúc này Tiểu Bảo mới hài lòng, học cách cô bình thường vẫn khen thưởng cho nhóc, hôn nhẹ lên gương mặt cô một cái.

Ninh Tịch lại không nhịn được ôm bánh bao nhỏ xoa xoa: "Ai ôi, làm sao bây giờ, thật muốn thừa dịp cha con không chú ý đem con trộm đi!"

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, có vẻ rất mong đợi, hơn nữa còn đồng ý mà gật đầu một cái, tựa như đang nói: Mau trộm con đi!

Ninh Tịch: "Phuttt..."

Lục Đình Kiêu: "... " Tại sao anh lại có cảm giác mình mới là kỳ đà cản mũi nhỉ?

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh của Ninh Tuyết Lạc.

Các phóng viên đuổi theo Ninh Tịch không được, chỉ có thể quay trở lại tiếp tục phỏng vấn Ninh Tuyết Lạc.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang điên cuồng truy tìm Ninh Tịch, nhưng cô lại giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này, một chút tin tức cũng không có, phóng viên phục kích chung cư nơi cô ở, đoàn làm phim, công ty... nhưng vẫn không thấy người đâu cả.

Nếu bọn họ biết Ninh Tịch ở cùng tầng phòng bệnh với Ninh Tuyết Lạc, hơn nữa còn vừa mới đi ngang qua bọn họ thì sợ rằng sẽ phát điên mất. Tô Diễm lo lắng cho sức khỏe của Ninh Tuyết Lạc, liền trả lời mấy vấn đề rồi cắt đứt phỏng vấn, "Xin lỗi các vị, bệnh tình Tuyết Lạc vẫn chưa lành, sức khỏe rất yếu, buổi phỏng vấn hôm nay đến đây thôi!"

"Đúng vậy, tôi có chút không khỏe, thật xin lỗi mọi người!"

Đám phóng viên dù không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể tỏ ý đã hiểu, nói cô ta dưỡng thương thật tốt sau đó phối hợp rời đi.

Thường Lệ khách khí tiễn bọn họ ra ngoài: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến Tuyết Lạc như vậy, tôi tin tưởng lẽ phải luôn tồn tại. Trời nóng như vậy mà mọi người phải chạy tới chạy lui cũng không dễ dàng, đây có chút gọi là "phí đi lại" cho các vị!"

Nói xong trợ lý Thôi Thái Tĩnh bắt đầu phát cho mỗi người một cái phong bì.

Đám phóng viên cũng không phải là kẻ ăn chay, rồi rít đáp lời nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Ninh Tuyết Lạc.

Trên giường bệnh, Ninh Tuyết Lạc không biết đang nghĩ cái gì mà lộ vẻ hồ nghi: "Diễm, mới nãy xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên đám phóng viên lại chạy hết ra ngoài? Là Ninh Tịch đến sao?"

"Không phải, bọn họ nhận nhầm người." Tô Diễm kéo chăn cho cô ta, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Phần lớn đám phóng viên chưa từng chính mắt thấy Ninh Tịch, nhưng anh ta thì khác, tuy chỉ nhìn qua nhưng bóng người cực giống Ninh Tịch, có thể khẳng định đó chính là Ninh Tịch.

Nhưng mà sao có thể như vậy? Sao Ninh Tịch lại có thể thân mật ở chung với một người đàn ông, bên cạnh lại còn có một đứa bé nữa?

--- O ---

Chương 173: Phổ Cập Giáo Dục

Đêm khuya, nhà họ Lục.

Ninh Tịch lướt web đọc tin tức giải trí xong đang chuẩn bị ngủ lại thấy MSN đột nhiên hiện lên mấy cái tin nhắn. Là Tô Diễm gửi tới.

Tô Diễm: [Tiểu Tịch, bây giờ em đang ở đâu? Hôm nay ở bệnh viện của Tuyết Lạc, anh thấy một bóng người giống em, không biết có phải là em không?]

Tô Diễm: [Chuyện này quả thật là em quá đáng, em không thể ỷ vào bọn anh có áy náy với em mà không chút kiêng kỵ nào thử thách sự nhẫn nại của bọn anh!]

Tô Diễm: [Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, em nợ Tuyết Lạc một lời xin lỗi!]

...

Ninh Tịch cười khinh một cái, sau đó cạch cạch đánh chữ trả lời: [Năm trước tôi vừa mua đồng hồ*!]

(*Một câu tiếng lóng ám chỉ chuyện còn chưa đến hồi kết đầu và cũng đồng thời là một câu chửi đcmclgt.)

“Đông Đông Đông” - tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào!"

Lục Đình Kiêu đẩy cửa đi vào, trong tay vẫn đang bưng một ly sữa nóng, anh thấy cô vẫn đang nghịch máy tính thì lập tức nhú mày: "Sao giờ này vẫn còn lên mạng? Cô cần nghỉ ngơi."

"Tôi đang chuẩn bị đi ngủ đây, kết quả lại người ta ghé thăm cho một trận." Ninh Tịch than phiền.

Lục Đình Kiêu đi tới đưa sữa cho cô: "Sao vậy?"

Ninh Tịch nhận lấy sữa, nói cảm ơn. Sau đó cũng không ngại mà đưa thẳng lịch sử trò chuyện cho anh xem.

Lục Đình Kiêu nhìn một cái, sắc mặt hơi trầm xuống sau đó lộ vẻ mặt hoài nghi: "Năm trước tôi vừa mua đồng hồ, là ý gì?"

"Phụttt...." Nghe Lục Đình Kiêu dùng bộ dạng nghiêm trang đọc câu này, Ninh Tịch thiếu chút nữa phun cả sữa ra ngoài, lúng túng giải thích: "Khụ, đây là ngôn ngữ mạng, là một câu... là một câu chửi rất kinh điển!"

"Thế à? Là cái gì vậy?" Lục Đình Kiêu khiên tốn thỉnh giáo.

Ninh Tịch bất đắc dĩ, đành phải nghiêm túc phổ cập giáo dục: "Mấy chữ cái đầu viết tắt lại chính là ĐCMCLGT... hiểu không?"

Lục Đình Kiêu gật đầu, đã hiểu.

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, may mà chỉ số thông minh của Đại ma vương cao, nếu không cô chỉ có thể thật xin lỗi mà nói thẳng ra câu chửi "*** con mẹ cái *** gì thế".

Tô Diễm thấy Ninh Tịch trả lời lập tức kích động đáp trả lại một đồng tin đại ý là khuyên cô: "Quay đầu lại chính là bờ", Ninh Tịch dứt khoát thoát luôn rồi tắt máy tính, mắt không thấy, tâm không phiền. Nhìn bộ dạng ghét bỏ của Ninh Tịch, tâm tình Lục Đình Kiêu tốt lên nhiều: "Tôi đã giúp cô liên lạc với Ninh Tuyết Lạc rồi."

"Thật sao? Anh nói thế nào vậy?" Ninh Tịch lập tức hỏi.

Lục Đình Kiêu lấy di động, mở một email cho cô xem.

Ninh Tịch vội vàng tiến lên nhìn xem, xem xong, chỉ có thể nghẹn họng cảm nín, "..."

Email Lục Đình Kiêu gửi cho Ninh Tuyết Lạc chỉ vồn vện có bản sao bằng chứng, một số tài khoản nhận tiền và một câu ngay cả dấu chấm câu cũng không có: "800 vạn trong 24h" - Đúng là đậm chất phong cách của Lục Đình Kiêu.

"Không tệ, không tệ, càng đơn giản càng dễ khiến đối phương khủng hoảng, rất tốt." Ninh Tịch làm bộ gật đầu tán dương như thật.

"Chờ tiền được gửi vào tài khoản, cô có thể hủy hợp đồng với Tinh Huy rồi. Để tránh việc bọn họ cố ý làm khó, đến lúc đó tôi cho luật sư tới giúp cô."

"Hợp đồng của cô với Thịnh Thế tôi đã để Lục Cảnh Lễ chuẩn bị rồi, sáng mai sẽ đưa cho cô xem, có gì cần sửa chữa thì đến lúc đó sẽ thương lượng lại."

"Sau khi ký hợp đồng xong, chờ thời cơ thích hợp, Thịnh Thế sẽ tổ chức họp báo đưa ra những chứng cứ kia, chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện theo đúng thủ tục pháp luật..."

Ninh Tịch nghe mà sững sốt, ngoại trừ gật đầu cũng chỉ có gật đầu, sau đó liền hỏi theo bản năng: "Thế tôi không làm gì sao?"

"Ăn cơm, ngủ, nghỉ, dưỡng thân thể cho tốt."

"Ồ..."

--- O ---

Chương 174: Kinh Hoàng Lúc Nửa Đêm

Bệnh viện nhân dân số một Đé Đô.

Ninh Tuyết Lạc thoải mái nằm trên giường bệnh, một tay bung rượu vang đỏ, một tay lướt weibo nhìn những bình luận chửi mắng Ninh Tịch cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thôi Thái Tĩnh đứng một bên bóp chân, một bên nịnh nọt nói: "Chị Tuyết Lạc, chân của chị thật là đẹp, vừa dài lại vừa thẳng!"

Thật ra cũng chỉ nhỉnh hơn chút so với người bình thường thôi, chi phí chăm sóc chỉnh sửa hàng năm lên tới cả triệu thì có thể không đẹp hơn người khác sao?

Ninh Tuyết Lạc cũng rất thích được nịnh nọt như vậy, đặc ý nói: "Đây là trời sinh."

Thường Lệ đứng một bên không biết tại sao vẫn luôn có cảm giác bất an, lo lắng hỏi: "Tuyết Lạc, Ninh Tịch biến mất lâu như thế liệu có phải đang suy tính cách nào đó để hãm hại chúng ta không?"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì khinh thường cười nhạo một tiếng: "Chị cũng đánh giá cô ta cao quá rồi, cho dù cô ta có lên giường với cả trăm người thì chuyện này cũng không thể cứu vãn được!"

"Đúng vậy, trong giới giải trí thì loại scandal này chính là vết nhơ nghiêm trọng của nghệ sĩ, rồi cô ta sẽ chẳng khác gì Giả Thanh Thanh, muôn tủy trắng, hừ, nằm mơ!"

Thường Lệ thoáng an tâm: "Đúng rồi, chị vừa mới cho người gửi tới hậu thư cho Ninh Tịch, yêu cầu 6h chiều ngày mai bắt buộc phải tới công ty nếu không sẽ lập tức ra lệnh phong sát cô ta, chị không tin ngày mai cô ta không xuất hiện!"

"Nhớ sắp xếp nhiều ký giả chào đón cô ta một chút!" Ninh Tuyết Lạc cười to.

Đang trả lời những bình luận quan tâm hỏi thăm sức khỏe của fan, trên màn hình đột nhiên hiện ra thông báo nhắc nhở có email mới.

Đã trễ thế này ai lại gửi email cho cô? Hơn nữa còn gửi vào địa chỉ email cá nhân...

Ninh Tuyết Lạc cũng không để ý nhiều, tiện tay mở ra nhìn một cái, lập tức chết sững tại chỗ, ly rượu vang đỏ trong tay cũng rơi xuống đổ hết lên người.

"Óiii! Chị Tuyết Lạc, chị sao vậy?" Thôi Thái Tĩnh vội vàng cầm khăn giấy chùi cho Ninh Tuyết Lạc.

"Sao vậy Tuyết Lạc?" Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Ninh Tuyết Lạc, Thường Lệ lo sợ hỏi.

"Tự xem đi!" Ninh Tuyết Lạc run tay, giận dữ ném di động vào đầu Thôi Thái Tĩnh, "Rốt cuộc cô đã làm việc thế nào mà lưu lại sơ hở lớn như vậy? Tại sao lại gửi mail ở nhà của tôi? Chẳng phải tôi đã dặn cô mấy trăm lần là cô phải dùng tài khoản nặc danh để gửi tiền sao?" Thôi Thái Tĩnh bị đập cho choáng váng hồi lâu mới hoàn hồn lại, cô ta ôm trán nhìn email trong di động xong cũng ngậy người, vẻ mặt hốt hoảng nói: "Chị Tuyết Lạc, cái này không thể trách em, em thực sự đã dùng tài khoản nặc danh! Còn email... lúc em gửi email chị cũng có mặt mà, lúc ấy chị cũng không nói gì!"

Ninh Tuyết Lạc đập nát ly rượu: "Tôi không nói chả lẽ cô không nghĩ ra sao? Cái gì cũng cần tôi phải chỉ đạo thì cô có tác dụng gì?"

Thường Lệ nhìn email xong thì biểu tình cũng cứng lại: "Chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra!... Người gửi email này là ai? Chẳng lẽ là Trương Cường?"

Khuôn mặt Ninh Tuyết Lạc âm trầm: "Không thể nào, Trương Cường chỉ là một tên lưu manh vô lại, cấp 2 còn chưa học xong thì sao biết được địa chỉ IP với tài khoản nặc danh là gì?"

"Vậy... chuyện này quá kỳ lạ... Chuyện này trừ chúng ta ra chỉ có Trương Cường biết, chắc chắn là do hắn đã làm lộ chuyện! Chẳng lẽ... hắn ta còn có đồng mưu? Nhưng Trương Cường đã trốn mất dạng rồi, chúng ta đi đâu mà tìm?" Thường Lệ nóng nảy nói.

Ninh Tuyết Lạc phát điên đi qua đi lại trong phòng bệnh: "Nói nhiều như thế có ích lợi gì? Quan trọng là bây giờ phải giải quyết chuyện này thế nào!"

Chương 175: Rốt Cuộc Cũng Xuất Hiện

Thường Lệ bình tĩnh lại an ủi: "Tuyết Lạc bình tĩnh một chút, email kia yêu cầu chúng ta trong 24h phải gửi 800 vạn vào tài khoản kia, đây rõ ràng mà vì tiền mà tới! Đưa tiền là được rồi! Chỉ cần có thể giải quyết bằng tiền thì đây cũng không phải chuyện gì lớn!"

Ninh Tuyết Lạc cau gắt nói: "800 VẠN! Chỉ trong thời gian một ngày thì tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Mặc dù cô ta kiếm được nhiều tiền nhưng tiêu còn nhiều hơn, quần áo đồ trang điểm, rồi tiền để đi lấy lòng mấy người của Ninh gia... có việc nào không cần tiêu tiền sao?

"Đi gom khắp nơi đi... hần là miễn cưỡng đủ!" Thường Lệ trầm ngâm, trong đầu nghĩ đối phương cũng thật biết cách ra giá, vừa vạn là mức chi trả lớn nhất trong khả năng chịu đựng của bọn họ.

Lúc này, đột nhiên Ninh Tuyết Lạc nghĩ ra cái gì: "Nếu đối phương có thể tra ra thông tin của chúng ta, vậy tại sao chúng ta không thể?"

Thường Lệ lắc đầu: "Tài khoản nặc danh có thể dễ dàng tra được như vậy sao? Đây chính là đột nhập vào hệ thống ngân hàng! Chúng ta có đót tiền thuê bậc thầy hacker về cũng không nhất định có thể tra ra trong một chốc một lát được! Hơn nữa... tìm được thì thế nào? Đối phương nắm đằng chuôi trong tay rồi, bất kể như thế nào... khoản tiền này vẫn phải cũng cho họ!"

"Chết tiệt..." Ninh Tuyết Lạc hung hăng trừng mắt nhìn Thôi Thái Tĩnh đang trốn trong góc: "Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!"

Nếu không phải bởi vì Ninh Tuyết Lạc nắm được điểm yếu của Thôi Thái Tĩnh nên mới tương đối yên tâm khi dùng cô ta chứ nếu không đã đuổi cổ từ sớm rồi.

Thôi Thái Tĩnh muốn phản bác nhưng lại không dám mở miệng, cô ta chẳng có lỗi gì cả được không...

Ninh Tuyết Lạc cố gắng trấn tĩnh lại rồi thúc giục: "Chị Thường, bây giờ chị giúp tôi đi xoay tiền! Nhanh! Còn nữa... đi thuê thêm mấy nhóm thủy quân, làm sao mà trong vòng một tuần phải ép Ninh Tịch rời khỏi giới giải trí, vĩnh viễn không trở được mình!"

"Tuyết Lạc, dù sao chúng ta cũng có lời khai của Trương Cường, em xem... chúng ta có thể tiện tay đưa cô ta vào tù luôn không?" Thường Lệ thử thăm dò.

"Không được, mặc dù Ninh gia không nhận cô ta nhưng sẽ không đến mức cho cô ta ngồi tù. Chị nhớ cho kỹ, tốt nhất đừng để cho cô ta hủy hợp đồng, phải khiến cô ta ở lại trả nợ cho công ty cả đời. Nếu không nhớ đâu ép cô ta chạy về Ninh gia thì tôi sẽ không khống chế được cục diện đâu... Còn nữa, đề phòng ngày mai có gì bất trắc, tôi sẽ sắp xếp cho chị một luật sư giỏi!" Ninh Tuyết Lạc vắt óc dặn dò từng cái một, chắc chắn không sót cái gì nữa mới an tâm.

Mọi chuyện vốn đang vô cùng thuận lợi, không ngờ giữa đường lại xảy ra biến cố lớn như vậy, nhưng mà Thường Lệ nói không sai: chuyện có thể dùng tiền giải quyết thì không phải vấn đề. Những chuyện tiếp theo, cô ta tuyệt đối không cho phép xảy ra bất cứ tình huống ngoài ý muốn nào!

...

Ngày hôm sau...

Ninh Tịch thuận lợi lấy được 800 vạn, 6h chiều cô cùng với luật sư do Lục Đình Kiên sắp xếp đi tới công ty giải trí Tinh Huy.

Lúc này chính là thời điểm tan ca, mọi người nhìn thấy Ninh Tịch thì đều kinh ngạc đến ngây người, ngay sau đó lập tức điên cuồng truyền tin cho nhau, chụp ảnh quay clip đưa lên trên mạng: #Tuồng đã bóc hơi khỏi nhân gian - Ninh Tịch đã xuất hiện!

"Trời ạ! Ninh Tịch kia! Thật sự là cô ta! Thế mà cô ta còn dám xuất hiện?"

"Đúng vậy! Gan thật lớn! Nếu tôi là cô ta thì đã trực tiếp bỏ trốn rồi, còn về làm gì?"

"Đúng thế, sau chuyện này chắc chắn cô ta không còn cách nào lẩn lộn trong giới giải trí nữa rồi, không chừng còn bị ngồi tù, thà trốn luôn cho rồi!"

"Các cô có thấy người đàn ông đi theo cô ta không? Vừa nhìn đã biết là tinh anh*! Lai lịch thế nào nhỉ?"

(*Tinh anh: nhân tài xuất chúng.)

"Nhìn không giống tình nhân, chẳng lẽ là trợ lý?"

"Không thể nào! Đã thảm hại đến thế sao có thể mời được trợ lý?"

"Lỡ đâu là vị kim chủ sau lưng của cô ta?"

"Ha hả, tôi muốn nhìn xem vị kim chủ nào có bản lĩnh giải quyết chuyện lớn như này?"

...

--- O ---

Chương 176: Tôi Muốn Đổi Công Ty

Trong phòng tiếp khách.

Thấy Ninh Tịch đến, Thường Lệ lộ ra biểu tình đặc ý khi việc đúng như trong dự tính: "Cuối cùng thì Ninh đại minh tinh của chúng ta cũng xuất hiện! Khiến tôi đợi thật lâu!"

Vừa nói vừa dùng ánh mắt kỳ quái nhìn người đàn ông lạ mặt đi theo Ninh Tịch: "Người này là ai? Cô không biết rằng không được để người lạ vào công ty sao?"

Ninh Tịch liếc xéo cô ta một cái: "Luật sư của tôi."

"Ôi, còn có luật sư cơ đấy!" Thường Lệ cho rằng cô chỉ tìm tạm một người tới phô trương thanh thế, khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Đến lúc này cô còn muốn ra oai với tôi sao? Cô có biết lần này cô chọc phải chuyện lớn thế nào không? Nếu không nhờ tôi nhiều lần cầu xin công ty nương tay thì cô đã bị phong sát từ lâu rồi!"

Chân mày Ninh Tịch nhướn lên, khẽ cười một tiếng: "Chị giúp tôi cầu xin? Vậy xin hỏi kết quả khi chị Thường cầu xin là gì thế?"

Thường Lệ ném cho cô một phần bản thảo: "Công ty sẽ mở một cuộc họp báo, chỉ cần trong buổi họp báo cô công khai nói lời xin lỗi, tự động rút khỏi Thiên Hạ thì Tuyết Lạc có thể độ lượng không kiện cô, cho cô một cơ hội sửa sai. Chỉ có điều... cái loại nghệ sĩ hư hỏng như cô, cho dù tôi có ra sức bảo vệ cũng sợ là chẳng đoàn làm phim nào dám dùng cô đâu."

Thường Lệ vừa đấm vừa xoa làm bộ như thật lòng nói: "Nhưng mà cô cũng đừng vội nản chí, nếu như cô thành tâm hối cải thì công ty sẽ không bỏ mặc cô. Có một số đạo diễn không quan tâm đến tai tiếng của diễn viên đâu, ví dụ như bộ phim lớn tôi mới nhận cho cô, chỉ cần cô làm tốt thì vẫn có cơ hội đông sơn tái khởi!"

Ninh Tịch cười mà như không, sâu xa nói: "Bộ phim lớn à... không biết chị Thường nhận cho tôi bộ phim lớn nào?"

Thấy Ninh Tịch đã mắc câu, Thường Lệ giấu cợt nhìn cô một cái, sau đó nói: "Cô còn sợ tôi lừa cô sao? Chắc cô từng nghe qua Tiểu Xuân Phong rồi chứ?"

Ngón tay của Ninh Tịch gõ gõ lên tay vịn ghế: "Là tác phẩm mới của Tưởng Bằng Hải?"

"Không sai, chính là đạo diễn Tưởng! Cô cũng biết đấy, đạo diễn Tưởng là một đạo diễn giỏi, lúc ông ta quay phim ở Hong Kong thì không biết Quách Thắng Khải còn đang ở chỗ nào đâu!"

Ninh Tịch nghe Thường Lị khen Tưởng Bằng Hải mà suýt chút nữa thì bật cười, ngay sau đó ánh mắt lập tức trở nên hung ác: "Chị Thường, chị muốn cho tôi bán thân thì cứ nói thẳng! Không cần quanh co như vậy!"

Tưởng Bằng Hải lập nghiệp bằng quay phim sex, sau đó có tẩy cũng không trắng được bao nhiêu, nhưng khiến người ta lên án lại là cách làm người của Tưởng Bằng Hải. Người này cực kỳ háo sắc, những nữ diễn viên từng tham gia đoàn làm phim của ông ta đều bị ông ta kéo lên giường, năm ngoái cũng bởi vì chuyện quan hệ với trẻ vị thành niên mà suýt chút nữa phải ra hầu tòa.

Đúng là vất vả cho bọn họ, hao phí sức lực tìm cho cô một vị đạo diễn như thế.

Thường Lị nghe vậy thì cau mày: "Cái gì mà để cô bán thân? Ăn nói cho cẩn thận! Làm sao, cô còn không vui à? Loại như cô nếu không nhờ tôi hết lòng tiến cử thì người ta còn không muốn nhận cô đâu! Cô tự nghĩ xem tổn thất mà cô mang lại cho công ty lớn như thế nào? Nếu cô không tiếp tục đóng phim, chẳng lẽ muốn chúng tôi phải nuôi cô ăn không ngồi rồi sao?"

"Thật ngại quá, phim này tôi không nhận." Ninh Tịch lười nghe cô ta tiếp tục khoa môi múa mép thẳng thừng từ chối.

Thường Lị nổi giận vỗ bàn thật mạnh một cái: "Ninh Tịch, cô nhiều lần không nghe tôi sắp xếp, trong mắt cô liệu có người quản lý này không? Tôi nói cho cô biết, phim của đạo diễn Tưởng cô không muốn nhận cũng phải nhận!"

"Người quản lý?" Ninh Tịch cười lạnh một tiếng: "Chị sắp không phải rồi."

"Ha ha... còn muốn đổi người quản lý? Vậy cũng phải xem có quản lý nào trong Tinh Huy muốn nhận cô không?"

"Cái tôi muốn đổi... là công ty."

Chương 177: Nghịch Chuyển Bất Ngờ

"Cô muốn hủy hợp đồng?" Thường Lệ biến sắc, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại: "Ninh Tịch, cô đừng lấy hủy hợp đồng ra uy hiếp tôi, cô có biết tiền bồi thường là bao nhiêu không? Hợp đồng của cô với công ty còn tới bốn năm, một năm là 200 vạn, bốn năm là 800 vạn!"

Ninh Tịch cho luật sư đứng bên cạnh một ánh mắt.

Vị luật sư mặt không biểu cảm đưa ra một cái vali màu đen, quay về hướng bọn họ rồi mở ra, bên trong xếp đầy tiền, tiền mặt!

Ninh Tịch đẩy cái chiếc vali đến trước mặt Thường Lệ: "Đây là 800 vạn, có cần đếm không?"

"Cô..." Thường Lệ nghẹn họng trân trời nhìn số tiền mặt kia: "Cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Ninh Tịch không kiên nhẫn: "Cái này hình như không liên quan đến chị?"

"Hừ, không phải tiền lên lãn lộn giường mà có sao? Phách lối cái gì? Cô nghĩ 800 vạn là đủ rồi sao?" Thường Lệ nói xong ném cho cô một chồng thật dày những hồ sơ quy định khi hủy hợp đồng, nhìn bộ dạng xem ra là có chuẩn bị.

Ninh Tịch nhận lấy hồ sơ, liếc một cái, sau đó càng nhìn càng thấy buồn cười: "Chị Thường, sao tôi lại không biết tôi đắt giá như vậy nhỉ?"

6000 vạn tiền bồi thường hợp đồng? CMN, sao không đi cướp luôn đi?

Cô biết muốn hủy hợp đồng cũng không phải chuyện dễ, những người này chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách làm khó cô.

Thường Lệ khôi phục lại bộ dạng lão luyện: "Đây chính là đánh giá của luật sư đưa ra, trong hợp đồng đã nói rõ, trừ đi 800 vạn tiền bồi thường hợp đồng, thì chuyện lần này của cô đã khiến công ty chịu rất nhiều tổn thất!"

"Bởi vì cô nên các dự án bị hoãn lại, tiền đầu tư bị cắt đứt, diễn viên kiếm nhiều tiền nhất bị thương nặng... số tiền này đã là số thấp nhất! Nếu cô không có ngân này tiền vậy..... chúng ta cùng ra tòa!"

Ninh Tịch nghe vậy nhú chặt lông mày, không biết tài nghệ của vị luật sư

Trần này thế nào, có thể hay không...

Luật sư Trần chỉ liếc mắt nhìn cô một cái vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không nhìn ra bất cứ suy nghĩ gì.

Thấy vẻ mặt Ninh Tịch do dự, Thường Lệ lập tức nắm lấy cơ hội mềm giọng nói: "Ninh Tịch, em suy nghĩ cho kỹ, nhất định phải hủy hợp đồng sao? Thật ra thì chuyện này cũng không phải là không thể thương lượng. Nếu em không đồng ý nhận Tiểu Xuân Phong thì chúng ta có thể sắp xếp phim khác cho em, trong tay chị đang có mấy bộ phim, đều là dự án lớn cả, tùy em chọn."

Ninh Tịch cười nhạt trong lòng, cái gì mà dự án lớn, nhất định là đổi thang không đổi thuốc mà thôi! Ninh Tuyết Lạc không muốn cô rời khỏi Tinh Huy đơn giản là vì cô ta muốn đặt cô dưới mí mắt, cả đời phải chịu sự ràng buộc của cô ta, thậm chí cô ta còn sợ ép quá thì cô sẽ trở lại Ninh gia...

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, là luật sư của Tinh Huy.

Hơn nữa có tận ba người.

Trong đó có một người mà Ninh Tịch cũng biết, là luật sư cố vấn cao cấp của tập đoàn Ninh thị - Thái Anh Dũng.

Mẹ kiếp! Ninh Tuyết Lạc thật tâm muốn hại chết cô đây mà!

Ninh Tịch nhìn bên mình chỉ có mỗi vị Trần luật sư lẻ loi trong lòng càng hết hy vọng.

Thường Lệ có chỗ dựa vào thì lại càng kiêu ngạo khoanh tay trước ngực: "Ninh Tịch, hiện giờ cô đòi ý còn kịp."

Nghề nào cũng có chuyên môn của nghề đấy, về phương diện này Ninh Tịch quả thật không hiểu chỉ có thể nhìn luật sư Trần.

Luật sư Trần... vẫn không nói tiếng nào.

Ninh Tịch ngồi bên cạnh mà nôn nóng muốn chết rồi, kỹ năng thiết yếu của luật sư không phải là cãi nhau sao? Vì cái lông gì mà "con hàng" này không chỉ cơ mặt liệt mà cơ miệng cũng liệt luôn vậy? Rốt cuộc là có được hay không?

Nhưng mà...

Chuyện kể tiếp đối với Ninh Tịch mà nói cứ như phim viễn tưởng vậy.

Luật sư Trần chậm rãi đứng lên rút từ trong túi xách ra một xấp tài liệu, sau đó mở miệng nói: "Thứ nhất, theo như tôi biết thì quý công ty rút vốn đầu tư là để uy hiếp đoàn làm phim, không có liên quan gì đến thân chủ của tôi."

"Thứ hai, tập đoàn Ninh thị không có liên quan gì đến thân chủ của tôi, bất kỳ tổn thất nào của Ninh thị đều không thể đổ lên đầu thân chủ tôi."

"Thứ ba, chuyện nhân viên của quý công ty bị thương trong lúc quay phim đương nhiên phải là do quý công ty, đoàn làm phim và công ty bảo hiểm cùng phải gánh chịu, dưới tình huống thân chủ tôi chưa bị định tội thì không thể bắt thân chủ tôi chịu trách nhiệm."

"Hơn nữa, căn cứ vào báo cáo tình trạng thương tật của cô Ninh Tuyết Lạc thì chẳng qua là bị thương ngoài da mà thôi, nhiều nhất là chúng tôi bồi thường 252.4 tệ, những thứ khác như phòng bệnh cao cấp hay dưỡng bệnh vượt mức khác hẳn là... không liên quan tới thân chủ của tôi..."

Luật sư Trần lấy một địch ba, tốc độ nói như súng liên thanh, nói cả nửa giờ cũng không thở dốc, nói thẳng thừng khiến ba luật sư kia á khẩu không trả lời được, mồ hôi vã ra như mưa, không những thành công giúp cô hủy hợp đồng mà ngoài 800 vạn kia còn không tốn thêm một đồng...

A, không đúng, còn tốn thêm 252.4 tệ...

--- O ---

Chương 178: Kim Chủ Của Ninh Tịch?

ch?

Kết quả sau cùng là đôi phương nguyện ý âm thầm hòa giải, không dám tỏ ra một chữ đưa nhau ra tòa.

Ninh Tịch ngẩn người, hóa ra vừa rồi là thời gian “làm lạnh” kỹ năng của luật sư Trần, phải chờ đúng thời cơ mới phóng ra được?

(*Chơi chữ làm lạnh >< làm nóng, hâm nóng.)

Thường Lệ còn ngẩn hơn cả Ninh Tịch, ba luật sư kia cũng y như thế.

Ngay lúc Ninh Tịch với luật sư Trần chuẩn bị đứng dậy rời đi thì Thái Anh Dũng đột nhiên kích động đứng lên, sắc mặt nghi ngờ nhìn về phía luật sư Trần, hỏi: "Chờ một chút! Xin mạo muội hỏi một câu! Xin hỏi ngài... ngài có phải đại luật sư - Trần Cảnh?"

Hai luật sư đứng bên cạnh nghe vậy lập tức kinh hãi: "Cái gì... Trần Cảnh? Trần Cảnh nào? Sẽ... không phải là Trần đại trạng chứ?"

Mới vừa rồi bọn họ hoàn toàn không để người ta vào trong mắt, cho nên cũng không hỏi anh ta là ai, nhưng hiện giờ càng nghĩ thì càng không đúng.

Mặc dù bọn họ chưa tận mắt gặp được Trần Cảnh nhưng có nghe đồn về tác phong làm việc của anh, quý chữ như vàng, ai không biết còn cho rằng là người câm. Nhưng một khi đã bắt đầu làm việc thì giống như bước vào trạng thái điên cuồng, tốc độ nói rất nhanh, lập luận rõ ràng, chứng cứ sắc bén...

Luật sư Trần không trả lời Thái Anh Dũng, bước chân cũng không hề ngừng lại dù chỉ một chút, đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Thường Lệ mặt xám như tro ngã ngồi trên ghế. Xong rồi!

Ninh Tuyết Lạc đã dặn dò cả trăm lần là không để cho Ninh Tịch hủy họp đồng, nhưng hiện tại đã hỏng bét hết rồi.

Người Ninh Tịch mời tới chính là luật sư hàng đầu của Đế đô - Trần đại trạng?

Tại sao Trần đại trạng lại chạy tới giúp Ninh Tịch giải quyết một vấn đề hủy

hợp đồng nhỏ bé như thế này?

Phải biết là vị luật sư này tính tiền theo phút, muốn mời được anh ta phải tính giá trên trời!

Chẳng lẽ... chẳng lẽ vị kim chủ của Ninh Tịch chính là vị Trần đại trạng này?

...

Cho đến khi Ninh Tịch rời khỏi cao ốc Tinh Huy thì vẫn chưa hoàn hồn lại, vụn vụn không ngờ tới vị luật sư mặt liệt này lại dũng mãnh như vậy.

Chẳng lẽ phòng pháp vụ của giải trí Thịnh Thế đều lợi hại như vậy sao? Còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ngoài cửa đột nhiên xông ra một đám phóng viên chen chúc xông vào...

"Ninh Tịch! Ninh Tịch! Lần cô đến là để thú tội sao?"

"Đối với chuyện cố ý mưu sát Ninh Tuyết Lạc cô có gì muốn nói sao?"

"Ninh Tuyết Lạc vẫn luôn tỏ ý chỉ cần cô nguyện ý nói lời xin lỗi thì sẽ cho cô cơ hội sửa chữa lỗi lầm, cô có cảm thấy xấu hổ hay không?"

"Xin hỏi chuyện của Giả Thanh Thanh lần trước có phải cũng do một tay cô sắp đặt?"

"Nghe nói Tinh Huy muốn hủy hợp đồng với cô, cũng đồng thời ra lệnh phong sát là thật sao?"

...

Đám phóng viên kia gần như phát điên mà chen chúc tiến sát lại gần cô, Ninh Tịch hai mắt sao đâu được bốn tay, dưới tình huống này cũng không thể động thủ với các phóng viên, cô đang nghĩ cách thoát thân thì không biết từ đâu nhô ra năm người vệ sĩ áo đen đã được qua đào tạo, không tới mấy giây đã có thể khống chế tình hình.

Các ký giả trở mắt nhìn nhau. Chuyện gì đã xảy ra? Những người này từ đâu chui ra?

Ninh Tịch chỉ là một nghệ sĩ không quyền không thế không bối cảnh, vậy

đám vệ sĩ này từ đâu chui ra? Hơn nữa còn tận 5 người?

Bởi vì không muốn mang đến scandal cho Ninh Tịch cho nên những vệ sĩ này không mang gia huy của Lục thị nhưng cũng đủ khiến đám phóng viên thích bắt nạt kẻ yếu kia phải kiêng kỵ.

Ninh Tịch sau khi được các vệ sĩ bảo vệ liền dừng lại, bình tĩnh hướng về các ký giả kia mở miệng nói: "Thứ nhất, tôi vô tội, không cần phải tự thú càng không cần phải xấu hổ. Thứ hai, chuyện của Giả Thanh Thanh đã được làm sáng tỏ từ lâu xin đừng đánh lừa dư luận, nếu không sẽ bị kết tội phi báng. Thứ ba, quả thật tôi đã hủy hợp đồng với Tinh Huy ngay vừa nãy thôi, nhưng mà là do tôi đề nghị chứ không phải bị hủy hợp đồng. Thứ tư, muốn phong sát tôi? Cứ thử xem."

--- O ---

Chương 179: Người Này Tính Hướng Không Rõ của Ninh Tịch?

Nói xong những lời này, Ninh Tịch quay lưng đi thẳng tới chiếc xe ô tô màu đen đang đậu gần đó.

May mà Lục Đình Kiêu sắp xếp cẩn thận, sớm đoán được hôm nay cô sẽ bị phóng viên vây công nên cả vệ sĩ lẫn lái xe đều xuất hiện rất kịp thời.

"Cô Tịch, tiếp theo đi đâu?" Lái xe hỏi.

"Về nhà đi." Ninh Tịch ngẩn người một lúc rồi không nhìn được hỏi một câu: "Sao mọi người lại gọi tôi là cô Tịch mà không gọi tôi là cô Ninh?"

Nhắc mới nhớ, những người giúp việc ở Lục gia hay cấp dưới của Lục Đình Kiêu hình như đều gọi cô là cô Tịch hay cô Tiểu Tịch...

"Là Lục tổng dặn dò." Lái xe trả lời.

"Vậy sao?"

Người đàn ông kia cũng quá tinh tế rồi... chắc là vì biết cô không thích cái họ này đi!

Cùng lúc đó tại Lục gia.

Lục Cảnh Lễ tê liệt nằm trên sofa y như con cá chết, "Anh! Anh đã chọn cả ngày rồi đây! Công ty nhiều quản lý ưu tú như thế mà anh không vừa mắt bất cứ một ai sao? Lôi Minh thì sao? Vào nghề đã lâu, kinh nghiệm lão luyện trong nước hay ngoài nước đều có đầu mối hết, cũng quen với Ninh Tịch nữa!"

Lục Đình Kiêu: "Cậu ta đã là quản lý của Giang Mục Dã."

Lục Cảnh Lễ: "Được rồi... Vậy Hách Soái thì sao? Anh ta không có quan hệ với Giang Mục Dã!"

Lục Đình Kiêu: "Không chọn nam."

Khóe miệng Lục Cảnh Lễ giật giật: "Vậy thì Diệp Thăng Lam! Quản lý vàng đó! Năng lực nghiệp vụ khá ổn!"

Lục Đình Kiêu: "Người này tính hướng không rõ."

"Phụt... là cái tin đồn cô ấy thích con gái sao? Mẹ kiếp, anh tìm hiểu cũng quá tỉ mỉ rồi đó!" Lục Cảnh Lễ sắp tan vỡ: "VẬY Triệu Mỹ Hình thì sao? Phái nữ, có bạn trai, đang là quản lý của Tô Dĩ Mạt, năm ngoái thành tích đứng No.1!"

Lục Đình Kiêu: "Nhân phẩm không được."

Lục Cảnh Lễ bó tay: "Hoàng đế chọn phi tần cũng không rắc rối như thế! Vậy rốt cuộc anh muốn kiểu nào hả?"

Lục Đình Kiêu trầm ngâm một lát, sau đó hỏi: "Tại sao không thấy tài liệu của Lâm Chi Chi?"

"Cô ấy nghỉ phép rồi, nói tạm thời không muốn nhận người mới, em đoán là vì tránh Giang Mục Dĩ đấy, chắc chắn..."

"Vậy chọn cô ấy đi." "Ồ... anh, anh quá độc rồi..." Lục Cảnh Lễ vì Giang Mục Dĩ mà thảm mặc niệm, xong rồi lại bắt đầu tự mặc niệm cho mình: "Anh đúng là biết làm khó em! Diệp Chi Chi đã nói không nhận người mới!"

Hai người còn đang thương lượng, Ninh Tịch đã trở về.

"Tôi về rồi! Có ai ở nhà không?"

Vừa dứt lời, một bên chân của cô đã bị một cái bánh bao nhỏ mềm mềm ôm lấy, hơn nữa còn lộ biểu tình ai oán như thế: Ba giờ không thấy như cách ba thu.

Bánh bao nhỏ càng ngày càng thích dính lấy người Ninh Tịch, cô phải ôm lấy đỡ dành thật lâu thẳng bé mới lộ ra nụ cười.

"Đã về, hủy hợp đồng thuận lợi chứ?" Lục Đình Kiêu đứng dậy đi tới.

Vừa nhắc tới thì Ninh Tịch lập tức trở nên kích động: "Cực kỳ thuận lợi, công ty sắp xếp luật sư cho tôi thật lợi hại, lấy một địch ba, khẩu chiến quần hùng! Ban đầu Thường Lệ còn tính lừa tôi thêm 6000 vạn, nhưng cuối cùng không tốn thêm một đồng nào! Không đúng vẫn tốn thêm 252.4 tỷ tiền thuốc cho Ninh Tuyết Lạc! Đúng là cool đến ngây người! Luật sư phòng Pháp vụ của Thịnh Thế đều lợi hại như vậy sao? Tôi nghe bọn họ gọi anh ấy là Trần đại trạng..."

Lúc này, Lục Cảnh Lễ đứng sau lưng yếu ớt nói: "Cái gì mà luật sư phòng Pháp vụ chứ, Trần Cảnh là cố vấn pháp luật cao cấp của tập đoàn Lục thị đây!"

"Phụt..." Ninh Tịch bị dọa đến không tưởng tượng nổi nhìn Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, anh để luật sư chuyên chạy án kiện trăm triệu chạy tới giúp tôi xử lý một vụ hủy hợp đồng có 800 vạn sao?"

--- O ---

Chương 180: Bán Mình Cho Anh, Thay Anh Kiếm Tiền

Đây đúng là chuyện hoàng đế phái quốc sư tới giúp một dân đen xử lý vụ bị trộm mất heo...

"Đề ngừa vạn nhất." Lục Đình Kiêu bình tĩnh trả lời.

Chỉ cần chuyện của cô thì chẳng có việc nào là việc nhỏ.

Ninh Tịch không còn lời nào để nói, Đại ma vương đã ra tay thì đúng là không giống người phạm.

"Hợp đồng đưa cô hồi sáng đã xem xong chưa?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch gãi gãi đầu: "Dày như thế tôi xem đến đâu cũng to ra luôn, xem qua thấy cũng ổn nên đã ký tên rồi, lát nữa đưa cho anh!"

Lục Đình Kiêu nhướn chân mày: "Cô yên tâm về tôi như vậy?"

Ninh Tịch buông tay: "Cùng lắm thì bán mình cho anh, sau đó thay anh kiếm tiền là cùng!"

Lục Đình Kiêu cười đến cung chiều.

Lục Cảnh Lễ: "... " Mất chó của tôi mù rồi! Mù mất thôi! Cái nhà này đúng là không ở được mà.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày kia cô có thể đến công ty báo danh, ngày mai có thể ở nhà nghỉ ngơi một ngày."

"Ồ! Vậy thì tốt quá! " Ninh Tịch gật gật đầu.

Lục Cảnh Lễ nghe mà muốn quỳ lạy, ngày kia? Thế chẳng phải ý là anh chỉ có một ngày để thuyết phục Diệp Chi Chi sao?

Thật là mất nhân tính mà!

Lục Đình Kiêu tựa như hiểu rõ nỗi lòng của Lục Cảnh Lễ liền nói với anh ta: "Xong chuyện này em có thể đi nghỉ phép."

"Ok! Em lập tức đi ngay!" Lục Cảnh Lễ lập tức hồi máu sống lại.

...

Đến đó, trong phòng bệnh Vip của bệnh viện nhân dân số một Đé đô,

Ninh Tuyết Lạc đang nhìn chăm chăm người phụ nữ trên ti vi - Ninh Tịch đã biến mất nhiều ngày nay hoàn toàn không có vẻ yếu ớt tiêu tụy, trái lại còn hào quang tỏa ra vạn dặm, được năm vệ sĩ bảo vệ đến gió thổi không lọt, thần sắc ung dung đối mặt với tất cả những ký giả đang vây công: "Thứ nhất, tôi vô tội, không cần tự thú, càng không có lý do để xấu hổ. Thứ hai, chuyện của Giả Thanh Thanh... Thứ tư, muốn phong sát tôi? Cứ thử xem."

Nghe xong câu nói cuối cùng, Ninh Tuyết Lạc lập tức đem cái đèn bàn bên cạnh ném vào tivi.

"Thường Lệ, chị làm cái gì đây? Thôi Thái Tĩnh đã đành, sao ngay cả chị cũng mắc cái loại sai lầm cấp thấp như này? Tôi đã bảo chị thế nào, tuyệt đối không được để cô ta hủy hợp đồng cơ mà?"

Ninh Tuyết Lạc là loại người cứ có chuyện là chỉ biết mắng chửi người khác, Thường Lệ đã sớm quen nhưng giờ khắc này vẫn không kiềm được mà đen hết cả mặt: "Tôi đã nói với cô từ lâu, với điều kiện của Ninh Tịch thì cô ta hoàn toàn có khả năng tìm được một vị kim chủ có quyền có thế, ngay cả tôi cũng không dám đè ép cô ta quá đáng! Bây giờ cô lại ép Ninh Tịch đến mức này, cái kết vốn đã nằm trong dự liệu..."

"Chẳng lẽ chị cứ trơ mắt nhìn cô ta xoay mình sao? Tôi đã bỏ ra cái giá quá lớn! Còn mất trắng 800 vạn!" Ninh Tuyết Lạc điên cuồng, không cách nào tiếp nhận sự thật.

"Tuyết Lạc, chuyện không tệ hại như cô nghĩ đâu, danh tiếng của Ninh Tịch đã bị hủy sạch, đâu có tìm được kim chủ cũng không có cách xoay chuyển trời đất đâu. Sau này Tinh Huy hạ lệnh phong sát thì ai dám dùng cô ta? Đây cũng là dấu chấm hết cho cô ta rồi!"

"Không những thế, cô nghĩ mà xem, chuyện này âm ỉ như thế, cô ta lại ném ra 800 vạn còn thuê vệ sĩ đưa đón, ai nhìn mà chẳng biết cô ta được bao dưỡng chứ? Ninh gia biết được chuyện này còn có thể cho cô ta sắc mặt tốt sao? Cô ta có thể tiến vào xã hội thượng lưu sao?"

Nghe thế Ninh Tuyết Lạc mới bớt giận mấy phần: "Thủy quân bên kia đã thu

xếp xong chưa?"

"Yên tâm đi, chuyện này đã dọn dò xong rồi, hơn nữa dù chúng ta không ra tay thì những ký giả cũng sẽ lên tiếng thôi!" Thường Lệ chắc chắn nói.

--- O ---

Chương 181: Chưa Bao Giờ Từng Hối Hận

Ninh Tuyết Lạc mở di động đọc những tin tức mới nhất chỉ thấy toàn bộ đều là:

#Ninh Tịch cuồng ngôn, chó cày thể người

#Ninh Tịch bị bao dưỡng

#Ninh Tịch từ chối nhận tội, chết không hối cải

...

Lúc này cô ta mới an tâm: "Được rồi, chị “ổn định” dư luận đi, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì nữa!"

Vừa dứt lời thì “cách cách cách” - tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Tuyết Lạc vội vàng nháy mắt với Thường Lệ, Thường Lệ lập tức đem chiếc đèn bàn bị đập bể thu dọn lại, đắp lên một tấm vải lên ti vi sau đó mới ra đi mở cửa.

Tô Diễn khá bất ngờ khi thấy lúc này mà Thường Lệ vẫn còn có mặt ở phòng bệnh: "Có chuyện sao?"

"Lúc này có trao đổi một chút về công việc với chị Thường, giờ đã nói xong rồi. Diễn, sao muộn thế này anh lại tới đây?" Ninh Tuyết Lạc đổi đề tài.

"VẬY hai người trò chuyện, tôi đi trước nhé!" Thường Lệ chào tạm biệt, trước khi đi còn cho Ninh Tuyết Lạc một ánh mắt.

Tô Diễn không để ý đến động tác giữa hai người, néo néo mi tâm, sắc mặt có chút âm trầm.

Ninh Tuyết Lạc thấy vậy, hỏi dò: "Là vì chuyện của Ninh Tịch sao?"

Tô Diễn không lên tiếng.

Ninh Tuyết Lạc cắn cắn môi, thân thể hơi run run: "Diễn, anh đang trách em sao? Trách em ép Ninh Tịch đến nước này?"

Tô Diễn thở dài: "Em đó, chỉ toàn thích suy nghĩ bậy bạ, chuyện này là lỗi

của cô ấy, sao anh lại trách em? Anh chỉ là... tự trách mình... là anh không xử lý tốt mới khiến cô ấy biến thành như vậy..."

"Em cũng không ngờ chị ấy thà tự nguyện bán thân cũng không muốn nói xin lỗi em... Tại sao chị ấy lại hận em như vậy? Rốt cuộc em nên làm gì chị ấy mới hết giận? Chẳng lẽ muốn em phải rời bỏ anh sao?" Về mặt Ninh Tuyết Lạc đau khổ.

Tô Diễn lập tức đổi sắc mặt, nghiêm túc nói: "Tuyết Lạc, anh không cho phép em nói như vậy, chúng ta vất vả lắm mới có thể đến với nhau, chẳng lẽ vì chút chuyện này mà em bỏ cuộc sao?"

Ninh Tuyết Lạc dựa sát vào lòng ngực anh ta, sợ hãi nói: "Em xin lỗi, sau này em sẽ không thế nữa, chỉ là em sợ anh sẽ hối hận, hối hận vì đã đến với em..."

Tô Diễn ngậy người sau đó dùng giọng điệu kiên định nói: "Anh chưa bao giờ hối hận."

Hai người đang nói chuyện, tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Tô Diễn đi ra mở cửa không ngờ lại thấy Ninh Diệu Hoa cùng Trang Linh Ngọc: "Bác trai, bác gái..."

"Ba, mẹ... sao hai người lại tới đây?" Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ ngạc nhiên vội vàng xuống giường nghênh đón bọn họ.

Trang Linh Ngọc vội dè lại bả vai cô ta: "Đừng động, trên người con còn đang bị thương đây, nằm yên đi. Ba mẹ không có việc gì, chỉ muốn tới thăm con một chút!"

Ninh Diệu Hoa sầm mặt: "Tuyết Lạc, con yên tâm, đi ba tới là để nói cho con biết, chuyện này ba nhất định lấy lại công bằng cho con, cho dù có tới lại ba cũng phải đem nó tới nói xin lỗi con!"

Ninh Tuyết Lạc rung rung nước mắt: "Cám ơn ba mẹ, thật ra thì con sao cũng được, con chỉ hy vọng chị có thể quay đầu lại, chị ấy cứ như bây giờ sẽ tự phá hủy cuộc đời mình!"

Sắc mặt Trang Linh Ngọc cực kỳ khó coi: "Không ngờ nó lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, Ninh gia chúng ta đã gây ra nghiệt gì? Sớm biết như vậy thì đã không đón nó về, chúng ta có Tuyết Lạc là đủ rồi, tại Lão gia tử cứ

không nghe, bây giờ thì tốt rồi..."

Ninh Diệu Hoa phiền nã: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chuyện này anh sẽ xử lý, còn nữa ngàn lần đừng để Lão gia tử biết chuyện này!"

Bây giờ chính là thời kỳ mấu chốt để ông ta tranh đoạt quyền thừa kế với em trai ông ta.

--- O ---

Chương 182: Bởi Vì Không Quan Tâm

Lục gia...

Ninh Tịch đổ bánh bao nhỏ đi ngủ rồi đắp mặt nạ, sau khi xong, đang chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon thì đột nhiên màn hình di động chợt lóe sáng, có một cuộc điện thoại gọi tới - người gọi là Ninh Diệu Hoa.

Ninh Tịch hí hai mắt lại, sau đó đi ra ban công nhận điện thoại.

"A lô..."

"A lô cái gì? Mà không biết gọi cha sao? Đồ mất dạy!"

"Ông thật sự muốn tranh cãi với tôi về vấn đề này sao?"

"Tao ước gì Ninh gia chưa từng có mày, nhưng trong người mày lại chảy dòng máu của Ninh gia, chuyện này không cách nào xóa bỏ được! Những chuyện bản thủ mày làm ra đã làm mất mặt Ninh gia chúng tao!"

"Ồ, tôi làm chuyện bản thủ... lại là Ninh Tuyết Lạc nói đúng không?"

"Cái này còn cần Tuyết Lạc nói sao? Bây giờ trên mạng đều nói mày là loại lòng dạ rắn rết, chết không hối cải, còn... còn nói mày bị bao dưỡng, thậm chí còn không tự biết nhục cho đó là vinh quang đi khoe khắp mọi nơi! Đừng nói tao đổ oan cho mày, tao cho người canh chỗ mày ở mấy ngày nay đều không thấy mày về đó, mấy ngày nay mày ở chỗ nào? Số tiền kia mày lấy đâu ra? Tao cảnh cáo mày, Ninh Tịch, tao cho mày một cơ hội cuối cùng, mày lập tức trở về xin lỗi Tuyết Lạc! Còn nữa, tao đã sắp xếp cho mày một công việc đảng hoàng ở chi nhánh Singapo, vé máy bay cũng đặt rồi, mày chuẩn bị đi ngày kia bay!"

Hừ, 5 năm trước đã lưu đày cô một lần, 5 năm sau lại muốn lưu đày cô lần nữa?

Ninh Tịch gần từng chữ nói: "Chủ tịch Ninh, quả thật trong người tôi chảy dòng máu của Ninh gia, nhưng trừ việc cống hiến một con tinh trùng ra thì ông chưa từng nuôi dạy tôi một ngày nào, dẫu cho thể diện của tôi vứt xuống Thái Bình Dương đi chẳng nữa cũng không đến phiên ông dạy dỗ tôi, càng không đến phiên ông nhúng tay vào cuộc đời tôi!"

"Ninh Tịch! Mà đừng có quá quắt! Mà nghĩ kỹ xem hậu quả của việc chọc giận tao là gì? Mà..."

Ninh Tịch tắt luôn di động, ngăn cản tiếng gầm gừ ở đầu dây bên kia vọng tới.

Lần này trong lòng cô vô cùng bình thản, không tức giận, không thất vọng càng không có cái gọi là đau lòng.

"Ninh Tịch..." Bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng gọi khẽ.

Ninh Tịch nghiêng đầu nhìn sang, sau đó thấy trên ban công cách vách - Lục Đình Kiêu đang lo lắng nhìn cô.

"Lục Đình Kiêu... anh chưa ngủ à?"

Lục Đình Kiêu đi về phía đầu ban công sát cô: "Nghe thấy có tiếng ngoài ban công nên ra xem một chút, cô có ổn không?"

Ninh Tịch thản nhiên nhún vai: "Không sao, là Ninh Diệu Hoa gọi tới, lần nào cũng thích dùng cái giọng điệu như thế, tôi quen rồi."

Lục Đình Kiêu không biết cách an ủi người khác, chỉ có thể cách một lan can đưa tay ra xoa xoa đầu cô: "Đừng buồn."

Ninh Tịch cười khẽ, đôi mắt dưới ánh sao vô cùng bình thản: "Tôi không buồn. Ở trên thế giới này chỉ có những người chúng ta yêu thương mới có thể làm chúng ta tổn thương, càng để ý thì càng đau lòng. Nhưng bây giờ... tôi sẽ không bao giờ bị tổn thương nữa."

Lần ở bệnh viện đã là lần cuối cùng cô đau khổ vì những người đó, sau này sẽ không còn như thế nữa.

"Được rồi! Tôi đi ngủ đây! Ngày mai còn phải dậy sớm nữa! Ngủ ngon!"
Ninh Tịch vẫy vẫy tay với Lục Đình Kiêu.

"Dậy sớm? Ngày mai không có việc gì, cô có thể ngủ thêm một chút."

"Mai tôi phải dậy sớm mua thức ăn nữa!"

"Mua thức ăn làm gì?" Lục Đình Kiêu khó hiểu.

"Đương nhiên là để nấu cơm! Lần trước đã bảo nấu cơm cho anh với Tiểu Bảo còn gì, cuối cùng hoãn tới tận bây giờ còn chưa làm được!"

"Thân thể vừa mới khỏe lại, không cần vội."

"Mua chút thức ăn làm một bữa cơm thôi, không mệt chết được đâu, hơn nữa ngày mai cũng chẳng có việc gì, cứ quyết định như vậy đi! Đúng rồi, sáng mai ăn ít một chút để dành bụng cho tôi đó, tôi nhất định sẽ khiến hai người hận không thể có thêm một cái dạ dày!"

Nhìn bộ dạng đặc ý của cô gái, Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Được."

--- O ---

Chương 183: Gái Đã Có Chồng

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ninh Tịch mặc một chiếc váy liền thân dài màu hồng nhạt, phối với một đôi xăng-đan đế bệt, trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc xoăn tự nhiên xõa ra buông trên vai, trên phần tóc mai vẫn kẹp chiếc kẹp hình trái tim màu hồng - nhìn chung rất ra dáng “hiền thê lương mẫu”.

Lục Đình Kiêu đang ngồi ở ghế sofa xem báo thấy cô ăn mặc như vậy thì ngân ra: "Cô..."

Bình thường nếu không phải tham gia những trường hợp đặc biệt thì đa phần Ninh Tịch đều thích mặc những bộ quần áo cá tính nhưng đơn giản, đây là lần đầu tiên anh thấy cô ăn mặc... “thục nữ” như thế.

Ninh Tịch phân khích nhảy đến bên cạnh Lục Đình Kiêu: "Thế nào, thế nào? Nhìn có trông giống gái đã có chồng không?"

Lục Đình Kiêu dùng đôi mắt tràn đầy ý nghĩ sâu xa nhìn cô: "Đúng là rất giống."

“Gái đã có chồng” Thật là bốn chữ vô cùng tốt đẹp.

"Hi hi, vậy thì tốt! Như thế thì lúc đi chợ sẽ không bị mấy người bán hàng làm thối!" Ninh Tịch hài lòng gật đầu: "Vậy tôi đi đây!"

Vừa cất bước thì chân cô bỗng không cử động được.

Hóa ra là bị bánh bao nhỏ ôm lấy.

Ninh Tịch dờ khóc dờ cười nhìn “đồ trang sức” mới trên chân mình: "Bảo bối à, sao con dậy sớm thế?"

Tiểu Bảo dụi dụi con mắt đưa hai cánh tay ra, tỏ ý muốn được bế.

Ninh Tịch không thể làm gì khác hơn là bế thẳng bé lên: "Cô chỉ đi mua đồ ăn thôi, lát nữa sẽ về với con, nhanh thôi mà!"

Bánh bao nhỏ vẫn không chịu buông ôm chặt cổ cô như cũ.

"Có thể đi cùng không?" Lục Đình Kiêu bỗng lên tiếng hỏi.

Ninh Tịch chớp chớp mắt: "Hừm, hai người cũng đi à?"

"Vừa vặn có thể cho Tiểu Bảo ra ngoài chơi một chút."

Bánh bao nhỏ nghe thế liền ra sức gật đầu.

Ninh Tịch gãi đầu: "Đương nhiên là có thể! Chỉ có điều nơi đó có chút loạn! Tôi không vào siêu thị mà là đi một chợ đầu mối cách đây hơi xa, đồ ăn chỗ đó rất tươi!"

"Không sao, đi thôi." Lục Đình Kiêu đặt tờ báo xuống, cầm chìa khóa xe lên.

Vì vậy, từ một mình Ninh Tịch bỗng chốc biến thành ba người, hai hàng tặng kèm là bánh bao lớn và bánh bao nhỏ.

Gara để xe dưới hầm.

Vừa mở ra là một hàng xe sang trọng chói lòa đập vào mắt, Ninh Tịch thèm đến rớt cả nước miếng nhất là sau khi trông thấy nam thần - Tiểu Bạch.

Thấy Ninh Tịch nhìn chằm chằm không chớp mắt chiếc siêu xe Bugatti màu trắng kia, Lục Đình Kiêu hỏi: "Đi cái này?"

Ninh Tịch hồi thần vội vàng lắc đầu: "Tất nhiên là không rồi! Chúng ta chỉ đi chợ thôi, lái chiếc siêu xe này tới thì ăn chơi quá! Có cái nào khiêm tốn hơn chút không?"

Cô đưa mắt nhìn một lượt quả thật không có...

Làm sao có thể có đây...

Ấy thế mà Lục Đình Kiêu lại gật đầu: "Có."

Không biết anh ấn cái công tắc nào một chiếc xe màu đen từ một gian khác được chuyển ra.

Đây là một chiếc xe gia đình giá chừng 50 vạn, nhìn có vẻ vẫn còn mới.

Ninh Tịch thấy thế liền gật gật đầu: "Chiếc này ổn!"

Nhưng mà, tại sao Lục Đình Kiêu lại có loại xe trái ngược với phong cách thường ngày như này?

Lục Đình Kiêu tựa như hiểu được nghi vấn của cô, lên tiếng giải thích:
"Chiếc xe này chuẩn bị cho cô lúc cô mới tới, chẳng qua là cô chưa từng sử dụng nó."

"Ah..." Hóa ra đây chính là chiếc xe mà Lục Đình Kiêu chuẩn bị cho cô từ lúc cô mới đến Lục gia.

Nhìn vẻ mặt cô đơn của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch có cảm giác như cô phạm phải đại tội rồi, vội vàng giải thích: "Đó là bởi vì bình thường tôi hay đi tàu điện ngầm, vừa nhanh vừa tiện, còn không bị tắc đường nữa!"

Nói xong Ninh Tịch vội đánh trống lảng qua chuyện khác: "Chúng ta mau đi thôi, đi muộn thì đồ ngon sẽ bị người ta chọn hết đó! Như thế sẽ ảnh hưởng tới tay nghề của tôi!"

--- O ---

Chương 184: Cuộc Hẹn Đặc Biệt

Trên đường đi, Ninh Tịch mở cửa xe xuống để gió mát của buổi sáng sớm thổi vào, không khí mát mẻ dường như đã thổi tan luôn cả những tâm tình tích tụ trong lòng mấy ngày qua.

Lục Đình Kiêu mở radio, trong xe liền vang lên tiếng nhạc:

"Khinh khí cầu chuyển lời yêu của anh bị gió thổi đến con phố đối diện, bay lên trời cao

Em nói em không đuổi được, muốn anh biết khó mà lui.

Món quà không cần đắt tiền, chỉ cần, chỉ cần một chiếc lá vàng rơi...

Ừ, đúng rồi, một lần hẹn hò thật lãng mạn, không sợ hãi bất cứ điều gì...

Có được em sẽ có cả thế giới, em yêu, từ ngày yêu em, anh thấy thế giới này thật ngọt ngào.

Em yêu, đừng do dự như vậy ánh mắt của em nói em đồng ý."

...

Bài hát này có giai điệu rất vui tươi mang cảm giác năng động nhưng tại sao Ninh Tịch nghe lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ?

Rõ ràng chỉ cùng nhau đi chợ mà thôi tại sao lại thành hẹn hò thế hả?

Hơn nữa lời của bài hát này... chẳng biết tại sao lại khiến cô có cảm giác chột dạ! 30 phút sau, cuối cùng cũng đến được chợ trong bầu không khí vi diệu đó.

"Cần mua khẩu trang không?" Lục Đình Kiêu có chút không yên tâm hỏi. Vì không muốn bị quấy rầy nên lần này anh không mang theo vệ sĩ.

"Không cần đâu, chỗ này toàn người dân lao động, họ cũng chẳng có nhiều thời gian mà quan tâm mấy chuyện đồn nhảm. Chưa kể hôm nay tôi thực nữ như vậy nên chắc chắn không ai nhận ra đâu, so với tôi thì anh với Tiểu Bảo mới cần khẩu trang hơn đấy!" Ninh Tịch chế nhạo.

Mặc dù lúc này vẫn còn hơi sớm, nhưng trong chợ đã có không ít người đang

nhộn nhịp qua lại.

Ninh Tịch lo Tiểu Bảo không quen vì vậy khom người bế thẳng bé lên.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo tới chỗ như này, thẳng bé hết nhìn đông lại nhìn tây, cái đầu nhỏ hết đặt ở vai phải của cô lại quay sang vai trái, vô cùng hiếu kỳ.

Chỉ có điều, gần đây bánh bao nhỏ hơi lên cân, có chút nặng, Ninh Tịch bế một lúc đã thấy mệt.

Lục Đình Kiêu ở một bên rất kịp thời nhắc Tiểu Bảo trong tay cô ra: "Đề tội bé."

Cả người bánh bao nhỏ đã ở trên tay Lục Đình Kiêu nhưng cánh tay nhỏ bé vẫn sóng chết ôm lấy cổ Ninh Tịch không buông.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu nghiêm nghị: "Con có biết con rất nặng không?"

Bánh bao nhỏ nghe vậy thì lập tức lộ ra vẻ mặt như bị “trọng thương”, chẳng khác gì vẻ mặt thiếu nữ khi bị người khác chê béo vậy.

Ninh Tịch dù cảm thấy rất buồn cười nhưng vẫn vội vàng an ủi: "Đừng nghe ba con nói bậy, con chẳng hề nặng chút nào, mập thêm nữa mới tốt. Chẳng qua là ba con ôm con chắc hơn, mà ba con lại cao nữa có bế con thì con mới nhìn được rõ hơn!" Tiểu Bảo miễn cưỡng chấp nhận lời dỗ dành của Ninh Tịch, nhưng giờ nhóc hết muốn ngắm cảnh rồi, cả đoạn đường chỉ nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch hình như sợ cô bị người khác đẩy ra mất, vừa nhìn thấy cô cách hơi xa một chút là đưa tay ra với.

"Oa! Cá bên kia nhìn rất tươi nha!" Ninh Tịch y như một con lươn chui vào một sạp hàng.

Lục Đình Kiêu nhìn theo cô sau đó đưa một tay ra bắt lấy tay cô.

"..." Ninh Tịch sửng sốt, theo bản năng nhìn về cái tay đang bị nắm, lòng bàn tay đang nóng lên.

"Tiểu Bảo sợ cô đi lạc." Sắc mặt Lục Đình Kiêu có vẻ rất bất đắc dĩ.

Ninh Tịch nhìn Tiểu Bảo, bấy giờ mới phát hiện vẻ mặt lo lắng của thẳng bé.

"Ày, nàng dâu trẻ, con cá này cô có mua không?" Lúc này bác gái bán cá đột nhiên hỏi.

Ninh Tịch vội vàng nói: "Mua mua mua, nhìn thôi cũng đủ biết con cá này của bác là cực ngon!"

"Ánh mắt của cô không sai đâu, cô cứ đi hỏi cả cái chợ này xem, ai cũng biết cá nhà tôi là ngon nhất đấy!" Bác gái vô cùng tự hào.

Ninh Tịch lúc này mới phát hiện chỗ không đúng, bác gái này gọi cô là "nàng dâu trẻ"?

Hiển nhiên lại nhầm bọn họ thành một gia đình ba người rồi...

--- O ---

Chương 185: Cả Nhà Cùng Đẹp

Thôi bỏ đi, có giải thích cũng chỉ thêm phiền phức Ninh Tịch cũng chẳng rồi hơi: "Bác à, lấy cho tôi một con đi!"

"Đượcccc!" Bác gái này làm ăn rất thành thật, cân cho cô rất chính xác.

Bán xong cá, bác gái kia dùng vẻ mặt tán dương nhìn người đàn ông đang ôm đứa bé đứng cạnh cô: "Nàng dâu trẻ, cô thật có phúc, chồng với con trai đều rất đẹp trai!"

Cho dù là trong cái nơi chợ búa này, trong ngực còn bế thêm một đứa nhóc nữa thì khí chất của Lục Đình Kiêu vẫn rất vượt trội, cái này xem ra là do trời sinh rồi.

"Ha ha có thật không? Tôi cũng rất đẹp mà!" Ninh Tịch cười đùa.

"Đúng đúng đúng, cả nhà đều đẹp! Nhất là Tiểu bảo bối nhà cô, đúng là đáng yêu chết đi được, di truyền toàn ưu điểm của cô với chồng cô thôi! Đến đây, bác cho ít quà!"

Ninh Tịch sờ mặt mình một cái, di truyền ưu điểm của cô với Lục Đình Kiêu?

Hình như không phải lần đầu đầu tiên bị nói như vậy...

Tiếp theo, Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu bế Tiểu Bảo đi dạo một vòng quanh chợ đầu mối. Bất kể mua cái gì thì chủ hàng cũng tặng thêm ít đồ, hành tỏi, trứng gà, cá tôm, cái gì cũng có... cái giỏ Ninh Tịch xách cũng sắp chứa không hết rồi.

Ninh Tịch tựa như phát hiện cách làm giàu mới, hưng phấn than thở: "Thật không ngờ cho Tiểu Bảo đi cùng lại được lợi thế này! Lần sau phải cho đi cùng tiếp!"

Tiểu Bảo gật gật đầu. Lục Đình Kiêu: "Được."

Cuối cùng, ba người chở đầy xe đồ ăn ra về.

Ninh Tịch cả đường vẫn luôn rất vui vẻ, đi được nửa đường đột nhiên nghĩ tới cái gì, kêu một tiếng: "Lục Đình Kiêu, chỗ ở trước đây của tôi anh có biết không? Đến ngã tư phía trước thì rẽ trái!"

"Biết, phải về sao?" Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng chỉnh tay lái đi tới dưới lầu chỗ ở cũ của cô, mặc dù anh mới tới chỉ một lần.

"Ừ ừ, tôi phải lấy nguyên liệu siêu cấp bí mật! Hai người chờ tôi một lát!"

"Được."

Ninh Tịch chạy vào nhà trọ một chuyến, rất nhanh thì cầm nguyên liệu chạy xuống, lúc đi ngang qua sảnh tầng một thì có tiếp tân vội vàng gọi cô lại: "A, từ từ, cô là Ninh Tịch đúng không? Cô có hai gói hàng chuyển phát nhanh này, đã để ở đây mấy ngày rồi, có lấy không?"

Nói xong lập tức dùng ánh mắt dò xét đánh giá cô, trong đầu nghĩ Ninh Tịch này lâu lắm rồi mới về đây, chắc chắn là được bao nuôi rồi...

Ninh Tịch coi như không phát hiện ánh mắt của cô ta, ôm hai cái hộp một lớn một nhỏ đi.

Vừa bước ra cửa, từ xa đã thấy ánh mắt của Tiểu Bảo như muốn chọc thủng cả kính xe ô tô.

Trong mắt Ninh Tịch tràn đầy âm áp, nhưng đột nhiên trong tầm mắt của cô xuất hiện ba người đàn ông mặc áo đen dáng vẻ bất thiện đang chạy tới chỗ cô...

Theo phản xạ có điều kiện của mình, Ninh Tịch lập tức buông đồ vật đang cầm trong tay xuống sau đó dùng sức xé váy, chờ một trong những người đó xông lên thì lập tức đạp tới trong nháy mắt.

Người kia không có đề phòng lập tức bị đạp bay ra ngoài, hai người khác thấy vậy cũng sững sốt ngay sau đó thì lập tức trở nên hung ác đánh về phía cô... Hôm nay Ninh Tịch mặc đồ theo kiểu thực nữ nên khiến động tác ra đòn rất vương vít, nhất thời không thể lập tức giải quyết cả hai người này.

Đang đánh nhau, sau lưng cô lại đột nhiên có một người xông tới, túm hai cánh tay cô lại, hơn nữa còn định dùng dây buộc lại.

Ninh Tịch đang muốn phản đòn thì cánh tay của người kia đột nhiên buông ra, đồng thời còn phát ra một tiếng gào thảm thiết. Cô tựa như nghe được tiếng xương cánh tay bị bẻ gãy...

Ninh Tịch quay lại nhìn thì thấy Lục Đình Kiêu đã chạy xuống xe từ bao giờ,

khuôn mặt như phủ một tầng sương lạnh, cả người phát ra sát khí, bàn tay cũng đang túm chặt cổ tay của tên vừa định trói cô...

--- O ---

Chương 186: Biệt Danh Ngọt Ngào

Không biết tay của Lục Đình Kiêu làm như nào mà sau đó chỉ thấy người kia quay một vòng rồi bị ném ra ngoài y như ném một bao tải rách, rơi xuống đất thì nằm im không động đậy...

Đại khái là bởi Lục Đình Kiêu ra tay quá mức tàn nhẫn, cho nên ba người kia đều trở mắt nhìn nhau rồi lui dần về sau theo bản năng.

"Không sao chứ?" Lúc nhìn về phía Ninh Tịch, trong mắt Lục Đình Kiêu vẫn lưu lại chút lệ khí.

Ninh Tịch sững sờ gật đầu một cái: "Tôi không sao..."

Cô chưa bao giờ thấy Lục Đình Kiêu ra tay, phần lớn thời gian vẫn là thấy đáng vẻ dịu dàng nho nhã của anh cho nên không ngờ được thân thủ của anh lại... tuyệt vời như vậy...

Lúc này, một chiếc Ferrari màu đen chậm rãi đi tới sau đó một người đàn ông mặc cả bộ GiorgioArman cao cấp xuống xe - ông ta là Ninh Diệu Hoa.

Ông ta dùng ánh mắt như đang nhìn rác rưởi nhìn người đàn ông đứng bên cạnh Ninh Tịch, sau đó lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chiếc xe đang đậu dưới lầu: "Ninh Tịch, đây chính là thằng đàn ông mà mày lăn lộn cùng sao? Lái một chiếc xe rách nát đáng giá mấy chục vạn?"

Ninh Tịch nghe ông ta nói thế giận đến suýt chút thì cười ra tiếng: "Đối với ông mà nói thì tiêu chuẩn đánh giá một người đàn ông chính là xem anh ta đi cái xe bao nhiêu tiền sao?"

Hóa ra ý ông ta là ông ta không quan tâm chuyện cô bị bao nuôi mà chỉ quan tâm xem người bao nuôi cô có đủ quyền đủ thế hay không?

Nếu người bao dưỡng cô lái một cái xe Bentley, chẳng lẽ như thế sẽ cao quý hơn?

"Không nhìn xe chẳng lẽ nhìn mặt? Tao còn tưởng mày tìm được thần thánh phương nào, hóa ra lại tìm được một tiểu bạch kiểm, đúng là càng sống càng thấy ngu đi!" Ninh Diệu Hoa mở miệng mắng to.

Gã đàn ông này mặc dù vẻ ngoài không tệ nhưng đi cái loại xe này thì cùng

lắm chỉ là ông chủ một công ty nhỏ mà thôi.

Ninh Tịch: "..."

Thế mà dám nói Lục Đình Kiêu là tiểu bạch kiểm?

Ninh Diệu Hoa mắng Ninh Tịch xong lại vênh vác hất mặt nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Mày là thằng nào? Có biết nó là ai không? Ngay cả con gái của Ninh Diệu Hoa mà cũng dám chơi sao? Có tin tao khiến mày không thể lẫn lộn ở Đê Đô này nữa không?"

Ninh Tịch: "..."

Trước mặt người ngoài, Lục Đình Kiêu luôn tích chữ như vàng, hôm nay lại gặp phải kẻ không biết trời cao đất dày là gì - Ninh Diệu Hoa, thế nên ngay cả ánh mắt bố thí Lục Đình Kiêu cũng lười cho.

Ninh Diệu Hoa vốn còn định tiếp tục làm nhục đôi phương nhưng chẳng biết tại sao trong lòng lại nổi lên từng đợt rét

lạnh, nói không ra lời.

Tại sao một ông chủ nhỏ lại có khí thế như vậy...

Hừ, đưa con gái không nên thân này nhất định là bị dáng vẻ này của thằng nhãi kia lừa!

"Ninh Tịch, lời tao nói tối hôm qua vẫn còn hiệu lực, bây giờ mày chọn trở về vẫn còn kịp!" Giọng điệu Ninh Diệu Hoa như thể đang bố thí cho người khác.

Ninh Tịch nâng khóe miệng thân thiết ôm lấy cánh tay của Lục Đình Kiêu: "Xin lỗi, tôi lựa chọn tiểu bạch kiểm nhà tôi! Ông đến từ đâu thì về đấy đi!"

"Ninh Tịch! Mày sẽ hối hận!" Nhìn hai người khoác tay nhau rời đi, Ninh Diệu Hoa gào rú như sấm, sau đó âm trầm dạn dò vệ sĩ bên cạnh: "Bám theo chúng nó cho tao!"

Hôm nay có quá nhiều chuyện bất ngờ, một là thân thủ của Ninh Tịch, trong ấn tượng của ông ta nó là một đứa con gái nhu nhược trời gà không chặt.

Còn có thân phận của người đàn ông kia... Ông ta luôn cảm thấy có chỗ nào

đó là lạ...

Lên xe, Ninh Tịch lập tức gãi đầu một cái nói xin lỗi với Lục Đình Kiêu, "Xin lỗi nha! Là tôi liên lụy đến anh, làm anh bị ăn chửi..."

"Không sao." Mặc dù bị người ta chửi nhưng lúc này Lục Đình Kiêu không hề tức giận một chút nào.

Nguyên nhân sao, chính là bởi vì cái câu nói cuối cùng mà Ninh Tịch, cô không chỉ khoác tay anh mà ngay cả ba chữ tiểu bạch kiểm cũng được tăng thêm hai chữ "nhà tôi", biến thành một biệt danh ngọt ngào.

--- O ---

Chương 187: Món Hàng Chuyển Phát Nhanh Thần Bí

"Bảo bối có bị dọa không?" Ninh Tịch có chút lo lắng nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lắc đầu, ngồi sát vào ôm tay cô, vẻ mặt không phải là đang sợ hãi mà là có chút buồn buồn không vui.

Tại sao nhóc mới chỉ có năm tuổi? Thật muốn lớn nhanh lên một chút.

Như thế mới có thể bảo vệ được cô mà không phải chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa.

Lục Đình Kiêu hiển nhiên là hiểu rõ con trai mình - đây chính là mục đích sống của ông già con, không được chiếm quyền.

"Địa chỉ chỗ này của tôi rất ít người biết, ai gửi đồ cho tôi chứ?" Ninh Tịch lầu bầu cầm lên một trong hai món đồ chuyển phát nhanh cố nhìn tên người gửi nhưng những chữ cái phía trên đã mờ tịt rồi không nhìn rõ được.

Lục Đình Kiêu vừa định hỏi cô có cần dao không thì Ninh Tịch đã thuận thục dùng tay không xé đồ.

Đây đại khái là kỹ năng cần thiết của mỗi cô gái đi.

Mở ra lớp vỏ bên ngoài, bên trong là một cái hộp vuông vô cùng tinh xảo đựng một chai nước hoa cực đẹp, còn kèm theo một tấm thiệp: "Sinh nhật vui vẻ."

Lục Đình Kiêu nhìn từ kính chiếu hậu thấy nét mặt vui cười của cô thì hỏi: "Bạn?"

Ninh Tịch cẩn thận đặt nước hoa lại, sau đó mở miệng nói, "Là chị họ của tôi! Lúc trước chẳng phải đã kể cho anh là chú Hai của tôi có một người con trai và ba người con gái sao? Người con trai không phải con ruột, hai người con gái khác thì là con ngoài giá thú, thím Hai của tôi chỉ sinh một người con, chính là chị họ của tôi Ninh Thiên Tâm!"

Lục Đình Kiêu nhẹ nhõm, hóa ra là chị họ. Ừ, chị họ rất tốt.

Ninh Tịch lộ ra vẻ mặt hoài niệm, nói: "Lúc tôi ở Ninh gia, chỉ có chị ấy là người duy nhất đối xử tốt với tôi, mặc dù tính chị ấy có vẻ rất lạnh lùng nhưng thực ra là kiểu người trong nóng ngoài lạnh."

"Chỉ tiếc lúc đó tôi thấy chị ấy lạnh lùng quá nên không thân cận, chị ấy còn tốt bụng nhắc tôi mấy lần phải đề phòng Ninh Tuyết Lạc, vậy mà tôi cũng không để trong lòng... Nhắc đến mới thấy, chị ấy cũng khá giống anh đấy, đều là kiểu bên ngoài thì có vẻ lạnh lùng nhưng thật ra lại là người rất tốt!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Được khen nhưng không biết có nên vui hay không, đây là áp phích người tốt trong truyền thuyết sao?

Ninh Tịch nói xong lại tiếp tục mở món hàng thứ hai.

Gói hàng này không phải có chữ viết bị mờ mà là hoàn toàn không ghi tên người gửi. "Hửm? Là chuyển phát nhanh nặc danh à... gần đây tôi bị bôi đen thăm như vậy, thời điểm này có phải là không nên tùy tiện mở mấy món đồ nặc danh như này không?" Ninh Tịch vừa nói vừa lắc, bên trong không có bất kỳ tiếng vang nào, nghe không ra bên trong có cái quái gì.

"Tôi giúp cô mở." Lục Đình Kiêu đưa tay ra từ ghế lái.

"A?" Ninh Tịch vừa định nói anh đang lái xe sao mở giúp cô được, kết quả thấy hai tay Lục Đình Kiêu đã rời khỏi vô lăng nhưng chiếc xe vẫn chạy rất ổn định, đến ngã rẽ còn tự động rẽ???

Ninh Tịch ngây người: "Cái...cái xe làm sao vậy?"

Lục Đình Kiêu bình thản trả lời: "Sửa qua hệ thống một chút."

Ninh Tịch: "..."

Mặc dù hiện nay chế độ không người lái đã không còn kỳ lạ, nhưng anh nói anh tự mình sửa???

Lúc này cô mới phát hiện, chiếc xe này nhìn bề ngoài thì là một chiếc xe phổ thông có mức giá trung bình, nhưng nội thất bên trong thì không như vậy.

Chẳng lẽ Lục Đình Kiêu chỉ mượn xác, còn mấy thứ bên trong đều sửa lại hết?

Ghế ngồi dưới móng sẽ không phải da thật chứ? Tay vịn màu vàng kim bóng loáng này sẽ không phải chất liệu cao cấp nào đấy chứ? Ba chiếc ngọc bội bình an có chất ngọc trong suốt treo trước xe kia... sẽ không phải là... loại

hàng cực phẩm đi?

Thật là không dám ngồi tiếp...

Ninh Tịch vất vả mới hoàn hồn lại sau đó vội vàng nhắc nhở Lục Đình Kiêu:
"Lục Đình Kiêu, anh cẩn thận một chút! Nhỡ đâu là chuyểnn..."

Chưa dứt lời thì vang lên một tiếng "Ầm"...

--- O ---

Chương 188: Cô Thích Kiểu Này?

Một lượng bột phấn bắn tung tóe ra, dính khắp người của Lục Đình Kiêu, trên đỉnh đầu cũng có.

Nhìn kỹ sẽ thấy, lần trong thứ bắn ra có không ít thứ gì đó trong suốt, lấp lánh dưới ánh sáng nhìn giống như là... kim cương....

Phương thức tặng quà quen thuộc này, không cần nói cũng biết là người nào.

Chẳng qua là lần này phương thức “thú vị” hơn nhiều.

Người khác cầm tiền đập người tên này lại cầm kim cương đập người!

Mặc dù không phải loại có cara lớn nhưng số lượng nhiều như sao trên trời thế này, đem làm thành nhẫn cũng đủ cho mấy trăm chàng trai cầu hôn đi!

Không chỉ Lục Đình Kiêu mà Tiểu Bảo và Ninh Tịch ngồi sau cũng không thoát khỏi thảm cảnh, trên người đều lấp lánh lấp lánh.

Ninh Tịch: "..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Tiểu Bảo: "..."

Ninh Tịch lau mặt rồi lại giúp Tiểu Bảo chỉnh lý khuôn mặt, sau đó vội vàng vươn người ra giúp Lục Đình Kiêu nhặt bột đồ dính trên người anh xuống: "Thật xin lỗi thật xin lỗi... anh không sao chứ? Có bị bắn vào mắt không?"

Lục Đình Kiêu rũ rũ tóc một tầng lấp lánh cùng với một mảnh giấy nhỏ rụng xuống

Trên đó có viết: "Honey, sinh nhật vui vẻ, em hài lòng sao? Ký tên: YS"

"Cô..." Sắc mặt Lục Đình Kiêu có hơi chút phức tạp nhìn cô: "Cô thích kiểu này sao?"

Lục Đình Kiêu bắt đầu tự vấn lại bản thân, so với phương pháp đơn giản lại trực tiếp mà người khác dùng thì cách biểu đạt của anh có phải là quá uyển chuyển rồi không?

Ninh Tịch âm nín: "Anh thấy tôi có vẻ thích à? Một viên thì còn nói là ngạc nhiên nhưng tung bay đầy trời thế này chưa bị dọa cho vỡ mặt là may? Lục Đình Kiêu, anh có tiền nhưng ngàn lần đừng dùng cách này đi tán gái! Anh muốn theo đuổi ai thì tôi có thể dạy anh! Đảm bảo có hiệu quả!"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì hơi nhếch khóe miệng lên, tất nhiên là cậu còn không được: "Ừm."

Ánh mắt anh liếc về phía kính chiếu hậu nhìn chiếc xe vẫn bám theo họ một đường.

Hình như là xe của Ninh Diệu Hoa.

Ninh Tịch thấy vẻ mặt Lục Đình Kiêu không đúng, nhìn theo tầm mắt của anh cũng phát hiện chiếc xe kia, "Con mẹ nó! Vẫn chưa chịu buông tha à?"

"Cần cắt đuôi không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch trầm ngâm suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Được rồi, không cần phải để ý, dù sao bọn họ cũng không vào được, trên xe có Tiểu Bảo, nếu đi nhanh thì quá nguy hiểm."

"Ừ."

Mười phút sau tại Bạch Kim Đế Cung.

Lục Đình Kiêu chậm rãi lái chiếc xe không hề tương xứng với những chiếc xe sang trọng hay ra vào nơi này đi qua cổng lớn.

Cách mấy thước đã thấy bảo vệ cung kính cúi chào sau đó ân cần mở cửa, một mực đưa mắt nhìn theo chiếc xe đến lúc không thấy bóng dáng nữa mới thu mắt về.

Sau đó, xe của Ninh Diệu Hoa lập tức bị cản lại.

"Chào ngài, xin lấy ra giấy thông hành." Khuôn mặt nhân viên bảo vệ vô cùng nghiêm túc.

Ninh Diệu Hoa sột ruột nhìn chiếc xe kia đã lái vào khúc quanh mất dạng, không nhịn được nói: "Giấy thông hành gì?"

"Nếu không có giấy thông hành thì phiền ngài liên lạc với người ở bên trong,

để họ gọi điện thông báo cho chúng tôi cũng được."

Ninh Diệu Hoa cau mày nói: "Vậy tại sao chiếc xe vừa rồi có thể thoải mái đi vào như thế?"

"Đây là người sinh sống tại đây."

"Cái gì?" Ninh Diệu Hoa đổi sắc mặt trong nháy mắt.

Có phải có chỗ nào nhầm rồi không?

Đây chính là Bạch Kim Đế Cung, nơi tụ tập những người giàu nhất của Đế Đô! Là nơi có tiền cũng không mua được!

Tên tiểu bạch kiểm đó lại có nhà ở đây sao?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây là quản gia hay trợ lý của nhà nào, hay là con riêng của gia tộc nào?

--- O ---

Chương 189: Tạt Dề

Sau những biến cố bất ngờ, ba người cũng thuận lợi về đến nhà.

Xách tất cả đồ ăn mua được để vào nhà bếp xong, chuyện thứ nhất phải làm không phải là nấu ăn, mà là đi tắm.

Cả ba người đều bị dính một tầng bột phấn lấp lánh còn cả những kim cương nhỏ nữa, lúc bước đi không chừng cũng đã đánh rơi mấy chục ngàn, làm hại Ninh Tịch vừa đi đường vừa phải chú ý dưới chân, thật đúng là tạo nghiệt.

Tắm xong đi ra, Ninh Tịch thay một bộ đồ tương đối dễ vận động, bộ dáng như muốn làm một trận thật lớn.

"Cần giúp không?" Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo cũng bước xuống lầu.

Ninh Tịch ôm lấy Tiểu Bảo đã tắm xong thơm ngát, xoa xoa: "Gọi Loan Loan tới giúp tôi đi, hai người ngồi xem ti vi chờ tới giờ cơm là được, mới tắm sạch sẽ đừng để bị bẩn lại."

"Loan Loan không có ở đây, hôm nay tất cả bọn họ đều nghỉ phép."

"Nghỉ?" Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút, để Tiểu Bảo cùng làm cũng tốt vì vậy cô nói: "Vậy hai người đến đây đi, có tạt dề không? Lúc nãy ra ngoài hình như quên mua!"

"Chắc có." Lục Đình Kiêu lấy từ trong đóng đồ vừa mua về một cái túi nilon, mở ra thì bên trong có vừa đúng ba cái tạt dề, cùng kiểu cùng màu, hơn nữa còn là hai cái lớn một cái nhỏ."

"Ý? Anh mua lúc nào?" Ninh Tịch kinh ngạc hỏi.

"Là cô gái bán cua tặng."

"Ồ, được rồi..." Thật đúng là cái gì cũng tặng nha!

Ninh Tịch cầm cái tạt dề nhỏ lên rồi gọi bánh bao nhỏ: "Tiểu Bảo qua đây, cô mặc giúp con!"

Tiểu Bảo cực kỳ phối hợp đưa hai cái tay nhỏ ra.

Ninh Tịch giúp thằng bé mặc vào, buộc chắc dây rồi chặc lưỡi cảm thán:

"Bảo bồi mặc tạp dề cũng đáng yêu quá đi!"

Vừa dứt lời, nghiêng đầu thấy Lục Đình Kiêu đang mặc một chiếc tạp dề màu hồng bên ngoài một bộ đồ thường... ấy thế mà vẫn đẹp trai chói mắt người khác, hơn nữa lại còn có thêm cảm giác... đáng yêu.

"Không được, không được... lại không nhìn được muốn chụp ảnh rồi!" Ninh Tịch lạch bạch chạy đi lấy điện thoại rồi điên cuồng chụp hình, thậm chí còn nhét vào tay bánh bao nhỏ cà chua, sườn... làm đạo cụ.

Bánh bao nhỏ đáng yêu phối hợp bánh bao lớn lạnh lùng, vốn là hình ảnh vô cùng trái ngược nhưng đặt chung một khung hình lại có cảm giác đáng yêu vô cùng.

"Có muốn chụp cho cô không?" Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi.

"Hả? Tôi thì không cần đâu..." "Chụp cô với Tiểu Bảo." Lục Đình Kiêu vừa nói vừa giúp cô mặc tạp dề.

Tiểu Bảo đợi không nổi lập tức nhào về phía cô.

Thật ra thì trong thâm tâm Ninh Tịch không hy vọng lưu lại quá nhiều dấu vết hay ký ức nào nhưng... cô không sao ngăn được ánh mắt mong đợi của Tiểu Bảo.

Thôi kệ đi, suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì! Hôm nay có rượu thì hôm nay say, buồn mai tới thì mai buồn!

Những bức hình của Ninh Tịch với bánh bao nhỏ nhanh chóng được sản xuất, cô cùng bánh bao nhỏ làm rất nhiều tư thế đáng yêu hoặc những động tác hài hước.

Ví dụ như cô để cho bánh bao nhỏ cầm ngó sen làm động tác đang bắn súng, Ninh Tịch phối hợp làm động tác bị bay ra xa... cuối cùng chơi vui đến quên cả việc chính là phải nấu cơm!

"Ôi chết mất, Lục Đình Kiêu, anh đúng là toàn năng! Sao mà đến chụp ảnh cũng đẹp như vậy chứ? BỐ cục ánh sáng thật hoàn hảo!" Ninh Tịch lật xem hình trong di động, vẻ mặt đầy mãn nguyện.

Thật muốn đem làm hình nền di động... nhưng mà lại không thể.

Dù sao thì thân phận của Tiểu Bảo cũng quá đặc thù, bình thường cô cũng chú ý không tiết lộ bất cứ thông tin nào của Tiểu Bảo ra ngoài.

Nếu cô có một đứa con trai đáng yêu như vậy, nhất định sẽ không nhìn được mà phải ngày ngày đem khoe đến khi khiến tất cả mọi người ghen tị muốn chết mới chịu dừng!

--- O ---

Chương 190: Muốn Làm Một Vợ Một Người

Dưới sự phối hợp của ba người, một bàn tiệc lớn rất nhanh liền xuất hiện.

Chân giò muối, tôm chưng tương, cua xào cay, đùi dê nướng, bò beefsteak...

Phần lớn đều là những món mặn, năng lượng cao, đối với người phải giữ cân nặng như Ninh Tịch mà nói thì không khác gì thuốc độc!

Nhưng mà bánh bao nhỏ hơi gầy, Lục Đình Kiêu bình thường phải làm việc cũng rất vất vả cần bồi bổ.

Nhìn một bàn đồ ăn đủ vị thơm nức mũi, vẻ mặt Lục Đình Kiêu có chút bất ngờ: "Bây giờ tôi tin tưởng lời cô nói rồi."

"Nói cái gì?"

"Làm đầu bếp."

Ninh Tịch cười cười: "Anh nghĩ tôi nói điều sao? Mặc dù lâu không nấu nhưng đầu sao cũng luyện rất nhiều năm đó!"

"Ước mơ ban đầu của cô là làm đầu bếp?" Lục Đình Kiêu khó hiểu.

Nụ cười của Ninh Tịch có chút nhạt dần: "Nói ra anh cũng đừng cười tôi, không phải tôi muốn làm đầu bếp mà là muốn làm một vợ một người."

Lục Đình Kiêu híp hai tròng mắt lại một tia lãnh ý khó phát hiện lướt qua.

"Muốn làm vợ một người" - một câu động lòng người như vậy mà "người" được nhận lại không phải là anh.

"Lúc đó tôi quá ngây thơ, quá ngu cho nên mới nghĩ bắt được dạ dày của một người đàn ông là có thể bắt được trái tim anh ta! Nào ngờ..."

Nói tới đây, Ninh Tịch đột nhiên ngừng lại e ngại liếc mắt về phía Tiểu Bảo đang nhìn chằm chằm và nôi canh, sau đó hơi dịch ghế về phía Lục Đình Kiêu, hạ thấp giọng nói: "Nào ngờ vị trí tôi đặt cao quá, dưới rốn ba tấc mới là chân lý. Tôi vì anh ta mà làm cơm nhiều năm như thế nhưng lại không bằng Ninh Tuyết Lạc lên giường với anh ta một lần. Có phải rất đáng thương hay không?"

"Đáng thương là tên kia, hẳn ta sẽ hồi hận." Lục Đình Kiêu an ủi cô, giọng nói vô cùng chắc chắn.

Ninh Tịch thừa nhận cô được Lục Đình Kiêu làm cho thoải mái hơn, khẽ cười nói: "Được rồi, hôm nay vui vẻ như vậy, không nói mấy chuyện không vui kia nữa, hầm canh xong rồi, xào rau cải nữa là xong!"

Lục Đình Kiêu nghe vậy liếc nhìn giỏ thức ăn: "Chúng ta không mua rau cải xanh."

"Không mua sao?" Ninh Tịch sững sờ: "Vậy có súp lơ không? Cà rốt thì sao?"

"Cũng không mua." "Ồ... hóa ra chúng ta chỉ mua thức ăn mặn? Vậy sao mà ăn được! Ngấy chết mất thôi! Có cà chua nhưng không đủ xào một đĩa..."

Trước mắt thì tám món đều là món mặn, hai món ăn kèm, một là ngó sen ngào đường, một là salat cà chua...

"Không sao, bảo Lục Cảnh Lễ đi hái."

"Hả? Nhị thiếu có sao?" Ninh Tịch kinh ngạc.

"Ừ, nó có một nhà kính trồng rau ở sau nhà."

"Vậy thì tốt quá! Nhưng mà để tôi đi cho! Anh chắc chắn không biết chọn!"

"Được, vậy tôi canh nồi canh. Để Tiểu Bảo đưa cô đi, nếu không bảo vệ không cho cô vào." Lục Đình Kiêu dặn dò.

"Ok! Tôi đi một lát rồi về!"

...

Bởi vì có bánh bao nhỏ ra mặt, Ninh Tịch thuận lợi đến được nhà kính trồng rau phía sau nhà của Lục Cảnh Lễ.

Rau cải trong nhà kính nhìn thật tươi ngon, từng cây từng cây đều mọng nước, hơn nữa còn tươi hơn nhiều so với đồ ăn ngoài chợ, dù sao cũng là trực tiếp hái xuống.

Lục Cảnh Lễ thật biết hưởng thụ mà...

Đang xách giỏ cùng hái rau với Tiểu Bảo, đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng còi báo động.

Ninh Tịch ngẩng đầu lên: "Tình huống gì đây?"

Ngay sau đó, một tiếng hét lớn truyền tới...

"Mẹ, trộm ở đâu tới? Đồ ăn của ông đây cũng dám trộm? Ó... Tiểu Bảo.. Ninh Tịch..." Lục Cảnh Lễ mặc áo ngủ, nguyên bộ dạng vừa mới chui từ trong chăn ra, thậm chí còn thấy rõ rỉ mắt ở khóe mắt.

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ méo: "Nhà kính trồng rau mà cũng phải lắp còi báo động... Nhị thiếu, anh chôn vàng dưới đất à?"

--- O ---

Chương 191: Có Ăn Là Tốt Rồi

Lục Cảnh Lễ ảo não ôm đầu trợn mắt nhìn cô: "Khốn khiếp! Tôi thích lấp đầy thì sao? Cà rốt với rau cải trong tay cô bỏ xuống hết cho tôi! Những cây rau này đều do chính tay tôi trồng, chính tay tôi tưới nước, bón phân, mỗi ngày còn mở nhạc cho chúng nó nghe, kể chuyện cười cho chúng nó vui vẻ! Tất cả đều là tâm can bảo bối của tôi, còn quý hơn cả vàng gấp trăm lần! Cô không thấy đáng đập chúng nó còn sexy hơn những nhà khác sao? Đó mà giống đồ ăn sao? Đồ ăn có xinh xắn như vậy sao?"

Ninh Tịch: "..."

Cô cho rằng Lục Cảnh Lễ là vì ăn, méo ai ngờ được Lục Cảnh Lễ ngoại trừ tán gái ra còn có loại đam mê với rau củ điên cuồng như vậy...

"Còn không mau bỏ xuống? Nếu không tôi trở mặt với cô!"

Ninh Tịch chớp mắt: "Nhưng tôi hái xuống rồi! Nếu không tôi trả anh tiền?"

"Lại dám dùng tiền vũ nhục tiểu bảo bối của tôi! Ninh Tịch, tôi liều mạng với cô!" Lục Cảnh Lễ vén tay áo xông lên.

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyết kéo Tiểu Bảo: "Chạy mau!!!"

Hai người chạy đến thờ hồng học về nhà, chưa đến cửa Ninh Tịch đã kêu lên: "Lục Đình Kiêu! Cứu mạng!!!"

"Có chuyện gì vậy?"

Lục Đình Kiêu vừa bước từ trong nhà ra, Ninh Tịch lập tức kéo Tiểu Bảo trốn sau lưng anh.

Lục Cảnh Lễ tố cáo: "Anh, anh có quản hay không, hai tên gấu con nhà anh dám vào vườn rau của em trộm thức ăn?"

Lục Đình Kiêu: "Là anh để hai người họ đi lấy."

Lục Cảnh Lễ: "... " Quả nhiên sau lưng mỗi con gấu con là một con gấu bự!

"Các người thật quá đáng! Tôi mặc kệ, các người trả tiểu bảo bối lại cho tôi!"

Ninh Tịch từ sau lưng Lục Đình Kiêu nhô đầu ra: "Nhưng mà tiểu bảo bối của anh chết hết rồi nha!"

"Cô còn dám nói! Tôi đem chúng nó chôn rồi tụng kinh siêu độ không được sao?"

"Ồ... tôi thấy có ăn là được rồi!"

"Cô... cô... cái loại phụ nữ tàn nhẫn như cô! Hôm nay tôi đánh không lại cô cũng phải lấy mạng đổi mạng!"

Không đợi Lục Cảnh Lễ xông đến, đột nhiên, một người máy đẹp trai xuất hiện cản anh ta lại.

Sau lưng chính là Tiểu Bảo, thẳng bé lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lục Cảnh Lễ tựa như đang cảnh cáo không cho phép anh ta bắt nạt cô Tiểu Tịch. Lục Cảnh Lễ đấm ngực giậm chân: "Ồi giời đất ơi! Đúng là không có thiên lý mà! Tiểu Bảo, chú là chú ruột của con mà! Cùi chỏ của con chia đi đâu rồi?"

Mắt thấy ba con gấu con với một người máy chuẩn bị hỗn chiến, Lục Đình Kiêu bắt đắc dĩ néo néo mi tâm: "Không được làm loạn, Cảnh Lễ, tới ăn cơm."

"Em không..." Còn chưa dứt lời, bỗng Lục Cảnh Lễ ngửi thấy một mùi hương thức ăn cực kỳ mê người: "Không phải anh để người giúp việc nghỉ hết rồi sao? Ai nấu vậy?"

"Tôi làm đấy!" Ninh Tịch lập tức giơ tay lên.

Lục Cảnh Lễ khinh bỉ: "Cô mà biết nấu cơm? Cơm cô làm có thể ăn không?"

Kết quả, khi trông thấy một bàn đồ ăn với đầy đủ màu sắc tài nghệ của đầu bếp chuyên nghiệp, Lục Cảnh Lễ lập tức trợn tròn mắt: "Những thứ này do cô làm?"

Ninh Tịch cầm rau cải trộm được của Lục Cảnh Lễ nhanh chóng xào rồi bê lên.

Tận mắt nhìn thấy nên Lục Cảnh Lễ không tin cũng không được.

Nhưng bởi vì vẫn còn đang tức "thù trộm rau" nên làm bộ khinh thường hừ

một tiếng nói: "Đây là thời đại nào rồi, cô còn tin cái câu ngu xuẩn gì mà muốn bắt trái tim của một người đàn ông phải bắt được dạ dày của anh ta trước? Dưới rốn ba tấc mới là mấu chốt có được không?"

Ninh Tịch bật cười, cô với Lục Cảnh Lễ thế mà lại có cùng quan niệm nhân sinh, ở một phương diện nào đó đúng là hợp nhau!

Chỉ có điều, cô có thể tự nói mình ngu xuẩn nhưng tuyệt đối không cho phép ai nói mình ngu.

"Phải không?" Ninh Tịch khẽ nhướng mày, sau đó gấp một miếng sườn tâm bột nhét vào miệng Lục Cảnh Lễ.

--- O ---

Chương 192: Chị Dâu Tương Lai Của Tôi

"Um, cô nhét cái gì? Thuốc độc à..." Lục Cảnh Lễ định nhổ ra nhưng kết quả lại đổi sắc mặt: "Mẹ kiếp! Ngon quá! Bên ngoài vừa giòn vừa mềm, cắn vào miệng lập tức tan ra! Ngon quá! Tại sao có thể ngon như vậy?"

"Bây giờ nắm lấy dạ dày có hữu dụng không?" Ninh Tịch khoanh tay nhàn nhã hỏi.

Lục Cảnh Lễ gật đầu như già tỏi: "Hữu dụng, hữu dụng! Nếu tôi có vợ nấu cơm ngon như thế, chắc chắn ngày nào tôi cũng về nhà ăn cơm!"

Nguyên bản còn đang thương hại anh trai, bây giờ nhìn lại thì thấy cười Ninh Tịch cũng đâu phải là không có chỗ tốt đâu!

"Bây giờ còn muốn chôn tiêu bảo bối của anh không?"

Lục Cảnh Lễ nghiêm túc nói: "Không, không, không, vào nồi của cô chính là chôn về tốt nhất của chúng nó! Từ nay về sau cô cứ tự nhiên mà hái! Chỉ cần lúc ăn cơm cho tôi ăn với là được! A, món tôm này ăn ngon, món bò beefsteak ngày cũng ngon quá, cô cho hương liệu gì vậy? Dù tôi ăn đồ ngon nhiều nhưng đúng là chưa từng ăn qua mùi vị đặc biệt như vậy!"

"Bí quyết độc môn làm sao nói cho anh được... Này này này, anh đủ rồi nha, ba người chúng tôi còn chưa được miếng nào đâu!"

"Khụ, ngại quá, mọi người ngồi đi! Mau ăn thôi! Không không không, đợi đã, tôi muốn chụp một tấm up lên wechat đã! Đúng là quá ngon! Tiểu Tịch Tịch, thật không ngờ cô lại có tay nghề như vậy!"

Lục Cảnh Lễ chụp mấy tấm sau đó up lên còn kèm thêm một dòng mô tả: "Mina san (mọi người ơi)! Tôi nói cho mấy người! Chị dâu tương lai của tôi nấu ăn siêu ngon! Thật là ghen tị với anh trai!"

"Anh đăng lên đâu đấy?" Ninh Tịch tò mò tiến tới nhìn.

Lục Cảnh Lễ lập tức thu lại di động: "Sao cô có thể tùy tiện nhìn bí mật riêng tư của người khác chứ?"

"Riêng tư cái rắm ý, wechat thôi mà! Hừ, tự tôi xem!" Ninh Tịch cầm điện thoại mở wechat ra thêm Lục Cảnh Lễ là bạn tốt.

Kết quả lại không thấy anh ta đăng cái gì.

"Mẹ kiếp! Lục Cảnh Lễ, rốt cuộc anh viết cái gì mà không để người khác xem hả? Lại còn chặn tôi?"

"Cô quản được tôi viết cái gì chắc? Đây là tự do của tôi!"

"Nhưng đồ ăn trong hình là tôi làm!"

...

Trong lúc hai người kia “khẩu chiến” thì Lục Đình Kiêu tỉnh bơ liếc nhìn đi động thấy Lục Cảnh Lễ đăng tám hình kèm theo câu "chị dâu tương lai" kia. Khó trách Cảnh Lễ lại chặn không cho Ninh Tịch xem.

Chỉ thấy mới có mấy phút, đã có một chuỗi bình luận phía dưới.

[Mạc Lăng Thiên: Mẹ kiếp! Lần trước tôi chỉ nghĩ hai người nói đùa một chút thôi, ai dè có đối tượng thật hả? Tay nghề có được không? Không ngờ Lục Đình Kiêu lại thích loại hình hiện thể lương mẫu?]

[Tần Mộc Phong: Có chút bất ngờ, cô ấy thế mà biết nấu cơm sao? Căn cứ vào ánh mắt nhìn người chuyên nghiệp của tôi thì nhìn thế nào cô ấy cũng không giống loại hình hiện thể lương mẫu!]

[Lục lão gia: Không tệ.]

[Lục lão phu nhân: Ai nha, cô bé này không tệ đâu! Con gái biết nấu cơm giờ cũng không nhiều! Dưới góc phải có phải là tay của cháu ngoan Tiểu Bảo không? Mẹ coi thấy có vẻ mập hơn không ít đấy! Tốt! Tốt! Tốt!]

Còn có những bình luận khác đều nói Lục Đình Kiêu thật có phúc, hỏi xem lúc nào đưa người đến cho bọn họ gặp mặt, chừng nào thì được đi đến ăn cơm chùa các kiểu.

"Đúng rồi tiểu Tịch Tịch, người quản lý của cô đã được quyết định rồi!" Lục Cảnh Lễ vội vàng đánh trống lảng.

Ninh Tịch quả nhiên bị dời đi sự chú ý: "Có thật không? Là ai? Là ai?"

"Hí hí, không nói cho cô! Trừ khi cô mời tôi thêm một bữa cơm tôi sẽ nói cho!" Lục Cảnh Lễ thừa nước đục thả câu.

Ninh Tịch liếc anh ta một cái rồi chuyển hướng sang Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, là ai vậy?"

--- O ---

Chương 193: Em Rời Đi Thì Tôi Phải Làm Sao?

Lục Cảnh Lễ nháy mắt không ngừng với anh trai nhưng Lục Đình Kiêu còn không thèm nhìn anh ta lấy một cái, vô tình trả lời: "Lâm Chi Chi."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Đau lòng quá! Chẳng qua là được chị dâu đút cho một miếng sườn nhỏ thôi mà? Thế cũng bị trả thù là sao?

Ninh Tịch nghe vậy thì sững sốt: "Lâm Chi Chi? Chính là người một tay đưa Lãnh Man Vân xấu xí trở thành ảnh hậu quốc tế sao? Quản lý của tôi là cô ấy? Boss đại nhân, ngài mở cửa sau cho tôi đấy à? Không phải Lâm Chi Chi chỉ nhận quản lý Lãnh Man Vân, không nhận người mới sao?"

Lục Cảnh Lễ oán thâm trong lòng, thừa lời, đương nhiên mở cửa sau rồi!

Chỉ tại chiếu chỉ của Đại boss mà Nhị gia đây tối qua phải bay tới thành phố H, mất cả đêm mới khiến người ta động lòng đó!

"Bởi vì Lãnh Man Vân muốn giải nghệ!" Lục Đình Kiêu tỏ vẻ vô cùng chính công vô tư, mọi việc chẳng qua là trùng hợp thôi, hoàn toàn không nhắc đến chuyện Lâm Chi Chi chuẩn bị nghỉ phép nên không muốn nhận người mới.

Ninh Tịch có chút ngạc nhiên: "Lời đồn là thật sao? Lãnh Man Vân thật sự muốn rời khỏi giới giải trí?"

"Ừ, mới quyết định cách đây không lâu." Lục Đình Kiêu gật đầu.

Vẻ mặt Ninh Tịch đầy tiếc nuối: "Vậy thì thật đáng tiếc, lúc sự nghiệp đang ở đỉnh cao lại lựa chọn lập gia đình mà bỏ dở... Cô ấy chính là niềm hy vọng có thể phá vỡ kỷ lục nhận 12 giải thưởng của tiền bối Tống Lâm, hoàn thành đại nghiệp ảnh hậu truyền kỳ của mỗi nữ diễn viên!"

Trở thành ảnh hậu truyền kỳ chính là mục tiêu cao nhất của cô!

Ninh Tịch nói xong liền nhún nhún vai: "Mỗi người đều có mục tiêu riêng của mình, người khác không có quyền phán xét! Nhưng mà Lâm Chi Chi đồng ý nhận tôi thật sao? Nghe nói cô ấy vô cùng nghiêm khắc?"

"Đã đồng ý, nhưng mà cô còn phải trải qua khảo nghiệm của cô ấy thì cô ấy mới có thể xác định phương hướng phát triển cho cô được."

"À à, được được, tôi nhất định sẽ cố gắng!" Nghe Lục Đình Kiêu nói còn phải trải qua một lần kiểm tra nữa Ninh Tịch mới có chút yên tâm.

Lục Cảnh Lễ ngồi một bên nghe hai người bọn họ nói chuyện mà chặc chặc lưỡi.

Sợ rằng tâm trí cả đời này của anh Hai đều đặt hết lên người Ninh Tịch rồi, mỗi lần giúp cô đều phải hao tâm tổn sức biến mọi việc thành quang minh chính đại, hợp tình hợp lý, không

khiến cô chịu bất cứ áp lực hay cảm giác thiếu nợ anh ấy... chắc chắn, thật đúng là si tình...

Hơn nữa, nhìn vào thái độ càng ngày càng tin tưởng vào anh mình của Ninh Tịch, Cảnh Lễ càng cảm thấy ngày mà anh ta có thể quang minh chính đại gọi cô một tiếng chị dâu cũng không còn xa nữa.

Quá tốt, sau này có thể thường xuyên được ăn ngon rồi, hí hí hí!

Ban đêm...

Chắc là vì hôm nay đùa nghịch quá nhiều nên buổi tối Tiểu Bảo đi ngủ rất sớm, Ninh Tịch dĩ nhiên không tới năm phút thẳng bẽ đã nhắm mắt ngủ say sưa.

Ninh Tịch nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán của nó sau đó rón rén khép cửa phòng.

Lục Đình Kiêu đang dựa vào lan can cạnh cửa, nghe thấy tiếng khép cửa liền nâng mắt lên: "Tiểu Bảo ngủ rồi à?"

"Ừ, ngủ say lắm."

"Hôm nay cô vất vả rồi."

"Không vất vả, tôi cũng rất vui vẻ mà!"

"Lần đầu Tiên tiểu Bảo ăn được hai bát cơm." Biểu tình Lục Đình Kiêu rất vui mừng.

Ninh Tịch cười nói: "Tiểu Bảo ủng hộ tôi như vậy, sau này chỉ cần tôi không bận, nhất định sẽ thường xuyên làm đồ ăn ngon cho Tiểu Bảo."

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì hơi cau mày sau đó liền từ chối: "Có lẽ là không nên đâu."

"Tại sao?" Ninh Tịch khó hiểu.

Lục Đình Kiêu nhìn cô, giữa hai lông mày như ẩn như hiện một nỗi ưu buồn: "Cô nuôi thằng bé quen miệng... đến lúc cô đi rồi, tôi phải làm thế nào?" Em đi rồi, tôi phải làm sao...

Câu nói rất đời bình thường nhưng lúc này lại giống như một cái búa tạ đập vào trái tim cô...

--- O ---

Chương 194: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Tối hôm qua, sau khi nghe Lục Đình Kiêu nói câu kia thì Ninh Tịch ngủ không thấy ngon chút nào hết.

Cô mơ thấy rất nhiều giấc mộng đặc sắc, thậm chí còn mơ thấy cái đêm cô bị Chu Hướng Thành chuốc thuốc, mơ thấy cô mất đi không chế mà đê Lục Đình Kiêu ra, tình cảnh cực kỳ mất kiểm soát...

A a a a a! Làm sao lại mơ loại giấc mơ này?

Ninh Tịch dùng sức vò tóc, mở vòi nước ra dùng nước lạnh hắt lên mặt.

Tỉnh táo đi, hôm nay còn phải đến công ty báo danh nữa!

Lúc trước khi ra cửa, bánh bao lớn cùng bánh bao nhỏ cùng cố vũ tinh thần cho cô.

Lục Đình Kiêu: "Cố lên!"

Tiểu Bảo giờ bảng viết chữ: Fighting!

Người máy đứng cạnh bánh bao nhỏ bắn pháo bông, dùng cái giọng máy móc nói "cố lên, cố lên".

"Cám ơn, cám ơn!" Ninh Tịch hôn bánh bao nhỏ một cái rồi cúi đầu chào Đại Boss, chỉ có điều cố gắng lảng tránh ánh mắt của anh.

Dẫu sao, trong giấc mộng tối qua, thiếu chút nữa cô làm gì gì đó với anh...

Cuối cùng cũng tới công ty giải trí Thịnh Thế.

Đứng trước tòa nhà to lớn hùng vĩ, đối mặt với sự khởi đầu mới, cơ hội mới, thử thách mới, lòng nhiệt huyết của Ninh Tịch bỗng bùng cháy lên.

Khi cô bước chân vào cao ốc Thịnh Thế, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Đm! Sao là lại xa hoa đến mức độ này?

Phong cách trang hoàng nguy nga lộng lẫy, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là ý tưởng của con hàng Lục Cảnh Lễ.

Ninh Tịch dựa theo chỉ dẫn Lục Cảnh Lễ đưa cho, bước thẳng vào thang máy đi lên tầng 17, tiến tới gian phòng làm việc cuối dãy.

"Mời vào." Bên trong truyền ra một giọng phụ nữ cứng nhắc.

Đẩy cửa bước vào, Ninh Tịch có cảm giác như đôi mắt của mình bị thanh lọc ngay lập tức.

Khác với vẻ chói lói bên ngoài, căn phòng làm việc này có màu chủ đạo là đen và trắng, phong cách hết sức tối giản.

Trước bàn làm việc là một người phụ nữ đeo kính gọng đen, trên người mặc một bộ đồ công sở màu vang đỏ.

"Chị Lâm, chào chị, tôi là Ninh Tịch, tôi tới báo danh!" "Ninh Tịch, chào cô, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là quản lý của cô, Lâm Chi Chi. Chắc cô cũng từng nghe qua việc tôi không nhận người mới, nhưng mà hiện tại Lãnh Man Vân muốn lui về ở ẩn nên công ty cần có người có thể thay thế vị trí của cô ấy."

Lâm Chi Chi giải thích hết sức đơn giản, đồng thời dùng ánh mắt sáng như đèn pha đánh giá Ninh Tịch, tuy có cảm giác áp bách nhưng cũng không khiến người khác thấy khó chịu.

Cô gái đang đứng trước mặt cô quả thật là loại hình hoàn toàn khác so với Lãnh Man Vân, ấn tượng đập vào mắt lần đầu tiên là cô ấy rất đẹp, kiểu đẹp có thể khiến chủ nhân nó có quyền được kiêu ngạo.

Không thể phủ nhận vẻ đẹp của cô ấy là một loại vũ khí sắc bén để nhanh chóng trở nên nổi tiếng, nhưng đồng thời nó cũng là con dao hai lưỡi, rất dễ bị chụp cái danh bình hoa lên đầu, cũng dễ bị dính scandal tình ái.

Ninh Tịch nghe Lâm Chi Chi nói xong thì có chút kinh ngạc, cô sẽ thay thế vị trí của Lãnh Man Vân?

Yêu cầu này hình như hơi cao rồi?

Nhưng mà thử thách càng khó lại càng khiến Ninh Tịch hưng phấn. Huống hồ đây còn là mục tiêu của cô!

"Mặc dù công ty chuẩn bị coi cô là người nổi nghiệp để bồi dưỡng nhưng mà... tôi phải nói trước. Cô có thời gian thử việc là nửa năm, nếu đến thời hạn đó cô không đạt được yêu cầu của tôi thì sẽ bị loại. Cô có thể tiếp tục ở

lại công ty nhưng tôi không còn là quản lý của cô nữa. Hiểu không?" Lâm Chi Chi lạnh lùng nói.

Ninh Tịch lập tức nghiêm túc gật đầu: "Dạ hiểu."

Lúc này, một tiếng gõ cửa vang lên, một cô gái trẻ tuổi mũm mĩm trông có vẻ rất thân thiện đi vào.

"Đây là trợ lý tôi sắp xếp cho cô."

"Chào chị, em là Hồ Đào, chị có thể gọi em là Đào!" Cô gái có chút xấu hổ tự giới thiệu.

"Chào em!" Ninh Tịch có ấn tượng đầu tiên rất tốt với cô gái nhỏ mập mập này.

--- O ---

Chương 195: Không Thể Yêu

Giới thiệu trợ lý xong, Lâm Chi Chi lại đưa cho cô một chùm chìa khóa: "Đây là căn hộ mà công ty sắp xếp cho cô, cô mau chuyển qua."

Ninh Tịch liếc khóe mắt nhìn về phía chữ nhỏ khắc trên chìa khóa: Châu Giang Đế Cảnh.

Ôi má ơi! Cho một người vừa mới vào công ty như cô một căn hộ ở Châu Giang Đế Cảnh?

Trong thành phố B này, biệt thự đắt tiền nhất chính là ở Bạch Kim Đế Cung mà căn hộ đắt tiền nhất chính là ở Châu Giang Đế Cảnh, cả hai đều là hạng mục khai thác của Lục thị.

Cô nhớ Ninh Tuyết Lạc cũng ở Châu Giang Đế Cảnh...

Thịnh Thế quả nhiên có rùng tiền, biển bạc!

Ninh Tịch có hơi khó xử: "Cám ơn chị, nhưng mà... hiện tại em không thể chuyển qua được..."

Lâm Chi Chi liếc nhìn cô một cái: "Có bạn trai?"

Ninh Tịch thấy chị Lâm đang hiểu lầm là cô ở chung với bạn trai nên vội vàng giải thích: "Không phải, không phải! Là vì em có chút việc phải ở nhà bạn một thời gian, xong chuyện em sẽ chuyển đến, đảm bảo không ảnh hưởng đến công việc, hơn nữa nơi em ở hiện tại cũng là nơi có tính bảo mật rất cao."

Lâm Chi Chi cũng không hỏi nhiều, nghiêm túc nói: "Trong lòng cô tự biết là được. Tôi sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện riêng của cô nhưng có chút quy tắc phải dặn dò cô trước, đầu tiên chính là trong thời gian này cô không thể có người yêu, nguyên nhân thì tôi không cần nói cô cũng hiểu chứ?"

Một tay Lâm Chi Chi mang tên Lãnh Man Vân lên đỉnh cao nhưng cô ấy lại vì một người đàn ông mà đột nhiên lui về ở ẩn, chuyện này đối với Lâm Chi Chi mà nói thì là một sự đả kích không nhỏ.

Loại cảm giác bạn bè chung chiến tuyến bỏ rơi nhau giữa đường này đã từng

khiến Lâm Chi Chi mất hết ý chí phấn đấu.

"Chị Lâm, về chuyện này chị có thể yên tâm, hiện tại em chỉ một lòng muốn đóng phim cho tốt." Ninh Tịch kiên định nói.

Lâm Chi Chi nghe vậy nhưng ánh mắt vẫn rất thờnhiên dường như chẳng có ý gì đặc biệt.

Phụ nữ chỉ cần dính vào tình yêu thì đầu óc coi như vút sạch, dẫu cho hiện tại Ninh Tịch thề độc 100 lần cũng vô ích.

Tiếp theo, Lâm Chi Chi dặn dò cô thêm một ít các quy định và chế độ của công ty, sau đó đưa cho cô một xấp tài liệu: "Hôm nay Tinh Huy tổ chức họp báo, nội dung chủ yếu là tuyên bố phong sát cô. Chúng ta bên này cũng đã chuẩn bị xong họp báo, thời gian là chín giờ sáng ngày mai. Đây là những vấn đề mà ký giả có thể hỏi trong lúc họp báo, cô về xem cho kỹ một chút." Ninh Tịch nhận lấy tài liệu: "Chị Lâm yên tâm, nhất định em sẽ làm thật tốt!"

Mặc dù Lâm Chi Chi luôn nghiêm túc lạnh lùng nhưng Ninh Tịch không hề cảm thấy khó chịu dù chỉ một chút, trái lại còn có cảm giác rất an toàn.

Có công ty đứng sau xử lý mọi việc, cô chỉ cần chuyên tâm cố gắng đóng phim cho tốt, so với cô của trước kia quả thật thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn sự cảm kích cùng ý chí chiến đấu trong mắt cô gái, độ hảo cảm của Lâm Chi Chi tăng lên mấy phần, thôi bỏ đi, tạm thời cứ thử thêm một lần nữa vậy. Mặc dù thái độ của Lục Cảnh Lễ lắm lúc không được đáng tin cho lắm, nhưng ít nhất ánh mắt nhìn người cũng không tệ, những người anh ta đào được không một người nào là không nổi tiếng.

"Ừ, đi đi, có chút vấn đề chi tiết thì sau này sẽ nói với cô sau, nếu có cái gì không hiểu thì lúc nào cũng có thể gọi cho tôi."

"Dạ, vậy em đi trước nhé chị Lâm!"

...

Hôm nay, Ninh Tịch tới Thịnh Thế bằng chiếc xe Audi màu đen do Lục Đình Kiêu chuẩn bị cho cô. Gần đây độ hot của cô quá cao, nếu cứ đi tàu điện ngầm có thể sẽ bị người ta nhận ra như vậy rất phiền phức.

Trên đường về, Ninh Tịch hào hứng thử chức năng lái tự động, xác định vị trí rồi chiếc xe bắt đầu chạy, cô ngồi trên ghế lái muốn làm gì cũng được.

Quả nhiên là sung sướng!

Đúng là khoa học kỹ thuật làm thay đổi cuộc sống con người!

Lúc này hợp báo của Tinh Huy chắc cũng kết thúc rồi, Ninh Tịch cầm di động mở weibo ra xem phản ứng của cư dân mạng một chút.

--- O ---

Chương 196: Hoàn Toàn Bùng Nổ

Sau khi buổi họp báo kết thúc, sự tức giận của cư dân mạng đạt tới độ cao chưa từng có

[Tinh Huy làm quả này đẹp quá! Loại tiện nhân như này nhất định phải phong sát!]

[Đã làm sai còn phách lối, tôi cũng quý! Chỉ tiếc cho bộ phim hay như Thiên Hạ!]

[Tại sao mọi người chỉ ở đây chửi mắng Ninh Tịch? Tôi hy vọng có người đứng ra vả mặt cô ta!]

[Ninh Tuyết Lạc đúng là hiền lành quá, nếu là tôi thì chắc chắn đã kiện rồi!]

[Vị kim chủ đứng sau lưng Ninh Tịch rốt cuộc là ai, cầu cao thủ tìm người?]

...

Không chỉ có như vậy, chỉ cần có một người nói giúp Ninh Tịch một câu thôi thì tất cả mọi người sẽ ùa lên công kích người đó, thế nên không một ai dám đưa ra ý kiến bất đồng.

Xem ra Ninh Tuyết Lạc bị bức tới nóng nảy rồi, muốn tốc chiến tốc thắng ép cô đến không cách nào vùng lên được nữa.

Ninh Tịch lướt lướt weibo của mình đột nhiên phát hiện không đúng, weibo của cô đột nhiên liên tục được tag vào cái gì đó, khu bình luận cũng bắt đầu điên cuồng nhảy....

Hừm, lại xảy ra chuyện gì nữa?

Di động cứ lóe lóe thông báo rất nhiều lần đến nỗi bị lag luôn, Ninh Tịch vất vả lắm mới mở lại một lần nữa sau đó thì liền hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hoàng Tử Cá Chép: Hoan nghênh bạn học Tiểu Tịch gia nhập đại gia đình Thịnh Thế ~ @Ninh Tịch

Mẹ nó!!!

Ninh Tịch không nhận được trọn to hai mắt, cô còn tưởng mình nhìn lầm rồi

chứ.

Con hàng này có phải điên rồi không?

Tin này vừa mới đăng lên, toàn bộ weibo như bùng nổ, các cư dân mạng chen chúc đến:

[Đm, tôi thấy cái gì đây? Con tiện nhân Ninh Tịch kia mà lại vào Thịnh Thế?]

[Tôi không tin, tôi không tin! Cá chép nhỏ đáng yêu nhà tôi chắc chắn bị hack rồi! Nhất định là vậy!]

[Chí lý chí lý! Thịnh Thế vốn nổi tiếng là công ty tốt, sao có thể ký hợp đồng với con tiện nhân hèn hạ vô liêm sỉ như Ninh Tịch chứ?]

[Nếu đây là thật thì Thịnh Thế đen rồi! Đời này tôi sẽ không ủng hộ bất cứ nghệ sĩ nào của Thịnh Thế nữa!] [Vốn đang rất có hảo cảm với Lục Cảnh Lễ, nhưng không ngờ yêu nghiệt trợ Trụ vi ngược* lại chính là anh ta! Quá thất vọng! Ký với ai cũng được, tại sao lại ký hợp đồng với cái loại người như vậy? Bởi vì cô ta đẹp sao?]

[Mẹ kiếp! Chẳng lẽ con tiện nhân Ninh Tịch này leo lên giường của nam thần Cá chép sao? Đừng ai cản tôi! Tôi muốn giết cô ta!]

(RIP bạn Cảnh lễ, nếu anh trai của bạn đọc được những dòng này thì... ha ha...)

...

Ninh Tịch đỡ trán, đã biết là sẽ thế mà...

Lục Cảnh Lễ có cần vội vàng như vậy không hả? Tại sao không đợi sau hợp báo rồi mới công bố? Chẳng phải đây là cố tình khiến cô bị ăn chửi sao?

Mất thấy dân tình sôi sục lên, đến nỗi các nghệ sĩ trực thuộc công ty Thịnh Thế cũng bị liên lụy, Ninh Tịch đang suy nghĩ cô nên làm cái gì, nhưng chưa đến một giây sau, cô nhìn thấy một thứ mà khiến cô ghen họng trần trối.

Cô cô cô... cô mới nhìn thấy cái gì???

Cô thấy Lục Đình Kiều share lại bài đăng kia của Lục Cảnh Lễ!!!!

Tài khoản của Lục Đình Kiêu cũng chẳng khác gì mấy tài khoản “quý nhập tràng” cả, tất cả những bài đăng đều có nội dung rất cứng nhắc, ví dụ như là chúc mừng năm mới công ty, phòng ban nào mới thành lập hay là thông báo hợp tác làm ăn lớn nào đó, hoặc không chính là những lý luận kinh tế chuyên môn khiến người khác không thể hiểu nổi...

Chỉ có điều, fan của Lục Đình Kiêu nhiều vô cùng.

Nam thần mà, dẫu cho nửa năm mới đăng bài một lần cũng đủ khiến một đám fan nào tàn điên cuồng.

Một Lục Đình Kiêu trước nay luôn chỉ chú ý đến những công việc của tập đoàn lại chia sẻ bài đăng này của Lục Cảnh Lễ, hơn nữa còn “tặng” kèm không ít chữ: “Hoan nghênh Ninh Tịch gia nhập.”

Việc này đã không đơn giản chỉ khiến weibo nổ như trước nữa mà lượng tương tác trên weibo cũng nháy mắt bùng nổ, thậm chí còn khiến hệ thống bị quá tải, lag mất mấy phút mới bình thường lại...

--- O ---

Chương 197: Rõ Ràng Người Háo Sắc Là Anh

Dư luận trên mạng cũng xảy ra sự nghịch chuyển thần kỳ:

[Trời ơi! Tôi đang nhìn cái gì đây? Tôi phải vào WC bổ sung năng lượng mới có thể bình tĩnh được!]

[Một người thì còn có khả năng bị hack, hiện tại thì ngay cả Lục Đình Kiêu cũng chia sẻ rồi thì còn có thể là giả sao? Thịnh Thế thật sự ký hợp đồng với Ninh Tịch sao? Hơn nữa còn kinh động cả Lục Đình Kiêu? Tôi sắp không hiểu thế giới này rồi!]

[Nếu Lục Đình Kiêu đã chia sẻ vậy thì nhất định anh ta đã biết, hơn nữa còn đồng ý với quyết định này, Lục Cảnh Lễ có thể vì bị sắc đẹp mê hoặc mà khiến đầu óc u mê nhưng Lục Đình Kiêu thì tuyệt đối không thể! So ~(Thế nên) chuyện này hẳn có điều khuất tất!]

[Đúng, nhất định có điều khuất tất! Chắc hẳn tiếp theo Thịnh Thế sẽ có động tác lớn nào đấy? Cứ lặng lẽ chờ đợi tình thế đảo ngược đi!]

[Tôi không nói gì hết! Tôi chỉ lặng lẽ nhìn thời cuộc xoay vần! Kiên định ủng hộ nam thần của tôi!]

[Đang chờ đợi chân tướng rõ ràng! Tin tưởng “ông nông” của tôi!]

...

Tóm lại là sau khi Lục Đình Kiêu chia sẻ thì dư luận một chiều đã bị kéo trở lại trong nháy mắt, tất cả các cư dân trên mạng đều giữ trạng thái trung lập, thậm chí bắt đầu khôi phục lý trí.

Ninh Tịch lướt weibo một hồi, tình thế đúng là biến ảo không ngừng.

Quả nhiên Đại ma vương đã ra tay thì gạo cũng xay ra cám!

Chủ yếu là hình tượng của Lục Đình Kiêu thật sự quá hoàn hảo, từ lúc tiếp nhận Lục thị đến nay chưa từng có quyết định nào sai lầm, khủng hoảng kinh tế 5 năm trước khiến biết bao công ty phá sản, chỉ có duy nhất Lục thị là vẫn đứng sừng sững không ngã, thậm chí còn đảo ngược tình hình mà lưu tên mình vào sử sách. Nói tóm lại thì lời nói của thần có ai không tin...

Cùng lúc đó, trong phòng khách của Lục gia...

Lục Cảnh Lễ ôm di động nằm trên sofa lăn lộn, khóc lóc om sòm: "Đậu mé! Những thứ khốn khiếp này đang nói cái gì? Cái gì mà em có thể vì bị sắc đẹp mê muội mà đầu óc u mê, nhưng anh thì tuyệt đối không thể? Oan uổng muôn chết! Vì sắc đẹp mà đầu óc u mê rõ ràng là anh! Là anh, là anh, là anh! Hu hu hu! Oan cho em quá... so với Đậu Nga còn oan hơn..."

Đang rên rỉ, thì Ninh Tịch trở về.

"Nhị thiếu, tôi từ xa đã nghe thấy tiếng anh đang tru tréo rồi, đang gào cái gì thế?" "Không có gì!" Lục Cảnh Lễ lập tức ngồi thẳng dậy trong ba giây, có oan cũng khó nói nên lời.

Lúc này cho dù Lục Cảnh Lễ lăn lộn đến trăm vòng Lục Đình Kiêu cũng không thèm nhìn lấy một cái thì bây giờ lại ngẩng đầu lên từ trang sách: "Về rồi, đã gặp Lâm Chi Chi chưa?"

Ninh Tịch gật đầu: "Đã gặp rồi, chị Lâm rất tốt, đúng là kiểu tôi thích, bộ dáng mặt lạnh như thế khiến tôi cảm thấy thật an toàn!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Câu này đúng ra thì không có vấn đề gì, nhưng sao anh nghe lại thấy có mùi nguy hiểm chứ?

Ninh Tịch nói xong lập tức trợn mắt nhìn Lục Cảnh Lễ một cái: "Nhị thiếu, anh cũng quá vội vàng rồi, tại sao lại công bố chuyện tôi ký hợp đồng với Thịnh Thế ngay lúc này chứ?"

Lục Cảnh Lễ ra vẻ tiểu gia đây anh minh thần võ, mở miệng nói: "Đương nhiên là vì tăng nhân khí, tăng độ hot cho cô chứ sao? Cô nhìn xem bây giờ cô hot bao nhiêu, toàn dân đều đang nói về cô!"

Ninh Tịch "ha ha" một tiếng, lờm anh ta một cái rồi nói: "Nếu không phải nhờ Lục Đình Kiêu ra tay cứu giúp thì bây giờ hai chúng ta đang bị mắng thành gian phu dâm phụ đấy?"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy cũng lộ ra mấy phần chột dạ, nhỏ giọng nói: "Mắng cứ mắng, đằng nào ngày mai chả rõ ràng hết!"

Lục Cảnh Lễ cũng đoán được sẽ bị cư dân mạng chửi nhưng không ngờ lại bị chửi khó nghe như vậy, còn là phương diện kia...

Mới vừa nãy anh Hai thấy những bình luận kia thì sắc mặt cũng xanh mét...

"Bây giờ cô có thể đăng weibo thông báo chuyện họp báo ngày mai." Lục Đình Kiêu nhắc nhở.

"À à, tôi đăng đây!"

Ninh Tịch đăng weibo xong, Lục Cảnh Lễ cũng theo sau chia sẻ lại, không lâu sau thì Lâm Chi Chi cũng chia sẻ.

Lúc này, màn hình di động chợt lóe sáng - là Giang Mục Dã gọi tới.

--- O ---

Chương 198: Cậu Ấy Hôn Bà Ngay Trước Mặt Tôi

"Alo, Giang..."

"Ninh Tiểu Tịch! Bà ký hợp đồng với Thịnh Thế? Tại sao không bàn với tôi một tiếng? Rồi cuộc bà có nhìn email của tôi gửi cho không đây hả?" Tiếng gầm thét của Giang Mục Dã truyền tới.

"Hừm, không phải ông rất bận sao? Tôi quấy rầy ông làm gì, chưa kể cái email ông gửi có liên quan đến chuyện này sao?"

Giọng của Giang Mục Dã thật sự quá lớn, Ninh Tịch lúng túng cười cười với Lục Đình Kiều, sau đó cầm di động lên lần nói chuyện.

Lục Cảnh Lễ sờ cằm một cái sau đó cho anh trai một ánh mắt đầy ý vị: "Anh, xem ra có người muốn ngáng chân anh? Ài, thật đáng thương, ai biểu lại thích cùng một người với anh! May em không cùng sở thích với mấy người chặc chặc..."

Đầu dây bên kia, Giang Mục Dã tức đến thiếu chút nữa thì tắt thở: "Đến giờ bà vẫn chưa xem?"

"Xin lỗi, tôi quên mất! Rất quan trọng sao? Tôi cứ nghĩ là ông lại gửi cho tôi mấy cái video kinh dị nào đó..."

Giang Mục Dã hít sâu một hơi, gằn từng chữ một: "Bà, bây giờ, lập tức, mở, email, tôi, gửi, ra xem, không được cúp điện thoại, làm ngay bây giờ!"

"Được, được, được, xem thì xem!"

Ninh Tịch bất đắc dĩ mở máy tính kiểm tra hộp thư, mò đến email của Giang Mục Dã, kế tiếp là mở file đính kèm theo thư.

Trong file đính kèm là một tấm ảnh cùng một đoạn ghi âm.

Cô mở ra tấm ảnh trước, trong hình là chụp lại một đoạn chat nói chuyện phiếm.

[Oa, cháu ngoan của mình thật đáng yêu! Con trai của mình thật đẹp trai] Lục lão phu nhân kích động đến mức không biết nên khen ai trước mới được.

[Đình Kiêu à, bộ quần áo của con và Tiểu Bảo là ai mua đó? Có phải là cô gái mà con thích không?]

[Ừm.]

[Mẹ biết ngay mà, con thì làm sao có thể chọn bộ quần áo có phong cách như thế này được! Nhìn xem, trông sáng sủa đẹp đẽ biết bao nhiêu? Suốt ngày chỉ mặc đồ tối thui, thế nên cũng khiến Tiểu Bảo đen sì một màu như con! Quả nhiên vẫn cần đến bàn tay của phụ nữ!]

[Ảnh cũng là do cô gái đó chụp sao?]

[Ừm.]

[Ôi má ơi! Chị dâu tương lai cũng thật là nghịch thiên! Thế mà có bản lĩnh khiến anh mặc màu này, còn ngoan ngoãn chụp ảnh nữa chứ! Trước đây em có tặng cho anh một bộ màu sắc tương tự, lúc đó anh còn khinh bỉ gu thẩm mỹ của em nữa chứ]

...

Đoạn đối thoại này là của chính Lục Đình Kiêu, hai ông bà nhà họ Lục và Lục Cảnh Lễ.

"Đang nhìn sao?" Giang Mục Dĩ thúc giục.

"Ừ." Ninh Tịch vẽ mặt phức tạp mà gật đầu, sau đó mở file ghi âm ra.

Một đoạn xào xạc vang lên rồi đến tiếng của Giang Mục Dĩ vang lên

"Cậu, cậu đối với Ninh Tịch rốt cuộc là có ý gì?"

Tiếp theo là giọng của Lục Đình Kiêu: "Cậu đối với Ninh Tịch..."

"Đúng! Cậu không thấy thái độ của cậu với Ninh Tịch rất mập mờ sao?"
Giang Mục Dĩ chăt vắn.

Giọng điệu lười biếng mà nguy hiểm của Lục Đình Kiêu vang lên: "Cậu nghĩ rằng biểu hiện của mình đã đủ rõ ràng, nếu cháu vẫn không hiểu..."

Nghe đến đây, trái tim Ninh Tịch tựa như dâng lên tới cổ họng, tựa như đang đứng giữa hiện trường cảm nhận được tâm trạng chờ mong câu trả lời từ Lục

Đình Kiêu của Giang Mục Dã.

Lục Đình Kiêu... sẽ nói gì?

Đợi ba giây, nhưng giống như đợi ba thế kỷ, đoạn ghi âm rốt cuộc cũng vang lên tiếng của Lục Đình Kiêu.

Anh nói: "Hiểu rõ chưa?"

Ninh Tịch ngu người, tình huống gì đây? Hiểu cái gì?

Ngay tại lúc Ninh Tịch cho rằng cô nghe thiếu cái gì, bấm chuột dừng ở nút phát lại thì Giang Mục Dã ở đầu bên kia lạnh lùng nói: "Không cần nghe lại, bà không nghe lầm đâu, quả thật cậu ý chỉ nói ba chữ đó nhưng trước khi nói ba chữ đó, cậu ấy hôn bà ngay trước mặt tôi."

--- O ---

Chương 199: Không Chỉ Là Quan Tâm

"Hờ... cái gì...?" Ninh Tịch ngẩn ngơ: "Tại sao tôi lại không biết gì cả?"

"Đêm đó bà uống say, là bữa tiệc tẩy trần cho tôi ấy!" Giang Mục Dã nhắc nhở.

Ninh Tịch cuối cùng cũng nhớ ra...

Đó là cái đêm cô đi nhầm vào phòng của Chu Hường Thành...

Sau đó Lục Đình Kiêu lại đích thân đưa cô về phòng của đoàn làm phim, hơn nữa còn bảo cô sau khi tan cuộc thì chờ anh cùng về.

Về sau thì... cô vừa nhìn thấy Lục Đình Kiêu liền bất tỉnh nhân sự, chuyện sau đó cũng không có ấn tượng gì. Lúc ấy có Giang Mục Dã ngay bên cạnh, đoạn đối thoại này hẳn là vào lúc đó...

Thấy Ninh Tịch mãi không trả lời lại, Giang Mục Dã vốn đã không hy vọng gì lúc này lại càng nản lòng: "Không tin có đúng không? Tôi biết hai cái này cũng không phải chứng cứ xác thực gì, bà có thể nói là Lục Đình Kiêu nói thể để qua mặt ba mẹ, ghi âm thì chỗ máu chót không thu được, hoàn toàn chẳng có bằng chứng..."

Sau một hồi lâu, đầu di động bên kia truyền đến một tiếng thở dài: "Giang Mục Dã, bất kể tôi có tin hay không thì việc này cũng không ảnh hưởng đến chuyện tôi ký hợp đồng với Thịnh Thế. Dầu cho anh ấy thật sự có cái gì với tôi thì nhất định sẽ phân rõ công với tư, sẽ không lợi dụng chức vụ làm cái gì với tôi càng không bắt ép tôi làm chuyện gì tôi không muốn."

Khi Ninh Tịch nói ra những lời này, Giang Mục Dã liền biết: Hông rồi!

Thật không ngờ được chỉ quen nhau có mấy tháng ngắn ngủi mà Ninh Tịch đã tin tưởng Lục Đình Kiêu đến mức này

Ninh Tịch nói tiếp: "Cám ơn ông, tôi biết ông quan tâm tôi. Ngày mai còn phải tổ chức họp báo, bây giờ tôi cần tập trung tinh thần để chiến đấu trận cuối cùng. Chờ chuyện này xong xuôi, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi!"

Chờ chuyện này xong xuôi thì cô cũng rơi vào cái hố của Lục Đình Kiêu rồi, khó lòng cất cánh thoát ra nổi! Không đúng, hiện tại cô đã ở đáy hố rồi...

Cho dù biết thì có ích lợi gì? Anh cũng chẳng thay đổi được gì.

Còn có... tôi đâu chỉ quan tâm tới em đâu...

Anh có quyền gì mà khinh bỉ cách làm của Lục Đình Kiêu, ngay cả anh cũng lựa chọn phương thức tương tự mà...

Trong lòng Giang Mục Dĩ bỗng nổi lên một cảm giác bất lực sâu đậm: "Bà làm việc đi, lần sau gặp."

"Ừ, bye."

Ninh Tịch cúp điện thoại, sức lực cả người đột nhiên như bị hút hết vậy, vô lực ngã người lên giường, vẻ mặt ngơ ngác, ánh mắt không tiêu cự nhìn lên trần nhà.

Cho tới bây giờ cô vẫn đang chìm đắm trong cái câu: "Cậu ấy hôn cô ngay trước mặt tôi." Chắc là bởi vì Ninh Tịch làm diễn viên nên năng lực tưởng tượng tương đối mạnh, trong đầu cô cơ hồ có thể dựng lên cảnh đó một cách hoàn hảo.

Tim đập có chút nhanh...

Ninh Tịch cầm lấy di động, gửi nhanh cho Lục Đình Kiêu một tin nhắn:

“Ông chủ, tôi muốn ôn lại tài liệu chuẩn bị cho buổi họp báo, tôi không cần gọi tôi ăn cơm, tôi gặm ít trái cây là được rồi, tôi qua ăn quá nhiều thịt vừa vặn giảm cân luôn ^_^” Cố gắng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Chắc anh cũng không nhìn ra đâu nhỉ?

Rõ ràng chuyện mà cô giỏi nhất chính là diễn kịch, nhưng ở trước mặt Lục Đình Kiêu cô lại hoàn toàn mất tự tin.

Phòng khách dưới lầu.

Lục Đình Kiêu xem xong liền nâng mắt nhìn về phía phòng của Ninh Tịch.

Lục Cảnh Lễ liếc mắt nhìn tin nhắn thật nhanh sau đó thất vọng nói: "Thật là... tôi nay chị dâu không nấu cơm à? Phí công mong đợi... thật đau lòng..."

Nói xong thì con mắt đảo đảo khoác tay lên vai anh trai, chân thành nói:

"Thằng nhóc Giang Mục Dĩ hình như bị bức tới nóng ruột nóng gan rồi mới chơi ác như thế?"

--- O ---

Chương 200: Trúng Đạn

Lục Đình Kiêu thu ánh mắt lại, sắc mặt lúc này giống như cơn gió nhẹ thoảng qua mặt hồ, tuy có hơi rung động nhưng yên tĩnh lại rất nhanh.

Anh biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến, cũng luôn chờ đợi cái ngày này.

Khoảng thời gian này, mặc dù cứ như đang bước đi trên lớp băng mỏng nhưng cuối cùng cũng vẫn bình an vượt qua, hôm nay nhất định cũng thế.

Việc tiếp theo anh phải làm chỉ có thể là đợi.

Nhìn vẻ mặt của anh trai, Lục Cảnh Lễ không khỏi buồn rầu hộ anh.

Anh trai của anh dùng sự nhẫn nhịn cả cuộc đời này đặt hết lên một người, nhờ đâu kết quả lại không như ý muốn thì sao? Anh thật không dám tưởng tượng nửa đời sau của anh trai mình sẽ như thế nào nữa...

Từ sau khi gặp được Ninh Tịch, anh trai thật sự thay đổi không ít, nói là lột xác cũng không sai, thật không muốn anh trai lại trở về bộ dạng như trước kia hoặc biến thành bộ dạng đáng sợ hơn.

Quyết định ngày mai sẽ đi chùa, thay anh trai cầu nguyện, nhất định phải quỳ lâu một chút!

...

Tiếp tục nói đến Ninh Tịch, cô nói muốn ôn tài liệu nhưng hiện tại đã nằm lì trên giường ít nhất hai tiếng đồng hồ.

Trong đầu không suy nghĩ bất cứ cái gì, hoàn toàn trống rỗng.

Mỗi khi cô gặp chuyện gì khó giải quyết thì sẽ dùng cách này để giảm bớt áp lực, khi mọi phương pháp cũng không giải quyết được vấn đề thì cô cũng chỉ có thể lựa chọn một vài biện pháp tương đối cực đoan...

Nhìn đồng hồ treo trên tường sắp chỉ tới 10 giờ, lúc này Ninh Tịch mới bò dậy, dùng một tiếng đọc thuộc hết tất cả đồng tài liệu Lâm Chi Chi đưa cho cô.

Cô vốn đã có thói quen đọc kịch bản, thế nên cũng chuyện này cũng không

có gì là khó.

Lúc này cô mới phát hiện, bánh bao nhỏ không đến tìm cô, chắc là Lục Đình Kiêu đã dặn nhóc cô có việc bận.

Học thuộc tài liệu xong, Ninh Tịch chuẩn bị đi xem bánh bao nhỏ một chút.

Đi tới phòng của bánh bao nhỏ, Ninh Tịch nghĩ chắc là thằng bé đã ngủ rồi vì vậy nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Kết quả vừa mới mở ra một khe nhỏ đã thấy ánh sáng ấm áp của đèn ngủ truyền tới.

Cô thấy bánh bao nhỏ đang ngồi dựa lên đầu giường, chuyên tâm chơi một khối ru bích, Lục Đình Kiêu ngồi ở mép giường trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Bây giờ đã là 10h54, còn 6 phút nữa là 11h rồi." Lục Đình Kiêu nói. Ý nói bóng gió là đã trễ lắm rồi, nhóc nên đi ngủ.

Bánh bao nhỏ làm bộ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục vùi đầu xoay khối ru bích, không tới mấy giây đã xoay xong, mỗi mặt là một màu, sau đó lại xoay loạn lên rồi ngồi làm lại, lặp đi lặp lại như vậy không biết mệt mỏi.

Lục Đình Kiêu cầm quyển truyện thiếu nhi có vẽ một con thỏ với một con sói ở trên đầu giường do Ninh Tịch mua xuống về mặt không thay đổi nói: "Muốn nghe phần nào?"

Bánh bao nhỏ rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhưng ánh mắt lại ngập tràn khinh bỉ...

Lục Đình Kiêu néo mi tâm một cái đôi sang quyển Quân Vương*

(*Quân Vương là một cuốn sách bàn về khoa học chính trị của nhà ngoại giao, nhà sử học, nhà triết học chính trị người Ý tên Niccolò Machiavelli)

Bánh bao nhỏ lập tức khinh thường.

Lục Đình Kiêu lại đổi một cuốn khác Lược sử thời gian*

(*Lược sử thời gian là một cuốn sách khoa học phổ thông được viết bởi Stephen W. Hawking.)

Bánh bao nhỏ không chút hứng thú.

Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng bỏ cuộc, nhìn đồng hồ đeo tay, vẻ mặt bất đầu trở nên âm trầm: "Đã 11h."

Mắt thấy Lục Đình Kiêu dường như sắp nổi giận, Ninh Tịch vội vàng ho nhẹ một tiếng, gõ cửa một cái: "Bảo bối của cô chưa ngủ à?"

Vừa dứt lời, bánh bao nhỏ lập tức ném khối ru bích trong tay chạy tới, cực kỳ thuần thục ôm lấy bắp chân của cô, đầu nhỏ ngược lên, hai mắt thật to chớp chớp phóng điện với cô.

Ninh Tịch che ngực, tỏ vẻ cô đã trúng đạn rồi.

--- O ---

Chương 201: Ngủ Ngon, Tôi Yêu Em

Thấy Ninh Tịch đến, vẻ mặt Lục Đình Kiêu như thể vừa trút được gánh nặng: “Hết bận rồi à?”

“Ừ, cũng thuộc được kha khá rồi.” Ninh Tịch gạt đầu, ôm lấy bánh bao nhỏ đặt xuống giường đắp chăn cẩn thận cho thẳng bé.

Bánh bao nhỏ lập tức với tay lấy quyển truyện cổ tích màu sắc rực rỡ để đầu giường mà vừa nãy cậu nhóc còn nhìn rất khinh bỉ, ý bảo cô đọc cho mình nghe.

“Đọc tiếp phần hôm qua đang đọc dở nhé?” Ninh Tịch hỏi.

Bánh bao nhỏ túm lấy mép chăn ngoan ngoãn gạt đầu.

“Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ nghe câu chuyện Chú Thỏ Trắng Lễ Phép.”

Ninh Tịch tăng hăng lại cổ họng, bắt đầu kể: “Ngày hè nóng nực đã đến rồi, chú chim nhỏ đậu trên cây kêu to: “Nóng quá, nóng quá!”, bỗng một chú thỏ trắng nhỏ xinh vừa đi vừa hát đi ngang qua, hôm nay chú ta phải sang bên kia khu rừng để hái nấm...”

Lúc Ninh Tịch kể chuyện, Lục Đình Kiêu ngồi ở ghế bên cạnh, chống tay lên trán im lặng lắng nghe giọng nói ngọt ngào êm dịu của cô.

Anh dường như đã hiểu lý do tại sao với nội dung ấu trĩ như thế mà con trai mình ngày nào cũng phải nghe rồi mới chịu đi ngủ.

Cái quan trọng không phải là nội dung mà là người kể câu chuyện đó là ai.

Chưa đầy năm phút bánh bao nhỏ đã lơ mơ buồn ngủ, Ninh Tịch khẽ vỗ nhẹ lên lưng cậu nhóc khiến cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Đã làm phiền cô rồi.” Lục Đình Kiêu nói.

“Không có gì.” Ninh Tịch đáp thần sắc có chút cảm khái: “Lục Đình Kiêu, anh biết không? Thực ra trước giờ tôi đều rất ghét trẻ con!”

“Ghét?”

Ninh Tịch gạt đầu nhưng cô không nói ra nguyên nhân tại sao lại như thế:

“Dù sao thì tôi cũng cảm thấy trẻ con rất phiền phức nhìn thấy liền tự giác tránh đi... Nhưng mà tôi cũng không biết tại sao tôi lại thích bánh bao nhỏ đến vậy. Ngay cả bản thân tôi cũng không nói rõ được đó là cảm giác gì, chỉ là luôn cảm thấy giữa chúng tôi dường như có một mối liên hệ đặc biệt nào đó, chắc đây chính là duyên phận trong truyền thuyết!”

Lục Đình Kiêu nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm: “Trên thế giới này, không có gì là không thể xảy ra cả chỉ là chưa tới mà thôi.”

Vẻ mặt của Ninh Tịch có chút thảng thốt, cô ậm ừ trả lời: “Chắc là thế! Đã muộn rồi, tôi về phòng tắm rửa nghỉ ngơi trước đây, boss, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

“Ừm” Lục Đình Kiêu gật đầu, sau đó đột nhiên nghiêng cả người về phía cô.

Ninh Tịch giật bắn, vô thức lùi về phía sau một khoảng, gương mặt của Lục Đình Kiêu lướt qua cô hôn lên gương mặt của bánh bao nhỏ phía sau, khẽ nói một câu: “Ngủ ngon!”

Đêm khuya, trong cơn mơ màng Ninh Tịch mơ thấy Lục Đình Kiêu ngồi bên mép giường hôn lên môi cô nói với cô rằng: “Ngủ ngon, tôi yêu em...”

Ôi, sao cô lại có giấc mơ kỳ quái như vậy nhỉ...

Mà rõ ràng là chỉ là một giấc mơ thôi mà sao cô lại cảm thấy chân thật đến vậy nhỉ?

Cùng lúc đó, tại Châu Giang Đế Cảnh.

Dù đã khuya nhưng trong căn hộ của Ninh Tuyết Lạc vẫn sáng đèn, bầu không khí đè nén đến cực điểm.

Thường Lị và Thôi Thái Tĩnh ngồi im thin thít trong góc sofa, không dám thở mạnh một tiếng.

Sự việc đã đến nước này, đâu thể trách bọn họ được?

Ai mà ngờ được, Ninh Tịch chân trước vừa bị đuổi cổ ra khỏi công ty, chân sau đã ký hợp đồng với Thịnh Thế cơ chứ?

Nếu như cô ta ký với công ty nào khác thì lệnh phong sát của Tinh Huy còn có tác dụng thế nhưng đó là Thịnh Thế. Đối mặt với Thịnh Thế lệnh phong

sát của Tinh Huy không khác gì một trò hề.

Thường Lệ đang muốn an ủi Ninh Tuyết Lạc rằng với danh tiếng của Ninh Tịch cho dù có là Thịnh Thế thì cũng chẳng nên còm cháo gì đâu.

Nhưng cô ta lại không dám nói ra miệng, dù sao thì người ra mặt cũng là Lục Cảnh Lễ.

--- O ---

Chương 202: Trận Thế Kinh Người

Bọn họ không chỉ đánh giá thấp Ninh Tịch mà còn là coi thường quá mức!

Những gì mà Thịnh Thế sẽ thông báo trong buổi họp báo 9 giờ sáng ngày mai đối với bọn họ mà nói thì chẳng khác gì một quả bom nổ chậm.

Cuộc họp báo của Tinh Quang vừa mới kết thúc, Thịnh Thế đã có hành động đáp trả mạnh mẽ như thế khiến không ít người nghi ngờ chuyện này là một âm mưu sắp đặt từ trước.

Trước mắt ngay cả Thủy Quân cũng không có cách nào để đảo ngược dư luận, tất cả đều đang rất mong chờ buổi họp báo ngày mai.

Một đồng đồ vỡ nát ngổn ngang trên mặt đất, Ninh Tuyết Lạc bồn chồn đi qua đi lại trong phòng: “Nội dung cụ thể của buổi họp báo ngày mai là gì? Không nghe không được một chút tin tức nào sao?”

Thường Lệ lắc đầu: “Đã thử tất cả mọi cách rồi, chuyện lần này chắc chỉ có mấy người cấp cao trong nội bộ của Thịnh Thế mới biết, những người khác đều giống chúng ta, đến khi thấy bài đăng của Lục Cảnh Lễ mới ngã ngửa! Căn bản là không hỏi thăm được cái gì!”

“Vậy còn Lâm Chi Chi thì sao? Cô ta cũng share bài đăng đó của Ninh Tịch? Hiện nhiên cô ta chính là quản lý mới của Ninh Tịch! Chắc chắn cô ta biết được điều gì đó!”

Thường Lệ thấy Ninh Tuyết Lạc rõ ràng đã bắt đầu mất kiểm soát, bắt đầu đi nói: “Trước đây khi Lâm Chi Chi vẫn còn là quản lý của Lãnh Man Vân, tôi với cô ta đã đối chọi gay gắt rồi còn cướp cả vai diễn từ tay của cô ta nữa, bây giờ bảo tôi hỏi thăm tin tức từ cô ta, làm sao có thể?”

Ninh Tuyết Lạc phát rồ lên: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được chẳng lẽ cứ ngồi chờ đến sáng sao?”

Thường Lệ thật muốn bật lại một câu, bây giờ ngoài việc ngồi chờ ra thì đúng là chẳng còn cách nào khác.

Ninh Tuyết Lạc cầm lấy nửa chén rượu còn thừa trên bàn ngửa cổ tu sạch: “Cái con nhà quê đó! Kể cả nó có vào được Thịnh Thế thì thế nào? Có Thịnh Thế làm chỗ dựa thì sao? Tưởng vào được Thịnh Thế là ngon ăn lắm hả?”

Thôi Thái Tĩnh vội vã chạy đến tát nước theo mưa với Ninh Tuyết Lạc:
“Đúng thế chị Tuyết Lạc, chỉ cần vết nhơ lần này vẫn còn thì cô ta sẽ chẳng bao giờ ngẩng cao đầu trước mặt chị được đâu! Hơn nữa, cô ta vào được Thịnh Thế chắc chắn là có trò mờ ám, sau này có cơ hội chúng ta sẽ tóm lấy nhược điểm này của cô ta! Loại người như cô ta sớm muộn gì cũng liên lụy tới Thịnh Thế...”

..... Ngày hôm sau, trong hội trường của khách sạn cao cấp Minh Châu.

Tất cả phóng viên, ký giả đã chuẩn bị sẵn sàng, mỗi mắt mong chờ nhân vật chính của ngày hôm nay.

Giới giải trí đã lâu lắm rồi không có tin tức nào sốt dẻo như thế này, tiện tay viết bừa một câu cũng có thể mang về giật tít được.

Ngoài phóng viên ra, tất cả những người quan tâm đến sự kiện ngày hôm nay đều ngồi canh trước ti vi hoặc máy tính để xem trực tiếp.

Đúng 9 giờ, người của Thịnh Thế lục tục xuất hiện.

Ninh Tịch ngồi chính giữa, bên tay trái là Lâm Chi Chi, bên tay phải là Trần Cảnh, tổng giám của bộ phận quan hệ công chúng - Lương Phi Tinh và Lục Cảnh Lễ thì ngồi phía rìa ngoài.

Chỉ riêng thế trận này thôi cũng đủ để đám phóng viên chụp mỗi cả tay.

“Ôi trời, cái đôi mắt chó của tôi, người quản lý của Ninh Tịch thế mà lại là Lâm Chi Chi! Kiểu này như thể đang gián tiếp tuyên bố chuyện Lãnh Man Vân sắp rút giải nghệ là thật đây mà! Thịnh Thế có ý gì khi sắp xếp Lâm Chi Chi làm quản lý của Ninh Tịch? Chẳng lẽ muốn để cô ta trở thành người nổi nghiệp Lãnh Man Vân?”

“Người ngồi bên tay phải Ninh Tịch sao trông quen quen thế nhỉ? Chẳng phải đó chính là Trần đại trạng sao?”

“Đến cả Lương Phi Tinh cũng đích thân xuất hiện trong buổi họp báo nữa....”

“Lương Phi Tinh thì nói làm gì? Tổng giám đốc nhà người ta cũng xuất hiện kia kìa!”

“Oh shit! Cái trận thế này! Đúng là chất nha!!!”

“Chứ còn gì nữa! Ông xem có nghệ sĩ nào của Thịnh Thế mở hộp báo mà có trận thế như thế này không?”

.....

--- O ---

Chương 203: Cú Lộn Ngược Dòng Ngoạn Mục

Người phát ngôn đầu tiên chính là Lục Cảnh Lễ: “Đầu tiên, tại đây tôi xin được chính thức giới thiệu với các vị, thành viên mới của gia đình Thịnh Thế - Ninh Tịch.”

Ninh Tịch đứng dậy, cúi người chào giới nhà báo cùng với tất cả những ông kính trước mặt sau đó ngồi xuống.

Phía dưới lại vang lên những tiếng chộp máy liên tục.

Hôm nay Ninh Tịch mặc một chiếc váy màu đen, trang điểm theo lối chững chạc rất phù hợp với những tình huống chính thức như ngày hôm nay.

Lục Cảnh Lễ nói tiếp: “Tiếp sau đây, về vấn đề mà đại đa số cư dân mạng đang quan tâm - chuyện liên quan tới Man Vân sẽ do người quản lý của cô ấy, cô Lâm Chi Chi giải đáp thắc mắc cho mọi người.”

Nếu như là trước đây bất kỳ chuyện gì có liên quan đến Lãnh Man Vân tuyệt đối sẽ là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, nhưng hôm nay lại bị đẩy lên trước trở thành vấn đề mà mọi người muốn mau mau kết thúc.

May mà, phong cách của Lâm Chi Chi xưa nay vẫn là ngắn gọn rõ ràng, chỉ vài câu ngắn ngủi đã công bố chuyện sắp kết hôn của Lãnh Man Vân cùng quyết định sau này của công ty, đại ý là chứng thực chuyện Man Vân giải nghệ và công nhận suy đoán của quần chúng - Ninh Tịch đích thực là người mà Thịnh Thế lựa chọn để thay thế Lãnh Man Vân.

Lúc này, có mấy phóng viên mất kiên nhẫn bắt đầu thúc giục: “Chúng tôi chỉ muốn biết tại sao Thịnh Thế lại ký hợp đồng với nghệ sĩ có đạo đức bại hoại như Nịch Tịch, không chỉ thế mà còn định bồi dưỡng cô ta trở thành người nổi nghiệp của Lãnh Man Vân! Thịnh Thế muốn huỷ hoại danh tiếng của chính mình hay sao?”

Những phóng viên khác cũng phụ họa theo.

“Tự huỷ hoại danh tiếng vẫn còn là nhẹ, quả đúng là một con sâu làm rầu nồi canh!”

“Tôi còn đang nghi ngờ có phải đầu óc của mấy người lãnh đạo Thịnh Thế hỏng hết rồi hay sao đó?”

“Tôi đang chờ xem hôm nay Thịnh Thế còn bôi vẽ ra được những gì nữa đây?”

.....

Lục Cảnh Lễ liếc Trần Cảnh một cái: “Tiếp sau đây sẽ là thời gian dành cho luật sư Trần của chúng tôi, xin mọi người hãy yên tĩnh.” Luật sư Trần?

Vừa nãy mọi người còn đang cảm thấy quái lạ là tại sao họp báo mà còn mời cả luật sư, nghe Lục Cảnh Lễ nói xong liền quay sang nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh nhấp chuột trên màn hình laptop trước mắt, sau đó một giọng nói vang lên khắp hội trường.

"Không phải Ninh Tịch! Vốn dĩ không phải Ninh Tịch mua chuộc tôi! Người cho tôi tiền bảo tôi động tay trên thân kiếm là người khác! Nhưng tôi không biết đối phương là ai! Tôi nhận được một chiếc mail nặc danh, đối phương chỉ thị thông qua đó, hơn nữa còn trực tiếp chuyển khoản cho tôi 10 vạn NDT, nói xong việc rồi sẽ cho tôi thêm 10 vạn NDT nữa!"

Đoạn ghi âm kết thúc, sau ba giây im lặng toàn trường bắt đầu xì xào lên.

Lục Cảnh Lễ lạnh lùng nói: “Xin hãy giữ trật tự.”

Tiếp sau đó, màn hình lớn phía sau Trần Cảnh sáng lên, trên đó là hai bức ảnh. Một bức thể hiện địa chỉ IP của tài khoản email nặc danh được phát đi từ chỗ ở của Ninh Tuyết Lạc, một bức khác là hình ảnh sau phá giải tài khoản nặc danh đó, chủ nhân tài khoản đó là Thôi Thái Tĩnh - trợ lý của Ninh Tuyết Lạc.

Tất cả mọi người đều ồ lên.

Nhưng mọi chuyện vẫn còn chưa hết.

Trần Cảnh lại đẩy kết quả giám định vết thương và báo cáo điều trị của bác sĩ lên màn hình, chứng minh lúc đó Ninh Tịch thu tay lại rất kịp thời, dường như là vừa mới phát hiện được có vấn đề liền lập tức thu tay lại cho nên vết thương của Ninh Tuyết Lạc chỉ là vết thương ngoài da cực kỳ nhẹ, có thể xuất viện luôn trong ngày.

Nhưng, Ninh Tuyết Lạc lại nằm viện mấy ngày liền mà mỗi lần xuất hiện trước giới truyền thông đều luôn tỏ vẻ chịu thương rất nặng, mất máu quá

nhều, cơ thể suy nhược...

Sau khi đưa ra những chứng cứ đó, Trần Cảnh lại đưa ra một đơn khiến nại, nói rằng bọn họ chính thức cáo buộc Ninh Tuyết Lạc tội danh phỉ báng vu hãm Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 204: Đương Nhiên Là Có Mối Quan Hệ Đặc Biệt Rồi

So với cái thói thích thừa nước đục thả câu của Lục Cảnh Lễ, Trần Cảnh chỉ tốn có 3 phút để giải quyết tất cả mọi việc, hiệu suất cực kỳ nhanh chóng, liên tục dội hết quả bom này đến quả bom khác.

Lương Phi Tinh đột nhiên phát hiện ra mình chẳng có việc gì để làm cả, thế nên sờ sờ mũi nói một câu: "Được rồi, giờ là tiết mục đặt câu hỏi, mọi có vấn đề gì thì hỏi đi!"

Đám phóng viên: "....." --- Bọn họ hỏi.... hỏi cái khi gì bây giờ!!!!

Tình tiết của vở kịch này chuyển biến quá nhanh, ngoắt một cái đã thay đổi 180 độ, khiến bọn họ chẳng biết phải hỏi gì nữa!

Thực ra mới đầu bọn họ cũng nghĩ tới việc Trương Cường bị người khác mua chuộc để vu oan cho Ninh Tịch.

Nhưng lại không ngờ đến, người mua chuộc lại chính là Ninh Tuyết Lạc, tất cả đều do một tay Ninh Tuyết Lạc tự biên tự diễn, tất cả đều bị Ninh Tuyết Lạc lừa bỡn?

Bọn họ khó có thể chấp nhận được sự thật này nhưng chứng cứ lại sờ sờ ra trước mặt họ, dù có muốn chối bỏ cũng không thể chối bỏ được.

Một lúc lâu sau mới có một cánh tay rụt rè giơ lên.

Lương Phi Tinh gật đầu ý bảo anh ta có thể hỏi.

Phóng viên đó đứng dậy nhìn về phía Trần Cảnh: "Xin hỏi vị luật sư này, các vị từ đâu mà có được những chứng cứ này, có hợp pháp không? Các vị làm thế nào để chứng minh tính chân thật của những chứng cứ này?"

Trần Cảnh liếc vị phóng viên kia một cái: "Tôi có mặt ở đây đã đủ chứng minh tính chân thật của nó."

"À...." Phóng viên nọ cứng họng, không có cách nào phản bác. Dù sao với quyền uy và sự chuyên nghiệp của Trần Cảnh, anh ta hỏi vấn đề này quả đúng là tự rước lấy nhục...

“Ngoài ra cách chúng tôi có được chứng cứ là hoàn toàn hợp pháp, đây là những gì mà phía cảnh sát âm thầm điều tra cung cấp cho chúng tôi.” Trần Cảnh dùng vẻ mặt chính công vô tư khiến cho người ta tin tưởng câu nói này của anh.

Tất cả phóng viên đều gật đầu, không có ai còn nghi ngờ về tính hợp pháp cũng như sự chân thực của chứng cứ nữa.

Ninh Tịch có chút lúng túng quẩn quẩn lấy ngọn tóc, thật đúng là khâm phục Trần đại trạng, cô ngồi chỉ nghe thôi mà còn thấy chột dạ nữa là. ---- Bói đâu ra mà hợp pháp chứ, khẩu cung là do cô nghiêm hình bức cung mà có, còn chứng cứ là do Lục Đình Kiêu hack được.... Chẳng trách lúc đầu cô nhìn thấy Trần Cảnh lại cảm thấy quen quen như thể gặp ở đâu rồi, bây giờ thì đã biết tại sao rồi, cung cách làm việc của Trần Cảnh và Lục Đình Kiêu vô cùng giống nhau.

Quả nhiên là vật hợp theo loài, nòi nào úp vung nấy.

Đám phóng viên nhanh chóng lấy lại tinh táo sau cú shock vừa rồi tranh nhau đặt câu hỏi.

Phóng viên: “Tôi muốn hỏi tổng giám đốc Lục, tại sao ngài lại bỏ nhiều công sức và thời gian như thế để giúp Ninh Tịch, có phải giống như lời đồn, ngài và Ninh Tịch có mối quan hệ riêng tư đặc biệt nào đó đúng không?”

Lục Cảnh Lễ xoa xoa cằm, trong bụng nghĩ thầm đúng là có mối quan hệ đặc biệt --- Ninh Tịch chẳng phải là chị dâu của anh ta còn gì.

“Quan hệ giữa tôi và Ninh Tịch ấy à, có thể dùng một câu để miêu tả, Bá Nhạc và thiên lý mã1.”

1 Bá Nhạc và thiên lý mã: một điển tích về việc coi trọng người tài của người TQ xưa.

“Còn về phần tại sao chúng tôi lại bỏ nhiều công sức và thời gian ra như vậy, đương nhiên là vì tôi tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của bản thân, tin chắc cô ấy đáng để làm vậy, sau này Tinh Huy sẽ hối hận vì đã từ bỏ cô ấy...”

Chương 205: Giúp Boss Kiếm Thật Nhiều Tiền

Câu trả lời này của Lục Cảnh Lễ có thể nói là hoàn mỹ, không để người khác tìm ra chút sơ hở.

Phóng viên không moi được gì từ Lục Cảnh Lễ, cuối cùng cũng đành phải chuyển mục tiêu sang Ninh Tịch.

Phóng viên: “Ninh Tịch, theo như tôi được biết bình thường mối quan hệ của cô với Ninh Tuyết Lạc rất tốt, động cơ của cô ta khi làm chuyện này là gì? Giữa hai người từng có hiềm khích gì không?”

Ninh Tịch: “Vấn đề này hình như các anh hỏi sai người rồi thì phải.”

Phóng viên: “Theo như lời của nhân viên công tác ở nơi cô ở phản ánh lại thì đã mấy tháng nay cô không về đó nữa rồi, đối với chuyện này cô có giải thích gì không?”

Ninh Tịch: “Không sai, tôi muốn ở đâu là quyền tự do của tôi.”

Phóng viên: “Vậy trong khoảng thời gian này cô đang ở đâu, có thể tiết lộ một chút được không?”

Ninh Tịch: “Chỗ của bạn.”

Phóng viên: “Chuyện cô gia nhập Thịnh Thế, Giang Mục Dĩ có biết không? Nghe nói bình thường quan hệ của hai người ở đoàn làm phim rất tốt? Sự việc lần này có phải là có sự tham gia của anh ấy không?”

Ninh Tịch: “Biết. Tốt. Không”

Phóng viên: “....” --- Cái cô Ninh Tịch này cũng thật quá xảo quyệt, muốn moi được thông tin gì đó từ miệng cô ta đúng là không dễ chút nào.....

Các phóng viên bất lực chỉ đành bỏ qua những vấn đề quá nhạy cảm, hỏi sang vấn đề khác: “Lần này nhân hoá đặc phức mà có thể gia nhập Thịnh Thế, cô có cảm tưởng như thế nào?”

Ninh Tịch: “Nỗ lực làm việc, giúp boss kiếm thật nhiều tiền, báo đáp ơn tri ngộ của boss, chứng minh ngài ấy không hề nhìn nhầm người.”

Phóng viên tự động cho boss mà cô nhắc đến chính là Lục Cảnh Lễ, chỉ có

Lục Cảnh Lễ biết rằng đó là một người khác!

Khụ khụ! Ông anh mình mà nghe được thì vui phải biết!

“Ok, buổi họp báo hôm nay đến đây thôi, mọi người còn có điều gì muốn hỏi sau này có thể hẹn riêng để phỏng vấn, tất cả mọi chuyện của Ninh Tịch từ nay về sau do quản lý của cô ấy - cô Lâm Chi Chi phụ trách.” Lương Phi Tinh đứng dậy tuyên bố kết thúc.

Tất cả phóng viên đều có vẻ vẫn chưa hết hứng thú, hôm qua cuộc họp báo của bên Tinh Huy kéo dài ba tiếng lặn, khiến trách Ninh Tịch các kiểu nhưng Thịnh Thế chỉ cần nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi là giải quyết hết mọi vấn đề. Ai cao - ai thấp, nhìn một cái là biết ngay.

Lúc các phóng viên đang lục tục rời đi, Lục Cảnh Lễ đột nhiên lên tiếng: “Từ từ đã.”

Sao thế? Có cái gì hot nữa à?

Đám phóng viên kích động quay người lại.

Lục Cảnh Lễ tốt bụng nhắc nhở: “Các vị có quên gì không ấy nhỉ?”

Ồ, quên cái gì cơ? --- Đám phóng viên quay ra nhìn nhau, không hiểu ý anh là gì.

Lục Cảnh Lễ tuy vẫn cười nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng: “Ninh Tịch tự dưng bị các người nhục mạ mắng mỏ mấy ngày liền, gánh một đống những tội danh không đáng có, các người không muốn nói gì sao?”

Đám phóng viên nghe thế mặt đầy ngượng ngập tranh nhau nói xin lỗi với Ninh Tịch, đồng thời trong lòng cũng hận chết Ninh Tuyệt Lạc.

Ninh Tịch ngạc nhiên nhướn mày, trong lòng nghĩ thầm cái tên cà chớn này lúc nghiêm túc cũng ra dáng phết.

Nhưng mà vừa mới vào hậu trường, Lục Cảnh Lễ lập tức quay về cái vẻ bát nháo thường ngày: “Tiểu Tịch Tịch, Tiểu Tịch Tịch yêu dấu... buổi tối chúng ta mở tiệc được không? Tôi mua thức ăn, rửa rau, rửa bát, còn cô chịu trách nhiệm nấu nướng, ok!”

“.....” --- Cô xin được rút lại cái ý nghĩ vừa rồi, giờ cô chỉ muốn một cước

đạp chết cái tên đầu đất này thôi...

Cái tên đầu đất này rốt cuộc có biết câu nói vừa rồi rất dễ khiến người khác hiểu lầm không?

--- O ---

Chương 206: Vạch Trần Chân Tướng

Lương Phi Tinh đang rót nước mà rót tràn ra ngoài từ lúc nào cũng không biết.

Cuối cùng thì ông cũng hiểu, chẳng trách đại Boss lại đích thân tới hỏi chuyện của Ninh Tịch hóa ra là vì có quan hệ như vậy với Lục Cảnh Lễ?

Ninh Tịch nhin lại ý muốn tấn cho Lục Cảnh Lễ một trận, cười gượng nói: "Nhị thiếu, tối nay chắc không được tôi có hẹn với bạn rồi, để hôm khác nhé!"

Nói rồi cô thản nhiên quay ra nhìn Lương Phi Tinh, Lâm Chi Chi và Trần Cảnh mời mọc: "Tổng giám Lương, chị Lâm, luật sư Trần, khi nào mọi người rảnh thì nhớ cùng nhau tới dùng cơm nhé! Trước đây tôi từng nói tôi nấu ăn rất ngon thế là Nhị thiếu cứ luôn miệng bắt tôi nấu một bữa cơm cảm ơn cậu ấy, không thể cho một mình cậu ấy béo bở thế được! Hôm nay thật sự rất cảm ơn mọi người! Mọi người nhớ tới nhé!"

Nói rồi cô cúi gập người xuống.

Chỉ một câu nói đơn giản đã hóa giải toàn bộ sự mờ ám ban nãy.

Lâm Chi Chi gật đầu tán thưởng, năng lực giải quyết tình huống bất ngờ của cô gái này quả không tồi, đúng là một hạt giống tốt.

Còn về chuyện giữa cô và Lục Cảnh Lễ, mối quan hệ xem ra thì dễ khiến mọi người hiểu lầm nhưng rõ ràng giữa hai người không hề có kiểu không khí như giữa trai với gái, có lẽ chỉ là quan hệ bạn bè thân thiết thôi.

.....

Tại Châu Giang Đế Cảnh, trong căn hộ của Ninh Tuyết Lạc.

Từ sáng sớm, Tô Diễm đã mua thuốc bổ tới thăm cô ta, sau khi hai người nói chuyện thân thiết một hồi Tô Diễm liền nhìn đồng hồ trên tay rồi mở tivi lên.

Trên màn hình, buổi họp báo của Thịnh Thế vừa mới bắt đầu, Lục Cảnh Lễ đang giới thiệu sự gia nhập của Ninh Tịch.

Ninh Tuyết Lạc không ngủ cả một đêm, trát cả mấy tầng phấn mới miễn cưỡng che đi được vòng mắt thâm quầng, vốn định chờ lát nữa sẽ xem trực

tiếp một mình nhưng không ngờ Tô Diễm lại tới.

Cô ta không đoán trước được lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì nhưng cô ta biết cô ta tuyệt đối không thể cùng xem buổi họp báo này với Tô Diễm!

Ninh Tuyết Lạc ôm cánh tay Tô Diễm làm nũng: "Diễm, tivi chẳng có gì hay để xem cả? Chúng mình làm cái khác đi?"

Tô Diễm vỗ vỗ lên tay cô ta, mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình tivi: "Tuyết Lạc, đừng làm ồn."

"Diễm, anh quan tâm tới chuyện của Ninh Tịch đến vậy sao?" Ninh Tịch trung ra vẻ mặt không vui.

"Chẳng lẽ em không quan tâm à? Em không muốn biết Tiểu Tịch sẽ nói gì trong buổi họp báo?"

"Em..." Ninh Tuyết Lạc nheo mắt: "Tất nhiên là em cũng quan tâm Tiểu Tịch rồi! Nhưng em không thích anh cứ dồn hết sự chú ý của mình vào chị ấy!"

"Được rồi, đừng như trẻ con thế, ngồi yên với anh một lúc." Lần này thái độ của Tô Diễm kiên quyết lạ thường.

Ninh Tuyết Lạc cắn răng, tiếp tục ngồi xem.

Lúc này, Lâm Chi Chi đang công bố thông tin sắp kết hôn cùng Lãnh Man Vân và ý định giải nghệ của cô ấy, tiếp đó, có phóng viên đứng dậy hỏi tại sao Thịnh Thế lại muốn ký hợp đồng với Ninh Tịch.

Ninh Tuyết Lạc thầm nghĩ làm loạn lên đi, mau làm loạn lên, tốt nhất nhào đến mức phải cụt hứng mà bỏ về ấy.

Ninh Tuyết Lạc cẩn thận quan sát từng phản ứng của Tô Diễm, phát hiện ánh mắt Tô Diễm từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi Ninh Tịch, dù cho cả quá trình Ninh Tịch vẫn chưa hề nói gì.

Trong lòng cô ta bỗng dâng lên cảm giác nguy hiểm chưa từng có, đúng lúc này, trên tivi truyền tới một tiếng nói quen thuộc... Là giọng của Trương Cường!!!

Tim Ninh Tuyết Lạc đập thành thạch, cô ta không ngừng tự an ủi bản thân dù

Ninh Tịch có lấy được khẩu cung của Trương Cường thì nhiều nhất cũng chỉ chứng minh được sự trong sạch của nó, không có bất cứ ai biết chuyện này là do cô ta sắp đặt..

Nhưng sự việc phát sinh phía sau... đã vùi dập mọi hy vọng của cô ta.

--- O ---

Chương 207: Anh Còn Có Thể Tiếp Tục Tin Em Được Không?

Điều khiển trên tay Ninh Tuyết Lạc rơi xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu, vụn vẹo dữ tợn.

Kết quả xấu nhất trong dự liệu của cô ta cũng chỉ là Ninh Tịch có thể chứng minh được sự trong sạch của nó thôi nhưng thật không thể ngờ được, đối phương cư nhiên lại nắm được bằng chứng quan trọng như vậy.

Chẳng lẽ kẻ gửi mail nặc danh kia ăn hai đầu? Đầu tiên là bắt chẹt cô ta 800 vạn, sau đó lại đem bằng chứng bán cho Thịnh Thế?

Trên tivi, phóng viên đang hỏi Ninh Tịch: "... theo như tôi được biết bình thường mối quan hệ của cô với Ninh Tuyết Lạc rất tốt, động cơ của cô ta khi làm chuyện này là gì? Giữa hai người từng có hiềm khích gì không?"

Ngón tay Ninh Tuyết Lạc run lên, cô ta tắt vội tivi rồi ném điều khiển ra xa sau đó ôm chặt lấy Tô Diễn: "Diễn, anh nghe em giải thích..."

Tới khi cô ta ôm lấy Tô Diễn mới phát hiện ra cả người gã đang run lên, ngón tay đang siết lại kêu lên răng rắc, vẻ mặt dịu dàng hòa nhã thường ngày giờ đang khó coi đến cực điểm....

Cô ta chưa từng thấy gã đáng sợ như vậy bao giờ!

Ninh Tuyết Lạc hoảng sợ cực độ, nhìn không được ôm Tô Diễn càng chặt hơn, khẩn thiết giải thích: "Anh Diễn, không phải em... Thật sự không phải em... Em thật sự không biết gì hết... Em không biết tại sao Thái Tĩnh lại làm ra chuyện này! Chẳng lẽ là ghi hận em vì vài lần tính khí em không tốt mà trút giận lên đầu cô ta sao?"

Tô Diễn vẫn ngồi im để mặc cho cô ta ôm nhưng giọng điệu không còn chút ám áp nào: "Nếu Thái Tĩnh chỉ vì muốn hại em, tại sao cô ta lại còn bảo Trương Cường hại cả Ninh Tịch? Chuyện này có lợi gì cho cô ta?"

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc cứng đờ, sao đó cô ta lập tức nói: "Chắc chắn là vì cô ta sợ bị phát hiện nên muốn tìm người chịu tội thay! Thường ngày cô ta luôn ở cạnh em biết Ninh Tịch có xích mích với em, nếu cô ta giá họa cho chị ấy thì em sẽ không nghi ngờ gì cả..."

"Kể cả có miễn cưỡng chấp nhận lý do này vậy chuyện vết thương của em thì sao?" Tô Diễm tiếp tục hỏi.

Lúc này Ninh Tuyết Lạc đã dần bình tĩnh trở lại, cô ta tỏ ra âm ỉc giải thích: "Ngay từ đầu em đã bảo em không sao rồi nhưng tại ba mẹ lo cho em quá nên mới để em ở trong viện nghỉ ngơi vài ngày, anh cũng biết đấy, khoảng thời gian đó em thật sự vừa áp lực lại mệt mỏi, cơ thể vô cùng suy yếu, bọn họ sao có thể vu oan cho em như vậy chứ!"

Tô Diễm khiếp sợ, vẻ mặt chết lặng từng chút hiện lên sự thống khổ: "Tuyết Lạc... anh còn có thể tiếp tục tin em được

không?"

Ninh Tuyết Lạc khóc lóc khăng khăng kéo tay gã, dùng ánh mắt như nhìn vào niềm hy vọng cuối cùng của mình nhìn gã: "Diễm! Anh phải tin em! Anh tin em đi được không! Giờ, bên ngoài chắc chắn mọi người đều đang chỉ trích em, nghi ngờ em, nếu ngay đến cả anh cũng không tin em, em không biết có còn dũng khí để sống tiếp nữa không? Người ta không hiểu em, nghi ngờ em, em có thể mặc kệ nhưng chẳng lẽ anh cũng không hiểu em sao? Anh cảm thấy em sẽ làm ra chuyện như vậy với Ninh Tịch à? Diễm, em xin anh... em xin anh đấy... xin anh đừng vứt bỏ em..."

Tô Diễm thờ người ra, mãi không có phản ứng lại. Ninh Tuyết Lạc căng thẳng nhìn hấn.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Tô Diễm mới hít sâu một hơi từ từ đẩy tay cô ta ra, lão đảo đứng dậy đi ra cửa.

Ninh Tuyết Lạc hốt hoảng bám theo: "Diễm, anh muốn đi đâu?"

"Đừng qua đây, để anh yên tĩnh một chút."

"Rầm" một tiếng, Tô Diễm nặng nề đóng cửa lại.

Trong phòng, Ninh Tuyết Lạc ngã bệt xuống đất, thờ người một lúc rồi vội vàng lấy điện thoại gọi cho Thường Lệ...

Chương 208: Tôi Thả Thính Chỗ Nào?

Tô Diễm lão đảo chạy xuống lầu, lái xe lao ra con đường đông đúc...

Lúc này, trong đầu gã hiện lên hình ảnh lúc Ninh Tịch giúp Ninh Tuyết Lạc bịt miệng vết thương nhưng lại bị gã thô lỗ đẩy ra...

Rồi hình ảnh khi cô đối mặt với sự trách mắng của bác trai bác gái trong viện, rõ ràng trong ánh mắt cô tràn ngập sự thương tâm cùng khổ sở nhưng lại vẫn bướng bỉnh không chịu cúi đầu...

Cả những tin nhắn gã gửi cho cô nữa đều là những lời lẽ chỉ trích khiến cô phải đau lòng...

Sau khi sự việc phát sinh, gã ngay đến một giây còn không thềm suy nghĩ liền đứng về phía Ninh Tuyết Lạc không hề nghe cô giải thích lấy một lời.

Luôn miệng nói dù chia tay rồi cũng sẽ luôn coi cô như em gái ruột mà quan tâm, chăm sóc nhưng gã chỉ luôn làm ra những chuyện khiến cô thương tâm.

Tuyết Lạc có gã, có ba mẹ yêu thương, có công ty, có người hâm mộ...

Nhưng cô thì sao, bị cả thế giới này chỉ trích, chửi mắng...

Đến cuối cùng thì người đứng ra lấy lại thanh danh cho cô không phải là bọn họ - những người luôn giả dối tự xưng là quan tâm đến cô - mà là những người xa lạ không hề quen biết...

Xuyên qua cửa kính, gã thấy trên màn hình LED lớn của trung tâm thương mại, Ninh Tịch vẫn đang nghiêm túc trả lời từng câu từng chữ của phóng viên: "... nỗ lực làm việc, giúp boss kiếm thật nhiều tiền, báo đáp ơn tri ngộ của boss, chứng minh ngài ấy không hề nhìn nhầm người."

Gã biết, đây không phải là một câu trả lời khuôn mẫu mà là những lời từ đáy lòng cô, với tính cách của cô chỉ cần người ta đối xử với cô tốt một chút cô liền hận không thể móc hết tim gan ra để báp đáp lại...

Gã luôn nghĩ rằng cô đã thay đổi, nhưng sự thật thì người đang thay đổi lại là gã.

Hình ảnh cô cô đơn bước khỏi cổng viện ngày hôm ấy liên tục lặp đi lặp lại trong đầu gã... Nghĩ tới bóng dáng gầy yếu bất lực ấy... tim hắn như bị đao

cắt...

Buổi tối, tại quán bar VIVI.

Quy mô của quán bar này không lớn, lại nằm ở vị trí hẻo lánh nhưng lại rất phong cách, là do một tiền bối trong làng giải trí mở, rất đậm chất riêng tư, người trong giới thường tới đây tụ tập thả lỏng bản thân.

Lúc Ninh Tịch vào phòng tiếng, Giang Mục Dã cũng đã tới, đang gác chân ngồi trên sofa, trên bàn đã có vài chai rượu rỗng.

Ninh Tịch tháo khẩu trang và kính râm ra: "Này này này, không đợi tôi mà uống một mình thế à?"

Giang Mục Dã khinh bỉ "xì" một tiếng: "Chẳng phải bà đang cai rượu à? Đợi bà thì khác gì tôi tự uống một mình?"

Ninh Tịch nhún vai: "Được thôi, coi như tôi chưa nói, ông cứ uống tiếp đi! Gọi nước hoa quả cho tôi chưa?"

"Gọi cái rắm! Quán bar lấy đâu ra nước hoa quả!" Giang Mục Dã bực mình trừng mắt với cô.

Thế là Ninh Tịch ấn chuông gọi phục vụ vào.

Một anh zai đẹp trai đi vào, mỉm cười hỏi: "Thưa cô, xin hỏi cô cần gì?"

Ninh Tịch nhét vào túi cậu ta một tờ tiền có giá trị lớn, nháy nháy mắt: "Cậu zai này có thể đi mua giúp chị 2 chai nước hoa quả được không?"

Cậu chàng ngần ra, hai má đỏ bừng sau đó cười nói: "Xin nguyện công hiến sức lực vì cô."

Tròng mắt Giang Mục Dã như muốn rớt ra: "Ninh Tịch! Bà có thể dừng lại được không hả, đừng cứ thấy ai trông được được một cái là lại bắt đầu thả bả nữa!"

Ninh Tịch đưa chân ra đạp anh ta một phát: "Biến! Tôi thả bả lúc nào! Đầu óc ông đen tối nên thấy cái méo gì cũng đen tối thì có!"

Giang Mục Dã phỉ bùi trên quần: "Đừng có đánh trống lảng nữa, nói chuyện chính đi!"

"Là tên nào đầu tên trước!" Ninh Tịch lườm Giang Mục Dĩ một cái, sau đó ngửa người ra sofa thở dài một hơi, sự mệt mỏi đã che giấu cả ngày giờ không kiềm nén nổi nữa...

--- O ---

Chương 209: Cái Gọi Là Lấy Thân Báo Đáp

Giang Mục Dĩ thấy dáng vẻ này của cô, không được tự nhiên hỏi: "Sao lại mệt như vậy? Buổi họp báo chẳng phải rất thuận lợi sao?" --- Tất cả đã được người nào đó thu xếp thỏa đáng...

"Còn không phải do ông hại chắc! Phát mệt!" Ninh Tịch cúi kính ngồi bật dậy quắc mắt nhìn anh ta: "Tôi hỏi này, ngày hôm đó... hôm đó Lục Đình Kiêu... thật sự... đã hôn tôi sao?"

Giang Mục Dĩ cạn sạch rượu: "Nếu tôi lừa bà, tôi sẽ đi đốt hết đồng trang bị của tôi, từ đêm nay trở đi sẽ không bao giờ chơi game nữa!"

Ninh Tịch gật đầu: "Được, tôi tin ông." --- Thẻ thế này đủ độc rồi.

Giang Mục Dĩ rút cuộc không nhịn được nữa mở miệng mắng: "Bà tự mình đếm xem tôi đã nhắc nhở bà bao nhiêu lần rồi mà bà có chịu nghe đâu! Chúng ta quen nhau bao lâu? Bà quen Lục Đình Kiêu bao lâu? Mà bà lại thà tin anh ta chứ cũng không chịu tin tôi là sao hả?"

Nhìn dáng vẻ bị tổn thương sâu sắc của Giang Mục Dĩ, Ninh Tịch thở dài nói: "Trên thực tế, từ lần đầu tiên tôi gặp Lục Đình Kiêu, anh ấy đã từng nói với tôi..."

"Nói gì?" Giang Mục Dĩ nheo mắt lại.

Ninh Tịch nhún vai: "Nói muốn lấy tôi."

"Phụt... khụ khụ khụ... bà nói gì cơ?" Giang Mục Dĩ ho sù sụ, suýt nữa thì bị sặc rượu chết.

Ninh Tịch vỗ mạnh lên lưng anh ta: "Khi ấy phản ứng của tôi còn kinh khủng hơn ông cơ!"

"Sau đó thì sao?" Giang Mục Dĩ vội vàng truy hỏi.

"Sau đó tất nhiên là tôi phải hỏi tại sao anh ấy lại muốn lấy tôi rồi!"

"Vậy anh ta nói sao?"

"Anh ấy nói vì tôi đã cứu Tiểu Bảo nên muốn lấy thân báo đáp!"

"Địch mẹ! Thế bà trả lời thế nào?"

"Tôi nói tôi cứu Tiểu Bảo nhưng Tiểu Bảo cũng đã cứu tôi, coi như huê không cần báo đáp, sau đó đánh bài chuẩn chứ sao!"

Giang Mục Dĩ đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng: "Tôi thật muốn bóp chết bà, Lục Đình Kiêu ngay từ đầu đã có ý quấy rối bà, hơn nữa còn nói trắng ra như thế, vậy mà bà vẫn cứ đâm đầu vào là sao?"

Ninh Tịch cau mày: "Xin ông đây, ông có cưỡng lại được một Tiểu Bảo đáng yêu dễ thương như vậy không? Hơn nữa, tôi vẫn luôn nghĩ rằng Lục Đình Kiêu vì Tiểu Bảo nên mới nói muốn lấy tôi đây nhé? Sau đó tôi từ chối, anh ấy cũng không cưỡng ép tôi, thì ông bảo tôi còn làm gì được nữa?"

"Tại sao lại vì Tiểu Bảo! Giả dối! Còn bà nữa, đúng là lợn mà!" Giang Mục Dĩ cuối cùng cũng không lòng vòng nữa mà nói thẳng: "Tôi nói bà nghe này, anh hùng cứu mỹ nhân cũng phân ra loại này loại kia đấy nhé! Một là mỹ nữ chẳng có ý gì với anh hùng nhưng vì để đền ơn cứu mạng cô ta sẽ nguyện làm trâu làm ngựa cho anh ta. Hai là... Ninh Tiểu Tịch bà nói cho tôi biết, mỹ nữ sẽ nói như thế nào khi cô ta có ý với anh hùng?"

"Hừm..." Ninh Tịch xoa cằm: "Mỹ nữ sẽ nói, tiểu nữ nguyện lấy thân mình báo đáp?"

"SO, giờ thì bà đã hiểu ý của bốn chữ "lấy thân báo đáp" là gì chưa?! Chính là anh ta thích bà, để ý tới bà, có ý với bà đấy! Hiểu chưa?" Giang Mục Dĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà gào vào tai cô.

Ninh Tịch ngoáy ngoáy tai: "Nói cũng có lý lắm..."

Giang Mục Dĩ: "Đây chính là chân lý!"

Ninh Tịch vô mộng đứng dậy ấn vai Giang Mục Dĩ ý bảo anh ta bình tĩnh ngồi xuống sofa sau đó mới chậm rãi nói: "Được, nếu ông đã hỏi tôi, tôi cũng hỏi ông một vấn đề!"

Giang Mục Dĩ cảnh giác nhìn cô: "Bà muốn hỏi gì?"

"Tôi hỏi ông, nếu ông bước vào một căn phòng thấy người ông thích bị trúng thuốc kích thích mặc đồ ngủ trong suốt nằm trên chiếc giường KINGSIZE rải đầy cánh hoa hồng, ông sẽ làm thế nào?"

--- O ---

Chương 210: Tôi Động Lòng Với Anh Ấy Rồi

Giang Mục Dã ngẩn ra, hai tai lập tức nóng bừng như lửa đốt đưa tay đẩy cô ra: “Ninh Tiểu Tịch, bà đen tối nó vừa vừa thôi!”

“Giả bộ ngây thơ cái gì! Nghiêm túc trả lời chị đi!”

“Sao tự dưng lại hỏi như vậy?” Ánh mắt Giang Mục Dã có vẻ né tránh. Anh ta không dám nói những lời vừa rồi của Ninh Tịch thật quá có sức gợi hình, hơn nữa... anh vừa rồi còn tưởng tượng ra người trong đó chính là....

“Ông cứ trả lời tôi trước đi!” Ninh Tịch thúc giục.

Giang Mục Dã vật vờ hồi lâu, cuối cùng mới ấp úng đáp: “Tất... Tất nhiên là xông tới luôn rồi! Lúc này rồi còn không xông lên thì có còn là đàn ông nữa không? Nếu không thì gã đó căn bản là không thích cô gái kia!”

Nghe thấy đáp án như dự liệu, Ninh Tịch cười như không cười nhìn anh ta.

“Nhìn tôi như thế làm gì? Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?” Giang Mục Dã bị cô nhìn sồn hết cả da gà.

“Ông nói rất đúng.”

“Vậy giờ tôi có thể hỏi tại sao bà lại hỏi như vậy được chưa?”

Ninh Tịch chống cằm, ánh mắt xa xăm nói: “Ông có biết, với tình huống đó Lục Đình Kiêu đã làm thế nào không?”

Giang Mục Dã nhất thời biến sắc: “Lục Đình Kiêu gặp phải tình huống này? Bà có ý gì?”

Ninh Tịch giải thích đơn giản qua về nguyên nhân và hậu quả của câu chuyện, rồi nói: “... sau đó Chu Hương Thành đã trói tôi lại đưa lên giường Lục Đình Kiêu!”

“Lục... Lục Đình Kiêu đã làm thế nào?” Giang Mục Dã sốt ruột đến nỗi ngay đến giọng nói cũng bị biến điệu.

“Anh ấy chẳng làm gì cả.” Ninh Tịch nhớ lại buổi tối ngày hôm đó: “Anh ấy an ủi tôi đừng sợ, còn trò chuyện với tôi để phân tán sự chú ý của tôi, từ đầu tới cuối không hề có bất cứ hành động nào quấy rối tôi, yên lặng cùng tôi trải

qua cái đêm đầy bất lực và khó khăn đó.”

Giang Mục Dã nghe xong, cắn chặt môi, không thốt ra được lời nào.

Ninh Tịch chăm chú nhìn anh ta: “Ông nghĩ Lục Đình Kiêu là người thuộc khả năng nào? Không phải là đàn ông? Hay không thích tôi?”

Giang Mục Dã siết chặt nắm đấm: “Tôi chắc chắn là anh ta thích bà!” ---
Hành động Lục Đình Kiêu không hề khiến người ta nghĩ anh ta không phải là đàn ông mà ngược lại vô cùng đậm chất đàn ông... Nếu là anh chưa chắc đã làm được như thế...

Ninh Tịch gật đầu: “Vốn dĩ tôi không chắc, cũng không dám xác định nhưng hiện tại biết anh ấy thích tôi thì tôi biết tại sao tôi lại không chịu thừa nhận rồi?”

Giang Mục Dã lập tức nhìn về phái cô, “Cái gì?”

“Không phải vì tôi ngốc mà là vì anh ấy ở vị thế quá cao. Tôi rung động với anh ấy cũng không phải là chuyện kỳ quặc...” Ninh Tịch vừa nói dứt câu dường như sự hoang mang không biết thế nào giữa hai hàng lông mày đã biết mất.

Giọng Giang Mục Dã run lên, cơ hồ không thể nói thành câu trọn vẹn: “Bà... động lòng với anh ta rồi?”

Ninh Tịch cười: “Tuy không muốn thừa nhận cũng trốn tránh hơi lâu nhưng... đây đúng là sự thật.”

Giang Mục Dã đập tay lên bàn, đôi mắt đỏ ngầu lúc này như muốn nứt ra: “Ninh Tịch! Bà thì hiểu cái quái gì về anh ta hả? Bà biết về anh ta bao nhiêu? Giờ bà chỉ là nhìn thấy bộ mặt bên ngoài của anh ta thôi! Bà thật sự cho rằng Lục Đình Kiêu là người dịu dàng, lịch thiệp như những gì anh ta thể hiện cho bà thấy sao? Bà có biết tại sao Giả Thanh Thanh lại chết ở cái nơi khí ho cò gáy kia không? Có biết kết cục của Chu Hướng Thành là như nào không? Bà có biết anh ta chỉ vì muốn phá hỏng một cảnh hôn mà huy động cả máy bay tạo mưa nhân tạo không? Thậm chí cả chuyện nhà tôi đột nhiên xảy ra chuyện... cũng là kế sách do mình anh ta bày ra hết!”

Ninh Tịch im lặng hồi lâu sau đó khẽ nói: “Nhưng mà, Giang Mục Dã, từ trước đến giờ anh ấy chưa từng làm ra chuyện gì tổn thương tới tôi. Nếu tôi vì những chuyện đó mà xa lánh, khinh bỉ anh ấy như vậy là không công bằng

với anh ấy. Ông nói tôi không biết phân biệt phải trái cũng được, không biết trời cao đất dày cũng không sao, tôi chỉ biết, anh ấy đối xử tốt với tôi, rất tốt... chưa từng có ai đối xử với tôi tốt như anh ấy cả!”

--- O ---

Chương 211: Bà Muốn Tiến Tới Với Anh Ta?

Giang Mục Dĩ chán nản, khó khăn mở miệng khàn giọng nói: “Bà muốn tiến tới với anh ta?”

“Làm sao có thể! Tôi là người biết thân biết phận.”

Giang Mục Dĩ cau mày: “Ý tôi không phải như vậy không phải chê bà không tốt, tôi chỉ muốn nói Lục Đình Kiêu quý quyết với nguy hiểm thôi, gia thế của Lục gia cũng không thích hợp với bà...”

“Người anh em, cảm ơn em đã tặng bóc chị đây như vậy, chị đây là người như thế nào tự chị hiểu mà.” Ninh Tịch cắt ngang, vẻ mặt đã hoàn toàn khôi phục như thường: “Yên tâm đi, động lòng không có nghĩa là mất lý trí, tôi biết mình đang làm gì và nên làm cái gì.”

Giang Mục Dĩ nghe cô nói vậy nhưng chẳng có chút nào vui vẻ, trong lòng vẫn còn khó chịu: “Bà là người thế nào? Chăm chỉ, nghiêm túc, biết phân đầu, thoát nhìn thì có vẻ bất cần đời, không tim không phổi nhưng thật ra lại rất thận trọng, yêu ghét rõ ràng, là người phụ nữ tốt!”

Ninh Tịch sững sốt: “Không ngờ nha Long Vàng! Hóa ra hình tượng của tôi trong lòng ông lại hoành tráng như vậy? Yêu tôi rồi à?”

Sống lưng Giang Mục Dĩ cứng đờ: “Lượn cho nước nó trong!”

“Ha ha ha...” Ninh Tịch ôm bụng cười lăn lộn một trận, sau đó dùng ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: “Giang Mục Dĩ, mượn tạm câu của ông, ông hiểu tôi bao nhiêu? Biết tôi bao nhiêu? Ông hiện tại chỉ thấy được phần tôi thể hiện ra trước mặt ông thôi, ông cho rằng bản chất của tôi thật sự là như vậy sao?”

Giây phút đó Giang Mục Dĩ dường như cảm thấy nội tâm của mình bị cô nhìn thấu, cô đang cố ý nhắc nhở anh đừng vọng tưởng nữa....

.....

Nhà họ Lục.

Lục Đình Kiêu ngồi trên ghế salon ở phòng khách, chăm chú lật xem một quyển sách tiếng Đức.

Lục Cảnh Lễ thì ngược lại cứ như bị cấm nguyên một cây kim dài trong

mông vậy, lắc lư khắp phòng.

“Anh, người tối nay Ninh Tịch có hẹn chính là thằng oắt Giang Mục Dã đó! Chẳng lẽ anh không muốn biết bọn họ nói cái gì à? Em có dự cảm! Nội dung nhất định sẽ rất kinh người! Hơn nữa còn có quan hệ trọng đại tới anh!”

Lục Đình Kiêu lật một trang sách, không thèm ngẩng đầu lên.

“Hazz, đều tại anh hết, em đã bảo để em lên cài máy nghe trộm thì anh nhất định không cho! Bây giờ thì hay rồi, chỉ có thể ngồi đây mà lo lắng suông thôi!” Lục Cảnh Lễ oán trách, mặc dù người lo lắng suông chỉ có mình anh ta mà thôi.

Cuối cùng, ngay cả một người có tính nhẫn nại cao như Lục Đình Kiêu cũng không chịu nổi: “Im lặng, nếu không thì đi về.”

“Không! Em không về!”

Anh còn phải chờ Tiểu Tịch Tịch về để thăm dò nữa chứ! Nếu không nhất định tối nay sẽ ngủ không ngon!

“Đã gần 1h rồi mà hai người kia sao còn chưa về?” Lục Cảnh Lễ đang vò đầu bứt tai thì di động đột nhiên reo lên, một số lạ gọi tới.

“Đã muộn thế này rồi ai còn gọi thế?” Lục Cảnh Lễ cầm di động ra ngoài sân nhận cuộc gọi.

Mười phút sau, Lục Cảnh Lễ như vừa hít lá đu đủ xông vào.

“Đúng là đang buồn ngủ có người đưa gối tới! Anh, anh đoán em mới lấy được cái gì? Chính là bản ghi âm cuộc nói chuyện của Giang Mục Dã với Ninh Tịch đấy! Cái này không phải do em làm đâu là một tên chó săn của tòa soạn nào đó theo đuôi họ rồi ghi lại may mà ông chủ của bọn họ thức thời nhận được liền lập tức chặn lại còn đưa cho em làm quà bồi tội đó!”

--- O ---

Chương 212: Chẳng Lẽ Là Bạn Trai Cũ?

“Tiêu hủy.”

Lục Cảnh Lẽ có cảm giác như vừa bị một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống: “Cái gì? Ông trời đang giúp anh đó! Chẳng lẽ không định nghe?”

Sắc mặt Lục Đình Kiêu càng lạnh hơn: “Cần nói lại lần thứ hai?”

Thấy anh trai tức giận, Lục Cảnh Lẽ vội vàng gật đầu như gà mổ thóc: “Được được được... em hủy... em hủy...” --- Hazzz, anh Hai đúng là trừ những lúc ở trước mặt Tiểu Tịch Tịch thì chẳng biết du di là gì cả!

Có điều, anh thì không giống vậy ngoài miệng thì đồng ý nhưng trong lòng lại không định hủy.

Chep, lén giữ lại là được rồi... Một ngày nào đó chắc chắn có chỗ hữu dụng!

Lục Cảnh Lẽ còn đang rên rỉ than thở thì một thân ảnh nho nhỏ từ trên lầu chạy xuống, sau đó chạy ra ngoài...

“Tiểu Tịch Tịch về rồi?” Lục Cảnh Lẽ vội vàng chạy theo Tiểu Bảo.

Quả nhiên là Ninh Tịch đã về lại còn ngồi xe của Giang Mục Dã về.

Từ vẻ mặt của hai người thì không nhìn ra cái gì dị thường, Giang Mục Dã thì có vẻ uống hơi nhiều còn Ninh Tịch hình như không uống.

Ninh Tịch xuống xe ôm lấy Tiểu Bảo, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ cùng đau lòng: “Bảo bối, đã 11h rồi sao con còn chưa ngủ vậy? Chẳng phải đã bảo không cần chờ cô rồi hay sao!”

Tiểu Bảo ôm chặt lấy cổ Ninh Tịch, nhìn chăm chăm vào Giang Mục Dã ở phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đề phòng cùng bài xích.

Khóe miệng Giang Mục Dã giật giật, quá không công bằng, Lục Đình Kiêu rõ ràng đang chơi bản! Chơi bản!

Lục Cảnh Lẽ liếc một cái đã nhìn ra tâm tư của Giang Mục Dã, đi tới vỗ vai một cái đồng tình nói: “Nén bi thương, ai bảo cháu không có con trai cơ!”

Giang Mục Dã chợt dạ: “Cậu có ý gì?”

Lục Cảnh Lễ xích lại gần bên tai Giang Mục Dã nhẹ giọng nói: “Đừng giả bộ, cháu thích Ninh Tịch chứ gì?”

Trên mặt Giang Mục Dã thoáng qua vẻ kinh hoàng, ngay sau đó nghiêm mặt nói: “Cậu, cậu đang nói đùa sao? Sao cháu có thể thích cô ấy được!”

Lục Cảnh Lễ sờ cằm, vẻ mặt đánh giá. --- Kỳ quái, thật kỳ quái, giữa hai người này rốt cuộc phát sinh chuyện gì, rõ ràng thằng nhãi này thích người ta như vậy nhưng lại vẫn luôn miệng không chịu thừa nhận...

Ninh Tịch đang muốn bế tiểu Bảo vào nhà thì di động trong túi xách đột nhiên vang lên.

Cô tiện tay ấn nút nghe: “Alo, ai vậy?”

“Xin chào, là cô Ninh Tịch sao? Bạn trai cô xảy ra tai nạn giao thông hiện đang cấp cứu trong bệnh viện của chúng tôi! Mời cô lập tức tới đây!”

Dấu hỏi chấm to tướng hiện rõ lên khuôn mặt Ninh Tịch: “Cái gì? Bạn trai tôi?”

Vừa dứt lời, Lục Cảnh Lễ, Giang Mục Dã, Lục Đình Kiêu, thậm chí ngay cả Tiểu Bảo cũng tập trung ánh mắt nhìn vào cô.

Ninh Tịch lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Khụ, có nhầm hay không? Tôi không có bạn trai!”

“Nhưng trước khi hôn mê bệnh nhân đã để lại số điện thoại của cô, cô vẫn nên qua xem thì hơn! Địa chỉ của bệnh viện chúng tôi là...” Đầu bên kia di động nói xong, liền vội vã cúp máy.

Ninh Tịch cầm di động đứng đần mặt ra: “Đm! Rốt cuộc là ai vậy?”

Giang Mục Dã tựa người vào xe, hừ một tiếng: “Ai biết là người bạn trai cũ nào của bà chứ? Không ngờ di ngôn của người ta lại là số điện thoại của bà, đúng là si tình!”

Ninh Tịch đá một cái: “Bớt nói mát đi!”

“Này Tiểu Tịch Tịch, cô có muốn đi hay không?” Hai mắt Lục Cảnh Lễ sáng bừng lên mặc dù đang hỏi nhưng trên khuôn mặt kia đang hiện lên hai chữ đi thôi, đi thôi...!

--- O ---

Chương 213: Hay Là Chọn Lọc Cảnh Lễ Đi!

Ninh Tịch nhúc đầu néo mi tâm một cái: “Mạng người quan trọng, vẫn là tới một chuyến vậy! Nhỡ đâu lại là người quen nào thì sao! Nhưng mà Tiểu Bảo phải làm sao đây...”

Còn chưa dứt lời, Tiểu Bảo đã ôm chặt lấy cô, khuôn mặt nhỏ chôn vào hõm vai, dáng vẻ như thể đang muốn nói vất vả lắm mới đợi được cô về tuyệt đối không cho tách ra nữa.

Bởi vì Tiểu Bảo kiểu gì cũng không tách ra khỏi cô nên Ninh Tịch chỉ đành mang theo cùng.

Tiểu Bảo muốn đi theo, Lục Đình Kiêu đương nhiên cũng đi cùng.

Còn Lục Cảnh Lễ thì sao, đương nhiên chủ động xin làm chân lái xe rồi.

Giang Mục Dã nhìn mấy người Lục gia lại vô sỉ chạy theo xem chuyện vui như vậy, không nói hai lời liền chen vào trong xe ngồi cùng.

Kết quả cuối cùng chính là tất cả mọi người đều đi...

Ninh Tịch câm nín không nói nên lời.

Đến nơi, bên ngoài bệnh viện đậu mấy chiếc xe cứu thương, nhân viên y tế bận tới bận lui, trên cánh cứu thương đều là các bệnh nhân đang chảy máu, nhìn có vẻ như đã có một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng xảy ra.

Ninh Tịch che mắt Tiểu Bảo lại không để nhóc nhìn mấy thứ máu tanh như này, dịu dàng dỗ: “Bảo bối à, lúc này trong bệnh viện rất loạn, con ở trong xe chờ cô có được không?”

Tiểu Bảo ôm eo cô làm bộ như bị vứt bỏ mà ủ rũ cúi đầu, rõ ràng đã buồn ngủ đến ngủ gà ngủ gật nhưng vẫn cố thức không chịu đi ngủ.

Ninh Tịch cúi người hôn khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Tiểu Bảo ngoan, nghe lời! Cô sẽ quay lại nhanh thôi!”

Tiểu Bảo được hôn một cái mới coi như là khôi phục tinh thần, gật đầu một cái.

“Vậy tôi đi trước nha!” Ninh Tịch chào mọi người.

Lục Đình Kiêu: “Tôi đi cùng.”

Giang Mục Dã: “Tôi cũng đi cùng!” --- Hai người dường như là đồng thanh nói.

Ninh Tịch: “...”

“Một mình cô không an toàn.” Lục Đình Kiêu cau mày.

Giang Mục Dã "hừ" một tiếng, cực kỳ chính đáng nói: “Tôi chỉ tò mò xem đó rốt cuộc là ai!”

Ninh Tịch cảm thấy đầu ngày càng đau, nhìn Lục Đình Kiêu lại nhìn Giang Mục Dã cuối cùng ánh mắt rơi vào Lục Cảnh Lễ. Lục Cảnh Lễ vô tội chớp mắt, ủa chị dâu nhìn anh làm gì?

Cuối cùng, Ninh Tịch nói: “Cũng không biết tình hình là thế nào, một mình tôi đi quả thật không ổn, vậy thì phiền Nhị thiếu đi cùng tôi một chuyến! Lục Đình Kiêu, anh... vẫn là ở lại cùng với Tiểu Bảo đi!”

“... Được.”

“Còn ông, Giang Mục Dã, ông yên phận cho tôi, không tự biết cái gương mặt này có thể gây chuyện như nào à? Nửa đêm lại chạy đến bệnh viện? Muốn ngày mai lên trang nhất hả?”

Giang Mục Dã âm ức, tại sao với Lục Đình Kiêu thì cô dùng ngữ khí nhỏ nhẹ còn với anh thì lại hung dữ như thế? Tại sao? Tại sao?

“Đi thôi đi thôi! Tiểu Tịch Tịch, tôi đi cùng cô! Tôi đi cùng cô!” Lục Cảnh Lễ vui mừng khôn xiết, kích động đến thiếu chút nữa thì nhảy ra giữa đường múa may quay cuồng.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ! Đây chính là trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi!

Phòng cấp cứu của bệnh viện.

Lúc này bên trong đã loạn đến nháo nhào, Ninh Tịch phải lượn một lúc lâu mới tìm được vị bác sĩ gọi điện cho cô lúc này.

“Chào ngài, tôi là Ninh Tịch, người bạn của tôi mà ngài nói đang ở đâu?”

“Cô chính là Ninh Tịch à, anh ta vừa mới phẫu thuật xong, đang nằm ở phòng 307 tầng 12, cô mau đi xác nhận xem, trên người anh ta chẳng có giấy tờ chứng minh gì hết!”

“Được, cảm ơn!”

Thang máy quá đông nên Ninh Tịch với Lục Cảnh Lễ chỉ có thể leo thang bộ. Leo 12 tầng đúng là tự tạo nghiệt cho chính mình!

Ninh Tịch mệt đến đứt hơi ấy thế mà Lục Cảnh Lễ vẫn như không có chuyện gì, hứng trí bừng bừng.

Cuối cùng Ninh Tịch cũng hiểu tại sao Lục Cảnh Lễ này có thể kinh doanh Thịnh Thế tốt đến như vậy, sự nhiệt tình hóng chuyện của con hàng này đúng là không ai có thể sánh bằng!

--- O ---

Chương 214: Cảm Giác Xong Đòi Rồi

Rốt cuộc cũng vác xác được tới phòng 307.

Ninh Tịch khom lưng thở hồng hộc, đang muốn đẩy cửa vào thì Lục Cảnh Lễ đã nhanh tay hơn.

Ninh Tịch còn chưa thấy rõ người bên trong là ai thì Lục Cảnh Lễ đột nhiên xụ mặt xuống đóng cửa lại, túm cả vai cô đẩy ra ngoài: “Tiểu Tịch Tịch, đi thôi đi thôi... con mẹ nó! Tiểu gia cứ tưởng là ai kết quả lại là con hàng này! Để cho hấn chết đi!”

“Rốt cuộc là ai mà anh lại có cái phản ứng này?”

“Dù sao đi rồi cô cũng không hỏi hận đâu!”

“Tô Diễm?” Ninh Tịch nhướn mày hỏi.

Lục Cảnh Lễ nghiêm mặt: “Bingo~! Bây giờ có thể đi được chưa!”

“Là hấn ta nên mới không thể đi được!” Ninh Tịch hất tay Lục Cảnh Lễ ra, xoay người tiến về phía phòng bệnh.

Lục Cảnh Lễ tức đến độ giậm chân bình bịch: “Tiểu Tịch Tịch, cô quan tâm tới hấn làm gì! Cô cô cô.... chả lẽ cô vẫn còn tình cảm với hấn?”

Ninh Tịch không phản ứng, đi thẳng vào phòng bệnh.

Bên trong quả nhiên là Tô Diễm, trên đầu và tay gã ta được quấn một tầng băng gạc, đang nằm im trên giường bệnh.

Ninh Tịch ngồi xuống mép giường đưa tay chỉnh lại đầu tóc lộn xộn của gã, vẻ mặt vô cùng dịu dàng: “Anh Diễm...”

Lục Cảnh Lễ: “!!!” --- Anh vừa mới đặc biệt trông thấy cái gì! Nghe thấy cái gì!

Chẳng lẽ Ninh Tịch vẫn chưa dứt tình với tên khốn cận bã này? May mà anh trai không lên cùng nếu không sẽ phát điên lên mất!

Lục Cảnh Lễ vừa mới nghĩ vậy thì đột nhiên sau lưng truyền đến một luồng khí lạnh, anh nuốt nước bọt quay đầu lại...

“Anh... anh... sao anh lên đây?” --- Còn có Tiểu Bảo và cả Giang Mục Dĩ nữa.

Lấy khả năng tưởng tượng của Lục Cảnh Lễ, lập tức đoán được là do Tiểu Bảo không đợi được nên đòi lên thế là anh trai mang nó lên, còn Giang Mục Dĩ tất nhiên cũng là nhân cơ hội đó mà chạy theo.

Mẹ... lần này thì xong đời rồi!

Trên giường bệnh, Tô Diễm sắc mặt tái nhợt nhú mày một cái sau đó từ từ mở mắt: “Tiểu Tịch...”

“Anh thấy sao?” Ninh Tịch hỏi.

Tô Diễm hoảng hốt nhìn cô gái trước mắt: “Là anh đang nằm mơ sao?”

Mỗi lần gặp mặt đều là chiêm chọc cùng cái vĩa sau đó là tan rã trong không vui. Bản thân gã cũng không nhớ nổi là đã bao lâu rồi cô mới dùng bộ dạng dịu dàng này nói chuyện với gã. Trong nháy mắt vừa tỉnh lại thấy được sự lo lắng cùng ân cần trong mắt cô, thậm chí nghe được cô gọi một tiếng "anh Diễm".

Ninh Tịch khôi phục lại vẻ lạnh lùng: “Anh vừa mới phẫu thuật xong, bác sĩ nói không có gì đáng ngại chỉ có điều não bị chấn động một chút, cần ở lại quan sát một thời gian, nếu không có chuyện gì tôi đi trước...”

Nói xong vừa định quay người bước đi thì cổ tay bị nắm lấy...

“Đừng đi! Tiểu Tịch, đừng đi...”

“Còn có chuyện gì sao?”

“Anh...” Tô Diễm ngáp ngừng nhìn cô rồi nói một hơi: “Mặc dù anh biết em không cần cũng khinh thường nhưng anh vẫn phải nói, thật xin lỗi... anh vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi em! Là anh hiểu lầm em! Em biết không? Cái khoảng khắc anh nghĩ rằng mình sẽ chết, điều anh tiếc nuối nhất là không kịp nói lời xin lỗi với em...”

Ngoài cửa, Lục Cảnh Lễ sợ đến mức chẳng dám nuốt nước bọt khẽ xoay người nhìn về mặt ông anh ruột một chút, quả nhiên là cực kỳ đáng sợ....

Thật là muốn điên rồi, Tiểu Tịch Tịch đang muốn làm cái gì hả trời?

--- O ---

Chương 215: Tiểu Bảo Nổi Giận

“Ô Diễn, anh không cần phải nói xin lỗi bởi vì dù tôi có cho anh thêm một cơ hội nữa thì anh vẫn chọn tin tưởng Ninh Tuyết Lạc mà thôi.”

Tô Diễn vội la lên: “Anh không...”

“Đừng nói anh sẽ không làm vậy, hiện tại Ninh Tuyết Lạc không phải nói với anh rằng cô ta vô tội, đem tất cả đổ lên đầu Thôi Thái Tĩnh? Mà anh, có phải lại một lần nữa tin tưởng cô ta vô điều kiện? Nếu bây giờ tôi nói với anh, cô ta đang lừa gạt anh thì anh tin tôi sao?” Ninh Tịch nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Tô Diễn lảng tránh ánh mắt quá mức mãnh liệt của cô sau đó kiên định nói: “Anh sẽ điều tra rõ ràng!”

Ninh Tịch cười cười lắc đầu: “Cần bằng chứng mới tin thì đây không gọi là tin. Lúc trước anh tin cô ta đến nỗi nửa câu giải thích của tôi còn chẳng nghe lọt.”

“Tiểu Tịch, anh...”

“Anh Diễn...”

“Tiểu Tịch!” Tô Diễn đột nhiên ngẩng đầu lên, lần này gã nghe rõ cô vừa gọi gã là “anh Diễn”.

Ninh Tịch đưa mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ giống như là đang xuyên qua bóng đêm mà nhìn mà một quãng thời gian đã rất xa: “Anh Diễn, anh có nhớ không? Năm em 9 tuổi, em rất muốn một chiếc cặp có in hình thần tượng nhưng nhà em không cho, sau đó trong nhà bị mất 50 đồng. Bà nội em nhất định nói là em ăn trộm, lúc ấy ngay cả ba mẹ em cũng nghi ngờ em, Tiểu Nặc dù che chở cho em nhưng lúc đó nó cũng cho rằng em lấy vì nó biết em cực kỳ thích nam diễn viên đó...”

Ninh Tịch mới nói tới một nửa, Tô Diễn đã không nghe nổi nữa thân thể khẽ run lên.

Ninh Tịch tự giễu cười một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn: “Lúc ấy chỉ có anh, chỉ có anh tin em không lấy trộm. Thậm chí đêm đó còn dẫn em đi gõ cửa nhà từng đứa bạn tới chơi nhà em hôm đó... cuối cùng cũng hỏi ra kẻ

thực sự lấy trộm..."

"Anh biết không? Lúc ấy em còn nghĩ, chờ sau này em lớn lên nhất định phải gả cho người này!"

"Tiểu Tịch, đừng nói..." Tô Diễm khó chịu nhắm hai mắt lại.

Ngoài cửa, Lục Cảnh Lễ đang gào thét cháy hết cả ruột gan: chị dâu, đừng nói nữa mà!!! Em sợ tối nay cái bệnh viện này cũng bị phá hủy luôn quá!

Bởi vì khí tràng của Lục Đình Kiêu lúc này quả thực quá đáng sợ, ngay cả Giang Mục Dĩ dù đang tức nhưng cũng phải cách xa một chút.

Ngay lúc tất cả mọi ánh mắt đều tập trung nhìn vào trong phòng bệnh thì Tiểu Bảo đột nhiên giật tay thoát khỏi Lục Đình Kiêu vọt vào phòng bệnh. Thằng bé giống y như con sói con, đầu tiên là giằng lại tay của Ninh Tịch, sau đó ôm chặt lấy chân cô trợn mắt nhìn Tô Diễm...

"Úi! Tiểu Bảo..." Lục Cảnh Lễ sợ hết hồn đang muốn vọt vào thì bị Lục Đình Kiêu cản lại.

Lục Cảnh Lễ lúc này mới nhận ra nếu lúc này mà anh bước vào vậy thì khó nói rồi.

Ninh Tịch bị Tiểu Bảo xông vào dọa cho sợ hết cả hồn: "Ồi, bảo bối... sao con lại lên đây?"

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu trên kính thủy tinh, thấy được đám Lục Đình Kiêu cũng đang đứng bên ngoài hành lang.

Cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo ngược lên nhìn cô, hốc mắt đỏ bừng không bao lâu sau thì bắt đầu ướt nhẹp, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống...

Ninh Tịch lập tức cuống quýt: "Ồi, bảo bối của cô, đừng khóc mà! Rất cuộc có chuyện gì vậy! Ngoan nào, không khóc được không! Cô mang con về nha!"

Ninh Tịch ôm lấy Tiểu Bảo muốn rời đi, Tô Diễm sau cơn kinh ngạc gọi giật cô lại...

"Tiểu Tịch! Đứa bé này... là... là ai?"

--- O ---

Chương 216: Nói Lại Tình Xưa

Ninh Tịch theo thói quen để cằm của Tiểu Bảo tựa lên vai mình, khe khẽ vỗ lưng thẳng bé thuận miệng đáp một câu: “Con của một người bạn, tôi đi trước đây, anh nghỉ ngơi cho khoẻ nhé! Tôi sẽ liên lạc với Ninh Tuyết Lạc giùm anh.”

Sau khi Ninh Tịch đi rồi, Tô Diễm vẫn nhìn chăm chăm về hướng cửa phòng, trên gương mặt tràn đầy hoang hốt pha lẫn ngỡ vực.

Đứa bé đó rốt cuộc là ai?

Tại sao chỉ trong thoáng chốc thế mà gã lại cảm thấy những đường nét trên gương mặt của đứa trẻ đó lại giống Ninh Tịch đến thế?

Thậm chí gã còn liên tưởng tới đứa trẻ chết yếu 5 năm trước, nếu nó còn sống chắc cũng lớn như vậy.

Đáng chết! Anh ta đang nghĩ cái gì thế? Quả thật là điên rồi! Đứa trẻ đó đã chết từ 5 năm trước rồi.

Đúng thế.....chết rồi..... nhất định là nó đã chết rồi..... trong tình huống đó không thể có khả năng còn sống được.....

Thấy Tiểu Bảo vào không đến 5 giây thì Ninh Tịch liền đi ra, Lục Cảnh Lễ không nhìn được búng tay cái tách: Tiểu Bảo, con làm tốt lắm!

Ninh Tịch thấy vẻ mặt của Lục Đình Kiêu liền biết ngay anh đang định trách móc Tiểu Bảo, cho nên vội vàng biện hộ cho Tiểu Bảo: “Anh đừng trách Tiểu Bảo, một đứa bé như nó thì đâu biết gì! Hơn nữa Tiểu Bảo đâu có quấy rầy gì tôi đâu!”

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ nói: “Cô chiều nó quá rồi đấy.” Rõ ràng giọng điệu đầy trách cứ nhưng trên mặt lại chẳng có chút tức giận nào.

Giang Mục Dã đứng bên cạnh mắt mở trừng trừng chứng kiến cảnh Lục Đình Kiêu vừa nhìn thấy Ninh Tịch liền lập tức thu ngay cái vẻ áp suất thấp đó lại, thậm chí còn bày ra cái vẻ thăm thiết dịu dàng, quả thực lật mặt còn nhanh hơn lật sách, khiến anh ta hết cmn hồn --- Dối trá, quá dối trá!

“Ai bảo anh suốt ngày cứ làm dữ với Tiểu Bảo, tôi chỉ đang thay anh bù đắp

cho Tiểu Bảo thôi!” Ninh Tịch vuốt vuốt mái tóc của Tiểu Bảo, trong mắt thoảng qua nét u ám khó phát hiện.

Bây giờ không đối tốt với Tiểu Bảo, sau này đâu còn cơ hội nữa.

Ra khỏi bệnh viện, sau khi lên xe Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo dỗ dành một lúc thẳng bé nhanh chóng ngủ say.

Lục Cảnh Lễ nhin nửa ngày cuối cùng không nhin nổi nữa mà mở miệng truy hỏi: “Tiểu Tịch Tịch, cô ôn lại kỷ niệm xưa với anh Diển của cô là tính làm gì thế? Chắc không phải là định nối lại tình xưa với cái tên cặn bã đó chứ?”

Giang Mục Dã ngồi ở ghế lái phụ nghe thế "hừ" lạnh một tiếng: “Nói nói cái mông! Lúc nãy suýt nữa thì cháu cũng bị cô ta lừa, con nhóc này lại diễn Tiểu Bạch Hoa, không những thế... còn đặc biệt sử dụng thêm mỹ nhân kế nữa!”

Ninh Tịch nhướn mày: “Có tiền bộ đấy nhỉ, thế mà cũng bị ông nhìn ra à!”

Lục Đình Kiêu ngồi bên cạnh Ninh Tịch, sắc mặt có hơi lạnh đi.

Vừa rồi anh chỉ nhìn là biết thái độ của Ninh Tịch đối với Tô Diển tuyệt đối không phải là thật lòng, điều khiến anh thật sự tức giận chính là --- Mỹ nhân kế... cô lại dùng mỹ nhân kế với người khác không phải là anh...

“Đúng rồi, tôi còn phải gọi điện cho Ninh Tuyết Lạc cái đã!” Ninh Tịch còn đang ôm Tiểu Bảo cẩn thận dịch chuyển thẳng bé rồi lôi điện thoại ra.

“Để tôi ôm cho.” Lục Đình Kiêu giúp cô ôm Tiểu Bảo.

Điện thoại vừa được kết nối, giọng của Ninh Tuyết Lạc vang lên: “Ninh Tịch? Hừ, gọi điện cho tao làm cái gì? Muốn giễu võ giương oai à? Con đê tiện! Nhìn thấy tao thân bại danh liệt bây giờ mày vui lắm phải không, đắc ý lắm phải không? Tao nói cho mày biết, mày đừng có vội mà đắc ý! Mày tưởng ba mẹ và anh Diển sẽ tin những lời vớ vẩn mày nói sao? Mày chẳng qua chỉ là một con nhà quê tướng bám được vào...”

Đợi Ninh Tuyết Lạc mắng được một lúc rồi, Ninh Tịch mới chậm rãi mở miệng: “Cô Ninh... Để tôi nhắc cô một câu, bây giờ tôi đang để loa ngoài đó, hơn nữa Tô Diển còn đang ở bên cạnh tôi đây nè ~~!”

--- O ---

Chương 217: Còn Có Thể Xấu Xa Hơn Nữa Đó Nha

Ninh Tuyết Lạc: “...”

Đầu bên kia điện thoại là một khoảng lặng dài, sau đó đột ngột cúp máy.

Không cần nghĩ cũng có thể biết sau khi nghe xong câu đấy về mặt Ninh Tuyết Lạc sẽ như thế nào.

“Ôi! Tiểu Tịch Tịch, cô thật xấu xa đó nha! Cô ta chắc bị cô dọa cho mất mật rồi!” Lục Cảnh Lễ về mặt đầy khâm phục tán thưởng.

“Thế mà đã gọi là xấu xa à? Thật đúng là nông cạn! Hôm nay tôi sẽ cho anh biết cái gì mới gọi là xấu xa!” Ninh Tịch lướt lướt vài cái trên màn hình điện thoại, một giây sau, trong điện thoại vang lên cuộc đối thoại vừa nãy giữa cô và Ninh Tuyết Lạc.

Không sai, cô đã ghi âm lại.

Vốn dĩ cô định gọi điện cho Ninh Tuyết Lạc ngay trước mặt Tô Diễm sau đó để loa ngoài cho gã ta nghe nhưng vì Tiểu Bảo đột nhiên xuất hiện nên đành thay đổi kế hoạch.

Ninh Tịch sửa đoạn ghi âm ban nãy, cắt ghép lại một chút sau đó gửi cho Tô Diễm, cô thở dài tiếc rẻ: “Đáng tiếc là chiêu này chỉ dùng được một lần, sau này Ninh Tuyết Lạc cũng đề phòng... nhưng mà thôi, một lần là đủ rồi.”

Sớm đoán trước được Ninh Tuyết Lạc sẽ cắn chết không thừa nhận, hôm nay cô sẽ gieo một hạt mầm nghi ngờ vào lòng Tô Diễm... đến lúc đó chỉ cần chờ xem chó cắn chó là được.....

Lục Cảnh Lễ rùng mình, run rẩy nói: “Tiểu Tịch Tịch, nếu như sau này tôi có làm gì đắc tội với cô thì cô cứ nói thẳng cho tôi biết, tôi cho cô đánh đến khi nào hết giận thì thôi nhưng đừng bao giờ chơi tôi thế này! Tôi yếu bóng vía lắm...”

Ninh Tịch bật cười: “Yên tâm đi, nể mặt anh trai anh tôi sẽ không tính toán với anh đâu.”

Lục Cảnh Lễ nghe vậy hai mắt liền sáng lên: “Anh tôi đáng để cô nể đến thế à?”

Ninh Tịch quăng cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ: “Nói thừa, anh ấy là boss, là ân nhân của tôi đây! Có làm trâu làm ngựa cho anh ấy tôi cũng chịu.”

Nghe được câu trả lời này đáy mắt Lục Đình Kiêu loé lên một tia sáng rực rồi nhanh chóng biến mất chỉ còn lại một màu đen nhánh.

Tuy rằng cô đã rất cẩn thận nhưng mà anh vẫn có thể cảm giác được sự thay đổi của cô đối với anh.

Từ việc cô chọn Lục Cảnh Lễ cho đến việc cô ý diễn cảnh thân cận với Tô Diễm, thậm chí cả việc cố thể hiện vẻ tâm cơ trước mặt anh hay là lơ đãng nhắc đến thân phận của anh... tất cả đang muốn vạch rõ quan hệ giữa anh và cô... Giống như lúc đầu anh dùng cách “mưa dầm thấm đất” khiến cô bất tri bất giác tiếp nhận mình, giờ đây cô cũng đang dùng cách như vậy để khiến anh dần dần rời xa cô...

Không thể nghi ngờ, cô quả thật là một học sinh giỏi.

Có lẽ là anh đang tự mua dây buộc mình, tự nhốt mình vào cái lồng do chính mình tạo ra rõ ràng biết cô muốn làm gì nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Đêm khuya, tại nhà họ Lục.

Ninh Tịch nằm trên chiếc giường lớn đếm không biết bao nhiêu con cừu mà vẫn chẳng thấy buồn ngủ tí nào.

Thế nên cô cầm điện thoại lên wechat.

Lướt lướt một hồi không có gì mới, cô liền đăng tâm trạng mới: “Tôi vốn có thể chịu đựng bóng tối nếu như chưa bao giờ được nhìn thấy ánh sáng. Nhưng giờ đây, khi mặt trời chiếu rọi lên sự tịch mịch của tôi chỉ càng khiến tôi trở nên chết lặng.”

Câu này ở trong một bài thơ ngắn của nữ thi sĩ Dịch Kim Sâm, không biết tại sao, giờ phút này nghĩ đến lại thấy nó hợp với tâm trạng đến kỳ lạ.....

Người đầu tiên comment là Lục Cảnh Lễ.....

[Woa woaa woaa, xuân về hoa nở, vạn vật hồi sinh, lại đến lúc động vật.....
Oh yeah! Tui đánh hơi được mùi của tình yêu này....]

Khoé miệng Ninh Tịch giật giật, cái tên này, cũng nhanh quá đấy, nửa đêm canh ba rồi mà vẫn chưa ngủ sao?

Ngạc nhiên hơn nữa là Giang Mục Dĩ vẫn còn thức nhảy vào bình luận:
[Chua ê hết cả răng rồi!]

Ninh Tịch đang chuẩn bị cho Giang Mục Dĩ một câu ghen hợm thì cô nghe thấy tiếng "két" một tiếng cửa phòng bị ai đó đẩy ra...

--- O ---

Chương 218: Có Thể Muốn Làm Gì Thì Làm ???

Ninh Tịch vô thức đặt điện thoại xuống nín thở, không phải là cô đang cảnh giác cùng phòng bị mà là căng thẳng quá không biết nên làm gì.

Bởi vì cô nghe ra được đó là tiếng bước chân của Lục Đình Kiêu.

Giờ này Lục Đình Kiêu còn sang đây tìm cô làm gì?

Bây giờ là ba giờ sáng đó nha!

Càng quái lạ hơn nữa là với tính cách của Lục Đình Kiêu, tuyệt đối sẽ không có chuyện không gõ cửa mà cứ thế đi vào phòng.....

Trong lúc đầu óc Ninh Tịch còn đang hỗn loạn cái bóng quen thuộc đó đã đi đến trước giường cô

Trong phòng cô không để đèn, đêm nay lại không có trăng, cả phòng tối đen như mực chỉ có thể nhìn ra bóng dáng mơ hồ mà thôi.

Cái bóng đó cứ yên tĩnh đứng bên giường một lúc lâu, không hề động đậy.

Tim của Ninh Tịch sắp vọt ra ngoài đến nơi đang chuẩn bị lên tiếng phá vỡ cái không khí trầm mặc này thì đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lục Đình Kiêu bị mộng du mà!

Cho nên lời đã ra đến miệng rồi cuối cùng lại phải cố mà nuốt vào tránh đánh thức anh dậy.

Khụ, nhưng mà.... Rốt cuộc là anh muốn làm gì vậy?

Chắc độ khoảng năm giây sau, Lục Đình Kiêu lại tiến lên phía trước một bước, ngồi xuống mép giường của cô, lật chăn lên sau đó... cứ thế nằm xuống bên cạnh cô...

Ninh Tịch: "..."

Nhưng chuyện chỉ đâu chỉ có thế, Lục Đình Kiêu nằm xuống vươn tay kéo cô vào ngực ôm chặt lấy cô giống như đang ôm một cái gối ôm vậy.

Ninh Tịch: "....."

Khuôn mặt của Ninh Tịch bị ép dán sát vào trong vòm ngực ấm áp của Lục Đình Kiêu, trên đỉnh đầu là nhịp thở đều đều của anh, trên eo là cánh tay ấm nóng của anh, ngay cả không khí cũng pha lẫn mùi hương nước hoa thoang thoảng mát lạnh của anh.

Tồn thọ mất thôi!!!

Nhớ lại lần đầu tiên Lục Đình Kiêu mộng du cô còn nghĩ là "ngày nghĩ sao đêm mơ vậy", đã thế hôm sau cô còn có lòng tốt nhắc Lục Đình Kiêu đi tìm phụ nữ nữa chứ.

Giờ thì coi như cô đã hiểu được hàm ý của câu: Ngày nghĩ sao, đêm mơ vậy rồi!

Thế nên, ai nói cho cô biết cô nên làm cái gì bây giờ đây? Chẳng lẽ lại đợi đến lúc anh ấy tự đi?

Trước đây không biết gì thì coi như xong nhưng bây giờ thì nên làm thế nào mới ổn đây?

Ninh Tịch thử động đậy muốn thoát ra nhưng kết quả lại thở lên thở xuống toát hết cả mồ hôi mà ai đó thì vẫn cứ ôm chặt như thế.

Cô lo sẽ đánh thức anh nên không dám cựa mạnh nữa.

Hết cách, cuối cùng Ninh Tịch đành phải tha hiệp.

Ồi! Thôi bỏ đi, đã ngủ thì cứ để anh ấy ngủ đi vậy! Dù sao sau khi tỉnh dậy anh ấy cũng chẳng nhớ gì đâu mà!

Ngoài cửa sổ, gió mát thổi bay mây mờ, ánh trăng sáng nhô ra khỏi tầng mây xuyên qua cửa sổ rải ánh sáng bàng bạc xuống căn phòng.

Gương mặt nằm nghiêng của Lục Đình Kiêu cứ thế mà hiện lên trước mắt cô...

Trái tim của Ninh Tịch đập lỡ mất nửa nhịp nhưng ngay sau đó lại lập tức đập như trống dồn.

Cô sợ nó cứ đập điên cuồng thế này sẽ đánh thức Lục Đình Kiêu tỉnh dậy mất.

Cũng không biết là do ánh trăng đêm nay quá lãng mạn hay vì người trước mặt quá điển trai, Ninh Tịch không kiềm chế nổi lòng mình mà đưa tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt anh: “Lục Đình Kiêu...”

Có phải bây giờ cô có làm gì đi nữa thì anh cũng không biết, không nhớ?

Có nghĩa là bây giờ cô muốn làm gì cũng được? Cái ý nghĩ này khiến cho con mãnh thú bị đè nén sâu trong lòng cô bắt đầu ngóc đầu dậy.....

Ninh Tịch khẽ chạm vào vầng trán của người đàn ông trước mặt, mi mắt rồi đến sống mũi cuối cùng dừng lại trên đôi môi mỏng...

--- O ---

Chương 219: Sắc Đẹp Khiến Người Ta Lú Lẫn

Sau đó, Ninh Tịch từ từ nghiêng người lại gần khi chỉ cách bờ môi đó một milimet, cô lại ngập ngừng.

Um... Hôn hay là không hôn đây... Đây đúng là cả một vấn đề đây...

“Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà xuống tay, có ổn lắm không?”

“Nhưng ai bảo người ta tự động chạy lên giường cô cơ, sao có thể trách cô được?”

“Hơn nữa lần trước anh ấy còn cắn tôi cơ mà!”

“Oh shit, rốt cuộc là mình đang làm cái gì vậy? Đúng là bị sắc đẹp làm cho lú lẫn rồi! Lú như con cá nóc rồi!”

.....

Sau một hồi đấu tranh cuối cùng Ninh Tịch lại ngoan ngoãn nằm xuống.

Cơ thể căng cứng của ai đó lúc này mới được thả lỏng nhưng đồng thời trong lòng lại tràn đầy tiếc nuối.

Cảm giác bị trêu chọc rồi bỏ lửng giữa chừng thế này đúng là ...

Nhưng mà một giây ngay sau đó, cô gái nhỏ vốn đã bỏ cuộc đang ngoan ngoãn nằm trong lòng đột nhiên nhồm dậy, tiếp đó một đôi môi mềm mại ấm áp đột ngột đặt lên đôi môi anh...

Đầu lưỡi trơn trơn mềm mềm khẽ liếm lại còn thử thăm dò cắn cắn mấy cái, thậm chí còn to gan thử đẩy đẩy miệng anh ra....

Một người bình tĩnh lạnh lùng như Lục Đình Kiêu cũng suýt chút nữa thì mất kiểm chế.

Cái cảm giác bị cưỡng hôn mà chỉ có thể nằm đấy không thể đứng lên giành lại quyền chủ động quả thực đau khổ!

Có điều, kỹ thuật hôn của cô gái nhỏ thực rất kém chỉ biết cắn liếm lung tung nhưng lại đủ để châm lên ngọn lửa dưới bụng dưới của anh.....

Cuối cùng Ninh Tịch cũng mãn nguyện thoả thuê nằm xuống, tự lảm bảm với bản thân: “Lú mất rồi, lú mất rồi! Cơ hội tốt như thế này không hôn thì đúng là phí phạm cả cuộc đời!”

Nghe thấy câu này, Lục Đình Kiêu không biết nên khóc hay nên cười.

Chỉ là một nụ hôn thôi mà cũng đủ khiến cô mãn nguyện như thế!

Cô gái nhỏ của tôi, mục tiêu của em thật khiêm tốn quá!

Thứ tôi muốn tặng cho em còn nhiều hơn thế.....

Hôn Lục Đình Kiêu xong, Ninh Tịch càng không ngủ nổi cho nên lại lôi điện thoại ra lên mạng xem tin tức giải trí tiếp. Giống như những gì cô đã đoán trước phía Ninh Tuyết Lạc đầu tiên là lên tiếng thanh minh, sau đó đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu trợ lý Thôi Thái Tĩnh, đẩy mình lên vị trí người bị hại.

Nhưng mà Thịnh Thế cũng đâu có ngồi không, đặc biệt trò không chế hướng đi của dư luận lại càng là sở trường của Lương Phi Tinh.

Dưới sự chỉ đạo của Lương Phi Tinh, hiệu quả của lời thanh minh từ phía của Ninh Tuyết Lạc không lớn. Phần lớn dư luận đều cho rằng Ninh Tuyết Lạc đang cố ý chối bỏ trách nhiệm, một trợ ý bé nhỏ chỉ vì cô mắng người ta mấy câu mà lại phí công phí sức lên kế hoạch trả thù cô thế à? Nói thế mà cũng nghe được.

Lại có người cảm thấy Ninh Tuyết Lạc có mối quan hệ rất tốt với Giả Thanh Thanh thế nên mới làm vậy để trả thù cho cô ta. Cũng có người cho rằng Ninh Tuyết Lạc đổ kỹ với Ninh Tịch bởi vì Ninh Tịch đẹp hơn cô ta, thậm chí còn có người đoán rằng Tô Diễm thường xuyên đến đoàn làm phim là vì ngắm trúng Ninh Tịch thế cho nên Ninh Tuyết Lạc mới muốn trừ bỏ Ninh Tịch...

Tóm lại là cái hình tượng dịu dàng hào phóng mà bình thường Ninh Tuyết Lạc tạo dựng nên giờ đã bị đả kích nghiêm trọng.

Ngoài ra thì điều mà các fan chú ý nhất đó chính là tình hình sau này của bộ phim Thiên Hạ - đây cũng là chuyện mà Ninh Tịch quan tâm nhất.

Phía công ty đã xử lý rồi chỉ là bây giờ vẫn chưa có câu trả lời chính xác mà thôi.

Ngày mai gọi điện đến hỏi Lâm Chi Chi xem thế nào !

Xem hết tin tức rồi Ninh Tịch lại vào weibo, ngạc nhiên phát hiện sau chuyện lần này lượng fan theo dõi tăng lên không ít, dưới phần bình luận toàn bộ đều là những lời khích lệ, an ủi, cổ vũ cô.

Cô nghĩ nghĩ rồi soạn một cái status đăng lên.

--- O ---

Chương 220: Có Muốn Ra Ngoài Lượn Không

[Thay vì đề ý đến sự phản bội và ác ý của người khác, không bằng hãy giữ vững sự tự tôn của bạn. Những thứ đó sẽ không giết chết chúng ta mà chỉ khiến chúng ta càng thêm mạnh mẽ mà thôi!]

Cú đê trên weibo nhiều lắm thế nên bình luận và lượt thích status này của cô không ngừng tăng lên.

5 phút sau khi up status, Giang Mục Dĩ cũng share lại kèm theo một câu chửi mắng chửi nhạo, chung chung mang hàm ý cổ vũ.

Các fan lập tức kích động kêu gào, couple này ở ngoài đời thực lại cùng đầu quân vào một công ty quản lý kìa, đây chẳng phải sẽ càng có cơ hội xảy ra cái gì đó sao?

Điều khiến Ninh Tịch ngạc nhiên là bình luận dưới cái status của cô này ngoại trừ ủng hộ, quan tâm cô, phỏng đoán chuyện cô và Giang Mục Dĩ thì còn có một bình luận được đẩy lên top comment:

[Nữ Thần, Nữ Thần! Lần trước nhìn thấy Lục Đình Kiêu share post của chị! Chị ở Thịnh Thế đã từng gặp boss chưa? Từng nói chuyện với boss chưa? Anh ấy đẹp trai không? Đẹp không! Cầu lộ ảnh! Cầu phúc lợi!]

Ninh Tịch đầu đầy vạch đen: “Tôi đã gặp Lục đại boss chưa ấy hả? Nói nhầm, đương nhiên là gặp rồi! Còn đang nằm cạnh đây này! Mấy người ngu ngốc cầu hình ấy hả? Cái này thì nghỉ nhé! Nam thần đương nhiên là phải giấu riêng cho mình rồi...”

Ninh Tịch vừa làm bầm vừa lướt tiếp, cuối cùng càng lướt càng tỉnh.

Ài, quả nhiên là không nên lướt weibo vào cái lúc mất ngủ.

Cái mà cô cần bây giờ chắc là một quyển toán cao cấp mới đúng!

1Toán cao cấp: thứ ngôn ngữ còn đáng sợ hơn cả toán cấp 3.

Đang buồn bực thì điện thoại đột nhiên rung lên báo có người gọi đến - là Giang Mục Dĩ, may mà vừa này cô để im lặng.

Ninh Tịch nhỏ giọng nghe điện thoại: “A lô, cái gì đây?”

“Cái này tôi phải hỏi bà mới đúng, nửa đêm nửa hôm không ngủ còn làm cái gì đấy?”

Ninh Tịch trợn mắt: “Trả lại nguyên câu này cho ông đấy!”

“Sao bà nói chuyện bé thế?” Giang Mục Dã nghi ngờ hỏi.

“Nửa đêm nửa hôm, ông còn muốn tôi ằm ằm lên với ông à?”

“Không đúng!” Giang Mục Dã ngữ khí như Sherlock Holmes, đoán chắc nịch.

Ninh Tịch nghe thế khẽ chửi thảm một tiếng sau đó nói với giọng rất chính trực: “Tôi ngủ với bánh bao nhỏ đấy thì sao? Ông có cần kinh ngạc đến thế không?”

“Thật à?”

Ninh Tịch đột nhiên cảm thấy tay mình bị siết chặt, tí nữa thì giật bắn vội nói: “Nếu không thì sao? Chẳng lẽ nằm bên cạnh tôi còn có thể là Lục Đình Kiêu được à? Ông có mắc bệnh hoang tưởng không đấy!”

Giang Mục Dã bĩu môi cũng cảm thấy mình đang nghĩ nhiều: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi mà!”

“Đúng rồi...” Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nhú mày nói: “Chuyện của nhà ông ra sao rồi?”

Giang Mục Dã trầm mặc một lát rồi mới đáp: “Cũng hòm hòm rồi, tối hôm qua sau khi tôi gặp bà bên đầu tư bên kia vốn sống chết không chịu đồng ý giờ lại đột nhiên nhả ra rồi, thật đúng là trùng hợp quá cơ!”

Ấn ý là Lục Đình Kiêu đã đoán được gì đó.

“Thế thì tốt.” Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm: “Ngày mai rảnh không?”

Giang Mục Dã "hừ" một cái: “Làm gì? Tôi bận lắm!”

“Ồ, thế thì thôi vậy!” Ninh Tịch định cúp điện thoại.

“Từ từ đã, ngày mai vừa khéo có thời gian rảnh, bà định làm gì?” Giang Mục Dã vội hỏi.

Ninh Tịch thông thả nói: “Ngày mai lập thu rồi, thời tiết đẹp lại đúng lúc không phải quay phim, có muốn ra ngoài lượn một vòng không?”

“Cái gì?” Thoáng cái Giang Mục Dã như bị điểm huyết dù sao thì từ khi về nước đến nay cái con nhỏ này vẫn tránh mình như tránh tà cơ mà: “Bà... bà lại có âm mưu gì thế?”

“Bói đâu ra lắm vấn đề thế, có đi hay không nào!”

“Đi!”

--- O ---

Chương 221: Ai Hẹn Hồ Với Ông

Nửa đêm.

Trong tiếng hít thở mềm mại của cô gái, người đàn ông rớt cuộc cũng từ từ mở mắt, con ngươi trong trẻo tựa như mặt hồ nhưng lại không có một chút gợn sóng.

Dưới ánh trăng, anh lẳng lẳng nhìn dáng ngủ dịu dàng, điềm đậm của cô, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cô.

Ngay từ lần đầu nhìn thấy cô, anh đã muốn nhốt cô lại, khóa ở trên giường, không cho phép cô đi bất cứ đâu cũng không cho bất cứ ai nhìn cô chỉ có anh mới được nhìn cô và cô cũng chỉ được nhìn một mình anh...

Ngay đến bản thân anh cũng tự thấy kinh ngạc tại sao anh lại có thể chịu đựng được tới bây giờ.

Sau nụ hôn thoáng qua anh cậy mở khớp hàm, cố cuốn lấy lưỡi cô mãi cho đến khi cô cau mày lại dường như có thể tỉnh dậy vì không thể thở nổi...

Anh mới rời môi, vuốt ve má cô thở nhẹ một tiếng như không thể nghe thấy: “Ninh Tịch, đừng thử sức kiên nhẫn của tôi nữa. Tôi không thể bảo đảm tôi còn có thể nhẫn nhịn bao lâu... cũng không dám bảo đảm... tôi sẽ làm ra chuyện gì....”

Sáng ngày hôm sau.

Ninh Tịch cũng không biết tối qua mình ngủ từ lúc nào, dù sao lúc cô tỉnh dậy Lục Đình Kiêu quả nhiên đã rời đi.

Vì ngủ quá trễ nên khi tỉnh dậy cũng đã gần 9 giờ.

Trong điện thoại đã có cả đồng cuộc gọi nhỡ của Giang Mục Dĩ, còn gửi tin nhắn qua wechat mắng cô có phải lại cho anh ta leo cây không.

Ninh Tịch gãi đầu gửi một tin nhắn cho Giang Mục Dĩ bảo anh ta tới, sau đó cô đi rửa mặt rồi xuống lầu.

Lục Đình Kiêu đi làm rồi, Tiểu Bảo không làm phiền giấc ngủ của cô đang ngoan ngoãn ngồi trên sofa đọc sách.

“Bảo bối, qua đây!” Ninh Tịch vẫy vẫy tay với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lập tức buông sách ra rồi lon ton chạy về phía cô.

Ninh Tịch bế cậu bé lên: "Hôm nay cô đưa con đi chơi nhé?"

Tiểu Bảo nghe thấy vậy liền mừng rỡ, ra sức gật đầu.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một hồi tiếng còi xe ô tô.

Ninh Tịch dắt Tiểu Bảo ra cửa.

Giang Mục Dã thấy Ninh Tịch thì ngẩn ra, hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần yếm phối với một chiếc áo phong in hình hoạt hình, đeo túi chéo trông rất giống một sinh viên.

“Đi thôi!” Ninh Tịch dắt Tiểu Bảo lên xe.

Giang Mục Dã tròn tròn mắt nhìn Tiểu Bảo: “Đừng nói với tôi, bà hẹn hò còn mang theo thằng nhóc này nhé?”

Ninh Tịch tròn mắt nhìn anh ta: “Ai hẹn hò với ông! Tôi là vì Tiểu Bảo mới đi dã ngoại đây nhé!” Giang Mục Dã tròn tròn mắt: “Vậy bà gọi tôi tới làm gì?”

“Tất nhiên là làm tài xế rồi! Dù gì hôm nay cũng chỉ có mỗi ông là có vẻ rảnh thôi!”

Tập đoàn Lục thị đang bàn dự án lớn gì đó, Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ thời gian này cũng bắt đầu trở nên bận bịu.

“...” Giang Mục Dã phát nghẹn lời.

“Có đi không đây! Còn không đi là mặt trời xuống núi luôn rồi đó!” Ninh Tịch giục.

Giang Mục Dã nhận mệnh lên xe: “Bà không sợ chúng ta bị người ta nhận ra sao?”

“Cải trang một chút không phải là được rồi sao!”

Giang Mục Dã giật mình có chút không tự nhiên nói: “Cải trang thành gì?”

Một nhà ba người?”

“Ngồi đây mà mơ à, tôi là chị, Tiểu Bảo là em còn ông...”

“Tôi là gì? Cha bà sao?”

“Tôi nhỏ vào! Ông là lái xe!”

Giang Mục Dã: “.....”

“Nhớ tới siêu thị trước! Phải mua bếp nướng, thịt với đồ uống!”

“Biết rồi.” Giang Mục Dã cộc lốc đáp lại, biết ngay là cái con nhóc đều cáng này lại bầy anh mà!

Sau khi vào siêu thị cần quét xong, Ninh Tịch tìm tới bên cạnh một con sông nhỏ vừa có phong cảnh đẹp lại không có người, cô vừa ngâm nga hát vừa vui vẻ dạy Tiểu Bảo xiên thịt vào nhau.

Giang Mục Dã cũng vừa cầm cần câu vừa hát: " Hôm nay trời trong xanh, em dẫn theo em trai đi chơi, anh nhìn thấy mà buồn hết cả lòng mê, trái tim như bị xát muối.....”

Ninh Tịch véo cậu chàng một cái thật đau: “Đủ rồi đấy! Hát cho ông đây bài nào vui vẻ ấy!”

“Hôm nay không khí thật trong lành, đâu đâu cũng thật đẹp....”

--- O ---

Chương 222: Giả Vờ Thất Bại

Giang Mục Dĩ trông cứ ủ dột suốt, mãi tới lúc ăn tinh thần mới tốt lên.

Ít nhất thì tài nấu nướng của Ninh Tịch không có gì để chê cả, cũng là đồ nướng nhưng mà đồ do cô nướng lại ngon hơn hẳn.

Chắc tại trông anh cũng vất vả quá mà Tiểu Bảo - đứa trẻ từ trước tới giờ chưa từng đói hoài tới ai khác ngoài Ninh Tịch - cũng tự tay đưa cho anh một xiên thịt.

Giang Mục Dĩ giật mình vì được thằng bé quan tâm.

Hơn nữa...

Anh phát hiện những điều trước đây Ninh Tịch nói cũng không hề quá chút nào.

Thằng bé này lúc ngoan ngoãn quả thật khiến người khác yêu thương vô cùng! Chẳng trách tại sao Ninh Tịch lại đối xử với nó tốt như vậy...

Thật đúng là không công bằng, chắc chắn là do đột biến gen không thì tại sao Lục Đình Kiêu lại sinh ra một đứa trẻ đáng yêu như thế được?

Giang Mục Dĩ vừa cắn thịt vừa miên man suy nghĩ mãi, tuy lần này ra làm cu li cho người ta nhưng người khác thì không biết...

Trước đây ngày nào cũng thấy Lục Đình Kiêu show ân ái trong group và newfeed, giờ cũng đến lượt anh show một lần rồi.

Giang Mục Dĩ âm thầm cười hề hề vài tiếng, nắp sang một bên lấy điện thoại chụp bóng lưng của Ninh Tịch, sau đó up thẳng lên wechat: [Đi chơi là đi chơi! Dĩ ngoại - ING~]

Với thị lực của Lục Đình Kiêu chắc chắn có thể nhận ra bóng lưng này là ai!

Đám bạn thấy vậy nhanh chóng nhảy vào bình luận:

[Oa! Con gái nhà nào đây! Chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng biết chắc chắn rất xinh rồi!]

[Giang Mục Dĩ, tên nhãi này đúng là không có nghĩa khí, mau đưa em gái

kia ra đây cho chúng tôi xem nào!]

[Chụp chính diện, chụp chính diện đi! Đừng keo kiệt thế!]

[Nhìn kiểu gì cũng có cảm giác rất trẻ? Đã thành niên chưa thế? Giang Mục Dã, chắc cậu sẽ không làm ra chuyện gì phạm pháp chứ?]

.....

Một lát sau, Lục Cảnh Lễ cũng chui lên: [Ồ! Thịt nướng trông ngon phết! Còn có cả cánh gà với cá nướng nữa... Nhóc con, ăn ngon thế mà không gọi cậu đi với!]

Lục Cảnh Lễ... quả đúng là khác người.....

Đợi một lúc lâu sau, người mà anh trông mong rốt cuộc cũng xuất hiện, trên màn hình hiển thị Lục Đình Kiêu vừa mới bình luận. Giang Mục Dã vội mở ra xem anh ta rep lại gì, kết quả xem xong sắc mặt liền đen lại...

Lục Đình Kiêu chỉ bình luận một câu: “Đừng để Tiểu Bảo ăn nhiều quá, gần đây nó hơi thừa cân rồi.”

Địch địch địch!

Tiểu Bảo! Sao Lục Đình Kiêu lại biết Tiểu Bảo cũng ở đây?

Giang Mục Dã xem kỹ lại bức ảnh của mình cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Trong ảnh, bóng Tiểu Bảo xuất hiện trên mặt hồ...

Mẹ, thị lực tốt nó vừa vừa thôi chứ!

Kế hoạch bị thất bại, Giang Mục Dã như con gà trống bị thua cuộc vùi đầu chạy về lại thấy Ninh Tịch đang gọi điện thoại.

“Gọi điện cho ai đấy?” Giang Mục Dã thuận miệng hỏi.

“Chị Chi Chi~” Ninh Tịch đáp. Sau khi bắt đầu thân thiết hơn, Ninh Tịch đổi từ chị Lâm thành chị Chi Chi cho thân mật hơn.

Giang Mục Dã uống một hụm nước hoa quả: “Chi chi cha cha cái gì!”

“Là quản lý của tôi, Lâm Chi Chi! Là Chi trong Linh Chi ấy?”

Vừa dứt lời, Giang Mục Dã liền phun hết nước trong miệng ra: “Bà nói ai cơ?”

“Lâm Chi Chi, quản lý của Lãnh Man Vân ấy! Ông không xem buổi họp báo hôm đó của tôi à? Phản ứng này là sao!” Ninh Tịch khinh bỉ lườm anh ta.

“Giề! Dù sao cũng biết kết quả rồi tôi còn xem làm quái gì! Lâm Chi Chi, tại sao lại cứ phải là Lâm Chi Chi chứ?”

Sau khi biết Ninh Tịch ký hợp đồng với Thịnh Thế, anh luôn thấy khó chịu trong lòng cũng không tìm hiểu quá nhiều chỉ biết sơ sơ qua tình hình, cũng không xem buổi họp báo hôm ấy, ai ngờ Lục Đình Kiêu còn chôn cho anh một quả bom to như vậy!

Ninh Tịch không hiểu: “Sao lại không thể là Lâm Chi Chi? Ông kích động như thế làm gì? Chẳng lẽ đó là bạn gái cũ của ông?”

Giang Mục Dã: “.....”

Thấy Giang Mục Dã im lặng có chút kỳ quái, Ninh Tịch bật tay đánh tách một cái: “Ai yooo cái đầu này của tôi quả đúng là thông minh mà, bị tôi đoán trúng rồi chứ gì?”

“Đừng nói nữa... Tôi cần yên tĩnh...”

--- O ---

Chương 223: Không Nhìn Rõ Là Người Hay Là Chó

Ván này, Giang Mục Dã thua triệt để rồi.

Nghiêm khắc mà nói ngay khi kèn hiệu bắt đầu cuộc chiến thổi lên thì anh đã biết mình đã giẫm phải mìn rồi, không cách nào tiến lên được nữa...

Quân địch quá hung tàn!

Ninh Tịch ôm tim giả bộ không thể chấp nhận được: “Đúng là không thể ngờ được người như chị Chi Chi mà cũng có lúc bị mù mắt!”

Giang Mục Dã trừng mắt: “Bà nói năng cái kiểu gì đấy! Thế nào gọi là mù mắt! Mắt bà mới mù ấy! Có mù mới coi trọng loại người như Tô Diễm!”

Ninh Tịch thở dài: “Haizz, đều trách tại năm ấy chúng ta còn quá trẻ, là người hay là chó cũng phân không rõ nữa!”

“Bà....” Giang Mục Dã bị chọc tức đến nỗi không thốt lên lời, sau lại cả giận nói: “Giờ bà đã biết tên Lục Đình Kiêu kia thâm độc, xảo trá đến thế nào chưa? Chỉ vì đề phòng tôi mà ngay đến thủ đoạn vô liêm sỉ như vậy mà cũng lòi ra dùng!”

Nói xong vốn tưởng sẽ thấy vẻ mặt hối hận của Ninh Tịch kết quả lại thấy cô chống má cười đến ngây dại.

“Boss đại nhân quả là anh minh thần võ, bày mưu bố trận lo trước tính sau quyết định thắng bại ngay từ giai đoạn trứng nước...”

Mặt Giang Mục Dã đen như đít nồi: “Ninh Tịch, bà đúng là hết thuốc cứu rồi!”

Ninh Tịch đột nhiên sáp lại gần trung ra vẻ mặt xấu xa: “Này, giữa ông và chị Chi Chi có chuyện gì vậy? Trông cái bản mặt của ông hình như không chỉ đơn giản là bạn gái cũ thôi đâu đúng không!”

“Bà tự lo cho thân bà trước đi!” Giang Mục Dã bực bội nói rồi lại chần chừ hỏi: “Vừa nãy cô ta gọi điện nói gì với bà vậy?”

Ninh Tịch nhún vai: “Không có gì, chỉ báo cho tôi biết bên phía biên kịch đang sửa lại kịch bản, chắc tầm nửa tháng nữa là lại bấm máy thôi.”

“Anh Minh cũng nói với tôi rồi, kịch bản sẽ sửa lại sao cho nhân vật của Mạnh Trường Ca và Tôn Hoán Khanh càng nổi trội hơn, nhiều đất diễn hơn. Còn về việc Ninh Tuyết Lạc và Triệu Tư Châu có bị đổi người không thì vẫn chưa rõ, có điều... Lục Đình Kiêu bảo vệ bà như vậy, tôi nghĩ chắc chắn là sẽ đổi người thôi!” Giang Mục Dã chua xót nói.

Ninh Tịch lại lắc đầu: “Sai rồi, nếu như Lục Đình Kiêu thật sự suy nghĩ cho tôi, anh ấy chắc chắn sẽ không đổi người... Bởi vì, tôi sẽ dùng chính thực lực của mình để đánh bại Ninh Tuyết Lạc, để cô ta làm nền cho tôi, đối với tôi mà nói đó mới là cách trả thù sáng khoái nhất!”

Vừa dứt lời, điện thoại của Ninh Tịch hiện tin mới nhất của tin tức giải trí.

Một số trang tin tức giải trí quan trọng cô đều đặt chế độ theo dõi, cứ có tin mới nhất sẽ tự động hiện lên trên màn hình của cô.

Ninh Tịch xem xong khóe miệng không nhin được mà hơi nhếch lên, trông thật giống một thiếu nữ đang yêu.

Giang Mục Dã bị vẻ mặt của cô làm giật mình, tò mò sấn tới xem...

Là thông báo mới nhất của Thịnh Thế, tập đoàn Lục thị sẽ bù khoản tiền đầu tư mà Ninh thị và Tinh Huy đã thu hồi, giờ các hạng mục liên quan tới Thiên Hạ sẽ do Thịnh Thế tiếp quản. Xuất phát từ suy nghĩ về tiến độ quay phim, các nhân vật trong phim sẽ không bị thay đổi...

Thấy sự ăn ý giữa Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu, lòng Giang Mục Dã ghen lại: “Tôi thấy bà sập bẫy hoàn toàn rồi mà còn không biết ấy, bà thích Lục Đình Kiêu như vậy.... thật sự có thể chịu được việc không ở bên anh ta sao?”

Ninh Tịch nằm ngả người xuống nền cỏ còn tiện tay ngắt một cọng cỏ đuôi chó ngậm vào miệng: “Ai bảo cứ thích thì nhất định phải ở bên nhau? Người thích nhau ở bên nhau nhiều như thế có bao người có thể cùng nhau bước tới cuối đoạn đường? Cứ thế này... cũng là tốt lắm rồi...”

Kết quả tốt nhất là trở về làm bạn làm tri kỷ còn nếu không thì quên nhau đi như vậy ký ức sẽ mãi mãi dừng lại tại khoảng thời gian đẹp đẽ nhất.

Chương 224: Oan Gia Ngõ Hẹp

Được nghỉ nửa tháng không thể để lãng phí được, ngày hôm sau Ninh Tịch tiếp tục đưa Tiểu Bảo ra ngoài lượn.

“Cô Tiểu Tịch hay là đợi Đại thiếu gia tan làm về rồi cùng đi có được không?” Lão quản gia cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, máu bà mỗi nổi lên.

Ninh Tịch gãi đầu: “Thôi bỏ đi, anh ấy bận như vậy! Chúng tôi đi một mình cũng được!”

Là cô cố tình chờ lúc Lục Đình Kiêu không có nhà để đi mà sao có thể đợi anh tan làm về được...

“Vậy để họ đi theo nhé, Đại thiếu gia có dặn phải để ý gặt gao tới sự an toàn của Tiểu thiếu gia.” Lão quản gia chỉ ba vệ sĩ đeo kính đen đứng bên cạnh.

Yêu cầu này hợp tình hợp lý...

Ninh Tịch đành phải đồng ý.

Như vậy không cần gọi Giang Mục Dã đi theo làm cu li nữa...

Sao cô có cảm giác là Lục Đình Kiêu cố tình làm như vậy nhỉ?

Hôm nay Ninh Tịch lên kế hoạch đưa Tiểu Bảo đi mua đồ chơi và quần áo, tất nhiên vì cô chưa làm việc nên tạm thời lương chưa vào tài khoản, thế nên vẫn phải quẹt thẻ của Lục Đình Kiêu.

Lúc đang đi dạo trong trung tâm thương mại, Ninh Tịch bất ngờ phát hiện ra một cửa hàng bán quần áo trẻ em mới mở, rất thời thượng rất đáng yêu, thế là cứ mua mua mua...

“Bảo bối bảo bối, bộ này cũng đẹp con vào thử xem.”

Tiểu Bảo gật đầu, ngoan ngoãn vào phòng thử đồ.

Ninh Tịch ở ngoài đợi Tiểu Bảo thay đồ bỗng thấy hai bóng người quen thuộc đi ngang qua cửa hàng.

Ninh Tuyết Lạc thân mật khoác tay Tô Diễm, hai người vừa đi vừa trò

chuyện.

“Oa~ Đồ trẻ con của cửa hàng này đáng yêu quá! Diễn, bọn mình vào xem thử đi! Tháng sau là sinh nhật con trai Phương Lâm rồi, bọn mình mua một bộ làm quà nhé?”

“Ừm.” Tô Diễn ừ một tiếng.

“Anh thấy con của Phương Lâm chưa? Trắng trẻo mập mập, đáng yêu lắm! Diễn, anh nói xem sau này bọn mình có con liệu có phải cũng dễ thương như vậy không?” Ninh Tuyết Lạc thẹn thùng hỏi.

“Chắc thế đấy.” Rõ ràng Tô Diễn không hề vui vẻ gì trả lời cũng rất miễn cưỡng qua loa.

Ninh Tuyết Lạc thấy vậy tỏ ra lạc lõng: “Diễn, anh vẫn còn giận em sao? Em cũng đã công khai xin lỗi trên weibo rồi, anh cũng tự mình nghe lời giải thích của Thái Tĩnh rồi đấy, còn về cuộc điện thoại đó... Thật ra là tại vì anh đột nhiên không đoán hoài gì đến em, em lại... lại uống chút rượu, tức giận quá nên mới mất khôn mà thôi... em hối hận lắm...”

“Tiểu Tịch...”

Ninh Tuyết Lạc đang giải thích dở bỗng nghe thấy Tô Diễn buột miệng gọi tên Tiểu Tịch, cô ta nhìn theo ánh mắt của Tô Diễn thấy Tiểu Tịch đang đứng ở phía đối diện.

“Chị...” Hai mắt Ninh Tuyết Lạc rung rung kích động xông tới kéo tay cô: “Chị, cuối cùng em cũng gặp được chị rồi! Em vẫn luôn muốn đứng trước mặt chị xin lỗi nhưng mấy ngày nay chị cứ bơ em cũng không nghe điện thoại... em lại không biết chị sống ở đâu nên...”

"Khi ấy mọi người hỏi em, em cũng nói em không tin chuyện này là do chị làm kết quả vẫn dẫn đến hiểu lầm... em biết chị sẽ không làm ra loại chuyện đó mà!"

"Tuy giờ sự thật đã được phơi bày nhưng vẫn gây ra tổn thương cho chị... Tuy em cũng là người bị hại nhưng chuyện này cũng đều do em mà ra, làm liên lụy tới chị... em xin lỗi, thật sự xin lỗi! Chị đánh em mắng em cũng được chỉ mong chị có thể nguôi giận!"

Ninh Tuyết Lạc nói một tràng giang đại hải, nghe vô cùng thân thiết và

chân tình thậm chí còn khiến người ta cảm thấy như thể là do Ninh Tịch không chịu buông tha mà ức hiếp cô ta không bằng.

1Nói tràng giang đại hải: dài dòng văn tự.

Ninh Tịch không nói năng chằm biếm sắc bén như trước nữa mà tỏ ra mệt mỏi bất đắc dĩ nhìn về phía Tô Diễm.

--- O ---

Chương 225: Khiêu Khích Thất Bại

Ánh mắt đó khiến cõi lòng Tô Diễm như bị con gò đó gặm nhấm, gã vội kéo Ninh Tuyết Lạc lại: “Tuyết Lạc, em bình tĩnh một chút.”

Ninh Tuyết Lạc không chú ý đến hành động nhỏ kia của Ninh Tịch, nước mắt bắt đầu rơi lã chã: “Diễm, anh giúp em nói với chị ấy đi, anh biết mấy ngày nay em đã đau khổ và tự trách đến thế nào mà em rất hy vọng chị ấy có thể tha thứ cho em! Nếu không em thật sự...”

Tô Diễm nhìn cô gái đang khóc nức lên trong lòng mình, cuối cùng lại mềm lòng: “Tiểu Tịch, xin lỗi, chuyện này Tuyết Lạc quả thật cũng đã tự trách rất nhiều.”

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy khước miệng hơi nhếch lên nụ cười đắc ý nhưng vẫn khóc lóc rất thương tâm, cô ta đang âm thầm mong rằng Ninh Tịch sẽ bùng nổ.

Ngày trước mỗi lần cô ta xin tha thứ, lần nào Ninh Tịch cũng đều tỏ ra rất kích động đem những gì khó nghe nhất đều nói ra khiến Tô Diễm cứ thế mà dần ghét cô.

Lần này chắc chắn cũng...

Ninh Tịch mệt mỏi miết ấn đường sau đó thở dài: “Bỏ đi, Ninh Tuyết Lạc tôi đã thấy lời xin lỗi của cô và cũng nhận rồi, nếu là hiểu lầm vậy thôi không tính nữa, tôi tha thứ cho cô!”

“Chị... chị nói gì cơ?” Ninh Tuyết Lạc nhất thời biến sắc, vẻ mặt không thể tin được.

Tô Diễm lại tỏ ra vui mừng vô cùng: “Tuyết Lạc, giờ em có thể yên tâm được rồi chứ?”

Ninh Tuyết Lạc không biết phải nói gì, mặt cô ta hiện giờ không khác gì miếng gan heo.

Bên kia, Tiểu Bảo thay xong đồ đẩy cửa bước ra.

Chiếc mặt nạ giả dối của Ninh Tịch lập tức hiện lên một tia ấm áp, cô mỉm cười đi tới bế Tiểu Bảo lên, sau đó nói với nhân viên cửa hàng: “Tất cả quần

áo vừa mới thử tôi lấy hết, bộ đang mặc trên người sẽ mặc đi luôn.”

“Vâng vâng, tôi lập tức thanh toán hóa đơn cho cô!” Nhân viên cửa hàng cười như hoa đáp.

Ninh Tịch hơi cúi đầu với Tô Diễm tỏ ý tạm biệt sau đó bế Tiểu Bảo đi thẳng.

Vệ sĩ ở phía sau thanh toán xong liền xách túi lớn túi nhỏ đi theo.

Cảnh này khiến Ninh Tuyết Lạc trở hết cả mắt sau đó vô cùng hưng phấn nói: “Chẳng lẽ những lời Phương Lâm với Huyền Huyền nói đều là thật? Lần trước họ nói với em là thấy Ninh Tịch mua quần áo cho trẻ con em còn không tin cơ! Chị ấy... chắc chị ấy không phải thật sự đi làm bồ nhí... của lão già lắm tiền nào đó chứ, còn sinh con cho lão nữa...”

Tiếc là vừa xong Ninh Tịch đi nhanh quá, cô ta không nhìn rõ đứa bé đó trông thế nào cũng không kịp chụp lại làm bằng chứng...

“Tuyết Lạc! Không được nói lung tung!” Tô Diễm nghe thấy vậy lập tức nghiêm mặt ngắt lời cô ta, ánh mắt phức tạp nhìn

về hướng Ninh Tịch rời đi: “Anh từng gặp đứa bé này một lần rồi, Tiểu Tịch nói đó là con của bạn!”

“Diễm, anh cũng ngây thơ quá rồi đây, con của bạn mà chị ấy có thể đối xử tốt với nó như vậy hả? Anh không thấy vệ sĩ đi cùng sao, nhà người ta có bao nhiêu vệ sĩ với giúp việc như thế còn cần chị ấy chăm sóc con giúp sao?”

Tô Diễm lưỡng lự đấu tranh một hồi sau đó không biết nghĩ tới điều gì vẫn kiên định nói: “Tuyết Lạc, trong lòng anh Tiểu Tịch chính là em gái ruột của anh, em si nhục cô ấy chính là si nhục anh! Sau này đừng để anh nghe thấy những lời như thế này thêm lần nào nữa! Người khác có thể nghi ngờ cô ấy nhưng chúng ta thì không... biết chưa?”

Ninh Tuyết Lạc ngàn vạn lần không ngờ được sau chuyện lần này thái độ của Tô Diễm đối với Ninh Tịch lại có thay đổi lớn đến như vậy.

Chết tiệt, hôm đó ở bệnh viện rút cuộc Ninh Tịch đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho anh ấy chứ? Thậm chí ngay đến những lời cô ta nói còn chẳng nghe vào tai...

--- O ---

Chương 226: Tại Sao Tất Cả Mọi Người Đều Giúp Đỡ Anh

“Thật xin lỗi Diễm, em biết lỗi rồi, sau này nhất định sẽ không thế nữa!”
Ninh Tuyết Lạc nghiêng răng nói những lời này.

Sự việc lần này khiến Tô Diễm thấy áy náy trong lòng khiến anh ta không thể dễ dàng nghi ngờ Ninh Tịch nữa.

Nhưng mà vậy thì sao, nếu anh ta không tin vậy thì tìm cơ hội cho anh ta chính mắt nhìn thấy là được!

Muốn tìm sơ hở của Ninh Tịch thật sự quá dễ dàng lúc trước cô ta với Giang Mục Dĩ mờ mờ ám ám như vậy bây giờ lại mọc ra một đứa bé, đúng là càng có ý tứ!

Nhưng mà khoảng thời gian này vẫn nên nhìn một chút chờ áy náy của Tô Diễm với Ninh Tịch nhạt đi rồi nói sau...

Dưới tầng trệt trung tâm thương mại, Ninh Tịch chuẩn bị đưa tiểu Bảo về nhà nhưng lại không tìm thấy xe ô tô đâu.

“Áy, xe của chúng ta đâu rồi?” Ninh Tịch mở miệng nói.

Chắc không phải bị trộm rồi chứ?

Nhưng mà sao có thể được, trong xe vẫn còn tài xế mà...

Vệ sĩ theo phía sau lập tức đáp: “Thưa cô, xe của chúng ta đã đi rồi, vừa nãy ông chủ gọi điện đến bảo đợi tan làm ngài ấy sẽ tự mình đến đón cô và tiểu thiếu gia.”

“Ah?” Ninh Tịch vừa nghe đã thấy xoắn xuýt vội vàng nói: “Gì chứ, chúng ta vẫn nên tự đi thôi... nhớ đâu anh ấy phải tặng ca hoặc có chuyện đột xuất...”

Lời còn chưa dứt, một chiếc xe Maybach vũng vàng tiến lại gần, cửa kính xe từ từ hạ xuống lộ ra khuôn mặt liệt phía sau: “Mua sắm xong rồi?”

Sắc mặt Ninh Tịch cứng đờ, gạt đầu một cái.

Bởi vì hai ngày nay cô đều cố gắng ngủ sớm dậy trễ để tránh mặt Lục Đình Kiêu cho nên mặc dù ở cùng một nhà nhưng suốt hai ngày nay hai người chưa từng gặp mặt.

“Về à?”

“Ừ ừ!” Ninh Tịch nhận mệnh mở cửa xe đưa Tiểu Bảo lên sau đó mở cửa ghế phó lái, muốn ngồi lên ghế trước.

Kết quả, một người vệ sĩ mặt mũi kinh hoàng tiến lên nói: “Thưa cô, ghế phó lái không an toàn để tôi ngồi là được rồi, cô ngồi ghế sau đi, ghế sau rất rộng rãi.”

“O...” Ninh Tịch lại một lần nữa nhận mệnh.

Sau khi lên xe, mặc dù có một bánh bao nhỏ ngồi giữa nhưng Ninh Tịch vẫn cố gắng ngồi sát vào cửa xe.

Ngược lại thì thái độ của Lục Đình Kiêu vẫn như thường, đặt một cái laptop trên đùi chăm chú làm việc.

Ninh Tịch thấy vậy thì thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mười phút sau, Lục Đình Kiêu dường như đã giải quyết xong công việc nên đặt laptop xuống, sau đó ôm lấy Tiểu Bảo đang mơ màng buồn ngủ ngồi vào lòng rồi rất tự nhiên ngồi sát về phía Ninh Tịch.

Khí tức lạnh lạnh quen thuộc đột nhiên xông vào phạm vi an toàn khiến lông tơ trên người Ninh Tịch dựng đứng lên, cô dán sát vào cánh cửa theo bản năng...

“Ninh Tịch...” Bên tai vang lên giọng nói của Lục Đình Kiêu.

“Hừm? Sao vậy?” Ninh Tịch nghiêng đầu qua.

Lục Đình Kiêu nhìn cô không nhanh không chậm mở miệng: “Cô đang tránh tôi?”

“Ây! Làm... làm gì có! Tại sao tôi phải tránh anh! Chẳng qua là ngoài trời đang có ráng mây đỏ, rất đẹp, tôi muốn ngắm chút thôi... ngắm chút thôi...” Ninh Tịch nói xong vèo một cái lập tức ngồi về vị trí cũ.

Kết quả, không biết anh lái xe lái kiểu gì mà đột nhiên bẻ lái đột ngột khiến cả người Ninh Tịch đổ nhào về phía Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu hơi nhú mào, đưa một tay ra giữ bả vai cô lại sau đó cũng không để xuống.

“Xin lỗi ông chủ, lúc này có cái xe đột nhiên lao nhanh tới!” Lái xe thật thà báo cáo.

Lục Đình Kiêu: “Ừ, lái chậm một chút.” --- Về rồi thưởng riêng.

Trình Phong: “Dạ!”

Ninh Tịch: “...”

Từ quản gia, vệ sĩ cho đến trợ lý... sao cô có cảm giác tất cả mọi người đều đang giúp Lục Đình Kiêu چرا گای là thế nào?

--- O ---

Chương 227: Tôi Rất Nhớ Cô

Vừa về đến nhà, Ninh Tịch lấy cốc giảm cân nên không ăn cơm tối rồi chồn biễn vào phòng.

Thật là cảm ơn những ngày qua cô với bánh bao nhỏ cùng nhau tăng cân nên cô mới có cái lý do chính đáng như này!

Một lúc lâu sau, tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" vang lên nhưng nghe tiếng bước chân thì không phải Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch mới tắm xong, vừa lau tóc vừa đi mở cửa.

Chỉ thấy Loan Loan đang đứng trước cửa trong tay vẫn còn đang bung một khay đồ ăn, thấy bộ dạng mát mẻ của Ninh Tịch thì hơi sững sốt một chút.

Người đang đứng trước mặt cô thật sự quá đẹp, mới tắm tấp xong nên làn da ửng ửng hồng vô cùng mê người, ngay cả một cô gái như cô nhìn còn không nhận được hưởng gì Đại thiếu gia...

Loan Loan vội vàng lắc đầu một cái cho tỉnh táo lại, mở miệng nói: “Tịch tiểu thư, Đại thiếu gia bảo em đưa chút đồ ăn lên, mặc dù giữ vóc dáng rất quan trọng nhưng cũng không thể để bụng bị đói, những thứ này đều là đồ ăn có lượng calo thấp, ăn một chút cũng không sao!”

“Cảm ơn Loan Loan!” Thấy người tới là cô bé giúp việc đáng yêu, tâm tình khẩn trương của Ninh Tịch cũng vơi đi phần nào.

“Loan Loan đổi kiểu tóc rồi à, thật đáng yêu, rất hợp với em!”

“Cảm ơn tiểu thư!” Loan Loan vui vẻ sờ tóc, ngay sau đó do dự mở miệng: “Tịch tiểu thư đúng là người tốt, thật ra thì em thấy cô với Đại thiếu gia cực kỳ xứng đôi, nếu như cô có thể thành Đại thiếu phu nhân của chúng em thì tốt quá! Nếu là người phụ nữ xảo quyệt nào khác thì chúng em chắc chắn sẽ rất thảm!”

Ninh Tịch: “Ồ...”

Tại sao ngay cả nữ giúp việc cũng bắt đầu tiến vào hàng ngũ của gái?

Làm ơn buông tha cho tôi đi!

Sau đó Loan Loan lại gõ cửa đưa một ly sữa.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên lần thứ ba, Ninh Tịch đang nằm ở lan can ban công hóng gió, cô nghĩ thầm chắc lại là Loan Loan nên nói một tiếng "mời vào".

Kết quả, chờ tiếng bước chân ngày càng gần cô mới phát hiện không đúng.

Vừa quay người, quả nhiên thấy Lục Đình Kiêu gần trong gang tấc...

"Lục Đình Kiêu..." Ninh Tịch nắm chặt lan can theo bản năng, "Có việc gì không?"

Lục Đình Kiêu không nói gì, chỉ đứng ở đó lẳng lẳng nhìn cô.

Cô gái trước mắt đang mặc một chiếc váy ngủ dài theo kiểu cung đình ngày xưa, chỗ nên che thì che rất kín... mái tóc vừa mới khô vẫn còn hơi ẩm ướt nhẹ nhàng bay trong gió, hai gò má vẫn còn ửng hồng, trong con mắt xinh đẹp lóe lên một tia giật mình cùng đề phòng...

Ngay lúc Ninh Tịch cảm giác bị nhìn đến tê dại cả da đầu thì Lục Đình Kiêu rút cuộc cũng lên tiếng: "Ninh Tịch..."

Ninh Tịch: "Hửm...?"

Lục Đình Kiêu: "Tôi rất nhớ em."

Ninh Tịch nhất thời trợn to hai mắt, suýt chút nữa cho rằng mình nghe lầm: "Khụ... cái... cái gì?"

Lục Đình Kiêu đưa tay ra nhẹ nhàng chỉnh lại một lọn tóc rối bên tai cô, giọng nói mờ ảo như hơi lạnh bốc lên từ trong hồ băng: "Giống như đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy em..."

Rõ ràng mới có hai ngày có được không hả?

Mọe, đây không phải điểm chính!

Điểm chính là Lục Đình Kiêu vừa nói nhớ cô?

Anh ta thẳng thắn nói nhớ cô?

Sao lại phát triển thành thế này!

Nhất định là cô bị ảo giác đúng không? Nhất định là thế!

Nhưng mà, ngay tại lúc Ninh Tịch không ngừng tìm cách cho hành động của Lục Đình Kiêu thì đột nhiên anh tiến lên một bước đưa một tay ra vòng lấy eo cô kéo cô về phía anh, rồi cứ thế ôm cô vào lòng...

Cùng lúc đó, cái tay còn lại của anh cũng vòng qua người cô rồi hơi cúi người, dùng một tư thế như thể cực kỳ mệt mỏi nhưng lại đầy hung nhớ chôn đầu vào hõm vai của cô.

Ninh Tịch: “!!!”

--- O ---

Chương 228: Để Cho Tôi Ôm Một Lúc

Aaaaaaaaaa! Má ơi!

Đây là tình huống gì?

Đầu óc lúc này Ninh Tịch giống như máy tính bị nhiễm virus, tất cả đều loạn cả lên, lúc cô lấy lại tinh thần thì phản ứng đầu tiên chính là đẩy Lục Đình Kiêu ra.

Nhưng mà Lục Đình Kiêu lại siết chặt cánh tay lại, dùng một giọng nói có chút đáng thương nói với cô, “Đừng đẩy được không? Để cho tôi ôm một chút...”

Ninh Tịch: “...”

Cái yêu cầu này cô phải trả lời thế nào?

Chết tiệt, hôm nay Lục Đình Kiêu bị làm sao vậy?

Mặc dù hai ngày nay cô vẫn luôn tránh anh nhưng tuyệt đối vẫn rất cẩn thận, không hề bứt dây động rừng, tại sao anh đột nhiên lại....

10s trôi qua...

30s trôi qua...

1 phút trôi qua....

3 phút trôi qua....

Bảo là một chút thôi cơ mà!!! Đồ nói không giữ lời!

Ngay tại lúc Ninh Tịch sắp không nhịn được nữa thì đột nhiên Lục Đình Kiêu buông cô ra: “Xin lỗi, tôi có chút thất lễ.”

Ninh Tịch nuốt nước miếng: “Ha ha ha... không sao không sao...”

Con mẹ nó tim của cô cũng sắp rớt ra ngoài luôn đấy, thế mà chỉ dùng một câu thất lễ là xong rồi sao?

Lục Đình Kiêu nhìn khuôn mặt bực tức của cô gái trước mặt, trên môi

thoáng hiện lên nụ cười không dễ phát hiện: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Ha ha... ngủ ngon ngủ ngon, anh cũng ngủ ngon...”

Ngon cái rắm ý mà ngon, tối nay cô lại mất ngủ rồi!

....

Buổi sáng ngày hôm sau, quả nhiên Ninh Tịch mất ngủ cả đêm nên trốn trên giường, không dám dậy.

Cuối cùng cô đành len lút gọi điện cho Loan Loan.

“Loan Loan, Đại thiếu gia nhà em đi làm chưa?”

“Chưa ạ! Nhưng mà em thấy Đại thiếu gia có vẻ rất bận rộn từ lúc xuống lầu đến giờ điện thoại vẫn chưa rời tai, trợ lý Trình cũng đã chạy tới hình như là hỏi Đại thiếu gia lúc nào lên đường...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Đại thiếu gia vẫn không đi! Vẫn cứ ở dưới lầu! Cũng không biết đang chờ cái gì....”

Ninh Tịch: “...” --- Xem ra là trốn không thoát rồi!

Ninh Tịch hít sâu vài hơi, điều chỉnh tâm tình xong liền sử dụng cái da mặt dày nhất, tự nhiên nhất đi xuống lầu.

Xuống đến nơi thấy Lục Đình Kiêu vẫn ngồi trên ghế salon, trợ lý Trình Phong thì đứng một bên ôm một chồng văn kiện thật dày bộ dáng nôn nóng sốt ruột nhưng không dám lên tiếng thúc giục.

Ninh Tịch vừa đi xuống lầu vừa vươn vai, cố ý làm vẻ mặt ngạc nhiên: “Ô, Lục Đình Kiêu, đã tầm này này rồi sao anh chưa đi làm?”

Lục Đình Kiêu nghe được giọng của cô thì ngược mắt lên dùng một ánh mắt dịu dàng nhìn cô...

“Tôi đang đợi em.” Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch ngu người: “...”

Sao cô lại đột nhiên phát hiện mình không có cách nào nói chuyện bình thường được với Lục Đình Kiêu?

Ngay tại lúc Ninh Tịch đang ngậy người thì Lục Đình Kiêu tiến về phía cô.

Ninh Tịch theo phản xạ có điều kiện muốn tránh về phía sau nhưng ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông đối diện lại như có sức mạnh vô hình buộc cô đứng im tại chỗ, không thể động đậy.

Lục Đình Kiêu đi tới trước mặt cô, bàn tay to lớn sờ tóc cô một cái, nói: “Nếu bây giờ không đợi em thì lại thêm một ngày không được thấy em.”

Ninh Tịch tiếp tục ngu người: “...”

“Tôi đi làm đây.” Lục Đình Kiêu vừa nói vừa đặt một nụ hôn lên trán cô.

Ninh Tịch: “...” Cô đã hoàn toàn chết máy.

Trình Phong đứng sau lưng cũng ngậy người sau đó đỏ mặt quay đầu đi, một bộ phi lễ chớ nhìn¹.

¹Phi lễ chớ nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghi.

Mới sáng sớm bị hành đến phát rồ thì thôi không nói ai ngờ lại còn bị ngược cầu²thêm một lần! Quá thảm!

²Ngược cầu: chỉ những người FA thấy cảnh người khác yêu đương ngọt ngào.

--- O ---

Chương 229: Quả Nhiên Là Không Đấu Được Với Anh Ấy

Lục Đình Kiêu đã đi thật lâu rồi mà Ninh Tịch vẫn đứng ngu người tại chỗ, ngón tay vô thức sờ vào chỗ mới bị hôn lên, cái cảm giác nóng ấm ấy vẫn còn y nguyên...

Mặc dù chỉ hôn trán... nhưng đây là lần đầu tiên hai người họ hôn nhau khi cả hai còn tỉnh táo.

Lúc này, Ninh Tịch mới hiểu ra...

Nhất định là Lục Đình Kiêu đã phát hiện được kế sách của cô cho nên anh cũng thay đổi kế sách!

Nếu như anh vẫn như lúc trước, tiếp tục giả vờ thì không sao cả nhưng nếu anh dứt khoát không thềm che giấu nữa vậy thì cô phải làm thế nào?

Mẹ kiếp! Xong đời rồi!

Quả nhiên không đấu được với anh mà!

Nếu quả thật bị buộc đến nước phải huých toẹt tất cả mọi chuyện như vậy chỉ có một kết quả, tan rã trong không vui, thậm chí còn bết bát hơn..

Ninh Tịch đang chìm trong tâm lý hoảng loạn đột nhiên cảm giác ống quần bị ai đó kéo, cúi đầu liền thấy cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo đang ngược nhìn mình.

“Tiểu Bảo...” Ninh Tịch thấy Tiểu Bảo cầm một bức tranh vẽ bằng màu nước đưa cho cô thì ngạc nhiên nói: “Nhanh thế đã vẽ xong rồi à?”

Tiểu Bảo xấu hổ gật đầu sau đó nhìn cô đầy mong đợi.

Kế hoạch mấy ngày này của Ninh Tịch đều là chơi với Tiểu Bảo, kế hoạch hôm nay là tự tay làm điều và đi thả điều.

Nhìn rõ bức tranh của tiểu Bảo xong Ninh Tịch có chút kinh ngạc: “Con vẽ...”

Trừ cô với Tiểu Bảo ra, thằng bé rất ít khi vẽ người nhưng lần này Ninh Tịch

phát hiện trong bức tranh lại có đến ba người.

Trên bầu trời mênh mông rộng lớn có vô số đám mây trắng, trên một đám mây có ba người đang ngồi, một nam một nữ và một đứa bé trai ngồi giữa hai người.

Mặc dù chỉ là một bức tranh nhưng từ những đặc điểm thì cô chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra, người bánh bao nhỏ vẽ trong tranh chính là cô, Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo.

Lúc trước Tiểu Bảo chỉ vẽ cô hoặc là vẽ cô cùng nhóc chứ chưa bao giờ vẽ Lục Đình Kiêu.

Đây là lần đầu tiên tiểu Bảo vẽ Lục Đình Kiêu.

Môi Ninh Tịch khẽ run lên nhưng vẻ mặt vẫn rất bình thường, cô kéo tay bánh bao nhỏ: “Đi nào, chúng ta dùng nó làm điều gì! Lão quản gia đã giúp chúng ta chuẩn bị xong một bộ khung điều rồi!

Bánh bao nhỏ tuy gật đầu nhưng vẻ mặt dường như có chút thất vọng...

...

Ninh Tịch cùng Tiểu Bảo chơi thả diều cả ngày, buổi tối còn đích thân xuống bếp.

Hai ngày trước cô với Tiểu Bảo đều ăn ngoài sau đó đến tối muộn mới về, vừa về liền chui vào phòng, bây giờ chiều này đã mệt tác dụng thế nên cũng không cần làm tiếp nữa.

Cô vừa mới làm đồ ăn xong, Lục Cảnh Lễ đã đánh hơi thấy lắc lắc đuôi chó chạy tới.

“Ôi chao ơi ~ các món này em đều thích ăn hết ~ chị dâu... Nhâm, nhâm, nhâm, khụ khụ... Tiểu Tịch Tịch, cuối cùng cũng chờ được cô xuống bếp lần nữa!”

Ninh Tịch liếc Lục Cảnh Lễ một cái, cái tên này vừa mới lỡ mồm gọi cô là "chị dâu" đúng không?

“Đi, gọi anh trai anh xuống ăn cơm.”

“Ha ha được!” Lục Cảnh Lễ chạy đi ngay tức khắc nhưng trong lòng tràn đầy nghi ngờ, mới nãy anh vô tình lỡ miệng, sợ đến toát cả mồ hôi lạnh vậy mà Ninh Tịch lại chẳng có phản ứng gì? Chẳng lẽ không nghe rõ sao?

Trên bàn cơm, lấy trực giác nhạy bén của Lục Cảnh Lễ thì càng nhìn càng thấy hai người này có cái gì đó không đúng....

“Không đúng không đúng...” Lục Cảnh Lễ cắn đũa, ghé sát tai anh trai hỏi nhỏ: “Anh, có phải anh làm gì Tiểu Tịch Tịch rồi đúng không? Sao cô ấy có vẻ rất sợ anh nha? Ngay cả nhìn một cái cũng không dám!”

--- O ---

Chương 230: Mặt Đầy Thức Ăn Cho Chó

“Không làm gì.”

“Chẳng lẽ giác quan thứ sáu của em có vấn đề? Cái này không thể nào...”
Lục Cảnh Lễ khó hiểu gãi đầu.

Cuối cùng cũng ăn cơm xong, Ninh Tịch có cảm giác bữa cơm này chẳng khác gì như đi đánh giặc cả, cứ phải luôn cảnh giác canh chừng quân địch tấn công đột ngột.

Ninh Tịch đứng lên dọn bát đĩa: “Tôi đi rửa bát!”

Lục Cảnh Lễ gấp nốt miếng sườn cuối cùng trong đĩa, miệng âm ớ nói: “Để tôi làm cho!”

“Không cần không cần không cần, để tôi rửa để tôi rửa!” Ninh Tịch vội vàng bê bát đi, nếu không làm cái gì chắc cô phát điên mất.

Lục Cảnh Lễ ái ngại nhìn Lục Đình Kiêu một cái rồi nói với theo: “Cô đã vất vả nấu nướng như vậy rồi, sao có thể để cô rửa bát chứ! Tôi ăn nhiều nhất đương nhiên là tôi phải rửa!”

Lục Cảnh Lễ nói xong quay ra nhìn anh trai xin khen thưởng.

Kết quả, Lục Đình Kiêu chỉ thờ ơ liếc anh một cái: “Để Ninh Tịch rửa đi.”

“Ô đệt...” Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì kinh hãi.

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?

Hộ thê cuồng mà mà lại để Ninh Tịch rửa bát?

Cái này không khoa học!

Lục Cảnh Lễ vò đầu vứt tai nghĩ mãi không ra thì Lục Đình Kiêu nhìn anh, nói một câu vô cùng có ý tứ: “Dẫu sao em cũng là khách.”

Lục Cảnh Lễ trợn mắt há mồm, đưa ngón tay ra chỉ mình, “What??? Em là khách???”

Ý nói là Ninh Tịch với anh mới là người một nhà còn em thì không phải

đúng không???

Ninh Tịch đứng một bên đỡ bưng hai gò má, bắt đặc dĩ đỡ trán, cuối cùng lạch bạch trốn lên lầu...

Tiểu Bảo mê man nhìn cô Tiểu Tịch đột nhiên bỏ chạy, mặc dù không hiểu ra sao nhưng cũng biết là ba ba lại bắt nạt cô Tiểu Tịch rồi, vì vậy nhóc không vui trợn mắt nhìn Lục Đình Kiêu một cái sau đó cũng nhấc chân nhỏ bẹp bẹp chạy theo sau.

Lục Cảnh Lễ cứ thế không kịp đề phòng mà bị thức ăn cho chó1 quăng cho đầy mặt, anh ta ngơ ngác nhìn bóng lưng Ninh Tịch đang chạy thục mạng, khó nói thành lời: “Anh, đây

là cái mà anh gọi là không làm gì sao? Ngay cả cô em hung hãn như Tiểu Tịch còn bị anh trêu cho phải đỏ mặt bỏ chạy đấy!!!”

1 FA bên Trung được gọi là cầu, những cảnh show ân ái thì được gọi là thức ăn cho chó (cầu lương) hoặc ngược cầu.

"Em đã bảo giác quan thứ sáu của em không sai mà! Anh rút cuộc đã làm cái gì! Mỗi ngày em đều cẩn thận từng li từng tí chỉ sợ làm lộ, kết quả anh lại phát điên lên tấn công dồn dập như thế... Ít nhất cũng gọi điện báo cho em một câu, sau này em cũng biết đường mà phối hợp với anh chứ..."

Đường Tăng - Lục Cảnh Lễ tụng kinh cả nửa ngày, Lục Đình Kiêu chỉ trả lại cho ba chữ: “Đi rửa bát.”

Nói xong cũng cao quý lạnh lùng mà xoay người lên lầu.

Lục Cảnh Lễ: “...”

Anh đây bị ngược đến độ thiếu chút nữa thì hộc máu mà cuối cùng vẫn phải đi rửa bát?

Lợi dụng anh đây show ân ái xong liền ném? Nhân tính đâu? Thiên lý đâu? Có còn chút tình anh em nào nữa không?

Màn đêm yên tĩnh, Ninh Tịch mở to mắt nằm trên giường.

Cũng đã qua tận mấy tiếng rồi mà trái tim cô vẫn đập với tốc độ không bình thường.

Đúng là gặp quý mà!

Dẫu gì cô cũng là người trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn thế mà lại bởi vì một câu nói của một người đàn ông mà xoắn xuýt như vậy, đã thế nai con còn chạy loạn trong lòng¹, thật giống như thiếu nữ mười mấy tuổi chưa có chút kinh nghiệm yêu đương nào...

1 Nai con chạy loạn: Tiếng lóng ám chỉ việc cảm nắng, thâm mên ai đó.

Cô không dám tưởng tượng cuộc sống tương lai sẽ như thế nào...

Không được không được, không thể lại tiếp tục ngồi chờ chết như vậy được!

Lúc này đồng hồ “Keng” một tiếng, giờ đã là mười hai giờ đêm.

Ninh Tịch bò dậy, bắt đầu lục tung mọi thứ lên...

--- O ---

Chương 231: Phá Vỡ Sự Sùng Bái Đối Với Đại Ma Vương

Lục lợi một hồi, Ninh Tịch lôi ra một chiếc áo quây màu bạc, một cái quần da bó sát, một đôi giày cao gót 12 phân sau đó tự hóa trang cho mình thành khuôn mặt đến mẹ còn nhận không ra.

Người ta là cô gái lọ lem nửa đêm thay váy áo đẹp, lên xe ngựa đến hoàng cung của hoàng tử, còn cô thì nửa đêm canh ba hóa thành tiểu yêu tinh chuyên lượn lờ quán bar để tăng độ chán ghét của Đại ma vương...

Ài....

Hai ngày nay Lục Đình Kiêu rất bận rộn, bây giờ chắc vẫn chưa ngủ đi?

Ninh Tịch chạy ra ban công nhòm qua phía phòng Lục Đình Kiêu một cái, quả nhiên thấy thư phòng vẫn sáng đèn.

Vì vậy cô liền chạy đến gõ cửa cho anh ta mù mắt luôn!

“Cốc cốc cốc” gõ cửa ba tiếng, một lát sau bên trong truyền đến một chuỗi tiếng bước chân trầm ồm, tiếp theo, cửa mở ra.

Lục Đình Kiêu nhìn rõ người ngoài cửa xong, quả nhiên môi khẽ run lên: “Cô...”

“Tôi hẹn bạn ra ngoài uống rượu, tới báo cho anh một câu!” Ninh Tịch nói xong tràn đầy mong đợi nhìn phản ứng của Lục Đình Kiêu.

Sự kinh ngạc của Lục Đình Kiêu chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất, bình tĩnh gật đầu như thể không nhìn thấy lối ăn mặc khoa trương của cô: “Ừ, đi chơi vui vẻ.”

Nói xong còn hỏi một câu: “Cần tôi bảo lái xe đưa em đi không?”

Sắc mặt Ninh Tịch hơi đen lại: “Khụ, không cần, tôi tự lái xe đi...”

Ninh Tịch hít sâu một hơi vừa định rời đi thì Lục Đình Kiêu đột nhiên đi tới trước mặt cô.

Anh ta lại muốn làm gì?

Ninh Tịch bất giác lui về sau một bước nhưng vẫn không tránh được cánh tay đang đưa tới...

Ngón tay của anh chạm vào rái tai của cô, thậm chí còn nhẹ nhàng nhéo một cái, lông tơ toàn thân Ninh Tịch đều dựng đứng hết lên, vội đưa tay ôm lấy tai về mặt như thể đang nhìn quái vật ăn thịt người.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu cong lên một độ cong khó mà phát hiện, chỉ chỗ anh vừa mới chạm vào nói: “Chỗ này của cô có một nốt ruồi màu đen.

“Cho nên?” Đang yên đang lành nói nốt ruồi của cô làm gì? Đầu óc của Ninh Tịch vốn đang hỗn loạn giờ lại càng không theo kịp tư duy của anh.

“Cô mặc đồ như với trang điểm như này thì người bình thường chắc chắn không nhận ra nhưng nốt ruồi này lại đủ để chứng minh thân phận của cô, tốt nhất nên che lại.” Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch đứng cách ra hai bước: “Một cái nốt ruồi thôi, làm gì có ai để ý?”

“Cẩn thận vẫn hơn.”

“Được rồi, anh nói có lý, để tôi về lấy khuyên tai che lại!”

“Ừ.”

Sau trận giao phong ngắn ngủi cuối cùng thì Ninh Tịch tự cưỡi xe ra khỏi cửa.

Tại sao lần này vừa mới bắt đầu, cô đã có cảm giác mình thất bại?

Không được không được, tỉnh táo một chút, nhất định phải phá vỡ sự sùng bái đối với Đại ma vương!

...

Quán bar.

Hiếm có lắm mới có dịp Ninh Tịch buông thả bản thân một lần, cô gọi một chai rượu rồi ngồi ở quầy bar tự rót tự uống.

Phía sàn nhảy vô cùng náo nhiệt nhưng cô chẳng có chút hứng thú nào, không yên lòng cảm ly rượu ngây người.

Mấy cái chỗ như hộp đêm này lúc ở nước ngoài cô đã chơi đến chán, chẳng có chút mới mẻ nào, có nóng bỏng cuồng nhiệt hơn nữa trong mắt cô cũng chỉ như một vở hài kịch không tiếng...

Uống hết một chai, Ninh Tịch lại gọi chai thứ hai.

Rượu không khiến cô thả lỏng mà trái lại còn khiến cô càng thêm buồn phiền, rối loạn.

Đúng lúc này, một người đàn ông bung ly rượu trong tay đi tới: “Tiểu thư, đi một người?”

Người đàn ông này nhìn có vẻ ngoài 30 tuổi, áo quần gọn gàng, trông cũng ra dáng tri thức --- là cái loại tự nghĩ rằng mình rất tốt đẹp.

Trong lúc Ninh Tịch uống hết chai rượu kia thì đã có không ít người chú ý tới cô nhưng mà chỉ cần nhìn một cái thôi cũng đủ biết cô là một tay giang hồ lão luyện, người bình thường không dám ra tay.

--- O ---

Chương 232: Không Ra Tay Thì...

Ninh Tịch khẽ liếc về ngón áp út trên tay trái của người đàn ông họ.

Mặc dù không đeo nhẫn cưới nhưng rõ ràng có một đoạn nhỏ màu sắc nhạt hơn các chỗ khác --- là vì tán gái nên mới tạm thời tháo nhẫn xuống.

“Đúng vậy!” Ninh Tịch chống tay nghiêng đầu, lười biếng trả lời.

Nghe vậy mắt người đàn ông kia phát sáng: “Có thể ngồi cùng không?”

“Dĩ nhiên.” Ninh Tịch cười nhẹ một tiếng, sóng mắt lưu chuyển rõ ràng đang tỏ ý ám chỉ.

Sự vui mừng của gã cơ hồ không giấu được, bắt đầu lả lơ mở lời: “Tâm trạng không tốt sao?”

Ninh Tịch thở dài: “Đúng vậy! Thất tình!”

“Một đại mỹ nhân như cô mà cũng thất tình sao? Tên đàn ông nào có phúc mà không biết hưởng vậy?” Gã tỏ vẻ kinh ngạc.

“Là tôi đá hắn.”

“Khụ... nhất định là anh ta làm cô tức giận rồi!”

“Đúng vậy! Tôi chỉ tới hộp đêm chơi trai, vui đùa chút thôi thế mà anh ta phát hiện ra thì làm âm ỉ hét cả lên, anh nói có tức hay không?”

“Ờ... “ Gã bị ghen không nói ra lời.

Sao gã thấy mấy lời này quen như vậy?

Hình như mới nãy gã ta vừa mới than phiền với đám anh em những lời y như thế này...

Nhưng mà gã đã bị những cái giơ tay nhắc chân của cô gái trước mặt làm cho mù mịt đầu óc, không chút nào phát hiện ra mình đang bị đùa giỡn.

Sau ba tuần rượu, hai người thuận lý thành

1 Thuận lý thành chương: cứ như vậy.

“Chúng ta đi đâu đây? Quân Lai hay Minh Châu?” Về mặt gã cực kỳ cấp thiết.

“Đến khách sạn làm gì! Ngay tại chỗ này đi!” Ninh Tịch kéo người đàn ông vào trong một con hẻm nhỏ.

Gã nhất thời kích động thở hắt hắt, đờ cô lên vách tường: “Đúng, cô nói không sai... ở chỗ này tương đối kích thích...”

Hai người mãi nói chuyện, không chút nào chú ý tới một chiếc xe đen thui không biển số đang cách họ khoảng năm bước, lảng lảng đứng yên ở đó.

Bên trong xe, dù Lục Đình Kiêu có trấn định tới cỡ nào thì lúc này trên mặt cũng kết một tầng sương lạnh thật dày.

Mà trên ghế lái, Lục Cảnh Lễ đã hồi hận đến tím cả ruột.

Bởi vì có dự cảm tối nay sẽ xảy ra chuyện lớn cho nên sống chết không chịu đi ngủ. Cuối cùng quả nhiên vô tình nhìn thấy Ninh Tịch với anh Hai kẻ trước người sau rời đi, vì vậy anh ta cũng mặt dày mày dạn bám theo, nhưng vạn vạn không ngờ tới....

Chuyện sẽ lớn đến trình độ này!

Lục Cảnh Lễ sắp không chịu nổi khuôn mặt đáng sợ này của anh Hai rồi.

Trơ mắt nhìn cái móng heo của tên đàn ông kia chạm vào eo của Ninh Tịch, cho dù Lục Đình Kiêu có là thần tiên hạ phàm thì cũng sắp không khống chế nổi cơn giận của mình.

Lục Cảnh Lễ có thể nhìn ra sức nhẫn nại của Lục Đình Kiêu sắp không được rồi: “Anh, anh còn chưa ra tay?”

Giọng nói của Lục Đình Kiêu lạnh như băng: “Chờ một chút.”

Lục Cảnh Lễ gấp đến độ không chịu được, “Giờ đã là lúc nào rồi! Anh còn đang chờ cái gì hả? Không ra tay thì đầu anh sẽ xanh biếc mất thôi! Tuy hai năm nay Tiểu Tịch Tịch đã ngoan ngoãn rất nhiều nhưng lịch sử của cô ấy cũng không phải tốt đẹp gì, rất dễ ngựa quen đường cũ...”

Lục Đình Kiêu: “Im miệng!”

Ngay lúc Lục Cảnh Lễ nhắm mắt lại không dám nhìn thì phía đối diện đột nhiên truyền tới một tiếng gào xé gan xé phổi...

“Ôi đệt? Âm thanh này không đúng nha...” Lục Cảnh Lễ lập tức mở mắt ra sau đó thấy tên đàn ông kia đang ôm thằng nhỏ gào còn thảm hơn heo bị giết.

Ngay sau đó, Ninh Tịch đạp thêm một cước, lập tức cho tên đàn ông kia thành tư thế chó ăn phân, gã đang muốn bò dậy thì lại bị Ninh Tịch giẫm một phát lên lưng, cảm đập thẳng xuống đất, trong miệng máu tươi chảy ròng ròng...

Lục Cảnh Lễ nhìn thôi đã thấy đau, không đành lòng nhìn thẳng mà che mắt lại: “Chị dâu thật hung tàn mà a hu hu hu...”

--- O ---

Chương 233: Một Mình Vui Không Bằng Mọi Người Đều Vui

Ninh Tịch tựa như rất thường xuyên làm chuyện như này nên mới có thể ra tay thuần thục như thế...

Cuối cùng cô giữ nguyên tư thế đập lên lưng tên đàn ông kia, một tay vắt ngang đầu gối, khuôn mặt yêu dã mị hoặc nãy giờ đã hoàn toàn chuyển thành vẻ mặt lưu manh côn đồ, phách lối: “Giao di động ra!”

Nam cận bã bị đánh cho choáng váng, không còn sức phản đòn nghe vậy thì không ngừng cầu xin tha thứ: “Di động ở trong túi, ví tiền cũng ở trong túi, trong túi còn có một cái nhẫn cũng đưa cô hết! Nữ hiệp xin tha mạng!”

Vạn vạn không ngờ tới đi chơi gái thôi mà cũng bị cướp! Mà tên cướp còn là một đại mỹ nữ! Hơn nữa với thân thủ này khẳng định đây là dân chuyên nghiệp!

Ninh Tịch móc thẳng di động của gã ra, sau đó đưa tới gần: “Mở khóa cho đại gia đây!”

“Mở... mở khóa? Cô muốn làm gì?” Nam cận bã cảnh giác.

Ninh Tịch lập tức tát cho gã một cái: “Bảo mày mở thì mày mở đi, nói nhảm nhiều thế làm gì! Có tin tao cho cái thứ đồ chơi dưới rốn của mày hỏng luôn không?”

“Tôi mở! Mở ngay đây!” Nam cận bã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu vội vội vàng vàng mở khóa màn hình.

Ninh Tịch tìm số của vợ gã sau đó gọi video call qua.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

Trên màn hình hiện lên khuôn mặt của một người phụ nữ, nhìn qua đã thấy người phụ nữ này vốn không tệ, chẳng qua bởi vì phải chăm lo việc nhà mà không có thời gian chăm sóc cho bản thân, sắc mặt tiêu tụy lại vàng khè...

“Cô... cô là ai?” Người phụ nữ kia thấy được gương mặt xinh đẹp chói mắt của Ninh Tịch thì lập tức thay đổi sắc mặt, ngay sau đó một mối lên tiếng: “Bất kể cô là ai, sau này anh ta có yêu ai, ở chung với ai thì tùy anh ta, tôi đã

chuẩn bị li dị với anh ta rồi hơn nữa cũng không cần một đồng nào hết, chuyện sau này không liên quan gì đến tôi! Đừng tới tìm tôi!”

Ninh Tịch nghe vậy thì chỉ hận rèn sắt không thành thép, lắc đầu: “Chậc, cứ thế mà buông tha cho hắn ta như vậy à chị gái, chị quá nhân từ rồi!”

Người phụ nữ kia không ngờ Ninh Tịch lại không ngả bài như theo lẽ thường, giật mình, cảnh giác hỏi: “Cô... cô có ý gì?”

Ninh Tịch nâng môi, đưa camera nhắm thẳng khuôn mặt bị đánh sưng như đầu heo còn đang bị cô giẫm dưới chân: “Thấy không?”

Người phụ nữ kia thấy rõ người đàn ông trong di động thì hoàn toàn ngây người: “Cô... các người... đây là?”

Ninh Tịch cười khê: “Thấy sao? Nhìn xong có thấy thoải mái không?”

Thật lâu sau người phụ nữ kia mới hoàn hồn lại, mặc dù không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn thấy khuôn mặt

của chồng mình bị đánh sưng vù lên thì vẫn trả lời theo bản năng: “Có!”

Người phụ nữ kia nói xong ánh mắt lại có chút buồn rầu.

Bao nhiêu lâu này, chỉ cần gã ta bị xây xước một chút thôi là cô đã lo lắng muốn chết rồi, hôm nay nhìn thấy bộ dạng thảm hại như vậy không ngờ trong lòng lại có chút sung sướng...

“A, vậy thì tốt rồi! Tôi gọi cuộc điện thoại này cho chị không có ý gì khác, chỉ là vui một mình không bằng mọi người cùng vui cho nên mới gọi để chị nhìn một chút, cùng nhau chia sẻ niềm vui ha ha ha!” Ninh Tịch cà chớn nói.

“...” Về mặt người phụ nữ vẫn ngơ ngác như cũ, không biết nên làm gì trong tình huống quỷ dị này.

Ngay cả gã cặn bã dưới chân Ninh Tịch cũng vặn vẹo cái đầu heo, gã cũng không ngờ được Ninh Tịch không chỉ làm nhục thân thể gã mà còn làm nhục cả tinh thần gã, để cho người vợ luôn luôn sùng bái gã nhìn thấy hình tượng mất mặt này của bản thân.

Chương 234: Bảo Vệ Tình Yêu Cùng Chính Nghĩa

Người đàn bà này không vì tiền cũng không vì tài... vậy thì mục đích của cô là gì?

Gã ta quả thật muốn học máu! Không đâu đùng phải một quái nhân như này!

Nhưng mà giờ phút này gã ta không biết, cái kinh khủng hơn còn ở phía sau...

Ninh Tịch như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vỗ đầu một cái, nhắc người phụ nữ kia: “A đúng rồi, lát nữa tôi gửi cho chị một đoạn thu âm hẳn ta nói chuyện với đám bạn chó má kia, có thể lấy làm bằng chứng hẳn ta ngoại tình!”

"Dựa vào cái gì mà li hôn rồi còn ra đi với hai bàn tay trắng? Đầu chị bị úng nước hả? Phải là một đồng cũng không bớt! Có hiểu không?"

“Hiểu... hiểu được!” Người phụ nữ bị khí tràng của Ninh Tịch làm cho chấn động, theo bản năng đáp lại một câu.

Lúc này Ninh Tịch mới hài lòng gật đầu sau đó thành khẩn nói: “Ừ, vậy thì tốt rồi, có tiền rồi muốn tìm loại đàn ông thế nào chả được? Cho dù không kiếm được người thật lòng yêu thương mình thì cũng có thể bao nuôi một em zai đẹp trai! Dám không nghe lời thì có thể đổi một thằng khác! Tốt biết bao nhiêu đúng không?”

Người phụ nữ: “...”

Nam cận bã: “...”

Lục Cảnh Lễ: “.....!!!” --- Anh cảm thấy chị dâu nói rất có lý...

Lục Đình Kiêu: “...”

Người phụ nữ đầu dây bên kia tràn đầy nghi ngờ, không nhịn được hỏi: “Cám ơn cô! Nhưng mà cô.... cô rốt cuộc là ai? Tại sao phải giúp tôi như vậy? Chúng ta quen nhau sao?”

Ninh Tịch nâng môi cười với người phụ nữ một cái: “Không cần cảm ơn, chị cứ gọi tôi là Lôi Phong đi!”

1Lôi Phong: một chiến sĩ của Quân giải phóng, sau khi chết anh được hình tượng hóa thành hình ảnh tiêu biểu cho thanh niên thích làm việc tốt, cống hiến hết sức mình trong xã hội.

Ninh Tịch nói xong liền cúp điện thoại, đập nam cận bã thêm một cước nữa rồi mới nghênh ngang rời đi...

Lục Cảnh Lễ duy trì tư thế chuẩn bị rút kiếm: “Anh, có đôi lời mặc dù không nên nói nhưng em quả thật nhìn không được... Chị dâu đẹp trai quá hu hu hu! Em cũng sắp....” --- Yêu chị ấy mất rồi!

Lục Đình Kiều không có sức để ý tới Lục Cảnh Lễ, mệt mỏi nhéo mi tâm một cái, trên mặt là biểu tình như thể vừa sống sót sau tai nạn.

Lục Cảnh Lễ bái phục nhìn anh: “Anh lợi hại thật đấy, nếu không nhờ anh nhẫn nhịn chắc chắn chúng ta không thể thấy một màn đặc sắc như này!”

Lục Cảnh Lễ nghĩ nghĩ một hồi rồi kích động nói: “Nói đến em mới nhớ ra một chuyện, em có tìm danh sách những người qua lại năm đó với Ninh Tịch, tất cả đều loại cận bã hơn nữa chỉ qua lại một thời gian thì bị Ninh Tịch đá, cả Giang Mục Dĩ nữa... kết hợp với thái độ trốn tránh của thằng nhóc đó mỗi lần nhắc tới chuyện có qua lại với Ninh Tịch...”

"Anh nói xem... có phải lý do Ninh Tịch qua lại với mấy tên kia... cũng giống tình huống hôm nay không, thay trời hành đạo, bảo vệ tình yêu cùng chính nghĩa..."

Nghe giọng điệu như thể phát hiện ra chuyện gì trọng đại của Lục Cảnh Lễ, sắc mặt Lục Đình Kiều vẫn không thay đổi chút nào.

Anh chưa bao giờ từng tin cô lại là người như vậy.

Cứ cho những chuyện trong quá khứ là sự thật thì sao, anh không quan tâm.

Thu thập nam cận bã xong, Ninh Tịch cười xe lượn một vòng tinh thần cực kỳ tốt.

Quả nhiên, hành hạ đám cận bã mới là cách xả stress tốt nhất!

Ninh Tịch liếc thời gian trên di động, bây giờ mới là 4h sáng, còn quá sớm, ít nhất phải 6h cô mới về.

Bởi vì lúc đó có thể vừa vãn gặp Lục Đình Kiêu ở phòng khách...

Vì vậy Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút liền rẽ sang phía tây thành phố.

Nửa giờ sau, Ninh Tịch lái xe đến một con đê.

Đậu xe xong, cô đi tới ngồi trên thảm cỏ mềm mại hóng gió một chút cho tỉnh rượu...

Chỗ này chỉ có một điều không tốt, đó chính là... cực nhiều muỗi!

Ninh Tịch nằm xuống, trong miệng thao thao bất tuyệt lắm bà lắm bầm:
“Muỗi ơi muỗi à, dọn cơm rồi, mau tới cắn tao nha...”

--- O ---

Chương 235: Rõ Ràng Là Vết Hôn!

Chỗ này thoáng dăng, xe của Lục Đình Kiêu không có chỗ che lấp chỉ có thể đậu rất xa.

May mà Lục Cảnh Lễ luôn mang theo một cái máy ảnh bỏ túi nhỏ như một con ruồi, còn có chức năng hồng ngoại, có thể chụp vào ban đêm. Anh ta điều khiển cái máy ảnh bay đến trên đầu Ninh Tịch.

“Há há há há.... em đã bảo anh là mang em theo nhất định có ích chưa!” Lục Cảnh Lễ đắc ý đến cái đuôi cũng vênh lên tận trời.

Trên màn hình thu được hình ảnh, Ninh Tịch đang nằm trên thảm cỏ dưới bầu trời đêm, trong miệng lặp đi lặp lại câu nói: “Muối ơi mau tới cắn ta “...

“Chị dâu uống say rồi sao? Tự đứng lại chạy tới đây cho muối cắn?” Lục Cảnh Lễ câm nín.

Lục Đình Kiêu không nói gì, tựa như chẳng cảm thấy kỳ quái chút nào, toàn bộ chú ý của anh đều đặt lên cô gái trong màn hình...

Hơi rượu bốc lên hai mắt Ninh Tịch díp lại, có chút buồn ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng thì phía sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó, tiếng vo ve phiến nhiễu của những con muỗi cũng biến mất, thân thể bị gió đêm thổi lạnh bỗng thấy ấm áp...

Một khí tức quen thuộc bao bọc lấy cô, trong nháy mắt sự cố gắng chống lại cơn buồn ngủ cũng tan thành mây khói...

Bởi vì vẫn luôn một thân một mình, cho nên từ trước tới nay đều không dám say hoàn toàn.

Nhưng ở vào lúc cô còn chưa nhận ra, lại có một người có thể khiến cô yên tâm mà say.

Lục Đình Kiêu giúp Ninh Tịch đuổi muỗi, cởi áo khoác xuống đắp lên người cô, sau đó vòng một tay đỡ mặt cô tránh cho những lá cỏ đâm phải.

Cô gái nhỏ đang túm chặt áo của anh, ngủ rất say. Mặc dù gương mặt được trang điểm rất đậm nhưng vùng giữa hai lông mày vẫn có chút ngây ngô như một đứa trẻ, khiến người khác không nhìn được mà đau lòng...

Lúc Ninh Tịch tỉnh lại thì chân trời đã hiện lên rắng bạc, một giờ đã trôi qua, lúc này là 5h30.

Cô chỉ mị mắt một hồi thôi mà cứ nhiên lại ngủ lâu như thế?

Ninh Tịch phải mở mắt dậy, nhìn nhìn trên người mình phát hiện chẳng có mấy vết muỗi cắn, hơi thất vọng một chút nhưng mà cũng đủ dùng rồi...

Cô còn tưởng mình ngủ lâu như thế nhất định sẽ bị muỗi cắn đến sưng cả người nhưng nếu thế thì có vẻ hơi lố, lố quá hiệu quả cũng không tốt.

Còn có một điều rất lạ là trời đang vào thu, lại còn ở bên bờ sông mà cô ngủ một giấc dài như thế lại chẳng thấy lạnh tí nào, cả người rất ấm áp...

Chắc là do uống rượu?

Nửa tiếng sau, Ninh Tịch về nhà họ Lục.

Vừa đúng 6 giờ, trong phòng khách, Lục Đình Kiêu vẫn như hàng ngày dùng bộ dạng như lão cán bộ lâu năm mà ngồi đó uống trà đọc báo.

Đến đây mọi chuyện vẫn thuận lợi.

“Chào buổi sáng, Lục Đình Kiêu!” Ninh Tịch vào nhà, chủ động chào hỏi.

“Chào buổi sáng, đã về rồi đấy à.” Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên từ trang báo.

Ninh Tịch âm thầm quan sát biểu tình của Lục Đình Kiêu, sau đó bị thương nhận ra muốn quan sát biểu cảm của một khuôn mặt liệt đúng là khó.

Bởi vì đa phần chả có chút biểu cảm gì, bây giờ cũng vậy.

Ninh Tịch vẫn chưa từ bỏ ý định, đặt mông ngồi đối diện với Lục Đình Kiêu còn cố ý sờ cổ một cái.

Sát như thế chắc có thể thấy rõ ha?

Quả nhiên ánh mắt của Lục Đình Kiêu dừng lại trên cổ của cô, nhìn vào những dấu đỏ mập mờ trên da thịt Ninh Tịch, sau đó nhíu mày càng sâu.

Ninh Tịch làm bộ như không phát hiện, ngáp một cái: “Mệt quá, mệt chết tôi!”

“Sao trên người lại bị muỗi đốt thành như vậy?” Lục Đình Kiêu hỏi.

“Phốc... khụ khụ...” Ninh Tịch thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình sặc chết.

Có nhâm hay không?

Dưới tình huống cô ăn mặc như vậy đi hộp đêm tới sáng mới về mà trên người lại xuất hiện dấu vết mậ mờ, không phải là nên liên tưởng đến dấu hôn sao?

--- O ---

Chương 236: Áp Đảo

Muỗi đốt gì chứ!

Cô đi quán bar! Quán bar đó nha! Làm sao có thể bị muỗi đốt?

Boss đại nhân! Sao ngài lại có chỉ số thông minh cùng khả năng suy luận cao như vậy chứ?

Nhưng cô cũng không thể trắng trợn nói cho anh đây là dấu hôn đúng không...

Kế hoạch thất bại, Ninh Tịch đau lòng đến không muốn sống nữa.

Lúc này Lục Đình Kiêu mới buông tờ báo xuống, đứng dậy mở ngăn kéo dưới tủ tivi lấy một cái tuýp nhỏ màu trắng ra.

Ninh Tịch cảnh giác ngẩng đầu lên, anh zai, anh muốn làm cái gì?

“Loại thuốc này rất hiệu quả với những vết côn trùng cắn.” Lục Đình Kiêu vừa nói vừa mở nắp, bóp một ít ra bàn tay xoa xoa, sau đó bàn tay ấm áp đó áp thẳng lên cổ cô....

Trong nháy mắt, bị lòng bàn tay ấy đụng vào, Ninh Tịch giật bắn lên như bị điện giật: “Tôi... tôi tự làm!”

“Đừng động, trên tay tôi toàn thuốc.” Lục Đình Kiêu quát bảo cô ngừng lại, ngón tay hơi rập dụi dàng xoa trên cổ cô, xương quai xanh rồi sau lưng, còn ấn nhẹ để thuốc ngấm vào. Nét mặt anh rất nghiêm túc, cẩn thận, giống như đang làm chuyện gì vĩ đại vậy.

Bởi vì loại thuốc kia mà mỗi chỗ Lục Đình Kiêu chạm vào đều có một cảm giác mát lạnh, nhưng bên dưới lớp da lại dần dần cháy lên một ngọn lửa...

Một lúc lâu sau, Lục Đình Kiêu cũng bồi xong: “Sao rồi?”

Ninh Tịch hồi phục tinh thần, sờ chỗ bị muỗi đốt rồi chớp mắt một cái, sau đó kinh ngạc nói: “Thật thần kỳ! Hết ngứa luôn rồi! Đây là thuốc gì? Làm sao có hiệu... quả...”

Mới vừa nói xong Ninh Tịch lập tức hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Mẹ kiếp! Thế mà cô lại lỡ miệng rồi!

Xem ra dự cảm lúc trước của cô vô cùng chính xác...

Cô thua đến thê thảm...

Ninh Tịch giống như con mèo bị thua trận, ủ rũ cúi đầu, bất mãn làu bàu:
“Lục Đình Kiêu... tôi uống rượu...”

“Thỉnh thoảng uống một lần cũng không sao, tôi sẽ giúp em giấu không cho Tiểu Bảo biết.”

“Tôi đi quán bar...”

“Ừ, chú ý an toàn là được.”

“Tôi đi cả đêm không về!!! Lục Đình Kiêu, anh không tức giận chút nào sao?” Ninh Tịch rớt cuộc cũng nổi giận.

“Em hy vọng tôi tức giận?” Lục Đình Kiêu hời hợt nói, ánh mắt âm trầm nhìn cô.

Ninh Tịch trợn trắng mắt: “!!!” --- Phản lưới nhà rồi!

Lục Đình Kiêu giúp cô lấy xuống một cọng cỏ dính trên tóc: “Tôi đã nói từ trước, em có thể coi đây như nhà của mình.”

Nói tới đây Lục Đình Kiêu dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Thật ra thì, tôi cũng không hy vọng em nửa đêm một thân một mình chạy tới mấy cái nơi như hộp đêm với quán bar như

thế... bởi vì tôi sẽ lo lắng mà mất ngủ... Nhưng mà tôi tôn trọng tự do cá nhân của em.”

“...” --- Phốc! Ninh Tịch trúng một mũi tên, mũi tên của thần Cupid.

A a, trận chiến này không đánh được...

Thực lực quân địch quá mạnh!

...

Tuần tiếp sau đó, Ninh Tịch liên tục chạy tới quán bar nhưng lại chẳng có tác

dụng gì.

Điều duy nhất ảnh hưởng là...

Do cô liên tục thu thập hết mấy thằng cha cặn bã nên khắp các quán bar đều bắt đầu giới nghiêm, gặp người đẹp là đều phải tra xét.

Ài.... Thật là chả có chuyện gì thuận lợi.

Rốt cuộc Ninh Tịch cũng hơi yên tĩnh lại, cũng chưa quên chính sự - chuyên tâm cùng Tiểu Bảo chơi khắp nơi, gần như là đi hết cả Đế Đô.

Thu hoạch lớn nhất thời gian này chính là được ở cạnh cô nên tính cách của Tiểu Bảo ngày càng sáng sủa, không còn sợ ra cửa, ngoại trừ vẫn không nói lời nào với hơi hướng nội thì gần như đã giống những đứa trẻ bình thường khác.

Quá tốt...

Như vậy lúc cô rời đi cũng có thể yên tâm rồi!

--- O ---

Chương 237: Đưa Tiểu Bảo Qua

Một buổi sáng sớm hôm nào đó, Ninh Tịch vừa xuống lầu thì thấy một cảnh đã lâu không thấy.

Bánh bao lớn cùng bánh bao nhỏ ngồi đối diện nhau trên bàn ăn - một tòa băng sơn cùng với một cái tiểu băng sơn trùng mắt đấu nhau.

Tình huống gì đây?

Lâu lắm rồi hai cha con mới nháo thế này.

“Hai người làm sao thế?” Ninh Tịch nghi ngờ hỏi.

Nghe được giọng của Ninh Tịch, bánh bao nhỏ y như tìm được cứu tinh lập tức ôm chặt lấy chân cô, sau đó cảnh giác nhìn chăm chăm Lục Đình Kiêu, bộ dáng như thể sợ Lục Đình Kiêu bán nhóc đi không bằng...

Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo dỗ dành một chút sau đó nhìn về phía Lục Đình Kiêu: “Lục Đình Kiêu, có chuyện gì vậy?”

Lục Đình Kiêu giương mắt nói: “Chuẩn bị đưa Tiểu Bảo qua chỗ cha mẹ tôi ở mấy ngày, hai ông bà lâu chưa gặp cháu, rất nhớ nó.”

“Hóa ra là vậy!” Ninh Tịch gật đầu.

Bánh bao nhỏ vội vàng nhìn cô, đôi mắt to tròn long la long lanh, ngân ngấn nước.

Vì thế Ninh Tịch lập tức mềm lòng, gãi đầu nhìn Lục Đình Kiêu: “Cái này, có biện pháp khác không?”

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái: “Có, để cha mẹ tôi đến đây ở mấy ngày.”

“Ồ... vẫn là đưa Tiểu Bảo đi đi” Ninh Tịch quả quyết nói.

Thật xin lỗi bánh bao nhỏ, cô cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi...

Tiểu Bảo nhất thời bị đả kích rất lớn, vẻ mặt như thể cha không thương mẹ không đau lạch bạch chạy lên lầu trốn vào phòng...

“Ách...” Ninh Tịch cười khan một tiếng: “Này... tôi đi khuyên thẳng bé một

chút!”

“Ừ.”

Ninh Tịch gõ cửa phòng Tiểu Bảo.

“Bảo bối à, mở cửa cho cô được không?”

Trong phòng không có phản ứng~

“Thật sự không để ý cô sao?”

Trong phòng vẫn không có phản ứng~

Xem ra là tức giận thật rồi!

Ninh Tịch thở dài, hết cách, không thể làm gì hơn là lại đi xuống lầu sau đó đi ra ngoài.

Lục Đình Kiêu thấy thế cũng không ngẩng đầu lên: “Đừng trèo tay không, để quản gia lấy thang.”

Ninh Tịch nghe vậy thì lão đảo thiếu chút nữa thì vấp ngã, người này là con giun trong bụng cô sao? Sao anh biết cô chuẩn bị trèo cửa sổ vào?

Đáng ghét...

Qua mấy ngày nay Ninh Tịch phát hiện, Lục Đình Kiêu càng ngày càng hiểu cô, chỉ cần một ánh mắt hay một động tác nhỏ thôi cũng đủ để anh biết một giây sau cô muốn làm cái gì.

5 phút sau, Ninh Tịch thuận lợi lộn một vòng vào phòng Tiểu Bảo.

Nhóc vừa nhìn thấy cô, lập tức nước mắt tuôn trào nhào, nhóc tưởng Ninh Tịch không cần nhóc nữa rồi.

Ninh Tịch đau lòng ôm bánh bao nhỏ: “Bảo bối, bất cứ lúc nào cô cũng ở bên con, chẳng qua là chuyện lần này cô cảm thấy con nên đi, con nghĩ xem, ông bà nội của con chỉ có một mình con là cháu trai bảo bối, hai người yêu thương con như vậy nhưng vì chiều theo con mà không dám đến thăm con...”

Tiểu Bảo rũ đầu, một lúc lâu sau cầm tập viết viết hai chữ: Cùng nhau.

Ý là muốn Ninh Tịch cũng đi cùng.

Ninh Tịch lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Cái này không thể được...”

Loại thời điểm này sao có thể gặp cha mẹ Lục Đình Kiêu được!

“Bởi vì cô sắp phải đi làm, sợ rằng không có thời gian!” Ninh Tịch tìm một cái cớ thật tốt, sau đó vội vàng dụ dỗ nói: “Nhưng mà cô có thể cùng ba con đưa con đi! Tiểu Bảo đã 5 tuổi là nam tử hán rồi, gần đây lại tiến bộ lớn như thế đúng là càng ngày càng giỏi... chút chuyện nhỏ này chắc chắn có thể làm được đúng không?”

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ, vừa hôn vừa dỗ gần nửa tiếng cuối cùng nhóc mới đồng ý.

--- O ---

Chương 238: Cô Ấy Rất Tốt

Nhà cũ của Lục gia ở giữa sườn núi, trong khuôn viên còn có nguyên một mảng núi rừng, từ cổng đến lúc vào được nhà còn phải mất thêm hai mươi phút lái xe, hai bên đường đều là cây cối xanh tốt, phong cảnh đẹp vô cùng.

Nghe nói chỗ này có long mạch gì đó, là phong thủy bảo địa¹ của Đế đô.

¹ Phong thủy bảo địa: vùng đất hội tụ đủ ngũ hành, tứ tượng... mang lại may mắn cho người ở.

Nhờ phúc của Tiểu Bảo, Ninh Tịch cũng coi như được mở mang kiến thức!

Xuyên qua cửa kính xe, Ninh Tịch thấy hai ông bà Lục gia đã sớm chờ sẵn ở cửa, con mắt trông mong chờ đợi cháu trai giống như bao người ông bà khác.

Ninh Tịch vỗ về bánh bao nhỏ trong ngực: “Mau đi đi! Đừng quên lời cô dặn con đó, cố gắng lên nha!”

Nhìn sự khích lệ cùng mong chờ trong mắt Ninh Tịch, bánh bao nhỏ kiên định gật gật đầu để Lục Đình Kiêu dắt xuống xe, đi ba bước quay đầu một lần.

Thấy cháu trai bảo bối, hai ông bà vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng nghênh đón.

Lục lão phu nhân kích động đến hai mắt cũng ướt, oán trách con trai: “Thằng nhóc thối, vì con mà chúng ta phải nhịn mấy tháng không được gặp Tiểu Bảo! Kết quả vẫn không thấy con mang con dâu về cho mẹ!”

Lục Đình Kiêu hờ nhẹ một tiếng, tỏ ý trong xe phía sau còn có người, ở khoảng cách này Ninh Tịch có thể sẽ nghe thấy...

Trên thực tế, quả thật Ninh Tịch nghe thấy.

Ý vào việc kính xe chỉ cho người bên trong thấy được bên ngoài mà người bên ngoài không thể nhìn vào bên trong, Ninh Tịch trực tiếp đem lỗ tai dán sát vào cửa sổ nghe lén xem bọn họ nói cái gì, đúng lúc nghe được những lời này của Lục lão phu nhân...

Lục lão phu nhân kích động: “Con dâu cũng tới? Để nó xuống xe cho ba mẹ

gặp mặt chút nào!”

“Mẹ...” Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ nói: “Cô ấy xấu hổ, mẹ đừng dọa cô ấy.”

Ninh Tịch gật đầu liên tục, đúng đúng đúng, tôi xấu hổ, ngàn vạn lần đừng gọi tôi ra!

May mà lúc này Lục lão gia nói một câu dời đi sự chú ý của mọi người.

“Tiểu Bảo đang viết cái gì vậy?” Lục lão gia hồ nghi hỏi.

Lục lão phu nhân thấy bạn già nói vậy liền quay ra nhìn Tiểu Bảo đang cầm đầu hì hụi, không biết đang viết cái gì.

Một lát sau, Tiểu Bảo giơ bảng lên, đôi mắt đen bóng như trân châu mở to nhìn ông nội và bà nội.

Trên bảng viết --- [Ông nội, bà nội, Tiểu Bảo rất nhớ hai người!]

Lục lão gia cùng Lục lão phu nhân nhìn rõ dòng chữ trên bảng xong, cả hai đều trở mắt nhìn nhau, vô cùng khiếp sợ sau đó bắt đầu đỏ hốc mắt.

Lục lão phu nhân nhìn bạn già với vẻ mặt không thể tin nổi: “Tôi... Tôi nhìn lầm rồi sao? Tiểu Bảo gọi tôi là bà nội!”

Mặc dù không phải chân chính “gọi” nhưng đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo gọi bà là bà nội!

Từ trước tới nay thằng bé chưa bao giờ để ý bọn họ, thậm chí còn có chút bài xích...

“Cũng gọi ông nội nữa!” Lục lão gia tử tử hào hào bổ sung.

“Còn nói rất nhớ chúng ta nữa...” Lục lão phu nhân không nhịn được nữa, ôm Tiểu Bảo khóc: “Tâm can của bà nội à! Cháu biết bà nội vui biết chừng nào không?”

Lục lão gia thở dài, sau đó nhìn Lục Đình Kiêu vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đình Kiêu, cô gái con thích rất tốt, cô ấy dạy Tiểu Bảo rất tốt.”

Ông chỉ biết tiểu Bảo sáng sủa hơn nhiều cũng chịu ra khỏi cửa nhưng hoàn toàn không ngờ tiểu Bảo lại tiến bộ lớn như vậy!

Quả thực khiến người ta vui mừng quá mức!

“Còn không đúng sao? Hơn nữa nuôi cũng rất tốt, ông nhìn cháu tôi bây giờ mập mạp như nào! So với lúc trong hình còn mập hơn!” Lục lão phu nhân vui mừng nói.

“Ừ, cô ấy rất tốt.” Lục Đình Kiêu liếc nhìn chiếc xe sau lưng, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Lục lão gia vỗ vai anh một cái, chân thành nói: “Con trai, cố gắng lên, tốn nhiều công phu vào, chúng ta sẽ ủng hộ, phối hợp vô điều kiện với con!”

--- O ---

Chương 239: Cô Nam Quả Nữ?

Đã động được Lục lão gia và Lục lão phu nhân vậy là Lục Đình Kiêu đã đạt được thành tựu huy hoàng “Khiến toàn bộ thành viên của Lục gia đều giúp anh tán gái.”

Trong xe, thấy Lục Đình Kiêu chào tạm biệt cha mẹ cùng Tiểu Bảo xong quay lại, Ninh Tịch vội vàng ngồi ngay ngắn lại, giả bộ không nghe thấy cái gì hết.

Trên đường về nhà, Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi một câu: “Hôm nay định làm cái gì?”

“Hôm nay?” Ninh Tịch nghe anh hỏi vấn đề này thì choáng váng.

Đúng rồi, hôm nay cô không cần chơi cùng Tiểu Bảo, hơn nữa... hôm nay là thứ 7, Lục Đình Kiêu cũng không cần phải đi làm...

Như vậy chẳng phải có nghĩa là cả ngày nay chỉ có hai người, cô nam quả nữ... ở nhà?

Ninh Tịch bối rối phát hiện mình bị rơi vào hố rồi.

Không cần thận một phát là lọt hố ngay được...

Lúc này, di động của cô reo lên.

Ninh Tịch cầm di động lên nhìn một chút sau đó tròng mắt híp lại.

Thường Lệ?

Chị ta gọi tới làm cái gì?

Ninh Tịch nhận điện thoại, làm bộ ngạc nhiên nói: “Ôi, Thường đại quản lý trăm công ngàn việc sao lại có thời gian rảnh để đích thân gọi cho tôi thế này?”

Thường Lệ nghe được 4 chữ “Trăm công ngàn việc” mà hận đến cắn nát cả hàm răng.

Lúc trước Ninh Tuyết Lạc không khác gì mặt trời ban trưa, dĩ nhiên là cô ta bận đến mức chân không chạm đất rồi, nhưng sau chuyện này thì tất cả hoạt

động quảng cáo hay các phim điện ảnh, phim truyền hình đều giảm xuống. Không chỉ như vậy, mà còn có không ít các công ty có Ninh Tuyết Lạc là người đại diện rồi rít đòi bồi thường, Tinh Huy cũng yêu cầu Ninh Tuyết Lạc phải "biết ý" chút trong thời gian này.

Mà nghệ sĩ dưới tay cô ta ngoại trừ Ninh Tuyết Lạc thì không có một ai ra hồn, đại ý chính là nửa năm tới Thường Lệ phải nhịn đói!

Thường Lệ tức giận nói: “Tôi gọi tới để báo với cô mau dọn đồ của cô ra ngoài! Đã lật lọng hủy hợp đồng với công ty mà cô còn muốn chiếm căn hộ của công ty sao? Căn hộ đó mà cho thuê thì ít nhất cũng kiếm 1000 NDT một tháng!

Hừ, ở cái đất Đê Đô này, cái loại căn hộ cho thuê 1000 NDT một tháng cũng đáng khoe ra?

Ninh Tịch không rảnh nói nhảm với chị ta, cộc lốc nói: “Biết rồi, không có gì khác tôi cúp máy...”

Không đợi cô ngắt cuộc gọi, Thường Lệ lại đột nhiên hùng hổ chỉ trích cô: “Ninh Tịch, mày để tay lên ngực tự hỏi xem, công ty đối xử với mày như thế còn chưa đủ tốt hả? Bây giờ có công ty nào phân phối nhà ở cho người mới không có thành tích gì? Có biết bao nhiêu nghệ sĩ nhỏ cả mấy tháng cũng không có việc mà mày vẫn nhận việc đều đều đấy thôi!”

"Công ty vốn đang chuẩn bị nguồn lực mạnh bồi dưỡng mày! Coi như mày có xảy ra chuyện thì công ty cũng chưa từng từ bỏ mày! Giờ mày thì tốt rồi... ăn cây táo rào cây sung, leo được lên cao còn phải đập công ty một cái!"

Ninh Tịch “xì” một tiếng: “Thường đại quản lý, công phu đổi trắng thay đen của chị ngày càng tiến bộ rồi! Nếu có lý thế thì sao chị không lên mạng mà nói?”

Ngay lập tức Thường Lệ bị chặn họng, lúc trước quả thật cô ta có lên mạng nói mấy lời này nhưng kết quả lại bị mắng như tát nước vào mặt...

Thường Lệ không cam lòng "hừ" một tiếng, cười lạnh nói: “Thịnh Thế là nơi các ngôi sao gạo cội tụ tập, độ cạnh tranh còn kịch liệt hơn cả Tinh Huy, mày cho là mày nhảy vào đấy là có ngày nổi danh sao? Buồn cười quá đi... mày chẳng qua cũng chỉ là con cò để Thịnh Thế đả kích Tinh Huy mà thôi! Mày thật sự nghĩ rằng Thịnh Thế xem trọng mày sao? Đợi bị đá ra thì đừng khóc lóc tới cầu xin tao!” --- Nói xong “ba” một tiếng cúp điện thoại.

Ninh Tịch nhún vai nhìn Lục Đình Kiêu: “Hôm nay tôi có việc để làm rồi!”

“Làm gì?”

“Vừa nãy Thường Lệ gọi cho tôi nói muốn lấy lại căn hộ mà Tinh Huy sắp xếp cho tôi lúc trước, đồ của tôi vẫn còn ở bên trong! Cho nên, tôi phải dọn nhà!”

--- O ---

Chương 240: Đồng Phục Tình Thú

“Ừ, đi thôi.” Lục Đình Kiêu gạt đầu, xong lái xe đi về phía căn hộ trước đây của cô.

Ninh Tịch còn tưởng tránh được một kiếp liên vôi vàng nói: “Tự tôi đi là được rồi, đồ của tôi khá nhiều có khi phải gọi công ty dọn nhà tới chuyên!”

“Không sao, chứa được.”

Trong đầu Ninh Tịch thầm nghĩ xe của anh thì rộng rãi đấy nhưng làm sao chứa hết được nhiều đồ như vậy, nghĩ mình là Doraemon sao?

Nhưng dáng vẻ chắc chắn của Lục Đình Kiêu khiến cô không thể phản bác lại được, chỉ có thể để anh lái xe thẳng đến dưới lầu chỗ cô ở.

Thôi bỏ đi, bỏ đi... cùng nhau dọn nhà đã là kết quả tương đối an toàn rồi, chắc chắn sẽ không áy náy được đâu.

....

Bởi vì đã lâu không có người ở nên trên đồ đạc trong phòng đã đóng một lớp bụi, cửa sổ cũng không biết mở ra từ lúc nào, lá cây bị gió thổi vào rơi đầy đất...

Ánh mắt Lục Đình Kiêu tuy lạnh lùng nhưng lại mang theo mấy phần ấm áp, chậm rãi lướt qua mỗi một xó xỉnh trong gian phòng.

“Sao vậy?” Ninh Tịch khó hiểu nhìn anh.

“Không có gì.” Lục Đình Kiêu thu hồi ánh mắt.

Mặc dù chỉ là cái phòng nát do Tinh Huy sắp xếp cho cô nhưng ở đây lại có kỷ niệm quý báu của bọn họ. --- Ừ, được rồi, trở về sẽ cho người mua lại...

“Cần tôi làm gì?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch gãi đầu, tìm một cái hộp không thật to tới sau đó chỉ vào một cái giá sách thật cao nói: “Có thể giúp tôi xếp sách trên kệ vào thùng không?”

“Được.” Lục Đình Kiêu xắn tay áo, bắt đầu luôn.

Ninh Tịch nhìn một thân quần áo còn đắt hơn cả cái nhà này, đau trứng mà xoa xoa trán, cô nói: “Chờ một chút... anh chờ tôi một chút!”

Nói xong không biết móc đâu ra một cái áo blouse trắng của bác sĩ đưa cho anh: “Anh cởi áo khoác ra, mặc cái này vào, chống bụi.”

Lục Đình Kiêu nghe lời cởi áo khoác, có chút ngạc nhiên nhìn cái áo blouse trắng trước mặt: “Ồ đâu ra?”

“Trang phục diễn, lúc trước có một đoàn làm phim nghèo đến độ đồ diễn cũng không mua nổi, cho nên tôi đành tự mua!” Ninh Tịch nói xong choàng lên cho anh: “May mà cái áo này cũng rộng rãi!”

Sau khi nói xong, Ninh Tịch cứ ngây người nhìn Lục Đình Kiêu, không tự chủ được nuốt nước bọt, mặt cũng bắt đầu đỏ ửng lên...

Lục Đình Kiêu mặc áo blouse trắng cũng gọi tình quá đi! Đây chính là đồng phục tình thú đó nha ~

Mẹ nó, ngay cả dọn nhà cũng không an toàn!

“Sao vậy?”

Ninh Tịch vội lắc đầu lấy lại tinh thần: “Không sao không sao... chúng ta bắt đầu đi! Tôi đi sửa sang quần áo!”

“Ừ.” Lục Đình Kiêu gật đầu liếc nhìn bóng lưng chạy thực mạng của cô gái, bắt đầu thu dọn giá sách.

Lục Đình Kiêu làm việc nhìn thì rất ung dung nhưng trên thực tế tốc độ lại rất nhanh, hiệu suất rất cao, chỉ một loáng đã dọn sạch giá sách.

Đang dọn thì trong một quyển tuyển tập Shakespeare rớt ra một tấm ảnh...

Lục Đình Kiêu tiện tay nhặt lên.

Trong ảnh là một nhóm người trẻ tuổi, tất cả đều đang mặc trang phục Punk gắn rất nhiều kim loại nặng nề, Ninh Tịch đứng ngay giữa, tóc rất ngắn, mặc một bộ đồ đua xe màu đen, cười vô cùng "đều giả" nhìn giống như một cậu thanh niên đẹp trai.

Cánh tay cô tùy ý đặt trên vai một người đàn ông, nghiêng đầu nói chuyện

với người nọ, nhìn dáng vẻ vô cùng thân mật, hẳn là người cô rất thân.

Nhưng người đàn ông kia đang nghiêng đầu bật bật lửa, lại thêm ánh sáng mờ mờ tối tối, cho nên không thể thấy rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy một gò má mơ hồ...

(Đại gia YS?)

--- O ---

Chương 241: Dạy Đại Ma Vương Tán Gái

Trực giác nói cho anh biết... người này chính là YS, kẻ mà Ninh Tịch nói rằng hắn ta rất nguy hiểm nhưng cô vẫn tin rằng hắn sẽ không làm tổn thương cô.....

Lục Đình Kiêu ngăn người nhìn chăm chăm vào nửa khuôn mặt của người đàn ông đó rất lâu, trong đầu chọt loé lên cái gì đó nhưng lại lướt đi rất nhanh, anh không kịp bắt lấy nó.

Tại sao anh lại cảm thấy người này... có chút quen quen nhỉ.

Chẳng lẽ đó lại là người mà anh biết...

“Lục Đình Kiêu, bên này tôi sắp xong rồi! Anh xong chưa?” Ninh Tịch kéo một cái valy rất to, nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, xong rồi đây.” Lục Đình Kiêu thản nhiên đặt bức ảnh vào chỗ cũ.

Khoảng 10 phút sau, Ninh Tịch tay xách nách mang, bao lớn bao nhỏ xuống lầu.

Sau đó, cuối cùng thì cô cũng biết tại sao Lục Đình Kiêu lại khẳng định là chưa được hết.

Một cái xe Lincol dài đang đỗ ở đó.

Ha hahaha....

Cái thế giới giàu có vô nhân tính này...

Ninh Tịch vội vàng đè thấp vành mũ xuống dùng tốc độ nhanh nhất có thể cẩn thận nhét hết tất cả mọi thứ vào xe, sau đó thúc giục tài xế mau chóng lái xe.

Bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ, cô cũng không kịp hoá trang, thế này mà để người ta bắt gặp tuyệt đối sẽ là một tin giật gân!

Chị Chi Chi đã dặn dò cô trong khoảng thời gian này tuyệt đối phải cẩn thận từng li từng tí, bởi vì bây giờ mọi người đều đã biết đến cô, nếu lại có scandal nữa sẽ làm cho công chúng phản cảm.

Lục Đình Kiêu dường như nhận ra sự lo lắng của cô, anh nói: “Đừng lo, đám phóng viên đó đều biết biển số xe.”

Ý của anh là phóng viên tuyệt đối sẽ không dám trêu chọc vào chủ nhân của chiếc xe.

“Ồ... Thế à...” Cô lại lo hã rồi, Đại ma vương trước giờ hành sự luôn tình toán tỉ mỉ.

Trên đường đến căn hộ mới của Thịnh Thế cấp cho, Lục Đình Kiêu đột nhiên gọi cô: “Ninh Tịch.”

Ninh Tịch đang nghĩ ngợi lung tung ngẩng phất lên: “Hả? Sao thế?”

Lục Đình Kiêu chống tay lên trán nhìn cô bằng một ánh mắt sâu thẳm: “Tôi hình như nhớ em đã từng nói rằng, nếu như tôi muốn theo đuổi ai đó... em có thể dạy tôi.”

Trong đầu Ninh Tịch ‘đùng’ một tiếng, cô khẽ nguyên rủa một câu sau đó cười gượng nói: “Tôi... tôi nói thế à? Đâu có đâu

nhỉ? Ha ha ha ha ha.....”

“Em không chỉ nói mà còn bảo rằng đảm bảo dạy là biết. Chính là vào cái hôm chúng ta đến căn hộ của em lấy đồ gia vị... thuận tiện lấy quà sinh nhật bạn trai cũ của em tặng, em nói rằng cách theo đuổi phụ nữ của hấn ta quá vụng về, bảo tôi đừng có học theo hấn.” Lục Đình Kiêu nhắc cho cô nhớ lại từng chi tiết một cách chuẩn xác.

Ninh Tịch quả thật muốn tát cho mình một phát, ai bảo mà nhanh mồm nhanh miệng! Ai bảo mà phát biểu lung tung! Đúng là tự chui đầu vào rọ!

“Vậy bây giờ anh đã có cô gái nào muốn theo đuổi chưa?” Ninh Tịch đành phải mặt dày hỏi tiếp.

“Có...” Lục Đình Kiêu gật đầu, đôi mắt đen nhánh sáng lấp lánh như bầu trời sao nhìn cô như thể đang nhìn cả thế giới: “Thế nên, hãy dạy tôi.”

Oh shit! Dạy cái đầu anh ấy!

Anh chỉ cần dùng ánh mắt này đi nhìn bất kỳ một cô gái nào, bọn họ sẽ ngay lập tức nhào đến! Còn cần theo đuổi làm cái quái gì nữa?

Hết cách rồi, chính mình nói ra... có khóc cũng phải thực hiện...

Ninh Tịch chỉ có thể ho khẽ một cái tỏ vẻ mình chẳng biết cái gì hết nói: “Trên mạng có một câu như thế này: Nếu như cô ấy chưa có kinh nghiệm sống nhiều hãy đưa cô ấy đi ngắm nhìn hết phồn hoa chốn nhân gian; nếu trái tim cô ấy đã tang thương, khô cạn hãy đưa cô ấy đi ngồi vòng quay ngựa gỗ. Đại ý của câu này là nhất định phải “bốc thuốc đúng bệnh!”. Không biết cô gái mà anh thích là người như thế nào?”

“Cô ấy....” Lục Đình Kiêu ngập ngừng một chút như thể đang suy tư, vài phút sau làn sương lạnh trôi nổi trong đôi mắt tan đi như tuyết đầu xuân, khoé mắt hiện lên sự dịu dàng: “Cô ấy lúc thì có vẻ lồi đời nhưng có lúc lại rất ngây ngô, cô ấy bướng bỉnh cứng đầu, không chịu gò bó nhưng lại rất lương thiện, dịu dàng, cô ấy trải qua rất nhiều chuyện nhưng cuối cùng vẫn giữ được bản tính ban đầu... cô ấy là người con gái tốt đẹp nhất mà tôi từng gặp!”

--- O ---

Chương 242: Vây Thì Nhổ Luôn Củ Cải Đó Đi

Lỗi đời nhưng cũng lại ngây ngô...

Bướng bỉnh, không chịu gò bó nhưng cũng rất lương thiện, dịu dàng...

Trải qua rất nhiều chuyện nhưng cuối cùng vẫn giữ được bản tính ban đầu...

Là cô gái tốt đẹp nhất.....

Ôi ôi! Trái tim thiếu nữ của lão phu!!!!

Ninh Tịch ôm ngực, tim cô đang đập điên cuồng, suýt chút nữa thì ngã gục xuống đất rồi.

Ai mà chẳng thích được người khác khen...

Hương chi Lục Đình Kiêu lại khen rất chân thành lại có kỹ thuật nữa, toàn nhắm trúng những chỗ mềm yếu nhất trong lòng cô.

Con người của Lục Đình Kiêu không phải là nên cao ngạo, lạnh lùng, cấm dục, không quan tâm đến ba cái chuyện tình cảm vợ vãn chứ? Ăn nói ngọt ngào như thế thật không khoa học!

Nhìn Đại ma vương vẫn đang nghiêm túc đợi cô xuất chiêu...

Ninh Tịch thật sự hận không thể quỳ xuống dập đầu ba cái xin buông tha!

Đại thần mãn cấp như anh mà còn cần tôi dẫn dắt à!

Ninh Tịch lại khẽ ho một cái tỏ ra ta đây từng trải, ngữ điệu sâu sắc nói: “Boss đại nhân, thứ cho tôi nói thẳng, thực ra với

điều kiện và ngộ tính của anh, căn bản là không cần tôi dạy. Nếu như với điều kiện của anh mà đối phương vẫn chưa động lòng, vậy chỉ có một khả năng.”

Lục Đình Kiêu nghe vậy liền để tay xuống, đôi mắt khẽ nheo lại hỏi: “Khả năng gì?”

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu, nói như đinh đóng cột: “Anh không phải là kiểu người mà cô ấy thích!”

“Không phải kiêu mà cô ấy thích?...” --- Đi kèm câu này còn có một trận gió lạnh lẽo từ sông băng ở Bắc Cực thổi tới.

Ninh Tịch nuốt nước bọt đánh ực, cố gắng đối mặt với ánh mắt sắc như dao của Đại ma vương, gật đầu chắc nịch: “Đúng thế, ông bà chả phải hay nói: "Củ cải hay rau xanh, là tùy vào sở thích mỗi người" sao, người thích củ cải thì dù rau xanh có tốt đẹp đến mấy cũng không có khả năng thích rau xanh được!”

Những ngón tay của Lục Đình Kiêu đánh nhịp lên thành tay vịn rất có quy luật, trầm mặc khoảng ba giây, anh từ từ nói: “Nếu như tôi xác định tôi là củ cải thì sao?”

Ninh Tịch: “.....!!!”

Oh fuck!

Cái gì mà anh xác định anh là củ cải!

Anh chắc chắn bà đây thích anh đến vậy à! Anh có cần thông minh đến thế.... không...

“Vậy... vậy có lẽ cô ấy đã thích củ cải khác rồi thì sao? Một cây củ cải có một cái hồ cho riêng mình, cái hồ mà đã có củ cải rồi, đương nhiên là những cây củ cải khác có tốt đến mấy cũng không chứa chấp nổi nữa nha!” Ninh Tịch tự so mình với củ cải mà khoé miệng cứng đờ, không đứng tại sao lại lôi củ cải ra để so sánh làm gì thế không biết.....

“Cây củ cải khác à...” Lục Đình Kiêu trầm ngâm trong chốc lát ngay sau đó ánh mắt anh trở nên lạnh lùng, “Là ai?”

Giờ khắc này gió lạnh đã chính thức nâng cấp thành vòi rồng rồi!!!! Á á á!!!!

Trong trung tâm cơn lốc, Ninh Tịch cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi, giả vờ như đang ngắm phong cảnh bên ngoài, cô cố gắng dịch dịch ra gần cửa sổ, cười khô khốc: “Tôi đâu phải thầy bói, làm sao tôi biết được đây là ai! Dù sao tôi cũng cho rằng, anh cứ duy trì tình trạng hiện tại thì tốt hơn bằng không nhớ đâu người ta thực sự thích người khác, anh nói toạc ra một cái đến lúc đó ngay cả làm bạn cũng không làm nổi nữa thì thế nào?”

Lục Đình Kiêu nhếch đôi môi mỏng, gương mặt lạnh tựa sương, nửa ngày

không nói câu gì, trong khoang xe kín mít, bầu không khí bị nén lại như thể sắp có mưa đá đến nơi...

Khi Ninh Tịch bị bầu không khí này ép đến mức sắp không thở nổi được nữa thì Lục Đình Kiêu cũng mở miệng, anh nói: “Vậy thì... nhỏ phứt cây củ củ đi.”

Ninh Tịch: “.....”

Nhỏ... nhỏ... nhỏ củ củ ấy hả?

Anh zai à, sao anh dùng từ đáng sợ thế???

Vốn đang định tìm một cái bia đỡ đạn... nhưng mà cái bia nào đỡ nổi một chiêu của Đại ma vương đây...

Ôi đau khổ, đàm phán lại thất bại rồi.....

Lẽ nào chỉ có thể dùng đến chiêu áp đáy hòm của cô hay sao? Hy vọng sẽ không phải dùng đến nó.

--- O ---

Chương 243: Dùng Cái Này Để Đỡ Con Gái Vậy Thì Nhỏ Luôn Củ Cải Đó Đi

Căn hộ mới của Ninh Tịch ở trên tầng bảy của Châu Giang Đế Cảnh, trang trí nội thất đơn giản mà phù hợp, đằng sau sân ban công là cảnh bờ sông xinh đẹp, so với cái căn hộ của Tinh Huy thì đúng là khác biệt một trời một vực.

Cô, Lục Đình Kiêu cộng thêm cả tài xế, chia nhau mang toàn bộ đồ đạc lên phòng.

Nhìn cả phòng đầy đồ, Ninh Tịch lau mồ hôi: “Vẫn còn một bao cuối cùng nữa, để tôi xuống lấy cho!”

Lục Đình Kiêu gật đầu: “Ừ, để tôi giúp em sắp xếp lại.”

“Đợi một chút, tôi quên mất cái này....” Ninh Tịch rút một cái hộp quà màu đen từ một trong số những chiếc vali ra.

“Đây là cái gì?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch cười hì hì tỏ vẻ thần bí nói: “Thứ dùng để đỡ con gái đó.”

Dưới lầu.

Ninh Tịch xách nốt bao đồ cuối cùng đi vào đại sảnh, nhìn thấy cô bé tiếp tân đứng đằng sau quầy đang ngó ra đánh giá cô, bắt gặp ánh mắt của cô thì ngay lập tức rút đầu lại giả vờ bận rộn.

Lễ tân của Châu Giang Đế Cảnh đã từng gặp rất nhiều ngôi sao nổi tiếng nên không thấy làm lạ, nhưng dạo này Ninh Tịch khá là nổi tiếng, đột nhiên nhìn thấy cô, cô bé ấy cũng hơi kinh ngạc, hướng hồ cô còn đến cùng với một người đàn ông vô cùng đẹp trai, cực kỳ thần bí...

Ninh Tịch cười thân thiện với cô, sau đó bước về phía cô.

Cô lễ tân nhìn thấy cô đi về phía mình thì có hơi kinh ngạc, sau đó to gan đánh bạo hỏi: “Cô là Ninh Tịch à?”

Ninh Tịch gật đầu: “Ừ, đúng rồi, hôm nay tôi vừa mới chuyển đến.”

Nói rồi cô rút cái hộp quà màu đen vừa nãy mang theo xuống đưa cho cô ấy: “Lần đầu gặp mặt có chút quà gọi là... sau này vẫn còn phải nhờ cô giúp đỡ nhiều!”

"... Cái này... cái này tôi không dám nhận đâu...."

“Không sao đâu, đây cũng là quà người ta tặng tôi ấy mà, không phải mua. Cô cứ cầm lấy đi! Môi cô đẹp thế này, dùng nó chắc chắn sẽ rất xinh!”

Cô gái ngượng ngùng sờ môi mình, hai gò má đỏ bừng: “Vây... cảm... cảm ơn cô nhé!”

“Đừng khách sáo!”

Sau khi Ninh Tịch đi xa rồi, cô bé lễ tân lập tức mở hộp quà ra nhìn xem, sau đó liền lộ ra vẻ mặt kinh hỷ.

Woa! Là một bộ đầy đủ mười hai thỏi son, màu sắc khác nhau.

Ôi trời ơi! Cô cực kỳ thích nhãn hiệu son này nhưng mà không mua nổi, bạn trai lại là tên chậm tiêu, tặng quà mấy lần đều là mấy cái thứ kỳ quái, moá nó chứ, có thể tặng cho bà một thỏi son được không!!!!

Thật không ngờ cái cô Ninh Tịch này làm người khéo thật đấy...

Tuy rằng ngôi sao tặng đồ cho cô không ít nhưng thái độ một đám đều như nhau kênh kiệu ngạo mạn, tiện tay vứt mấy thứ mình không cần đi, cứ như là bỏ thí.

Đâu có giống Ninh Tịch, tặng quà thôi cũng khiến cho người nhận quà vui mừng! Nhìn đã biết là cố ý chuẩn bị rồi!

Phần lớn mọi người đều coi thường nhân viên quèn như cô, nhưng lại không biết cái nghề này của cô biết cực kỳ nhiều bí mật đó nha.....

Cửa thang máy.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ thế mà lại gặp Thường Lệ ở đây, cũng khéo thật.

“Ninh Tịch...” Thường Lệ kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, dáng vẻ như thể đang phòng cướp: “Cô đến đây làm gì?”

Ninh Tịch trợn mắt trắng dã: “Đây là nhà chị à? Chỉ cho phép mỗi mình chị đến được hay sao?”

Thường Lệ khoanh tay ôm ngực, khinh bỉ đánh giá dáng vẻ đang bám đầy bụi bẩn của cô lúc này: “Hừ, tuy không phải là nhà của tôi... nhưng đây cũng không phải là nơi loại người như cô có thể vào được!”

Ninh Tịch lướt qua cô ta bước thẳng vào thang máy sau đó liền ấn nút đóng cửa: “Thật ngại quá đi mất, tôi sống ở đây!”

Thường Lệ nghe thế ngậy ra tại chỗ nhìn chăm chăm vào cửa thang máy...

--- O ---

Chương 244: Tát Vào Mặt

Ninh Tịch sống ở đây?

Làm sao có thể?

Nhưng muốn vào đây thì phải quẹt thẻ, cô ta vào đây bằng cách nào?

Thường Lệ vừa đi vừa lầm bầm tự hỏi, sau cùng không nhịn được chạy đến trước quầy lễ tân nghe ngóng.

“Tiểu Phương, cô gái vừa nãy đi vào... chính là Ninh Tịch, cô ta sống ở đây sao?” Thường Lệ hỏi.

Tiểu Phương tỏ vẻ khách khí khó xử nói: “Cô Thường, vấn đề này thuộc về phạm vi riêng tư của chủ hộ, chúng tôi không thể tiết lộ được, cô cũng biết mà, chúng tôi ở đây quản lý rất nghiêm!”

Thường Lệ lén nhét vào tay cô gái một cái thẻ mua sắm: “Em gái à, giúp một tí đi! Chị chỉ muốn biết có phải là cô ta sống ở đây không thôi, đó cũng đâu phải là vấn đề nhạy cảm lắm, sẽ không ảnh hưởng gì đến em đâu mà!”

Tiểu Phương khinh bỉ liếc cái thẻ mua sắm trong tay, trong bụng nghĩ thầm bình thường cô ra lệnh quát tháo, lên mặt với tôi lắm cơ mà, bây giờ cần nhờ vả thì lại thon thót nói cười với tôi?

Vốn định trả lại nhưng cô lại thay đổi ý định, nhận lấy cái thẻ, nói: “Không sai, cô ấy sống ở đây, khoảng nửa tháng trước đã đến đăng ký thông tin.”

Thường Lệ vừa nghe thấy vậy hai mắt lập tức sáng rực lên: “Chủ hộ là ai?”

Tiểu Phương nhìn vẻ mặt cô ta là biết cô ta nghĩ gì thế nên cứ nói thật thoi: “Đăng ký dưới danh nghĩa của tập đoàn giải trí Thịnh Thế, chắc 100% là chỗ ở công ty sắp xếp cho cô ấy rồi!”

Thường Lệ ngây ra: “Cái gì? Cô có nhầm không đấy?” Cô ta còn tưởng có thể tóm được điểm yếu của Ninh Tịch...

Giọng điệu của Tiểu Phương chắc nịch: “Làm sao mà nhầm được, căn phòng đó có vị trí tốt nhất của Châu Giang Đé Cảnh đó, chính diện đối mặt với Châu Giang, cảnh sắc cực kỳ đẹp, trước đây vẫn bỏ trống, mãi cho đến nửa tháng trước, nhân viên của Thịnh Thế mới mang người đến tu sửa lại, thông

tin điền trên phiếu của ban quản lý chung cư cũng là của cô ấy!”

“Tôi biết rồi, cảm ơn...” Thường Lệ mặt mũi đen sì vội vội vàng vàng đi mất.

Má nó, Thịnh Thế điền rồi sao? Tự nhiên lại cho một người mới như Ninh Tịch đãi ngộ tốt đến thế!

Nhớ lại những gì cô ta nói với Ninh Tịch lúc trước, nói Tinh Huy sắp xếp chỗ ở cho cô ta tốt lắm... quả thực là không khác gì tự tát vào mặt mình...

Xem ra nhất định phải nhìn chằm chằm Ninh Tịch, phải tìm ra vị đại gia đứng sau lưng con tiện nhân này rốt cuộc là ai!

...

Với sự giúp đỡ của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch vốn phải mất cả ngày để dọn dẹp giờ chỉ cần một buổi đã đâu vào đấy.

Nhìn mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, tâm trạng cô mới tốt lên được một chút.

Sau khi gia nhập Thịnh Thế, cô vẫn cứ cảm thấy mọi thứ không chân thực, lúc này nhìn vào cái "ổ nhỏ" của mình, cô mới có được chút cảm giác chân thực.

Ninh Tịch lấy một cái khăn mặt mới cho Lục Đình Kiêu lau mồ hôi: “Hôm nay anh thật sự đã vất vả rồi, tôi mời anh ăn bữa cơm nhé?”

Cho dù là như thế nào thì cả ngày hôm nay Lục Đình Kiêu cũng đã bận rộn vì cô, chỉ ít cũng phải mời người ta một bữa cơm chứ.

“Có thể ăn ở nhà được không?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch gãi đầu: “Cái này? Nhưng phòng bếp đã có bếp núc nồi niêu gì đâu, tôi sợ là không làm được.”

“Không sao, em không cần phải xuống bếp đâu, hôm nay đã rất mệt rồi.”
Lục Đình Kiêu nói rồi gọi một cuộc điện thoại, chỉ nói hai chữ với người ở đầu dây bên kia: “Vào đi.”

Ngay lập tức, tiếng chuông cửa vang lên.

Ninh Tịch nghi ngờ đi ra mở cửa, sau đó liền giật mình nhảy dựng.

Ngoài cửa có hai hàng người đứng sắp hàng ngay ngắn, mặc đồng phục chỉnh tề, trên tay bưng các món ăn vô cùng hấp dẫn.

Người đứng ở vị trí đầu tiên trong tay đang cầm một bó hoa bách hợp tươi tắn.

Lục Đình Kiêu bước đến cầm bó hoa từ trên tay người nọ rồi quay sang đưa bó hoa ra trước mặt cô: “Tặng em.”

--- O ---

Chương 245: Thế Đây Là Định Tỏ Tình À?

Nhìn bó hoa bách hợp trắng to đùng, Ninh Tịch ngây ra đưa tay đón theo phản xạ có điều kiện.

Sau đó những người bồi bàn nối đuôi nhau bê đồ ăn vào, phủ khăn ăn, đặt giá nến, chỉ trong có năm phút ngắn ngủi mà đã sắp xếp được một bữa tối dưới ánh nến cực kỳ tinh xảo, rồi đồng loạt cúi đầu chào, lui ra ngoài một cách có thứ tự.

Hóa ra cái “ăn ở nhà” của Lục Đình Kiêu là như này đây.

Cô còn tưởng là phải tự nấu cơm ở nhà cơ đấy.

Thật sự là quá ngây thơ rồi!!!!

Cô nhìn thấy trên áo những người vừa nãy có thêu hai chữ Hồng Quán, Hồng Quán là nhà hàng tư nhân nổi tiếng nhất trong giới quý tộc của thành phố B, mỗi ngày chỉ làm một bàn duy nhất, muốn đặt bàn phải đặt trước một năm.

Nhà hàng này còn có một quy tắc, không chấp nhận đặt món, họ làm cái gì thì bạn ăn cái đấy, kiểu nhà hàng tùy hứng thế này, Lục Đình Kiêu thế mà lại gọi được bọn họ đưa đồ ăn đến tận cửa...

Ninh Tịch nhìn bó hoa rồi lại quay sang nhìn bữa tối dưới ánh nến....

“Thế này... rõ ràng là bối cảnh để tỏ tình mà?” Ninh Tịch hoảng hốt làm bầm.

Hóa ra hôm nay Lục Đình Kiêu cố ý tách Tiểu Bảo ra, thậm chí còn hỏi cô những vấn đề đầy tính ám chỉ như là làm thế nào để theo đuổi phụ nữ là vì mục đích này.

Chẳng lẽ thật sự muốn...

Tại sao cô càng nghĩ càng thấy hoảng thế này?

Ánh mắt cô liền chuyển đến giá đặt đồ ngọt... chắc bên trong có giấu nhẫn cầu hôn gì gì đó đúng không... khụ khụ...

Không thể nào, không thể nào! Với tính cách của Lục Đình Kiêu làm sao có

thể đoán trước dễ thế được!

“Món ăn không phù hợp với sở thích sao?” Lục Đình Kiêu thấy vẻ mặt của cô không tốt, anh hơi cau mày lại sau đó lấy điện thoại ra: “Để tôi bảo bọn họ đổi món khác.”

Ninh Tịch vội vàng xua tay, “Không cần đâu, không cần đâu! Đây là những món tôi thích cả! Ý của tôi là... nên để tôi mời anh mới đúng, sao lại biến thành anh mời tôi mất rồi!”

“Như nhau thôi.” Lục Đình Kiêu không để ý nói, sau đó rất ga lăng kéo ghế cho cô.

“Khụ... cảm ơn.” Ninh Tịch chỉ đành ngồi xuống.

Sau khi tỉ mỉ quan sát Lục Đình Kiêu cô phát hiện ra một chi tiết.

Hôm nay là ngày nghỉ, theo lý mà nói, anh nên ăn mặc thoải mái mới đúng... nhưng anh lại mặc rất nghiêm túc, hơn nữa

đây là lần đầu tiên anh thắt nơ!

Ngồi xuống rồi, Ninh Tịch mới phát hiện trong lòng vẫn đang ôm bó hoa thế nên lại vội vã đi tìm bình cắm hoa vào.

“Có thích không?”

Ninh Tịch ngờ ra, “Cái gì cơ?”

“Bách hợp.”

“Ah.... rất thích..”

“Ừ, tôi nghĩ bách hợp rất hợp với em.”

Ninh Tịch: “...”

Rốt cuộc từ "bách hợp" của anh là muốn ám chỉ sự "ngây thơ khờ dại" hay là hình tượng “trăm năm hòa hợp”?

“Ăn thôi.” Lục Đình Kiêu gấp thức ăn cho cô.

“Ừ ừ... để tôi tự gấp là được rồi!” Để che giấu sự căng thẳng, Ninh Tịch

cắm mặt vào ăn.

Ăn đến mức căng cả bụng rồi cô mới phát hiện ra có cái gì lạ lạ, trong tay vẫn cầm nửa cái bánh ngọt chưa ăn hết, cô nhú mày nhìn người đàn ông trước mặt....

Lục Đình Kiêu chẳng ăn gì mấy mà lại mở một bình rượu, ngồi đó tự rót tự uống, hơn nữa chai rượu đó cũng sắp cạn đến nơi rồi.....

“Lục Đình Kiêu, sao anh chỉ uống rượu không thể... còn uống nhiều như vậy nữa chứ! Chẳng thấy anh ăn gì cả, ô... au...”

Lúc Ninh Tịch nói trong miệng vẫn còn đang ngậm một miếng bánh đang ăn dở, kết quả là đang nói thì cảm thấy mình cắn phải cái gì đó cứng cứng, vội vàng nhè nó ra.

“Ôi má! Cái gì thế này gãy hết cả răng tôi rồi.....”

“Keng” một cái, một cái nhẵn sáng lấp lánh rơi vào cái đĩa sứ trắng trước mặt cô...

--- O ---

Chương 246: Hôn Sâu

Ninh Tịch trợn tròn mắt như bóng đèn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên bàn, sợ ngây người.

Đệch!!!

Ninh! Tịch! Mà! Đúng! Là! Đồ! Mồm! Thối!

Cô cũng phòng bị kỹ lắm rồi mà! Cô luôn biết một khi mà Đại ma vương tán gái thì nhất định sẽ khiến người ta kinh ngạc, khó lòng phòng bị, ai mà ngờ được cư nhiên lại thua bởi một cách... cũ rích thế này!

Kết quả cuối cùng vẫn là không phòng bị được.

Đại ma vương đang cố ý chơi phản đòn sao?

Trong mấy giây phút ngắn ngủi trôi qua, điều Ninh Tịch cảm thấy hối hận nhất là tại sao cô lại không nuốt thẳng cái nhẫn đó để tiêu hủy luôn đi...

Khi Ninh Tịch vẫn đang đần hết cả mặt ra, Lục Đình Kiêu cạn nốt chỗ rượu cuối cùng trong ly, anh đặt ly xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía cô: “Cứ uống rượu suốt là vì tôi căng thẳng,”

Ninh Tịch: “.....” --- Anh mà cũng căng thẳng? Rốt cuộc thì ai mới là người nên căng thẳng chứ!

Gương mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu giờ đã lờ mờ say, con người như màn đêm đen lại trầm tĩnh vô cùng: “Từ trước tới giờ tôi chưa từng làm chuyện gì mà mình không nắm chắc, nhưng lần này... tôi đã làm.”

“Đây có lẽ là chuyện kích động nhất mà tôi từng làm trong đời, có điều... tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác, cũng không có chỗ để mà hối hận nữa rồi.”

“Tới giờ dù cho tôi có tiến hay lùi, em đều quyết định sẽ rời xa tôi... chẳng qua chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.”

“Bắt đầu từ ngày đầu tiên gặp em, tôi đã lên kế hoạch cho ngày này, tính toán vô số các loại phương án. Nhưng em lại ngày càng sợ tôi... thế nên, tôi đã chọn cách truyền thống nhất cũng là cách ôn hòa nhất.”

Ninh Tịch nghe xong không biết nói gì để chống đỡ nữa: “.....” --- Cách ôn hòa nhất... Thật cảm ơn vì anh lúc nào cũng "chu đáo" như vậy!

Nhưng tôi vẫn sợ tới suýt tè ra quần đây này!!!

Lục Đình Kiêu hơi dừng lại, sau đó ngẩng lên nói tiếp: “Bất kể là dùng cách nào, tôi cũng không có đủ tự tin có thể hoàn toàn đả động được em, kế hoạch ngày hôm nay, tuy khá ôn hòa nhưng khả năng thành công trong dự tính của tôi cũng chỉ có 17%.”

Ninh Tịch: “Hả?” --- 17% là cái quỷ gì vậy? Rốt cuộc anh làm thế nào để tính ra con số thần kỳ như vậy?

“Ồ, khụ khụ khụ... Cái gì ấy nhỉ...”

Trong lúc hoang mang lo sợ, Ninh Tịch theo bản năng muốn mớ tới rượu, kết quả phát hiện rượu đã bị Lục Đình Kiêu uống sạch... thế nên cô tự rót cho mình một cốc nước hoa quả đầy, ừng ực uống hết.

Đặt cốc xuống “cộp” một tiếng, Ninh Tịch cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình...

“Lục Đình Kiêu, anh đang diễn tập xem làm thế nào để tỏ tình với cô gái mà anh thích hả! Ừm, cũng được, được đấy, vừa truyền thống lại kinh điển, khiêm tốn mà không mất nội hàm, lời thoại cũng đủ sức thuyết phục...”

Lục Đình Kiêu lặng lẽ nhìn cô rồi từ từ kéo ghế ra đằng sau, đứng dậy vươn cánh tay dài qua bàn ăn, ngón tay miết lấy cằm cô chặn lại những gì cô đang nói, ngay sau đó... anh cúi người hôn lên môi cô.

Ninh Tịch cũng vì thế mà im bật.

Ba giây sau, Ninh Tịch mới hoàn hồn định thoát ra nhưng lại bị Lục Đình Kiêu dùng lực giữ lấy gáy cô hôn sâu hơn...

Căn phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi lúc này lại toàn tiếng thở dốc, tiếng quần áo ma sát vào nhau và cả tiếng môi lưỡi giao triền, không khí dần dần cũng nóng lên...

Không biết qua bao lâu, nụ hôn này cuối cùng cũng kết thúc, Lục Đình Kiêu từ từ tách khỏi môi cô, bàn tay to lớn lại vẫn để phía sau gáy, anh khẽ cụng trán vào trán cô...

--- O ---

Chương 247: Không Ngờ Lại Dùng Mỹ Nhân Kế!

Ninh Tịch nhắm chặt mắt, lông mi khẽ run rẩy, giọng nói có chút khàn khàn: “Lục Đình Kiêu, sao em lại không nghe lời cô giáo vậy?”

Rõ ràng cách đây không lâu, cô còn dạy anh nhất định phải giữ nguyên trạng thái, không được manh động... kết quả anh lại trực tiếp tỏ tình cầu hôn, đúng là bầy trời mà...

“Thầy cô giáo chỉ dạy những cái cơ bản, còn việc học hỏi là ở mình.” Giọng điệu của Lục Đình Kiêu ngược lại rất có lý.

“Cô chưa từng dạy em giờ trò lưu manh!”

“Nhưng, chỉ có cách này mới có thể khiến cô biết, người em thích chính là cô.”

“Như vậy là em phạm thượng rồi!”

“Vậy thì nhất định là vì cô quá đáng yêu...” Lục Đình Kiêu vẫn áp trán vào trán cô, bàn tay to lớn của anh nhắc ngón tay mảnh khảnh của cô lên đặt vào tim mình, con người thanh lãnh lúc này lại nóng như núi lửa, giọng nói như lời thần chú mê hoặc trái tim cô: “Cô giáo à, ở bên em đi, mọi thứ của em đều là của cô hết...”

“Anh đừng nói gì nữa!!!” Đầu Ninh Tịch là một mảnh hỗn loạn, thật ra khi cô tự xưng là cô giáo đã tự cảm thấy mất hết cả thể diện rồi....

Cô đang muốn bịt tai lại, nhưng vẫn muộn một bước.

Lục Đình Kiêu nói tiếp: “Tiểu Bảo cũng là của cô.”

Đồng tử của Ninh Tịch chợt co lại: “...!!!”

Lục Đình Kiêu thản nhiên quan sát phản ứng của cô, thấy cô tròn tròn mắt nhìn mình, khóe miệng anh hơi nhếch lên, ngón tay như thể đang trêu đùa một chú mèo, từng chút từng chút nhẹ nhàng miết lên phần da thịt mẫn cảm phía sau ót cô: “Hiện tại là bao nhiêu phần trăm rồi? Hừm?”

Ninh Tịch che mặt, trả lời theo phản xạ: “Một nửa, một nửa rồi...”

Nói xong, cô hận không thể cắn đứt lưỡi mình: “Đệch! Lục Đình Kiêu, anh

cũng quá là vô liêm sỉ rồi đây, cư nhiên còn lợi dụng cả Tiểu Bảo!”

“Tiểu Bảo là ưu thế trời sinh của tôi, sao có thể nói là lợi dụng được?”

“Vậy anh dùng mỹ nhân kế với tôi thì sao!!!” Ninh Tịch cảm phần dâng trào, muốn thoát khỏi tư thế bị anh hoàn toàn nắm trong tay thế này, Lục Đình Kiêu rõ ràng không dùng sức làm đau cô, nhưng cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra nổi.

“Có sao?” Lục Đình Kiêu giở giọng vô tội.

“Được được được, anh không dùng, là tự tôi ảo tưởng ra được chưa! O... Lục... Đình Kiêu...” Ninh Tịch đang oán thán, nói được một nửa đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

“Hửm?”

Mặt Ninh Tịch tái mét ôm lấy bụng: “Tôi... bụng tôi đau quá...”

“Cái gì? Đau ở đâu?” Mặt Lục Đình Kiêu lập tức trở nên nghiêm túc.

“Bụng, bụng đau! Không xong rồi! Càng ngày càng đau...” Trán Ninh Tịch bắt đầu đổ mồ hôi.

“Rốt cuộc là làm sao? Đang yên đang lành sao tự dưng lại đau bụng? Thức ăn có vấn đề?”

Ninh Tịch ho nhẹ: “Hự, chắc không phải đâu... tôi nghĩ... chắc tại no quá... vừa rồi lúc tôi uống xong cốc nước cam đã cảm thấy dạ dày không ổn rồi...”

Lúc này Lục Đình Kiêu mới phát hiện hầu hết đồ ăn trên bàn gần như đều bị mình cô ăn sạch, cô lại còn uống thêm một cốc nước to như vậy, anh tức giận nói: “Ninh Tịch! Em bị ngộ độc hả? Ăn nhiều thế mà không biết no à?”

Ninh Tịch còn cáu hơn anh: “Không phải tại anh chắc! Tôi bị anh dọa sợ đến mức cứ phải ăn mãi cho đỡ sợ! Anh lại còn một mình uống hết rượu không chừa giọt nào cho tôi! Tôi không uống nước hoa quả thì uống gì! Giờ anh còn mắng tôi!”

Nói xong cô lại ôm bụng, “ai ui” thảm thiết.

Thấy thế cơn giận của Lục Đình Kiêu cũng bay sạch vội vàng động viên cô:

“Là lỗi của tôi... Tôi đưa em tới viện!”

--- O ---

Chương 248: Rõ Ràng Là Một Học Bá

Ninh Tịch nghe vậy tỏ ra khó xử, “Hả? Thôi không cần đâu, nửa đêm nửa hôm chạy tới bệnh viện vì ăn no mất mặt lắm!”

“Thế diện quan trọng hay cơ thể quan trọng?” Lục Đình Kiêu không nói hai lời vội cầm lấy ví và điện thoại, sau đó bế cô lên.

Ninh Tịch vội xua tay: “Ừa... Lục Đình Kiêu... không được... đổi tư thế khác đi... Anh đỡ tôi đi từ từ thôi... Tư thế này khó chịu lắm...”

“Em...” Lục Đình Kiêu vừa giận vừa thương, đành phải đặt cô xuống, cẩn thận đỡ cô đi ra ngoài.

Lúc tới phòng cấp cứu của bệnh viện, quần áo và tóc Ninh Tịch đã ướt đầm mồ hôi.

Thêm việc Ninh Tịch cứ ôm bụng suốt và Lục Đình Kiêu cứ trưng ra vẻ mặt như trời sắp sập đến nơi, một y tá vội đỡ lấy Ninh Tịch: “Sắp sinh à? Mau! Mau lên xe đẩy đi!”

Ninh Tịch kéo khẩu trang lên, tránh để người ta nhận ra, sau đó hắc tuyền đầy đầu giải thích: “Không... không phải đâu chị y tá ơi! Em ăn no quá thôi!”

“...” Viên y tá cạn lời một giây, cúi đầu nhìn bụng cô, lúc này mới phát hiện bụng chỉ hơi nhô lên, quả thật không giống thai phụ: “Khám dạ dày xin mời rẽ trái!”

“Cảm ơn!”

Hơn nửa đêm, sau một hồi vật lộn, cuối cùng cũng có kết quả chẩn đoán bệnh của Ninh Tịch.

Trong khoảng thời gian ngắn lại ăn uống quá nhiều kèm theo áp lực dẫn đến việc bị viêm dạ dày cấp tính...

Lục Đình Kiêu vuốt ve gò má trắng bệch của cô gái đang nằm trên giường bệnh, tỏ ra đau lòng, “Còn đau không?”

Ninh Tịch khổ sở gật đầu: “Đau, có điều đỡ hơn nhiều so với lúc nãy rồi... Ừm, Lục Đình Kiêu, còn một chuyện...”

“Chuyện gì? Em nói đi.”

Ninh Tịch chần chừ một lúc, xấu hổ nói: “Lợi của tôi hình như bị cái nhẫn kia cạ vào rách da rồi, ban nãy không cảm thấy gì, giờ đau quá...”

Lục Đình Kiêu đỡ trán, dờ khóc dờ cười xoa tóc cô: “Đợi chút, để tôi đi mua thuốc cho em.”

“Ừm.”

Sau khi Lục Đình Kiêu đi khỏi, Ninh Tịch mới thở dài một hơi, sau đó vội sờ lên cái bụng to tròn của mình...

Không ngờ đúng giờ phút mấu chốt cái bụng lại cứu cô một mạng!

Nhưng mà! Cảm giác ăn no đúng là khó chịu! Cả đời này cô cũng không muốn nếm trải lần thứ hai nữa đâu!

Trước đây có một khoảng thời gian, vì quá bận nên có một thời gian dài cô ăn uống không đúng bữa, kết quả có một lần cũng đột phát viêm dạ dày cấp tính vào nửa đêm...

Khác ở chỗ, lần trước là vì nửa đêm nên không gọi được xe, cô đành phải tự mình lái xe máy tới viện, tự đi đăng ký, tự lấy thuốc, ngồi một mình ở hành lang dài lạnh lẽo để truyền dịch...

Lục Đình Kiêu quay lại rất nhanh.

Anh cầm thuốc ngồi xuống cạnh giường, sau đó mở chai thuốc ra, nghiêm túc dặn dò: “Đây thuốc bôi ngoài da, há miệng nào để tôi bôi thuốc cho em.”

Ninh Tịch ngoan ngoãn há miệng, lưỡi không cẩn thận chạm vào, cô nhú mày: “Đắng...”

“Cố chịu một chút, đừng chạm vào nó.”

“Ừ.”

Bôi thuốc xong, Lục Đình Kiêu vẫn dịu dàng nhìn cô, khẽ nỉ non đổi cách gọi: “Cô à...”

Ninh Tịch giật mình ngẩn ra một hồi mới phản ứng lại được là anh đang gọi

mình: “Hả?”

“Em xin lỗi...” Lục Đình Kiêu khẽ thở dài tự trách, sau đó anh nhấc tay cô lên, đặt nhẹ một nụ hôn lên mu bàn tay: “Đều tại em học không giỏi nên mới khiến cô bị thương.”

Tim Ninh Tịch đập lệch nửa nhịp.

Chết cha... sáu mươi phần trăm rồi... Sau mười một... sáu mươi hai... sáu mươi ba rồi... đang trên đà tăng lên nữa kìa...

Làm gì có chuyện học không giỏi!

Rõ ràng là học bá1 thì có!!!

1 Học bá: học sinh giỏi, cái gì cũng biết.

--- O ---

Chương 249: Sắc Đẹp Hại Chết Người!

Ninh Tịch lắc đầu, vội kết thúc chủ đề vừa nguy hiểm lại mờ ám giữa “cô giáo” và “học sinh” này, sau đó đổi lại thành trạng thái nhân viên nề nếp, giọng nói...

“Sếp, tôi muốn xin nghỉ một thời gian, không muốn bị quấy rầy!”

Lục Đình Kiêu sau khi suy nghĩ một hồi cũng vui vẻ đồng ý: “Có thể phê chuẩn, em muốn mấy ngày?”

Ninh Tịch nhìn ngón tay, yếu ớt hỏi: “Đơn vị có thể tính bằng năm không?”

“Tôi cho em thời gian là 7 ngày.” Lục Đình Kiêu mặc kệ ý kiến của cô, gõ nhíp quyết định.

“Được thôi... 7 ngày thì 7 ngày! Đợi mai tôi ra viện rồi, tôi có thể tạm thời về sống ở căn hộ công ty cấp không? Vừa xong anh đã đồng ý sẽ không quấy rầy rồi mà! Vừa hay gần đây Tiểu Bảo cũng không ở nhà, hơn nữa ngày kia tôi còn phải tới công ty một chuyến, ở Châu Giang Đế Cảnh cũng gần hơn một chút!” Ninh Tịch cố gắng vẽ ra đủ lý do chính đáng.

“Được.” Lục Đình Kiêu gật đầu không chút do dự.

“...” Ặc, dễ dàng vậy sao? Tự dưng không gài bẫy cô nữa, cô có chút không quen ấy.

Ninh Tịch nheo mắt lại, lộ ra vẻ mặt tiểu hồ ly, cô dường như phát hiện cách có thể đối phó hiệu quả nhất đối với tên Đại ma vương này rồi! Khổ nhục kế?

Chẳng lẽ vì vừa rồi bác sĩ nói đừng để cô chịu áp lực lớn sao?

Haiz, cũng vì quá quan tâm nên khổ nhục kế mới có hiệu quả như vậy...

Nghĩ đến đây, chỉ số trong lòng bỗng chốc tăng một lúc lên tới tám mươi phần trăm luôn!!!

...

Ngày hôm sau.

May mà tình trạng của Ninh Tịch không nghiêm trọng, sáng sớm cô đã có thể thuận lợi xuất viện.

Lục Đình Kiêu thực hiện đúng lời hứa đưa cô về Châu Giang Đế Cảnh, lúc đi trên đường có tạt qua siêu thị, mua đồ lấp đầy tủ lạnh cho cô, lại đặt đồ cho cô đủ ngày ba bữa, dặn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần là phải chú ý chuyện ăn uống.

Ninh Tịch ngồi trên sofa, thấy Lục Đình Kiêu bận tới bận lui, kiểm tra hết tủ lạnh còn đứng đó nghĩ xem có để sót thứ gì không, cô không nhịn được ho nhẹ một tiếng: “Lục Đình Kiêu, anh không cần làm gì nữa đâu, tôi có thể tự chăm sóc mình mà.”

Lục Đình Kiêu đi tới trước mặt cô: “Vậy tôi đi đây.”

Miệng thì nói thế, nhưng anh vẫn không yên tâm, như thể cô là một đứa trẻ ba tuổi hoàn toàn không có năng lực tự lo liệu cho bản thân mình vậy.

Ninh Tịch cố gắng giữ vững chỉ số trong lòng: “Ừm.”

“Em thật không còn vấn đề gì nữa chứ?”

“Không sao không sao, bụng không đau tí nào nữa rồi! Khả năng hồi phục của tôi nhanh lắm đấy!”

“Ừm, điểm này đúng là tốt.” Lục Đình Kiêu hài lòng gật đầu.

Ninh Tịch: “.....” --- Lời này không sai, nhưng sao cô cảm thấy như đang bị đùa giỡn thế nhỉ?

Đang thất thần, Lục Đình Kiêu đột nhiên cúi xuống chỗ cô, nhưng còn chưa tiến sát vào đã đứng dậy lùi ra, sau lại vươn tay sờ lên đỉnh đầu cô: “Không làm phiền em nữa.”

Ninh Tịch: “...”

Anh! Đã! Làm! Phiền! Rồi! Đấy!!!

Coi như cô hiểu rồi, kể cả tên này không làm gì thì sự tồn tại của anh ta cũng đã là một loại quấy nhiễu rồi.

Mãi tới khi tiễn Lục Đình Kiêu đi rồi, Ninh Tịch mới có thể hoàn toàn thả

lông, cô ôm gối nằm phát ngốc trên sô pha, nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra trong mấy ngày này...

Tuy cô đã sớm có dự liệu, cũng chuẩn bị từ sớm, nhưng lúc này đầu óc cô vẫn là một mảng trống rỗng, hoàn toàn rối loạn.

Với biểu hiện này, cô chỉ có thể chấm cho mình 0 điểm!

Thật ra lúc đầu cô đã định sẽ cố ý nói những lời dứt khoát khiến Lục Đình Kiều dẹp ý nghĩ này đi, nhưng đối diện với gương mặt ấy, cô lại không thốt nổi một từ, ngược lại, trái tim kiên định lại ngày càng dao động, vốn tưởng đây là chuyện tuyệt đối không thể, nhưng lại dần dần thay đổi suy nghĩ...

Chẳng trách thời cổ đại có nhiều hôn quân như thế!

Đúng là sắc đẹp hại chết con người ta mà!

--- O ---

Chương 250: Lần Đầu Giao Tranh

Sáng ngày hôm sau, trong văn phòng của Lâm Chi Chi tại công ty giải trí Thịnh Thế.

“Chị Chi Chi, em không đến muộn chứ?” Hôm qua Ninh Tịch nghỉ ngơi cả tối, cơ thể đã gần hồi phục lại, chỉ là sắc mặt có hơi tiêu tụy, thế nên hôm nay cô mặc một chiếc váy liền thân có màu tương phản làm nổi lên màu da, trông vừa trẻ lại đầy sức sống.

Trước bàn làm việc, Lâm Chi Chi tóc tai gọn gàng, cô mặc một chiếc áo vest gam lạnh phối với một chiếc váy. Lâm Chi Chi đang xử lý công việc thấy Ninh Tịch tới thì đánh giá cô một lượt, sau đó mới ngẩng đầu nói: “Không cần căng thẳng, hôm nay bảo em đến cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn em tham quan công ty một chút trước buổi bấm máy ngày mai thôi, tuy thường ngày em không hay ở công ty, nhưng vẫn phải hiểu một chút về các phòng ban cơ bản.”

“Vâng, cảm ơn chị Chi Chi!”

“Đi thôi.”

Ninh Tịch gật đầu đi theo, dưới sự dẫn dắt của Lâm Chi Chi cô biết thêm về các phòng ban của công ty cũng làm quen được với một số đồng nghiệp mới.

Bất kể trong lòng mọi người có nghĩ thế nào thì ngoài mặt vẫn tỏ ra rất khách khí với cô.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ chuyện của Ninh Tịch chỉ là ván cờ giữa Thịnh Thế và Tinh Huy, Ninh Tịch chẳng qua chỉ là đòn mà công ty đánh trả Tinh Huy thôi. Nhưng việc công ty chuẩn bị nâng đỡ Ninh Tịch là sự thật không thể chối cãi thế nên chẳng ai dại mà tự đi tìm xui cho mình cả.

“Chậc, cái cô Ninh Tịch này đúng là còn xinh hơn trong ảnh, chẳng trách Nhị thiếu vừa thấy đã để ý tới cô!”

“Tôi có dự cảm, chỉ cần EQ của cô ấy không quá thấp thì sau này nhất định sẽ hot lắm!”

“Cũng chưa chắc! Khó khăn lắm mới đuổi đi được một Lãnh Man Vân, cô tưởng người nào đó có thể chấp nhận được sao? Hơn nữa, cô ấy liệu có thể

hòa hợp được với Lâm Chi Chi sao? Lâm Chi Chi chẳng phải ghét nhất các nữ nghệ sĩ chỉ dựa vào việc bán nhan sắc để đi lên à?”

...

Công ty rất lớn, Ninh Tịch đi theo Lâm Chi Chi hơn một tiếng đồng hồ mới tham quan hết các phòng.

Đang chuẩn bị đi tiếp tới một số phòng quay và phòng thu của công ty, hai người lại gặp một người ở hành lang.

“Ồ, đây chẳng phải là đại quản lý của chúng ta đây sao? Cuối cùng cũng chịu xuống núi rồi à? Tôi còn tưởng cô không gượng dậy nổi mà chuẩn bị rút khỏi giới luôn rồi chứ!” Người phụ nữ đang nói chuyện khoảng hơn 30 tuổi, mặc một bộ đồ gợi cảm thời thượng, uốn tóc xoắn, trang điểm sắc nét, ăn mặc còn sáng chói hơn cả minh tinh.

Vì thường xuất hiện trên tạp chí nên Ninh Tịch lập tức nhận ra cô ta chính là Triệu Mỹ Hinh - Quản lý của Tô Dĩ Mạt.

Đối diện với lời lẽ khiêu khích của Triệu Mỹ Hinh, Lâm Chi Chi mặt không chút thay đổi nói: “Chị Mỹ Hinh còn đang cố gắng dốc sức thì những người trẻ tuổi bọn em cũng không thể để rớt lại phía sau được.”

“Cô...” Triệu Mỹ Hinh tức sôi máu.

Ninh Tịch ở bên cạnh cô nhìn không bật cười, thầm nghĩ Lâm Chi Chi trông vừa cứng nhắc lại nghiêm túc này không ngờ lại còn độc miệng như vậy!

Triệu Mỹ Hinh nghiêng răng hừ một tiếng: “Lâm Chi Chi, tuy trước đây tôi từng xem nhẹ cô, nhưng sau này cũng không thể không thừa nhận cô thật sự có vài phần năng lực khi có thể khiến một kẻ có nhan sắc bình thường như Lãnh Man Vân đi lên như vậy, nhưng hiện tại thì sao...”

Nói đến đây, Triệu Mỹ Hinh cố tình dừng lại, quét ánh mắt cay nghiệt qua Ninh Tịch: “Lãnh Man Vân đi rồi, cô lại tìm một bình hoa ngoài scandal với mặt mũi ra thì chẳng có gì đặc sắc thế này? Tôi nhớ cô ghét nhất loại nghệ sĩ sống dựa vào mặt mũi cơ mà, sao rồi? Giờ cũng biến chất rồi hả?”

Chương 251: Chỗ Dựa Của Tô Dĩ Mạt

Ninh Tịch nghe thế tròn mắt hơi nheo lại.

Đây không phải lần đầu tiên cô nghe từ miệng người khác về kiểu nghệ sĩ mà Lâm Chi Chi ghét.

Bảo không để ý tí gì là chuyện không thể nào.

Dẫu sao đây là người mà cô sẽ cùng chiến đấu trong tương lai, nếu ngay từ đầu đã không chung lý tưởng thì sau này làm sao có thể tiếp tục hợp tác?

Lâm Chi Chi liếc thấy sự ái ngại lóe lên trong mắt Ninh Tịch, cô nhìn về phía Triệu Mỹ Hinh, không nhanh không chậm mở miệng nói: "Chị Mỹ Hinh hình như có chút hiểu lầm tôi rồi. Ai cũng biết... trong cái nghề này, xinh đẹp chính là một lợi thế trời cho, là điều mà người khác cầu còn không được, tại sao tôi lại ghét?"

"Cái tôi ghét... là cái kiểu bình hoa không có nội hàm, không có thực lực."

"Lòng yêu thích cái đẹp thì ai cũng có, về điểm này chắc chị Mỹ Hinh là người hiểu rõ nhất đúng chứ?"

Nghe được những câu này, Triệu Mỹ Hinh ngay lập tức đổi sắc mặt, cái gì mà gọi là cô ta hiểu rõ nhất chứ?

Đây rõ ràng là đang đá đểu cô ta!

Bản thân Triệu Mỹ Hinh vốn là một nghệ sĩ, nhưng bởi gì giá trị nhan sắc không đủ nên với phải lái sang làm nghề quản lý, bình thường cũng cô ta cũng vô cùng chú ý hình tượng, thường xuyên đến thẩm mỹ viện chăm sóc...

Con nhỏ chết tiệt này bình thường thì không nói lời nào, nhưng cứ mở mồm ra câu nào là chọc đúng nỗi đau của cô ta! Đúng là miệng chó không nhả được ngà voi!

"Cô dám khẳng định cô ta không phải bình hoa?" Triệu Mỹ Hinh cười lạnh.

"Cái này còn phải đề tác phẩm lên tiếng chứ không phải nhìn bề ngoài mà kết luận như chị Mỹ Hinh đây." Lâm Chi Chi nói xong rồi lướt qua Triệu Mỹ Hinh.

"Cô..." Triệu Mỹ Hình đứng phía sau tức đến giậm chân.

Nghe Lâm Chi Chi nói xong mọi buồn bực trong lòng Ninh Tịch lập tức bị thổi bay sạch, sung sướng nhảy nhót bám theo Lâm Chi Chi.

"Chị Chi Chi, vừa rồi chị ngẫu thật đấy! Đúng là chỗ dựa vững chắc của đời em! Nhưng mà chị yên tâm đi, em chắc chắn không phải bình hoa, dẫu cho có là bình hoa thì cũng phải là sứ Thanh Hoa! Có cả ngoại hình lẫn thực lực!"

Lâm Chi Chi nhìn cô một cái, kín đáo nâng môi cười: "Cái này không thể chỉ nói miệng được, ngày mai đoàn làm phim bắt đầu quay, tôi sẽ đi cùng em."

"Cũng không chỉ có mình tôi đâu, đoàn làm phim cũng sẽ mở cửa cho phóng viên tới thăm quan nữa, chắc chắn sẽ không ít người tới đâu."

"Kịch bản mới với kế hoạch quay cũng đã gửi cho em rồi, em cũng biết, ngày mai có một cảnh quay vô cùng quan trọng, cực kỳ khảo nghiệm kỹ năng diễn xuất. Đây là bước tiến đầu tiên của em, chuẩn bị cho tốt vào!"

Thật ra thì trong khoảng thời gian này, Lâm Chi Chi có nghiên cứu sơ qua về lý lịch của Ninh Tịch cùng một vài tác phẩm cô từng đóng, phát hiện khả năng diễn xuất của cô bé này không tệ, chỉ chờ biểu hiện ngày mai của cô ấy nữa thôi...

"Đã biết, nhất định em sẽ biểu hiện thật tốt!"

Ninh Tịch vừa nói vừa tính toán làm sao có thể khiến Lâm Chi Chi tin tưởng, càng nghĩ càng xót, một người phụ nữ như Lâm Chi Chi thế quái nào lại nhìn trúng con hàng không đáng tin lại lẳng nhăng như Giang Mục Dĩ chứ?

Bởi vì Lâm Chi Chi còn có những việc khác phải xử lý, nên chỉ còn tiểu Đào ở cùng với cô.

Tiểu Đào có tính tình hoạt bát, dọc đường đi nói không ngừng, Ninh Tịch có thể từ miệng cô bé nghe được không biết bí mật của công ty.

"Ài, lần này chị Man Vân đi thì người vui vẻ nhất chính là Tô Dĩ Mạt với Triệu Mỹ Hình đó chị! Mặc dù độ nổi tiếng của Tô Dĩ Mạt cao hơn chị Man Vân, nhưng cô ta diễn cái gì gì ấy, toàn là phim thị trường rác rưởi thôi. Chị Man Vân tuy đa phần chỉ đóng phim nghệ thuật¹, nhưng lại đạt được rất

nhiều giải thưởng lớn của quốc tế, ép cô ta còn hơn ép cafe! Hết cách ai bảo người chống lưng của người ta quá cứng! Rõ ràng là không đủ thực lực nhưng lại mặt trời trán bóng chiếm mất vị trí Nhất Tỷ² của Thịnh Thế!"

1Phim nghệ thuật: là những phim hướng đến giá trị nghệ thuật của bộ chứ không hướng đến mục đích lợi nhuận...

2Nhất Tỷ: nữ nghệ sỹ có độ nổi tiếng nhất trong một công ty giải trí.

"Người chống lưng cho Tô Dĩ Mạt rất cứng sao?" Ninh Tịch hỏi.

"Đương nhiên rồi! Chị không biết sao?" Tiểu Đào kinh ngạc sau đó thần thần bí bí tiến tới nói nhỏ vào tai cô: "Người chống lưng cho Tô Dĩ Mạt... chính là Lục tổng của chúng ta đây!"

--- O ---

Chương 252: Sao Có Thể Như Vậy! Lại Ngược Cầu Rồi!

"Đương nhiên rồi! Chị không biết sao?" Tiểu Đào kinh ngạc sau đó thần thần bí bí tiến tới nói nhỏ vào tai cô: "Người chống lưng cho Tô Dĩ Mạt... chính là Lục tổng của chúng ta đây!"

"Lục tổng? Lục Cảnh Lễ?" Ninh Tịch lập tức nghĩ tới Lục Cảnh Lễ, có thể thấy trong lòng cô Lục Cảnh Lễ không đáng tin cỡ nào...

Tiểu Đào lắc đầu sau đó dùng ngón tay chỉ chỉ lên trên, ý là người phía trên của Lục Cảnh Lễ.

Lần này đến lượt Ninh Tịch kinh ngạc, nhướn mày: "Lục Đình Kiêu?"

Tiểu Đào gật gật đầu như gà mổ thóc, sau đó vội vàng nhìn xung quanh, nói nhỏ: "Chị nói bé một chút... biết trong lòng là được rồi!"

Ninh Tịch xoa cằm: "Nhưng... sao tin đồn hot như thế này mà lại chẳng có chút tiếng gió nào lộ ra ngoài?"

"Có chán sống mới đi tung tin đồn của Đại boss ra ngoài? Chuyện này chỉ có trong nội bộ công ty chúng ta mới biết thôi!" Tiểu Đào giải thích.

"Thì ra là như vậy..."

Không đợi Ninh Tịch hỏi tiếp, Tiểu Đào đã không nhìn được bô bô với cô: "Ban đầu Tô Dĩ Mạt chỉ là diễn viên hạng 2 thôi, trên cô ta còn đầy người nổi hơn nhưng... không biết làm sao mà lại cấu kết được với Đại boss của chúng ta, được ngài ấy coi trọng, thế nên tất cả tài nguyên của công ty cứ thế mà bày ra cho cô ta chọn, đúng là một bước lên tiên..."

Tiểu Đào càng nói càng tức, bất bình nói: "Chị Man Vân mất 10 năm mới lăn lộn được đến vị trí như bây giờ, ấy thế mà lại bị cô ta cứ như vậy mà ép xuống, quá bất công..."

Ninh Tịch thấy Tiểu Đào nói có sách mách có chứng như vậy nên nghĩ giữa hai người chắc chắn có gì đó nhưng không biết ở mức độ nào mà thôi...

Tuy Tiểu Đào không nói thẳng ra nhưng nghe có vẻ là quan hệ... tình nhân?

Nhưng căn cứ vào những gì Ninh Tịch biết về Lục Đình Kiêu thì có vẻ không hợp lý lắm...

Tiểu Đào đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên ý thức được bản thân cứ ca ngợi người khác mãi như vậy thì có chút không ổn, liền vội vàng nói: "Khụ... có điều người chồng lung của chị cũng cứng lắm mà, Nhị thiếu đích thân đào chị về đó!"

Tuy Tiểu Đào nói như vậy nhưng trong lời nói vẫn pha chút thất vọng.

Cô bé vốn là trợ lý của Lãnh Man Vân, lần này cũng bị thuyên chuyển cùng Ninh Tịch.

Trước kia lúc Tiểu Đào đi theo Lãnh Man Vân luôn được mọi người kính trọng, nhưng hiện tại Ninh Tịch chỉ là một tân binh, làm sao có cơ so được với trước kia, nên khó tránh khỏi trong lòng có chút bất bình.

Ninh Tịch làm sao có thể không nhìn ra mắt mát trên mặt Tiểu Đào, phản ứng của cô bé cũng chỉ là nhân chi thường tình¹, cho nên cô cũng không để bụng.

1 Nhân chi thường tình: phản ứng thường thấy của con người.

Nhưng mà.. chuyện của Tô Dĩ Mạt, cô không thể cho qua dễ dàng như vậy...

Dẫu sao vào bây giờ chuyện này cũng rất quan trọng với cô, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng có thể ảnh hưởng đến quyết định cuối cùng của cô.

Vì vậy Ninh Tịch cầm lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Lục Đình Kiêu----

[Quan hệ của anh với Tô Dĩ Mạt là quan hệ gì?]

Cùng lúc đó tại tập đoàn Lục thị.

Lục Đình Kiêu đang tham dự một cuộc họp thì di động để bên cạnh đột nhiên reo lên, liền tiện tay mở ra xem.

Sau đó, tất cả các cấp dưới có mặt trong phòng đều thấy được một cảnh tượng ngàn năm khó gặp --- Người chưa bao giờ lộ ra một nụ cười ở công ty lúc này lại đang từ từ giãn mặt mũi ra, phát ra một tiếng cười khẽ vui vẻ...

Chương 253: Tôi Chỉ Chống Lưng Cho Mình Em Thôi!

"Stop!"

Lục Đình Kiêu quẳng lại một câu rồi cầm di động ra khỏi phòng họp.

Ninh Tịch đang đợi Lục Đình Kiêu nhắn tin trả lời lại, kết quả anh lại trực tiếp gọi điện tới luôn, dọa cô giật cả mình.

Vì vậy Ninh Tịch nói với Tiểu Đào một tiếng rồi vội vàng tìm một xó không người nào để nghe điện thoại.

"Alo..."

"Vừa nhìn thấy tin nhắn của em." --- Nghe giọng có vẻ như tâm trạng Lục Đình Kiêu rất tốt.

Ninh Tịch dùng móng tay cào cào lên gạch sứ ốp trên tường: "À."

Lúc cô gửi tin nhắn kia đi cũng không thấy có gì không ổn, nhưng sao lúc này lại thấy có gì đó sai sai?

"Ghen?" Di động truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn của Lục Đình Kiêu.

"Khụ khụ khụ..." Ninh Tịch bị từ này dọa cho sặc nước bọt, xù lông nói: "Ai... ai ghen chứ! Tôi chỉ thấy cần phải làm rõ mối quan hệ của mọi người trong công ty nên mới hỏi chút thôi!"

Mẹ nó! Khó trách sao cô cảm thấy có gì sai sai! Quả nhiên sẽ khiến người ta cảm thấy cô đang ghen mà!

"Nếu chỉ là thuận miệng hỏi thì tôi từ chối trả lời." Lục Đình Kiêu nói.

"Ồ...?" Ninh Tịch ngu người, không ngờ sẽ có lúc Lục Đình Kiêu trẻ con như vậy: "Vậy anh muốn sao mới nói cho tôi?"

Lục Đình Kiêu: "Trả lời câu hỏi của tôi."

Câu nào? Ghen?

Thật ra thì...

Lúc nghe được những suy đoán mập mờ của Tiểu Đào, nghe được chuyện Lục Đình Kiêu kéo người phụ nữ khác lên giường, trong lòng cô đúng là có chút khó chịu...

Nhưng mà... làm sao có thể thừa nhận chứ!

Vì vậy Ninh Tịch bĩu môi một cái nói: "Không trả lời chứ gì, vậy tôi cứ coi như anh với Tô Dĩ Mạt có một chân, chỉ cần một việc này thôi cũng đủ để giảm xuống còn 0% đấy!"

Lục Đình Kiêu thở dài, bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Yên tâm, không có quan hệ gì, em không cần ngại cô ta."

"Vậy tại sao có tin đồn anh là người chống lưng cho Tô Dĩ Mạt? Tài nguyên của Tô Dĩ Mạt không phải là được anh đặc cách cung cấp sao?" Ninh Tịch khó hiểu.

"Tôi chỉ chống lưng cho em."

Mặt Ninh Tịch nóng lên, nghiêm nghị nói: "Nói chuyện tử tế! Không được thả thính!"

Lục Đình Kiêu cười khẽ, "À..."

"Cũng không được phép cười!"

Lục Đình Kiêu cũng không trêu cô nữa, hạ giọng một tiếng trả lời: "Đúng là đặc cách nhưng tôi hoàn toàn trong sạch. Sở dĩ làm như thế là bởi vì cô ta từng cứu Tiểu Bảo một mạng."

"Cái gì? Tiểu Bảo làm sao?" Ninh Tịch hoảng hốt.

"Lúc trước vì muốn để Tiểu Bảo tiếp xúc nhiều hơn với người khác, nên tôi thử cho nó đến trường, kết quả thằng bé bị mất không chế giờ chân bỏ chạy, suýt chút nữa thì bị xe đâm... may mà lúc ấy có một chiếc xe khác lao ra, đẩy chiếc xe kia ra xa nên cứu Tiểu Bảo một mạng. Sau thì tra ra người trong chiếc xe kia chính là Tô Dĩ Mạt, cô ta uống rượu say nên mất tay lái, ma xui quỷ khiến thế nào lại cứu được Tiểu Bảo..."

Ninh Tịch nghe vậy thì sững sốt: "Ôi má! Tôi không biết nên nói là Tô Dĩ

Mạt may mắn hay là Tiểu Bảo mạng lớn nữa! Ô thế ra là vì để trả ơn cho cô ấy nên anh mới hạ lệnh như vậy?"

Ninh Tịch có thể hiểu được việc mà Lục Đình Kiêu làm, cho dù việc Tô Dĩ Mạt cứu Tiểu Bảo chỉ là chuyện ngoài ý muốn nhưng dù sao cô ta quả thật đã cứu Tiểu Bảo một mạng.

"Đúng vậy."

"Chẹp, người ta là chân chính cứu mạng Tiểu Bảo đó! Sao lúc ấy anh không lấy thân báo đáp đi?"

Lục Đình Kiêu hạ giọng Ninh Tịch chỉ bằng một câu duy nhất: "Em cho là đối với ai tôi cũng sẽ lấy thân báo đáp sao?"

--- O ---

Chương 254: Bây Giờ Là Bao Nhiêu Phần Trăm?

Hạ gục thôi còn chưa đủ, Lục Đình Kiêu lại không chút lưu tình hạ thêm một đao: "Bây giờ là bao nhiêu phần trăm?"

"Nói cho anh? Tôi đâu có ngu! Thôi nhá, cúp máy đây! Trợ lý còn đang chờ tôi!" Ninh Tịch vội vội vàng vàng cúp điện thoại.

Quả nhiên không nên có bất kỳ tiếp xúc nào với Lục Đình Kiêu!

Bên kia, nụ cười trên mặt vẫn còn chưa tan thì bỗng dung một gương mặt to bự từ đâu chạy tới u oán nói:

"Anh Hai ~ mau thành thật khai báo ~ có phải anh đang có chuyện gì giấu em, đúng không?"

Lục Đình Kiêu nhướn mày: "Rõ lắm sao?"

Lục Cảnh Lễ lập tức bị đá kích, thiếu chút nữa thì ngã gục trên đất: "Hu hu hu! Quả nhiên anh có chuyện giấu em, em là phụ tá đặc lực nhất của anh, là tiểu áo bông của anh! Thế mà anh lại giấu em!"

"Không phải em rất giỏi đoán sao?"

"Hừ! Đoán thì đoán!" Lục Cảnh Lễ thông thả bước qua bước lại trong phòng, ba phút sau, đột nhiên ngừng bước nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Hôm trước anh có ý đưa Tiểu Bảo đi... khi đó chỉ còn 2 ngày nữa là Ninh Tịch phải bắt đầu quay lại làm việc, là vì đuổi kịp tiến độ nên chắc chắn sẽ rất bận bịu... cho nên em đoán hai ngày này anh đã làm chuyện gì đó cực lớn! Cực lớn... chẳng lẽ... là tở tình?"

Lục Đình Kiêu: "Tiếp tục."

Ý là tiểu gia đây đoán đúng?

Mắt Lục Cảnh Lễ sáng lên, tiếp tục nói: "Vậy kết quả thế nào? Chắc chắn là không thành công rồi! Nếu không sao anh có thể ở công ty, lúc này phải ở trên giường mới đúng..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Cuối cùng Lục Cảnh Lễ búng tay một cái, dùng giọng điệu chắc chắn đưa ra

kết luận: "Chân tướng chỉ có một! Anh tử tình, Tiểu Tịch Tịch không đồng ý nhưng cũng không từ chối. Cô ấy còn đang suy nghĩ, hơn nữa, khả năng cô ấy đồng ý với anh là rất lớn! Cho nên tâm tình anh mới tốt như vậy!"

Lục Đình Kiêu nhìn thần thái sáng láng của cậu em trai, khóe môi nhếch lên lộ ra một tia dịu dàng không dễ phát hiện...

Tính tình anh tuy lạnh lùng, khó sống chung với người khác, ngay cả quan hệ với cha mẹ ruột cũng rất nhạt, nhưng duy chỉ có người em trai này thì lại khác, người khác tránh anh, sợ anh, nhưng cậu em trai này lại cả ngày bám lấy anh. Anh có làm mặt lạnh thì thằng nhóc này cũng không sợ, anh không thích nói thì nó lại tự đoán mò, cứ thế mà dần dần đoán được chính xác tâm tư anh...

Anh vốn cho rằng có được cậu em như thế đã là quá may mắn, nhưng không ngờ số mệnh lại để anh gặp Ninh Tịch.

...

Ngày hôm sau.

Từ giữa hè đến đầu thu, đoàn làm phim Thiên Hạ trải qua vô vàn trắc trở cuối cùng cũng bấm máy lại một lần nữa.

Bởi vì kịch bản có thay đổi, nên những cảnh của Ninh Tuyết Lạc và Triệu Tư Châu giảm không ít, Ninh Tuyết Lạc với Ninh Tịch vốn còn có ba cảnh quay chung với nhau nữa nhưng bây giờ cũng bay theo gió luôn. Việc này cũng có nghĩa là từ giờ cô sẽ không cần phải đụng mặt Ninh Tuyết Lạc ở trường quay nữa, điều này khiến Ninh Tịch nhẹ nhõm hơn bao nhiêu, rốt cuộc cũng có thể tập trung quay phim rồi.

Cảnh quay hôm nay là chủ yếu là hai cảnh quay quan trọng nhất của bộ phim, thế nên không chỉ có Lâm Chi Chi mà Lôi Minh cũng đến.

Ninh Tịch với Giang Mục Dã gần như là đến cùng lúc.

"Chào Giang sư huynh!" Ninh Tịch ngọt ngào chào hỏi, ngoan ngoãn đổi từ "Giang tiền bối" thành "Giang sư huynh."

"Ừ, chào sư muội!" Nhìn bộ dạng bé ngoan của Ninh Tịch, da đầu Giang Mục Dã run hết lên, nổi cả da gà.

Sau đó, khoe mắt anh liếc về phía Lâm Chi Chi - đang đi ở bên cạnh Ninh Tịch...

--- O ---

Chương 255: Ai Nói Là Người Yêu Cũ

Lâm Chi Chi đang nói chuyện với Lôi Minh, không hề chú ý tới ánh mắt của Giang Mục Dã, sau khi nói xong thì quay ra dặn dò Ninh Tịch: "Ninh Tịch, tôi với anh Minh cần thương lượng một số chuyện, em cùng với sư huynh của em tập dượt một lượt trước đi."

"Dạ, chị cứ làm việc của mình đi!"

Ngoan ngoãn vẫy tay tạm biệt Lâm Chi Chi xong, Ninh Tịch lập tức khôi phục lại bộ dạng Tiểu ma vương, âm trầm nhìn Giang Mục Dã, nói: "Chắc chắc, lông vàng này... vừa nãy có thấy không? Tôi còn lo hai người gặp nhau thì chị Chi Chi sẽ khó xử, kết quả chị ý còn không thèm liếc mắt nhìn chú lấy một cái! Thật ngầu! Càng ngày tôi càng thích chị ý!"

Giang Mục Dã trừng cô: "Rốt cuộc ai nói cho bà cô ta là bạn gái cũ của tôi!"

Ninh Tịch chớp mắt: "Không phải chính ông nói sao?"

"Biến! Tôi không có nhắc đến nha, tất cả đều là do bà tự biên tự diễn!"

"Ai bảo ông cứ khiến người ta hiểu lầm cơ..." Ninh Tịch lẩm bẩm sau đó con giun tò mò trong bụng trỗi dậy: "Nếu không phải bạn gái cũ... vậy quan hệ của hai người là gì? Tại sao ông lại e ngại chị ấy như vậy?"

"Tôi e ngại cô ta lúc nào? Ninh Tiểu Tịch, bà có thể đừng nghĩ vớ va vớ vẩn nữa được không!" Giang Mục Dã thật sự sắp bị cô dày vò chết mất.

Vì muốn tìm hiểu sự tình, Ninh Tịch liền mềm giọng trấn an: "Được rồi được rồi, vậy tôi không nghĩ lung tung nữa, tự ông khai báo đi! Rốt cuộc là sao?"

"Sao trắng gì? Trước đây cô ta từng là quản lý của tôi thôi!" Giang Mục Dã quơ quơ quyển kịch bản trong tay.

Ninh Tịch trợn to mắt: "Không thể nào, chị Chi Chi từng mang ông á?"

Giang Mục Dã trợ mắt lại: "Làm sao, không được sao? Vẻ mặt của bà đây là sao hả?"

Ninh Tịch lắc đầu, thờ dài nói: "Cái này còn đáng thương hơn so với làm bạn gái cũ..."

Tính tình Giang Mục Dĩ dờ dờ ương ương thế nào đã là điều mà cả giới biết, không một trợ lý nào có thể chịu được anh ta quá một tuần.

Lôi Minh có thể chịu được lâu như vậy là vì tính cách của anh ấy vô cùng tốt, vô cùng có kiên nhẫn, cho nên mới có thể ở cạnh Giang Mục Dĩ lâu như vậy.

Biết Lâm Chi Chi với Giang Mục Dĩ không phải loại quan hệ đó thì Ninh Tịch thậm chí thở phào một hơi, nếu là thật thì thật sự là lúng túng lắm đó.

Lúc này, Tiểu Đào chỉ huy một người mang đến một cái ghế nằm siêu cấp sang trọng: "Chị Tịch, chị ngồi cái này đi!"

Ở trong đoàn làm phim, loại đãi ngộ này chỉ có nữ chính, nam chính, hoặc là những diễn viên có vị trí tương đối cao mới được hưởng thụ. Trước đây Ninh Tịch nhiều lắm chỉ được phân cho một cái ghế để ngồi nghỉ thôi, không ngờ cũng có một ngày lại được hưởng loại đãi ngộ này...

"Cám ơn nha, Tiểu Đào vất vả rồi!" Ninh Tịch nói cám ơn.

Mặc dù Tiểu Đào vẫn luôn luyện tiếc quá khứ nhưng lúc làm việc thì cô bé vẫn rất dụng tâm.

"Có tập không?" Ninh Tịch giờ quyền kịch bản hỏi, kiên quyết thi hành mệnh lệnh cao cả của quản lý.

"Tập cái rắm! Tôi qua ông đây chơi game cả đêm không ngủ! Ngủ bù cái đã! Đừng có quấy rầy tôi!" Giang Mục Dĩ nói xong liền dùng quyền kịch bản úp lên mặt đi ngủ.

"..." Ninh Tịch im lặng thấp một nén hương cho Lôi Minh, xong rồi lại vui mừng thay cho Lâm Chi Chi, may là chị ấy đã thoát khỏi biển khổ!

--- O ---

Chương 256: Ta Là Người Đàn Ông Của Nàng

Lúc Giang Mục Dĩ trang điểm cũng chẳng thêm dậy, ngủ thẳng tới lúc bắt đầu quay.

Đạo diễn Quách đã gọi mọi người tập hợp lại để quay mà con hàng này vẫn còn ngủ, Ninh Tịch không nhìn được nữa, đập cái ghế của Giang Mục Dĩ một cái.

Lúc này Giang Mục Dĩ mới chậm rãi tỉnh dậy.

Cảnh này là một cảnh quay về chiến trường.

Sau khi vị huynh trưởng cuối cùng của Mạnh Trường Ca bị hôn quân và Hiền phi hại chết, Tiểu bá vương - Mạnh Trường Ca trưởng thành chỉ sau một đêm, khoác áo giáp lên xông ra chiến trường, bắt đầu kiếp sống quân nhân dài đằng đẵng...

Phủ tướng quân gặp chuyện, thành Trường An liền mất đi Tiểu bá vương.

Sau khi Mạnh Trường Ca rời đi, Tôn Hoán Khanh cuối cùng cũng nhìn rõ được tình cảm của mình, liền dứt khoát đuổi theo Mạnh Trường Ca ra chiến trường, trở thành một quân y.

Thông thường các cảnh quay sẽ được quay theo tình hình, chứ không phải dựa theo mạch của nội dung. Cho nên cảnh quay ngày hôm nay nhảy thẳng đến quãng thời gian bảy năm sau, Mạnh Trường Ca lập được chiến công hiển hách, thậm chí còn vượt qua cả cha và anh trai.

Hôn quân lại tiếp tục bị gian thần và Hiền phi xúi giục, bắt đầu kiêng kỵ Mạnh Trường Ca, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu bắt nàng phải giao ra binh quyền một lần nữa, thậm chí còn ép Mạnh Trường Ca gả cho Thập Nhị hoàng tử vô năng, lấy điều này áp chế nàng.

Tất nhiên Mạnh Trường Ca không nghe theo.

Vì vậy, trong một lần đại chiến, nàng gặp phải tình cảnh giống y như những gì các ca ca mình phải trải qua, không chết trên tay quân địch mà lại chết trên tay... người của mình.

Đối địch đại quân hùng mạnh nhưng lương thảo lại không đủ, viện quân

cũng chậm chạp không tới...

Cuối cùng cái gì nên đến cũng đến.

Lúc này trong trường quay, tất cả các nhân viên đã tập hợp đầy đủ, các phóng viên cũng bắt đầu đông lên.

Người khẩn trương nhất không ai khác chính là đạo diễn Quách Khải Thắng, lần này nếu xảy ra vấn đề gì nữa thì ông ta thật muốn đập đầu tự tử luôn cho rồi!

Ninh Tịch tất nhiên là không lo lắng gì, nhưng vừa nãy thấy Giang Mục Dĩ cứ ngủ mãi, trạng thái tinh thần có vẻ không tốt lắm khiến cô cũng lo lắng theo.

"Ok! Mọi người chuẩn bị! Bắt đầu!"

Quách Khải Thắng vừa hô ánh mắt Ninh Tịch liền lập tức thay đổi.

Xác chết rải rác khắp chiến trường, đồng đội chỉ còn lại không tới một trăm người, Mạnh Trường Ca toàn thân dính máu, hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt đầy sát khí, giống như một món hung khí biết đi lại, gập thân sát thân, gập phật giết phật.

Ngay lúc nàng không thể chống đỡ nổi nữa thì sau lưng xuất hiện một kẻ đánh lén đang chuẩn bị tấn công nàng...

"Trường Ca! Cảnh thận!" - Một người mặc trường sam xông tới lớn tiếng nhắc nhở.

Nhờ sự nhắc nhở của người kia, Mạnh Trường Ca mới có thể tránh thoát được đòn hiểm, nhưng vừa thấy rõ được người tới là ai thì lập tức nổi giận, dùng bàn tay nhuốm máu túm lấy cổ áo của người đó: "Ai cho người tới đây? Cút ngay cho lão tử!!!"

Vẻ mặt Tôn Hoán Khanh quyết tuyệt: "Ta không đi! Chết thì cùng chết!"

Mạnh Trường Ca ném mạnh gã ra xa, vẻ mặt giễu cợt khinh thường: "Ta bảo người cút thì cút đi! Một tên tiểu bạch kiếm trời gà không chặt mà cũng muốn chết cùng lão tử!"

Tôn Hoán Khanh đứng lên, dùng ngân châm phá nát cổ họng của một người,

máu tươi bắn tung tóe lên khuôn mặt trắng nõn, trong đôi mắt chẳng còn sự nhân từ của một vị thầy thuốc nữa mà chỉ còn lại sát ý tận trời.

"Bây giờ thì sao?" Tôn Hoán Khanh quật cường hỏi.

Mạnh Trường Ca quay đầu đi --- Cái khoảnh khắc này trên mặt Ninh Tịch sẽ phải thể hiện vô số vẻ mặt tâm tình phức tạp.

Cuối cùng, Mạnh Trường Ca chỉ thở dài: "Người... thôi, người đã muốn thì ta cũng không cản... nhưng đừng hy vọng ta sẽ phân tâm bảo vệ người!"

Giang Mục Dĩ đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi một vệt máu trên mặt Ninh Tịch, vẻ mặt dịu dàng lưu luyến nhìn cô --- ở nơi binh đao loạn lạc tràn đầy máu tươi như cái chiến trường này, Tôn Hoán Khanh giống như một đóa Bạch Liên đang nở rộ: "Trường Ca, ta là người đàn ông của nàng, hãy để ta bảo vệ nàng."

--- O ---

Chương 257: Kỹ Năng Biến Thái

"Cắt!!!!"

Chỉ một lần liền thông qua!!!

Tiếng vỗ tay ào ào như sấm dậy, các phóng viên là người vỗ tay lớn nhất.

Cảnh quay này vừa là cảnh hành động vừa là cảnh tình cảm, có thể nói là vô cùng có chiều sâu, không ai nghĩ chỉ một lần đã qua.

"Trời ơi! Giang Mục Dã đẹp trai chết tôi! Tôi còn tưởng lần này anh ấy diễn vai đại phu chân yếu tay mềm sẽ rất phá hình tượng! Ai ngờ lại tuyệt như vậy!"

"Đúng vậy đúng vậy! Lần này coi như đã lật đổ hình tượng một màu trước đây của Giang Mục Dã! Có cảm giác như khả năng diễn xuất của anh ấy đã có bước tiến lớn! Bây giờ tôi chẳng thêm quan tâm nam chính là ai, tôi chỉ muốn xem cảnh của Tôn đại phu nhà tôi thôi!"

"Nhất là câu nói cuối cùng --- "Ta là người đàn ông của nàng ", trời ơi, thâm tình quá!"

"Tôi cũng thấy thế tôi cũng thấy thế, trước đây lúc xem phim của Giang Mục Dã với mấy câu thoại như này cứ thấy thiếu thứ gì đó, bây giờ rốt cuộc đã biết --- là tình cảm! Giang Mục Dã lần này đã đưa được tình cảm vào diễn xuất rồi!"

...

Quách Thăng Khải vô cùng kích động, tí nữa thì bật khóc, ôm chặt lấy phó đạo diễn thành một cục.

Quá cảm động!

Không ngờ sẽ thuận lợi như vậy! Phản ứng của các phóng viên cũng cực tốt!

Khởi đầu vô cùng thuận lợi!

Trong khu nghỉ ngơi của diễn viên.

Giang Mục Dã đặc ý hừ hừ: "Thế nào? Tôi đã bảo là không có vấn đề gì!"

Mấy người cứ thích lo hão!"

Ninh Tịch khinh thường quát "Ngưng" một tiếng: "Đó là bởi vì hôm nay em zai được diễn với chị đây, nếu là người khác, lấy cái trạng thái như phân chó trát tường này của em ít nhất cũng phải NG 20 lần, tin không?"

"Đừng có tự dất vàng lên mặt mình nữa đi! Nếu là người khác... nhiều lắm tôi cũng chỉ NG 19 lần thôi!" Giang Mục Dã một nhả nhả đáp trả.

Đương nhiên là Giang Mục Dã biết, anh có thể diễn được như thế tất cả là do Ninh Tịch!

Bản lĩnh của Ninh Tịch không chỉ có mình áp diễn mà còn có thể khiến đối phương nhập vai trong nháy mắt, chỉ quay đúng

một lần là qua.

"Chẹp, Ninh Tiểu Tịch, kỹ năng này của bà đúng là biến thái thật..."

"Ông mới biến thái!"

...

Hai người đang cãi nhau hăng say thì Lôi Minh với Lâm Chi Chi tiến vào.

Lôi Minh vô cùng kích động, vui vẻ đưa đồ ăn thức uống cho Giang Mục Dã: "Không tệ không tệ, hôm nay Mục Dã biểu hiện quá tốt! Hoàn toàn vượt qua dự đoán của anh! Nhất định phải giữ vững phong độ đây!"

Thấy Giang Mục Dã được khen ngợi, Ninh Tịch mất hứng, dùng vẻ mặt như bé con đòi kẹo nhìn Lâm Chi Chi: "Chị Chi Chi, em thì sao?"

Mặc dù Lâm Chi Chi không kích động như Lôi Minh, nhưng vẻ mặt cũng rất hài lòng: "Không tồi, nhưng đừng có vội thỏa mãn, lát nữa mới là cảnh bước ngoặt."

"Dạ~!" --- Hai chữ "không tệ" đã đủ để Ninh Tịch thỏa mãn.

Giang Mục Dã liếc Lâm Chi Chi một cái, sau đó quay đầu đi nhỏ giọng lầm bầm: "Không ngờ mấy năm không gặp, cọp cái lại học được cách nói năng dịu dàng! Trước kia chưa từng thấy cô dịu dàng với tôi như thế lần nào!"

Lúc này, Lâm Chi Chi mới thềm nhìn anh ta lấy một cái, mặt không đổi sắc nói: "Đổi vị trí mà nghĩ xem, nếu như cậu là tôi lúc đó, vậy cậu có thể dịu dàng nói không?"

"..." Giang Mục Dĩ ghen họng.

Đậu mé! Lúc đó anh thật sự oái ăm như thế sao?

Hình như... hình như đúng là như vậy... bây giờ cũng không khá khẩm hơn được là bao...

Nếu như anh là Lâm Chi Chi thì anh chắc cũng sẽ tự té mình lên mất...

Lúc này phía bên ngoài, tất cả các phóng viên đều nhao nhao lên muốn được phỏng vấn Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ. Đạo diễn không còn cách nào khách đành tỏ ý sau khi quay xong sẽ sắp xếp cho bọn họ phỏng vấn, như vậy mới dẹp yên được đám người...

--- O ---

Chương 258: Luyện Như Thế Nào Để Thành Một Đòi Yêu Phi?

Nghỉ ngơi một lát, cảnh quay thứ hai bắt đầu.

Tại sao lại nói chọn cảnh quay này làm bước ngoặt của bộ phim?

Bởi vì nó là cảnh ngược nhất của bộ phim, là cao trào của toàn bộ nội dung, là bước ngoặt trọng yếu nhất của việc Mạnh Trường Ca trở thành yêu phi. Không chỉ có thế, nó còn ảnh hưởng trực tiếp tới việc nhìn nhận hình tượng nhân vật Mạnh Trường Ca sau này sẽ như nào trong mắt khán giả.

Bởi vì thực lực hai bên chênh nhau quá xa, nên trận chiến này, Mạnh Trường Ca thua.

Nàng trơ mắt nhìn đồng đội cùng vào sinh ra tử bị quân địch giẫm nát dưới vó ngựa, trơ mắt nhìn đệ đệ bảo bối bị kẻ thù chém bay đầu...

Mạnh Trường Ca cùng Tôn Hoán Khanh bị lạc nhau trong lúc chiến đấu, chờ lúc nàng tìm được người thì cũng đúng lúc thấy được cảnh tượng Tôn Hoán Khanh bị quân địch vạn tiễn xuyên tâm...

Thậm chí không kịp nói một lời từ biệt...

"Hoán Khanhhhhhhhh..."

Sợi dây chông đỡ cuối cùng trong lòng Mạnh Trường Ca đã đứt, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy kinh hoàng, nàng phóng như bay tới đó.

...

Mạnh Trường Ca thần thờ ngồi nhìn thi thể cắm đầy mũi tên, gào lên một tiếng tuyệt vọng: "AAAAAAA..."

Hai dòng lệ nóng lăn xuống gò má dính đầy máu...

Cảnh này Ninh Tịch diễn nhập tâm đến nỗi khiến tất cả phải nín thở theo dõi, bọn họ dường như đã bị cô lôi vào dòng cảm xúc của Mạnh Trường Ca.

Cảnh tiếp theo, Mạnh Trường Ca nâng kiếm lên, điên cuồng giết những tên địch còn lại.

Bởi vì khí thế của Mạnh Trường Ca quá mức khủng bố, chân nhiếp toàn bộ kẻ địch, gần một trăm tên địch còn sót lại nhanh chóng bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của nàng...

Đoạn này Ninh Tịch không sử dụng diễn viên đóng thế, mà tự mình diễn, tâm trạng hỗn loạn tuyệt vọng kết hợp với những động tác võ thuật đẹp mắt tạo nên một khung cảnh bi tráng vô cùng.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc, trên chiến trường mờ sương, chỉ còn lại một người sống sót cuối cùng - Mạnh Trường Ca.

Máu tươi rải khắp nơi, xác chết chồng tầng tầng lớp lớp, quân kỳ rách nát bay phấp phới trong gió...

Mạnh Trường Ca lão đảo che ngực, kiệt sức quỳ xuống đất thở hổn hển.

Nàng cố gắng bò tới bên cạnh người kia, đem đầu gối lên trên đùi mình, thay gối lau đi những vết bẩn trên mặt --- Vẻ mặt hoàn toàn chết lặng.

Khoảng lặng này là lúc lên phim sẽ được biên tập dàn dựng đan xen những cảnh quay về kỷ niệm trước kia của hai người, nhưng mà nhờ khả năng diễn xuất của Ninh Tịch, tất cả mọi người dù không nhìn thấy những cảnh ký ức đan xen đó cũng không cảm thấy khoảng lặng này có gì không ổn. Không những thế mà còn dựa vào biểu cảm của cô mà cùng cô nhớ lại những kỷ niệm với Tôn Hoán Khanh kể từ khi hai người họ gặp nhau...

Một lát sau, cảnh hồi tưởng ngừng lại.

Ánh mắt trống rỗng của Mạnh Trường Ca bỗng nhiên chuyển động, nhìn về phía xa xăm ---- Cái nhìn kia, tựa như nhìn xuyên qua chiến trường, xuyên qua thảo nguyên ngàn dặm, nhìn qua sa mạc mịt mù, hướng thẳng tới kinh thành phồn hoa, lại xuyên qua cửa cung cấm tiến vào bên trong hoàng cung sơn son thiếp vàng rồi dừng lại trên người hôn quân cùng gian phi...

Phảng phất như có một trận gió xem lẫn máu tanh thổi tới, Mạnh Trường Ca nâng cằm lên, nhắm hai mắt lại.

Qua một lúc lâu, đôi mắt đỏ ngầu như máu của nàng chậm rãi mở ra, như cánh hoa đào nở rộ trong mùa đông giá lạnh.

Quý dị nhưng lại đẹp đến nao lòng.

Cái khoảnh khắc đó, vị tướng quân hết lòng vì quốc gia đã tan biến thay vào đó là một thế hệ yêu phi hại nước hại dân được sinh ra.

Cha của nàng, tam vị huynh trưởng của nàng, đệ đệ bé bỏng của nàng, đồng đội của nàng, người nàng yêu... tất cả đều chết trên chiến trường... nhưng vị Thánh thượng mà nàng, mà Mạnh gia nguyện trung thành lại từng bước một đẩy người thân và nàng vào chỗ chết...

Cái thiên hạ này, quốc gia này còn có cái gì đáng giá để nàng bảo vệ???

Nếu đã như vậy... vậy thì... phá hủy đi!

--- O ---

Chương 259: Thật Đáng Sợ!

Sự đau buồn cùng hận thù tột cùng của Mạnh Trường Ca, Ninh Tịch chỉ dùng một nụ cười hắc hóa đã có thể diễn tả toàn bộ.

Toàn trường lặng ngắt như tờ. Cho đến khi cảnh quay kết thúc, mọi người vẫn không phát ra chút thanh âm nào, thậm chí không dám thở mạnh, rất sợ sẽ quấy rầy đến linh hồn tuyệt đẹp đang đau buồn kia.

Có người còn đỏ hốc mắt, nước mắt chảy ra mà cũng không biết.

Cho đến khi đạo diễn Quách Thắng Khả ra hiệu cảnh quay kết thúc, mọi người mới giật mình tỉnh lại từ cảm giác đau buồn.

"Ôi trời, không ngờ tôi chỉ đứng xem ở hậu trường thôi mà cũng khóc!"

"Ô ô ô, tôi cũng khóc tôi cũng khóc! Trái tim nhỏ bé của tôi, thật đau lòng quá! Tôn đại phu! Tôn đại phu của tôi chết rồi!"

"Kỹ năng diễn xuất của Ninh Tịch quá trâu. Địch! Bây giờ tôi mới biết hóa ra mấy tin đồn trước kia chỉ là nhảm nhí! Cũng hiểu rõ tại sao Quách Khải Thắng lại bất chấp ý kiến dư luận mà chọn cô ấy!"

"Tại sao Ninh Tịch không phải nữ chính? So với Thượng Quan Ánh Dung miệng đầy nhân nghĩa nhưng bánh bèo kia thì nhân vật Mạnh Trường Ca này có chiều sâu hơn nhiều!"

...

Phòng hóa trang sau hậu trường.

Sau khi tẩy trang xong, cảm giác bị thông, tiêu điều của Ninh Tịch vẫn chưa tan hết, đến nỗi Tiểu Đào đến đưa cơm cũng không dám tới gần cô.

Lúc này, đột nhiên Giang Mục Dĩ đẩy cửa đi vào thấy thế đành bảo: "Đề cơm đó đi, đừng để ý cô ấy, một lát là tốt thôi."

"Vâng." Tiểu Đào lúc này mới bỏ hộp cơm xuống co giò chạy --- Bộ dạng này của Ninh Tịch thật đáng sợ, cứ như bị ai nhập vào.

Chỉ chừng năm phút sau, Ninh Tịch giải trừ trạng thái nhập hồn, tỉnh táo lại.

Duỗi người, vắn cổ một cái, ai oán nói: "Mẹ kiếp! Lần này nhập vai sâu quá, suýt chút nữa không ra được!"

Giang Mục Dã trầm mặt: "Thôi đi bà? Người khác diễn đến trình độ này có khi vài tháng còn chưa ra được! Ai đen thì ám cả đời mà phát điên! Bà chỉ dùng có tiếng đã bò ra được, thế là giỏi lắm rồi!"

Cảnh quay kia, Giang Mục Dã vẫn đang trong trạng thái "chết" nên không được tận mắt nhìn thấy, mới lúc này còn cố ý đi xem cảnh quay lại, mẹ nó, quá rung động!

Cái cảnh Mạnh Trường Ca lau mặt cho Tôn Hoán Khanh cũng suýt chút nữa khiến anh nghĩ rằng Ninh Tịch yêu anh đến sông cạn đá mòn!

"Xi, chị Chi Chi của tôi đâu? Tôi còn chưa hỏi đánh giá của chị ấy đây!"
Ninh Tịch nóng ruột hỏi.

Vừa dứt lời thì Lâm Chi Chi đẩy cửa đi vào, nhìn đồng hồ một cái, vẻ mặt vội vã nói: "Ninh Tịch, buổi chiều tôi phải về công ty, một mình em không có vấn đề gì chứ?"

"Ah? Chị phải đi rồi!" Ninh Tịch có chút mất mát.

"Bởi vì ở đây đã không cần tôi nữa rồi." Hiếm khi Lâm Chi Chi lộ ra một nụ cười.

Ninh Tịch nghe vậy thì chân động, không thể nghi ngờ, đây chính là sự tín nhiệm cùng công nhận lớn nhất đối với cô!

"Vậy chị cứ bận chuyện của chị đi! Em sẽ tự lo thật tốt, ngoan ngoãn nghe lời!"

"Ừ, có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể gọi."

"Dạ, để em tiễn chị!"

...

Ninh Tịch tiễn Lâm Chi Chi về xong quay trở lại, Giang Mục Dã khinh bỉ: "Nhìn cái bộ dạng nịnh hót của bà kia!"

Ninh Tịch cũng trả lại cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ: "Hừ hừ, đang ghen tị

quan hệ tốt đẹp của tôi với chị Chi Chi chứ gì! Nhắc tới tôi còn muốn cảm ơn ông đấy, có thử qua một tên cận bã như ông, nên chị ấy mới càng quý trọng bé ngoan biết nghe lời như tôi đây!"

Giang Mục Dĩ cười lạnh một tiếng, biểu tình như thể đang nói Ninh Tịch, bà quá ngây thơ rồi: "Bà cứ đắc ý đi! Khổ sở đang chờ bà ở phía sau đấy! Bà cho là Lâm Chi Chi kia hiền lành như vẻ ngoài của cô ta sao? Đến lúc bị hành hạ cho kêu cha gọi mẹ thì đừng trách tôi không nhắc nhở bà!"

--- O ---

Chương 260: Tiêu Chuẩn Kén Chồng Của Ninh Tịch

ch

Kế hoạch hôm nay vốn là dành cả ngày để quay hai cảnh này, nhưng do tất cả chỉ cần một lần là qua, cho nên hoàn thành trước dự tính cả nửa ngày.

Vì vậy, thời gian cho buổi phỏng vấn cứ thế mà được tăng thêm.

Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ cũng rất phối hợp trả lời hết các vấn đề, chưa kể các phóng viên cũng rất nề mặt, không hỏi các vấn đề quá nhạy cảm.

Thấy không khí có vẻ tốt, phỏng vấn xong các vấn đề liên quan đến bộ phim, các phóng viên bắt đầu thử dò hỏi một ít vấn đề riêng tư.

Phóng viên: "Mục Dĩ, có một vấn đề mà lần nào cũng có người hỏi, lần này tôi cũng không ngoại lệ, xin hỏi một câu, anh thích mẫu con gái như thế nào? Có thích kiểu con gái mạnh mẽ, chủ động như Mạnh Trường Ca không?"

Giang Mục Dĩ chống cằm suy nghĩ một chút: "Trước đây tôi thích kiểu con gái như chim nhỏ nép vào người, sau này lớn hơn một chút thì lại thấy kiểu con gái mạnh mẽ, chủ động như Mạnh Trường Ca cũng rất hấp dẫn."

Hỏi Giang Mục Dĩ xong, phóng viên thuận lý thành chương quay sang hỏi Ninh Tịch: "Vậy Ninh Tịch thì sao, cô thích mẫu đàn ông như thế nào? Hoặc nói, tiêu chuẩn chọn bạn đời là như thế nào? Có thể nói cho mọi người biết một chút sao?"

Ninh Tịch có chút đau não, bởi vì một vấn đề này có vẻ rất bình thường với người khác nhưng cô thì không.

Một người theo chủ nghĩa độc thân, cũng chưa từng có suy nghĩ muốn kết hôn thì có tiêu chuẩn gì đây?

Chỉ có điều, khi các phóng viên đặt câu hỏi này, hình bóng chợt lóe lên trong đầu cô lại là...

Ninh Tịch lắc đầu một cái, tập trung tinh thần trả lời vấn đề của phóng viên.

"Tiêu chuẩn bạn đời à, chắc là xấp xỉ tầm tuổi tôi, có chung sở thích và chí hướng với tôi!" May là Ninh Tịch sớm có chuẩn bị nên cứ dựa theo kịch bản mà trả lời.

Ừ, câu trả lời này rất hợp lý cũng không có vẻ qua loa lấy lệ, chắc là không tìm ra lỗi gì.

Nhưng đúng lúc này, một nữ phóng viên kích động nhiên kích động nói: "Những tiêu chuẩn cô vừa nói, thì Giang Mục Dã chiếm ít nhất hai tiêu chuẩn! Thứ nhất, tuổi của Giang Mục Dã xấp xỉ với cô, thứ hai, hai người đều là diễn viên, chắc chắn có chung chí hướng! Còn về sở thích thì chưa xác định được nhưng chỉ cần đạt được 2 tiêu chuẩn vậy khả năng thành đôi cũng rất lớn!"

Khóe miệng Ninh Tịch co giật, vội vàng lấp liếm cho qua: "Ha ha, đúng là rất phù hợp tiêu chuẩn của tôi! Nhưng quan trọng vẫn phải xem duyên phận chứ!"

Giang Mục Dã ngồi bên cạnh cũng giúp đỡ di chuyển vấn đề: "Mọi người đừng nghe cô ấy giải thích, giải thích chính là che giấu, thật ra thì cô ấy đang lấy sư huynh tôi đây ra làm tiêu chuẩn đấy!"

Ninh Tịch tiếp lời Giang Mục Dã: "Sư huynh, sư huynh tự luyện như vậy, fan của sư huynh có biết không?"

...

Hai tiếng sau, buổi phỏng vấn kết thúc.

Mặc dù hai cảnh quay hôm nay rất khiến người ta rung động, nhưng vì tính bảo mật mà không thể phát tán ra được. Bất quá cắt một vài đoạn cảnh quay ngắn thì vẫn được.

Hơn nữa, lần phỏng vấn này cũng vô cùng thuận lợi, nội dung phong phú, Ninh Tịch với Giang Mục Dã phối hợp rất ăn ý kể cả trên phim lẫn thực tế, thế nên tất cả các phóng viên đều vui vẻ, hài lòng ra về.

Sau khi các phóng viên rời đi, Ninh Tịch đứng dậy vươn người: "Mệt chết tôi! Cuối cùng cũng đánh trận xong! Tôi phải về khách sạn ngủ một giấc đã!"

Giang Mục Dã liếc cô một cái: "Khách sạn? Sao bà lại ở khách sạn?"

Ninh Tịch đảo mắt nhìn kịch bản thờ dài thườn thượt: "Cảnh quay về sau của tôi nặng bao nhiêu ông cũng biết, có không ít cảnh phải diễn cả đêm, chạy tới chạy lui quá tốn sức, cho nên tôi với chị Chi Chi bàn bạc với nhau quăng

thời gian này ở tại đoàn phim luôn."

--- O ---

Chương 261: Đêm Ngược Thời Gian Đại Ma Vương Nổi Giận

Buổi tối, căn hộ số 8 tại Bạch Kim Đế Cung.

Bàn ăn lớn như vậy lại chỉ có hai người - Lục Cảnh Lễ với Lục Đình Kiêu.

"Haiz, không có Tiểu Bảo, cũng không có chị dâu, chỉ còn mình anh cô đơn, thấy em quan tâm anh chưa, bỏ công bỏ việc chạy tới ăn cơm cùng với anh!" Lục Cảnh Lễ than thở, thấy trong nhà yên tĩnh quá, liền chạy đi bật tivi.

Tất nhiên là phải mở kênh chuyên đưa tin về giải trí rồi.

Trong tivi đang phát buổi họp báo phim mới - Bầu Trời Sao của Tô Dĩ Mạt, hội trường khá long trọng nên thu hút không ít người quan tâm.

Tô Dĩ Mạt mặc một chiếc váy hàng hiệu - WE COUTURE màu xanh nước biển bằng lụa, đúng kiểu hình mẫu nữ thần, không thẹn cái danh là nữ thần quốc dân.

Lục Cảnh Lễ thấy thế liền nhăn tít mày lại: "Một đồng tài nguyên, một đồng phim lớn như vậy mà cô ta chọn cái khi gì đây? Nữ thần với chả nữ thọt, đóng mãi một màu như này không chán sao, có thể có chút đột phá được hay không... A, đúng rồi, không ít người trong công ty nghĩ anh với Tô Dĩ Mạt là loại quan hệ đó đó đó, rất có thể chị dâu sẽ nghe được, anh đã giải thích với chị ấy chưa? Chớ để xảy ra hiểm lằm máu chó gì đấy!"

Lục Đình Kiêu thản nhiên đáp lại: "Giải thích rồi."

"Di, hiệu suất như vậy?" Lục Cảnh Lễ còn đang suy đoán xem có phải cuộc điện thoại ngày hôm qua của chị dâu là hỏi về vấn đề này, thì... hình ảnh trong tivi thay đổi, khuôn mặt của Ninh Tịch đột nhiên xuất hiện...

"Ô! Chị dâu kia! Mau xem mau xem!" Lục Cảnh Lễ lập tức tập trung tinh thần.

Lục Đình Kiêu để đũa xuống, mắt nhìn về phía tivi, bộ dạng chuyên chú, nghiêm túc.

"Sáng hôm nay, các phóng viên giải trí hàng đầu đã tới thăm ban một đoàn làm phim được mọi người chú ý gần đây - Thiên Hạ, chúng tôi đã quay được

những cảnh quay đặc sắc ngoài lề..."

Người dẫn chương trình giới thiệu xong, hình ảnh được tập trung vào màn hình lớn phía sau.

Trên hình, Ninh Tịch tay cầm trường thương, mặc một bộ áo giáp nhuộm máu, trợn mắt nhìn Giang Mục Dĩ: "Đừng hy vọng ta sẽ phân tâm bảo vệ ngươi!"

Giang Mục Dĩ khẽ mỉm cười, đưa tay ra, lau đi một vết máu trên mặt Ninh Tịch, trong mắt tràn đầy thâm tình: "Trường Ca, ta là người đàn ông của nàng, hãy để ta bảo vệ nàng."

"Phụt, khụ khụ khụ..." Thật không ngờ lại chiếu cảnh quay có sức sát thương cao như vậy, Lục Cảnh Lễ vội vàng đi vuốt lông cho anh trai: "Anh, chỉ là diễn thôi ý mà, có phải thật đâu mà, không phải thật đâu!"

Nhưng mà, còn chưa vuốt xong.

Hình ảnh trên tivi nhanh chóng chuyển qua một cảnh khác, Ninh Tịch ôm Giang Mục Dĩ cảm đầy mũi tên vào trong lòng, ánh mắt tuyệt vọng, đau đớn đến mất đi lý trí khiến người xem cũng cảm động lây...

Lục Cảnh Lễ len lén liếc nhìn khuôn mặt liệt đang ngồi đối diện, cười khan nhàn nhạt: "Ồ... khả năng diễn xuất của chị dâu tốt thật đấy! Diễn rất tốt!"

Nhưng mà dường như tivi có thù oán với Lục Cảnh Lễ, anh ta vừa dứt lời đã thấy tivi chuyển cảnh qua buổi phỏng vấn Ninh Tịch.

"Vậy Ninh Tịch thì sao, cô thích mẫu đàn ông như nào? Hoặc nói, tiêu chuẩn chọn bạn đời của cô là gì? Có thể nói một chút cho mọi người biết sao?"

"Tiêu chuẩn chọn bạn đời của tôi à, chắc xấp xỉ ngang tuổi tôi, có chung sở thích và chí hướng với tôi!"

...

Lục Cảnh Lễ im lặng xòe ngón tay đếm đếm.

Tuổi xấp xỉ, anh trai anh hơn Ninh Tịch tám tuổi, cũng gần bằng khoảng cách một thế hệ rồi, làm sao có thể coi là tuổi tác xấp xỉ chứ?

Chung sở thích, cái này càng chên nhau 1008 dặm...

Chung chí hướng, lý do lớn nhất Ninh Tịch lấy ra từ chối anh của anh chính là đạo bất đồng vi bất tương mưu...

Nhưng mà Giang Mục Dĩ thì ngược lại, cả ba điều đều phù hợp...

--- O ---

Chương 262: Nhổ Củ Cải?

Mà giờ phút này, điều Lục Đình Kiêu nghĩ đến chính là: Củ cải.

Anh nhớ tới câu mà Ninh Tịch dùng để nhắc nhở anh ngày hôm đó: "Củ cải hay rau xanh, là tùy vào sở thích mỗi người, đã thích củ cải thì dù rau xanh có tốt đẹp đến mấy cũng không có khả năng thích rau xanh được"...

Lúc ấy Lục Đình Kiêu tin rằng Ninh Tịch cũng có cảm giác với mình, nhưng cô chỉ đang tìm cớ, vậy nên anh cũng không nghĩ sâu lắm, nhưng mà hiện tại... anh lại không thể không bắt đầu xem xét vấn đề này.

Có lẽ, anh thật sự là rau cải chứ không phải là củ cải của cô...

Lục Cảnh Lễ thấy ánh mắt lạnh như băng của anh trai đang nhìn chăm chăm vào đĩa củ cải trước mặt, sống lưng có chút phát lạnh: "Anh, anh không sao chứ?" --- Đẳng đẳng sát khí nhìn chăm chăm đĩa củ cải làm gì?

Sau đó, Lục Đình Kiêu mặt không đổi sắc, nhấn chuông gọi quản gia tới, để ông ấy bê đĩa củ cải kia đi, thậm chí còn dặn dò sau này không cho phép bất cứ món nào được làm từ củ cải nào xuất hiện trên bàn ăn.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Cảnh Lễ đầu đầy hắc tuyến, dấu cho anh ta có thông minh tuyệt đỉnh, cũng không cách nào hiểu nổi tư duy của người đàn ông đang yêu...

Cùng lúc đó, tại khách sạn Quân Lai của phim trường.

Ninh Tịch đang đắp mặt nạ chuẩn bị đi ngủ thì chuông cửa vang lên.

Ninh Tịch ngạc nhiên nhìn người ngoài cửa: "Giang Mục Dã? Sao ông chạy tới đây?"

"Tôi cũng ở đây, ngay ở tầng trên!"

Ninh Tịch hết nói nổi: "Tôi là vì có nhiều cảnh quay mới bắt buộc phải ở đây, ông chạy tới góp vui làm cái gì?"

"Tôi tiết kiệm chút thời gian để chơi game không được sao?" Giang Mục Dã tỏ vẻ đương nhiên.

"Được rồi! Ông thắng!" Ninh Tịch giơ ngón tay cái lên, sau đó hỏi: "Ông không chạy đi chơi game của ông đi còn chạy tới đây làm gì?"

Nói tới đây mặt Giang Mục Dã đen thui: "Chơi cái rắm! Mạng chậm muốn chết! Làm hại tôi thua 5 ván liền, cũng tụt hạng luôn! Mau đi cùng tôi đến tiệm net chơi đêm! Nhanh nhanh nhanh..."

Ninh Tịch đỡ trán: "Chơi đêm cái gì, tôi đang chuẩn bị đi ngủ!"

"Lúc này mới hơn 9h thì ngủ cái gì! Rốt cuộc bà có đi hay không? Năm đó 3h sáng chỉ cần một cú điện thoại của bà, người liêu mình bồi quân tử là ai? Bây giờ mới 9h tôi đã không gọi nổi bà đúng không? Háaaaaaa..."

Quả nhiên, sớm hay muộn gì vẫn phải nhận báo ứng!

Ninh Tịch bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, tôi đi còn không được sao? Chờ tôi thay quần áo!"

Mười phút sau, hai người thay đồ kín mít, đeo khẩu trang rồi ra quán net.

Bởi vì đây là thành phố chuyên dành cho quay phim, nên thường xuyên có các nghệ sĩ đến quán net. Cho nên dù hai người nửa đêm đeo khẩu trang kín mít cũng không khiến chủ quán lấy làm lạ, chẳng cần kiểm tra thẻ chứng minh thư liền để hai người vào.

Trong phòng không có ai, hai người tìm một gian ngồi xuống, sau đó mở máy tính.

Lâu lắm rồi không chơi game, Ninh Tịch quên luôn cả password: "Ách, lông vàng, password của tôi là gì ý nhỉ?"

Giang Mục Dã không lên tiếng, liếc cô một cái, nhào qua cách cách vài tiếng, trực tiếp nhập password cho cô.

"Thank kiu~" Ninh Tịch nhấn xuống phím Enter đăng nhập.

Mới vừa vào game, thư của hệ thống khi offline hiện ra, Ninh Tịch nhìn những thư kia mà sáng cả mắt: "Mẹ nó! Đại gia! Sao ông đưa tôi nhiều trang bị như thế? Lại còn toàn hàng giới hạn!"

Giang Mục Dã vừa nghe đã xù lông: "Má nó, ông đây tặng quà sinh nhật cho bà mà bà không xem à? Đã bao nhiêu lâu rồi! Chẳng lẽ trước đó bà chưa từng

online sao? Hèn gì quên luôn cả password!"

"Ồ thì..." Ninh Tịch tự biết đuối lý, chột dạ gãi đầu một cái: "Đây còn không phải là vì tôi bận rộn sao!"

Giang Mục Dĩ lạnh mặt: "Đừng có mà ngụy biện, bà không thèm để tâm đến thì có!"

--- O ---

Chương 263: Tôi Với Anh Ta Có Fan Cp?

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, ông cũng biết tôi là nã cá vàng mà! Cảm ơn quà của ông, tôi rất thích! Tối nay chơi cùng ông cả đêm được không?"

"Chơi thâu đêm, đây chính là bà nói đấy nhá?"

"Đương nhiên! Hôm nay nhất định sẽ trả lại cấp bậc bị rớt của ông! Go go go!"

...

Ninh Tịch liêu mình vì quân tử, thật sự chơi cùng Giang Mục Dã cả đêm.

Từ sau khi về nước, Giang Mục Dã chưa lần nào được chơi game thỏa thích, lần này cuối cùng cũng được thỏa mãn. Một đêm tăng 10 hạng! Lâu lắm rồi chưa từng sung sướng như vậy!

Ninh Tịch cũng lâu lắm rồi chưa được thả lỏng, chơi cũng tận hứng cực kỳ, ngập một cái nói: "May mà sáng nay cả hai chúng ta đều không phải quay, có thể ngủ bù!"

Ngay lúc hai người đang khò khò thì bên ngoài đã âm ỉ hết cả lên...

Cuối cùng, hai người đều bị quản lý của mình gọi tới, tập trung tại phòng của Lôi Minh.

"Không phải một giờ mới quay sao? Mới sáng sớm đã quấy rầy mộng đẹp của người ta!" Giang Mục Dã đầu tóc rối bù lim dim mắt buồn ngủ.

Ninh Tịch cũng không khá hơn là bao, mông vừa dính vào ghế thì suýt chút nữa cũng ngủ gật luôn.

Lâm Chi Chi khoanh hai tay trước ngực, đi qua đi lại mấy vòng, sau đó nhìn hai người, nghiêm túc hỏi: "Tối qua các người làm cái gì?"

"Không làm gì hết!" Hai người nhay bén cảm nhận được giọng điệu của Lâm Chi Chi có vẻ không đúng, vì vậy cực kỳ ăn ý cùng nhau lắc đầu, đồng thanh nói.

Lôi Minh đứng một bên tựa hồ đã sớm đoán được hai người họ sẽ phản ứng như vậy, bất đắc dĩ thở dài, sau đó đưa di động của mình cho hai người bọn

họ: "VẬY đây là cái gì, hai người giải thích xem."

Ninh Tịch dụi mắt một cái: "A đệt... đây không phải là tối qua..."

Trong ảnh là cảnh cô với Giang Mục Dã chơi game với nhau.

Giang Mục Dã lập tức tỉnh táo, "Mẹ kiếp! Cái này chỉ là bóng lưng thôi mà! Tôi mặc thành như thế mà bọn họ cũng có thể nhận ra tôi?"

Vì vậy Lôi Minh kéo qua một tấm hình kế tiếp, cái này không phải chụp bóng lưng, mà là chính diện, mặc dù Ninh Tịch đeo khẩu trang, nhưng Giang Mục Dã thì không, cả khuôn mặt lộ ra bên ngoài.

Giang Mục Dã gãi gãi đầu một cái: "Ồ thì... có một lúc chơi game quá kích động nên giật khẩu trang ra, mà cũng chưa tới 10 giây mà, thế mà cũng bị chụp lại?"

Ninh Tịch chớp mắt: "VẬY tôi thì sao?"

Lâm Chi Chi chỉ rái tai của cô: "Nốt ruồi! Người trong ảnh không chỉ có thân hình rất giống mà cộng thêm cả cái nốt ruồi có tính nhận diện thế này, ai mà không đoán được."

Ninh Tịch: "Đúng là hỏa nhãn kim tinh..." Lần này không có Lục Đình Kiêu nhắc nhở nên cô chẳng nhớ đến chi tiết nhỏ này...

Giang Mục Giã trầm mặt, "Lúc chúng tôi đi còn cố ý dùng chứng minh thư của nhân viên, không phải của mình, vậy thì thằng rồi hơi nào phát những thứ này lên mạng? Thậm chí cả một nốt ruồi nhỏ của Ninh Tịch cũng nhìn ra?"

Lôi Minh bất đắc dĩ nói: "Chắc là fan của hai người, fan CP!"

Ninh Tịch trợn to hai mắt: "Fan CP là cái quỷ gì? Tôi với cậu ta có fan CP?"

Giờ phút này, vẻ mặt Lâm Chi Chi nghiêm trọng dị thường: "Ninh Tịch, tôi nghĩ cô cũng nhớ, từ ngày đầu tiên cô tới công ty tôi đã nói với cô, tình hình của cô bây giờ tuyệt đối không thể có người yêu."

Lần này là do cô chủ quan, hẳn là cô nên sớm phát hiện ra, cách mà Ninh Tịch với Giang Mục Dã ở chung, còn có độ ăn ý hài hòa khi diễn xuất lẫn trả lời phỏng vấn, lại còn cả đêm chơi game cùng nhau như vậy, tuyệt đối không

phải là quan hệ mới quen.

Nhất là ánh mắt Giang Mục Dã nhìn Ninh Tịch, rất không bình thường...

--- O ---

Chương 264: Dự Cảm Bất Thường...

"Không có không có! Tuyệt đối không có! Chị Chi Chi hiểu lầm rồi! Chúng em không phải người yêu!" Ninh Tịch vội vàng xua tay nói, sau đó trợn mắt nhìn Giang Mục Dã một cái: khốn kiếp, quan hệ của hai ta có thể nói với Lâm Chi Chi không đây?

Giang Mục Dã không lên tiếng, cho cô một ánh mắt ý bảo tùy ý.

Lâm Chi Chi là quản lý của Ninh Tịch, có nên nói hay không là do cô quyết định.

Ninh Tịch suy nghĩ trong chốc lát, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nói ra sự thật: "Chị Chi Chi, là thế này, em với Giang sư huynh đã quen nhau lúc đi du học, lúc đó có... quen nhau một thời gian, nhưng mà không được mấy ngày thì chia tay, bây giờ chỉ đơn thuần là quan hệ bạn bè! Em biết chuyện quan trọng thế này nên nói sớm cho chị, nhưng ban đầu em hiểu lầm chị là bạn gái cũ của Giang Mục Dã, sợ mọi người sẽ khó xử, nên mới không nói..."

Lâm Chi Chi ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Tôi là bạn gái cũ của Giang Mục Dã? Ai bảo em vậy?"

Nói xong tầm mắt rơi vào Giang Mục Dã.

Sắc mặt Giang Mục Dã hơi đen: "Cô nhìn tôi làm cái gì, không phải tôi nói, là cô ta tự đoán mò."

Ninh Tịch liếc Giang Mục Dã một cái: "Còn không phải do thái độ lồi lõm của ông sao! Còn trách tôi?"

Mắt thấy hai người lại sắp cãi nhau, Lâm Chi Chi néo mi tâm một cái, thờ dãi giải thích: "Ninh Tịch, quan hệ của tôi với Giang Mục Dã chỉ đơn thuần là quan hệ người quản lý và nghệ sĩ, em không cần phải băn khoăn."

Vừa dứt lời, trong mắt của Giang Mục Dã thoáng qua một tia lạnh lẽo không dễ phát hiện.

"Vâng vâng, bây giờ em biết rồi!" Nếu Lâm Chi Chi đã chính miệng nói ra, tất nhiên là Ninh Tịch tin rồi.

"Vậy thì bây giờ, chúng ta bàn xem chuyện này xử lý thế nào." Giải thích hiểu lầm xong, Lâm Chi Chi bắt đầu nói chính sự: "Trước đây fan của Giang Mục Dã vốn không ưa em, nhưng đó là do bị người ta dắt mũi, bây giờ thái độ của các fan thay đổi rất lớn, thậm chí còn có rất nhiều người biến thành fan CP."

"Cho nên, tôi với anh Minh đã bàn kỹ rồi, hai người có đăng tin gì hay bị phóng viên phỏng vấn cũng không cần nói rõ, mập mờ chút là được rồi. Nói hai người ở trung một công ty, tính cách hợp nhau, thương thức lẫn nhau, trước mắt đang là bạn thân, để chút mờ ám cho bọn họ mơ tưởng."

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu: "À à, được, được... em nghe lời chị Chi Chi!"

Giang Mục Dã nâng cằm, lười biếng nói: "Tôi không có ý kiến! Vậy bây giờ tôi có thể về ngủ bù không?"

Ninh Tịch đập đầu gãi: "Bù cái rắm! Mau tỉnh ngủ đi! Sắp tới giờ làm việc rồi!"

Giang Mục Dã không nhìn được vò tóc: "Chiều quay cái gì ấy nhỉ?"

Ninh Tịch tức giận trợn mắt nhìn: "Cảnh hôn! Đừng nói với tôi là từ khi sửa kịch bản đến giờ, ông vẫn chưa xem qua một lần đấy! Nếu tôi mà là anh Minh, thì một ngày tấn ông 800 lần!"

Dù sao Lâm Chi Chi cũng đã biết quan hệ của bọn họ, cho nên Ninh Tịch cũng không cần giả bộ tôn trọng Giang Mục Dã nữa.

Giang Mục Dã nghe vậy thì khó ở: "Mẹ, phía trên chả lấy lý do phim này chiếu mùa hè, lượng khán giả tuổi thiếu niên quá nhiều, cho nên mấy cảnh giường chiếu hôn hít bị cắt sạch còn gì, còn có cái cảnh hôn khỉ gió nào nữa?"

"Là xóa gần hết chứ không phải xóa hết, chả phải còn giữ lại một ít sao? Một cái là cảnh nụ hôn đầu, một cái là cảnh giường chiếu trong quân doanh, cảnh hôn thì do lần trước có mưa đá nên phải ngừng, đạo diễn nói những cảnh trước vẫn dùng được, nên giờ chỉ cần quay bổ sung là được!"

"À, biết.." Giang Mục Dã lầu bầu.

Tại sao mi tâm anh cứ giựt giựt, chả hiểu sao lại có dự cảm bất thường như

này?

--- O ---

Chương 265: Đại Ma Vương Giá Lâm!

Lục Đình Kiêu gọi một cú điện thoại nội bộ cho Lục Cảnh Lễ.

Rất nhanh, Lục Cảnh Lễ lạch bạch chạy tới: "Anh hai, anh gọi em à."

"Tài liệu cho cuộc họp chuẩn bị xong chưa?"

"Tốt lắm tốt lắm, cho anh."

"Ừ, thông báo cho các phòng ban nửa tiếng sau mở họp."

"Hả, dạ... dạ..." Lục Cảnh Lễ không đi ngay lập tức, mà đứng đó làm vẻ mặt xoắn xuýt, không yên lòng.

Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Lễ một cái: "Làm sao?"

Lục Cảnh Lễ thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên vì sợ: "Không có gì! Không có gì mà!"

Lục Đình Kiêu thả bút máy trong tay xuống, dùng ánh mắt như xuyên thấu người khác mà nhìn Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ giống như binh lính trong lúc duyệt binh, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, cơ mà cái vẻ mặt chột dạ kia thì vừa liếc qua đã thấy.

Năm giây sau, rốt cuộc Lục Đình Kiêu cũng thu hồi ánh mắt.

Ngay lúc Lục Cảnh Lễ thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Lục Đình Kiêu "cách cách" gõ lên bàn phím mấy cái, sau đó nhấn tìm kiếm.

Lục Cảnh Lễ nhìn thấy rõ ràng Lục Đình Kiêu gõ xuống mấy chữ là --- NINGXI (phiên âm tiếng trung của Ninh Tịch)

Xong đời!!!

Anh trai đi kiểm tra rồi! Hu hu hu!

Anh ơi! Sao anh lại cứ thông minh như vậy!

Lục Đình Kiêu nhập từ khóa xong, trong nháy mắt các tin tức mới nhất, hấp dẫn nhất liên quan đến Ninh Tịch lập tức nhảy ra.

[Giang Mục Dĩ cùng Ninh Tịch hẹn nhau chơi game suốt đêm, cứ chỉ thân mật, có vẻ như là phim giả tình thật]

[Tuổi tác xấp xỉ, chung sở thích, chung chí hướng, chỉ số thành đôi của CP Giang-Ninh là 100%!]

[Hai người đã trả lời chỉ là bạn tốt, các fan hâm mộ gào to hẹn hò đi!]

[CP Giang-Ninh được bầu chọn là cặp tình nhân xứng đôi nhất của năm.]

...

Lục Đình Kiêu đã nhìn thấy hết những thứ không nên thấy.

Lục Cảnh Lễ nhắm mắt lại mặc niệm cho bản thân.

Lục Đình Kiêu đóng máy tính lại, kéo ghế đứng lên, mặc áo khoác vào: "Cảnh Lễ, chuẩn bị xe."

"Hả? Vậy còn cuộc họp?"

"Dời lại đến ngày mai."

"Vậy giờ anh muốn đi đâu?" Lục Cảnh Lễ nuốt nước miếng, bạch bạch chạy theo sau.

"Thị sát."

"Thị sát? Sẽ không phải là..."

Ngay lúc đó, tại phim trường.

Bởi vì cảnh quay tiết hoa đăng của nụ hôn đầu quá tốn kinh phí cùng nhân lực, lúc trước đoàn làm phim đã làm được đến mức hoàn mỹ nhất, Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ cũng đã diễn rất tốt, cho nên đạo diễn quyết định chỉ bổ sung nửa đoạn sau, như vậy thì có tiết tiết kiệm kinh phí cùng thời gian.

Vì để diễn viên có trạng thái tốt hơn, ông còn cố ý cho di dời những người không liên quan.

Chuẩn bị ổn thỏa hết thảy, Quách Khải Thắng đang muốn hô bắt đầu thì nhà sản xuất phim Vương Thái Hòa lại đột nhiên vội vàng chạy tới kéo ông với

phó đạo diễn nói một hồi.

Quách Khải Thăng kinh ngạc, "Ông chủ của Thịnh Thế đích thân tới thị sát? Sao lại đột ngột như vậy? Nhưng mà cũng không sao, diễn xuất Mục Dã với Ninh Tịch cũng không có vấn đề gì, anh ta tới thì cứ tới đi!"

Vương Thái Hòa gấp đến độ vỗ đùi: "Ông tổ của tôi ơi, nếu là Nhị thiếu tới thì tôi phải khẩn trương như vậy sao? Là ông chủ lớn! Là vị kia của tập đoàn Lục thị!"

Quách Khải Thăng ngu người: "Ai? Người ông nói là... Lục... Lục Đình Kiêu?"

"Còn ai nữa! Ông mau cùng tôi đi nghênh đón nhanh lên! Trương Nhuệ, cậu mau đi thông báo với hai diễn viên đi! Nhanh!"

"Được, tôi đi ngay!"

....

Đã chuẩn bị xong hết mà mãi chưa thấy bắt đầu, Quách Khải Thăng với Vương Thái Hòa cũng đột nhiên bỏ chạy đi đâu mất, thấy Trương Duệ chạy tới, Ninh Tịch lập tức nghi ngờ hỏi: "Phó đạo diễn có chuyện gì vậy?"

--- O ---

Chương 266: Móa! Thế Mà Lại Là Cảnh Hôn!!!

“Ai đến vậy??” Giang Mục Dã không nén nổi tò mò nhìn về phía Trương Nhuệ, nãy giờ mắt anh ta cứ giật giật liên hồi.....

Trương Duệ vội vàng vàng giải thích cho bọn họ nghe: “Lát nữa Tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị Lục Đình Kiêu sẽ đến đây thị sát, đạo diễn đã đi đón rồi, độ quan trọng của cảnh quay lần này không cần tôi nói cho hai người nữa rồi đúng không? Thế nên hôm nay nhất định phải diễn cho thật tốt biết chưa?”

Ninh Tịch ngây ra: “Lục Đình Kiêu? Phó đạo diễn, có phải là ông nhầm rồi không? Phải là Lục Cảnh Lễ mới đúng chứ?”

“Không sai đâu! Lục Cảnh Lễ cũng đến! Mau đi chuẩn bị đi!” Trương Nhuệ nói rồi vội vàng chạy đi dặn dò những nhân viên khác trong đoàn.

Ninh Tịch ngoáy ngoáy lỗ tai: “Lông vàng, vừa nãy tôi không nghe nhầm đấy chứ? Phó đạo diễn bảo là Lục Đình Kiêu sẽ đến?”

“Bà không nghe nhầm đâu, tôi cũng nghe thế đấy.” Mặt của Giang Mục Dã sầm sa sầm sì.

Mẹ! Thảm nào anh lại cứ có dự cảm không lành!!!

Trương Nhuệ vội vàng đi dẹp hiện trường, đuổi hết những người không liên quan đi, sau đó nhanh chóng chuẩn bị ghế ngồi, ô che, đồ uống sẵn sàng. ...

Một lúc sau, người cuối cũng cũng xuất hiện.

Dẫn đầu là Lục Đình Kiêu - gương mặt điển trai, vest đen giày da, khí thế bức người, Lục Cảnh Lễ lác lác theo sau, vây quanh hai người là những nhân vật quan trọng của đoàn làm phim, Vương Thái Hòa đang thao thao bất tuyệt giới thiệu về đoàn làm phim cùng với tiến độ của công việc...

Quách Khải Thắng nhiệt tình đưa hai người đến vị trí quan sát tốt nhất: “Lục tổng, Nhị Thiếu! Hôm nay hai vị đến quả thật đúng lúc, cảnh quay ngày hôm nay rất đặc sắc!”

“Thế à? Cảnh hôm nay là cảnh gì vậy?” Lục Cảnh Lễ ném một quả nho vào miệng, có chút hứng thú hỏi.

Quách Khải Thăng thao thao bất tuyệt một hồi về tình tiết trong kịch bản: “... Sau khi thay đổi kịch bản chỉ còn duy nhất một cảnh hôn này thôi, chúng tôi sẽ cố gắng đạt được hiệu quả hoàn mỹ nhất...”

“Ôi má ơi...” Lục Cảnh Lễ lau mồ hôi --- Cái định mệnh nhà nó! Thế mà lại là cảnh hôn!!!

Vừa mới đến đã gặp đúng phải cảnh hôn, hơn nữa hình như còn là cảnh hôn của cái hôm mưa đá nhân tạo nữa chứ! Cái số này đúng là! Cạn cmn lời luôn rồi!

Từ đầu đến cuối Lục Đình Kiêu vẫn không tỏ vẻ gì, anh tuy ngồi ở đây nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hôn anh không ở đây, chẳng nói năng gì cũng chẳng chú ý tới tình hình xung quanh..

Quách Khải Thăng có chút lúng túng, dù sao ông cũng đã sớm nghe đồn về tính tình của vị này, cho nên cũng không để ý, nói tiếp: “Diễn xuất của Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ đều rất tốt, hiếm có một cái nữa chính là bọn họ phối hợp với nhau rất ăn ý, những cảnh quay chung của bọn họ trên cơ bản chỉ cần một lần là hoàn thành!”

Trong lòng Quách Khải Thăng đang nghĩ, ông khen nghệ sĩ của công ty bọn họ chắc là không sai đúng không?

Lục Đình Kiêu ngồi ngay ngắn trên ghế, tiện tay đón lấy chén trà Lục Cảnh Lễ đưa đến, nhẹ nhàng thở ra hai chữ: "Thế sao?"

“Đúng thế, đúng thế! Không biết ngài có xem tin tức giải trí hay không, hai cảnh quay hôm qua khó như thế mà bọn họ chỉ cần một lần là qua...” Quách Khải Thăng tiếp tục lải nhải, càng nói lại càng cảm thấy sống lưng mình lạnh lạnh....

Lục Cảnh Lễ khẽ ho một tiếng, kịp thời chặn đề tài này lại: “Được rồi được rồi, bắt đầu đi!”

“Được được, chúng ta bắt đầu thôi!” Quách Khải Thăng như được đại xá vội vàng chạy đi chuẩn bị.

“Bộ phận ánh sáng, máy quay... Mọi người chuẩn bị nào! Các diễn viên vào vị trí!”

Mọi nhân viên trong đoàn đều nơm nớp lo sợ chuẩn bị mọi thứ, chỉ sợ có cái

gì không ổn, mẹ ơi, Đại boss đang đích thân quan sát đây!

Lục Đình Kiêu bận rộn trăm bề, đâu ra thời gian quản lý mấy việc lật vật của công ty, huống chi là còn đích thân đến quan sát, đây là chuyện trước giờ chưa từng có! Sau này mang chuyện này đi lấy le với bạn chắc mát mặt lắm!

--- O ---

Chương 267: Bầu Không Khí Căng Thẳng

Cảnh quay đã chuẩn bị xong xuôi, hai diễn viên chính cũng đi ra từ khu nghỉ.

Khoảng khắc Ninh Tịch mặc một bộ nam trang đen đỏ xen kẽ, đẹp trai ngồi ngồi bước ra.....

Quách Khải Thăng cũng không biết có phải mình nhầm hay không, ánh mắt mọi thứ đều là vô hình của Lục Đình Kiêu trong thoáng chốc đã có tiêu cự.....

Ninh Tịch đứng từ xa liếc về phía Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ, ngay lập tức nhận được hồi âm của Lục Cảnh Lễ, anh ta chỉ chỉ vào cái điện thoại trong tay mình, ý bảo anh Hai biết hết cả rồi.

Ánh mắt của Ninh Tịch từ từ chuyển đến người của Lục Đình Kiêu, ánh mắt đầy tính xâm lược của anh khóa chặt lấy cô, giống như dã thú săn mồi trước khi mùa khô đến.

Thư ký trường quay vừa hô action, Ninh Tịch lập tức xóc lại tinh thần, vội vã điều chỉnh trạng thái bắt đầu nhập vai...

Sau khi Mạnh Trường Ca tức giận cãi vã với Tôn Hoán Khanh rồi bỏ đi, sắc trời càng ngày càng tối, tìm mãi không thấy người đâu, Tôn Hoán Khanh càng lúc càng sốt ruột.

Mạnh Trường Ca thực ra đã sớm phát hiện ra Tôn Hoán Khanh nhưng nàng cố tình không xuất hiện, tình nghịch đi theo sau Tôn Hoán Khanh, nhìn dáng vẻ vì mình mà sốt ruột vội vã của chàng, trên khuôn mặt anh khí hiện lên vẻ yêu kiều nữ tính hiếm thấy.

Ninh Tịch thể hiện vẻ ngây ngô e lệ của thiếu nữ đang yêu cực kỳ chuẩn xác.

Cuối cùng Mạnh Trường Ca có chút không nở nhìn Tôn Hoán Khanh lo lắng như thế, khi Tôn Hoán Khanh sắp tuyệt vọng đến nơi thì nàng đội một chiếc mặt nạ quý mua ở một gánh hàng rong bên đường, nhào đến sau lưng vỗ mạnh một cái lên vai chàng, giọng nói đặc ý lại hân hoan:

“Tôn đại phu, người đang tìm ta sao?”

“Giang Mục Dĩ đầu tiên là ngây ra, sau đó trên khuôn mặt là sự vui mừng

đến phát điên, kích động đến mức ôm chặt cô vào lòng: “Trường Ca.....”

Phản ứng đầu tiên của Lục Cảnh Lễ không phải là tiếp tục xem tiếp mà quay sang nhìn ông anh mình, sau đó... kinh hoàng gỡ tay anh Hai mình ra: “Anh, anh ơi, nhẹ chút, nhẹ chút, cái cốc này là thủy tinh đó, không phải hợp kim titan đâu, nhớ này... đây chỉ là diễn... chỉ là diễn mà thôi...”

Còn chưa nói hết câu, crack... một phát, cái ly đã nứt luôn một đường...

Lúc này, Ninh Tịch đang chậm chậm tháo mặt nạ xuống, trong đôi mắt lấp lánh phản chiếu đủ màu sắc, đầy yêu thương nhìn Giang Mục Dã, sau đó nghiêng người, từ từ kề sát vào anh ta.....

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi... Lần này thì chẳng có chuẩn bị gì hết rồi!”
Lục Cảnh Lễ không nhìn được lấy tay che mắt, nhưng không nén nổi tò mò mà he hé những kẽ ngón tay ra để nhìn trộm.

1 giây trôi qua...

2 giây trôi qua...

3 giây trôi qua...

4 giây trôi qua....

A

Tình huống gì đây?

5 giây sau, Ninh Tịch vẫn không hôn được, cô đột nhiên đỡ trán: “Xin lỗi, tôi không điều chỉnh được trạng thái, lại lần nữa đi!”

Ninh Tịch thế mà lại NG??

Tất cả mọi người trong đoàn làm phim bao gồm cả hai vị đạo diễn cùng nhà sản xuất đều cực kỳ kinh ngạc!

Nhưng mà, bọn họ có thể hiểu được.

Khí tràng của Đại boss quả nhiên quá mãnh liệt!

Bọn họ ngồi không còn thấy áp lực chứ đừng nói gì đến Ninh Tịch.

“Không sao, không sao, chúng ta điều chỉnh tâm trạng cho tốt rồi làm lại lần nữa!” Quách Khải Thăng trấn an nói.

Tiểu Đào vội chạy đến đưa cho Ninh Tịch một chai nước: “Chị Tịch cố gắng lên!”

Ninh Tịch tu ừng ực hết chai nước.

Giang Mục Dã đứng bên cạnh liếc cô một cái: “Không ngờ cũng có lúc bà luông cuông cơ đấy!”

Sắc mặt của Ninh Tịch kém cực kỳ: “Đừng có mà ngồi đấy nói mát! Cậu của ông đáng sợ đến mức nào ông còn không biết hay sao, tôi đổ ông phát huy được như bình thường dưới ánh mắt như đòi mạng của anh ta đấy!”

--- O ---

Chương 268: Rốt Cuộc Bà Có Hôn Hay Không Đây?

Rất nhanh, lần quay thứ hai bắt đầu.

Mạnh Trường Ca đứng đằng sau vỹ vai: “Tôn đại phu, người đang tìm ta sao?”

Tôn Hoán Khanh quay lại ôm chặt lấy cô: "Trường Ca..."

Quách Khải Thăng: “Cắt! Ninh Tịch, chú ý một chút đến biểu cảm của mình, sao đột nhiên lại thất thần?”

Ninh Tịch: “Xin lỗi!”

Lần quay thứ ba bắt đầu.

Mạnh Trường Ca: “Tôn đại phu, người đang tìm ta sao?”

Tôn Hoán Khanh: “Trường Ca...”

Quách Khải Thăng: “Cắt! Ninh Tịch, thời gian cô nhìn đối phương quá dài rồi, nhiều nhất là 3 giây sau đó liền hôn luôn, biết chưa?”

Ninh Tịch: “Vâng.”

Lần quay thứ tư

Quách Khải Thăng: “Ninh Tịch, biểu cảm của cô sao cứng thế! Cô nhìn đi đâu vậy?”

Lần thứ năm...

Lần thứ sáu...

.....

Cuối cùng, Ninh Tịch NG liên tiếp sáu lần!

Sau cùng ngay cả Giang Mục Dĩ cũng sắp điên, lúc quay về phòng nghỉ anh ta đi qua đi lại, phát rồ nói: “Fuck! Ông đây sắp bị bà ép thành đau tim rồi! Rốt cuộc bà có hôn được không đây? Dứt khoát một phát cho xong đi có được không?”

Ninh Tịch vò đầu bứt tai: “Má nó! Bà đây mới đau tim này! Ông không thể bảo ông cậu của ông về được à? Cái ánh mắt đó cứ như là máy quét X quang ấy! Ai mà hôn cho nôi!”

Giang Mục Dã hừ lạnh một tiếng: “Cậu tôi đến đây vì bà, tôi làm gì có cách nào để ông ấy quay về!”

Ninh Tịch lôi bộ tóc giả trên đầu ra vứt cái xoạch lên bàn, “Mẹ nó chứ! Bà đây đúng là đen như chó!”

“Khụ... này này, chú ý hình tượng của bà đấy...” Thấy Ninh Tịch sắp mất kiểm chế, Giang Mục Dã nhắc nhở.

Có thể thấy, áp lực phải chịu của Ninh Tịch là rất lớn.

Anh ta chưa bao giờ thấy cô trong trạng thái nóng nảy như thế này bao giờ cả.

Nhìn từ một góc độ khác, cũng có thể nói... Sự ảnh hưởng của Lục Đình Kiêu đến cô là vô cùng lớn.

Còn lớn hơn so với những gì mà anh ta đã tưởng tượng.

Chí ít chưa một ai có thể ảnh hưởng đến trạng thái diễn xuất của Ninh Tịch.

Lúc này, Quách Khải Thắng trán đầm mồ hôi bước vào phòng nghỉ, ông ta đến trước mặt Ninh Tịch ân cần nói chuyện với cô: “Ninh Tịch à? Rốt cuộc hôm nay cô làm sao thế? Có phải là có mặt Lục Đình Kiêu ở đó nên cô căng thẳng quá không? Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh nghe chưa! Lúc này không thể hoảng loạn được!”

Ninh Tịch đầy áy náy cúi đầu: “Thật xin lỗi đạo diễn, đã khiến ông khó xử rồi!”

“Ôi, không có gì đâu, diễn viên ai mà chẳng có cảnh NG, ai biết được hôm nay boss lại đến cơ chứ, mọi người chẳng ai chuẩn bị gì! Đừng nói là cô, tất cả mọi người có mặt ai mà không căng thẳng chứ! Có cần tôi gọi quản lý của cô đến không?” Quách Khải Thắng đề nghị.

Ninh Tịch lắc đầu: “Không cần đâu, không cần làm phiền đến chị Chi Chi đâu, tôi ổn rồi, đạo diễn cứ bắt đầu đi ạ!”

“Cô có chắc chắn không?”

“Tôi chắc chắn.”

.....

Ba phút sau, lần quay thứ bảy bắt đầu.

Ninh Tịch đi đến trước ống kính, nghiêng răng ken két, hung hăng lườm về phía Lục Đình Kiêu một cái, ai đó dùng nắp chén gậy gậy lá trà trong chén, dánh về nhàn nhã.

Cái gã chết tiệt này! Một trăm phần trăm là anh ta đang cố ý.

Lục sát thương còn hung tàn hơn cả mưa đá! Quả thật là thần khí NG!

“Trường Ca....” Giang Mục Dã ôm lấy Ninh Tịch. Thực ra anh ta cũng bị áp lực rất lớn đây biết không? Mỗi lần ôm Ninh Tịch đều cảm giác sau lưng mình như thể bị vạn mũi tên xuyên thủng!

Ninh Tịch tháo mặt nạ trên mặt ra, ánh mắt say đắm nhìn đối phương ba giây, sau đó từ từ kê sát vào Giang Mục Dã.....

Đến đây mọi thứ vẫn thuận lợi, nhưng mà lúc cô sắp thành công, ánh mắt đòi mạng đó lại một lần nữa ép cô phải thoát khỏi vai diễn khiến cô không có cách nào để tiếp tục hôn nữa.

Đáng chết !

Con ngươi của Ninh Tịch lóe sáng, ngoài dự đoán của tất cả mọi người đột nhiên cô đội lại mặt nạ.

Một giây sau, qua cái mặt nạ, bất thành linh cô đặt một nụ hôn lên môi Giang Mục Dã.

--- O ---

Chương 269: Núi Bằng Đại Ma Vương Là Quả Bom Di Động

Dưới chân cầu, trong ánh sáng nhấp nháy của hoa đăng, gió mát thổi nhẹ, thiếu nữ cách một cái mặt nạ hôn lên môi của người thiếu niên vẫn còn đang kinh ngạc.....

Cảnh này thế nhưng lại còn đẹp hơn, rung động hơn cả với nụ hôn trực tiếp.

“Cắt, qua!” Quách Khải Thăng kịp thời phản ứng lại, vội vã hô dừng.

“Không sai, không sai, Ninh Tịch, cô xử lý thế này, giống như kiểu ôm tỳ bà che nửa mặt, hiệu quả còn tốt hơn!” Quách Khải Thăng khen ngợi, những người khác trong đoàn đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Quách đạo diễn hài lòng là tốt rồi.” Ninh Tịch cười gượng.

Mẹ nó chứ! Diễn một cảnh hôn ngọt ngào thắm thiết mà thôi, thế mà còn mệt hơn cả diễn cảnh đau thương, thật đúng là tổn tâm tổn sức, quá đủ rồi!

Một giây sau ánh mắt cô không tự chủ được mà liếc về phía nào đấy...

Nhà sản xuất đang thao thao bất tuyệt với Lục Đình Kiêu cái gì đó, Lục Đình Kiêu chỉ yên tĩnh ngồi tại chỗ, giống như một bức tranh có sắc thái âm trầm trong lâu đài cổ, không biết đã bị ngăn cách với thế giới bao lâu, trầm lặng, lạnh lẽo, cô độc, trong ánh mắt hiện lên sự tịch liêu khiến tim người ta đau nhói...

Ninh Tịch bị ánh mắt đó đả thương, vội vàng bỏ chạy.

“Ninh Tịch, cô đi đâu thế?”

“Toilet!!!”

.....

Ninh Tịch cầm điện thoại, vừa đi vừa nhanh chóng nhắn tin cho Lục Cảnh Lễ hỏi thăm tình hình....

[Nhị thiếu, rốt cuộc anh Hai anh muốn làm cái gì????]

Lục Cảnh Lễ nhanh chóng trả lời lại: [Tôi làm sao mà biết được! Tôi qua anh ấy xem xong tin tức có cảnh cô ôm Giang Mục Dĩ và bài phỏng vấn của hai người thì đã có gì đó lạ lạ rồi, sáng sớm nay thì lại thấy tin hai người hẹn nhau chơi game thủ đêm, thế là liền dẹp luôn cả cuộc họp để đến đây thị sát đây!!]

[Anh ấy có nói với anh rốt cuộc anh ấy định làm gì không, hoặc có kế hoạch gì không?] Ninh Tịch vội vàng hỏi, dù sao thì biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà.

[Tính cách của anh tôi không phải là cô không biết, chuyện như thế này sao anh ấy có thể nói cho tôi biết được?]

[Vậy... vậy anh ấy có chỗ nào là lạ không? Anh nhớ lại thật kỹ cho tôi xem nào!]

[Lạ ấy à... Hình như có một chuyện! Tối hôm qua sau khi xem tin tức về cô xong liền lạnh lùng nhìn trừng trừng đĩa củ cải trên bàn, sau đó dặn dò quản gia là sau này đừng làm món này nữa! Cô có thấy kỳ quái hay không? Ngay cả tôi thông minh như thế này cũng không nghĩ ra hành động đó của anh ấy là có ý gì!...]

Trong đầu Ninh Tịch lập tức xuất hiện hai chữ củ cải. Xem ra Lục Đình Kiêu đã hoàn toàn hiểu nhầm cô và Giang Mục Dĩ rồi!

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một lát, lại nhấn tiếp: [Tình hình của anh Hai anh như thế nào rồi? Còn ổn không?]

Cô đã bị ép đến mức dùng tất cả trí thông minh để nghĩ ra cái cảnh hôn qua mặt nạ này đây...

[Ổn cái gì mà ổn, lúc cô hôn thẳng nhóc đó, tôi cảm giác chỗ tôi như thể là một cái hầm băng sâu hàng chục nghìn mét ở Bắc Cực ấy! cô hiểu không?]

[Ồ.....]

[À đúng rồi, Tiểu Tịch Tịch, cô đang ở đâu? Cần thận một chút! Anh Hai tôi bây giờ không ở trong phạm vi tầm mắt tôi, cũng không biết đã chạy đâu mất rồi, tôi đoán chắc là đi bắt cô rồi, cô cần thận đó nha!]

Cái khoảnh khắc Ninh Tịch xem xong tin nhắn mà Lục Cảnh Lễ gửi đến, trước mặt đột nhiên tối sầm, ngay sau đó một khí thế bức người lập tức ập

đến.

Một giây sau, vòng eo bị siết chặt, trong lúc trời đất quay cuồng, cô bị đẩy vào phòng vệ sinh bên cạnh, kèm theo một tiếng "rầm", lưng cô đập vào cửa đau điếng, còn chưa kịp hét lên, âm thanh vừa ra khỏi miệng đã bị hơi thở nóng rực cắn nuốt bằng sạch...

Bởi vì thiếu dưỡng khí mà đầu óc dần trở nên lơ ma lơ mơ, trong đầu Ninh Tịch chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất...

Fuck! Cái tên Lục Cảnh Lễ chết tiệt này! Anh cố ý chơi tôi đấy hả? Sao không nhắc tôi sớm???

--- O ---

Chương 270: Nụ Hôn Mất Lý Trí

Cho tới tận bây giờ, Lục Đình Kiêu trong mắt cô vẫn là một người ga lăng, nghiêm cẩn, lịch sự, có tiết chế nhưng bây giờ nụ hôn này lại tràn ngập sự xâm lược thậm chí cả sự hủy diệt, đánh sục tất cả những gì mà cô biết trước kia.

Thắt lưng bị siết chặt dường như sắp gãy ra đến nơi, khoang miệng quanh quần vị tanh mặn của máu khi đôi môi bị cắn nát, lưỡi cũng bị quần quýt đến tê dại, cứ có cảm giác như thể mình sẽ bị ăn tươi nuốt sống đến nơi...

“U... Lục...” chỉ cần cô có một chút phản kháng nào sự kìm kẹp của đôi phương lại gia tăng thêm, thật giống như một tên bạo quân chuyên quyền độc đoán.

Người đàn ông trước mắt như thể một dã thú nhìn thấy máu tươi mất đi lý trí, lạ lùng đến khiến cô phát hoảng...

Ninh Tịch lặng lẽ rút một cái trâm gỗ dùng để búi tóc trên đầu ra, nhanh chóng dí sát đầu nhọn của cây trâm vào cái cổ không phòng bị gì của người nọ: “Lục Đình Kiêu, anh mà còn không tỉnh táo lại, đừng trách tôi giúp anh tỉnh táo!”

Lục Đình Kiêu càng lúc càng lúi xuống dưới, nụ hôn dừng trên xương quai xanh của cô nhưng chỉ trong chốc lát, như thể đang khiêu khích cô, lại như thể không sợ gì anh lại hôn lên môi cô, không có ý gì là ngừng lại cả...

“Anh...” Nội tâm Ninh Tịch giờ phút này sâu sắc cảm nhận được sự bất lực.

Cái tên này như thể biết đọc ý nghĩ của người khác ấy.

Biết cô không thể tổn thương anh, anh biết cô... không nữ có phải không?

Trong đầu đột nhiên nhớ đến một câu chuyện, có một cô gái đem lòng yêu một người đàn ông phải chịu lời nguyền biến thành quái vật, nhưng cô vẫn không rời bỏ anh ta, thậm chí còn vì không để anh ta làm hại dân làng rồi bị đuổi giết, lặng lẽ dùng máu thịt của mình để nuôi anh ta...

Lúc đó sau khi đọc câu chuyện này cô cảm thấy cô gái trong chuyện đúng là một đóa ngọc.

Nhưng bây giờ chính bản thân cô lại biến thành kẻ ngốc nghếch ấy.

Nụ hôn của Lục Đình Kiêu vẫn đang lưu luyến trên vành tai mẫn cảm của cô, Ninh Tịch rút cuộc cũng có cơ hội để mở miệng vội vã nói: “Lục Đình Kiêu, anh đã quên anh đã đáp ứng gì với tôi rồi hay sao? Hay anh muốn lật lọng?”

Người đàn ông hình như cuối cùng cũng khôi phục lại chút tỉnh táo, dừng lại một lát rồi mới khàn khàn trả lời cô: “Thị sát.”

Ninh Tịch suýt chút nữa bị anh làm cho tức đến bật cười: “Thị sát? Có cái kiểu thị sát như của anh à? Anh ngồi lù lù ở đó thì ai mà đóng phim cho được?”

“Chuyên nghiệp.” Anh lại nói ra một từ khác.

“Ý anh bảo là tôi không chuyên nghiệp? Sao anh... thôi được rồi! Hôm nay quả thực tôi không chuyên nghiệp cho lắm, nhưng mà lần sau tuyệt, đối, sẽ, không, thế, nữa! Còn nữa, nêu như đến để thị sát, vậy bây giờ anh đang làm gì đây?” Ninh Tịch gằn từng chữ một.

Lục Đình Kiêu như một đứa trẻ con vừa giành lại được món đồ chơi yêu thích, ôm cô thật chặt, im lặng không nói gì.

Lúc này, tâm trạng Ninh Tịch rối bời, trong đầu toàn là những thứ đen tối mà trước đây cô luôn khống chế bản thân không được nghĩ tới hiện tại đang ùn ùn kéo đến, buộc cô phải đối mặt, buộc cô phải hạ quyết tâm...

Cứ như thế không biết bao lâu, khi cô suýt nữa thì chết chìm trong vòng tay ấm áp như mặt trời của người nợ, cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu, cô nói: “Lục Đình Kiêu, trước đây anh cho tôi thời gian bảy ngày, không cần đợi bảy ngày đâu, bây giờ tôi có thể trả lời anh.”

“Tôi không muốn nghe.” Vẻ mặt Lục Đình Kiêu căng thẳng, lập tức cúi xuống hôn cô, muốn ngăn không cho cô nói tiếp.

Thần sắc của Ninh Tịch có chút bất đắc dĩ, cô nghiêng đầu tránh đôi môi của anh: “Lục Đình Kiêu, anh hãy nghe rõ những gì tôi nói đây.”

Dường như sợ mình do dự, Ninh Tịch nhắm mắt lại, sau đó nhìn anh nói một mạch...

--- O ---

Chương 271: Người Mà Tôi Yêu Thương Không Thể Thay Thế Được

"Lục Đình Kiêu, thật ra ngay từ đầu tôi đã nói với anh rồi, tôi đã có người mình thích, rất rất rất là thích!

Tuy là vì một số nguyên nhân nên tôi với anh ấy không thể ở bên nhau, nhưng cả đời này trong lòng tôi sẽ chỉ lấp đầy hình ảnh của anh ấy, không ai có thể thay thế được, cũng không có chỗ trống cho ai khác hết.

Dù cho người đó có tốt hơn nữa, có hoàn hảo hơn nữa cũng không thể, anh có hiểu không?"

Sống lưng Lục Đình Kiêu bỗng trở nên cứng nhắc, trong ánh mắt như thể băng tuyết đang ùn ùn kéo tới, ngón tay anh bóp mạnh cằm cô: "Nói dối! Ninh Tịch, em nói dối!"

Ninh Tịch giơ hai ngón tay lên, ánh mắt trong trẻo nhìn anh: "Vậy tôi xin thề, nếu tôi nói dối, cả đời này tôi sẽ không thể nổi tiếng, tôi sẽ bị thiên lôi đánh, ra đường bị xe tông..."

"Im miệng!!!" Lục Đình Kiêu rớt cuộc cũng không chịu nổi nữa, anh mắt không chế đẩy cửa xông ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi, cả người Ninh Tịch trở nên suy sụp.

Không sai...

Ninh Tịch, mày không làm sai...

Sớm đã nên như vậy rồi...

Là tại mày tham lam quá lâu...

Là tại mày lúc cần dứt lại không dứt ra...

...

Khi Ninh Tịch bình thường trở lại đi ra ngoài thì nhìn thấy một người đang yên lặng đứng dựa vào tường, ngón tay đang giữ một điều thuốc đã đốt hết, cũng không biết đã ở đó bao lâu rồi.

"Giang Mục Dã..." Ninh Tịch hơi giật mình.

Giang Mục Dã nhả ra một vòng khói dài, rũ mắt xuống, cười khẽ một tiếng nói: "Người vừa xong bà bảo rất rất rất thích, người mà dù người khác có tốt hơn cũng không thể thay thế được, chính là Lục Đình Kiêu phải không! Ha, Lục Đình Kiêu thông minh cả một đời ai ngờ lại ngu đúng lúc mấu chốt như vậy..."

Ninh Tịch im lặng, không lên tiếng.

Giang Mục Dã quay đầu qua, lặng lẽ nhìn Ninh Tịch: "Rõ ràng là bà từ chối anh ta, nhưng sao nhìn bà trông càng thảm hại hơn thế..."

Đã lâu lắm rồi anh không thấy cô như vậy, duy nhất chỉ có một lần, hình như là vào ngày giỗ của người nào đó, khi ấy

tình trạng của cô cũng không khác lúc này là mấy, cả người như thể bị vùi trong đầm lầy tối tăm, không có ánh sáng hay chút cơ hội sống nào...

Giang Mục Dã bỗng không biết nên nói gì, bực bội đốt thêm một điếu thuốc khác.

Vừa nãy, khi ở bên ngoài anh nghe thấy Ninh Tịch từ chối Lục Đình Kiêu nhưng lại không thấy vui vẻ chút nào hết, ngược lại càng cảm thấy thê lương hơn, cảm giác như một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ vậy.

Anh biết, Ninh Tịch đã yêu Lục Đình Kiêu rồi, yêu sâu đậm...

Nhưng, ngay đến Lục Đình Kiêu cũng không thành công, thì anh có thể làm nên trò trống gì?

Ngay một câu "Thích" cũng không dám nói ra khỏi miệng...

Giang Mục Dã thở dài, rút cuộc đành nói ra lời nói đã chần chừ bao lâu nay: "Ninh Tịch, thật ra bà không cần thiết phải như vậy. Nếu như thật lòng thích thì đến với nhau đi!"

Vừa nói dứt lời, anh liền có cảm giác như được giải thoát.

Ninh Tịch cười khở: "Giang Mục Dã, trước đây người ra vẻ phản đối nhất hình như là ông thì phải?"

Giang Mục Dã nhếch mày, ung dung nói: "Tôi phản đối, còn chẳng vì không muốn bà làm vợ tôi sao! Nhưng, dù sao thì bà cũng là anh em chí cốt của tôi, tôi vẫn mong bà có thể được hạnh phúc..."

Nói tới đây, anh nghiêm túc nhìn về phía cô: "Ninh Tịch, trước đây tôi không tin Lục Đình Kiêu thật lòng với bà, nhưng hiện tại... thật ra chỉ cần anh ta thật sự thích bà, anh ta sẽ không để ý tới thân phận, địa vị hay nghề nghiệp của bà đâu, anh ta cũng là người có khả năng bảo vệ bà, để bà không phải chịu áp lực, tủi nhục!"

Sắc mặt Ninh Tịch dần trở nên u ám: "Giang Mục Dã, ông không cần nói nữa."

Nếu chỉ là thân phận, địa vị hay nghề nghiệp thôi thì tốt biết mấy?

Bất kể là thân phận, địa vị hay nghề nghiệp, chỉ cần cô còn sống cô vẫn có thể thay đổi được.

Nhưng, những chuyện đã xảy ra trong quá khứ thì sao? Cô phải thay đổi thế nào đây?

Làm sao có thể thay đổi được sự thật 5 năm trước cô bị người ta cưỡng bức, hơn nữa còn mang thai...

--- O ---

Chương 272: Xong Trận Rồi!

Sau khi Lục Đình Kiêu từ phim trường về, Lục Cảnh Lễ liền biết đã xong hết rồi. Trời sắp sập đến nơi rồi.

Bộ dạng của anh trai anh thậm chí còn đáng sợ hơn cả năm ấy, cái năm mới tiếp quản công ty, khi đó cha tự dưng mắc bệnh nặng, mấy lần đứng giữa sự sống và cái chết, tất cả họ hàng đều nhắm nhe tới vị trí người thừa kế, thật chí có thời gian cả gia tộc của hai anh em họ đấu nhau tới người sống ta chết...

Khi ấy Lục Đình Kiêu quả thật như một sát thần không có tình cảm, anh ra tay vô cùng tàn khốc, bất chấp người thân, một tay bình ổn nội loạn của gia tộc suýt chút nữa thì bị lật đổ này...

Lục Đình Kiêu lúc này như một con dã thú bừng tỉnh sau giấc ngủ say, cả người được vây bởi một tầng sát khí nguy hiểm. Lục Cảnh Lễ vốn định đi an ủi một chút, nhưng Lục Đình Kiêu vừa về đến nhà đã bắt đầu đuổi hết người giúp việc trong nhà đi, sau đó tự nhốt mình trong biệt thự, hơn nữa còn đề chế độ quyền hạn tối cao, ngoài anh ra, không ai có thể vào được.

Lục Cảnh Lễ sợ anh xảy ra chuyện, thậm chí còn sợ anh cho nổ cả căn nhà, cứ lo lắng đi lòng vòng ở ngoài cửa.

Một lần đợi này là cả một đêm.

Lục Đình Kiêu vẫn không ra ngoài.

Hơn nữa, còn xảy ra tình huống xấu hơn...

Mới sáng sớm, Lục lão gia tử đã đích thân gọi tới bảo anh lập tức về nhà một chuyện, nghe giọng điệu có vẻ vô cùng không vui.

Tại nhà cũ của Lục gia.

Lục lão gia tử và Lục lão phu nhân đều đang ở trong phòng khách, hai người ngồi trên sofa, sắc mặt vô cùng khó chịu.

Thiết bị cảnh báo trong đầu Lục Cảnh Lễ kêu tút tút tút liên hồi, phản ứng đầu tiên chính là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó, Lục lão gia tử ném một tập tài liệu dày cộp lên

người anh: "Đồ khốn nạn, mày giải thích cho tao xem đây là chuyện gì?"

Tập giấy A4 trắng và ảnh rơi lả tả trên mặt đất.

Lục Cảnh Lễ quét mắt nhìn, tất cả đều là ảnh và tư liệu về Ninh Tịch.

Quả nhiên, thân phận của Ninh Tịch bị lộ rồi.

Haiz... sao cứ phải vào lúc này cơ chứ...

Quả đúng là nhà nát còn mưa dột suốt đêm mà!

Lục lão phun nhân đau lòng, giận dữ nhìn thẳng con nhỏ: "Cảnh Lễ, con làm mẹ quá thất vọng! Chuyện khác con có làm loạn thế nào cũng được, nhưng đây là chuyện chung thân đại sự của anh con, sao con có thể không biết nặng nhẹ như vậy, đã thế còn giúp anh con giấu chúng ta!"

"Tao còn tưởng là thiên kim tiểu thư khuê các của gia đình danh giá nào! Cứ nhiên lại là một diễn viên! Đời tư lại còn hỗn loạn vô cùng! Người như vậy sao có thể làm con dâu của Lục

gia chúng ta, sao có thể làm mẹ của cháu nội tao hả!" Nói đến câu cuối cùng, Lục lão gia tử còn đập bàn "ruỳnh" một cái.

Cứ nghĩ đến việc những ngày này Lục Đình Kiêu giao Tiểu Bảo cho loại người như vậy chăm sóc, ông toát hết cả mồ hôi lạnh, càng nghĩ càng sợ.

"Rốt cuộc cô ta đã chuốc bùa mê thuốc lú gì cho thằng anh mày? Không ngờ lại có thể khiến một người có tính cách kiêu ngạo như Đình Kiêu để ý tới loại người như cô ta!"

"May mà bọn tao phát hiện ra sớm, nếu không chúng mày định gao nấu thành cơm rồi mới nói cho bọn tao đúng không? Thật đúng là quá hoang đường!"

.....

Hai người ông một câu tôi một câu thao thao bất tuyệt nói tới cả tiếng đồng hồ.

Lục Cảnh Lễ mới đầu còn định giải thích, cuối cùng cũng không nói nữa, nhàm chán ngồi đếm số lá trà trong chén.

Lục lão phu nhân trợn mắt nhìn anh: "Thằng thối tha kia! Ruột cuộc con có đang nghe bọn ta nói chuyện không đây hả?"

Lục Cảnh Lễ đặt chén trà xuống, chớp mắt: "Í? Hai người nói xong rồi à? Vậy giờ đã có thể cho thằng con bị chửi cho thối mặt thối mũi này nói vài lời được chưa?"

Lục lão gia tử hừ lạnh một tiếng: "Được! Mà nói đi! Để tao xem xem mày còn giở cái giọng gì ra được nữa!"

--- O ---

Chương 273: Lại Một Thăng

Lục Cảnh Lễ chỉnh lại áo, đứng dậy...

"Thứ nhất, nghề nghiệp. Diễn viên cũng là một nghề, không có gì mà phải mất mặt cả, làng giải trí có hơi loạn, nhưng cũng không thể vợ đưa cả nắm được, con còn là ông chủ của công ty giải trí Thịnh Thế đấy nhé! Nếu ba mẹ đã điều tra, chắc cũng biết, Ninh Tịch từ lúc vào nghề đến giờ vẫn rất chính trực, không hề giở thủ đoạn vô liêm sỉ nào, nếu không chỉ dựa vào gương mặt của cô ấy, sớm đã có thể nổi tiếng rồi, chứ không phải tới giờ vẫn chỉ là một người mới. "

"Thứ hai, học lực. Trước khi Ninh Tịch ra nước ngoài đã lấy thành tích thủ khoa khoa văn của thành phố C tiến vào đại học Đé Đô, sau này vì tranh cãi với gia đình nên mới bị ép ra nước ngoài du học, trong vòng bốn năm, cô ấy không hề nhận được bất cứ sự trợ giúp nào từ phía gia đình, dựa vào năng lực của bản thân thi được vào học viện điện ảnh của nước M, thành tích xuất sắc, năm nào cũng dành được học bổng, điểm này sao ba mẹ lại tự động bỏ qua như vậy?"

"Thứ ba, đời sống cá nhân. Bạn trai nào của Ninh Tịch cũng đều là quen nhau nghiêm túc, chứ không phải là người thứ ba xen vào, cũng chẳng phải được mấy tên giàu có bao dưỡng, rốt cuộc thì có chỗ nào hỗn loạn? Ba mẹ có thể chấp nhận được việc con trai ba mẹ quen tới tám trăm cô bạn gái, nhưng lại không thể chấp nhận được Ninh Tịch có tám người bạn trai cũ à? Như vậy có phải hơi tiêu cực quá rồi không? Cho con nhắc nhở ba mẹ một câu, giờ đã là thế kỷ 21 rồi, nam nữ bình đẳng nhé!"

"Thứ tư, xuất thân và gia thế. Quả thật mấy năm gần đây Ninh gia càng ngày càng không đáng tin, phượng hoàng thật thì không cần, lại xem gà rừng như bảo bối mà nuôi dưỡng. Nhưng đừng quên, ông ngoại của Ninh Tịch là Trang Tông Nhân, năm ấy vì Trang Linh Ngọc một mực không chịu tình

ngộ cứ muốn lấy Ninh Diệu Hoa, nên bên đó mới đoạn tuyệt quan hệ với bà ta. Nhưng Ninh Tịch đích thực là cháu ngoại của ông ấy, đây là sự thật không thể chối cãi, cháu ngoại của Trang Tông Nhân cũng thừa sức xứng với Lục gia chúng ta rồi, điểm này ba mẹ không có dị nghị gì chứ?"

Lục lão gia tử và Lục lão phu nhân đang trong cơn giận dữ, ban đầu không thật sự tỏ ra nghiêm túc nghe lời ngụy biện của Lục Cảnh Lễ, kết quả sau khi nghe xong, vẻ mặt lại dần thay đổi...

Nói đến đây, Lục Cảnh Lễ dừng lại một chút, "Thứ năm, con quên không nói với hai người chuyện quan trọng nhất."

"Chuyện gì?" Lục lão phu nhân vội hỏi.

Lục Cảnh Lễ nhún vai, "Hai người lo lắng nhiều như vậy làm gì! Hôm qua, Ninh Tịch đã từ chối anh con rồi. Thế nên ấy mà, nên làm gì thì đi làm đi, Ninh Tịch sẽ không trở thành con dâu hai người, cũng sẽ không thành mẹ của cháu nội hai người đâu, từ nay trở đi cô ấy sẽ không có bất cứ quan hệ gì với Lục gia chúng ta nữa hết!"

Vừa dứt lời, phía sau truyền tới một tiếng "xoảng" giòn vang...

Lục Cảnh Lễ và hai người cùng nhìn về nơi phát ra tiếng động, sau đó liền thấy Tiểu Bảo đứng đó, mặt mũi trắng bệch, dưới chân đầy mảnh thủy tinh vỡ...

"Tiểu Bảo..."

Không đợi ông bà đi tới đỡ dành, Tiểu Bảo đã chạy về phòng, đóng sầm cửa lại.

Lục Cảnh Lễ thở dài: "Giờ thì hay rồi, lại thêm một đứa nữa! Sau khi anh con bị từ chối đã tự nhốt mình trong nhà, từ tối qua đến giờ vẫn không chịu ra ngoài!"

Lục lão phu nhân vừa lo cho con trai, vừa lo cho cháu nội, lòng nóng như lửa đốt trừng mắt mắng Lục Cảnh Lễ: "Thằng chết bầm này! Sao mà nói chuyện mà không chú ý chút nào thế hả? Giờ để Tiểu Bảo nghe thấy rồi, phải làm thế nào đây! Tiểu Bảo thích cô gái đó như vậy!"

Lục Cảnh Lễ trưng ra vẻ mặt vô tội: "Nhưng sớm muộn gì cũng có ngày này mà! Ninh Tịch chỉ đồng ý với anh con là sẽ ở

bên Tiểu Bảo ba tháng, thời hạn ba tháng sắp đến rồi, kể cả Ninh Tịch không ngả bài với anh ấy, sớm hay muộn cô ấy cũng phải đi thôi!"

--- O ---

Chương 274: Đêm Nay Có Hẹn

"Vừa xong may nói... Anh may vẫn tự nhốt trong nhà suốt à?" Lục lão gia tử trầm ngâm.

Lục Cảnh Lễ đang định nói, điện thoại bỗng vang lên, là Trình Phong gọi tới.

"Nhị thiếu, cứu mạng!!!"

"Biết rồi, tôi đến ngay đây!"

Trình Phong vừa nói vậy Lục Cảnh Lễ liền biết có chuyện gì, cậu đập máy nhún vai với hai người: "Vừa xong là trợ lý của anh con gọi, giờ anh ấy đã ra ngoài tới công ty rồi, con phải tới chi viện cho chiến hữu đây! Bái bai~"

Thấy bóng Lục Cảnh Lễ rời đi, hai người ngồi đó nhìn nhau.

"Sùng Sơn, chuyện này... ông thấy thế nào?" Lục lão phu nhân lo lắng hỏi.

Lục lão gia tử lạnh mặt: "Chờ một thời gian nữa xem... xem chuyện thay đổi thế nào đã, ai biết được cô ta có chơi trò lạt mềm buộc chặt không?"

Lục lão phu nhân muốn nói lại thôi, thầm nghĩ con trai nhà mình đã bày tỏ thẳng thừng thế rồi, có cô gái nào ngu ngốc đến nỗi tới tận miệng rồi còn chơi trò lạt mềm buộc chặt không?

"Thế còn Tiểu Bảo thì phải làm sao!" Đây mới là vấn đề bà quan tâm nhất.

"Tôi thấy Tiểu Bảo đã hoàn toàn hồi phục rồi, chuyện nhỏ thôi, bà không cần bận tâm đâu. Mấy ngày nay nó ở chỗ chúng ta, cô gái đó không ở bên cạnh, nó vẫn ổn đấy thôi?"

"Nhưng mà..."

....

Cùng lúc đó, tại thành phố Điện ảnh.

Ninh Tịch nằm co quắp trên giường, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vẻ mặt đau khổ vô cùng...

Cô mơ một giấc mơ đẹp, vốn dĩ đó thật sự là một giấc mơ đẹp. Cô mơ thấy mình mặc một chiếc váy cưới trắng ngần, được dắt tay bởi người đã đem đến hy vọng và ánh sáng cho cô, hai người từ từ bước vào lễ đường thần thánh.

Nhưng, vào thời khắc mục sư đọc lời thề, thế giới phía sau cô bắt đầu từ từ sụp xuống, bị tăm tối nuốt chửng...

Người đàn ông kia giữ chặt lấy tay cô, mặc cô có gào thét đến thế nào cũng không chịu buông tay...

Cuối cùng, bị cô kéo cùng xuống địa ngục...

"Tính tong...Tính tong..."

Tiếng chuông cửa dồn dập khiến cô bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Ninh Tịch bật dậy thật mạnh, phát hiện cả người ướt đẫm mồ hôi, đầu đau như búa bổ.

Tối qua cô gần như mất ngủ cả đêm, lúc trời gần sáng khó khăn lắm mới ngủ được một lát, kết quả thì không ngủ còn

hơn, ngủ rồi toàn mơ thấy ác mộng.

"Tính tong"...

Chuông cửa vẫn vang lên không ngừng.

Ninh Tịch choáng váng đầu óc, chân nam đá chân chiêu chạy ra ngoài mở cửa.

"Ai đấy..."

"Đồ ăn sáng mua hơi nhiều, bà có... ăn không..." Giang Mục Dĩ chưa nói hết liền nhìn cô như nhìn thấy quỷ: "Đệch! Sao mặt mũi trông đáng sợ thế này! Bị phóng viên chụp được còn tưởng bà hút thuốc phiện đấy!"

Ninh Tịch tóm lấy đồ ăn sáng trong tay anh ta: "Kinh ngạc cái gì, chưa thấy ai thất tình bao giờ à!"

Khóe miệng Giang Mục Dĩ giật giật: "Thấy người khác chứ chưa thấy bà thất tình bao giờ, toàn là bà để người ta thất tình không mà..."

Ninh Tịch cắn một miếng bánh gạch cua: "Thế coi như hôm nay ông được mở rộng tầm mắt rồi đây!"

Giang Mục Dã thở dài, lo lắng nhìn dáng vẻ cố tỏ ra bình thường của cô: "Ninh Tịch, bà thật sự không sao chứ? Tối nay tôi đi uống rượu với bà nhé?"

Ninh Tịch nheo mắt khua tay: "Ngại quá, tối nay chị đây có hẹn rồi!"

"Đệch! Tôi vừa mới thấy đồng cảm với bà xong mà bà đã có hẹn rồi!"

....

May mà cảnh quay hôm nay của Ninh Tịch là cảnh ngoài chiến trường, trên mặt bị bôi cho đen sì, sắc mặt có kém cũng nhìn không ra, nếu không sẽ làm chậm trễ tiến trình quay phim mất.

Dù cô đã dốc hết sức tập trung nhưng cuối cùng vẫn có vài sai sót, mấy động tác đánh người suýt chút nữa thì làm người ta bị thương thật, may mà không xảy ra chuyện gì lớn.

Ninh Tịch biết, cô gặp phải vấn đề nghiêm trọng rồi, không thể cứ như vậy mãi được.

Nếu không cô không thể tiếp tục quay bộ phim này được nữa.

--- O ---

Chương 275: Tiểu Bảo Không Vui

Từ sau khi Tiểu Bảo không cẩn thận nghe thấy lời của Lục Cảnh Lễ, hai ông bà cứ lo sợ bất an mãi, có điều buổi trưa lúc ăn cơm lại được thờ phào.

Tiểu Bảo đã tự mình mở cửa, ngoan ngoãn đi ra ngoài, ngoan ngoãn ăn cơm, uống canh, còn ăn hoa quả tráng miệng nữa.

Có vẻ vẫn giống như thường ngày, nhưng động tác hàng ngày của bé con đều rất linh động hoạt bát, giờ lại chỉ như một người máy đang hoàn thành động tác theo mệnh lệnh được đưa ra vậy.

Ăn cơm xong, Tiểu Bảo lấy tập vẽ chạy ra ngoài sân vẽ tranh.

Hai người len lén nhìn từ xa, muốn xem bé con vẽ gì để dễ đoán được tâm tình thằng bé.

Nhưng bé con cứ nhìn ngẩn ngơ mãi, không biết là nhìn hướng nào, cả một buổi chiều cũng không động bút.

"Tôi nhìn là đã thấy Tiểu Bảo của chúng ta đang không vui rồi!" Lục lão phu nhân đau lòng không thôi.

Lục lão gia tử chấp tay đi lại mấy vòng, trầm giọng nói: "Cắt đứt dứt khoát là được rồi, chỉ cần Đình Kiêu lấy vợ là xong, chính vì còn có Tiểu Bảo nên mới tuyệt đối không thể qua loa được! Bà yên tâm giao Tiểu Bảo vào tay người như cô ta sao?"

"Thế nhưng tôi thấy những gì hôm nay Cảnh Lễ nói cũng có lý mà, cô gái đó có khi cũng không xấu như chúng ta tưởng tượng đâu, hơn nữa cô ấy cũng dạy Tiểu Bảo rất tốt! Chẳng phải ông nói cô ấy rất được sao?"

"Đây là tại vì tôi bị hai thằng thối thây kia làm cho hồ đồ!" Lục lão gia tử cứ nhắc tới lại điên, ông cảnh cáo bạn đời của mình: "Bà đừng có để lòng dạ đàn bà chen vào đây, chuyện này tuyệt đối không thể thương lượng được! Chuyện quan trọng nhất mà giờ bà phải nhanh chóng làm chính là mau chọn cho Đình Kiêu một người vợ thích hợp, để nó chết tâm với cô gái kia đi!"

"Chọn cái gì mà chọn! Nếu chọn thì ông đi mà chọn! Cháu trai bảo bối của tôi đã như vậy rồi, tôi làm gì mà còn tâm trạng để mà đi làm mấy chuyện đấy nữa!"

"Tôi chọn thì còn ra cái thể thống gì!"

"Dù sao thì tôi cũng không chọn! Tôi phải ra với cháu nội tôi đây!"

"Bà..."

....

Nửa đêm.

Tại vịnh Phi Long.

Một đám thanh niên ăn mặc phong cách quái dị đang túm năm tụm ba lại với nhau.

Trong đó có một thanh niên tóc đen ngắn rất dễ khiến người khác chú ý. Cả mặt cậu ta tô vẽ thành đầu lâu vô cùng khoa trương, xăm cả cánh tay, tai trái đeo một chiếc khuyên tai đen, đang nhai kẹo cao su nói chuyện với thanh niên tóc trắng bên cạnh: "A Ca, xe đã chuẩn bị xong chưa?"

Thanh niên tóc trắng được gọi là A Ca vỗ lên đầu xe được lau bóng loáng của mình: "Xong hết rồi, là chiếc này đây! Mà thấy được không!"

Thanh niên mặt đầu lâu nhìn chiếc xe với ánh mắt xoi mói, nhưng vẫn miễn cưỡng nói: "Cũng được, nhưng vẫn không chất bằng Tiểu Hắc của tao!"

A Ca lườm cậu ta một cái: "Đủ rồi đấy, trong thời gian một ngày mà tao làm được đến thế này đã là quá được rồi! Đúng rồi, Tịch Tử, xe của mày đâu? Tiểu Hắc nhà mày đâu rồi?"

"Đem đi sửa rồi, giờ chưa lấy được." Tên thanh niên kia nói cho có.

Xe của cô vẫn còn đang ở chỗ Lục Đình Kiêu, với tình hình hiện tại cũng không tiện đi lấy, thế nên đành phải mượn xe.

A Ca gạt đầu, vỗ tay ra hiệu mọi người nhìn mình: "Mọi người đến đủ hết rồi chứ? Để tôi nói qua về quy tắc cuộc đua nhé! Chúng ta sẽ xuất phát từ vịnh Phi Long, đích là cốc Tử Vong! Người về đầu tiên có thể có được một, đêm, xuân, tiêu với tiểu công chúa Hương Hương của chúng ta!"

"Ồ!!!"

Tất cả mọi người hoan hô reo hò.

Lúc này, một mỹ nữ có thân hình bốc lửa đi xuyên qua đám người, đập búp một cái vào gáy A Ca: "Tôi nhổ vào! Lưu manh thôi! Lại còn một đêm xuân tiêu cơ đấy! Mơ đi!"

A Ca bị đánh nhưng vẫn rất vui vẻ, như được ăn đường mật, cười lớn: "Ha ha, đùa tí thôi mà! Lại này! Lại này! Giải thưởng chính là một nụ hôn của công chúa Hương Hương! Ngoài cái này ra còn có 5 vạn tệ tiền thưởng nữa!"

--- O ---

Chương 276: Anh Tịch Của Em Thật Đẹp Trai!

A Ca nói xong liền cười hì hì chạy tới cạnh Hương Hương: "Hương Hương, chờ xem, tối nay người được em hôn chắc chắn là anh!"

Hương Hương khinh bỉ liếc cậu ta một cái, sau đó ngoáy mắt đi tới bên cạnh thanh niên vẽ mặt hình đầu lâu, ngả ngón như rấn vịn vào bờ vai cậu ta: "Anh Tịch, anh ngàn lần đừng để thua nha! Em ghét bọn đó lắm! Chỉ thích mình anh thôi!"

Thật ra thì nếu đối tượng là Đường Tịch, cô ta sẵn lòng theo vụ một đêm xuân tiêu...

"Này này này, Hương Hương, em quá bất công rồi! Vì cái gì mà cứ chết mê thằng oắt này chứ!" Mọi người bắt đầu nhao nhao lên không đồng ý.

Hương Hương chống eo: "Dĩ nhiên là vì anh Tịch đẹp trai nhất!"

Trong đám người vẫn có người nói thầm: "Mẹ kiếp! Mỗi lần thằng đó đi chơi đều vẽ cái mặt y như quỷ thế, cô biết đẹp hay xấu chắc?"

Hương Hương hừ một tiếng: "Đương nhiên tôi biết! Đẹp trai hay không đâu chỉ nhìn mặt thôi đâu, mà còn phải xem khí chất có được không! Cái đám thiên cặn như mấy người thì biết cái gì!"

"Được được được, chúng tôi không biết! Mà cô đây, cẩn thận Tịch Tử rửa mặt đi lại ra khuôn mặt xấu xí, lúc đó có muốn khóc cũng không khóc được đâu!"

"Có khi cười hết ra lại là phụ nữ cũng nên? Ha ha ha ha!"

...

"Các người..." Nghe những tên kia đang cười nhạo, Hương Hương tức đến giậm chân, nghiêng đầu nhìn về phía thanh niên vẽ mặt đầu lâu vẫn đang làm quen với xe: "Anh Tịch, ngược bọn họ chết luôn đi!"

Khóe miệng thanh niên khẽ nhếch, lấy tay che lông mày: "Tuân lệnh, công chúa của anh!"

Hương Hương lập tức bị hạ đo ván tí nữa thì ngất đi: "Ôiiiiii... anh Tịch của em đẹp trai quá đi!"

A Ca đứng cạnh đã ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Đậu mé! Cái thằng nhóc thối này chỉ biết giả ngẫu đê gạ gái! Hôm nay chồng mắt lên mà xem tao xử lý mày như thế nào! Hạng nhất nhất định là tao!"

Một đám người ầm ĩ xong, đến tận nửa đêm cuộc đua mới chính thức bắt đầu.

Hương Hương cầm súng lệnh đứng ở vạch xuất phát: "Các anh em! Chuẩn bị! Go!"

Đi đôi với hiệu lệnh là một tiếng "Đoàng" của súng lệnh, tất cả các xe mô tô đều phóng đi nhanh như chớp.

"Anh Tịch cố lên! Em ở Tử Vong cóc chờ anhhhhh...!"

Tử Vong Cốc được gọi là Tử Vong Cốc vì địa thế hẹp lại hiểm trở nên nơi này hay xảy ra nhiều tai nạn giao thông, có điều đây lại là thiên đường của những kẻ yêu thể thao mạo hiểm.

Ninh Tịch quen biết đám người này cũng lúc mới về nước, có một lần đang phóng xe chơi một mình thì gặp bọn họ, cuối cùng sau một hồi đua xe thì quen nhau, coi như là không đánh thì không quen.

Những người này đều thuộc một câu lạc bộ đua xe, Ninh Tịch cũng không gia nhập, chỉ thỉnh thoảng tham gia vài cuộc đua thôi.

Có điều, công việc của cô ngày càng bận rộn, cộng thêm việc sau này gặp gỡ Tiểu Bảo với Lục Đình Kiêu cho nên mới không cần dùng đến cách vừa cực đoạn vừa mạo hiểm này thể thả lỏng tâm trạng...

Vì vậy đã rất lâu rồi cô không tụ tập cùng bọn họ, cho đến tận tối nay.

Dùng tên giả Đường Tịch với giả thành con trai cũng vì để tránh rắc rối, nhất là tình huống hiện tại của cô thì làm những chuyện như thế này càng phải thêm cẩn thận.

Tiếng động cơ ầm ầm chấn động màng nhĩ, gió mạnh quất vào người khiến người ta có cảm giác linh hồn sắp bay lên, hết thấy những áp lực đè nặng khiến cô không thở nổi đều bị thổi bay khỏi thân thể trong nháy mắt, cho dù chỉ là sự nhẹ nhàng tinh tâm trong chốc lát, nhưng cũng đủ để khiến cô không nhìn được mà bấp chập tất cả để theo đuổi...

"Tịch thôi! Anh đây đi trước nhé!" Xe của A Ca rú lên một tiếng, ngay ở một khúc quanh liền vượt qua xe của Ninh Tịch.

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ nhếch, không thèm để ý đến tên kia, vẫn dựa theo tính toán của mình mà mở cua như cũ, từ đầu đến cuối vẫn giữ vững vị trí thứ hai.

Cho đến vòng cuối cùng - vòng đua nguy hiểm nhất.

--- O ---

Chương 277: Khôi Phục Trạng Thái Tốt Nhất

Ninh Tịch ép người xuống, xoay vô lăng, ở một khúc cua cô bất ngờ tăng tốc, quay xe lướt qua sát vách đá, lướt qua xe của A Ca...

"Mẹ nó! Tên điên này! Thật sự chán sống rồi sao!" A Ca tức giận chửi thề một tiếng.

Kết quả cuối cùng cũng không hề bất ngờ chút nào, chỉ lợi hại sao có thể thắng nổi liều mạng.

Đến vạch đích, Hương Hương như chú chim nhỏ sung sướng ôm cúp, ôm tiền thưởng nhào vào lòng Ninh Tịch, chu đôi môi đỏ mọng dâng lên.

Ninh Tịch cũng không từ chối, khẽ chủ động sát lại gần cho cô hôn, nhưng lúc môi Hương Hương sắp chạm vào, Ninh Tịch hơi lệch đầu đi một chút, vì vậy đáng nhẽ phải có một màn hôn môi nóng bỏng thì Hương Hương nhà ta lại chỉ được thơm lên gò má.

Hương Hương đỏ mặt, bất mãn giậm chân: "Anh Tịch thật đáng ghét!"

A Ca đứng bên cạnh trơ mắt nhìn nữ thần của mình hôn người khác, giận đến đỏ cả mắt, ném mũ bảo hiểm xuống: "Đờ mờ, cái mặt thế kia cô cũng hôn được!"

Hương Hương không thềm để ý tới cậu ta, kéo tay Ninh Tịch làm nũng: "Anh Tịch, tối mai chúng em cũng có kèo đấy, anh có đi cùng không?"

"Không được, mọi người cứ chơi đi!" Ninh Tịch từ chối.

Hương Hương thất vọng, sau đó không nhịn được hỏi một vấn đề mà cô ta rất để ý bấy lâu nay: "Anh Tịch, em thấy anh rất bí ẩn nha! Rốt cuộc anh làm nghề gì? Sao suốt ngày thấy bận rộn vậy!"

"Bí mật!" Ninh Tịch để lại một nụ cười thần bí, sau đó quơ quơ tay xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng kia, vẻ mặt Hương Hương đầy si mê...

Một chàng trai thật tuyệt vời! Đây chính là người đàn ông duy nhất không bị mỹ nhân kế của cô ta ảnh hưởng!

Nhất định cô ta phải tán cho bằng được!

...

Rạng sáng mới trở về khách sạn, Ninh Tịch gần như vừa nằm lên giường đã ngủ ngay lập tức.

Mặc dù chỉ ngủ được có hơn ba tiếng, nhưng tinh thần cũng tốt hơn nhiều so với tối qua.

Hôm nay có hai cảnh, một cảnh đánh trận tương đối kịch liệt và một cảnh lớn vào buổi tối, Ninh Tịch phát huy hoàn hảo từ đầu đến cuối, không phạm chút sai lầm nào.

Lúc đóng máy, Quách Khải Thăng vô cùng hài lòng, "Không tệ không tệ, trạng thái hôm nay của Ninh Tịch tốt hơn hai hôm

trước nhiều! Cứ thế này nhất định chúng ta có thể đuổi kịp tiến độ!"

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm: "Tôi sẽ cố gắng!"

Lúc trở về khách sạn, Giang Mục Dĩ y như chó con xoay vòng vòng quanh cô mấy vòng.

Ninh Tịch lập tức đấm qua một quyền: "Lên cơn à? Quấy vừa thôi sắp ngất rồi đây này! Biến thành chó lông vàng luôn rồi hả?"

Giang Mục Dĩ híp mắt: "Ninh Tiểu Tịch, bà thành thật khai báo đi, rốt cuộc tối qua bà làm cái gì? Sao hôm nay đột nhiên hăng như đánh tiết gà thế nào!"

"Ngủ! Tôi làm được cái gì ngoài ngủ hả!"

"Vớ vẩn, một giờ đêm hôm qua tôi bấm chuông phòng của bà muốn hồng luôn, mà có thấy bà ra mở cửa đâu, tối qua bà đi đâu!"

"Mẹ kiếp! Không có chuyện gì hơn nửa đêm bấm chuông làm cái gì?"

"Đừng có đánh trống lảng! Tôi đang nói bà đó Ninh Tịch, bà không làm chuyện phạm pháp gì đấy chứ?"

"Chậc, hình như là có chút phạm pháp, bị bắt là phải vào đồn cảnh sát ăn cơm mấy hôm..."

...

Chuyện đêm đó Ninh Tịch không hề hé răng một lời, Giang Mục Dã cũng chỉ có thể ngồi xồm canh trước cửa hai đêm liền, chắc chắn cô không đi cả đêm mới coi như là yên tâm.

Hai ngày kế tiếp, trạng thái của Ninh Tịch vẫn coi như ổn định.

Đảo mắt một cái đã ba ngày, tính từ ngày cô chính thức ngã bài với Lục Đình Kiêu.

Ba ngày qua, Lục Đình Kiêu không hề liên lạc với cô lần nào, cô cũng cố gắng không để ý đến bất kỳ tin tức nào của anh, dồn hết sức lực vào công việc.

Chẳng qua là thỉnh thoảng sẽ không hiểu sao lại nhớ đến buổi tối hôm nào đó...

Lục Đình Kiêu đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, nói với cô, Ninh Tịch, tôi rất nhớ em, thật giống như đã lâu lắm lắm rồi không được nhìn thấy em...

--- O ---

Chương 278: Tiểu Bảo Thật Ngoan!

Nhà cũ của Lục gia.

Chạng vạng tối, ánh nắng cuối ngày buông xuống từ phía chân trời, Tiểu Bảo ngồi im không nhúc nhích trước giá vẽ, thân hình nho nhỏ nhìn vừa đáng thương vừa cô độc.

"Tiểu Bảo! Tối ăn cơm nào! Bà nội làm món cá sóc con thích nhất đó! Tiểu Bảo... Tiểu Bảo?"

Lục lão phu nhân gọi năm sáu tiếng Tiểu Bảo mới có phản ứng.

Nhóc cẩn thận thu dọn giá vẽ, ngoái lại nhìn về phía nhóc vẫn luôn nhìn nãy giờ mấy lần, sau đó mới ngoan ngoãn vào nhà.

Trên bàn ăn đầy ắp những món ăn ngon lành, đủ các món, từ món Trung cho đến các món Âu đều có đủ.

"Tiểu Bảo, ăn nhiều một chút nha! Những món này đều là món con thích ăn đó!"

"Đúng vậy ăn nhiều một chút! Con muốn ăn gì để ông nội gấp cho con!"

Tiểu Bảo y như khúc gỗ cầm đũa nhìn thức ăn trên bàn, cái tay nhỏ giơ đũa lên, kẹp một miếng đồ ăn gần nhất, sau đó cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn không cần người đỡ.

Thấy Tiểu Bảo ngoan ngoãn như vậy, Lục lão gia và Lục lão phu nhân đều thở dài nhẹ nhõm.

Lục lão gia âm thầm nhìn bạn già: "Tôi đã nói không có việc gì mà"

Tối hôm đó Tiểu Bảo vẫn ăn rất nhiều như cũ, thậm chí còn ăn nhiều hơn mọi khi một chút, nhìn có vẻ như khẩu vị rất tốt.

An an ổn ổn qua ba ngày, chuyện gì cũng không xảy ra, Lục lão gia rất vui vẻ, Lục lão phu nhân cũng hoàn toàn yên tâm.

Nhưng mà, ngay buổi tối hôm đó...

Trong phòng Tiểu Bảo đột nhiên truyền đến một tiếng hét thất thanh của

người giúp việc.

"Lão gia! Lão phu nhân! Không xong rồi! Tiểu thiếu gia... hai ngài mau tới nhìn xem!"

"Kêu gào cái gì? Chuyện gì xảy ra?"

Hai người vợ vã chạy tới.

Sau đó lập tức thấy Tiểu Bảo đang khom người ói ra khắp sàn, tất cả mọi thứ ăn vào buổi tối đều nôn ra sạch, thậm chí vẫn đang không ngừng nôn ra dịch dạ dày...

Lục lão phu nhân vội vàng vỗ nhẹ lưng nhóc: "Ôi! Tiểu Bảo! Tiểu Bảo làm sao vậy! Sao đột nhiên lại nôn thế này!"

Lục lão gia cố gắng bình tĩnh nói: "Trẻ con mà, thỉnh thoảng nôn một chút cũng không sao, có thể chỉ là bị chớ thôi, bà đừng ngạc nhiên!"

Nhưng vừa dứt lời Tiểu Bảo đã mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Bảoooo..." Lục lão phu nhân kêu lên một tiếng bén nhọn.

Lúc này ngay cả Lục lão gia cũng không cách nào bình tĩnh được nữa, cả kinh, thất sắc gào rú với đám người giúp việc: "Ngớ người ra đây làm cái gì! Còn không mai đi gọi bác sĩ!"

Nhất thời, cả nhà cũ của Lục gia rối loạn hết lên.

Lục lão phu nhân nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc nào của Tiểu Bảo, nóng ruột đến nỗi hoảng loạn, không ngừng trách mắng Lục Sùng Sơn: "Đều do ông cứ nói không sao không sao! Bây giờ thì có sao rồi đây! Ông không đem cháu tôi dày vò đến chết thì ông không chịu được đúng không? Đình Kiêu thích cô gái kia thì sao? Cô ta có thể khiến Tiểu Bảo vui vẻ là được rồi! Dầu cho cô ta có là một tên ăn mày thôi tôi cũng đồng ý cưới cô ta vào cửa!"

"Bà... bà nói lằng nhằng cái gì đấy!"

"Tôi làm sai! Tôi nói sai rồi sao? Chỉ cần cháu trai bảo bối của tôi khỏe mạnh là được! Lúc trước Tiểu Bảo tốt biết bao! Nó cũng đang hồi phục dần! Nhưng bây giờ lại thành thế này! Lòng tôi cũng nát hết rồi!"

"Chẳng lẽ tôi không khổ sở sao? Tôi đây chẳng phải là vì tương lai của Tiểu Bảo sao!"

"Bây giờ đến mạng còn không giữ được, còn nói tương lai cái gì!" Lục lão phu nhân không biết nghĩ tới cái gì, vội vàng nói với người giúp việc bên cạnh: "Tiểu Dung, cô đem tranh Tiểu thiếu gia về tới đây!"

"Vâng Lão phu nhân, con đi ngay đây!"

Người giúp việc nhanh chóng cầm bức tranh Tiểu Bảo về lúc chiều đến.

Lục lão gia cùng Lục lão phu nhân lập tức xem xét.

Trong bức tranh của Tiểu Bảo không hề vẽ bất cứ hình vẽ nào, nhưng để gần lại, giữa tranh lại có một hàng chữ nhỏ viết bằng bút chì.

Cô Tiểu Tịch,

Tiểu Bảo đã ngoan rồi mà,

Tại sao cô vẫn không cần Tiểu Bảo...

...

Vừa nhìn một cái, Lục lão phu nhân liền không cầm được nước mắt: "Tiểu Bảo không sao ở cái chỗ nào! Nó đang tự ép bản thân phải ngoan, rõ ràng không nuốt cơm nhưng vẫn cố tự ép mình phải ngoan ngoãn nuốt vào... chỉ vì đã đồng ý với người ta là phải ngoan ngoãn!"

--- O ---

Chương 279: Không Có Chị Dâu, Cuộc Sống Chả Khác Gì Cỏ Dại

Ban đêm, cao ốc Lục thị đèn đuốc sáng choang.

Bắt đầu từ ba ngày trước, toàn thể từ trên xuống dưới Lục thị tiến vào một cảnh giới làm việc mới.

Phòng làm việc của Phó tổng...

"Được được, tôi biết khổ mấy người rồi, nhưng ai bảo mấy người mắc lỗi làm gì, thời gian trước tâm tình anh ấy tốt nên mấy người cũng buông lỏng theo, bây giờ thì thảm chưa?"

"Biện pháp duy nhất hiện giờ chỉ là đừng để bị anh ấy nắm được đuôi hiệu chưa, như thế thì anh ấy cũng không làm gì được mấy người không phải sao?"

"Tôi hiểu tôi hiểu, tôi hiểu mấy người sợ anh ấy, nhưng chả nhẽ ông tôi không sợ à? Toàn do tôi đưa tài liệu vào đó! Người dễ gặp nguy nhất bây giờ là tôi có được không? Vậy mà các người còn có mặt mũi tìm tôi khóc lóc à!"

...

Lục Cảnh Lễ bẻ đầu sút trán đối phó với nhân viên thứ N tìm tới khóc lóc trong ba ngày nay, đột nhiên di động cá nhân đổ chuông.

Là đối tượng càng khó giải quyết hơn gọi tới.

"Mẹ, sao nữa đây? Con đảm bảo cô ấy không tới tìm anh Hai, anh Hai cũng không đi tìm cô ấy, mẹ không tin thì cứ hỏi ai trong công ty cũng được! Mấy ngày nay, ngày nào cũng thế cả 24 tiếng anh ấy đều đang làm việc, một giây cũng không nghỉ!"

Đầu bên kia di động, Lục lão phu nhân vội vàng cắt lời: "Cảnh Lễ, con mau bảo anh con về đây! Tiểu Bảo xảy ra chuyện!"

Lục Cảnh Lễ lập tức đổi sắc mặt: "Mẹ nói gì? Lúc trước chả phải mẹ gọi điện nói Tiểu bảo vẫn tốt sao, chẳng có một tí chuyện gì, bảo bọn con không cần lo lắng sao? Thế quái nào vừa quay đầu đã xảy ra chuyện? Rốt cuộc là sao?"

"Thân thể Tiểu Bảo không được tốt lắm, trạng thái cũng không ổn, con mau bảo anh con về một chuyến! Nhanh lên một chút!"

Lục Cảnh Lễ lại như cá chết nằm trên bàn làm việc,

Ài, không có chị dâu bảo vệ, cuộc sống chả khác gì cở đại...

Sau này cũng chẳng có ai để cầu cứu.

Xem ra anh lại phải đâm đầu vào chỗ chết lần nữa, hu hu hu, ông đây còn chưa muốn chết đâu!

Lục Cảnh Lễ nơm nớp lo sợ đi tới phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hít sâu một hơi, mới chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên một đám người chen chúc chạy tới, sau một giây, trong ngực anh đã chắt đóng một loạt các bản kế hoạch và tài liệu...

Lục Cảnh Lễ gằn giọng: "Con mẹ nó! Cái đám nhãi nhép này! Chờ đây cho tôi..."

Hóa ra anh là kẻ chết thay cho mọi người đẩy phòng?

"Làm ơn đi mà Nhị thiếu! Anh là hy vọng duy nhất của chúng tôi!"

"Đúng đó Nhị thiếu, chúng em cũng chỉ bắt đắc dĩ mà thôi!"

"Chỉ có Nhị thiếu đi vào mới có thể sống sót đi ra! Giúp chúng em một chút đi mà!"

...

"Đừng có mà nịnh hót! Tất cả đều cút cho tôi!" Lục Cảnh Lễ tức giận đạp đám người kia đi, sau đó gõ cửa phòng làm việc.

Không cần anh đuổi, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều chạy biến đến cái bóng cũng không còn...

"Vào." Trong phòng làm việc truyền ra một giọng nam trầm khàn.

"Anh Hai, những cái này..." Lục Cảnh Lễ chưa kịp nói đã suýt chút nữa bị sặc chết, liên tiếp lùi mấy bước về sau mới tỉnh lại.

Con mợ nó, đây là hiện trường sử dụng khí độc sao?

Rốt cuộc thì anh ấy đã hút bao nhiêu thuốc?

Rèm cửa thì không vén lên, cửa sổ cũng không mở! Không sợ ngạt thở mà chết à?

Lục Cảnh Lễ đặt tài liệu trong lòng lên bàn, nhanh chân chạy đi mở cửa sổ thông gió.

Trong phòng, Lục Đình Kiêu đang ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt ẩn trong bóng tối nhìn không rõ biểu cảm, điều thuốc kẹp giữa ngón tay đã cháy sát đến độ bỏng cả tay...

Trên bàn vẫn đặt cơm trưa với cơm tối do thư ký đưa đến, tất cả đều còn nguyên chưa từng động đến.

Lúc Lục Cảnh Lễ đặt tài liệu lên bàn liền len lén liếc sang, khóe mắt nhìn về một xấp tài liệu trong tay Lục Đình Kiêu, tất cả đều có liên quan đến Giang gia.

--- O ---

Chương 280: Đứa Trẻ Không Mẹ Giống Như Cỏ Dại

Lục Cảnh Lễ nhất thời thất sắc, má ơi...

Anh trai anh không phải đang định làm thịt Giang gia thật đấy chứ?

Thật sự tính lục thân không nhận?

1Lục thân không nhận: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con, ám chỉ mất hết tính người.

Dẫu cho Giang gia với bọn họ không có quan hệ máu mủ, nhưng vẫn còn quan hệ của mẹ Giang Mục Dĩ bày ra đó, cha mẹ anh rất thương người con gái của bạn cũ này đó!

Nhưng mà Lục Cảnh Lễ suy nghĩ lại một chút lại thấy có chút không đúng.

Lấy tính cách của anh trai anh, nếu thật sự muốn làm gì Giang gia cùng Giang Mục Dĩ thì đã ra tay từ lâu rồi, không thể suốt ba ngày còn chưa có động tĩnh gì...

Đây là chuyện gì xảy ra?

"Có việc gì?"

Trong căn phòng đột nhiên vang lên giọng nói lạnh như băng, Lục Cảnh Lễ rùng mình tỉnh táo lại, vội vàng nói: "Có có... ba mẹ mới gọi điện tới bảo, Tiểu Bảo không khỏe, gọi anh nhanh qua đó một chuyến!"

Lục Đình Kiêu lại châm một điếu thuốc khác: "Chuẩn bị xe."

"Dạ!"

Lục Cảnh Lễ lập tức lui ra ngoài, trong lòng thầm than may mắn.

May là anh trai của anh không đến mức mặc kệ cả con trai mình...

Nhà cũ Lục gia.

Lục lão phu nhân lo lắng đi qua đi lại ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy Lục Đình Kiêu đã lập tức chạy tới nghênh đón: "Đình Kiêu à, con nhanh vào! Mau đi xem Tiểu Bảo xem sao!"

Lục Sùng Sơn bất mãn: "Con còn biết về cơ đây, Tiểu Bảo bị ốm mà gọi điện thoại con cũng không thèm nghe máy, con xứng đáng làm cha Tiểu Bảo sao?"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu tái nhợt như người bệnh, lạnh tanh nói: "Không phải cha mẹ tìm đàn bà cho tôi sao, vậy để mấy ả đàn bà kia tới mà chăm sóc."

Lục Sùng Sơn trợn trắng hai mắt: "Đồ khốn! Mà không nói được tiếng người sao! Tiểu Bảo là con ruột của mày, chính mày không chăm sóc nó lại còn nhờ người không thân quen đến chăm sóc à?"

Lục Cảnh Lễ đứng một bên họ nhẹ một cái, không nhịn được chen mồm nói: "Ba, ba nói có lý một tí được không? Rõ ràng chính là hai người tìm người không thân quen về chăm sóc cho Tiểu Bảo còn gì! Nhưng khi anh con lại tìm một cô gái đáng tin cậy chăm sóc cho Tiểu Bảo, thì hai người lại không tin ánh mắt của anh ấy! Bây giờ anh ấy đồng ý cho ba mẹ tự chọn rồi, ba mẹ còn bất mãn cái gì... rốt cuộc ba muốn thế nào đây?"

"Mày..." Lục Sùng Sơn bị chặn họng, một chữ cũng không nói được, cuối cùng đổi sắc mặt nói: "Tiểu tử thôi, thiếu chút nữa ba bị trúng bẫy của mày! Rõ ràng chính nó không có bản lĩnh của được người ta thế mà lại đổ hết lên đầu ông đây sao?"

Ách, bị phát hiện...

Lục Cảnh Lễ sờ mũi, đảo mắt nói: "Ý của ba là... chỉ cần anh con có bản lĩnh của được người ta thì ba sẽ không phản đối?"

Lục Sùng Sơn hừ một tiếng: "Đừng có mà leo mép, nhanh đi nhìn Tiểu Bảo đi!"

"Rốt cuộc Tiểu Bảo bị làm sao? Khó chịu chỗ nào?" Lục Cảnh Lễ hỏi.

Lục lão phu nhân lau nước mắt: "Đoán chừng là do cô bé kia luôn dạy nó phải ngoan ngoan nghe lời ông bà nội này nọ, cho nên những ngày qua nó vẫn rất ngoan, lúc ăn cơm cũng không thấy có bất kỳ khác thường nào, cho tới hôm nay sau khi ăn tối không lâu, Tiểu Bảo đột nhiên nôn hết thức ăn ra, sau đó hôn mê bất tỉnh..."

Lục lão phu nhân vừa nói vừa lấy ra một bức tranh, nước mắt càng rơi nhiều hơn: "Sau đó mẹ thấy được Tiểu Bảo vẽ cái này, mới biết hóa ra nó không phải là không sao, mà là vẫn luôn kiềm chế..."

Lục Cảnh Lễ nhận lấy bức tranh, một giây, hai giây, ba giây, sau đó trong nháy mắt, lệ tuôn ra như thác, "Ôi giờ ơi! Tiểu Bảo của chú đáng thương quá... đứa bé không có mẹ có khác nào cỏ dại đâu huhuhuhu..."

"Còn không phải sao! Lòng mẹ đây cũng nát hết rồi!"

Hai mẹ con ôm nhau khóc như mưa.

--- O ---

Chương 281: Thay Phiên Nhau Đỗ Tiểu Bảo

Lục Sùng Sơn nhìn con trai cả vẫn im lìm như tượng đá, lại nhìn vợ với con trai thứ ôm nhau khóc lóc, chính ông ta cũng muốn sút đầu bẻ trán: "Hai người đừng khóc! Ra cái thể thống gì đây! Tiểu Bảo cũng không có gì đáng ngại! Chẳng phải bác sĩ bảo là do tâm trạng tích tụ nên dẫn đến dạ dày phải chịu áp lực thôi sao!"

Lục lão phu nhân nóng nảy: "Cái gì mà không có gì đáng ngại, tâm tình tích tụ mà không có gì đáng ngại sao? Tiểu Bảo còn mắc chứng tự bế, nếu lại thêm trầm cảm thì phải làm thế nào!"

"Làm gì mà nghiêm trọng như thế, làm gì có đứa bé nào bị trầm cảm..."

Lúc này cửa phòng Tiểu Bảo đột nhiên mở ra, Tần Mộc Phong ho nhẹ một tiếng nói: "Lục lão tiên sinh, theo góc độ bác sĩ mà nói thì trẻ em cũng có thể bị trầm cảm, hơn nữa căn cứ vào tình huống này của Tiểu Bảo thì quả thật có vài triệu chứng rồi."

"Ông nghe đi! Bác sĩ cũng nói rồi ông đã tin chưa!"

Vẻ mặt Lục Sùng Sơn vô cùng nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Vậy đi tìm được một cô gái có thân hình và khuôn mặt tương tự với cô gái kia đến bồi Tiểu Bảo! Tâm lý học chẳng phải cũng có một cái gọi là di tình sao?"

1 Di tình trong Di tình biệt luyện: thay lòng đổi dạ.

"Cái này à..." Tần Mộc Phong không tiện nói thẳng ra nên cân nhắc chọn lời.

Lục Cảnh Lễ thì không ngại nhiều thứ như vậy, nói thẳng: "Ba à, Tiểu Bảo chỉ hướng nội chứ không bị ngu, ba lừa nó như thế thật quá đáng!"

"Thằng nhóc thối kia mày tới đây! Tao phải đánh chết mày!" Lại một lần nữa Lục Sùng Sơn bị Cảnh Lễ làm cho tức gần chết, đang muốn đuổi theo đánh thì Lục Đình Kiêu đưa tay cản lại.

Lục Cảnh Lễ thấy vậy cảm động đến suýt chút nữa khóc lên, hu hu hu! Anh Hai bảo vệ mình!

"Hai anh em chúng mày thật sự muốn ba tức chết đúng không?"

"Được rồi được rồi, ồn ào cái gì! To đầu hết cả rồi! Đừng có mà dọa Tiểu Bảo!" Lục lão phu nhân mau chạy ra giảng hòa: "Đình Kiêu à, con mau vào nhìn Tiểu Bảo đi, khuyên nó một chút!"

Trong phòng, quả thật Tiểu Bảo vẫn ngoan ngoãn y như lời Lục lão phu nhân nói.

Lúc Lục Đình Kiêu đi vào, nhóc đang ngoan ngoãn tự mình bung nước uống.

Lục Đình Kiêu sao có thể là một người biết khuyên nhủ người khác, ngay cả vẻ mặt lạnh lùng cũng không đổi, chỉ máy móc nói một câu: "Mỗi một người đều có những lựa chọn cho cuộc đời mình, quá mức ép buộc cũng sẽ chỉ liên lụy đến người khác, con nên học cách buông tay."

Vẻ mặt kia y như đang nói ba chữ "nén bi thương".

Tiểu Bảo ngơ ngác, tựa như không hiểu nổi là ba ba đang nói gì, một lúc lâu sau trong đôi mắt to tròn tràn ngập bi thương...

Lục lão phu nhân hốt hoảng: "Mẹ kêu con đến dỗ nó, chứ không phải để con nói đạo lý to tát với một đứa trẻ năm tuổi!"

Nói xong rồi đỡ trán thở dài: "Mẹ đúng là hồ đồ, gọi một cái cộc gỗ chết tiệt như con về có tác dụng gì! Thà đừng về còn hơn! Con chỉ khiến Tiểu Bảo khó chịu hơn thôi! Cảnh Lễ ngoan, con tới thử xem!"

"Hả? À! Để con!" Lục Cảnh Lễ gỡ đầu một cái, dịu dàng nói: "Tiểu Bảo à, chú Hai hát cho con nghe được không? Khụ, hồ lô oa hồ lô oa, một cành có tận 7 bông hoa, gió thổi mưa rơi cũng không sợ, là lá la...."

Một giây kế tiếp, Tiểu Bảo vốn đang chờ đợi, ánh mắt không tiêu cự đột nhiên sưng nước, lệ ào ào tuôn ra...

Tim của Lục lão phu nhân cũng sắp nát, đập lừng Lục Cảnh Lễ kêu bồm bộp: "Cái thằng ngốc này! Hát cái gì mà để Tiểu Bảo khóc rồi!"

Lục Cảnh Lễ oan ức: "Móa! Cái này cũng trách con? Con chỉ biết hát một bài thôi đó! Trước kia đây là bài Tiểu Bảo thích nghe Tiểu Tịch hát nhất đó! Ách... được rồi, đúng là không nên hát bài này..."

Chương 282: Tâm Bệnh Thì Cần Tâm Dược

Không cần thận chạm vào vết thương lòng của Tiểu Bảo...

"Biến biến biến! Tất cả đều biến hết đi! Một đám vô dụng như nhau! Gọi mấy đũa đến thì được cái ích lợi gì! Không nghĩ ra cách nào dỗ Tiểu Bảo thì tối nay đừng có mà ăn cơm!" Lục lão phu nhân nổi giận, đem Lục Đình Kiêu, Lục Cảnh Lễ, Tần Mộc Phong, thậm chí là Lục lão gia tổng cổ ra ngoài hết.

Mấy ngày tiếp theo, toàn thể Lục gia tổng động viên cũng không dỗ được Tiểu Bảo, trái lại tình trạng càng ngày càng tệ hơn.

Tuy nhóc vẫn ăn rất nhiều cơm nhưng lại thường xuyên nôn ra, ngủ cũng rất ngoan nhưng lại thường xuyên gặp ác mộng, tinh thần càng ngày càng kém...

Lục Sùng Sơn vì thế mà mời nguyên cả một đội bác sĩ tâm lý từ nước ngoài sang, nhưng mà cũng chẳng có tác dụng gì, tất cả đều nói tâm bệnh thì cần tâm dược, nếu không thì chỉ có thể trường kỳ uống thuốc với tiến hành điều trị để khống chế bệnh tình không nặng hơn.

Lục Sùng Sơn giận đến không chịu được, nếu có thể mời được cái "tâm dược" kia thì còn phải mời đám bác sĩ kia làm gì?

Thuốc nào cũng có ba phần độc! Người phụ nữ kia ít nhất phải bảy phần độc! Làm sao ông dám cho Tiểu Bảo dùng!

Một người mẹ sẽ có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với sự trưởng thành của Tiểu Bảo?

Đời thứ ba Lục gia hiện giờ chỉ có độc một mình Tiểu Bảo. Nếu bởi vì ông ta đưa ra quyết định sai lầm nào mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao ông ta ăn nói được với liệt tổ liệt tông dưới suối vàng?

Buổi tối, khách sạn cao cấp Bách Xuyên.

Bởi vì gần đây tiến trình quay phim vô cùng thuận lợi, tiến độ vượt sự đoán không ít nên Quách Khải Thăng cố ý mời mọi người cùng ăn một bữa cơm chung để thả lỏng.

"Khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi, nhất là Ninh Tịch, cảnh quay

cực kỳ nhiều, chờ hơ khô thẻ tre¹ nhất định phải mời mọi người ăn cơm đây!
Đến, cạn ly!"

1 Hơ khô thẻ tre: đóng máy.

"Mọi người cạn ly!"

"Cạn ly! Cám ơn đạo diễn mời cơm!"

...

Trong một góc, Ninh Tuyết Lạc nghe câu "Cảnh quay của Ninh Tịch cực kỳ nhiều" kia liền hận đến mức bấm móng tay vào da thịt nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười khéo léo.

Bây giờ tài chính của cả đoàn làm phim đều do tập đoàn Lục thị với Thịnh Thế quản lý, có nghĩa là trong đoàn làm phim này cô ta không có tí quyền phát biểu nào.

Cũng may đoàn làm phim không dám đổi diễn viên chính, dẫn cho cô ta gây chuyện lớn như vậy nhưng nhân khí với địa vị vẫn còn đó, vẫn có rất nhiều fan trung thành.

Không bằng khoảng thời gian này tạm nhịn.

Ninh Tịch có nổi tiếng hơn nữa cũng chỉ là vai phụ, làm nền cho cô ta thôi, Thịnh Thế bỏ nhiều tiền như vậy cũng chỉ làm áo khoác cho người khác mà thôi!

Sau sự việc kia, cả đoàn làm phim đều có chút xa lánh Ninh Tuyết Lạc, tất cả đều vây quanh Giang Mục Dĩ với Ninh Tịch chuyện trò, hai người bọn họ còn có mặt mũi hơn cả nam chính với nữ chính.

Ninh Tuyết Lạc bị ghẻ lạnh cũng có chút lúng túng, vì vậy cô ta bèn tìm tới người đồng bệnh tương liên¹ - Triệu Tư Châu: "Tư Châu, món này cá có vẻ không tệ, anh nếm thử một chút!"

1 Đồng bệnh tương liên: cùng chung một một cảnh ngộ mà thấu hiểu nhau.

"Tôi không thích ăn cá." Triệu Tư Châu lạnh lùng.

Vốn sau khi Giang Mục Dĩ đến hẳn ta đã bị ép rồi, lại còn bị con đàn bà này

liên lụy khiến cảnh quay bị cắt đi rất nhiều, sao có thể có sắc mặt tốt với cô ta.

"Ah, thế thôi vậy!", Ninh Tuyết Lạc sắc mặt cũng không dễ coi, vội vã đứng dậy đi vệ sinh.

Trong phòng rửa tay.

Ninh Tuyết Lạc giận đến phát run, cô ta quơ tay gạt những những đồ vật đang để trên bệ rửa tay xuống dưới đất: "Ninh Tịch, bây giờ mày cứ đắc ý đi, cứ chờ xem, tao không để mày đắc ý lâu đâu!!!"

"Được, bồn cung đang chờ đây!"

"Ninh Tịch!... Mày..." Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng người, Ninh Tuyết Lạc sợ hết hồn, vừa quay người đã thấy Ninh Tịch đang đứng nhàn nhã phía sau.

--- O ---

Chương 283: Cô Lại Mà Cắn Tôi Đây

Ninh Tuyết Lạc rất nhanh bình tĩnh lại, khinh bỉ nói: "Hừ, Ninh Tịch, tao cứ tưởng rằng mày có chống lưng lợi hại thế nào! Hóa ra cũng chỉ là một diễn viên thôi!"

Hai ngày trước scandal của Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ bị truyền ra, giới truyền thông sôi sùng sục, đương nhiên là cô ta có biết.

Nguyên bản Ninh Tuyết Lạc vẫn âm thầm phái người theo dõi hai người bọn họ, nhưng không đợi cô ta ra tay thì Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ đã bị fan vạch trần. Hơn nữa chuyện này cũng không tạo thành đả kích với Ninh Tịch như cô ta dự đoán, mà trái lại còn đề cho Ninh Tịch tăng thêm không ít fan và nhân khí.

Con tiện nhân đáng chết, thế mà ôm được đùi của Giang Mục Dĩ, khó trách sao lại có thể thuận lợi ký được hợp đồng với Thịnh Thế như vậy.

Mặc dù ngoài miệng Ninh Tuyết Lạc vẫn nói là "diễn viên", nhưng trong lòng cô ta hiểu rõ, Giang Mục Dĩ không chỉ đơn thuần là một nghệ sĩ.

Đàm Tĩnh Nhân là mẹ của Giang Mục Dĩ đồng thời cũng là con gái nuôi của Lục gia, Giang Mục Dĩ còn phải gọi hai vị nhà Lục gia một tiếng ông bà ngoại, gọi Lục Đình Kiêu một tiếng cậu!

Dù không có máu mủ nhưng cũng được tính là thân thiết.

Bởi vì có Lục gia chống lưng mà chuyện làm ăn của Giang gia ngày càng phát triển, mà Giang gia lại chỉ có duy nhất một người con trai độc nhất là Giang Mục Dĩ, người thừa kế Giang gia sau này nhất định chính là cậu ta.

Nhưng mà với cái tính tình của Giang Mục Dĩ thì Ninh Tuyết Lạc nghĩ nó có thể gả với Giang gia sao? Thật là vớ vẩn!

"Xem thường diễn viên như thế, vậy cô là cái gì?" Ninh Tịch nhướn mày.

"Tao là con gái nhỏ của ba mẹ, là Đại tiểu thư của Ninh gia, tất nhiên là cao quý hơn nhiều so với mày!" Ninh Tuyết Lạc vênh mặt, giọng điệu rõ ràng đang cố ý khoe khoang Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc không vì chuyện kia mà ghét bỏ cô ta.

Ninh Tuyết Lạc lựa chọn con đường này cũng không chỉ bởi muốn hưởng thụ cảm giác được người ta hâm mộ, hưởng thụ cảm giác chiếm được đồ mà Ninh Tịch khao khát, mà còn là vì đây chính là mạng lưới giao thiệp, làm ăn lớn nhất.

Cũng may lần này cô ta giúp Ninh gia đạt được một hợp đồng lớn từ mạng lưới giao thiệp của mình, nên mới có thể thoát khỏi vụ cô ta hãm hại Ninh Tịch, chẳng qua là sau này làm việc phải cẩn thận hơn.

Nghĩ tới đây, Ninh Tuyết Lạc như thể được tiếp thêm sức, vênh mặt nói: "Chỉ vì 800 vạn mà bán thân, cái ngữ như mày có thể so sánh được với tao sao?"

"Xi..." Ninh Tịch nghe vậy thì bật cười.

"Mày cười cái gì?"

Ninh Tịch thản nhiên nhìn cô ta: "Cười 800 vạn của cô đó!"

Ninh Tuyết Lạc cau mày: "Ninh Tịch, mày có ý gì?"

Ninh Tịch lắc đầu than thở: "Ninh đại tiểu thư, thật xin lỗi, tôi không ngờ cô sẽ ngu tới mức này, đến tận bây giờ vẫn không biết 800 vạn của tôi từ đâu ra!"

Ninh Tuyết Lạc hừ lạnh: "Không phải do mày bán thân cho Giang Mục Dã mà có sao! Tao có gì mà không biết!"

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ nhếch, tiến sát gần tai cô ta nói nhỏ: "800 vạn tiền bồi thường kia... chẳng lẽ không phải do cô tự mình đưa tới sao?"

"Cái gì? Tao đưa mày! Ninh Tịch, mày điên rồi sao? Tao làm sao có thể..." Nói được một nửa, Ninh Tuyết Lạc đột nhiên im bật, trợn trừng hai mắt: "Ninh Tịch... là mày... người uy hiếp tao là mày!!!"

"Đúng rồi, là tôi đó, cô tới mà cắn tôi đi?"

"Đây là chiếm đoạt tài sản! Tao phải kiện mày!"

"Ôi tôi sợ quá đi, thật là sợ chết đi mất!"

"Mày... mày..." Ninh Tuyết Lạc tức đến muốn ngất xỉu.

Cô ta hoàn toàn không ngờ 800 vạn cô ta phải "tự tay cắt thịt mình" mới có lại rơi vào túi Ninh Tịch, thành tiền bồi thường hợp đồng cho cô ta.

Chuyện đến nước này chỉ đành cắn răng qua, cô ta tuyệt đối không thể nhắc lại, dù gì cô ta cũng không có chứng cứ.

--- O ---

Chương 284: Phong Cách Chuyển Đổi Quá Nhanh

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Ninh Tuyết Lạc suy nghĩ một chút, sau đó gọi điện cho Tô Diễm.

"Diễm, anh có thể đến đón em được không?"

"Xin lỗi Tuyết Lạc, tối nay anh có hẹn rồi, có thể rất khuya mới về được, anh cho tài xế đi đón em được không? Ày... alo?"

Đầu bên kia di động không có tiếng trả lời chỉ có thể mơ hồ nghe tiếng tiếng khóc bị kìm nén, Tô Diễm vội vàng hỏi: "Sao vậy Tuyết Lạc? Em khóc sao? Có chuyện gì à?"

Ninh Tuyết Lạc ghen ngào: "Diễm, em khổ quá... tất cả mọi người đều ghét bỏ em, tất cả mọi người đều chỉ lấy lòng Ninh Tịch với Giang Mục Dã, chẳng có ai nói chuyện với em cả..."

"Lúc này em chỉ hỏi thăm một câu xem giữa Ninh Tịch với Giang Mục Dã có chuyện gì xảy ra, nếu như chị ấy cần tiền thì cứ nói với em, đừng làm chuyện điên rồ... Nhưng kết quả là chị ấy lại nói rất nhiều lời khó nghe, còn nói em không xứng quản chuyện của chị ấy..."

Tô Diễm thở dài một tiếng: "Tuyết Lạc, gần đây scandal của Tiểu Tịch với Giang Mục Dã rất nóng, em hỏi như vậy rất dễ khiến cô ấy cảm thấy em đang chất vấn nên Ninh Tịch không vui cũng là điều dễ hiểu! Em còn hỏi cô ấy có cần tiền hay không, đây chẳng phải ý nói là cô ấy nhận tiền của Giang Mục Dã hay sao?"

Không ngờ ngay cả Tô Diễm cũng chỉ phản ứng hơi hợt như vậy, Ninh Tuyết Lạc siết chặt nắm đấm: "Diễm, anh thay đổi rồi! Có phải là vì chuyện kia nên bây giờ dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng chỉ tin Ninh Tịch đúng hay không? Không chỉ có việc bị fan chụp ảnh lại, lúc bình thường ở trong đoàn làm phim họ cũng rất thân thiết với nhau, ai mà chẳng biết quan hệ của bọn họ, còn cần em phải nói sao?"

"Tuyết Lạc, không phải là anh thay đổi, mà là lòng dạ của em xảy ra vấn đề, em hiểu lòng người đến như vậy thì tại sao không thể đứng về phía Tiểu Tịch, tin tưởng cô ấy? Dầu cho cô ấy thật sự có gì với Giang Mục Dã thì đó cũng là quan hệ yêu đương bình thường! Như vậy chúng ta còn phải chúc mừng cho Ninh Tịch!"

"Diễn, em..."

"Được rồi, anh phải làm việc đây! Có gì rảnh rồi lại nói chuyện với em."

...

Lúc Ninh Tịch trở lại phòng, mọi người đã ăn xong đang kéo nhau hát karaoke.

"Đạp gió mây, ta ngửa mặt xông lên,

Đạp gió mây, ta tuyệt đối không nhìn về những gì đã vút lại sau lưng,

Khoảng trời này ta tự mình đặt luật, hung hãn như ánh mắt chó sói..."

Giang Mục Dĩ hát xong bàiNgôi Sao Thời Loạnđược tất cả mọi người hoan hô, thấy Ninh Tịch quay lại liền vội vàng gọi cô qua hát cùng: "Ninh Tiểu Tịch, mau tới hát! HátTrời Cao Biển Rộngđược không?"

Đây là bài mà mỗi khi đi hát Ninh Tịch đều chọn, mỗi lần đều phải hét cái gì mà tha thứ ta cho ta cả một đời mới thỏa mãn.

Nhưng mà hôm nay Ninh Tịch lại khoát tay: "Để tự tôi chọn!"

"Bà muốn chọn bài nào?" Giang Mục Dĩ không yên tâm tiến tới, lo cô sẽ chọn một bài nào đó quá khủng bố.

Ninh Tịch chọn xong rồi ngồi dựa vào ghế salon, cầm micro lên bắt đầu hát:

"Mở đèn lên... nhìn căn phòng lớn cùng chiếc giường cô đơn kia, không có gì khác biệt với khi tắt đèn cả... tình yêu trong lòng không cách nào chia sẻ..."

Giang Mục Dĩ kinh hoàng: "Mẹ nó, Ninh Tịch, bà đổi phong cách quá nhanh rồi đấy, phải hátAnimal, FleshvớiToxicmới đúng chứ?"

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Đây không phải là đi chơi riêng, ông bảo tôi phải hát mấy bài đó ở chỗ như này sao?"

Lúc trước Ninh Tịch hát toàn những bài có lời lẽ không hợp với thiếu nhi, không phải nói chơi cơ mà ba bài kia đúng là ba bài cô hay hát nhất.

Năm đó ở nước M, có một lần cô uống nhiều quá nên hát nguyên bài

Flesh ở hộp đêm, đêm đó hộp đêm huy động gấp ba lượng bảo vệ lên cũng không không chế được tình hình...

1Flesh: Thịt

Đây không phải là cách để anh chạm vào trái tim, vào đầu óc, vào tâm trí của em, không chạm vào bất cứ cái gì.

Nó chỉ là cách để em giải phóng những cảm xúc từ sâu thẳm bên trong

Giống như những tia lửa lóe lên trong màn đêm mà em tưởng đó là tình yêu

Chúng ta có thể điên cuồng thêm chút nữa,

Chỉ vui thôi, chỉ cho vui thôi.

Đừng kìm nén nữa mà để nó ra đi.

Hãy siết chặt em lại và đưa em lên đến đỉnh cao sung sướng

Cho tới tận khi anh ra và em cũng ra.

Anh làm em nghiện nó rồi đấy, và em sẵn sàng để thổi tung lên rồi

Đẩy mạnh vào cơ thể em đi, để hàm răng nghiến chặt vào cơ thể em

Cởi bỏ hết tất cả, ném thử vị thịt tươi nào

Cắn em thật mạnh đi, hãy để răng anh đi sâu vào da thịt em

Vượt qua mọi thứ và ném vị thịt tươi nào

Giữ chặt em lên tường

Cho đến khi em phải cầu xin, cho em thêm nữa

Hãy khiến em rên rỉ, em thích sự hoang dại đó

Em thích sự hoang dại đó

Đẩy thật mạnh vào cơ thể em đi mà, để hàm răng cắn chặt vào cơ thể em

Nắm lấy tay em và giữ chặt nó trên đầu và ấn khuôn mặt em vào giường

Vì em đang gào thét anh yêu à, nên hãy làm em câm lặng đi

Hãy đặt tay anh lên cổ của em và cảm nhận từng hơi thở

Nó giống cò súng đã lên dây và em đã sẵn sàng bắn ra

Khao khát anh vật lộn với em, đây là sự thống trị vì em cũng bất lực

Em không hay chơi mấy trò đó, nhưng một khi em chơi thì em là một quái vật, vậy nên tốt nhất là anh nên tin là em thích nó

Đẩy mạnh vào cơ thể em đi, để hàm răng nghiền chặt vào cơ thể em

Cởi bỏ hết tất cả, ném thử vị thịt tươi nào

Cắn em thật mạnh đi, hãy để răng anh đi sâu vào da thịt em

Vượt qua mọi thứ và ném vị thịt tươi nào

Giữ chặt em lên tường

Cho đến khi em phải cầu xin, cho em thêm nữa

Hãy khiến em rên rỉ, em thích sự hoang dại đó

Em thích sự hoang dại đó

Đẩy thật mạnh vào cơ thể em đi mà, để hàm răng cắn chặt vào cơ thể em

Đẩy thật mạnh vào cơ thể em đi mà, để hàm răng cắn chặt vào cơ thể em

Nắm lấy tay em và giữ chặt nó trên đầu và ấn khuôn mặt em vào giường

Vì em đang gào thét anh yêu à, nên hãy làm em câm lặng đi

Hãy đặt tay anh lên cổ của em và cảm nhận từng hơi thở

Nó giống cò súng đã lên dây và em đã sẵn sàng bắn ra

Giữ chặt em lên tường

Cho đến khi em phải cầu xin, cho em thêm nữa

Hãy khiến em rên rỉ, em thích sự hoang dại đó

Em thích sự hoang dại đó

Đẩy thật mạnh vào cơ thể em đi mà, để hàm răng cắn chặt vào cơ thể em.

--- O ---

Chương 285: Em Thật Sự Rất Nhớ Anh!

Ninh Tịch tiếp tục hát: "Sinh mạng trôi dần theo tháng năm, theo mái tóc bạc dần, theo bước chân anh rời đi, xa dần..."

Nghe đến đây, Giang Mục Dĩ đã nghe ra mùi không đúng, sao anh lại cứ có cảm giác bài hát này không phải tiện tay chọn mà là vì một người mà hát chứ?

"Em thật sự rất nhớ anh, thật sự rất nhớ, cũng không dám để anh biết nỗi nhớ nhưng trong lòng, chỉ còn em với nỗi nhớ quấn quanh, nhưng em vẫn giả vờ rằng em vẫn ổn..."

....

Em thật sự nhớ anh? Giang Mục Dĩ lập tức xanh mặt.

Quả nhiên chính là vì người nào đó mà hát rồi!

Giờ phút này tất cả mọi người đều không biết, ngay ngoài cửa phòng đang có một bóng người.

Người đàn ông vốn chỉ đi ngang qua, nhưng ngay lúc bước ngang qua cánh cửa này lại đột nhiên dừng lại không nhúc nhích.

Người bạn bên cạnh thấy người đàn ông chậm chạp không đi, không nhìn được lên tiếng: "Lục tổng, có vấn đề gì sao? Trương tổng với Uông tổng còn đang chờ chúng ta đấy!"

"Im lặng."

Khí tràng đột nhiên lạnh xuống, người bạn đồng hành lập tức im bật: "..."

Lúc này trong phòng lại truyền ra:

"Em thật sự rất nhớ anh, thật sự rất nhớ, nhưng em tự dối mình, em nhớ anh, thật sự nhớ anh, đây là bí mật của em, rất nhớ anh, thật rất nhớ anh, nỗi niềm này ẩn sâu trong lòng em..."

Cho đến khi giọng nữ đó dừng một lúc lâu, người đàn ông nhấc chân mới rời đi.

Đêm khuya. Nhà cũ của Lục gia.

Trong sân, trên những bậc đá xanh biếc có một người đàn ông đang đứng đó, trong tay kẹp một điếu thuốc, tận đến lúc điếu thuốc ấy cháy hết cũng không chạm môi một lần, không biết anh ta đang nghĩ cái gì.

"Anh, đến lúc này rồi sao anh vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?" Lục Cảnh Lễ nôn nóng chạy tới.

Lục Đình Kiêu vẫy tàn thuốc trong tay đi: "Cái gì?"

Lục Cảnh Lễ liếc mắt nhìn qua: "Đừng giả ngu nữa! Anh làm một vòng điều hồ ly sơn lớn đến thế còn gì, đưa cha qua tận thành phố A chẳng phải vì muốn gọi Ninh Tịch tới đây tối nay hay sao? Mai là cha về rồi, còn không gọi Tiểu Tịch Tịch qua

thì không kịp đâu! Tiểu Bảo khổ sở như vậy, người làm cha như anh không đau lòng, nhưng người làm chú như em đau lắm!"

"Em có thể thử xem, khả năng đồng ý của cô ấy là con số không." Lục Đình Kiêu nói xong đứng dậy đi vào nhà.

"Không thể nào, chỉ bằng ba tác lữ của em nhất định có thể thuyết phục chị dâu tới đây!" Lục Cảnh Lễ tràn đầy tự tin rút đi động ra.

Sau khi hội họp xong, các thành viên của đoàn làm phim đều lục tục rời đi.

Ninh Tịch vừa về đến khách sạn thì di động đột nhiên vang lên.

Nhìn tên người gọi tới, sắc mặt Ninh Tịch khẽ đổi --- là Lục Cảnh Lễ.

Cô chậm chạp không nhận, di động vang một hồi rồi tự ngắt.

Một lúc sau, di động lại vang lên lần nữa.

Ninh Tịch do dự một hồi, rút cuộc cũng nghe máy.

"Alo..."

"Hây, Tiểu Tịch Tịch đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa đâu, đoàn làm phim mới vừa tụ họp xong, Nhị thiếu, đã muộn thế này có chuyện gì không?"

Lục Cảnh Lễ muốn nói thẳng luôn nhưng chẳng biết nói như nào nên: "Tiểu Tịch Tịch, rốt cuộc hôm đó cô nói cái gì với anh tôi đấy? Sau khi anh ấy không nói một lời giam mình trong phòng một ngày một đêm, sau khi ra thì cứ như chưa từng có gì xảy ra vậy nhưng... không ngủ không nghỉ không ăn uống, liên tục làm việc ba ngày ba đêm, cho đến khi mẹ tôi gọi điện nói Tiểu Bảo không khỏe thì anh ấy mới về nhà cũ, sau đó những ngày qua..."

"Tiểu Bảo không khỏe? Tiểu Bảo sao rồi?" Ninh Tịch lập tức bắt lấy điểm chính, hơn nữa còn cắt lời Lục Cảnh Lễ.

"..." Lục Cảnh Lễ mặc niệm ba giây cho anh trai, quả nhiên Tiểu Tịch Tịch chỉ quan tâm Tiểu Bảo thôi! Đáng thương quá!

--- O ---

Chương 286: Vẫn Luôn Thông Minh Như Vậy

"Bác sĩ Tần nói có chút triệu chứng của bệnh trầm cảm." Lục Cảnh Lễ nặng nề nói.

"Trầm cảm? Đang êm đang đẹp sao lại mắc bệnh trầm cảm? Tình trạng của thằng bé giờ sao rồi?"

Mấy ngày nay bên Lục gia vẫn không có tin tức gì, cô cứ cho đó là tốt, còn tưởng rằng dưới sự cố gắng của cô Tiểu Bảo đã hoàn toàn khôi phục. Nếu không lấy tính cách Tiểu Bảo thì nhất định sẽ ồn ào một trận và Lục Cảnh Lễ đã phải tìm cô từ sớm, kết quả không ngờ tới là như vậy...

"Vô cùng nghiêm trọng, bác sĩ cũng tới cả chục người rồi, cái khi nọ gì cũng dùng qua, Tiểu Tịch Tịch, cô mau tới xem Tiểu Bảo một chút đi!"

"Bây giờ Tiểu Bảo đang ở đâu?"

"Ở nhà cũ, chỗ ba mẹ tôi ý!"

Đầu bên kia di động trầm mặc mấy giây, sau đó Ninh Tịch bỗng nhiên đổi giọng: "Lục Cảnh Lễ, anh có chuyện gạt tôi."

"A? Không... không! Không có, sao tôi phải gạt cô?"

"Nếu mấy ngày trước Tiểu Bảo đã không khỏe thì theo lý thuyết, ngay lúc ấy bọn anh đã gọi điện tìm tôi rồi, nhưng không! Cho tới tận bây giờ, lại còn nửa đêm canh ba mới gọi cho tôi, giục tôi tới, cộng thêm việc Tiểu Bảo đến giờ vẫn ở nhà cũ..."

Ninh Tịch dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Lão tiên sinh và lão phu nhân biết thân phận của tôi đúng không? Bọn họ không đồng ý Lục Đình Kiêu với tôi ở chung một chỗ, càng không cho phép tôi đến gần Tiểu Bảo đúng không?"

"Cái... cái này... cái này..." Lục Cảnh Lễ trước nay luôn là người suy đoán chuyện của người khác, đây là lần đầu tiên bị người ta đào ra gốc gác như vậy, nhất thời đau khổ lâu bầu nói: "Tiểu Tịch Tịch, sao cô đột nhiên thông minh như vậy?"

"Biến! Tôi vẫn luôn thông minh như thế!" Ninh Tịch đảo mắt, néo mi tâm

một cái, một mỗi nói: "Nhị thiếu, anh biết rõ lấy tình trạng quan hệ hiện tại giữa tôi và Lục Đình Kiêu, thì tôi không nên qua đó. Huống chi bây giờ còn cộng thêm cả cha mẹ anh."

"Ban đầu tôi đã đáp ứng sẽ ở cạnh Tiểu Bảo ba tháng, nhưng... mai là hạn cuối rồi, sớm muộn gì tôi cũng phải rời đi..."

"Lần này tôi có thể qua một chuyến, vậy lần sau, lần sau nữa thì sao..."

"Bên cạnh Tiểu Bảo có bác sĩ giỏi, có ông bà nội, có các người chăm sóc, tôi tin một thời gian nữa trôi qua, Tiểu Bảo sẽ quên tôi thôi..."

Ninh Tịch nói một hơi những thứ câu này, cũng không biết là nói cho Lục Cảnh Lễ nghe, hay là đang nói cho chính mình nghe.

Đương nhiên là cô lo lắng cho Tiểu Bảo nhưng nếu lúc này tới gặp nhóc thì... chắc chắn chỉ cần vừa nhìn thấy thằng bé cô sẽ mềm lòng, thậm chí sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của nhóc...

Cô đã kiên trì nhiều ngày như vậy, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.

"Nhưng chị dâu ơi, tâm bệnh cần tâm dược, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, bệnh của Tiểu Bảo chỉ mình chị dâu mới chữa được, ngày ngày nó mong chị dâu trở về, chả lẽ chị dâu nhẫn nhẫn tâm sao... tút tút..."

Trong di động truyền đến tiếng tút tút, trong nhát mắt Lục Cảnh Lễ đơ người.

Mẹ kiếp! Thế mà lại thất bại!!!

Xem ra lần này Tiểu Tịch Tịch đã quyết tâm rồi!

Vậy phải làm sao đây! Tiểu Bảo đáng thương của chú!

Hết cách, Lục Cảnh Lễ chỉ có thể đau khổ tìm anh Hai báo cáo.

Tìm một vòng, cuối cùng tìm được trong phòng Tiểu Bảo.

Lục Đình Kiêu ngồi ở đầu giường, Tiểu Bảo nằm trên giường, đang nhắm mắt lại, cũng không biết đã ngủ hay chưa, dạo gần đây Tiểu Bảo ngủ không được tốt lắm.

Lục Đình Kiêu không đợi Lục Cảnh Lễ mở miệng đã biết kết quả, dáng vẻ đã trong dự liệu: "Cô ấy từ chối?"

--- O ---

Chương 287: Chỉ Có Con Mới Có Thể Bảo Vệ Cô Ấy

Lục Cảnh Lễ không dám nói tin dữ này trước mặt Tiểu Bảo, do dự thật lâu mới khó khăn gật đầu một cái: "Cái gì có thể nói em đã nói hết rồi nhưng lần này cô ấy rất quyết tâm, cô ấy đoán là ba mẹ biết thân phận của cô ấy và thái độ của ba mẹ..."

"Đưa di động cho anh." Lục Đình Kiêu đưa tay ra.

"Hửm? Anh cần di động của em làm gì?" Lục Cảnh Lễ chậm rì đưa di động qua.

Lục Đình Kiêu cầm di động của Lục Cảnh Lễ, sau đó mở khóa ra chụp lại bức tranh của Tiểu Bảo rồi lại mở wechat, chọn tên Ninh Tịch rồi gửi tấm ảnh kia qua.

"Mẹ kiếp! Sao anh lại biết mật mã của em! Quá đáng! Một chút riêng tư cũng không có!" Lục Cảnh Lễ bất mãn giật lại di động của mình.

Vừa dứt lời thì "ding" một tiếng, có tin nhắn đến.

Trả lời nhanh thế cơ á?

Lục Cảnh Lễ vội vàng mở ra xem Ninh Tịch nói cái gì.

Kết quả nhìn thấy một đồng dấu chấm than.

[Lục Cảnh Lễ! Tên khốn khiếp nhà anh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Coi như anh lợi hại! Tôi lập tức tới ngay!]

"Mẹ nó! Sao Tiểu Tịch Tịch lại mắng em! Anh, rốt cuộc anh gửi cái gì! Oan quá! Rõ ràng người gửi là anh mà tại sao lại để em gánh hã, tại sao anh có thể như vậy chứ hu hu hu hu..." Lục Cảnh Lễ khóc lóc, sau đó lại tin nhắn để xem có huyền cơ gì.

Sau khi xem xong liền hiểu.

Tấm hình gửi đi là bức tranh không vẽ bất cứ cái gì, mà chỉ có một hàng chữ nhỏ của Tiểu Bảo cho Ninh Tịch.

Ngay cả một người đàn ông như anh đây nhìn còn không chịu được, huống chi là Tiểu Tịch Tịch. Cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào?

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được...

Mẹ nó! Tiểu gia đây nói rách cả miệng cũng vô ích! Kết quả anh trai chỉ cần một tin nhắn hình đã thu phục được cô ấy!

Nếu như thế thì tại sao ngay từ đầu không gửi hình qua luôn cho rồi!

Ngay sau đó, Ninh Tịch lập tức gửi tới một tin nhắn: [Anh của anh... cũng ở đây sao?]

Lục Cảnh Lễ đang muốn trả lời "Ồ" theo bản năng, kết quả còn chưa kịp đánh chữ thì trên tay đã trống không, di động đã bị Lục Đình Kiêu cướp mất.

Lục Đình Kiêu trả lời hai chữ: [Không ở]

Ninh Tịch lập tức nhắn lại một câu: [Vậy thì tốt, tầm nửa tiếng nữa tôi sẽ tới.]

"Chẹp..." Lục Cảnh Lễ lần thứ hai mặc niệm cho anh trai mình.

Ba chữ "vậy thì tốt" này đúng là khiến lòng người chua xót!

Trên mặt Lục Đình Kiêu nhìn không rõ là phản ứng gì, biểu tình không đổi mở miệng: "Lát nữa anh sẽ tránh đi, em dẫn cô ấy vào."

"A được, em biết rồi!" Lục Cảnh Lễ gật đầu liên tục.

Lục Đình Kiêu dặn dò Lục Cảnh Lễ xong, đi tới mép giường của Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, ba có mấy chuyện phải nói trước với con."

Tiểu Bảo không phản ứng.

Lục Đình Kiêu: "Chuyện này liên quan đến an nguy của cô Tiểu Tịch. Con cũng biết lần này cô ấy đến thăm con nếu như bị ông nội biết, thì hậu quả sẽ ra sao."

Tiểu Bảo vẫn không mở mắt ra.

Lục Đình Kiêu biết nhóc có nghe, liền tiếp tục nói: "Những gì ba nói sau đây con phải nhớ cho kỹ, người duy nhất có thể bảo vệ cô ấy bây giờ chính là con..."

Cùng lúc đó, tại khách sạn Quân Lai.

Ninh Tịch nước mắt ào ào chạy ra khỏi khách sạn.

Sau khi nhìn những gì Tiểu Bảo viết, cái gì mà nguyên tắc không thể thay đổi, cái gì bản khoán, cái gì mà chín chín tám mươi một lớp bảo vệ... đều cút đi gặp quỷ hết đi!

Khôn khiếp! Cô thật sự muốn bóp chết con hàng Lục Cảnh Lễ kia!

Tại sao phải để cô nhìn bức tranh đó!

Cô đã hạ quyết tâm lớn như nào mới kìm chế không đi thăm bảo bối Tiểu Bảo mà!

Bây giờ Ninh Tịch chỉ muốn làm một chuyện phạm pháp nào đó, ví như trộm Tiểu Bảo mang đi...

--- O ---

Chương 288: Mang Tiểu Bảo Đi

May mắn cái xe mượn của A Ca lần trước vẫn còn, Ninh Tịch vội vàng thay bộ đồ khác, phóng như bay chạy tới nhà cũ Lục gia.

Cô dựa theo những gì đã nói với Lục Cảnh Lễ mà chạy tới cổng sau của nhà cũ, từ phía xa đã thấy Lục Cảnh Lễ đang nôn nóng đi qua đi lại.

"Tiểu Tịch Tịch, rốt cuộc cô cũng tới!"

"Tiểu Bảo đâu?"

"Còn ở trong phòng! Mau vào với tôi!"

"Tôi có thể vào không? Có bị phát hiện không?"

"Không sao, ba tôi hôm nay tới thành phố A rồi, sáng mai mới về cơ, người giúp việc cũng bị điều đi hết rồi, thật ra thì mẹ tôi không có gì phản đối, bà ấy chỉ cần Tiểu Bảo vui vẻ là được. Chỉ có ba tôi quá cô chấp, nói kiểu gì cũng không thông..." Lục Cảnh Lễ vừa dẫn đường vừa làu bà làu bàu oán trách.

Ninh Tịch đi tới một nửa thì đột ngột dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên phía trên một cái.

"Tiểu Tịch Tịch, đi thôi! Cô nhìn cái gì? Lục Cảnh Lễ khó hiểu.

"Không có gì... chỉ là cảm... có cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm... Chắc là gần đây dây thần kinh tôi không tốt lắm đi..." Ninh Tịch gãi gãi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Lục Cảnh Lễ lau mồ hôi, cũng ngẩng đầu lên nhìn phía tầng lầu một cái, trong đầu nghĩ thầm, Tiểu Tịch Tịch, cô không phải bị thần kinh đâu mà là cô quá nhạy cảm!

Anh trai đang tránh ngay trên tầng đó.

Lục Cảnh Lễ dẫn Ninh Tịch tới phòng của Tiểu Bảo: "Ta ta da!!! Tiểu Bảo à, con mau xem ai tới này!"

Tiểu Bảo đang ngồi ngẩn người trên giường, nghe Lục Cảnh Lễ nói cũng chẳng phản ứng gì.

"Chậc..." Lục Cảnh Lễ lúng túng sờ mũi một cái, nhường cho Ninh Tịch:
"Cô tới đi!"

Đại khái là vì cận hương tình kiếp¹, nên lúc đứng trước Tiểu Bảo thì Ninh Tịch lại không biết nên làm cái gì hay nói cái gì.

1 Cận hương tình kiếp: câu trích trong một bài thơ Đường, có nghĩa là càng tới gần quê thì lòng càng kinh hãi; ở đây ám chỉ việc gặp lại Tiểu Bảo khiến Ninh Tịch hốt hoảng không biết làm thế nào.

Trong đầu chỉ lặp đi lặp lại đúng một câu kia: Cô Tiểu Tịch, Tiểu Bảo ngoan ngoan mà, tại sao cô vẫn không cần Tiểu Bảo...

Cô đã quá coi nhẹ tình cảm của Tiểu Bảo đối với mình, còn tàn nhẫn mà cho rằng nhóc chỉ là con nít thôi, một thời gian rồi cũng sẽ quên.

Nhưng lại không biết việc cô làm sẽ khiến nhóc bị tổn thương.

"Bảo bói, thật xin lỗi..." Ninh Tịch nhẹ nhàng cầm tay bánh bao nhỏ, mới mấy ngày thôi mà nhóc đã gầy đi một vòng, vất vả lắm mới nuôi lên được tí thịt giờ lại mất rồi.

Tiểu Bảo chỉ run nhẹ lông mi, trừ cái này ra không có bất cứ phản ứng gì khác.

Mà Ninh Tịch nói xong câu này cũng trầm mặc.

Trừ một câu xin lỗi ra, cô không biết có thể nói cái gì.

Bởi vì cô không thể đưa ra bất cứ cam kết nào, cũng không thể đáp ứng sẽ ở mãi bên cạnh Tiểu Bảo...

Cô phải nghĩ cách để vực dậy tinh thần của Tiểu Bảo.

Lục Cảnh Lễ nhìn Tiểu Bảo vẫn ngơ ngác như cũ, lại thấy Ninh Tịch không nói gì nữa, anh ta không nhìn được mà sốt ruột.

Sao cảnh này không giống những gì anh ta tưởng tượng chứ hả? Sao Tiểu Bảo lại chẳng phản ứng gì?

Chắc không phải bệnh tình của Tiểu Bảo nghiêm trọng đến nỗi, ngay cả Ninh Tịch cũng không có biện pháp để thăng bé tốt lên đây chứ?

"Nhị thiếu, tôi có một yêu cầu quá đáng." Ninh Tịch đột nhiên mở miệng.

"Hả? Chuyện gì? Cô nói đi!"

"Tôi nay tôi có thể đưa Tiểu Bảo đi không?"

"Hả? Cô muốn dẫn Tiểu Bảo đi?" Lục Cảnh Lễ hoảng sợ.

"Đúng, ở đây tôi luôn phải cảnh giác xem có người tới hay có ai phát hiện ra hay không, nên không có cách nào nói chuyện thật tốt với Tiểu Bảo được. Hơn nữa nếu tôi đoán không lầm thì Tiểu Bảo đã ở đây rất nhiều ngày rồi? Thằng bé cần phải đổi hoàn cảnh để bớt bí bách!"

--- O ---

Chương 289: Ước Hẹn Lúc Nửa Đêm

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì trầm ngâm nói: "Cái này bác sĩ tâm lý cũng có nói, nhưng Tiểu Bảo lại không muốn rời nhà cũ nửa bước, tôi đoán nó còn đang chờ cô đến đón nó về nhà đấy!"

Nghe đến đây, trán Ninh Tịch nhăn chặt lại.

"Chỉ có điều, để cho cô đưa Tiểu Bảo đi... chuyện này quá lớn, tôi cũng không dám tùy tiện đồng ý..."

Lục Cảnh Lễ còn đang khó xử, đột nhiên di động vang lên.

Mở ra nhìn một cái, là anh trai gửi tới ----

[Nếu cô ấy muốn đưa Tiểu Bảo đi thì cứ đồng ý]

Wtf! Sao anh trai anh lại đoán đúng ý đồ của Tiểu Tịch Tịch!

Lấy được thánh chỉ, Lục Cảnh Lễ lập tức đổi giọng: "Tiểu Tịch Tịch, cô mang đi đi! Mang đi đâu cũng được! Giao Tiểu Bảo cho cô đó!"

Nhìn Lục Cảnh Lễ trở mặt còn nhanh hơn lật trang sách, Ninh Tịch cũng đen mặt: "Anh vừa mới kêu chuyện này quá lớn anh không dám tùy tiện đồng ý mà?"

Lục Cảnh Lễ ra vẻ đương nhiên nói: "Tôi đúng là không dám tùy tiện đồng ý nhưng bây giờ tôi nghĩ kỹ rồi, cho nên đây không phải tùy tiện đồng ý mà là nghiêm túc đồng ý với cô!"

Ninh Tịch im lặng, sau đó mở miệng nói: "Anh yên tâm, trước sáng mai tôi sẽ đưa Tiểu Bảo về."

"Được được, nhưng mà bây giờ đã là tối muộn rồi, cô còn định đưa Tiểu Bảo đi đâu giải sầu?"

"Buổi tối thì sao, buổi tối đi giải sầu mới lãng mạng!" Ninh Tịch ra vẻ khinh bỉ Lục Cảnh Lễ kiến thức thiên cận, sau đó mang ra đồ trang điểm tùy thân mang theo, rồi bắt đầu trang điểm.

Nghiêm chỉnh mà nói thì cô đang hóa trang.

Quen tay hay làm, Ninh Tịch nhanh chóng vẽ lên mặt mình một khuôn mặt người máy tương lai, sau đó đội thêm tóc giả rồi đeo thêm khuyên tai.

Qua tay Ninh Tịch, người ta cảm tưởng trên khuôn mặt cô không phải là máu thịt, mà là các thứ cơ do máy móc tạo thành, nhìn ngẫu cực kỳ.

Lục Cảnh Lễ ngạc nhiên: "Tiểu Tịch Tịch, sao cô lại vẽ mặt mình thành như vậy? Nhưng mà nhìn ngẫu lắm thật đấy! Thật giống người máy quản gia số 1 nhà chúng ta!"

Ninh Tịch giơ ngón tay cái lên: "Đây là kỹ năng cần thiết để một diễn viên giữ vững linh hồn tự do của mình!"

"Chậc, kỹ năng này không tệ, đi trên đường chắc chắn không ai có thể nhận ra cô!" Lục Cảnh Lễ vừa nói khoe mắt vừa liếc về Tiểu Bảo đang ngồi trên giường, trong con mắt đờ đẫn rớt cuộc cũng đã có tiêu cự, không chớp mắt nhìn Ninh Tịch.

Ninh Tịch hóa trang xong liền đưa tay xuống dưới nách Tiểu Bảo, nhẹ nhàng ôm nhóc ngồi lên đùi của mình rồi cầm lấy đồ trang điểm.

Lục Cảnh Lễ nhướn mày: "Ngay cả Tiểu Bảo cũng cần hóa trang sao?"

"Đề phòng ngừa vạn nhất! Khuôn mặt bé nhỏ đẹp trai của Tiểu Bảo còn bắt mắt hơn cả tôi đấy. Chưa kể tôi còn biết vẽ rất nhiều phong cách nữa! Yên tâm đi, những thứ này đều ăn được, không có hại gì đối với da!" Nói xong bắt đầu hóa trang cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ngồi trong lòng Ninh Tịch, ngoan ngoãn ngồi im, không nhúc nhích, vô cùng phối hợp.

Vậy nên Ninh Tịch hóa trang rất nhanh, không đến năm phút đồng hồ đã xong rồi.

"Oa! Thật ngẫu quá! Tôi cũng muốn!" Hai mắt Lục Cảnh Lễ sáng rực lên.

Ninh Tịch hừ một tiếng: "Đi sang một bên, đừng phá hỏng tôi với Tiểu Bảo!"

Lục Cảnh Lễ ngồi xồm tại chỗ vẽ vòng tròn.

"Được rồi được rồi, nể tình anh giúp tôi với Tiểu Bảo nên lần sau có rảnh sẽ

hóa trang cho anh! Bây giờ tôi phải dẫn bảo bối Tiểu Bảo ra ngoài chơi đã!"

"Đây chính là cô nói đấy nha, không được hứa lèo đâu đấy! Hôm Halloween tôi đặt lịch với cô trước rồi đấy!"

"Không thành vấn đề!"

Lục Cảnh Lễ cuối cùng cũng thỏa mãn, dẫn Tiểu Bảo với Ninh Tịch lặng lẽ ra sân.

--- O ---

Chương 290: Vừa Có Thể Làm Mẹ Vừa Có Thể Làm Cha

Cửa sau nhà cũ.

Ninh Tịch một tay ôm Tiểu Bảo, một tay lấy mũ bảo hiểm trẻ em từ trong cốp ra, sau đó lấy đai an toàn ra.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên thấy vậy thì khóe miệng run rẩy: "Chuẩn bị đây đủ quá ha! Đừng bảo ngay từ đầu cô đã có suy nghĩ cướp Tiểu Bảo đi đây nhé? Người không biết còn tưởng cô muốn đem Tiểu Bảo đi trốn nữa đây!"

"Tôi cứ bỏ trốn đây!" Ninh Tịch giúp Tiểu Bảo cài chắc mũ an toàn, sau đó cài chắc dây an toàn cố định vào hông của mình: "Bảo bối bám chắc nhé, lên đường thôi!"

Nhìn Ninh Tịch mang theo Tiểu Bảo phóng đi, Lục Cảnh Lễ lẩm bẩm: "Thật không biết nên nói Tiểu Tịch Tịch cho Tiểu Bảo tình yêu của mẹ hay là tình yêu của cha nữa..."

Bình thường thì chỉ có cha mới mang con ra ngoài chơi như vậy.

Nào có bà mẹ nào nửa đêm nửa hôm mang con trai đi chơi đua xe...

Nhưng mà... để Lục Đình Kiêu dẫn Tiểu Bảo đi đua xe?

Làm sao có thể!

Cho nên vẫn là Tiểu Tịch Tịch tuyệt nhất, vừa có thể làm cha vừa có thể làm mẹ!

Tối nay trăng thanh gió mát, đúng là thời tiết đẹp hiếm có.

"... hy vọng điểm cuối sẽ là biển Aegean, nào mau dùng hết sức lao nhanh về bờ bên kia, chúng ta muốn dạo chơi cả thế giới... theo gió chạy đua cùng tự do, chạy theo sức mạnh của những tia chớp, đem biển rộng mênh mông bỏ vào lòng ngực, cho dù nhỏ bé thế nào vẫn có thể bay xa..."

Hôm nay Ninh Tịch không đi với tốc độ 400km/h nữa mà chỉ đi có 40km/h thôi, vừa lái vừa mở miệng hát vang, mang Tiểu Bảo điên cuồng chạy một hồi ngao du Kinh Thành...

Đi được một lúc, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng động cơ xe gắn máy gào rú quen thuộc.

Qua đầu nhìn lại thì quả nhiên là đám người A Ca.

Bọn A Ca cũng phát hiện ra Ninh Tịch.

Hương Hương ngồi ở băng ghế sau xe của A Ca kích động nói: "A Ca, mau tăng tốc! Chiếc xe trước mặt sao lại giống cái xe anh cho anh Tịch mượn thế!"

A Ca giảm tốc độ, điều chỉnh đèn xe hướng thẳng vào biển số xe cái xe gắn máy phía trước: "Không sai, là nó!"

"Mau mau đi lên!" Hương Hương hưng phấn giục, một bên vẫy tay lớn tiếng kêu gào: "Âyyyyyy... Anh Tịchhhhh...."

Hai chiếc xe chạy song song sau, Hương Hương lập tức ai oán nói: "Anh Tịch thật quá đáng, lần trước bảo anh tới chơi với chúng em thì anh không đồng ý, giờ thì một mình chạy ở đây!"

"Nếu gặp rồi thì đua một trận đi! Đích là chỗ cũ!" A Ca tăng tốc độ trong nháy mắt, mấy chiếc xe phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo, rất nhanh thì mất hút.

Trời đã tối mờ, cộng thêm việc Tiểu Bảo với Ninh Tịch đều mặc áo khoác đen giống nhau, nhóc lại dính sát vào lưng Ninh Tịch nên những người vừa rồi hoàn toàn không thấy phía sau Ninh Tịch còn có thêm một đứa nhỏ.

Ninh Tịch không nhanh không chậm chạy xe phía sau, đưa tay sờ cái tay nhỏ bé đang vòng qua eo mình, "Bảo bối bám chắc nhé, cô phải tăng tốc!"

Vừa dứt lời, bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Bảo lập tức túm chặt lấy quần áo của Ninh Tịch.

Ninh Tịch tăng ga, động cơ gào rú xông tới...

Tối nay bọn A ca không đua ở đoạn đường Tử Vong Cốc có nhiều nguy hiểm nữa mà chỉ đua ở đường quốc lộ bình thường, chỉ đua tốc độ thôi.

"Bảo bối, có vui không?" Ninh Tịch đón gió hô to.

Một lát sau liền cảm nhận được sau lưng có một cái mũ bảo hiểm nhỏ nhỏ đập đập vào lưng cô.

Cái đập đầu nhẹ nhàng kia cơ hồ khiến Ninh Tịch mềm nhũn cả người: "Vậy có muốn nhanh thêm một chút không?"

Cái đầu nhỏ lại không chút do dự đập đập thêm cái nữa.

Khóe miệng Ninh Tịch nở rộ, tiếp tục tăng tốc.

Dĩ nhiên cái gọi là tăng tốc độ chẳng qua là so với 40km/h thôi, căn bản không thể so với tốc độ của bọn A Ca.

Chờ Ninh Tịch mang Tiểu Bảo chạy tới đích thì đám người A Ca đã tùm năm tùm ba ngồi xổm dưới đất hút thuốc, thậm chí đã có người nhàm chán mà móc bài ra đánh mấy ván...

--- O ---

Chương 291: Vợ Tôi Là Đại Mỹ Nhân

<!--StartFragment--><!--@content--> Chương 291 Vợ tôi là đại mỹ nhân

Ninh Tịch chậm rì rì lái xe đến, A Ca vút toét điều thuốc xuống đất, xắn tay áo lên xông đến bắt đầu xù lông: “Fuck! Cái thằng ranh này mày trêu người bọn tao đó hả! Mày lái với vận tốc bao nhiêu thế? Con xe cực phẩm của tao mà mày lái như xe đạp điện thế hả? Mày xem thường tao đó hả?”

Cậu ta khó khăn lắm mới thắng được một lần, kết quả một chút cảm giác thành tựu cũng không có, còn bị mọi người cười nhạo, còn bực hơn cả thua.

“Đúng đây Tịch Tử, mày quá đáng quá rồi đó! Các anh em đợi mày nửa tiếng đồng hồ rồi đây!”

“Anh Tịch thật đáng ghét! Làm em thua mất một nụ hôn, nhưng mà em không chịu đâu, A Ca không đánh mà thắng! Nhất định phải đưa lại một trận nữa em mới phục!”

“Đua lại thì đua! Ai sợ ai! Ông đây đường đường chính chính thắng cậu ta!”

...

Tất cả mọi người mồm năm miệng mười tranh nhau nói, Ninh Tịch cũng không trả lời, mãi cho đến khi còi mũ bảo hiểm ra xuống xe, dựng xe chắc chắn, sau đó mới cẩn thận bế Tiểu Bảo ngồi đằng sau xuống.

“Ồ, anh Tịch, đằng sau xe anh có cái gì thế?”

“Sao tôi nhìn thấy giống trẻ con thế nhỉ? Tịch Tử, không phải là mày lừa được ở đâu đấy chứ? Chuyện thất đức như thế này chúng ta không được phép làm!”

“Đúng thế! Tịch Tử, mày bình thường thần bí như thế, chẳng lẽ mày thuộc tập đoàn buôn bán trẻ con à?”

Ninh Tịch còi mũ bảo hiểm trên đầu Tiểu Bảo ra rồi liếc đám người đó một cái, nổi giận quát: “Vớ vẩn, đây là con trai tôi!”

“Cái gì!!! Tịch, anh đã có con rồi á!” Biểu cảm của Hương Hương như thể thế giới sụp đổ đến nơi: “Anh thế mà lại có con lớn như thế này rồi á! Làm sao có thể như thế được!”

“Oh shit! Tịch Tử đã kết hôn rồi á? Ngay cả con trai cũng có luôn?”

Thoáng cái tất cả mọi người đã vây quanh bé trai đứng bên cạnh Ninh Tịch.

Tất cả những người có mặt ở đây không ai vui bằng A Ca, cái gã này vừa nãy còn tức điên, bây giờ lại vui đến mức sắp phát điên: “Tịch Tử, anh em tốt! Ông được lắm! Thế mà có cả con rồi đấy! Giỏi lắm! Nhìn con trai ông mắt to, xinh xắn đáng yêu như thế này, chà chà, mau khai thật đi, vợ ông nhất định là một đại mỹ nhân, đúng không?”

“Ừm, vợ tôi ấy à...” Ninh Tịch xoa cằm, trong đầu liền hiện lên gương mặt lạnh lùng Lục Đình Kiêu: “Đích thực là một đại mỹ nhân.”

A Ca liền cười lớn: “Ha ha ha ha... Tôi biết ngay mà! Hương Hương, bây giờ thì em có thể đá cái gã này đi rồi nhé!”

Hương Hương giậm chân, nước mắt lăn chã chực khóc, sấn vào lòng Ninh Tịch: “Em không tin, không tin! Tịch, vợ anh đẹp đến đâu nào, có đẹp bằng em không? Anh không hề thích em chút nào sao? Rõ ràng anh còn hôn em cơ mà!”

Trong thoáng chốc Hương Hương sấn lại Ninh Tịch ấy, tự nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, cúi đầu liền nhìn thấy cậu nhóc rõ ràng rất đáng yêu đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lẽo, giống như một con sói con đang bảo vệ lãnh địa của mình.

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng, bé Tiểu Bảo lên, vỗ vỗ trấn an thằng bé.

Được Ninh Tịch bế lên, Tiểu Bảo lại từ một con sói con biến trở lại thành bánh bao nhỏ đáng yêu, cái tay ngắn vòng lên ôm cổ Ninh Tịch, ngoan ngoãn đặt cái đầu nhỏ lên vai cô.

Ninh Tịch vừa trấn an thằng bé vừa xin lỗi Hương Hương: “Xin lỗi Hương Hương, đó chỉ là quy tắc của cuộc chơi mà thôi, nếu như có gì khiến em hiểu lầm, tôi rất xin lỗi. Trong lòng tôi chỉ có duy nhất một người là mẹ của con trai tôi, đó là người tôi yêu nhất cuộc đời này... và cũng là người duy nhất tôi yêu!”

Ninh Tịch nhân cơ hội này khiến cho Hương Hương từ bỏ ý định. <!--
EndFragment-->

Chương 292: Bảo Bồi Của Cô

“Đường Tịch tôi ghét anh nhất!!!” Hương Hương bật khóc chạy mất.

Ninh Tịch vỗ vỗ vai A Ca: “Còn đứng đực ra đó làm gì, mau đuổi theo đi!”

A Ca ngây ra mất một lúc rồi mới phản ứng lại, đập tay với Ninh Tịch một cái, sau đó vội vã đuổi theo.

Sau một hồi trò chuyện với mọi người, Ninh Tịch đội lại mũ bảo hiểm cho Tiểu Bảo: “Các anh em, hôm nay tôi đưa con trai theo nên không tiện, tôi đi trước đây, lần sau sẽ mời mọi người đi ăn thịt nướng uống bia xả láng!”

“Đây là cậu nói đó nhé!”

“Đúng thế! Không được cho chúng tôi leo cây đâu đấy! Đúng rồi, lúc đó nhớ mang theo cả vợ cậu đi cho tôi xem mở rộng tầm mắt nhé!”

“Ha ha, đúng đúng... nhất định phải đưa đi cùng đấy!”

Ninh Tịch lườm mấy gã đó một cái, sáng giọng: “Biến! Đã bảo là đại mĩ nhân rồi, mấy ông nghĩ tôi có thể để cô ấy tới trước mặt đám sói đói bọn ông sao?”

“Xi!!!” Cả đám xì dài một tiếng.

Bóng đêm dần dần lui đi, chân trời dần dần hiện lên những vệt sáng, bất tri bất giác trời đã sắp sáng rồi.

Ninh Tịch men theo đường quốc lộ đến một con hẻm nhỏ.

Từ đằng xa đã ngửi thấy mùi hương cực kỳ mê người của thức ăn bay đến.

Ninh Tịch dừng xe ôm tiểu Bảo xuống: “Đói rồi đúng không, cô đưa con đi ăn món ngon nha!”

Ninh Tịch dắt Tiểu Bảo bước vào một tiệm ăn nhìn trông có vẻ đã lâu đời nhưng được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, cô gọi một lòng Tiểu Long Bao và hai bát mì vằn thắn.

Tiểu Long Bao vỏ mỏng nhân nhiều, mì vằn thắn cũng đầy đủ nguyên liệu, phủ một lớp dầu vừng đặc chế thơm lừng, rải lên một chút hành thái nhỏ,

chẳng mấy chốc Ninh Tịch đã ăn hết chuẩn bị đánh chén sang bát thứ hai.

Ngảng đầu lên nhìn bánh bao nhỏ, thấy thằng bé cũng ăn hết một bát tô đầy ự, hơn nữa còn đang liếm môi tỏ vẻ vẫn còn chưa thỏa mãn.

Ninh Tịch bật cười: “Cái bụng của con sao chứa được nữa, đồ ăn ngon cũng không thể ăn quá nhiều trong một lần được, một bát là đủ rồi, nào thử một cái Tiểu Long Bao đi! Cái này cũng rất ngon đấy!”

Vừa nói vừa gắp một cái chằm một ít giấm rồi thả vào cái bát nhỏ của thằng bé.

Lần này bánh bao nhỏ ăn rất từ tốn, như thể không nỡ ăn hết.

Ninh Tịch chống cằm nhìn bánh bao nhỏ đến thất thần, càng nhìn lại càng thấy khó chịu, hít sâu một hơi kiềm chế lại tinh thần mới dời ánh mắt đi được.

Bánh bao nhỏ ăn hết một cái Tiểu Long Bao, khuôn mặt buồn buồn tiếc nuối.

“Lần sau...” Suýt chút nữa thì Ninh Tịch bật thốt lên câu “Lần sau lại đưa con đến.”, cổ họng cô nghẹn lại.

Ăn sáng xong, Ninh Tịch nhìn điện thoại, đã sắp sáu giờ rồi.

Còn hai tiếng nữa là phải đưa bánh bao nhỏ về rồi, còn quay lại phim trường quay phim nữa...

Chỗ này cách Châu Giang Ảnh Đế rất gần, Ninh Tịch đưa thằng bé về căn hộ của cô, rửa mặt cho thằng bé để tránh khiến cho hai ông bà hoảng hốt.

Với sự quan tâm lo lắng của hai ông bà, chắc chắn sẽ không thể chấp nhận được kiểu chơi như thế này...

Tiểu Bảo nhìn thấy gương mặt sạch sẽ của mình trong gương, ánh mắt bỗng trở nên âm ỉm.

Ninh Tịch lấy cái bút nhớ màu hồng trên bàn trang điểm vẽ râu mèo và cái mũi hồng hồng cho thằng bé, nhìn vào trông thật giống một chú mèo con đáng yêu.

Sau đó cô liền vẽ y hệt thể cho bản thân mình: “Meo o~ Đáng yêu không~”

Tiểu Bảo sờ sờ râu mèo trên mặt mình, vẻ mặt của thằng bé giờ mới khá hơn một chút.

Ninh Tịch ôm thằng bé đang ủ rũ ngồi lên giường: “Tiểu Bảo có buồn ngủ không nào? Con có muốn ngủ một lát không?”

Bánh bao nhỏ lập tức lắc đầu, đôi mắt mở to.

“Ồ, vậy chúng ta làm gì bây giờ... Để cô nghĩ xem nào...”

Ninh Tịch cố gắng suy nghĩ, chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa là cô phải trả lại Tiểu Bảo rồi, cô còn có thể làm gì với Tiểu Bảo đây, làm gì để có thể khiến thằng bé đặc biệt vui vẻ.

Nghĩ nghĩ, cũng không biết là làm sao nữa, trong nháy mắt tâm trạng của cô bỗng sụp đổ, nước mắt đã kìm nén rất lâu đột nhiên không thể đè nén được nữa...

--- O ---

Chương 293: Bánh Bao Nhỏ Dại Ra

Có thể là vì đã đè nén quá lâu, cho dù biết rằng đang ở trước mặt bánh bao nhỏ, không nên như thế này nếu không sẽ khiến thằng bé sợ.

Nhưng mà cô thực sự chịu không nổi nữa.

Bánh bao nhỏ ngồi trên giường, ngồi ngẩn ra nhìn Ninh Tịch gục trên gối khóc không thành tiếng, cả người cũng dại ra, trong mắt tràn đầy luống cuống và kinh hoàng.

Mãi một lúc sau, nó mới thử vỗ vỗ lên lưng cô như cô bình thường vẫn hay trấn an nó.

Nhưng mà nó vừa mới vỗ nhẹ mấy cái, cô Tiểu Tịch lại càng khóc dữ hơn.

Bánh bao nhỏ sợ hết hồn không dám làm gì lung tung nữa.

Con người đen nhánh đầy lo lắng nhìn Ninh Tịch, đôi mắt của thằng bé cũng bắt đầu nhưng nhức, nó cũng muốn khóc.

Nhưng mà nó không thể khóc!

Cô Tiểu Tịch còn cần nó!

Bánh bao nhỏ cố gắng ép mình không khóc, lôi một cái điện thoại di động nhỏ từ trong túi ra.

Thực ra nó cực kỳ ghét cái thứ lạnh như băng này, không thích việc chỉ có thể liên lạc được với cô Tiểu Tịch của nó bằng cái thứ này, cho nên nó mới cố chấp không chịu dùng.

Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua bánh bao nhỏ chủ động dùng điện thoại mới mà Lục Đình Kiêu chuẩn bị cho cậu nhóc.

Bánh bao nhỏ nhanh chóng gửi cho ba mình một cái tin nhắn: [Khóc]

Trong căn nhà cũ của nhà họ Lục, Lục Đình Kiêu đang ngồi trước bàn đọc sách ở thư phòng, sau khi đọc được tin nhắn của Tiểu Bảo liền ngồi thẳng dậy, suýt chút nữa là làm vỡ cái cốc đặt bên cạnh.

Anh lập tức nhắn lại hỏi: [Ai khóc? Cô Tiểu Tịch?]

Tiểu Bảo chỉ nhấn lại một chữ: [Ukm]

Lục Đình Kiêu ngay lập tức hiểu được lý do tại sao Ninh Tịch lại khóc.

Nhưng mà đối với lời cầu cứu của con trai, anh cũng bó tay đành chịu.

Thực sự thì anh chẳng có bất kỳ kinh nghiệm gì để dỗ con gái đang khóc cả.

Lục Đình Kiêu bật máy tính lên bắt đầu nghiên cứu.

Tiểu Bảo đã thúc giục liên tiếp hai lần liền, Lục Đình Kiêu mới vội vàng gửi một bức ảnh cho cậu bé, trong ảnh là một mẫu chuyện cười.

[Đề cô ấy đọc cái này thử xem sao.]

Tiểu Bảo vội vã đưa bức ảnh cho cô Tiểu Tịch xem, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng bất an.

Ninh Tịch mắt mũi rung rung ngẩng đầu lên, loáng thoáng nhìn thấy một đoạn văn trên di động của Tiểu Bảo:

“Ngày xưa, Táo và Lê là đôi bạn thân, nhưng sau này Táo chuyển nhà đi mất rồi cho nên bọn họ hẹn nhau rằng mười năm sau sẽ quay lại nơi này. Mười năm sau, Táo lại trở về nơi đó, nhưng mà đợi mãi mãi rồi mà vẫn không thấy Lê xuất hiện. Táo đợi mãi đợi mãi... cuối cùng biến thành cái màn hình plasma.”

“Phụt!” Ninh Tịch đang khóc thì bật cười, quả thực dở cười dở khóc: “Bảo bói, chuyện cười này của con... nhạt quá đi mất!”

Hơn nữa, không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, rất giống phong cách của ai đó.

“Xin lỗi bảo bói, cô vừa nãy có chút mắt kiểm soát... cô đi rửa cái mặt đã nhé!” Ninh Tịch lúng túng sục sịt đứng dậy đi vào toilet.

Cô đúng thật là trong đầu thì muốn trấn an Tiểu Bảo, thế mà cuối cùng lại phải để Tiểu Bảo dỗ ngược lại mình....

Sau khi Ninh Tịch vào toilet rồi, Tiểu Bảo lén lút nhấn một cái tin gửi đi:
[Cười]

Lục Đình Kiêu ở đầu bên kia đang căng thẳng cuối cùng cũng được thở phào một cái.

Ngay sau đó, anh không yên tâm nhắc con trai mình một câu: [Còn nhớ những gì ba dặn con chứ!]

Nhìn thấy Tiểu Bảo nhả lại một chữ [Vâng], anh mới yên tâm đôi chút.

Đúng vào lúc này, cánh cửa thư phòng đột nhiên bật mở, Lục Cảnh Lễ thất kinh lao vào trong, biểu cảm trên mặt như thể trời sụp xuống đến nơi.

“Anh Hai, thôi chết rồi, ông già nhà mình về sớm hơn dự kiến, hơn nữa đã về đến cổng rồi kìa!!!”

--- O ---

Chương 294: Cuộc Giăng Co Giữa Cha Và Con

Lục Đình Kiêu gật nhẹ: “Ừm.”

Lục Cảnh Lễ sắp khóc đến nơi, “Ôi trời ơi! Ừm thế nghĩa là sao? Rốt cuộc thì anh có cách nào không? Với cái tính cố chấp của ông già nhà mình, nhờ đâu không chịu nổi kích thích lại ra làm cái gì đấy thì sao? Ai mà khuyên cho nổi!”

Mà thảm nhất là người để cho Tiểu Bảo đi với Ninh Tịch chính là anh đấy!

Lục Cảnh Lễ tựa hồ đã đoán ra được tình cảnh bi thảm của mình trong tương lai...

Lúc này, dưới nhà đã vang lên tiếng bước chân, tiếp sau đó vang lên tiếng đối thoại giữa lão gia tử và người hầu.

“Tình hình của Tiểu Bảo hôm nay như thế nào rồi?”

“Thưa lão gia, Tiểu thiếu gia vẫn chưa dậy ạ.”

“Ừ, để ta lên xem thế nào.”

Lão gia tử dồn hết sự chú ý lên đứa cháu nội bảo bối, về đến nhà việc đầu tiên đương nhiên là đi thăm Tiểu Bảo.

Lục Cảnh Lễ phi như bay xuống nhà, giơ hai tay ra cản trước mặt mặt Lão gia tử: “Ba! Ba có đói không! Ba đi ăn sáng trước đã! Mẹ con từ sáng đến giờ vẫn đang bận rộn trong phòng bếp kia!”

“Đợi lát nữa rồi ăn, ba lên xem Tiểu Bảo đã.”

“Thôi, ba ăn rồi lên xem sau! Không ăn là đồ ăn nguội mất đấy!”

“Lạnh thì để người hầu hâm nóng lại là được rồi!”

“Như thế thì mất hết dinh dưỡng rồi còn gì!”

Lục Sùng Sơn giờ mới phát hiện ra có cái gì đó lạ lạ, ông sầm mặt không vui nhìn anh: “Cái thằng nhóc thối tha này, có phải là con lại gây ra chuyện gì nữa rồi không?”

Lục Cảnh Lễ cười khan gãi đầu nói: “Con... con đâu có! Con thì có thể gây ra chuyện gì đây!”

Lúc này, Lục lão phu nhân đi ra từ phòng bếp: “Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi đây, gọi Tiểu Bảo dậy ăn sáng đi! Ngủ nhiều quá cũng không tốt đâu!”

Thôi xong.....

Lần này thực sự không trốn được nữa rồi...

Thấy vẻ mặt của Lục Cảnh Lễ có cái gì đó lạ lạ, lại cứ chắn trước cửa phòng không cho bọn họ vào, hai ông bà liền phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng.

Lục Sùng Sơn tức giận gạt anh ta sang một bên đẩy cửa bước vào.

Trong phòng trống không, chẳng có ai.

Vẻ mặt của Lục Sùng Sơn thoát cái liền thay đổi, đen sì như bão tố sắp đến: “Tiểu Bảo đâu???”

Nữ hầu chịu trách nhiệm chăm sóc Tiểu Bảo sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, kinh hoàng nói: “Sao lại thế này... Tiểu thiếu gia rõ ràng là vẫn ngủ trong phòng mà!”

“Các người làm ăn kiêu gì thế hả? Bao nhiêu người mà không trông nôi đứa một đứa trẻ con!”

Lục Cảnh Lễ thấy tình hình có vẻ mất kiểm soát, đang chuẩn bị đứng ra gánh tội thì đúng lúc này đằng sau lưng anh bỗng vang lên một giọng nói lạnh lạnh: “Tiểu Bảo không phải là phạm nhân.”

Lục Sùng Sơn giận tím mặt quát: “Cái thằng khốn này! Mày đưa Tiểu Bảo đi đâu rồi? Có phải mày lại đưa đến chỗ con nhỏ đó không! Cái thứ không bằng súc sinh, Tiểu Bảo là con trai ruột của mày, mày lại giao nó cho một đứa con gái phẩm hạnh không ra gì như thế à!”

Đến mức này thì Lục lão phu nhân cũng không chịu được: “Đình Kiêu, lần này con hồ đồ quá rồi! Làm sao có thể để Tiểu Bảo đi cùng với cô gái ấy được?”

Bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, Lục Cảnh Lễ vội nói: “Ba, mẹ...”

có mấy lời con đã giấu từ trong lòng rất lâu rồi, dù ba mẹ có đánh gãy chân con, hôm nay con cũng phải nói!"

"Giống như anh Hai con đã nói vừa nãy, Tiểu Bảo là cháu của ba mẹ chứ không phải là phạm nhân, hai người trông giữ nó nghiêm khắc như thế, đối với Tiểu Bảo mà nói thì nơi này chẳng khác gì cái nhà tù?"

"Tuy rằng mấy ngày hôm nay ở đây vẫn rất ngoan ngoan, nhưng có ngày nào là nó thực sự vui vẻ không? Bọn con chẳng qua chỉ là để Tiểu Bảo đi cùng người bạn tốt nhất của nó - người cô mà nó thích nhất, hai người làm gì mà như trời sắp sập đến nơi thế?"

"Súc sinh! Hai đứa chúng bay đã quên mất tại sao Tiểu Bảo lại biến thành như thế này rồi hay sao?" Lục Sùng Sơn nói rồi vung tay tát cho Lục Cảnh Lễ một phát.

Lục Đình Kiêu kéo Lục Cảnh Lễ ra phía sau anh.

"Bốp" một cái, một cái tát đau điếng giáng lên mặt của Lục Đình Kiêu...

--- O ---

Chương 295: Ngây Ra Tại Chỗ

“Anh!” Lục Cảnh Lễ giật bắn: “Anh không sao chứ!”

Lục Sùng Sơn nhìn bàn tay của chính mình, ông có chút sững sờ, từ nhỏ đến lớn, Lục Cảnh Lễ ăn đòn không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên ông đánh đứa con lớn luôn luôn khiến ông vừa lòng.

Lục Đình Kiêu lau vết máu rỉ ra ở khóe môi, sắc mặt lạnh như băng: “Con thà để Tiểu Bảo chết đi từ lần ngoài ý muốn đó còn hơn là để nó sống như bây giờ.”

“Mày... mày...” Lục Lão gia tử ôm ngực, lùi lại về sau mấy bước, suýt chút nữa thì ngất đi vì quá kích động.

Lục Lão phu nhân vội chạy đến đỡ ông: “Đình Kiêu, sao con có thể nói như thế! Dù cho cách làm của mẹ và ba con có gì không đúng, con cũng không nên nói ra những lời mất dạy như thế! Có cái gì còn quan trọng hơn là sống?”

Lục Sùng Sơn khó khăn lắm mới xuôi xuôi xuống một chút, dứt quãng ra lệnh cho thủ hạ tâm phúc đứng bên cạnh: “Hình Vũ, cậu đi... dù bây giờ Tiểu Bảo có ở đâu đi nữa cũng mang nó về ngay cho tôi!”

Nói rồi ông lạnh lùng nhìn hai đứa con trai: “Còn hai đứa chúng mày, từ ngày hôm nay không cho phép bước vào nhà cũ một bước!”

Lục Cảnh Lễ nghe thế liền giãy nảy: “Ba, ba làm thế này là chuyên quyền độc đoán đó! Tần Thủy Hoàng còn không như ba! Ba...”

Còn đang định cãi nhai tiếp, Lục Đình Kiêu đã dùng ánh mắt căm anh nói tiếp nữa.

Không còn cách nào khác, Lục Cảnh Lễ đành câm nín.

Thật đúng là hoàng đế không vội thái giám hốt hoảng, bây giờ đã là lúc nào rồi, rốt cuộc thì anh Hai có để lại hậu chiêu gì không đấy?

Không cần Lục Lão gia tử phái người ra ngoài tìm, Ninh Tịch cũng sắp đưa Tiểu Bảo về rồi, đến lúc đó hai bên chạm mặt, cảnh tượng sẽ còn khủng khiếp đến mức nào nữa đây...

Anh quả thật không dám tưởng tượng mà!

Quả nhiên, lúc Hình Vũ lĩnh mệnh điều động tất cả nhân thủ ra ngoài tìm kiếm Tiểu Bảo thì đã có người hầu chạy như bay vào nhà, kích động hét lên: “Lão gia! Lão phu nhân! Tiểu thiếu gia... Cậu ấy về rồi ạ! Cậu ấy đang đứng ở cửa sau đây ạ!”

“Cái gì? Tiểu Bảo về rồi à?” Lục Sùng Sơn đứng bật dậy, sau đó đen mặt hỏi: “Tiểu thiếu gia về cùng với ai?”

“Cùng... cùng với một cô gái ạ... một cô gái trông rất xinh đẹp...” Người hầu run rẩy lắp ba lắp bắp nói.

“Quả nhiên là vậy! Ta ngược lại muốn xem xem! Người phụ nữ này có bản lĩnh gì mà lại có thể khiến hai đứa bay thi nhau nói đỡ cho cô ta như thế!”

Bây giờ ấn tượng của Lục Sùng Sơn về Ninh Tịch đã tệ hại đến cực điểm, trong lòng ông, cô chính là một đứa con gái hồng nhan họa thủy, lòng dạ thâm sâu khó lường.

Lục Lão phu nhân vốn dĩ đứng ở thế trung lập, hiện tại sau khi trải qua chuyện này bà đã hoàn toàn đứng về phe của Lão gia tử.

Thế nên, Lục Lão gia tử, Lục Lão phu nhân, cộng thêm cả Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ, phía sau kèm theo một đoàn người quản gia lẫn người hầu, một đám người ùn ùn kéo về phía cổng của hậu viện...

Cùng lúc đó, Ninh Tịch đang lo lắng không thôi gọi điện cho Lục Cảnh Lễ, vừa nãy cô hình như nhìn thấy một cô hầu gái ló đầu ra nhìn, dường như là đã phát hiện ra cô và Tiểu Bảo rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu chứ...

Chết tiệt, sao mãi không gọi được cho Lục Cảnh Lễ vậy? Rốt cuộc cái tên này đang làm gì thế không biết?

Lúc đang sốt hết cả ruột, ánh mắt của Ninh Tịch liếc vào trong sân, ngay sau đó cô liền ngẩn ra.

Cô thấy dẫn đầu một đoàn người là một ông lão mặt mũi âm trầm trông vô cùng đáng sợ, bên cạnh có một bà cụ rất có khí chất, vẻ ngoài chăm sóc khá tốt, đi sau là Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ, nối đuôi là một đồng người hầu...

Tất cả bọn họ đang ùn ùn kéo về phía cô!

Ôi! Trời! Đất! Ôi!!!

Cái tên Lục Cảnh Lễ chết tiệt kia! Tình huống này rốt cuộc là như thế nào!!!

--- O ---

Chương 296: Hôn Hai Cái

<!--StartFragment--><!--@content--> Chương 296Hôn hai cái

Lục Sùng Sơn nhìn cậu cháu trai bảo bối bên cạnh Ninh Tịch trước, sau khi chắc chắn bé con không việc gì, ông liền bắn ánh mắt sắc bén về phía Ninh Tịch.

Cho dù Lục Sùng Sơn đã "thoái vị" đã lâu, nhưng dù sao cũng là người từng tung hoành ngang dọc ở Đế Đô này bao năm, khí thế cũng đủ khiến người khác run sợ.

Vì lát nữa Ninh Tịch phải tới thẳng phim trường, nên cô đã thay một bộ đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng đơn giản, trang điểm cũng rất nhẹ nhàng.

Chỉ là Lục Sùng Sơn không chú ý đến những điều này, trong lòng ông giờ chỉ ngập tràn suy nghĩ cô gái trước mặt đã cấu kết với hai thằng con bất cóc cháu nội bảo bối của ông ra khỏi nhà cả đêm!

Đúng là to gan lớn mật! Thách thức quyền uy của ông!

Lục Sùng Sơn hung hăng đi về phía Ninh Tịch, càng tới gần, bầu không khí càng trở nên ngột ngạt, căng thẳng...

Nhưng vào đúng lúc này, mọi chuyện lại đảo ngược tình thế...

Tiểu Bảo vốn đang đứng yên bên cạnh Ninh Tịch, lúc này bỗng buông tay cô ra, sải bước đôi chân ngắn cũn cỡn của mình, lon ton chạy về phía ông bà nội...

Hai người vừa thấy cháu nội bảo bối chạy về phía mình liền cảm thấy đau xé lòng, phản xạ theo điều kiện nghĩ rằng Tiểu Bảo chắc chắn đã chịu ám ức nên liền cùng nhau ngồi xuống chuẩn bị vỗ về, an ủi nhóc.

Kết quả, sau khi Tiểu Bảo bảo bối chạy đến trước mặt họ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác dần nở ra nụ cười tươi rói.

Ngay sau đó, khi hai người vẫn chưa hết kinh ngạc, Tiểu Bảo lao tới, hôn lên mặt bà nội một cái trước, sau đó cũng hôn lên mặt ông nội một cái cho công bằng.

Giờ phút này.

Lục lão gia tử: "...."

Lục lão phu nhân: "...."

Lục Cảnh Lễ há hốc miệng hình chữ O.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, ngay đến Ninh Tịch cũng cảm thấy kinh ngạc khi thấy cảnh này.

Người duy nhất tỏ ra bình tĩnh ở đây có lẽ chỉ có Lục Đình Kiều - Người nắm rõ mọi thứ trong tay.

Khoảng hơn mười giây sau, hai người vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Lục lão phu nhân cứ tưởng mình đang nằm mơ, bà không thể tin nổi, "Tôi... Tôi đang nằm mơ hả? Bảo bối của chúng ta... vừa mới hôn tôi...?"

"Nó cũng hôn tôi kìa." Lục Sùng Sơn nghiêm túc bổ sung thêm.

Ngọn lửa giận trong lòng ông đã hoàn toàn bị dập tắt, ngay đến đốm lửa nhỏ cũng chẳng còn.

Vì để giữ sự uy nghiêm của mình, ông cố gắng áp chế sự kích động trong lòng, sau đó từ từ đứng dậy, chấp tay sau lưng, ánh mắt lại hướng tới Ninh Tịch phía đối diện, ho nhẹ một tiếng, nói:

"Ừm, cô đây là... cô Tịch phải không, cảm ơn đã đưa Tiểu Bảo của chúng tôi về, nếu không chê, mời cô vào nhà ngồi chơi một lúc!"

Lục lão phu nhân lập tức phụ họa: "Phải đấy phải đấy! Đến rồi thì mau vào nhà ngồi đi! Vừa hay tôi mới chuẩn bị xong bữa sáng, cùng vào ăn một chút đi!"

"Ồ, cháu vừa mới..." Ăn rồi ạ.

Ninh Tịch còn chưa kịp nói hết đã bị Lục lão phu nhân nhiệt tình kéo vào nhà.

Ninh Tịch: "..."

Lục Cảnh Lễ từ đầu tới cuối đều đờ ra khó hiểu: "... --- Thế cũng được ấy

hả?

Ninh Tịch tiến thoái lưỡng nan, không biết làm thế nào, đành phải hướng mắt cầu cứu tới người mà cô vẫn luôn né tránh ngay đến nhìn cũng chẳng dám nhìn - Lục Đình Kiêu.

Boss đại nhân! Cứu mạng!!!

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ mặt đau khổ của cô gái đang hướng về phía mình, khóe miệng khẽ nhếch lên, băng tuyết trong đáy mắt chậm rãi tan ra như làn nước dịu dàng...

Ninh Tịch cũng không hiểu chuyện gì, rõ ràng ánh mắt Lục Đình Kiêu vẫn lạnh lẽo như thế, nhưng cơn sóng lớn trong lòng cô trong phút chốc lại hóa thành gió xuân khẽ thổi xuống dòng suối nhỏ đang chảy xuôi dòng, cảm thấy thật yên lòng. <!--EndFragment-->

--- O ---

Chương 297: Sờ Bàn Tay Nhỏ Bé Dưới Gầm Bàn

<!--StartFragment--><!--@content--> Chương 297 Sờ bàn tay nhỏ bé dưới gầm bàn

"Anh! Ông anh ruột của tôi ơi! Anh nói thật cho em biết, chiêu này của Tiểu Bảo có phải là do anh dạy không? Có phải ngay từ đầu anh đã lên kế hoạch sẵn sàng chỉ đợi tới lúc này để phản công thôi có đúng không? Đệch mẹ! Nếu anh đã lên kế hoạch ngay từ đầu thì cũng phải nói cho em biết một tiếng chứ! Hại em sợ đến nỗi suýt bay mất cả hồn!" Lục Cảnh Lễ lau mồ hôi trên trán, vể mặt kinh hồn bạt vía.

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn thẳng em sợ suýt nữa thì tụt huyết áp bên cạnh mình, hiềm lắm mở miệng giải thích: "Mặt mày chẳng giữ nổi chuyện gì cả, nếu bị ba mẹ biết Tiểu Bảo được dạy mới làm thế, vậy thì sẽ càng cảm thấy phản cảm với Ninh Tịch hơn chứ sao."

"Ặc... Mặt em... khó tin đến thế cơ à?" Lục Cảnh Lễ khóc lóc.

Ngay đến việc bầy anh mà cũng bầy có lý như vậy, hoàn toàn không thể phản bác lại được...

Có điều, sau khi xua tan được mối nguy hiểm, Lục Cảnh Lễ nhanh chóng hồi máu, hưng phấn phàn nàn với ông anh của mình: "Anh, vừa xong anh có thấy vẻ mặt của ba mẹ mình không? Buồn cười quá thể! Ba rõ ràng mừng phát điên thể mà vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, mẹ thì lôi lôi kéo kéo Ninh Tịch như cướp con gái nhà lành ấy! Tiểu Tịch Tịch lúc đấy còn đờ cả ra!"

Lục Cảnh Lễ nhớ lại vẻ mặt Ninh Tịch lúc ấy, lòng tự thấy an ủi hơn nhiều, ít nhiều trông cô cũng ngu không khác gì cậu.

Trong phòng khách kiểu cách Trung Quốc cổ, các loại thức ăn phong phú đã được bày đầy lên bàn.

Chỉ là ăn sáng thôi có cần phải khoa trương hơn mở tiệc thế này không.

Nhưng, Ninh Tịch vẫn mơ hồ ngồi xuống trước bàn ăn.

Ngồi đối diện cô là hai ông bà nhà họ Lục của Tiểu Bảo.

Bên phía Ninh Tịch có Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu.

Hết cách, Ninh Tịch đành phải chủ động mở miệng tự cứu mình: "Thực sự rất cảm ơn lời mời thịnh tình của phu nhân, nhưng cháu đã ăn rồi ạ." --- Cháu đã ăn rồi! Nên giờ hãy thả cho cháu đi đi!

Cùng một lúc mà phải đối diện với Đại ma vương và cả ba mẹ của anh ta nữa, áp lực thật sự quá lớn mà!

"Ăn rồi à? Vậy là Tiểu Bảo cũng ăn rồi?" Lục lão phu nhân lập tức hỏi.

"Vâng." Ninh Tịch dè dặt trả lời, cũng không nói nhiều lời.

"Sáng nay Tiểu Bảo ăn những gì rồi?"

"Tiểu Bảo ăn một bát mỳ vằn thắn lớn với mấy cái Tiểu Long Bao ạ."

"À à, thế thì ăn cũng no đấy chứ!" Lục lão phu nhân gật đầu, lại thân thiết hỏi: "Thế thằng bé có bị nôn ra không?"

Lục Sùng Sơn nghe vậy cũng nghiêm túc nhìn qua.

Ninh Tịch lắc đầu: "Không ạ."

Hai người cùng thở phào.

"Thế xem xem cháu thích ăn gì thì nếm thử một chút đi!" Lục lão phu nhân nói rồi tự mình bung đĩa cá rán đưa cho cô.

Lời mời thịnh tình như thế này khó có thể từ chối, Ninh Tịch đành phải cảm ơn.

Lúc này, Lục Sùng Sơn khẽ ho một tiếng, ông liếc mắt nhìn vợ của mình.

Lão phu nhân hiểu ngay, lại mở miệng nói: "Cô Ninh, thấy bảo tối qua cô đưa Tiểu Bảo của chúng tôi ra ngoài chơi à?"

Cuối cùng cũng tới rồi!!!!

Ninh Tịch căng cứng dây thần kinh, "Cháu xin lỗi, cháu không..."

Ninh Tịch vốn định nhận tội vì chưa có sự đồng ý của hai người đã tự ý đưa Tiểu Bảo ra ngoài...

Nhưng đúng lúc này, bàn tay trái đang đặt trên đầu gối của cô bỗng được

một bàn tay ấm áp che phủ, hơn nữa còn nắm lấy, như một kiêu ra hiệu và nhắc nhở.

Vì quá bất ngờ, Ninh Tịch giật mình hoảng sợ như mèo bị giẫm phải đuôi, suýt nữa thì nhảy bật lên, bị nghẹn thức ăn, ho sặc sụa: "Khụ khụ khụ..."

Lục Đình Kiêu làm như người sờ tay con gái nhà người ta chẳng phải là anh, bình thản đưa cho cô một cốc nước, sau đó động tác không gì có thể tự nhiên hơn, đưa nước tới tận miệng cô. <!--EndFragment-->

--- O ---

Chương 298: Cuối Cùng Cũng Ăn Được Cải Trắng Rồi

<!--StartFragment--><!--@content--> Chương 298 Cuối cùng cũng ăn được cải trắng rồi

Ninh Tịch nào dám uống nước trong tay Đại ma vương ở trước mặt mọi người, cô kinh hãi đỡ lấy cốc nước, tu ừng ực.

Ninh Tịch có một thói quen xấu, chỉ cần cảm thấy căng thẳng cô sẽ không ngừng nhồi thức ăn vào dạ dày của mình.

Nhìn thấy thằng con mình và cô gái trước mặt có những hành động qua lại như vậy, thân làm mẹ như Lục lão phu nhân nào có chuyện không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là bà không dám tin, thằng con đầu gối nhà bà mà cũng biết đùa giỡn con gái nhà người ta thế đấy.

Cuối cùng bà cũng có cảm giác con heo bà vất vả nuôi dưỡng bao năm nay rốt cuộc cũng ăn được cải trắng rồi, chuyện này là sao nhỉ....

Lúc này, tay Lục Đình Kiêu vẫn chưa buông ra, hơn nữa còn mở bàn tay đang ướt đẫm mồ hôi của cô ra, viết lên tay cô một chữ "Tôi".

Sau khi nhận ra được chữ đấy, Ninh Tịch nhanh chóng hiểu được ý của Lục Đình Kiêu.

Đây là Đại ma vương đang bảo cô đừng nhận tội, cứ đẩy hết mọi trách nhiệm cho anh sao.

Nhưng, như vậy hình như không tốt lắm?"

Lúc Ninh Tịch đang do dự, Lục Đình Kiêu đã bắt đầu dùng ngón tay hơi thô ráp của mình gãi gãi lên chỗ mềm mại và mẫn cảm nhất trong lòng bàn tay cô....

Cảm xúc ái muội đó, quả thật như đang trực tiếp chạm vào tim cô vậy.

Ninh Tịch cũng không dám chần chừ thêm nữa, cô vội mở miệng nói theo ý của anh: "Tôi qua Lục tổng bằng gọi điện cho cháu nói gần đây tình trạng của Tiểu Bảo không được tốt lắm, mong cháu có thể ở bên thằng bé cho nó khuây khỏa, nên cháu liền chạy tới!!!"

Thấy Ninh Tịch nói vậy, hai ông bà bất mãn quay ra nhìn ông con nhà mình, sau đó ánh mắt nhìn Ninh Tịch rõ ràng cũng dịu đi rất nhiều.

Đặc biệt là Lục Sùng Sơn, ngay từ đầu ông đã có suy nghĩ cô gái này được con trai lớn của mình nuông chiều nên lớn gan, có tình chống đối với ông. Sau khi biết tất cả đều là do thằng con mình tự quyết định, hơn nữa cô cũng không biết chuyện họ cấm cô gặp Tiểu Bảo, cơn tức giận bị xâm phạm quyền uy của ông nhanh chóng giảm đi rất nhiều.

Lục lão phu nhân để lộ ra vẻ mặt "quả nhiên là vậy", sau đó liền hỏi tới vấn đề mà bà quan tâm nhất: "Không biết cô Tịch đã đưa Tiểu Bảo đi đâu chơi cho nó giải tỏa tâm trạng nhỉ? Mà giải tỏa thế nào?"

Cư nhiên có thể khiến Tiểu Bảo nhà bà hôm trước còn hậm hực mà giờ đã cười vui vẻ như vậy, đã thế còn làm ra chuyện trước đây chưa từng có --- Tiểu Bảo hôn bọn họ.

Nếu có thể biết được bí quyết, vậy chẳng phải là ngày nào cũng có thể được cháu nội bảo bồi hôn rồi sao?

Lục Sùng Sơn lập tức buông đũa xuống, trưng ra vẻ mặt hận không thể móc ngay ra quyển sổ ra để ghi lại.

Lục Cảnh Lễ thấy hai ông bà nhà mình có phản ứng như vậy, vẫn phải cố nhịn cười.

Thầm nghĩ kể cả hai người có biết cũng vô dụng thôi, vấn đề không phải ở chỗ là người ta đưa Tiểu Bảo đi đâu, làm thế nào để giải tỏa tâm trạng? Mà chỉ vì cô ấy là "Ninh Tịch" thế thôi!

Đối diện với ánh mắt tha thiết của hai người, Ninh Tịch cũng không thể nói với hai người rằng cô đưa Tiểu Bảo đi đưa xe, nói vậy chắc cô bị giết chắc luôn ấy chứ, thế nên đành ho nhẹ một tiếng, đáp: "Thật ra cũng không đi đâu, cháu chỉ lái xe đưa Tiểu Bảo đi chơi một vòng quanh thành phố thôi ạ."

Cô cũng không nói dối nhé.

Đúng là cô có lái xe đưa thằng bé đi hóng gió thật mà, chỉ là chiếc xe cô lái không phải xe bình thường, mà là xe đua chuyên nghiệp được xưng danh là "Cuồng nộ nửa đêm" thôi.

Sau khi hai người nghe thấy đáp án bình thường này, rõ ràng có tỏ ra hơi thất

vọng.

Chỉ ra ngoài hóng gió thôi mà có thể khiến một đứa bé từ nhỏ đã không thích gần người như Tiểu Bảo chủ động hôn ông bà sao? <!--EndFragment-->

--- O ---

Chương 299: Chống Lại Cám Dỗ

Có điều, những chuyện trông có vẻ rất đơn giản, như khiến Tiểu Bảo ngoan ngoãn ra khỏi nhà đi chơi với cô, còn vui vẻ chơi cả đêm như vậy...

Ngoài Ninh Tịch ra, căn bản không một ai có thể thể làm được.

Kể cả là bác sĩ Tàn Mộc Phong, người đã nghiên cứu về bệnh tình của Tiểu Bảo bao năm nay, những chuyện mà anh có thể làm được cũng rất hạn chế.

Trước đây, họ nghĩ rằng việc có thể khiến Tiểu Bảo hồi phục lại việc giao tiếp bằng văn tự đơn giản đã là cực hạn rồi, hôm nay hai nụ hôn kia còn khiến họ kinh ngạc và vui mừng hơn.

Hóa ra, Tiểu Bảo còn có hy vọng tiếp tục phục hồi, thậm chí sẽ có một ngày có thể như đứa trẻ bình thường khác, biết cười và làm nũng với họ.

Thật chí, còn có thể nói chuyện nữa...

Mà mấu chốt của tất cả những điều này đều nằm ở cô gái mà họ nghĩ rằng sẽ làm tổn thương tới Tiểu Bảo.

Thế là bọn họ rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Lục Sùng Sơn từ ái nhìn đứa cháu nhỏ, dáng vẻ nhỏ nhắn vừa mỉm cười vừa hôn mình của Tiểu Bảo thật khiến ông có cảm giác giờ, có khiến ông phải dùng bất cứ điều gì để đánh đổi ông cũng sẽ không hề do dự.

Ban này, vẫn luôn là Lục lão phu nhân dò hỏi, lúc này, Lục Sùng Sơn không nhin nổi nữa tự mình mở miệng: "Theo tôi biết, cô Ninh giờ đang làm diễn viên nhỉ?"

Ninh Tịch gật đầu: "Vâng ạ."

Chuyển tới chủ đề này, Ninh Tịch cảm thấy rất an tâm, thế lực của Lục gia tuy đúng là đáng sợ nhưng dù sao thì cô cũng không có ý đồ gì với Lục gia, càng không thể trở thành con dâu nhà họ, nên chẳng việc gì cô phải sợ ông cả.

"Không biết hiện tại thu nhập của cô Ninh đây là bao nhiêu." Lục Sùng Sơn lại hỏi.

Thấy ông hỏi vậy, Ninh Tịch cảm thấy hơi khó hiểu.

Lão gia tử hỏi cô vấn đề này là có ý gì?

Có điều, Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu ở bên cạnh cô đều hiểu rõ ý tứ trong câu nói của cha mình, họ hiểu ông đang định làm gì.

Tuy Ninh Tịch không rõ ý của Lục Sùng Sơn, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: "Công việc của cháu giờ mới bắt đầu khởi sắc, thu nhập không cao, bộ phim đầu tay là do ông chủ nhận giúp cháu, trừ đi phần chia cho công ty, cháu nhận được 5 vạn."

Lục Sùng Sơn gật đầu, ông hỏi tiếp: "Vậy, không biết cô Ninh đây có hứng thú chuyên qua nghề khác không?"

"Chuyên nghề?" Ninh Tịch nhú mày.

"Không sai, tôi mong có thể mời cô Ninh đây đến Lục gia, làm gia sư riêng cho Tiểu Bảo. Còn về tiền nong, tuyệt đối có thể

khiến cô hài lòng. Tôi có thể đảm bảo, nghệ sĩ có thu nhập cao nhất trong làng giải trí cũng không có thu nhập cao bằng công việc này của cô đâu." Lúc Lục Sùng Sơn nói lời này, ông như đã dự tính trước được mọi việc.

Vì ông tin chắc rằng với điều kiện như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới từ chối.

Cô vào làng giải trí là vì cái gì? Còn chẳng phải vì giới giải trí kiếm tiền nhanh sao?

Vậy ông sẽ cho cô một bước lên trời?

Ông không tin cô có thể chống đỡ lại được sự cám dỗ này!

Thấy Lục Sùng Sơn nói vậy, Ninh Tịch giật giật khóe miệng, đáy mắt hiện lên một tia cương quyết cùng khinh thường khó phát hiện.

Vì đối phương là cha của Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ, là ông nội của Tiểu Bảo nên cô mới không nói lời khó nghe, cô cố gắng dùng cách ôn hòa nhất để trả lời ông: "Thật xin lỗi Lục lão tiên sinh, ai cũng có chí hướng riêng của mình."

Cô không nói gì thừa thãi hơn nữa, vì đẳng cấp và cấp bậc của hai bên chênh

nhau khá lớn, kể cả cô có nói nhiều với ông, ông cũng không hiểu.

Câu trả lời của Ninh Tịch hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông.

Lục Sùng Sơn liền tỏ ra không vui, trầm giọng nói: "Cô Ninh đây là chê điều kiện mà Lục mỗ đưa ra không đủ cao sao?"

--- O ---

Chương 300: Bình Chữa Cháy Cấp Thần

Ninh Tịch: "Lục lão tiên sinh, cháu không có ý này, nếu ý của ngài là hy vọng cháu có thể ở bên cạnh Tiểu Bảo nhiều hơn, thật ra cháu có thể thường xuyên tới chơi với thân phận là một người bạn của Tiểu Bảo."

"Vậy là cô đang từ chối tôi?" Sắc mặt Lục Sùng Sơn u ám.

Cũng không biết có phải vì có Lục Đình Kiêu ở bên cạnh cô hay không, dưới sự uy áp đáng sợ như vậy của Lục lão gia tử, Ninh Tịch lại vẫn kiên định nói: "Vâng."

"Hỗn xược!" Dù sao Lục Sùng Sơn cũng là người luôn ở trên người khác, ông đã quen với việc tất cả mọi người đều phải nghe theo lời của ông, sao có thể chấp nhận được việc một nghệ sĩ nhỏ bé như cô dám làm trái lại ý của ông được, vậy nên ông liền nổi trận lôi đình.

Lục Đình Kiêu không nói gì, ung dung khoác tay lên lưng ghé Ninh Tịch, chỉ vậy thôi cũng đã đủ bày ra dáng vẻ của một người bảo hộ.

Khoảnh khắc hơi thở của Lục Đình Kiêu tiến sát lại, Ninh Tịch vốn đang căng cứng người vì căng thẳng lúc này không hiểu sao lại thả lỏng ra.

Trong bầu không khí giằng co căng thẳng, Tiểu hoàng tử chuyên đi bỏ dao - Lục Cảnh Lễ rốt cuộc không chịu nổi nữa: "Con nói ba chứ, logic của ba ở đâu vậy? Tiểu Tịch Tịch chỉ cần nói với anh con một tiếng YES - I - DO thôi thì cả Lục gia này đã là của cô ấy rồi, ngay đến việc làm chị dâu con cô ấy còn chẳng muốn, cô ấy sẽ để tâm tới chút tiền đó của ba chắc?"

Lục Sùng Sơn suyết nữa thì tức hộc máu, ông vỗ "bộp" một cái lên bàn: "Thằng thối thầy này, mày muốn ép tao phải dùng tới gia pháp đúng không!"

"Thật là lần nào nói không lại người ta cũng lôi gia pháp ra dọa..." Lục Cảnh Lễ yếu ớt càu nhàu.

Thấy hai thằng con đưa tay ra giúp người ngoài, Lục Sùng Sơn tức điên lên, khi con giận sắp không kiềm chế được nữa, ông bỗng cảm thấy một vật thể mềm mại vỗ lên lưng mình.

Ngoảnh lại ông liền thấy Tiểu Bảo bảo bối đang vỗ nhẹ lên lưng ông bằng bàn tay nhỏ bé của mình, như thể đang an ủi ông đừng tức giận, tránh hại

đến thân thể.

Bình chữa cháy cấp thần đã ra tay thì còn có ngọn lửa nào là không dập được?

Lục Sùng Sơn bỗng thấy cả người thư thái, quả thật còn có tác dụng hơn cả ăn linh đan thần dược, mềm giọng nói: "Bé ngoan, con đang thương ông phải không?"

Lục Cảnh Lễ thấy thái độ dịu dàng vô cùng của cha mình với cháu trai liền cảm thấy hết sức chua xót, "Đệch, sao con chưa thấy ba nhẹ nhàng với con như thế bao giờ? Lúc nào cũng hung dữ với con cả! Tại sao trong cả cái nhà này địa vị của con lại thấp nhất? Rồi cuộc con có phải là con trai của ba không thể hả!"

Lục Sùng Sơn hừ một tiếng, tức giận nói: "Đợi khi nào mà kết hôn rồi cho tao thêm cháu gái cháu trai nữa thì hãy bàn tới chuyện địa vị với tao!"

Lục Cảnh Lễ hờ hờ cười: "Bái bai~ Thôi con vẫn cứ ở tầng thấp nhất cho xong!"

Cái giá để nâng cao địa vị cũng quá cao rồi.

Lúc này, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Ninh Tịch vội lấy điện thoại trong túi ra, là Tiểu Đào gọi tới.

Cô vô tình lướt mắt nhìn đồng hồ trên điện thoại mới phát hiện cô đã bị muộn nửa tiếng.

Ninh Tịch vội thấp giọng nghe điện thoại: "Alo, Tiểu Đào à..."

"Alo, chị Tịch à, sao chị vẫn chưa đến? Mọi người trong đoàn đã bắt đầu rồi, đạo diễn đang giục kìa! Em tới phòng tìm chị nhưng không có ai mở cửa cả! Chị đi đâu thế?"

"Ồ, chị có việc phải xử lý nên phải nán lại, giờ vẫn còn đang ở Đông Giao, giờ chạy qua đây nhanh nhất cũng mất một tiếng nữa, em giúp chị giải thích với đạo diễn rồi xin lỗi hộ chị chút nhé!"

Sau khi dập điện thoại, Ninh Tịch chỉ có thể đứng dậy cáo từ: "Cảm ơn sự tiếp đãi của hai vị, hôm nay cháu còn việc phải làm, cháu xin phép về trước

a."

Nói rồi, Ninh Tịch lưu luyến nhìn về phía bánh bao nhỏ ngồi ở đối diện.

--- O ---

Chương 301: Chẳng Có Gì Mà “Thơm Thơm” Không Thể Giải Quyết Được Cả

Thấy Ninh Tịch định đi, Lục Lão phu nhân vội liếc Lục Lão gia tử một cái, mà Lão gia tử thì mặt mũi sầm xì, giữ thái độ im lặng.

Lục Đình Kiêu đứng dậy đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, anh bế thẳng bé từ trên ghế lên, sau đó bước đến bên cạnh Ninh Tịch, đặt nó xuống, “Đi tiễn cô Tiểu Tịch của con đi!”

Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh rồi nắm lấy tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch cảm kích nhìn Lục Đình Kiêu, sau đó cùng bánh bao nhỏ đi ra ngoài.

Lục Sùng Sơn đang định đứng dậy thì lại bị Lục Lão phu nhân kéo lại, lắc đầu nói, “Thôi mà, chẳng qua chỉ là tiễn người ta về thôi mà.”

Lục Sùng Sơn lại sầm mặt, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Ninh Tịch nắm tay Tiểu Bảo men theo con đường lát đá xanh, đi mất mười phút mới đến trước cổng.

Trên đường tới đây, Ninh Tịch nghĩ ra rất nhiều những lời để an ủi bánh bao nhỏ, nhưng giờ cô lại chẳng thốt ra được một chữ.

Bánh bao nhỏ cứ cúi gằm mặt xuống, không chịu ngẩng lên.

Một lúc lâu sau cậu bé mới cầm cái tập viết luôn không rời mình ra, bắt đầu nghiêm túc viết viết cái gì đó.

Viết xong rồi, bánh bao nhỏ mới gơ lên cho Ninh Tịch xem.

“Tagore đã từng nói rằng: Nếu như bạn yêu một người, hãy để tình yêu của bạn như ánh nắng mặt trời bao phủ cô ấy và để cô ấy tự do.”

Xem xong Ninh Tịch liền sững ra, bầu không khí buồn bã này giờ đã hoàn toàn biến mất, phì cười nói: “Bảo bối, hóa ra con còn biết cả Tagore cơ à! Từ đâu mà con biết được câu này thế?”

Ninh Tịch nói rồi ngồi xuống ôm thật chặt lấy bánh bao nhỏ vào ngực, trong

lòng cô tràn đầy âm áp, “Cám ơn... Thật sự cảm ơn con, bảo bồi...”

Thật lòng mà nói, cô không ngờ được Tiểu Bảo sẽ viết cho cô xem một câu như thế này, nó thật sự khiến cô rất cảm động lại đau lòng.

Đang ôm chặt bánh bao nhỏ không muốn buông ra, Ninh Tịch chợt thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc đằng sau lưng Tiểu Bảo đang bước về phía bọn họ.

Ninh Tịch vội vã hôn bánh bao nhỏ hai cái, nói với nhóc là sau này có cơ hội nhất định sẽ đến thăm nhóc, sau đó liền ba chân bốn cẳng chạy mất...

Lục Đình Kiêu nhìn theo bóng cô gái nhỏ nhanh chân chạy mất, trong mắt thoáng hiện lên nét bất đắc dĩ.

Lục Cảnh Lễ đứng đằng sau ôm miệng cười khúc khích, “Anh Hai, Tiểu Tịch Tịch nhìn thấy anh chạy còn nhanh hơn cả thỏ đột biến gen!”

Nói rồi sau đó anh liền đưa mắt nhìn về phía bánh bao nhỏ, thở dài một tiếng: “Đúng là người với người khác xa nhau! Bây giờ coi như em đã hiểu rồi, kể cả em có nói sùi bọt mép cũng không bằng một cái thơm của bảo bồi nhà chúng ta, nếu như một cái thơm mà không giải quyết được việc, thì thơm hai cái!”

“Sao anh không dứt khoát để Tiểu Bảo dùng chiêu này làm cho ba mẹ thay đổi ý định luôn đi, giải quyết trở ngại lớn nhất ngăn cách giữa hai người?”

“Đây cũng không phải là vấn đề lớn nhất giữa anh và cô ấy.” Giọng nói của Lục Đình Kiêu rất lãnh đạm.

Hơn nữa anh cũng biết đề nghị Ninh Tịch làm gia sư riêng cho Tiểu Bảo đã là sự thỏa hiệp lớn nhất của Lão gia tử rồi.

Có điều, mục đích lần này của anh cũng đã đạt được, sau khi tận mắt thấy được sức ảnh hưởng của Ninh Tịch với Tiểu Bảo, Lão gia tử tuyệt đối sẽ không động đến Ninh Tịch nữa.

Sau khi Ninh Tịch đi khỏi không lâu, Lục Sùng Sơn gọi cả hai cậu con trai vào thư phòng.

“Coi như là hai đứa cũng là vì Tiểu Bảo, chuyện tối hôm qua ba sẽ không truy cứu nữa, nhưng ba tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra lần

thứ hai!”

“Ba, sao ba lại phức tạp hóa vấn đề thế nhỉ! Dứt khoát để anh con lấy cô ấy cho rồi, chuyện gì cũng giải quyết xong, đỡ bao nhiêu!”

Hiêm có khó được một lần Lục Sùng Sơn không điên lên mà mắng Lục Cảnh Lễ, ông thở dài nói: “Thằng út à, nếu như đối tượng của sự việc ngày hôm nay là con, có lẽ ba sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này của hai đứa...”

Lục Cảnh Lễ sợ đến mức nhảy dựng: “Ba là ba ruột của con đấy! Ba đừng có đưa ra cái giả thiết đáng sợ như vậy được không?”

Đúng là gây thù chuốc oán cho anh mà.

--- O ---

Chương 302: Đại Ma Vương Đáng Yêu Chết Mất!

“Nếu như đó là vợ con, cho dù đối phương có là nghệ sĩ đi chăng nữa thì cũng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng mà anh con thì lại khác, nó là người nắm quyền của tập đoàn Lục thị, là người chấp chương của gia tộc nhà họ Lục. Người được chọn để làm vợ của nó sẽ có ảnh hưởng tới tương lai của toàn gia tộc chúng ta.”

Lão gia tử vừa dứt lời, Lục Cảnh Lễ liền liếc sang nhìn ông anh mình một cái, cái vẻ bất cần đời trên mặt anh thoáng cái đã chuyển thành nghiêm túc.

Từ nhỏ đến lớn anh đều sống dưới sự che chở của anh trai, anh có thể làm những việc mình thích, có quyền chọn người con gái mình yêu để làm vợ, mà anh mình thì lại không.

“Anh...” Lục Cảnh Lễ đột nhiên không biết nên nói gì.

Lục Đình Kiêu vỗ vai Lục Cảnh Lễ, sau đó nhìn về phía Lục Sùng Sơn, trong đôi mắt lạnh lùng hiện lên vẻ kiêu ngạo ngông cuồng “Ba, ngoại trừ ba và mẹ ra, không có bất kỳ ai có thể ảnh hưởng đến quyết định của con.”

Ý của câu này là gia tộc, công ty hay cách nghĩ của những kẻ khác chẳng có liên quan gì đến anh cả, thứ duy nhất mà anh cần phải cân nhắc là cảm nhận của những người thân yêu nhất.

Lục Sùng Sơn nghe được câu này mà ngây người ra mất một lúc, tuy rằng câu nói này tuy có ngỗ ngược, nhưng từ đáy lòng ông lại cảm thấy tự hào cùng với cảm động.

Năm xưa ông mất hơn 20 năm mới ngồi vững ở vị trí đó, mà mỗi bước đi, mỗi một quyết định đều phải suy xét thật lâu; nhưng đứa con trai của ông chỉ cần dùng năm năm ngăn ngui để dẹp yên cuộc nội loạn trong gia tộc, hơn nữa trong vòng năm năm đó còn đưa nhà họ Lục lên một tầm cao mới.

Những lời vừa rồi của nó tuy rằng có chút ngông cuồng kiêu ngạo nhưng đó lại không phải chỉ là mạnh mẽ, nó quả thật có thực lực đó.

Lục Sùng Sơn thở dài một tiếng, mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Đình Kiêu, nếu con trách ba quá chú ý tiểu tiết thì con nên nhớ một câu "có được thiên hạ dễ, giữ được thiên hạ khó". Tự đặt bên cạnh mình một thứ có sức uy hiếp lớn như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.”

Trong ánh mắt Lục Đình Kiêu loang loáng ánh lên sự kiên định nhưng cũng đầy dịu dàng: “Con sẽ chứng minh, cô ấy không phải là uy hiếp.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng dần biến mất của anh trai, sự áy náy trong lòng Lục Cảnh Lễ đều trở thành sùng bái, “My god! Anh em ngẫu vãi nhái!”

Sau khi rời khỏi thư phòng, Lục Đình Kiêu sang xem Tiểu Bảo.

Cậu nhóc đang chống cằm ngây người nằm bò trước bệ cửa sổ, trên gương mặt nhỏ bé là sự vui vẻ pha lẫn với mát mát.

Lục Đình Kiêu đi đến bên cạnh con trai dịu dàng xoa đầu thẳng bẻ: “Con làm tốt lắm.”

Tiểu Bảo quay lại, ngẩng cái đầu nhỏ lên ngây ra nhìn ba mình.

“Sao thế?” Lục Đình Kiêu hỏi.

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo giật giật góc áo anh, ý bảo anh cúi thấp xuống một chút.

Ngay sau đó, một cái thom mềm mềm rơi trên má anh.

Một Lục Đình Kiêu luôn luôn bày mưu nghĩ kế, không chế tất cả trong lòng bàn tay, giờ phút này cũng phải sững sờ...

Phải mất mấy giây sau, Lục Đình Kiêu mới phản ứng lại được, nhưng hình như cũng không biết nên xử lý tình huống này như thế nào, sau cùng anh mới nghiêm mặt khẽ ho một tiếng, nói một câu: “Ngoan lắm.”

“Phụtttt!!!” Vẫn đứng nấp ngoài cửa nhòm trộm từ nãy đến giờ, Lục Cảnh Lễ bật cười thành tiếng, tự nhiên anh lại cảm thấy giờ phút này ông anh cả nhà mình quả thật quá đáng yêu. Lúc tán gái thì cũng ra hình ra dáng thế mà nên ở chung với con trai mình thế nào lại không biết.

Đúng lúc này điện thoại của Lục Đình Kiêu reo lên, là điện thoại của Viên quản gia.

Vừa nhắc máy, đầu bên kia đã vang lên giọng nói đầy kích động của Lão quản gia: “A lô, Đại thiếu gia ạ, Tịch tiểu thư về rồi ạ!”

--- O ---

Chương 303: Mắc Bẫy Rồi!

Cùng lúc đó, tại Bạch Kim Đế Cung.

Ninh Tịch đang đứng ở cửa nói chuyện với cô hầu Loan Loan.

“Loan Loan đáng yêu, Loan Loan thân mến, xin nhờ cô đấy, để tôi vào trong đi mà! Tôi bảo đảm lấy hết hành lý xong sẽ đi ngay lập tức!” Ninh Tịch chấp hai tay cầu xin.

Vừa nãy sau khi rời khỏi Lục trạch, cô dứt khoát gọi điện đến đoàn làm phim xin nghỉ hẳn nửa ngày để đến biệt thự mang hành lý đi luôn.

Tuy rằng khoảng thời gian ba tháng không phải là dài, nhưng bất tri bất giác cô phát hiện ra đại bộ phận đồ đạc của cô đều chuyển qua đây hết rồi, cho nên trong khoảng thời gian này có vài thứ cần dùng gấp nhưng lại không thể đến lấy thực sự khá là bất tiện.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là cô biết lúc này Đại ma vương vẫn đang ở Lục trạch, chắc chắn là không có mặt ở biệt thự, cho nên mới chớp lấy cơ hội trời cho này vội vã chạy đến đây.

Nhưng tiếc cái là mọi chuyện không phát triển thuận lợi như cô đã tưởng.

Mặc kệ cô có nói gì đi nữa cô hầu nhỏ vốn ngoan ngoãn hiền lành cũng nhất quyết không chịu để cho cô vào.

“Tịch tiểu thư, cô cũng đừng làm khó em nữa mà, không phải là em cố ý không để cho cô vào, mà là em thật sự không có quyền hạn để mở được cửa chính.”

Ninh Tịch hết cách, chỉ có thể quay sang năn nỉ Viên quản gia.

Không biết Viên quản gia đang gọi điện thoại cho ai vừa nhìn thấy cô đến, đã vội vàng cúp máy, sau đó ho khẽ một tiếng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra quay sang nhìn cô: “Tịch tiểu thư, cô đã về rồi!”

“Vâng, cháu về lấy đồ, bác quản gia, bác có thể mở cửa cho cháu vào được không?” Ninh Tịch vội vàng cầu khẩn.

Vẻ mặt của Viên quản gia hiện lên chút khó xử, ông thở dài một cái: “Tịch tiểu thư, tuy tôi chỉ là người làm, không nên lăm mồm chuyện của chủ nhân,

nhưng mà lần này ông già tôi cũng không nhìn được mà lẩm mồm một câu. Khoảng thời gian trước, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, Đại thiếu gia trở về liền lệnh cho chúng tôi rời khỏi nhà chính, sau đó tự nhốt mình trong phòng một ngày một đêm, tiếp đó thì quyền hạn ra vào nhà chính cũng bị phong tỏa, đến bây giờ thì ngoài cậu ấy ra thì không một ai có thể vào được.”

Nói đến đây, Viên quản gia ngập ngừng một lát, mãi sau mới nói tiếp: “Cho nên, nếu như cô muốn vào trong chỉ có thể gọi điện cho Đại thiếu gia về mở cửa thôi.”

Nghe Viên quản gia nói thế, Ninh Tịch mới nhớ lại trước đây Lục Cảnh Lễ đã từng nói với cô về chuyện này, nhưng lúc đó cô đang cố tình xem nhẹ tất cả những tin tức có liên quan đến Lục Đình Kiêu...

Ninh Tịch thất thần trong chốc lát, rồi sau đó kịp thời lấy lại tinh thần, nói thật nhanh: “Cám ơn bác, thế thì thôi vậy, cháu đi trước đây! Tạm biệt bác nhé, bác quản gia!”

Vừa nãy Viên quản gia sau khi nhìn thấy cô thì lập tức cúp ngay điện thoại, điều này khiến cô có chút lo sợ bất an.

Chung quy là hôm nay nếu đã không lấy được hành lý, thì phải chạy mau thôi!

Quản gia thấy Ninh Tịch định đi liền sợ, Đại thiếu gia vẫn còn đang ở trên đường đấy!

Thấy Đại thiếu gia nhà mình chán nản bao nhiêu lâu thế, không dễ gì mới đợi được Ninh Tịch quay về một lần, ông đâu thể cứ thế mà để cô đi được.

Cho nên quản gia vội gọi Ninh Tịch lại: “Tịch tiểu thư, đợi đã!”

“Bác quản gia, còn chuyện gì không ạ?” Ninh Tịch ngừng bước.

Quản gia tỏ ra như vừa đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Tịch tiểu thư, tôi đột nhiên nhớ ra một cách, nói không chừng có thể giúp cô vào trong được.”

“Có thật không ạ?” Ninh Tịch kinh ngạc, vui vẻ hỏi.

“Thật chứ, nhưng xin Tịch tiểu thư đợi một lát!”

“Được, được, không vấn đề gì! Làm phiền bác rồi!”

Giờ phút này trong đầu Ninh Tịch toàn là ý nghĩ “nhân gian vẫn có tình người” chứ không hề nghi ngờ lão quản gia đang lừa mình.

Cho nên, Ninh Tịch lòng đầy hy vọng mà đứng đợi tại chỗ, kết quả là đợi, đợi, đợi tận hai mươi phút liền...

--- O ---

Chương 304: Toàn Là Bấy Nhau

Ninh Tịch vội đến mức vò đầu bứt tai, trong lúc vô thức liền vặt sạch lá của mấy khóm cây trong vườn, chỉ có một chốc mà đã có mấy cái cây trụi lủi cả lá.

“Tịch tiểu thư, cô uống nước ép đi!” Loan Loan ân cần bê một cốc nước đến, trên khay còn có mấy đĩa điểm tâm nho nhỏ.

“Cảm ơn nha~” Ninh Tịch ực một cái tu hết phân nửa cốc nước, sốt ruột hỏi: “Loan Loan, em hỏi giúp chị chưa? Sao quản gia mãi vẫn chưa quay lại vậy!!”

Loan Loan không biết lừa gạt người khác cho lắm, nhưng trên mặt vẫn cố gắng nở một nụ cười, cố gắng bình tĩnh mà trấn an Ninh Tịch: “Tịch Tiểu thư, cô cố đợi thêm chút nữa đi! Chắc cũng nhanh thôi!”

“Được rồi...” Ninh Tịch đưa mắt nhìn thời gian trên điện thoại, quyết định đợi thêm năm phút nữa, nếu như Viên quản gia vẫn chưa quay lại, cô nhất định phải đi.

Không biết tại sao trong lòng cô càng lúc càng bất an thế này...

Thời gian từng giây từng phút một trôi qua, năm phút này đối với cô mà nói quả thật như là ‘sống một ngày bằng một năm’.

Cuối cùng năm phút cũng hết.

Ninh Tịch lập tức đưa cái cốc trong tay cho Loan Loan: “Xin lỗi nha Loan Loan, chị còn có việc phải làm nên đi trước đây, phiền em nói với Viên quản gia hộ chị nhé!”

Vẻ mặt của Loan Loan lập tức thay đổi, vội vàng chạy đến chặn đường không cho Ninh Tịch đi, “Tịch tiểu thư, cô ở lại đợi thêm một lát đi, đợi thêm một lát thôi mà!... Đợi thêm một lát nữa thôi...”

Ninh Tịch nhìn vẻ mặt của Loan Loan, ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, thế nên nhanh nhẹn lách người vòng qua Loan Loan, cầm đầu bỏ chạy...

Nhưng mà, vừa mới vượt qua Loan Loan, còn chưa chạy được hai bước, một

bóng dáng cao lớn đã đập vào mắt cô...

Fuck!

Quả nhiên là vậy mà...

Ninh Tịch đỡ trán nghiêng đầu nhìn Loan Loan, vẻ mặt đau khổ, không cách nào tin được nói: “Loan Loan thân yêu, ngay đến em cũng lừa chị ư?”

Cái gì mà “nhân gian vẫn có tình người” chứ, tất cả đều là mây bay, cô đã không còn cách nào tin tưởng vào cái thế giới toàn là bẫy rập này nữa rồi!

Loan Loan quả thực tự trách đến mức sắp khóc đến nơi, cô bé cúi gập người xin lỗi: “Tịch tiểu thư... em... em xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi...”

Nhìn cô bé khóc lóc như "hoa lê dưới vũ" cơn giận của Ninh Tịch cũng xẹp mất tiêu, chỉ đành cứng rắn quay lại đối diện với Đại ma vương.

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu: “Lục tổng... tôi... tôi” - đến lấy hành lý.

Một nửa câu sau còn chưa nói hết, Lục Đình Kiêu lạnh như băng vút cho cô một câu “đi vào”, sau đó liền bước thẳng về phía ngôi biệt thự.

Ninh Tịch nhìn theo cái bóng lạnh lẽo như sắp đóng băng đến nơi, chỉ có một phản ứng duy nhất là chạy đi, chạy đi chạy đi. Nhưng có vẻ như Lục Đình Kiêu lại không hề lo lắng cô sẽ chạy mất, cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, vút cho cô một câu rồi tự mình bước thẳng.

Kết quả cuối cùng là...

Quả nhiên Ninh Tịch đúng là không dám chạy...

Rối rắm mất nửa ngày cuối cùng vẫn ngoan ngoãn theo vào trong.

Sau lưng, lão quản gia và Loan Loan thở phào nhẹ nhõm vì đã họ đã thoát thân thành công.

Ninh Tịch nơm nớp lo sợ theo sau Đại ma vương.

Cô vô thức ngấm nghĩa ngôi nhà đã lâu không trở về này.

Phòng khách, hành lang, cầu thang, những đồ vật trang trí... rõ ràng tất cả

đều vẫn như cũ, nhưng không biết tại sao lại mang đến cho cô cảm giác lạnh
lùng xa lạ đến thế.

Lục Đình Kiêu im lặng bước đi, mãi cho tới khi đến trước cửa phòng cô, anh
mở cửa ra sau đó liền đứng ở cửa đợi cô, dường như đã sớm biết mục đích
của việc cô đến đây.

--- O ---

Chương 305: Nhất Em Cả Đời

Giờ phút này, đối diện với đôi mắt sâu thẳm đen nhánh của người đàn ông trước mặt, trong lòng Ninh Tịch tràn ngập bối rối cùng e sợ, không dám bước lên.

Mãi cho tới lúc Lục Đình Kiêu châm một điếu thuốc, dựa vào khung cửa, dáng vẻ có phần tùy ý buông thả, khí thế cũng không áp bức người khác như vừa nãy nữa, Ninh Tịch mới có chút to gan bước đến gần.

Lúc bước qua người Lục Đình Kiêu, tốc độ của Ninh Tịch quả thực đột phát giới hạn của con người, vèo một cái đã chui vào trong, chỉ nhìn thấy được cái bóng mờ, có thể so được với cao thủ kinh công trong phim truyền hình.

Khi đứng trong phòng rồi, Ninh Tịch có chút sửng sốt.

Căn phòng của cô không thay đổi một chút nào, mấy quyển tạp chí thời trang cô vút bừa ở đầu giường vẫn đó, thảm yoga vẫn bị tùy tiện vút vào một góc, trên sàn vẫn còn nằm một cây bút kẻ mỳ hôm đó do đi vội quá mà cô không kịp nhặt lên, ngay cả vị trí của ngòai bút gãy cũng không thay đổi...

Tất cả đều khiến Ninh Tịch có cảm giác như đã qua mấy thế kỷ, dường như quãng thời gian cô sống ở đây đã là chuyện của kiếp trước.

Mãi cho đến lúc một cơn gió đột nhiên thổi tung tấm rèm cửa, bay phần phật trong phòng, Ninh Tịch mới tỉnh lại bắt đầu vội vàng thu dọn đồ đạc.

Đầu tiên là lôi cái vali lớn từ dưới gầm giường ra, say đó bắt đầu dọn dẹp từng thứ từng thứ một.

Quần áo, giày dép, đồ trang điểm, khăn mặt bàn chải, máy chơi game PSP...

Cứ cất một món vào trong vali, tim cô lại như thế rỗng mất một phần, đau nhói.

Từ đầu đến cuối cô không dám liếc mắt nhìn Lục Đình Kiêu dù chỉ một lần.

Trong căn phòng này ngoại trừ đồ đạc của cô, những thứ khác cô không mang đi.

Nhìn những món đồ trang trí nho nhỏ mà Lục Đình Kiêu mua thêm cho cô đơn độc nằm ở trong đó, cô có cảm giác áy náy như thể mình đã vô tình từ

bỏ chúng nó...

Cuối cùng tất cả mọi thứ đã thu dọn xong xuôi, Ninh Tịch cũng không thể trốn tránh được nữa, cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông vẫn đang im lặng đứng ở cửa...

“Lục tổng, tôi cực kỳ cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của anh trong thời gian qua, còn về phần Tiểu Bảo, nếu như cần đến tôi lúc nào thì cứ gọi, nhất định tôi sẽ đến ngay lập tức...”

Nói đến đây, cô lại không biết phải nói gì nữa.

Đấu tranh mất một lúc lâu, sau cùng cô cũng vẫn nói ra ba chữ đó: “... tôi đi đây...”

Nói xong, Ninh Tịch cúi người xuống thật sâu, thể hiện sự tôn trọng và cảm kích sâu sắc của mình, sau đó kéo vali từ từ bước ra phía cửa.

Sau lần tạm biệt này, e rằng sẽ chẳng có mấy cơ hội để gặp lại nhau nữa...

Dù sao khoảng cách giữa bọn họ xa đến vậy, hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau, nếu như không phải là do sự cố ngoài ý muốn lần đó của Tiểu Bảo, chắc chắn cả đời này bọn họ cũng sẽ không gặp nhau.

Ninh Tịch mang tâm trạng u ám, trầm trọng cất bước đi ra ngoài, khoảnh khắc cô bước đến ngưỡng cửa, trước mắt đột nhiên nhoáng lên một cái.

Lục Đình Kiêu từ nãy đến giờ vẫn im lặng hút thuốc, chẳng hề có phản ứng gì, cánh tay đang kẹp điếu thuốc đột nhiên giơ ra chắn trước mặt cô, ngăn không cho cô đi tiếp.

“... Lục tổng...?” Ninh Tịch hơi sửng ra, không hiểu hành động này của Lục Đình Kiêu có nghĩa là gì.

Lục Đình Kiêu: “Ninh Tịch.”

Ninh Tịch: “Dạ!”

Lục Đình Kiêu: “Gan của em lớn lắm.”

“Hả???”

Lục Đình Kiêu nói một câu không đầu không đuôi như thế, Ninh Tịch ngẩn ra không hiểu thế là có ý gì?

Lục Đình Kiêu hút nốt một hơi rồi quẳng mẩu thuốc lá đi, nâng mắt lên nhìn cô, nói một câu nhẽ như băng: “Em không sợ tôi sẽ nhốt em cả đời trong này sao?”

Ninh Tịch: “!!!”

Bình tĩnh nha boss đại nhân!!!

Khoảnh khắc mà anh vừa dứt lời, cô sợ đến mức suýt nữa thì quỳ luôn xuống đất đấy, có biết không, rốt cuộc thì gan cô to cỡ nào cơ chứ?

--- O ---

Chương 306: Hợp Hôn Môi Hôn

Rõ ràng lúc này là vì nhát gan nên cô mới sợ đến nỗi không dám vào đây chứ!

Lúc này Ninh Tịch cảm giác như bị điềm huyết, vẫn duy trì tư thế chân nhấc lên nhưng không dám hạ xuống.

Cô cẩn thận quan sát vẻ mặt Lục Đình Kiêu, tiếc là đạo hạnh của Đại ma vương cao quá nên cô hoàn toàn không nhìn ra rốt cuộc anh đang đùa hay nghiêm túc thật.

Ninh Tịch động động não, sau đó lạnh lợi mở miệng: "Có cái người tên gì ấy nhỉ... à đúng rồi, là Tagore! Tagore từng nói: Nếu như bạn yêu một người, hãy để tình yêu của bạn như ánh nắng mặt trời bao phủ cô ấy và để cô ấy tự do!"

Lục Đình Kiêu vừa nghe vậy, khóe miệng bất giác nhếch lên vài phần.

Ninh Tịch cũng không rõ anh cười cười như vậy là có ý gì, vậy nên cô lại vắt óc suy tính rồi nói tiếp, "Tagore còn nói: Thích thì có thể phóng túng nhưng yêu thì phải khắc chế! Còn... còn nói: Yêu không phải là cố giữ lại một cách bất chấp hậu quả, mà phải cho người ấy một cuộc sống tự do!"

Lục Đình Kiêu vẫn thản nhiên nhìn cô, "Những điều này đều là do Tagore nói sao?"

"Khụ, đại khái là vậy..." Ninh Tịch cười gượng. Thật ra lúc này đầu cô đang hoàn toàn trống rỗng, thật sự không biết những lời này là do ai nói nữa...

"Còn nữa không?" Lục Đình Kiêu hỏi tiếp.

Ninh Tịch gật đầu như gà mổ thóc, "Còn... ông ấy còn nói, giam cầm người khác là phạm pháp..."

Ý cười trên khóe miệng Lục Đình Kiêu dần lộ rõ hơn, ngón tay mát lạnh khẽ miết cằm cô, "Vậy... Tagore có nói cái miệng này của em, không hợp nói linh tinh chỉ hợp để... hôn thôi không?"

Vừa dứt lời, anh liền lấp môi cô lại.

Ninh Tịch: "!!!"

Rõ ràng anh mới là người đang nói lung tung đấy! Tagore còn lâu mới nói những câu như vậy nhé!

Bị giật mình, vali trên tay Ninh Tịch rơi bịch một cái xuống đất, sau đó bên tai lại truyền tới một tiếng "rầm", cửa phòng bị đóng chặt lại.

Ninh Tịch bỗng thấy trời đất trở nên quay cuồng, rồi cô ngã bụp xuống chiếc giường mềm mại sau lưng.

Cô chỉ thấy Lục Đình Kiêu đứng trước giường, động tác không nhanh cũng không chậm vô cùng tao nhã... cởi áo khoác ra...

Ninh Tịch thấy vậy suýt nữa thì hộc máu, trong lúc hoảng sợ mà cô vẫn lướt qua một tia suy nghĩ đáng chết là động tác cởi áo của Boss đại nhân thật mê người quá đi...

Ninh Tịch vội lắc đầu xua đi suy nghĩ vớ vẩn ấy, cô vội nói: "Lục tổng, ngài ngài ngài... ngài tuyệt đối phải bình tĩnh! Phạm pháp vì một con kiến hôi như tôi thật sự không đáng đâu... Hay để tôi dạy ngài niệm Thanh Tâm Chú nhé... có ích lắm..."

1 Thanh Tâm Chú: bài niệm giúp con người xua tan đi mọi dục vọng.

Vừa dứt lời, Lục Đình Kiêu đã cởi xong áo, phủ cả người lên cô.

Thấy hơi thở của đàn ông bỗng bao trùm quanh mình, Ninh Tịch bức bách cực độ, cuối cùng cô không nhịn được nữa: "Lục Đình Kiêu! Anh đừng có mà quá đáng!!! Đừng ép tôi phải ra tay với anh!"

Nghe thấy cô giận giữ quát tên mình, gương mặt người đàn ông ngược lại lại hiện lên một tia thỏa mãn.

Sau đó, anh hoàn toàn lờ đi lời cảnh cáo của cô, tiếp tục tiến lại gần...

Chết tiệt! Lão hồ không phát uy còn tưởng là mèo bệnh!

Ninh Tịch húc đầu gối lên, nhân lúc Lục Đình Kiêu đang đỡ lấy đòn của cô, cô thoát một tay ra, kết quả sau khi thoát ra xong còn chưa kịp đánh thêm cái nào, cổ tay không kịp phòng bị bất ngờ truyền tới một cảm giác lạnh toát, sau đó, "rắc" một tiếng, cổ tay cô bị một chiếc còng khóa chặt lại...

Chương 307: Em Chắc Thứ Đây Là Của Tôi Chứ?

Khi Ninh Tịch đang hoàn toàn sững sờ, bên còn lại của còng tay đã bị Lục Đình Kiêu khóa vào chính tay của mình.

Thấy chiếc còng màu hồng, Ninh Tịch nhất thời quên nỗi căm, cô cắn phần nói: "Lục Đình Kiêu, anh quá đáng quá rồi đây! Không ngờ anh lại dùng thứ dung tục thế này!!"

Lục Đình Kiêu hơi cau mày, nói một cách sâu xa: "Em chắc chắn thứ này là của tôi chứ?"

"Không phải của anh chẳng lẽ là của tôi chắc?" Ninh Tịch vừa dứt lời lập tức phát giác có gì đó không đúng.

Cô bi thương phát hiện ra không hiểu tại sao cái còng này càng nhìn càng quen mắt...

"Uhm, sao trông giống cái tôi dùng 9.9 tệ mua trong một cửa hàng tình thú trên Taobao để tản Giang Mục Dĩ thế?"

Cô cũng không nhớ cô đã vút cái này vào góc nào, ban nãy lúc đi cũng không nhớ tới còn cái này.

Không ngờ, cô lại tự đào hố chôn mình như vậy, đúng là muốn tự bóp chết cho rồi.

Giờ còng vào với nhau thế này rồi cô còn chạy đâu được nữa?

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ mặt tức đến nghẹn vô cùng sinh động của cô, xác định được cô không thể chạy nổi nữa thì băng tuyết trong mắt anh mới tan ra trở nên thật yên tâm. Trong lòng vốn dĩ đang căng cứng vì lo lắng giờ cũng bắt đầu buông lỏng, anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, như một con sư tử đang từ từ tận hưởng con mồi của mình...

Ninh Tịch hết cách rồi, cô chỉ có thể trơ mắt ra nhìn người đàn ông trước mặt... trong lòng lúc này bỗng nảy ra một ý là dùng đầu cô đập mạnh vào đầu anh khiến cả hai người văng vật luôn...

Thấy Lục Đình Kiêu đang dần áp sát lại, chỉ cách khoảng vài cm nữa, Ninh Tịch cắn môi lấy tinh thần chuẩn bị đập thì đúng lúc ấy, Lục Đình Kiêu bỗng

ngã xuống chiếc gôi bên cạnh cô...

Ninh Tịch nhất thời trợn tròn mắt...

Cô còn chưa đập mà, sao anh đã ngất rồi?

Vì Đại ma vương có quá nhiều bẫy, nên Ninh Tịch hoàn toàn không dám manh động, mãi tới ba phút sau vẫn không thấy bên cạnh có động tĩnh gì, thậm chí còn truyền tới hơi thở bình ổn... Ninh Tịch lúc này mới nghiêng đầu nhìn.

Không ngờ cô lại thấy Lục Đình Kiêu đang nhắm mắt... ngủ mất rồi...

Ngủ rồi...

Cô sợ suýt chết vậy mà anh còn ngủ được là sao!!!

Lúc này Ninh Tịch mới dám nhìn kỹ mặt anh, chỉ thấy sắt mặt anh tiêu tụy, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ mệt mỏi,

xanh xao, một bên mặt và khoe môi hơi sưng đỏ, trông giống như bị ai đó tát một cái...

Ai mà dám đánh cả Đại ma vương cơ chứ?

Chẳng cần phải nghi ngờ, chắc chắn là ba của Đại ma vương rồi...

Sáng nay, anh đã yêu cầu cô đổ hết mọi trách nhiệm lên anh, không biết sau khi cô rời khỏi, ba anh có làm khó anh không nữa.

Ninh Tịch lúc này mới phát hiện, anh cũng gầy đi không ít...

Nghiệp chương!

Cứ tiếp tục nằm với Lục Đình Kiêu như vậy đúng là không hay chút nào! Trước mặt người đàn ông này, sức tự chủ của cô đúng là không chịu nổi một kích...

Sở dĩ trước đây cô luôn lảng tránh anh vì sợ sẽ xảy ra tình huống thế này, sợ chính mình không chịu được sẽ mềm lòng...

Lúc Ninh Tịch đang nóng lòng như lửa đốt, bỗng "rầm" một tiếng, cửa

phòng được đẩy ra...

Sau đó cô thấy Lục Cảnh Lễ xuất hiện trước cửa, "Anh, em có chuyện rất gấp cần gặp anh... ặc..."

"Nhị thiếu! Cứu mạng!!!" Ninh Tịch nhân cơ hội cầu cứu.

Ngay sau đó, Lục Cảnh Lễ lại đóng “rầm” cửa lại, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, như thể anh chưa từng xuất hiện ở đây vậy...

--- O ---

Chương 308: ĐỂ CẬU ẤY NGỦ MỘT LÁT ĐI

Ninh Tịch: "..."

Chẳng phải nói có chuyện gấp sao! Sao... sao... lại chạy mất vậy?

May mà điện thoại của cô vẫn ở bên cạnh, Ninh Tịch vội gọi vào số của Lục Cảnh Lễ...

"Khôn kiếp! Lục Cảnh Lễ, tiết tháo của anh đâu hết rồi hả! Bao nhiêu đồ ăn ngon khi ấy đều tống hết vào bụng chó rồi đúng không? Không ngờ anh lại bỏ chạy như vậy! Rốt cuộc anh có còn coi tôi là bạn nữa không?"

1 Tiết tháo: từ mô tả chí khí cương trực và trong sạch.

Ninh Tịch cố đè thấp giọng chửi một tràng, cuối cùng, đầu bên kia truyền tới lời phản bác yếu ớt của Lục Cảnh Lễ, "Không phải đâu... Lúc nào tôi cũng xem cô là chị dâu tôi mà..."

"Anh..." Ninh Tịch suýt nữa bị anh ta làm tức chết.

"Tiểu Tịch Tịch, không phải tôi không giúp cô, mà là vì... thôi bỏ đi... cô gọi điện cho bác sĩ Tần thì biết..."

Tần Mộc Phong?

Mối quan hệ giữa vị bác sĩ này với Lục Đình Kiêu khá tốt, cũng xem là người rất hiểu Lục Đình Kiêu, nói không chừng có cách cũng nên?

Lục Cảnh Lễ vì không dám đắc tội với ông anh mình nên mới bảo cô tìm Tần Mộc Phong sao?

Ninh Tịch nghĩ một hồi rồi quyết định gọi vào số của Tần Mộc Phong.

"Alo, Ninh Tịch à? Có chuyện gì vậy?" Tần Mộc Phong tỏ ra khá bất ngờ, không ngờ Ninh Tịch lại gọi điện cho anh ta.

Vì chuyện mà bao năm qua bản thân mình không làm được lại bị một người không hề có kinh nghiệm giải quyết ngon ơ, Tần Mộc Phong luôn cảm thấy rất mất mặt, thế nên không nói chuyện nhiều với Ninh Tịch, hai người cũng rất hiếm khi liên hệ với nhau.

"Có chuyện này cần anh giúp, giờ anh có tiện tới Bạch Kim Đế Cung một chuyến không?"

"Có chuyện gì sao?"

"Chuyện... chuyện giữa tôi và Lục Đình Kiêu... anh có biết không?"

"Đại khái cũng biết một chút."

"Hiện tại, tình trạng của Lục Đình Kiêu không được ổn lắm, anh có thể tới đây xem cho anh ấy được không?"

"Cô nói cụ thể hơn một chút đi."

Ninh Tịch đỡ trán, tình huống này bảo cô sao mà nói được đây?

Cuối cùng, Ninh Tịch vẫn đơn giản nói qua sự việc một lượt, "Chuyện là như vậy... Giờ tôi đang bị anh ấy còng lại..."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó mới nói: "Ninh Tịch, cô cảm thấy cậu ấy liệu có thật sự làm tổn thương cô không?"

"Tôi..." - Cô không hề thấy lo lắng chút nào.

Nhưng trước mặt Tần Mộc Phong, chắc chắn cô không thể thừa nhận rồi, nên cô nói qua loa vài câu, "Tôi cũng không biết nữa, nhưng anh ấy nói mấy câu sợ chết đi được!"

Tần Mộc Phong khẽ thở dài, "Có một chuyện Lục Đình Kiêu vẫn luôn bắt tôi giấu mọi người. Nhưng Lục Cảnh Lễ lại biết, tự cậu ấy đoán ra."

Ninh Tịch cau mày, "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Từ sau khi cô từ chối Lục Đình Kiêu, cậu ấy liền mắc chứng mất ngủ trầm trọng, mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể ngủ được ba tiếng."

Ninh Tịch nhất thời thay đổi sắc mặt, "Sao lại như vậy?"

Tần Mộc Phong sắp xếp lại ngôn từ một chút: "Theo kinh nghiệm của tôi, là vì tâm lý chịu áp lực quá lớn. Nói thế này với cô này, bản tính của Lục Đình Kiêu tuyệt đối không hề vô hại như cô thấy đâu, để đạt được mục đích của mình, cậu ấy có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào, duy chỉ có chuyện với cô

là ngoại lệ thôi."

"Vì không muốn làm tổn thương cô, cậu ấy vẫn luôn áp chế bản tính của mình, như một người đang tự chiến đấu với bản thân vậy, để tránh việc khi không tự khống chế được sẽ làm ra chuyện không thể cứu vãn, có thể nghĩ áp lực của cậu ấy lớn như thế nào, hầu như cậu ấy không dám lơ lỏng dù chỉ một phút..."

Nói tới đây, Tần Mộc Phong dừng lại một chút, "Bất kể là bác sĩ hay là bạn bè, tôi có một yêu cầu hơi quá thể này. Ninh Tịch, cô để cậu ấy ngủ thêm một lát nữa đi, cứ tiếp tục như vậy, có làm bằng sắt thép thì cơ thể cũng không chịu nổi. Cô yên tâm, với tình trạng hiện giờ của cậu ấy, căn bản không thể làm gì cô được đâu."

--- O ---

Chương 309: Cách Duy Nhất Có Thể Báo Đáp Anh

"Tôi biết rồi..."

Ninh Tịch dập điện thoại, khóe miệng nhếch lên một tia cười khổ.

Quả nhiên không nên gọi điện cho bất cứ ai có liên quan tới Lục Đình Kiêu, giờ thì hay rồi, không thể đi đâu được nữa rồi.

Như Tần Mộc Phong dự liệu, Lục Đình Kiêu ngủ một giấc rất sâu, anh ngủ từ sáng tới tận tối mịt...

Trong lúc đó, Lục Cảnh Lễ có lên tới xem mấy lần, coi như anh ta còn chút lương tâm, mấy lần còn mang đồ ăn cho cô, không để cô đói đến chết.

Mãi đến sáng hôm sau, Lục Đình Kiêu mới tỉnh dậy.

Ninh Tịch đang ngẩn ngơ suy nghĩ bỗng cảm thấy bên cạnh hơi động động, lúc này cô mới định thân lại, "Anh tỉnh rồi à..."

Vì mới ngủ dậy, mắt Lục Đình Kiêu vẫn chưa có tiêu điểm xác định, sau khi nhìn thấy cô, anh mới dần tỉnh táo hơn, nhàn nhạt đáp, "Sao không đi?"

Nếu cô thật sự muốn đi, cái còng tay này căn bản không thể làm khó được cô.

Ninh Tịch trầm mặc nhìn người đàn ông trước mặt rồi đưa tay tháo chiếc cặp tằm trên tóc xuống, "cạch" một tiếng, còng được mở ra.

Ánh mắt anh tức thì tối lại.

Một giây sau... lại đầy khiếp sợ...

Bởi vì...

Ninh Tịch cởi áo khoác ra, sau đó cởi từng chiếc cúc trên áo...

Lúc cởi tới chiếc cúc thứ ba, Lục Đình Kiêu giữ chặt tay cô lại, ngăn không cho cô tiếp tục nữa.

Ninh Tịch lẳng lặng nhìn anh, "Lục Đình Kiêu, tôi không biết tôi đã nói với anh chưa, nhưng thứ mà con người tôi không thể chịu được nhất chính là

người khác đôi xử quá tốt với tôi, tôi sợ nhất cũng là nợ nhân tình người khác. Đây là cách duy nhất mà tôi có thể báo đáp anh."

Sắc mặt Lục Đình Kiêu tức khắc trở nên khó coi vô cùng: "Em nghĩ rằng tôi muốn ở bên em chỉ vì điều này?"

Ninh Tịch: "Tôi..." - Phải, Lục Đình Kiêu muốn loại phụ nữ nào mà không có, hơn nữa ai cũng đều trong sạch, cô thì có là gì?

Lục Đình Kiêu, "Tuy... quả thật tôi đúng là vì điều này..."

Ninh Tịch sững người: "Hả?"

"Nhưng, em tưởng một lần là đủ rồi chắc? Thứ tôi muốn là cả đời."

Chết tiệt! Đại ma vương lại bắt đầu giở trò tán gái rồi!!!

Nghe tới đây, Ninh Tịch có dũng mãnh thế nào cũng phải đỏ mặt.

Trong mắt Lục Đình Kiêu không hề có chút tạp niệm nào, chỉ có dịu dàng, anh cẩn thận cài lại từng nút áo cho cô, "Ninh Tịch, trả lời tôi một câu hỏi thôi, rồi em có thể đi."

Ninh Tịch: "Câu gì?"

Lục Đình Kiêu: "Người em thích, là ai."

Nghe thấy câu hỏi này, Ninh Tịch nhất thời lộ ra vẻ mặt khó xử.

Nếu như đặt trong tình cảnh ngày hôm nay, người hợp tình hợp lý nhất chính là Giang Mục Dĩ, nhưng trước đây cô luôn lo lắng Lục Đình Kiêu sẽ làm gì đó với Giang Mục Dĩ, may mà anh không làm gì cả.

Ninh Tịch cố động não, nếu giờ cô nói thẳng với anh người cô thích chính là Giang Mục Dĩ, lỡ mà Lục Đình Kiêu không không chế được... Giang Mục Dĩ chẳng phải sẽ rất thảm sao?

Dù cho Giang Mục Dĩ có là cháu trai của Đại ma vương đi nữa, sợ cũng không hold nổi một lần bạo kích của Đại ma vương đâu.

Thế nên, rốt cuộc thì nên nói ai đây...

Lúc lúc này, trong đầu cô bỗng vụt lên một người, vậy nên Ninh Tịch chân chừ một hồi, sắp xếp lại câu từ rồi mới mở miệng nói: "Thật ra người này trước đây tôi từng nhắc tới với anh rồi, chính là bạn trai cũ cuối cùng của tôi, người mà tôi chỉ hẹn hò có một ngày thôi ấy. Trước đây tôi có nói tuy tôi thích anh ấy nhưng lại không thể ở bên anh ấy được chính là vì thân phận của anh ấy quá nguy hiểm, tôi ở bên cạnh anh ấy sẽ làm liên lụy tới anh ấy..."

Tròng mắt Lục Đình Kiêu nheo lại, quả nhiên là tên đó, YS...

"Anh cũng biết đấy, thân phận của anh ấy rất đặc biệt, vậy nên rất xin lỗi, tôi không thể nói cho anh biết quá nhiều về anh ấy được." Ninh Tịch nói xong, vô cùng lo lắng chờ đợi phản ứng của Lục Đình Kiêu.

--- O ---

Chương 310: Quả Nhiên Làm Chuyện Xấu Rồi

Sốt ruột đợi cả nửa ngày, Lục Đình Kiêu chỉ nói một câu:

"Ninh Tịch, khẩu vị của con người rồi cũng sẽ thay đổi."

Ninh Tịch: "Hả?" - Ý anh là gì? Chuyện này thì có liên quan gì tới khẩu vị chứ?

Lục Đình Kiêu: "Một ngày nào đó em sẽ phát hiện, cải xanh ăn ngon hơn củ cải nhiều."

Ninh Tịch: "..."

Có thể đừng nói những thứ khiến người ta dễ tưởng tượng vậy không?

Lục Đình Kiêu đưa tay xoa cái đầu đang ngẩn ra của cô: "Đi đi, người mới ngủ dậy thường ăn sẽ thấy ngon miệng."

Hơn nữa vừa rồi còn bị cô "tấn công" bất ngờ như thế, có thể nhẫn được tới giờ cũng đã là cực hạn rồi...

Ninh Tịch nghe vậy giật mình nhanh chóng bò xuống giường.

Đang định đi, Lục Đình Kiêu ở phía sau lại gọi giật cô lại, "Đợi đã."

"Ồ... còn... chuyện gì sao?" Ninh Tịch cứng nhắc quay lại.

"Mang hết đồ của em đi đi." Lục Đình Kiêu nói.

"Mang hết rồi mà!" Ninh Tịch không hiểu.

Lục Đình Kiêu nhìn mấy tủ quần áo lớn trước mặt, nhắc nhở: "Quần áo."

Ninh Tịch khó xử, "Những thứ này thì thôi không cần đâu, quý lắm."

Những hăng quần áo này không phải là những hăng đắt đỏ gì, nhưng vấn đề ở chỗ là cô hoàn toàn không biết, thậm chí còn chưa nghe thấy bao giờ, chính vì không biết nên mới càng thấy đáng sợ!

"Là hăng của bạn tôi, không bán được nên tặng tôi, không đáng giá gì đâu, nếu em không cần nữa tôi sẽ bảo chú Viên vứt đi." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch đau hết cả cơ mặt, "Vứt đi thì tiếc lắm! Với cả đây cũng là tâm ý của bạn anh mà! Thật ra những bộ quần áo này cũng rất đẹp, bạn anh khéo thật đấy, sau này nhất định sẽ nổi tiếng, mấy bộ quần áo này tới lúc đó cũng hot theo cho mà xem... Kể cả anh không dùng đến, cũng có thể để lại tặng cho bạn gái anh sau này hay gì đó mà..."

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô, "Em nghĩ tôi sẽ tặng lại đồng quần áo đã tặng người khác còn bị người ta nhét tủ không dùng cho bạn gái sau này của tôi sao?"

"Ặc... Nhiều thế tôi cũng không mang đi hết được, căn hộ công ty cấp cũng không có đủ chỗ để ấy!"

"Mấy thứ này em không cần lo, tôi sẽ bảo người đem qua."

Ninh Tịch lúc này chỉ muốn đi thật nhanh, nên cũng chỉ có thể đồng ý nhanh chóng, "Vậy được! Cảm ơn Lục tổng! Tạm biệt!"

...

Cuối cùng cũng ra được khỏi biệt thự rồi.

Ninh Tịch vừa mới thở phào một cái, điện thoại liền vang lên.

Cô còn tưởng đoàn làm phim gọi tới giục, kết quả vừa nhìn lên màn hình hiển thị cô đã sợ đến nổi suýt nữa thì ném cả điện thoại đi.

Trên màn hình điện thoại đang chạy hai chữ: "YS"

Vì vừa mới lợi dụng tên này nên hẳn gọi đến đòi nợ đúng không, Ninh Tịch khó tránh khỏi chột dạ, cô mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, sau khi chắc chắn giọng điệu không để lộ ra sơ hở gì cô mới nghe điện, "Alo..."

"Làm chuyện xấu rồi à?" Đầu dây bên kia truyền tới âm thanh khàn khàn.

Ninh Tịch: "!!!"

"Chậc, quả nhiên là làm chuyện xấu rồi." Lần này lại là giọng điệu chắc nịch.

Ninh Tịch thật muốn đập đầu xuống đất, sao tên này lại đoán ra được vậy? Từ đầu tới cuối rõ ràng cô chỉ nói có mỗi một chữ "alo" thôi mà?

"Honey à, tôi thật sự đã xem nhẹ lá gan của em rồi." Người đàn ông kia nói với giọng điệu nguy hiểm.

Ninh Tịch: "!!!" - Sao lại một tên nữa nói cô to gan thế này?

"Xem ra nếu tôi còn không trở lại, dám chắc em sẽ cho tôi đội mũ xanh thật mất."

Ninh Tịch cuối cùng không thèm nhin nữa: "Tôi đội mũ xanh cho anh lúc nào hả! À mà không đúng, tôi với anh chẳng có quan hệ quái gì với nhau hết, sao tôi có thể đội mũ xanh cho anh được!"

"Ha, Lục Đình Kiêu đúng không..."

Đột nhiên nghe được tên Lục Đình Kiêu từ trong miệng người đàn ông này, sắc mặt Ninh Tịch nhất thời lạnh ngắt, "Anh dám động đến anh ấy thì không xong với tôi đâu!!!"

--- O ---

Chương 311: Cô Yêu Anh Ta

"Ha, Lục Đình Kiêu phải không..."

Đột nhiên nghe được tên Lục Đình Kiêu từ trong miệng người đàn ông đó, sắc mặt Ninh Tịch nhất thời lạnh ngắt, "Anh dám động đến anh ấy thì không xong với tôi đâu!"

"Em không lo thằng đó đụng đến anh?"

"Anh ấy sẽ không."

Ít nhất Ninh Tịch vẫn còn có chút tin tưởng với Lục Đình Kiêu, nhưng cái gã đang nói chuyện với cô lúc này lại là một tên nắng mưa thất thường, cô không dám xác định chắc chắn bất cứ cái gì. Chưa kể Lục Đình Kiêu còn không biết tên này là ai có được không!

"Chậc, đúng là phí công nuôi bạch nhãn lang mà.." Giọng điệu của người đàn ông có vẻ như không để ý cái gì, nhưng trên thực tế Ninh Tịch biết hẳn ta đang nổi giận thực sự.

Ninh Tịch ổn định lại tâm tình, sau đó mở miệng: "Thứ nhất, tôi không có bất cứ quan hệ nào với anh; thứ hai, tôi với Lục Đình Kiêu cũng không có bất kỳ quan hệ gì, tôi đã nói từ lâu là tôi sẽ không đến với bất cứ người nào!"

"Darling, điểm mấu chốt là em thích thằng đó."

"Tôi..." - Rõ ràng cách xa đến hơn ngàn dặm mà sao cái quái gì cũng biết?

...

Bạch Kim Đế Cung.

Sau khi Ninh Tịch đi một lúc lâu, Lục Cảnh Lễ mới dám lén lút đến gần, dè dặt bám vào khung cửa xin chỉ thị: "Anh Hai, anh ngủ no chưa? Tâm tình bây giờ thế nào? Em có thể báo cáo công việc với anh sao?"

"Nói." Không biết có phải do đang nằm trên giường của Ninh Tịch hay không, mà vẻ mặt của Lục Đình Kiêu khá ôn hòa, chẳng qua hình như đang suy nghĩ, mà không biết là nghĩ cái gì.

"Gần đây người của chúng ta ở các chi nhánh có tra được chút đầu mối, là từ

ngoài biên giới, làm sao đây?"

"Dẫn xà xuất động."

...

Ninh Tịch kéo vali về Châu Giang Đế Cảnh, vừa bỏ đồ xuống chuẩn bị đến phim trường thì tiếng chuông cửa vang lên.

Quản gia cùng Loan Loan đang cung kính đứng trước cửa, phía sau còn một hàng người giúp việc, mỗi người đều cẩn thận bê một bộ quần áo.

"Tịch tiểu thư, chúng tôi tới đưa đồ." Thái độ của Viên quản gia rất kính cẩn. Rõ ràng vừa mới gài bẫy cô xong mà trên mặt ông vẫn y như chưa có gì xảy ra, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Loan Loan thì vẫn còn đang cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

--- O ---

Chương 312: Mơ Ước Của Mỗi Người Phụ Nữ

Về chuyện phòng quần áo của Ninh Tuyết Lạc thì Ninh Tịch cũng nghe thấy không ít người nhắc tới, nghe đồn là cất chứa rất nhiều những bộ đồ không còn sản xuất nữa.

Bản thân Ninh Tịch đối với những món hàng hiệu xa xỉ như vậy thì lại không có cảm giác gì, cô dùng đồ hiệu cũng chỉ để dung nhập vào cái giới giải trí này mà thôi.

Thật ra thì so với những mẫu hàng hiệu thiết kế chẳng ra sao, thì Ninh Tịch thích những những tác phẩm đầy sáng tạo của những người tài năng hơn. Như những bộ đồ của bạn Lục Đình Kiêu thiết kế ấy nhìn vào cảm giác còn đẹp hơn so với những món hàng hiệu đắt tiền kia, cô rất thích chúng, nhớ lúc ấy cô chỉ thuận miệng nói một câu nhãn hiệu này nhìn thật đẹp, thế là ngày hôm sau tủ quần áo đều là nhãn hiệu này...

"Ninh Tịch, đi không? Tuyết Lạc mời tất cả mọi người trong đoàn làm phim đây! Để tôi đi thông báo cho mọi người cùng tới!"

Ninh Tịch cười một tiếng, từ chối: "Xin lỗi, hôm nay tôi quả thực có chút mệt, nên muốn về nghỉ sớm, mọi người cứ chơi vui vẻ đi."

Nữ diễn viên đang đắm chìm trong cảm giác hưng phấn bấy giờ mới đột nhiên nhớ lại mâu thuẫn giữa Ninh Tịch và Ninh Tuyết Lạc, thế nên cô ta không miễn cưỡng nữa, "Được rồi, vậy cô mau về nghỉ ngơi đi!"

Sau khi về căn hộ, Ninh Tịch vừa ngã xuống giường đã lập tức ngủ.

Hôm qua ở chỗ Lục Đình Kiêu cô cơ hồ không ngủ chút nào, ban ngày thì vẫn phải đóng phim, nên lúc này đã sớm chịu không nổi.

Cùng lúc đó, trong căn hộ dưới lầu của Ninh Tuyết Lạc, náo nhiệt chỉ mới bắt đầu...

Khoảng thời gian này vì vấn đề nhân khí của bản thân cùng với những mối quan hệ mà Ninh Tuyết Lạc tốn không ít công phu, thậm chí lần này còn cố ý mời tất cả các diễn viên trong đoàn làm phim đến chơi.

Căn hộ của Ninh Tuyết Lạc là căn có diện tích lớn nhất trong tất cả các căn hộ của Châu Giang Đệ Cảnh, cô ta tách riêng một nửa diện tích ra làm phòng

quần áo, bên trong chất đầy hàng hiệu, quả thật là mơ ước của mỗi người phụ nữ.

Lần này tới đa phần là các nữ diễn viên, tất nhiên cái họ thấy hứng thú nhất chính là quần áo và túi xách, vì vậy sau khi mọi người tới thì chuyện thứ nhất là hưng phấn yêu cầu đi chiêm ngưỡng phòng quần áo.

"Tuyết Lạc, phòng quần áo của cô ở đâu, mau dẫn chúng tôi đi nhìn một chút!"

"Đúng thế đúng thế! Nghe nói là có cực nhiều những mẫu limited không có ở trên thị trường nữa, giá cả cũng lên đến tận trời!"

"Nhất định phải xem nha! Tới nhà Tuyết Lạc mà không thăm phòng quần áo, thì đúng là đi cũng như không!"

Nghe mọi người tâng bốc mà vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc vẫn dửng dưng: "Là do mấy tạp chí lá cải kia viết phóng đại quá thôi, thật ra cũng chẳng có gì."

"Cái gì mà tạp chí lá cải chứ, đó chính là tạp chí có lượng tiêu thụ cao nhất - Phong Thương đấy!"

"Đúng vậy đúng vậy! Tuyết Lạc cũng đừng giấu giếm nữa mà!"

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc bất đắc dĩ, ra vẻ chỉ có thể thỏa hiệp: "Mấy người nha, đến lúc đó đừng thất vọng là được!"

Nói xong rồi dẫn bọn họ đi về phía phòng quần áo.

Cuối hành lang, Ninh Tuyết Lạc kéo ra một cánh cửa: "Chính là đây."

Cửa phòng bị đẩy ra, trong nháy mắt tất cả mọi người đều sợ hãi than lên:

"Chanel, Hermes, Donnakaran, PRADA, GUESS... tất cả đều là hàng limited! Trời ạ!"

"Tôi cảm giác như vừa tới thiên đường! Tôi không không rời mắt được!"

"Thật hâm mộ! Tuyết Lạc thật hạnh phúc quá! Nghe nói mấy món này đều do bạn trai cô thu thập từ khắp thế giới cho cô!"

...

Ninh Tuyết Lạc nhìn vẻ hâm mộ và ghen tị trên mặt nhưng cô gái kia, cả người dường như tỏa ra hào quang, khôi phục lại cái cảm giác cao cao tại thượng hơn người, cô ta vờ khiêm tốn nói: "Cũng không phải cố ý thu thập mấy thứ này, chỉ là bất tri bất giác lại có nhiều như thế thôi."

Đi thăm phòng quần áo xong, mọi người bắt đầu mở party, chỉ có điều mọi người vẫn lưu luyến căn phòng trang phục kia, mọi đề tài đều xoay quanh nó.

Chơi đến gần cuối, tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn, không ít người nhìn rõ tài lực của Ninh Tuyết Lạc xong thì bắt đầu nịnh hót cô ta.

Lúc này, nữ diễn viên đóng vai Thục phi - Phương Nhã đột nhiên nói một câu: "Ý, hôm nay Ninh Tịch không tới à?"

"Tôi có hỏi rồi, cô ấy nói là quá mệt nên muốn về nghỉ ngơi sớm một chút." Có người trả lời.

"Nhắc đến đây... tôi nghe nói Thịnh Thế sắp xếp chỗ ở cho Ninh Tịch cũng ở Châu Giang Đế Cảnh thì phải? Hình như là ngay ở tầng trên! Nếu không chúng ta qua tìm cô ấy chơi đi?" Phương Nhã đề nghị.

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì mừng thầm, đi qua chỗ cô ta rồi mới qua chỗ Ninh Tịch, thì mọi người sẽ biết cái chỗ của Ninh Tịch rách nát đến thế nào, nhưng trên mặt Ninh Tuyết Lạc vẫn tỏ vẻ ngán ngại: "Nhưng mà chúng ta nhiều người như thế, có thích hợp không?"

"Đúng vậy, căn hộ của Ninh Tịch làm sao rộng như Tuyết Lạc được!" Có người vì lấy lòng Ninh Tuyết Lạc mà cố ý nói như vậy.

Phương Nhã tất nhiên nhìn ra Ninh Tuyết Lạc mong cho bọn họ đi, vì vậy liền đứng dậy gọi mọi người: "Đi đi đi đi! Dù sao cũng ở ngay tầng trên thôi! Không qua chào hỏi thì thất lễ quá!"

--- O ---

Chương 313: Phiền Toái Tụ Tím Tới Cửa

Lúc tiếng chuông của vang lên, Ninh Tịch vẫn đang ngủ say.

Mơ mơ màng màng mở di động lên thì thấy cũng sắp 12 giờ đêm.

Lúc này ai sẽ chạy tới tìm cô chứ? Không phải là có chuyện gấp đi...

Ninh Tịch chỉ có thể vội vàng chạy ra mở cửa.

Kết quả vừa mới đẩy cửa ra liền sững sốt, ngoài cửa là một đám mười mấy người, tất cả đều là diễn viên của đoàn làm phim. Đi đầu là Ninh Tuyết Lạc, đang thân mật khoác tay cô ta là nữ diễn viên đóng vai Thục phi - Phương Nhã...

Ninh Tịch vừa mới tỉnh ngủ, sững sốt vài giây mới nhớ ra lúc quay xong hôm nay có người nói Ninh Tuyết Lạc mở party tại nhà.

Cho nên những người này không đi chỗ Ninh Tuyết Lạc, mà chạy tới nhà cô làm cái gì?

Bảy giờ, Ninh Tuyết Lạc mới ra vẻ có lỗi mà mở miệng nói: "Ninh Tịch, cô đang ngủ sao? Thật xin lỗi vì đã đánh thức cô, chúng tôi không ngờ cô ngủ sớm như vậy. Tối nay mọi người mở party nhưng cô lại không tới, các chị em đều rất nhớ cô, lại đúng lúc nhớ ra cô ở ngay tầng trên nên tất cả mọi người cùng đến chào hỏi một chút!"

Không đợi Ninh Tịch trả lời, Phương Nhã đã cướp lời: "Tuyết Lạc, Ninh Tịch chắc chắn không ngại rồi! Đúng không Ninh Tịch? Mọi người mau vào thôi! Đứng ở cửa không hay đâu!"

Chưa nói xong đã dẫn đầu đi vào, mọi người phía sau cũng rôi rít vào theo.

Ninh Tịch đứng ở cửa, khé miệng co giật, người cũng đã vào rồi, còn hỏi cô làm cái gì?

À Phương Nhã này chính là một ngọn cỏ đầu tường, gió chiều nào thì xuôi chiều đó, lúc trước cô ta thấy cô ký hợp đồng với Thịnh Thế thì đã từng nhiều lần nịnh hót cô, Ninh Tịch cảm thấy cô ta tâm thuật bất chính¹ nên chưa từng phản ứng lại.

¹Tâm thuật bất chính: có ý nghĩ, mưu đồ xấu xa.

Nhìn bộ dạng bây giờ có vẻ như cô ta lại bám vào Ninh Tuyết Lạc rồi.

Sau khi vào nhà, Phương Nhã lập tức khơi mào oán trách một câu: "Ôi, Ninh Tịch à, sao phòng của cô lại nhỏ như vậy! Chúng tôi còn chả có chỗ đặt chân đây!"

Căn nhà này của Ninh Tịch thực ra không hề nhỏ, là căn nhà có diện tích thích hợp nhất, nhưng cả đồng người thế này tiến vào phòng khách to mấy cũng bị chen đầy, không gian trở thành chật hẹp vô cùng.

Vừa mới dứt lời, Phương Nhã lại không thèm đợi chủ nhân đồng ý mà đi thẳng vào phòng quần áo, cô ta vừa đẩy cửa ra

đã lập tức tỏ vẻ khiếp sợ: "Ninh Tịch, đây là phòng quần áo của cô sao? Cũng quá nhỏ rồi!"

Phương Nhã mở lời, những người muốn lấy lòng Ninh Tuyết Lạc khác cũng rồi rít phụ họa:

"Đúng vậy, thật nhỏ quá! Phòng khách hay phòng ngủ thôi thì không nói, chúng ta làm nghệ sĩ thì quan trọng nhất là phòng quần áo đấy, nhỏ thế này chắc chắn không đủ dùng rồi!"

"Tôi còn tưởng Thịnh Thế thô hào như nào, hóa ra cũng chỉ bình thường thôi!"

"Ài các cô không thể nói vậy đâu, cho rằng ai cũng có thể như Tuyết Lạc sao!"

...

Ninh Tuyết Lạc đứng một bên, thỏa mãn nhìn mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ Ninh Tịch, rồi mới giả vờ thân thiện mà giải vây: "Phòng của Ninh Tịch có view rất đẹp!"

"View đẹp thì có ích lợi gì, chúng ta cũng không ở nhà nhiều!" Phương Nhã vừa nói vừa đem quần áo của Ninh Tịch lật tới lật lui, sau đó về mặt đồng tình nói:

"Trời ơi, ngay cả một bộ đồ ra hồn cũng không có, này là mẫu thiết kế từ năm ngoái của Chanel đúng không, còn cái của PRADA này cũng quá lỗi thời rồi... Ninh Tịch, không phải nói cho cô chứ cô cũng quá sơ xài mấy cái

này rồi, diễn xuất giỏi thì thế nào, ở trong giới này thì quan trọng nhất vẫn là cái ví thôi!"

Ninh Tịch đứng ở cửa phòng quần áo hồi lâu, cuối cùng cũng biết rõ tới nay những người này chạy đến đây làm cái gì.

Hóa ra là vì cười nhạo cô mà tới?

--- O ---

Chương 314: Váy Dạ Hội Hoa Lệ

"Tiểu Nhã nói rất có lý, tôi có thể không ăn cơm nhưng nhất định phải mua quần áo! Bởi vì nó quá quan trọng, nhỡ đâu bị người ta chụp lại hình tôi mặc đồ năm ngoái thì xấu hổ chết mất!"

"Tôi nói này!" Nghe có người phụ họa, Phương Nhã đắc ý vênh mặt lên, sau đó cố ý nói với Ninh Tuyết Lạc: "Tuyết Lạc à, chị có nhiều quần áo như thế rồi, sao không cho Ninh Tịch mấy bộ đi! Lấy bừa vài món cũng chắc chắn hơn mấy thứ này!"

Ninh Tịch nghe thế thì đen mặt: "Không cần."

"Ai ui Ninh Tịch à, cô đừng từ chối chứ, đều chung một đoàn làm phim thì nên giúp nhau một chút mới phải, chả lẽ cô vẫn để ý hiểu lầm với Tuyết Lạc sao? Lúc này Tuyết Lạc đã nói với chúng tôi là cô ấy đã không để bụng chuyện đó rồi!"

Nghe Phương Nhã nói mấy câu vớ vẩn đó, Ninh Tịch thật không biết nói gì hơn, cùng một con ngu tranh luận đúng là một chuyện cực kỳ đau khổ...

Thấy Ninh Tịch không nói lời nào, Phương Nhã càng đắc ý: "Đúng lúc Tiểu Vi vẫn còn ở dưới lầu, chị Tuyết Lạc mau bảo cô ấy đưa lên đi!"

"Được." Ninh Tuyết Lạc gật đầu lấy di động ra gọi điện ngay tại chỗ.

Không tới ba phút sau, trợ lý Tiểu Vi đã ôm một đồng quần áo thờ hồng học chạy tới: "Chị Tuyết Lạc, quần áo chị muốn đã cầm tới!"

Ninh Tuyết Lạc hài lòng nhìn những món đồ kia, tỏ vẻ ân cần nói: "Ninh Tịch, cô hãy nhận đi, coi như là chút tâm ý của tôi, cũng không tính là quá đẹp nhưng dẫu sao cũng là những mẫu mới nhất năm nay!"

Phương Nhã vừa nghe đã tròn hai mắt, kích động nói: "Cái gì mà cũng không tính là quá đẹp chứ! Những bộ này ít nhất cũng phải mấy chục ngàn! Cát xê cả bộ phim của Ninh Tịch cũng chỉ mua được một bộ thôi đấy!"

"Đúng vậy đó! Những bộ này quá đắt tiền rồi! Chị Tuyết Lạc cũng hào phóng quá đi!"

"Ninh Tịch nhận đi! Đừng cố gắng từ chối làm gì!"

...

Ninh Tịch nhéo mi tâm một cái, sự nhần nãi đã gần hết, cô chỉ muốn về nhà đánh một giấc thật ngon cho lại sức thôi, ai mà ngờ Ninh Tuyết Lạc lại mang theo một đám não tàn vây công, biết trước thì đã ở lại khách sạn cho rồi...

"Ninh Tịch đừng khách khí nữa! Để tôi giúp cô xếp vào tủ treo đồ đi! Quần áo đất thế này không thể bị bẩn được!" Phương Nhã vừa nói vừa không thèm để ý đến sự riêng tư của Ninh Tịch, trực tiếp kéo tủ quần áo ra.

Cô ta đang muốn đem những bộ quần áo kia xếp vào, nhưng một giây kế tiếp đã ngăn cả người ra, tất cả mọi người sau lưng cũng thế...

Trong tủ đồ lằng lằng treo một chiếc váy dạ hội, cả chiếc váy giống như bắc cực quang vậy, huyền ảo mơ mộng. Trên váy khảm đầy những viên đá quý như thiên hà trong vũ trụ, nhất là viên hồng ngọc cực lớn khảm ngay giữa cổ áo kia, hào quang chói mắt đến độ có thể làm mù mắt người ta...

Thậm chí cả Ninh Tịch cũng ngây người, đây chẳng phải là chiếc váy thuộc nhãn hiệu mà Lục Đình Kiêu đưa cho cô trước kia sao?

Lúc trước khi đi, Ninh Tịch để quản gia với Loan Loan đem quần áo vào rồi cũng không để ý, lúc này còn thắc mắc nhiều quần áo như thế bọn họ để đâu hết, không ngờ trong tủ lại xuất hiện bộ váy cô thích nhất kia...

Chả lẽ đám người Loan Loan thấy chỗ này của cô không chứa được nhiều như vậy nên chỉ để lại bộ cô thích nhất?

Ninh Tịch càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mọi người mà Ninh Tịch cũng không bắt ngờ, lần đầu tiên cô thấy chiếc váy này cũng thấy nó đẹp đến phát khóc, còn tưởng giá của nó trên trời cỡ nào. Sau đó Lục Đình Kiêu mất hơn nửa ngày giải thích thì cô mới biết, chẳng qua đây chỉ là hàng nhái, những viên ngọc phía trên cũng đều là hàng rẻ tiền, nhưng mà dù như vậy cô cũng thấy nó quá đẹp!

--- O ---

Chương 315: Hàng Vỉa Hè Giá Rẻ

Qua thật lâu mọi người mới hoàn hồn lại.

Phương Nhã ôm mấy bộ quần áo, ngơ ngác giữ nguyên tư thế mở tủ, vẻ mặt kinh ngạc lắm lắm: "Làm sao có thể... cái này không thể nào..."

Những người khác cũng trở mắt nhìn nhau đầy nghi ngờ: "Lừa đảo... đừng có lừa người chứ... sao Ninh Tịch lại có loại quần áo ở cấp độ này?"

"Đùa gì chứ! Loại quần áo này vừa nhìn đã biết đắt chết đi được, trên trăm vạn cũng có khả năng ý!"

"Thật là đẹp! Nếu có thể mặc một lần thì đúng là chết không hối tiếc!" Có cô gái không kìm lòng được lên tiếng.

Lúc này đột nhiên Phương Nhã kéo bộ váy kia xuống, chê bai nói: "Hừm, mới nhìn qua thì đúng là đẹp, nhưng nhìn kỹ một chút mọi người không cảm thấy quá tục tũn hay sao?"

Nữ diễn viên lúc trước mời Ninh Tịch lắm lắm một câu: "Không thể nào! Nhìn nó quả thực rất xịn mà... Taobao có bán loại quần áo như này không?"

Phương Nhã liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, ngay sau đó nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc, cố ý hỏi: "Chị Tuyết Lạc, chị có nhận ra bộ này thuộc nhãn hiệu nào sao?"

Ninh Tuyết Lạc làm ra vẻ trầm ngâm, sau đó lắc đầu một cái: "Chưa từng thấy qua, hình như không có nhãn hiệu nào có phong cách như này..."

Phương Nhã nghe vậy lập tức đắc ý: "Mấy món đắt tiền hay đồ limited chị Tuyết Lạc đều rõ như lòng bàn tay, hơn nữa đều có sở hữu cả, ngay cả chị ấy cũng không nhìn ra thì đây chẳng phải hàng vỉa hè rẻ tiền thì là hàng gì?"

Những người khác đề tỏ lòng cũng rớt rít phụ họa lời của Phương Nhã: "Nhìn cái họa tiết này đúng là không ổn, đá quý được gắn lên cũng nhìn như hàng rẻ tiền! Nhất định là dùng thủy tinh rồi!"

Phương Nhã khinh bỉ nhìn về phía Ninh Tịch: "Ninh Tịch, mặc đồ lỗi thời thôi cũng được, dẫu sao cũng là hàng hiệu, cơ mà ngay cả cái loại hàng vỉa hè này mà cô cũng mặc? Tôi dám cá bộ váy này không đến 200 tệ!"

Phương Nhã nói xong, liền tiện tay ném thẳng xuống đất.

Thấy bộ váy bị ném xuống đất, sắc mặt Ninh Tịch trong nháy mắt lạnh xuống.

Những bộ đồ khác bị Phương Nhã lật tới lật lui thì Ninh Tịch đều có thể làm ngơ, mặc kệ cho cô ta làm trò. Nhưng bộ váy này là do Lục Đình Kiêu tặng cho cô.

Ninh Tịch lập tức đi tới, khom người nhặt bộ váy lên, cẩn thận phủi sạch một cái sau đó dùng ánh mắt như dao băng quét về phía Phương Nhã.

Phương Nhã cũng không biết tại sao chỉ một ánh mắt thôi, mà lại khiến cô ta rét run, giống như bị thứ gì đó đáng sợ để mắt tới vậy. Cô ta lảo đảo lui về sau một bước, ngay sau đó cười nhạt nói: "Ninh Tịch, cô đừng khoa trương như vậy có được hay không, chỉ một món đồ via hè 200 tệ mà cô cũng phải làm vậy sao?"

Nhìn Ninh Tịch rớt cuộc cũng biến sắc, Ninh Tuyết Lạc khôi phục lại sự sung sướng, giả vờ giận Phương Nhã: "Tiểu Nhã, em đừng nói như vậy, bộ váy này nhìn thật đẹp, chắc chắn Ninh Tịch rất thích, cô ấy như vậy cũng khó trách!"

"Nhiều hàng hiệu như vậy không thích, mà lại đi thích cái loại rác rưởi như này? Cô ta nghèo đến phát điên rồi sao, trình độ thưởng thức cũng không thể low như thế chứ!" Nhận ra Ninh Tuyết Lạc thân cận với mình, Phương Nhã lại càng không sợ hãi, lời nói ra miệng gần như chả kiêng kỵ chút nào.

Ngay tại lúc này, trong đám người đột nhiên có người đi nhanh đến cạnh Ninh Tịch: "Đợi đã... sao càng nhìn tôi càng thấy bộ đồ này quen mắt..."

Người nói chính là nữ diễn viên thay thế vị trí nữ 3 của Giả Thanh Thanh - Quan Tiểu Thất, cô gái này cũng coi như là cùng một công ty với Ninh Tịch, cô cũng chỉ gặp qua một hai lần, không tính là quen biết.

--- O ---

Chương 316: Phân Biệt Thật Giả

Sau khi nói xong, Quan Tiểu Thất bước tới tỉ mỉ quan sát bộ quần áo kia.

Phương Nhã thấy vậy thì lập tức coi thường: "Một bộ váy rác rưởi thôi, có gì mà nhìn!"

Quan Tiểu Thất không phản ứng lại Phương Nhã mà nhìn nhìn một lúc lâu, lại chính mắt thấy nhìn thấy tên nhãn hiệu cực kỳ đơn giản lại khiêm tốn "GE" thì Quan Tiểu Thất mới trịnh trọng ngẩng đầu nói với Ninh Tịch: "Nếu tôi nhìn không nhầm thì đây bộ đồ của nhà thiết kế GabrielElvis, năm đó ảnh hậu Joshua Larson tại buổi tiệc sau lễ trao giải Oscars mặc một bộ váy do ông ấy thiết kế mà lập tức nổi tiếng. Sau này cả giới giải trí đều lấy chuyện có được một bộ của Elvis thiết kế làm tự hào. Chiếc này của Ninh Tịch hẳn là chiếc Elvis quyền góp trong một buổi đấu giá từ thiện năm năm trước, là tác phẩm đặc ý nhất cả đời của ông ấy, lúc ấy cái giá đã lên tận trời rồi! Ninh Tịch, tôi nói không sai chứ!"

1Sau lễ trao giải Oscars có một buổi tiệc giao lưu giữa các nghệ sĩ, đây mới là sân chơi thời trang của những nhà thiết kế đẳng cấp.

Gì?

Quan Tiểu Thất đột nhiên nêu ra một đoạn lai lịch như thế nhưng ngay cả một chữ Ninh Tịch cũng nghe không hiểu...

Phương Nhã đầu tiên là sửng sốt, sau đó cất tiếng cười to, "Ha ha ha ha... cười chết tôi! Một bộ váy có giá trên trời thì sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Quan Tiểu Thất, cô cũng không thể vì cùng một công ty với Ninh Tịch mà phải giúp cô ta tới mức nói bậy chứ!"

"Phì... Quan Tiểu Thất thật là mạnh mẽ..."

"Cô ta nói Elvis đó là ai? Hoàn toàn chưa từng nghe qua! Lại bịa đi!"

Những người khác đương nhiên không tin, có người hỏi Quan Tiểu Thất là nhà thiết kế cô nói viết tên như thế nào rồi chạy lên mạng tìm hiểu một chút.

Cuối cùng không ngờ lại tìm được bộ váy này.

"Có thật này! Nhà thiết kế này rất trâu nha, nhưng phù dung sớm nở tối tàn,

giữa chừng lại đột nhiên biến mất. Cho nên có rất ít người biết đến ông ấy, hơn nữa mọi người xem tấm ảnh giới thiệu tác phẩm của ông ấy này, thật sự có một chiếc váy giống của Ninh Tịch nha!"

Phương Nhã liếc mắt nhìn qua sau đó khẽ run lên, cô ta ra vẻ không thèm quan tâm nói: "Nhất định là hàng nhái rồi!"

"Cũng đúng, bộ váy này vẫn luôn bị người cất giấu sao lại xuất hiện ở đây được, nghĩ đã thấy không thể tin rồi!"

"Chính là cùng một chiếc, tôi không nhìn nhầm đâu!" Quan Tiểu Thất vô cùng chắc chắn nói, hơn nữa còn liếc nhìn Ninh Tịch mong cô chứng thực.

Nhưng mà Ninh Tịch cũng hoàn toàn ngây người rồi, căn bản không có cách nào trả lời Quan Tiểu Thất, đây không phải chỉ là một chiếc váy không đáng tiền thôi sao?

Phương Nhã cười đến run cả người: "Thật là buồn cười! Chiếc váy này mà là hàng thật thì hôm nay tôi sẽ bò ra khỏi đây!"

"Đây chính là tự cô nói!" Quan Tiểu Thất hừ một tiếng, sau đó quay lại nói với mọi người: "Thật ra thì muốn chứng minh là thật hay giả cũng rất đơn giản. Đặc điểm lớn nhất trong các thiết kế của Elvis chính là đá quý trang trí lên, mà bộ váy này từng viên đá đều là hàng thật. Không tin thì mọi người tự mình xem đi, a đúng rồi, người không có kiến thức thì đừng có học đòi múa rìu qua mắt thợ!"

"Quan Tiểu Thất, cô nói ai là người không có kiến thức!" Phương Nhã giận đến đỏ bừng cả mặt.

"Ai trả lời thì là người đó!"

Chỉ cần là người có kiến thức thì chắc chắn sẽ có hứng thú với bộ váy này, cho nên sau khi Quan Tiểu Thất nói xong đã có người đứng dậy...

"Nếu không thì để tôi xem một chút?" Một cô gái nhìn rất dịu dàng đi từ phía sau tới.

Mọi người vừa nhìn thấy cô ấy đã lập tức sáng mắt: "Đúng đúng! Phi Phi mau đến nhìn xem! Cô là người có kiến thức về đá quý nhất!"

"Phi Phi có khả năng giám định cỡ chuyên gia đấy! Lần trước suýt chút nữa

tôi bị người ta lừa cũng là nhờ cô ấy giúp tôi phân biệt!"

"Nếu là Phi Phi thì chắc chắn không có vấn đề gì!" Phương Nhã cũng bày tỏ không có ý kiến, dáng vẻ hả hê nhìn sang Tiểu Thất với Ninh Tịch: "Bây giờ thì để xem! Xem các người còn giả bộ kiêu gì!"

--- O ---

Chương 317: Tất Cả Đều Là Hàng Thật!

Cô gái gọi là Phi Phi cẩn thận quan sát những viên đá quý kia, bởi vì bộ váy này được đính quá nhiều đá cho nên Phi Phi tốn rất nhiều thời gian.

Từng giây từng giây cứ trôi qua, tất cả mọi người đều nín thở đưa mắt nhìn, bao gồm cả Ninh Tịch vẫn đang mơ hồ.

Lúc này Ninh Tịch còn muốn nói rõ sự thật nhưng không kịp rồi, Phi Phi đã bắt đầu chuyên tâm giám định, nếu lúc này cô mở miệng thì sẽ khiến mọi người nghĩ rằng Ninh Tịch sợ chết nên mới bắt đắc dĩ mà mở miệng, vì vậy Ninh Tịch chỉ có thể im lặng...

Sau một lúc khá lâu, Phi Phi cũng hít sâu một hơi ngẩng đầu lên nói: "Xin lỗi mọi người, đá quý khảm trên đây thực sự quá nhiều nên tôi không thể giám định từng viên một được, chỉ có thể tận lực xem được viên nào hay viên đó. Trước mắt thì những viên tôi vừa xem đều là hàng thật!"

Vừa dứt lời, không chỉ Ninh Tuyết Lạc là người đầu tiên đổi sắc mặt, mà tất cả mọi người ở đây đều ngây người hết rồi.

"Không... không thể nào..."

"Làm sao có thể!!! "

"Nhưng khả năng của Phi Phi thì tất cả mọi người đều biết, cô ấy cũng không nói sai, đây..."

Vốn còn đang chờ để làm bẽ mặt Ninh Tịch, thì giờ đây sắc mặt của Phương Nhã cũng như màu gan lợn: "Phi Phi! Chắc chắn cô nhìn lầm rồi! Sao có thể là thật! Rõ ràng đây chính là thủy tinh mà!"

Những người khác cũng sẽ không tin: "Phi Phi, cô nhìn kỹ lại một chút đi! Những viên đá quý này mới nhìn thấy thật rẻ tiền mà!"

"Đúng vậy, cô nhìn thêm chút nữa đi!"

"Mặc dù chúng tôi tin cô rất chuyên nghiệp, nhưng đây quả thật khó tin!"

Đổi mặt với nghi ngờ của mọi người, Phi Phi chớp mắt một cái nói: "Nếu như là một viên thì tôi còn có thể nhìn nhầm, nhưng nhiều thế này thì chắc chắn tôi không thể nhìn nhầm tất cả chứ? Những đá quý này đều là đồ thật!"

Phỉ Phỉ đã nói đến mức này thì bọn họ không muốn tin cỡ nào đi nữa cũng phải tin.

Trong lúc nhất thời không còn ai phản đối nữa, nhất là những người vừa mới a dua theo Phương Nhã nói chiếc váy kia là hàng via hè thì bây giờ đều trốn vào góc hết, không ho he một tiếng nào.

Ngay cả Ninh Tịch:...!!!" - Dẫu cho cô là chủ nhân của chiếc váy này nhưng cô mới là người kinh hãi nhất đó.

Mỗi, một, viên, đều, là hàng, thật?

Nói, là bạn đưa, nên không đáng tiền?

Lục Đình Kiêu lại lừa cô! Ấy thế mà cô vẫn tin!!!

Lúc này Quan Tiểu Thất nhìn về phía Phương Nhã giễu cợt: "Ah, tôi nhớ là có người nói, nếu chiếc váy này là thật thì sẽ bò ra khỏi đây thì phải?"

Phương Nhã cứng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật thì sao? Bộ váy này nhất định là công ty đầu tư cho Ninh Tịch, cũng không phải của cô ta, thế này thì có gì mà hơn người!"

Nghe Phương Nhã nói vậy, những người vừa rồi không dám lên tiếng cũng lập tức nhỏ giọng phụ họa:

"Mắt nhìn quần áo của Ninh Tịch thấp kém như vậy, được công ty cho mượn cũng đúng thôi!"

"Đúng vậy, chúng ta cũng là nhìn không nổi nữa mới muốn giúp cô ấy mà!"

Phương Nhã thuận tay đem quần áo nhét vào lòng Ninh Tịch, thành khẩn nói: "Cho nên Ninh Tịch à, những bộ đồ này cô hãy nhận đi! Cái váy đó có quý thế nào cũng chỉ có thể nhìn một chút mà thôi, đâu phải trường hợp nào cũng mặc được!"

Váy dạ hội như này chỉ có khi đi nhận giải thưởng, hoặc tham gia những hoạt động quan trọng mới có thể mặc, Phương Nhã nói như vậy chả khác nào đang nguyên rửa cô cả đời không được nổi tiếng.

Ninh Tuyết Lạc tựa như là sợ cô muốn từ chối cho nên vờ thân thiện mở miệng: "Ninh Tịch, cô cứ nhận đi, lần trước hiểu lầm là do trợ lý của tôi hiện

giờ những thứ này coi như là tôi đền bù cho cô vậy!"

--- O ---

Chương 318: Đồ Lừa Đảo

"Ninh Tịch, Tuyết Lạc đã nói vậy rồi thì cô cũng đừng phụ lòng tốt của cô ấy!"

"Chắc không phải cô đang nghi ngờ Tuyết Lạc đưa cô đồ rẻ tiền chứ, cô cứ thử tra bất cứ bộ nào cũng biết những bộ đồ này thực sự rất đắt, so với bất kỳ bộ đồ nào của cô đều tốt hơn nhiều!"

"Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như thế còn không mau nhận đi!"

...

Ninh Tịch luôn làm theo nguyên tắc "Chỉ cùng người giỏi tranh cao thấp, không cùng thằng ngu bàn sự đời". Cùng tranh đua với một đám nào tàn khác nào tự ngược trí thông minh của mình, vì vậy bất kể bọn họ âm ỉ thế nào cô cũng chỉ tựa cửa dùng con mắt như đang xem hài kịch mà nhìn...

Cuối cùng thì chính Ninh Tuyết Lạc bị ánh mắt kia làm cho chột dạ, không biết cô ta có nói sai chỗ nào hay không...

Ngay lúc đó, một cô gái đang dựa vào bàn trang điểm của Ninh Tịch đột nhiên kêu lên một tiếng.

"Aaaa..."

Ninh Tịch đưa mắt nhìn sang, chuyện gì vậy?

"Ninh Tịch, sao nhà cô lại có loại đồ vật tự chuyển động như này! Sợ chết tôi rồi!" Cô gái bị giật mình nhìn chằm chằm vào cái giá cắm nến sau eo bị mình đẩy ra.

Một giây sau, một chuỗi tiếng cạch cạch cạch kỳ quái vang lên bên tai mọi người,

Tất cả còn đang thắc mắc xem âm thanh này đến từ đâu, tiếp theo đó là trong ánh mắt trở lồi ngạc nhiên của mọi người, một trong những bức tường của phòng quần áo đột nhiên tách ra hai bên, ánh đèn màu bạc lọt ra ngoài khe hở từng chút một, hình ảnh kia giống như hình ảnh cánh cửa kho báu chậm chạp mở ra trong phim...

Một lát sau, hai bên tường đã hoàn toàn được mở ra.

Sau khi nhìn rõ bên trong, toàn trường vang lên từng đợt hút khí lạnh, sau đó là sự yên lặng thật dài...

Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ không nói được gì...

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn không gian phía sau bức tường...

Ngơ ngác nhìn căn phòng quần áo cực kỳ vĩ đại...

Trên trần là một chiếc đèn chùm bằng thủy tinh phát ra ánh sáng lung linh, trong phòng bày đầy các bộ trang phục hoa lệ, lấp lánh đến độ khiến người ta không mở nổi mắt.

Những bộ quần áo Phương Nhã cầm trong tay lập tức rơi hết xuống đất, bởi vì quá mức khiếp sợ nên nói được câu nào...

Tất cả mọi người đều phản ứng giống nhau, một lúc lâu sau mới bắt đầu lục tục tỉnh lại.

"Tôi đang nằm mơ sao? Ninh Tịch, nhà cô có phòng bí mật!"

"Trời ơi! Mắt tôi sắp mù rồi! Phòng quần áo quá lớn, quá xa hoa rồi!"

"Ninh Tịch cô quá đáng quá! Nhà cô có phòng quần áo lớn như vậy mà không mở ra để chúng tôi thăm quan một chút!"

..

Ninh Tịch: "..."

Cô cũng mới biết nhà mình có cái đồ chơi này được không???

Hiện tại cô cũng biết một đồng quần áo kia rốt cuộc được để đi đâu...

Nếu không phải nhờ trận ngoài ý muốn này thì chắc đánh chết cô cũng không biết trong nhà mình có một căn phòng bí mật lớn đến như thế...

Ninh Tịch đỡ trán, hoàn toàn câm nín với Lục Đình Kiêu.

Cái tên này rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên mà suốt ngày dùng dáng vẻ rất có học, uy tín cùng với cái giọng khiến người ta tin nhiệm lừa cô hết lần này đến lần khác?

Mọi người không ngừng cảm thán ngắm nhìn những bộ lễ phục cực đẹp, vô tình phát hiện ra tất cả quần áo trong này đều cùng một phong cách với nhà thiết kế của bộ váy kia - Garbriel Elvis.

Không ít người không nhìn được mà len lén tiến sát lại gần xem nhãn hiệu, quả nhiên đều là của GE.

Phải biết rằng vấn đề ở đây không phải là tiền, GE này ra mắt không được bao lâu đã biến mất, các tác phẩm lưu lại cực ít, có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Bây giờ đối diện với một phòng quần áo toàn các mẫu của GE sẽ là sự rung động thế nào?

--- O ---

Chương 319: Không So Sánh Sẽ Không Tôn Thương

Sau khi hết khiếp sợ, hiển nhiên không có người cam lòng bèn len lén hỏi thăm Phi Phi: "Phi Phi, ở trong đó... đều là hàng thật sao?"

Phi Phi vừa rồi cũng ngây người thật lâu, được hỏi như vậy thì gật gật đầu: "Tôi mới nhìn qua một chút thì đều là hàng thật, có kiến thức một chút đều biết đá quý thật cùng đá giả ánh sáng phát ra không giống nhau một chút nào!"

"Oh my god... thật là quá dọa người..."

"Chẳng lẽ đây là Thịnh Thế chuẩn bị cho Ninh Tịch? Thịnh Thế cũng quá giàu đi! Nơi ở là vị trí tốt nhất của Châu Giang Đế Cảnh đã đủ khoa trương rồi, bây giờ nguyên một phòng quần áo còn lớn hơn cả cái nhà của người khác! Thật muốn nâng đỡ Ninh Tịch đến chết luôn sao!"

Cái "người khác" này là chỉ ai đương nhiên chả có ai ở đây mà không hiểu.

Những người không ưa Ninh Tuyết Lạc này giờ nhìn cũng đã lâu, lúc này vội vàng riu rít thấp giọng nghị luận:

"Điểm chính là Ninh Tịch có quần áo đẳng cấp, phong cách cỡ này nha! Một loạt đều là GE trong truyền thuyết! Không giống phòng quần áo của Ninh Tuyết Lạc y như phòng của loại nhà giàu mới nổi, cái hiệu gì cũng nhét vào!"

"Thế mà này cô ta còn mặt dày ra vẽ bộ thí quần áo của cô ta cho Ninh Tịch đấy! Ninh Tịch có thể đặt vào mắt sao!"

"Tôi thấy cô ta vốn muốn chìm hàng Ninh Tịch, kết quả... chắc chắn, quả nhiên không so sánh thì không tôn thương nha!"

...

Lúc này, Ninh Tuyết Lạc đang cứng đờ sống lưng nhìn phòng quần áo của Ninh Tịch, bên tai văng vẳng những người kia xì xào bàn tán, khuôn mặt xanh mét đến bồng rập, giống như bị người ta mạnh mẽ tát vào mặt...

Đáng chết! Đều do con khốn Phương Nhã!

Đang êm đẹp lại bảo tới chỗ của Ninh Tịch!

Nếu không phải vì chuyện này thì kế hoạch tối nay của cô ta đã vô cùng hoàn hảo!

Bây giờ thì tốt rồi, hết thấy đều hồng bét!

Vất vả lắm cô ta mới vớt lại được chút hình tượng, giờ lại bị hủy đến không còn một chút bã nào...

Phương Nhã cũng không ngờ cô ta vô mộng ngựa lại vô nhảm xuống đồi, sắc mặt cực kỳ khó coi, cô ta tức giận hướng về phía Ninh Tịch mắng: "Nếu cô không thiếu quần áo sao không nói sớm! Nhìn chúng tôi vội vàng xoay quanh như thế cô thấy vui lắm à! Thật là chó cắn Lã Động Tân, không biết coi trọng lòng tốt của người khác!"

Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực tựa vào khung cửa, nhướng mày nói: "Cô có chắc tôi không nói sớm chứ? Hay là do cô không hiểu tiếng người."

"Cô..." Phương Nhã nghẹn họng không nói ra lời, chỉ có thể uất hận mà lầm bầm: "Nhiều đồ hơn nữa cũng không phải của cô!"

Ninh Tuyết Lạc hít sâu mấy hơi mới đè xuống sự tức giận trong lòng, làm bộ rộng lượng nói: "Thôi Tiểu Nhã, chúng ta giúp Ninh Tịch không cầu báo đáp, cô ấy không thiếu quần áo tất nhiên là chuyện tốt rồi. Ninh Tịch, ngày sau nếu cô có cần thì cứ mở miệng nhé!"

Nói bóng gió tức là bây giờ cô có công ty nâng đỡ, nhưng sau này thì không chắc đâu...

Đối với phòng quần áo đột nhiên xuất hiện này, người duy nhất bình tĩnh có lẽ là Quan Tiểu Thất, cô ấy chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Quan Tiểu Thất có chút hả hê nhìn Ninh Tuyết Lạc với đám người Phương Nhã tựa như đang nhìn mấy thằng hề đang tấu hài: "Ài, tối nay tới đây đúng là không uổng công mà! Được xem một vở kịch thật hay! Thật là mệt quá đi ~ phải về nhà đi ngủ thôi!"

Nói xong liền tung tăng đi mất...

Sau khi Quan Tiểu Thất rời khỏi, mọi người cũng bắt đầu rời rít cáo từ, nhất là mấy người vừa rời cố ý lấy lòng Ninh Tuyết Lạc mà dim hàng Ninh Tịch.

Cuối cùng mọi người cũng đi hết rồi.

Ninh Tịch dường như có điều gì suy nghĩ liếc nhìn bóng lưng của Quan Tiểu Thất, nhưng bởi vì quá mệt nên không có cách nào suy nghĩ nhiều, cuối cùng lại leo trở về giường, đầu vừa dính gối đã ngủ thiếp đi...

--- O ---

Chương 320: Kẻ Thù Của Kẻ Thù Chính Là Bạn

Đêm khuya, tại căn hộ của Ninh Tuyết Lạc.

Hơn nửa đêm Thường Lệ vội vã chạy tới lại chỉ thấy một đồng vải vụn vút bừa bãi khắp nơi: "Bà cô của tôi ơi, lại có ai dám chọc tới cô sao?"

Ninh Tuyết Lạc dùng kéo hung hăng cắt nát một đồng quần áo, sắc mặt dữ tợn mắng: "Còn ai vào đây nữa!!!"

Thường Lệ đã biết được đại khái câu chuyện từ trợ lý, cô ta cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ một bên thu dọn một bên khuyên nhủ: "Tuyết Lạc, chị đã nói với em rồi, lần này em quá manh động, nhịn lâu thế rồi sao không nhịn thêm được một chút nữa? Bỗng dưng em lại chọc đến cô ta làm gì?"

"Tôi nhẫn còn chưa đủ lâu sao? Tôi nay tôi cứ cho là..." Cho là không có sơ hở nào! Ai ngờ...

Thường Lệ thả chậm giọng: "Chị hiểu tâm trạng của em, nhưng lúc này tức giận thì có ý nghĩa gì, chuyện của Ninh Tịch bây giờ không cần em ra tay cũng có người giúp em xử lý cô ta!"

Ninh Tuyết Lạc lập tức quay đầu lại: "Chị nói ai?"

Khóe miệng Thường Lệ lộ một tia cười nhạt, nhắc nhở: "Em quên Thịnh Thế vẫn còn một Tô Dĩ Mạt sao! Ninh Tịch gây náo động lớn như vậy thì em nghĩ cô ta sẽ bỏ qua cho Ninh Tịch? Ngay cả Lãnh Man Vân đều bị cô ta ép không ngóc đầu lên được thì Ninh Tịch là cái thá gì!"

Ninh Tuyết Lạc vừa nghe đã lập tức sáng mắt: "Tô Dĩ Mạt... Sao tôi không nghĩ tới chứ!"

"Không sai! Tô Dĩ Mạt có quan hệ với cao tầng của Lục thị cơ mà! Bối cảnh tuyệt đối không thể so với người bình thường! Em nói xem, lấy cái tính tình không để ai vào mắt của cô ta thì sao có thể để Ninh Tịch dao động địa vị của mình chứ? Chuyện đêm nay rất nhanh sẽ đến tai của Tô Dĩ Mạt, đến lúc đó em nghĩ cô ta sẽ làm cái gì?"

Ninh Tuyết Lạc suy nghĩ một chút, khóe miệng dần kéo ra nụ cười: "Chị nói rất có lý!"

Thấy Ninh Tuyết Lạc chịu nghe khuyên nhủ, Thường Lệ thở phào nhẹ nhõm tiếp tục phân tích: "Bây giờ chúng ta có thể đánh chút quan hệ với Tô Dĩ Mạt, mặc dù trước đây em với cô ta có quan hệ đối lập nhưng hiện tại đã bất đồng, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn! Em đừng vội, để chị thăm dò ý tứ của cô ta đã, trên căn bản chắc sẽ không có vấn đề gì!"

Ninh Tuyết Lạc ném cây kéo trong tay xuống, đứng dậy bước thong thả vài bước, sau đó đứng yên nói: "Nghe nói cô ta thích ngọc thạch phi thúy, lần trước có người tặng cho ba tôi một cặp ngọc cực phẩm đến lúc đó chị đưa tặng cô ta đi. Có gì cần cứ nói, tôi sẽ nghĩ cách!"

"Được, không thành vấn đề." Thường Lệ lập tức đáp ứng, ngay sau đó hỏi: "Đúng rồi, chuyện lần trước chị nói em nghĩ thế nào?"

"Chị nói chuyện đính hôn?"

"Đúng vậy, em khiếm tốn quá lâu rồi cần một sự kiện có tính truyền thông để có thể khôi phục nhân khí và hình tượng lần nữa, cho tới nay thì điểm mọi người hâm mộ em nhất chính là Tô Diễm, lúc này đính hôn là tốt nhất!"

"Đến lúc đó khẳng định mọi đầu đề đều sẽ là em. Chị đã chuẩn bị một loạt các phương án về sau, không chỉ giúp em khôi phục lại nhân khí mà còn có thể đạt đến độ cao mới, thậm chí có thể hung hăng đạp Ninh Tịch một cước!" Thường Lệ hưng phấn nói.

Nhắc tới Tô Diễm thì Ninh Tuyết Lạc hơi nhíu mày: "Chị cũng biết vì chuyện lần trước mà em với Tô Diễm có khoảng cách rất lớn, chuyện này cần chút thời gian chưa kể công việc của anh ấy gần đây thật sự quá bận..."

"Không sao, chuyện này cũng không gấp công việc cũng quan trọng mà! Tô Diễm nhà em thật lợi hại, các đơn đặt hàng lớn nối tiếp nhau đến, Tô gia mà mở rộng ra thị trường Châu Âu thì lợi nhuận chắc chắn phải gấp bội! Gần đây mục nhân tài kinh doanh của các tạp chí đều là cậu ấy chiếm đóng hết đó!"

Khuôn mặt Ninh Tuyết Lạc tỏa sáng, kiêu ngạo nhướng mày nói: "Đó là tất nhiên, không nhìn xem đó là người đàn ông của ai! Chị yên tâm đi, chuyện đính hôn tôi sẽ giải quyết!"

Thường Lệ: "Vậy thì tốt! Chúng ta chia nhau ra làm việc!"

Chương 321: Có Một Tin Tức Tốt

Sáng ngày hôm sau.

Bởi vì không cần đi quay phim, Ninh Tịch ngủ thẳng căng cho đến lúc tự tỉnh thì thôi.

Mơ mơ màng màng nhớ lại chuyện tối hôm qua, cô cứ nghĩ rằng bản thân mình đang nằm mơ.

Mãi cho đến lúc, cô lê dép đi vào phòng để quần áo...

Tối hôm qua cô vẫn chưa đóng cánh cửa tủ âm tường lại, bây giờ nó vẫn đang mở toang cứ thế đập vào mắt Ninh Tịch.

Ninh Tịch: "..."

Hóa ra không phải là mơ à.

Cô vốn nghĩ chỗ quần áo đó cũng chẳng đáng bao nhiêu nên mới nhận, giờ thì làm thế nào đây?

Còn cả cái phòng để quần áo này nữa...

Ninh Tịch còn đang đau đầu đứng đó, đột nhiên tiếng chuông di động reo vang, là Lâm Chi Chi gọi đến.

"Alo? Chị Chi Chi ạ?"

"Hôm nay em nghỉ đúng không, giờ có rảnh không? Nếu không bận gì thì em đến công ty một chuyến đi."

"Không bận gì cả, em đến ngay đây!"

Ninh Tịch lập tức tỉnh táo, chuẩn bị mọi thứ rồi mau chóng đến công ty.

Cùng lúc đó, ở Thịnh Thế, trong phòng làm việc của Lâm Chi Chi.

"Fuck! Sao dạo này chơi cái gì cũng thua thế!!!" Giang Mục Dĩ nằm ườn trên ghế sofa đối diện với bàn làm việc, cúi gắt ném cái máy chơi game trong tay đi, "Ninh Tịch đâu mất rồi? Rốt cuộc là mấy giờ mới đến đây?"

Lâm Chi Chi vẫn vùi đầu trong đồng văn kiện, cũng chẳng thèm ngẩng lên chỉ đáp: “Đang trên đường rồi.”

Giang Mục Dã ngồi thẳng dậy, neho mắt nghĩ ngợi nhìn người phụ nữ đang ngồi trước bàn làm việc từ đầu đến cuối vẻ mặt đều lạnh lùng bình tĩnh, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái: “Lâm Chi Chi! Lúc này không có ai khác ở đây, cô giả vờ không quen tôi làm cái gì?”

Lâm Chi Chi liếc anh ta một cái, không thèm quan tâm.

Thấy thế Giang Mục Dã lại càng điên tiết, cười lạnh một tràng: “Ha ha, lần trước cô trả lời Ninh Tịch thế nào? Quan hệ với tôi đơn thuần chỉ là mối quan hệ giữa nghệ sĩ và quản lý? Giả vờ giống lắm, sao cô không đi làm diễn viên luôn cho rồi!”

Lâm Chi Chi cuối cùng cũng ngẩng đầu lên liếc anh một cái, giọng điệu bình thản nhả ra bốn chữ: “Chẳng lẽ không phải?”

Giang Mục Dã đang định mở mồm, Lâm Chi Chi đã ném luôn cho anh ta một câu: “Hay là cậu muốn tôi nói một sự thật khác với Ninh Tịch?”

Giang Mục Dã cứng họng, mặt đỏ bừng, đứng bật dậy lấp bắp: “Cô...”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa cốc cốc.

Giang Mục Dã chỉ đành cầm mồm đứng dậy đi ra mở cửa, cúi điên mà quát lên với người đứng ngoài cửa: “Bà chậm như rùa ấy! Tôi chết mười mấy lần rồi đây này!”

Ninh Tịch nhìn anh ta với vẻ mặt khinh bỉ, “Ông có chắc là việc ông chết mười mấy lần có liên quan trực tiếp đến chuyện tôi đến nhanh hay chậm?”

“Nói ít thôi, nhanh vào bàn chuyện đi, bàn xong rồi tôi còn phải đi về ký nhận trang bị mới nhất của tôi nữa!”

“Lúc nào cũng chỉ biết chơi chơi chơi, tôi thấy sau này ông kết hôn luôn với cái trò chơi được đây!” Ninh Tịch khinh thường liếc anh ta thêm cái nữa rồi chào hỏi ngọt xớt với Lâm Chi Chi: “Chị Chi Chi, em đến rồi nè ~~~”

Tốc độ lật mặt quá nhanh, trán Giang Mục Dã đầy vạch đen.

Nhìn thấy Ninh Tịch vẻ mặt của Lâm Chi Chi dụ đi không ít: “Ngồi xuống

đi, hôm nay gọi em đến đây là vì muốn nói cho em một tin tốt.”

“Tin tốt? Tin tốt gì ạ?” Ninh Tịch lập tức vểnh tai lên nghe.

“Chị vừa mới thay em nhận lời mời làm người đại diện...”

Vẻ mặt của Ninh Tịch tràn đầy phấn khích: “Thật không? Em cũng được làm đại diện sản phẩm ạ? Em còn chưa có bộ phim nào chiếu cơ mà!”

Lâm Chi Chi giải thích: “Danh tiếng của em giờ đã đủ rồi, chỉ là đại đa số các công ty đều đang quan sát tình hình mà thôi, lần này cũng coi như là cơ duyên trùng hợp. Sau cái lần em và Giang Mục Dĩ cày game với nhau bị chụp trộm rồi phát tán trên mạng thì công ty trò chơi đó liên liên lạc với chị để thương lượng, hôm qua thì đã quyết định xong rồi!”

--- O ---

Chương 322: Cứ Om Lấy Cái Nhà Vệ Sinh Không Chịu Ra À?

Ninh Tịch hoàn toàn không ngờ được: “Ôi má... thế cũng được à?”

Giang Mục Dĩ vênh mặt đắc ý lái nhái: “Sao mà không được? Mau cảm ơn tôi đi! Đều là nhờ phúc của tôi cả đấy!”

“Đúng đúng đúng, lần này đúng là nhờ phúc của ông thật!”

Lâm Chi Chi tiếp tục nói cụ thể hơn: “Công ty game yêu cầu sự tham gia đồng thời của em và Giang Mục Dĩ, bởi vì em là người mới, cho nên cát xê của em cũng không được coi là cao -100 vạn, về đến tay em còn 30 vạn.”

“30 vạn! Nhiều thế cơ ạ?” Trước đây cô cũng chẳng để ý đến chuyện ăn chia trên hợp đồng mình được bao nhiêu, bởi vì là người mời đều chỉ được 20%, nhưng bây giờ xem ra sau khi trừ đi thuế má các kiểu mà cô vẫn còn được cầm 30 vạn, kiểu này ít nhất cô cũng được chia 40%, đây là đãi ngộ cực kỳ đặc biệt. Quả nhiên Đại Ma vương tuyệt đối sẽ không đào hố cho cô...

Giang Mục Dĩ hừ một tiếng, trên mặt tràn đầy khinh bỉ: “Không có tiền đồ gì cả! Mới có 30 vạn mà đã vui thế rồi à!!”

“Thế ông thì bao nhiêu?” Ninh Tịch hiếu kỳ hỏi.

“Không nhiều, 300 vạn. Nếu không phải là vì bà, kiểu cát xê ít như thế này còn lâu tôi mới nhận!”

Ninh Tịch nghiêng răng nghiêng lợi bẻ tay răng rắc: “Thế cơ à... Ông thử lặp lại lần nữa xem có tin tôi đập cho ông một trận không?”

Lâm Chi Chi đưa hợp đồng cho hai người: “Gọi em đến cũng chỉ vì chuyện này thôi, đây là hợp đồng, hai người đọc đi, không có vấn đề gì thì ký tên vào đây!”

Giang Mục Dĩ đến xem cũng chẳng thèm cứ thế mà ký tên vào hợp đồng.

Ninh Tịch nhanh chóng đọc một lượt rồi cũng ký tên.

Lâm Chi Chi nhìn qua hợp đồng một lượt gật đầu nói, “Được rồi, hai người có thể đi được rồi, những chuyện khác cứ giao cho tôi. Bởi vì lần này hai

người cùng nhận làm đại diện quảng cáo cho một thương hiệu cho nên tôi phải bàn bạc với anh Minh, chuyện đại diện thương hiệu lần này sẽ do tôi phụ trách toàn bộ, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cả hai.”

“Được ạ, em biết rồi!”

“Biết rồi!”

...

Sau khi rời khỏi văn phòng.

Giang Mục Dã cứ muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi một câu: “Hôm nọ bà đột nhiên xin nghỉ không phải có chuyện gì xảy ra đấy chứ?”

“À, có tí việc ấy mà... nhưng mà cũng coi như... dù sao bây giờ đã không có chuyện gì nữa rồi!”

“Lại có liên quan đến Lục Đình Kiêu chứ gì!” Giang Mục Dã bĩu môi, “Ngay cả mẹ tôi cũng nghe được chuyện đó này!”

“Hả? Mẹ ông á? Mẹ ông nghe được chuyện gì cơ?”

“Bảo là bà ngoại tôi... là mẹ của Lục Đình Kiêu ấy, tìm mẹ tôi để bàn chuyện sắp xếp cho Lục Đình Kiêu đi xem mắt, thế là mẹ tôi quảng hết tất cả mọi chuyện sang một bên chỉ để ngồi chọn con dâu với bà ấy đấy!”

Ninh Tịch: “Ồ...”

Giang Mục Dã trợn mắt nhìn cô: “Có mỗi ồ thôi à?”

Ninh Tịch lườm anh ta một cái: “Thế tôi còn làm gì được đây? Chẳng lẽ cứ om cái nhà vệ sinh mãi không chịu ra à?”

“...” Trên trán Giang Mục Dã xuất hiện mấy cái vạch đen.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên phía đối diện có một người nhiệt tình gọi to: “Tiểu Dã!”

Ninh Tịch và Giang Mục Dã ngẩng đầu lên thì thấy hai người phụ nữ từ phía đối diện đi đến.

Người gọi Giang Mục Dã mặc một bộ váy dài màu tím trong bộ sưu tập thời

trang thu đông mới nhất của Chanel, cao quý tao nhã, gương mặt toát lên khí thế kiêu ngạo, cao cao tại thượng - Tô Dĩ Mạt.

Cái gương mặt cả nước đều biết, Ninh Tịch sao có thể không nhận ra...

Nói đến mới nhớ, cô đến Thịnh Thế lâu như thế rồi đây là lần đầu tiên gặp được cô ta.

“Tiêu Dã, lâu rồi không thấy cậu đến công ty, đến bàn chuyện công việc sao?” Tô Dĩ Mạt quan tâm hỏi han, thái độ như thể người lớn trong nhà.

--- O ---

Chương 323: Cẩn Chết Cô Ta Cho Tôi

Khóe miệng của Giang Mục Dã hình như giật giật vài cái, thuận miệng ừ một câu: “Ừ.”

Giới giải trí là nơi cực kỳ chú trọng tư cách và sự từng trải, đôi phương dù sao cũng là bậc tiền bối, Ninh Tịch làm hậu bối nếu đã nhìn thấy chắc chắn phải chào hỏi, cho nên mở miệng chào một câu: “Tiền bối ạ!”

Kết quả, Tô Dĩ Mạt làm như không nhìn thấy, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho, tiếp tục hỏi han Giang Mục Dã: “Tiểu Dã, nghe nói cậu định nhận đại diện quảng cáo game hả?”

Ninh Tịch chỉ làm những việc mà mình nên làm, nếu Tô Dĩ Mạt đã tỏ thái độ như thế, cô tự nhiên cũng không cần thiết phải nhiệt tình làm gì.

Giang Mục Dã: “Làm sao?”

Tô Dĩ Mạt nhíu mày: “Sao tự nhiên lại nhận đại diện quảng cáo cho game thế?”

Giang Mục Dã: “Nâng đỡ cho Tiểu sư muội mà thôi!”

Tô Dĩ Mạt nghe vậy sắc mặt liền trở nên nghiêm túc: “Tiểu Dã, tôi không biết quản lý của cậu nghĩ thế nào nữa, với địa vị của cậu bây giờ nếu như nhận mấy loại quảng cáo kiểu này, hợp tác với những loại người như thế này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng của cậu, tôi mong cậu có thể suy nghĩ thật kỹ!”

Nghe đến đây thì Giang Mục Dã không nhịn nổi nữa, cười cợt nói: “Ha ha, cô Tô, sao cô toàn lo chuyện bao đồng thế? Còn nữa, lần sau làm phiền cô gọi tôi là Giang - Mục - Dã!”

Vẻ mặt của Tô Dĩ Mạt có chút cứng: “Tiểu Dã, tôi biết cậu không thích người khác xen vào chuyện của mình, nhưng đây cũng là vì tốt cho cậu mà thôi.”

Thấy bầu không khí căng thẳng, Triệu Mỹ Hình vội đứng ra nói: “Những việc như thế này Dĩ Mạt là người có quyền lên tiếng nhất, Dĩ Mạt của chúng ta vừa mới nhận được lời mời đại diện thương hiệu cho Chanel ở Trung Quốc, đại diện thương hiệu cho phía tập đoàn Lục Thị cũng bắt đầu thương

lượng ký tiếp hợp đồng rồi... ôi, dạo này thật sự là quá bận!”

“Tiểu Dã, tôi là người từng trải, về vấn đề này tôi cho rằng cậu nên nghe theo tôi. Thôi, tôi đi trước đây, khi nào rảnh nói chuyện tiếp nhé.” Tô Dĩ Mạt nói rồi tiếp tục coi Ninh Tịch là không khí, khễ gặt đầu với Giang Mục Dã rồi kêu ngạo bước đi.

Hai người vừa mới đi, Giang Mục Dã liền phát điên ngay tại chỗ:

“Con mẹ nó chứ! Gọi ai là Tiểu Dã, ai là Tiểu Dã, gọi ai là Tiểu Dã chứ hả! Hai chữ Tiểu Dã này cũng để cho cô ta gọi à! Còn dám chạy đến trên đầu ông đây để quản à! Còn tưởng mình là thím của tôi thật cơ đấy! Nếu không phải vì cô ta cứu Tiểu Bảo một mạng, tôi đã sớm lật mặt với cô ta rồi! Ninh Tiểu Tịch, xông lên cắn chết cô ta cho tôi!”

Ninh Tịch cạn cmn lời: “Xin ông đấy, đừng có dùng cái giọng đóng cửa thả chó đó nữa có được không?”

Giang Mục Dã bắt đầu thao thao bất tuyệt một tràng: “Ninh Tịch, bà không biết đó thôi, cậu tôi căn bản là chưa bao giờ nhắc đến chuyện Tô Dĩ Mạt cứu Tiểu Bảo, chỉ thuận miệng nói một câu, lệnh xuống bảo cấp dưới nâng đỡ cô ta.”

“Kết quả con mẹ đó ăn quả dưa bở ngon quá thế là tưởng là cậu tôi yêu mẹ đó sâu sắc, thâm lặng đứng sau lưng giúp đỡ mẹ ta, thậm chí còn tự coi mình là Lục phu nhân! Cứ lần nào gặp là con mẹ đó lại dùng cái giọng đó nói chuyện với tôi, thật sự khiến tôi buồn nôn muốn chết!”

Ninh Tịch nhìn về hướng Tô Dĩ Mạt đi khỏi: “Người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng mà xem cái khí thế này của Tô Dĩ Mạt, muốn bình yên vô sự căn bản là không thể được, kể cả ông có không nói, trận chiến giữa hai chúng tôi sớm muộn gì cũng phải đánh.”

Giang Mục Dã: “Không cần phải sợ! Cứ tiến lên! Anh đây sẽ là hậu phương vững chắc cho bà! Tôi thà để bà làm thím của tôi còn hơn là để con mẹ ấy trèo lên cái vị trí đó!”

Ninh Tịch: “...Thật đúng là phải cảm ơn ông đấy nhỉ!”

Bên trong xe bảo mẫu1.

1Xe bảo mẫu: chỉ loại xe có phần đuôi xe to rộng, nhét được nhiều đồ,

chuyên dùng cho nghệ sĩ.

Triệu Mỹ Hình cẩn thận lấy một cái hộp quà tinh xảo từ ghế sau đưa cho Tô Dĩ Mạt: “Dĩ Mạt, sáng sớm nay quản lý của Ninh Tuyết Lạc đưa đến, vì chuyện lần trước Ninh Tuyết Lạc cũng coi như kết thù với Ninh Tịch, bây giờ cô ta đột nhiên thể hiện ý tốt với chúng ta như vậy, e là có ý muốn kết minh.”

--- O ---

Chương 324: Ba Cũng Nhớ Cô Ấy

Tô Dĩ Mạt dùng ngón tay gầy gầy cái nắp hộp quà, tùy ý liếc một cái, không quan tâm nói: “Muốn kết phùng với tôi, cô ta cũng xứng?”

Cô có một người đàn ông tôn quý như thế bảo vệ và làm chỗ dựa, sao phải liên minh với bất kỳ kẻ nào.

Triệu Mỹ Hình đương nhiên biết cô ta đang nghĩ cái gì nhưng vẫn cố mà khuyên nhủ: “Không thể nói thế được, quan trọng không phải là Ninh Tuyết Lạc mà là thế lực đằng sau lưng cô ta. Sau lưng cô ta có Ninh gia, hơn nữa bạn trai cô ta lại là Tô Diễm, thực lực không thể khinh thường.”

"Em cũng biết, nhà họ Tô dạo gần đây đang rất nổi trội ở Đé Đô mà, người ta kéo đàn kéo lũ đến nịnh bợ họ đấy, bây giờ có cơ hội tốt thế này đưa lên tận cửa, cứ nể mặt cô ta một lần thì đã sao!"

Tuy rằng tất cả mọi người trong cái vòng giải trí này đều cho rằng Tô Dĩ Mạt có quan hệ mờ ám với cao tầng của Lục thị, nhưng Triệu Mỹ Hình hằng ngày đi theo cô ta thì biết rất rõ thực ra Tô Dĩ Mạt chưa bao giờ có liên hệ tư nhân với cao tầng của Lục Thị cả.

Thế nên thực ra trong lòng Triệu Mỹ Hình vẫn rất bất an nhưng mà trước giờ vẫn không dám nhắc đến chuyện này trước mặt Tô Dĩ Mạt.

Nhắc đến là sẽ bị ăn chửi ngay lập tức!

Cái Tô Dĩ Mạt không thể tha thứ nhất đó chính là có người nghi ngờ tình cảm giữa cô ta và Lục Đình Kiêu...

Lúc Tô Dĩ Mạt nghe đến thế lực của nhà họ Tô và nhà họ Ninh thần sắc thoáng dao động.

Triệu Mỹ Hình thấy thế không ngừng cố gắng khuyên tiếp: “Đúng rồi, Dĩ Mạt em đã nghe chuyện xảy ra tối hôm qua chưa?”

“Chuyện gì?” Tô Dĩ Mạt hỏi.

Triệu Mỹ Hình lập tức ghé vào tai cô ta khe khẽ nói nhỏ: “Tối hôm qua Ninh Tuyết Lạc tổ chức party ở nhà, vừa vặn Ninh Tịch lại ở trên tầng trên thế là Ninh Tuyết Lạc liền kéo bè kéo lũ lên muốn làm nhục cô ta một trận, kết quả

là...”

Triệu Mỹ Hình sinh động kể lại toàn bộ quá trình, sau đó trên mặt tràn đầy nhạc nhiên cùng cảm thán: “Cả một phòng chứa quần áo to như thế mà toàn bộ quần áo trong đó đều là nhãn hiệu của GE cả.”

Còn một câu mà Triệu Mỹ Hình không dám nói, trong Thịnh Thế cho dù là Tô Dĩ Mạt e rằng cũng không có cái胆子 đó.

Tô Dĩ Mạt cau mày: “GE?”

“Đúng thế, đó là trang phục của Gabriel Elvis thiết kế, không phải là em cũng rất thích à? Lần trước trong lễ khai mạc em cũng muốn mặc trang phục của hãng đó còn gì, kết quả là... Kết quả là chị không lấy được...” Triệu Mỹ Hình lý nhí nói.

Lúc đó cô ta khó khăn lắm mới tìm được một chiếc, kết quả nửa đường lại bị người ta chặn lại ra giá cao mua mất, sau đó còn bị Tô Dĩ Mạt mắng cho một trận, cho nên ấn tượng về vụ này sâu lắm...

Quả nhiên nghe đến đây một kẻ không chấp nhận bất kỳ kẻ nào có thể vượt qua mình trên bất kỳ phương diện nào như Tô Dĩ Mạt ngay lập tức vẻ mặt liền tái mét, trợn mắt lạnh lùng nói: “Chẳng qua là một con tốt thí mà Thịnh Thế lấy đến để chế giễu Tinh Huy thôi, có thể làm nên được trò chống gì đây? Nhưng mà có thêm bạn bè cũng không sao, phía bên Ninh Tuyết Lạc chị cứ xem mà làm!”

“Được, cứ giao cho chị!”

...

Lục trạch.

Tiểu Bảo vẫn nằm bò trên bệ cửa sổ ngây người như mọi khi.

Ngắm cảnh vật ngoài cửa sổ một hồi lâu, cậu nhóc liền rút điện thoại ra nhắn tin cho ba ba: "Nhớ."

Nhóc nhớ cô Tiểu Tịch quá.

Tuy rằng mới gặp trước đó không lâu.

Trong văn phòng của Tổng giám đốc Tập đoàn Lục Thị, ánh mắt người đàn ông cầm di động vô cùng dụi dàng, sau đó anh cũng nhấn lại cho con trai một cái tin: “Ba cũng nhớ cô ấy.”

Tiểu Bảo nhanh chóng trả lời anh bằng một cái dấu “?”, ý của nhóc là làm thế nào thì nhóc mới có thể gặp được cô Tiểu Tịch.

Lục Đình Kiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ nghĩ một lúc, sau đó cúi xuống nhấn tin trả lời lại...

Vài phút sau Tiểu Bảo đọc xong tin nhắn nhanh nhẹn trèo xuống ghế, sau đó chạy ra phòng khách.

Trong phòng khách, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đang nói chuyện thấy Tiểu Bảo chạy đến, vội vàng thu đóng ảnh với tư liệu của mấy cô tiểu thư nhà giàu vào, sau đó tươi cười vui vẻ nhìn cháu nội.

--- O ---

Chương 325: Giám Sát

“Tiểu Bảo mau đến bên cạnh bà nội nào, sao thế, có phải là con đói rồi không?”

“Muốn ăn gì nào, để ông bảo nhà bếp làm cho con.”

Giọng điệu của hai ông bà cực kỳ dịu dàng, hiền từ, chỉ sợ nặng lời quá dọa thẳng bé chạy mất.

Phải biết là vốn dĩ Tiểu Bảo chỉ có thể một mình một chỗ, hoàn toàn không có cách nào để ở cùng với hai ông bà trong một không gian.

Bây giờ thẳng bé có thể chủ động lại gần ông bà, đối với cả hai mà nói đây đã là niềm hạnh phúc lớn lao rồi.

Tiểu Bảo lắc lắc đầu, cởi dép trèo lên sofa, sau đó liền dùng bàn tay nhỏ bé đấm vai xoa bóp cho bà nội.

Nhan Như Ý quả thực rất bất ngờ trước hành động này, “Ôi, bảo bối của bà! Con đang đấm bóp cho bà nội sao?”

Tiểu Bảo gật đầu, càng cố gắng dùng sức đấm bóp.

Lục Sùng Sơn ngồi bên cạnh vẻ mặt đầy đố kỵ, miệng làm bà làm bầm: “Xem ra Tiểu Bảo nó thích bà nội hơn mình!”

Chẳng lẽ là vì bình thường ông quá nghiêm khắc rồi sao?

Hình như đúng thế thật...

Đặc biệt là thái độ của ông đối với cô gái đó... vô cùng không tốt...

Tiểu Bảo thấy thế liệu có ghét ông không nhỉ...

Vậy thì phải làm thế nào đây?

Lục Sùng Sơn càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng tức giận, ông làm thế còn không phải là vì Tiểu Bảo vì cái nhà này hay sao? Kết quả ông lại thành kẻ xấu xa nhất! Tất cả mọi người đều giận ông, quan trọng nhất là Tiểu Bảo cũng không thích ông...

Lúc tâm trạng của Lục Sùng Sơn đang buồn bực thì Tiểu Bảo đâm bóp cho bà nội xong lập tức chạy sang đâm bóp cho ông nội.

Bàn tay bé tí mềm ơi là mềm! Thật khiến tim người ta hóa thành nước mà!

Lục Sùng Sơn một đời kiên cường lại đỏ mắt suýt chút nữa khóc trước mặt cháu, “Ngoan, ngoan...Tiểu Bảo con có lòng với ông bà là tốt rồi, đừng để bản thân mình mệt.”

Lục Sùng Sơn nói rồi trâm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn không kìm được, thở dài một hơi rồi hỏi: “Có phải Tiểu Bảo có chuyện gì đó muốn xin ông không?”

Tiểu Bảo thành thật gật gật đầu.

Lục Sùng Sơn lại hỏi: “Có phải con muốn gặp cái cô Tiểu Tịch đó không?”

Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh, dùng ánh mắt đầy mong đợi lại bắt an nhìn ông nội mình.

Đôi mắt nho nhỏ tròn xoe đó nhìn Lục Sùng Sơn khiến ông thoáng cái đã mềm lòng: “Được, ông nội đồng ý với con, đợi lát nữa ông cho người đi mời cô ấy đến được không?”

Hai mắt Tiểu Bảo lập tức sáng rực lên, vui vẻ kiễng chân hôn lên má ông nội một cái, sau đó hài lòng chạy về phòng mình.

Nhan Như Ý nhìn chồng mình cười như một thằng ngốc, vẻ mặt đến chịu: “Trước đây ai bảo tôi không có nguyên tắc, ba phải hả? Bây giờ thì nguyên tắc của ông đâu? Giới hạn của ông đâu? Cháu nội vừa mới đâm bóp có vài cái đã mất hết rồi à? Chỉ vì lừa cháu nó thơm mình một cái mà cái gì cũng đồng ý đúng không?”

Lục Sùng Sơn khẽ ho một tiếng, trở về với dáng vẻ nghiêm túc thường ngày: “Nói vớ vẩn cái gì đó, tôi làm thế vì sức khỏe của Tiểu Bảo! Hơn nữa, để cô gái đó ở cùng với Tiểu Bảo cũng không có gì phải lo, tôi đương nhiên sẽ phái người trông coi cẩn thận!”

Lục Sùng Sơn nói rồi gọi điện cho quản gia Hình Võ.

“Lão gia, ngài có gì dặn dò ạ?”

“Bây giờ cậu đi gọi điện mời cô gái đó đến chơi với Tiểu Bảo.”

Lục Sùng Sơn nghĩ một lát rồi lại nói thêm: “Nói với cô ta là Tiểu Bảo đang ở nhà một mình, đợi lát nữa tôi và phu nhân sẽ tránh mặt, để cô ta một mình với Tiểu Bảo.”

“Lão gia, ý của ông là?”

“Lắp thêm mấy cái camera giám sát trong nhà!”

“Vâng, tôi hiểu rồi ạ!”

Nhan Như Ý nghe thấy chồng mình nói với quản gia như thế, bà hơi cau mày: “Làm thế có có ổn không?”

Lục Sùng Sơn không để ý nói: “Có gì mà không ổn? Tôi lại muốn xem xem rốt cuộc thì cô gái đó có gì khác biệt? Không phải là bà cũng muốn biết cô gái đó có phải thật lòng đối đãi với Tiểu Bảo không còn gì?”

--- O ---

Chương 326: Hẹn Hò Với Bánh Bao Nhỏ

Nhan Như Ý mới đầu còn hơi do dự, nhưng vì Tiểu Bảo nên bà vẫn gật đầu: "Ông đừng để Đình Kiêu nó biết, nếu không nó lại giận đấy!"

"Tôi thấy nó bị cô gái kia mê hoặc mù đầu rồi! Đợi chọn được người rồi tôi sẽ bảo nó đi xem mặt ngay! Tôi không tin, bao nhiêu cô gái xuất sắc như vậy lại không có lấy một người có thể bì được với cô ta!"

...

Sau khi rời khỏi công ty, Ninh Tịch về thẳng nhà, đang nằm trên giường xem tin tức giải trí bỗng có cuộc điện thoại lạ gọi tới.

Cô hơi ngỡ ngợ nhưng vẫn bắt máy: "Alo?"

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng một người đàn ông: "Alo, chào cô, xin hỏi cô có phải là cô Ninh Tịch không?"

"Vâng, anh là?" Ninh Tịch nghi ngờ hỏi.

"Tôi là Hình Võ, quản gia của Lục tiên sinh, hôm nay Lão tiên sinh và Lão phu nhân đều bận, Tiểu thiếu gia đang ở nhà một mình, không biết cô Ninh đây có rảnh tới đây làm khách không?"

Ninh Tịch bật dậy như con cá chép: "Có! Rảnh! Tôi sẽ tới ngay!"

Dập điện thoại, Ninh Tịch bắt đầu lật tung cả tủ quần áo lên, gần như móc hết cả quần áo trong tủ ra, lật tới lật lui cũng không biết nên mặc bộ nào...

Dáng vẻ đó quả thật còn khoa trương hơn cả đi gặp bạn trai...

Cuối cùng cô vẫn chọn được một bộ quần áo có phong cách mà cả cô và Tiểu Bảo đều thích, kiểu dáng thời thượng, thêm chút yếu tố phục cổ, tuy nhà thiết kế không nổi tiếng, nhưng Ninh Tịch vẫn luôn là fan trung thành của anh ta.

Ngoài những trường hợp bắt buộc, còn bình thường thì cô không mấy quan tâm đến thương hiệu, chỉ mặc những gì cô thích là được.

Sau khi đến Lục trạch, người quản gia trông có vẻ chỉ hơn ba mươi tuổi liền dẫn Ninh Tịch vào nhà chính, vừa vào đến cửa, cô đã thấy một con gió lốc

lao vào lòng mình...

"Bảo bói~~~"

Ninh Tịch cúi xuống bế bánh bao nhỏ lên, cô vốn định hôn cậu bé một cái như thường ngày vẫn làm, nhưng nghĩ tới việc còn có người ngoài ở đây nên đành nhẫn lại.

Mãi không thấy cô Tiểu Tịch hôn mình, bánh bao nhỏ nhất thời cảm thấy mát mát, cúi cụp đầu xuống. Cô Tiểu Tịch lần này không hôn mình, chẳng lẽ vì mình có chỗ nào không tốt sao? Vì cô không thích mình nữa à? Vì cô thích bạn nhỏ khác hơn rồi sao?

"Cô Ninh, tôi đi trước, nếu cô có chuyện gì cần, xin cứ ấn chuông gọi tôi."

Ninh Tịch gật đầu: "Được, Hình quản gia, cảm ơn anh!"

Hình Võ đi rồi, Ninh Tịch nhanh chóng phát hiện bé con nhà mình đang không vui, cô bật cười gõ lên mũi của bánh bao nhỏ, sau đó hôn lên hai má bánh bao: "Tiểu Bảo bảo bói, cô nhớ con lắm!"

Mặt Tiểu Bảo lập tức sáng lên, nhóc mím môi, mặt đỏ bừng, trên đỉnh đầu búp một tiếng như vừa có một bông hoa nở ra, cô Tiểu Tịch quả nhiên vẫn thích mình!

Bánh bao nhỏ nghĩ, sau đó lại vùi đầu vào bảng viết một câu rất hoàn chỉnh đưa cho Ninh Tịch: [Tiểu Bảo cũng rất nhớ cô Tiểu Tịch!]

Ninh Tịch thấy vậy trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, nhưng lại thấy Tiểu Bảo nhanh tay viết thêm một câu nữa: [Ba ba cũng vậy]

"Ày..." Ninh Tịch hoàn toàn không nghĩ tới việc Tiểu Bảo sẽ viết được một câu như thế, do vậy có chút bất ngờ mà ngẩn ra, hai má dần nóng lên.

Không ngờ Tiểu Bảo lại viết được một câu như vậy, chuyện này có chút không khoa học nha?

Từ trước tới giờ mỗi khi Tiểu Bảo nói chuyện với cô, thằng bé chưa từng nhắc tới bất cứ người nào khác...

"Ngoan~" Ninh Tịch tuy có hơi nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cô xoa đầu bánh bao nhỏ, dắt cậu bé ngồi xuống sofa.

Cùng lúc đó, trong phòng theo dõi phía sau vườn, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đang ngồi trước màn hình camera lớn, nhìn không chớp mắt vào màn hình.

--- O ---

Chương 327: Cách Chung Sống Đặc Biệt

Khi nhìn thấy những hành động âm áp và thân thiết giữa Ninh Tịch và Tiểu Bảo, lại thấy Tiểu Bảo viết được hai câu kia, Nhan Như Ý ban đầu còn hơi căng thẳng vì sốt sáng, sau vẻ mặt cũng dịu đi vài phần, bà bất đắc dĩ cười nói: "Chắc chắn là Đình Kiên dạy nó rồi!"

Lục Sùng Sơn hừ một tiếng, ông không nói gì, vẫn nhìn chăm chú vào camera, không chỉ là để nhìn cô, quan trọng nhất là ông nhất định phải biết được nguyên nhân gì cô gái này lại có thể khiến Tiểu Bảo nghe lời cô như vậy!

Sau đó...

Lục Sùng Sơn phải thất vọng rồi.

Vì, trên thực tế, cách thức chung sống của Ninh Tịch và Tiểu Bảo đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn được nữa.

Tóm lại một câu chính là hai người ai tự làm việc của người nấy.

Tiểu Bảo là một đứa trẻ rất tự lập, cậu bé chỉ cần Ninh Tịch ở bên cạnh mình thôi là được.

Thế nên vẫn như thường ngày, bánh bao nhỏ hăm hờ ngồi chơi sudoku, còn Ninh Tịch thì cuộn tròn trên sofa xem tin tức, tay vuốt vuốt đầu bánh bao nhỏ như vuốt ve mèo con, thỉnh thoảng khi cô chăm chú quá mà quên mất vuốt ve, bánh bao nhỏ sẽ lại ngẩng lên nhìn cô, cầu xoa đầu, thế là Ninh Tịch lại tiếp tục vuốt vuốt...

Trước camera, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý xem mãi vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Hai người đều tự vui lấy, gần như không có tương tác gì với nhau cả.

Nhưng...

Sự âm áp thân thiết bao phủ giữa một nhỏ một lớn kia lại không ngừng xuyên thấu qua màn hình chảy vào lòng hai người họ...

Nhan Như Ý cảm thán nói: "Tuy cô gái này không làm gì, nhưng tôi cứ có cảm giác Tiểu Bảo chỉ cần cô ấy ở bên cạnh thôi là đã có sức sống như một

đưa trẻ bình thường vậy!"

Lục Sùng Sơn không phải kẻ mù, tất nhiên ông cũng nhìn ra, chỉ là ông không muốn thừa nhận mà thôi, trầm giọng nói: "Vội cái gì, bà cứ xem tiếp đi! Tôi không tin cô ta có thể không để lộ bất cứ chỗ sơ hở nào! Tiểu Bảo thích cô ta như vậy, chắc chắn là vì chuyện gì cô ta cũng thuận theo Tiểu Bảo, đó chỉ là cách để cô ta nịnh nọt Tiểu Bảo thôi. Bà phải biết, sự chiều chuộng của cô ta dành cho Tiểu Bảo chính là cục đường bọc thạch tín, chúng ta tuyệt đối không thể để mặc như vậy được! Sau này tôi nhất định phải để Đình Kiêu tự mắt trông thấy, người phụ nữ nó chọn rốt cuộc là loại người gì!"

Ninh Tịch xem tin tức một lúc rồi đặt điện thoại xuống, cô chống cằm, nhìn Tiểu Bảo không chớp mắt.

Quả nhiên trông Tiểu Bảo vẫn thích hơn nghịch điện thoại nhiều...

Bánh bao nhỏ cảm nhận được ánh mắt của Ninh Tịch, nhóc tò mò ngẩng đầu lên, chớp mắt.

Một tia sáng lóe lên trong đầu Ninh Tịch, "Bảo bối, đừng chơi cái này nữa, qua đây cô dạy con cái này chơi vui lắm!"

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, để mặc Ninh Tịch kéo vào vườn.

Trước camera, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cuối cùng cũng thấy Ninh Tịch hành động, lúc này liền thấy sốt sắng hẳn lên, để xem rốt cuộc cô muốn làm gì.

Lục Sùng Sơn đen mặt: "Đợi mà xem, sắp lộ đuôi hồ ly rồi đấy!"

Nhan Như Ý gật đầu, hồi hộp nhìn camera.

Ninh Tịch dắt Tiểu Bảo vào bãi cỏ trống trong vườn, hài lòng nói: "Chính là chỗ này!"

Sau đó, Ninh Tịch cúi người nhẹ nhàng nói với Tiểu Bảo: "Bảo bối, thường ngày con yên tĩnh quá, cũng ít vận động, như thế không tốt cho sức khỏe, tất nhiên vận động quá độ cũng không được, nhưng giờ con nhỏ thế này mà để xương bị cứng thì không ổn, thế nên cô sẽ dạy con Ngũ Cầm Hí, nếu con kiên trì tập thì có thể khiến cơ thể con rất khỏe mạnh dẻo dai đấy! Con có muốn học không?"

--- O ---

Chương 328: Cô Ấy Dạy Cũng Tốt Chứ?

Tuy Tiểu Bảo nửa hiểu nửa không, nhưng cũng gật đầu không do dự.

Thấy vậy Ninh Tịch hắng giọng, bắt đầu dạy: "Ngũ Cầm Hí được chia làm năm bộ là gấu, hổ, hươu, vượn và chim, mỗi bộ đều có công hiệu riêng, cô với con sẽ học từng cái một nhé, đầu tiên là gấu này, động tác của gấu có công dụng lớn nhất, có thể điều tiết tính khí..."

Trong camera, Lục Sùng Sơn xem tới đoạn này liền tỏ ra sững sờ, hai mắt ông sáng lên: "Không ngờ con nhóc này lại biết Ngũ Cầm Hí?"

"Ngũ Cầm Hí? Chẳng phải là bộ rèn luyện sức khỏe mà ông vẫn luôn nói muốn dạy cho Tiểu Bảo sao?" Nhan Như Ý hỏi.

Lục Sùng Sơn gật đầu, sau đó lại tỏ ra không vui nói: "Kể cả nó có biết thật thì cùng lắm cũng chỉ là thể võ đẹp thôi, dạy sai cho Tiểu Bảo thì hỏng hết! Bộ môn Ngũ Cầm Hí này được thân y Hoa Đà truyền lại, tất nhiên là tốt nhưng động tác nhất định phải chuẩn thì mới có công hiệu được, trước đây tôi từng nghĩ đến việc sẽ dạy Tiểu Bảo, tiếc là..."

Tiếc là Tiểu Bảo không đoái hoài đến ông thì sao có thể theo ông học được.

Nhan Như Ý thấy vậy có hơi lo lắng, căng thẳng nói: "Hay bảo ai đó tới cắt ngang được không? Lỡ mà con nhóc này không hiểu nhưng trả vờ hiểu rồi dạy lung tung thì gay mất."

Lục Sùng Sơn gật đầu: "Tôi bảo Hình Võ qua!"

Nói xong ông nhắc bộ đàm lên, ấn nút gọi: "Alo, Hình Võ..."

"Lão gia, tôi đây, ngài có gì cần dặn dò?"

"Giờ cậu tới đó cho tôi..." Lục Sùng Sơn nói được một nửa, bỗng im bặt, ánh mắt kính ngác của ông dừng lại trên hình ảnh trong camera.

"Lão gia... lão gia?"

Lục Sùng Sơn nhìn camera chăm chú, một lúc lâu sau mới định thần lại: "Không còn chuyện gì nữa rồi."

Nói xong ông tắt bộ đàm.

"Sao thế?" Nhan Như Ý cảm thấy khó hiểu.

Lục Sùng Sơn khẽ ho một tiếng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên: "Cứ để cô ta dạy đi."

Nhan Như Ý giật mình, sau khi phản ứng lại bà tò mò hỏi: "Ý của ông là... con bé dạy được lắm sao?"

Lục Sùng Sơn nhìn từng chiêu thức của cô gái trong camera, âm ờ nói: "Cũng được."

Nhan Như Ý nghe vậy liền liếc chồng mình một cái, cái gì mà cũng được, rõ ràng là quá được thì có?

Nếu không, với tính cách của chồng bà, chỉ cần hơi sai sót một chút xíu thôi, chắc chắn ông đã nổi khùng lên rồi.

Trong camera, Ninh Tịch tách động tác ra dạy tỉ mỉ cho Tiểu Bảo từng chút một.

"Con học được chưa?"

Tiểu Bảo gật đầu.

"Tốt! Vậy giờ chúng ta tập thử một lần từ đầu đến cuối nhé!"

Tiểu Bảo bắt đầu làm theo một lần, động tác vô cùng lưu loát, sinh động.

Vì còn nhỏ, nên thỉnh thoảng lúc làm theo động tác động vật trông rất đáng yêu.

Ninh Tịch vui mừng vỗ tay khen: "Tiểu Bảo bảo bồi giỏi quá! Con học nhanh thật đấy! Sau này cố gắng mỗi ngày tập một lần được không?"

Tiểu Bảo được khen mắt sáng như sao, gật đầu lia lịa đáp ứng.

"Bảo bồi của cô ngoan quá!"

...

Nhan Như Ý nhìn chồng mình: "Ông thấy thế nào?"

Lục Sùng Sơn dăm chiêu một hồi, vẫn lạnh lùng nói: "Bà đừng quên cô ta là

diễn viên, muốn diễn trò trước mặt chúng ta thì quá dễ, nói không chừng cô ta đã sớm liệu được việc chúng ta đang âm thầm theo dõi cô ta, nên đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ từ trước rồi cũng nên!"

Nhan Như Ý gật đầu: "Vậy chúng ta quan sát thêm xem sao?"

Thời gian cứ từng chút qua đi, vèo một cái đã tới chập tối.

Ninh Tịch dặt tay Tiểu Bảo ngồi xuống xích đu nhìn mặt trời lặn.

Có những chuyện, Ninh Tịch cũng đắn đo rất nhiều, sau khi đến đây rồi cô cũng nghĩ nhiều lắm, nhận ra mình sắp phải đi, cô không nhịn được nói với Tiểu Bảo: "Bảo bối, cô có chuyện này... muốn bàn với con..."

--- O ---

Chương 329: Chỉ Cần Cô Thích

Lục Sùng Sơn theo dõi cả một buổi chiều, đầu đã bắt đầu choáng váng, sau khi nghe thấy Ninh Tịch nói vậy, lập tức tỉnh táo lại.

Cuối cùng cũng tới rồi.

"Bà đoán xem cô ta muốn bàn với Tiểu Bảo chuyện gì?" Lục Sùng Sơn hỏi bà xã đang ngồi cạnh mình.

Nhan Như Ý nheo mắt nghĩ: "Cô ta đã biết Tiểu Bảo rất có ý nghĩa đối với chúng ta, cũng biết tôi và ông rất nghe theo Tiểu Bảo, chẳng lẽ cô ta muốn bảo Tiểu Bảo... giúp nói tốt về cô ta trước mặt chúng ta sao?"

Lục Sùng Sơn nhếch miệng cười lạnh khinh bỉ: "Vậy thì đơn giản quá, sợ rằng cô ta sẽ bảo Tiểu Bảo làm loạn với chúng ta, không chừng còn bảo để cô ta vào nhà chúng ta luôn ấy?"

Nhan Như Ý cau mày, càng nghĩ càng thấy có khả năng: "Như vậy thì thật là quá đáng! Sao có thể lợi dụng một đứa trẻ như thế chứ!"

Lục Sùng Sơn nghiêm mặt lại: "Giờ thì bà đã biết nếu để một cô gái phẩm hạnh không ra gì vào cửa Lục gia chúng ta, thì hậu quả sẽ thế nào chưa? Tới lúc đó nhà không yên chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ một khi đã loạn thì ở ngoài cũng sẽ loạn theo! Hệ quả sẽ lớn lắm đấy!"

Nhan Như Ý gật đầu lia lịa: "Ông nói phải, Đình Kiêu ở bên ngoài vất vả như vậy, nếu trong nhà cũng loạn, thế chẳng phải sẽ khiến nó phân tâm lắm sao!"

Trong vườn, dưới ánh chiều tà, Tiểu Bảo ngẩng đầu thối mắt nhìn cô Tiểu Tịch.

Ninh Tịch đắn đo chọn lọc từ ngữ, cô nghiêm túc nhìn bánh bao nhỏ, nhẹ nhàng nói, "Tiểu Bảo, cô biết con vẫn luôn thích cô, cô cũng rất thích con. Lần trước con còn nói với cô, yêu một người thì phải để người đó tự do, giờ cô Tiểu Tịch muốn nói với con một câu, không có bất cứ ai có thể là toàn bộ cuộc sống của con cả. Trên thế gian này, còn có rất nhiều rất nhiều những điều đẹp để đang đợi con khám phá, cảm nhận và yêu thương nó... Cô rất thích, rất thích, rất thích con, thế nên cô cũng rất mong con cũng có thể được tự do, vui vẻ trưởng thành!"

Nói đến đây, cuối cùng Ninh Tịch cũng nói tới vấn đề chính, "Vậy nên, cô muốn xin con đồng ý với cô một chuyện!"

Trước camera, hai người kia cũng đang căng thẳng dõi theo...

Ninh Tịch nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo, con đồng ý với cô Tiểu Tịch là con sẽ đi học được không?"

Lục Sùng Sơn: "..."

Nhan Như Ý: "..."

Hai người cùng nhìn nhau, nhưng mãi không nói được gì.

Một lúc lâu sau, sau khi mọi thứ phát triển theo chiều hướng ngoài dự liệu của mình, hai ông bà lại càng hồi hộp hơn.

Câu trả lời của Tiểu Bảo... sẽ là gì?

Đối diện với yêu cầu của Ninh Tịch, phản ứng đầu tiên của Tiểu Bảo không phải là gật đầu ngay lập tức.

Lúc này, Ninh Tịch cũng đang rất lo lắng, cô cũng không thể hoàn toàn chắc chắn được liệu Tiểu Bảo có đồng ý với cô hay không.

Mười giây trôi qua...

Ba mươi giây trôi qua...

Một phút trôi qua...

Ninh Tịch không dám giục, cô chỉ có thể lặng lẽ chờ, càng chờ càng sốt ruột.

Nhưng cô không biết, cùng lúc đó có hai người khác còn sốt ruột hơn cả cô.

Cuối cùng, Ninh Tịch không chịu nổi nữa, cô chắp hai tay lại, tỏ ra đáng thương hỏi: "Bảo bối, được không con?"

Tiểu Bảo thở dài như người lớn, sau đó viết xoẹt xoẹt lên tập viết vài chữ.

Ninh Tịch và hai người phía sau camera hồi hộp không thôi.

Sau đó, Tiểu Bảo giơ tấm bảng chữ lên: [Tiểu Bảo không muốn đi học]

Con người Ninh Tịch nhất thời tối xuống, thất vọng cúi đầu, quả nhiên vẫn không được...

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Bảo lại bắt đầu viết, rồi lại giơ bảng lên: [Nhưng nếu cô Tiểu Tịch thích, vậy Tiểu Bảo đồng ý]

Ninh Tịch ngẩn ngơ nhìn hàng chữ kia, một lúc lâu sau mới định thần lại được: "Tiểu Bảo... Tiểu Bảo con đồng ý với cô rồi à... con đồng ý thật rồi..."

Hơn nữa còn đồng ý một cách khiến cô cảm động như vậy!

Không hổ danh là con ruột của Đại ma vương!!!

--- O ---

Chương 330: Đại Thiểu Gia Về Rồi

Lúc này, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đã hoàn toàn ngẩn ra trước camera, hai ông bà hoàn toàn không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này thế nào nữa...

Tiểu Bảo đồng ý rồi...

Không ngờ Tiểu Bảo lại đồng ý đi học...

Như vậy có nghĩa là Tiểu Bảo đã bước thêm một bước quan trọng để trở về lại làm một đứa trẻ bình thường rồi!

Nhan Như Ý kích động đến nỗi không biết dùng ngôn từ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc này nữa: "Sùng Sơn, ông thấy chưa? Tiểu Bảo của chúng ta đồng ý đi học rồi! Thật tốt quá! Thật là tốt quá đi mất!"

"Đúng vậy! Bảo bối của chúng ta đồng ý đi học rồi!" Lục Sùng Sơn thở dài: "Cả nhà ta khuyên nhủ nó bao lâu này, nặng nhẹ cũng dùng hết rồi, không ngờ vẫn không bằng người ta nói vài câu..."

Nhan Như Ý cũng thở dài: "Trước đây tôi còn tưởng Cảnh Lễ nó làm quá, giờ xem ra, Tiểu Bảo đúng thật là rất nghe lời cô gái này!"

Sau khi vui mừng, Lục Sùng Sơn lại thấy lo lắng hơn: "Xem ra, cô gái này không hề đơn giản! Hơn nữa còn rất khó lường! Trước đây tôi quá xem nhẹ cô ta rồi... Bà có phát hiện không, tất cả những việc mà cô ta làm bề ngoài trông đều là vì muốn tốt cho Tiểu Bảo cả!"

Nhan Như Ý phụ họa theo, "Lúc trước tôi cũng không hiểu, giờ xem ra tôi cũng hiểu vì sao Cảnh Lễ và Tiểu Bảo đều thích cô ta như vậy rồi, ngay đến Đình Kiêu nhà ta còn mê mẩn cô ta nữa chứ..."

Lục Sùng Sơn lắc đầu: "Suy cho cùng thì Đình Kiêu nó vẫn còn quá trẻ!"

Lúc này, bộ đàm truyền đến một âm thanh khẩn trương: "Lão gia! Đại thiểu gia về rồi!"

Lục Sùng Sơn nhíu mày: "Về thì cũng về rồi, cậu hoảng cái gì!"

Lục Sùng Sơn đang chuẩn bị tắt bộ đàm để đi xem Lục Đình Kiêu đi đâu, kết quả trước màn hình tối đen, mọi cảnh vật đều biến mất khỏi tầm mắt.

"Thằng thôi tha này!!!" Lục Sùng Sơn chán nản.

"Tôi đã bảo chắc chắn là không giấu được nó rồi mà..."

...

Trong hoa viên nhỏ sau vườn, sau khi Tiểu Bảo đồng ý đi học, Ninh Tịch quả thật vui phát điên!

Tiếc là tâm trạng vui vẻ lúc này lại không thể chia sẻ cùng ai...

Đúng lúc đó, cô liền thấy một bóng dáng quen thuộc từ phía xa đang từng bước tiến về phía mình...

"Lục Đình Kiêu!!!" Phản ứng đầu tiên của Ninh Tịch là co chân chạy thẳng về phía anh, nhưng vì chạy vội quá, suýt nữa cô đâm đầu vào người anh, may mà được đối phương giơ tay ra giữ vai lại, cô hưng phấn nói: "Lục Đình Kiêu! Tiểu Bảo đồng ý đi học rồi!"

"Ừm." Thấy vẻ mặt mừng rỡ đến mức đỏ bừng của cô, đáy mắt Lục Đình Kiêu tràn ra tia dịu dàng, anh xoa đầu cô: "Vất vả cho em rồi."

Sự đụng chạm của anh khiến Ninh Tịch định thần lại, cô vội đứng thẳng lên, sau đó lùi một bước, ngượng ngùng gãi đầu nói: "Tôi cũng có làm gì đâu... Chỉ khuyên thẳng bé một chút thôi..."

Đạch! Tình huống gì thế này! Sao cô tự nhiên mất không chế lao thẳng về phía Lục Đình Kiêu như chim bay về rừng vậy? Tâm hồn thiếu nữ đó là cô sao???

"Gì nhỉ, nếu anh đã về rồi vậy tôi đi trước đây!" Nói xong đang chuẩn bị bỏ của chạy lấy người như lúc lao tới, bỗng cô lại nhớ ra chuyện gì đó, lập tức thay đổi sắc mặt, cúi người nói với Tiểu Bảo: "Bảo bối, cô có thể nói chuyện riêng với ba con một lúc được không?"

Tiểu Bảo nhìn cô Tiểu Tịch rồi lại nhìn ba, tỏ ra không vui vì hai người nói chuyện riêng không cho mình theo, nhưng cuối cùng vẫn là đứa nhỏ hiểu chuyện nên nhóc gật đầu đồng ý.

Ninh Tịch với bánh bao nhỏ dính nhau thêm một lúc nữa, sau khi chào tạm biệt, cô lập tức chuyển hướng sang Lục Đình Kiêu, bày ra vẻ mặt ngưng trọng nói: "Lục tổng, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh!"

--- O ---

Chương 331: Em Đang Lo Lắng Cho Tôi Sao?

"Ừ? Chuyện gì?"

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu như cơn thủy triều của sự âm áp vỗ nhẹ lên tâm tình bất an của Ninh Tịch...

Cô thoáng yên tâm một chút, chậm chước chọn lời sau đó mới mở miệng nói: "Chỉ là... gần đây anh cố gắng cẩn thận một chút, có ra ngoài thì tốt nhất cứ mang thêm mấy vệ sĩ! Mang thêm chục người nữa cũng không nhiều!"

Từ cái hôm nhận được điện thoại của người nào đó Ninh Tịch vẫn luôn bất an, tuy cô biết rõ với năng lực của Lục Đình Kiêu thì tên kia không có khả năng đụng được vào anh, nhưng dù làm cách nào cô vẫn không yên tâm cho được, thậm chí còn muốn đích thân ở cạnh 24/24 để bảo vệ anh mới chịu...

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì híp hai mắt lại, khóe mắt lộ ra một tia sáng lạnh lẽo nhưng rất nhanh lại trở về như bình thường, anh chậm rãi tiến tới gần Ninh Tịch.

Ninh Tịch lùi lại ra sau theo bản năng, cho đến khi lưng đụng phải vách tường bám đầy dây leo.

Lục Đình Kiêu đưa một cánh tay chống lên bức tường phía sau lưng cô rồi đột nhiên hỏi một câu: "Cái này gọi là kabe-don đúng không?"

Ninh Tịch đang bị vây trong lồng ngực chớp mắt một cái: "À... đúng..."

Hơn nữa còn cực kỳ tiêu chuẩn! Nhưng mà tại sao đề tài lại đột nhiên chuyển sang cái khỉ này vậy?

"Lần trước em bảo thích, nên tôi có nghiên cứu một chút." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch: "À à..."

Cô rất muốn nói với Đại ma vương rằng, thực ra anh không cần học đâu...

Mà... mà cô nói thích cái này lúc nào? Rõ ràng cô nói không có một cô bé nào chịu nổi cái chiêu này có được hay không?

Được rồi... bây giờ cô cũng không chịu nổi...

Ninh Tịch vốn còn lo lắng việc cô nhắc nhở sẽ khiến Lục Đình Kiêu mất hứng, dầu sao thì đây cũng có vẻ như đang chắt vắt năng lực của anh, cô chỉ sợ việc này sẽ gây thêm phiền phức cho Lục Đình Kiêu.

Kết quả là Lục Đình Kiêu cứ duy trì cái tư thế sát gái như này, anh nghiêng người áp sát tới gần nhẹ giọng nói một câu: "Ninh Tịch, em đang lo lắng cho tôi sao?"

Ninh Tịch có chút sững sờ: "Khụ, đúng vậy, dù sao anh cũng là ông chủ của tôi mà!"

"Vậy à... nhưng mà tôi vẫn rất vui." Trong mắt Lục Đình Kiêu hiện lên nét cười thỏa mãn, ngay sau đó anh nói: "Vậy thì mỗi ngày tôi đều gửi tin nhắn báo bình an được không?"

"A? Cái này... đương nhiên là được!" Ninh Tịch vừa nói xong đã thấy có chỗ nào đó là lạ, lại nhất thời không biết là lạ chỗ nào.

Lục Đình Kiêu tỏ vẻ rất hài lòng, anh nâng người dậy rời khỏi phạm vi xâm lược: "Vốn định bảo em ở lại dùng cơm, nhưng đoán là em không được tự nhiên nên tôi sẽ không giữ em lại."

"Không cần giữ không cần giữ! Vậy tôi đi đây! Bye bye~"

...

Cho đến sau khi về nhà Ninh Tịch mới phát hiện ra là lạ ở chỗ nào.

Bởi vì cô vừa về đến nhà, Lục Đình Kiêu đã gửi một tin nhắn tới: [Về nhà chưa? Tôi với Tiểu Bảo đang ăn cơm, mọi chuyện đều bình thường, không cần lo lắng.]

Đạch! Đạch! Đạch!

Rõ ràng là cô chỉ nói bình thường anh nên cẩn thận chút thôi mà!

Tại sao kết quả lại thành ông chồng nhắn tin báo cáo cho vợ thế này!

Cô thật muốn quỳ lạy Đại ma vương...

Sau này cô không dám nói cô sát gái nữa! Cũng không dám nói sẽ dạy Lục Đình Kiêu cách tán gái nữa!

Trước mặt Đại ma vương cô chỉ là một đồng cặn bã thôi!

Nhưng mà, chuyện này vẫn chưa xong.

Ngay sau đó, Lục Đình Kiêu lại gửi thêm một tin nhắn: [Mấy ngày nữa sẽ đưa Tiểu Bảo đi học, đây là lần đầu tiên thằng bé đi học nên lúc đó mong em có thể tới.]

Ninh Tịch: "..."

Yêu cầu thế này sao cô có thể từ chối chứ huhuhu.

[Ok]

Nhấn xong chữ này, Ninh Tịch lập tức ngã đập đầu vào gối.

Xong rồi...

Rõ ràng là cô đang tự đào hố chôn mình mà...

Nhưng mà cô suy nghĩ lại một chút, càng nghĩ lại càng thấy không đúng. Hôm nay cô được nghỉ, trùng hợp bên Lục Trạch mời cô đến chơi với Tiểu Bảo, lại trùng hợp là cô khuyên Tiểu Bảo đi học, lại trùng hợp hơn nữa là Đại ma vương mời cô cùng đưa Tiểu Bảo đi học... Cô tính toán một chút thì lúc đó cũng vừa vặn là lúc bộ phim đóng máy, khi đó cô sẽ rảnh.

Mọi thứ cứ y như nước chảy thành sông ấy nhỉ, thuận lợi đến không tin được!!!

Ách, thật... thật sự chỉ là trùng hợp?

--- O ---

Chương 332: Vua Ng Đích Thực!

Nghỉ ngơi hai ngày xong, Ninh Tịch hồi máu sống lại trở về đoàn làm phim tiếp tục chiến đấu.

Sau khi xem kế hoạch quay phim mấy ngày tiếp theo, cô phát hiện những cảnh quay của cô đều đã hoàn thành, giờ dư lại phần lớn đều là những cảnh quay bù với vai của Giả Thanh Thanh trước kia.

Cảnh quay này cô đã thuộc nằm lòng cho nên không có chút áp lực nào.

Đến tận lúc Ninh Tịch đến đoàn làm phim mà vẫn chưa đến lượt cảnh quay của cô.

Tiểu Đào vừa thấy cô đến liền chạy lên đón: "Chị Tịch tới rồi! Em vừa định nhắn tin báo chị không cần đến sớm thế đâu!"

Ninh Tịch nhướn mày, cười đùa nói: "Sao vậy? Đạo diễn lại tốt bụng cho chị nghỉ nữa sao?"

"Không phải! Chị nhìn bên kia kia..." Tiểu Đào nhỏ giọng ý bảo cô nhìn Quan Tiểu Thất và Phương Nhã đang quay: "Là do Quan Tiểu Thất đấy, một cảnh mà NG không biết bao nhiêu lần, so với Giả Thanh Thanh hồi trước còn kinh khủng hơn!"

"Quan Tiểu Thất..." Ninh Tịch chông cảm trầm ngâm một chút.

"Đúng vậy, chính là cô ca sĩ mới mà công ty chúng ta đang nâng đỡ đó, hát khó nghe chết đi được nhưng hết cách, ai bảo người ta có tiền cơ, đập tiền xuống ắt sẽ thuận như nước chảy thôi!"

"Nghe nói ban đầu cô ta sống chết đòi làm diễn viên, nhưng sau khi công ty kiểm tra qua khả năng của cô ta thì thấy khả năng diễn xuất của cô ta còn thảm hại hơn cả ca hát đấy, cho nên mới trăm phương ngàn kế khuyên cô ta làm ca sĩ ít nhất hát dở thì có thể để hậu kỳ chỉnh lại âm điệu mà!"

"Nhưng kết quả thì dù có đập bao nhiêu tiền vào thì cô ta cũng chỉ làm ca sĩ mấy tháng rồi không chịu nữa, sống chết đòi đi đóng phim và thế là họa lại rơi xuống giới nghệ sĩ rồi..."

Tiểu Đào bát quái xong lại cố ý nhắc nhở Ninh Tịch một câu: "Mặc dù

chúng ta cùng công ty nhưng với những loại người như này cứ cách xa một chút!"

Ninh Tịch khẽ gật đầu một cái, vẻ mặt suy tư. Thật ra thì lần trước lúc ở nhà cô mặc dù không nhất định xuất phát từ ý định của bản thân nhưng Quan Tiểu Thất cũng coi như đã giúp cô một lần. Chỉ có điều, trước khi hoàn toàn nhìn thấu một người cô nhất định sẽ không làm việc sơ xuất.

Biết rõ tình huống xong, Ninh Tịch cũng không rời đi luôn mà ngồi luôn xuống ghế. Cảnh quay của cô với Quan Tiểu Thất không ít, phải nhìn rõ khả năng của Quan Tiểu Thất trước.

Cách đó không xa, Quan Tiểu Thất với Phương Nhã vẫn đang tiếp tục quay phim...

Quan Tiểu Thất đóng vai đối thủ của Mạnh Trường Ca - Hiền phi, còn Phương Nhã diễn một vị phi tử khác của hôn quân - Thục phi. Hai nhân vật này đấu tới đấu lui, cảnh quay đối đầu cũng không ít.

Ninh Tịch nhìn thấy Quan Tiểu Thất luôn luôn mắc sai lầm, mà Quách Khải Thăng tựa hồ đã muốn chết lắm rồi...

"Quan Tiểu Thất! Cô là sủng phi! Sủng phi! Phải yêu mị! Phải quyến rũ! Đừng có mà giống như cái cọc gỗ như vậy!"

"Còn lời thoại của cô nữa, bộ phim này không dùng lồng tiếng mà là thu âm trực tiếp! Cô nói lời thoại mà cứ như đọc rap thẳng đơ một đường thế à?"

"Biểu cảm! Biểu cảm của cô đâu?"

...

Tiểu Đào đưa cho Ninh Tịch một bọc hạt dưa: "Chị thấy đấy, em không nói điều chứ? Diễn xuất của cô ta thật sự quá nát! Ai da, chị với Giang lão sư phối hợp quá tốt nên ai cũng nghĩ có thể đóng máy sớm thời hạn, kết quả nửa đường lại nhảy ra một Quan Tiểu Thất này! Đúng là vua NG mà!"

Ninh Tịch không nói gì.

Khách quan mà nói thì đây không phải vấn đề do kỹ năng diễn xuất.

Bởi vì Quan Tiểu Thất chưa hề có kỹ năng gì, cô ấy chỉ là một tờ giấy trắng.

Trong tình huống này mâu chốt nằm ở người bạn diễn.

Đáng buồn là bạn diễn của Quan Tiểu Thất lại là Phương Nhã. Hai người vốn có mâu thuẫn, chưa kể đến diễn xuất của Phương Nhã cũng chỉ là hạng xoàng mà thôi, Quan Tiểu Thất diễn với cô ta mà có thể diễn tốt mới là kỳ quái.

--- O ---

Chương 333: Phát Hiện Bất Ngờ

Cuối cùng Quách Khải Thăng không chịu nổi nữa mới kêu "Cắt", ông ta kiệt sức nói: "Mọi người nghỉ ngơi mười phút... Không, hai mươi phút! Quan Tiểu Thất, cô mau điều chỉnh trạng thái của cô đi!"

Ninh Tịch trầm ngâm, hai mươi phút...

Đối với Quan Tiểu Thất mà nói thì chẳng có tác dụng gì.

Tiếp tục thế này thì Quan Tiểu Thất chỉ có thể liên tục NG đến chết...

Nhất định Quách Khải Thăng cũng biết điều này.

Ninh Tịch nhìn qua hướng đạo diễn Quách thì phát hiện ông ta len lén chạy qua một góc gọi điện, đoán chừng là đang cầu cứu đi.

Tiểu Đào đứng một bên cắn hạt dưa lắc lắc đầu nói: "Xem ra đạo diễn Quách đang đòi công ty chúng ta đổi người rồi, nhưng mà không dễ thế đâu, bối cảnh của Quan Tiểu Thất đâu có nông đâu, tuyệt đối không thể đổi!"

Quả nhiên không đến năm phút sau Quách Khải Thăng sầm mặt đi từ góc ra, nhìn vẻ mặt này một cái là biết cầu cứu thất bại rồi.

Quách Khải Thăng đi thẳng tới chỗ Ninh Tịch vẻ mặt áy náy nói: "Ninh Tịch à, mấy người kia làm ăn chậm trễ quá, chắc cô phải chờ thêm một lúc!"

Ninh Tịch cười một tiếng không để tâm nói: "Không có gì đâu đạo diễn, mọi người cứ bận rộn đi không cần để ý đến tôi."

Ninh Tịch còn đang nói chuyện với đạo diễn thì Quan Tiểu Thất cùng Phương Nhã đã bắn nhau tóe khói.

Phương Nhã đang cùng những người khác cười trên nỗi đau của Quan Tiểu Thất, bọn họ cùng nhau dè bủ: "Ha ha ha ha ha ha... Đúng là cười chết tôi mà! Có vài người tự ảo tưởng mình diễn siêu lắm cơ, cuối cùng lại siêu đến độ không ai ngắm được?"

Quan Tiểu Thất xụ mặt, không nói gì.

Phương Nhã thấy mình nói đúng chỗ đau của Quan Tiểu Thất nên càng đắc ý: "Có tiền thì thế nào hả, cái trình độ này của cô đâu cho có núi vàng núi

bạc cũng không đỡ được đâu! Đúng là lãng phí quá!"

Quan Tiểu Thất vốn nóng nảy, nghe thế thì đập bàn đá ghế đứng lên: "Tôi thích lãng phí thì lãng phí đây cô quản được sao! Loại người như cô thì sao, nhà cô có tiền cho cô lãng phí à! Không ăn được nho thì nói nho xanh! Chắc cô ghen tị đến đỏ cả mắt rồi chứ gì! Nhìn cái mặt đã biết là cái loại nghèo mặt hạng!"

"Cô... cô... cô.." Phương Nhã thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Nhưng những lời Quan Tiểu Thất nói không chỉ mắng Phương Nhã mà còn mắng tất cả những nghệ sĩ khác có giả cảnh giống vậy, thật là một tank¹ kéo sát thương thật tốt...

¹Trong game những người kéo sát thương của boss cho đồng đội đánh thường được gọi là tank.

Nhưng mà cũng khó trách, một đại tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ tới lớn sao có thể nhẫn nhịn được cảnh bị người ta soi mói, sao có thể cân nhắc đến cảm thụ của những người xung quanh.

Thấy mọi việc càng ngày càng nghiêm trọng, Quách Khải Thắng vội vàng bay tới khuyên can sút đầu bẻ trán.

Tiểu Đào cũng bất bình giận dữ: "Ôi má, Quan Tiểu Thất nói thế này cũng khinh người quá đáng rồi! Khó trách tại sao mọi người đều ghét cô ta!"

Ninh Tịch không nói gì, vỗ vai Tiểu Đào một cái: "Chị đi rửa tay chút."

"A, được! Đúng rồi chị có muốn ăn cái gì không? Em đi mua cho! Xem ra còn phải chờ một lúc lâu nữa đấy!"

Ninh Tịch xua xua tay: "Không cần đâu, cảm ơn, em thích ăn gì thì cứ mua đi."

...

Lúc Ninh Tịch quay lại thì thấy một bóng người đang ngồi dưới tán cây cách đó không xa.

Quan Tiểu Thất...?

Cô nàng ngồi kia làm gì?

Ninh Tịch hoài nghi đứng nhìn một lúc.

Trong tay Quan Tiểu Thất cầm một quyển kịch bản lẩm nhẩm đọc không ngừng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc hoàn toàn không có sự kiêu căng tự đại như vừa rồi.

Ninh Tịch đứng đó nhìn một lúc, Quan Tiểu Thất hoàn toàn không phát hiện gần đó có người nên vẫn ngồi ở đó luyện tập...

--- O ---

Chương 334: Điều Chỉnh Cảnh Quay

Hai mươi phút trôi qua rất nhanh.

Ninh Tịch trở lại khu nghỉ.

Cảnh quay của Phương Nhã và Quan Tiểu Thất lại được tiếp tục, kết quả không bất ngờ chút nào vẫn là thê thảm đến nỗi không nỡ nhìn...

Ninh Tịch tỉnh bơ đi tới cạnh đạo diễn đang hận không thể dùng đầu mình đập vào máy quay chết đi.

"Đạo diễn, em có chút việc muốn bàn với anh!"

Quách Khải Thăng mệt mỏi quay đầu lại: "A, Ninh Tịch à, có chuyện gì vậy? Cô nói đi!"

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Là như thế này, một lát nữa em có chút việc gấp phải xử lý nên không thể đợi thêm được nữa, anh xem có thể đổi cảnh quay của em với Quan Tiểu Thất lên trước được không?"

"Cái này..." Quách Khải Thăng nghe vậy thì khó xử: "Ai, diễn xuất của Quan Tiểu Thất cô cũng thấy rồi đấy, cô làm bạn diễn với cô ấy thì càng khó hơn..."

"Không sao đâu đạo diễn, cứ thử một chút xem sao! Nói không chừng là do cảnh này cô ấy không diễn được thì sao, đổi cảnh khác biết đâu sẽ tốt hơn?"
Ninh Tịch an ủi.

"Làm sao có thể..." Quách Khải Thăng cười khổ lắc đầu một cái: "Thôi kệ, với cái diễn xuất đó của cô ta thì diễn cái gì chả giống nhau, cứ dựa theo lời cô nói mà làm đi, nếu không được nữa thì chúng ta cũng không cần phí công với cô ta nữa, cứ làm chuyện của cô trước đi!"

Ninh Tịch vội vàng nói cảm ơn: "Cảm ơn đạo diễn!"

Quách Khải Thăng ho nhẹ một tiếng, cắt đứt lời diễn máy móc của Quan Tiểu Thất: "Quan Tiểu Thất, dừng lại đi! Phương Nhã đi nghỉ trước, lát nữa Ninh Tịch có chuyện gấp nên đẩy quay cảnh của cô ấy lên trước!"

Phương Nhã nghe thế ánh mắt liền sáng lên: "Được ạ, tôi không có ý kiến gì!"

Mà Quan Tiểu Thất nghe được lời của đạo diễn thì cả người liền cứng lại, hai tay thả ở bên hông siết chặt thành nắm đấm.

Phuong Nhã tất nhiên là không có ý kiến gì, mà không chỉ không có ý kiến cô ta còn hưng phấn trở về chỗ ngồi, kích động nói với những người bên cạnh: "Ha ha ha, Quan Tiểu Thất chết chắc rồi! Mọi người biết cảnh tiếp của cô ta với Ninh Tịch là cảnh nào không?"

"Ôi... chắc không phải là... cảnh mà Giả Thanh Thanh NG hơn ba mươi lần kia chứ?"

"Không sai! Chính là cảnh đó!"

"Trời ơi! Vậy Quan Tiểu Thất thật sự chết chắc rồi!"

...

Lúc này, người trợ lý số 11 và trợ lý số 12 của Quan Tiểu Thất đang vội đến quay vòng vòng.

"Tiểu thư, hay để tôi đi thương lượng với đạo diễn và Ninh Tịch một chút đi! Cảnh này khó lắm đấy! Chắc chắn cô không làm được đâu!"

"Đúng vậy, lúc ấy Giả Thanh Thanh diễn với Ninh Tịch còn NG từ đầu đến cuối!"

"Im miệng! Ai nói tôi không làm được!" Quan Tiểu Thất siết chặt tay hung tợn mắng hai người: "Ai cũng không được nói gì nữa! Cảnh nào mà chẳng là cảnh! Chẳng lẽ tôi không bằng cả Giả Thanh Thanh sao?"

Hai trợ lý nhìn nhau, có khổ mà không thể nói nên lời, nếu tiểu thư nhà bọn họ chỉ bằng một nửa Giả Thanh Thanh thôi thì bọn họ ngủ mơ cũng có thể mỉm cười.

"Ai, Ninh Tịch đúng thật là nói thế nào cũng là người cùng công ty cả, sao cô ấy có thể làm như thế? Chỉ là chờ thêm một chút thôi mà! Biết rõ cảnh này khó diễn thế nào!"

"Cùng một công ty thì sao, bình thường có có qua lại gì đâu. Tiểu thư đã đắc tội với cả cái công ty rồi có được hay không? Cái giới giải trí này mọi người ai mà chả bo bo giữ lấy mình!"

...

Một lát sau, cảnh quay kế tiếp đã chuẩn bị đủ.

Ninh Tịch cùng Quan Tiểu Thất cũng như những người khác đã vào vị trí. Cô ngồi trên cái ghế gỗ xa hoa còn Quan Tiểu Thất chật vật ngã xuống đất.

Nhìn Ninh Tịch đối diện đang dùng ánh mắt như nhìn từ trên cao xuống, trên mặt Quan Tiểu Thất lộ ra một tia khuất nhục...

Lúc này Quách Khải Thăng cũng lười chỉ đạo, chỉ khua tay nói một câu:
"Bắt đầu đi bắt đầu đi!"

--- O ---

Chương 335: Trúng Tà À?

Bối cảnh: Lãnh cung.

Nhân vật: Mạnh Trường Ca, Hiền phi.

Trên chiếc ghế xa hoa trong cung điện đồ nát hoang tàn, Ninh Tịch dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Quan Tiểu Thất đang đầy tức giận cùng uất ức.

Quách Khải Thăng thấy vậy thì lông mày khẽ nhích: Ý? Vẻ mặt này của Quan Tiểu Thất... không tệ nha!

Tiếp theo, Ninh Tịch dùng ánh mắt như đang nhìn người chết nhìn Quan Tiểu Thất: "Hiền phi, ngươi có biết vì sao bốn cung lại hận ngươi như vậy không? Tại sao nhất định phải đưa ngươi vào chỗ chết?"

Ninh Tịch nói xong lời thoại, Quách Khải Thăng liền nhéo mi tâm một cái đã chuẩn bị Quan Tiểu Thất vừa mở miệng là hô NG, thợ quay phim cũng không yên lòng mà lắc lư chiếc máy quay.

Những nhân viên và diễn viên khác không ưa vẻ kiêu ngạo bình thường của Quan Tiểu Thất cũng đang chờ xem kịch vui...

"Tiện nhân! Ngươi đang ghen tị với ta! Ghen tị Hoàng thượng thương yêu ta! Ghen tị với sự sủng ái của ta!" Quan Tiểu Thất tức giận không thôi nói lên lời thoại, hốc mắt thậm chí còn hơi ửng đỏ. Chết tiệt! Phương Nhã kia cùng với đám người kia nữa, tất cả mọi người đều đang ghen tị với cô, họ đang ghen tị với cô thôi!

Quan Tiểu Thất vừa dứt lời, tất cả mọi người liền sững sờ tại chỗ.

Ý?!

Thế mà có thể nói đúng không sai một từ, hơn nữa vẻ mặt cũng rất khá vô cùng...

Giẫm phải cứt chó đi!!!

Ngay cả Quan Tiểu Thất nói xong cũng tự sửng sốt, nhưng mà không đợi cô suy nghĩ nhiều thì Ninh Tịch đã lập tức lên tiếng: "Ha? Bốn cung ghen tị? Ghen tị ngươi được lão già khốn nạn đó yêu thương?"

Quan Tiểu Thất bám theo lời Ninh Tịch mà diễn một cách rất tự nhiên, biểu cảm trên mặt như thể không tin nổi: "Đức phi! Người... người điên rồi sao? Ta phải báo cho Hoàng thượng! Ta phải nói cho Hoàng thượng biết người nhục mạ ngài..."

Ninh Tịch dùng một ánh mắt bức Quan Tiểu Thất cảm hòng, sau đó âm trầm mở miệng: "Hiền phi, người có biết bỗ cung là ai không? Hay là người có còn nhớ cái tên... Mạnh Trường Ca?"

Tất cả mọi người đều nín thở đưa mắt nhìn, không khí khẩn trương vô cùng. Đám người không dám tin thấp giọng xì xào bàn tán:

"Quan Tiểu Thất có cái vận cứt chó gì đây, đến bây giờ còn chưa NG?"

Phương Nhã khoanh tay cười nhạt: "Ha, NG ngay giờ đó, cứ chờ xem!"

"Cũng đúng nha, Giả Thanh Thanh chính vì một câu tiếp theo này mà NG liên tục 33 lần đó!"

...

Dưới ánh mắt âm trầm của Ninh Tịch, vẻ mặt Quan Tiểu Thất đờ đẫn lại kinh hoàng: "Người là Mạnh Trường Ca? Sao người có thể là Mạnh Trường Ca được! A ta đã chết rồi! Chuyện này không thể nào! Không thể nào!"

Ninh Tịch bỗng nhiên ép sát tới gần: "Triệu Uyển Nhu! Người không chết thì sao ta dám chết? Dầu cho ta có chết cũng sẽ bò từ địa ngục lên kéo người chết cùng..."

"Aaaaa... người đừng tới đây... đừng tới đây..." Quan Tiểu Thất sợ tới mức hét âm lên.

Trương Nhuệ: "Đạo diễn đạo diễn... cắt! Cắt!"

Cuối cùng vẫn nhờ phó đạo diễn nhắc nhở thì Quách Khải Thăng mới hoàn hồn lại, vội vàng hô lên: "Cắt!"

Cảnh quay này,

Thế mà...

Một lần đã qua.

Quách Khải Thăng vừa hô "cắt" thì trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau một lúc lâu mới bắt đầu thảo luận kịch liệt:

"Oh my god! Mặt trời mọc từ phía tây sao? Quan Tiểu Thất thế mà qua ư?"

"Hơn nữa chỉ một lần đã qua!"

"Quá kinh người!"

"Trúng tà à!"

...

Sắc mặt Phương Nhã tái mét, vội vàng làm người thứ nhất đứng ra phản đối:
"Điều này sao có thể! Sao đạo diễn lại cho cô ta qua dễ dàng như vậy được! Cô ta... vừa rồi cô ta diễn chả tốt chỗ nào! Biểu cảm với động tác của cô ta quá giả!"

--- O ---

Chương 336: Thương Hương Hay Tiếc Ngọc Là Chuyện Của Tôi

Quách Khải Thăng không nhìn được liếc Phương Nhã một cái: "Tiểu Thất không giống với những người được học diễn xuất bài bản như các cô, có thể biểu hiện thế đã là rất tốt!"

Nói xong lại dùng ánh mắt bất mãn nhìn Phương Nhã: "Cô nhìn cách Tiểu Tịch diễn mà học tập, cô có nhập vai thì đối phương mới có thể nhập vai hiểu không hả?"

"Đạo diễn tôi... rõ là là cô ta..." Phương Nhã thiếu chút nữa hộc máu.

Kỹ năng diễn xuất của Quan Tiểu Thất thối nát chẳng lẽ lại do cô ta?

Lúc này thái độ của mọi người xung quanh cũng bắt đầu thay đổi: "Đạo diễn nói rất có lý, ban đầu tôi còn tưởng rằng tất cả vấn đề là do Quan Tiểu Thất, giờ nghĩ kỹ lại một chút mới thấy Phương Nhã cũng có vấn đề!"

"Nhất định là thế! Nếu không tại sao lúc Tiểu Thất diễn với Ninh Tịch lại chỉ cần một lần đã qua!"

"Mặc dù diễn xuất của Quan Tiểu Thất có nát, nhưng diễn xuất của Phương Nhã cũng chẳng lành lặn được bao nhiêu, thế mà ở đó chó chê mèo lắm lông!"

...

Sau khi kết thúc cảnh quay, Quan Tiểu Thất dường như bay về chỗ nghỉ ngơi.

Hai trợ lý lập tức vây lại, một người đưa nước một người vẫy quạt vô cùng vui vẻ nghênh đón.

"Tiểu thư tiểu thư, lúc này cô quá lợi hại!"

"Đúng vậy đúng vậy, chỉ cần một lần đã qua! Diễn quá tuyệt vời!"

Quan Tiểu Thất vênh mặt lên đắc ý nói: "Tôi đã nói rồi, diễn xuất của tôi không thành vấn đề! Chỉ là do cái bản mặt của Phương Nhã kia quá mất khẩu vị nên tôi mới không diễn được thôi! Bây giờ mấy người tin chưa?"

"Tin tin! Tiểu thư là giỏi nhất! Đều là do Phương Nhã sai!"

...

Ninh Tịch quét mắt nhìn phía Tiểu Thất, sau đó đi tới phía Quách Thắng Khải: "Đạo diễn, cảnh này thế nào? Có vấn đề gì sao?"

"Không có vấn đề không có vấn đề! Cực tốt!" Vẻ mặt phơi phới của Quách Khải Thắng y như gió mùa xuân.

Ninh Tịch hơi ngừng lại, giả vờ vô tình nói một câu: "Đạo diễn, tôi thấy trạng thái hiện giờ của Quan Tiểu Thất vô cùng tốt, quay luôn cảnh tiếp theo thì hiệu quả có tốt hơn?"

"Ừ, cô nói rất có lý, tôi để bọn họ quay luôn đây! Đúng rồi, cô có việc gấp thì cứ đi đi!"

"Được, cảm ơn đạo diễn!" Ninh Tịch gật đầu cáo từ.

Tiểu Đào nghi ngờ chạy theo sau Ninh Tịch: "Chị Tịch, Quan Tiểu Thất làm sao thế? Một lần mà đã qua rồi! Chắc không phải ăn may chứ?"

Ninh Tịch: "Chắc là vậy đi..."

"Em biết mà! Chị có chuyện gì gấp sao? Có cần em giúp gì không?"

"Không cần, em có thể tan ca rồi!"

"Vậy thì tốt quá, cảm ơn chị Tịch ~" Cứ tưởng hôm nay còn phải tăng ca làm thêm giờ, không ngờ lại được về sớm, Tiểu Đào lập tức vui vẻ chạy đi.

...

Ninh Tịch tẩy trang thay đồ xong, đang đi trên hành lang về khách sạn.

Đột nhiên có một cái tay xuất hiện, quàng lên vai cô.

"Chậc chậc, Ninh Tiểu Tịch, thế mà cô cũng làm anh hùng cứu mỹ nhân cơ à?"

Ninh Tịch hất tay Giang Mục Dã ra, phui phui bả vai: "Thì sao, ông có ý kiến gì?"

Giang Mục Dã không thèm để ý đem móng heo để lại chỗ cũ: "Chẳng phải bà không thích xen vào việc của người khác sao? Lần này sao lại giúp cái đứa đáng ghét như Quan Tiểu Thất kia?"

Ninh Tịch sờ cằm một cái: "Dù sao Quan Tiểu Thất cũng coi như giúp tôi một lần, thuận tay thì trả ơn thôi ông cũng biết tôi không thích nợ ân tình người ta còn gì. Hơn nữa... không nói tới cách làm người với tính cách cô ấy tệ hại thế nào nhưng có thể nhìn ra được cô ấy thật sự thích diễn xuất..."

Ninh Tịch đối với những người thực sự yêu thích diễn xuất đều rất có hảo cảm.

Giang Mục Dã vẻ mặt không thể tin nổi: "Bà mà cũng biết thương hương tiếc ngọc nha!"

"Tôi thương hương hay tiếc ngọc thì liên quan gì tới ông!" Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Chẳng phải hôm nay không có cảnh quay sao? Chạy tới đây làm gì?"

--- O ---

Chương 337: Hiếm Khi Được Thư Giãn

Giang Mục Dã hưng phấn nói: "Dù sao mấy cảnh sau cũng dễ ẻo, đang tính rủ bà tối nay đi nhậu đây!"

Ninh Tịch giơ một ngón tay lên lắc lắc: "Sorry, mặc dù tối nay tôi quả thật định đi quán bar thư giãn một chút nhưng mà chỉ đi một mình thôi!"

Giang Mục Dã nổi giận: "Mẹ kiếp! Sao không cho tôi đi cùng!"

Ninh Tịch liếc xéo một cái: "Ông còn ngại lần trước chưa đủ đúng không?"

"Lần đó chỉ là ngoài ý muốn thôi, chưa kể vì chuyện đó mà cô mới được một cái hợp đồng đại diện game ngon ăn đấy nhá!" Giang Mục Dã hùng hồn nói.

"Ai có thể đảm bảo lần nào tôi cũng may mắn như thế? Giang đại minh tinh à, ngài tha cho tôi đi mà, tôi không muốn gây thêm phiền phức cho chị Chi Chi đâu!"

...

Một giờ sau tại quán bar Carlos.

Quán bar Carlos này có một đặc điểm, nơi đây cấm tiệt những vị khách thuộc tầng dưới xã hội, nhất là đàn ông.

Cứ nhắc đến Carlos người ta lại nhớ tới câu: "Người nghèo và chó không được vào."

Mà thứ có thể hấp dẫn những tên lăm tiền hay đám công tử con nhà giàu thì tất nhiên là sắc đẹp, dáng người, khí chất của đám gái gọi hoặc của những cô chiêu con nhà giàu.

Trừ tiền với quyền ra thì xinh đẹp cũng coi như là một loại giấy thông hành ở đây.

Ninh Tịch vất vả lắm mới trốn thoát được Giang Mục Dã kia, lúc đến quán bar thì bên trong cũng đầy người rồi, vậy nên cô chỉ tùy tiện tìm một xó xinh nào rồi ngồi xuống.

Đối với Ninh Tịch mà nói thì điểm tốt nhất của quán bar này chính là không cần cải trang phiền toái làm gì, vì nơi này cơ hồ không ai biết một diễn viên

nhỏ bé không có tiếng tăm gì như cô, điều này có thể khiến cô hoàn toàn thu giãn.

Ninh Tịch vừa mới ngồi xuống thì mấy bàn cách đó không xa đã có một đám đàn ông trung niên đang quắc mắt "tìm mồi", đám người kia nhìn chăm chăm Ninh Tịch, trong mắt hiện lên tia suy nghĩ sâu xa...

"Về ngoài cùng khí chất thật xuất chúng, nhưng không phải khẩu vị của tôi."

"Ừ, nhìn cũng không giống một cô chiêu."

"Không phải cô chiêu thì là gái gọi! Cứ nhìn đi, tối nay không ít người đẹp đến đây đâu, vội làm gì!"

Mấy người đàn ông trung niên kia ngồi ở ghế salon hạng sang, bày ra dáng vẻ biếng nhác thoải mái. Giọng của bọn họ không nhẹ không nặng, vừa đủ để những người xung quanh nghe thấy.

Vừa nói xong, mấy người thanh niên ngồi khu bên cạnh đã đồng loạt đứng dậy.

Cậu trai cầm đầu mặc một chiếc sơ mi đắt tiền phối với quần tây, đôi mắt hẹp dài với mí mắt tí hí nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch: "Ha ha, em gái này không hợp gu mấy người vậy thì để cho chúng tôi thôi!"

"Lý công tử cứ tự nhiên." Một người đàn ông ngồi trên ghế salon khẽ mỉm cười không để bụng. Mục tiêu của bọn họ là những quý cô chân chính, đối với loại đàn bà cấp bậc này thì xinh đẹp thế chứ xinh đẹp nữa bọn họ cũng khinh thường.

Vì vậy, đám người Lý công tử liền lập hướng về Ninh Tịch mà buông lời ngả nón, huýt sáo: "Này người đẹp! Có muốn tới ngồi chung không!"

Những bản nhạc trong quán bar này đều theo phong cách nhẹ nhàng, không có thể loại chói tai ồn ào cho nên Ninh Tịch lập tức nghe được thanh âm của đám công tử ca kia.

Đôi mắt lạnh lùng của Ninh Tịch quét qua đám người, không đáp lại bất cứ cái gì.

Loại chuyện này Ninh Tịch cũng gặp qua vài lần, đã sớm thành quen rồi. Cô đến Carlos mục đích là để thư giãn nên cứ lựa chọn không để ý đến bọn họ

là được.

Đây là quán bar cao cấp nên cũng không có người dám làm chuyện gì quá ồn ào.

--- O ---

Chương 338: Mùi Vị Mê Người

"Em gái... Lý công tử mời cô ngồi chung mà cô không nghe thấy sao?" Thấy Ninh Tịch không thèm để ý tới, sắc mặt mấy công tử ca vây quanh Lý công tử có chút khó coi, giọng điệu cũng cứng rắn mấy phần.

Ngoài ý muốn chính là cho dù có mở miệng lần nữa thì người kia cũng vẫn không nhúc nhích, tự mình uống như thể hoàn toàn không nghe thấy cái gì.

"Cái đồ..."

Cái từ "điểm" còn chưa ra khỏi miệng thì Lý công tử đã đưa tay ra vỗ vai cậu trai đó, rồi cười ha hả nói: "Tán gái ai lại như thế, quá trình chinh phục cũng là một loại hưởng thụ đấy biết chưa?"

Thanh niên kia tươi cười nói: "Lý công tử dạy phải, là do tôi quá vội vàng rồi! Đối phó với những cô em kiêu này thì phải để Lý công tử đích thân ra tay mới được, bọn tôi ở một bên học tập, nhất định sau này sẽ không khiến Lý công tử mất thể diện!"

Lý công tử hài lòng gật đầu, ra vẻ có kinh nghiệm nói: "Muốn cưới được cô em này không thể vội vàng, phải từ từ thì mới thú vị!"

Nói xong liền sâu xa mà liếc Ninh Tịch mấy lần, sau đó mang mấy cậu trai về ghế dành cho khách quý.

Ninh Tịch thấy mấy công tử ca kia không gây sự nữa thì cũng không thèm để ý, vừa uống đồ uống vừa nhàn nhã nghe nhạc.

Cái dáng vẻ hoàn toàn thả lỏng lại mơ hồ lộ ra một chút lười biếng thế này lại tăng thêm mùi vị mê người mấy phần.

...

Một lúc sau Ninh Tịch mở weibo ra.

Cô phát hiện weibo của mình đã lâu lắm rồi không đăng thêm cái gì mới, vừa vặn bộ phim cũng sắp đóng máy nên lúc này tăng thêm chút độ hot cũng được. Vì vậy Ninh Tịch suy nghĩ một lúc rồi đăng một post:

[Đêm khuya nằm nghe tiếng mưa rền gió rít, nằm mộng thấy vó ngựa vượt sông băng! Cùng đêm ngược đến lúc đóng máy nào!]

Lướt thích và bình luận bắt đầu tăng vọt, không ít thành viên trong đoàn làm phim cũng chia sẻ lại bài đăng.

Giang Mục Dã cũng chia sẻ, lại còn phối thêm một câu: [Mười năm trời lăn lộn giữa sự sống và cái chết, đến chết cũng không quên.]

Câu này vừa vặn phù hợp với truyện tình bi tráng giữa Mạnh Trường Ca và Tôn Hoán Khanh.

Giang Mục Dã vừa mới chia sẻ một phát thì những fan trên mạng lập tức bùng nổ, bắt đầu rồi rít thảo luận về CP Mạnh Trường Ca và Tôn Hoán Khanh.

Cùng lúc đó tại phòng VIP của quán bar Carlos

Lục Đình Kiêu đang ngồi uống rượu thì di động đột nhiên "ding" một tiếng.

Mở ra nhìn thì là thông báo báo Ninh Tịch vừa đăng một weibo mới.

Anh không chỉ theo dõi tài khoản của Ninh Tịch mà còn cài thêm chút chế độ trong di động thế nên chỉ cần Ninh Tịch đăng cái gì mới thì sẽ lập tức có báo rung và chuông nhắc nhở.

Lục Cảnh Lễ liếc mắt nhìn một cái rồi muốn cạ lời: "Đệch, anh cũng đủ rồi nha! Vì muốn cập nhật tình hình của người ta mà viết cả phần mềm luôn! Em thật sự không cách nào hiểu nổi sự lãng mạng của dân tự nhiên bọn anh..."

Lục Đình Kiêu không thèm phản ứng lại mà chỉ xem đi xem lại bài post này của Ninh Tịch.

"Chỉ một câu ngắn ngủn thế thôi chả lẽ có thể nhìn ra cái gì..." Lục Cảnh Lễ nhỏ giọng lầu bầu.

Sau đó liền thấy ngón tay thon dài của anh trai nhà mình không nhanh không chậm bấm mấy cái, sau đó một tin nhắn ngắn xuất hiện rồi bấm gửi cho Ninh Tịch...

Lục Cảnh Lễ không khách khí nhìn lên, thấy rõ nội dung rồi thì lập tức che mắt ngồi về chỗ ngồi lân cận: "Aaaa...! Fuck! Mắt chó của tôi! Mắt chó bằng hợp kim của tôi! Tôi không nên nhìn lên mà!"

Đúng là tự tìm đau khổ mà!

Cảnh Lễ đáng thương cứ nghĩ anh trai đang trong thời kỳ thất tình thì mình sẽ không bị hành hạ, vạ vạ không ngờ tới còn bị hành ác hơn!!!

--- O ---

Chương 339: Mỹ Nhân Kế!

Rất nhanh, di động của Ninh Tịch đang ngồi dưới lầu hiện lên một thông báo có tin nhắn mới.

Ninh Tịch nhấp một hớp cocktail mà nhân viên vừa bê tới, cô nghĩ Lục Đình Kiều chỉ gửi tin nhắn báo cáo tình hình như mọi ngày nên tiện tay mở ra, nhưng mà vừa mở ra...

[Đêm khuya nằm nghe tiếng mưa rền gió rít, ngựa sắt là em, sông băng cũng là em]

"Phụttt..." Ninh Tịch phun thẳng ngụm rượu trọng miêng ra, cả khuôn mặt nóng bừng!

Cứ thế này thì chết sớm mất thôi! Đại ma vương quá hung tàn không cách nào chống cự!

Từ cái hôm Đại ma vương nói: "Một ngày nào đó em sẽ phát hiện ra, cải xanh ăn ngon hơn củ cải" thì Ninh Tịch đã nghĩ rất lâu, nhưng nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra Đại ma vương định làm cái gì tiếp...

Cuối cùng Ninh Tịch cũng nghĩ ra...

Đại ma vương rõ ràng đang chuẩn bị đối phó với cô bằng một đại chiêu - mỹ nhân kế!!!

Ninh Tịch bên này đang ăn thính đến quên trời quên đất thì khước mắt nhìn thấy một vật đang bay thẳng về phía mình, nhanh tay cầm một chiếc khay trên bàn lên cản lại.

Một tiếng "ầm " vang lên, cái chai rượu suýt chút nữa đập vào đầu cô rơi thẳng trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

Một cô chiêu mặc một bộ váy đỏ bó sát được một đám người vây quanh đang rầm rập tiến về phía cô. Người đó dùng ánh mắt như thể từ trên cao nhìn xuống nói: "Ai da, xin lỗi, vừa nãy không biết tại sao mà chai rượu bỗng nhiên bay ra ngoài, không đụng phải cô chứ?"

Ninh Tịch lạnh như băng nhìn mấy người kia một cái, cũng không phản ứng gì thêm.

Cô không thích gây phiền nhưng cũng không sợ phiền, không đập vào mình thì thôi nhưng nếu bình rượu này thật sự làm cô bị thương, thì cô cũng không ngại dùng vũ lực dạy bọn họ đạo lý làm người đâu. Dù sao chỗ này cũng không ai biết cô là ai, có thể tận tình buông thả chính mình.

"Không sao." Ninh Tịch đứng lên, cô không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với loại người này, nên định kiếm chỗ yên tĩnh khác để ngồi.

Cô chiêu kia thấy vậy thì nháy mắt với mấy cô gái kia.

Mấy người vây quanh cô ta lập tức hiểu ý đi lên chặn đường Ninh Tịch lại.

"Đừng đi, vừa nãy bình rượu kia suýt nữa thì đập vào cô nên trong lòng chúng tôi rất áy náy, nhất định phải bồi thường cho cô!"

"Đúng vậy, là chúng tôi chỉ là vô tình nhưng nếu cứ như thế mà cho qua thì trong lòng rất áy náy!"

Mấy cô gái kia kẻ sướng người họa, tỏ ra như thực sự áy náy lắm nhưng trong mấy đôi mắt kia lại tràn ngập sự khinh thường cùng coi rẻ.

Lúc này nhạc của quán bar lại càng nhẹ nhàng hơn thế nên thu hút không ít ánh mắt tập trung lại đây. Đa phần đều nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, giống như đang chuẩn bị cười nhạo cô vậy.

"Cô bé kia là một cô chiêu chân chính đấy, mặc dù vẻ ngoài thế thôi nhưng gia thế không tầm thường đâu, sao em gái kia lại đắc tội với người ta thế?"

"Ha ha ha, có vậy mà cũng hỏi, tám phần là do em gái kia dụ dỗ đàn ông của cô chiêu kia rồi! Cô chiêu kia là đại tiểu thư của Vương gia - Vương Nhược Lan, thích nhất là ăn giám đó!"

"Dụ dỗ? Không thể nào, tôi thấy em gái kia chưa hề rời khỏi chỗ ngồi mà!"

"Đây là quán bar, muốn dụ dỗ ai chỉ cần nhìn người ta lâu một chút là được, đã nghe đến liếc mắt đưa tình bao giờ chưa, đừng nhà quê thế chứ!"

...

Xung quanh là một đám nam nữ ăn mặc đẹp đẽ đang bàn tán sôi nổi.

Loại chuyện như thế này cơ hồ là mỗi đêm đều xuất hiện trong Carlos, người

ta thấy nhiều rồi thì cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ háo hức xem kịch vui mà thôi.

Ninh Tịch liếc nhìn mấy cô gái kia, vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Bồi thường thì không cần, chai rượu của mấy người không đập trúng tôi."

--- O ---

Chương 340: Nhìn Nào Tàn Làm Màu

"Như vậy sao được, chúng tôi có đồng ý với cô thì chị Lan của chúng tôi cũng không đồng ý đâu, đúng không chị Lan?" Một trong những cô gái kia nhìn về phía cô chiêu.

Cô chiêu kia bước lên nhìn chăm chăm Ninh Tịch rồi cười nhạt: "Cô cũng không dễ dàng gì, nửa đêm còn phải tới Carlos này, trang điểm cả người thế này cũng tốn không ít tiền đâu nhỉ, cũng không thể để cô tay không mà về được, đây là boa... không, bồi thường cho cô!"

Cô chiêu kia nói xong thì lập tức mở túi xách Hermes, rút ra nửa bó tiền rồi ném vào chân Ninh Tịch: "5.000 tệ, có đủ hay không?"

"Chị Lan thật hào phóng, vừa nãy mà có đập vào cô ta thì 5.000 tệ này cũng đủ rồi!"

"Đúng vậy, chị Lan của chúng ta thật quá hào phóng, đủ một lần đi khách rồi đi!"

Mấy cô gái cũng trào phúng, mở miệng cười khẩy.

Một màn này quả thật rất hot khiến cho càng nhiều người vây xem.

Lý công tử nâng khóe môi, chậm rãi uống rượu, tựa như đang đợi thời cơ ra tay tốt nhất.

Ninh Tịch hơi nhíu mày, à đàn bà này đâu có tới xin lỗi rõ ràng là đang cố ý gây chuyện.

"Thế nào, chê không đủ à? Cái loại bị mấy thằng già cuội lên người như cô thì cao lắm cũng chỉ được giá này thôi chứ?" Cô chiêu kia dùng vẻ mặt chán ghét nhìn chăm chăm Ninh Tịch.

Ninh Tịch còn chưa kịp nói gì thì "chát" một tiếng, lại một chồng tiền giấy đổ rọc đập vào chân cô.

"Chỗ này là một vạn, cộng thêm 5.000 lúc nãy là một vạn rưỡi, đủ chưa?" Cô chiêu kia cười nhạt.

"Ai nha, chị Lan à, cái giá này quá đắt rồi! Em thấy cô ta chỉ đáng giá 3.000 tệ, cô ta thấy chị Lan là người có tiền nên mới nghĩ lừa chị thêm chút tiền

đó!"

"Chị Lan lương thiện thật ấy, nếu người ta vẫn chê thì thêm một vạn nữa góp thành hai vạn rưỡi là được rồi!"

"Hai vạn rưỡi? Máy chữ này tôi thích!" Cô chiêu kia cười khẩy một cái rồi lại rút ra một tập tiền nữa đập vào trước người Ninh Tịch.

1 Hai vạn rưỡi = hai vạn ngũ = mảy là thẳng ngu.

Ninh Tịch nhướng mày đánh giá cô gái trước mặt, ánh mắt kia không khác gì đang nhìn một con ngu.

Cái loại người này chính là nhiều tiền lại rảnh rỗi nên muốn tìm cảm giác tồn tại đây mà.

Chỉ tiếc rằng ở trước mắt Ninh Tịch thì không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào đáng nói cả, ngu đến độ Ninh Tịch còn chẳng có hứng thú đi ngược cô ta, bởi vì dù cho có ngược cũng chẳng có khoái cảm.

"Người đẹp, tiền này cô cứ nhận đi, hai vạn rưỡi này dù không nhiều nhưng còn tốt hơn cô phải làm lụng cả đêm đấy!" Lúc này một tên đàn ông đô con, tóc vàng mắt xanh nhìn như là con lai đi cạnh cô chiêu kia ngồi xôm xuống nhặt tiền lên đưa cho Ninh Tịch, cũng đưa cho Ninh Tịch một ánh mắt mập mờ.

"Cám ơn, tôi không nghĩ rằng tôi cần cái thứ bồi thường này." Giọng của Ninh Tịch đã có chút lạnh.

"Con điếm này!" Đột nhiên không biết cô chiêu kia bị cái gì kích thích mà đột nhiên tức giận mắng: "Tao thấy mày đáng thương nên mới có lòng bồi thường, thế mà mày lại không biết điều đi dụ dỗ Thừa Duẫn nhà tao!"

Vừa nãy là do bạn trai cô ta cứ liếc nhìn con tiện nhân này mãi nên cô ta mới tức giận mà chạy tới, kết quả con tiện nhân kia lại trắng trợn dụ dỗ Thừa Duẫn ngay trước mặt cô ta, coi cô ta là người chết sao?

Ninh Tịch mặc dù không muốn để tâm tới những người này, nhưng đám người lại đây đưa không ngớt, tính nhẫn nại có khá hơn nữa cũng hết sạch. Ninh Tịch cười lạnh một tiếng, liếc tên con lai kia một cái, ánh mắt mắt như đang nhìn một tảng thịt heo rẻ tiền: "Tôi dụ dỗ anh ta?"

"Thừa lời! Không phải mà y dụ dỗ Thừa Duẫn chẳng lẽ lại là Thừa Duẫn dụ dỗ mà y!"

"Mày còn nhìn! Chưa thấy trai đẹp bao giờ có phải hay không! Có cần đói khát đến mức này sao!"

"Chật chịt, nhất định là toàn phải ngủ với mấy tên già, nên cho tới giờ chưa từng nhìn thấy trai đẹp như thế à?"

--- O ---

Chương 341: Đại Ma Vương Lên Sân Khấu

Cô chiêu vuốt vuốt móng tay được cắt sửa tinh xảo, nhìn gương mặt xinh đẹp của Ninh Tịch, trên mặt hiện lên vẻ tàn độc: “Bây giờ mày quỳ xuống xin lỗi tao, bảo đảm sau này không bao giờ dính dáng đến người đàn ông của tao nữa rồi bỏ ra khỏi quán bar này thì chuyện hôm nay coi như là xí xóa! Bằng không tối nay mày đừng hòng rời khỏi đây!”

“Đắc tội với Vương đại tiểu thư nhà chúng ta mà còn muốn chạy, đâu ra mà dễ thế!”

Một đám cô chiêu lập tức vung tay vung chân vào Ninh Tịch.

Ninh Tịch đảo mắt liếc nhìn đám loi nhoi đó khẽ bẻ bẻ tay...

“Ha ha, chị Lan, em gái này đã làm gì mà lại khiến cho chị tức giận thế?”

Đúng lúc đó, Lý công tử vẫn ngồi uống rượu trong khu VIP đột nhiên đứng dậy đi về phía này, anh ta cười hì hì nhìn cái đám cô chiêu đó.

“Ồ, Lý công tử à...” Nhìn thấy người đến, vẻ mặt của cô chiêu Vương mới dịu đi đôi chút: “Không phải anh vẫn ngứa mắt với mấy con bé ‘bán thịt’ vừa nghèo vừa hèn à? Sao hôm nay lại tự nhiên ra mặt nói đỡ cho người khác thế?”

“Chị Lan, tôi rất thích em gái này, chị nể mặt tôi đi đừng làm khó cô ấy nữa.” Lý công tử làm bộ như một quý ông.

“Lý công tử thích sao?” Cô chiêu thoáng sững sốt rồi lấy lại tinh thần ngay lập tức: “Vậy thì được thôi, nếu Lý công tử đã thích thì không có gì phải nói rồi, với thực lực của Lý công tử một đêm ít nhất cũng năm vạn! Thật không biết cô ta có vận chút chó gì nữa!”

Mấy đứa con gái bên cạnh cô ta nghe vật liền phá lên cười.

Lý công tử nổi tiếng là một tên biến thái, không biết gã ta đã phá hỏng đời của bao nhiêu cô gái, bị hấn ta ngắm trúng thì cô ta chỉ có nước chịu đủ.

Nhưng đối với loại con gái này chẳng phải chỉ cần có tiền thôi sao.

“Vị tiểu thư này, tôi mua cô một đêm, năm vạn, đi theo tôi thôi, bằng không... đắc tội với chị Lan đây, thì cô khó mà ra khỏi đây đấy!” Lý công tử

tỏ vẻ như thể là anh hùng cứu mỹ nhân đi về phía Ninh Tịch, giơ tay ra định tóm lấy tay cô.

Ngay sau đó một tiếng “Bốp” vang lên, Ninh Tịch trực tiếp hất mạnh cái tay của Lý công tử đang chìa ra.

“Cô?!” Bị mất mặt ngay giữa đám đông, sắc mặt của Lý công tử lập tức sầm sì, đen kịt.

Không cần hắn ta lên tiếng, đám tay chân ủng hộ hắn ta và đám vệ sỹ đã lập tức ùa lên vây cô lại.

Thế nên tình hình bây giờ là một mình Ninh Tịch trực tiếp đối đầu với hai đám người, bầu không khí hết sức căng thẳng.

“Sao tối nay náo nhiệt thế?”

Giữa bầu không khí căng thẳng đột nhiên vang lên một giọng nói thanh lãnh trong trẻo, giống như một khúc thiên vang lên giữa cuộc sống hỗn tạp, thấm vào ruột gan người ta.

Khoảnh khắc này tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía đằng sau lưng Ninh Tịch, trợn mắt há mồm.

Ngay cả bản thân Ninh Tịch cũng sững sốt, giọng nói này là?

Đại - Ma - Vương???

Lục Đình Kiêu vừa mới xuất hiện, mấy cô chiêu liền ngậy ra tại chỗ.

Người đàn ông đột ngột xuất hiện này đã không thể chỉ dùng một từ "đẹp trai" để miêu tả nữa rồi, từng cử chỉ đều tràn ngập cao quý, dường như chỉ cần một ánh mắt là đã đủ để khiến người khác sa bẫy, không có cách nào kiềm chế bản thân.

“My God! Người đàn ông này là ai? Đẹp trai quá đi mất!”

“Quan trọng là không chỉ có mỗi đẹp trai đâu! Là khí thế đó! Thật sự là khí thế quá đi mất! Man quá đi thôi!”

“Tui còn tưởng như Thừa Duẫn đã đủ man lắm rồi, nhưng so với người này đúng là kém xa!”

Giờ phút này, vị đại tiêu thư nào đó cũng đang đỏ hết cả hai má ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu.

Người đàn ông trước mặt quả thật giống như một vị thần, giống y hệt như người đàn ông trong lý tưởng của cô ta, nhưng là vừa nhìn thấy người đàn ông này, đám ‘tiểu thịt tươi’ mà cô ta vẫn lấy làm kiêu ngạo hoàn toàn trở thành rác rưởi...

--- O ---

Chương 342: Cô Ấy Là Người Trong Lòng Tôi

Thấy Ninh Tịch cũng ngậy ra nhìn người đàn ông vừa mới xuất hiện đó, vẻ mặt của cô chiêu kia lập tức hiện lên vẻ châm chọc: “Cô mà cũng có tư cách nhìn nhìn người đàn ông này sao?”

Ninh Tịch: “...” Giới hạn chịu đựng của cô sắp bị đám nào tàn này phá vỡ rồi.

“Ngài Lục, ngài có điều gì dặn dò không ạ?” Quản lý của quán bar vội vàng chạy đến, vẻ mặt nịnh nọt cẩn thận bám theo

Quán bar Carlos này nằm dưới trướng của tập đoàn Lục Thị, đối với ông chủ thân bí này, quản lý cũng đã có duyên được gặp mặt một lần, ấn tượng quá sâu sắc cho nên chỉ cần nhìn một cái thôi là đã nhận ra.

Quản lý biết vị đại boss này rất rất không thích người khác biết thân phận của mình cho nên ông ta chỉ dám gọi là “ngài Lục”.

“Toàn bộ hóa đơn tối nay đều tính cho tôi.” Lục Đình Kiêu bình thản nói một câu.

“Được ạ, không vấn đề gì!” Quản lý vội vàng gật đầu.

Vừa mới dứt lời toàn bộ quán bar đã dậy lên tiếng hoan hô âm ỉ.

Thực ra những người có mặt ở đây chỉ cần nhìn thái độ căng thẳng của quản lý là biết thân phận của người đàn ông này không nhỏ, cộng thêm sự hào phóng này thì càng có thể chắc chắn.

Cô chiêu Vương từ nãy đến giờ vẫn nhìn Lục Đình Kiêu bằng ánh mắt đói khát, giờ lại thấy người đàn ông này ra tay hào phóng như vậy lại càng không kìm nén được, tim đập thình thịch bước lại gần: “Hóa ra là Lục tiên sinh, tôi là Vương Nhược Lan của tập đoàn Vương thị, không biết ngài Lục đây làm việc ở đâu, liệu tôi có vinh hạnh được uống vài chén với ngài hay không?”

Tướng mạo tuấn tú, khí chất khiến người ta phải mê muội, lại thêm tài lực hùng hậu, tất cả hóa đơn của khách hàng tối nay tính ra cũng phải hơn ngàn vạn tệ, thế mà người đàn ông này không thèm tính toán, chẳng lẽ lại không khiến người khác rung động sâu sắc?

Hơn nữa đôi phương họ Lục, lẽ nào còn có quan hệ gì đó với nhà họ Lục trong truyền thuyết?

Lục Đình Kiêu kiêu thản nhiên liếc cô ta một cái, vẻ mặt lạnh lùng: “Vấn đề này cô phải hỏi một người, chỉ cần người đó cho phép tôi sẽ không có ý kiến gì.”

“Hỏi ai?!” Cô nàng đó ngay lập tức thốt lên theo phản xạ.

Ánh mắt lạnh nhạt của Lục Đình Kiêu nhìn về phía Ninh Tịch liền trở nên rất dỗi dượng: “Cô ấy”

Ninh Tịch: “...” - Hả!!!

“Cái gì, hỏi con điếm này sao?” Cô chiêu Vương không thể tin nổi.

Trong mắt của Lục Đình Kiêu lóe lên một tia sáng lạnh: “Xin lỗi, xin cô hãy rút lại câu nói vừa rồi và xin lỗi cô ấy, cô ấy chính là người mà tôi yêu nhất.”

Nói rồi như thể cảm thấy câu nói này chưa đủ chấn động, anh lại bổ sung thêm một câu: “Chỉ đáng tiếc là đến tận bây giờ tôi vẫn chưa theo đuổi được cô ấy!”

“Người... người mà anh yêu nhất? Chuyện này... làm sao có thể?” Cô chiêu hét lên.

Người đàn ông như thế này phải xứng với người có thân phận như cô mới đúng, thế mà anh ta lại theo đuổi một đứa con gái hèn hạ như cô ta?

“Không ngờ anh lại coi trọng loại con gái này, anh không biết cô ta dơ bẩn đến mức nào sao, anh có biết cô ta đã bị bao nhiêu thằng đàn ông ngủ không?” Cô chiêu Vương hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật.

“Lục...”

Ninh Tịch đứng bên cạnh nhìn Lục Đình Kiêu vì mình mà tranh chấp, đang định lên tiếng, Lục Đình Kiêu đã cho cô một ánh mắt trấn an, khe khẽ nói với cô: “Không có việc gì, cứ giao cho tôi.”

Nhìn thấy Lục Đình Kiêu dỗi dượng với Ninh Tịch như thế, gương mặt của cô chiêu Vương biến thành màu gan heo: “Ngài Lục, anh đừng để bị loại người này lừa bịp, cô ta đang dùng chiêu lạt mềm buộc chặt với anh đó, cái

thứ mà cô ta muốn chỉ có tiền mà thôi!”

Nói rồi cô ta móc tất cả tiền và thẻ trong ví ra quẳng xuống dưới chân Ninh Tịch: “Tránh xa người đàn ông này ra cho tôi, muốn bao nhiêu tiền cô cứ việc ra giá!”

Đám cô chiêu còn lại thấy thế cùng nhau nhao nhao lên phụ họa: “Cái loại người như cô không phải chỉ cần có tiền thôi sao? Ra giá đi, chị Lan của chúng tôi sẽ trả đủ cho cô!”

Lục Đình Kiêu im lặng nhìn đám cô chiêu điên cuồng vứt tiền đi, sau đó anh mới từ từ mở miệng: “Ngoại trừ việc cô ấy là người tôi yêu nhất ra cô ấy còn là cấp trên của tôi, chủ nhân của tôi. Tôi nay người thực sự bỏ tiền ra mời mọi người chính là cô ấy, cho nên thứ mà cô đang uống bây giờ là rượu của chủ tôi thế mà cô lại dám nhục mạ cô ấy. Vậy nên, xin cô hãy nôn toàn bộ số rượu cô đã uống lúc trước ra!”

Nói rồi, không thèm nhìn đến vẻ mặt không dám tin của đám cô chiêu, Lục Đình Kiêu đưa mắt nhìn sang gã Lý công tử đang trợn mắt há mồm từ nãy đến giờ: “Đương nhiên còn cả mày nữa.”

--- O ---

Chương 343: Hộ Thê Cuồng Ma

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều hóa đá...

Người đàn ông khí chất bất phàm chỉ riêng thân phận thôi đã đủ đáng sợ rồi.

Mà giờ người đó thế nhưng lại nói rằng, đứa con gái vẫn bị bọn họ nhầm là ‘gái’ này lại là cấp trên của anh ta, là chủ của anh ta?

Thế thì thân phận của cô gái này sẽ còn đáng sợ đến đâu?

Rốt cuộc thì bọn họ đã chọc phải nhân vật lớn đến mức nào!

“Điên rồi! Đứa con gái này... là... là... là cấp trên của anh? Chủ? Có phải tôi nghe nhầm rồi không?”

“Sao...sao có thể thế được... chắc chắn là anh ta đang nói dối!”

“Nhưng anh ta cần gì phải lừa chúng ta? Cũng không cần thiết phải làm vậy mà! Hơn nữa nhìn thái độ của anh ta đối với cô gái đó ngoài sự ái mộ ra xác thực còn cực kỳ cung kính, chẳng lẽ cô gái đó thực sự là chủ của anh ta?”

“Ôi trời ạ, thế mà vừa nãy chị Lan còn dùng tiền đập vào mặt cô ta đó!... Quả là... quả là tự rước lấy nhục vào thân mà...”

...

Thực tế thì quán bar Carlos này từ trước đến nay vẫn là nơi ngoạn hồ tàng long, một kẻ ăn mặc bình thường đều có khả năng là một vị Lão Đại nào đấy, cho nên bọn họ càng nghĩ lại càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng...

Lúc này tất cả mọi người đều sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, nhìn Ninh Tịch như thể nhìn thấy quỷ.

“Thế chẳng phải là chúng ta xong đời rồi sao! Vừa nãy tôi còn luôn miệng gọi cô ta là điểm nữa!”

“Xong rồi! Xong rồi! Tôi cũng thế!”

“Lần này đúng là bị cô ta hại chết rồi! Chọc phải ai không chọc mà lại chọc phải đúng người tai to mặt lớn!”

...

Ninh Tịch thì có quá nhiều biểu cảm muốn thể hiện trên khuôn mặt nên thành ra mặt đơ luôn rồi.

Hơn nữa cái mặt đơ đơ lạnh lạnh này của cô nhìn trông cũng cao thâm khó lường lắm, càng khiến cho đám người đó sợ hãi run lẩy bẩy.

Ọe...

Cứ nôn ra thì hơn...

Không nôn ra, đắc tội với nhân vật như thế này tôi nay bọn họ còn có thể đây đủ chân tay mà ra khỏi cái quán bar này không?

Sau cùng cũng không biết là ai bắt đầu nôn trước tiên.

“Ọe” một cái liền nôn bằng sạch mọi thứ ra ngoài.

Cái âm thanh nôn mửa này giống như một tín hiệu, hiện trường lập tức nổi tiếp vang lên những tiếng nôn ọe không ngừng...

Lục Đình Kiêu tuy chỉ mặt mỗi Vương Nhược Lan và Lý công tử, nhưng vừa nãy những kẻ mở mồm nhục mạ Ninh Tịch cũng không phải là ít, thân phận địa vị của họ còn thấp hơn Vương Nhược Lan và Lý công tử đó rất nhiều thế nên lúc này chính bọn họ là những kẻ đầu tiên móc họng nôn ra.

Nôn thì nôn! Thà nôn ra còn tốt hơn là gặp xui xẻo!

Nhìn những người xung quanh mình đều tự móc họng nôn ra, sắc mặt của cô chiêu Vương cũng xanh lè, cô ta từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lục Đình Kiêu dường như hy vọng người đàn ông này biết thương hương tiếc ngọc.

Nhưng mà cô ta vừa mới ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt tàn nhẫn của người nọ thế nên không thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa, ‘ọe’ một cái nôn ra bằng sạch.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều nôn ra, vị Lý công tử kia còn cố gắng giữ lại chút mặt mũi giờ cũng không thể chịu đựng được nữa, dùng tay móc họng bắt mình nôn ra cho bằng được.

Hắn ta nào đâu có ngờ được vốn dĩ chỉ định ra mặt làm anh hùng cứu mỹ

nhân một lần, kết quả tí thì bỏ mạng tại chỗ này.

Giờ phút này cả quán bar nồng nặc mùi rượu kinh tởm, quả thật khiến người không thể chịu nổi...

Lục Đình Kiêu bình thản cởi áo vest ra phủ lên người Ninh Tịch, để tránh cho cô bị những thứ dơ bẩn đó bắn vào, sau đó liền che chở cô rời khỏi nơi loạn lạc này...

Cùng lúc đó trên tầng hai của quán bar Carlos.

Lục Cảnh Lễ ôm một túi hạt dưa to đùng trong lòng, vẻ mặt vẫn giữ nguyên trạng thái “xem thế là đủ lắm rồi.”

Má ơi...

Một khi hộ thê cuồng ma lên cơn quả thật là đáng sợ...

Nhưng mà có lên cơn thì lên cơn chứ, làm ơn để ý hộ cái được không, đây dù gì cũng là tài sản nhà mình, biến nó thành ra thế này thì còn muốn nó kinh doanh tiếp nữa không đây!!!!

Thôi thôi! Trong mắt cái gã này chỉ có vợ, sao còn chỗ cho công việc làm ăn của mình nữa chứ...

--- O ---

Chương 344: Tôi Nay Em Rất Đẹp

Bên ngoài quán rượu là một con đường hai bên trồng đầy cây bạch quả.

Đêm khuya vắng lạnh, một đôi nam nữ đang yên lặng chậm rãi thả bước dọc con đường.

“Không sao chứ?” Lục Đình Kiêu hỏi đầy quan tâm.

Ninh Tịch lắc đầu, bây giờ tâm trạng của cô đã hoàn toàn trở lại bình thường: “Sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở đó vậy?”

“Tôi bàn chuyện ở tầng trên, đúng lúc vừa mới xong việc định ra về thì nhìn thấy em.” Lục Đình Kiêu giải thích.

“Ồ...” Ninh Tịch cũng không biết nên nói gì đành nói: “Cám ơn anh đã giải vây cho tôi.”

Nét mặt của Lục Đình Kiêu lại chẳng có vẻ gì là để ý đến chuyện đó: “Không cần cảm ơn, tôi biết dù tôi có đứng ra hay không thì em cũng có thể tự mình xử lý, nhưng tôi không muốn để em phải bận tay.”

Giọng nói trầm khàn của đàn ông chui vào tai của Ninh Tịch, khiến trái tim cô đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài đến nơi, khẽ ho một cái rồi đánh trống lảng: “Đúng rồi, tại sao vừa nãy anh lại nói với bọn họ tôi là sếp của anh? Khụ khụ, rõ ràng anh mới là ông chủ của tôi... cái này hình như loạn mất rồi...”

“Với em ông chủ có nghĩa là gì?” Lục Đình Kiêu không đáp mà hỏi cô một câu như vậy.

“Nghĩa gì à?” Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi đáp: “Đại khái là người hàng tháng phát tiền cho tôi, sau đó tôi kiếm tiền cho người đó, người đó nói gì nghe nấy?”

“Ừ” Lục Đình Kiêu gật đầu.

“...” Ninh Tịch ngẩn ra, cái “ừ” này có nghĩa là gì đây?

Mất một lúc rồi mà cô vẫn chẳng thể hiểu được ý của anh...

Nếu như chiếu theo sự lý giải vừa rồi của cô thì chẳng phải là "ông chủ" và

"vợ" sẽ giống hệt nhau sao?

Ôi, đây là con đường dài nhất mà cô đã từng đi...

Chính là con đường được Đại ma vương vẽ ra để lừa cô đó...

“À... muộn lắm rồi, tôi về trước nha? Tôi nay vẫn phải cảm ơn anh!” Ninh Tịch chuẩn bị bỏ cửa chạy lấy người.

Lục Đình Kiêu cũng đứng lúc đi đến nơi mà anh đỗ xe, anh mở cửa cho cô nói: “Tôi đưa em về.”

Ninh Tịch lắc lắc đầu: “Thôi không cần đâu, tôi tự bắt taxi về được rồi.”

Lục Đình Kiêu: “Hôm nay em rất đẹp thế nên không an toàn.”

Ninh Tịch: “...”

Cô quyết định từ giờ trở đi sẽ ngậm chặt miệng lại, như thế chắc sẽ an toàn hơn một chút nhỉ?

Cuối cùng, Lục Đình Kiêu vẫn đưa cô về đến tận cửa Châu Giang Đế Cảnh.

Lúc này Ninh Tịch mới thở phào một cái, cúi gập người chào: “Cảm ơn sếp! Tôi lên nhà đây!”

“Ninh Tịch!” Lục Đình Kiêu đột nhiên gọi cô lại.

Ninh Tịch: “Hửm?”

“Tôi có thể ôm em một lát được không?” Lục Đình Kiêu khẽ hỏi, như thể sợ quấy nhiễu tinh linh nhỏ bé chỉ xuất hiện khi đêm xuống.

Ninh Tịch: “!!!!”

Ánh sao lánh, gió mát vi vu, ánh trăng mềm mại như nước, ánh mắt của Lục Đình Kiêu dịu dàng đến mức có thể khiến người ta chết chìm...

Thôi xong rồi...

Mỹ nhân kế của đôi phương quá mạnh, cửa thành sắp không giữ được đến nơi rồi...

Rõ ràng cô biết là anh đang dùng mỹ nhân kế, rõ ràng biết anh đang âm mưu từng bước từng bước đầu độc cô, nhưng cô vẫn không có cách nào phản kháng...

Bị người mình thích trêu chọc như thế, ai chịu cho nổi? Cô có thể nhẫn nhịn được đến tận bây giờ anh nên trao cho cô cái giải "Người chịu đựng giỏi nhất" mới phải chứ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ... đồng ý hay là không đồng ý đây...

Bầu không khí ám muội ngày càng đặc quánh lại, thì đột nhiên điện thoại của Ninh Tịch reo vang.

Trong đêm khuya yên tĩnh tiếng chuông này lại càng có vẻ đột ngột.

Tâm hồn của Ninh Tịch vẫn còn lơ lửng, không để ý lắm cầm cái điện thoại lên liếc qua một cái, nhưng mà một giây sau, khi nhìn rõ ràng, cô sợ đến mức linh hồn nhỏ bé cũng sắp bay ra ngoài đến nơi!

Trên màn hình điện thoại đang lẳng lẳng hiển thị một tin nhắn.

[Darling, em dám đồng ý thử xem ^_^ -YS]

Ói mẹ ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

--- O ---

Chương 345: Darling, Ngoan Ngoãn Một Chút

“Bây giờ đã rất muộn rồi, tối nay ánh trăng sáng quá nhỉ, ha haha, anh cũng về sớm đi, tôi lên về nhà ngủ đây nha! Ha ha ha ha ha! Bye bye...”

Ninh Tịch quả thực dùng tốc độ nhanh nhất của cả đời này để chạy, vèo một cái đã không thấy bóng dáng đâu, ngay cả cô cũng không biết vừa rồi mình lái nhái cái gì với Lục Đình Kiên nữa.

Lục Đình Kiên vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng đang cuống cuống chạy trốn của cô gái nhỏ sau đó liền ngẩng đầu, ánh mắt hướng về một phía khác trong bóng đêm đen kịt...

Mãi cho đến khi lao vào phòng đóng sầm cửa lại, nhịp tim của Ninh Tịch vẫn không có cách nào trở lại bình thường, tim cô vẫn đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hít thật sâu vài lần rồi cô mới dám lấy điện thoại ra xem lại lần nữa.

[Darling, em dám đồng ý thử xem ^_^ --YS]

Đúng là câu này, cô không nhìn nhầm, còn cả cái mặt cười đáng ghê tởm mà cái tên nào đó thích dùng lúc uy hiếp người khác nữa!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ vừa nãy cái gã này ở ngay gần đó?

Ngón tay của Ninh Tịch hơi run run, cô điên cuồng vòng đi vòng lại trong phòng mấy chục vòng, cuối cùng vẫn phải thôi không nghĩ lung tung nữa, trực tiếp gọi điện cho cái kẻ nào đấy.

Đầu bên kia điện thoại như thể đang cố ý trêu cô, mãi vẫn không nhắc máy, cho đến khi cuộc gọi sắp tự động ngắt đến nơi, mới từ từ nhắc điện thoại, giọng nói lười biếng thờ ơ vang lên: “A lô?”

“Bây giờ anh đang ở đâu!!!!” Ninh Tịch hỏi thẳng.

“Las Vegas.”

“Anh đang trêu tôi đó hả?”

“Ha, nếu tôi thực sự ở gần đó, em nghĩ rằng bây giờ em còn có thể bình yên vô sự gọi điện thoại cho tôi sao?”

“Anh cho người theo dõi tôi?”

“Chậc, đừng có nghĩ tôi thấp kém thế chứ.”

“Tôi không thèm quan tâm anh làm thế nào mà anh biết được! Tôi hỏi anh rốt cuộc anh muốn cái gì?” Ninh Tịch hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, nghiêng răng kèn kẹt hỏi.

“Bí mật!”

“Fuck!!!!!”

“Darling, ngoan ngoãn một chút, chuyện tôi nay tôi hy vọng sẽ không có lần thứ hai, có hiểu không?”

“Này... này... này...” đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút tút tút, Ninh Tịch tức điên đấm một phát vào giường.

...

Từ sau buổi tối hôm đấy, Ninh Tịch vẫn luôn nơm nớp lo sợ, sợ cái thằng khùng đó sẽ đột ngột chui ra từ cái xó xỉnh nào đó, hành hạ đến mức thần kinh cô sắp suy nhược đến nơi.

Có duy nhất một điều đáng mừng là việc quay phim cũng coi như bình an cho đến ngày đóng máy.

Cuối cùng cũng đến cảnh quay cuối cùng, bắt đầu từ tối hôm qua tâm trạng của Ninh Tịch vẫn luôn căng thẳng vì cảnh này.

Cảnh này là cảnh trước khi Mạnh Trường Ca chết, cũng là cảnh cuối cùng của toàn bộ phim, thậm chí còn quan trọng hơn cả cảnh cao trào lúc Tôn Hoán Khanh chết đi, ngay đến bản thân Ninh Tịch cũng không dám tự tin nói mình có thể nắm chắc.

Kể từ khi bắt đầu quay bộ phim này, đây là lần đầu tiên Ninh Tịch căng thẳng đến thế.

Bởi vì vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình cho nên Ninh Tịch

không hề phát hiện ra khi cô xuất hiện ở phim trường, ánh mắt mọi người nhìn cô đều rất kỳ quái.

Mãi cho đến khi Phương Nhã đắc ý chạy đến trước mặt cô tìm cảm giác tồn tại: “Ninh Tịch, cuối cùng cô cũng đến rồi, cô có thư này! Hình như là của người theo đuổi cô đó!”

Trong đầu Ninh Tịch bây giờ đang hồi tưởng lại cuộc đời của Mạnh Trường Ca, suy nghĩ về cảm xúc của nàng ấy trước khi chết, thần kinh đang trong trạng thái tập trung cao độ. Cho nên không để ý thấy là Phương Nhã đang đứng trước mặt, cô đang chìm đắm trong một thế giới khác, căn bản là không nghe thấy Phương Nhã nói cái gì

Trong tay Phương Nhã cầm một phong thư màu hồng, góc dưới phong thư in hai chữ cái “YS” rất dễ bị người ta bỏ qua.

Phương Nhã cầm phong thư phe phẩy sau đó ra vẻ như quan tâm lắm nói: “Ôi chà, Ninh Tịch cô đang đọc kịch bản sao, bận thế thì để tôi đọc cho cô nghe nhé.”

--- O ---

Chương 346: Bức Thư Tình Kỳ Quặc

Tất cả mọi người đã sớm biết được nội dung trên bức thư nên không nhìn được mà bật cười.

Phương Nhã còn đọc to lên: "A... Gửi Tịch yêu dấu của anh... anh yêu em... như chuột yêu gạo... như mèo yêu cá... như chó yêu xương..."

Giọng điệu của Phương Nhã quá lố nên người xúm lại càng lúc càng đông, cuối cùng tất cả đều bật cười ha hả.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha... Cười chết tôi rồi! Cười rơi răng mất! Người viết cái này tốt nghiệp tiểu học chưa vậy? Chắc tốt nghiệp mẫu giáo quá?"

"Thời đại nào rồi còn có người viết thư tình? Tôi cũng đến chịu! Rốt cuộc là ai thế?"

"Còn phải hỏi sao, chắc chắn là tên fan cuồng nghèo rớt mồng tơi nào đó của Ninh Tịch rồi!"

...

"Nghiêm túc chút! Tôi còn chưa đọc hết mà!" Phương Nhã liếc nhìn mọi người, rồi lại đọc tiếp: "Lúc này đây, tôi muốn gửi tới em lời chúc phúc và yêu thương chân thành nhất, buổi tiệc đóng máy đêm mai, tôi sẽ tặng em một món quà quý giá nhất, hấp dẫn nhất, xứng với sự xinh đẹp thông minh và cao quý của em nhất mà không ai có thể sánh được!"

Phương Nhã đọc đến đây, lại không nhìn được nữa: "Ha ha ha ha ha ha... Không được rồi, cười chết tôi rồi, ai tới cứu tôi với! Tên này không chỉ là một tên nghèo kiết xác không có văn hóa, còn là một kẻ nã tàn nữa à? Mồm miệng ghê gớm đấy! Lại còn món quà quý giá, hấp dẫn và khiến mọi người không sánh được cơ đấy! Chắc không phải hẳn muốn tặng một cái máy đào tới buổi tiệc đóng máy đấy chứ? Thật đúng là xứng đôi với thân phận cao quý của Ninh Tịch mà!"

Tất cả mọi người cười phá lên.

"Có khi lại là một cái công nông chở gạch cũng nên!"

"Lỡ là một xe bánh ngô thì sao?"

"Mấy người đừng có đoán linh tinh, một xe bánh ngô đắt như thế? Chắc, không có tiền còn làm trò, đúng thật là! Loại người này là ghê tởm nhất đấy! Ninh Tịch sao lại có loại fan cuồng phát gớm thế này nhỉ?"

"Ha ha, không phải có câu, bạn là người thế nào thì sẽ thu hút người như thế sao?"

...

Xung quanh càng ngày càng huyền ảo, Ninh Tịch bị vây ở giữa từ đầu tới cuối đều không nói gì, lúc này, thần sắc cô bỗng lạnh xuống cực điểm, cô phun ra hai chữ: "Im lặng."

Âm thanh sắc lạnh như dao chém thẳng vào động mạch chí mạng của bọn họ, Phương Nhã lập tức im bật, những người khác cũng bĩu môi thấp giọng xuống.

Sau đó, Ninh Tịch cầm kịch bản đứng dậy, đi thẳng về hướng Quách Khải Thăng.

Trên thực tế, vừa xong Ninh Tịch chỉ nghe thấy một đồng âm thanh hỗn tạp, căn bản không biết hội Phương Nhã đang nói gì hay đọc gì, thậm chí cô còn chẳng chú ý tới bức thư tình kia, cô chỉ muốn tránh bị làm phiền, chuyên tâm nhập vai.

Ninh Tịch vừa đi, đám người kia lại càng thảo luận sôi nổi hơn.

"Xi! Vờ vịt cái gì chứ!" Phương Nhã chán ghét ném lá thư trong tay đi, còn tưởng vừa xong Ninh Tịch trở mặt bỏ đi là vì quá xấu hổ, nên lại giở giọng châm biếm: "Cô ta cũng biết mặt mặt à! Trước đây chẳng phải rất đặc ý đây sao? Gì mà đệ nhất mỹ nhân trong làng giải trí, người theo đuổi nhiều như mây! Ngày đầu bầm máy hết hoa tươi rồi lại kim cương! Giờ thì sao? Đẳng cấp người theo đuổi càng ngày càng thấp thế này!"

"Gì mà hoa tươi với kim cương, nhìn thôi cũng biết là tác phong của mấy thằng nhà giàu mới nổi vô văn hóa rồi! Sao có thể bì với quý công tử như Tô Diễn được chứ?"

"Nói chứ, chắc không phải lần trước Ninh Tịch cố tình tìm lấy mấy người theo đuổi mình tới để làm màu chứ?"

"Có thể lắm, dù sao lúc đó cũng có cao phú soái Tô Diễn hàng thật giá thật ở

đây, Ninh Tuyết Lạc chơi trội như vậy, chắc cô ta không muốn mình bị dìm chứ gì?"

Nghe đến đây, con người Phương Nhã lóe sáng, cô ta thấp giọng, tỏ ra vô cùng thần bí nói với mọi người, "Nhắc tới Tô Diễm, tôi phải nói cho mọi người biết một bí mật..."

--- O ---

Chương 347: Bí Mật

"Bí mật? Bí mật gì thế! Cô mau nói, mau nói đi!"

"Ừ đây, đừng có thừa nước đục thả câu nữa!"

Ai mà chẳng thích lắm chuyện, đã thế lại còn là chuyện hot, trong phút chốc, hầu như tất cả mọi người đều vây xung quanh Phương Nhã.

Phương Nhã đợi bọn họ đến đông đông rồi mới nhấn từng chữ nói: "Trong buổi tiệc đóng máy ngày mai, Tô Diễn sẽ cầu hôn Tuyết Lạc luôn ở đó đấy!"

Vừa dứt lời, tất cả đều trung ra vẻ mặt bất ngờ...

Vì tin này, thật quá gây shock rồi!!!

Sau một khoảnh khắc im lặng ngẩn ngui, tất cả bắt đầu nhao nhao lên hỏi.

"Trời ơi! Thật hay giả thế! Cầu hôn tại đó luôn á! Sao lãng mạn thế?"

"Phương Nhã, sao cô lại biết được chuyện này?"

Phương Nhã trung ra vẻ mặt đắc ý: "Tôi là bạn thân nhất của Tuyết Lạc, Tô Diễn tất nhiên phải nói trước với tôi để tôi phối hợp với anh ấy rồi! Phải rồi, mọi người cũng chú ý giữ bí mật nhé, đừng để Tuyết Lạc biết, nếu không thì còn gọi gì là bất ngờ nữa!"

"Biết rồi biết rồi! Bọn tôi nhất định sẽ không nói đâu!" Mọi người đồng loạt gật đầu lia lịa.

Lúc này Phương Nhã mới hất mặt nói tiếp: "Tiệc đóng máy ngày mai của chúng ta, khách sạn hay bàn tiệc đều đã được Tô gia bao thầu hết rồi, có vẻ muốn làm lớn đấy!"

"Oa! Ngưỡng mộ Ninh Tuyết Lạc ghê!"

"Trời ơi! Đây tuyệt đối là sự kiện chấn động nhất năm nay! Chỉ cần nghĩ tới việc có người đàn ông xuất sắc như vậy tốn công sức vì mình thôi cũng đã thấy hạnh phúc chết đi được rồi!"

Lúc này, có người lại bới móc: "Nếu vậy Ninh Tịch chẳng phải là tức chết sao?"

Phương Nhã lập tức trưng ra vẻ mặt châm biếm, cười lạnh một tiếng: "Ha ha, mọi người còn chưa nhìn ra sao? Ninh Tịch chắc chắn đã nghe phong phanh đâu đó chuyện Tô Diễm sắp cầu hôn rồi! Các người không thấy hôm nay mặt cô ta trông thú vị quắc vậy hả?"

Mọi người ngẫm lại, sau đó tỏ ra bưng bít đại ngộ: "Bảo sao sắc mặt cô ta hôm nay kém thế, nhìn thôi cũng biết tâm trạng rất xấu rồi!"

Lúc này, có người bỗng cười thành tiếng: "Ha ha ha, tự dưng tôi lại nhớ tới một chuyện, trong tiệc đóng máy tối mai, tên fan nghèo kiết xác kia của Ninh Tịch chắc không phải thật sự muốn làm trò gì bất ngờ đấy chứ? Tối lúc đó vừa hay đụng trúng Tô Diễm, chẳng phải cô ta lại càng mất mặt hơn sao?"

"Ha ha ha ha... Cứ nghĩ tới bức thư tình đó lại buồn cười! Đúng là thánh luôn rồi đấy?"

"Không biết hẳn sẽ tặng cái gì tới nữa!"

Phương Nhã khinh khỉnh bĩu môi: "Có mất mặt thì cũng là do cô ta tự tìm thôi, ai bảo bụng đói vợ quàng, loại người nào cũng quỵến rũ! Bên cạnh toàn loại LOW như vậy, cũng khó trách lúc nào cô ta cũng ghen tị với Tuyết Lạc!"

Sau khi mọi người tám chuyện xong, Phương Nhã tỏ ra đắc ý, sau đó lén lút gửi tin nhắn cho Thường Lệ, [Chị Thường, xong hết rồi nhé, em tung hết tin ra rồi! Lần này ông trời đúng là giúp chúng ta, Ninh Tịch có một tên fan cuồng lên cơn điên, tới lúc đó còn chuẩn bị bất ngờ lớn cho Ninh Tịch nữa đấy! Ha ha ha]

Cùng lúc đó, nước Pháp, tại nhà hàng ba sao Ledoyen Michelin.

Đầu bếp chính Alainpassa bỗng nhận được một cuộc điện thoại từ Florida.

Alain nghe điện thoại xong, lập tức dừng tay, tháo tạp dề quăng cho phụ bếp, dặn dò nghiêm túc: "Giờ tôi phải lập tức khởi hành về Trung Quốc, làm phụ bếp cho một buổi tiệc, việc còn lại giao hết cho mọi người nhé."

Mấy người phụ bếp nghe thấy vậy tỏ ra rất kinh ngạc, quay ra ngơ ngác nhìn nhau: "Giờ, ngay lập tức? Lịch trình của ngài chẳng phải là phải hẹn trước ít nhất là nửa năm sao, dù cho đối phương có thân phận cao quý thế nào cũng vậy, sao lần này lại..."

--- O ---

Chương 348: Thiên Hạ Đóng Máy Rồi!

"Hơn nữa, tôi không nghe nhầm chứ, vừa xong ngài nói là ngài đi làm phụ bếp, bếp trưởng là ai mà có tư cách khiến ngài thành phụ bếp cho người đó vậy?"

"Có thể làm phụ bếp cho người ấy là vinh hạnh của tôi." Alain nói một cách sùng bái.

Mấy phụ bếp kia nghe thấy vậy đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, họ cơ bản là đã có thể đoán ra được vị bếp trưởng có thể khiến Alain cam tâm tình nguyện làm phụ bếp là vị nào, nhưng có thể khiến đầu bếp đó đích thân vào bếp thì không biết rốt cuộc là chủ nhân buổi tiệc là ai?

Vì quá tò mò, một người không nhịn được hỏi: "Không biết buổi tiệc lần này ngài tham gia là của vị quý nhân nào thế?"

Alain hơi dăm chiêu: "Tôi cũng không hỏi nhiều, chỉ biết đối phương là một cô gái có tên là Ninh Tịch."

"Ninh Tịch? Là ai thế..." Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trong đó có người nhớ ra chuyện gì đó liền nói, "Đúng rồi, đệ tử William Fei của ngài hình như cũng là người Trung Quốc, không biết liệu cậu ấy có biết tới cô gái tôn quý này không, biết đâu lần này cũng cùng tham gia buổi tiệc của cô ấy cũng nên?"

"William?" Alain nghe thấy vậy liền cau mày, sau đó lắc đầu nói: "Ngay đến tôi cũng chỉ có thể làm phụ bếp thì sao nó có tư cách tham dự được."

"Oh..." Mọi người đều tỏ ra ngưỡng mộ.

...

Tất cả những chuyện đang xảy ra trong thời điểm hiện tại, Ninh Tịch hoàn toàn không hề hay biết, cô đang dồn hết tâm sức của mình vào việc thảo luận cảnh tiếp theo với Quách Khải Thắng và biên kịch Diệp Linh Lung.

Chuẩn bị khá lâu Ninh Tịch mới có thể nắm bắt được vai diễn, cô hít sâu một hơi rồi nói với Quách Khải Thắng: "Đạo diễn, em có thể bắt đầu được rồi!"

"Tốt!" Quách Khải Thắng vỗ vỗ vai cô: "Vậy chúng ta bắt đầu luôn đi!"

"Ừm!"

Quách Khải Thăng lập tức thông báo cho tất cả các bộ phận chuẩn bị, rồi cầm loa hô: "Ba, hai, một! Action!"

Bắt đầu quay, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại.

Tới cảnh cuối cùng, đại kết cục của Thiên Hạ.

Gian thần đã chết, Hiền phi đã chết, hôn quân cũng đã chết...

Mối thù của Mạnh Trường Ca cuối cùng cũng được trả.

Tiếp đó, người mà nàng muốn trả thù còn có muôn dân trăm họ đã phụ lòng Mạnh gia nàng.

Khoảnh khắc cuối cùng, vì trong người vẫn còn chảy dòng máu tướng quân chung nghĩa bao đời, khiến nàng không thể xuống tay được.

Sau cùng, nàng chọn cách nhảy xuống vách núi, thành toàn đại nghĩa cho nam chủ...

Trong đoạn này, Ninh Tịch trước đó vẫn luôn dăm chiêu về việc Mạnh Trường Ca sẽ có tâm trạng và trạng thái thế nào khi nhảy xuống núi tự sát...

Mạnh Trường Ca khi đó rốt cuộc nên cảm thấy bi phẫn, không cam tâm hay là tuyệt vọng?

Vì để nghiên cứu vấn đề này, Ninh Tịch dường như đã muốn phát điên lên!

Thế nhưng hiện tại cô đã có thể diễn cảnh này một cách thật hoàn hảo rồi.

Cảnh cuối cùng Mạnh Trường Ca mặc một bộ lễ phục kết hôn đỏ rực, ôm linh vị của Tôn Hoán Khanh trong lòng, trên mặt không hề mang vẻ bi phẫn hay không cam tâm, càng không tuyệt vọng hay lưu luyến, nàng mang theo vẻ mặt thẹn thùng của một thiếu nữ, sự rung động như lần đầu gặp được Tôn Hoán Khanh, rồi nhắm mắt, nở một nụ cười, nhảy xuống...

Cuối cùng, Ninh Tịch chọn cách diễn trở lại nguyên dạng.

Để Mạnh Trường Ca vào giây phút cuối cùng trở về với dáng vẻ thiếu nữ vô tư vô lự của mình.

Cảnh quay nhảy xuống vực này, Ninh Tịch đóng rất mê mĩ, rõ ràng không có vẻ gì đau thương nhưng dường như lại khiến tất cả mọi người ở đó đều bật khóc, tâm trạng buồn bã, mất mát, trống rỗng giống như thiếu đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng vậy...

Theo kịch bản ban đầu, Mạnh Trường Ca sẽ chết trong tay nam chính và nữ chính, nhưng sau được sửa đổi lại, nhìn thì có vẻ như chỉ khác nhau giữa việc tự sát và bị giết, nhưng thực tế thì cả mạch truyện đã bị thay đổi.

Đến đây, cảnh cuối cùng kết thúc.

Thiên Hạ đóng máy.

--- O ---

Chương 349: Bức Thư Tình Đây Ma Tính

"Đóng máy rồi! Cuối cùng cũng đóng máy rồi!" Tất cả mọi người đồng loạt hô vang, thậm chí có người còn kích động đến nỗi khóc không ngừng.

Ninh Tịch cũng vô cùng cảm động, bộ phim đầu tiên của cô cuối cùng cũng kết thúc viên mãn rồi.

Lúc về phòng nghỉ, Ninh Tịch không còn cả sức thay đồ nữa, cả người nhũn như bùn nằm bò ra bàn trang điểm.

Lúc này, Tiểu Đào lo lắng không thôi đẩy “rầm” cửa chạy vào...

"Chị Tịch, cuối cùng chị cũng quay xong rồi!!!"

Ninh Tịch uể oải khua tay: "Sao thế? Có chuyện gì có thể đợi lát nữa rồi nói với chị được không? Giờ đầu óc chị nát lăm rồi, không nghĩ nổi gì nữa đâu..."

"Không được đâu chị! Chị nhất định phải tỉnh táo lại đi! Chị có biết hôm nay người trong đoàn truyền tai nhau nói chị thành cái bộ dạng gì không?"

"Hả? Chị làm sao?" Cô chỉ quay có mỗi một cảnh phim thôi mà, xảy ra chuyện gì rồi?

Tiểu Đào sốt sắng giậm chân giậm tay: "Phương Nhã cầm lá thư tình kia của chị đọc àm lên thế, sao chị vẫn còn ngẩn ngơ ở đây thế này!"

"À... Ban nãy Phương Nhã hình như có đi phía trước chị đọc cái gì đấy chị có biết đâu, cô ta nói gì thế? Thư tình gì?" Ninh Tịch ngạc nhiên.

Khi nãy, cô ấy biết mọi người đang bàn tán gì đó trước mặt mình nhưng cô hoàn toàn không biết là đang xảy ra chuyện gì.

Tiểu Đào quả thật muốn giơ tay đầu hàng rồi, cô nhét tờ giấy hồng phấn nhúm vào tay Ninh Tịch: "Chị tự mình xem đi!"

Ninh Tịch cố gắng tỉnh táo lại, cô gãi đầu cầm tờ giấy, lẩm nhẩm đọc: "A... Gửi Tịch yêu dấu của anh... anh yêu em... như chuột yêu gạo... như mèo yêu cá... như chó yêu xương... phụt... khụ khụ khụ khụ..."

Ninh Tịch thật sự không đọc nổi nữa, suýt nữa thì cô bị sặc nước bọt chết.

Có cần tởm đến thế không!

Cô thật không ngờ khi mình còn sống lại một lần được thấy bức thư tình đầy ma tính thế này.

Vẫn không tốt chữ không hay thì đừng có show ra vậy chứ?

Làm thấy ghê...

Đau hết cả mắt...

Nghiệp chướng...

Còn nữa!

"Tôi sẽ tặng em một món quà quý giá nhất, hấp dẫn nhất, xứng với sự xinh đẹp thông minh và cao quý của em nhất mà không ai có thể sánh được!" là cái quý gì nữa thế?

Tôn quý nhất thì thôi đi, còn hấp dẫn khiến người khác không thể sánh được là cái thế loại gì?

Tên khôn này rốt cuộc muốn làm cái khi gì vậy?

Tiểu Đào càng nghĩ càng nóng ruột: "Chị Tịch, chị không biết à, giờ tất cả mọi người đều đang chờ xem trò hề của chị đây! Nghe nói tiệc đóng máy ngày mai Tô Diễm sẽ chuẩn bị cho Ninh Tuyết Lạc một bất ngờ lớn, khả năng còn có thể cầu hôn luôn! Cái tên fan cuồng này cũng chuẩn bị bất ngờ lớn cho chị... Nếu so ra... chẳng phải chị sẽ mất mặt đến chết sao! Chị, buổi tiệc đóng máy ngày mai chị tuyệt đối đừng để hấn xuất hiện, đến lúc đó chắc chắn sẽ có giới truyền thông xuất hiện, nếu không... nếu không thật sự sẽ mất mặt lắm..."

"Ha ha..." Ninh Tịch cười khỏ thờ dài.

Em nghĩ là chị muốn chắc?

Nhưng, chị không muốn thì có tác dụng gì không?

Ninh Tịch vo nát tờ giấy, tỏ ra không còn gì tiếc nuối, xem ra cô quả thật không thể tránh khỏi kiếp nạn này được rồi.

Tới giờ cô cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân, dằn vò cô như vậy còn tốt hơn là dằn vò Lục Đình Kiêu...

...

Chớp mắt đã đến ngày tổ chức tiệc đóng máy.

Hôm qua, để quay tốt cảnh quay cuối Ninh Tịch đã tốn rất nhiều sức lực, mãi tới giờ vẫn chưa thấy lấy lại tinh thần được cho nên nhìn cô trông rất phờ phạc.

Bình thường cô nhập vai nhanh, thoát vai cũng nhanh, nhưng ngày hôm qua, cô lại hoàn toàn để mình chìm hết vào vai diễn, một chút riêng mình cũng không giữ lại, giờ muốn thoát vai khó tránh khỏi việc sẽ mất một ít thời gian.

Đơn giản mà nói, Ninh Tịch của lúc này, vẫn còn một nửa linh hồn là Mạnh Trường Ca.

--- O ---

Chương 350: Trầm Sẽ Đánh Chiếm Giang Sơn Này Cho Nàng

Tiểu Đào còn tưởng cô chịu phải đả kích nên vẫn chưa gượng dậy được nên cứ đi vòng vòng bên cạnh, nhưng lại không nghĩ ra cách giải quyết nào cả, chỉ có thể nghe theo lời dặn dò của Lâm Chi Chi, coi tất cả mọi chuyện như bình thường, đợi thời cơ lật lại tình thế.

Nhân vật chính và tiêu điểm của buổi tiệc ngày hôm nay được định sẵn là Ninh Tuyết Lạc, thế nên hôm nay Lâm Chi Chi chỉ có một yêu cầu duy nhất với Ninh Tịch đó chính là một chữ "vững".

Vậy nên Ninh Tịch trang điểm nhạt nhưng lại vô cùng sắc nét, mặc một bộ lễ phục thu đông màu hồng cam của Chanel tới.

Địa điểm tổ chức tiệc đóng máy là khách sạn sáu sao duy nhất của Đế Đô.

Ninh Tịch tới hơi sớm, chỉ thấy các nhân viên đang tắt bật chạy khắp nơi để trang trí, nào là hoa hồng rồi bóng bay tình yêu, chỉ có người mù mới không nhìn ra là đang chuẩn bị cầu hôn.

Trừ những thứ đó ra, trong khách sạn còn lấp đầy những thứ như quà và lẵng hoa, có quà do nhà hợp tác tặng, có cái là do fan tặng, đâu đâu cũng thấy dường như không có chỗ để đi nữa.

Ninh Tịch đảo mắt liền thấy trong góc có một lẵng hoa đề "Fan Club Toàn Cầu của Ninh Tịch", bỗng cảm thấy thật ấm áp

Cô cũng có fan club rồi đây...

Tuy số quà cô nhận được không đáng nhắc tới so với Ninh Tuyết Lạc và Triệu Tư Châu, nhưng với cô thế là thỏa mãn lắm rồi.

Thế nhưng, Tiểu Đào ở bên cạnh khó tránh khỏi có chút mất mát, trong lòng vẫn nghĩ sao chỉ nhận được có chút quà thế này, đúng là bủn xỉn quá? Lát nữa đám ký giả kia nhìn thấy không biết sẽ viết gì nữa!

Haiz, phải biết trước đây khi cô đi theo Lãnh Man Vân, mỗi lần tham dự tiệc đóng máy đều nhận được cả núi quà... Nhưng, thời thế thay đổi giờ ngay đến đẳng cấp như Ninh Tuyết Lạc cũng có thể giẫm đạp lên cô, mấy chị em đồng nghiệp thì càng ngày càng tốt, chỉ có cô là bị đạp từ đỉnh cao xuống vực sâu

thôi, đúng là cứ nghĩ lại thấy chua xót...

Lúc này, đám Phương Nhã cũng bắt đầu nườm nượp kéo tới, miệng cứ khen mãi không ngớt.

"Oa! Sao trang trí đẹp thế này! Trông mộng ảo quá!"

"Phải đổ bao tiền vào chỗ này chứ! Chỉ riêng việc bao trọn cả khách sạn thôi cũng đã cả một đồng tiền rồi! Khách sạn hôm nay cá kiếm quá!"

"Thế thì cô không hiểu rồi, lễ đính hôn của nữ thần và quý công tử cao quý nhất của Đế Đô, tin tức chấn động như này, khách sạn người ta cũng có phải nhân cơ hội này để quảng bá cho mình chứ!"

...

Sau khi mọi người cảm thán xong liền thấy Ninh Tịch đang đứng trước lăng hoa của fan tặng, tất cả đều bịt miệng cười trộm.

"Fan của Ninh Tịch hôm nay tặng gì thế? Chỉ có lăng hoa rách đó thôi hả?"

"Cô ta đứng đó làm gì? Chắc không phải là đang tìm món quà bất ngờ của tên fan nghèo kiết xác kia đấy chứ?"

"Trông mong vào cái tên nghèo kiết xác ấy hả? Tí nữa đừng có khóc nhé..."

Phương Nhã đặc ý nhìn về phía Ninh Tịch, cuối cùng cũng nở mày nở mặt được một lần rồi, cô ta tặng lại nguyên câu tối hôm đó: "Aiya, thật đúng là không có so sánh thì mới không có đau thương mà!"

Nghe thấy lời chế giễu chối tai kia, Tiểu Đào không nhịn được nữa, tức phát khóc: "Đám người này thật quá quắt! Sao có thể làm như vậy!"

Ninh Tịch thở dài, xoa đầu Tiểu Đào, dịu dàng nói: "Tiểu Đào ngoan, cố chịu đựng thêm một thời gian thôi, chị sẽ không để em khổ mãi theo chị đâu! Sẽ có một ngày, trăm sẽ đánh chiếm cả giang sơn này cho nàng!"

Trong nháy mắt, Tiểu Đào bị chọc cười, đỏ mặt nói: "Chị Tịch đáng ghét! Lại trêu em rồi!"

Thấy cô bé mỉm cười, Ninh Tịch mới có thể thở phào.

Thật ra, giờ trong lòng cô cũng đang thấy rất khó chịu, một mình cô thì sao cũng được, vì chút chuyện nhỏ này đối với cô mà nói thì chẳng là gì cả, nhưng điều khiến cô cảm thấy khó chịu nhất là để người bên cạnh phải chịu tải nhục với cô, bị cô làm liên lụy.

--- O ---

Chương 351: Thực Thần William Fei

Màn đêm buông xuống.

Tất cả những thành viên của đoàn làm phim, đối tác, các đại diện truyền thông đều bắt đầu lục tục tiến vào hội trường.

Bữa tiệc linh đình diễn ra trong một hội trường thật lớn, tất cả các thành viên của đoàn làm phim đều tỏ vẻ tự hào cùng kiêu ngạo.

"Đệt! Cái này cũng chơi lớn quá! Anh thấy nhà nào đóng máy mà có bữa tiệc long trọng hoành tráng như này chưa? Tôi chụp thêm mấy tấm ảnh khoe với lũ bạn trên mạng mới được!"

"Ha ha ha, vậy tôi mở live stream! Chắc chắn có không ít like đâu!"

"Lần này chúng ta đều hưởng ké phúc của Tuyết Lạc rồi!"

"Đúng rồi, Tuyết Lạc đâu? Có tới không?"

"Vội cái gì, nhân vật chính thì đương nhiên phải ra sân cuối cùng rồi!"

Vừa dứt lời thì cách đó không xa, Ninh Tuyết Lạc mặc một bộ váy đuôi cá màu trắng dài quét đất thướt tha tiến vào, vây quanh là các phóng viên.

Đám người Phương Nhã cũng lập tức chạy ra nghênh đón.

Phương Nhã thân mật kéo tay Ninh Tuyết Lạc: "Tuyết Lạc tới rồi! Hôm nay cô đẹp thật đấy!"

Ninh Tuyết Lạc vờ giận liếc cô ta một cái, vẻ mặt hồng hồng: "Làm gì có, cũng như bình thường thôi!"

Những người khác bên cạnh cũng rồi rít tâng bốc: "Tuyết Lạc, bộ váy này của cô thật đẹp! Lộng lẫy nữa! Lại còn cực tôn dáng người của cô!"

"Ai ui, các người thì biết cái gì, vấn đề không phải ở quần áo! Mà là tình yêu nha!" Có người trêu chọc.

Ninh Tuyết Lạc che mặt: "Đáng ghét, mấy người lại trêu tôi!"

Phương Nhã cầm một cái thìa giả vờ là cầm micro: "Tiểu thư Ninh Tuyết

Lạc, bây giờ tôi muốn phỏng vấn cô một chút, có một người bạn trai hoàn hảo như vậy thì cô có cảm giác gì?"

Ninh Tuyết Lạc ngọt ngào: "Đừng quây nữa, đúng rồi, tối nay mọi người nhớ ăn nhiều một chút nhé, lần này Tô Diễm cố ý mới đầu bếp đạt ba sao Michelin¹ đấy!"

¹ Michelin Stars - giải thưởng uy tín trong lĩnh vực ẩm thực. Trong đó một sao là "Một nhà hàng rất tốt so với mặt bằng chung"; hai sao là "Nhà hàng có chất lượng nấu nướng xuất sắc, đáng đi một quãng đường dài để ghé thăm"; ba sao là "Phong cách ẩm thực đặc biệt, hoàn toàn bỏ công bỏ ra một hành trình để thưởng thức".

Đám người ồ lên một trận!!!

"Ôi trời! Michelin! Lại còn tận ba sao! Chúa ơi! Tô Diễm nhà cô đúng là giàu đến không phải người mà, bữa cơm này phải tốn bao nhiêu tiền vậy?"

"Đầu bếp ba sao Michelin ở Hương Thành, trời ơi, chắc không phải William Fei chứ?"

Ninh Tuyết Lạc nghe mọi người thán phục, lại giả vờ lơ đãng lướt qua phía Ninh Tịch sau đó thuận miệng nói: "Là anh ta, hồi trước tôi thấy trên tạp chí nên vô tình nói một câu, không ngờ Tô Diễm lại thật sự mời anh ta tới."

Vừa dứt lời thì một đám con gái xung quanh đã bắt đầu chịu không nổi...

"Ôi! Cầu xin cô tha cho đám chó độc thân chúng tôi mà, đừng bắn tim nữa!"

"Xin nhờ! Có người yêu cũng không đỡ được bọn họ show ân ái có được không?"

Ninh Tuyết Lạc lại giả vờ tức giận: "Đáng ghét, không nói với mấy người nữa! Mọi người chơi đi, tôi qua bên kia!"

"Dạ dạ dạ, cô không chơi với tụi này nữa, cô đi tìm Tô Diễm nhà cô!"

...

Tiểu Đào ngồi cùng Ninh Tịch trong góc đang giận đến sắp bẻ cong cả cái thìa: "Đáng ghét đáng ghét đáng ghét! Thế mà là thực thần William Fei! Nguyện vọng lớn nhất của em là được ăn một bữa do anh ấy nấu đó! Không

ngờ lại được ăn dưới tình huống như này, em chẳng muốn ăn nữa..."

"William Fei..." Nghe được cái tên đó, vẻ mặt Ninh Tịch có chút hoảng hốt.

"Đúng vậy!" Tiểu Đào lau nước miếng, kích động nói: "Chị biết không William Fei sao? Anh ấy chính là đệ tử thân truyền của đầu bếp trưởng của nhà ăn chính phủ nước Pháp - Alainpassa, người đạt Michelin cao cấp đấy! Danh tiếng của William Fei cực lớn cũng cực khó mời, người bình thường muốn ăn một bữa cơm do anh ấy nấu cũng phải táng gia bại sản đó!"

Ninh Tịch nghe thế nhưng cũng không nói gì, dĩ nhiên cô biết William Fei.

Nhiều năm trước có một khoảng thời gian cô rất thích xem Vua Bếp Tranh Tài¹, người cô thích nhất chính là William Fei, mỗi ngày đi học về thì lập tức canh trước tivi chảy nước miếng, lúc ấy... Tô Diễm trêu chọc cô mà nói... chờ đến ngày hai người họ kết hôn, gã sẽ mời William Fei đến làm tiệc...

¹Vua Bếp Tranh Tài: một chương trình của TQ.

Thật đúng là chuyện cũ không nên nhớ lại...

--- O ---

Chương 352: Trịnh Trọng Cầu Hôn

Bữa tiệc bắt đầu, trước tiên là nhà sản xuất phim, đạo diễn, diễn viên chính cùng những thành viên đóng vai trò chủ chốt của đoàn làm phim lên phát biểu.

Khi tất cả mọi người đã phát biểu xong thì MC đi lên sân khấu một lần nữa: "Hôm nay có một quý ngài muốn mượn sân khấu này của chúng ta mà thổ lộ mấy câu, mong mọi người hoan nghênh!"

"WOAAA..."

Nhận thức được đây là Tô Diễn chuẩn bị cầu hôn, tất cả mọi người đều hoan hô, hét chói tai, các phóng viên cũng bắt đầu tác nghiệp, mọi người cũng cầm di động chuẩn bị quay chụp lại, bầu không khí nóng đến cực điểm.

Cách bên trái Ninh Tịch không xa, Ninh Tuyết Lạc kích động nhìn người đàn ông kia đang chậm rãi đi lên sân khấu, sau đó tỉnh bơ liếc về phía Ninh Tịch nở một nụ cười giễu cợt.

Hôm nay Tô Diễn mặc một bộ âu phục màu trắng, Ninh Tuyết Lạc cũng mặc một cái váy đuôi cá màu trắng, nhìn như có vẻ họ đang mặc đồ đôi, trông càng xứng.

Tô Diễn cầm micro lên, hơi xấu hổ nói: "Khụ, xin lỗi tôi có chút hồi hộp, để tôi bình tĩnh lại đã."

Hội trường vang lên tiếng cười khẽ, mọi người kiên nhẫn chờ đợi.

Im lặng ba giây, Tô Diễn đưa mắt nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc, rồi dùng thanh âm ấm áp như gió xuân chậm rãi nói:

"Tuyết Lạc, lần đầu anh gặp em là vào năm năm trước tại vườn hoa nhà em. Lúc đó em mặc một chiếc váy màu trắng đẹp đến nỗi anh ngỡ mình gặp được một thiên thần. Cái khoảnh khắc trông thấy em, anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lần sau gặp lại thì em lại mặc bộ đồng phục học sinh gọi anh một tiếng anh Diễn, ngay lúc ấy anh đã muốn cùng em chung sống cả một đời này. Trong năm năm, từ lúc mới gặp nhau rồi quen biết, rồi đến thấu hiểu nhau, chúng ta đã cùng trải qua những niềm vui, nước mắt, hạnh phúc và cả thất bại. May mắn làm sao em và anh, chúng ta vẫn còn bên nhau..."

Con gái khó chồng cự nhất chính là những cảnh tượng thế này, không ít các cô gái nghe mà nước mắt lưng tròng. Tiểu Đào dù không thích Ninh Tuyết Lạc nhưng nghe Tô Diễm tỏ tình thì cô bé vẫn rất cảm động.

Nhưng Tiểu Đào lại đột nhiên phát hiện biểu cảm của Ninh Tịch có chút không đúng...

"Tịch... chị Tịch... chị sao thế? Chị không sao chứ? Sắc mặt tệ quá... có phải khó chịu chỗ nào không?"

Ninh Tịch néo mi tâm một cái: "Chị không sao?"

Hừ, khá khen cho câu yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, muốn chung sống một đời.

Lúc gã gặp Ninh Tuyết Lạc thì vẫn chưa chia tay với cô đâu. Thế mà có thể yêu ngay từ cái nhìn đầu, muốn chung sống cả đời với một người đàn bà khác...

Nước mắt? Thất bại?

Xem ra cô chính là nước mắt với thất bại của bọn họ, là tảng đá chặn con đường tình yêu chân chính đó đây...

Lúc này Tô Diễm đang cầm một chiếc nhẫn kim cương thật lớn rồi quỳ một chân xuống: "Tuyết Lạc, gả cho anh đi, hãy để anh chăm sóc cho em cả cuộc đời còn lại, được không?"

"Đồng ý điiii..."

"Đồng ý điiii..."

"Tuyết Lạc! Mau đồng ý điiii..."

...

Tất cả mọi người trong hội trường đều kêu gào ủng hộ Tô Diễm.

Ninh Tuyết Lạc che miệng khóc không thành tiếng.

Mọi người tránh ra thành một con đường, Ninh Tuyết Lạc bước từng bước đi về phía Tô Diễm trên sân khấu. Trong ánh mắt khẩn trương của gã ta mà

chậm rãi gật đầu một cái: "Em đồng ý."

"Woa!!! Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!"

"Hôn đi! Hôn đi!!!"

...

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Ninh Tuyết Lạc dùng ánh mắt như thể từ trên cao nhìn xuống hướng về Ninh Tịch đang chìm ngấm trong đám người, trên mặt cô ta là hào quang của kẻ thắng cuộc.

Ninh Tịch, mày thấy không? Người đàn ông mà mày yêu nhất đã hoàn toàn thuộc về tao!

Mà lúc này trên mặt Ninh Tịch chẳng có nửa điểm biểu tình, càng không có cái gọi là đau buồn. Cách mà Ninh Tuyết Lạc thường dùng nhất là đem những thứ cô quan tâm nhất ra để kích thích cô.

Nhưng bây giờ, những cái mà Ninh Tuyết Lạc có thể lấy ra thì trong mắt Ninh Tịch từ lâu đã chẳng đáng giá một đồng.

Trên sân khấu, một đôi tuấn nam mỹ nữ được ông trời tác hợp đang hôn nhau say đắm, dưới sân khấu những ánh đèn loang loáng thay phiên nhau chớp lên. Bởi vì có nhiều người live stream nên trên mạng cũng sắp bùng nổ...

Không ngoài suy đoán của mọi người, một thời gian dài sau này đầu đề trên báo xem chừng đều là màn cầu hôn thế kỷ này của Ninh Tuyết Lạc.

Màn cầu hôn trịnh trọng này khép lại, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu...

--- O ---

Chương 353: Món Quà Tặng Kèm Hấp Dẫn Nhất

Trong hội trường không thiếu những người yêu thích ẩm thực, thậm chí còn có phóng viên của chuyên mục ẩm thực cũng chạy tới vì nghe đồn bữa tiệc tối nay do William Fei đích thân thực hiện. Hiện giờ mọi người đều phấn khích chờ đợi thực thần ra sân.

Chỉ một bữa tiệc này cũng đủ để thành một bài báo rồi.

Lúc này Phương Nhã đột nhiên kêu lên một tiếng: "Ế! Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện!"

Giọng của Phương Nhã rất lớn khiến tất cả mọi người đều nghe thấy, vì vậy mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía cô ta.

Thấy đã hấp dẫn được sự chú ý, Phương Nhã cố làm ra vẻ tò mò nhìn về phía Ninh Tịch: "Ninh Tịch à, người hôm qua viết thư tình theo đuổi cô ấy, chẳng phải bảo hôm nay sẽ vì cô mà chuẩn bị một bất ngờ lớn sao? Sao đến giờ còn chưa thấy đâu?"

Được Phương Nhã nhắc nhở, những người khác cũng bắt đầu nhớ tới rồi rít phụ họa:

"Đúng rồi, bức thư tình kia còn bảo cái gì mà chuẩn bị món quà quý giá mê người nhất cơ mà!"

"Chúng tôi đều tò mò chết đi được, thật đáng mong đợi mà!"

...

"Cái gì bất ngờ? Lại có người muốn chuẩn bị món quà bất ngờ gì à?" Vài phóng viên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao lập tức hỏi dò.

"Chính là cái cô đóng vai nữ thứ Ninh Tịch ấy, hôm qua lúc đóng máy cô ấy đột nhiên nhận được một bức thư thật thâm tình nha!" Phương Nhã vừa nói vừa móc ra một tờ giấy màu hồng.

Thấy tờ giấy kia thì khuôn mặt của Tiểu Đào bỗng trắng bệch: "Sao có thể như vậy! Rõ ràng em ném bức thư ý đi rồi mà! Sao lại trong tay cô ta được!"

Ninh Tịch cũng nhú mày.

"Chị Tịch, đều là em không tốt, em không nên vớt bừa bãi, đúng ra em nên đốt nó luôn mới phải! Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ..." Tiểu Đào gấp đến nổi bắt đầu run rẩy.

Ninh Tịch vỗ vỗ mu bàn tay của cô an ủi: "Không sao, chỉ là thư tình thôi mà, Phương Nhã xâm phạm quyền riêng tư của người khác ngay chốn công cộng thế này thì hình tượng của cô ta cũng hủy, về sau chúng ta có thể phản kích lại!"

Hốc mắt Tiểu Đào đỏ hết lên: "Nhưng mà thật mất mặt... hôm nay có nhiều người như thế... đều là do em..."

Phương Nhã bên kia không chỉ đọc to thư tình một lần nữa ngay trước mặt mọi người, mà lại còn đem bức thư kia truyền tay cho tất cả mọi người thấy. Có phóng viên nhìn thấy thì cười âm lên rồi bắt đầu điên cuồng chụp lại...

Tô Diễn thấy thế hơi nhíu mày: "Người theo đuổi Tiểu Tịch liệu có vấn đề thần kinh không? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Trong mắt Ninh Tuyết Lạc lóe lên một nét cười ác ý, nhưng trên mặt lại tỉnh bơ nói: "Nhìn giọng trong bức thư thì đúng là có vẻ bị thần kinh rồi. Tám phần là một người có cuộc sống nghèo nàn, thấp kém lại nhạt nhẽo cho nên mới thông qua việc theo đuổi mà lấy được chút ý lại cho tinh thần. Loại người như vậy thật ra có rất nhiều, Ninh Tịch cũng xui xẻo quá mới bị loại người này ám vào..."

Phương Nhã truyền tay xong thì đến gần Ninh Tịch, chớp mắt hỏi: "Thế nào Ninh Tịch? Sao cô không nói gì? Món quà bất ngờ của cô có tới hay không? Mọi người thật sự rất mong chờ đấy!"

"Đúng vậy đúng vậy! Bảo người ta nhanh lên đi! Chúng tôi đều rất nóng chờ!"

"Phốc, chắc tên nghèo kiết xác đó không phải là đưa một xe bánh ngô hấp đến chứ?"

"Tôi chưa bao giờ ăn bánh ngô hấp đâu! Hôm nay xem ra được mở mang đầu óc rồi..."

...

Tất cả những phóng viên, những người đang live stream đều đang chờ xem

náo nhiệt.

Trong góc, Tiểu Đào không chịu nổi nhục nhã cùng cảm giác tự trách mà len lén rơi nước mắt. Cái Ninh Tịch không chịu nổi nhất chính là nước mắt của con gái vậy nên sốt đầu bở trán chỉ đến an ủi cô nàng. Nhưng khi các phóng viên phát hiện Tiểu Đào khóc lóc thì lập tức đem ống kính hướng về phía Tiểu Đào...

Ngay lúc Ninh Tịch chuẩn bị phát hỏa thì "Ầm" một tiếng, cửa phòng hội trường bị người đẩy ra.

Mọi người lập tức quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa là giám đốc khách sạn mặc một bộ đồ cực kỳ nghiêm chỉnh đang đứng ở cửa, mà phía sau ông ta một người đàn ông cao to...

--- O ---

Chương 354: Đồ Ăn Ngon Lại Có Thêm Trai Đẹp

"Loảng xoảng."

Không biết là người nào đánh rơi dao nĩa xuống đất làm phát ra âm thanh chói tai.

Những phóng viên vừa nãy luôn ca ngợi đồ ăn của William Fei thì lập tức kích động, về mặt phản kích đứng lên nhìn người đàn ông phía sau lưng giám đốc: "Wil... liam... Fei..."

So với những tấm ảnh trên tạp chí kia, thì bản thân William Fei rất có sức hút, nhất là mấy nữ diễn viên vừa nhìn thấy William Fei thì lập tức ra vẻ cao quý, tựa hồ là muốn hấp dẫn ánh mắt của anh ta.

Nét đẹp con lai cộng thêm danh tiếng là đầu bếp hàng đầu, trên người trừ bỏ hương thơm của đồ ăn thì còn có mùi vị đàn ông ngào ngạt.

"Người đứng kia hình như là giám đốc khách sạn thì phải, nhưng người con lai phía sau là ai?" Có người chưa từng thấy hình William Fei liền thuận miệng hỏi.

"Là William Fei!!!" Phóng viên ầm thực đột nhiên kích động gọi ra tên người kia.

"Ah? Anh ta chính là William Fei sao! Đẹp trai như thế? Tôi còn tưởng rằng ngôi sao lớn nào đó!"

Nghe được đó là William Fei thì không ít người ngẩn ra, sau đó chen lấn chạy về phía cửa xin chụp hình chung.

Trên mặt William Fei vẫn mang nụ cười thản nhiên, cũng không từ chối mấy yêu cầu nhỏ này, đáp ứng từng yêu cầu một của mọi người.

Tiểu Đào siết tay thật chặt, thỉnh thoảng liếc về phía Ninh Tịch, về mặt cô nhóc đầy tức giận cùng tủi thân: "Đúng là làm trò! Bọn họ để William Fei ra mặt chụp chung với khách khứa thế này, ngày mai những phóng viên kia lại có bài để viết, cái gì mà cầu hôn lãng mạn, cái gì mà tiền nhiều như biển mời cả được cả William Fei đến cho khách khứa tự sướng..."

Ninh Tịch lắc đầu, dùng ánh mắt bảo Tiểu Đào không nên nói bậy bạ. Ở

chôn công cộng thế này có thể nói ít câu nào thì tốt câu này. Nếu chẳng may bị ai đó nghe được thì khó tránh khỏi bị gièm pha.

May mà lúc này tất cả mọi người đều đang tập trung vào William Fei nên không ai nghe được Tiểu Đào nói cái gì.

"Gì chứ, diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc không bằng chị, vẻ ngoài với nhân phẩm cũng chẳng thể so sánh với chị nhưng vì cái gì mà hết lần này đến lần khác cô ta đều gặp may như vậy!" Tiểu Đào không chỉ tủi thân cho mình mà còn bất mãn cho cả Ninh Tịch.

Trong lòng Tiểu Đào, vẻ đẹp và diễn xuất của Ninh Tịch thì có cái nào không ép chết Ninh Tuyết Lạc kia, quan trọng nhất phải có nhân phẩm, nhân phẩm, nhân phẩm!

Trong đoàn làm phim thì độ tồn tại của Ninh Tuyết Lạc đúng là rất lớn, cũng có vẻ thân thiện dễ gần. Nhưng sự thực thế nào thì người khác có thể không biết chứ Tiểu Đào ngày nào cũng đi theo Ninh Tịch sao có thể không biết.

Mọi người cứ nói Ninh Tịch ghen tị với Ninh Tuyết lạc, muốn cướp vị trí của Ninh Tuyết Lạc nhưng sự thật thì Ninh Tịch căn bản không hề để ý đến cô ta, rõ ràng lần nào cũng là Ninh Tuyết Lạc chủ động khiêu khích.

...

"Thật vinh hạnh, tối nay có thể vì tiểu thư Ninh Tuyết Lạc mà tự tay dâng lên mỹ thực, cũng chúc mừng ngài Tô đây ôm được mỹ nhân về nhà!" William Fei ưu nhã bước lên phía trước vui vẻ nói với Ninh Tuyết Lạc cùng Tô Diễm.

"Tôi cũng rất vinh hạnh vì có thể mời được ngài Fei tới." Ninh Tuyết Lạc mỉm cười gật đầu.

"Cám ơn bạn tốt của tôi!" Tô Diễm thân mật ôm William Fei một cái.

Lúc này toàn hội trường đã xôn xao.

Thực thân cỡ như William Fei này có sức ảnh hưởng không thua gì một ngôi sao sáng giá, tiệc đóng máy thế này mà muốn mời anh ta thì khó như lên trời. Nhưng vì quan hệ của Tô Diễm với William Fei không tệ nên William Fei mới chịu đồng ý ra tay.

"Oh my god, Tuyết Lạc hạnh phúc chết đi được!"

"Nếu như có người nguyện ý vì tôi mà làm như vậy..."

"Đừng mơ, cô nghĩ rằng ai cũng mời được William Fei sao, Tô Diễm chỉ có một mà William Fei cũng chỉ có một mà thôi!"

Một đám nữ diễn viên vây quanh Ninh Tuyết Lạc líu ra líu ríu nói không ngừng.

"Đúng vậy, thực thần William Fei này cực khó mời nha, hướng chi anh ấy còn là đệ tử thân truyền của Alainpassa nữa đó, thân phận thế này... có mấy ai có thể mời được!"

"Được rồi, thưa các vị khách quý, tiếp theo đây tôi sẽ chuẩn bị tiệc tối, xin quý vị hãy chờ đợi một chút!" William Fei rời khỏi hội trường đi chuẩn bị đồ ăn.

Thấy William Fei rời đi, những phóng viên âm thực vội vã chạy theo sau. Bọn họ không muốn bỏ qua bất cứ một hình ảnh nào của William Fei.

Đồ ăn ngon còn kèm thêm cả trai đẹp thì dù bất cứ làm gì cũng đẹp!

Ngay lúc William Fei cùng những phóng viên kia rời đi không lâu thì cửa hội trường lại bị mở ra lần nữa.

Mọi người cứ tưởng rằng William Fei đã chuẩn bị xong, nhưng không ngờ người tới không phải là William Fei mà là một vị đầu bếp ngoại quốc hơi lớn tuổi...

--- O ---

Chương 355: Đủ Kinh Hỷ Cũng Đủ Ngoài Ý Muốn

"Tại sao một đầu bếp lại tới?" Phương Nhã thấy người vừa đến mặc đồng phục đầu bếp liền có chút nghi ngờ, không hiểu nổi nói: "Ai biết vị đầu bếp này không?"

Nghe tiếng Phương Nhã thì mọi người lập tức lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt. Bọn họ cũng không phải mấy phóng viên âm thực kia làm sao biết người này là ai.

Ninh Tịch ngồi trong góc mà sắc mặt thay đổi liên tục.

Vị đầu bếp người nước ngoài ngoài này sao lại nhìn có chút giống Alainpassa...

Nhưng Ninh Tịch cũng không dám xác định, cho nên không lên tiếng. Chắc có lẽ chỉ là người giống người mà thôi.

"Các vị khách quý, tôi đích thân tới đây vì Ninh tiểu thư mà chuẩn bị tiệc tối!" Vị đầu bếp ngoại quốc mở miệng nói.

"Chuẩn bị tiệc tối?"

"Kỳ quái, là vì Tuyết Lạc sao? Nhưng đầu bếp chính tối nay không phải William Fei sao?"

"Đây là đầu bếp từ đâu tới vậy?"

Ninh Tuyết Lạc có chút khó hiểu nhìn về phía Tô Diễm, bỗng như nhớ tới cái gì liền quay sang Phương Nhã nhẹ nhàng nhắc: "Chắc là đến vì Ninh Tịch đi!"

Phương Nhã lập tức hiểu ra, cô ta bật cười một cái hô to: "Nha... Hóa ra là vì Ninh đại mỹ nhân của chúng ta mà tới chuẩn bị tiệc tối đây mà! Chẳng lẽ chính là bất ngờ mà tên nghèo kiệt xác theo đuổi Ninh đại mỹ nhân mời tới sao? Ha ha, đúng là đủ bất ngờ cũng đủ vui mừng nha!"

Nghe Phương Nhã nói vậy, những diễn viên trong tổ kịch kia lập tức hiểu ra, bọn họ nhìn về phía Ninh Tịch mà cười nhạt không dứt.

Quả nhiên là không so sánh thì không đau lòng mà...

So sánh thế này lại càng thảm hại, thật là nỗi đau chồng chất...

Tô Diễm mời là thực thần có danh hiệu Michelin - William Fei, mà người theo đuổi Ninh Tịch thì mời ai? Đầu bếp từ cái quán vỉa hè nào tới đây? Thôi dù sao cũng mời một người ngoại quốc tới, coi như cũng hạ vốn gốc.

"Ha ha ha, tên nghèo kiết xác đó quả thật cũng tốn công theo đuổi Ninh Tịch, nhưng mà... không có bản lĩnh thì thôi đừng có tự làm mình mất mặt chớ..."

"Ý, mấy người nhìn kia, vị đầu bếp kia còn mang theo dụng cụ của mình tới, chẳng lẽ ông ta muốn thái rau tỉa hoa sao, đúng là một đầu bếp chuyên nghiệp mà!"

Câu này vừa nói ra mọi người đã ôm bụng cười to, thậm chí nữ diễn viên còn cười đến độ chảy cả nước mắt.

Tuy đã biết có thể hôm nay Ninh Tịch sẽ bị mất mặt, mất mặt đến mức này cũng là ngoài ý muốn...

Vị đầu bếp ngoại quốc kia bị cười nhạo vẫn rất bình tĩnh, ông ta lấy ra những dụng cụ của mình mà chỉ cần là người hơi có kiến thức một chút đều biết những dụng cụ kia cực kỳ quý giá.

Nhưng những dụng cụ này có giá trị cao đến đâu đi nữa thì nhìn bề ngoài cũng khó nhận ra được điểm khác biệt.

Thấy vị đầu bếp lôi dụng cụ ra, đám Phương Nhã càng cười lớn tiếng hơn nữa, trong hội trường tiếng cười nhạo vang lên mãi không dứt.

Trong góc, khuôn mặt Tiểu Đào đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Hiện tại không biết có bao nhiêu ánh mắt đang chờ xem kịch vui hướng về Ninh Tịch. Bất kể Ninh Tịch có quan tâm hay không nhưng cảm giác khó chịu bây giờ là thật. Trong lòng Tiểu Đào đã sớm mắng chửi tên nghèo kiết xác kia hàng trăm lần, vốn đã đủ mất mặt giờ lại gây ra chuyện khiến cả thiên hạ chê cười!

Đúng lúc Ninh Tuyết Lạc muốn nói gì đó, thì William Fei cùng với các phóng viên âm thầm lại đột nhiên chạy ra hội trường.

Những người phục vụ của khách sạn cần thận bung món sò điệp sốt nấm truffle1 vừa chuẩn bị xong ra cho mọi người.

1Giá của nấm truffle là khoảng 4.300 USD/kg - giá còi sò điệp dùng cho món này khoảng 300k/kg.

--- O ---

Chương 356: Vì Ninh Tiểu Thư Mà Chuẩn Bị

Các phóng viên âm thực đều bận rộn chụp lại một màn này.

Lúc này có một phóng viên âm thực lơ đãng quét qua vị đầu bếp ngoại quốc vẫn bình thản đứng nơi đó. Trong đầu anh ta lập tức trống rỗng như thể sắp nổ tung đến nơi. Nhất thời quên cả chụp ảnh, trong mắt đều sự khó có thể tin tưởng.

"Trời... trời... trời ạ! Alain... passa...! Không thể tin được là Alain... passa! Ngài Alain sao lại xuất hiện ở đây?"

"Alain... passa? Phóng viên kia nói ai vậy?"

"Không biết, có lai lịch thế nào? Sao phóng viên kia kích động như vậy..." Những vị khách không hiểu ra sao trở mắt nhìn nhau.

Lúc này những phóng viên âm thực khác cũng trông thấy vị đầu bếp ngoại quốc kia. Tất cả đều kích động đến sắp điên rồi.

Sau khi bọn họ bình tĩnh lại thì bắt đầu hưng phấn, không ngừng giải thích cho những người xung quanh: "Alainpassa! Là người đang đảm nhiệm vị trí đầu bếp trưởng của nhà ăn chính phủ nước Pháp đồng thời sở hữu nhà hàng đạt ba sao Michelin - Ledoyen! Là người được nước Pháp công nhận là đệ nhất thực thần!"

Phương Nhã nghe vậy thì khiếp sợ: "Vị đầu bếp ngoại quốc đó rất lợi hại sao? Có thể so sánh với William Fei của chúng ta sao?"

Một trong những người yêu thích mỹ thực dùng ánh mắt như đang nhìn đồ ngu mà liếc Phương Nhã một cái: "William Fei tuy là thực thần nhưng cũng chỉ có thể xưng hùng xưng bá ở cái ao làng thôi, ngài Alain là sư phụ của William Fei đây, ông ấy mới là thực thần đích thực hiểu không hả?"

"Cái gì! Sư phụ của William Fei?!" Rốt cuộc Phương Nhã cũng đổi sắc mặt.

"Đệ nhất thực thần nước Pháp? Trâu như vậy á!"

"Sao ông ấy lại xuất hiện ở đây? Những người như vậy đâu có tiền cũng không mời được, xếp hàng đến lượt cũng phải đợi ít nhất nửa năm đấy!"

"Không sai không sai, tôi nhớ ra rồi, lần trước cũng có người muốn mời ông

ấy làm tiệc sinh nhật, còn nói ông ấy muốn ra giá bao nhiêu cũng được nhưng kết quả vẫn không mời được đây! Lý do thì hình như là chê thân phận người ta qua thấp..."

"Thật hay giả vậy, tên nghèo kiết xác kia lại có thể mời được một nhân vật lớn như thế á?"

...

Đang sải bước theo các phóng viên âm thực, William Fei trong lúc vô tình ngẩng đầu lên thì ngậy người, lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng tiến lên nghênh đón: "Su phụ!"

Tiếng "su phụ" này của William Fei vừa thốt lên thì lập tức các khách khứa đều tròn tròn mắt, không còn ai dám hoài nghi vị đầu bếp ngoại quốc này thật sự là thầy của William Fei...

"Ừ." Alain hơi hơi gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

"Sao... sao ngài lại tới đây?" William Fei kinh ngạc.

Lúc này một vị khách đột nhiên đứng ra giải thích: "Ngài Alain bảo tới phụ trách bữa tiệc này! Ngài ấy nói là vì Ninh tiểu thư mà chuẩn bị!"

Vừa dứt lời những phóng viên lập tức ồn ào...

Con người của Phương Nhã đảo vòng vòng, rồi cô ta làm ra vẻ như bừng tỉnh kinh hãi nói: "Chúa ơi! Lúc nãy ngài Alainpassa nói là vì Ninh tiểu thư mà chuẩn bị, nên tôi cứ nghĩ là vì Ninh Tịch mà tới. Hóa ra lại là vì Tuyết Lạc... Đúng rồi, cũng do tôi đàn quá, Tuyết Lạc cũng là họ Ninh mà..."

Những người khác nghe thấy vậy cũng rói rít phụ họa theo: "Đúng vậy! Mọi người cũng nhầm hết cả, thật lẽ quá!"

"Cái này cũng không thể trách chúng ta được. Tô Diễm đã mời William Fei rồi thì có ai ngờ anh ấy lại mời luôn cả su phụ của William Fei đến chứ!"

"Tuyết Lạc, cô quản người đàn ông của cô cho tốt đi! Đừng hành hạ tụi chó độc thân chúng tôi như thế!"

...

Nhìn ánh mắt hâm mộ của mọi người, trong lòng Ninh Tuyết Lạc vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ. Cô ta thân mật kéo tay Tô Diễm, then thùng đưa môi tới gần: "Diễm, cảm ơn anh, hôm nay em thật sự rất bất ngờ cũng rất vui vẻ, rất hạnh phúc!"

--- O ---

Chương 357: Đầu Bếp Chính Tối Nay Là Ai?

Sắc mặt Tô Diễm cứng đờ nói: "Tuyệt Lạc, người này thật ra..."

Ninh Tuyệt Lạc cười khê: "Diễm không cần xin lỗi! Anh đối tốt với em như nào em đều biết cả!"

Những người khác cũng rôi rít trêu chọc: "Ai ui, xấu hổ gì chứ! Chiều vợ cũng chẳng phải chuyện lạ nha! Lúc này chúng tôi còn tưởng tên nghèo kiết xác theo đuôi Ninh Tịch mời tới chứ, cô ta có cái phúc đó sao? Cười chết tôi, cô ta sao có thể so với mỹ nhân Tuyệt Lạc của chúng ta chứ!"

"Đúng đó đúng đó! Chỉ là bất ngờ này của Tô Diễm lớn quá! Khiến chúng ta giật cả mình!"

"Còn không đúng sao, xem những phóng viên âm thực kia kích động cỡ nào kìa!"

...

Tô Diễm vốn muốn giải thích nhưng mọi người cứ xúm vào khen ngợi, Ninh Tuyệt Lạc cũng dùng vẻ mặt sùng bái nhìn gã cho nên gã cũng không có cơ hội nói ra sự thật rằng: người này không phải do gã mời tới.

Nhưng thế thì ai là người mời?

Chẳng lẽ chủ khách sạn mời đến, để bán cho gã một cái ân tình?

Cũng không phải là không thể...

Nghĩ thế rồi Tô Diễm cũng an tâm, bày ra vẻ khiêm tốn và không lại phản bác tâng bốc của mọi người.

Trong góc, Tiểu Đào bi phẫn nói: "Đồ không có tiền đồ! Tức chết em rồi, ngay cả sư phụ cũng mời đến, đồ ăn có ngon hơn nữa em cũng không ăn..."

Ninh Tịch thở dài một tiếng, vỗ vỗ lưng Tiểu Đào trấn an, đồng thời trong mắt cũng xẹt qua một tia hoài nghi.

Cô cũng từng nghe qua vị thực thần Alain này, nhưng mà theo lý thuyết thì bữa tiệc nhỏ như này thì dù có dựa vào quy củ xếp hàng của ông ấy cũng không có khả năng mời ông ta đích thân tham dự mới đúng, rốt cuộc là Tô

Diễn làm cách nào mà mời được ông ta?

Nếu ngay cả sư phụ cũng ra trận thì đương nhiên William Fei cũng nhường ra vị trí bếp trưởng.

Trong hội trường được xếp thêm một sân khấu kiểu mở, nhìn dáng vẻ có lẽ là chuẩn bị nấu ăn tại chỗ luôn.

Đây chính là một bữa tiệc cho cả thị giác và vị giác mà!

Trong hội trường, tất cả mọi người đều mong ngóng mà nhìn chăm chăm Alain, miệng cũng không khổng chế được mà nước bọt cứ ứa ra, mong chờ một bữa tiệc có một không hai.

Nhưng mà chẳng biết tại sao Alain không hề đi tới vị trí đầu bếp chính do William Fei nhường lại mà đi tới vị trí phó bếp của William Fei.

"Sư phụ, ngài đây là?" William Fei khó hiểu.

Alain nghiêm mặt nhìn đệ tử: "Con có thể rời đi bữa tiệc này rồi, tối nay ta sẽ làm phó bếp."

"Cái gì?!" William Fei khiếp sợ: "Ngài... ngài làm phó bếp? Không phải ngài là đầu bếp chính tối nay sao?"

"Không phải." Alain phủ nhận.

"Vậy... tối nay ai là đầu bếp chính?" William Fei hoàn toàn trợn to mắt.

Vẻ mặt Alain thành kính nói: "Chờ một lát nữa ngài ấy đến thì con sẽ biết."

Nói xong ông dừng một chút, rồi nhìn đệ tử của mình nói: "Đây cũng coi như là một cơ hội học hỏi hiếm có, lát nữa con đứng một bên mà nhìn cho kỹ."

William Fei nghe vậy thì sắc mặt có chút khó coi. Rốt cuộc là ai mà khiến anh ta không có cả tư cách làm phó bếp, chỉ có thể đứng một bên mà nhìn?

Người trẻ tuổi đã thành danh khó tránh khỏi có chút tâm cao khí ngạo. Chịu khuất nhục như thế nhưng lại không dám cãi lời sư phụ nên chỉ có thể không cam lòng mà lùi đến một góc: "Dạ, con đã biết!"

Khách khứa thấy William Fei lui xuống, sau đó Alain thay thế vào... mầu chột là William Fei ngay cả một vị trí để đứng cũng không có chỉ có thể đứng một góc...

--- O ---

Chương 358: Bóp Tím Cả Đùi

Tất cả mọi người trở mắt.

"Đây... đây là thế nào?"

"Không biết! Hình như là còn ai đó sẽ tới!"

"Hình như Alain nói ông ấy chỉ là phó bếp, đầu bếp chính còn chưa tới nữa!"

Mấy phóng viên ẩm thực biểu cảm như sắp phát điên: "Mẹ nó! Tôi muốn điên rồi! Ngay cả Alain cũng chỉ có thể làm phó bếp thì người nấu chính rốt cuộc là ai?"

Một blogger ẩm thực khác làm động tác cầu nguyện: "Cuộc đời này có thể thấy Đại thần tôi đã đủ thỏa mãn rồi, chẳng lẽ, chẳng lẽ... hôm nay còn có may mắn có thể nhìn thấy vị trong truyền thuyết kia..."

"Rốt cuộc là ai?" Có người không hiểu liền hỏi.

"Có thể khiến Alain làm phó bếp thì còn có thể là ai?" Người yêu mỹ thực kia lộ ra vẻ mặt kín đáo.

Những phóng viên ẩm thực khác những yêu mỹ thực cũng đồng thời nghĩ tới một người, vẻ mặt không thể nào tin được: "Đây... cái này là không thể đi..."

"Tôi thấy chuyện này là không thể xảy ra!"

"Tuyệt đối không thể mời vị ấy đến được! Nếu không tôi nuốt cả cái ly này!"

"Vậy tôi nuốt cái thìa!"

...

Từng phút từng giây trôi qua, ước chừng tầm năm phút thì cánh cửa hội trường cũng được đẩy ra một lần nữa.

Người đi đầu là một ông lão mặc đồng phục đầu bếp chẵn chu, đi phía sau là một đội quân được huấn luyện chính quy. Bước chân của ông lão trầm ổn, không nhanh không chậm tiến tới phía trước.

Cách đó không xa thì giám đốc khách sạn thấy người tới liền vội vàng chạy

đến đón tiếp, kích động đưa tay ra: "Ngài Danial đã đến rồi! Chúng tôi đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ! Mời ngài!"

Ông lão hơi gật đầu, lịch sự trả lễ với giám đốc rồi đi thẳng về phía bếp.

Alain đứng ở vị trí phó bếp cung kính cúi người xuống 90 độ, sau đó tự mình tiến lên giúp ông lão buộc tạp dề cùng chuẩn bị nước chanh để rửa tay.

Mà William Fei đang đứng trong góc oán thâm thì lúc này con mắt cũng sắp rơi ra ngoài, miệng há thật lâu cũng không khép lại được: "D... Danial đại sư... làm sao có thể... tôi... có phải tôi đang nằm mơ hay không..."

Nói xong còn tự véo mình một cái, đau đến nhe cả răng.

Đại sư Danial là thần tượng trong lòng anh ta từ ngày mới bước chân vào cái giới này, là tượng đài trong lòng anh ta!

Đừng nói đến chuyện có thể đến gần thế này để học hỏi, ngay cả chỉ cần có thể đứng từ xa xa trông thấy ông ấy thôi thì cả cuộc đời này William đã không còn gì hối tiếc!

Sự không cam lòng cùng miễn cưỡng lúc này đã biến thành sự phấn khởi vui mừng!

Trong hội trường, những người vừa nãy nói muốn nuốt ly, nuốt thìa lúc này còn đang ngu người.

"Đệch, ai đó cầu tôi một cái! Cầu mạnh vào! Chắc chắn tôi đây đang nằm mơ!"

"Anh tự đi mà cầu! Nãy tôi vừa tự cầu mình rồi! Đùi bị véo tím hết cả lên! Đây không phải mơ!"

"Lão già này là ai?" Phương Nhã tò mò hỏi.

Những thành viên khác trong đoàn làm phim cũng xông tới: "Đúng vậy, vị này là ai? Còn lợi hại hơn cả William Fei sao?"

Một trong những phóng viên âm thực vừa nhìn động tác của ông lão kia không chớp mắt, vừa dùng giọng điệu sùng kính mà giải thích: "Nếu như nói William Fei là người nấu ăn giỏi nhất trong thế hệ trẻ, thì sư phụ Alain của anh ta chính là đại diện cho trụ cột của giới trung lưu, còn đại diện cho tiêu

chuẩn cao nhất của mỹ thực..."

"Là Danial kia?" Lập tức có người hỏi.

--- O ---

Chương 359: Ngàn Vạn Lần Đừng Xảy Ra Cái Gì Ngoài Ý Muốn

"Danial Joseph..." Một blogger ẩm thực thờ dài nói: "Đó chính là người mà các đầu bếp chuyên nghiệp tôn dùng là sách giáo khoa sống, là kinh thánh trong lòng mỗi một người yêu ẩm thực, là kinh điển vĩnh hằng, là báu vật cấp quốc gia của nước Pháp!"

Phóng viên ẩm thực than thở, tựa như kích động đến sắp rơi lệ: "Mọi người tí nữa hãy trân trọng mà ăn! Cả đời chỉ có một lần mà thôi!"

Phương Nhã chớp mắt một cái: "Nói nhiều như thế nhưng dù sao cũng chỉ là một người rất trâu thôi sao?"

Những người khác cũng kích động: "Không rõ lắm, tóm lại tối nay tôi nhất định phải ăn nhiều một chút!"

"May mà cả ngày nay tôi chưa ăn gì, cố ý giữ bụng cho tối nay ha ha ha!"

Phương Nhã đến gần Ninh Tuyết Lạc trêu ghẹo: "Tuyết Lạc này, Tô Diễm nhà chị cầu hôn thôi mà đúng là hạ xuống cả vốn gốc, em thấy chị lấy thân báo đáp cũng không đủ đâu. Mau cưới luôn đi rồi còn sinh em bé cho người ta!"

"Ha ha ha ha ha... Đúng thế đúng thế! Nói rất có lý! Hơn nữa còn phải sinh vài đứa mới đủ!"

Ninh Tuyết Lạc xấu hổ giậm chân: "Này, mấy người thật là đừng có nói bậy!"

"Được rồi, mọi người đừng trêu cô ấy nữa!" Ánh mắt Tô Diễm đầy yêu thương mà nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, lúc này gã ta đã hoàn toàn cho rằng hai vị Đại sư này là do khách sạn mời đến để lấy lòng Tô gia. Cũng rất yên tâm hưởng thụ sự nịnh hót của đám người xung quanh.

"Ai da, đau quá!"

"Quá ngược cẩu! Đúng là nhìn không nổi!"

Phương Nhã gõ cái khay, cười mà như không nhìn về phía Ninh Tịch: "Có vài người ý mà, giả vờ trầm ổn nhưng chắc chắn bây giờ đang ghen tị đến

sắp điên rồi đúng không? Chẳng phải cô ta thích nhất đi so với Tuyết Lạc của chúng ta sao? Cứ để cô ta so tiếp đi!"

"Phụtttt... hết cách rồi, lần này Tô Diễm thật quá ác mòi hẳn ba đời thực thân đến, mỗi một người đều là một truyền kỳ đấy, ai cũng mòi hết cả!"

"Không hổ là Tô gia! Bối cảnh quá thâm hậu!"

"Ninh Tịch thì biết làm bộ làm tịch, nhưng trợ lý của cô ta thì không, không thấy nhỏ đó tức đến phát khóc rồi sao?"

...

Tiểu Đào nghe những người kia nhắc đến mình thì cố gắng kìm lại nước mắt, cô bé không muốn Ninh Tịch mất mặt hơn nữa: "Chị Tịch, thật xin lỗi..."

Ninh Tịch ôm cô một cái: "Được rồi, em nói xin lỗi nhiều lắm rồi, hơn nữa muốn nói cũng phải để chị nói mới đúng, là chị liên lụy đến em. Hiện giờ chị chưa đủ mạnh, chưa đủ cứng đại nên khiến em chịu ủy khuất!"

Tiểu Đào mếu máo, quả thực cô bé không nhịn được nữa liền nhào vào lòng Ninh Tịch khóc thút thít...

Mặc dù đột ngột chuyển từ Lãnh Man Vân qua Ninh Tịch khiến trong lòng Tiểu Đào không quá cam tâm, nhưng cô bé vẫn cực kỳ thích Ninh Tịch.

Lãnh Man Vân dù là nghệ sĩ lớn nhưng cách làm người cũng rất thanh cao, thật ra thì ở chung cũng không tốt. Làm sao Lãnh Man Vân có thể giống Ninh Tịch, chẳng có chút xa cách nào, còn biết dỗ người khác vui vẻ nữa, lúc này hẳn là cô nên trấn an Ninh Tịch nhưng sự thật thì Ninh Tịch mới là người trấn an cô...

May mà lúc này ngài Danial đã bắt đầu nấu ăn, mọi sự chú ý đều tập trung trên người ông cho nên không một ai chú ý tới cái góc nhỏ của Ninh Tịch với Tiểu Đào này.

Thật ra thì tình huống tối nay với Ninh Tịch mà nói vẫn là tình trạng tốt nhất, nếu đối phương đã nói muốn cho cô một bất ngờ thì không thể nào không làm cái gì.

Tối nay sợ là không dễ dàng vượt qua...

Ai, Oscar phù hộ, ngàn vạn lần đừng xảy ra việc gì ngoài ý muốn...

Nếu quả thực tên kia dám phá hỏng sự nghiệp của cô thì Ninh Tịch cũng không cho tên đó sống yên ổn đâu...

...

--- O ---

Chương 360: Ninh Tiểu Thư Xinh Đẹp Tôn Quý

Lúc này Ninh Tuyết Lạc đang ngồi trên chủ vị vô cùng đắc ý, tròng mắt cô ta đảo một vòng không biết nghĩ tới cái gì mà khóe miệng hơi nhếch lên, ngay sau đó Ninh Tuyết Lạc nhìn về phía Ninh Tịch đang ngồi trong góc xa xa, cô ta dùng cái giọng êm ái gọi: "Ninh Tịch, cô có thể tới đây một chút không?"

Nghe Ninh Tuyết Lạc gọi Ninh Tịch, đám người Phương Nhã lập tức có chút hoài nghi, đang êm đang đẹp gọi Ninh Tịch tới làm cái gì?

Bất quá nếu Ninh Tuyết Lạc đã mở miệng thì đám bọn họ cũng không dám có ý kiến.

Tiểu Đào liếc Ninh Tuyết Lạc một cái, giận dữ nói: "Chị Tịch, đi thì đi! Nếu không những người khác còn tưởng chúng ta sợ bọn họ! Dưới mắt mọi người chả lẽ cô ta dám làm cái gì?"

Trong trường hợp này nếu Ninh Tịch từ chối thì cũng không tốt lắm, huống hồ trong khách sạn vẫn đang có người live stream...

Ninh Tịch hí hai mắt lại, đấu nhiều năm thế rồi nên cô hiểu rõ lòng dạ xấu xa của Ninh Tuyết Lạc, cũng đoán được được vài phần chuyện cô ta muốn làm...

Vì vậy Ninh Tịch không chút do dự đứng lên, ung dung từ tốn đi tới đứng trước mặt Ninh Tuyết Lạc.

Nhìn hai người đứng cạnh nhau không ít diễn viên ở đây liên cười nhạt, một màn này đúng là thú vị. Nếu lát nữa tên nghèo mặt hạng kia đưa tới bất ngờ nào đó thì càng hoàn hảo.

Ninh Tuyết Lạc nhiệt tình bảo Ninh Tịch ngồi vào chiếc ghế cạnh mình, sau đó cô ta nói: "Ninh Tịch, tôi nghe nói cô có hứng thú không nhỏ với những vị đầu bếp hàng đầu, vị trí của cô không tốt nên cô ngồi ở đây có thể nhìn rõ hơn một chút, những Đại sư kia ngày thường cô không dễ gặp được đâu!"

Ninh Tuyết Lạc nói xong thì rất tự nhiên quàng lên cánh tay của Tô Diễn, cũng thuận thể dựa vào người gã ta, nhìn qua có vẻ cực kỳ thân mật.

Ninh Tịch lịch sự cười một cái rồi cũng không nói gì thêm. Trong lòng cô hiểu rõ, Ninh Tuyết Lạc gọi cô lên đây cũng chẳng vì có thủ đoạn âm toán

nào cao tay, mà đơn giản chỉ là vì muốn cô ghen tị mà thôi.

"Hừ, trong lòng thì chua xót mà bề ngoài vẫn bình tĩnh như vậy, đúng là một diễn viên giỏi!" Phương Nhã châm chọc một câu, những diễn viên khác cũng bắt đầu xì xào bàn tán, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt chế giễu đánh giá Ninh Tịch.

"Các cô nói xem, lát nữa người theo đuổi Ninh Tịch sẽ đưa bất ngờ gì đến? Nếu còn chậm nữa thì tiệc cũng tàn luôn rồi!"

"Ai mà biết được, cô đoán được suy nghĩ của người thần kinh hả!"

"Ha ha ha, chúng ta cứ thưởng thức bữa tiệc này đi đã! Nhỡ đâu lát bị dọa đến mất khẩu vị mà ăn không trôi thì lỗ lớn rồi!"

...

Sau một hồi chờ đợi, ngài Danial cuối cùng cũng dừng lại nhìn về phía khách khứa phía dưới rồi mới mở miệng dùng tiếng trung lưu loát nói:

"Tối nay tôi vô cùng vinh hạnh khi được mời tới phụ trách bữa tối cho Ninh tiểu thư xinh đẹp và tôn quý. Vì cô, vì bạn của cô cùng khách mời của cô mà nấu một bữa tối mỹ vị!"

Nói xong ông lại hướng về phía Ninh Tịch và Ninh Tuyết Lạc làm một động tác của thân sĩ: "Ninh tiểu thư xinh đẹp tôn quý, hy vọng cô có một buổi tối thật tốt đẹp!"

Ninh Tuyết Lạc lập tức gật đầu một cái với Danial.

Thấy thế thì chân mày của Danial nhíu một cái có chút hoài nghi, rõ ràng ông đang nói với tiểu thư Ninh Tịch sao người đàn bà bên cạnh cô ấy cứ gật đầu với ông...

Nhưng mà ngài Danial cũng không để ý nhiều, nhiệm vụ của ông là chuẩn bị món ăn, những thứ khác thì ông không quan tâm.

--- O ---

Chương 361: Đồ Ngọt Dành Riêng...

Món điểm tâm ngọt khai vị nhanh chóng hoàn thành.

“Thưa Ninh tiểu thư xinh đẹp tôn quý, món ngọt này có tên là: Chocolate ice cream sundae, tuy cái tên của nó có chút phức tạp, nhưng cô có thể nếm thử hương vị của nó!” Nói rồi ông tự mình bê khay đựng món kem socola đi về phía bục chính.

Những phóng viên ẩm thực phát điên rồi, không chỉ là tác phẩm do chính tay Danial làm ra hơn nữa ông lại tự tay đưa đến, sự vinh hạnh đến nhường này đúng là không thể nào tưởng tượng!

“Không ngờ lại là món đó!”

“Má ơi, đây thực sự quá nghịch thiên! Món kem đó được làm từ ba mươi loại ca cao đó! Trong đó có mười bốn loại là loại bột ca cao đắt nhất ngon nhất trên thế giới, bên ngoài nó còn được dát vàng nữa đó! Đây đâu phải là ăn đồ ngọt, ăn tiền mới đúng!”

...

Một số phóng viên ẩm thực ở đây mới chỉ nghe nói mà thôi, hôm nay mới coi như là được tận mắt nhìn thấy, có thể tưởng tượng được sự phấn khích của bọn họ lớn đến nhường nào.

Con gái đa phần đều thích những món ăn tinh tế tinh xảo, Ninh Tuyết Lạc đương nhiên cũng bị món ăn trong tay của Danial hấp dẫn, nhìn thấy Danial tao nhã bước về phía mình, tim cô ta đập thành thịch, lại nở một nụ cười sâu xa đầy ẩn ý với Ninh Tịch ngồi bên cạnh.

“Cám ơn.” Tô Diễm cũng muốn thể hiện sự ân cần, đưa tay ra định đón lấy món ăn từ tay của Danial.

Chẳng qua là Danial lại không thèm nể mặt, ông nghiêm mặt nói: “Rất xin lỗi, món ăn này là dành riêng cho một người, chứ không phải cho anh.”

“À...”

Thấy Tô Diễm ngại ngùng, Ninh Tuyết Lạc khẽ cười làm duyên, kéo tay của Tô Diễm nói: “Được rồi mà Diễm, cứ để ông ấy tự tay đưa cho em đi, anh

đừng nhúng tay vào làm gì.”

Tô Diễm bất đắc dĩ cười cười sau đó tự giác tránh ra, trong bụng nghĩ thầm những đầu bếp lớn đều có chút quái dị, cứ kệ bọn họ đi vậy.

Khi Danial đi đến trước mặt Ninh Tuyết Lạc, Ninh Tuyết Lạc lập tức nở một nụ cười ngọt ngào: “Ngài Danial, đã làm phiền ngài rồi.”

Nói rồi, Ninh Tuyết Lạc đưa tay ra định đón lấy khay kem nhìn ngon vô cùng kia thì hành động của Danial lại vượt qua sự dự đoán của tất cả mọi người có mặt ở đây...

Danial tiên sinh tỏ vẻ không hiểu ra làm sao, không vui nhìn chằm chằm Ninh Tuyết Lạc: “Vị tiểu thư này, món ngọt trong tay tôi đây cũng không phải là chuẩn bị cho cô.”

“Không phải là chuẩn bị cho tôi?!” trên mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy kinh ngạc: “Vậy thì chuẩn bị cho ai? Vừa nãy không phải ông nói là... Ninh tiểu thư sao?”

"Xin lỗi, vị Ninh tiểu thư mà tôi nhắc đến, là tiểu thư Ninh Tịch!" giọng điệu vô cùng kiên quyết, rồi chẳng thèm nhìn Ninh Tuyết Lạc lấy một cái, bước qua cô ta đi thẳng đến trước Ninh Tịch: “Thưa Ninh tiểu thư xinh đẹp cao quý, xin mời ngài nếm thử.”

Chắc ông cũng không để ý, nhưng hai từ "xinh đẹp - cao quý" này rơi vào trong tai người khác như thể cố ý thêm vào, dường như muốn nói chỉ có Ninh Tịch mới xứng với hai từ này.

Lúc này, đừng nói là Ninh Tuyết Lạc, ngay cả mấy người như Tô Diễm và Phương Nhã cũng hoàn toàn sững sốt.

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Danial vừa nói xong toàn bộ hiện trường đều rơi vào sự im lặng.

Mất một lúc sau, trong đám người mới lác đác vang lên những tiếng xì xào.

“Lừa... lừa con nhà người ta à, đúng không? Ninh tiểu thư không phải là Ninh Tuyệt Lạc mà là Ninh Tịch?”

“Không phải chứ? Làm sao có thể xảy ra chuyện này được, chẳng lẽ đây là một trò đùa dai để Ninh Tịch phải xấu hổ trước rồi mới cho cô ấy niềm vui ngoài ý muốn?”

“Đùa kiểu gì vậy? Những nhân vật lớn như vậy sao có thể chơi cái trò con nít như thế này!”

“Là Ninh Tịch thật á! Không nhầm đấy chứ? Hai vị đại thần Alain và Danial thế mà lại đến đây vì Ninh Tịch á???”

...

--- O ---

Chương 362: Thực Ra Cũng Dễ Thương Lắm Mà

Ngạc nhiên cả nửa ngày, đến giờ vẫn còn rất nhiều người không tin nổi.

“Không thể nào! Nhất định là có nhầm lẫn gì đó ở đây rồi! Tại sao lại có thể là Ninh Tịch được! Cô ta là cái thứ gì chứ, sao có thể mời được những nhân vật trong truyền thuyết như thế này!”

“Đúng thế đấy! William Fei thì chỉ cần tiền là được, nhưng hai vị này tuyệt đối không phải là người chỉ có tiền là mời được đâu!”

“Ninh Tịch chỉ là một diễn viên hạng ba, bói đâu ra năng lực để mời được những người như thế này?”...

Đúng vào lúc này trong đám người có ai đó mở miệng nhắc khẽ: “Ồ, hình như mọi người đều quên mất một chuyện... vừa nãy trong bức thư Phương Nhã đọc cho chúng ta người ta có nói là muốn chuẩn bị cho cô ấy một niềm vui bất ngờ mà... chẳng lẽ... chẳng lẽ là cái này?”

Nghe đến đó tất cả mọi người đều sửng sốt

“Không phải... không phải thế chứ?”

“Đó không phải là một gã bần cùng à?”

“Ai bảo người ta nghèo, đấy toàn là chúng ta đoán mò mà!”

“Mọi người ngẫm lại xem trong bức thư viết như thế nào, cao quý nhất, quyền rũ nhất, món quà khiến em không thể bình tĩnh được! Âm thực đẳng cấp nhất thế giới! Hoàn toàn phù hợp!”

Nghe nhắc vậy vẻ mặt của mọi người đều biến thành "à ra là thế".

"Cô nói thế mới thấy đúng thật! Như vậy thì tất cả đều có thể giải thích được rồi...!"

“Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy bức thư tình đó thực ra cũng đáng yêu lắm mà!”

“Giọng văn rất đáng yêu mà, không biết tại sao nhiều người lại cảm thấy kỳ quái nhỉ!”

...

Nói đến đây mọi người bắt đầu quay ra nhìn nhau.

“Ồ... Nói thế thì hai vị đại thần kia là niềm vui bất ngờ mà người theo đuổi Ninh Tịch chuẩn bị cho cô ấy chứ không phải là do Tô Diễm chuẩn bị cho Ninh Tuyết Lạc?”

“Khụ, hiểu lầm này quả hơi quá mất rồi! Ai cũng tưởng rằng là Tô Diễm chuẩn bị cho Ninh Tuyết Lạc đấy!”

“Ha ha ha ha... vừa nãy Ninh Tuyết Lạc vui vẻ đến mức muốn lấy thân báo đáp mấy lần liền, ngay cả con cũng muốn sinh vài đứa, sau cùng còn muốn mời Ninh Tịch tới ngồi cạnh để quan sát, thế mà kết quả lại thành ra là hiểu nhầm?”

“Ôi trời ơi! Thế này thì xấu hổ quá đi mất!”

...

Daniel nói xong, Ninh Tuyết Lạc sững người ngồi ngẩn ra trên ghế, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, dường như cho rằng vừa nãy mình đã nghe nhầm.

Cho đến khi những tiếng cười nhạt đó truyền vào trong tai của cô ta, cô ta mới không thể chấp nhận nỗi sự thật mà quay sang nhìn Tô Diễm: “Diễm, hai người đó thực sự không phải do anh mời đến sao?”

Giờ phút này vẻ mặt của Tô Diễm cũng vô cùng khó nhìn, giọng điệu của anh ta cũng chẳng mấy tốt lành: “Tuyết Lạc, anh vừa nãy nói rồi mà, thật sự không phải là anh! Là do em vẫn cứ không tin đấy chứ!”

Ánh mắt của Ninh Tuyết Lạc lập tức trở nên hung ác hướng về phía của Phương Nhã, đều là một đám ăn hại, thành công thì ít thất bại thì nhiều, khiến cô ta hiểu nhầm!

Phương Nhã rúm ró lại trốn ra thật xa, vừa nãy còn lải nhải không ngừng bây giờ thì một câu cũng không dám nói.

Đệt! Trách cô ta được à?

Cô ta nào đâu có biết sẽ xảy ra tình huống này chứ?

Vừa nãy Tô Diễm nhà cô chẳng phải nghe khen cũng sướng cả tai rồi gì, một

câu cũng không phản bác, bây giờ lại đổ hết lỗi lên đầu tôi?

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển hết từ Ninh Tuyết Lạc sang Ninh Tịch, hơn nữa ánh mắt khi nhìn Ninh Tịch đều trở nên khác khác.

Bởi vì biểu cảm của Ninh Tịch vẫn bình thản như thường, từ lúc bước vào hội trường cho đến tận bây giờ, cho dù là bị chế giễu hay bị trêu chọc trước mặt mọi người, rồi khi nghe được những gì Danial nói, đều vẫn không thay đổi.

Cô hoàn toàn không quan tâm hơn thua, thậm chí còn có phần cao thâm khó lường.

--- O ---

Chương 363: Rốt Cuộc Ai Mới Là Nhân Vật Chính!?

“Lần trước sau khi nhìn thấy phòng quần áo của Ninh Tịch, tôi liền có cảm giác thế lực sau lưng Ninh Tịch chỉ sợ là sâu vô cùng, giờ quả nhiên là thế...”

“Người theo đuổi cô ấy ai cũng lợi hại!”

“Thế mà Phương Nhã vẫn một mực nói Ninh Tịch đổ ky với Ninh Tuyết Lạc, rốt cuộc thì có gì hay mà đổ ky chứ?”

“Đúng thế nha, người ta vẫn còn độc thân, có cả tá vệ tinh xoay quanh mà toàn hàng chất lượng cao, còn tốt hơn cả của Ninh Tuyết Lạc ấy!”

...

Trên bục, Danial vẫn còn đang đợi Ninh Tịch bình phẩm: “Ninh Tịch tiểu thư, mời cô nhận xét.”

Dưới vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm Ninh Tịch nếm thử một miếng, lịch sự đáp lại: “Đây là loại kem ngon nhất, kỳ diệu nhất mà tôi đã từng ăn trong đời, cảm ơn ngài đã lặn lội đường xa đến đây!”

“Cảm ơn lời nhận xét của cô, đây là vinh hạnh của tôi.” Danial hài lòng lui xuống, bắt đầu chuẩn bị món chính cho tiệc tối.

Sau khi nhận ý tốt của Danial, Ninh Tịch liền mặc những lời xì xào bàn tán quay về chỗ của mình.

Cô hất cằm nhìn Tiểu Đào hoàn toàn sững sờ, cười trêu: “Tiểu Đào, có muốn ăn kem không?”

“Ăn? Em muốn ăn!” Tiểu Đào thốt lên vô cùng kiên quyết.

Cô bé kích động nhìn cốc kem mà Ninh Tịch bê về, thế rồi ngay ra nhìn chăm chăm Ninh Tịch: “Chị... hai.. hai vị đại thần này... thật sự đến đây là vì chị à?”

Vẻ mặt Ninh Tịch bất đắc dĩ: “Ừ, ừ, ừ không phải là do Tô Diễn mời đến, bây giờ có thể vui lên được chưa, ăn cái gì đó đi? Em khóc cả tối rồi đấy!”

“Chị, sao chị không nói sớm với em! Hại em khó chịu cả nửa ngày! Bao nhiêu thứ ngon mà chẳng ăn được miếng nào! Không được, bây giờ em phải

mau chóng ăn mới được! Không, không, không, em không cần ăn đồ của cái gã William Fei gì đó đâu, em đợi món ngon hơn để ăn cơ! Hứ!”

Nói rồi nuốt nước miếng nhìn chằm chằm vào cái kem: “Nhưng mà cái kem này, em có thể ăn thật à? Nghe bảo là đắt lắm đấy!”

Ninh Tịch lấy cái thìa vàng nguyên chất chuyên để dùng đi kèm lên xúc một thìa kem nhét vào miệng Tiểu Đào.

Tiểu Đào tham lam hít hà hương thơm ngọt ngào xông lên khoang mũi: “Ngon quá má ơi! Thật sự là ngon chết mất thôi! Tại sao lại có thứ kem ngon như thế này vậy hả trời!”

Ninh Tịch dịu dàng nhìn khuôn mặt tròn phúng phính của Tiểu Đào, nhưng sau đó không biết cô nghĩ gì mà trong đôi mắt chợt lóe lên sự lạnh lẽo khó phát hiện.

Cái tên khôn khiếp... Chắc chắn là hấn đang cố ý...

Đầu tiên là cố làm trò để cho cô lo ngay ngáy, sau đó lúc thần kinh cô căng thẳng nhất, lại đột nhiên cho cô một viên kẹo, làm cho tâm trạng người ta lúc lên lúc xuống, y hệt như ngồi tàu siêu tốc...

Được lắm! Xoay cô mòng mòng như thế, vui lắm à?

Cách đó không xa, Ninh Tuyết Lạc nghe được toàn bộ đoạn đối thoại giữa Ninh Tịch và Tiểu Đào, tức đến phát rồ.

Lúc này, màn cầu hôn lãng mạn của Tô Diễm hoàn toàn là một trò cười cho bàn dân thiên hạ.

Bữa tiệc này, rốt cuộc ai mới là nhân vật chính?!

Rất nhanh chóng, món ăn đầu tiên do Danial tự tay nấu đã hoàn thành.

Trùng hợp nữa món này cũng giống món mà William Fei chọn vừa nãy, cũng là sò điệp sốt nấm truffle.

Mọi người quay ra nhìn nhau, bắt đầu sôi nổi tập trung vào việc ăn thử...

Sau đó trên gương mặt của mọi người đều hiện lên vẻ vô cùng kỳ diệu...

--- O ---

Chương 364: Một Cuộc Điện Thoại

“Dù cho tôi là một kẻ ngoài nghề, nhưng tôi cũng biết món ăn do hai vị đầu bếp hàng đầu làm ra thật sự là quá... quá... ngon!!!”

“Cũng là cùng một món, nhưng so với vừa nãy món này còn ngon hơn gấp trăm lần!”

“Thần kỳ, rốt cuộc là làm như thế nào vậy? Có ai có thể giải thích cho tui hiểu được không? Tui chỉ biết là ăn ngon thôi, chứ không biết là diễn tả như thế nào! Phóng viên ẩm thực vừa rồi đâu? Mau nói đi nào!”

“Đúng thế! Mau cho chúng tôi một lời phê bình chuyên nghiệp tí xem nào!”

Trong sự thôi thúc của mọi người, vị phóng viên ẩm thực có thâm niên lâu năm đó vẫn nghiêm túc nếm thử, mãi chẳng nói câu gì, sau đó “suyt” một cái ra hiệu mọi người yên tĩnh, nhắm mắt lại nói: “Đừng làm ồn, tôi muốn ghi nhớ thật kỹ mùi vị này! Đây là cơ hội cả đời chỉ có một!”

Biểu cảm của vị phóng viên ẩm thực thật ra cũng không đến nỗi khoa trương lắm, rất nhiều đồng nghiệp của ông có mặt ở hiện trường cũng có vẻ mặt tương tự như thế.

Trong một góc, Tiểu Đào ăn ngon đến mức tưởng như sắp bay lên trời đến nơi: “Aaaa...! Ngon quá đi mất! Em cũng muốn biết tại sao lại có thể ngon đến mức này?”

Ninh Tịch nhìn miếng nấm truffle trắng trong đĩa rồi nói: “Đầu tiên là do kỹ năng chế biến nguyên liệu không giống nhau, sự hợp tác ăn ý của hai vị đại sư dường như đã đưa món ăn đơn giản này lên đến mức độ hoàn mỹ.”

"Thứ hai, đó là sự khác biệt giữa nguyên liệu, "không bột đó gạo nên hồ" thế nên nguyên liệu để nấu ăn cũng là một mấu chốt quan trọng."

"Nếu như chị đoán không nhầm, nấm truffle trắng lần này được lấy từ nơi sản sinh ra nấm truffle chất lượng nhất thế giới - Alba¹, nó được gọi với cái tên rất đẹp ‘Quả của Thượng Đế’, sản lượng cực kỳ ít cũng vô cùng đắt đỏ, hơn nữa chỉ lấy những gì gọi là tinh túy nhất, hiệu quả nấu nướng vô cùng...”

¹Thị trấn Alba, thuộc Piedmont, phía tây bắc nước Ý.

Tiểu Đào nghe được mà tròn tròn cả hai mắt: “Chẳng trách lại ngon đến thế! Mẹ ơi! Em thấy những thứ em ăn hình như là vàng ấy chị ạ!”

Nói rồi vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Ninh Tịch: “Chị, chị biết nhiều quá!”

Ninh Tịch cười lên: “Bởi vì chị rất thích nấu nướng, cho nên cũng nghiên cứu chút đỉnh, sau này có thời gian rảnh làm cho em ăn, nhưng chỉ sợ em đã ăn món của Đại sư thì không ăn được món chị làm!”

“Sao thế được, sao lại thế được! Đó là do tự tay chị làm mà, làm sao mà giống nhau được!”

...

Trong lúc Ninh Tịch đang nói chuyện, người bên cạnh vênh tai lên nghe ngóng, nghe rồi đều tỏ vẻ tỉnh ngộ rồi quay sau hỏi các phóng viên để kiểm chứng.

Mấy vị phóng viên ảm thực đều gật đầu lia lịa: “Xem ra vị Ninh tiểu thư này cũng là người trong nghề! Chẳng trách người theo đuổi cô ấy lại không tiếc tiền mà mời hai vị Đại sư hàng đầu thế giới như thế!”

Bữa cơm này ngoài trừ Ninh Tuyết Lạc, Tô Diễm và Phương Nhã không thể nuốt nổi ra thì ai ai cũng đều cực kỳ vẻ.

Vẻ mặt của Tô Diễm cực kỳ khó nhìn, bữa tiệc tối nay, vốn dĩ là do gã chuẩn bị cho Tuyết Lạc, nhưng từ đầu đến cuối lại bị một kẻ theo đuổi vô danh nào đó cướp hết toàn bộ sự chú ý.

Tô Diễm vô thức nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc, vẻ mặt của cô ta sầm sì đến mức có thể vắt được ra nước.

Chuyện này sợ rằng có đổi thành bất kỳ ai đi chẳng nữa trong lòng cũng sẽ để ý, dù sao cả đời này cũng chỉ có một lần cầu hôn, tất cả những sự chuẩn bị tinh tế lãng mạn nhất đều trở thành vết nhơ.

Tô Diễm cắn răng, dường như cuối cùng cũng đã quyết định cái gì, lặng lẽ đi đến một góc khuất của khách sạn, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

...

“Ba, tình hình là như thế này... cho nên con muốn nhờ chú Tín tới giúp một

tay, bằng không... con và Ninh Tuyết Lạc...” Biểu cảm của Tô Diễm không phải dễ nhìn, có thể thấy được giọng điệu của người bên đầu bên kia cũng chẳng mấy tốt lành gì.

--- O ---

Chương 365: Tôi Nay Thuộc Về Em

Trên bục cao, Ninh Tuyết Lạc nhìn chăm chăm vào Tô Diễm, khóe miệng khẽ nhếch lên, cô ta đã đoán ra được Tô Diễm gọi điện cho ai.

Mấy hôm nay, nhà họ Tô đang đón một vị Đại thần, người sáng tạo ra Thực phủ - Thanh Liên đứng đầu Trung Quốc, đã từng nấu ăn cho những thành viên cao cấp của Anh, Pháp, Đức..., ông sinh ra trong một gia đình có truyền thống lâu đời về ẩm thực, lúc còn trẻ từng đến vô số quốc gia để hỏi học nhưng mấy năm nay lại mai danh ẩn tích, rất ít khi xuất hiện.

Nhưng một vị thần ẩm thực đứng đầu trong giới như vậy lại có chút quan hệ với nhà họ Tô, lúc đầu cũng nhờ có mối quan hệ với Hạ Tín, Tô Diễm mới có thể mời được William Fei đến để giúp đỡ.

Vốn dĩ với thân phận của Hạ Tín, Tô Diễm căn bản không dám có chút tư tưởng nào, nhưng tình huống hiện tại nếu không nhờ cha gã mời Hà Tín xuất hiện... này không chỉ vì Ninh Tuyết Lạc, còn là vì thể diện của gã, thậm chí còn liên quan đến thể diện của nhà họ Tô.

Sau một lúc, cuối cùng thì trên gương mặt Tô Diễm cũng hiện lên nét cười, mà Ninh Tuyết ở xa xa thì khẽ thở phào một hơi.

Nhìn vẻ mặt của Tô Diễm, chắc là cha của anh ấy đã đồng ý, cũng chỉ có cha của Tô Diễm mới có thể mời được nhân vật lớn như Hà Tín. Đó là vì thời còn trẻ cha của Tô Diễm ra nước ngoài du học, học cùng Hà Tín, nghe nói đã từng giúp đỡ Hà Tín rất nhiều, chỉ cần cha anh ấy mở miệng, Hà Tín nhất định sẽ nể mặt mà giúp đỡ.

Tuy rằng tài nghệ của Hà Tín không thể so với Danial, nhưng về thân phận và sự ảnh hưởng của ông ấy thì đã không chỉ giới hạn ở phương diện nấu nướng...

Rất nhanh sau đó, Tô Diễm quay về bên cạnh Ninh Tuyết Lạc, dịu dàng nói: "Tuyết Lạc, đừng tức giận, đợi một lúc nữa, sẽ có một niềm vui bất ngờ, chú Tín sẽ đến đây, sẽ tự mình làm món ngon cho em ăn!"

Ninh Tuyết Lạc tràn "kinh ngạc": "Diễm, em làm sao có thể tức giận được chứ! Tôi nay chị ấy khó lắm mới được vui vẻ một lần, em cũng không muốn so đo với chị ấy, càng không muốn tranh đua với chị ấy, chỉ cần anh ở bên cạnh em là được rồi!"

Nghe thế, Tô Diễm ôm Ninh Tuyết Lạc vào lòng, giọng nói càng dịu dàng: “Tuyết Lạc, anh biết em không thích ganh đua so bì với người khác cái gì, nhưng đêm nay thuộc về em, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào cướp đi sự nổi bật của em, cho dù đó có là Tiểu Tịch cũng sẽ không!”

Tô Diễm nói xong, âm thầm thở ra một hơi, khoảng thời gian trước vì chuyện của Thôi Thái Tĩnh, quả thật gã đã khiến Tuyết Lạc cô đơn và chịu thiệt thòi quá nhiều, dù sao đây cũng là người con gái sau này ở bên cạnh gã cả đời, thời khắc quan trọng đêm nay phải khiến cô vui vẻ mới đúng...

Sau cùng, Ninh Tuyết Lạc ngoan ngoãn gật đầu, khóe mắt nhẹ nhàng liếc về phía Ninh Tịch vẫn còn đang chăm chú thưởng thức món ngon, trong lòng thầm cười lạnh, Ninh Tịch, muốn đấu với tao à!

...

Bữa tiệc tối nay vô cùng hot, thậm chí còn thu hút rất nhiều phóng viên tụ tập ngoài cửa khách sạn, nhưng phía khách sạn đã tạm thời tăng thêm lực lượng an ninh bảo vệ, không cho người ngoài tiến vào.

Giờ Ninh Tịch đang cùng Danial thảo luận một vài vấn đề đơn giản về nguyên liệu và nấu nướng, mà Danial cực kỳ hòa ái dễ gần, không hề cảm thấy phiền hà giải đáp những câu hỏi của Ninh Tịch.

“Cám ơn ngài, ngài Danial, ngài thật quá lợi hại!” Ninh Tịch trong lòng tràn đầy vui vẻ.

“Nếu như không phải sợ có người không đồng ý, có khả năng tôi sẽ nhận cô làm học trò đó nha!” Danial cười y như một lão ngoan đồng, hiển nhiên là cũng rất thưởng thức cô bạn nhỏ yêu thích nấu nướng này.

Đúng lúc Ninh Tịch đang định nói gì đó, một tiếng hừ lạnh vang lên khắp toàn trường...

--- O ---

Chương 366: Khởi Mào Tranh Chấp

"Hừ! Một lũ sinh ngoại! Mấy thứ này thì có gì mà ngon? Còn chẳng bằng một nửa so với những gì lão tổ tông của chúng ta làm ra! Lịch sử ẩm thực Trung Hoa chúng ta bác đại tinh thâm, có từ lâu đời, món ăn phong phú, món nào món nấy cũng đủ giết gọn mấy thứ đồ ăn nước ngoài này rồi!"

Phương Nhã lúc này đang đứng ở bàn chính, cười lạnh nói.

Vì câu này quá chói tai nên có người không nhịn được đứng ra phản bác: "Ê, người đẹp, cũng không thể nói như vậy được, đồ ăn của chúng ngon nhưng nước Pháp cũng là một đất nước nổi tiếng vì có nhiều đồ ăn ngon, chỉ có thể nói mỗi nơi một vẻ thôi, ai cũng có sở trường riêng!"

"Thế thì các người vẫn chưa được nếm những món ăn cao cấp nhất của Trung Hoa rồi, nếu không để xem các người còn có thể nói vậy được nữa không!" Phương Nhã khinh khỉnh liếc mắt về phía Ninh Tịch.

"Chính vì có nhiều người sinh ngoại như các người, nên đồ ăn của lão tổ tông chúng ta mới từ từ tuột dốc đấy! Đồ của nước mình thì không ủng hộ, lại cứ đi sùng bái đồ của nước người ta! Nông cạn! Quá nông cạn! Không chỉ là nông cạn, mà còn mất hết cả thể diện!"

Ninh Tịch nheo mắt lại, không cần nghĩ cũng biết là chiêu trò mới của Ninh Tuyết Lạc...

Quả nhiên, với tính cách của Ninh Tuyết Lạc, sao có thể dễ dàng cam tâm như vậy được.

Món quà bất ngờ YS đã được tiết lộ, thế nên Ninh Tịch cũng không cần lo ngay ngáy nữa, cô cũng không thấy áp lực gì nữa cả, chỉ nhàn nhã vừa ăn vừa xem bọn họ gậy sức ép với nhau...

Bầu không khí ban đầu vốn rất tốt, không ngờ lúc này Phương Nhã lại âm âm lên, nên mọi người cũng tỏ ra hơi ngại ngùng.

Đặc biệt hai vị đầu bếp người nước ngoài đều là người giỏi tiếng Trung, thế nên trong phút chốc sắc mặt của họ cũng không được tốt lắm.

"Đêm nay là tiệc lễ đóng máy của chúng ta! Phim chúng ta đóng là phim cổ trang Trung Quốc! Tại sao lại mời hai đầu bếp nước ngoài về! Thật nực

cười!" Phương Nhã vẫn tiếp tục trào phúng.

Ninh Tuyết Lạc ở bên cạnh tỏ ra rất thỏa mãn, đặc ý nhìn Ninh Tịch, bắt giác cười lạnh.

Mọi chuyện đang trên đà thuận lợi, tiếp tới đây, Ninh Tịch sẽ trở thành đối tượng bị đả kích rồi Hạ Tín tới chúc mừng nữa là vừa đẹp.

Đêm nay, vẫn sẽ là một đêm vô cùng hoàn mỹ!

Dần dần cũng bắt đầu có người tán đồng với ý kiến của Phương Nhã, trầm ngâm nói: "Thật ra thì cô Phương Nhã nói cũng có lý, đầu bếp đỉnh cao của nước ta quả thật rất giỏi, hoàn toàn không hề thua kém hai vị ngoại quốc kia chút nào! Riêng nói về Hạ Tín thôi, thân là người sáng lập ra Thực phủ - Thanh Liên đứng đầu toàn quốc, từng được lãnh đạo cấp cao các nước mời về cũng đủ để chứng minh đầu bếp Trung Quốc chúng ta mới là đỉnh của đỉnh, không hề thua mỹ thực phương tây tẹo nào rồi!"

"Không chỉ Hạ Tín, còn cả nhân vật truyền thuyết trong giới đầu bếp Trung Hoa là ngài Thái Phụng Hiền, tổ tiên của ngài ấy trước đây đều là ngự trù, chuyên làm ngự thiện cho hoàng đế, lưu truyền đến đời ngài ấy, trù nghệ cũng đã được cải thiện vượt qua cả tổ tiên, ngày càng tuyệt vời hơn, có nói xuất thần nhập hóa cũng chẳng ngoa, thậm chí còn được Nữ hoàng Anh tôn vinh!"

"Thì đó, ngài Thái Phụng Hiền quả thật là nhân vật cấp truyền thuyết, có điều muốn mời ngài ấy căn bản đó là chuyện không có khả năng."

"Tôi không nghĩ vậy, tinh hoa lãng mạn của phương Tây, món ăn Trung Hoa khó có thể bì được!"

"Nói bậy! Đồ ăn tây tuy đẹp nhưng lạnh lẽo, làm gì có hương vị tình người như đồ ăn Trung hoa chúng ta chứ!"

--- O ---

Chương 367: Củ Cải Hay Cải Xanh?

Nói qua nói lại, hết người này tới người khác lại đứng ra làm đại diện phát ngôn ủng hộ đồ ăn tây và đồ ăn tàu, không chỉ những người gọi là biết về ẩm thực, mà ngay cả những người không biết cũng đều vì tình đoàn kết yêu nước mà nhao lên. Thế là người tham gia tranh luận càng ngày càng đông, cuối cùng tất cả đều lao vào cãi nhau lộn tung phèo cả...

Người lúng túng nhất ở đây vẫn là William Fei, vì anh vừa hay lại là người có dòng máu của cả hai nước, không biết nên nói giúp bên nào.

Thấy hai bên bắt đầu cãi nhau, thời cơ đã tới, mọi thứ đã sẵn sàng, Ninh Tuyết Lạc từ đầu tới cuối chưa hề ra mặt lúc này mắt bỗng lóe sáng, sau đó liền liếc mắt giục Phương Nhã.

Phương Nhã lập tức hiểu ý, đứng dậy nói:

"Ai giỏi hơn, giờ cứ PK một ván không phải là biết ngay sao? Ninh Tịch tài giỏi như thế, ngay đến cả ngài Danial đây cũng có thể mời được, giờ có mời thêm đầu bếp Hạ Tín chắc cũng đơn giản thôi nhỉ?"

"Đúng đấy! Để Ninh Tịch đi mời đi! Đúng là nhất cử lưỡng tiện!"

"Nhu thế thì mọi người cũng không cần phải cãi nhau nữa, ai thắng ai thua là rõ ngay thôi mà!"

...

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt của mình về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch vẫn tỏ ra lạnh nhạt, thờ ơ, không có bất cứ lời hồi đáp nào.

Thấy Ninh Tịch không nói gì, Phương Nhã được đà lần tới: "Ninh Tịch, thế nào? Người này là do cô mời tới, giờ mọi người vì người cô mời đến mà cãi nhau, cô cũng không thể cứ nhìn rồi mặc kệ thế chứ?"

"Đúng đấy, bữa tiệc đang yên đang lành tự dưng nhốn nháo cả lên, làm mọi người mất hết cả vui!"

"Người theo đuổi Ninh Tịch nhiều như vậy, cứ gọi một cuộc điện thoại, chắc cũng phải có người có cách chứ nhỉ?"

...

Tiểu Đào yếu ớt kéo góc áo Ninh Tịch: "Chị Tịch, người theo đuổi chị liệu có nghĩ được cách nào mời ngài Hạ Tín tới đây không?"

Nghe vậy, Ninh Tịch liếc nhìn Tiểu Đào, nhét cho cô một quả anh đào, khẽ nói: "Tiểu Đào, củ cải hay cải xanh là quyền tự do của mỗi người, thích ăn củ cải thì cải xanh sẽ thành hàng chất lượng kém sao, ai thích ăn gì thì để người ta tự đi mời, chúng ta chỉ cần ăn vui vẻ là được!"

"Dạ..." Tiểu Đào nửa hiểu nửa không, tuy không hoàn toàn hiểu được ý của Ninh Tịch, nhưng cô vẫn gật đầu, cẩn thận nghĩ lại, vừa xong mình đúng là có hơi ảo tưởng rồi, Hạ Tín là người phương trời nào, trong giới đầu bếp Trung Hoa, ông chỉ đứng sau mỗi Thái Phụng Hiền, muốn mời là mời sao?

Chỉ một ngài Danial thôi đã khó hơn lên trời, giờ lại phải đi mời Hạ Tín nữa, căn bản là không thể thực hiện được.

"Thế nào, Ninh Tịch, người theo đuổi cô có bản lĩnh như vậy, tiện thể thì bảo hẳn mời ngài Hạ Tín tới đây, để chúng tôi mở rộng tầm mắt xem nào!"

Lúc này, sau khi nghe thấy lời đề nghị của Phương Nhã, không ít người cũng phụ họa theo, có điều đa số vẫn cảm thấy đây là chuyện không thể nào...

"Đùa gì chứ, mời được Danial đã đủ khó rồi, giờ còn muốn mời cả Hạ Tín?"

"Huông hồ còn là mời ngay người ta tới đây, còn chẳng đặt hẹn trước, thôi nằm mơ đi! Các người tưởng đang gọi taxi thích vậy lúc nào thì đến lúc đó chắc! Người theo đuổi Ninh Tịch có thể có chút gia thế, nhưng cũng không khoa trương đến mức độ này đâu!"

--- O ---

Chương 368: Đề Tô Với Anh Diễn Mời Tới Nhé

"Thật ra Ninh Tịch cũng đủ thảm rồi, khó lắm mới đề được danh tiếng của Ninh Tuyết Lạc xuống, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." Có người nhỏ giọng thì thầm.

Phương Nhã lạnh lùng nói một câu: "Vậy trách ai được đây? Ai bảo cô ta lúc nào cũng muốn so đo... Tô Diễn nhà người ta đang muốn cầu hôn Tuyết Lạc tử tế, thế mà cô ta cũng không để yên, cứ thích chặn ngang để tìm được cảm giác tồn tại! Tìm đi! Giờ sao không tìm tiếp đi? Chúng tôi đều đang đợi đây này!"

"Sao nào, Ninh đại mỹ nhân, nói gì đi chứ, cô có mời không đây?" Phương Nhã thấy Ninh Tịch vẫn không hề mở miệng, lại càng tỏ ra kiêu căng, đắc ý.

"Thôi bỏ đi." Đúng vào lúc này, Ninh Tuyết Lạc đang đứng trên sân khấu bỗng mở miệng.

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức dồn hết về phía Ninh Tuyết Lạc.

"Nếu mọi người đã muốn thưởng thức tay nghề của ngài Hạ Tín như vậy, vậy để tôi với anh Diễn mời ngài tới, mọi người cũng đừng làm khó Ninh Tịch nữa..." Ninh Tuyết Lạc khẽ nói.

Vừa nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, ý của Ninh Tuyết Lạc rất rõ ràng, người theo đuổi Ninh Tịch có thể mời Danial tới cho cô, chỉ sợ như vậy đã là cực hạn rồi...

"Đợi đã! Tuyết Lạc, ý cô là cô và Tô Diễn sẽ mời ngài Hạ Tín sao?"

Một phóng viên về mỹ thực bỗng giật mình nói.

"Phải, tôi tin chắc rằng chốc nữa mọi người sẽ có thể gặp được ngài Hạ Tín thôi." Ninh Tuyết Lạc trung ra vẻ mặt tự tin, sự không cam tâm hay mất mát lúc trước giờ đã hoàn toàn biến mất.

"Trời ơi, Tuyết Lạc, không ngờ cô lại có thể mời được ngài Hạ Tín, tôi đang nằm mơ sao?!" Phương Nhã cố tình làm quá lên, suýt nữa thì hoa chân múa tay vì vui sướng.

"Ừm, đừng vội, tối nay không chỉ là tiệc đóng máy, còn là ngày đính hôn của

chúng tôi mà, thế nên tôi với anh Diễm sẽ cố gắng hết sức để làm hài lòng yêu cầu của mọi người!" Ninh Tuyết Lạc tao nhã nói.

Ninh Tuyết Lạc vừa dứt lời, mọi người liền nhao nhao lên, ai ai cũng kích động và phấn chấn, nếu Ninh Tuyết Lạc đã nói thế, vậy ngài Hạ Tín chắc sẽ đến rồi!

Tối nay, không chỉ được nếm hương vị phương tây đỉnh cao của ngài Danial, lại còn có thể thấy tận mắt ngài Hạ Tín! Nếu là thường ngày có khi còn chẳng dám nghĩ tới ấy chứ!

Tất cả đều hít thở sâu, cửa khách sạn bật mở, bên ngoài khách sạn nghe thấy tiếng kinh hô của vô số phóng viên, trong tiếng reo hò, một người đàn ông trung niên mặc trang phục cô tàu từ từ bước tới.

"Hạ Tín! Hạ Tín! Là ngài Hạ Tín kìa!"

"Là ngài Hạ Tín thật kìa!"

"Ô Diễm với Tuyết Lạc thật sự có thể mời được ngài Hạ Tín! Ôi chờ chờ!!!"

Lúc này, một vài vị hâm mộ âm thực liền trở nên kích động, thấy Hạ Tín liền trở nên thất thố.

"Chú Hạ Tín! Cảm ơn chú có thể đến sớm như vậy!" Tô Diễm cùng Ninh Tuyết Lạc bước tới, vẻ mặt cung kính nói.

"Ừm." Hạ Tín nhìn Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm gật đầu, chuyện tối nay, ông đã nghe cha của Tô Diễm nói qua rồi.

"Trước tới là để chúc mừng hai đứa, chứ chú cũng không có nhiều thời gian, mau bắt đầu đi thôi!" Hạ Tín nói với Tô Diễm, nhưng lại đi thẳng về phía Danial.

"Xin chào ngài Danial, không ngờ lại có thể gặp được ngài ở đây." Hạ Tín cười nói.

"Ồ, ngài Hạ Tín, đã được nghe tới đại danh của ngài từ lâu, ngài là đầu bếp đứng đầu Trung Hoa, hôm nay có thể gặp được ngài là niềm vinh hạnh của tôi." Ngài Danial cũng rất khách khí.

Về mặt trù nghệ, Hạ Tín có thể không bằng Danial, nhưng Hạ Tín dù gì cũng

từng được lãnh đạo các nước mời về và nhận được vô số lời tán thưởng, như vậy cũng tuyệt đối không thua gì Danial rồi.

"Không biết tôi có thể mượn nơi này được không." Hạ Tín cười hỏi.

--- O ---

Chương 369: Xuất Thân Nhập Hóa Chân Chính

Danial nghĩ nghĩ, món chính của ông vừa làm xong, quả thật không có lý gì lại chiếm dụng hết phòng bếp nữa, nên chỉ có thể gật đầu: "Được, nhiệm vụ của tôi cũng kết thúc rồi, xin nhường vị trí lại cho ngài."

Nói xong, Danial đưa đoàn của mình rời khỏi nhường chỗ lại cho Hạ Tín.

Thấy Danial nhường vị trí lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc còn tưởng Danial chịu thua.

"Ngài Danial, chúng ta nhường chỗ lại như vậy liệu có thích hợp không? Trù nghệ của Hạ Tín không bằng ngài..." Alain cau mày.

"Món chính của chúng ta đều đã nấu xong hết cả rồi, không có lý do gì để chiếm bếp nữa cả." Danial không bận tâm nói.

Nếu Danial đã nói như vậy, Alain cũng sẽ không nhiều lời nữa, dù sao với đẳng cấp của Danial thì cũng chẳng phải bận tâm làm gì nhiều.

...

Chưa đầy nửa tiếng, Hạ Tín đã hoàn thành rất nhiều cao lương mỹ vị mà chỉ Trung Hoa mới có.

Khi hương vị ngào ngạt lan tỏa từng góc ngách của khách sạn, không ít người còn chảy cả nước miếng.

"Tiểu thư Tuyết Lạc, lời chúc phúc của tôi dành cho cô và Tô Diễm tất cả đều nằm trong những món ăn này." Hạ Tín nói với Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc.

"Cháu cảm ơn chú Tín!" Mặt Ninh Tuyết Lạc tràn ngập ý cười, Tô Diễm cũng vậy.

Nhờ sự có mặt của Hạ Tín, tất cả những khó xử cùng không cam tâm giờ đã không còn nữa, hiện tại người cảm thấy không cam tâm chắc có lẽ là Ninh Tịch!

"Hạnh phúc quá! Buổi lễ đính hôn của Tô Diễm và Tuyết Lạc còn được cả đầu bếp đứng đầu Trung Hoa là ngài Hạ Tín đích thân tới chúc mừng. Không như ai đó chơi trội mời đầu bếp nước ngoài về, kết quả lại bị ngài Hạ Tín hạ!" Phương Nhã cố tình nhìn về phía Ninh Tịch.

"Được rồi, đừng nói linh tinh nữa!" Ninh Tuyết Lạc ngăn lại.

"Tôi có nói linh tinh đâu, rõ ràng là tên theo đuổi Ninh Tịch muốn tranh cao thấp với anh Tô Diễm của cô mà, thật tức cười! Chẳng hiểu móc đầu ra cái tự tin đấy luôn!" Phương Nhã khôi phục lại vẻ vênh váo hống hách, nhìn chằm chằm Ninh Tịch chế giễu.

"Thì đây, cũng chỉ mời được mỗi đầu bếp nước ngoài thôi mà, có giỏi thì mời thần bếp đứng đầu Trung Hoa đến đây xem nào!"

"Hừ, lại còn dám bì với Tô Diễm, đúng là tự tin quá lú rồi!"

Mấy cô bạn diễn viên cùng tổ của Phương Nhã lại bắt đầu lải nhải mãi không thôi.

Xa xa, Ninh Tịch nhếch miệng lắc đầu, đám người này cũng thú vị thật, thậm chí cô còn có cảm giác giờ chỉ cần cô đáp trả một câu thôi thì lập tức sẽ bị xông lên đánh hội đồng.

"Ngài Danial dù sao cũng là đầu bếp nước ngoài, tại đất của Trung Quốc thì sao có thể so với ngài Hạ Tín!"

"Chính là vậy đây!"

"Tuy đồ ăn tây do ngài Danial làm ra đứng đầu thế giới, nhưng chúng tôi vẫn thích ăn mỹ thực Hoa Hạ của chúng tôi hơn!"

"Tôi lại thích ăn đồ tây, tôi cảm thấy đồ ăn của ngài Danial đúng là xuất thần nhập hóa, không ai có thể địch nổi!"

"Ha! Cười chết tôi rồi! Thế mà cũng đòi xuất thần nhập hóa? Anh có biết cái gì mới gọi là xuất thần nhập hóa chân chính không..."

.....

Trong lúc mọi người đang thảo luận sôi nổi, "két" một tiếng, cửa phòng tiệc mở ra.

Dưới ánh đèn pha lê chói lóa, một nam thanh niên đang đỡ một ông lão đứng trước cửa, ông lão mặc một chiếc áo vải thô, tóc trắng xóa, thần sắc khỏe mạnh, trông như một vị tiên.

Lúc này các khách khứa người thì đang tranh cãi, người thì châm biếm Ninh Tịch, có người thì đứng xem trò vui... Người phát hiện ra ông lão đầu tiên là một người đàn ông trung niên đang bưng bưng tức giận, lúc đó ông ta đang tranh cãi kịch liệt, bỗng im bật chỉ nhìn chong chong ra cửa: "Thái... Thái lão..."

--- O ---

Chương 370: Ninh Tịch Quả Đúng Là Quá Trâu Bò

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nhìn theo hướng của người đàn ông kia, một giây sau, hoàn toàn ngây người, nhất là Phương Nhã: "Người... người đó là..."

"Sao nhìn ông ấy quen mắt thế nhỉ... Ôi đêch mẹ! Hình như là Thái Phụng Hiền! Con mẹ nó không phải tôi đang nằm mơ chứ?" Có người dụi dụi mắt.

"Nói linh tinh cái gì đấy! Có phải anh nhìn nhầm rồi không?"

"Không đâu! Là Thái lão thật đấy! Là Thái Phụng Hiền lão tiên sinh! Tôi từng thấy ông trên tivi mà!" Có người kinh ngạc reo lên.

"Chàng trai đi bên cạnh ông tôi cũng từng thấy xuất hiện trên tivi rồi, đó chẳng phải là con trai cả của Thái Lão, Thái Thừa sao? Không tin giờ tôi lên mạng search cho các người xem!"

.....

Trên kênh quốc gia trước đây từng làm một chương trình về âm thực rất nổi tiếng, thu hút được đông đảo quần chúng quan tâm, kỳ cuối cùng chính là kỳ nói về lão tiên sinh Thái Phụng Hiền, để lại ấn tượng sâu sắc cho người dân trong nước.

Thế nên, ngoài những chuyên gia âm thực có mặt tại đây ngày hôm nay, không ít người cũng biết tới Thái Phụng Hiền, bao gồm cả đám người Phương Nhã.

Người đàn ông kia khó có thể kìm nén được cơn kích động của mình, xông ra đầu tiên: "Thái... Thái lão! Ngài... Ngài còn nhớ tôi không? Tám năm trước tại Khánh Thành, có một quán cơm nhỏ, ngài từng đích thân chỉ dạy cho tôi!"

Ông lão nghe vậy hơi suy ngẫm rồi trầm ngâm nói: "Là quán cơm tên Lai Phúc ấy hả? Cậu là Tiểu Lai Phúc?"

Vành mắt người đàn ông kia đỏ lên: "Vâng đúng vậy! Chính là quán cơm Lai Phúc! Tôi là Viên Lai Phúc, không ngờ ngài còn nhớ tôi! Nếu không nhờ khi ấy được ngài chỉ bảo, tôi cũng sẽ không hạ quyết tâm rời khỏi quê hương nhỏ bé của mình ra ngoài để học hỏi! Cũng sẽ không có được thành tựu ngày

hôm nay!"

Nghe tới đây, cũng có người nhận ra người đàn ông này: "É, tôi nhớ ra người này rồi, hình như cũng rất nổi tiếng đấy, chẳng phải là bếp trưởng của một nhà hàng cao cấp ở Đê Đô sao? Nghe nói là một người xuất thân ở vùng đất nghèo khó từng bước từng bước đi lên... không ngờ lại có một duyên phận như vậy với Thái lão..."

Nghe đến đây, mọi người lại càng sùng bái Thái lão hơn: "Thái lão thật đúng là có học trò khắp thiên hạ!"

"Đây chính là mị lực của nhân cách đấy!"

...

Cảm thán về Thái lão xong, mọi người lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không biết tại sao Thái lão lại xuất hiện ở đây...

"Thái lão, ngài... sao ngài lại tới đây?" Người đàn ông kia kích động nói.

"Cha tôi đến để chúc mừng Ninh Tịch tiêu thụ." Con trai Thái lão đáp.

Vừa nói xong, tất cả đều chìm vào im lặng như bị bóp chết.

Sau khi mọi người hoàn hồn, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Ninh Tịch, ai ai cũng nhìn cô như gặp phải ma vậy.

Ánh mắt đám người Phương Nhã đại ra, ngẩn tò te tại chỗ, kể cả Tô Diễm hay Ninh Tuyết Lạc đang đây ý cười thì lúc này cũng đơ hết cả mặt mũi.

"Đệch! Ninh Tịch đúng là quá trâu bò! Đầu tiên là mời Thực thần Alain, sau đó là Đại sư Danial người đỡ đầu cho nền ẩm thực phương Tây, giờ ngay đến tổ sư gia trong giới ẩm thực Trung Hoa - Thái Phụng Hiền cũng mời tới nốt, con mẹ nó tôi phục rồi!"

"Ha ha ha ha, mấy người thấy vẻ mặt của Phương Nhã và Ninh Tuyết Lạc chưa? Trước đó Phương Nhã còn đang xem thường người ta, hung hăng sủa bậy, giờ Thái lão tiên sinh tới thật rồi, thật đúng là cười chết tôi mất!"

"Cô Ninh Tịch này thật đúng là quá trâu mà!"

"Người ta thích làm màu thì sao, người ta có tư cách mà! Hơn nữa còn màu

đến mức mù mắt chó luôn! Ba người này, có ai không thể nghiền nát William Fei chứ? Kể cả là ngài Hạ Tín cũng tình nguyện chịu thua luôn!"

"Hạnh phúc ghê! Chỉ riêng buổi tiệc ngày hôm nay thôi cũng đủ tin cho tôi viết bài cho vài tháng!"

--- O ---

Chương 371: Ai Đã Giải Vây Cho Cô?

"Tòa soạn mấy người chẳng phải cũng có chuyên mục ẩm thực sao? Mau gọi tới đi! Cơ hội trời cho đấy!"

"Đúng đúng đúng, tôi phải gọi điện mới được! Biên tập mục ẩm thực của chúng tôi chính là fan nảo tàn của Thái lão gia đấy, ngay cả hình nền máy tính cũng là hình Thái lão gia đang nấu ăn! Lúc trước tôi bảo anh ta tới nay William Fei sẽ tới mà anh ta còn chả thèm đến, bây giờ nếu bảo anh ta Thái lão gia cũng tới thì chắc anh ta sẽ hối hận đến chết luôn ha ha ha..."

...

Trong góc, Tiểu Đào đã kích động đến nỗi sắp kéo gãy cả tay Ninh Tịch: "Aaaaaaaa! Thái lão! Thái lão! Thái lão! Là Thái lão gia thật kìa! Chị Tịch tuyệt quá! Giống y như cái chuông nhỏ ý! Muốn ai tới thì người đó sẽ tới! Rốt cuộc là chị gọi điện thoại lúc nào? Sao em hoàn toàn không biết?"

Ninh Tịch: "..."

Cô chưa hề chạm vào điện thoại có được hay không? Còn chuông nhỏ là cái quái gì...

Khi Thái Phụng Hiền xuất hiện cô cũng sợ ngây người, còn tưởng mình đang gặp ảo giác nữa đấy.

Hơn nữa cô còn có thể khẳng định chắc chắn rằng, Thái lão gia không phải do YS mời đến. Không nói đến việc tên kia có thể mời được hay không, mà nguyên cái việc hắn ta chỉ thấy hứng thú với chuyện bốn cột cô thì không thể có hành động cứu giá oách như này được...

Vậy thì người giải vây cho cô là ai?

Chẳng lẽ...

Trái tim Ninh Tịch khẽ động, trong đầu cô xuất hiện gương mặt nhìn nghiêng lạnh lùng của người nào đó.

Người duy nhất có thể mời được lão tiên sinh Thái Phụng Hiền có lẽ cũng chỉ có...

...

Giám đốc khách sạn lập tức chạy ra nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi: "Thái lão, sao ngài tới mà không báo trước để tôi cho người đi đón! Ngày... thế này thật là quá!"

Thái Phụng Hiền xua tay: "Không cần phiền toái như vậy."

Thái Thừa đứng một bên cũng giải thích: "Cha cũng là do được người nhờ vả nên mới đột nhiên quyết định đến đây."

"Thì ra là như vậy..." Giám đốc tỏ vẻ đã hiểu rồi liếc về phía Ninh Tịch bằng ánh mắt sâu xa.

Mọi người nghe thấy vậy cũng càng chắc chắn rằng, Thái lão gia là do Ninh Tịch nhờ người mời đến, nếu không thì làm sao có thể trùng hợp như vậy.

"Hừ, vậy thì sao, chúng ta có ngài Hạ Tín mà! Ngài ấy mới là đệ nhất thần trù của Hoa Hạ có được không hả!" Phương Nhã tỏ vẻ khinh thường.

"Đúng thế đúng thế, Hạ tiên sinh mới là người sáng lập nhà hàng đệ nhất Hoa Hạ - Thanh Liên!"

Mấy diễn viên kia cũng lập tức a dua theo phụ họa.

Mấy blogger âm thầm cùng các phóng viên âm thầm nhìn đám người Phương Nhã như nhìn một lũ đầu bò không não. Lúc trước bọn họ chỉ nghi ngờ thôi nhưng bây giờ thì tuyệt đối xác định rằng, Phương Nhã với đám diễn viên kia không có thứ gọi là não ở trong cái đầu xinh đẹp ấy. Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm!

"Thái đại sư.." Hạ Tín đi tới trước mặt Thái Phụng Hiền cung kính cúi đầu.

"Ừ, lại gặp nhau rồi!" Thái lão gật đầu một cái.

"Không ngờ Thái đại sư lại xuất hiện, lúc trước tôi còn không tình nguyện tới đây nhưng bây giờ xem ra tôi đến là đúng rồi, nếu Thái đại sư có rảnh rồi thì hy vọng ngài có thể chỉ giáo tôi một hai." Hạ Tín cười nói.

Lúc này Phương Nhã cùng đám diễn viên a dua lập tức trợn mắt há mồm, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa bối rối, quả thật là thảm đến không bút nào tả được.

...

Danial đang ngồi trên ghế khách quý cũng lập tức đi về phía Thái Phụng Hiền.

Hai ông lão đứng cách nhau mấy bước chân, nhìn nhau thật lâu.

Một lúc sau Danial mới hồi phục lại tâm tình kích động, nói: "Bạn già, đã lâu không gặp!"

--- O ---

Chương 372: Trận Đấu Thế Kỷ

Thái Phụng Hiền thở dài một tiếng, trên mặt ông cũng lộ ra chút hoài niệm: "Đúng là đã lâu không gặp, cũng đã mười năm kể từ lần đó ở nước Pháp rồi!"

"Đúng vậy."

"Ở cái tuổi này của chúng ta sợ rằng cũng chẳng còn thêm mấy lần mười năm nữa, hiếm khi ông tới Trung Quốc một chuyến, trận đấu mười năm trước còn chưa phân thắng bại vậy hôm nay tiếp tục không?" Trong đôi mắt Thái Phụng Hiền lóe lên một tia sáng.

"Of course!" Danial vui vẻ đồng ý.

...

Nghe được hai vị Đại sư nói chuyện, giám đốc khách sạn đã kích động đến nỗi không thể diễn tả nỗi bằng lời.

Ông ta vốn muốn mượn sự kiện Tô Diễn cầu hôn Ninh Tuyết Lạc này để quảng bá cho khách sạn của mình. Nhưng một màn cầu hôn khôi hài làm sao so được với cái tit "Trận đấu thế kỷ giữa hai nền ẩm thực Âu - Á do hai vị Đại sư đứng đầu thực hiện được diễn ra ở khách sạn hàng đầu Đế đô".

Lần này cũng là lần lớn rồi!

Lát nữa ông phải cảm ơn vị Ninh Tịch tiểu thư kia cho tốt một chút mới được! Người ta im im thế thôi nhưng đã ra tay thì trời đất cũng phải câm nín!

Ngay lúc này cửa khách sạn đột nhiên tràn vào một đồng phóng viên, tất cả đều hướng về phía hội trường chạy như điên.

Bảo vệ khách sạn cùng những nhân viên phục vụ ra sức ngăn cản: "Mấy người là ai? Đây là tiệc cá nhân, không có giấy mời không thể vào!"

"Tôi là phóng viên ẩm thực của đài XX"

"Tôi là phóng viên ảnh của báo XX!"

"Tôi là biên tập riêng của tạp chí XX!"

"Nghe nói tôi nay cả Danial tiên sinh với Thái lão đều ở đây cho nên chúng tôi mới chạy từ xa tới! Mau để chúng tôi vào!"

...

Các phóng viên mồm năm miệng mười mà cầu xin.

Bảo vệ với các nhân viên phục vụ cũng khó xử: "Cái này không được! Chúng tôi có quy định rồi!"

"Quy định cũng do người đặt ra, châm chước một chút đi mà!"

"Đúng rồi đúng rồi! Chúng tôi đều là người có danh tiếng, không phải phóng viên của mấy tờ báo nhỏ đâu! Không tin mấy người cứ đi hỏi giám đốc của mấy người đi, chắc chắn ông ta sẽ đồng ý!"

"Này... các người đợi một chút, tôi đi xin phép!"

Tối nay đột nhiên có quá nhiều phóng viên kéo đến, cho nên dù khách sạn đã tăng cường an ninh cũng không ngăn nổi những phóng viên nhiệt tình kia.

Một trong số những nhân viên phục vụ vội vàng chạy đi xin chỉ thị quản lý.

"Việc này đối với khách sạn mà nói thì tuyệt đối là chuyện tốt, nhưng mà thân phận hai vị kia quá lớn nên không thể qua loa được!"

Quản lý không thể quyết định vì vậy lại đi tìm giám đốc.

"Bên ngoài đều là phóng viên đòi vào đây, giám đốc thấy nên làm thế nào?"

Giám đốc khách sạn đương nhiên là mừng chết đi được, nhưng ông ta cũng không dám tự tiện quyết định nên đi tìm người tổ chức của đoàn làm phim thương lượng.

Biết ý định của giám đốc, Vương Thái Hòa với Quách Khải Thăng cũng thương lượng một chút đều cảm thấy đây là cơ hội rất tốt để PR cho bộ phim này nên hai người cũng đồng ý.

Bây giờ chỉ còn ý kiến quan trọng nhất của người trong cuộc.

Giám đốc khách sạn xoa tay, đi tới bên cạnh hai vị Đại sư rồi giải thích tình huống một chút, sau đó lo lắng hỏi: "Những phóng viên này vì hai ngài mà

tới, không biết hai ngài có đồng ý cho bọn họ quay phim chụp ảnh hay không?"

Danial với Thái Phụng Hiền nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn về phía Ninh Tịch.

Danial mở miệng nói: "Tôi đến đây là vì Ninh tiểu thư cùng khách mời của cô ấy, chỉ cần là khách của cô ấy thì tôi không có ý kiến."

Ý nói là trừ khi những phóng viên kia là được Ninh Tịch mời, trở thành khách khứa thì Danial mới đồng ý cho bọn họ quay phim chụp ảnh.

"Này..." Giám đốc khách sạn khó xử, sau đó nhìn về phía Thái Phụng Hiền: "Vậy Thái lão thì thế nào?"

--- O ---

Chương 373: Giọt Nước Cũng Không Lọt

"Tôi giống Danial." Thái lão mở miệng.

"Ách..." Được rồi! Bây giờ xem ra chỉ có thể hỏi ý kiến Ninh Tịch thôi.

Vì vậy giám đốc khách sạn lại vội vã chạy về hướng Ninh Tịch: "Ninh tiểu thư, lời vừa rồi của ngài Danial và Thái lão chắc cô cũng nghe rõ, hai ngài ấy chỉ đồng ý cho quay chụp nếu đó là khách của cô, phóng viên đang chờ ở ngoài nhiều lắm, cô xem..."

Ninh Tịch nghe vậy thì rũ mắt suy nghĩ, hôm nay người đến đều có thân phận không tầm thường, nếu cô từ chối thì sẽ đắc tội kha khá người, nếu bán cho những phóng viên kia chút mặt mũi cũng không phải là không thể, chỉ có điều...

Ninh Tịch chọn lời một chút sau đó mới nói: "Bữa tiệc lần này là tiệc đóng máy của Thiên Hạ chứ không phải bữa tiệc của cá nhân tôi, nếu nhà sản xuất với đạo diễn không có ý kiến gì thì tôi cũng vậy."

"Nhưng ông chủ Phùng này, những phóng viên ngoài kia phải phiền ngài sàng lọc một chút. Phải chắc chắn rằng chỉ có những người có năng lực mới có thể vào, ngoài ra cũng không thể để ảnh hưởng đến an ninh nữa. Nếu không thì chỉ có thể mời họ ra ngoài!"

"Hai vị Đại sư lặn lội đường xa tới đây hẳn cũng không hy vọng có điều gì không vui, giám đốc thấy thế nào?"

Ninh Tịch nói lời này đúng là không lọt nổi một giọt nước, trong mắt ông chủ Phùng toát lên vẻ tán thưởng. Người hy vọng bữa tiệc này diễn ra thuận lợi nhất chính là ông ta nên tất nhiên sẽ đáp ứng: "Cái này là nhất định! Tôi nhất định sẽ tăng thêm người bảo vệ, nhất định sẽ không quấy rầy đến bữa tiệc tối nay và hai vị tiên sinh!"

Rất nhanh có một đám phóng viên tiến vào hội trường, họ cũng rất hợp tác, dẫu sao cũng đều là người chuyên kiếm miếng cơm nhờ cái nghề này cho nên cũng không dám có bất kỳ hành động lỗ mãng nào với hai vị Đại sư. Bọn họ dùng ánh mắt cảm ơn Ninh Tịch rồi đều lặng yên tìm chỗ đặt máy quay.

Trận đấu âm thực giữa hai nền văn hóa Á - Âu chính thức được bắt đầu...

Giám đốc Phùng y như con quay sắp xếp người chuẩn bị mọi thứ, nhân viên phục vụ vội vàng đưa tới một tờ giấy: "Giám đốc, đây là nguyên liệu mà hai vị Đại sư yêu cầu!"

Giám đốc Phùng nhìn một cái sau đó ngu người luôn: "Trời ơi xem đầu óc của tôi này, quên gì không quên lại quên chuyện quan trọng nhất. Lúc trước không ngờ có tình huống này nên khách sạn cũng không chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đủ! Lúc trước ngài Danial đã tự mình chuẩn bị nguyên liệu nhưng bây giờ cần đổi thực đơn thì lấy đâu ra những nguyên liệu khác!"

"Hơn nữa giờ có gọi người mang tới cũng không kịp nữa rồi! Phải làm sao bây giờ!" Giám đốc Phùng cuống cuống.

Thấy vẻ mặt ông chủ không đúng, các vị khách đã bắt đầu châu đầu ghé tai...

"Này, giám đốc làm sao vậy? Sao sắc mặt lại kém thế?"

"Hình như là do nguyên liệu nấu ăn không đủ thì phải? Bởi vì bây giờ hai Đại sư muốn PK nên số nguyên liệu cần thiết phải gấp đôi đi! Hơn nữa hai vị Đại sư cũng có yêu cầu về nguyên liệu rất cao, xem ra không xong rồi!"

"Đệt! Không thể nào! Đừng nói là bị hủy bỏ chứ?"

"Làm gì kỳ vậy..."

"Hơn nữa còn có nhiều phóng viên như thế nữa, cũng không thể để người ta trắng tay mà về chứ?"

"Lần này có thể lại thành trò cười rồi!"

...

"Hừ! Tốt nhất là là hỏng hết đi!" Phương Nhã lẩm bầm, ít ra lúc này cô ta đã học khôn không còn nói lớn tiếng nữa.

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc nhìn thì thản nhiên nhưng thật ra đang căng thẳng hơn bất cứ ai, không ai mong mọi chuyện này đều ngấm nước nóng hơn cô ta.

Chương 374: Trở Thành Trò Cười Cho Thiên Hạ

Chỉ có điều chuyện tối nay đã định trước sẽ không như họ mong muốn.

Lúc giám đốc khách sạn vội đến suýt chút nữa hộc máu thì ngoài cửa đột nhiên có một nhân viên vội vàng chạy vào nói nhỏ với ông ta mấy câu.

Không biết giám đốc nghe được cái gì mà vẻ mặt trở nên khiếp sợ, sau đó vội vàng chạy đi đón.

Vừa mới ra tới ngoài cửa đã thấy hai hàng người đứng xếp hàng nghiêm chỉnh. Trong tay mỗi người đều đang bung những nguyên liệu nấu ăn tươi mới nhất...

Số lượng lớn như vậy... rốt cuộc đối phương là dạng người gì?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ là vị kia...

Trong đầu giám đốc chỉ thoáng qua suy nghĩ này, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều chỉ nhanh chóng tranh thủ đưa bọn họ vào.

Nguyên liệu nấu ăn quan trọng hơn!

Tùng thùng đồ ăn tươi sống được ướp lạnh dần dần được đưa vào, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Hy vọng cuối cùng của Ninh Tuyết Lạc cũng bị dập tắt, vẻ mặt xám tro ngã ngồi trên ghế...

Xong rồi...

Thời gian còn lại đối với cô ta mà nói chỉ đơn giản là một loại giày vò, mỗi khi có máy quay hay máy ảnh hướng về phía mình thì cô ta lại bất giác cứng người lại.

Tối nay đáng lẽ tiêu điểm được mọi người chú ý phải là cô ta, có điều hiện tại quả thật cô ta vẫn được mọi người để mắt tới nhưng là do làm chuyện cười cho thiên hạ mà được chú ý...

Phụ bếp của Danial là Alain, Thái lão là con trai của lớn của ông - Thái Thừa. Những chân chạy việc khác đều là những tinh anh do bọn họ mang tới, hai bên nhanh chóng nhập cuộc...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong hội trường bắt đầu tràn ngập mùi thơm của đồ ăn, ai ai cũng đều cảm thấy bị cám dỗ đến không cầm lòng được, trong miệng cũng không kìm được mà bắt đầu chảy nước miếng.

Cuối cùng hai bên cũng làm xong đồ ăn, trong đó có hai món ngọt.

Bên Thái lão là canh phù dung, vây cá mập chung, cá ngũ vị, chè trân châu Mãn Hán, huyết yến ngự phẩm, lẩu thái cực, canh nhân sâm, cua xối mỡ, bánh khoai lang tím, bánh phục linh sầu riêng.

Daniel là trứng cá muối kèm gan ngỗng, bò câu nướng hương thảo, salami bào ngư và sứa biển, thịt heo nướng mật ong, lươn chiên giòn, tôm hùm hải đường, hàu tempura xóc tỏi, rau củ bỏ lò, bánh mousse vị mặn, bánh choux nhân kem phô mai.

Mỗi bên đều có sự đặc sắc của riêng mình, đại diện cho nét ẩm thực của từng quốc gia.

Một diễn viên đang live stream xấu tính đưa camera hướng thẳng về bàn ăn khiến những người đang xem chảy nước miếng đầy dãi: "Các bảo bối có thấy không, thấy không! Tôi bắt đầu ăn đây! Các bảo bối nhìn một chút cho thỏa nguyện đi ha ha ha ha ha..."

Bình luận trên live stream là một biển kêu gào:

"Đêm khuya còn quăng độc, đây là kịch độc, thật không phúc hậu!"

"Giận đến mức tôi phải móc một gói thịt bò khô ra!"

"Cầu camera hướng về Ninh nữ thần! Không đúng, phải nói rõ một chút, là Tịch nữ thần! Thật muốn nhìn thấy bộ dạng lúc ăn của nữ thần!"

"Cùng cầu! Tối nay nữ thần quá ngẫu!"

"Ha ha ha ha ha ha... Đúng vậy! Ta cứ im im nhìn người diễn xiếc..."

...

Camera nhanh chóng hướng về phía Ninh Tịch như mọi người muốn.

Ninh Tịch đang chuyên tâm thưởng thức đồ ăn ngon, tựa như cảm thấy có người đang quay lên liền lơ đãng ngẩng đầu lên, rồi lễ phép mỉm cười một

cái với ông kính...

"Ồi mẹ ơi! Chết rồi! Bị nụ cười của nữ thần giết chết rồi!"

"Đẹp phát khóc lên được!"

"Khó trách sao ngài Danail cứ luôn nhấn mạnh là Ninh tiểu thư xinh đẹp lại tôn quý! Quả nhiên chỉ có nữ thần mới xứng với hai từ này!"

"Sự tôn quý và xinh đẹp của Ninh Tịch là từ xương tở ra! Tôi muốn thành fan của cô ấy!"

--- O ---

Chương 375: Khó Phân Cao Thấp

Nghe những bình luận đủ loại xung quanh, Tiểu Đào đang vui đầu vào ăn đến độ nói không rõ chữ: "Trời ơi! Ăn ngon quá đi, quá khó để chọn! Chị Tịch, chị thấy cái nào ngon hơn?"

Ninh Tịch chống cằm, trầm ngâm nói: "Quả thật là khó phân cao thấp, nếu xét về món ngọt thì các món Âu chiếm ưu thế nhiều hơn. Ngài Danial không chỉ làm những món ăn tinh xảo giống như những tác phẩm nghệ thuật mà ăn cũng cực kỳ ngon. Nhưng những món chính thì ẩm thực Trung Quốc lại nổi bật hơn, giống như một phóng viên đã từng nói, món ăn Trung đều thấm đượm hương vị của tình người..."

Tiểu Đào gật đầu: "Tuy nói vậy nhưng vẫn quá khó khăn để phân cao thấp..."

Bữa tiệc dần dần đi đến hồi cuối...

...

Sau khi bữa tiệc kết thúc thì Ninh Tịch vào nhà vệ sinh một lát, Tiểu Đào đứng ngoài chờ cô.

Tiểu Đào đang cầm đầu lướt weibo thì đột nhiên có người gọi cô một tiếng: "Xin chào, xin hỏi cô là trợ lý của Ninh tiểu thư đúng không?"

Tiểu Đào ngẩng đầu lên, khá bất ngờ khi thấy người đang nói chuyện với mình là giám đốc khách sạn: "Đúng vậy, ông chủ Phùng tìm tôi có chuyện gì à?"

"À, là thế này, đây là một chút tâm ý của tôi đối với Ninh tiểu thư, nếu không chê xin cô thay mặt Ninh tiểu thư nhận lấy!" ông chủ Phùng vừa nói vừa niềm nở đưa ra một chiếc thẻ.

Tiểu Đào nhìn tấm thẻ màu vàng óng phía trước: "Đây là?"

Ông chủ Phùng giải thích: "Đây là thẻ bạch kim của khách sạn Hoàng Tước chúng tôi! Khách sạn hiện nay có ba loại thẻ thẻ bạc, thẻ vàng và thẻ bạch kim, trong đó thẻ bạch kim là thẻ có ưu đãi cao nhất. Không những có thể giảm giá đến 40% mà còn có thể hưởng thụ đãi ngộ tôn quý nhất. Khách sạn chúng tôi sẽ luôn cung cấp cho người sở hữu thẻ bạch kim một phòng Vip,

như vậy thì bất cứ lúc nào cô tới cũng đều có phòng!"

Tiểu Đào nghe vậy thì rất kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng không lộ ra quá nhiều. Dầu sao cũng đi theo Lãnh Man Vân nhiều năm như vậy thì những loại đãi ngộ này Tiểu Đào cũng thấy nhiều. Cô bé biết nếu mình tỏ ra quá kích động sẽ khiến người ta coi thường Ninh Tịch, bây giờ cô không chỉ đại biểu cho chính mình mà còn đại biểu cho cả Ninh Tịch.

Vì vậy Tiểu Đào thản nhiên mở miệng: "Nhưng mà vô công bất thụ lộc..."

"Cô quá khách khí rồi, lần này nhờ phúc của Ninh tiểu thư mà khách sạn chúng tôi mới may mắn có được cơ hội đón tiếp hai vị đại sư như ngài Danial và Thái lão. Chúng tôi có đưa nhiều hơn nữa cũng không đủ!" Ông chủ Phùng nói xong thì thấp giọng bổ sung: "Kính nhờ Ninh tiểu thư có thể thay mặt chúng tôi nói cảm ơn với vị đại nhân kia!"

Tiểu Đào chớp mắt một cái, vẻ mặt mê man, vị đại nhân kia là ai?

Tiểu Đào không nghĩ ra vì vậy cũng trực tiếp bỏ qua vấn đề này: "Đã vậy thì đa tạ ý tốt của ông chủ Phùng!"

Thấy Tiểu Đào không đưa ra câu trả lời rõ ràng thì ông chủ Phùng có chút không cam lòng. Nhưng loại vấn đề nhạy cảm này cũng không tiện hỏi nhiều nên chỉ có thể gật đầu rời đi.

Trước khi đi ông chủ Phùng còn nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Đào một cái, mối hoài nghi trong lòng càng sâu hơn.

Chậc, vẫn không thăm dò được...

Người đứng sau lưng Ninh Tịch rốt cuộc là ai, liệu có phải là người mà ông đã đoán?

Thôi, bất kể thế nào thì khách khí một chút vẫn không sai!

Ninh Tịch vừa đi ra thì Tiểu Đào lập tức thu hồi dáng vẻ lạnh nhạt lúc trước, vui vẻ nhảy qua: "Chị Tịch, cho chị xem cái này!"

"Cái gì vậy?"

"Là thẻ bạch kim của Hoàng Tước! Ông chủ Phùng vừa đưa lúc nãy!"

--- O ---

Chương 376: Tiểu Tịch Tịch! Cô Hot Rồi!

"Ông chủ Phùng? Ông ta đưa chúng ta cái này để làm gì?"

"Nhờ phúc của chị đó, lần này khách sạn bọn họ tiết kiệm được không ít tiền quảng bá đâu! Chỉ đưa chị một cái thẻ mà thôi, cũng chẳng đáng là bao!"

Ninh Tịch thở dài, chuyện đêm nay chẳng có cách nào giải thích được với ai, nên chỉ có thể âm thầm chấp nhận: "Được rồi, vậy em giữ đi!"

"Hả, em giữ?" Tiểu Đào kinh ngạc

"Đương nhiên rồi, sau này những chuyện thẻ này của chị chẳng phải nhờ bà quản gia em sắp xếp sao, toàn bộ giao cho em!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào đỏ bừng, lập tức nhét thẻ vào túi xách: "Vậy... vậy em giữ giúp chị!"

...

Châu Giang Đế Cảnh.

Sau khi về căn hộ thì Ninh Tịch chẳng làm bất cứ cái gì, việc đầu tiên chính là ngã bệt lên giường.

Hôm nay thật sự quá mệt mỏi...

Từ hôm qua đến vẫn luôn phải đề tâm cao độ cảnh giác mọi thứ xung quanh nên lúc này cả người Ninh Tịch cũng chẳng còn chút sức lực nào.

Đang mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Nhất thời Ninh Tịch cảm thấy sụp đổ, đã trễ thế này rồi còn ai đến nữa!

Kệ má nó!

Ninh Tịch nằm im trên giường không nhúc nhích, kết quả là tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên không chịu dừng, cứ như là đang muốn đòi mạng vậy.

Không còn cách nào khác, Ninh Tịch chỉ có thể xị mặt đi ra mở cửa.

Vừa mới tới phòng khách đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến một giọng nói

rất gọi đòn:

"Tiểu Tịch Tịch! Tiểu Tịch Tịch! Mở cửa! Mau mở cửa! Tiểu Tịch Tịch!
Mau hé cửa ra một chút đi mà!"

Ninh Tịch kéo cửa ra, gân xanh trên trán nhảy tung tung nhìn Lục Cảnh Lễ:
"Nhị thiếu! Đừng có gào nữa! Tối thế này rồi anh làm cái gì vậy?"

Lục Cảnh Lễ nhanh chóng lách vào gào thét: "Tiểu Tịch Tịch! Cô hot rồi!"

Ninh Tịch câm nín liếc anh ta một cái: "Anh mới nổi!"

1Hot = nổi

Lục Cảnh Lễ đi qua đi lại trong phòng khách tìm gì đó, sau đó bắt đầu bản rap: "Mẹ nó tiếc chết mất tiếc chết mất, tiếc đến tím cả ruột!"

Ninh Tịch nhéo mi tâm: "Đừng có mà vòng vo! Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?"

Lục Cảnh Lễ đau khổ ôm đầu: "Tôi muốn nói là sao tối nay tôi phải tham gia cái bữa tiệc doanh nhân nhằm chán đó chứ! Kết quả lại bỏ lỡ một vụ hot như vậy! Bây giờ chỉ có thể đau đớn kiếm video trên mạng xem lại!"

Ninh Tịch bó chấu: "Đương nhiên là vì bữa tiệc doanh nhân nhằm chán đó có thể kiếm rất nhiều tiền! Bất quá sao quan trọng bằng tiền!"

Lục Cảnh Lễ phản bác: "Tiền làm sao quan trọng bằng bất quá!"

Ninh Tịch: "... okay, tôi quên mất anh là thổ hào! Tiền đối với anh chỉ là một con số, sao quan trọng bằng tin bất quá!"

Lục Cảnh Lễ nhăn nhó ôm tim máu: "Mà... mà... tối nay còn có Danial! Còn có Thái Phụng Hiền! Muốn ăn một bữa cơm do hai Đại thần nấu khó cỡ nào cô biết không hả? Thế mà tôi lại bỏ lỡ! Bỏ lỡ! Không những một mà còn bỏ lỡ tận hai! Trái tim tôi tan nát rồi, tôi không muốn sống nữa!"

Ninh Tịch giật giật khóe miệng: "Vậy đúng ra anh nên bay tới khách sạn Hoàng Tước chứ, nhớ đâu còn kiếm được chút cơm thừa canh cặn thì sao! Chạy tới đây làm cái gì?"

Lục Cảnh Lễ không lên tiếng, ai oán nhìn cô chăm chăm.

Ninh Tịch bắt đắ dĩ nhéo mi tâm một nữa: "Được rồi được rồi! Ông chủ của tôi! Tôi biết ông không đến lại biết ông thích ăn ngon nên cố ý giữ lại cho ông một phần rồi!"

Ninh Tịch nói xong lôi một chiếc hộp điếm tâm tinh xảo từ trong tủ lạnh ra: "Những món khác không thể mang về, chỉ có thể cầm về hộp bánh khoai lang tím này cho anh thôi!"

--- O ---

Chương 377: Lục Cảnh Xanh Và Y Củ Cải

Lục Cảnh Lễ lập tức nhào tới: "Chị dâuuuuuu... chị là mẹ ruột của emmmmm..."

Ninh Tịch đen mặt: "Còn nói bậy nữa thì trả lại đây!"

Lục Cảnh Lễ lập tức ôm bánh ngọt trốn thật xa: "Tôi không có nói quàng!"

Dứt lời lập tức lấy tay bốc ăn, miệng nhai nhồm nhoàm nhưng vẫn không quên nói chuyện với Ninh Tịch: "Tiểu Tịch Tịch học làm đi! Như thế sau này tôi có thể ăn thường xuyên rồi!"

"Món này không khó tôi cũng biết làm mà, nhưng thứ tôi làm ra sao có thể so sánh với Thái lão được! Anh đừng mơ nữa!" Ninh Tịch hất cho anh ta bát nước lạnh.

Lục Cảnh Lễ vừa ăn vừa bực tức: "Anh tôi quá đáng chết đi được..."

Ninh Tịch câm nín: "Sao lại nói đến anh của anh rồi?"

Lục Cảnh Lễ nhìn chòng chọc vào Ninh Tịch, sau đó dài giọng nói: "Tôi không biết là ai mời Danial tới, nhưng Thái Phụng Hiền thì chính mắt tôi nhìn thấy anh tôi đích thân gọi điện qua mời đó! Trước đây tôi cầu xin năn nỉ cỡ nào anh ấy cũng không chịu mời giúp tôi đâu!"

Ninh Tịch: "..."

Thái Phụng Hiền... là Lục Đình Kiều mời tới...?

Mặc dù trong nháy mắt cô từng nghĩ tới khả năng này nhưng cũng không hoàn toàn nghĩ là anh mời!

Vậy thì những nguyên liệu nấu ăn kia cũng là do anh ấy sắp xếp...?

Quả nhiên, đúng là phong cách của Đại ma vương..

Nhìn vẻ mặt Ninh Tịch rõ ràng bị anh mình mê hoặc thì vẻ mặt Lục Cảnh Lễ rất hài lòng, tất nhiên cuối cùng vẫn còn một vấn đề quan trọng hơn, Lục Cảnh Lễ tiến sát đến cạnh Ninh Tịch, làm bộ như thể mẹ mình đang dụ dỗ trẻ em:

"Tiểu Tịch Tịch à! Có chuyện này tôi rất tò mò nha! Lão tiên sinh Thái Phụng Hiền là anh tôi mời vậy thì Danial là ai mời tới vậy?"

"Nhị thiếu, anh cứ bát quái như thế sẽ không lấy được vợ!"

"Tôi vốn cũng không muốn kết hôn mà!"

Ninh Tịch đỡ trán: "..."

"Nói đi mà nói đi mà! Nói cho tôi đi mà! Tôi đảm bảo sẽ không nói cho bất kỳ ai hết!" Lục Cảnh Lễ nhất quyết hỏi cho bằng được.

Ninh Tịch liếc anh ta một cái, có quỷ mới tin!

Ngay lúc Ninh Tịch bị Lục Cảnh Lễ làm phiền đến sắp không nhịn được thì di động đột nhiên kêu "ding ding".

Ninh Tịch tiện tay mở ra nhìn, là hai tin nhắn đến cùng một lúc.

Sau nhìn rõ hai tin nhắn kia thì Ninh Tịch tròn tròn mắt...

[YS: Ăn ngon không?]

[Lục Đình Kiêu: Ăn ngon không?]

Ninh Tịch:!!!

Chuyện gì đây! Thậm chí cả thời gian cũng cũng khớp không sai một giây!

Vẻ khiếp sợ trên mặt Ninh Tịch còn chưa lui thì di động lại vang lên hai tiếng...

[YS: Món nào ăn ngon nhất? Nhất định phải trả lời nha ^_^]

[Lục Đình Kiêu: Thích món nào nhất?]

Đạch! Có cần phải ăn ý đến mức này không?

Lục Cảnh Lễ thấy vẻ mặt Ninh Tịch không ổn lập tức tiến gần lại ân cần hỏi han: "Tiểu Tịch Tịch, cô sao thế? Muộn thế rồi ai lại gửi tin nhắn cho cô?"

"Khụ, không sao không sao..." Ninh Tịch sợ hết hồn, vội vàng thu di động về.

Nguy hiểm thật, suýt nữa thì bị Lục Cảnh Lễ nhìn thấy.

Để phòng ngừa vạn nhất cô vẫn nên đổi tên hai người kia đi vậy.

Ninh Tịch sờ cằm suy nghĩ một chút sau đó tránh đi Lục Cảnh Lễ, lạch cạch đánh chữ đổi tên danh bạ.

YS đổi thành Y củ cải...

Lục Đình Kiêu đổi thành Lục củ cải xanh...

--- O ---

Chương 378: Tôi Nay Không Thể Ngủ Được

Lục Cảnh Lễ là ai cơ chứ, cho nên vừa nãy chỉ liếc quá cũng nhìn thấy đại khái nội dung tin nhắn rồi, lúc này đang ý vị thâm trường mà sờ cảm một cái!

YS...

Quả nhiên là thắng đó!

Chep, mục đích tối nay đã xong! Nhưng mà vì ông anh nhà mình, Lục Cảnh Lễ lại bắt đầu uốn éo: "Tiểu Tịch Tịch, hai vị Đại sư làm đồ ăn quá ngon, cô cảm thấy bên nào ăn ngon hơn?"

Lần thứ ba bị hỏi vấn đề này, Ninh Tịch thật muốn chết đi cho xong!

Đừng hỏi tôi bên nào ăn ngon hơn nữa, đây là một lời hai nghĩa đây có được không hả!!! Có trả lời như nào cũng chết..

Ninh Tịch hung hăng trừng mắt nhìn qua: "Im miệng! Không cho phép hỏi nữa! Muộn lắm rồi, ăn cũng đã ăn, bát quái cũng đã bát quái! Anh mau về đi! Nếu không tôi sẽ mách anh trai anh là trời tối muộn rồi anh vẫn bám ở nhà tôi không chịu đi!"

Lục Cảnh Lễ lập tức hoảng sợ nhảy về sau mấy bước: "Tiểu Tịch Tịch, sao cô có thể như thế! Cô thành người xấu rồi!"

"Rốt cuộc anh có đi hay không? Tôi đánh bây giờ!" Ninh Tịch giơ nắm tay lên uy hiếp.

Lục Cảnh Lễ nước mắt lưng tròng, vì bảo toàn tính mạng chỉ có thể vội vàng chạy như điên!

Thấy Lục Cảnh Lễ rời đi thì Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm.

Vốn cô còn đang buồn ngủ nhưng bị Lục Cảnh Lễ quấy nhiễu, tiếp theo lại bị mấy cái tin sét đánh nện vào đầu. Xem ra tối nay không cách nào ngủ được rồi...

Tối nay không thể ngủ đã định trước là có rất nhiều người...

Bạch Kim Đế Cung.

Lục Cảnh Lễ đẩy cửa thư phòng ra, bám vào khung cửa thở hắt hắt: "Anh hai, em về rồi! Vì thăm dò chút tin tức cho anh mà em bị chị dâu đánh cho thừa chết thiếu sống!"

Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên từ đồng vắng kiệu, ánh mắt lướt qua chút vụn bánh ngọt còn dính bên mép Cảnh Lễ.

"Ách..." Lục Cảnh Lễ vội vã lấy tay áo chà lên miệng: "Chị dâu mang về cho em ít bánh ngọt, thật ra thì em cũng không muốn ăn nhưng mà chị dâu cứ ép em ăn!"

Lục Đình Kiêu: "..."

"Hi hi hi, anh, em thăm dò được tin tức rất quan trọng nha! Anh có muốn nghe không?" Lục Cảnh Lễ nói xong thì một bụng ý xấu bắt đầu đảo đảo: "Nếu anh cũng mời Thái lão gia giúp em làm một bữa cơm thì em sẽ lập tức nói cho anh!"

Lục Đình Kiêu vẫn tiếp tục làm việc, dường như không quan tâm đến những gì Cảnh Lễ nói.

"Đệch! Anh thật sự không muốn biết à? Thật không muốn? Vậy em không nói!"

Một giây...

Hai giây..

Ba giây...

"Được rồi, nể tình anh em giữa chúng ta nên em sẽ nói cho anh!" Nhưng thật ra là do Lục Cảnh Lễ không nhịn được muốn nói, hơn nữa ba giây cũng không chờ nổi...

"Em nói cho anh biết, người viết bức thư tình buồn nôn kia hay là người chuẩn bị món quà bất ngờ cho Ninh Tịch chính là tên YS đó!"

"À đúng rồi, còn nữa, mới này chẳng phải anh gửi tin nhắn cho Tiểu Tịch Tịch sao? Thằng kia cũng gửi cùng lúc với anh, hơn nữa nội dung cũng chẳng khác anh là bao, này, hai người có thân giao cách cảm à!"

Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Lễ một cái, trong

mắt là một mảnh âm trầm đáng sợ...

Lục Cảnh Lễ thở dài, lẩm bẩm nói: "Nếu tên kia đã bắt đầu ra tay thì có lần một ắt có lần hai, lần này chỉ mời đầu bếp, lần sau không chừng chính thằng đó xuất hiện đó anh? Anh à, con đừng theo đuổi vợ của anh xem chừng lắm chông gai quá!"

--- O ---

Chương 379: Tội Nay Đại Tiểu Thư Chịu Ủy Khuất

Lục Cảnh Lễ nói mà khoe miệng lộ ra một nụ cười giảo hoạt: "Nhưng mà trong tay anh lại có hai thứ có thể giết chết tên kia trong nháy mắt! Thứ nhất là khoảng cách, tên kia có muốn về nước cũng chẳng dễ thế; thứ hai, chắc chắn là Tiểu Bảo nhà chúng ta rồi!"

Lục Đình Kiêu chậm rãi gõ lên tay vịn của ghế: "Thủ tục nhập học của Tiểu Bảo thế nào rồi?"

"Em làm việc thì anh cứ yên tâm đi, muốn vào học lúc nào cũng có thể!"

...

Biệt thự Ninh gia.

"Tuyết Lạc về rồi! Tội nay có vui không? Mau nói cho mẹ nghe nào!" Trang Linh Ngọc biết tội nay Tô Diễm cầu hôn cho nên cố ý chờ con gái về.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Trang Linh Ngọc, Ninh Tuyết Lạc lộ ra một nụ cười mỉm gượng gạo: "Mẹ, để lúc khác con nói cho mẹ, nay con hơi mệt nên về phòng trước đây..."

"Hừm? Mệt mỗi?" Thấy con gái vào phòng rồi khép cửa lại. Trang Linh Ngọc khó hiểu nhìn ông chồng của mình: "Tuyết Lạc làm sao vậy?"

Ninh Diệu Hoa đặt tờ báo trong tay xuống, trực giác ông ta mách bảo có chuyện gì đó đã xảy ra. Vì vậy liền gọi hầu gái vẫn chăm sóc Ninh Tuyết Lạc đến.

"Lão gia tìm tôi ạ?"

"Tiểu Linh, cô đi hỏi thăm chút xem tội nay xảy ra việc gì, sao tiểu thư lại tự nhốt mình trong phòng?" Ninh Diệu Hoa trầm giọng.

Trang Linh Ngọc liền phụ họa: "Đúng vậy, hơn nữa sắc mặt có vẻ không tốt lắm, chẳng phải hôm nay Tô Diễm cầu hôn con bé sao? Theo lý thì nó phải vui vẻ mới đúng chứ? Chẳng lẽ đang xấu hổ?"

Lúc này cô hầu gái vội vàng mở miệng: "Lão gia! Phu nhân! Mới không phải đâu! Tội nay Đại tiểu thư nhà chúng ta phải chịu ủy khuất thì có!"

Ninh Diệu Hoa nghe thấy vậy lập tức đổi sắc mặt: "Cái gì? Chịu ủy khuất? Ai dám cho con gái bảo bối của ta chịu ủy khuất? Là thằng nhãi Tô Diễm kia sao?"

Hầu gái lắc đầu liên tục: "Sao có thể là Tô thiếu gia được ạ! Tô thiếu gia thương Đại tiểu thư còn không hết!"

"Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mau nói cho rõ!" Trang Linh Ngọc la lên.

"Lão gia, phu nhân, chuyện đêm nay khá phức tạp, nhất thời tôi cũng chẳng thể nói rõ cho hai người được... hai người cứ tự xem thì hiểu!" Cô hầu gái nói xong liền cầm điện thoại ra, mở một đoạn video.

Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc trố mắt nhìn nhau, rồi vội vàng giật lấy cái di động bắt đầu xem.

Hai người họ xem một lần, càng xem sắc mặt càng khó coi...

Cô hầu gái đứng một bên tức giận nói: "Lão gia, phu nhân, hai người thấy chưa! Tôi nay rõ ràng là tiệc cưới của Tô thiếu gia với Đại tiểu thư, Tô thiếu còn chuẩn bị thật lâu!"

"Kết quả Ninh Tịch kia lại chạy tới quấy rối, cũng thiệt cho Đại tiểu thư tính tình tốt nên mới luôn nhẫn nhịn, tận đến lúc về nhà mới nhịn không nổi!"

"Lúc ấy Đại tiểu thư đau lòng biết bao nhiêu! Rõ ràng là hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cô ấy cuối cùng lại bị ả Ninh Tịch phá hủy. Giờ không biết bao nhiêu người đang cười nhạo Đại tiểu thư đâu! Đoạn video này đã truyền khắp trên mạng cho nên tôi mới thấy..."

Trên thực tế thì đoạn video này quả thực lấy từ trên mạng xuống, nhưng nó đã được cắt ghép biên tập lại, có ý cắt đi những đoạn Phương Nhã gây rối khiêu khích...

Ngay lúc Tiểu Linh đang tố cáo, sau lưng liền truyền đến giọng nói nghiêm nghị của Ninh Tuyết Lạc.

"Tiểu Linh! Ai cho cô nói bậy!"

Tiểu Linh âm thầm trao lé mắt với Ninh Tuyết Lạc, sau đó làm ra vẻ đáng thương: "Đại tiểu thư! Em... Em... xin lỗi! Nhưng mà em nói đều là thật mà! Em cũng giận quá nên..."

--- O ---

Chương 380: Tai Tinh Hay Là Phúc Tinh?

"Tuyệt Lạc, con trách nó làm gì, con bé cũng không nói sai!" Trang Linh Ngọc chạy qua kéo tay con gái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô ta mà đau lòng: "Không ngờ sẽ phát sinh chuyện thế này, con đã phải chịu ủy khuất rồi!"

Ninh Tuyệt Lạc yếu ớt nói: "Mẹ, con không ủy khuất cái gì, chuyện đêm nay thật sự con không thèm để ý. Chỉ cần anh Diên thật lòng đối xử tốt với con là được, thái độ của những người khác đối với con thế nào cũng chẳng sao! Con thật lòng yêu anh Diên chứ không đem anh ấy thành công cụ lấy le với người khác! Chẳng qua là chị... cách làm của chị tối nay... thật làm con đau lòng... con thật sự không biết sao chị ấy phải đối xử với con như thế..."

Tiểu Linh vội vàng chen thêm một câu: "Đại tiểu thư, chuyện này còn phải hỏi sao? Do Tô thiếu gia cầu hôn cô! Ninh Tịch ghen ăn tức ở, không muốn nhìn thấy cô vui vẻ!"

Ninh Diệu Hoa nghe thế lập tức trầm mặt: "Con mất dạy kia thật quá đáng rồi! May là người ta không biết chuyện hai đứa là chị em của nhau đấy, nếu mà biết thì còn ra cái thể thống gì!"

Ninh Tuyệt Lạc cố nén nước mắt: "Chuyện của Thái Tĩnh lần trước đúng là do con không đúng, nhưng con nên làm cái gì thì con đều đã làm, cũng đem hết khả năng ra giúp đỡ chị. Nhưng lần nào cũng bị chị từ chối, chị ấy cứ hận con mãi như vậy con thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ..."

Trang Linh Ngọc thở dài: "Đứa ngốc này, mẹ đã nói với con nhiều lần rồi, con để ý cô ta làm cái gì? Tính tình nó con còn không biết à? Con đừng quan tâm đến nó là tốt nhất!"

Ninh Tuyệt Lạc lập tức nghiêm mặt nói: "Tất nhiên là con quan tâm chị rồi, bởi vì đó là con gái ruột của ba mẹ mà, con quan tâm ba mẹ bao nhiêu thì con quan tâm chị bấy nhiêu! Con không muốn mọi người vì con mà có mâu thuẫn!"

Vẻ mặt Ninh Diệu Hoa đầy xúc động: "Tuyệt Lạc, ba thật không biết nói cái gì với con nữa, nếu Ninh Tịch hiểu chuyện bằng một nửa con thì ba... haiz..."

Ninh Tuyệt Lạc lộ ra biểu tình ảm đạm: "Có lúc con thật sự nghĩ rằng có lẽ con nên trở về Đường gia!"

Trang Linh Ngọc nghe vậy lập tức vội vàng kéo tay cô ta: "Tuyệt Lạc! Sao con có thể nói ra những lời này! Chẳng lẽ con muốn bỏ mẹ mà đi sao?"

"Nhưng mà... chỉ khi con đi rồi chị mới chịu trở về, con cảm thấy con chính là tai tinh, khiến cho mọi người không thể nào đoàn tụ..." Ninh Tuyệt Lạc giả vờ không nén được tự trách mà khóc nức lên.

Trang Linh Ngọc vội vã ôm cô ta an ủi: "Tuyệt Lạc! Sao con có thể nói như vậy! Con là phúc tinh của cả Ninh gia ra, từ lúc con ra đời tới nay Ninh gia làm ăn càng ngày càng tốt, gia trạch càng ngày càng vượng còn gì, lần trước do con đứng ra giới thiệu nên mới đàm xong hợp đồng của ông chủ Vương sao, con quên à?"

Ninh Diệu Hoa vừa nghe Ninh Tuyệt Lạc muốn về Đường gia cũng khẩn trương: "Sau này không cho phép con tự nói mình như thế nữa! Long đại sư tự mình bói quẻ còn có thể sai sao? Con chính là phúc tinh của Ninh gia! Ai cũng không thể đuổi con đi!"

Trang Linh Ngọc giúp Ninh Tuyệt Lạc lau nước mắt: "Tuyệt Lạc, ba mẹ đều biết hôm nay con đã phải chịu ủy khuất rồi, nhưng đừng buồn, chỉ là cầu hôn thôi mà chứ có gì đâu? Cứ chờ đến tiệc cưới của con, ba mẹ nhất định sẽ làm cho mọi người lóa mắt cho mà xem!"

"Đúng, đến lúc đó tuyệt đối không ai có thể so với con! Sau này để ba tự mình thương lượng với Tô gia!"

--- O ---

Chương 381: Hành Động Kỳ Quái

Nghe Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc thề thốt cam đoan, trong mắt Ninh Tuyết Lạc lóe lên ý cười khó phát hiện.

Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc thì tính cái gì, quan trọng nhất là Tô Dĩ Mạt kia kia...

Nếu con cờ Tô Dĩ Mạt này mà có tác dụng vậy thì Ninh Tịch tuyệt đối sẽ không còn cơ hội xoay người, đắc tội với thượng tầng của tập đoàn Lục Thị, cô ta còn có được kết quả gì tốt đẹp sao?

Trước đây Tô Dĩ Mạt cao ngạo thế nên mới không để mắt tới Ninh Tịch, sau chuyện của tối nay, lẽ nào cô ta vẫn còn có thể tiếp tục đứng vững được nữa?

Đến lúc đó cô ta chỉ cần "tọa sơn quan hổ đấu" là được!

Hừ, Ninh Tịch, tao đợi xem mày chết như thế nào...

...

Sau khi Thiên Hạ đóng máy, Ninh Tịch được nghỉ ngơi ở nhà ba ngày.

Ba ngày này, Ninh Tịch sống chẳng khác gì heo, ngoại trừ tập thể dục và ăn uống ra, cô chỉ có ngủ.

Mãi cho đến ngày thứ ba, cô mới cảm giác được một nửa linh hồn của mình còn để lại ở Mạnh Trường Ca cuối cùng cũng quay về; một nửa còn lại bị cái tên nào đấy dọa chạy mất dép cũng đã quay về...

Nhưng mà ngay sau đó, “tinh” một tiếng, chỉ vì một cái tin nhắn mà ba hồn bảy vía của cô bay lên mây.

“Ninh Tịch, ngày mai em có rảnh không? Thủ tục nhập học của Tiểu Bảo đã xong rồi.” Lục Cải Xanh.

Ninh Tịch ngây ra nhìn ba chữ Lục Cải Xanh, một lúc lâu sau vẫn không trả lời lại.

Tuy rằng bữa tiệc đóng máy đã bình an trôi qua, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nguy cơ được giải trừ, ngược lại còn rung lên một hồi chuông cảnh báo lớn...

Cái gã điên đó không chỉ giỡn chơi mà là đang muốn uy hiếp và cảnh cáo cô.

Cảnh cáo cô dù cô có cách xa ngàn vạn, bàn tay của hắn vẫn có thể vươn đến đây...

Ninh Tịch bóp trán, cầm lấy di động lục ra một số điện thoại đã lâu lắm không liên lạc...

Điện thoại chỉ reo vang có một lần đầu bên kia đã có người nhắc máy, Ninh Tịch sững ra một hồi lâu mới phản ứng lại được, vội vã nói: “Alô, Annie à...”

“A lô! Tịch! Đúng là anh rồi! Lâu lắm rồi anh không liên lạc gì với em!!!!”

“Ngoan~” Nghe thấy giọng nói kích động của cô gái nhỏ từ đầu bên kia, vẻ mặt của Ninh Tịch khá là dịu dàng.

“Anh Tịch, em nhớ anh lắm! Nhưng mà trước khi đi anh đã nói muốn nói từ biệt với quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới... làm cho em vẫn không dám làm phiền anh... Cũng không dám chủ động gọi điện cho anh...” Giọng vô cùng tủi thân.

Ninh Tịch cười khê: “Con bé ngốc này, anh cố ý giả vờ đấy! Em tin thật đấy à?”

“WHAT!!!” Giọng điệu của Annie như thể đã phải chịu đả kích sâu sắc lắm: “Thế những gì em làm đều là công cốc à?”

“A ha ha ha... trêu em đấy! Sao em vẫn dễ bị dắt mũi thế không biết?”

“Lại trêu em rồi! Thật quá đáng!”

“Được rồi, được rồi, không đùa nữa, anh nói chuyện nghiêm chỉnh với em đây! Lần này gọi điện cho em là vì muốn hỏi thăm vài chuyện!” Giọng điệu của Ninh Tịch trở nên nghiêm túc.

Annie cũng nghiêm túc: “Chuyện gì ạ? Em mà biết nhất định sẽ nói hết với anh!”

Ninh Tịch gãi gãi đầu sau đó nói: “Chậc, cái này ấy à... Là có liên quan đến Lão Đại nhà em, gần đây anh ta có hành động gì đó kỳ lạ không?”

Annie nghe thế cũng ngần ra một lúc, lúng túng nói: “À... cái này... cái này...”

Với cái tính nóng nảy của Ninh Tịch đời nào đợi nổi, cô sốt ruột thúc giục: “Cái này này rốt cuộc là cái gì? Có hay không nào, vấn đề đơn giản thế thôi mà!”

Annie lập tức trả lời: “Có ạ!”

“Có?” Ninh Tịch ngồi thẳng dậy: “Kì chỗ nào, mau kể anh nghe!”

--- O ---

Chương 382: Không Phải Nội Gián, Mà Là Năm Vùng!

Annie khẽ ho một cái, giọng nói dường như có chút ngại ngùng: "Lão Đại... anh ấy... mấy hôm trước... mấy hôm trước... nửa đêm nửa hôm rồi mà còn ngồi trên boong thuyền..."

"Ngồi trên boong thuyền làm gì! Cái con bé chết tiệt này em có thể nói một hơi cho xong được không? Muốn anh sốt ruột chết hả?"

"Ngồi trên boong thuyền viết thư tình cả một đêm!!!" Không cần nghĩ cũng biết ở đầu bên kia mặt con bé đã đỏ đến mức nào...

Trên trán Ninh Tịch hiện lên một đốm vạch đen: "Anh còn tưởng chuyện kỳ quái đến thế nào chứ, cái này sao em cứ lúng búng mãi nửa ngày mới nói được thế?"

Annie ngập ngừng: "Tịch, thư tình của Lão Đại, hình như là viết cho anh mà... đúng không?"

"À..." giờ thì đến lượt Ninh Tịch lúng túng.

Annie đắn đo mãi để tìm được từ: "Trình độ văn vẻ của Lão Đại thật ra... không được tốt lắm... sau một đêm trên boong tàu toàn giấy vò thôi anh, mấy anh em nhìn thấy thực là không thể chịu đựng nổi được nữa, nên đề nghị giúp anh ấy, kết quả tất cả đều bị Đại ca đánh cho một trận... anh ấy cương quyết muốn tự viết..."

Chỉ có mấy câu thế mà cũng viết cả đêm...

Ninh Tịch đỡ trán: "Ha ha, hy vọng sau này anh ta có thể phát huy tinh thần tự cường bất khuất này trên các phương diện khác..." - Đùng đến tai họa cô nữa.

Ninh Tịch ngừng một lát rồi mới hỏi tiếp: "Ngoài chuyện đó ra thì sao! Có hành động bất thường nào khác nữa không?"

"Không có!... Nếu bất thường thì hình như có nhiệm vụ của chúng em mới bất thường thôi!"

"Chỗ nào?" Ninh Tịch lập tức hỏi

“Thì là đạo này hoạt động ở Trung Quốc càng ngày càng nhiều... còn nữa, hình như mấy hôm trước Đại ca định về nước một chuyến, nhưng kết quả là một đơn hàng rất quan trọng đột nhiên có vấn đề, mấy hôm nay đều đang bận xử lý chuyện đó đây!”

“Thế này...” Đôi lông mày của Ninh Tịch cau tít. Các hoạt động ở Trung Quốc càng ngày càng nhiều? Không biết có phải là liên quan đến Lục Đình Kiêu không...

Ninh Tịch gật đầu: “Được rồi, cứ tạm thế trước đã, nếu như có gì bất thường nhớ phải báo ngay cho anh nhé!”

Giọng điệu của Annie nghe có vẻ như bị làm khó: “Ôi anh Tịch, thế này không được hay cho lắm đâu? Em không muốn làm nội gián đâu!”

Ninh Tịch bĩu môi: “Annie, bây giờ trong mắt em chỉ có Đại ca của em thôi à, không có anh Tịch này nữa sao? Lúc đầu là ai cứu cái mạng nhỏ của em thế?”

Annie cuống hết cả lên: “Tịch, em không quên mà... là anh cứu em!”

Ninh Tịch hài lòng gật đầu: “Thế mới đúng chứ! Cho nên em không phải là nội gián mà là nằm vùng! Hiểu chưa?”

Annie: “Dạ... em hiểu rồi!”

Ninh Tịch: “Ừ ngoan, được rồi, anh cúp máy đây, moah!”

Annie: “Đợi đã...”

Ninh Tịch: “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Tịch, anh thực sự không thể quay về được nữa sao?” Annie hỏi, giọng nói đau thương.

Ninh Tịch nghe tiếng gió biển vọng lại từ đầu dây bên kia, chầm chậm khép mắt lại: “Con người ở trong bóng tối quá lâu rồi, khó mà tránh được việc luôn khao khát hướng về phía ánh sáng, những ngày tháng trong quá khứ quả thực tùy ý phóng khoáng, nhưng... anh không tìm được ý nghĩa sự tồn tại của bản thân... Cuộc sống bây giờ tuy có rất nhiều trói buộc cũng có rất nhiều khó khăn, nhưng anh thích loại thách thức này, thích cái cảm giác sống có mục tiêu này... Hiểu không?”

“Tịch, anh nghiêm túc đấy à? Không phải lại giả vờ đấy chứ?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói yếu ớt không dám chắc của Annie.

Ninh Tịch: “...”

Được rồi cô sai rồi, không nên đùa con nhóc ngây thơ này, cuối cùng lại tự đem đá đập vào chân mình...

--- O ---

Chương 383: Tiểu Bảo Không Phải Là Đàn Ông

Sau khi cúp điện thoại rồi, Ninh Tịch lại nằm thừ người trên giường.

Qua cuộc điện thoại này cô cũng không hỏi thăm được nhiều tin tức hữu dụng cho lắm, nhưng mà từ việc cái gã điên đó gần đây hoạt động trong nước khá nhiều thì có thể khẳng định, thậm chí nếu như không phải chuyến hàng xảy ra vấn đề đột ngột, hẳn ta thực sự sẽ quay về nước...

Sau khi hít một hơi thật sâu, Ninh Tịch cuối cùng cũng trả lời tin nhắn của Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch: “Xin lỗi Lục tổng, sáng mai tôi có việc bận chắc là không đi được, anh xin lỗi với Tiểu Bảo hộ tôi.”

Trả lời xong cô vút điện thoại sang một bên, không dám đọc tin nhắn trả lời của Lục Đình Kiêu nữa...

...

Buổi sáng ngày hôm sau.

Trước cửa một nhà trẻ tư nhân nào đó, một đám trẻ con đang gào khóc không muốn đi học, không muốn để cha mẹ rời đi.

Lúc mới đầu chỉ có một đứa, kết quả những đứa khác cũng bắt chước, khóc theo.

Các cô giáo và phụ huynh hết khuyên bảo rồi dỗ dành, không dễ gì mới dỗ được một đứa, đứa bên cạnh lại khóc...

Giữa cái đám hỗn loạn đó, bắt mắt nhất có lẽ là bánh bao nhỏ.

Cậu nhóc nắm tay ba mình, chẳng thèm để ý tới đám hỗn loạn đó chỉ nhìn chăm chăm về hướng con đường dẫn vào trường.

“Ôi nào, các bạn nhỏ đừng khóc nữa! Các em nhìn bạn bên kia kia, bạn ấy có khóc đâu!” Có một cô giáo chỉ vào Tiểu Bảo cho các bạn khác xem.

Các bạn nhỏ đều đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bảo, kết quả lại nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng trông có vẻ cực kỳ đáng sợ đứng bên cạnh Tiểu Bảo.

Ngay sau đó, tất cả các bạn nhỏ đều òa lên khóc...

“Oa! Bạn ấy bị Đại ma vương bắt mất rồi!”

“Hu hu mẹ ơi! Đáng sợ quá!”

“Hu hu, ba ơi ba đừng đi, con sợ...”

Các cô giáo: “...”

Các vị phụ huynh: “...”

Thấy tình hình càng lúc càng mất khống chế, các cô giáo xuất phát từ trách nhiệm nghề nghiệp chỉ đành nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Lục Đình Kiêu: “Vị... vị phụ huynh này, các bạn nhỏ có hơi sợ anh một chút, anh... có thể đi trước được không ạ?”

Vừa mới dứt lời, khí thế của Lục Đình Kiêu càng thêm đáng sợ.

Cô giáo giật mình đánh thót, không dám nói nhiều nữa vội chạy cho xa, hu hu hu, cô cũng sợ nha, cô cũng sắp khóc rồi đây này!!!!

Lục Đình Kiêu cúi xuống nhìn cái đầu nhỏ của con trai, mở miệng nói: “Đừng đợi nữa, cô ấy không đến đâu!”

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, tức giận lườm ba mình một cái, sau đó ngoan cố đứng nguyên tại chỗ.

Thời gian từng phút từng phút một trôi đi.

Cách giờ vào lớp càng lúc càng gần...

Ba mẹ của các bạn nhỏ khác đã bắt đầu kiên quyết bắt con mình phải vào lớp...

Ninh Tịch vẫn chưa đến.

“Vào đi thôi” Lục Đình Kiêu chỉ đành nhắc lại một nữa.

Lần này, Tiểu Bảo cúi đầu xuống viết viết mấy chữ đưa lên cho ba mình xem: “Tiểu Bảo không muốn đi học!!!”

Đôi mắt của Lục Đình Kiêu hơi nheo lại, vẻ mặt lập tức sầm xuống: “Con

không còn là đứa trẻ ba tuổi nữa rồi, đã là một người đàn ông vậy mà con lại muốn nuốt lời ư?”

Tiểu Bảo lại cúi đầu xuống tiếp tục viết viết: “Tiểu Bảo là trẻ con! Năm tuổi vẫn còn là trẻ con, Tiểu Bảo không phải là đàn ông!!!”

Viết xong, nhóc bắt đầu nghiêm mặt, cái vẻ như muốn nói: Ba đừng hòng dùng chiêu này lừa con nữa!

Lục Đình Kiêu: “...” Chậc, con trai càng lớn càng không dễ lừa...

Cùng lúc đó, trong một góc cách trường học không xa, có một chiếc xe màu đen đang lẳng lẳng đỗ ở đó.

--- O ---

Chương 384: Không Đi Học Nữa! Không Thích Nữa!

Lục Sùng Sơn còn có thể vì sĩ diện mà giả vờ bình tĩnh, Nhan Như Ý đã không chịu nổi nữa mà bắt đầu thúc giục Hình Võ đang cầm ống nhòm đứng đằng trước: “Hình Võ rốt cuộc có nhìn rõ không? Tình hình của Tiểu Bảo bây giờ ra sao rồi? Ta thấy những đứa trẻ khác đã bắt đầu vào lớp rồi, Tiểu Bảo nhà chúng ta vẫn đứng đó không chịu đi sao?”

“Có phải là đã xảy ra vấn đề gì đó rồi không?” Vẻ mặt của Lục Sùng Sơn khá nghiêm trọng

Hình Võ nhìn một lúc rồi vội vàng giải thích giải thích: “Tiểu thiếu gia quả thực có chút vấn đề, lúc nãy cháu có nhìn thấy Tiểu thiếu gia viết một câu nói rằng không muốn đi học nữa! Đại thiếu gia khuyên rồi nhưng vẫn không có tác dụng gì!”

Vẻ mặt của Lục Sùng Sơn thay đổi ngay lập tức: “Đó xem đi! Tôi biết ngay mà, đứa con gái đó đâu có tác dụng lớn như thế! Đến phút chót, Tiểu Bảo vẫn không muốn đi học đấy thôi!”

“Thế... thế phải làm sao bây giờ! Tôi hôm qua không phải vẫn bình thường sao? Sáng sớm nay vẫn còn ngoan ngoãn mà! Giờ đã đến cổng trường rồi lại bảo không đi học nữa là sao?” Nhan Như Ý sốt hết cả ruột.

Hình Võ khẽ ho một cái: “Tiểu thiếu gia đột nhiên không muốn đi học nữa hình như là vì vị tiểu thư kia không đến. Chắc là Tiểu thiếu gia đang mong hôm nay cô ấy có thể đến đưa cậu ấy...”

Lục Sùng Sơn nghe thế liền tức giận: “Vậy tại sao cô ta lại không đến? Chẳng lẽ còn phải để đích thân tôi đi mời? Thật đúng là buồn cười!”

“Nếu không thì chúng ta đi mời cô ấy đi! Chuyện của Tiểu Bảo quan trọng hơn mà!” Nhan Như Ý vội nói.

Lục Sùng Sơn kiên quyết phủ định: “Tuyệt đối không được! Bà đừng có mà vớ vẩn! Cái chuyện như thế này có lần một rồi sẽ có lần hai! Lần này mà mở miệng nhờ vả, lần sau lại thế! Cô ta sẽ được nước lán tới cho mà xem!”

“Vậy... vậy thì ông bảo làm thế nào bây giờ?” Nhan Như Ý bị ông nói đến mức không biết làm thế nào cho phải, vốn dĩ trong lòng tràn trề hy vọng, bây giờ lại thất vọng hoàn toàn.

“Kể cả chúng ta có tự mình đi nhờ đi nữa, chỉ e cô ta sẽ cũng sẽ không đến, bởi vì trong lòng cô ta biết rõ, nếu như Tiểu Bảo khôi phục lại như bình thường, cô ta sẽ chẳng còn giá trị gì nữa, cô ta không có khả năng hy vọng Tiểu Bảo sẽ nhanh chóng khỏi bệnh như thế!” Lục Sùng Kiêu nói chắc nịch.

Bị Lục Sùng Sơn nói như vậy, Nhan Như Ý cũng coi như là đã hiểu ra.

Cách đó không xa, bầu không khí giữa hai cha con cũng đang vô cùng kịch liệt.

Lục Đình Kiêu: “Con quyết định không đi học nữa?”

Tiểu Bảo gật đầu cực kỳ chắc chắn.

Không đi học nữa!

Không thích nữa rồi!

Lục Đình Kiêu bắt đắ dĩ nhìn gương mặt vô cùng cương quyết của con trai mình, anh hiểu tính cách của thằng bé, nó đã quyết làm gì thì dù có khuyên thế nào cũng không xong, cho nên anh chỉ đành phải đưa thằng bé về: “Vậy thì về nhà thôi.”

Bánh bao nhỏ bóp bóp nắm đấm, vẫn đứng tại chỗ không muốn động dậy.

Mãi cho đến khi chuông vào học reo lên...

Cô Tiểu Tịch thực sự không đến...

Trong đôi mắt to tròn của cậu nhóc tràn đầy thất vọng, ủ rũ cúi đầu, máy móc theo ba từng bước từng bước đi về nhà...

Nhưng đúng vào lúc này, ở đằng xa đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo: “Bảo bối à!!!”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo chợt sáng bừng lên, cậu bé nghiêng người quay lại, giật tay ra khỏi tay của ba mình, hớn hở chạy như bay về phía có tiếng gọi.

Cùng với những tiếng bước chân dồn dập, Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên xem, anh liền nhìn thấy một cô gái nhỏ mặc bộ váy màu hồng mà Tiểu Bảo thích nhất, đang bước rất nhanh về phía này...

--- O ---

Chương 385: Ba Quá Xấu Xa

Ninh Tịch thở hồng hộc chạy đến, quỳ một chân xuống ôm chầm lấy Tiểu Bảo, sau đó nhét cho cậu nhóc cái gì đó: “Mệt chết mất, may là còn kịp! Tiểu Bảo con cầm lấy này, đúng lúc tối hôm qua vừa mới học được mấy chiêu từ Đại sư, cho nên sáng nay cô dậy thật sớm đặc biệt vào bếp để làm bento yêu thương cho con đó, ngày đầu tiên Tiểu Bảo đi học, phải làm gì đó để cổ vũ chứ nhỉ!”

Sự thật là...

Tối hôm qua, vốn dĩ gửi tin nhắn rồi cô liền quyết tâm không đến, nhưng thân thể không chịu nghe sự điều khiển của đại não, mới sáng sớm đã tỉnh rồi, sau đó bắt đầu lục đục trong bếp.

Đợi đến lúc tỉnh táo lại thì cô đã làm xong một hộp bento cực kỳ đáng yêu rồi!

Ôi! Trong lòng cô toàn là Tiểu Bảo nên hoàn toàn không khống chế được mình rồi a a a...

Đặc biệt là khi nhớ đến ánh mắt đầy mong đợi của bánh bao nhỏ, cuối cùng linh hồn bé nhỏ của cô liền trực tiếp bay đến đây!

“Xin lỗi con nha Tiểu Bảo! Có phải con đợi cô rất lâu rồi không?” Trên gương mặt Ninh Tịch đầy xin lỗi.

Tiểu Bảo ôm thật chặt hộp bento vào lòng, lập tức lắc đầu nguầy nguậy, tỏ vẻ không hề giận một chút nào.

Ninh Tịch tạm thời yên tâm, vuốt vuốt cái đầu nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ: “Học thật tốt, ngoan ngoãn nghe lời cô giáo nha con!”

Bánh bao nhỏ gật đầu thật mạnh.

Ừ, học thật tốt... Nhóc muốn đi học!

Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh thấy thằng bé thay đổi còn nhanh hơn cả lật sách, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch nhếch, cố ý mách lẻo: “Vừa này con còn bảo không muốn đi học còn gì?”

Tiểu Bảo nghe vậy sống lưng lập tức cứng đờ, tức giận quay ra lườm ba

mình một cái.

Ba thật quá xấu xa! Tại sao lại mách lẻo với cô Tiểu Tịch được chứ!

Chỉ có tiểu nhân mới mách lẻo!

Ninh Tịch nghe thế liền chớp chớp mắt vội hỏi: “Hả? Tại sao thế? Sao đột nhiên con lại không muốn đi học nữa thế?”

Lục Đình Kiêu cũng không dung túng cho tính tình thối hoắc của con trai, thế nên mặc kệ ánh mắt căng thẳng của ai đó: “Thằng bé quá tùy hứng!”

Vẻ mặt của bánh bao nhỏ như thể sét đánh giữa trời quang: “!!!” - Sau này nhóc sẽ không thèm để ý đến ba nữa!

Bánh bao nhỏ căng thẳng nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, vẻ mặt như thể sắp khóc đến nơi, chỉ sợ Ninh Tịch sẽ vì thế mà giận nhóc, không thích nhóc nữa.

Ninh Tịch tuy gật đầu nhưng cũng không hề để bụng: “Không sao, không sao! Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ mà! Tùy hứng là đặc quyền của trẻ con! Không sao nhì! Tiểu Bảo nhà chúng ta cứ thoải mái mà tùy hứng!”

Tiểu Bảo nghe thế, gương mặt nhỏ nhắn lập tức sáng bừng, sau đó, cực kỳ đặc ý liếc nhìn ba mình.

Quả nhiên cô Tiểu Tịch vẫn yêu mình nhất!

Lục Đình Kiêu nhìn con trai rồi lại quay sang nhìn Ninh Tịch, rũ mắt cười khẽ: “Ừ, em nói cũng có lý lắm.” Tỏ ra vẻ vợ mình nói cái gì cũng đúng! Dù có bị con trai khiêu khích cũng hoàn toàn không để ý.

Nụ cười của Lục Đình Kiêu quả thực quá chói lóa, Ninh Tịch khẽ ho một cái tránh đi, vội vã giục Tiểu Bảo: “Bây giờ chắc đến giờ vào lớp rồi đúng không? Bảo bồi con mau vào lớp đi! Đừng để bị muộn!”

Tiểu Bảo nhìn về phía trường học một cái, siết chặt bàn tay của Ninh Tịch, rõ ràng rất lưu luyến.

Lúc này, một đám trẻ con vẫn đang dửng dăng không chịu vào lớp, khi thấy cô gái đó xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc...

--- O ---

Chương 386: Tâm Tình Của Người Mẹ

Lúc này, một bạn nhỏ bỗng giương đôi mắt ngây ngô đáng yêu lên nhìn Ninh Tịch: "Mẹ của bạn kia đẹp quá!"

Những bạn nhỏ khác cũng nhận ra, nhao nhao hòa theo:

"Như công chúa vậy!"

"Giống như hoa tiên tử ấy!"

"Giống tiểu tinh linh chứ!"

"Tớ cũng muốn cô ấy làm mẹ tớ!" Có một bạn nhỏ buột miệng nói.

Ba bạn nhỏ dờ khóc dờ cười: "Không được nói linh tinh, mẹ sẽ giận đấy!"

...

Nghe thấy cuộc đối thoại của các bạn nhỏ xung quanh, bánh bao nhỏ lập tức ôm Ninh Tịch càng chặt hơn, vô cùng phòng bị, đáng vẻ như thể chỉ sợ cô bị cướp mất.

Ninh Tịch dờ khóc dờ dười xoa đầu bánh bao nhỏ an ủi: "Các bạn chỉ đùa thôi con!"

Nghe thấy các bé con gọi cô nào là công chúa, hoa tiên tử, tiểu tinh linh, cô thật sự cảm thấy rất xấu hổ...

Vì bánh bao nhỏ thích cô mặc đồ màu hồng, thế nên hôm nay cô không chỉ kẹp chiếc cặp tóc màu hồng bánh bao nhỏ tặng, còn mặt một chiếc váy rất thiếu nữ, rất công chúa nữa, đúng là liều mà!

Có điều, chỉ cần bánh bao nhỏ thích là được!

Cuối cùng, những bạn nhỏ còn lại bị sự xuất hiện của Ninh Tịch làm phân tán sự chú ý, dần ngừng khóc, các cô giáo nhân cơ hội này vội dắt các bé vào trường.

Thế là trước cổng trường chỉ còn lại một mình Tiểu Bảo.

Ninh Tịch quyến luyến sau vẫn bế bánh bao nhỏ lên: "Mau vào đi thôi!"

Bánh bao nhỏ ôm hộp bento, cứ bước một bước lại ngoảnh lại ba lần mới tiến vào trong...

Vốn dĩ nhóc không hiểu tại sao các bạn khác lại khóc, nhưng sau khi cô Tiểu Tịch tới, nhóc liền hiểu.

Nhóc cũng không muốn rời xa cô Tiểu Tịch, nhóc cũng muốn khóc lắm.

Ninh Tịch nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đeo balo của bánh bao nhỏ, nghĩ tới chuyện cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày bánh bao nhỏ sẽ ngày càng trưởng thành, ngày càng độc lập, có thể rời khỏi sự che chở của họ, không cần đến cô nữa... nghĩ tới đây cô lại cảm thấy hơi cay mắt...

Má ơi, tâm trạng như mẹ đưa con đi học thế này là sao hả?

Đúng lúc đó, một bàn tay ấm áp vỗ lên vai cô: "Đừng buồn, đây là chuyện tốt."

Ninh Tịch ngượng ngùng gật đầu: "Ừm!"

...

Cách đó không xa, trong chiếc xe màu đen, Nhan Như Ý đã kích động đến mức bật khóc.

"Bồ tát phù hộ! Bồ tát phù hộ! Dù có thế nào thì Tiểu Bảo cũng xem như đến trường thuận lợi rồi!"

Lục Sùng Sơn tê cứng mặt vì ông đã đoán sai hết lần này tới lần khác, hừ lạnh nói: "Xem như cô ta thức thời, biết thân biết phận!"

Nhan Như Ý ôm ngực, thở dài nói, "Haiz! Tảng đá trong lòng tôi cuối cùng cũng buông xuống được rồi!"

Lục Sùng Sơn liếc nhìn bà: "Giờ thì bà đã có thể dồn hết tâm sức lên chuyện của thằng lớn rồi đúng không?"

Nhan Như Ý lau nước mắt: "Biết rồi biết rồi! Tôi cũng chọn được kha khá người rồi, mấy hôm trước chẳng phải đưa cho ông xem rồi sao? Chỉ thiếu điều đưa cho Đại sư xem bát tự nữa thôi!"

Tuy giờ còn rất ít người tin vào những điều này, nhưng trên thực tế, trong

giới thượng lưu, những thứ huyền học phong thủy lại rất được ưa chuộng, trước khi có kết làm thông gia với những gia đình danh giá thì cũng phải xem có hợp bát tự hay không đã, dù tin hay không thì cũng xem cho chắc.

"Không cần kéo dài nữa, trong mấy ngày này nhất định phải xử lý cho xong đi!" Lục Sùng Sơn giục giã nói.

"Nhưng, tôi vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc nên tìm vị nào nào để xem? Long đại sư được không? Có tiếng tăm lại cũng bảo đảm nữa!" Nhan Như Ý dò hỏi.

--- O ---

Chương 387: Kỹ Năng Của Đại Ma Vương Thăng Cấp Rồi!

Lục Sùng Sơn nghe vậy lắc đầu: "Không được! Long Phạn Âm đó đúng là có giỏi thật, nhưng làm người không đoan chính, lỡ ai mua chuộc ông ta giờ trò, vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chúng ta. Chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra... Vậy nên tốt nhất đừng tìm ông ta. Bà tới chùa Pháp Hoa một chuyến, tìm Huyền Tĩnh đại sư, tuy hơi phiền một chút nhưng ổn thỏa hơn nhiều. Tập đoàn Lục thị mỗi năm tốn không ít tiền công đức, rồi cả tiền dát vàng cho Bồ tát nữa, bà đích thân tới đó, Đại sư cũng sẽ nể mặt thôi!"

Nhan Như Ý gật đầu nói: "Được, vậy để tôi tới tìm Huyền Tĩnh đại sư vậy! Đây không phải là chuyện nhỏ, có phiền chút cũng không sao, ổn thỏa là được!"

Lúc này, phía ghé trước bỗng "bộp" một tiếng, là tiếng Hình Võ không cẩn thận làm rơi kính viễn vọng khỏi tay.

"Lão gia, phu nhân! Hình như Đại thiếu gia phát hiện ra chúng ta rồi! Còn cứ nhìn mãi về phía này hay sao ấy?" Giọng Hình Võ hơi run.

Ba lần bảy lượt đối đầu với đại thiếu gia, lại còn bị phát hiện ngay tại trận, cậu ta cảm thấy bản thân đủ chết trăm lần rồi.

Chuyện Lục Sùng Sơn quan tâm nhất đã biết được rồi, chẳng có gì đáng ở lại xem tiếp cả nên ông cũng chẳng muốn ở lại lâu: "Được rồi, về thôi!"

"Vâng!" Hình Võ thở phào, lập tức khởi động xe phóng mất.

Bên kia, chuyện đầu tiên sau khi Ninh Tịch tiễn bánh bao nhỏ xong chính là...

Phải nhanh chân bỏ chạy!

"VẬY... Lục tổng, không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây! Hôm nay tôi phải quay quảng cáo cho một công ty game, nên giờ cần đi gặp chị Chi Chi gấp!"

Nói nhanh nói vội xong, cũng chẳng đợi Lục Đình Kiều trả lời, cô đã bỏ của chạy lấy người!

Một giây sau đó...

Mới chỉ chạy được hai bước thôi...

Cổ tay đã bị nắm chặt, không thể tiến thêm bước nào được, hơn nữa cả người cô bị anh dùng sức lôi vào lồng ngực ấm áp, một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai: "Đừng đi vội."

Ninh Tịch: "..."

Kỹ thuật... của Đại ma vương lại thăng cấp rồi!

Lần trước tốt xấu gì còn biết hỏi ý kiến của cô, lần này không hỏi tiếng nào mà ôm thẳng luôn.

Lục Đình Kiêu bắt lực thở dài, lại ôm chặt cô thêm một chút nữa: "Vốn dĩ tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với em, nhưng em cứ né tránh tôi mãi, nên giờ chỉ có thể dùng cách này..."

Ninh Tịch: "..."

Thế thì sao, chẳng lẽ là lỗi của tôi chắc?

"Ninh Tịch, em còn nhớ không? Lần trước em nói với tôi, bảo tôi gần đây phải cẩn thận một chút, ra ngoài nhớ mang theo một vài vệ sĩ..."

Vừa nhắc đến chuyện này, thần kinh của Ninh Tịch lập tức trở nên lo lắng: "Tất nhiên là nhớ rồi! Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Lục Đình Kiêu vỗ lên lưng cô trấn an: "Đừng lo, không có chuyện gì, tôi chỉ muốn nói với em một chuyện."

"Chuyện gì?" Ninh Tịch mờ mịt.

Hơn nữa cô thật sự rất muốn nói, Đại ma vương xin tha mạng, tôi không chạy nữa, anh buông tôi ra đi, chúng ta có gì từ từ nói được không?

"Ninh Tịch, khi em nói với tôi những lời đó, tôi vì muốn em lo cho tôi, muốn có cơ hội để thân cận em nên đã cố tình dùng một chút... khụ...ừm... khổ nhục kế."

Ninh Tịch: "...". Thật ra anh không cần phải giải thích, cô vẫn chưa ngốc đến

mức độ không nhìn ra chuyện đó. Thế nên, rốt cuộc anh muốn nói gì đây?

--- O ---

Chương 388: Một Cái Ôm!

Lục Đình Kiêu tiếp tục nói, nhưng ngữ khí lại trở nên nghiêm túc: "Thế nên, Ninh Tịch, em đừng nghĩ tôi yếu đuối như vậy nữa. Đừng vì vậy mà rời xa tôi. Tôi bảo đảm sẽ không có bất cứ ai có thể làm hại được tôi, không có bất cứ ai có thể lấy điều này ra để uy hiếp em rời xa tôi cả!"

"..." Nghe đến đây, rốt cuộc Ninh Tịch cũng hiểu được ý của anh, trái tim cô bất giác thất lại.

Lục Đình Kiêu từ từ buông cô ra, đỡ lấy vai cô, để cô nhìn thẳng vào mình, anh nói từng câu từng chữ như muốn khắc vào trái tim cô:

"Ninh Tịch, tôi nói bao điều như vậy, chỉ là để cho em biết, không có bất cứ ai, không có bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng tới quyết định của em, chuyện mà em cần suy nghĩ chỉ có một chuyện, đó chính là em có thích tôi hay không."

"Nếu em không có cách nào yêu tôi, vậy tôi sẽ chấp nhận, tôi cũng chỉ chấp nhận một lý do duy nhất này thôi."

"Còn một chuyện nữa, Ninh Tịch, tôi đã là người trưởng thành, tôi có thể chịu trách nhiệm trước tất cả những hành động của mình, bất luận là tôi có làm gì cùng đều xuất phát từ trái tim, tất cả đều là do tôi cam tâm tình nguyện."

"Tuy tôi thích em, nhưng thật sự cũng có thể nói chuyện này hoàn toàn chẳng liên quan gì tới em cả, thế nên em hoàn toàn không cần cảm thấy áp lực. Tôi sẽ đợi em, đợi đến ngày em yêu tôi, em có hiểu không?"

"..."

Nghe tới đây, Ninh Tịch cười khổ đỡ trán, ai nói Lục Đình Kiêu không biết nói chuyện, miệng lưỡi tên này có thể đi thi phản biện quốc gia được luôn ấy chứ, câu nào câu nấy đánh thẳng trực tiếp vào chỗ mềm yếu nhất trong tim cô.

Trong lòng, có một âm thanh, một lời hồi đáp cứ vang vọng lại...

Lục Đình Kiêu...

Thật ra anh không cần đợi...

Vì tôi đã yêu anh từ lâu rồi!

Chỉ là cô vẫn không đủ mạnh mẽ để có thể thắng được tất cả những chuyện đã xảy ra năm ấy.

Nếu nói cho anh biết toàn bộ sự thật, nói cô đã từng bị cưỡng bức, còn sinh ra một đứa bé bị chết, tất cả cũng chỉ cần một câu, rất đơn giản.

Nhưng điều mà cô không thể chấp nhận được chính là việc cô phải đối mặt sau khi anh biết được những sự thật này.

Dù cho cô tin rằng Lục Đình Kiêu có thể hào phóng đến nỗi ngay đến chuyện này anh cũng không bận tâm, nhưng làm gì có ai nguyện ý mang bộ mặt bản thủ nhất của mình bày ra trước mặt người mình yêu cơ chứ?

Chỉ tưởng tượng thôi cô đã không thể chấp nhận được rồi...

Người đàn ông trước mắt cô quá quá tốt, anh nên có được những thứ tốt đẹp nhất, có được người con gái tốt nhất làm vợ...

Nhưng khi cô nghĩ đến đây, trong giây phút đó, tận sâu trong trái tim mình, Ninh Tịch bỗng dâng lên một cảm giác và suy nghĩ xung động chưa từng có!

Phải, người đàn ông trước mắt cô nên có được những điều đẹp đẽ nhất!

Vậy, tại sao cô lại không thể trở thành điều đẹp đẽ nhất ấy?

Tốt đẹp đến nỗi rồi sẽ có một ngày cô có thể thắng được quá khứ, chiến thắng được sự tự ti trong lòng, tốt đến nỗi có thể sánh vai cùng anh!

Cô không muốn mình là sự uy hiếp của anh, hơn thế nữa, cô muốn trở thành chiếc áo giáp che chở cho anh!

"Ninh Tịch... Ninh Tịch?" Lục Đình kiêu hơi lo lắng nhìn cô gái đang trì độn không mở miệng nói câu gì trước mặt mình.

Bên tai truyền tới âm thanh âm áp khiến Ninh Tịch giật mình hoàn hồn lại, đôi con ngươi phát ra ánh sáng chưa từng có: "Phải, Lục Đình Kiêu, tôi hiểu rồi!"

Lục Đình Kiêu giật mình nhìn vào ánh mắt đang sáng long lanh của cô, con tim rung động, tuy không biết cô đang nghĩ gì lúc này, nhưng vẫn bị tâm trạng của cô cuốn hút: "Phải."

Sau khi nghĩ thông, Ninh Tịch cảm thấy mình như được sinh ra lại một lần nữa, trong cuộc đời cô, ngoài ước mơ của cô ra, cô lại có thêm một chuyện vô cùng đẹp đẽ nữa đáng để cố gắng vì nó rồi!!!

Trước khi đại não kịp phản ứng lại, Ninh Tịch đã nhanh chóng lao tới ôm chầm lấy Lục Đình Kiêu, chỉ là một cái ôm thật nhẹ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thôi...

--- O ---

Chương 389: Cặp Mắt Chó Của Tôi, Vừa Chữa Xong Lại Mù Rồi!

Ôm xong, đại não hỗn loạn lại tìm một lý do: "Cảm ơn Boss đại nhân đã nâng đỡ, cảm ơn vì ơn tri ngộ, cảm ơn vì đã giải vây cho tôi, nói tóm lại là cảm ơn anh rất nhiều! Tôi phải tới công ty làm việc chăm chỉ nỗ lực tiến lên đây!!"

Nói xong cô nhanh chóng biến mất như một cơn gió mùa hồng...

Lục Đình Kiêu thì chưa kịp phản ứng lại vừa xong đã xảy ra chuyện gì, vẫn đang ngẩn ngơ tại chỗ...

Mãi một lúc lâu sau anh mới phản ứng lại được, vừa xong hình như Ninh Tịch mới chủ động ôm anh một cái thì phải?

Quen nhau một thời gian dài như vậy, đây là lần chủ động đầu tiên và cũng là duy nhất...

"Á á á á...! Mắt chó của tôi hu hu hu! Vừa mới chữa khỏi xong giờ lại mù rồi! Vì cái què gì! Vì cái què gì mà lần nào những hình ảnh có lực sát thương lớn thế cũng bị ông đây nhìn thấy! Chết tiệt! Rốt cuộc thì tôi là cái gì chứ! Là thứ chỉ chuyên để chịu ngược sao?"

Bên cạnh truyền đến một tiếng kêu rên phá sóng...

Không biết Lục Cảnh Lễ chui ở đâu ra, thấy anh trai mình đang tỏ ra phơi phới trong lòng, liền bịt mắt tỏ vẻ đau đớn không muốn sống nữa.

"Sao lại tới đây?" Lục Đình Kiêu mỉm cười với cậu em trai.

Khóe miệng Lục Cảnh Lễ giật giật, xoa xoa da gà nổi đầy cánh tay: "Anh à, anh đừng có vừa cười vừa nói chuyện với em kiểu đó, ghê lắm, em không quen..."

"Tìm anh có chuyện gì?" Lục Đình Kiêu cũng để ý thấy tâm trạng mình lúc này hình như có hơi mất khống chế, nên anh khẽ ho một cái thu mặt lại, hỏi.

"Không có chuyện gì cả! Thì em thấy Hình Võ lén lén lút lút đi theo anh với Tiểu Bảo, nên... nên em cũng lén lút đi theo cậu ta xem thế nào... À, phải rồi, em còn đặt một thứ trên người Hình Võ nữa! Hê hê hê hê..." Lục Cảnh Lễ

cười gian lấy ra một chiếc máy nghe trộm mini.

"Ừm, làm tốt lắm." Lục Đình Kiêu cũng không keo kiệt đến độ không khen nổi cậu em một câu.

Lục Cảnh Lễ mừng đến nỗi suýt nữa nữa thì lòi cả đuôi ra: "Tất nhiên rồi! Vừa xong em có nghe thấy chuyện ba mẹ đang chuẩn bị tới chùa Pháp Hoa để chọn xem có khuê nữ nhà nào có bát tỵ hợp với anh không đấy!"

"Anh, anh nói xem, chúng ta có cần phải làm gì đó không? Ví dụ như để mấy cô chiêu đó đều có bát tỵ không hợp với anh, sau đó chọn một bát tỵ cho Tiểu Tịch Tịch để cô ấy có bát tỵ vô cùng hợp với anh chẳng hạn! Nói không chừng như vậy ba mẹ sẽ thay đổi ý kiến đấy? Giờ người ta dường như ai cũng đều tin cái này thì phải!"

"Không cần." Lục Đình Kiêu bác bỏ: "Đấy là sự sỉ nhục đối với Huyền Tĩnh đại sư."

Huyền Tĩnh là cao tăng đắc đạo chân chính, sẽ không làm những chuyện lừa lọc nhau như vậy được.

Lục Cảnh Lễ xoa cằm gật đầu: "Oh... Nếu là đại sư Huyền Tĩnh, chuyện này thành ra rất khó giải quyết!"

"Ừ." Không ngờ... Lục Đình Kiêu lại gật đầu, hơn nữa còn ra vẻ rất chắc chắn.

"..." Lục Cảnh Lễ ôm ngực, tỏ ý như trúng đòn sát thương.

"Được rồi được rồi, em không muốn nói chuyện với anh nữa đâu, những ngày tháng sau này, em cũng không muốn bị ngược nữa, em phải ra đi đây, em phải tìm một hòn đảo nhỏ để trị thương... Thấy biểu hiện của anh lúc này, cuối cùng em cũng có thể yên tâm nghỉ dưỡng được rồi!!!"

Nghĩ tới kỳ nghỉ dài ba tháng, Lục Cảnh Lễ lại được tiếp máu hồi sinh.

Phải rời xa vùng đất vô tình này thôi!

Bãi cát! Biển rộng! Mỹ nhân! Gia tới đây!!!

Chương 390: Phong Thái Của Nữ Chủ Nhân

Tại công ty giải trí Thịnh Thế.

Trong đại sảnh dưới lầu, Tô Dĩ Mạt mặc một chiếc váy trắng dài, tà váy bị dính một vết bẩn khiến cô ta không vui chút nào.

Lúc này, bên cạnh cô ta có một cô gái trông thì bình thường nhưng ăn mặc rất cầu kỳ đang quát mắng một nữ nghệ sĩ trông có vẻ lớn tuổi hơn: "Bạch Lộ! Cô có biết làm việc không thế hả! Vẩy nước lau nhà thôi mà cũng làm bẩn quần áo của chị Dĩ Mạt! Cô có biết chiếc váy này bao nhiêu tiền không?"

"À quên... cái váy này là hàng limited phiên bản mới nhất của Chanel, còn chưa tung ra thị trường! Vì Dĩ Mạt mới ký hợp đồng là người đại diện cho họ nên mới có đó! Tiền có thể mua được sao?"

Nữ nghệ sĩ tên Bạch Lộ sắc mặt trắng bệch, không ngừng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, thật sự rất xin lỗi... Chị Dĩ Mạt! Chị Mỹ Hình! Chị Bích Cầm! Em biết sai rồi! Đều tại em không cẩn thận! Nếu không... hay là chị Dĩ Mạt, về chị cứ cởi ra, em sẽ giặt sạch cho chị được không! Em nhất định sẽ giặt sạch, sẽ không nhìn thấy một chút bẩn nào nữa!"

Nữ nghệ sĩ đang nói năm nay đã ba mươi tuổi, vào nghề được mười năm, còn lớn tuổi hơn cả Tô Dĩ Mạt, Triệu Mỹ Hình hay cả Lương Bích Cầm - nữ nghệ sĩ vẫn luôn mồm trách cứ cô nữa.

Nhưng, vì không có số nổi tiếng nên mấy năm gần đây vẫn cứ giậm chân tại chỗ như vậy, chỉ có thể đóng vai quần chúng.

Trong một nơi như cái giới giải trí này, sự tôn trọng không phải xem bạn ở trong giới bao lâu mà phải xem bạn nổi tiếng đến mức nào, thế nên dù cho bạn có vào nghề từ sớm, nhưng trước mặt những người nổi tiếng hơn vẫn phải gọi một tiếng chị.

Vốn một nhân vật nhỏ bé như Bạch Lộ chẳng ai muốn làm khó làm gì, đen ở chỗ khoảng thời gian trước không hiểu sao cô lại may mắn được một đạo diễn nhìn trúng, được giao cho một vai nữ thứ, kết quả, Lương Bích Cầm cũng thích vai diễn này.

Lương Bích Cầm là em họ của Tô Dĩ Mạt, ý thế của Tô Dĩ Mạt nên rất hồng

hách, ngang ngược trong công ty, lần này lại bị một nhân vật quần chúng như cô cướp mất vai, nên sao có thể không chinh cô được...

Lúc này, trong sảnh đã có không ít người vây quanh, người tinh tường làm gì mà không biết là Lương Bích Cầm đang cố ý gây sự?

Nhưng không có ai dám đứng ra cãi, không ai dám nói câu gì, trái lại không ít người còn hòa theo Lương Bích Cầm, cùng mắng mỏ Bạch Lộ...

Thật không quá khi nói Thịnh Thế chính là thiên hạ của Tô Dĩ Mạt, nếu đắc tội với cô ta và bè cánh của cô ta, vậy thì thôi khỏi cần cố lặn lội trong cái giới này làm gì nữa.

Thấy ánh mắt lạnh lùng và sự bàng quan của những người xung quanh, Bạch Lộ chỉ có thể buốt lòng nâng tà váy dính bản kia lên, tiếp tục câu khấn: "Em đảm bảo có thể giặt sạch vết bẩn này cho chị..."

Lương Bích Cầm khoanh tay trước ngực, không hề khách khí đập Bạch Lộ một cái: "Bỏ ngay cái tay dơ bẩn của cô ra! Giặt? Cô đùa với tôi chắc? Cô giặt cái kiểu gì? Dùng tay giặt á? Chiếc váy đắt thế này lại bị đôi tay thô ráp của cô cầm giặt thì ai mà cần nữa?"

Mắng xong, Lương Bích Cầm đánh mắt, vòng lấy tay Tô Dĩ Mạt, nũng nịu nói: "Chị, người phụ nữ này ở trong công ty chúng ta hơn chục năm mà vẫn chỉ có thể đóng vai quần chúng, bảo làm có chút việc thì hậu đả hậu đậu, đúng là nuôi tôn cơm! Có giữ lại trong công ty cũng chỉ lãng phí tài nguyên của công ty thôi, đuổi cô đi cho rồi!"

Lương Bích Cầm nói như vậy... hoàn toàn ra vẻ coi Tô Dĩ Mạt chính là nữ chủ nhân của cái công ty này...

Có điều, Tô Dĩ Mạt lại ung giọng điệu này của cô ta, sắc mặt lập tức tốt hơn rất nhiều, hơn nữa còn bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc về lời đề nghị trên.

--- O ---

Chương 391: Cô Ấy Chính Là Ninh Tịch

Dẫu sao thì trong cái công ty này có ai không dám nể mặt cô ta nên muốn đuổi một người quá dễ dàng, trực tiếp nói chuyện với người quản lý của Bạch Lộ là được.

Bạch Lộ nghe vậy thì hết hoảng, quỳ hấn xuống sàn, bàn tay nắm thật chặt lấy vạt váy của Tô Dĩ Mạt cầu xin: "Chị Dĩ Mạt! Xin chị đừng đuổi em đi! Chỉ cần chị không đuổi em đi thì bảo em làm gì cũng được! Xin chị... xin chị..."

Lúc Bạch Lộ đang cầu xin thì một bóng người màu hồng đột ngột chạy vào.

Bạch Lộ đang quỳ giữa đường nên Ninh Tịch tránh không kịp, liền đụng phải cô ấy...

"Aaa..." Bạch Lộ bị đụng nghiêng người một cái sau đó kêu lên.

Vạt váy trong tay Bạch Lộ vì thế mà kéo ra một chút...

Bạch Lộ sợ đến sắc mặt trắng bệch, lập tức bò dậy kiểm tra chiếc váy, rất sợ mình lại kéo rách nó.

Lúc này Lương Bích Cầm đưa tay ra, cầm vào chỗ vừa bị kéo, quay sang mắng Ninh Tịch: "Đồ mắt mù! Cô đi đường kiểu gì vậy! Cô nghĩ đây là chỗ nào mà để cho cô chạy lung tung thế hả! Cô có biết mình gây họa lớn cỡ nào không! Có bán cô đi cũng không đền nổi bộ váy này đâu!"

Ninh Tịch xuất hiện khiến một đám người đang vây xem chuyển mục tiêu.

"Đó không phải là Ninh Tịch sao? Sao hôm nay cô ta mặc đồ... bánh bèo như vậy! Hoàn toàn không phải phong cách của cô ta! Suýt chút nữa tôi nhận không ra rồi!"

"Chậc chậc, lần này có trò hay để nhìn đây! Nghe nói cô ta được công ty nâng đỡ thành người nổi nghiệp Lãn Man Vân đấy! Gần đây cũng rất nổi! Mọi người nói xem, hai người này đấu nhau sẽ như thế nào?"

"Này còn phải hỏi sao? Ninh Tịch làm gì có cửa mà ép được Tô Dĩ Mạt!"

...

"Thật xin lỗi, đừng phải cô rồi cô có sao không?"

Ninh Tịch còn đang xin lỗi Bạch Lộ thì đột nhiên bị Lương Bích Cầm mắng cho té tát.

Cô hơi nhú mày, lại nghe mấy người xung quanh bàn tán rồi lại nhìn chiếc váy dính bẩn trong tay Bạch Lộ. Lập tức hiểu được đại khái tình huống hiện tại.

Bạch Lộ làm bẩn váy của Tô Dĩ Mạt, nhưng bây giờ hình như là vì cô vô tình đụng trúng Bạch Lộ nên khiến Bạch Lộ không cần thận kéo rách chiếc váy...

Dưới sự nhắc nhở của Triệu Mỹ Hình, Lương Bích Cầm cũng nhận ra Ninh Tịch.

Lương Bích Cầm cẩn thận quan sát chiếc váy công chúa của Ninh Tịch, lại nhìn chiếc kẹp tóc màu hồng, bật cười nói: "Cô chính là Ninh Tịch? Tôi còn tưởng thế nào hóa ra cũng chỉ thế này! Khó trách chị họ tôi không coi cô ta ra cái thứ gì!"

Tô Dĩ Mạt vẫn như thường ngày, chả thèm liếc mắt nhìn Ninh Tịch lấy một cái.

Bất kể Ninh Tịch nhảy nhót như thế thế nào thì trong mắt cô cũng chỉ là con kiến hôi, chỉ cần một ngón tay cũng đủ để bóp chết tươi. Thế mà mọi người còn dám so sánh ả ta với cô sao, nực cười!

Nếu biết người phụ nữ này là Ninh Tịch thì tất nhiên Lương Bích Cầm càng không thể bỏ qua. Vừa vặn xử lý cả hai người luôn.

Vì vậy Lương Bích Cầm lớn tiếng mở miệng: "Bạch Lộ! Còn có cô nữa, là Ninh Tịch đúng không! Bây giờ thì đừng nói tôi cố ý làm khó cô nữa, tất cả mọi người đều thấy được bộ váy này là bị các cô làm rách thành như thế này, chẳng lẽ các cô còn muốn phủi trách nhiệm sao?"

--- O ---

Chương 392: Yêu Cầu Này Không Quá Đáng Chú?

Hai tay Bạch Lộ không ngừng run rẩy, hoảng sợ nhìn Tô Dĩ Mạt: "Tôi... tôi không cố ý... tôi... chị Dĩ Mạt, đều là em không tốt, chị cứ nói đi chỉ cần em có thể làm được nhất định em sẽ làm!"

Tô Dĩ Mạt đương nhiên là khinh thường nói chuyện với loại người thuộc đẳng cấp này, cô ta chỉ liếc nhìn người quản lý bên cạnh.

Vì thế Triệu Mỹ Hình tiến lên một bước, đưa tay kéo cái váy kiểm tra một chút sau đó khoa trương mở miệng: "Chỗ rách lớn thế coi như là hỏng cả bộ váy rồi, chỉ cần hai người đền một bộ giống y như thế này là được!"

Lương Bích Cầm nghe vậy thì đắc ý, cũng làm ra vẻ rộng lượng nói: "Hai người nghe thấy rồi đấy, đòi một lấy một, yêu cầu này không quá đáng chứ?"

Bạch Lộ nghe thế thì run môi, bật khóc ngay tại chỗ.

Lương Bích Cầm biết rõ dấu cho Bạch Lộ gộp tất cả tiền tích cóp vào cũng không có khả năng mua được bộ quần áo cao cấp như thế này!

Còn Ninh Tịch dù sao cũng chỉ là một người mới, cô ta còn chưa kiếm được tiền nữa là có đồng nào cũng phải nộp lại cho công ty thì sao có thể đền bù được...

Ninh Tịch đi tới cạnh Tô Dĩ Mạt, cầm vạt váy lên nhìn kỹ một chút.

Chiếc váy không có cái gọi là bị rách lớn, ngoại trừ vết bẩn nhìn khá rõ thì mắt thường không nhìn ra bất cứ dấu vết nào khác, thậm chí còn không cần vá lại.

Vì vậy Ninh Tịch nói: "Không nói đến vết bẩn này vội, vết rách này cơ hồ không nhìn thấy bằng mắt thường, cái này sẽ không có ảnh hưởng gì..."

Lương Bích Cầm nghe vậy thì lập tức không vui cao giọng cắt lời: "Ý của cô là gì? Chẳng lẽ là cô cố ý lừa hai người bọn cô sao? Loại quần áo cao cấp thế này thì dù chỉ có một chút tí vết thôi cũng coi như hỏng rồi, huống chi còn bị kéo mạnh như thế. Cô từ vùng núi nào xuống đây hả, đã không biết gì thì đứng dựa cột mà nghe!"

Triệu Mỹ Hình cũng cười lạnh nói: "Sợ là muốn trốn trách nhiệm thôi! Đáng

tiếc mọi người đều đang nhìn đây, bao nhiêu người cũng nhìn thấy nếu không phải do cô đột ngột chạy tới đâm vào người khác thì sao làm hỏng bộ váy này được? Bây giờ cô muốn trốn tội sao?"

Triệu Mỹ Hình nói xong thì lướt mắt qua đám người đang vây xem, lập tức có người a dua theo:

"Không sai không sai! Làm hỏng quần áo của người khác thì phải đền là đúng rồi!"

"Cũng chỉ đòi cô ta đền một bộ thôi mà cô ta còn chối đây đây! Đúng là không biết điều! Đây là ai mà đạo đức kém thế!"

"Chiếc váy này chị Dĩ Mạt vừa mặc đã bị phá hư rồi, cũng chỉ có chị Dĩ Mạt tốt tính mới không tức giận thôi!"

...

Có người nhân cơ hội nịnh hót: "Còn không phải sao, đây chính là mẫu váy limited quý này của Chanel đây, còn chưa ra mắt đâu! Tôi nhìn cũng đau lòng chết đi được! Chưa kể cái giá của bộ váy này dẫu cho bọn họ có bán mình đi góp tiền vào cũng chẳng mua được ý chứ?"

Có điều nịnh bợ không thành, dường như đang cố ý nói kháy Tô Dĩ Mạt cố ý làm khó người khác...

Quả nhiên Tô Dĩ Mạt có chút biến sắc.

Nhận ra sai lầm của mình thì người nọ cũng sợ gần chết, vội vàng bổ sung: "Chị Dĩ Mạt đừng so đo với những người như vậy, bọn họ đâu đủ đẳng cấp! Nhìn bọn cũng đủ biết chắc chắn không đền nổi đâu, nếu mẫu này còn chưa ra mắt thì không bằng để bọn họ bồi thường một bộ có cấp bậc tương đương là được!"

--- O ---

Chương 393: Mang Tiếng Tiểu Nhân Vô Sĩ

Đám người bên cạnh lập tức có người giúp Tô Dĩ Mạt bắc một cái thang:
"Nghe được đây! Nhưng váy của Dĩ Mạt là hàng limited mà!"

Nghe đến đây sắc mặt Tô Dĩ Mạt mới tốt hơn một chút, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Vây cứ thế đi, cùng cấp bậc cũng được."

Lương Bích Cầm lập tức bất bình nói: "Chị à! Chị tốt bụng quá rồi! Như thế sẽ chỉ khiến bọn tiểu nhân đắc ý hơn mà thôi!"

Người xung quanh nghe vậy cũng lập tức phụ họa:

"Hai người còn ngó người ra đây làm cái gì? Còn không mau cám ơn chị Dĩ Mạt!"

"Là đại vận của các cô đây!"

"Cũng chỉ có chị Dĩ Mạt dễ nói chuyện!"

...

Bạch Lộ thần thờ quỳ dưới đất.

Có đèn một bộ đồ cùng cấp bậc với cô mà nói thì cũng chẳng khác gì...

Tuyệt đối không đèn được...

Chẳng lẽ hôm nay cô sẽ bị đuổi khỏi công ty sao?

Mặc dù cô đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất nhưng đến một khắc này Bạch Lộ vẫn không cách nào tiếp nhận nổi.

Cô cố gắng suốt mười năm mới bắt đầu thấy một chút khởi sắc, lại chỉ vì làm bẩn một cái váy mà tất cả đều đổ sông đổ bể...

Người xung quanh nhìn vẻ mặt ảm đạm của Bạch Lộ thì đều có chút thương xót, càng thâm nhủ sau này có đắc tội ai chứ đừng đắc tội với Tô Dĩ Mạt...

Ngay cả Ninh Tịch cũng sợ rằng hôm nay không có kết cục tốt.

Mọi người đều biết trước đây ở Tinh Huy, Ninh Tịch bị chèn ép rất thâm,...

trong tay chắc chắc cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

Ngay cả bây giờ coi như là ký hợp đồng với Thịnh Thế, nhưng cũng không có hợp đồng lớn nào mà chỉ có một cái hợp đồng quảng cáo nhỏ nhoi, cát xê cũng chẳng được mấy đồng. Giấu cho có tiền cũng sợ rằng chỉ mua nổi cái vạt áo thôi...

Lúc này Ninh Tịch đang híp mắt không biết nghĩ cái gì. Nghe tiếng mọi người thúc giục cùng tiếng khóc thút thít của Bạch Lộ, trong mắt cô lóe lên một tia sáng rồi ngay lập tức nói:

"Đền một bộ cùng cấp bậc đúng không? Chờ vài phút đã, tôi về nhà lấy."

May mà căn hộ cũng khá gần công ty.

Vừa dứt lời thì mọi người cũng trở mắt ra nhìn nhau...

"Nói thật nhẹ nhàng! Về nhà lấy? Ninh Tịch sẽ có loại quần áo này sao? Cô ta mà có tôi đem cắt đầu mình xuống cho cô làm bồn cầu!"

"Lừa người chứ gì? Cái loại ham hư vinh như cô ta mà có quần áo thế đã mặc để khoe ra từ lâu rồi, nhưng có ai nhìn thấy cô ta mặc lần nào đâu? Nhất định là muốn vớt vát lại mặt mũi nên mạnh miệng đi! Muốn kéo dài thời gian ý mà!"

"Kéo dài nữa thì cũng chẳng thể lấy ra từ không khí được? Cùng cấp bậc ý là gì? Chính là mọi mặt đều phải tương đương mới được! Váy của Dĩ Mạt là cấp bậc nào? Chưa nói đến việc còn chưa ra thị trường, mà dù có ra mắt rồi thì cũng là hàng limited không vượt quá 10 chiếc!"

...

Lương Bích Cẩm giễu cợt: "A thế à, vậy chúng ta chờ xem! Nhưng mà cô đừng có mắt hút luôn đấy nhé! Nếu cô không trở lại thì chị họ tôi cũng không thể vì một chuyện nhỏ này mà đuổi theo cô đến chân trời góc bể được, đến lúc đó chỉ còn có Bạch Lộ này chịu tội..."

Lời này rõ ràng gán cho Ninh Tịch cái danh tiểu nhân vô sỉ, chỉ cần cô dám không quay lại thì cái danh này cô phải nhận rồi.

Nếu cô trở lại mà tay trống không thì càng mất thể diện hơn.

Còn chuyện Ninh Tịch có thể cầm được bộ đồ nào tương đương hay không cũng chẳng khiến Lương Bích Cầm lo lắng.

Trong thời gian ngắn như thế thì dù có tìm người nào cầu cứu thì cũng không kịp, nhãn hiệu cao cấp nào mà chẳng phải đặt hàng trước thật lâu mới có thể mua được?

--- O ---

Chương 394: Tôi Đã Trở Lại

"Ninh Tịch, cô..." Bạch Lộ muốn nói lại thôi, muốn hỏi cô thật sự có biện pháp hay không, nhưng lại không dám nói, sợ hỏi xong thì một chút hy vọng cũng biến mất.

"Chờ tôi, rất nhanh thôi." Ninh Tịch vội vàng bảo Bạch Lộ một câu, sau đó nhìn về phía Lương Bích Cầm một cái rồi chạy thẳng ra cửa công ty...

Bạch Lộ nhớ lại ánh mắt cuối cùng của cô gái lúc rời đi, mặc dù biết không nên nhưng mà vẫn không tự chủ tin tưởng vào cô...

Triệu Mỹ Hình nhìn theo hướng Ninh Tịch rời đi nhưng lại có cảm giác cô ta đã quên cái gì, nhưng nhất thời lại chẳng thể nhớ ra.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Ánh mắt Bạch Lộ vẫn chưa từng rời khỏi cánh cửa, dù sao cô đã chẳng còn cách nào khác, Ninh Tịch là hy vọng duy nhất của cô lúc này.

"Hừ, Bạch Lộ à, cô còn nhìn cái gì! Chẳng lẽ cô thật sự tin tưởng cô ta sao?" Lương Bích Cầm vô cùng sung sướng nhìn bộ dạng thê thảm của Bạch Lộ, cũng không quên bỏ đá xuống giếng.

Hừ, dám tranh vai diễn với cô ta sao, đây chính là hậu quả!

Sau này xem ai còn dám đối nghịch với cô ta!

Vẻ mặt Bạch Lộ vô cùng u ám, thật ra thì chính bản thân cô cũng biết hy vọng rất mong manh.

"Tất cả mọi người đều thấy được, chúng tôi cũng cho cô cơ hội rồi. Một lần rồi hai lần, hết lần này đến lần khác hạ tiêu chuẩn xuống nhưng cô vẫn không đền được vậy cũng không thể trách chúng tôi!" Lương Bích Cầm nói đến đây thì cố ý đổi giọng: "Muốn trách thì cô trách Ninh Tịch ấy! Nếu không phải tại cô ta thì váy của chị Dĩ Mạt sao có thể bị rách được?"

Triệu Mỹ Hình cũng tỏ vẻ tiếc nuối: "Vốn chỉ là bản chút thôi, cũng chẳng phải chuyện gì lớn, giặt một cái là xong rồi, ai mà biết... haizz..."

Bạch Lộ đương nhiên hiểu rõ Lương Bích Cầm với Triệu Mỹ Hình đang cố ý khích bác, cô nhếch mép một cái cũng không nói gì.

Thật ra thì cô cũng không trách gì Ninh Tịch, chỉ trách vận khí của mình quá kém...

Haizzz mười năm cố gắng mà không đạt được cái gì, vất vả lắm mới được một vai nữ thứ nhưng ai ngờ lại ngã vào vực sâu... mệnh này còn có thể kém hơn sao?

Lại đợi một lúc, vẻ mặt Tô Dĩ Mạt đã sắp hết kiên nhẫn.

Lương Bích Cầm thấy vẻ mặt Tô Dĩ Mạt không tốt lập tức cả giận nói:
"Chẳng phải bảo mấy phút thôi à? Sao giờ này còn chưa thấy đâu?"

Triệu Mỹ Hình cũng không vui: "Thật quá đáng, không đến được thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải hại chúng ta đứng chờ lâu như thế! Thời gian của chị Dĩ Mạt quý giá biết bao cô ta có hiểu hay không?"

Những người khác gật đầu phụ họa: "Đã biết trước cô ta chẳng thể đến được rồi, không nên chờ nữa!"

"Chúng ta thì chẳng có vấn đề, nhưng để chị Dĩ Mạt chờ như thế thì cũng đã nể mặt cô ta lắm rồi!"

"Đúng là không biết xấu hổ! Chị Dĩ Mạt, nếu cô ta dám trốn thật thì chị ngàn vạn lần cũng đừng tùy tiện bỏ qua cho cô ta!"

"Đúng vậy, nếu không cô ta được lợi quá rồi còn gì!"

...

Thời gian càng lâu chút hy vọng cuối cùng trong mắt Bạch Lộ cuối cùng cũng tắt...

Thật không cam lòng!

Nhưng, ngay lúc này đột nhiên vang lên một giọng nói:

"Tôi đã trở lại."

"Ninh... Ninh Tịch..."

"Cái gì! Cô ta thật sự dám quay lại!"

"Ách, hình như tay cô ta đang cầm cái gì... Chẳng lẽ là quần áo?"

--- O ---

Chương 395: Quả Nhiên Rất Thông Minh!

Trong tay Ninh Tịch quả thật đang xách một chiếc túi, là loại túi nilong to đùng hay đùng ở siêu thị, bên trong là một đồng gì đó màu xám tro.

Khi Ninh Tịch đến gần thì đã có người nhìn rõ trong tay cô là cái gì.

Toàn trường lập tức phát ra mấy tiếng phì cười...

“Ai ui cười chết tôi rồi! Ninh Tịch đang cầm cái gì? Chẳng lẽ chạy qua siêu thị mua một bộ à?”

“Ha ha ha ha ha... ôi trời ơi! Không thể nào đi?”

“Thật đúng là thông minh thiệt đó ha?”

...

Triệu Mỹ Hình nhìn cái túi nilong nhăn nhúm trong tay Ninh Tịch, lại nhìn mớ vải xếp trong đó liền lên tiếng:

“Gì chứ, Ninh Tịch, kể cả cô không đền được cũng đừng tùy tiện mua một mớ dẻ rách đến lừa người chứ? Cho rằng chúng tôi mù cả sao?” Cô ta còn nhấn mạnh câu cuối cùng.

Lương Bích Cầm ôm bụng cười to: “Tôi thấy cách ăn mặc ngu xuẩn của cô ta hôm nay đã nghi ngờ chỉ số thông minh của cô ta rồi, ai ngờ quả nhiên đầu óc cô ta có vấn đề! Loại người như này sao lại vào được Thịnh Thế của chúng ta chứ? Dù sao cũng cùng một công ty, để người ngoài biết được chắc chắn mất hết mặt mũi!”

Ninh Tịch chậm rãi lôi từ trong túi nilong ra một xấp vải thoạt nhìn trong suốt màu xám tro: “Ồ, hóa ra cứ đựng trong túi nilong thì nhất định phải là đồ mua trong siêu thị. Ừ, suy luận kiểu này quả nhiên chỉ có người thông minh mới có thể nghĩ ra nổi!”

“Cô...” Lương Bích Cầm đang vui vẻ cười nhạo, nhất thời ghen họng sầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ nhà quê, hôm nay để tao thông nã cho mày một chút! Hàng hiệu chính hãng thì ngay cả cái túi đựng đồ cũng đủ mua cả người mày! Cái đồ này của mày không mua ở siêu thị thì mua ở đâu, ai sẽ dùng cái loại túi này đựng quần áo đắt tiền?”

Ninh Tịch chớp mắt, tỏ vẻ đương nhiên nói: “Tôi này, có vấn đề gì sao? Có ai quy định không thể đụng à?”

“Mày... đúng là vịt chết không sợ nước sôi! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”
Cả cái công ty này chưa một ai dám cãi nhau với cô ta, hai lần bị ghen hống thì làm sao Lương Bích Cầm có thể nhịn được, cô ta trừng mắt về đám người đang vây xem.

Trong đám người lập tức có người thu được ánh mắt của Lương Bích Cầm sau đó liền chạy tới giật lấy quần áo trong tay Ninh Tịch. Cô ta khoa trương kêu to lên: “Cái màu gì đây? Sao giống màu phân chó thế! Kiểu gì đây! Quá dung tục rồi! Rốt cuộc là ai cho cô dũng khí lấy ra hả?”

“Chắc chắc, cái bộ đồ èo oạt như vậy, ngay cả làm giẻ lau cũng không bằng!”

“Coi như muốn lập liếm đi thì cô cũng phải có chút thành ý chứ! Nhiều người thế này cô cho rằng chúng tôi mù cả à!

...

Ninh Tịch lạnh mắt nhìn những người đó đem bộ đồ màu xám truyền tới truyền lui, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh: “Các người cẩn thận một chút, làm hỏng không đền nổi đâu.”

Vừa dứt lời thì toàn trường bùng lên một trận cười ầm ầm...

“Ha ha ha ha ha... Cô ta đúng là mạnh miệng!”

“Trước kia có người nói diễn xuất của cô ta tốt lắm tôi còn không tin, nhưng giờ thì tin rồi!”

“Diễn xuất cỡ này đúng là có thể giật giải Oscar nha!”

...

Lúc này Bạch Lộ lặng lẽ đến gần Ninh Tịch nói nhỏ: “Ninh Tịch, bọn... bọn họ cũng có chút kiến thức, cô không lừa được đâu...”

Chương 396: Cô Nhìn Đến Nghiện

“Bọn họ có kiến thức? Cô chắc chứ?” Ninh Tịch nhướn mày, hỏi lại.

Cũng không biết có phải do diễn xuất của Ninh Tịch quá tốt hay không, nhưng mấy người kia nhìn bộ dạng bình tĩnh của Ninh Tịch dần dần có chút sợ hãi.

Một nữ nghệ sĩ đang cầm bộ đồ trong tay không không chế được nhẹ tay đi nhiều, trong miệng cũng lầm bầm: “Bộ y phục rách rưới này đâu có nhìn hoa cả mắt cũng không thấy được là cao cấp chỗ nào! Rốt cuộc cô ta lấy tự tin ở đâu ra chứ?”

“Cô còn nhìn cái gì, nhất định là cô ta lừa đảo thôi, dấu cho chúng ta có nhận nhầm thì chị Mỹ Hinh với chị Dĩ Mạt có thể nhận sai sao?”

“Cũng đúng... suýt chút nữa bị cô ta lừa!” Nữ nghệ sĩ kia nói, sau đó cô ta nhìn thấy cái thùng rác bên cạnh thì cười lạnh một tiếng, định ném vào.

Nhưng mà...

Ngay trước khi cô ta ném thì nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Ninh Tịch, cô ta sợ run lên ngưng động tác trong tay lại...

Nữ nghệ sĩ cắn môi, cúi đầu kiểm tra bộ đồ kia lần nữa.

“Cái miếng rẻ rách này! Cô nhìn đến nghiện rồi à!” Có người bên cạnh vừa nói vừa giật lấy bộ đồ.

Nữ nghệ sĩ kia đang kiểm tra cổ cổ áo, không biết nhìn thấy cái gì mà sắc mặt cô ta trắng bệch, lộ ra biểu tình kinh hoàng: “Cô đừng có động vào! Cần thận một chút!”

“Cô... cô làm cái gì vậy? Điên rồi hả!”

Nữ nghệ sĩ lại cúi đầu nhìn lần nữa, sau đó nuốt nước bọt nhét quần áo vào tay người bên cạnh, thấp giọng nói: “Cái này nhìn giống như đồ của GE...”

“Cái gì GE?”

“Chính là nhãn hiệu chị Dĩ Mạt thích nhất đó!!! GE!”

Đứng tại đây không ít người muốn nhìn bợ Tô Dĩ Mạt nên tất nhiên đều biết rõ sở thích của cô ta, nghe thấy vậy lập tức xanh mặt, kích động đến nỗi không không chế được gào to lên: “Cái gì? Đây là nhãn hiệu GE mà chị Dĩ Mạt thích nhất á?”

Vừa dứt lời thì đám người đang ồn ào đột nhiên yên lặng.

Người bên cạnh kia nhìn thấy cái ký hiệu nho nhỏ kia lập tức hoảng sợ đem quần áo nhét lại vào tay nữ nghệ sĩ kia: “Vậy sao cô còn nhét cho tôi!”

Mời vừa nãy bộ đồ bị cầm tới cầm lui, nhớ đâu làm hỏng chỗ nào thì xong đời!

Nữ nghệ sĩ kia ôm cái áo giống như đang ôm thánh chỉ, vẻ mặt như sắp khóc lên nhìn về phía Tô Dĩ Mạt: “Chị Dĩ Mạt, cái này...”

Tô Dĩ Mạt hơi nhú mày, nhìn Triệu Mỹ Hình một cái.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Mỹ Hình thấy tình hình không đúng liền bước nhanh tới, cầm bộ đồ kia lên.

“Chị Mỹ Hình, hình như đây là đồ của GE...”

“Nói vớ vẩn cái gì đó? Mắt cô là mắt lợn à! Đồ của GE phong cách lộng lẫy xa hoa, nhúm vải rách này...” Lời còn chưa dứt thì cô ta đã thấy cái ký hiệu dùng kim tuyến thêu lên vừa xa hoa lại khiêm tốn đặc trưng của GE.

“Này... không thể nào!”

Lương Bích Cầm cũng vội vàng bu lại, cô ta liếc cái ký hiệu đó rồi nói: “Chắc là đồ giả rồi? Lá gan của Ninh Tịch cũng lớn quá rồi! Nhãn hiệu này mà cũng dám làm giả! Dầu cho có làm đồ giả thì cũng phải làm cho giống một chút chứ! Cái loại quần áo vải thô này sao có thể là đồ của nhãn hiệu GE chứ?”

Triệu Mỹ Hình néo mi tâm một cái, đi tới cạnh Tô Dĩ Mạt: “Dĩ Mạt, em nhìn bộ đồ này...”

Tô Dĩ Mạt lấy một ngón tay khều cái áo nhìn thử một cái, một giây sau lập tức đổi sắc mặt.

Kiểu dáng này vô cùng hiếm thấy...

Thật sự là phong cách của GE!

--- O ---

Chương 397: Thật To Gan

Hơn nữa không chỉ là phong cách của GE mà còn là món đồ đặc biệt nhất, cũng là chiếc váy ngủ duy nhất cho nên phong cách mới có thể khác với những thứ khác.

Chất vải mềm mịn xuyên thấu, sờ vào thật thoải mái. Thật ra thì vải của chiếc váy ngủ này là tơ của một loại tằm rất khó nuôi, cũng vô cùng quý giá...

Tô Dĩ Mạt nhìn kỹ lại lần nữa, may mắn loại vải này cũng coi như là bền chắc, không bị làm hỏng.

Cô ta thích nhãn hiệu này, nhưng chiếc váy này lại trong tay tiện nhân như Ninh Tịch!

Nhận ra bản thân đang thở phào vì đồ của cô ta, Tô Dĩ Mạt cảm thấy như bị sỉ nhục, nặng nề ném chiếc váy cho Triệu Mỹ Hình...

Triệu Mỹ Hình thấy vẻ mặt khó coi của Tô Dĩ Mạt cũng đã hiểu, không sai, chiếc váy này là hàng của GE thật!

Mà những người xung quanh thấy sắc mặt của Tô Dĩ Mạt cùng Triệu Mỹ Hình thì cũng phát hiện ra chuyện này không bình thường...

"Xong... Xong đời! Chẳng là là đồ thật? Lúc này tôi còn dùng sức xé một cái! Không biết có làm hỏng rồi bắt tôi bồi thường không?"

"Tôi còn tưởng Ninh Tịch đang lừa người!"

"Gặp quý! Rốt cuộc Ninh Tịch lấy đâu ra loại đồ này?"

"A! Đột nhiên tôi nghĩ đến một chuyện, trước đây chẳng phải đồn..."

...

Nghe mọi người bàn tán Tô Dĩ Mạt mới nhớ ra đã có lần Triệu An Hình đã từng nói với cô ta rằng, trong căn hộ của Ninh Tịch có một phòng quần áo chỉ thuộc nhãn hiệu của GE.

Cho nên có thể khẳng định, đây chính là hàng thật.

Tô Dĩ Mạt lúc này mới hung hăng trừng Triệu Mỹ Hinh một cái, sao chuyện thể này mà cô ta lại quên mất?

Triệu Mỹ Hinh lau mồ hôi, vội vàng thấp giọng nói: "Dĩ Mạt, thực ra chuyện này tôi có nghĩ tới, nhưng tôi không ngờ là cô ta... cô ta có lá gan lớn như vậy... thể mà dám lấy đồ của công ty đưa cho cô..."

"Tôi không cần biết lý do, chuyện này cô giải quyết cho tôi!" Tô Dĩ Mạt cực kỳ không vui ném chiếc váy cho Triệu Mỹ Hinh.

Đáng chết, làm hại cô ta trước mặt nhiều người như vậy bị gán cho cái danh "mất mù", ngay cả đồ của GE cũng không nhận ra được!

Triệu Mỹ Hinh gật đầu liên tục: "Dạ dạ dạ... nhất định tôi sẽ giải quyết! Dĩ Mạt đừng nóng! Cô chẳng cần phải làm gì hết, cứ chờ xem là được rồi! Xem tôi xử lý cô ta thế nào!"

Triệu Mỹ Hinh nói xong đột nhiên quay ra nhìn Ninh Tịch giận dữ quát: "Ninh Tịch! Cô thật là to gan! Dám trộm đồ của công ty cho mục đích cá nhân sao!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Hửm? Tôi trộm đồ của công ty? Sao lại nói như vậy?"

Triệu Mỹ Hinh liên tục cười lạnh, như thể trong lòng đã tính toán sẵn hết rồi: "Cô cho rằng chúng tôi không biết sao? Căn hộ của cô đúng là có không ít đồ của GE, nhưng đó chỉ là đồ công ty cung cấp cho cô mà thôi. Chỗ của cô cùng lắm là cái kho hàng của công ty mà thôi! Chẳng lẽ cô lại ngây thơ cho rằng những bộ đồ này để ở chỗ cô thì đó là đồ của cô à? Có thể tùy tiện lấy ra đưa cho người khác?"

Lương Bích Cẩm chế giễu: "Nhìn đi, xem cô ta ngu ngốc cỡ nào, lúc trước nói đầu óc cô ta có vấn đề mà còn không tin!"

Những người xung quanh nghe vậy thì như thể bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, hóa ra là như vậy...

"Lá gan của Ninh Tịch cũng lớn ghê ha!"

"Lấy đồ công ty mà còn giả bộ y như thật! Cũng quá đáng quá!"

"Muốn nổi tiếng đến phát điên rồi à!"

...

Bạch Lộ đã sợ đến mức run lẩy bẩy, không kìm được lo lắng nhìn về phía Ninh Tịch, chết rồi, chuyện càng ngày càng lớn!

Vốn chỉ là chuyện của một chiếc váy, cùnɡ lắm là bị đuổi khỏi công ty mà thôi, nhưng bây giờ lại thành ăn trộm đồ của công ty, không khéo còn bị đi tù...

--- O ---

Chương 398: Cởi Quần Áo

Ninh Tịch cho Bạch Lộ một ánh mắt trấn an, sau đó chờ mọi người bàn luận xong hết rồi mới mở miệng nói: "Tô tiên bối, chị Mỹ Hinh, bất kể chiếc váy này có phải đồ của công ty hay không, nhưng tôi đã dựa theo yêu cầu đưa ra một món đồ cùng cấp bậc. Hai người chỉ cần thực hiện cam kết của hai người là được, chuyện này coi như đã xong. Còn chuyện kế tiếp là chuyện của tôi, do mình tôi tự chịu trách nhiệm và chẳng có liên quan gì đến hai người cả!"

Tô Dĩ Mạt nghe vậy thì lập tức lạnh mặt xuống.

Triệu Mỹ Hinh muốn phản bác nhưng lại không biết nên nói cái gì, nhất thời sắc mặt cũng cứng lại.

Lương Bích Cầm giận dữ nói: "Lý lẽ vớ vẩn! Thật là hoang đường!"

Ninh Tịch nhún nhún vai: "Vừa rồi có biết bao nhiêu người làm chứng đó, lời do chính các người nói tôi không nói điều một chữ nhé."

Nói xong dừng một chút, sau kéo dài giọng nói: "Hay là những lời đó chỉ là cơn gió thoảng qua? Tất nhiên nếu thực sự là vậy thì tôi cũng chỉ là một người mới sao có thể nói lại mấy người!"

Bị những lời này của Ninh Tịch châm chọc, Triệu Mỹ Hinh với Tô Dĩ Mạt đối mắt nhìn nhau, sau đó mở miệng nói: "Dĩ Mạt đã nói ra thì đương nhiên việc đã được định! Ninh Tịch, nếu chính cô muốn tìm chết thì đừng oán chúng tôi!"

Triệu Mỹ Hinh nói xong thì liếc Bạch Lộ một cái: "Nếu hai người đã lấy ra được một bộ đồ cùng cấp bậc như chúng tôi yêu cầu thì chuyện này đến đây là chấm dứt!"

Nói đến cùng cấp bậc, giọng Triệu Mỹ Hinh rõ ràng có chút chột dạ.

Dẫu sao người sáng suốt đều nhìn ra, chiếc váy mà Ninh Tịch cầm đến dù chỉ là một chiếc váy ngủ cũng cao hơn chiếc váy trên người Tô Dĩ Mạt đến mấy bậc.

Nghe đến đây Bạch Lộ hoàn toàn không thở phào ra nổi, mà là vội vàng nhìn về phía Ninh Tịch.

Nếu thế thì cô không việc gì nhưng Ninh Tịch thì thảm rồi!

Chuyện hôm nay nói thế nào cũng là do cô gây ra, Ninh Tịch vô tội...

Lương Bích Cầm bám cánh tay Tô Dĩ Mạt, oán hận trợn mắt nhìn Ninh Tịch: "Chị, chúng ta đi thôi! Vì chuyện này mà làm trễ nhiều thời gian như thế, thật là xui xẻo!"

Tô Dĩ Mạt lạnh mặt liếc Ninh Tịch một cái, sau đó đi thẳng về phía trước không thèm quay đầu.

Những người hóng hớt xung quanh cũng bắt đầu tản đi...

"Không ngờ kết quả sẽ là như thế..."

"Dù Bạch Lộ thoát thân nhưng Ninh Tịch thì thảm rồi đúng không?"

"Điều đó còn phải nói sao! Tội lớn như thế còn gì! Chết nhanh hay chết chậm mà thôi!"

Ngay khi đám người Tô Dĩ Mạt rời đi, sau lưng đột nhiên vang lên giọng của Ninh Tịch: "Tô tiên bối xin dừng bước!"

Sắc mặt Tô Dĩ Mạt càng kém, như thể đang nói, cô mà cũng có tư cách để tôi dừng bước?

Lương Bích Cầm lập tức mắng chửi: "Ninh Tịch! Cô chưa xong phải không?"

Triệu Mỹ Hình vẫn ra vẻ đương nhiên, vẻ mặt giễu cợt nhìn về Ninh Tịch phía sau: "Sao vậy? Biết sợ nên hồi hận rồi chứ gì? Nhưng mà lời đã nói ra ngoài miệng rồi, cũng có nhiều người làm chứng như thế bây giờ cô muốn đổi ý cũng sợ không kịp rồi!"

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ nhếch lên: "Chị Mỹ Hình lo lắng nhiều rồi, sao tôi có thể hồi hận được chứ!"

"Vậy cô gọi chị tôi làm cái gì! Bị thần kinh à?"

Ninh Tịch nhìn về phía Tô Dĩ Mạt đang dùng bộ dạng miệt thị quan sát mọi chuyện: "Tôi chỉ muốn nhắc Tô tiên bối một chuyện mà thôi... Xin mời Tô tiên bối, cởi quần áo."

--- O ---

Chương 399: Dù Sao Tôi Cũng Mù

Vừa dứt lời thì cả toàn trường im lặng đến độ nghe được cả tiếng kim rơi...

Lương Bích Cầm trợn trừng mắt: "Ninh Tịch! Cô... cô... cô thật là to gan!"

Ngay cả Tô Dĩ Mạt vẫn luôn khinh thường Ninh Tịch cũng xanh mét: "Càn rỡ!"

Triệu Mỹ Hình giận đến đen cả mặt: "Ninh Tịch, cô điên rồi sao? Trước mặt mọi người lại dám si nhục Dĩ Mạt!"

Bạch Lộ cũng sợ đến không dám hé răng, dùng ánh mắt quý dị nhìn Ninh Tịch...

"Ninh Tịch... những lời thế này... mà cũng dám nói ra..."

"Hành động của cô ta hôm nay cứ có chút kỳ quái, có phải bị ngu rồi không? Nếu không tại sao cứ tự tìm chết như vậy?"

...

Đám người Tô Dĩ Mạt tức giận, nhưng sắc mặt Ninh Tịch từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, chỉ đưa ra vẻ mặt vô tội: "Ôi, không biết tôi nói cái gì sai mà sao Tô tiên bối với mọi người lại tức giận như thế... Chẳng phải tôi đã dựa theo yêu cầu của các người mà bồi thường quần áo rồi sao, cho nên Tô Tiên Bối, bộ quần áo trên người cô chẳng phải nên thuộc về tôi sao?"

"..." Xung quanh không ai rên một tiếng.

Ngay cả ba người Tô Dĩ Mạt cũng câm nín...

Cuối cùng vẫn là Lương Bích Cầm lên tiếng: "Ninh Tịch! Có phải cô nghèo đến phát điên rồi không? Một cái váy rách mà cũng muốn á?"

Ninh Tịch tỏ vẻ khó xử, ánh mắt quét trên người Tô Dĩ Mạt: "Lời của cô Lương sai rồi! Bộ váy của Tô tiên bối quý giá như thế sao cô có thể nói là cái váy rách chứ? Đây là mẫu limited mới nhất của Chanel mà, thậm chí còn chưa ra mắt nữa, dẫu có ra mắt thì cả thế giới cũng không quá 10 chiếc! Mất một cái chính là ít một cái! Cái túi đựng của loại quần áo quý giá cỡ này cũng đủ mua tôi! Sao có thể là cái váy rách được?"

Trí nhớ Ninh Tịch cũng đủ tốt, đem tất cả những lời bọn họ vừa tán dương chiếc váy này lặp lại từ đầu tới cuối.

"Cô cô cô..." Lương Bích Cầm thiếu chút nữa bị nghẹn chết: "Cô đừng có mà bẻ cong ý tứ của tôi! Ý tôi là quần áo dơ bẩn chứ không nói đây là đồ rách rưới!"

Ninh Tịch tỏ ý đã hiểu ra gật đầu một cái: "Bản cũng chẳng sao, chị Mỹ Hinh đã nói chỉ cần giặt một cái là được, hỏng cũng không sao. Mấy cái khuyên điểm nhỏ đó không vào mắt Tô tiên bối được nhưng mà mắt tôi không tốt nên không để tâm lắm!"

Câu này mặc dù Ninh Tịch đang tự nói mình mắt mù, nhưng mà ẩn ý trong đó thì không biết đang nói ai mù...

Hết lần này đến lần khác đều bị Ninh Tịch đá đều như vậy, đám người Tô Dĩ Mạt dù hiểu rõ cũng chẳng ai làm gì được cô.

Người xung quanh hiện giờ đã sợ đến ngây người, tình tiết chuyển biến quá nhanh.

Nhưng sự việc vẫn chưa hết, Ninh Tịch đột nhiên tỏ vẻ vội vàng nhìn về phía Lương Bích Cầm: "Cô Lương! Cái tay cái tay! Cô cách Tô tiên bối xa ra một chút! Nhớ chú ý móng tay của cô, đừng có mà kéo hỏng quần áo của tôi! Bộ này mắc lắm đấy, bán cô đi cũng không mua nổi đâu!"

Vừa dứt lời đã có người không nhịn được bật cười...

Mà Lương Bích Cầm sắp tức đến ngất xỉu, Triệu Mỹ Hinh đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ninh Tịch, rốt cuộc cô có biết xấu hổ hay không hả! Như thế này thì khác gì lưu manh!"

Ninh Tịch tỏ vẻ ủy khuất: "Lưu manh vô lại đều không nói lý lẽ... không biết lời vừa rồi của tôi lưu manh vô lại chỗ nào?"

--- O ---

Chương 400: Còn Ngại Không Đủ Mắt Mặt Sao

"Cô..."

Từng lời từng chữ của Ninh Tịch đều khiến người ta tức chết hết nhưng không cách nào phản bác lại được.

Đấu với Lương Bích Cầm và Triệu Mỹ Hình xong, Ninh Tịch lại chuyển hướng qua Tô Dĩ Mạt, ra vẻ đáng thương nói: "Tô tiên bối, tôi biết cô rất yêu thích bộ đồ này... tôi cũng phải lấy dũng khí rất lớn mới dám bảo cô cởi nó ra cho tôi... Thật ra thì vừa nãy nói xong tôi cũng hối hận rồi! Quân tử không cướp đồ người khác yêu thích, bộ váy trên người Tô tiên bối... thôi thì đưa cho tiên bối vậy! Tôi cũng không cần nữa!"

"Ninh Tịch! Cô..." Từ sau khi Tô Dĩ Mạt thành danh đã bao giờ phải chịu tức giận như vậy?

Cái gì mà đưa cho cô ta? Con tiện nhân này còn dùng cái giọng bô thí như thế!

"Chị họ! Chị không sao chứ!" Lương Bích Cầm kích động hét lớn lên: "Ninh Tịch, cô còn dám nói cô không phải lưu manh vô lại! Chẳng lẽ cô muốn chị họ tôi phải cởi đồ trước mặt nhiều người như vậy sao? Cô chán sống rồi phải không!"

Lương Bích Cầm đã kích động đến độ không giữ mồm giữ miệng.

Ninh Tịch lúc này mới giả vờ kinh hoàng: "Làm sao có thể chứ! Đương nhiên ý tôi là Tô tiên bối tìm phòng vệ sinh hoặc chỗ nào đó thay đồ, còn tôi chờ ở đây! Chờ bao lâu cũng được!"

Triệu Mỹ Hình vừa trấn an Tô Dĩ Mạt vừa nhìn chiếc váy ngủ màu xám trong tay: "Cái cô cầm tới là đồ ngủ! Cô để Dĩ Mạt thay cái váy ngủ này đi ra ngoài?"

Ninh Tịch vội vàng nói: "Sao tôi biết được, chị Mỹ Hình oan uổng tôi quá! Kia... kia... nếu các cô không có quần áo dự bị thì... tôi chờ mấy ngày cũng được mà!"

Lời này ý là đang nói đám Triệu Mỹ Hình không bỏ được chiếc váy trên người Tô Dĩ Mạt nên mới nhiều lần cố ý thoái thác.

Lúc này Tô Dĩ Mạt cũng bình tĩnh lại, mặt mày tái nhợt nói với Triệu Mỹ Hinh: "Trả cho cô ta! Đem cái váy này trả cho cô ta! Trả cho cô ta!"

Triệu Mỹ Hinh khó xử: "Đây... Dĩ Mạt, nếu trả lại cho cô ta..." thì lấy đâu ra bằng chứng tố cáo để đưa cho công ty...

Lời còn chưa dứt Tô Dĩ Mạt đã trợn mắt nói: "Tôi đang nói với cô đây, cô không nghe thấy sao?"

Còn ngại hôm nay cô ta chưa đủ mất mặt hay sao? Tô Dĩ Mạt cô thì chịu đủ rồi!

Triệu Mỹ Hinh không dám trái ý nên chỉ có thể nhanh nhanh chạy về cạnh Ninh Tịch. Cầm chiếc váy ngủ GE trả lại cho cô: "Được rồi được rồi! Cái váy này trả lại cho cô! Chỉ là cái váy ngủ mà thôi mà xem cô nóng ruột thế nào kìa! Đúng là cái dạng chưa trải sự đời!"

Vì vót vát lại chút mặt mũi, Lương Bích Cầm vội vàng phụ họa: "Đã bảo cô ta là đồ nhà quê mà! Cái váy rách thôi chứ có gì mà quý hiếm, chỉ thiếu nước xông lên lột thẳng từ trên người chị họ tôi xuống!"

Nói xong thì hung hăng trừng mắt với mấy người xung quanh, giục họ mau mau cùng mắng Ninh Tịch...

Đám người này từ lúc Ninh Tịch gọi Tô Dĩ Mạt lại thì đã há mồm trợn mắt, không lên tiếng nửa câu. Lúc này được Lương Bích Cầm giục mới nói vài câu qua loa lấy lệ cho có vẻ...

"Đúng vậy! Cô ta nghèo đến điên rồi!"

"Chị Dĩ Mạt quá hào phóng, quần áo quý giá như thế mà cuối cùng lại nói không muốn cũng không cần cô ta phải bồi thường"

"Chị Dĩ Mạt chỉ dạy cô ta quy củ làm người mà thôi, làm sao có thể để ý một chiếc váy chứ, chị ấy còn có đầy thứ gấp tỉ lần thứ ấy!"

...

Tô Dĩ Mạt hít sâu một hơi, khôi phục dáng vẻ cao quý lạnh lùng, bên người là Lương Bích Cầm với Triệu Mỹ Hinh đi hai bên như thể tả hữu hộ pháp, cất bước rời đi không hề quay đầu lại...

--- O ---

Chương 401: Không Đoán Được Kết Thúc

Ninh Tịch khẽ nhếch môi, cẩn thận phủi bụi trên bộ quần áo, chắc, về nhà phải giặt cho sạch mới được, bị bàn tay dơ bẩn của cái đám đó làm bẩn hết cả rồi...

Bộ này là do Boss đại nhân tặng cho cô đấy!

Làm sao có thể lấy nó đi bồi thường cho Tô Dĩ Mạt thật được?

Có cho vào miệng rồi bà cũng bắt phải nôn ra trả cho bà ná!

Mãi tới khi Tô Dĩ Mạt rời khỏi đây, đám người đứng vây xem xung quanh cuối cùng cũng dám mở miệng lên tiếng, ai ai cũng hoảng hốt...

"Ồ, thế là xong rồi à?"

"Tôi đoán được mở đầu... nhưng lại không đoán được kết thúc..."

"Này, mọi người có để ý không, từ đầu đến cuối Ninh Tịch chỉ quay về nhà có một chuyện rồi nói hai ba câu rồi cuối cùng chả bị sao hết luôn ấy..."

"Đúng thế thật!!!"

.....

Sau khi đám người dần dần tản đi, Bạch Lộ cũng hoàn hồn, thấp thỏm bất an đi đến bên cạnh Ninh Tịch: "Ninh Tịch..."

"Dạ? Chị Bạch Lộ!" Ninh Tịch cẩn thận gấp bộ váy lại để vào túi xách.

Bạch Lộ nhíu mày: "...Tuy chuyện này coi như là đã giải quyết xong nhưng mà lại khiến họ ghi thù, nhớ mà sau này bọn họ gây phiền phức cho cô thì làm thế nào?"

Ninh Tịch không để tâm lắm cười cười: "Chị nghĩ rằng em không đắc tội với bọn họ thì sau này bọn họ sẽ không gây phiền toái cho em sao?"

Vẻ mặt của Bạch Lộ hơi sững ra, vô thức lắc đầu.

Nhưng mà...

Vị trí hiện tại của Ninh Tịch có xung đột lợi ích với đám người Tô Dĩ Mạt, thế nên có cẩn thận như thế nào đi chăng nữa thì cũng khó mà tránh khỏi phiền phức...

"Mà chị không cần lo lắng đâu, người như Tô Dĩ Mạt sĩ diện lắm, chuyện này hôm nay âm ỉ như thế, nếu như cô ta ngay lập tức gây phiền toái cho chị thì quá ư là lộ liễu, cho nên trong thời gian ngắn chị vẫn an toàn!"

Còn một câu nữa mà Ninh Tịch không nói ra, sự hận thù của cái đám ấy bây giờ có khi dồn hết sang cô cả rồi ấy, chưa chắc đã để ý đến Bạch Lộ...

Bạch Lộ vô cùng cảm động, vội vàng cúi người xuống cảm ơn: "Ninh Tịch, hôm nay thực sự rất cảm ơn cô! Nếu không thì chắc tôi sẽ bị đuổi khỏi công ty mất!"

"Chị khách sáo quá rồi! Em cũng có giúp gì được cho chị đâu, đều là người có cùng cảnh ngộ cả mà!"

Ninh Tịch nói rồi liếc thấy vết xanh tím trên đầu gối của Bạch Lộ do quỳ xuống mà ra, liền nói: "Chị không sao chứ? Có cần em đưa chị đi viện không?"

Bạch Lộ vội lắc đầu: "Không cần đâu, vết thương nhỏ thôi mà!"

Trên mặt Bạch Lộ hiện lên nét ngượng ngùng: "Ninh Tịch... cô cứ gọi tên tôi là được rồi, đừng gọi là chị nữa, tôi đâu có đủ tư cách để cô gọi tôi bằng chị..."

Ninh Tịch cười khê: "Chị lớn tuổi hơn em, em gọi chị là chị chẳng phải là điều đương nhiên hay sao? Hơn nữa, em rất thích những tác phẩm của chị như bộ Hồng Hà này, Thanh Mang này... còn cả bộ Gió Thổi Qua Nơi Nào nữa... em đều xem hết rồi ấy! Chị diễn hay lắm!"

Bạch Lộ nghe vậy vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên: "Cô... cô từng xem phim của tôi à?"

Những bộ phim đó là những phim cô có kha khá đất diễn, nhưng vì nó mang hơi nhường văn nghệ hơi nhiều nên cũng chẳng có tiếng tăm gì, cộng thêm vận may không tốt, cô cũng chẳng có giải gì...

Ninh Tịch gật đầu chắc nịch: "Có chứ, em có xem mà! Diễn xuất của chị rất có đặc sắc riêng, đặc biệt là khả năng xử lý những chi tiết nhỏ vô cùng lợi

hại, em cũng muốn học hỏi thêm từ chị, đáng tiếc là phim của chị ít quá... Nhưng không sao, bộ phim Lắng Nghe mới ra rạp của chị em đã xem rồi, em thấy khả năng đạt giải rất lớn! Đến lúc đó chị có thể nhận được nhiều phim hay hơn nữa, để mọi người đều được xem phim chị đóng!"

Bạch Lộ ngây người nghe Ninh Tịch nói một tràng giang đại hải, mãi một lúc lâu sau mới sực tỉnh.

--- O ---

Chương 402: Tôi Là Con Gái Đây

Trong thoáng chốc, bao nhiêu uất ức ủy khuất của hơn mười năm qua bỗng nhiên tan biến, một cảm xúc bùng nổ xúc động xâm chiếm tâm trạng cô...

Cô luôn cho rằng bản thân dù có nỗ lực thế nào, có cố gắng có thêm sao thì cũng sẽ chẳng có ai xem, nhưng lại không ngờ được, thế nhưng lại có một người đã từng chú ý đến cô đến vậy.

Giọng điệu của Bạch Lộ có vẻ kích động, run rẩy nói: "Cám ơn... Ninh Tịch, thật sự rất cảm ơn cô! Nhưng mà, đạt giải thì... tôi không dám nghĩ đến! Chỉ cần có thể tiếp tục được ở lại công ty, có công ăn việc làm không đến nỗi chết đói là được rồi..."

Bạch Lộ nói rồi cười khò: "Thực ra thì hồi trước tôi cũng nghĩ tới việc chuyển sang nghề khác, chỉ đáng tiếc là sau này phát hiện ra khoảng thời gian mười năm quá dài, đóng phim đã trở thành một phần không thể thiếu của tôi, ngoại trừ đóng phim ra, tôi đã chẳng biết làm gì nữa rồi..."

Ninh Tịch có thể hiểu được suy nghĩ của Bạch Lộ: "Chị Bạch Lộ! Em có dự cảm là chị chắc chắn sẽ nổi tiếng! Dự cảm của em linh lắm đấy!"

Bạch Lộ bị cô trêu cho bật cười, tuy biết cô chỉ là đang an ủi mình nhưng trong lòng cũng cảm thấy ấm áp: "Cám ơn lời dự đoán của em!"

"Ôi! Muộn mất rồi Em phải đi đây! Lần sau chúng ta nói chuyện tiếp nha! Tạm biệt chị!" Ninh Tịch liếc nhìn thời gian thì phát hiện mình muộn mất nửa tiếng rồi đành phải vội vã chào tạm biệt Bạch Lộ rồi chạy lên lầu.

"Tạm biệt!"

...

Ninh Tịch thở hồng hộc chạy vào văn phòng của Lâm Chi Chi.

Giang Mục Dã đợi lâu đến mức mặt mũi đen xì, vừa nhìn thấy cô một cái liền quăng ngay cái máy chơi game trên tay đi: "Ninh Tịch! Bà cố ý đấy hả! Lần nào cũng để tôi đợi rõ lâu! Bà có biết một phút của tôi là bao nhiêu tiền không? Bà có biết dạo này tôi bận thế nào không, thời gian của ông đây là vàng là bạc đấy?"

Ninh Tịch nghe thế liền tỏ vẻ bà đây còn có lý hơn: "Lông Vàng, ông còn tí phong độ đàn ông nào không đây? Tôi là con gái đây! Đợi một tí thì mất tí máu sao?"

Giang Mục Dã tí thì nôn ra một búng máu: "Cái gì cơ? Con gái? Bây giờ bà đã nhớ ra mình là con gái rồi cơ đây!" Lúc đánh tôi sao bà không nhớ ra mình là con gái đi?

"Tôi thích lúc nào thì nhớ lúc đây! Làm sao?!" Ninh Tịch hứ một câu rồi lon ton chạy đến trước mặt Lâm Chi Chi: "Chị Chi Chi, em xin lỗi nha, xin lỗi, xin lỗi! Em có chút chuyện cho nên mới đến muộn một lát! Xin lỗi đã bắt chị đợi!"

Giang Mục Dã: "... " Được rồi, đây chính là phân biệt đối xử, anh ta đã chết lặng rồi!

Lâm Chi Chi đã quen với cái cách cứ gặp nhau là cãi ỏm tở của Ninh Tịch và Giang Mục Dã, thản nhiên ngẩng đầu lên khỏi cái màn hình máy tính, liếc mắt nhìn cô một cái: "Em lại va chạm với Lâm Dĩ Mạt đây à?"

Thôi xong rồi! Bị chị Chi Chi biết rồi!

Ninh Tịch nheo mắt, con ngươi đen quay tròn, lập tức nhìn nọt Lâm Chi Chi: "Chị biết hết rồi à! Chuyện chỉ mới xảy ra có một giây trước thôi mà! Chị đúng là Khổng Minh tái thế! Không bước chân ra khỏi nhà mà biết vạn sự trong thiên hạ!"

Giang Mục Dã: "... "

Lâm Chi Chi bất đắc dĩ liếc cô một cái sau đó mới nói: "Việc này đã loan truyền âm ỉ trong group chung của công ty rồi kìa."

"Ồ..." Ninh Tịch ngớ ra, nịnh nhâm chỗ mắt rồi.

"Khụ khụ, hóa ra là chuyện này đã bị đồn ầm lên trong công ty rồi à ha ha ha... mọi người cũng nhiều chuyện thật đấy!"

"Cái gì? Bà xung đột với con mụ Tô Dĩ Mạt ấy hả?" Giang Mục Dã bắt mẫn vì hai người bỏ ngó lơ mình, chạy đến trước bàn làm việc của Lâm Chi Chi, giật luôn con chuột trên tay cô.

Bởi vì Giang Mục Dã đột ngột lao đến, trên mặt Lâm Chi Chi thoáng hiện

lên nét khác thường mà khó mà phát hiện, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt liền biến mất.

Ninh Tịch cũng chạy đến bên bàn làm việc của Lâm Chi Chi, không hề để ý đến sự thay đổi nhỏ bé thoáng qua của Lâm Chi Chi.

--- O ---

Chương 403: Bước Lên Đỉnh Cao Cuộc Đời

Giang Mục Dã kéo lên lướt lướt xem lịch sử tin nhắn, vừa đọc vừa xuýt xoa, sau cùng anh ta tóm lấy vai của Ninh Tịch: "Ninh Tiểu Tịch! Bà được lắm! Cao tay lắm. Thật cmn sáng khoái! Đúng là xả được nỗi hận trong lòng tôi, xem ra bà đúng là nghe lọt được những gì tôi nói lần trước! Được lắm, được lắm, làm tốt lắm, giữ nguyên phong độ thế này nhé!"

Ninh Tịch quăng cho anh ta một ánh mắt khinh thường, có phần thấp thỏm nhìn về phía Lâm Chi Chi, "Chị Chi Chi, em xử lý chuyện này như thế, chị có cảm thấy phô trương quá không?"

Lâm Chi Chi trầm ngâm một lát mới đáp: "Trong tình huống lúc đó, em giải quyết như thế cũng xem như là hoàn hảo, nhưng quả thực đúng là có thể hiện mình hơi quá..."

Cũng không thể trách Chi Chi lo lắng được, dù sao cả cái công ty này từ trên xuống dưới đều biết, ô dù của Tô Dĩ Mạt chính là cái vị nào đấy.

Kể cả quan hệ giữa Ninh Tịch và Lục Cảnh Lễ có tốt đi chăng nữa nhưng sợ rằng cũng có nguy hiểm.

Cô sợ nhất là đôi cánh của Ninh Tịch vẫn chưa đủ cứng cáp đã bị người ta bẻ xuống.

Sau khi tiếp xúc với Ninh Tịch, cô thực sự rất coi trọng cô bé này, muốn dẫn dắt con bé cho thật tốt...

Giang Mục Dã cup mắt liếc Lâm Chi Chi một cái, lập tức hiểu ra cô đang lo lắng về cái gì, liền bĩu môi nói: "Cô lo vớ lo vẩn cái gì! Ô dù của cái con nhóc này to lắm, so với Tô..."

Còn chưa nói hết câu đã bị Ninh Tịch đứng bên cạnh nhét cho cả quả táo vào mồm: "Ông ăn táo của ông đi, con gái nói chuyện với nhau, đám con trai các ông biết gì mà nhảy vào, biến ra chỗ khác mau!"

Giang Mục Dã bỏ quả táo trong miệng ra: "Ninh Tiểu Tịch! Bà muốn đánh nhau đây phải không!?"

Ninh Tịch xoay xoay cổ tay: "Tôi không muốn nhưng mà tôi thấy ông rất muốn thì phải, nếu đã như thế để tôi cho ông được toại nguyện!"

Giang Mục Dã quyết đoán đáp: "Tôi đi ăn táo!"

Ninh Tịch hài lòng gật đầu, sau đó liền quay sang nhìn Lâm Chi Chi: "Trước đây lúc chị làm quản lý cho cái tên này, có phải cái tên này là một thằng cực kỳ khôn khiếp, cực kỳ biết hành hạ người khác đúng không?"

Lâm Chi Chi cụp mắt xuống, hình như đang nhớ lại, khéo léo trả lời: "Có chút..."

Ninh Tịch hừ một tiếng: "Thế có nghĩa là rất nhiều rồi! Chị cứ yên tâm đi, em sẽ xử đẹp cái tên này cho chị, hành hạ gã một trận nên thân."

Giang Mục Dã đứng đằng sau nghe được mà nghiêng răng nghiêng lợi lại không dám nói gì, đành điên tiết ngồi gặm táo!

Quả nhiên, nợ thì nợ sớm muộn gì cũng phải trả.

"À à, đúng rồi! Chị Chi Chi! Suýt nữa thì em quên mất! Em phải nói với chị một chuyện vô cùng quan trọng!" Ninh Tịch đột nhiên cực kỳ kích động nói.

"Chuyện gì?" Lâm Chi Chi hỏi.

"Chị nhận phim mới cho em đi! Nhận đi mà! Em muốn làm việc!!!" Ninh Tịch phấn khởi yêu cầu.

Trên khuôn mặt của Lâm Chi Chi hiện lên vẻ nghi ngờ: "Nhanh thế à? Cường độ làm việc của em trong bộ phim vừa rồi rất lớn, chị còn đang định để em nghỉ một tháng đây!"

Ninh Tịch xua tay lia lịa: "Không cần! Không cần! Em nghỉ ngơi đủ rồi! Em muốn đóng phim! Em muốn kiếm tiền! Kiếm thật nhiều thật nhiều tiền! Sau đó ở nhà lầu, lái xe hơi, mở công ty rồi làm từ thiện, đi lên đỉnh cao của cuộc đời!"

Giang Mục Dã ngồi một góc khước miệng giật giật: "Ha ha, đi lên đỉnh cao cuộc đời sau đó lấy vợ vừa đẹp vừa giàu hả? Ninh Tiểu Tịch, bà nghĩ mình là đàn ông đấy hả?"

Tự nhiên phấn khích như thế, sao cứ cảm thấy quái dị thế nào ấy...

Lâm Chi Chi cười khẽ, thực ra cô rất thích những lúc Ninh Tịch hoạt bát đầy sức sống như thế này, nhưng cô vẫn rất lý trí khuyên bảo:

"Tinh thần này rất đáng khen, nhưng mà không được! Một tháng sau Thiên Hạ sẽ hoàn thành công tác hậu kỳ, em sắp phải bay đi khắp nơi để quảng bá cho bộ phim rồi, đến lúc đó sẽ mệt lắm đấy, cho nên bây giờ nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức!"

"Oh..." Ninh Tịch thất vọng gục đầu xuống.

--- O ---

Chương 404: Cái Vị Còn Trên Cả Lục Cảnh Lễ Kìa

Lâm Chi Chi nói tiếp: "Nhưng mà em cũng không phải lo mình quá rảnh đâu, dù sao thời gian của em bây giờ đều rất quý, tháng này ngoài chuyện quay quảng cáo cho game ra, chị sẽ sàng chọn kịch bản cho em nữa, bây giờ cũng đã hòm hòm rồi. "

"Đợi mấy hôm nữa em quay xong quảng cáo cho bên game, chị sẽ đưa kịch bản cho em. Trong khoảng thời gian này em ngoan ngoãn ở nhà xem thật kỹ chị, thích bộ nào thì chọn bộ ấy. Hợp báo hay các trường hợp cần xuất hiện trước đám đông, chị tiếp tục đề ý cho em."

Nghe đến có kịch bản để xem, Ninh Tịch lập tức hào hứng lại: "Dạ! Cảm ơn chị Chi Chi nha! Chị tốt với em thật đấy!"

Giang Mục Dã đưa tay sờ sờ cái đám da gà da vịt nổi đầy người: "Nịnh nọt thế đủ chưa? Bây giờ thì đi được chưa nào?"

"Go! Go! Go!!! Đi kiếm tiền nào!"

...

Mười lăm phút sau, trong studio chụp ảnh của công ty game.

"Đúng rồi, đúng rồi... gần thêm tí nữa nào! Thêm tí nữa nào! Cô Tịch, cô phải nhu mì một chút, dáng vẻ phải như chú chim nhỏ đang nép vào lồng ngực ấy! Không, không, không! Không phải biểu cảm như thế... phải nhu mì hơn nữa..."

"Ảnh đế Giang, biểu cảm của anh cứng quá! Dịu dàng một chút! Đúng! Phải nòng nà chân thành, nữa, phải nòng nà hơn nữa, phải dịu dàng hơn nữa..."

Ninh Tịch lúc này đang mặc một bộ đồ cổ trang hoa lệ, cố gắng thu mình nép vào trong ngực Giang Mục Dã, nghe thợ chụp ảnh lải nhải mà vẻ mặt cô nàng thốn đến tận rốn: "Má nó! Kiếm được tí tiền mà phải trả giá quá lớn!"

Giang Mục Dã mặc một bộ đồ kiếm khách oai phong, khóe miệng cứng ngắt giật giật mấy cái: "Cmn chứ, bà tưởng tôi muốn đấy à! Thà để bà đập cho tôi một trận còn hơn!"

Hành hạ, phỉ nhổ nhau cả một ngày trời, cuối cùng thì việc chụp ảnh quảng

cáo cho game coi như cũng đã kết thúc.

Nhưng mà vẫn chưa hết, tiếp sau đó vẫn còn phải quay video quảng bá game, còn phải trực tiếp chơi game mấy đêm liền nữa...

Ôi, quả nhiên tiền không dễ kiếm một chút nào!

"Má nó chứ, Ninh Tiểu Tịch, chụp quảng cáo với bà còn mệt hơn diễn cảnh đánh nhau! Tui về ngủ một giấc đây! Bái bai ~~~~" Giang Mục Dã mệt như chó bò lên xe bảo mẫu.

Ninh Tịch cũng bị hành hạ quá đủ, nhưng mà nghĩ đến kịch bản phim mới lại hưng phấn: "Chị Chi Chi, kịch bản, kịch bản!!!"

Lâm Chi Chi có chút đau đầu rút một tập kịch bản trong túi ra: "Thấy em nhàn quá nên đưa cho em xem trước, thực ra những kịch bản đó phải xin phép bên trên trước, nhưng mà vì Nhị thiếu đang nghỉ phép, lại nghỉ ở đảo nhỏ nào ấy nên chẳng ai liên lạc được cả!"

Ninh Tịch nghe vậy có chút ngạc nhiên: "Ồ, những kịch bản mà em đóng tất đều phải để Lục Cảnh Lễ xem qua sao?"

Lâm Chi Chi gật đầu: "Nhị thiếu nói như thế đấy, lúc đó anh ấy nói hình như còn phải đưa cho người phụ trách nào đó bên tập đoàn Lục thị xem qua, tóm lại rất coi trọng em đấy, đây là chuyện tốt!"

Ninh Tịch xoa xoa cằm, người phụ trách bên Lục thị?

Chẳng lẽ lại là Boss đại nhân?

Càng nghĩ càng thấy đúng...

Dù sao Lục Đình Kiêu mới thực sự là người kéo cô sang đây, có khả năng muốn kiểm định những kịch bản phim mà cô đóng.

"Thế lần này Nhị thiếu nghỉ bao lâu ạ?" Ninh Tịch thuận miệng hỏi một câu.

Lâm Chi Chi thờ dãi nói: "Ba tháng!"

"Cái gì?!!!!" Ninh Tịch kinh ngạc gào lên.

"Lâu như thế thì còn làm ăn gì! Có ông sếp vô trách nhiệm nào như anh ta

không? Chẳng lẽ anh ta chưa quay về ngày nào thì em không thể đóng phim à?"

Lâm Chi Chi bắt đắ dĩ gậ đầu: "Quy trình là như thế. Cho nên chị cũng rất đau đầu. Trước mắt chị đang dùng tất cả mọi cách có thể nhưng cũng không thể liên lạc với anh ta được!"

Quả thực là tin dữ động trời!

Thế thì làm sao mà được!

Cô muốn đóng phim!

Cô muốn kiếm tiền!

Ninh Tịch sốt ruột muốn chết nhưng ngay sau đó cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt sững ra, do dự hỏi: "À, chị Chi Chi... nếu như Lục Cảnh Lễ không liên lạc được, vậy trực tiếp liên lạc với cái vị phía trên Lục Cảnh Lễ luôn có được không?"

--- O ---

Chương 405: Cái Kịch Bản Này Thật Kịch Thích!

"Vị phía trên Lục Cảnh Lễ?" Lâm Chi Chi nghe vậy lắc lắc đầu.

"Thế là vượt quyền, nếu làm như thế chỉ sợ Nhị thiếu sẽ không vui. Hơn nữa, những người như chúng ta sao liên lạc nổi với phía Lục thị."

Ninh Tịch nghe thế cười nói: "Chị Chi Chi, với người khác vượt quyền quả thật là tối kỵ, nhưng nếu như là Nhị thiếu, chị thấy anh ấy sẽ để ý sao?"

Lâm Chi Chi nghe vậy do dự: "Chuyện này..."

Ninh Tịch cũng hiểu, cách làm việc của Lâm Chi Chi khá cẩn thận, chuyện này thực ra khá tốt, điểm này vừa hay bổ sung được cho cô: "Chị Chi Chi, nếu như chị để tâm đến Nhị thiếu, vậy thì em có thể đảm bảo, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì!"

"Vừa hay em cũng quen... quen trợ lý của Nhị thiếu, đến lúc đó em sẽ nhờ anh ta chuyển lời đến cho người đó, nói rõ tình hình của chúng ta, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu, hơn nữa tình hình của chúng ta bây giờ quả thực rất đặc biệt mà!"

Nếu để cô đợi ba tháng thật, cô sợ mình sẽ vác đao bơi thẳng đến cái đảo Lục Cảnh Lễ đang nghỉ mà chém chết anh ta mất!

Lâm Chi Chi nghe thế thì cân nhắc một chút, xác định không có vấn đề gì, cho nên gật đầu: "Có thể, em cứ thử xem sao!"

"Thế nha~~~" Ninh Tịch vui vẻ gật đầu đồng ý, đội khẩu trang đeo kính râm lên: "Vậy em về nhà đọc kịch bản đây! Phải nhanh chóng xác định kịch bản mới được."

"Tốt, đi đi, trên đường cẩn thận nha."

Lâm Chi Chi nhìn cô rồi trầm ngâm nói: "Em không có xe quả thực sự có chút bất tiện, chịu khó một thời gian nữa, đợi Thiên Hạ lên sóng có thể xin công ty phân xe cho em!"

"Cảm ơn chị Chi Chi! Yêu chị lắm! Moa~~"

...

Châu Giang Đế Cảnh.

Ninh Tịch ngồi xếp bằng trên giường, lướt lướt xem qua mấy cái kịch bản.

Toàn bộ kịch bản mà Lâm Chi Chi chọn cho cô đều là những kịch bản rất tốt, quan trọng là rất thích hợp với cô.

Không giống với phong cách văn nghệ của Lãnh Man Vân, Lâm Chi Chi xác định con đường tương lai của cô là song song giữa thương mại và danh tiếng, cho nên chất lượng kịch bản mà chị ấy chọn cho cô đều rất đảm bảo, cũng dễ bán.

Ninh Tịch lật qua lật lại mấy quyển kịch bản, bất tri bất giác đã quá nửa đêm...

Trên cơ bản các thể loại đều có tình yêu, hài kịch, viễn tưởng, kinh dị, cũng có phim cổ trang giống Thiên Hạ... kịch bản cũng rất đáng tán thưởng, nhưng không biết tại sao Ninh Tịch vẫn chẳng có hứng thú mấy.

Không có một kịch bản nào khiến cô vừa đọc đã cực kỳ muốn diễn giống như Thiên Hạ.

Ninh Tịch lật đi lật lại mấy quyển kịch bản mấy lần liền, sau cùng cô vô tình liếc thấy một quyển kịch bản bị cô vứt ở cuối giường.

Quyển kịch bản đó tên là Tôi Chỉ Thích Em, vừa nhìn một cái liền biết ngay là kiểu phim thân tượng thanh xuân chẳng có ý nghĩa gì, cho nên lúc đầu vừa cầm lên đã bị Ninh Tịch vứt sang một bên vì không có hứng thú.

Nhưng mà những quyển kịch bản mới này cô vừa mới xem qua đều rất đặc biệt và sáng tạo, có những chỗ khiến người ta phải thích thú, chẳng lẽ quyển này cũng có điểm gì đó đặc sắc à?

Ninh Tịch nghĩ một lát, lại lần cầm quyển kịch bản đó lên...

Kết quả là vừa mới đọc thôi gương mặt cô đã sáng bừng lên!

Oh Fuck !

Quyển kịch bản này thật kích thích!!

Thế mà vừa này cô còn ghét bỏ!

Thực sự là...

Quyển kịch bản này thực ra không chỉ là phim thần tượng tình yêu rất dễ thu hút người xem mà còn là đề tài khiến người ta phỉ nhổ "ông tài bá đạo" dạo này đang thịnh hành nữa.

Nhưng mà khác một cái là lần này "ông tài bá đạo" không phải là nam chính, mà là nữ chính giả trai!

--- O ---

Chương 406: Trêu Gái Gheo Trai, Gì Chị Cũng Chơi!

Nói một cách đơn giản thì gia đình nữ chính là một nhà có rất rất rất nhiều tiền, là một gia đình giàu sang quyền thế bậc nhất, ông nội cô có hai người con trai, nhưng không hiểu sao hai người con trai này đều khó khăn trong việc tiếp nối dòng dõi, cả hai đều không sinh nổi con chứ đừng nói đến việc sinh ra được con trai để kế thừa gia nghiệp...

Cuối cùng, mẹ nữ chính cũng mang thai, hơn nữa còn siêu âm ra là một đứa con trai!

Cả gia đình ngập tràn trong vui sướng!

Kết quả cuối cùng thì mọi người cũng có thể đoán được rồi đấy, sau mười tháng mang thai, bà lại sinh ra một bé gái!

Đúng là sét đánh giữa trời quang.

Mẹ nữ chính vì không chịu nổi việc tự trách và áp ực, thêm việc ba nữ chính muốn có được quyền thừa kế, hai người liền quyết định để con gái mình giả trai.

Một lần đóng giả này phải đóng tới hơn hai mươi năm lận!

Còn việc rớt cuộc nữ chính làm thế nào mà bao năm trôi qua không bị phát hiện, chuyện này thì không phải quan tâm, trong phim thần tượng vốn dĩ không cần quan tâm tới mấy thứ logic làm gì cho mệt.

Tóm lại thì đề tài này hoàn toàn khơi dậy hứng thú của Ninh Tịch.

Không chỉ là nữ giả nam, trong phim tính cách của nữ chính cũng rất thú vị, trêu gái gheo trai cái gì cũng chơi, tính tình thì bất cần đời, thích những thứ kích thích mạo hiểm...

Xét kỹ lại thì vai diễn này cứ như là viết riêng cho cô vậy!

Nam chính cũng không tồi, là quản gia trợ lý của nữ chính, đúng chuẩn trung khuyển công, được ông nội cô cử tới quản thúc cô, nữ chính lúc mới đầu rất ghét anh chàng này, làm đủ mọi cách gây khó dễ cho anh ta, dần dần rồi lửa gần rơm lâu ngày cũng bén...

Tôi Chỉ Thích Em - Chính nó!!!

Sau khi quyết định xong, Ninh Tịch kích động đến nỗi không ngủ nổi, sáng sớm ngày hôm sau đã chạy tới công ty bàn bạc với Lâm Chi Chi.

"Chị Chi Chi! Em chọn được rồi!"

Lâm Chi Chi ngạc nhiên nhìn cô: "Nhanh thế à? Nhìn trúng bộ nào rồi?"

"Cái này, cái này ạ!" Ninh Tịch cầm quyển kịch bản đã chọn như bảo bối đưa cho Lâm Chi Chi.

Lâm Chi Chi cầm kịch bản lên, liếc mắt nhìn: "Tôi Chỉ Thích Em... là tác phẩm được chuyển thể từ tiểu thuyết đang rất nổi tiếng..."

"Đúng đúng! Chính là nó!"

Lâm Chi Chi đỡ trán, ngẫm nghĩ một hồi, sau đó mới phân tích cho cô hiểu: "Em chắc chắn là muốn chọn cái này chứ? Nguồn đầu tư cho bộ phim này không lớn, chỉ có một nghìn vạn, tất nhiên, đối với phim hiện đại, nguồn đầu tư này không tính là ít, lúc đầu chị chọn nó là vì giai đoạn và điều kiện hình tượng hiện tại của em rất hợp với phim thần tượng."

"Nhưng phim thần bình thường chị không dám cho em chọn vì chị sợ em sẽ rất dễ bị nói là bình hoa, sẽ uổng phí mất danh tiếng tốt em tích lũy được trong Thiên Hạ..."

"Có điều, bộ này thì khác, nữ chính của bộ phim này lại rất mang tính thử thách tới diễn xuất của diễn viên!"

Ninh Tịch nghe xong gật đầu lia lịa: "Chị nói phải lắm!"

Lâm Chi Chi ngẩng lên đánh giá cô kỹ lại một lượt: "Nói thật, chị thấy rất ngạc nhiên khi thấy em chọn bộ này..."

"Với tướng mạo của em, em nghĩ em có thể đóng nữ giả nam được không? Nếu lỡ không xử lý tốt, diễn bánh bèo quá thì phim sẽ rất giả, sẽ bị mọi người chửi đấy. Chỉ cần không cẩn thận một cái thôi sẽ xị ngay. Những vụ như thế nhiều lắm."

"Em chắc chắn, em có tự tin! Nếu không em sẽ về nhà thay quần áo nam cho chị xem nhé?" Ninh Tịch nói rồi chuẩn bị chạy về nhà.

Lâm Chi Chi khẽ cười: "Không cần đâu, em có tự tin là tốt rồi, chị tin em."

Thật ra chỉ cần nhìn vào tình tiết Ninh Tịch đóng nữ tướng quân trong Thiên Hạ thôi cũng đủ để thấy cô có thể diễn toát ra hào khí anh hùng rồi, vai nữ giả nam này tuy khó nhưng cũng không phải là không có khả năng...

Ninh Tịch nghe vậy liền cảm động rơi nước mắt: "Chị Chi Chi, em yêu chị quá đi mất! Thế để em đi liên hệ với người bên tập đoàn nhé?"

"Ừ, em đi đi."

...

--- O ---

Chương 407: Không Ngờ Giọng Boss Lại Dịu Dàng Như Vậy

Ninh Tịch vui vẻ rời khỏi công ty, vừa đi vừa gửi tin nhắn cho Lục Đình Kiêu.

[Đường Tiểu Tịch: Boss đại nhân, giờ ngài có rảnh không? Tôi có chút chuyện có lẽ phải phiền tới ngài..."]

Cùng lúc đó, trong phân xưởng nào đó của tập đoàn Lục thị.

Một đám lãnh đạo cao cấp đang mặt mày tái mét vây quanh vị Boss mặc vest đen mặt lạnh, một giám đốc nhà máy dẫn đường phía trước đang thao thao bất tuyệt văng cả nước miếng để giới thiệu về các thiết bị công nghệ cao trong xưởng, khoe khoang công lao của mình...

Nói được một nửa, "tình" một tiếng, hình như là tiếng tin nhắn điện thoại. Lục Đình Kiêu cúi đầu liếc một cái, ngay sau đó lập tức giơ tay ra hiệu im lặng.

Giám đốc nhà máy vốn đang thao thao bất tuyệt, may mà nhờ phó giám đốc ở bên cạnh nhắc mới phản ứng lại kịp, ông ta nơm nớp lo sợ ngậm miệng lại.

Sau khi Boss đại nhân nhận được tin nhắn liền lập tức gọi điện.

Mọi người nghệt mặt ra nhìn nhau, chẳng lẽ có chuyện gì gấp sao?

Phía bên kia, Ninh Tịch cũng đang thấp thỏm, cô không biết Lục Đình Kiêu lúc này có bận không, có làm phiền đến anh không...

Kết quả, mấy giây sau điện thoại của Lục Đình Kiêu đã gọi tới.

Ninh Tịch vội bắt máy: "Boss đại nhân!"

"Ừm, tìm tôi có chuyện gì thế?"

Ở đầu bên kia, các lãnh đạo nghe thấy giọng của Lục Đình Kiêu thì cả người bất giác hơi run lên, má ơi, sếp đang gọi điện cho ai vậy? Sao giọng lại dịu dàng thế?

"Vâng, có chút chuyện, giờ anh có tiện nghe điện thoại không?" Ninh Tịch

hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Được, em nói đi."

Lúc này, các lãnh đạo từ to tới nhỏ đều phải trợn tròn mắt: "..."

Ninh Tịch: "À, là thế này, tôi chọn được kịch bản của bộ phim tiếp theo rồi, nhưng không ai xét duyệt cho tôi cả, Nhị thiếu đi nghỉ mất rồi, không sao liên lạc được, nghe nói phải ba tháng sau mới về..."

Lục Đình Kiêu vừa nghe liền hiểu ngay, anh nói luôn: "Giờ tôi đang thị sát ở phân xưởng, sắp xong rồi, em cứ đến công ty đợi tôi đi, tôi sẽ về nhanh thôi."

Quần chúng lãnh đạo kinh ngạc: Không ngờ cũng có ngày sếp lại nói liên tục một câu dài như vậy....

Nhất là vị giám đốc công xưởng vừa thao thao bất tuyệt cả đồng ban nãy, lúc này càng đờ ra, lúc nãy ông ta nói đến rách cả miệng mà từ đầu tới cuối Boss đại nhân chỉ nói có một chữ!

Chính là "Ừm."

Mà khoan đã, sắp xong rồi là có ý gì? Ông ta còn rất nhiều nội dung cần phải báo cáo cơ mà!

Ninh Tịch: "Hả... Anh đang đi thị sát à..." Thế mà còn kêu tiện nghe điện thoại?

Ninh Tịch vội nói nhanh gọn: "Vây được, tôi sẽ tới công ty đợi anh!"

"Ừm." Lục Đình Kiêu gác máy, nhìn trợ lý Trình Phong, dặn dò: "Cậu gọi điện bảo Tiểu Phương đưa cô ấy vào thẳng văn phòng chờ tôi đi."

"Vâng, tôi gọi ngay đây!" Trình Phong theo Lục Đình Kiêu lâu rồi, ắt biết sếp tự dung đôi giọng như vậy chắc chắn người gọi đến là cô Ninh Tịch, vậy nên lập tức chạy qua một bên gọi điện thông báo.

"Alo, thư ký Phương à, tôi Trình Phong đây!"

"Trợ lý Trình à, anh có chuyện gì sao?"

"Là thế này, lát nữa có một cô gái họ Ninh tới tìm Lục tổng, cô đưa thẳng cô ấy vào văn phòng Lục tổng đợi nhé."

"Ồ, đưa thẳng vào văn phòng Lục tổng á, như vậy có được không? Trợ lý Trình, anh chắc chắn không phải là phòng khách chứ?" Thư ký Phương hơi ngờ ngợ không biết có phải Trình Phong nói sai không, vì dù sao văn phòng của Lục tổng cũng là nơi cơ mật, sao có thể tùy tiện đưa người vào được, nhất là khi chủ nhân không có ở đó...

--- O ---

Chương 408: Có Hẹn Với Giai Nhân

"Chắc chắn, cô cứ theo thể mà làm, ngoài ra, khách khí một chút, tiếp đãi cho đàng hoàng vào." Trình Phong có lòng tốt nhắc nhở một câu.

"Vâng, tôi biết rồi!" Cô thư ký nhỏ sốt sắng đáp lại.

Trình Phong xong việc trở lại, thấy sếp nhà mình đang quét mắt nhìn giám đốc công xưởng lạnh lùng phân phó: "Nói ngắn gọn thôi, tôi cho ông ba phút."

Vị giám đốc kia trợn tròn mắt: "... Ba... ba phút thì nói gì được?

Hết cách, ông chỉ có thể nuốt nước bọt, cố gắng đè nén cả bản luận văn dài thượt ập ủ trong lòng bao lâu nay lại, bắt đầu toát mồ hôi nghĩ xem nên rút ngắn nội dung trong vòng ba phút như thế nào...

Trình Phong đi đến bên cạnh Lục Đình Kiêu, thờ ơ nhìn vẻ mặt đau khổ của vị giám đốc kia, không khỏi lắc đầu ngao ngán trong lòng.

Ba phút là đủ rồi đây!

Có hẹn với giai nhân, sếp không bảo ba giây đã là tốt lắm rồi!

Cuối cùng, giám đốc công xưởng phải trình bày thật nhanh những vấn đề trọng điểm, vì thời gian gấp rút, trông sếp lại đáng sợ, thế nên ông ta có hơi lắp bắp, sau khi nói xong ánh mắt như thể đang nói chết chắc rồi...

Khó lắm mới có dịp biểu hiện trước mặt sếp, kết quả lại không nói lên lời, thế không chết chắc thì gì...

Lục Đình Kiêu nhìn đồng hồ, "Ừm."

Lại là "ừm"?

Vậy có nghĩa là... ông qua cửa rồi sao? Dễ vậy ý hả?

Lục Đình Kiêu: "Về công ty."

Đám lãnh đạo cấp cao của tập đoàn sừng sốt trong chốc lát, rồi đồng loạt đi theo Lục Đình Kiêu...

Tại sảnh tập đoàn Lục thị.

Ninh Tịch cầm kịch bản tới bàn lễ tân: "Xin chào, làm phiền một chút, tôi tới tìm Lục tổng."

Để tránh bị nhận ra sẽ gây phiền phức, Ninh Tịch đeo một chiếc khẩu trang màu trắng.

"Cô có hẹn trước không?" Thư ký còn chẳng thèm ngẩng lên hỏi.

Ninh Tịch: "Không có, có điều tôi..."

Còn chưa nói hết, cô thư ký kia đã ngắt lời cô: "Thật xin lỗi, nếu không có hẹn trước vậy cô đặt hẹn đi! Có điều, dù có hẹn cũng không thể lên gặp ngay được, hiện tại lịch của Lục tổng đã được xếp trước ba tháng rồi."

Ngày nào cũng có rất nhiều người tới mượn cơ để gặp Lục tổng, còn có người ở ngoài cửa mấy ngày mấy đêm không chịu đi, cô gặp nhiều rồi vậy nên ra lệnh đuổi người rất là thành thạo.

"Nhưng... tôi đã nói với Lục tổng rồi mà."

Ha ha, nói với Lục tổng rồi? Cô là ai! Là ai mà có thể nói chuyện thẳng được với Lục tổng thế?

Thư ký đang định mở miệng nói, bỗng nhớ lại cuộc gọi ban nãy của Trình Phong: "Từ từ đã... vị tiểu thư này, xin hỏi quý danh của cô là?"

"Tôi họ Ninh."

Thư ký nghe vậy lập tức trung ra vẻ mặt nhiệt tình, cười tươi như hoa nói: "A! Hóa ra là cô Ninh! Trợ lý Trình đã dặn dò tôi rồi, cô theo tôi, để tôi đưa cô lên!"

Ninh Tịch cạn lời với kiểu lật mặt còn nhanh hơn lật sách của viên thư ký: "Khụ, cảm ơn cô!"

Thư ký vừa dẫn đường, vừa cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt.

Đeo khẩu trang... Thân bí vậy sao...

Nghe ngữ khí của trợ lý Trình thì chắc chắn cô gái này có quan hệ không

bình thường với Lục tổng...

Lại kết hợp với việc thời gian trước trong công ty có tin đồn sếp có người yêu rồi, lại còn kêu người đó là nữ nghệ sĩ đang nổi Tô Dĩ Mạt...

Chắc không phải là người trước mặt này chứ?

Nhưng, cô ta ăn mặc giản dị như vậy, chẳng giống với phong cách của Tô Dĩ Mạt lắm?

"Cô Ninh, chính là ở đây, mời cô vào, để tôi đi rót trà mời cô!"

"Cảm ơn!"

Ninh Tịch cảm ơn một tiếng, sau đó bước vào văn phòng của Lục Đình Kiêu.

--- O ---

Chương 409: Đại Ma Vương Đột Nhiên Trở Mặt

Ninh Tịch đứng giữa phòng, tò mò nhìn một vòng.

Đây là lần đầu tiên cô vào văn phòng của Lục Đình Kiêu.

Căn phòng này quả nhiên đúng với phong cách của chủ nhân nó, toàn là gam lạnh, mọi thứ đều làm bằng kim loại và kính lạnh lẽo, không một chút độ ấm.

Ninh Tịch nhìn nhìn, bất giác nhớ tới phong cách trang trí kim quang chói lọi của Thịnh Thế, không nhìn được mà muốn chửi thề, thẩm mỹ của hai anh em nhà này đúng là quá khác nhau...

Đang lúc xuất thân, viên thư ký tiến vào: "Cô Ninh, tôi pha xong trà rồi đây, mời cô ngồi!"

Viên thư ký không chỉ bung trà vào mà còn mang thêm cả một đồng điểm tâm đẹp mắt vào nữa.

"Cảm ơn, làm phiền cô rồi!"

"Không cần khách khí, không cần khách khí..." Cô thư ký khua tay, nhưng chưa đi vội.

Ninh Tịch bung ly trà lên, thấy thư ký chưa đi có hơi ngờ ngợ: "Cô thư ký này, cô còn chuyện gì sao?"

"Không có, không có! Mời cô dùng trà!" Cô thư ký kia hoàn hồn lại, vội lui ra ngoài. Haiz! Đáng tiếc! Vốn dĩ cô muốn chờ xem cô gái kia tháo khẩu trang ra trông sẽ thế nào mà!

Ninh Tịch đương nhiên biết được ý đồ của thư ký, cười ra tiếng, hóa ra cấp dưới của Lục Đình Kiêu lại cũng thích hóng hớt như vậy.

Ninh Tịch ngồi xuống sofa, tháo khẩu trang, nhấp trà, lúc này, cô vô tình nhìn thấy một quyển album trên bàn uống nước...

Đây là cái gì?

Trông không giống với mấy thứ như văn kiện tài liệu gì đó?

Cùng lúc đó, Lục Đình Kiêu và các lãnh đạo cũng đã hùng hổ về đến công ty.

Tất cả mọi người đều rất tò mò, không biết rốt cuộc sếp có chuyện gì mà gấp đến vậy?

Lục Đình Kiêu xuống xe, tiến vào tòa nhà chính, vừa đi được mấy bước, bỗng nghĩ tới chuyện gì đó, sắc mặt lập tức bị mây đen dày đặc bao phủ, cảm giác như trời sắp sụp xuống vậy...

Cả đám nhân viên thấy vậy sợ đến nỗi bay hết cả hồn vía!

Công ty sắp sập rồi à?

Lục Đình Kiêu khẽ rửa một câu, nhanh chóng tăng cước bộ, lao thẳng tới bàn tiếp tân...

"Chào Lục tổng!" Thấy người tới, thư ký Phương vội chào.

"Cô ấy tới chưa?" Lục Đình Kiêu lạnh lùng hỏi.

"Cô ấy?" Thư ký bị vẻ mặt đáng sợ của sếp dọa sợ, sững sờ một lúc mới phản ứng lại: "Lục tổng, ý ngài là cô Ninh? Vâng! Cô ấy đã vào văn phòng đợi ngài rồi!"

"Gì cơ?" Trong phút chốc, sắc mặt Lục Đình Kiêu trông càng đáng sợ.

Viên thư ký sợ phát khóc: "Lục... Lục tổng... có chuyện gì sao? Trợ lý Trình có nói với tôi, bảo tôi đưa cô gái kia vào văn phòng đợi ngài mà!"

Thấy sắc mặt Lục Đình Kiêu như vậy, Trình Phong ở bên cạnh cũng hoảng, thầm nghĩ rõ ràng chính miệng sếp dặn mình bảo cô ấy đợi trong văn phòng của sếp cơ mà!

Lục Đình Kiêu nhéo mi tâm, trầm giọng hỏi: "Cô ấy lên bao lâu rồi?"

Cô thư ký run rẩy nhìn đồng hồ: "Tầm bảy tám phút gì đó rồi ạ."

Lục Đình Kiêu không nói gì nữa, đen mặt bước nhanh về phía thang máy...

Phía sau, viên thư ký gọi giật Trình Phong lại: "Trợ lý Trình, trợ lý Trình! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải tôi làm gì sai rồi không? Rõ ràng

là anh bảo tôi đưa người lên! Tôi không chắc còn hỏi lại anh nữa mà!

Lúc này mặt Trình Phong cũng xanh mét: "Cô hỏi tôi thì tôi hỏi ai đây! Đừng lo lắng quá, để tôi đi xem tình hình thế nào đã, quay lại sẽ nói với cô sau!"

"Thế anh mau lên đi..." Viên thư ký khóc thút thít đáp lại.

Sau khi ra khỏi thang máy, Lục Đình Kiêu kéo mạnh cà vạt ra, chạy thẳng một mạch về văn phòng, khiến nhân viên cả tầng chết sững...

Má ơi, người vừa chạy như bay kia sao trông cứ như sếp nhà mình thế nhỉ?

--- O ---

Chương 410: Lại Quyển Rũ Tôi! Anh Lại Quyển Rũ Tôi!

Cuối cùng, tới trước cửa văn phòng.

"Rầm" một tiếng, Lục Đình Kiêu đẩy mạnh cửa tiến vào.

Chỉ thấy Ninh Tịch đang yên lặng ngồi trên sofa, trong tay còn cầm một quyển album đỏ chót vô cùng chói mắt...

Thấy quyển album trong tay cô, ánh mắt bình tĩnh bao lâu nay của Lục Đình Kiêu bỗng dậy sóng, thậm chí ngay cả giọng anh cũng run lên: "Ninh Tịch..."

Ninh Tịch chớp mắt, kinh ngạc nhìn Lục Đình Kiêu bất ngờ đẩy cửa vào, thấy sắc mặt anh cứng lại, hơi thở gấp gáp, ngay đến cà vạt cũng lộn xộn...

"Ặc, Boss đại nhân... ngài... ngài sao vậy?" Ninh Tịch ngơ ngác hỏi.

Lục Đình Kiêu bước từng bước tới trước mặt cô, ánh mắt lạnh lẽo rơi xuống quyển album trên tay cô...

Ninh Tịch thấy thế vội xin lỗi: "A! Cái này... xin lỗi... tôi thấy nó đặt ở đây... nên nghĩ chắc không phải tài liệu tư mật gì... vô ý lấy lên xem..."

Nói xong cô đặt quyển album đó xuống, không dám động linh tinh nữa.

"Ninh Tịch, thứ này là mẹ tôi sai người đặt ở đó, tôi cũng chưa nhìn qua bao giờ." Sóng lưng Lục Đình Kiêu căng cứng, trong giọng nói lộ ra một tia căng thẳng khó phát giác.

"À..." Ninh Tịch gãi đầu.

"Em không tin tôi?"

"Hả? Tất nhiên là tôi tin chứ!"

"Em..."

Lục Đình Kiêu không giỏi giải thích, mãi một lúc lâu sau anh mới đành mặt, gằn từng chữ nói: "Em đừng giận, tất cả những thứ này đều là do ba mẹ tôi

tự ý sắp xếp, cá nhân tôi hoàn toàn không hề có ý muốn xem mặt, kể cả họ có sắp lịch tôi cũng sẽ không đi."

Lúc trước, trong lòng anh tràn ngập kích động vì cô gái của anh chủ động nhắn tin cho anh, kết quả lại quên mất việc quan trọng này.

Lúc về tới công ty anh mới nhớ ra, quyển album xem mặt này đặt trong văn phòng của anh, Ninh Tịch đã vào một lúc chắc cũng đã nhìn thấy rồi...

Ninh Tịch vừa nghe vậy cuối cùng cũng hiểu, cô có hơi giật mình, Lục Đình Kiêu vì chuyện này... mà vội vàng chạy về đây như thế sao?

Khoảng khắc đó, trong lòng cô dâng lên cảm giác không nói thành lời...

Quả thật cô từng nghĩ đến việc cô có thể cố gắng đến giây phút cuối cùng, nhưng cô chưa bao giờ ích kỷ hy vọng rằng Lục Đình Kiêu có thể đợi cô đến lúc đó. Nếu như anh gặp được một người mà anh thấy thích hơn, chắc chắn cô cũng sẽ chúc phúc cho anh! Cùng lắm thì say 3000 trận là được chứ gì...

Ninh Tịch ngẩng lên, dịu dàng nhìn người đàn ông âm trầm trước mắt: "Lục Đình Kiêu, thật ra anh không cần phải như vậy đâu, có câu gì ấy nhỉ? Thế gian rộng lớn như vậy hoa thơm nơi nào chẳng có, anh cứ thử đi ra ngoài một vòng xem biết đâu lại tìm thấy người mình ưng ý hơn thì sao!"

Cô vừa dứt lời, Lục Đình Kiêu liền nói: "Ninh Tịch, tôi không cần ai cả, em chính là cả thế giới của tôi."

Ninh Tịch: "...". Bị giết gọn chỉ trong một câu nói.

Giờ Đại ma vương đã luyện tới cảnh giới không cần nghĩ nữa rồi, lời nào lời nấy cũng mang tính sát thương rất cao...

"Khu, không nói chuyện này nữa nhé Boss đại nhân, thời gian của ngài rất quý báu, ngài xem qua kịch bản này đi!" Ninh Tịch lập tức đưa kịch bản ra.

Lục Đình Kiêu cẩn thận đánh giá vẻ mặt Ninh Tịch, xác định cô không tức giận, giọng anh mới dịu xuống: "Chờ chút đã."

Nói rồi anh tháo cà vạt ra, cởi áo khoác, treo lên giá áo.

Cô ấy không tức nhưng không hiểu sao trong đáy lòng lại dâng lên cảm giác lạc lõng mất mát mãnh liệt...

Không tức giận chẳng phải là vì không yêu, không để tâm sao...

Trong lúc Lục Đình Kiêu không chú ý, Ninh Tịch đang tự niệm vài câu Thanh Tâm Chú, tránh không đưa mắt nhìn chằm chằm vào động tác cử áo của anh!

Con mẹ nó, lại quyến rũ tôi! Anh lại quyến rũ tôi rồi!

--- O ---

Chương 411: Nơi Đại Ma Vương Đã Từng Ngủ?

Cởi áo khoác, Lục Đình Kiêu vừa sửa lại tay áo vừa nói: "Tôi vẫn còn phải xem một lúc nữa, em có thể vào phòng trong để nghỉ ngơi, nhìn sắc mặt em có vẻ tối qua ngủ không ngon?"

Ninh Tịch sờ vành mắt đen xì: "Tôi qua phân khởi quá nên xem kịch bản cả đêm..."

Lục Đình Kiêu: "Đi chợp mắt một chút đi, xong tôi sẽ gọi em."

"Ông chủ đang làm việc mà tôi đi ngủ thì hình như không tốt lắm đâu?"
Ninh Tịch cảm thấy không ổn.

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái: "Em không ngủ cũng chẳng giúp được gì, nhưng em ngủ rồi thì tôi sẽ yên tâm hơn."

Ninh Tịch: "Vậy tôi đi ngay đây!" Tốt nhất là cứ tránh ở chung một chỗ với Đại ma vương đi... Đại ma vương sắp không khống chế được năng lực hút gái rồi...

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã bay như một làn khói vào phòng nghỉ...

Phong cách vẫn là kiểu đơn giản lại lạnh lùng quen thuộc, nhưng mà... có lẽ là nơi Đại ma vương đã từng ngủ nên lại lộ ra vài phần ấm áp...

A? Chờ một chút! Chỗ Đại ma vương đã từng ngủ?

Cô có thể mà ngủ ở đây?

Còn đang xoắn xuýt thì di động đột nhiên vang lên một tiếng báo có tin nhắn mới: [Lục cải xanh: Ga trái giường mới thay ngày hôm qua.]

Ninh Tịch: "..."

Đại ma vương có thiên lý nhãn sao?

Thật đáng sợ...

Ngoài phòng nghỉ, Lục Đình Kiêu tưởng tượng đến vẻ mặt của Ninh Tịch sau khi đọc tin nhắn, khóe miệng không tự chủ được khẽ nâng lên rồi vội đầu vào xem kịch bản.

Tôi qua quả thật Ninh Tịch phần khởi quá mà thức trắng đêm nên đầu vừa dính gối không bao lâu thì đã tiến vào mộng đẹp...

Trong phòng làm việc của Lục Đình Kiêu là một mảnh yên bình ảm áp, nhưng mà vào lúc này bên ngoài lại là một hồi phong ba bão tố.

Từ lúc tận mắt chứng kiến Lục Đình Kiêu chạy trở về, tất cả các nhân viên vẫn còn đang chìm trong trạng thái kinh hoàng...

"Xong đời rồi, tôi vừa nhìn thấy chuyện động trời!"

"Boss của chúng ta là nhân vật nào chứ? Núi Thái Sơn có ập xuống cũng không biến sắc, thế mà lần này lại không để ý hình tượng mà chạy trong công ty!"

"Nghe mấy người ở dưới lầu lúc đó nói sắc mặt của Boss đáng sợ lắm! Mấy thư ký đều bị dọa phát khóc cơ mà!"

...

Nhất thời mọi người đều chuyển hướng nhìn về phía Trình Phong...

"Trợ lý Trình, nếu anh biết nội tình gì thì cũng đừng gạt chúng tôi! Sắp nhập viện vì đau tim rồi đó!"

"Đúng thế! Anh có gì thì nói thẳng với chúng tôi đi! Có phải công ty xảy ra nguy cơ lớn gì không? Chúng ta sắp bị đá ra đường à?"

"Nói cho chúng tôi đi mà, để chúng tôi còn chuẩn bị tâm lý?"

"Lúc nãy hình như có một người phụ nữ cầm tài liệu gì đó vào phòng Lục tổng đúng không, có phải tới báo tin dữ gì không?"

...

Trình Phong bị một đám người vây quanh đến sát đầu bễ trán: "Kính nhờ các vị, đừng hỏi tôi nữa, tôi có biết cái quái gì đâu! Cứ yên tĩnh mà chờ đi!"

Thật ra thì anh có thể khẳng định công ty tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng kể cả công ty không có vấn đề gì thì anh cũng không có cách nào hoàn toàn an tâm. Bởi vì bất kể chuyện gì liên quan đến vị Ninh tiểu thư kia đều là chuyện lớn hết đó!

Thời gian từ từ trôi, mặt trời dần dần xuống núi, rất nhanh thì đến giờ tan làm nhưng các nhân viên vẫn nán lại chỗ làm với vẻ mặt hóng hớt, không một ai dám đứng dậy rời đi.

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu vẫn hướng về phòng nghỉ kia, dường như đã nhìn lâu lắm rồi, một lúc sau mới giật mình tỉnh lại. Anh nhìn đồng hồ rồi khép lại cuốn kịch bản đã xem xong từ lâu, đứng dậy đi tới trước cửa phòng nghỉ, gõ cửa một cái.

Bên trong yên lặng, không có chút âm thanh nào.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

--- O ---

Chương 412: Nụ Hôn Trong Mơ

Trên giường lớn mềm mại, một cô gái đang chìm sâu vào giấc ngủ say, gò má ửng hồng, những sợi tóc đen nhánh rơi tán loạn trên chiếc gối trắng tinh...

Trái tim Lục Đình Kiêu không tự chủ được mà nhịp đập nhẹ dần, anh ngồi xuống cạnh mép giường, đột nhiên có cảm giác không muốn làm bất cứ cái gì nữa, chỉ cần cứ thế này ngắm nhìn cô...

Cái gì cũng không làm? Với tình huống này...

Dường như là không thể...

Kể từ khi cô rời khỏi Bạch Kim Đế Cung thì đã lâu thật lâu... thật lâu lắm rồi anh chưa được nhìn cô gần đến như vậy...

Thật lâu rồi không chạm vào cô...

Dù biết không đúng nhưng cảm dỗ này thật sự quá lớn, cố gắng kiềm chế cũng không có tác dụng.

Lục Đình Kiêu nhặt một lọn tóc nhỏ lên rồi nhẹ nhàng áp môi mình vào, tiếp theo đó là đôi môi mềm mại màu hoa anh đào...

Vốn chỉ nghĩ chạm vào một chút thôi, nhưng mà hiển nhiên đó là một hy vọng xa vời. Ngay phút giây chạm vào cô, sự mềm mại cùng niềm hạnh phúc dâng lên khiến anh phải thở dài một hơi, sau đó không nhịn được mà chậm rãi nhẹ nhàng nhắm nháp. Rồi sau cùng là dùng ngón tay đè nhẹ xuống cằm cô, khẽ tách môi cô rồi tiến vào càng sâu hơn, cảm nhận được càng nhiều sự thỏa mãn cùng hạnh phúc...

"Ừm..." Cô gái hít thở không thông liền rên nhẹ một tiếng.

Sông lưng Lục Đình Kiêu cứng đờ, đáng lẽ phải nên dừng lại mới đúng nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe lời lý trí, bởi vì sự chống cự nhỏ nhỏ của cô mà càng thêm hưng phấn, ngậm lấy đôi môi của cô hôn sâu hơn...

"Lục..."

Nghe cô rên rỉ tên của mình, Lục Đình Kiêu càng kích động hơn, anh bóp nhẹ eo của cô dường như muốn đem cô nhập vào sâu trong thân thể mình...

Bởi vì đau đớn trên môi mà Ninh Tịch nhăn mi, không vui quờ tay một cái:
"Lục cái xanh..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Nghe rõ ba chữ kia, cả người Lục Đình Kiêu cứng đờ. Rồi sau khi bình tĩnh lại liền chôn đầu trong hõm cổ ấm áp của cô, thậm chí khóc dở cười, ngay cả tâm tư như con diều bay phấp phới trong gió cũng bị cô chặt đứt.

Lục cái xanh?

Tên gọi này...

Được rồi, dường như cũng không tệ lắm.

Rất đặc biệt.

Là dành riêng cho cô.

Mắt thấy màn đêm cũng sắp buông xuống, Lục Đình Kiêu rốt cuộc cũng gọi cô gái dậy: "Ninh Tịch... Tỉnh dậy đi..."

Ninh Tịch mơ màng mở mắt ra, vừa mới tỉnh lại đã thấy khuôn mặt hoàn mỹ của một người đàn ông cùng đôi mắt dịu dàng.

"Hửm..." Cô đang nằm mơ sao?

Không đúng! Cô vẫn còn đang ở trong phòng nghỉ của Đại ma vương mà!

Ninh Tịch vội vàng bò dậy: "Boss đại nhân! Tôi ngủ rất lâu sao? Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Không lâu, vừa vặn hai tiếng."

"Đệch! Tôi là heo à! Thế mà lại ngủ suốt hai tiếng!" Ninh Tịch vội vàng xoay người xuống giường, sau đó sửa sang lại chăn gối.

"Đừng vội, lát nữa sẽ có người dọn."

"À..."

"Đi thôi, muộn lắm rồi, nên ăn cơm."

Sau khi Ninh Tịch tỉnh lại thì việc đầu tiên chính là hỏi thăm chính sự:
"Đúng rồi ông chủ, ngài xem xong kịch bản chưa? Thế nào thế nào? Tôi có thể nhận sao?"

Thật ra thì cô vô cùng lo lắng, với cái cái tính luôn nghiêm khắc cổ hủ của Lục Đình Kiêu mà nói thì rất khó gặt đầu cho cô đóng thể loại phim này...

"Xem một nửa." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Xem một nửa?" Lấy tốc độ đọc của Đại ma vương mà nói... hình như không có khả năng nha? Không khoa học! Chắc là do xem cẩn thận và vô cùng xét nét đi!

Ài, thật đáng buồn, chả lẽ phải đợi thêm ngày nữa sao? Đã gấp lắm rồi!!!!

Ninh Tịch là một người nóng vội, ngay cả một phút cũng không chờ được huống gì là cả một ngày, vì vậy đau khổ nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Hay chờ anh xem xong rồi mai tôi lại tới tìm anh?"

--- O ---

Chương 413: Về Nhà Cùng Tôi

Lục Đình Kiêu cầm áo khoác từ cây treo quần áo lên, vừa mặc vừa nói: "Sợ không được, sáng mai tôi phải đi công tác nước ngoài."

"Cái gì!" Ninh Tịch kinh hãi.

Đúng là sấm sét giữa trời quang! Ngay cả Đại ma vương cũng đi sao?

Lục Đình Kiêu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Cho nên hiện giờ có hai phương án."

"Là gì?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Phương án thứ nhất, chờ một tuần sau tôi đi công tác về!"

"Tận một tuần á!" Mặc dù cũng không tính là dài nhưng cũng không phải là ngắn nha!

"Vậy phương án thứ hai?"

Lục Đình Kiêu nhìn cô nói: "Phương án hai... về nhà cùng tôi."

"Hả?" Ninh Tịch ngẩn ngơ: "Đây... có ý gì?"

"Là buổi tối em có thể ở nhà tôi ăn một bữa cơm, sau bữa tối tôi sẽ xem nốt một nửa còn lại, sau khi xem xong sẽ thảo luận với em. Chắc có thể giải quyết trong hôm nay." Lục Đình Kiêu khẳng định.

Ninh Tịch chớp mắt một cái, không chút do dự nói: "Tôi chọn cái thứ hai!"

Cái này còn cần phải chọn sao, nhưng mà sau khi chọn xong, thế quái nào cô lại có cảm giác tự mình nhảy xuống hố vậy trời.

Trong đôi mắt Lục Đình Kiêu thoáng lên một nét cười: "Ừ, đi thôi."

Ninh Tịch ân cần đi phía trước giúp Lục Đình Kiêu mở cửa. Kết quả vừa mở ra phát liền ngu người...

Thời gian này hẳn là mọi người đều đã tan làm mới đúng, nhưng sao cô lại nhìn thấy nguyên một phòng đầy ắp nhân viên thế này. Cả phòng không thiếu một ai vẫn đang ngồi trước bàn làm việc chăm chỉ công tác, trừ chuyện

ánh mắt tò mò của bọn họ cứ len lén bắn sang bên này.

Ninh Tịch không kìm được xúc động: "Boss đại nhân, nhân viên nhà anh... đều thật chăm chỉ!"

Lục Đình Kiêu quét mắt nhìn những nhân viên nhà mình một cái, lại nhìn Trình Phong - đứng bên ngoài không biết đã đợi bao lâu.

Trình Phong gánh vác hy vọng của tất cả mọi người, cho nên có sợ thế nào đi nữa cũng chỉ có thể run rẩy đi tới trước. Dĩ nhiên anh không thể nói là mọi người bị dọa đến không dám tan làm nên chỉ có thể cười ha ha nói: "Vì cảm tạ công ty cất nhắc nên hôm nay mọi người chủ động làm thêm giờ..."

Lục Đình Kiêu lạnh mặt: "Tôi luôn chủ trương công việc quan trọng ở năng suất chứ không phải làm thêm giờ."

Trong đầu Trình Phong nghĩ, toi đời rồi.

Ngay sau đó Lục Đình Kiêu lại nói một câu: "Nhưng mà có tinh thần cũng rất đáng khen, tháng này tất cả mọi người tăng 30% lương coi như tiền thưởng."

Lục Đình Kiêu dĩ nhiên biết bọn họ đang nghĩ cái gì trong lòng, nhưng dù sao hôm nay anh cũng có chút thất thố khiến bọn họ sợ, thôi coi như là tiền... bồi thường tinh thần đi...

Hơn nữa vừa rồi vợ cũng khen bọn họ chăm chỉ!

Tất nhiên đây mới là điểm mấu chốt.

Nghe Lục Đình Kiêu nói vậy thì tất cả mọi người đều không dám tin vào tai mình.

Tai họ bị nghẽn sao?

Lo lắng cả một buổi chiều, còn tưởng công ty phá sản, kết quả... ông chủ lại phát tiền thưởng!!!

Nhưng mà còn chưa hết khiếp sợ vụ tiền thưởng thì chuyện càng đáng sợ hơn đã kéo đến...

"Đi thôi." Lục Đình Kiêu nghiêng người nói với Ninh Tịch một câu, sau đó

đi thẳng đến lối ra vừa đi vừa nói với hỏi: "Tôi muốn ăn gì? Nghe bảo em muốn giảm cân, tôi để nhà bếp chuẩn bị chút thức ăn thấp carlo nhé?"

"Ừ ừ, cũng được! Thật ra thì tôi ăn gì cũng được, anh không cần lo đâu! Cùng lắm thì tôi ăn ít một chút!"

"Giảm cân cũng được nhưng phải chú ý thân thể, lần trước Tần Mộc Phong có đề cử một bác sĩ dinh dưỡng đấy, em thấy sao? Nếu được thì tôi để cô ấy lên thực đơn cho em!"

"Thế có phiền người ta quá hay không?"

"Không đâu, để buổi tối tôi giúp em gọi điện nói một tiếng."

...

Toàn thể các nhân viên công ty: "..."

--- O ---

Chương 414: Không Kịp Đề Phòng Bị Thức Ăn Cho Chó Ném Cho Đầy Mặt

Úi má nó!!!

Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì?

Bọn họ vừa nghe được cái gì?

Không kịp đề phòng bị thức ăn cho chó ném cho đầy mặt!!!

Trong phút chốc tất cả mọi người đều quay phắt nhìn về phía Trình Phong, trạng thái kia hình như sắp hóa cuồng...

"Ông! Chủ! Cửa! Chúng! Ta! Sắp! Có! Vợ!!!"

"Đệch! Trợ lý Trình, anh quá không có nghĩa khí rồi! Chuyện lớn thế mà miệng cứ kín như bưng! Nói cho anh em biết chút thì thiếu miếng thịt à!"

"Làm chúng tôi sợ đến tiểu ra quần!"

"Mới nãy ông chủ phát tiền thưởng chắc không phải vì bà chủ tương lai khen chúng ta một câu chăm chỉ đấy chứ? Boss có thích chúng ta làm thêm giờ bao giờ đâu!"

"Nhất định là vậy!"

...

Trình Phong trợn trắng mắt, đến anh cũng sợ đến tiểu ra quần có được không?

Cũng may là hai người không có xung đột gì, với lại sếp không chỉ phát tiền thưởng mà còn dùng lời nhỏ nhẹ thế kia thì chắc chắn nguy cơ đã giải trừ, sau cơn mưa trời lại sáng.

Từ một khía cạnh nào đó thì Ninh tiểu thư mới là người quyết định sống chết của bọn họ thì phải!

Thoáng bình tĩnh lại, một nữ nhân viên mát húng làm bầm: "Các anh đừng có ở đây mà kích động vợ vắn, ai biết có phải bà chủ tương lai hay không

chứ!"

Công ty có không ít nữ nhân viên thầm ái mộ Lục Đình Kiêu, một lòng cho rằng Boss đại nhân là thuộc về tất cả mọi người. Cho nên việc đột nhiên phát hiện hoa đã có chủ khiến họ chẳng thể dễ chịu chút nào, lập tức rối rít phụ họa: "Nói không chừng chỉ là vui một chút thôi ý chứ!"

Có nhân viên nam nhìn bọn họ như mấy đứa ngốc, đứng ra phản bác: "Từ góc độ cùng là đàn ông mà nói thì Boss lần này tuyệt đối nghiêm túc! Nếu Boss là loại người thích chơi đùa thì nhiều năm qua bên người anh ấy sẽ thiếu đàn bà sao? Mấy cô từng thấy dáng vẻ thất thố của Boss bao giờ chứ? Mấy cô thấy bộ dạng dịu dàng của Boss bao giờ chưa? Mấy cô thấy Boss nói chuyện với ai mà đầy đủ chủ vị như thế chưa?"

"Đâu chỉ thế! Từ lúc tôi vào công ty đến giờ chưa bao giờ thấy Boss nói dài đến vậy, thiếu chút nữa tôi còn cho rằng anh ấy bị rối loạn chức năng giao tiếp đấy! Không ngờ tán gái thì lại không mắc hi hi hi."

"Đây đã là cái gì, tôi còn tưởng Boss của chúng ta thích đàn ông cơ?"

...

Mấy cô nhân viên nữ một bộ không cam lòng nhưng cũng chẳng thể nào phản bác.

Phản bác không được thì khó tránh khỏi việc đi tìm hàng người khác: "Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai? Còn đeo khẩu trang! Chả nhẽ bộ dạng không thể gặp người sao?"

"Dẫu cho có đeo khẩu trang cũng nhìn ra cô ấy là một đại mỹ nữ, dám đàn bà các cô cũng dám mơ ước Boss sao, thôi đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa!"

"Khốn khiếp nhà anh, ai nói mơ ước Boss chứ! Chúng tôi chỉ không ưa hồ ly tinh dụ dỗ Boss của chúng tôi mà thôi!"

"Chẳng lẽ là Tô Dĩ Mạt sao? Thật ra thì hình tượng của Tô Dĩ Mạt cũng khá tốt! Rất nữ thần! So với Boss cũng coi như là... xứng đôi vừa lứa!"

"Đồ mắt lợn lược! Cái đứa giả từ đâu tới chân như cô ta sao xứng với Boss của chúng ta được?"

"Đừng cãi nhau đừng cãi nhau nữa! Đám đàn bà các cô thì Boss có thích người nào cũng chẳng khiến các cô hài lòng được..."

...

Bạch Kim Đế Cung

Xuống xe, Ninh Tịch có chút hoảng hốt nhìn căn biệt thự trước mắt.

Nói thật, lúc rời khỏi nơi này cô chưa từng nghĩ có ngày sẽ quay lại đây.

Lục Đình Kiêu thấy cô ngần người thì hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao", Ninh Tịch lắc đầu một cái rồi theo vào nhà.

Đi được nửa đường thì chuông điện thoại reo, là Giang Mục Dã gọi điện tới.

"Alo, gì thế?"

"Không có gì, chỉ nhắc cô một câu buổi tối đừng có tới trễ! Để tôi cô đơn thì tôi sẽ trở mặt với bà đấy!"

Giang Mục Dã đầu bên kia uy hiếp.

Ninh Tịch mê man: "Buổi tối... buổi tối trễ trũng cái gì?"

"Ninh Tiểu Tịch! Bà chán sống rồi có đúng không?"

"À à, nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, buổi tối có live stream game đúng không? Biết biết! Tôi chỉ đùa với ông thôi chứ tuyệt đối không quên đâu! Tuyệt đối không trễ! Cúp nha!" Ninh Tịch cúp điện thoại thật nhanh, vẻ mặt khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Trên thực tế thì dưới sắc đẹp của Boss đại nhân, cô đã sớm đem chuyện này quảng đến chín tầng mây rồi!

Ninh Tịch đau khổ nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, là thế này... tôi đang là đại diện thương hiệu cho một game, cho nên tối nay có kế hoạch tuyên truyền, muốn quay live stream... làm thế nào..."

"Em có thể dùng máy tính của tôi."

Chương 415: Ngày May Mắn Của Tôi

Ninh Tịch sững sốt: "Dùng máy tính của anh?"

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Yên tâm, máy tính cấu hình đủ mạnh, tốc độ mạng cũng rất nhanh, sẽ không có vấn đề gì đâu."

"À à à!" Nhìn vẻ mặt đáng tin cùng giọng nói dịu dàng của Boss đại nhân, trong mắt Ninh Tịch lấp lánh toàn sao, gật gật đầu.

Cấu hình và tốc độ máy tính của Đại ma vương như nào thì chính cô cũng từng trải nghiệm qua. Hồi ở đây thì điều khiến cô thích nhất chính là tốc độ mạng, nhanh cực kỳ, dùng để lướt weibo hay chơi game đều cực sướng.

"Tôi đưa em lên, em có thể thử trước một chút."

"Ừ ừ được!"

Hai người vừa bước vào nhà thì cách đó không xa quản gia Viên đã trông thấy, vẻ mặt ông kính ngạc nhưng đầu tiên là rũ mắt xuống, cung kính nói: "Đại thiếu gia đã về!"

"Ừ."

"Chào Tịch tiểu thư, hôm nay cô tới... làm khách?" Tiếp sau đó quản gia nhìn về phía Ninh Tịch hỏi dò, trong giọng nói không giấu được vẻ kích động.

"Chào bác quản gia! Tôi tới có chút việc!" Ninh Tịch trả lời.

"Thế à..." Quản gia Viên có chút thất vọng. Nhưng mà nghĩ kỹ lại thì có thể hòa bình âm áp sống chung một chỗ cũng là hướng phát triển tốt rồi, nhìn tâm tình Đại thiếu cũng có vẻ không tệ.

Chuyện lần trước nháo lớn đến vậy quả thật dọa ông mất hồn mất vía.

Lúc này Loan Loan kích động chạy tới: "Tịch tiểu thư, cô đã về rồi!"

Một câu "cô đã về rồi" khiến tâm tình vốn rất bình tĩnh của Ninh Tịch lại xao động, ày ày, thủ hạ của Đại ma vương ai cũng không phải dạng vừa nha!

Ninh Tịch cười khế: "Loan Loan có nhớ tôi không nào?"

"Nhớ chứ..." Loan Loan đỏ mặt trả lời, lúc này mới phát hiện Lục Đình Kiêu cũng ở đây liền vội vàng khom người chào hỏi: "Đại thiếu gia đã về!"

Cô bé này không biết giấu sắc mặt, biểu hiện thế này rõ ràng là Ninh Tịch còn được hoan nghênh hơn so với anh nhiều...

May Lục Đình Kiêu đã quen rồi, chỉ cần đừng có chiếm dụng quá nhiều sự quan tâm và chú ý của vợ anh là được.

Lục Đình Kiêu cùng với Ninh Tịch vào nhà, Loan Loan vui vẻ nhìn ông quản gia: "Chú Viên, sao Tịch tiểu thư lại bỗng dưng tới đây? Có phải cô ấy với Đại thiếu gia..."

Quản gia Viên: "Đừng có đoán mò, Tịch tiểu thư chỉ tìm Đại thiếu gia có việc thôi, nhưng mà chú thấy bầu không khí giữa hai người có vẻ không tệ."

Còn có một câu ông vẫn chưa nói, đó là không biết có phải ảo giác của ông hay không cơ mà ông luôn thấy, ánh mắt của Tịch tiểu thư nhìn Đại thiếu gia có vẻ hơi khác so với hồi trước...

Chào hỏi với đám Loan Loan xong, Ninh Tịch theo Lục Đình Kiêu vào thư phòng.

Lục Đình Kiêu nhấn xuống nút khởi động, giúp Ninh Tịch kéo ghế ra tỏ ý muốn cô ngồi xuống, sau đó nhấn mật mã mở máy ngay trước mặt cô.

Ninh Tịch cũng không kịp tránh vì vậy cũng nhìn thấy Lục Đình Kiêu đánh mật mã. Cũng vì tò mò mà cô lẩm bẩm theo bản năng: "l...u...c..k..y..712?"

Lucky là may mắn, vậy 712 là ý gì? Hình như cũng không phải sinh nhật Lục Đình Kiêu, cũng không phải sinh nhật Tiểu Bảo, đương nhiên cũng không phải sinh nhật cô.

Lục Đình Kiêu khoác một cánh tay lên lưng ghế, một tay vòng qua người cô điều khiển chuột. Nghe được giọng cô lẩm bẩm thì nhẹ giọng đáp: "Đó là ngày may mắn của tôi, là ngày đầu tiên tôi gặp em."

"Hựm... khụ khụ khụ..." Chết sững một hồi thì Ninh Tịch cả kinh ho khan một trận.

Cẩn thận nghĩ lại một chút thì đúng thật! Lúc này đúng là hoàn toàn không nhớ tới!

--- O ---

Chương 416: Không Nhịn Được Muốn Nhào Vào Thì Phải Làm Sao

Lục Đình Kiêu giống như vừa nói một câu rất bình thường, vẻ mặt không đổi lưu loát mở trình duyệt lên: "Em chơi game đi."

"À à... ngay đây..." Ninh Tịch vội vàng cầm lấy con chuột.

Kết quả là Lục Đình Kiêu còn chưa kịp rút tay ra thì cô đã vô tình chạm vào tay Lục Đình Kiêu, lại vội vàng rút tại: "Thật xin lỗi thật xin lỗi..."

Đang tính đứng dậy xin lỗi, nhưng mà đầu lại đập vào lồng ngực Lục Đình Kiêu...

Ninh Tịch: "..."

Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu của cô, dường như nhìn rõ sự lúng túng của cô nên dịu dàng nói: "Không phiền em nữa, tôi xuống bếp xem một chút, có vấn đề gì gọi tôi."

Ninh Tịch gật đầu không ngừng: "Vâng vâng vâng!"

Thấy Đại ma vương đóng cửa rời đi, Ninh Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, ôm mặt gục trên bàn làm việc...

Lục Đình Kiêu...

Anh còn như thế, còn như thế...

Tôi... không nhịn được muốn nhào vào thì phải làm sao? Huhuhu...

Ninh Tịch thật vất vả mới bình tĩnh lại được, lên trang chủ của trò chơi sau đó bắt đầu tải game.

Tốc độ mạng ở đây vẫn dững mãi như vậy, không tới mười phút đã tải xong hết rồi.

Nhập vào mật mã, đăng nhập game, giở danh sách bạn tốt ra thì thấy Giang Mục Dã đã online.

Cơ hồ thấy cô vừa mới đăng nhập vào thì Giang Mục Dã đã phát lời mời

voice chat.

Ninh Tịch đồng ý: "Ông lên sớm thế à?"

Giang Mục Dĩ ở đâu bên kia hừ một tiếng: "Bà cho là tôi cũng giống bà chắc! Ủa, sao hôm nay chăm chỉ thế?"

"Chăm chỉ cũng có lý do à? Mau lập đội đi! Đánh hai trận làm nóng người đã!"

"Ok, lên luôn!" Giang Mục Dĩ vừa nghe tới chơi game thì tinh thần lập tức tỉnh táo, cái gì cũng quăng luôn ra sau gáy.

Chỉ có điều hai người vừa đánh đã bắt đầu một bi kịch...

Giang Mục Dĩ nhanh chóng gào lên: "Ninh Tịch! Bà chết rồi à! Ngây ngô cái khi gì đó! Đờ mờ! Đờ mờ đờ mờ! Đờ mờ mà, có mai phục... Mẹ! Bà muốn chết hả Ninh Tiểu Tịch! Hôm nay quên uống thuốc hả...!"

"Cút! Ông mới quên uống thuốc! Sao phản ứng chậm thế còn không nhắc tôi sớm chút được sao? Đờ mờ là một kiếm khách đến vú em của mình còn không bảo vệ nổi mà còn mắng tôi!" Ninh Tịch mặc dù chột da nhưng tuyệt đối sẽ không chịu thiệt ngoài miệng.

Giang Mục Dĩ tức xì khói: "Mẹ kiếp! Bà đừng có mà đổi trắng thay đen như thế! Ninh Tiểu Tịch, bà thử đặt tay lên ngực mà tự hỏi lương tâm xem hôn bà có để ở đây không?"

Bị Giang Mục Dĩ vạch trần, Ninh Tịch câm nín: "Tôi..."

Hôm nay Đại ma vương xài sát chiêu liên hoàn, hiện giờ cô được thế này đã là phát huy hết khả năng rồi có được hay không?

Ninh Tịch nghiến răng: "Nói ít thôi! Làm ván nữa!"

Trận thứ hai bắt đầu, vẫn là kết cục thê thảm...

Bị chết quá thảm, Ninh Tịch cũng bắt đầu mắng chửi Giang Mục Dĩ: "Giang Mục Dĩ, ông bị chó cắn rồi à! Cứ đâm đầu về phía trước tìm chết làm gì! Tôi có là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được ông đâu! Đổi lại, tôi không muốn chơi vú em, tôi muốn chơi kiếm khách!"

"Mẹ kiếp, đây là công ty yêu cầu chứ không phải tôi cam tâm tình nguyện! Hơn nữa căn bản là chơi thể này cũng chẳng làm sao, mặc dù bà chơi giỏi tấn công nhưng không đến nỗi chơi vớ em nát như thế! Thành thật khai báo, rốt cuộc bà làm sao?" Giang Mục Dã càng nghĩ càng không đúng.

"Lông Vàng, ông đừng có viện cớ! Rõ ràng chính ông ngáng chân tôi..." Ninh Tịch làm sao có thể thừa nhận chuyện mình bị sắc đẹp làm cho mất hồn mất vía chứ, nên đành kiên quyết đổ chấu phân kia lên đầu Giang Mục Dã.

Giang Mục Dã bên kia suýt nữa bị cô làm cho tức đến hộc cả máu...

Ninh Tịch đang mắng Giang Mục Dã đến xuất thần, vừa ngẩng đầu một cái đã thấy Lục Đình Kiêu đang đứng tựa vào cửa nhìn cô, không biết anh đã đến đây tự bao giờ.

--- O ---

Chương 417: Lúc Chửi Người Rất Đáng Yêu

Ninh Tịch lúng ta lúng túng vội vàng tắt micro: "Khụ khụ, anh đến từ bao giờ?"

Chẳng lẽ nhìn thấy hết bộ dạng mắng chửi người của cô rồi à! Cô lại tạo nghiệt gì đây!

"Thật ra thì lúc bình thường tôi chơi game cũng không nóng tính như vậy, cũng sẽ không chửi người lung tung, chủ yếu là vì Giang Mục Dã hôm nay chơi quá nát..." Ninh Tịch tiếp tục đùn đẩy trách nhiệm.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu khẽ nhếch lên: "Rất đáng yêu mà."

Ninh Tịch dần thôi mặt: "Hả? Cái gì đáng yêu?"

Lục Đình Kiêu: "Lúc em mắng người."

Ninh Tịch: "..."

Đại ma vương, tôi đã trọng thương cạn sạch máu rồi anh còn không tha cho tôi...

"Cơm tôi đã xong, xuống ăn cơm trước hay là...?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Ừ, ăn cơm ăn cơm!" Cô muốn ăn cải xanh!!!

...

Ninh Tịch thấy trên bàn để ba chay một măn cùng một canh, tất cả đều là đồ ăn gia đình, rất dễ chịu cũng rất có cảm giác thèm ăn, hơn nữa lại còn có một đĩa cải xanh.

Đại ma vương không phải là cố ý đây chứ?

"Thế này đủ chưa?" Lục Đình Kiêu không an tâm hỏi.

"Đủ đủ, khẳng định đủ rồi!" Để tránh vừa mở miệng đã gặp nguy hiểm, Ninh Tịch nhanh chóng gắp vài đũa đồ ăn rồi cúi đầu lùa cơm.

"Ăn từ từ thôi." Lục Đình Kiêu nhìn cô, trong mắt có một chút khản trương không dễ phát hiện.

Ninh Tịch quả thật không phát hiện, vẫn tiếp tục ăn cơm. Nhưng mà ăn ăn một hồi cô phát hiện có cái gì là lạ...

"À... ờ... Lục Đình Kiêu..."

"Sao vậy?" Lục Đình Kiêu lập tức để đũa xuống hỏi.

Ninh Tịch cắn một miếng cà tím, cân nhắc chọn lời nói: "Đầu bếp làm cơm nhà anh hôm nay tâm trạng không tốt à?"

Lục Đình Kiêu suy nghĩ một chút, rất chắc chắn trả lời: "Không đâu, tâm tình rất tốt."

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Vậy sao... có vẻ như trù nghệ hôm nay... có chút không giống như mọi hôm thì phải?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy lập tức dựng thẳng sống lưng, nhưng mà trên mặt vẫn chẳng thay đổi chút nào: "Nói thế là sao?"

Ninh Tịch chỉ đĩa cà tím kho: "Món này rõ ràng cho muối hơi quá tay..."

Sau đó lại gắp một đũa bí xanh xào thịt: "Món này cũng quá lửa đến nỗi thịt cũng cháy, trứng xào cà chua thì toàn là cà chua, trứng chẳng thấy đâu... quan trọng nhất là hình như canh quên cho muối..."

Nói xong ngẩng đầu nhìn Lục Đình Kiêu một cái, vốn còn định chê tiếp ai dè phát hiện vẻ mặt anh có gì đó không đúng.

Ninh Tịch chột dạ, trong đầu thoáng qua một suy nghĩ rồi lộ vẻ mặt không thể nào.

Một lúc lâu sau, Ninh Tịch nuốt nước miếng yếu ớt hỏi: "Ày, Lục Đình Kiêu... những món này... chắc không phải... là anh nấu chứ?"

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu nặng chịch, dường như có chút gì đó không muốn thừa nhận, nhưng mà anh không muốn nói dối nên một lát sau chỉ có thể cứng đờ gật đầu một cái: "Ừ."

"Phụt..." Ninh Tịch kinh hoàng: "Anh làm thật ý hả!"

Toi rồi toi rồi! Sao không nói sớm chứ!

Cô vừa đem toàn bộ thức ăn Đại ma vương làm ché cho lên bờ xuống ruộng!

Ninh Tịch đỡ trán, vội vàng bổ sung: "Ai da, tôi còn tưởng đầu bếp nhà anh làm chứ, nên mới lấy tiêu chuẩn đầu bếp nhận xét, tất nhiên là yêu cầu hơi cao. Không ngờ Boss đại nhân lại đích thân xuống bếp, khụ, mạo muội hỏi một câu, đây chẳng lẽ là... lần đầu anh xuống bếp?"

"Không phải, lúc trước có làm qua mấy lần." Sắc mặt Lục Đình Kiêu vẫn rất khó coi, làm một người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ thì lần đầu tiên nếm mùi sự thất bại quả thật là bị đả kích không nhẹ.

--- O ---

Chương 418: Vì Một Nụ Cười Của Mỹ Nhân

"Àà, có làm mấy lần thì anh vẫn là một tay mơ thôi! Không phải tôi cố ý muốn khen anh đâu cơ mà tay mơ có thể làm được thế này đã vô cùng lợi hại rồi! Anh nhìn miếng cà này này, làm cực kỳ thơm, mặc dù cho hơi nhiều muối một chút nhưng tuyệt đối là thượng phẩm, còn món bí xanh xào thịt này nữa, miếng thịt... hơi cháy một chút nhưng thật ra thì tôi thích ăn thịt cháy cạnh, còn món trứng xào cà chua..."

"Bởi vì thấy trong trứng có lẫn vỏ trứng nên chỉ có thể bỏ gần hết chỗ trứng đi." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch ghen, khó mà có thể mở lời khen tiếp: "À à, khó trách, đây chính là thái độ nghiêm túc của đầu bếp đó! Thật ra thì có vài miếng vỏ trứng cũng không sao, lúc tôi mới biết nấu cơm thì chỉ cần nấu món nào có trứng là món đấy chắc chắn thấy vỏ! Còn canh này thì thanh đạm một chút mới tốt, quan trọng là món cải xanh này làm thật sự quá ngon! Còn ngon hơn cả tôi làm!"

Ninh Tịch phải khen đến sắp cạn cả nước miếng thì sắc mặt Lục Đình Kiêu mới hòa hoãn lại một ít: "Ừ, món này tôi luyện rất lâu."

Nếu giờ Ninh Tịch mà vào bếp thì sẽ thấy một thùng rác đầy những sản phẩm thất bại...

Sản phẩm được coi là thành công trước mặt Ninh Tịch được thành lập trên vô số thi thể cải xanh...

"Thật sự rất ngon, nếu tiếp tục luyện tay thêm chút nữa thì sẽ càng ngon hơn!" Thấy vẻ mặt Lục Đình Kiêu đã dịu lại, Ninh Tịch càng không ngừng cố gắng vượt lòng.

Lục Đình Kiêu nghiêm túc nhìn cô: "Ừ, cho đến khi em hoàn toàn hài lòng mới thôi."

"Hả? Tôi... ý tôi không phải như vậy..." Cái gì mà đến tận khi cô hài lòng mới thôi hả?

Thật ra thì cô chỉ muốn nói, trong nhà chỉ cần một người biết nấu ăn là được rồi, anh không cần phải học đâu!

Nhưng mà Lục Đình Kiêu như thế mà lại chấp nhận vì cô mà rửa rau nấu

canh, lực sát thương của đòn này đủ để lấy mạng cô.

Cột máu của Ninh Tịch hiện tại là 0.

Nhưng mà dù cho cạn máu thì cô vẫn không đành lòng nhìn Đại ma vương phải thất vọng, vì thế cô quăng mục tiêu giảm cân qua một bên liều mạng ăn sạch hết thức ăn trên bàn cộng thêm hai bát cơm nữa.

Nhìn bát đĩa sạch bong trên bàn, khuôn mặt vẫn luôn buồn buồn không vui của Lục Đình Kiêu mới bắt đầu hiện lên một nụ cười.

Ninh Tịch sờ cái bụng tròn xoe, yên lặng thở dài, vì một nụ cười của mỹ nhân có bội thực cũng đáng...

"Lúc nào thì em bắt đầu live stream?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch liếc đồng hồ: "Còn một tiếng nữa, tôi luyện tay trước vài trận đã, đấu sao cũng không phải máy mình sợ không quen tay."

"Ừ, vậy tôi xem kịch bản."

"Ukm, Boss đại nhân vất vả rồi!"

Vì vậy hai người chia nhau làm việc.

Ninh Tịch trở về cạnh máy tính, không biết có phải do vượt qua điểm giới hạn nên bình tĩnh lại hay không mà mấy trận sau Ninh Tịch cũng khôi phục lại bản lĩnh.

"Bà đó nha, cuối cùng cũng khôi phục lại phong độ, nếu không đợi lát nữa live stream chắc chắn bị fan mắng chết đó! Mà tôi bảo này Ninh Tiểu Tịch, vừa nãy có phải bà chưa ăn cơm nên đói không hả?"

"Ông cứ coi như là tôi đói đi..."

Một tiếng trôi qua rất nhanh, tám giờ, live stream chính thức bắt đầu.

Ninh Tịch đang chào hỏi fan, di động đột nhiên reo lên, là Giang Mục Dã nhắn tin đến.

Đang chat voice mà, sao cậu ta không nói luôn đi? Ninh Tịch cau mày mở ra xem.

[Ô Yêu Vương: Mẹ nó!!! Ninh Tịch, sao bà lại ở chỗ cậu tôi?]

"Hả..." Ninh Tịch ngẩn người, bảo với fan mình có chút việc rồi nhanh chóng trả lời tin nhắn.

--- O ---

Chương 419: Lại Xảy Ra Chuyện

[Đường Tiểu Tịch: Sao ông biết?]

[Ô Yêu Vương: Thừa lời, thư phòng của cậu tôi mà tôi không nhận ra sao?]

[Đường Tiểu Tịch: Vấn đề là phía sau tôi chỉ có một mặt tường thôi có được không hả?]

[Ô Yêu Vương: Bà cứ nói có đúng hay không!]

[Đường Tiểu Tịch: Dạ! Nhưng mà chuyện này nói ra dài lắm về sau lại nói, ông tập trung một chút cho tôi, bắt đầu bây giờ đó!]

Ninh Tịch cắt di động đi, tập trung live stream, lúc này đã có đầy fan hâm mộ bình luận.

[Ninh Tịch thật là đẹp! Hôm nay để mặt mộc sao?]

[Tịch Tịch tài nghệ thế nào? Đánh được hay không? Tôi cũng chơi trò này nè, vui quá đi!]

[Tôi cứ tưởng phòng nữ thần sẽ phải màu hồng, ai ngờ lại là màu bạc... quá ngẫu!]

...

Ninh Tịch nhìn lướt qua những bình luận, nhanh chóng trả lời các fan: "Đúng thế, không ra cửa nên cũng lười trang điểm luôn! Tài nghệ của tôi ý hả, chờ lát nữa mấy người nhìn sẽ biết thôi, còn phòng... à... đây không phải phòng của tôi! Hôm nay có chút việc không thể chạy về nhà kịp cho nên mượn phòng làm việc của nhân viên!"

Ninh Tịch không nói là phòng của bạn vì căn phòng này vừa nhìn đã biết là phòng của phái nam, nếu nói bạn thì nhất định sẽ bị truy hỏi.

Quả nhiên nghe cô nói là phòng làm việc của nhân viên thì không ai quần quýt vấn đề này.

Một lát sau bắt đầu vào game.

Ninh Tịch đã khôi phục trạng thái, còn định chuẩn bị đại khai sát giới, kết

quả lại vạn vạn không ngờ tới đến lượt Giang Mục Dã lại ra chuyện...

Lúc này đến phiên trạng thái của cậu ta thất thường, không chỉ thế mà thậm chí còn rẻ rách hơn cả Ninh Tịch lúc này.

Suýt chút nữa Ninh Tịch đã mở miệng chửi người, may mà vẫn nhớ đang live stream nên chỉ có thể nhìn đến nội thương nhỏ giọng nói:

"Giang tiền bối, anh chạy chậm chút đi tôi theo buff máu không kịp!"

Giang Mục Dã, ông chạy đi đâu thai đúng không! Đứng lại cho bà nhanh!

"Giang tiền bối phải bảo vệ tôi nha, vù em chết mọi người đều nguy hiểm!"

Lông Vàng chết tiệt! Ông là heo à? Nghe hiểu tiếng người không?

"A, Giang tiền bối cẩn thận, trước mặt có tận ba người chắc chúng ta không đánh lại đâu, mau đi nhanh!"

Lông Vàng chết giẫm này! Mau chạy nhanh! Muốn chết cũng đừng kéo bà đây theo!

...

Đánh một ván xong Ninh Tịch quả thật rất mệt tâm.

Quả nhiên trận này thua đúng như trong dự đoán, trên live stream đều đang bắn nước miếng chê bai. Lúc trước nhà phát hành có đem ra chiến tích của hai người bọn họ ra khoe rất ác, bây giờ chênh lệch lớn như vậy cũng khó trách bị người phỉ nhổ.

Tất nhiên là fan của Giang Mục Dã đủ trâu nên đê tiếng chửi xuống rất nhanh.

[Mồm chó đều cút đi! Chúng tôi tới nhìn zai đẹp chứ không phải đến xem thi đấu mà lo anh ấy đánh giỏi hay dở!]

[Dù Giang Mục Dã chỉ ngồi gõ phím cũng tôi cũng xem!]

[Mục Dã cố lên, đưa anh cái thuyền lớn này!]

Mặc dù fan của Giang Mục Dã không để ý nhưng để phòng chuyện mình bị

tức chết thì Ninh Tịch vẫn thừa lúc nghỉ giữa trận mà lén lút gọi điện cho Giang Mục Dã.

"Đại ca, ông chơi tôi đấy à? Vất vả lắm tôi mới lên tinh thần thì ông lại hạ?"

Giang Mục Dã ở đầu dây bên kia im lặng thật lâu, nhìn nửa ngày mới phun ra một câu: "Tôi có phải đòi giọng gọi bà là mợ Cả không?"

"Mợ cái em gái ông! Giang Mục Dã, có phải ông bị chứng vọng tưởng mợ không hả? Chuyện này là chuyện công có được không? Tôi có kịch bản cần phải duyệt, Lục Cảnh Lễ không có ở đây, ngày mai cậu ông cũng phải đi công tác nước ngoài, thế nên chỉ có tôi nay thôi!"

"Thật?"

"Tôi lừa ông thì được các cóc khô gì? Không phải... vừa nãy ông đánh như phân chó chỉ vì nghĩ mấy cái này đấy chứ?"

--- O ---

Chương 420: Thử Chút Mỹ Nhân Kế

"Tôi đây không phải đắm chìm trong tưởng tượng bị bà áp... một tăng bồi phận sao... Được rồi được rồi! Cúp! Lát nữa nhìn anh đây cho cung bay luôn!" Giang Mục Dã cúp máy.

Ninh Tịch cạn lời.

Cũng may là sau đó Giang Mục Dã đã khôi phục lại bình thường, hai người phối hợp ăn ý lập tức thắng liền ba trận. Thậm chí còn đánh một ván lợi ngược dòng vô cùng đẹp mắt, những người vào xem ngày càng nhiều, cuối cùng không cẩn thận phá luôn kỷ lục live stream.

"Người đẹp!!! Tôi còn tưởng mấy quảng cáo PR thế này chỉ là bịa đặt thôi đấy! Không ngờ một cô gái có thể đánh tốt đến thế!"

"Nhìn người không chỉ nhìn bề ngoài!"

"Vị mỹ nữ này chính là người trong nghề có được không hả? Mấy người không nhìn con chuột với bàn phím của cô ấy đi, mấy tháng lương của tôi đó!"

...

Nhìn thấy bình luận này này Ninh Tịch ngẩn người, liếc mắt nhìn xuống con chuột với bàn phím đang sử dụng.

Cái đồ chơi xấu xí đen thùi lùì này mà đắt thế á?

May mắn cô chưa làm hư...

Đang tương tác với những người xem, cửa thư phòng gõ ba tiếng rồi bị đẩy ra. Lục Đình Kiêu cầm một cuốn kịch bản đứng ở cửa, dùng ánh mắt hỏi cô đã xong chưa.

Ninh Tịch liếc thấy thời gian quy định do nhà phát hành yêu cầu đã đủ vì vậy liền chào mọi người rồi log out.

"Sao rồi? Thuận lợi không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Ban đầu hơi đót đót, nhưng sau đó cũng rất thuận lợi! Lúc này người xem nói phụ kiện của anh rất đắt, thảo nào lại dùng đã tay đến vậy!"

"VẬY THÌ TỐT."

"Anh xem xong kịch bản rồi à?" Ninh Tịch thấy anh cầm kịch bản trong tay thì vội hỏi.

"Ừ." Lục Đình Kiêu vào phòng ngồi xuống ghế salon, giữa hai lông mày có chút nghiêm trọng.

Nhìn biểu hiện của Lục Đình Kiêu thì Ninh Tịch có chút khẩn trương: "Kịch bản này có vấn đề gì không?"

"Về đề tài thì không có vấn đề gì..."

Ninh Tịch vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì Lục Đình Kiêu đã tiếp lời: "Nhưng tôi không muốn em quay phim này."

"Hả? Tại sao?" Ninh Tịch sững sốt.

Lục Đình Kiêu nhíu chặt lông mày nói: "Có quá nhiều cảnh nguy hiểm."

"Cảnh nguy hiểm? Chỗ nào?" Ninh Tịch cẩn thận nhớ lại một chút mới nghĩ ra vai chính tương đối thích mấy loại hoạt động kích thích.

"Ý anh là mấy cảnh đua xe với nhảy bungee¹ đấy á? Thật ra mấy cái đó đều là mấy cái tôi chơi quen rồi, hơn nữa lúc quay phim cũng chắc chắn không làm thật, sẽ không nguy hiểm gì đâu!" Ninh Tịch cố gắng thuyết phục.

¹Nhảy bungee: Nhảy Bungee là trò chơi mạo hiểm hàng đầu thế giới. Bạn sẽ leo lên một tháp cao, buộc dây đai quanh người rồi quăng mình xuống dưới mặt đất (hoặc mặt nước). Khi chỉ còn cách bề mặt tiếp xúc không xa, bạn sẽ được kéo lên.

Nhưng mà Lục Đình Kiêu dường như đã quyết: "Ninh Tịch, em chọn cái khác đi! Nếu mấy phim Lâm Chi Chi đưa mà em không thích thì tôi có thể chuẩn bị thêm cho em."

Trái tim Ninh Tịch nhất thời trầm xuống, sắc mặt cũng thay đổi: "Tôi không muốn! Tôi nhìn trúng cái này! Không phải nó thì không được!"

Lục Đình Kiêu nhéo mi tâm một cái: "Ngoan, nghe lời nào!"

Ninh Tịch có chút ủy khuất: "Lục Đình Kiêu, anh không tin tôi sao?"

"Ninh Tịch, không phải là tôi không tin em, em là người tôi đào được nên tôi sẽ phụ trách việc bảo vệ tính mạng của em, điểm này là ranh giới cuối cùng của tôi." Giọng Lục Đình Kiêu cho thấy đã không cách nào xoay chuyển.

Mẹ kiếp! Lại thêm một trở ngại nghiêm trọng nữa...

Chẳng lẽ bộ phim này đã được định trước là vô duyên với cô sao?

Ninh Tịch ngàn lần không nghĩ tới bận rộn hơn nửa ngày sẽ có kết quả như vậy...

Thật ra thì những cảnh quay kia hoàn toàn không là vấn đề với cô, nhưng nhìn bộ dạng Lục Đình Kiêu thế này có vẻ sẽ không nhân nhượng.

Làm thế nào đây...

Nghĩ đến sự yêu thích của cô với kịch bản kia thì Ninh Tịch vẫn không cam lòng, vẫn quyết định thử một lần nữa.

Trước nay đều bị Đại ma vương xài mỹ nhân kế, đến giờ cũng phải đến lượt cô thử dùng một lần đi!

--- O ---

Chương 421: Đánh Gục Đại Boss

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu, chỉ trong chớp mắt biểu cảm trên mặt và trạng thái của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Cô cup mắt, cúi thấp đầu đứng trước mặt Lục Đình Kiêu chẳng nói năng gì.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai một...

Trong đầu đang thầm đếm ngược mười giây.

Lục Đình Kiêu thấy cô gái nhỏ cúi đầu ỉu xiu, trong lòng anh dù không đành lòng nhưng biểu cảm trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh băng băng, không hề dao động, rất kiên quyết.

Giây tiếp theo, khi Ninh Tịch ngẩng đầu lên vành mắt đã đỏ bừng, trong đôi mắt đã ầng ậng nước, nước mắt rung rung nhưng không rơi xuống.

Đồng thời, giọng của cô gái cũng khàn đi, lại còn cực kỳ mềm mại, cẩn thận từng tí một bước đến trước mặt Lục Đình Kiêu, dùng hai ngón tay khe khẽ nắm lấy tay áo anh giật giật: "Lục Đình Kiêu... thực sự không được à?"

Gương mặt lạnh băng băng của Lục Đình Kiêu trong phút chốc dường như nứt ra một cái hố, nhưng miệng thì vẫn khăng khăng cố thủ không chịu đồng ý: "Không được, Ninh Tịch, bất kỳ chuyện gì tôi đều có thể đồng ý với em nhưng riêng chuyện này thì không."

Ngay lập tức sau đó, nước mắt Ninh Tịch liền lã chã rơi, giọng nói lại càng đáng thương: "Lục Đình Kiêu, xin anh đấy, tôi thật sự rất thích kịch bản này mà, tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ giữ cho mình an toàn, có được không? Tôi..."

Lục Đình Kiêu: "Được."

Ninh Tịch: "!!!"

Hả hả hả? Cái gì cơ????!!

Mới chỉ dùng có một thành công lực đã đánh bại được Đại Boss, mỹ nhân kế còn chưa kịp dùng mà?

Thế mà đã xong rồi ấy hả?

Cái này như kiêu là dùng kỹ năng tâm thủ mà cũng đánh gục được Đại Boss ấy! Quả thật là lỗi hệ thống mà!

Ninh Tịch sững sờ mất một lúc mới phản ứng lại được ngay sau đó cô liền nhảy cẫng lên: "Boss đại nhân! Anh đồng ý rồi à? Anh thực sự đồng ý rồi à?"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu cứng đờ, hình như cũng vừa mới nhận ra là mình mới nói cái gì xong, anh cau mày bóp trán, thần sắc cực kỳ bất đắc dĩ: "Tôi có thể thu hồi câu nói đó lại không?"

Ninh Tịch vội vàng gào lên: "Đương nhiên là không được rồi!!! Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!!! Anh anh anh....anh mà nuốt lời tôi khóc cho anh xem đây!"

Lục Đình Kiêu thở dài một cái: "Được rồi, không nuốt lời."

Thực ra, lúc nước mắt của cô đã chảy xuống, anh đã biết thừa mình chắc chắn sẽ thỏa hiệp, đã thế việc gì phải cố chấp thêm nữa.

Thậm chí, rõ ràng biết rằng cô có thể đang giả vờ nhưng vẫn chẳng thể chống cự, anh tỉnh táo nhìn lý trí của bản thân sụp đổ.

Tiệc nuôi duy nhất của Ninh Tịch lúc này chắc là không thể lao đến tặng cho Lục Đình Kiêu một cái 'Mua~' thật kêu, cô phấn khích hét lên: "Oa! Vạn tuế! Boss đại nhân quá tuyệt vời! Có cấp trên như anh, quả thật là phúc của cả đời... à không, mười đời của tôi ấy chứ! Sự kính ngưỡng của tôi đối với anh như núi cao, rộng như...."

Khóe miệng Lục Đình Kiêu khẽ cong cong, bất đắc dĩ ngắt lời cô: "Được rồi! Không cần phải nịnh nọt tôi nữa, bây giờ mới qua được cửa của tôi thôi nhưng nếu như em thử vai thất bại, tôi sẽ không cho em đi cửa sau đâu, biết chưa?"

"Thử vai thất bại á! Sao có thể thế được! Chỉ cần anh đồng ý là được rồi ~~~ Đại Boss tôi còn đánh được, huống chi là mấy con quái nhỏ nhỏ?" Vẻ mặt của Ninh Tịch tràn đầy tự tin.

Thấy vẻ vui tươi của cô, chút băn khoăn cuối cùng trong lòng Lục Đình Kiêu cũng tan biến.

Thôi vậy, cùng lắm thì sau này anh phái người theo dõi sát sao đoàn làm

phim, cô vốn dĩ không phải chim lồng cá chậu, sao phải dùng danh nghĩa của tình yêu để trói buộc cô.

--- O ---

Chương 422: Nhiệm Vụ Đặc Biệt

Sáng sớm ngày hôm sau tại Bạch Kim Đế Cung.

Trước một chiếc May Bach màu đen bóng loáng, Trình Phong và bốn vệ sĩ khác đều nghiêm túc sẵn sàng đợi lệnh.

Trong đó có một người dáng vẻ cao lớn, nhìn trông có vẻ tương đối thật thà không nén được tò mò mà hỏi thăm Trình Phong: "Trợ lý Trình, lần này Boss làm cái gì mà chạy sang cái nơi hỗn loạn như Philadenphia để thị sát vậy? Phái người khác đi không được à? Cái xưởng gia công đó quan trọng đến thế sao?"

Nghĩ đến mục đích của chuyến đi lần này, trong mắt của Trình Phong lóe lên sự phức tạp, thuận tiện liếc anh chàng cao to đó một cái: "Đầu óc đã không dùng được rồi thì đừng có suốt ngày đoán mò lung tung, tâm tư của Boss là thứ mà cậu có thể đoán được hay sao? Chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được rồi."

Anh chàng cao to đó gãi gãi đầu, cảm thấy Trình Phong nói cũng đúng lắm: "Ồ, tôi biết rồi, cảm ơn trợ lý Trình!"

Hai người đang nói chuyện, một vệ sĩ dáng vẻ cao gầy đứng trước xe đột nhiên chửi thề một câu, anh ta không nhịn nổi đi đến trước mặt Trình Phong kêu gào: "Không được! Tôi không nhịn được! Tôi phải đi tìm Boss nói với anh ấy thu hồi mệnh lệnh mới được!"

Trình Phong nhíu mày: "Mệnh lệnh gì?"

Anh chàng nói chuyện mới này tên là Thạch Tiêu, là người có thân thủ tốt nhất, địa vị cao nhất trong các vệ sĩ, có thể nói cậu ta là một trong những người mà Lục Đình Kiêu tin tưởng nhất.

Nếu như nhiệm vụ được giao riêng cho cậu ta vậy thì chắc chắn đó là việc quan trọng nhất.

Từ trước đến nay Thạch Tiêu luôn nghe lời Lục Đình Kiêu, rốt cuộc mệnh lệnh lần này là cái gì mà lại khiến cậu ta sinh ra ý nghĩ kháng lệnh thế?

Thạch Tiêu châm một điếu thuốc, mặt mày cau có: "Nửa đêm hôm qua, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Boss, còn tưởng là chuyện gì quan trọng

lắm, hóa ra lại bảo tôi đến đoàn làm phim một thời gian ngắn để phụ trách bảo vệ an toàn cho một con đàn bà! Má nó chứ! Tôi đây tìm đường sống trong chỗ chết, vất vả đặc huân mười mấy năm trời, lẽ nào chỉ để bảo vệ một con đàn bà thôi ư?"

"Thạch Tiêu, im mồm! Cậu còn muốn sống nữa không?" Trình Phong căng thẳng đưa mắt nhìn về phía cửa lớn: "Boss mà nghe được những gì cậu vừa nói thì về nhà chờ chết đi!"

Dáng vẻ của Thạch Tiêu rất bất bình: "Tôi thật không hiểu nổi, con đàn bà đó ngoài cái vẻ xinh đẹp ra thì rốt cuộc còn chỗ nào đặc biệt nữa mà lại khiến Boss phải đăm đuổi như thế!"

Trình Phong biết, có những người suốt ngày chỉ quanh quẩn với súng đạn nên đầu óc tính tình khá là ương ngạnh, chỉ có thể nhẫn nại nói: "Thạch Tiêu, nghe tôi khuyên một câu, những câu đó không được phép nói nữa, ngoan ngoãn nghe lệnh đi!"

Thạch Tiêu không kiên nhẫn mà xua tay: "Những mệnh lệnh khác thì được, nhưng cái này thì tôi không làm được! Tôi không quan tâm! Dù sao tôi tuyệt đối cũng sẽ không đi bảo vệ cho một con hát chỉ biết mua hương bán phấn!"

Vừa mới dứt lời, Lục Đình Kiêu chậm rãi bước ra khỏi nhà.

Thạch Tiêu lập tức chạy đến: "Boss, tôi có chuyện cần nói với ngài!!"

Trình Phong không kịp cản cậu ta lại, chỉ đành ôm trán lắc đầu, hy vọng cậu ta không chết sớm.

"Nói."

Giây phút đó, ánh mắt lạnh lẽo của Lục Đình Kiêu khiến Thạch Tiêu thoáng chùn bước, nhưng sự khuất nhục trong lòng đã khiến cậu ta mở miệng nói tiếp: "Mệnh lệnh mà ngài đã ra hôm qua, tôi không có cách nào nghe theo!"

Cậu ta vừa mới dứt lời, tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột.

Khi tất cả mọi người đều tưởng Boss sẽ nổi giận thì không ngờ được Lục Đình Kiêu lại chẳng nói gì, chỉ đưa mắt về phía anh chàng cao to đứng đằng sau Thạch Tiêu, nói rằng: "Hùng Chí, cậu đi thay Thạch Tiêu."

Hùng Chí sững ra một lát, gãi gãi đầu rậm rạp nghe theo: "Vâng, thưa sếp!"

Thấy sự việc đã được giải quyết, Trình Phong vội chạy đến mở cửa xe cho Lục Đình Kiêu.

Sau khi Lục Đình Kiêu lên xe rồi, Trình Phong mới vỗ vai của anh chàng vệ sĩ cao to nọ, không nhịn được than thở: "Ôi! Quả nhiên là người ngốc cũng có phúc của người ngốc!"

Cái thằng nhóc Thạch Tiêu này, nếu có ngày nó biết Boss giao cho nó nhiệm vụ quan trọng như thế, liệu nó có hối hận đến mức hộc máu không nhỉ...

--- O ---

Chương 423: Bát Tự Của Ninh Tĩnh

Chùa Pháp Hoa.

Sau cái hôm nói chuyện với Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý dành ra một buổi rảnh rỗi, sáng sớm liền vội vàng lên chùa.

Trong chùa hương khói rất thịnh, mới sáng sớm mà bên ngoài đã rất đông.

Nhan Như Ý dâng hương bái Phật rồi đứng trong đại điện chờ đợi, rất nhanh sau đó có một chú tiểu đi đến, chấp hai tay lại nói: "A di Đà Phật, Nhan thí chủ đã đến rồi!"

Nhan Như Ý cũng đáp lễ chú tiểu sau đó hỏi: "Tiểu sư phụ, không biết Huyền Tĩnh đại sư nói như thế nào?"

"Phượng trọng đang đợi trong nội điện, mời Nhan thí chủ đi theo tôi." Chú tiểu nói.

"Huyền Tĩnh đại sư đồng ý rồi! Thật là tốt quá! Cảm ơn, cảm ơn!" Nhan Như Ý ôm một chồng "bát tự" của các tiểu sư nhà danh giá, vui vẻ đi theo chú tiểu bước về phía thiền phòng phía hậu viện.

Con đường nhỏ trong hậu viện được trải một lớp đá xanh kéo dài tới cánh rừng phong lá đỏ, trước phòng là một hồ sen, mấy con cò trắng đang đứng rỉa lông, nhìn vào tiểu viện u nhã tĩnh mịch này, vô hình trung khiến tâm hồn con người ta bình lặng trở lại.

Đến trước cửa phòng của Huyền Tĩnh đại sư, chú tiểu đứng lại: "Phượng Trọng, Nhan thí chủ đã đến rồi ạ."

Một lát sau, một lão Hòa thượng chống trượng đi từ trong nhà ra, thầy mặc áo cà sa màu xám tro, khí chất xuất trần, như thể người đứng ngoài hồng trần.

"Nhan thí chủ, xin thứ lỗi vì lão nạp đã không đón tiếp từ xa!"

"Đại sư nặng lời rồi, lần này thực sự đã làm phiền ngài, chỉ vì mấy chuyện cỏn con như thế này mà chiếm lấy thời gian tu hành của ngài!"

Nhìn khí độ của lão Hòa thượng, chỉ thoáng chốc trong lòng Nhan Như Ý đã nảy sinh sự tín nhiệm, thậm chí may mắn vì mình đã tìm đến Huyền Tĩnh đại sư.

Cái vị Long Phạm Âm đó, bà đã từng gặp một lần, nhìn trông lúc đó cũng rất có khí thế, nhưng giờ gặp được Huyền Tịnh đại sư rồi bà mới biết Long Phạm Âm quá nông cạn.

"Nhan thí chủ nặng lời rồi, lão nạp chẳng qua chỉ tiện tay mà thôi, ngài và Lục thí chủ mỗi năm đều làm công đức, tu sửa đình chùa, miếu mạo, cứu tế người nghèo... đó mới là đại thiện!"

"Đại sư quá lời rồi, những chuyện này đều là những việc nên làm mà!"

...

Sau khi hàn huyên đôi điều, cả hai mới vào chuyện chính.

Nhan Như Ý rút một tập bát tự đặt trên bàn trà, rồi sau đó lại rút tiếp một tờ giấy có ghi bát tự của Lục Đình Kiêu ra: "Đại sư, tất cả đều ở đây ạ, xin nhờ ngài xem hộ cho!"

Huyền Tịnh gật đầu, cầm lấy chồng bát tự bắt đầu xem một lượt.

Nhan Như Ý không dám làm phiền, yên lặng ngồi một bên đợi.

Huyền Tịnh xem đến tờ nào thì lại phê mấy câu loáng thoáng vào mặt sau, cuối cùng sau một lúc lâu cũng xem hết chỗ bát tự đó.

Nhìn vẻ mặt của Huyền Tịnh đại sư từ đầu đến cuối đều chẳng có thay đổi gì, Nhan Như Ý có hơi sốt ruột, vội vàng hỏi: "Đại sư, trong mấy cô bé này, có ai có bát tự vô cùng tốt hoặc là có ai có bát tự vô cùng phù hợp với Đình Kiêu nhà tôi không?"

Huyền Tịnh đại sư lắc đầu, "Không có."

Điều này có nghĩa là những cô gái này hoàn toàn bình thường, tuy rằng không có ai là tương khắc nhưng ngay cả một người phù hợp cũng không?

Nhan Như Ý nghe vậy không khỏi thất vọng, bà không cam tâm nhìn lại một lượt những gì mà Đại sư vừa phê, quả nhiên đều không khác nhau là mấy, ngay cả một câu trệ hơn tí xiu cũng chẳng có.

Nhan Như Ý lật tới lật lui mấy lần liền, cuối cùng cũng đành cam chịu cất dọn chỗ bát tự đó đi, bà lơ đãng gật đầu với đại sư: "Đã làm phiền Đại sư rồi!"

"Nhan thí chủ không cần khách khí!"

"Vậy thì tôi cũng không làm phiền ngài nữa, cáo từ!"

Nhan Như Ý đang chuẩn bị rời đi thì bước chân của bà bỗng khựng lại, bà đột ngột nhớ ra trong túi xách của mình vẫn còn bát tỵ của một người nữa...

Chính là bát tỵ của cô gái có tên Ninh Tịch đó...

Bà cũng không biết mình nghĩ như thế nào nữa, trước lúc đi lại sai người đi lấy bát tỵ của cô gái đó về.

Bây giờ không biết có nên để Đại sư xem qua một cái hay không?

--- O ---

Chương 424: Số Mệnh Này...

Nhưng mà nhờ Lục Sùng Sơn mà biết bà lấy bát tự của cô gái đó đến để Đại sư xem chắc chắn sẽ nổi cơn lôi đình cho mà coi.

Nhan Như Ý rất bối rối, lại lật lật mấy tờ bát tự ra xem lại, không biết nên quyết định thế nào.

Thấy vẻ mặt của bà có gì đó lạ lạ, Huyền Tịnh liền hỏi: "Nhan thí chủ có chuyện gì muốn nói sao?"

Nhan Như Ý sực tỉnh, hoảng loạn thu dọn hết mấy tờ bát tự cất đi, sau cùng bà vẫn lo Lục Sùng Sơn nổi giận và cảm thấy không cần thiết phải để Đại sư xem bát tự của cô gái ấy, cho nên vội vàng xin phép ra về: "Không có gì, không có gì! Đại sư, ngài cứ bận đi ạ! Tôi xin phép!"

Nói rồi vội quay người đi mất.

Nhưng mà trong lúc vội vã, một tờ giấy vàng nâu từ trong túi của bà rơi ra, bay xuống đất...

Nhan Như Ý vẫn không phát hiện ra, đi thẳng một mạch về phía trước, Huyền Tịnh đứng sau lưng bà nhìn thấy liền cúi xuống nhặt lên: "Nhan thí chủ xin dừng bước, thí chủ đánh rơi... ồ..."

Đang nói dở câu, Huyền Tịnh nhìn chăm chăm vào bát tự viết trên tờ giấy, trên mặt ông hiện lên vẻ ngạc nhiên: "Số mệnh này....."

Nhan Như Ý nghe thấy tiếng Đại sư gọi đằng sau liền vội vàng quay lại, không ngờ lại nhìn thấy ông đang cầm trên tay bát tự của Ninh Tịch, hơn nữa vẻ mặt có chút khác lạ.

Nhan Như Ý thấy vậy, trong lòng bà thấp thỏm không yên: "Đại sư, bát tự này như thế nào?"

Khác với lúc nãy, lần này Huyền Tịnh xem bát tự của Ninh Tịch rất lâu, sau đó mới trầm ngâm nói: "Nhan thí chủ, có thể đưa bát tự của lệnh lang¹ cho lão nạp xem lại được không?"

1 Lệnh lang: con trai

"Đương nhiên là được rồi!" Nhan Như ý nói rồi vội lấy bát tự của Lục Đình

Kiều ra, thấp thỏm dùng hai tay đưa cho Huyền Tịnh.

Huyền Tịnh đặt bát tữ của hai người lên bàn trà, sau đó cẩn thận suy ngẫm.

Nhan Như Ý đứng bên cạnh nôm nóm lo sợ. Sắc mặt của Đại sư nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ là vì cô gái này cực kỳ xung khắc với Đình Kiêu, là kiếp nạn của Đình Kiêu hay là...

Mãi rất lâu sau, cuối cùng thì Huyền Tịnh cũng trầm ngâm mở miệng:
"Trong số mệnh của người này có Cô Thần, Kiếp Sát nhập mệnh, trong số phận có tai kiếp, không tránh được việc khắc chồng khắc con, nếu không li hôn thì sẽ thành quả phụ, nếu có tái giá thì sẽ tha hương, cả đời này nhất định cô độc..."

Nhan Như Ý nghe thế thì kinh hoàng thất sắc: "Thế này... thế này chẳng phải là mệnh Thiên Sát Cô Tinh sao! Trời ơi! Khắc chồng khắc con... Đình Kiêu... Tiểu Bảo..."

Nhan Như Ý còn đang chìm đắm trong nỗi kinh hoàng khủng khiếp thì Huyền Tịnh đột nhiên hỏi một câu: "Không biết Nhan thí chủ có còn nhớ, mấy năm trước bản tăng từng tính mệnh cho lệnh lang không?"

"Nhớ chứ, đương nhiên là còn nhớ!" Nhan Như Ý nghe thế nghĩ lại vẫn còn sợ, năm đó bát tữ của Lục Đình Kiêu vô cùng hung hiểm.

"Phàm là có Quyền thì phải mang Sát, Quyền Tinh cần dùng Sát Tinh đỡ, Cự Thiện của ngũ hành của Quyền Tinh nếu không có Sát dung hòa thì Quyền Tinh đó mệnh luôn cô độc, tuy có thể là người trên vạn người nhưng có điều sẽ không tránh khỏi chuyện khắc lục thân, cô độc cả đời.²"

2 Ý của Đại sư: Quyền Tinh là Lục Đình Kiêu, là người mang quyền; Sát Tinh là Ninh Tịch, người mang sát. Hai người hợp lại thì đẹp cả nhà.

"Nhưng mà Đại sư, năm năm trước từ sau khi có Tiểu Bảo, không phải ngài đã nói rằng số mệnh của Đình Kiêu nhà chúng tôi đã được phá giải rồi sao?" Nhan Như Ý vội vàng hỏi lại.

Huyền Tịnh gật đầu: "Quả thật bắt đầu từ năm năm trước đã có dấu vết hóa giải."

"Vậy... bát tữ của Đình Kiêu thì có liên quan gì đến cái cô Thiên Sát Cô Tinh kia?"

Trên gương mặt của Huyền Tịnh hiện lên vẻ vô cùng kỳ diệu: "Số mệnh của người này cũng rất trùng hợp, giống như số mệnh của lệnh lang, cũng đột ngột bắt đầu thay đổi từ năm năm trước."

"Thay đổi?" Nhan Như Ý hết sức hốt hoảng, không nhịn được thúc giục: "Đại sư, ngài cứ nói thẳng đi! Số mệnh của cô gái này rốt cuộc là như thế nào? Có xung khắc với Đình Kiêu nhà tôi không?"

--- O ---

Chương 425: Phúc Vận Song Toàn

Nhan Như Ý hiển nhiên đã tính đến nước tột tệ nhất, vội vàng dò hỏi: "Đại sư, ngài có cách hóa giải không? Chỉ cần có thể hóa giải kiếp nạn này của con trai tôi, ngài bảo tôi làm gì tôi cũng làm!"

Huyền Tĩnh lắc đầu, trấn an bà: "Nhan thí chủ không cần phải căng thẳng thế, xin hãy nghe lão nạp phân tích kỹ càng."

Lo Nhan Như Ý nghe không hiểu, Huyền Tĩnh cố gắng dùng từ ngữ thông dụng dễ hiểu nhất bắt đầu giải thích, nói: "Từ quẻ tượng có thể nhìn ra, người này đích thực là có số mệnh Thiên Sát Cô Tinh, nhưng Nhan thí chủ, nếu như người có số mệnh Thiên Sát Cô Tinh mà trong mệnh cách có xuất hiện quý nhân thuộc về Trường Sinh Địa vậy thì có thể phá giải số kiếp của mình."

"Hoặc là có thể thông qua học Phật tu Đạo, hành thiện tích đức, tu dưỡng bản thân để thay đổi số mệnh."

Nhan Như Ý không dám cắt ngang, dù có sốt ruột vẫn nhẫn nại yên tĩnh nghe ông nói.

Trong ánh mắt vô cùng căng thẳng của Nhan Như Ý, Huyền Tĩnh cuối cùng cũng mở miệng kết luận: "Nếu như lão nạp không nhìn nhầm, bây giờ số mệnh của người này là công thành danh toại, phúc vận vô song, vượng phu hưng gia, nhiều tử nhiều phúc."

Nghe Huyền Tĩnh đại sư nói một tràng dài, Nhan Như Ý kinh ngạc ngẩn cả người, dường như không dám tin vào tai mình nữa: "Đại sư, ngài... ngài vừa nói gì cơ...?"

Mấy giây trước vẫn còn đang là số mệnh Thiên Sát Cô Tinh, mấy giây sau liền biến thành số mệnh Phúc Vận Vô Song, vượng phu hưng gia, nhiều tử nhiều phúc rồi?

Huyền Tĩnh vuốt vuốt chòm râu hoa râm, thở dài nói: "Khó có được là thời điểm số mệnh của người này thay đổi lại... quá trùng hợp với lệnh lang, lão nạp hoài nghi giữa hai chuyện này có mối liên hệ nào đó, nhưng mà với năng lực của lão nạp giờ vẫn không có cách nào đoán được. Có thể chắc chắn một điều là nếu như người này có thể nên duyên với lệnh lang thì chỉ có lợi chứ không có hại."

Nhan Như Ý lặp ba lần bập nói: "Thế... thế có nghĩa là bát tự của cô gái này không những không xung khắc với con trai tôi mà hơn nữa còn vô cùng hợp?"

"Quả thật là như thế."

Huyền Tĩnh đại sư gật đầu tiếp sau đó còn không quên nhắc một câu: "Thiên đạo vốn vô thường, vạn sự không có gì là tuyệt đối, quẻ tượng cũng chỉ đọc được một hai mà thôi, giống như năm năm trước số mệnh của lệnh lang đột nhiên thay đổi. Cho nên cũng mong Nhan thí chủ không nên để ý quá, không thể tin hết, tất cả đều có tạo hóa của riêng mình."

"Tôi hiểu rồi, đa tạ đại sư đã chỉ điểm!" Biểu cảm trên mặt Nhan Như Ý đại ra, thu dọn hai tờ bát tự trên bàn, tạm biệt Huyền Tĩnh rồi đi về.

Mãi cho đến khi ra khỏi ngôi chùa, Nhan Như Ý vẫn có đôi chút không dám tin...

Bà chọn đi chọn lại biết bao tiểu thư quyền quý, nhân phẩm thân thế đều là nhất đẳng như thế nhưng lại chẳng bằng bát tự của Ninh Tịch...

Những lời phê vừa rồi của Đại sư, câu nào cũng là khen, câu nào cũng là tốt cả!

...

Lục Trạch.

Lục Sùng Sơn đang ngồi trên sofa phòng khách đọc báo, nhìn thấy Nhan Như Ý về liền ngẩng lên hỏi: "Kết quả thế nào?"

Thần sắc của Nhan Như Ý có vẻ mệt mỏi, trừ bát tự của Ninh Tịch ra, tất cả những cái còn lại đều đưa cho Lục Sùng Sơn xem: "Đại sư đều đã phê hết vào đó rồi, ông tự xem đi, không ai có tương khắc nhưng cũng không có ai phù hợp."

Lục Sùng Sơn tỏ vẻ như thể đã đoán được, lơ đãng cầm lên xem qua qua: "Không tương khắc là được rồi."

Thấy Lục Sùng Sơn đang xem bát tự của mấy cô tiểu thư đó, Nhan Như Ý mấy lần định nói lại thôi.

Rốt cuộc có nên nói với ông ấy chuyện của Ninh Tịch không nhỉ? Tuy rằng theo như những gì Đại sư nói có thể thấy, cái cô Ninh Tịch này và Đinh Kiêu chính là ông trời tác hợp, nhưng đại sư cũng nói vạn sự đều không có gì là tuyệt đối mà?

Với tính cách của Lục Sùng Sơn, nếu như ông ấy mà biết bà lên để Đại sư phê bát tự cho Ninh Tịch, không chỉ mắng cho bà một trận thôi đâu có khi còn chẳng thềm tin luôn ấy.

Nhan Như Ý nghĩ thế liền thâm hạ quyết định.

Thôi vậy, cứ để bà quan sát thêm một thời gian nữa rồi nói cũng không muộn...

--- O ---

Chương 426: Đủ Để Đập Phá Một Trận

Buổi sáng, sau khi Ninh Tịch tỉnh lại liền chạy đến Thịnh Thế tìm Lâm Chi Chi báo tin kịch bản đã được duyệt, thật trùng hợp là Lâm Chi Chi cũng có một tin tốt báo lại cho cô.

Tiền đã về!

"Tiền đã về rồi á, sao nhanh vậy?" Ninh Tịch có chút kinh ngạc.

"Ukm, bởi vì hiệu quả livestream tối qua cực kỳ tốt, phía công ty game cực kỳ hài lòng nên thanh toán sớm." Lâm Chi Chi giải thích.

Ninh Tịch mừng rỡ: "Quá tuyệt vời!" Vì thế cô quyết định sẽ tha cho Giang Mục Dã lần này.

"Hắn là đã chuyển tới rồi, lát em kiểm tra tài khoản xem."

"Dạ!"

Ninh Tịch vừa dứt lời liền nhận được tin nhắn thông báo của ngân hàng báo tiền trong tài khoản tăng lên: "Chị Chi Chi, em nhận được tiền rồi!"

Lâm Chi Chi cười khẽ: "Nhận được là tốt rồi, vừa hay hôm nay em cũng không việc gì làm, đi đâu đó thả lỏng một chút đi!"

Hồi trước do tính tình Lãnh Man Vân rất lạnh nhạt, nhất là sau khi có tên tuổi, dường như chẳng bao giờ biểu lộ quá nhiều sắc thái tình cảm hay hứng thú với bất cứ thứ gì đó nên Lâm Chi Chi cũng có một phần ảnh hưởng. Hiện tại nhìn thấy bộ dáng tràn ngập sức sống của Ninh Tịch, trái tim trải qua biết bao thăng trầm trong giới giải trí của Lâm Chi Chi lại một lần nữa hồi sinh.

Ninh Tịch liên tục gật đầu: "Cám ơn chị, cám ơn công ty!"

Sau khi rời khỏi công ty, Ninh Tịch liền quay về nhà một chuyến, nhanh chóng mở ra hai cái tài khoản ngân hàng, một tài khoản gửi mười vạn, một tài khoản gửi năm vạn.

Rất nhanh liền có điện thoại đánh lại đây.

Ninh Tịch vui vẻ bắt máy: "Alo, viện trưởng Đào ạ ~ gần nhất cô có khỏe không ạ?"

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền lại giọng của một người phụ nữ lớn tuổi: "Khỏe, khỏe lắm, mấy người chúng tôi ở đây đều khỏe! Cô Ninh, cô lại gửi tiền cho chúng tôi à?"

Ninh Tịch gật đầu: "Đúng vậy, cháu vừa mới nhận được tiền lương nên gửi qua!"

Viện trưởng Đào sốt sắng: "Nhưng lần này nhiều quá, tận mười vạn đó đây cô gái! Biết cô đau lòng tội nhỏ nhưng cô cũng có cuộc sống của mình mà!"

"Viện trưởng yên tâm, cháu không có quyền hết tiền đâu, vẫn giữ lại cho mình mà! Cô cứ yên tâm sử dụng đi, sắp tới mùa đông rồi, tiền đó để mua thêm quần áo và chăn đệm cho tội nhỏ!"

"Ồ... vậy thì tôi đành nhận vậy, cũng xin thay mặt toàn thể tội nhỏ cảm ơn cô! Cô cũng cố gắng giữa sức khỏe đừng có liều mạng kiếm tiền quá mà không quan tâm tới bản thân!"

"Vâng cháu biết rồi, cảm ơn viện trưởng!"

...

Cúp điện thoại xong, trong lòng Ninh Tịch bỗng tràn đầy ấm áp.

Từ năm năm trước cô luôn góp tiền gửi cho trại trẻ mồ côi này, chỉ tiếc không giúp đỡ được nhiều, lần này mới coi như góp chút sức lực thực sự.

Năm vạn còn lại thì cô gửi cho bố mẹ nuôi, từ hồi trở về nhà họ Ninh tới giờ cô chưa gặp lại họ, trong lòng luôn có cảm giác tội lỗi với họ, cô không dám gửi nhiều vì biết chắc nếu gửi nhiều quá họ sẽ không nhận.

Sau khi sắp xếp một lượt, tiền cát xê của cô còn có mười lăm vạn, cũng đủ để cô đập phá một trận.

Quan niệm của cô luôn luôn là phải tận hưởng lạc thú trước mắt, rất ít khi để dành được tiền, bình thường tiền cứ về tay trừ những khoản như ăn uống hằng ngày ra thì đều nhanh chóng bay sạch.

Có điều vừa lia mắt đến thời gian trên lịch thì Ninh Tịch phát hiện ra sắp tới sinh nhật ông nội rồi...

Thôi quên đi, vẫn là kìm nén một đoạn thời gian rồi xả hơi sau vậy, phải đi

mua quà sinh nhật cho ông nội mới được.

Ninh gia dù sao cũng là một gia đình giàu có phú quý, Lão gia tử sẽ không quá thân cận cháu gái như những gia đình bình thường, nhưng có điều ông ấy rất quan tâm tới cô. Không giống như thái độ chán ghét của Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc, Lão gia tử luôn nghiêm khắc chỉ ra lỗi sai của cô, giúp cô uốn nắn, một lòng vì muốn tốt cho cô.

Về sau khi cô rời khỏi căn nhà đó, Lão gia tử cũng nhiều lần khuyên cô trở lại nhưng chung quy cô không có cách nào đáp ứng ông được...

--- O ---

Chương 427: Quan Trọng Là Ở Tấm Lòng

Trong khu trung tâm thương mại hào hoa bậc nhất Đế Đô.

Ninh Tịch đi dạo một vòng, cuối cùng vẫn quyết định đi mua ngọc.

Lão gia tử tin phật, lại thích ngọc, mua chuỗi phật châu đeo tay bằng ngọc là thích hợp nhất.

Nói đến mua ngọc thì đương nhiên phải tới chuỗi cửa hàng dưới trướng của Lục thị rồi. Dù sao cũng là fan nã tàn của Đại ma vương nên Ninh Tịch cũng chẳng suy nghĩ nhiều làm gì, nhắm mắt đăm đầu thẳng tới Bảo Ngọc Hiên.

Thấy Ninh Tịch vừa bước vào cửa hàng thì một người mập mạp mặc áo gi lê tiến lên nhiệt tình sẵn đón: "Không biết quý cô đây muốn mua gì?"

Ninh Tịch hôm nay ăn mặc rất tùy ý, đi trên đường chắc chẳng ai thèm chú ý nhưng khi lại gần, khuôn mặt tinh xảo như đóa hoa sen mới nở của cô lại thu hút không ít ánh nhìn.

Quản lý tuy rằng không biết Ninh Tịch là ai, nhưng bằng ánh mắt lồi đời của mình cũng đoán được cô là một ngôi sao nhỏ, nhìn qua cũng biết là người có tiền, cho dù không nổi nhưng chỉ dựa vào khuôn mặt này cũng kiếm được ổi tiền từ người bao nuôi, vì vậy mà niềm nở xông lên tiếp đón.

Khắp nơi trong cửa hàng đều trang hoàng bày biện ngọc sức khiến cho Ninh Tịch hoa hết cả mắt: "Sắp tới là đại thọ bảy mươi của ông nội tôi, tôi muốn mua một chuỗi phật châu đeo tay bằng ngọc, quản lý có thể giới thiệu được không?"

"Có! Có... Đương nhiên là có!" Quản lý lập tức cầm chìa khóa mở ngăn tủ kính, cẩn thận lấy ra vài chuỗi đeo tay: "Mỹ nữ, cô tới đúng lúc lắm, cửa hàng chúng tôi vừa mời nhập vào một lô hàng mới, cô nhìn chất ngọc mà xem, cả thế nước nữa, tất cả đều là hàng cao cấp, mang đi tặng người vô cùng có thể diện!"

Ninh Tịch tuy rằng không hiểu lắm nhưng nghe những lời quản lý giới thiệu thì cũng biết là rất đắt tiền, chân chừ mãi mới hỏi: "Một chuỗi thì bao nhiêu?"

"Giá cũng không cao chỉ khoảng một hai trăm vạn thôi, đương nhiên nếu cô không hài lòng thì tôi sẽ lấy cho cô những thứ khác tốt hơn!" Hai mắt quản lý lóe lóe sáng.

Khóe miệng Ninh Tịch nghe thế khẽ méo xệch, trông cô giống người có tiền lắm sao?

"Khụ, không cần đâu, ở chỗ ông có món nào rẻ hơn không?" Ninh Tịch chỉ có thể ho nhẹ một tiếng đánh gãy sự nhiệt tình của quản lý.

"Rẻ hơn?"

Sau một hồi sững sốt quản lý lại đưa mắt đánh giá Ninh Tịch từ đầu đến chân một lần nữa, ngượng ngùng đem cất những thứ cầm trên tay đi: "Rẻ hơn cũng có, cô qua bên này đi, bên này chất ngọc hơi kém một chút nhưng cũng không đến nỗi, giá cũng vừa phải chỉ có bảy tám chục vạn thôi! Tôi... có thể giảm giá cho cô, chỉ cần sáu mươi vạn là được!"

Ninh Tịch nhéo nhéo mi tâm, chỉ có thể nói thẳng: "Càng rẻ hơn thì sao? Liệu có thứ nào trong vòng mười lăm vạn hay không?"

"Mười... mười lăm vạn?" Quản lý vừa nghe thấy thế nụ cười túm tít trên mặt này giờ cũng biến mất: "Cô gái à, mười lăm vạn tuy cũng coi là nhiều nhưng không chơi được mấy thứ tốt đâu! Nếu cô muốn lấy mấy mặt hàng kém chất lượng đi tặng người tôi e là mất mặt lắm đó, chưa kể mấy thứ này rất dễ bị soi mói thế nên cô suy nghĩ cẩn thận một chút!"

Ninh Tịch cười cười: "Ông nói rất có lý nhưng mà... quà quý không phải ở giá tiền mà là lòng thành, đây đã là toàn bộ những gì tôi có thể chi trả."

Quản lý cười ha hả một tiếng nghe có vẻ như trào phúng, có điều cũng không biểu lộ quá rõ ràng, đưa tay đóng ngăn tủ lại, phẩy phẩy tay áo rồi nói: "Thế cô qua đây, bên này đều là hàng từ tám vạn đến mười lăm vạn cô cứ từ từ mà chọn, nếu như..."

--- O ---

Chương 428: Bà Chủ Tương Lai Của Lục Thị

"Hà hà, nếu như cô còn muốn rẻ hơn nữa thì tôi nghĩ cô nên chuyển sang một cửa hàng khác, Bảo Ngọc Hiên chúng tôi chỉ có thể thôi!" Quản lý nói xong liền xoay người đi thẳng.

Đơn hàng mười lăm vạn đối với người khác có thể coi là to nhưng đối với một quản lý cấp cao như ông ta, ngày nào mà chả tiếp vài đơn hàng trên trăm vạn, chỉ có mười mấy vạn cũng muốn ông ta phục vụ, nực cười!

Nâng cao, đập thấp xưa nay không phải là chuyện hiếm thấy nên Ninh Tịch cũng không để ý tới thái độ của ông ta lắm, chuyên tâm lựa chọn vòng đeo tay. Bảo Ngọc Hiên dù sao cũng là một nhà chuyên về đá quý được nhiều người công nhận, cho dù có là hàng tầm mười mấy vạn thì chất lượng cũng hơn khỏi nhà.

Bỗng, từ phía sau truyền tới một âm thanh có chút quen tai.

"Ha ha, cười bẻ bụng rồi má ơi! Không có tiền mua thì cứ nói thẳng làm như ai cũng ngu như mình mà bày đặt nói những lời hoa mỹ."

Ninh Tịch đưa mắt liếc qua, má nó, đúng là oan gia ngõ hẹp!

Người vừa nói chính là Lương Bích Cẩm, bên cạnh cô ta là Tô Dĩ Mạt - một thân váy dài theo phong cách nữ thần như thường ngày và một số cô trông quen quen mắt, nhìn bộ dáng hình như là những nữ nghệ viên thường hay vẫy vẫy đuôi theo Tô Dĩ Mạt nịnh bợ.

"Ôi trời! Tô nữ thần, ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy! Thảo nào hôm nay chim khách cứ hót mãi trên ban công cửa hàng chúng ta, hóa ra là có quý nhân tới ha ha ha!" Quản lý vừa thấy người tới là ai liền tức tốc chạy tới phun một đồng lời hay.

Cái ông ta coi trọng không chỉ là độ nổi tiếng của Tô Dĩ Mạt thôi đâu, đây còn là người có khả năng sẽ trở thành bà chủ tương lai của Lục thị đó, sao có thể không vội vàng tới tùm chân váy cô ta. Mà gần đây trong công ty có tin đồn Tổng giám đốc của họ cực kỳ cưng chiều Tô Dĩ Mạt, còn dẫn cô ta tới công ty nữa... Cho nên chuyện cô ta trở thành bà chủ tương lai có thể chắc chắn tới tám phần!

"Nữ thần, mời ngài vào trong ngồi! Tiểu Ngọc, mau mang những món hàng

tốt nhất trong cửa hàng ra! Tiểu Thúy, mau đi pha trà, lấy trà Thiết Quan Âm mà tôi mới mua bữa trước ấy!" Quản lý mồm năm miệng mười phân phó nhân viên.

Nhân viên trong cửa hàng đều rằm rắp nghe theo, ra sức biểu hiện trước mặt Tô Dĩ Mạt, có ai mà không muốn có ấn tượng tốt trước mặt bà chủ tương lai đâu.

Tô Dĩ Mạt thấy mọi người lấy lòng mình như thế thì không nhìn được khế mỉm cười: "Mọi người không cần khách khí thế, tôi chỉ tùy tiện đến xem xem thôi mà."

Quản lý lập tức bày tỏ thành ý: "Có thể vì ngài phục vụ là vinh hạnh của tôi, sao lại nói là khách khí được!"

Lương Bích Cầm đứng bên cạnh đắc ý nhìn về phía Ninh Tịch - lúc này chẳng có ai quan tâm, sẵn giọng nói: "Quản lý dạo này có vẻ uống mật hơi nhiều thì phải, miệng lưỡi càng ngày càng ngọt!"

"Cô Lương à, sao lại nói thế được những lời này đều là những lời xuất phát tự đáy lòng tôi mà!" Quản lý nói xong liền lấy những khay hàng được nhân viên chuyên tới bày trước mặt Tô Dĩ Mạt.

Tô Dĩ Mạt tùy ý nhắc lấy một chiếc vòng có chất ngọc trong suốt thể nước mọt mà lên: "Hàng mới?"

"Ngài quả là có mắt nhìn hàng, đây toàn bộ đều là hàng mới, phẩm chất đều là hàng thượng thừa, có điều những thứ này sao xứng với thân phận của nữ thần ngài đây, ngài không chê đã là may lắm rồi." Quản lý kích động xoa xoa tay nói.

--- O ---

Chương 429: Không Có Tiền Còn Muốn Phòng Mả Giả Là Người Mập

Lương Bích Cầm hưng phấn cầm lấy vuốt ve thưởng thức, không nhận được khen lấy khen để: "Chị họ, cái này đúng là đẹp thật đấy! Khó trách chị chỉ thích ngọc! Chỉ có ngọc mới xứng với khí chất siêu phàm thoát tục của chị!"

"Lại chả, mấy thứ đồ trang sức vàng hay bạc đúng là quá tục!"

Mấy nữ nghệ sĩ bên cạnh liền vội vàng xum xoe, có cô bĩu môi nói: "Quản lý, đúng thật là sao lúc chúng tôi tới không thấy ông lấy ra mấy thứ tốt như vậy!"

"Quản lý đúng là bất công!"

"Cũng khó trách, ngọc quý thì phải phối với mỹ nhân, cũng chỉ có chị Dĩ Mạt mới xứng với những thứ này, chúng ta đừng tự thiếp vàng lên mặt mình nữa, không lại tự rước lấy nhục!"

...

Tô Dĩ Mạt nghe thấy thế thần tình càng tỏ ra cao ngạo, cầm chiếc vòng ngắm nghía mà khoe miệng không nhận khế nhếch lên tựa hồ là nhìn trúng cái vòng tay này.

Khung cảnh đang vui vẻ thì Lương Bích Cầm bỗng dài giọng: "Này quản lý! Ông trông nom cửa hàng kiểu gì vậy?"

Quản lý nghe thế liền hoảng: "Hả, tôi làm... làm sai gì sao? Có chỗ nào không được ỏn, không được chu toàn cô cứ nói! Tôi lập tức sửa! Lập tức sửa ngay!"

Lương Bích Cầm liền hát cầm về chỗ Ninh Tịch: "Cũng không phải nói ông phục vụ không tốt, mà quá tốt, tốt đến nỗi mọi người đều tập trung chỗ chúng tôi, không có ai trông nom cửa hàng cả, lỡ có tên ăn trộm ăn cắp nào bắt được cơ hội thuận tay cầm đi một món... thế thì chẳng phải là cửa hàng sẽ chịu tổn thất lớn sao!"

Quản lý nghe xong liền theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Ninh Tịch, dù sao hiện tại ngoài đám người của Tô Dĩ Mạt thì chỉ có mỗi Ninh Tịch đang xem vòng. Ngay từ đầu ông ta còn tưởng hôm nay vớ bở ai ngờ lại là một kẻ

nghèo kiết xác, lập tức nghiêm túc gật đầu: "Cô Lương nói đúng là không sai, xin cảm ơn cô đã nhắc nhở!"

Nói xong liền phân phó nhân viên cửa hàng: "Tiểu Ngọc, cô đi nhìn chăm chăm cô ta cho tôi!"

"Hả? Tôi á!" Tiểu Ngọc đưa tay chỉ chính mình, có chút không tin được.

"Là cô đấy, thật thần cái gì, còn không mau đi! Nếu mất thứ gì thì sẽ tìm cô tính sổ!"

"Dạ, quản lý..." Tiểu Ngọc có ủy khuất mon men tới gần chỗ Ninh Tịch, thấy cô đang ở chuyên chú xem xét một chuỗi vòng tay điêu khắc hình hoa sen, tỏ ra mất kiên nhẫn nói: "Cô này, cô chọn lâu như thế, không biết đã chọn xong chưa?"

Mọi người đều đang cố gắng lấy lòng bà chủ tương lai mà cô lại bị đẩy đến chỗ này thế nên trong lòng có chút oán hận, chỉ mong sao cái cô sao chổi này mau chóng rời đi.

Ninh Tịch tập trung xem xét chuỗi vòng cũng không để ý tới biểu hiện của nhân viên, thuận miệng hỏi một câu: "Cái chuỗi vòng này có ngụ ý gì không?" Ninh Tịch nghĩ nếu có thì tốt, có thể lấy đó ninh Lão nhân gia vui vẻ.

Vừa dứt lời thì đã truyền tới một tràng cười châm chọc của Lương Bích Cầm: "Ha ha ha cái loại hàng rẻ tiền như vậy mà cũng đòi có ngụ ý, cười chết tôi rồi!"

Mấy cô gái bên cạnh cũng phụ họa: "Đây là điển hình của loại dân quê không có tiền còn muốn phùng má giả là người mập ha ha ha!"

Lương Bích Cầm đắc ý ra mặt: "Hồi trước tôi không nói sai đi! Dân quê vẫn chỉ là dân quê thôi!"

"Đúng là mất mặt thiệt đó, chả dám nhận mình cùng công ty với cô ta luôn!"

"Không ngờ Nhị thiếu cũng có ngày trông nhâm người, buồn quá!"

"Buồn cười nhất là ấy thế mà có người còn đem cô ta ra so sánh với chị Tô cơ đấy! Ha ha ha..."

...

--- O ---

Chương 430: Người Tình Của Chú Bị Chó Cắn Kìa!

Cùng lúc đó, trong một cửa hàng quần áo cao cấp nằm đối diện Bảo Ngọc Hiên.

"Mặc thiếu... Mặc thiếu... chỗ quần áo này, ngài có lấy không?" Quản lý cửa hàng nhẹ giọng hỏi.

Người được hỏi là một người ông trông có vẻ hơi lưu manh, hiện đang đút tay vào túi quần ngếch mặt nhìn chăm chăm về phía cửa hàng đối diện, nghe vậy khoát tay một cái nói: "Trừ mấy bộ tôi quăng ra thì gói lại tất cho tôi!"

"Dạ vâng! Mặc thiếu tôi đi thanh toán cho ngài ngay đây, à mà trực tiếp đưa đồ tới chỗ ngài ạ?" Quản lý cười tươi như hoa đáp lời.

"Ừ, đưa đi đi!" Mạc Lăng Thiên trả lời lấy lệ rồi lại dán mắt về phía Bảo Ngọc Hiên, vừa xem vừa lấy di động ra gọi điện.

"Alo." Một âm thanh lạnh băng truyền tới.

"Alo ~ Lục Đình Kiêu, nghe nói chú đi Philadelphia công tác? Bỗng dưng chạy tới chỗ chim không thèm ị thế làm gì? Còn không bằng đi ra biển bắt cua với anh em một trận!"

"Bụp!!! " Lục Đình Kiêu dứt khoát cúp máy.

"Phặc!" Mạc Lăng Thiên làm bộ dáng không thể tin được ôm tim nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, dám dập điện thoại của ông à!

Mạc Lăng Thiên oán hận gọi lại lần nữa, bên kia vừa bắt máy đã chửi ầm lên: "Fuck! Lục Đình Kiêu! Tâm sự vài câu với anh đây thì chết à! Dám cúp điện thoại của tôi!"

"Muốn lần thứ hai?"

Mạc Lăng Thiên nghiêng răng, nhìn đám phụ nữ kia một cái rồi nói: "Má nó, anh đây có lòng tốt gọi điện báo cho chú, người phụ nữ của chú đang bị chó cắn! Thế mà chú dám cúp điện thoại của anh... đồ... đồ... không có lương tâm."

Bên kia im lặng một hồi rồi chỉ nói đúng một chữ: "Ai?"

Mạc Lăng Thiên đắc ý hừ một tiếng: "Hừ, nghĩ giấu được anh đây sao? Lại còn không phải là cái cô ngòi sao mới nổi kia à, gọi là gì nhỉ... à, Ninh Tịch! Tối hôm qua anh đây vô tình mở cái livestream đang hot nhất trên mạng ra, kết quả chú đoán anh nhìn thấy gì nào... má nó chứ, anh thấy cô ta ngòi ở phòng chú livestream! Chật chịt... đúng là anh nói chú này..."

Lục Đình Kiêu lạnh lùng cắt ngang: "Nói rõ ràng."

Mạc Lăng Thiên nghẹn.

"Ồ! Đúng thật là cô ta sao? Khẩn trương quá nói tận bốn chữ liền kìa người anh em hà hà hà..."

"Mạc Lăng Thiên!" Lục Đình Kiêu có chút mất kiên nhẫn, ngữ khí dần lộ ra sự uy hiếp.

Mạc Lăng Thiên nghe giọng Lục Đình Kiêu có chút không đúng, đoán cậu ta bên kia chắc đang có việc gì gấp nên cũng không thừa nước đục thả câu nữa, bĩu môi nói: "Người tình chân chính và người tình chân giả của chú đang đại chiến ba trăm hiệp tại Bảo Ngọc Hiên nhà chú! Sao? Như thế đủ rõ ràng rồi chứ! Còn muốn tiếp nữa không?"

"Bụp!!!"

Mạc Lăng Thiên thấp giọng chửi một câu, mẹ nó, qua cầu rút ván là đây.

Lúc này, quản lý cửa hàng quần áo niềm nở đi tới: "Mạc thiếu, đồ của ngài đã xong rồi ạ!"

"Ừ." Mạc Lăng Thiên gật đầu một cái nhưng cũng không có ý định đi, nhướn mày nói với quản lý: "Lấy cho tôi một cái ghế dựa tới đây!"

"Dạ? Ghế dựa?"

"Dạ cái gì mà dạ! Còn không mau đi! Thiếu gia đây muốn ngắm cảnh, ông có ý kiến à?"

"Không có không có! Tôi đi lấy ngay đây! Ngay đây!" Quản lý vừa đem ghế chuyên tới, vừa nhủ thầm những kẻ có tiền tuy ra tay rất hào phóng nhưng lại chẳng dễ hầu hạ chút nào.

Chương 431: Nói Tốt Vài Câu Với Lục Tổng

Đám người Lương Bích Cầm cùng quản lý và nhân viên cửa hàng nói càng lúc càng quá đáng, vốn Ninh Tịch cũng chỉ cho họ đang nịnh bợ Tô Dĩ Mạt mà thôi, ai ngờ lại kéo cô xuống nước, lập tức tỏ ra vẻ ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Ồ, đây không phải người đẹp Lương với Tô tiên bối à, còn có các vị đồng nghiệp nữa, mọi người cũng tới mua ngọc sao? Vừa nãy là mấy người đang... nói tôi sao?"

Ninh Tịch vừa dứt lời, Lương Bích Cầm suýt chút thì hộc máu: "Mắt cô mù à! Chúng tôi tới từ lâu rồi mà giờ cô mới thấy!" Chẳng lẽ nãy giờ bọn họ nói xỏ nói xiên không công sao?

"Phụt..." Đối diện cách đó không xa, người đàn ông đang bung trà xem kịch vui không tìm được mà phụt cả trà ra ngoài, chặc chặc... còn tưởng là cừu con cơ, ai ngờ lại là động vật có móng vuốt! Hơn nữa còn rất âm hiểm!

Đám nữ nghệ sĩ bên cạnh vội vàng giải vây: "Thôi kệ đi Bích Cầm, nói chuyện với cái loại có vấn đề về thân kinh như thế này chỉ tổ bực mình thôi!"

Lương Bích Cầm nghiến răng: "Cô nói không sai, không những đầu óc có vấn đề mà mắt còn không tốt nữa!"

"Mua ngọc cũng không được yên thân..." Vốn nãy giờ vẫn luôn không hé miệng, Tô Dĩ Mạt đột nhiên có vẻ không vui lắm bầm một câu, sau đó đưa tay cầm chiếc vòng ngọc vừa rời lên, còn không thèm hỏi lấy giá tiền đã nói với quản lý: "Quản lý, tôi lấy cái này gói lại đi."

Quản lý vừa thấy bà chủ tương lai tức giận thì lập tức hốt hoảng, cẩn thận mở miệng nói: "Tô nữ thần quả nhiên là tinh mắt, chỉ tiện tay thôi đã chọn lấy khối ngọc tốt nhất trong cửa hàng của chúng tôi rồi! Vâng, để tôi gói kỹ lại cho ngài!" Nói xong luống loát lấy một chiếc túi đựng cực kỳ tinh xảo.

Tô Dĩ Mạt để Lương Bích Cầm nhận lấy vòng sau đó đưa cho quản lý một tấm thẻ.

Ông chủ thấy vậy thì cười ha hả: "Ngài không cần phải trả tiền."

Tô Dĩ Mạt khẽ nhướn chân mày: "Ý của ông là gì?"

Quản lý ân cần xoa xoa tay: "Hôm nay không đón tiếp ngài chu đáo quả thật

khiến tôi rất áy náy, cái vòng ngọc này coi như là lễ tôi bồi tội với ngài, ngàn vạn lần xin ngài nhận đi! Nếu ngài không nhận thì chắc tôi sẽ buồn đến nỗi đêm không ngủ được mất!"

"Tặng... tặng cho chị tôi?" Lương Bích Cầm ngạc nhiên lấp ba lấp bấp lên tiếng, cái vòng đắt như thế mà nói tặng là tặng à?

Tập đoàn Lục thị quả nhiên là mỏ vàng, chỉ là quản lý của một cửa hàng ngọc thôi mà cũng hào phóng như vậy! Nếu một ngày vị kia trở thành anh rể của cô ta thì há chẳng phải là...

Lương Bích Cầm bị Tô Dĩ Mạt "hù" một cái mới thu hồi mấy ảo tưởng của mình lại, vênh mặt nói: "Quản lý, coi như là ông biết điều, chúng tôi cũng không làm khó ông nữa, vòng ngọc này thôi thì tôi thay mặt chị tôi nhận lấy vậy!"

Tô Dĩ Mạt nghe vậy cũng không lên tiếng, coi như là ngầm cho phép.

"Cảm ơn cô Lương! Cảm ơn Tô nữ thần! Cảm ơn!". Quản lý thấy vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại xoa xoa tay tiến lên một bước thấp giọng nói: "Kính nhờ ngài... sau này có thể giúp tôi nói tốt vài câu với Lục tổng..."

Mặc dù mục đích của quản lý quá ư lộ liễu, nhưng lại khiến Tô Dĩ Mạt vui vẻ: "Đúng là khôn lỏi, chút đồ nhỏ này mà đã muốn tôi đưa lời cho ông?"

Quản lý vội vàng lau mồ hôi: "Tôi nào dám! Tuyệt đối không phải ý đó..."

--- O ---

Chương 432: Nịnh Hót Cấp Thần

Thấy quản lý khẩn trương như vậy, Tô Dĩ Mạt càng có cảm giác sung sướng, lên giọng nói: "Tuy tôi không hay thay người khác nói chuyện nhưng những nỗ lực và cố gắng của ông... chắc chắn sẽ khiến Lục tổng chú ý tới."

Quản lý vừa nghe đã biết là cô ta đồng ý nên vui mừng ra mặt, liên miêng nói cảm ơn như thể đang muốn cà chút sự tồn tại: "Cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài! Thật ra thì trong cửa hàng còn rất nhiều đồ tốt, nếu ngài có thời gian thì ở lại xem thêm chút nữa nhé!"

Không đợi Tô Dĩ Mạt mở miệng, Lương Bích Cầm đã cười lạnh một tiếng: "Có muốn xem cũng phải nhìn tâm tình, nhưng mà..."

Quản lý hiểu ý lập tức nhìn về phía Ninh Tịch lạnh lùng mở miệng: "Vị tiểu thư bên kia đã chọn lâu thế rồi, nếu cô không mua thì đi nhanh đi đừng làm lỡ việc làm ăn của chúng tôi! Không thấy tôi còn có vị khách quý cần chiêu đãi sao?"

Tô Dĩ Mạt nghe vậy chậm rãi nói: "Quản lý, dù sao người ta cũng là khách, ông đuổi người ta đi như vậy thì không tốt lắm đâu? Ai không biết còn tưởng tôi bảo ông làm thế!"

Ông chủ vừa nghe đã xoa xoa tay: "Sao lại có quan hệ với ngài chứ! Chủ yếu là trong cửa hàng gần đây thanh lý không ít hàng kém chất lượng nên hấp dẫn không ít loại đàn bà như thế kia tới mua! Chứ thật ra thì bình thường ít có chuyện như này lắm, những miếng ngọc bội kia doanh thu cũng thấp nên qua mấy ngày nữa cũng sẽ bị thu hồi... nếu không, nếu không tôi lập tức bảo họ thu hồi? Bảo đảm tuyệt đối lần sau sẽ không xảy ra chuyện như này nữa, ngài xem có thể xử lý như vậy không?"

Ninh Tịch sờ cằm, rất tán dương cái lưỡi không xương của vị quản lý kia, không hổ danh là thủ hạ của Đại ma vương, quả nhiên, chỉ nịnh hót thôi mà cũng tu luyện tới cấp thần...

Quản lý nói đến miệng lưỡi phát khô thì Tô Dĩ Mạt mới thông dong mở miệng nói: "Ông là quản lý nên... tất nhiên là do ông quyết định chứ."

Nghe Tô Dĩ Mạt đồng ý thì quản lý thở phào nhẹ nhõm, sau đó chuyển qua Ninh Tịch với thái độ ngày càng tệ: "Nói cô đó, lời tôi nói cô không nghe thấy sao? Mấy loại ngọc giá rẻ này cửa hàng chúng tôi không bán, cô muốn

mua thì đi chỗ khác!"

Quả nhiên, lời vừa ra thì tâm tình Tô Dĩ Mạt tựa hồ tốt hơn. Quản lý thấy vậy lại càng ra sức đuổi người, bỗng khước mắt ông ta liếc thấy ba người đàn ông mặc âu phục đang hướng thẳng về phía cửa hàng...

Khi thấy rõ người đàn ông trung niên đi đầu thì kinh hãi, làm sao đây... đang êm đang đẹp sao đột nhiên vị này lại tới đây, lại không hề có thông báo trước!

Chẳng lẽ là cải trang vi hành?

Không đúng không đúng... chắc không phải vì nghe Tô Dĩ Mạt đang ở đây nên cố ý đích thân tới chứ?

Chắc chắn, quả nhiên chuyện Tô Dĩ Mạt thành bà chủ là chuyện sớm hay muộn, may mà ông ta nhanh chân nịnh bợ trước, giờ mấy người này đến cũng chỉ là hưởng sái của ông ta mà thôi!

Nghĩ như vậy nên ông ta càng đắc ý, vội vàng nặn ra một nụ cười ân cần chạy về phía người đàn ông trung niên kia tiếp đón: "Dư... Dư..."

Ai biết được ông ta mới nói một chữ thôi mà người đàn ông trung niên kia đã dẫn theo hai người sau lưng sải bước thẳng về phía nữ nghệ sĩ vừa đắc tội Tô Dĩ Mạt...

Quản lý nhất thời sững sờ: "Ngài... ngài đây... đây là?"

--- O ---

Chương 433: Ngài Hải Lòng Là Được

Lúc đó quản lý của Bảo Ngọc Hiên đã gọi bảo vệ tới, ra vẻ nếu Ninh Tịch vẫn không đi sẽ dùng biện pháp mạnh.

Ninh Tịch thờ ơ đưa mắt nhìn người bảo vệ yếu ớt trước mặt, đang muốn mở miệng thì lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói khách khí vô cùng lễ độ: "Cô đây muốn mua ngọc sao?"

Ninh Tịch ngẩng đầu lên: "Đúng là muốn mua ngọc, sao vậy?"

Người đàn ông kia khẽ vuốt cằm, cung kính nói: "Không biết tôi có vinh hạnh được phục vụ cô hay không?"

Ninh Tịch nghe vậy thì tỉ mỉ quan sát người đàn ông trước mặt một chút, nhìn cách nói chuyện cùng thái độ của ông ta thậm chí đoán đây là một nhân viên trong cửa hàng vì vậy liền nói: "Chắc không cần, quản lý của mấy người vừa mới nói sẽ không bán mấy món trang sức giá rẻ này nữa."

Nghe vậy, người đàn ông trung niên hơi nghiêng người nhìn vị quản lý một cái.

Nhận được ánh mắt nghiêm nghị của ông ta, hai chân quản lý nhất thời run lẩy bẩy, không dám ho he một chữ.

Mấy người bảo vệ kia cũng sớm trốn sang một bên, tận lực đè xuống cảm giác tồn tại.

Người đàn ông trầm ngâm cân nhắc chọn lời một chút sau đó mới mở miệng: "Bảo Ngọc Hiên dù phát triển theo hướng hàng cao cấp nhưng vẫn rất hiếu khách, ai đến cũng là thượng đế của chúng tôi, những món trang sức kia không bán là vì chúng có chút tì vết nên xin cô thông cảm."

Không phải người quản lý kia vì cố ý lấy lòng Tô Dĩ Mạt nên mới không bán sao? Ninh Tịch còn phải mua quà mừng thọ nên cũng không suy nghĩ nhiều, tùy ý gật đầu một cái: "Ra vậy, vậy tôi qua cửa hàng khác mua!"

Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Người đàn ông trung niên thấy vậy liền vội vàng gọi Ninh Tịch lại: "Cô à chờ đã, ý của tôi là trừ những món có chút tì vết kia ra thì cửa hàng vẫn có

hàng thích hợp với cô!"

Nói xong liền nháy mắt với hai người thanh niên phía sau.

Hai người thanh niên kia mỗi người đều xách theo một cái vali đen, nhận được lệnh thì đồng loạt mở vali ra nâng về phía Ninh Tịch.

Người đàn ông trung niên tỏ ý muốn để Ninh Tịch xem hàng trong vali: "Đây là hàng mới được bổ sung khẩn cấp của chúng tôi, cô nhìn thử xem có thích hay không!"

"Trùng hợp như vậy sao?" Ninh Tịch có chút kinh ngạc.

"Tận tâm phục vụ mỗi vị khách là tôn chỉ cao nhất của chúng tôi!" Người đàn ông trung niên vô cùng nghiêm túc trả lời.

Ninh Tịch đi tới nhìn một chút, mặc dù cô không hiểu về ngọc lấm nhưng về khía cạnh thẩm mỹ mà nhìn thì quả thật đúng là rất đẹp, vì vậy trầm ngâm nói: "Hình như còn tốt hơn so với mấy món tôi vừa xem..."

Người đàn ông trung niên đang căng thẳng nghe thấy lời này thì cũng buông lỏng mấy phần: "Cô hài lòng là được, không biết cô muốn mua kiểu gì, là mình dùng hay để tặng? Tôi có thể đưa cô một chút ý kiến để cô tham khảo."

Cách đó không xa, Lương Bích Cầm thấy thế thì không vui, mặt mũi hằm hằm nói với quản lý: "Quản lý, nhân viên của ông bị làm sao vậy? Sao lại chạy đi lấy lòng loại người như vậy! Chỉ là món hàng mười mấy vạn mà phải như vậy sao! Thật thiên cận, chưa nhìn thấy tiền bao giờ à..."

--- O ---

Chương 434: Có Thể Phục Vụ Ngài Là Vinh Hạnh Của Tôi

Những nghệ sĩ khác cũng ra vẻ không nhìn nổi: "Quản lý, ông cũng không thể để nhân viên của mình tự tung tự tác như vậy được! Chả chuyên nghiệp gì cả!"

"Thiên cận như thế thảo nào từng ấy tuổi đầu mà vẫn chỉ là một nhân viên bán hàng nhỏ nhoi!"

"Thứ người như thế quản lý còn giữ lại trong cửa hàng làm gì?"

...

Nghe Lương Bích Cầm với mấy nghệ sĩ kia tung hứng thì khuôn mặt béo phệ đầy thịt mỡ của quản lý cũng dần chuyển thành màu gan lợn, nhưng lại chỉ có thể gắng dùng khuôn mặt vui vẻ nói với bọn họ: "Ha ha ha... mấy người đẹp mặc kệ bên kia đi, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta, mọi người chớ để ảnh hưởng tâm tình xem hàng..."

Bên kia Ninh Tịch thấy thái độ người này cũng đáng tin, vì vậy cũng bỏ đi ý định qua cửa hàng khác: "Sắp đến đại thọ bảy mươi của ông nội tôi, tôi muốn chọn một chuỗi phật châu đeo tay đưa cho ông."

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì lập tức nhẹ nhàng chọn ra từ đồng trang sức một chuỗi vòng tay: "Cô xem chiếc này thế nào? Chiếc vòng này được tạo từ 29 viên ngọc bích thượng hạng được đánh ra từ một khối ngọc, thể nước trong mịn, sáng bóng..."

Ninh Tịch nhận lấy chiếc vòng xem xét, trong mắt thoáng qua một tia sáng: "Những điều ông nói tôi thực sự không hiểu lắm, nhưng không hiểu sao lại thấy chiếc vòng này rất tốt. Vừa này tôi xem rất nhiều, nhưng lại không một chiếc nào khiến tôi có cảm giác muốn mua như này..."

Người đàn ông cười khẽ: "Vậy rõ ràng là chiếc vòng tay này có duyên với cô rồi!"

Ninh Tịch vuốt ve chuỗi vòng tay ngọc trầm ngâm nói: "Chiếc này tôi thích nhưng giá của nó là bao nhiêu? Tôi chỉ có thể trả trong khoảng mười lăm vạn, nếu cao hơn vậy thì đổi cái khác cho tôi xem một chút..."

Người đàn ông trung niên nghe vậy lập tức nói: "Vừa hay, giá của chiếc này vừa đúng mười lăm vạn."

"Vừa đúng mười lăm vạn?" Ninh Tịch nghe vậy thì vui mừng.

Người đàn ông gật đầu: "Hơn nữa... gần đây cửa hàng đang có khuyến mãi, có thể bớt cho cô 20%"

Ninh Tịch nghe vậy càng vui vẻ hơn, vốn cô còn lo dùng hết tiền mua ngọc thì tháng này sẽ chết đói cơ, lập tức vui vẻ gật đầu nói: "Vậy tôi lấy chiếc này đi!"

Cuối cùng thì sự khẩn trương giữa hàng lông mày người đàn ông trung niên rốt cuộc cũng tiêu tán: "Được, để tôi gói lại cho cô!"

"Được, cảm ơn ông!"

"Cô khách khí quá, có thể phục vụ cô là vinh hạnh của tôi."

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa tự mình nhận lấy thẻ của Ninh Tịch, tự mình tính tiền bỏ vào túi rồi dùng hai tay đưa trả, cúi người chào: "Hoan nghênh lần sau lại tới!"

Quản lý của Bảo Ngọc Hiên đứng một bên mà rớt cả tròng mắt, dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn Ninh Tịch dùng cái giá chưa tới mười lăm vạn mua được chiếc vòng tay kia...

Sau khi Ninh Tịch rời đi, đám người Tô Dĩ Mạt vẫn tiếp tục xem ngọc.

Lương Bích Cầm thấy Ninh Tịch rời đi nhưng cô ta vẫn chẳng thấy vui vẻ gì, vì vậy đem lửa giận đổ lên đầu quản lý và mấy nhân viên trong tiệm: "Này tên kia! Ông bị làm sao thế hả? Quản lý của ông đã bảo những món trang sức giá rẻ đó không bán rồi cơ mà, ai cho ông tự ý làm thế?"

--- O ---

Chương 435: Không Coi Ra Gì

Quản lý của Bảo Ngọc Hiện nghe Lương Bích Cầm nói vậy thì sợ đến run người, muốn cản lại nhưng lời đã ra khỏi miệng có muốn cản cũng chẳng cản kịp rồi...

Người đàn ông trung niên kia nhìn lướt qua Lương Bích Cầm như thể đang nhìn một cái gì đó không giá trị, sau đó ánh mắt rơi vào quản lý của Bảo Ngọc Hiện, lạnh lùng nói: "Những món trang sức kia đều không bán? Sao tôi không biết?"

Quản lý không nhịn được nữa, vẻ mặt kinh hoàng chạy đến cạnh người đàn ông kia: "Giám đốc Dư, tôi... tôi... chuyện không phải như ngài nghĩ đâu... ý của tôi vốn không phải như vậy..."

Quản lý vừa dứt lời thì Tô Dĩ Mạt cùng đám người kia lập tức đổi sắc mặt.

Lương Bích Cầm lấp bắp: "Giám đốc... Dư...?"

Tô Dĩ Mạt cũng hơi đổi sắc mặt, họ Dư... chẳng lẽ người này là...

Mấy nghệ sĩ nhỏ cũng thấp giọng xì xào bàn tán:

"Không thể nào... người này là giám đốc?"

"Giám đốc nào chứ?"

"Không biết! Chẳng lẽ... chắc không phải Tổng giám đốc của Bảo Ngọc Hiện - Dư Vạn Niên đây chứ?"

"Làm sao có thể!!!"

...

Nghe được cái tên Dư Vạn Niên vẻ mặt Lương Bích Cầm lập tức tái xanh: "Không thể nào!"

Lúc này vị quản lý cũng đang vắt óc giải thích: "Giám đốc Dư, tôi không phải không bán những món kia, mà là... do hôm nay không đủ nhân viên nên mới ra hạ sách này!"

"Không đủ nhân viên?" Người đàn ông trung niên quét mắt qua mấy nhân

viên cửa hàng nhỏ nhỏ.

Quản lý nuốt nước bọt đi tới bên cạnh người đàn ông kia thấp giọng nhắc nhở: "Giám đốc Dư, vị này là Tô Dĩ Mạt, là một khách hàng vô cùng quan trọng, nên tất nhiên là tôi phải cẩn thận chiêu đãi!" Nói xong còn cho người đàn ông kia một cái ánh mắt "ông hiểu mà".

Đám người Lương Bích Cầm nghe được quản lý kia nói câu đó thì đều lộ ra vẻ kiêu ngạo.

"Hừ, là Tổng giám đốc thì sao? Tổng giám đốc cũng phải nhìn mặt mũi của chị tôi thôi!"

Tô Dĩ Mạt quét mắt nhìn Lương Bích Cầm một cái: "Không cho phép nói bậy."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trên mặt lại chẳng có chút nào không vui, Lương Bích Cầm thấy thế càng không có gì cố kỵ, lớn tiếng nói: "Này, ông tên là Dư Vạn Niên đúng không! Quản lý cũng chỉ vì chiêu đãi chúng tôi với chị của tôi thôi... chị của tôi chắc ông cũng biết đi!"

Quản lý nghe Lương Bích Cầm nói vậy thì nhất thời dấy lên chút hy vọng, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tô Dĩ Mạt.

Tô Dĩ Mạt thấy thế liền nhấp một ngụm trà lơ đãng mở miệng nói một câu: "Quản lý cũng có lòng tốt thôi, cũng không có gì to tát! Lần sau không như vậy nữa là được rồi"

"Chị tôi cũng đã nói rồi, ông có nghe thấy hay không hả?"

Dư Vạn Niên đưa mắt nhìn chiếc túi đựng vòng trong tay Lương Bích Cầm nói: "Xin hỏi cô đây, món đồ trong tay cô đã trả tiền hay chưa?"

Lương Bích Cầm không nghĩ gì lập tức đáp trả: "Trả cái gì mà trả! Đây là quản lý biểu cho chị tôi!"

Người đàn ông trung niên nghe thế thì nhìn về phía quản lý, nghiêm giọng nói: "Coi thường quy định, tự mình dọn hàng bày bán trong cửa hàng! Coi thường tôn chỉ của Bảo Ngọc Hiên để bảo vệ đuôi khách! Coi thường đạo đức nghề nghiệp, đem vòng ngọc giá hai trăm vạn đưa cho người khác! Phùng Mao Tài! Ai cho ông những quyền này? Trăm năm danh dự của Bảo Ngọc Hiên thiếu chút nữa thì hủy trong tay ông!"

--- O ---

Chương 436: Đêm Tội Mà Phạt

Phùng Mao Tài nghe thế liền biết ông ta xong đời rồi, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ thẳng xuống đất.

Dư Vạn Niên ngay cả Tô Dĩ Mạt cũng không thềm nể mặt, thì ai có thể cứu ông ta, chỉ có thể liều chết nhận sai: "Tôi... giám đốc Dư, là tôi nhất thời hồ đồ! Tôi bị mỡ heo che mắt! Đây là lần đầu tiên, thật sự là lần đầu tiên! Xin ngài tha cho tôi!"

Dư Vạn Niên lạnh lùng nhìn ông ta: "Có phải lần thứ nhất hay không tất nhiên tôi sẽ cho điều tra kỹ, ông không cần cầu xin tôi, tôi không giữ được ông, ông cứ xuống phòng tài vụ kết toán tiền lương đi! Nếu như kết quả điều tra chứng minh ông có làm ra những chuyện tạo thành tổn thất cho cửa hàng thì chúng ta cứ theo luật mà làm vậy!"

Phùng Mao Tài nghe xong mà mặt xám như tro.

Lần này xong đời thật rồi, nếu những thứ trước kia cũng bị tra ra...

Dư Vạn Niên lại tiếp tục chuyển hướng về những nhân viên trốn trong góc: "Các người cũng coi như là nhân viên kỳ cựu của cửa hàng thế mà lần này lại làm tôi quá thất vọng. Làm nhiều năm như thế rồi mà những thứ cơ bản cũng không biết sao? Dám lạnh nhạt với khách! Bắt đầu từ hôm nay các người cũng không cần tới nữa!"

"Giám đốc Dư... giám đốc Dư... chúng tôi biết lỗi rồi..."

"Cho chúng tôi thêm một cơ hội đi!"

"Là quản lý bắt chúng tôi làm như vậy!"

...

Đám người Lương Bích Cầm vốn đang chờ vị giám đốc này nhượng bộ, ấy thế mà không ngờ tới kết quả sẽ thành như vậy, nghe những nhân viên kia cầu xin mà sắc mặt không kìm được xanh ngắt.

Nhất là Tô Dĩ Mạt, Dư Vạn Niên dù chỉ mắng quản lý thôi nhưng mỗi một câu đều như tát thẳng lên mặt cô ta.

Dư Vạn Niên xử lý nhân viên xong, mới hơi bình tĩnh lại đi tới cạnh đám

người Tô Dĩ Mạt. Ông cũng không gọi cô ta là cô Tô, tựa như hoàn toàn không biết cô ta là ai vậy, khách khí mở lời: "Thưa cô, vừa rồi phải xử lý chút công việc trong cửa hàng đã khiến cô chê cười rồi. Chuyện lần này là lỗi của nhân viên chúng tôi, cho nên thật xin lỗi, vòng ngọc này cô không thể mang đi!"

"Cái gì! Đồ đã tặng rồi còn đòi về!!! Ông biết chị họ tôi là ai không hả?"
Lương Bích Cầm sừng cò lên.

"Bất luận có thân phận địa vị thế nào thì đến Bảo Ngọc Hiên của chúng tôi cũng chỉ có một tên, là khách hàng." Dư Vạn Niên lạnh nhạt đáp lại.

"Dĩ nhiên nếu như cô đây khó lòng bỏ được thứ yêu thích thì chỉ cần trả tiền là được, để tỏ lòng áy náy tôi có thể làm chủ giảm cho cô 5%"

Vẻ mặt của Lương Bích Cầm khó tin: "5%?" Vừa rồi ông ta bớt cho con tiện nhân Ninh Tịch kia 20%, thế mà lại chỉ cho chị cô ta 5%, đây là ý gì!

Giờ phút này sắc mặt của Tô Dĩ Mạt đã vô cùng khó coi, cái vòng tay bằng ngọc này, có mua hay không thì thẻ diện của cô ta cũng mất!

Cuối cùng cô ta hít sâu một hơi, lấy thẻ của mình ra rồi lạnh lùng nói:
"Không cần giảm giá cho tôi."

"Cô quá khách khí rồi, cái này nhất định phải làm!" Dư Vạn Niên đem thẻ cho cậu thanh niên đứng phía sau, cuối cùng vẫn bớt cho Tô Dĩ Mạt 5%.

Sau cùng ngay cả đồ Tô Dĩ Mạt cũng không cầm, xanh mặt rời đi.

Lương Bích Cầm cầm lấy túi vòng ngọc, vội vội vàng vàng chạy theo phía sau...

"Chị họ! Chị! Chị đừng giận mà! Cái tên Dư Vạn Niên quá không thức thời rồi! Chị cứ coi như bị chó cắn một cái đi, về sau có cơ hội chúng ta chinh ông ta lên bờ xuống ruộng!"

"Đúng vậy Dĩ Mạt, Dư Vạn Niên kia chỉ là một tên không biết trời cao đất dày, so đo với loại người như vậy chẳng phải tự chuốc lấy bực sao!"

"Lần này do chúng ta xui xẻo thôi, bỗng dưng đụng phải Dư Vạn Niên tới kiểm tra đột xuất..."

--- O ---

Chương 437: Boss Để Tôi Đến Bảo Vệ Cô

Mua quà xong Ninh Tịch liền trở về căn hộ của mình, vừa cúi tìm chìa khóa xong ngẩng lên thì đột nhiên thấy một anh chàng cao to đen hôi, cơ bắp cuồn cuộn đập vào mắt.

Ninh Tịch sững sốt một chút, lại nhìn nhìn số nhà, cô không đi nhầm mà?

"À... xin hỏi anh là ai? Đây là nhà tôi, anh cản đường tôi..."

"Ninh tiểu thư, tôi là Hùng Chí, Boss cho tôi đến bảo vệ cô."

Anh chàng vừa trả lời vừa ngoan ngoãn bước sang hai bước nhường vị trí ra cho cô nhưng vẫn tiếp tục làm môn thần giữ cửa.

Ninh Tịch có chút kinh ngạc: "Boss? Boss của anh là ai?"

Hùng Chí vẫn nghiêm túc trả lời: "Thưa tiểu thư, Boss của tôi họ Lục."

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ méo: "Họ Lục... chắc không phải là Lục Đình Kiêu chứ?"

Hùng Chí gật đầu: "Đúng vậy."

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Đúng là anh ta hả... ôi mẹ nó! Đang êm đang đẹp cho người bảo vệ tôi làm cái gì?"

Hùng Chí mặt không đổi sắc trả lời: "Boss muốn tôi phụ trách an toàn của cô trong thời gian quay phim."

An toàn trong thời quay phim?

Ninh Tịch đột nhiên nghĩ đến cuộc trò chuyện với Lục Đình Kiêu tối qua, ban đầu anh nhất quyết không đồng ý cho cô nhận bởi vì có quá nhiều cảnh quay nguy hiểm, chẳng lẽ là vì lý do ấy?

Ninh Tịch hít sâu một hơi nói: "Đại ca à, dẫu cho là Boss của anh ra lệnh để anh lo chuyện an toàn của tôi trong thời gian quay phim nhưng mà muốn quay cũng phải chờ một đoạn thời gian nữa mà! Anh hình như tới hơi sớm thì phải?"

"Vậy hôm nào Ninh tiểu thư bắt đầu quay?" Hùng Chí hỏi.

"Cái này thì tôi cũng không biết... dù sao cũng không phải trong đoạn thời gian này!" Ninh Tịch trả lời.

Hùng Chí trầm ngâm suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Nếu không xác định thì tất cả mọi khả năng đều có thể xảy ra vì thế tôi phải ở bên cạnh chấp hành mệnh lệnh của Boss."

Ninh Tịch cũng đến quỳ với khả năng suy luận của anh ta, đỡ trán nói: "Nhưng mà anh cứ đứng trước cửa nhà tôi như vậy thì rất ảnh hưởng tới sinh hoạt của tôi đấy, ông trẻ ạ! Bị người ta thấy còn tưởng có chuyện gì..."

Hùng Chí suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Vâng, tôi hiểu." Nói xong thì xoay người rời đi.

Hừm? Nhìn người này có vẻ cứng nhắc thế mà không ngờ lại dễ thuyết phục đến thế, Ninh Tịch thở phào một hơi, sau đó đi thẳng vào trong nhà.

Sau khi vào nhà, cô nhắn cho Lục Đình Kiêu bảo anh không cần cho người tới bảo vệ cô, rất phiền toái.

Tin nhắn đã gửi đi nhưng đầu bên kia mãi không trả lời lại.

Trước đây mỗi lần cô nhắn tin cho Lục Đình Kiêu thì chỉ cần mấy giây anh đã trả lời lại, đây là lần đầu tiên lâu thế mà chưa trả lời...

Chắc là công việc nhiều quá đi.

Ninh Tịch cũng không quá để ý đến chuyện này, đem chiếc vòng ngọc vừa mới mua ra nhìn lại thật kỹ.

Cũng không biết có phải chiếc vòng này là do cô dùng tiền cát-xê của bộ phim đầu tay mua được hay không mà càng nhìn càng thích, càng nhìn càng hài lòng, nhìn một lúc lâu mới cẩn thận cất đi.

Xem chút tin giải trí, lại xem vài tập phim thoáng chốc trời đã tối...

Di động vẫn không có chút âm thanh nào, Lục Đình Kiêu chưa trả lời cô.

Ninh Tịch hơi nhíu mày, theo lý thuyết thì thời gian này đã xong việc rồi ăn cơm rồi chứ, anh ấy không thấy sao? Hay là đã thấy mà không trả lời?

Cũng không biết tại sao mà trong lòng mơ hồ có chút bất an...

Mẹ nó! Điên mất thôi! Chỉ là nửa ngày không thấy tin nhắn trả lời thôi mà!

Ninh Tịch lắc đầu một cái, vội vàng ném di động đi ăn cơm, không nghĩ bậy bạ nữa...

--- O ---

Chương 438: Chẳng Lẽ Có Liên Quan Đến Ys?

Buổi sáng hôm sau.

Ninh Tịch sau khi chạy bộ buổi sáng thì đi mua bữa sáng.

Đang đi thì đột nhiên biến sắc.

Sau lưng hình như có người đang đi theo cô...

Ninh Tịch cũng không hốt hoảng, ung dung đi về phía trước, chỉ có điều là không ngừng chui vào mấy đường cong cong lượn lượn hay mấy ngõ hẻm, cho đến khi chắc chắn cắt đuôi được đối phương thì cô mới nhanh chóng tìm một chỗ ẩn nấp.

Rất nhanh, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở đầu hẻm, Ninh Tịch nắm chắc thời cơ bất ngờ xông tới khóa vai đối phương lại: "Mày là ai!"

Người đàn ông quay lại, Ninh Tịch sững sốt: "Tại sao lại là anh?"

Đây không phải là người tôi qua đứng ở cửa nhà cô sao?

Còn tưởng anh ta đi đâu, hóa ra là đổi một cách khác để bảo vệ...

Ninh Tịch thở dài một tiếng: "Không phải tôi đã nói rồi sao? Ít nhất là trong một hai tháng gần đây tôi sẽ không đóng phim! Anh đã yên tâm chưa!"

"Tiểu thư, tôi phải nghiêm túc chấp hành lệnh của Boss." Hùng Chí vẫn chắc như đinh đóng cột.

Ninh Tịch bó tay đỡ trán, sao Lục Đình Kiêu lại thu nhận một thủ hạ... như thế này...

Ninh Tịch còn đang không biết làm cách nào thuyết phục anh ta, Hùng Chí đột nhiên móc di động trong ngực ra nhìn, không biết anh ta thấy cái gì mà biến sắc, trầm ngâm nói: "Boss để mình tới đây làm gì?"

"Boss? Cái gì Boss? Anh nói Lục Đình Kiêu sao?"

Từ tối qua đến giờ Ninh Tịch vẫn không nhận được tin nhắn của Lục Đình Kiêu, trong lòng mơ hồ dấy lên một chút bất an, lúc này lại đột nhiên có tin tức của anh làm cô không nhận được đến gần liếc trộm một cái.

Người gửi tin tên là "Anh Hào", chắc là thuộc hạ nào đó của Lục Đình Kiêu.

Trên màn hình là một tin nhắn ngắn: "Boss có lệnh, tất cả mọi người bất kể đang ở đâu lập tức tập hợp tại kho quân dụng tọa độ XXX, Philadelphia.

Ninh Tịch thấy nội dung tin nhắn sau thì sắc mặt lập tức thay đổi...
Philadelphia!!!

Má! Nơi Lục Đình Kiêu đi công tác lại là Philadelphia!!!

Philadelphia chẳng phải là một trong những căn cứ chủ chốt của tên khốn YS kia sao?

Hơn nữa địa điểm trong tin nhắn lại còn là kho quân dụng! Đang êm đang đẹp Lục Đình Kiêu lại gọi thuộc hạ đến kho quân dụng làm cái gì?

Chẳng lẽ thật sự có liên quan đến tên kia?

Nếu như thế thật, thì đây là chuyện lớn rồi...

Hung Chí thu di động, vội vàng nói với Ninh Tịch: "Tiểu thư, hiện tại tôi phải tới Philadelphia ngay lập tức, mời cô hãy cố chờ đến lúc tôi trở về mới bắt đầu quay phim."

Ninh Tịch càng nghĩ càng bất an, cúi kính nói: "Quay quay quay cái gì mà quay, đã bảo thời gian gần đây không quay phim! Lục Đình Kiêu xảy ra chuyện gì rồi, không phải anh ấy đi nước X công tác sao? Đang êm đang đẹp sao lại kéo đến kho quân dụng?"

Thấy Ninh Tịch đã biết nội dung tin nhắn thì Hùng Chí hơi nhú mày, nghiêm nghị nói: "Tiểu thư, những thứ này tôi không thể nói cho cô. Hiện giờ tôi cũng không có nhiều thời gian, mong cô thông cảm."

Hùng Chí nói xong lập tức biến mất như một con gió.

Người này nhìn bộ dạng y như con gấu mà chạy cũng nhanh phết nhỉ...

Ninh Tịch càng nghĩ lòng càng nóng như lửa đốt, đáng chết, rốt cuộc Lục Đình Kiêu xảy ra chuyện gì? Thay vì ở đây lo lắng sợ hãi không bằng đi xem thế nào! Không có vấn đề gì thì cô lén lén trở lại là được, còn nếu có chuyện gì thật...

Cuối cùng Ninh Tịch đưa mắt nhìn phương hướng Hùng Chí rời đi, lập tức phi thật nhanh lên nhà lấy ra giấy thông hành rồi không phóng thẳng ra sân bay...

Đến sân bay, Ninh Tịch tra một chút tin tức về chuyến bay của Hùng Chí thì thấy quả nhiên anh ta đã lên chuyến bay đến Philadelphia vì vậy Ninh Tịch cũng mua luôn một vé của chuyến đấy rồi lặng lẽ bám theo.

Xuống máy bay, một trận không khí lạnh ập tới.

Thời tiết của Philadelphia hôm nay không được tốt, trên bầu trời còn có mưa phùn bay lất phất, trong không khí lộ ra một cảm giác bất an.

Rời khỏi sân bay, Ninh Tịch cố gắng che giấu hành tung một cách cẩn thận bám theo Hùng Chí, không biết có phải cậu ta quá mức vội vàng hay không mà không hề phát hiện ra cô.

--- O ---

Chương 439: Làm Việc Cẩn Thận

Philadelphia, nước X.

Hùng Chí móc ra một cây súng lục bán tự động Glock22, loại súng này có bề ngoài nhỏ gọn nhưng lực xuyên của đạn lại hết sức đáng sợ, cũng chính nhờ cây Glock 22 này mà Hùng Chí nhiều lần có thể chuyển nguy thành an.

Đi tới đây trong lòng Hùng Chí bỗng dâng lên một dự cảm bất thường, những năm gần đây cậu ta trải qua khá nhiều những nhiệm vụ vào sinh ra tử, đối với sự nguy hiểm dường như đã hình thành một loại dự cảm nhạy bén.

Ở phía sau, Ninh Tịch núp trong một xô xỉnh nhú chặt chân mày, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì không đúng lắm...

Dưới cái nhìn soi mói của Ninh Tịch, Hùng Chí hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người tiến vào một khu tối mịt trong kho hàng bỏ hoang...

...

...

"Kỳ quái, sao Boss biết nơi này mà hẹn gặp chúng ta?"

Hùng Chí bên này vừa mới tiến vào kho hàng bỏ hoang không bao lâu thì xa xa một chiếc xe ô tô hồi hả chạy tới, xe vừa dừng thì cửa xe phó lái mở ra, dẫn đầu là một trong những tâm phúc của Lục Đình Kiêu - Thạch Tiêu.

Rất nhanh sau đó lập tức có hai người trông có vẻ lưu manh, du côn cũng xuống xe, bám theo sau Thạch Tiêu.

"Lão đại, chẳng phải anh nói Boss muốn gặp chúng ta ở chỗ này sao? Đây hình như là kho quân dụng bỏ hoang mà!"

"Ừ... đây hình như là địa bàn của băng mafia nào đó tại Philadelphia, Boss với mấy băng mafia kia có quan hệ gì sao?"

Hai người đàn ông kia nghi ngờ hỏi Thạch Tiêu

"Mafia?"

Nghe cái tên này Thạch Tiêu có chút khó hiểu, hai người đàn ông trước mắt

này đều là những nhân vật có chút thế lực ở Philadelphia thế nên khá quen thuộc đối với những thế lực ở đây, chính vì lý do này mà Thạch Tiêu mới thu nhận họ làm thủ hạ.

"Đúng thế, là mafia nhưng kho quân dụng này đã bỏ hoang từ lâu rồi, chắc cũng không có gì." Một trong hai người đàn ông gật đầu nói.

"Boss hẹn chúng ta gặp mặt ở kho hàng bỏ hoang của mafia..." Thạch Tiêu lầm bầm, sắc mặt càng ngày càng căng thẳng, sau đó nhìn về phía hai người đàn ông kia: "Làm việc cẩn thận một chút, nhìn ánh mắt của tôi mà làm việc!"

Dường như theo bản năng mách bảo mà trong lòng Thạch Tiêu có chút bất an.

Rất nhanh, Thạch Tiêu và hai người đàn ông kia tiến vào kho quân dụng.

Trong một góc, Ninh Tịch cũng không nhàn rỗi, bám theo đám Thạch Tiêu vào kho hàng...

Trong kho cực kỳ âm u ẩm ướt, không khí còn có mùi ẩm mốc và mùi rượu bia khó ngửi. Ánh sáng bên ngoài rất khó chiếu vào bên trong, bất kể là Ninh Tịch hay đám người Thạch Tiêu đều khó có thể nhìn rõ tình hình bên trong kho hàng.

"Cẩn thận một chút!" Thạch Tiêu cố gắng đè thấp giọng, nói với hai người đàn ông theo sát.

Bỗng, có tiếng súng lục lên nòng, hai người đàn ông đi theo Thạch Tiêu lập tức khẩn trương, chẳng lẽ không phải Boss hẹn gặp lão đại ở chỗ này sao?

"Di động đâu! Mau mở ra xem tình hình đi!" Thạch Tiêu nói.

"Dạ dạ dạ!" Một người trong đó vội lấy di động ra mở chức năng "đèn pin".

Khi ánh sáng di động chiếu sáng đến chỗ u ám phía trước, Thạch Tiêu chợt biến sắc, chỉ thấy cách mười mấy mét phía trước là Hùng Chí đang nằm thoi thóp dưới đất, mặt mũi sưng vù vô cùng chật vật.

"Hùng Chí!!!"

Thạch Tiêu không kịp nghĩ nhiều lập tức lao về phía Hùng Chí, sau đó đỡ

Hùng Chí dậy.

"Con... con mẹ nó chứ.... có nội gian... nội gian!" Thấy rõ người trước mắt là Thạch Tiêu, Hùng Chí lớn tiếng gầm lên.

"Nội gian?" Đáy lòng Thạch Tiêu lạnh ngắt, khẽ siết chặt khẩu súng nắm trong tay.

--- O ---

Chương 440: Bô Chết Cũng Phải Kéo Theo Mày!

Lúc trước cậu đã cảm thấy kỳ quái, sao Boss lại biết cái nơi quỷ quái này mà hẹn gặp ở đây...

"Thạch Tiêu, đi! Đi mau, có mai phục! Boss không có ở đây, không có ở đây!!!" Âm thanh từ miệng Hùng Chí phát ra gần như đang gào thét, gân xanh trên trán nổi lên, trong mắt dày đặc tia máu.

Nhưng không chờ Thạch Tiêu mở miệng nói gì thì đèn chiếu sáng cỡ lớn trong kho hàng được bật lên. Trong nháy mắt trong kho hàng tăm tối bỗng sáng bừng như ban ngày.

"Oanh!!!"

Ánh đèn mãnh liệt khiến Thạch Tiêu cùng Hùng Chí cũng như đám người nhắm chặt mắt lại theo bản năng. Tiếp đó là tiếng cửa kho hàng bị va đập một cách hung hãn.

Đợi đến lúc thích nghi hoàn toàn với ánh sáng mạnh thì cửa sắt của kho hàng được đóng lại và... bị khóa kín.

"Ha ha ha ha một lũ ngu!!!"

Ở chỗ sâu trong kho hàng vang lên một loạt tiếng bước chân lộn xộn, đám người Thạch Tiêu nghe thấy có người dùng tiếng Trung không thạo đang to miệng cười nhạo.

Chỉ mấy giây sau, bốn người đàn ông ngoại quốc cao to mặc áo thun bó sát đi tới, sau lưng còn có một cô gái ngoại quốc có mái tóc dài buông xõa mặc đồ đen bó sát.

Một trong những tên đàn ông đó để đầu trọc, ở cánh tay, cổ đều có những hình xăm khoa trương. Hắn ta nhìn về phía đám người Thạch Tiêu và Hùng Chí như đang nhìn những con cá chết, trong mắt còn có một tia trào phúng.

Thẳng đến lúc này Thạch Tiêu mới hoàn toàn hiểu rõ, Boss không hề có mặt ở đây, hoặc nói đúng hơn là Boss chưa từng hẹn gặp bọn họ. Là do thằng chó Hồng Chấn Hào bán đứng bọn họ, đem cậu và Hùng Chí lừa đến chỗ này!

"Hồng Chấn Hào, con mẹ thằng chó! Tao đào mả bà nội nhà mày lên!!!"

Khuôn mặt Thạch Tiêu đỏ phừng phừng, mở miệng mắng chửi.

Lúc Hồng Chấn Hào gửi tin nhắn nói Lục Đình Kiêu hẹn bọn họ ở đây, hai người cũng không có nghĩ nhiều, méo thể ngờ được là lại trúng kế của thằng chó đày.

"Ha ha ha ha, một đám ngu như lợn!" Tên đầu trọc xăm trổ khắp người lớn tiếng cười nhạo.

Cô gái ngoại quốc đứng một bên không nói câu gì nhưng trong tay vẫn đang nghịch một khẩu súng màu đen lạnh như băng.

"Các người... các người rớt cuộc là ai, có biết Lục Đình Kiêu hay không! Chúng tôi là người của Lục Đình Kiêu." Một gã mà Thạch Tiêu mang tới lên tiếng.

Thạch Tiêu liếc gã một cái, đến lúc này rồi còn nói cái khỉ gì nữa, méo cần biết đám người này là ai nhưng đã có gan lừa bọn họ đến kho hàng này thì mục đích chỉ có một - giết chết bọn họ!

"Hôm nay, tao muốn chúng mày chết ở đây, kho tàu hết lũ heo chúng mày!" Tên đầu trọc hung hãn nói.

Nghe thấy thế, gã vừa xưng là người của Lục Đình Kiêu nhanh chóng rút súng lục bên hông ra, nhắm thẳng tên đầu trọc mà bắn: "Bố có chết cũng phải kéo mày theo!"

"Alice, giết con lợn kia!" Tên đầu trọc lạnh giọng ra lệnh.

Cô gái ngoại quốc nhanh chóng giơ khẩu súng trong tay lên, "đoàng" - một âm thanh thật lớn vang lên, chuẩn xác bắn rớt khẩu súng trong tay gã kia.

"Aaaaa...!" Tên kia gào lên, phản lực quá mạnh khiến khẩu súng đang nắm chặt trong tay bay đi, cả người lao đảo lùi về sau mấy bước tí nữa thì ngã trên mặt đất.

Thấy vậy sắc mặt của Thạch Tiêu và Hùng Chí càng thêm khó coi, khả năng bắn súng của ả này... quá chuẩn xác! Hơn nữa còn cực nhanh, không cho đôi thủ bất cứ một cơ hội phản kháng nào.

"Hừm, bảo bồi Alice của tôi ơi, sao baby không một súng giết chết con lợn kia luôn!" Tên đầu trọc khó hiểu nhìn về cô gái ngoại quốc.

"Giết hắn, không cần súng chỉ... dùng tay không thôi." Vẻ mặt cô gái ngoại quốc kia lạnh như băng, bộ đồ màu đen bó sát người uốn lượn theo bước chân cô tiến gần đến người đàn ông kia.

--- O ---

Chương 441: Trò Chơi Thú Vị

"Con ả thôi này, mày dám không cần súng cơ đấy đừng tưởng bố mày không dám giết mày!"

Cô gái không thềm để vào tai, đưa tay ngoắc ngoắc ngón tay với người đàn ông kia.

Giờ phút này, vẻ mặt của gã vô cùng phẫn nộ, cái đám mắt xanh mũi lõ này rõ ràng muốn om chết bọn họ, thật tức chết mà, gã cũng không nghĩ nhiều, muốn chết thì ông cũng phải theo con ả này làm đệm lưng!

Nghĩ đến đó, gã ta gào lên lập tức chạy về phía cô nàng ngoại quốc giờ nắm đấm lên muốn đấm vào đầu của cô ta.

Nhưng không đợi gã ta đến gần, cô nàng kia đột nhiên vọt lên với tốc độ vô cùng nhanh, nhanh đến nỗi gã đàn em của Thạch Tiêu còn không rõ chuyện gì liền cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền lên từ dưới cằm, rồi cả người gã bay đi như con diều đứt dây, đập vào cái cột sắt đằng xa nghe đánh "rầm" một cái.

"Ôc... mày... mày..."

Gã ta cố gắng gượng bò dậy nhưng thử mấy lần đều không được, hàm răng bị đá nát bét khiến khuôn mặt đầm đìa máu tươi, ngay cả hai cái răng cửa cũng mất, thế nên lúc gã ta nói mới ồm ồm không rõ nghĩa.

Gã kia không nhìn thấy rõ động tác của cô nàng nhưng Hùng Chí và Thạch Tiêu đều thấy rõ rành rành, không chờ tên kia đến gần cô gái đó đã giơ chân lên đá một cái vừa nhanh vừa tàn nhẫn thẳng vào cằm gã ta, lực của cú đá này cực kỳ lớn, chắc chắn đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp với cường độ cao!

"Vừa nãy chắc là chiêu Front kick¹ trong Taekwondo... nhưng mà... một người phụ nữ được huấn luyện về sức mạnh và sự chuẩn xác đến mức này... thật là hiếm thấy!" Thạch Tiêu chép miệng, trong đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

¹Front kick: Kỹ thuật đá bằng mặt bàn chân xuất phát từ dưới lên.

Tuy cô gái đó thân thủ cao nhưng nếu để Thạch Tiêu, cậu ta còn có mấy

phần chắc chắn có thể đánh gục cô nàng, nhưng giờ phút này tất cả họng súng đều chĩa về phía cậu ta và Hùng Chí, sao có thể manh động được!

"Giết mày, không cần phải dùng súng." Cô nàng kia sắc mặt lạnh tanh lập lại bước đến đằng sau lưng gã đàn ông nọ, không để cho gã ta có cơ hội tiếp tục mở miệng cứ thế trực tiếp giẫm chết.

Gã thủ hạ thứ hai mà Thạch Tiêu mang đến thấy thế sắc mặt liền trắng bệch, không dám nói đến nửa chữ, chỉ sợ sẽ khiến cho cô gái kia chú ý đến mình.

"Ha ha ha, lợn thì vẫn cứ là lợn méo học khôn lên được, Taekwondo của Alice nhà chúng ta đã đến đai đỏ rồi đấy!" Gã trọc đầu bật cười ha hả.

"Là đai đỏ đen, chứ không phải đai đỏ!" Cô nàng kia lườm gã trọc một cái.

1 Nếu người tập võ chưa đủ 18 tuổi mà đã đạt được trình độ của đai đen sẽ đeo đai đỏ đen đến khi đủ 18 tuổi rồi mới được đeo đai đen.

"À à là đai đỏ đen, là đỏ đen... so với đai đỏ còn lợi hại hơn nhiều, sắp lên đến đai đen rồi nhỉ! Em nói chỉ có chuẩn!" Gã trọc vội cười cười xin lỗi.

"Rốt cuộc các người muốn thế nào?!" Hùng Chí không chịu nổi nữa gầm lên.

"Ha ha ha ha, đừng có nóng, tao muốn chơi một trò chơi vô cùng, vô cùng thú vị với lũ lợn chúng mày." Gã trọc đưa mắt ra hiệu cho hai tên đứng đằng trước.

Ngay sau đó, hai gã liền khiêng một cái thùng nặng trình trịch đến vút dưới chân Hùng Chí và Thạch Tiêu.

"Ý gì?" Thạch Tiêu cau mày hỏi.

"Rất đơn giản, trong này có vài khẩu súng cực khó phân loại, chúng mày nhận nhầm một khẩu, tao liền giết một đứa, rất công bằng đúng không ha ha ha..."

--- O ---

Chương 442: Vào Từ Lúc Nào Vậy?

Nghe vậy Thạch Tiêu và Hùng Chí liền thông, mấy tên mũi lõ này đem bọn họ ra làm trò tiêu khiển.

"Nếu như chúng tao nhận ra được thì sao?!" Thạch Tiêu lại hỏi

"Nhận được à?" Gã đầu trọc đó ngẩn ra, hiển nhiên là chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

"À, nếu như chúng mày nhận ra thì phân tiếp thôi, một thùng súng như thế chẳng lẽ lại méo có khẩu súng nào chúng mày không biết ha ha ha ha!" Gã trọc trên mặt tràn đầy đắc ý.

Thạch Tiêu và Hùng Chí tức điên người nhưng vẫn phải đè ngọn lửa giận trong lòng xuống, không phối hợp với bọn chúng là đi tong ngay, không cần biết như thế nào cứ kéo dài thời gian trước đã!

Nhưng khi hai người vừa mở cái thùng ra liền đàn thối cả người, trong thùng toàn là những khẩu họ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Đây...." Thạch Tiêu có chút không biết làm thế nào.

"Sao thế, không nhận ra à? Ha ha, nếu đã như thế, chúng ta cần phải tuân theo quy tắc của trò chơi chứ nhỉ, thằng nào xung phong chết trước?" Gã đầu trọc giương họng súng đen ngòm trong tay chĩa thẳng vào Hùng Chí rồi lại chuyển sang Thạch Tiêu, cứ như thế lặp lại mấy lần...

Nhưng đúng vào lúc đó bỗng có một giọng nói đột ngột vang lên.

"Đề tôi." Ninh Tịch bước về phía trước tiến gần lại cái thùng.

Nhìn thấy Ninh Tịch mấy gã mũi lõ đều sững sốt, con ả này từ đâu chui ra vậy?

Không chỉ mấy gã ngay cả Hùng Chí và Thạch Tiêu đều ngây ra, người phụ nữ này... chui vào đây từ lúc nào thế!?

"Cô! Ai cho cô đến đây!" Thạch Tiêu sực tỉnh quát âm lên.

Nhưng là dù Thạch Tiêu có to mồm đến đâu, Ninh Tịch cũng không thềm đề ý đến cậu ta, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đồng vũ khí.

"Hùng Chí! Cô ta là như thế nào đây! Vào lúc nào rồi mà cậu còn đưa một con hát đến đây! Mẹ nó, não cậu cho chó gặm rồi à?" Thạch Tiêu gào loạn cả lên.

Hùng Chí cũng đàn thôi, cậu ta căn bản không biết Ninh Tịch theo tới đây.

"Cô ta nghĩ rằng đây là đang đóng phim đây à! Mẹ nó chứ!" Nét mặt của Thạch Tiêu sầm sì đen kịt.

"Tôi không biết... do cô ấy lén lút đi theo đây chứ!" Hùng Chí chỉ đành giải thích.

"Khốn kiếp!" Thạch Tiêu chửi thề, ngay sau đó liền oán độc nhìn chằm chằm Ninh Tịch: "Một con hát như cô thì biết cái gì, cút đi cho tôi!"

"Cậu... muốn chết đây à?" Ninh Tịch dùng ánh mắt lạnh băng băng cảnh cáo Thạch Tiêu.

"Ha ha ha ha, lục đục nội bộ đây à, hay lắm, tao rất thích, tiếp tục đi!" Vẻ mặt gã trọc tràn đầy phấn khích.

"Đáng thương, sự sợ hãi đã khiến bọn chúng mất đi lý trí." Cô nàng đai đỏ đen lạnh lùng nói.

"Không cần để ý tới cô ta, để tao!" Thạch Tiêu làm sao có thể để sống chết của mấy con người rơi vào tay một con hát não tàn như cô ta được, mẹ nó, không khéo cô ta còn nghĩ đây là phim trường đây

Gã trọc lập tức lắc đầu: "Không được, không được cô ta đã nhận rồi thì nhất định phải để cô ta đến, đôi người khác liền tính chúng mày bỏ quyền, tao vẫn phải giết một người."

Nghe thể vẻ mặt Thạch Tiêu xám xịt như tro tàn, ánh mắt nhìn Ninh Tịch càng ngày càng hung ác, nếu không xẻ thịt con đàn bà này ra thì không thể hả được nỗi hận trong lòng!

Cậu ta không cách nào hiểu nổi, người cơ trí như Lục Đình Kiêu, người thủ lĩnh khiến cậu ta dù có đầu rơi máu chảy cũng tình nguyện thề chết đi theo... tại sao lại có thể coi trọng một con hát não tàn như thế này!

Ninh Tịch không thèm để ý ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Thạch Tiêu trực tiếp tùy tiện nhặt lấy một khẩu súng ngắn vô cùng tinh xảo trong

thùng ra: "Glock 17 của Áo, là trang bị chuyên dụng cho quân đội Áo, độ dài khoảng 185 milimet, trọng lượng vào khoảng 0.6 kg, độ dài nòng súng... nếu như tôi không nhớ nhầm chắc khoảng 114 milimet, băng đạn là 17 viên, tầm bắn là 72 mét."

--- O ---

Chương 443: Thế Nào? Tôi Nói Có Đúng Không?

Không chỉ Thạch Tiêu ngay cả Hùng Chí lẫn gã mà Thạch Tiêu mang đến cũng mặt mày xám xịt, nói cho dễ nghe một chút thì cô ta là diễn viên, nói khó nghe hơn chẳng qua chỉ là một con hát hạ đẳng, sao biết những thứ này được, đúng là nực cười.

"Con đ* thôi tha ở đâu ra thế! Mày muốn hại chết bọn tao hay sao! Mày là diễn viên đúng không, mẹ nó, sao đ* đi tìm đạo diễn, nhà làm phim mà chơi quy tắc ngầm, ăn no rửng mỡ chạy đến đây ăn nói lung tung làm cái gì, mày tưởng đây là sân khấu nhà mày đây hả!!!" Cái gã mà Thạch Tiêu mang đến giờ trong đầu đã nổi lên suy nghĩ giết Ninh Tịch.

Nhưng Ninh Tịch vẫn tiếp tục cầm khẩu súng xem xét một hồi: "Loại súng lục này thế mà cũng lấy ra chơi được, bây giờ đại đa số nhân viên FBI của Mỹ đều đang dùng cái này đấy." Nói rồi quăng khẩu Glock 17 của Áo sang một bên.

Đám Thạch Tiêu chỉ biết đến những vũ khí nào có khả năng xuyên thấu, sát thương mạnh chứ mấy món đồ chơi như súng lục này cũng không rõ ràng lắm. Tuy rằng Ninh Tịch nói có bài có bản, nhưng trong mắt của Thạch Tiêu, Ninh Tịch bất quá chỉ là một con hát, một con hát thì làm sao mà hiểu được súng ống.

...

"Thế nào, tôi nói có đúng hay không?" Trong lúc đám Thạch Tiêu còn đang thấp thỏm bất an thì Ninh Tịch đã quay ra nói với tụi đầu trọc.

Khóe miệng gã trọc đó nhếch lên, những gì cô ta nói đều đúng, thậm chí ngay cả đặc tính và ưu khuyết điểm của khẩu Glock 17 này cũng nói rất chi tiết, như thể trước đây cô ta từng tiếp xúc với loại súng này.

"Ha ha ha ha, thông minh phết nhỉ, trò chơi của của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, cô em tiếp tục đi." Gã trọc cười to.

Nghe gã trọc nói thế, đám người Hùng Chí có hơi sững sờ, vừa nãy con nhỏ diễn viên đó nói đúng rồi hả?!

"Mẹ nó chứ! Nguy hiểm quá đi mất!" Gã Thạch Tiêu đưa đến dường như nhớ ra cái gì đó: "Đúng rồi, nếu như cô ta đã là diễn viên có lẽ đã từng diễn

những cảnh đấu súng rồi, chắc chắn là vì yêu cầu của phim nên trước đây cô ta đã tiếp xúc với loại máy loại súng lục gì gì đó này!"

Thạch Tiêu và Hùng Chí hình như cũng cảm thấy người đàn ông đó nói cũng có lý, dù sao Ninh Tịch cũng là một diễn viên, khó trách khỏi cũng sẽ tiếp xúc đến những bộ phim hành động có liên quan tới súng đạn, có lẽ là do trước đây từng tiếp xúc với mô hình khẩu Glock 17, bên đoàn phim yêu cầu cần phải nắm vững kiến thức về loại súng này cho nên cô ta mới có thể nói ra một cách chính xác như thế.

"Thật quá nguy hiểm...." Hùng Chí hít một hơi thật sâu, nếu như Ninh Tịch mới nãy nói sai dù chỉ là một chữ, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

"Chúng tôi yêu cầu đổi người!" Thạch Tiêu bỗng nhiên lên tiếng.

Ninh Tịch biết khẩu Glock 17 này chắc chắn là mèo mù vớ cá rán, nếu tiếp tục chơi nữa cái mạng nhỏ của bọn họ rất có khả năng sẽ đi tong luôn tại đây!

"Đúng đúng, đúng, đổi người, nhất định phải đổi!" Người đàn ông Thạch Tiêu dẫn đến liên tục phụ họa, để bọn họ làm dù sao cũng tốt hơn là để một đứa diễn viên hạng ba làm, kể cả có sai đi chẳng nữa, số phận vẫn là do bọn họ quyết định, không cần thiết phải giao cái đầu của mình cho một con diễn viên.

"Nếu như đổi người thì tương đương với bỏ quyền, chúng mày có chắc không, nếu chắc thì tao sẽ bắt đầu giết heo đây." Về mặt tên trực tràng đầy nghiền ngẫm, đây là trò chơi giữa mèo và chuột, đợi khi hấn ta chơi chán rồi thì sẽ tới lượt họng súng của hấn.

--- O ---

Chương 444: Đừng Có Kết Luận Vội

Trong trò chơi này, gã ta chính là chủ trò, mọi thứ đều do gã quy định.

Cái gã do Thạch Tiêu đưa đến tức điên lờm Ninh Tịch một cái, hung tợn nói: "Nếu như... Lần này chúng tao có thể sống sót rời khỏi nơi này... Sau khi ra khỏi đây rồi, tao nhất định phải lột da mày!"

"Ha ha, tao thích nhất là nhìn lũ lợn chúng bay tự giết nhau, nhưng mà có thể sống mà ra khỏi đây được hay không, không phải là do mấy con lợn chúng mày quyết định, nếu không muốn chết thì bây giờ thì tiếp tục cho tao!" Gã trọc cười lạnh nói.

Thạch Tiêu và Hùng Chí siết chặt nắm đấm, nhưng với tình hình trước mắt bọn họ lại chẳng thể làm gì, trong đầu chỉ có thể cầu nguyện sao cho viện binh mau mau đến nếu không thì tất cả bọn họ chắc chắn sẽ chết ở đây!

Ninh Tịch bình thản như không nhặt một khẩu khác lên: "Loại súng cổ thế này mà mấy người cũng có, xem ra các người cũng tốn không ít sức lực cho trò chơi này đây nhỉ."

Gã trọc không nói gì, trên mặt vẫn là nụ cười khó hiểu, con ngươi màu vàng kim nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch.

"Tao không tin mày có thể nhận ra được khẩu súng này." Alice đứng đằng trước gã trọc lạnh lùng trào phúng.

Ninh Tịch đột ngột ngẩng lên nhìn thẳng vào Alice: "Tao quả thực không nhận ra khẩu súng này."

Thạch Tiêu và Hùng Chí lập tức như bị giội một gáo nước lạnh, tuy rằng bọn họ đã sớm nghĩ đến kết quả này.

"Con đ* thói tha này, tao giết chết mày!"

Tinh thần của cái gã Thạch Tiêu đưa đến hoàn toàn sụp đổ, gã ta cho rằng mình bị con hát này hại chết, tất cả mọi lỗi lầm đều là do con ả này!!!

"Đoàng!"

Đúng lúc cái tên đó đang định bỏ nhào về phía Ninh Tịch, họng súng đen ngòm của gã trọc đã lóe ánh lửa chói mắt, một phát đạn xuyên thẳng xuống

sàn trước mặt gã, gạch đá vỡ vụn tung tóe khiến cho mọi người giật mình hoảng sợ.

"Sống chết của chúng mày không đến lượt chúng mày quyết định, tao muốn đứa nào chết trước thì thằng đó phải chết, mày muốn phá hỏng quy tắc trò chơi của tao hả? Con lợn ngu xuẩn này!" Gã trợn cười quỷ quái nhìn chăm chăm vào gã đàn ông đó.

Tiếng súng ngay lập tức đã khiến gã kia tỉnh táo lại, mồ hôi lạnh ướt đẫm cả người, lắc đầu lùi ngay về phía sau, không dám ho he câu nào nữa.

"Tao thích nhất là những con lợn nghe lời." Thấy vẻ mặt thái độ của gã đàn ông nọ, tên trọc rất hài lòng gật đầu sau đó nói với Ninh Tịch: "Nếu như mày đã không nhận ra được vậy thì bọn tao đành tuân theo nguyên tắc của trò chơi vậy, ha ha ha ha!"

Nhưng, Ninh Tịch lại lắc đầu: "Đừng có kết luận vội."

"Hử?" Tên trọc không hiểu lắm.

"Tuy rằng chưa bao giờ gặp loại súng này nhưng mà nòng súng và xúc cảm của khẩu súng này... cộng thêm cả bề ngoài đặc biệt thì lại chẳng khó đoán." Ninh Tịch lơ đãng nói.

"Đoán?"

Vào lúc này không chỉ là Thạch Tiêu và Hùng Chí, ngay cả mấy gã ngoại quốc kia cũng ngẩn ra, con nhỏ này thế mà lại dám đoán, chẳng lẽ thực sự không sợ chết?

Ninh Tịch ước lượng khẩu súng nhỏ trong tay, ánh chùng sức nặng:
"Khoảng 1000 gr, độ dài chắc khoảng 18 mm, được cải tạo bằng thép cacbon đặc biệt, sau đó tiếp tục được gia công bằng kim loại đặc thù, cỡ nòng vào khoảng 0.46 inch, dài khoảng 12 milimet, nòng súng đặc biệt... chỉ dùng đạn Smith Wesson có đường kính 0.45 inch."

Chương 445: Đôi Cách Chơi Khác

"Loại súng này bằng đạn chỉ có 12 phát đạn, thiết kế thuộc về thời kỳ đầu, tuy rằng tao chưa bao giờ gặp, nhưng cái thứ đồ cổ như thế này dễ đoán lắm, tao dám khẳng định, đây chính là khẩu P229 mà SIG của Đức thu mua năm 1991, được gọi là súng lục P229 của Đức." Ninh Tịch thản nhiên, nói rồi quẳng khẩu súng trong tay sang một bên.

Bây giờ trong đầu Thạch Tiêu và Hùng Chí đã hoàn toàn không còn suy nghĩ gì nữa rồi, chỉ đành nghe theo số trời, trong lòng âm thầm cầu nguyện, Ninh Tịch cũng đã từng tiếp xúc với khẩu súng này lúc đóng phim, cũng may mắn như lần trước.

Đương nhiên trong đầu bọn họ đã chuẩn bị tinh thần "cá chết lưới rách", nếu thật sự không xong thì sẽ liều mạng với đám người đó, giết được đứa nào hay đứa ấy, dù sao thì bọn họ cũng không còn đường sống nữa rồi.

...

"Thế nào? Không sai chứ?" Ninh Tịch nhìn gã đầu trọc đang im lặng.

Một lúc lâu sau, gã trọc mới lạnh lùng nói: "Tao vừa mới nghe chúng nó bảo, mày là một diễn viên?"

"Không sai." Ninh Tịch không phủ nhận, cho dù là trước kia như thế nào, bây giờ cô chỉ là một diễn viên dùng thực lực và sự cố gắng của mình phấn đấu đạt được mục tiêu.

"Vậy thì chả trách, mày là một diễn viên chắc đã diễn qua không ít những phim hành động rồi nhỉ, cho nên mới biết tất cả chỗ súng này, nghĩ kỹ thì cũng không có gì là lạ." Gã đầu trọc tự phân tích tự hiểu.

"Diễn viên, thứ vô dụng chỉ có thể bán chính thân thể của mình để làm những cái giao dịch ghê tởm đó hả, giết những con lợn ghê tởm như mày bằng tay không là sướng nhất." Alice liếc Ninh Tịch với ánh mắt chán ghét.

"Hi hi, Alice thân yêu của tôi ơi, anh đây cũng chơi chán rồi, không bằng chúng ta đổi cách chơi khác đi, em nói xem, chơi trò gì thì thú vị hơn?" Gã trọc nhìn về phía Alice, ánh mắt cực kỳ mờ ám.

"Mày chả phải thích xem bọn chúng đấu đá lẫn nhau còn gì, vậy để chúng tự

giết lẫn nhau đi, như thế còn thú vị hơn đây." Cô nàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói.

"Cô em nói không sai." Gã trọc đứng dậy, gương mặt cười cợt nhìn chằm chằm vào kẻ mà Thạch Tiêu đưa đến: "Con lợn kia, vừa nãy không phải mày muốn giết con ả kia sao, giờ cơ hội đến rồi đấy, mày giết chết nó đi, tao sẽ suy nghĩ việc cho mày một cơ hội sống, thế nào, cơ hội quý giá như thế, đừng có bỏ lỡ."

Gã kia nghe xong thì có chút dao động, kinh ngạc nói: "Mày... mày nói thật chứ! Nếu... "

Còn chưa nói hết, gã trọc đã cười khằng khặc: "Đương nhiên! Chỉ cần mày làm theo quy tắc vậy thì mày sẽ có cơ hội sống."

"Được! Một lời đã định! " Trong mắt gã hiện lên vẻ hung tàn, chỉ cần có thể sống tiếp thì cái gì cũng được! Chẳng qua chỉ là một con hát, giết chết nó chẳng khác gì giẫm chết một con kiến.

" Mày*****dám!!" Đột nhiên Hùng Chí gầm lên, giống như một con thú hoang đang giận dữ.

"Đừng có hành động thiếu suy nghĩ, ngồi im đấy ngoan ngoãn xem vở kịch này cho tao, bằng không tao bắn vỡ sọ mày ngay." Một tên ngoại quốc khác giờ súng chĩa thẳng vào đầu Hùng Chí.

--- O ---

Chương 446: Tôi Cũng Có Quy Tắc Của Tôi

Hùng Chí siết chặt hai tay, gân xanh nổi lên cuồn cuộn. Boss đã ra chỉ thị cho cậu... nếu cậu không thể hoàn thành thì dù có giữ được cái mạng ở đây cũng không cách nào đối mặt với Đại Boss Lục Đình Kiêu.

"Ngoan nào, đừng hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ chưa tới lượt chúng mày lên thốt đâu, nhưng mà nếu chúng mày không nghe lời, không muốn hợp tác... vậy thì mọi thứ khó nói rồi ha ha ha ha..." Tên trọc tỏ vẻ đã nắm chắc mọi sự trong tay.

"Thạch Tiêu, Boss đã dặn bằng mọi giá phải bảo vệ Ninh tiểu thư an toàn, cậu không được dung túng thủ hạ làm ầu!" Hùng Chí không thèm để ý đến tên trọc kia, gầm lên với Thạch Tiêu.

Lông mày Thạch Tiêu nhăn tít lại, tuy nói cậu ta không thích ả đàn bà ngu xuẩn kia nhưng cũng không đến mức muốn cô ta chết.

"Không được phép ra tay!" Thạch Tiêu nhìn về phái tên kia quát lên.

"Mẹ kiếp!" Trong mắt tên kia dấy lên sự tàn bạo, gã ta nhổ một ngụm nước miếng lên đất: "Con bà mày nói ít thôi! Thạch Tiêu là mày mang chúng tao tới cái kho quân dụng này, cái gì mà Boss ở đây, tự mày nhìn cho rõ xem ở đây có cái chó gì! Là mai phục! Ngay cả mạng tao cũng sắp mất đến nơi rồi đấy! Chỉ là một con đĩ thôi mà! Ắ ta chết có thể đổi một mạng cho tao, đó là vinh hạnh của ả!"

Để giữ được mạng sống, giờ có bảo gã giết chết Thạch Tiêu, gã cũng không chút do dự!

"Đừng có nóng, mày có luật chơi của mày thì đương nhiên tao cũng có luật chơi của tao." Ninh Tịch nhếch miệng lộ ra một nụ cười mê người, rút ra một khẩu súng lục.

"Con lợn thối, mày muốn chết à! Đổi luật chơi rồi, bây giờ không được dùng súng, mau bỏ xuống!" Alice đứng bật dậy.

"Alice yêu dấu, những khẩu súng đó đều không có đạn, không cần để ý." Tên trọc cười ha hả, Alice nghe vậy cũng chỉ nhún vai một cái rồi ngồi về chỗ cũ.

"Chúng mày biết không, đây là khẩu Beretta 92F của Ý, đồ chuyên dụng của lính Mỹ." Ninh Tịch mở ra băng đạn trống không, nhẹ giọng nói.

"Không sai, đây chính là khẩu Beretta của Ý, nhưng thế thì sao, trò chơi đã kết thúc, cho nên... mày có nhận được khẩu súng đó hay không thì kết quả vẫn sẽ giống nhau, chúng mày đều sẽ chết... chúng tao sẽ ngồi nhìn chúng mày giết nhau, ha ha ha...!" Vẻ mặt tên trọc dần trở nên bệnh hoạn.

Nhưng Ninh Tịch lại lắc lắc đầu: "Chỗ hay của khẩu súng này là có thể dùng được..."

Lời của Ninh Tịch còn chưa nói xong thì tên do Thạch Tiêu mang đến đã lao lên như một trận gió nhào về phía cô.

"Con đĩ, mày đi chết đi!"

"Tất cả các loại đạn..."

Ninh Tịch vừa nói xong cả người gần như bật lên, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc đến không thể tin của mọi người cô dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng tên kia.

"Oc!" Khuôn mặt của tên kia lập tức dúm dỏ lại, khóe miệng không ngừng co giật, há mồm nôn ra một bãi nước sền sệt, lão đảo ngã về sau mấy bước, nhưng Ninh Tịch đã nhanh chóng túm bả vai gã lại.

Ầm!

Tên áo trắng thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì đã bị Ninh Tịch hung hăng đập trên mặt đất.

Cùng lúc đó Ninh Tịch móc ra mấy viên đạn, lấy tốc độ nhanh như chớp tra đạn vào băng đạn một cách hoàn mỹ.

--- O ---

Chương 447: Kỹ Thuật Bắn Súng?

"Aaaaa...!"

Tên kia ôm đầu kêu thảm thiết, sức mạnh cùng kỹ xảo cận chiến của Ninh Tịch đã vượt quá xa so với dự liệu của gã, thậm chí khiến gã không có bất kỳ cơ hội đánh trả nào!

Con đĩ đó mà là một diễn viên sao? Trông ngoan hiền dịu dàng thế mà sao lại có thân thủ đáng sợ như vậy! Mẹ, đùa cái gì vậy.

Lúc này Ninh Tịch đã sớm lên nòng khẩu Beretta 92F, hơn nữa còn đủ cả 7 viên trong băng đạn.

Lúc trước Ninh Tịch cũng đã sớm phát hiện toàn bộ những khẩu súng này đều không có đạn, đám người kia cũng chẳng ngu đến độ để đạn trong súng. Cho nên lúc cầm lấy khẩu súng thứ nhất cô đã sớm suy nghĩ đối sách.

Lúc đầu giả vờ nhận biết khẩu đầu tiên là để kéo dài thời gian, là hành động bắt đắc dĩ, lần thứ hai là để những tên mũi lõ kia buông lỏng cảnh giác, còn lần thứ ba thì cô đã chuẩn bị xong đối sách.

Cái nơi hỗn loạn như Philadelphia này thì cư dân ở đây đã sớm hình thành một thói quen, đó là sau khi nạp đầy đủ đạn cho súng của mình rồi thì sẽ mang dư thêm mấy viên dự bị, phần lớn để đặt ở túi áo ngực để đề phòng bất cứ tình huống nào có thể xảy ra, thế nên Ninh Tịch sớm biết chắc trong túi áo cái gã đang nằm dưới chân cô có đạn. Mấy tên mũi lõ này quá mức tự đại không hề bắt gã giao nộp vũ khí, dường như cho rằng đã chắc chắn nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay. Ban đầu cô định trực tiếp đoạt đi súng của gã nhưng chỉ có điều cuối cùng vẫn phải bỏ ý định này đi.

Khẩu súng gã cầm là một khẩu súng tự chế, bất luận là tầm bắn, lực xuyên thủng, độ chính xác cô đều không nắm được. Nếu tùy tiện cầm một khẩu súng bản thân không biết rõ dùng cỡ xảy ra sai lệch nào thì cô cùng đám Hùng Chí phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Mà may mắn làm sao, trong cái rương lại có một khẩu Beretta 92F của Ý mà cô thích nhất. Ninh Tịch có thể đảm bảo nếu cô dùng khẩu súng này thì có đến 80% có thể giải quyết mỗi nguy lần này.

Thạch Tiêu cùng Hùng Chí trợn mắt há mồm, một đòn kia của Ninh Tịch

quả thật quá đẹp, ai có thể ngờ dưới vẻ ngoài nhu nhược kia có thể ẩn chứa sức mạnh đáng sợ đến vậy!

Lúc này Ninh Tịch cầm khẩu súng đã được nạp đủ 7 viên đạn nhắm ngay vào tên trọc.

"Đồ con lợn, đồ con lợn!!! Giết chết con đĩ đó cho tao!" Tên trọc tức điên hết cả người, hấn bị một con hất chĩa súng vào đầu! Hơn nữa khẩu súng kia còn có đạn!

Chỗ ăn điểm của khẩu Beretta 92F này chính là nó gần như sử dụng được đến 90% những loại đạn thông dụng ở Philadelphia, hầu như không bao giờ xuất hiện trường hợp đường kính viên đạn không khớp với ổ đạn.

Tên trọc vừa gào thét vừa nhanh chóng dời khỏi tầm bắn của Ninh Tịch, hấn muốn nổ súng trước để giật lấy cơ hội giết chết cô, đối với khả năng bắn súng của mình thì hấn ta rất có tự tin.

Chỉ có điều hấn không thể ngờ tới là súng của hấn còn chưa nhắm vào Ninh Tịch thì cô đã nổ súng trước.

Đoàng!!!

Một tiếng vang nặng nề truyền khắp kho quân dụng, gần như cùng lúc với tiếng súng vang lên thì chỗ mi tâm của gã trọc đã có thêm một lỗ máu.

"Àm."

Gã trọc hét lên rồi ngã gục xuống đất, co giật một hồi rồi ngéo.

Đến tận lúc này Ninh Tịch vẫn không cho gã trọc kia nửa ánh mắt, tầm nhìn của cô vẫn rơi vào đám Thạch Tiêu cùng cái tên đang ôm đầu trốn sau lưng cậu ta.

"Đó là cách bắn súng gì... sao không cần nhìn mà..." Hùng Chí rung động, không nhin được hít ngược một hơi khí lạnh.

--- O ---

Chương 448: Tốc Độ Tay Của Cô Quá Nhanh

Không chỉ Hùng Chí mà ngay cả Thạch Tiêu cũng nghệt mặt ra, chuyện này... chuyện này đã vượt quá tính toán của cậu ta, cô ta thật sự chỉ là một diễn viên thôi sao?

"Mới lúc nãy chúng mày nói cái gì" Ninh Tịch giống như một ngọn núi băng, lạnh đến nỗi khiến đôi phương dựng đứng lông tơ.

"Con đĩ ~"

"Giết chết tao~"

Mấy tên người ngoại quốc lúc này cũng phục hồi lại tinh thần, lập tức giơ súng lên, hướng về phía Ninh Tịch bóp cò...

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!!"

...

Lại mấy tiếng súng trầm thấp vang lên.

Mấy tên ngoại quốc đang cầm súng kia bỗng đôi mắt đột nhiên trợn trắng, một dòng máu đỏ thẫm chảy xuống từ mi tâm. Sau đó thân thể đồ sộ của bọn họ từ từ ngã xuống đất, súng trong tay cũng bị văng đi thật xa.

"Nhanh, quá nhanh! Ninh tiểu thư... tốc độ bắn của cô ấy quá nhanh!" Hùng Chí không nhận được thán phục, sau đó lại bổ sung: "Đâu chỉ có tốc độ nhanh, độ chính xác cũng đạt đến trình độ đáng sợ, khoảng cách này, vừa đúng là tầm bắn cực hạn của khẩu Beretta 92! Không thể nào... cô ấy chỉ là một diễn viên! Cô ấy... cô ấy rốt cuộc là ai vậy?!"

Một diễn viên mà có bản lĩnh thế này sao? Dẫu cho bị đánh chết Hùng Chí cũng tuyệt đối không tin.

Giây phút này Hùng Chí thực sự không biết rốt cuộc là Boss đang nghĩ cái gì. Một cô gái như này còn cần cậu ta tới bảo vệ sao? Người như Ninh tiểu thư cần sự bảo vệ của người khác sao? Kêu cô ấy đi bảo vệ người khác nghe

còn thuận tai hơn!

Thạch Tiêu khẽ hé miệng tựa như đang muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng thốt ra nổi một lời.

Từ đầu đến cuối Ninh Tịch không hề nhìn đám mũi lỗ kia dù chỉ nửa con mắt, khẩu súng trong tay nhìn thì có vẻ bắn lung tung nhưng sự thực đã chứng minh, mấy tên kia còn chẳng có cơ hội mà nổ súng, chớp mắt qua đi cũng chỉ còn duy nhất một người còn sống là cô gái tên Alice kia.

"A!" Tên áo trắng - cái gã Thạch Tiêu mang tới lúc này vẫn đang ôm đầu gào rú giống như tiếng heo bị chọc tiết.

"Ngừa cả mắt... Cút!" Ninh Tịch đá mạnh một phát tổng tên kia ra mấy thước.

Thạch Tiêu và Hùng Chí thấy thế cũng không dám thử mạnh, nhất là Thạch Tiêu. Mặc dù không bị choáng trước sức mạnh và kỹ xảo cận chiến của Ninh Tịch nhưng trong tay cô ta còn có súng.

"Mày may mắn lắm đấy, nếu như là mấy năm trước mà mày dám nói với tao kiểu đấy, thì giờ này mày đã đi bốc đất rồi đấy." Ninh Tịch liếc nhìn Thạch Tiêu một cái: "Ý của tôi, cậu hiểu chứ?"

"Tôi... tôi hiểu." Thạch Tiêu cắn răng, nhưng cuối cùng gật đầu nhượng bộ, bản năng của cậu ta mách bảo, mình không dây nổi người phụ nữ này.

"Ninh tiểu thư, mau đánh chết con kia đi!" Hùng Chí thấy Alice còn sống liền vội vàng nói.

Ninh Tịch nhìn về phía Alice: "Mày mới nói tao cái gì nhỉ... chỉ biết bán thân thể mình, giết tao chỉ bằng tay không?"

Alice lạnh nhạt nói: "Ồ trong mắt tao, mày chẳng là cái thá gì cả, đồ con lợn!"

Nói xong, cô nàng nhanh tay rút súng ra.

"Đoàng!"

Nhưng mà họng súng của Ninh Tịch lại toát ra ánh lửa trước.

Alice thét lên một tiếng kinh hãi, tốc độ của Ninh Tịch quá nhanh, nhanh hơn cô nàng nhiều lắm, trực tiếp đánh rớt súng trong tay Alice, văng liên mấy mét.

"Quá lợi hại! Giết chết ả ta đi!" Hùng Chí hưng phấn tới nỗi thiếu điều cầm hai chùm bông đứng ra cổ vũ Ninh Tịch.

"Hết đạn." Ninh Tịch ném khẩu súng đã hết sạch đạn sang một bên: "Vừa hay, chúng ta cũng cần một người sống."

--- O ---

Chương 449: Đừng Sợ, Tôi Đã Ở Đây Rồi

"Muốn chết!" Alice giận dữ trợn trắng mắt, cô ta bắt đầu lao nhanh như một cơn gió, ra tay chớp nhoáng đánh một quyền về phía Ninh Tịch.

"Đai đen... mà cũng dám phách lối như vậy sao?" Ninh Tịch lắc đầu một cái, vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn không coi Alice ra gì.

"Cẩn thận, con điên đó rất lợi hại!" Hùng Chí không nhịn được mở miệng nhắc một câu.

Vừa dứt lời đã thấy đui phải Ninh Tịch đột nhiên nâng lên vô cùng linh hoạt, qua lại mấy chiêu sau, các đòn đánh ra vừa nhanh vừa mạnh ngay lập tức đã hình thành hai thế đối ngược.

Alice vừa áp sát tới gần Ninh Tịch đã bị đánh khuyu một chân xuống, chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn, Ninh Tịch nhân cơ hội đó lập tức đưa chân bổ thẳng xuống đỉnh đầu của Alice!

Alice lập tức mất đi toàn bộ tri giác, thân thể cô nàng ngã phịch xuống đất y như một đồng bòn nhào nhoét.

"Bất tỉnh... bất tỉnh?" Hùng Chí kinh hãi Ninh Tịch chỉ dùng một chân đã khiến ả đàn bà ngoại quốc kia knock out!

"Quên nói cho mày biết... chị đây là đai đen cửu đẳng." Ninh Tịch liếc Alice đã chìm vào hôn mê, lạnh lùng nói.

Nhìn một màn trước mắt, Thạch Tiêu với Hùng Chí trở mắt nhìn nhau, cả hai đều ngẩn mặt ra, bọn họ cũng đã sợ đến chết lặng.

"Ninh Tịch!"

Ngay tại lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Âm thanh này...

Lục Đình Kiêu?

Xong đời rồi~

"Boss đại nhân!!!" Ninh Tịch lập tức cười tươi như hoa tung tăng chạy đến

cạnh người đàn ông kia, nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lượt, chắc chắn không mất miếng thịt nào thì mới thở phào nhẹ nhõm: "Anh không sao cả! Tốt quá!!!"

"Em..." Vào lúc này sắc mặt Lục Đình Kiêu cực kỳ khó coi, cả người giống như đang chìm trong dung nham phun trào: "Ai cho em tới đây?"

Ninh Tịch lần đầu tiên thấy bộ dáng Lục Đình Kiêu tức giận đến dọa người như vậy, vừa bị mắng đã lập tức ôm lấy bả vai của Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, anh đừng... đáng sợ... như vậy... mà"

Lục Đình Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi: "Em còn biết sợ?"

Ninh Tịch chột chột hai ngón tay trở vào nhau, làm bộ dạng đáng thương yếu ớt nói: "Làm sao mà không sợ cho được, người ta dù sao cũng chỉ là một cô bé thôi mà. Vừa rồi suýt chút nữa sợ chết người ta rồi, bắp chân cũng run lẩy bẩy rồi đây này! Boss đại nhân, anh đừng mắng người ta nữa mà, cầu an ủi ~ cầu xoa xoa~"

Thạch Tiêu: "..."

Hùng Chí: "..."

Cô gái này bị quỷ nhập à, rõ ràng vừa nãy còn là bộ dạng phách lối muốn chết, sợ hãi chỗ nào???

Boss gặp quỷ mới tin cô ta nha!!!

"Em..." Lục Đình Kiêu nhìn cô gái đang làm bộ dạng đáng thương, tuy ngọn lửa trong lòng đang cháy hừng hực nhưng cũng chỉ có thể gắng mà nuốt xuống, hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng rồi đưa tay xoa đầu cô gái: "Đừng sợ, tôi đã ở đây rồi."

Ninh Tịch thở phào một cái thật dài, âm thầm vỗ vỗ ngực, may quá, cuối cùng cũng thoát một kiếp, Boss đại nhân nổi giận thật đáng sợ quá đi.

Sau đó lại tiếp tục chớp chớp con mắt ướt ướt: "Ưm ưm um... vừa thấy Boss đại nhân đã hết sợ rồi! Chỉ cần... chỉ cần anh đừng mắng người ta thôi..."

Lục Đình Kiêu tỏ vẻ xin lỗi: "Thật xin lỗi, là tôi nhất thời thất thố, lần sau không thế nữa."

Thạch Tiêu: "..."

Hùng Chí: "..."

Mắt chó của tôi!

Đây là ai?

Đây là Đại Boss Lục Đình Kiêu của bọn họ sao?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây không phải Boss của bọn họ, mà là một cạm bẫy khác của bên đối địch đúng không?

Người duy nhất bình tĩnh ở đây chỉ có Trình Phong, anh đẩy kính mắt trên sống mũi tỏ vẻ: "Chỉ có đám người thiếu hiểu biết như mấy người mới có thể kinh ngạc như thế".

--- O ---

Chương 450: Giả Heo Ăn Boss

Rời khỏi kho quân dụng.

Biết Lục Đình Kiêu không có việc gì thì Ninh Tịch cũng bình tĩnh lại, tập trung ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Philadelphia... lần trước tới, nơi này vẫn còn là một thành phố phồn hoa...

Bây giờ chỉ còn là một đồng tan hoang còn lại sau chiến loạn...

Lúc Ninh Tịch nhìn cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt Lục Đình Kiêu vẫn kín đáo khóa chặt trên người cô.

Anh hoàn toàn không ngờ được Ninh Tịch lại xuất hiện ở đây, ở một nơi nguy hiểm như thế này!

Cái khoảnh khắc tính mạng của mấy kẻ kia trôi đi trên họng súng của cô, cái khoảnh khắc cô dùng một chiêu hạ gục ả ngoại quốc kia... cái ánh mắt lạnh lùng, khí thế hung tàn đó khiến anh chút nữa không nhận ra cô, tựa như đây là một người hoàn toàn xa lạ.

Anh biết...

Cô gái kia vẫn là Ninh Tịch...

Có điều đó là cô của quá khứ...

Nhưng mà khi nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc vui mừng của cô chạy như bay đến cạnh mình, lại ra vẻ vừa tội nghiệp vừa sợ sệt thì anh đã biết, cô vẫn là cô gái của đời anh.

Trong lúc vô tình, Ninh Tịch nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm kia của Lục Đình Kiêu, không kìm được nuốt nước miếng: "Ừ... Boss đại nhân... anh nhìn tôi làm gì... chắc không phải định tính sổ với tôi chứ? Anh đã bảo là không tức giận rồi mà!"

Lục Đình Kiêu thu hồi suy nghĩ: "Tôi còn có chút việc cần làm ở Philadelphia, em về nước trước hay là đi cùng tôi?"

Ninh Tịch suy nghĩ một chút rồi đáp luôn: "Tôi đi cùng anh!"

Nói xong còn giải thích một câu: "Dù sao mấy ngày này tôi cũng chẳng bận cái gì, vất vả lắm mới tới đây một chuyến thôi thì đi dạo quanh một chút coi như là đi du lịch!"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì ngược đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lên nhìn cô, giọng nói cũng lạnh mấy phần: "Nếu em muốn đi cùng tôi vậy thì mấy ngày này phải hứa rằng không được rời khỏi tầm mắt của tôi."

"Hả?" Ninh Tịch đau khổ: "Vậy chẳng phải là muốn tôi buồn chết sao?"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu trong nháy mắt đen xì.

Ninh Tịch thấy vậy vội vàng sửa giọng: "Không có không có! Cùng đại Boss ở chung làm sao mà buồn cho được! Có thể bầu bạn với thánh giá chính là vinh hạnh trời cho của người ta mà..."

Chỗ ngồi sau xe.

Hùng Chí ho nhẹ một tiếng, đè thấp âm thanh nói: "Tịch tiểu thư... chắc cô ấy không phải bị tâm thần phân liệt chứ?"

Thạch Tiêu liếc nhìn cậu ta một cái: "Phân cái rắm! Đến giờ cậu còn không nhìn ra sao? Rõ ràng cô ấy đang giả heo ăn thịt hổ!"

"Hồ... hồ ở đây là Boss sao?" Đầu óc Hùng Chí vẫn mơ hồ: "Vậy thì thái độ của Boss với Tịch tiểu thư phải... phải giải thích thế nào?"

Lần này Thạch Tiêu không phản đối nữa mà nghẹn nghẹn lâu bầu nói: "Sao tôi biết được, tôi cũng sợ đến đái ra quần đây!" Lúc trước suýt nữa Thạch Tiêu còn cho rằng Boss bị người khác giả mạo nữa là!

Trình Phong đang vùi đầu xử lý văn kiện rất cuộc cũng không nghe không nổi nữa: "FA như hai cậu thì biết cái gì, đây là sức mạnh của tình yêu!"

Xe chạy thẳng đến khu an toàn.

Lục Đình Kiêu dẫn Ninh Tịch về phòng mình trong khách sạn.

Đầu tiên là để cô ngồi xuống ghế salon, sau đó ra sân thượng gọi điện thoại.

Một lát sau Trình Phong đưa máy PSP, tạp chí thời trang còn có một đồng quà vặt nữa đến.

Thu xếp cho Ninh Tịch ổn thỏa xong, Lục Đình Kiêu bắt đầu triệu tập cấp dưới chuẩn bị họp, chính giữa phòng họp có một cánh cửa sổ mở ra vừa vặn có thể thấy Ninh Tịch ở phòng khách đối diện.

Thật đúng là hoàn toàn không rời tầm mắt của anh...

--- O ---

Chương 451: Họ Vân Kia, Anh Là Con Rùa Đen Khốn Khiếp!

Ninh Tịch ngồi giữa một đồng máy chơi game, đồ ăn vặt, đột nhiên có cảm giác mình là thú cưng đang chờ chủ nhân âu yếm...

Một lát sau, Trình Phong, Thạch Tiêu, Hùng Chí còn có mấy người khác nối đuôi mà vào.

Mấy thuộc hạ khác chưa từng gặp Ninh Tịch nên thấy trong phòng Lục Đình Kiêu có một cô gái nhỏ xinh đẹp đều rất kinh ngạc. Thạch Tiêu với Hùng Chí nhìn Ninh Tịch đang ngoan ngoãn ôm tạp chí ngồi trên salon thì khoe miệng co giật...

Lúc này Ninh Tịch nào có tâm tư ăn uống vui đùa chứ, cô len lén nhìn Lục Đình Kiêu một cái, thừa dịp anh đang chuyên tâm vào công việc thì nhanh chóng gửi cho tên khốn khiếp nào đó một cái tin nhắn:

[Họ Vân kia, anh là con rùa đen khốn khiếp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!...]

Để bày tỏ rõ ràng sự tức giận còn kèm thêm vô số dấu chấm than.

Rất nhanh đối phương đã trả lời lại

[Y củ cải: Cô dám nói lại lần nữa!]

Má! Còn dám uy hiếp cô cơ đấy.

[Như anh mong muốn, đồ con rùa đen khốn khiếp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!...]

[Y củ cải: Ninh Tịch! Cô muốn chết!]

Ninh Tịch nhìn hàng chữ này thì cả giận: [Làm chuyện thất đức còn không cho người khác nói hả! Không đánh được người ta ngoài sáng thì đánh lén trong tối đó phỏng! Cái loại hành động hèn hạ vô sỉ như thế nói anh là con rùa đen còn là sỉ nhục nó đó!!!]

Đại khái là mười mấy giây sau đối phương mới trả lời lại: [Y củ cải: Tôi đánh lén?]

Ninh Tịch tiếp tục múa tay thật nhanh trên bàn phím rồi gửi đi: [Không phải

anh thì là ai! Đừng bảo tôi là Philo với Alice không phải người của anh!]

Lần này bên kia chả tốn mấy giây đã trả lời: [Y củ cải: Mấy người gặp nhau?]

Ninh Tịch hừ một tiếng: [Nói nhảm! Nếu không nhờ tôi thông minh dũng mãnh thì cái mạng nhỏ cũng mất! Tất nhiên đây không phải vấn đề chính, đừng có mà đánh trống lảng!]

[Y củ cải: Honey, cái này tất nhiên là điểm chính rồi!]

....

Cùng lúc đó tại một hộp đêm ngậm nào đó tại Las Vegas.

Ánh đèn lóa mắt cùng âm nhạc đinh tai nhức óc bao phủ lấy sàn nhảy đầy ắp người nhiệt tình quẩy đến đầu óc mơ mơ màng màng.

Trong một lô ghế rộng lớn xa hoa có một người đàn ông người Ý với đôi mắt xanh và mái tóc vàng, tướng mạo khá đẹp nhưng ánh mắt lại có chút tà mị.

Giờ phút này, vây quanh hắn là một đám người đẹp có vóc người nóng bỏng say sưa uống rượu, khung cảnh vô cùng xa hoa đậm dật và thối nát...

Mà ước chừng cách anh ta mấy bước là một người đàn ông phương đông có mái tóc đen tuyền. Người này ngồi một mình một ghế salon rộng lớn, anh ta đeo một chiếc kính gọng vàng gọng gang mà lịch sự, trên tai còn đang đeo một chiếc tai nghe bluetooth, trên chiếc bàn đối diện đang đặt một chiếc máy tính xách tay, quanh người tản ra một cỗ khí tức người sống chớ có dây vào.

Hai người này nhanh chóng tạo thành hai khung cảnh đối lập nhau.

Một lát sau, người đàn ông tóc đen nhìn về phía máy tính về mặt kính cản gập đầu một cái, ngay sau đó thì đứng dậy đi tới trước mặt tên người Ý đối diện, giọng điệu bình thản không gợn sóng: "Ngài Augustine, Philo hành động là do chỉ thị của ngài sao?"

Người đàn ông người Ý nâng khuôn mặt say khướt lên: "Ừ hừ... Philo... à không sai, là tôi ra lệnh! Sao vậy bạn đồng hành thân ái của tôi?"

Người đàn ông tóc đen không đổi sắc mặt mở miệng: "Ngài đừng phải người không nên đừng."

"Người không nên đặng?" Người đàn ông người Ý mê man lộ ra biểu tình khó hiểu nhưng ngay sau đó tựa như nhớ tới cái gì chợt bừng tỉnh: "Cậu nói người đàn bà kia..."

--- O ---

Chương 452: Chỉ Vì Một Người Đàn Bà

Tên người Ý vô tội giơ tay: "Người anh em, cái này cũng không thể trách tôi được, người tôi muốn giết là Lục Đình Kiêu, là cô ta tự đưa mình tới cửa lại còn giết sạch người của tôi, còn bắt Alice đi nữa... phá huỷ tất cả kế hoạch của tôi!"

Nói tới đây ánh mắt tên người Ý thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo, những người đẹp đều bị dọa sợ không dám tới gần nữa.

Người thanh niên tóc đen kia cơ hồ không cảm nhận được điều đó, vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Ngài Augustine, ngài đã vi phạm hiệp ước của chúng ta."

Tên người Ý lão đảo lắc lư đứng lên không chút để ý, tươi cười vịn vào bả vai của chàng thanh niên nói: "Người anh em, chuyện này vốn cũng chẳng có gì, Satan chậm chạp không ra tay thì tôi giúp anh ta một chút!"

Chàng thanh niên tóc đen ngay lúc bàn tay tên người Ý chạm đến cổ áo thì nghiêng người tránh đi như một tia chớp, không chút biểu tình lên tiếng: "Ngài Augustine, bởi vì ngày tự tiện hành động nên tôi sợ rằng phải chính thức thông báo với ngài, bắt đầu từ hôm nay, quan hệ đồng minh của chúng ta... chính thức chấm dứt."

Tên người Ý nghe thế thì đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó lập tức đổi sắc mặt âm trầm nói: "Mày biết mày đang nói cái gì sao? Đây là mệnh lệnh của ai!"

"Satan."

Tên người Ý đẩy người đẹp bên cạnh ra sắc mặt cực kỳ khó coi: "Vậy để hẳn ta tự nói với tôi! Mày là cái thá gì!"

Một giây sau, chàng thanh niên tóc đen xoay màn hình máy tính trên bàn về phía tên người Ý.

Trên màn hình chỉ thấy một căn phòng với ánh sáng mờ hồ, có một người đàn ông đang ngồi trên ghế salon được bóng tối bao phủ lấy, chỉ có thể mờ hồ thấy chút đường nét của đầu và bóng một đôi chân thon dài...

"Satan, mày muốn hủy bỏ hiệp ước đồng minh sao! Chỉ vì một ả đàn bà?"

Tên đàn ông Ý tức giận hướng về phía màn hình, gào lên.

So sánh với tên đàn ông Ý đang giận dữ thì người đàn ông trong màn hình lại lười biếng như con mèo vừa mới tỉnh giấc mà tùy ý mở miệng: "Đúng là chỉ vì một người phụ nữ."

"Mày đùa tao đấy à!!!" Tên đàn ông Ý cho rằng người thanh niên kia chỉ tùy ý mượn cớ mà thôi, hẳn ta đập ngã cái bàn bên cạnh, khuôn mặt tuấn mỹ lúc này dữ tợn vô cùng: "Hủy bỏ liên minh, hừ... mày đã nghĩ đến hậu quả chưa!"

Người đàn ông trong màn hình cười khẽ một tiếng: "Hậu quả? Đường Dạ, cậu tới nói cho Augustine nghe đi."

"Vâng." Chàng thanh niên tóc đen gật đầu, ngay sau đó nhìn về phía tên người Ý, giọng nói lạnh như băng không mang theo chút hơi ấm nhân loại nào: "Bắt đầu từ giờ phút này tất cả những giao dịch giữa chúng ta đều kết thúc."

Vừa dứt lời, men say trên mặt Augustine hoàn toàn tan biến, hai mắt đỏ rực, khuôn mặt vặn vẹo hết lên.

Giao dịch chấm dứt cũng đồng nghĩa với việc mất đi 90% con đường thu mua được súng ống đạn dược.

"Được, được, được... đã như vậy thì tao sẽ cho mày biết hậu quả của việc phản bội đồng minh!!!"

Lời vừa dứt âm nhạc trong hộp đêm đột nhiên ngừng hẳn, bảy tám tên đàn ông vỗ bàn đứng dậy giương họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Đường Dạ.

Bây giờ chỉ cần Augustine hạ lệnh một tiếng thì Đường Dạ sẽ bị bắn cho thành cái rở.

Nhưng mà vào lúc này Đường Dạ bỗng nhiên chậm rãi tháo chiếc kính gọng vàng xuống, sau đó đứng lên chỉnh lại tay áo, đợi đến khi anh ta ngẩng đầu lên nhìn Augustine, ánh mắt vốn lạnh lùng đã biến thành điên cuồng quỷ quyệt, thậm chí là biến thái ngay cả giọng nói cũng tăng thêm mấy phần tà ý: "Augustine, tôi nghĩ ngài đã sai một chuyện rồi."

Chương 453: Tiểu Sư Muội Thân Ái

"Con gà bệnh ngu xuẩn! Tao nghĩ sai cái gì!" Augustine hung ác nói.

Ngay lúc này trong máy tính truyền đến một giọng cười khẽ cực kỳ thích thú: "Ha ha ha, thật là thú vị... Đường Dạ, chúc cậu có một buổi tối vui vẻ."

Nói xong thì màn hình tối đen lại.

Nghe được giọng nói của người đàn ông kia, Augustine không hiểu sao có cảm giác bất an...

Người đang đứng trước mặt hắn là Đường Dạ, là cánh tay phải của Satan, là người trông coi phần cốt lõi của cả tổ chức nhưng mà... bản thân gã lại chỉ là một tên thư sinh trời gà không chặt.

Loại gà bệnh này... bây giờ đang lạc giữa địa bàn của hắn... vậy thì có gì nguy hiểm...

Hừ, cứ coi như có mấy phần bản lĩnh thì liệu có thoát nổi những nòng súng này sao!

Vẻ mặt Augustine đột nhiên bộc phát vẻ tàn bạo, hắn hạ lệnh cho thủ hạ tấn công nhưng mà ngay tại lúc mắt kính được tháo xuống thì Đường Dạ như biến thành một người khác. Anh ta gần như là chỉ một chớp mắt đã di chuyển thoát khỏi những họng súng đen ngòm kia.

Trong nháy mắt đó Augustine cảm thấy toàn thân rét lạnh, giống như có ma khí từ đâu bò tới quấn lấy khắp thân thể hắn. Nhưng, chưa đến một giây sau trên động mạch cổ của Augustine đã được đè lại bởi một con dao lạnh buốt, cảm giác đau đớn càng khiến cho Augustine thêm thanh tịnh.

"Muốn giết tôi thì ít nhất cũng cần một tiểu đội đặc chủng vũ trang đầy đủ, ngài Augustine thân mến ạ, ngài đã quá coi thường Đường mỗ rồi, hay là nói là... ngài đã đánh giá bản thân quá cao!" Không có kính mắt che lại, đôi mắt thâm thúy của Đường Dạ không giấu nổi vẻ điên cuồng đến bệnh hoạn bên trong.

"Mày mày mày... Đường Dạ, mày nghĩ cho kỹ! Đồi địch với tao mày sẽ có hậu quả gì!" Cả người Augustine run lên, bất luận thế nào hắn cũng không ngờ tới thân thủ của Đường Dạ đã đạt đến loại trình độ này.

"Augustine, để tôi nhắc cho ngài một câu, đây là Las Vegas... Đường mỡ vừa này đã nói rồi, cái gọi là hậu quả, hình như chỉ có mình ngài cần cân nhắc..."

Đường Dạ nói xong, dao găm trong tay chọt lóe lên, đi kèm là tiếng kêu thảm thiết của Augustine, một bên tai của hắn ta sờ sờ bị cắt xuống, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Đường Dạ liếm khước miệng một cái, vẻ mặt tràn ngập khoái cảm sâu xa nói: "Mày nên cảm ơn Thượng đế, Tiểu sư muội thân ái của tao không bị thương gì, nếu không..."

Không đợi Augustine mở miệng, từ trong hộp đêm bỗng trào ra mấy chục tên đàn ông mặc quần áo đen. Những người đàn ông kia không nói hai lời đã móc ra mấy chục cây súng hướng về thủ hạ của Augustine bắn xối xả.

Chỉ trong chốc lát thủ hạ Augustine còn chưa kịp phản kháng đã chết như ngã rạ.

Vào giờ phút này vẻ mặt Augustine xám như tro tàn.

Quả nhiên người bên cạnh Satan không một ai có thể xem thường, lần này hắn ta đã phạm phải sai lầm trí mạng...

Đường Dạ đeo kính lên, một người đàn ông cung kính dâng lên một chiếc khăn tay màu trắng hình vuông. Đường Dạ nhận lấy lau lau tay khôi phục lại vẻ lịch sự tao nhã: "Augustine, hôm nay coi như cho ngài một bài học, hy vọng ngài có thể nhớ kỹ."

Augustine ôm lỗ tai đấm đũa máu tươi gật đầu lia lịa, ánh mắt kinh hoàng: "Tôi... tôi biết, tôi lập tức rời khỏi Las Vegas, vĩnh viễn không trở lại!"

--- O ---

Chương 454: Tâm Phục Khẩu Phục

"Cám ơn ngài đã phối hợp." Đường Dạ nói xong liền mang những người đàn ông mặc đồ đen kia đi thẳng ra ngoài.

Augustine giận run lên, món nợ này...

"Một đám da vàng mặt hạng! Ngày nào đó tao sẽ cho tất cả chúng mày xuống địa ngục!"

Lời của Augustine vừa ra thì thân mình Đường Dạ khẽ nhúc nhích, dao găm trong tay phóng nhanh ra như một mũi tên.

"Aaaa...!" Augustine còn chưa kịp biết phát sinh cái gì thì cái tai còn lại của hắn đã rơi xuống đất đánh cái bẹp.

"Augustine, xem ra lỗ tai của ngài chỉ là món trang sức thừa thãi mà thôi." Đường Dạ hài lòng quay lưng rời đi, trong phòng chỉ còn lại tiếng kêu gào thảm thiết của Augustine và những thi thể chòng chát.

...

Philadelphia.

Bên trong khách sạn.

Gửi tin nhắn xong Ninh Tịch bực mình quăng di động đi.

Đối phương nhắn lại một câu "Đây là điểm chính" thì không thấy nhắn lại nữa.

Cái cảm giác mình như con rối gỗ lúc nào cũng có thể bị người ta điều khiển, lúc nào cũng phải lo lắng sợ hãi thật sự là...

Lần này là cô may mắn, nếu như lần sau gặp đối thủ càng khó giải quyết hơn thì thế nào?

Ninh Tịch ngẩn ngơ nhìn Lục Đình Kiêu lạnh lùng ở phía sau khung cửa, trong đôi mắt thoáng qua một tia u ám, không được... cô không thể tiếp tục ngồi chờ chết như thế này được.

Vốn đang tập trung xử lý công việc Lục Đình Kiêu lại đột nhiên bỏ qua

những lời báo cáo của thuộc hạ, quay sang nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, ra dáng em bé ngoan ngoãn rất biết nghe lời. Nghĩ nghĩ một chút thì lấy tờ giấy trắng với cái bút gài đó loẹt xoẹt viết một hàng:

[Boss đại nhân, tôi có thể đi vệ sinh không, nếu được thì anh giờ cái bút máy lên đi.]

Viết xong thì giờ lên quơ quơ cho Lục Đình Kiêu nhìn thấy.

Lục Đình Kiêu nhìn mấy chữ đó thì khóe miệng vẫn luôn lạnh lùng bất giác hơi cong lên.

Thủ hạ đang báo cáo thấy vậy thì ghen họng.

Lục Đình Kiêu tỉnh bơ cầm cái bút máy trên bàn giờ lên, sau đó đổi tư thế mở miệng nhắc thuộc hạ một câu: "Tiếp tục."

Lấy được sự đồng ý Ninh Tịch liền bay đi như một làn khói, cảm giác như trở về thời tiểu học muốn đi vệ sinh phải giờ tay xin phép thầy giáo.

Màn đêm buông xuống, cuộc họp cuối cùng cũng kết thúc.

Thạch Tiêu vừa đi vừa nói chuyện với Trình Phong, đến giờ cậu ta vẫn có chút mông lung: "Cho nên là Boss đã sớm biết Hồng Chân Hào có vấn đề nên cố ý buông thả thẳng chó đó. Mục đích lần này đến Philadelphia là vì muốn dụ người đứng sau thẳng đó xem rốt cuộc là ai..."

Trình Phong gật đầu: "Đúng vậy. Chỉ có điều là có chút chuyện ngoài kế hoạch xảy ra, mặc dù đối phương vẫn xuất hiện như chúng ta dự đoán nhưng cũng không phải người mà chúng ta mong muốn tóm được. Kế hoạch của chúng ta bị phá rồi... Lần này nếu không nhờ Tịch tiểu thư bắt nạt xuất hiện thì mấy người không cầm cự tới lúc viện binh chạy tới đâu, thật sự phải bỏ xác ở đó..."

Thạch Tiêu nghe vậy thì đỏ mặt, buồn bực nói: "Nếu chết ở đó thật cũng là do tôi tài không bằng người... Lần này đúng là do cô ấy cứu tôi, tôi không còn gì để nói, tâm phục khẩu phục!"

Mặc dù chuyện lần này là trong kế hoạch của Boss nhưng quả thật đều là do cậu ta thất trách.

Boss nhiều lần dặn cậu ta làm việc không được lỗ mãng, ấy thế mà cậu ta vẫn không rút được kinh nghiệm, dễ dàng tin tên Hồng Chân Hào đó đến vậy.

--- O ---

Chương 455: Rõ Ràng Là Đại Ma Vương Quá Đen

Hùng Chí là người bộc trực, không có tâm nhân thì thôi không tính, nhưng chuyện này lại xảy ra trên người cậu thì đúng là sai lầm to lớn.

Nhưng mà... ngay cả sai lầm này lại cũng ở trong dự tính của Boss luôn, xem ra bản thân mình vẫn chưa được Boss hoàn toàn tin nhiệm đi...

Luôn luôn tự tin về bất cứ phương diện gì, Thạch Tiêu lần đầu ném thử mùi vị thất bại nên ủ rũ nói: "Trợ lý Trình, nghe nói mấy người chúng ta chỉ là phần nổi trong thế lực của Boss thôi đúng không... ngoài chúng ta ra còn một thế lực ngầm lợi hại đến mức chúng ta không tưởng tượng nổi, những người ngày mới thật sự là tâm phúc của Boss... đúng không..."

Ngay cả một cô gái nhỏ nhỏ bên cạnh Boss cũng có thực lực cao đến như vậy, không biết thế lực đứng đằng sau...

Hazz, thế mà cậu ta lại đi nghi ngờ ánh mắt của Boss chứ, hơn nữa còn nhiều lần lên tiếng chê bai, đúng là đã đốt nát ngu xuẩn lại tự kiêu tự đại!

"Đừng có mà suy nghĩ bậy bạ, trong mắt Boss ai đều cũng giống nhau, dù sao cậu vẫn còn trẻ có rất nhiều không gian để phát triển, không cần nóng." Trình Phong vỗ vai Thạch Tiêu một cái an ủi sau đó bắt đắ dĩ thờ dài.

Thật ra thì tư chất của Thạch Tiêu rất cao, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là tính tình quá mức xúc nổi thế nên vẫn mãi giậm chân tại chỗ. Qua bài học lần này nếu cậu ta có thể sửa đổi khuyết điểm này thì đúng là một chuyện tốt.

Nhớ lại cảnh theo Boss đến kho hàng, tận mắt nhìn thấy Tịch tiểu thư bán chết đám người kia rồi hạ gục con bé ngoại quốc kia, dù không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì nhưng để một người kiêu ngạo như Thạch Tiêu nói ra bốn chữ "tâm phục khẩu phục" thì có thể biết được cô ấy còn đáng sợ hơn so với những gì anh tưởng tượng...

Hùng Chí đứng một bên gãi đầu: "Trợ lý Trình, vị Tịch tiểu thư kia rốt cuộc có lai lịch gì? Với thân thủ ấy tuyệt đối không chỉ đơn giản là một diễn viên! Boss để tôi đi bảo vệ cô ấy chẳng phải đang đùa hay sao? Cô ấy có chỗ nào giống người cần được bảo vệ... thật sự là tôi nghĩ không ra!"

Trình Phong trầm ngâm nói: "Chuyện liên quan đến Tịch tiểu thư tôi cũng

không biết nhiều, thậm chí hôm nay thấy cảnh kia tôi cũng sợ không kém mấy người đâu. Chuyện này... hai người cứ coi như không biết gì đi, đừng có mà ngu ngốc đến nỗi đề cập vấn đề này trước mặt Boss. Tôi vẫn chỉ có một câu nói thôi, đã là mệnh lệnh của Boss thì chỉ cần nghe theo là được."

Thạch Tiêu với Hùng Chí nghe thế thì đáp ứng một tiếng, không có gì dị nghị với lời nói của Trình Phong.

Thấy Lục Đình Kiêu họp xong, Ninh Tịch đang lim dim làm ỏ trên ghế liền bò dậy, "Boss đại nhân, ngài bận xong rồi sao?"

Lục Đình Kiêu mệt mỏi nhéo mi tâm: "Ừ, em tự chơi một lúc đi, tôi đi tắm đã."

"Ừ ừ..." Ninh Tịch đảo đảo mắt, sau đó ngậy thờ nháy mắt một cái, nói: "Boss đại nhân vẫn cần tôi ở trong tầm mắt của ngài sao?"

Lục Đình Kiêu nghe thế thì hơi lão đảo một chút, ngay sau đó xoay người, dùng con mắt đen sâu hút nhìn cô: "Nếu em muốn tiếp tục hợp tác thì tôi không có ý kiến."

Ninh Tịch: "... " Hừ! Đáng ghét! Quả nhiên thính của Đại ma vương vẫn ngon hơn của cô!

Hơn nữa trong đầu lại không ngừng ảo tưởng cảnh Đại Ma Vương tắm rửa dưới vòi sen... Stop stop!

Nhìn cô gái nhỏ đang giận dỗi, Lục Đình Kiêu không nhịn được tiến tới gần đưa tay xoa đầu cô, giọng nói có chút hơi khàn khàn: "Lần sau đừng như vậy, lực không chế của tôi không tốt như những gì em tưởng tượng đâu."

Ninh Tịch: "... " Lại rắc thính nữa!!!

Lời nói của cô rõ ràng rất trong sáng có được không hả! Tất cả đều là do Boss quá đen...

--- O ---

Chương 456: Có Nhớ Ba Ba Hay Không

Lục Đình Kiêu vào phòng tắm, trong đầu Ninh Tịch không hiểu sao lại hiện lên vẻ mặt Lục Đình Kiêu lúc tức giận. rõ ràng đã tức đến thế rồi nhưng không muốn dọa đến cô mà gắng nhịn xuống.

Hơn nữa... có khả năng rất lớn là Lục Đình Kiêu đã thấy cảnh cô giết người, nhưng mà anh ấy chẳng nói cũng chẳng hỏi bất cứ cái gì, vẫn dịu dàng an ủi cô như thường lệ...

Ninh Tịch ôm đầu gối, trên mặt không kìm được mà hiện lên chút ảm áp, ngay sau đó hắng giọng một cái, bắt đầu hát: "Lúc yêu anh em nào đâu có hay, gặp được anh là chuyện tốt đẹp nhất trên đời, là ai luôn đứng trong gió mưa bảo vệ em, hóa ra anh là điều may mắn nhất trong đời em, hóa ra chúng ta đã đến gần tình yêu đến vậy..."

Mặc dù không thể ở trong tầm mắt của anh, nhưng nghe được giọng thì cũng yên tâm rồi chứ?

Trong phòng tắm, Lục Đình Kiêu nghe tiếng hát vui vẻ của Ninh Tịch truyền đến thì trái tim vốn lạnh lẽo như băng ở nơi Bắc Cực, nhất thời như có ánh nắng ấm áp của vùng Xích Đạo chiếu vào...

...

Ba ngày sau, tại sân bay Đế đô, Trung Quốc.

Rốt cuộc cũng xong hết việc để về nước.

Xuống máy bay, Lục Đình Kiêu đang muốn nói đưa Ninh Tịch về nhà trước nhưng cô đã cướp lời nói: "Boss, tôi đưa anh về nhà!"

Lục Đình Kiêu nhướn mày: "Em đưa tôi? Chuyện thế này hình như nên để phái nam đưa phái nữ chứ?"

"Có gì khác nhau đâu, ngoại trừ quan hệ giữa nam và nữ thì anh còn là ông chủ của tôi nữa mà. Tôi là nhân viên tận tâm tận tụy nhất của anh, tất nhiên là để tôi đưa anh về rồi!" Chỉ khi tận mắt nhìn thấy Lục Đình Kiêu về nhà an toàn cô mới có thể yên tâm.

Nhìn vẻ nghiêm trang đứng đắn của cô gái nhỏ, khoe miệng Lục Đình Kiêu

khẽ nâng nhen: "Nghe cũng có lý."

Ninh Tịch gật đầu liên tục: "Tất nhiên! Cho nên phải là tôi đưa anh về!"

"Được, em đưa tôi đi." Có thể ở cùng cô thêm một chút đương nhiên là anh cực kỳ tình nguyện, bất luận là với phương thức nào.

Sau khi lên xe, Lục Đình Kiêu lấy di động ra gõ gõ mấy cái gửi cho con trai yêu quý một tin nhắn.

[Một tiếng sau mở cửa sổ phòng con ra.]

Đầu kia không nhắn tin trả lời. Nhưng Lục Đình Kiêu cũng không gấp gáp.

Đại khái chờ khoảng ba phút sau thì di động reo lên, nhóc con gửi ba dấu chấm than tới.

[!!!]

Khóe miệng Lục Đình Kiêu khẽ nhếch, biết được con trai đã hiểu ý mình.

Một tiếng sau, xe vừa lái đến cửa nhà.

Lục Đình Kiêu ngược mắt nhìn một cái, quả nhiên thấy một cái đầu tròn tròn trên cửa sổ, rất nhanh vèo một cái đã không thấy đâu, một lát sau đã có một thân hình nho nhỏ chạy như bay về phía họ...

Sau đó nhóc con không chút do dự chạy vèo qua người ba ba lâu ngày không gặp mặt mà lao thẳng về phía sau...

Lục Đình Kiêu bị hoàn toàn ngó lơ: "...". Không sao, đã quen rồi...

Thấy bánh bao nhỏ Ninh Tịch ngạc nhiên mừng rỡ, cô khom người bế nhóc lên, đem tâm can bảo bối ôm vào lòng: "Ôi bảo bối của cô, cô nhớ con muốn chết!"

Trong nháy mắt ôm lấy Tiểu Bảo, Ninh Tịch có cảm giác được trở về nhân gian từ địa ngục đẫm máu, cảm giác ấm áp mềm mại đến không nở buông tay...

Bánh bao nhỏ dính vào lòng cô như thuyền nhỏ được ra biển, như chim được bay về rừng... cả người đều vui sướng thỏa mãn cùng an tâm.

Ninh Tịch đang ôm bánh bao nhỏ biểu đạt tình cảm dạt dào, đột nhiên khóe mắt liếc về Lục Đình Kiêu đang bị ghé lạnh phía trước. Cô bèn đỡ vai của bánh bao nhỏ dịu dàng nói: "Tiểu Bảo à, nhiều ngày không gặp ba ba con không nhớ ba ba sao?"

Bánh bao nhỏ nhìn về phía Lục Đình Kiêu, vẻ mặt như đang suy nghĩ...

--- O ---

Chương 457: Con Trai Lớn Khó Giữ

Nhớ hay không nhớ cũng là một vấn đề...

Nhưng trước mắt cô Tiểu Tịch hay là nhóc cứ nói thật đi...

Thấy bánh bao nhỏ sẽ đưa ra câu trả lời khiến Lục Đình Kiêu tan nát cõi lòng, Ninh Tịch vội vàng chặn trước khi bị kịch xảy ra: "Khụ, Tiểu Bảo, ba ba mỗi ngày đều đi làm vất vả kiếm tiền nuôi gia đình, rất khổ cực đó, con ôm ba ba một cái được hay không?"

Bánh bao nhỏ gật đầu một cái, lạch bạch chạy đến cạnh Lục Đình Kiêu, cái đầu nho nhỏ ngược lên, vươn đôi tay ngắn ngắn ra tỏ ý muốn bế.

Lục Đình Kiêu dờ khóc dờ cười nhìn nhóc, cúi người bế con trai lên rồi xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc: "Ngoan."

Con trai rất nể mặt mà ngồi trong lòng anh ba giây.

Giây thứ tư, quả nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Ninh Tịch rồi đưa hai cái tay ngắn ngắn ra, nhóc muốn cô Tiểu Tịch bế.

"..." Lục Đình Kiêu chỉ có thể đem con trai trả lại cho Ninh Tịch.

Hazz, con trai lớn khó giữ...

...

Rời khỏi Lục gia, Ninh Tịch định về căn hộ nhưng trên đường lại nhận được điện thoại của Lâm Chi Chi nên lại quay về Thịnh Thế.

Đến dưới tòa nhà công ty, Ninh Tịch vô tình ngẩng đầu lên liền thấy được màn hình led to đùng trên đầu đang chiếu hình của Tô Dĩ Mạt, là quảng cáo mới nhất của Chanel.

Trong đoạn quảng cáo, Tô Dĩ Mạt thay tổng cộng mười hai bộ đồ với phong cách đặc trưng của Chanel, vô cùng quý phái.

Dưới màn hình led, mấy nữ nghệ sĩ theo phe Tô Dĩ Mạt đang vây lấy cô ta, vừa ngẩng đầu xem vừa hưng phấn bình luận: "Dĩ Mạt, cái quảng cáo này của cô cũng quá đẳng cấp rồi!"

"Khó trách vì sao Chanel lại yêu cầu Dĩ Mạt làm người đại diện, không chỉ vì nhân khí Dĩ Mạt của chúng ta cao mà thử nhìn xem toàn giới giải trí này có mấy ai có thể thể hiện được khí chất cao quý ưu nhã của Chanel như Dĩ Mạt chứ?"

Lúc này có người trông thấy Ninh Tịch đang đi qua liền cố ý lớn tiếng:
"Không giống mấy ai đó, chỉ nhận được cái quảng cáo game rẻ rách mà cái đuôi đã ngóc lên tận trời rồi, lần trước chúng ta còn gặp cô ta đi Bảo Ngọc Hiên mua hàng đấy chứ!"

"Cô nói Ninh Tịch hả?"

"Không phải cô ta thì ai!"

"Phụt, chút cát xê kia mà cũng tới Bảo Ngọc Hiên cơ à!"

"Cũng không biết chừng là thấy Dĩ Mạt của chúng ta thích ngọc nên cô ta cũng phải cố mà mua cho bằng được, nhưng rốt cuộc cũng chỉ mua được cái đồ rẻ rách giá mười mấy vạn! Bắt chước cũng không nên thân ha ha ha... cười chết người!"

Tô Dĩ Mạt nghe những người xung quanh đàm luận về Ninh Tịch thì giọng điệu có chút không kiên nhẫn: "Sau này đừng nhắc cái tên đó trước mặt tôi."

Những nghệ sĩ nghe thấy vậy thì vội vàng ngừng lại, sau đó mới dè dặt nói:
"Dạ, chị Dĩ Mạt, cái đũa hạ cấp như nó sao xứng để chị Dĩ Mạt nhắc tới chứ!"

"Không nói đến, không nói đến, đỡ cho cô ta cọ danh tiếng chị Dĩ Mạt! Đồ không biết xấu hổ!"

...

Phòng làm việc của Lâm Chi Chi.

Ninh Tịch gõ cửa đi vào: "Chị Chi Chi tìm em có chuyện gì không?"

"Ngồi xuống rồi nói." Lâm Chi Chi tỏ ý bảo cô ngồi xuống sau đó nói: "Em biết thương hiệu Noble không?"

Ninh Tịch suy nghĩ một chút: "Là thương hiệu nước hoa cao cấp nhất hiện nay?"

Lâm Chi Chi: "Không sai."

Ninh Tịch cũng không biết tại sao Lâm Chi Chi lại hỏi tới vấn đề này, cô nghĩ một chút rồi nói ra những điều mình biết: "Theo em biết thì đây là một thương hiệu rất đặc biệt, so với những hàng hiệu đắt tiền như Chanel, Tiffany, Armani thì độ phổ biến chỉ tập chung trong một số tầng lớp, người biết đến cũng không nhiều..."

--- O ---

Chương 458: Chưa Đến Cuối Cùng Cái Gì Cũng Có Thể Xảy Ra

Lâm Chi Chi gật đầu một cái: "Đúng vậy, là một nhãn hiệu ít được biết đến cũng xa lạ với rất nhiều người. Trên thực tế, nhãn hiệu này đã nổi tiếng trong giới nước hoa hơn hai thế kỷ nay, chủ yếu được hoàng gia với các chính khách và những minh tinh hàng đầu yêu thích, đến nay đã có hơn 240 loại nước hoa được ra mắt, có thể nói mỗi một loại đều là một truyền kỳ."

"Trước giờ Noble chưa bao giờ mở bán công khai ở nước ta nên danh tiếng trong nước cũng không cao. Nhưng mà đoạn thời gian trước đây chị nhận được tin Noble chuẩn bị khai thác thị trường Trung Quốc, đang tính chọn người đại diện cho khu vực Hong Kong, Đài Loan, Ma Cao..."

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Chị giúp em đăng ký sao?"

"Đã đăng ký, chị có gửi cho họ một đoạn phim lúc em đứng trong cảnh cánh hoa rơi đọt quay Thiên Hạ. Vốn chỉ định thử thôi nhưng không ngờ vừa này nhận được thông báo, em đã qua vòng sơ loại!"

"Cái gì? Em qua sơ loại? Nhưng mà mấy nhãn hiệu cao cấp kiểu này chẳng phải nên chọn mấy ngôi sao lớn đang ăn khách như Tô Dĩ Mạt để tấn công thị trường trong nước sao?"

"Quả thật đúng là như vậy, em có thể qua sơ loại chị cũng rất kinh ngạc. Tô Dĩ Mạt không tham gia thi tuyển bởi cô ta đã nhận làm người đại diện độc quyền của Chanel, đại diện cho tất cả các mặt hàng từ quần áo, đồ trang sức cho đến nước hoa cho nên không thể nhận thêm Noble nữa".

"Nhưng mà không có Tô Dĩ Mạt thì vẫn còn các tinh anh khác trong cả nước, mỗi một người đều là một siêu sao lớn, áp lực cạnh tranh của em sẽ vô cùng lớn. Cho nên mặc dù đây là cơ hội khó có được nhưng em cũng không cần khẩn trương, lần này chỉ là niềm vui bất ngờ thôi. Dành được thì là tốt nhưng không được cũng không có gì." Lâm Chi Chi an ủi.

Cho dù có qua sơ loại thì Lâm Chi Chi cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ là muốn cho Ninh Tịch đi tham gia lấy thêm chút kiến thức.

Nhãn hàng cao cấp như thế thì vượt qua được vòng loại cũng một điểm sáng trong lý lịch của một người mới như Ninh Tịch.

"Vâng vâng, em biết rồi chị Chi Chi, em sẽ cố giữ bình tĩnh nhất, coi như là đi cọ ít kinh nghiệm đi!" Ninh Tịch khiêm tốn mở miệng.

Trên thực tế trong lòng cô cũng có dã tâm không nhỏ, cho dù là tình huống bất lợi hơn nữa, không tới giây cuối cùng thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Đúng rồi chị Chi Chi, không biết lần này tìm người đại diện với chủ đề gì?" Ninh Tịch hỏi.

"Chỉ có hai chữ "cao quý", thời gian chuẩn bị là ba ngày, ba ngày sau tiến hành casting tại Los Angeles."

Ninh Tịch lẩm bẩm nói: "Ba ngày... vậy là đủ rồi, mấy ngày này em sẽ nghĩ cho kỹ phải làm sao để diễn đạt được chủ đề này!"

Nếu là Mỹ thì cô rất quen thuộc, hoàn toàn không có chút áp lực.

"Chủ đề lần này là cao quý, nhất định sẽ phải dùng đến những trang phục hàng đầu, nếu em có cần gì cứ nói, chị sẽ cố gắng hết sức giúp em xin với công ty."

"Dạ, nếu cần em sẽ nói với chị, cảm ơn chị Chi Chi, em về đây nha!"

Ba ngày sau.

Tại sân bay Los Angeles.

Ninh Tịch tháo kính mát xuống nhìn cảnh tượng vừa xa lạ lại vừa quen thuộc trước mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Sau một năm cô lại về nơi đây.

Cách đây một năm cô vẫn chưa có chỗ ở cố định lang thang khắp nơi; sau một năm, giấc mơ của cô dần bước được những bước tiến đáng kể...

Lần này tuy Lâm Chi Chi nói không ôm hy vọng quá lớn nhưng vẫn đích thân đi cùng cô.

Dẫu sao đến lúc đó cũng toàn mấy cô có tiếng trong nước, cô lo lắng một mình Ninh Tịch không ứng phó được.

"Ninh Tịch, em thật sự không cần cái gì sao?" Lâm Chi Chi có chút không

yên lòng hỏi.

Ninh Tịch chắc chắn gặt đầu một cái: "Không cần gì cả, thứ em cần rất đơn giản, đã chuẩn bị xong hết rồi!"

--- O ---

Chương 459: Tạo Hình Diên Cuồng

Sáng sớm hôm sau.

Nơi diễn ra buổi casting được tổ chức tại tầng cao nhất của tòa nhà công ty Noble.

Ninh Tịch theo chân Lâm Chi Chi, vừa mới bước chân vào suýt nữa đã bị chói mù mắt.

Bên trong tụ tập đầy những ngôi sao lớn, chỉ có lẽ tẻ mấy gương mặt mới, hơn nữa vì chủ đề hôm nay là "cao quý" cho nên tất cả mọi người đều ăn mặc cực kỳ rục rỡ chói mắt.

Đại đa số mọi người đều quen biết nhau, vừa vào đã khách khí hàn huyên mở rộng quan hệ, những người mới cũng nắm chặt cơ hội nịnh hót mấy người nổi tiếng hơn, vô cùng náo nhiệt.

Khi Ninh Tịch xuất hiện ở cửa thì tất cả mọi người đều ngây ngẩn trong nháy mắt, toàn trường im lặng đến độ nghe được cả tiếng kim rơi.

Tất nhiên không phải bởi vì Ninh Tịch quá nổi tiếng mà kinh động đến mọi người, mà là... bởi vì so sánh với những nữ minh tinh gắn đá quý từ đầu tới chân thì bộ dạng của Ninh Tịch thật sự quá khác biệt.

Nói là diên cũng không quá đáng.

Ngày hôm nay Ninh Tịch mặc một chiếc váy bản thủ màu cháo lòng, đi một đôi giày da cũ màu nâu, trên người không có bất cứ một món trang sức nào thậm chí còn không trang điểm, mái tóc rối bù cứ thế xõa tung sau lưng.

Mọi người ở đây đều là những người có máu mặt, có danh tiếng, nên sau những ánh mắt khác thường thì bọn họ bắt đầu chẳng cố kỵ gì, cũng không hạ giọng mà bàn tán ngay trước mặt Ninh Tịch:

"Ai đây! Sao ăn mặc như đĩa ăn mỳ thế này... Có phải đi nhầm chỗ hay không?"

"Chắc là không đi! Không thấy cô ta là người do Lâm Chi Chi dẫn đến hay sao!"

Những người này dù không biết Ninh Tịch là ai, nhưng người đại diện vàng

của Lãnh Man Vân thì có ai mà không biết.

Thấy Lâm Chi Chi, những người đó đều lộ vẻ không tin nổi: "A! Tôi nhớ ra rồi! Cô gái ăn mặc rách rưới kia chẳng phải là nghệ sĩ mới mà Lâm Chi Chi đang dẫn dắt sao?"

"Coi như là Lãnh Man Vân giải nghệ thì với lý lịch của Lâm Chi Chi, cô ta cũng không đến nỗi phải nhận một mặt hàng như vậy?"

"Thịnh Thế đã nghèo tới mức độ này rồi à, ngay cả stylist cũng thuê không nổi?"

"Thịnh Thế làm sao mà nghèo được, nói cho cùng là không coi trọng cô ta mà thôi!"

"Lãnh Man Vân vì đàn ông mà giải nghệ, Lâm Chi Chi cũng không trốn trách nhiệm nổi đi! Nghe nói cô ta chẳng biết cái gì, dù là người đại diện nhưng đến tận lúc Lãnh Man Vân công bố cô ta mới biết!"

"Xem ra năng lực của Lâm Chi Chi cũng chỉ đến thế mà thôi, quản lý vàng của Thịnh Thế phải là Triệu Mỹ Hình mới đúng!"

...

Lúc này có một nữ minh tinh của Tinh Huy đi đến cạnh Lâm Chi Chi, vẻ mặt rất ân cần nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ chế nhạo: "Chị Lâm mang nghệ sĩ tới casting sao?"

Lâm Chi Chi hơi gật đầu: "Tiện tay đăng ký một chút, không ngờ lại qua vòng sơ loại, cho cô ấy đến đây coi như để tích lũy kinh nghiệm."

Nói như này vừa khiêm tốn khéo léo, cũng không hạ mình quá mức.

Có thể lựa chọn ra từ một đám nữ minh tinh ăn khách của cả nước thế này cũng là một cách minh chứng thực lực.

Nữ minh tinh của Tinh Huy lộ ra vẻ đáng tiếc, vừa quan sát Ninh Tịch vừa lắc đầu chặc lưỡi: "Chị Lâm à, em nói khí không phải chứ đâu cho chạy tới làm bồi bàn cũng không đến mức thế này! Hay là... Lãnh Man Vân giải nghệ rồi nên chị suy sụp quá? Nếu vậy chị đừng ở Thịnh Thế làm người quản lý làm gì nữa, đến làm trợ lý cho tôi đi! Mặc dù tiền lương không cao nhưng so với việc phải mang một người mới không có tiền đồ vẫn tốt hơn!"

--- O ---

Chương 460: Bắt Đầu Casting

Tinh Huy với Thịnh Thế trước nay đều là đối thủ cạnh tranh, nữ minh tinh đang nói chuyện gọi là Lý Nhạc Lãng. Cô ta nhiều lần bị Lãnh Mãn Vân cướp vị trí ảnh hậu nên đương nhiên cô ta không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như thế để chế giễu Lâm Chi Chi rồi.

Nhìn hai phe chiến nhau, những người xung quanh cũng tỏ vẻ thích thú xem kịch vui.

Thậm chí còn có người cố ý tát nước theo mưa: "Nhắc mới nhớ, tôi cũng đang thiếu một trợ lý! Không biết chị Lâm có hứng thú hay không?"

Về mặt Lý Nhạc Lãng rất sung sướng: "Ha ha ha.. không ngờ chị Lâm được chào đón như vậy, không lo chết đói nha!"

...

Ninh Tịch thấy Lâm Chi Chi bị công kích, trong mắt cô thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo. Nhưng nhớ những gì Lâm Chi Chi dặn dò, vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì cũng tuyệt đối không thể mở miệng, cô đành tìm một xó xinh yên tĩnh nào đó ngồi xuống rồi hơi nhắm mắt lại. Bỏ mặc những quấy nhiễu bên ngoài, chuyên tâm tập trung tìm cảm giác.

Cũng không lâu lắm, buổi phỏng vấn bắt đầu.

Ninh Tịch rút được số báo danh cũng không tệ, tổng cộng có 30 người thì cô rút được vị trí chính giữa - 15.

Lý Nhạc Lãng rút được số 14, nhìn số báo danh 15 của Ninh Tịch liền lắc đầu than thở: "Chậc, số tốt như thế... thật đáng tiếc..."

Rất nhanh thì người đầu tiên tiến vào.

Người đầu tiên phỏng vấn - Phương Hiểu Văn cũng là một người rất có thực lực, mặc dù gia thế và trình độ học vấn không cao, cũng không phải xuất thân từ trường diễn xuất nhưng bằng thực lực của bản thân mà đánh thẳng đến vị trí ảnh hậu Kim Mã¹.

¹Giải Kim Mã: Một giải chuyên đánh giá các tác phẩm hay và nổi bật của Trung Quốc, được giới phê bình chuyên môn đánh giá cao.

Thấy cô ta đi vào, không ít minh tinh lộ vẻ khân trương, nhưng Lý Nhạc Lăng lại tỏ vẻ khinh thường: "Bất quá chỉ là một con nhà quê chưa tốt nghiệp cấp 2 mà thôi, loại người như thế sao có thể hiểu cao quý nghĩa là thế nào?"

Lý Nhạc Lăng dù không có lý lịch gì đặc biệt, nhưng mà nhân khí của cô ta không thấp đồng thời ưu thế lớn nhất là gia cảnh cô ta vô cùng mạnh, cha là quan to, mẹ là chủ nhân hiệu thời trang từ da cá sấu nổi tiếng, từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu quý tộc, cầm kỳ thi họa đều tinh thông hết. Trong tất cả những nữ minh tinh ở đây, họ có thể so độ nổi tiếng của mình với cô ta nhưng về gia thế thì không.

Hôm nay Lý Nhạc Lăng mặc một bộ trang phục còn đắt hơn cả cát-xê của Noble đưa ra, khó trách cô ta lại có tự tin như vậy.

Đại khái không tới một phút sau, Phương Hiểu Văn liền đi ra.

Quản lý của cô ta lập tức lên nghênh đón hỏi thăm, sắc mặt Phương Hiểu Văn ảm đạm lắc đầu một cái, quản lý có chút thất vọng nhưng vẫn ở cạnh an ủi cô.

Lý Nhạc Lăng khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ đã đoán trước: "Xi, tôi biết ngay mà, một đứa quê mùa còn tỏ vẻ cao quý cái gì..."

Không chỉ Lý Nhạc Lăng, những nữ minh tinh có chút gia cảnh tốt cũng tỏ vẻ coi thường Phương Hiểu Văn.

Nhìn những ánh mắt chế giễu và cười nhạo Phương Hiểu Văn không chịu nổi mà tông cửa xông ra, mặc dù cô đã đến vị trí ảnh hậu nhưng vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của cái bóng gia thế cùng trình độ học vấn...

Trong góc Ninh Tịch khẽ mở mắt ra liếc nhìn bóng lưng Phương Hiểu Văn rời đi, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối.

Có chút đáng tiếc, bằng vào khả năng diễn xuất và nhân khí của Phương Hiểu Văn muốn nhận cái quảng cáo này cũng không đến nỗi khó...

Người thứ hai là một nữ minh tinh có cha là đại gia kinh doanh than đá, bố cô ta ném một đồng tiền vào cái giới giải trí này nhưng vẫn chả thu được cái gì.

Người thứ ba là một nữ minh tinh có cha mẹ cũng là người trong giới giải trí,

bản thân cũng cố gắng rất nhiều, là điển hình của phái thực lực, kiên trì được ba phút nhưng vẫn thất bại...

--- O ---

Chương 461: Tình Thế Bất Buộc

Nhìn đám minh tinh đến casting đó hết người này đến người khác vào rồi lại ra, trong số đó có không ít người là những ngôi sao hàng đầu khiến cho những người đằng sau không khỏi càng lúc càng cảm thấy áp lực.

Đặc biệt là khi trong phòng casting vẫn không ngừng vang lên tiếng mắng chửi phần nộ của Cook - đạo diễn quảng cáo lần này của Noble.

Trình độ tiếng Hán của Cook khá tốt, chửi hay đến nỗi tất cả mọi người đứng ngoài đều nghe rõ ràng...

"Bọn họ chắc chắn bọn họ nghe hiểu hết những gì tôi nói chứ? Tôi nghi ngờ IQ của bọn họ có vấn đề lắm! Cái tôi cần là cao quý, là tao nhã! Mà không phải con búp bê không có linh hồn nhảy múa trong mấy cái hộp nhạc vớ vẩn!"

"Phương Hiểu Văn? Không không không, cô ta không được! Cô ta diễn rất tốt, nhưng mà ánh mắt của cô ta đã bán đứng linh hồn hèn mọn của cô ta!"

"Hứa Kiều Kiều? Cậu đang đùa tôi đấy à? Cô ta là một cái giá áo biết đi! Dung tục muốn chết!"

"Mạnh Thi Ý? Có thể cô ta là một diễn viên ưu tú, nhưng tuyệt đối không phải là nữ thần cao quý như trăng trong lòng tôi!"

"Người trước đó á? Cậu bảo cái cô số 13 đó à! Ôi thượng đế của tôi! Cô ta lừa tôi, nghĩ tôi là thằng ngu! Cô ta căn bản chả hiểu cái gì về đàn cổ hết!"

...

Nghe Cook hà khắc soi mói như thế, đám minh tinh bên ngoài vốn dĩ trên mặt còn đang tràn đầy kiêu ngạo, lúc này liền biến sắc.

"Cái lão quỷ này rốt cuộc có biết gì không đấy! Lão ta mắng hết tất cả mọi người ở đây một lượt rồi!"

"Tôi thấy ông ta có thành kiến với người Hoa chúng ta thì có!"

"Nói còn rõ khó nghe! Đã bảo chỉ là đóng quảng cáo thôi mà, diễn deep một tí thì cũng có sao đâu, chẳng lẽ phải biết thật mới được à! Theo logic của ông ta chẳng lẽ là diễn viên thì cái gì cũng phải thành thạo tinh thông hết à!"

...

"Hừ, chỉ có kẻ không có thực lực mới kiếm có đồ hết lỗi lên đầu người khác thôi."

Rất nhanh liền đến số 14, Lý Nhạc Lăng vút lại một câu như thế rồi sau đó tự tin sải bước vào phòng casting.

Lúc Lý Nhạc Lăng đẩy cửa bước vào, gương mặt của đạo diễn Cook vốn dĩ đang đầy lửa giận đột nhiên ngẩn ra.

Nhìn Lý Nhạc Lăng mặc một bộ sườn xám kiểu phục cổ xa hoa, cổ đeo một chuỗi trân châu giá trị không hề nhỏ, tóc vấn thành búi, cài một cây trâm ngọc bích thanh thúy trong suốt, không chỉ thể hiện vẻ cao quý tao nhã, còn phô bày nét đặc sắc của Trung Hoa.

Nhìn thấy Lý Nhạc Lăng, hai con mắt của Cook lập tức sáng ngời, ngay cả thái độ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Nào, bảo bồi thân yêu của tôi, nhanh đến đây nào, mau đến chỗ tôi! Để tôi ngắm cô thật kỹ nào!"

Lý Nhạc Lăng không hề e ngại để mặc cho Cook đánh giá mình, từ khi còn nhỏ cô ta đã chịu sự giáo dục của quý tộc, từng lời ăn tiếng nói, cử chỉ, tiếng cười đều vô cùng tự nhiên hiển lộ khí chất cao quý, căn bản là không cần phải diễn.

Cook đánh giá cô ta kỹ càng một lượt, cực kỳ hài lòng: "Cô Lý, bây giờ cô có thể bắt đầu thể hiện bản thân mình rồi đây!"

Phòng casting rất lớn, bày biện rất nhiều thứ có đàn tranh, có dương cầm, có bút lông, có bàn cờ, có giá thêu, có quạt, có khăn tay...

Lý Nhạc Lăng liếc mắt một vòng, bàn tay trắng nõn đặt lên một chiếc cổ cầm: "Cái này đi!"

So với đàn tranh, kỹ thuật của cổ cầm còn khó hơn nữa, âm vực của nó chia thành 4 vực 8 độ lẻ 2 âm, tán âm có 7, bội âm có 91, hợp âm có 147, kỹ thuật hòa tấu vô cùng nhiều và phức tạp.

Cook đã sống ở Trung Quốc hơn 20 mươi năm, có một tình yêu sâu đậm với văn hóa Trung Hoa, là một người cực kỳ am hiểu về Trung Quốc, nếu như muốn tùy tiện chọn một cái để lừa Cook, thì đó hoàn toàn không thể, trước đó có một cô ôm tâm lý may mắn thử xem liền bị Cook chửi thẳng vào

mặt...

Nhìn thấy Lý Nhạc Lãng chọn đàn cổ, ánh mắt của Cook còn có chút soi mói, nhưng khi cô ta bắt đầu gảy đàn, ánh mắt của ông dần dần thay đổi...

--- O ---

Chương 462: Ninh Tịch Lên Sàn

Sau khi Lý Nhạc Lăng thể hiện xong, lần đầu tiên Cook tỏ ra do dự, phải biết rằng, mấy cô vừa rồi vào casting đều bị ông ta đập thẳng vào mặt rằng cô đã thất bại rồi, bảo người ta rút đi.

Cook và trợ lý đứng một bên thương lượng rất lâu, cuối cùng trợ lý của Cook đi đến trước mặt Lý Nhạc Lăng ôn hòa thông báo rằng: "Cô Lý, buổi casting của chúng tôi vẫn còn đang tiếp tục, cô có thể ra bên ngoài đợi một chút được không?"

Ý của câu này là chúng tôi rất vừa lòng với những gì cô vừa thể hiện, nhưng biết đâu được đây, ở đằng sau lại phát hiện ra được một người còn tốt hơn...

Lý Nhạc Lăng cười mỉm gật đầu: "Có thể."

Hừ, đằng sau làm sao có thể còn có người tốt hơn cô ta được nữa chứ? Đại diện thương hiệu này chắc chắn là của cô ta rồi!

Trong cái nhìn chăm chăm đầy sát ruột của những người còn lại, Lý Nhạc Lăng cuối cùng cũng bước ra.

Cô ta vào trong đó gần mười phút lận, hơn nữa còn truyền ra tiếng đàn cổ cầm chứ không phải tiếng quát tháo phần nộ của Cook.

Vẻ mặt của Lý Nhạc Lăng tỏ ra như thể bị tình thế ép buộc, không giống những người bị loại trước đó mà lại đi tìm một cái ghế trống ngồi xuống, đợi tiếp.

Tất cả biểu hiện này đã rất rõ ràng, Lý Nhạc Lăng đã vào được vòng tuyển chọn cuối cùng, thậm chí còn rất có khả năng là người được chọn trong mắt đạo diễn Cook, đám người còn lại nếu như không thể vượt qua Lý Nhạc Lăng thì chỉ có thể ngậm ngùi làm nền cho cô ta.

Thoáng chốc những nữ minh tinh khác có chút dao động, đặc biệt là những người có địa vị khá cao, rõ ràng bọn họ không muốn rước xấu hổ vào thân, nhưng lại không nỡ bỏ lỡ một hợp đồng đại diện thương hiệu béo bở như thế này.

"Người tiếp theo, số 15 chuẩn bị!" Trợ lý thông báo với bên ngoài một tiếng.

Vào lúc này, Ninh Tịch vẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình, Lâm Chi Chi ngồi bên cạnh cũng không quấy rầy cô, chỉ yên tĩnh làm bạn cùng cô.

Lý Nhạc Lăng thấy Ninh Tịch thu mình trong một góc lại càng đắc ý: "Chị Lâm, không phải em nói chị đâu nhưng chị chọn ai không chọn, lại chọn đúng cái thứ rẻ rách bị Tinh Huy vứt đi này! Không phải đến nước này rồi mà chị vẫn còn kiên trì để cô ta vào trong đó casting đấy chứ? Đến lúc đó người mất thể diện không chỉ mình chị đâu mà là của toàn bộ Thịnh Thế ấy ha ha ha...!"

Theo câu nói của Lý Nhạc Lăng, thoáng cái ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Ninh Tịch.

Đúng vậy, vẫn còn cái đệm lót này cơ mà, có cô ta ở đằng trước, bọn họ chắc cũng không làm nèn cho Lý Nhạc Lăng đến mức quá thâm đâu nhỉ?

Ngoài đám minh tinh đang đợi xem kịch hay đó ra vẫn còn một vài người chỉ giữ thái độ quan sát, trong bụng đang nghĩ Ninh Tịch cố ý ăn mặc như thế này, thực ra đang có tuyệt chiêu gì đó không muốn để bọn họ biết, đợi lát nữa mới đi thay quần áo thì sao...

"Chị Chi Chi, em chuẩn bị xong rồi." Trong góc, Ninh Tịch mở mắt ra.

Lâm Chi Chi gật đầu: "Cố gắng lên."

"Số 15 vào thử vai." Trợ lý thông báo.

Trong ánh mắt quái dị của mọi người Ninh Tịch đứng dậy chỉnh đôn lại ăn mặc, vẻ mặt bình thản đẩy cửa bước vào phòng casting.

Ninh Tịch vừa mới bước vào, bên ngoài đã ầm ầm lên...

"Ôi trời ơi, cô ta thực sự dám mặc thành cái bộ dạng ma không ra ma quỷ không ra quỷ đó vào casting sao?"

"Tôi còn tưởng cô ta còn ử tuyệt chiêu gì cơ, không ngờ cô ta ăn mặc như ăn mày vào trong đó thật!"

"Cook đáng sợ như thế, cô ta không sợ bị chửi cho chết à?"

"Khụ, người không biết là không có tội nha!"

...

Quả nhiên, đám minh tinh vừa mới nghĩ thế y như rằng trong phòng thử vai đã vang lên tiếng gào thét của Cook:

"Ôi chúa tôi! Cô... cô... cô đang sỉ nhục tôi đúng không... đang sỉ nhục Noble đúng không! Mời cô ra ngoài! Ra ngoài ngay lập tức!"

--- O ---

Chương 463: Nhất Thời Quên Mất Phải Nói Gì

Lý Nhạc Lăng nhấp một ngụm nước hoa quả mà trợ lý bê tới, vui khôn tả, "Chậc, còn đặc sắc hơn cả trong tưởng tượng của tôi! Nếu đã biết sẽ thất bại, hà tất phải cố đấm ăn xôi làm gì? Chẳng lẽ còn tưởng sẽ xuất hiện kỳ tích sao?"

Lý Nhạc Lăng nói xong, nhắc điện thoại lên, nhàn nhã gọi tới một số: "Alo, Tuyệt Lạc à ~"

"Nhạc Lăng, cậu casting xong chưa? Kết quả thế nào rồi?" Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói uyển chuyển.

"Ừm, xong rồi! Kết quả hả? Chắc chắn không phụ lòng kỳ vọng của cậu đâu!" Mười ba người trước đó còn có vẻ là những đối thủ đang gờm đối với cô ta, nhưng mấy người phía sau căn bản chẳng đáng nhắc tới, cô ta có thể hoàn toàn nắm chắc được phần thắng.

"Tớ biết chắc chắn cậu sẽ không có vấn đề gì mà!"

"Ha ha, còn phải cảm ơn cậu vì đã nhường tớ ấy, nếu không vị trí người đại diện này chắc chắn phải là của cậu mới phải!"

"Coi cậu nói kìa, chị em với nhau nói mấy cái này làm gì! Với cả cậu cũng giúp tớ không ít mà, đơn hàng lớn của công ty ba tớ lần trước ít nhiều cũng nhờ cậu giới thiệu mẹ cậu cho tớ!"

"Chuyện nhỏ thôi mà! Đúng rồi, cậu có biết tớ vừa nhìn thấy ai không?"

"Ai?"

"Đứa con nuôi nhà cậu, con nhà quê Ninh Tịch ấy!"

"Sao nó lại đi casting được?"

"Ai biết nó giẫm phải bãi cứt chó gì mà lại được thông qua vòng sơ khảo chứ, nhưng cũng phải nhờ vào vận may của nó mà tớ mới được thấy một màn kịch hay đây cậu biết không? Chủ đề quảng cáo lần này của bọn tớ là cao quý, kết quả nó lại lết bộ dạng như ăn mày tới!"

"Gì cơ? Nó bị điên à!"

"Chắc thế đấy! Loại người này mà cậu còn phải kiêng dè cơ à, tớ thấy nó tự tìm đường chết cho mình thì có! Được rồi, không nói với cậu nữa, đợi tớ khỏi hoàn trở về nhé!"

...

Lúc này, trong phòng casting.

Đối diện với ánh mắt và sự cười nhạo khó mà tin nổi của Cook, Ninh Tịch lẳng lặng đứng đó, mặt không chút thay đổi, ánh mắt trong suốt mà sạch sẽ.

Ngược lại, khi Cook đối diện với cặp mắt trong sáng của cô, không hiểu sao lại dâng lên ảo giác chột dạ....

Thật ra, cô ăn mặc không có vấn đề gì quá đáng cả, chỉ là so với những nữ minh tinh xa hoa lóa mắt kia thì đúng là quá qua quýt và tùy tiện.

Chiếc váy liền thân trên người cô tuy trông có cũ kỹ, nhưng thật ra lại rất chỉn chu sạch sẽ, gương mặt tinh tế hoàn toàn không trang điểm của cô khiến ông nghĩ tới một câu thơ của Trung Quốc: "Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức¹".

1 Một trong những câu thơ Lý Bạch dùng để ca ngợi nét đẹp tự nhiên và tâm hồn trong sáng của phụ nữ thời phong kiến, đại ý là tự nhiên mới là đẹp nhất.

Có điều đối mặt với một người tới để casting mà hoàn toàn không có ý thức chuẩn bị thế này, đạo diễn Cook vẫn cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, muốn trực tiếp loại cô.

"Cô! Tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô không hiểu tiếng Trung à? Cô đã bị loại rồi, mời cô lập tức rời khỏi đây ngay, đừng làm ảnh hưởng tới người phía sau!" Ngay đến tên cô, ông ta cũng không còn tâm trạng mà ngó tới nữa.

Khi Cook đang lớn tiếng quát tháo, Ninh Tịch đã đi tới chỗ chiếc cổ cầm mà vừa xong Lý Nhạc Lăng vừa diễn tấu, ngón tay tùy ý gảy mấy dây đàn.

Cook thấy vậy càng tức giận: "Xin cô đừng tùy tiện động vào đạo..."

Còn chưa nói hết, một chuỗi thanh điệu trôi chảy đã quanh quẩn bên tai...

"Đây... đây là... Cô cư nhiên lại biết Quảng Lăng Tán²!" Cook thoáng kinh

ngạc. Đây là một trong những khúc nhạc có độ khó cao nhất trong các khúc cổ cầm, vừa xong Lý Nhạc Lăng chỉ chọn có khúc Ngô Diệp Vũ Thu Phong³ mà thôi.

2 Quảng Lăng Tán: chuyện kể về thích khách Nhiếp Chính thời Chiến Quốc. Cha của Nhiếp Chính vì Hàn Vương mà đúc kiếm, do trễ ngày giao kiếm đã bị thảm sát, Nhiếp Chính vì trả thù cho cha mà đã luyện đàn mười năm, nổi tiếng khắp nơi, được Hàn Vương triệu vào đàn. Nhiếp Chính nhân cơ hội này giết chết Hàn Vương rồi hủy dung tự tử để khỏi liên lụy thân nhân. Người đời sau vì cảm khái câu chuyện này soạn nên khúc Quảng Lăng Tán.

3 Ngô Diệp Vũ Thu Phong: Lá ngô đồng bay trong gió thu.

Ninh Tịch không nói gì, cô từ từ ngồi xuống trước chiếc cổ cầm tiếp tục gảy.

Cook bị tiếng đàn ngày càng khuấy động thu hút, nhất thời quên mất phải nói gì...

--- O ---

Chương 464: Vô Cùng Thích Hợp Với Chủ Đề

Quảng Lăng Tán là một trong mười khúc cổ cầm nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Hoa, giai điệu của nó mạnh mẽ, hùng hồn, là nhạc khúc duy nhất có không khí chiến đấu sát phạt trong các khúc nhạc còn tồn tại tới giờ của Trung Quốc, nó thể hiện tinh thần muốn trả thù cho cha, có tính chất tư tưởng và nghệ thuật rất cao.

Nghe khúc nhạc này, Cook lại càng cảm thấy kinh ngạc.

Trong các khúc cổ cầm, đây là khúc mà ông thích nhất, vì nó không chỉ thể hiện được một loại tinh thần phản kháng và chí ý chiến đấu mãnh liệt mà còn không có tà âm.

Điều khiến ông càng ngạc nhiên hơn là không ngờ một cô gái trẻ như Ninh Tịch không chỉ có kỹ thuật đánh đàn điêu luyện mà còn diễn tả rất đúng khí thế của Quảng Lăng Tán...

Cook lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong tiếng đàn, ông ngẩn ngơ nhìn cô gái trước mắt, tuy quần áo cô không được ngăn nắp, mặt mũi không trang điểm, thậm chí trông còn như một kẻ ăn mày ất ơ, nhưng khi cô ngồi xuống trước chiếc đàn, khi cô bắt đầu biểu diễn khúc nhạc này...

Dù cho cô có ăn mặc như một kẻ ăn mày nhưng không có bất cứ ai lại nghĩ rằng cô thật sự là ăn mày cả, trong lòng cô nhất định là có một câu chuyện...

Khúc nhạc kết thúc, Cook vẫn mãi chưa hoàn hồn lại được.

Một hồi lâu sau, ông mới áp chế niềm kích động của mình lại, mở miệng nói: "Cô gái này, khúc Quảng Lăng Tán của cô quả là vượt qua sự tưởng tượng của tôi!"

"Cảm ơn." Ninh Tịch khẽ gật đầu cảm ơn, vẻ mặt vẫn không hề lay động.

Cô gái này dù cho có bị rầy la hay được khen ngợi cũng đều tỏ ra thờ ơ, khiến ông cảm thấy sự cao quý dường như được phát ra từ xương cốt vậy...

Phải! Chính là cao quý!

Hơn nữa còn là loại cao quý chỉ có người thuộc dòng dõi quý tộc thật sự mới có được!

Dù cho có rơi vào khổ cảnh, nhưng khí chất cao sang toát ra từ bên trong lại vĩnh viễn không thể thay đổi được!

Thật thần kỳ! Tất cả những người ban nãy đều không đem đến cho ông được cảm giác này, ngay đến biểu hiện của Lý Nhạc Lăng ông cũng không thể cho điểm tuyệt đối, ông vẫn cảm thấy có gì đó rất giả và gượng gạo. Tại sao cô gái trước mắt ông dù có mặc đồ rách rưới nhưng vẫn lại khiến ông có cảm giác cô cao quý đến lạ?

Cook chăm chú dò xét cô, trong lòng lại vô vàn kích động, khó lắm ông mới làm dịu tâm trạng xuống được, tiếp tục test: "Xin hỏi, cô lý giải thế nào về hàm ý của chữ cao quý?"

Câu trả lời của những người ban nãy tương đối giống nhau, họ cho rằng cao quý chính là được tu dưỡng học thức, tu dưỡng bản thân từ trong ra ngoài, tuy ông cũng khá tán thành với câu trả lời này, nhưng giờ, ông lại vô cùng kỳ vọng vào đáp án của Ninh Tịch.

Sau khi nghe câu hỏi của Cook, Ninh Tịch biết, Cook đã bị phần biểu diễn vừa rồi của mình thuyết phục, giờ cô chỉ còn lại bước cuối cùng nữa thôi.

Sau khi cân nhắc từ ngữ một hồi, cô bắt đầu trả lời: "Tôi cho rằng, sự tao nhã cao quý chân chính không phải xuất phát từ những cái tên xa hoa trong cái chữ của nó, không phải là đồ trang sức quý báu chuyển động trên cổ tay, không phải là sắc đẹp, học thức tu dưỡng để khoe khoang bản thân, cao quý chân chính nghĩa là dù cho có mặc những bộ đồ lam lũ, đầu tóc rối bù, thì khí chất cao quý vẫn không thể che lấp được."

Nghe tới đây, mắt Cook sáng lên, gương mặt ông như thể cũng bắt đầu tỏa sáng theo.

Ninh Tịch nói tiếp: "Scent of a Woman, nghĩa là nước hoa có thể thể hiện được phẩm vị một người hơn bất cứ thứ hàng xa xỉ nào, đối với một người phụ nữ mà nói, nước hoa còn quan trọng hơn cả quần áo hay nói cách khác là khí chất quan trọng hơn vẻ bên ngoài nhiều. Nước hoa được coi là một trong những yếu tố thời thượng kinh điển, nó không giống với những yếu tố như quần áo, trang sức hay kiểu tóc, nước hoa là thứ được duy trì lâu dài, hương thơm tuyệt vời sẽ không bao giờ là lỗi thời cả."

Cook nghe thấy vậy không kìm nén được sự kinh hỷ của mình nữa, gật đầu lia lia phụ họa: "Không sai không sai! Cô nói phải lắm!"

Lời giải thích của cô, thật sự rất phù hợp với chủ đề của bọn họ!

--- O ---

Chương 465: Bị Hấp Dẫn Sâu Sắc

Bên ngoài sảnh phòng thử vai.

Mới đầu các nữ minh tinh chờ bên ngoài nghe thấy bên trong truyền ra tiếng quát mắng của Cook, sau đó bỗng trở nên yên tĩnh, rồi lại truyền ra tiếng đàn réo rắt...

Có nữ nghệ sĩ cười lạnh ra tiếng, "Tôi còn tưởng Lâm Chi Chi chuẩn bị cho cô ta đòn sát thủ gì, không ngờ cũng chỉ đánh đàn như Lý Nhạc Lăng! Có Lý Nhạc Lăng làm châu ngọc ở phía trước, đây chẳng phải là tự rước lấy nhục sao? Trình độ chuyên môn của Lâm Chi Chi ngày càng xuống cấp, giờ có khi ngay đến chức trợ lý nhỏ thôi tôi cũng không yên tâm để cô ta làm nữa rồi!"

Một người có vẻ hiểu biết hơn nhíu mày nói: "Khúc nhạc này hình như còn khó hơn cả khúc Lý Nhạc Lăng đàn... Nhưng tôi cảm thấy dù có vậy cũng chẳng có tác dụng gì..."

Lý Nhạc Lăng thì hiểu biết về cổ cầm hơn, sau khi nghe thấy độ khó và kỹ thuật thành thạo truyền từ bên trong ra cô ta quả thật có lo lắng một giây, nhưng sau đó lại khịt mũi coi thường: "Chị Lâm, cô nghệ sĩ nhà quê của chị không hiểu thì thôi, chẳng lẽ chị cũng không hiểu à? Loại nhạc khí tao nhã như cổ cầm, trước khi diễn tấu, nghệ nhân đều phải đốt hương rửa tay, ăn mặc thì càng phải cân xứng, cô ta như vậy đúng là đang sỉ nhục cả lịch sử Trung Hoa của chúng ta đây... Hừ, cứ đợi Cook chửi cho chết đi!"

Những người khác nghe thấy lời của Lý Nhạc Lăng đều tán đồng ý kiến với cô ta.

Lâm Chi Chi vẫn trung ra vẻ thờ ơ, chuyên tâm đợi kết quả của Ninh Tịch.

Ninh Tịch không bị Cook đuổi ra ngay lập tức, điều này có nghĩa là đã giẫm lên bước thành công đầu tiên rồi.

Chỉ là... cách của Ninh Tịch có chút nguy hiểm...

Kết quả cuối cùng thế nào, cô cũng không hoàn toàn nắm chắc...

Một lát sau, mãi tới khi đàn xong khúc nhạc, bên trong không còn truyền ra tiếng quát mắng của Cook nữa.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đành phải đợi tiếp, lần này đợi còn lâu hơn cả thời gian đợi Lý Nhạc Lãng...

Có người bắt đầu sốt ruột đi qua đi lại: "Rốt cuộc bên trong đang làm gì vậy? Sao vẫn chưa ra?"

"Ai mà biết được, chắc đạo diễn đang tức lắm, mắng một hai câu không đủ đã đấy!"

"Cook thuộc top mười đạo diễn quảng cáo xuất sắc nhất, tính tình khó chịu cũng là điều tất nhiên, tôi thấy lần này ngay đến Thịnh Thế cũng sắp bị liên lụy rồi!"

...

Cùng lúc đó, trong phòng casting.

Sau khi Ninh Tịch lý giải xong về cao cụm từ cao quý, Cook liên tục hòa vào tỏ ý tán đồng cuối cùng cũng nhớ tới việc hỏi về thông tin của Ninh Tịch.

Ông giật lấy tư liệu của diễn viên tới casting trong tay trợ lý, sau đó liền trông thấy cái tên khiến ông kinh ngạc: "Ninh Tịch... Ôi chúa ơi! Cô chính là Mạnh Trường Ca à!"

"Mạnh Trường Ca...? Vâng, đó là vai diễn trong bộ phim đầu tiên của tôi." Lâm Chi Chi từng nói chị gửi đoạn cắt trong Thiên Hạ tới, nên Ninh Tịch cũng không ngạc nhiên vì sao ông biết cái tên này, chỉ kỳ một chỗ là vẻ mặt của Cook có phải hơi kịch động quá rồi không?

"Cô Tịch thân mến, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mạnh Trường Ca tôi đã bị thu hút sâu sắc. Tôi đã không chờ được muốn đi xem bộ phim điện ảnh này ngay lập tức, liệu có thể cho tôi biết bao giờ nó mới được công chiếu không?"

Cook trưng ra vẻ mặt hối hận sao mình lại biết quá muộn, vì hình tượng công trang của cô quá khác so với cách trang điểm thường ngày nên lúc đầu ông không nhận ra, suýt nữa thì đuổi cô ra rồi.

Đối với một diễn viên mà nói, chuyện đáng vui mừng nhất không gì sáng bằng việc vai diễn của mình nhận được sự công nhận của các đạo diễn, Ninh Tịch lịch sự đáp: "Giờ vẫn đang trong quá trình biên tập chế tác lại, ngày công chiếu cụ thể tôi cũng chưa rõ, chắc khoảng một tháng nữa! Đạo diễn

Cook, rất cảm ơn sự ưu ái của ông!"

--- O ---

Chương 466: Cuộc Hợp Tác Không Gì Tốt Đẹp Bằng

"Không không không, cô xứng đáng với những lời tán thưởng của tôi..."

Tuy trong phim, Mạnh Trường Ca là một vai phản diện, nhưng từ trong ra ngoài đều toát ra khí chất bề ngoài, cao cao tại thượng... đây chính là lý do khiến ông chọn một nhân vật bé nhỏ như Ninh Tịch trong cả một rừng sao nữ nổi tiếng thế kia.

Cuối cùng, không ngờ biểu hiện của cô ngày hôm nay lại có thể xuất sắc như vậy, đây đúng là chuyện vui ngoài sức tưởng tượng.

Cook liền tỏ ra có lỗi: "Cô Ninh, thật xin lỗi, tại tôi ngu muội nông cạn, suy t chút nữa thì đã bỏ qua cô... Cô nói đúng, khí chất cao quý thật sự không chỉ ở vẻ bên ngoài!"

Nói rồi, Cook dẫn Ninh Tịch đi tham quan những lọ nước hoa được đặt trong quầy gian hàng triển lãm bên cạnh: "Suốt hai thế kỷ nay, Noble chính là mùi hương được gia tộc đời đời truyền lại, giữ được kỹ thuật chế tạo cổ xưa, vật liệu tạo ra đều được chọn từ những nơi được công nhận là cao cấp nhất trên thế giới, không thẹn khi gọi nó là hương thơm của quý tộc! Tôi rất lấy làm vinh hạnh vì có thể được quay quảng cáo cho một thương hiệu như vậy, để có thể hoàn toàn thể hiện được hết sức hút của Noble, tôi cần phải có yêu cầu khắt khe về người đại diện, may mà thượng đế đã để tôi gặp được cô, tôi có lòng tin, đây sẽ là lần hợp tác vô cùng tốt đẹp..."

Thấy Cook cứ nói chuyện mãi với Ninh Tịch, người trợ lý ở bên cạnh chỉ có thể đi tới nhỏ giọng nhắc nhở: "Đạo diễn, bên ngoài vẫn còn rất nhiều người đang đợi! Giờ có phải chúng ta nên gọi người tiếp theo vào casting rồi không?"

Lúc này Cook mới giật mình nhớ ra, vội vàng nói: "Không cần đâu, tôi đã chọn cô Ninh đây là người đại diện rồi, những người khác cậu có thể bảo họ về đi."

Ngoài cửa phòng casting.

Các nữ minh tinh khác đang hong hóng nhìn vào cánh cửa im lìm rớt cuộc cũng mở ra, trợ lý của Cook bước tới.

"Thưa các vị, người đại diện cho Noble đã được chọn, buổi casting hôm nay

tới đây là kết thúc, để cảm ơn các bạn từ xa tới đây, tập đoàn Noble sẽ tặng các bạn một chuyến du lịch xa hoa ba ngày, chúc mọi người có một kỷ niệm vui vẻ!"

Viên trợ lý vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngẩn ra, đặc biệt là những nữ nghệ sĩ còn chưa được vào thử vai.

"Gì cơ? Chọn xong rồi?"

"Nhưng bọn tôi còn chưa thử vai mà!"

Tuy vẫn khó chấp nhận, nhưng cũng là điều trong dự đoán của họ.

Không ít nữ minh tinh có tiếng tăm và thế lực còn thở phào nhẹ nhõm vì đỡ phải vào mà chịu mất mặt, mấy người đó khách khí đi tới trước mặt Lý Nhạc Lãng hàn huyên vài câu: "Nhạc Lãng, chúc mừng cô nhé!"

"Nếu là Nhạc Lãng lấy được vị trí người đại diện này, tôi cũng phục!"

Lý Nhạc Lãng dè dặt đứng dậy, cảm ơn từng lời khen tặng của mọi người dành cho mình, sau đó lập tức đi tới trước mặt trợ lý: "Cảm ơn sự thừa nhận của đạo diễn Cook, tôi sẽ không để ông ấy thất vọng đâu!"

Tiếng trung của viên trợ lý tuy không tốt được như Cook, nhưng nghe thấy vậy liền cảm thấy không đúng, "No no no... Các vị mỹ nữ này, tôi nghĩ mọi người nhầm rồi!"

"Nhầm? Nhầm gì cơ?" Mọi người tỏ ra khó hiểu.

"Người mà đạo diễn Cook chọn làm người đại diện cho Noble không phải là cô Lý Nhạc Lãng, mà là cô Ninh Tịch." Viên trợ lý nói chậm lại, nhấn rõ ràng từng chữ tiếng Trung một để trả lời.

"Cái gì? Ninh Tịch? Chính là cái cô ăn mặc như ăn mỳ đây á?"

"Anh đang đùa đấy hả?"

Lý Nhạc Lãng nghe tới đây, sắc mặt càng tái mét, "Anh trợ lý, liệu có phải anh nhầm ở đâu đó rồi không? Anh chắc chắn người mà ngài Cook nói là Ninh Tịch chứ?"

Cô ta đã báo tin mừng về cho Ninh Tuyết Lạc rồi, kết quả giờ lại bảo người

đại diện không phải là cô ta, thậm chí không phải là ai khác mà là Ninh Tịch, người mà cô ta khịt mũi coi thường là nhà quê kia?

Trợ lý dùng giọng điệu chắc chắn gạt đầu, "Không sai đâu, chắc chắn là cô Ninh Tịch, số 15 vừa mới vào đây."

--- O ---

Chương 467: Đề Làm Màu

Lý Nhạc Lăng hít sâu một hơi, tỏ ra chính nghĩa nói: "Anh trợ lý, kết quả này quả thật không thể khiến mọi người phục được! Tôi cần một lời giải thích hợp lý!"

Viên trợ lý cảm thấy bất đắc dĩ: "Cô Lý, đây là quyết định của đạo diễn, tôi cũng không thể làm khác được!"

"Vậy hãy để tôi gặp đạo diễn, tôi phải nói chuyện với ông ấy!" Lý Nhạc Lăng khẳng khái nói.

Lúc này, những nữ diễn viên khác cũng bắt đầu thì thầm bàn tán liệu có phải vị trợ lý này nhầm rồi không, thậm chí ngay đến cả Lâm Chi Chi cũng thấy ngạc nhiên vì kết quả này...

Trợ lý hết cách, đành phải nói: "Vậy được, để tôi chuyển lời giúp cô."

Trong lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi, trợ lý rất nhanh liền đi ra nói với mọi người: "Cô Lý, đạo diễn bảo tôi chuyển lời lại với cô và các nghệ sĩ có mặt ở đây, đợi quảng cáo của Noble ra rồi, mọi người ắt hẳn sẽ biết tại sao chúng tôi lại chọn cô Ninh."

Nói xong anh lịch sự cúi người, không nói gì thêm nữa, sau đó nhìn vào trong góc: "Xin hỏi cô có phải là cô Lâm Chi Chi, quản lý của cô Ninh không? Đạo diễn mời cô vào trong để bàn chi tiết cụ thể về hợp đồng."

"Vâng, cảm ơn." Lâm Chi Chi hơi giật mình, sau đó đứng dậy đi theo trợ lý vào phòng casting.

Cuối cùng chỉ còn lại Lý Nhạc Lăng mặt mũi đang đỏ phừng phừng và một đám minh tinh trợn mắt há mồm...

"Gặp quý à! Thật sự là Ninh Tịch hả? Chúng ta mà lại thua bởi một người như cô ta sao? Thật đúng là nực cười!"

"Thật ra thì ban nãy tôi cũng định nói rồi, không nói về việc Ninh Tịch là người thế nào, nhưng cô ta là nghệ sĩ dưới tay Lâm Chi Chi, sao có thể đơn giản như vậy, kết quả... quả nhiên là đã có chuẩn bị trước! Chúng ta quá xem thường họ rồi!"

"Chậc chậc, xem ra sau này làng giải trí lại có thêm một con hắc mã nữa rồi!"

"Phụt, Lý Nhạc Lăng lần này đúng là quá mất mặt, trước đây bị Lãnh Man Vân áp chế thì thôi, khó khăn lắm Lãnh Man Vân mới biến mất, giờ lại bị nghệ sĩ dưới tay Lâm Chi Chi đè!"

...

Sau khi bàn xong chuyện hợp đồng.

Trên đường trở về, Lâm Chi Chi như có điều gì suy nghĩ nhìn sang cô gái bên cạnh, càng ở cạnh nhau lâu, càng có cảm giác đây là một cô gái không thể lường trước được...

Ninh Tịch vì chuẩn bị cho buổi castig nên chưa ăn trưa lúc này đang ôm một cái hotdog mà gặm lầy gặm đẽ, thấy Lâm Chi Chi cứ nhìn mình mãi, cô mãi nhai nên nói không rõ: "Chị Chi Chi, chị nhìn em làm gì thế? Có phải cảm thấy có một đũa nghệ nhân cơ trí như em thật may mắn không?"

Lâm Chi Chi khẽ cười: "Lúc trước chị vẫn luôn nghĩ cách này rất mạo hiểm, vì Cook là một người thông thạo về văn hóa của chúng ta, chị sợ diễn xuất của em sẽ bị nhìn ra sơ hở, kết quả không ngờ em lại đánh cổ cảm tốt đến vậy, muốn có khả năng như vậy ít nhất cũng phải luyện trên mười năm, nhưng trong tư liệu trước đây của em, hình như không thấy em viết em có sở trường này..."

Ninh Tịch nghe vậy suýt sặc: "Chị Chi Chi, chị đề cao em quá rồi, chị trông em có giống người sẽ bỏ ra từng đống tiền để khổ luyện thứ gì đó không?"

Nói xong cô dựng một ngón tay lên: "Nói thật với chị nhé, em chỉ học có một tháng thôi, hơn nữa em chỉ biết đàn mỗi khúc này! May mà trí nhớ em tốt chỉ học nó bằng cách nhớ thuộc lòng, lúc học, suy nghĩ duy nhất của em chính là muốn dùng nó để làm màu thôi!"

Nghe thấy câu trả lời của Ninh Tịch, Lâm Chi Chi sững người, đúng là dở khóc dở cười, "Hóa ra là như vậy..."

Ninh Tịch gật đầu: "Vâng, cái gì em cũng thích học một ít, học được thì nhiều nhưng thật ra chẳng tinh thông cái gì cả, có thể được như thế này còn tốt, nhưng nếu kỹ năng nào yêu cầu phải tập quanh năm suốt tháng thì em

chỉ biết có chút chút thôi!"

Cô cũng làm gì có thời gian mà đi dày công luyện tập... Mục đích duy nhất của cô chỉ là để sinh tồn.

Sau khi trải qua quãng thời gian ở Ninh gia, chỉ có điên cuồng lao vào học tất cả những lĩnh vực và kiến thức mới khiến cô có cảm giác an toàn...

--- O ---

Chương 468: Tới Thăm Một Người

Vì tiếp tới phải quay quảng cáo nên Ninh Tịch phải ở lại Los Angeles một thời gian.

Tranh thủ cơ hội này, cô còn một chuyện rất quan trọng phải làm...

Cô phải tới thăm một người.

Nửa đêm.

Ninh Tịch lên đường đi tới thành phố St. Bernard gần Los Angeles.

1 St. Bernard là một thành phố thuộc quận Hamilton, tiểu bang Ohio, Hoa Kỳ.

Vì ở đây không có ai biết cô, nên cô không cần phải kỳ công trang điểm làm gì, chỉ thay một chiếc áo T-shirt trắng và quần bò thoải mái để mặc.

St. Bernard năm năm liền leo lên vị trí nguy hiểm hàng đầu trong bảng xếp hạng thành phố nguy hiểm nhất ở Mỹ, là nơi tập trung lượng lớn người dân có thu nhập thấp, lại nằm trên con đường buôn lậu chủ yếu thế nên ở đây rất hay xảy ra bạo động.

Ninh Tịch phải tăng gấp đôi giá tài xế mới chịu đưa cô tới đó, hơn nữa chỉ chờ cô tới đường tiếp giáp giữa hai thành phố chứ không dám tiến xa hơn, chờ Ninh Tịch xuống xe, người đó lập tức phóng xe chạy mất.

Nơi này như một phế tích bị vứt vở, hầu hết nơi đây toàn là những ngôi nhà cũ nát hoang phế thấp bé mọc meo và bãi phế liệu, trong những con hẻm tối đen, bất cứ đâu cũng có thể diễn ra các cuộc giao dịch mờ ám...

Có điều, ngành giải trí ở nơi này lại có vẻ phát, dù đã là đêm muộn, nhưng vẫn rất náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng chúc tụng uống rượu, đánh đấm và cờ bạc.

Người đi trên đường, nam thì cơ bắp vạm vỡ xăm trổ đầy mình, nữ thì mặc đồ mát mẻ, trang điểm kỳ dị theo phong cách Gothic

Thế cho nên, khi Ninh Tịch - một cô gái trông như học sinh cấp ba bước vào St Bernard giữa đêm thế này, quả thật trông rất giống một chú thỏ trắng đang một mình hành tẩu giữa bầy sói.

Bên đường, một đôi mắt thâm sâu mang theo ác ý đang đánh giá kẻ lạ mặt bỗng bước chân vào lãnh địa của chúng.

Ninh Tịch mồm ngậm kẹo mút, tai đeo tai nghe ung dung đi trong ngõ, như đang đi trên con đường lớn bình thường.

Vì trông cô khá cà lơ phất phơ, như đang về nhà một chuyến nên những ánh mắt kia chỉ dò xét chứ không ai chủ động tới gây sự với cô cả.

Dù sao những kẻ dám đi tới St Bernard vào giữa đêm giữa hôm thế này, đừng nói là người trưởng thành, kể cả chỉ là đứa trẻ có vài tuổi cũng tuyệt đối không phải là người bình thường, sau lưng chắc chắn cũng có thể lực không nhỏ, người có mắt sẽ không tùy tiện đi tìm chết.

Băng qua một xóm nghèo hỗn loạn, tầm mắt cô dần rộng ra, cách đó không xa đã là nội thành, càng tiến vào trung tâm càng phồn hoa - đó là nơi ở của những nhân vật thuộc tầng St Bernard.

Nơi này so với một năm trước cũng không thay đổi nhiều, Ninh Tịch dựa vào trí nhớ của mình đi tới trước cửa một căn nhà độc lập.

Căn nhà này được rừng rậm vây quanh, trông âm u như một tòa lâu đài của mục phù thủy nào đó trong thế giới cổ tích.

Cả ngôi nhà tối đen không có ánh đèn, ngủ rồi sao? Hay chủ nhân của nó không có ở đây?

Ninh Tịch đẩy công bước tới trước cửa nhà rồi ấn chuông, tiếng chuông cửa vang lên trong đêm nghe có phần dị thường.

Qua một hồi bên trong vẫn không có phản ứng gì.

Cô lại ấn thêm hai lần nữa, bên trong vẫn im lìm, vẫn không có ai mở cửa cả.

Ninh Tịch gãi đầu nhìn hàng chậu hoa dưới bệ cửa sổ, đếm đến chậu thứ ba, sau đó cô mò lấy một chùm chìa khóa dưới đáy chậu ra.

Haiz... Kỹ thuật giấu chìa khóa... đúng là vạn năm không đổi...

Sau khi lấy được chìa khóa, Ninh Tịch mở cửa vào thẳng nhà.

Cô dờ giẫm mở đèn trong nhà lên rồi tìm khắp một vòng, quả nhiên là không

có ở nhà.

Ninh Tịch nhìn đồng hồ trên điện thoại, sau đó ngồi xuống sofa ở phòng khách, quyết định ở lại chờ chủ nhà về.

--- O ---

Chương 469: Vị Khách Không Mời

Ninh Tịch ngồi chờ trong căn phòng lạnh lẽo này khá lâu nhưng chủ nhân nó mãi chưa trở về.

Một lát sau, Ninh Tịch đứng dậy, cô bị thu hút bởi mấy mô hình hoạt hình handmade trên bàn.

Cô tò mò xem xét đồng mô hình đó một lúc lâu, khước miệng giương lên nhếch thành một nụ cười, chắc vẫn chẳng thay đổi gì cả, vẫn cứ thích sống trong thế giới ảo.

"Có điều... đúng là đẹp thật." Ninh Tịch tiến tới, tiện tay cầm một mô hình lên, ngắm nghía một lúc, coi như để giết thời gian trong lúc chờ đợi.

Mô hình này rất tinh tế, từng góc đều như được đánh bóng cẩn thận, tạo hình cũng rất đặc biệt, hai tay nắm hai khẩu súng trông rất giống thật.

"Ta có hai khẩu súng."

Ninh Tịch không cẩn thận chạm vào nút mở, mô hình này bỗng đột nhiên mở miệng nói chuyện khiến cô bị giật mình quăng luôn mô hình đi.

"Ta có hai khẩu súng... Một khẩu tên là Bản..."

"Còn một khẩu tên... A!"

Thấy mô hình bị mình quăng vào một góc vẫn đang không ngừng nói Ninh Tịch mới hoàn hồn, bất giác lắc đầu, cô bỗng nhớ ra người kia từng một thời mê một game đối chiến đến chết mê chết mệt, mà những mô hình này hình như đều là nhân vật chủ đạo trong trò chơi đó, ngay đến lời thoại của nhân vật trong game cũng giống y hệt.

Nếu để người trong thế giới ngầm biết người mà chỉ nghe tên thôi đã khiến người khác sợ mất mật, lại có mặt đáng yêu như này không biết họ sẽ nghĩ gì nữa.

Đợi mô hình đó nói hết lời thoại của mình, căn phòng lại chìm vào tĩnh mịch.

Ninh Tịch bấu môi từ từ tiến tới nhặt mô hình kia lên, nếu để người kia thấy mình đối xử với đồ handmade của cô ấy như vậy, hậu quả... Ninh Tịch rùng

mình một cái, không dám nghĩ nữa.

Vừa nghĩ tới đồ handmade, ánh mắt Ninh Tịch lơ đãng lướt xuống lầu, cô phát hiện nắm tay ở cửa đang từ từ chuyển động.

Ninh Tịch mừng rỡ, nhưng chỉ mấy giây sau, ý cười trên mặt cô liền trở nên cứng nhắc rồi tan đi.

Vốn tưởng rằng người mà cô đang đợi đã trở về, nhưng nhìn kỹ lại lại không phải như vậy, nắm cửa đang không ngừng xoay động, không giống chủ nhân về nhà mà giống sự viếng thăm của bọn trộm hơn.

Ở một nơi như St Bernard, trộm có thể nói là thành đàn, thậm chí giữa ban ngày ban mặt, chúng còn trắng trợn đột nhập vào nhà giết người cướp của cũng là chuyện bình thường, đặt biệt là nơi ở dành cho nhân vật cấp cao thế này, sẽ càng trở thành mục tiêu của những kẻ liều mạng kia.

Ninh Tịch không chút do dự lập tức quay trở lại phòng, đem những mô hình kia đặt lại lên bàn, sau đó mở ngăn kéo.

"Đúng như dự đoán, mọi thứ vẫn như cũ..." Ninh Tịch lẩm bẩm, ánh mắt rơi xuống khẩu súng đen tuyền nằm yên vị trong ngăn tủ.

"PPQ của Đức, phong cách của người đó vẫn vậy." Ninh Tịch rút súng ra, lên luôn mười phát đạn.

Ở thành phố này, những tên cướp liều mạng kia hầu hết đều mang theo súng tự chế, thân thủ tốt, tốc độ nhanh, nhưng có nhanh cũng không thể nhanh bằng súng chuyên dụng được.

Sau khi Ninh Tịch lên mười phát đạn, cô nhíu mày nhìn xuống lầu.

Chỉ thấy phía dưới có sáu tên mặc đồ đen đang tiến dần vào trong, bước đi rất uyển chuyển, bất luận là tư thế nắm súng hay di chuyển trông đều giống như đã được đào tạo chuyên nghiệp, hơn nữa trông cũng không đơn giản như mấy tên trộm cấp.

"Chẳng lẽ không phải là trộm?" Ninh Tịch càng nghi ngờ.

Nếu là trộm, vậy có cần chơi lớn thế không, sáu người sáu khẩu súng?

Lại nhìn cách ăn mặc của mấy tên trộm này trông rất xịn.

Được huấn luyện bài bản? Lại còn được trang bị xin?

--- O ---

Chương 470: Năm Không Cũng Trúng Đạn

Tại St Bernard lại có một nhóm trộm được huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy sao?

Dù người khác có tin hay không thì Ninh Tịch chắc chắn sẽ không tin.

Phía dưới, mấy tên áo đen kia cầm súng trong tay, liên tục thay đổi các thủ thế chuyên nghiệp, ánh mắt sắc bén nhanh chóng dò xét cả tòa nhà.

Sau khi lục lọi hết tầng một, có lẽ không tìm được thứ chúng muốn tìm, tên cầm đầu giơ ngón trỏ chỉ lên tầng hai, nhẹ nhàng dẫn đầu.

Thấy thế, năm tên áo đen kia cũng gật đầu ra hiệu, đi theo phía sau tên cầm đầu, bước thật chậm lên tầng hai như sợ sẽ làm kinh động đến chủ nhân của tòa nhà này.

Có điều mấy tên này không hề biết, ngay từ khi chúng bước vào, tất cả hành động của chúng đều đã lọt vào mắt của Ninh Tịch.

Vào giờ phút này, Ninh Tịch đã nhận ra mấy tên mặc đồ đen được huấn luyện kỹ lưỡng kia không phải là trộm cướp bình thường, nếu như cô đoán không lầm, hẳn là kẻ thù của người kia, giờ đang muốn tìm cô ấy để trả thù.

Có điều, cảnh này cũng máu chó thật, người kia không ở nhà, ngược lại để cô nằm không trúng đạn thế này.

"Quá đáng, sao lần nào cũng vậy chứ!" Ninh Tịch nghiến răng, chuyện như thế này, trước đây cô cũng từng trải qua hai lần rồi, tính đến ngày hôm nay coi như là ba lần rồi đấy, kẻ thù của người kia quả nhiên là đi đâu cũng có, cứ dăm ba bữa lại kéo đến nhà tính sổ...

...

Ninh Tịch về lại phòng, vắt óc suy nghĩ thật nhanh, chợt, cô cầm lấy mô hình tinh xảo ở trên bàn kia lên, bấm nút bật rồi ném xuống tầng.

Tên cầm đầu theo bản năng kéo cò súng.

Một tiếng nhẹ như muỗi vang lên, thân dưới của mô hình bị bắn một phát nát bét, nửa còn lại rơi xuống trước mặt mấy tên áo đen kia.

"A... Phát súng của anh làm tổn thương đến tình cảm của tôi rồi!" Tiếng của mô hình vang lên.

Mấy tên áo đen trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào một nửa mô hình.

Lúc này, mô hình vẫn lải nhải không dứt: "Người anh em, đạn của cậu được móc ra từ đài hỏa táng à?"

"Đây... sẽ là một cuộc tàn sát đẫm máu cho coi! Chơi một trò ảo thuật trước nhé, cậu thấy thế nào?"

"Chết tiệt!" Tên cầm đầu cau mày sau đó hung hăng giẫm nát vụn cái mô hình cứ luyên thuyên mãi lời thoại kia.

Cùng lúc đó, thân hình Ninh Tịch lướt qua, lộn một vòng cung trên không trung.

Ánh mắt sắc bén, lạnh như băng, cô của lúc này, bất luận là trạng thái hay thần sắc đều như đã biến thành một người khác.

Nếu có người quen với Ninh Tịch có mặt ở đây, chắc chắn sẽ cảm thấy rất kinh ngạc, Ninh Tịch lúc này giống như cô của mấy năm trước, đáy mắt lạnh thấu xương, đã không còn mang theo một tia sợ hãi hay phức tạp nào, trong mắt chỉ còn lại sự tính toán tinh vi.

"Rầm!"

Cùng lúc họng súng đen ngòm của cô bắn ra tia lửa đầu tiên, cả tòa nhà truyền ra tiếng vang lớn kèm theo là tiếng kêu thảm thiết của tên cầm đầu.

Tên cầm đầu thở gấp, cả người lão đảo đội ngược về phía sau, chỉ kịp thở thoi thóp được thêm mấy hơi thì ngòm, phát súng kia của Ninh Tịch găm đúng vào tim hắn.

Thấy vậy, năm tên còn lại tỏ ra hoảng hốt, mặc kệ tên cầm đầu vừa mới trúng đạn, chúng tự mình tản ra, chạy đi tìm người tới yểm trợ.

Chính vào lúc này, lại có ba tiếng súng nữa vang lên.

Chương 471: Giăng Co

Năm tên áo đen còn chưa tìm được chỗ ẩn thân, Ninh Tịch ở lầu hai đã bắn liên tục ba phát súng.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Ngay lập tức ba người đàn ông áo đen đã tê liệt ngã trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ cả sàn nhà.

Bên ngoài, không ít cư dân bản địa nhanh chóng đóng thật kỹ cửa sổ, loại chuyện như này phát sinh ở chỗ khác chắc chắn sẽ dẫn tới sự rối loạn, nhưng đây là St. Bernard thế nên chẳng có gì to tát cả.

Mà điểm nổi bật nhất của St. Bernard, đặc điểm khiến người ta nhớ nhất cũng sợ rằng chỉ có tội phạm.

...

Lúc này trong nhà chỉ còn dư lại hai tên mặc áo đen cầm súng, hơn nữa đều đã tự tìm được chỗ ẩn thân tốt. Dù sao cũng là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh cho dù chỉ còn một người cuối cùng cũng không rối loạn.

Ninh Tịch bắn xong cũng lựa chọn tạm tránh vào trong phòng.

"Phù... Vẫn chưa về!" Ninh Tịch hít sâu một hơi, cô đã thoát khỏi cái bóng tối của thế giới ngầm này lâu rồi, đột nhiên phải đối mặt lần nữa quả thật có chút không thích ứng.

Nhưng mà vẫn còn may, hành động vừa rồi đã thành công giải quyết được bốn người.

Mà nói trắng ra thì trong lòng Ninh Tịch cũng biết, nếu không nhờ cái mô hình nhân vật hoạt hình tinh xảo kia thì cô cũng khó mà phát hiện những sát thủ chuyên nghiệp này, nếu không hậu quả thật khó mà tưởng nổi.

Giờ chỉ còn dư lại hai tên sát thủ, đối với Ninh Tịch mà nói thì cũng không đến mức quá khó khăn.

Rất nhanh, Ninh Tịch tìm được cầu giao tổng của cả tầng lầu rồi kéo mạnh xuống.

Trong chớp mắt trong căn nhà là một mảnh tối om, tất cả rơi vào tĩnh lặng, không có nửa điểm tiếng động.

Hai tên áo đen dưới lầu cũng hết sức cẩn thận, không ra tay trước mà lẳng lặng đợi thời cơ.

Mấy ngày trước chúng nhận được nhiệm vụ ám sát lần này, cũng đã chuẩn bị tinh thần toàn quân bị diệt. Dẫu sao mục tiêu ám sát lần này có danh tiếng trong giới quá cao, nhưng chúng lại bị đồng tiền làm mê muội đầu óc, có thể nói là biết núi có hổ nhưng vẫn xông vào.

Bị người kia phát hiện giờ muốn trốn cũng khó, chỉ có thể liều mình xông lên tìm một con đường sống. Mồ hôi lạnh đã thấm đẫm lưng áo hai tên nhưng chúng vẫn không lộ ra chút nóng nảy cùng sợ hãi nào. Chúng là sát thủ chuyên nghiệp thế nên việc lấy đầu mình ra làm giao dịch không phải là chuyện hiếm.

Ninh Tịch ở lầu hai cũng không dám hành động tùy tiện, trước là do may mắn cô mới ra tay thuận lợi như vậy. Hai tên còn lại hẳn đã đề cao cảnh giác.

Chỉ chốc lát sau Ninh Tịch lại đem mấy mô hình nhân vật hoạt hình cầm lên, bật chốt ném mạnh xuống tầng dưới.

Không thể không nói chất lượng của mô hình kia thật là vô cùng tốt, dẫu cho ném từ tầng hai xuống cũng không bị hỏng.

"A ha ha ha... Tao cảm thấy chúng mày toàn là một lũ ẻo lả!!!"

--- O ---

Chương 472: Em Zai, Muốn Mấy Phát Không?

"Đúng là yếu ớt! Chạm cái đã ra!"

Theo tiếng cười nhạo báng vang lên, hai tên sát thủ cũng ngẩn ra nhưng vẫn nhịn xuống không xông lên ra tay trước.

"Đồ ngu xuẩn, nơi này cả thần cũng không dám bước chân vào, các người tự tìm đường chết!!"

"Chỉ cần gia đây bắn là khiến người sướng đến độ không thở được..."

"Kỳ quái, thật muốn bắn cái gì đó."

"Ta có hai cây súng, một cái kêu là Bắn, một cái kêu Aaaa...!"

"Có cái gì đó, đang chảy xuống?"

Lời thoại của đám mô hình kia vang lên không ngừng, Ninh Tịch đứng ở lầu hai mà khóe miệng co giật. Tuy những lời thoại này của nhân vật trong game nhưng sao... sao luôn có cảm giác hơi lạ, ừ... là lạ...

Mô hình không ngừng làm nhảm cho đến mấy phút sau, một trong hai sát thủ rút cuộc chịu không nổi cái thứ đồ chơi kia kêu la om sòm khiến gã ta không thể tập trung nghĩ cách đối phó được.

Gã cho tên còn lại một động tác tay, nhưng chỗ này tối như mực thì có thể nhìn thấy cái gì. Chỉ với cái ánh đèn le lói từ mô hình kia hoàn toàn không đủ cho mắt thường nhìn thấy bất cứ người hay vậy gì.

"Đoàng!"

Âm thanh nặng nề của súng lại vang lên một lần nữa, đi kèm là tiếng đàn ông kêu gào thảm thiết, hắn còn chưa kịp nổ súng thì một viên đạn từ lầu hai lao tới cực kỳ chuẩn xác găm vào tay phải của gã.

"Tiếng kêu thật kỳ quái!" Mô hình nhân vật vẫn còn đang làm nhảm.

Ninh Tịch đứng trên lầu hai, trên mắt là một thiết bị nhìn ban đêm. Đúng là nhà của ai đó, trừ vũ khí hạng nặng ra thì cái gì cần cũng có.

Tên kia ngã bịch xuống sàn, kêu thảm thiết, Ninh Tịch cho hắn thêm một

phát nữa, cắt đứt những âm thanh kêu gào.

"Còn có cậu nữa... em zai, có muốn đến mấy phát không?" Hương chỉ tay của mô hình vừa hay hướng tên sát thủ cuối cùng đang ẩn nấp. Thật giống như nó không phải đang nói lời thoại mà là đang chửi xéo gã vậy.

"Ha, đại đao của ta đã đói khát khó nhịn từ lâu rồi..."

Trong mắt tên sát thủ cuối cùng lóe lên vẻ hung ác, giơ súng lên bắn loạn về hướng lầu hai. Nhưng không có thiết bị nhìn trong đêm thì công kích này cơ hồ chẳng có tí uy hiếp nào.

"Bắn không tệ, nhưng muốn bắn trúng cô ấy thì mày còn cần luyện tập nhiều!" Mô hình lại rất trùng hợp phát ra lời thoại giấu cợt.

"Mày khiến tao nhớ đến con bò cái giỏi nhất ở quê tao đấy, tao thật muốn giới thiệu con bò kia cho mày!"

...

"Đáng ghét, mấy người đang đùa giỡn người ta sao ~"

Trên mặt tên sát thủ lộ rõ vẻ tức giận. Sự sợ hãi cùng tức giận kết hợp lại khiến hắn ta mất đi lý trí rồi lại tiếp tục bắn mấy phát lên lầu hai.

Mà lần này Ninh Tịch đã chuẩn bị tốt, đúng lúc tên sát thủ hướng đến phương hướng mà cô dự trù thì nhanh tay lẹ mắt bóp cò nổ súng.

"Đẹp trai như anh đây nếu mà ở game khác thì chắc chắn là nhân vật chính đó nha!"

Đi đôi với lời thoại cuối cùng là hình ảnh tên sát thủ nện cả thân mình xuống trên mặt đất, chết không kịp ngáp.

--- O ---

Chương 473: Anh Đây Là Gà Quay Đẹp Zai

Xử lý xong, Ninh Tịch cũng không mở đèn lên, cô không biết những tên sát thủ này có viện binh hay không, cần thận bước từ lầu hai xuống.

Đi tới xác mấy tên sát thủ kia, Ninh Tịch lục lọi một chút xem có đồ vật gì liên quan đến thân phận bọn họ hay không.

"Cấp B..." Ninh Tịch hơi sững sờ, hóa ra mấy người này là sát thủ cấp B của Pandora.

Muốn hiểu rõ cái gọi là Pandora thì phải ngược dòng thời gian về cuối thế kỷ trước, đây là bảng danh sách sát thủ có độ đáng tin và lực ảnh hưởng nhất thế giới. Nhất là lúc đại chiến thế giới thứ 2 bùng nổ, sự tồn tại của Pandora càng được đẩy lên cao đến tột cùng, một số nước nhỏ không có khả năng bảo vệ mình đã phải bỏ tiền tìm đến Pandora xin sự bảo hộ.

Nếu đã tồn tại tức là có tội,

Đã có tội thì phải diệt vong.

Nếu tội lỗi và dục vọng đã chiếm hữu cái thế giới mục nát này,

Hãy để sức mạnh của Pandora hủy diệt cả thế giới.

Những lời này từng được coi là "Kinh Thánh" của Pandora.

"Ha ha ha, thuê hẳn sát thủ cấp B đến giết người kia..." Ninh Tịch lắc đầu ngao ngán đúng là đi nộp mạng mà.

Pandora cũng không phải một tổ chức sát thủ hoặc một thế lực hãn hoi. Nó chỉ là một bảng xếp hạng, những sát thủ trên toàn thế giới dường như đều có tên trên Pandora, ai muốn thuê sát thủ hàng đầu thì chỉ cần tìm đến Pandora.

Những sát thủ cấp B này cũng chỉ thuộc về một chi nhánh của Pandora thôi, không có tư cách bò lên bảng xếp hạng Pandora chân chính.

Cho nên Ninh Tịch mới nghi ngờ xem rốt cuộc là ai mà chỉ thuê sát thủ cấp B phổ thông đến giết người đó.

"Đẹp trai như anh đây nếu mà ở game khác thì chắc chắn là nhân vật chính đó nha!"

Đột nhiên mô hình bị Ninh Tịch ném lúc trước lại đứng thẳng giương lên ngón tay cái, lộ một cái răng nanh trắng tinh ha ha ha cười lớn.

Ninh Tịch nở nụ cười, đem cái mô hình này nhặt lên: "Mày đúng là linh vật của tao mà, lần này phải cảm ơn mày rồi!"

"Hãy gọi anh đây là Gà Quay đẹp zai"

Ninh Tịch: "Ừ... nhìn không ra."

"Lúc cần thiết mới cần lộ ra chân nhân đó nha!"

Ninh Tịch: "Mày mù à, chẳng phải vừa mới lộ đó thôi!"

"Em zai, chúng ta làm nhanh lên, anh còn phải đi đào kho báu đó!"

Ninh Tịch: "..."

Cuối cùng Ninh Tịch phải đè tay tắt công tắc thì cái mô hình lăm mồm này mới ngưng không lải nhải nữa.

Cất cái mô hình vào người, chưa đợi Ninh Tịch làm gì thêm thì ngoài cửa đã truyền tới từng đợt tiếng bước chân không có quy luật.

Ngay lập tức Ninh Tịch phóng qua cạnh cửa sổ quan sát tình huống bên ngoài.

Chỉ thấy mấy tên đàn ông ngoại quốc đang quanh quẩn bên ngoài, ánh mắt luôn hướng về phía căn nhà tựa như đang đợi cái gì.

Những người này cũng chẳng phải sát thủ của Pandora, chỉ cần nghe tiếng bước chân không quy luật kia là biết.

Bỗng nhiên từ thi thể của tên cầm đầu vang lên tiếng di động.

Ninh Tịch nhanh chóng tiến lên lấy di động ra.

Đây là một tin nhắn được gửi từ Jeffrey có nội dung: "Thành công không?"

Ninh Tịch trầm tư trong chốc lát rồi trả lời lại: "Đã giải quyết, nhưng suýt nữa thì mất luôn cả mạng!"

Một lát sau chuông di động lại vang lên lần nữa: "Ha ha, thật là khổ cực cho

mấy người! Chuyện thù lao tôi sẽ cộng thêm một ít cho, còn bây giờ tôi sẽ để người của tôi rút trước, bọn họ có chuyện phải làm!"

--- O ---

Chương 474: Cái Hải Hước Của Tao Mà Ý Đéo Hiểu Đâu

Ninh Tịch đóng di động lại, có vẻ những người ngoài cửa là những thủ hạ mà Jeffrey đã nói.

Nhìn những người đó rời đi, Ninh Tịch trầm tư một lúc lâu rồi cũng lựa chọn bám theo.

Nếu phải đợi con người chẳng biết lúc nào mới về kia thì chẳng bằng bám theo bọn kia cho rồi. Nhìn xem cái người tên Jeffrey rốt cuộc là ai mà dám thuê sát thủ cấp B đi ám sát người kia!

Rất nhanh Ninh Tịch sửa sang lại một chút, cầm theo linh vật rồi lặng lẽ bám theo mấy tên ngoại quốc kia.

Ước chừng nửa tiếng sau cô đã tới một biệt thự ở nơi hoang vắng.

Xung quanh căn biệt thự còn có mấy người đàn ông đang canh giữ.

"Jeffrey kia chẳng lẽ là chủ nhân căn biệt thự này?" Ninh Tịch tự lẩm bẩm, nếu đây quả thật là đại bản doanh của bọn họ thì cô không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng lúc Ninh Tịch chuẩn bị rời đi thì một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi bị mấy tên to cao lôi từ trong biệt thự ra, sau đó bị đẩy ngã xuống đất một cách thô lỗ.

"Chúng mày... chúng mày là lũ vô liêm sỉ, đây là nhà của tao! Chúng mày không thể đuổi tao được! Tuyệt đối không thể!" Người đàn ông trung niên kia giận dữ rống lên, trong mắt tựa hồ đang bốc lên một ngọn lửa.

"Hừ, ông nghĩ hiện giờ ông là ai, còn mong nghĩ tới mặt trời ngày mai sao! Đồ ngu này!"

"Ha ha ha, Loew, mấy ngày này trời chỉ mưa phùn, lấy méo đâu ra ánh mặt trời chứ!"

"Đồ ngu, tao đang tỏ ra hải hước! Cái hải hước của tao mà ý đéo hiểu đâu!"

...

"Chúng mà cút khỏi nhà tao, ngay lập tức!" Người đàn ông trung niên vùng vẫy đứng dậy, chỉ thẳng vào những người đó tức giận quát.

"Cái lão già chết tiệt này, cút con mẹ mày ý!" Một tên cho người đàn ông một cái tát vào má phải.

Chát một tiếng, người đàn ông ngã trên mặt đất.

"Đạp chết thằng già này đi!" Mấy tên thanh niên thay nhau đạp mạnh vào thân thể người đàn ông, vừa đạp vừa nói những lời nhục mạ.

Mà thừa dịp này Ninh Tịch lặng lẽ lén vào trong biệt thự, nhưng cuối cùng lại phát hiện đây cũng chỉ là một căn biệt thự thông thường chứ không phải là đại bản doanh của Jeffrey kia, trong biệt thự cũng chẳng thấy bóng dáng Jeffrey đâu.

Tìm kiếm xong, Ninh Tịch trực tiếp rời đi từ cửa chính biệt thự.

"Thằng già kia, hôm nay sẽ cho mày chết, mày nghĩ là hôm nay mày có thể giữ được mạng chó này sao! Ha ha ha! Lão đại đã bảo xử lý cái mạng chó này của mày!"

"Loew, chó ở đâu? Để tôi tới!"

"Khôn khiếp, mày xem phim nhiều quá rồi nên cố ý nhảy vào họng tao đây hả!" Tên thanh niên tên Loew cười mỉa.

"Ha ha ha!"

...

Lúc này ánh mắt của chúng lơ đãng liếc về hướng biệt thự thì thấy một cô gái lững thững đi từ trong biệt thự đi ra.

Thấy vậy, đám người Loew có chút ngẩn ra, cô gái này là ai, sao lại đi từ biệt thự ra?

"Này cô em! Không tệ nha, tôi nói là cô đây, đừng nhìn láo liên thể làm gì, nhìn anh đây này!" Loew không dám đá người đàn ông kia nữa mà chặn lại bước đi của Ninh Tịch.

Vẻ mặt Ninh Tịch không biểu cảm, đứng yên tại chỗ.

"Em là ai thế, sao lại đi từ trong biệt thự ra vậy?" Loew quan sát Ninh Tịch từ trên xuống dưới rồi cười cợt một cách khiếm nhã.

"Đây là nhà mày sao?" Ninh Tịch không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Cô em nói cái gì?!" Nghe Ninh Tịch hỏi, sắc mặt Loew chợt biến đổi. Cho tới bây giờ cũng chưa có người nào dám nói với gã ta bằng giọng điệu như vậy!

"Cô em, anh đây là Loew, là em trai ruột của Jeffrey - người mới nhận chức Lão Đại bang Solomon, em không biết thân phận của anh đây sao! Không biết thì anh đây có thể từ từ nói cho em biết, còn nữa, ngày hôm nay anh đây cũng muốn làm em!" Loew hung ác nói.

--- O ---

Chương 475: Đội Trưởng Thô Bỉ

Nghe thằng thanh niên kia nói, Ninh Tịch hơi sững sờ, đây là em trai ruột của Jeffrey kia sao...

Loew có chút không vui vì thái độ của Ninh Tịch nhưng vừa dứt lời đã thấy cánh tay của cô gái trước mặt chợt lóe lên, chùy chỏ hung hăng đập vào mặt hắn ta.

"Mày nói cái gì? Vừa nãy nghe không rõ." Ninh Tịch hơi hốt hởi một câu

"Mày... con đĩ thối này, mày dám đánh tao!" Loew ôm khuôn mặt sưng vù ngồi bệt dưới đất, hung tợn nhìn Ninh Tịch rồi gào to với đám người sau lưng: "Đánh nó cho tao, đánh chết nó, tối nay nhất định tao phải làm chết nó!"

Thấy Loew gào rú, đám người kia rốt cuộc cũng tỉnh lại, vừa rồi một chiêu cùi chỏ sang ngang xinh đẹp của Ninh Tịch khiến bọn họ cũng ngẩn ra.

"Loew, rốt cuộc là anh muốn đánh chết cô ta, hay là làm chết cô ta? Chẳng lẽ đánh chết rồi vẫn có thể làm à?" Một tên đầu trọc trong đám đó tò mò hỏi.

"Buddy, chuyện của tao liên quan bà gì đến mày! Còn không lên cho tao!" Loew tức giận mắng.

Theo tiếng nói của Loew, đám người tên trọc nhanh chóng lao về phía Ninh Tịch.

"Chờ một chút." Ninh Tịch vắn vắn đầu.

"Cô em, cô em muốn xin tha sao!" Tên Buddy đầu trọc quát lạng.

Ninh Tịch sai bước chân đi sang một bên lấy mấy cây gậy sắt, rồi đem mấy cây sắt đó nhét vào tay đám người kia.

Hành động của Ninh Tịch khiến đám người kia trở mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu.

"Ok, bây giờ chúng mày tới đi." Ninh Tịch vỗ tay một cái, hài lòng gật đầu.

Quá yếu thì chơi hồng có vui nha, như này thì đỡ hơn một chút!

"Con mẹ nó, xem ra mày chán sống thật rồi!"

"Con đĩ này dám xem thường chúng tao, muốn chết rồi!"

Hành động của Ninh Tịch trong mắt đám người này hiển nhiên bị hiểu thành đang khiêu khích cùng khinh thường bọn họ, đầu sao cũng là đàn em ưu tú của bang Solomon làm sao có thể chịu được nhục nhã này!

Tất nhiên, cái gọi là đàn em ưu tú cũng chỉ do bọn họ tự phong.

Lấy tên đầu trọc làm đầu, mấy người kia tay cầm gậy sắt lao nhanh về phía Ninh Tịch, không chút chần chừ vung tay bổ xuống.

"Chúng mày đánh nhẹ một chút, buổi tối tao còn phải làm nó! Đừng đánh nó tàn phế, ảnh hưởng tới cuộc vui của tao! Còn nữa, đừng đánh vào mặt nó!" Loew đứng phía sau vừa canh chừng người đàn ông trung niên kia vừa mở miệng quát bảo.

Nhưng mà mấy nhíp, tên đầu trọc đã bị Ninh Tịch dùng một cước đạp bay, ngã đập mặt xuống vị trí bên cạnh Loew, trong miệng rên rỉ kêu đau không ngừng.

Giống như là có phản ứng dây chuyền, một tên, hai ba bốn tên từng người kia không trụ được bao lâu đã bị Ninh Tịch đánh bẹp đất hết.

"Mẹ... mẹ kiếp, con ả này là ai, quá... quá lợi hại!" Tên đầu trọc kinh hoàng.

"Đánh nó! Buddy, lấy súng bắn chết nó!" Lúc này Loew mới phát hiện không ổn, nên bảo Buddy móc súng ra.

Trong cái đội nhỏ này chỉ có đúng một khẩu súng, mà khẩu súng duy nhất này lại do đội trưởng Buddy giữ. Tuy Loew là em ruột của Jeffrey nhưng ở phương diện này cũng chẳng có đặc quyền gì.

Nghe vậy Buddy lập tức móc một khẩu súng bên hông ra nhắm vào Ninh Tịch.

Bị hòng súng đen ngòm chia thẳng vào nhưng Ninh Tịch vẫn không đổi sắc mặt, tay phải của cô đã nhanh chóng đặt lên khẩu súng trong túi, cô có tự tin trước khi tên đầu trọc kia nổ súng thì cô đã hạ gục gã.

"Nổ súng mau, bắn chết ả ta, cái đồ ngu này!" Thấy tên đầu trọc chậm chạp

không bắn, Loew nổi giận mắng.

Lúc này, vẻ mặt tên đầu trọc lúng túng cười trừ: "Lần này thì xong rồi... Mỗi lần ra cửa em đều sợ nhỡ đâu lúc đánh nhau bị người ta cướp súng thì chết... cho nên từ trước đến nay em đều không hề lắp đạn..."

--- O ---

Chương 476: Lão Đại Củi Mực

Súng không có đạn!!!

Loew nghe vậy thì gào mồm đem 18 đời tổ tông của Buddy ra mà mắng một lần.

"Loew, dù sao em cũng là đội trưởng của tiểu đội chúng ta mà, thân là đội trưởng em cũng cần ít tôn nghiêm, anh cứ mắng em sẽ không tốt lắm đâu!" Buddy nhìn chăm chăm Loew.

"Cút con mẹ cái tôn nghiêm của mày đi!" Loew đá Buddy một cước.

Mà lúc Buddy lùi về sau đột nhiên làm một thủ thế, Loew còn chưa kịp phản ứng lại thì một quyền của Buddy đã đập thẳng vào cằm gã: "Loew! Tao nhin mày lâu rồi nhé, con giun xéo mãi cũng quăn, mày nghĩ bố là ai!"

Thấy Buddy trở mặt, người đàn ông trung niên quỳ một bên này giờ cũng nhanh chóng đứng lên chạy theo Buddy ăn hôi dạy dỗ Loew.

Những người khác muốn cứu Loew nhưng bị Ninh Tịch dùng một chương cho bẹp đất tiếp.

"Ha! Loew, mau xem liên hoàn đấm của tao!" Buddy gật gù đắc ý, sau những cú đấm như mưa đánh vào mặt, chỉ chốc lát khuôn mặt Loew đã sưng vù.

"Knock out!" Buddy hét lớn, cú đấm cuối cùng khiến Loew bất tỉnh nhân sự. Hắn ta làm như thể bản thân là quyền vương mà giơ cao hai cánh tay gật gù đắc ý, hò hét không ngừng: "Oh yeah oh yeah."

Thừa dịp Buddy đắc ý, Ninh Tịch đã lén trộm súng lục của hắn đi.

Buddy nhìn Ninh Tịch, đắc ý trên mặt đột nhiên xui đi.

"Đúng là không có đạn thật..." Ninh Tịch cười đến run cả người, tên đầu trọc này đúng là một tên dở hơi.

"Nữ hiệp!!! Tôi tên là Zeus, cảm ơn cô đã cứu tôi!" Người đàn ông trung niên kia kích động nói: "Tôi là Lão Đại của Solomon, bị trợ lý Jeffrey soạn ngôi, nếu không nhờ cô thì sợ rằng tôi không sống đến ngày mai!"

"Ha, Lão Đại phé vật nhất trong lịch sử, qua 12h đêm lâu rồi, dẫu không có cô ta thì ông cũng sống đến hôm nay thôi." Buddy nghiêm túc nói.

Ninh Tịch nghe người đàn ông kia nói lại có chút câm nín, không ngờ trong lúc vô tình lại cứu được Lão Đại của bang phái nào đó...

Đại khái chắc cũng vì Lão Đại quá mức củi mục mà từ trước đến nay cô chưa hề nghe đến tên bao giờ. Ninh Tịch vẫn tưởng Solomon cũng chỉ là cái bang nho nhỏ, rất lâu sau mới biết thế lực đáng sợ phía sau Solomon, mà người đàn ông trung niên này là Lão Đại yếu nhất trong mấy đời Lão Đại bang Solomon.

Lúc này Ninh Tịch chỉ lo lắng cho an nguy của người kia, vì vậy lên tiếng giục Buddy: "Mấy người mau giúp tôi tìm Jeffrey!"

"Jeffrey lòng dạ ác độc, cô tìm hãn khác nào tự tìm cái chết!" Buddy lắc đầu.

Nhận được ánh mắt uy hiếp của Ninh Tịch, Buddy lập tức toét miệng cười nói: "Em thấy chị nói rất chuẩn, để em đưa chị đi!"

Zeus suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: "Tôi biết một đường tắt, có thể vào thẳng ổ của Jeffrey! Đi theo tôi!"

...

Nửa giờ sau, bên ngoài một Villa rộng lớn. Theo như lời hai người bọn họ nói thì Jeffrey hiện đang ở đây.

Jeffrey thuê một đám sát thủ đi ám sát người nọ, cũng không biết lúc này người nọ đang ở đâu, có gặp nguy hiểm gì hay không...

Villa rất lớn, bên trong có ước chừng có 13,14 tên cao to, bọn chúng đều võ trang đầy đủ tuần tra khắp nơi.

Lúc Ninh Tịch đang trầm tư suy nghĩ đôi sách thì trên trời đột nhiên truyền tới một tràng tiếng động lạ.

Một chiếc trực thăng xuất hiện ngay phía trên Villa.

Tình huống này lập tức đánh động mấy tay cao to cầm súng trong Villa.

Từ xa nhìn lại, trên dây tròng nổi thẳng từ trực thăng xuống có một người,

mà vóc dáng người này lại là một mỹ nữ vô cùng nóng bỏng mặc bộ đồ đen bó sát, tóc xoăn quăn rũ, đường cong trước ngực phập phồng được miêu tả rất sinh động, cô đứng vịn dây thừng, lưu loát nhảy từ trục thẳng xuống.

Thấy cô gái kia, Ninh Tịch nhất thời sửng sốt. Không ngờ cái người mà cô đợi cả đêm lại xuất hiện như thế này.

--- O ---

Chương 477: Mặc Đồ Con Gái DỄ Thương Quá

Ninh Tịch đang muốn chạy về phía cô gái kia, nhưng đột nhiên lại thấy mấy tên đàn ông cầm súng cũng lục tục nhảy từ trên chiếc trực thăng đó xuống.

Ninh Tịch thấy cuống cuống đổi hướng, hét với Buddy và Lão Đại Củi Mực bên cạnh: "Chạy mau!"

Khi Ninh Tịch đem hai người kia chạy tới chỗ an toàn, thì gần như lập tức bên tai truyền đến tiếng xả súng điên cuồng cùng tiếng gào thét...

Ninh Tịch tránh trong bóng tối lau mồ hôi, nếu mà cô phản ứng chậm một giây thôi thì tí nữa mất mạng trong tay người của mình!

Ước chừng mười phút sau, phía bên ngoài trở nên yên tĩnh.

Jeffrey với mấy sát thủ kia không cần nói cũng biết là toàn quân diệt tuyệt!

Buddy với Lão Đại Củi Mực bên cạnh cũng đã sợ đến choáng váng, nếu không nhờ cô gái này nhắc nhở thì bọn họ lúc này đã thành cái sàng rồi.

Tiếng súng bên ngoài kết thúc rất nhanh, Ninh Tịch không kịp nổi tâm tình kích động lập tức nhảy ra chạy như bay về phía cô gái kia.

Chưa kịp cho đối phương một cái ôm nồng ấm thì một quyền ác liệt nhắm thẳng mặt cô mà tới.

Ninh Tịch đành ngửa người ra sau một cái tránh được quyền kia.

Vừa mới tránh được một chiêu, thì những công kích càng mãnh liệt hơn, kéo đến như cuồng phong bạo vũ, không cho cô chút cơ hội thở dốc nào.

Trong nháy mắt mà song phương đã giao thủ hơn hai mươi chiêu. Từ đầu tới đuôi Ninh Tịch chỉ có thể đỡ đòn cùng né tránh mà không có bất cứ một cơ hội phản kích nào.

Lúc này đối phương như kêu lên một tiếng ngạc nhiên, ngay sau đó chiêu thức tấn công lại càng đáng sợ hơn. Vừa rồi chỉ thăm dò chút thôi, nhưng hiện tại mỗi chiêu đều có thể giết chết người, toàn bộ đều là đại sát chiêu.

Ninh Tịch khổ không sao tả hết, càng đánh càng thảm, nhiều lần muốn lên tiếng nhưng hoàn toàn không có cơ hội mở miệng, chỉ cần phân tâm một tí là

hậu quả có thể chính là cái mạng nhỏ này...

Cuối cùng qua trăm chiêu, thể lực Ninh Tịch cũng đã cạn kiệt, bả vai bị trúng một quyền đau rát.

Chỉ một chốc lát phân tâm, bàn tay đối phương đã đặt lên cổ họng của cô, một giây sau định bẻ gãy cần cổ...

Trong lúc giữa lẫn răn sinh tử, Ninh Tịch hô to một tiếng: "Tam sư tử!!!"

Năm ngón tay của đối phương đã ra đến ba phần lực, nghe được thanh âm của Ninh Tịch thì gắng gượng thu lực lại.

Cô gái đối diện tỏ vẻ hồ nghi cùng cảnh giác: "Mày là ai?"

"Đệ đệ đệ! Đệ là Tiểu Tịch!!!"

"Tiểu Tịch?" Bàn tay đang bóp cổ Ninh Tịch đột nhiên thu lại.

Ninh Tịch thở phào, khom người ho khan một trận: "Tam sư tử, tử quá ác đi! Lâu lắm không gặp mà vừa thấy mặt đã muốn lấy cái mạng nhỏ này của đệ rồi!"

Cô gái kia nghi ngờ nhìn chòng chọc Ninh Tịch thật lâu. Cuối cùng trên khuôn mặt lạnh như băng biểu tình chết lặng lập tức trở thành kích động, vui mừng như điên, bỏ nhào qua, đem đầu Ninh Tịch đè ở ngực mình xoa nắn một trận: "Ôi trời! Tiểu Tịch! Tự dung đệ mặc đồ con gái làm tử không nhận ra! Ahh~ Tiểu Tịch nhà ta mặc đồ con gái đáng yêu quá, thật đáng yêu thật đáng yêu, đệ tử ôm một cái!"

"Khụ khụ khụ... Tử, đệ bị ngực tử đè đến không thở nổi! Mặc dù đây là mơ ước của rất nhiều người đàn ông... nhưng mà đệ chưa muốn chết..."

"Thằng nhóc thôi, ghét chết đi được!" Người đẹp hờn dỗi buông Ninh Tịch ra, lại nói: "Không đúng, phải là con nhóc chết tiệt! Mới này còn nghĩ tên nào gan to dám đánh lén sau lưng bà đây! Không ngờ lại là đệ!"

--- O ---

Chương 478: Tiểu Bạch Thỏ Là Ai?

"Tam sư tử, dẫn cho tử không nhận ra đệ nhưng mà chẳng lẽ tử cũng không quen bộ võ thuật đệ vừa dùng sao?" Ninh Tịch âm nín.

"Quen nha, nhưng sao tử nghĩ được là đồng môn chứ, đồng môn của tử không có ai có thân thủ nát bấy như thế!" Mỹ nhân tỏ vẻ đương nhiên.

"..." Ninh Tịch thật muốn phun một ngụm máu: "Sư tử, tử có thể dùng từ nhẹ nhàng hơn chút được không?"

"Con nhóc chết tiệt này, tử còn chưa mắng đệ đâu. Trước kia thân thủ có kém nhưng ít ra còn có thể đánh với tử vài chiêu. Bây giờ ngay cả một chiêu cũng không đỡ được. Người gì mà mềm nhũn vô lực, bước chân thì phù phiếm, nhìn kiểu này chắc chắn một năm rồi chưa từng luyện tập! Nếu bị sư phụ biết còn không chặt chân đệ ra là may đấy!" Phong Tiêu Tiêu mắng chửi một trận.

Ninh Tịch sờ mũi một cái: "Người ta bận chết đi được, lấy đâu ra thời gian..."

Lúc này trong đám người của Phong Tiêu Tiêu có một người thân hình to cao, mặt mũi đẹp trai đi tới, hứng thú nhìn Ninh Tịch chăm chăm: "Ha, Tiêu Tiêu, tiểu bạch thỏ này là ai vậy?"

Phong Tiêu Tiêu lập tức đạp tới: "Cút ngay! Ông mới là tiểu bạch thỏ! Đây là tiểu sư muội của tôi! Dám đánh chủ ý gì thì coi chừng tôi cắt cái chân thứ ba của ông đi đó!"

Người đàn ông bụng đũng quần chạy mất hút.

Phong Tiêu Tiêu lại lừ mắt cảnh cáo người kia một cái, sau đó lập tức lao vào cọt cọt Ninh Tịch: "Sao nào? Làm diễn viên vui không?"

"Vui lắm đó, Tam sư tử có thích thì lần sau có thể tới đóng vai quần chúng nha!" Ninh Tịch cười khẽ.

Phong Tiêu Tiêu xoa xoa tóc cô: "Đệ ý, làm cái gì cũng chẳng hứng thú được bao lâu, lúc chơi cái này lúc quậy cái kia chả ổn định cái nào. Lúc đầu đệ nói đi làm diễn viên tử còn nghĩ đệ muốn chơi trò mới lạ, qua mấy ngày là về, ai ngờ lần này lại đi tận hơn một năm..."

"Đệ đây chẳng phải sợ gặp mặt tử rồi không đi được nữa sao!" Ninh Tịch cười nịnh.

Phong Tiêu Tiêu liếc cô một cái sau đó nghi ngờ hỏi: "Đúng rồi, tử còn chưa hỏi đệ đây, sao tự xưng xuất hiện ở đây?"

Ninh Tịch thở dài: "Nói ra thì rất dài dòng, đệ vốn định ở nhà chờ tử nhưng ai mà biết lại đụng phải sát thủ đến ám sát chị chứ. Đệ lo tử gặp nguy hiểm nên giải quyết mấy tên sát thủ kia xong thì cùng một đám lâu la tìm đến đây, vất vả lắm mới tìm được vậy mà suýt nữa thì mất cái mạng nhỏ..."

Phong Tiêu Tiêu lập tức cho cô một cái ôm yêu thương, vừa ôm vừa sờ đầu nói: "Đột nhiên tìm tử là có việc gì gấp sao?"

Ninh Tịch liền kéo Phong Tiêu Tiêu ra một xó xinh vắng vẻ: "Tam sư tử, đệ tìm tử quả thật là có chút chuyện nhỏ, muốn cầu tử giúp đệ!"

"Giúp cái gì? Sư tử nhất định giúp đệ!"

"Sư tử có thể giúp đệ điều tra một người sao?"

"Điều tra? Cái này thì đơn giản, bất kể là ai cũng sẽ đem tổ tông 18 đời nhà nó ra phơi trước mặt đệ."

"Satan."

"Đệ nói ai?!"

"Đệ nói, đệ muốn nhờ tử điều tra Satan dùm đệ!"

Mời vừa nãy còn thề non hẹn biển, bây giờ Phong Tiêu Tiêu không chút do dự đổi lời: "Tử từ chối!"

Ninh Tịch kéo tay cô mà lắc: "Tam sư tử, xin tử đó! Chỉ có tử mới có thể giúp đệ thôi!"

Sắc mặt Phong Tiêu Tiêu đen thùi: "Tự nhiên đi điều tra tên đó làm gì?"

"Đệ có việc mà!" Ninh Tịch tiếp tục nũng nịu.

Phong Tiêu Tiêu đỡ trán: "Không phải sư tử không muốn giúp đệ, mà là tử không thể điều tra được người này. Nếu đệ muốn biết gì... còn không bằng tự

đi hỏi hấn ta đi?"

--- O ---

Chương 479: Biết Tỷ Hiểu Đệ Nhất

"Nếu đệ có thể hỏi hấn thì còn tìm chị giúp làm gì?"

"Vậy đệ đi hỏi Đại sư huynh?" Phong Tiêu Tiêu bắt đầu đẩy nôi.

"Sao mà Đại sư huynh nói cho đệ được! Tam sư tỷ, van cầu tỷ đó! Giúp đệ một tay đi! Đệ biết tỷ hiểu đệ nhất mà!"

Phong Tiêu Tiêu tỏ vẻ không chịu nổi: "Đệch, đệ học cái chiêu này ở đâu hả? Mặc đồ con gái thôi mà ngay cả tính cũng đổi luôn rồi hả? Khó trách trước kia bảo đệ mặc đồ nữ cho xem một chút thì sống chết không chịu! Nếu bị cái đám sói đói trong tổ chức nhìn thấy thì khác nào dâng mỡ miệng mèo chứ!"

"Đâu có đâu, Tam sư tỷ, đệ chỉ làm thế này với tỷ thôi!"

Phong Tiêu Tiêu bó tay: "Được rồi được rồi, thua đệ rồi, tỷ có thể điều tra giúp nhưng đệ cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, đệ cũng biết người kia có bối cảnh sâu cỡ nào rồi đấy. Cơ mà muốn điều tra thì đệ cũng phải cho tỷ một phương hướng chứ?"

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, dùng ngón tay viết ba chữ lên lòng bàn tay Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu cau mày: "Lục Đình Kiêu... Là bá chủ nền thương nghiệp Trung Quốc?"

Ninh Tịch gật đầu: "Đúng, đệ muốn biết Satan có quan hệ gì với người này không."

"Sao hai người này lại có qua lại được? Còn nữa, đệ với Lục Đình Kiêu này có quan hệ gì?" Phong Tiêu Tiêu khó hiểu.

Ninh Tịch nhìn trái nhìn phải sau đó nói: "Không có quan hệ gì, đệ bây giờ đang làm việc cho một chi nhánh của tập đoàn Lục thị, anh ta là ông chủ của đệ!"

"Chỉ như thế?" Phong Tiêu Tiêu hí mắt, tỏ vẻ không tin.

Lúc này cách đó không xa truyền đến một tiếng gọi: "Tiêu Tiêu! Đi thôi! Mau nói lời tạm biệt với tiểu bạch thỏ của cô đi! Chúng ta còn có nhiệm vụ!"

Vẻ mặt Phong Tiêu Tiêu đầy tiếc nuối: "Xin lỗi bé yêu nha, tở phải đi đây!"

Ninh Tịch cũng luyến tiếc không thôi: "Tở nhớ cẩn thận nha!"

"À à đúng rồi, còn có một chuyện vô cùng quan trọng, chờ một chút!!!"
Phong Tiêu Tiêu vừa bước chân vào trục thẳng thì lại thò đầu ra. Cô lấy điện thoại ra tách tách chụp Ninh Tịch một cái: "Ha ha ha ha ha ha... Tiểu sư đệ mặc đồ nữ, nhất định phải cho mấy sư huynh xem!"

Ninh Tịch câm nín: "..."

Chỉ là mặc đồ nữ thôi mà... cần phải thế sao?

Đám người Phong Tiêu Tiêu rời đi, đội trưởng Buddy cùng Lão Đại Củ Mực mới nơm nớp lo sợ chui ra.

"Ngài.. ngài quen cô gái kia?" Buddy kinh hoàng.

Zeus cũng ngạc nhiên không thôi: "Ngài gọi cô ta là Tam sư tử! Nếu tôi nhìn không nhầm thì cô gái kia là sát thủ trên bảng Pandora..."

Mục đích đã hoàn thành, Ninh Tịch cũng không muốn ở lại đây nữa, tối nay cô đã bị dày vò đủ lắm rồi, mặc kệ hai người kia trực tiếp quay lưng rời đi.

Zeus vội vàng đuổi theo la lớn: "Lão Đại!! Ngài định đi đâu?"

Ninh Tịch lão đảo một cái suýt nữa thì ngã xuống: "Ông kêu ai là Lão Đại hả?"

"Đương nhiên là ngài!"

"Hả?"

Zeus quỳ một chân xuống, trình trọng nói: "Ngài đã cứu tôi, còn giết Jeffrey, tôn chỉ của Solomon là kẻ mạnh làm vua, chỉ có ngài mới có tư cách làm Lão Đại của Solomon!"

A ha ha, người mạnh làm vua? Ông sao???

Ninh Tịch ngáp một cái: "Xin lỗi, tôi từ chối."

Nói xong cũng không để ý Zeus ở phía sau thuyết phục cô như thế nào, quơ

quơ tay rời đi...

Trở lại khách sạn.

Ninh Tịch tắm rồi nằm bẹp trên giường, rõ ràng cơ thể đã rất mệt mỏi nhưng lại không buồn ngủ chút nào, trong đầu đều là tiếng súng nổ và mùi máu tanh, thậm chí là cảm giác sợ hãi rằng mình vẫn còn chìm xong cuộc sống đó...

Ninh Tịch vò vò đầu, xoay người bật dậy. Cô liếc nhìn thời gian trên di động, lúc này ở Trung Quốc chắc là ban ngày.

Vì vậy Ninh Tịch mở wechat, chọn tên liên lạc Lục cải xanh rồi gửi một tin nhắn qua: [Boss đại nhân, tôi dành được quyền làm người đại diện cho hãng nước hoa Noble!]

Gửi xong, đang muốn đặt di động xuống thì 'ding' một tiếng, đối phương đã trả lời lại: [Chúc mừng]

Nhìn hai chữ kia, Ninh Tịch có cảm giác được trở về nhân gian trong nháy mắt.

Rất nhanh đối phương lại gửi thêm một tin nhắn: [Chưa ngủ hay là thức dậy sớm?]

Ninh Tịch tất nhiên không dám nói là cả đêm cô không ngủ liền trả lời: [Là dậy sớm, lát nữa phải đi đến studio thương lượng cụ thể chi tiết với đạo diễn ~]

[Lúc nào về?]

Ninh Tịch thành thật báo cáo: [Nếu thuận lợi thì mất hai ngày là quay xong, quay xong rồi tôi muốn đi dạo phố mua chút đồ cho nên chắc là ba ngày sau sẽ về, chị Chi Chi có việc ở công ty nên ngày mốt sẽ đi trước.]

[Ừm, đã biết, cố gắng lên]

Nhắn qua nhắn lại một hồi Ninh Tịch cũng có chút buồn ngủ, nhân thời gian trước khi đến giờ làm việc thì tranh thủ ngủ một lát...

Chương 480: Càng Khiến Ông Ta Rung Động Hơn

Khách sạn cao cấp 5 sao ở Los Angeles.

Mới sáng sớm Lý Nhạc Lãng đã kêu gào như sấm: "Tôi mặc kệ, anh là quản lý của tôi thì anh phải nghĩ biện pháp cho tôi. Nếu không chẳng lẽ anh để tôi cứ mất mặt như thế này mà về nước sao? Tôi đã nói với Tuyết Lạc là tôi nhận được vị trí này rồi!"

Người quản lý không biết làm sao: "Nhạc Lãng, từ lúc có kết quả thì tôi đã vận dụng tất cả mọi mối quan hệ mà tìm cách cho cô, nhưng mà cô phải biết Cook không phải chỉ là đạo diễn hình ảnh cho quảng cáo lần này mà còn là tổng thanh tra nghệ thuật do Noble mời đến. Người đại diện lần này hoàn toàn do một tay ông ấy định đoạt, đi cửa sau thế nào cũng vô dụng!"

"Vậy sao anh không tìm thẳng Cook? Ông ta muốn bao nhiêu tiền cũng được!"

Người quản lý vội vàng khuyên can: "Nhạc Lãng, ngàn vạn lần cô đừng xúc động như vậy, cô cho rằng tôi không nghĩ tới cách này sao? Nước ngoài khác với trong nước, mấy người ngoại quốc kia căn bản không dùng cách này được. Nhất là những người xem nghệ thuật là tính mạng như Cook. Tôi có thăm dò ý trợ lý của ông ấy, hiện giờ Cook đã hoàn toàn bị Ninh Tịch làm cho mê mẩn, thậm chí còn đem cô ta thành nàng thơ của ông ta nữa! Muốn ông ta thay đổi chủ ý... trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Lý Nhạc Lãng vội hỏi.

"Trừ phi cô có biện pháp có thể khiến ông ta rung động hơn cả Ninh Tịch."

Người quản lý tuy rằng nói thật nhưng lại động đến vảy ngược của Lý Nhạc Lãng, cô ta bùng phát ngay tại chỗ: "Nếu tôi có cách thì còn cần anh làm cái thá gì! Phế vật! Đồ ngu! Có chút chuyện nhỏ này mà cũng không làm được! Đáng đời anh cả đời bị Lâm Chi Chi nghiền ép!"

Sắc mặt người quản lý xanh mét, trong đầu thầm nghĩ mình bị Lâm Chi Chi nghiền ép chẳng phải bởi vì thực lực của Lý Nhạc Lãng không đủ sao, dù có đập vào bao nhiêu tiền, cho cô ta tài nguyên tốt thì thế nào, kết quả cũng chẳng lấy được một cái giải thưởng nào có chút giá trị?

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên.

Người quản lý đi tới mở cửa liền có chút kinh ngạc: "Cô Ninh? Sao cô lại tới đây?"

"Cái gì? Tuyết Lạc đến?" Lý Nhạc Lăng vội vàng đứng dậy đi đến cửa, quả thật thấy Ninh Tuyết Lạc bộ dạng mệt mỏi sau một đoạn đường dài đang đứng ở cửa chính: "Tuyết Lạc, sao cậu lại ở đây? Mau vào!"

Ninh Tuyết Lạc ngồi xuống ghế salon rồi nhìn Lý Nhạc Lăng nói: "Chuyện người đại diện của Noble tớ có nghe nói rồi."

Sắc mặt Lý Nhạc Lăng cứng đờ: "Tuyết Lạc, thật xin lỗi, cậu nhường cơ hội tốt như thế cho tớ mà tớ lại làm hỏng..."

Ninh Tuyết Lạc kéo cô ta xuống ngồi bên cạnh mình, vẻ mặt quan tâm an ủi: "Nhạc Lăng, cậu đừng tự trách mình, loại chuyện này sao có thể trách cậu được! Cậu cũng không muốn mà!"

Lý Nhạc Lăng nhìn Ninh Tuyết Lạc, ánh mắt đột nhiên sáng lên, hưng phấn đề nghị: "Tuyết Lạc, nếu không cậu thử đi tìm đạo diễn Cook đi? Cậu vì tớ mới không đăng ký nhưng chuyện đã thành thế này, chẳng lẽ cứ để cho con nhỏ nhà quê đó hưởng à! Bằng thực lực của cậu thì nhất định có thể đánh bại nó!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì sắc mặt hơi cứng lại: "Có thực lực cũng vô dụng, Ninh Tịch này rất hay sử dụng những chiêu bản thủ, chúng ta là những tiểu thư khuê các được nuôi dạy tử tế làm sao có thể chơi lại cô ta. Đều do tớ cả, không hỏi thăm được Ninh Tịch cũng nằm trong số người được chọn, nếu không đã nhắc nhở cậu sớm một chút!"

Trên thực tế, Ninh Tuyết Lạc còn không qua nổi vòng sơ tuyển, chỉ vì bảo toàn mặt mũi mà cô ta mới nói rằng mình không đăng ký, vừa vặn có thể bán cho Lý Nhạc Lăng một cái ân tình, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Cho nên, cái người ngay cả vòng loại cũng không qua như cô ta mà đi tìm Cook thì chắc chắn sẽ bị vạch trần.

--- O ---

Chương 481: Cảm Giác Giàu Sau Một Đêm

Lý Nhạc Lãng không hề phát hiện ra sự kỳ lạ của Ninh Tuyết Lạc, nghe vậy lập tức oán thán: "Tớ biết ngay là nó nhất định sẽ giờ thủ đoạn xấu xa gì đó rồi mà, làm tớ còn tưởng mình thật sự thua nó! Tuyết Lạc, vậy cậu nói xem giờ tớ phải làm thế nào... Tớ còn mặt mũi nào mà về nước nữa!"

Ninh Tuyết Lạc suy tư một hồi, sau đó mở miệng nói, "Bên phía Noble chắc đã tuyên bố người được chọn cho mọi người biết rồi, giờ muốn đảo lại là chuyện không thể, nhưng chúng ta có thể cố gắng hạ sự ảnh hưởng của chuyện này xuống mức thấp nhất. Casting diễn ra ở nước ngoài, cũng chỉ có vài người biết, bọn mình chỉ cần đánh tiếng, họ cũng sẽ không ra ngoài nói linh tinh đâu, dù sao lần này người mất mặt cũng không phải chỉ có mình cậu, mấy người đó có ai là không có tiếng hơn Ninh Tịch đâu, kết quả chẳng phải vẫn bị nó hạ đấy sao!"

Lý Nhạc Lãng nghe vậy sắc mặt cũng hòa hoãn hơn: "Nói cũng phải..."

"Thế nên cậu yên tâm đi, cậu với bọn họ là người cùng hội cùng thuyền, đúng lúc History vừa mới mở một cửa hàng ở Los Angeles, mai tớ sẽ đưa cậu đi mời họ tới đó mua sắm, tặng họ mấy thứ hàng đặt riêng cao cấp, giao lưu tình cảm, tiện thể ám chỉ một chút là mọi người đều hiểu cả thôi!"

Quản lý ở bên cạnh nghe vậy không nhịn được mở miệng nói: "Ý này hay đấy, gần đây History rất nổi tiếng trong giới, không ít nữ minh tinh đều cảm thấy vinh hạnh vì được mặc đồ của nhà thiết kế đứng đầu History làm ra đấy!"

Lý Nhạc Lãng khoác tay Ninh Tuyết Lạc, dáng vẻ thân mật: "Chuyện đó thì tất nhiên rồi, mắt Tuyết Lạc tinh thế vừa nhìn đã chọn trúng nhà thiết kế đó, còn sáng lập thương hiệu quần áo cho cậu ta, cuối cùng vừa ra đã nổi ầm ỹ!"

"Tớ cũng chỉ là may mắn thôi." Ninh Tuyết Lạc khiêm tốn nói.

...

Ngày thứ ba Ninh Tịch ở Los Angeles.

Đoạn phim quảng cáo cho Noble kết thúc một cách thuận lợi, mai cô sẽ về nước.

Cát xê cô nhận được là ba trăm vạn, gấp mười lần so với lần trước.

Cảm giác giàu xổi sau một đêm đúng là quá đã! Cuối cùng cô có thể mua sắm thỏa thích rồi.

Thương hiệu quần áo trước đây cô thích nhất - Nghê Thường khoảng thời gian trước đã bị thu mua lại, giờ đổi tên thành History, nghe nói rất phát triển, bất luận trong giới giải trí hay các cô chiêu nhà giàu đều rất ưa thích.

Cảm giác bảo bối vốn chỉ có mình biết giờ đột nhiên được mọi người biết tới khiến cô khó tránh khỏi cảm giác hơi mất mát, nhưng tất nhiên là cô thấy mừng cho người chủ thương hiệu rồi.

Thương hiệu ngày càng phát triển, chắc chắn sau này cũng sẽ tạo ra nhiều tác phẩm kinh điển hơn nữa.

Vừa hay gần đây History cũng mới mở một chi nhánh ở Los Angeles, có nhiều kiểu trong nước không hề có, cô tính qua đó shopping luôn.

Vừa vào cửa hàng, Ninh Tịch đã sáng hết cả mắt.

Quả nhiên có rất nhiều kiểu dáng mà cô không hề thấy có ở trong nước, hầu như bộ nào cô cũng muốn mua hết.

Điều đáng tiếc duy nhất là giá cả của những bộ này cũng nước lên thì thuyền lên, giờ muốn mua một bộ quần áo hãng này, ít nhất cũng phải tốn gấp mười lần so với lúc trước.

"Thưa cô, cô có thích bộ nào không? Có thể thử đây! Quần áo phải mặc lên mới biết đẹp hay không được!" Nhân viên phục vụ khách khí chào hỏi.

"Ừm, để tôi xem trước đã, bộ nào cũng đẹp, có chút không biết chọn cái nào!"

Nhân viên bán hàng khẽ cười hỏi: "Xin hỏi cô là người Trung sao?"

"Vâng."

"Tuy thương hiệu của chúng tôi ở nước ngoài rất được yêu thích, nhưng thật ra tất cả quần áo đều do người Trung thiết kế, đồ của người Trung thiết kế vẫn là để người Trung mặc thì đẹp hơn, nhìn cô từ dáng vẻ đến khí chất đều mang theo phong cách hoài cổ, quần áo chỗ chúng tôi có lẽ đều hợp với cô

đây ạ!"

"Tôi vẫn luôn là fan trung thành của hãng này mà, từ khi nó còn chưa phải là History tôi là đã fan của nó rồi!"

--- O ---

Chương 482: Bị Sức Hút Của Người Nào Đó Mê Hoặc

Ninh Tịch chọn liền một lúc mười bộ, sau khi mặc thử xong, bộ nào cô cũng thích tới nỗi không muốn buông tay.

Cuối cùng, cô vung hẳn một khoản tiền lớn mua hết cả đồng đó.

Quả nhiên, cách để đổi phỏ với chứng lưỡng lự tốt nhất chính là có tiền!
Mua tất, thế là khỏi phải chọn nữa!

Trong số đó có một bộ váy liền áo lấy lối vẽ tỉ mỉ hoa, chim, cá... của tranh cổ Trung Hoa làm chủ đề, là bộ mà Ninh Tịch thích nhất, thế nên cô bảo nhân viên bán hàng gói quần áo của cô lại, sau đó mặc luôn bộ này.

Cô bán hàng títt mắt nói với vị khách VIP này: "Cảm ơn sự yêu thích của cô, hoan nghênh cô lần sau lại tới!"

Ninh Tịch xách túi lớn túi nhỏ vừa ra tới cửa, đã đụng ngay đám nữ nghệ sĩ do Lý Nhạc Lãng cầm đầu tiến vào, mà cô gái mặc chiếc váy xanh lá nhạt dài ở bên cạnh Lý Nhạc Lãng lại chính là Ninh Tuyết Lạc...

Hôm ở buổi casting cho Noble hình như cô không thấy Ninh Tuyết Lạc, sao cô ta lại tới Los Angeles?

Trong tích tắc, tất cả nhân viên bán hàng và quản lý của tiệm đều sợ đến tái mét tiến đến nghênh tiếp, cung kính khom người về phía Ninh Tuyết Lạc: "Đại tiểu thư! Cô tới rồi!"

Ninh Tịch nghe vậy hơi nhú mày, Đại tiểu thư?

Vì Ninh Tịch đang chuẩn bị đi ra nên cô đứng trước cửa, thế nên đám người kia vừa vào tất cả đều trông thấy cô.

Lý Nhạc Lãng thấy cô tay xách túi lớn túi nhỏ, cười như không cười: "Nhìn không ra cô cũng thích History cơ đấy?"

Ninh Tuyết Lạc sai bước tao nhã đi tới chỗ Ninh Tịch: "Ninh Tịch, không ngờ em cũng tới đây, sao không nói trước cho chị một tiếng để chị bảo nhân viên ở đây giảm giá cho em!"

Ninh Tịch cau mày: "...". Người thu mua lại Nghệ Thường chính là Ninh Tuyết Lạc sao?

Theo như cô biết, Ninh Tuyết Lạc thích quần áo theo phong cách Âu Mỹ và luôn khinh thường thời trang mang đậm chất Trung Hoa như Nghệ Thường, cô ta luôn cảm thấy những bộ đồ này quá tục, sao tự nhiên lại nổi hứng đi đầu tư cho Nghệ Thường thế này?

Ninh Tịch tùy tiện đáp một câu, sau đó rời khỏi cửa hàng.

Sau khi Ninh Tịch rời khỏi đó, Lý Nhạc Lãng khinh khỉnh xùy một tiếng: "Kể cả có mặc long bào cũng không che được vẻ quê mùa toát ra trên người cô ta đâu!"

"Sao lại nói vậy?" Có nữ nghệ sĩ truy hỏi.

Lý Nhạc Lãng cau mày: "Mọi người không biết à? Ninh Tịch cũng từ thâm sơn cùng cốc chui ra như Phương Hiểu Văn đấy, trước đây đều đi chăn bò chăn dê nuôi gà nuôi vịt cho người ta mà sống thôi!"

Mấy người kia nghe vậy tỏ ra vô cùng kinh ngạc: "Không phải chứ? Đạo diễn Cook điên rồi à? Sao lại tìm loại người này tới làm người đại diện cho thương hiệu Noble cao quý chứ! Nếu để người mua biết được người quảng bá thương hiệu là gái quê thì ai thèm mua sản phẩm của họ nữa?"

"Ha ha, tôi thấy không phải là Cook bị điên mà là bị sự quyền rũ của ai đó hớp hồn rồi cũng nên!"

Ninh Tuyết Lạc lại làm người giảng hòa: "Được rồi, hôm nay chúng ta đến đây để mua quần áo, đừng nói chuyện công nữa!"

"Đúng rồi Tuyết Lạc, cô thật sự có thể bảo nhà thiết kế thiết kế riêng cho chúng tôi mỗi người một bộ sao?" Có một minh tinh hưng phấn hỏi.

Lý Nhạc Lãng lập tức đắc ý: "Tất nhiên rồi, Tuyết Lạc là chủ của History mà, chỉ cần một câu nói thôi!"

Hầu hết mọi người ở đây đều là những người có mặt có mũi trong giới, dù cho History có nổi mấy thì đối với họ mà nói chẳng qua cũng chỉ là dẹt găm trên hoa, Ninh Tuyết Lạc lựa thời cơ mở miệng: "Các mỹ nữ ở đây chịu mặc đồ của History chúng tôi đã là vinh hạnh cho History lắm rồi, tôi còn phải cảm ơn mọi người đã giúp tôi bớt tiền quảng cáo ấy chứ!"

Vừa nói xong, quả nhiên sắc mặt của mấy nghệ sĩ kia trông tốt hơn, trong đó có người có địa vị khá cao lên tiếng: "Tuyết Lạc, cô khách khí quá, căn bản

là thương hiệu của cô có thực lực thôi!"

...

--- O ---

Chương 483: Tại Sao Cứ Nhìn Chằm Chằm Vào Tôi?

Sau khi đi ra khỏi History, Ninh Tịch đi dạo một vòng dọc theo con phố, định mua chút quà mang về.

Đi được một lúc thấy mệt, cô mua chút đồ ăn đồ uống rồi tìm cái ghế dài ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát.

Đang ăn thì đột nhiên Ninh Tịch cảm thấy nhìn như có ai đó đang nhìn mình.

Ninh Tịch ngẩng đầu lên thì bắt gặp một người ăn xin đầu óc rồi bù đang nhìn mình chăm chăm...

Cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm lúc đang ăn thật sự chẳng thoải mái chút nào, Ninh Tịch lấy một cái sandwich trong túi ra, bước tới đưa cho người ăn mày trước mặt.

Người ăn xin đó nhìn cô một cái, nhận lấy cái bánh, ăn ngấu nghiến.

Một lúc sau, Ninh Tịch lại có cảm giác mình bị nhìn chăm chăm, ngẩng đầu lên, quả nhiên vẫn là người ăn xin đó...

Hơn nữa, lần này Ninh Tịch phát hiện ra rằng, tuy anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào mình nhưng ánh mắt của anh ta không hướng về phía thức ăn trong tay cô mà ánh mắt đó giống như đang soi mói cùng không vui, đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Ninh Tịch cảm thấy rất quái lạ, mình có động chạm gì đến anh ta đâu? Vừa nãy còn cho anh ta đồ ăn cơ mà, anh ta nhìn cô với cái ánh mắt này là có ý gì đây?

Ninh Tịch cũng không ăn nữa đứng dậy bước thẳng đến chỗ anh ta: "Này, tại sao anh cứ nhìn tôi chăm chăm thế?"

"Tôi có nhìn cô đâu." Điều khiến Ninh Tịch ngạc nhiên là đối phương lại trả lời cô bằng tiếng Trung. Không ngờ anh chàng ăn xin này hóa ra lại là người Trung...

Thế cho nên Ninh Tịch cũng chuyển sang nói tiếng Trung: "Còn bảo là không phải, anh nhìn chăm chăm tôi nửa ngày rồi! Bây giờ vẫn đang nhìn đây này!"

Tên ăn mày đánh giá cô từ đầu đến chân một lượt, đáp lại một câu: "Cái tôi nhìn là quần áo trên người cô."

Ninh Tịch nghe thế nhướn mày, cúi xuống nhìn cái váy mình đang mặc: "Quần áo của tôi thì làm sao?"

Tên ăn xin đó nghĩ cũng chẳng cần, đáp ngay: "Xấu vl!"

Ninh Tịch cạn cmn lời, kể cả có là một đứa hoàn toàn không có tí thẩm mỹ thời thượng nào cũng không thể cảm thấy cái váy này xấu được.

"Vậy thì anh thử nói tôi nghe xem, bộ váy này xấu ở chỗ nào?"

Ninh Tịch vốn chỉ tiện miệng hỏi một câu, trong bụng nghĩ cái tên này chắc lại ăn nói khoác lác cho mà xem, không ngờ được tên ăn mày đó lại nói: "Bức tranh thêu trên áo cô xuất phát từ bức tranh Khế Tức của Lâm Phong Miên, thêu thì đẹp đấy nhưng không nên dùng màu sắc tối như thế này, màu thích hợp nhất phải là màu xanh da trời, vải để may cũng không nên dùng tơ lụa, mà lên dùng chất vải mềm mại nhẹ nhàng, thiết kế của phần eo chính là thất bại lớn nhất của cả tác phẩm, không phải cứ bó sát eo thì lại càng làm nổi bật dáng người đâu, nếu như chỗ này có thể rộng ra khoảng 2cm, hiệu quả cô nhìn thấy sẽ khác một trời một vực."

Ninh Tịch nghe vậy liền ngẩn ra, nhìn chăm chăm vào tên ăn mày đang thao thao bất tuyệt phê bình cái váy, trong mắt cô hiện lên sự hứng thú.

Đúng thế thật càng ngắm kỹ lại cái váy theo như những gì gã ăn mày nói, càng cảm thấy anh ta nói rất đúng.

"Nói tiếp đi!"

Gã ăn mày đó hừ lạnh một cái: "Còn một điều quan trọng nữa là bộ váy mà cô đang mặc căn bản là một tác phẩm đang thiết kế dở, bọn họ thế mà cũng dám bán cái thứ hàng tàn tệ này cho khách, đúng là đang lừa gạt khách hàng mà!"

Tròng mắt của Ninh Tịch xoay tròn, đánh giá tên ăn mày trước mặt: "Tại sao cậu lại biết rõ thế?"

Tên ăn mày này đầu tóc không chỉ bù xù mà lại còn dài thườn thượt, hầu như nhìn không rõ mặt mũi như thế nào, nhưng từ giọng nói có thể đoán ra được, đây là một người đàn ông trẻ tầm khoảng hơn hai mươi tuổi, còn trẻ như thế,

trông cũng chẳng có bệnh tật gì, tại sao lại chạy ra tận nước ngoài làm ăn xin thế này? Ninh Tịch lấy làm khó hiểu.

--- O ---

Chương 484: Bọn Chúng Ăn Trộm Con Của Tôi

Nghe thấy Ninh Tịch hỏi, thân hình của gã ăn mày cứng lại, ngậm chặt miệng chẳng nói chẳng rằng gì nữa, lại còn quay về chỗ cũ nằm xuống đất, thái độ đầy trốn tránh.

Ninh Tịch vuốt vuốt cằm, quay người đi mất.

Nghe tiếng bước chân đã đi xa rồi, gã ăn mày mới mở mắt, ánh mắt vẫn dán chặt vào bộ váy và mấy cái túi có thương hiệu History mà cô đang xách.....

Một lát sau, gã ăn mày lại nghe thấy có tiếng bước chân vang lên bên tai, hơn nữa còn ngừng lại bên cạnh anh ta, tùy tiện lay lay cái bát đựng tiền lẻ, rồi lại nghe thấy một tiếng "cạch".

Mở mắt ra liền thấy một lon bia đang chia ra trước mặt mình.

Gã ăn mày liền ngồi bật dậy, cướp lấy lon bia, ngẩng đầu lên lại phát hiện hóa ra cô gái lúc nãy lại quay trở về hơn nữa còn mua một đồng bia đặt bên chân anh ta.

"Cô có ý gì?" Giọng điệu của gã ăn mày có chút hoài nghi.

"Mời cậu đây, tôi có rượu, cậu có tâm sự!" Ninh Tịch tìm một tờ báo trải ra sau đó sau đó ngồi phệt luôn xuống đất."

Gã ăn mày bật một lon bia, tu ừng ực một hơi, giọng nói nặng trĩu: "Tôi làm gì có tâm sự gì."

Ninh Tịch cười cười, không vội, mười lon nữa xuống bụng thì để xem cậu còn bảo không có gì nữa không nhé!

Con người cô cơ bản không phải là kẻ thích lo chuyện bao đồng, nhưng nếu là chuyện khiến cô hứng thú thì cô nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, hai năm rưỡi mười thì mới thôi!

Kết quả là không cần đến mười lon đâu, mới ba lon thôi, gã ăn mày đó đã say khướt bắt đầu tự lải nhải rồi.

Ninh Tịch lắc lắc lon bia trong tay: "Bây giờ tôi hỏi lại cậu một lần nữa, tại sao cậu lại hiểu rõ bộ quần áo trên người tôi rõ thế? Ngay cả chuyện nó là một tác phẩm thiết kế đang dở cậu cũng biết?"

"Biết chứ... đương nhiên là tôi biết rồi... nó... nó là con tôi mà..." Gã ăn mày dứt quãng nói.

"Hả?...Con cậu á?"

"Bọn chúng lấy trộm nó... trộm mất con tôi rồi..."

"Thế là sao? Ai đánh cắp con cậu cơ?"

"History... ăn cắp Nghệ Thường của tôi!"

"Hừm, cậu cũng biết Nghệ Thường à? Cậu rốt cuộc là ai thế? Cậu nói History ăn cắp Nghệ Thường của cậu, chẳng lẽ cậu là nhà thiết kế của Nghệ Thường? Nhưng nhà thiết kế của Nghệ Thường không phải là Đới Uy hay sao?" Ninh Tịch càng lúc càng cảm thấy thú vị, tiếp tục chúc rượu cho cậu ta: "Nào nào, nào, uống nhiều thêm một chút!"

Gã ăn mày đó lại uống hết hai bình nữa, kể tiếp: "Tôi mới là nhà thiết kế của Nghệ Thường... nhà thiết kế duy nhất..."

Ninh Tịch nhướng mày: "Cậu nói thế là tôi sẽ tin à? Tôi nói tôi là thượng đế cậu có tin không!"

Vẻ mặt của tên khất cái sa sầm: "Kệ cô, thích thì tin, không thích thì thôi!"

Con người của Ninh Tịch quay vòng vòng, cô rút điện thoại ra, mở một album ảnh ra, bên trong toàn bộ là những bộ quần áo cô mua của Nghệ Thường: "Hừm, nếu như cậu đã nói cậu là nhà thiết kế duy nhất của Nghệ Thường thế thì bây giờ tôi sẽ kiểm tra cậu! Những bộ quần áo trong album này được đưa ra thị trường vào thời gian nào, thuộc về seri nào, cái này đối với cậu chắc là đơn giản đúng không?"

Gã ăn mày nhìn nhìn những bộ quần áo trong album ảnh của Ninh Tịch, ánh mắt chết lặng vô hồn đột nhiên sáng lên lấp lánh, nhưng lại nhanh chóng biến mất như sao băng, miệng lầm bầm: "Đẹp... thật quá đẹp... bọn họ đã tìm được chủ nhân thích hợp rồi..."

Ninh Tịch nghe vậy rất hài lòng gật đầu, cái gã này coi như cũng biết nói vài câu dễ nghe.

Sau khi nhìn thấy những bức ảnh đó, gã ăn mày cuối cùng cũng có chút tinh thần, lật sang những bức ảnh khác, trên gương mặt tràn đầy kích động:

"Ngay cả bộ này mà cô cũng có?"

--- O ---

Chương 485: Vườn Xuân

"Đây... đây là bộ trang phục mùa xuân đầu tiên khi Nghê Thường mới thành lập, chủ đề của nó là "Vườn xuân"!"

Gã ăn mày nói bộ trang phục này lấy hoa làm chủ đề chính, những đóa hoa được chế tạo thủ công trông rất sống động, dường như ngay lập tức sẽ nở bung trên áo, sức sống bùng bùng, không hổ danh là "Vườn xuân".

"Đó là đương nhiên rồi, tôi là fan trung thành của Nghê Thường mà!" Ninh Tịch đắc ý nói, đồng thời trong lòng cũng phần nào tin lời gã.

Chỉ riêng ánh mắt cậu ta nhìn những bức ảnh ấy... quả thực giống như là ánh mắt của một người mẹ nhìn con mình.

Nếu như không phải nhà thiết kế dốc hết tâm huyết ra thì không thể nào có ánh mắt đó được.

Quả nhiên gã ăn mày bắt đầu kể thời gian đưa ra thị trường và chủ đề của từng bộ như cháo chảy, thậm chí cả những câu chuyện nho nhỏ đằng sau mỗi thiết kế nữa.

Nói một lúc rồi, đến cuối cùng cánh tay cầm điện thoại của Ninh Tịch buông thõng trên mặt đất, nước mắt đầy mặt: "Nghê Thường của tôi... Nghê Thường của tôi..."

Ninh Tịch đứng bên cạnh gã ăn mày, vỗ vai cậu ta: "Người anh em, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Rõ ràng là thiết kế của cậu, tại sao cuối cùng lại biến thành của Đới Uy?"

Đại khái là đã dè nén quá lâu, cậu ta cuối cùng dứt quăng khóc lên: "Đới Uy... là bạn hợp tác của tôi, là bạn tôi quen từ hồi đại học, quan hệ của chúng tôi rất thân thiết, tôi vẫn luôn coi hắn ta là anh em tốt nhất, là người bạn hợp tác đáng giá tin cậy nhất!"

"Từ hồi còn học đại học chúng tôi đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, gây dựng lên Nghê Thường của chính mình, tôi thành thạo việc thiết kế, còn hắn ta giỏi việc kinh doanh cho nên chúng tôi phân công hợp tác với nhau, tôi tập trung thiết kế còn hắn ta phụ trách tất cả công việc kinh doanh..."

"Bởi vì quá tin tưởng hắn ta cho nên tôi chưa từng hỏi đến tình hình của

Nghê Thường, ai mà biết được, hắn lại ăn trộm tất cả các bản thiết kế trong máy tính, cuồn toàn bộ tài sản rồi đá tôi ra khỏi Nghệ Thường, đi tìm nhà đầu tư khác, thành lập một nhãn hiệu mới..."

Nghe đến đây, Ninh Tịch cũng coi như là hiểu ra đầu đuôi: "Nhãn hiệu đó chính là History?"

"Đúng thế..."

"Cậu có nghĩ đến chuyện kiện hắn chưa?"

"Ha ha ha, kiện ư? Kiện thế nào? Trên trang phục cũng đâu có ghi tên tôi, người duy nhất biết tôi là nhà thiết kế của Nghệ Thường chỉ có hắn ta, mà bản thân hắn cũng học thiết kế, hơn nữa phong cách của hắn lại tương tự với tôi... không có bất kỳ một chứng cứ nào có thể chứng minh những thiết kế đó là của tôi..."

Ninh Tịch nghĩ nghĩ sau đó lại hỏi: "Hắn ta đánh cắp bao nhiêu thiết kế của cậu?"

Gã ôm ngực, vẻ mặt đau đớn tột cùng, hai mắt vằn đỏ lên: "Tất cả! Tất cả các bản thảo thiết kế của tôi! Thậm chí bao gồm những bản thảo chưa hoàn thành!"

Ninh Tịch nghe thế, dùng tay chỉ chỉ vào huyết thái dương của mình: "Vậy... còn trong này thì sao?"

"Cái gì?" Gã không hiểu

"Còn những thiết kế trong đầu của cậu, hắn ta cũng có thể đánh cắp hết sao?"

Gã ăn mày ngẩn ra, sau đó lại cười khổ: "Cô muốn nói là tôi có thể "Đông Sơn tái khởi"?"

"... Không thể nào... Không thể nào... từ khi hắn ta phản bội tôi... bắt đầu từ khi tôi tận mắt nhìn thấy Nghệ Thường biến thành History, trong đầu tôi... đã không còn cảm hứng nữa rồi... tôi đã không cách nào làm một nhà thiết kế nữa rồi... cuộc đời này của tôi đã hết rồi..."

"Nhưng cậu vẫn còn sự nhiệt tình, cậu dám nói, cậu chẳng còn chút hứng thú nào với thiết kế không? Khi nhìn thấy những bộ trang phục thiết kế xinh đẹp đó có phải đã hoàn toàn không có cảm giác gì nữa không? Đừng chối, nếu

không thì khi cậu nhìn thấy cái váy này của tôi cậu đã không kích động như thế!"

--- O ---

Chương 486: Cậu Tấm Xong Chưa

Chàng trai kia lắc đầu: "Hừ, chỉ nhiệt tình thôi thì có tác dụng gì không? Giờ nhiệt tình chỉ khiến tôi càng đau khổ hơn thôi!"

"Nói không sai, chỉ nhiệt tình thôi thì vô ích, cậu cần thêm một thứ rất quan trọng khác... ví dụ như tiền chẳng hạn!"

"Cô đùa với tôi chắc? Giờ trông tôi thế này, lấy đâu ra tiền?"

Ninh Tịch vỗ ngực nói: "Tôi có!"

"Cô...?" Gã ăn mày nghi ngờ nhìn cô.

Ninh Tịch kéo cậu ta đứng dậy, vỗ vỗ vai: "Mạnh mẽ lên chàng trai! Cuộc đời cậu mới chỉ vừa bắt đầu thôi! Hơn nữa sẽ bắt đầu thay đổi từ giây phút này!"

"..."

Gã ăn mày nhìn Ninh Tịch như nhìn một con dở người, sau đó lại nằm xuống...

Ninh Tịch chống eo, trợn mắt: "Sao? Không tin tôi à! Được rồi, tôi nói một cách nghiêm túc cho cậu biết, tôi rất thích thiết kế của cậu, thấy tôi mua nhiều đồ của cậu như thế cậu còn không tin sao, thế nên, giờ tôi đang chính thức mời cậu hợp tác đây, thế nào, có hứng thú không?"

Anh chàng kia cứng đờ cả lưng: "Hợp tác? Với một tên ăn mày?"

Ninh Tịch khẽ cười: "Phải, có thể xem như là tôi thừa tiền đi! Có người tiêu tiền như rác bày ra trước mặt như thế này, người anh em có muốn "thịt" không đây?"

Gã ăn mày kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, tuy cô đang nói đùa, nhưng trong mắt không hề có ý cợt nhả.

"Tại sao?"

"Đã nói tôi là fan của cậu rồi mà! Có điều, chuyện này cũng thật đúng lúc, vừa hay gần đây tôi có kiếm được một khoản tiền nhỏ, cũng có ý định đầu tư làm ăn gì đó... kết quả lại gặp được cậu. Nhưng tôi phải nói rõ trước một

chuyện, hiện tại tôi không có nhiều tiền lắm, chỉ có ba trăm vạn, tôi có thể đầu tư hết cho cậu!"

"Ba trăm vạn..."

Chàng trai kia lắm bẻm: "Ít gì... hồi chúng tôi mở Nghe Thường cũng chỉ có năm vạn tiền vốn đầu tư thôi..."

"Cậu không chê ít là được rồi, tất nhiên, vấn đề quan trọng nhất là cậu phải phấn chấn lên, phải có lòng tin. Công việc của tôi là diễn viên, chắc chắn tôi phải dồn hết tâm sức vào công việc của mình, hơn nữa thiết kế trang phục lại không phải là nghề của tôi... thế nên cậu mới là linh hồn và hạt nhân của cả văn phòng, việc tuyển người, thuê nhân viên, kế hoạch phát triển sau này... sẽ do cậu tự quyết định hết!" Ninh Tịch phân tích.

"Tôi... tôi..." Thấy Ninh Tịch lên những kế hoạch dành cho tương lai, gã ăn mày bò dậy ngồi thẳng lưng: "Tuy trước đây phần lớn thời gian tôi đều vùi đầu vào thiết kế, nhưng hoạt động của phòng làm việc cũng không phải không biết gì. Mới đầu có thể sẽ hơi khó khăn, nhưng tôi cảm thấy... nếu cho tôi thêm một cơ hội nữa thì tôi có thể làm được!"

Ninh Tịch hài lòng gật đầu: "Thấy cậu nói được như vậy là tôi yên tâm rồi!"

"Cô... Cô nghiêm túc thật sao? Chỉ vì nói chuyện với tôi vài ba câu, uống vài lon bia mà đã quăng cho tôi một đồng tiền thế á?" Cậu ta vẫn trưng ra vẻ mặt không thể tin nổi, như thể chính mình đang nằm mơ, hoặc uống nhiều quá sinh ra ảo giác vậy.

Ninh Tịch nhếch mày, vẻ mặt toát lên sự tùy ý: "Tiền tiêu hết rồi lại kiếm, có gì to tát đâu? Chỉ là tôi thích những thứ nguy hiểm có tính thách thức thôi!"

Ninh Tịch là người có tính cách mạnh mẽ, nói xong, cô tóm luôn anh chàng tới cửa hàng quần áo để mua đồ, đi cắt tóc gọn gàng, sau đó mới đưa cậu ta tới một khách sạn để tắm rửa.

"Này, cậu tắm xong chưa thế? Nhớ thay đồ tôi mua cho cậu vào nhé! Cái bộ rách nát kia tôi vứt hết đi rồi! Phải rồi, nhớ phải cạo râu nữa đấy!"

Tới khi Ninh Tịch chờ ở ngoài đến nóng cả ruột, người kia mới lò dò bước ra.

Ninh Tịch đang vùi đầu vào điện thoại chơi game, nghe thấy tiếng bước

chân, cô ngoảnh lại, trợn tròn mắt...

--- O ---

Chương 487: Tôi Tới Sân Bay Đón Em

Nhân vật trong game phát ra tiếng kêu thảm: GAME OVER!!!

Chàng thanh niên đứng trước mặt cô đang mặc một chiếc sơ mi trắng, quần bò xanh nhạt, đi giày thể thao trắng, tóc ngắn gọn gàng, lộ ra vàng trán trơn bóng, da trắng bóc, vẻ mặt ngượng ngùng.

Trước có nghe cậu nói cậu đã tốt nghiệp được hơn một năm, nhưng bộ dạng vẫn trông khá là non nớt, giờ còn ăn mặc thế này trông cứ như sinh viên vẫn còn đang đi học vậy.

Ninh Tịch nhìn chằm chằm người ta đến nửa ngày, sau đó đứng dậy đi vòng vòng quanh cậu ta, mặt lộ vẻ không thể tin nổi: "Ái chà chà... Thật không thể ngờ được! Tôi còn tưởng cậu là một ông chú dung tục chứ, không ngờ lại là một miếng thịt tươi ngon ghê thế này! Sau này công ty chúng ta không cần mời người đại diện quảng bá hình ảnh nữa đâu, cho cậu làm thôi!"

Tùy tiện nhặt một tên ăn xin ở ngoài đường về, không ngờ lại là một thiếu niên xinh đẹp! Tay mình đúng là đồ thật!

Chàng trai bị cô nói vậy nên có chút ngại ngùng, mặt càng đỏ hơn: "Bà chủ, tôi còn chưa biết tên cô là gì?"

Thấy cậu gọi một tiếng "bà chủ", Ninh Tịch bật cười: "Không cần khách khí gọi tôi là bà này bà nọ đâu, giữa chúng ta là quan hệ hợp tác bình đẳng! Tôi là Ninh Tịch, cậu gọi tôi Tiêu Tịch là được rồi!"

"Tôi là Cung Thượng Trạch, bà chủ, tôi vẫn muốn gọi cô là bà chủ, cô sẽ không bao giờ biết được sự xuất hiện của cô đối với tôi mà nói có ý nghĩa đến thế nào đâu! Nếu không phải là cô, tôi sẽ chỉ là một cái xác biết đi thôi!"

"Ôi... được rồi, tùy cậu vậy!" Vốn dĩ Ninh Tịch cũng không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này, nên cũng kệ cậu ta.

Nhưng, lần đầu tiên được người khác gọi là bà chủ, cảm giác đúng là sướng thật.

Như vậy có nghĩa là cô đã bắt đầu bước đầu tiên tiến gần tới mục tiêu đỉnh cao của cuộc đời mình rồi!

"Phải rồi, văn phòng của cậu, cậu muốn mở trong nước hay nước ngoài?"
Ninh Tịch nói.

"Trong nước đi, chúng ta vừa mới bắt đầu, giờ vẫn chưa thích hợp mở ở nước ngoài đâu." Cung Thượng Trạch đáp.

Ninh Tịch gật đầu: "Được, vậy mai cậu theo tôi về nước đi!"

Cung Thượng Trạch: "Vâng."

Dừng lại một lúc, Cung Thượng Trạch nói: "Bà chủ, tên phòng làm việc của chúng ta là gì?"

Ninh Tịch gãi đầu: "Tôi không biết đặt tên đâu, cậu có ý kiến gì không?"

"Bà chủ, vấn đề cô đặt thì hơn! Tôi hy vọng tên sẽ do cô đặt, bất kể là gì cũng được." Cung Thượng Trạch tỏ ra thành kính.

Ninh Tịch chớp mắt, chắc, sao cô có cảm giác mình vừa nhận được một con chó trung thành thế nhỉ?

"Tôi đặt à, vậy để tôi nghĩ xem!"

Vì Cung Thượng Trạch cứ khẳng khẳng như vậy, Ninh Tịch chỉ có thể đi lòng vòng trong phòng, vắt óc suy nghĩ: "Ah... Cậu thấy cái tên Tắc Linh thế nào? Tắc trong quy tắc, Linh trong linh khí! Lấy từ câu "Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh." Trong Lưu Thất Minh của Lưu Vũ Tích ấy, ý là núi có tiếng không phải vì cao mà là do có thần tiên ở; nước có linh khí không phải do sâu mà vì nơi đó có rồng tồn tại. Ngụ ý cậu là con rồng thật sự mà tôi mời tới, là trấn trạch chi bảo của chúng ta, thế nên nhất định có thể đánh bại con rắn đất kia!"

Cung Thượng Trạch thấy Ninh Tịch nói vậy, vành mắt đỏ lên: "Bà chủ, cảm ơn! Cảm ơn cô vì cái tên này..."

Ninh Tịch thấy vậy liền sốt sắng rút giấy đưa cho cậu: "Này này này, đàn ông con trai, đừng động tí là khóc có được không? Tôi không chịu nổi nhất là việc nhìn thấy người khác khóc đấy!"

Đặc biệt là chàng trai xinh đẹp như cậu...

Cung Thượng Trạch tỏ ra nghiêm túc nói: "Bà chủ, tôi sẽ không để cô thất

vọng đâu! Dù cho tôi có phải ép khô chính mình, cũng nhất định phải đưa thương hiệu Tắc Linh chiếm lĩnh thị trường!"

Ninh Tịch khẽ ho nhẹ một tiếng: "Khụ khụ, không cần phải ép khô đâu, chúng ta đang đi trên con đường phát triển lâu dài mà!"

"Vâng thưa bà chủ!"

"Ngoan!"

Vừa nói xong, điện thoại Ninh Tịch vang lên, là ông chủ Lục Đình Kiêu của cô gọi tới.

"Alo, Boss đại nhân ạ ~"

"Ừm, quảng cáo quay thuận lợi không?" Đầu bên kia truyền tới một giọng nam dịu dàng.

"Anh cứ yên tâm đi, mọi thứ đều thuận lợi cả! Chiều mai tôi bay về nước rồi!"

"Chuyến chiều mai... lúc về tới nơi cũng đã tối muộn rồi, vậy mai tôi tới sân bay đón em."

"Hả? Không cần đâu, tôi bắt xe là được rồi! Với cả..."

"Tôi sắp phải họp rồi, dập máy trước đây, em đi đường cẩn thận, tối mai gặp."

Ninh Tịch muốn nói hơn nữa cô không đi một mình, anh không cần lo, nhưng Lục Đình Kiêu đã dập điện thoại rồi, nên cô cũng đành thôi.

--- O ---

Chương 488: Bà Chủ Dẫn Theo Một Tên Lạ Mặt Trở Về

Hôm sau, Ninh Tịch đưa Cung Thượng Trạch về nước.

Trên máy bay, Cung Thượng Trạch ngỡ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tôi còn tưởng... Cả đời này tôi cũng không thể trở về được nữa..."

Ninh Tịch rung rung chân: "Hừ hừ, chúng ta đang lao về đây còn gì! Tên đó kẻ cả có trộm bao nhiêu bản thảo thiết kế của cậu đi nữa cũng sẽ có ngày dùng hết, nhưng cái mà chúng ta có chính là kho báu vô cùng vô tận này!"

Cung Thượng Trạch nhìn vẻ mặt phẫn chấn của cô gái bên cạnh mình, cảm xúc bi quan cũng được cảm hóa, gật đầu cái rụp: "Đúng!"

Sau chuyện đó, cậu luôn cảm thấy căm ghét cả cái thế giới này, hận vận mệnh bất công, thậm chí hận chính bản thân mình, luôn mang theo tâm trạng tiêu cực hận đời chẳng biết làm gì.

Nhưng không ngờ được chỉ sau một buổi trưa, cậu lại gặp được một người thế này, thật giống như gặp được kỳ tích vậy.

Tâm trí vắng lặng đã lâu, trong nháy mắt bỗng trở nên sống động trở lại...

Cung Thượng Trạch tức tốc lôi sổ ký họa ra, bắt đầu phác họa, ghi lại linh cảm của mình...

Ninh Tịch kinh ngạc: "Í, mới vậy mà đã có linh cảm rồi à?"

"Bỗng nhiên tôi nghĩ tới một chủ đề!" Cung Thượng Trạch hưng phấn nói.

Thấy hai mắt chàng trai ngồi bên sáng lên, hoàn toàn khác so với lúc trước, Ninh Tịch sững sờ, lập tức cười hỏi: "Chủ đề gì?"

...

Trên máy bay, suốt cả dọc đường Ninh Tịch với Cung Thượng Trạch đều nói về linh cảm thiết kế và hoạt động mở văn phòng, cùng nhau xác định con đường tương lai.

Lúc bay về đến trong nước cũng đã là nửa đêm, gần đây Đê Đô cứ mưa dầm

suốt, thế nên buổi tối nhiệt độ rất thấp.

Ninh Tịch vừa bước ra khỏi cổng sân bay đã thấy một cơn gió lạnh thổi tới, lạnh đến nỗi khiến cô hắt hơi một cái.

Cung Thượng Trạch ở bên cạnh thấy vậy vội cởi áo khoác ra, khoác lên vai Ninh Tịch: "Bà chủ, cẩn thận bị lạnh!"

"Cảm ơn ~" Ninh Tịch cảm kích nói.

"Bà chủ, có cần phải gọi xe không? Giờ này chắc không tiện bắt taxi đâu."

"Không cần đâu, có người tới đón, cậu đợi tôi gọi điện thoại nhé!" Ninh Tịch vừa nói vừa lấy điện thoại trong túi ra.

Không biết Boss đại nhân đã tới chưa nữa...

Cách đó không xa, trong một chiếc Maybach đen đang từ từ chạy tới.

Tay nắm vô lăng của Trình Phong không ngừng run lên, có... có làm không vậy!!!

Vốn dĩ đang hoan hỉ đi cùng ông chủ tới sân bay đón bà chủ, sao bên cạnh bà chủ lại lòi đầu ra một tên đàn ông lạ mặt đi cùng thế?

Đây chẳng phải là đòi mạng người à!

Cậu ta cẩn thận nhìn qua gương chiếu hậu, kết quả, mới nhìn được một nửa đã không dám nhìn tiếp nữa, vội thu ánh mắt lại!

Sắc mặt Boss kém cực độ!!! Đáng sợ quá!

Nhưng cũng không thể trách sao Boss lại giận như vậy được, bắt đầu từ buổi chiều ba ngày trước Boss đã bắt đầu mong ngóng ngày bà chủ về nước rồi, hơn nữa còn dặn cậu từ sớm thời gian bà chủ về nước, nói sợ bà chủ không quen ăn đồ trên máy bay, bảo cậu chuẩn bị đồ ăn đêm, còn sợ Đế Đô trở lạnh, bảo cậu chuẩn bị thêm chăn trong xe... phải gọi là chu đáo tỉ mỉ vô cùng tận luôn ấy...

Mấy hôm nay, chỉ cần là điện thoại của Boss, cậu liền biết nhất định là gọi tới để dặn cậu về chuyện của bà chủ.

Nhưng chỉ là vài ngày không gặp thôi mà sốt sắng như vậy, ai không biết còn tưởng là mấy năm không gặp! Hại một đứa có bạn gái như cậu cũng bị ngược đến thảm hại!

Nhưng giờ thì...

Trình Phong trơ mắt nhìn người đàn ông kia ân cần cởi áo khoác ra choàng lên vai bà chủ, Trình Phong kinh hoàng tròn tròn mắt, suýt nữa thì phun ba ngụm máu!

Cậu bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc xem có nên bỏ xe lại mà chạy không đây...

--- O ---

Chương 489: Chẳng Lẽ Là... Bà... Xã?

"Chuyện... chuyện đó... Boss... có cần tiến lên tiếp không?" Trình Phong dè dặt hỏi.

Kết quả, không hỏi còn đỡ, hỏi rồi mọi cừu hận lập tức đổ ập lên người cậu ta.

Ánh mắt sắc như băng của Lục Đình Kiêu bắn tới.

Trình Phong tức khắc câm miệng, không dám hỏi mấy câu ngu ngốc nữa tiếp tục lái về phía trước...

"Thượng Trạch, lát nữa sau khi bạn tôi tới đón, cậu đừng gọi tôi là bà chủ, cứ gọi thẳng tên là được nhé!" Ninh Tịch đặc biệt dặn dò lại Cung Thượng Trạch.

Dù sao thì trước mặt Boss đại nhân mà lại để người khác gọi mình là bà chủ thì đúng là xấu hổ quá!

"Vâng, tôi biết rồi!" Cung Thượng Trạch ngoan ngoãn đồng ý.

Vì Ninh Tịch đang vùi đầu vào trong túi tìm điện thoại, nên không chú ý tới chiếc xe đen kia đã im ắng đỗ lại bên cạnh cô.

Cửa vừa mở, Trình Phong xuống xe trước, chạy tới mở cửa ghế xe sau, tiếp đó, một cặp chân dài từ trong bước ra.

Khi người đàn ông từ xe bước xuống, bầu không khí xung quanh như lạnh thêm vài phần.

Cung Thượng Trạch nhìn người đàn ông mặt lạnh như sương trước mắt, theo bản năng cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm, xuất phát từ lòng bảo vệ chủ nhân, cậu kéo luôn Ninh Tịch đang không hề phát giác ra người kia về phía mình...

Nhưng động tác này của cậu lại khiến khí tức của người đàn ông kia đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt càng trở nên ác liệt hơn.

Cung Thượng Trạch không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, ngay đến lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi...

Người này... làm sao vậy?

Cuối cùng Ninh Tịch cũng lấy được điện thoại ra, sau khi mở máy, cô lướt tìm số điện thoại của Lục Đình Kiêu rồi ấn gọi, kết quả vừa gọi, đối diện cô lập tức vang lên tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Ninh Tịch giật cả mình, cô ngẩng lên theo phản xạ không ngờ lại thấy gương mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu....

"Lục... Lục Đình Kiêu..." Ninh Tịch vô thức lẩm bẩm, sau đó ra sức dụi mắt, còn tưởng mắt mình bị hoa.

Lúc này, phía sau Lục Đình Kiêu, Trình Phong đang nơm nớp lo sợ cúi đầu, vẻ mặt như thể sống chết mặc trời.

Sau khi xác định người trước mắt thật sự là Lục Đình Kiêu xong, gương mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập vui sướng, cô vui vẻ nhảy tới phía trước: "Boss đại nhân! Thật sự là anh à! Tôi còn tưởng tôi hoa mắt nữa chứ! Vừa xong tôi còn gọi điện cho anh nữa!"

Một bên, Cung Thượng Trạch không ngờ Ninh Tịch lại quen với người vừa nhìn đã thấy nguy hiểm, không thể dây vào này, cậu không tránh khỏi kinh ngạc: "Bà... Tiểu Tịch, hai người quen nhau à?"

Trình Phong nhảy bèn phát giác ra chữ "Bà" kia của cậu, hửm? Bà gì? Chắc không phải là... bà xã chứ...

Bà chủ mới chỉ ra nước ngoài thôi mà đã lén lút yêu đương rồi sao?

Đúng là sét đánh giữa trời quang mà...

Chuyện mà ngay cả người ngoài như Trình Phong cũng chú ý tới huống chi Lục Đình Kiêu, lập tức sắc mặt anh như bị mây đen chèn ép...

Ninh Tịch không hề biết chuyện Lục Đình Kiêu và Trình Phong đang nghĩ linh ta linh tinh nên cô vẫn vui vẻ kéo Cung Thượng Trạch tới để giới thiệu: "Thượng Trạch, đây là cấp trên của cấp trên, cấp trên của tôi, Lục Đình Kiêu... Tóm lại thì là sếp lớn đứng đầu công ty, là bạn, là ân sư và là Bá Nhạc của tôi!!!"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu vẫn không hề thay đổi, ngược lại còn trầm hơn vài phần.

Tuy trong lời giới thiệu của Ninh Tịch, từng địa vị của anh đối với cô đều là những danh phận mà cô rất xem trọng, nhưng những cái đó đều không phải là cái anh muốn.

Cung Thượng Trạch nghe vậy liền cảm thấy hơi bối rối, sếp của bà chủ...
Cậu phải gọi thế nào đây?

"Chào anh Lục." Cuối cùng, Cung Thượng Trạch vẫn khách khí chào một câu.

"Ừm." Lục Đình Kiêu khó khăn lắm mới cố gắng để mình giữ được phong độ lịch thiệp, hơi gật đầu xem như là một lời chào.

--- O ---

Chương 490: Chắc Không Phải Đang Ghen Đây Chứ?

Cung Thượng Trạch cũng không biết có phải mình bị ảo giác không, nhưng không hiểu sao cậu cứ có cảm giác người đàn ông trước mặt luôn tồn tại một địch ý mãnh liệt với cậu?

Hơn nữa, từ lúc người đàn ông này bắt đầu xuất hiện, cậu càng ngày càng cảm thấy ngọt ngào khiếp người....

Ninh Tịch tiếp tục giới thiệu cho Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, để tôi giới thiệu với anh, đây là Cung Thượng Trạch, là..."

Lúc này, Ninh Tịch rất cuộc cũng ý thức được việc sắc mặt của Lục Đình Kiêu có gì đó không đúng, nhưng cô không biết rất cuộc là không đúng ở đâu nên cô vẫn trì độn tiếp tục nói: "Là một người bạn tôi quen lúc ở Los Angeles, là một nhà thiết kế rất có tài..."

Chuyện gì vậy? Không chỉ riêng sắc mặt Lục Đình Kiêu có vấn đề, hình như ngay đến vẻ mặt của Trình Phong cũng kỳ kỳ sao ấy?

Chẳng lẽ cô nói gì sai rồi sao?

Ninh Tịch lập tức đổi chủ đề: "Boss đại nhân, muộn thế này rồi mà anh vẫn tới đón tôi, thật sự làm phiền anh quá!"

"Không phiền, thuận đường."

"Ồ... Thuận đường..." Sân bay mà cũng thuận đường sao?

Ninh Tịch cạn lời, phát hiện ánh mắt Lục Đình Kiêu vẫn luôn hướng về phía vai mình... Lại sao vậy?

Lục Đình Kiêu vươn tay ra, động tác tự nhiên tháo áo trên người cô xuống, sau đó cởi áo khoác của mình ra khoác lại vào vai cô: "Cái này dày hơn."

"Hả, cảm ơn..." Ninh Tịch ngơ ngác gật đầu.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô, cuối cùng vẫn cố nhịn lại không hỏi nhiều nữa, giúp cô mở cửa xe: "Lên xe đi, bên ngoài lạnh."

Một đằng, Trình Phong cũng mở ghế phó lái ra: "Anh Cung, anh ngồi chỗ này đi, phía sau có đồ, không ngồi được."

"Được." Cung Thượng Trạch cũng là người đơn giản, không nghĩ nhiều, ngồi luôn vào ghế phó lái.

Xe từ từ khởi động, mới đầu không ai nói gì cả.

Lục Đình Kiêu thản nhiên nhìn cậu thanh niên ngồi ghế trước, trông sạch sẽ tuấn tú, có vẻ xấp xỉ tuổi Ninh Tịch, ban nãy lúc thấy hai người đứng cạnh nhau, tuy anh không muốn thừa nhận, nhưng quả thật trông rất xứng...

Muốn biết giữa hai người có quan hệ gì, thật ra cũng chỉ cần hỏi một câu là được, nhưng anh lại không thể hỏi ra miệng, anh không danh không phận lấy tư cách gì mà hỏi chuyện đời tư của cô?

Ninh Tịch có ngu đến mấy cũng có thể cảm giác được tâm trạng của Lục Đình Kiêu tối nay rất kém, thế nên cô cũng không dám ho he gì nữa.

Vậy nên cả xe chìm trong sự im lặng dọa người, bầu không khí có thể nói là quỷ dị.

Lúc này, nội tâm của Trình Phong đều đang vang vọng, Nhị thiếu, cậu ở nơi đâu thì mau về đi, một mình tôi không chịu nổi nữa rồi...

"Hắt xì..." Chắc vừa xong Ninh Tịch đứng bên ngoài bị gió thổi, nên lại hắt xì thêm cái nữa.

Lục Đình Kiêu miết miết đầu lông mày, điều chỉnh lại tâm trạng, cuối cùng vẫn là người đầu tiên phá vỡ im lặng: "Trình Phong, chỉnh điều hòa cao lên một chút nữa đi."

Nói xong, anh lấy chăn phủ cho Ninh Tịch, sau đó đưa cho cô bữa ăn khuya đã chuẩn bị từ trước.

Ninh Tịch bị một chuỗi động tác của Lục Đình Kiêu làm cho ngớ ra: "Boss đại nhân, ngài chuẩn bị đầy đủ quá, vi thần có hơi bất ngờ đấy!"

"Không cần bất ngờ, em là công thần, lần này em làm rất tốt."

Ninh Tịch nhận lấy hộp cơm, lén đưa mắt nhìn gương mặt lạnh tanh kia của Lục Đình Kiêu, đúng là không có sức thuyết phục gì cả: "Thật sao? Nhưng... Sao tôi cứ có cảm giác anh đang không vui vậy?"

Từ lúc gặp anh tới giờ, cô cứ có cảm giác anh rất lạ.

Lục Đình Kiêu hít sâu một hơi, cố gắng không chế sự ầu trĩ mà ngay đến anh cũng chán ghét này: "Không có gì không vui cả."

"Lừa người... Rõ ràng là không vui mà..." Ninh Tịch cắn đũa, nhỏ giọng nói.

Vừa dứt lời, ánh mắt cô vô thức nhìn vào Cung Thượng Trạch đang ngồi ở ghế trước...

Cung Thượng Trạch...

Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện mà cô hoàn toàn không hề nghĩ tới!

Boss đại nhân, chắc không phải là... anh... đang... ghen đấy chứ?!

--- O ---

Chương 491: Xông Tới Hôn Một Cái

Cái này... là không thể nào đi?

Cô chỉ giới thiệu một người bạn mới quen cho anh thôi mà?

Thay bằng ở đây đoán mò thì không bằng thử rò xét thì sẽ biết!

Con người Ninh Tịch xoay tròn: "Boss đại nhân, anh biết tôi với Thượng Trạch quen nhau thế nào không?"

Ninh Tịch vừa nói vừa nhân cơ hội nhìn lên biểu cảm của Lục Đình Kiêu, ôi kìa... đúng là... đang ghen thật kìa!

Nhìn khuôn mặt đen đến độ không che giấu được của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch đỡ trán, đúng là có chút dở khóc dở cười.

Hình tượng của Lục Đình Kiêu trong lòng cô là một người cao quý vĩ đại, vừa uy vũ vừa ngang ngược, thành thực, chững chạc... Một người thế này mà lại ăn giấm thì quả thật là điều Ninh Tịch chưa bao giờ nghĩ đến.

Được rồi được rồi, là lỗi do cô quên mất khuôn mặt xinh đẹp của Cung Thượng Trạch rất được con gái yêu thích.

"Như thế nào?" Lục Đình Kiêu nửa muốn biết nửa không, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Ninh Tịch nâng cằm, vẻ mặt của Đại ma vương càng nhìn càng thấy đáng yêu, thật muốn nhào tới hôn một cái: "Là tôi nhật được cậu ta trên đường đây!"

"Nhật được?"

"Đúng vậy! Ha ha, không ngờ đúng không!"

Cung Thượng Trạch ngồi ở ghế phó lái nghe được đối thoại của hai người bọn họ thì cười nói: "Nếu không nhờ Tiểu Tịch thì bây giờ tôi vẫn là tên ăn xin ở Los Angeles rồi!"

Nghe đến đây, Lục Đình Kiêu với Trình Phong có chút bất ngờ.

Nhất là Trình Phong, trong đầu cậu ta còn đang tưởng tượng đến cuộc gặp

gỡ hai người cùng quê nơi xứ người rồi yêu nhau, cuối cùng cả hai cùng nhau trở về nước các kiều, hoàn toàn không ngờ đến trường hợp thần kỳ như này.

Quả nhiên không thể dùng suy nghĩ bình thường của nhân loại mà suy đoán bà chủ...

Thấy Lục Đình Kiêu đã dời đi sự chú ý, Ninh Tịch bắt đầu giải thích toàn bộ quá trình: "Sau khi quay quảng cáo kết thúc, tôi định đi dạo phố mua chút đồ. Nhưng mà vừa mặc bộ đồ mới mua chưa được bao lâu thì đã có một tên ăn mày đứng trước mặt tôi nói "xấu vl", khiến tôi giận điên lên được..."

Ninh Tịch kể lại cặn kẽ câu chuyện cho Lục Đình Kiêu bằng một cách cực kỳ sống động, mà Lục Đình Kiêu cũng chẳng còn chút khó chịu nào mà kiên nhẫn lắng nghe cô từ đầu đến cuối. Toàn bộ quá trình đều một bộ nghiêm túc lắng nghe và kịp thời đưa ra câu hỏi rất đúng lúc, cũng thỉnh thoảng kéo Cung Thượng Trạch nói mấy câu.

Bầu không khí trong xe lập tức từ mùa đông biến thành mùa xuân.

Trình Phong thở phào một cái, nguy cơ giải trừ, lý trí của ông chủ rốt cuộc cũng online.

"... Chuyện chính là như thế! Cho nên Cung Thượng Trạch không chỉ là bạn mới quen mà cũng là đối tượng hợp tác trong tương lai của tôi. Hai người bọn tôi quyết định lập một công ty thời trang, tôi bỏ tiền, anh ta xuất lực!"

Nghe đến đây, thần kinh căng thẳng của Lục Đình Kiêu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, khó trách hai người họ lại về nước cùng nhau...

"Sao tự dưng nghĩ đến việc mở công ty?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Ồ cái này..." Đương nhiên là vì anh đó!

Trừ làm diễn viên ra thì đương nhiên cô cũng có những mục tiêu vĩ đại khác, đây còn không phải do anh ban tặng sao!

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút sau đó trả lời: "Cũng không phải đột nhiên... trước kia cũng có ý định này rồi! Vừa hay lần này mới nhận được cát xê đại diện thì nhất được nhà thiết kế tôi hâm mộ! Đây đúng là ý trời!"

Chính cô cũng tự cảm thấy mình quá may mắn!

--- O ---

Chương 492: Có Phải Tiểu Bảo Xảy Ra Chuyện Gì Hay Không?

Hai mắt Ninh Tịch lấp lánh nhìn Lục Đình Kiêu: "Thật thần kỳ! Tôi phát hiện bắt đầu từ lúc tôi gặp Boss đại nhân và Tiểu Bảo thì tôi cực kỳ may mắn, làm cái gì cũng rất thuận lợi! Hai người chính là phúc tinh của tôi! Một người là tiểu phúc tinh một người là đại phúc tinh!"

Lục Đình Kiêu không khỏi bật cười: "Thế à?"

Trình Phong lệ tràn bờ mi! Bà chủ thật lợi hại! Ông chủ bị chọc cười rồi!

Bởi vì Cung Thượng Trạch không có chỗ đặt chân ở Đế Đô nên Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu tìm một khách sạn nào đó gần Châu Giang Đế Cảnh rồi ném cậu ta vào.

Ninh Tịch đứng ở cửa vẫy vẫy tay: "Thượng Trạch, tôi đi trước nhé! Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi sẽ đến tìm cậu rồi đi mua đồ cho cậu, quần áo, di động, laptop... có gì cần nữa thì đến lúc đó lại xem..."

Cung Thượng Trạch cảm động: "Thật ra thì không cần phiền toái như vậy, tôi chỉ cần có chỗ đặt chân là được rồi..."

Ninh Tịch bất mãn: "Như vậy sao được, hiện giờ cậu là người của tôi!"

Hốc mắt Cung Thượng Trạch ửng đỏ: "Cám ơn bà chủ!"

Bộ dạng này của Cung Thượng Trạch quả thật dễ khiến cho người ta muốn sinh lòng bảo vệ, giọng của Ninh Tịch cũng dịu dàng mấy phần: "Ngoan, mau đi ngủ đi!"

Rời khỏi khách sạn, Ninh Tịch cảm khái nói: "Boss đại nhân, bây giờ tôi mới biết hóa ra cảm giác làm boss lại thích như thế!"

"Được làm nhân viên của em cũng rất tốt mà..." Lục Đình Kiêu lầm bầm nói.

"Cái gì?" Ninh Tịch không nghe rõ.

"Khụ, không có gì... đã chọn chỗ mở văn phòng chưa?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch gãi đầu một cái: "Vẫn chưa! Đây không phải chuyện nhỏ, tôi

muôn suy nghĩ kỹ một chút!"

"Về rồi nói cho tôi biết yêu cầu với dự định của em, tôi giúp em tìm mấy chỗ phù hợp."

Ninh Tịch vừa nghe vậy đã thấy áy náy: "Hửm? Chuyện này không tốt lắm đâu, cứ làm phiền anh hoài!"

Lục Đình Kiêu bận trăm công nghìn việc, sao cô có thể để mấy chuyện nhỏ này làm phiền anh!

Lục Đình Kiêu nhìn cô chậm rãi nói: "Không phiền, em là người của tôi."

Ninh Tịch: "Khụ khụ khụ..." Được rồi Đại ma vương, anh thắng!

Rất nhanh xe đã lái về Châu Giang Đé Cảnh.

Ninh Tịch vừa muốn chào tạm biệt Lục Đình Kiêu thì đột nhiên di động của anh kêu vang.

Lục Đình Kiêu tỏ ý Ninh Tịch chờ một chút sau đó nhận điện thoại: "Ừ... vẫn đang ở ngoài... Cái gì? Chuyện khi nào? Được, tôi về ngay lập tức!"

Nghe giọng Lục Đình Kiêu có vẻ không đúng, Ninh Tịch lập tức bắt an truy hỏi: "Sao thế?"

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu vẫn bình thường xoa đầu cô nói: "Không sao, về nghỉ ngơi đi!"

Ninh Tịch không xuống xe, ngồi im nhìn thẳng vào Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu bật cười: "Thật sự không sao, công ty xảy ra ít vấn đề tôi về xem một chút là tốt rồi, không lừa em, mau đi đi!"

Ánh mắt Ninh Tịch trở nên sắc bén: "Có phải Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì không?"

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu rõ ràng có chút bất ngờ, tựa như không ngờ cô sẽ đoán được.

Nhìn vẻ mặt Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch biết mình đoán trúng rồi. Thật ra thì cô cũng không biết tại sao mình lại đoán như vậy chỉ là có dự cảm không ổn

thôi.

"Tiểu Bảo làm sao?"

Lục Đình Kiêu vội vàng an ủi: "Bệnh vặt thôi mà, em cũng biết trẻ con phát sốt là chuyện rất bình thường. Bác sĩ cũng đã qua rồi, tôi lập tức về xem thế nào là được không phải vấn đề gì lớn lắm."

Mặc dù Lục Đình Kiêu nói rất đơn giản nhưng Ninh Tịch cũng chẳng yên tâm chút nào, tim cô lúc này đập nhanh bất thường, không hiểu sao lại có dự cảm không tốt lắm...

--- O ---

Chương 493: Bệnh Cũ Của Tiểu Bảo Tái Phát

"Lục Đình Kiêu, anh cho tôi đi cùng đi, tôi sẽ không làm phiền anh đâu, tôi không vào nhà... chỉ chờ ở bên ngoài thôi, nếu không có chuyện gì thì tôi sẽ về! Nếu không bây giờ tôi có về cũng không ngủ được!"

Thấy thái độ kiên quyết của cô, Lục Đình Kiêu không nói gì tựa như có điều gì khó nói.

"Được không?" Ninh Tịch kéo tay áo của Lục Đình Kiêu, gần như cầu xin mà lắc lắc...

Lục Đình Kiêu néo mi tâm một cái, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc rồi cuối cùng nhìn về phía cô, cân nhắc chọn lời rồi mới nói: "Được rồi Ninh Tịch, trước tiên em nghe tôi nói đã, Tiểu Bảo... không chỉ đơn giản là phát sốt, có thể có chút nghiêm trọng! Tôi mang em đi cũng được, nhưng em đừng nên quá kích động!"

Lục Đình Kiêu vừa dứt lời, nước mắt Ninh Tịch đã lộp độp rơi không ngừng: "Tiểu Bảo ốm rất nặng sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao tự nhiên lại ốm nặng thế chứ? Chẳng phải anh nói chỉ là phát sốt thôi hay sao? Sao lại là cơn sốt nghiêm trọng được? Anh còn nói là không gạt tôi! Thế này là sao? Tại sao lại giấu tôi?"

Lục Đình Kiêu hoàn toàn không ngờ Ninh Tịch sẽ khóc thế này, nhất thời mắt hết hồn vía, một bên kêu Trình Phong lập tức lái xe về Lục Trạch, một bên cuống quýt rút khăn giấy cho cô lau nước mắt, vô cùng bất đắc dĩ nói: "Bởi vì sợ em sẽ thế này cho nên mới không dám cho em đi theo đây, còn chưa đến nơi mà em đã thế này thì lát nữa gặp Tiểu Bảo em sẽ thế nào?"

"Hu... hu hu hu..." Ninh Tịch càng khóc càng dữ dội, ngay cả nói cũng không nên lời, cứ hu hu hu mãi chẳng biết đang nói cái gì.

Trái tim của Lục Đình Kiêu bị nước mắt của cô làm cho tan nát, anh không biết dỗ người khác nên chỉ có thể ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ từ tóc tới tấm lưng của cô: "Biết thế này không nói cho em còn hơn..."

Phía trước, Trình Phong đang lái xe cũng sợ đến mức khó mà diễn tả bằng lời được. Không chỉ khiếp sợ vì một cô gái mạnh mẽ như Ninh Tịch cũng lại có một mặt yếu ớt như vậy, mà điều đáng sợ hơn là Boss của cậu cũng có một mặt dịu dàng như thế...

Hôm nay cậu ta được khai sáng rất nhiều thứ!

Không khí giữa hai người, thật giống như một đôi vợ chồng đang lo lắng cho con trai bảo bối...

Không có chút cảm giác không thích hợp nào...

Ninh Tịch lúc này cũng hồi hận đến độ xanh mặt, tại sao lần trước đưa Lục Đình Kiêu về chỉ gặp Tiểu Bảo một chút đã vội đi, tại sao không quan tâm Tiểu Bảo hơn một chút? Tại sao da mặt cô không dày hơn một chút chứ?

Sau một hồi khóc rất lâu Ninh Tịch mới khôi phục một chút bình tĩnh: "Lục Đình Kiêu, anh đừng giấu tôi, tôi nhất định phải biết!"

Lục Đình Kiêu: "Vậy em phải hứa không được khóc."

Ninh Tịch: "Tôi... không dám hứa!"

"..."

Lục Đình Kiêu đỡ trán, cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp, anh cố gắng dùng giọng uyển chuyển nhất để nói với cô: "Thật ra chỉ là bệnh cũ, bắt đầu từ sau khi Tiểu Bảo xảy ra chuyện thì cách một thời gian sẽ tái phát một lần, triệu chứng chỉ là sốt cao nhưng rất khác với cơn sốt bình thường... thằng bé sẽ sốt cao không giảm, không cách nào hạ sốt được..."

--- O ---

Chương 494: So Với Tưởng Tượng Còn Nghiêm Trọng Hơn

Ninh Tịch hoảng sợ: "Tại sao lại có thể như vậy..."

Lục Đình Kiêu vội vàng trấn an: "Cách một thời gian sẽ tái phát một lần, nhưng đã hơn nửa năm Tiểu Bảo không như thế rồi, chắc lần này cũng chỉ lên cơn sốt bình thường thôi, em đừng khẩn trương như thế!"

Ninh Tịch biết chắc rằng đây không phải chỉ đơn giản là lên cơn sốt bình thường, nếu không vừa nãy giọng của Lục Đình Kiêu sẽ không như thế...

"Trình Phong! Dừng xe!!!" Ninh Tịch đột nhiên ra lệnh.

Trình Phong tự hiểu dấu cho không nghe lời Boss nhưng chắc chắn phải nghe lời vợ Boss, vì vậy rất ngoan ngoãn tấp xe vào bên đường: "Ninh tiểu thư, có chuyện gì vậy?"

Ninh Tịch không lên tiếng, mở cửa xuống xe, sau đó lại đi tới mở cửa ghế lái: "Anh xuống, ra phía sau ngồi!"

"Dạ?" Trình Phong ngu người.

Nhưng mà Ninh Tịch đã không đợi kịp, xách cô áo anh chàng nhét thẳng vào ghế sau rồi tự mình ngồi vào ghế lái, đạp ga...

"Vù" một tiếng, chiếc xe rú lên rồi phóng đi như một mũi tên rời khỏi dây cung...

Trình Phong phản ứng không kịp, sợ đến tim cũng rút ra ngoài liền vội vàng vàng túm lấy tay nắm trên trần xe hoảng sợ nhìn cô gái đang ngồi trên ghế lái.

Rõ ràng một giây trước vẫn còn là con thỏ nhỏ khóc lóc sụt sùi thế quái nào trong nháy mắt đã biến thành nữ hoàng tốc độ thế này...

Chậm lại một chút được không?

Lục Đình Kiêu nhìn "vợ mình" đang phóng xe điên cuồng, tính mở miệng nói nhưng cuối cùng chỉ im lặng, thôi kệ, điên thì cứ điên đi! Để cô phát tiết một chút cũng tốt!

Chiếc xe vượt qua hàng loạt những chiếc xe khác trên đường, phóng thẳng, bẻ cua... Trình Phong sắp ói ra cả mật xanh mật vàng cầu cứu nhìn Boss đại nhân đang ngồi bên cạnh, hy vọng anh có thể khuyên nhủ một chút, ai mà ngờ trong mắt Boss đại nhân chỉ có dung túng và cưng chiều...

Một lát sau, chiếc xe đã đến trước cửa Lục Trạch... và vẫn duy trì tốc độ bốn trăm mã lực¹, mắt thấy chiếc xe sắp tông thẳng vào cửa, Trình Phong nhắm mắt chấp nhận sự thật không dám nhìn...

1 Mã lực: Xe có mã lực càng lớn, thời gian khởi động và tốc độ di chuyển càng nhanh.

Một giây kế tiếp Ninh Tịch phanh gấp, chiếc xe cách cánh cửa đúng nửa mét thì vũng vàng dừng lại.

Vừa dừng xe, Ninh Tịch lập tức nghiêng đầu giục: "Lục Đình Kiêu, anh mau vào đi!"

"Được, em ở đây chờ tôi." Lục Đình Kiêu xuống xe, bước nhanh về phía đèn đuốc sáng trưng.

Ở ghế sau, Trình Phong cơ hồ là bò xuống xe, vừa đặt chân xuống đã vội vàng vịn một gốc cây nôn đến nghiêng lệch trời đất...

Trong phòng khách, tất cả mọi người làm đều đang nơm nớp lo sợ, Lục Sùng Sơn thì lo âu, Nhan Như Ý thì khóc sưng cả hai con mắt.

Thấy Lục Đình Kiêu trở về, Nhan Như ý vội vàng nghênh đón: "Đình Kiêu, con về rồi! Con mau xem Tiểu Bảo đi!"

Lục Đình Kiêu đi thẳng vào phòng Tiểu Bảo, thấy sắc mặt thẳng bé trắng bệch, đôi môi khô nứt, cả người co quắp đang được một đám bác sĩ vây xung quanh.

Trên mặt họ lộ ra vẻ lo lắng bất an.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu trầm xuống, tình huống của Tiểu Bảo còn nghiêm trọng hơn cả anh tưởng tượng...

"Tại sao lại thế này?" Giọng nói của Lục Đình Kiêu vô cùng lạnh lẽo.

Ánh mắt Nhan Như ý có chút trốn tránh: "Mẹ... mẹ cũng không biết, từ lúc

chiều tinh thần Tiểu Bảo đã có chút không tốt lắm. Mẹ có gọi bác sĩ đến xem qua thì thấy chỉ là có chút sốt nhẹ, không có gì đáng ngại, ai mà biết được nửa đêm đột nhiên sốt đến hơn 40 độ, thân thể cũng bắt đầu co giật, không làm cách nào giảm sốt được! Tình huống giống y hệt trước đây!"

--- O ---

Chương 495: Cho Ninh Tịch Tới Thử Xem

"Đã uống thuốc chưa?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Tần Mộc Phong đang dùng rượu lau mồ hôi trên trán cho Tiểu Bao đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Đã dùng rồi nhưng giống như lúc trước vậy, chỉ có tác dụng một lúc rồi lại sốt lại rất nhanh, Tiểu Bao quá nhỏ và yếu không thể thường xuyên dùng thuốc, thuốc an thần cũng tuyệt đối không được sử dụng nữa, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường!"

Nhìn cháu trai bảo bối đang không ngừng co giật trên giường, Nhan Như Ý khóc như mưa: "Nhưng cũng không thể để Tiểu Bao cứ sốt cao mãi như thế chứ! Máy người không phải là những bác sĩ hàng đầu sao? Thế mà ngay cả chút sốt vặt này cũng không chữa được sao?"

Tần Mộc Phong đau đầu nói: "Rất nhiều chuyện ngay cả y học cũng không giải quyết được, trước kia chúng tôi đã kiểm tra cho Tiểu Bao vô số lần, thân thể cậu bé không có bất kỳ khác thường nào thế nên bác sĩ cũng không biết phải ra tay từ đâu!"

"Tiểu Bao cứ sốt như thế mà bảo không có bệnh? Rõ ràng là máy người không giỏi!" Nhan Như Ý không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào.

Lục Sùng Sơn đỡ bả vai của bà, trầm giọng nói: "Như Ý, bình tĩnh một chút!"

"Tiểu Bao như thế rồi ông còn bảo tôi bình tĩnh thế nào? Đã bảo ông mời thầy trừ tà rồi! Máy tên bác sĩ này quá vô dụng! Tình trạng của Tiểu Bao tôi càng nhìn càng thấy giống trúng tà, thằng bé bị mất hồn rồi!" Nhan Như Ý kích động nói.

Lục Sùng Sơn vừa nghe vậy liền đổi sắc mặt, tức giận nói: "Trùng tà với mất hồn cái gì! Bà nói nhăng nói cuội cái gì đó! Tiểu Bao hôm nay nghỉ học, không hề ra khỏi nhà, sao trúng tà được?"

Nhan Như Ý vẫn chưa bỏ cuộc: "Vậy ông giải thích cho tôi xem, rốt cuộc nguyên nhân là gì? Thà tin là có còn hơn không tin!"

Lục Sùng Sơn trầm mặt, không nhịn được nhắc nhở: "Lần trước lúc Tiểu Bao bị bệnh, tôi nghe bà đi mời cái gì mà thầy cúng về chiêu hồn, kết quả thì sao? Cuối cùng là khiến bệnh tình Tiểu Bao càng nghiêm trọng hơn, thiếu

chút nữa thì... bà... bà... bây giờ bà lại có mấy suy nghĩ vớ vẩn kia là muốn hại chết Tiểu Bảo đúng không?"

"VẬY... vậy chúng ta mới Huyền Tịnh đại sư!"

"Bà nghĩ Huyền Tịnh đại sư là thầy cúng đạo hả, muốn mời thì mời sao?"

"VẬY... vậy ông nói xem nên làm cái gì bây giờ!"

...

Thừa dịp hai ông bà đang cãi nhau, Tần Mộc Phong kéo Lục Đình Kiêu ra một góc nói nhỏ: "Thật ra thì tôi nghĩ vấn đề của thằng bé là tâm bệnh, nói nhỏ cho cậu biết Tiểu Bảo nhà cậu bị thế không phải không có nguyên nhân... chẳng qua là ba mẹ cậu sợ cậu nổi giận nên không nói cho cậu thôi."

"Không phải gần đây ba mẹ cậu đang giúp cậu tìm đôi tượng coi mắt sao? Hôm nay có một phu nhân tới nhà cậu làm khách, bà ta mang con gái là Trang Khả Nhi tới cùng, tôi đoán là Tiểu Bảo trông thấy nên bị cái gì đó kích thích..."

Trong nháy mắt, sắc mặt Lục Đình Kiêu lạnh ngắt, hết lần này tới lần khác đều là do người thân nhất của anh gây chuyện, tuy lần này cũng không thể tính là hai ông bà trực tiếp gây ra... nhưng có điều bây giờ ba mẹ cũng đã có tuổi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã bệnh nên một câu nặng lời anh cũng không dám nói.

"Tiểu Bảo là quan trọng nhất, đừng để ý quá nhiều, gọi Ninh Tịch tới thử xem!" Tần Mộc Phong nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Lục Đình Kiêu néo néo mi tâm, giọng nói có chút gắt gỏng: "Tôi sợ cô ấy mà tới thì sẽ thành hai người bệnh mất!"

Chỉ nghe thôi đã không chịu nổi rồi, giờ mà tận mắt nhìn thấy Tiểu Bảo như thế thì không biết cô ấy sẽ thành cái dạng gì nữa...

--- O ---

Chương 496: Nhẹ Nhàng Ôm Bánh Bao Nhỏ Vào Lòng

Tần Mộc Phong bị quát thì sờ mũi một cái: "Nhưng giờ không có cách nào tốt hơn..."

Thật ra thì mở mồm ra nói cách này anh cũng rất đau khổ đó nha, phải đấu tranh nội tâm rất kịch liệt đó có được không hả?

Thân là một bác sĩ tâm lý mà còn phải dựa vào Ninh Tịch thế này, mặt mũi cũng sắp mất sạch rồi...

Thấy tình hình của Tiểu Bảo ngày càng nghiêm trọng, cha mẹ cũng bắt đầu lao đảo không chịu nổi.

Lục Đình Kiêu khẽ rửa một tiếng, cuối cùng vẫn gọi điện cho Ninh Tịch: "Tiểu Tịch..."

"Lục Đình Kiêu! Tiểu Bảo sao rồi? Có khỏe không? Có nghiêm trọng không?" Ninh Tịch không chờ nổi mà hỏi một lèo.

Lục Đình Kiêu có chút khó nói: "Em... em vào đây đi... thôi, ở đó đi, tôi ra ngoài đón em!"

Cúp di động, Lục Đình Kiêu lập tức đi ra phía ngoài cửa.

Nhan Như Ý thấy Lục Đình Kiêu bỏ ra ngoài liền nóng nảy: "Đình Kiêu, Tiểu Bảo đã thế mà con còn muốn đi đâu?!"

Lục Đình Kiêu không trả lời chỉ sải bước rời đi không quay đầu lại.

Lúc này Ninh Tịch đã xuống xe giờ đang đứng ở cửa đi qua đi lại, mắt cứ nhìn vào sân như thể muốn xuyên qua sân nhìn vào trong nhà.

Một hồi sau, cuối cùng cũng thấy Lục Đình Kiêu...

"Lục..."

Ninh Tịch còn chưa nói xong, Lục Đình Kiêu đã kéo tay cô vào nhà.

Ninh Tịch liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, không biết tình huống hiện tại như thế nào, có vẻ như tình trạng của Tiểu Bảo còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ...

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có bắt đầu lan từ lòng bàn chân rồi thấm vào tận đáy lòng...

Vào giờ phút này, trong phòng Tiểu Bảo là một mảnh hỗn loạn.

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên từ sau lưng.

Tất cả mọi người đều xoay người lại, ngay sau đó liền thấy được cô gái được Lục Đình Kiêu dắt theo.

Lục Sùng Sơn lập tức đổi sắc mặt: "Mày đem cô ta tới đây làm gì? Mày ngại tình trạng Tiểu Bảo còn chưa đủ nghiêm trọng hay sao?"

Đối với Lục Sùng Sơn mà nói, sự tồn tại của Ninh Tịch còn kinh tởm hơn cả thầy cúng.

Thái độ Nhan Như Ý mặc dù có chút không vui nhưng cũng không có phản ứng kịch liệt như chồng, bây giờ bà đã mất hết tinh thần.

Lục Sùng Sơn thở hổn hển, giận dữ hét: "Bảo cô ta cút ra ngoài ngay lập tức cho tao!"

Lục Đình Kiêu nắm chặt tay Ninh Tịch, đang muốn mở miệng nói thì Ninh Tịch đột nhiên lắc đầu với anh rồi rút tay ra.

Không giống như dự đoán cô sẽ vỡ òa ngay tại chỗ như trong tưởng tượng, cô vẫn giữ vẻ mặt tỉnh táo nhìn Tiểu Bảo đang hấp hối trên giường bệnh, thậm chí cả tiếng hét giận dữ của Lục Sùng Sơn cũng không để ý, sau khi rút tay ra, cô đi thẳng về phía giường...

Rõ ràng chỉ là một cô gái có bề ngoài yếu đuối nhưng lúc này, ánh mắt của cô như thể gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, lạnh lẽo như băng.

Tất cả bác sĩ và người giúp việc cũng không tự chủ mà nhường đường cho cô mặc cho Lục Sùng Sơn đang gào thét đòi cản cô lại.

Lục Sùng Sơn thấy vậy thì càng tức giận: "Đứng lại! Cô muốn làm cái gì! Tôi nói mấy người không nghe sao? Ai cho cô ta vào đây!"

Lục Đình Kiêu đưa tay ra, cản lại Lục Sùng Sơn đang muốn đích thân xông lên phía trước.

Lúc này Ninh Tịch đã ngồi vào mép giường của Tiểu Bảo. Đầu tiên là cô nhanh chóng cởi áo khoác dính hơi lạnh trên người ra, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn trên người Tiểu Bảo ra cẩn thận ôm đứa bé đang sốt hừng hừng, cả người mềm nhũn vào lòng...

--- O ---

Chương 497: Mẹ Yêu Con, Mẹ Rất Yêu Con

Thấy Ninh Tịch không ngừng coi thường lời cảnh cáo của mình và dám dùng đôi tay bẩn thỉu của cô tự tiện chạm vào Tiểu Bảo. Lục Sùng Sơn tức sôi gan, đang muốn phát hỏa thì chẳng biết tại sao không nói nên lời...

Mặc dù bánh bao nhỏ đã sốt đến mơ mơ màng màng, nhưng sau khi được Ninh Tịch bế lên thì như thể trong tiềm thức nhóc biết người đang bế mình là ai. Cánh tay nóng hừng hực lập tức níu chặt áo Ninh Tịch, khuôn mặt nóng bừng cũng xoay vào lòng ngực Ninh Tịch cọ một cái.

Ninh Tịch vốn đang tự trấn định nhưng chỉ vì một động tác thân cận theo bản năng này của Tiểu Bảo mà lớp nguy trang của cô sụp đổ trong nháy mắt. Chỉ vì ở đây có quá nhiều người nên mới ráng nhịn xuống, chỉ có điều hóc mắt đã có chút đỏ ửng mà thôi...

Lúc này Ninh Tịch đã sớm chẳng thèm để ý ánh mắt của mọi người xung quanh, trong mắt cô chỉ còn lại bánh bao nhỏ yếu ớt.

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ càng chặt hơn, cúi người hôn trán của bánh bao nhỏ một cái, lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng dịu dàng nói: "Cục cưng, cô ở đây, đừng sợ đừng sợ..."

Giọng nói kia dường như có ma lực đặc biệt khiến người ta yên lòng, không chỉ mình Tiểu Bảo mà nỗi bất an trong lòng mỗi người ở đây đều được đánh tan trong nháy mắt.

Lục Sùng Sơn ngơ ngác đứng tại chỗ, nhất thời quên cả tức giận...

Bánh bao nhỏ lưu luyến co rút vào lòng Ninh Tịch, thân thể nho nhỏ vẫn không ngừng run rẩy như cũ nhưng trên khuôn mặt nho nhỏ đã không còn bất an như chìm trong ác mộng nữa, mà là vẻ yên tâm cùng thỏa mãn...

Ninh Tịch điều chỉnh lại tư thế, đứng lên, để đầu của bánh bao nhỏ gác lên bả vai mình.

Lục Đình Kiêu giúp bánh bao nhỏ điều chỉnh thành tư thế thoải mái, sau đó cầm chân nhỏ trên giường khoác lên cho con trai.

Sau đó Ninh Tịch bắt đầu bế bánh bao nhỏ đi lại trong phòng, vừa đi vừa mềm giọng hát: "À ơi, à ơi, con yêu của mẹ, hai tay mẹ nhẹ nhàng che chở

cho con..."

"À ơi, à ơi, bảo bối của mẹ, cánh tay mẹ mãi mãi bảo vệ con..."

"À ơi, à ơi, bảo bối yêu dấu của mẹ, mẹ yêu con, mẹ rất yêu con..."

Cô ta thế mà dám tự xưng là mẹ của Tiểu Bảo! Đồ vô liêm sỉ! Lục Sùng Sơn vốn là muốn nổi giận, nhưng chẳng biết tại sao nhìn cô gái kia vừa đi vừa hát ru Tiểu Bảo thì con tức trong lòng ông lại chẳng thể phát ra ngoài, trái lại còn có cảm giác không muốn quấy rầy bọn họ.

Bác sĩ và người giúp việc trong phòng thấy thế không nhìn được mà vành mắt đỏ ửng, nhất là phái nữ khi thấy cái đầu nho nhỏ của bánh bao nhỏ ngả vào bả vai của cô, vẻ mặt đầy yên tâm quyến luyến.

Ôi, Tiểu thiếu gia thật quá đang thương. Từ nhỏ đã không được cảm nhận tình yêu của mẹ, thật ra thì những lúc như thế này, chỉ cần có mẹ ôm một cái, hôn một cái, hát cho nghe một bài hát ru còn có tác dụng hơn bất cứ một loại thuốc thần tiên nào!

Bọn họ thậm chí còn nghĩ, nếu cô gái này thật sự là mẹ của Tiểu thiếu gia thì tốt quá!

Người mang vẻ mặt cổ quái nhất, chắc phải là Nhan Như Ý

Bà nhìn cháu trai rúc đầu vào bả vai Ninh Tịch, thấy khuôn mặt của thằng bé dần dần yên bình lại, thậm chí cũng ngừng run rẩy thì trong đầu lại nhớ lời của Huyền Tịnh đại sư hôm đó...

Phúc phận vô song... Phúc phận vô song...

--- O ---

Chương 498: Vẫn Là Không Thể Rời Ninh Tịch

Ninh Tịch không phải bác sĩ, tất nhiên sẽ không biết làm như nào để chữa bệnh, chẳng qua là cô dựa hoàn toàn vào bản năng đi trấn an bánh bao nhỏ.

Trừ cái này ra, còn có một tia thần giao cách cảm mà cô khó mà giải thích được.

Chỉ cần bánh bao nhỏ hơi động một cái hoặc là hơi hừ hừ một cái, thậm chí là hơi nhú mày một cái hay hô hấp hơi thay đổi một chút cô cũng sẽ tự động biết là bánh bao nhỏ khó chịu ở đâu. Hoặc là đổi tư thế một chút, hoặc là để Lục Đình Kiêu đắp chăn cho nhóc, hoặc là nỉ non bên tai nhóc nói cô vẫn luôn ở đây.

Trước khi Ninh Tịch tới đây, bánh bao nhỏ chỉ nằm trên giường, thằng bé rất bất an xao động không cách nào yên tâm lại được. Bất kể có bao nhiêu người chăm sóc, có bao nhiêu người xung quanh thì nhóc vẫn luôn bất an như vậy. Lúc này được Ninh Tịch ôm vào lòng, cái đầu nho nhỏ vùi trên bả vai của cô nhìn qua có vẻ vô cùng an nhàn thoải mái, thậm chí dần dần chìm vào giấc ngủ say...

Mọi người trở mắt nhìn nhau, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời đều cố gắng giữ im lặng, một chút tiếng động cũng không dám phát ra, rất sợ đánh thức Tiểu thiếu gia.

Nếu tới nay Tiểu thái tử thật sự có mệnh hệ gì thì những người trong phòng này cũng xong đời!

Tình trạng nghiêm trọng nhất của Tiểu Bảo không phải là sốt cao, mà là ưu tư quá nhiều khiến cho thân thể đã yếu đến cực độ nhưng vẫn duy trì mức khẩn trương cao độ, không cách nào nghỉ ngơi được thì bệnh tình sao có thể khá hơn.

Mà Ninh Tịch lại có thể giải quyết được vấn đề mấu chốt này.

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ vào lòng đỡ thật lâu, Lục Đình Kiêu nhận ra cô có chút không thoải mái giật giật cánh tay.

Bế lâu như thế làm sao mà không tê tay cho được.

Lục Đình Kiêu sắp lại giường cho Tiểu Bảo, ý bảo Ninh Tịch để Tiểu Bảo

lên giường.

Ninh Tịch liếc bánh bao nhỏ trong lòng, thấy nhóc hô hấp đều đặn, đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ vì vậy chậm rãi đi tới mép giường, cúi người xuống cẩn thận đặt thẳng bé lên giường.

Lục Sùng Sơn thấy vậy rớt cuộc cũng bình tĩnh lại, nhưng mà Ninh Tịch vừa mới đem bánh bao nhỏ đặt lên giường thì khuôn mặt vốn yên bình chìm vào giấc ngủ ngọt ngào của nhóc lập tức nhú lại, thân thể cũng bắt đầu run nhẹ.

Thấy Tiểu Bảo lại bắt đầu phát bệnh, hai ông bà nhà họ Lục lại bị dọa sợ không nhẹ, trái tim chưa kịp buông lỏng đã lập tức thắt chặt lại.

Ninh Tịch tất nhiên là phát hiện cái này, lập tức ôm bánh bao nhỏ lại, vừa dỗ dành vừa hát, mặc dù vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nhưng không có chút nào khó chịu.

Lục Đình Kiêu lo cho con trai nhưng cũng xót vợ, lúc này đi tới đỡ Ninh Tịch ngồi xuống mép giường.

"Sao thế?" Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ, quay đầu hoài nghi nhìn Lục Đình Kiêu, nhưng tiếp theo lại kinh ngạc đến trợn mắt.

Lục Đình Kiêu ngồi xổm xuống, tự mình cởi giày cho cô.

Tất nhiên người kinh ngạc hơn Ninh Tịch chính là cha mẹ ruột của Lục Đình Kiêu đang đứng yên tĩnh trong một góc phòng...

Tần Mộc Phong sờ mũi một cái, tỏ vẻ mắt chó lại mù, đã quen rồi.

Lục Đình Kiêu giúp Ninh Tịch cởi giày rồi nhẹ nhàng thả hai chân cô lên giường, sau đó lót hai cái gối sau lưng cô để cô tựa vào. Anh giúp cô chỉnh lại thành một tư thế thoải mái rồi đắp chăn cho cô vẻ mặt nghiêm túc nói: "Em cũng ngủ một lát đi, vừa xuống máy bay đã chạy tới đây, còn chưa kịp nghỉ ngơi."

"À..." Ninh Tịch đem bánh bao nhỏ đặt xuống đùi mình, sau đó dựa lưng vào gối, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Chương 499: Cô Gái Này Có Thể Bảo Vệ Tiểu Bảo Của Chúng Ta

Chỉ có điều những ánh mắt kia quá nóng bỏng, quả thực là có chút không chịu nổi...

Lục Đình Kiêu lạnh lùng nhìn liếc qua, tất cả mọi người lập tức tỉnh táo lại rồi nơm nớp lo sợ lui ra ngoài, bọn họ chỉ có thể thầm suy đoán người phụ nữ mà Đại thiếu gia mang về rốt cuộc có lai lịch gì?

Không chỉ có thể đỡ Tiểu thiếu gia mà còn có thể khiến Đại thiếu gia dụi dằm đến như vậy!

"Chẳng lẽ... chẳng lẽ người phụ nữ này chính là mẹ ruột của Tiểu thiếu gia?" Một nữ giúp việc tỏ vẻ hiểu ra.

"Chắc không đâu? Chẳng phải đã bảo mẹ ruột của Tiểu thiếu gia đã qua đời từ lâu rồi sao? Nếu không ai mà ác như thế, bỏ rơi cả chồng con của mình!"

"Lại còn là một người cực ưu tú như Đại thiếu gia nữa chứ!"

"Nói không chừng là có điều khó nói thì sao?"

"Các người chán sống rồi sao? Dám bàn luận loại chuyện này, nếu mà bị Lão gia và Lão phu nhân biết thì chờ mà bị đuổi cổ ra ngoài đi!" Một người giúp việc có địa vị khá cao mắng một câu như vậy, nhất thời tất cả mọi người đều hoang mang ngậm chặt miệng lại.

Ở Lục gia, bất cứ chuyện gì liên quan đến mẹ của Tiểu thiếu gia vẫn luôn là một đề tài cấm kỵ.

Trong phòng, Ninh Tịch bôn ba cả một đường dài, lại lo lắng cho bánh bao nhỏ nên lúc này quả thật hơi mệt.

Có điều, trong phòng vẫn còn có Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý, riêng chuyện bọn họ còn đứng mà cô nằm đã không ổn rồi chứ đừng nói tới chuyện ngủ ngay trước mặt họ...

"Ba mẹ, hai người cũng nghỉ ngơi đi, con sẽ trông coi bên này." Lục Đình Kiêu nói với cha mẹ.

Lục Sùng Sơn nhìn cháu trai bảo bồi được Ninh Tịch ôm vào ngực đã ngủ thật say, vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt.

Lông mày ông nhăn nhúm đang muốn mở miệng nói nhưng Nhan Như Ý kéo ông một cái: "VẬY ba mẹ ra ngoài trước, Tiểu Bảo có chuyện gì nhất định phải nói cho ba mẹ biết."

"Vâng."

Trong phòng khách, Lục Sùng Sơn bị kéo ra ngoài thì khó chịu: "Bà kéo tôi ra làm cái gì?"

Nhan Như Ý tỏ vẻ muốn nói lại thôi: "Sùng Sơn, ông không thấy cô gái kia rất đặc biệt sao?"

"Có cái gì mà đặc biệt? Chỉ là đồ người giỏi hơn người khác chút thôi! Nếu không thì Tiểu Bảo với Lục Đình Kiêu có thể bị cô ta mê hoặc như thế sao?" Lục Sùng Sơn giờ phút này đang trơ mắt bất lực nhìn con trai với cháu trai bị người đàn bà kia làm cho mê muội, mà ông lại không có biện pháp nào cứu giúp.

"Tiểu Bảo khó chịu thành như thế mà cô bé ấy vừa đến đã đỡ hơn, đây chỉ là biết đồ người một chút thôi hả?" Nhan Như Ý tỏ vẻ không đồng ý.

Lục Sùng Sơn biết ông vẫn có một chút thành kiến nhưng vẫn không chịu thừa nhận, vậy nên chỉ có thể to mồm nói: "VẬY bà nói xem là tại sao?"

Nhan Như Ý thăm dò nói: "CÓ LỄ... là số mệnh của cô gái này rất tốt, phúc phận rất vượng, có thể che chở cho Tiểu Bảo của chúng ta!"

Lục Sùng Kiêu nghe vậy thì mặt mũi tối sầm: "Bà lại đang nói hươu nói vượn cái gì thế!"

"Tôi nói hươu nói vượn chỗ nào, đây là chính miệng Huyền Tĩnh đại sư nói!" Nhan Như Ý kích động, vô tình bật thốt lên.

"Bà nói cái gì? Sao Huyền Tĩnh đại sư lại nói những lời này?" Lục Sùng Sơn lập tức nghiêm túc chất vấn.

Mắt Nhan Như Ý lóe lên, bất đắc dĩ mở miệng: "Nói thật với ông, ngày đó đi xem bát tự, tôi cũng nhân tiện đem bát tự của cô gái đó theo cùng..."

--- O ---

Chương 500: Là Mẹ Của Tiểu Bảo, Vợ Của Con

"Bà... bà..." Lục Sùng Sơn vừa nghe đã tức giận: "Bà mang bát tỵ cô ta đi làm cái gì? Chẳng lẽ bà muốn cho cô ta vào cửa?"

Nhan Như Ý rụt bả vai một cái, tùy ý nói: "Làm sao có thể! Tôi... tôi chỉ muốn xem cô bé ấy có làm hại gì đến Tiểu Bảo với Đình Kiêu không thôi, nên muốn nhờ Đại sư xem một chút không được à?"

Lục Sùng Sơn vẫn có chút hiếu kỳ nên mở miệng hỏi: "Vậy kết quả thế nào?"

Về mặt Nhan Như Ý có chút kích động: "Kết quả... Tôi với ông chọn lâu thế mà chả có cô nào có bát tỵ phù hợp cả, chỉ có mình bát tỵ của Ninh Tịch là hợp thôi, Huyền Tĩnh đại sư còn nói, cô ấy phúc vận vô song, vượng phu hưng gia, nhiều tử nhiều phúc!"

Lục Sùng Sơn nghe vậy cũng có chút kinh ngạc: "Làm sao như thế được? Đây thật sự là chính miệng Huyền Tĩnh đại sư nói ra sao?"

"Tôi lừa ông làm cái gì? Đây là nguyên văn Huyền Tĩnh đại sư nói đấy, không kém một chữ! Huyền Tĩnh đại sư còn nói, bát tỵ cô ấy vô cùng hợp với Đình Kiêu của chúng ta! Vốn là tôi cũng không tin đâu, lại sợ ông sẽ trách tôi cho nên mới không nói với ông, cho tới hôm nay khi nhìn chuyện này tôi mới nhớ tới..."

"Chúng ta thử hết tất cả các phương pháp rồi mà chẳng cái nào có tác dụng, nhưng cô ấy vừa tới thì bệnh tình của Tiểu Bảo đã tốt hẳn lên, nếu Tiểu Bảo chỉ thích cô ấy thôi thì sao có lực ảnh hưởng lớn như vậy..."

Lục Sùng Sơn nghe vậy thì nghiêm mặt đi qua đi lại trong phòng khách, một lúc lâu sau ông mới hạ quyết định trầm giọng: "Bát tỵ chẳng qua cũng chỉ là một hình thức mà thôi, sao có thể coi hoàn toàn là thật. Về sau đừng nhắc lại chuyện này nữa! Chưa kể Tiểu Bảo có khỏe lại hay không còn chưa biết chắc đâu, nhớ đâu lát nữa lại..."

"Giời ơi! Có ai lại nguyên rủa cháu mình như vậy sao!" Nhan Như Ý lập tức bắt mắt mắng chòng.

"Tôi chỉ lo cho Tiểu Bảo..." Lục Sùng Sơn cũng ý thức được mình lỡ lời liền ngượng ngùng.

Lục Sùng Sơn suy nghĩ về mấy lời Nhan Như Ý vừa nói, nội tâm giằng co thêm mấy hiệp nữa rồi mới nghiêm túc nhìn chằm chằm bà dùng lời lẽ bèn nhọn nói: "Bất tự cũng chỉ là thứ vu vơ, xem cho vui, muốn chọn người cũng phải xem xét trên mọi phương diện, bà đừng quên hai năm trước tại sao Tiểu Bảo lại thành như bây giờ, cũng chỉ tại tôi với bà nhẹ dạ cả tin loại người như vậy..."

Thật ra thì Nhan Như Ý sớm biết đâu có cho Lục Sùng Sơn biết những lời này là do Huyền Tịnh đại sư nói cũng chẳng thể thay đổi thái độ nhanh thế, nhưng nghe ông nói vậy bà vẫn hơi tái mặt gật đầu: "Vừa nãy tôi cũng chỉ nói mà thôi, chắc chắn sẽ cẩn thận..."

Trong phòng Tiểu Bảo.

Sau khi Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn rời đi, con buồn ngủ lập tức tấn công Ninh Tịch, nhưng cô lo cho bánh bao nhỏ nên cũng không dám ngủ.

Lục Đình Kiêu ngồi ở mép giường, thay cô kéo lại góc chăn: "Ngủ đi, có tôi ở đây, có chuyện gì sẽ gọi em."

Nói xong thì nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Ninh Tịch nhất thời trợn mắt, con buồn ngủ vì nụ hôn này mà bị xua đi hơn nửa, anh xác định là muốn tôi ngủ sao?

Nhìn cô gái nhỏ đang trợn mắt, trong đáy mắt Lục Đình Kiêu thoáng tối lại: "Xin lỗi."

Mặc dù miệng thì nói xin lỗi, nhưng hành động lại hoàn toàn trái ngược. Anh nghiêng người sang một bên, đặt một nụ hôn trên môi của cô, rất lâu sau mới rời đi..

Còn Ninh Tịch đã hoàn toàn tỉnh táo: "..."

Dựa vào tôi đang bế Tiểu Bảo nên không làm được gì sao?

"Ninh Tịch, rồi một ngày nào đó em sẽ trở thành mẹ của Tiểu Bảo." Vợ của tôi.

Chương 501: Tiểu Bảo Làm Sao Vậy!!!

Trong giấc mơ, câu nói của Lục Đình Kiêu vẫn cứ văng vẳng trong đầu Ninh Tịch...

Rồi sẽ có một ngày, em sẽ trở thành mẹ của Tiểu Bảo...

Ừm, thành mẹ của Tiểu Bảo cực cưng à...

Nếu như là thật thì tốt biết mấy...

Cô thật sự rất thích, rất thích Tiểu Bảo...

Vì trong lòng vẫn đang lo lắng cho Tiểu Bảo cho nên Ninh Tịch ngủ cũng không sâu, ngủ không được bao lâu liền tỉnh lại, sau khi tỉnh lại việc đầu tiên là quay ra xem bánh bao nhỏ đang ôm trong lòng.

Thật may, cậu nhóc vẫn ngủ ngon lành, những ngón tay nhỏ nhắn mềm mại trong vô thức túm chặt lấy vạt áo cô, gáy và lưng đều rịn mồ hôi.

Quá tốt rồi, có thể ra mồ hôi là tốt, có lợi cho việc hạ nhiệt độ...

Ninh Tịch nghĩ rồi lập tức đưa tay lên sờ trán bánh bao nhỏ, hình như cũng hạ sốt rồi thì phải?

Lục Đình Kiêu vẫn đang đứng trước khung cửa sổ sát đất nhìn đường chân trời dần dần chuyển sang màu trắng, nghe thấy tiếng động trên giường liền sai bước đi đến cạnh cô: "Tỉnh rồi."

Ninh Tịch vừa sờ trán bánh bao nhỏ, vừa khẽ giọng giục anh: "Lục Đình Kiêu, anh xem thử xem có phải Tiểu Bảo hạ sốt rồi không? Tôi cảm thấy hình như thân nhiệt của Tiểu Bảo không nóng như vừa rồi nữa đúng không?"

Lục Đình Kiêu đưa bàn tay to lớn sờ lên trán Tiểu Bảo, vẻ mặt cũng dịu đi: "Đã hạ sốt rồi, đừng nôn nóng quá, để tôi gọi bác sĩ đến xem."

"Ừm." Ninh Tịch gật đầu lia lịa.

Lục Đình Kiêu ra ngoài một lát, lúc quay vào đằng sau còn có Tần Mộc Phong và hai bác sỹ khác đi cùng.

Tần Mộc Phong đưa nhiệt kế cho Lục Đình Kiêu, anh cầm lấy cẩn thận đặt

vào nách Tiểu Bảo.

Nhiệt kế hiển thị 37°8 C.

Tuy rằng vẫn còn hơi sốt sốt nhưng đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với tình trạng sốt cao 40°C đáng sợ vừa nãy, lại còn là hạ sốt trong tình trạng không dùng thuốc, thật đúng là chẳng dễ dàng gì.

Rồi sau đó hai vị bác sỹ lại kiểm tra kỹ càng tình hình thân thể cho Tiểu Bảo một lần nữa.

Kiểm tra xong sắc mặt của hai người cũng tốt lên nhiều: "Trước mắt thì tình hình sức khỏe của Tiểu thiếu gia đã ổn định lại rồi, nhưng vẫn phải tiếp tục quan sát thêm, ít nhất là phải đủ 24 giờ."

Đúng lúc này, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cũng nghe được tin tức vội vàng chạy vào, xúm lại nhìn cái nhiệt kế, phải tận mắt nhìn thấy nhiệt độ đã giảm đi rồi mới thở phào một hơi như trút được gánh nặng nhưng cả hai ông bà vẫn không dám lơ là một chút nào.

"Đúng thế, đúng thế, vẫn phải tiếp tục quan sát, cẩn thận một chút thì tốt hơn, cũng không biết có sốt lại hay không, trước đây cũng chẳng lúc sốt lúc không còn gì..." Gương mặt của Nhan Như Ý tràn đầy lo lắng.

Lục Sùng Sơn cũng gật đầu tán đồng, dây thần kinh căng thẳng suốt từ tối hôm qua coi như là thả lỏng được đôi chút, nhớ đâu Tiểu Bảo thực sự xảy ra chuyện gì, ông quả thật không dám tưởng tượng...

Đúng lúc này Ninh Tịch không biết tại sao lại đột nhiên bật thốt lên: "Aaa..."

Ngay lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía cô với vẻ cực kỳ căng thẳng.

Nhan Như Ý: "Sao thế? Sao thế? Tiểu Bảo làm sao vậy?"

Lục Sùng Sơn: "Làm sao thế?"

Tim của tất cả các bác sỹ trong phòng dường như sắp nhảy ra khỏi cổ họng đến nơi, cái vị tổ tông này xin đừng có xảy ra chuyện gì nữa mà hu hu hu...

Dưới ánh mắt cực kỳ căng thẳng của tất cả mọi người, Ninh Tịch muốn nói nhưng lại không dám, vẻ mặt ngại ngùng, nhưng như thế lại càng khiến mọi

người thêm lo lắng, hỏi dồn.

Sau cùng chỉ có Lục Đình Kiêu không nói một câu nào mà bước đến gần, xắn tay áo rồi lật chăn của Ninh Tịch lên, vô cùng tự nhiên mà bóp chân cho cô, bình thản nói: "Có phải chân đã tê rần rồi đúng không?"

--- O ---

Chương 502: Tay Nghệ Của Đại Ma Vương Rất Tuyệt

Tất cả mọi người trong phòng đều: "..."

Oh my god!

Người đàn ông đang xắn tay áo tự tay massage chân cho người khác... có thật là Đại thiếu gia lạnh lùng xa cách, Tổng giám đốc đáng sợ của tập đoàn Lục thị - Lục Đình Kiêu mà bọn họ biết không vậy?

Từ tối hôm qua, hết lần này đến lần khác bọn họ đã phải thay đổi cái nhìn về hình tượng của Lục Đình Kiêu trong lòng bao lâu nay.

Ngay đến cả Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đều tỏ vẻ không thể tin nổi, không dám tin người trước mặt này là con trai mình chứ đừng nói gì đến người khác.

Trước đây bọn họ chỉ biết cái khái niệm sáo rỗng là con trai mình bị cô gái này mê hoặc, nhưng chưa từng tận mắt trông thấy tương tận chi tiết là như nào.

Cảm giác tận mắt trông thấy tuyệt đối còn mãnh liệt hơn gấp trăm ngàn lần so với việc nghe người khác kể lại và tưởng tượng!

Đứa con trai mà bọn sinh ra đã sắp không nhận ra được nữa rồi...

Thực ra thì người kinh ngạc, chấn động nhất lại chính là Ninh Tịch. Giờ phút này trong đầu cô quả thật như thể có hàng ngàn con thú đang rầm rập chạy qua...

Đại ma vương, ngài có thể bình thường một chút cho tôi nhờ được không?

Tất cả mọi người ở đây đang nhìn đó!!!

Nhưng tiếc là Lục Đình Kiêu hoàn toàn không nghe thấy lời gằm thét trong nội tâm của cô và ánh mắt kỳ quái của tất cả mọi người, anh vẫn chăm chú xoa bóp đôi chân đã chân tê rần vì sợ sẽ đánh thức Tiểu Bảo mà không dám động đậy trong suốt thời gian dài của cô.

Sau một hồi, Ninh Tịch cũng gằn như cam chịu với những ánh mắt xung quanh...

Mà, ừm... tay nghề của Đại ma vương... đúng là thật sự rất tuyệt... massage thoải mái lắm nha...

"Đỡ hơn chút nào chưa?" Một lát sau, Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên dịu dàng hỏi.

Ninh Tịch vội vàng gật đầu lia lịa: "Đỡ rồi! Đỡ rồi!" Cha anh sắp coi tôi thành kẻ chuyên mê hoặc quân vương hại nước hại dân như Bao Tự với Đắc Kỷ rồi kìa!

Lục Đình Kiêu nghe thấy vậy mới đáp lại chặn cho cô, dịu dàng vén những lọn tóc rối lung tung trên mặt cô ra sau tai, anh hầu như chẳng hề che giấu sự yêu chiều của mình đối với cô.

Giờ khắc này, tất cả người làm trong Lục trạch đều đã thảm tử nhủ với bản thân về sau tuyệt đối không thể đắc tội với người phụ nữ trước mặt này được!!!

Suy cho cùng cũng là đang có việc nhờ vả người ta nên Lục Sùng Sơn có tức đến mấy đi chẳng nữa thì cũng phải vì Tiểu Bảo mà ngậm bồ hòn làm ngọt, hừ một tiếng rồi quay người đi mất, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng vừa ra đến ngoài cửa thì Lục Sùng Sơn đã không chịu nổi nữa, ông tức giận nói với Nhan Như Ý: "Chẳng ra cái thể thống gì nữa, bà xem xem cái dáng vẻ của nó kìa, đàn ông con trai thể mà lại vì một đứa con gái mà làm những chuyện như thế... lại còn dưới bao nhiêu con mắt nữa! Nó còn nhớ gì đến thân phận của nó nữa hay không?"

Là một người mẹ, Nhan Như Ý tuy rằng cũng không vui nhưng đứng từ góc độ một người phụ nữ mà nói thì hành động của Lục Đình Kiêu không có gì là không ổn.

Nếu thực sự thích một người đương nhiên sẽ quan tâm đến người đó bằng đủ mọi cách...

Nhan Như Ý nghĩ ngợi một hồi, có chút bất an liếc nhìn Lục Sùng Sơn một cái, cuộc hôn nhân của bà và Lục Sùng Sơn là môn đăng hộ đối cũng coi như trai tài gái sắc nên được người ta khen ngợi là một chuyện tình đẹp, nhưng có ở trong chốn mới biết chốn có rận, người đàn ông này lấy bà chỉ vì bà là người thích hợp nhất mà thôi, chứ ông cũng chưa từng thật sự yêu bà...

Ngày hôm sau.

Sau khi bác sĩ kiểm tra lại cho Tiểu Bảo hai lượt sáng chiều nữa thì đến tối Tiểu Bảo đã hoàn toàn hạ sốt, tình hình cuối cùng cũng ổn định lại.

Sau một ngày một đêm căng thẳng cuối cùng cũng có thể hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Tiểu Bảo đã không có vấn đề gì, Lục Sùng Sơn đương nhiên là cũng chẳng cần nhấn nhai thêm làm gì nữa, ông ta nói với Ninh Tịch: "Cô Ninh, lần này Tiểu Bảo đã làm phiền cô rồi, đợi lát nữa tôi bảo tài xế đưa cô về."

--- O ---

Chương 503: Không Cho! Tiểu Bảo Là Của Tôi!

Lục Sùng Sơn nói rồi quay sang dặn dò quản gia đang đứng kế bên: "Hình Võ, cậu đi chuẩn bị một phần quà cảm ơn cho cô Ninh."

Những lời này không chỉ là có ý muốn đuổi khách mà còn muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ, tỏ vẻ không muốn nợ nần gì của nhau.

Qua câu rút ván, lợi dụng xong là vứt, thể hiện cũng rõ ràng quá nhỉ?

Thật ra thì Ninh Tịch cũng chẳng thêm để ý đến thái độ của Lục Sùng Sơn đối với mình như thế nào, nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện phải xa Tiểu Bảo, nỗi đau đớn đến tận xương tủy lại bao trùm lấy cô, cô vô thức ôm Tiểu Bảo thật chặt.

Thật sự là không muốn...

Cô không muốn xa Tiểu Bảo đâu...

Thậm chí trong khoảnh khắc đó, trong sâu thẳm tâm trí cô sinh ra một ý nghĩ điên cuồng muốn cưỡng chế ôm Tiểu Bảo đi!

Bầu không khí xung quanh Ninh Tịch bỗng chốc trở nên lạnh dần, ánh mắt lạnh lẽo âm thầm lướt qua tất cả mọi người trong phòng, cô vô thức đánh giá khả năng võ lực của tất cả mọi người. Nếu như cô muốn làm như vậy thật thì trong số những người này ngoại trừ Lục Đình Kiêu ra không có bất kỳ ai có thể ngăn cản cô đưa Tiểu Bảo đi.

Chắc là do cảm nhận được sóng cảm xúc dao động và hơi thở lạnh lẽo trên người Ninh Tịch, bánh bao nhỏ vốn đang yên ổn cuộn tròn trong ngực cô có chút khó chịu mà nhú nhú mào.

Ninh Tịch thấy thế liền sực tỉnh, chán nản bình ổn lại tâm trạng vỗ vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Bảo dỗ dành.

"Nhu Ý, bà tới bế Tiểu Bảo đi!" Lục Sùng Sơn thấy cô không thêm nhúc nhích tí gì liền nổi lên ầm ầm tức giận.

Nhan Như ý gật đầu rồi định tiến lên đón lấy Tiểu Bảo trong lòng Ninh Tịch, nhưng đúng lúc này, Lục Đình Kiêu lại bước đến trước đứng trước mép giường, ý muốn đón Tiểu Bảo từ tay Ninh Tịch: "Ninh Tịch, đưa Tiểu Bảo

cho tôi."

Ninh Tịch giương đôi mắt cảnh giác nhìn Lục Đình Kiêu, kể cả có là Lục Đình Kiêu đi chăng nữa, cô cũng không muốn đưa Tiểu Bảo cho anh.

Không cho! Không cho! Tiểu Bảo là của tôi!

Thấy dáng vẻ đề phòng của cô gái nhỏ, trong mắt của Lục Đình Kiêu tràn đầy vẻ yêu chiều, ánh mắt ấm áp bao phủ lấy Ninh Tịch, dịu dàng nói: "Tiểu Tịch ngoan, tin tưởng anh, được không?"

Ninh Tịch nhìn chằm chằm vào Lục Đình Kiêu, vành mắt ửng đỏ.

Không tin! Ai cũng không tin!

Tại sao? Tại sao đến cả anh cũng muốn cướp Tiểu Bảo đi?

Không... không đúng...

Đâu phải là cướp, Tiểu Bảo vốn dĩ là của bọn họ mà, không phải của cô, không phải của cô...

Ninh Tịch, rốt cuộc mày làm sao thế? Mày đang làm cái gì vậy?

Ninh Tịch dùng tất cả sự lý trí mới có thể khiến bản thân mình tỉnh táo đôi chút, sau cùng cô mới thật cẩn thận đưa Tiểu Bảo cho Lục Đình Kiêu, ánh mắt cô vẫn dính chặt không rời, đồng thời trong mắt cũng tràn đầy sự ấm ức.

Lục Đình Kiêu thấy cô gái nhỏ dùng ánh mắt "anh là một khốn kiếp" nhìn anh thì trên gương mặt thoáng hiện một nụ cười bất đắc dĩ.

Lục Sùng Sơn thấy thế thì hài lòng gật đầu, "Hình Võ, đi chuẩn bị xe đi!"

"Cô Ninh, xin mời đi theo tôi." Hình Võ lên tiếng tỏ ý Ninh Tịch có thể theo anh ta rời khỏi đây.

Lục Đình Kiêu một tay ôm Tiểu Bảo - thằng bé đang bắt đầu khó chịu vì thay đổi người bế, một tay khác kéo Ninh Tịch ra đằng sau lưng mình.

Tiếp sau đó, anh nhìn cha mẹ mình với ánh mắt lạnh lùng: "Ba, mẹ, thời gian qua phải chăm sóc Tiểu Bảo đã khiến hai người vất vả rồi, dạo gần đây công

ty cũng không bận lắ, Cảnh Lễ cũng sắp về rồi, sau này Tiểu Bảo sẽ không làm phiền đến ba mẹ nữa."

Anh vừa mới dứt lời, sắc mặt của Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đều đột ngột thay đổi.

Vẻ mặt của Nhan Như Ý tràn ngập lo lắng: "Đình Kiêu, con làm gì thế? Sức khỏe của Tiểu Bảo vừa mới ổn định thôi mà! Con muốn đưa Tiểu Bảo đi đâu?"

--- O ---

Chương 504: Tiểu Bảo Mở Miệng Nói Chuyện Rồi!!!

Lục Sùng Sơn kích động nên càn cách cái ba toong xuống sàn nhà, phần nộ quát: "Thằng mất dạy, mày có ý gì? Mày dám đưa Tiểu Bảo đi!!!"

"Ba, Tiểu Bảo là cháu nội của ba, nhưng thằng bé cũng là con trai của con."

Lục Sùng Sơn tức giận thở hắt hắt, buột miệng quát: "Tao còn là cha mày đấy! Tao thấy mày bị đưa con gái này làm cho mù mị đầu óc rồi! Hôm nay mày dám đưa Tiểu Bảo đi thì phải bước qua xác tao trước!"

"Nếu ba nhất định phải lấy tính mạng của mình ra để uy hiếp con, thế thì con cũng không còn gì để nói. Nhưng còn về Tiểu Bảo, hôm nay con nhất định phải đưa thằng bé đi."

Trong thoáng chốc, bầu không khí giữa hai cha con căng thẳng đến cực độ, tất cả mọi người đều im lặng không dám phát ra một tiếng nào.

Lúc này Nhan Như Ý cũng hoàn toàn đứng về phía chồng mình, "Đình Kiêu, kể cả con có trách ba mẹ không chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo đi chăng nữa nhưng mà lần này thực sự là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta là ông nội là bà nội của Tiểu Bảo, trên đời này còn ai tận tâm với cháu mình hơn ông bà sao? Con thà tin tưởng một cô gái chưa quen được mấy ngày còn hơn là tin tưởng ba mẹ ruột của mình?"

"Chuyện này không liên quan đến cô ấy."

Cái mà Lục Sùng Sơn khó chịu nhất chính là sự bảo vệ vô điều kiện của con trai đối với đứa con gái nọ, ông tức giận trợn trừng mắt lên, cũng chẳng thèm để ý đến có bao nhiêu người đang có mặt tại đây, mất kiềm chế mà phần nộ quát lên: "Có phải mày đã quên mất chuyện của hai năm trước rồi không? Có phải mày đã quên tại làm sao mà Tiểu Bảo lại thành như thế này rồi không? Bài học đau đớn như thế, có một lần rồi vẫn chưa đủ hay sao? Thế mà mày còn dám tin tưởng cái loại phụ nữ này! Mày quả thật... quả thật..."

Nhan Như Ý thấy Lục Sùng Sơn càng lúc càng kích động, vội vàng chạy đến đỡ ông: "Đình Kiêu, con cũng phải hiểu cho tâm tình của ba mẹ, chúng ta thật sự rất sợ!"

Đôi mắt Lục Đình Kiêu khẽ híp lại: "Con đương nhiên là hiểu tâm trạng của ba mẹ, con có thể lấy mạng mình ra thề, chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần

thứ hai. Cô ấy sẽ không như thế, từ khi con quen biết cô ấy, cô ấy đối với Tiểu Bảo chỉ có yêu thương bảo vệ... những thay đổi của Tiểu Bảo kể từ khi biết cô ấy chẳng lẽ ba mẹ không thấy sao."

Nhưng mà, tư tưởng của những người lớn tuổi thường rất cố chấp, đặc biệt là khi nhắc đến chuyện năm đó, cho nên khi nghe xong những gì Lục Đình Kiêu nói, bọn họ chỉ hơi dao động trong chốc lát rồi lại khôi phục như cũ, bây giờ cho dù Lục Đình Kiêu có nói gì đi chăng nữa thì bọn cũng chẳng nghe vào câu nào, nhất quyết không chịu để Lục Đình Kiêu đưa Tiểu Bảo đi.

Sắc mặt của Lục Đình Kiêu càng lúc càng khó nhìn, mặc dù không đành lòng nhưng anh biết rất rõ, đau dài không bằng đau ngắn, vẫn phải nói ra những câu có thể làm tổn thương ba mẹ mình: "Điều đáng sợ nhất không phải là Tiểu Bảo bị người ngoài tổn thương mà là sự tổn thương đến từ chính những người thân, bị hủy hoại dưới cái danh nghĩa yêu thương!"

"Mày..." Lục Sùng Sơn nghe vậy thì cả người phát run lên.

Những lời này không khác gì một tảng đá khổng lồ đè lên tim của ông, dù rằng từ trước đến nay ông vẫn đều xuất phát từ lập trường tất cả là vì tốt cho Tiểu Bảo nhưng từ khi Tiểu Bảo bị ông cưỡng chế giam lỏng trong nhà thì... những gì thằng bé nhận được chỉ có tổn thương, thậm chí tối qua còn...

Cả căn phòng chìm vào im lặng, tình cảnh nhất thời rơi vào thế giằng co...

Lúc này, người cảm thấy xấu hổ nhất vẫn chính là Ninh Tịch, cô biết có mình ở đây bọn họ sẽ có rất nhiều thứ ngại không dám nói ra, cho nên mặc dù rất không muốn rời xa Tiểu Bảo nhưng cô vẫn không thể không cân nhắc xem mình có nên đi khỏi đây trước không, để ba người trong gia đình bọn họ có thể thoải mái nói chuyện với nhau.

Chắc là do mọi người lớn tiếng quá, bánh bao nhỏ đang gói trên vai Lục Đình Kiêu bỗng nhả nhỏ, lông mi khẽ rung rung, chậm chậm mở mắt ra...

Ninh Tịch đứng ngay sau lưng Lục Đình Kiêu cho nên sau khi bánh bao nhỏ mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy chính là cô.

Cậu nhóc mới tỉnh nên dứ dứ đôi mắt mông lung lại để nhìn rõ hơn, trông vô cùng đáng yêu, sau khi nhìn thấy rõ Ninh Tịch, ánh mắt liền dính chặt vào cô không rời đi đâu nữa.

Có thể là nghĩ mình nhìn nhầm nên nhóc đưa bàn tay mập mập mềm mềm

lên dụi mắt, sau đó không hề do dự mà dang hai tay ra với Ninh Tịch.

Ngay sau đó, trong bầu không khí tĩnh lặng vang lên một giọng nói mềm nhũn, có chút khàn khàn: "Ôm..."

--- O ---

Chương 505: Âm Thanh Của Tự Nhiên

Trong bầu không khí căng thẳng tràn đầy mùi thuốc súng của căn phòng, giọng nói mềm nhũn, đáng yêu của đứa trẻ vang lên quả thật đối với tất cả mọi người không khác gì sấm nổ bên tai.

Gương mặt tối tăm âm u của Lục Sùng Sơn trong thoáng chốc chỉ còn lại màu trắng bệch, Nhan Như Ý đang định mở miệng khuyên bảo cũng lập tức trợn tròn mắt...

Ngay cả một người luôn rất bình tĩnh trước mọi phong ba bão táp như Lục Đình Kiêu giờ cũng sững ra, giọng nói vừa mới vang lên lúc nãy nếu như không phải vẫn còn vương lại hơi thở âm ảm bên tai thì anh còn tưởng đó là ảo giác.

Cái giọng nói mà anh không nhớ rõ đã bao lâu chưa từng được nghe được rồi, so với trong ký ức vẫn như thế...

Còn tưởng cả đời này sẽ không có cách nào nghe lại giọng nói đó nữa...

Nhưng người kinh ngạc nhất chắc vẫn là Ninh Tịch, cô đứng đối diện Tiểu Bảo, không chỉ chính tai nghe thấy mà còn tận mắt nhìn thấy khoảnh khắc Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện.

Tiểu Bảo chẳng hề có cảm giác gì với sự kinh ngạc của mọi người, chỉ tập trung giữ tư thế dang hai tay ra đòi bế, thấy Ninh Tịch không để ý đến mình liền mếu máo như sắp khóc đến nơi.

Ninh Tịch lúc này mới sực tỉnh vội vàng lóng ngóng bước lên ôm lấy Tiểu Bảo từ trong lòng của Lục Đình Kiêu.

Hành động của Ninh Tịch như thể một cái công tắc, những người khác cũng bừng tỉnh từ trong sự ngạc nhiên.

"Đình Kiêu, Tiểu Bảo... vừa nãy Tiểu Bảo... vừa nãy có phải là..."

"Có phải vừa nãy Tiểu Bảo vừa nói chuyện đúng không? Có phải Tiểu Bảo không?"

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn liên tục truy hỏi, kích động đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Bác sỹ và người làm xung quanh cũng bắt đầu bàn tán xôn xao...

"Vừa nãy mọi người có nghe thấy gì không? Tiểu thiếu gia vừa nói chuyện đó!"

"Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, Tiểu thiếu gia nói "ôm" đấy!"

"Tôi còn tưởng tôi nghe nhầm cơ, đã hai năm rồi Tiểu thiếu gia chưa nói chuyện ấy!"

"Thần kỳ quá đi mất! Rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết! Đột nhiên mở miệng nói chuyện thôi! Tôi cũng ngẩn ra luôn!"

...

Sau khi Tiểu Bảo trở về với vòng tay của cô Tiểu Tịch, có vẻ như rất hài lòng nên ngay cả âm thanh huyền ảo xung quanh cũng không ảnh hưởng đến nhóc được, nhóc ngáp dài một cái rồi ngay sau đó gối đầu lên bờ vai thơm thơm của cô Tiểu Tịch, yên tâm ngủ thiếp.

"Cô... cô Ninh Tịch, vừa nãy cô nhìn thấy rồi đúng không, là Tiểu Bảo nói chuyện đúng không? Cô bảo Tiểu Bảo nói lại lần nữa được không?" Nhan Như Ý dè dặt nhờ vả.

Lục Sùng Sơn cũng hoàn toàn quên luôn ban nãy là ai phần nộ quát tháo, đứng bên cạnh liên tục phụ họa: "Đúng, đúng!!!"

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn, Ninh Tịch vồ nhẹ lên lưng Tiểu Bảo, ngại ngùng ho khẽ một cái: "Nhưng mà Tiểu Bảo ngủ mất rồi..."

Nhan Như Ý: "..."

Lục Sùng Sơn: "..."

Lại ngủ rồi? Mà họ lại không nở đánh thức cháu nội bảo bối, vậy phải làm sao bây giờ!

Thế nên ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai với ánh mắt phức tạp, dùng bàn tay ấm áp khẽ

xoa mái đầu nho nhỏ của thằng bé, khẽ nói: "Đúng là Tiểu Bảo vừa rồi mới mở miệng nói chuyện, không cần sốt ruột, đợi sáng mai thằng bé tỉnh lại xem thế nào."

--- O ---

Chương 506: Bánh Bao Nhà Tôi Đáng Yêu Quá!

Không sốt ruột... bọn họ đã đợi hai năm rồi, vốn tưởng cả đời này đều không thể nhưng không ngờ Tiểu Bảo lại vừa mở miệng nói chuyện, sao họ có thể không nôn nóng được?

Nhưng lúc này, ngoài việc chờ đợi ra cũng chẳng còn cách nào khác.

"Lão gia, vậy... có cần phải chuẩn bị xe nữa không..." Hình Võ dè dặt hỏi.

Vừa dứt lời đã bị Lục Sùng Sơn trừng mắt: "Chuẩn bị xe làm gì! Còn không mau đi bảo nhà bếp chuẩn bị bữa tối đi!"

Nói rồi ông khẽ ho nhẹ một tiếng, thần sắc có chút không được tự nhiên nhìn về phía Ninh Tịch: "Cô Ninh, cô ở lại ăn cơm với chúng tôi nhé."

Tuy ông chẳng muốn Ninh Tịch ở lại chút nào nhưng ai bảo cháu nội bảo bối của ông lần đầu tiên mở miệng nói chuyện không phải là với ông bà nó, cũng không phải với bố nó hay bác sĩ mà lại là với cô gái này chứ.

"Phải đấy, ở lại ăn tối đi, không không, ở lại thêm vài ngày rồi hãy đi có được không? Cô xem giờ Tiểu Bảo cũng đâu thể rời xa cô được!" Nhan Như Ý cũng mở miệng khuyên bảo.

Đối diện với thái độ xoay chuyển bất thành linh của hai ông bà, Ninh Tịch vô thức nhìn về phía Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu cau mày, lần này anh nhất định phải đưa Tiểu Bảo đi.

Dù sao cũng là con trai ruột của mình, làm gì có chuyện Lục Sùng Sơn không biết Lục Đình Kiêu đang nghĩ gì, ông trầm giọng nói: "Nếu con muốn đón Tiểu Bảo đi ít nhất cũng phải đợi tới khi sức khỏe thằng bé hồi phục lại đã chứ, có như thế ba mẹ mới yên tâm để con đưa nó đi. Giờ con mà mang Tiểu Bảo đi mất chẳng phải là để chúng ta lo lắng chết sao?"

Những lời này... chẳng lẽ một người cố chấp như Lục Sùng Sơn... lại chịu thỏa hiệp...

Trong mắt Lục Đình Kiêu thoáng qua một tia kinh ngạc, anh lập tức quay ra nhìn Ninh Tịch: "Em về phòng trước đi, đợi Tiểu Bảo tỉnh dậy rồi nói sau."

Tiểu Bảo vừa chịu mở miệng nói chuyện, nếu lúc này anh lại khăng khăng

đưa Tiểu Bảo đi, e rằng Lục Sùng Sơn sẽ thật sự đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh mất.

Dưới tình huống này, Ninh Tịch gặt đầu bé bánh bao nhỏ về phòng.

Ninh Tịch vừa đưa bánh bao nhỏ vào trong, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn ở bên ngoài đã lại không kiềm chế được cảm xúc thêm chút nào nữa.

"Sùng Sơn! Sùng Sơn! Ông nghe thấy gì chưa? Nghe thấy chưa! Tiểu Bảo của chúng ta mở miệng nói chuyện rồi! Tiểu Bảo thật sự đã nói chuyện rồi kìa! Tôi còn tưởng cho tới ngày tôi chết tôi cũng không nghe được thằng bé nói nữa chứ!" Nhan Như Ý khóc như mưa.

"Nói linh tinh gì thế, Tiểu Bảo chẳng phải đã nói chuyện rồi đấy sao? Tôi đã bảo Lục gia chúng ta được tổ tông che chở, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ tốt lên mà!"

Thấy dáng vẻ kích động của cha mẹ, Lục Đình Kiêu muốn nói lại thôi, cuối cùng anh vẫn không nở giọt nước vào hai ông bà.

Tiểu Bảo chẳng qua cũng chỉ nói có một chữ thôi sao, hơn nữa lại còn là nói trong vô thức, nhưng dù có như vậy, đây cũng đã là một bước đột phá to lớn rồi.

Trong phòng, Ninh Tịch vui mừng hôn lên gương mặt mềm mại của Tiểu Bảo.

Ôi! Bánh bao nhà mình nói chuyện rồi, nói chuyện rồi, nói chuyện rồi! Bánh bao nhà mình còn để mình bế, để mình ôm cơ!!!

Giọng nói của bánh bao nhà mình moe quá moe quá, đáng yêu quá, tim sắp tan chảy hết cả rồi! Sao ngay đến giọng nói thôi cũng moe đến vậy chứ!

...

Lúc này, tất cả mọi người trong Lục trạch đều đang vô cùng sốt sắng đợi.

Cũng may là Tiểu Bảo đã ngủ nguyên một ngày một đêm nên sau khi tỉnh dậy lại chỉ ngủ thêm một chút thôi liền nhanh chóng tỉnh lại.

Ninh Tịch thấy bánh bao nhỏ mở mắt liền tỏ ra vui mừng, nhưng cô vẫn còn thấy hơi thấp thỏm như thể sợ cậu nhóc giật mình, cô khẽ nói: "Bảo bối, con

tỉnh rồi à?"

Bánh bao nhỏ chớp mắt nhìn Ninh Tịch, nhìn một lúc xong lại chớp, cuối cùng sau khi chắc chắn người trước mắt chính là cô Tiểu Tịch, cặp mắt to như trái nho đen lập tức sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời...

--- O ---

Chương 507: Trẻ Con Có Mẹ Đều Là Bảo Bối

Nhanh chóng cọ cọ vào trong lồng ngực Ninh Tịch không muốn rời, nhìn cô không dám chớp mắt, như thể sợ rằng chỉ cần chớp mắt một cái thôi sẽ không thấy cô đâu nữa.

Ninh Tịch thấy vậy càng đau lòng, cô hôn lên hai má của bánh bao nhỏ: "Là cô Tiểu Tịch thật đây, không phải mơ đâu, là ba con đưa cô Tiểu Tịch tới đây thăm con đây!"

Bánh bao nhỏ được hôn liền đỏ mặt, tất cả nỗi bất an trong lòng đều tiêu tán, bé con ngượng ngùng mím môi hôn lại Ninh Tịch một cái.

Ninh Tịch che mặt, hạnh phúc đến nỗi cảm thấy có khi có nhận được giải Oscar chắc cũng chỉ đến mức này thôi là cùng.

Nhìn vào cặp mắt biết nói của bánh bao nhỏ, Ninh Tịch lại muốn ở bên bánh bao nhỏ thêm một lúc nữa, nhưng cô biết lúc này ở ngoài vẫn còn rất nhiều người đang sốt ruột nên cô đành nói: "Bảo bối, con đói chưa? Cô đưa con đi ăn chút gì nhé?"

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

"Đợi chút, để cô mặc quần áo cho con đã!" Ninh Tịch bế bánh bao nhỏ đi tới trước tủ quần áo, bắt đầu lựa quần áo cho cậu bé.

"Con muốn mặc bộ nào?"

Bánh bao nhỏ nhìn vào trong tủ quần áo, chỉ tay chọn chiếc hoodie hoạt hình mà Ninh Tịch đã mua cho bé lúc trước.

"Ôi, con nghĩ giống cô ghê!"

Sau khi giúp bánh bao nhỏ mặc đồ xong, Ninh Tịch lại bế bánh bao nhỏ ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy được ánh mắt của tất cả mọi người đang hướng về phía mình.

Đứa trẻ đêm qua còn nằm thoi thóp trên giường giờ lại mặc một bộ quần áo tươi sáng, được Ninh Tịch ôm trong lòng, con người linh hoạt hơn không ít, như trở thành một người khác vậy.

Đám người làm trong nhà không kim lòng được đồng loạt nghĩ đến một câu nói: Quả nhiên trẻ con có mẹ đều là bảo bối.

Thấy cháu nội bảo bối đã tỉnh dậy, lại sáng sủa như vầy vành mắt Nhan Như Ý đỏ lên: "Tiểu... Tiểu Bảo dậy rồi! Mau, mau qua đây ăn cơm! Lâu thế không ăn uống gì chắc con đói lắm rồi đúng không!"

Lục Sùng Sơn cũng hô hoán: "Đừng đứng ngẩn ra đây nữa, ngồi xuống ăn cả đi!"

Trên bàn, Lục Sùng Sơn ngồi ghế chủ tọa, Lục Đình Kiêu ngồi phía bên tay trái ông, Lục Sùng Sơn vốn muốn để Tiểu Bảo ngồi xuống cạnh ông nhưng không được vì nhóc cứ ôm lấy cổ cô Tiểu Tịch mãi không chịu buông.

Cuối cùng, Lục Đình Kiêu vẫn phải kéo ghế bên cạnh anh ra để Ninh Tịch ngồi xuống bên cạnh, đối diện với Nhan Như Ý và Tần Mộc Phong.

Trên mâm cơm, trừ Ninh Tịch đang chăm chú đút cho Tiểu Bảo ăn ra, những người khác ai cũng đều có suy nghĩ riêng của mình.

Tất nhiên, chuyện mọi người quan tâm nhất chắc chắn là việc Tiểu Bảo rốt cuộc có phải thật sự muốn nói chuyện rồi không.

Sau cùng, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý không nhẫn nại được nữa.

"Tiểu Bảo à, con có còn thấy khó chịu ở đâu nữa không?" Nhan Như Ý từ ái hỏi.

Tiểu Bảo đang chăm chú ăn cháo do Ninh Tịch bón, không trả lời.

Nhan Như Ý lại tiếp tục dò hỏi thân thiết: "Tiểu Bảo, có phải cháo ăn không ngon đúng không? Con bị ốm nên không thể ăn món nhiều dầu mỡ được, sau bà sẽ lại làm đồ ăn ngon cho con ăn nhé?"

"Thân thể con không được khỏe, ông xin nghỉ cho con rồi, mấy ngày này không cần phải đi học nữa!"

...

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn liên tục nói chuyện với Tiểu Bảo cả nửa ngày, nhưng đối với những vấn đề bên ngoài thế này, Tiểu Bảo có hơi chậm chạp, chỉ trả lời vô cùng hờ hững, thậm chí còn có cảm giác cậu bé không hề

nghe thấy vậy.

Tình huống này, giống như lại trở về như lúc trước...

Điều này khiến Nhan Như Ý lo lắng, bà còn chưa xác định được rốt cuộc có phải Tiểu Bảo đã thật sự nói chuyện hay chưa mà, sao giờ lại trở về như cũ thế này?

--- O ---

Chương 508: Dụ Đỗ Bánh Bao Nhỏ Nói Chuyện

"Đình Kiêu, con xem Tiểu Bảo thế này là làm sao? Sao lại cứ trông ngơ ngác thế?" Nhan Như Ý nóng ruột nóng gan kêu Lục Đình Kiêu.

Vốn trong lòng mọi người rất mong được cùng Tiểu Bảo nói chuyện thế nhưng giờ đến ngay cả một chữ thẳng bé cũng không nói, còn chẳng có phản ứng gì sao bà có thể không sốt sáng được!

Lục Sùng Sơn ở bên cạnh nghe thấy vậy bực bội nói: "Ngơ ngác cái gì, Tiểu Bảo bệnh nặng mới khỏi, phản ứng hơi chậm cũng là bình thường thôi!"

Tuy nói là vậy nhưng hàng lông mày của Lục Sùng Sơn cũng không giấu nổi vẻ lo âu của ông, ông sợ Tiểu Bảo sốt lâu quá, lỡ nào có vấn đề gì thì sao...

Tần Mộc Phong cũng cau mày lại, có chút hơi lo lắng, trạng thái của Tiểu Bảo quả thật rất kỳ lạ.

Lúc này Ninh Tịch đã ở trong phòng quan sát bánh bao nhỏ được một lúc rồi, biết thẳng bé không có vấn đề gì, nhưng trước mặt Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý thân phận của cô đúng là khó xử, giờ chỉ cần nói sai một chữ thôi cũng có thể chuốc vạ vào thân ngay, thế nên từ đầu tới cuối cô luôn đóng vai kẻ vô hình, chuyên tâm bón cháo cho Tiểu Bảo.

Tuy Lục Đình Kiêu không biết rõ tình huống ra sao nhưng anh cũng không có vẻ gì là sốt ruột hay lo lắng cả, anh liếc nhìn con trai đang ngoan ngoãn ăn cháo trong lòng Ninh Tịch, sau đó lơ đãng nói một câu: "Tiểu Bảo, trên tóc cô Tiểu Tịch của con có cái gì bẩn kìa."

Tiểu Bảo đang vui đùa vào ăn cháo nghe thấy vậy lập tức giật mình ngừng đầu, nhìn lên tóc cô Tiểu Tịch, dùng bàn tay mũm mĩm của mình tìm kiếm một hồi.

Tìm mãi không thấy, cậu nhóc có hơi nóng nảy nhìn về phía ba, đôi mắt to tròn tràn đầy lo lắng, ở đâu ạ?

Lục Đình Kiêu gấp một miếng cá cho Ninh Tịch, thản nhiên nói: "Ba nhìn nhầm."

Tiểu Bảo: "!!!"

Ninh Tịch: "... " Đại ma vương thật gian trá!!!

Lục Sùng Sơn & Nhan Như Ý: "... " Có ai lừa con mình như mày không hả?

Tần Mộc Phong: "Khụ..."

Có điều nhờ hành động "nhắc nhở" của Lục Đình Kiêu mọi người liền hiểu, Tiểu Bảo dù có bệnh, thân thể có suy yếu nhưng đầu óc và phản xạ thì không có gì phải lo lắng, bé vẫn rất linh hoạt!

Chỉ là bé chỉ có phản ứng với những chuyện mà bé để tâm thôi...

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt cả hai không được tốt lắm.

Quả nhiên, việc họ cưỡng chế Tiểu Bảo ở bên cạnh mình đồng thời không cho bé gặp Ninh Tịch khiến cho Tiểu Bảo nảy sinh tâm lý bài xích họ!

Bầu không khí trên mâm cơm dần trở nên nặng nề.

Với tư cách là một bác sỹ tâm lý Tần Mộc Phong đành khẽ ho một tiếng, móc giấy giấy bút ra viết một chữ, sau đó đặt trước mặt Tiểu Bảo, nhẹ nhàng đỡ dành: "Tiểu Bảo, con có biết chữ này đọc thế nào không?"

Chữ mà Tần Mộc Phong viết trên giấy chính là chữ "Tịch". Tịch trong Ninh Tịch.

Không ngờ Tần Mộc Phong lại dùng cách này để dụ Tiểu Bảo nói chuyện, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý lộ ra vài phần kính phục, đúng là bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp có khác.

Lục Đình Kiêu lướt mắt nhìn một cái, nghiêng đầu, không nói gì.

Tiểu Bảo nhìn chữ trên giấy, tất cả mọi người đều nhìn Tiểu Bảo.

Dưới ánh mắt hồi hộp của mọi người, Tiểu Bảo nhìn Tần Mộc Phong với ánh mắt khó hiểu, sau đó cầm bút lên, viết lên giấy: "XI1".

1 Chữ Tịch của Ninh Tịch tiếng Trung đọc là "Xi".

Sau đó bé ném bút, ngẩng lên nhìn Ninh Tịch tỏ ý muốn cô bôn tiếp.

"Phì..." Ninh Tịch im lặng cả một buổi tối, cuối cùng không nhin được nữa

bật cười thành tiếng.

Bảo bối của cô xấu quá đi mất! Nhưng mà sao cô lại thấy đáng yêu quá vậy, làm thế nào bây giờ!

"..." Tần Mộc Phong hận không thể đập đầu xuống đất, thông minh cả đời như anh không ngờ lại bị hủy hoại trong tay thằng nhóc này.

--- O ---

Chương 509: Con Đưa Tiểu Bảo Đi Đi

Tần Mộc Phong tuy bị bánh bao nhỏ "chém" cho một nhát hung ác như vậy, nhưng sắc mặt của Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cũng tốt hơn nhiều, hai ông bà cũng không còn lo lắng về những chuyện kiểu như sợ Tiểu Bảo bị sốt cao quá nên đầu óc có vấn đề nữa.

Tiểu Bảo của họ vẫn còn thông minh lắm!

Thằng bé rõ ràng là đang cố tình chinh Tần Mộc Phong mà.

Thật sự càng ngày càng giống Lục Đình Kiêu hồi nhỏ, tuy không thích nói chuyện nhưng cũng "xấu xa" ghê lắm!

Hai ông bà nhìn Tiểu Bảo tràn ngập yêu thương và tự hào, Tần Mộc Phong chỉ có thể lẳng lẳng ở bên cạnh học máu, được rồi được rồi, sự hy sinh của anh xem ra cũng coi là có công hiến đi, chẳng phải như vậy càng tôn lên sự thông minh của tiểu tử tông sao?

Cuối cùng, bữa cơm này xem như vẫn kết thúc một cách vui vẻ, nhưng chẳng nghi ngờ gì, tất cả mọi người đều cảm thấy tiếc nuối, vì từ đầu tới cuối, bất luận mọi người có thử thăm dò thế nào Tiểu Bảo cũng không chịu nói một chữ.

Sau bữa tối, Ninh Tịch biết mọi người nhất định có chuyện cần bàn bạc nên cô đưa Tiểu Bảo về phòng trước.

"Giờ thì tính sao? Tiểu Bảo của chúng ta vẫn không chịu nói chuyện!" Nhan Như Ý than thở, sắc mặt Lục Sùng Sơn cũng trở nên ngưng trệ.

Tần Mộc Phong vì muốn lấy lại chút thể diện nên dùng từ ngữ chuyên môn của mình để giải thích: "Thật ra chuyện này cũng rất dễ hiểu, Tiểu Bảo không muốn nói chuyện là vì trong lòng vẫn luôn có bóng ma, tiềm thức của thằng bé luôn ở trong trạng thái tự bảo vệ và cảnh giác với mọi thứ xung quanh."

"Nhưng mà nếu như để thằng bé hoàn toàn được thả lỏng và được ở trước mặt người có thể khiến nó hoàn toàn tin tưởng thì ắt sẽ tự mở miệng nói chuyện, thậm chí không cần phải dẫn dắt gì cả. Điểm này, thật ra hoàn toàn trùng khớp với hướng phán đoán của tôi lúc trước."

"Ý của cậu là muốn để Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện, chúng ta vẫn phải dựa vào..." Lục Sùng Sơn khẽ ho một tiếng, nói chung không thể dùng cách xưng hô là "cô gái kia" được nữa: "Vẫn phải dựa vào Ninh Tịch à?"

Tần Mộc Phong gật đầu: "Có thể hiểu là như vậy, Ninh Tịch là nhân tố vô cùng quan trọng, thậm chí có thể nói, cô ấy chính là nhân tố quyết định."

Thật ra những lời như vậy Tần Mộc Phong đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, tiếc là Lục Sùng Sơn quá cố chấp, không bao giờ chịu để vào tai.

Vì quá hy vọng, kết quả giờ lại thành ra thế này khiến cho Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Nhan Như Ý thở dài, tự an ủi bản thân: "Hồi trước cho Tiểu Bảo đi khám bao nhiêu là bác sĩ đều không có chiều hướng lạc quan, còn bảo tình trạng của thằng bé rất có khả năng cả đời này cũng không thể nói chuyện được, nhưng giờ ít nhất cũng biết được thằng bé vẫn có thể nói nói chuyện trở lại, như này là quá tốt rồi!"

Lục Sùng Sơn gật đầu: "Phải, đây là chuyện tốt!"

Nói xong, Lục Sùng Sơn nhìn về phía con trai: "Con đi theo ba."

Trong phòng làm việc.

Lục Sùng Sơn im lặng một hồi, như thể phải đưa ra một quyết định quan trọng nào đó.

Một lúc lâu sau, ông mới nói: "Con đưa Tiểu Bảo đi đi."

Lục Đình Kiêu hoàn toàn không thấy ngạc nhiên với quyết định này của ông, nhưng ba anh có thể tự mình thay đổi ý kiến thì đúng là tốt hơn nhiều so với kết quả trong dự liệu của anh, cả chuyện Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện, anh cũng hoàn toàn không ngờ tới.

"Thời gian Tiểu Bảo ở chỗ của ba mẹ, đúng là chúng ta đã không thật sự chăm sóc tốt được cho nó, đây là trách nhiệm của chúng ta. Nhưng giờ ba giao Tiểu Bảo cho con, cũng không có nghĩa là ba hoàn toàn yên tâm ở con... Nếu thằng bé ở chỗ con xảy ra vấn đề gì, ba sẽ lập tức đón nó về, đến lúc đó con cũng không được có ý kiến gì hết, chuyện này con có đồng ý không?"
Lục Sùng Sơn tỏ ra nghiêm túc nói.

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Vâng."

Lục Sùng Sơn nghiêng mặt, bực mình khua tay như thể sợ mình sẽ phải hối hận: "Đi đi."

--- O ---

Chương 510: Thật Tốt Quá! Ba Ba Tặng Mình Cho Cô Tiểu Tịch Rồi!

Trong phòng ngủ của Tiểu Bảo.

Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo trong lòng nhưng trong đầu lại bắt đầu ấp ủ kế hoạch "đánh cắp bánh bao" của mình.

Tuy tạm thời có thể kéo dài được chút thời gian, nhưng sớm muộn gì cô và Tiểu Bảo cũng phải xa nhau, huhuhu, cứ đưa bánh bao nhỏ đi phiêu dạt khắp nơi cho rồi!

Đang nghĩ lung tung thì bên tai truyền tới một âm thanh trầm thấp.

"Đang nghĩ gì thế?"

"Trộm bánh bao!" Ninh Tịch buột miệng nói ra.

"Hừm..." Người đàn ông khẽ cười.

Lúc này Ninh Tịch mới phát hiện ra người vừa tới nói chuyện là Đại ma vương, cô giật mình ngẩng lên: "!!!"

Xong đời! Lỡ nói ra lời "đại nghịch bất đạo" mất rồi!

"Cùng nhau không?" Lục Đình Kiêu bỗng hỏi một câu nghe có vẻ chẳng liên quan gì.

Ninh Tịch ngẩn ra, sau khi hiểu được ý của anh hai má cô liền nóng bừng lên.

Không ngờ Đại ma vương lại hỏi cô có muốn cùng trộm bánh bao với nhau không! Thế này thì cửa sau hơi to quá rồi thì phải!

Khụ, thật ra thì cô cũng muốn lắm...

Lục Đình Kiêu cũng không trêu cô nữa, mở miệng nói: "Đi thôi."

"Đi...?" Sắc mặt Ninh Tịch trong phút chốc sầm xuống.

Cuối cùng cũng đến lúc phải đi rồi...

Bánh bao nhỏ phát giác được chuyện gì đó, cậu nhóc khăng khăng ôm chặt lấy Ninh Tịch không buông, cảnh giác nhìn ba mình.

Dưới ánh mắt ai oán của một lớn một nhỏ, ánh mắt Lục Đình Kiêu trở nên dịu dàng như nước: "Cùng nhau đi."

...

Mãi đến khi ngồi lên xe rồi, Ninh Tịch vẫn không dám tin, không ngờ cô thật sự ôm bánh bao nhỏ rời khỏi Lục Trạch.

Cứ như là đang nằm mơ vậy! Hạnh phúc đến thật bất ngờ!

Xem ra Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng đàm phán thành công với cha mẹ rồi...

Ninh Tịch thở phào một hơi, sau này bánh bao nhỏ lại về sống tại Bạch Kim Đế Cung, như thế cô tới thăm cũng tiện hơn biết bao nhiêu.

Nhưng không ngờ, kết quả cuối cùng còn khiến cô kinh ngạc hơn cả tưởng tượng.

Lục Đình Kiêu trực tiếp bảo Trình Phong lái xe tới chung cư của cô, sau đó mở cửa xe để cô và bánh bao nhỏ xuống xe.

"Đây là..." Ninh Tịch mờ mịt.

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lại nhìn thằng con vẫn cứ ôm Ninh Tịch khư khư phòng bị, khẽ nói: "Không cần trộm, tôi có thể tặng cho em."

Ninh Tịch: "Hả!?" Lần này Ninh Tịch ngớ thật luôn.

Ý của Đại ma vương là gì?

Anh ấy, anh ấy, anh ấy... anh ấy tặng bánh bao nhỏ luôn cho cô sao?

Nhưng đây là con trai anh đấy, sao nói tặng là tặng được! Có phải con ruột anh không vậy!

Tuy... đây là ước mơ tha thiết của cô...

Bánh bao nhỏ thấy mình sắp được ba tặng đi, trên mặt không hề tỏ ra bi

thương khi bị ba ruột vút bỏ, ngược lại trong đôi mắt lại càng tỏa sáng lấp lánh, gương mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ phải gọi là vô cùng vui mừng!

Thật tốt quá! Ba ba tặng mình cho cô Tiểu Tịch rồi!!!

Thấy vẻ mặt vui mừng không hề che giấu của con trai, không hề có chút quyến luyến hay bịn rịn gì khi sắp phải rời xa người ba là anh, Lục Đình Kiêu cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

"Khụ khụ... Boss đại nhân, anh anh anh... Vừa xong anh nói đùa có đúng không?" Ninh Tịch cười gượng hỏi.

Lục Đình Kiêu bế con trai lên, đi thẳng vào tòa chung cư, dùng hành động để chứng minh anh thật sự nghiêm túc.

Tới cửa, Lục Đình Kiêu nhắc nhở Ninh Tịch vẫn đang ngẩn ngơ: "Mở cửa."

"Ồ ờ..." Ninh Tịch vội lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vào nhà rồi, Lục Đình Kiêu đặt Tiểu Bảo xuống rồi nói: "Gần đây hình như em cũng không có việc gì, vậy cứ để Tiểu Bảo ở chỗ em một thời gian, nếu có chuyện gì gấp thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ bảo chú Viên tới trông Tiểu Bảo."

--- O ---

Chương 511: Có Thể Ở Lại Sao?

Chỉ một câu của Lục Đình Kiêu đã loại bỏ hết tất cả nỗi băn khoăn của Ninh Tịch.

Ôi má ơi! Đại ma vương thật là! Quá tri kỷ! Quá dịu dàng! Thật muốn lấy thân báo đáp!

Bánh bao nhỏ ngây thơ cho rằng ba ba thật sự đem mình cho cô Tiểu Tịch, nên vừa rồi nghe rằng chỉ ở lại một thời gian thì có chút mất hứng, vẻ mặt như vừa bị lừa dối.

Đã bảo là đem con tặng cô rồi mà? Ba ba là đồ lừa đảo!

Lông mày Lục Đình Kiêu khẽ nhíu, cho con trai một cái ám chỉ, cơ hội đã cho rồi có thể ở lại cạnh cô Tiểu Tịch cả đời hay không thì phải xem biểu hiện của con.

Bánh bao nhỏ mím môi, vẻ mặt trịnh trọng, nhóc nhất định làm được! Nhóc đâu thể vô dụng như ba ba, số mệnh là phải nắm trong tay mình!

Nhìn cậu con trai hùng hục ý chí chiến đấu, Lục Đình Kiêu hài lòng gật đầu một cái, không hề có cảm giác tội lỗi vì đang lợi dụng con trai.

Tốt lắm, lá bài chủ chốt này cuối cùng cũng thuận lợi đưa tới cạnh vợ rồi!

Ninh Tịch hiện giờ còn đang sung sướng vì có thể ở cùng một chỗ với bánh bao nhỏ thôi, nào biết mình đã rơi vào bẫy của Đại ma vương,

"Muộn lắm rồi, tôi đi trước, hai người nghỉ ngơi sớm đi!" Lục Đình Kiêu liếc đồng hồ đeo tay, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải đi về thôi.

Ninh Tịch vừa nghe thì sắc mặt hơi trầm xuống một chút.

Lục Đình Kiêu cúi người dặn dò con trai: "Tiểu Bảo, ba đi đây, con phải nghe lời cô Tiểu Tịch đấy!"

Thấy Lục Đình Kiêu chào tạm biệt bánh bao nhỏ, Ninh Tịch vội vàng gọi anh lại: "Khoan đã!"

"Còn việc gì sao?" Lục Đình Kiêu dừng bước hỏi.

"À à... có có có! Cái đó..." Ninh Tịch gãi đầu, có chút khó xử mở miệng:
"Lục Đình Kiêu... tối nay... anh có thể ở lại không?"

"..." Sắc mặt bình tĩnh của Lục Đình Kiêu trong nháy mắt hóa thành kinh ngạc, đôi mắt lạnh lùng cũng dấy lên ánh lửa, ánh mắt nhìn cô càng ngày càng nóng bỏng.

Nếu không phải Tiểu Bảo cũng ở đây thì câu vừa rồi của Ninh Tịch có thể coi như một lời mời mờ ám...

Mặc dù biết cô không có ý đó, nhưng dục hỏa của anh vẫn bị đốt lên...

Ninh Tịch tất nhiên cũng nhận ra câu vừa rồi có chút không ổn nên vội vàng giải thích: "Bánh bao nhỏ vừa mới khỏi bệnh, mặc dù bác sĩ đã nói không sao nhưng cũng không phải không có khả năng tái phát, tôi lo nhớ đâu..."

Dẫu sao chuyện có liên quan đến bánh bao nhỏ cô chẳng dám lơ là chút nào, cộng thêm việc lần đầu tiên một mình chăm sóc trẻ nhỏ thì trong lòng có chút luống cuống.

Lục Đình Kiêu hiểu nỗi lo lắng của Ninh Tịch, thấy ánh mắt dựa giẫm của cô thì ngọn lửa trong nháy mắt liền hóa thành nhiệt độ âm áp: "Được."

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, nỗi bất an trong lòng tan thành mây khói:
"Vậy tôi đi dọn giường, phòng cho khách chưa có ai ở bao giờ, tất cả đồ đều mới anh có thể ngủ ở đó luôn! Chẳng qua là đồ để thay..."

Lục Đình Kiêu: "Tôi sẽ cho người đưa tới."

"A a, vậy là được!"

Ba ba cứ thế ở lại đây, thế giới hai người trong tưởng tượng bị đánh vỡ, bánh bao nhỏ tỏ vẻ tâm hồn bé nhỏ của nhóc lại một lần nữa bị tổn thương.

Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu con trai, khước miệng khẽ nhếch lên sau đó nghiêm túc nhắc nhở: "Đừng quên chúng ta là đồng minh. Đã gọi là đồng minh thì không chỉ là phải hợp tác với nhau mà còn phải cùng nhau chia sẻ lợi ích."

Cho nên cung không thể độc chiếm nha!

Bánh bao nhỏ nghe vậy thì giận dữ, hết lần này đến lần khác lại không có

cách nào phản bác lại liền lạch bạch lạch bạch chạy vào phòng cho khách,
tìm cô Tiêu Tịch cầu an ủi!

Ba ba lại bắt nạt con!

--- O ---

Chương 512: Không Kim Lòng Được Mà Đến Gần

Thu xếp ổn thỏa cho bánh bao lớn xong, Ninh Tịch bắt đầu dỗ bánh bao nhỏ đi ngủ.

Bánh bao nhỏ tỏ ý muốn nghe cô Tiểu Tịch hát.

Kết quả Ninh Tịch hát xong mấy bài bình thương bánh bao nhỏ rất thích, nhưng hôm nay nhóc nghe xong vẫn tỉnh táo nhìn cô chăm chăm, chả có chút nào buồn ngủ.

"Bảo bối không buồn ngủ sao? Vậy để cô kể chuyện cho con nhé?" Ninh Tịch hỏi dò.

Bánh bao nhỏ lắc đầu thật mạnh.

Ninh Tịch sờ cằm: "Vẫn muốn cô hát sao?"

Bánh bao nhỏ gật đầu.

"Con không thích mấy bài kia?"

Bánh bao nhỏ gật đầu.

Ninh Tịch dường như hiểu ra một chút: "Vậy... cô đổi bài khác nhé?"

Bánh bao nhỏ tiếp tục gật đầu, ánh mắt vừa có sự mong đợi lại vừa có chút sợ hãi sẽ lại thất vọng lần nữa nhìn cô.

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, sau đó hát: "À ơi, à ơi, bảo bối thân yêu của mẹ, hai tay mẹ, nhẹ nhàng quạt mát cho con..."

Vừa cất lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ lập tức sáng bừng lên, cộ cộ Ninh Tịch một cái rồi dính vào ngực cô, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ninh Tịch bật cười sờ đầu bánh bao nhỏ một cái, hóa ra là muốn nghe hát ru à...

Lúc trước hát bài này cho bánh bao nhỏ, nhóc đã sốt đến mơ hồ nhưng chắc là trong tiềm thức nghe được cho nên lúc này lại muốn nghe tiếp, nhưng lúc đó sốt mơ mơ màng màng nên không nghe rõ Ninh Tịch hát là bài nào...

Trong tiếng ca điệu dàng, bánh bao nhỏ rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Ninh Tịch không yên tâm, thử sờ trán của bánh bao nhỏ, chắc chắn nhóc không sốt nữa thì mới yên lòng.

Hôn nhẹ lên trán của bánh bao nhỏ một cái, sau đó nhẹ nhàng xuống giường đi xem bánh bao lớn.

Gõ gõ cửa, bên trong không có chút phản ứng nào, chẳng lẽ lại ngủ sớm như thế? Cái này không phù hợp phong cách làm việc của Lục Đình Kiêu?

Ninh Tịch hoài nghi đẩy cửa ra, phát hiện đèn chưa tắt, máy tính xách tay vẫn đang mở, còn Lục Đình Kiêu đang dựa vào đầu giường ngủ gật.

Ninh Tịch nhìn vành mắt đen thui của anh thì không khỏi cau mày.

Lúc trước Lục Đình Kiêu nói công ty không có việc gấp gì, xem ra là nói dối rồi. Lục Cảnh Lễ chạy đi chơi lâu như thế thì đương nhiên lượng công việc của Lục Đình Kiêu cũng tăng lên gấp bội, không những thế... hơn nửa đêm hôm qua còn chạy ra sân bay đón cô, sau đó Tiểu Bảo bị sốt, cô còn có thể ngủ cùng Tiểu Bảo một lúc nhưng anh thì nguyên một ngày một đêm không ngủ.

Ninh Tịch thả nhẹ bước chân, cẩn thận đi tới chỉnh lại gối rồi cởi áo khoác trên người anh ra rồi đặt anh nằm xuống.

Giúp Lục Đình Kiêu đắp chăn, đóng laptop, tắt đèn xong Ninh Tịch chuẩn bị rời đi.

Nhưng cô lại đứng yên không động đậy, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ lẳng lẳng nhìn gương mặt hoàn mỹ của người đàn ông đang chìm trong giấc ngủ...

Rõ ràng là một gương mặt cực kỳ xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng từ chối bất cứ ai tiếp cận, chẳng biết tại sao nhưng nhìn một chút thì Ninh Tịch như bị cuốn vào một vòng xoáy của lực hấp dẫn, hoàn toàn không có cách nào dời mắt đi, thậm chí còn không kiềm chế được muốn đến gần...

Lúc nghĩ như vậy Ninh Tịch đã không khống chế được bản thân mà bám vào mép giường, nghiêng người qua... Lúc hoàn hồn lại thì những lọn tóc đen như mực đã chạm vào bờ vai anh, đôi môi cô cách đôi môi anh chỉ trong gang tấc...

Suýt nữa đã hôn anh rồi, Ninh Tịch hoàn hồn lại rồi vội vàng chạy đi như thể có thú dữ đuổi sau lưng.

Ninh Tịch cũng không biết rằng, ngay sau lúc cô rời đi thì người đàn ông đang ngủ trên giường đột ngột mở mắt ra, trong đôi mắt sâu hun hút là một mảng thanh minh, chẳng có chút nào là buồn ngủ...

--- O ---

Chương 513: Không Thể Tự Kiểm Chế

Vừa rồi lúc anh dựa vào giường chẳng qua là nhắm mắt dưỡng thần một chút thôi.

Lúc Ninh Tịch gõ cửa thì anh đang thiu thiu ngủ, quả thật là không nghe được, nhưng lúc Ninh Tịch đẩy cửa vào thì anh đã tỉnh rồi, có điều không biết vì cái gì mà không mở mắt ra ngay lập tức.

Sau đó thì thấy Ninh Tịch cẩn thận cởi đồ cho anh rồi đỡ anh nằm xuống, đắp chăn cho anh.

Tuy biết rõ cô chỉ coi anh như ông chủ mà quan tâm chăm sóc, nhưng mà cảm giác đó vẫn khiến cho dòng máu lạnh như băng đang chảy trong người anh như được rót thêm vào một dòng nước ấm, ngay cả mệt mỏi cũng bay sạch.

Lạ là ngay cái lúc anh cho rằng cô chuẩn bị ra ngoài thì anh cảm nhận được bước chân của cô có xô dịch một chút nhưng rồi lại đột nhiên im bất không một chút thanh âm.

Cô không đi cũng không động đây, thậm chí anh có thể cảm nhận tầm mắt cô đang rơi vào trên người mình...

Cô... đang làm cái gì? Đang nhìn cái gì?

Đáng tiếc lúc này anh lại không thể mở mắt ra, chỉ có thể tỏ vẻ đang ngủ say không biết một cái gì, nằm im không nhúc nhích trên giường, tập trung cảm nhận từng âm thanh nhỏ nhất xung quanh.

Cô đứng ở mép giường yên lặng một hồi lâu, bị tầm mắt chăm chú như thế quan sát khiến cơ thể anh cũng sắp nổi lên phản ứng lại thì rốt cuộc cũng nghe được một loạt những âm thanh rất nhỏ, là tiếng quần áo ma sát vào nhau.

Hình như Ninh Tịch... đang đến gần anh?

Ngay lúc đang hoài nghi anh lại cảm nhận được có cái gì đó hơi ngứa nhẹ nhàng rơi vào vai mình, tiếp đó, là hơi thở ngọt ngào vô cùng quen thuộc của cô.

Trong đầu anh lóe lên, cuối cùng cũng biết cái thứ ngựa ngựa kia là gì, đó là tóc của cô, mà giờ phút này cô cách anh rất gần...

Trái tim của Lục Đình Kiêu cũng suýt nữa ngừng đập, máu toàn thân dường như chảy ngược, một dòng điện chạy vọt qua sống lưng, nổ tung ở trung tâm thần kinh rồi hóa thành một trận nhiệt lưu chạy thẳng xuống phía dưới...

Cô... đang làm cái gì?

Lục Đình Kiêu cứng ngắc nằm ở đó không dám thở mạnh.

Cô càng ngày càng tiến sát lại gần...

Khi anh cho rằng đôi môi mềm mại, niềm hạnh phúc mà anh mong đợi đã lâu phải hạ xuống thì hơi thở của cô đột nhiên rời xa, sau đó là tiếng bước chân vội vã rời đi.

Lục Đình Kiêu mở mắt ra, suýt chút nữa cho rằng vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Nhưng mà không phải, đó không phải là mộng mà là sự thật.

Hành động vừa rồi của Ninh Tịch rất kỳ quái, khiến anh rất khó hiểu...

Dù sao ban nãy cũng nhắm mắt, không cách nào chắc chắn rốt cuộc cô đang làm cái gì, chẳng qua là anh dùng trực giác mà đoán là cô muốn hôn anh mà thôi, nhưng sau cùng lại đổi ý?

Hay tất cả mọi thứ đều là chỉ là do anh tự mình đa tình?

Không chừng là trên tóc anh vương cái gì đó, cô xích lại gần để giúp anh lấy xuống thôi?

"A..." Lục Đình Kiêu đỡ trán, liếc cái gì đó đang dựng đứng thì cười khổ một tiếng, cảm giác như bản thân sắp phát điên rồi.

Làm sao có thể chứ...

Làm sao cô lại muốn hôn anh được đây?

Loại chuyện thế này rõ ràng chỉ có anh mới làm.

Mà anh lại chỉ vì một nụ hôn hư ảo không tồn tại mà thân thể lại hưng phấn đến nỗi có phản ứng...

Lục Đình Kiêu vội vàng đứng dậy bước vào phòng tắm.

Dòng nước lạnh như băng cũng không cách nào giúp cơ thể hạ nhiệt độ xuống, ngọn lửa trong cơ thể càng ngày càng cháy mạnh...

"Tiểu Tịch..." Rốt cuộc anh không còn nhìn được nữa, đưa bàn tay chạm vào góc rẽ của sự sống, chậm rãi cử động.

Ảo tượng vừa rồi cô thật sự nhào đến hôn một cái, ảo tượng cùng cô ân ái một lần...

--- O ---

Chương 514: Y Củ Cải Rốt Cuộc Muốn Làm Cái Gì?

Từ phòng cho khách chạy ra, Ninh Tịch trốn thẳng lên sân thượng.

Bị gió lạnh thổi một lúc cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Huhuhuhuhu, tổn thọ quá! Đúng là sắc đẹp hại người mà!

Thế mà vừa nãy cô dám nhân lúc Đại ma vương ngủ mà len lén sàm sỡ con người ta!

Đúng là mất trí rồi!

May mà một khắc cuối cùng cũng tỉnh lại, dừng ngay cái hành động tội ác kia lại.

Quả nhiên, để một cây củ cải xanh bụ bẫm mập mạp mê người như thế trước mặt mà không thể gặm chỉ có thể nhìn đúng là quá nguy hiểm, cũng quá tự ngược...

Ninh Tịch đang nằm trên sân thượng tự sám hối thì di động trong túi bỗng reo lên.

Có một tin nhắn mới nhất từ... Annie.

Mắt Ninh Tịch lóe sáng, lập tức tỉnh táo hoàn toàn, mở tin nhắn kia ra.

[Annie: Anh Tịch có đó không?]

Ninh Tịch trả lời: [Có, sao thế?]

[Annie: Mấy ngày nay tâm trạng của Đại ca... vô cùng vô cùng vô cùng tồi tệ!]

Ninh Tịch nhăn mày: [Xảy ra chuyện gì à?] Rốt cuộc là tệ đến mức nào mà khiến Annie phải xài tận ba lần "vô cùng"?

[Annie: Em thấy thì nhất định là Đại ca lại cãi nhau với anh!]

Ninh Tịch còn tưởng có tin tức gì quan trọng, đọc cái tin này xong thì khóe miệng giật giật: [Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, anh với tên đó còn chẳng liên lạc gì với nhau thì sao mà cãi nhau được?]

Gửi tin này đi xong, Ninh Tịch đột nhiên cảm thấy sai sai...

Ồ dẹt, không đúng, hình như lúc trước có mảng tên này một trận thì phải?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện này?

Ninh Tịch càng nghĩ càng thấy có khả năng...

[Annie: Tịch, anh đừng lừa em, em cũng biết đó, là vì chuyện ở Philadelphia mà tức giận đúng không? Đại ca không phải cố ý muốn tổn thương anh đâu, anh ấy biết chuyện xong cũng tức lắm. Cái này hoàn toàn không phải do Đại ca hạ lệnh mà là mấy tên thuộc hạ tự ý hành động thôi! Đại ca cũng vì thế mà nổi giận lôi đình, khiến bọn họ trả giá đắt rồi.]

Ninh Tịch đọc tin này xong thì có chút giật mình, hóa ra là như vậy...

Khó trách tại sao cô luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, đây hoàn toàn không phải tác phong làm việc của tên kia, chẳng qua là lúc đó đang sôi máu nên cũng không nghĩ nhiều. Chưa kể con hàng kia tính cách mưa nắng thất thường, trở mặt còn nhanh hơn con gái đến kỳ cho nên ai mà biết một hôm đẹp trời nào đó tên đó lại đổi tính chứ? Đúng là mọi chuyện đều không thể dùng lẽ thường suy đoán.

Có điều đây cũng không phải điểm chính, mà mấu chốt là sau lần đó cô mơ hồ phát hiện ra một chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới...

Tên kia với Lục Đình Kiêu sợ rằng còn có chút liên hệ không rõ ràng, mỗi lần tên đó nhắc tới Lục Đình Kiêu đều có thái độ thật là kỳ diệu!!! Tựa như có mối thù giết cha vậy...

Cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt cho nên cô mới chịu mạo hiểm mà trở về St. Bernard một chuyến, tìm Tam sư tử Phong Tiêu Tiêu kiểm chứng giúp chuyện này.

[Được rồi, anh biết rồi. Có chuyện gì khác nữa không?] Ninh Tịch trả lời.

[Annie: Khác à... chẳng phải anh để em đi... năm vùng sao? Em để ý thấy thì gần đây có người luôn gây phiền toái cho Đại ca, nên dạo này anh ấy vẫn luôn ở trên biển không có gì khác thường cả, chỉ có điều em vừa biết được một tin khiến em có chút lo lắng.]

Ninh Tịch lập tức căng thẳng thần kinh: [Tin gì?]

[Annie: Em mới biết Đại ca giao cho anh Dạ một nhiệm vụ.]

[Ninh Tịch: Cấp gì?]

[Annie: Cấp S]

Ninh Tịch nhìn hai chữ "Cấp S" trên di động mà sắc mặt trắng bệch.

Quả nhiên nếu không phải nhiệm vụ cấp S thì Annie cũng không khẩn trương đến độ mạo hiểm thông báo cho cô.

Chết tiệt! Rốt cuộc tên kia ra cái nhiệm vụ gì? Không những cấp S mà còn phải do đích thân Đường Dạ ra tay!

Có liên quan đến Lục Đình Kiêu sao?

--- O ---

Chương 515: Tôi Có Nên Cầu Hôn Hay Không?

Cùng lúc đó tại sòng bạc lớn nhất Las Vegas.

Bên trong một căn phòng xa hoa nào đó, đối diện mặt bàn chất đồng sô sách, một người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng trông vô cùng nho nhã lịch sự đang ngồi trên bộ ghế salon bằng da.

Dưới chân anh ta là một vũng máu và một tên đầu trọc đang ôm chỗ đáng lẽ ra là cánh tay phải co quắp ở đó, những kẻ khác trong căn phòng thì lo sợ nơm nớp, mồ hôi túa ra như mưa...

Đột nhiên chiếc laptop đặt trên bàn phát sáng, ngay sau đó trên màn hình xuất hiện một chữ "S" đỏ như máu và vang lên một tiếng còi báo động bèn nhọn.

Khi nhìn thấy ký hiệu này, tất cả những người có mặt trong căn phòng này đều trở nên hoảng sợ.

Nhiệm vụ cấp S!!!

Cấp trên có chuyện gì hệ trọng sao?

Ngay cả về mặt Đường Dạ cũng trở nên ngưng trọng, anh giơ tay lên ý bảo mọi người rời đi.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Đường Dạ.

Đường Dạ nhấn một phím trên bàn phím, một giây sau trên màn hình lóe lên một hình ảnh bầu trời đầy sao, trên boong thuyền có thể loáng thoáng thấy một bóng người mờ ảo cùng tiếng sóng vỗ.

Về mặt Đường Dạ ngưng trọng lạ thường nhìn về phía màn hình máy tính hỏi: "Satan, đã xảy ra chuyện gì?"

Trong tổ chức, các nhiệm vụ được chia theo mức độ mà phân thành bốn cấp ABCD, nhiệm vụ có độ khó trên cả cấp A được gọi là cấp S.

Lần nhận nhiệm vụ cấp S ba năm trước thiếu chút nữa thì toàn quân của họ bị diệt, cho nên không thể trách tại sao Đường Dạ lại khẩn trương như vậy.

Trên màn hình, bóng người kia đang nằm ngửa trên boong tàu nhìn bầu trời đầy sao, mãi một lúc lâu sau, dưới ánh mắt vô cùng khẩn trương của Đường Dạ mới sầm kín mở miệng: "Dạ, có phải là ta không biết theo đuổi con gái thật không?"

Đường Dạ: "..."

Đợi hơn nửa ngày, cũng chuẩn bị tâm lý cho tin tức gì đó kinh thiên động địa lắm cơ, ai ngờ kết quả lại là một câu nói không đầu không đuôi thế này, trên mặt Đường Dạ lập tức xuất hiện vết nứt: "Ngài tìm tôi chỉ để hỏi cái này?"

"Tất nhiên là không." Người đàn ông kia tỏ vẻ "Sao có thể, chả lẽ Satan ta lại ngu đến thế sao" rồi nhắc nhở: "Dạ, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của ta."

Mặc dù đã sớm tập thành thói quen người này không bao giờ dựa theo lẽ thường mà làm việc, nhưng Đường Dạ vẫn có chút không đỡ nổi, hít sâu một hơi mới đề xuống cảm giác bất lực trong lòng lại, nhẫn nại trả lời: "Đúng vậy."

"A, quả nhiên, chỉ có cậu mới dám nói thật với ta." Người đàn ông thở dài, sau đó mở miệng nói: "Cậu nói xem, ta có nên cầu hôn cô ấy không?"

"Cái gì?" Dưới chiếc kính gọng vàng, khuôn mặt Đường Dạ gần như không thể tin nổi. Cầu hôn? Người này... có nhất thiết phải thần kinh như thế không?

"Ừ, ta đúng là một thiên tài!" Không đợi Đường Dạ trả lời, tên đàn ông đã bắt đầu tự biên tự diễn.

Đường Dạ nhéo mi tâm một cái, hết nhin nổi nói: "Satan, tôi nhất định phải nhắc ngài một câu, dạo này tình hình bên ngoài đang rất phức tạp, ít nhất trong một tháng ngài không thể rời đi vùng biển này."

"Tất nhiên ta biết, cho nên cậu đi giúp ta đi!" Người đàn ông tỏ vẻ đương nhiên, cảm giác rất chi là gọi đòn.

Đường Dạ: "..."

Vẻ bình tĩnh trên mặt Đường Dạ rốt cuộc cũng tan nát, anh nghiến răng gằn từng chữ một: "Cho nên, cái mà ngài gọi là nhiệm vụ cấp S, chính là để tôi, giúp ngài, cầu hôn tiểu sư muội?"

Lời tác giả: YS = Y củ cải = Vân củ cải = Satan. Đường Dạ là anh em kiêm trợ lý của YS, cũng là đại sư huynh của Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 516: Ôm Một Cái Đã

"Không sai nha!" Người đàn ông khẳng định.

Đường Dạ lại nheo mi tâm một cái nữa, hít sâu một hơi tựa như đang áp chế lửa giận, một lúc lâu sau anh mới lạnh mặt, không chút lưu tình nói: "Thật xin lỗi, nhiệm vụ này tôi từ chối không tiếp nhận."

Người trong màn hình bị từ chối cũng không giận tí nào, tỏ vẻ tốt tính nói: "Ồ! Vậy ta chẳng còn cách nào khác hơn là tự đi thôi!"

"Tuyệt đối không được!" Đường Dạ cố nén ham muốn làm phản, đem tên nào đó giết một trăm lần lại rồi mới thỏa hiệp: "Được rồi, tôi đi!"

Trên boong tàu, người đàn ông kia xoay người, ngón tay thon dài hất hất mấy lọn tóc rơi xuống trán lộ ra một nụ cười vô cùng thối nát: "Chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại đâu đó!"

Đường Dạ: "Hay là ngài giết tôi luôn đi!!!" Anh tình nguyện đi nhận nhiệm vụ cấp S chân chính!

"Ha ha ha ha..." Chọc Đường Dạ giận điên lên khiến người nào đó có cảm giác rất thành tựu, sung sướng cười ha hả một lúc lâu, cười xong mới nheo mắt lại âm trầm mở miệng: "Nếu thành công thì đem cô ấy về, còn nếu thất bại thì chuyển cho cô ấy một câu."

Đường Dạ: "..."

Hừ, rốt cuộc tên này lấy tự tin ở đâu ra mà cảm thấy có khả năng thành công chứ?

Hắn ta không phải là không biết theo đuổi con gái, mà là không hiểu gì về chuyện nam nữ hết!

Nhưng Đường Dạ biết, chỉ cần là chuyện hắn ta đã quyết định thì tuyệt đối không thay đổi, nếu không được như ý thì hắn ta thực sự sẽ chạy ra ngoài quỹ tung trời lật đất, đến lúc đó thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi...

...

Trên ban công, Ninh Tịch nghĩ lung tung một hồi rồi bình tĩnh lại rất nhanh.

Làm sao mà mọi chuyện lại đều hướng vào Lục Đình Kiều được chứ, đây là nhiệm vụ cấp S đó nha, nhất định là chuyện quan trọng trong nội bộ tổ chức thôi...

Ninh Tịch nằm lãn trên giường, vừa nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì mắt phải nháy liên tục.

Nháy mắt phải... có tai họa sắp ập đến?

Vừa mới nghĩ vậy thì mắt trái lại nháy!

Mắt trái nháy... có tài đến?

Ồ ơ ơ, hai con mắt đều nháy là cái thể loại gì đây? Rốt cuộc là có tai hay có tài?

Sáng hôm sau.

Ninh Tịch cố ý dậy sớm, tự mình xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, bữa sáng rất đơn giản gồm cháo hải sản, trứng rán hình trái tim phối hợp với một ít đồ muối ăn kèm, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Đang bày bàn ăn thì bấp chần đột nhiên có cảm giác bị một cái gì đó mềm mềm ẩm ẩm ôm lấy, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là bánh bao nhỏ mới tỉnh dậy.

"Bảo bối dậy rồi à, nhanh đi đánh răng rửa mặt đi!" Đồ dùng cá nhân với quần áo đã được quản gia mang đến từ tối qua, hoàn toàn không cần cô bận tâm.

Bánh bao nhỏ lắc đầu, ngược cái đầu nho nhỏ lên rồi giơ hai cái tay ngắn ngắn, tỏ ý phải ôm một cái đã.

Ninh Tịch tất nhiên sẽ không từ chối, cười toe toét thỏa mãn yêu cầu nhỏ này.

Đang ôm bánh bao nhỏ cọ cọ, sau lưng truyền tới một chuỗi tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thì hóa ra Lục Đình Kiều đã tỉnh.

Đây không phải lần đầu tiên thấy bộ dạng Lục Đình Kiều vừa tỉnh ngủ, nhưng hôm nay... có cảm giác bất đồng chỗ nào đó...

Hình như là ánh mắt không giống nhau lắm...

Lúc trước ánh mắt Lục Đình Kiêu nhìn cô đều là dịu dàng như nước, ấm áp như gió xuân hoặc nói là ánh mắt giống như động vật ăn cỏ mà lúc này lại khác hoàn toàn trước kia, cảm giác như phong ấn của Đại ma vương đang từ từ bị giải trừ.

Ninh Tịch dầu sao tối qua cũng làm chuyện trái lương tâm nên có chút chột dạ cũng chẳng dám nhìn lâu. Cô ho nhẹ một tiếng nói: "Boss đại nhân, anh dậy rồi à, đánh răng rửa mặt xong là có thể ăn sáng rồi!"

Lục Đình Kiêu thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng nói: "Ừ."

--- O ---

Chương 517: Liên Minh Cha Và Con

Trước khi ăn cơm, Ninh Tịch đo nhiệt độ cho bánh bao nhỏ, thấy nhiệt độ ở mức bình thường mới hoàn toàn yên tâm.

Chuyện bánh bao nhỏ chỉ mở miệng nói một câu rồi không nói nữa thì cô cũng chẳng vội.

Đối với cô mà nói thì sức khỏe của bánh bao nhỏ mới là quan trọng nhất, mặc dù cô rất hy vọng bánh bao nhỏ có thể nói chuyện một cách bình thường nhưng tuyệt đối sẽ không ép nhóc làm chuyện nhóc không muốn. Chờ lúc nhóc thật sự muốn nói thì tự nhiên sẽ mở miệng.

Ăn sáng xong, Ninh Tịch đột nhiên nhớ đến một chuyện: "A đúng rồi! Suýt nữa quên mất tôi có quà cho hai người!"

Quà!

Đôi mắt bánh bao nhỏ lập tức sáng rực.

Ninh Tịch lạch bạch chạy về phòng cầm hai cái túi màu xanh da trời một lớn một nhỏ đi ra, chia cho bánh bao nhỏ và bánh bao lớn.

Lục Đình Kiêu nhận lấy túi quà thì hơi bất ngờ: "Tôi cũng có?"

"Đương nhiên rồi!"

Lại còn đắt nhất nữa chứ!

Lục Đình Kiêu mở túi ra, bên trong là một bộ âu phục, liếc mắt nhìn con trai một cái thì quả nhiên cũng là một bộ âu phục trẻ em cùng kiểu dáng.

Ninh Tịch thích nhất là nhìn hai cha con bọn họ mặc đồ đôi!

Có điều, trừ quần áo ra Ninh Tịch còn mua thêm cho bánh bao nhỏ một dây treo balo hình con gấu, còn Lục Đình Kiêu là một cái kẹp cà vạt.

"Thế nào, thế nào, thế nào? Có được không? Có thích không?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

Câu trả lời của bánh bao nhỏ là chạy như bay vào trong nhà lấy balo ra, sau đó giao cho Ninh Tịch, ý bảo cô giúp đeo gấu con lên balo

Lục Đình Kiêu mở miệng nói: "Mặc cho em xem?"

Ninh Tịch vừa nghe thì vui vẻ gật đầu như già tởi: "Ừm ừm, tôi muốn xem!"

Bánh bao nhỏ không cam lòng phồng má, cũng lập tức ôm quần áo vào phòng thay.

Ninh Tịch chống cằm, vô cùng mong đợi.

Hơn cả mong đợi chính là khẩn trương bởi vì lần này cô chọn màu... có chút khiêu chiến giới hạn của Đại ma vương...

Lần trước là màu xanh da trời, lần này cô chọn... màu đỏ!!!

Cô thậm chí còn dám đánh cược, cả đời này Đại ma vương chưa bao giờ từng mặc màu đỏ...

Dĩ nhiên, cô không thể nào chọn màu quá khoa trương như màu đỏ tươi, mà thiên đỏ như bordeaux (đỏ thẫm).

Vừa nãy Đại ma vương nhìn thấy xong lại không chút do dự nói muốn mặc thử khiến cô kinh hãi thật lâu, chỉ sợ Đại ma vương sẽ không mặc thôi!

Thấp thỏm hồi lâu, hai cha con cơ hồ là đồng thời đẩy cửa bước ra ngoài.

Thật... thật là đẹp trai quáaaaaaaaaaaaaa...!

Tại sao lại đẹp trai được đến thế!

Không ngờ Đại ma vương lại có thể mặc đến đẹp trai ngút trời thế này, chẳng có chút cảm giác nào là không thích hợp, quả nhiên không có màu nào Đại ma vương không mặc được!

Hơn nữa bởi vì chưa bao giờ thấy Đại ma vương mặc màu như vậy cho nên càng nhìn càng thấy kích động.

"Thế nào?" Lục Đình Kiêu nhướng mi, thật ra thì nhìn vẻ mặt đã biết là vượt quá mong đợi của cô rồi.

Đúng là cả đời này anh chưa bao giờ mặc màu này nhưng vì là đồ cô tặng nên anh mới không chút do dự mà mặc vào, thậm chí còn có cảm giác ngọt ngào như ăn mật.

Ừm, chỉ cần là vợ chọn thì có là màu xanh nõn chuối anh cũng mặc...

"Cực cực cực cực cực cực... đẹp trai đó nha!" Thấy hai cha con thử đồ xong, Ninh Tịch thỏa mãn ngắm nhìn hồi lâu.

Của Lục Đình Kiêu là bộ âu phục có cả áo vest, áo gile và áo sơ mi, còn bánh bao nhỏ là quần đùi dây có thêm nơ cổ cùng màu. Hai cha con đứng chung một chỗ nhìn thế nào cũng thấy mãn nhãn!

--- O ---

Chương 518: Tiểu Thái Tử Thật Đẹp Trai, Thật Đáng Yêu

Đến tận lúc sắp muộn giờ, Ninh Tịch mới vội vàng hồi phục lại tinh thần: "Lục Đình Kiêu, anh không đi là muộn giờ làm đó?"

"Không sao, còn sớm. Chẳng phải hôm nay em muốn đi xem văn phòng với Cung Thượng Trạch sao? Máy chỗ này là tôi giúp em chọn mấy chỗ thích hợp để em tham khảo." Lục Đình Kiêu vừa nói vừa đưa ra một tập tài liệu.

"Nhanh thế đã xong rồi?" Ninh Tịch kinh ngạc vì hiệu suất làm việc của Đại ma vương.

"Không tốn nhiều thời gian." Bởi vì là chuyện của cô nên nhất định phải ưu tiên vị trí thứ nhất, tất nhiên là phải nhanh thôi.

"Cảm ơn!!!" Nhìn tài liệu Lục Đình Kiêu đưa cho cô có cả những phân tích cặn kẽ cùng so sánh, Ninh Tịch nhất thời cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Sau đó, ánh mắt lại rơi vào bánh bao nhỏ thì cả người bỗng thấy hơi khó giải quyết: "Ây... nếu hôm nay tôi đi xem văn phòng, vậy bánh bao nhỏ phải làm thế nào? Nếu không để hôm khác đi, cứ chạy tới chạy lui như thế chắc chắn không tiện mang thẳng bé đi, dù sao cũng mới khỏe lại!"

Bánh bao nhỏ vừa nghe, vẻ mặt đã như thể bị vứt bỏ đến nơi.

"Đề tôi gọi điện bảo chú Viên đến." Lục Đình Kiêu nói.

Bánh bao nhỏ tròn mắt nhìn ba ba, bàn tay túm lấy quần áo Ninh Tịch càng siết chặt hơn, không muốn!

Ninh Tịch có chút do dự, để một mình bánh bao nhỏ ở lại đây, dù có người chăm sóc nhưng cô vẫn không thấy yên tâm.

Lục Đình Kiêu nhìn ra nỗi băn khoăn của cô, vì vậy để di động xuống nói: "Hoặc là tôi mang thẳng bé đến công ty, em xong chuyện thì đến đón."

"Ừm..." Để bánh bao nhỏ đi cùng ba ba nó thì cô yên tâm hơn chút!

Ninh Tịch trầm ngâm chốc lát, sau đó cúi người xuống dịu dàng nói với bánh bao nhỏ: "Tiểu Bảo, thật xin lỗi con nhưng hôm nay quả thật cô có việc phải

làm, con xem, con muốn ở đây chờ cô về hay là đến công ty với ba ba?"

Nhóc chẳng muốn chọn cái nào cả, nhóc chỉ muốn ở cùng cô Tiểu Tịch thôi! Nhóc không sợ mệt! Nhưng mà... nhóc sợ liên lụy đến cô Tiểu Tịch... sợ làm cô Tiểu Tịch mệt mỏi...

Bánh bao nhỏ xoắn xuýt một lúc lâu cuối cùng bất đắc dĩ nhìn ba ba đang đứng bên cạnh một cái, ý là nhóc lựa chọn đến công ty với Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai đưa ra quyết định thì tỏ vẻ rất hài lòng, quả nhiên là con ruột có khác!

Ninh Tịch tất nhiên không nhận ra sự trao đổi bằng mắt của hai cha con, yêu thương ôm lấy bánh bao nhỏ cọt cọt: "Bảo bối ngoan quá, cô làm xong việc sẽ đến đón con ngay lập tức!"

Trần an bánh bao nhỏ xong, Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu bắt đầu chia nhau hành động.

...

Tại cao ốc của tập đoàn Lục thị.

Khi Lục Đình Kiêu dắt tay bánh bao nhỏ xuống xe đã dẫn đến một mảnh nào động.

Cơ hồ mọi ánh mắt đều rơi vào bé trai được Lục Đình Kiêu dắt tay.

Hoàn toàn không cần nghĩ nhiều, bé trai có khuôn mặt y như đúc ra từ một khuôn với Boss nhà bọn họ chắc chắn là vị Tiểu Thái tử trong truyền thuyết kim quang lòe lòe!

Nhất là hôm nay Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo còn mặc đồ đôi do Ninh Tịch mua tặng. Một lớn một nhỏ đứng chung một chỗ thật chói mù mắt người xem. Ngay cả ánh nắng ban mai cũng chết mê chết mệt mà bám hết lên hai cha con bọn họ, nếu không thì sao tự dưng lại có hiệu ứng ánh hào quang chói lòa thế này?

Lễ tân quèn đứng trước cửa công ty hưng phấn, kích động không thôi, lập tức lên diễn đàn công ty báo động trước một câu:

[Ôi giới ơi... Tin tức đặc biệt đây!!! Lục tổng mang Tiểu Thái tử đến công

ty!!! Tiểu Thái tử đẹp trai ngất ngây, vô cùng dễ thương và đáng yêu!!!]

--- O ---

Chương 519: Mẹ Ruột Là Ai?

Cái tin này vừa được đăng lên, diễn đàn công ty như thể chảo dầu sôi bị nước lạnh bắn vào, hoàn toàn nổ tung, vừa mới đăng lên đã leo lên top...

[Tiểu Thái tử? Đầu óc tôi không được thông minh, cô đừng có gạt tôi! Sao Lục tổng lại có thể đưa Tiểu Thái tử tới công ty chứ?]

[Cô không nhìn lầm rồi chứ? Sao cô biết đó là Tiểu Thái tử?]

[Tôi vào công ty năm năm, chưa từng thấy một sợi tóc của Tiểu Thái tử đâu đấy!]

[Có thật là Tiểu Thái tử không? Tôi còn tưởng đó là tin đồn chứ!]

[Cho dù có thì cũng chẳng có khả năng đó là Tiểu Thái tử, Lục tổng làm người kiêm tón như vậy thì sao có thể mang con trai đến công ty được?]

...

Lễ tân quên không phục, ra sức phản bác: [Chính là Tiểu Thái tử thật đó! Khuôn mặt y như đúc từ một khuôn với Boss thì sao tôi có thể nhận sai!!! Hơn nữa bọn họ còn mặc đồ đôi! Tôi chưa bao giờ thấy Lục tổng mặc màu sắc tươi sáng như vậy! Mấy người biết hôm nay Lục tổng mặc màu gì không? Màu đỏ màu đỏ đó nha! Vì mặc đồ đôi với con trai mà mặc cả đồ màu như vậy luôn! Quan trọng là vẫn đẹp trai đến chết người! Không, còn đẹp trai hơn cả mọi ngày!]

Nghe lễ tân nói tường tận như thế cũng dần dần có người tin: [Cầu hình cầu hình! Một người hưởng thụ thì thật quá không phúc hậu rồi!]

[Lúc ấy tôi cũng ngu người rồi, sao nhớ chuyện chụp ảnh chứ! Lục tổng đã dắt Tiểu Thái tử vào thang máy lên tầng rồi, lát nữa mấy người tự nhìn sẽ biết!]

...

Bởi vì có lễ tân quên báo trước, cho nên tất cả mọi người đều bỏ xuống công việc đang làm, tập trung về hướng thang máy hóng hớt.

Chờ đợi hồi lâu, ruột cuộc...

"Đình" một tiếng.

Cửa thang máy mở ra.

Lục Đình Kiêu dặt tay một bé con trắng trẻo mũm mĩm, đi từ thang máy ra.

Từ trước tới giờ bọn họ chỉ thấy Boss đại nhân mặc đồ đen, thế mà hôm nay lại thật sự mặc màu đỏ!!!

Hơn nữa còn dặt theo một bé trai chừng năm tuổi mặc cùng kiểu quần áo, khuôn mặt kia rõ ràng là phiên bản mini của Boss nhà bọn họ mà, thậm chí cả vẻ lãnh khốc cao ngạo trên khuôn mặt mini cũng giống y hệt.

Thấy một lớn một nhỏ xong các nhân viên đều sợ ngây người, tới tận khi đến gần mới có người kịp phản ứng lên tiếng chào hỏi: "Chào buổi sáng Lục tổng, chào buổi sáng Tiểu thiếu gia!"

Mặc dù cảnh tượng mọi người đồng loạt đứng dậy rất hoành tráng nhưng mà bánh bao nhỏ mới năm tuổi lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh, vẻ mặt không chút thay đổi.

Trên thực tế đó là vì nhóc vẫn còn đang chìm trong mất mát khi bị chia cắt với cô Tiểu Tịch, làm sao mà chú ý được mọi chuyện xung quanh chứ.

Hai người vừa mới bước chân vào phòng Tổng giám đốc, tiếng bàn tán bên ngoài không kìm được bắt đầu xôn xao.

"Chúa ơi! Đúng là Tiểu Thái tử nha!"

"Gen của Tiểu thiếu gia đúng là quá tốt! Càng ngày càng hiếu kỳ mẹ ruột của Tiểu thiếu gia rốt cuộc là ai!"

"Lục tổng mặc màu đỏ! Từ trước tới giờ tôi vẫn nghĩ Lục tổng hợp với màu đen nhất! Bây giờ thực tế đã chứng minh, kiến thức tôi qua nông cạn!"

"Thật ra thì cái tôi tò mò nhất chính là ai đã mua quần áo của Lục tổng với Tiểu thiếu gia vậy? Chưa kể lại còn khiến hai người họ mặc vào nữa?"

"Đúng đó! Lấy tính cách của Lục tổng thì chắc chắn không mua, càng không bao giờ mặc loại quần áo có màu như này! Nếu là Nhị thiếu thì còn có khả năng!"

"Cái này mà còn phải hỏi sao? Đương nhiên chính là bà chủ trương lại nha!"

...

--- O ---

Chương 520: May Mà Cô Tới

Ninh Tịch vừa nhấn chuông cửa phòng khách sạn thì cửa phòng được kéo ra ngay lập tức.

"Bà chủ! Ngài tới rồi!"

Thấy Ninh Tịch, trên mặt Cung Thượng Trạch không chỉ có sự kích động mà còn có sự nhẹ nhõm.

Dẫu sao lúc ở Los Angeles thì sự xuất hiện của Ninh Tịch đối với cậu quá mức đột nhiên, cả đêm qua cậu ngủ không ngon chỉ sợ tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi. Sáng sớm thức dậy vẫn một mực đợi Ninh Tịch đến tìm, sợ cô sẽ không tới, sợ bản thân có chỗ nào không tốt khiến cô thay đổi chủ ý, sợ mình sẽ rơi vào một nỗi tuyệt vọng khác...

May mà cô đã tới.

Ninh Tịch nhìn Cung Thượng Trạch ăn mặc chỉnh tề: "Chuẩn bị xong rồi sao, đi luôn nhé?"

"Ừ, đi thôi!"

"Cậu ăn sáng chưa?"

"Dạ đã ăn rồi, khách sạn có cung cấp bữa sáng."

"Được, vậy chúng ta lên đường luôn! Xem văn phòng trước nhé? Nhà thì để sau, đợi khi về có thể đặt mua đồ cần thiết luôn!"

"Được."

...

Ninh Tịch nhìn kỹ mới phát hiện, tài liệu mà Lục Đình Kiêu chuẩn bị cho cô không những có đủ thông tin về văn phòng mà đường đi cũng được chỉ rất rõ ràng chi tiết, thật dễ cho cô mở mang tầm mắt đồng thời trong lòng cũng vô cùng ấm áp.

Sáng sớm Ninh Tịch đã mang Cung Thượng Trạch xem mấy chỗ, không hổ là do Đại ma vương đề cử, mỗi khu vực đều vô cùng thích hợp làm văn phòng mà ngay cả chủ nhà cũng vô cùng khách khí.

Cuối cùng hai người nhìn trúng một văn phòng cao cấp.

Văn phòng này có diện tích không lớn nhưng đủ dùng, trang hoàng đơn giản, đồ dùng cần thiết cũng đều có sẵn, có thể vào hoạt động luôn. Không chỉ thỏa mãn đầy đủ những nhu cầu của Ninh Tịch mà phần lớn những công ty gần đây đều là các công ty nghệ thuật, thiết kế thời trang... một môi trường làm việc rất tốt.

Ninh Tịch với Cung Thượng Trạch thương lượng một chút thì quyết định chọn chỗ này luôn.

Ký hợp đồng với chủ nhà xong, hai người chuẩn bị đi mua đồ.

"Hai ngày này chúng ta đi sắm đồ, sau đó qua trung tâm giới thiệu việc làm tuyển mấy người..."

Ninh Tịch nói chuyện với Cung Thượng Trạch, phía đối diện đi tới một đám thanh niên trẻ tuổi.

Những người đó đều ăn mặc rất hợp thời trang, đi ở giữa là một người thanh niên treo vẻ đắc ý cùng kiêu ngạo trên mặt.

"Thầy Đới, thầy thật sự quá lợi hại! Mấy nhà thiết kế trong nước tham gia tuần lễ thời trang Los Angeles lần này đều bị thầy ép xuống cả! Ngay cả Smith - nhà thiết kế chính của CL cũng có lời khen thầy nữa đó!"

"Đây đã là cái gì? Sau lần này hơn nửa số diễn viên có tiếng trong nước sẽ mặc thiết kế của thầy Đới đó!"

"Nghe nói thầy Đới chuẩn bị đăng ký tham gia giải Kim Đỉnh¹ đúng không, giải nhất chắc chắn thuộc về thầy Đới rồi!"

1 Giải Kim Đỉnh: một sân chơi lớn dành cho những nhà thiết kế tài năng của Trung Quốc.

...

Ninh Tịch vốn chỉ vô tình nhìn lướt qua, cũng chẳng chú ý đến nhưng cô lại phát hiện sắc mặt Cung Thượng Trạch đột nhiên thay đổi khi nhìn thấy đám người kia.

Chính xác mà nói là khi cậu ta nhìn thấy người đàn ông được đám người kia

vây quanh.

Hình như đám người kia vừa gọi tên kia là "Thầy Đới", chẳng lẽ...

"Thượng Trạch, cậu biết người đó sao?" Ninh Tịch làm như lơ đãng hỏi một câu.

Cung Thượng Trạch siết chặt nắm tay, nghiêm mặt gật đầu một cái: "Biết."

Ninh Tịch sáng tỏ: "Tên đó chính là tên khốn nạn ăn cắp thiết kế của cậu, Đới Uy sao?"

"Đúng vậy." Cung Thượng Trạch gất gao nhìn chăm chăm vào tên đàn ông kia cho đến khi đám người đi qua...

--- O ---

Chương 521: "Hòn Vọng Tịch"

Ninh Tịch đột nhiên cảm thấy hơi kỳ quái: "À mà Thượng Trạch, vừa mới này chúng ta ở gần bọn họ như vậy, thậm chí cái gã Đới Uy đó còn nhìn về phía bên này nữa cơ mà, tại sao hẳn ta không nhận ra cậu?"

Lúc này vẻ tăm tối trên mặt Cung Thượng Trạch mới dần dần rút đi, nghe thấy Ninh Tịch hỏi thế, anh chàng có hơi xấu hổ nói: "Thực ra, tuy rằng bản thân tôi là nhà thiết kế nhưng mỗi ngày đều chỉ vùi đầu vào vẽ vời thiết kế... trên phương diện giao tiếp đều giao hết cho Đới Uy xử lý, cho nên tôi không để ý đến hình tượng bản thân mình lắm, thế nên... thế nên... kể cả là khi tôi không sa cơ lỡ vận thành ăn mày thì hình tượng cũng không khác gì cho lắm..."

"Chậc... chẳng trách! Cậu cũng coi như là một đóa hoa lạ trong giới thiết kế thời trang đấy!" Ninh Tịch bật cười.

Là một nhà thiết kế có ai là không chăm chút đến hình tượng của bản thân? Cái gã này không những thế lại còn tự biến mình thành một tên ăn mày...

Ninh Tịch khẽ ho một cái thu hồi những suy nghĩ đang lung tung tán loạn đó lại, đưa mắt đánh giá thật kỹ "tiểu thịt tươi" đứng bên cạnh mình rồi dặn dò: "Nhưng mà, sau này không được phép như thế nữa, một vẻ ngoài sáng sủa mới có lợi cho sự sáng tạo, biết chưa? Mà quan trọng nhất là có vẻ ngoài đẹp như thế này tiết kiệm được khối tiền quảng cáo đó cậu biết không! Cậu nhìn cái gã Đới Uy đó xem, ăn mặc chải chuốt, trang điểm còn đậm hơn cả phụ nữ, lại còn đeo len nữa kia, sáp tóc vuốt cho bóng nhẫy lên cũng không đẹp bằng một nửa cậu đâu đấy?"

Cung Thượng Trạch bị cô nói thế đâm ra ngượng: "Sếp, sếp nói quá rồi!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Quá đâu mà quá, tôi nói cậu không tin à, đợi đến lúc cậu có một đám fan nữ điên cuồng rồi thì biết nhé!"

Ha ha ha, nhan sắc khiến Đại Ma vương cũng phải lên cơn ghen, cô không hề nói quá một tí nào đâu?

Nếu không phải vì tài năng thiết kế của cậu ta, cô đã kéo cậu ta vào giới giải trí rồi.

"À, đúng rồi, giải Kim Đinh là cái gì? Quan trọng lắm à?" Ninh Tịch hiếu kỳ

hỏi.

"Đúng thế, có thể đó nói là giải thưởng quyền lực nhất của giới thiết kế thời trang trong nước. Bây giờ cách thời gian đăng ký tham gia còn nửa tháng, thời gian rất gấp gáp nhưng mà... sếp, tôi muốn thử sức!" Ánh mắt Cung Thượng Trạch vô cùng kiên nghị.

"Cậu muốn tham gia à? Đương nhiên là được rồi! Có cần tôi giúp gì thì cứ nói, tôi hoàn toàn ủng hộ cậu!" Ninh Tịch vỗ vai Cung Thượng Trạch.

"Cám ơn sếp! Có câu này của sếp là đủ rồi!"

Trước đây thiết kế đối với Cung Thượng Trạch chỉ thuần túy là đam mê, ngoại trừ thiết kế ra cậu không có hứng thú với cái gì khác, nhưng lần này cậu sẽ coi nó là sự nghiệp cả đời, là niềm tin và mục tiêu.

Mà quan trọng nhất là cậu muốn chứng minh cho cô gái trước mặt thấy, cô ấy không nhìn nhầm người!

Tập đoàn Lục Thị, trong văn phòng Tổng giám đốc.

Từ sau khi Tiểu Bảo bước vào phòng làm việc liền ôm khư khư cái ống nhôm dính lấy cái bệ cửa sổ, ngay cả ăn cơm cũng phải lôi ra bệ cửa sổ ngồi, biến thành "Hòn Vọng Tịch" đỏ rực.

Lục Đình Kiêu ngẩng đầu khỏi đồng công văn thấy con trai vẫn bám lấy cái cửa sổ, vẻ mặt có chút không vui nói: "Tiểu Bảo, con sang phòng bên ngủ một lúc đi."

Tiểu Bảo nằm bò ra đó bất động, không đi!

Lục Đình Kiêu liếc con trai một cái: "Cô Tiểu Tịch của con mấy hôm trước từng ngủ ở đó đấy."

Tiểu Bảo nghe thấy thế liền trượt xuống bệ cửa sổ, chạy vào phòng nghỉ ngơi.

Coi như cũng đỡ được con trai đi ngủ, Lục Đình Kiêu thở phào một hơi nhẹ nhõm, tiếp tục làm việc tiếp.

Nhưng chỉ một lúc sau, cu cậu đã tỉnh và đổi một cách khác để giày vò người ta.

Rõ ràng là việc nằm bò trên cửa sổ trông ngóng đã không thể thỏa mãn được
thằng bé, cu cậu lôi giấy bút ra, bắt đầu viết xoèn xoẹt.

--- O ---

Chương 522: Vợ Oi, Trông Con Khó Quá

Tiểu Bảo viết lia lịa một hồi rồi chạy bình bịch đến đưa cho ba xem: "[Tại sao cô Tiểu Tịch vẫn chưa đến đón con?]"

Lục Đình Kiêu liếc nhìn một cái rồi nói: "Cô ấy đang bận."

Bánh bao nhỏ: [Có phải cô Tiểu Tịch lại không cần con nữa rồi đúng không?]

Lục Đình Kiêu: "Con nghĩ nhiều quá!"

Bánh bao nhỏ: [Vậy sao cô vẫn chưa đến đón con?]

Lục Đình Kiêu: "Bởi vì vẫn chưa xong việc?"

Bánh bao nhỏ: [Lúc nào thì cô Tiểu Tịch mới xong việc?]

Lục Đình Kiêu: "Ba không biết, con có thể gọi điện thoại hỏi cô ấy mà."

Bánh bao nhỏ: [Không đâu! Như vậy sẽ làm phiền cô Tiểu Tịch mất! Cô Tiểu Tịch thích con thật sao?]

"..."

Khóe miệng Lục Đình Kiêu cứng đờ giật giật, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên khỏi núi công việc, con lo sẽ làm phiền cô Tiểu Tịch vậy thì tại sao không lo đến việc sẽ quấy rầy đến ba ruột con?

Bánh bao nhỏ đang bất an đương nhiên là sẽ không quan tâm đến việc có quấy rầy ba nó hay không, vẫn tiếp tục seri mười vạn câu hỏi vì sao...

Bánh bao nhỏ: [Liệu cô Tiểu Tịch có đột nhiên không thích con nữa không?]

Bánh bao nhỏ: [Cô Tiểu Tịch vẫn chưa tới đón con, hay cô ấy thích bạn nhỏ khác mất rồi?]

Bánh bao nhỏ: [Cô Tiểu Tịch sẽ mãi mãi thích con chứ?]

Bánh bao nhỏ: [Con có phải là bé bi mà cô Tiểu Tịch thích nhất không?]

...

Lục Đình Kiêu: "..."

Vợ ơi, sao em vẫn chưa về???

Lần đầu tiên trong cuộc đời Lục Đình Kiêu có cảm giác trông trẻ con thật là khó...

Đúng lúc này bên ngoài phòng làm việc.

Trong văn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng phấn khích: "Yoo... Những bảo bối thân ái của tôi, Tiểu gia của các em đã về rồi đây!!!"

Sắp mùa đông đến nơi mà Lục Cảnh Lễ lại mặc quần đùi áo sơ mi hoa, trên eo còn mặc cả cái váy cỏ, chân đi tông, đầu tóc màu mè bị rối tung như cái ổ rơm, trông cực kỳ bắt mắt xuất hiện trước cửa thang máy.

Nhưng mà kẻ cả có ăn mặc lôi thôi thì vẫn cứ đẹp trai đến mức khiến tất cả đám nhân viên nữ ở đây hét ầm lên.

"Aaaa...! Nhị thiếu gia trở về rồi!!!"

"Nhị thiếu gia, anh đã trở về rồi! Sao bảo là nghỉ tận ba tháng?"

...

Lục Cảnh Lễ phóng khoáng hát cái đầu sặc sỡ lên: "Ha ha ha ha ha... Đương nhiên là vì nhớ mọi người rồi...!"

"Aaa...! Nhị thiếu gia, tôi cũng nhớ anh!!!"

"Nhị thiếu, anh mặc thế này đẹp trai quá đi mất aaaaa...!"

"Đẹp trai quá! Đẹp trai quá! Nhị thiếu, chúng tôi có thể chụp ảnh được không?"

...

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy, may quá đi mất thôi, không chỉ nhìn thấy Tiểu thái tử, ngay cả Nhị thiếu gia nghỉ rất lâu cũng về rồi...

"Ha ha, chụp thoải mái... Đúng rồi, các bảo bối tôi có mang quà về cho mọi người đây! Ai cũng có phần nha..." Lục Cảnh Lễ nói rồi đắc ý vỗ tay.

Đằng sau anh có mấy người nghe lệnh lập tức khiêng mấy cái thùng to dùng đi vào.

Mọi người nhìn kỹ, trong thùng hóa ra toàn dứa là dứa...

Lục Cảnh Lễ rung rung chân, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Ha ha, toàn bộ chỗ này là do Tiểu gia tự tay hái xuống đây, suýt nữa thị bị đập cho vỡ đầu!"

"Aaaa, Nhị thiếu gia thật là biết quan tâm đến người khác quá!"

"Món quà đặc biệt quá!!! Thích quá đi mất! Cảm ơn nhị thiếu!"

"Nhị thiếu có thể ký tên lên quả dứa cho em được không?"

"Em cũng muốn, em cũng muốn! Ký luôn lên người em được không?"

...

Nhìn thấy đám nhân viên nữ hớn hở ủa đến, vẻ mặt của đám nhân viên nam còn lại thảm thương không nổi nhìn, ôi, con người ta sinh ra đã đẹp thì có ăn mặc như thằng hề tùy tiện tặng mấy quả dứa cho người ta, cũng có thể lấy lại được một đồng trái tim của các cô nàng...

Đang nghĩ như thế, bọn họ lại thấy có mấy đồng nghiệp nam thế mà cũng ôm dứa đỏ mặt đi xin chữ ký rồi...

--- O ---

Chương 523: Chị Dâu Oi, Chị Ở Đâu Thì Mau Mau Về Đi!

Sau khi giao lưu thân thiết với các nhân viên xong, Lục Cảnh Lễ liền đẩy cửa văn phòng làm việc của anh Hai nhà mình.

"Anh Hai! Em về rồi!!! Một ngày không gặp như cách ba thu, hổng chi là đã qua bao nhiêu cái ba thu rồi, có phải anh rất nhớ em không... ối...!"

Ngay sau khi nhìn rõ ông anh trai mình đang ngồi trước bàn làm việc, Lục Cảnh Lễ đàn ra mắt một giây, rồi sau đó liền che mắt, gào lên với cái giọng không thể nào tin nổi...

"Móa!!! Fuckkkk! Tôi nhìn thấy cái gì thế này!?"

Anh Hai đang mặc cái gì vậy? Là cái gì thế??

Anh ta còn tưởng lần trước anh ấy mặc màu xanh Sapphire đã là kỳ tích lắm rồi...

Thế mà hôm nay còn nhìn thấy ông anh nhà mình mặc màu đỏ! Màu đỏ đấy, màu đỏ đấy! Trời ơi! Anh ta dám thề rằng, cả đời ông anh mình chưa bao giờ mặc cái loại màu này!

Không cần hỏi cũng biết cái gu thẩm mỹ này là của ai!

Còn chưa hết kinh ngạc thì anh ta lại nhìn thấy Tiểu Bảo đang nằm bò trên bệ cửa sổ mặc đồ đôi cha con cùng màu...

Lại thêm một mũi tên xuyên tim nữa...

"Ôi má ơi! Không thể thế này được, không thể thế này được! Tôi vừa mới quay về mà đã hành tôi thế này rồi! Có ai không, chuẩn bị máy bay cho tôi, tôi muốn quay về hòn đảo nhỏ cô đơn ở Bắc Bán Cầu..."

Cuối cùng sau khi tỉnh táo lại, Lục Cảnh Lễ quyết đoán bắt đầu quay sang tám chuyện.

Anh ta bu đến, đê tiện sờ sờ quần áo của ông anh: "Chị dâu em tặng đây à? Xem ra trong khoảng thời gian em không có ở đây, tiến triển của hai người cũng không tệ đâu nhỉ? Đúng không? Đúng không? Em nghe nói Tiểu Bảo

nhà chúng ta đã mở miệng nói chuyện rồi thế cho nên đón ngay chuyên bay sớm nhất về đây đây! Có thật là Tiểu Bảo đã nói chuyện được rồi không?"

Nói rồi không đợi anh mình trả lời liền bỏ nhào đến trước mặt Tiểu Bảo, vẻ mặt nịnh nọt: "Tiểu Bảo bảo bối, mau gọi chú đi! Nhanh nào! Nhanh nào, vì để nghe tiếng chú này của con, chú còn vút luôn cả mấy cô em nóng bỏng để về đây đây!"

Tiểu Bảo nhìn cái vẻ mặt ngu si của Lục Cảnh Lễ một cái liền cúi đầu xuống líu húi viết mấy chữ.

Lục Cảnh Lễ cũng dí sát theo nhìn xem liền thấy Tiểu Bảo viết một câu: [Con có phải là bé bi mà cô Tiểu Tịch thích nhất không?]

"Hả?" Lục Cảnh Lễ bị câu này làm cho ú ớ, nhưng vì dè dặt cho nên anh ta vô thức đáp lại: "Cái này mà còn phải hỏi sao? Đương nhiên rồi!"

Đôi mắt của Tiểu Bảo cực cung sáng rực lên, viết tiếp: [Vậy tại sao cô Tiểu Tịch vẫn chưa đến đón con?]

Lục Đình Kiêu ngồi trước bàn làm việc liếc qua hai chú cháu một cái, hiềm thấy lắm mới tốt bụng được lần mà giải thích tình hình cho Lục Cảnh Lễ: "Trong khoảng thời gian sắp tới Tiểu Bảo sẽ ở cùng với Ninh Tịch, nhưng mà hôm nay Ninh Tịch có việc bận, anh tạm thời trông thẳng bé một lúc."

Lục Cảnh Lễ nghe liền hiểu, đáp lại: "Tiểu Bảo đừng sốt ruột nha, cô Tiểu Tịch của con vì muốn đón con sớm hơn một chút mà bây giờ đang bận tui bụi kìa."

Bánh bao nhỏ: [Công việc quan trọng hơn hay con quan trọng hơn?]

Lục Cảnh Lễ: "À, đương nhiên là con quan trọng hơn rồi!"

Bánh Bao nhỏ: [Vậy tại sao cô Tiểu Tịch không đến đón con?]

Lục Cảnh Lễ: "... " Hình như có gì đó sai sai, sao lại quay về vấn đề này rồi?

...

Thấy Tiểu Bảo quẩn lầy Lục Cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu khẽ thở phào một cái, cuối cùng có thể yên tâm làm việc rồi.

Nửa tiếng sau, Lục Cảnh Lễ bị Tiểu Bảo giơ bảng chạy theo phía sau truy ôm đầu chạy trốn chết, gào lên một tiếng đầy đau khổ: "Ôi giờ ơi! Tiểu Bảo, con tha cho chú đi!!! Đừng hỏi nữa mà!!!"

Có là người dẻo miệng như Lục Cảnh Lễ cũng không chịu nổi công kích tinh thần của Tiểu Bảo.

Lục Cảnh Lễ liếc mắt thấy ông anh vẫn đang thản nhiên làm việc thế mới bừng tỉnh, thảo nào lại tốt bụng giải thích tình hình cho anh thế, hóa ra là đang bẫy anh.

Fuck! Tại sao vừa mới về lại bị rơi vào bẫy rồi!

Sau cùng, Lục Cảnh Lễ vốn đang quần lửng áo hoa, chân xỏ tông giày hào hứng thì giờ phải nằm gục trên sofa, hai mắt vô thần, yếu ớt giơ tay lên: "Chị dâu... chị ở đâu thì mau mau về đi..."

--- O ---

Chương 524: Tiểu Thái Tử Đang Đợi Ai?

Cùng lúc đó, Ninh Tịch đang đi mua sắm với Cung Thượng Trạch thì đột nhiên hất xì mấy cái liền.

Ô, ai đang mong mình thế nhỉ?

Cho dù hôm nay mọi chuyện đều tiến hành vô cùng thuận lợi nhưng đợi đến khi xong xuôi hết tất cả thì cũng đã chiều muộn.

Cung Thượng Trạch nhận mấy cái túi từ tay Ninh Tịch: "Sếp mau về nghỉ ngơi đi thôi, những chuyện còn lại tự tôi làm cũng được rồi!"

Ninh Tịch liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, cũng lo là bánh bao nhỏ đợi lâu quá sốt ruột cho nên gật đầu: "Có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho tôi đây, không cho phép cậu tự mình chống đỡ đâu đấy nhé!"

"Vâng, tôi biết rồi!"

"Thế tôi về đây, cậu đi đường cẩn thận nhé!" Ninh Tịch vừa vẫy tay vừa không yên tâm mà dặn đi dặn lại: "À, đúng rồi, tối đến đi ngủ nhớ khóa cửa cẩn thận, cửa sổ cũng phải kiểm tra kỹ càng đó!"

Cung Thượng Trạch nghe thế dở khóc dở cười, cứ luôn cảm thấy Ninh Tịch chăm sóc cậu cứ y như một cô gái vậy...

Tạm biệt Cung Thượng Trạch rồi, Ninh Tịch vội chạy thẳng về tập đoàn Lục Thị đón bánh bao nhỏ.

Chỉ cần nghĩ đến việc có thể gặp được bánh bao nhỏ ngay lập tức, tâm trạng của Ninh Tịch trở nên tốt gấp bội, mệt mỏi của cả ngày đều tan biến.

Đối lập với tâm trạng cực kỳ tốt của Ninh Tịch, lúc này trong văn phòng Tổng giám đốc, Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu đã bị Tiểu Bảo giày vò đến mức sắp suy nhược thần kinh đến nơi...

Lục Cảnh Lễ nằm bò trên sofa như con cá chết còn bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh vẫn đang giơ tập giấy lên ép anh trả lời: "Trời ơi! Sao đột nhiên em lại cảm thấy... Tiểu Bảo nhà chúng ta không biết nói cũng tốt lắm..."

Không nói được đã hành hạ bọn họ đến thảm thiết thế này rồi, đợi đến lúc biết nói còn như thế nào nữa?

Lục Đình Kiêu bóp trán, trên gương mặt cũng tràn đầy mệt mỏi, không thể đánh cũng chẳng thể mắng, ngay cả một câu nói nặng cũng chẳng thể nói, nếu vợ mà biết thế nào cũng nổi cơn tam bành.

May mà Lục Cảnh Lễ quay về kịp thời, bằng không chỉ một mình anh đúng là không thể ứng phó nổi...

Lục Cảnh Lễ không biết móc đâu ra một cái gương, vẻ mặt trịnh trọng nói với Tiểu Bảo: "Bảo bối à, đừng hỏi chú nữa, chú cho con cái gương này, đúng, chính là cái gương này, chú bảo con nha, đây là một cái gương thần, con đi hỏi nó xem rốt cuộc là cô Tiểu Tịch có thích con không đi, đừng hỏi chú nữa, chú xin con đấy!!!"

Bánh bao nhỏ nhìn cái gương trong tay Lục Cảnh Lễ rồi không thèm nề mặt mà quẳng đi, sau đó lại giơ tập giấy lên hỏi tiếp: [Tại sao cô Tiểu Tịch vẫn chưa đến đón con?]

Lục Cảnh Lễ sắp khóc đến nơi rồi, bịt tai mà không bịt mắt nói: "Bảo bối, con lại ra bệ cửa sổ nhìn xem, nói không chừng cô ấy sắp về rồi đấy!"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, do dự một lát rồi đặt tập viết xuống, chạy bình bịch ra bệ cửa sổ đứng ngóng.

Lục Cảnh Lễ len lén nhìn theo bóng dáng của cậu nhóc, chuẩn bị nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng mà, đúng lúc này Tiểu Bảo đột nhiên ném cái ống nhòm trong tay đi phi cái vèo, chạy ra cửa như hỏa tiễn...

Lục Cảnh Lễ nhướn mày, bước nhanh đến trước bệ cửa sổ, nhìn xuống phía dưới quả nhiên là thập thoảng thấy bóng dáng của một cô gái: "Hu hu... chị dâu yêu quý của em, cuối cùng thì chị cũng về rồi!"

Bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc, tất cả nhân viên thấy cửa văn phòng đột ngột bị đẩy ra từ bên trong, Tiểu Thái tử đáng yêu của bọn họ chạy như bay ra ngoài, hướng thẳng về phía thang máy...

A a a! Tiểu thái tử ra ngoài rồi!

Không ít nhân viên buổi sáng đến muộn không được tận mắt nhìn thấy Tiểu Thái tử lúc này cũng tròn tròn hai mắt.

--- O ---

Chương 525: Tiểu Thái Tử Biến Thành Tiểu Diêm Vương

Thấy bánh bao nhỏ vội vàng chạy về phía thang máy, lập tức có một nhân viên nữ vô cùng xinh đẹp bước đến, vô cùng ân cần hỏi: "Tiểu thiếu gia, cậu muốn đi lên hay là đi xuống? Tôi ấn thang máy hộ cậu nhé!"

Tiểu Bảo cau mày nghĩ nghĩ, cô Tiểu Tịch đã ở dưới đó rồi, nhớ đâu cũng đang đợi thang máy thì sao, nếu như bây giờ nhóc mà đi xuống, bỏ lỡ mất cô Tiểu Tịch thì làm thế nào?

Ừm, tuy rằng rất sốt ruột nhưng mà nhóc cứ đợi ở đây thì hơn!

Cho nên cậu nhóc không nói một lời nào, đứng yên trước cửa thang máy đợi.

Còn về phần cô nhân viên nọ, tâm trí cậu nhóc lúc này đều dồn hết lên cô Tiểu Tịch cho nên kỳ thực cậu nhóc cũng chẳng để ý đến sự tồn tại của cô ta, càng không nghe thấy cô ta nói gì.

Cô nhân viên xinh đẹp nọ thấy Tiểu Thái tử không để ý đến mình thì có chút ngượng ngùng tuy rằng không cam lòng nhưng cũng không dám chọc giận Tiểu thiếu gia, chỉ đành ho khẽ một tiếng rồi lùi sang một bên, không dám làm phiền nữa.

Đối diện có mấy cô nhân viên thấy thế liền cười nhạo: "Đúng là làm trò hề cho thiên hạ mà, giờ đi nịnh nọt cả Tiểu Thái tử rồi đó!"

"Có tí sắc đẹp thì tưởng mình giỏi lắm hả, Lục tổng từ trước đến giờ chưa từng liếc cô ta một cái, kết quả bây giờ lại chuyển sự chú ý lên Tiểu Thái tử! Không biết chứ Tiểu Thái tử còn khó lấy lòng hơn cả Lục tổng đấy!"

"Lại còn không phải hay sao, trước đây nghe nói có một tiểu thư danh giá nào đó vì cái danh hiệu đệ nhất phu nhân của Đế Đô mà định ra tay từ chỗ Tiểu Thái tử đó, kết quả là thất bại thảm hại ra về! Không chỉ như thế còn bị Lục gia cảnh cáo ngay trước mặt nữa!"

"Ồ, nói đến mới nhớ, không biết quan hệ giữa vị phu nhân tương lai với Tiểu thái tử như thế nào nhỉ?"

"Tôi thấy căng nha, biết lấy lòng đàn ông không có nghĩa là được trẻ con yêu thích!"

"Cũng đúng, trẻ con thường rất bài xích mẹ kế mà, tôi thấy vị đó có thành được phu nhân của Boss hay không vẫn còn phải xem đây!"

...

Bánh bao nhỏ mặt không biểu cảm đứng bất động trước cửa thang máy, không lên cũng không xuống.

Vừa nãy Mary bị cho ăn bánh bơ, cho nên mọi người cũng không dám đi lên hỏi thăm chỉ có thể len lén nhìn nhìn, càng nhìn càng hiếu kỳ.

"Rốt cuộc là Tiểu Thái tử đang làm gì thế? Đứng trước cửa thang máy cả nửa ngày rồi!"

"Không biết nữa, hoàn toàn không thể hiểu nổi!"

"Chậc, chậc, vốn dĩ chỉ biết Lục tổng của chúng ta tâm tư sâu như biển, không ngờ được Tiểu Thái tử cũng hoàn toàn được di truyền điểm này từ cha mình nha, thật khó mà đoán biết được."

...

Đúng lúc này, "ding" một tiếng.

Cửa thang máy mở ra, một người bước ra từ trong đó.

Gương mặt nhỏ nhắn không biểu cảm của bánh bao nhỏ đột nhiên sáng lên, kết quả vừa nhìn thấy rõ mặt của người đó lập tức trở nên sầm sì.

"Ồ... Tiểu thiếu gia? Cậu... cậu có gì cần không ạ?" Nhân viên nam vừa bước ra từ thang máy hết cả hồn vì ánh mắt sắc lẹm đáng sợ của Tiểu thiếu gia, anh ta không hiểu mình đã đắc tội gì với Tiểu tôn thân này?

Bánh bao nhỏ mím môi không nói câu nào, gương mặt nhỏ nhắn tỏ ra khó chịu vô cùng, cái khí tràng lạnh lẽo đáng sợ kia quả thật không thua kém gì cha ruột.

Vẻ mặt của anh chàng nhân viên kia đầy lo sợ bất an, thấy Tiểu Thái tử không nói gì, đi cũng không được mà ở cũng không xong, mồ hôi toát ra đầy trán...

Thời gian từng giây từng phút một qua đi, thấy vẻ mặt của Tiểu Thái tử càng

ngày càng tệ, tất cả mọi người đều nhìn nhau, chỉ sợ Tiêu tôn thần mà không vui tất cả bọn họ sẽ gặp xui xẻo.

Trong khi bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, "ding" một cái, cửa thang máy lại mở ra lần nữa.

Trong thang máy không có ai khác, chỉ có một cô gái tóc dài mặc áo vàng nhạt đeo khẩu trang trắng bước ra...

--- O ---

Chương 526: Moe Chết Người Không Đền Mạng

Giây phút cô gái đeo khẩu trang bước ra khỏi thang máy, vị Tiểu Thái tử giây trước đó còn mặt lạnh đáng sợ như Tiểu Diêm Vương bỗng như một nụ hoa phớt hồng hồi xuân nở rộ, nở pặc pặc pặc... giang đôi tay ngấn cứa ra, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, tỏ ý muốn được bế...

Tất cả nhân viên ngẩn ra: "..."

Ninh Tịch bước ra khỏi thang máy, đi thẳng tới phía trước, không ngờ vừa cúi đầu đã thấy bánh bao nhỏ moe chết người đang đứng ở cửa thang máy chờ, cô hoàn toàn không có sức kháng cự, lập tức cúi người ôm bánh bao nhỏ vào lòng, cách lớp khẩu trang hôn lên má bánh bao nhỏ một cái: "Bảo bối, con đang đợi cô à?"

Bánh bao nhỏ ôm cổ cô Tiểu Tịch, ngửi mùi hương thơm ngát khiến mình yên tâm trên người cô, gò má mấp mấp ửng hồng, bé con mím môi, ngoan ngoãn gật đầu một cách đáng yêu.

Tất cả nhân viên đầu óc trống rỗng, ngẩn ra tại chỗ: "..."

Tình tiết này thay đổi nhanh quá, họ hoàn toàn không theo kịp...

Ninh Tịch bế bánh bao nhỏ lên: "Ba con xong việc chưa? Mình tới chỗ ba con nhé?"

Cô đến thì cũng đến rồi nhưng không thể bế bánh bao nhỏ đi thẳng luôn được, vẫn phải qua chào ba nhóc một tiếng đã.

Tuy bánh bao nhỏ hận không thể bảo cô Tiểu Tịch lập tức lôi nhóc đi lưu lạc giang hồ, đừng bao giờ trở lại nơi này nữa, nhưng cũng không từ chối lời của cô Tiểu Tịch, tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu.

Cô Tiểu Tịch nói gì cũng đúng hết!

Ninh Tịch mỉm cười xoa đầu bánh bao nhỏ, đi về phía phòng Tổng giám đốc.

Trên đường, cô cũng chú ý thấy bầu không khí hùng hực xung quanh, thậm chí mừng trong lòng may còn biết đường đeo khẩu trang trước.

Hai người vừa vào, mọi người phía sau bắt đầu bùng nổ.

"Aaa...! Trời ơi! Tiểu... Tiểu thái tử moe quá, đáng yêu quá!"

"Tôi còn tưởng Tiểu Thái tử thuộc kiểu lạnh lùng giống Lục tổng chứ! Không ngờ có thể đáng yêu đến vậy! Ban nãy lúc thằng bé cười xong giờ tay muốn ôm ấy, tim tôi như muốn tan chảy luôn!"

"Tôi cũng muốn có đứa con trai moe như thế, kể cả nó có muốn sao trên trời tôi cũng sẽ hái xuống cho nó!"

"Được rồi đấy, cứ ngồi đấy mà mơ! Tự soi gương xem mặt mũi thế nào, liệu có gen tốt để cho con nhà cô được không!"

"Con mẹ nó, đúng là tò mò chết tôi rồi, cô gái đeo khẩu trang đó rốt cuộc là ai thế nhỉ? Hình như cũng là người lần trước tới công ty mình thì phải?"

"Nhìn dáng người với kiểu tóc chắc chắn là cùng một người, nhưng là ai thì không biết!"

"Oa, đau lòng quá, xem ra là bà chủ tương lai đã là chuyện "ván đã đóng thuyền" thật rồi, ngay đến Tiểu Thái tử cũng xử lý được! Đúng là không thể ngờ được!"

Lúc này, trong góc bỗng có một cô gái trông còn khá trẻ yếu ớt giơ tay lên: "Chuyện đó... chả hiểu sao tôi lại có một suy nghĩ liệu cô gái này... chắc không phải là mẹ đẻ của Tiểu Thái tử chứ? Nếu không, sao Tiểu Thái tử lại bám cô ấy như vậy, không khoa học chút nào?"

Suy đoán của cô gái khiến tất cả mọi người dường như mở ra cánh cửa thế giới mới, mọi người lại bắt đầu nhao nhao lên tưởng tượng rồi thảo luận...

...

Phía bên kia, sau khi Ninh Tịch bế bánh bao nhỏ vào văn phòng, cô liền tròn mắt.

Lục Cảnh Lễ mặc chiếc sơ mi hoa hòe đang ngồi trên sofa, vẻ mặt kinh ngạc của cô không khác gì so với Lục Cảnh Lễ thấy anh trai mình mặc đồ đồ ban nãy...

"Ôi má tôiiii...! Nhị thiếu! Anh về rồi à! Về từ bao giờ thế? Cái mớ giẻ rách này của anh làm mù mắt tôi rồi đấy! Kể cả trông có đẹp trai thì cũng không thể chọn một bộ khiêu chiến thẩm mỹ cực hạn như vậy chứ? Hơn nữa... sao

mặt anh trông cứ như cả người bị bòn rút hết sạch sinh khí vậy? Trên đảo
lắm gái đẹp quá à?"

--- O ---

Chương 527: Con Là Bảo Bối Mà Cô Thích Nhất

"Sao mặt anh trông cứ như cả người bị bòn rút hết sạch sinh khí vậy? Trên đảo lắm gái đẹp quá à?" Lúc Ninh Tịch nói câu này, để tránh dạy hư bánh bao nhỏ cô phải bịt tai bé lại rồi mới hỏi.

Thấy Ninh Tịch tới, Lục Cảnh Lễ trở mình bò dậy, nhìn chăm chăm Tiểu Bảo, bực tức lên án: "Cô còn dám hỏi tôi à, cô đi mà hỏi thằng oắt con của cô ấy, hỏi xem vừa xong nó đã hành hạ tôi thế nào?"

Chiếc bánh bao nào đó liền chớp cặp mắt to ngây ngô, tỏ ra vô tội.

Ninh Tịch nhìn Lục Cảnh Lễ, lại nhìn bánh bao nhỏ, tất nhiên là cô sẽ tin bánh bao của cô rồi: "Bớt nói xấu người khác đi! Liên quan gì đến bảo bối nhà tôi?"

Lục Cảnh Lễ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu ma vương lúc này đang ngây thơ như một tiểu thiên sứ, tức không chịu nổi: "Này, thằng nhóc thối kia, đừng có giả bộ nữa! Còn giả vờ à! Để xem gia đây vạch trần bộ mặt thật của cháu ra!"

Lục Cảnh Lễ nói rồi cười nham hiểm, từ sau lưng lấy ra tập giấy mà Tiểu Bảo tiện tay vứt xuống đất ban nãy nhét vào tay Ninh Tịch: "Cô tự xem đi! Tự nhìn đi! Xem xong mà vẫn còn không tin nữa thì đi hỏi anh tôi, cả buổi chiều nay tôi với anh tôi sắp bị nó hành hạ phát điên luôn rồi!"

Ninh Tịch liếc nhìn vẻ mặt trông có vẻ mệt mỏi của Lục Đình Kiêu đang ngồi trước bàn làm việc, ngờ vực cầm tập giấy Lục Cảnh Lễ mới nhét vào tay cô lên xem...

Bánh bao nhỏ thấy Ninh Tịch cầm tập giấy của cậu bé, gấp phát khóc, tiếc là lúc muốn ngăn lại thì không kịp nữa rồi, Ninh Tịch lật lật lên xem thì thấy trên đó toàn là...

[Có phải cô Tiểu Tịch lại không cần con nữa rồi đúng không?]

[Vậy sao cô ấy còn chưa tới đón con?]

[Lúc nào thì cô Tiểu Tịch mới xong việc?]

[Không đâu! Như vậy sẽ làm phiền cô Tiểu Tịch mất! Cô Tiểu Tịch thích

con thật sao?]

[Liệu cô Tiểu Tịch có đột nhiên không thích con nữa không?]

[Cô Tiểu Tịch vẫn chưa tới đón con, hay cô ấy thích bạn nhỏ khác mất rồi?]

[Cô Tiểu Tịch sẽ mãi mãi thích con chứ?]

[Con có phải là bé bi mà cô Tiểu Tịch thích nhất không?]

...

...

Ninh Tịch: "Ặc..."

Được rồi, có thể nào cô cũng không ngờ mình sẽ thấy những thứ này, Ninh Tịch sững sờ, tay cầm tập viết của Tiểu Bảo đứng ngẩn ra đó.

Trước đây bánh bao nhỏ có viết gì cũng rất ngắn gọn sạch sẽ, nói thật, đây là lần đầu tiên cô thấy bánh bao nhỏ viết nhiều chữ đến vậy, hơn nữa còn viết dày cả một quyển, tất cả đều là "Cô Tiểu Tịch, Cô Tiểu Tịch"...

Tưởng tượng tới bộ dạng Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ khi bị bé con hỏi đến nỗi suy sụp, Ninh Tịch không khỏi thấy buồn cười, nhưng hơn thế nữa trong lòng cô lúc này lại không ngừng dâng trào một cảm giác, thật sự là cảm động đến nỗi khó diễn tả bằng lời.

Ninh Tịch quỳ một chân xuống, ôm chặt lấy Tiểu Bảo: "Hu hu hu... bánh bao... sao bánh bao của cô lại đáng yêu thế này! Cô Tiểu Tịch thật sự yêu con chết mất! Cô Tiểu Tịch tuyệt đối sẽ không bao giờ hết thích con, cô Tiểu Tịch tuyệt đối không thể thích bạn nhỏ khác được, cô Tiểu Tịch sẽ mãi mãi yêu thương con, con là bé bi cô Tiểu Tịch thương yêu nhất! Cô Tiểu Tịch tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bao giờ vứt bỏ con đâu!"

Tiểu Bảo lúc đầu còn đang thương tâm tuyệt vọng, đôi cánh vốn đang rũ xuống bỗng chốc vung lên nhảy múa: "!!!"

Lục Đình Kiêu lại bị con trai ngược thêm lần nữa: "... " Con trai anh lại một lần nữa được nghe những lời ngon tiếng ngọt mà anh cầu còn không được, đã thế còn được nghe nhiều như vậy!!!

Lục Cảnh Lễ "trộm gà không xong còn mất năm gạo" lúc này lệ rơi đầy mặt, ngay đến chiếc áo hoa hòe kia cũng như thể khô héo mất đi sức sống: "Cái thế gian vô tình này! Các người còn có nhân tính nữa không hả!!!"

Bị thằng lớn ngược thì thôi đi, giờ ngay đến cả thằng nhỏ cũng tới ngược đãi anh ta là sao!

Điều an ủi duy nhất là... được rồi, lần này thằng lớn cũng bị ngược chung luôn!!!

--- O ---

Chương 528: Đưa Thằng Bé Tới Chơi Cùng Đi

"Phải rồi Nhị thiếu, sao anh về sớm vậy? Tôi còn tưởng anh phải chơi suốt ba tháng luôn chứ!" Ninh Tịch nhíu mày hỏi.

Lục Cảnh Lễ chông cằm rung rung chân, "hừ" một tiếng: "Chẳng phải vì tôi không yên tâm về các người nên mới chạy xa nghìn dặm về đây sao, kết quả các người thì sao, tôi vừa mới về các người thay phiên nhau ngược đãi tôi rồi, thật vô lương tâm!"

Ninh Tịch ngoài cười nhưng trong không cười: "Ha ha." Có quỷ mới tin.

Lục Cảnh Lễ thấy cô không tin, không chịu nổi nữa: "Được rồi, trên đảo chán quá, ở vài ngày còn cảm giác hưởng thụ, ở lâu thành ra phát điên, linh hồn phóng khoáng của tiểu gia tôi vẫn thuộc về đô thị hiện đại náo nhiệt và các cô em của Tổ quốc hơn..."

"..." Ninh Tịch cạn lời, biết ngay là thế mà.

Lục Cảnh Lễ lập tức trở nên phấn chấn, hai mắt phát sáng nói: "Đúng rồi, đúng rồi, tối nay bạn bè tổ chức tiệc tẩy trần cho tôi, cô với anh tôi có muốn cùng tới chơi không?"

Ninh Tịch bế bánh bao nhỏ, không chần chừ liền từ chối: "Thôi không cần, tôi còn phải chăm Tiểu Bảo!"

Lục Cảnh Lễ liền nói: "Đưa nó tới chơi luôn đi!!!"

Ninh Tịch lờm anh ta một cái: "Lục Cảnh Lễ, anh lại muốn tìm đường chết đúng không?"

Không biết lần trước là ai đưa Tiểu Bảo tới quán bar xong còn làm lạc mất thằng bé!

Lục Cảnh Lễ bị quát rụt cổ lại, yếu ớt nói: "Tiểu Tịch Tịch, giọng cô... giọng cô quát tôi... càng ngày càng giống chị dâu tôi rồi đây!"

"Anh..." Tức chết mất!

Thấy Ninh Tịch tức giận, Lục Cảnh Lễ mới vội vàng giải thích: "Lần này không phải ở quán bar, tổ chức trong biệt thự của tôi luôn! Hơn nữa toàn là bạn bè quen mặt cả, sẽ không chơi quá high đâu!"

Nghe thấy thể thần sắc của Ninh Tịch dịu xuống, nhưng cũng chưa buông lỏng: "Anh đừng hỏi tôi, hỏi anh anh đi, tôi nghe anh ấy."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy không vui: "Tại sao! Sao cô phải nghe anh ấy mà không nghe tôi?"

Ninh Tịch: "Hay nhỉ, anh ấy là ông chủ của tôi!"

Lục Cảnh Lễ: "Thế tôi không phải ông chủ của cô chắc!"

Ninh Tịch: "Anh ấy còn là ông chủ của anh nữa kìa"

Lục Cảnh Lễ: "... " Lại ngược tôi, lại ngược tôi, lại ngược tôi!

Sau đó, Lục Cảnh Lễ tức tối quay qua phía Lục Đình Kiêu: "Anh, thế anh nói đi!"

Lục Đình Kiêu ngẩng lên nhìn Ninh Tịch: "Tôi không có ý kiến, em quyết định đi." Ý ở đây rõ ràng là tôi nghe lời bà xã tôi!

Lục Cảnh Lễ đành phải nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch nghe vậy gãi đầu: "Thế để tôi hỏi Tiểu Bảo vậy! Tiểu Bảo, con có muốn đi chơi không?" Ninh Tịch ra điều nghe lời bánh bao nhỏ!

Chuỗi thực vật này... đúng là quá rõ ràng...

Tất nhiên là Tiểu Bảo không muốn đi, bé chỉ muốn ở riêng với cô Tiểu Tịch thôi!

Nhưng... thấy ánh mắt của ba, nghĩ tới kế hoạch lớn của tương lai, vì một tương lai lâu dài...

Tiểu Bảo gian nan gật đầu, tỏ ý muốn đi.

Sau đó cô nén nước mắt để tạo cơ hội cho ba với cô Tiểu Tịch ở chung với nhau hu hu hu...

Thấy bánh bao nhỏ muốn đi, Ninh Tịch lập tức nói: "Vậy thì đi, chúng tôi cũng đi."

"Ừm." Lục Đình Kiêu gật đầu, tất nhiên cũng sẽ đi.

"..." Con cậu đơn thân Lục Cảnh Lễ yếu ớt đứng dậy: "Muốn tìm người yêu sâu sắc nhất, tha thiết nhất để từ biệt cô đơn. Tôi thì quá si tình còn em thì quá tuyệt tình, chính em đã mang đến vết thương cho tôi..."

Lục Cảnh Lễ vừa hát vừa rời khỏi cái nơi khiến anh đau lòng này!!!

Trước khi đi còn không quên lấy "ân báo oán nhét" cho cô và Tiểu Bảo mỗi người một quả dưa, nói là quà kỷ niệm...

Ninh Tịch ôm dưa trong lòng, miệng giật giật: "Boss đại nhân, vậy tôi đưa Tiểu Bảo về trước, tôi phải thay quần áo, lát gặp lại anh ở nhà Nhị thiếu nhé?"

Lục Đình Kiêu gật đầu, "Được, đi đi."

Nếu Lục Đình Kiêu biết cô về thay cái gì... chắc giờ tuyệt đối sẽ không tiếp tục cái gì cũng nghe lời bà xã nữa đâu...

--- O ---

Chương 529: Hình Như Bị Bẫy Rồi?

Châu Giang Đế Cảnh.

Sau khi về căn hộ, Ninh Tịch cảm thấy hơi buồn bực.

Party của Lục Cảnh Lễ chắc chắn toàn là người quen trong giới của họ, tám phần cũng là người quen của Lục Đình Kiêu, thân là ông chủ của Thịnh Thế, đến lúc đó chắc sẽ có không ít người tới...

Nếu cô đi một mình, người ngoài nhìn vào cũng chỉ nghĩ cô vì Lục Cảnh Lễ mà tới góp vui, chuyện đó thì bình thường, nhưng giờ cô còn mang theo Tiểu Bảo hơn nữa đến lúc đó Lục Đình Kiêu cũng có mặt, ba người cùng chung một chỗ như vậy có thể nào cũng không phải là chuyện thỏa đáng?

Sao cô cứ có cảm giác bị Lục Cảnh Lễ bẫy thế nhỉ?

Má nó, hình như cô bị bẫy thật rồi...

Đạch! Không ngờ cô lại bị một kẻ IQ thấp như Lục Cảnh Lễ bẫy...

Chuyện đó tất nhiên là không thể được rồi!!

Mắt Ninh Tịch lóe sáng lập tức lên kế hoạch trong phút chốc: "Tiểu Bảo à, cô phải trang điểm thay quần áo, chắc hơi lâu, con đợi cô một chút nhé!"

Tiểu Bảo không hề oán thán gật đầu, ngoan ngoãn ra ngoài đợi.

Một lúc lâu sau, Ninh Tịch mới đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lúc này, cô mặc một chiếc áo khoác da màu đen, quần bò rách, đi giày đinh, mái tóc ngắn hơi lộn xộn, khóe miệng nhếch lên, đúng kiểu anh đẹp trai xấu xa mà các cô gái không thể chịu nổi nhất.

Bánh bao nhỏ đang yên lặng ngồi trên sofa đợi, nghe thấy tiếng cửa mở lập tức ngoảnh lại, sau đó... chớp mắt, lại chớp mắt.

Tuy cô Tiểu Tịch hóa trang trông hoàn toàn khác nhưng bánh bao nhỏ liếc mắt cũng có thể nhận ra cô, hơn nữa còn tỏ ra mới mẻ, hưng phấn đi lại mấy vòng xung quanh Ninh Tịch, cuối cùng lấy tập viết do dự viết vài chữ...

[Chú... Tiểu Tịch?]

Thấy mấy chữ của bánh bao nhỏ, Ninh Tịch đen mặt: "Không phải chú mà là anh, là anh Tiểu Tịch!"

Thật ra cô muốn chửi ghê lắm, lúc đầu không biết là ai dạy Tiểu Bảo gọi cô là "cô" nữa, làm cô già đi bao nhiêu, rõ ràng cô là chị cơ mà?

Ày, nếu gọi chị... hình như không đúng lắm thì phải... thấp hơn Lục Đình Kiêu một búi phận rồi!

Xem ra không cần hỏi cũng biết, rốt cuộc là ai bảo Tiểu Bảo nhất định phải gọi cô là "cô" rồi...

"Bánh bao, trông anh có đẹp trai không?" Ninh Tịch bới bới bộ tóc ngắn, bày ra bộ dạng phóng khoáng.

Bánh bao nhỏ gật đầu, tăng bốc viết một chữ "Đẹp trai" to đùng trên bảng.

Khi màn đêm buông xuống, tại căn hộ số 7 của Bạch Kim Đế Cung.

Lúc này trước cổng biệt thự đã có cả một hàng xe sang trọng đỗ thẳng tắp, có thể trực tiếp mở triển lãm xe được luôn, nam thanh nữ tú liên tiếp bước từ trên xe xuống, cười nói đi vào, tiếng nhạc trong biệt thự vang lên, đèn đuốc sáng choang, bầu không khí bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Lục Cảnh Lễ đứng là không bốc phét, những người tới đây lần này đều là người quen cả, còn có không ít các cặp đôi và vợ chồng, thậm chí có vài người còn mang cả con đến, nói là party chứ thật ra giống buổi tụ tập của bạn bè thì hơn, vì thế nên cũng sẽ không chơi quá đà.

Tất nhiên, cơ hội tốt thế này, cũng sẽ có người ôm tâm tư khác tới!

Có vài mỹ nữ nhanh chóng bám lấy Lục Cảnh Lễ thăm dò: "Nhị thiếu, chẳng phải anh nói anh anh tối nay cũng tới sao? Sao chưa thấy người đâu vậy?"

"Thật không, thật không? Lục tổng sẽ tới thật à? Nhưng tôi nghe bảo dạo này Lục tổng bận lắm cơ mà!"

--- O ---

Chương 530: Vị Khách Không Mời

"Đến chứ, chẳng phải Lục tổng ở ngay bên cạnh sao, đến một lát cũng không tốn quá nhiều thời gian đâu, xem như nể mặt Nhị thiếu nên sẽ đến chứ, Nhị thiếu nhỉ?"

"Nhị thiếu, rốt cuộc anh Kiêu có đến không, anh nói cho bọn tôi biết đi!"

...

Lục Cảnh Lễ bị mọi người vây quanh tỏ ra không vui "hừ" một tiếng: "Rốt cuộc là các người tới thăm tôi hay tới để gặp anh tôi vậy hả?"

"À, chúng tôi... tất nhiên là chúng tôi tới thăm anh rồi! Lâu lắm không gặp, mọi người đều nhớ anh muốn chết đây này!"

Lục Cảnh Lễ hát bản mặt đẹp trai chói mắt: "Dối trá!"

Để tránh bị sắc đỏ của anh ruột đê xuống, tối nay Lục Cảnh Lễ mặt dày mặc một bộ đồ hồng phấn tươi mới, trông cứ như một viên kẹo dâu ngon lành, lúc này đang liếc đôi mắt đào hoa oán thán với mọi người, tất cả mỹ nữ ở đây đều chấn động tạm quăng Lục Đình Kiêu ra sau đầu, bắt đầu vây quanh anh ta...

"Thật mà, thật mà Nhị thiếu, những ngày anh không ở đây, mọi người đều chán muốn chết, ai cũng mong anh mau về ấy!"

"Nhị thiếu, anh mặc bộ này trông đẹp quá! Rất hợp, đẹp trai chết mất!"

"Mới mấy ngày không gặp sao lại đẹp trai thế này!"

...

Nghe mọi người ca ngợi bên tai, Lục Cảnh Lễ cũng xem như được vuốt ve đã đời, trên gương mặt anh tuấn lại nở nụ cười mang theo vài phần đắc ý, sau đó một trận gào thét chói tai liên tiếp từ cửa truyền vào.

"AAAAAAA...! Là Lục tổng!!!"

"Anh Kiêu! Anh Kiêu đến thật kìa!!!"

"Trời đất ơi! Hôm nay Kiêu gia mặc đồ đỏ kìa! Ai đến đỡ tôi với, tôi sắp

ngắt rồi!"

...

Lục Cảnh Lễ trong nháy mắt bị lạnh nhạt: "..."

Cái thế gian vô tình này! Đã sinh Lễ sao còn sinh Kiêu! Chẳng lẽ vì anh khi nào cũng đẹp trai nên khiến gu thẩm mỹ của mọi người mệt mỏi sao? Xem ra sau này phải thay đổi chiến thuật thôi? Phải lạnh lùng mười ngày nửa tháng trước, sau lại trở về hình tượng playboy chắc chắn sẽ có hiệu quả chấn động!

Đang nghĩ như vậy, thấy anh trai lạnh lùng bước về phía mình, Lục Cảnh Lễ nhất thời ỉu xiu, thôi bỏ đi, anh cứ tiếp tục làm playboy của mình vậy, không nên khiêu chiến những việc có độ khó cao nữa.

Mặc kệ những ánh mắt nóng bỏng xung quanh Lục Đình Kiêu đi thẳng tới trước mặt Lục Cảnh Lễ, ngồi xuống chiếc ghế chân cao cạnh anh ta: "Ninh Tịch đâu?"

"..." Lục Cảnh Lễ cạn lời, vừa đến đã hỏi bà xã rồi.

"Vẫn chưa đến!" Lục Cảnh Lễ đáp.

Vì người tới là Lục Đình Kiêu nên chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chạm tới, các mỹ nữ bên cạnh có kích động đến thế nào cũng không dám tùy tiện tiến đến, đành đứng từ xa xì xào bàn tán cũng không dám lớn mật chỉ nói ở mức độ có chừng mực.

Trong đám đó, một cô gái mặc chiếc váy liền thân đỏ thắm thoải mái bước lại gần: "Anh Lục, đã lâu không gặp!"

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái đang cầm ly rượu đứng trước mặt mình, hơi cau mày, con ngươi thâm thúy chợt lạnh xuống, ánh mắt lạnh như băng tuyết rơi xuống cậu em trai.

Vì ánh mắt như dao của ông anh bỗng ập tới, Lục Cảnh Lễ nằm không cũng trúng đạn suýt thì bị sặc rượu, định thân nhìn lại thì cũng trợn tròn mắt.

Má tôi! Muốn chết à! Sao cô ta lại tới đây!

Đây đây đây... đây chẳng phải là Trang Khả Nhi sao? Một trong những cô con dâu mà hai ông bà già hài lòng nhất, được mệnh danh đệ nhất tiểu thư

sao? Cũng là cô gái ở trong giới được truyền tụng là người có khả năng trở thành vợ Lục Đình Kiêu cao nhất...

--- O ---

Chương 531: Một Người Độc Chiếm

Lục Cảnh Lễ hoàn toàn không ngờ Trang Khả Nhi sẽ tới đây, nhất thời vẻ mặt như thể đại nạn ập lên đầu. Chuyện này không liên quan đến tui nha, tui không mời cô ta đến!

Nhưng như thể nghĩ đến cái gì, Lục Cảnh Lễ lập tức đưa mắt quét một loạt những đám người đến đây rồi câm nín luôn...

Địch mợ, đây rốt cuộc là tình huống gì đây, hơn phân nửa người đẹp tới đây tối nay đều là những người có ý đồ với anh trai mình. Cũng có vài gương mặt trong cái tuyến tập coi mắt của ba mẹ luôn.

Tuy những người này Lục Cảnh Lễ không có mời nhưng mà anh cũng đâu có cấm những người khác mang bạn tới, chẳng lẽ lại tổng cổ người ta về?

Cho nên chuyện này thực sự không thể trách Lục Cảnh Lễ nha, muốn trách chỉ có thể trách anh trai anh quá... ngon miệng... thôi.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô gái một cái rồi mở miệng chào hỏi: "Cô Trang."

Sau đó thì không nói gì nữa.

Nhưng mà kẻ cả có bị ngó lơ đi chẳng nữa thì cũng đủ khiến mọi người ở đây tức đỏ con mắt, cũng đủ để Trang Khả Nhi hài lòng. Cô ta buông những ngon tay do khẩn trương mà xoắn vào với nhau ra, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Lục Đình Kiêu, cùng anh nói chuyện: "Chuyện lần trước thật xin lỗi, ba mẹ chỉ nói đưa tôi đi cùng gặp mặt người quen, không nghĩ tới... anh chắc sẽ không để tâm chứ?"

Có một lần Lục Đình Kiêu đi thị sát ở một khu nghỉ dưỡng mới đi vào hoạt động, lúc ấy Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý cũng lấy cớ đi nghỉ dưỡng mà đi cùng anh đến khu nghỉ dưỡng kia. Mà đi cùng ba mẹ anh chính là hai ông bà nhà họ Trang và Trang Khả Nhi.

Lục Đình Kiêu cũng coi như là vãn bối nên cũng nhã nhặn tiếp đón bọn họ, cũng chính lần đó Lục Đình Kiêu gặp Trang Khả Nhi.

Hiển nhiên Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý đi nghỉ dưỡng là giả, coi mắt mới là thật.

Hai ông bà cũng thiết kế một cuộc gặp gỡ rất hoàn hảo để hai người gặp gỡ nhau sau đó thì đi dạo chơi quanh khu nghỉ dưỡng tiện thể bồi dưỡng chút cảm tình. Nhưng ai mà ngờ được, hôm đó Lục Đình Kiêu chỉ ăn cùng họ một bữa cơm còn chưa đến nửa giờ, sau đó bởi vì công ty có việc gấp mà phải rời đi...

Lục Đình Kiêu thuận miệng nói: "Không." Nếu không phải hôm nay gặp lại thì anh cũng quên bém chuyện này từ lâu rồi, nên tất nhiên không có gì phải ngại.

Trang Khả Nhi tỏ vẻ như trút được gánh nặng, cười nói: "Vậy thì tốt, lúc ấy tôi còn lo anh sẽ khó chịu. Dẫu sao loại chuyện này cũng có chút lúng túng, khi đó tôi chẳng biết gì cả cho nên rất hiểu tâm trạng của anh..."

Trang Khả Nhi hoàn toàn không đem đề tài lái theo hướng mập mờ, càng không biểu hiện ra có ý đồ gì với Lục Đình Kiêu, ngược lại, lại lấy thân phận cùng là nạn nhân để trò chuyện với anh. Như vậy Lục Đình Kiêu không những sẽ không làm ra những hành động khiến cô khó xử mà còn rất dễ nâng độ hảo cảm...

...

Mắt thấy Trang Khả Nhi cùng Lục Đình Kiêu trò chuyện với nhau thật vui vẻ, những người vì Lục Đình Kiêu mà đến khó tránh khỏi có chút tức tối.

"Có làm hay không, vất vả lắm anh Kiêu mới tham gia một lần, thế mà cô ta dám một mình độc chiếm anh ấy!"

"Cái lợi của gia thế tốt chính là đây, bởi vì có thực lực nên chẳng có gì phải mất bình tĩnh cả, từng cử chỉ đều vô cùng ưu nhã, không hổ là đệ nhất danh viện¹ của thủ đô!"

1 Danh viện: một từ chỉ những tiêu thư quyền quý được nuôi dạy tốt.

"Cái gì mà đệ nhất danh viện chứ, trước mặt bao nhiêu người thế này mà cô ta dám đi quyến rũ đàn ông kia kìa! Chẳng phải chỉ cùng ăn một bữa cơm thôi sao, cứ làm như Lục gia đã thừa nhận cô ta rồi không bằng!"

...

Chương 532: Lên Sàn

Lục Cảnh Lễ bên này còn đang lo lắng lát nữa Tiểu Tịch Tịch tới nhớ đâu lại nhìn thấy cái gì không nên thấy thì sao, nghĩ vậy tâm tư tán gái đều bay sạch, dè dặt đến gần anh trai thử thăm dò nói: "Anh à... hay là để em tìm cái có nào đó cho chị dâu không tới nữa?"

Những ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu gõ nhịp nhàng theo một quy luật lên tay vịn, mãi mới lên tiếng: "Lúc này chắc cô ấy đã trên đường tới rồi, chờ lát nữa gửi anh gửi tin nhắn bảo cô ấy qua chỗ anh."

Loại chuyện như thế này Lục Đình Kiêu không thể mạo hiểm được, lỡ lại xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn thì làm sao.

Nói xong thì anh đứng lên, nhìn dáng vẻ thì xem chừng chuẩn bị rời đi.

Trang Khả Nhi không biết Lục Đình Kiêu với Lục Cảnh Lễ nhỏ giọng nói cái gì, nhưng vừa nói xong đã muốn rời đi khiến vẻ mặt bình tĩnh của cô ta khó tránh khỏi có chút mất mát: "Nhanh như vậy anh Lục đã muốn đi rồi sao? Hay là ở chơi thêm một lúc đi? Có chuyện gì gấp sao?"

Lời vừa ra tất cả mọi người lập tức dựng lỗ tai lên!

Cái gì? Lục Đình Kiêu phải đi?

Nhanh như vậy á? Cái này... còn chưa nổi năm phút cơ mà?

Chưa đến năm phút mà anh trai đã muốn đi, Lục Cảnh Lễ cũng thực sự thấy mất mát nhưng mà ai bảo hôm nay là anh để xảy ra tình trạng chó gặm này chứ!

"Thật đáng ghét! Sao anh Kiêu lại muốn đi nhanh như thế? Nhất định là bị con nhỏ Trang Khả Nhi đó làm phiền rồi!"

"Tám phần là như thế rồi! Lục tổng thích nhất là yên tĩnh mà, trong chúng ta nào có ai là không ngưỡng mộ anh ấy đâu nhưng mà có dám ra làm phiền chứ, tự dưng cô ta lại chạy tới bô bô cái miệng mới khiến anh ấy khó chịu!"

"Làm hại chúng ta ngay cả cơ hội nhìn từ xa cũng không có!"

"Đồ đáng ghét! Ý vào gia thế tốt rồi thì muốn làm gì thì làm sao?"

...

Nghe tiếng bàn tán mãi không dứt, Trang Khả Nhi có chút không nén được giận, mấy người đáng chết này nói lăng nhăng gì đó, Lục Đình Kiêu sao lại bị cô làm phiền nên mới rời đi!

Lần gặp trước, Lục Đình Kiêu đã khiến cô rung động, đồng thời cô cũng sớm nhận định người đàn ông này, khó khăn lắm hôm nay mới gặp lại thì sao có thể dễ dàng buông tha cơ chứ!

Thân là Đại tiểu thư của Trang gia thì thử hỏi Đế Đô này ai có thể so với cô về độ môn đăng hộ đối với Lục Đình Kiêu.

Từ nhỏ đến lớn chỉ cần là đồ cô muốn thì chắc chắn cô sẽ có được, lần này tất nhiên cũng như vậy thôi!

Hơn nữa giữa cô và Lục Đình Kiêu chắc chắn có duyên, tối nay cô vừa mới trở về từ nước ngoài thì nghe một người bạn nói Lục Cảnh Lễ mở party và Lục Đình Kiêu cũng tới.

Quả nhiên là gặp được anh ở đây, không chỉ vậy vốn trước giờ chỉ mặc đồ có sắc lạnh thì hôm nay anh lại phá lệ mặc một bộ âu phục đỏ thẫm. Màu sắc giống y như đúc chiếc váy mà cô mặc hôm nay, vô cùng xứng đôi.

Trong nháy mắt trông thấy anh, ánh mắt Trang Khả Nhi như bốc ra được cả ngọn lửa, còn đẹp trai hơn cả lần đầu gặp mặt...

Người đàn ông này! Tuyệt đối cô phải giành được!

Nghĩ tới đây Trang Khả Nhi lập tức khôi phục lại tinh thần, đạp lên đôi cao gót 12 phân uyển chuyển đuổi theo Lục Đình Kiêu.

"Anh Lục, xin chờ một chút... Tôi... A..."

Bởi vì đôi giày hôm nay Trang Khả Nhi đi thực sự quá cao, cộng thêm việc sàn nhà cạnh hồ bơi có chút trơn trượt mà cô lại sải bước thật nhanh chạy tới nên trượt chân một cái, cả người mất thăng bằng lao về phía hồ bơi...

Trong nháy mắt ấy, trên mặt Trang Khả Nhi tràn ngập sự kinh hoàng cùng tuyệt vọng, tựa như đã thấy đám người xung quanh bắt đầu chế nhạo bêu xấu cô.

Không... không muốn...

Ngay tại lúc Trang Khả Nhi run rẩy nhắm mắt lại thì bỗng nhiên có một bóng người từ đâu lao ra nhanh như một tia chớp, cánh tay hơi nhỏ gầy vững vàng ôm lấy eo của Trang Khả Nhi, vừa duỗi ra đã lập tức co lại kéo cô vào lòng ngực, đem Trang Khả Nhi xoay người cả nửa vòng mới thành công cứu cô lại...

Cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ ngỡ ngác nhìn tình huống giống y như trong tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết, một "anh chàng" đẹp trai như thiên thần xuất hiện cứu lấy Trang Khả Nhi...

Ly rượu trong tay 'choang' một tiếng lặn trên bàn quầy bar: "Chị... chị dâu?"

--- O ---

Chương 533: Đơn Giản Là Một Yêu Tinh!

Anh chàng cứu Trang Khả Nhi có một khuôn mặt tinh xảo, mũi hoặc có thể nháy mắt giết chết cả trai lẫn gái. Thứ hấp dẫn nhất chính là ánh mắt tựa như lưu ly kia, nhìn như có vẻ lười biếng tùy tiện nhưng mà lại lộ ra một cảm giác tiêu sái không thể kiểm soát; vẻ thờ ơ lạnh lùng như thể không có bất cứ chuyện gì trên đời có thể chạm được vào lòng cậu ta.

Tuy nhiên sự vô tình cũng có thể làm say mê lòng người...

Anh chàng này... đơn giản là một yêu tinh sinh ra để mê hoặc chúng sinh!!!

Trang Khả Nhi vốn cho rằng lần này cô chết chắc rồi nhưng không ngờ lại thoát được.

Một hơi âm nhẹ nhàng khoan khoái khiến người khác an tâm ùn ùn kéo đến bao lấy Trang Khả Nhi, cô ngẩng đầu lên theo bản năng, đối diện với một đôi mắt có khả năng cướp đoạt linh hồn của người khác...

"Không sao chứ?"

Người thanh niên này không giống mấy kẻ cố tạo ra cơ hội để sàm sỡ cô, chờ cô đứng vững lại liền lập tức buông cô ra, không chỉ giữ một khoảng cách nhất định mà còn rất cẩn thận để cô cách bề bơi một khoảng.

Trái tim Trang Khả Nhi loạn nhịp vì hành động chu đáo này: "Cám... cảm ơn..."

"Anh chàng" kia cong khóe miệng: "Đây là vinh hạnh của tôi."

Vì vừa mới bị trượt chân nên khóa giày của Trang Khả Nhi bị tuột ra, "anh chàng" nói xong thì vô cùng tự nhiên cúi người xuống, giúp cô cài chắc khóa giày lại rồi mới đưa một tay ra.

Ngón tay Trang Khả Nhi khẽ run, do dự một chút mới chậm chạp đưa tay mình lên. Bàn tay vừa mới chạm phải đầu ngón tay của người kia thì hai gò má đột nhiên đỏ bừng.

Trừ việc đỡ bàn tay cô ra thì "anh chàng" hoàn toàn không có bất cứ một tiếp xúc thân thể nào khác cả, anh ta chỉ chậm rãi đỡ cô ngồi xuống một chiếc ghế...

Những người vây xem vốn mong chờ Trang Khả Nhi bị mất mặt nhưng không ngờ được bỗng nhiên từ đâu lao ra một người, mà người này tốc độ cực nhanh, không ai phát hiện cậu ta xuất hiện từ lúc nào...

Bọn họ lập tức oán trách tên lạ mặt chui từ đâu ra làm hỏng chuyện tốt của bọn họ nhưng trông thấy cảnh đó thì thì đều kích động đến hai má đỏ bừng, ngay cả nói cũng không nên lời...

"Ôi... thật là đẹp trai! Ai vậy? Là người trong giới sao? Sao trước nay tôi chưa từng thấy qua?" Danh viện nào đó xấu hổ đỏ bừng cả mặt hỏi thăm khắp nơi.

"Không biết, tôi cũng không nhận ra là ai cả! Thân thủ thật tốt a! Động tác vừa này cứ y như khinh công vậy!"

"Gặp phải tuyệt sắc giai nhân như Lục tổng và Nhị thiếu khiến tôi tưởng mình đã miễn dịch với trai đẹp rồi! Nhưng mà chuyện gì xảy ra thế này! Tại sao tim tôi đập nhanh đến vậy aaaa...! Chết mất!"

"Tôi cũng thế! Giống như trúng phải tiếng sét ái tình rồi!"

"Người kia rốt cuộc là ai? Từ bao giờ Nhị thiếu có một người bạn như vậy?"

...

Kỹ thuật hóa trang của Ninh Tịch thuộc hàng chuyên nghiệp, người quen tuyệt đối không nhận ra cô.

Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, ngay từ giây phút cô xuất hiện thì Lục Đình Kiêu đã nhận ra cô rồi.

Còn Lục Cảnh Lễ tất nhiên không có bản lĩnh thông thiên kia rồi, anh nhận ra Ninh Tịch là vì thấy bảo bối Tiểu Bảo chạy sau lưng người nọ nên mới liên tưởng đến...

Tình hình trước mắt hoàn toàn phát triển theo chiều hướng không khống chế được, ánh mắt Trang Khả Nhi và mấy cô danh viện nhìn Ninh Tịch ngày càng không đúng, thậm chí có người còn quần lấy Cảnh Lễ hỏi thân phận Ninh Tịch, bộ não đáng thương của Cảnh Lễ đã hoàn toàn chết máy...

Lợi hại quá... anh... a nhầm chị dâu!

--- O ---

Chương 534: Tôi Mà Là Con Gái Thì Cũng Không Chịu Nổi

Đỡ Trang Khả Nhi ngồi xuống Ninh Tịch cũng không rời đi ngay lập tức, cô để cho người giúp việc đưa tới một đôi giày đế bằng cùng một lọ dầu xoa bóp trật khớp, cẩn thận dạy Trang Khả Nhi cách sử dụng, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Ninh Tịch đối với loại đàn ông cận bã đều rất vô tình nhưng đối với những cô gái đáng yêu yếu đuối thì lại vô cùng dịu dàng, đối với cô mà nói thì con gái được sinh ra là để được yêu thương.

Từ một phương diện nào đó thì Giang Mục Dã nói không sai. Thuộc tính ẩn lớn nhất của Ninh Tịch chính là thương hoa tiếc ngọc.

Trang Khả Nhi hoảng hốt vươn tay nắm chặt góc áo của Ninh Tịch: "Khoan đã!"

Ninh Tịch dừng bước chân, ánh mắt hồ nghi, lông mày khẽ cong lên như một cái móc câu nhỏ dụ dỗ lòng người cắn câu.

Giọng Trang Khả Nhi khẽ run lên: "Tôi... tôi vẫn chưa rõ, anh có thể... có thể giúp tôi một chút không?"

Lông mày của Ninh Tịch nâng lên thêm mấy phần, ánh mắt kia tựa như nhìn thấu lòng người.

Trang Khả Nhi vừa nói ra cũng đã hối hận vô cùng, đáng chết, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì mà nói ra loại yêu cầu này!

Nhưng mà cô không không chế được bản thân, chỉ tuân theo bản năng không muốn người trước mắt này rời đi...

"Tất nhiên." Ninh Tịch không thể để cô gái nhỏ này khó xử trước mặt bao nhiêu người được, cô hạ đầu gối, quỳ một chân xuống rồi nhẹ nhàng càn mát cá chân trắng nõn kia lên: "Có thể sẽ hơi đau một chút."

"A..."

"Cố nhịn một chút nhé, nếu không mạnh tay thì máu bầm không tan được. Về nhà tự bôi thì chú ý đè vào hai huyệt vị này, dựa tay cách làm của tôi nhé,

một lượt năm lần, làm ba lượt cho đến khi cảm thấy nóng lên... nhớ chưa?"

"Ừ, nhớ." Một Trang Khả Nhi luôn cao ngạo mà giờ lại ngoan ngoãn gật đầu, thanh âm trong miệng cũng mềm mại không ít.

Không giống như những người lớn lên trong những nơi tranh đấu quyền lực như Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu, "người thanh niên" trước mắt này có khí chất hoàn toàn khác biệt, anh ta giống một con sói cô độc giữa thảo nguyên bao la, không bị ràng buộc bất cứ điều gì và cũng không tuân phục bất luận kẻ nào. Mặc dù thân xác ở nơi thành phố sầm uất, náo nhiệt, ồn ào nhưng tâm hồn vẫn bướng bỉnh tự do như cũ, anh ta có thể dụ dăng đến vô hạn với cô nhưng sẽ không vì cô mà dừng lại...

Trang Khả Nhi - một danh viện được nuôi trong khuê phòng làm sao có thể từng thấy, từng cảm nhận những thứ như thế này, dễ dàng đắm chìm vào nó là điều không thể tránh khỏi...

Cách đó không xa Lục Cảnh Lễ đã hoàn toàn sợ đến ngây người: "Quá... quá lợi hại! Chị dâu sát gái thấy ớn! Ngay cả em đây cũng phải quỳ xuống tự thẹn tài không bằng người... Chẳng lẽ vì là con gái nên hiểu rõ con gái sao? Hự! Em mà là con gái chắc cũng chịu không nổi luôn!"

Vừa dứt lời đã mơ hồ cảm thấy một luồng khí lạnh xâm nhập vào tận cốt tủy.

Lục Cảnh Lễ lạnh run cầm cập, cẩn thận liếc nhìn ông anh trai một cái rồi im bật.

Lục Đình Kiêu đang định rời đi nhưng trông thấy một màn này, thì trên đỉnh đầu tựa như có thêm một thang tính giá trị tức giận, lúc này đang chậm rãi nâng lên...

Bản thân thì cẩn thận từng li từng tí vì sợ vợ sẽ hiểu nhầm nhưng không nghĩ tới người uống dấm lại là anh, từ đối tượng coi mắt biến thành tình địch...

--- O ---

Chương 535: Anh Đây Là Muốn?

Ninh Tịch làm anh hùng cứu mỹ nhân xong thì dắt bánh bao nhỏ đi về phía Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ.

Sắc đẹp quá mạnh mẽ nên đến tận bây giờ mọi người mới phát hiện ra bên cạnh Ninh Tịch còn có một cục bột nhỏ.

Bởi ở đây toàn là người quen nên không ít người nhận ra thân phận của bánh bao nhỏ.

"A! Kia... bé trai kia... chẳng phải con trai của Lục tổng sao?"

"Không sai!"

"Sao Lục tiểu thiếu gia lại đi cùng cậu ta? chẳng lẽ đây là họ hàng của Lục gia?"

"Cũng không nhất thiết phải là họ hàng, chắc là có quan hệ rất tốt với Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ!"

"Nếu có quan hệ tốt thì tại sao chưa thấy bao giờ? Thật kỳ lạ!"

...

Một anh chàng ngang tàng chất chơi dắt theo một bánh bao nhỏ mềm mềm xinh xinh, hình ảnh này giống như một mũi tên xuyên tim, thành công đem đám người hét đến chói tai...

...

Ninh Tịch mặc đồ nam vào thì ngay cả hành động cũng vô thức đổi thành hành động của phái nam. Đi tới liền trực tiếp choàng vai Lục Đình Kiêu ghi xuống coi như là chào hỏi, sau đó đem bánh bao nhỏ nhét vào ngực anh:

"Tới sớm thế?"

"..." Sắc mặt Lục Đình Kiêu lại càng đen, định mở miệng nói nhưng rốt cuộc lại chẳng nói được từ nào, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Cuối cùng là Lục Cảnh Lễ không nhịn được mà bắt đầu dè biiu: "Tiểu Tịch Tịch, cô mặc thành thế này tới đây là muốn làm cái gì?"

Việc đầu tiên của Ninh Tịch là gọi cho bánh bao nhỏ nước trái cây và một ít đồ ngọt, đang chăm bánh bao nhỏ thì nghe được những lời này của Lục Cảnh Lễ, đuôi mắt khẽ nhướn lên một cái tỏ vẻ đương nhiên nói: "Đương nhiên là để tán gái!"

Đầu Lục Cảnh Lễ đầy hắc tuyến: "Làm ơn đi! Cô muốn ăn đòn sao? Có để cho mấy con chó độc thân chúng tôi chút đường sống nữa không? Gái đẹp vốn là tài nguyên khan hiếm rồi mà một cô gái như cô còn muốn cướp của chúng tôi nữa à!"

Lục Cảnh Lễ muốn hại người nhưng lại bị người hại lại, quả thật muốn chết luôn cho rồi.

Ninh Tịch thừa dịp bánh bao nhỏ tập trung ăn không để ý thì thấp giọng hỏi: "Ê, Nhị thiếu, để tôi nhắc anh một câu, số zai anh giành của các cô em cũng không ít đâu!"

Lục Cảnh Lễ ghen họng, ngay sau đó nhỏ giọng lầu bầu: "Đó là điều dĩ nhiên, vẻ đẹp của Tiểu gia đây trai gái đều xin chết! Nhưng mà giờ bất kể là zai hay gái cũng đều bị cô cướp sạch rồi!"

Vừa nãy ngoại trừ các cô em xinh đẹp chạy tới chỗ anh hỏi thăm Ninh Tịch thì cũng không thiếu mấy tên tiểu thụ thẹn thẹn thùng thùng chạy tới hỏi thăm tên họ của cô, thiếu điều muốn trực tiếp lấy thân báo đáp luôn cho rồi...

Nếu là Lục Đình Kiêu thì trừ Trang Khả Nhi ra tuyệt đối không có bất kỳ một cô gái nào xớ rớ vào nhưng Ninh Tịch thì khác.

Cô vừa mới ngồi xuống chém gió với Lục Cảnh Lễ không bao lâu thì đã có người chủ động đi tới bắt chuyện.

Hơn nữa lại còn là hàng cao cấp, là một cặp sinh đôi mà toàn bộ đám chó độc thân ở đây chú ý nhất...

Hai cô gái xinh đẹp có khuôn mặt giống nhau như đúc, ngay cả quần áo cũng cùng một kiểu nhưng khác màu, đen và trắng.

--- O ---

Chương 536: Đây Là Chuyện Phải Làm

Cô gái váy đen tay bưng một ly rượu vang, ánh mắt quyến rũ liếc Ninh Tịch một cái, ngay sau đó nũng nịu đi đến cạnh Lục Cảnh Lễ: "Anh Cảnh Lễ, có bạn mới mà không giới thiệu cho bọn em sao?"

Nhìn ánh mắt lộ liễu của cặp sinh đôi kia, khóe miệng Lục Cảnh Lễ co giật, giới thiệu cái rắm ý, giới thiệu kiểu gì đây? Bảo đây là chị dâu anh sao?

Làm người lương thiện thật mệt mỏi nha...

Lục Cảnh Lễ vuốt trán, che giấu biểu tình đau khổ: "Hai người... tự làm quen đi!"

Hai cô gái liếc nhìn nhau một cái, đi thẳng tới bên cạnh Ninh Tịch.

Cô váy trắng thản nhiên cười nói: "Hi... em tên Kiều Yên."

Cô váy đen cũng nâng ly lên: "Còn em là Kiều Nhiên, làm quen chút nha?"

Lục Cảnh Lễ nghiêng răng, trầm giọng nói với Ninh Tịch: "Tiểu Tịch Tịch đúng diễm phúc không cạn nha! Ánh mắt của Tiểu Kiều và Đại Kiều cao lắm đó, đây là lần đầu tiên họ chủ động bắt chuyện với phái nam đấy!"

Ninh Tịch liếc Lục Cảnh Lễ một cái sau đó nhìn về phía hai cô gái, khóe miệng như cười như không: "Chào các cung."

Kiều Nhiên lập tức ngồi xuống chiếc ghế cạnh Ninh Tịch dựa sát vào người cô, thiếu điều dán người lên luôn: "Anh đẹp trai họ gì nha?"

Ninh Tịch vừa giúp bánh bao nhỏ cắt bánh ngọt thành miếng nhỏ vừa trả lời: "Anh họ Đường."

Vẻ mặt Ninh Tịch dù có thờ ơ nhưng hành động tỉ mỉ chăm sóc bé con của cô không hiểu sao lại khiến trái tim Kiều Nhiên chệch mắt nửa nhịp, mãi một lúc sau mới khôi phục nụ cười: "Hóa ra là anh Đường à!"

"Thân thủ anh Đường giỏi quá, anh có tập võ sao?" Cô chị Kiều Yên cảm thấy hứng thú hỏi.

Ninh Tịch cười một tiếng, một tay xoa mái tóc mềm mềm của Tiểu Bảo còn một tay đưa lên chạm vào trán đang hơi nghiêng xuống: "Cũng không hẳn,

chỉ là làm màu chút thôi."

Trò chuyện vài câu, Tiểu Kiều tinh bơ dán người cô ta lên tay Ninh Tịch: "Anh Đường thật khiêm tốn, bọn em từ nhỏ đã rất thích mấy thứ này nhưng trong nhà lại không đồng ý cho bọn em học, anh có thể dạy chúng em không?"

Ninh Tịch liếc nhìn cô gái đang dán lên người mình, tinh bơ nói: "Mấy thứ này không hợp với những cô gái như các em."

Lục Cảnh Lễ đứng một bên: "A ha..."

Không hợp với con gái??? Cô không phải con gái à! Diễn sâu quá rồi đây!

Tiểu Kiều bị từ chối lập tức tỏ vẻ tủi thân: "Anh Đường ghét bọn em nên mới nói vậy sao?"

"Là sợ hai em bị thương thôi, nhưng mà anh có thể dạy hai em vài chiêu đơn giản để phòng thân."

"Được nha được nha! Anh Đường tốt quá!"

Lúc này mấy cô gái khác thấy có cơ hội liền lập tức bu vào: "Cái đó... có thể dạy bọn em nữa được không? Chúng em cũng muốn học!"

...

Lục Cảnh Lễ bị một đám con gái chen lấn cho không có chỗ mà ngồi, chỉ có thể đi tới thiên đường không một cô gái nào dám chằm mút, đáng thương nói: "Anh ơi, chẳng phải anh bảo sẽ nhắn tin cho chị dâu rồi đi sao?"

Lục Cảnh Lễ vừa nói xong đã hồi hận.

Đi cái rắm, Ninh Tịch vào đây chẳng khác nào như cá gặp nước, căn bản là bọn họ lo bò trắng răng!

Người cần lo lắng bây giờ phải là anh trai anh mới đúng!

Rõ ràng, giá trị tức giận của Lục Đình Kiêu đang càng ngày càng leo thang...

Lục Cảnh Lễ không hiểu tại sao mà có dự cảm bất thường, mí mắt giật không ngừng, luôn có cảm giác tối nay sẽ phát sinh chuyện gì đó kinh thiên

động địa đến nỗi khiến cả quỷ thần khiếp sợ...

Không thể để tình trạng cứ thế tiếp diễn, phải nhanh chóng nghĩ cách thôi!

--- O ---

Chương 537: Sự Tức Giận Của Chó Độc Thân

Lục Cảnh Lễ gấp đến độ vò đầu bứt tai, cuối cùng mắt ánh mắt sáng rực rơi vào Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, sao cháu chỉ lo ăn thế! Nhanh đốt cháy tiêu vũ trụ của cháu để chiến đấu đi nào! Cô Tiểu Tịch của cháu sắp bị cướp đi rồi!"

1 Tiêu vũ trụ: trong bộ truyện tranh áo giáp vàng thì các chiến binh phải đốt cháy tiêu vũ trụ trong cơ thể để lấy sức mạnh chiến đấu với phản diện.

Bánh bao nhỏ ôm một cốc nước trái cây, khoe miệng còn dính kem chớp chớp mắt mấy cái, chẳng có chút cảm giác nguy cơ nào.

Mấy chị đó đều là con gái mà, tại sao phải chiến đấu?

Bánh bao nhỏ vùi đầu, xoẹt xoẹt viết ba chữ trên bảng nhỏ: [Chị gái mà]

"Gái... chị gái... mấy cô đó là đúng là con gái... nhưng thời đại này không phải chỉ cần cảnh giác mỗi con trai đâu, con gái càng đáng sợ hơn đó cháu có biết không hả?" Lục Cảnh Lễ hoàn toàn bế tắc, không biết phải giải thích thế nào để bánh bao hiểu.

Chết rồi chết rồi, ngay cả Tiểu Bảo cũng không giúp được!

Chuyện tới nước này rồi cuộc cũng có người không nhìn nổi.

Đó chính là đám chó độc thân ở đây.

Trong giới của bọn họ có ai mà không biết tiệt của Lục Cảnh Lễ sẽ thu hút được những mỹ nhân có chất lượng hàng đầu chứ, cho nên vừa nhận được tin tức thì đã có vô số chó độc thân chen chúc chạy tới.

Lục Cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu thì cũng coi như thôi đi nhưng giờ lại tới thêm một quả bom nguyên tử hạng nặng thế này.

Tên nhóc thối tha không biết từ đâu chui ra cứu nữ thần Khả Nhi của bọn thì... thì thôi cho qua, nhưng mà dám đoạt đi sự chú ý của tất cả những cô gái thật không thể chấp nhận được!

Vừa hâm mộ vừa ghen tị thì đương nhiên sẽ phải làm cái gì đây rồi.

Một công tử có mái tóc màu nâu đi tới đưa cho Ninh Tịch một điều thuốc rồi híp mắt nói, vẻ mặt bất thiện: "Người anh em, trước đây chưa từng thấy cậu

nha!"

"Cám ơn, tôi đang cai thuốc." Ninh Tịch không nhận điều thuốc kia mà móc từ trong túi một cái kẹo mút ra sau đó bóc vỏ rồi nhét vào mồm.

Quả thật Ninh Tịch đang cai thuốc nhưng hành động này hiển nhiên lại bị coi là không nể mặt vị công tử kia, sắc mặt vị công tử đó hơi trầm xuống, cố áp chế vẻ không thiện ý lóe lên trong mắt rồi trơ tráo cười nói: "Người anh em, qua đây cùng chơi?"

Tất nhiên là Ninh Tịch biết vị công tử này muốn làm cái gì. Cô có thể dịu dàng với con gái nhưng không có nghĩa là đối với con trai cũng thế, tự dung có người đến cửa tìm ngược thì tất nhiên Ninh Tịch chẳng thể từ chối rồi, sáng khoái nói: "Cũng được!"

Nói xong liền xoa xoa đầu của bánh bao nhỏ, dịu dàng nói: "Tiểu bảo, con qua chỗ ba con nha, chút nữa sẽ qua tìm con."

Tiểu Bảo gật đầu, cực kỳ nghe lời chạy đi tìm ba ba...

Cách đó không xa, Lục Đình Kiêu nhìn con trai đang lạch bạch chạy tới cạnh mình, không hiểu sao lại đột nhiên có cảm giác vợ ở ngoài lêu lổng còn mình thì phải ở nhà trông con...

Chốc lát sau, phía Ninh Tịch đã bắt đầu chơi trò chơi.

Trên bàn bày một hàng rượu dài, thua phải uống hết đồng đó.

Đám công tử ca coi Ninh Tịch là mối thù chung nên hợp lực lại muốn làm Ninh Tịch cho xấu mặt, muốn chuốc cô uống say.

Ban đầu, Lục Đình Kiêu có chút lo lắng Ninh Tịch sẽ chịu thiệt nhưng rất nhanh sau đó liền phát hiện anh đã lo bò trắng răng rồi.

Bất kể là chơi bài hay chơi xúc xắc Ninh Tịch đều không thua một ván nào, trái lại mấy tên nhóc choai choai chạy tới khiêu khích kia thì gục xuống bàn ối lên ối xuống.

Mà Ninh Tịch thì vẫn thờ ơ ngồi trên ghế salon, thành công chiếm lấy toàn bộ trái tim các thiếu nữ có mặt ở đây.

Ờ, còn chưa kể tới mấy tên bị bẻ cong ngay tại chỗ nữa...

--- O ---

Chương 538: Trò Chơi Nói Thật Hay Mạo Hiểm

"Chơi mấy trò này chẳng có chút ý nghĩa nào cả! Các người cũng quá vô dụng rồi, cứ thua hoài à! Hay là chúng ta chơi trò nói thật hay mạo hiểm được không?" Lúc này Tiểu Kiều hưng phấn đề nghị.

Tuy mới chỉ tiếp xúc ngắn ngủi thôi mà cô ta đã càng ngày càng thấy hứng thú với người thanh niên trước mặt này.

Quan trọng nhất là cô ta cũng để ý thấy Trang Khả Nhi có ý với người này, nhưng bởi vì đang mang danh theo đuổi Lục Đình Kiều nên mới không thể ra tay, chỉ có thể đứng trong góc mà nhìn.

Ham mê lớn nhất đời này của Tiểu Kiều chính là đả kích Trang Khả Nhi, lúc này cô ta cho chị mình một ánh mắt ra hiệu rồi tự chủ trương.

Trường hợp thế này mà chơi nói thật hay mạo hiểm thì rất dễ cạ ra lửa giữa nam và nữ. Hơn nữa Đại Kiều chơi trò này rất giỏi, cô ta muốn ai rút được cái gì thì người đó sẽ rút được cái đó.

Tất nhiên, với điều kiện tiên quyết là Ninh Tịch không ra tay.

Vì vậy Tiểu Kiều ôm tay Ninh Tịch, nũng nịu nói: "Anh Đường, chờ lát nữa chơi với bọn em thì đừng bắt nạt bọn em đó nha!"

Lúc Ninh Tịch chơi với con gái thì căn bản sẽ không động tay động chân, cơ hồ hoàn toàn dựa vào vận khí vì vậy thân nhiên nói: "Tất nhiên rồi!"

Lúc này Tiểu Kiều mới hài lòng nháy mắt với Đại Kiều, trò chơi bắt đầu!

Dưới tình huống không động tay động chân thì vận khí tối nay của Ninh Tịch thực sự quá tệ, liên tiếp bị chỉ định vài lần. Mặc dù cô nhìn rõ cặp song sinh này động tay chân nhưng vì họ là con gái nên cô sẽ không so đo.

Lần đầu tiên.

"Anh Đường, chọn nói thật hay mạo hiểm?" Tiểu Kiều cười hì hì hỏi.

Ninh Tịch nghĩ một chút: "Nói thật đi." Dưới tình huống này thì cũng chỉ là câu hỏi dò xét thôi, cho nên khá an toàn.

Quả nhiên Tiểu Kiều hỏi một câu rất then chốt nhưng không có bất cứ áp lực

nào: "Anh Đường có bạn gái chưa?"

Hiển nhiên đây là vấn đề rất nhiều người muốn biết, ngay cả Tiểu Kiều cũng có phần hơi khẩn trương.

"Không có." Ninh Tịch thẳng thắn trả lời.

"Thật sao? Anh đừng có lừa chúng em nha!"

Ninh Tịch cười khẽ: "Ha, không lừa em đâu, anh nói thật đó." Mặc dù thái độ nhìn có vẻ tùy ý nhưng ánh mắt lại khiến người ta cảm nhận được, những lời cô nói ra là thật.

Câu trả lời của Ninh Tịch khiến cho mọi người càng hưng phấn, cho dù biết cái trò này đã bị cặp song sinh kiểm soát nhưng vẫn không nhịn được kích động.

Lần thứ hai, quả nhiên không ngoài dự đoán lại trúng Ninh Tịch.

Tiểu Kiều ném một ánh mắt quỵên rũ sang: "Anh Đường, lần này sao đây? Nói thật hay mạo hiểm nè?"

Ninh Tịch: "Nói thật." Câu hỏi thứ hai chắc chắn có chút kích thích hơn lần một, nhưng vẫn trong khả năng tiếp nhận.

Tiểu Kiều cố nghĩ thật lâu, sau đó mới dài giọng hỏi: "Anh Đường, anh từng có bao nhiêu bạn gái rồi?"

Vấn đề này cũng không ngoài dự đoán của Ninh Tịch, chẳng qua là cô hơi hạ mắt xuống, sau đó thành thật trả lời: "Cái vấn đề này... xin lỗi, nhớ không rõ rồi."

Quả thật cô không nhớ năm đó hành hạ bao nhiêu tên cận bã nữa, người duy nhất còn liên lạc tới bây giờ cũng chỉ có Giang Mục Dĩ.

Lúc trả lời vấn đề này Ninh Tịch có chút e ngại liếc về phía Đại ma vương vẫn giấu mình trong góc không rõ vẻ mặt.

"Hừ, anh thật đáng ghét, em biết ngay là anh có nhiều bạn gái lắm mà!" Tiểu Kiều có chút tức giận, nhưng đây cũng là điều hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô ta. Chẳng qua có chút không cam lòng nên vẫn cố hỏi một câu.

Lần thứ ba bị chọn trúng, Ninh Tịch rốt cuộc không chọn nói thật nữa: "Mạo hiểm đi."

--- O ---

Chương 539: Làm Bạn Gái Của Cô Nửa Ngày

Lần thứ ba bị chọn trúng, Ninh Tịch rốt cuộc không chọn thật lòng nữa: "Mạo hiểm đi."

Bởi vì nếu tiếp tục chọn nói thật thì chắc chắn Tiểu Kiều sẽ không dễ dàng bỏ qua, không biết cô ta còn có thể hỏi vấn đề gì nữa.

Nếu Đại ma vương không có ở đây thì nhạc gì cô cũng nhảy.

Nhưng mà lúc này Đại ma vương vẫn còn đang tọa trấn ở đây đây, đến nhún cô còn chẳng dám nữa là nhảy.

Mặc dù Lục Đình Kiều ngồi trong góc, có vẻ chẳng có chút cảm giác tồn tại nào. Nhưng mà với một người đã quen với khí tức của anh như Ninh Tịch thì cảm giác tồn tại của người kia thật không có cách nào phủ nhận...

Đến Cung Thượng Trạch anh ấy còn uống dấm thì dấm của mấy cô này sao thoát khỏi miệng anh được!

Nghe Ninh Tịch chọn 'mạo hiểm' xong, Tiểu Kiều có chút thất vọng vì vấn đề cực hot đã chuẩn bị không có chỗ dùng, nhưng cũng chẳng sao cô ta vẫn có phương án thứ hai!

Vì vậy Tiểu Kiều ho nhẹ một cái rồi nói ra phương thức mạo hiểm đã chuẩn bị từ trước: "Anh Đường, yêu cầu của em rất đơn giản, trong số những cô gái ở đây tôi nay, anh hãy chọn lấy một người làm bạn gái của anh nửa ngày nha!!"

Nói xong mấy chữ cuối, Tiểu Kiều có chút xấu hổ cúi đầu.

Chỉ cần là đàn ông, chắc chắn có thể hiểu ám chỉ của cô ta.

Chỉ cần người thanh niên này chọn cô ta thì dù có là trò chơi cô ta vẫn có thể thuận nước đẩy thuyền mà chơi giả thành thật, từ nửa ngày thành vô thời hạn...

Thật ra thì ban đầu cô ta muốn một nụ hôn cơ, nhưng sau đó lại đổi ý. Một nụ hôn sao có thể thỏa mãn được, cô ta còn muốn nhiều hơn thế, muốn có được người thanh niên này một cách hoàn toàn.

Nghe được yêu cầu của Tiểu Kiều, mọi người ở đây sao có thể không hiểu ý

tứ của cô ta. Những cô gái khác dù ghen tị nhưng vẫn biết bản thân kém hơn hai chị em kia liền thủ lại nên chỉ có thể âm thầm sinh hận. Đám con trai thì đã bị Ninh Tịch ngược tới chẳng còn chút sức chiến đấu nào nên giờ chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn thẳng nhóc thối kia ôm mỹ nhân về nhà.

"Hu hu hu! Nữ thần Tiểu Kiều của tôi! Tức chết mất!"

"Không sao, không sao, không có Tiểu Kiều nhưng vẫn có Đại Kiều mà!"

"Đệch, Tiểu Kiều đã mất rồi thì Đại Kiều còn xa sao? Hai chị em kia tâm ý tương thông, thích ai thì sẽ cùng thích. Thằng nhóc kia thật xong Tiểu Kiều thì khác nào cũng thật cả Đại Kiều chứ hả! Đây đây... đây đúng là có số hưởng mà!"

"Quá đáng! Rốt cuộc thằng nhóc này ở đâu chui ra! Tự nhiên cướp hết mỹ nhân của chúng ta!"

"Nhị thiếu, anh làm cái gì đi chứ! Đã nói tối nay sẽ cho đám chó độc thân chúng tôi bỏ thân "trinh nam" này mà? Anh để chúng tôi mất trinh thế này đây hả?"

...

Lục Cảnh Lễ tự dưng bị mắng cho đầu nở hoa luôn, im lặng phỉ nhổ đám người kia: "Các cậu cộng lại nhiều người như thế mà bị người ta đơ thương độc mã ngược cho tan nát đời hoa thì còn trách tôi được sao?"

Anh cũng không đành lòng nói cho bọn họ rằng, bọn họ bị đánh bại bởi một cô gái, một cô gái, một cô gái!!!

Lúc này Tiểu Kiều cũng không vội vàng, im lặng chờ đợi "người thanh niên" kia trả lời, hơn nữa cũng không quên hướng về phía Trang Khả Nhi tỏ vẻ đắc ý.

Trang Khả Nhi ở trong góc nhận được khiêu khích của Tiểu Kiều thì chỉ có thể ra sức cắn môi. Cô không muốn xem tiếp nhưng cũng không muốn rời đi, chỉ có thể không ngừng tự nhủ, mục tiêu của cô là Lục Đình Kiêu.

Vừa vặn tối nay con trai của Lục Đình Kiêu cũng ở đây, hẳn là cô nên thừa dịp tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào người kia mà thiết lập quan hệ tốt với cậu nhóc mới phải.

--- O ---

Chương 540: Hôn Nhau Giữa Rừng Mất

Tuy trong lòng Trang Khả Nhi nghĩ như vậy nhưng mà ánh mắt cùng trái tim lại chẳng nghe lời, cứ hướng về phía Tiểu Kiều và người kia.

Lúc này nỗi lo đã dâng tới tận cuống họng, người kia... thật sự sẽ chọn Tiểu Kiều sao?

Làm sao có thể!

Rõ ràng cô biết người này trước!!!

Sự tức giận khiến Trang Khả Nhi bắt đầu dao động, cô không muốn tiếp tục ngồi chờ chết nữa...

Trong lúc nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều rời vào người Ninh Tịch.

Ninh Tịch cũng không ngờ Tiểu Kiều sẽ yêu cầu như vậy, quả thật có chút khó khăn.

Chưa nói đến chuyện Đại ma vương có ghen hay không thì cho dù Đại ma vương không có ở đây cô cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Nếu chỉ chơi đùa thì Tiểu Kiều có đòi hôn một cái cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà loại chuyện có danh phận rõ ràng như bạn gái nếu không thật lòng thì không thể tùy tiện đáp ứng.

Cô có thể hành hạ đám đàn ông cặn bã nhưng tuyệt đối không làm các cô gái tổn thương.

Chuyện không có khả năng thì không nên tùy tiện khiến người khác hy vọng.

Ban đầu Ninh Tịch cũng nhìn ra Tiểu Kiều chỉ muốn chơi một chút thôi, nhưng càng chơi cô lại dần phát hiện trong mắt cô bé có một tia nghiêm túc, cho nên cô quyết định thu tay lại.

"Xin lỗi, anh tự phạt 3 ly thôi." Cuối cùng Ninh Tịch mở miệng nói.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Bởi tất cả mọi người đều cho rằng Ninh Tịch với Tiểu Kiều tối nay sẽ vui vẻ một trận rồi, hoàn toàn không ngờ cuối cùng Ninh Tịch lại nhận phạt.

Nhất là Tiểu Kiều, vẻ mặt vô cùng bàng hoàng: "Anh Đường... tại sao..."

Ninh Tịch thoải mái cười một tiếng, đùa giỡn nói: "Tối nay có quá nhiều người đẹp, anh hoa cả mắt rồi cho nên không chọn được."

Mặc dù biết Ninh Tịch đang cho mình một bậc thang, nhưng Tiểu Kiều vẫn không nghe chị gái nhắc nhở cũng chẳng sợ mất thể diện, không chịu bỏ cuộc nói: "Anh Đường, anh đừng lừa em mà, em phải biết lý do! Tại sao vậy?"

Trước mặt bao nhiêu người, trong mắt cô bé đã ngân ngấn nước.

Ninh Tịch... nhức đầu quá! Chết toi rồi, chơi ngu rồi...

Trên thực tế thì tất cả những người quen biết Ninh Tịch đều biết cô sợ nhất là nước mắt con gái.

Nhìn dáng vẻ đăm lẹ của Tiểu Kiều, Ninh Tịch nhéo mi tâm một cái, nội tâm giằng co: "Tiểu Kiều đừng khóc mà, anh..."

Cô đang suy nghĩ xem có cách nào có thể thu tay mà lại có thể giảm độ tổn thương đến mức nhỏ nhất không, nếu không có thì trước mắt cứ đồng ý với Tiểu Kiều đã, ít nhất không để cô bé này mất mặt tại chỗ đông người thế này được?

Dẫu sao chuyện đêm nay cũng là do cô sai...

Cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ vượt vượt mặt cũng chuẩn bị báo động đỏ luôn rồi. Anh đã sớm thăm dò được thuộc tính thương hương tiếc ngọc của Ninh Tịch thế nên hoàn toàn tin tưởng trước sự tấn công bằng nước mắt của Tiểu Kiều, e là Ninh Tịch sẽ thật sự đồng ý với cô ta.

Bởi vì tất cả mọi người, bao gồm cả Lục Cảnh Lễ đều tập trung sự chú ý vào Ninh Tịch, cho nên không ai phát hiện trong một cái góc nào đó, phong ấn của Đại ma vương đã giải trừ...

Không ai phát hiện Lục Đình Kiều đứng lên từ lúc nào, anh sai chân bước từng bước một về phía Ninh Tịch...

Ngay cái lúc mà Ninh Tịch mềm lòng chuẩn bị đáp ứng thì cổ tay cô bị một người kéo lên, cả người rơi vào một lồng ngực lạnh như băng. Một giây sau, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống môi cô không chệch một li...

--- O ---

Chương 541: Không Có Bạn Gái Nhưng Có Bạn Trai

Khoảnh khắc đó, tiếng dao nĩa loảng xoảng xen lẫn tiếng hít thở đồng loạt của tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đồng loạt vang lên...

Lục Cảnh Lễ uống được ngụm rượu còn chưa xuống đến cổ đã sặc lên tận mũi, ho sù sụ sù sụ, chai dầu thuốc Trang Khả Nhi đang siết chặt trong tay lập tức rơi xuống nát bậy, Đại Kiều kinh hãi, Tiểu Kiều...Tiểu Kiều thì bị dọa cho đến mức ngu cả người luôn rồi...

Đương nhiên, hiện trường còn có một người còn kinh ngạc hơn tất cả đó chính là bản thân Ninh Tịch.

Fuckkkkkkkkkkkkkkkkkk.....!!!

Đại ma vương đang làm cái gì thế?

Đợi tới khi mắt Ninh Tịch như sắp rớt ra đến nơi, Lục Đình Kiều mới rời khỏi đôi môi cô, nhưng lại vòng tay ôm siết lấy eo cô công khai thể hiện chủ quyền lãnh thổ rồi đưa mắt nhìn về phía Tiểu Kiều trầm giọng nói: "Còn có vấn đề gì nữa không?"

Tiểu Kiều vừa nãy vẫn còn truy hỏi Ninh Tịch tại sao không chọn mình ngân ra mắt một giây sau đó lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Anh Đường không có lừa cô, anh ấy quả thực là không có bạn gái! Nhưng người ta có bạn trai nhaaaaaaaaa! Hơn nữa bạn trai của người ta còn là Kiều giaaaaa! Oh my god!

Lục Cảnh Lễ che mắt tỏ vẻ không nỡ nhìn, anh cảm thấy đáng thương cho con nhóc này quá, lắc nhiều như thế không biết óc có bị văng mất không nữa!

Ài! Cô nhóc ngốc, thả thính ai mà chẳng được, lại cứ khăng khăng muốn cướp đồ ăn từ miệng hổ...

Ninh Tịch cố gắng thoát ra, giây một lúc mà vẫn không ra được, cuống đến nổi suýt thì cào luôn ai đó: "Lục Đình Kiều...anh điên rồi à? Anh có biết bây giờ mình đang làm gì không???"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiều chẳng có tí nào gọi là ăn năn hối hận cả, ngược

lại còn ra vẻ như mình có lý lắm: "Giải quyết phiền toái."

"..." Ninh Tịch, cô muốn đi chết quá!!!

Kể cả là anh có muốn giải vây cho cô đi chẳng nữa nhưng mà bây giờ cô đang là đàn ông mà, rốt cuộc thì anh có nhận thức được điều này không!!!

Trực tiếp hôn nhau trước mặt mọi người đã đủ chấn động rồi, bây giờ lại còn là hai thằng đực rựa...

Cô đang hóa trang nên coi như không có việc gì nhưng anh lại là một chuyện khác, anh ngại những tin đồn trước đây chưa đủ khoa trương hay sao, lần này thì hay lắm, tự mình chứng thực chuyện này luôn rồi!

Cái gã này cũng tùy hứng quá rồi!

Ninh Tịch tức giận: "Bỏ ra!"

Lục Đình Kiêu không những không buông ra mà càng không thể kiềm chế nổi bản thân mình khi nhìn thấy sự lo lắng và quan tâm ẩn chứa trong đôi mắt tức giận đó, anh cúi xuống hôn cô thêm lần nữa...

Cảm nhận sự ấm nóng đột ngột xuất hiện trên môi mình, Ninh Tịch ngu cả người: "!!!"

Đờ phác!!! Tình huống gì thế này? Đại Ma vương nhiễm virus rồi à?

"Bùm" một cái, cũng không biết đũa xui xẻo nào đứng không vững, kính ngạc quá độ mà rơi luôn xuống bể bơi...

Ôi má ơi!!! Thật đáng sợ nha!!!

Tối nay bọn họ biết một bí mật kinh thiên động địa thế này, không biết sau này có bị bịt đầu mối không đây?

Nhưng mà... cho dù cả hai người đều là đàn ông, nhưng mà... nhưng mà... sao tự dưng lại thấy bọn họ xứng đôi với nhau thế nhỉ?

Một người ngang bướng, một người bá đạo, cảnh tượng hai người ôm hôn nhau quả thật khiến người ta đỏ mặt, tim đập thình thịch, máu chảy rần rần aaaa...!

Mau mau tỉnh lại! Tỉnh lại đi! Ôi trời ạ, tại sao bọn họ lại có cái ý nghĩ kỳ quái như thế chứ!

--- O ---

Chương 542: Tranh Giành Đàn Ông Với Kiều Gia Sao?

Khi cảm bị những ngón tay hơi thô ráp siết chặt, cảm giác tê tê đau đau truyền đến khiến Ninh Tịch sợ đến mức tí thì t*** ra quần.

Sớm biết thế đã không chơi high như vậy, Đại ma vương sau khi giải trừ phong ấn thật đáng sợ, cái gì cũng không thêm sợ!

Nhưng mà, cô thật sự không ngờ được ngay đến cả con gái mà Đại ma vương cũng ghen, còn ghen đến mức long trời lở đất thế này nữa!

Lần này, tuy Lục Đình Kiều hôn lên đôi môi đó rất lâu nhưng vẫn biết rõ giới hạn, gần đến khi Ninh Tịch sắp xù lông lên mới thả cô ra.

Ninh Tịch nghiêng răng nghiêng lợi, từ từ giơ tay lên... muốn giật luôn bộ tóc giả xuống...

Mọi chuyện đã thành ra thế này, cô đâu thể để Lục Đình Kiều bị người ta hiểu lầm thành Gay?

Nhưng mà, đúng lúc này dường như Lục Đình Kiều lại nhìn ra cô muốn làm gì, anh nắm tay cô thật chặt, ngăn cản hành động của cô.

Ánh mắt rực lửa chăm chú nhìn vào người con gái trước mặt như thể cả thế giới này chỉ có mình cô, anh đè thấp giọng xuống nói với cô: "Không cần thiết phải thế đâu, như thế này không tốt sao? Sau này bên cạnh anh sẽ không có người phụ nữ nào khác nữa."

Ninh Tịch nghe vậy thì sững sốt, từ trong tim truyền đến sự rung cảm không thể không chế nổi...

Ôi cha mẹ ơi! Đại ma vương thật quá đáng! Chơi lớn thật đấy! Má nó chứ, cô sắp không nhịn nổi nữa rồi, muốn ngay lập tức nhảy bổ vào lòng anh cưỡng hôn anh mất thôi!

"Tôi... tôi đi toilet!" Sau cùng, Ninh Tịch thoát ra khỏi bàn tay của Lục Đình Kiều, chạy trốn mất tiêu.

Lục Đình Kiều nhìn theo bóng lưng nhếch nhác chạy trốn của cô gái nhỏ rồi ngay sau đó đưa mắt liếc tất cả những người có mặt ở đây một cái, ánh mắt

âm áp dịu dàng liền biến thành rét lạnh căm căm ngay lập tức...

Tiểu Kiều ôm lấy Đại Kiều, sợ đến mức run lấy bẫy: "Hu hu hu! Chị ơi! Em đã làm gì thế này! Em đã làm cái gì thế này! Kiều gia sẽ giết chết em mất! Vừa nãy thế mà em dám to gan tranh giành đàn ông với Kiều gia!!!"

Đại Kiều hiển nhiên là cũng bị dọa cho khiếp vía, cố ép mình bình tĩnh nói: "Bình tĩnh nào, sẽ không có chuyện gì đâu, người không biết không có tội, dù sao bọn họ chẳng ai nói gì, chúng ta hoàn toàn không biết chuyện mà!"

"Chẳng trách anh ấy lại thân quen với Kiều gia và cả anh Cảnh Lễ như thế, ngay cả Tiểu Bảo cũng thân nữa! Sao em lại ngu thế cơ chứ, không sớm nghĩ ra mối quan hệ giữa bọn họ là thế này!"

Hai chị em co cụm lại một góc cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình đi, đám hủ nữ ả núp trong quần chúng thì máu mũi đầm đìa bàn ra tán vào...

"Chuyện Lục tổng thích đàn ông đã đồn đại lâu lắm rồi, chỉ là vẫn chưa come out thôi, thực ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên lắm, đúng không?"

"Nhưng... tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này thì vẫn..." rất rúng động!!!

Những người khác cũng ào ào gật đầu phụ họa, thực là rúng động mà!

Có người nhún vai tỏ vẻ không sao cả: "Giờ đã là thời đại nào rồi, chuyện như thế này bây giờ cũng bình thường mà? Dù sao tôi cũng chẳng kỳ thị, hơn nữa hai người bọn họ ấy mà, nhìn vào trông cũng xứng đôi vừa lứa lắm, cái gã họ Đường ấy lớn lên còn đẹp hơn cả con gái, hai người họ đứng cạnh nhau hoàn toàn không có gì là không hợp hết."

Nghe đến đây cũng có rất nhiều người thể hiện sự tán đồng: "Cái gã đó kiêu ngạo thế có đứa con gái nào chịu nổi hấn không? Cũng chỉ có người như Lục gia mới có thể khống chế được hấn ta, đúng không?"

"Ha ha, tôi thấy không hấn đâu, cậu không thấy Kiều gia còn ở đây mà cái tên nhóc đó còn dám đi trêu hoa gheo nguyệt à? Đầu tiên là đệ nhất danh viện kinh thành, sau đó là đôi chị em song sinh! Sau cùng làm cho Kiều gia không chịu nổi mà công khai luôn còn gì! Cậu ta hoàn toàn bắt thóp Kiều gia rồi!"

"Chắc chắc, khó trách Kiều gia không yêu mỹ nữ lại yêu cậu ta!"

...

--- O ---

Chương 543: Quan Hệ Của Hai Người Thực Sự Là Như Thế U?

Đứng trước phòng vệ sinh, vì tâm hồn còn đang treo ngược cành cây nên Ninh Tịch tí nữa thì bước thẳng vào phòng vệ sinh nữ, cuối cùng ngẩn ra một lúc mới sực tỉnh liền chui vào phía đối diện.

Rửa mặt xong rồi mới coi như bình tĩnh được một chút, kết quả vừa mới bước ra ngoài hành lang liền trông thấy... Trang Khả Nhi.

Vừa nãy lúc chơi trò chơi với Tiểu Kiều và Đại Kiều, hai chị em đã "buôn" với cô không ít chuyện về Trang Khả Nhi, đương nhiên cũng nói về chuyện của Trang Khả Nhi và Lục Đình Kiều.

Cho nên, lúc này cô thật không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với Trang Khả Nhi nữa, vậy là cô quyết định không làm gì cả.

Quả nhiên, thấy cô không nói gì Trang Khả Nhi không chịu được mà lên tiếng trước: "Tôi biết tôi chẳng có lập trường gì để hỏi cả... nhưng mà... có thật không... anh và Lục Đình Kiều... mối quan hệ của hai người thực sự là như vậy ư?"

Ninh Tịch nghe thế nhướng mày, xem ra quả nhiên là đến để hỏi tội mình vì đã cướp đi người trong lòng?

Nhà họ Trang tuy rằng trên thương trường không thể so với nhà họ Lục, nhưng bối cảnh của nhà họ... cho dù là thế gia hàng đầu như nhà họ Lục cũng không dám khinh thường hơn nữa còn đúng là thứ mà họ cần nhất.

Lý do Lục Sùng Sơn nhắm trúng Trang Khả Nhi là vì mong muốn có thể mượn thế lực đằng sau nhà họ Trang trợ giúp, khiến thế cho thế lực của nhà họ Lục càng thêm vững chắc.

Nói đến nhà họ Trang... thực ra cũng có chút chút quan hệ sâu xa với Ninh Tịch đấy...

Lão gia tử của nhà họ Trang - Trang Tông Nhân có tất cả một trai ba gái, mà mẹ đẻ của Ninh Tịch - Trang Linh Ngọc chính là đứa con gái út của Trang Tông Nhân, năm đó bà ta vì nhất quyết đòi lấy Ninh Diệu Hoa mà đoạn tuyệt quan hệ cha con với Trang Tông Nhân, hơn 20 năm nay chưa từng qua lại với nhau, cho nên trừ một số người lớn tuổi biết nội tình sự việc ra, phần lớn

người ngoài chỉ cho là Trang Tông Nhân có hai cô con gái, ngay cả thế hệ tiếp sau của nhà họ Trang cũng không biết.

Ninh Tịch biết chuyện này là vì có lần vô tình nghe thấy Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa nói chuyện với nhau...

Hình như lúc đó Ninh Diệu Hoa gặp phải khó khăn gì đó, mong Trang Linh Ngọc có thể quay về cầu cứu cha vợ, nhưng Trang Linh Ngọc cự tuyệt, nói đã thề từ nay trở đi sẽ không qua lại với nhau nữa...

Trang Khả Nhi là cháu nội của Trang Tông Nhân, Ninh Tịch là cháu ngoại của Trang Tông Nhân, cho nên xét về quan hệ huyết thống thì bọn họ là chị em họ.

Chuyện này... rồi rắm ra phét đấy!

Nhưng mà, Ninh Tịch cũng chỉ tùy tiện nghĩ ngợi lung tung mà thôi, trong đầu cũng chẳng có ý gì cả, ngay cả Trang Linh Ngọc cô còn chẳng thèm nhận nữa là ông ngoại và bà chị họ cách xa tám ngàn dặm...

"Thật thì sao mà giả thì lại thế nào?" Ninh Tịch không đáp mà hỏi ngược lại một câu.

"Giả à..." Giọng nói của Trang Khả Nhi run run, cô vô cùng hy vọng đó là giả... nhưng mà, không thể được... bọn họ ngay trước mặt mọi người đã... chẳng qua cô đang tự lừa mình dối người mà thôi...

Sau cùng, Trang Khả Nhi mới hít sâu một hơi, trở về với vẻ bình tĩnh tự nhiên mở miệng nói: "Nếu như là thật, tôi bỏ cuộc."

"Hả?" Bởi vì hoàn toàn không ngờ được Trang Khả Nhi sẽ trả lời như thế, hoàn toàn không phù hợp với tính cách háo thắng của cô nàng thế nên Ninh Tịch cũng khó tránh khỏi sửng sốt.

Trang Khả Nhi siết chặt hai tay, ánh mắt sáng rực nhìn cô gần từng chữ một nói: "Chuyện của Lục Đình Kiêu là tôi bị đẩy vào tình thế bắt buộc. Nhưng mà bởi vì anh cho nên tôi mới bỏ cuộc...tôi...tôi không tranh với anh..."

Trang Khả Nhi nói xong liền quay người chạy vội...

Ninh Tịch nhìn theo bóng lưng vừa cao ngạo vừa nhỏ bé của Trang Khả Nhi, lại ngu người lần nữa: "..."

Hình như có gì đó sai sai thì phải... hay là cô hiểu nhầm rồi?

Sao cô có cảm giác là Trang Khả Nhi yêu cô chứ không phải là Lục Đình Kiêu thế nhỉ?

--- O ---

Chương 544: Vật Phẩm Thuộc Sở Hữu Tư Nhân, Cẩm Dụ Đỗ, Nhìn Cũng Không Được

Bên ngoài, bữa tiệc vẫn đang tiếp tục nhưng mà hiển nhiên là tâm tư của tất cả mọi người đều không còn đặt lên việc ăn chơi nữa rồi.

Lục Cảnh Lễ nhìn đám phụ nữ dần dần chạy mất tiêu, toàn bộ đều là đám tiểu thư nhà giàu đặc biệt tìm đến đây vì Lục Đình Kiêu, giờ đều giờ cò đánh trống rút lui hết rồi.

"Anh, chiêu này của anh thực sự quá tuyệt vời! Không chỉ giải quyết toàn bộ tình địch, ngay cả cái đám phụ nữ tư tưởng đến anh cũng giải quyết luôn một thể! Trước sau đều không có gì phải lo nữa!" Lục Cảnh Lễ nhìn anh mình với vẻ mặt đầy sùng bái.

Vào giờ phút này Lục Cảnh Lễ vẫn không ý thức được, ông anh mình thì thoát nạn nhưng chẳng mấy nữa thì cái xui xẻo ấy lại rơi bản thân mình...

Ninh Tịch sau khi ra khỏi toilet, ngoại trừ những ánh mắt nóng rực đang dõi theo mình thì người đầu tiên lao đến chính là bánh bao nhỏ.

Trên mặt bánh bao nhỏ hiện lên năm chữ cực kỳ rõ ràng: Cục cưng tức giận rồi!!!

Muốn ôm cơ!

Phải là cái ôm to đùng ý!

Có như thế mới có thể an ủi được tâm hồn bị tổn thương!

Cô Tiểu Tịch thế mà lại thơm thơm ba ba, còn thơm tận hai lần nữa! Hai lần!

Ninh Tịch liếc mắt một cái liền biết cu cậu đang nghĩ gì, cực kỳ hào phóng mà thơm cho cu cậu hai cái thật kêu, sau đó ôm cu cậu đi về phía Lục Đình Kiêu.

Cô vừa mới ngồi xuống, liền có một cậu bồi bàn bê một cái khay đi đến, trên khay có hai cốc sữa.

Lục Đình Kiêu cầm một cốc đưa cho con trai, cốc còn lại đưa cho Ninh Tịch sau đó liền lười nhác dựa vào thành ghế, nhưng mà cánh tay lại đặt lên thành

ghế đằng sau lưng Ninh Tịch, tư thế ngập tràn sự chiếm hữu.

Cả người đang phát tán ra bên ngoài một tin tức..

Vật sở hữu tư nhân, cấm dụ dỗ

Nhìn cũng không được.

Quả nhiên, chiêu này rất hiệu quả, thoáng cái tất cả mọi người đã quay đi nhìn chỗ khác uống rượu, nói chuyện và đánh rắm...

Chiêu vừa rồi của Đại ma vương đúng là rút củi dưới đáy nồi, quả thực giải quyết sạch sẽ mọi phiền toái, giờ thì bên cạnh Ninh Tịch sạch sẽ hơn nhiều rồi, nhưng mà cô vẫn không khỏi lo lắng: "Này, Lục Đình Kiêu, anh như thế thì sẽ bị mọi người hiểu nhầm đấy... thật sự là không có chuyện gì à?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừm, không cần lo, đợi đến ngày em thành vợ tôi, lời đồn đó tự nhiên sẽ hết thôi."

Ninh Tịch: "Khụ khụ khụ..." Má nó! Nếu không có ngày đó thì chẳng phải cả đời này anh sẽ bị hiểu nhầm là thích đàn ông à?

Lục Cảnh Lễ: "Ha haha... thính thả vừa vừa thôi được không? Em sắp bị cả hai làm cho sặc chết rồi đây này!"

Một lúc sau, bánh bao nhỏ đã hơi hơi buồn ngủ, bình thường cậu nhóc tầm chín, mười giờ đã ngủ rồi, uống sữa xong thì lại càng buồn ngủ.

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ lơ mơ ngái ngủ của con trai, anh đưa tay định bế lên, muốn để cho thằng bé ngủ thoải mái hơn một chút.

Kết quả là cậu nhóc hoàn toàn không thèm, cực kỳ ghét bỏ mà tuột xuống, chạy bình bịch đến chỗ Ninh Tịch bám dính lấy cô, cái tay nhỏ nhắn còn ôm cổ Ninh Tịch thật chặt, vẻ mặt đề phòng nhìn chăm chăm ba mình như thể muốn nói: Ba muốn tách con và cô Tiểu Tịch ra chứ gì, con biết thừa âm mưu của ba rồi...

Từ sau khi Lục Đình Kiêu hôn Ninh Tịch, cậu nhóc vẫn luôn trong trạng thái đề phòng, liên minh cha con bắt đầu có vẻ lung lay sắp sập.

Lục Cảnh Lễ ngồi bên cạnh nhìn thì thấy hả hê lắm, tí nữa thì bật cười thành tiếng.

Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, anh Hai xử lý hết tất cả mọi người nhưng lại quên mất con trai mình ha ha ha...

Ninh Tịch rất thương Tiểu Bảo cho nên liền bế cậu nhóc lên, tạm biệt Lục Cảnh Lễ: "Nhị thiếu, các anh cứ chơi tiếp đi nha, Tiểu Bảo buồn ngủ rồi, tôi đưa nó về đi ngủ trước đã! Thằng bé đang tuổi ăn tuổi lớn không thể thức khuya!"

Lục Cảnh Lễ nhìn cái vẻ mẹ hiền vợ đảm này của Ninh Tịch mà trên trán hiện ra mấy cái vạch đen, thật đúng là chẳng thể tin nổi cái gã playboy tung thính khắp nơi lúc nãy và bây giờ là một...

--- O ---

Chương 545: Có Phong Lưu Bằng Anh Đường Của Mấy Đứa Không?

Con trai buồn ngủ rồi, vợ muốn đưa con trai về nhà, Lục Đình Kiêu đương nhiên là không thể ở lại.

Thấy Ninh Tịch bế Tiểu Bảo, Lục Đình Kiêu liền cởi cái áo vest ra choàng lên vai Ninh Tịch, sau đó sóng vai bước ra ngoài cùng cô...

Chậc, chậc, cái cảnh gia đình ba người cùng về nhà này thật là cảm động nha...

Cho dù đã bị Lục Đình Kiêu cảnh cáo nhưng mọi người đều không nhin được mà dõi ánh mắt theo, càng xem càng ngạc nhiên, cái thằng nhóc họ Đường lúc nãy ăn chơi khùng khiếp thế mà giờ ôm con trai của Lục Đình Kiêu lại dịu dàng đến thế, sự kiêu ngạo và sắc bén trên đường nét khuôn mặt giờ khắc này cũng mềm mại như nước, chẳng có chút công kích nào hơn nữa, khi nhìn vào còn khiến người ta cảm thấy ấm áp...

Không được! Không được xem nữa! Bị bẻ cong thì chết toi! Đây là nhân vật đáng sợ đến mức Lục Đình Kiêu cũng bẻ cong được đây!

Trong khi đám đàn ông đứng vây xem cố gắng ổn định tâm lý, đám con gái thì đã hoàn toàn đánh mất tim luôn rồi, dù người ta có thích người đàn ông khác nhưng họ vẫn rất rất là thích thì làm thế nào?

Dáng vẻ bế con nít thật là lôi cuốn...thật là dịu dàng...

Tiểu Kiêu nằm bò trong lòng chị mình, khó chịu đến mức sắp ngất: "Hu huhu...thật đau lòng quá, đó là hai người đàn ông em thích nhất cả đời này! Thế mà họ lại yêu nhau mất rồi! Đêm nay em thất tình tận hai lần liền!"

Đại Kiêu: "Ồ..." Nói thế này hình như cũng không sai... đúng là thất tình hai lần liền thật mà...

Tiểu Kiêu ôm ngực, đau khổ khóc than: "Trai đẹp vốn đã hiếm mà chúng nó lại còn yêu nhau! Thoắt một cái hai người đàn ông tuyệt vời đã mất rồi! Trái tim đau khổ của em!"

Đại Kiêu chỉ có thể an ủi nói: "Không sao, không sao, không phải là vẫn còn anh Cảnh Lễ đó sao?"

Tiểu Kiều khịt khịt cái mũi, khàn khàn nói: "Không cần! Lục Cảnh Lễ củ cái lằm! Không phải là kiểu em thích! Có đẹp trai nữa em cũng không cần!"

1 Củ cái: chỉ những người đàn ông lẳng nhăng.

Đúng lúc Lục Cảnh Lễ đi ngang qua, nghe thế tí trượt chân ngã đập mặt.

Má nó chứ! Ông đây củ cái? Được, đúng là ông đây củ cái thật! Nhưng có củ cái bằng anh Đường của mấy đứa không?

Anh Đường của mấy đứa hết đàn ông rồi đến phụ nữ cũng không bỏ qua đó nha... Cái đám con gái ngốc nghếch này!

Lục Cảnh Lễ đưa ba người ra cửa, vừa bị cho ăn hành rồi vẫn không quên quay sang giúp anh trai mình: "Muộn thế này rồi, chạy đi chạy lại cũng phiền, không bằng cô cứ ngủ lại nhà anh tôi một đêm đi!"

Ôi, anh quả thật quá tốt bụng rồi! Nếu như trên đời này có giải thưởng em trai tốt nhất, thì đó nhất định là anh!

Ninh Tịch nghĩ nghĩ cũng cảm thấy ba ruột của bánh bao nhỏ ngay cách vách mà cô lại đưa thằng bé về Châu Giang Để Cảnh xa xôi, hình như cũng phiền phức lắm...

"Cũng được, tôi không có vấn đề gì." Ninh Tịch nói.

Nói rồi cô bước về phía căn biệt thự của Lục Đình Kiêu, lúc sắp đến cổng lớn thì bánh bao nhỏ vốn đang buồn ngủ hai mắt nhắm nhem trong ngực Ninh Tịch nhìn thấy căn nhà quen thuộc trước mặt, về mặt liền thay đổi, đột nhiên nổi khùng lên!

Cậu nhóc tóm thật chặt áo của Ninh, lắc đầu liên tục, sống chết cũng không chịu đi vào nhà!

Không đâu, không đâu, không đâu, con không muốn rời khỏi cô Tiểu Tịch đâu!

Hiển nhiên bánh bao nhỏ đang nghĩ rằng Ninh Tịch muốn đưa nó về nhà.

Ninh Tịch dịu dàng dỗ dành: "Bảo bối, không phải là bỏ con lại, cô Tiểu Tịch cũng ở cùng với con, sáng sớm mai chúng ta cùng về nhà cô Tiểu Tịch nhé, được không?"

Bánh bao nhỏ đang mơ mơ màng màng cũng không biết là có nghe thấy hay không dù sao thì vẫn cứ lắc đầu liên tục, căng thẳng đến mức sắp khóc đến nơi, nói gì cũng không chịu vào, cứ như thể sắp vào hang hùm ổ sói.

Ninh Tịch bất đắc dĩ nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Làm thế nào bây giờ?"

Lục Đình Kiêu thở dài một tiếng: "Không sao, tôi đưa hai người về."

Con trai... con không thể phản bội ba được...

Cùng lắm thì sau này không hôn trước mặt con nữa là được chứ gì!

--- O ---

Chương 546: Hôn Đoàn Ông Là Anh Con Chứ Đầu Phải Là Con!

Sáng ngày hôm sau.

Lục Cảnh Lễ đang nằm trong chăn mơ được ôm ấp mỹ nhân, bỗng "rầm" một tiếng, cửa phòng anh bị ai đó đập ra.

Má nó! Ai thế?

Tôi... tôi ngủ nude đấy! Muốn chơi trò cướp sắc à?

Phản ứng đầu tiên của Lục Cảnh Lễ chính là ôm chặt lấy cái chăn sau đó... thấy một màn còn đáng sợ hơn cả ác mộng, ba mẹ anh đang hầm hầm mặt đứng trước đầu giường như thể muốn đập anh một trận nên thân như thể hồi còn nhỏ vậy.

Lục Cảnh Lễ sợ hãi không thôi, lập tức tỉnh táo hẳn: "Ồm... Ba... mẹ... sớm thế... hai người chạy tới chỗ con làm gì?"

"Thằng thối tha! Tao phải đánh chết mày!" Nhan Như Ý không nói hai lời lập tức ra tay, Lục Sùng Sơn cũng cầm ba toong đập cho một gậy.

Lục Cảnh Lễ ôm chăn lăn vòng vòng, tránh đòn của cả hai người: "Cái gì vậy trời! Ba! Mẹ! Có ai như hai người không, không nói không rằng đã đánh người! A! A! A! Đừng đánh vào mặt! Rốt cuộc con có phải là con đẻ của hai người không! Ấy, đừng kéo chăn của con, con không mặc quần áo... Có gì ít nhất ba mẹ cũng đợi con mặc quần áo xong rồi hẵng nói chứ..."

"Cho mày hai phút, mau lên!" Nhan Như Ý đóng sập cửa phòng rồi hùng hổ đi theo Lục Sùng Sơn ra ngoài phòng khách đợi.

Lục Cảnh Lễ cấp tốc thay quần áo, hai mắt đảo quanh rồi lập tức chạy ra bên cửa sổ mở cửa ra...

Có ngọc mới ngoan ngoan ra đây!

Hai người mới sáng sớm ra đã chạy tới chỗ cậu ta ồn ào, lần này chắc chắn lành ít dữ nhiều!

Kết quả...

Đúng là gừng càng già càng cay, Lục Sùng Sớm sớm đã liệu được việc anh ta sẽ giở trò này: "Thằng thôi thây, tao biết ngay là mày muốn chạy mà, ra đây ngay cho tao!"

Cuối cùng, Lục Cảnh Lễ vẫn rơi vào ma trảo.

Lục Cảnh Lễ ngồi xuống sofa, tóm mái tóc xù như tổ quạ của mình, đau khổ nói, "Ba mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Mày còn dám hỏi à, tối qua đã xảy ra chuyện gì, mày tự khai đi! Đừng bảo với tao là mày không biết!" Lục Sùng Sơn như nổi bão.

Lục Cảnh Lễ trung ra vẻ mặt vô tội: "Tối qua... tối qua xảy ra chuyện gì? Con chỉ mở party ở nhà thôi mà?"

"Mày còn dám vờ vịt với tao! Có người nói với tao... nói với tao... Tối qua anh mày hôn một người đàn ông trước mặt mọi người! Thật thật là... làm gì có lý đây! Làm sao có thể như thế được!" Lục Sùng Sơn tức tối đập bàn.

"Đêch... con còn tưởng là chuyện gì!"

"Mày có thái độ gì đây hả! Chuyện này còn không đủ lớn à!!!"

Lục Cảnh Lễ bị quát lại càng thêm oan: "Cho con xin đi ba mẹ, người hôn là anh con chứ đâu phải con, anh ấy ở cách vách kia kia, sao ba mẹ không qua đây giày vò anh ấy mà lại chạy tới đánh con làm gì! Oan quá rồi đây!"

Sắc mặt Lục Sùng Sơn bỗng tối lại: "Mày dám nói cái ý đồ xấu xa này không phải là mày nghĩ ra cho anh mày à? Tao không đánh mày thì đánh ai! Người tao muốn đánh chính là mày đấy!"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy liền bực mình: "Cái gì vậy giời! Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà ba cho rằng chuyện đấy do con nghĩ ra! Lần này rõ ràng là anh con "tự học thành tài" đấy nhé! Lúc đấy con cũng sợ đá cả ra quần đây này? Con cũng là người bị hại cơ mà!"

Trông Lục Cảnh Lễ không giống như đang làm bộ, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý có hơi chần chừ.

Lục Cảnh Lễ thấy vậy vội vội nhân cơ hội tiếp lời: "Còn nữa, sao ba mẹ lại nghĩ là giả, lỡ anh con thích đàn ông thật thì sao?"

Lục Sùng Sơn vừa nghe thấy vậy lập tức nổi giận: "Câm mồm! Mày dám nói linh tinh nữa xem, tao đánh chết mày! Anh mày nghe đến con cũng có rồi sao có thể thích đàn ông được? Chưa kể cách đây không lâu nó vẫn còn mê mẩn con kia đến chết đi sống lại

--- O ---

Chương 547: Hai Người Không Phải Vì Muốn Tốt Cho Anh Con

Nghe tới đây, Lục Cảnh Lễ ngược lại cảm thấy bình tĩnh hơn, cau mày nói: "Cũng chưa chắc... Dù sao đây cũng không phải là chủ ý của con, con không biết gì hết."

"Trước đây anh con không xác định được tính hướng của mình ba mẹ cũng đâu phải là không biết, năm năm trước, cái lần bị con "bẫy" xong sau đó thì suýt chút nữa làm loạn đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ với tất cả chúng ta còn gì."

"Khó khăn lắm mới gặp được Ninh Tịch nhưng hai người lại tìm mọi cách để cản trở, ép anh ấy lấy người mà anh ấy không thích. Đường tình nháp nhô như vậy, nếu anh con cuối cùng lại bị ám ảnh tâm lý gì đó, nản lòng chạy đi thích đàn ông... đây cũng hoàn toàn là chuyện có khả năng đấy ba mẹ ạ!"

Lục Cảnh Lễ nói vậy khiến Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý thật sự sợ hãi.

Phải biết, điều mà họ lo lắng nhất chính là chuyện này. Thế nên dù cho có đoán được chuyện này có khả năng là mưu kế của con trai mình nhưng vẫn sốt ruột phải chạy tới hỏi cho rõ ràng.

Sắc mặt Lục Sùng Sơn cực kỳ khó coi cuối cùng ông nhìn Lục Cảnh Lễ nói: "Mày giúp ba chuyển lời cho anh mày, nó muốn lấy cô gái đó... cũng được."

Lục Cảnh Lễ vừa nghe mắt đã sáng bừng nhưng nhanh chóng thu hồi lại, ba anh chắc chắn vẫn chưa nói hết.

Quả nhiên, Lục Sùng Sơn tiếp tục mở miệng nói: "Chỉ cần nó đồng ý với ba vài điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Thứ nhất, cũng là chuyện quan trọng nhất, cô gái đó phải rút lui khỏi giới giải trí; Thứ hai, cần che giấu thân phận của mình, chúng ta sẽ giúp cô ấy đổi một thân phận thích hợp; Thứ ba, trước khi vào nhà ta, cô ấy phải theo chúng ta học tập lễ nghi..."

Nghe đến đây, Lục Cảnh Lễ ngoáy ngoáy tai, trực tiếp ngắt lời ông: "Ba, ba đừng bảo con đi hỏi anh con làm gì cho phiền phức, để con trực tiếp trả lời"

giúp anh ấy luôn cho!"

"Mày muốn nói gì?" Lục Sùng Sơn trầm giọng.

"Con muốn nói là ba, ba chẳng có chút thành ý nào cả, này còn không bằng ba cầm gậy đánh gãy uyên ương cho rồi!"

Lục Sùng Sơn nhất thời biến sắc: "Mày nói vậy là có ý gì?"

Ông phải suy nghĩ cả đêm mới nghĩ ra được cách này, ông không cách nào chấp nhận nỗi cô gái đó nhưng cuối cùng lại vẫn phải thỏa hiệp còn phí hết tâm tư nghĩ cách để cô có đủ tư cách mà bước chân vào cửa Lục gia, vậy mà còn chưa đủ thành ý sao?

Lục Cảnh Lễ thở dài: "Ba, để con nói thế này cho ba hiểu này, người anh con thích là một con sói, vậy mà ba mẹ lại muốn bắt con sói đó mang về lấy lông sắt nhốt lại, nhổ hết móng vuốt và răng nanh của nó đi, đeo vòng cổ sắt lại... Sau đó giao cho anh con, nói với anh ấy đây là con sói mà con thích nhất đấy! Ba mẹ nghĩ anh con sẽ nghĩ thế nào? Ba mẹ làm vậy không phải là vì muốn tốt cho anh con mà đang hủy hoại tình yêu trong lòng anh ấy đấy!"

Nhan Như Ý cau mày: "Cảnh Lễ, con ả dụ như vậy là không đúng, chúng ta chỉ muốn cô gái đó làm sao để thích hợp làm vợ Đình Kiêu và mẹ của Tiểu Bảo hơn thôi mà!"

"Được, vậy con đổi ví dụ khác, ba mẹ còn nhớ hồi còn nhỏ con rất thích một con thỏ không? Sau đấy nó bị bệnh chết, con buồn đến nỗi bỏ cơm mấy ngày mấy đêm, hai người vì muốn con vui liền bế về một con thỏ giống y đúc, ba mẹ còn nhớ phản ứng của con khi đó thế nào không?"

Nhan Như Ý cau mày, gật đầu: "Con không cần, bảo mẹ mang đi."

"Đúng, cho dù có giống y hệt nhưng con biết nó không phải là con thỏ mà con thích nhất khi trước, huống hồ, đằng này ba mẹ lại cố gắng đem một con sói biến thành một con chó! Người thích hợp với anh con nhiều như vậy nhưng anh ấy với Tiểu Bảo không thích thì có tác dụng gì?"

Chương 548: Máy Quay Nhiều Tình Địch Cao Cấp

Buổi chiều sau khi tới công ty, Lục Cảnh Lễ báo lại chuyện ban sáng bị ba mẹ quây cho anh trai nghe, tất nhiên, cậu ta cũng không quên nhấn mạnh việc mình đã lắt léo thế nào để xoay chuyển được tình thế.

"Tuy em nói với hai người tới nửa ngày, lúc đi vẫn chưa vui vẻ gì nhưng đây cũng được xem là dấu hiệu đáng mừng rồi. Ít nhất cũng có dấu hiệu chịu thỏa hiệp! Anh, em thấy kế sách này của anh rất có tiềm năng, có khi làm vài lần nói không chừng hai người họ thật sự sẽ bất chấp đồng ý hết đây!!!" Lục Cảnh Lễ vừa nói vừa trưng ra vẻ mặt ông đây đúng là quá thông minh rồi.

Lục Đình Kiêu nhìn thẳng em đang dương dương tự đắc một cái, thật sự muốn nhắc cậu ta một câu, lỡ ba mẹ tuyệt vọng với anh rồi, Lục gia chẳng phải chỉ còn mỗi mình cậu ta là con trai sao, tới lúc đó người bị ép kết hôn chắc chắn chính là cậu đấy.

Hai anh em đang nói chuyện, có người gõ cửa văn phòng.

Tiểu Bảo đi vào nhưng người đi phía sau không phải là Ninh Tịch mà là Cung Thượng Trạch.

Lục Đình Kiêu thấy vậy liền cau mày: "Ninh Tịch đâu?"

Cung Thượng Trạch cũng không biết phải trả lời thế nào, mỗi lần đối diện với người đàn ông này cậu luôn cảm thấy hoảng sợ, lập tức căng thẳng đáp lại: "Lục tổng, chị Tịch bỗng nhớ ra có chuyện gấp nên không lên nữa, nói chắc khoảng hai tiếng nữa sẽ tới đón Tiểu Bảo, chị ấy bảo tôi nói với anh một tiếng."

"Chuyện gấp?" Lục Đình Kiêu vô thức quét mắt nhìn lên lịch, lập tức hiểu ra, hôm nay là ngày mừng thọ của ông nội Ninh Tịch, chắc cô phải về Ninh gia gấp.

Nghĩ đến đây sắc mặt Lục Đình Kiêu có hơi sầm xuống, anh không yên tâm lắm khi để cô về Ninh gia một mình, nếu chỉ trong khoảng hai tiếng ngắn ngủi, có lẽ cô cũng không định tham gia lễ mừng thọ, nhiều nhất cũng chỉ tới chào ông rồi chúc mừng xong là về, chắc sẽ không có chuyện gì...

Lúc này, Lục Cảnh Lễ ở bên cạnh bỗng lên tinh thần trở lại, đánh giá Thượng Cung Trạch: "Này này này, mới mấy ngày không gặp, đã xảy ra

chuyện gì vậy, cậu là ai? Sao lại có vẻ thân với Ninh Tịch thế?"

Cung Thượng Trạch đoán người trước mặt có lẽ là ông chủ của Thịnh Thế, là sếp sòng của Ninh Tịch nên cực khách khí cẩn thận trả lời Lục Cảnh Lễ: "Chào anh, tôi là..."

Lục Cảnh Lễ nghe xong đi thẳng tới chỗ ông anh ruột, thấp giọng nói: "Ôi giờ ơi, anh à, anh cũng to tim quá rồi đấy, sao lại để một miếng thịt tươi mơn mớn thế này ở ngay bên cạnh chị dâu, không sợ ngày nào đó cô ấy đòi liền tiện mồm ngoạm đi à!"

Lục Đình Kiêu thản nhiên đáp lại ba chữ: "Có Tiểu Bảo."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Ha ha ha... Anh trai đúng thật là... quá độc...

Chẳng trách khi ấy rõ ràng anh có thể đưa Tiểu Bảo về thẳng biệt thự, để Ninh Tịch lúc nào muốn gặp Tiểu Bảo thì tới biệt thự thăm, như vậy ít nhiều cũng có thể tạo được cơ hội ở bên nhau, kết quả lại đưa thẳng bé tới thẳng chỗ Ninh Tịch ở, đây rõ ràng là chôn một kẻ gián điệp, một chiếc máy làm phiền tình địch cấp cao bên cạnh Ninh Tịch mà!

Vất kiệt con mình như vậy mà Tiểu Bảo và Ninh Tịch còn phải cảm kích anh ấy nữa chứ...

...

Tại biệt uyển nhà họ Ninh.

Hôm nay là đại thọ bảy mươi tuổi của Lão thái gia Ninh Trí Viễn, trước cổng biệt uyển khách khứa nối liền không dứt.

Vì là lễ mừng thọ bảy mươi, lại cộng thêm việc hai năm gần đây công ty quốc tế Ninh thị được con trai cả Ninh Diệu Hoa điều hành phát triển rất tốt, đã thế lại sắp thành thông gia với Tô gia - một trong những gia tộc đứng đầu Đế Đô nên lần này khách tới vô cùng đông.

Người hầu đều bận đến nỗi chân không chạm đất, nhưng ai trông cũng vui vẻ, chủ nhân vừa có quyền vừa có thế, họ cũng được nở mày nở mặt theo, bất kể có đi đâu, chỉ cần nói là đang làm việc cho Ninh gia, ai lại không ngưỡng mộ chứ.

--- O ---

Chương 549: Hoàn Toàn Rũ Sạch Quan Hệ

Trong phòng yến hội, tất cả khách khứa họ hàng ăn uống linh đình, quần áo thắm thom tho nhiệt liệt chúc thọ Lão gia tử, nói những lời may mắn.

Nhưng người được chú ý nhất đêm nay không nghi ngờ gì chính Ninh Diệu Hoa, người đang nắm quyền tại Ninh gia, khách này nối tiếp khách kia, người sau lai lịch lớn hơn người trước, ngoài bạn làm ăn của Ninh Diệu Hoa ra, còn có cả bạn thân và bạn bè quyền thế của Ninh Tuyết Lạc, họ hàng của Ninh gia nhìn đến đỏ cả mắt, vì lợi ích sau này ai cũng dồn dập tới nịnh bợ lấy lòng.

"Linh Ngọc, bà may mắn thật đấy, có chồng giỏi giang, con gái cũng có tiền đồ!"

"Đáng ngưỡng mộ nhất chính là bà có một đứa con gái ngoan quá, càng lớn càng xinh không nói, lại còn ngày càng tài giỏi! Không chỉ đóng phim hay lại còn tự mình mở công ty nữa!"

"Còn không phải sao, thương hiệu quần áo đó giờ nổi ra tận nước ngoài rồi, gần đây trong giới có rất nhiều bà lớn dò hỏi tôi xem có thể giúp họ đặt may một bộ không!"

...

Ninh Tuyết Lạc được khen có hơi xấu hổ đỏ mặt: "Các cô chú, mọi người khách khí quá rồi, chẳng qua con rảnh quá không có gì làm nên làm chơi một chút thôi mà."

"Không chỉ có tài, tính cách lại tốt, khiêm tốn, nào có như con nhà tôi, cả ngày chỉ biết gây phiền phức cho tôi thôi! Ninh phu nhân, rốt cuộc bà làm thế nào mà nuôi được đứa con gái xuất sắc thế này, bà dạy tôi với!"

Trang Linh Ngọc nhìn đứa con gái - niềm tự hào cả đời mình, khẽ cười nói: "Về phương diện này, tôi thật sự không có kinh nghiệm gì cả, Tuyết Lạc từ nhỏ đến lớn đều không khiến tôi phải bận lòng gì rồi."

"Đúng là ngưỡng mộ chết mất!"

Trong tiếng khen ngợi không ngớt, không biết ai nhỏ giọng thì thầm: "Nói ra thì... cũng không biết Lão gia tử nhà bà rốt cuộc nghĩ thế nào, đã có đứa cháu

gái tốt như Tuyết Lạc rồi mà khi ấy còn đem con nhỏ nhà quê kia về gửi nuôi dưới tên của bà, làm náo loạn cả lên... đây chẳng phải tự chuốc phiền phức cho mình sao?"

Nhắc tới Ninh Tịch, Trang Linh Ngọc lập tức thay đổi sắc mặt, tỏ ra không được tự nhiên nói: "Lão gia tử thấy nó đáng thương, chỉ là làm việc thiện thôi... phận làm con tất nhiên phải thuận theo ý ông rồi."

Bà ta nói vậy rõ ràng là muốn hoàn toàn rũ sạch quan hệ giữa mình và Ninh Tịch.

Chuyện Ninh Tịch và Ninh Tuyết Lạc bị hoán đổi thân phận với nhau, trong giới tới giờ vẫn chưa ai biết, tất cả mọi người đều tưởng Ninh Tịch chỉ là đứa cháu nuôi được đem từ dưới quê lên.

Khi đó, sau khi Ninh lão gia tử đưa Ninh Tịch về vốn đã chuẩn bị công bố thân phận của cô, dù sao cũng là thân sinh cốt nhục, lúc ấy Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cũng đồng ý.

Chỉ là sau đó... Ninh Tuyết Lạc chơi xấu khiến cho Ninh Tịch uống nước chanh dùng để rửa tay trước mặt mọi người và liên tục hành xử thất lễ nên Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc càng ngày càng bất mãn với cô.

Cho tới tận ngày công bố thân phận của Ninh Tịch, cô lại mặc hàng fake, bị người ta phát hiện ra, làm cho bọn họ mất mặt vô cùng, nên lúc đó hai người quyết định đôi ý, không công khai thân phận của cô nữa.

Sau đó chuyện này cũng cứ đẩy lùi mãi, tới tận năm năm trước, Ninh Tịch làm chuyện bại hoại gia phong kia.... bọn họ quyết định bỏ hẳn suy nghĩ sẽ công khai thân phận thật sự của cô, trực tiếp tống cô ra nước ngoài tự sinh tự diệt...

"Ông bà cũng thiện tâm quá, còn tốn bao công sức đưa nó ra nước ngoài du học nhưng cũng năm năm rồi, chắc cũng tốt nghiệp về nước rồi chứ nhỉ? Không biết giờ làm gì rồi? Đang làm việc ở công ty quốc tế Ninh thị à?" Một người bà con họ hàng xa dò hỏi.

--- O ---

Chương 550: Trăn Châu Và Mắt Cá

Ninh Diệu Hoa có hai đứa con gái, một đứa là trăn châu một đứa là mắt cá.

1 Trong một mẩu truyện ngụ ngôn của Trung Quốc có ví von một phú ông có mắt như mù đem trăn châu thật vứt đi và coi mắt cá như bảo bối nên cụm từ "trăn châu và mắt cá" thường được đưa ra làm ví dụ về đồ thật và đồ giả.

Ninh Tuyết Lạc thân phận cao quý, sớm đã được hứa gả cho Tô gia, chắc chắn là họ không trèo lên được, còn xuất thân của Ninh Tịch hơi thấp kém nhưng dù sao cũng có danh nghĩa là con nuôi, nếu thật sự có thể lấy về ít nhiều cũng kiếm chác được ít.

Bị người kia nhắc tới, không ít người cũng bắt đầu rục rịch, nghe ngóng về tình hình của Ninh Tịch.

"Hình như có phải đâu, tôi nghe nói là toàn đi đóng vai quần chúng trong đoàn làm phim nào đó mà nhỉ?"

"Gì cơ? Vai quần chúng á? Công việc đảng hoàng thì không làm, chạy vô cái nghề đấy làm gì?"

"Chắc thấy Tuyết Lạc thành minh tinh nên bản thân cũng muốn thử đấy!"

"Đúng là... không biết tự lượng sức mình? Nó tưởng ai cũng làm minh tinh được chắc? Linh Ngọc, sao bà không quản nó?"

Nghe thấy mấy lời nghị luận này, sắc mặt rạng rỡ của Trang Linh Ngọc cũng sầm xuống.

Ninh Tuyết Lạc thấy vậy liền nắm chặt lấy tay Trang Linh Ngọc, tỏ vẻ hiểu ý nói: "Ba mẹ con từ lâu đã muốn chị đến công ty làm việc rồi, vị trí cũng đã sắp xếp đâu vào đấy, chỉ là... chỉ là chị con không muốn, cô chú cũng biết đấy, dù sao cũng không phải là con ruột... có nhiều lời ba mẹ cũng không không thể nói quá được, chỉ có thể tôn trọng ý nguyện của chị con thôi!"

Mọi người vừa nghe thấy vậy, lập tức nơm nớp gật đầu tỏ ý thấu hiểu: "Haiz, chuyện này sao có thể trách Linh Ngọc được, Linh Ngọc cho nó cơm ăn áo mặc còn đưa ra nước ngoài đã là cho nó nền giáo dục tốt nhất rồi, thế là quá đủ rồi ấy chứ?"

"Chỉ có thể nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, ở quê lên tầm nhìn hạn hẹp, có dạy thế nào cũng không được! Sao có thể so nó với Tuyết Lạc được!"

"Đúng rồi đấy! Linh Ngọc với Diêu Hoa cũng đã nhân từ hết mức rồi!"

Nghe những lời này, Trang Linh Ngọc thậm thở phào, dù sao cũng không có ai biết cái đứa vô liêm sỉ kia là con ruột của bà ta.

Con gái bà ta, niềm kiêu hãnh của bà ta, chỉ có mình Tuyết Lạc mà thôi!

Có lý do "mẹ nuôi khó làm" sau này bất kể Ninh Tịch có làm ra chuyện mất mặt thế nào cũng chẳng liên quan gì tới bà ta hết!

...

Ngoài cổng Ninh gia.

Sau khi Ninh Tịch tới, cô chỉ đứng từ xa nhìn vào, nếu muốn vào từ cổng chính buộc phải có thiệp mời, nhưng cô lại không được ai thông báo cả chứ đừng nói tới việc có được tấm thiệp kia.

Vậy nên cô nghĩ một hồi, cuối cùng gọi điện cho chị họ - Ninh Thiên Tâm.

"Chị Tâm."

Đầu dây bên kia vừa nghe thấy giọng cô liền kích động: "Tiểu Tịch, em đang ở đâu thế? Chị đang định gọi cho em này, hôm nay là lễ mừng thọ của ông, em có về không?"

"À, em đã về đến cửa nhà rồi, có thể phiền chị ra ngoài một chút, giúp em gửi quà cho ông nội được không?" Ninh Tịch cầu xin nói.

"Em đến rồi à? Hazz, kể cả em không muốn gặp những người khác, nhưng nếu đã đến rồi dù gì cũng nên gặp ông một chút chứ? Tới qua ông còn nhắc em với chị đấy, hỏi em bao giờ thì về, chị còn an ủi ông bảo hôm nay chắc chắn em sẽ về, kết quả..." Ninh Thiên Tâm không đành lòng nói tiếp.

Thấy Ninh Thiên Tâm nói vậy, Ninh Tịch cũng có chút khó xử.

Cuối cùng, Ninh Thiên Tâm vẫn phải thở dài nói: "Không thì thế này đi, em ra cổng sau đợi một lát, chị tìm cơ hội đưa ông ra để em chúc thọ ông, tự

mình tặng quà cho ông nhé!"

"Nếu được như vậy thì tốt quá, cảm ơn chị!" Ninh Tịch cảm kích không thôi.

Quyết định xong, Ninh Tịch thở phào đem chuỗi vòng ngọc phật đi ra cửa sau.

Cách một tấm cửa, khi cô thấy Ninh Thiên Tâm dìu một ông lão tóc bạc đi ra, vành mắt cô bỗng đỏ lên.

--- O ---

Chương 551: Sinh Một Em Bé Mập Mạp

Năm năm, đối với người trẻ tuổi như cô mà nói thì chẳng thấm vào đâu, nhưng đối với một người lớn tuổi như ông nội thì là một quãng thời gian quá dài. Mái tóc ông đã bạc trắng, sống lưng thẳng tắp trước đây giờ đã còng đi, ông run rẩy móc chiếc kính từ trong túi muốn đeo lên để nhìn cô cho rõ...

Trong nháy mắt nhìn thấy ông nội, ký ức được phủ bụi đã đâu trong lòng nhất thời trào lên.

Mùa đông năm ấy, khi cô vẫn còn là một cô bé không hiểu sự đời, một thân một mình đến một nơi xa lạ. Trong khi Ninh Tuyết Lạc thì được ba mẹ ruột yêu thương chiều chuộng mà bản thân mình lại phải len lén trốn sau một góc tường khóc lóc vì nhớ nhà. Sau đó ông nội phát hiện ra, ông dắt tay cô vào phòng bếp, nấu cho cô một bát canh nóng hổi rồi bảo: đừng khóc, đây là nhà của con...

Khi đó cô bị Trang Linh Ngọc mắng nhiếc tới độ phát sợ, chuyện bà ta yêu cầu cô không cách nào làm được. Chỉ có ông nội hiền từ vẫn luôn dành thời gian cho cô, mỗi tối sau khi đi làm về đều gọi cô tới thư phòng, bỏ táo cho cô ăn, dạy cô lại một lần...

Năm cô rời đi Ninh gia, ông nội cũng chẳng biết những chuyện xảy ra khi đó. Sức khỏe ông không tốt, cô sợ ông chịu đả kích nên chưa từng nói ra, có một lần ông tự mình đến nước M, muốn dẫn cô về nhưng cô từ chối... đến nay cô vẫn nhớ ánh mắt thất vọng của ông nội lúc đấy...

Giờ phút này Ninh Tịch không biết nên đối mặt với ông thế nào cho phải.

Ninh Trí Viễn vẫn nhớ chuyện cô không chịu về Ninh gia nên vẻ mặt có phần nghiêm nghị, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

Cuối cùng là Ninh Thiên Tâm hết cách, chủ động đánh vỡ cục diện chạy tới kéo tay Ninh Tịch dắt cô tới trước mặt ông nội.

"Tiểu Tịch ngờ người ra đó làm gì? Nhanh nói đi!" Ninh Thiên Tâm bắt đắ dĩ nhắc nhở.

Ninh Tịch đầu sao cũng chẳng phải cô bé nhất gan hay xấu hổ năm đó cho nên thất thần một lúc thì rất nhanh tỉnh táo lại. Cô nhào qua ôm ông một cái thật chặt: "Ông nội! Con nhớ ông quá!"

Ninh Trí Viễn bị cái ôm nồng nhiệt của cô cháu gái làm cho sững sờ, ngay sau đó hừ một tiếng nói: "Không ngờ con còn nhớ đến ông đây! Nhớ ông mà nhiều năm thế cũng không về một lần?"

Mặc dù giọng điệu vẫn khó chịu nhưng vẻ mặt đã hòa hoãn dần.

Ninh Tịch cười hì hì: "Ông nội, là con cố gắng học tập mà! Không phải ông đã bảo con rằng kiến thức thay đổi vận mệnh sao? Mấy năm nay con vẫn luôn nghe lời ông dạy bảo nên liều cái mạng nhỏ này mà học tập đó!"

"Con đó..." Ninh Trí Viễn nghe vậy thì không biết làm sao, ánh mắt mờ đục của tuổi già tỉ mỉ quan sát đứa cháu gái ông sắp không nhận ra trước mắt, lẩm bẩm nói: "Thay đổi... thay đổi..."

Không chỉ là bề ngoài mà còn có tính cách và khí chất... chỉ xa cách một quãng thời gian ngắn ngủi nhưng ông vẫn phát hiện ra, sự thay đổi của đứa cháu gái này khiến ông vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Ninh Tịch nghiêng đầu, cố ý hỏi: "Thay đổi chỗ nào ạ? Có phải xinh đẹp hơn không ông?"

Lão gia tử bị cô chọc cười: "Đẹp, cũng sáng sủa hơn không ít, cái này tốt! Xem ra hoàn cảnh ở nước ngoài cũng có lợi với con!"

Đây coi như là điều duy nhất an ủi Ninh Trí Viễn, điều khiến ông áy náy nhất mấy năm nay chính là đứa cháu gái này.

Trò chuyện mấy câu sau, Ninh Trí Viễn nhất thời chuyển đề tài: "Tiểu Tịch, năm đó ông nội dạy con phải học cho giỏi nhưng hình như ông nội cũng dạy con phải làm chuyện đúng đắn ở thời gian thích hợp? Còn có Thiên Tâm nữa, không nghe lời ông nội đúng không!"

"Hai đứa thử tính xem, đã bao nhiêu tuổi rồi, ở cái tuổi này chuyện nên làm nhất là phải tìm một người tốt gả đi, sau đó sinh mấy đứa nhóc mập mạp. Ông hiểu hai đứa còn trẻ còn nhiều việc phải lo, nếu không có thời gian chăm con thì mang về đây, ông nội hoàn toàn có thể giúp các con chăm cháu, tuyệt đối không để các con bận lòng!"

Chương 552: Người Thừa Kế Huyết Mạch Của Ninh Gia

Ninh Tịch với Ninh Thiên Tâm trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ. Ninh Thiên Tâm không tiện mở lời, chỉ có thể để Ninh Tịch lên tiếng: "Ông nội! Ông khoan đã! Ông đừng như thế mà! Nhiều năm rồi con mới về mà ông vừa gặp đã giục con cưới chồng! Ông có biết người ông không đáng yêu nhất là như nào không? Chính là người ông cứ giục cưới đó!"

Ninh lão gia nhìn cô: "Vậy con có biết cháu gái không đáng yêu nhất là như nào không? Chính là như con đó! Cả ngày cứ bay nhảy lung tung, cũng không cho ông ôm chặt trai! Ông nội năm nay đã bảy mươi tuổi rồi, còn được mấy năm khỏe mạnh nữa hả?"

Ninh Tịch: "... " Tự đào mộ chôn mình rồi!

Ninh Trí Viễn nhìn về phía phòng tiệc, cũng không biết nghĩ đến cái gì mà chân thành nói với hai cô cháu gái: "Hai đứa, không phải ông nội ép hai con nhưng ông nội cũng hết cách. Đến thế hệ này của Ninh gia chẳng có lấy một đứa cháu đích tôn nào, gia sản lớn như thế sau này phải giao cho ai? Chẳng lẽ phải giao cho cái đứa chẳng có quan hệ máu mủ gì như Ninh Tuyết Lạc hay hai đứa con ngoài giá thú của chú Hai các con sao?"

Nghe ông nội nói, vẻ mặt Ninh Tịch với Ninh Thiên Tâm đều có chút nghiêm trọng.

Ninh Tịch là người theo chủ nghĩa độc thân, đời này chắc chắn không kết hôn chứ đừng nói sinh một đứa cháu trai để thừa kế tài sản của Ninh gia.

Ninh Thiên Tâm thì đã sớm có người trong lòng nhưng hai người lại lỡ làng. Nhiều năm trôi qua cô cũng không quên được và không có cách nào yêu được người khác, thế nên chẳng có cách nào thỏa mãn tâm nguyện của ông nội.

Cha của Ninh Thiên Tâm cũng chính là chú Hai của Ninh Tịch - Ninh Diệu Bang còn định ép Ninh Thiên Tâm lập gia đình, sớm sinh người thừa kế. Có điều Ninh Thiên Tâm tuy bề ngoài nhu nhược nhưng mà nội tâm lại rất quật cường, kiên quyết không nghe, thậm chí còn suýt nữa tự tử nếu cứ bị ép như thế. Cho nên hai năm nay, Ninh Diệu Bang ở bên ngoài không ngừng lao碌 sinh con, cũng xúi hai đứa con gái hoang kia sớm sinh người thừa kế...

Còn về phía Ninh Tuyết Lạc, cho dù cô ta không phải con gái ruột nhưng nghe nói bọn họ đã thương lượng với Tô gia, về sau đứa con trai thứ nhất do Ninh Tuyết Lạc sinh ra sẽ mang họ Ninh.

Mấy năm nay Ninh Diệu Hoa với Ninh Diệu Bang vẫn đấu đá không ngừng...

Chỗ dựa lớn nhất của Ninh Diệu Bang là sức ảnh hưởng của đám cưới giữa Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm, còn chỗ dựa của Ninh Diệu Bang lại là dù ông ta không có con trai nhưng cả ba đứa con gái đều là con ruột, bất kể đứa nào sinh con trai cũng đều là người thừa kế huyết mạch của Ninh gia!

Nói tới chuyện này thì không khí có chút căng thẳng, Ninh Tịch với Ninh Thiên Tâm cũng không biết phải trả lời ông nội thế nào, không thể đồng ý cũng chẳng đành lòng khiến ông tổn thương.

Lúc này sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc...

"Ba, mọi người ở trong chờ ba lâu lắm rồi, sao ba lại chạy tới hậu viện? Mà... Ninh Tịch..." Trang Linh Ngọc phát hiện người đứng cạnh Ninh Trí Viễn và Ninh Thiên Tâm.

Nhìn rõ người kia, Trang Linh Ngọc lập tức đổi sắc mặt, nghiêm giọng mắng: "Mày tới đây làm gì? Hôm nay nhiều khách quý thế nhờ mày đụng phải thì sao? Còn không mau cút ra ngoài!"

Không đợi Ninh Tịch nói chuyện, Lão gia tử đã nổi giận trước: "Cái gì thế, Ninh Tịch là cháu ruột của tôi, ai cho cô đuổi nó đi!"

Trang Linh Ngọc nghe vậy thì nóng nảy, e ngại hướng ra sau nhìn một cái: "Ba.. ba nói nhỏ một chút!"

"Nhỏ cái gì mà nhỏ? Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Tiểu Tịch không phải con gái cô à?" Nhìn cái vẻ tránh né của Trang Linh Ngọc, Ninh Trí Viễn càng tức giận.

--- O ---

Chương 553: Công Bố Thân Phận Của Tiểu Tịch

Trang Linh Ngọc tức đến trợn trắng mắt nhìn Ninh Tịch một cái, ngay sau đó mềm giọng giải thích với Ninh Trí Viễn: "Ba, con không có ý này... ba cũng biết hiện giờ người khác không biết Tiểu Tịch là..."

"Tôi đã sớm nói với cô, nhanh chóng công bố thân phận của Tiểu Tịch đi. Trước kia thì Tiểu Tịch du học ở nước ngoài thì thôi, bây giờ nó về rồi, vừa vặn hôm nay mọi người cũng có mặt đông đủ, cô lập tức công bố với tất cả mọi người rằng, Tiểu Tịch là người của Ninh gia chúng ta!"

Trang Linh Ngọc hoảng sợ: "Cái gì? Ba, chuyện này tuyệt đối không thể! Con không đồng ý!"

Vẻ mặt kia giống như thể Ninh Tịch là một con rắn rết cực kỳ đáng sợ khiến người ta chán ghét.

Nếu là trước đây, thậm chí là lúc cô vừa mới về nước mà thấy vẻ mặt như thể của mẹ ruột chắc chắn sẽ đau đến xé lòng nhưng hiện tại thì chẳng sao cả...

Ninh Thiên Tâm không biết những thay đổi trong tâm tình của Ninh Tịch những năm gần đây, cô yêu thương siết chặt lấy tay của Ninh Tịch.

Cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay của Ninh Thiên Tâm, Ninh Tịch nhoèn miệng cười với cô.

Nụ cười đó giống như ánh nắng mặt trời buổi sớm mai, vừa dịu dàng rực rỡ lại khiến lòng người cảm thấy vui tươi...

Đây là phản ứng mà Ninh Thiên Tâm hoàn toàn không ngờ tới, khiến cho cô ngây ngẩn mất một lúc.

Ninh Trí Viễn với Trang Linh Ngọc nói mấy câu thì sau lưng đã có một đám người bước đến, là Ninh Diệu Hoa, Ninh Tuyết Lạc và Ninh Diệu Bang, còn có hai đứa con ngoài giá thú của ông ta.

Trừ bỏ người vợ của Ninh Diệu Bang gần đây có chút căng thẳng với ông ta ra, thì mọi người của Ninh gia coi như có mặt đông đủ.

"Chuyện gì đây? Đang êm đang đẹp sao lại cãi nhau?" Ninh Diệu Hoa cau

mày hỏi, vừa nhìn thấy Ninh Tịch thì lập tức trầm mặt: "Sao mày lại tới đây?"

Ông ta còn đang nghĩ đang êm đang đẹp sao vợ mình lại cãi nhau với ba, quả nhiên mỗi lần con nhãi này xuất hiện thì chẳng có chuyện gì tốt!

Trang Linh Ngọc vừa thấy chồng thì lập tức tiến lên, vội vàng mở miệng: "Diệu Hoa, anh mau khuyên ba đi, ba muốn công bố thân phận của Tiểu Tịch vào hôm nay!"

Ninh Diệu Hoa nghe vậy lập tức cả kinh: "Sao mà thế được? Ba, có phải ba hồ đồ rồi hay không? Chết tiệt, có phải con ranh kia lại nói gì với ba không?"

Ánh mắt Ninh Diệu Hoa như mũi tên nhọn bắn thẳng về phía Ninh Tịch.

Ninh Trí Viễn dùng sức dậm mạnh cái gậy ba toong: "Anh đừng có hất nước bắn lên người Tiểu Tịch, đây là ý của tôi, anh thử nói tôi nghe có chỗ nào không được?"

"Chính là... có chỗ nào không ổn vậy, chẳng lẽ Ninh Tịch không phải con của anh sao?" Ninh Diệu Bang đứng sau lưng sợ thiên hạ không loạn mà nói bóng gió.

Cái giọng âm dương quái khí của ông ta chọc Ninh Diệu Hoa nổi giận: "Mày câm miệng cho tao! Chỗ này không có chuyện của mày!"

Thái độ phách lối của Ninh Diệu Hoa lại kích thích Ninh Diệu Bang, ông ta trầm mặt nói: "Anh Cả, lời này của anh tôi không thích nghe, tôi cũng là một thành viên của Ninh gia, tại sao không có chuyện của tôi?"

Mẹ kiếp! Chỉ là được quản một cái công ty nhỏ thôi có gì mà hơn người, cũng chẳng phải đã lấy được mẫu cổ phần nào! Trước mặt nhiều người thế mà còn dám to mồm!

Nhưng mà ai bảo hấn có con gái tốt chứ! Vì hấn ta mà kéo nhiều hợp đồng vậy còn chưa tính lại còn tìm về một thằng con rể tốt như vậy! Chẳng lẽ lời Long đại sư nói là thật, Ninh Tuyết Lạc thật sự là phúc tinh của Ninh Diệu Hoa?

Chết tiệt! Rốt cuộc Ninh Diệu Hoa có cái vận cứt chó gì mà nhận sai con gái lại còn ôm về được cục vàng.

May mà con ruột của hã ta là một đứa không ra hôn, Ning Diệu Bang chỉ mong Ninh Tịch trở lại quậ cho Ninh Diệu Hoa chảy máu đầu mới được! Đầu năm nay được xem không ít kịch hay, vừa nghĩ tới đã thấy hưng phấn rồi!

--- O ---

Chương 554: Sớm Muộn Mọi Thứ Cũng Thuộc Về Cô Ta

Ninh Diệu Hoa cũng không thềm phản ứng lại Ninh Diệu Bang, việc cần thiết bây giờ là trấn an Lão gia tử: "Ba, không phải là con không muốn công bố. Mà chuyện này quá hấp tấp, lúc đầu đã công bố nó là con nuôi, bây giờ đột nhiên con nuôi lại thành con ruột thì cũng cần một cái lý do hợp lý chứ! Làm không tốt chẳng phải cho người ta một cái cớ để cười vào mặt Ninh gia sao? Tiệc mừng thọ của ba, một ngày trọng đại như thế, nhớ mà có chuyện gì loạn thì khó coi lắm!"

"Hấp tấp... hấp tấp... hấp tấp cũng năm năm rồi! Anh căn bản không hề để chuyện này ở trong lòng!"

"Làm sao mà con không để được, Tiểu Tịch vừa về là con đã tìm nó, sắp xếp công việc cho nó còn chuẩn bị cho nó từng bước dung nhập vào Ninh gia, rồi sau đó sẽ thuận theo tự nhiên mà công bố thân phận. Nhưng, chính nó cứ khăng khăng làm theo ý mình đòi vào giới giải trí bằng được, hiện giờ dính biết bao nhiêu scandal rồi, chưa kể còn mấy lần liên lụy đến Tuyệt Lạc..."

Thật ra thì ông ta chưa bao giờ có ý định công khai thân phận của Ninh Tịch.

Chuyện năm đó Ninh Tịch phát sinh quan hệ với hai ngu ru lang kia rồi có thai đến giờ vẫn là một quả bom hẹn giờ treo trên đỉnh đầu ông ta. Nhớ đâu có một ngày chuyện này bị lộ ra ánh sáng...

Ông ta tuyệt đối không thể để ai biết Ninh Tịch là con gái ruột của ông ta!

Ninh Trí Viễn không còn tùy tiện tin lời của con trai nữa: "Tìm việc làm, anh nói tôi nghe một chút, anh sắp xếp cái việc gì cho nó?"

"Là... là chi nhánh mới mở ở Singapore..."

"Cái thằng khốn nạn này, Tiểu Tịch vừa mới về mà đã ép nó đi xa như vậy! Hai mươi mấy cái chi nhánh của mà để làm cái gì mà mà ép Ninh Tịch đi chỗ đó?"

"Con chẳng phải là để cho nó đi học hỏi kinh nghiệm sao? Cũng chẳng thể đem nó vào tổng công ty luôn được!"

"Tiểu Tịch là cháu gái ruột của tôi, tại sao không được? Tiểu Tịch, ngày mai

con đến tổng công ty đi, vào phòng tài vụ!"

Sau lưng, Ninh Tuyết Lạc vốn yên lặng không lên tiếng nghe được câu này rất cuộc cũng đổi sắc mặt.

Ngay từ lúc bắt đầu, cái cô ta thèm muốn nhất chính là tổng công ty của Ninh gia, nhưng thân phận cô ta quá đặc thù. Nếu vừa bắt đầu đã vào tổng công ty ngay sẽ khiến người ta nghi kỵ, cho nên cô ta mới chọn đi đường vòng. Cho dù Ninh Diệu Hoa có chủ động nói ra thì cô ta cũng sẽ từ chối, bày tỏ bản thân không ham muốn tài sản của Ninh gia. Quả nhiên như vậy càng khiến Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc thương yêu cô ta hơn, ngay cả Ninh lão gia tử cũng chẳng thể nói cô ta được cái gì.

Hai đứa con gái bên Ninh Diệu Bang đã bị Lão gia tử chán ghét, căn bản cũng chẳng có gì đáng ngại. Ninh Thiên Tâm thì không lấy chồng, cô ta bị một người đàn ông mê hoặc đến thần hồn điên đảo, tâm tư không đặt trong nhà nên cũng không cần lo lắng. Cho nên Ninh Tuyết Lạc cũng không cần vội, chờ cô ta gả vào Tô gia, có đầy đủ vốn liếng rồi thì sớm hay muộn toàn bộ Ninh gia cũng thuộc về cô ta thôi.

Nhưng mà bây giờ... kế hoạch cô ta khổ tâm tính toán nhiều năm như vậy lại có nguy cơ đổ bể chỉ vì sự xuất hiện của Ninh Tịch!

Làm sao cô ta có thể để chuyện này xảy ra!

Lời của Lục lão gia không chỉ khiến Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, Ninh Tuyết Lạc đổi sắc mặt mà ngay cả Ninh Diệu Bang cũng không đồng ý.

"Ba đang nói đùa hay sao? Nó chỉ là một con gà vừa tốt nghiệp đại học, chẳng có chút kinh nghiệm gì thì làm sao mà vào phòng tài vụ được! Muốn vào cũng phải để Thiên Tâm vào! Nếu không thì Tiểu Như với Tiểu Ngã cũng được!"

"Chú Hai, chú nói lời này mà không sợ cần phải đầu lưỡi sao, Thiên Tâm quả thật tốt nghiệp đại học Đé Đô nhưng mà nó học hệ nghệ thuật, có liên quan gì đến phòng tài vụ không. Còn hai đứa con ngoài giá thú kia của chú thì ngoài ăn mặc làm đom ra thì biết làm cái gì? Cho vào phòng tài vụ để công ty gà bay chó sủa hay sao? Lần trước ba đã nói, chờ Tuyết Lạc kết hôn xong sẽ cho Tuyết Lạc vào phòng tài vụ!"

Chương 555: Mới Hai Giờ Không Gặp Thôi

Ninh Diệu Hoa tất nhiên là hy vọng con gái mình được vào tổng công ty, nhưng người ông ta hy vọng là Ninh Tuyết Lạc chứ không phải Ninh Tịch.

Đối với ông ta mà nói thì việc Ninh Tịch bước chân vào công ty thì chẳng khác nào tai họa. Mất thể diện ở nhà đã đành, đến công ty mà thể nữa thì làm sao ông ta còn dám vác mặt đi gặp người. Chưa kể ông ta đã thề sống thề chết với Tô gia rằng, người thừa kế của Ninh gia sau này chắc chắn là Ninh Tuyết Lạc!

Thừa dịp ba cha con bọn họ cãi vã, Trang Linh Ngọc đi tới cạnh Ninh Tịch, dùng sức kéo cô một cái nghiêng răng nói: "Mày còn ở đây làm gì? Không mau cút đi! Cả nhà đang yên bình, mày vừa tới thì rùm beng hết cả lên, mày muốn ngày mừng thọ của ông nội mày thành trò cười cho thiên hạ đấy hả?"

Mặc dù vẻ mặt Ninh Tịch vẫn lạnh nhạt nhưng Ninh Thiên Tâm nghe không nổi nữa, dẫu cho không tiện nói cũng không nhịn được mở lời: "Bác dâu nói những lời này thật bất công, Tiểu Tịch chỉ tới thăm ông nội một chút thôi, để không làm phiền mấy người cháu thậm chí còn đưa ông nội ra hậu viện gặp mặt. Từ đầu tới đuôi Ninh Tịch vẫn chưa nói một câu nào, chưa làm một cái gì! Thì sao có thể là lỗi của em nó?"

"Nó không làm cái gì hết sao, chỉ cần nó xuất hiện ở đây đã đủ rồi! Còn nữa, chuyện nhà tôi không cần một người ngoài như cô xía vào!"

...

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị.

Đã qua hai giờ nhưng Ninh Tịch vẫn chưa về.

Tiểu Bảo vẫn nằm ở cửa sổ nhìn chằm chằm ra ngoài, ngay cả Lục Đình Kiêu cũng bắt đầu liên tục liếc nhìn di động.

Nhìn hai cha con, Lục Cảnh Lễ chịu hết hơi: "Này này này, em nói hai người đó, có thể bình thường một chút không hả? Chỉ mới có hai tiếng không gặp thôi có được không?"

Lại qua năm phút, người vẫn chưa thấy đâu.

Lục Đình Kiêu cầm di động lên, trực tiếp gọi cho Ninh Tịch nhưng không ai bắt máy.

Hậu viện Ninh gia.

Di động trong túi xách của Ninh Tịch vang lên, nhìn tên người gọi thấy là Lục Đình Kiêu, lại nhìn đồng hồ đã quá hai tiếng rồi.

Chắc là hỏi cô mấy giờ về đi.

Ninh gia lúc này đã cãi nhau thành một nùi, Ninh Tịch không tiện nghe điện thoại vì vậy đi thẳng đến cạnh ông nội nhẹ nhàng nói: "Ông nội, những chuyện khác để hôm khác gặp lại nói, hôm nay con chỉ tới thăm ông một chút, lát nữa con còn có việc gấp phải về, chúc ông thọ tử nam son!"

"Có việc gấp vậy, nhanh thế đã đi rồi?" Ninh lão gia tử vừa nghe liền nóng nảy: "Con đừng để ý đến mấy tên khốn nạn này! Có ông nội ở đây chẳng ai có thể đuổi con đi!"

Ninh Tịch nhẹ nhàng vượt dọc sống lưng ông nội đang kích động mà thở hỏn hên: "Ông nội nghe con nói đã, gần đây con thực sự tương đối bận rộn, nếu không cũng chẳng vội vàng chạy tới thăm ông thế này!"

"Tiểu Tịch, ông nội xin lỗi con, là ông nội để con chịu ủy khuất..." Ninh Trí Viễn cho rằng cô đang an ủi mình, bởi vì thái độ của Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc khiến Ninh Tịch quá đau lòng nên mới vội vã rời đi, trong lòng ông tràn ngập áy náy.

Ninh Tuyết Lạc đứng một bên nhìn vẻ mặt của Ninh lão gia tử cũng biết mọi chuyện hồng bét rồi.

Hiện tại mặc dù Ninh Diệu Hoa đang cầm quyền Ninh gia, nhưng cổ phần vẫn bị Lão gia tử nắm chặt trong lòng bàn tay, nếu ông nghiêng về phía Ninh Tịch thì mọi chuyện không dễ dàng rồi.

Cô ta sợ nhất là Ninh lão gia có áy náy với Ninh Tịch, dẫu sao Ninh Tịch mới là ruột thịt chân chính của ông, dẫu cho Ninh Tịch có phạm tội, bản thủ thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần một câu mềm mỏng là có thể phá hủy mưu đồ nhiều năm của cô ta.

Cũng chỉ vì cái dòng máu chết tiệt kia sao?

Cũng chỉ bởi vì trên người cô ta không có dòng máu của Ninh gia, còn Ninh Tịch thì có cho nên cô ta phải cố gắng gấp trăm ngàn lần mới được sao?

--- O ---

Chương 556: Không Yên Tâm Về Vợ

Nhờ đâu Ninh Tịch lấy được quyền thừa kế thì kết cục của cô ta...

Vừa mới tưởng tượng phải trở lại cái vùng đất nghèo nàn, hẻo lánh xa xôi kia, mỗi ngày phải sống cuộc sống nghèo khó thì Ninh Tuyết Lạc đã không thể nhìn được rồi! Cho dù Ninh gia có không đuổi cổ cô ta đi thì cô ta cũng không cách nào chịu được việc ngày sau sẽ phải quỳ phục dưới gối Ninh Tịch!

Rõ ràng cô ta mới là Đại tiểu thư của Ninh gia, vừa sinh ra đã là như vậy thì dựa vào đâu mà bất cứ cái gì tốt đẹp cũng đều bị con đĩ kia cướp đi?

Không sai, cô ta mới chính là Đại tiểu thư của Ninh gia, là Đại tiểu thư duy nhất! Cho dù có là huyết mạch cũng không thay đổi được điều này!

Ninh Tuyết Lạc hít sâu một hơi, tỉnh táo lại rồi bắt đầu rom róm nước mắt chạy tới bám vào tay Ninh Tịch, giọng nói run rẩy, vẻ mặt luống cuống nói: "Chị, chị đừng đi có được không? Xin chị đừng giận ba mẹ mà! Ba mẹ đã sớm sắp xếp chuyện công khai thân phận cho chị mà, chỉ có điều chị vẫn không chịu trở về cũng không chịu đến công ty..."

"Chị muốn trách thì trách em đi, đều là em không tốt, chị đánh em mắng em cũng được, nếu chị không muốn nhìn thấy em thì em sẽ rời đi! Nhưng xin chị đừng đi mà!"

"Dẫu chị có không muốn nhìn thấy mọi người nhưng chị cũng nhớ ông nội mà! Ông nội rất thương, rất nhớ chị! Ít nhất chị cũng nên ăn miếng bánh mừng thọ của ông nội chứ? Chuyện gấp đến đâu chẳng nữa sao có thể quan trọng bằng việc mừng thọ ông nội được?"

Lời này của Ninh Tuyết Lạc quá tuyệt, bất kể là chuyện công khai thân phận hay là vào công ty mẹ đều đẩy hết nguyên nhân lên người Ninh Tịch, đồng thời nêu lên chuyện thân phận của cô ta ở Ninh gia rất lúng túng nên cũng không dễ dàng gì, quan trọng nhất là cô ta còn thể hiện sự hiếu thuận với ông nội...

Trang Linh Ngọc vừa nghe đã đau lòng không nhìn được: "Tuyết Lạc, con nói nhăng nói cuội cái gì đó, con muốn chạy đi đâu! Người nên đi cũng không phải là con!"

Thấy Ninh Tuyết Lạc giữ Ninh Tịch lại, sắc mặt Ninh lão gia tử cũng ôn hòa hơn không ít, tất nhiên ông cũng không thể để Ninh Tuyết Lạc đi được, chẳng qua vẫn theo lời Ninh Tuyết Lạc giữ Ninh Tịch lại: "Tiểu Tịch, hiếm khi con mới về một lần, ở thêm một lát đi, được không?"

Nhìn ánh mắt đầy kỳ vọng của ông nội, Ninh Tịch trầm mặc một hồi rồi cuối cùng vẫn gật đầu một cái: "Dạ."

Chuyện sinh người nói dối cô không cách nào thỏa mãn ông nội thế nên tất cả những mong đợi và ý tốt khác của ông nội cô cũng chỉ có thể phụ lòng tiếc. Cô không thể trở về làm Đại tiểu thư của Ninh gia, không thể vào công ty cũng không thể trở về Ninh gia.

Cho nên giờ phút này cô không đành lòng cự tuyệt một yêu cầu đơn giản của ông vào ngày mừng thọ được.

"Tốt quá tốt quá! Mau vào nhà đi! Mùa đông rồi bên ngoài lạnh lắm!" Về mặt Ninh lão gia tử tràn đầy vui mừng để cho Ninh Tịch và Ninh Thiên Tâm đỡ vào nhà.

Ninh Tuyết Lạc đứng một mình ở phía sau nhìn theo ba người, trong mắt cô ta thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo.

Thấy Ninh lão gia tử đã được đỡ vui vẻ rồi, Trang Linh Ngọc thở phào nhẹ nhõm, từ ái đi tới cạnh Ninh Tuyết Lạc kéo tay cô ta: "Khô thân con rồi, Tuyết Lạc!"

Bất kể trong nhà có xảy ra chuyện gì thì cô ta vẫn luôn hiểu chuyện như vậy.

Ninh Diệu Hoa cũng đau lòng, thở dài nói: "Tuyết Lạc, chuyện vừa rồi con đừng để trong lòng, chẳng qua lâu lắm rồi ông nội mới gặp Tiểu Tịch nên có chút kích động thôi, những lời đó cũng chỉ thuận miệng mà nói. Hiện giờ công ty vẫn do ba quyết định, con cứ thoải mái đi!"

"Cám ơn ba mẹ... con hiểu mà!"

...

Đỗ ông nội xong, Ninh Tịch tranh thủ thời gian gửi cho Lục Đình Kiêu một tin nhắn: [Tôi ở chơi với ông nội một lát, có thể sẽ về muộn, anh cứ đưa Tiểu Bảo về nhà trước, lúc tôi về sẽ qua chỗ anh đón Tiểu Bảo.]

Trong phòng làm việc, Lục Đình Kiêu đọc được tin nhắn này thì sắc mặt trầm xuống.

Trong lòng Lục Đình Kiêu hiểu rõ, bất kể là Ninh Tịch ở bên ngoài có thể hiện mạnh mẽ tới cỡ nào thì cũng có một nơi dấu bị tổn thương đến máu chảy đầm đìa vẫn không chạm vào, đó chính là Ninh gia.

Những chuyện cô gặp phải ở Ninh gia năm đó anh cũng có biết một chút...

Mặc dù trong tin nhắn giọng điệu của Ninh Tịch rất tự nhiên nhưng anh làm sao có thể yên tâm để cô một thân một mình ở cái chỗ như thế?

--- O ---

Chương 557: Biến Hóa Hơi Lớn

Khi Ninh Tịch theo Ninh lão gia vào, những vị khách lập tức vang lên tiếng nghị luận nho nhỏ.

"Cô gái bên cạnh Ninh lão gia là ai vậy? Sao lại ăn mặc như thế tới đây?"

"Mới nãy tôi mới nghe Ninh lão gia gọi cô ta là Tiểu Tịch, chẳng lẽ... chẳng lẽ là đứa nhà quê được nhận nuôi kia sao?"

"Hóa ra là cô ta! Cũng đã năm năm rồi mà sao cô ta vẫn vậy, chẳng có chút tiến bộ nào thế? Quả nhiên là bùn loãng không trát nổi tường mà!"

...

Hôm nay Ninh Tịch mang Tiểu Bảo với Cung Thượng Trạch chạy đến trung tâm đồ gia dụng mua đồ trang trí phòng làm việc cho nên ăn mặc tương đối đơn giản thuận tiện, quần jean với áo da, mái tóc dài thì buộc thành một túm đuôi ngựa phía sau đầu, trông rất sạch sẽ gọn gàng.

Chẳng qua là đặt vào cái hoàn cảnh tất cả những cô gái ở đây đều mặc váy dạ hội cùng giày cao gót như hôm nay thì quả thực hoàn toàn khác biệt.

Ninh lão gia tử vẫn chìm đắm trong cảm giác vui sướng cháu gái về nhà nên làm sao chú ý được Ninh Tịch mặc cái gì. Cứ luôn kéo Ninh Tịch kể chuyện trong nhà, đến tận khi Trang Linh Ngọc nhắc có nhiều khách quý đang chờ thì ông mới chịu để Ninh Tịch đi ăn cái gì đó, còn mình thì đi chào hỏi khách khứa.

Ninh lão gia tử vừa đi, Trang Linh Ngọc lập tức lườm nguýt Ninh Tịch: "Mày nhìn xem mày ăn mặc ra cái thể thống gì, không biết hôm nay là ngày gì à?"

Ninh Tuyết Lạc thấy vậy thì vội vàng giảng hòa: "Mẹ đừng trách chị mà, nhất định là chị tới vội vàng nên chưa kịp thay đồ!"

Nói xong còn tỏ vẻ e dè sợ Ninh Tịch tức giận đi tới bên cạnh cô: "Chị, để em đưa chị lên tầng thay quần áo nhé?"

"Ngó ra đấy làm gì? Còn không mau đi theo Tuyết Lạc thay đồ! Bận bịu bận bịu suốt ngày mà chẳng là cái gì ra hồn!" Đối với Trang Linh Ngọc

thì sự tồn tại của Ninh Tịch chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời bà ta, ngay cả liếc mắt nhìn thôi bà ta đã không chịu nổi.

Nếu là trước đây bị Trang Linh Ngọc trách mắng như vậy Ninh Tịch nhất định sẽ luống cuống không biết làm sao nhưng vào lúc này cô chỉ nhìn bà ta một cái: "Tôi có thay đồ hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bà cả, Ninh phu nhân hình như quản hơi rộng rồi thì phải?"

Nói xong liền kéo tay Ninh Thiên Tâm đi đến khu để đồ ngọt.

"Mày... mày..." Trang Linh Ngọc nổi điên lên: "Tuyệt Lạc, con xem nó kia, trong mắt nó còn có người mẹ này sao? Chẳng ra cái thể thống gì cả!"

Ninh Tuyệt Lạc trong lòng đang cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ quan tâm an ủi Trang Linh Ngọc, cũng thay Ninh Tịch nói tốt. Cơ mà không hiểu sao cô ta càng nói tốt cho Ninh Tịch thì Trang Linh Ngọc lại càng ghét cô hơn.

Ninh Tịch kéo Ninh Thiên Tâm tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó tự nhiên rót cho mình một ly rượu, chẳng có chút không tự nhiên nào khi ở giữa một nơi mình không nên tới, trái lại còn có cảm giác như đây chính là nhà mình, tất cả mọi thứ trước mặt chỉ như một vở hài kịch, bộ dáng vô cùng ung dung tự tại.

Ninh Thiên Tâm thấy thế thì không kìm được sự ngạc nhiên mở miệng than: "Tiểu Tịch... nhiều năm không gặp mà em thay đổi nhiều quá!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Thế sao?"

Năm năm trước khi bị phát hiện mặc một chiếc váy hàng fake và phải hứng chịu những tiếng cười nhạo cùng ánh mắt khinh bỉ của mọi người xung quanh, cô có cảm giác như cả thế giới như sụp đổ.

Nhưng hôm nay...

Quả thật là có sự thay đổi rất lớn?

--- O ---

Chương 558: Mê Mệt Sắc Đẹp Của Đại Ma Vương Như Thế Sao Có Thể "Tứ Đại Giai Không" Được

Trên thực tế trước khi tới nơi này, Ninh Tịch đã nghĩ đến việc sẽ phải gặp rất nhiều người đã từng ở trong bữa tiệc kia thế nên trong lòng cô vẫn có chút khẩn trương cùng bài xích.

Dẫu sao chuyện năm đó cũng để lại cho cô ký ức quá sâu, đến giờ này vẫn còn nằm ám mộng.

Nhưng mà, khi thật sự đặt chân ở đây, khi đối mặt với sự giễu cợt của những người đó, thậm chí là cả sự giễu cợt của cha mẹ ruột cùng với Ninh Tuyết Lạc thì cô lại chẳng có chút nào lo lắng bất an hay khẩn trương nào...

Hóa ra thời gian cũng có thể thay đổi một con người.

"Ừ, không chỉ đẹp hơn mà quan trọng nhất là tự tin, ánh mắt của em cực kỳ động lòng người. Nói thế nào nhỉ, có một loại cảm giác không thể nói ra được, thậm chí chị còn cảm thấy giống như nhìn thấy Phượng Hoàng niết bàn trùng sinh ý..." Ninh Thiên Tâm có chút kích động, lại có chút đau lòng.

Một người chẳng thể nào vô duyên vô cớ mà thay đổi, không biết Ninh Tịch đã gặp phải những gì mới có thể biến thành bộ dạng ngày hôm nay, lúc Ninh Tịch đột nhiên bị tổng đi du học thì Ninh Thiên Tâm luôn có cảm giác rất kỳ quái, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Ninh Tịch nghe vậy thì bật cười, nâng cằm nói: "Chị à, ngay cả khen người khác thôi mà chị cũng có thể dùng một cách đầy nghệ thuật như vậy sao!"

"Chị nói thật!" Ninh Thiên Tâm sảng giọng.

Ninh Tịch nhấp một ngụm rượu rồi thở dài một tiếng: "Haizz, bởi vì yêu nên mới sinh ra lo buồn, bởi vì thương nên mới thấy sợ hãi... Nếu đã không yêu thương nữa thì không cần lo cũng chẳng cần sợ, chắc là vì thấy không cần thiết nữa cho nên mọi thứ cứ tự nhiên thôi..."

Ninh Thiên Tâm nghe vậy, sắc mặt nhất thời trắng mấy phần: "Tiểu Tịch, em đừng có mà nghĩ linh tinh nha! Sao chị nghe lời em nói cứ có mấy phần cảm giác "tứ đại giai không" 1 chứ?"

1 Tứ đại giai không: một câu nói nhà Phật. "Tứ đại" là nói thân xác của

chúng ta do 4 chất: đất, nước, lửa, gió hợp lại mà thành; "giai không" là không còn lại gì, có thể hiểu như khi con người chết đi "cát bụi lại trở về cát bụi" vậy, ám chỉ trên đời này đã chẳng có gì để lưu luyến.

"Khụ khụ..." Ninh Tịch cũng chỉ buột miệng niệm mấy câu mà thôi, không ngờ lại khiến Ninh Thiên Tâm sợ hãi nên vội vàng trấn an: "Chị Tâm, em chỉ đùa chút thôi, đừng khẩn trương như thế mà!"

Ôi giời, cô đây còn bị sắc đẹp của Đại ma vương làm cho quay vòng vòng đây, nếu cô mà tu được "tứ đại gia không" thì tốt quá!

....

Ninh Tịch thoải mái trò chuyện với Ninh Thiên Tâm còn những người xung quanh lại bàn tán sôi nổi về vấn đề trang phục của cô. Thấy Ninh Tịch hoàn toàn không thèm để ý đến thì dần dần cũng tự giác cảm thấy mắt mặt nên lặng đi.

Nhiệm vụ chính của bọn họ hôm nay là lấy lòng Ninh Diệu Hoa cùng Ninh lão gia tử chứ không phải là bàn luận về một đứa con gái nuôi chẳng có chút giá trị nào.

Màn đêm buông xuống, các vị khách kéo đến ngày càng nhiều, phòng tiệc càng ngày càng náo nhiệt.

Ninh Diệu Hoa bởi vì vừa mới chộc cha mình tức giận nên lúc này ra sức lấy lòng, lập tức cho người mang quà mừng thọ đã chuẩn bị từ trước ra.

Quà mừng thọ mà ông ta chuẩn bị là một tấm bình phong Bát Bảo được làm từ San Hô Đỏ vô cùng tinh xảo, giá trị hiển nhiên không rẻ, mọi người thấy vậy đều chặc chặc rồi rít khen Ninh Diệu Hoa có hiếu.

Ninh lão gia tử chỉ nhìn một cái rồi nói vài câu khách sáo, dáng vẻ cũng không quá cao hứng hiển nhiên ông vẫn còn đang tức giận.

Ninh Tuyết Lạc cho Ninh Diệu Hoa một ánh mắt trấn an, ngay sau đó lên nhìn về phía Ninh Tịch một cái rồi mới lấy ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ được điêu khắc hình rồng đi tới cạnh Ninh lão gia tử: "Ông nội, chúc ông sinh nhật vui vẻ, đây là quà mừng thọ tự tay cháu chuẩn bị, hy vọng ông sẽ thích!"

Trang Linh Ngọc thấy vậy lập tức đứng một bên phụ họa: "Ba mau mở ra xem đi! Gần đây Tuyết Lạc mở công ty kiếm được không ít tiền đâu, món

quà này là nó dùng tiền tự mình kiếm được mua cho ba đây! Con nói để con mua giúp mà nó cứ đòi phải tự chuẩn bị, bảo như thế mới có thành ý!"

Ninh lão gia nhìn Ninh Tuyết Lạc một cái, nhận lấy chiếc hộp trong tay cô ta rồi từ từ mở ra, thấy rõ món quà trong hộp thì sắc mặt ông có chút xúc động.

Trong hộp, là một chuỗi vòng tay ngọc Phật.

--- O ---

Chương 559: Quà Có Vấn Đề

Quà của Ninh Diệu Hoa hoàn toàn là phô trương tiền bạc mà quà của Ninh Tuyết Lạc lại có mấy phần dụng tâm.

Đứa bé này biết ông thích ngọc, lại biết ông tin phật cho nên mới đặc biệt vì ông chọn một chiếc vòng tay ngọc phật.

Lúc Ninh Trí Viễn quan sát tỉ mỉ chuỗi vòng tay kia thì Ninh Tuyết Lạc yên lặng đứng bên cạnh, ánh mắt mơ hồ lộ ra thấp thỏm cùng bất an, điều này khiến Ninh lão gia tử mềm lòng.

Ông cũng thương Ninh Tuyết Lạc, ngay cả khi phát hiện ra con bé không phải máu mủ của Ninh gia thì ông cũng chưa từng bạc đãi nó bao giờ, vẫn thương yêu như cháu gái ruột vậy. Chỉ có điều ông không ưa thái độ của con trai và con dâu cả đối với Ninh Tịch mà thôi.

Ninh Trí Viễn thở dài, giọng đã mềm hơn rất nhiều: "Đứa bé ngoan, con có lòng, món quà này ông nội rất thích!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì tỏ vẻ như trút được gánh nặng, bởi vì ông nội khen ngợi mà hốt mắt còn có chút đỏ ửng, kích động nói: "Chỉ cần ông nội thích là được rồi!"

Thấy dáng vẻ Ninh Tuyết Lạc như thế lại càng khiến cho Ninh lão gia cảm thấy chua xót, không đành lòng vì chuyện của con trai và con dâu làm liên lụy đến cô ta nên đành nói mấy câu quan tâm động viên: "Sự nghiệp làm trọng nhưng cũng phải chú ý sức khỏe, nhất là khi con đã là một cô gái có gia đình, đừng quá liều mạng!"

Nhìn vẻ mặt Ninh lão gia tử đã dịu đi, Trang Linh Ngọc với Ninh Diệu Hoa đưa mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt nhìn Ninh Tuyết Lạc cũng càng thêm kiêu ngạo và tự hào.

Đám khách khứa, họ hàng bên cạnh thấy thế cũng rít nịnh hót...

"Chất lượng của chuỗi ngọc này đúng là không tệ, ít nhất cũng phải hai ba trăm vạn trở lên đấy nhỉ?"

"Đây đã là cái gì, History đều là của Tuyết Lạc đấy, lợi nhuận mỗi quý phải lên đến nghìn vạn, huống chi bây giờ con bé lại còn là đại minh tinh nữa

chứ!"

"Ninh lão gia có phúc quá, con cháu đã không chịu thua kém! Lại còn hiếu thuận như vậy!"

...

Trong góc, Ninh Tịch đang nói chuyện với Ninh Thiên Tâm thấy Ninh Tuyết Lạc dâng quà mừng thọ cho ông nội thì hơi nhăn lông mày một chút.

Trùng hợp như vậy sao?

Đang hoài nghi thì đột nhiên trông thấy ánh mắt âm trầm của Ninh Tuyết Lạc hướng về phía mình.

Ánh mắt Ninh Tuyết Lạc nương về phía món quà cô đặt ở trên bàn, ánh mắt kia... rõ ràng đã sớm biết món quà cô tặng cho ông là cái gì nên mới cố ý chọn trùng!

Rất hiển nhiên, chiếc vòng Ninh Tuyết Lạc chắc chắn đắt hơn chiếc vòng của Ninh Tịch gấp mấy chục lần.

Lại muốn cô bị bêu xấu trước mặt tất cả mọi người đây mà...

Quả nhiên Ninh Tuyết Lạc lộ ra một nụ cười quý dị âm trầm, khéo léo nói với Ninh lão gia: "Ông nội, con nghe nói chị cũng chuẩn bị quà cho ông đấy!"

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc lúc nói câu này cực kỳ ngây thơ, tựa như cô ta toàn tâm toàn ý mong ông nội vui vẻ nên mới nói như vậy.

Hôm nay thân phận của Ninh Tịch chỉ là một đứa con nuôi, dẫu có bị bôi xấu cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc cả. Không chỉ như vậy mà còn có thể nhân cơ hội này khiến cho ông nội sinh ác cảm với nó, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Quả nhiên, Ninh lão gia tử không hề nhận ra ý đồ thực của Ninh Tuyết Lạc, ông tươi cười nhìn về phía Ninh Tịch: "Đúng không Tiểu Tịch?"

Ninh Thiên Tâm lập tức nhạy bén phát giác ra điều bất ổn: "Tiểu Tịch, khoan đã..."

Mặc dù cô không biết Ninh Tuyết Lạc muốn làm cái gì, nhưng cô biết rõ cô ta chẳng thể nào tốt bụng đi vun đắp tình cảm cho Ninh Tịch và ông nội được, càng không thể nào đột nhiên mở miệng cho Ninh Tịch một cơ hội xuất đầu lộ diện.

--- O ---

Chương 560: Bảo Vật Vô Giá

"Kiểm tra quà của em trước đi, chị nghi ngờ cô ta đụng tay đụng chân vào rồi!" Ninh Thiên Tâm cảnh giác nói.

Ninh Tịch cười khẽ một tiếng, xích lại gần Ninh Thiên Tâm nói: "Chị thật thông minh, đúng là quà tặng có vấn đề, nhưng em vẫn luôn giữ bên mình nên chắc chắn không bị động tay động chân đâu."

"Là sao?" Ninh Thiên Tâm càng hoài nghi.

"Không biết tại sao Ninh Tuyết Lạc lại biết em muốn tặng ông cái gì, món quà của cô ta và của em giống nhau như đúc, có điều quà của cô ta chắc chắn là đắt hơn của em nhiều!"

Ninh Thiên Tâm lập tức hiểu rõ: "Vậy làm sao bây giờ? Cứ thế cho dù ông nội không thể ý nhưng không thể ngăn được miệng lưỡi của những người kia.. Tiểu Tịch, hay chị giúp em đổi một món quà khác?"

"Không cần, ông nội không để ý là được rồi." Ninh Tịch cầm quà đi tới cạnh ông nội: "Ông nội, chúc ông sinh nhật vui vẻ."

Ninh Thiên Tâm vốn đang rất lo lắng nhưng nghe những lời của Ninh Tịch vừa rồi không hiểu sao lại an tâm trở lại.

Cô thật hồ đồ, Ninh Tịch một không muốn trở về là Ninh đại thiếu thư, hai không mơ ước tài sản của Ninh gia thì người xung quanh có nói thế nào đi chăng nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì đến con bé cả, cái con bé cần để ý quá thật chỉ có thái độ của ông nội mà thôi.

Rốt cuộc cũng là cháu gái lâu lắm mới chịu về nhà nên cho dù không nhận được quà thì Ninh lão gia cũng rất vui vẻ, cười nói: "Con có thể về là ông nội đã vui lắm rồi, còn chuẩn bị quà làm gì! Con ở bên ngoài cũng không dễ dàng!"

"Dù gì thì cũng là một mảnh tâm ý của chị mà ông nội, ông mau mở ra nhìn xem!" Ninh Tuyết Lạc không kiềm chế được vội vàng mở miệng thúc giục.

"Được được được..." Ninh lão gia tử vô cùng trân trọng mở hộp quà ra. Ngay lúc nắp hộp được mở ra, rõ ràng Ninh lão gia tử hơi ngẩn ra một chút nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, vẻ mặt từ ái nhìn Ninh Tịch: "Quả

nhiên người xưa có câu "cháu gái thường rất tri kỷ" đúng là không sai, đến cả suy nghĩ cũng giống nhau, đưa quà cũng là đồ mà ông nội thích!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì đáy mắt lạnh lẽo, trong lòng giễu cợt, hừ, quả nhiên là thế mà, bởi vì là cháu ruột đưa nên dầu cho là hàng kém chất lượng cũng thích đúng không?

Những người khác trông thấy món quà của Ninh Tịch thì đều kinh ngạc, trùng hợp quá, thế mà lại đưa quà giống nhau?

Lúc này mấy cô bạn thân của Ninh Tuyết Lạc lên tiếng...

Ứng Phương Lâm khinh miệt: "Sao mà giống được, chuỗi ngọc của Ninh Tuyết Lạc là chuỗi ngọc có chất lượng hàng đầu, thế nước mỗi một viên đều là cực phẩm, còn của Ninh Tịch chắc chắn là mấy mẫu ngọc còn thừa ghép lại mà thành, chả đáng mấy đồng đây mà! Sao có thể so được chứ?"

Kim Huyền Huyền cũng bắt đầu gây khó dễ: "Ninh Tịch, chẳng phải cô vừa mới vào Thịnh Thế sao? Chắc chắn là kiếm được không ít đi! Thế mà mua loại phế phẩm này làm quà à? Đây dầu sao cũng là đại thọ bảy mươi tuổi của ông cô đấy, tặng loại đồ thế này rốt cuộc là có ý gì? Cô không biết ngọc là loại vật liệu có linh, có thể nuôi người nhưng cũng có thể hại người sao?"

Trong lúc nhất thời, Ninh Tịch trở thành đối tượng bị mọi người đả kích.

"Mấy người đừng nói thế, không chừng sự thực là người ta phải "lăn lộn" rất thâm đố!" Bên cạnh có người chêm vào một câu.

"Tặng không nổi thì tặng cái khác, sao cứ phải tặng ngọc làm gì?"

"Hạng người quê mùa chỉ thích ra vẻ ta đây sao có thể hiểu được điều cấm kỵ khi chơi ngọc chứ!"

...

Ninh Trí Viễn càng nghe mấy câu bình luận kia thì sắc mặt càng kém, thật sự có chút không vui, ông đang muốn mở miệng thì đột nhiên trong đám người, có một ông lão đeo kính nghiêm giọng nói: "Mấy người bạn nhỏ cho ông lão này nói một câu được không, chỗ cấm kỵ của ngọc không phải ở giá trị của nó! Hơn nữa một khối ngọc tốt hay xấu được đánh giá bằng rất nhiều tiêu chuẩn đo lường, cho dù là một miếng ngọc bình thường nhưng được chăm sóc cẩn thận hoặc trải qua sự mài dũa của danh gia hoặc được cao tăng phát

quang thì đều có thể trở thành bảo vật vô giá!"

Ông lão hơi ngừng lại một chút, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm chuỗi ngọc mà Ninh Tịch vừa tặng cho Ninh lão gia tử: "Mà chuỗi ngọc này, chắc chắn là một bảo vật vô giá!"

--- O ---

Chương 561: Khoe Đi Khoe Lại Vẫn Chưa Thấy Chán À?

"Cái... gì? Bảo vật vô giá? Đùa gì thế!" Ứng Phương Lâm không thể tin nổi mà gào lên.

Lúc này vẻ mặt của Kim Huyền Huyền chột biến, kéo kéo cánh tay cô ta nói, "Đừng có ăn nói lung tung, người đang nói chính là Tịch lão đấy!"

"Tịch lão nào cơ?" Ứng Phương Lâm sững ra.

"Chính là cái nhà ngọc thạch thế gia đó! Tịch Bác Nghĩa!" Kim Huyền Huyền nhắc nhở.

"Hả... hóa ra là ông ấy à.... nhưng mà... nhưng mà làm sao có thể thế được! Lần trước lúc chúng ta đi uống trà chiều tán dóc với Ninh Tuyết Lạc và mấy cô minh tinh kia, rõ ràng bọn họ nói rằng Ninh Tịch mua một chuỗi ngọc còn chưa đến mười lăm vạn ở Bảo Ngọc Hiên làm quà chúc thọ mà! Chẳng lẽ chúng ta nghe nhầm à?"

"Không phải, bọn họ quả thật có nói như vậy... nhưng mà, Tịch lão thì không thể nhìn nhầm được!"

...

Nghe thấy những lời Tịch Bác Nghĩa nói cộng thêm những lời bàn tán vừa rồi của Ứng Phương Lâm và Kim Huyền Huyền, vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc có chút méo mó nhưng tạm thời thì cô ta vẫn còn bình tĩnh, chuỗi ngọc này của Ninh Tịch tuyệt đối chỉ có giá mười lăm vạn, chuyện này không thể nào sai được!

Tịch Bác Nghĩa tuy rằng đức cao vọng trọng, cả đời lăn lộn trong cái nghề ngọc thạch này nhưng nói không chừng cũng có lúc nhìn nhầm thì sao?

Thực ra, những người có mặt ở đây không có mấy ai là thực sự hiểu về ngọc cả, cho nên vừa nãy chỉ có đám bạn thân của Ninh Tuyết Lạc eo éo nói thôi, những người khác chỉ hòa theo phụ họa.

Giờ lại thấy Tịch lão đi ra dính chính hơn nữa còn là vừa mở miệng đã tâm tặc "bảo vật vô giá", cho nên trong phút chốc, tất cả mọi người không biết nghe ai.

Ngay cả bản thân Ninh Trí Viễn cũng có chút hoài nghi.

Tuy rằng ông chỉ là một người yêu ngọc bình thường, sự hiểu biết không thể sâu rộng bằng Tịch Bác Nghĩa, nhiều lắm cũng chỉ biết nhìn chút ít, chuỗi ngọc của Ninh Tịch tuy rất được nhưng làm sao có thể khoa trương đến mức gọi là bảo vật vô giá được?

Ninh Trí Viễn lấy làm khó hiểu mở miệng hỏi: "Lão Tịch, ông nói thế là có ý gì? Cái gì là bảo vật vô giá cơ?"

Tịch Bác Nghĩa trầm ngâm một lát, dường như cũng không dám vội kết luận: "Trí Viễn, chuỗi vòng phật châu này của ông có thể đưa tôi xem kỹ một lúc được chứ?"

Ninh Trí Viễn đành đưa chuỗi ngọc cho ông.

Tịch Bác Nghĩa tỉ mỉ đánh giá chuỗi hạt một lúc lâu, cuối cùng lôi một cái kính lúp trong túi ra, ngắm nghía từng viên ngọc một rất lâu, càng ngắm lại càng kích động.

"Ông rút cuộc đã nhìn ra gì rồi?" Ninh Trí Viễn hơi sốt ruột hỏi dồn.

Những người vây quanh lúc này cũng cực kỳ tò mò, châu đầu ghé tai bàn tán, đại đa số mọi người đều không tin chuỗi ngọc đó là bảo vật vô giá gì cho cam, bọn họ đều cảm thấy Tịch Bác Nghĩa già rồi nên hoa mắt mà thôi...

"Ninh Tịch, em có chắc là chuỗi ngọc này không có vấn đề gì không?" Ninh Thiên Tâm hơi lo lắng Ninh Tuyết Lạc sẽ giở trò.

Ninh Tịch bình thản nhún vai: "Em chỉ có thể bảo đảm trong khoảng thời gian từ lúc em mua về thì nó không có vấn đề gì."

Nhưng Bảo Ngọc Hiên cũng không thể lừa cô, bán cho cho cô một chuỗi ngọc có vấn đề được, đúng không?

Cái người nhân viên bán hàng đó rõ ràng nhìn trông rất tử tế mà, không phải là lại bị Tô Dĩ Mạt mua chuỗi nữa đây chứ?

Ninh Tịch bắt đầu liên tưởng đến một đồng thuyết âm mưu...

Sau khi Tịch Bác Nghĩa xem xong, ông lập tức cởi chiếc vòng trên tay mình đưa đến trước mặt Ninh Trí Viễn, hỏi: "Trí Viễn, ông thấy chiếc vòng này

như thế nào?"

Ninh Trí Viễn vừa nhìn thấy chiếc vòng đó đôi mắt đã đỏ ửng lên, tức giận nói: "Cái lão già này, đủ rồi đấy nhé, không phải là vòng ngọc Phật mà cháu nội ông tặng cho ông đó sao? Khoe đến tám trăm lần rồi vẫn chưa đủ à!"

--- O ---

Chương 562: Khen Nức Khen Nở

Ninh Trí Viễn vừa mới mở miệng, mấy ông bạn già xung quanh cũng ồ lên phụ họa.

"Lão Tịch ông đúng thật là cứ gặp người là khoe! Lại là chuỗi vòng cháu ông vì bày tỏ lòng hiếu thuận mà xin Huyền Tịnh đại sư khai quang, phải xin tới tận mấy tháng lặn mới được chứ gì, chúng tôi nghe mòn cả tai rồi!"

"Biết thừa lão Ninh rất sùng bái Huyền Tịnh đại sư, cầu mấy lần rồi mà không được, thế mà ông còn mang ra khoe khoang thế à!"

"Ha ha ha ha ha... hôm nay dù gì cũng là sinh nhật của lão Ninh, ông đừng khiêu khích ông ấy nữa!"

...

...

"Chiếc vòng được Huyền Tịnh đại sư khai quang gì gì đó rất khó có được sao?" Nghe thấy các cụ nói chuyện trong đám đông có không ít người không biết lắm bậm hởi nhỏ với nhau.

Tịch Bác Nghĩa nghe thấy thế lập tức nghiêm túc nói: "Điều đó là đương nhiên rồi, Huyền Tịnh đại sư mới là cao tăng đắc đạo chân chính, hơn nữa chẳng mấy khi khai quang cho người khác, kể cả người có tiền quyền bao nhiêu công đức cũng không được, nhất định phải thành tâm, quan trọng nhất là phải là người có duyên nữa! Chiếc vòng nào được khai quang đó đều thành vật khó cầu, không phải là bảo vật vô giá thì còn là gì nữa!"

Tuy rằng Huyền Tịnh đại sư làm người rất khiêm tốn cũng không có nhiều người biết đến, nhưng một vài người có tuổi và từng trải có mặt ở đây nghe xong thì khuôn mặt không khỏi tràn đầy kính sợ.

"Quả thật là khó có được! Nghe đâu có vị nào đấy ở tỉnh đích thân đi xin cũng không có đâu!"

"Thành tâm không nói, khó nhất chính là chuyện có duyên, cái này mơ hồ lắm, ai mà biết được rốt cuộc như thế nào mới tính là có duyên?"

"Đúng là quá khó thế cho nên mới càng khó có được! Bằng không thì lão

Tịch có thể đắc ý lâu được đến thế à! Sắp biến thành bảo vật gia truyền đến nơi rồi!"

"Quan trọng là quả thực rất thiêng đó nha, trước đây lão Tịch chẳng ốm ra như thế còn gì... ơ mà, không đúng, sao tự nhiên lão Tịch lại chạy sang chuyện này? Đang nói về cái vòng của lão Ninh mà?"

.....

Trong những tiếng xì xào bàn tán, Tịch Bác Nghĩa nhìn chằm chằm chiếc vòng của Ninh Tịch tặng rất lâu, cuối cùng mới đưa trả lại cho Ninh Trí Viễn, sau đó nhìn Ninh Tịch với ánh mắt sâu xa: "Đề khai quang cho chiếc vòng này, chắc cháu cũng mất không ít công sức đúng không?"

Nghe ý của Tịch Bác Nghĩa thì là cái vòng mà Ninh Tịch tặng cho Ninh lão gia tử đã được Huyền Tịnh đại sư khai quang?

Chuyện này... làm... làm sao có thể thế được?

Nếu đã khó có được như thế, một con bé nhà quê như Ninh Tịch rốt cuộc làm thế nào để có được nó?

Ninh Tịch: "..."

Sao cô chẳng hiểu được một câu nào hết cả vậy?

Vị lão tiên sinh này, ông ấy có chắc cái thứ ông đang khen nức nở đó là cái vòng của cô không?

Cô mà nói cô chỉ mua nó ở Bảo Ngọc Hiên với giá chưa đến mười lăm vạn, hơn nữa còn không biết Huyền Tịnh đại sư gì gì đó, liệu ông ấy có tin không?

Ứng Phương Lâm đầy khinh thường nói với Ninh Tuyết Lạc - hiện tại cô ta đang chẳng mấy vui vẻ gì: "Chẳng qua chỉ là một cái vòng được một gã đầu trọc khai quang mà thôi, có gì đâu mà ngạc nhiên đến thế? Lại còn bảo vật vô giá nữa chứ?"

Ninh Tuyết Lạc cắn môi, nét mặt âm u lắc đầu: "Phương Lâm, đừng nói nữa, ông nội rất sùng bái Huyền Tịnh đại sư..."

Đó cũng là lý do vì sao những gì Long Phạm Âm nói có thể khiến Ninh Diệu

Hoa và Trang Linh Ngọc tin sái cổ, nhưng Lão gia tử lại chẳng thềm để tâm đến.

Thấy Ninh Tuyết Lạc phải nhân nhượng như thế, Ứng Phương Lâm tức không chịu được: "Tuyết Lạc, tại sao cậu toàn để người ta bắt nạt thế hả? Để tớ lấy lại công bằng cho cậu!"

Ứng Phương Lâm bất bình thay cô ta, trong mắt Ninh Tuyết Lạc hiện lên vẻ đạt được mục đích, Ứng Phương Lâm là một đứa không có não, rất dễ lợi dụng.

--- O ---

Chương 563: Có Ý Đồ Gì Với Cháu Gái Tôi Thế

Trong tình huống này, dù có là Trang Linh Ngọc hay Ninh Diệu Hoa đứng ra nói chuyện thì cũng không thích hợp, chỉ có những kẻ đứng ngoài như Ứng Phương Lâm nói lại may ra...

Quả nhiên Ứng Phương Lâm lập tức mở miệng nói: "Kể cả có là được vị Đại sư kia khai quang thì cũng không thể mua ngọc vớ vẩn đến để khai quang được chứ? Cái thứ đồ rẻ tiền này để Ninh lão gia tử đeo trên người thật đúng là chẳng phù hợp với thân phận của Lão gia tử chút nào!"

Đến nước này thì Tịch Bác Nghĩa không nghe nổi nữa, vốn dĩ ông không muốn so đo với đám trẻ con thiếu hiểu biết, đành phải mở miệng nói thẳng: "Ha ha, cô gái trẻ à, cái vòng ngọc này vẫn không đủ tốt sao? Nếu cháu nhất định phải nói về giá tiền với ta, vậy thì ta cũng nói cho cháu biết, giá của chuỗi hạt này còn đắt gấp mấy lần so với chuỗi hạt của Tuyết Lạc!"

"Cái gì? Cái vòng của Ninh Tuyết Lạc hơn hai trăm vạn đó!" Ứng Phương Lâm tròn tròn mắt, buột miệng thốt lên.

Giờ thì ngay cả đám Ninh Tuyết Lạc và Kim Huyền Huyền đều hoảng, chứ đừng nói đến Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa, phản ứng đầu tiên của bọn họ là: "Chuyện này không thể nào! Cô ta lấy đâu ra nhiều tiền thế?"

Tịch Bác Nghĩa thần sắc ung dung giải thích: "Cái vòng này của Tiểu Tịch thuộc hàng cực phẩm đó, chưa kể cả chuỗi ngọc đều được gia công từ cùng một khối ngọc, thể nước vô cùng tốt, màu sắc đều đặn, giá đương nhiên là cao hơn so với chuỗi ngọc kia rồi!"

Ứng Phương Lâm nhú mày: "Tịch lão, có phải ngài hoa mắt nhìn nhầm rồi không?"

Nét mặt của Tịch Bác Nghĩa còn chưa thay đổi thì Ninh Trí Viễn đã không nhịn nổi nữa, vẻ mặt không vui mở miệng: "Không được ăn nói hàm hồ, Tịch lão sao có thể nhìn nhầm? Chuỗi ngọc này của Tiểu Tịch quả thật là quý hơn."

Vừa nãy ông không nói chẳng qua là vì không muốn để Ninh Tuyết Lạc mất mặt, ai biết được mấy con nhỏ này lại không biết điều cứ nói vớ vẩn, ông cũng đành phải lên tiếng giải thích.

Ngay đến cả Ninh lão gia tử cũng lên tiếng rồi, đến lúc này tất cả mọi người dù không muốn tin cũng phải tin!

"Ồ... đúng là không ngờ được.... cháu gái nuôi tặng quà còn quý hơn cả Ninh đại tiểu thư!"

"Thật sự là quá ngượng, quà đều giống nhau nhưng chất lượng lại không bằng người ta..."

"Khụ khụ, xem ra chúng ta đã coi nhẹ cô con gái nuôi này rồi! Năm năm không gặp, đúng là phải lau mắt mà nhìn!"

"Thực ra tôi muốn hỏi từ lúc nãy rồi, đây đúng thật là con bé nhà quê năm xưa à? Nếu không có mọi người nói, tôi còn suýt nhận nhầm đấy! Lớn lên cũng xinh đẹp thật đấy!"

"Chẳng thể nữa à, năm đó cho dù có ăn mặc xinh đẹp thế nào cũng không át được sự quê mùa nhút nhát, giờ mới có chút khí thế của thiên kim tiểu thư đấy!"

...

Giờ thì vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc đã hoàn toàn biến đổi rồi.

Chuỗi vòng ngọc đỏ của Ninh Tịch không chỉ được Huyền Tịnh đại sư khai quang mà còn... đắt hơn sao?

Làm sao có thể như thế được! Lần trước lúc nói chuyện mấy người nghệ sĩ đó không phải nói tận mắt nhìn thấy Ninh Tịch mua một chiếc vòng mười mấy vạn thôi cơ mà?

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Chết tiệt, cô ta tôn biết bao nhiêu công sức để dựng lên trò hay này, cuối cùng kẻ xấu hổ... thế nhưng lại là chính bản thân cô ta!?

Cho dù là lòng thành hay giá cả, cô ta đều thua kém.

Tịch Bác Nghĩa vỗ vai Ninh Trí Viễn, thở dài nói: "Ôi, Trí Viễn à, ông quả thực có phúc lắm đấy! Chẳng trách ông lại nhận nuôi đứa bé này, nó quả là một đứa bé ngoan, có hiếu lắm! Quan trọng nhất là... có thể khiến Huyền Tịnh đại sư đồng ý khai quang, phúc duyên tốt lắm đó! Đúng rồi, Trí Viễn,

cô cháu gái này của ông năm nay bao nhiêu tuổi? Chăm tinh con gì? Chắc cũng không kém cháu nội tôi là mấy, đúng không?"

Ninh Trí Viễn yêu thích mà vuốt ve cái vòng mãi không thôi, nghe được câu nói đó trên gương mặt lập tức hiện lên vẻ cảnh giác: "Lão già, ông muốn làm gì? Đang có ý đồ gì đó với cháu gái tôi đúng không?"

--- O ---

Chương 564: Bị Sắp Đặt Một Cuộc Xem Mắt

Nuôi cái gì mà nuôi! Đó là cháu gái ruột của ông đấy!!

"Cái lão già này, đó làm sao mà gọi là có ý đồ được, cháu nội tôi đáng vẻ ngồi ngồi lại còn hiếu thuận, nếu không phải tôi thấy con bé đó cũng xinh xắn, lại có phúc duyên giống cháu nội tôi, tôi còn chả thèm ấy!"

"Hừ, ông cũng biết cháu tôi xinh xắn! Máy thằng nhóc bình thường làm sao có thể xứng với cháu tôi được? Ông đưa ảnh cháu nội ông ra đây cho tôi xem trước đã!" Ông cũng đã từng gặp cháu nội của Tịch Bác Nghĩa rồi nhưng mà đó đã là chuyện của mấy năm về trước, ai biết bây giờ thằng nhóc đó như thế nào.

"Đưa thì đưa! Sợ ông có ý đồ với cháu nội tôi thì có!"

Ninh Tịch: "..."

Tại sao chủ đề của câu chuyện lại đột nhiên lạc sang hướng này thế?

Trong đầu mấy cụ chỉ nghĩ tới mấy loại chuyện này thôi à?

Cũng không hẳn phải thế mà là các cụ ngồi với nhau, kiểu gì cuối cùng cũng sẽ vòng về vấn đề này cho mà xem...

Không đúng, đây không phải là trọng điểm, điều quan trọng là đang yên đang lành tại sao cái vòng mười mấy vạn còn được giảm giá 20% của cô, lại bị đổi thành bảo vật vô giá được Huyền Tĩnh đại sư khai quang, lại còn hơn hai trăm vạn nữa?

Vạn Bảo Hiên...

Thái độ của nhân viên đột nhiên thay đổi...

Hình như cô đã hiểu rồi...

Lẽ nào là...

"Sao nào lão Ninh? Thế Khanh nhà tôi có phải là rất được đúng không?" Về mặt Tịch Bác Nghĩa đây đặc ý.

Ninh Trí Viễn nhìn thanh niên tướng mạo đoan chính, khí chất nho nhã trong

tắm ảnh, hai mắt sáng lên nhưng vẫn không chịu thừa nhận: "Thời đại này ảnh nào mà chẳng PS được, không tin được!"

Tịch Bác Nghĩa nổi cáu: "Hừ, cái lão già này, nếu ông đã không tin để lần sau tôi gọi nó đến cho ông xem, nhìn người thật việc thật luôn được chưa?"

"Thế còn tạm được!"

...

Ninh Tịch chỉ thất thần trong chốc lát thế mà một cuộc xem mặt cứ thế ù ù cạc cạc được ấn định.

"Này là sao? Ông nội... ông nội, bình tĩnh một chút... cái gì mà... con ..."

Cô bất đắc dĩ nghe hai ông cụ hơn hờ bàn bạc và ước định về thời gian gặp mặt, hoàn toàn không nghe thấy cô nói gì.

Thấy dáng vẻ ghen họng nhìn trần trời của cô, Ninh Thiên Tâm đứng bên cạnh cười cười: "Thực ra cậu cháu nội của Tịch Lão đó cũng được lắm, em có thể thử xem xem."

Ninh Tịch ôm trán nói: "Bây giờ em làm gì có cái tâm trạng đó!"

Ninh Thiên Tâm nghe vậy vẻ mặt hiện lên nét lo lắng: "Tiểu Tịch, có phải em vẫn không quên được Tô Diễm?"

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, đúng lúc đó, bên ngoài đột nhiên có một cô người làm vui vẻ chạy vào báo tin: "Lão gia, cô gia1 nhà ta đến rồi ạ!"

1 Cô gia: con rể.

Trong phút chốc ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía cửa...

"Cô gia? Ai cơ!"

"Còn ai vào đây nữa, tiểu thư nhà họ Ninh đã đính hôn chỉ có mình Ninh Tuyết Lạc, đương nhiên là Đại thiếu gia của nhà họ Tô - Tô Diễm rồi!"

Nói đến đó, mọi người liền nhìn thấy một người đàn ông mặc vest đen bước vào, đi theo đằng sau còn có một người trông như trợ lý, trong tay bê một cái hộp dài dài.

Nhìn thấy người đến, Ứng Phương Lâm vẻ mặt đầy kích động đẩy đẩy người bên cạnh: "Tuyết Lạc, ông xã cậu đến kìa, còn không mau ra đón đi!"

"Đừng có ăn nói linh tinh, đã phải đâu mà!" Nhìn người đàn ông cao lớn điển trai khiến tất cả mọi người phải khâm phục kia, tim Ninh Tuyết Lạc đập thình thịch, sự khó chịu ban nãy thoáng cái bị quẳng lên chín tầng mây.

Kim Huyền Huyền cũng trêu theo: "Chẳng phải đã đồng ý lời cầu hôn của người ta rồi còn gì!"

Ứng Phương Lâm nhìn chăm chăm không chớp mắt: "Ôi trời ơi! Tô Diễm nhà cậu đúng là càng ngày càng đẹp trai!"

Gương mặt của Ninh Tuyết Lạc đỏ hồng, hậm hực với hai người đó mấy câu rồi bước về phía Tô Diễm một cách tao nhã: "Diễm, anh đến rồi!"

--- O ---

Chương 565: Giá Trị Liên Thành

"Ừ!" Tô Diễm dịu dàng cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô ta.

Hai người nhìn nhau cười, trong mắt tràn ngập tình yêu thương dành cho nhau, rồi cùng nhau đi về phía Ninh Trí Viễn.

Hai người một mặc vest đen, một mặc váy trắng nhìn vào quả thật rất xứng đôi, thoáng chốc đã trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường.

Biểu cảm của Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa đều hiện lên vẻ vô cùng vui mừng.

Ninh lão gia tử cũng đương nhiên cũng rất hài lòng với đứa cháu rể này, hiền hậu nói: "Tô Diễm đến rồi đấy à!"

Năm đó, lúc mới bắt đầu vì thân phận của Ninh Tịch, Tô gia không đồng ý Tô Diễm qua lại với cô, sau này tuy rằng đã quay về nhà họ Ninh rồi nhưng Ninh gia vẫn không công bố thân phận của cô cho nên Ninh Tịch và Tô Diễm vẫn chỉ lén lút qua lại với nhau, mãi cho đến khi cô có thai, không thể giấu được nữa mới nói với cả nhà quan hệ giữa cô và Tô Diễm.

Nhưng khi đó Tô Diễm đang ở nước ngoài mất liên lạc, Trang Linh Ngọc lại không dễ dàng tin tưởng cô mà nhốt cô lại trong nhà không cho phép đi đâu cả, trước khi Tô Diễm trở về không cho phép bất kỳ ai phát hiện việc cô chưa kết hôn mà đã có thai, cho nên ngay cả Lão gia tử cũng không biết Ninh Tịch đã từng có thai.

Lúc đó công ty quốc tế Ninh thị đang bất ổn, Lão gia tử không có mặt ở nhà nhiều lắm chỉ biết Ninh Tịch ốm một trận rồi ra nước ngoài du học, mà Tô Diễm bình thường hay đến nhà chơi lại bắt đầu qua lại với Ninh Tuyết Lạc...

"Con chúc ông sinh nhật vui vẻ!" Tô Diễm lấy hộp quà từ tay trợ lý hai tay đưa cho lão gia tử.

Lão gia tử cười gật đầu nói: "Ngoan!"

Tô Diễm tặng lão gia tử một bức tranh chữ giá trị liên thành, đừng nói là cái vòng ngọc đeo tay mà Ninh Tịch, quà tặng của tất cả mọi người có mặt trong phòng đều không thể so được với anh ta, khiến cho tất cả quan khách trong bữa tiệc đều phải chép miệng tán thưởng.

"Tô gia ra tay thật hào phóng! Đến cả quà mừng thọ cũng là đồ cổ!"

"Với thế lực của nhà họ Tô, hoàn toàn có thể tìm được thiên kim tiểu thư có gia thế càng tốt hơn, tại sao nhất định phải chọn Ninh Tuyết Lạc?"

"Cái này chắc cô không biết đúng không, nghe nói Ninh đại tiểu thư năm đó được chính tay Long Đại sư tính mệnh cho đó, nói là số mệnh vượng phu hưng gia thế nên bao nhiêu người đến cầu thân, nhưng tiếc là Ninh đại tiểu thư đã sớm hứa gả cho nhà họ Tô mất rồi!"

"Long đại sư đó thì tôi biết nha! Nghe nói ông ta lợi hại lắm! Thực ra vừa nãy tôi đã muốn hỏi rồi, Huyền Tĩnh đại sư mà mọi người nhắc đến mãi từ nãy đến giờ rốt cuộc là ai? Căn bản là tôi chưa từng nghe qua mà? Người có danh vọng nhất trong giới bây giờ không phải là Long Phạm Âm à?"

"Đương nhiên là Long Phạm Âm rồi nhưng mà các cụ lại càng tin cao tăng của các chùa hơn, thực ra tư tưởng của bọn họ quá cổ hủ, cao thủ thực sự ở trong dân gian chứ đâu!"

...

Nhìn thấy Tô Diễm xuất hiện, thần kinh của Ninh Thiên Tâm thoát cái trở nên căng thẳng, cô là người tinh tế, ngay lúc ban đầu đã phát hiện ra mối quan hệ của Ninh Tịch và Tô Diễm rồi... sợ rằng bây giờ Ninh Tịch nhìn thấy Tô Diễm sẽ chịu kích thích.

Đang định an ủi Ninh Tịch mấy câu thì Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc đã đi về phía bọn họ.

Tô Diễm nhìn Ninh Tịch, trên gương mặt hiện lên một nụ cười mỉm: "Tiểu Tịch, em cũng đến rồi à! Ông vui lắm đó!"

"Ồ." Ninh Tịch khẽ gật đầu, chẳng để lộ bất cứ cảm xúc nào trên gương mặt cô.

"Gần đây có khỏe không?" Tô Diễm quan tâm hỏi thăm một câu.

"Vẫn thế."

"Tiểu Tịch, lúc nào em có thời gian cùng mọi người tụ tập một bữa, anh..."

Tô Diễm đang định nói gì đấy tiếp thì Trang Linh Ngọc đã vội vàng chạy về

phía họ, thấy Ninh Tịch đang nói chuyện với Tô Diễm liền nhìn cô như thể đang đề phòng cướp, vội giục bọn họ: "Tuyệt Lạc, Tô Diễm, mọi người đang tìm các con đây, sao lại chạy ra đây thế này, mau đi chào hỏi khách khứa đi!"

"Con biết rồi mà mẹ, vậy thôi chị nhé, bọn em đành thất lễ vậy!" Ninh Tuyệt Lạc liếc Ninh Tịch một cái, ánh mắt vô cùng đặc ý vì được Trang Linh Ngọc bảo vệ.

--- O ---

Chương 566: Tiểu Bảo Làm Loạn, Đòi Gặp Em

Lúc này trong phòng, yến tiệc ngày càng náo nhiệt, không ít khách quý đã đến, có người còn quen cả Ninh Tịch nữa.

Lý Nhạc Lăng đang nói chuyện thân mật với Ninh Tuyết Lạc, người bên cạnh chắc là mẹ cô ta, chủ tịch thương hiệu thời trang Lăng Thiên - Quách Tuệ, Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc đang nhiệt tình tiếp đãi bà ta.

Khách vào một lúc một đông, hầu như ai cũng trò chuyện vui vẻ với Ninh Tuyết Lạc, ánh mắt khách khứa nhìn Ninh Tuyết Lạc cũng ngày càng khác.

"Đại tiểu thư của Ninh gia thật giỏi giang, còn trẻ tuổi mà giao thiệp đã rộng rãi vậy rồi!"

"Haiz, đúng là càng so càng tức mà, cái đứa vô dụng nhà tôi cũng suốt ngày ồn ào kêu muốn làm minh tinh, kết quả đập bao nhiêu là tiền vào mà chẳng quay được cái bộ nào ra hồn! Nào giống người ta, vừa làm ngôi sao vừa mở công ty được nữa!"

...

Ngoài cửa, một người hầu đang tiếp khách bỗng lão đảo chạy vào: "Đại lão gia, Đại phu nhân... bên ngoài... bên ngoài..."

Ninh Diệu Hoa nhất thời đành mặt: "Bên ngoài làm sao? Cậu hoảng loạn thế còn ra cái thể thống gì!"

Người hầu xụ mặt: "Không phải... lão gia! Bên ngoài có... có khách quý! Khách quý!"

Ninh Diệu Hoa vẫn bức bối: "Khách quý gì mà khiến cậu bát nháo như thế!"

Với địa vị của Ninh gia bọn họ ngày hôm nay, kể cả khách có thân phận thế nào đi nữa, cũng không cần phải sốt sắng như vậy, dựa vào cái gì mà phải hạ thấp thân phận của mình chứ.

Trong góc, Ninh Tịch thấy vẻ mặt của người hầu kia như gặp phải quỷ thì có hơi tò mò, Ninh Tuyết Lạc lại câu được cái thang rồng nào rồi?

Người hầu nói năng lộn xộn vội giải thích: "Vừa xong... Vừa xong bỗng có một chiếc xe đỗ xuống trước cổng... nhưng người trong xe lại không xuống"

mà cứ đỗ ở đó một lúc, lúc đầu tôi cũng không chú ý nhiều... nhìn chiếc xe đó cũng biết rất sang trọng, tôi liền nhìn biển xe, kết quả phát hiện hình như là... là xe của Lục gia!"

Vừa dứt lời, mặt Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc lập tức biến sắc: "Cái gì? Lục gia? Lục gia nào?"

Người hầu lấp bắp nói: "Lục... là tập đoàn Lục thị..."

"Phụt..." Trong góc, Ninh Tịch phun luôn nước hoa quả trong miệng ra.

What?!

Tập đoàn Lục thị?

Chắc không phải là... Lục Đình Kiêu đấy chứ?

Không phải đâu, không phải đâu! Sao Đại ma vương lại chạy tới đây làm gì?

"À ờ... chị Tâm à, em ra ngoài gọi cuộc điện thoại đã nhé!"

Ninh Tịch nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy không yên tâm, cuối cùng đành lẳng lặng chạy ra ngoài gọi điện cho Lục Đình Kiêu.

Lập tức liền có người bắt máy: "Alo."

Đầu bên kia điện thoại rất yên tĩnh, không nghe ra là đang ở đâu.

Ninh tịch nuốt nước bọt: "Alo... Lục Đình Kiêu, giờ anh đang ở đâu đấy?"

Lục Đình Kiêu: "Trước công, Ninh gia."

"Khụ khụ khụ...! Là anh thật à! Sao anh lại chạy tới đây?"

Lục Đình Kiêu: "Vì em mãi không về, Tiểu Bảo nó làm loạn lên, đòi gặp em."

Vừa nghe thấy là vì Tiểu Bảo Ninh Tịch liền mềm nhũn: "Haiz, xin lỗi xin lỗi, tôi cũng không biết sẽ trì hoãn lâu như vậy nhưng bên tôi chắc sắp kết thúc rồi, tôi sẽ về nhanh thôi!"

Lục Đình Kiêu: "Ừm, bọn tôi đợi em."

Ninh Tịch: "..."

Ý của cô là... muốn anh đưa Tiểu Bảo về trước... lỡ lại có chuyện gì phải nán lại, cô đâu thể thoát thân nhanh thế được?

Đang nghĩ xem nên khuyên họ không phải đợi mình thế nào thì điện thoại lại vang lên một hồi bíp bíp, hình như là đổi người, sau đó lập tức truyền tới một âm thanh thoi thóp: "Chị dâu, cô mau tới cứu tôi, tôi sắp bị hai cái máy lạnh đóng đá luôn rồi đó! Rất cuộc đến khi nào cô mới xong? Nhanh lên một chút được không???"

--- O ---

Chương 567: Địch Thân Nghênh Tiếp

Lục Cảnh Lễ cũng tới?

"Ặc..." Ninh Tịch cạn lời, sao cả ba người đều chạy đến đây làm gì!

Lúc Ninh Tịch đang gọi điện cho Lục Đình Kiêu thì Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc thêm cả Ninh Diệu Bang đã cùng chạy ra cửa tiếp đón.

Vì gây tiếng động lớn, khó tránh khỏi việc khách khứa khác cũng chú ý tới, ngờ vực hỏi: "Rốt cuộc là ai đến thế? Lớn mặt thế à? Ninh Diệu Hoa còn đích thân ra cửa đón nữa! Ninh Diệu Bang cũng chạy ra ngoài rồi!"

"Vừa xong tôi có nghe ngóng được một ít, hình như là người của Lục gia..."

"Lục gia? Ha, đùa hả!" Nói như Hoàng Đế đến nhà Viên Ngoại ăn cơm vậy, quá bằng rỗng đến nhà tôm?

"Tất nhiên là tôi cũng nghĩ không thể nào nhưng vừa xong tôi có nghe người làm của Ninh gia nói vậy mà, bảo là có một chiếc xe mang biển hiệu của Lục gia đỗ bên ngoài."

"Chắc nhìn nhầm đấy?"

"Tôi nghĩ cũng chưa chắc, tuy là xe của Lục gia nhưng cũng không nói là chủ nhân đích thân tới, kể cả có nể mặt cũng không thể đâu! Nói không chừng là Ninh gia có móc nối giờ với Lục gia nên bên đó cử người tới tặng quà mừng thọ cho Lão gia tử để tiện đường qua lại thôi, chuyện này cũng không phải không có khả năng?"

"Tôi thấy cũng có khả năng đó thật! Nếu câu được Lục gia, Ninh gia chẳng phải quá ngẫu nhiên sao! Chẳng hiểu sao mấy năm nay Ninh gia lại may mắn thế chứ? Chẳng lẽ quẻ bói Long đại sư bói cho Ninh đại tiểu thư là thật?"

...

Trước cổng lớn Ninh gia.

"Người đâu?" Ninh Diệu Hoa sốt sắng hỏi.

"Trong xe ạ!" Người tiếp khách lau mồ hôi, run rẩy đáp.

"Sao còn chưa xuống xe?"

"Tôi... Tôi cũng không biết! Cứ đỗ ở đó chẳng thấy động tĩnh gì cả!"

Ninh Diệu Hoa trầm ngâm, sau đó nói: "Bỏ đi, Lục gia cử người đến, có làm giá một chút cũng khó tránh, để tự tôi đi mời! Lão Nhị, lát chú chú ý cho tôi đừng có ăn nói linh tinh đấy!"

Ninh Diệu Bang tỏ ra bất mãn: "Nói linh tinh cái gì, giờ ngay đến cả nói chuyện tôi cũng không được nói nữa hả?"

"Giờ đã là lúc nào rồi? Tôi không rảnh để cãi nhau với chú, chú biết điều một chút cho tôi, nếu không đắc tội với khách quý cả tôi và chú đều không có kết quả tốt đâu!" Ninh Diệu Hoa lạnh lùng trách mắng.

Ninh Diệu Bang cũng biết chuyện này có chút lớn, ngượng ngừng nói: "Biết rồi, tôi không mở miệng là được chứ gì?"

Ninh Diệu Hoa mang Trang Linh Ngọc, Ninh Diệu Bang cùng vài người hầu thẳng lưng đi về phía chiếc Maybach đen trước mặt.

Cửa sổ phía sau xe có mở một kẽ hở, nên chắc chắn có thể nghe được tiếng nói chuyện của mọi người bên ngoài.

Ninh Diệu Hoa nhiệt tình nói: "Khách quý tới cửa, Ninh mỗi không thể tiếp đón từ xa, xin thứ lỗi!"

Một giây qua đi,

Hai giây qua đi,

Ba giây qua đi...

Ninh Diệu Hoa cười gượng, bên trong vẫn không có chút động tĩnh gì.

Chẳng lẽ không nghe thấy?

Ninh Diệu Hoa khẽ ho một tiếng, tiếp tục mời mọc: "Đi đường mệt nhọc rồi, mời ngài vào bên trong uống chén rượu?"

Vẫn không thấy nổi nửa tiếng động.

Ninh Diệu Hoa sầm mặt, cố hạ thấp giọng hỏi người hầu phía sau: "Cậu chắc chắn trong xe có người chứ?"

"Chắc chắn là có mà, từ lúc chiếc xe này lái đến đây tới giờ vẫn chưa có ai xuống xe, chắc chắn người vẫn còn ở bên trong!" Người kia nói với giọng điệu chắc nịch.

Ninh Diệu Hoa nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng lạ thường.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tại sao tới rồi lại không chịu xuống xe? Ngay cả ông ta cũng đã đích thân ra đón rồi... còn có chỗ nào chưa được chu đáo sao?

--- O ---

Chương 568: Đến Vì Ai

Lúc này, Trang Linh Ngọc cũng không biết nghĩ đến chuyện gì, vội kéo Ninh Diệu Hoa lại: "Diệu Hoa, ông qua đây!"

"Sao thế?"

"Ông nói xem, Lục gia... đến đây có phải là vì Tuyết Lạc nhà mình không?" Trang Linh Ngọc thăm dò.

"Tuyết Lạc?"

"Phải đấy! Chẳng phải hôm nay có rất nhiều khách khứa cũng đến vì Tuyết Lạc sao? Có mấy người còn nói là fan của Tuyết Lạc nhà ta nữa! Đạo này công ty của Tuyết Lạc làm ăn cũng phát đạt! Thế nên..."

Ninh Diệu Hoa nghe vậy sắc mặt liền phát sáng: "Bà nói cũng có lý, nhưng sao từ trước đến giờ Tuyết Lạc vẫn chưa từng nói với tôi chuyện này?"

"Lát nữa hỏi nó không phải là biết rồi sao, để tôi gọi Tuyết Lạc tới nhé!"

"Được được được, bà mau đi đi!" Ninh Diệu Hoa thúc giục.

Mấy người tạm thời lùi lại phía cổng.

Ninh Tuyết Lạc nhanh chóng đi ra.

"Ba, mẹ, sao thế? Hai người gọi con ra đây gấp làm gì vậy?"

Ninh Diệu Hoa nghiêm túc nhìn cô ta, "Tuyết Lạc à, con nói thật cho ba biết, con có quen với người của tập đoàn Lục thị không?"

Ninh Tuyết Lạc cup mắt ra điều suy tư: "Tập đoàn Lục thị?"

"Phải!" Ánh mắt Ninh Diệu Hoa trở nên sốt sắng.

"Con không có qua lại gì với bên họ cả..." Ninh Tuyết Lạc liền đáp, cô ta cũng muốn quen lắm chứ, nhưng cô ta có giỏi đến mấy cũng làm sao mà bò lên bên đó được!

Ninh Diệu Hoa kiên kỳ liếc nhìn về phía chiếc xe kia, sau đó thấp giọng nói: "Tuyết Lạc à, con nghĩ kỹ lại xem, giờ xe của Lục gia cũng đã đỗ trước

công nhà mình rồi!"

"Gì cơ?" Ninh Tuyết Lạc nghe vậy giật mình, cũng nhìn về phía chiếc xe kia, lập tức nghĩ cẩn thận lại.

"Con nghĩ ra chưa Tuyết Lạc? Đạo này con có gặp gỡ gì với người bên Lục thị không?" Trang Linh Nhạc sốt ruột nhắc nhở.

Một hồi lâu sau, mắt Ninh Tuyết Lạc chợt sáng lên, vội nói, "Mẹ, mẹ nói như vậy hình như con cũng nhớ ra rồi, mấy hôm trước trong một buổi tiệc rượu, con có gặp Trình Phong, trợ lý của Lục Đình Kiêu, anh ta có hỏi con một số chuyện liên quan tới History..."

Trang Linh Ngọc vừa nghe vậy liền mừng rỡ vô cùng: "Cái đứa này! Sao chuyện lớn như vậy mà con không nói với chúng ta từ sớm?"

Ninh Tuyết Lạc ngại ngùng nói: "Lúc đó anh ta cũng chỉ tiện hỏi vài câu, không nói gì khác nữa, con... con nói thế nào được?"

Ninh Diệu Hoa vừa mừng vừa sợ: "Tuyết Lạc, con còn ngây ngô quá, trợ lý của người ta đã đích thân tới hỏi chuyện con, rõ ràng là có hứng thú với công ty con rồi, rất có khả năng là muốn hợp tác với con đấy! Chẳng trách trong tiệc mừng thọ của ông nội lại cử người tới đây! Đi nào, theo ba tới đón khách quý nhanh lên!"

Thấy hai ông bà nói vậy, Ninh Tuyết Lạc càng nghe càng thấy có khả năng, cảm xúc dâng trào, đè nén nhịp tim đang đập nhanh của mình lại: "Vâng ba!"

Một nhà ba người lại một lần nữa đi về phía chiếc xe.

Vì cửa sổ xe mở không lớn nên không nhìn rõ bên trong được, chỉ có thể ngờ ngợ xác định bên trong có người ngồi thôi.

Ninh Tuyết Lạc hít sâu một hơi, nhã nhặn mở lời: "Là anh Trình có phải không? Không biết anh tới đây nên tiếp đón không được chu đáo, thật xin lỗi! Cảm ơn anh đã đặc biệt tới đây một chuyến..."

Ninh Tuyết Lạc chậm rãi nói những lời khách sáo dễ nghe.

Nhưng chiếc xe đó vẫn hoàn toàn yên lặng như thể bên trong hoàn toàn không có người.

Ba người ngo ngác nhìn nhau, ý gì đây?

Coi cửa nhà người ta là bãi đỗ xe chắc? Đang yên đang lành tự dưng chạy đến đây chỉ để đỗ xe?

Hay tại phong cảnh ở đây đẹp?

--- O ---

Chương 569: Lục Cảnh Lễ

Ở một chỗ khác, Ninh Tịch ăn xong bánh gato liền đi chào ông nội.

"Ông ơi, không còn sớm nữa, con phải về trước đây!"

Lúc này, Lão gia tử cũng không có cơ gì để giữ cô lại được nữa, quynh luyến kéo tay cô: "Nhớ phải thường xuyên tới thăm ông đấy nhé!"

"Chắc chắn, chắc chắn ạ!" Ninh Tịch gật đầu lia lịa.

"Con đấy, chỉ biết dỗ ông thôi, lâu sau về cũng không biết là lúc nào! Đi đi, đi đi, trời tối quá rồi, để ông gọi tài xế đưa con về!"

"Không cần đâu ông, con có một người bạn tiện đường đi qua đón con rồi!"

"Được, thế các con nhớ đi đường cẩn thận!"

"Vâng, con chào ông!"

...

Sau khi chào tạm biệt ông nội và Ninh Thiên Tâm, Ninh Tịch chạy như bay ra cửa!

Đi néo bánh bao thôi nào!!! Đương nhiên là bánh bao nhỏ của cô rồi!!!

Kết quả, vừa đi tới cổng đã chạm mặt với đám người Ninh Diệu Hoa.

Ninh Tuyết Lạc nhìn thấy cô, lập tức tỏ ra thân thiết chạy tới: "Chị, chị phải đi rồi à?"

"Ừm." Ninh Tịch đáp lại một câu, có hơi mất kiên nhẫn, bánh bao nhỏ đang ở ngay trước mắt còn bị người khác chặn lại, cô có thể vui được sao.

"Chị, ở đây tối không dễ bắt xe đâu hay chị chờ chút, lát buổi tiệc kết thúc, em bảo anh Diễm đưa chị về!" Ninh Tuyết Lạc nói như vậy là vì biết kể cả cô ta có nói thế đi nữa thì cũng sẽ có người tuyệt tối không cho phép.

Quả nhiên, Trang Linh Ngọc lập tức kéo Ninh Tuyết Lạc lại, thấp giọng nói: "Tuyết Lạc, sao con lại ngây thơ như thế?"

"Mẹ, giờ cũng muộn rồi, ở đây không bắt được xe đâu, chị về một mình sẽ nguy hiểm lắm!"

Trang Linh Ngọc ra hiệu không cho Ninh Tuyết Lạc nói nữa, sau đó đi tới trước mặt Ninh Tịch, tỏ ra khó chịu chất vấn cô: "Ninh Tịch, rốt cuộc thì mày muốn làm gì?"

Ninh Tịch khoanh tay trước ngực, nhếch miệng không nhanh không chậm hỏi lại: "Vậy Ninh phu nhân cho rằng tôi muốn làm gì?"

Trang Linh Ngọc "hừ" lạnh một tiếng, tỏ vẻ sớm đã nhìn rõ bộ mặt của cô: "Không phải mày muốn gia sản, muốn tiền của nhà này sao? Để tao xem mày giỏi giang thế nào, muốn vào tổng công ty ấy à, nằm mơ!"

Ninh Tịch nhú mày: "Tôi muốn vào tổng công ty?"

"Đừng có nói với tao là mày không nghĩ tới chuyện đó, nếu mày không muốn như vậy thì hôm nay nghĩ trăm phương ngàn kế để nhỉnh ông nội mày thế làm gì? Cái tốt thì không học, học toàn cái vớ vẩn! Giờ biết bên ngoài không dễ lẫn lộn nên muốn về rồi đứng không! Tao nói cho mày biết, muộn rồi!"

Đúng lúc này, trong chiếc Maybach cách đó không xa, cửa xe bỗng từ từ mở ra.

Trang Linh Ngọc mới đầu còn định tiếp tục trì trệ Ninh Tịch nhưng ngay lập tức chú ý thấy cửa xe bật mở, nhất thời quăng luôn Ninh Tịch ra sau đầu, thậm chí như sợ Ninh Tịch làm mất mặt, vội đẩy cô ra phía sau, sau đó kéo Ninh Tuyết Lạc lên nói: "Hình như là Trình trợ lý xuống xe đây, Tuyết Lạc, con đi mau đi!"

Ninh Diệu Hoa cũng tỏ ra kích động, hơn nữa, chuyện khiến ông ta cảm thấy kích động hơn còn ở phía sau, người xuống xe... không phải là Trình Phong... mà là... Lục Cảnh Lễ - Nhị thiếu của Lục gia!

Không giống với Lục Đình Kiêu - thần rồng thấy đầu không thấy đuôi, gương mặt này của Lục Cảnh Lễ quá nổi tiếng nên ông ta tuyệt đối sẽ không nhận sai người!

Nhị thiếu cư nhiên đích thân đến tận cửa, đây là vinh dự đặc biệt thế nào chứ!

Nghĩ đến việc lát nữa khách khứa ở trong sau khi nhìn thấy Lục Cảnh Lễ rồi không biết sẽ hâm mộ đến thế nào, nghĩ đến việc cha mình sẽ giật mình ra sao, nghĩ đến sự uất ức của Ninh Diệu Bang, ông ta kích động đến nỗi tim cũng phát run cả lên

--- O ---

Chương 570: Bảo Vật Trấn Ma - Tiểu Tịch Tịch

Lúc này Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn sững sờ, cô ta nghĩ dù người bên tập đoàn Lục thị có tới cùng lắm cũng chỉ là vị trợ lý kia là cùng.

Nếu không vì đây là xe của Lục Đình Kiêu thì ngay đến trợ lý của Lục Đình Kiêu cô ta kỳ thực cũng không dám nghĩ tới. Dù sao Trình Phong cũng là một trong những tâm phúc mà Lục Đình Kiêu tin nhiệm nhất, địa vị của anh ta trong công ty cũng rất cao, những chuyện bình thường hàng ngày cũng không cần anh đích thân ra mặt, chỉ cần phái người tới là được.

Thế nên cô ta không thể nghĩ tới việc em trai ruột của Lục Đình Kiêu sẽ đích thân tới tận cửa thế này!

Thấy Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc đang nhìn về phía mình đầy vẻ tán thưởng, Ninh Tuyết Lạc phập phồng khoang ngực, cảm thấy thỏa mãn vì vinh dự trước nay chưa từng có, cô ta kích động đi về phía Lục Cảnh Lễ: "Nhị thiếu..."

Ninh Diệu Hoa cũng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, bỏ luôn dáng vẻ chủ tịch công cung kính tiến về phía Lục Cảnh Lễ: "Lục nhị công tử từ xa tới, không thể tiếp đón từ xa..."

Ninh Diệu Hoa nói được một nửa, tay còn đang lơ lửng giữa trời.

Lục Cảnh Lễ như không nhìn thấy ba người họ, đi thẳng qua chạy về phía sau lưng họ, gương mặt đẹp trai rung rung muốn khóc: "Chị..."

Vừa nói được một chữ thì thấy thần sắc Ninh Tịch lạnh xuống, ánh mắt như những con dao nhỏ vèo vèo vèo bắn tới khiến Lục Cảnh Lễ sợ đến nổi nghẹn lại.

Anh lập tức rụt cổ lại, tỏ ra ảm ức, yếu ớt nói: "Tiểu Tịch Tịch, cuối cùng cô cũng ra rồi, tôi đợi cô đợi đến nỗi cái bụng giấy này đói muốn chết, mau mau lên xe đi. Sao cô lại để ông chủ đợi lâu vậy chứ, có phải cô không muốn làm việc nữa đúng không!"

Lục Cảnh Lễ vội vàng muốn lên xe, tuy sự thân thiết này thật sự khiến cậu ta mất hết cả uy nghiêm.

Ninh Tịch hét hồn thổi phào một hơi, cái tên khôn không biết giữ mồm giữ

miệng này, suýt nữa làm cô mắc bệnh tim luôn, ở đâu cũng gọi linh tinh được!

Nhưng ai bảo tên ngọc này là cấp trên của cô, đánh không đánh được, chửi cũng không xong.

Lục Cảnh Lễ không hề để ý, hề hề cười tiến tới: "Có phải ông chủ đích thân đến đón nên khiến cô hết hồn rồi không! Không sao không sao, dù sao cũng thuận đường, mau lên xe đi! Mau lên!"

Đang nói, Lục Cảnh Lễ phảng phất thấy hai tâm mắt sắc bén đang đâm vào linh hồn cậu ta thúc giục, thế nên nói xong cậu ta nhanh như cướp kéo Ninh Tịch, nhét cô vào xe, đóng sầm cửa lại, làm liền một mạch.

Tốt lắm! Xong rồi! Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Cuối cùng cũng nhét được "bảo vật trấn ma" vào xe rồi!

Mặc kệ ba người phía sau trở mắt ngoác mồm thế nào, Lục Cảnh Lễ chỉnh lại cổ áo, mở cửa ghế lái, đạp chân ga phóng xe đi...

Phía sau, vẻ kích động trên mặt Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc và Ninh Tuyết Lạc thậm chí còn chưa tan đi, ngơ ngác nhìn về phía chiếc xe rời khỏi mà không thể tin nổi.

Người mà bọn họ luân phiên chạy tới mời xuống cả nửa ngày cũng không chịu xuống...

Cư nhiên... cư nhiên là đến để đón Ninh Tịch?

Sao... sao có thể như vậy được!

Hơn nữa, vừa xong lời của Lục Cảnh Lễ tuy nghe giống như trách cứ, nhưng giọng điệu đó rõ ràng là rất thân thiết, là ngữ khí đùa cợt giữa bạn bè với nhau, có thể thấy quan hệ giữa hai người rất tốt.

Trang Linh Ngọc chính là người có sắc mặt khó coi nhất ở đây, vừa xong bà ta còn trách mắng Ninh Tịch, nói cô không sống ở ngoài được nên muốn về công ty kiểm chác, không ngờ cô lại kết bạn được với nhân vật lớn như vậy...

Chương 571: Giá Trị Lợi Dụng

Ninh Diệu Hoa cũng khiếp sợ không kém gì vợ mình, phần nhiều hơn là hối tiếc cùng ước ao, ông ta tốn trăm phương ngàn kế cũng không cách nào tiếp xúc với nửa sợi lông của Lục thị, ai mà ngờ đứa con gái không ra hồn này của ông ta lại là bạn thân của Lục Cảnh Lễ?

Chết tiệt, thật là sai lầm! Sao ông ta lại quên chứ?

Hiện giờ Ninh Tịch đang ký hợp đồng với Thịnh Thế, hơn nữa còn có tin đồn đích thân Lục Cảnh Lễ đào nó về, chắc chắn là rất coi trọng nó rồi.

Nhưng ông ta vẫn cho rằng đó chẳng qua là một vụ giao dịch mua bán thôi, con nhỏ Ninh Tịch chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ nên làm sao ông ta ngờ bọn họ có quan hệ cá nhân như vậy.

"Tuyệt Lạc, Ninh Tịch với vị Lục nhị thiếu này quan hệ rất tốt sao?" Ninh Diệu Hoa trầm giọng hỏi.

Móng tay Ninh Tuyệt Lạc lúc này đã nghiền sâu vào da thịt, gắt gao nhìn chăm chăm hướng Ninh Tịch rời đi, đến khi Ninh Diệu Hoa hỏi cô ta mới phản ứng lại đc: "Cái này con cũng không biết, ba, tính cách của Lục nhị thiếu thế nào ba chắc cũng biết. Anh ta không khó gần như Lục Đình Kiêu mà trước giờ đều rất thân thiết với các nhân viên trong công ty, Ninh Tịch là do đích thân anh ta đào về để đả kích Tinh Huy, cũng được coi như là một công thần, hai người họ có chút thân mật cũng không khó hiểu!"

Ninh Diệu Hoa gật đầu một cái: "Thì ra là như vậy! Nếu như có thể quen biết với Lục Cảnh Lễ thì còn cần gì một trợ lý nhỏ như Trình Phong..."

Sắc mặt Ninh Tuyệt Lạc cứng đờ, có chút khó xử nói: "Có thể quen biết anh ta đương nhiên là tốt nhất, nhưng mà ba cũng biết, hiện giờ chị hiểu làm nhà chúng ta quá nhiều, hay là... để con đi cầu xin chị?"

Trang Linh Ngọc đứng một bên nghe không nổi nữa: "Cầu cái gì mà cầu! Lục Cảnh Lễ kết bạn cả thiên hạ này, hôm nay người này mai người kia, có thể nhớ con kia được bao lâu? Thịnh Thế ngày nào mà chả có hợp đồng với người mới, nói không chừng ngày nào đó ném nó ra sau gáy không chừng! Chỉ là tiện đường tới đón nó thôi không phải sao?"

Lúc này trong đôi mắt Ninh Diệu Hoa lóe lên một tia sáng: "Tuyệt Lạc, con

nói Lục Cảnh Lễ đôi với Ninh Tịch có..."

Tất nhiên Ninh Tuyết Lạc biết Ninh Diệu Hoa đang nghĩ cái gì, thật ra thì cô ta cũng từng nghĩ đến điều này nhưng cũng đã phủ nhận ngay lập tức: "Cái này hình như không thể đâu ba, người trong giới đều biết, Lục Cảnh Lễ không ra tay với nữ nghệ sĩ trong công ty."

Ninh Diệu Hoa thở dài, không khí giữa hai người vừa rồi cũng không giống loại quan hệ đó, nhưng mà ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định.

Chỉ cần có một chút quan hệ với Lục gia thôi cũng là một tài nguyên to lớn, huống chi Lục Cảnh Lễ còn là Nhị thiếu của tập đoàn Lục thị...

Đưa con gái mà ông ta vẫn luôn coi là gánh nặng này dường như vẫn còn chút giá trị lợi dụng?

Ba người vừa trở lại phòng tiệc đã lập tức có người đến hỏi thăm có đúng là người của Lục thị đến không, làm sắc mặt ba người khó coi vô cùng. Vì mặt mũi mà cố bịa ra rằng đó là một thân thích họ Lục tới thăm nhưng không phải Lục gia của Lục thị kia.

Trên xe.

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ đã buồn ngủ đến gà gât nhưng vẫn cố tỉnh táo, khiến Ninh Tịch đau lòng muốn chết vừa dỗ nhóc ngủ vừa nói: "Tôi đã bảo là về muộn rồi mà, sao không ở nhà chờ?"

Lục Cảnh Lễ oán hận liếc anh trai một cái sau đó cúi đầu nói xấu anh mình với Ninh Tịch: "Ha ha ha, tôi thì chả sao, nhưng cô nghĩ hai người họ chờ được à? Mới quá hai tiếng có năm phút thôi hai ma đầu kia đã đứng ngồi không yên rồi!"

"Anh ấy có gọi điện cho cô mà cô không nhận, cái vẻ mặt lúc đó sợ chết đi được! Sau đó cô lại nhắn tin kêu về muộn thì anh tôi lại sợ cô bị bắt nạt, Tiểu Bảo cũng bắt đầu dùng cực hình tra tấn tôi luôn! Thảm lắm đó cô biết không!"

"Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể thò hai người này đến đây chờ cô thôi!"

"Vất vả lắm mới cách cô gần một chút thì họ mới yên thì đám người kia chạy tới, cô còn bị chặn lại nữa, nên tôi mới phải đích thân xuống cứu người đấy!"

--- O ---

Chương 572: Ăn Thức Ăn Cho Chó No Rồi

"À..."

Nghe thế Ninh Tịch liếc bánh bao nhỏ đang ngủ yên trong lòng một cái rồi lại liếc nhìn Đại ma vương đang chuyên tâm ngồi làm việc bên cạnh.

Vẻ mặt Đại ma vương vô cùng bình tĩnh giống như chỉ đi cùng bánh bao nhỏ tới đây thôi. Bánh bao nhỏ sốt ruột thì còn có thể hiểu được nhưng Đại Ma vương lại chỉ vì những chuyện nhỏ này mà mất bình tĩnh sao... thật khó có thể tưởng tượng...

Lục Cảnh Lễ chắc không phóng đại quá chứ?

Lục Đình Kiêu phát hiện tầm mắt của cô hướng về phía mình thì ngẩng đầu lên nói: "Ồn chứ?"

Ninh Tịch lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Không có gì, tôi chỉ về nhà thôi mà!"

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ mặt ung dung của Ninh Tịch thì hiển nhiên không tin nhưng cũng không nói gì.

"À đúng rồi Lục Đình Kiêu, tôi có chuyện muốn hỏi!" Ninh Tịch đột nhiên nhớ đến một chuyện.

"Ừ?"

Ninh Tịch nhăn mày nói: "Là thế này, lần trước tôi mua một chuỗi vòng ngọc làm quà mừng thọ cho ông tôi ở Vạn Bảo Hiên của anh. Lúc ấy tôi mua chỉ có mười hai vạn, sao hôm nay lúc tặng quà lại có người nói chiếc vòng đó phải hơn hai trăm vạn, lại còn từng được cao tăng làm phép?"

Ninh Tịch nói dài như thế, Lục Đình Kiêu chỉ nhẹ nhàng cho cô hai chữ: "Vậy à?"

Ninh Tịch nghe thế gì híp mắt lại nghiêng răng, ý của anh là không thừa nhận là mình làm à? Dám làm bộ làm tịch với cô!

"Có phải anh để nhân viên làm như vậy đúng không?" Ninh Tịch hỏi thẳng.

Lục Đình Kiêu không biến sắc trả lời: "Lúc ấy tôi đi công tác nước ngoài."

Ninh Tịch nghe thế thì sững sốt một chút, chớp chớp mắt: "A... đúng rồi, lúc ấy anh đi công tác ở Philadelphia!"

Nếu đi công tác nước ngoài thì sao có thể biết chuyện lúc đó, thậm chí còn giải vây cho cô chứ?

"Thật là kỳ quái, thế này là sao? Ông lão kia hình như rất lợi hại, không có vẻ gì là nhìn nhầm được! Nay, Lục Đình Kiêu, nhân viên của anh hình như bán sai đồ rồi, anh làm ông chủ mà không quan tâm sao?" Ninh Tịch nhỏ giọng lầm bầm.

Lục Đình Kiêu gật đầu một cái: "Ừ, về rồi sẽ khen thưởng anh ta."

Ninh Tịch học máu: "..."

Lục Cảnh Lễ: "Đột nhiên em hết đói bụng rồi..." Ăn thức ăn cho chó no cmn rồiiiiiii...

Ninh Tịch không muốn cãi nhau tiếp với Lục Đình Kiêu, lúc này còn có chuyện khiến cô buồn phiền hơn: "Bởi vì cái vòng ngọc đó mà hại tôi bị ép đi coi mắt đó!"

"Cái gì? Cái... cái gì?" Lục Cảnh Lễ căng thẳng, nếu anh ta mà có cái đuôi sau lưng lúc này thì chắc chắn nó đang kích động mà lắc qua lắc lại không ngừng: "Tiểu Tịch Tịch, coi mắt cái gì, coi mắt cái gì hả?"

"Coi mắt..." Vẻ mặt thản nhiên của Lục Đình Kiêu bắt đầu chuyển thành gió bão âm âm.

Ninh Tịch vô cùng phiền muộn thở dài: "Lúc đó có một ông lão rất lợi hại nhận ra lai lịch chiếc vòng ấy, vì ông ấy cũng có một chiếc vòng ngọc được Huyền Tịnh đại sư phát quang do cháu trai ông ấy tặng, nên ông ấy nói tôi với cháu trai ông ấy có duyên phận bla bla gì đó... trò chuyện vài câu với ông tôi sau thế quái nào lại thành giới thiệu cháu trai ông ấy cho tôi, sau đó ông nội xem hình, chắc thấy bề ngoài cũng không tệ nên cũng đồng ý, còn hẹn xong cả thời gian gặp mặt rồi... Trước khi đi ông tôi còn dặn tôi nhớ kỹ chuyện này nữa!"

Lục Cảnh Lễ sững sốt: "Vậy mà cũng được hả? Tiểu Tịch Tịch phải đi thật sao?"

Cái này nên nói thế nào đây? Chị dâu chỉ ra ngoài một chuyến thôi mà sao

lúc về lại đem thêm cho anh Hai một tình địch thế?

Quá hung tàn!

--- O ---

Chương 573: Cứ Tiếp Tục Coi Thường Tôi Đi Gâu Gâu Gâu

Lục Cảnh Lễ sợ hãi, khẩn trương nhìn Ninh Tịch qua kính chiếu hậu: "Tiểu Tịch Tịch, cô còn ăn chơi trác táng hơn cả tôi... thế nên chắc không làm mấy chuyện như đi coi mắt này đâu nhỉ?"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Trác táng cái đầu anh! Tôi có trác táng nữa... nhưng mà đó là ông nội tôi sắp xếp mà! Lần này về, tôi thấy sức khỏe ông kém hơn trước kia nhiều lắm, tóc cũng trắng phau rồi..."

Trong lòng Lục Cảnh Lễ lộp độp, xong, nghe thế này xem ra là anh trai mình lành ít dữ nhiều rồi!

"Tiểu Tịch Tịch, muốn báo hiếu có rất nhiều cách mà... chả lẽ cô muốn đi thật à?" Lục Cảnh Lễ hấp tấp hỏi.

Sau khi hỏi xong, Lục Cảnh Lễ đưa mắt nhìn anh trai một cái, vốn nghĩ anh mình bây giờ chắc lạnh đến độ làm tuyết rơi mười dặm rồi nhưng giờ lại im lặng, một chút phản ứng cũng không có.

Thấy anh mình như vậy, Lục Cảnh Lễ lại càng sợ hơn...

Giờ phút này Lục Đình Kiêu yên lặng đến bất bình thường. Đây không giống như thực sự bình tĩnh mà giống như là sự lắng lặng sau khi đã kìm nén cảm xúc ở mức cao nhất.

Anh muốn xuất hiện trước mặt cô một cách quang minh chính đại, muốn đích thân bảo vệ cô, muốn hôn cô trước mặt tất cả mọi người. Cho dù là lúc cô mặc đồ nữ cũng muốn nói cho tất cả mọi người biết đây là người của anh, cấm không cho bất cứ ai động chạm...

Nhưng mà hiện giờ ngay cả quyền được theo đuổi cô một cách quang minh chính đại cũng không có chứ đừng nói là khẳng định chủ quyền.

Thân phận của anh rất đặc thù, mà sự nghiệp của Ninh Tịch lại đang lúc mấu chốt. Nếu bị phát hiện có quan hệ với anh thì tất cả mọi cố gắng của cô sẽ hóa thành bọt biển hết, đến lúc đó dù cô có tiếp tục cố gắng thế nào đi nữa thì thành công mà cô dành được cũng bị quy chụp thành dựa hơi của anh mà có.

Anh thích đáng về cô vì ước mơ của mình mà cố gắng phấn đấu một cách tràn đầy sức sống, anh càng không muốn chỉ vì sự ích kỷ của mình mà phá hủy mọi thứ của cô.

Ninh Tịch đang xoắn xuýt xem làm thế nào để giải quyết chuyện này êm đẹp thì trong lúc vô tình, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Đình Kiên.

Đó là một đôi mắt thế nào...

Rõ ràng là một đôi mắt trong suốt lạnh lùng, giống như vạn vật trên thế gian này chẳng có nổi một cái có thể tiến vào thế giới của anh. Nhưng khi cô nhìn sâu vào đáy mắt thì dường như đang nhìn thấy một ngọn núi lửa với những dòng dung nham nóng bỏng muốn đốt cháy cô sạch sẽ...

Trong xe đột nhiên an tĩnh lại.

Lục Cảnh Lễ nhìn anh trai, rồi lại nhìn Ninh Tịch, gương mặt tuần tú nhất tời tối đen: "Này hai người... có liếc mắt đưa tình cũng phải chú ý đến những người khác trong xe có được không?"

Một lát sau.

Lục Cảnh Lễ: "Được rồi, em sai rồi, em không phải là người... hai người cứ tiếp tục coi thường em đi, gâu gâu gâu..."

...

Châu Giang Đệ Vảnh.

Đưa Ninh Tịch với bánh bao nhỏ đến dưới căn chung cư, Lục Cảnh Lễ cũng không rời đi luôn mà tỏ vẻ đáng thương nhìn Ninh Tịch: "Chị dâu, em đói quá, em muốn ăn lẩu chị làm..."

Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ, híp hai mắt nói: "Gọi tôi là cái gì?"

"Anh Tịch ~!!! " Lục Cảnh Lễ đổi giọng trong nháy mắt.

Bấy giờ Ninh Tịch mới hài lòng: "Mấy người chưa ăn tối à?"

"Vừa tan làm là bay thẳng tới chỗ cô đó, tôi lúc này có ăn chút đồ ăn vặt trên xe nhưng anh Hai tôi thì chưa ăn gì đâu!" Lục Cảnh Lễ tiếp tục tỏ vẻ đáng thương, anh còn chưa dò ra được rốt cuộc là Ninh Tịch sẽ giải quyết cái đôi

tượng coi mắt kia như thế nào đâu, nhất quyết không thể rời đi, nếu không chắc chắn tôi nay không ngủ được.

Ninh Tịch bất đắc dĩ, may mà trước khi đi cô đã cho Tiểu Bảo ăn cơm rồi, nếu không chắc chắn phải cùng chịu đói với hai người kia, đúng là không nhờ vả được đàn ông chăm trẻ con mà...

Đại khái là vừa rồi quá mức rung động, đến giờ Ninh Tịch vẫn không dám đối mặt với ánh mắt của Lục Đình Kiêu thế nên nói luôn: "Được rồi được rồi, lên hết đi, vừa vặn tôi cũng hơi đói!"

--- O ---

Chương 574: Tình Địch Khắp Thiên Hạ

Lúc đi ngang qua bàn lễ tân, không hiểu sao vẻ mặt Ninh Tịch như bị ai đâm lăm bằm một câu: "Thật là đáng ghét..."

"Sao vậy?" Lục Cảnh Lễ thuận miệng hỏi một câu.

Ninh Tịch đau khổ ôm đầu: "Lễ tân trước đây là một cô em siêu cấp dễ thương, ngày đầu tiên tôi tới đây còn tặng son cho cô bé ấy đấy. Sau đó quan hệ hai chúng tôi khá tốt, còn thường xuyên chém gió với nhau nữa. Sau cùng không biết tên quản lý thần kinh nào tự dưng đem em ấy đổi thành một ông chú xấu xí, tức chết đi được, cô em đáng yêu của tôi đâu rồi!"

"Hợ..." Phản ứng đầu tiên của Lục Cảnh Lễ là quay đầu đi, liếc nhìn ông anh vẫn bình tĩnh ổn định như thường một cái, cứ như thể anh ấy chưa hề làm bất cứ chuyện xấu gì.

Ha ha ai làm ý hả, cái này còn cần hỏi sao...

Tình địch của anh Hai... đúng là trải khắp thiên hạ...

Mỗi ngày chỉ giải quyết tình địch thôi cũng đủ bận rộn rồi...

Khi bước ra từ thang máy, đi đến chỗ rẽ thì Ninh Tịch lại đột ngột dừng lại, hơn nữa còn ôm Tiểu Bảo lùi về sau một bước.

"Tiểu Tịch Tịch làm sao thế? Bộ dáng cứ như gặp quỷ..." Lục Cảnh Lễ đi sau lưng khó hiểu.

Mà khoe mắt Lục Đình Kiêu thấy người đứng trước cửa nhà Ninh Tịch thì không kìm được nhú mày.

Ninh Tịch nhức đầu thở dài: "Ô Diễn."

"Cái gì? Ô Diễn? Mới tình đầu của cô? Ở đâu?"

"Ngay ở cửa nhà đấy!"

Lục Cảnh Lễ vừa nghe thì lập tức trợn mắt: "Mẹ nó! Hơn nửa đêm hấn ta chạy tới trước cửa nhà cô làm cái gì? Tiểu Tịch Tịch, tôi giúp cô đi đánh hấn!"

Ninh Tịch liếc Lục Cảnh Lễ một cái, xoay người nói với Lục Đình Kiêu: "Bé Tiểu Bảo dùm để tôi xử lý, xong nhanh thôi."

Lục Đình Kiêu gật đầu một cái: "Ừ."

Lục Cảnh Lễ nhìn vẻ ngoan ngoãn dịu dàng như nước trên mặt anh Hai thì khóe miệng co quắp, trước mặt thì giả vờ không có gì nhưng trong lòng chắc chắn nổi bão đi...

Tô Diễm cầm một điều thuốc đứng dựa vào cửa nhà Ninh Tịch, vẻ mặt bản thân không biết đang nghĩ cái gì.

Cho đến khi Ninh Tịch đi tới trước mặt thì gã ta mới phát hiện liền lập tức ngẩng đầu lên: "Tiểu Tịch, em về rồi!"

Ninh Tịch hơi gật đầu một cái: "Bên kia kết thúc rồi sao?"

"Ừ, anh đưa Tuyết Lạc về nên tiện đường tới xem em thế nào, anh tưởng em về nhà từ lâu rồi chứ, trên đường về có chuyện gì xảy ra sao?" Tô Diễm ân cần hỏi, gã ta cũng không biết Ninh Tịch được Lục Cảnh Lễ đón đi.

"Không, có một đoạn kẹt xe thôi, anh tìm tôi có chuyện gì?" Ninh Tịch tùy tiện nói một cái có lấy lệ.

Còn chẳng phải do Lục Cảnh Lễ cứ mãi bắt quái với cô mà tốc độ lái xe không khác nào ốc sên bò sao...

"Mới nãy ở bên kia đông quá, không kịp nói gì với em." Tô Diễm nhìn cô, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

"Muộn rồi cũng không thể mời anh vào nhà được, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi!"

Tô Diễm do dự một hồi cuối cùng vẫn mở miệng: "Có chuyện, anh nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn nhắc nhở em một câu, Tiểu Tịch, bây giờ em muốn về Ninh gia thì thân phận sợ rằng có chút lúng túng..."

"Hửm? Lúng túng chỗ nào?" Ninh Tịch nghe vậy thì hơi nhướn mày, một bộ khiêm tốn học hỏi.

Đôi mắt cô khẽ chuyển động, giữa ánh sáng mờ tối, đôi mắt lưu ly kia tỏa sáng thật xinh đẹp. Tô Diễm thở chậm lại, hồn thiếu chút nữa bị hút mất,

trong lúc nhất thời lại quên mất mình muốn nói gì, hoảng hốt thật lâu mới bình tĩnh lại...

--- O ---

Chương 575: Không Khí Không Tâm Thường

Nhận ra bản thân thất thố về mặt Tô Diễm có hơi chút lúng túng, gã ta ho một cái nói tiếp: "Năm năm nay, thế lực với phe phái trong Ninh thị đã phân chia cố định rồi, dưới tình huống này mà có một người nữa cạnh tranh quyền thừa kế thì hậu quả khó mà lường được..."

Ninh Tịch nghiên ngẫm nhìn người đàn ông trước mặt, không thèm để ý gì mà lên tiếng: "Nếu như... cái tôi muốn chính là Ninh thị thì sao?"

Tô Diễm nghe vậy thì trầm mặt, nghiêm túc nói: "Tiểu Tịch, em đừng có làm càn, chuyện này liên quan tới rất nhiều người, nếu em cố ý quấy vũng nước đục này thì chỉ tự làm mình bị thương thôi! Em làm ảnh hưởng đến lợi ích của đám người kia thì họ có thể để yên cho em?"

Ninh Tịch cười khẩy một cái: "Ha... Lợi của đám người... lợi ích của ai?"

Luôn giả mù sa mưa quan tâm đến cô, nhưng chỉ cần hơi đụng đến lợi ích của mình thì trở mặt trong nháy mắt.

Nhìn ánh mắt giễu cợt của Ninh Tịch, trong lòng Tô Diễm như bị đâm một cái liềm vôi vàng nói: "Tiểu Tịch đừng hiểu lầm anh, anh không phải vì bản thân mình cũng chẳng quan tâm đến tài sản của Ninh gia, anh chỉ sợ.... đến lúc đó đứng giữa em và Tuyết Lạc, anh sẽ rất khó xử!"

Ninh Tịch vắn vắn người, hời hợt liếc gã ta một cái: "Có cái gì mà khó xử? Giữa tôi và Ninh Tuyết Lạc thì ngoại trừ cô ta ra anh có lựa chọn thứ hai sao?"

Nhìn khóe miệng nhếch lên cùng cái nhướn mày khinh thường của cô, Tô Diễm siết chặt nắm tay, hai mắt trở nên âm trầm...

Một hồi lâu sau, con mắt âm trầm rớt cuộc cũng bình tĩnh lại, khe khẽ thở dài có chút không dám đối diện với ánh mắt của Ninh Tịch.

Trước kia thì gã sẽ chẳng có chút do dự nào mà lựa chọn Ninh Tuyết Lạc, bởi vì tình yêu là sự ích kỷ, cho dù biết Ninh Tuyết Lạc làm sai nhưng gã ta vẫn lựa chọn che chở bảo vệ cho cô ta.

Nhưng bây giờ...

Gã cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao nữa, kể từ khi Ninh Tịch về nước thì ánh mắt của gã bắt đầu không tự chủ được mà đuổi theo cô, hơn nữa dạo gần đây càng ngày càng khó không chế loại cảm giác xung động này...

Từ trước đến giờ Tô Diễm vẫn luôn biết rõ cái mình muốn là gì, người phụ nữ như Ninh Tuyết Lạc mới là mẫu người vợ lý tưởng mà gã hướng tới.

Nhưng tại sao những nhận thức thâm căn cố đế trong lòng gã lại từ từ tan rã...

Đúng ra gã không nên tới đây vào lúc trễ thế này, nhưng gã vẫn tới...

Bởi vì muốn gặp cô, dù là nghe cô châm chọc cũng được!

Tô Diễm bình ôn lại tâm tình rồi mềm giọng nói: "Tiểu Tịch, những lời anh nói đều vì nghĩ cho em, hy vọng em có thể nghĩ cho kỹ... nếu cần giúp gì cứ gọi cho anh."

Gã còn muốn nói thêm gì đó nữa nhưng chợt phát hiện, giữa hai người cũng chẳng còn gì để nói vì vậy ảm đạm lên tiếng: "Muộn rồi, không quấy rầy em nữa, ngủ ngon."

Cùng lúc đó trong góc, cặp mắt của Lục Cảnh Lễ đang phát sáng lấp lánh, không nhận được nhỏ giọng nói: "Ahihi, giác quan thứ sáu của tiểu gia bắt được một chút không khí không bình thường! Tô Diễm này... ánh mắt của gã nhìn Tiểu Tịch Tịch không đúng lắm ha?"

Vừa dứt lời, áp thấp đè nén cả đêm của Lục Đình Kiêu lập tức bùng nổ.

Lục Cảnh Lễ sợ dựng đứng lông tơ lên, lau mồ hôi làm bầm: "Cái gì đây hả trời... có phải gần đây anh Hai bị sao Thủy nghịch hành¹ ảnh hưởng không, sao lại xui xẻo như vậy... tình địch một cái lại đến một cái... hơn nữa gần đây chẳng biết có chuyện gì mà trong lòng vẫn luôn bất an, cảm thấy sắp xảy ra đại sự! Thật đáng sợ..."

1 Hiện tượng Sao Thủy nghịch hành (retrograde) khởi nguồn từ việc tất cả các hành tinh di chuyển quanh Mặt Trời với tốc độ và quỹ đạo khác nhau. Vì thế, đứng từ góc nhìn của Trái Đất, Sao Thủy như đang "đi lùi" bởi nó chuyển động với tốc độ chậm hơn.

Sao Thủy là hành tinh chủ về giao tiếp, giao dịch, liên lạc, đi lại, tư duy và

học hành. Mỗi năm, Sao Thủy nghịch hành khoảng 3 lần. Mỗi lần nó nghịch hành, 12 cung Hoàng Đạo lại đau đầu từ mối quan hệ giao tiếp đến đồ công nghệ. Lúc này, họ sẽ hiểu thế nào là cảm giác mọi thứ quay lưng lại với mình.

--- O ---

Chương 576: Có Phải Cô Thích Anh Tôi Không?

Ninh Tịch vào nhà trước tiên bế là Tiểu Bảo vào phòng ngủ, sau đó mới mở tủ lạnh xem còn gì không.

Sau khi Tiểu Bảo đến đây Ninh Tịch mua rất nhiều đồ ăn, nguyên liệu và gia vị xếp đầy trong tủ. Nhờ phúc của Tiểu Bảo mà bây giờ muốn làm một nồi lẩu chẳng khó khăn gì.

Lục Đình Kiêu tự nhiên nhận lấy rau trong tay Ninh Tịch mang đi rửa, Ninh Tịch nhìn anh một cái rồi giúp anh xắn tay áo lên.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Cảnh Lễ đáng thương cảm thấy mình "sáng quá" nên ngoan ngoãn ra phòng khách xem tivi.

Thức ăn được làm xong rất nhanh, tiếng nước lẩu sôi lục bục cùng mùi hương mê người tỏa ra trong không khí khiến người ta muốn dùng cả mười ngón tay để ăn.

Lục Cảnh Lễ cũng không nhẫn nại được nữa, bò tới nhìn nồi lẩu một bên đỏ - một bên trắng đục mà ngẩn người: "Ý, Tiểu Tịch Tịch làm lẩu uyên ương à?"

"Anh Hai anh không thể ăn cay." Ninh Tịch vừa xếp bát đĩa vừa thuận miệng đáp.

"A!" Lục Cảnh Lễ cắn đĩa, đôi mắt xoay tít: "Tôi nói này Tiểu Tịch Tịch! Có phải cô thích anh tôi không?"

"Khụ khụ khụ..." Ninh Tịch nhất thời bị sặc nước bọt, suýt nữa tự cắn vào đầu lưỡi mình, hốt hoảng quay đầu nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Nói linh tinh cái gì thế!!!"

"Ai bảo cô tốt với anh tôi như vậy!" Lục Cảnh Lễ làu bàu.

"Chả lẽ nhân viên quèn không được lấy lòng ông chủ sao? Động cái não của anh một tí đi được không hả? Lần sau còn dám nói tôi ngáp ghé Boss đại nhân thì coi chừng tôi dân anh ra cám đấy!" Ninh Tịch lập tức chứng minh sự trong sạch, sau đó nịnh bợ đưa một đôi đĩa cho Lục Đình Kiêu: "Boss đại

nhân, anh đừng nghe anh ta nói bậy! Sự trung tâm của tôi với anh có thiên địa chứng giám, tuyệt đối không có ý đồ bất lương."

Lục Đình Kiêu nhận lấy đĩa, nhìn cô một cái: "Cho phép có."

Lục Cảnh Lễ: "Phụt..."

Ninh Tịch: "..."

Cắm mặt vào ăn một hồi, Lục Cảnh Lễ hài lòng sờ cái bụng tròn vo, cuối cùng cũng có sức mà bát quai: "Tiểu Tịch Tịch, có thể hỏi cô một vấn đề hay không?"

"Anh muốn hỏi cái gì?"

"Cái đó... cảm giác của cô... với Tô Diễm là gì?"

Cánh tay Lục Đình Kiêu đang gấp thức ăn cho Ninh Tịch dừng lại một chút.

"Cảm giác gì?"

"Chính là cô còn có tình ý vất vương gì gì đó với tên đó hay không ý! Nếu không thì người ta nói rõ vậy làm gì!"

Ninh Tịch liếc Cảnh Lễ một cái: "Anh cảm thấy có thể có à?"

Lục Cảnh Lễ cắn đĩa: "Sao mà không thể chứ? Mỗi tình đầu... là mỗi tình khó quên nhất, là mỗi tình ghi lòng tạc dạ không phải sao?"

Nói xong còn sâu xa liếc anh Hai một cái, Ninh Tịch chính là mỗi tình đầu của anh Hai đó!

Sao ai cũng nghĩ cô còn tình cảm với Tô Diễm cơ chứ? Ninh Thiên Tâm cũng vậy, Lục Cảnh Lễ cũng thế!

Ninh Tịch cắn một miếng khoai tây, bất mãn nói: "Trái đất lớn như thế thì thiếu zai đẹp sao, tôi cũng chẳng phải cô bé chưa biết sự đời năm đó, sao cứ phải bám mãi một cái cây? Tôi đã có người mình thích từ lâu rồi!"

Vừa dứt lời, không chỉ Lục Cảnh Lễ mà ngay cả Lục Đình Kiêu cũng thẳng lưng.

Tất nhiên Lục Cảnh Lễ sẽ không bỏ qua cơ hội thăm dò, lập tức đưa đũa:

"Quả thật trước đây có nghe cô nói qua, vậy người kia rốt cuộc là ai? Trông thế nào, có đẹp trai không? Đẹp trai hơn tôi không? Rốt cuộc là loại đàn ông nào có thể khiến "anh Tịch" vừa ý vậy? Nói mau nói mau!"

Nhìn bộ dạng phấn khởi của Lục Cảnh Lễ, Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến:
"Cho tôi nghĩ một chút..."

"Nhanh lên nhanh lên!"

Lục Đình Kiêu trầm mặc ngồi tại chỗ, đột nhiên không muốn nghe tiếp nữa, mặc dù biết rõ câu trả lời đối với anh chính là một lưỡi dao sắc bén nhưng mà lại chẳng có cách nào rời đi.

--- O ---

Chương 577: Vợ Phải Đi Coi Mắt

Ninh Tịch sờ cằm, khoe mắt liếc về phía Lục Đình Kiêu một cái, rồi làm bộ nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó mới trả lời: "Người đó à... Anh ấy rất khí phách, thân cao tám thước, văn võ song toàn, vừa dịu dàng vừa lãng mạn lại còn cơ trí dũng mãnh, thành thực chứng chạc, là đấng quân vương ngàn năm khó gặp, trước nay chưa từng có, bày mưu tính kế thì xuất thần nhập hóa, vẻ ngoài thì như chim sa, cá lặn, nguyệt thẹn, hoa nhường l nghiêng nước nghiêng thành, là tiên nhân chân đạp cân đầu vân ngao du thiên hạ!!!"

1 Câu thành ngữ miêu tả vẻ đẹp của tứ đại mỹ nhân TQ.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Rất lâu sau Lục Cảnh Lễ mới hoàn hồn, khoe miệng co giật: "Cô chắc chắn cô đang miêu tả loài người sao? Ngay cả chân đạp cân đầu vân cũng nghĩ được... có cần phải khoa trương như vậy không?"

Lục Đình Kiêu không cách nào hình dung tâm tình hiện tại của mình, tuy Ninh Tịch miêu tả hơi khoa trương một chút nhưng có thể thấy, người nọ ở trong lòng cô là sự tồn tại hoàn mỹ cỡ nào.

"Hừ, nếu anh biết người đó là ai thì chắc chắn sẽ không cảm thấy tôi khoa trương đâu!" Ninh Tịch lầu bầu.

Lục Cảnh Lễ: "Vậy gã đó rốt cuộc là ai?"

Hai mắt Ninh Tịch híp lại, cầm cái bánh bao chạy nhét vào miệng Lục Cảnh Lễ: "Muốn dụ tôi nói ra sao? Tĩnh lại đi!"

Lục Cảnh Lễ há mồm đem cái bánh nhỏ nuốt trọn: "Thật nhỏ mọn... cô đã có người mình thích rồi còn muốn đi coi mắt sao?"

Chuyện này về sau vẫn còn cơ hội thám thính, việc cấp bách trước mắt là làm rõ chuyện coi mắt đã!

Ninh Tịch thở dài: "Vẫn phải đi một lần, dù sao cũng phải giải thích rõ cho người ta chứ, cho người ta leo cây nhờ đâu lại khiến ông nội tôi khó chịu thì

sao?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì sắc mặt hơi ảm đạm, thật ra thì câu trả lời này cũng trong dự liệu của anh, chẳng qua là ý nghĩ muốn độc chiếm làm của riêng đã ngấm vào xương tủy, cho dù hiểu rõ cũng vẫn khó chịu mà thôi. Ai có thể chấp nhận cái chuyện vợ mình phải đi xem mắt chứ!

Ngày hôm sau.

Ban ngày, Ninh Tịch mang Tiểu Bảo tới phòng làm việc, lúc chạng vạng tối vì đã có hẹn với cháu trai của vị kia nên đành chạy qua Lục thị một chuyến để gửi Tiểu Bảo.

Mặc dù đây không phải lần đầu cô đến, nhưng lần nào cũng phải hứng chịu một đồng ánh mắt nhìn vào. Mỗi người ở đây đều tỏ vẻ hận không thể kéo khẩu trang của cô xuống xem xem rốt cuộc là ai.

Lên tầng, thang máy vừa mới mở ra đã thấy một cô bé lấy hết dũng khí vọt tới bên cạnh cô: "Tô nữ thần, em cực kỳ thích phim của chị, có thể ký tên cho em không?"

Ninh Tịch khẽ nhướn chân mày, Tô nữ thần?

Ai vậy?

Chẳng lẽ...

Ninh Tịch phản ứng lại rất nhanh, đây là coi cô thành Tô Dĩ Mạt sao?

Nhìn dáng vẻ thấp thỏm đầy mong đợi của cô bé kia, Ninh Tịch có chút không đành lòng từ chối.

Thật ra thì Ninh Tịch biết cô bé này không hề muốn xin chữ ký thật, mà là cố tình dò xét xem cô là ai mà thôi. Nếu cô ký thì chính là ngầm thừa nhận bản thân là Tô Dĩ Mạt, còn nếu không ký thì hiển nhiên không phải.

Cô còn đang đứng suy nghĩ xem phải làm gì thì Lục Đình Kiêu đã đi tới.

Cô bé kia vừa thấy Lục Đình Kiêu thì trốn còn nhanh hơn thỏ, Ninh Tịch còn chưa kịp thấy rõ cô bé đó chạy như thế nào nữa, dù sao cũng là mới chớp mắt một cái đã không thấy đâu.

Cũng không thể trách cô bé kia chạy quá mau, bởi vì tâm tình của Đại boss hôm nay quả thật không được tốt. Lúc họp buổi sáng dọa khóc mấy trưởng phòng rồi. Cô bé kia chỉ là một thư ký nho nhỏ thôi đương nhiên là phải trốn càng xa càng tốt rồi!

Lục Đình Kiêu thấy Ninh Tịch đang bế Tiểu Bảo thì sắc mặt hơi trầm xuống: "Lớn thế rồi mà còn muốn người khác bế?"

Cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo chôn vào hõm vai Ninh Tịch, vẻ mặt đầy ủy khuất: Cô Tiểu Tịch, ba ba mắng con.

--- O ---

Chương 578: Còn Giả Bộ Nữa Thì Vợ Cũng Mất!

Ninh Tịch lập tức xoa đầu Tiểu Bảo: "Lớn gì chứ, chỉ mới năm tuổi thôi mà! Giờ Tiểu Bảo không cần lớn lên mà cần phải nhỏ lại ba tuổi, hai tuổi... học cách làm một em bé!"

Lục Đình Kiêu thở dài một tiếng, mềm giọng nói: "Tôi sợ em bị tê tay."

Nói xong thì ngừng một chút, trầm giọng xuống: "Em đi luôn bây giờ sao?"

Ninh Tịch liếc nhìn thời gian trên di động: "Ừ, sắp tới giờ hẹn rồi."

Ánh mắt Lục Đình Kiêu thay đổi vài lần rồi mới bình tĩnh lại: "Đi đi, chú ý an toàn."

"Biết rồi!" Ninh Tịch đem bánh bao nhỏ đặt xuống, cho nhóc một cái hôn thật kêu như mọi ngày.

Bên ngoài phòng làm việc Tổng giám đốc.

Một vị trưởng phòng ôm một chồng văn kiện, run rẩy móc thuốc trợ tim ra, chuẩn bị liều chết xông vào.

Sau lưng người kia, Lục Cảnh Lễ nhún vai một cái lắc đầu thở dài: "Đừng lấy ra làm gì, thuốc trợ tim cũng không cứu được cung đâu, lấy tâm tình của anh Hai hôm nay thì cung đi vào chỉ có một đường chết thôi!"

Trưởng phòng quay đầu, vẻ mặt như sắp đi chết: "Nhị thiếu... cứu em với..."

"Đáng đời, ai bảo mấy người thừa dịp tâm tình anh tôi tốt thì ngồi chơi xơi nước cho lắm vào, bây giờ thì ăn quả đắng rồi đấy!" Lục Cảnh Lễ không chút lưu tình phỉ nhổ, không thèm quan tâm đến chuyện chính mình cũng là kẻ ngồi chơi xơi nước chính công, chẳng qua là may mắn không bị tóm đuôi thôi.

"Nhị thiếu... trên em có mẹ già dưới có con thơ... vợ em sắp sinh đứa thứ 2 rồi..." Trưởng phòng còn thiếu nước quỳ xuống.

"Mẹ kiếp! Chú muốn kích thích chó độc thân như tôi đúng không!" Lục Cảnh Lễ xù lông.

"Em nào dám! Ý của em tuyệt đối không phải như thế..." Trưởng phòng đau

khổ, tại sao ngay cả Nhị thiếu cũng ăn thuốc súng thế?

Lục Cảnh Lễ hừ hừ mấy tiếng, nhìn cái tên xui xẻo trước mặt rồi tốt bụng mở lời: "Hôm nay đừng đi vào tìm chết nữa, boss nào có tâm tư đi để ý ba cái lỗi của ông, mau đi về làm lại cho hoàn hảo không một lỗi nào đi!"

"Dạ dạ dạ, tôi đi ngay, đa tạ Nhị thiếu nhắc nhở!" Trưởng phòng lập tức chạy đi.

Lục Cảnh Lễ đẩy cửa phòng làm việc đi vào.

Trong phòng làm việc có thêm một chiếc chiếu Tatami đặt bên cửa sổ, hiển nhiên là để tiện cho Tiểu Bảo ngắm bóng cô Tiểu Tịch từ xa.

Khóe miệng Lục Cảnh Lễ giật giật, giờ ngày nào cũng gặp mà còn phải làm bộ như xa cách nghìn trùng thế sao?

Lại nhìn anh trai vẫn đang nghiêm trang ngồi trước bàn làm việc, tay phải cầm một cái bút máy, tay trái cầm máy tờ tài liệu dáng vẻ vô cùng chăm chỉ làm việc. Cơ mà... nhìn vẻ mặt thì biết hồn đã bay lên mấy tầng trời rồi!

Lục Cảnh Lễ ho nhẹ một tiếng: "Anh Hai, anh chắc rằng mình vẫn phải giả bộ hiền lương thực đức 1 sao? Giả vờ nữa thì vợ cũng mất luôn đó! Em nói anh đó, đáng lẽ phải dùng một cái kế nhỏ nào đó cho tên nhãi họ Tịch kia không đến được mới đúng!"

1 Hiền lương thực đức: đức tính của những người vợ trong xã hội phong kiến Trung Quốc, chồng có sủng hạnh thiệp thât cũng không được khóc lóc đòi treo cổ tự tử.

Lục Đình Kiêu liếc em trai một cái: "Em cho là Ninh Tịch sẽ không biết là anh làm sao?" Hơn nữa như thế cũng chỉ trị được ngọn không trị được gốc.

"Nếu không... nếu không em giúp anh đi tìm một cô đóng giả bạn gái cũ của tên kia rồi chạy đến đó làm loạn nhé? Như vậy Tiểu Tịch Tịch có thể có cơ từ chối hẳn ta?" Lục Cảnh Lễ tiếp tục ra chủ ý.

"Không được." Cách này có khả năng bị vạch trần ngay tại chỗ là rất lớn. Người cẩn thận như Lục Đình Kiêu tất nhiên không thể dùng bất cứ cách nào có sơ hở được.

"Cái gì cũng không được vậy phải làm sao bây giờ? Không phải em nói quá

đâu cơ mà mặc dù Tiểu Tịch Tịch chỉ đi giải thích thôi nhưng nhờ đâu đó phương lại chính là loại hình Tiểu Tịch Tịch thích thì sao? Cái gì cũng đều có khả năng xảy ra!" Lục Cảnh Lễ thành khuôn khuyên bảo.

--- O ---

Chương 579: Xong Đòi, Tên Tình Địch Này Rất Khó Giải Quyết!

Lục Đình Kiêu thả bút máy trong tay xuống, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt không nhanh không chậm rơi vào cậu con trai đang nằm trên chiếu Tatami...

Lục Cảnh Lễ nhìn theo tầm mắt của anh: "Áy, anh muốn làm cái gì?"

Lục Đình Kiêu đứng dậy, đi tới cạnh con trai: "Tiểu Bảo, ba đưa con đi ăn cơm."

Lục Cảnh Lễ: "Anh... anh muốn..."

Má nó! Vừa nãy tiểu gia đưa ra nhiều ý kiến như thế thì anh không hài lòng cái nào, kết quả lại đích thân ôm bom nguyên tử - Tiểu Bảo ra trận?

Được lắm, cách này rất ra dáng Đại ma vương!

Chỉ có điều độ phối hợp của bom nguyên tử có vẻ không cao...

Tiểu Bảo nghe được lời của ba ba xong cũng hoàn toàn ngó lơ, cắn đầu viết một chữ: No!

Cô Tiểu Tịch cho nhóc ăn no rồi mới qua đây, hơn nữa còn là đích thân cô Tiểu Tịch nấu nhé.

Lục Đình Kiêu nhéo mi tâm một cái, đổi lời: "Mang con đi gặp cô Tiểu Tịch."

Ba giây sau, Tiểu Bảo buông bàn tay nhỏ bé đang chống cằm xuống, lăn một phát nhảy khỏi chiếu, xỏ giày vào rồi chạy như bay đến cạnh ba ba giơ đôi tay ngăn ngăn lên...

Lục Đình Kiêu: "..."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Quả bom này cũng dễ điều khiển quá!

Mắt thấy hai cha con đã chuẩn bị xong xuôi để lên đường, Lục Cảnh Lễ quả

quyết ngoáy đuôi bám theo: "Em cũng muốn đi ăn!"

...

Nửa giờ sau, trong một nhà hàng Nhật rất phong cách.

Nhà hàng này sử dụng bàn con, sau khi thực khách cởi giày đi vào sẽ ngồi trên chiếu, ánh sáng trong quán khá dịu dàng khiến con người ta cảm thấy thư giãn thả lỏng.

Đối tượng coi mắt hôm nay còn chưa tới nên Ninh Tịch gọi một chai rượu nhẹ rồi tự rót tự uống.

Cô không hề nhận ra rằng, hơi chéo một chút đằng sau cô là một cặp Đại - Tiểu ma vương và Lục Cảnh Lễ.

Vào phòng ăn, Tiểu Bảo chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng nhận ra Ninh Tịch, bèn lạch bạch chạy tới.

Lục Đình Kiêu nhanh tay kéo lại, ngăn cản con trai: "Không được."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo căng lên, vẻ mặt viết rõ: Sao lại không được? Ba ba đã bảo dẫn con tới xem cô Tiểu Tịch mà!

Lục Đình Kiêu đảo mắt liếc con trai một cái: "Là mang con đến xem cô Tiểu Tịch nhưng chỉ được xem không được gặp."

Tiểu Bảo: "!!!" Bị lừa rồi!

Bị bế ra ngồi phía sau cô Tiểu Tịch, Tiểu Bảo rầu rĩ không vui, nhưng mà đối diện là cô Tiểu Tịch, chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy nên tâm tình khá hơn nhiều lắm.

Sau khi ngồi xuống, đôi mắt Lục Cảnh Lễ xoay tí nhìn nhìn Ninh Tịch ngồi một mình phía trước: "Chậc chậc chậc, chẳng phải hẹn lúc 7h sao? Bây giờ đã là 7h10' rồi! Lần đầu tiên gặp mặt mà tới trễ tận mười phút! Mặc dù em chưa từng gặp Tịch Thế Khanh nhưng xem ra hẳn ta cũng chẳng phải đối thủ lợi hại gì đâu! Chắc không cần Tiểu Bảo phải ra tay đâu!"

Ước chừng thêm một lúc, bầu rượu của Ninh Tịch cũng sắp cạn rồi mà người vẫn chưa thấy đâu.

Lục Cảnh Lễ có chút mất hứng: "Chắc không phải là không đến đây chứ? Hại chúng ta lo lắng như thế!"

Vừa dứt lời, tấm rèm phía trước bị một bàn tay trắng nõn nâng lên, ngay sau đó thì một người đàn ông mặc âu phục trắng tinh bước vào.

Người này có mái tóc ngắn màu đen như mực, vóc người rất cao, tướng mạo cũng không phải loại đẹp trai hào nhoáng nhưng khí chất lại rất dịu dàng nho nhã, dễ khiến người khác sinh lòng hảo cảm và tín nhiệm. Đặc biệt nhất chính là trên người anh ta có cảm giác thoát tục, một loại cảm giác khiến người ta bình tĩnh lại, cứ như anh ta đã đạt tới cảnh giới an bình của Phật giáo...

"Móa, cực phẩm rồi..." Nháy mắt thấy người đàn ông kia, trong nội tâm Lục Cảnh Lễ dấy lên một dự cảm xấu...

--- O ---

Chương 580: Hoàn Toàn Là Hình Mẫu Lý Tưởng

"Phật tổ phù hộ, đây chẳng lẽ là..."

Lục Cảnh Lễ vừa định nói hy vọng người này không phải là Tịch Thế Khanh kia, kết quả đã nghe Lục Đình Kiêu nhàn nhạt lên tiếng: "Tịch Thế Khanh."

Lục Cảnh Lễ sững sờ: "Má! Không thể nào! Anh ta là Tịch Thế Khanh? Thật sự là Tịch Thế Khanh sao?"

Đang khiếp sợ thì đã thấy người đàn ông kia cởi giày, khách sáo nói với nhân viên phục vụ một câu sau đó đi thẳng về phía... Ninh Tịch...

"Xin chào, cô là Ninh tiểu thư sao?"

Ninh Tịch lúc này đã uống hết bầu rượu thứ nhất, đang uống bầu thứ hai, là loại rượu hoa anh đào nổi tiếng của nhà hàng này. Nghe có người nói chuyện với mình, hơn nữa giọng nói cũng rất dễ nghe thoải mái nên ngẩng đầu lên theo bản năng.

Thấy người trước mắt, vẻ mặt Ninh Tịch rõ ràng hơi kinh hoảng một chút nhưng rất nhanh lấy lại phản ứng, cô đứng lên nói: "Đúng, tôi là Ninh Tịch, anh là Tịch tiên sinh sao?"

Người đàn ông gật đầu một cái: "Xin chào, tôi là Tịch Thế Khanh, thật xin lỗi vì khiến cô đợi lâu như vậy."

"Không sao, anh ngồi đi, cũng không lâu lắm." Ninh Tịch ngồi xuống lần nữa.

Tịch Thế Khanh cởi áo vest bên ngoài khoác lên kệ áo ở bên cạnh, sau đó cũng ngồi lên chiếu.

Tư thế ngồi của Tịch Thế Khanh vô cùng tiêu chuẩn. Nếu là con gái thì chắc cũng ngồi đàng hoàng như vậy nhưng Ninh Tịch thì không, dáng ngồi tương đối hào phóng, một chân co một chân duỗi, còn một tay thì gác lên đầu gối... còn nam tính hơn cả đàn ông.

Nhưng mà cho dù cô ngồi như vậy cũng chẳng có cảm giác thô lỗ chút nào. Hôm nay cô mặc chiếc quần lửng ống rộng với áo khoác da họa tiết thêu cô thích nhất. Ngồi xuống thế này tuy có cảm giác tự do phóng khoáng nhưng

có điều đúng là có chút không phù hợp với không khí của cái nhà hàng Nhật này...

Ninh Tịch nghe ông nội nói Tịch gia là ngọc thạch thể gia, cho nên con cháu của Tịch gia cũng tương đối có tri thức, hiểu lễ nghĩa, con gái thì rất dịu dàng được lòng người. Vì để tránh phiền toái không cần thiết nên cô mới cố ý mặc một bộ quần áo thể này.

Nhưng mà kế hoạch của cô dường như không có hiệu quả. Sau khi Tịch Thế Khanh thấy cô cũng chẳng có biểu hiện chán ghét hay khinh bỉ mà ngược lại còn có chút tán thưởng không dễ phát hiện.

Sau lưng, Lục Cảnh Lễ đã gấp đến độ muốn gào khóc: "Toi rồi toi rồi toi rồi! Hai người này chắc chắn không phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy chứ? Mới vừa nãy ánh mắt của Tiểu Tịch Tịch thấy Tịch Thế Khanh đó anh có để ý không? Rõ ràng cô ấy có sừng sốt một chút đó, chắc chắn là bị hấp dẫn rồi!

"Hơn nữa ánh mắt Tịch Thế Khanh nhìn Tiểu Tịch Tịch cũng rất thương thức đó! Đệt, chẳng phải hẳn ta nên thích loại hình cô gái thanh khiết như ngọc sao? Tịch Tịch nhà ta hôm nay ăn mặt đẹp trai như vậy mà!"

Lục Đình Kiêu nhấp một ngụm trà, vẻ mặt coi như vẫn bình tĩnh nếu không kể đến khước miệng mím chặt cùng ngón tay cầm ly trà đang dần siết chặt lại...

Lục Cảnh Lễ vẫn còn đang vò đầu bứt tai phân tích: "Tịch Thế Khanh này có chút khó giải quyết, mặc dù bộ dạng không đẹp trai như em nhưng cái khí chất đó... đúng là rất đặc biệt! Coi như dùng ánh mắt của một thằng đực rựa như em đây nhìn vào vẫn thấy vô cùng hấp dẫn! Khiến người ta không nhịn được muốn làm thân! Càng đáng sợ hơn là... Tiểu Tịch Tịch là kiểu người có tính cách phóng khoáng khó kiềm chế, có khả năng cực lớn là sẽ thích kiểu người có tính cách hoàn toàn trái ngược như Tịch Thế Khanh!"

"Ken két..." ly trà trong tay Lục Đình Kiêu nát vụn...

Lục Cảnh Lễ nuốt nước miếng: "Không không không... em chỉ đoán bậy thôi mà anh Hai! Chắc chắn không thể nào! Tiểu Tịch Tịch đã nói cô ấy có người thích rồi mà? Chắc chắn sẽ không thích Tịch Thế Khanh đâu!"

Vừa dứt lời, sắc mặt của Lục Đình Kiêu lại càng khó coi...

Chương 581: Cô Tiểu Tịch Đi Hẹn Hò A?

Lục Cảnh Lễ vội vàng ngậm mồm lại, không dám nói gì nữa.

Nói gì thì cũng bị cắt tiết...

Mặt khác, Ninh Tịch đã bắt đầu trò chuyện với Tịch Thế Khanh, tuy rằng vị trí bọn họ cách nhau khá xa nhưng trong nhà hàng cũng khá yên tĩnh, nếu lắng nghe kỹ sẽ nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Bởi vì mình đến muộn nên Tịch Thế Khanh cũng lịch sự giải thích một chút về nguyên nhân cho đối phương biết: "Thật sự xin lỗi, bởi vì lúc này trên đường tới đây tôi gặp một ông lão bị ngã, phải đưa ông vào viện nên mới tới muộn."

Ninh Tịch "phụt" một cái, có chút không nhịn nổi: "Ừ... nếu như là người đàn ông khác nói với tôi câu này, tôi nhất định sẽ cho là đầu óc của anh ta có vấn đề, ngay cả tìm một cái cớ cũng không ra hồn, nhưng mà nếu là anh Tịch đây nói thì tôi tin. Anh quả thực giống với kiểu người giúp đỡ người già qua đường, đưa trẻ lạc về nhà lắm!"

Tịch Thế Khanh nghe vậy cũng cười: "Ý của cô Ninh là tôi lớn lên rất giống người tốt sao?"

Ninh Tịch gật đầu: "Đâu chỉ có thế! Không chỉ là người tốt, còn là kiểu người giống Kim Thiên Tử nữa kìa, chính là Đường Tăng đó anh biết chứ!?"

Tịch Thế Khanh có chút dở khóc dở cười, ý cười nơi khóe mắt ngày càng sâu: "Ninh Tiểu thư, cô rất thú vị."

Ninh Tịch nghe thế trong lòng giật nảy, thôi xong rồi, lại không nhịn được mà buột mồm trên người ta.

Thế nên cô khẽ ho một cái, vội vàng nói chuyện nghiêm chỉnh: "Anh Tịch là thế này, thực ra tôi đây không có ý định xem mắt, nhưng vì ông nội tôi đã lỡ giúp tôi sắp xếp xong thời gian hẹn với anh, cho nên tôi không thể không đi một chuyến để giải thích rõ. Mong anh có thể lượng thứ."

Tịch Thế Khanh nghe vậy nhưng trên mặt hình như không có vẻ gì là tức giận hay bất mãn cả, chẳng qua là trong đôi mắt sâu thẳm hình như có gì đó đang vờ vụn...

Lục Cảnh Lễ vốn đang căng tai lên nghe, cũng khôi phục lại mấy phần sức sống: "Tiểu Tịch Tịch làm tốt lắm, trực tiếp knock out hẳn luôn~!"

Tịch Thế Khanh nghe thấy Ninh Tịch nói thế, lập tức tỏ vẻ hiểu: "Tôi hiểu, tuy cũng có phần nuối tiếc nhưng mà tôi vẫn tôn trọng ý kiến của cô."

Ninh Tịch nghe thế nhếch nhếch đôi lông mày lên, có phần nuối tiếc? Không lẽ anh ta có ý với cô đấy à?

Làm sao mà được! Hôm nay từ đầu xuống chân cô đâu có điểm gì là phù hợp với gu thẩm mỹ của cái gã này đâu? Chắc chỉ là một câu khách khí mà thôi? Chậc, kiểu đàn ông như thế này thì có khả năng lắm!

"Cho nên, cô cũng không cần áp lực quá, hôm nay chúng ta coi như là bạn bè bình thường đi ăn bữa cơm với nhau thôi, có được không?" Tịch Thế Khanh nói.

Ninh Tịch lúc này có chút hoang mang, người đàn ông này tuy rằng tướng mạo không được tính là xuất sắc nhưng giọng nói khá hay, nghe rất thích!!

Đối phương đã nói như thế, lại phối hợp như vậy, hoàn toàn không cần cô phải lãng phí mồm mép, nên đương nhiên Ninh Tịch cũng không tiện từ chối.

Sau lưng, Lục Cảnh Lễ oán hận nghĩ rằng ken két ăn một miếng cá: "Phặc, đồ đáng ghét! Mình nhìn nhầm rồi! Còn tưởng là thánh tăng không màng nữ sắc, hóa ra là một kẻ thấy sắc là nảy lòng tham! Trong tình huống này nếu như không có ý tứ gì, chắc chắn nên thanh toán rồi đi luôn không dây dưa nhập nhằng gì mới đúng thế mà hẳn ta còn muốn ăn một bữa cơm, còn bảo cái gì là bạn bè bình thường, đây rõ ràng là có âm mưu mà!"

Lục Cảnh Lễ không ngừng phỉ nhổ, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu cũng chẳng hay ho gì cho cam, Tiểu Bảo ngồi bên cạnh đang ngắm bóng lưng của cô Tiểu Tịch cũng phát hiện ra có gì đó sai sai...

Ồ, tại sao cô Tiểu Tịch lại ăn cơm cùng với cái chú lạ mặt đó...

Tiểu Bảo mím môi, nghĩ ngợi một lát sau đó hí hoáy viết lên giấy hai chữ: [Hẹn hò?]

Chương 582: Có Em Bé Với Người Khác

Nếu đã không hiểu thì dứt khoát hỏi luôn.

[Cô Tiểu Tịch đang hẹn hò với người đàn ông khác à?]

Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ cùng lúc nhìn thấy câu hỏi của Tiểu Bảo trên tập giấy.

Lục Cảnh Lễ lại thở dài một cái, nhìn Tiểu Bảo y hệt một cậu nhóc đáng thương sắp bị bỏ rơi: "Cục cưng à, cái này còn đáng sợ hơn cả hẹn hò, cái này gọi là xem mắt, con có biết xem mắt có nghĩa là gì không?"

Tiểu Bảo thành thật lắc đầu.

"Xem mắt chính là một lễ tiết trong hôn lễ truyền thống của Trung Quốc chúng ta, còn gọi là xem gia cảnh hỏi han tính tình... phụ huynh hai nhà gặp mặt thảo luận vấn đề hôn nhân..."

Lục Cảnh Lễ giải thích một hồi, mặt Tiểu Bảo vẫn cái hiểu cái không cho nên Lục Cảnh Lễ chỉ có thể tung một quả bom to bự ra: "Xem mắt chính là cô Tiểu Tịch của con sắp bị người đàn ông khác cướp đi rồi! Sắp sinh em bé với người đàn ông khác rồi!"

Lục Cảnh Lễ vừa mới dứt lời, vẻ mặt của Tiểu Bảo như thể trời sụp đất nứt đến nơi....

Cô Tiểu Tịch... sắp đi cùng người khác rồi... sinh em bé khác... em bé khác... em bé khác...

Tiểu Bảo đáng thương trong đầu bây giờ đã hoàn toàn bị câu nói đó lấp đầy rồi, ngay sau đó cậu nhóc bắt đầu khóc như mưa, căn bản là không thể dừng lại được.

Lục Cảnh Lễ vốn chỉ muốn đùa chút thôi mà, nào đâu biết không cẩn thận đùa hơi quá trớn, thấy Tiểu Bảo khóc thảm thiết như thế tay chân lập tức trở nên luống cuống: "Ôi ôi ôi, cục cưng ơi cháu đừng có khóc nữa được không?"

Lục Đình Kiêu lờm Lục Cảnh Lễ một cái sắc như dao, sau đó thuận tay kéo Tiểu Bảo lại gần: "Xem mắt chỉ là một cách làm quen giữa hai bên nam nữ

mà thôi, vẫn còn rất xa mới đến được kết hôn, hơn nữa cô ấy vừa mới từ chối rồi, bây giờ chỉ đang ăn một bữa cơm với người ta mà thôi."

Lục Đình Kiêu nhẫn nại giải thích.

Nhưng mà vừa nãy Bánh bao nhỏ bị tổn thương quá sâu rồi, giờ không nghe lọt câu nào nữa, nước mắt vẫn chảy thành sông, khóc nức không thành tiếng.

Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ là hai người hoàn toàn không biết làm thế nào để dỗ trẻ con cả, nhìn bánh bao nhỏ khóc đứt gan đứt ruột mà mặt cả hai đều ngơ ra...

Mà bên này, Ninh Tịch vẫn hoàn toàn không biết đằng sau lưng mình vừa xảy ra một việc kinh thiên động địa như thế nào.

Vừa uống hai bình rượu tuy rằng nồng độ cồn không cao nhưng cô vẫn có chút lơ mơ, cộng thêm khí chất trên người Tịch Thế Khanh thực sự quá đặc biệt, quá dễ khiến người khác buông bỏ sự đề phòng thế nên cô không khỏi thả lỏng cả người, vừa uống chút rượu nhắm nhấp cái gì đó, vừa tán gẫu câu được câu không về những vấn đề an toàn với đối phương.

"Anh kinh doanh châu báu à? Vừa hay gần đây tôi đang thành lập một công ty thời trang, chắc chắn sẽ dùng đến các loại trang sức châu báu, đến lúc đó tôi có thể mặt dày đi nhờ anh chứ!" Ninh Tịch đột nhiên biến thành một bà chủ có trách nhiệm, nhân cơ hội này đàm phán làm ăn luôn.

"Cô Ninh nặng lời rồi, cô cần thì lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi."

Nói chuyện một lúc, Tịch Thế Khanh buột miệng hỏi một câu: "Cô Tịch này, không biết cô có còn nhớ không, thực ra rất nhiều năm về trước chúng ta đã từng gặp nhau một lần rồi."

Ninh Tịch nghe được câu đó, thoáng tinh táo một chút: "Thật không? Không lý nào mà tôi đã từng gặp anh mà không có ấn tượng gì về anh cả?"

Dù sao Tịch Thế Khanh cũng là một người đặc biệt thế cơ mà.

Tịch Thế Khanh nghe vậy nhấp một ngụm rượu, trong đôi mắt thoáng lóe lên tia sáng: "Đương nhiên là lúc đó ánh mắt của cô chỉ hướng về một người, sao có thể chú ý đến bất kỳ ai khác."

Chương 583: Duyên Phận Đến Muộn?

Cho dù có vô cùng sáng chói đi chăng nữa nhưng sợ rằng trong mắt cô vẫn chỉ là vô hình, huông chi lúc đó anh ta chỉ là cậu thanh niên còn đang học đại học...

Ninh Tịch chớp chớp mắt, nghe câu này sao giống chuyện năm năm trước khi cô vẫn còn đang yêu Tô Diễm thế nhỉ?

Nhưng mà, cô vẫn không thể nhớ ra mình đã từng gặp Tịch Thế Khanh chưa, cho nên có chút tò mò, rốt cuộc anh ta đã gặp mình trong tình huống nào, năm năm rồi thế mà vẫn còn nhớ.

"Thật không? Lúc nào thế?" Ninh Tịch thuận miệng hỏi.

"Năm năm trước, trong bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi của cô." Tịch Thế Khanh Trả lời.

Chén rượu trong tay Ninh Tịch chao đảo.

Dù sao đó cũng là ngày tồi tệ nhất đời cô.

Tịch Thế Khanh như rơi vào hồi ức, chậm chậm kể lại: "Cô cũng biết, ông tôi và ông cô chơi thân với nhau cho nên... bữa tiệc ấy tôi cũng đến. Tôi còn nhớ, lúc đó cô mặc một bộ váy màu trắng, cảm giác đầu tiên mà tôi nhìn thấy đó là cô rất giống... một công chúa..."

Ninh Tịch nghe Tịch Thế Khanh miêu tả, thực sự có chút cảm giác không biết nói gì: "Hi, công chúa... rõ ràng là anh nhớ không được đầy đủ cho lắm thì phải, cái váy đó là hàng giả... còn bị vạch trần trước mặt mọi người nữa..."

Tịch Thế Khanh nhẹ nhàng ngắt lời cô: "Thật hay giả đâu có quan trọng, thiên nga có được sinh ra trong bầy vịt thì nó vẫn là thiên nga, không vì bất kỳ chuyện gì mà thay đổi cả."

Đó là ngày khắc sâu nhất trong ký ức cả đời này của Tịch Thế Khanh, vì khi đó anh đã yêu một cô bé từ cái nhìn đầu tiên, sau đó lại chỉ biết tro mắt đứng nhìn cô bé bị người ta bắt nạt mà bản thân lại không thể làm gì...

Cũng từ sau lần đó anh không đến nhà họ Ninh nữa.

Ninh Tịch nghe vậy trong đầu lóe lên một suy nghĩ, ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm: "Chậc, anh Tịch dường như còn biết nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi nhỉ?"

Tịch Thế Khanh lúc này mới ý thức được mình hình như có hơi thất lễ, nói quá nhiều về chuyện không nên nói: "Xin lỗi, lúc đó tôi vô tình nghe được."

Bởi vì ánh mắt luôn dõi theo cô nên vô tình biết được những chuyện không nên nghe.

Sau khi biết rồi, lại càng đau lòng hơn cho những gì cô trải qua, cũng càng hận bản thân mình vô dụng...

Năm năm sau, anh cũng có chút thành đạt nhưng chuyện năm xưa cuối cùng vẫn không thể quên được, mãi cho đến khi ông nội đột nhiên nói với anh rằng đã sắp xếp cho anh một buổi hẹn xem mặt.

Vốn anh còn định từ chối thẳng luôn, không ngờ được ông nội lại nói rằng, đối phương là tiểu thư nhà họ Ninh.

Tiểu thư của nhà họ Ninh, Ninh Tuyết Lạc đã đính hôn rồi, vậy còn có thể là ai?

Anh ta hoàn toàn không dám nghĩ tới cô, còn hỏi đó có phải là Ninh Thiên Tâm không?

Thật không ngờ người ông nội anh nhắc đến lại là cái tên mà anh không dám nghĩ đến: Ninh Tịch.

Cô đã biến mất năm năm trời, cuối cùng... cũng quay về rồi?

Bởi vì từ trước đến nay anh không hề quan tâm đến giới giải trí lắm, kể cả có là ngôi sao nổi tiếng đi chăng nữa cũng chẳng biết mấy, cứ như một ông già cổ lỗ sĩ cho nên hoàn toàn không biết cô đã sớm trở lại và còn trở thành một diễn viên.

Bởi muốn có tiếng nói chung với cô, anh đã xem tất cả những phim cô đóng và tìm hiểu tất cả những tin tức có liên quan đến cô nữa.

Mấy năm nay Tịch Thế Khanh vẫn luôn sống một cuộc sống thanh tịnh, đắm chìm trong phật học, nơi thích đến nhất cũng là chùa chiền, hay cùng thảo luận kinh phật với các sư thầy... đến nỗi trong nhà còn lo lắng anh nghĩ quẩn

mà đi tu...

Nhưng, cô lại xuất hiện.

Ninh Tịch và Tịch Thế Khanh đang nhớ lại quá khứ thì đằng sau lưng, tiểu Ma vương đã hoàn toàn ma hóa, khóc lạt cả nhà.

Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu dùng đủ mọi cách mà vẫn chẳng có tí hiệu quả nào, không cách nào đỡ nổi!

Thậm chí Lục Cảnh Lễ còn quỳ xuống cầu xin nữa nhưng cậu nhóc vẫn không nể mặt.

--- O ---

Chương 584: Cái Nhìn Của Một Ông Chồng Khi Đắt Con Đi Bắt Vợ Ngoại Tình

"Cũng không có gì, biết thì biết thôi." Ninh Tịch cũng không để ý nhún vai nói.

Nhưng mà những câu nói đó lại khiến cho nội tâm cô dậy sóng không ít.

Cô thật không ngờ được, vào cái ngày mà cô cảm thấy bi kịch nhất, cái ngày mà cô cho rằng mình bị cả thế giới ruồng bỏ lại có một người đứng về phía cô.

Điều này khiến trong lòng cô có một cảm giác không thể nói thành lời, giống như cảm giác được cứu rỗi, hóa ra thế giới này cũng không đến nỗi tồi tệ...

Chậc, không hổ là người đàn ông nhìn như Phật tử chuyên thế!

Công lực phổ độ chúng sinh này quả thực quá tuyệt vời.

Tịch Thế Khanh nghe cô nói thế, thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Năm đó... tôi vẫn rất tiếc nuối... cũng rất áy náy... nếu như bây giờ cô có gì cần thì xin hãy cứ nói với tôi, dù có đầu sôi lửa bỏng tôi cũng không chối từ."

Cái người tên Tịch Thế Khanh này cũng tốt bụng quá đi chứ? Cô sắp không nhận được mà phát phiếu người tốt cho anh ta rồi!

Ninh Tịch cười cười, giơ chén rượu lên cụng chén với anh ta: "Anh Tịch, anh không phải là Phật tử không thể phổ độ được chúng sinh."

"Tôi không phổ độ chúng sinh, tôi chỉ vì em mà thôi!" Tịch Thế Khanh buột miệng nói ra câu này, vẻ mặt có chút suốt ruột.

Vừa mới dứt lời, gương mặt với khí chất xuất trần đó đã đỏ ửng lên.

Ninh Tịch ngẩn ra, trong bụng giật thót một cái.

Đây... hình như có cái gì không đúng thì phải...

Đằng sau lưng.

"Tiểu Bảo, đừng khóc nữa được không! Chú Hai biết sai rồi! Lần sau chú sẽ

không nói linh tinh nữa! Chú xin con đây, con mà khóc nữa chú cũng khóc theo con này hu hu hu..."

Lục Cảnh Lễ đang vò đầu bứt tai thì chú ý đến việc Tịch Thế Khanh vừa mới thốt ra câu nói kia nhất thời ngây ngẩn cả ra: "Móa nhà nó! Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được, cái tên Tịch Thế Khanh này kỹ năng dẻo miệng sao mà mạnh thế!"

Nhìn con trai khóc đến nấc cả lên rồi lại nhìn hai người ở phía đối diện, Lục Đình Kiêu có cảm giác như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh...

Tịch Thế Khanh phát hiện mình nói lỡ, định lên tiếng giải thích ý của mình không phải như thế nhưng không biết tại sao lại thay đổi ý định, không nói gì nữa, im lặng đợi phản ứng của cô gái trước mặt.

Giải thích... tại sao phải giải thích...

Anh đã đợi năm năm mới đợi được ngày này.

Còn phải đợi bao lâu nữa đây?

Bên này Ninh Tịch còn đang ngạc nhiên vì thái độ của Tịch Thế Khanh thì đằng sau hình như vang lên tiếng bước chân, theo sau đó là một cái bóng đổ xuống cái bàn con trước mặt cô, rồi cô nhìn thấy Tịch Thế Khanh nhìn chằm chằm vào đằng sau lưng cô, vẻ mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Tim Ninh Tịch đập dồn, vô thức nghiêng đầu ra sau nhìn xem.

Ngay sau đó liền nhìn thấy Đại ma vương vẻ mặt âm u xám xịt đang ôm bánh bao nhỏ, thằng bé khóc đến nổi hai mắt đỏ cạch...

Ninh Tịch: "..."

Tại sao Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo lại xuất hiện ở đây?

Hai người một lớn một nhỏ, lớn thì hằm hằm không nói chuyện, nhỏ thì khóc đến mức ruột gan đứt từng khúc đang cố gắng giơ hai tay ra đòi cô bé...

Mà ngồi trước mặt cô còn có một người đàn ông.

Sao cái cảnh này lại giống cảnh chồng dẫn con đi bắt vợ ngoại tình thế này!!!

Bởi vì Ninh Tịch quá mức ngạc nhiên cho nên vẫn ngẩn ra không động đậy cũng không đứng dậy bế Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thấy cô Tiểu Tịch thế mà không bế nhóc nữa trên gương mặt nhỏ bé càng đau lòng tuyệt vọng, nước mắt cứ ằng ặng thi nhau rơi như lũ, khóc nấc lên, cái miệng nhỏ cố gắng mấp máy dường như đang muốn nói gì đó nhưng mà lại không nói được chữ nào.

--- O ---

Chương 585: Có Quan Hệ Gì Với Ninh Tịch

Người bên cạnh nhìn vào, chỉ cho là bánh bao nhỏ khóc dữ quá nên mới không nói ra lời nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ khẩu hình miệng của cậu nhóc.

Cậu bé đang không ngừng gọi "mẹ"?

Thấy rõ khẩu hình phát âm của bánh bao nhỏ, chén rượu để bên tay Tịch Thế Khanh không cẩn thận rơi xuống đất

Đứa bé này gọi Ninh Tịch là mẹ?

Làm sao có thể thế được?

Không thể thế được... nhất định không có khả năng...

Đứa bé này nhìn trông cũng đã bốn năm tuổi rồi, Ninh Tịch làm sao mà có con trai lớn như thế được!

Còn người đàn ông vẻ mặt không cảm xúc nhưng khí tràng lại đè ép người ta đến mức phát sợ này nữa, anh cảm thấy rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Biểu cảm của Ninh Tịch hình như cũng rất kinh ngạc, có lẽ nào đối phương nhận nhầm người?...

Tịch Thế Khanh còn đang suy nghĩ thì thấy Ninh Tịch đứng phắt dậy, vội vã đón lấy đứa bé trong lòng Lục Đình Kiêu, ôm nó dỗ dành như bảo bối: "Bảo bối không khóc không khóc, cô xin lỗi, xin lỗi mà, không khóc nữa được không..."

Vẻ mặt của Tịch Thế Khanh thoát cái biến thành màu trắng.

Ngay sau đó anh liền đối diện với đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo của người đàn ông kia.

Ánh mắt đó rõ ràng là ánh mắt khi bị người lạ xâm phạm vật sở hữu, mang theo tính công kích cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng mà khi ánh mắt anh ta nhìn về phía Ninh Tịch, cái vẻ lạnh băng băng đó lập tức hóa thành dòng nước ấm áp...

Người đàn ông này... rốt cuộc có quan hệ thế nào với Ninh Tịch?

Chẳng lẽ Ninh Tịch đã sớm kết hôn sinh con từ năm năm trước?

Không... không thể nào... năm năm trước Ninh Tịch vẫn còn nhỏ như vậy...

Vậy chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tịch Thế Khanh đã hoàn toàn hỗn loạn rồi!

Giờ phút này toàn bộ tâm trí của Ninh Tịch đều dồn hết vào bánh bao nhỏ đang khóc hung hức, không hơi đâu mà quan tâm đến Lục Đình Kiêu hay Tịch Thế Khanh cả, đương nhiên là không chú ý đến biểu cảm của Tịch Thế Khanh rồi.

Bởi vì cảnh tượng bên Ninh Tịch thật sự quá thu hút sự chú ý của người khác, hai người đàn ông, một người phụ nữ còn có cả một đứa trẻ nữa, trông cứ như bị bắt ngoại tình tại trận nên nhanh chóng có tiếng bàn tán xì xào.

"Xin lỗi anh Tịch, tôi phải đi rồi." Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo, vội vàng rời đi, luống cuống đến mức ngay cả điện thoại và túi xách cũng quên luôn.

Lục Đình Kiêu cẩn thận cất từng thứ một đi cho cô, sau đó cùng đi ra ngoài thuận tiện thanh toán luôn hóa đơn của bàn đó.

Tịch Thế Khanh ngồi sững ra đó mất mấy giây rồi mới vội vàng đuổi theo.

Anh ta chỉ nhìn thấy Ninh Tịch đang ôm cậu bé đứng bên đường còn người đàn ông kia thì cởi áo vest ngoài khoác lên vai cô.

Trông ba người bọn họ... sao lại hài hòa đến thế... bất kỳ ai cũng không thể xen vào giữa bọn họ...

Ninh Tịch phải đem toàn bộ sức lực đỡ Tiểu Bảo mới có thể coi như là đỡ dành được chút ít, bởi vì vừa nãy khóc dữ quá nên cậu bé giờ đang nấc cục, Ninh Tịch chậm rãi vỗ lưng cho cậu nhóc, thỉnh thoảng thơm lên má cậu, dịu dàng trấn an...

"Tại sao anh và Tiểu Bảo lại có mặt ở đây?" Đợi đến khi Tiểu Bảo đã khá hơn một chút, Ninh Tịch mới nhớ ra hỏi Lục Đình Kiêu.

"Tiểu Bảo nhớ em, tôi đưa nó đến gặp em." Lục Đình Kiêu mặt không biến sắc mà bịa chuyện.

Sự thật vốn là anh lừa Tiểu Bảo ra ngoài.

Ninh Tịch nghe thế lại càng áy náy, thế cho nên vừa nãy Tiểu Bảo vẫn mãi không xuất hiện chỉ đứng đằng sau âm thầm nhìn lên cô mà thôi sao?

Khóc đến mức đau lòng như thế là vì nhìn thấy cô ăn cơm với người đàn ông khác nên tưởng rằng cô sẽ bị cướp đi?

Ninh Tịch cứ tự nhiên mà nghĩ mọi chuyện theo lối đó.

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ mặt của Ninh Tịch biết cô tin rồi, không tự chủ mà thở phào một hơi.

Bằng không, nếu như cô biết Tiểu Bảo bị anh đưa đến lại còn bị Cảnh Lễ chọc cho khóc nữa thì hậu quả đúng là khó lường.

--- O ---

Chương 586: Không Thể Hiểu Nội Cái Thế Giới Đây Nữa Rồi

Vốn anh chỉ muốn đưa Tiểu Bảo tới đây để phòng ngừa bất chắc thôi, ai ngờ chỉ vì một câu nói của Cảnh Lễ mà lại khiến thằng bé mất khống chế đến vậy.

May mà cuối cùng cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn, mọi thứ về cơ bản vẫn nằm trong kế hoạch của anh...

Sau khi Ninh Tịch hỏi Lục Đình Kiêu xong, cô vô tình liếc về phía sau anh.

Tịch Thế Khanh không biết đã đi ra cùng từ lúc nào, anh ta đang đứng yên cách họ mấy bước không biết rốt cuộc đã đứng đó bao lâu.

Nhìn Tịch Thế Khanh lẻ loi, ngần ngại đứng ở đó, trái tim Ninh Tịch hơi thất lại, trong đầu bỗng dâng lên một dự cảm không tốt.

Tuy trong bữa cơm ban nãy, cô đã mơ hồ đoán được Tịch Thế Khanh có lẽ có ý với mình, nhưng lại đánh giá thấp chấp niệm và sự thành tâm của anh ta.

Vẻ mặt ấy... không giống với vẻ mặt gặp được một người quen cũ đã từng ở trong lòng mình...

Ngược lại giống như đã thích rất nhiều năm...

Cô không thể hiểu nổi, chỉ là một lần gặp mặt thoáng qua của năm năm trước thôi, theo lý mà nói Tịch Thế Khanh không đến nỗi nặng tình với cô đến vậy chứ?

Nhưng bất luận có thế nào, sự thật đã bày ra trước mắt.

Đúng là rất phiền phức!

Tuy chỉ tiếp xúc trong một khoảng thời gian ngắn nhưng có thể thấy Tịch Thế Khanh đích thị là một người đàn ông tốt, lại là cháu nội của bạn thân ông nội, nếu xử lý không tốt, thật sự sẽ rất khó ăn khó nói.

Thế nên, tốt nhất là cô phải giải quyết nhanh gọn luôn trong ngày hôm nay, dứt khoát chặt đứt ý niệm đó của anh ta.

Nghĩ tới đây, Ninh Tịch thu mất lại, hạ quyết tâm.

"Đợi một lát, Cảnh Lễ đang đi đánh xe." Lục Đình Phong đứng nơi đầu gió trả lời, thân hình cao lớn của anh chắn luôn gió hộ Ninh Tịch và Tiểu Bảo.

Hai mắt Ninh Tịch nheo lại, cô nhìn chăm chú Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu..."

"Hửm?" Ánh mắt của cô bỗng trở nên quá quyến rũ khiến trái tim Lục Đình Kiêu khẽ run lên: "Sao thế?"

Ninh Tịch nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt đó như thể nhìn thấu thâm tâm anh: "Thật ra, tối nay không phải là Tiểu Bảo muốn tới? Mà là do anh... tự đưa thẳng bé đến đây đúng không?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Vừa mới mừng vì không xảy ra sai sót gì, sao giờ đã bị vạch mặt rồi?

Lục Đình Kiêu nhanh chóng động não, nghĩ cách ứng phó.

Nhưng khiến anh không ngờ được là vào đúng lúc này, Ninh Tịch vừa mới hỏi anh xong bỗng kiễng chân lên, hôn lên môi anh...

Lục Đình Kiêu chỉ cảm thấy trong đầu mình nổ "oành" một tiếng, sau đó là một mảng trắng xóa... không biết gì nữa hết...

Ninh Tịch...

Cô ấy đang... làm gì vậy?

Anh thậm chí còn có thể nhìn được hàng lông mi thật dài của cô, sự mềm mại trên môi mang theo mùi rượu tươi mát, mọi thứ mơ hồ như một giấc mơ vậy.

Không, kể cả là trong mơ anh cũng không dám nghĩ tới sẽ có ngày này, có được giây phút này...

"OA~~~" Không biết Lục Cảnh Lễ đã lái xe tới từ lúc nào, kết quả vừa hạ cửa sổ xe xuống liền thấy cảnh này, dưới cơn kích động suýt nữa thì ấn nhầm chân ga thành chân phanh.

Chuyện gì thế, chuyện gì thế này! Tại sao anh mới chỉ đi đánh xe có vài phút
ngắn ngủi thôi mà đã không thể hiểu nổi cái thế giới này nữa vậy?

--- O ---

Chương 587: Vây Mới Hôn Anh

Sao Tiểu Tịch Tịch lại hôn anh trai mình ở đây!!!

Không đúng không đúng! Đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là... nhìn tư thế này, vừa nhìn đã thấy là do Tiểu Tịch Tịch chủ động!

Nếu nói anh mình ghen tuông quá đà, không chịu được nữa mà cưỡng hôn cô thì may ra còn có khả năng, nhưng trong tình huống này... đúng là không khoa học mà!

Ninh Tịch rời khỏi môi Lục Đình Kiêu, lướt mắt nhìn về phía Tịch Thế Khanh sau đó lại nhìn Lục Đình Kiêu, con người sáng ngời phơi phới ý cười, lóng ánh y như những ngôi sao điểm xuyết trên bầu trời, cô nghiêng đầu cười hỏi: "Ghen à?"

Hoàn toàn là giọng điệu bạn gái trêu chọc người yêu...

Trong ánh mắt hoảng hốt của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch mỉm cười nói tiếp: "Em đã nói từ lâu rồi, người em thích là anh!"

Vừa dứt lời, Lục Cảnh Lễ ở trong xe đã hoàn toàn bị sự phát triển của tình tiết này khiến cho ngu người.

Lục Đình Kiêu vui mừng nhìn tình ý trong mắt cô, anh vươn tay ra ôm chặt cô vào lòng phủ lên môi cô một nụ hôn sâu, lúc này, cho dù biết phía trước là vách núi nhưng anh cũng không hề do dự mà muốn nhảy xuống...

Mãi đến khi Ninh Tịch suýt nữa thì nghẹt thở, nụ hôn này mới kết thúc, cô lén nhìn qua vai Lục Đình Kiêu, phía sau anh đã không còn bóng dáng của Tịch Thế Khanh nữa.

Ninh Tịch thậm chí thở dài, tuy cảm thấy rất có lỗi nhưng đây đã là cách tốt nhất mà cô nghĩ ra được cho cả hai.

Hiện tại, về phía Tịch Thế Khanh coi như đã giải quyết xong, nhưng tiếp theo còn một chuyện rất quan trọng, cô phải giải thích rõ ràng với Đại ma vương nữa...

Vốn hai người đang ôm nhau, bỗng giữa hai người có một vật mềm mại

động đây, động ra động vào.

"Phốc" một tiếng, một cái đầu nhỏ nhắn nhoi ra, là Tiểu Bảo.

Lúc này Ninh Tịch mới nhớ ra mình còn đang bế Tiểu Bảo, cô vội giã khời Lục Đình Kiêu: "Khụ khụ... Lục Đình Kiêu... Anh chẹt vào Tiểu Bảo rồi!"

A A A! Chết mất thôi! Vừa xong chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để Tịch Thế Khanh mất hết hy vọng, không ngờ lại quên mất chuyện Tiểu Bảo vẫn còn ở đây, đã thế còn ở trước mặt thẳng bé làm chuyện không nên cho trẻ nhỏ thấy nữa chứ!

Nghe thấy lời của Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu lúc này mới từ trong mơ tỉnh lại!

Bánh bao nhỏ xụ mặt nhìn ba mình, tỏ ra bực tức, quá đáng quá đáng, không những được cô Tiểu Tịch hôn mà lại còn được cô Tiểu Tịch ôm nữa!

Tuy nhóc có tức nhưng hình như... cũng không tức đến mức thế!

Vì nếu như cô Tiểu Tịch thích ba ba, vậy thì cô ấy có thể mãi mãi là cô Tiểu Tịch của nhóc rồi! Không đúng, là ma ma Tiểu Tịch mới đúng!

Nghĩ như vậy, Tiểu Bảo quyết định tạm tha thứ cho ba ba.

Sau khi Lục Đình Kiêu buông cô ra, Tiểu Tịch đặt Tiểu Bảo xuống trước sau đó đứng thẳng dậy, gập lưng một góc chín mươi độ, "Boss đại nhân, xin lỗi! Vừa xong không phải tôi cố tình mạo phạm tới anh đâu! Để tránh những phiền phức không cần thiết sau này, tôi muốn để Tịch Thế Khanh hết hy vọng, vì tình huống cấp bách quá nên mới... mới hôn anh, còn nói những lời đó nữa, xin lỗi anh!"

Trong xe, Lục Cảnh Lễ hoàn toàn tròn tròn mắt.

Tình tình tình... tình tiết này! Đúng là bấp bênh quá đấy!

Anh bỗng thấy thương cho trái tim nhỏ bé kia của ông anh trai, giây trước còn tưởng Tiểu Tịch Tịch thích mình, giây sau đã bị sự thật đập vỡ vụn...

Giây phút này, Lục Đình Kiêu chỉ lẳng lẳng nhìn Ninh Tịch không nói gì cả.

Ninh Tịch thấy Lục Đình Kiêu không nói gì, bỗng cảm thấy hơi sợ hãi, Đại

ma vương sẽ không giận chứ?

Thật ra sở dĩ cô dám làm như vậy bởi vì cô tin vào IQ của Lục Đình Kiêu, chắc chắn anh sẽ hiểu ngay dụng ý của cô và phối hợp với cô.

--- O ---

Chương 588: Không Cần Lãi Thế Đâu

Đúng là Đại ma vương đã phối hợp ăn ý với cô thật, vở kịch này đúng là không thể chê vào đâu được.

Nhưng với phản ứng của Lục Đình Kiêu lúc này... chẳng lẽ có vấn đề ở chỗ nào sao?

Hự! Chắc không phải Lục Đình Kiêu tưởng đây là thật chứ? Chuyện này không phù hợp với IQ của Đại ma vương chút nào!!!

Trên thực tế, sau khoảnh khắc kinh ngạc ngẩn ngui Lục Đình Kiêu quả thật lập tức hiểu ra Ninh Tịch muốn làm gì, chỉ là khi ấy tình cảm chiến thắng lý trí, dù biết là giả anh cũng cố coi là thật, phóng túng chính mình trầm mê trong giấc mộng mà cô dựng lên...

Một lúc lâu sau, Lục Đình Kiêu mới mở lời, anh khẽ xoa đầu cô sau đó nói: "Không sao, em làm tốt lắm."

Sự im lặng vừa xong đâu phải vì anh tức giận, chẳng qua anh muốn yên tĩnh để nhớ kỹ, nhớ kỹ nụ hôn của cô, lời cô nói và tâm tình của chính anh giây phút ấy.

Ninh Tịch nghe vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là câu "em làm tốt lắm" sao nghe cứ kỳ kỳ vậy nhỉ?

Lúc này, Lục Cảnh Lễ bị làm lơ một lúc lâu không nhìn được phải lên tiếng: "Vậy... xin anh chị nhìn em chút với, cậu em này đã đợi lâu lắm rồi, hai người còn muốn lên xe nữa không đây?"

Ninh Tịch nguyễn Lục Cảnh Lễ một cái rồi sau đó bế bánh bao nhỏ lên xe.

Vừa lên xe, Lục Cảnh Lễ bắt đầu cười hề hề: "Tiểu Tịch Tịch, vừa xong tôi nhìn thấy rồi nhé? Tiểu Bảo đáng thương của tôi sắp bị chèn thành nhân bánh quy luôn rồi!"

"Lục Cảnh Lễ!!! Tôi còn chưa hỏi tội anh đâu đấy, chuyện hôm nay tôi càng nghĩ càng thấy kỳ quái, kể cả Tiểu Bảo có nhìn thấy tôi ăn cơm chung với Tịch Thế Khanh nên không vui nhưng cũng không đến nỗi khóc thành thế này, có phải anh trót nói cái gì không nên nói với thằng bé rồi không?" Ninh Tịch làm um lên.

Lục Cảnh Lễ sợ suýt tè ra quần, thề sống thề chết phủ nhận để giữ mạng:
"Tôi không có! Tôi có nói gì đâu! Tiểu Tịch Tịch cô nghi oan cho tôi rồi!"

Ninh Tịch nghiêng răng, hiển nhiên xác định tội là của anh ta: "Tôi nghi oan cho anh? Vậy để tôi hỏi thẳng Tiểu Bảo xem rốt cuộc có nghi oan cho anh không nhé!"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy tròn tròn mắt, vội vàng đưa mắt qua cầu cứu ông anh.

Anh, cứu em với! Chị dâu mà biết thì bả đập chết em mất! Bả thương Tiểu Bảo bao nhiêu thì sẽ đánh em đau bấy nhiêu đấy!

Lục Đình Kiêu trông vẻ mặt sợ hãi của Lục Cảnh Lễ, nể tình công lao ngày xưa của cậu ta nên mở miệng: "Ninh Tịch, vừa rồi em nói muốn để Tịch Thế Khanh hết hy vọng, ý là... hẳn có cảm giác với em sao?"

Ninh Tịch thành công bị câu nói này của Lục Đình Kiêu di dời sự chú ý, cô gãi gãi đầu có chút khó xử nói: "Nói thật, tôi cũng vẫn còn mơ màng lắm, hoàn toàn không biết tại sao Tịch Thế Khanh lại để ý đến tôi nữa, trước đây chúng tôi có từng gặp nhau nhưng là từ năm năm về trước, cũng chẳng có liên hệ gì. Tất nhiên, cũng có khả năng do tôi nhạy cảm nghĩ nhiều rồi cũng nên, nhưng dù sao giờ cũng không có vấn đề gì nữa rồi! Đều nhờ Boss đại nhân cả, cảm ơn anh lần nữa nhé!"

Lục Đình Kiêu: "Không cần khách khí."

Nguy cơ được giải trừ, Lục Cảnh Lễ sống sót sau tai nạn.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh trai, Lục Cảnh Lễ bỗng hơi giật mình.

Nghĩ kỹ lại, lần này anh mình cũng không có thiệt, chẳng cần làm gì tự dung lại hạ được một tình địch, đã thế lại còn ăn không một nụ hôn, không cần cãi thế chứ!!!

Chuyện tốt thế này, có thêm vài lần nữa cũng không chê nhiều đâu!

--- O ---

Chương 589: Ông Chủ Không Cho Con Yêu Đương

Dù thế nào thì chuyện lần này cũng coi như đã được giải quyết thuận lợi.

Lên xe, Ninh Tịch chuẩn bị gọi điện báo cáo tình hình cho ông nội biết nhưng cô vẫn cảm thấy có chút khó xử.

Haiz, tuy cô đã bàn bạc với Tịch Thế Khanh về chuyện "ai về nhà này" nhưng lỡ ông nội vẫn chưa hết hy vọng thì sao?

"Alo, ông ạ!!!"

"Aiz, Tiểu Tịch à! Con đã gặp mặt chàng trai nhà họ Tịch chưa? Con thấy thế nào? Cậu ta được lắm phải không?"

"Khụ, ông nội, anh ấy tốt lắm nhưng người ta không để ý tới con!" Ninh Tịch đáp.

"Con nói gì cơ, tên đó không để ý đến con á?" Lão gia tử kích động nói.

"Không phải đâu ông, ý con là bọn con không hợp nhau, ông đừng tác hợp chúng con nữa!" Ninh Tịch giải thích cho ông nội nghe những gì cô đã bàn bạc với Tịch Thế Khanh.

Đầu dây bên kia, nghe giọng Lão gia tử có vẻ khá thất vọng: "Sao có thể thế được? Ông còn cố ý gặp mặt cậu ta trước mà, trông không tồi, cũng là người tài giỏi nên ông mới yên tâm bảo con đi gặp mặt cậu ta, vậy mà con cũng không thích? Thế con nói ông hay, con thích người thế nào, để ông tìm giúp con! Ông còn một ông bạn già nữa, cháu trai nhà họ..."

Thôi rồi, thôi rồi, quả nhiên...

Ninh Tịch đỡ trán: "Ông à đừng! Ông, giờ con thật sự không muốn tìm đối tượng đâu!"

"Tiểu Tịch à, con tin ông đi, ông là người từng trải, tuổi con bây giờ phải tranh thủ mới tìm được người đàn ông xuất sắc, hơn nữa..."

Ninh Tịch đau đầu, bên cạnh bỗng truyền đến một nguồn nhiệt, Lục Đình Kiêu không biết từ lúc nào đã ghé sát vào tai cô, khẽ nói: "Nói với ông nội em, bảo ông chủ em không cho phép em yêu đương."

Ninh Tịch sững sờ, vội bật điện thoại: "Hà?"

"Lâm Chi Chi không nói với em à? Tình hình lúc này của em không thể có bạn trai được." Lục Đình Kiêu mặt không đổi sắc nói.

Ninh Tịch nghe vậy mắt sáng lên: "Đúng! Đây là một lý do quá tuyệt!"

Lục Cảnh Lễ đang lái xe phía trước khước miệng giật giật lắm bảm: "Ha ha, phải, ông chủ không cho phép cô yêu đương, chỉ cho phép cô với ông chủ yêu nhau thôi..."

"Ông nội, hiện tại con chỉ muốn dồn tâm sức vào công việc thôi, hơn nữa sự nghiệp của con đang trên đà đi lên, công ty con không cho phép con yêu đương lúc này!"

Lão gia tử nghe vậy nổi giận: "Gì cơ? Không cho yêu đương, sao lại có công ty như thế? Ông chủ của con có hiểu gì về quyền của con người không?"

Ninh Tịch liếc nhìn Lục Đình Kiêu vì chần cho cô mà lỡ phải dính đạn: "Ông nội, công việc của bọn con là vậy đấy, nếu có bạn trai rồi sẽ mất rất nhiều fan. Hơn nữa, giờ con còn mở một văn phòng làm việc riêng, ngày nào cũng bận tới mất tới mũi, tháng sau bắt đầu tuyên truyền phim mới, phải chạy khắp nơi trên cả nước, xong lại bắt đầu quay phim khác... thật sự không có thời gian đâu ạ!"

Ninh Trí Viễn đang định nói với cô về chuyện để cô về công ty làm việc nhưng nghe cô nói vậy liền biết không có khả năng, tuy rất tiếc nhưng thấy cháu gái mình có được sự nghiệp như ngày hôm nay trong lòng ông cũng cảm thấy vui mừng.

"Thế còn chất của ông thì sao... bao giờ ông mới được bé chất đây..."

Nghe tiếng thở dài đau thương của ông, Ninh Tịch xoa đầu bánh bao nhỏ, cô cũng thở dài, haiz, nếu bánh bao nhỏ là con trai cô thì tốt biết mấy, như vậy thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được rồi.

"Hay là ông ơi, con đi thụ tinh ổng nghiệm nhé?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Tiêu Bảo: "... " Thụ tinh ông nghiệm là gì?

--- O ---

Chương 590: Ba Oĩ Đùng Đi

"Đùng có làm càn!" Dù sao Lão gia tử tuổi tác cũng đã cao nên tư tưởng vẫn khá là cổ hủ, ông không thể chấp nhận được chuyện này.

Ông cũng sợ lỡ Ninh Tịch bị ông bức quá sẽ làm ra chuyện đại đột nên vội mềm giọng nói: "Được rồi được rồi, thật ra giờ con vẫn còn nhỏ, con cứ chăm chỉ làm việc đi, ông cũng không làm khó con nữa nhưng có một chuyện, con phải thường xuyên về thăm ông đấy, đây không phải là yêu cầu gì quá đáng chứ?"

Ninh Tịch nghe vậy thì vui mừng: "Không quá đáng, không quá đáng! Con nhất định sẽ về thăm ông thường xuyên!"

Sau khi dập điện thoại, Ninh Tịch cảm thấy nhẹ nhõm cả người, cuối cùng cô cũng giải quyết được một nỗi phiền muộn rồi.

Phía trước, Lục Cảnh Lễ vẫn đang chìm đắm trong bốn chữ "thụ tinh ông nghiệm" kinh hồn kia: "Anh Tịch, anh giỏi lắm, ngay đến thụ tinh ông nghiệm mà cũng lòi ra đùng được!"

Ninh Tịch lờm anh ta: "Ông nội tôi muốn được bé chắt, tôi lại không thể có bạn trai, nếu không làm thế thì anh bảo tôi phải làm thế nào?"

"Thế cô lấy tinh trùng ở đâu ra?" Lục Cảnh Lễ hỏi.

"Kho tinh trùng chứ đâu!"

Lục Cảnh Lễ nhìn anh trai qua gương chiếu hậu: "Thật ra ngay bên cạnh cô chẳng phải đã có sẵn lại còn là hàng cao cấp đấy sao..."

Ninh Tịch biết Lục Cảnh Lễ đang nói đến ai, cô không biết nên nói gì nữa: "Đùng! Đùng ngay cái chủ đề trẻ nhỏ không được nghe này lại!"

Sinh con với Đại ma vương, đùa gì thế...

Lục Đình Kiêu: "Nếu để tự nhiên thì chất lượng của tinh trùng sẽ tốt hơn."

Ninh Tịch: "Hai người đủ rồi đấy... tôi chỉ nói bừa một câu thôi mà... Đùng có mà thảo luận sâu thế được không hả... Tiểu Bảo vẫn còn đang ở đây đấy!"

Cô cúi đầu nhìn, may mà Tiểu Bảo khóc mệt quá nên đã ngủ rồi.

...

Châu Giang Đế Cảnh.

Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ tiễn Ninh Tịch và Tiểu Bảo xuống tận dưới lầu.

Lục Đình Kiêu xoa đầu con trai rồi ngẩng lên nói với Ninh Tịch: "Tôi về đây, gần đây trời trở lạnh, buổi đêm chú ý giữ ấm."

Ninh Tịch gật đầu: "Ừm ừm, tôi biết rồi! Boss đại nhân ngủ ngon!"

Lục Đình Kiêu nhìn cô đăm đăm: "Ngủ ngon."

Lục Cảnh Lễ ngáp một cái: "Anh Tịch ngủ ngon, Nếu bên phía Tịch Thế Khanh còn có chuyện gì, tuyệt đối phải nhớ chia sẻ với cậu em này nhé!"

Ninh Tịch không biết nên nói gì với tên sống nhờ vào đưa chuyện này nữa: "Có gì cũng không thiếu anh được!"

Tạm biệt xong, hai người chuẩn bị rời đi.

Nhưng Lục Đình Kiêu vừa quay người, bỗng cảm thấy áo mình bị một lực nhỏ kéo lại.

Ngoảnh lại, anh thấy Tiểu Bảo không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang ngái ngủ nhìn anh, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy góc áo anh không chịu buông.

Lục Đình Kiêu nhất thời ngớ ra.

Dù sao từ trước đến giờ Tiểu Bảo cũng chưa từng có cử chỉ thân mật như vậy với anh, chẳng phải lần nào anh rời khỏi chỗ Ninh Tịch, bé con cũng thiếu điều muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng, muốn anh đi nhanh lên sao...

Không chỉ Lục Đình Kiêu, ngay đến cả Lục Cảnh Lễ và Ninh Tịch cũng thấy ngỡ ngàng.

"Tiểu Bảo, con sao thế?" Ninh Tịch dịu dàng hỏi.

Tiểu Bảo chớp mắt nhìn Lục Đình Kiêu, sau đó bàn tay nhỏ bé thò vào ngực tìm gì đó.

Ninh Tịch biết cậu bé đang tìm tập giấy viết, vội lấy từ trong balo sau lưng

ra cho cậu bé.

Một tay bánh bao nhỏ giữ chặt lấy áo Lục Đình Kiêu không buông, tay còn lại dụi dụi mắt, sau đó liền viết mấy chữ: [Ba ơi, đừng đi]

Bốn chữ... Lục Đình Kiêu còn chưa kịp phản ứng lại, Lục Cảnh Lễ đã rú lên một tiếng, cảm động đến nỗi suýt thì bật khóc: "OA! Tiểu Bảo tình cảm quá! Tôi cũng muốn có con! Tôi muốn đi thụ tinh ổng nghiệm!"

Lúc này, Lục Đình Kiêu nhìn vào bàn tay đang giữ chặt áo mình và bốn chữ trên tập giấy kia, trong lòng vô cùng ngôn ngang.

Nước mắt Ninh Tịch đã lưng tròng, quan hệ giữa bánh bao nhỏ và Lục Đình Kiêu tốt lên, đây là việc cô muốn thấy hơn ai hết: "Lục Đình Kiêu, hay tối nay anh ở lại chỗ tôi đi! Ở bên Tiểu Bảo nhiều một chút!"

--- O ---

Chương 591: Thù Lao Trợ Giúp Hôm Nay

Lục Cảnh Lễ muốn ra ngoài chạy như điên một vòng!

Thật hâm mộ quá! Có con trai thật tốt!

Giống như có thần trợ giúp vậy!

Đại khái là vì hạnh phúc đến quá bất ngờ nên Lục Đình Kiêu không kịp phản ứng lại.

Mặc dù Tiểu Bảo vẫn là lá bài tẩy lớn nhất của Lục Đình Kiêu nhưng đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo chân chính trợ giúp anh như vậy.

Là bởi vì chuyện tối nay sao?

Đúng là trong cái rủi có cái may!

Cuối cùng thì Lục Đình Kiêu ở lại, chó độc thân Lục Cảnh Lễ khóc như mưa đi về nhà một mình.

Trong phòng ngủ.

Ninh Tịch nằm với Tiểu Bảo trên giường, hát ru dỗ nhóc ngủ còn Lục Đình Kiêu ngồi mép giường phía bên kia, một đoạn ống tay vẫn được Tiểu Bảo nắm lấy.

Đợi Tiểu Bảo ngủ rồi, Ninh Tịch hỏi: "Nếu không thì tối nay anh ngủ với Tiểu Bảo đi? Tôi ngủ phòng dành cho khách."

"Ngủ cùng nhau." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch nghe vậy thì sững sốt, lúng túng gãi đầu một cái: "Như vậy hình như không ổn lắm?"

Lục Đình Kiêu: "Không sao, tôi không ngại."

Ninh Tịch: "... " Đại ma vương... ngày càng bại hoại!

Boss đại nhân cũng đã nói không ngại bị chiếm tiện nghi, chẳng lẽ cô còn có thể nói mình ngại sao?

May mà giường cũng lớn, ở giữa còn có banh bao nhỏ nữa tính ra thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Ninh Tịch tắm xong bước vào phòng thì Lục Đình Kiêu đã nằm trên giường, mái tóc khi vừa tắm xong còn hơi xù xù, dịu dàng nhìn Tiểu Bảo đang say ngủ, điều này khiến trái tim Ninh Tịch không cẩn thận mà đột nhiên đập bình bịch.

Nghe tiếng bước chân, Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên: "Uống hết sữa rồi đi ngủ."

"..." Sao có cảm giác như Lục Đình Kiêu đang chăm hai đứa bé vậy.

Ninh Tịch uống sữa xong rồi bò lên cạnh Tiểu Bảo.

Lục Đình Kiêu tắt đèn phòng, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ mờ mờ, sau đó cúi người hôn trán con trai một cái.

Thấy Ninh Tịch nhìn mình, Lục Đình Kiêu hơi nhướn mày: "Cũng muốn hôn chúc ngủ ngon sao?"

Ninh Tịch mở to mắt lắc đầu.

Cô chỉ cảm thấy đáng về Đại ma vương dịu dàng chăm sóc Tiểu Bảo rất mê người nên mới nhìn thêm vài lần thôi mà! Nào có ý đồ bất chính gì!

Trong đôi mắt Lục Đình Kiêu thoáng qua một nét cười, đột nhiên nghiêng người nhào qua phía Tiểu Bảo, dưới con mắt tròn tròn của Ninh Tịch đặt xuống môi cô một nụ hôn.

Ninh Tịch: "!!!"

Má! Đại ma vương đang làm cái gì! Đã bảo chỉ ngủ cùng Tiểu Bảo thôi cơ mà?

Lục Đình Kiêu híp hai mắt lại, giấu đi một tia ám muội nơi khóe mắt: "Đây là thù lao hôm nay tôi giúp em."

Ninh Tịch: "..."

Buổi sáng hôm sau.

Ninh Tịch mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác chưa bao giờ có giấc ngủ ngon như đêm qua, cả một đêm không mộng mị. Hơn nữa cả người cũng ấm áp, hơi nóng xông lên khiến đầu óc cứ mơ màng.

Không được, còn phải dậy làm bữa sáng thật ngon cho Tiểu Bảo nữa!

Ninh Tịch cuối cùng cũng tự ép mình mở mắt ra.

Kết quả, vừa mới mở mắt đã bị một lồng ngực trần đập vào mắt...

Sấm sét âm trời!!!

OMG! Cái tình huống gì đây? Tại sao... cô sẽ ngủ thành thế này!

Không biết cô chạy đến cạnh Lục Đình Kiêu kiêu quái gì hơn nữa cả người cũng đè lên anh, cho nên quần áo ngủ của Lục Đình Kiêu cũng bị cô cọ cọ cho rơi ra, lộ ra một mảng da thịt trần trụi... mà tay cô thì đang đặt lên trên bụng với ngực của anh.

Ninh Tịch giật mình một cái, nghiêng nghiêng ngả ngả muốn bò dậy, nhưng mà chưa kịp lén lút trốn đi thì bàn tay của cô đã vô tình ấn nhẹ vào Lục Đình Kiêu, hơn nữa còn ấn vào chỗ không nên ấn...

--- O ---

Chương 592: Bị Mộng Du Sao?

Người đàn ông trên giường khẽ hừ một tiếng rồi từ từ mở mắt ra, từng chút ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào trong đôi mắt rồi hình thành hình ảnh ngược của gương mặt ngu ngốc đang kinh hoàng thất thố của cô...

Ninh Tịch nuốt nước bọt, đôi mắt xoay rồi lại xoay, nghĩ làm thế nào để giải thích cái tình huống chết tiệt trước mắt này.

Tình huống này cũng cực kỳ khó giải thích rồi!

Có bị bắt gian tại trận cũng không khó giải thích thế này!

Đầu óc Ninh Tịch cũng sắp nổ tung rồi, nhưng mà một giây sau cô đã biết, chút kích thích đó của cô cũng chẳng coi vào đâu. Bởi, Lục Đình Kiêu dùng đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ kia nhìn cô một cái rồi đột nhiên quay mình...

Ninh Tịch chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc tỉnh táo lại thì người đã bị đặt trên giường, đầu óc vẫn còn choáng váng chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Trên đầu liền có một bóng râm đổ xuống, ngay sau đó là một nụ hôn đau nhói trên môi, Lục Đình Kiêu hôn vô cùng kịch liệt, ngón tay hơi sần cực kỳ có kỹ xảo bóp cằm Ninh Tịch, chiếc lưỡi nóng hổi lập tức tiến vào, tùy ý càn quét dùng sức quán lấy chiếc lưỡi của cô...

Ninh Tịch hoàn toàn bị hành động bất ngờ của Lục Đình Kiêu làm cho đờ đẫn, cộng thêm dưỡng khí trong lồng ngực càng ngày càng ít khiến cho đầu óc không thể nào tập trung suy nghĩ.

Thậm chí, tình cảm bị kiềm chế nơi đáy lòng đã lâu suýt chút nữa thì bị nụ hôn này kéo ra, thiếu chút nữa không nhận được mà đáp lại Lục Đình Kiêu.

Càng thảm hơn chính là vì khoảng cách quá gần mà cô phát hiện buổi "chào cờ" sáng sớm của anh...

Ninh Tịch! Tỉnh táo! Bảo bối Tiểu Bảo vẫn còn nằm đây đấy!

Hết cách, cô tỉnh táo nhưng Lục Đình Kiêu thì không, nụ hôn này giống như anh đang muốn tháo rời từng bộ phận của cô ra rồi nuốt vào bụng.

Ninh Tịch bó tay, không biết làm gì hơn ngoài dùng hết sức cản trả, trong nháy mắt khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Lông mày Lục Đình Kiêu nhăn lại, động tác cũng chậm dần.

Ninh Tịch thừa một giây chậm trễ này vội vàng đẩy anh ra, thở hổn hển nói: "Này, Lục Đình Kiêu! Anh... anh đang bị mộng du sao?"

... Nếu đang mộng du thật thì hỏi cũng vô ích!

Không đúng, chẳng phải mộng du đều vào ban đêm mới phát bệnh sao? Bây giờ trời đã sáng rồi!

Đầu óc mơ hồ của Lục Đình Kiêu cũng dần dần tỉnh táo lại: "Không phải."

Ninh Tịch chớp mắt một cái, trong lòng đánh cái hoảng, phải không?

Ngón tay Lục Đình Kiêu lùa tay vào mái tóc xốc xếch, hai mắt vẫn còn lưu lại vẻ ngái ngủ chưa lui: "Xin lỗi, vừa rồi không tỉnh táo, cứ ngỡ còn đang mơ."

Ninh Tịch: "..."

Câu trả lời này...

Cô còn có thể nói gì đây?

Chẳng lẽ trong giấc mơ của Đại ma vương... anh làm thế với cô???

Hơn nữa Lục Đình Kiêu của vừa nãy quá khác với Lục Đình Kiêu lúc bình thường ở trước mắt cô... nụ hôn vừa rồi thật sự quá bá đạo!

Bá đạo đến nỗi khiến trái tim cô đập rộn lên...

"Vừa nãy em... đang làm gì?" Không đợi Ninh Tịch nói chuyện, Lục Đình Kiêu đột nhiên đặt câu hỏi, hơn nữa ngay câu đầu tiên đã đem bản thân từ thủ phạm chuyển thành người bị hại.

Nghe được câu hỏi này, Ninh Tịch chột dạ: "Cái đó... cái đó... tôi nói là tôi cũng không biết thì anh có tin không?"

Ánh mắt Lục Đình Kiêu nhìn Ninh Tịch sâu hun hút, vẻ mặt kia hiển nhiên là không tin.

Vẻ mặt Ninh Tịch vô cùng chân thành: "Boss đại nhân, tôi thề với trời, thật

sự tôi không biết tại sao mà vừa tỉnh ngủ đã thành như thế! Thật ra bình thường tôi ngủ cũng không tệ thế... tóm cái váy lại, đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi!"

--- O ---

Chương 593: Phát Triển Bất Ngờ

Ninh Tịch nói xong nhỏ giọng lầm bầm: "Còn chưa hỏi tội anh vừa làm vậy với tôi... nói sao thì cũng coi như hòa nhau chứ?"

Lục Đình Kiêu tựa hồ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: "Được, coi như hòa nhau."

Ninh Tịch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà vừa mới thở ra đã cảm thấy là lạ chỗ nào, cái này không đúng nha... chỗ nào hòa nhau chứ, rõ ràng là cô thua thiệt hơn mà?

Thôi kệ, ai bảo cô lặn đến đó trước chứ, nếu không Lục Đình Kiêu cũng không làm chuyện vừa rồi...

"Cái đó... Boss đại nhân, có thể đứng lên không? Tôi còn phải làm bữa sáng!" Ninh Tịch yếu ớt nói.

Lục Đình Kiêu cũng không lập tức đứng dậy mà chỉ nhìn cô, ánh mắt càng ngày càng u ám.

Ninh Tịch hoàn toàn không biết dáng vẻ của mình lúc này.

Cô nằm dưới thân anh, hai gò má đỏ ửng, đôi môi hơi sưng, quần áo ngủ cũng hơi xóc xếch, những lọn tóc dài đen nhánh rơi tán loạn trên gối trắng...

Lục Đình Kiêu không nhịn được tự hỏi, rốt cuộc anh phải làm thế nào để nhẫn nhịn?

"Lục Đình Kiêu?" Ninh Tịch bị nhìn chằm chằm có chút sợ.

Lục Đình Kiêu phục hồi tinh thần, đứng dậy xuống giường, Ninh Tịch lập tức chạy biến như nhanh như thỏ...

Ninh Tịch rất nhanh chóng làm một bàn đồ ăn sáng đầy đủ hương sắc, sau đó gọi Lục Đình Kiêu và bánh bao nhỏ tới ăn.

Hình như hôm nay bánh bao nhỏ khá là vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn còn rạng rỡ hơn mấy phần so với bình thường.

Ninh Tịch còn đang cảm thấy chuyện tối qua Lục Đình Kiêu ngủ lại đây có

chút không thích hợp, nhưng hiện tại nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của Tiểu Bảo thì bản thân lại bắt đầu vui mừng vì tối qua Lục Đình Kiêu đã ở lại.

Trong lòng cô bánh bao nhỏ vĩnh viễn đều là số một, chỉ cần bánh bao nhỏ vui vẻ là tốt rồi, mọi thứ còn lại đều là mây bay~!

Ăn sáng xong thì thời gian vẫn còn sớm, Lục Đình Kiêu liền ngồi ở salon xem báo, hiếm khi bánh bao nhỏ dính lấy Lục Đình Kiêu. Nhóc đang cầm một quyển sách viết bằng ngôn ngữ nào đó mà Ninh Tịch cũng không hiểu nổi rồi dùng tập viết bàn luận với ba ba.

Dưới ánh mặt trời, một lớn một nhỏ âm áp như bức tranh sơn dầu, không hiểu sao lại khiến người ta tĩnh tâm lại, còn có cảm giác yên bình nữa.

Cho đến khi di động của Ninh Tịch đột nhiên vang lên.

Ninh Tịch cúi đầu nhìn thì hơi hoảng, là ông nội gọi tới...

Lục Đình Kiêu thấy vẻ mặt cô không đúng liền hỏi: "Sao vậy? Ai gọi tới?"

"Ông nội tôi!" Ninh Tịch nhăn tít lông mày lại, chẳng phải tối qua đã nói xong rồi sao? Chẳng lẽ ông nội lại đổi ý?

Ninh Tịch gãi đầu một cái, có chút lo lắng nhận điện thoại: "Alo, ông nội ạ..."

"Tiểu Tịch! Ông nội hỏi, có phải con có chuyện gì giấu ông hay không?" Bên kia di động, Ninh lão gia tử không vòng vo mà trực tiếp hỏi thẳng luôn, giọng điệu nghiêm túc lạ thường.

Ninh Tịch sững sốt một chút: "Gì ạ? Không có đâu ạ! Ông nội muốn nói chuyện gì?"

"Là chuyện của Tịch Thế Khanh!"

Nghe được cái tên này, Ninh Tịch nhất thời có dự cảm xấu, chẳng lẽ Tịch Thế Khanh nói cái gì với ông nội? Anh ta không giữ thỏa thuận nói lại với người nhà sao?

Không thể nào? Tịch Thế Khanh không giống với loại người đó!

"Ông nội, anh ấy làm sao? Con thật sự không biết ông nói chuyện gì!"

Bên kia di động, giọng của Ninh lão gia tử rất kích động: "Con không biết? Vậy con nói cho ông tại sao hôm qua hai đứa vừa mới gặp nhau mà hôm nay thằng bé lại muốn xuất gia làm hoà thượng!"

Ninh Tịch: "... Ông mới... mới nói cái gì?"

Ninh Tịch bị Ninh lão gia tử dọa cho sợ đến ngu người: "Ông nội, ông ông... khụ, ông nói cái gì? Xuất gia làm hòa thượng???"

--- O ---

Chương 594: Lục Sát Thương Lớn Thế Sao?

"Tịch Thế Khanh muốn xuất gia làm hòa thượng??? Ông nội chắc chứ? Ông nội, có phải ông đang đùa con không?" Ninh Tịch không cách nào tin tưởng lời ông cô vừa nói.

Nghe được đối thoại của Ninh Tịch và Ninh lão gia tử, Lục Đình Kiêu ngồi một bên cũng lộ vẻ kinh ngạc, sau đó chân mày nhăn lại...

Cứ nghĩ rằng chuyện của Tịch Thế Khanh đã giải quyết xong từ tối hôm qua, không ngờ hôm nay lại xảy ra biến cố này.

Ninh lão gia tử cả giận nói: "Con đó, ông lừa con làm cái gì, thằng nhóc kia đã chạy lên chùa rồi, buổi chiều sẽ làm lễ quy y, là thật trăm phần trăm đó, ông còn có thể gạt con à?"

Nghe thế Ninh Tịch hoàn toàn ngây ngẩn: "Cái... cái này làm sao có thể? Có phải có nguyên nhân gì khác không? Tại sao lại nói là do con chứ?"

"Còn có thể có nguyên nhân gì khác à, trước khi gặp con thì người ta đang yên ổn, ăn một bữa cơm với con xong thì đột nhiên nói với người nhà muốn vào chùa cắt tóc đi tu! Con là hiểm nghi lớn nhất!" Ninh lão gia tử khản thiết nói: "Tiểu Tịch, con nhất định phải nghĩ cho kỹ, tối qua lúc ăn cơm rồi cuộc xảy ra chuyện gì! Xuất gia cũng không phải chuyện nhỏ! Nếu có liên quan đến con thì ông biết ăn nói thế nào với người ta?"

Lúc này Ninh Tịch có chút chột dạ...

Trên thực tế thì tối qua xảy ra không ít chuyện...

Chẳng lẽ... chẳng lẽ cách cô dùng để Tịch Thế Khanh từ bỏ ý định hơi quá đáng?

Má! Cũng làm gì quá đáng đến độ muốn đi xuất gia chứ?

"Ông nội, bây giờ ông đang ở đâu?" Cô mơ hồ nghe thấy tiếng tụng kinh truyền đến từ đâu bên kia.

"Ông đang ở chùa Pháp Hoa, ông nội với cha mẹ Thế Khanh đều ở đây. Tiểu Tịch, bất kể thế nào con cứ tới một chuyến đi, trong điện thoại nói không rõ được."

"Được, con biết rồi, ông đừng có vội, con tới ngay đây!"

Sau khi cúp máy, Ninh Tịch phức tạp nhìn Lục Đình Kiêu một cái, là vì Đại ma vương ra tay nên mới có lực sát thương lớn đến thế à?

"Tịch Thế Khanh muốn xuất gia?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch gật đầu một cái: "Đúng vậy, hơn nữa hình như bởi vì tôi nên mới thế, bây giờ tôi phải chạy đến chùa Pháp Hoa một chuyến."

"Tôi đi cùng em."

"Mà... hay là thôi đi, nhỡ đâu bị người ta thấy lại bị kích thích thì sao chứ?" Ninh Tịch đau khổ nói.

"Tôi chỉ đưa em đến cửa chùa."

"Nhưng mà anh sắp đi làm mà!"

"Buổi sáng không có việc gì, chỉ có một cuộc họp nhưng Cảnh Lễ có thể thay mặt tôi chủ trì." Lục Đình Kiêu nói xong liền gọi cho Lục Cảnh Lễ.

Di động bên kia vang lên tiếng nói sung sướng của Lục Cảnh Lễ: "Ôi anh Hai, sớm như này sao lại gọi cho em? Chắc chắn, có chuyện gì đó..."

"Cuộc họp buổi sáng anh không đến được, em chủ trì đi." Lục Đình Kiêu bình tĩnh nói.

Lục Cảnh Lễ vừa nghe vậy lập tức kích động: "Chà chà chà... không tới được? Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ anh với Tiểu Tịch Tịch..."

"Tịch Thế Khanh muốn xuất gia, anh phải đi cùng Ninh Tịch đến chùa Pháp Hoa một chuyến." Lục Đình Kiêu nói một câu cắt đứt mấy suy nghĩ không nên thân của em trai.

"Em... phuttt..." Di động truyền đến tiếng Cảnh Lễ phun máu: "Xuất gia? Anh đùa em đấy à?"

Cúp máy xong, Cảnh Lễ cũng có chút không biết làm thế nào, chuyện này cũng quá kịch tính rồi...

Quan trọng nhất là thời khắc trọng yếu thế này sao anh có thể không có mặt

chứ?

Lục Cảnh Lễ quả quyết gọi điện cho trưởng bộ phận nào đó, yêu cầu ông ta chủ trì cuộc họp sau đó lặng lẽ chuồn đến chùa Pháp Hoa.

--- O ---

Chương 595: Rõ Ràng Là Thích

Chùa Pháp Hoa.

Lục Đình Kiều với Tiểu Bảo chờ trong xe còn Ninh Tịch nhanh chóng chạy xuống tìm ông nội.

Vòng qua đám đông đến dâng hương, Ninh Tịch chạy thẳng về sân sau đại điện. Chạy qua mấy hành lang, tít trong một đình viện mới thấy bóng người quen thuộc, trừ ông nội ra còn có Tịch Bác Nghĩa cùng một nam một nữ trung niên. Hẳn đây chính là cha mẹ của Tịch Thế Khanh.

"Ông nội..."

"Tiểu Tịch à, mau đến đây! Mau đến đây!" Ninh Trí Viễn thấy cháu gái chạy tới thì vội vàng đứng dậy dắt tay cô.

"Ông nội, cô, chú..." Ninh Tịch chào hỏi từng người, tâm tình có chút bất an.

Ba người Tịch gia thấy Ninh Tịch cũng kích động ngênh đón, Tịch phu nhân thấy cứu tinh đến thì kéo nhẹ tay cô: "Con chính là Tiểu Tịch à? Quả nhiên là một đứa bé ngoan, khó trách Khanh Khanh nhà chúng ta trở về cứ khen con ưu tú!"

Ninh Tịch vốn cho là Tịch phu nhân sẽ chỉ trích cô một trận nhưng không ngờ bà lại khen ngợi mình nên có chút ngây ngẩn.

"Đứa bé ngoan, đừng khản trương. Vừa nãy trong điện thoại ông nội con chỉ nói quá lên thôi, mọi người đều biết chuyện này không có liên quan gì đến con hết, tối qua Khanh Khanh đã nói với chúng ta, nó cảm thấy với tính cách của hai đứa chỉ thích hợp làm bạn..."

Nghe đến đây Ninh Tịch vừa thấy thở phào nhẹ nhõm lại vừa thấy áy náy.

Lúc trước cô vẫn hoài nghi Tịch Thế Khanh, không ngờ anh không những không nói gì xấu mà còn nói tốt cho cô.

Thật đúng là làm bậy mà... bây giờ Ninh Tịch thật hy vọng Tịch Thế Khanh là mấy tên cận bã con nhà giàu, như vậy cô còn dễ xử lý một chút, nhưng lần này...

Tịch phu nhân kéo Ninh Tịch, hốc mắt đỏ ửng: "Gọi con tới cũng không có ý

gì khác, chẳng qua là chúng ta nghĩ hết cách rồi nhưng vẫn không hiểu vì sao đang êm đang đẹp nó lại đòi xuất gia, cho nên mới ôm hy vọng cuối cùng gọi con đến! Tôi qua nghe giọng của Tịch Thế Khanh thì nó cực kỳ tán thưởng con, con thử trò chuyện với nó xem, không chừng nó nghe con khuyên nhủ thì sao, bé ngoan, con có thể giúp cô khuyên nhủ Khanh Khanh sao?"

Tịch Bác Nghĩa đứng một bên lên tiếng: "Cái gì mà cực kỳ tán thưởng chứ, ba thấy thằng nhóc này tám phần là vừa ý Tiểu Tịch rồi, thích con bé thật đấy! Ngày đó ba bảo sắp xếp cho nó đi coi mắt nó còn định từ chối đấy, kết quả vừa mới nói đó là tiểu thư Ninh gia thì nó đã hỏi là tiểu thư nào, ba bảo là Tiểu Tịch thì nó lập tức đồng ý..."

"Vậy sao lúc về nó lại bảo Tiểu Tịch không phải loại hình nó thích, nói cái gì mà hợp làm bạn?" Tịch phu nhân khó hiểu.

Lúc này Tịch lão gia mới lên tiếng: "Tính của con trai bà đâu phải không biết, cái gì cũng không tranh, còn trẻ đã thích Phật, tính tình càng ngày càng lạnh nhạt... Tôi thấy tám phần là Tiểu Tịch tỏ ra là không có ý với nó nên nó quyết định quy y để trốn tránh sự thật!"

Không đợi Ninh Tịch phải giải thích cho bọn họ thế nào thì mấy người lớn đã tưởng tượng ra được đại khái.

Mặc dù thực tế không hẳn như vậy nhưng thà để cho bọn họ hiểu lầm như vậy còn hơn, đỡ cho cô phải nghĩ xem ăn nói thế nào.

Tịch phu nhân nghe Tịch lão gia phân tích cũng cảm thấy hợp lý: "Chẳng lẽ thật sự Khanh Khanh vì chuyện này mà lẩn quẩn trong lòng sao... cái này sao có thể?"

Về mặt Tịch lão gia nghiêm trọng: "Lúc trước nó say mê Phật học tôi đã lo lắng ngày này sẽ xảy ra, quả nhiên... ngay từ đầu nên ngăn cản nó tiếp xúc với mấy thứ linh tinh này!"

--- O ---

Chương 596: Hoàn Toàn Trở Thành Một Người Khác

Tịch lão gia tử còn đang định tức giận vì câu "mấy thứ linh tinh" của con trai nhưng nghĩ đến tình cảnh cháu trai mình bây giờ cũng chẳng nói nên lời.

Ông dù tin Phật nhưng không có nghĩa ông chấp nhận cho cháu trai mình làm hòa thượng...

Ninh Tịch thấy cha mẹ với ông của Tịch Thế Khanh đối thoại như vậy cũng hiểu, tại sao con người Tịch Thế Khanh lại tốt đến vậy.

Người lớn trong nhà đều là những người ôn hòa biết quan tâm, đầu tiên là an ủi cô rồi đến tận giờ vẫn chưa nói một câu hoài nghi hay chỉ trích nào, đều là đổ lỗi cho bản thân chính họ.

Chính bởi như vậy Ninh Tịch mới càng thêm áy náy.

Người ta vất vả cả đời mới nuôi lớn được một cậu con trai, kết quả lại bởi vì cô mà đi làm hòa thượng, cô đúng là đã tạo nghiệt lớn rồi!

Vốn còn có chút không chắc chắn nhưng nghe bọn họ nói chuyện thì hiểu nếu bọn họ cũng không tìm được nguyên nhân khác vậy chỉ có thể vì chuyện tối hôm qua. Lúc ấy vẻ mặt của Tịch Thế Khanh cũng có chút... không đúng...

"Thế này đi, dù sao con cũng tới rồi, dù con không chắc chắn nhưng con sẽ cố hết sức thử xem có được không?" Ninh Tịch đề nghị.

Tịch phu nhân nghe vậy liền cảm kích: "Quá tốt! Tiểu Tịch, thật cảm ơn con!"

Tịch lão gia cũng hòa hoãn mấy phần: "Con cũng không cần quá áp lực, chuyện này cũng chẳng quan hệ đến con, cứ thử một lần là được!"

Hai người tuy an ủi Ninh Tịch những rõ ràng bản thân họ cũng vô cùng khẩn trương thấp thỏm, dẫu sao giờ phút này Ninh Tịch là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, hướng tới phòng tụng kinh mà Tịch phu nhân chỉ cho cô.

Sau lưng, Ninh Trí Viễn trầm giọng thở dài: "Hy vọng Tiểu Tịch có thể đã

động được Thế Khanh..."

Thật ra thì ông cũng không ôm hy vọng gì, bởi vì lần này thằng bé có vẻ rất kiên quyết, dấu cho thật sự có liên quan đến Tiểu Tịch thì có khuyên nữa cũng chưa chắc thằng bé đã quay đầu.

Ninh Tịch hót ha hót hải cuối cùng cũng tìm được chỗ của Tịch Thế Khanh.

Đi hết những bậc thang đá xanh thì thấy một cái sân nhỏ thanh tịnh, trong sân có mấy cây hoa mai tỏa ra mùi thơm ngát thấm lòng người, khiến cho tâm tình người ta thoáng chốc bình tĩnh lại.

Cửa phòng đọc kinh mở ra, chợt thấy một chiếc màn cỏ đung đưa nhẹ nhàng trong gió phát ra tiếng vang lóc cóc. Trừ cái này ra thì không gian rất yên tĩnh, như thể thế bên ngoài và nơi đây là hai thế giới khác nhau.

Ninh Tịch bước lên chậm rãi đi tới cửa, hơi do dự một chút sau đó đưa tay ra vén chiếc rèm kia lên.

Sau khi tấm rèm được vén lên, đập vào mắt cô là một chiếc cửa sổ, bên ngoài cửa sổ là một mảnh rừng trúc xanh ngát, trong phòng có đầy những bình phong kính vẽ. Tịch Thế Khanh cứ lẳng lẳng ngồi trên một cái bồ đoàn, trong tay cầm một quyển kinh thư, vẻ mặt thành kính mà chuyên chú hoặc là nói thanh tâm quả dục.

Cho dù lúc này Tịch Thế Khanh vẫn đang mặc một bộ âu phục nhưng khí chất trên người đã không khác gì một hòa thượng đã quy y cửa phật.

Thấy Tịch Thế Khanh như vậy khiến Ninh Tịch kinh hãi.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà thôi sao anh ta tựa như biến thành một người khác thế này?

Lúc trước tuy anh ta cũng có khí chất xuất trần nhưng vẫn còn dính chút khói lửa nơi trần thế nhưng bộ dáng của hiện tại dường như đã có vẻ nhìn thấu hồng trần!

Ninh Tịch nhúc nhích, tình huống của Tịch Thế Khanh xem ra còn khó giải quyết hơn cô tưởng tượng.

Không được, không thể chưa đánh đã lui được, má nó, nghiệt mình gây ra mình phải gánh, huống chi cha mẹ với ông nội người ta vẫn còn đang chờ tin

tức của cô đây.

--- O ---

Chương 597: Đại Thần, Ngài Có Thể Nói Tiếng Người Không?

Ninh Tịch ổn định lại tâm tình, sau đó nhắc chân đi vào.

Đại khái là vì nghe được tiếng bước chân, tay cầm kinh thư của Tịch Thế Khanh hơi ngừng một chút sau đó chậm rãi nâng đầu lên.

Thấy người tới là ai, đáy mắt Tịch Thế Khanh vẫn yên tĩnh không chút gợn sóng như một chiếc giếng cổ.

"Ninh thí chủ..."

Nghe ba chữ này Ninh Tịch thiếu chút nữa hộc máu, hự ngay cả "Ninh thí chủ" cũng dám nói, anh ta muốn trốn vào cửa Phật thật à!

Ninh Tịch néo mi tâm, dứt khoát đặt mông ngồi đối diện Tịch Thế Khanh rồi khoanh chân lại, sau đó thở dài nói: "Tôi nói này... anh zai à, một lời không hợp liền đòi xuất gia? Rốt cuộc anh muốn cái gì?"

Tịch Thế Khanh: "Đây là kết quả do bản tăng đã suy nghĩ cặn kẽ nếu Ninh thí chủ đến để khuyên nhủ vậy thì ngài có thể đi rồi."

"Là do tôi sao?" Ninh Tịch dứt khoát đưa ra câu hỏi.

Tịch Thế Khanh: "Hết thấy điều xuất phát từ tâm của chính mình, không liên quan đến người khác."

Ninh Tịch hít sâu một hơi: "Vậy tôi có thể hỏi anh lý do chứ? Rốt cuộc là tại sao anh lại làm như này? Coi như là vì chuyện tối hôm qua, anh thích tôi rồi lại phát hiện tôi đã có người yêu... nhưng thế cũng không đến nỗi đòi xuất gia chứ, cái này quá không khoa học..."

Tịch Thế Khanh: "Hết thấy điều chỉ là một ý niệm, nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục, nhất niệm sinh, nhất niệm tử."

Ninh Tịch thật muốn khóc: "Đại thần, ngài có thể nói tiếng người sao?"

"Ninh thí chủ, nếu ngài đến đây vì áy náy thì không cần như vậy, đây là bản tăng tự nguyện." Tịch Thế Khanh nói.

"Vậy ba mẹ với ông nội anh thì sao? Anh không quan tâm chắc? Bọn họ nuôi anh nhiều năm như thế mà kết quả anh chẳng nói chẳng rằng chạy đi xuất gia?"

"Hết thầy đều có duyên phận, bản tăng với bọn họ đã hết duyên, bọn họ còn có Thế Hiên."

Ninh Tịch nhớ ra Tịch Thế Khanh từng nói với cô, anh ta còn có một em trai.

Má nó chứ, hóa ra anh ta đã chuẩn bị hết rồi, xem ra là quyết tâm xuất gia luôn chứ không phải đùa giỡn!

"Đại thần, Tịch tiên sinh, Khanh Khanh? Kính nhờ ngài nghĩ kỹ một lần nữa được không, xuất gia không phải là chuyện nhỏ đâu! Ba ngày, anh đợi thêm ba ngày suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định cũng không muộn!" Ninh Tịch ý đồ dùng kế trì hoãn.

"Ý bản tăng đã quyết, xin thí chủ về đi, sau hôm nay thí chủ có thể gọi pháp hiệu của bản tăng - Viên Thanh." Tịch Thế Khanh bắt đầu tiễn khách.

"Viên Thanh... tôi còn nghĩ là Viên Thông đấy! Tịch Thế Khanh! Anh quyết không đổi ý đúng không?" Ninh Tịch tức giận, người này rõ ràng nhìn có vẻ dễ nói chuyện nhưng sao lại cứng đầu như vậy!

Thật muốn đánh anh ta ngất xỉu rồi xách về!

Vẻ mặt Tịch Thế Khanh vẫn không thay đổi, giống như một tảng đá sừng sững đã trải qua biết bao năm tháng.

Ninh Tịch nói hơn nửa ngày, miệng lưỡi cũng sắp tứa máu rồi nhưng vẫn không thuyết phục nổi người kia, đến tận lúc ông nội cô gọi điện.

Ninh Tịch đi ra ngoài nhận điện thoại: "Alo, ông nội..."

"Tiểu Tịch đó à, sao đi lâu thế? Hai đứa nói chuyện thế nào rồi?"

Vẻ mặt Ninh Tịch âm trầm: "Thật xin lỗi ông nội, có thể khuyên được gì thì cũng đã khuyên hết rồi ạ, nhưng mà.... hình như vô dụng..."

Ninh lão gia tử ở đầu bên kia thở dài một tiếng: "Được rồi, đã sớm nghĩ tới kết quả này rồi, Tiểu Tịch, con quay lại đi!"

Ninh Tịch cắn răng: "Không vội, ông nội, làm phiền mọi người chờ con một chút, mọi người cứ tìm chỗ nghỉ ngơi rồi ăn gì đi, con muốn thử lại lần nữa."

"Hazz đứa nhỏ này... được rồi... đừng quá miễn cưỡng! Mà khoan, chú Tịch của con có lời muốn nói."

--- O ---

Chương 598: Khoảng Cách Một Hơi Thở

Bên kia di động đã thành cha của Tịch Thế Khanh: "Tiểu Tịch, con trở về đi, con không biết Thế Khanh nhà ta đâu, nó nhìn thì tưởng mềm tính lắm nhưng chỉ cần chuyện nó đã quyết thì tuyệt đối không đổi ý, con có khuyên thế nào cũng vô ích thôi."

"Đúng đó Tiểu Tịch, con đừng tự làm khó mình, chúng ta cũng không trách con đâu, chuyện này không quan hệ gì đến con cả." Tịch phu nhân cũng khuyên nhủ một câu, rất sợ cô bé kia ôm hết trách nhiệm vào người.

"Cô chú, con hiểu, anh ta không đụng tường sẽ không quay lại, mọi người cứ để con thử lần nữa!"

...

Một lát sau, Ninh Tịch cúp máy, vẻ mặt liên tục thay đổi.

Đánh ngất rồi xách đi chỉ là hạ sách. Nếu Tịch Thế Khanh không chịu thay đổi chủ ý thì có xách về rồi thì anh ta cũng lại chạy đến cho mà coi.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ!

Cùng lúc đó, dưới một cây đại thụ cách chùa không xa, có một chiếc xe lẳng lẳng đậu tại đó.

Bên trong xe, Lục Đình Kiêu đang nhìn đồng hồ trên di động, lông mày hơi nhíu lại.

"Hừ, đã lâu thế rồi sao chị dâu vẫn chưa ra?" Lúc này Lục Cảnh Lễ đã chạy đến hội họp với anh trai.

Lục Đình Kiêu mở cửa xe đi ra ngoài rồi châm một điếu thuốc, hiển nhiên là tâm tình có chút bực bội.

Lục Cảnh Lễ gãi đầu một cái cũng đi theo xuống xe: "Chờ ở đây cũng không phải một biện pháp, nếu không chúng ta vào xem thế nào?"

"Anh không thể vào."

"Chậc... được rồi... đúng là anh không quá thích hợp... nhớ đâu Tiểu Tịch vất vả lắm mới khuyên được người về lại bị anh kích thích đi cạo đầu luôn thì

làm sao..." Lục Cảnh Lễ lầu bầu, sau đó mở miệng nói: "Vậy để em đi thôi! Em len lén đi thám thính là được rồi! Lỡ đâu Tịch gia bên kia ép chị dâu, rồi chị dâu phải bắt đắc dĩ phải thỏa thuận cái gì thì sao, ví dụ như phải cho Tịch Khanh cơ hội, đồng ý qua lại gì gì đó vậy thì không xong rồi!"

Ánh mắt Lục Đình Kiêu tối dần, đây cũng là điều anh lo lắng nhất.

Hơn nữa lấy tính cách Ninh Tịch thì nếu Tịch gia làm người hiền lành thì chắc chắn sẽ vắt óc tìm cách lôi tên Tịch Thế Khanh về cho họ.

"Anh Hai, vậy em đi xem, nếu có chuyện gì em sẽ báo cho anh! Thời khắc mấu chốt em sẽ ngăn chị dâu lại!" Thấy Lục Đình Kiêu không nói gì, coi như ngầm chấp thuận thế là Lục Cảnh Lễ lập tức nhanh nhẩu chạy vào chùa.

Trong xe Tiểu Bảo nhô cái đầu nhỏ ra giơ tập giấy: [Ba ba, cần Tiểu Bảo giúp một tay sao?]

Nhìn dáng vẻ xem ra, sau buổi tối hôm qua Tiểu Bảo đã triệt để tự nguyện phối hợp với anh rồi.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu dịu dàng nhìn con trai: "Cám ơn con, nhưng mà chuyện này con không giúp được."

Bánh bao nhỏ thất vọng cụp cái đầu nhỏ xuống.

Ninh Tịch lại đi vào phòng đọc kinh một lần nữa.

Cùng lúc đó, Lục Cảnh Lễ đã nghe ngóng được chỗ của Tịch Thế Khanh liền nhanh chóng chạy tới.

Tịch Thế Khanh thấy Ninh Tịch trở lại trên mặt vẫn không có biểu cảm gì giống như trong thế giới của anh ta chỉ còn lại cuốn kinh thư trước mặt, trong lòng cũng chỉ còn Phật tổ, một lòng hướng Phật.

Ninh Tịch đi thẳng tới bên cạnh Tịch Thế Khanh, giật đi cuốn kinh thư trong tay anh ta.

Tịch Thế Khanh bị cướp mất kinh thư cũng không giận, vẫn bình tĩnh như cũ.

Ninh Tịch tiện tay lẳng cuốn kinh thư đi, sau đó đột nhiên tới áp sát gần Tịch Thế Khanh, dùng đầu gối đè lên người anh ta, một tay khác chông lên cạnh

bàn trà nhỏ để bên cạnh, khuôn mặt gần đến mức cơ hồ chỉ cách một hơi thở...

Đôi lông mày lạnh nhạt của Tịch Thế Khanh hơi cau lại một chút, không dễ phát hiện.

Vừa muốn mở miệng nói cái gì, Ninh Tịch đã không cho anh ta cơ hội trực tiếp đề lại bả vai, đem anh đặt dưới thân, đồng thời thân thể cũng đề lên...

--- O ---

Chương 599: Mẹ Nó! Đè Lên!

Bên ngoài phòng đọc kinh, Lục Cảnh Lễ vừa mới ghé vào cạnh cửa sổ liếc trộm vào đã thấy một màn kinh hoàng như vậy.

Chị dâu đè lên Tịch Thế Khanh... đè lên... đè lên...

Trong phút chốc, ba hồn bảy vía Lục Cảnh Lễ bay sạch!

Trời ạ!!!!!!!!!!

Anh vừa mới nói có chuyện gì sẽ báo cho anh Hai đây, thế này... này... thế này thì phải báo cáo kiểu gì!

Đây là giết người!

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào? Bây giờ anh phải xông vào can lại sao?

Tịch Thế Khanh thanh tâm quả dục phối thêm Ninh Tinh hoang dại khó kiềm chế. Cao tăng với yêu quái chính là tổ hợp kinh điển! Sao đột nhiên Cảnh Lễ lại thấy hai người kia xúng đỏi một cách quỷ dị như vậy chứ?

Chết rồi chết rồi! Nếu như bị anh Hai biết anh có loại suy nghĩ này thì chắc chắn chết không có chỗ chôn!

Ninh Tịch đè Tịch Thế Khanh vẫn chưa là gì, cô dùng ngón tay ấm áp mềm mại lướt qua mi tâm của Tịch Thế Khanh, kéo đến môi, hơn nữa còn dần dần sát gần lại...

Giờ phút này, Tịch Thế Khanh giống như một hồ nước động gặp phải bão táp, toàn thân căng thẳng như một cây cung được kéo căng hết sức, ngón tay thon dài siết chặt, hô hấp cũng hoàn toàn rối loạn. Mắt thấy đôi môi Ninh Tịch sắp chạm vào thì Thế Khanh giật mình, hai mắt nhắm chặt lại, hơi nghiêng đầu, lỗ tai đỏ như muốn nhỏ máu...

Nhưng mà ngay tại lúc tâm thần chấn động thì bên tai nghe được một giọng nói lạnh lùng băng giá: "Trần duyên chưa dứt! Lục căn không tịnh! Tịch Thế Khanh, anh thì xuất gia cái gì? Cái gì mà quy y cửa Phật? Không sợ ô nhục thánh địa Phật môn sao?"

Vừa dứt lời, cả người căng thẳng của Tịch Thế Khanh lập tức lạnh xuống,

sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Ngoài cửa sổ, đôi mắt Lục Cảnh Lễ sáng lấp lánh. Chị dâu đẹp trai chết đi được! Thật là không thể ngờ tình huống sẽ chuyển biến thế này! May mà anh không xúc động mà vọt vào nếu không thì hỏng cả kế hoạch của chị dâu...

Tịch Thế Khanh há miệng muốn nói cái gì nhưng chẳng thể thốt ra nổi một chữ.

Cho dù là lúc cùng bàn luận Phật pháp với Huyền Tịnh đại sư anh cũng chưa từng thua... nhưng bây giờ anh lại á khẩu không trả lời được.

Bởi vì không khống chế được lòng mình, không khống chế được tình cảm của mình, không khống chế được dục vọng...

Thấy Tịch Thế Khanh không nói lời nào, Ninh Tịch hí hai mắt lại: "Làm sao? Vẫn không chịu thừa nhận? Muốn tôi tiếp tục sao?"

"Không... không cần..." Trong đôi mắt Tịch Thế Khanh thoáng qua vẻ kinh hoàng, vẻ mặt khổ sở nói: "Cô nói đúng, quả thật tôi... đúng là... lục căn không tịnh..."

Ninh Tịch lúc này mới đứng dậy, sau đó đưa tay về phía Tịch Thế Khanh rồi kéo anh ta lên.

Mặc dù biết chiêu này có chút tàn nhẫn nhưng đối với tình hình của Tịch Thế Khanh lúc này thì chỉ có thể dùng biện pháp mạnh.

Vào giờ phút này, trên mặt Tịch Thế Khanh đã không còn vẻ tĩnh lặng như nước, anh hoàn toàn không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào.

Tất cả mọi người đều không hiểu, thậm chí cả Ninh Tịch cũng không hiểu tại sao anh phải quyết định như thế.

Đợi suốt năm năm đột nhiên có một cơ hội bày ra trước mặt mình, còn chưa kịp lĩnh hội đã lập tức tan thành bọt biển.

Nếu chưa bao giờ hy vọng có lẽ anh sẽ không thất vọng đến vậy.

Đến tận bây giờ mỗi lần nhớ lại cái cảnh tượng hai người ôm hôn nhau, trái tim Tịch Thế Khanh lại đau như xé ra vậy.

Khi đó anh đã nhớ ra, người đàn ông này là Tổng tài của tập đoàn Lục thị - Lục Đình Kiêu.

Mặc dù mới chỉ gặp qua một lần lúc Bảo Ngọc Hiên khánh thành nhưng anh sẽ không nhận sai.

Nếu như là bất kỳ một ai khác thì có lẽ Thế Khanh còn có cơ hội cạnh tranh nhưng đây là Lục Đình Kiêu, là Lục Đình Kiêu...

Trận chiến này còn chưa bắt đầu cũng đã định sẵn anh là kẻ thất bại.

--- O ---

Chương 600: Đại Sư Vẽ Cho Cô Một Đóa Hoa

Với một gia cảnh tốt, từ bé đến lớn vẫn thuận buồm xuôi gió mà không có bất cứ trắc trở nào khiến cho anh không có ham muốn với bất cứ thứ gì. Bởi vì chỉ cần anh muốn thì đều có được dễ như trở bàn tay, cho nên dần dần hình thành cái tính không tranh đấu bất cứ một cái gì, cuộc sống đối với anh mà nói thì có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Sự tồn tại của anh trên thế gian này thật giống như một người người ngoài cuộc đứng xem hết thảy.

Cho đến khi Ninh Tịch xuất hiện...

Sự xuất hiện đó đã hoàn toàn phá vỡ tầng ngăn cách kia, để cho anh lần đầu tiên có cảm giác mong muốn một cái gì đó.

Chính bởi vì quá trân quý cho nên lúc mất đi mới có thể tuyệt vọng đến vậy.

Cái anh muốn thì trên đời chẳng cầu xin được ở đâu.

Khi anh đến tìm Huyền Tịnh đại sư, cầu xin ngài nhận lấy mình thì ngay cả Huyền Tịnh đại sư cũng đồng ý cho anh quy y, bởi vì khi đó tâm cảnh của anh đã đạt đến trạng thái "Tứ đại giai không".

Nhưng hiện tại chỉ vì một động tác nho nhỏ của cô đã đem anh kéo về trần gian bụi bặm.

Có lẽ cô thật sự là số kiếp của anh!

Trên mặt Tịch Thế Khanh đã có chút chấp nhận thỏa hiệp.

Thấy vậy Ninh Tịch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô đã thành công rồi.

"Về nhà thôi?" Ninh Tịch nhìn Tịch Thế Khanh

"Tôi cần nói một tiếng với Huyền Tịnh đại sư."

Ninh Tịch vừa nghe thì lập tức cảnh giác: "Vậy tôi đi cùng anh!"

Vất vả lắm mới kéo được người về, nhớ đâu trò chuyện với Huyền Tịnh đại sư kia mấy câu lại quay đầu về làm hòa thượng thì cô tìm ai khóc đây!

Tịch Thế Khanh định nói là không cần nhưng nhìn ánh mắt của cô thì biết cô đang lo lắng cái gì nên cũng chỉ có thể để cô đi cùng.

Trong đại điện.

Huyền Tịnh đại sư có vẻ không ngạc nhiên về chuyện Tịch Thế Khanh có mặt ở đây, chẳng qua là khi nhìn thấy Ninh Tịch thì ánh mắt có chút biến hóa.

"Phượng trọng, thật xin lỗi. Đồ nhi trần duyên chưa dứt, tâm cảnh không vững, tự cảm thấy lúc này chưa có tư cách quy y."

Lúc Ninh Tịch đối diện với Huyền Tịnh đại sư thật ra có chút chột dạ, dấu sao trong chuyện này cũng là cô dùng trò vật mới thành công thôi, đừng nói Tịch Thế Khanh chưa phải hòa thượng, dấu cho có là hòa thượng chân chính thì vào cái tuổi tinh lực tràn trề này liệu có mấy ai giữ được bình tĩnh.

May mà Huyền Tịnh không truy cứu, cũng không hỏi bất cứ cái gì: "Hết thấy đều có duyên phận, con đi đi."

Ninh Tịch nhìn Lão tăng có vẻ đặc biệt cao thâm trước mặt mình thì có chút hiếu kỳ.

Đây chính Huyền Tịnh đại sư trong truyền thuyết?

Vậy cái vòng ngọc kia là do ông ấy khai quang?"

Chắc chắc, thật vất vả mới nhìn thấy chân nhân, nếu ông ấy có thể bói một quẻ may rủi cho cô thì tốt biết bao.

Ngay lúc này thì Huyền Tịnh đại sư chủ động lên tiếng: "Nữ thí chủ có chuyện?"

"Tôi sao?" Nếu Huyền Tịnh đã chủ động hỏi thì Ninh Tịch cũng đành mặt dày lên tiếng, cùng lắm là bị từ chối thôi mà: "Đại sư đúng là tinh tường, quả thật có chút... là như thế này, gần đây tôi luôn có chút không yên lòng, không biết Đại sư có thể chỉ điểm mấy câu?"

Huyền Tịnh nghe vậy thì dùng ánh mắt khó đoán nhìn cô mấy lần, sau đó nói nhỏ vài câu với tiểu hòa thượng đứng bên cạnh. Chốc lát sau, tiểu hòa thượng kia cầm giấy bút đến, sau đó ông cầm bút lông vẽ lên trên giấy...

Đến khi Ninh Tịch được cầm tờ giấy kia nhìn một cái, vẻ mặt có chút sửng sốt.

Vừa rồi Đại sư không viết chữ, mà là... vẽ một đóa hoa!

Đây là ý gì?

--- O ---

Chương 601: Cuộc Sống Không Thể Trêu Chọc Gái

Ninh Tịch vốn đang định hỏi cho rõ ràng, nhưng lúc này có một chú tiểu chạy đến nhắc Huyền Tịnh, pháp hội sắp bắt đầu rồi.

Huyền Tịnh hình như cũng không có ý định giải thích, cứ thế mà chào tạm biệt cô và Tịch Thế Khanh rồi đi mất.

Ninh Tịch đành quay sang hỏi Tịch Thế Khanh bằng một khuôn mặt ngu đần: "Anh Tịch, anh khá là hiểu Đại sư, anh xem ông ấy vẽ cho tôi một đóa hoa thế là có nghĩa gì?"

Tịch Thế Khanh cầm lấy tờ giấy, cẩn thận ngắm nghía một hồi nhưng cũng không đoán được như thế nào: "Tâm tư của Phương trượng tôi cũng không có cách nào phỏng đoán."

Tịch Thế Khanh nói rồi nhìn cô với ánh mắt có hơi ngạc nhiên: "Mỗi ngày đều có rất nhiều người tới hỏi Đại sư những câu tương tự nhưng ngài ấy chỉ thường trả lời một câu "Tất cả đều tự có duyên pháp" không ngờ lần này ngài ấy lại tự tay phê cho cô."

Khóe miệng của Ninh Tịch cứng đờ, nhỏ giọng đáp: "Nghe anh nói như thế... tuy rằng cảm thấy rất vinh hạnh nhưng mà đóa hoa này cũng thật khó hiểu quá đi mất... thôi, để sau rồi từ từ nghĩ vậy!"

Lúc rời khỏi đại điện, Tịch Thế Khanh quay người nhìn chằm chằm vào tượng phật trong đại điện rất lâu.

Ninh Tịch đặt tay lên vai của Tịch Thế Khanh, xoay anh ta lại không cho nhìn nữa: "Ài, đừng có nhìn nữa mà, làm hòa thượng thì có gì hay? Cả ngày đều phải tụng kinh niệm phật, không được uống rượu, không được ăn thịt! Hôm nào đây tôi mời anh uống rượu, dẫn đi ăn thịt, đưa anh đi chơi xả láng luôn, đảm bảo sau này anh không muốn đi tu nữa cho mà xem! Tôi bảo này, cuộc sống không thể chêu chọc gái thì khác gì cá mắc cạn..."

Ninh Tịch vắt hết óc, thao thao bất tuyệt nói về những ưu điểm của việc không xuất gia, cuối cùng thì Tịch Thế Khanh cũng không nhìn tượng phật nữa mà quay sang nhìn cô, đôi mắt trong suốt không có bất cứ thứ gì, ngoại trừ... bóng dáng của cô.

Vật lộn cả nửa ngày trời, Ninh Tịch cũng coi như là không phụ sự ủy thác

đưa Tịch Thế Khanh bình an quay về.

Lúc đó, Tịch phu nhân đang không ngừng khóc lóc, bà chẳng còn mong chờ gì việc con trai bà sẽ thay đổi quyết định nữa rồi.

Tịch lão gia cũng buồn rười rượi.

Tịch lão gia tử tuy không nói gì nhưng áp lực cũng rất lớn, dù sao chuyện cháu nội mình thích phật học cũng có phần là do bị ảnh hưởng một cách vô thức từ ông.

"Sao mà lâu thế nhỉ..." Ninh lão gia tử bất an ngó ra ngó vào cả buổi.

Tịch lão gia tử lại thở dài một tiếng: "Lão Ninh, gọi tiểu Tịch về đi thôi, bọn tôi lại nghĩ cách khác vậy."

"Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế này thì có thể nghĩ ra cách nào khác đây?" Tịch phu nhân nhìn đồng hồ: "Còn nửa tiếng nữa là Khanh Khanh phải xuống tóc rồi!"

Dứt lời lại càng khóc tợn: "Nếu như Khanh Khanh của con đi tu thật, con cũng sẽ cắt tóc đi làm ni cô!"

Tịch lão gia nghe thế thì phát hoảng: "Bà... bà đang nói vớ nói vẩn cái gì thế! Đúng là hồ đồ mà!"

"Tôi hồ đồ gì! Con trai đi tu rồi, tôi còn cái gì mà luyến tiếc nữa chứ!"

"Vậy Thế Hiên với tôi thì sao?"

...

Cả nhà đang u buồn thì đột nhiên nhìn thấy một người đang đi từ đầu hành lang tiến về phía này.

Là Ninh Tịch quay về.

Tịch phu nhân đang định tiến lên an ủi Ninh Tịch mấy câu, bảo cô không cần quá để ý nhưng không ngờ ngay sau đó bà lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi theo sát sau lưng Ninh Tịch.

Đó là con trai bảo bối của bà!

Vẻ mặt của Tịch phu nhân sững sờ rồi tiếp sau đó là kinh ngạc, bà run rẩy nói: "Khanh Khanh..."

"Thế Khanh..."

Ba người nhà họ Tịch nhìn thấy Tịch Thế Khanh đều vừa kinh ngạc lại vui mừng nhưng trong lòng cũng không khỏi thấp thỏm, lẽ nào trước khi xuống tóc nó đến gặp mặt mình lần cuối?

Mãi cho đến khi Tịch Thế Khanh đi đến trước mắt bọn họ, gọi từng người một: "Ba, mẹ, ông nội, ông Ninh..."

Không còn là thí chủ này, thí chủ nọ nữa rồi!

--- O ---

Chương 602: Nhân Tính Ở Đâu?

Thế... thế này... là đã thay đổi quyết định rồi, không đi tu nữa đúng không?

Tịch phu nhân hai mắt đỏ hồng, không nhìn nổi mà ôm con trai khóc òa lên: "Khanh Khanh à, con dọa chết mẹ rồi!"

Tịch lão gia mặt cũng đầy vui vẻ: "Tiểu Tịch, cảm ơn cháu! Cảm ơn!"

Nếu không có Ninh Tịch thì suýt chút nữa cả vợ và con trai ông đều đi tu hết cả rồi!

"Cháu gái à! Cháu làm sao mà khuyên được nó thế?" Trên khuôn mặt của Tịch lão gia tử cũng tràn đầy xúc động.

"Đúng đó Tiểu Tịch, cô thật không biết cảm ơn con như thế nào mới phải!"

Ninh Tịch đương nhiên là không thể nói thẳng cho bọn họ biết mình làm thế nào liền vội vã xoa tay nói: "Khụ, cô chú, ông thực ra cháu cũng có làm gì đâu, lúc cháu đến thì anh ấy đã bị mọi người nói cho xiêu lòng rồi, cháu chỉ hưởng sái công lao của mọi người mà thôi!"

"Con bé này, cháu khiêm tốn quá rồi!" Tịch phu nhân ngắm nhìn cô gái trước mặt, mắt ngọc mày ngài, đôi mắt trong suốt sạch sẽ, ăn mặc cũng đơn giản mà hào phóng, thật đúng là càng nhìn càng thích.

Hơn nữa, con trai mình ai khuyên cũng không được thế mà cô gái này chỉ đi một chuyến thôi đã khuyên được rồi, bà càng chắc chắn tâm tư của con trai mình với cô gái này không hề bình thường.

Nếu như hai đứa nên đôi nên lứa, vậy thì khỏi phải lo lắng con trai bà sau này lại có ý định đi tu nữa rồi.

"Tiểu Tịch à, tối sang nhà cô cùng ăn một bữa cơm đi! Dù sao thì lần này cũng phải cảm ơn cháu cho đến nơi đến chốn!"

Tịch lão gia tử gật gù: "Điều này là chắc chắn rồi!"

Ninh lão gia tử đứng bên cạnh thấy thái độ của người nhà họ Tịch như thế đương nhiên là biết bọn họ đang nghĩ gì, ông cũng vui vẻ khi nhìn thấy việc thành.

Cùng lúc đó, trong một chiếc xe màu đen bên ngoài chùa.

"Anh Hai, em về rồi! Anh cứ yên tâm, chị dâu đã làm xong việc rồi! Hơn nữa còn rút lui an toàn, không mất một cọng tóc!" Lục Cảnh Lễ cố ý dùng giọng điệu như không hề có gì kỳ lạ xảy ra để báo cáo với ông anh mình.

Nhưng mà, Lục Đình Kiêu là ai chứ.

Đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy liếc nhìn một cái, Lục Cảnh Lễ không hiểu tại sao cũng rùng mình một cái: "Anh... sao thế?"

Thật đúng là cố gắng lắm mới không nói lấp bấp.

Lục Đình Kiêu hơi nheo mắt, ánh mắt như thể xuyên thấu cả linh hồn, âm u nói: "Rút lui an toàn?"

"Dạ, đúng thế! Làm sao ạ?" Biểu cảm trên mặt của Lục Cảnh Lễ rất vô tội.

"Nói thật!" Bầu không khí xung quanh Lục Đình Kiêu bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Lục Cảnh Lễ chớp chớp đôi mắt hoa đào, ánh mắt chân thành không gì sánh nổi nói: "Anh Hai, em nói thật mà! Chị dâu hoàn toàn không hề đáp ứng bất kỳ một yêu cầu quá đáng nào của Tịch Thế Khanh cả, cũng không nói ra chân tướng sự việc tối qua! Thế chẳng phải là rút lui an toàn thì là gì!"

Ha ha ha, nói thật có mà chết à, anh còn yêu đời lắm.

Cái cách đó của Ninh Tịch người ngoài nhìn vào thì thấy thông minh lắm, oách lắm nhưng đối với Lục Đình Kiêu mà nói nó lại chẳng khác gì một đòn hủy thiên diệt địa cả.

Thảm nhất là lúc đó anh vì sững sốt nên không kịp thời cản lại! Chỉ cần riêng chuyện này thôi là đã đủ chết một trăm lần rồi!

"Đừng để anh nhắc lại lần thứ hai." Trong khoảnh khắc Lục Đình Kiêu vừa dứt lời, xung quanh như thể có cơn cuồng phong ập đến, bầu không khí đè nén đến cực điểm.

Vốn dĩ anh cũng không muốn tìm hiểu nhiều nhưng vì hiểu quá rõ Lục Cảnh Lễ, biểu hiện của thằng nhóc này càng bình tĩnh thì chắc chắn sẽ có chuyện, hơn nữa còn không phải là chuyện nhỏ.

Trạng thái này của Lục Đình Kiêu, Lục Cảnh Lễ đã từng gặp một lần vào rất nhiều năm trước, khi Lục Đình Kiêu bắt đầu thanh lọc nội bộ của gia tộc họ Lục. Cái khí thế trong khi thâm vấn đó đã khiến cho tên gián điệp kia sợ đến mức tè cả ra quần!

Lục Cảnh Lễ thậm chí thề một tiếng, má nó, em là em ruột của anh đó, anh dùng cái kiểu bức bách phạm nhân đó để đối phó với em à! Nhân tính ở đâu!

--- O ---

Chương 603: Độc Quyền Của Cô Tiểu Tịch

Biết sao được, từ sau khi chị dâu xuất hiện đứa em này đã bị cho ra rìa.

Trong lúc Lục Cảnh Lễ còn đang âm thầm phỉ nhổ, Lục Đình Kiêu đã mở rộng áp lực bao phủ khắp nơi.

Hơn nữa, thần kỳ ở chỗ là nó chỉ hướng vào Lục Cảnh Lễ, mà tránh khỏi Tiểu Bảo đang vui đùa vẽ tranh.

Đối diện với ánh mắt đóng băng ngàn dặm của ông anh trai, Lục Cảnh Lễ rớt hết cả da gà, chân càng càng lúc càng run lẩy bẩy... oh shit! Shit! Không được rồi! Không chịu nổi nữa rồi!!!

"Chị dâu thực sự không làm gì mà, chẳng qua chỉ đẩy ngã Tịch Thế Khanh rồi đùa giỡn một chút mà thôi, cái tên Tịch Thế Khanh đương nhiên là không chịu được rồi, lúc đó mặt đỏ đến mức thấy máu luôn. Sau đó, chị dâu liền nhân cơ hội đó dùng phép khích tướng nói hấn ta lục căn không tịnh, làm bản cửa Phật, không xứng xuất gia..." Lục Cảnh Lễ dùng tốc độ nhanh nhất nói một lèo.

Nếu như Lục ma vương mà có ma pháp thật thì chỉ sợ là lúc này cửa kính xe đều vỡ nát cả ra rồi, thực vật trong vòng một trăm dặm không thể sống sót.

Lục Cảnh Lễ sợ đến mức tim sắp ngừng đập đến nơi, yên lặng ôm lấy Tiểu Bảo - người duy nhất ở ngoài cơn cuồng nộ, tìm kiếm sự che chở.

Tiểu Bảo này giờ còn đang chăm chú vẽ tranh, cũng không nghe thấy Lục Cảnh Lễ nói cái gì, thấy chú Hai đột nhiên ôm lấy mình, cậu nhóc nhăn nhó cúi đầu viết xoàn xoạt một hàng chữ lên giấy: "Độc quyền của cô Tiểu Tịch"

Có nghĩa là... cục cưng đây chỉ thuộc về cô Tiểu Tịch, chú không thể tùy tiện ôm được.

Lục Cảnh Lễ đọc xong, cảm nín khóc thành dòng sông...

Hu hu hu! Tại sao cả thế giới này đều hắt hủi tôi!

Về phía Ninh Tịch, bởi vì Lục Đình Kiêu còn đang chờ cô cho nên cô lịch sự từ chối lời mời ăn tối của nhà họ Tịch, nhưng mà bởi vì nhiệt tình khó mà chối từ nên cô đã đồng ý lần sau nếu có thời gian nhất định sẽ đến.

"Tôi về rồi đây! Đã xong việc hết rồi! Đi thôi!"

Ninh Tịch vừa mới mở cửa xe ra, Lục Cảnh Lễ lập tức thăm thiết gào lên nhào đến: "Chị dâu, hai người bọn họ bắt nạt em!"

"Ha ha, chị dâu...? Xem ra không đánh cho anh một trận thì anh vĩnh viễn không nhớ được đúng không?" Ninh Tịch bẻ bẻ đốt ngón tay.

Lục Cảnh Lễ nhất thời như thể chịu đả kích rất lớn, mặt mũi tràn đầy thất vọng: "Cái thế giới vô tình này, tôi cũng đi tu luôn cho xong..."

Ninh Tịch không để ý đến anh ta, lôi tờ giấy Huyền Tĩnh đại sư vẽ cho cô ra ngắm nghía.

Lục Cảnh Lễ ngay lập tức bị thứ trong tay Ninh Tịch thu hút sự chú ý, vẻ mặt đầy cảnh giác hỏi: "Chị... anh Tịch, đây là cái gì thế? Một đóa hoa! Chẳng lẽ là do Tịch Thế Khanh tặng cho anh?"

"Ăn nói linh tinh, đây là chữ mà Huyền Tĩnh đại sư phê cho tôi!"

"Hả? Nhưng đây rõ ràng là một đóa hoa mà!" Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ thị lực của mình rất tốt.

Ninh Tịch lật đi lật lại ngắm nghía một hồi vẫn không nhìn ra có ý gì: "Hazz, đại sư đúng là đại sư, hoàn toàn không hiểu có nghĩa gì luôn!"

Nói rồi hai mắt sáng lên ghé đầu sang ghé lái bên cạnh: "Boss đại nhân, anh học rộng hiểu nhiều, nhất định là sẽ biết, anh giúp tôi nhìn một chút xem nào?"

Mái đầu của cô gái nhỏ kề sát bên tai Lục Đình Kiêu, hơi thở nóng ấm quanh quần, sự lạnh lùng xung quanh Lục Đình Kiêu mới giảm đi đôi chút, anh nhận tờ giấy trên tay Ninh Tịch nhìn thoáng qua, một lúc sau, anh khẽ cau mày: "Phương trượng tại sao lại phê chữ cho em?"

Ninh Tịch gãi gãi đầu nói: "Tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu, bảo là đạo này tôi luôn cảm thấy thấp thỏm không yên, hỏi xem ông ấy gợi ý gì đó được không, sau đó ông ấy liền vẽ cho tôi một đóa hoa, cũng không nói gì cả, à... hay là ông ấy khen tôi xinh nhỉ?"

Đóa hoa này... quả thực là rất khó có thể đoán được hàm ý của nó, trong thoáng chốc Lục Đình Kiêu cũng không nghĩ ra được là có ý gì.

--- O ---

Chương 604: Tìm Ai Đó Kết Hôn

Đúng lúc này, Lục Cảnh Lễ cũng sắp đến, vẻ mặt rất hiếu kỳ: "Cái này rất khó giải à? Ý tứ của Huyền Tịnh đại sư rất rõ ràng mà!"

"Rõ ràng? Chỗ nào?" Ninh Tịch có chút câm nín, quả nhiên tư duy của Lục Cảnh Lễ đúng là không giống người thường.

Lục Cảnh Lễ chớp chớp mắt: "Vấn đề mà cô hỏi chắc là hỏi về cát hung, kiếp nạn chứ gì! Huyền Tịnh đại sư vẽ cho cô một bông hoa đào... ý chẳng phải là đang nhắc nhở sắp tới cô sẽ có kiếp đào hoa sao!"

Ninh Tịch: "Kiếp... đào... hoa..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Trên mặt của Lục Cảnh Lễ tràn đầy vẻ vô tội: "Tôi nói sai gì à?"

Vẻ mặt của Ninh Tịch đen như đáy nồi: "Anh nói cũng... có lý lắm!"

Cô không thể phản bác được câu nào luôn.

Hơn nữa, càng nghĩ càng cảm thấy có lý, gần đây cô thật sự thấy có dấu hiệu của kiếp đào hoa nha!

Không chỉ là Ninh Tịch, ngay cả Lục Đình Kiêu cũng cảm thấy rất có lý.

Ninh Tịch khô sở vò đầu: "Má nó chứ! Chẳng lẽ thế thật! Vậy tôi phải làm thế nào đây? Đại sư cũng không nói với tôi cách phá giải! Tôi có cần quay lại lần nữa để hỏi không?"

"Cái này mà còn cần hỏi Đại sư à? Cô hỏi tôi là được rồi! Cách phá giải đương nhiên là tìm một người để kết hôn rồi, như thế thì sẽ không còn phạm phải đào hoa nữa!" Gương mặt của Lục Cảnh Lễ hiện lên vẻ đương nhiên là thế, hơn nữa còn nhìn vào khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của ông anh ruột mình nói với ngữ điệu đầy sâu xa: "Đây chính là phương thuốc diệt hoa đào trong truyền thuyết đó!"

Sắc mặt của Ninh Tịch càng kém: "Kết hôn... đùa nhau à, thế thì khác nào là không có cách nào giải đâu? Ồ mà không, Lục Cảnh Lễ tại sao tôi lại đi nghe anh nói vớ vẩn nhỉ! Ai bảo nhất định là kiếp đào hoa đâu!"

"Đã vẽ cái hoa đào to thế rồi còn gì, không phải là kiếp đào hoa thì là cái gì?"

Ninh Tịch cúi giận lườm anh ta một cái: "Thế không thể là vận đào hoa được à?"

"Ha ha..."

Lục Cảnh Lễ cười gượng lắm lắm: "Nếu như cô có vận đào hoa thì đó chính là kiếp nạn của anh tôi đây! Lại còn là sinh tử kiếp nữa chứ!"

Đúng lúc này, "Tinh" một cái, di động của Ninh Tịch vang lên, báo có tin nhắn mới.

Ninh Tịch vẫn còn đang không nghĩ ra rốt cuộc đóa hoa đó có nghĩa là gì, vô thức cầm điện thoại lên nhìn một cái, kết quả sau khi nhìn xong thì...

Hồn bay phách lạc!!!

"Này! Tiểu Tịch Tịch, cô làm sao thế? Nhìn thấy cái gì mà sợ thế?" Lục Cảnh Lễ hỏi nhỏ.

Lúc này vẻ mặt của Ninh Tịch quả thật khiến người ta phát sợ, mặt tái xanh tái mét như thể vừa gặp ma.

Lục Đình Kiêu cũng nhíu mày nhìn sang.

Ninh Tịch đỡ lấy cái trán hơi choáng vì bị kích thích quá lớn, quả thực muốn bóp chết Lục Cảnh Lễ luôn.

Cái tên mồm quạ đen này! Kiếp đào hoa chết tiệt sợ là đã đến tìm bà rồi đây!!!

Một lúc lâu sau Ninh Tịch mới miễn cưỡng khôi phục lại bình tĩnh, sau đó quay sang nói với Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, tôi có chút chuyện cần phải xử lý, tối nay không thể quay về thế nên tối nay anh có thể trông Tiểu Bảo giúp tôi được không?"

"Lúc nào thì về?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Vẻ mặt của Ninh Tịch có hơi sững sốt: "Tôi... cũng không chắc, nếu nhanh thì là sáng ngày mai, còn muộn thì có thể là hôm sau nữa... tóm lại, khi nào

xong việc tôi sẽ lập tức gọi điện thông báo với anh!"

Nói rồi cô ôm Tiểu Bảo vào lòng, siết thật chặt: "Cục cưng à, cô có chút chuyện phải đi ra ngoài một lát, con ở nhà ngoan ngoan nghe lời ba nha!"

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái nhỏ, trong đôi mắt lóe lên sự lạnh lẽo: "Tôi đưa em đi."

"Hả, không cần đâu, không cần đâu! Tôi tự đi là được rồi!"

Rõ ràng Ninh Tịch không muốn nói quá nhiều, vội vội vàng vàng xuống xe, trên mặt thoáng hiện lên sự kinh hoàng trước nay chưa từng thấy.

Lục Đình Kiêu nhìn theo bóng dáng hấp tấp lên xe taxi của Ninh Tịch, đôi mắt càng lúc càng trở nên đen đặc.

--- O ---

Chương 605: Đại Sư Huynh Là Cái Quỷ Gì?

"Rốt cuộc thì cái tin nhắn đó có nội dung gì vậy? Từ trước đến giờ chưa từng thấy chị dâu sợ hãi như thế bao giờ! Chẳng lẽ là có nguy hiểm gì sao?" Lục Cảnh Lễ thở dài: "Đáng tiếc lúc này em không nhìn trộm được!"

Vừa mới dứt lời, bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh lập tức vênh tai lên, sau đó viết soàn soạt trên giấy: [Nguy hiểm?]

Con người Lục Cảnh Lễ chuyển vòng vòng: "Tiểu Bảo, vừa này con có nhìn thấy nội dung tin nhắn của cô Tiểu Tịch là gì không? Nếu như biết nhất định phải nói cho ba và chú Hai biết đấy nhé, bởi vì nó rất quan trọng! Chú sợ cô Tiểu Tịch của con sắp gặp phải nguy hiểm!"

Tiểu Bảo hoang mang nhìn Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu khẽ gật đầu.

Lần này cũng không phải Lục Cảnh Lễ ăn nói lung tung, vừa này khi Ninh Tịch đi khỏi đây, vẻ mặt của cô quả thực rất lạ.

Biết cô Tiểu Tịch có khả năng gặp nguy hiểm, Tiểu Bảo ngay lập tức cúi xuống viết xoèn xoẹt.

Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ căng thẳng nhìn cậu nhóc nhanh chóng viết ra nguyên văn toàn bộ nội dung tin nhắn: "Đêm nay, gặp nhau trên tầng thượng. __. Đại sư huynh."

Xem xong vẻ mặt của Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ đồng thời thay đổi.

"Đại sư huynh là cái quỷ gì! Lại còn hẹn người ta gặp trên nóc nhà! Móa, không lẽ là kiếp đào hoa đến thật? Nhưng cũng không đúng, nếu như thế thì Ninh Tịch có thể không đi mà! Sao lại chạy chối chết thế làm gì?" Lục Cảnh Lễ càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ lạ, thật đúng là chẳng có chút đầu mối nào.

Đang lăm bằm nghi ngờ, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt của ông anh trong gương chiếu hậu, quả thực đáng sợ cực kỳ.

So với lúc khi nghe thấy Ninh Tịch dùng mỹ nhân kế với Tịch Thế Khanh còn đáng sợ hơn gấp vạn lần, hoàn toàn là một cấp độ khác!

"Anh Hai... làm sao thế? Có chỗ nào không đúng à?" Nhìn biểu cảm của Lục Đình Kiêu, Lục Cảnh Lễ cũng sợ theo.

Lục Đình Kiêu không nói gì mà gọi một cuộc điện thoại.

Lục Cảnh Lễ nhìn thấy số điện thoại đó thì thầ kinh hãi.

Móa, anh Hai gọi cho "Cẩm Y Vệ" làm gì?

Lẽ nào Ninh Tịch thực sự gặp nguy hiểm?

Xem ra thân phận của vị Đại sư huynh này tuyệt đối không đơn giản!

Lẽ nào... lẽ nào có quan hệ gì đó với người mà gần đây bọn họ đang điều tra?

Ngay sau đó, Lục Đình Kiêu gọi tiếp cuộc điện thoại thứ hai, quản gia rất nhanh chóng có mặt đưa Tiểu Bảo đi.

Tiểu Bảo vừa được đưa đi, Lục Đình Kiêu ngay lập tức đạp chân ga phi như bay trên đường.

Lục Cảnh Lễ ngồi phía sau tí nữa thì cho ra bằng sạch: "Oe... anh, em trai anh... em trai anh còn đang ngồi đằng sau đấy nhé..."

Lúc này, Ninh Tịch dùng tốc độ nhanh nhất để quay về Châu Giang Để Cảnh rời tiến vào thang máy đi thẳng lên tầng chót, sau đó lại bắc thang dây cánh cửa đầy bụi trên gác mái ra leo lên nóc nhà.

Trong tin nhắn, Đường Dạ chỉ cho cô một khoảng thời gian mơ hồ, đêm nay... cũng không biết đêm nay là mấy giờ nữa.

Vì đảm bảo an toàn nên Ninh Tịch cố chạy trời chết đến thật sớm, sau đó mới ngồi xỏm dưới đất bắt đầu vắt óc nghĩ, càng nghĩ càng thấy bất an.

Đại sư huynh xưa nay luôn trấn giữ đại bản doanh rất hiểm khi rời đi tổ chức thể mà lại... lại đích thân đến Trung Quốc tìm cô...

Chỉ riêng điều này thôi đã đủ để khiến Ninh Tịch kinh hãi..

Lần trước Đại sư huynh đến Trung Quốc là để làm gì?

Đúng rồi, hình như đến để thi hành nhiệm vụ cấp S thì phải...

Thế còn lần này thì sao...?

Ngàn dặm xa xôi mò đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Ninh Tịch đợi mãi, đợi từ lúc hoàng hôn buông xuống cho đến lúc thành phố lên đèn.

Sân thượng im ắng, chẳng có tiếng động nào.

Lâu đến nỗi Ninh Tịch nghi ngờ đây là một trò đùa dai.

Nếu như tin nhắn đó là do Nhị sư huynh gửi thì còn có khả năng nhưng đây là Đại sư huynh mà, không có chuyện đó đâu!

Huynh ấy thực sự sẽ đến.

--- O ---

Chương 606: Chưa Từng Xem Cô Là Con Gái!

Cùng lúc đó, một chiếc Maybach màu đen lẳng lẳng đỗ lại trong một góc khuất dưới tòa nhà của Ninh Tịch, cách đó không xa là một lực lượng vũ trang nhỏ đang sẵn sàng chờ lệnh.

Trời đêm dần dần trở lạnh, không khí như ngưng đọng lại khiến thần kinh của mọi người đều căng cứng.

Ở một góc tối, điện thoại của Trình Phong đột nhiên vang lên, cậu ta đang chấp hành một nhiệm vụ quan trọng, vốn cũng không muốn nghe nhưng nhìn thấy tên người gọi thì cuối cùng vẫn đành phải bắt máy.

"Alo, có việc gì?"

"Anh Phong, sao có nhiệm vụ lại không kêu em?" Người nói chuyện là Thạch Tiêu.

Ngay sau đó đầu bên kia lại truyền tới tiếng của Hùng Chí: "Còn có em nữa, em nữa!"

Hiển nhiên là bây giờ hai người này đang ở cạnh nhau.

Trình Phong chau mày: "Nhiệm vụ lần này có liên quan tới Ninh tiểu thư, các chú chắc chắn là muốn tham gia chứ?"

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc lâu.

"Muốn." Một lát sau, Thạch Tiêu và Hùng Chí cùng đồng thanh lên tiếng.

Lông mày Trình Phong hơi giãn ra: "Các chú có thể suy nghĩ được như thế đương nhiên là tốt, có điều xét tới biểu hiện lần trước của các chú, Boss sẽ không cho phép đâu."

"Vậy... vậy làm sao bây giờ?" Giọng điệu của Thạch Tiêu nghe có vẻ lo lắng.

Đù mé, bảo vệ bà chủ đấy! Còn có nhiệm vụ nào quan trọng hơn cái này ư?

Có thể thấy bọn họ bị bài trừ rồi, việc này có khác nào bị đày vào lãnh cung chứ?

Trình Phong nghe vậy bèn thở dài, lúc trước cậu đã biết chắc chắn một ngày nào đó tên nhóc này sẽ phải hối hận, giờ không phải...

"Anh Phong, anh cầu xin Boss giúp tụi em với!" Hùng Chí mở miệng.

Trình Phong ra vẻ bất đắc dĩ: "Anh thì không có bản lĩnh đó nhưng anh có thể chỉ cho các chú một con đường, các chú muốn tìm người cầu tình... thì thà đi nhờ Ninh tiểu thư giúp đỡ đi!"

Thạch Tiêu nghe vậy thì do dự: "Có được không? Cô ấy sao có thể giúp chúng em được? Hùng Chí thì còn đỡ, nhưng còn em..."

Lần trước cậu ta đã lỡ đắc tội với bà chủ mất rồi...

"Thật ra Ninh tiểu thư rất tốt bụng cũng rất dễ mềm lòng, các chú cứ lựa lời nói với cô ấy, cô ấy sẽ đồng ý thôi. Bên này anh còn có việc, không nhiều lời nữa! Cứ thế đi!" Trình Phong sợ phân tâm ảnh hưởng đến nhiệm vụ tối nay bèn vội vàng cúp điện thoại.

Cậu ta cũng không muốn nói gót Thạch Tiêu và Hùng Chí đâu.

Cũng không biết đêm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì mà lại khiến Boss đại nhân lo lắng như vậy...

Lúc này, trong xe của Lục Đình Kiêu.

Màn hình ở chính giữa đang phát tình hình trên tầng cao nhất.

Vì là giám sát bằng tia hồng ngoại nên vẫn có thể nhìn được cảnh ban đêm, ngoại trừ ánh sáng hơi lờ mờ ra thì vẫn có thể nhìn thấy Ninh Tịch đang mang vẻ mặt căng cứng dựa người trên lan can sân thượng, tóc dài bay tán loạn trong gió đêm, khuôn mặt biểu lộ vẻ ác liệt trước nay chưa từng có, nhất thời mang lại cho người khác cảm giác lạ lẫm.

Lại hai giờ nữa qua đi, chỉ còn nửa tiếng nữa là mười hai giờ đêm.

Nội dung trong tin nhắn là "tối nay" thế nên người bọn họ đang đợi chắc hẳn sắp tới rồi đúng không?

Nếu như đối phương thật sự tới...

Trên sân thượng, Ninh Tịch thì đợi đến phát rồ rồi.

Mẹ kiếp! Đây đúng là muốn lấy mạng người ta mà! Không nói cụ thể thời gian được à?

Có biết là việc để con gái phải đợi là chuyện rất thiếu phong độ sao?

Hừ, thôi được rồi, đối với chuyện này thì từ trước tới giờ, người đó vẫn chưa từng xem cô là con gái!

Nhưng điều thảm nhất là Đại sư huynh có thể liên hệ với cô nhưng cô lại không thể liên hệ với huynh ấy thế nên muốn hỏi huynh ấy còn khó ngang lên trời.

Số của Đại sư huynh còn thần bí hơn cả tên cầm thú nào đó, lúc nào cũng chỉ có thể đơn phương liên hệ, gọi lại không được, nhắn tin thì càng không.

--- O ---

Chương 607: Tiểu Sư Muội, Đã Lâu Không Gặp!

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Ninh Tịch không biết mình đã xem đồng hồ đến lần thứ mấy nữa.

Cúi đầu xem tiếp, 23 giờ 59 phút 53 giây...

Khôn kiếp! Không phải là bị leo cây đó chứ!!!

Bây giờ chỉ còn cách ngày mai có 7 giây nữa thôi, cho dù lúc này huynh ấy có đang chạy như điên trên đường thì tuyệt đối cũng không kịp!

Đại sư huynh là người rất đúng giờ cơ mà?

Tích tắc...

Bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai...

Ngay lúc số giây nhảy đến 00:00, trên đầu đột nhiên truyền đến tiếng vang âm âm, cùng lúc đó thì bầu trời bỗng nổi gió, bụi bay mù mịt.

Phản ứng đầu tiên của Ninh Tịch chính là: Má má má! Khôn nạn thật! Hôm nay bà đây mặc váy đấy!

Ninh Tịch vừa giữ váy vừa híp mắt ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy một chiếc trục thẳng đột nhiên hạ xuống từ trên trời, sau đó đáp thẳng xuống đôi diện, cách chỗ cô đứng khoảng mười bước chân...

Ninh Tịch: "..."

Ha ha ha, không hổ là Đại sư huynh... Thật sự rất đúng giờ!

Dưới tòa nhà.

Lục Cảnh Lễ tròn mắt nhìn: "Móa! Chúng ta canh dưới lầu, người ta thì đáp từ trên trời xuống!"

Lục Đình Kiêu không nói gì cầm lấy bộ đàm, hạ lệnh để người chung quanh chuẩn bị sẵn sàng.

Trên tầng thượng.

Cánh trực thăng xoay tròn một chốc rồi dần dần dừng lại, không khí lại rơi vào yên lặng, Ninh Tịch cũng buông bàn tay đang đè lấy váy ra.

Đèn trên đỉnh trực thăng lóe sáng, sáng đến nỗi không mở nổi mắt ra, Ninh Tịch chỉ có thể lờ mờ trông thấy một bóng người đứng ngược sáng đang đi từng bước tới chỗ mình...

Tuy chỉ cách khoảng mười bước, thế nhưng mỗi bước lại như đang giẫm lên trái tim cô vậy, khiến cô sợ run lên.

Cô hoàn toàn không đoán được ý đồ của Đại sư huynh.

Chính vì không biết cho nên mới sợ hãi.

Cô chỉ biết rằng cứ chuyện gì mà khiến Đường Dạ phải tự ra tay thì đó là một chuyện vô cùng nghiêm trọng và khó giải quyết!

Cả người Ninh Tịch căng lên, cố gắng chuẩn bị nghênh đón, thậm chí cô còn nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Lúc trước khi cô rời tổ chức cũng coi như là lén bỏ đi, mà kết quả của việc tự ý rời khỏi tổ chức...

Cuối cùng, khi người kia chỉ còn cách Ninh Tịch khoảng năm bước, cô cũng thấy rõ được khuôn mặt của người đó. Người đó đeo một chiếc mắt kính gọng vàng, thoát nhìn rất nhã nhặn, hào hoa phong nhã, thế nhưng nếu chỉ như thế mà cho rằng anh là dạng thư sinh trời gà không chặt thì cái giá phải trả tuyệt đối không hề nhẹ.

Ninh Tịch chỉ cần nhìn thấy mắt kính kia là đã sợ đến nỗi chân run lẩy bẩy.

Xong đời rồi... sẽ không phải... đến để thanh lý môn hộ đây chứ...

Một năm nay cô chỉ bận rộn quay phim không có luyện tập thân thủ cho tử tế, lần trước Tam sư tỷ - Phong Tiêu Tiêu dùng chưa đến 100 chiêu đã hạ cô đo ván rồi.

Ồ mà, cũng không đúng, thân thủ của cô vốn yếu nhất trong sư môn, cho dù có cố chăm chỉ luyện thì cũng chẳng đấu lại một đầu ngón tay của Đại sư huynh.

Năm bước, bốn bước, ba bước...

Ninh Tịch đang nghĩ nên chạy trốn ngay lập tức hay quỳ xuống xin tha thứ, xem xem cái nào có khả năng giữ lại cái mạng nhỏ cho cô hơn!

Cuối cùng, trong lúc Ninh Tịch đang do dự, Đường Dạ đã đứng trước mặt cô rồi.

Cô đã mất đi cơ hội chạy trốn...

Giờ chỉ còn lại một con đường duy nhất là quỳ xuống xin tha mà thôi.

Mắt kính của Đường Dạ lóe sáng phản xạ ánh đèn: "Tiểu sư muội, đã lâu không gặp!"

--- O ---

Chương 608: Nhiệm Vụ Cấp S

Giọng nói của Đường Dạ trong trẻo như hạt châu rơi vào khay ngọc, nhưng không hiểu sao vào tai của Ninh Tịch lại chẳng khác gì như âm thanh từ địa ngục vọng lên vậy.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, lúc này, trong lòng cô không tài nào bình tĩnh nổi, bèn dùng kỹ năng diễn xuất của thân làm ra vẻ bình tĩnh nhất: "Đúng là đã lâu không gặp, không biết là lần này Đại sư huynh tự mình "thân chinh" đến đây là vì việc gì?"

Đường Dạ nghe xong, không biết nghĩ đến điều gì sắc mặt lại âm u thêm mấy phần.

Thấy thế, Ninh Tịch lại càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng mình.

Sau mấy giây yên lặng ngẩn ngui, Đường Dạ u ám gằn từng chữ một: "Nhiệm vụ cấp S."

Vẻ mặt Ninh Tịch lập tức lại càng trắng hơn.

Quả nhiên...

Chỉ e là hôm nay cô thật sự khó lòng mà giữ được cái mạng nhỏ này rồi.

Nếu như là một năm trước, chuyện sống chết đối với cô quả thật không sao cả, nhưng bây giờ cô có giấc mơ của mình, có sự nghiệp, có bạn bè, có Tiểu Bảo, còn... còn có... Lục Đình Kiêu.

Cô không muốn chết.

Nhất là lúc cô nghĩ đến việc Tiểu Bảo đang ngoan ngoãn chờ cô về thì trong lòng lại càng dâng lên ham muốn sống mãnh liệt.

"Đại sư huynh, dù gì cũng đã từng là đồng môn, huynh thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt mọi ư?" Ninh Tịch ý đồ dùng câu chữ đả động lòng người.

Đường Dạ nghe vậy, đuôi lông mày khẽ nhướng lên nhưng rất nhanh chóng trở lại vẻ lạnh lẽo, không nói gì cả mà chỉ giơ tay lên.

Thần kinh khắp người Ninh Tịch lập tức căng thẳng, chỉ thấy sau khi Đường Dạ giơ tay lên thì có hai người đi xuống từ trực thăng.

Lông mày của Ninh Tịch cau chặt hơn, trò gì vậy?

Tên cầm thú kia có phải đã đánh giá cô cao quá không? Chỉ xử lý loại củi mục như cô mà còn sợ mình Đại sư huynh không xử lý được nên phải thêm trợ thủ?

Mồ hôi lạnh trên trán Ninh Tịch chảy ròng ròng, cô biết rằng phần tình cảm với Đường Dạ ngày xưa cũng vô dụng rồi, bèn ngay lập tức bắt đầu tính toán đường ra khác.

Cho dù khoảng cách này rất dễ thất bại nhưng ít nhất thì cũng phải thử một lần xem sao.

Thừa dịp Đường Dạ nghiêng đầu nhìn hai người đằng sau, cơ thể Ninh Tịch nhanh chóng chuyển động, nhanh như chớp tháo chạy về phía cửa ra vào.

Nhưng còn chưa chạy được ba bước thì bên hông đã bị siết chặt.

Một sợi dây thừng xiết lấy eo cô, chỉ thoáng dùng sức thôi, cả người cô đã bị giật trở về chỗ cũ, hơn nữa người kia còn lợi dụng lực kéo của dây thừng xoay cô mấy vòng, trói chặt cô lại.

Thủ đoạn trói người của Đại sư huynh đúng là càng ngày càng thuần thục!

Cùng lúc đó, dưới lầu, Lục Đình Kiêu nhìn chăm chăm vào màn hình theo dõi xem cảnh Ninh Tịch đang bị trói chặt, ngón tay anh đã đặt lên bộ đàm chuẩn bị hạ lệnh ra tay.

Vẻ mặt Lục Cảnh Lễ cũng lạnh xuống, người đàn ông này...

Thoạt nhìn nhã nhặn nhưng tuyệt đối không phải loại lương thiện gì!

Mà Ninh Tịch thì hãy còn đang nhìn chăm chăm đầu dây thừng trong tay Đường Dạ, giễu cợt nói: "Đại sư huynh, mấy người cũng coi trọng muội quá đi? Đối phó với loại cặn bã như muội mà lại bố trí tận nhiệm vụ cấp S, lại còn phải là huynh tự mình thân chinh... này có phải lãng phí tài nguyên quá rồi hay không?"

Đường Dạ vẫn không có bất cứ phản ứng gì, chỉ là ánh mắt nhìn cô lại có vẻ gì đó không dễ nắm bắt, khiến cho lòng người sợ hãi.

Hai người bên cạnh Đường Dạ, một người thì cầm một chiếc hộp hình chữ

nhật, một người thì cầm một chiếc hộp hình vuông nhỏ cỡ bằng bàn tay.

Đường Dạ sửa sang tay áo, sau đó mở hai chiếc hộp kia ra như là để kiểm tra lại một chút.

--- O ---

Chương 609: Gả Cho Tôi

Vì ánh sáng sau lưng họ quá chói nên Ninh Tịch không nhìn rõ được trong hai chiếc hộp kia đựng cái gì. Dao, súng, gậy, thuốc độc, dải lụa trắng... gì gì đó lướt qua cái đầu của Ninh Tịch.

Cuối cùng Đường Dạ cũng kiểm tra xong, cầm lấy chiếc hộp nhỏ, sau đó lấy thứ gì đó ra từ trong chiếc hộp lớn hơn đi về phía Ninh Tịch.

Tuy thân thủ của Ninh Tịch không ra gì nhưng kỹ năng chạy trốn thì cũng coi như là cao thủ, lúc Đường Dạ đi tới, hai tay sau lưng của cô đã nhanh chóng mở dây thừng ra.

Chỉ còn chút xíu nữa thôi nhưng bỗng nhiên Ninh Tịch lại dần thối ra.

Bởi vì cô thấy rõ, thứ mà Đường Dạ ôm trong lòng không phải đao to búa lớn, súng ống đạn dược gì cả...

Mà đó là.... một bó hoa hồng đỏ rực như lửa.

Những đóa hoa xinh đẹp ướp hơi sương như vừa được hái lìa cành.

Ninh Tịch trợn tròn hai mắt, lập tức cho rằng mình bị đèn làm cho quá sáng cả mắt nên chớp chớp mắt hơn chục lần.

Chẳng lẽ đây là vũ khí mới nhất của Đại sư huynh?

Sư phụ từng nói rằng nếu tu luyện thân thủ tới cảnh giới cao nhất thì chỉ cần một cành liễu, một chiếc lá cây, một cánh hoa thôi cũng đã có thể giết được người rồi.

Một năm không gặp, thân thủ của Đại sư huynh đã đến mức này rồi ư? Việc này thật quá kinh khủng!

"Đại... Đại... Đại sư huynh... võ công huynh đã luyện đến mức phi hoa phóng lá từ bao giờ thế?" Lúc này, Ninh Tịch liền ngoan ngoãn giơ tay đầu hàng.

Trước mặt kẻ mạnh thì kỹ xảo mãnh khỏe gì gì đó thì đều chỉ là mây bay mà thôi.

Cô chỉ còn một con đường, chờ chết.

Cuối cùng, Đường Dạ từ từ cúi người, sau đó, quỳ một bên gối xuống.

Cái cảnh Đường Dạ đột nhiên quỳ một chân trước mặt Ninh Tịch, đã thế trong lòng còn ôm một đóa hồng to tướng nhìn thế nào cũng thấy dị dị.

Ninh Tịch nghệt mặt: "Đại sư huynh... đây là... đây là chiêu thức mới sáng tạo ra của huynh à... thật... thật mới lạ nha."

"Đại sư huynh, huynh tinh táo một chút, chúng ta thương lượng được không? Huynh muốn thế nào thì mới bằng lòng tha cho muội một mạng? Sư phụ, Nhị sư huynh, Tam sư tỷ thương muội như thế, bọn họ mà biết huynh giết muội thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho huynh đâu!"

Ninh Tịch bắt đầu nói năng lộn xộn.

Đường Dạ quét mắt nhìn cô, trong lúc cô đang lải nhải, ngón tay thon dài của anh đã mở chiếc hộp nhỏ kia ra.

Ngay lập tức, một chiếc nhẫn kim cương cực lớn xuất hiện, ánh sáng phản xạ ra chút nữa thì khiến cô bị mù.

Ninh Tịch nhắm tịt mắt lại: "Khốn kiếp! Đây là vũ khí kiểu mới gì thế?"

Đường Dạ: "Gả cho tôi."

Ninh Tịch: "... "

Một giây này, ngay cả không khí dường như cũng ngừng lưu động.

Thế giới nội tâm của Ninh Tịch lập tức rơi rụng thành những mảnh nhỏ.

Tam quan¹ của cô sắp hỏng mất rồi...

¹Tam quan: gồm thế giới quan, nhân sinh quan, nhận thức quan trong triết học.

Đương nhiên, cô cũng không phải là người duy nhất.

Khi tay Lục Đình Kiêu đã ấn lên nút truyền tin liền nhìn thấy cảnh người đàn ông kia quỳ một chân xuống trước mặt Ninh Tịch, từ khẩu hình của anh ta cho thấy rõ anh ta đang nói ba chữ: Gả cho ta.

Lục Đình Kiêu: "..."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Cảnh Lễ ngập ngừng: "Từ khi quen biết chị dâu, em có cảm giác thế giới quan² của em đúng là không đủ dùng... "

²Thế giới quan: là hệ thống những nguyên tắc, quan điểm, niềm tin, khái niệm, biểu tượng về toàn bộ thế giới.

"Boss, xin ra lệnh! Boss! Boss?" Trong máy bộ đàm truyền ra giọng khẩn trương của thuộc hạ.

Nhưng mà... không biết đầu bên kia, Boss đại nhân có chuyện gì mà mãi không trả lời...

--- O ---

Chương 610: Dao Của Bà Đâu!

Ninh Tịch dần thối nhìn Đường Dạ đang quỳ một gối trước mặt cô: "Đại sư huynh... có phải huynh luyện công nhiều quá nên tẩu hỏa nhập ma rồi đúng không?"

Đùa gì thế, đại sư huynh... thế mà... thế mà cầu hôn cô.

Việc này còn đáng sợ hơn cả việc huynh ấy muốn giết cô!

Đường Dạ lại như thể không trông thấy vẻ mặt kinh sợ của Ninh Tịch, vẫn trung ra vẻ vô cảm trước sau như một.

Nói xong ba chữ giết người không thấy máu kia xong, lại từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, dùng âm thanh không có lấy nổi một biến điệu từ từ đọc hết nội dung trên đó.

"Trái tim của tôi, tất cả mọi thứ của tôi, tôi đều nguyện để em mang đi, chỉ xin em để lại cho tôi một ánh mắt, để tôi có thể trông thấy em. Trên cơ thể của tôi chẳng có thứ gì mà em chưa chinh phục được, em đã cướp đi sinh mệnh của nó, đẩy nó vào con đường diệt vong. Nếu như trên người tôi có thứ gì em muốn hãy mang nó đi, chỉ xin em để lại cho tôi một ánh mắt, để tôi có thể trông thấy em."

Ninh Tịch: ".__."

Hình như có chỗ nào đó lạc đề thì phải!

Câu từ này, phong cách quen thuộc này... gần mực thì đen à? Đại sư huynh bị người nào đó dạy hỏng rồi!!!

Trong đầu Ninh Tịch xẹt qua một ý nghĩ mơ hồ nhưng nhất thời không bắt kịp: "Đại sư huynh, xin hỏi một chút... huynh đây là huynh đang cầu hôn muội ư?"

Đường Dạ: "Đúng vậy!"

Ninh Tịch: "..."

Ngay sau đó, Đường Dạ lại bổ sung: "Thay cho Satan."

Ninh Tịch: "!!!"

Biết ngay mà!!!

Ninh Tịch hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng chữ: "Đừng nói với muội rằng nhiệm vụ cấp S mà huynh nói là giúp tên kia tới cầu hôn muội đấy nhé?"

Đường Dạ: "Đúng thế!"

Ninh Tịch: "... " Mẹ nó! Đao của bà đâu! Thanh Long Yên Nguyệt đao của bà đây đâu! Bà đây muốn chém chết hẳn!

Đường Dạ: "Câu trả lời của muội là..."

Bà bị dọa sắp chết ngất đây rồi mà còn đòi bà trả lời à!!!

Ninh Tịch không nhin nổi nữa, bèn nói: "Đại sư huynh, huynh chắc chắn là đang cầu hôn chứ không phải đang thi hành tra tấn với muội đấy chứ? Còn nữa, rốt cuộc là ai nói cho mấy người là cầu hôn thì có thể dùng người thay thế được vậy?"

"Câu trả lời của muội là..." Đường Dạ lặp lại câu hỏi, y hệt như một người máy chưa hoàn thành nhiệm vụ.

"Muội! Từ! Chối!"

Ninh Tịch vừa nói vừa đồng thời gồng sức vào hai tay, cuối cùng cũng tháo được dây thừng ra.

"Lý do." Đường Dạ hỏi.

Ninh Tịch nhăn nhin cả đêm, lúc này cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà bùng nổ: "Mẹ kiếp, dọa bà đây hôn bay phách lạc cả tối, còn trối bà lại... Cầu hôn à? Cả đời này bà chưa thấy màn cầu hôn nào mới lạ thế này đâu đấy! Còn đòi hỏi lý do cơ đấy?"

Ninh Tịch nói xong mới thấy trên tay Đường Dạ đang cầm một cây bút, ngay lúc cô nói xong, anh ta liền ấn vào một nút trên cây bút đó.

Lại còn mang theo cả bút ghi âm nữa...

Khóe miệng của Ninh Tịch méo xềnh xệch, vươn tay cướp lấy cái bút trong tay Đường Dạ rồi đè nút ghi âm, gào lên với cây bút: "Lấy cái tình yêu chết

tiệt của anh về mà đi tỏ tình em gái khác nhé, đáng đời FA cả đời!"

Gào xong thì cũng đỡ ức chế hơn một chút.

Nhưng, vừa gào xong, cô liền trông thấy một cảnh đáng sợ hơn.

Đường Dạ chuyên bó hoa và nhận kim cương cho hai thủ hạ phía sau, sau đó giơ tay lên từ từ tháo mắt kính gọng vàng xuống...

Ninh Tịch tí nữa thì tè ra quần: "Đại... Đại sư huynh, huynh muốn làm gì... Có gì từ từ nói... Đừng chưa nói lời nào đã vội tháo mắt kính ra chứ!"

--- O ---

Chương 611: Lẽ Nào Nhị Sư Huynh Không Thỏa Mãn Được Huynh?

Tất cả những người quen với Đường Dạ đều biết, một khi gã đã tháo kính ra cũng là lúc gã tiến vào trạng thái chiến đấu.

Lúc đó cả người gã như biến thành một con người khác, không khác gì một phần tử cực đoan! Có nói là biến thái cũng không quá!

"Gì gì gì thế? Chẳng lẽ mềm không được thì huynh liền dùng biện pháp mạnh luôn sao? Đại sư huynh, huynh nghe muội khuyên một câu, đưa hái xanh không ngọt đâu!" Ninh Tịch vội khuyên nhủ.

Đường Dạ sau khi tháo kính ra sẽ y như một thanh kiếm rút khỏi vỏ, con người u ám nháy mắt tràn ngập sự khát máu và điên cuồng, thật chí ngay đến giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi: "Tiểu sư muội yêu quý, không phải sợ, một năm không gặp, cứ xem như đây là đang thử thân thủ của muội đi."

"Không cần! Muội không cần đâu!" Ninh Tịch quả quyết từ chối, đầu lắc như cái trống bỏi.

Má nó chứ, đúng là động đất xong thì gặp lũ lụt! Đang yên đang lành sao tự dưng lại muốn tìm cô để đánh nhau thế này!

Tất nhiên Đường Dạ sẽ không cho phép cô từ chối, lập tức tấn công tới.

"Hự! Huynh đánh thật đấy à!"

Đây là Đường Dạ đấy! Không phải là Tam sư tỷ đâu!

Cô có thể đỡ được mười đòn của huynh ấy đã là giỏi lắm rồi, nhưng một năm nay không luyện tập gì, giờ... cùng lắm cũng chỉ đỡ được bốn năm chiêu thôi...

Ninh Tịch vừa giật gấu vá vai ứng phó, vừa đánh vừa gào: "Đại sư huynh, bình tĩnh! Bình tĩnh! Cmn! Cái gì thế! Sao huynh cứ như thể tám đời rồi chưa được đánh nhau thế? Làm gì phải đói khát như vậy! Chẳng lẽ Nhị sư huynh không thỏa mãn được huynh à?"

Vừa nghe thấy ba chữ "Nhị sư huynh", Đường Dạ trong phút chốc càng trở nên điên cuồng, y như một con thú hoang bị nhốt trong lồng mấy trăm năm

mới được thả.

Cuối cùng Ninh Tịch cũng cảm nhận được điều gì đó không đúng: "Đại sư huynh, rốt cuộc huynh làm sao đây? Móa! Đại sư huynh đừng đừng đừng... muội không đỡ nổi nữa rồi! Thật sự không đỡ được nữa đâu! Chỉ đỡ được năm chiêu thôi!"

Vừa dứt lời, tay của Đường Dạ đã chặn lại ở cổ họng cô, chỉ cần dùng sức một chút nữa thôi là cô đi tong cái mạng nhỏ luôn.

Lúc này, Đường Dạ đã rơi vào trạng thái hoàn toàn không bình thường, ngay trên bờ vực mất khống chế, thậm chí suýt chút nữa còn không thu tay về kịp.

Nhưng cũng chính vào lúc này, anh ta lại nhạy bén phát hiện ra được điều gì đó, mắt chợt lạnh xuống, nhìn về phía dưới chân tòa nhà.

Ngay sau đó nhanh chóng thu tay lại, rồi từ từ đeo kính lên trước ánh mắt khiếp vía của Ninh Tịch.

Cuối cùng cũng an toàn rồi!

Ninh Tịch mệt đến nỗi khom người thở dốc: "Đại sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhị sư huynh làm sao?"

"Mất tích rồi." Đường Dạ nói ra ba chữ.

Sau khi đeo kính lên, sự điên cuồng trong mắt Đường Dạ tan đi, lại trở về với bộ mặt Poker vô cảm nhưng lúc nói ra ba chữ này... rõ ràng hiện ra một tia buồn buồn.

"Gì cơ? Mất tích rồi?" Ninh Tịch kinh hãi.

Nhị sư huynh của cô rất có thiên phú¹, bất luận học gì cũng đều rất nhanh.

¹Thiên phú: trời cho.

Trái ngược hoàn toàn với Đại sư huynh, Đại sư huynh thuộc kiểu cần cù bù thông minh, cường độ và phương thức luyện tập của huynh ấy vốn không có một người thường có thể tưởng tượng được!

Trong đám đồng môn, người duy nhất có đủ thực lực để phân cao thấp với huynh ấy chỉ có Nhị sư huynh.

Thế nên, một tên cuồng ma thích đánh nhau như Đại sư huynh, mỗi lần muốn luyện tập đều sẽ tới tìm Nhị sư huynh. Mà, Nhị sư huynh rõ ràng có thiên phú nhưng lúc nào cũng cà lơ phất phơ không bao giờ chịu học hành tử tế cả, không học đàn hoàng mà vẫn có thể bì được với thành tích khổ luyện của người ta, vậy nên, mỗi lần hai người đánh nhau là tối tăm cả trời đất!

Quan hệ của hai người này, nếu nhất định phải cho một định nghĩa, vậy chính là càng yêu càng muốn cho nhau ăn đòn!

Nếu như... Nhị sư huynh không ở, vậy người bị xách đi so chiêu sẽ chính là đám sư đệ sư muội bọn họ.

Ví dụ như tình huống ngày hôm nay chẳng hạn.

--- O ---

Chương 612: Lãng

"Đang yên đang lành sao lại mất tích được?" Ninh Tịch cau mày.

Chẳng trách Đại sư huynh lại gấp rút tới tìm cô đánh nhau như vậy, dù cho cô chỉ là một kẻ đánh năm chiêu đã ra bã.

Hóa ra là vì lâu quá rồi không có đối thủ.

"Nhưng mà với tính cách của Nhị sư huynh, chạy lung tung dăm ba ngày chẳng phải là chuyện bình thường sao? Kể cả mười ngày nửa tháng không thấy bóng dáng đâu cũng là chuyện thường mà?" Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi nói.

Năm ấy, trong tổ chức, người có quan hệ tốt với cô nhất chính là Nhị sư huynh, ăn uống chơi bời rồi đủ trò mạo hiểm đều là do huynh ấy dạy cô tất.

Ngày nào huynh ấy không đi ra ngoài đập phá mới là kỳ ấy!

Từ đây có thể thấy, sư phụ cô tuy già nhưng đúng là kiểu người nhìn xa trông rộng, khi ông nhận nuôi Nhị sư huynh liền đặt tên cho huynh ấy là... ừm... Đường Lãng... (Lãng trong du lãng: rong chơi)

"Nửa năm." Đường Dạ đáp, sắc mặt trông rất kém.

"Gì cơ? Nửa năm? Lâu như vậy á?" Ninh Tịch kinh hãi: "Ồ... Lần này chơi có vẻ hơi lâu quá rồi... không có chút tin tức nào sao?"

"Không."

Đường Dạ vốn định hỏi Ninh Tịch xem cô có liên hệ gì với Đường Lãng không, nhưng trông phản ứng cô thế này rõ ràng là không có rồi.

"Chắc không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Ninh Tịch lẩm bẩm, không khỏi lo lắng.

Dù sao Đường Lãng... cái tên này cũng là một kẻ không coi ai ra gì, thường ngày thích nhất là gây chuyện, kẻ thù ở khắp mọi nơi, ra cửa đổ rác thôi cũng đụng phải kẻ thù, có đi lòng vòng gặp phải chó, nói không chừng cũng là con chó từng bị anh ta đá.

"Chết ở ngoài càng tốt." Đường Dạ lạnh lùng nói một câu.

Ninh Tịch nghe vậy liền lén len liếc Đường Dạ, sao cậu ngày chẳng đáng tin chút nào thế ta: "Người lưu luyến Nhị sư huynh nhất chẳng phải là Đại sư huynh sao..."

Trước đó không lâu, trong chiếc xe màu đen dưới tòa nhà.

Trên mặt Lục Đình Kiêu không thể nhìn ra bất cứ phản ứng nào, như thể tất cả cảm xúc đều đang bị đóng băng tận sâu trong ánh mắt kia.

"Anh... Anh không sao chứ?" Lục Cảnh Lễ bất an hỏi.

"Cảnh Lễ, em tránh đi một chút đi."

"Tại sao? Em không đi, không ngờ giờ anh còn giữ bí mật với em nữa!"
Gương mặt đẹp trai của Lục Cảnh Lễ cau lại, trưng ra vẻ mặt em trai anh đang không vui đây.

Lục Đình Kiêu nhìn cậu em trai: "Ngoan."

Lục Cảnh Lễ thành công bị một chữ của anh trai đá đi, vui mừng phấn khởi xuống xe, nhưng khoảnh khắc xuống xe lại lướt qua vẻ buồn bã không dễ phát giác, bất an ngoảnh lại nhìn anh trai đang ở trong xe một chút...

Sau khi Lục Cảnh Lễ đi khỏi, Lục Đình Kiêu lấy điện thoại gọi vào một số điện thoại.

Đầu dây bên kia một lúc lâu sau mới có người nhận, "Halo ~ moshi moshi~ (alo Tiếng Nhật)"

Lục Đình Kiêu: "Động thủ luôn đi."

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi sau đó mới dùng giọng điệu đau khổ không muốn sống nữa nói: "Boss đại nhân, thời gian dự kiến của chúng ta đã sắp tới rồi, giờ anh lại muốn lập tức ra tay? Anh như vậy là làm khó tôi quá, tôi sắp bị anh ngược đãi đến nổi rối loạn cả nội tiết luôn rồi đây này..."

"Đường Dạ không ở đó."

Đầu bên kia lại ngẩn ra, sau đó là giọng điệu chắc nịch: "Đường Dạ không bao giờ rời tổ chức."

Lục Đình Kiêu mở chức năng gọi video call lên, quay thẳng về phía màn

hình giám sát trong xe.

Trên màn hình lúc này vừa hay lại đúng cảnh Đường Dạ đang nâng một bó hoa hồng quỳ xuống trước mặt Ninh Tịch...

--- O ---

Chương 613: Philadelphia, Gặp Lại Chỗ Cũ

Sau khi thấy một màn trong camera, giọng người kia như thể gặp phải ma: "What the fuck? Đường Dạ cái tên biến thái này... bị tẩu hỏa nhập ma à? Không đúng, đây không phải là trọng điểm! Mẹ nó, không ngờ tên giời đánh này lại dám đi tán gái sau lưng ông!"

"Căn cứ vào lộ trình đi lại, ít nhất cậu còn sáu tiếng đồng hồ nữa."

Lục Đình Kiêu nhắc nhở, sau đó liền định tắt điện thoại, kết quả người phía bên kia vội ngăn lại nói: "Đợi đã... ừ hứ... cô gái này trông quen quen... sao giống Tiểu sư muội của tôi thế nhỉ...? Đệch! Hình như là Tiểu sư muội thật! Tiểu sư muội mặc đồ nữ? Boss ~ cầu trực tiếp bản live HD!!!"

Lục Đình Kiêu không chút do dự trực tiếp ngắt video...

Sau khi dập điện thoại lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình.

Vì camera ở khoảng cách xa nên không nghe thấy tiếng, vậy nên không có cách nào biết họ đang nói gì, chỉ là từ thần thái của Ninh Tịch có thể thấy, hình như cô cực tuyệt rồi.

Sau đó hai người đột nhiên lao vào đánh nhau, đánh vài chiêu lại dừng lại nói chuyện...

"Nếu nó có liên hệ với muội thì phải nói cho huynh biết ngay đây." Cuối cùng Đường Dạ vẫn nói một câu.

Khụ, biết ngay Nhị sư huynh là chân ái của huynh mà...

"Vâng." Ninh Tịch gật đầu, sau đó không biết nói gì nữa: "Nhưng muội phải liên lạc với huynh thế nào? Số điện thoại của huynh muội không gọi cũng không nhắn tin được!"

Đường Dạ: "Huynh sẽ cấp quyền cho muội nhưng mỗi ngày chỉ có thể nhắn được một tin thôi."

"..." Ninh Tịch đúng là cặn lòi, liên lạc với huynh còn khó hơn cả liên lạc với thủ tướng đấy.

Nói xong, Đường Dạ mang trợ thủ rời đi.

Khi cánh trực thăng bắt đầu chuyển động, Ninh Tịch theo bản năng cầm lấy chân váy tránh bị tụt.

Đường Dạ nhìn chăm chăm cô dò xét như thể đang nhìn sinh vật kỳ lạ nào đó.

Ninh Tịch bị nhìn đến phát sợ: "Đại sư huynh, huynh đang bắn khoăn chuyện gì vậy?"

"Tiểu sư muội, muội đúng là con gái thật à?"

Mặt Ninh Tịch lập tức đen như đít nòi: "Đại sư huynh, huynh không thấy câu này của huynh fail à? Đã Tiểu sư muội rồi còn là nam được chắc?"

Cô gái trước mặt môi đỏ răng trắng, mặc một chiếc váy liền thân hồng nhạt, mái tóc dài khẽ tung bay, tuyệt đối là một cô gái không thể gái hơn, lại còn đẹp đến kinh diễm.

Nếu như không phải trước đây có người nào đó từng cho anh xem ảnh Tiểu sư muội mặc đồ nữ, chắc vừa rồi anh căn bản không thể nhận ra cô gái trước mắt mình chính là Đường Tịch.

Phút cuối, Đường Dạ thu ánh mắt lại: "Đi đây."

Nói xong vừa bước một bước, không biết nghĩ gì lại quay lại: "Không suy nghĩ thêm một chút sao?"

Dù sao cũng nhiệm vụ cấp S nên tận tâm chút vậy.

Ninh Tịch còn tưởng Đường Dạ muốn nói cái gì cơ ai ngờ vẫn là câu đó, cô lão đảo suýt ngã chổng vó, cảm thấy thật sa mạc lời: "Khỏi, cảm ơn, muội vẫn còn muốn sống thêm mấy năm nữa!"

Đường Dạ gật đầu, cảm thấy cô nói có vẻ cũng có lý.

Thấy Đường Dạ cuối cùng cũng chịu đi, Ninh Tịch mới thở phào một hơi, ai ngờ Đường Dạ lại nói: "Satan cho huynh chuyển lời tới muội."

Tim Ninh Tịch chạy thẳng lên cuống họng, cả người dựng hết cả lông lên: "Gì?"

"Một tháng sau, Philadelphi, gặp nhau chỗ cũ." Đường Dạ nói xong, cũng

chẳng đợi Ninh Tịch nói thêm gì, lên trực thăng rời đi.

Trực thăng từ từ cất cánh, gió lớn cuộn cuộn...

Ninh Tịch đứng giữa gió cát, mặt đầy bi thương!

Mẹ nó! Còn tưởng thoát được kiếp nạn này! Kết quả vẫn còn nghiệp chướng chờ phía sau...

Cái kiếp đào hoa này, có cần ghê gớm đến thế không?

--- O ---

Chương 614: Anh Em Ăn Phải Thuốc Súng Rồi

Sau khi Đường Dạ rời đi, cuộc hẹn tháng sau như một ngọn núi lớn đè lên người Ninh Tịch.

Cô giống như một bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo bị bác sĩ tuyên bố chỉ còn một tháng để sống, phải đếm ngược sinh mệnh từng ngày.

Đường Dạ muốn gặp cô và chuyện người kia muốn đích thân gặp cô là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chuyến này đi có quá nhiều ẩn số nhưng cô lại không thể không đi.

Bắt đầu từ ngày Đường Dạ đến, Ninh Tịch vừa đưa Tiểu Bảo đi khắp nơi vui chơi ăn uống, vừa dồn hết tâm sức của mình vào của Studio Tắc Linh và tuyên truyền cho Thiên Hạ, thỉnh thoảng còn phải rút thời gian đi thăm ông nội vài lần nữa.

Sau khi chế tác hậu kỳ của Thiên Hạ hoàn thành, hàng ngày cô phải bay tới khắp các thành phố để tuyên truyền.

Ai cũng biết, tuyên truyền là việc còn mệt hơn quay phim tới cả trăm lần.

Hai nhân vật chính Ninh Tuyết Lạc và Triệu Tư Châu là người bận bịu, còn nhiều chuyện khác phải làm, thế nên thời gian tuyên truyền chỉ đi vài thành phố lớn, còn Ninh Tịch phải bay khắp nơi với cả đoàn, không sót thành phố nào. Trong những lúc không phải đi tuyên truyền, cô phải giành giật từng giây từng phút để bàn bạc với Cung Thượng Trạch về chuyện tham gia giải Kim Đỉnh.

Còn về phim mới, trước mắt cô tạm thời không có chuẩn bị gì, cô sợ lỡ tới lúc đó sẽ một đi không trở lại...

Giờ cô chỉ hận không thể đem tất cả thời gian phân làm hai, thời gian ngủ mỗi ngày rút ngắn lại chỉ còn bốn năm tiếng đồng hồ.

Trong một tháng, chuyện cô phải làm quá nhiều...

Lúc Lục Cảnh Lễ gọi tới là lúc Ninh Tịch vừa kết thúc một chuyến tuyên truyền bay về Đé Đô.

"Tiểu Tịch Tịch, sao gọi điện mãi cho cô không được?" Lục Cảnh Lễ lo lắng

hỏi.

"Lúc này ở trên máy bay, có chuyện gì thế? Cho anh mười giây!" Ngữ khí của Ninh Tịch cực kỳ lạnh lùng.

"Đệch, Tiểu Tịch Tịch, cô bị anh tôi nhập à?" Lục Cảnh Lễ giật mình.

Ninh Tịch: "Anh còn bảy giây!"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Ninh Tịch: "Năm giây."

"Anh Tịch cứu mạng! Em biết dạo này anh rất bận nhưng nếu không phải là chuyện gấp thì em cũng không gọi cho anh đâu!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Anh em ăn phải thuốc súng rồi." Lục Cảnh Lễ gào âm lên trong điện thoại.

"Đang yên đang lành sao tự dưng lại ăn thuốc súng?" Ninh Tịch cau mày.

"Chẳng yên lành gì đâu, thật ra trạng thái này đã tiếp diễn hơn nửa tháng nay rồi, bắt đầu từ hôm anh tới chùa Pháp Hoa khuyên Tịch Thế Khanh ấy!" Lục Cảnh Lễ nói.

"Chùa Pháp Hoa?" Dạo này Ninh Tịch bận bịu quá nên việc Lục Cảnh Lễ bỗng nhắc tới chùa Pháp Hoa khiến cô nhất thời hơi mờ mịt không kịp phản ứng, cứ như đây đã là chuyện từ... từ rất lâu rất lâu rồi.

"Phải! Xin lỗi anh Tịch, em... chuyện là... em đã giấu anh vài chuyện..." Lục Cảnh Lễ lấp bắp.

"Chuyện gì? Nói nhanh! Tôi còn phải tới Studio để bàn chuyện với Cung Thượng Trạch, mai tổ chức giải Kim Đỉnh rồi!" Ninh Tịch giục.

"Những chuyện anh làm với Tịch Thế Khanh hôm ấy trong chùa, anh em biết cả rồi!" Lục Cảnh Lễ nói thật nhanh.

Ninh Tịch: "..."

Một lát sau, đầu dây bên kia truyền tới tiếng hét của Ninh Tịch: "Tại sao anh của anh lại biết!!!!!!!"

"Ồ, thì là..."

"Con mẹ nó có phải là anh nói không? Anh lại lén chạy đi đưa chuyện có đúng không?" Ninh Tịch thật muốn bóp chết cái tên này.

Lục Cảnh Lễ vội nói: "Em chỉ đi thăm dò tình hình thôi, còn chuyện anh dùng mỹ nhân kế là do anh em tự đoán được, thế nên... thế nên em chỉ có thể nói thật thôi! Kết quả... kết quả chính là bi kịch! Từ hôm đó tới giờ anh em cứ như quỷ đòi mạng từ địa ngục ấy! Không chỉ có vậy, còn một chuyện nữa..."

--- O ---

Chương 615: Cút Đi Tìm Một Chai Rượu Tới Đây Cho Tôi

Ninh Tịch nghiêng răng ken két, gân xanh trên trán nổi hết cả lên: "Lục Cảnh Lễ, anh là một thằng ngu! Anh chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ có đúng không?"

Nói xong cô hít sâu một hơi cố gắng ổn định lại tâm trạng: "Còn chuyện gì nữa?"

"Còn có... đêm hôm đó, trên nóc Châu Giang Đê Cảnh, anh em cũng thấy luôn cảnh người ta cầu hôn anh rồi..."

"..." Ninh Tịch lúc này đã không còn muốn nói thêm gì nữa.

Còn chuyện gì đen đui hơn được nữa không?

Chẳng lẽ kiếp này cô phải trải qua chín chín tám tám một lần bị thiên lôi đánh thật hả! Lần nào cũng phải đánh cho da tróc thịt bong mới chịu à!

"Anh Tịch, muốn cởi được chuông thì vẫn phải nhờ tới người buộc chuông, giờ em chỉ có thể trông cậy vào mình anh thôi!" Lục Cảnh Lễ cầu xin.

"Có gọi tôi là ông nội tôi cũng chịu! Tôi thì làm gì có cách gì?" Ninh Tịch bực tức nói.

"Đừng mà, trạng thái của anh em dạo này quả thật có chút kỳ quặc, nếu thật sự không được nữa thì anh nói chuyện với anh ấy vài câu cũng được, em cũng muốn gánh vác thay anh ấy lắm nhưng anh ấy chẳng chịu nói gì với em cả..." Ngữ khí Lục Cảnh Lễ vừa lạc lõng vừa thất vọng.

Lục Đình Kiêu trông thì lạnh lùng nhưng thật ra lại là một người rất nặng tình và hay bao che khuyết điểm.

Thân là em trai duy nhất của anh ấy thế nên từ trước đến nay anh vẫn luôn được bảo vệ chặt chẽ dưới đôi cánh của anh ấy. Bình thường trông có vẻ nghiêm khắc với anh nhưng chỉ cần là chuyện hơi nguy hiểm một chút thôi là anh ấy tuyệt đối sẽ không để anh đụng vào.

Bên dưới sự phồn thịnh của Lục thị là vô số cơn sóng ngầm nhưng hết thảy đều bị Lục Đình Kiêu chặn lại phía sau, còn những chuyện mà anh phải đối

mặt thì chỉ có ánh mặt trời và huy hoàng...

Tại sân bay, Ninh Tịch hít sâu một hơi nhìn đồng hồ trên điện thoại, vừa đợi taxi vừa hỏi: "Anh anh giờ đang ở đâu?"

Lục Cảnh Lễ vội nói: "Đang ở công ty! Tiểu Bảo cũng ở đó!"

"Biết rồi, nửa tiếng nữa tới." Ninh Tịch nói xong liền gửi tin nhắn cho Cung Thượng Trạch, báo cho cậu ta biết cô sẽ đến muộn một chút, sau đó nhanh chóng bắt một chiếc xe đi thẳng tới tập đoàn Lục thị.

Khoảng thời gian này cô bận đến nỗi xoay vòng vòng, tính ra cũng hơn nửa tháng rồi không gặp Lục Đình Kiêu.

Nếu sinh mệnh của cô chỉ còn lại hơn một tháng, việc cô muốn làm nhất... tất nhiên là ở bên cạnh người mình yêu nhất...

Nhưng, chuyện cô phải làm thật sự quá nhiều, hơn nữa, khoảng thời gian này cô cũng không dám đối mặt với Lục Đình Kiêu, cô sợ mình sẽ mất không chế mà làm ra chuyện gì đó.

Gần đây giá cổ phiếu của tập đoàn Lục thị đang tăng vọt, thậm chí phá vỡ thành tích cũ cô còn tưởng Lục Đình Kiêu rất ổn...

Sau khi tới công ty, Ninh Tịch ghé qua khu làm việc, phát hiện mắt mọi người ai nấy đều thâm quầng, trông như vừa bò từ mộ ra vậy, quả nhiên có được công trạng như vậy thì phải trả giá thật đắt...

Sau khi thấy Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ lập tức kéo cô vào góc không người: "Anh Tịch, anh nghĩ ra cách chưa?"

Ninh Tịch thờ ơ nhìn cậu: "Chưa!"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy mất hết cả niềm tin, làm bầm trong miệng: "Không tức là sắc, sắc tức là không... Tôi cũng xuất gia cho rồi... Như vậy có thể rời xa địa ngục về với thế giới tây phương cực lạc rồi..."

Ninh Tịch hung hăng đập cho một cái: "Cút đi tìm một chai rượu tới đây cho tôi!"

Mẹ nó, đúng là chỉ giỏi gây rắc rối cho cô!

Lục Cảnh Lễ nghe vậy mắt liền sáng lên: "Anh Tịch, anh nghĩ ra cách rồi à?"

Ninh Tịch miết vai, vì ngồi máy bay lâu nên vai cô nhức mỏi vô cùng: "Đi mau!"

"Vâng vâng vâng, em đi ngay!"

Lục Cảnh Lễ nhanh chóng lấy cho cô một chai rượu ngon tới: "Anh Tịch, rượu tới rồi đây!"

Ninh Tịch cầm lấy chai rượu, mở ra rồi đổ hết lên người trước ánh mắt ngây dại của Lục Cảnh Lễ, sau khi gội xong, cô uống một ngụm rồi nhét trả chai rượu lại cho Lục Cảnh Lễ.

--- O ---

Chương 616: Boss, Anh Có Nhận Hối Lộ Không?

"Anh Tịch... anh... rốt cuộc anh muốn làm cái gì?" Lục Cảnh Lễ yếu ớt hỏi, anh cảm thấy vẻ mặt của Ninh Tịch lúc này thật đáng sợ.

Uống rượu xong, Ninh Tịch đeo khẩu trang lên rồi liếc Cảnh Lễ một cái, nói: "Anh trai anh."

Nói xong rồi đi thẳng về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Làm1... anh Hai?

1Làm = rape

Nanni2??????

2Cái gì - tiếng nhật.

Mắt thấy Ninh Tịch đã bước chân vào phòng làm việc, Lục Cảnh Lễ mới tỉnh lại từ trong nỗi sợ hãi, rồi ngay lập tức chạy như bay đến ngoài cửa chờ đợi trong bất an.

...

Ninh Tịch chân trước mới vào cửa, chân sau Tiểu Bảo đã bay đến.

Lần này, Ninh Tịch bay liên tục một tuần nên không có thời gian gặp Tiểu Bảo.

Ôm nhóc con hôn hôn một chút thì suýt nữa không bỏ xuống được. Sau cùng cũng nghĩ tới chính sự, bèn mềm giọng nói: "Cục cưng, con qua chơi với chú Hai con một lúc nhé, đợi cô Tiểu Tịch mười phút được không?"

Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu sau đó chạy ra ngoài tìm Lục Cảnh Lễ.

Bên ngoài, Cảnh Lễ đáng thương đã nóng ruột đến mức tim gan lộn nhào.

Nghe thấy câu mà Ninh Tịch nói với Tiểu Bảo thì phản ứng đầu tiên của anh là mười phút... đủ không? Anh Hai của anh không đến nổi nhanh như vậy chứ?

Sau khi Tiểu Bảo rời đi, Lục Đình Kiêu nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt như hóa thành sương mù dày đặc che giấu sự ưu tư trong lòng, giọng nói cũng vì đang cố ép bản thân bình tĩnh mà trở nên bình thản không chút gợn sóng:
"Đã về?"

Nhiều ngày không gặp, cô gầy đi rất nhiều, khí chất tựa như cũng thay đổi không ít... dường như trở nên già dặn và lạnh lùng hơn, thậm chí trong mắt cũng tựa như có thêm những u ám phức tạp không thể nhìn rõ.

Hai người đều có chút ít thay đổi nhưng có lẽ điều duy nhất không thay đổi chính là cảm giác kích động muốn ôm cô vào lòng của anh...

Thời gian này, dù đã vô số lần khao khát bay đến gặp cô, cho dù chỉ là nhìn một chút thôi nhưng anh không dám.

Bởi vì hiện giờ anh đang âm thầm làm vài chuyện, mà những chuyện đó lại khiến anh không cách nào đối mặt với cô.

Biết rõ người kia là người mà cô yêu nhưng anh vẫn làm những chuyện có thể làm cô tổn thương...

"Ừ." Ninh Tịch bỏ túi xách với hành lý xuống, sau đó cởi áo măng tô khoác ngoài ra rồi tiến về phía Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch vừa mới tới gần bàn làm việc của Lục Đình Kiêu thì lông mày của anh đã hơi nhíu lại, giọng nói không chút vui vẻ nào: "Em uống rượu?"

"Ừ."

"Em đã hứa với Tiểu Bảo sẽ không uống rượu." Cả người cô nồng nặc mùi rượu, hiển nhiên là đã uống không ít.

Hai tay Ninh Tịch chống xuống bàn làm việc, khóe miệng nhếch lên: "Thì sao? Anh muốn mách Tiểu Bảo sao?"

Thái độ thờ ơ của Ninh Tịch khiến lông mày Lục Đình Kiêu càng nhíu chặt hơn: "Nếu em tiếp tục không biết tự thương lấy bản thân mình, tôi sẽ xem xét việc tạm dừng công việc của em."

Cảm nhận được sự quan tâm một cách đặc biệt của anh, trái tim Ninh Tịch nhói đau từng đợt.

Cái mạng nhỏ này của cô đã sắp không giữ nổi rồi, còn quan tâm thân thể làm cái gì? Còn có gì mà phải băn khoăn? Còn gì mà phải nhẫn nhịn....

Xem ra Lục Đình Kiêu nổi giận thật, lập tức giơ tay nhắc điện thoại nội bộ gọi cho Lâm Chi Chi.

"A lô..."

Trong nháy mắt Lục Đình Kiêu mở miệng, Ninh Tịch đột nhiên đưa tay nhất nút ngắt cuộc gọi.

Sau đó, trong ánh mắt tức giận của anh mà nghiêng người đặt môi mình lên môi anh...

Lục Đình Kiêu vẫn duy trì tư thế nắm chặt điện thoại trong tay, biểu cảm trên mặt không từ nào hình dung nổi, thậm chí cả cơ thể cũng không dám cử động.

Đại khái là ba giây sau, Ninh Tịch mới từ từ rời đi, sau đó dùng đôi mắt nồng nàn nhìn anh, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt câu hồn lóe lên một vẻ mê man lại ngây thơ vô tội: "Boss, anh có nhận hối lộ không?"

--- O ---

Chương 617: Em Không Ngủ Được

"Em say rồi." Đôi mắt thất thần của Lục Đình Kiêu rất nhanh khôi phục lại tiêu cự, sắc mặt cũng trở lại vẻ lạnh lùng.

"Boss, anh vẫn chưa trả lời tôi!" Ninh Tịch tất nhiên không thể nào dễ dàng bỏ cuộc, đôi mắt xinh đẹp vì tức giận mà càng trở nên sinh động.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy hở vai màu đen không chỉ tôn lên làn da trắng sữa ngon miệng mà còn để lộ đường cong hấp dẫn của xương quai xanh.

Yết hầu của Lục Đình Kiêu trượt lên trượt xuống, cố dồn ánh mắt tập trung vào tập tài liệu trên bàn, lạnh lùng nói: "Chờ em tỉnh thì chúng ta lại nói chuyện này, em đi nghỉ ngơi đi."

Vào giờ phút này, nội tâm của Ninh Tịch muốn tan vỡ rồi.

Bà đây phải hạ bao nhiêu quyết tâm đấy anh có biết không hả? Không ngờ lại đụng phải bản nâng cấp của Liễu Hạ Huệ!

Đại ma vương, anh đừng có kiên cường như vậy mà, nếu không thì đời này anh cũng đừng mong lăn được giường với cô em nào!

Ninh Tịch nghiến răng, thôi được rồi, cái mặt mo này hôm nay phải vứt đi thật rồi: "Lục Đình Kiêu, em đi không có nổi ~ anh ôm em đi được không~"

Lần này thì ngay cả xung hô cũng đổi!

Lục Đình Kiêu nghe cái giọng nũng nịu mềm nhũn của cô thì tay cầm bút xoẹt một cái, một vết mực dài xuất hiện trên văn kiện, nhưng mà vẫn chịu không ngẩng đầu lên chỉ bình bình nói: "Tự mình đi."

Đệch!

Lần này Ninh Tịch nổi giận thật sự, cô không có nhiều thời gian đâu có biết không hả? Có biết hiện tại với cô, thời gian quý giá tới mức độ nào không?

Kể cả không lăn được thì ít nhất cũng phải cho cô chút sắc mặt tốt chứ! Lâu vậy mới gặp mà kết quả vừa mới thấy mặt đã cho cô một bản mặt lạnh băng như gió lạnh mùa thu, thổi bay cả lá rụng!

Ninh Tịch lập tức lấy điện thoại ra về mặt xung xia, tức giận nói: "Không ôm thì thôi! Tôi tìm người khác!"

Rốt cuộc thì Lục Đình Kiêu cũng ngẩng đầu lên, khóe mắt liếc thấy ba chữ trên màn hình di động... Tịch Thế Khanh.

Một giây sau, ngón tay của Ninh Tịch còn chưa kịp bấm gọi thì cả người đột nhiên nhẹ bẫng, cả người như bay lên giữa không trung.

Ninh Tịch theo bản năng mà vòng tay qua cổ Lục Đình Kiêu để giữ thăng bằng, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Về mặt Lục Đình Kiêu lạnh băng, sải bước bé cô tới phòng nghỉ trong văn phòng, có điều, dẫu cái bản mặt đó có thối đến đâu đi chăng nữa thì động tác đặt cô xuống vẫn rất nhẹ nhàng.

Lục Đình Kiêu đặt cô xuống xong, rồi bắt đầu cởi giày lại đắp kín chắn cho cô đến khi chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn to cỡ bàn tay mới thôi. Anh cảnh cáo: "Ngủ!"

Ninh Tịch chớp mắt, gạt đầu một cái tỏ vẻ mình là một bé ngoan, chỉ có điều hành động lại hoàn toàn trái ngược.

Trong nháy mắt Lục Đình Kiêu rời đi, Ninh Tịch đột nhiên kéo tay anh lại, dùng toàn lực kéo một cái...

Lục Đình Kiêu bị kéo ngã xuống giường nằm cạnh Ninh Tịch.

Vì ngăn không cho Lục Đình Kiêu chạy, Ninh Tịch lập tức bỏ nhào cả người lên người Lục Đình Kiêu: "Em không ngủ được ~ Anh ngủ với em nhé ~"

Gân xanh trên trán Lục Đình Kiêu giật giật: "... Rốt cuộc là ai cho em uống rượu?"

Anh nhất định phải làm thịt nó!

Trong phòng khách, Lục Cảnh Lễ đang trông Tiểu Bảo đột nhiên hất xì một cái: "Thằng nào dám chửi ông sau lưng hả?"

Làm bấm xong, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian đã qua một nửa rồi giờ chỉ còn lại năm phút thôi, chẳng biết tình hình bên trong thế nào.

Chẳng qua là vì cái mạng nhỏ này, bất luận tò mò đến cỡ nào Lục Cảnh Lễ cũng không dám xí xón tới xem, chỉ có thể gắng gượng nhẫn nhịn mà tượng tượng bậy bạ. Không biết là chị dâu định vuột lông cho anh Hai kiểu gì, nhờ đâu thất bại thì làm thế nào....

--- O ---

Chương 618: Tôi Tất, Có Ý Kiến?

Ninh Tịch nhìn chăm chăm người đàn ông đang nằm bên dưới, đưa ngón tay vuốt nhẹ mi tâm đang hơi nhăn nhó của anh rồi từ từ chuyển sống mũi cao, ánh mắt lạnh lùng, cánh môi mỏng...

Dường như phải ghi nhớ kỹ từng đường nét của khuôn mặt này.

"Có được không?"

Ở cạnh em được không? Cho dù chỉ là thêm vài giây.

Cho dù biết lúc này Ninh Tịch không còn tỉnh táo nhưng Lục Đình Kiêu cũng không chống đỡ được lời cầu xin như vậy: "Được."

Ninh Tịch rút cuộc cũng lộ ra vẻ hài lòng, yên tâm nhắm mắt lại.

Chỉ có điều vài giây sau đã lại thò đầu ra, ánh mắt sáng lờ lờ: "Em vẫn không ngủ được, hôn em một cái được không?"

"Ngủ!" Lục Đình Kiêu sầm mặt lại, kéo chăn lên cao một ít.

"Ừm..." Vẻ mặt Ninh Tịch đầy thất vọng.

Thấy ánh mắt đáng thương kia, trái tim Lục Đình Kiêu nhất thời mềm nhũn.

Dù sao cô cũng đang uống say thế nên chẳng biết bản thân đang làm cái gì đâu, Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ, rồi hơi cúi đầu xuống...

Trong ánh mắt thất vọng của cô, hôn một cái.

Vốn dĩ anh chỉ định chạm nhẹ thôi nhưng lúc anh định rời đi thì Ninh Tịch đột nhiên ôm chặt lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh...

Đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, trước đây vì có thể thân cận hơn một chút với cô mà Lục Đình Kiêu hao tổn không ít nơ ron thần kinh não nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động thân cận với anh...

Cái cảm giác ngọt ngào và mềm mại này khiến Lục Đình Kiêu xao xuyến, không ai có thể diễn tả nổi cảm xúc trong lòng anh lúc này...

Trái tim khiến anh đắm chìm vào nụ hôn nhưng lý trí lại đang tự hỏi, hiện

giờ cô đang hôn ai, lại coi anh thành người nào...

Hai bàn tay Lục Đình Kiêu siết chặt lại thành nắm đấm, lý trí càng ngày càng đến gần bờ vực tan rã. Cuối cùng, anh trở tay ôm lấy cô đoạt lại quyền chủ động, nhưng Ninh Tịch lại đột nhiên gục đầu vào ngực anh...

Lục Đình Kiêu hốt hoảng, vội vội vàng vàng đỡ cô dậy, kết quả lại thấy một khuôn mặt ngủ đến ngon ngọt...

Lục Đình Kiêu: "..."

Cô nhóc này uống rượu một hồi, đem lý trí của anh đốt sạch từ trong ra ngoài, cuối cùng lại ngủ gật???

Những ngày này Ninh Tịch thật sự mệt đến chết luôn, ngay cả lúc ngồi trên máy bay cũng bận bịu xử lý công việc.

Thế nên, cái tình huống đang giữa lúc kích thích nhất lại lăn ra ngủ thì chính bản thân cô cũng không ngờ đến...

Trong lúc mơ màng, cô cảm giác có một chiếc lông chim chạm vào trán cô, sau đó lại quấy nhiễu trên môi cô, đầu tiên là hơi đau nhói nhưng sau đó rất nhanh lại trở nên dịu dàng...

Ninh Tịch mang theo cái cảm giác này chìm vào giấc ngủ sâu.

Lúc mở mắt ra thì ngoài cửa sổ trời đã tối mịt, Ninh Tịch giật mình một cái liền lập tức ngồi bật dậy, mò mẫm mở đèn ngủ đầu giường ra. Nhìn cái đồng hồ báo thức đặt bên cạnh đèn, thế mà cô đã ngủ suốt hai tiếng đồng hồ! Hự, rốt cuộc Lục Cảnh Lễ cho cô uống cái gì mà chỉ một hợp đã ngất luôn thế này!

"Sao lại ngủ lâu đến như vậy..." Cô vốn chỉ định cho bản thân nghỉ ngơi mười phút thôi bởi vì còn có rất nhiều chuyện phải giải quyết, không biết phía bên Studio có gọi điện cho cô hay không.

Ninh Tịch vội vàng cầm di động lên kiểm tra thì phát hiện đã bị tắt máy: "Mẹ kiếp! Ai dám tắt di động của bà đây!" Lúc trước vẫn còn đầy pin, không thể nào vì hết pin mà sập nguồn được.

"Tôi tắt, có ý kiến?" Lúc này, trên ghế salon đối diện truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Ninh Tịch bị giọng nói lạnh cóng kia làm cho sợ đến phát run, sau đó cứng đờ ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông: "Không có... Ngài thích tất cả..."

"Bây giờ đã tỉnh táo chưa?" Lục Đình Kiêu khép lại tài liệu trong tay, nhìn cô.

Ninh Tịch: "Tỉnh... tỉnh... rồi." Nhìn bộ dạng này là muốn tính sổ với cô đây mà.

Lục Đình Kiêu: "Chúng ta nói chuyện một chút về công việc của em."

Ninh Tịch: "... " Quả nhiên.

Ninh Tịch lúc này mới nhớ tới chuyện mình nhào đến một nửa thì lăn ra ngủ, bây giờ muốn hồi lộ tiếp có kịp không huhuhu!

--- O ---

Chương 619: Không Được Đút Lót Ông Chủ

"Xem đi." Lục Đình Kiêu đưa tài liệu trong tay cho cô.

"Đây là cái gì?" Ninh Tịch mơ hồ nhận lấy: "Ồ, là quy định công việc à? Điều thứ nhất: Tổng thời gian làm việc mỗi ngày không được quá sáu tiếng? Hừm, như này có quá ít hay không? Luật pháp quy định là tám tiếng mà!"

Đang lẩm bầm thì thấy Lục Đình Kiêu liếc mình một phát Ninh Tịch ngậm chặt miệng luôn, được được được, ngài chính là luật pháp!

"Điều thứ hai: Không được uống rượu..."

"Điều thứ ba: Một ngày phải ăn đủ ba bữa..."

"Điều thứ tư..."

Rốt cuộc Ninh Tịch cũng đọc được đến điều cuối cùng: "Điều thứ mười: Không được đút lót ông chủ? Hừm..."

"Thuộc chưa."

"..."

Dưới sự đốc thúc của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch phải học thuộc hết mười điều này mới được cho đi.

À, không phải là đi mà là đuổi, thật giống như sợ cô lại học Chí Phèo lăn ra ăn vạ ý...

Cô đáng sợ đến vậy sao?

Mà cũng có phải do cô muốn thế đâu chỉ tại chai rượu của Lục Cảnh Lễ có tác dụng quá thôi.

Ban đầu cô chỉ định nhào vào lòng Đại ma vương một chút để cho anh nguôi ngoai thôi, ai dè mọi chuyện đột nhiên thoát khỏi khống chế, vốn tình hình cũng không tệ ấy thế mà cô lại biến nó thành trò hề...

Dù sao cũng may là được nhào vào lòng Đại ma vương nên tâm trạng Ninh Tịch cũng khá hơn nhiều, giống như được ăn linh đan diệu dược vậy, lập tức từ tình trạng mỗi một căng thẳng hồi máu sống lại, bước chân cũng nhẹ

nhàng hơn nhiều.

Nói cô vuốt lông cho Lục Đình Kiêu thì thà nói rằng Lục Đình Kiêu trấn an cô còn đúng hơn.

Khoảng thời gian này cô tự cho mình quá nhiều áp lực mà thực tế thì tình huống lại không hề nghiêm trọng như những gì cô nghĩ. Nếu đối phương muốn ra tay thì một năm nay đã có vô số cơ hội, thậm chí lần ghé thăm trước của Đường Dạ cũng đủ để tiện tay xử cô luôn rồi.

Suốt một năm từ lúc cô rời khỏi tổ chức thì bên kia cũng không có động tĩnh gì, cô bắt quá cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé không quan trọng thôi.

Thừa dịp này nói rõ vài chuyện cũng tốt.

Chẳng qua là khi đối mặt với một vài người hay một vài chuyện đã qua, cô sẽ không tìm được mà nhớ tới cái sự hoang đường khi đó, cái cô không cách nào đối mặt không phải Đường Dạ, cũng không phải người kia... mà là quá khứ của cô...

Trên đường đến Studio, Ninh Tịch đang định gọi cho Cung Thượng Trạch thì có người gọi tới, là Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ đang cực kỳ phấn khích: "Anh Tịch anh Tịch anh Tịch anh Tịch!!!"

"... Anh bị nói lấp à?"

"Anh tôi cuối cùng cũng bình thường lại rồi! Cô hiến thân cho anh ấy sao???" Lục Cảnh Lễ nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng này, hơn nữa càng nghĩ càng thấy chắc chắn!

Ninh Tịch đen mặt nói: "Hiển cái rắm, anh nghĩ là anh của anh nhanh thế à?"

Lục Cảnh Lễ: "Ồ thì..."

Lúc trước Ninh Tịch nói chỉ cần mười phút thì đương nhiên anh sẽ không nghĩ tới chuyện kia nhưng mà kết cục Ninh Tịch lại ở trong đó suốt hai tiếng! Hai tiếng cũng không tính là ngắn chứ? Bất quá với trình độ nín nhịn đã lâu của anh Hai, thì ngàn ấy thời gian... tựa hồ cũng không hợp lý lắm!

"Còn nữa, rót cuộc anh cho tôi cái loại rượu rơm gì vậy?"

"Rớm cái gì mà rớm! Mấy vụn một chai đó bà nội! Được mệnh danh là một hộp là gục!" Lục Cảnh Lễ kích động nói.

"Đệch! Anh cho tôi uống cái một hộp gục kia là có cái ý gì?"

"Oan quá, tôi chỉ nghĩ cô muốn tặng rượu lấy lòng anh tôi thôi mà, nên tất nhiên là tìm cho cô đồ tốt rồi, ai mà biết cô lại dùng nó để tắm!"

"..." Không sai, bà đây đúng là đi hối lộ anh trai anh, nhưng không phải dùng rượu, cái đồ ngọc này...

--- O ---

Chương 620: Chị Tịch, Chị Đàn Ông Quá Đi

Nói chuyện với Lục Cảnh Lễ xong, lại nói vài câu với Tiểu Bảo rồi Ninh Tịch mới gọi tới Studio.

"Alo, Mạt Mạt..."

"Chị Tịch, không... không xong rồi! Giám đốc Cung xảy ra chuyện rồi! Chị... chị mau mau qua xem một chút đi!"

"Cung Thượng Trạch xảy ra chuyện gì? Cậu ấy làm sao?"

"Giám đốc Cung đột nhiên ngất xỉu à!"

Ninh Tịch hơi biến sắc: "Đang êm đẹp sao tự dung lại ngất xỉu? Đừng hoảng, chị đang trên đường rồi sẽ tới ngay!"

Thằng nhóc ngu ngốc này! Tám phần là mệt quá nên mới ngất đi đây mà!

Studio Tắc Linh.

Ninh Tịch vừa mới đẩy cửa đi vào đã thấy Cung Thượng Trạch sắc mặt tái nhợt ngồi giữa một đống giấy bị vo tròn, cô trợ lý Mạt Mạt thì ngồi cạnh khóc đến đỏ cả mắt.

"Chị Tịch! Chị tới rồi!" Hàn Mạt Mạt vừa mới thấy cô đã như thấy được ánh sáng cứu mạng, thút tha thút thít nghẹn giọng nói: "Em đã gọi xe cấp cứu nhưng bệnh viện bên kia nói hiện đang quá bận nên không cho xe tới được, mà một mình em lại không vác nổi anh ấy..."

Ninh Tịch ném túi xách với di động trong tay cho Mạt Mạt rồi cúi người, ôm ngang Cung Thượng Trạch nhắc lên, bế vào giường trong phòng ngủ...

Hàn Mạt Mạt nhìn Cung Thượng Trạch được bế theo kiểu công chúa mà mồm há tròn như chữ O: "Chị Tịch, chị đàn ông quá đi!!!"

"Là do giám đốc nhà em quá nhẹ! Chẳng phải chị đã bảo em chăm sóc cậu ta cho tốt sao? Tại sao mới mấy ngày không gặp cậu ta đã gầy như thế này!"
Ninh Tịch nhăn trán.

Mạt Mạt nghe vậy thì tủi thân: "Chị Tịch... em không khuyên được... chị không biết chứ, bình thường nhìn giám đốc Cung có vẻ ôn hòa nhưng một

khi đã làm việc thì cứ như hóa điên ý, đáng sợ lắm. Như cún con biến thành ngao Tây Tạng ý, em chỉ cần làm ồn chút thôi là anh ấy sẽ mắng em. Đến đi bộ em cũng không dám bước mạnh chứ đừng nói là giục anh ấy ăn cơm nghỉ ngơi... Chị Tịch, hay là chị thử nói chuyện với anh ấy đi, anh ấy chỉ nghe lời chị thôi..."

Cún con thành ngao Tây Tạng...

So sánh này khiến cho đầu Ninh Tịch tràn đầy hắc tuyến: "Được rồi, về sau chị sẽ bảo cậu ta."

Ninh Tịch đưa tay sờ trán Cung Thượng Trạch, quả nhiên là nóng bừng bừng: "Lên cơn sốt nhẹ... Mạt Mạt, em chạy xuống lầu mua ít thuốc giảm sốt lên đây!"

"Dạ!" Mạt Mạt lạch bạch chạy đi mua thuốc.

Ninh Tịch với trợ lý chăm sóc Cung Thượng Trạch đến nửa đêm thì rốt cuộc cậu ta cũng tỉnh.

"Sếp..."

"Nằm im!" Ninh Tịch nhấn cậu ta về giường, vẻ mặt nghiêm trọng: "Lúc đầu tôi đã nói với cậu thế nào, thân thể chính là tiền vốn của cách mạng. Cái mạng nhỏ của cậu mà mất thì còn nói gì đến chuyện khác nữa, không biết còn tưởng tôi là loại bà chủ chỉ biết bóc lột sức lao động của nhân viên đấy!"

Bây giờ thì cô đã hiểu được một chút tâm tình của Lục Đình Kiêu, làm ông chủ thật khó...

"Không đâu, là tôi tự nguyện!" Cung Thượng Trạch vội vàng nói.

"Tự nguyện cũng không được! Tôi là bà chủ, cậu phải nghe lời tôi! Nếu không thì cậu tự đi mà làm ông chủ đi!" Ninh Tịch nhấn mạnh.

Cung Thượng Trạch vừa nghe đã lập tức đổi sắc mặt, hoảng hốt nói: "Bà chủ, sau này tôi sẽ không thế nữa!"

Nhìn bộ dạng tiều tụy của cậu ta, Ninh Tịch thở dài nói: "Cái bộ dạng này của cậu còn đòi đi tranh tài với ai được? Lần này để tôi với Mạt Mạt đi thôi còn cậu ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe!"

"Bà chủ, tôi cũng phải đi mà, đã là bước cuối cùng rồi! Tôi không sao, đến đó tôi cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ cần nhìn chăm chăm sao cho tới lúc người mẫu lên sân khấu không xảy ra chuyện là được."

--- O ---

Chương 621: Đối Thủ Lớn Nhất Chính Là Mình

Cung Thượng Trạch nói xong thì vẻ mặt hơi tối: "Dù gì tôi cũng đã làm hết khả năng nhưng mà phần thắng của chúng ta lần này không lớn. Năm này phần thưởng lớn như thế chắc chắn Đới Uy sẽ lựa chọn tác phẩm tôi đặc ý nhất..."

Sắc mặt Ninh Tịch cũng không khá hơn, đối với Cung Thượng Trạch mà nói thì trận chiến lần này rất khó đánh.

Bởi vì đối thủ của cậu ra không phải ai khác mà là chính mình.

"Không sao, cố hết sức là được rồi, lần này không được thì còn lần sau, lần sau nữa... Một ngày nào đó cậu nhất định có thể chiến thắng bản thân mình. Khả năng của cậu là vô hạn mà đối phương chỉ có một đồng thiết kế chết, rồi cũng đến lúc dùng hết mà thôi, không việc gì phải sợ!"

Cung Thượng Trạch nhìn đôi mắt sáng ngời của người trước mắt, thân thể yếu ớt như thể được rót vào một nguồn năng lượng mới bèn dùng sức gật đầu mạnh một cái: "Đúng vậy!"

"Tốt lắm, yên tâm mà nghỉ ngơi đi, ngay mai còn có một trận đánh lớn đấy!"

...

Ngày hôm sau.

Hội trường cuộc thi Kim Đỉnh.

Là cuộc thi về thiết kế thời trang danh giá nhất của Trung Quốc thế nên hội trường hôm nay được trang trí một cách xa hoa không gì sánh kịp và vô cùng huyền ảo.

Vị trí chỗ ngồi được bố trí treo trên không, cách mặt đất chừng hơn một mét, ánh đèn màu chiếu rọi khắp nơi. Hai con thuyền Noah xếp song song tạo thành một sân khấu hình chữ T.

Một chỗ trong hội trường này cũng thuộc loại ngàn vàng khó mua, tất cả những người xuất hiện ở đây đều là người mẫu hay những người có tiếng trong giới. Lấy thân phận trong giới giải trí hiện giờ của Ninh Tịch thì đúng là không đủ tư cách xuất hiện ở đây. Cô phải dựa vào thân phận bà chủ của

Studio có nhà thiết kế trúng tuyển mới lấy được một vé mời.

Ninh Tịch đưa Cung Thượng Trạch với Mạt Mạt vào trong, chưa đi được mấy bước đã bị người chặn đường.

Cuộc thi còn chưa bắt đầu mà các phóng viên đã điên cuồng vây quanh đối tượng được cho là có khả năng đoạt giải nhất năm nay, David - Đới Uy.

"David, trong cuộc thi lần này anh có lòng tin không? Mọi người đều nói giải nhất lần này nếu không phải thuộc về anh thì sẽ chẳng thuộc về ai cả!"

"Nghe nói ngay cả nhà thiết kế chiến thắng của mùa giải trước - Lý Minh cũng dự đoán anh là người đoạt giải! Chuyện này là thật sao?"

"Lần này có rất nhiều người có tiếng của giới giải trí sẽ xuất hiện, bọn họ đều là fan của anh cả. Thậm chí còn mặc thiết kế của anh đến đây để cổ vũ nữa, anh có điều gì muốn nói về vấn đề này hay không?"

....

Vẻ mặt của David vô cùng phấn khởi và hào hứng, hoàn toàn không thấy bóng dáng vênh mặt hất hàm trước đây, đối mặt với sự vây quanh của phóng viên cũng bình tĩnh trả lời: "Mỗi một mẫu thiết kế đều là tâm huyết của tôi, tất nhiên là tôi rất có lòng tin với các tác phẩm của mình. Nhưng chuyện tranh giải vẫn phải xem sự đánh giá của ban giám khảo! Lý Minh là đàn anh trong nghề tôi rất tôn kính, tôi rất cảm ơn sự tán thưởng của anh ấy cũng như tình cảm của các vị mỹ nữ!"

Ninh Tịch với Cung Thượng Trạch còn chưa kịp phản ứng gì thì cô trợ lý Mạt Mạt đã làu bàu: "Gì thế! Cái thằng này quá vô liêm sỉ rồi... cái gì mà tâm huyết... rốt cuộc là tâm huyết của ai!"

Ban đầu lúc mới được tuyển vào, Hàn Mạt Mạt cũng không biết Cung Thượng Trạch là ai, nhưng về sau càng xem những mẫu thiết kế của cậu thì càng thấy quen mắt.

Bởi vì những người làm nghề sáng tạo căm thù nhất chính là sự đạo nhái, cho nên cô bé mới không nhận được mà nói việc Cung Thượng Trạch đạo nhái phong cách thiết kế của David là không tốt các kiểu. Dù sao cũng thật sự coi thường Cung Thượng Trạch.

Lúc ấy Cung Thượng Trạch cũng chẳng phản bác lại một câu nào, vẫn cảm

đầu vẽ tôi ngày như cũ.

Ở chung một thời gian, cô bé mới dần phát hiện ra vấn đề, Cung Thượng Trạch nói đơn giản thì chính là loại người dùng tính mạng của mình để thiết kế, người như vậy thì làm sao có khả năng làm mấy chuyện đầu cơ trục lợi, ăn cắp ý tưởng được?

Sau đó cô bé mới quần lầy Ninh Tịch hỏi thật lâu, mới biết câu chuyện đáng sợ bên trong...

--- O ---

Chương 622: Tác Phẩm Hoàn Mỹ Nhất

Sau khi chặn mất mười mấy phút, các phóng viên mới chịu tản ra đi phỏng vấn những thí sinh khác.

Cung Thượng Trạch chỉ là một gương mặt mới, hôm nay lại còn ốm nên đeo khẩu trang, thế nên tất nhiên là chẳng ai để ý đến.

Có điều ba người họ lại rất vui vẻ với việc này, lập tức chạy tới hậu trường để chuẩn bị.

Lúc Cung Thượng Trạch lướt qua, David tựa hồ có chút nghi ngờ mà nhìn theo bóng lưng của cậu ta một cái nhưng rất nhanh đã thu mắt lại, tiếp tục à ơi với mấy người đang lấy lòng nịnh hót.

Hậu trường.

Bên trong đang sôi sục chuẩn bị, thậm chí có người mẫu chỉ mặc đồ lót đi đi lại lại. Trong đây có không ít nhà thiết kế và trợ lý là nam nhưng các cô đã sớm quen rồi, hoàn toàn không coi bọn họ là đàn ông.

Đoán chừng Cung Thượng Trạch chưa thấy qua cảnh này bao giờ nên trong mắt có chút lúng túng, có điều đến lúc kiểm tra quần của người mẫu thì ánh mắt lại lập tức trở nên nghiêm túc.

"Oa... thật là nhiều siêu mẫu nha! Dáng người đẹp quá! Em là con gái mà nhìn còn chảy nước miếng!" Hàn Mạt Mạt nuốt nước bọt.

Lúc này có một người mẫu hùng hùng hổ hổ sải bước đi về phía bọn họ: "Nhường đường! Đừng cản đường!"

Người mẫu biểu diễn của Cung Thượng Trạch đang thay quần áo bị đẩy một cái, xem tư thế là chuẩn bị đập phải mẫu thiết kế...

May mà Ninh Tịch nhanh tay lẹ mắt túm được eo người mẫu, cẩn thận giúp cô ta đứng vững lại, nếu không thì không chỉ người bị ngã mà quần áo cũng khó giữ được.

"Này! Cô làm cái gì vậy? Thiết kế của chúng tôi suýt nữa thì bị cô làm hỏng rồi!" Hàn Mạt Mạt nóng nảy xông ra chặn người mẫu kia lại.

Người kia quét mắt nhìn thiết kế trên người người mẫu một cái, thấy đây là

một mẫu có phong cách rất giống phong cách thiết kế của David thì về mặt cô ta trở nên khinh bỉ: "Cái thứ rẻ rách đạo nhái mà còn muốn lừa tiền à? Có tin tôi khiến mấy người bị hủy bỏ tư cách thi đấu không! Cút!"

Hàn Mạt Mạt vốn định phản bác lại nhưng cô nhận ra người này chính là siêu mẫu thế giới An Kỳ vô cùng nổi tiếng trong giới lại có quan hệ với ban tổ chức nữa. Hôm nay nếu đắc tội cô ta tuyệt đối không có quả ngọt để ăn nên chỉ có thể cố nén tức giận.

"An Kỳ thân yêu, mau tới đây thay đồ nào!" Cách đó không xa có tiếng gọi.

An Kỳ lập tức lộ ra một nụ cười, đi về phía đối diện: "Oa, giám đốc Đới, bộ này thật đẹp quá!"

"Đẹp chứ! Tôi đã nói cô nhất định sẽ thích mà!" Đới Uy đắc ý.

"Quá đẹp luôn! Không hổ là giám đốc Đới, lần nào cũng khiến tôi bất ngờ! Khó trách ngay cả Lý Minh cũng nói lần này giải Kim Đỉnh nhất định thuộc về anh!" An Kỳ nói xong rồi nhìn lướt qua hướng đám người Cung Thượng Trạch: "Có điều, cái giải này đúng là càng ngày càng tệ, loại thiết kế nào cũng có thể trúng tuyển! Mới nãy đám kia còn muốn lừa tôi đây, rõ ràng là sao chép phong cách của anh mà! Đúng là thật nực cười!"

Đới Uy tỏ thái độ không quan tâm, hào phóng cười: "Hà hà hà, cái giới này chính là như vậy, quen là được rồi!"

An Kỳ sờ chiếc váy kia, càng nhìn càng thích: "Vẫn là anh Đới lợi hại, thiết kế nào cũng khiến người ta ngưỡng mộ! Chả trách thầy Lý lại bảo anh sinh ra để thiết kế thời trang!"

...

Thấy chiếc trong tay Đới Uy, sắc mặt Cung Thượng Trạch trắng bệch trong nháy mắt.

"Giám đốc Cung, anh sao vậy?" Thấy sắc mặt Cung Thượng Trạch không đúng, Hàn Mạt Mạt lập tức lo lắng hỏi.

Ninh Tịch nhíu mi: "Tên Đới Uy này cũng ác thật, dám chọn mẫu này..."

Cung Thượng Trạch rất thường xuyên nhắc tới chiếc váy này với Ninh Tịch, cô nhớ mỗi lần nhắc đến nó về mặt cậu lúc nào cũng hơn hờ hạnh phúc.

--- O ---

Chương 623: Kể Cả Giám Đốc Có Căn Em Thì Em Cũng Sẽ Tìm Chị Báo Cáo!

Giọng nói Cung Thượng Trạch khô khốc: "Đó là tác phẩm khi linh cảm tôi dồi dào nhất, là tác phẩm hoàn hảo nhất trong lòng tôi, nằm trong bộ sưu tập Sinh Mệnh, bộ sưu tập đó có tổng cộng 6 mẫu thiết kế, vừa đủ cho Đới Uy tham gia cuộc thi này..."

Ninh Tịch vốn còn định an ủi mấy câu nhưng Cung Thượng Trạch đã hít sâu một hơi rồi tự bình tĩnh lại, không những thế còn trấn an Ninh Tịch: "Bà chủ, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cô cứ ra ngồi trước đi tôi sẽ theo sau!"

Ninh Tịch quan sát thấy trạng thái cậu ta coi như ổn định rồi mới vỗ vai một cái: "Được, có chuyện gì thì gọi tôi! Mạt Mạt, em trông chừng cậu ta, nếu cậu ta khó chịu chỗ nào phải báo cáo chị ngay lập tức!"

"Dạ, kể cả giám đốc có căn em thì em cũng sẽ tìm chị báo cáo!"

"Thế mới ngoan, chị là chỗ dựa của em, yêu tâm đi!"

Nghe hai người nói chuyện, Cung Thượng Trạch dờ khóc dờ cười, trong dòng máu lạnh như băng đang chảy trong người bỗng có một tia ấm áp ngấm vào.

Cậu cẩn thận cầm lấy chiếc váy dự thi lần này, trong đôi mắt u ám lóe lên những tia sáng không rõ...

...

Cuộc thi sắp bắt đầu, trong hội trường cực kỳ náo nhiệt.

Các phóng viên phỏng vấn các thí sinh xong, hiện đang tranh nhau phỏng vấn những người nổi tiếng đến tham dự hôm nay.

Gần đây Thiên Hạ sắp khởi chiếu thế nên đang được quảng bá rầm rộ trên các phương tiện truyền thông, nữ chính Ninh Tuyệt Lạc vì thế mà vô cùng được săn đón, cộng thêm việc Đới Uy - nhân viên của History là thí sinh hot nhất năm nay, thế nên cơ hồ là một nửa số phóng viên đều vây quanh cô ta.

"Cô Ninh, làm sao cô phát hiện được Đới Uy vậy? Có thể chia sẻ câu chuyện của hai người một chút được không?" Các phóng viên rồi rít đưa ra câu hỏi.

Ninh Tuyết Lạc cũng không biết nghĩ tới cái gì mà trên mặt lộ ra vẻ dụi dàng rồi mở miệng nói: "Thật ra Bá Nhạc phát hiện ra Đới Uy không phải là tôi mà là bạn trai tôi. Sau đó tôi thấy cũng không tệ nên mới nói chuyện tìm hiểu với cậu ta, thấy khá tiềm năng nên mới quyết định đầu tư..."

1Bá Nhạc: một nhân vật tài giỏi trong việc phát hiện ngựa tốt, về sau người Trung Quốc hay dùng để ám chỉ những người tìm được nhân tài giỏi.

"Hóa ra vẫn còn một đoạn giai thoại như vậy! Hai vị đúng là biết nhìn xa trông rộng, ngay cả tầm mắt cũng tốt giống nhau!"

"Thiên Hạ chưa ra mắt mà đã thu hút nhiều sự chú ý đến vậy, e là đến khi ra mắt chắc sẽ phá đảo phòng vé năm nay mất! Hơn nữa nghe nói Thiên Hạ còn tham gia mấy giải thưởng lớn nữa! Năm nay đúng là năm được mùa của Tuyết Lạc rồi!" Có phóng viên tăng bốc nói.

"Ha ha ha đúng thế, đúng thế tôi còn chuẩn bị xong cả bài báo Tuyết Lạc đoạt giải Ảnh hậu rồi đó!"

...

Cho đến khi dẫn chương trình tuyên bố cuộc thi bắt đầu thì các phóng viên mới tản đi, trở lại vị trí của mình.

Vị trí Ninh Tịch tương đối vắng vẻ, ở tít một cái góc xa. Cô đang nhân lúc ban tổ chức phát biểu mà nhắm mắt dưỡng thần thì bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói khiến người ta khó chịu.

"Ồ... Đây chẳng phải là Đại minh tinh Ninh Tịch sao? Cô cũng đến đây xem cuộc thi sao? Cô không biết muốn vào đây là cần vé mời à? Cừ tùy tiện lao vào không chừng bị người ta đánh đó!"

Người nói chính là Lý Nhạc Lãng, cô ta đang khoác tay Ninh Tuyết Lạc.

Trong đôi mắt lười biếng của Ninh Tịch thoáng qua một chút khó chịu, chậm rãi ngược mắt nhìn Lý Nhạc Lãng một cái rồi ra vẻ kinh ngạc nói: "Ồ! Cô Lý đây đôi nghề làm bảo vệ à?"

Lý Nhạc Lãng sững sốt một lát rồi ngay lập tức giận dữ nói: "Mày mới là bảo vệ!"

Ninh Tịch tỏ vẻ bưng tỉnh gật đầu một cái: "Ôi xin lỗi, hóa ra chỉ là chỗ mũi

vào việc của người khác, là tôi hiểu nhầm."

"Mày!!!" Lý Nhạc Lãng giận gần chết.

Ninh Tuyết Lạc đứng một bên hòa giải: "Ninh Tịch, Lý Nhạc Lãng chỉ có ý tốt thôi, ở đây chỗ ngồi được quy định sẵn rồi, không thể tự tiện ngồi..."

--- O ---

Chương 624: Chờ Đợi Kết Quả

Ninh Tịch nhắm hai mắt lại, chẳng muốn lãng phí một giây đồng hồ nào với những người này.

Lý Nhạc Lãng kéo Ninh Tuyết Lạc đi về phía chỗ Vip: "Kệ cô ta, dù sao đến lúc đó cũng chẳng phải là chúng ta mất mặt! Chỗ khác thì thôi nhưng cô ta lại không biết xấu hổ mà đến đây, cô ta thì biết cái gì là thời trang chắc?"

Ninh Tuyết Lạc chần chừ nói: "Có lẽ cô ấy thực sự được mời?"

Lý Nhạc Lãng tỏ vẻ chắc chắn nói: "Sao có thể! Chỗ ngồi hôm nay khó mua lắm đấy, ngay cả mẹ mình cũng phải nhờ tới rất nhiều người mới lấy được đó, suýt nữa thì không thể đi cùng cậu được rồi!"

"Quan hệ của cô ấy với Lục Cảnh Lễ tựa hồ không tồi..." Ninh Tuyết Lạc cố ý nói.

Lý Nhạc Lãng nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ: "Xem ra cũng chẳng coi trọng cô ta lắm nếu không lấy năng lực của Lục Cảnh Lễ thì hoàn toàn có thể cho cô ta một ghế ở hàng Vip rồi chứ sao có thể ngồi ở cái góc đó chứ! Loại người như vậy thật buồn nôn! Ôm đùi khắp nơi, chỗ nào cũng thấy bóng dáng cô ta!"

Nói xong còn hừ một tiếng, hưng phấn nói: "Được rồi, kệ cô ta. Đúng rồi Tuyết Lạc, chờ lát nữa trao giải xong chúng ta đến thẳng khách sạn Hoàng Tước đi, tớ đã đặt sẵn một phòng để chúc mừng cậu rồi đó!"

Ninh Tuyết Lạc trách cô ta: "Còn chưa biết có được giải không mà!"

"Cái gì mà không biết? Tớ đã sớm nghe ngóng trong các thí sinh lần này thì thực lực của đội các cậu là mạnh nhất đó, giải thưởng không về tay cậu thì về tay ai!" Nói xong còn thần thần bí bí nói thầm với Ninh Tuyết Lạc: "Tớ để mẹ nghe ngóng giúp, lần này giải nhất chính là Đới Uy đấy, cậu yên tâm đi!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy con mắt sáng rực, cơ mà trong miệng thì vẫn vờ khiêm tốn nói: "Hay là cứ chờ kết quả đi rồi hãy nói!"

Đang nói thì Đới Uy cũng ngồi xuống, Lý Nhạc Lãng thấy vậy thì trêu đùa: "Ái chà chà, Đại tài tử của chúng ta tới rồi! Lần này mà được giải thì người

muôn đào cậu đi lại nhiều hơn rồi?"

"Người đẹp Lý nói gì thế, bà chủ chính là cha mẹ tái sinh của tôi đấy! Tôi có bay lên trời cũng không thể rời bà chủ được đâu!" Đới Uy vốn là một kẻ biết lợi dụng, công phu nịnh hót cũng thuộc hạng nhất, dỗ Lý Nhạc Lăng và Ninh Tuyết Lạc cười tít mắt.

Bên kia, Cung Thượng Trạch với Hàn Mạt Mạt cũng ngồi xuống cạnh Ninh Tịch.

"Chuẩn bị xong rồi sao?"

"Vâng." Cung Thượng Trạch gật đầu, những gì có thể làm đều đã làm, bây giờ chỉ có thể ngồi chờ kết quả thôi.

Rất nhanh, ban tổ chức cũng phát biểu xong, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Trên sân khấu chữ T, ánh đèn phát sáng lập lòe, tác phẩm của thí sinh đầu tiên bước lên.

Nhà thiết kế này thực lực cũng không tầm thường, trên màn hình led có giới thiệu sơ qua về thí sinh: Liễu Sinh, người từng đạt giải Kim Đỉnh lần thứ XVII. Hiện tại đang là giám đốc công ty thiết kế Liễu Sinh và Ủy viên Hiệp hội Thời trang Trung Quốc, từng được trao tặng danh hiệu Nhà thiết kế thời trang ưu tú...

Chủ đề thiết kế của Liễu Sinh là về con giáp, mượn ý tưởng hoa văn mười hai con giáp của Trung Quốc khiến cả sân khấu bừng sáng lên.

Chỉ có điều, sau những giây phút hào nhoáng ngấn ngủi thì cảm giác đầu tiên của mọi người chính là những mẫu này có vẻ quen mắt.

"Chậc, ngay cả Liễu Sinh cũng hết thời rồi sao? Đây rõ ràng là phong cách của Đới Uy mà!"

"Từ khi Đới Uy nổi tiếng với những trang phục có họa tiết phục cổ thì giờ ai ai cũng chạy theo ý tưởng này, sắp thành đầy đường rồi!"

"Quan trọng là những nhà thuyết kế đó có cố sức sáng tạo đến mấy cũng chẳng ra thể thống gì, hoàn toàn không có loại cảm giác hài hòa tự nhiên như Đới Uy!"

...

Hàn Mạt Mạt nghe những người xung quanh bàn tán trong lòng toát mồ hôi lạnh. Chỉ là hơi giống thôi cũng đã bị chửi như thế rồi, vậy chờ đến lúc tác phẩm của giám đốc xuất hiện sẽ bị chửi thành cái dạng gì?

--- O ---

Chương 625: Có Cần Phải Trâu Như Vậy Không?

Ba người kiên nhẫn nhìn những tác phẩm của thí sinh khác, cuối cùng cũng đến lượt bọn họ xuất hiện.

Nhưng mà, người xuất hiện trên sân khấu không phải người mẫu của bọn họ mà là của một thí sinh khác!

"Chuyện gì xảy ra?" Ninh Tịch hơi biến sắc.

Hàn Mạt Mạt vội vàng nói: "Đề em ra hậu trường hỏi một chút!"

Rất nhanh, Hàn Mạt Mạt trở lại, đỏ mắt nói: "Ban tổ chức bảo chúng ta bị xếp diễn cuối cùng, em hỏi tại sao thì bọn họ còn không biết xấu hổ mà nói diễn cuối cùng tốt hơn, có thể áp đảo. Nhưng mà... nhưng mà người diễn thứ hai từ dưới lên lại là Đới Uy. Vốn các mẫu thiết kế của chúng ta đã có phong cách gần với bọn họ mà bây giờ còn cố ý xếp chúng ta phía sau, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị người ta phỉ nhổ cho bằng chết..."

Khỏi cần hỏi cũng biết tám phần là do cô siêu mẫu An Kỳ gì gì đó động tay động chân, ả nổi danh trong giới là ỷ lớn hiếp bé, cứ ngứa mắt ai là sẽ xử lý người ta.

Cuối cùng lại là Cung Thượng Trạch mở lời an ủi, không thêm đề tâm nói: "Không có gì đáng ngại, nếu tác phẩm của tôi thật sự bị coi là sao chép thì xếp ở vị trí nào cũng như nhau thôi."

Cuộc thi này chấm điểm trực tiếp, sẽ lấy trung bình điểm số của sáu vị giám khảo. Những người dự thi phía trước đã có năm người đạt hơn 9 điểm rồi, cạnh tranh rất khốc liệt.

Mà người mở màn - Liễu Sinh thì chỉ đạt 7,3 điểm, từ đó có thể thấy các giám khảo không hề thích cái loại hành vi ăn theo này.

Vào lúc này, đột nhiên toàn trường vang lên tiếng chụp ảnh tách tách cùng những tiếng trầm trồ.

Đây là lượt dự thi của Đới Uy.

Ngay cả Ninh Tịch, Hàn Mạt Mạt với Cung Thượng Trạch cũng hoàn toàn bị những tác phẩm trên sân khấu hấp dẫn.

Nhất là bộ váy chủ chốt được An Kỳ mặc trên người, chiếc váy dài được gắn thật nhiều hoa giống như mùa xuân đang đến, trong nháy mắt khiến người xem có cảm giác phấn khởi bùng bùng.

Những họa tiết thêu tay truyền thống kết hợp với kỹ thuật cắt may hiện đại, có thể nói đây là sự "Giao thoa của thời gian, tác phẩm kết hợp phong cách của Trung và Tây". Nét đẹp văn hóa truyền thống không chỉ kết hợp hoàn hảo với những trang sức hiện đại mà còn rất phù hợp với chủ đề "Sinh Mệnh".

Người mẫu là siêu mẫu thế giới An Kỳ, chất liệu là hai loại gấm quý hiếm của Vân Nam, đá quý thì là do một công ty con của Ninh thị tài trợ... từ đầu đến cuối chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung - Hoàn hảo!

Thật là một chiếc váy họa lệ khiến người ta muốn mua ngay lập tức. Lúc này phía dưới đã có vài nữ minh tinh hay danh viện nào đó nhao nhao tìm quan hệ để chiếm được chiếc váy này.

Mặc dù đây là tác phẩm của Cung Thượng Trạch nhưng Ninh Tịch biết, nó càng được người ta khen ngợi thì Cung Thượng Trạch càng đau khổ.

Đang chuẩn bị an ủi mấy câu thì thấy trên tay của Thượng Trạch có một vết bồng dử tợn, Ninh Tịch nhất thời biến sắc: "Tay của cậu bị làm sao?"

Cung Thượng Trạch lập tức rút tay lại theo bản năng: "Không có chuyện gì, tôi vô tình..."

"Đang êm đẹp kiểm tra quần áo thì sao tay lại bị bồng như vậy? Mạt Mạt, chuyện gì xảy ra?" Ninh Tịch chuyển hướng hỏi Mạt Mạt.

Vẻ mặt Mạt Mạt cũng mê man: "Cái này em cũng không biết! Giám đốc nói chỉ còn một chút nữa là xong nên bảo em đi ra trước tìm chị, sau đó em cũng không biết xảy ra chuyện gì..."

"Bà chủ, thật sự không sao cả!"

Lúc ba người nói chuyện, điểm số của Đới Uy đã được công bố.

Thấy được số điểm, khuôn mặt của Hàn Mạt Mạt lập tức hiện lên vẻ tuyệt vọng: "9.9 điểm! Trời ạ! Em có nên khen anh không hả giám đốc Cung? Anh có cần phải trâu như vậy không! Bao nhiêu lần thi đấu mà chưa bao giờ xuất hiện điểm số cao như vậy? Cao nhất cũng chỉ được 9,6 điểm thôi! Anh... thật

là!"

--- O ---

Chương 626: Người Dự Thi Cuối Cùng

Ninh Tịch cũng dở khóc dở cười vì Hàn Mạt Mạt, xem ra bản thân quá lợi hại cũng là một loại phiền phức!

Ý nghĩa chủ đề trong bộ sưu tập Sinh Mệnh này của Cung Thượng Trạch không chỉ có ngụ ý tốt mà còn đề cập đến văn hóa truyền thống, quả thực là đo ni đóng giày cho những giải thưởng lớn như thế này, lại cộng thêm một team chuẩn bị có năng lực và tài nguyên hùng hậu như thế, khó trách lại khiến ban giám khảo ưu ái như vậy.

Tiếng vỗ tay ở hiện trường càng lúc càng vang lên nhiệt liệt, hơn một nửa số người có mặt tại đây đều đứng lên chúc mừng Đới Uy và Ninh Tuyết Lạc, tất cả các phóng viên đều chỉnh ống kính về phía họ, chuẩn bị chụp lấy cảnh anh ta lên sân khấu nhận giải.

Đới Uy đặc ý đứng dậy nói lời cảm ơn với từng người chúc mừng và thao thao những lời sáo rỗng: "Mọi người đã quá lời rồi, đây là công lao của cả tập thể! Đặc biệt là bà chủ của tôi cô Ninh Tuyết Lạc, nếu như không có cô ấy thì sẽ không có Đới Uy của ngày hôm nay!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy cười nói: "Đừng khiêm tốn thế, anh mới là linh hồn và trái tim của History chúng ta."

Bây giờ Đới Uy giành giải thưởng lớn như vậy, Ninh Tuyết Lạc vì giữ chân anh ta lại, muốn anh ta sống chết trung thành với mình nên thái độ đối đãi với anh ta đương nhiên là càng tốt hơn.

Trong lúc Đới Uy chỉnh trang lại trang phục, sải bước chuẩn bị bước lên sân khấu lĩnh thưởng thì người dẫn chương trình đột nhiên lên tiếng: "Mọi người bình tĩnh, chớ nóng vội, chúng ta vẫn còn một người dự thi cuối cùng!"

"Cái gì? Vẫn còn một người? Cái trò gì vậy?"

"Trao luôn giải đi cho rồi! Thế này không phải là lãng phí thời gian à?"

"Cũng chẳng còn cách nào khác cuộc thi là như thế mà, thôi, đợi làm hết các thủ tục đi vậy! Dù sao kết quả cũng đã định sẵn rồi, vừa vặn nhân cơ hội này chuẩn bị nội dung để lát nữa phỏng vấn đi!"

...

Nghe thấy người dẫn chương trình nói vậy, bước chân của Đới Uy khựng lại, gương mặt có chút lúng túng, lúc này mới chợt nhớ ra An Kỳ lúc nãy có lên nói với gã ta về chuyện đã sắp xếp cho đĩa sao chép ở cuối cùng, chợt cảm thấy cũng khá thú vị nên tỏ vẻ dễ tính, một lần nữa quay về vị trí của mình ngồi xuống.

Đợi đến khi bài thi của kẻ đó lên sàn, không chỉ có thể làm nổi bật tài năng của gã ta hơn nữa mà còn có thể nhân cơ hội này giết gà dọa khỉ, hù dọa cái đám bắt chước một phen, đúng là một công đôi việc.

Ninh Tuyết Lạc cũng chẳng sót ruột, dù sao cũng là thứ đã nằm trong lòng bàn tay, mấy đối thủ có sức cạnh tranh nhất cũng đã lên sàn cả rồi, giờ chỉ còn lại một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi, dù sao cũng là chuyện thêu hoa trên gấm¹ mà thôi.

1Thêu hoa trên gấm: Gấm vốn đã đẹp, thêu thêm hoa lại càng đẹp. Thường dùng ám chỉ những việc vốn đã tốt rồi lại càng tốt hơn.

Hiện tại trong hội trường, mấy ngôi sao nghệ sĩ và đám tiểu thư đều đi ra bắt chuyện với Ninh Tuyết Lạc; các nhà thiết kế thì vây lấy Đới Uy; tất cả ống kính của các phóng viên cũng đều hướng về phía Đới Uy; các giám khảo đều đã dọn dẹp chuẩn bị ra về.

Vì vậy nên, khi tác phẩm của người dự thi cuối cùng lên sàn, dường như không có ai chú ý...

Trạng thái của Cung Thượng Trạch lúc này có phần không ổn, hình như lại càng sốt cao hơn, nhịp thở càng lúc càng dồn dập, vết bỏng trên tay cũng không thèm xử lý mà cố chịu nãy giờ.

Ninh Tịch đỡ lấy cậu ta: "Cố gắng thêm chút nữa, xiu nữa thôi là có thể về nhà rồi!"

Ninh Tịch vốn dĩ đang định bảo Mạt Mạt đưa Cung Thượng Trạch về nhà luôn nhưng trong lòng cô biết rõ, cậu ta chắc chắn muốn nhìn thấy kết quả cuối cùng.

Tác phẩm dự thi của Cung Thượng Trạch cô đã xem rồi, cực kỳ tốt, nếu như không có Sinh Mệnh thì bài thi của cậu ấy chắc chắn sẽ giành giải nhất, nhưng một khi đã có Sinh Mệnh rồi, e là không chỉ không giành được giải gì mà còn sẽ rơi vào kết quả xấu nhất...

"Phụt" một tiếng, sâu khấu rục rờ ánh đèn phối hợp với chủ đề của Sinh Mệnh lúc này thoáng cái đã tối sầm, tiếng nhạc đổi thành phong cách hùng hồn, lại có chút đè nén khiến người ta nghe mà trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

--- O ---

Chương 627: Điềm Tuyệt Đối

Sau đoạn nhạc dạo ngắn ngủi, tiếng nhạc đột nhiên cao vút lên, ánh đèn cũng bắt đầu sáng dần lên.

Tiếp sau đó, người mẫu đầu tiên bước lên sàn.

Là một bộ váy xòe dạ hội kinh điển màu đỏ, phong cách hoa lệ mà chói mắt, như thể thứ đang mặc trên người không phải là váy mà là ráng nắng chiều đỏ rực cuối chân trời, chi tiết trên váy vẫn sử dụng những yếu tố phục cổ văn hóa Trung Hoa mà Cung Thượng Trạch am hiểu nhất như mây lành thêu tay.

Cho dù là vô cùng bắt mắt nhưng vì đã có sự xa hoa đến cùng cực mà Đới Uy mang lại vừa này, thế nên trong thoáng chốc không hề có sự kinh ngạc trầm trồ mà thậm chí còn khiến người ta cảm thấy nhàm chán.

Vốn dĩ tất cả mọi có mặt ở đây đều liếc một cái rồi khịt mũi coi thường, nhưng khi chiếc váy bước ra khỏi bóng tối tiến ra ánh sáng phô diễn toàn bộ diện mạo của nó thì lại khiến người ta không cách nào rời mắt!

Ngay cả Ninh Tịch cũng kinh ngạc đến ngẩn người: "Tại sao lại như thế này!!!"

Sáu tác phẩm mà Cung Thượng Trạch mang đi tham dự cuộc thi lần này vẫn là những thiết kế trước đây, không hề thay đổi, bao gồm: Ráng Chiều, Cực Quang, Mưa phùn, Sóng Biển, Rừng Tuyết và Sao Trời. Bộ sưu tập này sử dụng sáu yếu tố của thiên nhiên làm chủ đề, phối kèm thêm các họa tiết truyền thống phục cổ phục trợ.

Nhưng mà, điềm đặc biệt là mỗi một bộ váy đều có những vết cháy với mức độ khác nhau...

Những vết cháy đó không những không mang lại cảm giác khiếm khuyết mà ngược lại nó còn phô diễn ra vẻ đẹp hoa lệ cực kỳ đặc biệt của sự suy tàn một cách bất ngờ, chỉ trong thoáng chốc đã cướp đi mọi ánh nhìn!

Phải mất một lúc lâu sau, tất cả mọi người có mặt ở đây mới sực tỉnh, ngay sau đó đám phóng viên dường như hoàn toàn dựa vào bản năng nhạy bén mà hướng ống kính về phía sân khấu.

"Ô... có phải thẩm mỹ của tôi có vấn đề không nhỉ? Tại sao tôi lại cảm thấy

cái váy đỏ bị cháy ấy lại đẹp thế nhỉ! Cảm giác như thể một cô công chúa sa cơ mà vẫn cao quý ấy!"

"Cái váy đuôi màu xanh dương đó cũng đẹp thật đấy! Phần đuôi bị cháy nhưng lại khiến người ta cảm thấy đẹp đẽ một cách thê lương! Nhìn vào là liên tưởng đến nàng tiên cá!"

"Thật đặc biệt! Rốt cuộc làm thế nào mà nghĩ ra được vậy?"

...

Càng ngày càng có nhiều ánh mắt hướng về sân khấu, trong ánh mắt của từng người đèn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Một lát sau, màn hình lớn mới dần dần hiện lên chủ đề của tác phẩm tham gia dự thi này - Niết Bàn.

"Kỳ diệu! Thật sự là quá kỳ diệu!" Một vị trong ban giám khảo kích động đến nỗi đứng bật dậy.

"Quả thực là một ý tưởng sáng tạo rất tuyệt vời, hình như đã rất lâu rồi không nhìn thấy một tác phẩm có hồn như thế này!"

"Ha ha, cái gã tân binh này to gan thật đấy! Nhưng mà tôi thích!"

...

Bởi cách xử lý mấy chiếc váy như vậy khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào sự tinh diệu trong ý tưởng sáng tạo của chủ đề này, mà không có ai để ý đến yếu tố truyền thống của nó cả.

Lúc này, Ninh Tịch khó mà hình dung nổi sự chấn động trong nội tâm của mình, thảo nào tay của Cung Thượng Trạch lại bị bỏng, cậu ta thế nhưng lại....

Phải có bao nhiêu quyết tâm mới có thể tự tay đốt đi tâm huyết nửa tháng của mình?

Kiểu hồi sinh từ chỗ chết như thế này, quả không hô với định nghĩa của chủ đề mới: Phụng Hoàng Niết Bàn - Dục Hỏa Trùng Sinh¹.

¹Sống lại từ trong lửa.

Người dẫn chương trình trước kia cũng xuất thân là một nhà thiết kế, anh ta nhìn chăm chăm vào tác phẩm cuối cùng một hồi lâu mới sực tỉnh nhớ ra công việc của mình, khẽ húng hắng một tiếng: "Tiếp sau đây, xin mời phân đánh giá của ban giám khảo!"

Soạt soạt soạt, các giám khảo lục tục giơ thẻ điểm lên.

Vị giám khảo thứ nhất: 10 điểm!

Vị giám khảo thứ hai: 10 điểm!

Vị giám khảo thứ ba: 10 điểm!

...

Điểm 10 liên tiếp nối đuôi nhau cho đến vị giám khảo cuối cùng, người nổi danh với kỹ thuật thêu, nhà thiết kế đứng đầu Trung Quốc - Khúc Quan Dương.

Tác phẩm vừa nãy của Đới Uy, người cho điểm kém nhất chính là ông ta, ông ta đảm nhiệm vị giám khảo thứ sáu, có tiếng là hà khắc nghiêm nghị nhất trong giới chưa lần nào cho điểm tối đa cả!

Giờ phút này, ánh mắt của tất cả mọi người đều dán chặt vào tay Khúc Quan Dương.

Sau một hồi dày vò chờ đợi, cuối cùng thì ông ta cũng từ từ giơ lên tấm bảng - 10 điểm!!!

--- O ---

Chương 628: Bé Trạch Của Ta Thật Lợi Hại

"10 điểm! Số điểm mà vị thí sinh cuối cùng tham gia đạt được là... tối đa! Oh my god! Thật sự là 10 điểm! Điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc! Ngay đến cả giám khảo nghiêm khắc nhất của chúng ta cũng cho điểm tuyệt đối! Thật không ngờ! Vào đúng lúc cuộc thi của chúng ta đi đến hồi kết lại xuất hiện một cú lộn ngược dòng mạnh mẽ như vậy!" Người dẫn chương trình dường như kích động sắp ngất đến nơi.

Ở chỗ ngồi, Hàn Mạt Mạt hét âm lên, ôm lấy Cung Thượng Trạch lắc lắc: "Mười kia! Mười kia! My god! Quả đúng là nghịch thiên! Giám đốc, anh thật lợi hại, quá lợi hại! Sau này tôi sẽ là fan nảo tàn của anh!"

Ninh Tịch vỗ vỗ vai Cung Thượng Trạch, vẻ mặt kiêu xem thế là đủ rồi: "Bé Trạch nhà ta thật lợi hại!"

"Trải qua một cuộc cạnh tranh kịch liệt, chủ nhân của giải thưởng Kim Đỉnh lần này đã xuất hiện, sau đây, xin mời thí sinh cuối cùng của chúng ta, anh X lên sân khấu nhận giải thưởng! Đúng thế chính là vị thí sinh ẩn danh lúc đăng ký, chắc chắn, tôi cũng rất hiếu kỳ, vị thí sinh bí ẩn đạt giải thưởng Kim Đỉnh lần này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây!"

Cuộc thi đã có kết quả cuối cùng, lúc này tất cả mọi người có mặt ở hiện trường mới sực tỉnh.

"Oh Fuck! Tình huống gì thế này?"

"X là ai thế? Chui từ đâu ra vậy?"

"Ai mà biết được, trên màn hình có viết là giám đốc của Studio thiết kế Tác Linh gì gì đó, những cái khác đều không có, ngay cả tên thật cũng không viết luôn!"

"Studio Tác Linh? Của ai vậy? Hoàn toàn chưa nghe tên bao giờ!"

...

Cuộc thi này cho phép tham gia ẩn danh, cho nên người dùng biệt danh thay thế cũng rất nhiều.

Lúc đầu khi Cung Thượng Trạch nói với Ninh Tịch muốn tham dự ẩn danh,

Ninh Tịch cũng không hỏi gì nhiều, liền để cậu ta tự quyết định, trong bụng nghĩ thầm chắc cậu ta muốn công thành danh toại rồi mới công bố thân phận thật, điều này cũng dễ hiểu.

Tròng mắt Hàn Mạt Mạt quay tròn, ngay sau đó như thể bùng tỉnh đại ngộ, kích động vỗ trán nói: "My god! X! Chị Tịch, đây chẳng phải viết tắt chữ cái đầu của tên chị hay sao?"

"Hửm? Viết tắt tên chị á?" Ninh Tịch hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

"Ừm." Cung Thượng Trạch gật đầu, gương mặt trông có vẻ ngượng ngịu.

"Ôi, Tiểu Ngao nhà chúng ta thật biết quan tâm người khác mà!" Ninh Tịch thật sự cảm động.

...

Khoảnh khắc nhìn thấy điểm số, Đới Uy đứng bật dậy, vẻ mặt cực kỳ khó nhìn, gân xanh trên trán giãn giãn.

Giờ phút này, mắt gã ta trợn trừng trừng nhìn vào sáu bộ váy đó, dán chăm chăm vào mỗi một chi tiết nhỏ của từng chiếc váy, trong đôi mắt hiện lên vẻ hoảng sợ khó thấy.

Những bộ thiết kế này... cách xử lý trong từng chi tiết nhỏ này... tại sao lại quen thuộc đến thế...

X...

Chẳng lẽ lại là...

Không! Không thể nào !

Cái tên Cung Thượng Trạch đó chỉ biết cắm đầu vào thiết kế chứ đâu có tí khả năng sinh tồn nào, lúc ra đi ngay cả một đồng trên người cũng không có, bây giờ tên đó có lẽ đã bị chủ nhà đuổi ra ngoài đường, trở thành ăn xin rồi mới phải, làm sao có thể quay về nước, lại còn tham gia vào giải Kim Đinh được?

Hơn nữa, tên đó xuất thân từ chuyên ngành chính quy, phong cách tương đối ổn định, chắc chắn sẽ không đi theo lối phá cách này.

"Tại sao lại có thể như thế được! Đới Uy thế mà lại thua!" Lý Nhạc Lăng kinh ngạc vô cùng.

"Chẳng qua chỉ là để lờ thiên hạ mà thôi!!" Đới Uy nghiêng răng nói.

Ninh Tuyết Lạc không cần biết thiết kế gì với thiết kế gì, cô ta chỉ biết thị đến miệng rồi còn mất, thể diện của cô ta bị giẫm nát, ánh mắt cô ta nhìn Đới Uy cũng lạnh đi mấy phần: "Anh chẳng phải đã nói là tuyệt đối không có sơ hở gì cơ mà? Tại sao lại để một tên vô danh tiểu tốt đánh bại?"

--- O ---

Chương 629: Dựa Vào Bản Lĩnh

Đới Uy nghiêng răng cố ép cái cảm giác chột dạ xuống: "Cô Tịch, cô đừng vội, tôi sẽ xử lý!"

Nói rồi đưa mắt liếc mấy kẻ ở trong đám đông.

Mấy nhà thiết kế nhỏ đó đều dựa vào tài nguyên của Đới Uy mà sống nên hiểu ý của anh ta, lập tức nhao nhao lên kháng nghị...

"Tôi phản đối, chẳng qua chỉ là đi sao chép phong cách thiết kế của người khác rồi đốt đi thôi, thế mà cũng giành được giải à? Nếu thế thì cái giải Kim Đỉnh này thật sự quá dễ để dành được rồi!"

"Đúng vậy đấy! Chúng tôi ai chả đốt được! Thế chẳng phải mọi người chúng tôi ai cũng có thể giành giải à!"

"Cái giải thưởng này đúng là dễ lòn thiên hạ!"

...

Có người đầu tiên, những nhà thiết kế khác cũng không ngồi im được nữa. Nếu như bại dưới tay Đới Uy bọn họ coi như còn tâm phục khẩu phục nhưng đây là một tân binh không biết chui từ đâu ra, quả thật là khó có thể chấp nhận được, dưới sự kích động họ thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ tính công bằng của cuộc thi.

...

"Rốt cuộc ánh mắt của ban giám khảo như thế nào vậy, có khi nào đã bị mua chuộc rồi không?"

"Thật quá thật vọng, không ngờ rằng lần này ngay đến Khúc Quan Dương cũng bị mua!"

"Chúng tôi yêu cầu chấm điểm lại một lần nữa!"

Người dẫn chương trình thấy mọi người phần nộ kích động, vẻ mặt có chút lúng túng, không ngừng sắp xếp giảng hòa. Nhưng, dưới sự khuyến khích của Đới Uy và Ninh Tuyết Lạc, hiện trường đã sớm lung tung beng, ngay cả mấy vị giám khảo cũng có chút luống cuống, không tự chủ được mà hướng ánh mắt về phía Khúc Quan Dương.

"Ngài Khúc, theo ngài thì nên làm thế nào? Có cần chấm điếm lại một lần nữa không?"

"Ban nãy chúng ta quả thực bị bất ngờ trước vẻ đẹp đó, nhưng mà sau khi xét trên tổng thể, cho 10 điểm hình như cũng có chút không được ổn thỏa lắm!"

"Đúng thế, sức ảnh hưởng của Đới Uy trong giới là rất lớn, nếu chuyện này mà không xử lý tốt, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến danh dự và uy tín của Kim Đinh."

...

Khúc Quan Dương hừ lạnh một tiếng: "Mấy ông giờ càng lớn tuổi càng ngu đi đấy à? Rốt cuộc chúng ta là giám khảo hay bọn họ mới là giám khảo? Nếu ai cũng hiểu thì còn cần chúng ta chấm điếm làm gì nữa? Còn nữa, các vị ngồi đây là để làm gì? Chỉ tùy tiện mấy câu nói là khiến các vị thay đổi quyết định của mình thì các vị còn làm giám khảo làm gì nữa?"

Mấy vị giám khảo bị phê bình đến nỗi xấu hổ sờ sờ mũi, không nói được lời nào.

Mắng xong mấy vị giám khảo, Khúc Quan Dương cầm lấy mic: "Ha ha ha, xem ra có người hoài nghi phần chấm điếm của chúng tôi!"

"Đó là vì lần chấm điếm này của các vị thật khiến cho mọi người không có cách nào chấp nhận nổi! Người này rõ ràng là sao chép tác phẩm của người khác! Cho dù có đốt đi cũng không che giấu được sự thật này! Đây chính là giấu đầu hở đuôi!" Ai đó trong số quần chúng phẫn nộ nói, thu hút rất nhiều người phụ họa.

Ánh mắt của Khúc Quan Dương trở nên lạnh lẽo, ông liếc qua tất cả mọi người ở đây, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Thứ nhất, các người cứ nhao nhao gào lên là sao chép, nhưng mà định nghĩa của sao chép là gì? Phong cách của Trung Hoa, yếu tố truyền thống, ai cũng có thể làm được, đây là đề tài chung chứ không phải của riêng ai, có thể làm khiến nó trở nên nổi bật hay không đó là bản lĩnh của từng người."

"Thứ hai, ha ha ha, các cô các cậu bảo có thể đốt được à? Vậy ai trong các cô các cậu nghĩ ra được việc đốt cháy tác phẩm của mình nào? Ai nghĩ đến? Sao không làm sớm đi? Tạo sao ngay lúc mới bắt đầu không đi đốt luôn đi?"

Câu hỏi của Khúc Quan Dương khiến những nhà thiết kế lên tiếng vừa rồi câm nín.

Trong vấn đề này bọn họ quả thực là cả vú lấp miệng em, đốt quần áo thì ai cũng làm được nhưng khó ở cái là có nghĩ ra được phương pháp này hay không thôi, cho nên lúc tác phẩm lên sàn mới khiến mọi người kinh ngạc đến thế.

"Kể cả có là như thế nhưng bàn về thực lực, cái tên X đó hoàn toàn không thể so được với David mà!" Vẫn có kẻ không cam lòng nói.

Ngữ điệu của Khúc Quan Dương càng nghiêm khắc: "Hừ, là một nhà thiết kế, tôi thấy các cô các cậu hoàn toàn không rõ ràng mình đang làm cái gì, cái giải này là thi về cái gì?"

--- O ---

Chương 630: Rốt Cuộc Là Ai?

Khí thế của Khúc Quan Dương thực sự quá nghiêm khắc, đám người yếu ớt đáp lại: "Thiết kế thời trang..."

"Đúng, là giải về thiết kế thời trang! Nhưng điều quan trọng nhất của giải thưởng này, không phải là người mẫu, cũng không phải là chất liệu, cũng không phải là tay nghề làm nên tác phẩm mà là thiết kế, là sáng tạo."

"Kim Đình là để chọn ra những nhà thiết kế xuất sắc nhất, chứ không phải là chọn người mẫu hay chất liệu hay là người có nhân duyên tốt nhất!"

"Nếu như ai cũng có thể làm thiết kế được! Còn cần các người làm gì? Để làm đồ trang trí sao?"

Khúc Quan Dương không hổ là độc mồm độc miệng, chửi mắng người khác không chút khách khí, quả thật là khiến người ta không ngóc đầu lên nổi.

Nói rồi, ánh mắt sắc bén của ông trực tiếp hướng thẳng về phía Đới Uy: "Giải Kim Đình này cho đến bây giờ đã tổ chức được 23 lần, quá trình thi công khai minh bạch, không bị bất kỳ kẻ nào "cơ cấu" hay dút lót, xưa cũng thế, tương lai cũng vậy, bất kỳ kẻ nào muốn chơi trò mảnh khèo, có hành vi thao túng kết quả cuộc thi chúng ta đều kiên quyết chống đối, cũng hoan nghênh mọi người giám sát!"

Những lời này rõ ràng đang chỉ trích Đới Uy muốn dựa vào quan hệ và thế lực để thao túng kết quả cuộc thi.

Những người sáng suốt đều biết, một nhà thiết kế của một Studio bé tí đến còn chưa bao giờ nghe qua, lấy đâu ra năng lực mà mua chuộc cả sáu vị giám khảo. Ngược lại, hành vi lần này của Đới Uy lại càng giống như đang ép ban giám khảo thay đổi kết quả.

Sau một khoảng thời gian, khán giả và những phóng viên có mặt ở hiện trường mới tỉnh táo lại, nhìn Đới Uy với ánh mắt chằm chọc...

"Khúc Quan Dương nói rất có lý, những nhà thiết kế vừa nãy lên tiếng phản đối là đang cố ý chọc ngoáy! Ngay cả người ngoài nghề như tôi còn cảm thấy kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó, tại sao lại nói thiết kế của người ta không được?"

"Thực ra trước đó tôi đã cảm thấy Đới Uy có phần ngang ngược quá, theo trường phái Cổ Phong thì làm sao? Cho dù anh ta nổi tiếng nhờ phong cách này nhưng anh ta không phải là người đầu tiên thực hiện nó, giống như ngài Khúc đã nói, cái này ai cũng có thể làm được! Bây giờ cứ làm như đây là do anh ta phát minh ra ấy, chỉ cần ai làm theo cũng đều là sao chép của anh ta, rồi gào lên đánh đánh giết giết!"

"Giải thưởng lớn đến tay rồi mà còn bị cướp mất, sao có thể không nóng ruột được chứ? Đằng sau chuyện này phức tạp lắm! Cô có biết một cái giải thưởng mang đến bao nhiêu tài nguyên và lợi ích không?"

"Cũng phải, bây giờ giải thưởng trong nước nhiều quá rồi, chả có tính chân thực mấy, cũng chỉ có mỗi giải Kim Đỉnh tương đối uy tín thôi!"

...

Sau khi Khúc Quan Dương lên tiếng, những vị giám khảo khác cũng dần bình tĩnh lại, năm người lần lượt lên tiếng trình bày căn cứ lý do tại sao mình lại cho điểm tuyệt đối, sau cùng mấy người cùng đi đến một kết luận.

"Cho nên chúng tôi cho rằng, giải thưởng Kim Đỉnh lần này thuộc về nhà thiết kế X đến từ Studio Tác Linh là hoàn toàn xứng đáng!"

Vừa dứt lời thì toàn trường đã dậy lên tiếng vỗ tay như sấm.

Đám nghệ sĩ, thiên kim nhà giàu được mời đến xem cuộc thi đều phấn khích, trong giới thời trang vốn dĩ là có mới nới cũ, thay đổi còn nhanh hơn lật sách, bây giờ có thiết kế mới xuất hiện, lại có cá tính như thế, đương nhiên chỉ trong chớp mắt đã hạ gục trái tim của tất cả bọn họ.

Đám người vừa nãy còn vây quanh Ninh Tuyết Lạc đòi đặt trước giờ đã quay sang nhìn chăm chăm vào nhà thiết kế bí ẩn như thể sói đói.

Người dẫn chương trình háng giọng, lại lên tiếng mời một lần nữa: "Sau đây, xin mời nhà thiết kế X của chúng ta lên sân khấu nhận giải thưởng!"

Bên cạnh anh ta, có một mỹ nữ đang mỉm cười cầm cúp thưởng, trong bụng cực kỳ mong đợi, có khi nào là một anh chàng cực kỳ đẹp trai không?

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía bục bước lên sân khấu, tò mò muốn biết X rốt cuộc là ai.

Nhất là Đới Uy, sự u ám trong mắt gã tựa hồ đã không thể đè nén được nữa.

Là ai...

Rốt cuộc là ai...

Nếu trong giới này có một nhân vật như thế, anh ta không thể không biết được!

--- O ---

Chương 631: Đã Trưởng Thành Chưa Thế?

Lúc mọi người còn đang mở mắt trông chờ thì phía bên Ninh Tịch lại gặp phải bi kịch.

Bởi vì Cung Thượng Trạch ngất mất rồi.

Vốn dĩ sức khỏe tên nhóc này đã rất suy yếu, nhưng vì kết quả vẫn luôn gắng gượng tận đến bây giờ, lúc này đã không chịu nổi nữa

Nghe người dẫn chương trình thúc giục, Hàn Mạt Mạt hoảng đến mức sắp khóc luôn: "Chị Tịch, phải làm thế nào bây giờ ạ?"

Lông mày Ninh Tịch cau chặt lại, đưa tay vuốt vầng trán nóng hổi của Cung Thượng Trạch, diu lấy cậu ta "Chị đưa cậu ấy đến bệnh viện, em lĩnh thưởng giúp cậu ấy."

"Ồ? Em ấy ạ?" Hàn Mạt Mạt há hốc miệng.

Cuối cùng, trong con mắt mồn mõi của mọi người, Hàn Mạt Mạt hóp ta hóp tóp chạy lên đài như một chú thỏ con, vì quá khẩn trương lên lúc lên đài còn suýt nữa thì ngã.

Bi kịch nhất chính là trang phục hôm nay của Hàn Mạt Mạt...

Một chiếc váy bông theo phong cách Lolita, đứng trên đài trông như một cô búp bê vậy.

"Hết hồn! Cái quỷ gì thế này? Nhà thiết kế của Niết Bàn lại là một tiểu loli ư? Việc này có khoa học không thế!"

"Phong cách bá đạo như thế, cho dù không phải là nam thì cũng phải là một ngự tử chứ! Cô bé này đã trưởng thành chưa thế?"

...

"Hừm, cô là... X?" Ngay cả người dẫn chương trình cũng tỏ ra kinh ngạc.

Khúc Quan Dương chau mày, lập tức sờ cằm nói: "Cô là người đến lĩnh thưởng hộ à?"

Dù sao thì ở trong nghề nhiều năm thế rồi nên cũng có chút trực giác, trực

giác nói cho ông biết đây không phải là nhà thiết kế của Niết Bàn.

Hàn Mạt Mạt lập tức gật đầu liên tục, lễ phép cúi chào mọi người, mở miệng nói: "Chư vị khách quý, các vị ban giám khảo, thật xin lỗi, vì X bị bệnh không thể tự mình đến lĩnh thưởng được, tôi là trợ lý của anh ấy nên đến đây nhận thay cho anh ấy!"

Thì ra là thế...

Mọi người nhẹ nhõm thở phào, đồng thời lại càng thêm tò mò về nhân vật X này!

Cuối cùng trận đấu cũng đã kết thúc.

Hàn Mạt Mạt dè dặt ôm chiếc cúp, thừa dịp các phóng viên không để ý thì lập tức chuồn êm.

Vì vậy, người được chú ý nhất lại là Đới Uy và Ninh Tuyết Lạc.

"Cô Ninh, History lần này thất bại, cô có muốn nói gì hay không?"

"Khúc Quan Dương nói những lời kia có phải là đang lên án các cô ý thể đè người, ép Kim Đình thay đổi kết quả trận đấu hay không?"

"Anh Đới, phong cách sở trường bị bại dưới tay người mới, anh có cảm tưởng gì không?"

...

Sắc mặt Đới Uy vô cùng khó coi, trả lời không được mà không trả lời cũng không xong.

Từ lúc có kết quả, điện thoại của Ninh Tuyết Lạc vẫn reo không ngừng, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, bọn họ đã mất mấy đơn hàng lớn, tổn thất hơn trăm vạn.

Có điều việc này còn chưa phải là đáng sợ nhất, Studio Tắc Linh không rõ thực lực kia rất có thể sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của họ.

Đới Uy nhìn sắc mặt Ninh Tuyết Lạc đã biết là không ổn: "Bà chủ, dù sao cũng chỉ là một giải thưởng trong nước mà thôi, chẳng có gì đáng kể cả!"

"Chẳng có gì đáng kể à? Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà History đã tồn thất hơn 500 vạn đấy!"

Quan trọng nhất là cô ta biết giấu mặt vào đâu đây? Tất cả mọi người đều nói cô ta có mắt nhìn nhất được báu vật, bây giờ thì hay rồi, giải thưởng không đến tay còn chưa nói, đã vậy lại còn bị mang tiếng ác là có ý đồ thao túng kết quả trận đấu!

Đời Uy nghe vậy thì chửi thề, 500 vạn thì sao, cũng không nghĩ xem lúc trước ông đây đã kiếm cho cô bao nhiêu tiền!

Nhưng nếu đã đứng dưới mái hiên nhà người ta rồi thì chỉ có nước ăn nói khép nép thôi: "Cô Ninh, xin cô hãy tin tôi, ảnh hưởng này chỉ là tạm thời, tuy tôi và tên kia có cùng phong cách nhưng chúng ta đã sớm chiếm lĩnh thị trường rồi, cho nên bây giờ tên đó cũng chẳng cướp được bao nhiêu khách đâu!"

"Tốt nhất là như vậy!"

--- O ---

Chương 632: Em Muốn Nghịch Lửa?

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, tất cả các đầu đề báo đều đưa tin liên quan đến giải Kim Đỉnh, hơn nữa còn miêu tả cường điệu đáng về tưng quần của Đới Uy, ra sức phóng đại hình ảnh gã ta đang đứng dậy chuẩn bị lên nhận giải, ấy thế mà lại nhảy ra một Trình Giảo Kim!

1Trình Giảo Kim: kẻ hay nhảy ra ăn chặn đồ của người khác.

[X - Thiên tài thiết kế mới, người đoạt giải Kim Đỉnh là một loli.]

[David mất giải một cách đau đớn, phải chăng là đã hết thời?]

[Xuất hiện nhân vật khôn lường trong giải Kim Đỉnh.]

[Rốt cuộc là ai đứng sau Studio Tác Linh?]

...

Bạch Kim Đế Cung.

Hôm nay là cuối tuần, Lục Đình Kiêu được nghỉ, Ninh Tịch đã đồng ý với Tiểu Bảo rằng hôm nay sẽ dẫn nhóc tới công viên trò chơi, thế nên mới sáng sớm Tiểu Bảo đã thức dậy rồi, đang tự thu dọn đồ đạc trong phòng mình.

Lục Cảnh Lễ hãy còn đang mặc đồ ngủ, ấy thế mà đã lạch bạch ôm tờ báo chạy đến tìm anh trai tám nhắm: "Anh, mau nhìn xem, tên nhóc Cung Thượng Trạch đoạt giải Kim Đỉnh! Hơn nữa lại còn chèn ép được cả Đới Uy! Chị dâu đúng là nghịch thiên quá rồi! Nhật bừa thôi mà cũng ra được báu vật!"

Lục Đình Kiêu vẫn bình thản uống trà, xem ra anh đã biết từ sớm rồi.

"Có điều, biệt danh X này là gì? Có ngụ ý gì đặc biệt à? Cung... Thượng... Trạch... Làm gì có chữ nào viết tắt ra X nhỉ?" Lục Cảnh Lễ nói xong bèn ngẩn ra: "Ninh Tịch... Tịch... XI... Ôi chao..."

Lục Cảnh Lễ dè dặt liếc nhìn ông anh mới bình thường trở lại sau những ngày tháng chìm trong bão tố, vội vàng dè dặt nói: "Còn dùng tên của bà chủ để làm biệt danh nữa, không ngờ tên nhóc này lại chân thành như thế!"

Đang nói chuyện thì quản gia đã dẫn Ninh Tịch vào.

Vừa trông thấy Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ bèn dùng ánh mắt khác thường đánh giá cô, sau đó liền ôm mặt nói, "Tiểu Tịch Tịch, cô tới rồi! Cô đen tối lắm đấy nhé nhé nhé nhé nhé!"

Sắc mặt Ninh Tịch tối sầm: "Anh hôm nay lại chưa uống thuốc à? Tôi đen tối chỗ nào?"

Lục Cảnh Lễ chỉ vào sáu bộ váy trên báo: "Cái chủ đề thiết kế này lại còn bảo không đen tối?"

Ninh Tịch tức giận nói: "Nói nhảm nhí cái gì thế, Dục Hỏa Trùng Sinh, trong sáng thế còn gì!"

Lục Cảnh Lễ ra vẻ thâm nho: "Nhưng tiểu gia tôi lại chỉ nghĩ tới một câu mà thôi..."

"Lại nghĩ đến tận Bắc bán cầu à?" Ninh Tịch cảm tưởng như cô lại sắp nghe được lời nhảm nhí gì đó.

Quả nhiên, Lục Cảnh Lễ nghiêm trang mở miệng: "Cô gái à, em muốn nghịch lửa sao?"

Ninh Tịch đen cả mặt, không nhin nổi nữa: "Người đen tối rõ ràng là anh thì có! Chỉ có những kẻ đen tối nên mới nghĩ đen tối thôi!"

Nói xong cũng không thèm đôi co nữa mà chạy tới tìm Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, Tiểu Bảo đâu rồi?"

Vừa dứt lời, Tiểu Bảo nghe được tiếng Ninh Tịch liền bay ra như một cơn gió.

Ninh Tịch ôm lấy cậu nhóc: "Chuẩn bị xong chưa?"

Tiểu Bảo vỗ balo nhỏ sau lưng, ra vẻ mình đã chuẩn bị xong rồi.

"Vậy chúng ta xuất phát nào!"

Ngày mai cô phải bắt đầu chuyến hành trình bay ra nước ngoài tuyên truyền, vừa hay một địa điểm tuyên truyền nằm ở nước X, cô định thừa dịp này tới Philadelphia để gặp YS.

Thế nên trước khi đi, cô muốn dẫn Tiểu Bảo đi chơi một chuyến thật vui.

"Hôm nay cuối tuần nhiều người, cẩn thận một chút." Lục Đình Kiêu dặn dò.

Ninh Tịch ôm lấy Tiểu Bảo: "Boss đại nhân, anh không đi với chúng em à?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì vẻ mặt có chút giật mình, ngẩng đầu khỏi tài liệu: "Em... Muốn tôi đi cùng?"

Bình thường nếu Ninh Tịch dẫn Tiểu Bảo đi chơi, anh sẽ không đi theo quấy rầy họ, dù sao thì cứ có mặt anh là chắc chắn hai người sẽ chơi không được đã, thật không ngờ lần này Ninh Tịch lại bảo anh đi cùng...

--- O ---

Chương 633: Lục Đình Kiêu, Em Thích Anh!

Ninh Tịch thành thật gật đầu: "Ừm!"

Nói xong lại chần chờ nói: "Chỉ là nơi đó nhiều người lắm, hơn nữa còn rất ầu trĩ, nên Boss đại nhân không thích thì..."

"Thích." Lục Đình Kiêu buông văn kiện trong tay xuống, đứng lên, cầm lấy mũ và áo khoác trên kệ.

Ninh Tịch thấy thế thì liền sáng mắt lên, cô còn sợ Lục Đình Kiêu sẽ không đi cơ, không ngờ anh lại đồng ý dễ dàng như thế.

Bây giờ Tiểu Bảo đã dần dần không còn bài xích Lục Đình Kiêu nữa, biết ba ba muốn đi cùng cũng rất vui vẻ, đôi mắt to tròn ngập tràn sự hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên nhóc được đi chơi cùng ba và cả cô Tiểu Tịch đấy~!

Nhìn dáng vẻ một nhà ba người kia, Cá Chép Chết Trôi - Lục Cảnh Lễ nằm ườn ra salon vẻ ai oán: "Lại bỏ rơi tôi nữa!"

Ninh Tịch xoa đầu anh ta như xoa đầu chó: "Ngoan, nghe lời ở nhà giữ nhà nhé, về sẽ mua mút quả cho anh!"

"Hừ! Cô cho tôi là trẻ con lên ba à! Tôi không ăn mút!" Lục Cảnh Lễ ra vẻ giận dữ: "Tôi muốn ăn kẹo bông cơ! Cái loại hình hoa màu sắc sặc sỡ ấy!"

Ninh Tịch: "..."

Ba người nhanh chóng lái xe đến công viên trò chơi.

Vì tối nay sẽ có lễ hội bắn pháo hoa nên lúc này ở đây đông nghịt người, đa số đều là đi cùng cả gia đình hoặc là những cặp đôi tình nhân cùng đi với nhau.

"Đề tôi ôm Tiểu Bảo!" Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch cũng sợ mình không đủ sức khiến Tiểu Bảo bị người khác chen lấn, vì vậy liền để Lục Đình Kiêu ôm Tiểu Bảo.

Một tay Lục Đình Kiêu ôm Tiểu Bảo, một tay nắm lấy vai cô che chở, vững vàng tiến về phía trước mà không bị ai chen phải.

Lục Đình Kiêu thích sự yên tĩnh thế nên không thích những nơi nhiều người như thế này, có điều hiện tại anh lại chẳng tỏ ra chán ghét chút nào, vẫn điềm đạm chơi hết các trò chơi trong công viên với Ninh Tịch và Tiểu Bảo, thậm chí còn chụp cả ảnh Hàn Quốc nữa, chụp xong liền lấy ảnh đó làm hình nền điện thoại.

Màn đêm buông xuống, Lục Đình Kiêu lưng thì treo ba lô của Tiểu Bảo, cổ thì treo mấy thứ mặt nạ linh tinh và mấy món đồ chơi, tay khác lại xách mấy túi quà ăn vặt, tay kia là một cây kẹo đường màu sắc sặc sỡ cho Lục Cảnh Lễ, chịu khó đi sau vợ con, xách đồ trả tiền...

"Nhanh lên! Lục Đình Kiêu, chúng ta tới khán đài đi! Đại hội pháo hoa sắp bắt đầu rồi!" Ninh Tịch hưng phấn dặt tay Tiểu Bảo chạy về phía trước, sau đó nghĩ thế nào lại chạy ngược lại, nắm lấy tay Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nhìn cánh tay đang bị nắm lấy, chợt hoảng hốt, như thể bọn họ là một nhà ba người vậy.

Cuối cùng thì đại hội pháo hoa cũng đã bắt đầu.

Những đóa pháo hoa rực rỡ sáng ngời bay lên từ phía đường chân trời nổ tung giữa trời không, chiếu sáng rực cả vùng trời.

Chẳng bao lâu sau, tiếng pháo hoa ùng ùng vang lên liên tục, trong ánh sáng chớp lòa, Ninh Tịch kinh ngạc quay sang nhìn khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh.

Dường như Lục Đình Kiêu nhận ra ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô.

Ninh Tịch há to miệng, đột nhiên nói với anh mấy chữ.

Lúc này âm thanh pháo hoa lại vang lên, Lục Đình Kiêu không nghe rõ được cô nói gì, chỉ nhìn cô với ánh mắt thắc mắc.

Ninh Tịch quay người lại nhìn lên bầu trời, đáy mắt cô phản chiếu ánh pháo hoa, biết rõ lúc này căn bản anh sẽ không nghe được nên cô lại nói lại câu nói kia một lần nữa: "Lục Đình Kiêu, em thích anh!"

Chương 634: Bao Nuôi Lục Đình Kiêu?

Ban đêm.

Sau khi đưa Ninh Tịch và Tiểu Bảo về Châu Giang Đế Cảnh, Lục Đình Kiêu không lập tức về biệt thự mà lại gọi điện hẹn Lục Cảnh Lễ tới quán bar.

"Anh, anh mà cũng hẹn em đi bar cơ đấy! Em còn tưởng em nghe nhầm ấy chứ!"

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt Lục Đình Kiêu ẩn trong bóng tối, sau một hồi im lặng thì bất chợt mở miệng: "Có thể có một khả năng."

"Khả năng gì?" Lục Cảnh Lễ chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

"Ninh Tịch... đã di tình biệt luyện1 rồi."

1Di tình biệt luyện: Yêu một người nhưng sau đó lại không yêu nữa mà có tình yêu mới.

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì mở to mắt: "Hả? Cô ấy chuyển sang yêu ai?"

Lục Đình Kiêu: "Anh."

"Phì..." Lục Cảnh Lễ suýt chút nữa là phun hết rượu trong miệng ra: "Khụ khụ, sao anh lại nghĩ như thế?"

Lục Đình Kiêu: "Cảm giác."

Lục Cảnh Lễ gãi gãi đầu: "Anh, có phải hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?"

Giữa hai chân mày của Lục Đình Kiêu như có làn sương mù dày đặc không tài nào xua nổi: "Hình như cô ấy nói... thích anh."

"Cái gì!!!!!! Tiểu Tịch Tịch nói thích anh???" Lục Cảnh Lễ kích động được một nửa thì ngừng lại: "Không đúng, tại sao anh lại nói là hình như?"

"Ồ công viên trò chơi, lúc bắn pháo hoa, dường như cô ấy nói gì đó với anh nhưng lúc đó âm ã quá nên anh không nghe được." Lục Đình Kiêu chau mày.

Lục Cảnh Lễ kích động: "Đạch dạc dạc dạc! Nhưng anh biết đọc khẩu

hình mà! Thế nên anh biết cô ấy nói gì đúng không?"

"Khẩu hình không chính xác được 100%, hướng chi tình cảnh lúc đó rất hỗn loạn."

Quan trọng nhất là việc này quá không có khả năng.

Lần đầu tiên anh không chú ý tới, lần thứ hai cô lại nghiêng người lại, anh không nhìn thấy được, chỉ một cái liếc vội làm sao mà dám khẳng định được.

Thế nên điều khiến anh hoài nghi nhất thật ra cũng không phải là lúc đó cô nói gì mà là ánh mắt của cô lúc đó.

Lúc ấy, ánh mắt cô nhìn anh quá động lòng người, dường như đang biết nói vậy.

Từ trong đôi mắt đó, anh nhìn thấy được thứ mà mình ngay đến cả nghĩ cũng không dám.

"Anh, em nghĩ hay là thế này đi, đợi Tiểu Tịch Tịch về thì anh thăm dò cô ấy thử một chút xem!"

Lục Đình Kiêu hiềm khi đồng ý với đề nghị của Lục Cảnh Lễ: "Ừ."

Anh quả thật cũng rất muốn biết đáp án.

Từ sau khi tới công viên trò chơi về, sáng sớm hôm sau Ninh Tịch đã an vị trên chuyên bay ra nước ngoài.

Sau mấy ngày bôn ba liên tục, cuối cùng đoàn phim cũng tới địa điểm tuyên truyền cuối cùng, thủ đô nước X, thành phố Dibù.

Vì nơi đây cũng không phải là thành phố quan trọng nhất, mọi người lại vất vả lâu như thế nên người tình nguyện đi cũng không nhiều lắm, trong số các diễn viên có nhiều cảnh quay thì chỉ có mình Ninh Tịch chủ động xin đi giết giặc, điều này khiến cho Quách Khải Thăng cảm động đến nơi nước mắt.

Từ đầu tới cuối vẫn chịu khó phối hợp đi tuyên truyền chứ không chạy theo danh tiếng như diễn viên khác, diễn viên như thế thì có đạo diễn nào mà không thích chứ, thậm chí ông còn đang chuẩn bị xây dựng một vai diễn

trong một bộ phim mới dành riêng cho Ninh Tịch, nhân vật nữ chính phải là cô mới được.

Giang Mục Dĩ cũng không biết có phải là lương tâm đột nhiên thức tỉnh hay không, vốn chẳng mấy khi theo đoàn đi tuyên truyền lại đi theo tới điểm tuyên truyền cuối cùng này.

Ngủ một giấc đã gần tới lúc xuống máy bay, Giang Mục Dĩ tháo bịt mắt, vừa nghiêng đầu liền thấy Ninh Tịch đang xem kịch bản dưới ánh đèn, bèn nói: "Ninh Tiểu Tịch, bà dính phải máu gà à, sao liều mạng thế!"

Ninh Tịch thấy sắp hạ cánh bèn khép kịch bản, liếc Giang Mục Dĩ, nhướn mày nói: "Không liều mạng thì sau này làm sao bao nuôi Lục Đình Kiêu được?"

Giang Mục Dĩ: "..."

Bao nuôi Lục Đình Kiêu...

Có phải mục tiêu này hơi lớn quá rồi không?

--- O ---

Chương 635: Cái Con Nhỏ Kia Philadelphia Rồi À?

Giang Mục Dã lâu bầu: "Vậy cậu tôi đầu thai tới tận mấy kiếp mới chờ được bà?"

"Đệt! Đừng có trù tôi!"

"Vón là vậy mà, bà nói muốn bao nuôi tôi thì còn có chút khả năng..."

Ninh Tịch hừ một tiếng: "Tôi thích khiêu chiến những việc không thể đấy!"

Giang Mục Dã nhìn cô, trái tim co rút đau đớn, anh biết cô đang rất nghiêm túc.

Anh còn tưởng rằng cô đã chấp nhận buông tay rồi, không ngờ là vẫn đánh giá thấp cô, từ quyết định lui bước đến quyết tâm thay đổi bản thân chỉ vì để xứng đôi với người ấy...

Lúc trước anh vẫn cứ nghĩ rằng cô căn bản là không có trái tim nhưng bây giờ mới biết, thì ra là cô có, chỉ là nó không phải dành cho anh mà thôi.

Giang Mục Dã thu lại sự chua xót trong lòng, vờ vai cô, nhẹ giọng nói: "Xong việc có muốn đi uống rượu không? Dibu được mệnh danh là thành phố có cuộc sống về đêm sôi động nhất thế giới đấy!"

Ở nước X này có sự phân hóa vô cùng nghiêm trọng, nơi thì xa hoa tột độ, là bến đỗ của nhiều tay chơi trên thế giới, nơi thì lại chẳng khác gì một thành phố chết như Philadelphia.

"Thảo nào, còn đang thắc mắc đang yên đang lành bỗng dung ông lại mò tới đây..." Ninh Tịch khinh bỉ: "Không đi, tôi muốn ngủ."

Ngày mai đã là ngày hẹn rồi, cô phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chiều mai đoàn phim mới rời nơi này thế nên tối nay cô phải nghỉ sớm để sáng sớm mai tới Philadelphia gặp người kia rồi cố quay về gấp là vừa khéo.

"Ninh Tiểu Tịch, bà có nhâm không đấy! Còn chưa ở cùng người ta mà đã bắt đầu thủ thân như ngọc rồi! Ngay cả hộp đêm cũng không đi nữa!"

Ninh Tịch run đùi: "Người không có người trong lòng như ông sẽ không hiểu nổi đâu!"

"Ai nói tôi không có!"

"Ôi chà chà, có cơ à? Ai thế?"

"Một đũa khôn kiếp!"

"Hừ, đối phó với loại cặn bã như ông thì chỉ có người khôn kiếp mới trị được! Đây gọi là lấy độc trị độc!"

"Bà..."

...

Sau khi tuyên truyền xong, toàn bộ đoàn phim đều ra ngoài chơi, Ninh Tịch nhã nhặn từ chối mọi người, vừa về khách sạn đã lăn ra ngáy o o...

Rạng sáng năm giờ, đồng hồ báo thức vang lên.

Ninh Tịch thức dậy, khoác hai ba lô đã chuẩn bị từ hôm qua, đi ra khỏi khách sạn tiến về phía thành phố Philadelphia.

Đến biên giới Philadelphia, cô ghé vào một quán ăn sáng, sau đó vào toilet thay quần áo.

Khi cô ra khỏi toilet thì đã là một chàng trai.

Chỗ hẹn mà Đại sư huynh hẹn với cô lúc trước là một trong những cứ điểm cũ của bọn họ, một sông bạc ngầm của Philadelphia.

Philadelphia - nơi mà cô đã từng ở một năm trời, vốn rất quen thuộc với cô nhưng đáng buồn là nơi đây cứ hai ba ngày lại có một cuộc bạo loạn, chỉ trong một năm ngắn ngủi cô đã hoàn toàn không nhận ra nơi đây nữa, mãi nửa ngày sau mới nhận ra được mấy dấu hiệu kiến trúc quen thuộc.

Trên đường có rất nhiều xe cảnh sát tuần tra, chắc hẳn là mấy năm nay chính phủ cũng bỏ công chinh đốn nên không còn thấy bạo loạn vào ban ngày nữa, tình trạng tốt hơn trước rất nhiều.

Lúc này, Ninh Tịch cũng không biết từ lúc cô bước vào địa phận nước X thì đã bị người ta theo dõi...

"Lão Đại, con nhỏ kia đến Philadelphia rồi!"

"Thật?" Trên ghế salon bằng da, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh trông như một kẻ thân kinh đang ngồi vuốt vuốt mái tóc dài dưới vị trí tai, nơi đó rỗng tuếch, hai lỗ tai của người này đã bị cắt bỏ rồi.

"Chắc chắn 100%, vốn em còn đang đau đầu vì không dễ gì ra tay được ở DiBu, không ngờ cô ta lại ra khỏi khách sạn rồi tự mình dẫn xác đến Philadelphia, giữa đường còn cố ý hóa trang thành đàn ông, suýt nữa khiến bọn bám theo không nhận ra! Có điều lại vừa hay phát hiện ra một chuyện tốt anh ạ!"

--- O ---

Chương 636: Giờ Anh Là Người Đàng Hoàng

Tên đàn em nói rồi đặt hai tấm ảnh lên bàn: "Ninh Tịch, Đường Tịch, hai người này quả nhiên là một người! Chỉ là tại sao cô ta không ở chỗ của Satan mà lại đổi thân phận chạy về Trung Quốc, còn xuất hiện bên cạnh Lục Đình Kiêu thì không biết?"

"Ha ha, thú vị lắm..." Augustine vuốt cằm, tỏ ra hứng thú.

"Có cần em phải đi tra xét không?" Tên đàn em xin chỉ thị.

Augustine bực mình xua tay: "Không cần, không quan trọng, dù sao thì hôm nay cô ta cũng phải... bỏ mạng ở chỗ này!"

Tên đàn em nghe thấy vậy kinh hãi biến sắc: "Lão Đại, anh... anh muốn... nhưng... nhưng cô ta dù sao cũng là người của Satan, lần trước Satan vì cô ta mà đề Đường Dạ..."

"Câm!" Augustine cảm thấy chỗ tai bị cắt bỏ của mình đau như lửa đốt, gã then quá hóa giận mà nổi cơn tam bành: "Mày dám nghi ngờ mệnh lệnh của tao?"

"Không... không dám!"

"Bắt sống về! Tao muốn để chúng nó tận mắt chứng kiến cảnh con nhỏ này... bị tao chơi đến chết!" Trong con ngươi âm hiểm của gã tràn đầy sự khát máu.

Nếu không phải vì con nhỏ này, kế hoạch của gã sẽ không thất bại cũng sẽ không bị đá ra khỏi liên minh, cắt mất đường vũ khí, bị bức vào tuyệt lộ thế này...

Chúng nó chẳng phải rất quan tâm tới con ả này sao? Giờ gã sẽ đề bọn chúng nhìn xem cái giá phải trả cho việc đã đối xử với gã như vậy!!!

Tên đàn em kia nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không yên tâm, cố khuyên nhủ: "Lỡ bị Satan biết được..."

Augustine nghe vậy khẽ "xi" một tiếng: "Cái thằng oắt vô dụng kia, giờ bị người ta truy đuổi đến mức bị chặn lại ở eo biển Malacca, đến một bước cũng không dám bước ra ngoài! Đợi nó biết? Đợi nó biết thì xác con nhỏ này

đã bị chơi nát ra rồi! Hơn nữa người ở trên mai sẽ cho người tới tiếp ứng chúng ta rời khỏi cái chỗ quỷ quái này, mà sợ cái gì? Mà không muốn báo thù cho Philo và Alice à?"

Tên đàn em nghiên rằng: "Được! Tôi sẽ dẫn thêm vài người qua đó, cô gái kia e rằng không dễ đối phó!"

Augustine đẩy mỹ nữ nóng bỏng trong lòng mình ra: "Đợi chút, tao sẽ tự đi!"

...

Sau khi Ninh Tịch xác định rõ được phương hướng, cô không đi tới sông bạc luôn mà đi lòng vòng vào một tiệm nhỏ bí ẩn.

"Ông chủ, cho một khẩu Glock 17."

Khẩu P226 Lục Đình Kiêu đưa cô không có cách nào mang ra khỏi cửa khẩu được, chỉ có thể tới đây mua một khẩu khác phòng thân, nếu không đi lại ở nơi này quả thật chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Trong tiệm, ông chủ mập mạp đang lau chùi đạn, chẳng thèm ngẩng lên nói: "Quán không buôn bán với người lạ."

"Ông chủ, anh chắc tôi là người lạ chứ?" Ninh Tịch cười híp mắt nhìn hắn.

Chủ tiệm nghe vậy bực mình ngẩng lên, sau khi thấy rõ người đang bò ra trước bàn, thịt mỡ trên mặt hắn run lên một hồi, đồ trên tay rơi loảng xoảng xuống đất, sau đó liền trở mình một cái chui tọt xuống gầm bàn, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn khác với vóc dáng ịch của hắn: "Cô cô cô... không phải cô đã đi rồi sao? Sao lại trở về đây?"

Nói rồi còn nom nớp lo sợ liếc mắt nhìn phía sau cô, có vẻ như đang nhìn xem liệu còn ai khác không.

Ninh Tịch nhìn theo tầm mắt của hắn, tất nhiên cô biết hắn đang nhìn cái gì, cái tiệm nhỏ nhìn có vẻ không có gì đặc biệt này thật ra là nơi giao dịch ngầm lớn nhất tại Philadelphia, trong đây có rất nhiều thứ đồ cô quái kỳ lạ, không chỉ vũ khí còn có cả những thứ như đồ cổ hay thuốc, trước đây cô thường đi theo Nhị sư huynh tới đây cướp bóc, chủ tiệm chỉ cần thấy hai người họ là thấy đau đầu.

"Cô muốn gì... thì cô cứ tự đi mà lấy! Tự lấy đi!" Ông chủ hoang mang giục,

chỉ muốn tiền người đi cho mau mau.

Ninh Tịch đi tới, tự chọn cho mình một khẩu: "Bao nhiêu tiền?"

"Không... không cần! Không cần trả tiền! Cô mau đi đi, đi mau đi!"

Ninh Tịch nghe vậy thì xì mặt: "Vậy sao được! Anh đây giờ là người đang hoảng rồi đây nhé!"

--- O ---

Chương 637: Tiểu Tỏ Tông, Rốt Cuộc Thì Cô Muốn Thế Nào Đây?

Chủ tiệm sắp khóc đến nơi: "Tiểu tỏ tông, rốt cuộc cô muốn thế nào nữa đây?"

Ninh Tịch trung ra vẻ mặt vô tội: "Tôi muốn trả tiền!"

Chủ tiệm nào dám lấy tiền của cô: "Tôi không cần! Tôi thật sự không cần đâu!"

Ninh Tịch nén giận: "Đã bảo tôi muốn trả tiền rồi mà lại! Có tin là tôi đánh anh không!"

Đây chẳng phải là phá hoại nguyên tắc làm người của cô sao!

Hành hạ nhau nửa ngày, cuối cùng ông chủ vẫn phải báo một cái giá, Ninh Tịch trả tiền rồi hài lòng rời đi.

Chủ tiệm nơm nớp lo sợ nhìn số tiền trên bàn, vẻ mặt cứ như nhìn thấy quỷ, không ngờ lại trả tiền thật...

Sau khi ra khỏi tiệm, Ninh Tịch may mắn nhìn thấy một chiếc taxi, sau đó cô chỉ tay để tài xế chở cô tới chỗ cần đến.

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng một tiếng động lớn vang lên, hông xe bỗng bị lắc mạnh một cái, như bị thứ gì đó tông mạnh vào.

Những cư dân dám sinh sống ở Philadelphia hiển nhiên đều phải có vài kỹ năng, tài xế ngồi phía trước phản ứng nhanh chóng, phát hiện có điềm kỳ lạ lập tức trở mình lăn ra ngoài, bỏ xe chạy lấy người.

Ninh Tịch chửi thề một tiếng, vội đẩy cửa xe chạy xuống theo.

Vốn cô chỉ tưởng là gặp phải bạo động hay cướp bóc gì đó thôi nhưng vừa xuống xe đã phát hiện trong chiếc xe vừa mới đâm vào mình ban nãy lục tục bước xuống bốn người vây lấy cô, chĩa súng về phía cô.

Ninh Tịch theo phản xạ chụp luôn khẩu súng bên hông.

Chuyện gì thế này?

Đang nhắm vào cô à!

Những người da trắng này hiển nhiên đều là người lạ, cô vừa mới tới đây, không có lý nào lại chọc vào phiền phức không nên dây tới được. Lại càng không thể là kẻ thù trước đây, bởi vì nếu là người trước đây biết cô, vậy chắc chắn sẽ không dám trực tiếp ra tay với cô giữa ban ngày ban mặt thế này.

"Bỏ súng xuống." Tên cầm đầu mặc một chiếc áo ba lỗ đen âm trầm nhìn cô, như thể có cừu oán gì với cô vậy: "Nhanh lên!"

Tên đó dường như biết kỹ thuật bắn súng của cô không tồi nên rất kiêng kỵ với khẩu súng bên hông cô, đồng thời còn bắn một viên đạn gần chân cô để cảnh cáo.

Ba người còn lại đều nhìn cô không chớp mắt, phòng ngừa cô bất ngờ nổ súng.

"Bùm" một tiếng, dưới chân Ninh Tịch tung lên một trận cát.

Mấy tên này nhìn cô chăm chú, Ninh Tịch biết trong tình huống này cô tuyệt đối không có khả năng trả đòn, cô bất đắc dĩ nghiêng răng rút khẩu súng bên hông ra rồi ném ra xa.

Tên cầm đầu thấy vậy thở phào, trên mặt lộ ra thần sắc dữ tợn: "Con khốn, mày dám giết anh em của tao! Hôm nay tao phải trả thù cho họ!"

"Tao giết anh em của mày? Anh em của mày là ai? Tao nói này, có phải chúng mày nhắm rồi không?" Ninh Tịch mờ mịt, vừa cố ý nói chuyện câu giờ với bọn chúng vừa nhanh chóng xem xét tình hình xung quanh.

Tên đó quát: "Bớt nói nhảm! Giơ tay lên, từ từ đi về phía này!"

Lúc này, Ninh Tịch bỗng thấy một chiếc xe cảnh sát gần đó, lập tức vui mừng.

Mấy tên này có ngang ngược đến thế nào thì chỉ cần thấy lực lượng cảnh sát sẽ vẫn phải kiêng dè!

Đang định kêu cứu, chiếc xe cảnh sát kia bỗng đi thẳng về phía bọn họ, một cảnh sát mặc cảnh phục của đội trưởng tỏ ra thân thiết khoách vai tên thủ lĩnh.

"Làm gì đây?"

"Không có gì, đang xử lý chút chuyện riêng thôi, phiền đại ca đi tuần tra xung quanh giúp, đừng để ai tới làm phiền, nếu không ngộ thương mọi người sẽ không hay đâu!"

"Chuyện nhỏ, không thành vấn đề!"

...

Sau đó, Ninh Tịch trơ mắt nhìn chiếc xe cảnh sát kia rời đi.

Không chỉ không cứu lại còn bị chặn mất cả đường lui.

Nguy rồi, xem ra lai lịch mấy kẻ này cũng không nhỏ đâu!

--- O ---

Chương 638: Mày Chính Là Người Phụ Nữ Của Satan

Tên cầm đầu mắt kiên nhẫn, gã cho rằng dù sao giờ Ninh Tịch cũng đã không còn sức phản kháng nữa nên đánh mắt ra hiệu cho thuộc hạ tới bắt người.

Nhưng khi tên đàn em vừa bước tới, "bùm bùm bùm" ba tiếng súng vang lên.

Bốn người đàn ông trong vòng một giây gục mắt ba người!

Tên cầm đầu nhìn ba tên đồng bọn bị trúng đạn, lập tức thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy ở phía đối diện, khẩu súng trong tay Ninh Tịch đang bốc khói trắng và đang nhắm thẳng vào mi tâm của gã.

"Mày... Không phải mày đã vứt súng đi rồi sao..." Gã trợn mắt há hốc mồm nhìn về khẩu súng vứt cách đó không xa.

Ninh Tịch trợn mắt nhìn gã như thể đang nhìn một tên ngốc: "Ai bảo với mày tao chỉ có một khẩu súng?"

Cô mua hai khẩu đấy nhé!

"FUCK! Con khốn giáo hoạt!!!"

"Ai bảo mày ngu!" Ninh Tịch khẽ xì một tiếng, nhìn gã lạnh lùng nói: "Mày đoán xem, là súng tao nhanh hay súng mày nhanh?"

Tay đang giơ súng của gã hơi run lên, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Nếu người trước mắt chỉ là một cô gái bình thường thì gã chẳng có gì phải sợ, nhưng hiện tại gã đã biết người này chính là Đường Tịch!

Là kẻ được đồn là người có kỹ thuật bắn súng tốt nhất bên cạnh Satan.

Nhân lúc đối phương đang hoang mang Ninh Tịch vội nắm lấy cơ hội, nổ súng "pằng" một tiếng.

Tiếc là phản ứng của gã này cũng không tồi nên đã nhanh chóng né tránh được ví trí trí mạng, đạn chỉ trúng vào cánh tay khiến súng trên tay gã rơi xuống đất.

Nhưng thế cũng đủ để cô chạy thoát rồi.

Ninh Tịch không muốn ở lại cái đất thị phi này thêm chút nào nữa, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Ai ngờ, đúng vào lúc này, xung quanh bỗng truyền tới những tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, xuất hiện hơn trăm người vây lấy cô, hơn nữa ai cũng vũ trang đầy đủ.

Tên bị trúng đạn vào tay lúc này thấy vậy thả lỏng hơn, cung kính đi tới trước mặt một tên tóc vàng mắt xanh: "Lão Đại!"

Tên tóc vàng mắt xanh này xem ra là thủ lĩnh của đám người kia, gã liếc mắt thấy ba thi thể nằm dưới đất và tên thuộc hạ đang bịt tay mà trên mặt chẳng có bất cứ biểu tình gì.

Gã có làn da trắng, sống mũi cao, mắt màu xanh lục, mái tóc dài tới vai, vàng óng nhưng chỗ tai nhìn có chút kỳ lạ.

Một trận gió thổi tới, Ninh Tịch vô tình trông thấy rõ ràng, hóa ra kẻ đó không có tai...

Gã ngẩng lên dùng một gương mặt âm trầm vặn vẹo nhìn về phía Ninh Tịch, kéo dài giọng: "Chạy đi, sao không chạy nữa đi? Ha ha, người Trung Quốc các người có một câu nói thế nào ấy nhỉ? À, đúng rồi, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại cứ đâm đầu vào!"

Nhìn đám người đông nghịt xung quanh, Ninh Tịch thậm chí thề một tiếng, chạy cái mông!

Có làm không vậy? Chỉ bắt một cô gái như cô thôi mà phải dùng tới cả lực lượng vũ trang đủ để khống chế cả cái thành phố Philadelphia này? Tính chơi game đánh Boss chắc?

Tuy Philadelphia từng là sào huyệt của họ nhưng hiện tại chủ lực sớm đã chuyển tới thành phố khác, xem ra nơi này đã bị tên cụt tai này khống chế rồi.

Hiện tại cô chính là cua trong rọ, chỉ có một con đường chết.

Rốt cuộc thì cô có thù oán gì với cái tên này nhỉ?

Đang mải nghĩ ngợi, tên cụt tai kia từ từ bước tới trước mặt cô, dùng ánh mắt như muốn lột sạch cô, phóng túng mà đánh giá: "Mày là người phụ nữ của Satan?"

--- O ---

Chương 639: Ném Thử Mùi Vị Người Đàn Bà Của Satan

Lúc nghe thấy câu này, trong lòng Ninh Tịch liền bật ra một từ "Shit"!

Cô nói mà, cô chỉ là một con tép nhỏ thôi sao lại có một mối hận thù lớn như vậy được, hóa ra nguyên nhân là đây!

"Không phải!" Ninh Tịch đáp không chút do dự.

Gã cụt tai cười lạnh, ngón tay lạnh lẽo bóp mạnh cằm cô: "Hừ, không phải? Nó vì mày mà đoạn tuyệt quan hệ đồng minh với tao, hai cái tai của tao thành ra thế này cũng là nhờ tên tay sai của nó - Đường Dạ ban tặng đấy!"

Ninh Tịch cau mày.

Tai của gã bị Đại sư huynh cắt sao?

Sau khi nghe gã nói xong, Ninh Tịch nhanh động não nghĩ cách.

Cô nhớ tới đám người mà cô đã giải quyết hồi đi tìm Lục Đình Kiêu tại xưởng quân sự bỏ hoang ở Philadelphia lần trước.

Annie cũng từng tiết lộ đám người đó trước đây vốn là đồng minh của tổ chức, vì chuyện đó mà giờ trở mặt quyết liệt...

Ninh Tịch càng nghĩ về mặt càng trở nên ngưng trọng.

Nếu là thế thì hôm nay cô chết chắc rồi, giờ kể cả cô có phủ nhận không có quan hệ gì với Satan cũng vô ích, cô đã giết thuộc hạ của tên này, phá hỏng chuyện của gã, gã tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô đâu!

"Hừ, tao thật muốn ném thử xem xem người phụ nữ của Satan rốt cuộc có mùi vị như thế nào..."

Ngón tay của tên cụt tai từng chút từng chút lướt trên cổ cô một cách mờ ám, kinh tởm đến mức Ninh Tịch nổi hết cả da gà.

Bỗng một tia sáng lóe lên, con dao găm sắc bén trong tay gã rạch một đường từ cổ áo Ninh Tịch xuống, chiếc áo khoác da và chiếc áo lót bên trong bị rách một lỗ dài, để lộ làn da trắng nõn của cô...

Sự hấp dẫn như ẩn như hiện ẩn sau lớp áo khiến mắt gã rục lên.

Thấy vẻ mặt của gã, Ninh Tịch liền biết gã muốn làm gì, cô cảm thấy buồn nôn vô cùng.

Bất lực trước cảnh bị bao vây, khẩu súng duy nhất trong tay cũng bị tước mất, cô hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Dù sao cũng chết! Không bằng cứ liều vậy!

Nhân lúc gã cụt tai đang dùng ánh mắt dung tục đánh giá cô, Ninh Tịch nhấc thẳng chân lên đạp mạnh vào "cửa quý" của gã.

Ngay lập tức, "pằng" một tiếng, một viên đạn bắn "phập" vào đùi cô, cơn đau thấu tim truyền tới.

Nếu không phải cô phản ứng kịp thời tránh được vài cm, phát súng đó đã bắn trúng động mạch trên chân cô rồi.

Gã cụt tai ôm chặt lấy chỗ vừa bị đá vào, vẻ mặt dữ tợn: "Mày muốn chết..."

Lúc này hơn trăm khẩu súng đều chĩa thẳng vào cô, chỉ cần gã hạ lệnh một tiếng thôi sẽ bắn cô thành tổ ong vò vẽ.

Mắt Ninh Tịch lạnh xuống, đúng đấy, bà đang muốn chết đây!

Gã cụt tai như nhìn thấu ý đồ của cô, gã giật lấy tóc cô: "Muốn chết? Không dễ thế đâu!"

Hiện tại, gã đã không chế toàn thành phố Philadelphia này, ở đây, gã chính là vua.

Đừng nói giờ Satan đang trong tình huống tự lo cho mình còn không xong, kể cả hắn có đến thật cũng sẽ bỏ mạng trong thành phố này, bất kể ai cũng đừng mơ tưởng tới việc có thể cứu được con nhỏ này khỏi tay gã.

Ánh mắt của gã khiến Ninh Tịch thấy cả người đều khó chịu.

Lúc này cũng có không ít xe cộ đi lại, đặc biệt có mấy người tài xế thấy đường bị một đồng người chặn lại tưởng xảy ra tai nạn giao thông nên thò đầu ra khỏi cửa sổ để nhìn, sau khi quan sát kỹ, sắc mặt liền trắng bệch, hoàn toàn lờ đi ánh mắt cầu cứu của Ninh Tịch, đạp ga vòng lại đường cũ chạy

mất dạng.

Sau vài lần như thế, Ninh Tịch cuối cùng cũng từ bỏ tia hy vọng cuối cùng trong lòng mình.

--- O ---

Chương 640: Đây Mà Là Kiếp Đào Hoa À?

"Sao nào, còn hy vọng ai có thể cứu được mày à?" Mắt gã đánh giá Ninh Tịch, khẻ miệng nhếch lên, tỏ vẻ trên người.

"Giờ cả thành phố này đều nằm trong tay tao rồi, tốt nhất là mày đừng có ôm thêm hy vọng nào nữa, cái hy vọng này cuối cùng chỉ khiến mày càng tuyệt vọng hơn thôi." Gã nhìn đăm đăm Ninh Tịch, cười lạnh một tiếng.

Lúc này, Ninh Tịch không tỏ vẻ gì, nếu đã không thể cầu cứu, vậy cầu chết không phải dễ hơn sao?

"Con nhãi con, tạm thời mày có thể yên tâm là tao sẽ không giết mày nhanh thế đâu, đợi lát nữa ta chơi mày chán rồi sẽ từ từ đày đọa mày đến chết, trò chơi giữa chúng ta cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi." Gã nhếch miệng cười lớn.

Từ đầu đến cuối, Ninh Tịch không hề lộ ra bất cứ tia sợ hãi nào, ngược lại lại vô cùng bình tĩnh, điều này khiến gã thấy bực bội, gã muốn trông thấy cảnh cô quỳ xuống khóc lóc cầu xin gã.

Bỗng Ninh Tịch không biết lấy đâu ra sức, thoát khỏi sự ràng buộc của gã, cô dùng hết sức mình, đẩy gã ra sau đó không thèm ngoảnh lại, khập khiễng chạy về phía trước.

Ninh Tịch bị trúng đạn nên chạy rất chậm, máu tươi nhỏ từng giọt trên mặt đất, trông chật vật vô cùng.

"Pằng!"

Đúng lúc này, một tiếng súng ở phía sau vang lên bắn thẳng vào mặt đất phía trước Ninh Tịch, đá vỡ tung tóe, còn có khói bốc lên.

Ninh Tịch nghiêng răng không hề có ý định dừng bước, giống như cô không hề sợ hãi trước cái chết vậy.

Gã cụt tai không vui nói: "Ai bảo mày nổ súng vội như vậy, con chuột này mà chết rồi thì còn gì là thú vị nữa, cái hôm nay tao có chính là thời gian!"

"Em biết rồi đại ca." Tên thuộc hạ vừa nổ súng vội thu súng lại, nơm nớp lo sợ gật đầu.

Nhìn về phía thân hình liêu xiêu của Ninh Tịch đang tiến về phía trước đào

tẩu, trong mắt gã cụt tai tràn ngập hứng thú: "Con nhãi con, chạy nhanh lên đi, thế này mới thú vị chứ, mày khiến tao càng cảm thấy hưng phấn hơn rồi đấy, ha ha ha ha..."

Tiếng cười chói tai của gã vang vọng cả bầu trời âm u của thành phố...

...

Không biết qua bao lâu, chân phải của Ninh Tịch đã tê rần, tốc độ càng chậm chạp, cô ngoảnh lại xem xét, mấy người đó đã biến mất khỏi tầm mắt cô.

Màn đêm lạnh buông xuống, sao sáng đầy trời, ánh trăng xuyên thấu tầng mây chiếu sáng mặt đất.

Chỗ chân bị thương của Ninh Tịch đã được băng bó sơ qua, cô cũng đã lấy đạn ra, tuy vẫn thấy đau đớn nhưng so với lúc nãy đã tốt hơn nhiều, ít nhất cái chân này cũng không bị phế mất.

Nghĩ đến đây, Ninh Tịch không khỏi tự giễu chính bản thân, đến giờ rồi còn nghĩ tới việc chân có bị phế mất không. Ngay đến việc cô có thể sống sót để rời khỏi Philadelphia hay không còn chưa biết được. Nói chính xác hơn, cô đã sớm biết được kết cục của mình rồi, chỉ là trong lòng vẫn chưa chịu thừa nhận mà thôi.

Trước khi tới đây cô đã có dự cảm không lành nhưng có nghĩ thế nào cũng không ngờ hiện thực lại thảm như thế này.

Đây mà là kiếp đào hoa à? Rõ ràng là kiếp chết thì có...

Chỉ có người vô dục vô cầu mới không sợ chết, nhưng giờ, cô sợ... cô rất sợ mình sẽ chết.

--- O ---

Chương 641: Chủ Động Đưa Tới Cửa

Cô nhớ Tiểu Bảo, nhớ Boss đại nhân...

Ninh Tịch hít sâu một hơi, hai cánh tay chậm rãi ôm chặt lấy thân mình.

Đêm mùa đông ở Philadelphia lạnh đến thấu xương, trông từ phía sau bóng lưng của cô có chút cô độc cùng bất lực nhưng mà vẻ mặt của cô lại vô cùng kiên định.

Tên cụt tai kia đã nắm toàn quyền ở Philadelphia, giờ dù cô có chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của gã, gã để cho cô chạy là bởi vì gã muốn chơi trò mèo vờn chuột...

Ninh Tịch biết lúc này coi như cô tạm thời an toàn nhưng thực tế thì cô vẫn an vị trên lằn ranh sinh tử.

Cô không thể dừng lại.

Ninh Tịch đè nén sự đau đớn và mệt mỏi trong thân thể cùng cảm giác lạnh lẽo đang dâng lên, tiếp tục đi về phía trước.

Ngay từ đầu cô cũng định báo cảnh sát, nhưng hiển nhiên là sở cảnh sát ở Philadelphia chắc chắn có quan hệ cực tốt với tên kia, báo cảnh sát cũng chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới.

Bất kể cô có phải là con chuột hay không nhưng nếu có thể kéo dài được một giây, chắc chắn cô sẽ cố mà kéo thêm một giây, ai cũng không thể chắc chắn một khắc sau liệu có thể có kỳ tích xuất hiện hay không.

Đêm thật lạnh, trên đường phố Philadelphia không có một bóng người đi đường, thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy qua nhưng không biết có phải trùng hợp hay không mà chỉ cần Ninh Tịch xin giúp đỡ thì mấy chiếc xe đó sẽ tăng tốc độ lên nháy mắt và biến mất.

Ninh Tịch không mục tiêu bước về phía trước, đột nhiên cô thấy một tia sáng cách đó không xa.

Giống như người đang đi trong bóng tối lâu ngày đột nhiên thấy được ánh sáng mặt trời vậy, bước chân Ninh Tịch hướng về phía ánh sáng theo bản năng...

Mười lăm phút sau, Ninh Tịch tiến vào một quảng trường hết sức rộng lớn, điều khiến cô sững sờ là đám người của gã cụt tai cũng tập trung ở đây.

Gã cụt tai thấy Ninh Tịch thì dường như cũng hơi ngạc nhiên, sau đó cất tiếng cười to: "Con nhãi con, tao định cho mày cảm nhận thêm chút nỗi đau tuyệt vọng, nhưng không ngờ mày lại không đợi kịp. Tao còn đang định ra ngoài tìm thì mày đã tự động đưa tới cửa rồi!"

Gã làm sao có thể để Ninh Tịch thoát đi cơ chứ, gã đã sớm sắp xếp mấy tên đàn em bám sát Ninh Tịch rồi, vốn định cho cô lang thang thêm mấy vòng nữa nhưng không ngờ cô lại tự mình đi đến đây.

Sau một hồi sững sốt Ninh Tịch trái lại lại trở nên bình tĩnh, cô đã chấp nhận sự thật cô sẽ chết ở nơi đây rồi.

Gã cụt tai sai bước tiến lên túm lấy tóc của Ninh Tịch rồi lôi cô đến giữa quảng trường.

Lúc này Philadelphia đã chìm trong màn đêm tĩnh mịch. Trừ tên gã cụt tai và thủ hạ của gã ra thì dường như không còn một ai khác.

"Con nhãi, không phải vội, bây giờ tao sẽ làm mày ở giữa chỗ này, ngay trước mặt những tên thủ hạ này. Chắc chắn, có phải rất kích thích hay không..." Ánh mắt của gã giống như bị phủ lên lớp nhầy của nọc độc quét lên quét xuống khắp người Ninh Tịch.

Đám thủ hạ vây quanh kia cũng lộ ra ánh mắt mờ ám, không hện mà cùng cười phá lên.

"Bé cưng, cho mày một cơ hội, nếu mày phục vụ tao sung sướng thì tao có thể cho mày một con đường sống, thế nào?" Đầu lưỡi đỏ chót của gã liếm lên đôi môi khô khốc, đồng thời cũng chậm rãi hướng tới gần Ninh Tịch...

Không đợi Ninh Tịch mở miệng, bỗng một hàng những chiếc xe hơi màu đen lao vào quảng trường.

"Lão Đại, không phải người của chúng ta." Một tên cầm súng cảnh giác nói.

Tên cụt tai gật đầu một cái, cũng không quá để ý, chẳng qua chỉ là mấy chiếc xe mà thôi, chẳng đáng để gã quan tâm.

Chương 642: Vĩnh Viễn Ở Lại Đây Là Được Rồi!

Rất nhanh, một hàng xe dừng ở phía trước đám người. Cửa xe mở ra, hơn mười người mặc đồ đen bước xuống.

Người cầm đầu là một người đàn ông trung niên ăn mặc gọn gàng. Ông ta quét mắt nhìn toàn trường một cái, sau đó ánh mắt lại rơi vào Augustine.

"Augustine, tôi nghĩ là ngài bắt người không nên bắt, làm chuyện không nên làm rồi." Người đàn ông trung niên đầu tiên là gật đầu với Augustine xem như chào hỏi rồi sau đó mới lạnh lùng mở miệng.

"Lão Đại, là người của Satan." Một tên thủ hạ nói nhỏ vào tai gã, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Không cần người nhắc nhở, Augustine cũng biết người này, hồi trước hay xuất hiện bên Satan cho nên gã ta cũng có chút ấn tượng. Người đàn ông trung niên này hình như là một quân sư chuyên phụ trách việc thương lượng.

"À.. tao nhớ ra rồi, mày tên Phong Tấn." Augustine quan sát ông ta một lát rồi thu hồi ánh mắt, cười lạnh nói.

"Ngài nhớ không có lầm." Vẻ mặt người đàn ông trung niên vẫn không đổi.

"Ha ha ha, thú vị nhỉ! Satan không dám tới Philadelphia cho nên mới để một con chó đến nói chuyện phiếm với tao sao?" Augustine phản kích nói, đồng thời cũng hung hăng kéo tóc Ninh Tịch.

"Augustine, tôi nghĩ là ngài hiểu nhầm rồi, Phong mỡ không tới đây để nói chuyện phiếm với ngài, chẳng qua là đến đưa lời khuyên, nếu như hiện giờ ngài thả Đường Tịch ra thì mọi chuyện còn dễ nói, nếu không thì... hậu quả của chuyện này có thể sẽ khiến ngài không chịu nổi."

Phong Tấn vừa dứt lời Augustine liền cười to không dứt, hiện tại cả Philadelphia này đã là thiên hạ của gã, ngay đến cả cảnh sát gã còn có thể điều động nữa là giờ nếu Satan xuất hiện ở Philadelphia thì gã cũng có thể xử đẹp thẳng nhãi con đó chứ đừng nói là một con chó của nó.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Augustine vô cùng âm trầm, tựa như có thể nhỏ ra nước: "Mày không có tư cách để nói nhảm ở đây, nhưng mà nếu đã tới thì tao cũng sẽ cố hoàn thành trách nhiệm của một chủ nhà, để mày... vĩnh viễn

ở lại đây..."

Theo từng chữ của Augustine phát ra hơn trăm họng súng đen ngòm cũng nhắm thẳng vào Phong Tấn.

Vẻ mặt Phong Tấn cũng chẳng hề sợ hãi, vẫn vô cùng bình thản, ông chậm rãi lên tiếng: "Nếu ngài Augustine đã không nghe lời Phong mỗ khuyên cáo, vậy thì mọi hậu quả xin mời ngài Augustine tự mình gánh vác."

Phong Tấn nói xong liền chủ động lui vào trong xe, cứ như thể chẳng thấy mấy họng súng đen ngòm kia.

Ngay lập tức, lại thêm mấy chục chiếc xe hơi màu đen vọt tới lấp kín toàn bộ những con đường.

Augustine thấy vậy thì hơi biến sắc, lông mày nhăn lại, nhưng sau một cái chớp mắt gã ta đã tỉnh táo lại, cười lạnh một tiếng nói: "Sao đây, Satan chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Đám người chúng mày muốn chống đối lại toàn bộ Philadelphia của tao sao?"

Augustine lập tức gọi một cú điện thoại, chỉ phân phó có hai chữ: "Ra tay."

Chốc lát sau, tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Trong màn đêm tĩnh mịch của Philadelphia, tiếng còi xe cảnh sát thay nhau hú vang, số lượng xe cảnh sát tới còn nhiều hơn số xe Phong Tấn đem tới.

"Ha ha ha, chúng mày là những con dê béo ngậy, ngay cả sở cảnh sát Philadelphia cũng rất có hứng thú với chúng mày đấy. Tao đã nói rồi, dấu cho Satan đích thân đến đây thì cũng phải bỏ xác ở chỗ này." Mắt thấy hơn trăm cảnh sát võ trang đầy đủ đã vây quanh đám người Phong Tấn, Augustine cười như điên dại.

Liên tiếp mấy chục chiếc xe cảnh sát gào thét xông tới vây quanh đám người Phong Tấn, đây cơ hồ đều là lực lượng cảnh sát của Philadelphia.

--- O ---

Chương 643: Satan

Vẻ điên cuồng hiện lên trên mặt Augustine. Gã ta đã nói rồi, gã là vua của Philadelphia này, đừng nói mấy con chó của Satan mà ngay cả đích thân Satan tới cũng sợ phải chôn thây ở chỗ này!

Phong Tấn nhìn về phía mấy chiếc xe cảnh sát, những chiếc xe này đã hoàn toàn bật mở cửa ra, súng cảnh sát lộ ra sau kính ô tô, đồng loạt hướng về phía ông ta. Hàng tá cảnh sát cầm lá chắn chống bạo động lấp kín tất cả đường lui, muốn một lưới đem những người này bắt sạch.

"Ha ha ha ha, những tên này đều là người của Satan, không được bỏ sót một tên nào, bắn chết chúng nó cho tao!"

Augustine cho tên đàn ông lực lưỡng sau lưng một cái nháy mắt.

Gã đàn ông lực lưỡng kia hiểu ý, lập tức hướng về phía đám người Phong Tấn, bóp cò.

Đoàng!

Một tiếng nổ thật lớn vang khắp quảng trường.

Nhưng mà, cái khiến mọi người khiếp sợ chính là Phong Tấn - người đáng lẽ ra bị đạn bắn trúng thì lại chẳng chút thương tổn nào, trái lại trên trán tên đàn ông lực lưỡng đứng sau lưng Augustine lại có thêm một lỗ máu, máu tươi đang chảy ra rò rỉ.

"Rầm" một tiếng, tên đàn ông to con đã chết ngã ngửa trên mặt đất.

"Tay súng bắn tĩa!!!"

Sắc mặt Augustine cùng đám người của sở cảnh sát khẽ biến.

"Thế mà lại có tay súng bắn tĩa..." Vẻ mặt Augustine âm trầm, tay súng bắn tĩa là đối thủ khó phòng bị nhất, không ngờ Phong Tấn lại sắp xếp cả tay súng bắn tĩa mai phục ở chỗ tối, khó trách tại sao ông ta lại chẳng có chút sợ hãi.

Đội trưởng đội cảnh sát mở miệng, dường như muốn nói cái gì.

Mà lúc này đột nhiên một tiếng như sấm rền nổ bên tai vang lên từ phía sau,

tiếng động lớn đến nỗi làm đau cả màng nhĩ.

"Chuyện gì thế???"

Đám người Augustine quay phắt lại phía sau thì thấy một chiếc xe bọc thép quân dụng đang nghiền nát mấy chiếc xe cảnh sát.

"Xe bọc thép quân dụng?"

Cảnh sát trưởng lập tức tái mặt.

Trên chiếc xe bọc thép kia là một giá đỡ súng máy, buồng xe phía sau là một người vũ trang đầy đủ cầm vũ khí hạng nhẹ.

Vừa nhìn đã biết đây chính là quân đội chính quy.

"Con mẹ nó, nhất định là Satan rồi, phá chiếc xe kia cho tao!" Augustine tức giận quát lên, gã ta dám khẳng định Satan đang ngồi trong chiếc xe bọc thép kia.

"Ầm ầm."

"Ầm ầm."

"Ầm ầm."

Theo từng chữ của Augustine thốt ra những tiếng nổ tuần hoàn vang lên. Dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, lại một chiếc xe bọc thép nữa từ từ tiến tới. Không tới nửa khắc, một dàn xe bọc thép quân dụng xuất hiện chông chát như núi!

Trên mỗi một chiếc xe bọc thép đều có hai người được vũ trang đầy đủ, trên tay họ còn cầm súng máy hạng nặng khiến người ta thấy hoảng sợ.

"Augustine, vừa rồi Phong mỗ cũng nói qua, mọi hậu quả sẽ do ngài gánh chịu." Phong Tấn nhìn về phía Augustine lễ phép nói.

"Mày muốn chết à con!"

"Augustine, tôi hiểu ngài là đang tức giận và không cam lòng, thứ cho Phong mỗ nói thẳng, hiện tại ngài với con kiên hô cũng chẳng khác gì nhau. Ngài chẳng thể giết nổi bất kỳ một người nào ở đây cả!" Trong mắt Phong Tấn lóe

lên vẻ khinh thường.

"Liều mạng cho tao, đừng có sợ, có con ả kia trong tay thì Satan cũng phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!" Augustine hung tợn nói, nhưng thật ra trong lòng gã chả có điều gì nắm chắc.

Ông ông ông...

Lúc này, đột nhiên vang lên những tiếng động chói tai giống như tiếng máy cắt cỏ.

Augustine cùng đám cảnh sát ngẩng đầu lên theo bản năng hít vào một hơi khí lạnh.

--- O ---

Chương 644: Honey, Nhớ Tôi Không?

Trên đỉnh đầu họ là một chiếc trục thẳng, một lát sau, Đường Dạ mặc cả cây đen nhảy xuống.

"Mẹ nó, là Đường Dạ!"

Augustine không nhìn được mà há mồm mắng to, có cho vàng gã cũng không ngờ được Đường Dạ lại đích thân tới đây!

Nhưng mà còn chưa chờ Augustine mắng chửi xong, theo sát phía sau Đường Dạ còn một người nữa... là Phong Tiêu Tiêu!

Sau đó không chỉ Augustine, mà tên cảnh sát trưởng đứng cạnh cũng run lẩy bẩy, hẳn ta đã sớm cảm thấy Satan không dễ chọc. Kết quả thì mọi chuyện tối nay chính là minh chứng cho dự đoán trong lòng hẳn.

Xe bọc thép, trục thẳng, giống như là nguyên một đội quân chính quy vậy, rốt cuộc đây là một thế lực mạnh cỡ nào?

Không những thế mà Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu lại còn đồng thời xuất hiện nữa!

Người mà Augustine bắt này... rốt cuộc là ai?

Rất nhanh, xe bọc thép đã tản sang hai bên nhường đường cho một chiếc xe màu bạc chậm chạp lái tới.

Chiếc xe này rất cũ nát, thậm chí còn có cảm giác giống như từ thời cổ lỗ sĩ, trên thân xe cũng có không ít bụi bặm, vô cùng bẩn thỉu. Chiếc xe này xuất hiện giữa một đội hình hoàng tráng như vậy, đúng là chả hợp tí gì cả.

Trước ánh mắt soi mói của toàn trường, Đường Dạ bước từng bước đến cạnh chiếc xe nhỏ kia, sau đó tự mình kéo cửa xe ra. Phong Tấn, Phong Tiêu Tiêu với đám người còn lại cung kính cúi đầu đứng ở một bên.

Ngay sau đó một người đàn ông chậm rãi bước xuống từ chiếc xe rách rưới kia.

Người đàn ông này có một mái tóc màu bạc, mái tóc ấy tựa như có sinh mệnh mà nhẹ nhàng lay động trong bầu trời đêm. Tóc mái dài che mắt nửa khuôn mặt, một con mắt nâu sâu thẳm như nước hồ thu, từng sợi khí lạnh nổi

lên.

Nhìn người đàn ông tóc bạch kim cách đó không xa, cả người Ninh Tịch khẽ run lên, vẻ mặt có chút hoảng hốt, còn tưởng mình gặp ảo giác rồi...

Sao... sao có thể...

"S... Satan!!!" Trong nháy mắt thấy người đàn ông kia, vẻ mặt của Augustine giống như đang trông thấy quỷ.

Vốn rất ít người có thể thấy dung mạo thật sự của Satan nhưng ai cũng biết mái tóc màu bạch kim kia chính là dấu hiệu của anh ta...

Điên rồi điên rồi! Tất cả đều điên rồi!

Chỉ vì một con đàn bà mà trong tình huống như thế anh ta lại dám rời eo biển đến Philadelphia. Thậm chí còn huy động lực lượng lớn như vậy. Dẫu cho anh ta được mệnh danh là Vua của thế giới ngầm nhưng hành động này cũng kiêu ngạo quá đi, đây chính là tự tìm đường chết!

"Satan, mày... mày muốn làm cái gì? Mày đừng quên, tao là ai..." Augustine giống như đang phải đối mặt với con quỷ địa ngục đích thực. Khuôn mặt gã tỏ vẻ kinh hoàng, đi đôi với từng bước chân đang đi về phía gã là từng giọt mồ hôi lạnh đổ xuống trán như thác: "Nổ súng! Nổ súng! Bắn chết nó cho tao!"

Augustine điên cuồng gào thét với thủ hạ.

Nhưng mà, đối mặt với đám người đông nghịt, người đàn ông có mái tóc bạch kim kia vẫn như thể đang bước vào chốn không người, vẻ lười biếng hiện lên trong đôi mắt trống rỗng. Không có bất cứ thứ gì, hay bất cứ đồ vật gì có thể lọt vào đôi mắt ấy.

Phía bên Augustine, ngay khi thấy người đàn ông này xuất hiện thì tất cả tinh thần đều tan rã, mặc dù trong tay bọn họ có súng nhưng lại chẳng có chút lực sát thương nào. Bởi vì, đừng nói đến chuyện nổ súng ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ cũng không dám nữa là...

Bọn họ không chút nào nghi ngờ rằng chỉ cần một giây thôi, người đàn ông này sẽ không để Augustine chết toàn thân.

Nhưng mà, người đàn ông tóc bạch kim kia lại không làm như vậy anh ta

như thể không nhìn thấy Augustine, vẻ mặt không đổi bước vượt qua gã rồi đi thẳng tới cô gái phía sau.

Anh ta dừng lại, sau đó chậm rãi gác cằm lên bả vai cô rồi đưa tay ôm lấy vòng eo cô nũng nịu nói: "Honey, nhớ ta không?"

--- O ---

Chương 645: Đáng Đòi Tiểu Sư Muội Chạy Theo Người Khác

Augustine: "..."

Đường Dạ: "..."

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Phong Tấn: "..."

Cùng với tất cả những người có mặt tại đây đang căng thẳng thần kinh chuẩn bị khai chiến: "..."

Đại ca, nơi đây súng đạn ngập tràn, anh muốn nói chuyện yêu đương cũng phải tìm chỗ thích hợp một chút chứ?

Ninh Tịch chỉ cảm thấy trên đầu được che bởi một bóng mờ to lớn, sau đó bên tai truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc, khóe mắt còn trông thấy những sợi tóc màu bạc nhẹ nhàng đung đưa trong gió đêm...

Có điều Ninh Tịch cũng chẳng ngần ngại được bao lâu.

Bởi vì người này đột nhiên giống y như một con chó lớn, không khách khí chút nào đè nặng lên người cô. Bắp đùi trúng đạn của Ninh Tịch bị đung một cái đau đến nhe răng. Đầu óc vốn đang lộn xộn cũng tỉnh táo ngay lập tức, cô nghiêng răng gằn từng chữ một: "Nhớ... nhớ cái đầu anh ấy!"

Người đàn ông hơi nhướn mày, thanh âm khàn khàn: "Hử? Honey, có phải em nói thừa hay chữ không?" Phải là nhớ anh ta mới đúng, sao lại thành cái đầu anh ta?

"Nói thừa cái đầu anh ấy!!!"

"Bảo bối thật thông minh, đúng là nói thừa cái đầu."

Ninh Tịch không rảnh đi dạy anh ta sự cao thâm của ngôn từ Trung Hoa, nhin hết nổi nói: "Tránh ra! Chân ông đây bị thương!"

Người đàn ông nghe vậy mới ngồi dậy một chút, ánh mắt lạnh như băng chiếu lên vết thương của Ninh Tịch rồi trầm giọng nói: "Thật vô dụng."

"Anh..." Thẻ lực Ninh Tịch vốn đã sắp cạn, lúc này lại còn bị người này chọc giận nên cơ thể hơi lắc một cái, thiếu chút nữa té xỉu.

Satan dùng một tay vững vàng đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của cô, sau đó ôm ngang lên, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn về phía Đường Dạ: "Chơi cùng bọn họ đi."

Thấy người đàn ông đó bế Ninh Tịch đi về phía cái xe nát kia, Phong Tiêu Tiêu sờ mũi nhắc một câu: "Cái đó... Tiểu sư muội còn đang bị thương, xe này nát quá hay là ngồi trực thăng đi!"

"Không yếu đuối như vậy." Satan trả lời rồi đem người nhét thẳng vào cái xe nát kia.

Khóe miệng Phong Tiêu Tiêu co giật, không ngừng phỉ nhổ: "Chậc, cách thể hiện tình yêu thế này... đáng đời Tiểu sư muội lại chạy theo người khác..."

Đường Dạ nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái.

Phong Tiêu Tiêu bị anh ta nhìn thì sợ hãi: "Cái gì, chẳng lẽ muội nói sai rồi chắc?"

Đường Dạ: "Không sai, rất chính xác."

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Phong Tiêu Tiêu liếc nhìn đám người Augustine: "Bây giờ xử lý đám này thế nào? Chơi với bọn họ là có ý gì? Chơi chết à?"

Vẻ mặt Phong Tấn có chút nghiêm trọng: "Dù sao cũng là người phía bên kia, chết rồi cũng không dễ nói, thôi lưu cái mạng đi."

Đường Dạ gật đầu, tỏ ý không có ý kiến gì hết.

Hơn nữa chuyện hôm này cũng hơi lớn, nhờ đâu kinh động chính phủ nước X phía bên kia thì hậu quả khó mà đỡ được, nên phải tốc chiến tốc thắng...

Trong cái xe nát màu bạc.

Ninh Tịch suy yếu dựa vào ghế ngồi, có cảm giác mình có thể chìm vào hôn mê bất cứ lúc nào nhưng mà cô không dám. Chỉ có thể dùng một chút sức cuối cùng để cố gắng giữ mình tỉnh táo.

Người đàn ông bên cạnh đang dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện qua điện thoại.

Ninh Tịch trong lúc mơ mơ màng màng loáng thoáng nghe được mấy từ liền lập tức tỉnh táo lại: "Các anh muốn dời đi?"

Mới vừa rồi cô tựa như nghe được mấy cứ điểm bí mật của tổ chức bị lộ ra hơn nửa, bây giờ bọn họ muốn rút toàn bộ lui thủ về nước Ý.

Người đàn ông cúp điện thoại, đôi mắt màu nâu nhạt chăm chú nhìn cô hiện lên vẻ lạnh lùng u ám, sau đó đưa ngón tay thon dài ra gỡ mái tóc giả đã sắp rơi của cô, nhẹ giọng nói: "Honey, không phải các anh mà là chúng ta."

--- O ---

Chương 646: Cắm Sừng

"Chúng ta...?" Ninh Tịch nghe vậy lập tức đổi sắc mặt, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, cô có cảm giác như mình rơi vào bẫy vậy: "Liên quan gì đến tôi! Tôi không đi! Tôi tới là để nói rõ với anh, chuyện giữa chúng ta đã thanh toán sạch sẽ từ lâu rồi! Từ nay về sau, đừng ai nấy đi, mời anh đừng can thiệp vào chuyện riêng của tôi nữa!"

Người đàn ông chống đầu, như cười như không nhìn cô: "Hừm, thanh toán xong? Honey à, em vốn là của tôi, sao có thể thanh toán được?"

Ninh Tịch giận chết đi được: "Chó má! Ai là của anh!"

"Hừm? Không phải tôi vậy thì là ai? Lục Đình Kiêu?" Không khí xung quanh lập tức trầm xuống.

"Ai cũng không phải! Tôi là của chính tôi không được à?"

Hiển nhiên người đàn ông không bị mấy lời này thuyết phục, ngón tay quẩn một lọn tóc của cô, giọng điệu nguy hiểm nói: "Honey, tôi có thể cho em ra ngoài chơi một chút nhưng mà điều đó không bao gồm việc em cắm sừng tôi! Cho nên bây giờ, tôi thu hồi quyền tự do của em."

"Thối lắm! Hai chúng ta đâu phải người yêu của nhau, mà anh có biết cái gì là gọi yêu không hả?"

"Không biết, em định dạy tôi?"

"Dạy cái em gái anh!"

"Tôi không có em gái."

"..."

Ninh Tịch dứt khoát ngậm miệng, giữ chút sức lực để tỉnh táo.

Cô nghiêng đầu dựa vào cửa xe, nhìn ra màn đêm tối om, trong đôi mắt lưu ly lướt qua một chút tuyệt vọng.

Nếu bây giờ mà đi cùng anh ta, rất có thể... cô sẽ không về được nữa...

...

Trong một khách sạn của thành phố Dibu.

Tối qua, người của đoàn làm phim sũa suốt một đêm, ai cũng ngủ thẳng tới giữa trưa mới bò dậy.

Buổi trưa cả đám đi ăn cơm mới phát hiện thiếu một người.

"Ý? Sao không thấy Ninh Tịch? Cô ấy ăn rồi à?"

"Không biết nữa, gọi điện hỏi chút xem!"

Giang Mục Dĩ lấy di động ra gọi cho Ninh Tịch, kết quả là không gọi được liền nhú mày nói: "Tắt máy rồi."

"Tối qua cô ấy cùng chúng ta uống rượu đúng không? Chắc không đến nỗi bây giờ vẫn không dậy nổi chứ?" Biên kịch Diệp Linh Lung hỏi.

Giang Mục Dĩ đứng lên: "Tôi đi xem một chút."

Giang Mục Dĩ đi tới phòng Ninh Tịch nhấn chuông cả ngày cũng không thấy người bên trong có phản ứng gì.

"Cái quý gì vậy? Không đi cùng mọi người mà lại trốn đi quây một mình? Thật chẳng có nghĩa khí gì cả!"

Giang Mục Dĩ bực mình, cũng không xen vào nữa mà đi xuống ăn cơm.

Sau bữa trưa, thấy thời gian cách chuyên bay về nước càng ngày càng gần mà ngay cả cái bóng của Ninh Tịch cũng không thấy đâu. Giang Mục Dĩ vốn đang xù lông cũng bắt đầu cảm giác được có chuyện gì không đúng.

Ninh Tịch mặc dù nhiều khi chơi rất điên nhưng tuyệt đối không bao giờ để trễ chính sự.

Sao có chuyện chơi đến giờ còn chưa về?

"Sao thế? Vẫn không liên lạc được với Ninh Tịch sao?" Quách Khải Thăng hỏi.

"Ừ." Giang Mục Dĩ không yên lòng nhìn di động.

Quách Khải Thăng liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Nếu không đi thì sẽ muộn

chuyến bay mất."

Giang Mục Dã vẫn ngồi im: "Mấy người về trước đi, tôi ở đây chờ cô ấy."

Quách Khải Thăng cau mày nói: "Tôi cũng chờ với cậu! Để mấy người khác đi trước."

Dẫu sao lần này cũng là ông dẫn đoàn, nếu thành viên trong đoàn xảy ra chuyện ông vẫn phải phụ trách tới cùng.

Vì vậy các thành viên khác về nước trước, Quách Khải Thăng với Giang Mục Dã ở lại chờ Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 647: Mẹ Nó! Chối Mắt Quá!

Quách Khải Thăng với Giang Mục Dã đã gọi mấy lần nhưng di động của Ninh Tịch vẫn luôn trong tình trạng tắt máy.

Lúc này hai người cũng bắt đầu lo lắng, đi hỏi thăm xem có ai thấy Ninh Tịch không nhưng mọi người đều nói không để ý, sau cùng họ phải xin xem camera an ninh.

Thủ tục lấy camera an ninh của khách sạn có chút loằng ngoằng, đợi đến lúc bọn họ xem được thì trời cũng đã tối.

Camera an ninh ghi rõ tối qua Ninh Tịch vừa về đến khách sạn đã ngủ, ban đêm cũng không bước chân ra ngoài cho đến tận sáng hôm sau mới rời đi.

Mà đi đến tận giờ vẫn chưa trở lại...

"Rốt cuộc là chạy đi chỗ nào chứ, đến giờ còn chưa về!" Giang Mục Dã nhăn chặt lông mày.

Nhìn quần áo mà Ninh Tịch mặc trên người cũng không có vẻ là đi chơi. Chưa kể lúc cô ra cửa là sáng sớm...

Quách Khải Thăng đi qua đi lại trong phòng, vẻ mặt lo lắng: "Trị an của nước X không tốt lắm... Mặc dù thành phố Dibu này không tệ lắm nhưng mấy chỗ xung quanh chẳng thể nào nói là an toàn cả, chắc Ninh Tịch sẽ không rời khỏi thành phố Dibu chứ? Hôm qua cô ấy không nói với cậu hôm nay cô ấy đi đâu sao?"

Giang Mục Dã lắc đầu: "Không nói gì cả, kéo cô ấy đi uống rượu cũng không đi, nói là phải về ngủ bù!"

Hai người bắt đầu tìm người từ giữa trưa nhưng mà đến tận đêm khuya vẫn không có tin tức nào...

...

Cùng lúc đó tại Đé đô, trong một bữa tiệc thương nhân nào đó.

Lục Đình Kiêu mặc cả cây vest đen đứng trước cửa sổ sát đất, vẻ mặt có mấy phần không yên lòng.

Sau lưng, Mạc Lăng Thiên đi tới khoác tay lên bả vai anh, vẻ mặt không thể nhìn nổi nữa: "Này này này, chú lại đang nghĩ cái gì đấy, sao gần đây thấy chú cứ có vẻ không yên lòng? Đến tiệc rượu không lo uống rượu, hôn vĩa cứ đi đâu ấy?"

Vừa dứt lời, Mạc Lăng Thiên chú ý tới màn hình di động vẫn đang sáng của Lục Đình Kiêu, một giây sau vẻ mặt anh ta như thể sắp bị chói mù mắt chó: "Mẹ nó! Chói! Chói mắt quá! Đây là cái loại đồ chơi gì hả? Lục Đình Kiêu, có phải chú uống nhầm thuốc rồi hay không?"

Lục Đình Kiêu liếc anh bạn tốt một cái, vẻ mặt lạnh như băng như thể cảm thấy lời của anh ta xúc phạm đến cái di động của anh vậy.

Màn hình chờ trên di động của Lục Đình Kiêu là một bức ảnh gồm Tiểu Bảo, Ninh Tịch và anh, đúng tiêu chuẩn của hình ảnh một nhà ba người.

Trong hình cả ba người đều làm một tư thế hai tay chống má cực kỳ đáng yêu, trên mặt ba người đều dán rất nhiều những hình dán nho nhỏ, trên đầu còn kẹp thêm đôi tai mèo hồng hồng. Nếu như chỉ có Ninh Tịch và Tiểu Bảo mà nói thì tấm hình này còn đáng yêu, cơ mà cộng thêm một cái mặt liệt của Lục Đình Kiêu vào thì tấm hình này lập tức trở nên vô cùng quỷ dị.

Cho nên, cũng khó trách Mạc Lăng Thiên lại bị chói mắt: "Đạch, chú mà đi chụp cái loại đồ chơi này sao! Thật phục chú quá! Không biết còn tưởng chú bị cái gì ám vào người!"

Lục Đình Kiêu hoàn toàn không để ý tới anh bạn tốt còn đang phỉ nhổ, mở máy nhắn tin cho Ninh Tịch: [Xuống máy bay chưa?]

Nếu như không bị trễ giờ thì hẳn là chuyến bay của Ninh Tịch đã hạ cánh. Bởi vì anh có việc xã giao nên mới không thể tự mình đến đón.

Lục Đình Kiêu gửi tin tức xong, di động bên kia vẫn không có người trả lời.

Một lát sau, di động của Lục Đình Kiêu vang lên, vốn nghĩ là Ninh Tịch nhưng không ngờ lại là Giang Mục Dã.

Chương 648: Vợ Tôi Ở Trong Tay Mấy Người Đó

"Alo, cậu à!!!" Giọng nói của Giang Mục Dã nghe kích động lạ thường.

"Có chuyện gì?"

Lúc này Giang Mục Dã cũng không dám giấu giếm cái gì, ở đây tuy anh lạ nước lạ cái nhưng nếu có Lục Đình Kiêu ra mặt thì lấy mạng lưới quan hệ của Lục Đình Kiêu sẽ thuận lợi hơn nhiều, vì thế Mục Dã nói thẳng: "Cậu, không thấy Ninh Tịch đâu! Cô ấy đã mất tích cả ngày nay! Cháu đã báo cảnh sát nhưng camera chỉ tra được là cô ấy đã vào Philadelphia. Mà không biết an ninh bên kia xảy ra cái gì mà hoàn toàn không ghi được bất cứ hình ảnh nào. Cháu còn định chạy qua đó xem nhưng biên giới bên kia đã bị giới nghiêm, cháu lo Ninh Tịch..."

"Cháu nói cái gì?"

Philadelphia....

Chẳng phải Ninh Tịch chỉ đi quảng bá phim thôi sao, tại sao phải chạy tới Philadelphia?

Bên cạnh, Mạc Lăng Thiên run run, chà xát hai cánh tay: "Lục Đình Kiêu, làm sao thế? Sao sắc mặt khó coi như vậy?"

"Trước ngày mai tôi phải biết thân phận mấy người kia."

Lục Đình Kiêu bỏ lại những lời này rồi nhanh chóng rời đi...

"Đêch! Ngày mai... Tôi có liều cái mạng chó này cũng không đủ thời gian mà!" Sau lưng, Mạc Lăng Thiên đang chửi thề.

Nhưng mà nhìn bộ dạng vừa rời của Lục Đình Kiêu thì xem ra xảy ra chuyện lớn gì rồi, vì vậy Mạc Lăng Thiên cũng không dám trì hoãn nữa, lập tức quay lại buổi tiệc làm việc.

Mười phút sau...

Trong bầu trời đêm xuất hiện một chiếc trực thăng.

Trên đài Lục Đình Kiêu để một chiếc laptop màu đen, vẻ mặt âm trầm như bầu trời sắp có bão.

Quả nhiên toàn bộ mạng lưới internet của Philadelphia đều bị tê liệt, giống như đang cố ý che giấu cái gì đó.

Qua nửa tiếng sau, anh mới tìm được vài đoạn phim đứt đoạn...

Mặc dù chỉ là mấy hình ảnh ngắn ngủi những cũng đủ khiến Lục Đình Kiêu hồn phi phách tán!

Anh thấy Ninh Tịch bị một đám người đuổi giết và bị trúng đạn...

Giọng nói của Lục Đình Kiêu thậm chí bắt đầu run nhẹ: "Đi Philadelphia."

Trình Phong ngồi một bên thấy những hình ảnh trong màn hình kia cũng hoảng sợ, nghe được lời của Lục Đình Kiêu mới đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng nói: "Boss, hiện giờ Philadelphia vô cùng hỗn loạn, lúc này mà qua đó thì quá nguy hiểm."

Vừa dứt lời Lục Đình Kiêu đã quăng cho một ánh mắt vô cùng đáng sợ, Trình Phong chỉ có thể ngậm miệng.

Chết rồi chết rồi....

Ngàn lần vạn lần bà chủ đừng có việc gì nha...

Nếu không....

Sau khi nhìn những hình ảnh kia Lục Đình Kiêu hoàn toàn không biết bản thân làm cách nào mà chống đỡ được, giống như vừa dạo qua một vòng quỷ môn quan vậy.

Anh nhắm mắt lại, ba giây sau lúc mở ra thì đôi mắt đã lại trở về trạng thái âm trầm như hồ sâu ngàn năm, không thấy một tia ngọn sóng.

Anh cảm lấy di động gọi một cuộc điện thoại

"Bộ trưởng Naka, xin lỗi vì đêm rồi còn quấy rầy."

"A ~ Ngài Lục đó à, vị khách tôn quý của tôi, đêm khuya anh gọi đến là có chuyện gì gấp sao?" Giọng điệu như thể là bạn tốt.

"Quả thật là có chuyện muốn nhờ."

"Hửm? Ngài Lục cứ nói!"

"Tôi muốn ngài cho tôi mượn một nhánh quân đội."

"Cái gì? Cái... này..." Không ngờ Lục Đình Kiêu vừa mở miệng đã yêu cầu hỏi mượn một đội quân, đôi phương lập tức tỉnh cả ngủ: "Ngài Lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi cần phải đến Philadelphia một chuyến."

"Ngàn lần không thể! Hiện giờ toàn Philadelphia đang bị một bang mafia Ý khống chế, cho dù có là chuyện hết sức khẩn cấp cũng xin ngài đợi thể cục ổn định..."

"Vợ tôi ở trong tay mấy người đó."

--- O ---

Chương 649: Cũng Không Chỉ Đơn Giản Là Một Thương Nhân

"Vợ tôi ở trong tay mấy người đó."

Nghe được câu nói này của Lục Đình Kiêu, ngài Bộ trưởng ở đầu dây bên kia nhất thời kinh hãi: "Cái gì? Những người này đúng ăn gan hùm mật gấu rồi!"

Lục Đình Kiêu là một trong những thương nhân chủ chốt trong việc đầu tư vào nước X, có quan hệ không cạn với chính phủ nước X. Hiện tại vợ của anh ta lại bị bắt cóc ở trong địa phận nước X, nhờ đâu mà có chuyện gì vậy thì hậu quả...

Nhưng mà, hiện giờ tình huống phía bên Philadelphia vô cùng phức tạp, động một phát là không dễ gì rút ra. Quan trọng nhất là chỉ còn nửa năm nữa thôi là ông ta hết nhiệm kỳ rồi, ông ta chỉ muốn an an ổn ổn làm nốt nửa năm này, thậm chí còn không muốn tranh công gì hết. Nào ngờ lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy.

Lục Đình Kiêu tất nhiên cũng rõ ràng nỗi băn khoăn trong lòng ông ta: "Ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng dùng phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề."

Cố gắng.... ý là không loại bỏ khả năng giải quyết bằng vũ lực?

Ngài Bộ trưởng toát cả mồ hôi lạnh.

Nhưng mà vẫn phải cứu người nha!

Biên giới nước X.

Từ trên không, một chiếc trực thăng từ từ hạ xuống.

Cửa buồng vừa mở ra, Lục Đình Kiêu mặc cả cây vest đen bước xuống, sau lưng là Trình Phong. Bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ cho nên lúc lên trực thăng Lục Đình Kiêu không kịp mang thêm bất cứ một người nào.

Tại vùng đất hẻo lánh này, một ông già đầu tóc bạc phơ chờ anh đã lâu.

Thấy Lục Đình Kiêu xuất hiện, ông lão kia nở một nụ cười, vui vẻ tiến lên bắt tay Lục Đình Kiêu một cái: "Ngài Lục, không ngờ sẽ xảy ra chuyện này,

trước hãy để tôi bày tỏ sự áy náy."

Lục Đình Kiêu cũng rất lịch sự: "Bộ trưởng NaKa, đêm khuya mà làm phiền thật hết sức áy náy."

Nếu là bình thường thì Lục Đình Kiêu tuyệt đối sẽ không làm phiền vị bộ trưởng này, bởi vì dính dáng quá nhiều tới chính phủ cũng không phải chuyện gì tốt.

Nhưng mà hiện giờ Ninh Tịch sống chết còn chưa rõ, chuyện khẩn cấp thế này anh cũng không lo được nhiều như vậy.

NaKa thở dài: "Gần đây Philadelphia đang bị mafia Ý khống chế, tuy chúng tôi có chèn ép nhưng tình hình trong nước hiện giờ cũng tương đối khẩn trương nên tạm thời chưa kịp xử lý, vạn vạn không ngờ tới vợ của ngài lại đột nhiên xuất hiện ở Philadelphia, thậm chí còn xảy ra chuyện..."

Lục Đình Kiêu là thương nhân hàng đầu của Trung Quốc, không chỉ nắm trong tay mạch máu kinh tế của cả nước mà đồng thời cũng là đối tác đầu tư trọng yếu của nước X, thế nên chính phủ nước X cũng rất coi trọng Lục Đình Kiêu."

Mà không chỉ riêng nước X, nghe đồn Lục Đình Kiêu còn đầu tư số tiền lớn ở vài nước khác nữa, thực lực cực kỳ hùng hậu, có thể anh ta cũng không đơn giản chỉ là thương nhân.

Nếu không thì một Bộ trưởng như ông ta cũng không cần phải khẩn trương đến độ nửa đêm tự mình tới đón.

Nghĩ đến việc vợ yêu của Lục Đình Kiêu xảy ra chuyện ở Philadelphia thì cái mặt già của ông Bộ trưởng cũng không nén nổi tức giận. Nếu vì chuyện này mà Lục Đình Kiêu có oán hận gì với nước X rồi rút lại đầu tư, thậm chí còn đưa đến vài sự tranh chấp khác... chuyện này quả thực rất khó xử.

Trình Phong yên lặng theo sau lưng Lục Đình Kiêu, trong tay vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của Ninh Tịch thông qua thiết bị

Nước X là một nước nhỏ, đất đai tương đối cằn cỗi, tuy kinh tế không thể so sánh với các quốc gia khác trên thế giới nhưng trong tay bọn họ lại có trong tay một lực lượng quân đội không hề nhỏ. Hơn nữa gần đây nước X có phát sinh chiến tranh với một ít các nước nhỏ khác, khiến không ít doanh nhân nhìn thấy tiềm năng của họ.

Chỉ có điều, lực lượng quân sự của nước X dù không nhỏ nhưng phương diện kinh tế quả thật khiến người ta nhúc nhai. Nhất là sau khi chiến tranh bùng nổ lại cần tiền bạc chống đỡ mà nước X lại chưa xây dựng đủ lực lượng kinh tế cho nên cực kỳ coi trọng những nguồn đầu tư nước ngoài như Lục Đình Kiêu.

--- O ---

Chương 650: Tí Nữa Thì Chửi Âm Lên

"Ngài Bộ trưởng đừng khách sáo, trước mắt vợ tôi ở Philadelphia không rõ sống chết, tôi cần mượn một nhánh quân đội chính quy." Về mặt Lục Đình Kiêu nhìn có vẻ bình thản nhưng quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ra sự âm trầm đang dâng lên trong đôi mắt kia.

"Này... Ngài Lục, chắc ngài cũng biết, trước mắt nước X đang trong tình trạng chiến sự khẩn trương, quân đội chính quy..." Bộ trưởng tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

"Ngài có ý gì." Lục Đình Kiêu nhìn vị Bộ trưởng bằng một con mắt đầy thâm ý.

"Là như này, trước mắt nước X còn có vài hạng mục đầu tư khá là trọng yếu mà những hạng mục này lại có liên quan đến quân đội, nếu ngài Lục đây... nguyện ý đầu tư thì tôi nghĩ chuyện ngài muốn điều động một nhánh quân đội chính quy cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là không biết ý của ngài Lục thế nào?" Bộ trưởng âm thầm quan sát thái độ của Lục Đình Kiêu.

Trình Phong hơi nhú mày, tên Bộ trưởng này rõ ràng là thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của!

Giọng Lục Đình Kiêu đột nhiên trầm xuống: "Bộ trưởng, hiện giờ tôi không có tâm trạng nói chuyện làm ăn với ngài."

"VẬY... chuyện này cũng không dễ lo liệu lắm đâu, muốn điều động quân đội chính quy cũng cần một ít thời gian..." Lão Bộ trưởng cố ý tỏ vẻ khổ sở.

"Được rồi." Lục Đình Kiêu gật đầu.

Nghe được lời này của Lục Đình Kiêu, bộ trưởng NaKa vui chết đi được nhưng lời tiếp theo của Lục Đình Kiêu đã khiến ông ta đổi sắc mặt.

"Đã thế thì Lục mỗ sẽ rút toàn bộ đầu tư ở nước X rồi qua nước M tìm hạng mục đầu tư mới vậy." Lục Đình Kiêu nói xong cũng không thèm nhìn ngài Bộ trưởng thêm cái nào, anh dẫn Trình Phong đi về phía trực thăng.

"Xin ngài dừng bước..." Lúc này, NaKa lập tức khẩn cấp ngăn Lục Đình Kiêu lại.

Ông ta vốn nghĩ Lục Đình Kiêu đang lo lắng nhất định sẽ đáp ứng đầu tư thêm vài hạng mục nhưng không ngờ anh lại hoàn toàn không nể mặt chút nào.

Nếu Lục Đình Kiêu thật sự rút hết những hạng mục đầu tư ở nước X thì chỉ sợ phía trên sẽ trách tội xuống, đến lúc đó người không hay ho là ông.

"Ngài Lục, mấy cái tôi vừa nói cũng chỉ là chuyện sau này, việc cấp bách bây giờ chẳng phải là giải quyết vấn đề sinh tử của vợ ngài sao?"

"Vậy chuyện quân đội chính quy thì sao?" Lục Đình Kiêu nhìn về phía tên bộ trưởng, ánh mắt lạnh như băng.

"Cái này... trước tiên sẽ điều động cho ngài một đội ba trăm người được hay không?" NaKa tựa như đang hỏi ý Lục Đình Kiêu."

"Ba trăm người..." Hai mắt Lục Đình Kiêu híp lại.

Tình huống của Philadelphia trước mắt anh cũng không rõ ràng, tốt xấu lẫn lộn, này còn chưa nói tới việc băng mafia kia trước mắt vẫn còn là một ẩn số, chỉ có ba trăm người là hoàn toàn không đủ. Nếu như trăm người có thể giải quyết vấn đề thì anh cần gì phải tốn công thế này, tự dẫn người của mình tới là được rồi, tìm tên Bộ trưởng này làm cái quái gì?

"Vậy bốn trăm người?" Thấy vẻ mặt Lục Đình Kiêu không tốt, tên Bộ trưởng lại nói.

Nhưng mà Lục Đình Kiêu vẫn nhìn chăm chăm ông ta như cũ, một chữ cũng không nói.

NaKa có chút sốt ruột, xoa hai tay nói: "Vậy theo ý anh thì như thế nào."

"Hai mươi chiếc xe tăng, năm chiếc máy bay chiến đấu, trừ người lái xe tăng và phi công lái máy bay ra thì thêm năm trăm người trang bị vũ khí hạng nhẹ nữa." Lục Đình Kiêu hời hợt nói.

Lục Đình Kiêu nói xong, NaKa lập tức dờ dãn, thiếu chút nữa chửi ầm lên rồi.

Này sao không đi cướp luôn đi?

Căn cứ tình hình chiến sự hiện nay căn bản không có nổi hai mươi chiếc xe

tăng, năm máy bay chiến đấu thì dù có cũng không thể tùy tiện điều động!

"Không được! Tuyệt đối không được! Cái này không thể được!" NaKa có chút kích động.

"Nếu đã không được thì Lục mỗ cũng không còn gì để nói, cáo từ."

"Ngài Lục! Những gì ngài yêu cầu thật quá đáng! Với tình hình hiện tại chúng tôi chỉ có thể điều động được năm chiếc xe tăng, hai máy bay chiến đấu mà thôi!"

"Được." Lục Đình Kiêu gật đầu.

"Cái gì..." Lão Bộ trưởng còn chưa kịp phản ứng lại, hình... hình như ông ta bị Lục Đình Kiêu bẫy rồi?

Đường đường là Bộ trưởng của nước X, lăn lộn hơn nửa đời trong giới chính trị mà lại bị một tên doanh nhân lừa vào bẫy...

--- O ---

Chương 651: Tình Cảnh Khiến Người Ta Đần Người

Hiển nhiên Lục Đình Kiêu là một người cực kỳ am hiểu tâm lý đàm phán, đầu tiên đưa ra một yêu cầu mà đối phương hoàn toàn không thể đáp ứng, sau đó mới đề cập đến thứ mà mình thật sự cần, như thế dễ dàng hơn nhiều.

Naka có hơi bất đắc dĩ: "Năm chiếc xe tăng, cộng thêm hai chiếc máy bay chiến đấu cùng với ba trăm người vũ trang đầy đủ, lực lượng này đã đủ để bình định được Philadelphia rồi, ngài Lục, ngài xem không có vấn đề gì chứ?"

"Được rồi." Lục Đình Kiêu nói.

Nhìn vẻ mặt ai oán của Naka, Lục Đình Kiêu bình tĩnh nói: "Ngài không cần lo lắng, nếu như có tổn thất xảy ra, tôi sẽ bồi thường tất cả, hơn nữa như tôi đã nói sẽ cố gắng hết sức dùng phương thức hòa bình để giải quyết."

"Có sự bảo đảm của ngài Lục đây tôi liền yên tâm, vậy xin mời." Bộ trưởng Naka cùng Lục Đình Kiêu lên máy bay, bay về phía căn cứ quân sự gần nhất.

Philadelphia.

Lúc này Augustine đang bị mấy gã to con đưa về phía ngoại ô của Philadelphia.

Một đội ngũ hơn trăm người, giờ chỉ còn lại hai mươi mấy người, quần áo trên người còn bị lột sạch.

Phong Tiêu Tiêu và Đường Dạ còn coi như có chút tính toán, giữ hơn bảy, tám chục tên thuộc hạ của Augustine lại làm con tin sau đó tước sạch vũ khí, bắt Augustine phải mang đủ tiền đến mới cho chuộc người, đặc biệt là Phong Tiêu Tiêu còn cho người lột sạch quần áo của bọn họ!

Quần của Augustine bị máu ngấm vào biến thành màu đỏ sậm, nửa người dưới đã bị Đường Dạ thẳng tay phế bỏ.

"Santan, Đường Dạ... sẽ có ngày tao sẽ khiến chúng mày... sống không bằng chết!" Gương mặt của Augustine xám như tro tàn, trong đôi mắt hiện lên hơi thở tàn bạo. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì đám người Satan và Đường Dạ đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng đáng tiếc là

ánh mắt không thể giết người.

"Lão Đại, bây giờ chúng ta phải làm thế nào... cảnh sát của Philadelphia toàn một lũ vô dụng, nhìn thấy Satan là chạy trốn chết, hại chết chúng ta."

Thực ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, người hại chết bọn họ không phải là người khác mà chính là Augustine, nếu không phải gã ta muốn động đến người phụ nữ của Satan, mọi người sao có thể rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.

Nửa người dưới của Augustine đã bị Đường Dạ phế bỏ nhưng mà vì để gã sống tiếp, Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu còn tìm bác sĩ phẫu thuật khâu vết thương và tiêm thuốc tê cực mạnh cho gã!

Chỉ là cái nửa người dưới này còn quan trọng hơn cái tai nhiều...

"Tao sẽ khiến chúng nó trả một cái giá đắt hơn thế này trăm ngàn lần! Tao phải khiến cho chúng nó sống không được mà chết cũng không xong!" Augustine gần như là gào lên.

Nghe thế hơn hai mươi thuộc hạ của gã ta đều lắc đầu ngán ngẩm, vị Satan đó là người như thế nào chứ, biệt hiệu của người ta là Vua của thế giới ngầm đấy, đừng nói đến Satan ngay cả Đường Dạ đều có thể giết chết Augustine dễ như trở bàn tay, gã muốn dựa vào cái gì để báo thù? Dựa vào mồm không à?

Giờ khắc này, Augustine đã âm thầm tính toán mọi thứ, trước tiên phải thông báo chuyện này lên phía trên, phía trên nhất định sẽ không chịu để yên! Đến lúc đó...

Phạch phạch phạch...

Phạch phạch phạch...

Đúng vào lúc nào, bỗng nhiên xung quanh đây lại vang lên tiếng cánh quạt máy bay âm âm, trong không trung cũng sáng rực ánh đèn.

Hai chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên xuất hiện, quanh quẩn trên bầu trời ngoại ô Philadelphia, đèn pha chiếu sáng rực từng góc trời, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

"Trục thẳng ở đâu ra vậy?"

"Trục thăng... kỳ lạ...? Mẹ nó chứ, đây là máy bay chiến đấu quân sự!!!"

Không biết là ai hét lên một tiếng, hơn hai mươi người có mặt ở đó đều ngẩng lên đánh giá thật kỹ, sắc mặt bất giác trắng bệch, quả thật là máy bay chiến đấu, hơn nữa lại còn là máy bay chiến đấu của nước X nữa chứ!

"Có chuyện gì thế? Tại sao máy bay chiến đấu của quân đội nước X lại xuất hiện ở Philadelphia?!" Tên thuộc hạ nào đó trên trán ứa mồ hôi lạnh.

Trong bụng nghĩ thầm, chẳng lẽ chính phủ nước X muốn ra tay thanh trừng mafia ở Philadelphia?

Nhưng mà thế lực của bọn họ tuyệt đối không thể khiến chính phủ nước X chú ý mới đúng, hơn nữa trong khoảng thời gian này, chiến tranh bùng nổ ở nước ngoài, chính phủ làm sao có thể lãng phí sử dụng lực lượng quân sự tại Philadelphia?

Nhưng... đó đích thực là máy bay quân dụng của nước X, không hề sai!

"Xe tăng kia!"

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, những chiếc xe tăng to lớn xuất hiện trong tầm mắt của Augustine và đám thuộc hạ. Đám người Augustine đã hoàn toàn đần thối tại chỗ, bọn họ chỉ muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì...

--- O ---

Chương 652: Vợ Mà Lại Ai?

Hai chiếc máy bay quân dụng, năm cái xe tăng chiến đấu của nước X đột nhiên xuất hiện ở Philadelphia điều này khiến đám người Augustine đều sửng sốt ngây ra tại chỗ, thậm chí sự hận thù trước đó của Augustine với Satan và Đường Dạ cũng biến mất trong chớp mắt.

Rất nhanh chóng, mấy chục chiếc xe quân dụng xuất hiện, trên mỗi một chiếc xe đều có các binh sĩ chính quy tay cầm vũ khí, ánh mắt sắc bén dò quét toàn bộ hiện trường.

Không bao lâu sau, một chiếc xe quân dụng màu trắng đỗ lại trước mặt đám người Augustine.

Cửa xe mở ra, người đầu tiên đi ra là một người đàn ông mặc quân phục, nhìn quân hàm thì có thể thấy cấp bậc của anh ta là Thượng Úy.

"Đứng lại!" Thượng Úy liếc nhìn đám người Augustine, hô lên một tiếng.

Ngay lập tức, đám binh lính hơn trăm người võ trang đầy đủ xông đến, gương họng súng đen ngòm chĩa vào đám người Augustine.

Giờ khắc này, cả người Augustine ướm sững mồ hôi lạnh, đám người này là quân đội chính quy của nước X!

Lúc này Augustine còn có chút ảo tưởng, cảm thấy nước X phái quân đội chính quy đến Philadelphia không phải là nhằm vào bọn họ mà có lẽ là vì Satan!

Đúng, nhất định là Satan!

Trong lòng Augustine lại càng chắc chắn, chỉ có cấp bậc như Satan mới có thể khiến nước X phái quân đội chính quy đến đối phó.

"Tên là gì!" Một vị hạ sĩ đi đến trước mặt Augustine, tay cầm súng chỉ vào gã quát.

"Augustine Cavendish!"

"Khôn kiếp!" Hạ sĩ gầm lên, khẩu súng tiểu liên trên tay đập thẳng vào mặt Augustine.

Thấy Augustine bị ngã nhào xuống đất, đám thuộc hạ phía sau không ai dám ho he một tiếng.

"Người đâu, giao ra đây!"

Gã hạ sĩ phần nộ quát, sau đó chĩa súng về phía gã Augustine đang rên rỉ khó nhọc trên mặt đất, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ súng.

"Người..., người gì cơ, ở đâu ra người nào!" Augustine hoàn toàn bị cú đập vừa nãy đánh cho ngu người, bây giờ tự nhiên đòi người, gã ta đâu biết ai với ai.

"Khốn khiếp, còn không giao người ra, tao bắn chết mày!" Gã hạ sĩ giơ chân lên đạp mạnh vào bụng Augustine.

Augustine liên tiếp chịu hai lần đòn, suýt nữa thì bất tỉnh.

"Ngài Lục, có phải tên này không?"

Cửa xe mở ra, Lục Đình Kiêu xuống xe.

Lục Đình Kiêu gạt đầu, theo hình ảnh trên camera giám sát truyền về, quả thật là tên này.

Nhưng mà, giờ gã và đám thủ hạ cả người đều trần truồng, đặc biệt là gã Augustine nửa người dưới trần đầy vết máu, chắc chắn là đã gặp phải gì đó, Ninh Tịch giờ này... chắc không còn ở trong tay gã ta nữa.

"Vợ tao ở đâu." Lục Đình Kiêu trước tiên là ngăn gã hạ sĩ hành hung Augustine, sau đó cúi người xuống dùng ánh mắt lạnh lẽo như băng đánh giá Augustine từ trên xuống dưới.

"Vợ... mày, vợ mày là ai!" Cả người Augustine rụt lùi về phía sau, hơi thở tàn bạo thuộc về người đàn ông này áp bức gã ta đến mức gã ta dường như không dám nhìn thẳng.

"Ninh Tịch, người phụ nữ mày bắt đi và bắn vào đùi." Tuy giọng điệu của Lục Đình Kiêu vẫn bình thản nhưng trong mắt lại hiện lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

"Ninh Tịch... tao... tao không biết cô ta, có phải mày tìm nhầm người rồi không?"

Trong bụng Augustine hốt hoảng, con nhỏ đó, rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Đầu tiên là Satan, bây giờ cả quân đội của nước X cũng xuất hiện, mà tên Thượng Úy dường như rất khách khí với người đàn ông này, chẳng lẽ là Thiếu tá, Thượng tá?

--- O ---

Chương 653: Bị Người Khác Cướp Đi Rồi!

Làm loạn nửa ngày thế mà lại là vì con nhỏ đó!

Người đàn ông trước mặt luôn nói Ninh Tịch là vợ hắn, vậy Satan thì sao, lẽ nào con nhỏ đó không phải người phụ nữ của Satan...

Ngay sau đó, Augustine đã không còn tâm tư đâu mà nghĩ đến những thứ này, gã ta không thể thừa nhận là mình đã từng hạ thủ với Ninh Tịch. Thế nên, Augustine chết sống gì cũng không chịu thừa nhận mình biết Ninh Tịch.

"Không nói?" Lục Đình Kiêu đứng dậy, ánh mắt bễ nghệ mang theo cảm giác áp bách phủ chụp xuống: "Nếu mày muốn thế, tao có rất nhiều cách có thể khiến mày mở miệng."

Trên trán gã Augustine mồ hôi ròng ròng, đánh giá người đàn ông lai lịch bất minh trước mặt, trong bụng nghĩ thầm, nếu người này có thể khẳng định rằng tất cả là do mình làm vậy thì chắc chắn đã có đủ bằng chứng, giờ gã ta có nói dối như thế nào đi nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ có thể chịu khổ hơn mà thôi.

"Cô gái đó, vừa nãy... bị người ta cướp đi rồi!!!" Sau một lúc đắn đo, Augustine quyết định nói thật.

"Tại sao lại bắt cóc Lục phu nhân! Nói!" Gã hạ sĩ đứng bên cạnh giờ báng súng lên, lại một đòn nữa giáng xuống nện vào Augustine. Đám binh sĩ này tính khí chẳng tốt đẹp gì cho lắm.

Ngay lập tức trên mặt của gã Augustine đã có thêm một vết rạch dài kèm theo tiếng gào như heo bị chọc tiết.

"Nói mau, Lục phu nhân bị ai cướp đi, bằng không tao bắn chết mày!"

Không đợi Augustine mở miệng, gã Thượng Úy đi đến trước mặt Lục Đình Kiêu nhỏ giọng nói: "Ngài Lục, vừa nãy thông qua kiểm tra camera giám sát biết được vợ của ngài quả thực đã bị một đám người khác bắt đi, hiện giờ những người đó vẫn đang trong địa phận Philadelphia."

"Một đám người khác..." Lục Đình Kiêu chau mày.

Ninh Tịch ở Philadelphia rốt cuộc đã làm gì, lại chọc phải những ai.

"Ngài Lục, những người này... e rằng không phải những kẻ bình thường." Gã Thượng Úy nói với vẻ mặt nghiêm trọng, trong đoạn video thu được từ camera giám sát, phát hiện không ít xe bọc thép quân sự, còn cả súng máy hạng nặng nữa.

Nghe gã Thượng Úy thông báo, Lục Đình Kiêu hình như đã có phán đoán, không hề do dự nói: "Đi cứu vợ tôi."

"Vậy những người này làm thế nào?" Gã Thượng Úy nhìn Augustine và đám thuộc hạ nằm trên đất: "Nếu không bắt chết?"

Lục Đình Kiêu nghe thế thì lắc đầu, trong đầu anh lại hiện lên cảnh đám người này dùng lời nói nhục mạ Ninh Tịch thậm chí còn xé rách quần áo của cô, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tôi nhớ là quân đội các anh có một hệ thống thẩm vấn, đúng không?"

Gã Thượng Úy thoáng cái đã hiểu ý anh: "Ha ha, tôi hiểu ý của ngài rồi, đám người này cứ giao cho tôi, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng đâu."

"Làm phiền rồi." Lục Đình Kiêu gật khễ.

"Giải đám người này lên xe trước, xong việc rồi mang đi!" Gã Thượng Úy hạ lệnh cho hạ sĩ đứng bên cạnh áp giải đám Augustine lên xe.

Giờ phút này, Augustine đã hoàn toàn tuyệt vọng, mặt như tro tàn, gã ta vốn nghĩ rằng bị Đường Dạ phế đi đã là kết quả tuyệt vọng nhất rồi nhưng ai ngờ chuyện đáng sợ hơn vẫn còn chờ ở phía sau.

Hệ thống thẩm vấn của quân đội nước X, tuyệt đối là địa ngục Tu La...

...

Nửa tiếng sau, ở một nơi nào đó của Philadelphia.

Hai chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên xuất hiện trên không trung cùng với đó là những chiếc xe tăng chiến đấu ngăn cản đám người Satan lại.

Những chiếc xe bọc thép của bọn họ tuy có trang bị vũ khí hạng nặng nhưng khi đối diện với xe tăng chiến đấu của quân đội cũng không dám tự ý hành động.

"Quân đội của nước X?" Phong Tấn thấy vậy không khỏi sửng sốt.

Chẳng lẽ động tĩnh tối nay quá lớn khiến quân đội nước X chú ý?

--- O ---

Chương 654: Tôi, Tôi Tôi! Tôi Chính Là Vợ Anh Ấy!

Giờ phút này hai phe đang giằng co, trong không khí tràn đầy mùi thuốc súng nhưng mà trước mắt không ai dám tự ý hành động.

"Chuyện gì thế?" Bởi vì đội ngũ đột ngột dừng lại, chiếc xe màu bạc phía sau vang lên tiếng hỏi của một người đàn ông.

Trong xe, Ninh Tịch ỉu xiu ngồi bên cạnh, bởi vì mất máu quá nhiều nên gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô hoàn toàn chẳng có hơi sức đâu mà đi chú ý bên ngoài đang xảy ra cái gì nữa, nghe thấy động tĩnh bên ngoài cũng chỉ khẽ nhấc mí mắt lên, sau đó lại nhắm lại.

Đường Dạ từ một chiếc xe bọc thép đi xuống xem xét một lát rồi quay về bên cạnh chiếc xe nhỏ màu bạc, "Là người bên phía quân đội."

Trong xe, Satan nghe thế ánh mắt liền lạnh đi: "Ồ?"

Philadelphia từ trước đến nay vẫn là một nơi chẳng ai quản lý, thế mà lần này quân đội lại đi chỗ mồm vào chuyện của người khác?

Hơn nữa, nhìn tình hình này thì chắc là đã điều động hết tất cả những thiết bị quân sự có thể điều động được đến đây rồi...

"Thú vị đây." Satan nhếch mép cười, mở cửa xuống xe.

Trên chiếc xe tăng đối diện, gã Thượng úy nhìn thấy người đàn ông tóc bạc bước xuống từ trên xe, ngay lập tức khóe miệng trở nên cứng đờ, trước đây lúc xem camera giám sát đã có dự cảm không lành rồi, không ngờ cái gã này lại quay về thật...

Quay về thì quay về, anh muốn quậy thì đóng cửa mà quậy đừng có chọc đến chúng tôi, nhưng lần này anh lại chọc đến một một nhân vật lớn, chúng tôi cũng không còn cách nào khác.

"Thượng úy Valemount, hạnh ngộ nha~! Hôm nay sao lại có thời gian rỗi đến tìm tôi uống trà thế này?"

Phong Tấn bên cạnh toát mồ hôi lạnh vì giọng điệu ngông cuồng của Satan, hự, cái gã này đúng là chẳng bao giờ biết khiêm tốn cả, vốn dĩ tình cảnh của bọn họ đã rất nguy hiểm rồi, bây giờ còn chọc phải đám người của quân đội,

không cần thận một cái thì hôm nay sợ là không thể an toàn rút lui được.

Gã Thượng úy nghe thế vẻ mặt trở nên sắc lạnh nhưng lại không thể nổi giận chỉ có thể trầm giọng nói: "Giao người anh vừa mới bắt đi ban nãy ra đây, mọi người đều bắt việc!"

Hắn ta vẫn còn nhớ chỉ thị của cấp trên, giải quyết trong hòa bình.

Nếu chỉ có một mình Augustine thôi còn dễ làm, bây giờ phải đối mặt với cái vị này... nếu như hai bên đánh nhau, ảnh hưởng quá lớn!

Satan nghe thế thì nhướn mày, người anh ta bắt?

"Không biết tôi đã bắt ai?" Anh ta tỏ vẻ rất hứng thú hỏi lại.

Valemount chỉ nghĩ là anh ta đang nói dối, đang định mở miệng khuyên nhủ, thì Lục Đình Kiêu đã đi xuống.

Trên người anh vẫn là bộ suit đen thẳng thớm khi vừa bước ra khỏi bữa tiệc, xung quanh anh như thể mang theo băng giá, đôi mắt sâu thẳm không độ ẩm đánh giá Satan, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: "Vợ của tôi."

Khoảnh khắc anh xuất hiện, ánh mắt của Satan liền thay đổi, vốn toàn là sự thờ ơ trong nháy mắt đã trở nên sắc bén, nghiêng răng nghiêng lợi gần giọng nói ra ba chữ: "Lục Đình Kiêu..."

Hai người đàn ông đứng cách nhau chỉ có mười mấy bước, một tà, một lạnh đối đầu nhau, không khí dường như đang có mùi thuốc súng và những tia lửa điện không thể nhìn thấy.

Trong chiếc xe con màu bạc cách đó không xa, Ninh Tịch giật mình choàng tỉnh dậy.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vừa nãy cô... vừa nãy sao nghe giống giọng nói của Lục Đình Kiêu vậy nhỉ?

Không đúng, sao có thể như thế được?

Làm sao Lục Đình Kiêu lại có thể xuất hiện ở cái nơi quỷ quái này chứ?

Nhất định là ảo giác...

Ánh sáng trong mắt Ninh Tịch vừa mới hiện lên rồi lại biến mất rất nhanh, nhưng thực tế vẫn còn sót một chút mong đợi, cô yếu ớt nhìn ra ngoài cửa xe.

Ngay sau đó, khi cô đã nhìn rõ ràng tình hình bên ngoài liền ngậy người ra tại chỗ.

Trước một đám xe tăng và máy bay chiến đấu đen sì, bóng dáng cao lớn vũng vàng như ngọn núi băng đứng đó không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy âm áp đến mức muốn khóc...

Lục Đình Kiêu...

Thế nhưng...thực sự là anh...

Sau một khoảng im lặng đến mức không thể thở nổi, người đàn ông tóc bạc đứng trước mặt Lục Đình Kiêu mới mở miệng: "Ha ha ha, thật buồn cười, ai là vợ của anh?"

Không đợi Lục Đình Kiêu trả lời, một cái đầu đã thò ra từ cửa sổ của chiếc xe con màu bạc, vừa vẫy tay vừa gào thét nói: "Tôi tôi tôi... là tôi!!!"

Boss đại nhân!!! Cứu mạng!!!

--- O ---

Chương 655: Bảo Bối Nhà Tôi

Khoảnh khắc nhìn thấy cô gái nhỏ, gương mặt lạnh như băng của Lục Đình Kiêu thoáng cái đã nứt vỡ: "Ninh Tịch..."

Từ sau khi nghe được cuộc điện thoại của Giang Mục Dĩ, tuy chỉ là mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi thế nhưng lại dài như cả mấy đời.

Cuối cùng bây giờ cũng đã gặp được cô rồi!

Nghe thấy tiếng Ninh Tịch, vẻ mặt của Satan hoàn toàn không giữ nổi nữa, lập tức quay ngoắt lại quát to: "Là cái mông! Cút vào trong xe cho ông! Đường Dạ, đưa cô ấy đi cho tôi!"

Nhìn thấy là phiền lòng!

Ở ngay trước mặt thế này rồi mà còn dám cấm sừng anh!

Phản! Phản rồi!

Phong Tân khẽ ho một cái, Phong Tiêu Tiêu sờ mũi ngựa mặt nhìn trời, Đường Dạ biểu cảm như thể đã đoán trước, lĩnh mệnh tiến vào xe khởi động máy.

Nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua càng lúc càng nhanh, Lục Đình Kiêu cách mình càng lúc càng xa, Ninh Tịch bám chặt vào thành cửa sổ xe ô tô, đau khổ khóc hu hu: "Hu hu hu... tôi không đi... tôi không đi..."

Boss đại nhân cứu tôi... cứu tôi...

Nhìn thấy gương mặt đáng thương của cô gái nhỏ, tim gan của Lục Đình Kiêu quặn thắt, nhiều hơn thế nữa là cảm giác vui mừng điên cuồng không thể nói rõ.

Cái gã tóc bạc này không phải là người cô thích sao?

Tại sao vừa nãy cô lại thừa nhận nói là... vợ của anh...

Chẳng lẽ bọn họ đang cãi nhau? Hay là...

Đúng lúc này Satan đã kiềm chế được cơn giận dữ, vẻ mặt khinh thường mà xì một tiếng nói: "Hừ, lúc bảo bối nhà tôi đang gặp nguy hiểm thì anh ở đâu?"

Tôi cứu cô ấy, giờ anh mới đến tranh công hả?"

Bảo bối nhà tôi? Nghe được bốn chữ này, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lập tức lạnh lùng đáp trả: "Nội nhân gặp nguy hiểm là do ai mà ra?"

"Anh..." Satan cứng họng.

Quả thật cái gã Augustine đó là vì anh ta nên mới trút giận lên Ninh Tịch, nếu như không phải anh ta hẹn gặp Ninh Tịch ở đây thì cô cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Sau đó không biết anh ta nghĩ đến cái gì mà trên gương mặt lại hiện lên vẻ nghi ngờ, nghiêng đầu sang hỏi Phong Tiêu Tiêu: "Con nhóc thối đó đổi tên thành Nội Nhân từ khi nào vậy?"

Trên trán Phong Tiêu Tiêu chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh: "Khụ, Lão Đại, nội nhân không phải là tên mà là một cách gọi vợ mình, đại khái là... là... giống với nghĩa của từ bà xã đó..."

Satan lập tức gào lên: "Fuck! Nội nội cái mông! Đăng ký chưa hả! Mà mới là nội nhân ấy."

Thấy Lục phu nhân vẫn an toàn, gã Thượng úy coi như mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục khuyên bảo: "Thả Lục phu nhân ra thì hai bên coi như không có gì, nhưng nếu mà anh vẫn còn tiếp tục ngang bướng thì đừng trách chúng tôi sử dụng vũ lực!"

"Hừ, cầu còn không được." Satan không những không sợ hãi mà ngược lại càng tỏ ra hung phấn, con ngươi màu nâu nhạt như dã thú nhìn chăm chăm về hướng Lục Đình Kiêu.

Phong Tấn thấy thế thì nhíu mày: "Satan, không thể được! Thuyền sắp đến rồi! Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, không nhất thiết phải xung đột với bọn họ!"

Ông ta hiển nhiên là cực kỳ phản đối hành động của Satan, vì một người phụ nữ mà phá hỏng kế hoạch, trước đây khi dùng trận thế lớn như vậy để đối phó với Augustine, ông ta đã không đồng ý rồi, chỉ sợ phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn, kết quả giờ tình hình còn tệ hại hơn cả tưởng tượng của ông nữa.

"Satan nhẫn nhịn một chút thì sóng êm gió lặng, giao người lại cho bọn họ

trước được không? Chúng ta sau này có thể lại..."

"Câm mồm!"

Phong Tấn đành đưa mắt sang cầu cứu Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu cũng nhún vai tỏ vẻ không giúp gì được, cũng không biết tại sao cái gã này mỗi lần đụng đến chuyện có liên quan đến Lục Đình Kiêu là lại hăng máu như gà chọi. Huống chi, lần này còn liên lụy đến cả Tiểu sư muội, giờ phút này, ai khuyên cũng đều chết.

--- O ---

Chương 656: Ông Đây Càng Muốn Đưa Em Đi!

Bên kia, Thượng úy đang mang vẻ mặt đầy nghiêm trọng khuyên Lục Đình Kiêu: "Ngài Lục, tình hình không mấy lạc quan, tôi cũng chỉ có thể dọa bọn họ được thôi, nếu phải động thủ thì... việc này tuyệt đối không được!"

"Tại sao không được?" Đôi mắt Lục Đình Kiêu đầy sát khí, chuẩn bị sẵn tinh thần đập nôi chìm thuyền với Satan, nếu đánh thật thì cùng lắm là chấp nhận mấy điều kiện của NaKa mà thôi.

Vốn dĩ ban đầu anh cũng có chút cố kỵ, bởi vì anh nhận ra tên tóc bạc này chính là người mà Ninh Tịch từng nói rằng cô ấy thích.

Thì ra cô ấy vượt nguy hiểm lén chạy tới Philadelphia chính là vì để gặp hắn ta ư?

Cô ấy cam tâm tình nguyện đi theo hắn ta...

Chuyện này quả thật như mũi tên nhọn găm chặt vào lòng anh, khiến anh như bị hủy diệt.

Nhưng, ngay lúc anh đang tuyệt vọng, Ninh Tịch lại đột nhiên xuất hiện thừa nhận rằng cô là vợ anh!!!

Rõ ràng là cô ấy không muốn đi cùng người kia!

Cô ấy đang cầu cứu mình!

Lục Đình Kiêu như lập tức được giải thoát từ địa ngục trở về với trần gian.

Bất kể thế nào, hôm nay nhất định anh sẽ đưa cô ấy về!

Lúc này, suy nghĩa của Satan cũng không khác Lục Đình Kiêu là bao.

Cô gái chết tiệt! Không muốn theo tôi ư?

Vậy ông đây càng muốn đưa em đi!

...

"Đại sư huynh, huynh thả muội ra đi? Xin huynh đừng được không?"

"Đại sư huynh, hôm nay huynh thả muội, kiếp sau chắc chắn muội sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp huynh!"

"Đại sư huynh, huynh thật sự không để ý tình đồng môn chút nào sao? Muội có còn là Tiểu sư muội mà huynh yêu mến nhất nữa không?"

...

Mặc kệ Ninh Tịch cầu xin tới mồm mép rách toạc ra rồi nhưng Đường Dạ vẫn không chút nhúc nhích.

Cuối cùng Ninh Tịch đành buông tha, chán nản tựa vào ghế, nghĩ tới cuộc gặp chóng vánh lúc nãy với Lục Đình Kiêu thì lại càng khó lòng mà chấp nhận nổi.

Nếu vẫn không có hy vọng thì thôi nhưng tại sao lại để cô gặp được Lục Đình Kiêu...

Tuy chiếc xe này nhìn hơi dỏm nhưng tính năng của nó lại rất tốt, chạy khá nhanh.

Mắt thấy sắp đến bến tàu rồi, đột nhiên lại có một người xuất hiện trên con đường phía trước mặt bọn họ.

Một người mà cả cô lẫn Đường Dạ đều không thể ngờ được là sẽ xuất hiện ở nơi này...

Đường Dạ thắng gấp, vừa khít phanh cách người đàn ông kia nửa mét.

Người đó có mái tóc xoắn tự nhiên màu nâu, làn da màu lúa mạch, cả người toát ra phong thái tự do không vương bận, người này đương nhiên là...

Ninh Tịch cả kinh đến nỗi cà lăm: "Nhị... Nhị..."

"Nhị cái gì mà nhị?" Người đàn ông kia nhướn mày, trong chớp mắt như là muôn vàn bông hoa đào đua nở.

"Nhị sư huynh!!! Nhị sư huynh..." Ninh Tịch quả thật đã kích động đến nỗi ngu người luôn rồi.

Thậm chí cô còn quên cả đau của vết thương trên đùi, lăn lông lốc bò xuống xe, "Nhị sư huynh! Là huynh thật sao?"

Người đàn ông nọ thoải mái cười to: "Ha ha ha ha... Tiểu sư muội, có nhớ huynh không?"

"Nhớ nhớ nhớ nhớ... muội nhớ huynh lắm đó!" Hai mắt Ninh Tịch đăm lẹ, đã lâu không gặp, cô thật sự rất nhớ huynh ấy.

Chuyện hoang đường năm đó tuy cô không muốn nhớ lại và gặp lại nhưng chỉ có riêng Nhị sư huynh, huynh ấy vẫn luôn là người cô muốn gặp và thân cận nhất.

Người đàn ông vuốt mái tóc dài hơi rối của cô: "Ngoan ngoãn~! Nhị sư huynh cũng nhớ muội, ôi, tóc Tiểu sư muội đã dài thế này rồi à, thật đẹp, thì ra Tiểu sư muội của huynh là một cô bé xinh đẹp thế này~!"

--- O ---

Chương 657: Thật Không Nhìn Nổi

"Đương nhiên rồi! Mọi mặc đồ nữ trông còn đẹp nữa! Đúng rồi Nhị sư huynh, huynh lại dạt đi đâu vậy, Đại sư huynh nói hơn nửa năm không gặp huynh, cũng không liên hệ được với huynh!" Giọng Ninh Tịch đầy vẻ ai oán.

Đường Lãng nhướn mày nhìn cô: "Mọi cũng thế đó thôi~!"

Hai người ôn chuyện hơn nửa ngày, mãi đến khi Đường Dạ không nhịn được mở miệng: "Đường Lãng."

"Ha ha! Sư huynh, đã lâu không gặp~! Huynh có nhớ đệ không?" Đường Lãng như người không xương bay tới, nép cả người lên vai Đường Dạ.

Đường Dạ không tỏ vẻ gì, chỉ hất tay ra: "Sư phụ vẫn đang tìm đệ."

Đường Lãng lại dính tới: "Chỉ có sư phụ thôi sao? Vậy còn huynh?"

Một bên, Ninh Tịch che mắt mình lại: "Á á á... thật không nhìn nổi! Ở đây còn có trẻ con đây nhé! Đóa hoa của tổ quốc bị các huynh dạy hư mất thôi!"

Đường Lãng cúi trán cô một cái: "Mọi mà là hoa sao? Bá Vương Hoa à?"

Ninh Tịch: "... Cút! Mọi là Tiểu Bạch Hoa!"

Ai ngờ Đường Lãng nghe vậy thì như nghe phải chuyện cười, ôm bụng cười toáng lên: "Mọi ấy à... lại còn Tiểu Bạch Hoa... A ha ha ha ha."

Ninh Tịch đen mặt: "Gì chứ! Sao? Mọi không thể là Tiểu Bạch Hoa được à! Huynh cười cái gì?"

"Ha ha ha ha..." Đường Lãng ôm bụng, cười đến nổi nói không nên lời.

Một giây sau, Ninh Tịch hoàn toàn không thấy rõ Đường Lãng ra tay thế nào, chỉ thấy Đường Lãng vốn đang cười to, cánh tay thoát cái đã để lên gáy Đường Dạ đâm một ống kim vào, nhanh chóng tiêm cho anh ta một chất lỏng trong suốt...

Đường Dạ không có nổi thời gian phản ứng đã lăn ra hôn mê bất tỉnh rồi.

"Ôi má nó! Nhị sư huynh! Huynh... Huynh làm gì thế? Tại sao phải tiêm Đại sư huynh?" Ninh Tịch sợ ngây người.

"Đồ ngốc! Đương nhiên là cứu muội rồi!" Đường Lãng nói xong bèn đỡ lấy cơ thể đã mềm nhũn của Đường Dạ bỏ bên vệ đường.

Ninh Tịch vẫn như đang lạc trong mộng: "Cứu... muội ư"

"Không có thời gian nhiều lời đâu, nhanh đi theo huynh!"

Đường Lãng vừa thúc giục vừa nhanh chóng đỡ Ninh Tịch lên xe, sau đó ngồi vào ghế lái.

Đường Lãng vừa ngồi xuống liền trợn mắt: "Mẹ nó! Satan vớt cái đồ cổ này ở đâu ra thế? Thế này thì lái thế nào!"

"Muội biết muội biết! Nhưng chân muội đang bị thương không cử động được!"

"Nhanh dạy huynh!"

"Được được được, để muội chỉ huynh nè..."

Hai người đang giằng co thì đột nhiên một cánh tay bỗng chen vào từ cửa sổ, kéo Đường Lãng đang ngồi trên ghế lái ra ngoài.

Chỉ thấy Đường Dạ vốn đang bất tỉnh túm lấy áo Đường Lãng, vẻ mặt âm trầm đáng sợ vô cùng: "Đường! Lãng!"

Đường Lãng xoay người dùng chiêu ve sầu thoát xác, thoát khỏi áo khoác của mình thì mới thoát thân được, khuôn mặt tràn ngập vẻ không tin nổi nhìn người đàn ông trước mặt: "Đệt! Đồ biến thái! Ông đây đã phải dùng gấp đôi liều lượng rồi đó, sao huynh vẫn tỉnh nhanh như thế được!"

Đường Dạ vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào anh ta, đôi mắt y như một lưỡi dao sắc bén nhuốm máu: "Giải thích."

Đường Lãng cau mày, hơi mất kiên nhẫn: "Không có gì để giải thích, sự thật như huynh đang thấy đây."

Vẻ mặt Đường Dạ lạnh như băng: "Đệ phản bội tổ chức."

Đường Lãng khẽ "xi" một tiếng, miệng khẽ cong lên: "Đúng thế, sao nào, huynh muốn thanh lý môn hộ?"

--- O ---

Chương 658: Đùng Hối Đàng Ông Có Được Hay Không Được?

Nhìn vẻ mặt chẳng sao cả của đối phương, Đường Dạ nắm chặt hai tay thành quyền, các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, phát ra tiếng răng rắc, đôi mắt lạnh lẽo dường như có thêm một tia đau đớn: "Đệ..."

Nhìn ánh mắt tổn thương của Đường Dạ, Đường Lăng khẽ nhắm mắt lại rồi mở miệng nói: "Đánh một trận đi Đại sư huynh, ai thắng người đó dẫn Tiểu sư muội đi, thế nào?"

Sau khi yên lặng một lúc, cuối cùng Đường Dạ cũng mở miệng: "Được."

Ninh Tịch triệt để mờ mịt.

Tình... Tình huống gì thế này...

Nhị sư huynh phản bội tổ chức?

Vậy huynh ấy đầu quân cho ai?

Không đúng, vừa rồi Nhị sư huynh đang êm đẹp sao đột nhiên lại tấn công Đại sư huynh để cứu cô...

Chẳng lẽ huynh ấy đầu quân cho Đại ma vương?

Không thể nào?

Việc này không khoa học chút nào! Sao Nhị sư huynh có thể dính dáng đến Đại ma vương được?

Nhưng tình hình trước mắt dường như cũng chỉ có thể giải thích được theo cách này, nếu không thì tại sao Nhị sư huynh lại xuất hiện đúng lúc này, lại còn đối nghịch với Satan tới đây cứu cô?

Ngay lúc Ninh Tịch đang thất thần, hai người phía trước đã đánh được hơn mười chiêu.

Có điều bí ẩn ở chỗ là mỗi chiêu của Đường Lăng đều bị ép tới gắt gao, chỉ phòng thủ chứ không hề có cơ hội tấn công.

Ngọn lửa hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng Ninh Tịch lại dần tối đi, cô vội kêu lên: "Nhị sư huynh! Rốt cuộc là huynh có được hay không vậy?"

Đường Lãng vừa đỡ những chiêu công kích gần như điên cuồng của Đường Dạ, vừa nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: "Đừng hỏi đàn ông những câu như là có được hay không được?"

Vừa dứt lời, khí thế của Đường Lãng đã lập tức thay đổi.

Đôi mắt Ninh Tịch sáng ngời, cuối cùng Đường Lãng cũng nghiêm túc rồi.

Đường Lãng bắt đầu đánh trả, cũng coi như ngang tài ngang sức với Đường Dạ, lại còn vừa đánh vừa ba hoa: "Hừ, sư phụ thật bất công, dạy huynh không ít thứ hay ho nhỉ!"

Khóe miệng Ninh Tịch co rúm, thật không biết xấu hổ, huynh mất tích hơn nửa năm, đương nhiên là sư phụ chỉ có thể dạy cho Đại sư huynh rồi.

Càng mặt dày hơn chính là!

Thiên phú của Đường Lãng cũng quá biến thái, vừa đánh vừa học lỏm mấy chiêu mới của Đường Dạ, hơn nữa còn đánh trả lại nguyên vẹn.

Ninh Tịch chỉ hận lúc này không có hạt dưa để cắn thôi, trận đánh hay như thế.

Bị Đường Lãng dùng mấy chiêu mới đánh trúng, Đường Dạ như bị giẫm phải vảy ngược... đột nhiên anh ta dừng lại lùi về phía sau một bước, sau đó ổn định cơ thể.

Anh ta yên lặng nhìn Đường Lãng, chỉ một chốc sau, anh ta đưa tay lên từ từ tháo mắt kính xuống.

Ninh Tịch thấy thế thì trong lòng hốt hoảng.

Hông rồi!

Đến bây giờ cô mới phát hiện ra hai người này đánh nhau nửa ngày rồi mà Đại sư huynh vẫn chưa tháo kính!

Điều này thể hiện rằng vừa rồi Đại sư huynh vẫn chưa dùng hết sức!

Không chỉ có Ninh Tịch, Đường Lãng vốn hiểm khi tỏ ra lo lắng cảnh giác cũng điều chỉnh lại trạng thái.

Điều Ninh Tịch lo lắng quả nhiên đã thành hiện thực...

Khi Đường Dạ tháo kính xuống, anh ta lúc này như thể ác thú được tháo phong ấn, dốc hết toàn lực!

Hơn nữa Ninh Tịch còn nhìn ra được lần này Nhị sư huynh cũng bị ép phải đánh hết sức.

Tóm lại lần này hai người sẽ phải đánh một trận long trời lở đất rồi!

Lúc này không biết Đường Lãng đã mắng câu "Đồ biến thái" biết bao nhiêu lần rồi.

Vốn anh ta cho rằng Đường Dạ đã đến ngưỡng rồi, nếu chỉ dựa vào ngộ tính của huynh ấy thì nửa năm ngắn ngủi như thế này chắc chắn không thể đột phá quá nhiều, thế nên mới cho rằng lần này mình có thể thắng, ai ngờ vẫn đánh giá thấp huynh ấy.

--- O ---

Chương 659: Hôn Rồi... Hôn Rồi ...

Tư chất của huynh ấy vốn bình thường, vậy mà có thể luyện được đến mức độ này, quả thật đúng là không phải người thường!

Đánh nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì, vẫn sẽ ngang tay như trước mà thôi.

Thời gian không chờ đợi ai cả, quân tiếp ứng của Satan cũng sắp đến rồi, anh ta không thể kéo dài hơn được nữa, phải nhanh chóng đưa Tiểu sư muội đi!

Phải nghĩ cách... Phải nghĩ cách...

Mẹ nó! Nghĩ cái rắm ấy! Tên Đường Dạ này quá cẩn thận, chiêu thức không hề có chút sơ hở nào!

Đường Lãng chỉ vừa phân tâm một chút đã phải hứng một quyền của đối phương lên mặt, khoe miệng lập tức nóng rát đau đớn: "Mẹ nó chứ Đường Dạ, huynh đây là đang mưu sát chồng đấy!"

Ra tay nặng như vậy!

"Lại phân tâm nữa thì huynh sẽ không cho đệ cơ hội thứ hai đâu!" Ánh mắt Đường Dạ lạnh lẽo.

Sắc mặt Đường Lãng tái nhợt, mẹ nó! Ông đây không tin huynh không phân tâm chút nào!

Lại thêm trăm chiêu nữa, Đường Dạ tấn công ác liệt nhưng Đường Lãng lại không hề lùi bước mà còn có xu thế tiến gần về phía Đường Dạ, Đường Dạ không chút sợ hãi, lúc này Đường Lãng không thể tấn công anh ta được, càng tiến gần thì chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Đường Lãng càng lúc càng đến gần, đồng thời, khoe miệng từ từ nở nụ cười quái dị, đợi đến lúc Đường Dạ phát hiện ra điều kỳ lạ thì đã không kịp nữa rồi.

Môi Đường Lãng đã đặt lên môi anh rồi... hôn... hôn rồi... hôn thật rồi...

Thừa dịp Đường Dạ phân tâm, Đường Lãng lập tức lợi dụng thời cơ đè lên động mạch của anh ta, một tay áp anh ta vào cửa xe: "Su huynh, huynh thua rồi."

Ninh Tịch ngậy ra như phồng, vẻ mặt thâm vô cùng: "Mẹ nhà nó!!!! Mắt chó hợp kim của muội! Nhị sư huynh! Huynh không biết xấu hổ!"

"Đây gọi là binh bất yếm trá." Đường Lãng không cho đây là chuyện đáng xấu hổ gì, cười hì hì nhìn sắc mặt tái nhợt của Đường Dạ, thông thả nói: "Sư huynh, đừng nói huynh không nhận thua đấy nhé!"

Lúc này sắc mặt Đường Dạ thay đổi xoành xoạch y như đèn kéo quân, hít sâu một hơi rồi chấp nhận thực hiện lời hứa: "Cút!"

Đường Lãng: "Tuân lệnh!"

Sau đó lại tựa như sợ Đường Dạ hối hận, một tay vác Ninh Tịch lên vai chạy biến đi, cùng lúc đó cũng lôi điện thoại ra gửi cho bên kia một tin: [Rút lui!]

...

Bên kia, thế cục hai phe vẫn đang căng thẳng như trước.

Thượng úy khuyên đến nổi đắng cả miệng rồi mà đối phương thì vẫn chẳng có ý tứ gì là nghe vào.

Thời gian từ từ trôi qua, phía chân trời đã hứng vài tia nắng, trời đã sắp sáng nhưng cả hai bên đều không có ý lùi bước.

Satan ngáp một cái, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Lãi nhái dong dài làm gì, có đánh hay không hả?"

Phía đối diện, Lục Đình Kiêu bỗng lôi điện thoại ra, lướt mắt nhìn tin nhắn trên màn hình, một sự ngạc nhiên lóe lên trong mắt anh rồi vội vã biến mất, không để bất cứ ai phát hiện ra.

Lục Đình Kiêu nhìn về Satan: "Như anh mong muốn."

Satan nghe vậy, đôi mắt liền hiện lên vẻ khát máu.

Phong Tấn còn đang trông mong Lục Đình Kiêu là người trầm ổn biết suy nghĩ trước sau không ngờ lại cũng là kẻ mất lý trí như chủ nhân của mình, khuôn mặt già nua đây khổ sở.

Có điều, người khổ sở hơn chính là vị Thượng úy bên cạnh Lục Đình Kiêu: "Ngài Lục, không thể đánh!"

Vấn đề ở chỗ không phải là thắng thua mà là hiện tại nước X chiến sự đang hỗn loạn, lực lượng chủ lực không thể tồn tại ở đây được, nếu không các thế lực thù địch sẽ nhân cơ hội này để tấn công.

--- O ---

Chương 660: Xin Lỗi, Anh Đến Muộn!

Đúng lúc này, một chiếc xe việt dã quân dụng chạy như bay tới phía sau Lục Đình Kiêu.

Bộ trưởng Naka cùng với mấy thuộc hạ vội vàng xuống xe.

Hiển nhiên, Thượng úy thấy tình hình không khống chế nổi nữa bèn thông báo với cấp trên của mình.

Bộ trưởng Naka đuổi tới trước mặt Lục Đình Kiêu, khuôn mặt ngập vẻ lo lắng: "Ngài Lục, ngài đã đồng ý với tôi là giải quyết hòa bình cơ mà!"

"Tôi nói là sẽ cố hết sức." Lục Đình Kiêu trả lời với vẻ vô cảm.

"Ngài Lục, tôi biết ngài sốt ruột muốn cứu vợ mình, nhưng thật ra cũng không phải là không có cách, đợi bọn họ rời khỏi khu vực nước X ra biển rồi, chúng ta sẽ có cơ hội ra tay! Cần gì phải cứng chọi cứng lúc này đúng không?" Naka ra sức khuyên nhủ.

Lục Đình Kiêu nghe vậy, vẻ mặt đã có vẻ hơi dao động.

Bộ trưởng vừa thấy có hy vọng bèn lập tức cố gắng dùng lời lẽ để khuyên nhủ.

Khuyên bảo hơn nửa ngày, cuối cùng vẻ mặt Lục Đình Kiêu cũng trầm xuống: "Rút lui."

Satan lập tức trào phúng, "Ồ kìa, sao lại rút lui? Tôi còn chưa đồng ý mà?"

Anh đã sớm biết với tính tình của Lục Đình Kiêu thì tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện mất lý trí như vậy chỉ vì một cô gái, trận này chắc chắn sẽ không đánh.

Nhưng Phong Tấn lại không biết điều đó, ông vội vàng đi lên khuyên Satan suy nghĩ lại, không cho anh kích thích đối phương đối ý, đồng thời dặn dò thuộc hạ lập tức lui quân.

Lúc này Satan mới lười biếng ngáp một cái, tỏ vẻ mất hứng leo lên xe bọc thép.

Dù sao thì Ninh Tịch cũng đã nằm trong tay anh, muốn cướp lại ư?

Nằm mơ!

Trên biển... hừ trên biển lại càng là thiên hạ của anh!

Nhìn người kia cuối cùng cũng bỏ đi, bộ trưởng Naka thở phào một hơi nhưng đồng thời cũng rất lo lắng. Lục Đình Kiêu để ý vợ anh ta như thế, sao có thể từ bỏ ý định được!

Thảm nhất là thật ra ông ta chẳng hề nắm chắc rằng có cứu được Lục phu nhân ra hay không, vừa rồi ông ta chỉ cố ý nói vậy để ổn định cảm xúc của Lục Đình Kiêu thôi. Trên thực tế, nếu để Satan ra biển thì chẳng khác gì thả hổ về rừng, muốn cứu người lại càng là điều không thể!

Naka hạ quyết tâm, đến lúc đó phải gắng hết sức phái người đi cứu nhưng có cứu được hay không, hay có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không thì không biết được.

"Ngài Lục, bây giờ chúng ta về DiBu trước để thương lượng đôi sách cụ thể, bàn bạc kỹ hơn..."

Naka đang muốn trấn áp cảm xúc của Lục Đình Kiêu, thì Lục Đình Kiêu lại đột nhiên trầm mặt mở miệng: "Trở lại biên giới Philadelphia!"

Bộ trưởng Naka không hiểu ra sao, không biết lúc này Lục Đình Kiêu tới biên giới làm gì nhưng vì chột dạ nên cũng chỉ đành lệnh cho mọi người di chuyển về phía biên giới Philadelphia.

Lúc cách biên giới còn mấy trăm mét, Lục Đình Kiêu đột nhiên nhảy xuống khỏi xe tăng ở giữa đường, bước nhanh về phía trước.

"Hey, BOSS! Bên này! Bên này!"

Cách đó không xa, bên cạnh cột mốc biên giới, một người đang gào khản cả cổ họng. Người đó có mái tóc nâu và đang diu cơ thể mảnh mai của một cô gái, cô gái kia nhìn có vẻ giống...

Sau khi thấy rõ hai người, đôi mắt Lục Đình Kiêu như bị siết chặt, nhanh chóng đi về phía đó.

Ninh Tịch mất máu quá nhiều, lại bị dày vò cả ngày, lúc này thần trí đã mơ hồ, thấy bóng người quen thuộc tiến về phía mình liền làm bầm theo bản năng: "Lục... Đình Kiêu..."

Một giây trước khi mất ý thức, cô cảm giác mình được bao bọc bởi một cái ôm ấm áp, còn có cả giọng nói run rẩy vang lên...

"Là anh đây! Xin lỗi! Anh đến muộn!"

--- O ---

Chương 661: Chúng Ta Sẽ Sớm Gặp Lại Nhau Thôi

Tại bến tàu Philadelphia.

Lúc này sương mù đã dần tan đi mặt trời cũng đang từ từ nhô lên, khắp mặt biển óng ánh sắc vàng nhưng có người sắc mặt lại như mưa dầm.

"Người đâu?" Satan vui vẻ đưa người chạy tới nhưng lại chỉ thấy một chiếc xe nát trông rỗng.

Hiếm khi thấy Đường Dạ không đeo kính, vẻ mặt hoảng hốt đứng quay lưng lại với biển, không biết đang nghĩ gì, thấy có người tới anh mới khẽ ngẩng mắt nhìn, giọng điệu u ám nói: "Bị người của Lục Đình Kiêu đưa đi rồi."

"Có người có thể đưa người trong tay cậu đi sao?" Sắc mặt Satan nhất thời khó coi vô cùng.

"Là Đường Lãng." Rõ ràng trông sắc mặt Đường Dạ cũng không tốt lắm.

Con mắt Satan nheo lại: "Đường Lãng..."

Chẳng trách... Chẳng trách ban nãy Lục Đình Kiêu lại chịu thỏa hiệp, giả vờ cũng giống lắm! Còn cố tình cò kè mặc cả, phí lời với lão bộ trưởng kia kéo dài thời gian, chính là để Đường Lãng có đủ thời gian để âm thầm đi cứu người...

Chết tiệt! Không ngờ Satan mà lại cũng có ngày bị trúng kế!

Anh đã cố tình cử Đường Dạ đưa Ninh Tịch đi nhưng không ngờ... người tới lại là Đường Lãng...

Nghe thấy vậy, Phong Tiêu Tiêu và Phong Tấn ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đúng là ai mà ngờ được Đường Lãng mất tích hơn nửa năm nay... giờ lại thành... người của Lục Đình Kiêu!

"Sao có thể thế được! Không thể nào có chuyện này được!" Phong Tiêu Tiêu không thể tin nổi: "Nhị sư huynh không thể nào lại phản bội chúng ta được!"

Cô và Đường Dạ còn cả Đường Lãng ba người từ nhỏ đã được sư phụ nuôi dưỡng, cùng nhau lớn lên, tình cảm còn thân thiết hơn anh em ruột thịt nên

cô khó lòng mà chấp nhận được sự thật này.

Nhưng sự thật bày ra trước mặt, Đường Dạ cũng đâu thể bịa chuyện được.

Hơn nữa, vừa nãy Đường Dạ còn đích thân đối đầu với Đường Lăng, lúc này chắc tâm trạng của huynh ấy còn tồi tệ hơn nữa.

Phong Tiêu Tiêu sợ Đại sư huynh buồn nên không dám hỏi kỹ...

Cô biết, tuy thường ngày hai người hay đánh nhau nhưng thật ra tình cảm của hai người rất tốt, lúc nào cũng vào sinh ra tử với nhau, khi làm nhiệm vụ hai người cũng phối hợp ăn ý với nhau nhất...

"Vớی thực lực của cậu mà lại dễ dàng thua cậu ta sao?" Trong mắt Satan thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, rõ ràng không hề tin lý do này của Đường Dạ.

Dù Đường Dạ không thắng được nhưng cũng không thể thua, lại còn thua nhanh như vậy.

Lần nào hai người đánh nhau mà chẳng đánh tới cả nửa ngày, có khi đánh ba ngày ba đêm liên tiếp vẫn không phân thắng bại cũng là chuyện bình thường.

Thật ra Phong Tiêu Tiêu cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ là cô không tiện hỏi, kỳ thật, trong lòng cô hơi nghi ngờ về việc Đại sư huynh mềm lòng...

Đương nhiên, chuyện này cô cũng không dám nói ra!

Đường Dạ thần sắc cứng nhắc, cũng không giải thích: "Thua chính là thua."

Lúc này, Phong Tấn nhìn đồng hồ giục: "Lên thuyền đi! Phải lên đường rồi!"

Satan không hỏi gì nữa, quay người nhìn chăm chăm vào thành phố vẫn đang ngủ say phía sau.

Ngón tay thon dài vuốt đám tóc bạc đang lay động trong gió biển ra, để lộ ra con mắt bị tóc che lấp chưa từng lộ ra trước mặt người khác.

Con mắt phượng còn đẹp hơn mắt của phụ nữ này thế mà lại có một vết sẹo cắt ngang qua mắt, tuy vết sẹo đã mờ nhưng vẫn phá hỏng vẻ đẹp hoàn mỹ của con mắt ấy, có điều như vậy lại càng tôn lên sự cuồng dã nguy hiểm của kẻ được mệnh danh là Vua của thế giới ngầm.

"Hừ, Lục Đình Kiêu, chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi..."

Tới lúc đó, tao sẽ lấy lại tất cả những thứ thuộc về tao.

--- O ---

Chương 662: Tiểu Sư Muội Trở Thành Bà Chủ!

"Đây... Sao Lục phu nhân lại ở đây?" Lão bộ trưởng cùng Thượng úy không ngờ sẽ thấy phụ nữ xuất hiện ở đây, hai người đều tỏ ra kinh ngạc.

Lục Đình Kiêu cũng không nói nhiều, anh cởi áo khoác ra bọc lấy cô rồi cẩn thận ôm chặt lấy.

NaKa lúc này sao có thể không hiểu được!

Lục Đình Kiêu không hoàn toàn tin tưởng bọn họ và đã sớm chuẩn bị phương án thứ hai.

Nét mặt già nua của NaKa có chút khó xử, nói cho cùng chuyện này cũng là do ông ta xử lý không ổn thỏa.

Muốn qua mắt người ta nhưng từ đầu tới cuối đều bị người ta nhìn thấu.

Vậy nên, ông ta vội vàng ân cần tiến tới, muốn cứu cánh: "Ngài Lục, mời đi bên này, tình trạng của Lục phu nhân lúc này e rằng cần phải cứu trị kịp thời, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn đội ngũ y bác sĩ tốt nhất rồi! Môi trường bệnh viện âm ỉ hức tấp, ngài có thể để phu nhân tới thẳng nhà tôi để dưỡng thương!"

Việc Lục Đình Kiêu muốn làm nhất lúc này chính là đưa Ninh Tịch về nước, nhưng trên đùi Ninh Tịch có vết thương và có lẽ còn rất nhiều chỗ bị thương khác nữa mà anh không biết.

Tình trạng của cô lúc này quả thật không hợp đi đường dài, phải lập tức chạy chữa.

Cuối cùng, Lục Đình Kiêu chọn tạm thời ở lại: "Làm phiền ông rồi."

Việc này cũng xem như nể mặt lão bộ trưởng.

NaKa nghe vậy, thần tình căng thẳng cuối cùng cũng dần giãn xuống, vội gọi đội ngũ y bác sĩ tới.

Các bác sĩ mới sáng sớm đã tập trung lại hết ở phía sau nên rất nhanh đưa cáng chạy tới.

"Xin Lục tiên sinh đây hãy đặt phu nhân cẩn thận nằm xuống cáng."

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng đặt Ninh Tịch lên đó.

Nhưng vừa đặt người xuống, cô gái vốn đang ngủ yên bỗng tỉnh lại theo bản năng ôm chặt lấy cổ Lục Đình Kiêu, cô nhú mày lộ ra vẻ mặt thống khổ: "Không... đừng..."

Vì đã lâu cô không được uống nước nên giọng đã khản đặc lại, nói không lên lời, tiếng nhỏ như mèo kêu, nghe càng đáng thương hơn.

Lục Đình Kiêu nhất thời mềm lòng lại bế cô lên, vỗ nhẹ lên người cô: "Đừng sợ, có anh ở đây."

"Khụ khụ khụ khụ khụ..." Đường Lãng trợn mắt há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên anh thấy Tiểu sư muội yếu đuối như vậy, lại còn cả một Lục Đình Kiêu dịu dàng đến thế nữa!

Như gặp phải ma vậy, hết cả hồn!

"Ngài Lục, tình cảm của ngài với phu nhật thật tốt! Ngài... cứ bế cô ấy trước vậy, đừng chạm vào vết thương của phu nhân là được." Một bác sĩ cười nói.

"Ừm." Lục Đình Kiêu vốn cũng không định đặt cô xuống nữa, ai mà nỡ chứ.

Đường Lãng bỗng nhớ ra chuyện chính, vội chêm vào một câu: "Boss, thứ tôi cần, anh hứa sau ba ngày sẽ đưa cho tôi, anh không quên đấy chứ?"

Mắt Lục Đình Kiêu không hề rời khỏi cô: "Ừm."

"Vậy tôi lượn trước đây!" Đường Lãng cáo từ.

"Có nước không?" Lục Đình Kiêu hỏi bác sĩ.

Đường Lãng bị ngó lơ: "..."

Thôi bỏ đi! Lượn cho khuất mắt người ta nào!

Trong mắt Boss giờ chỉ có Tiểu sư muội thôi những cái khác đối với anh mà nói chẳng khác gì phù du cả.

Haiz haiz haiz... không ngờ, đúng là không ngờ? Đi một vòng lớn, cuối cùng Tiểu sư muội vẫn trở thành bà chủ!

Tiểu sư muội của anh giỏi lắm!

--- O ---

Chương 663: Ông Xã...

Tại nhà của bộ trưởng NaKa.

Lục Đình Kiêu ngồi cạnh giường nắm chặt tay Ninh Tịch, các bác sĩ đang bận rộn lấy máu của Ninh Tịch để xét nghiệm toàn thân cho cô, tránh để cô mắc phải bệnh khác hay bị tiêm phải thuốc gì.

Lông mày Lục Đình Kiêu từ đầu đến cuối đều cau chặt, không hề thả lỏng tinh thần.

"Ngài Lục, xin ngài hãy đợi một chút, nhanh nhất cũng phải hai tiếng nữa mới có kết quả xét nghiệm."

"Cô ấy sốt cao quá."

"Vì vết thương bị nhiễm trùng, đây là hiện tượng thường thấy. Cũng may Lục phu nhân đã tự mình xử lý qua vết thương nếu không để viên đạn trong cơ thể quá lâu chiếc chân này cũng không thể giữ lại được."

Lúc này, sắc mặt Lục Đình Kiêu trở nên u ám.

Bàn tay nắm chặt lấy tay Ninh Tịch càng siết chặt hơn, chỉ ra ngoài có một ngày ngắn ngủi mà lại thành ra thế này, sao anh có thể không đau lòng được!

Hai tiếng sau, rút cuộc cũng có kết quả kiểm tra.

"Ngài Lục, có kết quả rồi, cơ thể Lục phu nhân đều bình thường, ngoài vết thương bị trúng đạn trên chân ra những chỗ khác không có vấn đề gì cả."

Nghe thấy kết quả, không chỉ Lục Đình Kiêu mà NaKa cũng thở phào, ông ta lập tức dặn dò mọi người phải chăm sóc cô cẩn thận, sau đó sắp xếp cho hai người căn phòng tốt nhất.

Vì tưởng Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch là vợ chồng thật nên đương nhiên ông ta xếp cho hai người một phòng.

...

Lần này Ninh Tịch bị thương nặng, ngủ nguyên một ngày một đêm mà vẫn không tỉnh dậy, có điều may mà cũng đã hạ sốt.

Lão Bộ trưởng muốn lấy lòng Lục Đình Kiêu, cố tình mở một bữa tiệc mời không ít quan chức cấp cao và các trùm làm ăn lớn trong nước tới.

Trong bữa tiệc, ai cũng tỏ ra thân thiết khen tặng Lục Đình Kiêu.

"May mà lần này Lục phu nhân không có chuyện gì, nếu không chúng tôi thật sự khó tránh khỏi tội lỗi!"

"Đúng vậy đấy! Lục phu nhân quả là có quý nhân phù trợ!"

...

Chuyện Ninh Tịch là vợ anh, Lục Đình Kiêu từ đầu tới cuối không hề giải thích.

Trong chuyện này, sự khác nhau giữa vợ và tình nhân là rất lớn, chỉ một phụ nữ bình thường mà muốn để cả nước X điều động lực lượng quân đội, hiển nhiên là không thể nào, nên lúc đầu anh mới nói thẳng luôn Ninh Tịch là vợ anh.

Những người này cũng không thể thật sự đi tra xem rốt cuộc anh đã kết hôn hay chưa.

Tuy Lục Đình Kiêu đã sớm quen với những bữa tiệc kiểu này nhưng lúc này rõ ràng là anh không hề để tâm tới.

Tâm trí anh lúc này đều đang hướng hết về người con gái còn chưa tỉnh lại kia.

Cũng không biết sau khi cô tỉnh dậy phát hiện mình đang ở chỗ lạ liệu có sợ không, không biết có chỗ nào thấy khó chịu không...

Mọi người vẫn đang nâng cốc nói chuyện vui vẻ, Lục Đình Kiêu một tay chống đầu, tay còn lại bưng rượu, ngón tay gõ gõ lên chiếc ly thủy tinh theo tiết tấu.

Tư thế này, rõ ràng là bắt đầu mất kiên nhẫn muốn chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Đúng lúc anh đang chuẩn bị đứng dậy, bỗng có người chạy vào phòng tiệc...

Nói chính xác thì là có một người bỗng nhảy vào...

Chỉ thấy Ninh Tịch một chân đứng đó, mặc một chiếc váy ngủ trắng rộng, mái tóc dài lộn xộn xõa xuống bên vai, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, vẻ mặt hoảng hốt giống như vừa trải qua chuyện gì cực kỳ đáng sợ...

Mãi tới khi ánh mắt cô xuyên qua chiếc bàn dài nhìn thấy người đàn ông đang bung ly rượu ở tận đầu bên kia, cô mới thoáng thấy yên ổn.

Cô nằm mơ, mơ một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ, cô mơ thấy Lục Đình Kiêu vì cứu cô mà bị chết trong lửa đạn...

"Bos..."

Sau khi thấy Lục Đình Kiêu vẫn đang yên ổn ngồi đó, Ninh Tịch mới yên tâm trở lại, đến tận lúc này cô mới phát hiện thấy xung quanh có những người khác nữa.

Ai ngồi đây cũng áo mũ chỉnh tề... vừa nhìn đã biết toàn là người có thân phận hoàng thân quốc thích...

Đầu Ninh Tịch đang trong cơn mê man bỗng tỉnh táo lại, suýt nữa buột miệng gọi "Boss", sau đó vội sửa thành: "Ông xã..."

--- O ---

Chương 664: Ông Xã, Anh Thích Kiểu Vợ Thế Nào?

Phòng tiệc yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Nhưng, hai chữ "ông xã" lại nổ đing tai nhức óc trong tai Lục Đình Kiêu.

"Vị này là... Lục phu nhân?" Một lát sau, cuối cùng cũng có một người trên bàn ăn chân chừ hỏi.

Lúc này Lục Đình Kiêu đã đứng dậy sai bước tiến về phía cô, ánh mắt lạnh như băng nhìn xuống chân cô, "Sao em không đi dép vào?"

Ninh Tịch bị ánh mắt nghiêm khắc đăm tới nên rụt rụt ngón chân lại: "Có đi mà... nhưng trên đường rơi mất..."

"..." Lục Đình Kiêu đành mặt lại, bế cô lên.

Ninh Tịch theo phản xạ vòng tay ôm lấy cổ anh để giữ vững cơ thể, sau đó lặng lẽ liếc mắt nhìn đám người tai to mặt lớn trong phòng khách, yếu ớt nói: "Có phải... Có phải em lại gây họa rồi không...? Ông xã... ông xã, sao anh không nói gì vậy?"

Ninh Tịch có khả năng thích ứng vô cùng nhanh chóng, giờ mở miệng ra gọi ông xã cũng khá là thuận miệng.

Nhưng cô hoàn toàn không hề biết hai chữ đó đối với Lục Đình Kiêu lại có ảnh hưởng lớn đến thế nào.

Lung Lục Đình Kiêu cứng ngắc, mấy giây sau mới cử động lại được, anh quay lại nói với mọi người: "Xin lỗi các vị, hiện tại vợ tôi không được khỏe, Lục mỗ xin phép về trước."

Mọi người nghe vậy cũng cười nói, "Lục tổng khách khí rồi! Ngài mau đi đi! Cứ mặc kệ chúng tôi!"

"Chuyện nên làm, chuyện nên làm mà! Tất nhiên phu nhân quan trọng hơn rồi!"

"Ai cũng nói đàn ông thương vợ là người đáng tin, quả nhiên là vậy!"

...

Chờ Lục Đình Kiêu bế Ninh Tịch đi rồi, mọi người trong phòng lại bắt đầu thôn thức: "Ban đầu tôi còn không tin Lục Đình Kiêu có thể vì một người phụ nữ mà dám huy động lực lượng lớn đến vậy, giờ xem ra đúng là cứng chiều cực độ rồi! May mà không sao, nếu xảy ra chuyện gì, khụ khụ..."

"Kỳ lạ, Lục Đình Kiêu chẳng phải vẫn còn độc thân sao? Vợ ở đâu ra thế này! Tôi định hỏi lúc nãy cơ!"

"Cũng có gì kỳ lạ đâu, người lén kết hôn đây ra đây! Huống hồ thân phận của Lục Đình Kiêu như thế..."

"Haiz, con gái nhà tôi lần trước sau khi gặp ngài Lục xong ngày đêm đều mong nhớ, tôi còn đang định tìm hiểu xem thế nào, không ngờ giờ đã có chủ rồi!"

"Ông thôi đi, đến con gái nước người ta còn không giành được, đến lượt nhà ông chắc?"

...

Trong phòng ngủ.

"Lục phu nhân! Phu nhân đi đâu vậy? Làm tôi sợ chết khiếp rồi!" Một y tá vốn được cử chăm sóc Ninh Tịch, vừa mới ra ngoài một tí, ai ngờ quay lại đã không thấy người đâu nữa, đi tìm khắp nơi cũng không thấy, sợ đến bay hết cả hồn vía.

"Không sao, để tôi trông cô ấy."

"À à, vâng vâng!" Viên y tá xấu hổ nhìn Lục Đình Kiêu, sau đó lui ra ngoài.

Lục Đình Kiêu vén chăn lên, cẩn thận đặt Ninh Tịch lên giường.

Ninh Tịch lập tức tranh công: "Boss đại nhân, vừa xong tôi có cơ trí không?"

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô: "Công lao lớn đấy."

Ninh Tịch vội cúi đầu: "Tôi thật sự không cố ý xông vào trong đó mà..."

"Cơ thể còn chưa khỏe lại, sao lại chạy lung tung thế?" Lục Đình Kiêu đúng là không biết nói gì với cô gái này, chân đã bị thương thành ra như vậy rồi, còn chạy nhảy khắp nơi, chỉ một chân mà cũng chạy đến là vui vẻ.

"Tại... tôi mơ thấy ác mộng..."

Lục Đình Kiêu thờ dãi, vẻ mặt có chút không tự nhiên giải thích: "Lần này để tiện việc cứu em, tôi mới nói với họ em là vợ tôi. Cho nên trong khoảng thời gian này, có lẽ em phải phối hợp với tôi một chút. Có điều cũng sẽ không lâu đâu, đợi em khỏe lại rồi, chúng ta sẽ về nước."

"Không thành vấn đề! Diễn xuất là sở trường của tôi mà!" Ninh Tịch nghe vậy lập tức vỗ ngực bảo đảm, "Anh thích kiểu vợ nào tôi cũng có thể diễn được kiểu vợ đó cho anh!"

--- O ---

Chương 665: Dạy Tôi Xem Làm Thế Nào Để Tỏ Tình Với Một Người Đàn Ông!

Ninh Tịch nói xong con người lập tức xoay tròn: "Boss đại nhân, anh thích kiểu vợ thế nào? Hiền lành? Mạnh mẽ? HÀi hước? Đáng yêu? Hay ngốc nghếch?"

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái: "Thích hết."

Khóe miệng Ninh Tịch cứng đờ: "Hừm... Boss đại nhân, anh cũng quá... bác ái rồi đấy..."

Lục Đình Kiêu: "Vì đó là em." Vì là em, nên mới thích hết.

Ninh Tịch: "...". Giờ tôi yếu đuối lắm, không chịu nổi đòn này của anh đâu, cần thận tim không chịu được lên cơn đột quỵ giờ.

Tại khách sạn năm sao nào đó ở thành phố DiBu.

Đã ba ngày không có tin tức gì của Ninh Tịch, Quách Khải Thắng sắp sốt ruột phát điên, "Mục Dã à, người tối qua cậu tìm là ai thế? Rốt cuộc có đáng tin không?"

Giang Mục Dã đen mặt, không nói gì.

Không đáng tin?

Nếu người này không đáng tin thì chẳng còn ai đáng tin nữa đâu.

Thật ra, lúc gọi điện cho Lục Đình Kiêu anh thật sự cũng phải đấu tranh rất nhiều, lần đầu tiên anh cảm thấy căm hận sự vô dụng và bất lực của mình đến thế.

Cô gái mình thích, chính mình lại không bảo vệ được còn phải nhờ sự cứu trợ của người khác, có tên đàn ông nào chịu được chuyện này không...

Giờ anh thật sự tin vào quả báo rồi, năm ấy trẻ tuổi không hiểu chuyện làm tổn thương biết bao nhiêu cô gái, giờ thì phải trả giá hết một lượt rồi...

Trước đó, anh có gọi cho Trình Phong để hỏi tình hình, kết quả biết được vấn đề rất khó giải quyết, thế nên cũng không dám tùy tiện gọi điện thúc

giục.

Nhưng giờ đã qua thời gian lâu vậy rồi, nói không chừng chắc cũng phải có tin gì rồi chứ?

Giang Mục Dĩ nghĩ rồi gọi điện thoại.

Nếu ông trời cho anh thêm một cơ hội nữa, anh tuyệt đối... sẽ không gọi cuộc điện thoại ngược anh đau cả gan này nữa!!!

"Alo, cậu à, cậu tìm được người chưa?"

"Rồi." Đầu bên kia truyền tới giọng nói trầm ồm của một người đàn ông.

"Cô ấy thế nào rồi? Không sao chứ? Cháu có thể nói chuyện với cô ấy không?"

Lục Đình Kiêu cau mày, anh không muốn Ninh Tịch bị làm phiền vào lúc này.

Được rồi, chỉ là anh nhỏ nhen không muốn bà xã nhà mình nói chuyện với người đàn ông khác thôi!

Đặc biệt là người vẫn còn luôn nhưng nhớ tới bà xã của anh.

Vì quá đề tâm nên cho dù người khác chỉ chạm thử chút thôi cũng nghĩ là đang cướp mất của mình.

Lúc này, Ninh Tịch đang đo nhiệt độ, nghe thấy tiếng giống giọng Giang Mục Dĩ, cô sợ hãi biến sắc: "Aaaa!!! Chết rồi! TỰ DUNG EM MẮT TÍCH! BÊN PHÍA ĐOÀN LÀM PHIM CHẮC GIỜ ĐANG SỐT RUỘT LẮM! ÔNG XÃ, MAU ĐƯA ĐIỆN THOẠI CHO EM NÀO!"

Ừm, từ góc độ này mà nói, Ninh Tịch đúng là một diễn viên hiếm thấy...

Tốc độ nhập vai đúng là đẳng cấp thượng thừa luôn...

Tuyệt đối sẽ không bị lộ!

Lục Đình Kiêu: "Ừm!" Anh liền đưa điện thoại cho cô.

Ninh Tịch vội nghe máy: "Alo, Giang Mục Dĩ!"

"Ninh Tiểu Tịch! Rốt cuộc bà bay đi đâu vậy hả! Bà làm tôi sợ chết khiếp rồi đây! Bà hết chuyện rồi chạy tới Philadelphia chơi trứng à! Đã thế... vừa xong sao tôi nghe thấy một tiếng ông xã... Bà gọi ai đây?" Giang Mục Dã ngập ngừng nói.

"Chắc ông nghe nhầm đấy!" Ninh Tiểu Tịch nói dối không đỏ mặt, sau đó lại bịa ra một lý do lấp liếm cho qua, "Ông cũng biết đấy, bên này trị an kém, tôi bị một đám người bắt cóc nhưng may có cậu ông kịp thời tới nên không có chuyện gì nữa rồi!"

"Bà thế nào rồi? Không sao chứ? Có bị thương không?" Giang Mục Dã sốt sắng hỏi.

"Chỉ bị thương chút thôi, không đáng ngại, phải rồi phải rồi... Đừng nói chuyện này nữa, giờ tôi có một chuyện rất quan trọng cần phải bàn với ông đây!" Ninh Tiểu Tịch vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng nói.

"Chuyện gì thế?" Giang Mục Dã nghi ngờ hỏi.

Ninh Tiểu Tịch lén đảo mắt nhìn khắp phòng, thấy Lục Đình Kiêu đã đi tìm bác sĩ không còn ở đây nữa, cô vội nói: "Ông dạy tôi với, dạy tôi xem làm thế nào để tỏ tình với một người đàn ông ấy!!!"

--- O ---

Chương 666: Ôn Cứu Mạng, Lấy Thân Báo Đáp

Đầu bên kia di động trầm mặc tầm mười giây.

Cuối cùng Ninh Tịch cũng không đợi nổi: "Alo... alo? Giang Mục Dĩ! Giang lông vàng! Ông vẫn còn đó chứ? Mẹ kiếp! Mất tín hiệu à! Lúc mấu chốt lại mất hút là sao! Alo alo alo?"

Ninh Tịch vô cùng lo lắng, còn đang chuẩn bị cúp máy thì di động truyền đến hơi thở mong manh của Giang Mục Dĩ: "Tôi..."

"A! Ông vẫn còn đó à! Nhanh nhanh nhanh! Mau dạy tôi nhanh!" Ninh Tịch thúc giục.

"Tôi... dạy cái đầu bà ý! Ông đây đã bao giờ tỏ tình với đàn ông bao giờ đâu, làm sao ông đây biết phải tỏ tình kiểu gì!" Giang Mục Dĩ thở hên hên nói.

"Ai nói ông không có, lúc còn đi học tôi từng nghe có một em zai tươi ngon mơn mớn được ông tỏ tình cơ mà, lúc ấy người ta còn đồng ý đấy!" Ninh Tịch cực lực phản bác.

"Ninh Tiểu Tịch! Nói cái đầu bà ý! Lúc đó tôi chỉ đùa thôi!"

Không được không được...

Anh có cảm giác mình sắp bị tức chết rồi!

Giang Mục Dĩ hít sâu một hơi mắng: "Cái loại chuyện này bà còn hỏi tôi cơ à? Kinh nhiệm chinh chiến đầy mình của bà đâu rồi!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Sao có thể đem chuyện này so sánh với việc xử lý mấy tên cặn bã kia được, mấy tên đó có cần tỏ tình đâu! Ngay cả Tô Diễm... cũng là do hắn ta chủ động tỏ tình với tôi! Đây là lần đầu tiên của tôi đấy! Tôi thật sự không biết làm thế nào!"

"Chờ một chút, tôi còn chưa hỏi bà đâu, mới nãy bà nói cần phải tỏ tình với một người đàn ông, là ai hả? Bà lại chuẩn bị tiêu diệt mầm non nhà ai hả?" Giang Mục Dĩ cảnh giác hỏi.

"Cậu của ông đó."

"..."

Giang Mục Dã cảm thấy mình hoàn toàn không theo kịp Ninh Tịch...

"Sao tự dung bà lại đổi ý hả???"

"Có gì lạ đâu, lần này là cậu của ông cứu tôi nha, ân cứu mạng phải lấy thân báo đáp thôi!" Ninh Tịch nói như đúng rồi.

Nghe được câu này, Giang Mục Dã hoàn toàn không hình dung nổi tâm tình của mình bây giờ, yên lặng hồi lâu mới hỏi tiếp: "Chỉ vì như vậy?"

Nếu như ban đầu người đi cứu cô... là mình chứ không phải là Lục Đình Kiêu thì sao? Vậy có phải cô cũng sẽ...

Vậy mà anh lại chấp tay dâng cơ hội cho người ngoài hưởng! Thế là lại nhường cho Lục Đình Kiêu!

Ninh Tịch: "Không thế thì là gì?"

Cái suy nghĩ này không ngừng xoay chuyển trong đầu Giang Mục Dã, cuối cùng anh ta vẫn không nhịn được hỏi ra miệng: "Nếu lúc ấy người cứu bà là tôi thì sao? Liệu bà có lấy thân báo đáp tôi không?"

Đầu bên kia Ninh Tịch trả lời không chút do dự: "Làm sao có thể! Tôi có bị ngu đâu!"

Giang Mục Dã: "....."

"Ninh Tiểu Tịch! Bà đi chết đi! Bà muốn đi hỏi ai thì hỏi! Dù sao ông đây cũng méo biết!"

"Này này này... sao tự dung lại trở mặt chứ hả! Ông tới tháng hả? Sao tự dung nóng nảy như vậy?"

"Phấn!"

"Thôi mà! Giúp tôi nghĩ đi mà! Người tôi có thể bàn bạc cũng chỉ có mình ông thôi mà! Bà già này không dễ gì mới động lòng được một lần!" Ninh Tịch đau khổ nói.

Giang Mục Dã nghiến răng nghiến lợi: "Bà dám nói thế với đám bạn trai cũ của bà không hả?"

"Bộ ông không phải hả?"

"..." Giang Mục Dĩ hoàn toàn không muốn tự tìm ngược nữa, chỉ muốn nhanh chóng đuổi cô đi: "Bà bị ngu à? Cậu tôi vốn thích bà rồi còn phải tỏ tình cái gì? Nói thẳng không phải là xong rồi sao!"

"Cái đồ không có tí tê bào lãng mạn nhà ông, sao có thể làm vậy được! Tôi nhất định phải cho người tôi yêu một trải nghiệm lãng mạn khó quên! Bước tỏ tình này tuyệt đối không thể thiếu!"

"Bye!!!" Giang Mục Dĩ thẳng thắn cúp máy.

Bạn tốt Long vàng của ngài đã bị thương nặng, hự hự hự, hu hu hu....

--- O ---

Chương 667: Tiểu Tịch Tịch, Cô Muốn Tỏ Tình Với Ai?

Thấy Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ nói chuyện lâu như vậy, Lục Đình Kiêu có hơi để ý: "Tới giờ uống thuốc rồi."

"À à... tới ngay!" Ninh Tịch cúp máy.

Đang chuẩn bị trả di động lại cho Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch lại một lần nữa trợn to mắt.

Cái này cái này...

Hình nền điện thoại ấy thế mà là tấm ảnh chụp hình Hàn Quốc khi bọn họ đi chơi công viên trò chơi lần trước!

Tấm hình buồn nôn thế này cô còn tưởng Lục Đình Kiêu chỉ vì chiều bọn họ mới chụp mà thôi, không ngờ...

Trời ơi, sao Đại ma vương lại có có thể dễ thương đến thế này chứ hả...

Cô cũng muốn cài tấm hình này làm hình nền điện thoại lắm chứ, đáng tiếc là điều kiện không cho phép, sợ sẽ tạo ra scandal không cần thiết.

Cơ mà hình nền di động hiện giờ cô cũng rất thích, hơn nữa cực kỳ có ý nghĩa, đó là bức tranh đầu tiên Tiểu Bảo vẽ cho cô đó~!

Có không ít người trông thấy còn hỏi cô họa sĩ vẽ bức tranh này là ai, thậm chí còn cầu cô giới thiệu nữa đó.

Cơ mà tất nhiên là cô không thể giới thiệu Tiểu Bảo với người ngoài được rồi!

Lục Đình Kiêu thấy cô nhìn chăm chăm vào hình nền di động của mình, không được tự nhiên đưa tay lấy lại di động, sau đó mới đưa thuốc cho cô.

Ninh Tịch nhìn mười mấy viên thuốc lớn nhỏ kia, đầu như bị phình to ra: "Sao mà nhiều thế vậy? Phải uống hết sao?"

Y tá quèn đứng một bên bưng khay vội vàng giải thích: "Lục phu nhân, phải uống hết đó, ngài vẫn còn sốt nhẹ, hơn nữa vết thương còn bị nhiễm trùng rất

nghiêm trọng, trừ cái này ra, ngài..."

Y tá quèn lèm bèm nói một đồng thứ, cơ mà đại ý vẫn là không thể thiếu bất cứ một viên nào.

Ninh Tịch chỉ có thể nhìn về phía Lục Đình Kiêu xin giúp đỡ.

Nhưng mà sắc mặt Lục Đình Kiêu không cho Ninh Tịch bất kỳ đường sống nào, thậm chí còn nghiêm nghị nói: "Không muốn uống thuốc thì lần sau đừng có nghịch ngu."

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Chồng à~!"

Lục Đình Kiêu: "... Uống xong sẽ cho em ra ngoài chơi, trong vườn có nuôi hươu sao."

Hai mắt Ninh Tịch sáng lên, lập tức ngoan ngoãn uống hết thuốc.

Mặc dù cô thật sự sợ uống thuốc nhưng không đến nỗi nhất định không chịu uống, chẳng qua là... cô muốn tranh thủ sự ấm áp của Lục Đình Kiêu mà thôi...

Chỉ có trước mặt anh, cô mới có thể buông thả cho sự yếu đuối và tự do của bản thân...

Y tá quèn đứng cạnh nhìn hai người mà hâm mộ đến lệ rơi đầy mặt, yêu chiều quá rồi!

Hoàn toàn là coi thành con gái mà dỗ rồi!

Ngài Lục trời sinh đã lạnh lùng như vậy mà.... thật bất ngờ!

Sau khi gọi xong cuộc điện thoại kia, Ninh Tịch liền bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để tỏ tình.

Uống công cô còn tự nhận mình là người sát gái như thần, kết quả chỉ một cái vấn đề nhỏ xíu này thôi đã có thể làm khó cô rồi!

Thật ra thì chuyện này cũng không quá khó khăn, chủ yếu là đối tượng ở đây là Đại ma vương. Anh vì cô mà làm nhiều thứ như vậy nên cô cũng không thể làm quá mức qua loa, khó trách vì sao cô phải cẩn thận từng ly từng tí.

Vì vậy, tôi hôm đó Ninh Tịch tự dùng cái đầu tôi dạ của mình tìm quân sư khắp nơi.

Mà quân sư lần này tất nhiên là có cấp bậc cao hơn Giang Mục Dã.

"Alo... ai vậy..." Đầu bên kia di động truyền đến giọng ngái ngủ, xem ra là đang ngủ mà bị đánh thức.

"Alo, Nhị thiếu à, là tôi đây!"

"Tiểu Tịch Tịch!!! Cô không sao chứ? Tôi nghe anh Hai nói cô bị bắt cóc? Còn trúng đạn? Sao muộn thế này rồi cô còn gọi cho tôi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng! Là chuyện hết sức khẩn cấp! Nhị thiếu, cầu cứu viện! Phải tỏ tình thế nào để đối phương có ấn tượng mà khắc cốt ghi tâm cả đời, đến chết cũng không quên?" Ninh Tịch nói một hơi.

Đầu kia di động, Lục Cảnh Lễ im lặng thật lâu mới đập đầu bôm bốp nói:
"Tỏ tỏ tỏ... tỏ tình... Tiểu Tịch Tịch muốn tỏ tình với ai?"

--- O ---

Chương 668: Cởi Áo Tháo Thắt Lưng Hay Là Cơm Bụng Nước Rót

Con người Ninh Tịch quay quay vài lần mới trả lời: "Không phải tôi, là tôi hỏi giúp một người bạn!"

Nếu nói là cô thì lấy trình độ bảo vệ anh trai của con hàng này chắc chắn sẽ không dạy cho cô.

Nhưng mà không ngờ Lục Cảnh Lễ lúc này thông minh đột xuất, cảm phần nói: "Nói dối, chắc chắn là chính cô thì có! Cô muốn tỏ tình với tên trời đánh nào hả! Tôi phải đi giết nó!"

Ninh Tịch nghe vậy nhướn mày: "Anh chắc chứ?"

"Dĩ nhiên là chắc! Đai đao của tôi đang khát máu đây!!!"

Ninh Tịch bật cười, con hàng này quả nhiên trung thành với anh của mình mà!

Nếu Lục Cảnh Lễ đã biết thì nhất định sẽ không chịu giúp cô, như vậy Ninh Tịch không thể làm gì khác hơn là dùng vài phương pháp đặc biệt.

Vì thế Ninh Tịch cố ý dùng giọng điệu uy hiếp nói: "Anh không cần biết là ai, dù sao thì sau này anh cũng biết thôi! Sao? Có dạy hay không? Nếu không dạy thì tôi nhờ anh trai của anh dạy!"

Ninh Tịch muốn cho Lục Đình Kiêu một bất ngờ thì tất nhiên không thể nói cho Lục Cảnh Lễ biết người cô muốn tỏ tình là ai, nếu không lấy tính tình của con hàng này thì nhất định sẽ không nhận được mà đi nói ngay cho Lục Đình Kiêu. Vậy còn ngạc nhiên cái rắm gì nữa!

"Tiểu Tịch Tịch! Sao cô có thể như vậy hả! Bảo anh tôi dạy cô thì anh tôi còn không đau lòng đến chết à! Tiểu Tịch Tịch, bắt đầu từ hôm nay tôi quyết định không thích cô nữa! Cô làm cho tôi quá thất vọng!" Hộ anh cuồng ma - Lục Cảnh Lễ bắt đầu đốt cháy tiểu vũ trụ.

Ninh Tịch cố nén cười: "Hừ hừ, thế cho nên cá vàng nhỏ, anh có định dạy hay không? Không dạy tôi sẽ phải đi hỏi anh Hai của anh thật đấy!"

"Cô..." Lục Cảnh Lễ đau khổ muốn chết nói: "Được... Tôi dạy! Còn nữa tôi

không phải cá vàng! Tôi là cá chép!"

Đau khổ đến vậy vẫn không quên vấn đề này...

Rõ ràng là cá chép mà sao lại thảm hại đến vậy!

Thật đau lòng mà!

"Vậy thì nói nhanh lên!" Ninh Tịch một bên thấp giọng, một bên cẩn thận nhìn về phía phòng tắm một cái. Lục Đình Kiêu đang tắm, cũng sắp xong rồi.

Lục Cảnh Lễ không yên lòng nói: "Cô đắp bùn lên mặt rồi ngồi trên cái xe cút kít dắt theo một con lừa đi tới trước mặt người cô thích..."

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyết cắt lời anh ta, tức giận nói: "Lục Cảnh Lễ!!!! Anh mà không nghiêm túc tôi sẽ đi hỏi anh của anh!"

Lục Cảnh Lễ khóc lóc sụt sướt nói: "Nếu hấn ta mới biết yêu thì cô cởi áo tháo thắt lưng, nếu hấn ta đã chơi qua vô số người thì cô phải com bung nước rót tọng vào mồm hấn! Tôi chỉ có thể dạy cô như vậy thôi! Đây là tinh hoa tôi đúc kết cả đời đấy! Cự thể thế nào thì cô đi mà tự hiểu! Muốn tin hay không thì tùy, bye!"

Bạn tốt cá chép của ngài đã trọng thương...

Lục Cảnh Lễ nghĩ nghĩ từ một vài thông tin ít ỏi mà nói, thì ít nhất anh cũng có thể xác định tên kia nhất định là một kẻ ăn chơi đang điếm chơi qua vô số người, cho nên anh mới bảo Ninh Tịch làm bữa com rồi mới tỏ tình!

Đây là biện pháp an toàn nhất Cảnh Lễ có thể nghĩ ra, cũng không khiến Ninh Tịch tiếp tục quấy nhiễu anh nữa...

Ninh Tịch nhìn di động đen ngòm thì câm nín.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ những gì Lục Cảnh Lễ nói cũng quả thật có đạo lý.

Đạo lý này cô cũng hiểu, chẳng qua là nhất thời đầu óc rối loạn nên không nghĩ ra thôi.

Cô muốn làm một cảnh tượng hoành tráng!

Thật ra thì... đôi cách khác cũng không tệ!

Mới biết yêu thì dùng mỹ nhân kế...

Tay chơi thì dùng mỹ thực kế...

Mấy chục năm sống trên đời của Lục Đình Kiêu đều chưa hẹn hò với ai, khẳng định anh là dân mới biết yêu!

Chậc chậc, Lục Cảnh Lễ này dưới tình huống không biết cái gì mà cũng có thể hiến kế như thần, quá tuyệt!

--- O ---

Chương 669: Tỷ Lệ Thành Công Quá Cao

"Chưa ngủ à?" Lục Đình Kiêu tắm xong đi ra thấy Ninh Tịch vẫn đang cầm di động trong tay, vừa nói chuyện vừa hưng phấn cầm quyển sổ nhỏ ghi chép cái gì đó không nhìn được mà cau chân lại mày.

"Ngủ ngay đây!" Ninh Tịch vội vàng giấu quyển sổ nhỏ xuống dưới gối như bảo bối.

Sau đó âm thầm tính toán làm sao để tỏ tình.

Khóe mắt Lục Đình Kiêu liếc về chiếc gối dường như có mấy phần hoài nghi nhưng cũng không quá để ý: "Uống thuốc chưa?"

Ninh Tịch gật đầu liên tục, ánh mắt dán vào mảng da màu mật lộ ra khỏi áo ngủ của Lục Đình Kiêu: "Uống rồi! Uống rồi! Sữa cũng uống rồi!"

Cách tỏ tình này... thật sự khiến người khác khắc cốt ghi tâm suốt đời khó quên thật sao?

Thật sự không cần ở độ cao 8000 mét so với mặt nước biển làm cái gì mà biến hoa mười dặm, sau đó tuyên bố với toàn thế giới các kiểu sao?

Được rồi, cô cũng không có cái bản lĩnh đó...

Lục Đình Kiêu dùng khăn lông lau khô tóc, sau đó đến gần Ninh Tịch. Bàn tay ấm áp mang theo hơi ẩm sờ trán cô một cái: "Tốt rồi, không sốt nữa."

Ninh Tịch đang định thực hiện kế hoạch thì đột nhiên bỗng vang lên một tràng tiếng chuông điện thoại sát phong cảnh. Cô không kịp nhìn mà sa sầm mặt mũi.

Cái khi gì vậy!

Lục Đình Kiêu đi tới cạnh cái bàn, cầm di động lên nhìn một cái sau đó bấm nhận cuộc gọi.

"Alo?"

"Alo, anh ơi!" Giọng nói của Lục Cảnh Lễ còn mang theo nước mắt hơn nữa còn đang cố gắng đè nén như thể đang đè phòng cái gì đó.

"Sao vậy?" Lục Đình Kiêu chưa bao giờ nghe cái giọng buồn thiu đến như vậy của Lục Cảnh Lễ, anh bất giác nhăn mày lại, chẳng lẽ ở nhà xảy ra chuyện gì?

"Anh, Tiểu Tịch Tịch có ở bên cạnh anh hay không?" Lục Cảnh Lễ dè dặt hỏi.

"Có."

"Vậy anh chạy ra xa xa một chút hãy nghe điện thoại đừng cho cô ấy nghe được, em muốn mật báo cho anh một tin!" Lục Cảnh Lễ khẩn trương nói.

Lục Đình Kiêu không hiểu gì nhưng vẫn nghe lời đi tới ban công: "Nói đi."

Đầu bên kia, Lục Cảnh Lễ tựa hồ đang đấu tranh nội tâm kịch liệt sau đó mới mở miệng nói: "Anh... em vốn không định nói cho anh... nhưng mà... em cảm thấy vẫn nên nói cho anh, so với việc không biết gì cả thì có chuẩn bị tâm lý vẫn tốt hơn... cho nên.. em vẫn cảm thấy hiện giờ nói cho anh... thì đến lúc đó anh cũng bớt đau khổ hơn..."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Lục Đình Kiêu cau mày, mơ hồ có dự cảm xấu.

Lục Cảnh Lễ hít sâu một hơi rồi gằn từng chữ: "Tiểu Tịch Tịch muốn tỏ tình với tên khốn kia."

Trong nháy mắt, mặt Lục Đình Kiêu bỗng trắng bệch: "Em... nói cái gì?"

Lục Cảnh Lễ căm giận không thôi: "Tiểu Tịch Tịch muốn tỏ tình với người cô ấy thích! Lúc này cô ấy gọi điện cho em đã nói như vậy! Còn đòi em phải bày cách cho cô ấy nữa!"

...

Bầu không khí bỗng yên tĩnh một cách đáng sợ.

Không biết qua bao lâu, Lục Cảnh Lễ gấp đến độ sắp thành bệnh tim đến nơi rồi điện thoại mới truyền đến tiếng của Lục Đình Kiêu.

"Phải vậy không."

"Anh Hai... không sao chứ?" Lục cá chép bất an hỏi.

"Không sao." Giọng của Lục Đình Kiêu không nghe ra bất cứ điều gì bất thường.

Nhưng mà điều này chỉ khiến Lục Cảnh Lễ càng lo lắng hơn, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng an ủi: "Anh... anh đừng lo lắng quá, Tiểu Tịch Tịch chỉ đi tỏ tình thôi, chưa chắc đã thành công đâu!"

Nhưng mà chính Cảnh Lễ cũng không tin tưởng câu này lắm

Anh ta cảm thấy lấy công lực của Tiểu Tịch Tịch cộng thêm việc cô ấy thực sự động lòng và thái độ kiên quyết kia thì tỷ lệ thành công... quá cao... và không có khả năng thất bại.

--- O ---

Chương 670: Lục Đình Kiêu, Em Thích Anh, Rất Rất Thích, Cực Kỳ Thích...

Đúng là càng nghĩ càng thảm mà, trước đây không lâu anh Hai còn nghi ngờ Tiểu Tịch Tịch có chút ý tứ với mình. Ai mà ngờ còn chưa kịp dò ra cái gì đã nghe được tin dữ động trời như vậy...

Lục Cảnh Lễ dứt khoát nói hết mọi chuyện to nhỏ cho Lục Đình Kiêu: "Bởi vì cô ấy uy hiếp em, nếu em không dạy cô ấy sẽ hỏi thẳng anh! Cho nên em mới không thể làm gì khác hơn là tùy tiện dạy cô ấy một chút."

"Em nói với cô ấy nếu đối phương là một tay chơi thì tự tay xuống bếp nấu cho đối phương một bữa ăn ngon, còn nếu đối phương là trai tơ mới biết yêu thì dùng mỹ nhân kế, em đoán chừng là cô ấy nhất định chuẩn bị nấu một bữa."

"Ồ... Thôi chết rồi... nhờ đâu cô ấy đem hai phương pháp chơi song kiếm hợp bích, trước xuống nấu cơm sau chơi mỹ nhân kế thì phải làm thế nào... huhuhu... thật xin lỗi anh hai..."

Lục Cảnh Lễ còn đang không ngừng lải nhải nhưng Lục Đình Kiêu lại cảm thấy giọng nói của em trai càng ngày càng xa, thậm chí cả thế giới cũng dần dần trở nên xa xôi hơn bao giờ hết.

Nghe Lục Cảnh Lễ nói cô muốn tỏ tình với người đàn ông kia, trong nháy mắt, thế giới của anh như bị một thiên thạch đụng vào, vỡ vụn thành tro bụi.

Tất cả những ưu tư trong lòng như ngừng lại, dòng máu bỗng nhiên chảy ngược không ngừng va chạm vào trái tim đang nhỏ máu, cơn đau xông tán loạn khắp nơi trong thân thể, cơ hồ muốn xé vụn cả người anh ra...

Trái tim, đau đến chết lặng...

...

Ninh Tịch lăn lộn trên giường thật lâu mãi mới thấy Lục Đình Kiêu đi vào.

Chỉ có điều nhìn anh có gì đó không ổn...

Nói thế nào nhỉ.

Giống như là mặt trời vào lúc nhật thực, tất cả ánh sáng đều tắt đi trong nháy mắt, tất cả ưu sầu hay sức sống đều lập tức biến mất không thấy đâu.

Mi tâm Ninh Tịch giật giật, nhạy bén phát hiện ra cái gì đó.

Ngay sau đó bắt đầu chửi to trong lòng!

Mẹ nó!!!

Cú điện thoại kia không phải Lục Cảnh Lễ gọi tới chứ? Anh ta nói hết cho Lục Đình Kiêu sao?

Không chừng còn muốn...

Nhất định là thế...

Nếu không Lục Đình Kiêu làm sao có tình trạng thế này.

Cô còn tưởng để tránh cho Lục Đình Kiêu đau lòng, Cảnh Lễ chắc chắn sẽ không lăm mồm đâu. Không ngờ cái miệng anh ta vẫn lừa ra gió được!

Đáng chết! Cố vốn còn đang chuẩn bị vài thứ nữa mà a a a a!

Nhìn vẻ mặt của Đại ma vương bây giờ...

Hiển nhiên không phải đang im lặng để chuẩn bị bộc phát mà là đang im lặng chờ chết đó!

Cô không thể trì hoãn thêm một giây nào nữa!

Phải tốc chiến tốc thắng!

Ninh Tịch thở dài một tiếng, néo néo mi tâm, ngay sau đó ảo não vùi đầu vào trong chăn lọ mọ một hồi, mấy giây sau mới chui đầu ra, nói với Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân..."

Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên giương đôi mắt trống rỗng nhìn về phía cô.

"Anh có thể tới đây một chút được không?" Ninh Tịch hỏi, giọng nói êm dịu lạ thường tựa như sợ quấy nhiễu cái gì đó.

Thân hình thon dài của Lục Đình Kiêu cứng ngắc, phản xạ có điều kiện bước như robot tiến về phía mép giường.

Ninh Tịch nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt: "Boss đại nhân... cái đó... để tôi nói trước một chút... lát nữa... tôi có thể làm một chút... chuyện phạm thượng..."

Nói xong không kịp chờ anh hiểu ra ý tứ trong câu nói của cô thì "tạch" một tiếng đèn phòng tắt ngúm. Sau đó Ninh Tịch đột nhiên bò dậy rồi quỳ hai chân xuống, hai tay vòng qua cổ Lục Đình Kiêu giữ thẳng bằng không chút do dự hôn lên.

Vì cô đang trong tư thế quỳ nên tấm chăn trên người cô hoàn toàn rớt xuống.

Ninh Tịch lần mò, kéo bàn tay cứng lạnh như sắt của Lục Đình Kiêu đặt vào eo mình.

Nơi đó không có một tác vải.

Lục Đình Kiêu còn chưa kịp hồi thần lại từ nụ hôn thì ngón tay đã chạm đến làn da mịn màng ấm áp của cô, toàn thân chợt run lên.

Ngay tại lúc này, bên tai truyền đến tiếng nói mềm nhũn, trong trẻo của cô: "Lục Đình Kiêu... em thích anh... rất rất thích... cực kỳ thích..."

--- O ---

Chương 671: Chỉ Sợ Không Đủ Kích Thích

Trong bóng đêm âm trầm không có ánh trăng chỉ có vài ba chấm sáng từ những ngôi sao treo trên bóng đêm đen như mực.

Trong khung cửa sổ đã tắt đèn không có một tia sáng kia, tầm mắt chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng hình.

Sống lưng người đàn ông cứng ngắc hơi cúi xuống, một bàn tay đang đặt bên hông của cô gái đang quỳ trên giường, hai cánh tay cô đang vòng qua cổ anh, cần cổ hơi ngẩng lên tạo thành một độ cong xinh đẹp...

Nếu như nói những tin dữ của Lục Cảnh Lễ vừa rồi khiến cả thế giới của anh tàn thành mây khói, thì hiện tại, đại khái là mình là ai Lục Đình Kiêu cũng không biết.

Quá bình tĩnh.

Đối phương giống như là bị sét đánh trúng không nhúc nhích gì.

Điều này khiến Ninh Tịch hơi hoảng, đây là tình huống gì chứ hả?

Bất kể là tốt hay xấu cũng phải cho chút phản ứng chứ hả?

Còn hại cô chuẩn bị lâu như vậy, lại tốn bao nhiêu tế bào não mới nghĩ ra được...

Giọng điệu Ninh Tịch khó tránh khỏi có chút tủi thân: "Này, Lục Đình Kiêu, em đang tỏ tình với anh đấy, anh có thể cho chút phản ứng được không? Cứ cho là từ chối..."

Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng có chút phản ứng nhưng mà cơ thể vẫn cứng nhắc như pho tượng, chỉ có hơi thở ấm áp phả tới cho thấy anh đang nói chuyện: "Em vừa mới.... nói cái gì?"

"Em nói em đang tỏ tình với anh!"

"Vớ... tôi?"

"Không phải anh thì là ai?"

Một đoạn đối thoại ngắn ngủi xong rồi lại chìm vào im lặng.

Cho đến khi trong gian phòng vang lên một tiếng "hắt xì" nhỏ như muỗi kêu, cái tình huống này mới bị phá vỡ.

Hiện giờ đã là mùa đông, kể cả trong phòng có mở lò sưởi nhưng không mặc gì như thế vẫn sẽ bị lạnh.

Một giây kế tiếp, thân thể Lục Đình Kiêu đã phản ứng trước đầu óc, nhanh chóng nhặt cái chăn bên cạnh lên bọc cô lại kín mít: "Thật là! Em ngại bệnh của mình vẫn chưa nặng sao?"

Ninh Tịch bị mắng thì rụt cổ lại, hít mũi một cái nhỏ giọng nói: "Chẳng lằng mạn gì cả... hại em nghĩ muốn nổ cả đầu, thậm chí còn chạy đi khắp nơi tìm người giúp đỡ mới nghĩ ra được cách này, muốn cho anh có một lời tỏ tình khắc cốt ghi tâm suốt đời khó quên! Hắt xì..."

"Mặc quần áo vào! Quần áo của em đâu?" Lục Đình Kiêu cảm giác mình sắp phát điên rồi.

"Không mặc, anh còn chưa trả lời em mà!" Ninh Tịch nhất định không nghe theo.

Quần áo của cô vẫn ở trong chăn. Bởi vì lúc này thời gian quá eo hẹp cho nên Ninh Tịch chỉ có thể chui vào chăn mà "cởi áo tháo thắt lưng" thôi.

Lục Đình Kiêu nghe vậy, vẻ mặt trở nên khó diễn tả bằng lời: "Em còn cần tôi trả lời sao?"

Mắt Ninh Tịch sáng rực lên, sau đó tiếp tục truy hỏi: "Vậy anh có bất ngờ không, có khó quên không? Em cảm thấy cách tỏ tình này quá tầm thường, vẫn chưa đủ kích thích! Đều do tên Lục Cảnh Lễ lắm mồm kia! Vốn là em định chuẩn bị thêm vài thứ nữa, ít nhất đến mai mới nói với anh kết quả thấy anh hiểu lầm, lại sợ anh nghĩ linh tinh nên mới đổi thành như bây giờ. Làm em vội vội vàng vàng!"

Nghe cô làm bầm, Lục Đình Kiêu thực sự không biết nên nói cái gì.

Ngón tay thon dài bắt đắc dĩ đỡ trán, cuối cùng nắm tay cô đặt lên nơi trái tim mình, giọng nói khàn khàn như âm hồn mới chui lên từ địa ngục trở về nhân gian: "Không đủ kích thích? Tim của tôi... cũng sắp ngưng đập vì em rồi, em còn muốn thế nào nữa?"

"Hừm... nghiêm trọng thế sao?" Ninh Tịch chớp mắt một cái.

Cô chỉ sợ không đủ kích thích, không đủ đặc biệt... nhưng không nghĩ tới rằng mình sẽ quá tay...

--- O ---

Chương 672: Bởi Vì Em Phát Hiện, Em Thích Ăn Cải Xanh Hơn

Nhưng mà sự thực đặt ngay trước mắt. Dưới lòng bàn tay, cô cảm nhận được trái tim Lục Đình Kiêu đang đập điên cuồng giống như bị dính virus vậy, nhiều khi còn chậm mất nửa nhịp.

Ninh Tịch lúc này mới tin, cô chơi hơi quá, vì vậy cô bắt đầu đưa đẩy...

"Ôi, cái này cũng không thể trách em... muốn trách thì phải trách em trai anh ý... cách này là do anh ta dạy em đó... đều do anh ta quá đen tối..."

Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách Lục Cảnh Lễ, anh ta hoàn toàn hướng cô theo con đường thuần khiết và an toàn ai mà biết ma xui quỷ khiến thế nào...

Lúc này tại biệt thự của Lục Cảnh Lễ.

Cá chép nhỏ nào đó đang ôm gói âm thầm rơi lệ, những ngày yên bình đã qua rồi, sau này không biết cuộc sống sẽ dầu sôi lửa bỏng đến cỡ nào!

Hay là mình bỏ nhà đi bụi nhĩ, không không, hay là quy y cửa Phật luôn đi, mang Tiểu Bảo đi cùng...

Vào lúc này có đánh chết anh ta cũng không ngờ được, cái cảnh Ninh Tịch com bung nước rót cho tên kia lại biến thành cảnh cời áo tháo thắt lưng với anh trai mình...

Mà giờ phút này, ánh mắt chăm chú của Lục Đình Kiêu đang nhìn thẳng vào Ninh Tịch, tựa như tia X muốn xuyên thấu thân thể của cô, nhìn rõ từng góc ngách bí ẩn nhất.

Ninh Tịch bị nhìn như thế thì có chút sợ hãi: "Sao thế?"

Lục Đình Kiêu đưa tay ra sờ trán cô.

Sau mấy giây lại sờ thêm một cái.

Rồi lại sờ thêm cái nữa...

Tới lần thứ tư thì Ninh Tịch hết nhịn nổi mới đè tay anh lại: "Đừng có sờ

nữa! Trán em bị anh sờ đến lồm mắt một mảng rồi đó! Em không sốt, cũng không uống rượu, không mộng du, rất tỉnh táo..."

Lục Đình Kiêu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc dị thường: "Em xác định người trước mặt em là tôi sao?"

Ninh Tịch: "Hoàn toàn chắc chắn và khẳng định!"

Lục Đình Kiêu: "Tại sao?"

Không thể trách được sao Lục Đình Kiêu lại có phản ứng hoài nghi như vậy, thậm chí đến bây giờ anh vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ.

Thật sự thì chuyện đêm nay có lẽ là biến cố bất ngờ nhất cũng lớn nhất trong cuộc đời anh, nói là chuyện này lật đổ hết thảy những suy luận cùng phán đoán thông thường của anh cũng không quá đáng.

Ninh Tịch tỏ tình với anh, cô nói... cô thích anh...

Người mà cô tỏ tình không phải ai khác mà là chính anh...

Chuyện hoàn toàn không có khả năng thế mà lại xảy ra.

Tại sao? Nghe được câu hỏi này Ninh Tịch có chút hoảng hốt.

Lục Đình Kiêu đang hỏi, tại sao lại là anh.

Cô cũng đang tự hỏi mình, tại sao lại nói ra, tại sao lại nói cho anh biết...

Cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến tình huống bất ngờ ngoài ý muốn như thế này.

Ban đầu, cô nghĩ sẽ chôn dấu tình cảm này cả đời, sau đó là chờ đợi một cơ hội, chờ đến ngày bản thân có thể sánh vai cùng anh... nhưng cuối cùng kế hoạch lại thay đổi.

Chỉ có thể nói là... tình đã tới, có muốn chôi cũng không được.

Kể từ sau khi Đại sư huynh nói với Ninh Tịch rằng, Satan hẹn gặp cô ở Philadelphia cho đến giờ, tư tưởng của cô tựa như đã xảy ra những biến chuyển đến long trời lở đất.

Ngay cái lúc Ninh Tịch cho rằng mình sắp chết thật rồi thì cô phát hiện ra điều cô hối hận nhất chính là cái đêm lễ hội pháo hoa đó, hối hận vì không cho anh nghe thấy câu nói đó.

Chúng ta vĩnh viễn không biết điều bất ngờ sẽ xảy đến trong tương lai. Thế nên, nếu như có thể thì đừng chờ đến ngày mai, cũng đừng chờ đến tương lai, có thể làm được thì phải làm luôn...

Đây chính là nguyên nhân.

Cho nên, mặc dù chuyện tỏ tình với Lục Đình Kiêu này vẫn là kết quả một phút xúc động của cô nhưng Ninh Tịch không hề hối hận.

Ninh Tịch ngẩng đầu lên, lúc này trong đôi mắt cô chỉ còn lại ánh sáng lấp lánh, trong mắt căng thẳng của anh cô khẽ hôn nhẹ lên khóe miệng của anh, trả lời: "Bởi vì... em phát hiện... là em thích ăn cải xanh hơn~!"

--- O ---

Chương 673: Chẳng Lẽ Anh Không Chịu Trách Nhiệm Với Em Sao?

Vừa dứt lời, không đợi cô rời đi thì trong ánh mắt lạnh lẽo của Lục Đình Kiêu bỗng nhiên lóe lên ánh lửa, giữ chặt lấy cái ót của cô hôn một nụ hôn sâu...

Bên trong căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, loáng nghe được tiếng nước mập mờ cùng âm thanh quần áo ma sát vào nhau rất nhỏ dần dần khiến bầu không khí trở nên nóng bỏng...

Lục Đình Kiêu ôm cả Ninh Tịch lẫn đám chăn quấn quanh cô vào lòng, hôn đến tận cùng. Bàn tay không khống chế lần vào dưới lớp chăn, từ cần cổ thon dài xinh đẹp của cô cho đến xương hông đẹp nhất trên cơ thể cô rồi trượt theo sống lưng xuống dưới, cho đến khi chạm vào mảnh vải duy nhất trên người cô...

Cô gái nhỏ này quả thật là không mặc gì từ đầu tới chân, trừ một chiếc quần lót mỏng ra thì đúng là không có cái gì...

"Chết tiệt..." Trên mặt Lục Đình Kiêu lộ ra vẻ sắp chịu hết nổi, anh nắm chặt lấy cằm cô, nụ hôn càng ngày càng trở nên hung bạo.

Đầu óc Ninh Tịch lúc này đã nhuyễn như cháo, đầu lưỡi bị mút đến tê dại. Cô cảm nhận được một bàn tay to lớn đang lướt qua da thịt mình khiến cô run rẩy từng cơn, cảm giác xa lạ này khiến cô có chút không quen nhưng lại không có cảm giác chán ghét hay bài xích như trong quá khứ...

Cho dù lúc này đối phương sắp mất đi khống chế trở nên vô cùng nguy hiểm thì cô vẫn yên tâm...

Chỉ vì người này... là anh.

Ngay sau đó thân thể Ninh Tịch bị đè xuống giường lớn.

Trong bóng đêm, đôi mắt của anh sáng lập lờ như dã thú đã đói bụng vạn năm, chặt chẽ khóa cô lại: "Mặc quần áo."

Hô hấp Ninh Tịch đã rối loạn, khuôn ngực phập phồng kịch liệt nghe vậy thì ngân người: "Hửm?"

Tỉnh táo lại một chút, Ninh Tịch chớp mắt hỏi: "Anh chắc chắn là muốn em mặc vào chứ? Sao em cảm giác như thể có chút sai lệch so với kịch bản gốc vậy?"

"Kịch bản gì?" Anh nhìn cô, giọng nói đè nén đến cực độ.

Ninh Tịch nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Chẳng phải là nam chính nữ chính thô lộ nỗi lòng xong rồi thì củi khô bốc lửa, ừ ừ a a, đêm xuân ấm áp các loại cả đêm sao..."

"..." Lục Đình Kiêu nghiêng răng, cắn môi cô một cái coi như trừng phạt: "Em chắc chắn cơ thể của em bây giờ chịu được?"

Cái giọng điệu nguy hiểm này khiến Ninh Tịch run run, lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Dẫu cho trên người cô không hề bị thương mà khỏe khoắn chạy nhảy khắp nơi thì cô vẫn cảm thấy hơi quá sức...

"Ách... chờ một chút! Cái này phải nói cho rõ... Anh thật sự không muốn làm theo tình tiết của kịch bản sao?" Ninh Tịch nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Em nhớ... lúc mới quen có ai đó nói, chỉ chấp nhận quan hệ dựa trên tiền đề là hôn nhân thì phải?"

Lục Đình Kiêu híp hai mắt lại, lộ ra một tia sáng lạnh lẽo: "Chẳng lẽ em định không chịu trách nhiệm với tôi?"

Ninh Tịch ngẩn ngơ, sau đó đè anh lại nói: "Có chỗ không đúng... kịch bản này không đúng... chẳng phải nên là đàn ông chịu trách nhiệm với phụ nữ sao?"

Lục Đình Kiêu hơi gật đầu: "Cũng được."

Ninh Tịch: "...". Rớt hố rồi! Nói chuyện với Đại ma vương tuyệt đối không thể phân tâm...

Vì vậy, đêm nay Ninh Tịch không thể không bắt đầu cân nhắc vài vấn đề khác...

Tỏ tình chỉ là một phút xúc động, vậy sau tỏ tình thì thế nào? Nên xử lý thế nào?

Quan hệ của cô với Lục Đình Kiêu hiện giờ... là quan hệ gì?

--- O ---

Chương 674: Ôi, Tôi Qua Thật Mãnh Liệt Nha!

Ngoài cửa sổ là màn đêm lạnh lẽo.

Trong phòng là lò sưởi ấm áp, trên chiếc giường lớn màu trắng êm ái, một cô gái đang chìm trong chăn đệm hô hấp vững vàng, ngủ đến thom ngọt.

Lục Đình Kiêu ngồi ở đầu giường, dùng ngón tay quấn lấy sợi tóc của cô, lẳng lặng nhìn khuôn mặt cô lúc ngủ. Một lần ngắm này là cả một đêm dài.

Trong đầu anh lặp đi lặp lại từng câu từng chữ, từng cái nhăn mày từng tiếng cười của cô.

Cô nói, Lục Đình Kiêu, em thích anh, rất rất thích, cực kỳ thích...

Cô nói, bởi vì em phát hiện, em thích ăn cải xanh hơn...

Một giây trước, bởi vì cú điện thoại của Lục Cảnh Lễ mà anh rơi xuống địa ngục, mà một giây sau lại được cứu về lại nhân gian...

Từ trước đến nay anh luôn thích nắm chặt mọi thứ trong tay, không thích nhưng chuyện không nằm trong tầm kiểm soát. Nhưng, người con gái trước mắt lại là một biến số không cách nào xác định. Bất cứ lúc nào cũng có thể mang đến tình huống không cách nào tính toán trước được.

Giống như anh gặp trúng kiếp nạn, tai kiếp khó thoát.

Nhưng anh cũng không muốn trốn.

Mặc dù không ngủ một đêm nhưng Lục Đình Kiêu lại chẳng có cảm giác buồn ngủ, mà trái lại tinh thần anh có vẻ rất tốt.

Đến rạng sáng, anh nhạy bén phát hiện bên ngoài dường như có người.

Vì vậy anh kéo lại chăn cho cô rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên, có một người đàn ông đang đứng dưới mái hiên, dưới chân anh ta là một đồng tàn thuốc, không biết đã đứng đó đợi bao lâu.

Thấy Lục Đình Kiêu bước ra, người đàn ông đó ngẩng đầu lên, trong giọng nói có chút khàn khàn: "Boss..."

Đường Lãng người luôn cà lơ cà phất hiện giờ mặt mũi lại tái nhợt, râu ria xồm xoàm, dưới vành mắt là một mảng đen xì, nhìn qua có vẻ vô cùng tiều tụy.

Dáng vẻ bây giờ của Đường Lãng dường như cũng không ngoài dự liệu của Lục Đình Kiêu.

"Xem rồi?"

Đường Lãng khó khăn gật đầu một cái, chân chừ nửa ngày mới lên tiếng: "Những cái anh đưa tôi... đều là thật?"

"Tôi nhờ một người bạn trong quân đội điều tra. Mạc gia của Đế đô chắc cậu cũng nghe qua." Lục Đình Kiêu trả lời.

Vẻ mặt Đường Lãng nhất thời chết lặng, sắc mặt xám ngoét. Lời nói của Lục Đình Kiêu không thể nghi ngờ đã bóp nát một tia hy vọng cuối cùng...

Dĩ nhiên Đường Lãng biết Mạc gia của Đế đô. Mạc lão gia tử chính là người quản lý cục tình báo của quân đội Trung Quốc, loại chuyện này đã không tra thì thôi, chỉ cần họ ra tay thì chắc chắn có kết quả chính xác.

Đường Lãng đau khổ nhắm hai mắt lại, thân thể khẽ run lên, không ngừng lầm bầm: "Tôi hối hận... nếu biết thế thì... cứ hồ đồ cho rồi... cần gì phải tìm hiểu sự thật..."

"Kỳ hạn nửa năm đã đến, những gì tôi cam kết tôi cũng đã thực hiện, tiếp theo cậu có thể tự mình quyết định đi hay ở." Lục Đình Kiêu nói.

Đường Lãng sờ cằm một cái: "Ôi, nói như thế chẳng phải anh quá thiệt rồi sao? Nửa năm qua tôi cũng chẳng làm được cái gì!"

"Cậu cứu cô ấy."

Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một ngày, cho nên không thiệt chút nào cả. Hơn nữa đây là quyết định chính xác nhất của anh.

"Ày, được rồi..." Đường Lãng vừa nói vừa thở dài: "Bây giờ tôi có thể đi đâu chứ... lần này vì cứu Tiểu sư muội mà tôi bị lộ rồi, cầu xin Boss thu nuôi! Nếu anh không bảo vệ tôi thì tôi chết chắc rồi!"

"Mạc gia có ý muốn nhận cậu vào quân đội, không biết cậu có đồng ý hay

không? Có điều thân phận trước đây của cậu sẽ bị xóa sạch." Lục Đình Kiêu nói.

Đường Lãng nghe vậy thì khẽ run lên, trầm mặc hồi lâu cuối cùng vẫn từ chối: "Thôi đi, cái chỗ quỷ quái kia có gì tốt, chẳng có chút tự do nào! Boss, anh có thể sắp xếp cho tôi vài việc bình thường không? Tôi có chút hâm mộ Tiểu sư muội đấy, đột nhiên nghĩ muốn trải qua cuộc sống của người bình thường~!"

"Cũng được! Cậu có thể tìm Trình Phong, cậu ấy sẽ sắp xếp cho cậu."

"Vậy thì phải cảm ơn Boss đại nhân rồi~!" Đường Lãng cảm kích nói, ngay sau đó khóe mắt liếc qua bả vai lộ ra của Lục Đình Kiêu, âm cuối nhất thời dài hơn một chút: "Ui... tôi qua mãnh liệt lắm nhỉ?"

--- O ---

Chương 675: Anh Dễ Bị Câu Dẫn Quá Rồi

Lục Đình Kiêu hơi nghiêng đầu nhìn lên bả vai, trên đó có mấy vết đỏ do Ninh Tịch cào ra trong lúc vô tình.

"Lúc nào được uống rượu mừng đây?" Đường Lãng trêu chọc.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu như tan ra: "Tùy cô ấy."

Phát hiện lúc Lục Đình Kiêu nhắc đến Ninh Tịch thì vẻ mặt trở nên vô cùng dụi dằng, lại dung túng cung chiêu, trong mắt Đường Lãng ngoài ý cười ra còn xen lẫn chút lo âu.

Tùy cô ấy?

Nếu phải đợi Tiểu sư muội thì hóa ra cả đời này cũng không được uống à?

Theo như những gì anh biết thì Tiểu sư muội là người tôn thờ chủ nghĩa độc thân mà!

Anh quả thực không tin ai có bản lĩnh có thể khiến Tiểu sư muội bước chân vào năm mồ tình yêu này, dấu cho có là Lục Đình Kiêu cũng vậy.

Đường Lãng không rõ quan hệ của Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch hiện giờ là loại quan hệ gì, bao nuôi? Tình nhân? Hay là người yêu?

Bất kể là loại quan hệ nào thì Đường Lãng cũng chẳng quan tâm lắm. Bởi vì dù là tính cách, ngành nghề hay cuộc sống, thậm chí cả giá trị đạo đức của hai người họ cũng có sự chênh lệch quá lớn.

Tiểu sư muội là kiểu người hoạt bát không kìm chế được, còn Lục Đình Kiêu lại là kiểu người kiêu ngạo lạnh lùng như núi băng ngàn năm không tan... sự kết hợp này giống như truyện viễn tưởng ấy.

Hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng ra cảnh hai người này ở chung một chỗ là như thế nào, tất nhiên là bao gồm cả cảnh trên giường...

...

Sáng sớm, Ninh Tịch mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Cô nhìn xung quang căn phòng một vòng, thấy Lục Đình Kiêu đã dậy rồi,

đang ngồi trên ghế salon đối diện. Trên ghế còn có thêm một cái laptop, anh đang chuyên chú nhìn biểu đồ chằng chịt những con số trên màn hình. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào phòng nhảy nhót trên đầu vai, trên những sợi tóc của anh như thể mạ một vầng hào quang, hình ảnh đẹp đến không tưởng tượng nổi.

Ninh Tịch không hiểu sao lại nhớ tới một câu nói: Điều tốt đẹp nhất trên thế gian này, là mỗi sáng thức dậy đều có anh ở bên.

Dường như phát hiện được ánh mắt chăm chú trên người mình, Lục Đình Kiêu ngẩng đầu, nâng mắt khỏi màn hình đối diện với ánh mắt của Ninh Tịch.

"Dậy rồi."

"Ừm." Ninh Tịch mê man gật đầu rồi ngáp một cái.

Lục Đình Kiêu bỏ laptop xuống rồi đứng lên, bước tới cạnh giường. Anh cúi người xuống hôn nhẹ lên môi cô.

Ninh Tịch: "Ừm..."

Lúc ban đầu chỉ là nhẹ nhàng đụng chạm nhưng càng ngày nụ hôn càng sâu hơn, dùng sức cũng ngày càng nhiều. Cảm giác ẩm ướt lan xuống tận cổ, để lại một vết đỏ đỏ...

Ninh Tịch cong người lên theo bản năng, ngón tay siết chặt ga trải giường phía dưới.

Vừa mới tỉnh ngủ đã bị một nụ hôn công chiếm. Ninh Tịch bị hôn đến choáng váng đầu óc, mặc dù đầu óc còn chưa tỉnh nhưng cơ thể đã tỉnh trước rồi.

Khi cái đầu của Lục Đình Kiêu càng ngày càng xuống thấp, trái tim Ninh Tịch đập rộn lên, đưa tay đẩy vai anh một cái: "Này... mới sáng sớm..."

"Là em dụ dỗ tôi trước." Giọng của anh hơi khàn.

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Em dụ dỗ anh... em dụ dỗ anh lúc nào hả? Em vừa mới tỉnh ngủ, trừ mở mắt ra thì chưa làm cái gì có được không!"

"Em dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi." Lục Đình Kiêu khóa chặt Ninh Tịch

trong ánh mắt tôi tắm.

"Ánh mắt gì?" Ninh Tịch chớp mắt, cố nhớ lại.

Ừm, hình như ánh mắt lúc này cô nhìn Lục Đình Kiêu... quả thực có chút vấn đề...

Bởi vì tôi qua đã nói rõ tâm ý với anh, cũng tháo xuống lớp phòng bị trong lòng, không còn che giấu điều gì nữa nên khó tránh khỏi lộ ra chút cảm giác chân thực của mình.

Ninh Tịch ôm lấy khuôn mặt anh, không nhịn được bật cười: "Boss đại nhân, ngài cũng dễ bị dụ dỗ quá rồi? Tưởng anh là nam thần cấm dục chứ?"

--- O ---

Chương 676: Nhịn Là Không Tốt Cho Sức Khỏe Đầu

Câu trả lời của anh là hôn cô lần nữa...

"Ninh Tịch..."

"Ừ?"

"Chúng ta về nước nhé. Bác sĩ nói rằng vết thương của em đã ổn định rồi, có thể di chuyển được rồi."

"Vâng! Em đã muốn về từ lâu rồi!"

Hai người lại nằm trên giường quần quýt một lúc lâu sau mới dậy.

Lúc Ninh Tịch mặc quần áo, liếc xuống nhìn một cái liền mặt mũi méo xẹo, trên cổ, xương quai xanh, thậm chí còn kéo dài xuống dưới nữa đều chi chít những dấu hôn...

May bây giờ là mùa đông, có thể mặc áo cao cổ che đi.

Nhưng mà lúc nói với cô y tá muốn mặc áo cao cổ vẫn khó trách khỏi ngượng ngùng.

Cô y tá nhìn trông cũng không lớn tuổi nhưng là người đã kết hôn rồi, vừa nghe thấy yêu cầu của cô là biết ngay tại sao, bèn lập tức nói: "Ôi, ngài Lục cũng thật là phu nhân vẫn còn đang bị thương mà! Tại sao không biết kiểm chế một chút chứ! Vết thương chắc chắn lại nứt ra rồi đúng không? Cái chỗ đó rất dễ bị đụng phải... tôi còn đặc biệt nhắc nhở cậu ấy trong khoảng thời gian này tốt nhất là không nên ngủ chung mà..."

Vết thương của Ninh Tịch nằm ở đùi non, nếu như làm cái việc đó đó thật miêng vết thương đúng là rất dễ nứt ra lần nữa...

Cô y tá rất lo lắng, vẫn cứ nói mãi chuyện này.

Ninh Tịch đỡ trán, chỉ đành nói thẳng, "Chị y tá, không cần lo lắng, chúng tôi không có làm việc đó."

Không ngờ y tá lại nhắc nhở Lục Đình Kiều cả chuyện này, thật đúng là quá chuyên nghiệp...

"À... không làm à... không làm thì tốt! Ngài Lục thực sự rất yêu cô nha!"
Nhưng mà, cô y tá cũng không vì thế mà yên tâm ngược lại càng thêm lo lắng: "Nhưng mà, cứ nhìn như thế không tốt cho sức khỏe của ngài ấy đâu! Bằng không tôi dạy cho cô mấy cách nhé, không cần làm cũng có thể giải quyết, cô không phải xấu hổ..."

Ninh Tịch: "Ôi..." hình như có cái gì đó sai sai... chị y tá à, tại sao đột nhiên chị lại chuyển nghề sang dạy chuyện phòng the thế?

"Đang nói chuyện gì vậy?" Đúng lúc này Lục Đình Kiêu bước vào.

Ninh Tịch vội tỏ vẻ trong sáng: "Không có gì!"

"Đi thôi, vé máy bay đã đặt xong rồi."

"Ừm." Ninh Tịch rất tự nhiên giơ hai tay ra.

Lục Đình Kiêu bước đến, cúi xuống bế cô lên.

Lúc hai người rời đi, bộ trưởng Naka cùng một đám người đến sân bay tiễn đưa, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng này khiến cho người có diễn xuất tốt như Ninh Tịch cũng cảm thấy có hơi chột dạ.

Lúc về, Lục Đình Kiêu đặt chuyến bay của hãng hàng không quốc tế mà không dùng trực thăng, bởi vì máy bay dân dụng bay ổn định hơn.

Không gian bên trong khoang hạng nhất khá là rộng rãi thoải mái, Lục Đình Kiêu điều chỉnh lại ghế dựa thấp xuống, đắp chăn lông dê lên cho cô: "Ngủ một lát đi."

"Không ngủ được..." Ninh Tịch lắc đầu, có chút lo lắng nói: "Lục Đình Kiêu... anh nói xem, nếu như đám người bộ trưởng Naka mà phát hiện ra anh lừa họ thì làm thế nào? Chắc sẽ không dẫn đến những tranh chấp quốc tế chứ?"

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Thế thì chỉ có nước nhờ em cứu anh thôi!"

"Hả...?" Ninh Tịch nhất thời ngẩn ra. Ý của Lục Đình Kiêu lẽ nào là muốn làm giả thành thật?

Vì không muốn làm khó cô, Lục Đình Kiêu dừng lại chủ đề này, anh đưa tay vuốt vuốt tóc cô: "Đùa em thôi, yên tâm đi, bọn họ đã có cái mà họ muốn

rồi, cho nên kể cả có biết cũng chẳng sao."

Ninh Tịch gật đầu, thế mới yên tâm được phần nào.

Lục Đình Kiêu nói xong, đột nhiên nhìn chăm chăm vào cô: "Ninh Tịch, anh có thể hỏi em vấn đề này không?"

"Cái gì..?"

"Tại sao sự lựa chọn cuối cùng của em lại là anh?"

"Vấn đề này ấy à... ừm... để em nghĩ đã..." Ninh Tịch trầm ngâm một lúc lâu sau đó trả lời: "1% của nguyên nhân đương nhiên là vì anh chín chắn đáng tin cậy, lại đẹp trai và đối xử với em tốt như vậy nữa..."

Lục Đình Kiêu nhướn mày: "Còn 99% còn lại thì sao?"

Ninh Tịch chớp chớp mắt: "99% còn lại, đương nhiên là vì Tiểu Bảo rồi."

--- O ---

Chương 677: Đáng Yêu Quá, Nhất Thời Không Nhận Được

Ninh Tịch: "99% còn lại, đương nhiên là vì Tiểu Bảo rồi!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Hạng mục cộng điểm này của Tiểu Bảo... có phải quá nghịch thiên rồi không...

Nháy mắt một cái là đã được cộng thêm 99 điểm...?

Thật đúng là không biết nên vui hay nên buồn!

Nhìn thấy vẻ cười trộm như con cáo nhỏ của cô gái, vẻ mặt Lục Đình Kiêu đầy bất đắc dĩ: "Em đấy..."

Lúc Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu xuống máy bay đã là chiều tối, đến đón hai người chỉ có một mình tài xế.

"Cảnh Lễ đâu?" Lục Đình Kiêu thuận miệng hỏi một câu.

Lái xe trả lời có vẻ lúng túng: "Nhị thiếu gia có việc bận, cho nên không thể tự đến được ạ."

Nghe được câu này, Ninh Tịch lập tức nhướng mày, dài giọng nói: "Bận? Tôi thấy anh ta không muốn gặp tôi thì có!"

Lái xe: "..."

Quả thật, Tịch tiểu thư đoán không sai tẹo nào.

Nguyên văn Nhị thiếu gia nói là: "Tôi không đi! Tôi không muốn gặp cô gái đó nữa, sau này có tôi thì không có cô ấy, có cô ấy thì không có tôi!"

Lục Đình Kiêu đương nhiên là đoán ra được nguyên nhân tại sao Lục Cảnh Lễ không đến: "Có cần giải thích với nó một chút không?"

Ninh Tịch lắc đầu, xì một tiếng nói: "Không cần! Đến lúc đó để tự anh ta nhìn thấy em, em muốn dọa chết anh ta! Hừ, ai bảo anh ta thích lắm mồm..."

Tài xế nhìn hai người ngồi đằng sau, càng nhìn càng cảm thấy lạ, bầu không khí giữa hai người này sao cứ cứ... haiz thật khó giải thích.

Anh ta vô thức liếc nhìn Trình trợ lý ngồi bên cạnh bằng ánh mắt nghi ngờ, tình huống gì thế này?

Trình Phong giả dò ngó lơ không ừ hứ lấy một tiếng, dùng ánh mắt trả lời anh ta, anh hỏi tôi tôi biết hỏi ai?

Dù sao kể từ khi Ninh Tịch tiểu thư bị thương được cứu về, bầu không khí giữa hai người đó đã lạ lạ rồi, cậu ta còn nghi ngờ có khả năng là "trong hoạn nạn thấy chân tình" rồi ấy chứ.

Nhưng mà, rốt cuộc có đúng thế hay không thì vẫn cần phải quan sát...

Dù sao thì lúc ở nước ngoài, hai người đó đóng giả làm vợ chồng, ai biết được rốt cuộc bầu không khí mập mờ cùng những biểu hiện ân ái đó của hai người là giả hay là thật.

Trình Phong đang nghĩ vẫn vơ như vậy thì ngồi ở ghế sau, Lục Đình Kiêu đột ngột nghiêng người sang bên cạnh hôn Ninh Tịch...

Tài xế đang lái xe nhìn thấy cảnh này qua gương chiếu hậu thì trượt tay một cái, suýt chút nữa thì làm cái vô lăng gãy đôi.

Ông chủ! Tôi đang lái xe mà! Ngài đừng có đột ngột hù người ta thế chứ!

Trình Phong giờ thì mắt tròn tròn mồm há hốc, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: Hay lắm, giờ không cần quan sát thêm nữa rồi...

Thế này thì chuyện ở bên nhau là "ván đã đóng thuyền" rồi còn gì! Với tính cách của Boss nếu như không phải trong trường hợp đối phương đã xiêu lòng thì sẽ không bao giờ có những hành vi tùy tiện như này.

Trời ạ! Cậu có nhìn nhầm không? Có phải đang nằm mơ không đây? Boss cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi a a a a...!

Ở ghế sau, Ninh Tịch bị người ta hôn bất ngờ, cũng sững sờ chẳng kém gì anh tài xế và Trình Phong, vội đẩy Lục Đình Kiêu ra, cho dù cô có bình tĩnh thế nào đi nữa thì lúc này gương mặt cũng không kìm được mà đỏ lên: "Này, anh làm gì thế! Đang giữa ban ngày ban mặt đấy nhé!"

Quan trọng nhất là đằng trước còn có người nữa mà!!!

Lục Đình Kiêu nhìn cô, dáng vẻ bình tĩnh thong dong nói: "Vừa nãy em rất đáng yêu nên nhất thời không kiềm chế được."

Ninh Tịch: "...."

Đệt, thế lại là lỗi của cô à?

Cô chỉ nói mỗi một câu muốn dọa chết Lục Cảnh Lễ thôi mà? Rốt cuộc đáng yêu ở đâu chứ, có chỗ nào mà khiến anh không kiềm chế được? Thế mà cũng có thể khiến anh hứng thú à?

Thật đúng là... hoàn toàn không theo được suy nghĩ của Đại ma vương...

--- O ---

Chương 678: Cái Gì? Anh Hai Muốn Nhảy Sông?

Đằng trước, tài xế vì đảm bảo an toàn cho chính mình rất tự giác đóng lại tấm vách ngăn phía sau, phi lễ chớ nhìn.

Ninh Tịch phồng mồm trợn má, có vẻ rất bức tức, cô hoàn toàn có lý do nghi ngờ Lục Đình Kiêu vì 99 điểm vừa nãy cộng cho Tiểu Bảo mà cố tình trả thù cô...

Nhìn thấy vẻ sinh động của cô gái nhỏ, ánh mắt của Lục Đình Kiêu dần dần tối thẫm lại như một xoáy nước sâu không đáy, hút lấy tâm hồn người ta...

Lý do anh không kìm lòng được mà luôn nhìn cô, muốn thân cận cô... chỉ đơn giản là bởi vì anh không có cảm giác an toàn.

Sau khi tới Châu Giang Đế Cảnh, Lục Đình Kiêu đưa cô đến trước cửa nhà.

"Mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng chạy loạn." Lục Đình Kiêu nghiêm túc dặn dò cô.

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu: "Chắc chắn rồi, cái chân này của em dù có muốn chạy cũng không chạy nổi!"

Lần này Lục Đình Kiêu lại tỏ vẻ nghi ngờ.

Anh dám chắc, cho dù cả hai chân có bị trúng đạn đi nữa thì cũng không ngăn được cô chạy khắp nơi...

Ninh Tịch cũng biết "tiền án" của mình quá nhiều nên chột dạ khẽ ho một tiếng: "Thật mà, đảm bảo không chạy lung tung! Em thề đấy!"

Sau ba lần đảm bảo nữa, Lục Đình Kiêu mới miễn cưỡng tin tưởng: "Vậy anh đi đây."

"Hừm? Đi nhanh thế à! Vẫn còn sớm mà, không vào nhà uống chén nước rồi hăng đi sao?" Ninh Tịch vô thức mở miệng nói.

Nhưng mà không hiểu sao vẻ mặt Lục Đình Kiêu thoáng cái đã trở nên nguy hiểm: "Em có biết câu này đối với một người đàn ông mà nói có nghĩa là gì không?"

Mặt mũi Ninh Tịch đen sì ngay lập tức, khóe miệng méo xệch: "Anh nghĩ cái

gì thế! Chỉ là bảo anh vào nhà uống cốc nước thôi mà! Chỉ là ý ở trên mặt chữ mà thôi! Chứ đâu có mời anh gì gì đó! Lục Đình Kiêu, sao giờ đầu óc anh đen tối thế?"

Lục Đình Kiêu đưa tay tóm chặt eo cô, dùng sức thô lỗ nuốt lấy môi lưỡi cô như thể muốn thông qua nụ hôn này truyền lại tất cả cảm xúc chôn sâu trong lòng cho cô: "Bị lây của em đó."

Ninh Tịch: "... " Lại là lỗi của mình à...

Còn nữa, tại sao bây giờ Đại ma vương cứ hờ ra một cái lại bắt đầu hôn hít thế...

Sau khi rời khỏi Châu Giang Đế Cảnh, Lục Đình Kiêu không về nhà ngay lập tức mà lại đi đến bờ sông.

"Boss, ngài không về nhà sao...?" Trình Phong chân chờ bước lên hỏi một câu.

Rõ ràng là đã tu thành chính quả rồi, tại sao lại cảm thấy Boss vẫn còn nhiều tâm sự thế nhỉ?

"Ừm." Dưới những cơn gió sông lạnh lạnh, Lục Đình Kiêu đốt một điếu thuốc, giọng điệu khá là bình thản.

Trình Phong cũng không tiện hỏi nhiều chỉ đành đi trước.

Lục Đình Kiêu hiển nhiên là đang muốn ở một mình, chút tinh tế này cậu ta vẫn phải có.

Thế nên Trình Phong và tài xe liền lái xe đi về trước.

Đi đến nửa đường, điện thoại của tài xế vang lên, Lục Cảnh Lễ gọi đến.

"A lô, Nhị thiếu!"

"Anh tôi đâu? Đón được chưa?" Đầu bên kia điện thoại, giọng điệu của Lục Cảnh Lễ có đôi chút không được tự nhiên.

"Dạ rồi ạ, đã đón được rồi ạ, Nhị thiếu có chuyện gì không ạ?"

"Vậy sao vẫn chưa thấy về?" Kiểu này thì Lục Cảnh Lễ đang đợi ở nhà rồi.

"À, Đại thiếu gia vẫn chưa về, cậu ấy đưa cô Ninh Tịch về nhà trước sau đó một mình đến bờ sông." Tài xế trả lời theo đúng sự thật.

"Cái gì??? Anh tôi muốn nhảy sông!!!!!!!!!!!"

Không đợi tài xế nói tiếp, Lục Cảnh Lễ đã điên cuồng gào lên một tiếng rồi cúp điện thoại.

Tài xế bị tiếng hét của anh ta chấn điếc cả tai, ngây ra: "Tôi... tôi bảo Đại thiếu gia muốn nhảy sông lúc nào? Tôi chỉ bảo là Đại thiếu gia ra bờ sông thôi mà!"

Rốt cuộc thì Nhị thiếu gia nghe cái kiểu gì mà thành ra như thế?

Khóe miệng Trình Phong cứng đờ: "Tư duy của Nhị thiếu trước giờ vẫn không giống người thường."

--- O ---

Chương 679: Ai Bảo Với Em, Anh Đang Thất Tình?

Sau khi gọi điện thoại cho tài xế xong, Lục Cảnh Lễ vội vội vàng vàng phóng hết tốc độ đến bờ sông mà Lục Đình Kiêu thường hay đến mỗi khi tâm trạng không tốt.

"Má ơi... anh ơi... đợi một chút... anh đừng có nghĩ quẩn mà! Anh còn có em nữa mà!" Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bên bờ sông, Lục Cảnh Lễ hốt hơ hốt hải chạy đến, bổ nhào về phía Lục Đình Kiêu muốn đẩy anh ngã.

Lục Đình Kiêu nhảy bèn phát giác được đằng sau lưng có người cho nên vô thức tránh sang bên cạnh.

Kết quả, lại nhìn thấy cái bóng quen quen cho nên nhanh tay tóm lấy cổ áo Lục Cảnh Lễ, kéo anh ta lại trước khi anh ta bổ nhào xuống sông.

Lục Đình Kiêu dập vội điều thuốc trong tay, cau mày hỏi: "Em đang làm cái gì thế?"

Lục Cảnh Lễ tí nữa thì tự mình lao xuống sông, hoảng hốt vỗ ngực: "Đương nhiên là đến ngăn cản anh nhảy sông rồi!"

"..."

Lục Đình Kiêu cầm nín mất mấy giây mới gằn từng chữ một nói: "Ai bảo với em anh muốn nhảy sông?"

"Tài xế nói! Anh ta bảo anh muốn nhảy sông! Ồ... không cần biết là ai nói nhưng mà anh Hai, anh đừng có nghĩ quẩn mà!!!"

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ thở dài, cái bệnh hoang tưởng của em trai anh lại tái phát rồi.

"Thế giới to như thế, phụ nữ nhiều như vậy, kiểu gì cũng sẽ có một người thích hợp với anh thôi! Anh không thể nào vì một lần thất tình mà mất đi hy vọng với cuộc sống được!" Lục Cảnh Lễ vắt hết óc khuyên bảo.

"Ai bảo với em anh thất tình?"

"Tiểu Tịch Tịch đã tỏ tình với người kia rồi còn gì! Và thành công nữa, có đúng không?" Gương mặt Lục Cảnh Lễ tràn đầy bi phần.

Lục Đình Kiêu liếc anh ta một cái, gật đầu nói: "Ừm."

"Biết ngay mà, em biết ngay mà!!! Anh đừng cản em, em phải đi chém cái thằng đàn ông đó thành tám khúc vứt xuống sông cho cá ăn..."

"Người mà cô ấy tỏ tình, là anh."

Lục Cảnh Lễ sặc nước miếng, ho khù khụ: "Nà ní?????"

1Cái gì trong tiếng Nhật.

"Cái thằng đó là anh à? À nhầm, em xin lỗi! Thế đối tượng mà Tiểu Tịch Tịch tỏ tình là anh thật à? Anh, có phải anh chịu kích thích quá lớn cho nên rối loạn tinh thần không?"

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu lạnh như băng lườm anh ta một cái, hiển nhiên là không phải đang đùa, lại càng chẳng rối loạn tinh thần gì cả.

Nhưng, ngược lại bản thân Lục Cảnh Lễ lại cảm giác mình sắp rối loạn thần kinh đến nơi.

Lục Cảnh Lễ nhất thời phát điên, vòng đi vòng lại một chỗ bảy bảy bốn mươi chín vòng: "Anh Hai!!! Anh nói thật đấy à, đối tượng tỏ tình của tiểu Tịch Tịch thật sự là anh? Chuyện này thật đúng là không thể tin được! Không thể nào, không thể thế được, không thể chứ... tại sao bỗng dưng tôi lại không hiểu thế giới này rồi... tôi là ai... tôi đang ở đâu... tôi tên là gì..."

Lục Đình Kiêu lại châm một điếu thuốc nữa.

Nói thật, sau khi nhìn thấy phản ứng của Lục Cảnh Lễ, anh cũng coi là được an ủi phần nào, bởi vì hóa ra anh còn coi là bình tĩnh chán.

Cho dù là phản ứng vừa nãy của Trình Phong và tài xế hay là phản ứng của Lục Cảnh Lễ, tất cả đều giống nhau: Không thể nào.

Lục Cảnh Lễ lảm bả lảm bảm mất mấy phút cuối cùng mới dần bình tĩnh lại, khôi phục được chút năng lực suy nghĩ: "Không đúng, không đúng, nếu như đối tượng mà Tiểu Tịch Tịch bày tỏ là anh thì tại sao anh còn có cái vẻ này thế, tại sao còn muốn ra đây hứng gió lạnh làm chi?"

Lục Đình Kiêu: "Kích động quá, cần bình tĩnh một chút."

Lục Cảnh Lễ: "Hớ..."

--- O ---

Chương 680: Không Sống Quá Một Tuần

Nhìn thấy cái vẻ câm nín của Lục Cảnh Lễ, khoe miệng Lục Đình Kiêu khẽ nhếch lên thành một đường cong, tâm trạng nặng nề dường như cũng vui đi phần nào.

Quả thật anh cần bình tĩnh lại.

Tất cả xảy ra quá đột nhiên, cho đến tận bây giờ anh đều không có cảm giác chân thực.

Sợ rằng một khi tỉnh giấc thì lại phát hiện ra đây là một giấc mơ, càng sợ cô chỉ là rung động nhất thời mới nói ra những câu đó, sợ cô quay lưng liền hối hận, sợ hoa quỳnh sớm nở tối tàn...

Điều tàn nhẫn và đau khổ nhất không phải là mãi không có được mà là có được rồi lại mất đi.

Bên ngoài thì vui vẻ ngọt ngào nhưng trong lòng lại giãy vò như lửa đốt.

Cô đã từng giới thiệu với Cung Thượng Trạch, "anh ấy là sếp, là bạn bè, là ân sư, là Bá Nhạc của tôi..."

Vậy anh bây giờ... được coi là gì của cô...

Có thể là sau khi trải qua sống chết nên mới không muốn mình có hối tiếc, mới kích động nói ra những lời đó, trong hoàn cảnh lúc đó tình cảm của cô dành cho anh cũng rất có khả năng là bị phóng đại lên khi đứng trước nguy hiểm...

Mà... sau khi nói ra rồi thì sau này như thế nào? Và cả tương lai của bọn họ nữa... rất có khả năng là cô hoàn toàn chưa nghĩ đến...

Cho nên vấn đề này cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh nhưng cuối cùng anh vẫn không hỏi cô.

Nó giống như cái hộp Pandora vậy, cho dù rất muốn biết bên trong có cái gì nhưng lại sợ hãi không dám mở ra.

"Cho nên... cho nên... anh không phải là thất tình mà là yêu rồi?" Lục Cảnh Lễ hỏi đi hỏi lại để xác nhận.

Lục Đình Kiêu hướng ánh mắt về phía mặt sông nơi mặt trời đang dần dần chìm xuống: "Có thể cho là thế."

"Tại sao lại bảo là có thể? Nếu hai người đã có ý với nhau thì chẳng phải cứ thế mà tiến tới bước yêu đương sao? Cũng không đúng nha... quan hệ sau khi thấy hợp ý nhau thực ra cũng nhiều loại lắm, không chỉ có quan hệ yêu đương đâu... ví dụ như là 419, rồi là bạn giường này, lâu dài thì có bao nuôi này..."

Hiển nhiên là Lục Cảnh Lễ rất "học rộng biết nhiều" về vấn đề này, phân tích cũng đâu vào đấy lắm.

Mãi cho đến lúc phát hiện vẻ mặt của ông anh mình còn lạnh hơn cả gió sông, cái gã này mới vội vàng dừng cái mồm liền thoáng của mình lại: "Khụ khụ... thực ra thì cũng dễ phán đoán lắm! Trong khoảng thời gian sau khi Tiểu Tịch Tịch tỏ tình với anh, hai người có ấy ấy ấy không?"

"Không có."

Nhưng đó là vì cô đang bị thương, nếu như lúc đó cô không bị thương anh cũng không dám chắc... tình huống sẽ phát triển ra sao nữa...

Mặc dù đúng như những gì đã đoán trước, Lục Cảnh Lễ vẫn thở dài tiếc rẻ sau đó an ủi nói: "Không có cái đó thì cơ bản có thể loại trừ những khả năng khác nha, chắc chắn là quan hệ yêu đương thuần khiết không thể thuần khiết hơn được nữa rồi!"

Vừa mới nói xong, không hiểu cái đầu Lục Cảnh Lễ lại nghĩ ra cái gì mà mặt đại ra, trên mặt toàn biểu cảm xong đời rồi: "Thôi tàn rồi... quan hệ yêu đương hình như càng đáng sợ hơn... tại sao mình có thể lại quên mất cái này chứ..."

Lục Cảnh Lễ vò đầu bứt tai xoay mòng mòng: "Theo như những gì em điều tra, bạn trai của Tiểu Tịch Tịch... chưa có ai sống sót qua một tuần cả! Đại đa số chỉ có ba bốn ngày! Ngay cả một ngày cũng có! Thằng nhóc Giang Mục Dĩ hình như là lâu nhất, tròn một tuần! Đáng sợ nhất... nhất... nhất là Tiểu Tịch Tịch từ trước đến giờ không chơi trò "tình cũ không rủ cũng tới", đối với bạn trai cũ đều tàn nhẫn như gió thu thổi bay lá vàng, tuyệt đối không có khả năng tái hợp!!! A a a a aaaaa! Không phải lần này cô ấy lại giống với mấy lần trước chứ?"

Lục Cảnh Lễ ôm đầu gào thét xong thì vội quay sang hỏi: "Anh hai, bây giờ

anh là ngày thứ mấy rồi, ngày thứ mấy rồi?"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu sầm sì: "Ngày đầu tiên."

--- O ---

Chương 681: Tuyệt Đối Không Để Anh Trở Thành Bạn Trai Cũ!

Theo lý thuyết thì dựa vào thái độ của Ninh Tịch đối với anh, dường như cô ấy đã chấp nhận ở bên cạnh anh nhưng Lục Đình Kiêu vẫn không hiểu tâm trạng bất an này của mình bắt nguồn từ đâu.

Bị Lục Cảnh Lễ nói linh tinh phân tích loạn xạ ngẫu một trận thế mà anh lại đột nhiên hiểu ra...

Quan hệ của anh và Ninh Tịch, cho dù có xác định nhưng cũng như kiếp bèo dạt, gió thổi qua liền tan, quá yếu ớt dễ vỡ.

Thế nên anh mới lo lắng được mất như thế.

Nghe Lục Đình Kiêu trả lời, Lục Cảnh Lễ cũng không biết lấy từ đâu ra một cuốn vở nhỏ, viết xoèn xoẹt mấy nét bút như thể vừa tra sách trời, sau đó an ủi: "Anh Hai, không có chuyện gì đâu, qua bảy ngày này là anh đã thành công rồi, đánh bại tất cả tình địch trong quá khứ! À không đúng... Không phải tất cả, còn có Tô Diễm nữa, thời gian của Tô Diễm quá dài! Mục tiêu quá cao, tạm thời chúng ta chưa nói đến! Cứ vượt qua mấy ngày hôm nay đã rồi tính!"

Nói xong bèn vô cùng trịnh trọng vỗ vai Lục Đình Kiêu: "Anh Hai! Em sẽ giúp anh! Nhất định em sẽ dùng hết bản lĩnh của đời em giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này! Nhất định không thể để anh trở thành bạn trai cũ được!"

Bạn trai cũ...

Bạn trai cũ...

Bạn trai cũ...

Ba chữ kia quả thật như ba hòn núi lớn, đổ ập xuống người Lục Đình Kiêu, khuôn mặt anh ngay lập tức đen hoàn toàn.

Anh nhìn cuốn sổ nhỏ trong tay Lục Cảnh Lễ, có cảm giác như trên đó đang viết thời gian tử vong của mình vậy...

Châu Giang Đế Cảnh.

Lúc này, Ninh Tịch đang uốn éo trên ghế salon hóng hớt tin đồn trên mạng cũng không hề biết rằng có một chiếc xe lái từ bờ sông về rồi lẳng lẳng đỗ dưới lầu nhà cô.

Sau khi về nhà, vì trên máy bay Ninh Tịch đã ngủ đủ rồi nên hiện tại tinh thần vô cùng phấn chấn, bèn mở tin tức giải trí xem mấy tin gần đây, quan trọng nhất là để ý hiệu quả tuyên truyền của Thiên Hạ.

Kết quả là không ngờ, vừa xem xong cô sợ giật cả mình.

Cô chỉ không lên có mấy hôm thôi mà, hôm nay tin tức nào cũng liên quan đến Thiên Hạ, còn nổ ra một cuộc chiến.

Nguyên nhân của cuộc chiến này là dưới nỗ lực không ngừng tuyên truyền của đoàn phim, Thiên Hạ chưa công chiếu mà đã thu hút được sự quan tâm đông đảo của quần chúng, lượt tiếp cận ngày càng nhiều. Có điều ngay từ đầu, mọi người đều chỉ tập trung về nam chính và nữ chính trong phim đầu tiên.

Nhưng qua một thời gian thì lượng quan tâm nữ thứ Mạnh Trường Ca và nam thứ Tôn Hoán Khanh đã từ từ đuổi kịp và vượt lên, một số người sau khi xem trailer phim lại bắt đầu quay ra đề cử, khen ngợi dàn diễn viên phụ, khiến cho danh tiếng của nam nữ phụ áp đảo hẳn nam nữ chính.

Vì vậy, fans hâm mộ của nam nữ chính đương nhiên sẽ không vui.

Ngòi nổ của mọi việc là trailer thứ hai.

Đoàn làm phim thấy nam nữ phụ thu hút khá nhiều người quan tâm nên quyết định hòa theo sự yêu thích của quần chúng cho cắt ghép biên tập lại trailer tăng thời gian xuất hiện của Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ, đến nỗi gần như ngang hàng với Ninh Tuyết Lạc và Triệu Tư Châu.

Có fans hâm mộ còn tính được chính xác rằng thời gian xuất hiện của nữ phụ Ninh Tịch thậm chí còn nhiều hơn nữ chính Ninh Tuyết Lạc 3 giây nữa.

Chuyện này khiến fans hâm mộ của Ninh Tuyết Lạc vốn đang bất mãn hoàn toàn nổi điên.

[Mẹ nó! Đoàn phim làm ăn kiêu gì thế! Lại chơi trò giọng khách át giọng chủ? Ai mới là nữ chính đây hả? Một nữ phụ nhỏ bé mà còn xuất hiện nhiều hơn Ninh Tuyết Lạc của chúng tôi!]

[Chúng tôi chỉ muốn thấy Tuyết Lạc không muốn thấy hồ ly tinh độc ác kia!]

[Cái khi gì thế này! Đừng có làm ô uế mắt chúng tôi nữa!]

[Nữ phụ và nam phụ cướp cảnh như thế, việc này mà cũng thích hợp à?
Đoàn làm phim hẳn có mờ ám rồi! Đúng là khó coi!]

...

--- O ---

Chương 682: Sau Đây Xin Hãy Gọi Tôi Là Mẹ Cả

Ngay lập tức fans của Giang Mục Dĩ liền thị uy.

Vì fans của Ninh Tuyệt Lạc như đám chó điên, kéo cả Giang Mục Dĩ vào nên không ít fans của Giang Mục Dĩ không chịu nổi nữa.

[Mấy người mù mắt rồi à? Nhan sắc của Ninh Tịch rõ ràng là nằm trên Ninh Tuyệt Lạc mười con phố đấy!]

[Mờ ám cái chó gì! Mấy người chửi cứ chửi nhưng đừng có liên lụy người khác! Hình ảnh của Giang Mục Dĩ tuyệt vời như thế, đương nhiên là phải chiếu nhiều rồi! Làm như đoàn làm phim ai cũng ngu như mấy người!]

[Đây là trailer thứ hai, trailer đầu đã giới thiệu nam nữ chính rồi, trailer hai chú trọng nam nữ phụ thì sao. Có chỗ nào không hợp lý chứ? Đúng là ghen ăn tức ở!]

...

Tóm lại là fans của Ninh Tuyệt Lạc và Triệu Tư Châu làm loạn, cuối cùng lại khiến fans của Giang Mục Dĩ nổi khùng, hai bên liên đấu võ mồm mà sức chiến đấu của fandom Giang Mục Dĩ đã vốn nổi danh khắp chốn, bởi thế hai bên lập tức nổ ra một trận đấu võ mồm rung trời lở đất.

Ninh Tịch thấy mà nổi hết cả da gà, may mà lần này mình cùng phe với Giang Mục Dĩ, thậm chí sau này phải đối xử tốt với Giang Mục Dĩ một chút, tên này thống lĩnh cả một đoàn quân thiếu nữ vô địch như thế.

Lần này đối phương cũng chỉ là mắng cô rồi lỡ có mấy câu nhắc tới Giang Mục Dĩ mà thôi, vậy mà fans của anh ta đã cắn đối phương đến nổi máu tươi đầm đìa.

Ninh Tịch vừa xem tin tức, vừa gọi điện cho Giang Mục Dĩ.

Đầu bên kia đổ chuông mấy lần, Giang Mục Dĩ mới chậm chạp nhận điện thoại, còn chưa đợi Ninh Tịch nói gì đã ùng ùng nói một hơi: "Đừng có kể cho tôi tình hình sau khi tỏ tình của bà, tôi không muốn nghe chút nào, không muốn nghe, không muốn nghe, thế nhé, không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, bye bye bye bye bye, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã chết..."

Ninh Tịch đen cả mặt: "Ông bị thần kinh đấy à! Ai muốn kể với ông chuyện sau khi tỏ tình của tôi!"

Bên kia điện thoại yên tĩnh một hồi mới vang lên giọng cảnh giác của Giang Mục Dã: "Vậy bà gọi cho tôi làm gì?"

Ninh Tịch vừa load tin tức, vừa mở miệng: "Tôi chuẩn bị khen ông đó!"

"Khen tôi?" Giang Mục Dã càng cảnh giác hơn: "Bà mà cũng tốt tính thế à?"

"Đúng vậy, tôi vừa về nhà, đang xem tin tức!" Ninh Tịch trả lời.

Vừa nói thế, Giang Mục Dã đã liền biết cô đang nói chuyện gì, anh ta như lập tức phục sinh, đặc chí nói, "Sao nào? Đoàn quân thiếu nữ nhà tôi có sức chiến đấu được đấy chứ?"

"Quá được luôn ấy! Đúng là trâu bò thật! Ôi chao, thật hâm mộ quá! Không biết bao giờ tôi mới có một đoàn quân như thế nhỉ! Cảm giác thật an toàn! Nghĩ đến đã thấy vui rồi!" Giọng nói của Ninh Tịch tràn đầy hứng khởi.

"Bà còn non và xanh lắm!" Giang Mục Dã ra vẻ tiên bói, một giây sau lại đột nhiên chuyển chủ đề: "Đúng rồi, bà tỏ tình xong thế nào rồi?"

"..." Ninh Tịch nghe vậy liền câm nín, nói: "Chẳng phải vừa rồi ông còn bảo không muốn biết ư? Con gái cũng không trở mặt nhanh như ông!"

"Bà kệ tôi! Ninh Tiểu Tịch, có nói hay không! Bà tỏ tình chưa? Kết quả thế nào? Tình hình bây giờ ra sao?" Giang Mục Dã hỏi dồn dập.

Ninh Tịch cố ý hừ hừ hơn nửa ngày rồi mới từ từ mở miệng: "Tình hình bây giờ là... bạn Giang Tiểu Dã, sau này đừng có không biết lớn bé gọi thẳng tên của trưởng bói như thế nữa, hãy gọi tôi là mợ Cả đi!"

Giang Mục Dã: "..."

--- O ---

Chương 683: Sự Trả Thù Của Giang Long Vàng

Bạn gái cũ biến thành mợ...

Lúc này trong lòng Giang Mục Dã chỉ có bốn chữ thôi - ngày chó đẻ rồi!

Giang Mục Dã hít sâu một hơi, gào lên với điện thoại: "Mợ ông nội bà ấy! Ninh Tiểu Tịch, đây là bà đang ép tôi đấy, bà bắt nạt đừng có trách tôi bất nghĩa, tôi muốn đi tố cáo với Lâm Chi Chi, nói với cô ấy là bà lén yêu đương vụng trộm sau lưng cô ấy!"

Ninh Tịch nghe xong lập tức bùng nổ: "Mẹ nó! Giang Mục Dã ông đừng có mà không biết xấu hổ như thế! Có anh em nào như thế không?"

"Anh em cái rắm ấy! Bà không phải là mợ của tôi à?"

"Ông dám đi tôi chặt gãy chân chó của ông! Này... Này..."

Tút tut tut... Bên kia điện thoại chỉ còn lại tiếng tut tut, rõ ràng là đã dập máy,

Đệt! Không phải tên này định đi cáo trạng với chị Chi Chi thật đấy chứ? Đàn ông mà lại thích chơi trò mách lẻo!

Ôi ôi ôi... Xúc động là ma quỷ mà!

Sao cô lại quên mất chị Chi Chi chứ!

Hự, hồi trước cô còn thề son sắt với chị ấy là sẽ không có bạn trai trong thời gian này, bây giờ chẳng phải là tự vả vào mặt mình rồi ư!

Sắc đẹp làm ngu người rồi! Đúng là bị sắc đẹp làm ngu người mà!

Ninh Tịch đang chuẩn bị gọi lại cho Giang Mục Dã thì màn hình điện thoại đã chớp sáng, người gọi tới là... Lâm Chi Chi!!!

Mẹ nó! Tên lông vàng chết tiệt kia mách lẻo thật đấy à?

Điện thoại vẫn kiên nhẫn vang lên, Ninh Tịch buồn bực vò đầu bứt tai cuối cùng cũng chỉ có thể chịu chết nhận điện thoại, giọng nói run run: "Chị Chi Chi..."

"Ninh Tịch, chị có chuyện muốn hỏi em, em phải trả lời thành thật cho chị."
Phía bên kia đầu dây, giọng nói của Lâm Chi Chi vô cùng nghiêm túc.

Ninh Tịch lập tức nghe lộp bộp trong lòng, nghĩ thầm lần này xong rồi!

"Khụ, chuyện gì vậy ạ chị Chi Chi?" Ninh Tịch vẫn kiên trì giả vờ không hiểu.

Lâm Chi Chi hỏi: "Quan hệ giữa em và Hồ Hồng Đạt là thế nào?"

"Quan hệ của tụi em ư... đợi... đợi đã... đợi một chút..." Ninh Tịch ngẩn người: "Chị Chi Chi, chị vừa nói ai cơ?"

"Hồ Hồng Đạt."

"Hồ Hồng Đạt là ai?" Ninh Tịch ngơ ngác, không phải là Lục Đình Kiêu à?

Bên kia điện thoại như có tiếng thở phào: "Em không biết là tốt rồi."

"Rốt cuộc là chuyện gì thế?" Ninh Tịch bắt đầu phản ứng kịp, dường như chuyện này không đơn giản như cô nghĩ.

Làm cô hết hồn, cô còn tưởng là cái tên Giang Mục Dã kia chạy đi mách lẻo thật chứ!

"Hồ Hồng Đạt là Tổng giám đốc công ty bất động sản Hồng Đạt, trên mạng đồn là em được ông ta bao nuôi, chị đã cố hết sức bảo với bên phòng quan hệ công chúng (PR) xóa hết những bài liên quan và tin tức cả trên Weibo nữa nhưng vì Thiên Hạ sắp công chiếu nên gần đây em rất được chú ý, tuy rằng bây giờ tạm thời lắng xuống nhưng rất có thể sẽ lại bị đào bới lên!"

Bên PR bảo chị hỏi em một chút xem có quan hệ với đối phương thật hay không nhưng mấy hôm nay em đang nghỉ ngơi nên chị không muốn phiền đến em..." Lâm Chi Chi giải thích đơn giản một chút về tình hình hiện tại.

Lần bắt cóc này Ninh Tịch vì không muốn gây ra phiền phức không cần thiết nên đã bảo Giang Mục Dã gạt Lâm Chi Chi và phía đoàn phim, chỉ nói với bên ngoài rằng cô nghỉ ngơi ở nhà.

Mấy hôm liền Lâm Chi Chi không liên hệ với cô chắc là vì giải quyết chuyện nhạy cảm này.

Cho dù Lâm Chi Chi có tin cô, thế còn bộ phận PR thì sao? Người không biết còn tưởng cô có tật giật mình nên mới trốn đi.

Bởi thế nên chắc chắn thời gian này, Lâm Chi Chi đã phải chịu áp lực rất lớn...

Ninh Tịch lập tức thấy áy náy: "Chị Chi Chi, em xin lỗi, lần sau em sẽ không tùy tiện ngắt liên lạc nữa, em thật sự không quen Hồ Hồng Đạt kia cũng không hề có quan hệ gì với ông ta, chị yên tâm đi!"

--- O ---

Chương 684: Người Đàn Ông Sau Lưng Ninh Tịch

"Vậy là tốt rồi." Lâm Chi Chi thở dài, lập tức lo lắng nói: "Có điều, Ninh Tịch, chị vẫn phải nói nhiều một câu, chị sẽ không can thiệp quá sâu vào chuyện riêng của em nhưng em phải tự nhận thức được chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm!"

Trước kia lúc quản lý Lãnh Mạn Vân, Lâm Chi Chi chưa hề quan tâm đến đời sống cá nhân của Lãnh Mạn Vân.

Nhưng từ khi làm quản lý cho Ninh Tịch lại như chim sợ cành cong, chỉ sợ đời sống cá nhân của cô ấy có vấn đề, hiện tại Ninh Tịch là vận may lớn nhất của cô, cũng là nguy hiểm lớn nhất của cô, tốt nhất là không nên gặp phải chuyện xấu gì cả.

Đối với một nữ minh tinh, cứ lộ ra scandal là rất dễ đi tong sự nghiệp.

Ninh Tịch bị Lâm Chi Chi nói vậy lại chột dạ, vội vàng đáp: "Em biết rồi, chị Chi Chi!"

Ngắt điện thoại của Lâm Chi Chi, Ninh Tịch khẽ thở phào, đồng thời lại chau mày, Hồ Hồng Đạt, chuyện quý quái gì thế này?

Cô thử search keyword, sau đó lại tìm được một vài tin tức liên quan.

[Nữ phụ đẹp nhất Thiên Hạ được bao nuôi, kim chủ là trùm bất động sản Hồ Hồng Đạt.]

[Người đàn ông thần bí sau lưng Ninh Tịch!!!]

[Chuyện động trời của nữ phụ "giọng khách át giọng chủ" trong Thiên Hạ: Được thương nhân giàu có đập tiền vào nâng đỡ!]

...

Những bài này cũng nhiều nên vẫn chưa có mấy người chú ý, chắc hẳn là kết quả của bộ phận PR và Lâm Chi Chi.

Ninh Tịch vừa xem vừa sờ cằm, cảm thấy chuyện có chỗ nào đó là lạ. Chuyện tung tin thất thiệt này có rất nhiều trong giới, nếu không có bằng chứng cụ thể thì cũng chẳng mấy ai tin, chẳng gây ra được sóng gió gì mấy nhưng lại có một điều khiến cô chú ý.

Nếu như có người cô ý muốn hất nước bắn lên người cô, thuận tiện nói lập lò nước đôi là được tại sao lại phải nói rõ tên Hồ Hồng Đạt kia?

Cùng lúc đó, tại công ty giải trí Tinh Huy, trong văn phòng của Thường Lệ.

"Bây giờ phim còn chưa chiếu mà Ninh Tịch đã được chú ý như thế, lần trước điều khiển fans đi công kích cô ta không ngờ lại bị đám fans hâm mộ của Giang Mục Dĩ chọc gậy bánh xe... Nếu như đợi chiếu phim rồi, cô ta chắc chắn sẽ nổi danh chỉ sau một đêm nhờ bộ phim này!" Thường Lệ vẻ mặt vô cùng khó coi.

Cô ta bất chấp để nịnh nọt Ninh Tuyết Lạc, vậy mà lại sắp phải chứng kiến Ninh Tuyết Lạc thất bại ê chề, đây chẳng phải là tát vào mặt cô ta một cái rồi ư!

"Scandal trước đây tung ra thế nào rồi?" Ninh Tuyết Lạc bình tĩnh hỏi một câu.

"Bị phía Lâm Chi Chi đập tắt rồi, chẳng có lấy chút bột nước! Dù sao cũng không có bằng chứng!" Thường Lệ không hiểu sao Ninh Tuyết Lạc lại muốn làm chuyện vô ích như thế nữa.

Ninh Tuyết Lạc cười lạnh một tiếng, móng tay được trau chuốt tỉ mỉ quét qua hình ảnh Ninh Tịch trên màn hình máy tính: "Gấp gì chứ, đây chỉ là bước đầu mà thôi, tôi tự có cách để chìm cô ta xuống!"

Thường lệ nghe vậy liền lộ vẻ lo lắng: "Tuyết Lạc, em muốn làm gì? Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút! Vì lần trước chúng ta vu oan Ninh Tịch dùng dao cạo cụ khiến em bị thương nên mọi người đã bắt đầu nghi ngờ em rồi, nếu như lần này..."

"Câm miệng!" Ninh Tuyết Lạc như bị giẫm phải đuôi, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhắc tới chuyện đó cô ta liền uất hận, trước kia cô ta nói gì là Tô Diễn nghe nấy nhưng bây giờ phải e dè hơn rất nhiều.

"Không cần chị lăm miệng, tôi tự có chừng mực!"

Lần trước gặp chuyện như thế, đương nhiên lần này cô ta sẽ cẩn thận, cho dù bọn họ có điều tra thì cũng không tra ra được là cô ta.

Ninh Tuyết Lạc nói xong liền bình tĩnh gọi điện thoại: "Alo, Tiểu Nhã, dạo này thế nào rồi? Ngày mai cùng đi dạo phố nhé?"

--- O ---

Chương 685: Chuyển Biến Thần Kỳ

Bên kia điện thoại, giọng Phương Nhã nghe chẳng còn chút sức lực nào: "Em nào có tâm trạng dạo phố nữa?"

"Vẫn là vì chuyện lần trước à?" Ninh Tuyết Lạc ân cần hỏi thăm.

"Chị Tuyết Lạc, làm sao bây giờ, lần này em chết chắc rồi..."

Đôi mắt Ninh Tuyết Lạc lập lòe: "Sao thế được... thật ra chị có một ý hay này, tuyệt đối có thể khiến em thoát thân an toàn!"

"Thật à? Vậy chị mau nói đi! Bây giờ em đã đi đến bước đường cùng rồi!" Phương Nhã vội vàng hỏi.

"Hay là thôi vậy, ý này có vẻ không hay lắm, lại còn liên lụy người khác..." Giọng Ninh Tuyết Lạc có vẻ khó xử.

"Chị Tuyết Lạc! Bây giờ em đã sắp thân bại danh liệt rồi! Hơi đâu ra mà lo cho người khác được nữa! Xin chị hãy nói với em đi! Chẳng phải chúng ta là chị em tốt nhất sao?"

"Chuyện này... Thôi được rồi..."

...

Ninh Tịch thấy chuyện kia cũng không mấy ảnh hưởng nên về sau cũng không chú ý nữa, Lâm Chi Chi an ủi rằng chỉ cần cô không có chút quan hệ gì với Hồ Hồng Đạt thì chị ấy sẽ xử lý phía bên kia.

Kết quả là không ngờ rạng sáng hôm đó, mọi chuyện lại trở về như cũ, chuyện kia đột nhiên nổ bùng trên mạng!

"Ninh Tịch! Nhanh lên mạng đi! Có chuyện rồi! Đọc tin đứng đầu Weibo ấy!"

Ninh Tịch nhận được điện thoại của Lâm Chi Chi lúc còn đang say ngủ, nghe thế liền lập tức tỉnh táo lại, gấp gấp mở laptop ra.

Sau đó cô liền thấy tin tức đứng đầu Weibo.

[Hồ Hồng Đạt: Tất cả đều là lỗi của tôi, tôi trình trọng xin lỗi người nhà tôi,

tôi xin hứa sẽ quay về nhà, sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm như thế nữa!
Cảm ơn mọi người đã quan tâm!"

Dưới tin weibo này, mọi người đều đang hỏi rốt cuộc ai là tiểu tam.

[Mẹ nó, chồng của Minh Phương Phương lại vụng trộm bên ngoài! Thức khuya mới biết đêm dài, ở trong chăn mới biết chăn có rận! Hồi trước hai người bọn họ ân ái thế cơ mà, tôi còn từng gato với họ đấy!]

[Tiểu Tam là ai Tiểu Tam là ai Tiểu Tam là ai! Cầu chân tướng! Cầu tin tức! Sao đột nhiên lại xảy ra việc này, chẳng hề có chút dấu hiệu gì cả!]

[Tôi không tin tôi không tin tôi không tin! Phương nữ thần của tôi đẹp như thế, chồng cô ấy sao có thể ngoại tình được...]

[Tiểu Tam chính là Ninh Tịch trong Thiên Hạ đấy, thật ra cũng chẳng phải đột nhiên, lúc trước cũng có tin này, chẳng qua không mấy ai chú ý mà thôi!]

[Cổng thông tin: Ở đây có ai muốn biết chuyện không!]

...

Ngay sát sau tin đó chính là tin đã có từ lâu trên weibo, một người tự xưng là biết chuyện, kể lại chuyện Ninh Tịch được Hồ Hồng Đạt bao nuôi.

Trước kia không có ai chú ý đến bài đăng này mấy vậy mà bây giờ đã có hơn một vạn bình luận rồi.

Minh Phương Phương vốn là một nữ nghệ sĩ danh tiếng, kết hôn với Hồ Hồng Đạt, hai người họ vẫn thường show hình ân ái trên weibo, là hình mẫu lý tưởng của mọi người.

Bởi thế nên sau khi chuyện này bị tung ra những kẻ chửi bới tàn nhẫn nhất chính là fans của Minh Phương Phương.

Bên cạnh đó, fans của Ninh Tuyết Lạc cũng thừa cơ xông lên như nấm mọc sau mưa...

[Ha ha ha ha ha ha... Thấy chưa! Tôi đã nói là có mờ ám mà! Mấy người còn không tin.]

[Lần này fans của Giang Mục Dã đẹp mặt rồi... chỉ là một đám chó cắn loạn

không phân rõ trắng đen, lần này chắc bọn họ cũng biết cái gì gọi là lòng người hiểm ác rồi!]

[Thế này thì khác gì làm gái chứ? Tuyết Lạc diễn cùng cô ta đúng là đen đủi mà!]

...

Lúc này, fans của Giang Mục Dã cũng không còn dám nói gì nữa.

Fandom của Giang Mục Dã có đội ngũ quản lý hùng mạnh, trưởng câu lạc bộ fans căn dặn các thành viên không được lên tiếng trước khi điều tra được sự thật, đừng khiến nam thần nhà mình bị bôi đen lần nữa.

Tuy thế nhưng vẫn có một vài thành phần quá khích vào thẳng weibo mắng chửi Ninh Tịch lẫn Giang Mục Dã, lời lẽ quả thật rất khó nghe...

Vì thế chỉ một câu ngắn gọn của Hồ Hồng Đạt thôi đã đẩy Ninh Tịch lên đầu sóng ngọn gió.

--- O ---

Chương 686: Lục Đình Kiêu, Anh Lên Đây Đi!

"Đệt! Mẹ nó đúng là nằm không cũng trúng đạn! Tự dung đúng lúc này lại up cái status như thế không phải chơi nhau quá rồi sao!" Ninh Tịch cau kỉnh.

"Chị đã cố gắng hết sức để liên hệ với bên Hồ Hồng Đạt rồi, mong là ông ta có thể ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện nhưng giờ muộn thế này chắc cũng ngủ mất rồi, tạm thời không liên lạc được. Nếu là hiểu lầm, chỉ cần ông ta đứng ra làm sáng tỏ là tốt rồi nhưng chuyện này thật sự đúng là trùng hợp quá, chân trước em vừa mới có scandal với ông ta, chân sau ông ta đã up cái status khiến người ta hiểu lầm như vậy, sợ là..." Lâm Chi Chi trầm ngâm.

"Có người cố tình muốn chơi em?" Ninh Tịch cau mày: "Chắc không phải đâu... Hồ Hồng Đạt dù sao cũng có thân phận là Tổng giám đốc, ai có khả năng điều khiển ông ta hãm hại em chứ? Hơn nữa, tự rước phiền toái vào người chỉ vì gây chuyện với một minh tinh nhỏ, bị thần kinh à!"

Lâm Chi Chi: "Thế nên chị vẫn cho rằng khả năng cao chỉ là hiểu lầm thôi, sáng mai chị sẽ đích thân tới chỗ của ông ta một chuyến, mong là sẽ không có biến cố gì."

Ninh Tịch gật đầu, "Cũng chỉ có thể đợi tới mai thôi."

"Tạm thời em đừng có bất cứ động tĩnh gì, giờ em ra ngoài chỉ khiến fan càng kích động hơn thôi, giải thích cũng không có ai nghe, chuyện này chỉ có thể để tên Hồ Hồng Đạt đứng ra nói mới được."

"Vâng, em biết rồi."

Sau khi dập điện thoại, Ninh Tịch hiển nhiên không thể ngủ được, cô chốc chốc lại lên mạng xem tình hình.

[Nghiêm khắc yêu cầu phong sát những nghệ sĩ "bản", cắt bỏ tất cả đất diễn của Ninh Tịch! Nếu không sẽ kiên quyết chống lại Thiên Hạ]

[Đồng ý! Thời đại này cái giá phải trả cho việc làm sai trái cũng thấp quá rồi đấy, làm ra chuyện tổn thương tới người khác mà còn sống tự do tự tại như thế à, quá kinh tởm!]

[Phương nữ thần của chúng tôi khí chất hơn Ninh Tịch mười dặm phố! Hồ Hồng Đạt có phải mù rồi không?]

[Tiện nhân, đi chết cả nhà đi! Tránh xa Mực Dã của bọn này ra!]

...

Ninh Tịch chống cằm, thờ dài.

Thời đại này fan cũng mất không chế thật đấy, vì cách qua một màn hình máy tính chẳng ai biết ai bên bất luận có nói gì cũng không cần phải trả giá, thế nên càng ngày càng nhiều anh hùng bàn phím xuất hiện, cũng không cần biết sự thật thế nào nói ra những lời vô trách nhiệm còn tự xưng là nghĩa hiệp...

Giờ đã là một giờ sáng rồi, Ninh Tịch vẫn đang lười weibo, tránh để tới lúc xảy ra chuyện gì mới lại không biết.

Đang chuẩn bị đi pha cafe uống cho tỉnh táo, điện thoại bỗng vang lên, có một tin nhắn mới.

[Lục cái xanh: Chưa ngủ à?]

Ninh Tịch đang định trả lời, đột nhiên ý thức được chuyện gì đó...

Cô vội đi tới cửa sổ, thò đầu ra nhìn xuống. Chân cô đã có thể đi lại từ từ, chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Quả nhiên, cô thấy chiếc xe quen thuộc đỗ dưới lầu, cạnh cửa sổ xe sáng lên một chấm đỏ nhỏ, hình như đang hút thuốc.

[Đường Tiểu Tịch: Anh đang ở dưới nhà em à?]

Ninh Tịch vừa gửi tin nhắn vừa dùng ánh sáng điện thoại vẫy xuống dưới.

Rất nhanh, Ninh Tịch thấy chiếc xe đó mở cửa ra, một người bước từ trong xe xuống.

Dưới ánh đèn mờ ảo, có thể ngờ ngờ thấy một bóng người cao lớn hơi ngẩng đầu lên.

Tuy không nhìn rõ mặt anh nhưng có thể cảm thấy được là anh đang nhìn cô.

Tim Ninh Tịch hơi đập nhanh, cô gọi luôn điện thoại: "Alo..."

"Ừm."

"Sao anh... sao anh lại ở dưới nhà em?" Ninh Tịch hỏi.

"Không biết." Đầu bên kia truyền tới một giọng nói mát lạnh như mang theo cơn gió đêm, phảng phất vài phần cô đơn.

Không biết?

Trả lời kiểu gì vậy?

Có điều, tim Ninh Tịch bỗng mềm xuống: "Nếu em không phát hiện ra, chắc không phải anh định ở đó cả đêm đấy chứ?"

"Chắc thế."

"Lục Đình Kiêu, anh lên đây đi."

Lục Đình Kiêu sững mắt mấy giây sau đó nói: "Thôi không cần đâu."

"Lên đây!"

"Ừm."

--- O ---

Chương 687: Em Còn Có Thể Ăn Thịt Anh Nữa Đây!

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Tịch vội vàng chạy ra mở cửa.

Thấy Lục Đình Kiêu vẫn đứng yên ở cửa, cô vươn tay ra kéo anh vào: "Em còn có thể ăn anh được nữa đây?"

Trên mặt Lục Đình Kiêu hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Anh đâu có sợ cô, anh đang sợ chính mình thôi.

"Em đang làm gì thế?"

Thấy cô muộn thê rồi vẫn chưa ngủ, trên giường còn bật laptop, Lục Đình Kiêu không khỏi nhíu mày.

Ninh Tịch gãi đầu, đi tới bên giường ngồi xuống, lại ôm laptop lên: "Xảy ra chút chuyện nhưng cũng không quá đáng lo."

Lục Đình Kiêu hơi thay đổi sắc mặt, anh sai bước đi tới.

Nhìn qua đại khái anh cũng hiểu rõ được tình hình, sau đó liền rút điện thoại ra.

Ninh Tịch kịp thời phát hiện, cô nhanh tay đè tay anh lại: "Anh làm gì thế?"

"Gọi điện cho Hồ Hồng Đạt."

Ninh Tịch giật giật khóe miệng: "Dùng dao mổ trâu giết gà à! Không đúng, của anh phải là Thanh Long Yên Nguyệt Dao mới đúng! Chị Chi Chi đã chuẩn bị sáng mai đích thân tới công ty Hồng Đạt một chuyến rồi!"

Ninh Tịch nói xong, sắc mặt hơi trầm xuống, cô cảm thấy có những chuyện buộc phải bàn bạc với Lục Đình Kiêu.

"Lục Đình Kiêu, mình nói chuyện đi." Ninh Tịch nghiêm túc nhìn anh.

Nghe thấy lời này của cô, Lục Đình Kiêu bỗng thấy căng thẳng lạ thường, anh lập tức đứng thẳng lưng, "Được."

Nhìn phản ứng của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch tỏ ra khó hiểu.

Anh ấy hỏi hột như vậy làm gì? Trông mặt cứ như cô sắp làm ra chuyện gì bội tình bạc nghĩa lắm vậy...

Ninh Tịch đắn đo suy nghĩ, sau đó mới mở lời: "Anh cũng biết đấy, chị Chi Chi ngay từ đầu đã đưa ra ba điều kiện, hiện tại em không thể yêu đương, kết quả, em lại gây án thế này..."

Ninh Tịch thở dài, cô sờ lên gương mặt đẹp trai của Lục Đình Kiêu: "Mỹ nhân à, vì anh em có thể không màng tất cả!"

Lục Đình Kiêu tóm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang làm loạn của cô, không khỏi bật cười: "Thế nên?"

Ninh Tịch nói câu đó ra xong xấu hổ không biết nói gì nữa: "Thế nên, chuyện của hai chúng ta phải giữ bí mật!"

"Thế thôi hả?"

"Chính thế đấy, không anh tưởng em muốn nói gì nữa?"

Ninh Tịch cũng biết như vậy quả thật có hơi bất công với Lục Đình Kiêu nên cô lại cẩn thận dỗ dành: "Em biết như thế có hơi tủi cho anh nhưng đây là công việc của em, em cũng bất đắc dĩ lắm!"

"Yên tâm, anh sẽ phối hợp cũng sẽ không can thiệp hay nhúng mũi vào công việc của em."

Ninh Tịch cảm động rung rung nước mắt: "Hu hu hu, Boss à, anh thật tốt..."

Còn chưa nói hết, Lục Đình Kiêu lại bồi thêm một câu: "Nhưng anh cũng có yêu cầu."

"Anh nói anh nói, chỉ cần em có thể làm là được!" Ninh Tịch vội nói.

"Nếu em có chuyện gì không thể giải quyết được, dù cho em có phản đối anh cũng vẫn sẽ nhúng tay vào, anh là ông chủ của em nhưng cũng là người đàn ông của em, anh không thể nhìn cô gái của mình bị ức hiếp mà ngồi yên mặc kệ được."

Nói đến đây, ánh mắt Lục Đình Kiêu lạnh xuống: "Anh biết em có cách đặc

thù của em để giải quyết vấn đề nhưng từ nay về sau anh không cho phép em dùng cách đó nữa. Thế giới này có quy tắc riêng của nó. Hiểu không?"

Ninh Tịch hiểu, Lục Đình Kiêu đang chỉ việc lần trước cô cầm súng đi bức cung tên chuyên viên đạo cụ kia.

Chuyện đó đúng là do cô quá kích động, nếu khi ấy không có Lục Đình Kiêu thu dọn tàn cục, tên đó mà công khai việc cô cầm súng uy hiếp hắn, vậy hậu quả...

Khi mới về nước, cô đã thề sẽ rũ sạch tất cả quan hệ trong quá khứ, nhưng...

Thật ra, khi một người sống trong một thế giới cứ động tí là lấy việc đánh giết ra để giải quyết vấn đề quá lâu, sau khi trở về với thế giới bình thường quả thực sẽ có một khoảng thời gian dài không thể thích ứng được.

Lục Đình Kiêu nói không sai, thế giới này cũng có quy tắc riêng của nó.

Ninh Tịch liền tỏ ra ngoan ngoãn: "Biết rồi thưa Boss! Nếu bị bức quá em lại đi ôm đùi anh là được chứ gì!"

--- O ---

Chương 688: Hay Chúng Ta Làm Chuyện Gì Đó Thú Vị Đi

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, thần sắc Lục Đình Kiêu mới từ từ thả lỏng: "Ừm."

Nói rồi, anh thấy trên đầu giường cô có một gói cafe mới xé một nửa liền tỏ ra không tán đồng: "Sức khỏe của em còn chưa hồi phục hoàn toàn, không được thức đêm, ngủ sớm đi."

"Hả? Nhưng vừa mới nao loạn lên thế nên giờ đầu óc em vẫn đang kích động lắm, không ngủ ngay được!" Ninh Tịch chống cằm, lẩm bẩm đây về lo lắng.

Bỗng nhiên, không biết cô nhớ đến chuyện gì đó, mắt sáng lên: "Hi hi hi! Nửa đêm canh ba gió mát thế này, hay bọn mình làm chút chuyện gì đấy thú vị đi?"

Giọng Lục Đình Kiêu biến khàn: "Làm gì?"

Một lát sau...

"A A A A... Đứng..."

Trong phòng ngủ truyền ra từng đợt tiếng Ninh Tịch la hét a a a âm ỹ...

Còn Lục Đình Kiêu vẫn thờ ơ nhìn cảnh gào khóc thảm thiết trong máy tính trên nền nhạc kinh khủng, anh đen mặt.

Cái mà cô gọi là... chuyện thú vị, chính là xem phim ma sao?

Ninh Tịch tròn cả người trong chăn chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ, sợ đến trắng bệch cả mặt, thỉnh thoảng lại kêu lên vài tiếng: "Á á á... Trong ngăn kéo... trong ngăn kéo có ma... đừng mở ra..."

Lục Đình Kiêu cạ lời: "Đáng sợ như thế sao em còn xem làm gì?"

"Thế mới kích thích chứ! Em xem bao nhiêu là phim rồi, chỉ mỗi phim ma là chưa xem thôi! Vì... vì em sợ ma hu hu hu..." Ninh Tịch đau khổ nói.

Lục Đình Kiêu nghe vậy nhú mày, rõ ràng cảm thấy rất kinh ngạc, hiêm lắm mới thấy cô cũng biết sợ cái gì đó.

"Nên lúc em một mình em sẽ không dám xem đâu, may hôm nay lại có anh ở đây, tất nhiên phải nắm lấy cơ hội tốt này rồi!" Ninh Tịch hưng phấn nói.

Lục Đình Kiêu xoa đầu cô: "Sau này anh xem với em."

Ninh Tịch gật đầu như già tởm, hơi hốt hoảng nhìn Lục Đình Kiêu.

Vốn dĩ cô còn tưởng ở một mình lâu rồi, bên cạnh tự nhiên có thêm người sẽ không quen...

Nhưng hiện tại, cô nằm trong chăn xem phim mà còn Lục Đình Kiêu lại ngồi cạnh xem cùng cô, thì ra cảm giác có người bên cạnh cũng thật tuyệt...

Đại khái vì khí thế Đại ma vương quá mạnh khiến độ khủng bố của bộ phim cũng hạ xuống mức thấp, cô xem phim đến nỗi đang xem dở còn ngủ luôn được cơ mà...

Thấy cô gái của mình ngủ ngon, Lục Đình Kiêu tắt máy tính rón rén vén lại chăn cho cô.

Vừa đứng dậy, điện thoại trên người bỗng rung lên từng đợt.

Người gọi tới: Mạc Lăng Thiên.

Ánh mắt nhu hòa của Lục Đình Kiêu bỗng lạnh xuống, anh cầm điện thoại lên ra ban công nghe máy.

"Alo..."

"Alo... Lục Đình Kiêu à..." Đầu dây bên kia phát ra hơi thở mong manh như thể chịu sự khuất nhục gì đó.

"Tra ra thế nào rồi?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Chuyện của tên Đường Lăng kia tôi đã khổ lắm rồi! Nhưng... còn người đàn ông kia... xin lỗi... cờ thiếu một nước, công dã tràng rồi! Tôi vốn suýt chút nữa đã tra ra thân phận gốc gác của hắn rồi nhưng người bên đó không biết lại nhận được tin gì trước, chặt đứt tất cả các manh mối! Tôi như tầm xuân đến chết vẫn nở tởm, đước cháy khô mà lệ cũng cạn! Đừng ngược đãi tôi thêm nữa! Tôi không làm nữa đâu!"

"Mảnh đất phía đông thành phố."

"Giờ tôi đi tra tiếp ngay đây! Dù cho có phải hao tổn đến ánh sáng cuối cùng của cuộc đời tôi cũng nhất định sẽ tóm được đuôi tên đó cho cậu!" Mạc Lăng Thiên đôi giọng đến là nhanh.

"Ừm."

Lục Đình Kiêu đang định đập máy, Mạc Lăng Thiên phía đầu bên kia bỗng gọi giật lại: "Đợi đã... Tuy chuyện này chưa tra ra nhưng tôi có được một số tin tức khác."

"Gi?"

"Tên Satan kia lần này bị cậu bức ép đến mức bắt đầu phải tẩy trắng toàn bộ rồi, nói không chừng không lâu nữa sẽ đổi thân phận khác để về nước tìm cậu đấy, cẩn thận..."

--- O ---

Chương 689: Người Phụ Nữ Này Là Ai?

Sáng hôm sau.

Vừa đúng giờ vào làm, Lâm Chi Chi đã gọi điện cho bên công ty Hồng Đạt, thật ra loại chuyện này cũng khá là khó xử nếu có thể giải quyết qua điện thoại được là tốt nhất.

Hiện tại, di động của Hồ Hồng Đạt đều đã tắt máy nên cô chỉ có thể gọi thẳng tới công ty.

"Alo, xin chào, tôi là quản lý Lâm Chi Chi bên công ty giải trí Thịnh Thế, có thể giúp thôi chuyện lời tới Hồ tổng..."

Không ngờ, cô còn chưa nói hết, tiếp tân bên đó đã nói thẳng: "Xin lỗi, Hồ tổng đã nói mấy ngày nay ngài ấy không gặp ai cũng sẽ không nghe máy của ai hết, đặc biệt là người của bên giải trí các cô!"

Ngữ khí vô cùng không khách khí, nói xong "cách" một tiếng liền dập máy.

Lâm Chi Chi hết cách, đành phải tới thẳng công ty chặn người.

Chuyện này phải giải quyết càng nhanh càng tốt, tuyệt đối không thể kéo dài được.

Cũng vừa khéo.

Cô vừa tới cổng công ty Hồng Đạt, đã thấy Hồ Hồng Đạt đang bước từ xe xuống, bèn vội vàng chạy tới.

"Hồ tổng, xin dừng bước!"

Hồ Hồng Đạt năm nay đã bốn mươi tuổi, vì quanh năm rượu chè gái mú nên vóc dáng mập mạp, bụng to tướng, tóc cũng không khác hói là mấy... không còn thấy dáng vẻ phong độ khi ông ta vừa mới lấy Minh Phương Phương năm xưa nữa.

Thấy Lâm Chi Chi, Hồ Hồng Đạt tỏ ra bực bội đánh giá cô một lượt: "Cô là ai?"

"Tôi là Lâm Chi Chi, quản lý của công ty giải trí Thịnh Thế!"

Hồ Hồng Đạt nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt...

Lâm Chi Chi thấy vậy nhanh chóng tiếp lời: "Hồ tổng, tôi biết thời gian của ngài rất quý báu, tôi sẽ vào thẳng vấn đề luôn, status trên weibo ngài up tới qua khiến rất nhiều người hiểu lầm, mong ngài có thể giúp chúng tôi làm sáng tỏ việc này."

Hồ Hồng Đạt nhìn cô, không nhanh không chậm hỏi lại: "Hiểu lầm? Hiểu lầm gì?"

"Nghệ sĩ Ninh Tịch của công ty chúng tôi bị hiểu lầm thành cô gái mà ngài ngoại tình."

"Ồ... thế thì sao?" Hồ Hồng Đạt nghe vậy xong liền trưng ra vẻ mặt chẳng có gì to tát cả.

Nghe giọng điệu của Hồ Hồng Đạt, Lâm Chi Chi có dự cảm không lành nhưng vẫn cố gắng nói tiếp: "Mong ngài Hồ đây có thể up một status nói rõ một chút."

"Tự bọn họ thích hiểu lầm thì liên quan gì đến tôi? Sao tôi phải giải thích?" Hồ Hồng Đạt tỏ ra mất kiên nhẫn nói.

Lâm Chi Chi biết những người có tiền sẽ luôn mặc kệ sống chết của kẻ khác, dù cho người đó có là người bị hấn hại đi chăng nữa, thế nên cô chỉ có thể nhẫn nại hạ thế cầu xin: "Sẽ không làm mất nhiều thời gian của ngài đâu, chỉ cần ngài lên weibo up vài chữ thôi cũng được..."

Chỉ cần ông ta up một status thôi mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Nhưng Hồ Hồng Đạt rõ ràng không hề có ý định phối hợp, ngược lại sắc mặt ông ta càng xấu hơn, giận dữ quát: "Không tốn nhiều thời gian của tôi, cô có biết một phút của tôi có thể nhân lên bao nhiêu tiền không? Tôi thêm vào mà quan tâm chuyện trong giới giải trí các cô, chề tôi còn chưa đủ lắm việc đúng không? Bảo vệ đâu?"

Lúc Hồ Hồng Đạt đang gọi nhân viên tới đuổi người, một chiếc BMW màu đỏ dừng lại.

Một người phụ nữ mặc chiếc váy xanh Prada cao cấp bước từ trên xe xuống, trông vô cùng xinh đẹp, khí chất.

Đây chính là vợ của Hồ Hồng Đạt - Minh Phương Phương.

Thấy Lâm Chi Chi xuất hiện ở đây, sắc mặt Minh Phương Phương bỗng trở nên khó coi: "Lâm Chi Chi..."

"Bà xã đại nhân, em đến rồi à~?" Hồ Hồng Đạt vừa thấy Minh Phương Phương lập tức ân cần tiến tới nghênh tiếp.

Minh Phương Phương không phải là nghệ sĩ đơn giản trong giới, cô ta có gia cảnh vững chắc, cha là thương nhân có tiếng, năm ấy cô ta chỉ debut có một năm, bước vào làng giải trí cũng chỉ hoàn toàn là nổi hứng.

Thế nên Hồ Hồng Đạt mới sợ cô ta như vậy, thậm chí việc xin lỗi công khai cũng từng làm qua chục lần rồi.

"Cô ta tới đây làm gì?" Minh Phương Phương liếc Lâm Chi Chi, bực bội hỏi.

--- O ---

Chương 690: Tìm Lọc Đình Kiều Bao Dưỡng

Hồ Hồng Đạt giải thích: "Cô gái này cứ ép anh phải up status làm rõ gì ấy..."

Minh Phương Phương nghe vậy cười lạnh: "Làm rõ? Làm rõ cái gì? Muốn người không biết thì mình đừng có làm! Lâm Chi Chi, năm ấy khi cô dẫn dắt Lãnh Man Vân, ít nhất tôi còn kính nể cô, giờ cô dẫn dắt toàn một lũ nghệ sĩ rác rưởi? Suốt ngày chỉ biết chạy đi làm Tiểu Tam phá hoại gia đình nhà người khác, vậy mà giờ cô còn dám chạy tới chỗ tôi "diều võ dương oai" buộc chồng tôi làm rõ sự việc á?"

Lâm Chi Chi cau mày, dùng thái độ đúng mực giải thích: "Hồ phu nhân, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, đối tượng ngoại tình của chồng cô không phải là Ninh Tịch. Nhưng giờ mọi người đều bị những lời đồn lúc trước gạt, nên tôi mới cố ý tới tận đây xin Hồ tổng làm rõ sự việc. Trước đây cô cũng từng là người trong giới, nên biết nếu bị vấy bẩn như vậy sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến nghệ sĩ. Hơn nữa, thưa Hồ phu nhân, thứ cô muốn thấy chắc hẳn là người đáng chịu phạt thì phải bị chịu phạt, đúng không?" Lâm Chi Chi biết có nói với họ cũng vô ích, chỉ có những việc liên quan tới lợi ích của họ thì họ mới quan tâm, thế nên cô mới thêm câu sau cùng vào.

Thấy Lâm Chi Chi nói vậy, Minh Phương Phương nghi ngờ nhìn về phía Hồ Hồng Đạt: "Chuyện gì đây? Chẳng phải anh nói, Ninh Tịch chính là con hồ ly tinh quyến rũ anh sao?"

Hồ Hồng Đạt không chút do dự nói: "Đúng! Chính là cô ta!"

Nghe tới đây, Lâm Chi Chi nhất nhất thời biến sắc: "Không thể nào! Hồ tổng, Ninh Tịch nói cô ấy không hề quen biết ông! Hơn nữa, chẳng phải vừa xong ông cũng không nói..."

Minh Phương Phương tức thì ngắt lời cô: "Hừ, Lâm Chi Chi, tôi thật sự không biết nên nói cô ngốc hay nói cô đáng thương nữa! Cô ta nói cô ta không quen thì cô cũng tin là không quen à? Rảnh tới đây quấy nhiễu tôi không bằng cô về mà hỏi rõ nghệ sĩ của cô đi! Làm chuyện xấu còn không dám nhận!"

Minh Phương Phương hiển nhiên đã chắc chắn là Ninh Tịch rồi.

Cô ta luôn tự nhận dung mạo hơn người, nếu là người khác cô ta sẽ không tin kẻ đó có bản lĩnh quyến rũ chồng cô ta, thế nên chỉ có thể là Ninh Tịch.

Vì vậy, Hồ Hồng Đạt vừa giải thích với cô ta xong cô ta liền tin ngay lập tức, không hề nghi ngờ chút nào.

Lúc này đây, sắc mặt Lâm Chi Chi trở nên vô cùng khó coi.

Cô vốn tưởng đây chỉ là hiểu lầm, ai ngờ... tên Hồ Hồng Đạt này cư nhiên lại cố tình vu oan!!!

Nếu không phải Minh Phương Phương xuất hiện đúng lúc này, sự đối nghịch của ông ta với cô lúc đầu khiến cô thật sự còn tưởng ông ta không muốn giải thích chỉ vì bị cô làm phiền...

"Bảo vệ đâu! Tiễn khách! Đừng có làm ô uế khu vực của tôi!" Minh Phương Phương khoanh tay trước ngực nhìn cô từ trên cao xuống, tỏ ra xem thường.

Vừa dứt lời, lập tức có hai tên bảo vệ chạy tới, trong đó có một tên đẩy mạnh Lâm Chi Chi một cái, Lâm Chi Chi bị đẩy trật mắt cá chân, trên chân lập tức truyền tới một cơn đau nhức.

Từ lúc Hồ Hồng Đạt nói ra câu đó, Lâm Chi Chi đã biết cô không cần phải ở lại đây thêm nữa rồi, thế nên lập tức về thẳng công ty.

Châu Giang Đế Cảnh.

Ninh Tịch không phát hiện mình ngủ quên mất lúc nào, lúc mở mắt ra nhìn đã là 9 giờ hơn.

Sau khi tỉnh dậy, việc đầu tiên cô làm chính là gọi ngay cho Lâm Chi Chi để hỏi thăm tình hình: "Alo, chị Chi Chi à, thế nào rồi? Cái gã họ Hồ gì đó có đồng ý không?"

Bên kia điện thoại, Lâm Chi Chi nặng nề nói: "Không, hơn nữa, ông ta một mực chắc chắn, người mà ông ta bao dưỡng chính là em."

Ninh Tịch nghe vậy phát hỏa, "Đệch mẹ! Thằng cha đó bị bệnh hoang tưởng à! Bà đây muốn tìm đàn ông để bao dưỡng thì cũng phải tìm đẳng cấp như Lục Đình Kiêu chứ ai thèm loại nhần nheo bụng mỡ như ông ta?"

Vừa dứt lời, Ninh Tịch phản ứng lại hình như có gì đó không đúng, Lục Đình Kiêu vẫn chưa đi hay sao ấy nhỉ?

Ngoảnh lại, quả nhiên thấy Lục Đình Kiêu đang cầm tờ báo buổi sớm trên

tay, ngồi trên sofa trong phòng khách và... đang nhìn cô với ánh mắt sâu xa.

--- O ---

Chương 691: Từ Đây Quân Vương Không Còn Lên Triều Sớm

Lâm Chi Chi nghe vậy vừa buồn cười vừa bất lực: "Mấy câu như thế lúc không có ai thì nói một mình cũng được, chứ nếu để người khác nghe thấy thì phiền phức to đấy."

"À..." Ninh Tịch gật đầu, rồi len lén nhìn về phía Lục Đình Kiêu một cái.

Đã bị người ta nghe được rồi còn đâu huhuhuhu!

"May mà chuyện này cũng có thu hoạch, ít nhất đã xác nhận được là do đối phương cố ý gài chúng ta, thế nên giờ chúng ta cũng không cần cố kỵ gì nữa."

Ninh Tịch sờ cằm một cái: "Chỉ có điều... Em với Hồ Hồng Đạt quen còn không quen thì tại sao ông ta phải làm ra loại chuyện này? Tự mình công bố ngoại tình chỉ vì muốn gài em? Điên thật rồi."

"Bên này chị đang điều tra chi tiết của Hồ Hồng Đạt, trước trưa hôm nay chắc sẽ có kết quả."

"Dạ, chị Chi Chi vất vả rồi, muahhhhh~!"

Nói chuyện với Lâm Chi Chi xong, Ninh Tịch lập tức bay vào phòng khách: "Boss đại nhân ~ anh chưa đi à! Hi hi hi... cái em vừa nói... là đang khen anh đó!"

Khóe môi Lục Đình Kiêu khẽ nhếch: "Cảm ơn vì lời khen."

Vừa nói, anh vừa đỡ cô ngồi xuống bên cạnh: "Có cần anh giúp không?"

"Trước mắt thì không cần, để xem chị Chi Chi điều tra thế nào đã. Yên tâm, nếu không giải quyết được em nhất định sẽ nói với anh. Ah! Đến giờ rồi, anh không nhanh đi làm đi! Anh vì em mà bỏ tảo triều thì em sẽ thành tội nhân thiên cổ mất!" Ninh Tịch vội vàng thúc giục.

Lục Đình Kiêu dùng ánh mắt ám áp nhìn cô: "Yên tâm, trước mắt còn chưa đến nỗi nhưng mà tôi mong đợi em khiến tôi thành... dâm quân bất tảo triều."

"Ây..." Nghe rõ ý của Lục Đình Kiêu xong, cái mặt già của Ninh Tịch đỏ

bùng.

Mợ nó! "Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều"1.

1 Trích Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị; Dịch nghĩa: Bực nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy. Từ đây vua không ra coi châu sớm nữa.

Đại ma vương thật sự quá đen tối!

Vừa rồi ý của cô hoàn toàn không phải như vậy! Cái gì mà bị cô lay cho chứ, rõ ràng là Đại ma vương quá đen tối!

Ngay khi Lâm Chi Chi vừa mới rời đi, đại khái vì Hồ Hồng Đạt đã hoàn toàn xé rách mặt cho nên ông ta càng không cố kỵ cái gì, dứt khoát gắn tên, hất thẳng nước bần lên người Ninh Tịch.

Đầu tiên là Minh Phương Phương tự đăng một dòng: [Hiện giờ Tiểu Tam lớn lối thật đấy?]

Sau đó Hồ Hồng Đạt vì lấy lòng vợ mà share status này rồi đăng thêm một câu: [Mời mấy người tự trọng một chút, đừng quấy rầy tôi và người nhà! @Lâm Chi Chi @ Ninh Tịch]

Cứ như thể Ninh Tịch thật sự mang cái danh Tiểu Tam, chẳng khác gì quăng bom vào mặt hồ yên ả, khiến cho cộng đồng mạng dậy sóng.

Lúc Lâm Chi Chi đến công ty của Hồ Hồng Đạt cũng bị mấy gã săn tin chụp hình lại. Sau đó đăng trên mạng rồi thêm dợt thành là Lâm Chi Chi cố ý đến gây sự, hoàn toàn khiến đám cư dân mạng không hiểu rõ sự tình kia nhao nhao lên.

[Hại tôi còn vì Giang Mục Dã mà nói tốt cho cô ta! Đúng là mắt tôi mù rồi! Tiện nhân đi chết đi!]

[Lâm Chi Chi kia chẳng phải là người quản lý của Lãnh Man Vân sao? Lúc trước tôi cũng thích Lãnh Man Vân lắm đó, sao giờ người quản lý của cô ấy lại biến thành thế này? Đúng là đạo đức khó mà giữ được!]

[Khó trách lúc trước tại sao Tinh Huy lại đuổi cô ta đi, Thịnh Thế đúng là mắt bị mù rồi! Trước đây bởi vì cô ta bị oan trong chuyện của Ninh Tuyết

Lạc nên tôi còn có chút đồng tình với cô ta, bây giờ kẻ đáng thương trở thành kẻ đáng hận! Đáng đời!]

...

Sự việc càng ngày càng ác liệt.

May mà cùng lúc đó Lâm Chi Chi cũng tra được tin tức máu chốt, lập tức gọi điện cho Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 692: Mang Thai

"Tra được, Hồ Hồng Đạt quả nhiên không phải vì hại em mà làm như vậy. Ông ta quả thật có ngoại tình, vì muốn bảo vệ Tiểu Tam chân chính kia. Vừa vặn thời gian trước em với ông ta có tin đồn bao dưỡng nên mới đổ hết lên đầu em, nói với Minh Phương Phương người ông ta bao dưỡng là em." Lâm Chi Chi giải thích.

"Vậy Tiểu Tam thực sự là ai?" Ninh Tịch lập tức hỏi.

"Em cũng biết đó, Phương Nhã."

"Phương Nhã?" Ninh Tịch vừa nghe đã lập tức cau mày: "Đâu chỉ biết... còn có không ít thù oán đấy..."

Nếu là người khác thì cô còn tự nhận mình xui xẻo nhưng nếu là Phương Nhã thì Ninh Tịch không khỏi nghĩ sâu hơn, chuyện này liệu có bàn tay Ninh Tuyệt Lạc nhúng vào không?

"Hơn nữa, Phương Nhã mang thai." Lâm Chi Chi nói.

"Đạch! Thật hay giả vậy? Khó trách tên khốn nạn đó lại muốn bảo vệ cô ta!"

Ninh Tịch dạo gần đây cũng chú ý không ít chuyện của Hồ Hồng Đạt với Minh Phương Phương. Cũng có tin đồn Minh Phương Phương đã được gả đi bảy năm rồi nhưng vẫn chưa sinh con, tựa như thân thể có vấn đề không thể có em bé.

Nếu chuyện này là thật thì cũng khó trách tại sao Hồ Hồng Đạt lại lo cho Phương Nhã như vậy. Nếu không thì loại đàn ông này làm sao sẽ quản sống chết của người khác chứ, cho dù đó có là cô gái chung chạ chung gối với ông ta thì sau khi phát hiện, ông ta cũng phải đuổi thẳng cổ rồi mới đúng, cần gì phải tốn công đi đường vòng gỡ trách nhiệm cho cô ta.

Bởi vì ông ta biết, lấy tính tình danh đá của Minh Phương Phương cùng thế lực nhà mẹ của cô ta nếu bị phát hiện ra chuyện này thì đứa bé này cũng đừng mong giữ được.

"Hồ Hồng Đạt làm việc khá cẩn thận nhưng mà may mắn cuối cùng cũng tra ra được, chờ chị chuẩn bị tốt tài liệu rồi công bố, lúc đó em chỉ cần thuận theo lên tiếng là được."

"Dạ."

...

Cùng lúc đó, trong một phòng riêng của nhà hàng phương Tây nào đó.

Ninh Tuyết Lạc với Phương Nhã đang dùng bữa.

Ninh Tuyết Lạc cầm di động lướt mạng nhìn những câu mắng chửi của mọi người đối với Ninh Tịch, thậm chí chuyện cô ta oan uổng Ninh Tịch trước kia cũng bắt đầu có chiều đổi hướng. Chuyện này khiến tâm tình cô ta sung sướng chưa từng có.

Nhưng mà, tất nhiên là cô ta không biểu hiện ra mặt, ngược lại còn tỏ vẻ áy náy bất an: "Làm thế này... có hơi quá hay không?"

Phía đối diện, Phương Nhã vì giải quyết xong nguy cơ mà tâm tình vốn hốt hoảng cũng nhất thời buông lỏng, cô ta đang nhàn nhã ăn beefsteak cao cấp.

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói, cô ta tỏ vẻ sao cũng được lên tiếng: "Đâu có đâu! Con đĩ kia vốn là hồ ly tinh rồi, dẫu cho người nó bò lên không phải là Hồ Hồng Đạt thì cũng là người khác! Coi như chúng ta đang vì dân trừ hại đi! Đáng đời nó!"

"Chưa kể Ninh Tịch còn nhiều lần làm phiền chị như thế, em cũng coi như là thay chị báo thù! Tuyết Lạc, chị đừng mềm lòng nha, nhân từ đối với kẻ thù chính là tàn nhẫn đối với chính mình đó!"

Phương Nhã rất sợ Ninh Tuyết Lạc đổi ý giữa đường.

Ninh Tuyết Lạc thờ dãi nói: "Chuyện đã thế này tất nhiên chị sẽ không mềm lòng, nếu không thì chẳng phải là hại em sao."

Phương Nhã lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô ta hạnh phúc sờ bụng mình một cái: "Hừ, làm sao em có thể là Tiểu Tam chứ, em với Hồ Hồng Đạt là yêu nhau chân thành, hiện giờ tình yêu của chúng em còn kết tinh! Em nhất định phải sinh đứa bé này! Anh ấy đã đồng ý với em, chỉ cần đứa bé này là con trai thì anh ấy sẽ li dị vợ!"

Ninh Tuyết Lạc cười nhạt trong lòng, cái chuyện hoang đường như thế này mà cô ta cũng tin được sao?

Ninh Tuyết Lạc dám khẳng định là Hồ Hồng Đạt đánh chủ ý chờ cô ta sinh được con trai thì sẽ ôm về cho Minh Phương Phương nuôi. Sinh đã sinh rồi, đến lúc đó Minh Phương Phương với nhà mẹ cô ta không thỏa hiệp cũng phải thỏa hiệp. Chắc chắn ông ta sẽ đá văng Phương Nhã rồi tuyệt đối không cho phép cô ta có liên hệ gì với đứa trẻ. Đến lúc đó thì người thừa kế cũng có mà lại không mất đi trợ lực bên nhà mẹ của Minh Phương Phương, hết thấy đều hoàn mỹ.

--- O ---

Chương 693: Có Một Đứa Con Gái Năm Tuổi!

Nghe được lời của Phương Nhã, Ninh Tuyết Lạc cố ý làm ra vẻ lo lắng, thờ dãi nói: "Tất nhiên chị cũng hy vọng em sống tốt, nhưng mà..."

Phương Nhã thấy vậy thì khó hiểu: "Tuyết Lạc, chị thờ dãi cái gì? Chẳng phải bây giờ mọi chuyện đều thuận lợi sao?"

Ninh Tuyết Lạc chần chừ rồi mới nhắc nhở: "Tiểu Nhã, hiện giờ cũng không thể hoàn toàn thả lỏng. Dẫu sao Lâm Chi Chi đó cũng không dễ đối phó, bây giờ chắc chắn cô ta đang tìm đủ mọi cách giúp Ninh Tịch..."

"Vậy thì sao? Chỉ cần Hồng Đạt không nói ra là được!"

"Nhưng mà nhớ đâu cô ta tra ra em..."

Phương Nhã nghe vậy thì sững sốt, cả kinh suýt chút nữa sặc cả miếng beefsteak: "Chắc sẽ không bị tra ra dễ như vậy chứ?"

Ninh Tuyết Lạc lắc đầu một cái: "Lâm Chi Chi dẫu sao cũng lăn lộn trong cái giới này đã lâu, loại chuyện như thế này cô ta rành nhất, cho nên... chị cũng không dám đảm bảo!"

Phương Nhã nghe vậy thì luống cuống: "Vậy... vậy phải làm thế nào? Tuyết Lạc, chị mau nghĩ cách giúp em đi mà!"

"Này..." Ninh Tuyết Lạc ra vẻ khổ sở.

Phương Nhã càng hốt hoảng hơn: "Xin chị đó Tuyết Lạc! Chị không thể thấy chết mà không cứu được! Hiện giờ em là một xác hai mạng đấy! Đứa bé trong bụng em sau này sinh ra còn phải gọi chị một tiếng mẹ nuôi! Chị mau mau cứu hai mẹ con chúng em đi mà!"

Tựa hồ là Ninh Tuyết Lạc mềm lòng, lúc này cô ta mới bắt đầu nói: "Lâm Chi Chi dẫu cho có bản lĩnh thì cũng chỉ là một người quản lý nho nhỏ mà thôi. Bất kể cô ấy đã tra được cái gì hay chưa thì em cứ nhanh gọi cho Hồ tổng để ông ta cảnh cáo Lâm Chi Chi một chút! Còn cụ thể phải cảnh cáo thế nào để cô ta không dám lộn xộn thì Hồ tổng khẳng định hiểu rõ, cứ giao cho ông ấy là được rồi!"

"Chị Tuyết Lạc thông minh quá! Nếu không có chị thì em cũng không biết

làm gì cho phải! Em gọi ngay đây!" Phương Nhã cảm kích lấy di động ra gọi cho Hồ Hồng Đạt.

Phía đối diện, Ninh Tuyết Lạc nhấp một ngụm cafe, khoe miệng hơi nhếch lên đầy giễu cợt.

Công ty giải trí Thịnh Thế.

Lâm Chi Chi dùng tốc độ nhanh nhất biên tập hai văn kiện, rồi lại kiểm tra cẩn thận một lần, chắc chắn không có vấn đề gì sau đó mới chuẩn bị công bố ra ngoài.

Nhưng mà ngón tay mới chuẩn bị nhấn xuống thì di động đột nhiên vang lên.

Lâm Chi Chi hơi lướt qua một chút phát hiện là Hồ Hồng Đạt gọi tới.

Do dự một chút Lâm Chi Chi mới nhận điện thoại: "Alo, Hồ tổng."

Lúc trước muốn gọi cho ông ta còn khó hơn lên trời, giờ bỗng dung lại chủ động gọi tới.

Không biết... là có chuyện gì...

Lâm Chi Chi đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, đầu bên kia di động truyền đến giọng nói âm trầm của Hồ Hồng Đạt: "Cô Lâm, cô đã biết rồi à?"

Đây là đang... thăm dò cô?

Lâm Chi Chi cảnh giác nói: "Không biết Hồ tổng ám chỉ cái gì?"

Hồ Hồng Đạt cười lạnh một tiếng: "Lâm Chi Chi, bất kể cô có thăm dò được vài chuyện không nên hay không thì tôi cũng cảnh cáo cô, chuyện này tốt nhất cô đừng xía mũi vào. Cùng lắm chỉ là đổi một nghệ sĩ khác mà thôi, đối với cô mà nói thì chẳng có tổn thất gì, cần gì phải tự chuốc khổ?"

"Hồ tổng đang uy hiếp tôi?"

"Ha, cô biết thì được rồi. Lâm Chi Chi, đừng tự cho là mình thông minh, cô có thể tra, tôi cũng có thể tra... cô đoán, tôi tra được cái gì?" Hồ Hồng Đạt cố ý dừng một chút, sau đó mới nói tiếp"

"Còn tưởng cô Lâm thanh cao thế nào, không ngờ cuộc sống cá nhân cũng đủ bê bối. Đối ngoại thì luôn nói mình độc thân nhưng không ngờ rằng... lại có một đứa con gái năm tuổi! Cô bé kia trông thật xinh xắn, không biết là đã loại nhà ai?"

--- O ---

Chương 694: Cầu Ôm Đùi!

Lâm Chi Chi nhất thời biến sắc: "Ông..."

"Cô Lâm, nói tới đây thôi. Tốt nhất là cô thức thơi một chút nếu không thì tôi không thể đảm bảo con gái bảo bối của cô sẽ gặp phải cái gì đâu!" Hồ Hồng Đạt nói xong lập tức cúp máy.

Lâm Chi Chi cảm di động, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Sau đó, cô run rẩy vội vàng gọi một cuộc điện thoại qua trường học: "Alo, thầy Vương! Linh Linh có ở đó không?"

"Mẹ của Linh Linh đây à, Linh Linh đang ở đây!"

Đáy lòng Lâm Chi Chi nhất thời ổn định lại, giọng nói cũng mềm hơn: "Nó đang làm gì vậy?"

"Đang chơi xếp gỗ với mấy đứa nhỏ khác, để tôi cho bé nói chuyện với chị! Linh Linh mau tới đây..."

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói ngọt ngào: "Mẹ ơi, mẹ ơi~!"

"Bảo bối ngoan!"

"Mẹ, lúc nào mẹ về thăm Linh Linh ạ?"

"Mẹ... bận công việc quá... bận xong sẽ đến thăm con có được không? Con phải ngoan ngoãn nghe lời ông bà nhé, còn nữa phải nhớ lời mẹ dạy con, tuyệt đối không thể nói chuyện với người lạ biết không?"

Lâm Chi Chi gọi cho con gái xong vẫn không yên lòng, lại gọi cho cha mẹ một cuộc nữa thông báo một lần.

Sau đó Lâm Chi Chi kinh ngạc nhìn văn kiện trên máy tính chưa kịp gửi đi, bắt đầu giã giũa...

Biệt thự nào đó ở ngoại ô Đé Đô.

Hồ Hồng Đạt cúp máy xong liền ôm Phương Nhã vào ngực, vẻ mặt vô tư nói: "Bảo bối yên tâm đi, chuyện đã làm xong rồi, tuyệt đối không có vấn đề

gì đâu, em cứ an tâm dưỡng thai đi, chăm sóc con trai anh cho tốt!"

"Tốt quá rồi! Chắc... sẽ không có gì ngoài ý muốn chứ?" Cũng không biết có phải do phụ nữ có thai thường hay nghĩ nhiều không nhưng mà Phương Nhã cứ cảm thấy bất an.

"Làm gì có gì ngoài ý muốn chứ? Chỉ là một quản lý nho nhỏ thôi mà, nghiền chết cô ta dễ như nghiền chết một con kiến hôi vậy!"

"Nhưng mà, dù sao cô ta cũng là người của Thịnh Thế, nếu phía trên mà nhúng tay..."

"Thịnh Thế có nhiều người quản lý với nghệ sĩ sáng giá như vậy thì sao có thể để tâm đến vấn đề nhỏ này? Cho dù có biết chuyện này thì em cảm thấy bọn họ sẽ vì một nghệ sĩ nho nhỏ mà đắc tội với anh sao? Dầu cho đích thân Lục Cảnh Lễ đến anh cũng không sợ!"

Phương Nhã nghe vậy cũng buông lòng, ánh mắt nhìn Hồ Hồng Đạt đầy vẻ sùng bái: "Ừ ừ, em biết chồng là tuyệt nhất mà!"

...

Bên kia, Ninh Tịch vẫn luôn chờ Lâm Chi Chi thông báo nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh gì.

Chẳng lẽ có chuyện gì bất ngờ?

Ninh Tịch cau mày, vội vàng gọi điện qua hỏi rõ tình huống: "Alo, chị Chi Chi!"

Di động reo chừng mấy hồi mới có tiếng người nhận máy: "Alo, Ninh Tịch..."

"Chị Chi Chi sao vậy? Giọng của chị không ổn lắm... đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Có một ít sự cố, kế hoạch phải ngừng..." Lâm Chi Chi khó khăn mở miệng.

Ninh Tịch nhạy bén phát giác là có gì đó bất thường: "Chị Chi Chi, có phải đối phương uy hiếp chị hay không?"

"..." Đầu bên kia là một sự im lặng nặng nề.

Ninh Tịch biết, cô đoán đúng rồi, lúc trước cô cũng lo lắng chuyện này không ngờ lại ứng nghiệm.

"Xin lỗi Ninh Tịch..."

"Chị Chi Chi nói mê sảng cái gì vậy, người nên nói xin lỗi phải là em mới đúng. Chị hoàn toàn có thể bỏ mặc em nhưng lại chưa bao giờ làm thế, cho tới nay đều là em luôn gây phiền toái cho chị... chị Chi Chi, chuyện này giao cho em đi! Em có cách!"

Thằng chó! Dám bắt nạt người của bà! Nếu đối phương đã bắt nạt thì không thể trách cô bắt nạt!

Ninh Tịch cúp điện thoại của Lâm Chi Chi, ngay sau đó gọi một cuộc điện thoại khác: "Alo! Boss đại nhân~!"

"Ừ?" Di động truyền đến giọng đàn ông trầm thấp dễ nghe.

"Cầu được phép ôm đùi~!"

--- O ---

Chương 695: Không Bằng Gặp Mặt Rồi Nói?

Tại phòng họp của tập đoàn Lục thị.

Lục Đình Kiêu đang nói chuyện thì ngừng lại, nhận một cuộc gọi.

"Ừ?"

Sau đó không biết người bên kia nói cái gì mà trong nháy mắt, núi băng ngàn năm của Boss bọn họ chột tan rã, thậm chí còn cười nhẹ một tiếng.

Tiếp đến chỉ nghe được Boss đại nhân cực kỳ dịu dàng mở miệng: "Anh đang họp, em cứ hẹn gặp ông ta, sau đó anh sẽ đến."

Trong phòng họp tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau.

Sao có cảm giác Boss sai sai chỗ nào đó?

Như thể.... tín hiệu mùa xuân đang tới...

Bên tay trái Lục Đình Kiêu là Lục Cảnh Lễ đang chết lặng, vẻ mặt sững không bằng chết.

Ha ha ha, hay là cứ tiếp tục kế hoạch xuất gia đi nhỉ?

Anh Hai thất tình thì anh chịu khổ, anh Hai yêu thì anh vẫn bị ngược như thường...

...

Bên kia, Ninh Tịch làm theo ý của Lục Đình Kiêu, gọi điện cho Hồ Hồng Đạt.

Lục Đình Kiêu sợ cô không tự tìm được số của Hồ Hồng Đạt, nên đem số di động của Hồ Hồng Đạt gửi cho cô.

"Alo..."

Lúc Hồ Hồng Đạt nhận được điện thoại là đang dính lấy Phương Nhã, ông ta còn đang không nhận được mà muốn làm tiếp nhưng mà giọng phụ nữ đầu bên kia lại cực kỳ dễ nghe, vì vậy không kiềm được hỏi thêm một câu: "Alo, ai vậy?"

"Xin chào Hồ tổng, tôi là Ninh Tịch."

"Ninh Tịch? Là Ninh....A! Ninh Tịch à! Ha ha..." Hồ Hồng Đạt giờ mới phản ứng kịp, càng không có ý định cúp máy.

Ninh Tịch này là một đại mỹ nữ! So với Minh Phương Phương còn đẹp hơn gấp mấy lần!

Cho nên ban đầu Phương Nhã bảo ông ta đẩy chậu nước bẩn này lên người Ninh Tịch, trong lòng ông ta quả thật cũng có chút tình nguyện.

Dẫu sao cũng là đàn ông mà, trong lòng đều có mấy phần hư vinh. Quay chút scandal với người phụ nữ đẹp như vậy cũng là một loại làm màu lấy tiếng.

Không ít người bạn sau khi nghe chuyện còn gọi điện tới trêu đùa ông ta, nói ông đúng là số hưởng.

Xã hội này là vậy, cùng là ngoại tình nhưng cái giá đàn ông phải trả nhỏ hơn phụ nữ nhiều lắm. Đa phần sự chỉ trích đều hướng về phía người phụ nữ mà thôi.

Hồ Hồng Đạt cũng không phải là người của giới giải trí, loại chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy đối với ông ta. Cùng lắm là cổ phần công ty lên lên xuống xuống mấy ngày mà thôi. Miễn là ông ta không ly hôn với Minh Phương Phương thì mọi chuyện sẽ yên ổn lại rất nhanh.

Thậm chí có khả năng về sau chuyện này còn là vốn liếng để ông ta lấy ra khoe khoang...

Phương Nhã này cũng không thể tính là mỹ nhân, thậm chí Hồ Hồng Đạt còn khinh thường cô ta nữa là. Ban đầu là do ả đàn bà này tự leo lên giường của ông ta, cộng thêm biểu hiện trên giường cũng rất tốt nên ông ta mới đồng ý bao nuôi.

Hồ Hồng Đạt ý bảo Phương Nhã dừng lại, sau đó nói chuyện với Ninh Tịch: "Làm sao, cô tìm tôi có chuyện gì? Hay là cô cũng giống người quản lý của mình đòi tôi lên tiếng thanh minh?"

"Trong điện thoại không nói rõ được, Hồ tổng, không bằng gặp nhau rồi nói?" Ninh Tịch đề nghị.

Vừa dứt lời, trong con mắt đục ngầu của Hồ Hồng Đạt lập tức chuyển vài vòng, không tìm được sự hưng phấn.

Người đàn bà này lại muốn hẹn gặp ông ta để làm gì?

Chẳng lẽ cô ta biết tội này có rửa cũng không sạch nên thà rằng nhận luôn?

Chậc... hàng cực phẩm thế này ông ta cũng muốn ném thử xem mùi vị ra sao...

"Được thôi! Tất nhiên có thể." Hồ Hồng Đạt đáp ứng rất sáng khoái.

"Được rồi, một tiếng sau tại nhà hàng Provence, phòng số 18, không gặp không về." Bên kia Ninh Tịch nói rõ thời gian và địa điểm sau đó mới cúp máy.

--- O ---

Chương 696: Chồng Chị Đang Hẹn Hồ Với Hồ Ly Tinh

Hồ Hồng Đạt vừa cúp điện thoại, Phương Nhã lập tức trừng mắt: "Con hồ ly tinh đó hẹn gặp anh làm gì? Chồng, sao anh phải đồng ý với cô ta!"

"Ồ thì, chỉ là gặp mặt một lúc thôi mà nhìn xem cô ta có ý gì, cũng chẳng có gì đáng ngại! Em ngoan nào, ngoan ngoãn ở nhà chờ chồng về!" Hồ Hồng Đạt vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, sau đó bắt đầu chọn quần áo.

"Chồng à, đừng đi có được hay không, con hồ ly tinh đó tuyệt đối không có ý tốt!"

"Chẳng lẽ anh còn phải sợ một diễn viên nhỏ như cô ta sao?"

"Em không nói chồng sợ cô ta, ý em là... nhớ đâu cô ta dụ dỗ chồng! Chồng không biết đâu, cô ta phóng đảng lắm, không biết trên người cô ta có bệnh gì không nữa, chồng đừng để cô ta lừa mà!"

"Em nhìn anh giống người dễ bị lừa gạt như vậy sao? Được rồi được rồi, em ở nhà nghỉ ngơi đi, những chuyện này không cần em quan tâm." Giọng của Hồ Hồng Đạt có chút nghiêm khắc.

Nhìn bộ dạng xem ra là ý ông ta đã quyết, tuyệt đối không thể không đi.

Phương Nhã giận đến suýt cắn nát môi, cô ta vội vàng trốn ra vườn gọi điện cho Ninh Tuyết Lạc: "Chị Tuyết Lạc..."

Đầu bên kia, Ninh Tuyết Lạc đang ở spa chăm sóc da, nghe được cái giọng điệu nhờ giúp đỡ của Phương Nhã thì vẻ mặt cô ta đã chẳng có mấy kiên nhẫn nhưng mà vẫn cố nhịn xuống ân cần hỏi: "Sao thế Tiểu Nhã?"

"Tuyết Lạc! Em sắp bị con tiện nhân kia làm cho tức chết rồi! Sao con khốn đó lại có thể hèn hạ như vậy chứ!" Giọng của Phương Nhã kích động dị thường.

"Ai? Ninh Tịch sao? Cô ta làm sao?" Ninh Tuyết Lạc nhất thời lên tinh thần, cảnh giác hỏi. Kế hoạch đã sắp thành công không thể nào lại thất bại trong gang tấc được.

"Cô ta vừa mới gọi cho Hồng Đạt nhà em đòi gặp mặt riêng kia kìa! Bây giờ

Hồng Đạt đã đi rồi! Em khuyên thế nào cũng không khuyên được! Vào lúc này tự nhiên cô ta hẹn gặp mặt... có ý gì mà còn phải nghĩ sao? Chị nói em có cần len lén theo sau không? Nhỡ đâu Hồng Đạt bị cô ta dụ dỗ thì thế nào?" Phương Nhã càng nghĩ càng sốt ruột.

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy không chỉ không lo lắng mà ngược lại còn có chút hưng phấn: "Không, em đừng đi! Nếu cô ta làm vậy thật thì chẳng phải tốt quá rồi sao?"

"Tốt chỗ nào chứ? Người đàn ông của em sắp bị cướp mất rồi! Huống chi em đang mang bầu không có cách nào thỏa mãn anh ấy cả! Nhỡ đâu anh ấy động tâm..."

"Trong bụng em có con rồi em còn sợ cái gì? Chẳng phải vẫn lo không có chứng cứ xác thực thì Ninh Tịch sẽ xoay mình sao, bây giờ cô ta tự mình đưa tới cửa rồi chẳng phải lại càng đúng ý em còn gì? Cho nên em không cần phải đi! Em ý... bây giờ em gửi tin nhắn nặc danh cho Minh Phương Phương! Để Minh Phương Phương đi bắt gian!" Ninh Tuyết Lạc nói.

Phương Nhã nghe vậy thì kích động: "Đúng vậy! Sao em không nghĩ ra chứ! Chị Tuyết Lạc thông minh quá đi! Như vậy thì cô ta có ý đồ gì cũng không làm được! Minh Phương Phương kia cũng không phải hạng dễ trêu, hù, đến lúc đó cô ta gánh đủ ha ha ha ha..."

Sau khi cúp máy, Phương Nhã quả nhiên nhắn tin cho Minh Phương Phương: [Nhà hàng Provence, phòng số 18, chồng chị đang hẹn hò với hồ ly tinh!!!]

Ninh Tịch, để tao xem lần này mày còn xoay mình kiểu gì!

....

Bên kia, Trình Phong nhận lệnh đưa bà chủ đến nhà hàng, hơn nữa còn làm hết trách nhiệm đưa vào tận trong phòng ăn. Chỉ còn kém nước hận không thể dùng cả xe lăn đưa tới, chỉ sợ có chỗ nào không chu đáo.

"Làm phiền trợ lý Trình rồi, cậu cứ đi làm chuyện của mình đi!"

"Này... nhỡ đâu Hồ Hồng Đạt tới trước thì làm thế nào? Hay là tôi cứ ngồi ở đây đi, chờ Boss tới thì tôi lại đi!" Trình Phong cẩn thận nói.

"Không sao đâu! Hồ Hồng Đạt tới trước thì chơi mới vui chứ, cậu ở đây thì

tôi chơi không có đấ! Dù sao người lo lắng cũng phải là Hồ Hồng Đạt chứ?"

Trợ lý Trình chợt nhớ lại các sự tích oai hùng của Ninh Tịch, sau đó bày tỏ bản thân không cách nào phản bác...

--- O ---

Chương 697: Ngài Đây Là Muốn Bao Nuôi Tôi?

Sau khi Trình Phong rời đi, Ninh Tịch chờ không tới mấy phút đã có người tới.

Người tới trước quả nhiên là Hồ Hồng Đạt!

Hôm nay Ninh Tịch mặc một chiếc áo len cao cổ màu hoa hồng đỏ, tôn lên làn da trắng nõn như tuyết. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo càng lộ vẻ mỹ lệ, cô đang dùng hai tay nâng ly trà Long Tỉnh nóng nổi, khuôn miệng nhỏ hơi chu ra.

Hồ Hồng Đạt vừa nhìn thấy cô liền ngây dại.

Lúc trước ông ta chỉ nhìn qua hình, mà mấy tấm hình kiều đó đều đã được chỉnh sửa qua, nhìn cũng chẳng chân thật và hơi khoa trương, không ngờ người thật còn đẹp hơn cả trong hình.

So với Minh Phương Phương lúc trẻ còn đẹp hơn nhiều lắm.

Nghiêm túc mà nói thì vẻ đẹp của hai người này khác nhau.

Minh Phương Phương là kiều tiểu thư nhà giàu quyền quý, còn vẻ đẹp của Ninh Tịch lại mang theo chút gì đó hoang dại khó thuần, giống như hoa hồng có gai khiến trái tim của người khác dâng trào, cơ hồ là khơi dậy lòng khao khát chinh phục của đàn ông trong nháy mắt.

"Để cô Ninh đợi lâu rồi." Hồ Hồng Đạt vô thức trở nên lịch sự.

Nhìn đầu tóc vuốt keo bóng loáng của Hồ Hồng Đạt, mắt Ninh Tịch khẽ lóe lên: "Tôi cũng vừa mới đến, mời Hồ tổng ngồi."

Hồ Hồng Đạt ngồi xuống đối diện Ninh Tịch, ánh mắt không hề giấu giếm càn rỡ quét qua quét lại trên người cô, biết rõ nhưng còn ra vẻ hỏi: "Cô Ninh tìm tôi có chuyện gì?"

Ninh Tịch xoay nhẹ tách trà trong tay, khẽ nâng mắt lên: "Mục đích của tôi... hẳn là Hồ tổng phải rõ ràng chứ? Ngài chỉ tùy tiện đăng hai bài post nhưng lại hại chết tôi rồi, bây giờ mọi người đều kêu đánh kêu giết tôi đây, đừng nói là lẫn lộn trong cái giới giải trí này mà ngay cả cửa cũng không dám bước ra ngoài..."

"Ồ? Phải vậy không?" Ánh mắt Hồ Hồng Đạt nhìn Ninh Tịch giống như nhìn con mồi đã nằm sẵn trong túi.

"Người quân tử không nói lời vòng vo, Hồ tổng, ngài muốn thế nào mới chịu làm sáng tỏ sự thật?"

Hồ Hồng Đạt chỉ cho rằng Ninh Tịch chỉ đang giả vờ đưa đây mà thôi, cho nên ông ta cũng vui vẻ mà chơi cùng với cô: "Cô Ninh, có gì cần phải làm sáng tỏ sự thật?"

Ninh Tịch nhướn mày: "Hồ tổng có ý gì?"

Hồ Hồng Đạt đưa tay về phía Ninh Tịch, có chút nóng lòng không chờ nổi liền nói thẳng: "Không bằng cứ để kệ nó, cô theo tôi luôn đi, nửa đời sau không cần lo cơm áo cũng không sợ thiếu vàng bạc đeo. Như vậy chẳng phải tốt hơn là cô liều chết diễn kịch à?"

Ninh Tịch từ từ lùi lại phía sau, tinh bơ tránh đi bàn tay của gã đàn ông đang sờ tới, dài giọng nói: "Ý của Hồ tổng đây là muốn bao nuôi tôi?"

Hồ Hồng Đạt vỗ bộp vào cái bụng bia của gã, tỏ vẻ hào khí nói: "Cô Ninh, cô cứ cho một cái giá."

Ninh Tịch chống cằm: "Hồ tổng, ngài không sợ tôi thu âm sao?"

Hồ Hồng Đạt tỏ vẻ giống như đã sớm biết, vẻ mặt chẳng sợ hãi chút nào còn tỏ vẻ cô quá ngây thơ nói: "Nhãi con, mấy cái trò nhỏ này cũng muốn đấu với tao à? Hửn mày cũng biết tại sao người quản lý của mày lại mặc kệ mày đúng không? Mày có muốn thử chút không hả? Tao muốn gì... hừ, mày là một đứa thông minh, chắc hửn sẽ không biết điều giống như người quản lý của mày chứ?"

Sau khi chính mắt nhìn thấy Ninh Tịch, Hồ Hồng Đạt đã quyết định cho Ninh Tịch có từ chối thì ông ta cũng phải có được người đàn bà này trong tay.

"Hồ tổng, ngài đây là muốn... ý thế hiếp người sao?"

Hồ Hồng Đạt này, đơn giản chỉ là một lên vô lại...

Gã ta không chút cố kỵ cất giọng cười to: "Tao ý thế hiếp người đấy thì sao? Ông đây có vốn để làm thế!"

Ninh Tịch nhường mày không lên tiếng, chẳng qua là liếc nhìn thời gian trên di động.

Hồ Hồng Đạt vừa đánh vừa xoa, mềm giọng khuyên nhủ: "Nhãi con, theo tôi có gì không tốt? Máy người làm cái nghề này rồi mục đích cuối cùng chẳng phải là tìm một kim chủ có tiền sao? Ở Đé Đô này có mấy người quyền thế hơn tôi?"

--- O ---

Chương 698: Chồng Chị Tôi Khinh!

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên cửa phòng ăn phía sau bị mở ra.

"Hò Hồng Đạt, đồ lừa gạt này! Đồ khôn khiếp! Dám vụng trộm với con hồ ly tinh này sau lưng tôi!" Một người đàn bà điên cuồng xông vào.

Ninh Tịch vốn còn tưởng là Lục Đình Kiêu tới, không ngờ lại là Minh Phương Phương...

Hồ Hồng Đạt vừa nhìn thấy Minh Phương Phương thì kinh hoàng: "Vợ... vợ... Sao em lại tới đây?"

Minh Phương Phương tức giận bùng bùng: "Có người gửi tin nhắn cho tôi, nói ông với con tiện nhân này đang hẹn hò! Tôi vốn không tin! Nhưng không ngờ... họ Hồ này, ông được lắm! Vừa mới thề thốt với tôi mà bây giờ đã gian díu với con đàn bà này!"

"Cái gì? Có người gửi tin nhắn cho em?" Hồ Hồng Đạt tối mặt.

Chuyện ông ta hẹn gặp Ninh Tịch chỉ có một người biết, cho nên người nhắn tin cho Minh Phương Phương cũng chỉ có thể là một người, là... Phương Nhã?

Còn đàn bà đáng chết này, há mồm ngậm miệng đều nói sẽ không phá hoại gia đình hắn, không cần cái gì hết nhưng cuối cùng lại dám làm chuyện đâm lén sau lưng này!

Đàn bà đúng là phiền toái!

Sắc mặt Hồ Hồng Đạt cực kỳ khó coi nhưng ông ta cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đi dỗ Minh Phương Phương: "Vợ, lần này em oan uổng anh quá, em tốt với anh như vậy sao anh có thể có gì mờ ám với loại đàn bà này chứ?"

"Lần này là do cô ta không biết xấu hổ quán lấy anh, nói là nếu anh không gặp cô ta thì cô ta sẽ đến tìm em, sao anh có thể để cô ta làm phiền em chứ!"

"Cho nên anh mới không thể làm gì khác hơn là đến gặp cô ta! Cái tin nhắn kia chắc chắn là cô ta gửi cho em, mục đích là để ly gián mối quan hệ của chúng ta, vợ ơi em ngàn lần đừng mắc mưu cô ta..."

Ninh Tịch ngồi đối diện bưng trà uống mà đầu đầy hắc tuyến.

Có vài lời không biết nói sao nhỉ?

Thà tin trên đời này có ma còn hơn là tin vào cái miệng của đàn ông...

Hôm nay coi như cô được mở mang tầm mắt.

Bản lãnh điều toa của Hồ Hồng Đạt này cũng thật là lợi hại đấy chứ?

Nhưng mà, hết lần này đến lần khác vẫn có người tin tưởng.

Minh Phương Phương nghe ông ta giải thích xong, sắc mặt rõ ràng hòa hoãn không ít, nhất thời cô ta đem nòng pháo hướng thẳng về phía Ninh Tịch: "Tiện nhân! Đầu tiên là xúi giục người quản lý của mày, rồi bây giờ lại đích thân xuất hiện cho người ta coi thường! Rốt cuộc mày có biết xấu hổ hay không? Đến tận bây giờ vẫn còn quần lầy Hồng Đạt không buông! Cướp chồng của người khác thoải mái như vậy sao?"

Ninh Tịch nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, đôi mắt hơi hạ xuống, không nhanh không chậm nói: "Xin lỗi, vị này nhà chị, tôi khinh!"

Minh Phương Phương nghe vậy lập tức biến sắc, ngay cả sắc mặt Hồ Hồng Đạt cũng không tốt lắm.

Minh Phương Phương liên tục cười lạnh: "Hừ, đúng là cười chết người, to mồm quá nhỉ! Chồng tôi cô còn khinh? Vậy cô muốn leo lên giường của ai?"

Vừa dứt lời, sau lưng liền vang lên một tiếng 'két', cửa phòng ăn lại bị đẩy ra một lần nữa, một người đàn ông bước vào.

Người này cả người mặc một bộ vest màu xám tro, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu đen tuyền. Bên ngoài dường như đã có tuyết đầu mùa, trên đầu vai anh có vài bông tuyết trắng tinh. Khuôn mặt không cảm xúc tựa như còn lạnh hơn cả những bông tuyết ngoài kia, khiến người ta không rét mà run.

Thấy người bước vào, Hồ Hồng Đạt suýt chút nữa tự sắc nước miếng của mình: "Lục... Lục tổng?"

Hồ Hồng Đạt còn tưởng mình hoa mắt, người này là người ông ta hẹn hết mấy tháng cũng không gặp được - Tổng tài tập đoàn Lục thị - Lục Đình Kiêu...

Này... Điều này sao có thể chứ!

Nhưng mà gương mặt này ông ta sao có thể nhận sao được.

Không chỉ là Hồ Hồng Đạt mà ngay cả Minh Phương Phương cũng kinh ngạc. Năm đó cô cũng ở lại Thịnh Thế một năm, đối với vị ông chủ trong truyền thuyết này còn từng đơn phương một trận...

Cô từng ở lễ cắt băng của Thịnh Thế trông thấy Lục Đình Kiêu một lần, không ngờ nhiều năm sau lại có cơ hội nhìn thấy người thật ở khoảng cách gần như vậy...

--- O ---

Chương 699: Người Phụ Nữ Của Lục Đình Kiêu

Thượng đế tựa hồ phá lệ yêu thích người đàn ông này, thời gian không những không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người anh ta mà ngược lại còn trở nên càng mê người hơn.

Minh Phương Phương đè lại sự kích động, mở miệng nói: "Lục tổng... sao ngài lại tới đây? Đây là phòng số 18, liệu ngài có đi nhầm hay không?"

Bất kể là nguyên nhân gì cũng không thể để mất cơ hội này!

Hồ Hồng Đạt nhất thời đem tất cả mọi chuyện quăng sau gáy, vội vội vàng vàng bày ra vẻ mặt vui vẻ đưa tay ra đón: "Lục tổng, không ngờ sẽ được gặp ngài ở chỗ này, lúc trước luôn muốn hẹn ngài một lần để bàn về chuyện hợp tác mở mang mảnh đất phía đông thành phố kia..."

Nhưng mà mới nói được một nửa thì Lục Đình Kiêu đã làm như không thấy, đi vọt qua người ông ta tiến về phía sau.

Hồ Hồng Đạt với Minh Phương Phương đều sửng sốt: "Đây là..."

Lục Đình Kiêu đi thẳng về phía Ninh Tịch, thấy cô mặc một cái áo len màu đỏ đơn bạc thì hơi nhíu mi. Khuôn mặt lạnh lùng lộ vẻ không vui, bàn tay to đặt lên mu bàn tay của cô: "Sao mặc ít thế?"

Vẻ mặt Ninh Tịch hạnh phúc sờ mây bông tuyết còn chưa tan trên đầu vai của Ninh Tịch: "Ồ, bên ngoài có tuyết rơi rồi sao? Lúc này em ra đường còn chưa rơi!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu, cảm nhận được sự ấm áp của lòng bàn tay bé nhỏ trong tay thì vẻ mặt mới bình tĩnh lại.

Vào giờ phút này, Minh Phương Phương với Hồ Hồng Đạt đang trợn mắt nhìn nhau...

Đây... đây là tình huống gì...

Lục Đình Kiêu... với nữ diễn viên thấp kém này...

Hai người này vốn dĩ hoàn toàn không có khả năng liên hệ.... làm sao lại có quan hệ với nhau? Hơn nữa xem ra quan hệ cũng không phải bình thường!

Lúc này Hồ Hồng Đạt sợ run lên, còn Minh Phương Phương đã có sự hoài nghi, tựa như phát hiện có chỗ nào không đúng.

Không đợi hai người bọn họ tỉnh táo lại thì Ninh Tịch dường như nhớ tới cái gì, kéo tay Lục Đình Kiêu quay về phía hai người: "Đúng rồi anh yêu, em quên mất không giới thiệu, ngài đây chính Hồ tổng của công ty bất động sản Hồng Đạt, chính là người đã bao nuôi em~!"

Hồ Hồng Đạt: "!!!!"

Minh Phương Phương: "..."

Lúc này Lục Đình Kiêu giống y như một bức tượng đá nhả ra từng chữ lạnh như băng: "Ông bao nuôi bạn gái tôi?"

Những lời này vừa ra, Hồ Hồng Đạt thiếu chút nữa quỳ luôn trên mặt đất!

Bạn gái của Lục... Lục Đình Kiêu???

Con nhỏ này là bạn gái của Lục Đình Kiêu?

Ông... ông ta điên rồi sao mà đi bao nuôi bạn gái của Lục Đình Kiêu!

Quan trọng nhất là bạn gái của Lục Đình Kiêu còn cần tìm đàn ông bao nuôi sao?

Nói câu này ra chắc sẽ bị người ta cho là thần kinh mất!

Minh Phương Phương lúc này cũng biết chuyện này không đúng ở chỗ nào, có cho vàng cô ta cũng không ngờ mối quan hệ của Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch lại là mối quan hệ như vậy!

Khó trách... khó trách tại sao vừa nãy Ninh Tịch còn nói cô ta khinh thường Hồ Hồng Đạt...

Đã như vậy thì không thể có chuyện Ninh Tịch bị Hồ Hồng Đạt bao nuôi, nếu như vậy thì tại sao Hồ Hồng Đạt phải nói láo?

Lúc này Hồ Hồng Đạt mới hiểu rõ cuộc ông ta đã đắc tội hạng người gì, cũng không quan tâm đến chuyện Minh Phương Phương vẫn còn ở đây, sắc mặt trắng bệch lắp bắp giải thích: "Cái này.... này này này này.... là là... Hiểu lầm! Là hiểu lầm thôi!"

Ninh Tịch mở miệng nói: "Làm sao mà biết được chứ, ngài đều đã thừa nhận trên weibo rồi còn gì, lại còn tag cả tên tôi nữa!"

"Kia... đó là sai... sai lầm! Là tôi tag nhầm người! Cô Ninh, cô mau giải thích cho Lục tổng đi, tôi không... tôi làm sao có thể bao nuôi cô được!"

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Giải thích cái gì? Ông vốn bao tôi mà!"

--- O ---

Chương 700: Để Cho Ông Ta Nhìn Xem Chân Chính Ý Thế Hiệp Người Là Như Nào

Hồ Hồng Đạt ghen họng không nói nổi một chữ: "..."

Cuối cùng ông ta cũng biết cái gì gọi là tự bê đá đập chân mình, có miệng mà không nói được...

Hồ Hồng Đạt lúc này hồi hận đến xanh ruột, sao ông ta lại xui xẻo như vậy, tìm đại một người để đổ trách nhiệm thôi thế quái nào lại tìm trúng bạn gái của Lục Đình Kiêu....

Lục Đình Kiêu chẳng phải vẫn luôn độc thân sao? Thậm chí còn có tin đồn anh ta là gay nữa mà!

Sao lại âm thầm có bạn gái thế này! Bẫy chết ông ta rồi!

Dẫu cho Hồ Hồng Đạt cũng được coi là một kẻ có quyền có thế ở Đé Đô nhưng trước mặt Lục Đình Kiêu thì mấy cái quyền thế đó chẳng là cái thá gì.

Ông ta có không cam tâm đến mức nào cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, thấp giọng hạ mình nói: "Cô Ninh, chuyện này là tôi sai. Trước đó tôi không biết cô là bạn gái của Lục tổng nên đã nhiều lần đả tặc cô. Bây giờ tôi sẽ xóa ngay cái weibo kia rồi giải thích mọi chuyện rõ ràng, tôi sẽ nói tôi tag nhầm người, như thế tất cả mọi người cùng vui, cô xem có thể xử lý như vậy được không?"

Tất cả mọi người cùng vui...?

Nghĩ cũng hay quá ha!

Không chỉ làm bản thân mình sạch sẽ mà còn muốn bảo vệ Tiểu Tam chân chính kia.

Ninh Tịch cười lạnh một tiếng nhìn về Minh Phương Phương: "Tag nhầm người? Ngay cả tình nhân cũng có thể tag sai, thậm chí còn sai một lúc cả hai người? Hồ Hồng Đạt, ông cảm thấy nói như thế sẽ có người tin sao?"

Hồ Hồng Đạt có chút khó chịu nói: "Tôi đã tự mình nói thì ai dám không tin! Cô cứ yên tâm đi!"

Ninh Tịch không kiên nhẫn tiếp tục nghe Hồ Hồng Đạt giở trò bịp bợm liền nói thẳng: "Vậy thì lập tức công bố người thứ ba thật sự là ai và thừa nhận ông cố ý bêu xấu và gài bẫy tôi, nếu không thì chúng ta không xong đâu."

"Cô Ninh, tôi khuyên cô đừng có mà ăn hiếp người quá đáng!" Hồ Hồng Đạt nhất thời đổi sắc mặt, đồng thời hoảng sợ nhìn sang Minh Phương Phương.

Nếu công bố thì đưa bé trong bụng Phương Nhã chắc chắn không giữ được!

Đáng chết, chẳng phải chỉ là bạn gái của Lục Đình Kiêu thôi sao? Ai mà biết Ninh Tịch có thể làm được mấy ngày chứ?

Một ả cave nhỏ nhoi mà thôi, chẳng lẽ thật sự có thể gả vào cửa Lục gia sao? Nghĩ mình là cọng hành nào thế!

Chưa kể, Hồ Hồng Đạt này dù không cách nào so sánh được với Lục gia nhưng đầu sao cũng là một nhân vật lớn của Đé Đô!

Hồ Hồng Đạt nghĩ vậy nhất thời lấy lại sức. Lúc này ông ta không để ý tới Ninh Tịch nữa mà là quay sang nói với Lục Đình Kiêu: "Đàn bà tóc dài óc ngắn không hiểu chuyện, hay là Lục tổng lên tiếng đi, tôi nghĩ cách này chẳng phải vẹn cả đôi đường sao? Tốt cho cả ngài lẫn tôi!"

Đang nói thì cố ý dừng một chút, sau đó nhìn về phía Ninh Tịch nói: "Nếu cứ muốn ép tôi đến nước kia thì..."

Câu cuối cùng này đã có mấy phần ý tứ cảnh cáo.

Ông ta lẩn lộn tới ngày hôm nay cũng chẳng phải không có được cái gì, dấu cho là Lục Đình Kiêu cũng phải cố kỵ vài phần.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của Hồ Hồng Đạt, Lục Đình Kiêu vẫn không nói lấy một chữ.

Mà lúc này Minh Phương Phương cũng lấy lại tinh thần, cô ta giận đến mức cả người run rẩy: "Hồ Hồng Đạt! Tên trời đánh thánh đâm nhà ông! Dám lừa tôi! Ông dám lừa tôi! Con điếm đó rốt cuộc là ai? Là ai mà khiến ông phí công phí sức bảo vệ cô ta!"

"Vợ... vợ bình tĩnh một chút! Chuyện này chúng ta về nhà rồi nói sau được không? Đừng để người ngoài chê cười!" Hồ Hồng Đạt đang tính toán, nếu ông không chọc nổi Ninh Tịch thì cùng lắm lại đòi một ả đàn bà khác để đổ

trách nhiệm mà thôi, tóm lại là tuyệt đối không thể để lộ Phương Nhã.

Hồ Hồng Đạt còn đang nghĩ vậy, di động đột nhiên kêu lên như đòi mạng, liếc mắt một cái thì là Phó tổng của ông ta gọi tới, Hồ Hồng Đạt không kiên nhẫn nói: "Alo, có chuyện gì chờ tôi về rồi nói... anh nói cái gì? Cổ phiếu công ty đột nhiên sụt giảm? Đang êm đang đẹp sao có thể..."

--- O ---

Chương 701: Nhìn Không Thuận Mắt Liên Cho Người Ta Phá Sản

Hồ Hồng Đạt nói đến đó bỗng kinh hoàng nhìn về phía người đàn ông lạnh lùng đang ngồi trên sofa phía đối diện, cả người đột nhiên lạnh run...

Là... là Lục Đình Kiên...

Đáng chết! Cái gã đó thế nhưng...!!!

Đã sớm nghe nói đối phương mạnh mẽ đến mức sở hữu một thế lực và mạng lưới quan hệ gần như đáng sợ, nhưng không ngờ lại đáng sợ đến mức này, chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà đã có thể quyết định sự sống còn của một công ty...

Ninh Tịch nghe thấy cuộc điện thoại đó của Hồ Hồng Đạt cũng có chút giật mình.

Rốt cuộc Lục Đình Kiên động thủ lúc nào vậy...

Cứ cho là tối qua sau khi biết chuyện này anh liền động thủ nhưng... cũng không nhanh đến mức này chứ!

Nhìn không thuận mắt liền khiến cho người ta phá sản....

Đại ma vương đúng là đã dạy cho cô một bài học rất sinh động, dạy cho cô biết thế nào mới gọi là "ý thể hiệp người" chân chính!

Hồ Hồng Đạt nghe Phó tổng giám đốc gấp gấp báo cáo lại tất cả các tình huống từ đầu bên kia, nếu không phải là giá cổ phiếu sụt giảm thì là đơn đặt hàng bị hủy. Chỉ trong một đêm thôi mà công ty ông ta đã bị đẩy đến bờ vực sụp đổ, nếu như không mau chóng nghĩ ra cách thì chỉ còn nước phá sản!

Nếu như đối phương là một người bình thường có lẽ ông ta sẽ còn cố dấm ăn xôi, nhưng mà đứng trước một thế lực hùng mạnh tuyệt đối như thế này thì ngay đến cả một chút ý nghĩ phản kháng ông ta còn không có.

Hồ Hồng Đạt đã không thể suy nghĩ gì nữa rồi, cứ chậm thêm một giây là tổn thất của công ty lại càng lớn: "Tôi... tôi biết rồi! Tôi sẽ lập tức làm theo những gì mà cô Ninh đã nói! Lục tổng, ngài là đại nhân xin ngài đại lượng! Tha cho tôi một con đường sống!"

Giờ khắc này, Hồ Hồng Đạt nào đâu còn sót tí gì của cái khí thế "Ông đây đang ý thế hiếp người" ban nãy, hai tay ông ta run rẩy nhanh chóng viết một cái status up lên Weibo của mình: "Tình nhân của tôi là @Phuong Nhã, không phải Ninh Tịch! Trước đây tôi nhất thời bị ma xui quỷ khiến vì bao che cho tình nhân mới tôi nhỏ cô ấy, tại đây tôi trịnh trọng gửi lời xin lỗi tới cô Ninh Tịch và người quản lý của cô ấy - cô Lâm Chi Chi!"

"Được... thế này đã được chưa ạ?" Hồ Hồng Đạt nơm nớp lo sợ nhìn về phía Ninh Tịch dè dặt hỏi.

Ninh Tịch suy nghĩ một lát cảm thấy cũng tạm ổn rồi, lát về bảo chị Chi Chi đăng chứng cứ ông ta ngoại tình với Phương Nhã lên là chuyện này coi như đã hoàn toàn được làm sáng tỏ.

Đang định gật đầu thì Lục Đình Kiêu - người vẫn không nói gì từ nãy đến giờ đột nhiên lên tiếng: "Mở một cuộc họp báo, công khai xin lỗi."

Ninh Tịch: "... " Thật ác quá mà...

Chắc là anh cảm thấy việc đăng một cái status lên Weibo là quá dễ dàng, muốn để ông ta mất mặt một cách công khai trước tất cả mọi người đây mà...

Hơn nữa, cô phát hiện cách của Lục Đình Kiêu suy xét tỉ mỉ hơn cách của cô rất nhiều. Chỉ có một cái status lấp lửng trên Weibo, đám phóng viên đó vẫn có khả năng viết vớ vẩn tới tận Thái Bình Dương, không bằng khiến tất cả bọn họ tự đi hỏi chính đương sự, chắc chắn đến lúc đó Hồ Hồng Đạt cũng không dám râu ông nọ cắm cằm bà kia nữa.

"Không vấn đề! Không vấn đề gì! Tôi lập tức mở họp báo liền!" Hồ Hồng Đạt nào đâu dám oán hận gì, chỉ có thể cắn răng mà đồng ý thôi.

Trong lòng ông ta lúc này đã mang cả tổ tông mười tám đời Phương Nhã hỏi thăm không biết bao nhiêu lần.

Con đàn bà đáng chết! Bảo ông ta hắt nước bẩn cho ai mà chẳng được lại cứ thích dấy vào người phụ nữ của Lục Đình Kiêu, thế này chẳng phải là hại chết ông ta rồi còn gì!

Suýt chút nữa thì tất cả mọi thứ của ông đều bị hủy hoại!

Minh Phương Phương ngây ra nhìn những biến cố đột ngột ập đến, thất thân

nói: "Phương Nhã?"

Cô ta cũng có chút ấn tượng về người này nhưng đó chỉ là một nghệ sĩ hạng ba, nhan sắc tầm trung, diễn xuất tầm thường...

Thế mà... thế mà... cô ta lại thua bởi cái loại hàng này?

Ông chồng của cô ta lại còn vì ả đó mà lừa gạt cô ta từ đầu đến cuối?

Lúc này Hồ Hồng Đạt mới phát hiện ra sau lưng còn có chuyện phiền phức hơn nữa, công ty bây giờ đang trong tình hình tồn thất nghiêm trọng nếu như Minh Phương Phương muốn ly hôn vào lúc này vậy thì hậu quả...

--- O ---

Chương 702: Boss Đại Nhân Là Tuyệt Vời Nhất!

Hồ Hồng Đạt càng nghĩ càng hoảng, vội vã vắt óc ra đỡ dành: "Bà xã... bà xã tha thứ cho anh thêm một lần này nữa thôi được không? Anh bảo đảm sau này sẽ không lừa dối em nữa!"

Lúc này, ông ta không tự chủ được mà nghĩ đến những điểm tốt của Minh Phương Phương.

Ngoài chuyện kết hôn nhiều năm mà không sinh được đứa con nào cho ông ta ra thì cô rất xinh đẹp lại hào phóng hiểu chuyện, từng ấy năm vẫn âm ỉ chịu khổ sở ở bên cạnh chăm sóc cho ông ta... không những thế cô còn là một sự trợ giúp mạnh mẽ cho sự nghiệp ông ta...

Không được! Bây giờ ông ta tuyệt đối không thể ly hôn với Minh Phương Phương được!

"Bà xã, thật đấy, anh có thể thề!"

Nhưng mà lần này, Minh Phương Phương lại không tin tưởng ông ta như những lần trước nữa, giờ ánh mắt của cô ta lạnh đến mức đáng sợ: "Ha ha ha, không lừa tôi? Được thôi, vậy ông nói tôi nghe tại sao ông lại che chở con ả đó đủ kiểu như thế?"

Minh Phương Phương gằn từng chữ một hỏi.

"Anh..." Hồ Hồng Đạt bị ánh mắt của Minh Phương Phương làm cho phát hoảng: "Anh... anh... bị con đàn bà đó mê hoặc... nhất thời hồ đồ!"

Tia hy vọng cuối cùng trong mắt Minh Phương Phương cuối cùng cũng lụi tàn: "Nói dối... ông đang lừa gạt tôi! Con đàn bà đó đang có thai! Con ả đó đang có thai đúng không!!!"

Ngoại trừ lý do này ra, cô ta không nghĩ ra nguyên nhân nào khác có thể khiến một gã đàn ông luôn đặt lợi ích lên hàng đầu như ông ta đi bảo vệ con đàn bà ấy.

"Anh..." Hồ Hồng Đạt biết mình không thể giấu nổi nữa: "Phương Phương, anh là đàn ông! Đâu có thằng đàn ông nào có thể chịu đựng được việc mình tuyệt hậu? Em vẫn mãi không thể có con, ba mẹ ngày nào cũng giục giã, em bảo anh phải làm sao bây giờ..."

"Thế cho nên ông mới đi ngoại tình? Thế cho nên ông phản bội tôi? Ông với con tiện nhân đó coi tôi như một con ngốc để lừa gạt đúng không? Hồ Hồng Đạt! Bao nhiêu năm nay tôi đối đãi với ông như thế nào? Chỉ vì tôi không thể sinh con cho ông? Ông rốt cuộc có còn lương tâm không?"

"Anh..."

"Nếu đã muốn có con như thế tại sao ông không trực tiếp đề nghị ly hôn tôi mà đi tìm con ả nào đó có thể sinh con cho ông ấy? Nếu như ông nói thẳng với tôi, tôi đảm bảo sẽ ký đơn ly hôn ngay cho ông ngay lập tức, tại sao lại luôn mồm nói yêu tôi... không để ý đến con cái!"

"Bà xã, anh... em nghe anh nói đã..."

"Nói cái gì? Nói... là vì ông sợ ly hôn tôi ông sẽ mất đi sự hỗ trợ của nhà họ Minh cho nên mới luôn giả vờ là yêu tôi? Nói ông là một tên cận bã từ đầu đến chân chứ gì!" Minh Phương Phương hoàn toàn mất kiểm soát vung tay hất hết toàn bộ mọi thứ trên bàn xuống đất.

Ở phía đối diện, Lục Đình Kiêu khẽ nghiêng người, che chở cho Ninh Tịch không bị những mảnh nhỏ văng vào.

Minh Phương Phương nhìn thấy Lục Đình Kiêu cẩn thận bảo vệ Ninh Tịch mà trong lòng lại chua chát không lời nào tả nổi...

Thấy hai người muốn rời khỏi đây, Minh Phương Phương hít một hơi thật sâu, gian nan nói: "Ninh Tịch, thật xin lỗi đã hiểu lầm cô rồi!"

Ninh Tịch quay đầu lại nhìn bóng dáng lẻ loi đơn độc của Minh Phương Phương - người vốn lúc nào ngang ngược tự đại, trong lòng đủ kiểu cảm xúc đan xen...

Ra khỏi nhà hàng.

Tâm trạng của Ninh Tịch có đôi chút nặng nề, không nhịn được mà than thở một câu: "Đàn ông quả nhiên không phải thứ tốt lành gì!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra là Đại ma vương vẫn còn ở bên cạnh, vội thò đầu sang cười hề hề lấy lòng nói: "Boss đại nhân là ngoại lệ! Boss đại nhân là tuyệt vời nhất!"

Lục Đình Kiêu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, đưa tay ra ôm cô vào lòng:
"Anh sẽ không thể."

Ninh Tịch: "Hửm?" Không thể cái gì cơ?

Lục Đình Kiêu: "Sẽ không ép em sinh con."

Ninh Tịch toát mồ hôi hột: "Đương nhiên là anh sẽ không thể rồi, anh có con trai rồi mà..."

Lục Đình Kiêu: "Cũng sẽ không phản bội em."

Dưới bầu trời tuyết bay lả tả, Ninh Tịch ngẩng đầu lên nhìn thẳng mắt Lục Đình Kiêu: "Ừm, em tin."

--- O ---

Chương 703: Ngày Hội Gia Đình

Ninh Tịch đang định hỏi Lục Đình Kiêu xem lát nữa có đến công ty không thì đột nhiên cái áo khoác của anh rung rung, cô đang khoác áo của anh.

"Đình Kiêu, hình như là điện thoại của anh rung đấy."

Lục Đình Kiêu rút cái điện thoại từ trong túi áo khoác ra nhìn rồi cau mày.

"Sao thế? Điện thoại của ai vậy?" Ninh Tịch tò mò hỏi.

Điện thoại của ai mà lại khiến Lục Đình Kiêu có cái vẻ mặt "Minh không thể đối phó nổi" thế nhỉ, thật hiếm thấy...

"Cô giáo của Tiểu Bảo." Lục Đình Kiêu đáp.

"O? Bây giờ không phải đang là thời gian lên lớp à? Giờ này cô giáo gọi cho anh làm gì?" Ninh Tịch hoài nghi.

Lục Đình Kiêu suy nghĩ trong chốc lát rồi đưa luôn điện thoại cho Ninh Tịch: "Em nghe đi."

Hiển nhiên là đối với cái thứ sinh vật được gọi là cô giáo của con trai này, Lục Đình Kiêu quả thực không biết phải ứng phó như thế nào.

"Hả? Em á?" Ninh Tịch gãi gãi đầu: "Chậc, được thôi... em cũng cảm thấy em nghe thì tốt hơn..."

Thật khó mà tưởng tượng nổi cái cảnh cô giáo của Tiểu Bảo trao đổi với Lục Đình Kiêu, không khéo cô ấy nói đến sùi bọt mép mà anh vẫn chỉ trả lời ừ, ừ...

Đương nhiên, còn một khả năng nữa lớn hơn là cô giáo vừa mới định nói cái gì đó thì đã bị Lục Đình Kiêu dọa cho sợ không dám nói nữa....

Thế nên Ninh Tịch cũng không đùn đẩy nhận lấy điện thoại từ tay Lục Đình Kiêu, ấn nhận cuộc gọi.

Vì để cho Lục Đình Kiêu cũng nghe được nội dung cho nên cô để loa ngoài.

"Alo, xin hỏi có phải là ba của bé Lục Kinh Vũ không ạ?"

"Chào cô, cô Vương, tôi là mẹ của bé Lục Kinh Vũ." Để tiện nói chuyện, Ninh Tịch chẳng nghĩ ngợi gì mà nói thẳng ra câu đó.

Nhưng cô hoàn toàn không biết... cảm xúc trong lòng Lục Đình Kiêu khi nghe được câu nói này dậy sóng như thế nào đâu.

"Có phải là ở trường bé xảy ra vấn đề gì rồi không?" Ninh Tịch có hơi căng thẳng hỏi lại.

"Không phải, cô không cần phải căng thẳng, hôm nay gọi điện cho hai vị là muốn xác nhận lại một lần nữa xem hai vị buổi chiều có thể bớt chút thời gian không? Cho dù là một trong hai vị đến cũng được! Nếu như không ai đến, để một mình bé như thế tội lắm!" Giọng nói của cô giáo có mang theo chút bất mãn.

Vì để Tiểu Bảo đi học như những đứa trẻ bình thường khác, thế nên ngoại trừ hiệu trưởng ra không có bất kỳ ai biết thân phận thật sự của Tiểu Bảo, bao gồm cả giáo viên.

Cho nên, tất cả những gì cô giáo biết về cậu nhóc Lục Kinh Vũ chỉ là gia cảnh rất tốt, có chút tự kỷ, không thích nói chuyện, cha mẹ của bé rất bận và tình cảm còn không tốt, bởi vì ngoại trừ ngày đầu tiên khai giảng ra thì chưa bao giờ thấy cả hai cùng đến đón con cả.

Ninh Tịch nghe thế cũng lúng búng không hiểu gì do dự hỏi lại: "Buổi chiều nay? Hôm nay trường có hoạt động gì hay sao?"

"Cô không biết sao?" Giọng của cô giáo có chút kinh ngạc.

Ninh Tịch nhìn về phía Lục Đình Kiêu với ánh mắt hoài nghi, Lục Đình Kiêu cũng lắc đầu tỏ vẻ anh không biết.

Cho nên Ninh Tịch đáp: "Tôi và chồng tôi đều không rõ, Tiểu Bảo về nhà hình như chưa từng nói với chúng tôi chuyện này."

"Không nói? Làm sao lại thế được... Tôi còn hỏi đi hỏi lại xác nhận với bé ấy mấy lần..."

Giọng điệu của cô giáo tràn đầy hoài nghi ngay sau đó liền lên tiếng giải thích: "Là thế này, chiều hôm nay trường có tổ chức hoạt động để cha mẹ gần gũi với các bé, là một buổi hóa trang nho nhỏ."

"Mấy ngày trước tôi đã bảo các bé về nhà nói với cha mẹ mình về chuyện này, vì sợ các bé quên nên còn chuẩn bị cả một phong thư thông báo nữa, mấy ngày nay còn nhắc đi nhắc lại vài lần."

"Hôm qua thống kê lại danh sách, cả lớp chỉ có mỗi mình cha mẹ bé Lục Kinh Vũ là không thể đến thì những bé khác ít nhất đều có một người tham gia."

--- O ---

Chương 704: Nếu Là Em Thì Đương Nhiên Là Được

Ninh Tịch cau mày: "Chuyện này, bé quả thực chưa từng nói với chúng tôi."

Cô giáo nghe vậy thở dài một tiếng: "Vậy có lẽ là bé ấy không muốn gây thêm phiền phức cho hai vị nên mới cố ý không nói... hôm qua vốn dĩ tôi đã định gọi điện hỏi xem tình hình thế nào, kết quả là đưa bé này quá hiểu chuyện, còn chủ động xin tôi đừng nói sợ làm phiền đến hai người..."

"Haiz, có bận thế nào đi chăng nữa thì cũng có thể dành ra một buổi chiều đúng không? Tôi nghĩ mãi cuối cùng vẫn gọi điện cho hai vị, mong hai vị có thể suy nghĩ một chút. Dù sao đây cũng là hoạt động gia đình đầu tiên kể từ khi bé Lục Kinh Vũ vào học ở trường chúng tôi!"

Nghe cô giáo nói một lúc, mắt Ninh Tịch liền đỏ bừng. Khoảng thời gian trước đó quả thực là cô rất bận, Tiểu Bảo cũng biết cho nên vẫn rất ngoan ngoãn không dính lấy cô như hồi trước.

Nhưng mà, cảm giác của Lục Đình Kiêu lại không hề giống với Ninh Tịch...

Khoảng thời gian này Ninh Tịch đúng là rất bận, nhưng mà... anh nhớ là mấy ngày hôm nay bản thân... cũng đâu có coi là bận lắm?

Tại sao Tiểu Bảo cũng không nói gì với anh?

Thôi được rồi... chắc có lẽ thằng nhóc cảm thấy nếu như cô Tiểu Tịch không thể đến thì... ba ruột có đến hay không cũng chẳng khác gì nhau...

"Cô giáo, chúng tôi đã biết rồi, chuyện này là lỗi của chúng tôi, trong khoảng thời gian này chúng tôi đã quá sơ suất trong việc trao đổi với bé, chiều này tôi sẽ đến... còn về phần chồng tôi, đợi lát nữa tôi sẽ hỏi anh ấy, hai chúng tôi sẽ cố gắng để cùng nhau đến." Ninh Tịch nói.

"Vậy thì tốt quá rồi, tuy rằng nhà trường yêu cầu phải tự chuẩn bị trang phục hóa trang và đạo cụ nhưng nếu như hai vị không kịp chuẩn bị thì nhà trường có một vài thứ có sẵn." Cô giáo dặn dò.

"Vâng, cảm ơn cô Vương!"

Lục Đình Kiêu yên lặng nghe Ninh Tịch nói mấy từ như "mẹ của bé Lục Kinh Vũ" hay "chồng tôi", anh cảm thấy quyết định để Ninh Tịch nghe điện

thoại là quyết định cực kỳ chính xác.

Cúp điện thoại, Ninh Tịch vội quay sang hỏi Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, chiều nay anh có rảnh không?"

"Có một cuộc họp nhưng có thể để Cảnh Lễ chủ trì thay anh được." Bà xã đại nhân đã lên tiếng, anh sao có thể không có thời gian.

"Thế thì tốt quá rồi! Cả hai chúng ta cùng đi được không?" Ninh Tịch nói rồi lại do dự: "Mà... mà em có thể đi được không?"

Vừa nãy vì quá lo lắng cho Tiểu Bảo nên cô mới trực tiếp dùng thân phận mẹ của Tiểu Bảo để nhận lời, bây giờ sau khi bình tĩnh lại khó tránh khỏi cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Quan hệ giữa cô và Lục Đình Kiêu bây giờ cũng chỉ là người yêu mà thôi.

Lục Đình Kiêu nhìn cô: "Nếu là em thì đương nhiên là được."

Ninh Tịch dường như bị ánh mắt anh đốt cháy sạch, cô khẽ húng hắng ho một tiếng: "Đúng rồi, trước khi đến trường thì quay về nhà em lấy đồ đã. Gì chứ, hóa trang là nghề của em đấy! Nhà em có nhiều đồ lắm, đều là những thứ có sẵn cả!"

...

Châu Giang Đế Cảnh.

Ninh Tịch lục tung tủ quần áo lên.

Đồ hóa trang thì cô có rất nhiều nhưng mà tìm được thứ thích hợp với một nhà ba người thì thật đúng là hơi khó tìm. Nếu mỗi người vào một vai khác nhau đương nhiên là cũng được nhưng thế thì chẳng có gì đặc sắc cả, cô chuẩn bị làm một chủ đề thú vị.

Nhân lúc Ninh Tịch đang tìm đồ, Lục Đình Kiêu gọi điện cho Lục Cảnh Lễ.

Đầu bên kia vừa mới bắt máy đã vang gào ầm ầm lên: "Alo, anh ơi, còn mười phút nữa là vào họp rồi, anh có đến không đấy?"

Lục Đình Kiêu: "Không đến, em chủ trì đi."

Lục Cảnh Lễ cúng hòng: "..."

--- O ---

Chương 705: Boss Đại Nhân, Bế Em Đi

"Được rồi, được rồi... em biết mà... việc của anh đã xử lý xong rồi đúng không?" Giọng điệu của Lục Cảnh Lễ đầy khẳng định. Bởi vì chỉ cần nhìn thấy giá cổ phiếu của công ty Hồng Đạt rớt thảm như thế là đủ biết rồi.

"Ừm."

"Hà hà, thế có phải là Tiểu Tịch Tịch cực kỳ cảm động đúng không? Bây giờ hai người đang ở trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, hưởng thụ thế giới của hai người chứ gì?" Lục Cảnh Lễ chua lè rên rỉ.

Lục Đình Kiêu: "Không có."

"Cái gì cơ? Không á? Không phải đang hưởng thụ thế giới hai người, thế anh làm gì mà không về họp?" Nghe được đáp án phủ định, Lục Cảnh Lễ kinh ngạc lắm. Ông anh mình đột nhiên không hành hạ lũ cậu FA, anh thật có chút không quen.

Kết quả, ngay sau đó liền nghe thấy Lục Đình Kiêu nói: "Trường của Tiểu Bảo tổ chức hoạt động gia đình."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Đệt!!!!!!!!!! Móa nó chứ, thế giới ba người là thuốc độc của tụi FA này đây, biết không hả hu hu hu...

Mới có yêu đương được hai ngày thôi đã đi tham gia hoạt động gia đình với nhau rồi...

Quả nhiên là... anh Hai vẫn là anh Hai... tấn công thiệt mạnh mẽ.

"A! Tìm thấy rồi! Cái này nhất định sẽ rất tuyệt!" Trong phòng vang lên tiếng reo mừng của Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu cúp điện thoại, quay lại nhìn liền thấy Ninh Tịch đang ôm một đồng búng nhùng màu đỏ, ngoài ra còn hai cái vật thể không xác định xù xù...

"Chuẩn bị cái gì thế?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Bí mật, đến lúc đó rồi anh sẽ biết hi hi..." Vẻ mặt của Ninh Tịch tỏ vẻ bí ẩn

nhưng ngay sau đó lại thấp thỏm nói: "Chỉ là hơi lo đến lúc đó anh sẽ không chịu mặc..."

"Chịu."

"Thật chứ? Đây là anh nói đấy nhé, cho dù em chuẩn bị cái gì anh cũng đồng ý mặc đúng không?"

"Ừm."

"Yeah! Boss đại nhân cũng bắt chấp luôn rồi thì chúng ta sẽ giành vị trí thứ nhất cho xem! Lúc này cô giáo Vương vừa mới gửi thẻ lệ hoạt động ngày hôm nay, bảo là đứng đầu sẽ có giải thưởng vô cùng lớn đó! Thật mong chờ quá đi~!"

...

Cùng lúc đó, tại trường học.

Lúc Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu đến trường thì đã thấy phụ huynh của các học sinh khác cơ bản đều đã đến rồi.

Trong hội trường, người hóa trang thành muôn hình muôn vẻ như sư tử, hổ, khủng long, cả công chúa, hoàng tử, cô bé lọ lem, siêu nhân, người nhện, nữ hoàng băng giá... gì cũng có

Ninh Tịch cứ tìm mãi trong đám đông màu sắc rực rỡ, kết quả là tìm nửa ngày vẫn không thấy Tiểu Bảo ở đâu...

"Ồ, Tiểu Bảo của chúng ta đâu rồi? Lục Đình Kiêu anh có nhìn thấy không?"

Lục Đình Kiêu dựa vào ưu thế chiều cao của mình nhìn một lượt rồi nói: "Tiểu Bảo không có ở đây."

"Hả? Không có ở đây? Vậy Tiểu Bảo đi đâu?"

Lúc này, cô giáo Vương ở cách đó không xa nhìn thấy hai người vội vàng bước đến: "Ba mẹ bé Lục Kinh Vũ, hai người đã đến rồi!"

Tuy rằng cô giáo chỉ gặp qua hai người đúng một lần hôm đầu tiên đưa con đến trường nhưng thực sự hai người quả thực quá bắt mắt, cho nên chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra.

"Cô giáo Vương, thật ngại quá chúng tôi đến muộn rồi, bé Lục Kinh Vũ đâu rồi ạ?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

"Bé vẫn còn đang ngồi trong phòng học đọc sách! Tôi vẫn chưa nói cho em ấy biết là hai người đến, bé mà nhìn thấy hai người đến chắc chắn sẽ rất vui!" Cô giáo Vương nói.

"Cám ơn cô giáo, chúng tôi qua đó ngay bây giờ đây."

...

Rời khỏi hội trường, Ninh Tịch không kiểm chế được mà càng đi càng nhanh.

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ nhắc nhở cô: "Chậm một chút, trên đùi vẫn còn đang bị thương đấy."

"Nhưng mà em chờ không nổi nữa!"

Giờ cô đâu còn có thể để lời anh khuyên chui vào tai, chỉ cần nghĩ đến việc Tiểu Bảo cô đọc một mình ngồi trong phòng học, cô chỉ hận không thể mọc cánh bay đến đó.

Nhưng, cô biết chân của mình nếu như đi nhanh hơn nữa chắc chắn vết thương sẽ không chịu nổi...

Thế nên, cô nghiêng đầu quả quyết giơ hai tay về phía Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, bế em đi~!"

--- O ---

Chương 706: Em Muốn Báo Thù Cho Con Em!

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu khẽ giật mình, rõ ràng là bị miếng bánh từ trên trời rơi xuống này đập bộp vào đầu nên không kịp phản ứng.

Ninh Tịch cũng bất chấp then thùng, gấp gáp thúc giục: "Nhanh lên~! Tiểu Bảo vẫn còn đang chờ chúng ta đó!"

Lúc này, Lục Đình Kiêu mới cúi xuống nhẹ nhàng bế cô lên.

Quả nhiên, quyết định này là quá chính xác, đôi chân dài của Lục Đình Kiêu tùy tiện đi mấy bước thôi cũng đã nhanh hơn cô đi rồi.

Cũng may vào lúc này khu dạy học không có ai, bằng không thì cô cũng chẳng dám trắng trợn như thế.

Ninh Tịch nghiêng đầu nhìn qua, chỉ một chốc đã thấy cửa phòng học...

Vừa tới gần hơn một chút liền thấy một cậu bé lạ mặt đứng ở kia, còn có một giáo viên, hai người đang tranh cãi cái gì đó.

Giáo viên là một cô gái trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi, đang nghiêm giọng răn dạy: "Tôn Tráng Tráng! Sao em lại khóa cửa! Bạn Lục Kinh Vũ vẫn còn đang ở trong đó cơ mà!"

"Thưa cô giáo! Bạn Lục Kinh Vũ không hóa trang, không thay quần áo!!!" Trên khuôn mặt mập mạp của cậu bé đó thật nhiều đến nỗi mắt sắp không thấy nổi nữa, cậu ta mặc bộ đồ con gấu, trông như thể là đang cosplay bộ phim hoạt hình Anh Em Nhà Gấu đang hot gần đây.

"Cô biết, đó là vì bố mẹ của bạn Lục Kinh Vũ vẫn chưa tới!" Giáo viên kiên nhẫn nói.

"Bạn ấy không hóa trang thì không thể chơi với bọn em được! Em phải khóa bạn ấy lại!" Cậu bé la to.

"Cho dù là thế thì em cũng không thể khóa người khác ở trong được! Muốn là đứa bé ngoan thì không được xấu tính với bạn học như thế!"

Giáo viên đang nhỏ nhẹ khuyên bảo, ai ngờ cậu bé gấu kia lại đá một cái vào bắp chân cô: "Cô giáo chết tiệt, dám không nghe lời em! Em sẽ bảo bố em đánh chết cô! Đánh chết cô!"

Tuy rằng đứa bé kia không lớn nhưng cơ thể lại rất béo, khỏe hơn những đứa trẻ bình thường rất nhiều thế nên một cái đá kia chắc chắn không hề nhẹ.

Cô giáo ngay lập tức cảm thấy chân mình đau đớn: "Tôn Tráng Tráng... Sao em có thể đá người khác tùy tiện như thế được..."

Lời còn chưa dứt, một gã đầu trọc dáng vẻ cao lớn to béo vội vã chạy tới: "Con trai, sao con lại chạy qua đây rồi! Bố tìm con mãi!"

Vừa thấy bố mình, đứa trẻ kia lập tức gào lên như heo bị chọc tiết: "Bố! Cô giáo đánh con! Cô giáo đánh con!"

"Cái gì? Ai dám đánh con! Ông đây đánh chết nó!"

Cô gái trẻ tuổi bị dọa rét run, hấp tấp giải thích: "Không phải, sao tôi lại đánh trẻ con được! Con trai anh nhốt bạn học trong phòng, tôi khuyên cháu cũng không nghe mà còn đá tôi một cái..."

Người bố kia nghe xong không những không trách gì mà còn cười to: "Hay! Đá hay lắm! Đây mới là con trai ngoan nhà họ Tôn chúng ta! Không để người khác bắt nạt! Tuyệt đối không để ai bắt nạt chúng ta!"

Khuôn mặt cô giáo trắng bệch nhưng lại không giám nói gì, chỉ biết đỏ mắt đứng đó chịu uất ức.

"Cái quái gì thế này! Một người đàn ông to lớn ức hiếp một cô gái yếu đuối mà còn ăn nói hùng hồn thế à?"

Cách đó không xa, Ninh Tịch thấy vậy lại suýt chạy lên đập cho tên đàn ông kia một trận toi bời.

Quan trọng nhất là thằng con gã lại còn nhốt Tiểu Bảo trong phòng học nữa!!!

Có điều lúc này cô đang bị Lục Đình Kiêu ôm, đương nhiên là không chạy tới đó được...

"Lục Đình Kiêu, anh ngăn em làm gì! Em muốn đi báo thù cho con em!"

Chương 707: Con Tôi Đẹp Trai Thế Này!

"Không được làm bừa!"

"Đâu có làm bừa! Lục Đình Kiêu em nói với anh, em phải đánh ông ta đến nổi răng roi đầy đất kêu cha gọi mẹ!"

"..."

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, haiz, đúng là phiền phức, đến trường tham gia hoạt động của con trai thôi mà cũng không thể sơ ý được, lo là một chút thôi là cô gái này lại như ngựa con thoát dây cương mà chạy đi mất...

Cặp cha con kia nói mấy câu rồi đi mất, chỉ còn lại cô giáo đứng đó tủi thân lau nước mắt.

"Cô giáo, cô không sao chứ!" Ninh Tịch đi tới đưa cho cô một chiếc khăn tay, vẻ mặt vẫn còn giận dữ.

"O! Hai người là... hai người là ba mẹ của bé Lục Kinh Vũ? Bé ấy chờ hai người lâu rồi! Tôi... tôi không sao, vừa rồi hai người thấy hết rồi à?"

Cô giáo sợ phụ huynh có ấn tượng xấu với trường bèn vội vàng giải thích: "Hai người không cần quá để ý đâu, chỉ là một phụ huynh cá biệt thôi chứ phụ huynh trường chúng tôi vẫn rất tốt ạ!"

Cô giáo này vừa rồi vẫn bênh vực cho Tiểu Bảo thế nên Ninh Tịch cũng không đành lòng trách cô ấy, vội nói: "Không sao không sao, chúng tôi hiểu, ở đâu cũng có loại người như thế."

Có điều thông qua việc vừa rồi, Ninh Tịch khó tránh khỏi lo lắng, lo rằng không biết bình thường Tiểu Bảo ở trường có phải cũng bị ức hiếp hay không?

Với tính cách của đứa trẻ này thì cho dù bị ức hiếp cũng sẽ chẳng nói gì với họ...

Giáo viên cũng nhìn ra được điều lo lắng của Ninh Tịch bèn nói: "Thời gian này bé Lục Kinh Vũ cũng thích ứng khá tốt, tuy không nói gì nhưng các bạn học đều thích em ấy, nhất là các bé gái!"

Ninh Tịch nghe vậy thì đôi mắt sáng rỡ, e hèm, Tiểu Bảo rất được các bé gái hoan nghênh sao?

Ồi chà chà~! Thật không nhìn ra đấy!

Có điều cũng đúng, con trai cô đẹp trai như thế! Được hoan nghênh cũng là chuyện bình thường.

"Tôn Tráng Tráng đó là đứa trẻ nổi tiếng nghịch ngợm, thích gây phiền phức, phụ huynh cũng không quản, các giáo viên đều đau đầu với nó... có điều tôi và các giáo viên vẫn trông chừng được, xin chị cứ yên tâm..."

Vì buổi hóa trang đã sắp bắt đầu nên giáo viên chỉ trò chuyện với hai người một chốc rồi vội vã bước đi.

Ninh Tịch không chờ được nữa mà mở cửa phòng học ra, liền thấy một bóng người nho nhỏ đang ngồi ở cảnh cửa sổ.

Ngoài cửa sổ tuyết bay lả tả càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lạnh lùng không kém gì ông bố của mình, trong tay còn ôm một quyển sách to, lúc này cậu bé đang đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không có bất cứ việc gì lọt vào thế giới tinh khiết của cậu.

"Tiểu Bảo..."

Nương theo một tiếng gọi khẽ, lớp kết giới ngăn cách với thế giới bên ngoài dường như bị phá vỡ, đôi mắt như lưu ly của cậu bé chợt lóe lên, rời khỏi cuốn sách dày nhìn về phía nơi có giọng nói phát ra.

Cô Tiểu Tịch...

Về phần ông bố bên cạnh thì cậu bé hoàn toàn tự động bỏ qua...

Cậu bé mở to hai mắt nhìn chăm chăm khoảng hai ba giây, xác định mình không có bị ảo giác mới lập tức vứt sách sang một bên, chạy vội tới chỗ cô...

"Tiểu Bảo... cô xin lỗi..." Cuối cùng cũng được ôm Tiểu Bảo vào lòng, lúc này trái tim bất ổn của Ninh Tịch mới bình tĩnh lại được.

Chương 708: Bà Xã Anh Thật Giỏi

"Tiểu Bảo, cô biết con không muốn cô và ba thêm phiền nên mới gạt chúng ta nhưng sau này không được thế nữa biết không?"

Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

"Được rồi, sắp không kịp nữa rồi, chúng ta thay quần áo trước đã!"

Ninh Tịch vẫn còn hơi lo lắng về chuyện của thằng nhóc Tôn Tráng Tráng kia, muốn hỏi xem Tiểu Bảo bị ức hiếp như thế bây giờ có ổn không nhưng buổi lễ hóa trang đã sắp bắt đầu, cô chỉ có thể tạm thời gác lại.

Có điều chuyện này vẫn đè nặng trong lòng cô, cô nhất định phải nghĩ cách sao cho "một lần vất vả nhàn nhã cả đời", để sau này không ai dám ức hiếp Tiểu Bảo ở trường nữa.

...

Cuối cùng cũng thay đồ xong, sau khi tới hội trường, Ninh Tịch chợt nhớ ra điều gì đó, cúi đầu hỏi Tiểu Bảo: "Cục cưng, có phải là cô quên nói với con một chuyện không nhỉ?"

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, tỏ vẻ nghi hoặc.

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng, thoáng nhìn qua Lục Đình Kiêu rồi mới mở miệng: "Chuyện là... cô phải nói thế nào nhỉ..."

Đang do dự tìm lời để nói, Lục Đình Kiêu bên cạnh đã nói: "Cô Tiểu Tịch của con đã thành bạn gái của ba."

Tiểu Bảo nghe vậy bèn nghiêng đầu, nhóc không hiểu hai chữ "bạn gái" kia lắm, nhóc chỉ biết là nếu như cô Tiểu Tịch là vợ của ba thì có nghĩa là cô ấy là mẹ của nhóc.

Vì vậy, Lục Đình Kiêu bèn giải thích: "Ý nghĩa của từ "bạn gái" là giờ cô Tiểu Tịch có thể xem như là một nửa mẹ của con."

Ninh Tịch: "???" " Trời ạ, anh giải thích như thế không sao thật đấy chứ?

Có điều câu giải thích này rất có hiệu quả với bánh bao nhỏ. Khuôn mặt nhỏ bé gần đây không có biểu cảm gì của nhóc đột nhiên sáng lên, thậm chí còn

nhìn về Ninh Tịch với ánh mắt "là thật sao"...

Lời của bố ruột nhiều lúc không đáng tin.

Đương nhiên là Ninh Tịch không đành lòng khiến cho bánh bao nhỏ thất vọng, bèn ho khẽ một tiếng: "Ba con giải thích vậy... cũng khá đúng, cũng gần gần như thế! Để tiện trao đổi với giáo viên và cũng để cho con giống với bạn học khác, bình thường lúc ở trường cô chính là... mẹ của con!"

Mẹ của Tiểu Bảo... nói xong câu này cô cũng như say.

Cũng may bánh bao nhỏ vô cùng thông minh, lập tức gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi.

"Được rồi, tiếp theo chúng ta liền chơi cho xả đê~!" Ninh Tịch vung tay, hai tay dắt hai người một lớn một nhỏ tiến vào hội trường.

Lúc ba người tiến vào, hội trường vốn đang nhốn nháo lập tức yên tĩnh đến lạ.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn về phía cửa ra vào...

Chỉ thấy Ninh Tịch mặc một bộ váy Lolita bông bênh, bên ngoài khoác một chiếc áo chùm đầu màu đỏ thẫm, trong tay xách một chiếc giỏ nhỏ, có thể nhìn ra được là hình tượng cô bé quàng khăn đỏ trong chuyện cổ tích.

Về phần cặp bánh bao lớn - nhỏ bên cạnh cô thì cả hai đều mặc áo khoác lông xù màu xám, trên áo còn có đuôi và tai nữa, ngay cả lông mày của hai người cũng được tô thành màu xám...

Sói xám nhỏ ngốc ngốc đáng yêu, sói xám lớn lạnh lùng đẹp trai, cô bé quàng khăn đỏ ngọt ngào xinh đẹp, cả nhà ba người vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt trong hội trường.

Dù sao thì các phụ huynh khác cũng chỉ là người ngoài nghề, nói là cosplay nhưng thực ra cũng chỉ là tùy ý vẽ vờ, có người còn khoác bừa một bộ đồ giấy bên ngoài nữa. Đâu có như Ninh Tịch, tay nghề hóa trang chuyên nghiệp vô cùng, yêu cầu về trang phục và dụng cụ đều vô cùng nghiêm khắc, ngay cả mỗi cọng lông trên quần áo của sói xám cũng rất sống động.

Ninh Tịch nhìn ánh mắt nể phục của mọi người, hơi cong môi nói với Lục Đình Kiêu: "Có phải là em dùng dao mổ trâu giết gà rồi đúng không? Có

cảm giác như đồ sắt cả thân Tân Thủ vậy..."

Lục Đình Kiêu: "Bà xã anh thật giỏi."

Ninh Tịch: "Khụ khụ khụ..." Cái tên này nhập vai cũng nhanh lắm! Mẹ của Tiểu Bảo thì lại chẳng phải là bà xã anh sao!

--- O ---

Chương 709: Thật Đáng Yêu Quá Đi!

"Ông xã cũng rất tuyệt~ nhớ phối hợp nhau nha~ Em không ngờ anh lại cũng chịu mặc... Phi..." Ninh Tịch cố nén cười, đưa tay nhéo nhéo tai giả của Lục Đình Kiêu: "Thật là đáng yêu quá đi! Nếu như bị ai trong công ty anh thấy anh mặc thế này thì sau này anh còn có cách quản lý họ nữa không đây?"

Uy nghiêm của Boss đại nhân mất hết rồi...

Lục Đình Kiêu bắt đắc dĩ liếc cô một cái: "Em cho rằng anh có thể để người khác nhìn thấy dáng vẻ này của anh sao?"

"Được rồi được rồi! Biết anh hy sinh nhiều lắm rồi..."

Đang nói chuyện với Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch thấy Tiểu Bảo giật váy cô, hơn nữa còn đang ngẩng đầu lên giương đôi mắt to tròn hơi lạc lõng nhìn cô.

"Làm sao thế bảo bối?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

Lục Đình Kiêu lườm con trai, sau đó nhắc nhở: "Tai."

"Hửm? Tai làm sao?" Ninh Tịch sững sốt, sau đó nhanh chóng bắt kịp phản ứng, đỡ khóc đỡ cười sờ tai sói của bánh bao nhỏ: "Bảo bối của mẹ cũng thật đáng yêu."

Bánh bao nhỏ híp mắt cảm thụ cái vuốt ve của cô Tiểu Tịch, à không là mẹ Tiểu Tịch, cuối cùng cũng được thỏa mãn rồi.

"Bảo bối có đói bụng không? Bên kia có bánh ngọt, để mẹ đi lấy cho con!"

Cô bé quảng khăn đỏ - Ninh Tịch vui vẻ đi tới chỗ bánh ngọt, đang muốn lấy một chiếc bánh ngọt Brownie thì đột nhiên một thứ gì đó đánh mạnh về phía cô, đẩy cô qua một bên, là thằng nhóc gấu - Tôn Tráng Tráng vừa rồi mới ức hiếp Tiểu Bảo, thằng bé với tay cầm lấy bánh ngọt mà cô định lấy, nhét hết vào miệng.

Không chỉ thế, trong tay nó còn cầm một chiếc túi, đang ra sức hốt hết bánh ngọt trên khay vào trong túi của mình...

Bên kia đã có phụ huynh bắt mẫn: "Ôi này, con cái nhà ai thế? Cha mẹ không quản lý à! Mang hết đồ ăn đi thì chúng tôi ăn cái gì?"

"Con nhà tôi đây, làm sao?" Một người phụ nữ hơi mập mạp đi tới, vẻ mặt yêu chiều nhìn thẳng nhóc kia: "Đồ ở đây không phải để người ăn à? Đâu có quy định ai ăn nhiều ai ăn ít! Con nhà tôi cường tráng thế này đương nhiên là phải ăn nhiều như thế rồi!"

"Vậy cũng không thể lấy nhiều thế chứ, hơn mười chiếc, nó có thể ăn hết chỗ đó sao?"

"Bà đừng có quản con tôi ăn hết hay không, bà là người lớn sao lại so đo với trẻ con như thế? Chẳng qua chỉ lấy mấy chiếc bánh ngọt mà thôi?"

"Đây không phải là chuyện mấy chiếc bánh ngọt, con bà..."

Vị phụ huynh kia vốn còn muốn cãi mấy câu, gấu bố đã hung ác đi tới khiến phụ huynh kia chỉ đành ôm tâm lý "thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện" không nhiều lời nữa...

Sự việc ngăn ngui này trôi qua rất nhanh, sau đó giáo viên tổ chức sắp xếp các trò chơi và chương trình văn nghệ giao lưu khiến cho mọi người đều rất vui vẻ.

Tiết mục cuối cùng là giải thưởng bình chọn xem tiết mục hóa trang được ưa thích nhất hôm nay!

Dường như không phải so nhiều, nhà Ninh Tịch đã trở thành người chiến thắng với số phiếu áp đảo.

Lục Đình Kiêu hy sinh nhiều như thế, không đoạt được giải thì đúng là không còn gì để nói nữa rồi!

"Mọi người hãy cùng chúc mừng bạn Lục Kinh Vũ và bố mẹ của bạn ấy nào! Hôm nay ba người hóa trang thật đáng yêu nhưng phần thưởng của chúng tôi cũng đáng yêu không kém đó, mọi người có đoán được nó là gì không? Hãy để tôi mở ra cho mọi người xem nhé!"

Giữa sân khấu có một hộp quà cực lớn, giáo viên kéo chiếc nơ bướm bên trên ra.

Dưới đài, Ninh Tịch còn kích động hơn mấy bạn trẻ, nhón mũi chân trông chờ.

Cuối cùng, chiếc hộp cũng được mở ra, là một con gấu bông cực lớn, còn lớn

hơn cả người Ninh Tịch nữa.

Mắt Ninh Tịch lập tức sáng lấp lánh: "Ôi ôi! Đáng yêu quá!"

Tiểu Bảo nhìn con gấu lớn kia, lại nhìn vẻ mặt vui vẻ của mẹ Tiểu Tịch thì cũng rất vui vẻ.

Nhìn vợ và con vui vẻ như thế Lục Đình Kiêu sờ lên bộ quần áo lông trên người, bỗng cảm thấy ngày hôm nay cũng khá là đáng giá.

--- O ---

Chương 710: Tiểu Bảo, Trông Mẹ Nhé!

Sau khi nhận giải, giáo viên mỉm cười nói: "Được rồi, hoạt động gia đình của chúng ta đến đây là kết thúc, các bạn khác cũng đừng buồn các cô có chuẩn bị cho các em mỗi người một phần quà nhỏ đó, nào các em mau qua đây nào!"

Các bạn học nhỏ hoan hô, lục tục đi tới nhận quà...

Vì nơi đỗ xe ở khá xa, bên ngoài lại lạnh nên Lục Đình Kiêu để Ninh Tịch và Tiểu Bảo chờ ở trước sảnh, sau đó đi lái xe tới.

"Anh sẽ về nhanh thôi, em ngoan ngoãn một chút nhé, đừng chạy linh tinh." Không có gì phải nghi ngờ, Lục Đình Kiêu không nói câu này với Tiểu Bảo mà là nói với Ninh Tịch.

Bị dặn dò như trẻ con, Ninh Tịch bất mãn bĩu môi: "Biết rồi, chỉ mấy phút thôi mà, chẳng nhẽ em còn bay lên trời được à?"

Lục Đình Kiêu: "...". Không phải là không thể mà còn có khả năng rất cao là như thế.

"Tiểu Bảo, trông mẹ nhé."

Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu, ra vẻ nhất định sẽ trông mẹ thật tốt.

Ninh Tịch nhìn hai bố con, chỉ biết câm nín: "...".

Lại dặn dò thêm mấy lần, cuối cùng thì Lục Đình Kiêu mới đi.

Ninh Tịch ôm con gấu bông, cùng Tiểu Bảo tìm một chiếc ghế ngồi xuống, ngoan ngoãn đợi Lục Đình Kiêu.

"Tiểu Bảo, hôm nay có vui không?"

Đôi mắt Tiểu Bảo sáng lấp lánh gật gật đầu, vui! Hôm nay là ngày vui nhất của nhóc!

Cô Tiểu Tịch là một nửa mẹ của nhóc rồi! Lại còn thắng được một con gấu thật là to nữa.

Đồ chơi trong nhà nhiều vô số kể, trước giờ nhóc vẫn chẳng có cảm giác gì

với mấy thứ đó nhưng bây giờ khi đưa bàn tay nhỏ bé sờ bộ lông nhưng mềm mại của con gấu này, nhóc lại yêu thích đến nỗi không muốn buông tay.

Ninh Tịch thừa cơ phát huy chút tác dụng "làm mẹ" của mình: "Cục cưng có biết không? Chỉ có những thứ giành được bằng thực lực của mình mới là tốt nhất!"

...

Hai mẹ con đang nói chuyện, trong sảnh vốn đầy tiếng cười đùa đột nhiên có một tiếng kêu khóc chói tai vọng đến: "Con không thích cái này! Con muốn gấu, con muốn gấu, con muốn gấu, con muốn gấu, con muốn gấu...!"

Chỉ thấy thằng nhóc gấu kia lại bắt đầu gây phiền phức rồi, giờ tay vút qua của giáo viên tặng nó xong sau đó nhìn con gấu lớn của Ninh Tịch mà gào khóc, mấy người bên cạnh đỡ thế nào cũng đều không xong.

Cách đó không xa, Ninh Tịch thấy vậy cũng im lặng, thích gấu cái gì, tao thấy mày cũng đủ đầu gấu rồi đó...

Mặc dù không ưa thằng nhóc kia nhưng quả thật cô không muốn tâm tình tốt đẹp hôm nay bị phá hỏng, lại hứa hẹn không được làm bừa với Lục Đình Kiều nữa, nên cô cũng chẳng thèm để ý tới tình hình bên kia nữa mà tiếp tục trò chuyện với Tiểu Bảo.

Kết quả là cô không đi gây phiền phức nhưng có người lại mang phiền phức tìm tới tận cửa.

Mẹ của thằng nhóc kia đi tới trước mặt Ninh Tịch và Tiểu Bảo, mở miệng nói: "Cô là phụ huynh của ai, chúng ta đổi đi, cô đưa con gấu này cho con tôi!"

Ninh Tịch suyt nữa thì phì cười: "Dựa vào cái gì?"

Đây là giải thưởng đặc biệt của họ cơ mà!

"Mấy người không thấy con tôi đã khóc như thế rồi sao!" Người phụ nữ kia nói như thể đương nhiên.

"Con cô khóc thì liên quan gì đến chúng tôi?"

"Sao cô lại xấu tính thế nhỉ, trẻ con đã khóc như thế rồi mà cô chẳng có chút đồng tình nào à?" Người phụ nữ kia lớn tiếng quát.

"Đồng tình ấy à? Vừa rồi thằng nhóc kia còn nhốt con tôi trong phòng học đấy! Cô bảo tôi đồng tình với nó? Nực cười" Vì có Tiểu Bảo bên cạnh nên Ninh Tịch cố nén giận, sờ sờ đầu Tiểu Bảo trấn an.

"Chỉ là trẻ con đùa nhau mà thôi, cô là người lớn mà lại còn so đo chút chuyện nhỏ như bàn tay ấy à?"

Ninh Tịch cười lạnh: "Có phải tương lai cho dù con cô giết người thì cô cũng chỉ nói một câu là trẻ con đùa giỡn sao?"

Ngay lúc Ninh Tịch đang nói chuyện với người phụ nữ kia nên không để ý, thằng nhóc kia đột nhiên lao tới đẩy cô đập lưng vào giá sách, vì không đứng vững nên cả giá sách sau lưng cô liền lập tức lung lay sắp đổ...

--- O ---

Chương 711: Đánh Một Trận Đi! Thắng Thì Tôi Cho Anh!

Thấy giá sách sắp sụp xuống, Ninh Tịch sợ đến biến sắc vội ôm lấy Tiểu Bảo tránh qua một bên, đồng thời lấy luôn con gấu bông ra chặn đỡ sách rơi xuống như vậy mới không bị sách rơi trúng đầu...

Một tiếng "rầm" lớn vang lên, cả giá sách đổ sụp xuống. Tất cả mọi người xông xáo cả lên, ai nấy đều sợ hãi không thôi.

"Má ơi...!!!"

Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo vào lòng, cố gắng lắm mới kiềm chế không chửi bậy, lạnh mắt nhìn về phía thằng nhóc và người phụ nữ kia.

Thấy Ninh Tịch lộ ra ánh mắt không thiện cảm, người phụ nữ kia vội kéo con trai ra sau lưng mình: "Làm gì làm gì thế hả... cô còn định ra tay với một đứa trẻ à! Mọi người nhìn xem này! Không ngờ con mù độc ác này ngay đến đứa trẻ con cũng không tha!"

Vì phía này quá ồn ào nên tất cả phụ huynh đều thấy, mọi người ai nấy cũng đều tỏ ra oán giận.

"Sao lại là cái nhà này thế! Thật đúng là chẳng ra làm sao cả!"

"Chẳng phải thế sao, lần trước thằng bé kia mượn bộ transformers mà chồng tôi mới mua cho con chơi xong có thấy trả lại đâu, tôi đi nói với cô ta thì cô ta kêu làm mất rồi, cũng không nói đền hay bồi thường gì mà lại bảo tôi làm lớn chuyện!"

"Ban nãy nếu không phải cô kia tránh nhanh thì cái giá đó sụp xuống chắc chắn sẽ bị thương nặng đấy! Huống hồ lại còn có đứa nhỏ ở đấy nữa chứ! Thằng bé đó giờ còn nhỏ đã vậy rồi, lớn lên không chừng còn giết người nữa ấy!"

"Đúng là coi trời bằng vung mà! Trường cũng không thêm quản à?"

"Quản thế nào? Quản thì người ta lại nói trẻ con mà, nghịch ngợm tí không phải là chuyện bình thường sao? Nhà trường cũng không thể vì chút chuyện nhỏ thế này mà lại đuổi người ta được?"

...

Đối diện với lời trách cứ của các phụ huynh và giáo viên, mẹ đứa trẻ kia không hề có tí gì gọi là ăn năn hối hận cả: "Trẻ con thì có bao nhiêu sức lực, chẳng phải chỉ đẩy nhẹ cô ta một cái thôi sao? Tại cô ta không đứng vững nên mới làm đổ giá sách đấy chứ! Hơn nữa, họ cũng có làm sao đâu? Các người ồn ào cái gì! Các người đang bắt nạt hai mẹ con tôi đấy có phải không?"

Đang nói, cha đứa nhỏ vừa đi ban nãy đã quay lại, thấy đám người vây lại không nói không rằng đã quát âm lên: "Các người đang làm gì thế hả?"

"Ông xã, cuối cùng anh cũng đến rồi, đám người này ức hiếp mẹ con em! Cô ta vì chút chuyện nhỏ mà ghi hận trong lòng, tự ngã xong lại đổ lên đầu con chúng ta! Đám người này ai cũng nói giúp cô ta cả!" Mụ này đôi mắt trắng thay đen, khiến mọi người ai cũng tức phát ghen.

"Ba! Gấu! Con muốn con gấu! Con muốn con gấu bông đó!" Thằng nhóc kia vừa thấy ba tới, lại càng tỏ ra hung hăng, thậm chí còn giật luôn con gấu trong tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch liền gạt luôn tay nó ra.

Cô vốn không hề dùng nhiều lực, thằng bé kia lại hét lên như thể cô đang ngược đãi nó vậy.

Mẹ nó đau lòng dỗ dành, lại kêu âm lên phải đi bệnh viện.

Ba thằng bé muốn đánh người ngay ở đấy: "Đồ đàn bà thôi! Sao mày lại dám đánh con tao hả! Mày chán sống rồi có đúng không!"

Mọi người ở đây ai cũng lo lắng cho Ninh Tịch, giáo viên cũng gấp gấp đi gọi bảo vệ tới.

"Mẹ! Con muốn! Con muốn! Con muốn con gấu đấy!" Thằng nhóc kia cứ kêu gào không ngừng, ồn ào khiến mọi người nhức hết cả đầu.

"Nếu không cô đưa con gấu đó cho con tôi, chuyện này coi như xong!" Mụ kia nói như thể mình mới là người chịu thiệt.

Các phụ huynh khác có lòng tốt khuyên Ninh Tịch: "Haiz, thôi bỏ đi, không thì cô cứ đưa con gấu cho bọn họ đi, tranh luận với đám người này cũng

chẳng có tác dụng gì, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là mình..."

Ninh Tịch cảm kích nhìn vị phụ huynh vừa khuyên mình, sau đó cô ngoảnh lại nhìn người đàn ông đang trừng mắt với cô, bình tĩnh đáp: "Muốn con gái này, được thôi, đánh một trận đi, thắng thì tôi đưa cho anh."

--- O ---

Chương 712: Đánh Cho Răng Rụng Đây Đây

Ba thằng bé sững người, sau đó cười âm lên: "Mày nói gì cơ? Đánh nhau? Mày nghĩ cho kỹ đi nhé, chồng mày nhỏ con thế, sợ không chịu nổi một đấm của tao đâu!"

Ninh Tịch đen mặt, Lục Đình Kiêu thuộc kiêu người mặc đồ trông gầy nhưng cời ra thì múi nào ra múi đó đấy nhé! Ai như hấn trông như tiêm thuốc kích thích, cả người cơ bắp trông phát tởm lên được!

Mẹ đứa bé kia cười nhạt: "Chồng cô cũng đen đui thật đấy, lấy phải một con đàn bà không có đầu óc như cô, tôi nghĩ cô nên đi nhanh đi thì hơn! Ha ha ha..."

Ninh Tịch nhìn đồng hồ, tỏ ra mất kiên nhẫn: "Đừng nhiều lời nữa, có đánh hay không thì nói!" Không đánh nhanh là Lục Đình Kiêu quay lại đấy!

Ba thằng bé liền nói: "Đánh! Tất nhiên là đánh rồi! Có điều, mày có thể quyết định thay chồng mày được à? Lỡ nó không dám đánh nhau với tao thì sao?"

Ninh Tịch cau mày: "Tôi có nói là để chồng tôi đánh nhau với anh à?"

"Không phải mày nói muốn đánh nhau sao! Địch! Chơi ông chắc!" Tên đó kích động.

Ninh Tịch để gấu sang một bên, sau đó dắt Tiểu Bảo ngồi xuống chiếc ghế trong góc: "Bảo bối, con nhắm mắt lại, đếm ngược một trăm rồi hãy mở mắt nhé."

Tuy Tiểu Bảo rất lo cho mẹ nhưng nhóc cũng rất tin mẹ nên ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ninh Tịch hôn một cái lên gương mặt tròn trĩnh của Tiểu Bảo, sau đó quay lại nhìn tên đàn ông to con kia gần từng chữ: "Tôi nói là... tôi đánh với anh."

"Mày...? Ha ha ha ha ha..." Tên đó như thể nghe thấy câu chuyện nực cười nào đó.

Các phụ huynh và giáo viên ở xung quanh cũng ngẩn ra...

"Cô... cô này có phải điên rồi không?"

"Ai biết! Cô ấy muốn làm gì vậy?"

"Bảo vệ đâu? Sao bảo vệ vẫn chưa tới! Cứ thế này kiểu gì cũng có án mạng đấy!"

...

Ninh Tịch không còn thời gian mà trì hoãn nữa, lập tức khiêu khích: "Không ngại nói với anh, công phu của tôi rất tốt, từ nhỏ tôi đã tập võ rồi! Anh Tôn, chắc không phải là anh sợ tôi nên không dám chứ gì? Nếu không dám đánh, vậy thì lập tức xin lỗi tôi với con trai tôi ngay, sau đó thì rút đi đừng có làm mất thời gian của tôi!"

"Đệch!!! Tao phải sợ mày á? Đấy, mọi người đều thấy rồi đấy, không phải ông đây ức hiếp phụ nữ, mà là cô ta tự mình tìm chết đấy nhé!" Con lửa giận của gã bị đốt bùng lên.

Mọi người vây xem nhìn Ninh Tịch như nhìn một kẻ ngớ ngẩn, lúc đầu còn thấy đồng cảm và lo lắng cho cô, không ngờ đầu óc cô gái này lại không bình thường như vậy...

Gì mà từ nhỏ đã tập võ? Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn, yếu đuối của cô, chắc không phải là mấy món võ phòng thân cho nữ đâu chứ?

Tên kia cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen, lộ ra cơ bắp đáng sợ, hung tợn nói: "Người không liên quan thì lui lại phía sau, chẳng may làm mấy người bị thương tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!"

Nhất thời, tất cả mọi người đều lùi lại ba bước theo phản xạ.

"Mẹ bé Lục Kinh Vũ, cô bình tĩnh lại đã! Không được! Không được đâu! Cô mau quay lại đây đi! Lỡ bị thương thì chúng tôi biết ăn nói thế nào với anh nhà cô! Anh Tôn, anh cũng đừng để bụng nữa! Chúng tôi sẽ tặng con anh một chú gấu khác!"

Cô giáo khuyên can mãi cũng không thấy ai nghe, vừa gọi bảo vệ vừa cấp tốc gọi cho Lục Đình Kiêu.

"Ba ba cô lên! Đánh chết cô ta, đánh chết cô ta đi!" Đứa bé kia ở bên cạnh la hét ồn ào.

"Hây" Ba thẳng nhóc gào lên một tiếng, chuẩn bị xuất chiêu.

Tim mọi người thọt hết lên cuống họng...

Ninh Tịch không nhúc nhích, lúc tên đó ra tay, cô lấy bên chân bị thương làm điểm tựa, chân còn lại như một mũi tên văng ra khỏi cung, đá một cái...

Sau đó, một tiếng "rầm" lớn vang lên, mọi người chưa kịp phản ứng lại có chuyện gì, cơ thể vạm vỡ của gã đàn ông kia đã nặng nề đổ xuống đất, sau đó liền nhổ ra một chiếc răng còn dính máu...

Một chiêu đã gục.

Mặt tất cả mọi người: "___"

Khoảnh khắc Ninh Tịch đập bay ba thằng bé kia, Lục Đình Kiêu cũng đã nhận được điện thoại của cô giáo, anh đang lái xe được nửa liền nhấn ga tăng tốc quay trở lại.

Sau đó, liền thấy bà xã vừa nãy đồng ý sẽ ngoan ngoãn đợi anh giờ đã đập bay một người đàn ông to lớn...

--- O ---

Chương 713: Có Phải Ở Nhà Chồng Cô Rất Nghe Lời Đúng Không

Ninh Tịch thu chân về, sau đó quay về phía Tiểu Bảo nói với nhóc là có thể mở mắt được rồi.

Thân thủ hiện giờ của Ninh Tịch quả thật rất kém, thậm chí giờ còn thụt lùi đến nỗi không đỡ nổi năm chiêu của Tam sư tử. Nhưng, đối phó với cái giá hoa chỉ được cái vẻ bề ngoài thế này vẫn dễ như trở bàn tay.

Cô sớm đã nhìn ra chân của gã này bị phù, cơ bắp cũng chỉ là dạng bị thúc phát triển trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thể dùng để dọa người không biết gì thôi.

Chỉ là các phụ huynh và giáo viên không hề biết, lúc này tất cả mọi người đều đang sưng sò.

"A a a... Cô bé quàng khăn đỏ giỏi quá!"

"Cô gái quàng khăn đỏ đánh bại tên đầu trọc rồi!"

...

Mãi tới khi các bạn nhỏ bên cạnh reo hò lên, mọi người mới từ cơn kinh hãi hoàn hồn lại được.

"Trời... trời đất ơi! Cô gái này lợi hại quá! Không ngờ chỉ một chiêu mà đập bay được gã kia rồi!"

"Bà không thấy người ta nói là người ta được luyện từ nhỏ à? Tất nhiên là phải lợi hại rồi!"

"Tôi còn tưởng nói chơi ấy chứ! Ai biết lại khoa trương tới vậy!"

"Phụt, tôi còn tưởng cái tên họ Tôn kia giỏi đến đâu! Hóa ra cũng chỉ là cái giá hoa thôi, lại còn bị một người nữ đá cho đo ván!"

"Ha ha ha ha... Phải đấy! Đúng là sừng hết cả người! Tôi thấy sau này chắc hẳn không còn mặt mũi mà đến trường nữa đâu!"

...

"Ông xã! Ông xã, anh không sao chứ! Cô dù gì cũng là đàn bà con gái, sao lại đánh chồng tôi thế này hả!" Mẹ đưa bé lại bắt đầu âm âm lên.

"Hừm, tôi chỉ là một cô gái yếu ớt thôi, làm gì có sức đến thế! Dù sao cũng chỉ là đùa tí, có cần phải kinh ngạc thế không?" Ninh Tịch tỏ ra vô tội, cố tình học theo ngữ khí của người phụ nữ lúc trước.

"Cô... cô đừng có chạy! Cô lên đôn với tôi ngay! Tôi phải kiện cô! Tôi phải kiện cô cố tình gây thương tích cho người khác!"

"Ồ, vậy tới lúc đó cô tính nói với chú cảnh sát thế nào? Nói một đứa con gái như tôi lại đập ông chồng cơ bắp đầy mình của cô một cái răng rụng đầy đất à? Cô xem cảnh sát sẽ tin cô hay tin tôi?"

"Cô cô cô..."

Nhìn dáng vẻ uất ức của nhà đó, các cô giáo vẫn không dám tỏ ra quá vui mừng nhưng các phụ huynh khác thì trắng trợn không chút kiêng dè, có rất nhiều người liền vây lấy Ninh Tịch hỏi này hỏi nọ.

"Cô Lục à, cô giỏi thật đấy, rốt cuộc sao cô luyện được vậy? Cô học võ ở Thiếu Lâm tự à?"

"Cô Lục, cô đánh hay lắm! Vừa xong nhìn đến là thích! Loại người này đúng là phải thế mới trị được!"

"Đúng đấy đúng đấy! Có điều vừa xong cô làm chúng tôi sợ quá, sợ toát hết mồ hôi vì cô đây này!"

"Cô Lục, cô lợi hại thế này, chắc chồng cô ở nhà nghe lời cô lắm nhỉ?"

...

Nghe mọi người khen ngợi, Ninh Tịch khá đắc ý, cảm giác như một nữ hiệp vì dân trừ hại.

Cô nói từ sớm rồi mà, một cước thôi cô vẫn có thể đánh cho tên kia răng rơi đầy đất như thường.

Đang đắc ý, cô bỗng phát hiện có gì đó bất thường, sao sống lưng lạnh toát thế này nhỉ...

Quả nhiên, vừa ngẩng đầu lên, xuyên qua đoàn người cô nhìn thấy Lục Đình Kiêu mặt đen như đất nồi đang đứng ở trước cửa.

Thôi quả xong rồi!

Nhìn vẻ mặt này!

Tuyệt đối là trông thấy hết cả rồi!

Trong chớp mắt, Ninh Tịch không chút do dự xách váy lên, nước mắt như mưa nhào vào lòng Lục Đình Kiêu: "Ông xã, cuối cùng anh cũng trở lại rồi, người ta sợ quá hu hu hu hu... có kẻ xấu bắt nạt em..."

Tất cả mọi người: "... " Ở nữ hiệp đâu rồi?

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái đáng thương đang cọ cọ trong lòng anh, thật không biết nên nói gì nữa: "Em..."

"Em sai rồi em sai rồi! Nhưng đúng là em rất ngoan ngoãn đợi anh, em cũng cố gắng nhẫn nhịn lắm rồi, tại họ cứ gây chuyện với em ấy, không tin anh hỏi Tiểu Bảo mà xem..."

Mọi người: "... " Sao bảo ông xã nghe lời lắm cơ mà... cảnh gì thế này...

Tiểu Bảo lập tức gật đầu, làm chứng cho mẹ.

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn Tiểu Bảo, rõ ràng đã đồng ý sẽ để ý tới Ninh Tịch thế mà giờ lại hoàn toàn đứng về phía cô. Tóm lại có thể thấy rõ được một điều, anh không thể dựa giẫm gì được vào thằng con này nữa rồi...

--- O ---

Chương 714: Tìm Sư Phụ Cho Tiểu Bảo

Lúc chuẩn bị lên xe đi về, nhìn con gấu to đùng kia, Ninh Tịch sững người.

"Ồ... lúc giáo viên trong trường dùng con gấu này làm giải thưởng, không nghĩ tới việc chúng ta sẽ cầm nó về kiểu gì à?"

Nhìn cái size này, chắc chắn không nhét được vào xe rồi, cốp xe cũng không để vừa...

Cuối cùng vẫn chỉ có Lục Đình Kiêu nghĩ ra cách: "Buộc lên nóc xe vậy."

Thế là một nhà ba người lái xe về cùng một chú gấu nấp trên nóc xe, trông phong cách vô cùng...

Trên xe.

"Sau này không được kích động như vậy nữa, chuyện này nên để đàn ông giải quyết, biết chưa?" Lục Đình Kiêu khuyên bảo hết nước hết cái.

Nói nhẹ thì sợ cô nghe tai này ra tai kia, nói nặng thì chính mình lại không nỡ, cảm giác đúng là còn mệt hơn cả dạy con.

"Em biết anh nhất định có cách giải quyết, nhưng là... em nghĩ tới nghĩ lui vẫn sợ Tiểu Bảo nhà mình sẽ bị bắt nạt ở trường nên đành diệt hết một lần. Dù gì chúng ta đâu thể kè kè mãi bên Tiểu Bảo được, thế nên lần này một cước của em coi như là giết gà dọa khỉ đi! Hơn nữa còn là trừ hại cho mọi người nữa! Tốt biết bao!" Ninh Tịch càng nói càng thấy mình đánh tên kia là quá đúng.

Lục Đình Kiêu đang lái xe, nhìn cô trong gương chiếu hậu: "Không phải là vì em muốn đánh nhau cho đã à?"

"Sao lại thể được!" Ninh Tịch lắc đầu thật mạnh, nhưng rõ ràng là có chút chột dạ...

Mấy ngày nay vì chân bị thương nên cô quả thật có hơi bị kìm nén quá mức, tự dung có cơ hội giải tỏa tốt thế, sao mà kiềm chế được!

Thấy Tiểu Bảo cứ nhìn mãi ra ngoài, Ninh Tịch buồn cười an ủi: "Con yên tâm, buộc chặt lắm, không rơi xuống được đâu!"

Vì Tiểu Bảo không nỡ cởi đồ trên người mình ra, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu cũng không thay đồ, dung túng cho nhóc con vui hơn một chút.

Thế nên, Ninh Tịch nhìn sói xám đang chuyên chú lái xe phía trước, mấy lần không nhìn được bật cười.

"Phải rồi Lục Đình Kiêu, mình có nên dạy Tiểu Bảo chút quyền cước không? Dù sao chúng ta đâu thể lúc nào cũng ở bên thằng bé được!" Ninh Tịch đắn đo một hồi rồi mới nói ra suy nghĩ của mình.

Về chuyện này, Lục Đình Kiêu sớm đã nghĩ tới rồi, chỉ là khi ấy anh nghĩ rất nhiều nhưng đều không thực hiện được, tất cả là tại vì Tiểu Bảo không chịu phối hợp.

Lục Đình Kiêu: "Em dạy à?"

Ninh Tịch vội lắc đầu: "Sao em dạy được! Nhiều nhất em cũng chỉ có thể dạy được Tiểu Bảo mấy thứ để rèn luyện thân thể như Ngũ Cầm Hí thôi, những cái khác em toàn học nửa mùa, nếu Tiểu Bảo muốn học, vậy phải học cho tử tế. Để em dạy chắc dạy hư thằng bé quá, thế nên nhất định phải tìm một sư phụ tốt mới được! Chỉ là... Nhất thời em vẫn chưa chọn được ra người thích hợp thôi!"

Lục Đình Kiêu hơi suy ngẫm một chút, sau đó nói ra một cái tên: "Đường Lăng."

Nghe thấy cái tên này Ninh Tịch suýt bị sặc cả nước bọt: "Đường... Đường Lăng?"

Khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, suýt nữa cô quên hỏi một chuyện quan trọng, Nhị sư huynh rốt cuộc vì sao lại ở bên Lục Đình Kiêu...

Nếu Đường Lăng đã là người của anh rồi, vậy Lục Đình Kiêu có phải đã biết được... một số chuyện về cô rồi không?

"Ừm."

"Giờ huynh ấy vẫn đang ở cạnh anh làm việc à? Thật ra em vẫn luôn muốn hỏi... Rốt cuộc anh làm thế nào mà lôi huynh ấy về được vậy... đúng là quá thần kỳ..."

Tới giờ nghĩ lại cô vẫn thấy kinh ngạc, không ngờ mình với Nhị sư huynh lại

gặp lại nhau trong tình huống đó.

"Những chuyện này tới lúc đó em có thể hỏi cậu ta, trước mắt cậu ta vẫn đang làm việc cho tập đoàn Lục thị."

Ninh Tịch nhất thời kinh ngạc: "Gì cơ? Huynh ấy vào tập đoàn Lục thị rồi á??? Vậy huynh ấy, huynh ấy... huynh ấy làm chức vụ gì?"

"Trình Phong đã sắp xếp cho cậu ta rồi, chắc là ở bộ phận bảo an."

"Thật khó mà tưởng tượng được..." -- dáng vẻ của một kẻ thích lang thang đây đó như Nhị sư huynh khi phải làm bảo vệ giờ hành chính từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều...

--- O ---

Chương 715: Anh Tôi Không Thể Đáng Yêu Như Thế Được!

Có điều, mời sư phụ cho Tiểu Bảo không phải là chuyện nhỏ, còn phải suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định được.

Nếu giờ Nhị sư huynh ở Đế Đô, vậy cũng tiện, tới lúc đó hẹn ra nói chuyện là được.

Ngoài chuyện của Tiểu Bảo, cô còn rất nhiều chuyện cần hỏi...

Tới Châu Giang Đế Cảnh.

Ba người xuống xe, Ninh Tịch bỗng thấy một dáng người quen thuộc đang đi vào tòa nhà, cô vội gọi: "Này, Lục Cảnh Lễ!"

Phía trước Lục Cảnh Lễ đang lắc lắc chùm chìa khóa xe vừa đi vừa hát tiến vào tòa nhà, thấy có người gọi liền dừng bước, quay người lại...

Sau đó, chìa khóa trên tay rơi "bẹp" một cái xuống đất, anh lập tức bịt mắt lại: "Ờ mờ tôi thấy gì thế này! Mù mắt chó của ông rồi!!!!!!!!!!!!!"

Anh thấy một cô bé quàng khăn đỏ vừa đáng yêu vừa loli đang vẫy tay với mình, bên cạnh cô bé quàng khăn đỏ là hai chú sói xám nhỏ và lớn...

Cô bé quàng khăn đỏ là Tiểu Tịch Tịch, sói xám nhỏ là Tiểu Bảo, sói xám lớn là... anh ruột của anh!!!

Trên nóc xe của ba người còn đang buộc một con gấu bông cực bự nữa...

Cảnh tượng thần kỳ gì thế này, đúng là không thể dùng từ ngữ để hình dung được!!!

"Các người bị điên hả?" Lục Cảnh Lễ vẫn không thể tin vào mắt mình được, đặc biệt khi thấy ông anh mặc một bộ đồ lông mềm mượt, trên đầu là hai cái tai dài, sau mông còn có một chiếc đuôi nữa.

Ninh Tịch tháo chiếc khăn đỏ trên đầu xuống, lờm một phát: "Kinh ngạc cái gì, trường Tiểu Bảo tổ chức hóa trang thôi mà?"

"Hả...? Hóa trang... là cái hoạt động gia đình mà anh nói đấy hả? Kể cả là

hóa trang đi chăng nữa, anh cũng có cần ăn mặc khoa trương đến vậy không hả? Chỉ cần dùng chút giấy vẽ dán thành râu không phải được rồi à?"

Ninh Tịch khinh bỉ: "Anh thì hiểu cái gì! Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo tham gia hoạt động, sao có thể tùy tiện thế được?"

Lục Cảnh Lễ giật giật khóe miệng nhìn anh mình: "Thôi coi như em phục anh rồi, cái này mà anh cũng mặc được? Lỡ ngày nào cô ấy lên cơn điên bảo anh mặc đồ nữ thì sao?"

Mắt Ninh Tịch bỗng sáng lên, ừ hứ! Đại ma vương mặc đồ nữ? Thật đúng là có chút mong chờ đây!

"Thế con gấu kia là thế méo nào hả?"

Ninh Tịch đắc ý vỗ đầu gấu bông: "Chúng tôi giành được giải thưởng được yêu thích nhất đây, đây là phần thưởng! Ngầu không?"

Lục Cảnh Lễ lệ rơi đầy mặt: "Các người lại show ân ái... càng ngày càng tàn ác vô nhân đạo! Tha cho tôi đi có được không?"

"Ai show đâu! Rõ ràng tự anh vác xác tới cửa đây chứ? Anh tới đây làm gì? Tìm tôi à?" Ninh Tịch hỏi.

Lục Cảnh Lễ đưa văn kiện cho Lục Đình Kiêu nói: "Tôi tìm anh tôi, có tư liệu cần anh ấy ký gấp, biết anh ấy chắc chắn ở chỗ cô, nhưng ban nãy điện thoại của anh cứ bận mãi nên tôi tới thẳng đây luôn."

Điện thoại bận suốt?

Không phải hỏi... chắc chắn vì trước đó cô giáo điên cuồng gọi cho anh bảo anh tới cứu viện rồi...

Lục Đình Kiêu chìa tay ra, ra hiệu Lục Cảnh Lễ đưa bút cho anh.

Lục Cảnh Lễ nhìn bàn tay lông mềm mượt, lại nhìn lên hai cái tai trên đầu Lục Đình Kiêu sau đó là cái đuôi sau mông, bỗng gào lên một tiếng, sau đó nhào tới ôm chầm lấy Lục Đình Kiêu: "Quào! Anh ơi anh đáng yêu quá! Mẹ nó! Ông anh tôi sao lại dễ thương thế này! Chuyện này không khoa học!"

Lục Đình Kiêu đen mặt: "..."

Vốn định về thay quần áo ra ngay, ai ngờ lại đụng trúng Lục Cảnh Lễ thế này...

--- O ---

Chương 716: Hóa Giải Tin Vịt

Sau khi lên lầu, Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo đi thay quần áo. Ninh Tịch không đợi kịp mà vội vàng mở máy tính ra xem sự tình phát triển ra sao sau khi Hồ Hồng Đạt lên tiếng giải thích.

Cô thấy cái status mới nhất của Hồ Hồng Đạt là vào ba tiếng trước, không bao lâu sau khi Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu rời khỏi nhà hàng.

Nội dung của cái status này là thông báo cho các phóng viên rằng ông ta mở họp báo ở khách sạn.

Hiệu suất cũng cao nha! Xem ra bị Đại ma vương dọa cho sun vùi rồi...

Trước mắt, đã có phóng viên quay lại trực tiếp cuộc họp báo và đẩy lên mạng, hơn nữa còn bị đẩy lên mục hot.

Ninh Tịch vội vàng mở ra xem.

Phóng viên: "Hồ tổng, cái status lúc trước trên weibo của ngài là sự thật sao?"

Hồ Hồng Đạt: "Là thật."

Phóng viên: "Vậy tại sao ngài lại phải đăng lên weibo làm sáng tỏ sự thật?"

Hồ Hồng Đạt: "Bởi vì đột nhiên tôi không muốn lừa dối vợ mình nữa, cũng không muốn liên lụy tới người vô tội! Lần này tôi thật lòng muốn xin lỗi vợ tôi và xin lỗi tất cả mọi người!"

Tất nhiên Hồ Hồng Đạt không có gan nói ra chuyện Lục Đình Kiêu uy hiếp ông ta, vì vậy đương nhiên ông ta phải tìm cho mình một lý do đường đường chính chính...

Chỉ có điều, lần này công chúng không dễ dàng tha cho ông ta nữa.

Lượng xem và chia sẻ của cái status này nhanh chóng vượt lên hơn mười ngàn người xem, thậm chí còn tăng lên nhanh một cách chóng mặt, khu bình luận cũng sắp nổ tung.

[Địch mợ! Đây là tình huống gì? Tiểu tam không phải là Ninh Tịch sao? Sao lại thành Phương Nhã rồi? Hồ Hồng Đạt vì bao che cho Phương Nhã mà cố

ý bêu xấu Ninh Tịch? Các người thật biết cách chơi đó nha!]

[Mặt đang ngu! Tình tiết vở kịch này diễn biến quá nhanh hoàn toàn không thể theo kịp!]

[Đúng là chó má! Ninh Tịch cũng thảm quá rồi! Đây chẳng phải là năm không cũng trúng đạn sao? Khổ thân cô ấy bị người ta mắng lâu như vậy! Một câu xin lỗi là nghĩ xong chắc? Có làm hay không vậy!]

[Cái gì mà đột nhiên không muốn lừa dối vợ nữa, không muốn liên lụy đến người vô tội chứ! Tôi thấy là ông ta bị người khác phát hiện ra nên mới bất đắc dĩ phải đi làm sáng tỏ sự thật thôi!]

[Tôi nhìn thôi cũng thấy mặc ói cái cô Phương Nhã đó quá đi, cái chủ ý thất đức này nhất định là của cô ta! Nghe nói lúc đóng phim cô ta đã không ưa Ninh Tịch rồi, vẫn luôn chĩa mũi dùi vào cô ấy! Người này đúng là quá độc ác!]

[Đột nhiên phát hiện Ninh Tịch thật thâm hiểm, chẳng phải là vì cô ấy trông đẹp một chút thôi sao? Thế mà đã bị chụp cho người ta cái mũ hồ ly tinh!]

...

Ninh Tịch vừa đọc vừa cười khỏ, liệu đây có thể coi là nhân họa đắc phúc không?

Nhờ đâu sau này có người muốn hắt nước bẩn vào cô thì các fan cũng không dễ dàng tin tưởng như này chứ?

Cùng lúc đó.

Ngay tại bên dưới căn hộ của Ninh Tịch - căn hộ của Ninh Tuyết Lạc.

"Tuyết Lạc... cứu em... xin chị cứu em..." Phương Nhã giờ đây chỉ còn biết nói câu này.

Ninh Tuyết Lạc nhìn máy tính đang phát đoạn video phỏng vấn Hồ Hồng Đạt mà mặt mũi vắn vẹo, suýt nữa thì phát điên tại chỗ!

Làm sao có thể! Làm sao có thể!!!

Mắt thấy lần này Ninh Tịch chết chắc rồi! Nhưng vì cái gì mà mọi chuyện lại

phát triển thế này?

"Tiểu Nhã, rốt cuộc cô đã làm cái gì? Tại sao Hồ Hồng Đạt lại làm thế này? Chuyện này hoàn toàn không hợp lý!" Ninh Tuyết Lạc kích động nói.

"Em không biết! Em thật sự không biết! Ngay từ đầu em đã làm theo cách chị dạy, em gửi tin nhắn cho Minh Phương Phương rồi chỉ ở nhà chờ tin tức! Em cho là lần này bọn họ phải ly dị là cái chắc rồi, ai mà ngờ anh ấy lại đăng cái status đó, lôi cả em ra! Sau đó chuyện của em với anh ấy cũng bị Lâm Chi Chi tung lên mạng! Em có gọi điện cho anh ấy nhưng mà đến giờ vẫn không gọi được!"

--- O ---

Chương 717: Chủ Ý Ác Độc

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc cực kỳ âm trầm nói: "Nhất định là lúc Ninh Tịch hẹn gặp Hồ Hồng Đạt đã có chuyện gì đó xảy ra!"

"Liệu có phải Ninh Tịch câu dẫn anh ấy không, cô ta để anh ấy làm vậy..."

Ninh Tuyết Lạc không kiên nhẫn nói: "Cô biết chuyện này ảnh hưởng lớn như thế nào không? Hơn nữa còn là công khai tổ chức họp báo nữa, mặt mũi Hồ Hồng Đạt cũng mất sạch! Ninh Tịch có bản lĩnh lật trời cũng không có khả năng khiến Hồ Hồng Đạt làm như vậy!"

"Vậy thì tại sao lại như vậy?" Phương Nhã mắt hết hồn vía nói.

"Chẳng lẽ Minh Phương Phương phát hiện ra sự thật nên thẹn quá hóa giận mới buộc ông ta làm vậy?" Ninh Tuyết Lạc suy nghĩ nói, mặc dù lý do này rất gượng gạo nhưng mà cô ta thật sự không thể nghĩ tới nguyên nhân nào khác.

"Vậy... vậy bây giờ phải làm thế nào? Tuyết Lạc, chị không thể mặc kệ em mà! Em bây giờ xong đời rồi!"

Trong mắt Ninh Tuyết Lạc thoáng qua vẻ chán ghét, giờ phút này cô ta chỉ muốn đuổi Phương Nhã đi ngay lập tức thôi. Nhưng lại sợ cô ta sẽ bị ép thành chó điên rồi quay qua cắn bậy lên người mình, nên nhẹ nhàng nói: "Dù sao sự việc cũng đến nước này rồi, nếu không liên lạc được với ông ta thì em cứ đến thẳng nhà ông ta mà làm ầm lên là được, ông ta mặc kệ em nhưng cha mẹ ông ta có thể mặc kệ đứa cháu trong bụng em được sao?"

"Đúng rồi! Sao em lại không nghĩ tới chứ! Dầu cho mất tất cả thì vẫn còn đứa bé trong bụng! Mẹ anh ấy thêm cháu trai đến điên rồi!" Trong mắt Phương Nhã sinh ra hy vọng.

...

Chạng vạng tối, trước cửa nhà họ Hồ.

"Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không thể đi mà!"

"Phương Phương, con làm cái gì vậy? Có gì thì bảo nhau thôi! Làm vậy còn ra cái thể thống gì?"

"Vợ đừng đi mà, xin em! Em tha thứ cho anh lần này đi, em bảo anh làm cái gì cũng được!"

...

Minh Phương Phương âm thầm nhìn người chồng mà mình đã từng yêu sâu đậm cùng người mẹ chồng mình từng hiếu kính như mẹ ruột: "Mẹ, con không làm loạn, con thật sự mệt mỏi lắm rồi! Thật xin lỗi, chuyện li dị con đã quyết rồi!"

"Phương Phương, con muốn mẹ phải quỳ xuống cầu xin thì con mới đổi ý sao?" Hồ lão phu nhân vừa nói vừa làm bộ muốn quỳ xuống.

Minh Phương Phương bị dọa chạy vội đến đỡ: "Mẹ, mẹ đừng làm như vậy! Con không chịu nổi!"

Hồ lão phu nhân tát Hồ Hồng Đạt một cái: "Súc sinh, mày còn không nhanh quỳ xuống xin lỗi Phương Phương!"

Hồ Hồng Đạt lập tức quỳ xuống sàn nhà: "Vợ, nếu em không tha thứ thì anh quỳ cả đời ở đây không đứng lên! Vợ, anh biết lỗi rồi, anh không thể sống thiếu em!"

"Phương Phương! Con cho Hồng Đạt một cơ hội đi! Sau này nó dám tái phạm thì mẹ là người đầu tiên không tha cho nó!"

Mặc dù sâu trong nội tâm Minh Phương Phương biết bọn họ giữ cô lại chỉ vì tình huống hiện giờ cấp bách, cần có Minh gia trợ giúp. Nhưng mà, dù gì cũng là vợ chồng nhiều năm như vậy thì Minh Phương Phương vẫn có chút không nỡ...

Giờ phút này, trong mắt Minh Phương Phương có một chút giãy giụa: "Mẹ, con..."

Có lẽ, trải qua đại nạn lần này chồng cô sẽ thật sự thay đổi chăng? Dù sao cũng là người đàn ông mình yêu nhiều năm như vậy...

Lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng phụ nữ: "Hồng Đạt!"

Minh Phương Phương xoay người nhìn, vừa liếc mắt đã nhận ra Phương Nhã...

Thấy Minh Phương Phương sắp sửa đổi ý thì Phương Nhã lại đột nhiên chạy tới. Hồ Hồng Đạt hận không thể bóp chết cô ta, ông ta nổi giận ùng ùng chạy tới giơ tay lên: "Ai cho cô tới đây!"

Phương Nhã không sợ hãi chút nào, trái lại còn bước về phía trước: "Đánh đi! Anh đánh đi! Đánh chết cả đứa bé trong bụng em cũng được! Dù sao em cũng bị anh ép đến đường cùng rồi, chẳng cần sống nữa! Chỉ thương cho đứa bé chưa ra đời đã bị vứt bỏ! Lại còn bị chính cha ruột của mình vứt bỏ!"

--- O ---

Chương 718: Tôi Tác Thành Cho Hai Người

Hồ Hồng Đạt liếc nhìn bụng Phương Nhã một cái, sắc mặt có mấy phần dao động.

Lúc này, Hồ lão phu nhân đứng đằng sau đột nhiên xông lên phía che trước người Phương Nhã, bà ta vô cùng khẩn trương nói: "Không được! Đây... đây chính là tình nhân bên ngoài của con à?"

Sắc mặt Hồ Hồng Đạt xám ngoét, gật đầu một cái.

Hồ lão phu nhân nhìn chằm chằm vào bụng Phương Nhã rồi đưa tay sờ một cái: "Ôi, bụng tròn, đây nhất định là bé trai!"

Phương Nhã đặc ý: "Ôi, ánh mắt của bác thật tốt, con đã siêu âm ở bệnh viện tư nhân rồi, bác sĩ nói đây là bé trai! Đây là kết quả kiểm tra, bác nhìn đi!"

"Con trai tốt lắm! Con trai là được!" Hồ lão phu nhân giật lấy tờ giấy kết quả nhìn, khuôn mặt bà ta tỏa sáng: "Mấy tháng rồi?"

"Hình như hơn bốn tháng thì phải?" Hồ Hồng Đạt nói.

"Cái gì mà hình như, đúng là vậy đấy! Chuyện anh làm mà anh còn không biết sao?" Phương Nhã sẵn giọng.

...

Minh Phương Phương đứng một bên, hoàn toàn bị mọi người xem nhẹ, cô lẳng lặng nhìn ba người bọn họ, trên mặt đã không nhìn ra biểu cảm gì.

Hồ lão phu nhân rốt cuộc cũng nhớ đến chuyện Minh Phương Phương vẫn còn ở đây, bà ta vội vàng nói: "Phương Phương à, con yên tâm, con là con dâu duy nhất của mẹ, chắc chắn mẹ sẽ không để người phụ nữ này vào cửa đâu!"

Phương Nhã vừa nghe vậy thì lại muốn làm ầm lên nhưng vẫn cố ráng nhịn xuống. Vừa rồi thái độ của lão phu nhân đã đủ rõ ràng, cô ta cũng không tin bà ta không nhận đứa bé này.

Quả nhiên sau đó, Hồ lão phu nhân chuyển lời: "Nhưng mà đứa bé trong bụng cô ta dù sao cũng là giọt máu của Hồng Đạt. Trong ba tội bất hiếu thì tội không có con là tội lớn nhất, con gả vào nhà ta nhiều năm như vậy cũng

chẳng sinh nổi một đứa nên mẹ cũng hết cách. Con nói sau khi mẹ chết thì phải ăn nói thế nào với cha con và tổ tông của Hồng Đạt dưới suối vàng chứ?"

"Cho nên con xem thế này có được không? Đứa bé này ý mà, nhất định phải sinh ra! Sinh rồi thì ôm nó về cho con nuôi! Còn cô ta thì cứ quẳng cho một khoản tiền rồi đuổi đi, coi như là trả công cho cô ta vì đã sinh con trai cho họ Hồ chúng ta..."

Bàn tay đang xách hành lý của Minh Phương Phương siết chặt, các khớp ngón tay trắng bệch...

Hừ, đưa đứa con của Tiểu Tam cho cô nuôi?

Tiểu Tam này có công vì sinh con trai cho họ Hồ?

Đôi mắt Phương Nhã chuyển vài vòng, cho cô ta tiền? Có thể vào cửa là tốt nhất nhưng hiện tại Hồ gia vẫn phải dựa vào nhà vợ, căn bản là không thể nào ly dị được, nếu như lấy được một số tiền lớn thì cũng không sai!

Chỉ có điều, nghe nói Hồ gia cũng sắp phá sản, họ chịu bỏ tiền sao?

Không sao... dù sao thì Minh Phương Phương cũng có tiền! Cô ta sao có thể không trả tiền công sinh con cho cô được cơ chứ. Hơn nữa, nếu Minh Phương Phương không sinh được con thì gia sản của Hồ gia sau này chả phải đều là của con trai cô ta hết hay sao!

Minh Phương Phương bình tĩnh nhìn về phía Hồ Hồng Đạt: "Hồng Đạt, ý của anh thế nào?"

Hồ Hồng Đạt thấy vẻ mặt Minh Phương Phương bình tĩnh thì nghĩ chắc là cô đã đồng ý rồi, ông ta chần chừ một lúc liền mở miệng: "Anh... anh nhất trí với mẹ... lúc trước chẳng phải em cũng đề cập tới chuyện tìm người đẻ thay sao? Bây giờ thì tốt rồi, đỡ bao nhiêu phiền toái! Anh cũng không chịu được việc nhìn em phải chịu khổ sinh con!"

Phương Nhã nhân cơ hội chen mồm vào tỏ vẻ tủi thân: "Mặc dù tôi không nỡ bỏ đứa bé, không nỡ rời Hồng Đạt. Nhưng mà, tôi không muốn anh ấy khó xử nên chờ sinh đứa bé xong rồi tôi sẽ đi."

Minh Phương Phương nghe vậy thì gật đầu một cái: "Rất tốt."

Hồ Hồng Đạt, Hồ lão phu nhân với Phương Nhã nghe vậy thì vui mừng:
"Phương Phương, con đồng ý rồi sao?"

Một giây sau, một chiếc xe màu trắng lái đến trước cửa Hồ gia, người tài xế mở cửa xe rồi vội vã bước xuống nhận lấy hành lý trong tay Minh Phương Phương rồi nói: "Đại tiểu thư!"

Minh Phương Phương giao hành lý cho ông ta, sau đó mở cửa xe rồi ngồi vào, cô cũng chẳng buồn quay đầu lại xem bọn họ.

Hồ Hồng Đạt thấy vậy thì tròn tròn mắt: "Vợ... em làm cái gì vậy?"

Minh Phương Phương lẳng lặng quét mắt qua ông ta với Phương Nhã:
"Không cần phải ủy khuất bản thân như vậy, tôi tác thành cho hai người!
Lão Trương lái xe đi."

"Dạ, Đại tiểu thư!"

--- O ---

Chương 719: Sói Xám Muốn Ăn Cô Bé Quàng Khăn Đỏ À?

Ninh Tịch nhìn chiều hướng dư luận trên mạng rồi mới gọi điện cho Lâm Chi Chi.

Vì lúc trước Ninh Tịch vội vàng chạy đến trường nên chỉ gửi một tin nhắn cho Lâm Chi Chi thông báo mọi chuyện đã giải quyết xong, mấy thứ điều tra được đã có thể tung ra rồi.

"Alo, chị Chi Chi~!"

"Ninh Tịch, đã xong rồi sao? Em đã xem video họp báo chưa?"

"Đã xem rồi ạ! Chuyện này đến giờ cũng coi như đã giải quyết xong rồi chứ? Có còn vấn đề gì nữa không?"

"Đúng vậy, yên tâm rồi." Lâm Chi Chi nói vậy nhưng giọng vẫn có chút chần chừ, như thể muốn nói lại thôi: "Ninh Tịch... em..."

Hiển nhiên là Lâm Chi Chi muốn hỏi Ninh Tịch đã làm thế nào mà lại khiến Hồ Hồng Đạt đích thân ra mặt làm rõ sự thật như thế.

"Chị Chi Chi yên tâm đi, em không dùng thủ đoạn gì vi phạm pháp luật cả, cũng không làm chuyện trái quy tắc. Thật ra là do Lục Cảnh Lễ ra mặt, còn anh ta nói những gì với Hồ Hồng Đạt thì em không biết." Ninh Tịch quả quyết đẩy hết trách nhiệm lên đầu Lục Cảnh Lễ.

Những lúc thế này thì con hàng này rất có tác dụng!

Lâm Chi Chi nghe Ninh Tịch trả lời thì dù đã nghĩ cô có thể tìm tới Lục Cảnh Lễ, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.

Dù sao thì vụ bê bối lớn thế này cũng có ảnh hưởng không nhỏ tới Hồ Hồng Đạt, kể cả là Lục Cảnh Lễ ra mặt cũng chưa chắc đủ khả năng làm đến mức sạch sẽ thế này.

Lần này mặt mũi Hồ Hồng Đạt coi như mát sạch, không chỉ vậy mà cổ phiếu của công ty ông ta cũng tụt dốc không phanh.

Chưa kể lúc họp báo thái độ của ông ta có chút kỳ quái, không chỉ cố gắng

làm rõ chuyện ông ta với Ninh Tịch không có bất cứ quan hệ gì mà còn liên tục nói xin lỗi với Ninh Tịch.

Không biết Lục Cảnh Lễ rốt cuộc đã làm cái gì...

Nghĩ tới đây thì nỗi lo lắng trong lòng Lâm Chi Chi lại đột nhiên bùng lên...

Quan hệ của Lục Cảnh Lễ với Ninh Tịch coi như không tệ, hoặc phải nói là hai người họ hơi quá thân thiết? Trước đây Lục Cảnh Lễ cũng đào không ít người nhưng chưa từng thấy anh ta quan tâm người nào như vậy...

Nhờ đâu hai người phát triển thành loại quan hệ đó...

"A!" Ninh Tịch đang nói chuyện với Lâm Chi Chi thì cả người bỗng nhiên bị nhắc lên, dọa cô giật cả mình.

"Ninh Tịch, sao thế?" Bên kia di động Lâm Chi Chi vội vã hỏi.

Ninh Tịch căm giận nhìn Lục Đình Kiêu đang yên đang lành tự nhiên ôm lấy cô rồi vội vàng trả lời Lâm Chi Chi: "Không sao không sao, lúc này suýt nữa em làm rơi cái ly!"

"Không sao là tốt rồi, vậy chị đi làm việc đây, những chuyện khác thì chờ em tới công ty thì chúng ta bàn sau."

"Vâng vâng được, tạm biệt chị Chi Chi!"

Ninh Tịch vội vàng cúp điện thoại: "Lục Đình Kiêu, anh làm cái gì thế?"

Lục Đình Kiêu không lên tiếng, ôm lấy cô đi thẳng về phía giường.

Ninh Tịch ngược đầu nhìn Lục Đình Kiêu, chớp mắt một cái: "Sói xám, anh muốn ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ sao?"

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái, ném cô lên giường sau đó vén quần áo của cô lên.

Trong lòng Ninh Tịch đánh cái hoảng, vội rụt về sau theo bản năng: "Gì thế! Lục Đình Kiêu, anh làm thật đó hả? Khụ khụ, cái này hình như không ổn lắm nhỉ? Tiểu Bảo vẫn ở đây đó!"

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái đang mặc một chiếc váy bông với một chiếc áo

choàng màu đỏ vô cùng đáng yêu trước mặt, ánh mắt anh chợt trở nên sâu hun hút: "Tiểu Bảo không có ở đây thì được?"

Ninh Tịch: "... " Tự mình ngã vào hồ rồi.

Lục Đình Kiêu tiếp tục kéo quần áo của cô lên, Ninh Tịch nhất thời hoảng hốt.

Không đợi cô ngăn cản, Lục Đình Kiêu đã vén cái váy bông kia lên, sau đó lập tức nhìn thấy vết thương ở đùi Ninh Tịch có vết máu đỏ thấm ra ngoài lớp vải...

Ninh Tịch nhất thời che mặt rên một tiếng.

Chết rồi! Chuyện này chết thật rồi!

--- O ---

Chương 720: Sói Xám Hung Dữ

Đáng chết! Sao người này lại phát hiện được?

Lúc này cô chỉ dùng một chân đạp tên kia có được hay không hả?

Chẳng lẽ anh ấy có thấu thị hay sao?

Không được không được!

Sớm biết vậy thì lúc này phải xử lý cái chân trước mới phải, bây giờ thì lưu lại chứng cứ phạm tội rồi...

"Cái đó... cái đó... Ai ui! Ô, sao tự dưng vết thương lại chảy máu thế nhỉ! Em cũng không biết đấy! Rõ ràng hôm nay em rất cẩn thận không hề đụng đến nó mà! Đánh người cũng chỉ dùng một chân thôi, chẳng lẽ là do lúc trước trượt chân vì tuyết trơn nhỉ?" Ninh Tịch quyết định giả ngu.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt Lục Đình Kiêu thì đã rõ, anh ấy chắc chắn đã biết rồi...

Vì vậy Ninh Tịch cũng thôi không cố giãy giụa nữa: "Em sai rồi~!"

Lục Đình Kiêu nhìn máu tươi đỏ chót thấm trên lớp băng vải thì lông mày nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp chết con ruồi: "Hộp cứu thương đâu?"

Ninh Tịch không dám thở mạnh, ngập ngừng nói: "Trong ngăn kéo."

Lục Đình Kiêu đứng dậy, lôi hòm cứu thương từ ngăn kéo ra rồi cẩn thận gỡ lớp băng gạc ra, quả nhiên vết thương bị nứt ra rồi.

Mặc dù lúc đạp Ninh Tịch chỉ dùng một chân nhưng điều đó không có nghĩa là cái chân còn lại không phải chịu lực. Trái lại sức đạp của chân kia càng lớn bao nhiêu thì cái chân trụ càng chịu lực nhiều bấy nhiêu. Vì để giữ thăng bằng ổn định thì cái chân trụ phải căng hết các cơ thịt ra, vậy nên dưới tình huống như vậy thì có dùng đầu gối nghĩ cũng biết vết thương sẽ bị nứt ra.

Lúc này Lục Đình Kiêu nhìn cô đạp người xong thì vẻ mặt vẫn vui sướng như thường thì còn tưởng không có chuyện gì. Cộng thêm việc chẳng thể vén váy lên kiểm tra giữa chốn đông người cho nên chỉ có thể chờ đến khi về nhà mới ra tay.

Kết quả, đúng y như anh đã đoán, vết thương đã bị nứt ra!

Lúc này Ninh Tịch dè dặt túm cái váy xòe lại để tránh bị lộ sạch. Bên dưới cô đi một đôi tất đùi màu trắng viền hoa xinh đẹp. Màu máu đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng như tuyết, hình ảnh này bỗng dưng có một loại cảm dỗ khó nói nên lời...

"Ui.." Lúc thuốc sát trùng chạm phải vết thương, Ninh Tịch đau đến giật mình một cái. Nhưng vẫn cố gắng chịu đựng không dám lên hé một tiếng, ai mà dám lên tiếng hả!

Lục Đình Kiêu mặc dù không nói gì nhưng động tác rõ ràng dịu dàng hơn trước nhiều, ngón tay vô tình chạm đến da thịt của cô, sống lưng có mấy phần cứng ngắc.

Sau khi bôi thuốc xong, Lục Đình Kiêu thở nhẹ một cái, chuẩn bị băng gạc băng cái chân của Ninh Tịch lại: "Nâng chân lên một chút."

"Dạ." Ninh Tịch ngoan ngoãn phối hợp nâng chân lên lộ ra chỗ bắp đùi.

Lục Đình Kiêu cẩn thận vòng từng vòng băng gạc lại, vẻ mặt lạnh lùng từ đầu tới cuối.

Ninh Tịch có chút sợ hãi, yếu ớt chọc chọc vào người Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, anh đang nghĩ gì thế? Đừng không nói lời nào mà..."

Lục Đình Kiêu thu dọn thuốc vào hòm liền liếc cô một cái, vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Nghĩ xem có nên làm gãy luôn cái chân còn lại của em không, như thế có lẽ vết thương còn mau lành hơn."

Ninh Tịch sửng sờ, vẻ mặt đưa đám nói: "Em thấy ý này của anh không tốt lắm... quá độc ác..."

Không hổ là chủ ý được Đại ma vương nghĩ ra...

Tiểu Bảo thay đồ xong cũng chạy ra. Ninh Tịch lập tức ôm bánh bao nhỏ kể khổ: "Bánh bao ơi! Mẹ bị ba ba con mắng!"

Tiểu Bảo vừa nghe thế thì nghiêm mặt nhìn về phía Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: "Hôm nay lúc đánh nhau cô ấy bị thương."

Tiểu Bảo lập tức đem khuôn mặt nghiêm túc quay về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch ừ xịu: "Được rồi... mẹ sai rồi~!"

Tiểu Bảo cúi đầu, nhóc thấy mình cũng sai.

Nhóc con lần đầu tiên trong đời biết được... hóa ra, đôi khi cũng không thể nghe lời mẹ...

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ mặt của con trai cũng biết được nhóc đang tự trách về hành động của mình ngày hôm nay.

Đúng là chuyện hiếm thấy.

--- O ---

Chương 721: Khỏe Lại Sẽ Bị Ăn

Hôm nay là ngày tuyết đầu mùa, không ăn lẩu thì quá có lỗi.

Chỉ tiếc là chân của cô đang bị thương nên không thể ăn cay, vì vậy chỉ có thể làm một nồi nước "luộc thịt" thanh đạm. Hơn nữa, từ khâu rửa rau cho đến làm nước lẩu đều do Lục Đình Kiêu đích thân làm.

Ninh Tịch chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một chỗ không dám đung đậy giống y như một học sinh tiểu học đang ăn ăn hối lỗi cùng với vẻ mặt khắc rõ "lần sau tuyệt đối không tái phạm" đầy thành khẩn, nhưng mà Lục Đình Kiêu này đâu dễ dụ như vậy.

Cô nhóc này mỗi lần phạm lỗi đều vô cùng lưu loát mà tỏ ra ăn năn hối hận, ngoan ngoãn đáng hoàng, nhưng mà lần sau thì... ngựa vẫn quen đường cũ!

"Đúng rồi Tiểu Bảo, cô có tìm cho con một sư phụ dạy đánh nhau... a nhầm, là dạy võ công, có được không?" Thừa lúc ăn cơm, Ninh Tịch hỏi ý kiến của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghiêng đầu tỏ ý, võ công là ý gì hả?

"Đúng thế đúng thế! Như thế nếu sau này có ai bắt nạt con thì con có thể tự bảo vệ được mình, lại có thể bảo vệ được cô đó nha!" Ninh Tịch giải thích.

Nghe được câu cuối cùng, Tiểu Bảo mạnh mẽ gật đầu một cái.

"Ngoan quá đi!" Ninh Tịch vui vẻ xoa đầu Tiểu Bảo một cái: "Nhưng mà luyện võ sẽ rất khổ rất mệt đó, hơn nữa lại còn không thể ngừng giữa chừng đâu!"

Tiểu Bảo thành thật gật đầu thêm cái nữa. Nhóc không sợ khổ!

Lấy được sự đồng ý của Tiểu Bảo, Ninh Tịch nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Vậy chờ em rảnh thì em tìm Đường Lãng một chút được không?"

"Được."

Vì vậy chuyện này coi như đã quyết xong.

May mà khoảng thời gian gần đây Tiểu Bảo được Ninh Tịch chăm cho khỏe hơn nhiều, nếu không cô cũng không nỡ để Tiểu Bảo đi chịu tội như này.

Nhưng mà vì tương lai của Tiểu Bảo, vẫn phải nhẫn tâm một chút.

...

Sau bữa cơm tối, mặc dù rất không muốn nhưng Ninh Tịch vẫn phải để Lục Đình Kiêu mang Tiểu Bảo về nhà.

Bởi vì gần đây công việc của cô ngày càng bận rộn, sáng sớm ngày mai phải qua công ty sớm. Nếu Tiểu Bảo vẫn ở lại đây thì không quá tiện, may mà bây giờ muốn giờ muốn gặp Tiểu Bảo cũng dễ dàng hơn hồi trước nhiều.

Nhìn một lớn một nhỏ lên xe, Ninh Tịch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng sói xám cũng đi, thoát được một kiếp rồi.

Đang sung sướng thì đột nhiên cửa bên khoang lái bị mở ra.

Lục Đình Kiêu xuống xe đi về phía Ninh Tịch.

"Hửm, Boss đại nhân sao thế? Quên cái gì sao?"

"Ừ." Lục Đình Kiêu gạt đầu, sau đó bất ngờ đưa tay ôm lấy eo của cô, cúi người hôn xuống.

"Ôi... đau đau đau..." Ninh Tịch oan ức che miệng: "Tại sao lại cắn em?"

Lục Đình Kiêu dùng ngón tay di di trên môi của cô, ánh mắt âm trầm: "Đây là trừng phạt."

Ninh Tịch: "..."

Đệt! Biết ngay là không dễ dàng thoát được rồi mà...

Ninh Tịch híp mắt lại, kéo cổ Lục Đình Kiêu xuống rồi chủ động hôn lên trước ánh mắt kinh ngạc của anh, cô nhẹ giọng nói: "Nếu đây là trừng phạt thì chẳng phải anh đang ép em càng phạm tội sao?"

Vừa dứt lời, Lục Đình Kiêu chỉ thấy một ngọn lửa bốc lên từ bụng dưới rồi lan ra toàn thân. Cánh tay siết chặt lấy eo của Ninh Tịch, hận không thể đem cô kéo nhập vào xương máu của mình, giọng điệu nguy hiểm nói: "Đừng có đùa với lửa."

Ninh Tịch đánh hơi thấy mùi nguy hiểm lập tức vèo một phát lui về sau mấy

bước. Bộ dáng như vừa rồi cô không có làm gì hết vung vung cánh tay nhỏ nhắn: "Khụ, đùa thôi mà! Em không dám đâu, anh đi nhanh đi! Đừng để Tiểu Bảo chờ lâu!"

"Ninh Tịch, em mau khỏe lên đi." Lục Đình Kiêu nhìn chăm chăm vào cô, để lại câu nói này rồi mới rời đi.

Ninh Tịch nhìn bóng chiếc xe màu đen dần mất hút, cô cảm thấy cái câu cuối cùng của Đại ma vương... ừm.. cứ là lạ chỗ nào đó thì phải?

Không hiểu sao cứ có cảm giác sắp bị ăn sạch...

--- O ---

Chương 722: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Tinh Huy, phòng làm việc của Thường Li.

Ninh Tuyết Lạc ném tờ báo trong tay vào mặt Thường Li: "Đồ vô dụng!!!"

Trên tờ báo có một bài viết có tựa đề: [Bí mật ẩn dấu đằng sau: Hồ Hồng Đạt công khai chuyện ngoại tình, người được lợi nhất là Ninh Tuyết Lạc!]

Từ khuya cái hôm Hồ Hồng Đạt họp báo giải thích chuyện ngoại tình thì câu chuyện vẫn tiếp tục hot, nhưng trong lúc vô tình dư luận lại xoay theo một chiều khác.

Bắt đầu có người phân tích lại đầu đuôi câu chuyện này một cách mạch lạc.

Đã không làm thì thôi nhưng chỉ cần phân tích một chút thì sẽ phát hiện... dường như scandal này không chỉ đơn giản như vậy?

Nhìn từ bề ngoài, thì chỉ đơn giản là Phương Nhã với Ninh Tịch đã có mâu thuẫn từ lúc còn đóng chung phim nên mới chọn Ninh Tịch để hất nước bản. Một khi danh tiếng của Ninh Tịch bị hủy thì người được lợi nhất ngoại trừ Phương Nhã vẫn còn một người nữa, đó chính là Ninh Tuyết Lạc.

Nhất là từ lúc nhân khí của Ninh Tịch đi lên quá mạnh, ngay cả vai chính Ninh Tuyết Lạc cũng bị cô chèn ép đến thảm hại. Fans của Ninh Tuyết Lạc đi gây sự nhưng cuối cùng lại không đấu lại được fans của Giang Mục Dã.

Sau đó trên mạng liền bắt đầu có những tin đồn vô căn cứ cho rằng Ninh Tịch bị Hồ Hồng Đạt bao nuôi, rồi cuối cùng đến chuyện Hồ Hồng Đạt tự mình đăng weibo...

Một loạt sự kiện này chẳng có lẽ chỉ là trùng hợp, là do Ninh Tịch quá xui xẻo?

Liệu có khả năng là Phương Nhã bị Ninh Tuyết Lạc sai khiến không? Bởi vì nghe nói bình thường hai người này có quan hệ rất tốt!

Trên mạng không thiếu nhất chính là những kẻ thích suy diễn thuyết âm mưu, cho nên tự nhiên cũng có không ít người nghĩ đến điểm này.

Không chỉ thế mà ngay cả vụ Ninh Tuyết Lạc vu oan cho Ninh Tịch cũng bị lật lại, bắt đầu có người nghi ngờ người trợ lý kia là do Ninh Tuyết Lạc sai

khiến...

"Chị rút cuộc đang làm cái gì thế hả? Dám để những thứ này phát tán như thế!" Ninh Tuyết Lạc nổi trận lôi đình.

"Này... Cái này làm sao mà trách tôi được! Lúc trước cô nói mọi chuyện đã nắm chắc trong tay, chắc chắn không thành vấn đề cho nên tôi cũng không để ý nhiều! Ai mà biết được sau một đêm mọi chuyện lại thành như vậy!"

"Tất nhiên tôi chắc chắn không bị bọn họ nắm đằng chuôi! Nếu bọn họ có chứng cứ thì chị cho rằng lúc này tôi còn có thể yên ổn mà đứng đây mắng chị sao? Vấn đề là những tin đồn như thế này thì không cần chứng cứ!"

"Nếu không thì tôi đi kiện mấy người kia tội phỉ báng cô? Không được... bài báo này hành văn rất cẩn thận, toàn dùng những câu chữ mập mờ, ám chỉ chứ không nói thẳng ra, ngay cả những bài trên mạng kia cũng không có bài báo nào là tố cáo..."

"Cố gắng thủ tiêu hết những thứ liên quan trên mạng đi, báo không thu hồi được thì thôi, chị còn không mau chặn trước những tòa soạn khác đi à!"

...

Cùng lúc đó, Ninh Tịch bê một bó hoa to thật đẹp đến công ty.

Lâm Chi Chi đang vui đầu vào công việc thì nghe được tiếng gõ cửa, cô cũng không ngẩng lên mà nói luôn: "Vào đi."

Một loạt tiếng bước chân truyền tới, ngay sau đó một bó hoa xinh đẹp thơm ngon nằm giữa những chiếc lá xanh biếc cùng một mùi thơm tươi mát ập đến, Lâm Chi Chi có chút kinh ngạc: "Đây..."

Ninh Tịch cười tươi lộ cả nướm đồng tiền: "Chị Chi Chi, tặng chị đây~!"

Lâm Chi Chi mỉm cười nhận lấy: "Cám ơn."

Lâm Chi Chi cũng không nhớ nổi đã bao lâu rồi không được nhận hoa, nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô gái trước mặt cùng bó hoa xinh đẹp kia thì ngay cả sự mệt mỏi do một ngày một đêm không ngủ cũng bị quét sạch.

"Đúng rồi chị Chi Chi, sáng nay em lướt mạng, thấy không ít người hoài nghi vụ của Hồ Hồng Đạt có liên quan đến Ninh Tuyết Lạc, còn có mấy tòa

soạn danh tiếng cũng đăng bài... chuyện này chắc không phải tác phẩm của chị chứ? Thật ra thì em cũng có nghĩ tới hướng đó, chỉ tiếc là không có chứng cứ!"

--- O ---

Chương 723: Giang Mục Dĩ Mật Tích

Lâm Chi Chi trầm ngâm nói: "Có đôi lúc không cần đến chứng cứ, cư dân mạng cũng không phải kẻ ngu, chỉ cần hơi dẫn dắt một chút là bọn họ sẽ hiểu ra. Chuyện như thế này một lần thì còn nói là trùng hợp, hai lần thì là ngoài ý muốn, nhưng tới lần thứ ba thì em cho rằng cư dân mạng sẽ nghĩ như thế nào?"

Đến lúc đó cho dù cô ta có làm sạch cỡ nào cũng không thoát được liên quan. Chỉ cần từng bước từ từ phá hủy hình ảnh hiền lành nhu nhược của cô ta trong mắt công chúng, như vậy sau này có chuyện như thế này diễn ra nữa thì chúng ta cũng không bị ép vào thế bị động."

Ninh Tịch hí hai mắt lại: "Đê ngàn dặm cũng có thể bị hủy bởi một tổ kiến!"

Lâm Chi Chi vừa nói vừa mở ngăn kéo ra: "Đúng rồi, có đồ tặng cho em."

"Cái gì thế?" Ninh Tịch nhận lấy, nhìn kỹ rồi lập tức kinh ngạc: "Chìa khóa xe?"

"Ừ, công ty cấp cho em đấy. Phim của em sắp chiếu, đến lúc đó cần dùng đến xe."

"Ôi má ơi! Công ty cấp cho em một chiếc BMW?"

Hơn nữa giá trị cũng không thấp, ít nhất phải trên trăm vạn tệ.

"Máy thứ này là mặt mũi của nghệ sĩ nên tất nhiên không thể quá kém được, hưởng chi biểu hiện của em cũng không tệ! Không chỉ có Thiên Hạ mà còn nhận được hai hợp đồng đại diện nữa."

"Cám ơn chị Chi Chi, cảm ơn công ty, em nhất định sẽ cố gắng phấn đấu!"
Ninh Tịch vui vẻ không thôi cầm chìa khóa ngắm đi ngắm lại: "Chị Chi Chi, đợt tuyên truyền của phim đã kết thúc rồi, gần đây có việc gì không?"

"Đang muốn nói với em đây, tối mai 8 giờ, nhãn hiệu nước hoa Noble tổ chức họp báo ở khách sạn Đế Tước, em nhớ phải đến tham gia đấy!"

"Dạ!"

"Ngoài ra còn có một việc..."

"Việc gì ạ?"

"Chị đang nghĩ có nên để Tiểu Đào đến ở chung với em không, để tiện chăm sóc cho em hơn."

Ninh Tịch vừa nghe thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, nhờ đâu gặp đúng lúc Lục Đình Kiêu tới thì thăm rồi.

"Ồ... ờ... cái này... hay là thôi đi! Em tự biết chăm sóc bản thân tốt mà! Thật ra thì em đã quen ở một mình, ở chung với người khác sẽ cảm thấy mất tự do..."

"Vậy cũng được." Lâm Chi Chi cũng không miễn cưỡng.

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm.

Hai người còn đang nói chuyện thì một tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Ngay sau đó Lôi Minh hốt hơ hốt hải đi vào: "Chi Chi... Ninh Tịch cũng ở đây à! May quá! Hai người có thấy Giang Mục Dã đâu không?"

Ninh Tịch lắc đầu một cái: "Không thấy! Sao thế ạ?"

Lâm Chi Chi cũng nói: "Không thấy."

Lôi Minh tỏ vẻ như sắp chết tới nơi: "Mục Dã mất tích một ngày một đêm rồi! Làm cách nào cũng không liên lạc được!"

"Có phải lại trốn ở đâu chơi game không?" Ninh Tịch nói.

Lôi Minh nhìn đồng hồ đeo tay liền vội vàng la lên: "Lúc đầu anh cũng nghĩ vậy nhưng mà sáng nay cậu ấy có một buổi ký hợp đồng đại diện trị giá ngàn vạn tệ đó, anh phải đàm phán suốt ba tháng mới lấy được! Nhưng đến giờ còn không thấy cậu ta đâu, đây chẳng phải muốn mạng anh sao?"

Ninh Tịch co giật khóe miệng: "Hợp đồng đại diện ngàn vạn tệ... tên phá của này..."

"Lễ ký hợp đồng còn bao lâu?" Lâm Chi Chi hỏi.

"Chỉ còn hai tiếng nữa! Kính nhờ hai người nghĩ kỹ hộ tôi với! Rốt cuộc cậu ta có thể sẽ đi đâu chứ? Những chỗ bình thường cậu ta hay tới tôi cũng tìm

hết rồi! Không hề thấy cậu ta đâu!"

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: "Anh Minh, cái này em thật sự có lòng mà bắt lượ
rồi, chỗ em biết chắc chắn anh cũng biết!"

Cô với Giang Mục Dĩ dẫu sao cũng là quen nhau ở nước ngoài, cho nên
không biết những chỗ cậu ta thường tới trong nước.

"Chi Chi à, tôi biết cô bận rộn, xin cô, giúp đỡ tôi chút đi mà, nếu cái hợp
đồng này mà vượt mất, thì tôi treo cổ tự tử luôn đó!" Lôi Minh cao hơn
1m90 cơ bắp chắc nịch lại làm bộ khóc lóc đáng thương.

--- O ---

Chương 724: Anh Cũng Liều Mạng Quá Đi!

Ninh Tịch thấy vậy thì có chút không đành lòng: "Hay là chị Chi Chi giúp anh ấy một chút đi?"

Lâm Chi Chi trầm mặc một hồi, không biết nghĩ gì rồi mới mở miệng nói: "Xin lỗi anh Minh, chuyện này... tôi cũng không biết phải đi đâu tìm cậu ta."

Vừa dứt lời, "Rầm" một tiếng, Lôi Minh té xỉu ngay lập tức...

Ninh Tịch với Lâm Chi Chi giật cả mình, hai người vật lộn một hồi mới đỡ được người lên salon.

"Làm thế nào bây giờ chị Chi Chi?" Ninh Tịch vội la lên.

Trong mắt Lâm Chi Chi thoáng qua một tia giãy giụa, cuối cùng cũng nói: "Em mau gọi xe cấp cứu rồi trông chừng anh ấy một chút, chị đi tìm Mục Dã."

"Dạ! Dạ!" Ninh Tịch liên tục đáp ứng.

Sau khi Lâm Chi Chi đi, Ninh Tịch đang chuẩn bị gọi 120 thì Lôi Minh đột nhiên bật dậy.

Ninh Tịch bị dọa cho hồn vía lên mây: "Đậu má! Chuyện gì đây? Anh... anh Minh, anh không phải bị ngất à?"

Lôi Minh lườm Ninh Tịch một cái, chắc chắn Lâm Chi Chi đã đi rồi thì mới gật đầu một cái: "Ừ, anh giả vờ đó, nếu không làm sao Chi Chi chịu giúp!"

Ninh Tịch câm nín: "Anh cũng liều mạng quá đi!"

Lôi Minh tỏ vẻ bất chấp: "Em nghĩ là anh muốn sao? Còn không phải do thằng nhóc kia ép anh à! Gần đây không biết cậu ta bị kích thích cái gì mà tâm trạng cực kỳ tệ hại, làm trò đủ kiểu mà cũng không chịu hợp tác. Trong một ngày mà làm cho ba người trợ lý mất dạng, anh cũng sắp bị nó dày vò cho phát điên luôn!"

Lôi Minh vừa nói vừa dăm chiêu mà nhìn Ninh Tịch một cái, thật ra thì anh rất nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Ninh Tịch. Nhưng Giang Mục Dã không hé nửa lời nên anh ta cũng không xác định được có đúng hay không...

Ninh Tịch không phát hiện ra ánh mắt của Lôi Minh, chỉ cảm thấy cạn lời với Giang Mục Dã: "Đồ điên! Em đột nhiên phát hiện nếu so sánh với Giang Mục Dã thì em quá ngoan!"

Nửa tiếng sau, ở một bãi rác nào đó ở ngoại ô.

Lâm Chi Chi đạp giày cao gót vượt qua đồng rác cao như núi không may bị gãy gót, vết treo trên chân cũng sưng thêm, cuối cùng cũng đi tới đích cuối cùng là một chiếc xe bus bỏ hoang...

Cô thở hồng hộc thử gõ cửa xe thăm dò một cái, bên trong yên tĩnh, không có bất cứ phản ứng nào.

Vì vậy Lâm Chi Chi đưa tay đẩy cửa mở ra.

Trong xe không có một chỗ ngồi nào, cả chiếc xe đã được cải tạo thành một căn nhà, phía dưới sàn trải thảm lông dê trắng muốt.

Lâm Chi Chi cởi giày, giẫm chân trần lên tấm thảm mềm mại, đi mấy bước rồi mở ra một cánh cửa phòng...

Quả nhiên, Giang Mục Dã đang nằm ngửa trên giường, trong ngực ôm một cái gối ngủ say tít, bên cạnh còn một đồng vỏ bia vứt bừa bãi.

Trần xe đã được cải tạo thành trần thủy tinh, lúc này ánh nắng ban mai chiếu xuống, xuyên qua trần thủy tinh tràn vào. Mái tóc vàng rực của người đang nằm trên giường hình như đang phát sáng giống hết như cả người của cậu ta vậy, bất cứ chỗ nào cũng đều rất chói mắt.

Lâm Chi Chi nhớ lúc Giang Mục Dã cải tạo chiếc xe này đã nói, làm như thế thì buổi tối nằm trên giường là có thể ngắm bầu trời đầy sao.

Lúc đó Giang Mục Dã chỉ đơn giản là một thanh niên đến thời kỳ phản nghịch, không chịu ở nhà nên mới chạy tới cái chỗ quỷ quái này đem một chiếc xe bus cải tạo thành nhà. Không có chuyện gì thì lại chạy đến đây suy ngẫm việc đời...

"Giang Mục Dã... Giang Mục Dã..." Lâm Chi Chi gọi Giang Mục Dã chừng mấy tiếng, cái tên đang ngủ như chết kia vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Cuối cùng, Lâm Chi Chi khom người tiến tới, nhỏ giọng nói với Giang Mục Dã một câu.

Một giây sau, Giang Mục Dĩ giống như giật kinh phong mà bật dậy: "Mẹ nó! Thằng nào dám nói Trầm Tiểu Bạch đẹp trai hơn ông đây! Mắt mù à?"

--- O ---

Chương 725: Tôi Nói Cho Ninh Tịch, Cậu Thích Cô Ấy

Ngay sau đó, Giang Mục Dĩ ngậy ngốc nhìn Lâm Chi Chi đứng ở mép giường: "Đệt... tại sao lại là cô... tôi còn bảo ai thất đức thế... dùng cách này gọi ông đây dậy..."

Giang Mục Dĩ năm đó tuy đẹp trai nhất giới giải trí nhưng mà địch thủ lớn nhất của anh ta là Trầm Tiểu Bạch, hơn nữa hai người thường xuyên bị các fan lôi ra so sánh. Cho nên anh ta hận nhất chính là nghe thấy người ta nói Trầm Tiểu Bạch đẹp trai hơn mình, dẫu cho là ngủ mơ mà nghe thấy cũng có thể nhảy dựng lên. Dù hiện tại Trầm Tiểu Bạch đã giải nghệ thì sự cố chấp này vẫn còn nguyên vẹn.

"Anh Minh tìm cậu đã một ngày một đêm rồi, lễ ký hợp đồng còn nửa tiếng nữa là bắt đầu. Chỗ này cách khách sạn quá xa, cậu chỉ còn chưa đến 30 phút, đó là chưa kể không tắc đường." Lâm Chi Chi nói rất nhanh.

"Ồ, vậy thì sao?" Giang Mục Dĩ lại nằm lại, không có chút ý đứng dậy nào.

"Hợp đồng đại diện lần này phải đàm phán tới ba tháng mới lấy được, vừa nãy anh Minh lo quá mà ngất xỉu rồi đấy."

"Sau đó thì sao?"

Nhìn cái thái độ gọi đòn này của Giang Mục Dĩ, vẻ mặt Lâm Chi Chi vẫn không đổi. Nếu là trước đây xem ra cô sẽ quát to một hồi, thậm chí khóc luôn.

Mà lúc này di động đột nhiên vang lên, là điện thoại của Giang Mục Dĩ.

"Alo, anh Mục Dĩ, tối qua sao đang chơi anh lại chạy mất hả? Hôm nay bọn em chuẩn bị ra biển chơi, anh đi không?" Bên kia di động là giọng nũng nịu của một người phụ nữ.

Giang Mục Dĩ lười biếng trả lời: "Được, một tiếng sau sẽ tới!"

Nói xong thì chậm rãi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lâm Chi Chi nhìn bộ dạng của Giang Mục Dĩ, nhất thời có cảm giác thời gian bị quay ngược...

Năm đó cậu ta cũng y như vậy, tự do phóng khoáng, ích kỷ thích làm bậy.

Tự cho mình là trung tâm của cả thế giới này, tuyệt đối không để mắt bất cứ một ai...

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra... mà khiến cậu ta quay lại bộ dạng này?

Giang Mục Dĩ đang chuẩn bị đi, kết quả một giây sau thì ngân người.

Lâm Chi Chi rút di động ra, gọi cho Ninh Tịch: "Alo, Ninh Tịch à..."

Nghe được cái tên của Ninh Tịch, Giang Mục Dĩ nhất thời biến sắc rồi giật lấy di động của Lâm Chi Chi, vội vàng nhấn tắt di động, sắc mặt xám ngoét: "Lâm Chi Chi, cô làm cái gì vậy?"

Lâm Chi Chi nhìn anh ta: "Hỏi cô ấy anh Minh đã tỉnh chưa."

"Cái gì?"

"Cậu nghĩ là tôi muốn làm cái gì?"

Giang Mục Dĩ đen mặt trả lại di động cho cô: "Tôi nghĩ cô định kêu cô ta tới đánh tôi! Chứ cô nghĩ sao tôi làm vậy?"

Lâm Chi Chi không lên tiếng mà nhìn anh ta chăm chăm.

"Cô nhìn cái gì?" Giang Mục Dĩ bị nhìn thế thì có chút sợ hãi.

Lâm Chi Chi: "Giang Mục Dĩ, bây giờ anh đi ký hợp đồng ngay lập tức."

Giang Mục Dĩ cười nhạo một tiếng, rồi nhìn cô từ trên xuống dưới: "Lá gan lớn quá ha? Dám ra lệnh cho tôi?"

Lâm Chi Chi: "Nếu không tôi sẽ nói cho Ninh Tịch, cậu thích cô ấy."

"Cái gì?????" Giang Mục Dĩ không tin nổi trợn trừng mắt: "Lâm Chi Chi cô dám!"

Lâm Chi Chi mặt không đổi sắc nhìn cậu ta.

Giang Mục Dĩ đột nhiên phát hiện mình mắc bẫy rồi, vội vàng phủ nhận: "Cô có bị úng não hay không? Ai nói ông đây thích cô ta?"

Lâm Chi Chi: "Lúc này cậu nằm mơ có nói."

Sắc mặt Giang Mục Dã cực kỳ khó coi: "Cô... cô gạt tôi?"

Lâm Chi Chi: "Tôi đã ghi âm rồi."

"Mẹ kiếp! Lâm Chi Chi, cô quá hèn hạ!" Giang Mục Dã vừa nói vừa đánh mắt, đột nhiên cướp lấy di động của Lâm Chi Chi chuẩn bị hủy thi diệt tích.

Lúc này Lâm Chi Chi dè tay xuống phím "gửi tài liệu", sau đó không nhanh không chậm nói: Thật ra thì cậu không có nói mơ nhưng mà đoạn đối thoại của chúng ta vừa rồi đã được tôi ghi âm lại, hơn nữa đã được gửi đến hộp thư của tôi rồi, cậu có xóa trong di động của tôi cũng vô ích."

Mặc dù Giang Mục Dã chưa nói gì nhưng cái thái độ kia đã hoàn toàn thừa nhận.

--- O ---

Chương 726: Có Phải Vóc Dáng Của Tiểu Gia Đẹp Hơn Trước Đây Đúng Không?

Quả nhiên, cô đoán không sai.

Thứ có thể làm thay đổi một người đàn ông, chỉ có phụ nữ.

Sự thay đổi sau khi về nước của Giang Mục Dã lần này quá lớn...

Ngoài khả năng này ra, không còn gì khác nữa.

"Lâm Chi Chi...con mẹ nó chứ, coi như cô giỏi!!!" Giang Mục Dã nghiêng răng nghiêng lợi.

Những lời nói đó còn có tính sát thương cao hơn cả mấy lời nói mới...

Lâm Chi Chi dùng tốc độ nhanh nhất chọn một bộ đồ từ trong tủ quần áo rồi vút cho Giang Mục Dã ý bảo mặc vào, sau đó lại gọi điện thoại cho Ninh Tịch đang chuẩn bị bảo cô sau khi Lôi Minh tỉnh lại thì nói với anh ấy là chuyện của Giang Mục Dã đã giải quyết xong rồi, không cần lo lắng.

Kết quả là Giang Mục Dã tưởng cô muốn nói chuyện đó cho Ninh Tịch, liền đem quần áo trên người cởi sạch bách: "Con mẹ nó chứ này thì thay này, này thì thay này! Cô giục cái quỷ gì!"

Lâm Chi Chi: "..."

Vẻ mặt Giang Mục Dã đầy đắc ý: "Sao? Có phải là dáng người của ông đây còn đẹp hơn lúc trước đúng không? Chậc chậc chậc, ai bảo cô từ chức, bây giờ hối hận chưa? Cơ hội để tiếp xúc với ông đây gần như thế này là niềm ước ao của hàng vạn thiếu nữ..."

Lâm Chi Chi: "Anh mà còn lảm mồm nữa tôi gọi thật bây giờ đây."

Giang Mục Dã: "Fuck!!!"

...

Công ty Thịnh Thế.

Ninh Tịch nghe điện thoại của Lâm Chi Chi xong lập tức chạy đến trước mặt

Lôi Minh: "Anh Minh, đừng có giả chết nữa! Mau dậy đi! Chị Chi Chi vừa gọi điện cho em bảo là đã sắp xếp xong xuôi rồi! Chị ấy đã tóm được Giang Mục Dã hơn nữa còn khuyên được cậu ta đi ký hợp đồng rồi!"

"Thật không? Em không lừa anh đấy chứ?" Lôi Minh lập tức bật dậy.

"Em lừa anh làm gì! Chị Chi Chi bảo là bọn họ đang trên đường đến khách sạn rồi!"

"Quá... quá tốt rồi! Anh phải ở nhà làm cái bàn thờ cho Chi Chi mới được!"

Ninh Tịch giật giật khóe miệng cứng đờ: "Nếu như không còn chuyện gì nữa thì em về nhà trước đây!"

"Được, được, được!!!"

Chuyện của Giang Mục Dã cuối cùng cũng giải quyết xong, Ninh Tịch vội vã chạy xuống gara đây mong đợi đi ngắm em BMW mới của cô!

Yo! Lại còn là màu đen nữa chứ!

Chắc là vì đây là chiếc xe đầu tiên do làm việc mà có được nên cô càng nhìn càng thích.

Thật muốn lái quá đi, làm sao bây giờ?

Vết thương của cô ở trên đùi, hơn nữa còn nằm chéch lên trên nữa, thực ra vị trí này lái xe cũng không làm sao đâu đúng không?

Ninh Tịch càng nhìn càng cảm thấy ngứa tay, dứt khoát lên xe.

Ninh Tịch vừa lái xe đi thì đằng sau lưng cô, Lương Bích Cầm với mấy nữ nghệ sĩ khác cũng đi đến.

"Đó là Ninh Tịch đúng không? Chiếc BMW đó là xe của cô ta à?" Một người trong số đó nhìn theo hướng Ninh Tịch vừa đi, lên tiếng hỏi.

"Hình như là thế, nghe quản lý của tôi nói, là xe của công ty cấp cho cô ta đó!" Một nghệ sĩ khác trả lời, ánh mắt hiện lên vẻ hâm mộ lần đầu tiên rõ ràng.

"Cái méo gì thế! Một đứa người mới thôi mà cấp cho hẳn BMW? Hừ, đến giờ còn chưa có tác phẩm nào được công chiếu, chỉ có mỗi một cái quảng

cáo game online, dựa vào cái gì mà có được đãi ngộ tốt như thế?"

"Chắc là do thời gian gần đây cô ta cũng khá nổi? Cái vụ của Hồ Hồng Đạt tôi còn tưởng cô ta chết chắc rồi, ai biết được thế mà ngoắt một cái đã thoát ra được, lại còn được bao nhiêu người đồng tình nữa chứ! Hơn nữa cái bộ Thiên Hạ đó không phải là sắp chiếu rồi còn gì? Nói không chừng lại còn nổi hơn nữa đấy!"

Nghe đến đây, Lương Bích Cầm đứng bên cạnh xì dài một tiếng: "Các cô thì biết cái gì? Cái loại như cô ta chỉ có thể dựa vào tai tiếng và vẻ ngoài để nổi tiếng thôi. Chỉ dựa vào lộ da lộ thịt để leo lên, cho dù có nổi được đi chăng nữa thì vĩnh viễn không bao giờ bước lên con đường nghệ thuật chân chính được!"

"Nói thế cũng đúng!" Những người khác cũng ào ào phụ họa.

"À đúng rồi, nghe bảo Noble tổ chức đêm họp báo công bố tác phẩm mới và dạ tiệc thượng lưu ở Đế Tước nữa đó! Các cô có ai nhận được thiệp mời không?"

--- O ---

Chương 727: Anh Không Thơm Tạm Biệt Người Ta À?

"Cô đang đùa đấy à, mấy người nhỏ bé như chúng tôi sao có thể nhận được lời mời từ buổi dạ tiệc cao cấp như thế!"

"Nghe nói Noble chỉ chuyên cung cấp cho Hoàng Gia chính khách đấy, tuy là không phổ thông nhưng tuyệt đối là còn cao cấp hơn mấy nhãn hiệu Chanel, Tiffany, Armani nhiều!"

Nghe mấy người bên cạnh nói chuyện, Lương Bích Cầm tỏ vẻ lơ đãng, rút một tấm thiệp mời tinh xảo từ trong túi xách: "Các cô đang nói đến cái này à?"

"A! Chính là cái đó đó! Lương Bích Cầm, cô giỏi thật đấy! Thế ra cô cũng được mời!" Một nữ nghệ sĩ vẽ mặt đầy phấn khích dán chặt mắt vào tấm thiệp mời: "Ôi! Cái thiệp mời này thơm thật đấy! Quả không hổ danh là làm nước hoa! Ngay cả thiệp mời cũng sáng tạo thế này!"

"Đương nhiên rồi, nghe nói lần này đối phương mời toàn bộ những người tai to mắt lớn trong giới Thượng lưu và giới giải trí, phim của Bích Cầm bộ nào cũng cũng hot, bộ truyền hình cô đóng năm nay raturing còn qua 2 phần rồi đấy! Được mời cũng là chuyện có thể đoán được mà!"

"Thật hâm mộ quá đi! Tôi cũng muốn được đi xem xem thế nào!"

"Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn!"

Lương Bích Cầm cẩn thận cất tấm thiệp mời đi, sau đó nhìn bọn họ một cái, nói với giọng từ tốn: "Cái này thì tôi không giúp được mọi người rồi, nhưng mà, tôi lại có thể giúp mọi người xin với chị họ của tôi, chị ấy rất thân với Cook - Giám đốc nghệ thuật của Noble, lần này chị ấy là khách mời đặc biệt của Noble đó!"

"Thật thế à! Thế thì tốt quá!"

"Lương Bích Cầm, thật sự cảm ơn cô!"

Dưới sự tăng bốc cảm ơn của mọi người, lòng tham hư vinh của Lương Bích Cầm rốt cuộc cũng được thỏa mãn, vẽ mặt cô ta đặc ý nói: "Khách khí làm gì, chuyện nhỏ mà thôi!"

...

Trên đường về nhà.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một lát thấy khoảng thời gian kế tiếp không còn việc gì nữa, cho nên đang chuẩn bị nhân lúc rảnh rỗi này đi gặp Nhị sư huynh một lát.

Nhưng mà, cô đột nhiên nhớ ra số điện thoại trước đây của Đường Lăng đã không liên lạc được nữa, liền đeo tai nghe bluetooth lên gọi điện cho Lục Đình Kiêu.

"Alo" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ấm của Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch: "Boss đại nhân, số điện thoại của Đường Lăng là bao nhiêu? Anh gửi cho em đi! Vừa vặn buổi chiều đang rảnh, em định hẹn huynh ấy ra gặp nhau một lát."

Lục Đình Kiêu: "Ừ.."

"Đúng rồi, công ty cấp cho em một chiếc BMW! Đẹp lắm nha~~!" Ninh Tịch hưng phấn chia sẻ tâm trạng vui vẻ với Lục Đình Kiêu.

"Em đang lái xe?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Đúng thế!"

"Tập trung vào lái xe đi, cẩn thận vết thương trên đùi đây, anh cúp máy đây."

Đầu bên kia điện thoại, Ninh Tịch tiu nghỉu bĩu môi nói: "Boss đại nhân, anh thật lãnh đạm với người ta quá đi! Anh không thơm tạm biệt người ta à?"

"Đừng quậy."

"Oh, bye bye"

Mấy giây sau, "Ting" một tiếng, điện thoại rung lên.

Chắc là Lục Đình Kiêu gửi số điện thoại qua cho cô.

Ninh Tịch liếc nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong tin nhắn có một dãy số, à mà không, đằng sau còn chữ... moah nữa!

"Phụt..." Ninh Tịch không nhìn được bật cười: "Đại ma vương thật sự quá đáng yêu!"

Sau khi về nhà rồi, Ninh Tịch lập tức gọi điện cho nhị sư huynh.

"Alo~~! Nhị sư huynh?"

"Tiểu sư muội~! Cuối cùng thì muội cũng đã nhớ tới Nhị sư huynh này rồi à~!" Giọng nói từ đầu dây bên kia nghe vẻ cô đơn và ai oán.

"Muội nào đâu có biết huynh đang ở Đế Đô! Huynh... khụ, huynh đang làm việc đấy à? Lúc nào có thời gian rồi? Chúng ta gặp nhau đi?" Ninh Tịch hỏi.

"Yên tâm đi, có thời gian rồi ngay lập tức đây, ai đấy của muội vừa đích thân phê cho huynh nghỉ này, bảo là muội muốn gặp huynh!"

Haiz, một bảo vệ bé nhỏ đang yên đang lành cũng bị "tọng thức ăn cho chó"!

Ninh Tịch: "Ồ...được rồi."

--- O ---

Chương 728: Con Trai Muội

Ở một nhà hàng nào đấy.

"Ái chà chà, vợ sếp đã đến rồi đấy à~!" Một vị trí không xa, một người đàn ông đang vẫy tay với Ninh Tịch.

Người đàn ông có một mái tóc xoăn tự nhiên màu nâu từ trước đến giờ vẫn lộn xộn, một tay nhét túi quần, trên người đang mặc... một bộ đồng phục bảo vệ...

"Phụttttt" sau khi nhìn thấy cái dáng vẻ này của Đường Lãng, Ninh Tịch phụt luôn ngụm nước trong miệng ra ngoài.

"Chậc, nhìn thấy Nhị sư huynh kích động đến thế sao?" Đường Lãng ngồi xuống đối diện cô, nhướn mày hỏi.

"Khụ khụ... Nhị sư huynh, bây giờ huynh đang làm bảo vệ cho công ty của Lục Đình Kiêu thật đấy à?" Tuy rằng đã biết trước rồi, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn thấy không thể tin được.

"Đúng thế! Làm sao nào? Chẳng phải đã nói với muội trong điện thoại rồi còn gì? Bởi vì muội muốn gặp huynh nên Boss đích thân hạ lệnh cho huynh nghỉ nửa ngày đây này! Đường Lãng vừa nói vừa sờ sờ bên hông theo thói quen, ở đó đương nhiên không phải là súng, mà là một... cái dùi cui điện.

"...Nhị sư huynh, rốt cuộc là huynh đã chịu kích thích gì vậy? Chắc không phải là lần trước đánh nhau với Đại sư huynh bị huynh ấy đánh cho hỏng não luôn rồi đấy chứ?"

Đường Lãng ra vẻ ông đây là Độc Cô Cầu Bại lờm cô một cái: "Cảm giác đột nhiên muốn làm người thường này, dám phạm nhân các người không thể hiểu được."

Ninh Tịch: "..."

"Đúng rồi, Tiểu sư muội, muốn hỏi muội lâu rồi, Lục Đình Kiêu và muội... rốt cuộc là quan hệ gì? Tình một đêm hay nhiều đêm? Hay là... anh ta đang bao nuôi muội?" Đường Lãng nằm bò ra bàn, cực kỳ hứng thú mà truy hỏi.

Tình một đêm hay nhiều đêm??? Sao huynh không nói thẳng ra là bạn

giường luôn đi!

Trên đầu Ninh Tịch có mấy cái vạch đen: "Vớ vẩn, bọn muội là quan hệ yêu đương nam nữ quang minh chính đại!"

"Gì cơ! Muội chơi thật đấy à?" Đường Lãng nghe thê trên mặt không khỏi kinh ngạc: "Chẳng trách dạo gần đây ai đó lại điên cuồng như thế..."

"Ai đó? Anh nói ai?" Trên mặt Ninh Tịch hiện lên vẻ cảnh giác.

"Không ai cả." Đường Lãng đánh trống lảng: "Cả hai yêu đương được bao lâu rồi?"

Ninh Tịch đếm đếm: "Ừm... nếu cộng thêm cả hôm nay nữa là ba ngày."

"Khụ khụ khụ... thê chẳng phải là lúc ở Dibu mới xác định quan hệ hả?" Đường Lãng kinh ngạc nói.

Ninh Tịch liếc xéo anh ta một cái: "Đúng thê, hoạn nạn thấy chân tình, huynh nghe thấy câu này bao giờ chưa?"

Đường Lãng: "...". Cảm thấy ai đó nếu như biết sự thật, biết mình trở thành "công thần" chắc chắn sẽ tức chết...

Những ngón tay của Ninh Tịch gõ gõ lên mặt bàn: "Bây giờ đến lượt muội hỏi huynh!"

"Muội muốn hỏi cái gì?" Đường Lãng nhướng mày.

"Sao tự dưng đang yên đang lành huynh lại chạy đến chỗ Lục Đình Kiêu làm... bảo vệ?"

"Theo như nhu cầu mà thôi."

Ninh Tịch nghe thê liền lộ ra chút suy tư, xem ra Nhị sư huynh có chuyện cần nhờ Lục Đình Kiêu giúp, giữa hai người đã đạt được thỏa thuận gì đó.

Còn về phần cụ thể tình hình là gì, Ninh Tịch cũng không định hỏi nhiều.

Có một vài chuyện, biết càng ít càng tốt.

Cho nên, Ninh Tịch đi thẳng vào vấn đề chính: "Lần này muội đến tìm huynh thực ra là có chuyện nghiêm chỉnh, Nhị sư huynh, huynh có hứng thú

muốn làm thêm không?"

Đôi mắt của Đường Lãng lóe sáng: "Làm thêm? Huynh có hứng đấy! Huynh đang thiếu tiền mà! Toàn bộ tài khoản trước kia của huynh đã bị cái tên thần kinh Đường Dạ kia phong tỏa rồi! Quá u là vô tình, vô sỉ, cứ thích cố tình gây chuyện!"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Ha ha... Đại sư huynh không giết huynh đã coi là tình sâu nghĩa nặng với huynh lắm rồi đấy!"

"Nói đi, việc gì? Không cần biết làm cái gì, chỉ cần có tiền là huynh làm!" Đường Lãng quả quyết nói.

"Đừng có đồng ý nhanh thế, việc làm thêm mà muội nói là làm sự phụ dạy võ cho một đứa trẻ năm tuổi, rất nghiêm túc đấy, cực kỳ dụng tâm đấy, dạy cho đứa trẻ ấy tất cả những gì huynh biết."

"Đường Lãng vuốt vuốt tóc mái: "Trẻ con năm tuổi? Hơi bị khó đấy! Con nhà ai mà lại có thể để Tiểu sư muội đích thân tìm đến huynh vậy!"

Ninh Tịch nhấp một ngụm trà: "Con trai muội."

"Phụt..."

--- O ---

Chương 729: Khẩu Vị Của Lục Đình Kiêu Nặng Thế

"Muội sinh con lúc nào thế? Hơn nữa còn năm tuổi! Muội thế mà còn có chức năng sinh con nữa à?" Vẻ mặt của Đường Lãng như thể gặp phải quỷ, không ngừng đánh giá Ninh Tịch.

Ninh Tịch để tránh cho Đường Lãng trợn mắt kinh ngạc khi nhìn thấy cô mặc đồ nữ cho nên đã cố ý về nhà thay đồ nam rồi mới đến gặp anh ta.

Nhưng mà, kể cả có mặc đồ nam đi chẳng nữa nhưng cô vẫn là phụ nữ đấy, được chưa...

"Bà đây vốn dĩ là phụ nữ, tại sao lại không có công năng đó?" Ninh Tịch vẻ mặt đầy châm nín.

"Thật sự... thật sự là con trai của muội à?"

Ninh Tịch khinh bỉ nhìn anh ta một cái: "Con trai của Lục Đình Kiêu thì không phải là con trai của muội à?"

Khóe mép Đường Lãng giật một cái: "Muội thật đúng là không coi như người ngoài! Huynh còn tưởng là con trai muội thật cơ... nói ra mới thấy, muội đối xử với con trai của Lục Đình Kiêu cũng tốt quá đấy? Quan tâm đến thế cơ à?"

"Liên quan gì đến huynh, rốt cuộc thì huynh có làm hay không?"

"Làm làm làm, chỉ cần là có tiền, cái gì huynh cũng làm!"

"Vậy coi như xong nhé, thời gian là thứ bảy, chủ nhật hàng tuần, bởi vì bình thường thằng bé còn phải đến nhà trẻ. Ngoài ra, ba tháng kiểm tra một lần, nếu như huynh dạy không được, muội sẽ đổi người đấy." Ninh Tịch nghiêm túc nói.

"Chậc chậc chậc...." Đường Lãng nhìn cô, chép miệng mãi.

"Huynh chép miệng cái gì?"

"Trở thành phụ nữ của người khác rồi, cánh tay cũng chia ra ngoài luôn rồi! Tiểu sư muội suốt ngày bám lấy huynh năm đó đã không thể quay về nữa rồi!"

"Ha ha ha, đến huynh còn đi làm bảo vệ thì trên thế giới này còn có cái gì không thể xảy ra nữa chứ?"

Nói chuyện cả buổi với Đường Lãng, Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra vẫn còn một vấn đề quan trọng muốn hỏi.

"Đúng rồi, Nhị sư huynh, cái đó... có phải Lục Đình Kiêu đã biết chuyện đó của muội rồi không? Cũng biết quan hệ giữa huynh với muội?"

Đường Lãng nhấp một ngụm trà: "Chắc là biết rồi!"

Nghe được đáp án, Ninh Tịch lại thở phào một hơi, thực ra lúc đó trong kho quân dụng bỏ hoang ở Philadenphia, Lục Đình Kiêu đã tận mắt nhìn thấy hết rồi giờ cô còn lo anh biết hay không biết cái gì!

Ninh Tịch đang suy nghĩ, đột nhiên Đường Lãng ngồi trước mặt lại thốt ra một câu: "Ái chà chà... ai đó coi như xong rồi, không tài nào ngờ được khẩu vị của Lục Đình Kiêu lại nặng như thế~!"

Mặt Ninh Tịch đen sì: "Đệt! Huynh lại nghĩ ra cái gì đó! Tại sao thích muội lại có nghĩa là khẩu vị nặng?"

"Thích được muội lại chẳng phải là khẩu vị nặng à?"

"..." Thôi được rồi! Thực ra hình như cũng hơi nặng...

Châu Giang Đế Cảnh.

Vừa mới đến cửa, Ninh Tịch đã thấy một người đeo khẩu trang kính râm che kín mít ngồi trước cửa đợi.

"Lông vàng? Tại sao ông lại ở đây?"

"Bà đi đâu thế hả? Chết cóng tôi rồi, mau mở cửa đi!" Giang Mục Dã thúc giục.

Cái tên này...

Ninh Tịch lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó rót cho anh ta một cốc nước ấm: "Ông ký hợp đồng rồi à?"

"Ừ." Giang Mục Dã lùng bùng ừ một tiếng.

"Tại sao tự nhiên chạy đến chỗ tôi làm gì? Tôi còn tưởng ông muốn tuyệt giao luôn với tôi thật cơ đấy!" Ninh Tịch nhướn mày nói.

Giang Mục Dã nghe thế lại một bụng tức: "Bà còn dám nói nữa à, cũng không biết lúc đầu đưa nào mạnh mẽ bảo tôi yên tâm, còn bảo lòng mình chứa sao trời biển rộng, tuyệt đối sẽ không vì bất cứ bông hoa cọng cỏ nào bên đường mà dừng lại!"

"Ôi ~ ai bảo tình yêu đến quá nhanh, như thể một cơn lốc xoáy cuốn bay mọi suy tính của tôi~!"

Giang Mục Dã nhìn cơn tức muốn đánh cho cô một trận lại, thở dài một hơi: "Tôi đến muốn nói với bà một câu... trong khoảng thời gian này... nếu như Lâm Chi Chi có nói gì với bà về tôi thì... bà đừng có tin!"

"Nói cái gì cơ?"

"Không cần biết cô ta nói gì, dù sao bà không cần tin là được!" Giang Mục Dã cúi kính nói rồi đeo khẩu trang lên: "Tôi đi đây!"

"Ồ..." Chạy đến tận đây chỉ để nói một câu chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cái tên này thần kinh à...

--- O ---

Chương 730: Cuối Cùng Lại Gặp Nhau Rồi

Tối ngày hôm sau.

Khách sạn Đế Tước.

Buổi ra mắt sản phẩm mới của nhãn hiệu xa xỉ hàng đầu thế giới Noble sắp bắt đầu, hơn nữa còn nhân dịp này tung ra quảng cáo chính thức ở thị trường người Hoa.

Tham gia buổi lễ ngày hôm nay có nhà điều chế nước hoa Kristen Green, đạo diễn Tăng - đạo diễn phim Đỏ Và Đen và Gió, giám đốc nghệ thuật của Noble - Cook Brian, nhà điều chế nước hoa cao cấp trong nước Bạch Tường Vi, siêu sao trong giới giải trí Tô Dĩ Mạt, Tống Lâm... và hàng loạt các đại gia trong giới đều xuất hiện.

Hôm nay Tô Dĩ Mạt vì để phối hợp với chủ đề nước hoa nên mặc một bộ váy có những đóa hoa đính khắp người như vườn địa đàng, nhìn vào trông cực kỳ thần bí tao nhã.

"Chị Dĩ Mạt, hôm nay chị đẹp quá!"

"Nói vớ vẩn, chị Dĩ Mạt ngày nào chả đẹp!"

"Hôm nay may mà có chị Dĩ Mạt, bằng không chúng ta đã không vào được!"

Đám nghệ sĩ nhỏ thông qua Tô Dĩ Mạt đi cửa sau để vào được bữa tiệc ào ào tâng bốc cô ta.

"Đừng khách khí, đều là đồng nghiệp với nhau cả." Tô Dĩ Mạt thản nhiên nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên có người nhớ ra liền hỏi: "Đúng rồi, mọi người có biết đại sứ thương hiệu cho sản phẩm mới lần này của Noble là ai không? Bên Noble vẫn cứ giữ bí mật suốt, trong giới không lộ ra chút tin tức nào cả, thật thần bí!"

"Có gì mà thần bí, chẳng phải là Lý Nhạc Lãng sao!" Lương Bích Cầm tỏ vẻ đã biết tin tức nội bộ.

Nghe đến đó, có người tiếc hận: "Lý Nhạc Lãng? Tại sao lại là người của Tinh Huy? Thịnh Thế của chúng ta cũng có người đi casting mà? Chị Dĩ Mạt

là vì có hợp đồng quảng cáo khác, Bích Cầm tại sao cô lúc đó không đi thử xem?"

Lương Bích Cầm nghe thế, vẻ mặt thoát cái đã trở nên khó chịu, cô ta đương nhiên cũng đã đi thử nhưng đã bị loại ngay từ vòng gửi xe.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lương Bích Cầm không tốt, người nói ra câu đó mới nhận ra mình lỡ lời, vội chữa sai: "Xem trí nhớ của tôi kìa, lúc đó cô đang bận quay phim thế nên không có thời gian rồi! Thật sự là đáng tiếc!"

Thế vẻ mặt của Lương Bích Cầm mới dịu đi, cô ta nói: "Ừm, lúc đó bận quá nên không đăng ký đi casting."

Nói rồi trong lòng cô ta tự cảm thấy may mắn, may là quá trình tuyển người của Noble hoàn toàn được giữ bí mật, cô ta có đăng ký tham gia casting thật hay không cũng không ai biết....

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy có hai người bước lại từ phía cửa.

"Đó chẳng phải là Ninh Tịch và Lâm Chi Chi sao? Hai người đó sao lại chạy đến đây?"

"Cái này chẳng phải rất hiển nhiên sao? Lâm Chi Chi cũng cảm thấy đẳng cấp của Ninh Tịch rất thấp kém nên muốn để cô ta đến những trường hợp này nhiều nhiều một chút, cố rửa hết cái mùi quê mùa trên người cô ta đi ha ha ha!"

"Á! Đạo diễn Cook kìa! Đạo diễn Cook ra rồi!" Rất nhanh sau đó mấy người này đã bị giám đốc nghệ thuật của Noble đột nhiên xuất hiện thu hút sự chú ý.

"Hình như ông ấy đang nhìn về phía chúng ta kìa! Ồi, ông ấy đi đến đây kìa!"

Lương Bích Cầm tuy rằng rất kích động nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh thấp giọng nói: "Có gì mà phải ngạc nhiên, tôi đã bảo là quan hệ giữa đạo diễn Cook và chị họ tôi rất tốt mà!"

Tô Dĩ Mạt đứng dậy vẻ mặt rất tự nhiên: "Ngài Cook, đã lâu không gặp."

Cook khách khí bắt tay với cô ta: "Cô Tô, lại gặp mặt rồi! Cám ơn cô và bạn

bè đã đến ủng hộ!"

"Đâu có, ngài khách khí quá rồi!"

Nhìn thấy dáng vẻ thân thiết của Tô Dĩ Mạt và Cook, vẻ mặt của những nữ nghệ xung quanh tràn đầy hâm mộ, Lương Bích Cẩm cũng tỏ ra rất vinh dự.

"Hôm nay bận quá, tôi xin được thất lễ trước nhé."

Cook vừa nói vừa hướng ánh mắt nhìn về phía xa, vẻ mặt sốt ruột dường như thật sự rất gấp gáp, thuận miệng hỏi han mấy câu rồi lập tức đi về phía hướng đằng sau lưng Tô Dĩ Mạt...

"Hi! Tịch! Honey của tôi! Cuối cùng chúng ta cũng gặp lại rồi!"

--- O ---

Chương 731: Honey, Cô Đang Yêu Sao?

Lúc Cook và Tô Dĩ Mạt nói chuyện với nhau thì rất khách khí nhưng lúc thấy Ninh Tịch thì cả khuôn mặt như sáng bừng lên, giọng nói đầy nhiệt tình, hơn nữa còn ôm Ninh Tịch một cái thật chặt nữa.

Ninh Tịch từng ở Mỹ bốn năm, cô đã quen với cách thức chào hỏi nhiệt tình của họ vì thế bèn thoải mái ôm lại: "Đã lâu không gặp."

"Ôi, Honey ơi, tại sao..." Cook đột nhiên nhìn cô từ trên xuống dưới với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Ninh Tịch mở to hai mắt: "Tôi làm sao cơ?"

"Honey, sao cô lại hấp dẫn hơn trước nhiều thế này rồi." Giọng điệu của Cook đầy vẻ kích động.

Ninh Tịch dở khóc dở cười: "Đạo diễn của tôi ơi, ngài cũng biết nịnh con gái quá đấy."

Lúc này khuôn mặt Cook đầy vẻ chân thành: "Ồ không không không, Honey à, cô hấp dẫn hơn nhiều thật mà, không, nói đúng hơn là "động lòng người", Honey cô đang yêu à?"

"..." Lúc này khuôn mặt Ninh Tịch lại đầy vẻ bối rối, mẹ nó, ông ta có hỏa nhãn kim tinh đấy à?

"Khụ khụ, đạo diễn Cook, ngài thật biết nói đùa quá!" Ninh Tịch cố kìm liếc Lâm Chi Chi bên cạnh, vội vàng tùy tiện trả lời cho qua.

Cũng may là Cook không truy hỏi vấn đề này, Lâm Chi Chi cũng không để ý tới.

"Lát nữa gặp lại nhé Honey, tôi có dự cảm rằng tất cả mọi người đều sẽ bị vẻ đẹp của cô khiến cho mê hoặc cho mà xem!"

"Lát nữa gặp, cảm ơn ngài đã khen ngợi!"

...

Tô Dĩ Mạt và Lương Bích Cầm không nghe được nội dung câu chuyện của họ nhưng thái độ của Cook và Ninh Tịch quả thật là rất thân thiết.

Sắc mặt Tô Dĩ Mạt lại trầm xuống mấy phần.

Vẻ mặt Lương Bích Cầm càng khó coi hơn: "Sao cô ta lại có quan hệ tốt với đạo diễn Cook như thế chứ?"

"Tôi thấy là lại leo lên được đại gia nào rồi!" Một diễn viên nữ bên cạnh châm chọc.

Lương Bích Cầm hừ một tiếng: "Tôi đã nói mà, với tài nguyên trong tay Lâm Chi Chi hiện giờ sao có thể kiếm được thiệp mời cho cô ta chứ... công phu leo giường của con ả này đúng là càng lúc càng cao!"

Tô Dĩ Mạt lườm cô ta một cái, vẻ mặt không vui: "Đừng có nói bậy, quên những gì chị đã nói gì với em rồi sao."

Cô em họ này của cô cũng quá xúc nổi rồi, phải biết là trong nghề ai cũng biết nó là em họ cô, cứ ăn nói không suy nghĩ như thế rồi cũng có ngày liên lụy đến cô.

"Em xin lỗi, chỉ là em thấy con Ninh Tịch kia ngứa mắt quá thôi!" Lương Bích Cầm miệng thì lâu bầu nhưng cũng đã bớt bớt lại.

"Chị Dĩ Mạt thật tốt tính, nếu em là chị, suốt ngày bị buộc phải lảng xê cùng người khác thế này thì chắc em sẽ không chịu nổi mất..."

"Đúng thế! Đúng thế!"

...

Một lát sau, buổi công bố sản phẩm mới cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Đầu tiên là người sáng lập Noble trình bày thông điệp của sản phẩm và kế hoạch mở rộng thị trường Trung Quốc ra sao, sau đó là Tô Dĩ Mạt thay mặt nhưng người mẫu ở đó lên tiếng phát biểu.

Tô Dĩ Mạt vẫn giữ vững phong cách nữ thần, lúc được phỏng vấn thì trả lời: "Tôi rất thích sản phẩm của Noble, cũng rất tán thưởng tinh thần sáng tạo của Noble, hôm nay tôi rất vinh dự khi được tới đây tham gia buổi ra mắt sản phẩm nước hoa mới này..."

"Dĩ Mạt, nghe nói đạo diễn Cook vốn chỉ định người đại diện là cô, có điều bây giờ cô đang là đại sứ thương hiệu của Chanel nên mới không tham gia

được, có phải như thế hay không ạ?" Một phóng viên hỏi.

Tô Dĩ Mạt cười cười: "Quả thật là có hơi tiếc nuối."

Lời này xem như đồng ý với lời mà phóng viên nói.

Vì vậy phóng viên lại chuyển mic qua đạo diễn Cook, thuận miệng hỏi tiếp: "Chắc hẳn đạo diễn Cook cũng rất tiếc nuối nhỉ!"

Cook không chút do dự nói: "NO NO NO, đây là vận may của tôi! Người Trung Quốc các bạn chẳng phải có câu "Tái ông mất ngựa - sao biết là họa mà không phải là phúc", tôi nghĩ tâm trạng của tôi chính là như thế! Tôi rất hài lòng với người đại diện lần này! Cô ấy quá tuyệt vời!"

--- O ---

Chương 732: Người Đại Diện Giấu Mặt

Cook vừa nói như thế thì mọi người ở đây đều có chút lúng túng.

Phóng viên vừa ra câu hỏi này cũng toát mồ hôi lạnh, người ngoại quốc này có vẻ hơi ngay thẳng quá thì phải...

Cho dù là vô tâm nhưng nói thế thì cũng khiến cho người khác khó chịu mà.

Cuối cùng thì lại là Tô Dĩ Mạt cười cười như không để ý tới lên tiếng: "Có thể khiến đạo diễn Cook khen ngợi như thế, chẳng hẳn đối phương là một nghệ sĩ rất ưu tú!"

Đạo diễn Cook gật đầu liên tục: "Đúng vậy."

Cũng may là Tô Dĩ Mạt rộng lượng thế nên trình trạng lúng túng này đã được hóa giải rồi...

Chỉ có điều mọi người lại càng thêm hứng thú với người đại diện sắp được công bố.

Rốt cuộc là Cook cố ý nói như thế để đánh bóng thương hiệu hay là người đại diện kia quả thật tốt như thế?

Khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn, dù sao thì Noble cũng là nhãn hiệu nổi tiếng như thế, hiển nhiên người đại diện lần này sẽ là một nghệ sĩ nổi tiếng, thậm chí là siêu nổi tiếng, đây hẳn cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Sau sự việc nhỏ đó, buổi trình diễn sản phẩm mới vẫn tiếp tục diễn ra, nhân viên đang nhiệt tình đưa các mẫu giấy thử nước hoa mới lên cho quan khách và chúng phóng viên.

"Nước hoa Noble có bề dày lịch sử hơn hai trăm năm, cách điều chế cao siêu được truyền từ đời này qua đời khác, vẫn là kỹ thuật chưng cất hương thơm và các nguyên liệu cao cấp được tuyển chọn nghiêm ngặt từ những đóa hoa hồng ở vườn hoa hồng Bulgaria, Florence Jasmonic, hoa huệ ở Ấn độ, cỏ thơm dưới biển, hoa y lan của Madagasca..."

Mọi người nhẹ nhàng ngửi thử mùi hương trên giấy, mùi thơm ngào ngạt trong không khí khiến người ta như lạc vào cung điện xa hoa cổ xưa, không nén nổi mà bày ra tư thế đoan trang.

Nương theo lời giới thiệu đầy sinh động, cả hội trường say mê trầm trồ khen ngợi, màn hình trước mặt yên ắng phát sáng...

Màn hình xuất hiện bầu trời đầy mây đen, ống quay lập tức xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây đen, trở thành những con đường cái mang màu sắc cổ xưa của thành Trường An.

Một cô gái lam lũ mặc áo vải thô, mái tóc tán loạn, khuôn mặt cũng chẳng lấy gì làm sạch sẽ gần như không thể nhìn ra dung mạo thật được nữa xuất hiện trên màn hình.

Thấy vậy, quan khách và phóng viên dưới đài đều ra vẻ kinh ngạc không thôi.

"Có phải tôi nhìn nhầm không? Đây là đoạn quảng cáo mà Noble chi một đồng tiền làm ra sao?"

"Không phải chủ đề của Noble là cao quý à?"

"Đúng vậy, sao nữ nhân vật chính trong đoạn quảng cáo lại là một cô gái ăn mày nhỉ?"

Lúc này, một đội Cẩm y vệ cưỡi ngựa lao nhanh qua, không hề chú ý đến cô gái ăn mày ngồi ở ven đường...

Hình ảnh chiếu đến đây, người xem vẫn không tài nào hiểu nổi như trước, hoàn toàn không nghĩ ra được câu chuyện sẽ phát triển theo hướng nào.

"Đã xem đến đây rồi mà vẫn không biết người đại diện là ai..."

"Vớ vẩn, bôi cả mặt thành như thế rồi thì ai mà nhận ra được nữa chứ!"

"Chẳng phải người đại diện này thảm quá rồi sao?"

"Chẳng nhẽ cô gái ăn mày vừa rồi chỉ là người qua đường, nhân vật chính còn ở phía sau?"

...

Dưới đài xôn xao bàn tán trong nghi vấn, màn ảnh lại chiếu đến con đường liễu rủ đong đưa trong từng làn gió khẽ bay qua. Sau đó, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, đội cưỡi ngựa vừa đi qua đột nhiên quay lại, sau đó dừng lại

trước mặt cô gái."

Tướng quân cầm đầu nhảy nhanh xuống khỏi con ngựa cao to, vén vạt áo, cung kính quỳ một chân xuống trước mặt cô gái ăn mày kia.

Ngay lập tức, các thị vệ khác cũng đều xuống ngựa đồng loạt hành lễ trước mặt cô gái kia...

--- O ---

Chương 733: Vẻ Đẹp Khiến Toàn Hội Trường Kinh Ngạc

Sau đó, màn ảnh chiếu vào ngay mặt của cô gái, làn tóc của cô khẽ bay trong gió, tựa như một làn hương vô hình.

Nhìn thấy trường hợp như thế mà vẻ mặt cô gái không hề có chút ngạc nhiên nào, đôi mắt trong suốt cao ngạo lạnh lùng khiến tất cả mọi người đều cảm nhận được sự cao quý.

Ngay sau đó, hình ảnh lại thay đổi, từ đường cái Trường An bay tới trong Hoàng cung xa hoa.

Trong màn ảnh là bóng lưng một cô gái, cô ấy mặc một bộ đồ hoa lệ bằng sợi tơ vàng, búi tóc tinh xảo, bước chân đoan trang, bước từng bước một đi vào trong điện.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đã hiểu câu chuyện, thật ra cô gái ăn mày kia là một cô công chúa muốn du ngoạn trong chốn dân gian. Cho dù đã tô vẽ khuôn mặt một cách bản thủ và khoác lên mình bộ quần áo tả tơi nhưng cuối cùng lại vẫn bị phát hiện ra bởi mùi hương đầy cao quý trên người cô.

Mọi người chưa kịp tán thưởng không thôi về sự sáng tạo của quảng cáo này thì trong màn hình lớn, hình ảnh đã đổi thành khuôn mặt chính diện của công chúa.

Cuối cùng cũng thấy mặt của công chúa điện hạ rồi, mọi người không khỏi mong chờ.

Chỉ thấy dưới trâm cài tóc khẽ khàng chập chờn, công chúa từ từ ngẩng đầu lên.

Giữa trán cô là bông hoa lửa rực rỡ, khuôn mặt ung dung xinh đẹp cao quý vô cùng khiến mọi người kinh ngạc đến nỗi phải hít một hơi thật sâu...

Bởi vì có hình tượng ăn mày đối lập nên cảnh này lại càng khiến người ta rung động hơn.

Điều rung động nhất chính là tất cả mọi người đều đã nhận ra cô gái đó là ai!

"Ninh Tịch! Là Ninh Tịch!"

"Nữ phụ đóng vai Mạnh Trường Ca trong Thiên Hạ - Ninh Tịch!"

"Quá... quá đẹp! Tôi nhớ lúc xem trailer của Thiên Hạ thì đã ngạc nhiên bởi vẻ đẹp của cô ấy lắm rồi!"

...

Hiện trường có người vui mừng, có người ngạc nhiên và cũng có người khó chịu, Tô Dĩ Mạt suýt nữa đã hát đổ cốc trà bên cạnh.

Sao lại là Ninh Tịch!

Tại sao lại như thế!

Tại sao lại là Ninh Tịch!

Lương Bích Cầm không khống chế được mà đứng thẳng lên, muốn nhìn cho rõ xem, miệng thì thảo với vẻ không tin nổi: "Không thể nào! Tại sao lại là Ninh Tịch! Có phải là sai rồi không?"

"Đúng vậy, Bích Cầm, chẳng phải cô nói là Lý Nhạc Lãng sao?"

"Sao Ninh Tịch lại có tư cách nhận vai trò đại diện này được cơ chứ!"

...

Tuy trong toàn bộ cảnh phim, khuôn mặt Ninh Tịch chỉ xuất hiện ở một giây cuối cùng thôi nhưng cũng đủ để lại cho mọi người ấn tượng vô cùng sâu sắc, đó chính là Ninh Tịch, bọn họ không nhận nhầm!

Sau mấy giây im lặng ngán ngùi, tiếng vỗ tay vang lên như sấm khắp hội trường!

"Đặc sắc! Quá đặc sắc! Không hổ là đạo diễn Cook! Thật tuyệt vời!"

"Tuy rằng toàn bộ quảng cáo không hề có lời kịch nào nhưng lại truyền đạt được thông điệp, cao quý là một loại khí chất! Cho dù công chúa có lưu lạc đầu đường xó chợ, hóa trang thành ăn mày thì vẫn là công chúa! Kể là dưới bộ dạng của một tên ăn mày khí chất cao quý của cô ấy vẫn không thể nào mất đi!"

"Thật lợi hại!"

"Tuyệt hơn nữa là một giây lộ mặt cuối cùng của nữ chính, khiến cho trong đầu tôi chỉ còn lại một giây cuối cùng kia!"

...

Đến khi trên màn hình lớn chỉ còn bình thủy tinh được thiết kế hoa lệ cùng với nhãn hiệu, mọi người vẫn còn đang đắm chìm trong vẻ đẹp của Ninh Tịch.

"Sau đây, xin mời đại diện của chúng ta, cô Ninh Tịch!"

Trong giọng nói kích động của MC, Ninh Tịch vẫn ngồi yên trong góc không ai chú ý đến lúc này mới từ từ đứng lên.

Đạo diễn Cook vô cùng nhiệt tình tự xuống đài, cúi chào với Ninh Tịch sau đó đưa tay đỡ tay cô đi lên đài.

--- O ---

Chương 734: Chắc Chắn Là Có Trò Hay Để Xem

Đến lúc này thì hoàn toàn không còn gì mà nghi ngờ nữa.

Người đại diện của Noble lần này đúng là Ninh Tịch.

"Thật không ngờ người đại diện thần bí kia lại là Ninh Tịch! Lần này cạnh tranh kịch liệt như thế, tin rằng có rất nhiều nghệ sĩ tham gia ứng tuyển! Chẳng hay tại sao đạo diễn Cook lại chọn cô Ninh đây?"

"Bởi vì trước khi tuyển chọn, tôi thấy hình tượng của Mạnh Trường Ca có khí chất cao quý và cứng cỏi mà chúng tôi cần nhất!" Đạo diễn Cook thỏa mãn trả lời.

"Ninh Tịch, có thể phát biểu cảm nghĩ của cô về nước hoa cho chúng tôi nghe được không?" MC lại quay sang hỏi Ninh Tịch.

"Nước hoa là mùi hương thể hiện tính cách của một người, đẳng cấp của một người chính là nằm ở hương thơm. Lấy ví dụ nhé, đối với phụ nữ mà nói, có thể đàn ông sẽ không nhớ hôm nay cô mặc đồ gì, thậm chí còn quên cả khuôn mặt của cô nhưng chắc chắn sẽ nhớ mùi hương trên người cô và vĩnh viễn không quên được mùi hương đó!" Ninh Tịch bình tĩnh trả lời, các phóng viên đồng loạt ghi chép lại, không hề có tình huống luống cuống hay khản trương nào.

Buổi ra mắt sản phẩm diễn ra trong không khí hài hòa, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Ninh Tịch, không ai chú ý tới phía cửa ra vào có hai người đến muộn.

Ninh Tuyết Lạc nhìn Lý Nhạc Lãng phải kéo mình đi đến bằng được, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ.

Tuy cô ta cũng nhận được thiệp mời nhưng biết đại diện là Ninh Tịch nên đương nhiên cô ta cũng chẳng muốn tự gây phiền phức cho mình.

Cô ta cho rằng chắc chắn Lý Nhạc Lãng cũng sẽ không tới, không ngờ Lý Nhạc Lãng không chỉ tự dẫn xác tới mà còn kéo cả cô ta tới nữa.

"Tuyết Lạc, tin mình đi, cậu xem xem, một lát nữa chắc chắn sẽ có trò hay để xem!" Lý Nhạc Lãng ác độc nhìn Ninh Tịch đang được mọi người vây quanh.

Vị trí đó là của cô ta.

Những ánh mắt hâm mộ tán thưởng, vốn tất cả đều là của cô ta nhưng bây giờ lại bị con đàn bà vô liêm sỉ này cướp hết!

Ninh Tuyết Lạc nhìn ánh mắt chắc chắn của Lý Nhạc Lãng, vẻ mặt có hơi bất an. Có điều, Lý Nhạc Lãng đã muốn phá Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc đương nhiên là mong Lý Nhạc Lãng sẽ thành công, vì thế cô ta bèn ngồi xuống bên cạnh Lý Nhạc Lãng, theo dõi diễn biến tiếp theo.

Hừ, đối phó với Ninh Tịch vốn không cần cô ta phải tự ra tay.

Lúc này, Lương Bích Cầm đang phần hận không thôi cũng chú ý thấy Lý Nhạc Lãng đến, đôi mắt liền sáng ngời lập tức quay sang, nhỏ giọng hỏi: "Lý Nhạc Lãng, cô cũng tới sao!"

Lý Nhạc Lãng tùy ý gật đầu, đối nghệ sĩ của Thịnh Thế cô ta ghét còn không hết, chẳng qua vẫn phải nể mặt mà thôi, hơn nữa lúc này cô ta vẫn đang đặt hết sự chú ý lên đài, hiển nhiên là không có tâm trạng đáp lời người khác.

Lương Bích Cầm lại không chờ được, bèn hỏi: "Người đại diện của Noble chẳng phải là cô ư? Sao lại thành Ninh Tịch rồi?"

Lý Nhạc Lãng cau mày, vẻ mặt hơi khó coi lại buồn bã nói: "Từ đầu tôi cũng tưởng là tôi, nhưng mà... Haiz thôi vậy!"

Nghe nói như thế, Lương Bích Cầm và mấy nghệ sĩ chung quanh đều nhận ra có gì đó không đúng.

Lời này của Lý Nhạc Lãng sao nghe ra lại có gì đó là lạ? Sao lại là cũng tưởng rằng là cô ta?

Lương Bích Cầm đảo mắt, trong lòng đột nhiên hưng phấn, chẳng nhẽ trong chuyện này còn có gì mờ ám sao?

Đúng lúc này, đang đến phần các phóng viên hỏi thì đột nhiên có một phóng viên hỏi bằng giọng sắc bén: "Mọi người đều biết lần này việc tuyển chọn cạnh tranh rất khắc nghiệt, có điều, tôi biết còn có mấy người báo danh đều là những nữ minh tinh rất nổi tiếng, thậm chí còn có cả Phương Hiểu Văn, Mạnh Thi Ý! Tại sao đạo diễn Cook lại chỉ dựa vào Thiên Hạ mà chọn Ninh Tịch làm người đại diện?"

--- O ---

Chương 735: Phán Bác Bằng Thực Lực

Nghe đến đó, mọi người đều ra vẻ giật mình, đúng là thật dễ dàng liên tưởng đến phương hướng mập mờ mà...

Mà phóng viên kia lại tiếp tục: "Trước kia tôi nhận được tin tức nội bộ nói rằng đã xác định người đại diện là cô Lý Nhạc Lãng của công ty giải trí Tinh Huy, vậy tại sao giữa chừng lại đổi thành Ninh Tịch? Phải chăng trong đó có điều gì mà người khác không biết sao?"

Phóng viên đã nói rõ ra như thế rồi, từng câu từng chữ đều đang ám chỉ rằng: Ninh Tịch dựa vào quy tắc ngầm mới cướp được vị trí của Lý Nhạc Lãng!

Khấp hội trường lập tức xôn xao!

Ngay cả vẻ mặt cố tỏ ra bình tĩnh của Tô Dĩ Mạt cũng giãn thêm mấy phần khó mà nhận ra được.

Lương Bích Cầm hưng phấn: "Em biết ngay là như thế mà!"

Ở chỗ ngồi phía sau, Lý Nhạc Lãng khoanh hai tay trước ngực nhìn Ninh Tuyết Lạc với ánh mắt đặc ý, hiển nhiên phóng viên kia chính là do cô ta sắp xếp.

"Có thể mời đạo diễn Cook và cô Ninh Tịch trả lời cho chúng tôi về vấn đề này hay không?" Phóng viên kia nhìn Ninh Tịch với ánh mắt trào phúng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Ninh Tịch với vẻ mặt đầy hưng phấn và tò mò, ý đồ muốn ép cô quần bách không chịu nổi.

Nhưng nhìn những ánh mắt chỉ trích nghiêm khắc và tình hình xảy ra đột ngột như thế, vẻ mặt của Ninh Tịch cũng chẳng hề thay đổi, cô cầm lấy micro, hướng ánh mắt như mũi băng nhọn hoắt chĩa về phía phóng viên kia, hỏi.

"Đúng vậy, tôi thừa nhận rằng lần cạnh tranh này rất khốc liệt, lúc nhận được thông tin chính thức nói vị trí người đại diện thuộc về tôi, tôi cũng vô cùng kinh ngạc và vui sướng."

"Vị phóng viên này, tôi chỉ muốn hỏi một câu, việc cạnh tranh khốc liệt có quan hệ nhân quả với việc tôi sử dụng thủ đoạn sao? Chẳng lẽ vì cạnh tranh

khốc liệt nên tôi không thể được chọn à?"

"Mặt khác, "tin tức nội bộ" mà anh nói đó là từ đâu? Chỉ dựa vào bốn chữ này mà anh đã đẩy tội danh giao dịch ngầm nghiêm trọng như thế lên người tôi, anh thấy nó đúng lắm à?"

"Nếu như người ngồi ở đây hôm nay không phải là tôi mà là những người khác, có phải là tôi cũng có thể dùng cái gọi là "tin tức nội bộ" để chất vấn đối phương hay không?"

Ninh Tịch liên tục đưa ra ba vấn đề, cái sau lại sắc bén hơn cái trước, vừa hỏi liền khiến phóng viên kia á khẩu.

Sắc mặt phóng viên kia đỏ bừng nhưng lại lập tức mạnh miệng nói: "Với tư cách là phóng viên, chúng tôi có quyền đưa ra nghi vấn để nhận được chân tướng của sự việc! Lại nói vừa rồi cô và đạo diễn Cook mập mờ thế nào, mọi người cũng đã thấy tận mắt rồi!"

"Ồ, mập mờ sao? Một cái ôm tình bạn mà anh cho là mập mờ? Anh có biết câu nói suy bụng ta ra bụng người không? Cái quyền lợi mà anh nói là để phỉ báng vu oan người khác sao?" Ninh Tịch chất vấn.

"Cô còn ngại biện!" Phóng viên kia nói xong liền nở nụ cười kỳ lạ, sau đó lấy một xấp ảnh từ trong túi ra, còn phát cho tất cả mọi người ở đây, kể cả Ninh Tịch và Cook.

"Tôi có bằng chứng! Cô giải thích thế nào về những ảnh chụp này?"

Ninh Tịch nhìn những tấm ảnh chụp kia, đây là ảnh chụp cô và đạo diễn Cook trao đổi với nhau lúc quay quảng cáo.

Nhưng góc chụp của đối phương lại xảo trá vô cùng, rõ ràng là Cook chỉ kích động vỗ vai cô mà dưới góc chụp này lại nhìn như thể đang ôm ấp, có mấy tấm thậm chí còn nhìn như đang hôn nhau nữa...

Ngay lập tức, quan khách và các phóng viên ở hội trường đều trở nên kích động, ghét bỏ nhìn Ninh Tịch.

"Tôi còn tưởng rằng cuộc tuyển chọn sẽ rất công bằng, không ngờ nhãn hiệu nổi tiếng mà cũng làm trò này!"

"Thật xấu hổ chết đi được!"

...

Cùng lúc đó, lúc mà tất cả mọi người không chú ý đến, ở hậu trường, Lâm Chi Chi đã lặng lẽ tìm trợ lý đạo diễn, nhỏ giọng ghé vào tai anh ta nói gì đó rồi giao một chiếc USB cho anh ta.

--- O ---

Chương 736: Cú Xoay Ngược Liên Hoàn

Viên trợ lý gật đầu, sau đó liền đi về phía Cook đang đứng trên sân khấu.

Lúc này, sắc mặt Cook đang vô cùng khó coi, sau khi nghe thấy trợ lý nói nhỏ với mình ông có phần hơi do dự, nhưng nhìn Ninh Tịch xong ông lại trở nên kiên định hẳn lên.

Thế nên ông gật đầu với trợ lý, nghiêm túc nhìn tất cả một lượt, cuối cùng tầm mắt rơi vào người phóng viên kia: "Vốn dĩ cuộc tuyển chọn và quá trình quay của chúng tôi đều là bảo mật, nhưng nếu mọi người đã nghi ngờ..."

Nói rồi, ông đánh mắt ra hiệu cho trợ lý, viên trợ lý hiểu ý ông lập tức cắm USB vào máy tính, ngay sau đó, trên màn hình hiện lên một cảnh.

Mọi người còn tưởng Cook bị ép quá nên mới buộc phải công khai quá trình chọn diễn viên, nhất thời hưng phấn nhìn về phía màn hình.

Căn phòng trên màn hình rõ ràng là phòng casting, cô gái trong phòng thử vai lại là Lý Nhạc Lãng!

Cô ta mặc một bộ sườn xám hoa lệ, đang ngồi đó gảy một khúc đàn cổ, cả người toát ra sự cao quý tao nhã, hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ được gì.

Thấy một cảnh này, mọi người lại càng xác nhận lời của phóng viên kia.

"Lý Nhạc Lãng quả thật thể hiện quá tốt! Không ai có thể vượt qua được!"

"Đúng đây! Rõ ràng trong chuyện này có vấn đề!"

...

Tiếng bàn luận vẫn vang lên không dứt, sau đó, Ninh Tịch mặc một bộ đồ bản thủ bước vào.

Mới đầu, trên hình là cảnh Cook lớn tiếng nhục mạ Ninh Tịch, mắng Ninh Tịch mặc như vậy là không tôn trọng bọn họ.

"Quả nhiên! Người đại diện đáng ra nên là Lý Nhạc Lãng mới phải!"

"Đạo diễn Cook mới đầu đã ghét Ninh Tịch rồi! Sao sau đó vẫn chọn cô ta

làm người đại diện thế nhỉ?"

"Không phải rõ ràng quá à! Chắc chắn là dùng thủ đoạn rồi!"

Mọi người ngẫm hiểu ý ám muội nhìn nhau.

Nhưng sau đó tất cả mọi người cùng đều giống như Cook ở trong màn hình đều kinh ngạc đến không thốt lên lời.

Ninh Tịch thản nhiên ngồi trước đàn cổ đánh khúc nhạc siêu khó Quảng Lăng Tán.

"Tôi cho rằng, sự tao nhã cao quý chân chính không phải xuất phát từ những cái tên xa hoa trong cái chữ của nó, không phải là đồ trang sức quý báu chuyên động trên cổ tay, không phải là sắc đẹp, học thức được tu dưỡng để khoe khoang bản thân, cao quý chân chính nghĩa là dù cho có mặc những bộ đồ lam lũ, đầu tóc rối bù thì khí chất cao quý vẫn không thể che lấp được."

Mãi tới khi trên màn hình tuyên ra đoạn hội thoại của Ninh Tịch, mọi người ở phía dưới vẫn chưa kịp hoàn hồn lại.

Quá mức đáng sợ rồi!!!

Không ngờ ý tưởng đặc sắc của đoạn quảng cáo của Noble lại xuất phát từ nội dung casting của Ninh Tịch!

Nhưng vẫn chưa hết!

Trên màn hình tiếp tục chiếu đoạn hậu trường quay phim, có thể thấy người phóng viên ban nãy đưa họ những tấm ảnh kia rõ ràng là cố tình tìm góc chụp sắp đặt hình ảnh, chứ trên thực tế hai người hoàn toàn trao đổi bình thường, không có gì mờ ám cả.

Cảnh cuối cùng trên màn ảnh là một danh sách.

Trên tám danh sách ghi danh này có điền đầy đủ tất cả tên những người tham gia, bên cạnh là danh sách người trúng tuyển.

Trong danh sách ghi danh... ấy thế mà có tên của Lương Bích Cầm và Ninh Tuyết Lạc...

Lúc đầu Lương Bích Cầm chỉ hơi thất vọng vì không thể hạ được Ninh Tịch

nhưng sau khi nhìn thấy trong danh sách báo danh có tên mình, mặt liền biến sắc.

Những nữ diễn viên bên cạnh Lương Bích Cẩm cũng không biết nên nói gì.

Rõ ràng có ghi danh nhưng lại bị loại, vì thể diện mà nói mình không hề báo danh...

Tất nhiên, lúc này còn một người nữa sắc mặt cũng không kém hơn Lương Bích Cẩm là bao.

Lý Nhạc Lăng ngàn vạn lần cũng không ngờ được rằng phía Ninh Tịch đã có chuẩn bị từ trước, Cook thậm chí không tiếc vì cô ta mà công khai quá trình casting, đang ảo não thì lại thấy danh sách ghi danh.

Trong danh sách, không ngờ lại có tên của Ninh Tuyết Lạc...

--- O ---

Chương 737: Vì Thiếu Nhi Không Thích Hợp

Không phải Ninh Tuyết Lạc nói vì không muốn tranh với cô ta nên cố ý nhường không hề đăng ký sao?

"Tuyết Lạc, cậu... cậu có báo danh? Chẳng phải cậu nói cậu không..."

Ninh Tuyết Lạc không ngờ được chuyện mình lo lắng nhất vẫn xảy ra, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng, cô ta gắng gượng nói: "Tớ cũng thấy lạ! Lúc đây rõ ràng tớ đã nói với chị Thường là không cần phải ghi danh cho tớ rồi mà, hay là chị ấy nhiều việc quá nên sơ sót!"

"Như vậy..." Lý Nhạc Lãng nửa tin nửa ngờ.

Nhưng, dù cho Ninh Tuyết Lạc có nói vậy cũng không thay đổi được sự thật cô ta bị loại ngay từ vòng đầu tiên.

Mới đầu cô ta còn tưởng với khí chất của Ninh Tuyết Lạc, đáng ra phải là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình mới phải, ai ngờ, ngay từ vòng đầu đã bị loại rồi...

Đến đây, buổi công bố sản phẩm mới của Noble kết thúc viên mãn.

Sau khi kết thúc chương trình, các phóng viên điên cuồng vây lấy Ninh Tuyết Lạc.

Vì trong danh sách bị loại, người nổi tiếng nhất chính là Ninh Tuyết Lạc nên đám ký giả tất nhiên sẽ tập trung hết về phía cô ta.

"Hóa ra Tuyết Lạc cô cũng tham gia cuộc tuyển chọn của Noble à, nhưng lại bị loại mất, thua dưới tay đàn em của mình ngày trước, cô có cảm nghĩ gì không?"

"Tuyết Lạc, chủ đề của Noble là cao quý, liệu có phải ý của đạo diễn Cook cho rằng cô không phù hợp với chủ đề thương hiệu của họ, không có đủ khí chất cao quý?"

...

Ninh Tuyết Lạc nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch đang được các phóng viên khen tặng cách đó không xa, hận đến mức găm cả móng vào lòng bàn tay nhưng vẫn phải tỏ ra bình tĩnh trả lời phóng viên: "Cuộc tuyển chọn lần này

tôi vốn không có ý định tham gia, là quản lý tiện tay đăng ký cho tôi nên tôi cũng không rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào, thật xin lỗi!"

Ý rõ ràng là tôi chỉ tiện thì tham gia, căn bản không hề để tâm, không nghiêm túc chuẩn bị mà thôi.

Có điều, không ai biết được liệu có mấy người tin được lời này của cô ta...

Lương Bích Cẩm nhìn Ninh Tuyết Lạc đang bị vây lại liền mừng thầm, may mà có cô ta đòi sự chú ý thay mình, sợ mình lại bị nhắm tới nên vội chuồn cho lẹ.

Cái cô Lý Nhạc Lăng này, đúng là bị cô ta hại chết rồi!

Cũng may ngay đến Ninh Tuyết Lạc cũng bị loại nên việc cô ta bị loại cũng không đến mức khó coi lắm.

Bên kia, sau khi Ninh Tịch tạm biệt đạo diễn Cook, cô và Lâm Chi Chi cùng nhau rời khỏi khách sạn.

Trên xe, Ninh Tịch vui mừng ôm lấy Lâm Chi Chi hôn một cái: "Chị Chi Chi, chị giỏi quá đi mất! Không ngờ chị lại sớm chuẩn bị sẵn những thứ đó rồi."

Lâm Chi Chi nhìn cô bất đắc dĩ: "Chỉ đề phòng vạn nhất thôi. Vẫn là nhờ em thể hiện tốt nên chị mới theo được phản ứng của em để làm mấy thứ đó, nếu không chỉ cần khi ấy em có phản ứng gì không phù hợp, tất cả sẽ thành công cốc mất!"

Ninh Tịch hừ hừ: "Chúng ta là cặp bài trùng tuyệt vời!"

Lâm Chi Chi khẽ cười: "Về nghỉ ngơi cho tốt, sắp tới lại chuẩn bị có phim mới rồi đấy!"

"Vâng!"

Về đến nhà, Ninh Tịch ăn xong lấy nước nóng lau người, sau đó thoải mái nằm ra giường.

Đang ôm quyển Lý Luận Điện Ảnh để xem thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Giờ này ai tới nữa?

Ninh Tịch vừa mở cửa liền nhìn thấy Lục Đình Kiêu đang mặc một chiếc áo gió đen, trên người còn mang theo chút gió lạnh từ bên ngoài vào.

Ninh Tịch vui mừng nhào tới ôm anh: "Boss đại nhân tới rồi!"

Nói xong cô ngó đầu ra sau nhìn: "Í? Tiểu Bảo đâu?"

Lục Đình Kiêu trung ra vẻ mặt thản nhiên đáp: "Không dẫn theo."

"Ồ... Sao lại thế?"

"Thiếu nhi không tiện." Lục Đình Kiêu nói xong, ông lấy eo cô đẩy vào trong.

"Rầm" một tiếng, cửa phòng đóng lại, Ninh Tịch dựa vào cửa, bị người đàn ông kia giữ lấy ót đặt lên một nụ hôn phóng túng...

--- O ---

Chương 738: Em Giúp Anh Nhé?

Ó...

Đại ma vương bị giải trừ phong ấn...

Ninh Tịch lúc này đã thay đồ mặc một bộ đồ ngủ lót bông vừa mềm vừa ấm, tay anh nhẹ nhàng thăm dò vào trong áo ngủ từ chiếc eo thon của cô rồi trườn lên, phủ lên độ cong mềm mại...

Vì tay Lục Đình Kiêu mang theo hơi lạnh nên cơ thể Ninh Tịch bất giác run lên, không biết vì lạnh hay vì cơn kích thích đột ngột kéo tới.

"Lạnh không?" Lúc này Lục Đình Kiêu vội rút tay lại.

Mái tóc dài buông xõa cộng với dáng vẻ biếng nhác khi ở nhà của cô khiến anh không kiềm lòng được mà mắt không chế như vậy...

Hơn nữa...

Hôm nay đã là ngày thứ tư hai người qua lại với nhau rồi! Cái kỳ hạn "một tuần" kia bất tri bất giác đã hết một nửa.

Mấy ngày nay, anh không biết chính mình bị làm sao nữa rồi.

Vừa vui sướng cực độ rồi lại nhấp nhô trong cơn tuyệt vọng.

Anh từng nghĩ rất nhiều cách để cô sẽ không thể rời xa mình được nữa, thậm chí từng giây từng phút đều không nỡ xa cô, nhưng cuối cùng anh vẫn chọn ở bên nhau theo cách tự nhiên nhất.

Ninh Tịch được Lục Đình Kiêu ôm trong lòng, mãi cảm phát giác nơi nào đó phía dưới của anh đang dần nóng và cứng lại khiến cô không tự chủ được mà đỏ mặt.

Chỉ hôn có một cái thôi mà cũng có phản ứng sao? Hơn nữa đây còn không phải là lần đầu tiên...

Mẹ nó, lần sau ai dám nói Lục Đình Kiêu không gần nữ sắc cô nhất định sẽ tát kẻ đó dính tường, cạy bả ngay cũng không ra luôn!

"Hôm nay có thuận lợi không?" Lục Đình Kiêu hỏi, thanh âm khàn khàn như

chưa thoát khỏi tình dục.

Gương mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch sáng lên, cô gật đầu: "Có chút sóng gió nhưng cũng đã giải quyết xong rồi."

Cảm giác được Lục Đình Kiêu điều chỉnh hô hấp, rõ ràng đang cố áp chế cảm xúc, đầu Ninh Tịch đang bị ấn trong ngực anh liền ngẩng lên, chớp chớp mắt nhìn anh, yếu ớt nói: "Cái đó... chị y tá bảo nếu nhìn lâu quá sẽ không tốt cho sức khỏe... chị y tá còn nói không cần làm cũng có thể giải quyết được... hay là... em... giúp anh nhé?"

Vừa dứt lời, "tiểu thú" mà Lục Đình Kiêu cố gắng hết sức để trấn an nhất thời chỉ vì một câu nói của Ninh Tịch mà đánh mất khống chế.

Lục Đình Kiêu cúi xuống, hôn lên trán cô, giọng điệu đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều: "Không cần đâu."

"Tại sao thế?" Rõ ràng đã đến mức này rồi...

"Vì anh không nữ." Không nữ ép cô làm bất cứ chuyện gì mà cô không muốn.

Ninh Tịch khẽ thở dài: "Được rồi... thật ra trước đây... có thể... em có chút bài trừ đàn ông... nhưng... Boss đại nhân..."

Hai người đang nói thì chuông cửa bỗng vang lên.

Ninh Tịch ngó ra ngoài nhìn, bỗng như mèo giãm phải đuôi, xù lông lên: "Ồi giờ ơi! Chị Chi Chi! Sao chị ấy lại tới đây lúc này? AAAAA! Làm thế nào, làm thế nào bây giờ!"

Chuông cửa vẫn vang lên không ngừng, Ninh Tịch đẩy Lục Đình Kiêu ra, cô lo lắng đi vòng vòng mấy vòng cuối cùng đẩy anh vào nhà tắm.

Nhưng vẫn không yên tâm lại kéo màn bồn tắm lại, để anh trốn trong bồn.

Nhìn Đại ma vương tay dài chân dài đang đen mặt vì bị nhét trong bồn tắm chật hẹp, Ninh Tịch hôn mạnh lên môi anh một cái, xoa xoa lên gương mặt đẹp trai của anh: "Xin lỗi xin lỗi! Để anh chịu thiệt rồi, sẽ xong nhanh thôi!"

Chương 739: Không Thấy Rất Kịch Thích À?

Mặt đại ma vương vẫn đen như đít nôi.

Ninh Tịch lại tàn nhẫn ngồi lên người anh rồi hôn thêm cái nữa: "Cung à, yêu đương vụng trộm thế này, anh không thấy kịch thích à?"

Con người Lục Đình Kiêu tối lại, anh ấn đầu cô xuống, mạnh bạo hôn cô.

Cô nhóc này! Có phải quá tự tin về sức kiểm chế của anh rồi không?

Ninh Tịch vừa bị tiếng chuông giục phát hoảng, vừa vò đầu người đàn ông kia, nhẫn nại động viên: "Ôi... được rồi được rồi... Cứ thế này thì em sẽ bị lộ mất! Không được không được! Ở đây không được! Không thể cản được!"

Lục Đình Kiêu khẽ thở, cố nhin không lưu lại vết tích trên người cô.

"Tới đây tới đây!" Ninh Tịch vừa hướng ra ngoài, vừa nhỏ giọng nói: "Ngoan nhé, đợi em quay lại sẽ giúp anh..."

Mặt Lục Đình Kiêu bỗng cứng đờ.

Đôi đồng tử của Ninh Tịch như chiếc hồ thanh mát phản chiếu ánh trăng sáng lẳng lặng nhìn anh: "Vừa xong em vẫn còn lời chưa nói hết... Boss đại nhân, anh không giống như vậy, anh là đặc biệt!"

Nói xong, mặc kệ Lục Đình Kiêu vì câu nói này của cô mà nổi bão trong lòng, cô như làn khói chuồn thẳng ra phòng khách mở cửa cho Lâm Chi Chi.

"A! Chị Chi Chi, sao muộn thế này chị lại tới đây? Ngại quá, vừa xong em ở trong toilet! Chị vào đi!" Ninh Tịch mở cửa, mời Lâm Chi Chi vào nhà.

Cô vừa quét mắt kiểm tra trong phòng xem có dấu vết nào của đàn ông để lại không, vừa rót cho Lâm Chi Chi một cốc nước ngọt.

Lâm Chi Chi nhận lấy, trông sắc mặt không tốt lắm: "Thôi không cần đâu, em ngồi đi, đột nhiên tới đây là vì có chuyện cần nói với em."

Ninh Tịch nhìn ánh mắt khó xử của Lâm Chi Chi: "Là tin xấu?"

"Xem là thế đi." Lâm Chi Chi gật đầu, nặng nề nói: "Lúc trước có phải em có để ý tới một kịch bản đúng không?"

"Đúng thế! Là bộ Tôi Chi Thích Em, gái giả trai ấy? Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?" Ninh Tịch vội hỏi.

"Đúng ra bộ phim này còn vài ngày nữa mới tới ngày casting, đạo diễn cũng đồng ý sẽ cho em cơ hội thử vai rồi, nhưng vừa xong chị nhận được tin, bên kia đã trực tiếp chọn Lương Bích Cẩm làm vai chính!"

"Cái gì?" Ninh Tịch cau mày: "Đã xác định rồi ả?"

Lâm Chi Chi gật đầu: "Ừ, lúc chị gọi qua đó để hỏi, đối phương còn nói đã ký hợp đồng rồi. Nếu không chắc chắn chị vẫn sẽ tranh thủ giúp em."

"Nhanh như vậy..." Ninh Tịch vừa nghe bỗng cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Giống như việc tích góp tiền bao nhiêu lâu để mua món đồ chơi vẫn luôn mong chờ, kết quả khó khăn lắm mới tích đủ một hộp tiền lẻ, đồ chơi lại bị người khác móc luôn tờ 100 tệ ra mua mất.

Cùng lúc đó, trong một quán bar nào đó ở Đê Đô.

"Cảm ơn đạo diễn Trịnh và nhà sản xuất Tiền, Bích Cẩm phiền mọi người phải quan tâm nhiều rồi!"

"Cảm ơn đạo diễn, cảm ơn nhà sản xuất, cũng cảm ơn chị họ, em nhất định sẽ cố gắng thật tốt!" Lương Bích Cẩm tỏ ra kích động.

"Nào có nào có, cô Lương cũng là người có thực lực, chúng ta là cùng nhau hợp tác mới phải!"

"Đúng đó! Huống hồ Tô đại nữ thần còn kéo cho chúng tôi bao nhiêu cameo tai to mặt lớn như thế, đến lúc đó bộ phim này của chúng ta tuyệt đối sẽ là đội hình mạnh nhất lịch sử, chắc chắn sẽ có doanh thu lớn, vô cùng kiếm lời cho mà xem!"

Lương Bích Cẩm vừa ân cần rót rượu cho các đạo diễn, vừa hỏi, "Nghe nói bên phía Lâm Chi Chi cũng bàn bạc với bên anh? Hình như cũng có ý muốn tranh vai diễn này à?"

"Phải, hơn nửa tháng trước bên đó đã nói với tôi là rất có hứng thú với bộ phim này, tôi cũng đồng ý đến lúc đó sẽ để Ninh Tịch thử vai xem thế nào, thật ra, chúng tôi chỉ tiện miệng nói vậy thôi, chứ với dáng vẻ của Ninh Tịch sao hợp với vai nữ chính trong bộ phim này được!"

--- O ---

Chương 740: Đợi Em Thêm Chút Xiu Nữa Thôi Có Được Không?

Bên cạnh, mấy diễn viên nữ khác cũng phụ họa theo...

"Hài hước ghê đay, thấy đội ngũ đoàn làm phim chúng ta lớn mạnh, được đầu tư nhiều liền nhào tới, cũng không nhìn xem mình bộ dạng thế nào, đẳng cấp ra sao! Tưởng mình xinh đẹp thì phim nào cũng có thể nhận được chắc?"

"Thì đó, trông như hồ li thế kia mà cải trang thành nam thì sẽ thế nào nữa đây!"

"Cô ta chỉ hợp đóng hồ ly tinh thôi!"

...

Đạo diễn kéo tay Lương Bích Cầm sờ sờ nắm nắm, mặt đầy ý cười nói: "Vẫn là Bích Cầm hợp ý tôi nhất!"

Tô Dĩ Mạt được đồn là tình nhân của nhân vật đứng đầu tập đoàn Lục thị nên tất nhiên gã không dám động chạm, nhưng cô em họ này của cô ta, nếu người tình ta nguyện thì hoàn toàn có thể chơi đùa được.

Lương Bích Cầm nhận được tín hiệu từ đạo diễn, tự nhiên cũng vui vẻ muốn bầu vịu quan hệ với đạo diễn lớn thế này: "Bích Cầm cảm ơn sự nâng đỡ của đạo diễn!"

Tô Dĩ Mạt thấy hai người đầu mày cuối mắt nhưng cũng chẳng tỏ ra lo lắng gì, với đẳng cấp của đạo diễn Trịnh, nếu Lương Bích Cầm có thể câu được ông ta, vậy cũng rất có lợi đối với cô ta sau này.

Cô ta tôn công tôn sức để nâng đỡ Lương Bích Cầm là vì con đường đóng phim của Lương Bích Cầm không giống cô ta, thế nên tài nguyên sẽ không có xung đột, hơn nữa cô ta cũng cần một người giúp đỡ lớn mạnh, sau này những chuyện cần tới xã giao hay tiếp khách cũng hoàn toàn có thể yên tâm giao cho cô em họ này...

...

Trong chung cư.

"Trước mắt bộ phim này đã được đầu tư sáu nghìn vạn tệ, một bộ phim thân tượng mà đầu tư tới sáu nghìn tệ cũng là hiếm có rồi. Chưa kể đoàn làm phim lại mời không ít dân máu mặt trong giới, ngay đến cameo cũng phải là người nổi tiếng, một đoàn làm phim thế này, chắc chắn sẽ phải cạnh tranh rất kịch liệt... Với lý lịch hiện tại của em, quả thật vẫn có chút hạn hẹp..."

"Chị Chi Chi, em hiểu rồi."

Tuy Ninh Tịch không cam tâm nhưng cũng không thể không thừa nhận, một người mới chỉ mới diễn một vai phụ như cô, phim thứ hai mà muốn làm nữ chính, lại còn là bộ phim lớn được đầu tư tới sáu nghìn tệ như thế quả thật rất khó.

Phim hiện đại không giống với phim cổ trang, đối với phim hiện đại đô thị mà nói, khoản đầu tư sáu nghìn tệ đã quá mức dọa người rồi.

Bộ phim điện ảnh mới công chiếu và bộ truyền hình gần đây của Lương Bích Cầm có phản ứng khá tốt, hơn nữa đều là đóng nữ chính, đã được lên tuyến đầu, hưởng hồ sau lưng lại được Tô Dĩ Mạt ủng hộ, tổ đạo diễn chọn cô ta cũng hoàn toàn là hợp tình hợp lý.

Ninh Tịch bàn chuyện này với Lâm Chi Chi rất lâu, cuối cùng rút ra kết luận, hợp đồng người ta cũng đã ký rồi, kết quả coi như đã định, có muốn thay đổi cũng không được.

Nói một lúc, Ninh Tịch nhớ chuyện khác vô cùng nghiêm trọng...

Oh! No!!! Cô quên mất đại ma vương rồi!!!!!!

"Ôi, đau bụng quá! Chị Chi Chi, em vào toilet! Chị chờ em chút nhé!" Ninh Tịch vừa chạy về phía toilet vừa nhân cơ hội Lâm Chi Chi không chú ý với tay lấy ít đồ ăn vặt, nước và sách báo theo.

Sau khi vào nhà tắm, cô kéo rèm tắm ra soạt một tiếng.

Chỉ thấy Lục Đình Kiêu đang ôm gối ngồi trong bồn tắm, sau khi thấy cô xuất hiện, gương mặt lạnh lẽo ra vẻ ai oán, y như một vị quốc vương tuyệt sắc bị một phù thủy độc ác là cô giam cầm!

Quào ~ rung động quá ~~~!!!

Ninh Tịch đem tất cả đồ ăn uống trong lòng mình ném hết vào bồn tắm, sau

đó nhắc chân bước vào, cọ cọ vào ngực Đại ma vương: "Em sai rồi, em sai rồi~! Sắp nói xong rồi, anh ăn chút đồ với xem sách trước đi, đợi em thêm một chút xíu nữa thôi, được không?"

--- O ---

Chương 741: Hay Là Muốn... Chỗ Này?

Lục Đình Kiêu: "Bao lâu?"

Ninh Tịch suy nghĩ một chút: "Mười... không năm phút! Rất nhanh rất nhanh thôi!"

Nói xong còn sợ Lâm Chi Chi chờ lâu liền vội vàng đứng dậy, kết quả tại bồn tắm quá trơn mà cô trượt chân ngã vào lòng Lục Đình Kiêu.

"Au ui! Lục Đình Kiêu, trên người anh có cái gì cứng thế!"

Lục Đình Kiêu bị cô đè đến phát ra một tiếng kêu đau, ngay sau đó lập tức đè lại cái tay đang sờ tới sờ lui của cô lại, nghiên răng nói: "Em nói đi?"

"Nó nó... chắc không phải là... này giờ anh đều trong cái trạng thái này đây à?"

Đôi mắt Lục Đình Kiêu giống như dung nham của núi lửa trong ngày tận thế nhìn chăm chăm vào cô.

Câu trả lời đã rất rõ ràng.

"Anh không giống như thế", "Anh là đặc biệt", "Đợi em quay lại rồi sẽ giúp anh."...

Hiển nhiên là cô nhóc này còn chưa ý thức được, những gì mình tùy tiện nói ra có tác động tới anh như thế nào.

Những lời này đối với anh mà nói thì khác nào thuốc kích dục nặng đô đâu?

Cho nên không khó để tưởng tượng được, lúc cô ở bên ngoài trò chuyện vui vẻ với Lâm Chi Chi thì anh ở trong này đã phải vật lộn trong dầu sôi lửa bỏng thế nào.

Ninh Tịch tỏ vẻ tự biết làm bậy rồi, sau đó trước khi Đại ma vương nổi điên thì nhanh chóng trốn khỏi bồn tắm, vừa chạy vừa nhỏ giọng nói: "Anh ngoan đi, ngoan đi, chờ em nha~!"

Ba chữ cuối là cô nhìn "Tiểu Tiểu Kiêu" ở ba tác dưới rốn của anh mà nói...

Sau khi trở lại phòng khách.

Ninh Tịch nói thẳng với Lâm Chi Chi: "Chị Chi Chi, chuyện này là do em cần nhắc không chu toàn, lúc ấy em quá thích kịch bản này nên mới cố sức tranh thủ. Tất nhiên là em cũng chuẩn bị sẵn mọi tinh thần cho mọi tình huống rồi. Nếu chuyện đã thành thế này thì em chọn kịch bản khác là được rồi, chuyện này cũng không có gì đâu."

Giới giải trí vốn là như vậy, nào có chuyện mọi sự đều thuận buồm xuôi gió chứ. Ninh Tịch rất nhanh xốc lại tinh thần.

Lâm Chi Chi thấy tâm tình của cô không tệ cũng thở phào nhẹ nhõm: "Cũng không cần vội như vậy, em vừa mới tuyên truyền phim xong cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi đã. Trước khi nhận phim mới chị sẽ sắp xếp cho em vài cuộc phỏng vấn, đây là tài liệu liên quan, em xem mình thấy hứng thú với cái nào."

"Dạ, cảm ơn chị Chi Chi~!"

Nói xong, đang chuẩn bị đưa Lâm Chi Chi đi thì Lâm Chi Chi lại đột nhiên đứng lên nói: "Ninh Tịch, cho chị mượn phòng vệ sinh một chút."

Ninh Tịch kinh hãi: "Không được!"

"Sao thế?" Lâm Chi Chi khó hiểu.

Đầu óc Ninh Tịch chuyển vài vòng, vội vàng nói: "Em mới phát hiện bồn cầu bị tắc!"

"Thế chị xuống lâu dùng phòng vệ sinh công cộng vậy!"

"Dạ! Dạ!"

...

Cuối cùng cũng đưa được Lâm Chi Chi đi, Ninh Tịch mệt lả.

Haiz, quả nhiên thất hứa thì phải trả giá thật lớn!

Có yêu thôi mà xem thì mất mạng!

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, vẫn còn có một Đại ma vương đang gào khóc đòi ăn vạ kia kìa!

"Em về rồi đây~~!" Ninh Tịch vội vàng nhảy vào phòng vệ sinh, kéo rèm ra:
"Boss đại nhân mau ra đây! Chị Chi Chi đã đi rồi!"

Nói xong gãi đầu một cái, trầm ngâm nói: "Ồ... hay là anh muốn... ở đây luôn?"

Câu trả lời của Lục Đình Kiêu là duỗi cánh tay ra kéo cô vào bồn tắm rồi nhấn cô vào vòng ngực mình, giọng nói cực kỳ khàn đục: "Ồ đây."

--- O ---

Chương 742: Đúng Là Tin Tức Tốt

"À à... được..."

Ninh Tịch vừa mới nói "được" nhưng lúc sắp bắt đầu lại có chút mất bình tĩnh, tay cũng không biết nên đặt chỗ nào: "Ồm... cái đó... Boss đại nhân... có thể đợi em một lúc nữa không?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch nhìn ánh mắt sắp phun ra lửa của Lục Đình Kiêu thì ho nhẹ một cái: "Em chỉ muốn đi tìm ít tài liệu... học xem phải làm thế nào thôi..."

Ôi! Mất mặt quá! Vừa mới mạnh mẽ nói phải giúp anh ấy mà bây giờ còn chưa đánh đã lui binh rồi!

Nhưng mà, lúc này đầu óc cô đang trống rỗng, cần sạc điện mà!

Đột nhiên "cạch" một tiếng, dường như là tiếng khóa kim loại của thắt lưng được mở ra, trong không gian yên tĩnh nhỏ hẹp này âm thanh đó như một loại thuốc kích thích vậy, trong nháy mắt không khí trở nên vô cùng nóng bỏng.

Lục Đình Kiêu làm sao có thể để cô rời đi vào lúc này, trực tiếp nắm lấy tay của cô đè ở nơi sắp nổ tung của mình, mồ hôi thấm ướt vàng trán rơi xuống mu bàn tay trắng mịn nõn nà của cô giống như dầu sôi, đốt cháy cả da thịt cô. Giọng Lục Đình Kiêu khàn đặc: "Không cần tìm, anh dạy em, như thế này..."

Khi lòng bàn tay lần đầu tiên chạm vào nơi đó của đàn ông một cách trần trụi như thế, Ninh Tịch có cảm giác tay của mình sắp bốc cháy đến nơi rồi.

Lúc trước còn mạnh mẽ nói cái gì mà thế phải giúp anh, cuối cùng thì cả người cô cứng ngắc như tượng đá, hoàn toàn là do anh nắm tay cô chuyển động...

Một lúc lâu sau... một lúc lâu sau....

Lục Đình Kiêu cầm khăn lông nóng cẩn thận lau tay cho cô: "Có ổn không?"

Ninh Tịch đau khổ: "Tê quá~ tay em sắp hỏng rồi!"

Hu hu hu... thảm thiết quá, chân vốn đã hồng giờ tay cũng sắp hồng luôn...

Haizz, ai bảo cô chán sống nên mới nói giúp Đại ma vương một tay chứ!

Kết quả lại tự đánh giá thấp năng lực của Đại ma vương rồi.

Quá ngây thơ!

Đột nhiên cô không dám tưởng tượng đến cái ngày dùng "súng thật đạn thật" ra trận...

"Xin lỗi." Lục Đình Kiêu hôn lên xoáy tóc của cô.

Lúc này Lục Đình Kiêu giống như một dã thú trở nên lười biếng sau khi ăn no, vẻ lạnh lùng hơi hợt mọi khi cũng dính chút tình sắc. Hơi thở trở nên hấp dẫn gấp mười lần so với bình thường, điều này khiến cho Ninh Tịch sừng sốt một chút..

Mẹ kiếp! Sắc đẹp của Đại ma vương đúng là nghịch thiên! Thế mà còn có thể thăng cấp!

Quả nhiên là chết dưới hoa mẫu đơn thì thành quỷ cũng phong lưu...

Sợ trong bồn tắm bị lạnh, Lục Đình Kiêu ôm Ninh Tịch đặt lên giường rồi nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô nói: "Lâm Chi Chi tìm em làm gì?"

Vừa nhắc tới cái này, vẻ mặt của Ninh Tịch ảm đạm đi mấy phần: "Cũng không có gì, đối với em mà nói thì là tin xấu, còn với anh có khi lại là tin tốt. Anh nhớ cái kịch bản em xin mãi mới được anh cho phép không?"

"Nhớ."

"Chính nó đó, em trượt rồi! Chẳng phải anh vẫn không muốn cho em diễn bộ phim đó sao?"

Lục Đình Kiêu hơi gật đầu: "Ừ."

Đúng là tin tức tốt.

Bộ phim kia có quá nhiều cảnh quay nguy hiểm, mặc dù nhiều cảnh có thể dùng thể thân nhưng lấy cá tính của Ninh Tịch thì chắc chắn sẽ tự thân vận

động thôi.

Ninh Tịch ai oán nhìn anh một cái.

Haiz, cô cảm thấy Đại ma vương nhất định là có ma lực.

Ninh Tịch nhớ rõ lúc ấy Lục Đình Kiêu đã nói với cô: "Bây giờ mới qua được cửa của tôi thôi nhưng nếu như em thử vai thất bại, tôi sẽ không cho em đi cửa sau đâu, biết chưa?"

Bây giờ thì thảm hơn rồi, ngay cả thử vai cũng không đi được.

--- O ---

Chương 743: Ngược Chó Cuồng Ma Lục Đình Kiêu

Nhìn khuôn mặt thất vọng của Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu xoa đầu cô, ánh mắt hơi thay đổi: "Sẽ có cái tốt hơn thôi."

Ninh Tịch chỉ coi là anh thuận miệng an ủi mình mà thôi, thở dài một hơi, cô vẫn có chút tiếc nuối khi để vượt mất một kịch bản ưng ý.

Thật ra thì dẫu cho cô có cơ hội thử vai thì lấy cái chân thương tật này mà thử ngay cảnh hành động thì...

Đại khái là không có duyên đi!

Thấy tâm trạng của cô không tốt, Lục Đình Kiêu dịu dàng nói: "Mai đưa em ra ngoài chơi."

Ninh Tịch vừa nghe, ánh mắt liền sáng lên: "Thật á? Chơi đua xe à? Hay cưỡi ngựa, trượt tuyết, nhảy dù, fly-board¹ hay là đua xe xạ kích?"

¹ Người chơi sẽ đứng lơ lửng trên mặt nước nhờ một thiết bị hút nước biển lên và xả ra với một áp suất cực cao tạo thành một lực phản giúp người chơi có thể đứng trên mặt biển với độ cao từ 6-9m. Giá cho 15' nhào lộn với thiết bị này ở biển Nha Trang là 1,2 triệu đồng.

Lục Đình Kiêu lẳng lẳng liếc cô một cái: "Ngắm cảnh."

Ninh Tịch: "..."

Ngắm phong cảnh... ngắm phong cảnh... vẻ mặt Ninh Tịch tỏ vẻ thà chết còn hơn...

"Được rồi được rồi, chỉ cần ở cùng với Boss đại nhân thì có là xem tivi em cũng thích~", Ninh Tịch lập tức giở giọng lấy lòng, nếu không thì ngay cả cơ hội ra cửa ngắm phong cảnh cũng không có.

"Ngoan, nghỉ sớm đi, sáng mai anh tới đón em."

"Ừm~ ngủ ngon ~"

Trên đường về.

Lục Đình Kiêu đang lái xe, được nửa đường thì di động đột nhiên vang lên,

là Mạc Lăng Thiên "Alo."

Di động truyền tới một giọng nói kích động: "Lục Đình Kiêu, mấy anh đây làm một cuộc gặp mặt của hội độc thân, đều người quen cả, mai chú có tới không?"

Lục Đình Kiêu không cần suy nghĩ đã trả lời: "Không đi."

"Tử Dao về nước rồi đấy, coi như là đón gió tẩy trần cho cô ấy đi, chắc cậu không đến nổi không nể mặt mũi chứ?" Mạc Lăng Thiên hét nói nổi.

Lục Đình Kiêu: "Ngày khác."

Tuần lễ này là thời khắc máu chót, không thể làm bất cứ chuyện vô vị lãng phí thời gian.

Mạc Lăng Thiên không cam lòng, tiếp tục cố gắng khuyên nhủ: "Lần này có rất nhiều cô em xinh đẹp đó nha! Người như cái cô Tịch gì gì đó cũng có! Người đẹp hơn cô ấy cũng có! Chú không cần phải treo cổ trên một cái cây như thế chứ? Theo được thì theo, không theo được thì thôi! Cần gì phải cố chấp như vậy?"

Lục Đình Kiêu: "Không đi."

Mạc Lăng Thiên nổi giận: "Mẹ kiếp! Không tới thật à? Tôi đã nói với bọn họ là chú tới rồi! Cả ngày lẫn đêm chú cứ ru rú trong nhà làm cái gì vậy? Đừng nói là bận công việc, tôi thừa biết công ty của chú gần đây không có việc gì!"

Mạc Lăng Thiên gào thét xong, Lục Đình Kiêu mới không nhanh không chậm nói một câu: "Tôi không phù hợp chủ đề của mấy cậu."

"Ý gì? Cái gì không hợp chủ đề?" Mạc Lăng Thiên ngẩn người hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Tôi không phải độc thân."

Mạc Lăng Thiên: "..."

Di động bên kia im lặng mấy giây, sau đó truyền tới tiếng gào rú kinh thiên động địa: "Khốn kiếp!!!! Lục Đình Kiêu, chú không nói một câu mà cứ thể thoát kiếp FA một mình à! Còn có tình người hay không! Tên phản đồ này!!!"

Giọng của Mạc Lăng Thiên như thể hận không thể bóp chết cái tên đang nói chuyện với mình!

Từ lúc nghe tiếng Lục Đình Kiêu thích cái cô nào đó đến giờ cũng chỉ có mấy tháng thôi. Lúc ấy Lăng Thiên còn cảm thấy thế giới này thật huyền ảo. Nhưng không ngờ tới, đây còn chưa phải là điều kinh hãi nhất... chính miệng Lục Đình Kiêu thừa nhận cậu ta có bạn gái!

Vạn năm độc thân Lục Đình Kiêu mà lại có bạn gái!

Anh đã không hiểu nổi cái thế giới này nữa rồi.

Mạc Lăng Thiên vô cùng bực tức nói: "Không được! Chú phải tới! Còn phải mang cô ấy tới cùng nữa! Cũng phải giới thiệu cho bạn bè quen một chút chứ ~ tóm lại tuyệt đối không thể để tôi là người duy nhất bị tổn thương được!"

Hiển nhiên cái câu cuối cùng mới là trọng điểm.

Lục Đình Kiêu: "Ngày mai không rảnh."

Mạc Lăng Thiên: "Đừng có mà lấy cớ! Không rảnh thì chú làm cái gì?"

Lục Đình Kiêu: "Hẹn hò."

Mạc Lăng Thiên: "..."

--- O ---

Chương 744: Lục Đình Kiêu, Em Có Dễ Thương Không?

Buổi sáng ngày hôm sau.

Lục Đình Kiêu giữ lời chạy qua đón Ninh Tịch.

Khi anh trông thấy bộ dạng cô đứng ở cửa, khuôn mặt liệt của ai đó có thêm mấy vết nứt.

Lúc bình thường Ninh Tịch đều thích mặc những bộ đồ tương đối năng động và thoải mái, thậm chí nhiều lúc mặc cả đồ nam.

Nhưng, hôm nay cô mặc một chiếc váy lông xù màu hồng phấn, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng lông màu trắng, đèn đầu cũng đội một cái mũ lông ấm áp có một quả bông cực to. Mái tóc xoăn thường ngày hôm nay được là thẳng, tóc mái cũng được uốn cụp vào, trên đầu còn mang cái kẹp màu hồng phấn do Tiểu Bảo tặng, chân đi một đôi ủng bông màu trắng có tai thỏ...

Tóm lại là từ đầu đến chân trông chả khác gì một con thỏ trắng ngoan đến không thể ngoan hơn nữa!!!

"Em..." Bởi vì hình tượng này có sự tương phản quá lớn với tính cách thật của cô, Lục Đình Kiêu có chút khó hình dung.

Ninh Tịch nhảy qua khoác tay Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, em có đáng yêu không? Có phải vừa ngoan vừa dễ thương không?"

Lục Đình Kiêu ho nhẹ một tiếng: "Đáng yêu, nghĩ sao mà lại mặc thế này?"

"Ô, bởi vì đây coi như là lần đầu tiên chúng ta chính thức hẹn hò mà, nên phải ăn mặc sao cho long trọng một chút!"

Lục Đình Kiêu: "... " Quả thật là đủ long trọng...

Sau khi xuống lầu.

Trình Phong xuống xe mở cửa, khi thấy "Tiểu Bạch Thỏ" bên cạnh Lục Đình Kiêu thì suýt chút nữa hộc máu chết tại chỗ!

Hự cái gì thế này! Hôm nay bà chủ uống nhầm thuốc à?

Nhìn trông đáng yêu chết đi được! Vừa đáng yêu lại ỏn ẻn như thiếu nữ! Đến cả một cái móng tay cũng chẳng liên quan tới tính cách thường ngày của bà chủ luôn!

Người không biết gì thì nhất định sẽ bị cái vẻ dễ thương này hại chết, nhưng người quen cô thì nhất định sẽ bị sét đánh chết!

Trình Phong vượt mồ hôi, ổn định tinh thần rồi mới lái xe đến sân bay tư nhân của Lục gia.

Ninh Tịch nhìn trực thăng trước mắt: "Cần ngồi trực thăng cơ à? Chúng ta đi đâu đây?"

"Rất nhanh là sẽ đến thôi." Lục Đình Kiêu đỡ cô lên trực thăng.

Quả nhiên không tới hai mươi phút thì trực thăng đã đáp xuống một bãi cỏ trống trải.

Vừa mới chạm chân xuống đất đã có xe tham quan tới đón.

Xe tham quan vô cùng thoải mái sang trọng, phong cảnh dọc đường cũng vô cùng xinh đẹp, khiến tâm trạng người ta được thả lỏng rất nhiều.

Không chỉ có như vậy, dọc đường này Ninh Tịch còn thấy được cả sân golf, trường đua ngựa, suối nước nóng, sân bắn, thậm chí có cả sân trượt tuyết...

Ngao! Thật nhiều trò chơi mà cô thích nhaaaaa! Nước miếng sắp rớt ra rồi!

Lục Đình Kiêu thấy đầu của cô sắp chui luôn ra ngoài thì đưa tay ra, ấn đầu cô vào bả vai của mình.

Ninh Tịch nắm tay áo của anh, nước mắt ngăn nước mắt dài nói: "Boss đại nhân, nơi này có nhiều cái chơi quá, thật là nhiều, chúng ta chỉ ngắm cảnh thật sao?"

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

Ninh Tịch: "... Lục Đình Kiêu, anh nghe thấy không?"

Lục Đình Kiêu: "Cái gì?"

Ninh Tịch: "Nghe tiếng trái tim em đang vỡ nát."

Lục Đình Kiêu: "..."

Nhìn cô bé héo rũ trong lòng mình như quả cà héo, Lục Đình Kiêu thở dài một tiếng nói với lái xe: "Đi trường đua ngựa."

Ninh Tịch: "!!!! " Yeah! Cưỡi ngựa cưỡi ngựa cưỡi ngựa! Cô thích cưỡi ngựa!

Xuống khỏi xe thăm quan, Ninh Tịch nhìn về phía chuồng ngựa cách đây không xa, hưng phấn sôi máu.

Cô muốn chọn con ngựa điên cuồng nhất cái chuồng ngựa này!

Cách đó không xa có một đám người vừa nhìn đã biết thân phận không bình thường, bọn họ đang chọn ngựa dưới sự chiêu đãi ân cần của quản lý trại ngựa.

Lúc này một người đàn ông đẹp trai trong đám đó tựa như đang nhìn thấy quý nhìn chăm chăm vào bọn họ: "Đệch! Lục Đình Kiêu!!!"

--- O ---

Chương 745: Lục Đình Kiêu Có Bạn Gái?

Thấy người đàn ông với đám người kia, sắc mặt Lục Đình Kiêu tựa hồ có chút không biết nên nói thế nào.

Không ngờ cái hội độc thân của Mạc Lăng Thiên lại tụ họp ở chỗ này...

"Cái gì? Mạc Lăng Thiên, cậu vừa nói ai?"

"Lục Đình Kiêu? Đâu, ở đâu? Chẳng phải cậu ta bảo hôm nay không đến sao?"

"Ồ! Hình như là Lục Đình Kiêu thật!"

Sau đó, bọn họ lập tức thấy Lục Đình Kiêu mặc vest lạnh lùng đứng cạnh một cô gái mặc đồ lông xù từ đầu đến chân, cực đáng yêu.

Kia... là cái quý gì vậy...

Chuyện gì đây? Hình như bọn họ trông thấy một cô gái đáng yêu như Tiểu Bạch Thỏ thân mật khoác tay Lục Đình Kiêu!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều trở mắt nhìn nhau!

Đột nhiên bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy Ninh Tịch cũng ngốc luôn, chớp mắt một cái liền lùi về trong ngực Đại ma vương cọ cọ.

Lục Đình Kiêu bình tĩnh xoa xoa đầu cô trấn an.

Phía đối diện, khoe miệng Mạc Lăng Thiên giật giật, anh quét mắt nhìn mấy người bạn bên cạnh sau đó sâu xa nói: "Chẳng phải mấy người hỏi tôi tại sao hôm nay Lục Đình Kiêu không đến sao? Đây, thấy chưa, đây chính là lý do đấy. Tên khốn này đã phản bội tổ chức, cậu ta có bạn gái rồi!"

"Cái gì!!! Mạc Lăng Thiên, cậu nói cái gì? Lục Đình Kiêu có bạn gái?"

"Làm sao có thể?!"

"Chắc không phải em gái của Lục Đình Kiêu đấy chứ?"

"Em gái cái gì mà em gái, tôi không nhớ là anh họ của tôi có một cô em gái như vậy!"

Lúc này một cô gái vội vàng chạy tới bên cạnh Lục Đình Kiêu, cảnh giác nhìn Ninh Tịch: "Anh họ, ai đây?"

"Chị dâu tương lai của em." Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng nói, sau đó nhìn về phía Ninh Tịch giới thiệu: "Em họ anh, Lục Hân Nghiê."n.

"Xin chào~!" Ninh Tịch chào một tiếng.

Đối phương tựa như không quá chào đón cô nên cô cũng chẳng cần phải nhiệt tình làm gì.

Nhưng, Lục Hân Nghiê lại sợ đến ngây người: "Chị... chị dâu tương lai? Anh họ, cô ta là bạn gái anh thật sao?"

Sao anh họ lại tìm loại hình Tiểu Bạch Thỏ nhu nhược gió thổi một cái là ngã như này để làm bạn gái? Hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được với gu thẩm mỹ của Lục Đình Kiêu lại thích kiểu con gái này!

Một người phụ nữ khác đi tới từ sau lưng Lục Hân Nghiê.

Cô gái này mặc trang phục cưới ngựa màu đen, bên hông còn cài một cái roi, chân đi giày cưới ngựa, trong tay còn dắt theo một con ngựa khỏe mạnh màu đen, nhìn qua dáng vẻ vô cùng hiên ngang.

Cô ta đứng trước mặt Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch, ánh mắt lướt qua Ninh Tịch rồi dừng lại trên người Lục Đình Kiêu: "Đình Kiêu, lâu rồi không gặp."

Ninh Tịch nhìn nhìn cô gái này, hai mắt híp lại, giác quan thứ sáu của phụ nữ bắt đầu hoạt động.

Cô gái này có vấn đề!

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu vẫn chẳng thay đổi, giọng điệu cũng bình tĩnh không gợn sóng: "Chào mừng về nước."

Cô ta nhìn Ninh Tịch, ánh mắt mang theo chút áp bức: "Không giới thiệu chút sao?"

"Bạn gái tôi, Ninh Tịch." Lục Đình Kiêu nói xong lại giới thiệu cho Ninh Tịch: "Quan Tử Dao."

Chỉ có tên mà không có thêm bất cứ chức danh gì kèm theo.

Ninh Tịch tỏ vẻ ngây thơ vô tội, chớp chớp mắt nhìn về Quan Tử Dao sau đó cũng chỉ đơn giản chào hỏi: "Xin chào!"

Dù sao cô cũng đang núp trong ngực Lục Đình Kiêu, chả cần nói gì nhiều cứ vui vẻ thanh nhàn là được.

Đôi cách trang điểm thì tính cách cũng rất chuyên nghiệp lập tức biến thành một Tiểu Bạch Thỏ ngoan ngoãn.

Nhìn bộ dáng khôn khéo của cô, cho dù biết rõ đây chỉ là giả vờ thôi nhưng trái tim của Lục Đình Kiêu vẫn mềm nhũn, ánh mắt cũng cực kỳ dịu dàng.

--- O ---

Chương 746: Cho Cầu Độc Thân Một Con Đường Sống

Lấy được câu trả lời từ miệng Lục Đình Kiêu, tất cả mọi người trong trường đua đều ngốc luôn.

Thật sự là bạn gái của Lục Đình Kiêu!

Mấy chục năm Lục Đình Kiêu sống như khổ hạnh cao tăng, lạnh lùng vô tình không gần nữ sắc, đã bao lần bọn họ thảo luận xem rốt cuộc kiều con gái nào mới có thể giải quyết Lục Đình Kiêu.

Dịu dàng hiền tuệ, hay là cao quý lạnh lùng?

Đoan trang hào phóng, hay là nhu tình như nước?

Thậm chí họ còn nghĩ tới kiều nữ cường trong thương giới như Lục Đình Kiêu nữa cơ...

Nghĩ tới vô số loại khả năng nhưng vạn vạn không ngờ tới... kiều người Lục Đình Kiêu coi trọng lại là một Tiểu Bạch Thỏ ngốc ngốc đáng yêu!

Một động vật nhỏ mềm mại, ngoan ngoãn dính trên người một người lạnh lùng ngạo mạn như Lục Đình Kiêu.

Mặc dù, sự kết hợp này vô cùng quý dị nhưng mà bọn họ phát hiện khi bên cạnh Lục Đình Kiêu có thêm cô bé này thì hơi thở lạnh lùng trên người anh cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Nhất là khi ánh mắt Lục Đình Kiêu nhìn cô, nói là băng mùa đông tan thành nước mùa xuân cũng không quá...

Đơn giản chỉ là một thời khắc kỳ tích!

"Đúng là sống lâu mới thấy nha! Không ngờ tôi còn sống được tới ngày trông thấy bạn gái của Lục Đình Kiêu trông như thế nào! Loại hình như thế này... đúng là một lời khó nói hết!"

"Chẳng phải thế à! Đánh chết tôi cũng không tin Lục Đình Kiêu lại thích kiều con gái thế này!"

"Tức chết tôi!!! Cứ tưởng Lục Đình Kiêu thích loại hình giống anh ấy, ít nhất cũng phải chín chắn đơan trang chứ, hại tôi còn giả vờ kiêu ngạo trước mặt anh ấy! Kết quả... anh lấy lại thích Tiểu Bạch Thỏ nhu nhược thế kia hu hu hu!"

"Rốt cuộc Lục Đình Kiêu nghĩ cái gì vậy? Hai người họ chẳng xứng đôi chút nào? Loại con gái này vừa nhìn đã biết cô ta chỉ biết làm nũng thôi, chẳng có lấy một chút nội hàm nào!"

"Haiz, mấy người đàn bà các cô thì biết cái gì? Kiểu con gái này mới có thể kích thích ý chí muốn bảo vệ của đàn ông! Lục Đình Kiêu có lạnh lùng thế nào đi chăng nữa cũng là đàn ông bình thường mà thôi!"

"Gì chứ! Lục Đình Kiêu còn lâu mới là đàn ông bình thường!"

...

Trong tiếng kêu rên của đám con gái cùng tiếng nghị luận của đám con trai, Mạc Lăng thiên vác cái mặt đen như đít nồi đi về phía hai người họ: "Đậu má! Lục Đình Kiêu, chẳng phải chú bảo hôm nay không đến sao?"

Lục Đình Kiêu: "Ngoài ý muốn."

Khóe miệng Mạc Lăng Thiên giật giật, ai mà biết chỗ hội độc thân của họ tụ họp lại là chỗ Lục Đình Kiêu hẹn hò chứ, chẳng lẽ trời cao đã định sẵn là bọn họ không thoát được sự ngược đãi này.

"Này, trước đây tôi đã từng cho rằng, bất kỳ ai phản bội cũng được nhưng chú thì không! Lục Đình Kiêu, chú làm anh quá thất vọng!" Mạc Lăng Thiên đau lòng ôm đầu nói.

Ninh Tịch đứng một bên có chút câm nín, nói như thế chẳng phải nguyên rủa Lục Đình Kiêu phải độc thân cả đời sao?

Có điều, chuyện Lục Đình Kiêu tìm được người yêu trước đối với đám người này mà nói cũng đủ khiếp sợ đi...

"Nếu trùng hợp gặp nhau thế này vậy cùng nhau chơi đi chứ hả?" Mạc Lăng Thiên mời.

Quan Tử Dao đứng một bên cũng nói: "Lâu rồi không đua ngựa với nhau, đấu một trận chứ?"

"Đúng đúng đúng, đâu đi!" Mặc Lãng Thiên nhao nhao lên.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô gái trong lòng: "Mấy người cứ chơi đi, cô ấy không dám cưới ngựa một mình."

Đầu Mặc Lãng Thiên đầy hắc tuyến: "Chú đủ rồi nha, cho cậu độc thân một con đường sống đi..."

Sắc mặt của Quan Tử Dao hơi cứng lại, ánh mắt áp bức lại nhìn sang Ninh Tịch đang tỏ vẻ không hiểu gì bên cạnh.

Ninh Tịch lặng lẽ khóc thầm, cái gì mà không dám cưới ngựa một mình chứ! Đại ma vương rõ ràng là không yên tâm sợ cô chơi đến điên luôn nên mới đích thân giám sát cô thôi!

--- O ---

Chương 747: Không Đơn Giản Chỉ Là Tiểu Bạch Thỏ

Lục Đình Kiêu cắt đuôi bọn họ xong liền mang Ninh Tịch đi chọn ngựa.

Quản lý trường đua ngựa thấy Lục Đình Kiêu đưa bạn gái tới thì vừa mừng vừa lo, ông ta vội vàng đem hai con ngựa tốt nhất trong trại đến cho hai người.

"Ngài Lục, ngài xem hai con ngựa này thế nào? Đây là hai con được đưa đến từ trại ngựa hoàng gia Anh đấy, là ngựa Thuần Chủng¹!" Quản lý nhiệt tình giới thiệu.

¹ Ngựa Thuần Chủng là giống ngựa được lai phối từ những con ngựa đực Ả Rập và ngựa cái của Anh từ cuối thế kỷ 17. Giống ngựa này được lai tạo để phục vụ cho việc đua ngựa, ngựa đua phải là ngựa Thuần Chủng. Cần lưu ý rằng đây là tên của một chủng loại ngựa nổi tiếng nhất thế giới hiện nay chứ không phải thuần chủng theo nghĩa đơn giản là bất cứ chủng loài ngựa thuần khiết.

Ôi trời! Đẹp trai quá đi!

Ninh Tịch nhìn chăm chăm con ngựa có cái bờm đen như mực kia, ánh mắt cơ hồ sáng rực lên!

Ngựa Thuần Chủng của Anh dựa vào khả năng có thể tăng tốc trong thời gian ngắn mà xưng bá cả thế giới. Là giống ngựa được công nhận là một trong những giống ngựa ưu tú nhất. Mà con ngựa do quản lý giới thiệu lại là cực phẩm, đạt đến trình độ đua cấp chuyên nghiệp rồi, so với con ngựa trong tay Quan Tử Dao vừa nãy còn tốt hơn.

Thấy Lục Đình Kiêu không nói lời nào chỉ quan sát chuồng ngựa, quản lý nhìn về phía Ninh Tịch rồi hỏi: "Cô Ninh có thích không?"

Ninh Tịch gật đầu liên tục: "Thích thích! Lục Đình Kiêu, lấy con này đi!"

Cưỡi con này chắc chắn cực kỳ đã! Cô không chờ được nữa rồi!

Cuối cùng, ánh mắt của Lục Đình Kiêu dừng ở một con ngựa màu nâu: "Đem con ngựa kia tới đây."

"Khụ... kia... cái chuồng kia? Ngài chắc chứ?" Quản lý có chút chần chừ

nhìn về con ngựa còn thấp hơn nhiều so với những con khác.

Rất nhanh, vị quản lý đem ngựa tới.

Lục Đình Kiêu sờ đầu con ngựa một cái, chú ngựa này có vẻ rất ngoan ngoãn mà cọ cọ bàn tay anh.

Vì thế Lục Đình Kiêu gật đầu nói: "Chọn con này đi."

Ninh Tịch đứng một bên trở mắt ghen họng, trợn tròn cả mắt: "Lục Đình Kiêu, đây chẳng phải giống ngựa lùn châu Mỹ sao?"

Lục Đình Kiêu nhàn nhạt liếc cô một cái: "Thì sao? Có vấn đề?"

Ninh Tịch thật muốn khóc.

Đương nhiên có vấn đề! Ngựa lùn châu Mỹ là loại ngựa chuyên dùng cho các bạn nhỏ mà!!!

Cách đó không xa, Mạc Lăng Thiên đang đua ngựa với Quan Tử Dao nhìn thấy Lục Đình Kiêu dắt con ngựa lùn kia, tí nữa thì ngã ngựa.

"Ha ha ha ha ha ha ha ah ah ha ha ha... Lục Đình Kiêu! Chú chọn ngựa gì đấy! Ai ui cúu, cúu, cúu, tôi không dừng cười được!"

Cuối cùng, Mạc Lăng Thiên còn bỏ cả đua ngựa, ôm bụng cười lăn lóc trên đường đua.

Quan Tử Dao cũng xoay người, cười con ngựa Thuận Chủng cao lớn kia đi về phía bọn họ.

Nhìn Mạc Lăng Thiên đang cười lăn lộn với con ngựa to con kia của Quan Tử Dao, rồi lại nhìn con ngựa lùn bên cạnh mình, Ninh Tịch sắp tức phát khóc rồi.

Bắt nạt người ta quá mà!

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của cô, Lục Đình Kiêu nhất thời mềm lòng, néo mi tâm một cái. Sau đó đột nhiên đi tới bế ngang cô lên rồi đi về phía con ngựa Thuận Chủng cao to đẹp trai vừa nãy.

Đặt Ninh Tịch lên ngựa, sau đó Lục Đình Kiêu cũng nhảy lên ngồi sau lưng

cô, anh ôm cô vào lòng nói: "Hài lòng chưa?"

Rốt cuộc cũng được như nguyện, Ninh Tịch kéo kéo dây cương rồi lại sờ sờ cái bờm ngựa, thích không chịu được. Lúc này mới nghiêng đầu hôn lên má Lục Đình Kiêu một cái.

Nhìn hai người, sắc mặt Quan Tử Dao trở nên cực kỳ khó coi.

Mạc Lăng Thiên thì tỏ vẻ bị chói mù mắt chó rồi: "Đệch! Có đánh chết tôi cũng không ngờ có ngày Lục Đình Kiêu biết dỗ con gái!"

Sắc mặt Quan Tử Dao lạnh lùng: "Cô ta không xứng với Lục Đình Kiêu."

Mạc Lăng Thiên ho nhẹ một tiếng: "Nói thì nói vậy nhưng mà cái loại chuyện như tình cảm thì vấn đề không phải là xứng hay không xứng..."

Hơn nữa, mặc dù anh ta chỉ gặp gỡ có hai lần ngắn ngủi nhưng dường như... cô gái này cũng chưa chắc chỉ là một con thỏ trắng đơn giản đâu!

--- O ---

Chương 748: Anh Chiều Cô Ấy Quá Rồi

"Tiếp tục!" Quan Tử Dao đi đến chỗ ngựa của Mạc Lăng Thiên đánh một roi vào mông nó.

Sau một vòng, Quan Tử Dao giành thắng lợi.

Mạc Lăng Thiên ủ rũ cúi đầu: "Em đó, không thể cho anh ít mặt mũi sao?"

Lục Hân Nghiên hoan hô chào đón, sùng bái nhìn Quan Tử Dao: "Chị Tử Dao thật lợi hại! Tại sao cái gì chị cũng biết thế, lại còn giỏi tất nữa! So với con trai còn giỏi hơn! Thần tượng của em trừ anh họ ra thì chính là chị đó!"

Lục Hân Nghiên vừa nói vừa liếc Ninh Tịch trong ngực Lục Đình Kiêu cách đó không xa, tỏ vẻ cái xanh bị heo gặm mất rồi: "Rõ ràng chị với anh họ em mới là một đôi trời phối! Anh của em không biết mắt có bị làm sao không nữa! Em tưởng anh ấy sẽ không nông cạn giống mấy tên đàn ông xấu xa kia chứ! Làm sao lại bị loại con gái này lừa?"

Quan Tử Dao nghe Lục Hân Nghiên nói thế thì không lên tiếng, chẳng qua là sắc mặt lạnh hơn mấy phần.

Những người bên cạnh trở mắt nhìn nhau, rõ ràng bọn họ có vài phần tán đồng câu này của Lục Hân Nghiên.

Lục Hân Nghiên là em họ của Lục Đình Kiêu nên mới có thể nói như vậy chứ còn bọn họ thì tất nhiên không dám nói bậy nói bạ gì rồi, chỉ có thể im lặng oán thầm.

Người phụ nữ mà Lục Đình Kiêu coi trọng lần này quả thực khiến người ta thất vọng...

Nếu như nói phải chọn một người phụ nữ xứng đôi với Lục Đình Kiêu thì chắc chắn đó phải là Quan Tử Dao.

Năm đó, Quan Tử Dao cũng như Lục Đình Kiêu là một người nổi tiếng trong giới, là nữ thần của biết bao công tử Đế Đô này, người theo đuổi phải xếp hàng dài. Nhưng mà, Quan Tử Dao chỉ cho mỗi Lục Đình Kiêu với Mạc Lăng Thiên sắc mặt tốt, hơn nữa tính cách cũng khá giống Lục Đình Kiêu. Hai người bọn họ đều là con cưng của trời, hoàn hảo đến không thể tưởng tượng nổi.

Khi đó, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Quan Tử Dao với Lục Đình Kiêu sẽ thành một đôi nhưng không ngờ gia đình nữ thân vì chuyện làm ăn mà rời đi, di dân qua nước ngoài. Sau đó cứ như vậy mà biến mất trong tầm mắt mọi người.

Những năm gần đây, Quan gia ở nước ngoài phát triển ngày càng lớn, thường xuyên có thể nghe được truyền kỳ về Quan Tử Dao, tuổi còn trẻ mà đã lấy được bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh, năng lực không kém anh của cô mấy.

Lần này vì hai vị của Quan gia tuổi cao nhớ quê, cho nên cả nhà mới về nước. Quan Tử Dao tất nhiên là cũng theo về.

Mọi người cũng cho là lần này về, chuyện của Quan Tử Dao với Lục Đình Kiêu cũng chắc chắn tám chín phần rồi.

Hai người đều độc thân, tuổi tác cũng thích hợp, tính cách cũng giống nhau lại còn môn đăng hộ đối.

Thậm chí không ít người cảm thấy Lục Đình Kiêu đến giờ vẫn chưa lập gia đình là vì chờ Quan Tử Dao...

Ai mà biết, tình tiết đột nhiên xoay chuyển, Lục Đình Kiêu lại bị một con Tiểu Bạch Thỏ lừa mất!

Thật khiến mọi người trở lòi con mắt!

Chuyện yêu đương mà cứ làm như trò đùa, thật quá tùy tiện rồi chứ?

Càng khiến bọn họ choáng là từ miệng Mạc Lăng Thiên, họ biết được Ninh Tịch chỉ là một diễn viên không có tiếng tăm gì?

Cưỡi ngựa xong, Lục Đình Kiêu bế Ninh Tịch xuống, dứt khoát không cho cô đi bộ vì sợ đường tuyết trơn trượt nên ôm luôn đến khu nghỉ ngơi.

"Đi đường mà cũng phải bế, anh chiều cô ta quá rồi!" Lục Hân Nghiên không nhịn được oán trách một câu.

Câu trả lời của Lục Đình Kiêu là cẩn thận đặt Ninh Tịch lên ghế, sau đó rót cho cô một ly sữa nóng, hơn nữa còn tự mình thổi nguội rồi đưa đến miệng cô: "Cẩn thận kéo nóng."

Khuôn mặt Lục Hân Nghiên nháy mắt đen xì.

--- O ---

Chương 749: Anh Yêu Em Như Cá Yêu Biển, Như Chim Yêu Rừng

Những người khác đều thay nhau ho nhẹ vài tiếng.

Mẹ nó, đúng là ngàn năm khó gặp!

Ai nói Lục Đình Kiêu lạnh lùng vô tình nào, chỉ là trước đây chưa có ai khiến anh ta phải dụi dãi mà thôi!

Đúng là ngày càng tò mò, Tiểu Bạch Thỏ này rốt cuộc có ma lực gì vậy? Thế mà có thể mê hoặc người đàn ông như Lục Đình Kiêu thành như này!

Ninh Tịch tất nhiên cũng phát hiện những ánh mắt thay Lục Đình Kiêu bất bình, tiếc hận. Thậm chí còn có một ánh mắt lạnh lùng nhắm vào cô từ đầu đến cuối...

Khóe mắt Ninh Tịch liếc về phía Quan Tử Dao, sau đó cô chống cằm lên, nghiêng đầu hỏi Lục Đình Kiêu: "Anh với Quan Tử Dao là quan hệ gì vậy?"

"Khi còn bé hai nhà khá thân với nhau, coi như là cùng nhau lớn lên." Lục Đình Kiêu thành thật trả lời, vẻ mặt không có bất cứ điều gì khác thường.

Ninh Tịch dài giọng: "À... hóa ra là thanh mai trúc mã à?"

Lục Đình Kiêu gật đầu một cái: "Coi như là vậy."

Ninh Tịch nhất thời nổi giận: "Này, Lục Đình Kiêu! Em đang ghen đấy, anh không thấy sao? Anh không dỗ em thì thôi lại còn nói thế!"

Lục Đình Kiêu cũng nhất thời sửng sốt: "Em... ghen?"

"Lại còn không à, cô em họ với bạn bè của anh đều cho rằng Quan Tử Dao mới xứng đôi với anh, họ cho rằng anh là một đóa hoa nhài xinh tươi bị cắm vào một bãi phân trâu là em đó!" Ninh Tịch lầu bầu.

Lúc trước Ninh Tịch còn chưa nhớ ra, nhưng vừa nãy cuối cùng nghĩ tới Quan Tử Dao là thần thánh phương nào.

Quan gia năm đó với Lục gia là hai thế gia giàu có siêu cấp nổi tiếng, sau đó vì một vài vấn đề làm ăn trong nước mà không thể không chuyển hướng qua

nước ngoài. Mấy năm gần đây nghe nói nhà họ phát triển không tệ, đã đánh về trong nước.

Nhất là mấy truyền thuyết về Quan Tử Dao lại càng nhiều, cái gì mà đã có tài lại còn có sắc, năng lực không hề thua kém các đấng mày râu các kiểu.

Nhưng đúng là cô ta rất xứng đôi với Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu còn đang đắm chìm trong hạnh phúc từ chữ 'ghen' của Ninh Tịch, trong mắt hiện lên nét cười: "Sao em lại là phân trâu, em là rừng là biển."

Ninh Tịch nghiêng đầu, không hiểu: "Sao lại thế?"

Lục Đình Kiêu vén một lọn tóc ra sau tai cô, ánh mắt thâm thúy như màn đêm đầy sao, lẳng lẳng nói một câu: "Anh yêu em như cá yêu biển, như chim yêu rừng. Không thể thoát cũng chẳng thể lui..."

Trong phút chốc, đầu óc Ninh Tịch tràn đầy hình ảnh pháo hoa nổ tung...

Kỹ năng tỏ tình của Đại ma vương... quá hung tàn!

Lúc này, đôi điện không xa đột nhiên vang lên một tiếng "keng" chói tai, là ly trà trong tay Quan Tử Dao không cẩn thận đánh rơi xuống đất.

Lục Hân Nghiên vội ân cần hỏi: "Chị Tử Dao sao vậy?"

Quan Tử Dao sắc mặt trắng bệch lắc đầu một cái: "Không sao."

Lời của Lục Đình Kiêu nói với Ninh Tịch thì ở khoảng cách này bọn họ không thể nghe được.

Nhưng mà Quan Tử Dao biết đọc khẩu hình miệng, hơn nữa cô ta luôn chú ý đến đối thoại của hai người họ.

Hay cho câu "như cá yêu biển, như chim yêu rừng", Lục Đình Kiêu lại vì một người phụ nữ mà nói ra những lời này...

Mạc Lăng Thiên không chú ý tới sóng ngầm mãnh liệt giữa bọn họ, nghỉ ngơi một lát rồi chạy qua chỗ Ninh Tịch: "Này Lục Đình Kiêu, lát nữa chúng tôi ra sân bắn chơi, mấy người có đi không?"

Bắn súng! Bắn súng! Bắn súng! Súng súng súng súng súng súng!

Ánh mắt Ninh Tịch không khác gì bóng đèn 500w.

Chân bị thương không thể cưỡi ngựa! Bắn súng chỉ dùng tay chắc là được nhỉ nhỉ nhỉ?

"Được rồi được rồi, tôi hiểu rồi, không nên hỏi chú!" Mạc Lăng Thiên quay đầu về phía Ninh Tịch: "Thỏ con, cô có đi không?"

Ninh Tịch gật đầu như gà mổ thóc, ánh mắt lấp lánh lắc tay Lục Đình Kiêu: "Chủ nhân thân yêu, em có thể đi không?"

Lục Đình Kiêu: "Được."

--- O ---

Chương 750: Con Thỏ Nhỏ Cũng Biết Chơi Sao?

Đến nơi, Ninh Tịch vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Không ngờ sân bắn ở đây có kích thước rất lớn, diện tích khoảng tầm 1500m². Tổng cộng có hai sân bắn tiêu chuẩn, mỗi sân đều được thiết kế chuyên nghiệp, các loại súng ống cũng được trang bị đầy đủ.

Bên trong sân còn có phòng triển lãm các loại vũ khí hạng nhẹ như súng lục, súng trường, súng máy và thêm hàng trăm loại vũ khí hạng nhẹ khác.

Thình thoảng còn thấy bóng mấy anh lính mặc quân trang cũng đến đây chơi.

Ninh Tịch hết nhìn đông tới nhìn tây mà không nhìn đường, nếu không phải do Lục Đình Kiêu dắt tay thì không chừng đập đầu vào cái cây nào đó rồi.

Lúc trước em họ Lục Đình Kiêu có nói anh chiều cô quá, xem ra là cô ta nói không sai. Hôm nay Ninh Tịch đã bị Lục Đình Kiêu chiều đến độ không cần mang nã ra khỏi cửa luôn, chỉ cần ngoan ngoan theo sau anh để được chiều là được.

Đến sân bắn, Mạc Lăng Thiên lập tức chọn một khẩu súng tốt, tỏ vẻ muốn rửa nhục: "Tử Dao, đến đến đến! Đến PK nào! Cười ngựa có thể thua em nhưng bắn súng thì chắc chắn anh không thua đâu!"

"Tôi cũng tới!"

"Tôi tới nữa!"

...

Nhóm người của Mạc Lăng Thiên có một nửa trai một nửa gái. Con trai thì đương nhiên có hứng thú với bắn súng, các cô gái thì đa phần cũng hiểu một chút, có hai người không biết gì thì đang hỏi những người khác.

Rất nhanh, mọi người đã chọn xong súng rồi đeo kính an toàn và tai nghe lên. Bọn họ đứng trước vạch chuẩn bị bắn.

Một giây sau những tiếng "đoàng, đoàng, đoàng" vang lên liên tục, đi kèm với đó là tỉ số xuất hiện trên chiếc bảng điện tử bên cạnh. Mỗi một phát súng đạt tối đa là 10 điểm, điểm số được tính chính xác đến số thập phân thứ nhất.

Phần lớn mọi người đều bắn được 8 điểm, thỉnh thoảng mấy gã con trai còn bắn được 9 điểm.

Lục Hân Nghiên bắn được 9.2 điểm, lúc này đang rất vui: "Em bắn được trên 9 điểm này! Hôm nay thật may mắn!"

Kết quả vừa nhìn lại đã thấy điểm số dọa người của Quan Tử Dao với Mạc Lăng Thiên.

Điểm của hai người họ đều là 9.9 điểm, đây đã là một điểm số vô cùng cao.

"Ôi trời! Anh Thiên, chị Tử Dao, hai người thật lợi hại quá!"

Cuối cùng tổng điểm của ba phát bắn cũng được tính xong, số điểm của Mạc Lăng Thiên lần lượt là 9.9, 9.7 và 9.8. Số điểm của Quan Tử Dao lần lượt là hai lần 9.9 và một lần 9.7, lấy 0.1 điểm cách biệt mà giành lấy thắng lợi.

Đồng thời điểm số của Quan Tử Dao cũng là điểm số cao nhất trong tất cả mọi người.

Mọi người bên cạnh đều trầm trồ: "Không hổ là nữ thần của tôi! Là niềm tự hào của tôi!"

"Tử Dao, em cứ thế thì đám đàn ông bọn anh sao mà chịu nổi!"

Mạc Lăng Thiên u oán nhìn sang: "Mẹ kiếp! Lại thua rồi! Lần này không tính, đấu lại!"

Mọi người đều cười ầm lên: "Ha ha ha ~ Mạc Lăng Thiên, cậu đừng giãy giụa nữa! Trong chúng ta cũng chỉ có anh Kiêu mới thắng được Tử Dao thôi!"

Mạc Lăng Thiên nghiêng đầu tìm Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu! Chú làm gì vậy! Mau tới đây chơi!"

Kết quả...

Một chiếc giày lông có hình tai thỏ của Ninh Tịch bị rớt, Lục Đình Kiêu đang ngồi xổm ở đó giúp cô đi lại giày...

Nhìn cái cảnh bong bóng màu hồng bay khắp nơi này, khóe miệng Mạc Lăng Thiên co giật không ngừng, đúng là vả chết vô số cầu độc thân ở đây mà.

Ninh Tịch nghe những người đó nói chuyện còn về mặt kinh ngạc nhìn Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, anh bắn súng rất giỏi sao? Đến đến đến, chúng ta tới PK!"

Nói xong liền hưng phấn kéo Lục Đình Kiêu tới bàn bắn bên cạnh.

"Ui, thỏ con, cô cũng biết chơi sao?" Mạc Lăng Thiên kinh ngạc như ong mày.

Ninh Tịch hừ một tiếng: "Dĩ nhiên tôi biết! Tôi bắn khá tốt đó!"

Nói xong liền cầm lấy súng, "đoàng" một tiếng.

Một lát sau, trên bảng tỉ số chợt xuất hiện một số điểm đỏ tươi -- 6.3 điểm.

Bắn... thật là tốt...

--- O ---

Chương 751: Boss Đại Nhân, Anh Thật Tốt!

Ninh Tịch ghen hống trần trời, vẻ mặt đưa đám nói: "Nhất định là bộ váy hôm nay đã ảnh hưởng đến trình độ của tôi!"

Mạc Lăng Thiên bật cười ngay tại chỗ, miệng còn an ủi rằng: "Rất tốt, rất tốt, thế đã là không tồi rồi! Ít nhất cô cũng bắn trúng bia!"

Lục Đình Kiêu vuốt mái tóc của cô gái nhỏ, sau đó cũng rút súng ra bắn -- 6.2 điểm.

Vừa vặn kém hơn Ninh Tịch một chút.

Mạc Lăng Thiên vỗ vỗ bả vai của Lục Đình Kiêu, lắc đầu than: "Người anh em! Tôi phục cậu rồi! Chắc đây là điểm số khó bắn nhất trong đời cậu rồi!"

Thế nhưng Lục Đình Kiêu lại rút súng ra bắn thêm một lần 6.2 nữa... chuyện này quả thật còn khiến người ta ngu người hơn cả việc anh đánh trúng vòng 10 điểm!

Ninh Tịch không thèm để ý đến Mạc Lăng Thiên nói những nói cuối, vui vẻ cộ cộ Lục Đình Kiêu nói: "Boss đại nhân, anh thật tốt ~~!"

Lục Đình Kiêu đang định nói chuyện thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Màn hình hiển thị số điện thoại của nhà họ Lục.

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu hơi cứng lại, sau đó anh quay sang nói với Ninh Tịch: "Em cứ chơi đi, anh đi nghe điện thoại."

Nói rồi liếc mắt nhìn Mạc Lăng Thiên một cái, ý bảo anh ta trông chừng Ninh Tịch một lát giúp anh.

Mạc Lăng Thiên xua tay đầy ghét bỏ: "Đủ rồi, đi nghe cái điện thoại thôi mà cũng phải thế! Đi đi, đi mau đi!"

Lục Đình Kiêu vừa mới đi những người vừa nãy còn kiêng kỵ vì Lục Đình Kiêu giờ đã bắt đầu lớn tiếng xì xào thảo luận.

"Ha ha ha! Buồn cười chết mất! Vừa nãy ngay cả cô bé không biết gì cũng bắn được 7 điểm. Thế mà có người còn không biết ngượng nói mình bắn rất tốt ha ha ha..." Lục Hân Nghiên ra vẻ khinh bỉ.

Cô gái ngồi bên cạnh nhún vai nói: "Đôi với cô ta mà nói, có lẽ thế đã là không tồi rồi! Ít nhất người ta còn bắn trúng bia! Tôi còn kinh ngạc khi thấy cô ta bắn trúng bia nữa cơ!"

"Rốt cuộc Lục Đình Kiêu tại sao lại nhìn trúng cái đứa con gái vô dụng như cô ta chứ, tôi thật sự rất hiếu kỳ đấy! Các cô có ai đi hỏi thăm xem không?"

"Tôi không đi đâu! Chẳng qua nể mặt Lục Đình Kiêu mới khách sáo với cô ta thôi, còn bảo tôi chủ động làm thân với cô ta á? Nào tôi có vấn đề à!"

...

Ninh Tịch nghe mấy người đó bàn tán, vẻ mặt thản nhiên tiếp tục lau lau súng.

Những người đó đều là những kẻ quyền quý nhất ở Đế Đô, nếu không phải người thừa kế tài phiệt thì cũng là con vua cháu chúa, bởi vì nể mặt Lục Đình Kiêu mà không bới móc cô đã coi như là tốt rồi.

Dù sao, nước sông không chạm nước giếng, cô không động đến tôi thì tôi cũng không làm gì cô.

Đúng lúc này có người nhìn về phía Quan Tử Dao nói: "Tử Dao, cậu và Mạc Lăng Thiên đều có quan hệ khá tốt với Lục Đình Kiêu, có thời gian thì khuyên anh ấy một chút! Đừng để anh ấy bị loại con gái này lừa!"

"Ồ lâu mới biết lòng người, mình tin anh ấy sẽ tự hiểu ra thôi." Quan Tử Dao nói.

"Sao mà cậu ngốc thế, đợi anh ấy tự hiểu ra thì đã sớm bị người ta lừa cả tình lẫn tiền rồi!"

Lục Hân Nghiên nghe mọi người nói chuyện mà trên mặt nóng bừng bừng, cảm thấy bản thân thật mất mặt. Cô ta dù thế nào đi nữa cũng không cách nào chấp nhận nổi, người anh họ hoàn mỹ như một vị thần thể nhưng lại bị loại con gái như thế làm ô uế...

Trong sự phẫn nộ cực độ, Lục Hân Nghiên cuối cùng không chịu nổi nữa, đứng bật dậy đi đến trước mặt Ninh Tịch, phẫn nộ nói: "Tôi không cần biết cô dùng thủ đoạn gì để quyến rũ anh tôi! Nói đi! Rốt cuộc làm thế nào cô mới chịu rời khỏi anh tôi!"

Mạc Lăng Thiên thấy tình hình có vẻ mất không chế, vội vàng chen vào giữa hai người hòa giải: "Này này này, làm gì thế! Thế này là đang định làm gì vậy, mọi đến đây chơi là để vui mà! Cãi nhau không tốt đúng không! Đừng làm ầu, đừng làm ầu mà!"

"Em đâu có làm ầu! Đứa con gái này có chỗ nào xứng với anh em?"

Lăng Thiên còn đang sút đầu mẻ trán khuyên bảo Lục Hân Nghiên, Ninh Tịch vượt vượt khẩu súng trong tay, vẻ mặt đầy vô tội chớp chớp mắt sau đó hờn nhiên lên tiếng: "Rời khỏi anh cô á? Rất đơn giản thôi! Chỉ cần cô thắng tôi là được!"

--- O ---

Chương 752: Ha Ha, Rốt Cuộc Là Ai Ngu!

"Cô... cô nói gì? Đánh bại cô cái gì cơ?" Lục Hân Nghiên đàn ra, trong chốc lát không theo kịp suy nghĩ của Ninh Tịch.

Mạc Lăng Thiên cũng đàn ra.

Ninh Tịch chớp chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu sự đời, nói: "Bắn súng chứ còn gì nữa! Tôi thấy mấy người hình như đều không thích tôi lắm nhỉ ~ cho nên thế này đi, không cần biết là ai trong các cô chỉ cần có thể thắng tôi, tôi sẽ chia tay với Lục Đình Kiêu ~ nhưng mà, nếu như tôi thắng rồi thì sau này mọi người gặp tôi, làm phiền khách sáo với tôi một chút nha~!"

Ha ha, không phải một hai nhất quyết đòi cứu Lục Đình Kiêu ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng à?

Được thôi! Anh đây cho mấy đứa một cơ hội!

Ninh Tịch nói ra câu này tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc ngây ra.

Cô... cô ta vừa mới nói gì cơ?

Cô ta có phải là điên rồi không?

Khó khăn lắm mới làm được việc mà tất cả phụ nữ ở Đé Đô này đều không thể làm được là tóm lấy cái cây cổ thụ Lục Đình Kiêu, bây giờ chỉ vì một phút kích động thế mà cô ta lại dùng điều kiện chia tay với Lục Đình Kiêu để cá cược?

Bọn họ còn tưởng cái loại nghệ sĩ nho nhỏ như thế này đều rất biết điều, am hiểu nhất là nhìn sắc mặt người khác, chỉ cần có tí thông minh thì sẽ biết xu lợi tị hại.

Thế nhưng không ngờ... hóa ra lại là một đứa không não!

Ngu đến mức này thì! Thật đúng là đáng buồn thay cho Lục Đình Kiêu...

Ngàn vạn không ngờ đến mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng này, Mạc Lăng Thiên cuống đến mức sắp phát điên rồi: "Thỏ con, cô đang làm cái gì đó? Nhẫn nhịn một chút đợi Lục Đình Kiêu về làm nũng với cậu ta, bảo cậu ta giúp cô xả giận không phải là được sao? Sao cứ phải làm mọi

chuyện rồi lên thế? Cô muốn chia tay với Lục Đình Kiêu thật à? Cô có bị ngu không đây!!!"

Những người khác đều không biết nhưng Mạc Lăng Thiên lại hiểu rất rõ, Lục Đình Kiêu không phải là chơi qua đường mà cậu ta thật sự rất yêu cô gái này.

Tuy rằng anh ta cũng hoàn toàn không hiểu cô nhóc này rốt cuộc có gì hơn người nhưng nếu như đó là sự lựa chọn của anh em mình, anh ta cũng không tiện nói gì.

Lục Hân Nghiên cuối cùng cũng tiêu hóa được lời của Ninh Tịch, ngay lập tức có chút không dám tin, cô ta thế mà ngu đến mức này à?

Còn tưởng cô ta nhất định rất khó chơi, thế này cũng dễ dàng giải quyết quá rồi còn gì?

"Cô nói thật không?" Lục Hân Nghiên không yên tâm, xác nhận lại với Ninh Tịch một lần nữa.

"Ừ, là thật!" Ninh Tịch gật gật đầu.

"Tốt, vậy cứ quyết thế nhé, tôi nói cho cô biết những gì cô vừa nói lúc này tôi đã ghi âm lại rồi, cô đừng hòng giờ trò xỏ lá!" Vẻ mặt của Lục Hân Nghiên đầy đắc ý: "Vậy thì chúng ta bắt đầu đi!"

Ninh Tịch đột nhiên lên tiếng: "Từ từ đã."

"Sao thế? Hối hận rồi à?" Gương mặt Lục Hân Nghiên sa sầm.

"Tôi chỉ muốn giải thích lại một chút, vừa nãy tôi nói là bất kỳ ai trong các cô thắng tôi đều được, các cô chọn một người ra đấu với tôi đi!" Ninh Tịch nói.

"Biết rồi, biết rồi, tôi đấu với cô là được rồi!" Lục Hân Nghiên hiển nhiên hoàn toàn không để cô vào mắt.

Một cái bình hoa được có 6.3 điểm, bản thân cô ta thừa sức thắng được.

"Cô nghĩ kỹ chưa, tôi khuyên cô tốt nhất là cử người có thành tích tốt nhất trong các cô ra thi với tôi, bằng không đến lúc đó lại kêu là không công bằng!"

Nghe được câu này của Ninh Tịch tất cả mọi người có mặt ở đây đều ghen hòng, rốt cuộc con ngu này bói đâu ra tự tin thế?

Lục Hân Nghiên mắt kiên nhẫn, đang định nói để cô ta ra mặt là được nhưng đúng lúc này, Quan Tử Dao đã bước đến giữ vai cô ta lại: "Hân Nghiên, để chị."

Lục Hân Nghiên nhìn Quan Tử Dao một cái, nhăn mày: "Chị Tử Dao, đối phó với loại người này đâu cần chị tự mình ra trận, chị coi trọng cô ta quá rồi đấy!"

Quan Tử Dao thản nhiên nói: "Để chị làm ổn thỏa hơn."

Lục Hân Nghiên nghĩ ngợi một lát cảm thấy cũng có lý, cơ hội tốt thế này nhờ đâu lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn thì sao, hơn nữa Quan Tử Dao đích thân ra mặt lại càng phù hợp với ý định của cô ta hơn.

Chị Tử Dao là người có tư cách để dạy dỗ đứa con gái ngu ngốc này nhất!

--- O ---

Chương 753: Móa Nhà Nó! Để Ông Đây Đi Chết Luôn Cho Rồi!

Mạc Lăng Thiên đứng bên cạnh thì lo sốt cả vó lên, dù sao vừa nãy anh ta cũng vừa mới đồng ý với Lục Đình Kiêu trông chừng Ninh Tịch hộ anh ta.

Đối với sự căng thẳng quá mức của Lục Đình Kiêu, vốn dĩ anh ta còn tưởng rằng là lo xa thái quá, nhưng nào ngờ, Lục Đình Kiêu mới ra ngoài nghe cuộc điện thoại có mấy phút ngắn ngủi thôi, thế mà cô nhóc này đã quậy ra thành như thế này rồi!!

"Không được! Thật sự là quá hồ nháo mà!" Mạc Lăng Thiên chỉ có thể vội vã ngăn lại.

Quan Tử Dao nhìn Mạc Lăng Thiên với ánh mắt áp bách: "Lăng Thiên, anh đừng nhúng tay vào chuyện này."

"Anh làm sao mà mặc kệ được? Tử Dao, cô nhóc đó không hiểu chuyện thì thôi em cũng đừng gây sự nữa!" Mạc Lăng Thiên khuyên nhủ nói.

Vừa mới dứt lời, Ninh Tịch ở cạnh đó đã bĩu môi: "Tôi không hiểu chuyện ở đâu ra chứ! Tôi nghiêm túc thật mà!"

Giờ phút này, Mạc Lăng Thiên quả thật muốn đập đầu xuống đất! Móa nó chứ! Để ông đây chết đi cho rồi!

Ông đây rõ cả bọt mép nói đỡ cho cô, thế mà cô cứ thích đâm đầu vào chỗ chết là sao!

Lục Đình Kiêu thích được cô gái này... haiz, quả nhiên không thể dùng tư duy của người bình thường để hiểu được...

"Anh Thiên, anh thấy chưa, chuyện này bắt đầu là do chính cô ta đề ra, bọn em đâu có gây sự đâu. Đây là chuyện giữa phụ nữ bọn em, anh không cần quan tâm!" Lục Hân Nghiên sợ Mạc Lăng Thiên nhảy vào phá đám, vội cuống quýt kéo anh ta sang một bên.

Giờ phút này, ngoại trừ Mạc Lăng Thiên lòng như lửa đốt, tất cả mọi người ở đây đều tỏ ra đang đợi một vở kịch hay.

Nhưng mà, vở kịch này hình như cũng không có gì hay ho cho lắm, bởi vì

kết quả quá ư là hiển nhiên.

"Tôi cảm thấy đứa con gái này có ngu thì cũng không ngu đến mức đấy chứ? Có phải cô ta đang "Giả heo ăn thịt hổ" không?" Có người nghi ngờ nhỏ giọng lầm bầm.

"Hừ! Cái dạng như cô ta mà cũng đòi "giả heo ăn thịt hổ"?"

"Kể cả phát súng vừa nãy của cô ta không sai sót thì trình độ của cô ta còn có thể như thế nào được nữa đây? Bây giờ người ra tay không phải là Lục Hân Nghiên mà là Quan Tử Dao! Vừa nãy lúc Quan Tử Dao thi với Mạc Lăng Thiên, e rằng cũng chưa hết sức đâu nhỉ?"

"Nói thế cũng phải, con nhỏ đó muốn ra vẻ một phen không ngờ lại bị mất mặt!"

...

"Cô trước đi~!" Ninh Tịch nói.

Quan Tử Dao cũng không nhiều lời, liền đeo kính bảo hộ và tai nghe lên, ngay sau đó liền dứt khoát giơ súng, nhắm bắn.

Tư thế của cô gái này nhìn vào rất đúng tiêu chuẩn, chí ít cũng đã có vài năm luyện bắn súng.

Lục Hân Nghiên lờm Ninh Tịch một cái, hậm hừ nói: "Thật đúng là không biết sống chết, chị Tử Dao chơi súng gần mười năm nay rồi, thế mà còn dám chạy đến trước mặt chị Tử Dao khoe khoang! Chị Tử Dao cố lên!"

Quan Tử Dao nhắm mắt lại sau đó hít một hơi thật sâu, hình như đang khống chế cảm xúc.

Cho dù đứa con gái Ninh Tịch này nhìn trông có vẻ vô dụng nhưng mà chuyện có liên quan đến Lục Đình Kiêu, cô ta không cho phép bất cứ cái ngoài ý muốn xảy ra.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở chăm chú nhìn, Lục Hân Nghiên cũng im lặng, không dám nói câu nào.

Bên cạnh, Ninh Tịch nằm bò ra bàn chống cằm ngáp một cái thật dài.

Một lúc sau, Quan Tử Dao mới mở mắt ra.

Ngay sau đó.

"Đoàng."

"Đoàng."

"Đoàng."

Ba phát súng liên tiếp vang lên.

Sau khi tiếng súng dứt, tất cả mọi người đều vội quay sang nhìn xem điểm số mà Quan Tử Dao ghi được.

Kết quả là vừa nhìn thấy tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, kinh ngạc ngẩn ra tại chỗ.

Phát thứ nhất: 9.9

Phát thứ hai: 10

Phát thứ ba: 10

Thế mà chỉ có một phát đầu là 9.9, hai phát sau đều đạt điểm tuyệt đối là 10!
Quả tuyệt vời!

Thế này có thể so với trình độ của bộ đội chuyên nghiệp nhà người ta rồi đấy!

"Trời ạ! Chị Tử Dao giỏi quá! Thật lợi hại! Chị chính là thần tượng của em!"
Lục Hân Nghiên kích động.

--- O ---

Chương 754: Người Ta Làm Sao Có Thể Để Thua Mắt Anh Được

Ngay đến cả Mạc Lăng Thiên cũng kinh ngạc sững sờ: "Mẹ! Quan Tử Dao! Cái đồ cầm thú này! Thật đấy à?"

Vì khiến Ninh Tịch rời khỏi Lục Đình Kiêu, ngay cả thành tích như thế này cô ấy đều làm được, nếu như anh ta không nhớ nhầm trong ấn tượng của anh ta đây là đầu tiên cô có thành tích cao như thế...

Nghĩ đến đó, sắc mặt Mạc Lăng Thiên thoáng cái đã sa sầm.

Tuy rằng mọi người thích gán ghép Quan Tử Dao và Lục Đình Kiêu thành một đôi nhưng anh biết thực tế bao nhiêu năm nay bọn họ chỉ là bạn bè đơn thuần mà thôi.

Có điều, lần này sau khi Quan Tử Dao trở về nước, anh ta đột nhiên lại không dám chắc về điều này nữa.

Thái độ này của Quan Tử Dao đã phát triển về cái hướng mà anh ta không muốn tin nhất....

"Rốt cuộc là cậu luyện như thế nào vậy? Siêu thế!"

Tất cả mọi người tỏ ra vẻ rất thán phục, đồng thời đặc ý nhìn về phía Ninh Tịch chờ xem một vở kịch hay.

Bọn họ muốn xem xem đứa con gái này giờ làm thế nào để kết thúc đây...

Lục Hân Nghiên vênh vác đi đến trước mặt Ninh Tịch khoe khoang: "Cô xem đi, phát đầu tiên 9.9, hai phát sau đều đạt điểm tuyệt đối! Bây giờ cô còn gì để nói!"

Ninh Tịch ngược mắt liếc cô ta một cái: "Không có gì hay để nói hết."

"Hừ, không nói thì không nói! Nhớ cho kỹ những gì cô đã nói đấy, chia tay anh tôi, ở đây có rất nhiều người làm chứng cho chúng tôi đấy."

Lục Hân Nghiên chẳng hề sợ Ninh Tịch hời hợt, cô ta không tin đứa con gái này mặt lại dày đến thế, chuyện đã đến nước này mà còn giở trò xỏ lá được.

Nếu như lần này cô ta dám giở trò xỏ lá, vậy thì sau này cô ta đừng hòng lẫn lộn trong vòng giao tế của Lục Đình Kiêu nữa!

Trên mặt Mạc Lăng Thiên có vẻ khó chịu: "Chỉ là một trò chơi mà thôi, đừng coi là thật, chuyện chia tay sao có thể nói tùy tiện như thế."

Lục Hân Nghiên phần nộ giậm chân: "Anh Thiên, anh làm sao thế hả? Sao cứ nói đỡ cho cô ta mãi vậy!"

Quan Tử Dao cũng khẽ cau mày nhìn về phía Mạc Lăng Thiên với vẻ không vui.

Mạc Lăng Thiên nghiêng răng, chỉ đành phải chạy đến trước mặt Ninh Tịch nói: "Mau nói với mọi người là cô chỉ đang đùa thôi đi, cô muốn chia tay với Lục Đình Kiêu thật à?"

Ninh Tịch bĩu môi: "Đương nhiên là không rồi!"

Nếu như cô ta không phải là người của Lục Đình Kiêu, Mạc Lăng Thiên quả thật muốn mắng cho cô ta một trận nên thân, kiềm chế cơn tức giận trong lòng xuống nói: "Bây giờ biết không muốn rồi đấy à, sao trước đây còn mạnh mẽ! Vừa nãy tôi khuyên cô thì cô không chịu nghe tôi cơ! Giờ thì hay rồi!"

"Hừ, đã đồng ý rồi thì không được phép hối hận, bằng không sau này đừng trách tôi khinh thường cô! Kẻ lật lọng vô liêm sỉ làm sao có thể có tư cách làm chị dâu của tôi!"

Mạc Lăng Thiên vừa trách cứ Ninh Tịch vừa sứt đầu mẻ trán nghĩ cách, Lục Hân Nghiên vẫn còn không chịu bỏ qua...

Ngay sau đó, đột nhiên tất cả mọi người đều im lặng.

Lục Đình Kiêu đã quay lại.

Nhìn thấy Lục Đình Kiêu rồi, hai mắt Lục Hân Nghiên lập tức lóe sáng, vội chạy đến nói thật nhanh: "Anh! Người phụ nữ đó vừa nãy cá cược với bọn em, nói rằng nếu như so tài bắn súng mà thắng cô ta thì cô ta sẽ chia tay với anh! Bây giờ cô ta đã thua chị Tử Dao rồi! Cô ta để thua mất anh rồi! Cái loại con gái này thế mà dám lôi anh ra để cá cược, thật là quá đáng lắm!"

"Cái gì?" Nghe Lục Hân Nghiên nói xong, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lạnh đi

ngay tức khắc.

A a a a! Khốn khiếp!

Tại sao mỗi lần làm chuyện xấu đều bị Đại ma vương bắt được thế!

Vẻ mặt Ninh Tịch đầy đau khổ, vốn dĩ đang lười biếng xem đám Lục Hân Nghiên nhảy nhót, lập tức đứng bật dậy không thèm nhìn lấy bìa ngắm một cái, lật tay lên giương súng bắn liên tiếp ba phát "Đoàng, Đoàng, Đoàng"...

Sau đó quẳng khẩu súng đi bỏ nhào vào lòng Lục Đình Kiêu, ngẩng đầu chớp chớp mắt nịnh nọt nói: "Người ta làm sao có thể để thua mất anh được chứ!"

Vừa mới dứt lời, máy tính điểm đặng sau đã "ting" một tiếng.

Chỉ thấy trên màn hình hiển thị rất rõ ràng: 10! 10! 10!

--- O ---

Chương 755: Thần Tiên Từ Chốn Nào Ghé Qua Để Phá Quán Nhà Người Ta Đó Phỏng?

Cô gái nhỏ vừa nói, vừa chớp đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Lục Đình Kiêu, em giỏi không? Mau khen em đi! Mau khen em đi!"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu vẫn đen sì.

Hở ra một cái là quậy lật trời, ba lần bốn bận gây họa mà còn muốn anh khen cô?

"Ừm, giỏi lắm!" Được rồi, vẫn không thể chống cự được ánh mắt mong đợi được khen của cô ấy...

Đưa mắt nhìn về thành tích của Ninh Tịch ở trên máy hiện thị, bên cạnh điểm số của cô là kết quả của Quan Tử Dao, Lục Đình Kiêu bóp trán.

Cô nhóc này, gan đúng là to thật!

Nhưng mà, anh lại thích cái tính này của cô...

Cái khoảnh khắc cô bỏ nhào vào lòng anh rồi nói câu "Em làm sao có thể để thua mất anh được" đó thật sự là rất rung động.

Để tăng thêm tính giải trí, tất cả các thiết bị tính kết quả của câu lạc bộ bắn súng này đều có cài đặt một chương trình đặc biệt.

Nếu như liên tiếp bắn được ba lần 10 điểm thì sẽ phát ra tiếng nhạc chúc mừng, sau đó còn thông báo cho toàn trường bắn biết ở chỗ nào đấy có ai đó vừa mới bắn được ba lần đạt điểm tuyệt đối liên tiếp.

Cho nên, sau khi khi Ninh Tịch bắn xong hiện trường lập tức vang lên tiếng nhạc chúc mừng và thông báo. Không chỉ đám Lục Hân Nghiên, Mạc Lăng Thiên, Quan Tử Dao mà còn có tất cả những khách đang có mặt trong câu lạc bộ bắn súng nữa, tất cả đều giật mình kinh ngạc.

Câu lạc bộ bắn súng này thiết kế cực kỳ chuyên nghiệp, tất cả đều dùng súng thật đạn thật, bình thường những người tới đây chơi đều là những người vô cùng đam mê bắn súng, thậm chí còn có cả những đoàn đội chuyên nghiệp đến đây tập luyện, trong tình huống đó, tỉ lệ gặp được ba phát liên tiếp đạt điểm tuyệt đối là rất ít, chỉ có thể ngẫu nhiên gặp chứ không thể muốn là

được.

Thế nên nghĩ cũng biết, ba phát trúng hồng tâm liên tiếp của Ninh Tịch đã gây ra sóng gió như thế nào.

Vừa nãy Quan Tử Dao đạt được thành tích cao như thế tất cả mọi người đã giật mình kinh ngạc rồi, bây giờ nhìn thấy thành tích của Ninh Tịch, bọn họ hoàn toàn đần ra đến nơi...

Vẻ mặt của Mạc Lăng Thiên như thể vừa nhìn thấy quỷ: "What? Cô đang đùa tôi đó à?"

Quan Tử Dao thất thần, dường như không thể nào chấp nhận nổi kết quả này.

Lục Hân Nghiên vồ đến vồ vồ cái máy tính kết quả: "Làm sao có thể thế được? Có phải là máy tính điểm có vấn đề rồi không? Nhất định là có vấn đề rồi! Người phụ trách của câu lạc bộ này đâu rồi? Bảo anh ta ra đây xem cái máy này như thế nào!"

Ninh Tịch cạn lời tròn tròn mắt lên, sau đó cầm khẩu súng lên, bắn thêm ba phát nữa.

Mấy phút sau, tiếng nhạc chúc mừng lại vang lên, toàn bộ câu lạc bộ vang lên tiếng thông báo: "Trường bắn số hai, khu vực bắn số chín, 10 điểm, 10 điểm, 10 điểm!"

Mạc Lăng Thiên: "..."

Lục Hân Nghiên: "..."

Quan Tử Dao: "..."

Nếu như nói vừa nãy có người nghe được thông báo chỉ cảm thán câu lạc bộ này lại xuất hiện thêm một kẻ trâu bò, thì giờ đã hoàn toàn sững người luôn rồi.

Fuck!

Cái tình huống gì thế này?

Thần tiên từ chôn nào ghé qua đập phá vậy?

Cho dù là những người chuyên nghiệp có trình độ rất cao đi chăng nữa, cũng không thể trong thời gian ngắn như thế bắn liên tiếp hai lần, mỗi lần ba phát liên tục đều trúng vòng 10 điểm như thế!

Lúc này đã có không ít người không ngồi yên được nữa, lục tục có người chạy đến xem rút cuộc là thần thánh phương nào.

"Hi, mấy người cũng sang xem ai là người vừa mới được nhắc đến trong thông báo đó à?"

"Đúng thế, đúng thế! Trâu bò vãi đạn! Chẳng lẽ là người của bên quân đội?"

"Không biết được, đường bắn số chín... hình như là cô bé mặc váy hồng tay cầm súng đứng đằng kia thì phải, có phải là người vừa bắn xong không?"

...

Trong khi mọi người đang nghi ngờ, đằng sau đột nhiên có một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, ăn mặc giản dị, dáng người cao lớn vẻ mặt lạnh lùng đi cùng với một anh lính trẻ bước về hướng này.

"Đi hỏi xem, vừa nãy mấy phát súng đó là ai bắn." Người đàn ông trung niên nói với anh lính trẻ, trong đôi mắt lạnh lẽo hiện lên thứ ánh sáng kỳ dị.

"Rõ! Thưa thủ trưởng!"

--- O ---

Chương 756: Chỉ Là Một Chú Thỏ Trắng Mà Thôi!

Mạc Lăng Thiên gian nan nuốt nước miếng, có cảm tưởng như cô thỏ trắng trước mặt đột nhiên biến thành một con thú to lớn thời tiền sử.

Đang hoảng sợ, anh ta nghe như sau lưng có tiếng ai đó gọi mình.

"Mạc thiếu gia... Mạc thiếu gia..."

Mạc Lăng Thiên quay qua nhìn liền thấy một người trẻ tuổi mặc đồ lính thì vẻ mặt có hơi ngạc nhiên: "Ồ, cậu là cảnh vệ Tiểu Trần của bác Trang đúng không nhỉ?"

"Là tôi là tôi!" Tiểu Trần vội vã gật đầu.

"Sao thế? Có việc gì sao?"

"Là thế này, có việc phải hỏi cậu ạ, Mạc thiếu, vừa rồi cậu vẫn ở trong này sao?"

"Đúng vậy, tôi vẫn ở trong này."

"Tốt quá! Thế cậu có biết người nào vừa rồi bắn vào hồng tâm liên tiếp không?"

Mạc Lăng Thiên lập tức chau mày, thì ra là đến hỏi thăm về chuyện này.

"Đương nhiên là biết rồi, ừ, chính là cô gái đằng trước kia kia!" Mạc Lăng Thiên nói xong liền ra vẻ chuẩn bị xem kịch hay.

"Cô gái ư?" Quả nhiên Tiểu Trần nghe xong thì liền tỏ ra kinh ngạc.

Mạc Lăng Thiên ung dung gật đầu: "Đúng thế!"

Biết là con gái mà đã kinh ngạc thế rồi, đợi lát tôi nói cho cậu biết cô gái này là ai thì chắc dọa cậu chết mất?

"Là cô gái nào thế ạ? Cô gái mặc đồ đen kia sao?" Tiểu Trần dò xét đám người kia, sau đó dò hỏi lại lần nữa.

Mạc Lăng Thiên cong môi: "Sai rồi, là cô gái mặc váy hồng, áo khoác lông màu trắng, đeo giày tuyết tai thỏ kia kia!"

"Váy hồng nhạt... Áo lông màu trắng... Giày tuyết tai thỏ???"

Tiểu Trần vừa nói vừa lướt mắt xác định được một cô gái đang nép vào bên người một người đàn ông lạnh lùng, sau đó lại dờ khóc dờ cười nhìn Mạc Lăng Thiên rồi nói: "Mạc thiếu, cậu đừng đùa tôi nữa! Việc này là thủ trưởng ra lệnh cho tôi tới đây điều tra đây, xin cậu đừng nói đùa với tôi nữa!"

"Ai đùa với cậu... Hôm nay thủ trưởng các cậu đang ở đây à?"

"Đúng vậy, thủ trưởng đến đây chiêu đãi mấy người bạn, kết quả vừa nghe thông báo thì liền bỏ lại mọi người chạy đến, đã lâu rồi tôi không thấy thủ trưởng kích động như thế..." Tiểu Trần ra vẻ bất đắc dĩ.

Mạc Lăng Thiên vô ý thức nhìn ra phía sau cách đó không xa, quả nhiên trông thấy một người đàn ông trung niên tướng mạo khôi ngô đang chấp tay đứng đó.

"Rốt cuộc là ai thế? Xin Mạc thiếu gia hãy nói cho tôi biết. Có phải là người đàn ông bên cạnh cô gái mặc đồ hồng phấn không? Hình như người đó là tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị, Lục Đình Kiêu thì phải?" Tiểu Trần hỏi không ngớt miệng.

Mạc Lăng Thiên cười thần bí: "Không phải đã nói với cậu rồi sao? Chính là cô bé Tiểu Bạch Thỏ kia đó!"

Nói xong còn vỗ vai Tiểu Trần: "Tôi qua chào thủ trưởng của cậu."

Tiểu Trần câm nín đứng nguyên tại chỗ, vô thức quay qua liếc cô gái đáng yêu kia.

Sao lại thế được! Nếu Tiểu Bạch Thỏ kia mà có thể bắn được sáu phát 10 điểm liên tục như thế thì cậu đã có thể vào đội đột kích Báo Tuyết rồi!

Mạc Lăng Thiên đi đến trước mặt người đàn ông trung niên kia nhiệt tình bắt chuyện: "Bác Trang, đã lâu không gặp ạ."

"Lăng Thiên đây à, tới chơi với bạn?"

"Đúng vậy ạ! Bác Trang, nghe Tiểu Trần nói bác đang tìm người ạ?"

"Ừ." Người đàn ông trung niên kia gật đầu, sau đó nhìn anh ta một cái: "Cháu quen à?"

"Đương nhiên là quen ạ!" Mạc Lăng Thiên nói xong lại chỉ về phía Ninh Tịch: "Chính là cô gái bên cạnh Lục Đình Kiêu đó ạ, bác thấy không? Vừa rồi cháu đã nói với Tiểu Trần rồi nhưng cậu ấy không tin, cháu đành tự tới nói với bác thôi!"

--- O ---

Chương 757: Đây Đúng Là Yêu Nghiệt!

"Cô gái nhỏ kia sao?" Người đàn ông trung niên kia trầm ngâm rồi mở miệng: "Cô bé kia bao tuổi? Làm nghề gì? Có phải đang đi học không? Gia đình cô ấy làm gì?"

Khóe môi Mạc Lăng Thiên hơi co lại; "À, khu... Bác Trang, bác hỏi làm gì thế ạ? Mặc dù là bác có con trai... nhưng không phải Tiểu Quang chỉ mới mười tám thôi ư? Bác tìm con dâu bây giờ có phải là hơi sớm rồi không? Quan trọng nhất là... cô gái kia đã có chủ rồi ạ... Cô ấy chính là bạn gái của Lục Đình Kiêu."

"Lục Đình Kiêu có bạn gái?" Người đàn ông kia nghe vậy thì khuôn mặt nghiêm lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Đúng vậy, vừa yêu chưa được bao lâu ạ." Mạc Lăng Thiên gật đầu.

Người đàn ông kia như nghĩ đến điều gì đó, sau đó lại mở miệng: "Lăng Thiên, cháu đi dò xem, hỏi cô bé kia một chút xem cô ấy có muốn nhập ngũ không."

"Phụt~" Mạc Lăng Thiên suýt thì phun cả nước miếng ra.

Thì ra chủ ý của ông ấy là như thế! Nhưng chủ ý này lại càng không được...

Mạc Lăng Thiên bèn vội vàng nói: "Bác Trang, bác đừng mong ngóng nữa, Lục Đình Kiêu yêu chiều cô ấy còn hơn cục vàng, đi bộ còn sợ cô ấy mỏi chân phải ôm, cưỡi ngựa thì sợ cô ấy ngã, ra ngoài gọi điện có một chút thôi mà cũng phải giao cho cháu chăm sóc cô ấy..."

"Muốn cô ấy nhập ngũ ấy à, sao mà được! Mặc dù hôm nay người ta mặc đồ nhìn có vẻ nhỏ tuổi thôi nhưng người ta đã tốt nghiệp đại học rồi, bây giờ đang làm diễn viên! Bởi thế việc nhập ngũ ấy à... việc này hoàn toàn không có khả năng."

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì khuôn mặt liền lộ vẻ tiếc hận: "Thật đáng tiếc..."

Mạc Lăng Thiên đổ hết mồ hôi hột, trước đây anh ta có nghe bố nói Trang Liêu Nguyên - người này cứ thấy nhân tài bắn súng liền bước không nổi nữa, xem ra là quả đúng như vậy. Có điều, ngay cả góc tường của Lục Đình Kiêu

mà cũng muốn đào cơ à!

Ngay lúc Mạc Lăng Thiên đang nói chuyện với Trang Liêu Nguyên, chỉ thấy Ninh Tịch đã cầm sung lên lần nữa.

Vì vậy, Trang Liêu Nguyên liền sáng mắt nhìn về phía cô.

"Đoàng!" Vòng số 6.

"Đoàng!" Vòng số 3.

"Đoàng!" Vòng số 3.

"Đoàng!" Vòng số 2.

...

"Ồ ơ ơ..."

Mạc Lăng Thiên nhìn Ninh Tịch bắn liên mấy phát, mắt cũng sắp lọt tròng mắt rồi: "Bác Trang à, cháu không có lừa bác đâu, vừa rồi là cô gái ấy bắn sáu phát liên tiếp 10 điểm thật mà! Có thể là... Có thể là cô ấy phát huy không được ổn định!"

Mẹ kiếp! Cô gái này chơi anh ta đây à?

Làm trò mèo gì thế hả?

Nhưng mà, Trang Liêu Nguyên lại như không hề để ý, ngược lại đôi mắt theo dõi Ninh Tịch lại càng lúc càng sáng, sau đó bật cười ha hả: "Thú vị thật! Cô gái nhỏ này thú vị thật đấy!"

Mạc Lăng Thiên lại không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, gì thế? Thú vị chỗ nào? Sao anh ta không thấy?

Nhìn qua bên kia lại thấy Tiểu Bạch Thỏ bắn xong thì từ từ tới bên cạnh Lục Đình Kiêu, vẻ mặt nịnh nọt, còn giơ tay lên chấp thành hình trái tim nói với Lục Đình Kiêu: "Em biết lỗi rồi mà, thả tim nè, yêu yêu Boss đại nhân~"

"Ôi má tôi! Là hình trái tim!" Có người nhìn chăm chăm vào bia mà Ninh Tịch vừa bắn rồi hoảng hốt hô to lên.

Mạc Lăng Thiên cũng nhìn về phía cái bia kia, kết quả là cũng chửi một tiếng "mẹ nó", mấy phát súng vừa rồi quả thật tạo thành hình trái tim!

Mẹ kiếp! Nào có phải là bé thỏ trắng dễ thương đâu! Đây phải là yêu nghiệt mới đúng!

Chẳng trách Lục Đình Kiêu lại mê mẩn cô như điều đó!

--- O ---

Chương 758: Chọc Gậy Bánh Xe

Trang Liêu Nguyên nhìn bia giấy kia, vẻ mặt thần thờ như nhớ lại: "Cô bé kia quả là thú vị! Nhớ năm đó bác cũng dùng cách này để theo đuổi bà nhà bác!"

"Phì..." Mạc Lăng Thiên kinh ngạc không thôi: "Thật không nhìn ra được là năm đó bác Trang lại cũng lãng mạn như thế?"

"Đương nhiên." Trên khuôn mặt nghiêm túc của Trang Liêu Nguyên để lộ chút đắc ý không dễ gì nhận ra được.

Chỉ là bây giờ ông lớn tuổi rồi, còn phải quản lý cấp dưới nên mới phải ra vẻ nghiêm cần chứ lúc còn trẻ ông cũng rất lãng mạn đấy nhé.

"Lăng Thiên, cháu giới thiệu giúp bác một chút nhé, bác muốn quen biết với đứa trẻ này." Trang Liêu Nguyên đột nhiên mở miệng.

Mạc Lăng Thiên: "... Được rồi! Bác Trang, bác đi theo cháu!"

Được, còn chưa từ bỏ ý định đúng không?

Được rồi được rồi, việc phiền phức này cứ để cho Lục Đình Kiêu tự giải quyết đi vậy...

Mạc Lăng Thiên không tiện từ chối, đành phải dẫn Trang Liêu Nguyên đi tới chỗ Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu nhìn thấy người đàn ông trung niên bên cạnh Mạc Lăng Thiên thì đôi mắt lập tức như có chút u ám: "Ngài Trang."

"Cháu Lục đấy à, gần đây sức khỏe hai bác nhà thế nào?"

"Cảm ơn ngài đã quan tâm, bố mẹ cháu đều khỏe mạnh."

"Tốt tốt tốt..." Chắc hẳn tính tình những người tham gia quân ngũ đều nóng vội, Trang Liêu Nguyên còn chưa nói được mấy câu thì đã không chờ nổi nữa, đưa mắt nhìn qua Ninh Tịch.

"Cô gái trẻ à, vừa rồi chính là cháu bán sáu phát liên tiếp trúng hồng tâm à?" Trông thấy đối phương là một cô gái nhút nhát e lệ, Trang Liêu Nguyên vốn nghiêm túc trang trọng cũng dịu giọng đi một chút, thậm chí còn có vẻ hơi

dỗ dành.

Ninh Tịch vô thức liếc Lục Đình Kiêu, sau đó mới khẽ gật đầu.

Tuy rằng người đàn ông này mặc thường phục, thái độ cũng rất hòa nhã nhưng khí chất quân nhân đã ngấm vào máu lại không thể che giấu nổi, hơn nữa còn cho thấy đây là người có địa vị cao.

Bởi thế thái độ của Ninh Tịch khó tránh khỏi có phần cẩn thận hơn, muốn xem xem ý của đối phương là gì trước rồi mới trả lời.

"Tốt tốt tốt... cháu bắn giỏi thật đấy! Luyện bao năm rồi?" Trang Liêu Nguyên tiếp tục hỏi.

"Cũng không luyện gì mấy ạ, thỉnh thoảng chơi chơi thôi ạ." Ninh Tịch thành thật trả lời.

Trang Liêu Nguyên sững sốt một chút, ánh sáng trong đôi mắt càng rực rỡ hơn: "Cháu thật có thiên phú! Thích bắn súng à?"

Ninh Tịch khẽ gật đầu: "Thích ạ."

"Vậy cháu có muốn ngày nào cũng chơi bắn súng được không?" Giọng của Trang Liêu Nguyên lại càng dịu dàng hơn.

Thấy dáng vẻ lừa gạt con gái nhà lành của thủ trưởng, Tiểu Trần chỉ biết câm nín.

Thủ trưởng đại nhân vì lời kéo nhân tài mà đến mặt cũng không cần luôn rồi...

Lục Đình Kiêu đương nhiên là phát hiện ra được ý đồ của Trang Liêu Nguyên, anh kéo Ninh Tịch vào lòng mình sau đó ho khẽ một tiếng nhắc nhở: "Ngài Trang."

Trang Liêu Nguyên lúc này mới ho húng hắng một tiếng lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Ninh Tịch: "Cô bé à, sau này muốn chơi bắn súng thì có thể tới tìm bác, sân bắn ở đây không hợp với cháu, cháu cần nơi chuyên nghiệp hơn nữa."

"Chuyên nghiệp hơn nữa ấy ạ?" Ninh Tịch xem xét tấm danh thiếp đỏ đen kia, sau đó thử thăm dò: "Sân bắn Bắc Phương ấy ạ?"

Trang Liêu Nguyên gật đầu: "Đúng thế."

Đôi mắt Ninh Tịch lập tức sáng rực, đó chính là sân bắn chuyên nghiệp, đẳng cấp quốc gia đó... người thường không vào được đâu...

"Hy vọng chúng ta... còn có cơ hội gặp lại." Trang Liêu Nguyên nói nốt một câu rồi mới tiếc nuối rời đi.

Ông ấy đi rồi, Ninh Tịch nhìn số điện thoại tên và số điện thoại di động trên danh tiếp kia, nghi hoặc hỏi: "Trang Liêu Nguyên... Ông ấy là ai?"

--- O ---

Chương 759: Đại Ma Vương Đúng Là Một Chàng Trai Ấm Ấp!

Sao cái tên này nghe quen quen thế nhỉ?

"Là cha của Trang Khả Nhi - một trong những tình địch của cô đấy, bây giờ nhớ chưa?" Mạc Lăng Thiên còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Đã sớm nghe trước đây nhà họ Trang muốn tác hợp cho Trang Khả Nhi và Lục Đình Kiêu, có điều giờ vẫn chưa thấy kết quả gì.

Không ngờ hôm nay lại ngoài ý muốn gặp được Trang Liêu Nguyên, xem bộ dạng ông ta là đang chuẩn bị đào góc tường của Lục Đình Kiêu...

Có điều ngược lại cũng có lợi, bây giờ Trang Liêu Nguyên đã biết Lục Đình Kiêu có bạn gái, chắc cũng sẽ không cố gắng muốn tác hợp hai người đó nữa rồi!

"Cái gì, Trang Liêu Nguyên? Chính là Thiếu tướng đại nhân trong truyền thuyết sao? Nghe nói lúc còn trẻ ông ta đã là thủ lĩnh của đội Đặc chủng, khả năng bắn súng của bố ông ta - tướng quân Trang Tông Nhân nghe nói là vô cùng xuất thần nhập hóa, trong gia tộc cũng có rất nhiều người bắn súng tài ba nữa!"

"Đúng vậy! Chỉ tiếc là con của Trang Liêu Nguyên không ai tòng quân! Đây hiển nhiên là tâm bệnh của ông ta!"

"Thực tế là do con trai của ông ta nổi danh là ăn chơi, tuổi còn nhỏ đã suốt ngày gây chuyện thị phi, gia đình kia có gen tốt như thế mà... chẳng biết thằng nhóc kia có phải là bị đột biến gen không nữa!"

...

Nghe người chung quanh bàn tán, cuối cùng Ninh Tịch cũng đã biết được người đàn ông trung niên đó là ai!

Bố của Trang Khả Nhi, Trang Liêu Nguyên...

Chính là... ông cậu trên huyết thống của cô...

Thật đúng là khéo quá!

...

Ngoài cửa sân tập bắn.

Trang Liêu Nguyên leo lên một chiếc xe Jeep quân dụng, vẻ mặt như có điều gì đó không yên lòng.

Trầm ngâm một lát sau, ông ta nói với cảnh vệ bên cạnh: "Tiểu Trần, cậu đi điều tra bối cảnh của cô gái kia cho tôi."

Tiểu Trần gật đầu, "Vâng, thưa thủ trưởng!"

Trang Liêu Nguyên nhìn ra cảnh sắc đang lùi dần thối lui ngoài cửa sổ xe, thở một hơi thật dài, khuôn mặt có vẻ hơi thần thờ.

Trang gia mấy đời đều tòng quân nhưng đến sau thế hệ của ông, cô con gái Trang Khả Nhi bị mẹ con bé dạy thành thực nữ danh môn, còn cậu con trai Trang Tử Vinh thì... ông chỉ hận sao trước đây lại sinh ra nó.

Hôm nay nhìn thấy cô gái kia, ông quả thật vừa kích động lại vừa hâm mộ, thật không biết bố mẹ con bé là ai...

...

Trong sân bắn, Ninh Tịch ngẩn người nhìn chăm chăm vào tấm danh tiếp kia, ngay sau đó tấm danh thiếp lại lập tức biến mất.

Bị Lục Đình Kiêu lấy đi.

Ninh Tịch lập tức mếu máo ngẩng đầu: "Lục Đình Kiêu, sao anh lại lấy mất danh thiếp của em thế này?"

"Em không cần đến nó, thích thì anh đưa em đi." Lục Đình Kiêu vô cảm nói.

Ninh Tịch đương nhiên là biết anh nghĩ gì, không nén được lại bật cười: "Được rồi, yên tâm đi, trên đời này em thích nhất hai thứ là đóng phim và anh, em sẽ không bị lừa đi đầu quân đâu, sao em nở để anh một mình lẻ bóng được~!"

"Ừ." Đại ma vương nghe câu trả lời của Ninh Tịch, biểu lộ rất hài lòng.

Nhìn dáng vẻ ân ái của hai người, Lục Hân Nghiên không cam lòng: "Anh,

cho dù lần này cô ta thắng thì sự thật vẫn là cô ta lấy anh ra để cược! Cô ta chẳng hề tôn trọng anh! Chẳng xem anh ra gì hết! Chẳng lẽ anh không nghĩ xem nhớ như cô ta thua thì sao à?"

Lục Đình Kiêu lạnh nhạt nhìn cô ta, sau đó vô cảm nói: "Tự anh sẽ về với cô ấy."

Sắc mặt Lục Hân Nghiên tối sầm.

Mạc Lăng Thiên thì lão đảo suýt ngã, câu đáp trả này của Lục Đình Kiêu thật quá tuyệt vời!

Quan Tử Dao thì cắn chặt môi dưới, Lục Đình Kiêu quả thật rất thích cô gái này, thích đến nỗi chả còn để ý đến cái gì gọi là nguyên tắc.

Ninh Tịch thì lại cảm động đến nước mắt ngấn nước mắt dài, thua thì tự mình về chứ sao, Đại ma vương đúng là một chàng trai ấm áp mà!

Vì Đại ma vương, sau này cô chắc chắn sẽ nghe lời, không bao giờ nghịch dại nữa!

--- O ---

Chương 760: Anh Chắc Chắc Sẽ Lấy Cô Gái Này!

Lục Hân Nghiên đang đen mặt không biết nói gì thì ánh mắt Lục Đình Kiêu bỗng trở nên rét lạnh nhìn cô ta rồi nói: "Nếu trước đây tôi còn chưa giới thiệu đủ cho cô rõ thì bây giờ tôi nói lại một lần nữa, cô ấy là chị dâu của cô. Chú ý thái độ của cô!"

Lúc trước anh giới thiệu là chị dâu tương lai...

Bây giờ đã giới thiệu hẳn là chị dâu...

Đây là gián tiếp tuyên bố rằng anh chắc chắn sẽ lấy cô gái này!

Đây là vừa cảnh cáo cho Lục Hân Nghiên vừa cũng là cảnh cáo cho tất cả mọi người.

Lục Đình Kiêu nói xong câu này liền dẫn Ninh Tịch rời đi.

Sau lưng, khuôn mặt của Lục Hân Nghiên đã trở nên trắng bệch.

Anh họ của cô nghiêm túc? Không phải chỉ chơi đùa thôi sao? Anh ấy thật sự chuẩn bị đón cô ở kia vào cửa?

Lúc này, bởi vì vừa rồi Ninh Tịch trở tài như thế nên thái độ của những người khác cũng chuyển biến.

"Quả nhiên không nên nghi ngờ Kiều gia... Cô gái này không lên tiếng thì thôi, lên tiếng một phát là ai cũng phải ngược nhìn, chẳng trách lại hấp dẫn được Lục Đình Kiêu!"

"Còn không phải sao, thủ pháp bắn súng kia, chặc chặc... thật là tuyệt vời! Máy bắn mà cô ấy chẳng hề mang kính bảo hộ gì hết, thậm chí lại còn chẳng thèm ngắm kỹ bia nữa, bắn bừa hai ba cái đã bắn được thành hình trái tim rồi... Ngay cả Trang Liễu Nguyên cũng phải ngạc nhiên như thế, cô gái này thật sự chỉ là một diễn viên nhỏ thôi sao?"

"Ai biết được!"

"Có gì đặc biệt hơn người chứ, tuy rằng cũng không tồi nhưng chẳng phải cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao!" Lục Hân Nghiên lầu bầu, khẽ kéo tay Quan Tử Dao: "Chị Tử Dao, chị đừng chấp nhặt với loại người này! Cũng chỉ có chút tài mọn đó để hù người mà thôi!"

Khuôn mặt Quan Tử Dao đầy nghiêm trọng, xem ra cô ta đã xem thường cô gái kia rồi.

Có điều khuôn mặt cô ta lại nhanh chóng lấy lại được vẻ kiêu ngạo lạnh nhạt thường thấy. Lần này chỉ là do cô ta quá khinh địch nên mới dẫn đến sai lầm mà thôi.

Lục Đình Kiêu đi rồi, Mạc Lăng Thiên cũng lẳng lặng quan sát vẻ mặt của Quan Tử Dao, ánh mắt không ngừng thay đổi, cuối cùng mới đưa tay kéo cô ta vào một góc.

"Có việc?" Quan Tử Dao chau mày.

Mạc Lăng Thiên một tay chống eo, một tay đỡ trán, đi đi lại lại mấy vòng: "Anh hỏi em! Rốt cuộc em làm sao thế? Biểu hiện hôm nay của em thật kỳ lạ! Em có ý gì?"

"Anh cảm thấy em có ý gì?"

"Chẳng lẽ em đối với Lục Đình Kiêu..." Mạc Lăng Thiên bất giác siết chặt nắm tay: "Không phải em luôn xem anh ta như là anh em thôi sao?"

"Đó là vì trước đây thời cơ còn chưa chín muồi."

"Nói vậy em thật sự thích Lục Đình Kiêu?" Sắc mặt Mạc Lăng Thiên thay đổi trong chớp mắt, giọng điệu cũng trở nên nghiêm nghị: "Nhưng bây giờ anh ta đã có bạn gái, rốt cuộc là em muốn làm gì? Chẳng nhẽ em muốn làm kẻ thứ ba chen chân vào sao?"

"Bạn gái thôi mà, em có quyền cạnh tranh công bằng."

"Em điên rồi..." Trong chớp mắt, Mạc Lăng Thiên có cảm giác như mình không hề quen biết người trước mắt này.

Vẻ mặt Quan Tử Dao không hề biến sắc: "Em chỉ lấy lại thứ vốn nên thuộc về em mà thôi."

Từ lúc cô ta bắt đầu có ký ức, trong mắt cô ta cũng chỉ có một người mà thôi.

Người đó chính là Lục Đình Kiêu.

Hai người họ đều là người thông minh lại có chung sở thích, gia thế cũng

tương đương... tất cả các điều kiện đều cho thấy bọn họ là một cặp đôi được trời đất tác thành.

Bởi thế nên cô ta vẫn không có gì lo lắng, cô ta cho rằng bọn họ ăn ý như thế chắc chắn sẽ ở bên nhau.

Cho nên dù đã xa cách nhiều năm như vậy nhưng cô ta chưa hề nghi ngờ việc này...

Chỉ là không ngờ...

Vừa về nước, việc cô ta vốn đã nắm chắc vậy mà nay lại xảy ra biến cố như thế này.

Nhưng không sao, cô ta sẽ đảo ngược chuyện ngoài ý muốn này lại.

--- O ---

Chương 761: Được Rồi, Ông Thánh Của Tôi! Ván Này Anh Thắng!

Sau khi rời khỏi sân bắn, Lục Đình Kiêu dẫn Ninh Tịch tới một nơi ngập tuyết trắng xóa.

Ừm, bị làm phiền lâu thế, cuối cùng cũng có được thế giới riêng của hai người rồi.

Cách đó không xa có thể thấy một căn nhà nhỏ có mái vòm bằng kính, phía sau nhà kính nhỏ là một rừng tùng phủ đầy tuyết, trên con đường cạnh căn nhà có những chú Alaska đáng yêu đang kéo xe tuyết chạy vút qua...

Xuống xe, nhìn thấy cảnh này, Ninh Tịch lập tức kinh ngạc: "Oa, chỗ này đẹp quá! Như trong thế giới cổ tích vậy!"

"Khi nào có cơ hội anh sẽ đưa em tới thế giới cổ tích thật sự."

Khu resort này có cấu trúc thiết kế như ở Phần Lan.

Lúc này, trên trời đã bắt đầu có tuyết rơi, Lục Đình Kiêu dùng tấm chăn dày gói cả người cô lại, sau đó bế cô đi về phía căn nhà.

Vào cửa rồi, Lục Đình Kiêu mới cẩn thận đặt cô xuống.

Chỉ thấy trong phòng bày một tấm thảm nhung thiên nga vừa lớn vừa trắng, trước mặt là lò sưởi đang tỏa nhiệt ấm áp.

Trên chiếc thảm đối diện lò sưởi có bày một chiếc bàn thấp, trên bàn đã có đủ thức ăn ngon nóng hổi, có salat thịt cua, bánh tart chanh, bánh taco Mexico, phô mát Camembert, thịt bò nướng sốt lê và gỏi cá hồi theo kiểu Việt Nam... Bày đầy cả một bàn.

Đi chơi cả một ngày, Ninh Tịch lập tức bị bàn thức ăn này hấp dẫn muốn ăn ngay lập tức. Nhưng, không biết Lục Đình Kiêu lại lôi đâu ra một bó tường vi màu đỏ đưa cho cô: "Tặng em này."

Ninh Tịch chớp mắt, kinh ngạc nhận lấy rồi đưa lên mũi ngửi ngửi, một mùi hương thơm mát xộc thẳng vào mũi.

Bó tường vi đỏ này như vừa được cắt từ trên cây xuống, trên cánh hoa còn

đọng lại sương, trông tràn đầy sức sống.

Ninh Tịch chợt nghĩ tới ý nghĩa của tường vi đỏ.

... Tường vi đỏ hình như là đại diện cho tình yêu cuồng nhiệt thì phải...

Lục Đình Kiêu lẳng lẳng nhìn cô gái đang ôm bó tường vi: "Thích không?"

Ninh Tịch gật đầu lia lia rồi theo phản xạ mà ngẩng lên nhìn mái nhà bằng thủy tinh, nhìn ra bầu trời tuyết trắng bên ngoài: "Thích, lãng mạn quá! Hôm nay sao tự dưng lại long trọng thế?"

Khiến cô ngẩn hết cả ra!

"Hôm nay là kỷ niệm ngày thứ năm mình yêu nhau." Lục Đình Kiêu đáp.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt một cái đã gần một tuần trôi qua, chỉ còn lại hai ngày nữa thôi.

"Ừa, sao lại là ngày thứ năm? Có ý nghĩa đặc biệt gì không?" Ninh Tịch không hiểu suy nghĩ của Đại ma vương cho lắm.

Chẳng phải mọi người thường kỷ niệm những ngày kiểu như 100 ngày, một năm, ba năm sao? Ngày thứ năm có nghĩa là gì?

Lục Đình Kiêu: "Đối với anh mà nói, mỗi ngày được quen em đều là ngày đặc biệt."

Ninh Tịch: "..."

Được rồi, ông thánh của tôi! Ván này anh thắng!

Những món ăn đại ma vương chuẩn bị đều rất ngon miệng đến từ nhiều quốc gia, Ninh Tịch xoa cái bụng căng tròn, thấy xấu hổ vì ăn nhiều quá.

Không không không, chuyện này không thể trách cô được, tại Đại ma vương đây chứ, ai bảo anh ấy bày cả mâm cơm ngon thế ra làm gì...

Ăn xong, Ninh Tịch ôm chần vừa sười ấm vừa biếng nhác vùi người vào lòng Lục Đình Kiêu. Cô nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay không nhịn được mà cảm khái: "Lục Đình Kiêu à, tự dưng em phát hiện em có rất nhiều tình địch đấy nhé! Vừa đuổi được một Khả Nhi, thì lại một

Quan Tử Dao chạy tới..."

Lục Đình Kiêu âm thầm nhìn cô, lát sau mới trả lời: "Nhiều hơn anh?" (Ý chỉ có nhiều tình địch bằng anh không?)

Chỉ bốn chữ, đủ để giết gọn Ninh Tịch!

"Làm gì có! Nói linh tinh! Anh làm gì mà nhiều tình địch đâu!" Ninh Tịch có chết cũng không chịu thừa nhận.

"Có cần anh đếm cho em không?" Đáng sợ nhất là anh không chỉ phải phòng nam mà còn phải ngừa cả nữ nữa.

"Khụ, không cần đâu..." Được rồi, được rồi! Cô không dám oán thán mình có nhiều tình địch nữa đâu!

--- O ---

Chương 762: Liệu Chú Có Ở Bên Cô Ấy Không?

Nửa đêm, tại Bạch Kim Đế Cung.

Sau khi Lục Đình Kiêu đưa Ninh Tịch về Châu Giang Đế Cảnh, vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Mạc Lăng Thiên.

Chỉ nghe giọng thôi cũng biết người bên kia đã uống không ít, nói từng chữ nghe cũng chẳng rõ, cứ la hét bảo anh phải qua chỗ anh ta uống rượu, ồn ào một lúc rồi chỉ nghe thấy bụp một tiếng, sau đó không thấy tiếng gì nữa, hình như bị ngã rồi.

Lục Đình Kiêu cau mày, không còn cách nào khác đành cầm chìa khóa lên lái xe tới chỗ Mạc Lăng Thiên.

Kết quả, vừa tới đã thấy Mạc Lăng Thiên nằm thẳng cẳng trong tuyết trước cửa nhà...

Nếu anh không tới, chắc anh ta sẽ nằm đó cả đêm mất.

Lục Đình Kiêu miết miết mi tâm, nhắc người dậy.

Kết quả, Mạc Lăng Thiên vừa được nhắc lên đã đem cái miệng toàn mùi rượu phả vào Lục Đình Kiêu: "Tử Dao... Tử Dao..."

Trước lúc Lục Đình Kiêu bị Mạc Lăng Thiên hôn thì lạnh lùng lên tiếng: "Cậu muốn chết à?"

Nghe thấy âm thanh này Mạc Lăng Thiên bỗng trở nên tỉnh táo hẳn: "Đệch mẹ! Sao lại là chú!"

Sau đó lại bất mãn lắm lắm: "Chẳng phải chỉ là hôn cậu một cái thôi sao, bảo vệ trình tiết đến thế cơ à, mà... tôi cũng đâu phải phụ nữ..."

Lục Đình Kiêu tháo lỏng cổ áo, bực bội đỡ người vào trong.

Mạc Lăng Thiên nằm ườn trên sofa như cá chết, hai mắt vẫn trần trần nhìn lên đèn pha lê trên trần nhà: "Lục Đình Kiêu, chắc chú cũng biết chuyện tôi thích Tử Dao nhỉ..."

Lục Đình Kiêu nhìn anh ta, không nói gì.

"Hừ, đúng là phí lời... Năm ấy tôi vì cớ mà không tiếc xuất ngũ sớm, sợ lúc tôi không ở bên cô ấy sẽ bị chú cướp đi mất. Nhưng, sự thật thì dù tôi có lúc nào cũng ở bên cạnh cớ, thậm chí còn theo cớ ra tận nước ngoài, cớ vẫn không phải là người của tôi..."

Năm ấy, khi Quan Tử Dao di dân qua nước ngoài, anh liền lập tức làm thủ tục chuyển trường, ở nước ngoài tròn ba năm, mãi tới khi người trong nhà lấy cái chết ra đe dọa anh mới chịu về, khoảng thời gian ấy cũng thường ra nước ngoài thăm cô, không hề cắt đứt liên lạc.

Khó khăn lắm mới chờ được tới lúc cô ấy về nước nhưng không ngờ thứ nhận được lại chỉ là tuyệt vọng.

Mạc Lăng Thiên nói liên miên hồi lâu, cuối cùng nhìn Lục Đình Kiêu hỏi: "Chú có từng thích Tử Dao không? Nếu không có thỏ con, liệu chú có ở bên cô ấy không?" Về mặt Mạc Lăng Thiên mang theo vào phần sốt sắng.

"Không." Lục Đình Kiêu đáp không chút do dự.

Mạc Lăng Thiên siết chặt nắm đấm: "Thật à? Chú có dám nói từ trước đến giờ chú chưa từng thích Tử Dao không? Hai người ở bất cứ phương diện nào cũng rất xứng đôi!"

"Trước khi gặp được cô ấy, tôi chưa từng thích ai hết."

Mạc Lăng Thiên hiểu, "cô ấy" mà Lục Đình Kiêu nhắc tới chính là Tiểu Bạch Thỏ kia.

"Chú đây, thật tàn nhẫn..."

Ánh mắt Tử Dao chưa từng rời khỏi cậu ta, còn mình thì lại tự coi cậu ta là tình địch lớn nhất. Thế mà từ trước tới giờ tên này vẫn luôn giữ vững thái độ người ngoài cuộc...

Có điều, thái độ của Lục Đình Kiêu lại khiến anh mơ hồ dâng lên một chút hy vọng.

Lúc Mạc Lăng Thiên đang thất thần, Lục Đình Kiêu lấy một quyển sổ bìa da to bằng lòng bàn tay từ trong ngực ra, ném vào lòng ông bạn rồi đi thẳng.

"Gì thế hả?" Mạc Lăng Thiên tiện tay cầm quyển sổ lên, mở ra xem.

Sau đó, trông mắt như lòi ra, cầm quyển sổ như cầm thánh kinh...

Trong đó lít nha lít nhít đều là nét chữ cứng cáp quen thuộc của Lục Đình Kiêu.

Mà nội dung lại là những sai lầm nghiêm trọng trên con đường theo đuổi Quan Tử Dao của anh.

Mẹ nó, cái tên này làm ra cái thứ này từ bao giờ vậy, đúng là tâm ngảm tâm ngảm mà đâm chết voi.

Tất nhiên, anh cũng không cho rằng tên này làm vậy là vì nghĩ tới tình anh em gì với anh...

Haiz, ngay việc giải quyết tình địch cho thỏ con cũng còn phải tự mình ra tay...

Thật quá hiểm...

"Đệch! Sao chú không nhắc nhở tôi từ sớm hả!!!" Trong biệt thự truyền ra tiếng hét xé giọng của Mạc Lăng Thiên...

--- O ---

Chương 763: Lòng Tiểu Bảo Như Mò Kim Đáy Biển

Hôm nay là thứ bảy, được nghỉ học.

Nhưng, bánh bao nhỏ lại dậy từ sớm đem đóng quần áo trong tủ lục tung lên ngắm một lượt, chỉ ngắm thôi cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Lục Cảnh Lễ dựa người vào cửa phòng Tiểu bảo, ngáp một cái: "Bảo bói à, con thay quần áo thôi sao còn lè mè hơn cả phụ nữ thế hả? Còn nữa, con dán giấy nhớ lên quần áo để làm gì thế?"

Anh ta đề ý thấy bánh bao nhỏ cứ lôi bộ nào ra là trên bộ đó lại dán thêm một tờ giấy nhớ, hơn nữa trên giấy lại đánh số.

Đúng là khiến người ta không thể hiểu nổi não của thằng bé này chứa cái gì...

Bánh bao nhỏ cũng chẳng đoái hoài gì tới ông chú của mình, vẫn đang lật tung quần áo lên rồi dán giấy, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Nửa tiếng nữa qua đi, cuối cùng nhóc con cũng chọn được một bộ đánh số lớn nhất trong đồng quần áo kia.

Thấy Tiểu Bảo hài lòng mặc một bộ vest bé con màu xanh sapphire lên người, Lục Cảnh Lễ giật giật khóe miệng, nghiêng đầu nói với anh trai: "Anh, ai cũng nói lòng dạ đàn bà sâu như mò kim đáy biển... nhưng Tiểu Bảo nhà anh... chắc phải là mò ở rãnh Mariana1 luôn đấy..."

1Nơi sâu nhất trên thế giới.

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn những con số được đánh dấu trên quần áo rồi thản nhiên nói: "Mấy cái số đó là số lần Ninh Tịch hôn nó khi nó mặc mấy bộ đồ ấy."

Lục Cảnh Lễ: "....."

Tốt lắm... Rất mang phong cách Tiểu Bảo...

Đáp án này, có để anh nghĩ nát óc chắc cũng không thể nghĩ ra được!

Khiến anh sa mạc lời hơn chính là không ngờ Lục Đình Kiêu lại hiểu được...

Đúng là con đẻ có khác...

Sau khi bánh bao nhỏ thay đồ xong, lập tức lon ton chạy tới trước mặt ba, ngẩng cái đầu nhỏ lên ngược mắt nhìn anh, ý là: Ba ơi, con chuẩn bị xong hết cả rồi, có thể đi tìm cô Tiểu Tịch được rồi~~~!

Lục Đình Kiêu cúi đầu nhìn con trai, thản nhiên nói: "Hôm nay ba đưa con tới chỗ ông bà nội, hôm nay cô Tiểu Tịch có việc bận."

Mặt bánh bao nhỏ tức thì ngớ ra.

Sét đánh giữa trời quang... chắc cũng chỉ như thế này mà thôi...

"Phụt..." Lục Cảnh Lễ bị vẻ mặt của bé con chọc cười thành tiếng: "Anh cũng bầy con trai anh quá rồi đấy! Người ta thay quần áo mất hai tiếng đồng hồ mới xong thì anh lại bảo không phải tới chỗ cô Tiểu Tịch của người ta? Thế có khác quái gì đang mừng rỡ mở lì xì đầu năm, cuối cùng lại phát hiện ra trong đó là đề thi thử đại học không hả?"

Bánh bao nhỏ trưng ra vẻ mặt tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương nghiêm trọng, quay đầu chuẩn bị chạy về phòng.

Lúc này, Lục Đình Kiêu mới nói thêm một câu: "Mai là chủ nhật, cô Tiểu Tịch với sư phụ của con sẽ cùng tới."

Nghe thấy vậy, vẻ mặt "con sẽ không tin vào thế giới này nữa" của Tiểu Bảo lập tức lại đầy sức sống trở lại.

Thế nên Lục Đình Kiêu mới thuận lợi đưa được Tiểu Bảo ra ngoài.

Trước lúc ba người lên xe, Lục Đình Kiêu bỗng dừng lại nói với lão quản gia: "Chú Viên."

"Đại thiếu gia, cậu có gì cần dặn dò?"

Lục Đình Kiêu: "Mang con gấu của Tiểu Bảo qua đây cho tôi."

"Gấu...?" Lão quản gia còn tưởng Lục Đình Kiêu muốn dặn dò gì nhưng nghe thấy vậy liền mờ mịt chẳng hiểu gì hết.

Cuối cùng, dưới mệnh lệnh của Lục Đình Kiêu, lão quản gia và hai người hầu khác cẩn thận buộc con gấu mà Tiểu Bảo tham gia hoạt động lúc trước

thăng được lên nóc xe.

"Đệch! Anh Hai, anh lại muốn làm gì vậy? Về nhà mà đem con gấu to tướng này về làm gì?" Lục Cảnh Lễ đỡ trán, sao mỗi lần ở cạnh hai cha con nhà này, trí thông minh của anh lại lùi dần đều vậy.

--- O ---

Chương 764: Quảng Xuống Một Con Gấu Bông

Tại Lục trạch.

"Hừ, hai đứa chúng mày, tao không gọi điện giục thì chúng mày sẽ không nghĩ tới chuyện về nhà có đúng không?"

Trong phòng khách, Lục Sùng Sơn nhìn thấy hai cậu con trai trở về lúc đầu còn tỏ ra tức giận, nhưng sau khi thấy Lục Đình Kiêu dắt Tiểu Bảo theo, vẻ mặt bỗng trở nên dịu dàng, ôn hòa đi rất nhiều: "Tiểu Bảo tới rồi đấy à!"

Nhan Như Ý hoàn toàn không hề đoái hoài tới hai ông con, chạy thẳng tới chỗ Tiểu Bảo.

"Tiểu Bảo à, lâu lắm không gặp, con có nhớ bà nội không?"

"Ông nội thì sao? Con có nhớ ông nội không?" Lục Sùng Sơn không chịu yếu thế hỏi.

Từ lần Tiểu Bảo bị sốt cao ấy, họ đồng ý giao Tiểu Bảo cho Lục Đình Kiêu và trong khoảng thời gian đó không hề gặp Tiểu Bảo, lúc này sớm đã nhớ đến không chịu nổi nữa rồi.

Tiểu Bảo nhìn ông nội rồi lại nhìn bà nội mới cúi đầu viết hai chữ "Nhớ".

Một cái cho bà nội, một cái cho ông nội, rất công bằng.

Hai ông bà nhìn chữ "nhớ" của Tiểu Bảo, bỗng cảm thấy thật vui sướng, thậm chí còn có tác dụng hơn cả ăn cả thuốc tiên.

Trên bàn ăn, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý thay nhau gấp đồ ăn cho Tiểu Bảo, bát Tiểu Bảo chất thành một ngọn núi nhỏ.

Lục Đình Kiêu thỉnh thoảng còn được hỏi vài câu liên quan tới Tiểu Bảo, còn Lục Cảnh Lễ thì hoàn toàn như người vô hình luôn.

"Mẹ, con bảo này... rốt cuộc mẹ gọi con về đây làm gì vậy? Từ lúc con về tới đây đến giờ mẹ chưa hề nhìn con lần nào đâu đấy!" Lục Cảnh Lễ oán thán.

Nhan Như Ý hí hóp mắt cười nhìn Tiểu Bảo đang ngoan ngoãn ăn cơm, cũng không thèm ngẩng lên: "Mẹ nhìn mày làm gì? Mày có gì hay mà nhìn!"

Lục Cảnh Lễ: "... " Có thật là mẹ đẻ không vậy!!! Hóa ra gọi anh về cũng chỉ là tiện thể thôi hả?

Đúng là chẳng có thằng con nào như thằng con này... như cái rễ cây...

Ăn xong, Lục Cảnh Lễ cuối cùng cũng có chút tác dụng.

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn để Lục Cảnh Lễ đưa Tiểu Bảo ra vườn chơi, giữ mình Lục Đình Kiêu lại.

Trông sắc mặt hai người rất kém, vừa nhìn đã biết là chuẩn bị hỏi tội rồi.

Nhan Như Ý tỏ ra thất vọng nói: "Đình Kiêu, nếu không phải tối qua Hân Nghiên gọi điện cho ba mẹ, con còn định giấu ba mẹ tới khi nào đây?"

"Đáng ra lúc đó tôi không nên mềm lòng để chúng nó đưa Tiểu Bảo đi, giờ thì hay rồi đấy!" Lục Sùng Sơn oán giận nhìn Nhan Như Ý.

Chắc chắn khoảng thời gian này cô gái kia đã dùng mọi cách lợi dụng Tiểu Bảo để tiếp cận con trai ông nên hai người mới phát triển nhanh như vậy...

"Chuyện này có thể trách tôi sao? Lúc ấy Tiểu Bảo đã như vậy rồi!"

...

Lúc hai người đang đấu võ mồm nhiệt liệt thì thấy Tiểu Bảo chạy tới, ngoài ra, bên cạnh còn có một con gấu bằng nhung to đùng nữa.

Lục Cảnh Lễ ở phía sau gấu bông thờ hồng học thò đầu ra: "Má ơi, nặng quá, mệt chết tôi mất thôi!"

"Đây là..." Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đưa mắt nhìn nhau.

"Tiểu Bảo lần đầu tham gia hoạt động gia đình giành được giải nhất, rất có ý nghĩa kỷ niệm nên muốn mang tới cho ông bà nội xem." Lục Đình Kiêu chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, vẻ gương cung bặt kiếm của hai ông bà liền biết mất đưa tay đón Tiểu Bảo: "Thật thế à! Tiểu Bảo của ông bà giỏi quá!"

"Còn cố tình muốn mang tới cho ông bà xem nữa..."

...

Lục Cảnh Lễ: "..."

Được rồi, xem như biết được tác dụng của con gấu đó rồi...

Ba mẹ anh sau khi biết được chuyện anh và Ninh Tịch quen nhau nhất định sẽ lập tức gọi tới hỏi tội, kết quả, vừa mới mở miệng hỏi thì đã bị con trai phủ đầu, ném cho một con gấu bông...

--- O ---

Chương 765: Con Trai Bà Cũng Không Phải Mù

Trong khoảng thời gian này, Nhan Như Ý vì thấy áy náy nên mới cố gắng không gặp Tiểu Bảo, Lục Sùng Sơn thì ôm suy nghĩ "Tao mặc kệ, để xem mày dạy Tiểu Bảo thành thế nào".

Kết quả, không ngờ Tiểu Bảo còn tốt hơn trong tưởng tượng của họ. Rõ ràng có thể thấy bé con mập mạp hơn, tinh thần cũng phấn chấn hơn.

Trong thâm tâm, chuyện họ lo lắng nhất chính là liệu Tiểu Bảo đến trường có bị các bạn học khác bắt nạt vì thằng bé không biết nói hay không, lại thêm cả cái tính tình quái gở của nó nữa... nhưng, chuyện ông bà lo lắng không hề xảy ra.

Bị Lục Đình Kiêu "phá đám", hai người đều chìm đắm trong niềm vui Tiểu Bảo thích ứng được với môi trường trường học mà quên luôn cả chuyện chính.

Sau khi hai ba con đi rồi, Nhan Như Ý vội la lên: "Hai đứa nó đã phát triển đến mức này rồi, giờ phải làm sao đây? Hay tôi đi tìm cô gái kia nhé?"

"Đây là kế sách cuối cùng, bà cũng biết tính cách con trai bà rồi đấy, động vào cô gái đó là cách vạn bất đắc dĩ, cách tốt nhất là để con trai mình tự đối ý thôi!"

"Thế chẳng lẽ cứ nhìn mà không làm gì cả à? Tôi còn tưởng cô gái này là người hiểu chuyện! Ai ngờ tôi nhìn lầm người rồi! Nếu thật sự không có ý đồ gì, vậy sao còn phát triển với Đình Kiêu đến mức này..."

"Bà hoảng cái gì, chẳng phải chỉ là quan hệ yêu đương thôi sao? Bà nghĩ mối quan hệ như vậy thì bền vững được bao lâu? Nói không chừng sau khi ở bên nhau rồi cảm giác mới mẻ qua đi, tự nó sẽ tách ra thôi. Huống hồ, Tử Dao về nước rồi, con trai bà cũng đâu phải là mù, nó không biết chọn thế nào chắc?" Lục Sùng Sơn hiếm có khi nào thấy nghĩ thoáng thế, ông tỏ ra rất thoải mái.

"Phải... Tử Dao! Còn Tử Dao nữa mà! Tôi hồ đồ quá đi mất!"

Nhan Như Ý nghe vậy cảm thấy yên tâm không ít, bà tỏ ra vui mừng nói: "May mà Tử Dao về kịp thời! Tôi đã nhìn con bé trưởng thành, đám con gái trong giới chỉ có nó là xuất sắc nhất, rất hợp với Đình Kiêu nhà mình. Nếu không phải bảy năm trước nhà con bé chuyển ra nước ngoài, nói không

chừng hai đứa nó giờ đã thành đôi rồi, tôi đâu cần phải bận lòng nhiều đến thế! Nói đi nói lại, mấy cô gái tìm xem mặt lúc trước, có ai bì được với con bé đâu!"

"Chính thế đấy, hơn nữa nam chưa cưới, nữ chưa gả, giờ cứ để chúng nó tự nhiên cũng không muộn. Chúng ta không phải làm gì hết, chỉ cần tạo chút cơ hội cho hai đứa là được..."

"Hay là tối chủ nhật này hẹn bên nhà họ Quan tới đây ăn bữa cơm đi! Nhà mình là nhà trai, cũng nên chủ động một chút, vừa hay tiện thể hỏi thăm ý bên phía nhà họ Quan xem thế nào!" Nhan Như Ý lập tức đưa ý kiến.

"Không cần hỏi thăm, ông Quan sớm đã gọi điện cho tôi rồi, nghe ý của ông ấy, chắc chắn cũng giống ý của chúng ta thôi." Lục Sùng Sơn đắc ý nói.

Nhan Như Ý nghe vậy liền thấy mừng: "Vậy thì tốt quá! Để tôi gọi điện cho Đình Kiêu nhé?"

"Ừ."

Nhan Như Ý vội vã gọi điện cho con trai: "Alo, Đình Kiêu à!"

"Mẹ, có chuyện gì thế?"

"Hôm nay mẹ quên nói với con một chuyện, nhà bác Quan về rồi con biết không?"

"Vâng."

"Con đặt một nhà hàng phù hợp, để hôm nào mình mời họ bữa cơm, xem như tiệc tẩy trần nhé." Nhan Như Ý cố tỏ ra bình thường nói.

"Vâng."

Nhan Như Ý dập điện thoại, Lục Sùng Sơn sốt sắng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Con trai bảo được! Đồng ý rồi!" Nhan Như Ý vui vẻ hài lòng.

Lục Sùng Sơn ngạc nhiên ngoài sức tưởng tượng: "Thế nào? Tôi đã bảo mà!"

"Aiz, lần này nếu có thể thành, vậy đúng là đã giải quyết được một mối bận

tâm lớn rồi..."

--- O ---

Chương 766: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Cùng lúc đó tại Studio Tắc Linh.

Trên ghế salon, Ninh Tịch nhìn báo cáo doanh thu hàng tháng của Studio mà sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Số vốn ba trăm vạn tệ đã dùng hết hơn một nửa nhưng trước mắt Studio vẫn trong tình trạng chịu lỗ.

Cung Thượng Trạch tự trách: "Xin lỗi bà chủ, cái khoản kinh doanh này... tôi thật sự không am hiểu lắm..."

Mặc dù trong tay bọn họ có giải thưởng Kim Đỉnh nhưng mà thị trường trước đó đã sớm bị History chiếm đóng, chưa kể History còn ngấm ngấm ngăn chặn đơn hàng của Tắc Linh.

Ninh Tịch tất nhiên cũng biết chuyện này.

Dẫu sao một Studio thời trang không phải chỉ cần thiết kế là đủ, muốn phát triển phải kết hợp cả mở rộng thị trường, thiết kế, sản xuất, tiêu thụ sản phẩm...

"Lấy tình hình của studio của chúng ta hiện tại thì việc mở những cửa hàng bán đồ có sẵn tuy tốn ít công nhưng lại cần vốn đầu tư quá lớn hoàn toàn không phù hợp với chúng ta." Ninh Tịch trầm ngâm nói.

Cung Thượng Trạch gật đầu: "Đúng vậy, cách thích hợp với chúng ta nhất bây giờ là hình thức phân phối hàng cho các đại lý lớn. Mà muốn được làm được điều này thì thương hiệu của chúng ta phải có đủ danh tiếng!"

Nếu không ai sẽ chọn làm đại lý tiêu thụ cho bọn họ chứ?

Trước đây bọn họ đã quyết định đi một bước mấu chốt nhất là chứng minh thực lực. Việc phải làm bây giờ là bày ra cái thực lực mà họ có để hấp dẫn các đại lý.

"Cho nên cái chúng ta cần nhất bây giờ là cần một người có tên tuổi chịu đứng ra quảng cáo cho chúng ta... haiz, đáng tiếc là giờ tôi chưa nổi tiếng lắm, nếu không có thể tiết kiệm chút tiền quảng cáo rồi~! Thượng Trạch, cậu có chọn được ai không?" Ninh Tịch thở dài, nâng cằm hỏi.

Cung Thương Trạch nghe vậy thì chân chừ nói ra một cái tên: "Tần Sinh Nguyệt."

"Tần Sinh Nguyệt..." Ninh Tịch lẩm bẩm, lập tức nhớ tới người Cung Thương Trạch đang nói tới là ai.

Đó là một người vô cùng có lực ảnh hưởng trong giới danh viện của Đế Đô, cô ấy là một người mẫu, là một blogger nổi tiếng, là nhà phân phối và bán lẻ thời trang có tiếng... thậm chí trên tạp chí quyền lực nhất nước Mỹ - FA, cô cũng có một chuyên mục của riêng mình. Tên của cô ở giới thời trang có thể nói như sấm nổ bên tai, nói cô là người dẫn đầu xu thế thời trang cũng không quá đáng.

Nếu có được sự coi trọng của cô ấy, có thể khiến cô ấy mặc sản phẩm của Tắc Linh ở tuần lễ thời trang sắp tới thì... hiệu quả tuyệt đối cao hơn nhiều so với việc mời mấy ngôi sao hay ảnh hậu gì đó.

Bởi vì con đường Tắc Linh muốn phát triển chính là con đường cao cấp thế cho nên yêu cầu ngay từ lúc bắt đầu ra mắt là phải đủ vang dội, nếu như tấn công từ mấy nghệ sĩ nhỏ hay hot girl mạng thì sau này muốn nâng cấp lên là rất khó.

Bước đi này cực kỳ quan trọng.

"Chỉ có điều nếu chúng ta có thể nghĩ ra thì chắc chắn người khác cũng có thể nghĩ đến, tuần lễ thời trang này chắc sẽ không ít thương hiệu tìm tới cô ấy đâu. Lúc trước tôi cũng từng thử liên hệ qua, cũng từng đích thân đến công ty của cô ấy nhưng mà ngay cả bóng thoi cũng không thấy..." Cung Thương Trạch ảo não.

"Không cần lo lắng... cậu cứ chuyên tâm vào thiết kế của cậu đi, để tôi nghĩ biện pháp. Nếu quả thật không mời được Tần Sinh Nguyệt thì vẫn còn có cách khác mà~"

Rời khỏi Studio, Ninh Tịch liền lái xe đến công ty người ta xem sao.

Quả nhiên, người muốn tìm Tần Sinh Nguyệt là rất nhiều. Ninh Tịch chờ từ chạng vạng đến tận đêm khuya, đến khi cuối cùng chỉ còn một mình cô ở lại nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tần Sinh Nguyệt đâu.

Ở bãi đậu xe, Ninh Tịch vừa mới lên xe chuẩn bị đi về thì không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn...

--- O ---

Chương 767: ĐỂ TÔI MẶC BAO TẢI LÊN NGƯỜI CŨNG ĐƯỢC

Cách đó không xa có một đôi nam nữ đang cãi vã.

Người phụ nữ kia có dáng người rất cao, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, mặc một chiếc quần culottes (quần lửng ống rộng) phối với áo khoác dài. Người phụ nữ có vóc người cực đẹp đó chính là người mà Ninh Tịch chờ này giờ - Tần Sinh Nguyệt.

Đối diện với Tần Sinh Nguyệt là một người đàn ông đẹp trai mặc một bộ vest màu xám tro, hình như là chồng của cô ấy...

Hai người cãi nhau rất to cho nên Ninh Tịch ngồi trong xe cũng nghe rõ ràng.

"Nghiêm Quân Hạo! Con mẹ anh có bị điên không! Chỉ vì một con điếm mà anh ly dị với tôi?" Tần Sinh Nguyệt không thể tin nổi nhìn người đàn ông trước mặt.

Tên đàn ông kia sắc mặt cực kỳ khó coi: "Sinh Nguyệt, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, Tiểu Nhu không phải là điếm. Cô ấy là một cô gái rất tốt, rất trong sạch, em đừng làm nhục cô ấy nữa!"

"Ý của anh là tôi không bằng một ả đàn bà bán bán tiếng hát ở quán bar sao? Tại sao... tôi phải biết lý do! Anh đưa tôi một lý do!"

"Sinh Nguyệt, không có anh em vẫn sống rất tốt... nhưng mà cô ấy thì không như vậy... cô ấy chỉ có anh thôi... cô ấy cần anh hơn em!"

"Ha! Thật buồn cười, ý anh là vì tôi quá mạnh mẽ, có thể tự chăm sóc mình cho nên tôi đáng bị vứt bỏ?"

...

Trong xe, Ninh Tịch chặc chặc lưỡi, đúng là cò chỉ có đi ăn đêm mới có cá vào bụng. Không ngờ lại biết được một bí mật lớn như này nha~ Khó trách mấy tháng qua Tần Sinh Nguyệt mất hút, hóa ra là chuyện hôn nhân có vấn đề.

Cái này... có khi là cơ hội tốt không chừng...

Hai người nọ cãi vã mấy câu, sau đó tan rã trong không vui.

Người đàn ông kia lên xe rồi cũng chẳng buồn quay đầu lại mà lái đi mất.

Tần Sinh Nguyệt mới nãy còn kiêu căng phách lối không ngừng mắng chửi gã đàn ông kia đột nhiên ngã ngối trên mặt đất, yếu ớt khóc không thành tiếng, làm gì còn nửa phần khí thế lúc trước.

Ninh Tịch rón rén xuống xe, đi tới cạnh Tần Sinh Nguyệt: "Này, xin lỗi làm phiền cô Tần... tôi là người của Studio Tắc Linh..."

"Cút." Tần Sinh Nguyệt tức giận quát to, hiển nhiên cô không muốn bị ai quấy rầy lúc này.

Ninh Tịch cũng không nhiều lời nữa nói thẳng luôn: "Cô Tần, nếu như tôi có thể giúp chồng cô "hồi tâm chuyên ý" thì cô có thể mặc đồ của Tắc Tinh trong tuần lễ thời trang không?"

Tần Sinh Nguyệt cười mỉa một tiếng: "Hừ, cô có thể khiến chồng tôi hồi tâm chuyên ý sao? Nếu cô có thể làm anh ta hồi tâm chuyên ý... đừng nói là quần áo... có bắt tôi mặc bao tải rách cũng được..."

"Cô Tần, tôi nói nghiêm túc, chỉ cần cô nói cụ thể chuyện của người phụ nữ kia, quá trình hai người họ quen biết thì trong ba ngày, tôi có thể đảm bảo chồng của cô sẽ khóc lóc chạy về tìm cô, vừa vả miệng mình vừa cầu xin cô tha thứ!"

Tâm trạng của Tần Sinh Nguyệt hiện giờ cực tệ, cô vốn không muốn nói lời nhằm nhí với cái người từ trên trời rơi xuống này nhưng mà vừa mới muốn mở miệng chửi thì lại nghe thấy những lời khiến cô đổi ý...

Khiến Nghiêm Quân Hạo vừa tự vả mồm vừa cầu xin cô tha thứ sao? Cái này là chuyện có nằm mơ cô cũng muốn!

Nhưng mà... làm sao có thể... làm sao có thể chứ...

Ninh Tịch thấy vẻ mặt Tần Sinh Nguyệt dao động, lập tức nhanh chóng lôi ra một lốc bia từ cốp sau: "Tôi có bia này, muốn uống không?"

Tần Sinh Nguyệt nhìn cô một cái, sau đó lên xe.

Đây là nê mặt cái lốc bia đó.

Hay nói đúng hơn thì cái Tần Sinh Nguyệt cần lúc này là một người để có thể trút bầu tâm sự...

--- O ---

Chương 768: Quân Tử Nhất Ngôn, Tứ Mã Nan Truy

Tân Sinh Nguyệt uống liền ba chai bia rồi mới chậm rãi nói: "Tôi với Quân Hạo là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên với nhau, tình cảm của chúng tôi tiến triển rất thuận lợi dường như không có bất cứ một trắc trở nào, cứ thế mà kết hôn thôi. Sau khi cưới thì sinh hoạt cũng rất ngọt ngào. Tính tình tôi hay nóng nảy nhưng anh ấy vẫn rất bao dung tôi, còn chiều tôi hơn cả ba mẹ tôi nữa. Mấy cái trò xã giao kia cũng chỉ là gặp dịp thì đi, cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra cái gì."

"Anh ấy rất tốt, thật sự rất tốt... Tôi cũng không hiểu tại sao lần này anh ấy lại như bị quỷ ám như vậy, bị một con hát ở quán bar làm cho u mê như vậy... thậm chí còn muốn ly dị tôi..."

"Lúc phát hiện ra chuyện của bọn họ, tôi đã đến quán bar đó cho cô ta mấy cái bạt tai, kết quả... cô biết không? Anh ta bảo vệ cho ả đàn bà kia ngay trước mặt tôi! Hôm đó còn đòi ly dị tôi..."

Ninh Tịch chống đầu, hơi nhướn mày: "Có phải cô gái kia có thân thể rất thể thảm không? Còn bảo là hát ở quán bar là để kiếm tiền vừa học vừa làm các kiểu?"

"Đúng vậy, tôi đã điều tra rồi, những gì cô ta nói đều là thật, có khi... cô ta đúng là một cô gái tốt thật... Chẳng lẽ là tôi quá ác độc sao?" Tân Sinh Nguyệt ôm đầu đau đớn nói.

Ninh Tịch giật giật khóe miệng: "Tôi lay cô, một cô gái tốt sẽ đi dan díu với chồng của người khác sao? Cứ cho là trước đây cô ta không biết đi nhưng cô đã chạy tới làm ầm như thế rồi thì cô ta còn có thể không biết sao? Cô nói cho tôi xem hiện giờ thái độ cô ta thế nào?"

"Cô ta quỳ xuống trước mặt tôi nói xin lỗi, nói là vì yêu Quân Hạo quá nên không có cách nào khác, không có anh ấy thì cô ta sẽ chết. Hơn nữa, cô ta đã từng tự sát hai lần rồi, bệnh viện cũng nói là cô ta rơi vào tình trạng nguy kịch..."

Nói tới đây, Ninh Tịch đã đoán được đại khái câu chuyện. Cô gái kia nhất định là một người có thân thể không tốt và có khi vẫn còn là học sinh, nói là tới quán bar vừa làm vừa học là để kiếm tiền cho người nhà chữa bệnh các kiểu.

Còn chồng của Tần Sinh Nguyệt đoán chừng là người trọng nghĩa, lại khá hiền lành. Anh ta thường xuyên phải đến quán bar kia xã giao nên bọn họ trở nên thân quen, thân quen rồi thì cô gái kia nhất định sẽ coi anh ta thành chúa cứu thế hay thượng đế gì gì đó để ỷ lại với sùng bái...

Bí kíp này tuy cũ nhưng là bí kíp tán trai kinh điển, rất hợp để đối phó với kiểu người như Nghiêm Quân Hạo, hướng chi đối phương còn đưa cả cái mạng ra đặt cược rồi...

"Ok, đã hiểu, được rồi, cô gái này... có vẻ độ khó hơi cao, ba ngày xem chừng không đủ, một tuần đi, nhất định trả cho cô một người chồng tinh táo ~"

Tần Sinh Nguyệt mê man cùng khó hiểu nhìn Ninh Tịch: "Tôi không biết... rốt cuộc cô lấy tự tin ở đâu ra vậy? Biện pháp gì tôi cũng thử hết rồi, tất cả đều vô dụng! Tôi cứng rắn thì cô ta đòi tự sát, tôi mềm mỏng khuyên cô ta thì chưa kịp nói cái gì cô ta đã quỳ xuống đập đầu xin tôi tha thứ. Quan hệ của tôi với chồng giờ như miếng băng mỏng... Tôi không dám làm cái gì nữa..."

"Yên tâm đi, tôi không làm bậy đâu, nhất định sẽ không làm tổn thương chồng cô hay cô gái kia, dĩ nhiên là cũng sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì tới cô cả. Có điều... nếu tôi làm được, cô có chịu mặc đồ của Tác Linh không?"

Đây mới là vấn đề mà Ninh Tịch quan tâm nhất.

"Tôi nói rồi, cô bắt tôi mặc cái gì cũng được."

"Tốt lắm, "quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy"!"

Sau khi Ninh Tịch rời đi, Tần Sinh Nguyệt nắm danh thiếp của Tác Linh trong tay, cảm thấy mình chắc là điên mất rồi. Thế mà dám tùy tiện đi tin lời của một người xa lạ, hơn nữa lại còn ôm một chút hy vọng...

--- O ---

Chương 769: Có Tin Ông Đây Đá Vỡ Trứng Của Anh Không

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm Ninh Tịch đã dẫn Đường Lãng đến Bạch Kim Đệ Cung.

Vừa mới bước chân vào cửa liền thấy Tiểu Bảo đã đứng chờ ở đó từ lâu rồi.

Nhìn thấy Tiểu Bảo, Ninh Tịch lập tức quăng Đường Lãng qua sau gáy, bắn về phía Tiểu Bảo: "Ôi ~ bảo bối của cô ~ cô nhớ con quá đi ~ mau cho cô một cái hôn thật kêu nào~"

Ánh mắt Tiểu Bảo sáng lấp lánh như ánh mặt trời, sau đó vui vẻ hôn lên má Ninh Tịch một cái. Ninh Tịch tất nhiên là cũng sung sướng hôn hít lại.

Đường Lãng đứng một bên nhìn nhóc con xinh xắn như búp bê kia thì đàn mặt: "Mẹ nó! Đây thật sự là con trai Lục Đình Kiêu sao? Sao tên đó lại có đứa con dễ thương như thế này được? Cái này không khoa học! Khó trách lại dụ được cả muội!"

Ninh Tịch lườm Đường Lãng: "Quy tắc làm sư phụ, điều thứ nhất, không được nói bậy."

Nói xong thì nắm tay Tiểu Bảo, dịu dàng giới thiệu cho nhóc: "Tiểu Bảo nè, sau này thì cái chú này sẽ là sư phụ của con đó, con sẽ theo chú ấy học cách tự vệ, được không?"

Tiểu Bảo chớp mắt một cái, sau đó nghiêm túc gật đầu.

"Còn có nha, nếu con không thích sư phụ này ở chỗ nào, dạy chỗ nào không tốt cũng phải nói cho cô ngay nhé, cô sẽ giúp con đổi người khác..."

"Được rồi, được rồi, được rồi ~ đừng có mà nói nhảm ~ nếu huynh dạy không tốt thì chắc muội dạy tốt lắm ha ~"

Đường Lãng vốn dĩ chẳng có cảm giác gì với chuyện nhận đồ đệ này nhưng hiện giờ nhìn thấy cái "năm xôi nếp" kia thì trong lòng ngứa ngáy khó nhịn. Anh ta trực tiếp đoạt lấy Tiểu Bảo rồi bắt đầu rì rầm với nhóc.

"Đồ nhi ngoan, để sư phụ nói cho con biết này, đánh nhau quan trọng nhất là

không để cho mình chịu thiệt. Nếu đánh không lại phải đá vào trứng của hắn, nếu không, phải nhè lúc đối phương không đề phòng mà hôn hắn..."

"Đạch! Đường Lãng! Huynh dạy cái quần què gì thế hả!"

"Huynh đang truyền dạy tuyệt học cả đời của huynh đó!"

Ninh Tịch đập một phát: "Có tin ông đây đá nát trứng của huynh không hả.."

Lời còn chưa dứt, Ninh Tịch đột nhiên thu chân lại, sau đó dùng bước nhỏ tiêu chuẩn bước từng bước thùy mị đến bên cạnh Đại ma vương: "Boss đại nhân, anh dậy rồi à, đã ăn sáng chưa?"

Nhìn cái thái độ bẻ lái 180 độ của Ninh Tịch, cái thân già của Đường Lãng suýt nữa hộc máu...

"Chuẩn bị sao rồi?" Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu cô, sau đó nhìn về phía Đường Lãng.

"Chuẩn bị xong rồi! Chuẩn bị xong rồi! Mời Boss thưởng lãm~ " Đường Lãng vội vàng đưa lên một tập tài liệu, trong đó là giáo án chi tiết tường tận.

Ninh Tịch thấy vậy cũng suýt mất một ngụm máu của cái thân già, cái loại người như Đường Lãng mà cũng viết nổi giáo án sao...

Haiz, hai cái tên ngông nghênh, không sợ trời không sợ đất như bọn họ, đứng trước mặt Đại ma vương cũng phải cúp đuôi ngoan như chó con...

"Boss đại nhân, vậy anh với sư huynh cứ bàn bạc trước đi, em đi tìm Lục Cảnh Lễ có chút việc, sẽ về nhanh thôi nha ~"

"Ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu.

Lúc Ninh Tịch chạy tới, Lục Cảnh Lễ còn đang vừa hát vừa tưới nước cho đám cải trắng bảo bối của anh ta. Thấy Ninh Tịch thì lập tức trở nên cảnh giác: "Cô cô cô... cô muốn làm? Lại muốn trộm bảo bối của tôi à? Trộm... cũng không phải không được! Nhưng tôi cũng muốn ăn!"

Ninh Tịch méo xệch miệng: "Ai trộm đồ ăn của anh, tôi không thể có chính sự sao?"

Lục Cảnh Lễ cảnh giác nhìn cô: "Cô thì có chính sự gì?"

Ninh Tịch bặ́n qua, khoác vai Cảnh Lễ: "Cá Chép thân yêu ~ giúp tôi dụ dỗ một cô em đi ~"

Lục Cảnh Lễ: "..."

"Cô nói cái gì????"

--- O ---

Chương 770: Cô Lại Đan Díu Với Cô Em Nào!

Lục Cảnh Lễ dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cô: "Cô nói cái gì???"

"Giúp tôi dụ dỗ một cô em đi mà~" Ninh Tịch lặp lại một lần nữa.

"Anh ơi ối là anh ơi!!! Vợ anh nhìn trúng một cô em này!!! Lại còn đòi em giúp cô ấy dụ dỗ nữa! Anh mau tới bắt..."

Hộ anh cuồng ma Lục Cảnh Lễ lập tức hiện thân, gân cổ cò, co cổ ngồng lên gào về cái sân cách vách.

Mắt của Ninh Tịch tí thì cũng rơi ra ngoài: "Mẹ nó!!! Lục Cảnh Lễ, anh gào bậy cái gì vậy hả! Tôi bảo anh đi dụ gái cho tôi lúc nào!"

"Chính miệng cô vừa mới nói xong!" Lục Cảnh Lễ nhìn chăm chăm vào cô, vẻ mặt căm phẫn cực kỳ.

"Đệch... đệch... đệch! Ý tôi là anh giúp tôi đi dụ gái... A! Không đúng, ý tôi là..."

Ninh Tịch còn đang định giải thích, Đại ma vương ở sân bên cạnh đã đi tới: "Sao thế?"

Lục Cảnh Lễ phi như mũi tên bắn đến bên cạnh, nắm lấy hàng rào tre: "Anh ơi, cô ấy dám đi ngoại tình với cô em nào đó sau lưng anh kìa, còn đòi em giúp nữa chứ! Em đã quả quyết cự tuyệt và lập tức báo cáo ngay với anh đó!"

Ninh Tịch: "... " Sao anh ta không bị sét đánh chết nhỉ!

Cuối cùng, Ninh Tịch chỉ có thể ngoan ngoãn đem mọi chuyện từ đầu đến cuối kể ra.

Sau đó nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Lễ: "Này, rốt cuộc nào anh hoạt động theo tần số nào mới có thể nghĩ ra cái chuyện đó hả?"

"Cái này có thể trách tôi sao? Còn không phải tiền án của cô quá nhiều nên tôi mới "thuận theo tự nhiên" mà hiểu sai!" Lục Cảnh Lễ làu bàu.

"Nghiêm Quân Hạo?" Lục Đình Kiêu lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

"Đúng vậy, gia thế tốt, dáng người chuẩn, một con hàng chất lượng cao như thế nhất định cô gái kia cần chặt không buông đâu. Nếu dùng người bình thường đi dụ dỗ cô ta nhất định sẽ không có kết quả. Lúc đầu em còn định đích thân giả trai ra tay cơ nhưng thân phận với địa vị của em không đủ, hơn nữa cô ta có tính cảnh giác rất cao nên chắc chắn cũng đề phòng chiêu này. Em nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Lục Cảnh Lễ là phù hợp nhất!" Ninh Tịch phân tích.

"Hừ, coi như cô tinh mắt! Tiểu gia đây đã ra tay đương nhiên là không có sơ hở chút nào! Nhưng mà tại sao tôi lại phải hy sinh nhan sắc đi giúp cô? Trông tôi dễ dụ như vậy sao?"

"Ai bảo anh hy sinh nhan sắc chứ? Kịch bản tôi cũng viết xong cho anh rồi, đảm bảo cô ta không đụng được một ngón tay nào vào anh luôn."

Lục Cảnh Lễ hoài nghi: "Làm sao có thể? Cô ta sẽ ngu như vậy sao? Không chiếm được chỗ tốt sao cô ta sẽ cần câu chứ?"

"Vậy còn phải xem miếng mồi trên móc câu có đủ hấp dẫn hay không!" Ninh Tịch sờ cằm, ánh mắt sâu kín nhìn Lục Cảnh Lễ.

Cảnh Lễ đáng thương có cảm giác như mình là một miếng thịt mỡ rất thơm ngon đang nằm trên thớt: "Vậy sau khi làm xong tôi có lợi gì?"

"Đều là người một nhà cả còn tính toán thiệt hơn cái gì chứ? Boss đại nhân, anh nói có đúng không?" Ninh Tịch nhào qua hàng rào tre ôm lấy cánh tay của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

Lục Cảnh Lễ nhất thời bị phần: "Mẹ kiếp! Sao cô vô sỉ quá vậy! Anh Hai, anh cứ trơ mắt nhìn cô ấy bán em như vậy à?"

"Hi hi hi, yên tâm đi, tôi sẽ bịt mắt anh ấy lại!"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Nhìn bộ dạng hận không thể chết luôn cho rồi của Lục Cảnh Lễ, Ninh Tịch vỗ vỗ bả vai của anh ta: "Được rồi được rồi, sao tôi có thể để làm không công được chứ~ chỉ cần anh giải quyết chuyện này xong thì tôi sẽ làm cho anh một bàn Mãn Hán Toàn Tịch!"

1 Mãn Hán Toàn Tịch: là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Sau này thường được dùng để chỉ những bữa tiệc lớn với nhiều món ăn ngon.

"Thật? Cô đừng có mà lừa tôi!"

"Tôi lừa anh làm cái gì, anh trai anh là người làm chứng đây!"

Kết quả, Lục Đình Kiêu không đổi sắc mặt mở miệng nói: "Một đĩa xôi sườn." Làm Mãn Hán Toàn Tịch quá mệt.

"Đệch! Chẳng lẽ em chỉ đáng giá một đĩa xôi sườn sao?"

"Đừng cãi nhau nữa, anh giúp tôi giải quyết vụ này, chờ tôi đi lên đỉnh cao của cuộc đời, cưới anh của anh, thành chị dâu của anh thì sau này anh muốn ăn cái gì tôi làm cái đó cho anh ăn!"

"Hình như có chỗ nào không đúng lắm..."

--- O ---

Chương 771: Anh Cứ Làm Chó Độc Thân Cả Đời Đi!

Vì vậy ngày chủ nhật hôm đó, Đường Lăng dạy Tiểu Bảo võ công, Ninh Tịch thì dạy Lục Cảnh Lễ cách làm sao để tán được một cô em.

Chạng vạng tối, Lục Đình Kiêu gọi cô ra sân.

"Boss đại nhân, anh tìm em có việc gì?" Nhìn bộ dạng Lục Đình Kiêu dường như có chuyện gì đó muốn nói với cô.

"Ừ, tối nay có một lời mời nên bữa tối tôi không thể ăn cùng mọi người."

"À, không sao đâu, anh cứ bận chuyện của anh đi, vừa vặn em cũng mang Lục Cảnh Lễ đi thực hiện kế hoạch ~"

"Là ăn cơm với người của Quan gia." Lục Đình Kiêu báo cáo lịch trình.

Ninh Tịch nghe vậy nhất thời cau mày lại: "A ù, xem ra ba mẹ anh với em có chung suy nghĩ rồi thì phải?"

Cô đem Lục Cảnh Lễ đi tán gái, còn hai ông bà tìm gái tán Lục Đình Kiêu....

Không nghi ngờ gì nữa, quan hệ của cô với Lục Đình Kiêu chắc hẳn bên kia đã biết cho nên tiến hành ngăn cản...

Thành thật mà nói, chính Ninh Tịch cũng không ngờ mình sẽ phát triển đến bước này với Lục Đình Kiêu. Trong tương lai nhất định sẽ có rất nhiều chuyện phải đối mặt nhưng mà cô chưa bao giờ hối hận.

"Ninh Tịch, em tin anh sao?" Lục Đình Kiêu nghiêm túc nhìn cô.

Ninh Tịch cũng không trả lời mà nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Kế hoãn binh thôi mà, tất nhiên là cô hiểu rồi.

,...

Buổi tối, tại nhà hàng đồ Âu đắt tiền nào đó.

Ninh Tịch với Lục Cảnh Lễ chọn một xó xinh để ngồi.

"Nè, người đang đánh đàn dương cầm đó chính là Dương Thi Nhu, cô ta vốn

làm ở quán bar cơ, công việc này chắc là Nghiêm Quân Hạo tìm giúp cô ta..." Ninh Tịch chỉ chỉ cô gái đang ngồi đánh đàn dương cầm, một bên giới thiệu cho Lục Cảnh Lễ tình hình cụ thể.

Dương Thi Nhu hôm nay mặc một chiếc váy trắng, mái tóc đen nhánh dài đến tận eo. Mới nhìn qua đã thấy được khí chất cổ điển nhu nhược lại dịu dàng, loại hình này vô cùng dễ kích thích sự bảo vệ của cánh đàn ông.

Lục Cảnh Lễ thấy Ninh Tịch nhìn chăm chăm cô ta không chớp mắt thì đen mặt, đưa tay chắn ngang tầm mắt của cô: "Này này này, cô nhìn đủ chưa hả! Có anh tôi rồi mà còn nhìn chăm chăm con gái nhà người ta như thế hả, thật quá đáng!"

Ninh Tịch đẩy tay cậu ta ra, tiếp tục nhìn rồi nói: "Tôi chỉ quan sát quân địch thôi!"

Lục Cảnh Lễ bực tức: "Quý mới tin cô! Ánh mắt dán chặt lên người người ta rồi kìa! Cánh đàn ông mấy người chỉ có thể là giới thôi!"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Này, anh không thấy cái câu vừa rồi có chút vấn đề à?"

Lục Cảnh Lễ lúc này mới chớp chớp mắt, dường như có chỗ nào không đúng thật...

Ninh Tịch sờ cằm một cái, nhìn Cảnh Lễ như có điều suy nghĩ: "Nhưng mà Lục Cảnh Lễ này, công bằng mà nói thì cô gái này rất thu hút đàn ông! Chẳng lẽ anh nhìn mà không có chút cảm giác nào sao?"

Cảnh Lễ khinh bỉ hừ một tiếng: "Không có! Cô ta còn lâu mới là mẫu người tôi thích!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Hửm, anh cũng có mẫu người để thích cơ à? Theo tôi biết thì cũng chỉ có thời gian gần đây anh mới bắt đầu thời kỳ ăn chay thôi, năm đó số cô em qua tay anh nhiều không kể siết, gầy mập gì cũng chơi cơ mà?"

Sắc mặt Lục Cảnh Lễ hơi đen một chút: "Đương nhiên là tôi có mẫu người mình thích chứ! Cô đừng có nói như thể tôi là động vật ăn tạp có được không hả? Để tôi nói cho cô nghe! Mẫu người tôi thật sự thích là thân tiên tỷ tỷ có dung mạo siêu phàm thoát tục, phát tay phát là bay lơ lửng trên không trung như thi triển lăng ba vi bộ...."

"Dựa vào cái mặt của anh ý hả..." Ninh Tịch liếc mắt, phất tay một cái nói:
"Anh cứ làm chó độc thân cả đời đi!"

--- O ---

Chương 772: Đi Bắt Pokemon Nào

"Sao? Yêu cầu này của tôi chẳng sao chút nào có được không hả? Hồi trước tôi hỏi cô thích mẫu người kiểu gì, cô còn bảo là chân đạp cân đầu vân đó!"

Lục Cảnh lễ hừ hừ, sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì liền nhিম chăm chăm vào Ninh Tịch nói: "Đúng rồi, đột nhiên tôi nghĩ sao cô không bảo anh tôi tới tán cô ta nhỉ! Anh Hai ra tay còn nhanh hơn tôi nữa đó, đảm bảo không cần đến bảy ngày, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ rồi! Cô đó, chỉ biết hành hạ tôi thôi!"

Ninh Tịch dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà liếc anh ta một cái: "Thừa lời! Anh anh là hoa có chủ rồi, tôi không cho phép!"

Lục Cảnh Lễ: "... Cô mà còn ngược đãi chó nữa thì tôi không làm!"

Ninh Tịch lúc này mới vội vội vàng vàng xoa cái đầu chó của Cảnh Lễ: "Ừ ừ, không ngược đãi không ngược đãi, anh ngoan nha! Kịch bản tôi đưa cho anh đã xem chưa?"

Vừa nhắc tới cái này đầu Lục Cảnh lễ lập tức đầy hắc tuyến: "Cái kịch bản gì mà cầu huyết thể hả, chả có một tí sáng tạo nào! Chẳng phải cô nói cô em này rất khó dụ sao? Dựa vào cái kịch bản này có được không thể!"

"Khó khăn chỉ là đối với người khác thôi! Là anh thì cứ yên tâm đi! Đừng nói là cô gái trẻ thế này, cho dù có là bà mẹ một con cũng bị anh đốn ngã thôi! Đi, đi, đi bắt pokemon nào!" Ninh Tịch vừa nói vừa vỗ một cái lên bả vai của Lục Cảnh Lễ, cuối cùng cũng đẩy cái người vẫn luôn cần nhàn đây oán hận này đi làm chính sự.

Trên sân khấu, Dương Thi Nhu vẫn đang đánh đàn.

Mà Lục Cảnh Lễ cầm một bông hoa hồng trắng tượng trưng cho sự thuần khiết ngậy thơ bước từng bước về phía Dương Thi Nhu.

Vào lúc này, Lục Cảnh Lễ còn đeo tai nghe bluetooth để nghe Ninh Tịch chỉ thị từ xa: "Đi đi, tôi cũng không cầu anh chỉ cần liếc mắt đã thành công, chỉ cần đặt bông hoa lên trên đàn dương cầm thì nhiệm vụ hôm nay hoàn thành!"

Ninh Tịch rất sợ Lục Cảnh Lễ lại làm cái gì vẽ rắn thêm chân nên gắt gao nhìn chăm chăm.

May mà biểu hiện của Lục Cảnh Lễ coi như không tệ, trước khi Dương Thi Nhu đàn xong thì lịch sự đặt một bông hoa hồng trắng cạnh đàn dương cầm, hơn nữa còn dùng đôi mắt hoa đào bao hàm tình ý kia liếc cô ta một cái rồi mới xoay người rời đi.

Ninh Tịch quan sát phản ứng của Dương Thi Nhu một chút, có cả kinh ngạc lẫn sự vui mừng như điên không cách nào giấu được nhưng vẫn cố gắng ra vẻ bình tĩnh lạnh nhạt...

Trên cơ bản thì những phản ứng này của cô ta đều nằm trong dự đoán của Ninh Tịch.

"OK! Xong rồi! Thu quân thôi! Anh mời cùng đi ăn đồ nướng~" Đồng thời Ninh Tịch cũng đứng dậy, theo chân Lục Cảnh Lễ rời khỏi nhà hàng.

Cảnh Lễ bất mãn làu bàu: "Tôi vẫn cảm thấy hình như quá đơn giản rồi, cô làm loạn lên rồi huy động cả một Thức Thần cao cấp như tôi chỉ để đập một con muỗi sao?"

Ninh Tịch không nhịn được nữa mắng: "Có phải anh muốn ăn đòn đúng không? Đơn giản không tốt à? Tôi không coi anh là trâu là ngựa mà sai bảo thì anh ngựa người đúng không? Dù sao chẳng nữa anh cũng là em chồng tương lai của tôi đấy, tôi hờ ai cũng không hờ anh được, tôi có thể ngược đãi anh hả?"

"Mặc dù đây là lời khen... nhưng tôi có cảm giác mình lại bị ngược..."

Rời khỏi nhà hàng xong, hai người tìm một quán ven đường gọi ít chân gà với bia.

"Thật sự tôi không cần lắng lơ thêm một chút sao? Nếu không cô ta làm sao biết được thân phận của tôi?" Lục Cảnh Lễ vẫn không yên tâm mà tụng kinh.

"Anh thì biết cái gì, tự giới thiệu thì quá LOW rồi, phong thái của anh bày cả ra đó rồi, nhất định cô ta sẽ tự mình nghe ngóng thôi! Ngày mai với ngày kia anh cứ tiếp tục đến đó tầm này, mỗi lần chỉ cần tặng một bông hồng trắng thôi, đến ngày thứ tư anh tặng cô ta một bó hoa 999 bông, sau đó bao toàn bộ nhà hàng mời cô ta dùng bữa. Dĩ nhiên tiền mua hoa với tiền bao nhà hàng là tôi trả!"

Chương 773: Cô Có Thể Đừng Chia Tay Anh Tôi Không?

Lục Cảnh Lễ bĩu môi một cái: "Cô cũng đúng là hạ cả vốn gốc, chả lẽ không nghĩ nhớ đâu thất bại thì làm thế nào sao?"

Ninh Tịch nhún nhún vai: "Còn có thể làm gì, đánh anh một trận cho hả giận là xong~"

"Đệch! Mới nãy còn nói tôi là em chồng tương lai cho nên không ngược đãi tôi cơ mà!"

Hai người trò chuyện một hồi, Lục Cảnh Lễ đột nhiên kinh hoàng bật dậy rồi xòe tay ra đếm đếm, vừa đếm xong lại nói: "Thôi chết rồi! Xong đời xong đời xong đời!"

"Cái gì xong đời?" Ninh Tịch âm nín nhìn Cảnh Lễ.

"Hôm nay là tròn bảy ngày cô với anh tôi chính thức hẹn hò! Là ngày thứ bảy đúng không!" Bộ dạng Lục Cảnh Lễ như thể tận thế tới nơi rồi.

"Đúng thế, sao vậy?" Ninh Tịch khó hiểu.

Lục Cảnh Lễ đặt chân gà trong tay xuống: "Tiểu Tịch Tịch... tôi... tôi không cần cô làm Mãn Hán Toàn Tịch, cũng không cần xôi sườn đâu, cô có thể đừng chia tay anh tôi có được không? Anh tôi thật lòng thích cô mà!"

Ninh Tịch đàn mặt: "Gì thế! Mới uống vài hớp bia mà anh đã say rồi sao? Tôi muốn chia tay với anh trai anh lúc nào?"

Lục Cảnh Lễ rưng rưng muốn khóc nhìn cô: "Thì... thì là... hôm nay là ngày thứ bảy rồi! Chẳng phải trước kia cô quen ai cũng không quá bảy ngày sao?"

Ninh Tịch: "..."

Khó trách đang yên đang lành Lục Đình Kiêu lại làm ra cái gì mà kỷ niệm năm ngày.

Khó trách cô cứ cảm thấy Lục Đình Kiêu là lạ chỗ nào...

Chẳng lẽ anh ấy cũng nghĩ như vậy sao?

Cô đã... hoàn toàn cạn lời..

...

Khách sạn sáu sao nào đó ở Đê Đô.

"Chú Quan, đã lâu không gặp!" Lục Sùng Kiệu nhiệt tình đi lên bắt tay một người đàn ông.

Quan Thụy cũng mang vẻ mặt cởi mở, cười nói: "Nhiều năm không gặp anh Lục rồi, sao anh chẳng thay đổi chút nào thế này, vẫn cứ trẻ trung y như xưa! Nhìn một cái đã biết không có gì cần bận tâm rồi!"

Quan phu nhân đứng một bên cười nói: "Có hai người con trai tài giỏi như vậy đương nhiên là không có gì bận tâm rồi!"

"Nào có chứ, hai thằng con trai nhà chúng tôi mỗi thằng đều phiền chết đi được, nào có tri kỷ như con gái hai người chứ!" Nhan Như Ý thân thiết khoác tay Quan Tử Dao, vẻ mặt rất hài lòng: "Tử Dao đúng là càng lớn càng đẹp!"

Hai nhà hàn huyên một lúc rồi mới ngồi vào bàn cơm.

"Lần này Tử Hào không về cùng sao?"

"Không về, nó đưa chúng tôi về nước xong lại chạy đi luôn, công ty bên kia không thể để không được!"

"May mà còn có Tử Dao ở cạnh hai người!"

"Đúng thế!"

"Con bé này đúng là nghe bảo vừa mới lấy được bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh đúng không? Một cô gái trẻ mà có thành tích như vậy! Đúng là không dễ dàng!" Nhan Như Ý không ngừng tán dương.

Cha mẹ hai bên nói chuyện khí thế ngất trời, bầu không khí giữa Quan Tử Dao với Lục Đình Kiêu cũng không tệ.

"Đình Kiêu, anh có nhớ Cao Trác không? Là bạn học cũng đồng thời là hội trưởng hội học sinh cấp ba đó." Quan Tử Dao tìm đề tài, mặc dù xa cách suốt bảy năm nhưng mà bọn họ có vô số kỷ niệm. Đó là thứ mà không cách nào

xóa sạch được.

"Ừ."

"Lúc trước cậu ta đầu tư cổ phiếu vào khoa học kỹ thuật, cuối cùng lại không thu hồi được vốn." Quan Tử Dao cảm thán.

"Mặc dù bây giờ là thời đại của khoa học kỹ thuật nhưng có rất nhiều công ty hệ thống phòng ngự không tốt, rủi ro quá lớn. Rất khó mà phát hiện được ai là người chiến thắng sau cùng, nên cũng khó mà đưa ra đánh giá hợp lý về bọn họ."

"Quả thật là rủi ro cao, ngoài ra còn có hai yếu tố khác, một là nhu cầu về nguồn vốn lớn nhưng tiềm lực của công ty không đủ. Hai là công ty quá non trẻ, loại này nguy hiểm quá lớn ngay cả em cũng không dám chen chân vào."

"Cũng có ngoại lệ."

--- O ---

Chương 774: Quá Trình Tạo Rất Đen!

"Quả thật đúng là cũng có ngoại lệ, ví dụ như công ty IM và CN. Mặc dù hai công ty đều có hệ thống phòng ngự kém nhưng luôn có lời bởi vì có nguồn tiền lưu động khá sung túc. Năm đó anh lấy giá 3.56 USD một cổ phiếu mua 7% cổ phần của IM. Ba năm sau IM lại thay đổi chiến lược kinh doanh, bắt đầu rút vốn về và tập trung vào lĩnh vực sản xuất điện thoại thông minh. Giờ mỗi cổ phiếu đã có giá 32.8 USD, ước chừng tăng gấp 10 lần. Anh đúng là lợi hại, lĩnh vực gì cũng dám chơi..."

"May mắn thôi."

"Anh cứ khiêm tốn, trước mặt em không cần giả bộ thế đâu!"

...

Phụ huynh hai nhà nhìn hai đứa bé thì đều tỏ vẻ hài lòng.

"Hai người nhìn xem, hai đứa trò chuyện vui vẻ biết bao nhiêu! Hai người không biết đó thôi, cái thằng này nhà tôi bình thường ở nhà đâu tôi có nói rách cả miệng nó cũng chỉ trả lời một chữ "ừ". Hiếm lắm nó mới cho được một câu đầy đủ!"

"Đừng có nhắc tới nữa, con bé nhà tôi cũng như thế cả thôi! Tôi nhớ khi còn bé hai đứa nó cũng chơi thân với nhau lắm..."

Quan Thụy vốn còn đang kín đáo phê bình chuyện Lục Đình Kiêu đã có một đứa con trai và hiện còn đang có bạn gái. Nhưng mà, nghĩ tới cam kết của Lục Sùng Kiêu rồi lại nhìn những gì Lục gia đạt được sau khi Lục Đình Kiêu tiếp nhận thì ông ta lại thấy, mấy vấn đề kia chỉ là chuyện nhỏ.

Quan trọng nhất là đám cưới này có thể mang về cho Quan gia những lợi ích to lớn không cách nào tưởng tượng được.

Trên thực tế, Lục Sùng Sơn vẫn không ưng ý Quan Tử Dao cho lắm.

Người ông ta ưng ý nhất hiển nhiên vẫn là Đại tiểu thư Trang gia - Trang Khả Nhi kia, đó mới thật sự là miếng mồi ngon.

Quan Tử Dao có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ xuất thân từ gia tộc thương nhân mà thôi, quá mức khôn khéo và chỉ biết nhằm vào lợi ích.

Chỉ tiếc là thời gian gần đây, Trang gia dường như lạnh nhạt hơn với nhà bọn họ nên cứ làm Lục Sùng Sơn tiếc nuối mãi.

Dẫu sao đó cũng là nhà quan, mà mấy nhà quan kiêu đó thường thích kết thân thích với quan gia như họ thôi, họa hoằn lắm mới có một hai nhà cùng thương nhân kết hôn.

Nói cho cùng, bữa tối nay cả chủ lẫn khách đều vui, Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý cũng tạm thời thả lỏng. Giờ hai người họ chỉ cần chờ Lục Đình Kiêu hồi tâm chuyển ý nữa mà thôi. Có điều, đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ, họ căn bản không biết đây là chiêu trò đánh lạc hướng của anh con trai...

Châu Giang Đế Cảnh.

Sau khi về nhà Ninh Tịch liền đi tắm rửa đang chuẩn bị định đi ngủ thì chuông cửa vang lên.

Thấy người đến là Lục Đình Kiêu thì Ninh Tịch có chút ngạc nhiên: "Lục Đình Kiêu, sao muộn thế này rồi anh còn tới? Mau vào đi!"

Sau khi vào nhà, Ninh Tịch muốn tìm dép cho anh thì lại bị anh ôm lấy.

"Sao thế?"

"Xin lỗi em, vì một vài nguyên nhân mà trong thời gian gần anh không thể nào thay đổi thái độ của bọn họ được. Nhưng mà, bất kể là chuyện yêu đương hay kết hôn cũng là chuyện riêng của hai chúng ta. Em không cần phải lấy lòng bất kỳ ai. Cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không được lừa anh mà tự giải quyết một mình, hiểu không?"

"Ừ, em hiểu." Ninh Tịch gật đầu.

Hóa ra là sợ cô buồn phiền nên tối muộn thế này rồi còn chạy tới "vuốt lông" cho cô nha~!

"Thật ra thì chuyện này nếu phải giải quyết thì cũng rất dễ dàng." Lục Đình Kiêu nói.

"Anh có cách sao?" Ninh Tịch lập tức dò hỏi, nếu đã có cách tại sao không nói sớm chứ?

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Có một cách rất hữu hiệu, hơn nữa còn rất đơn

giản, chỉ có điều trước mắt chưa thực hiện được."

"Thật sao? Là cách gì vậy?" Ninh Tịch càng nghe càng tò mò.

Lục Đình Kiêu: "Tạo người."

Ninh Tịch gãi gãi đầu: "Hả? Tạo... tạo cái gì?"

Lục Đình Kiêu nhướn mày nhìn về bụng của cô.

Chú ý tới tầm mắt của Lục Đình Kiêu, khuôn mặt già của Ninh Tịch lập tức đỏ trung bìng: "Đệch! Lục Đình Kiêu, anh lại bắt đầu đen tối rồi đây!"

Lục Đình Kiêu: "Đen chỗ nào? Đây chẳng phải là một chuyện rất thần thánh sao?"

Ninh Tịch: "Quá trình tạo rất đen!!!"

--- O ---

Chương 775: Rốt Cuộc Anh Yêu Cô Đến Nhường Nào...

Lục Đình Kiêu bắt đắc dĩ xoa xoa cái đầu đen tối của cô: "Thôi, anh đi đây."

Ninh Tịch có chút sững sờ: "O? Phải đi rồi sao?" Hóa ra là cố ý chạy tới đây chỉ vì để nói mấy câu kia sao?"

"Ừ."

Ninh Tịch nhướn mày: "Đi thật à? Anh chắc chứ? Không sợ sáng mai tỉnh dậy em chia tay anh sao? Hôm nay là thứ bảy nha! Một tuần đó nha! Là ngày chia tay đúng không nhỉ?"

Sống lưng Lục Đình Kiêu lập tức cứng đờ...

Thấy phản ứng của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch đỡ trán, thật hết nói nổi: "Này, em nên nói gì với anh đây! Boss đại nhân, chỉ số thông minh của anh cao như thế mà lại đi tin cái tên ngốc như Cảnh Lễ là sao chứ! Em đã nói rồi, anh là đặc biệt..."

"Đặc biệt chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng đặc biệt hết á~"

Ánh mắt Lục Đình Kiêu chăm chú nhìn cô, sau đó bất thành linh hỏi: "So với người em thích có đặc biệt hơn không?"

"Hả?" Ninh Tịch sững sờ.

Người em thích chẳng phải là anh sao?

Đang định nói ra thì đột nhiên kịp phản ứng lại, "người kia" mà Lục Đình Kiêu nói chắc không phải là... tên kia đấy chứ?

Nghĩ tới đây, Ninh Tịch run lên một cái, gai gà tóc gáy cũng dựng đứng hết cả lên: "Tối muộn thế rồi chúng ta đừng nhắc đến người kia có được không?"

Hãi chết đi được...

Vắt vả lắm mới thoát được sự ám ảnh đó...

Ánh mắt Lục Đình Kiêu hơi trầm xuống, cánh tay đang ôm Ninh Tịch không tự chủ được mà siết chặt lại: "Được."

"Vào lúc này người em thích là anh, không cho phép anh nghĩ lung tung nha, tối nay anh ở lại đây đi, như vậy sáng mai vừa dậy là chúng ta có thể kỷ niệm ngày thứ tám rồi!" Ninh Tịch vui vẻ đề nghị.

"Được."

Buổi tối nằm trên giường, Ninh Tịch có chút mất ngủ.

Cô lăn người dậy chống nghiêng đầu ngắm Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, mấy ngày nữa Thiên Hạ sẽ được công chiếu, anh có đi xem không?"

Lục Đình Kiêu: "Không biết."

Ninh Tịch lập tức hơi nhồm dậy: "Ồ! Tại sao?"

Lục Đình Kiêu nhìn cô, giúp cô kéo chăn lại nhưng vẫn không nói gì.

Ninh Tịch thất vọng, làm bộ tủi thân chọt chọt ngón tay: "Đây là bộ phim đầu tay của em mà, hơn nữa còn là vai diễn đầu tiên sau khi bị anh đào nữa, rất có ý nghĩa đó, em còn muốn để anh xem xem em diễn có giỏi không, sao anh lại không xem chứ..."

Cảm giác này giống như bé con cố gắng thi được 100 điểm nhưng ba ba lại không muốn xem bài thi!

"Bởi vì có thể sẽ không nhìn được mà cho nó cấm chiếu luôn."

Ninh Tịch: "Hả...???"

Một giây sau trong lòng Ninh Tịch lộp bộp một cái, đột nhiên hiểu ra.

Chẳng lẽ là vì cô với Giang Mục Dĩ diễn vai tình nhân trong phim sao?

Nhưng mà mấy cảnh giường chiếu với cảnh hôn đã bị cắt sạch rồi còn gì chỉ dùng cách mượn góc quay tạo mấy cảnh ám chỉ thôi mà? Ngay cả cái cảnh nụ hôn đầu vẫn còn phải cách một cái mặt nạ đó...

Như vậy mà cũng không được?

Cắm chiếu luôn, thật đáng sợ!

"Boss đại nhân, cầu ngài ngàn lần đừng đi xem!" Ninh Tịch quả quyết lật lời.

Dẫu gì cũng sống chung một khoảng thời gian, Ninh Tịch cũng coi như là có chút hiểu biết về con người Lục Đình Kiêu. Anh tuyệt đối không phải là một người vô hại như bề ngoài, trái lại ham muốn độc chiếm còn mạnh mẽ đến đáng sợ.

Có thể làm được như hôm nay, không cắt chân cô rồi khóa trên giường, vẫn cho cô nhảy nhót khắp nơi ở bên ngoài, biết bản thân mình sẽ ghen nên cùng lắm không coi phim của cô... đây... haiz rốt cuộc anh phải yêu cô nhiều đến mức nào mới có thể nhượng bộ được như thế!

--- O ---

Chương 776: Tiểu Bảo Sẽ Không Tức Giận Chứ?

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ hắt vào phòng, dưới ánh nắng làn da của cô gái nhỏ trở nên vô cùng mịn màng, dường như có thể nhìn thấy lông tơ mềm mại đáng yêu.

Lục Đình Kiêu ngồi dựa vào đầu giường, ngón tay khẽ mơn man gương mặt của cô gái nhỏ.

Trước đây trong lòng anh vẫn luôn lo sợ căng thẳng, mãi cho đến giờ phút này cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Từ lúc ở DiBu cho đến bây giờ đã qua một tuần, cuối cùng anh mới dám chắc rằng cô gái đang ở trước mặt anh đã thực sự ở bên cạnh anh.

Đồng hồ sinh học của Ninh Tịch luôn rất chính xác, đúng giờ là tỉnh dậy. Cô vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy một gương mặt đẹp trai ngời ngời bên cạnh, tâm trạng thoáng cái liền tốt, lập tức cọ cọ gương mặt vào tay anh, sau đó liền ôm chầm lấy anh như con Koala, giọng nói khàn khàn ngái ngủ: "Òa, Boss đại nhân, anh dậy rồi à? Buổi sáng tốt lành~"

"Chào buổi sáng."

Trong chăn ấm thực sự là rất thoải mái nên Ninh Tịch lại ngủ nướng thêm một lát nữa.

Một lúc sau, cô đột nhiên mở mắt ra: "Nói mới nhớ... anh lại để Tiểu Bảo ở nhà một mình rồi, như thế không tốt lắm đâu, Tiểu Bảo sẽ không tức giận chứ?"

Lục Đình Kiêu: "Không đâu, anh đi làm việc nghiêm chỉnh mà."

Ninh Tịch: "Chuyện nghiêm chỉnh...?"

Lục Đình Kiêu: "Vẫn còn một nửa "mẹ" nữa cần thu phục."

Ninh Tịch: "Hả..."

Bình thường anh vẫn lừa Tiểu Bảo thế à?

...

Mấy ngày hôm nay, trừ những lúc theo đoàn làm phim đi quảng bá phim thì Ninh Tịch đều bận rộn chuẩn bị cho tuần lễ thời trang xuân hạ sắp bắt đầu. Danh tiếng cùng với thị trường có mở ra cho bọn họ hay không, tất cả đều phụ thuộc vào tuần lễ thời trang này.

Cuối cùng sau ba hôm liên tục tặng hoa hồng trắng, kế hoạch của đồ Dương Thi Nhu đã đến ngày quan trọng nhất.

Tối đến.

Dương Thi Nhu mang theo tâm trạng thấp thỏm và kích động đến nhà hàng làm việc.

Ngày đầu tiên sau khoảnh khắc gặp gỡ thoáng qua đầy kinh ngạc với người tặng hoa hồng trắng đó, cô ta dường như không thể nào tin nổi. Ngoại trừ những nhân vật không muốn mua chuộc danh tiếng, không hay xuất hiện trên tạp chí thì tất cả những nhân vật tên tuổi của Đé Đô cô ta đều rõ như lòng bàn tay, hướng chỉ vị Nhị công tử của nhà họ Lục từ trước đến nay chẳng bao giờ biết đến hai chữ "khiêm tốn" là gì.

Chỉ là cô ta thực sự không có cách nào tin cũng có ngày mình được tiếp xúc với người như thế, thế nên lại không yên tâm âm thầm đi nghe ngóng một phen. Cuối cùng cũng xác định được người đàn ông đó chính là Lục Cảnh Lễ - Nhị thiếu của tập đoàn Lục thị.

Trước đây có một tạp chí lá cải rất nổi tiếng đã từng làm một bảng xếp hạng, Lục Cảnh Lễ được bầu làm người đàn ông đứng đầu bảng xếp hạng "Người mà tất cả các cô gái của Đé Đô mong muốn có tình một đêm nhất", đủ để thấy được sức quyến rũ của người đàn ông này như thế nào.

Đương nhiên, đồng thời nó cũng nói lên rằng người đàn ông thế này, chơi thì được nhưng nếu bạn thật lòng vậy thì bạn thua chắc.

Trong một góc khuất nào đó của nhà hàng, Ninh Tịch vừa lật đi lật lại quyển tạp chí lá cải vừa trêu chọc Lục Cảnh Lễ qua tai nghe bluetooth: "Này... Lục Cảnh Lễ, anh thế mà cũng được bầu chọn là người đứng đầu bảng xếp hạng người mà các cô gái muốn có tình một đêm nhất này, con gái nghĩ đến anh là chỉ muốn đê anh chứ không muốn lấy anh, anh đúng là xứng đáng sống độc thân cả đời!"

"Hừ! Muốn đê tôi thì làm sao! Làm sao! Đây cũng là một loại bản lĩnh của ông đây đấy nhé!" Giọng điệu của Lục Cảnh Lễ nghe vẻ rất tự hào.

"Đúng, đúng, đúng... Anh có bản lĩnh... thế nên hôm nay anh phải thể hiện cho thật tốt, không thể dùng những cách anh hay tán gái trước đây được. Đừng có để Dương Thi Nhu có cảm giác anh đang vui chơi qua đường, phải để cô ta cảm nhận được anh đang nghiêm túc với cô ta mà cô ta là độc nhất vô nhị, hiểu chưa?"

"Biết rồi, khổ lắm, nói mãi thôi, cô đã lặp đi lặp lại tám trăm lần rồi đấy... à đúng rồi, vậy cái bảng xếp hạng đó có anh Hai tôi không?" Lục Cảnh Lễ hiểu kỳ hỏi.

--- O ---

Chương 777: Niềm Vui Bất Ngờ

Ninh Tịch nhìn nhìn: "Đương nhiên là có rồi, anh trai anh đứng đầu bảng xếp hạng các cô gái muốn lấy làm chồng nhất đấy, hà hà hà... cái này mà còn phải hỏi à?"

"Mọe! Tức chết tôi mất!"

"Ha ha ha ha ~ Đừng có tức, Giang Mục Dã đứng đầu bảng xếp hạng các cô gái muốn hẹn lên giường nhất này! Thế này có an ủi được anh tí nào không?"

"Ủi cái mông!" Hẹn lên giường ít nhất số lượng còn nhiều hơn tình một đêm!

"Được rồi, được rồi, Dương Thi Nhu đến rồi đấy, chuẩn bị vào việc chính thôi!"

...

Cửa nhà hàng được đẩy ra.

Dương Thi Nhu sau khi mở cửa bước vào trong, trên mặt tràn đầy ngỡ ngàng.

Bởi vì ánh sáng của cả nhà hàng hôm nay đều mờ tối, trong phòng không có một ai.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Chẳng lẽ hôm nay nhà hàng nghỉ mà lại không thông báo cho cô biết?

Nếu như nghỉ thì... vậy thì... chẳng phải hôm nay sẽ không gặp được người đàn ông đó nữa sao...

Cô ta cố gắng bảo bản thân mình phải bình tĩnh, loại người như Lục Cảnh Lễ cho dù có coi trọng mình chắc cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi.

Có điều, trong sâu thẳm nội tâm cô ta lại là dã tâm và khát vọng đang sôi sục, cô ta đã bị dao động...

Tuy rằng gia cảnh cô ta nghèo khó nhưng trời phú cho cô ta vẻ ngoài xinh

đẹp, với thứ này cô ta không thiếu đàn ông theo đuổi, tán tỉnh.

Nhưng mà, cô ta làm sao có thể để những kẻ tầm thường đó vào mắt, rồi đến một ngày cô ta cũng tìm thấy cơ hội, tóm được con cá lớn là Nghiêm Quân Hạo. Người đàn ông đó có thể khiến cô ta hoàn toàn thoát khỏi quá khứ và bước vào thế giới của anh ta.

Huống hồ, anh ta không chỉ có gia thế, vẻ ngoài cũng điển trai và tính cách lại dịu dàng như hoàng tử trong chuyện cổ tích... phù hợp với tất cả yêu cầu của cô ta.

Thế nên cô ta quyết tâm, cho dù có chết cũng nhất định phải tóm chặt lấy con cá này.

Còn về phần vợ anh ta, đợi đến lúc cô ta leo lên được vị trí "vợ chính thức" thì liệu còn ai nhớ được cô ta đã làm thế nào để có được người đàn ông này.

Nhưng mà, sau khi những đóa hồng trắng đó xuất hiện, lòng tham và dục vọng bị đè nén trong lòng cô ta lại lần nữa thức tỉnh.

Con người là thứ sinh vật có lòng tham không đáy...

Nghiêm Quân Hạo đúng là rất tốt nhưng đột nhiên cô ta lại phát hiện ra rằng trên Nghiêm Quân Hạo thế nhưng lại có thứ còn tốt hơn nữa!

Mà cô ta lại được trời cho một dáng vẻ xinh đẹp thế này, thực ra còn xứng đáng có được thứ tốt hơn nữa mới phải...

Giống như chiếc hộp Pandora một khi đã bị mở ra thì không có cách nào đóng lại, cái suy nghĩ đó một khi đã xuất hiện đã không thể xóa bỏ. Cùng với lần tặng hoahồng trắng thứ hai, lần thứ ba, nó lại càng lớn hơn...

Cho nên dù có biết sự nguy hiểm ẩn dấu đằng sau nhưng cô ta vẫn không kiềm nén được lòng tham, nó như một cây leo sinh sôi nảy nở bén rễ bám chặt...

Nhà hàng đóng cửa khiến vẻ mặt Dương Thi Nhu tràn đầy mất mát.

Cô ta chuẩn bị gọi điện cho quản lý hỏi xem thế nào.

Nhưng mà, vừa mới rút điện thoại ra, nhà hàng đang tối tăm đột nhiên sáng bừng lên, chiếc đèn chùm pha lê xa hoa chỉ được bật trong những ngày quan

trọng cũng sáng lên.

Ngay sau đó, cô ta nhìn thấy dưới chiếc đèn chùm pha lê rực rỡ chói mắt xuất hiện một người đàn ông.

Người đàn ông đó mặc một bộ vest đen nghiêm túc, cà vạt màu đỏ thẫm, trên ngực trái đeo một chiếc đồng hồ quả quýt theo kiểu phục cổ, bên trong mặc gile màu nâu và sơ mi trắng theo kiểu anh, tay còn ôm một bó hoa hồng trắng rất to, cả người như thể một nhân vật nào đó vừa bước ra khỏi truyện cổ tích.

Không ngoài dự đoán, Dương Thi Nhu đã hoàn toàn sững sờ, dường như không có cách nào tin vào mắt mình được.

Ngay sau đó, chiếc đàn dương cầm vốn dĩ mỗi ngày cô ta đều chơi, giờ đã có người khác đang đàn, bên cạnh còn có cả một ban nhạc chuyên nghiệp hợp tấu lên những giai điệu nhẹ nhàng.

Trên một chiếc bàn cạnh đó đặt duy nhất một cây nến đang cháy cùng với hoa tươi và các món ngon.

--- O ---

Chương 778: Thời Cơ Then Chốt

Một giây trước cô ta còn tưởng mình hôm nay sẽ không gặp được người đàn ông này mà buồn bã không vui. Không ngờ một giây sau, anh ấy lại dùng cách như thế này để xuất hiện trước mặt mình, niềm vui này dường như khiến cô ta muốn nổ tung.

Cứ như thế, tim cô ta đập càng lúc càng nhanh, mắt mở to nhìn người đàn ông đang bước từng bước một đến trước mặt mình, sau đó đưa chín mươi chín đóa hồng trắng trong tay lên.

Dương Thi Nhu sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, một lúc lâu sau mới có thể lấy lại bình tĩnh, làm ra vẻ kinh ngạc vừa ngỡ ngàng lại vừa hoài nghi: "Cảm ơn ngài mấy ngày trước đã tặng hoa cho tôi, không biết ngài là..."

"Chào em, tôi họ Lục, rất xin lỗi vì đã mạo muội làm những chuyện này, nhưng mà, sau khi suy nghĩ rất lâu tôi lại không thể khống chế được sự kích động... Tôi là ai không quan trọng. Tôi rất thích em đánh đàn, em có thể coi tôi như là... ừm, fan của em cũng được, không biết tôi có vinh hạnh được mời em cùng ăn tối?"

Dương Thi Nhu dè dặt do dự mất vài phút rồi mới đưa tay ra nhận lấy bó hoa, giả vờ ngây thơ hoàn toàn không hiểu ý của anh ta đối với mình: "Ngài khách khí quá, tôi cũng không phải là nhạc công chuyên nghiệp, đến đây đánh đàn cũng chỉ vì kiếm miếng cơm mà thôi."

Lục Cảnh Lễ lịch sự kéo ghế ra cho cô ta, ánh mắt nhìn cô ta chằm chằm không chớp: "Không, cái mà tôi nói đến không phải là piano mà là người đánh piano cơ."

Tim của Dương Thi Nhu bỗng nhiên đập thành thịch.

Trong góc khuất, Ninh Tịch nhìn cảnh trước mắt mà vô cùng hài lòng, nhưng mà... đợi cả nửa ngày lại không nghe thấy câu tiếp theo của Lục Cảnh Lễ.

Sau đó, cô nhìn thấy cái tên này đang gãi đầu.

Ám hiệu này có nghĩa là anh ta đã quên mất lời thoại rồi.

Ninh Tịch cạn lời, mép giật giật, chấp nhận làm một cái máy nhắc thoại: "Tôi chưa bao giờ gặp được một cô gái như em..."

Ở cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ nghe được Ninh Tịch móm lời tiếp tục nói: "Tôi chưa bao giờ gặp được một cô gái như em, lần đầu tiên nhìn thấy em, ánh mắt tôi không cách nào dời khỏi em được..."

Ninh Tịch vội vàng nhắc nhở: "Lục Cảnh Lễ, chú ý thái độ của anh đấy! Anh đừng có bình tĩnh thế có được không? Ra vẻ căng thẳng một chút cho tôi xem nào! Anh có biết cái gì là cảm giác lần đầu tiên yêu một người không? Phải thể hiện ra cảm giác yêu lần đầu, nghe chưa? OK?"

Vẻ mặt của Lục Cảnh Lễ lặng lẽ sa sầm xuống, tình đầu cái mông... tuy rằng anh ta đã yêu rất nhiều lần nhưng căn bản không biết cảm giác yêu lần đầu là như thế nào đâu, được chưa?

Từ trước đến nay anh toàn bị người ta yêu không hà!

"Nếu không biết thật... thì anh lấp bấp cho tôi, siết chặt ngón tay vào hoặc lật đi lật lại cái gì đó, thông qua những chi tiết nhỏ ấy mà thể hiện ra ngoài!"
Ninh Tịch đành phải ra tay dạy dỗ.

May mà khả năng tiếp thu của Lục Cảnh Lễ cũng coi như là cao, lập tức siết chặt ly rượu sau đó tu ực một ngụm, vẻ mặt căng thẳng, hơi lấp bấp nói: "Tôi đã từng gặp rất nhiều cô gái, nhưng chưa từng thấy ai giống em, thật sự là... rất kỳ lạ... cảm giác đó tôi không thể nói ra được đó là cảm giác gì... tôi nghĩ... có phải tôi gần em thêm một chút nữa... thì tôi có thể hiểu được không? Tôi... tôi... cũng không biết mình đang nói gì nữa... em có hiểu ý tôi không?"

Thấy người đàn ông cao quý như Lục Cảnh Lễ thế nhưng ở trước mặt mình lại giống như một thằng nhóc mới biết yêu, điều này khiến tâm trạng đang căng thẳng của Dương Thi Nhu thoáng cái đã bình tĩnh lại. Cô ta có cảm giác thỏa mãn khi nắm giữ hết tất cả trong lòng bàn tay, hơn nữa lòng tham hư vinh cùng sự tự tin cũng có được cảm giác thỏa mãn lớn lao.

Cô ta cười khẽ, nói theo kiểu lập lờ nước đôi: "Chắc là do chúng ta có duyên."

Tiếp sau đó mọi chuyện phát triển cũng coi như là thuận lợi, bầu không khí mờ ám bao phủ toàn bộ bữa tối, về cơ bản đã đạt được hiệu quả mà Ninh Tịch muốn.

Tiếp sau đó là tìm một thời cơ then chốt.

--- O ---

Chương 779: Cho Anh Thêm Một Cái Đùi Gà

Bình thường khi Dương Thi Nhu tan làm, Nghiêm Quân Hạo đều sẽ đến đón cô ta. Cho nên, lúc Lục Cảnh Lễ tỏ ý muốn đưa cô ta về nhà, Dương Thi Nhu đương nhiên là từ chối ngay lập tức, cô ta nói rằng mình còn hẹn với bạn thân, không thể để bạn thân chờ được.

Thế nên, Lục Cảnh Lễ liền về trước.

Thực tế là Lục Cảnh Lễ căn bản không đi mà đứng đợi trong một góc tối.

Rất nhanh sau đó, một chiếc Porsche xuất hiện trong bãi đỗ xe.

Nghiêm Quân Hạo xuống xe, như thường lệ bước đến đón Dương Thi Nhu rồi thương yêu hôn lên môi cô ta: "Làm việc có mệt không?"

"Lục Cảnh Lễ! Đến lượt anh xuất hiện rồi đó! Cảnh này phải diễn xuất bằng ánh mắt, nhất định phải cực kỳ cực kỳ cực kỳ khiếp sợ cộng thêm đau khổ không thể tin nổi như đã thất tình, khoa trương một chút cũng không thành vấn đề! Biết chưa?" Ninh Tịch dặn đi dặn lại.

Mép Lục Cảnh Lễ giàn giụa, khinh thường liếc cô một cái: "Sao cô không chuyên nghề sang làm đạo diễn đi?"

"Bởi vì tôi sợ gặp phải toàn diễn viên như anh, tôi sẽ bị tức chết!!!"

"Cô! Ông đây rõ ràng diễn rất tốt đấy, được chưa?"

"Được rồi, được rồi, được rồi, lần đầu tiên đã là rất tuyệt rồi! Mau đi đi! Bọn họ sắp hôn xong đến nơi rồi kìa!" Ninh Tịch vội vàng đẩy anh ta ra ngoài.

Con hàng này diễn tốt mới là lạ!

Rõ ràng là đã yêu không biết bao nhiêu lần, kết quả là chẳng có tí kinh nghiệm về mối tình đầu nào, hoàn toàn không để tâm! Người thông minh chỉ cần nhìn là biết anh ta đang chơi đùa!

Chẳng trách các cô gái chỉ muốn đê anh ta!

Lục Cảnh Lễ làm theo đúng kịch bản, "Cạch" một cái, chìa khóa xe cầm trên tay rơi xuống đất, sau đó nhìn cảnh tượng trước mặt với vẻ không thể nào tin được...

Dáng vẻ đau khổ bởi vừa mới cho rằng mình gặp được tình yêu đích thực, kết quả lại phát hiện ra tình yêu đích thực của mình đã có người thương.

Sau khi nhìn thấy Lục Cảnh Lễ, mặt Dương Thi Nhu thoáng cái đã tái mét, hiển nhiên là không nghĩ đến Lục Cảnh Lễ đã đi rồi mà lại quay lại...

"Má nó chó! Tôi bảo anh khoa trương nhưng không bảo anh khoa trương đến mức này, mắt trợn to quá rồi, biểu cảm của anh không đủ chân thực, đừng có đứng đực ra đó nữa! Sẽ bị bọn họ phát hiện ra mất, quay người đi luôn đi!" Ninh Tịch giục.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Lên xe, Lục Cảnh Lễ nằm bò trên ghế sau, mệt như chó chết: "Đóng kịch thật sự quá khó, quá khó, cảm giác cả người sắp kiệt sức đến nơi..."

"Đương nhiên rồi, đây cũng là chuyện yêu cầu kỹ năng cả đấy."

"Ngày mai tôi còn phải làm gì nữa?"

"Đã xong xuôi hết rồi, ngày mai anh không cần phải làm gì cả, cứ mặc kệ cô ta. Hôm sau nữa chúng ta còn một cảnh cuối cùng là có thể đóng máy rồi!"

"Cảm ơn đạo diễn Ninh~!"

"Ngoan, lát nữa thêm cho anh cái đùi gà vào hộp cơm!"

...

Tối đến, lúc Ninh Tịch trở về chung cư, vừa mới dừng xe không ngờ lại nhìn thấy hai người quen.

Hai kẻ đang thân mật dựa vào nhau kia... hình như là Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm?

Ninh Tuyết Lạc căn bản rất ít khi ở lại căn hộ ở Châu Giang Đé Cảnh, cộng thêm việc sau khi History nổi tiếng thì cô ta lập tức mua một căn biệt thự. Thế nên, lại càng ít khi quay về đây, không ngờ hôm nay thế mà lại đụng phải.

"Tô Diễm, ba em nói, đợt tuần lễ thời trang lần này kết thúc, ba em sẽ nhân cơ hội này nhắc đến chuyện để em vào công ty với ông nội em. Lần trước

lúc ba nói ông đã không vui rồi, lần này lại nhắc đến nữa... liệu ông có tức hơn nữa không, dù sao ông nội hình như vẫn đang đợi chị em về..." Ninh Tuyết Lạc vẻ mặt đầy khó xử hỏi.

"Sao có thể thế được, ông nhìn thấy em ưu tú như vậy, nhất định sẽ thay đổi ý định thôi!"

Ninh Tuyết Lạc khẽ thở dài một tiếng: "Thực ra thì, em không muốn đi lắm, dù sao thân phận của em cũng khó xử, nhưng mà, em thực sự không nhẫn tâm từ chối ba, trước đây em đã từ chối ba rất nhiều lần rồi... em sợ ba sẽ thất vọng. Hơn nữa, em cũng thật sự rất muốn chia sẻ gánh nặng cho ba và ông nội, nhưng mà..."

--- O ---

Chương 780: Anh Hai Tôi Có Phúc Thật Đây

"Vậy thì đi đi, dù sao em cũng dựa vào thực lực của mình để tiến lên mà? Sẽ không có ai nói gì đâu!"

"Nhưng mà, còn chị thì sao... chị ấy sẽ không cảm thấy em cướp mất thứ thuộc về chị ấy chứ? Em thật sự không muốn tranh đua gì với chị ấy cả, bằng không thì em cũng sẽ không tự mình mở công ty..."

"Em ấy à, nghĩ quá nhiều rồi đấy, những thứ này đều là những thứ em nên có được, làm sao mà có thể nói là em cướp được? Bộ lễ phục đó anh đã nhờ người đưa đến chỗ Tần Sinh Nguyệt rồi, chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Tô Diễm, thực ra anh không cần vì em mà làm nhiều như vậy đâu..."

"Đồ ngốc, em là vợ tương lai của anh, anh không giúp em thì còn có thể giúp ai đây?"

...

Thoáng cái đã đến ngày cuối cùng hẹn với Tần Sinh Nguyệt.

Thấy trời sắp tối đến nơi, Ninh Tịch vẫn còn đang thơ thẩn đâu đâu, cuối cùng Lục Cảnh Lễ không nhịn được nữa: "Này, thời gian không còn nhiều lắm đâu, không phải là cô định để tôi thất bại trong gang tấc đấy chứ? Tôi đã sai người đi nghe ngóng rồi, cái cô Dương Thi Nhu đó mấy ngày hôm nay vẫn ngọt ngào mặn nồng với cái tên Nghiêm Quân Hạo đó lắm, căn bản là không có ý định chia tay!"

"Cô ta đương nhiên không thể chia tay với Nghiêm Quân Hạo rồi, anh nghĩ rằng cô ta ngu đến mức sẽ đá người ta trước khi cô ta xác định được có thành công câu được con cá to khác không à?"

"Vậy thì làm thế nào?"

Ninh Tịch nhìn thời gian trong điện thoại, lại đợi thêm nửa tiếng nữa mới chậm chạp thay quần áo, sau đó lại hóa trang thành một khuôn mặt vừa nhìn qua thì cảm thấy rất xinh đẹp.

Cuối cùng, cô nhìn dáng vẻ sáng sủa đường hoàng ngồi đó của Lục Cảnh Lễ mà không khỏi đỡ trán: "Không phải tôi nói với anh rồi à, mấy ngày hôm

nay đừng cạo râu rồi còn gì?!"

"Thế thì sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc của tiểu gia mất!" Về mặt Lục Cảnh Lễ nghiêm túc.

Ninh Tịch câm nín mà lôi anh ta lại, đành hóa trang cho anh ta luôn vậy.

Mười mấy phút sau, một Lục Cảnh Lễ tinh thần lai láng lập tức biến thành vẻ dáng vẻ thao thức mấy đêm trời.

Lục Cảnh Lễ nhìn nhìn Ninh Tịch rồi lại nhìn lại chính mình trong gương, ngạc nhiên nói: "Má ơi! Tiểu Tịch Tịch, kỹ thuật hóa trang của cô thật sự có thể so với thuật cải trang rồi! Anh Hai tôi có phúc thật đấy..."

"Làm sao lại lôi anh Hai anh vào đây?"

"Mỗi ngày cô đổi một kiểu hóa trang khác liền biến thành một người khác luôn, thế thì khác gì mỗi ngày đều đổi một cô bạn gái mới, cảm giác mới mẻ kích thích thế còn gì?"

"..." Tần số não của con hàng này quả nhiên là không giống bình thường!

...

Lúc Ninh Tịch và Lục Cảnh Lễ ngồi trong phòng ăn một lần nữa thì chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa là Dương Thi Nhu tan làm.

Ninh Tịch đã đặt chỗ từ trước rồi.

Vị trí đó cách cái đàn piano không xa, cũng không gần, khoảng cách vừa vặn có thể mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện.

Lục Cảnh Lễ liếc nhìn cánh tay Ninh Tịch đang khoác tay mình: "Tại sao không giống với kịch bản trước kia thế? Cô nhảy vào làm cameo à?"

Ninh Tịch khinh bỉ liếc anh ta một cái: "Còn không phải là vì kỹ thuật diễn của anh kém quá à, vì để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, tôi chỉ đành tự mình ra trận, thêm dầu vào lửa!"

Dương Thi Nhu nhìn thấy Lục Cảnh Lễ đến thì về mặt đầu tiên là ngạc nhiên vui mừng, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh Lục Cảnh Lễ, thoát một cái sắc mặt đã thay đổi.

Ninh Tịch kéo Lục Cảnh Lễ đến bàn đã đặt trước gọi món rồi bắt đầu nói chuyện phiếm.

Ninh Tịch vẫn luôn tự tìm chuyện để lái nhai với Lục Cảnh Lễ.

Mà ánh mắt của Lục Cảnh Lễ từ đầu đến cuối vẫn không yên mà dừng lại trên người cô gái đang đánh đàn, Dương Thi Nhu nhận thấy được tâm tư của Lục Cảnh Lễ đặt hết lên mình, thoáng cái đã vô cùng kích động, ánh mắt cũng chắt chứa tình cảm nhìn sang.

Ninh Tịch nhìn nhìn Lục Cảnh Lễ, lại quay ra nhìn Dương Thi Nhu, đứng bật dậy, hất thẳng cốc nước trong tay lên người Lục Cảnh Lễ, sau đó tức giận thở phì phì quay đi!

Trên mặt Lục Cảnh Lễ để lộ vẻ quần bách, sau đó cũng rời khỏi đây.

--- O ---

Chương 781: Cuối Cùng Cũng Lộ Sơ Hồ

Cuối cùng, Dương Thi Nhu cũng xác định được tấm lòng của Lục Cảnh Lễ dành cho mình, lại thêm sự xuất hiện của Ninh Tịch làm gia tăng nguy cơ sắp xôi hỏng bồng không. Thế cho nên, sự cảnh giác của Dương Thi Nhu cũng sụp đổ, không còn diễn kịch nữa mà vội vã đuổi theo...

Ven đường, Lục Cảnh Lễ đang muốn lên xe.

Sau lưng, Dương Thi Nhu thở hắt gọi anh ta lại: "Ngài Lục... chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Trong góc, Ninh Tịch híp mắt nhìn, cuối cùng cũng có thể thu lưới được rồi.

Lục Cảnh Lễ và Dương Thi Nhu đi tới gian phòng bao rất lớn của nhà hàng, trong phòng còn có cả một gian riêng nữa.

Còn Ninh Tịch thì đã sớm hẹn với Nghiêm Quân Hạo, lúc này Nghiêm Quân Hạo đã ở trong gian riêng đó.

Ninh Tịch lấy thân phận bạn thân của Dương Thi Nhu để hẹn Nghiêm Quân Hạo tới, nói có chuyện quan trọng muốn nói cho anh ta biết, Nghiêm Quân Hạo liền lập tức tới.

Chưa đến một lát sau, anh ta nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân của hai người, còn có cả giọng nói quen thuộc nữa, là Dương Thi Nhu...

Nghiêm Quân Hạo đang muốn đi ra thì lại nghe được tiếng của một người đàn ông nữa, vì thế xuất phát từ bản năng của đàn ông, anh ta liền nín thở dừng bước.

"Không biết cô Dương đây tìm tôi có việc gì?" Lục Cảnh Lễ hỏi đầy khách khí.

Dương Thi Nhu sợ Lục Cảnh Lễ lại biến mặt lần nữa nên nôn nóng mở miệng: "Lục Cảnh Lễ, anh hiểu nhầm rồi! Người đàn ông mà anh thấy ở bãi đỗ xe hôm đó không có chút quan hệ nào với em cả... lúc đó... lúc đó là anh ta ép buộc em!"

"Tên đó là ai?" Lục Cảnh Lễ cố ý hỏi lại.

Dương Thi Nhu liền gấp gáp giải thích: "Anh ta là một vị khách em gặp ở

chỗ làm trước đây, anh ta rất tốt, cũng giúp em rất nhiều, em rất cảm kích anh ta nhưng không có gì hơn... em biết có thể anh ta... có ý khác với em... nhưng trong lòng em chỉ có cảm kích mà thôi! Em vẫn từ chối tình cảm của anh ta! Anh ta đã có vợ rồi, sao em có thể đi phá hạnh phúc của người khác như thế được!"

"Cô không thích anh ta?"

"Sao em lại thích anh ta được!" Dương Thi Nhu lo lắng không thôi, sau đó lại ra vẻ thẹn thùng: "Cảnh Lễ, em... người em thích là anh... thật ra từ lần đầu nhìn thấy anh, em đã thích anh rồi, chỉ là anh quá xa tầm với của em, em chưa từng nghĩ anh sẽ... như thế với em!"

"Người kia tên là Nghiêm Quân Hạo?" Lục Cảnh Lễ hỏi.

Không ngờ Lục Cảnh Lễ đã điều tra được thân phận của đối phương, sắc mặt của Dương Thi Nhu khẽ cứng lại, may mà mình nói trước nên nắm được thế chủ động, cô ta đau khổ nói: "Đúng thế, anh ta có quyền có thế, em không phản kháng được, chỉ có thể trốn được chút nào hay chút đó."

Bỗng, "ầm" một tiếng, cửa phòng gian riêng bị đập ra, Nghiêm Quân Hạo đỏ ngầu cả hai mắt lao ra tát Dương Thi Nhu một cái: "Đê tiện!"

Nhìn thấy Nghiêm Quân Hạo, Dương Thi Nhu ngây cả người: "Quân... Quân Hạo... Sao anh lại ở đây?"

"Nếu tôi không ở đây thì làm sao mà biết được bộ mặt đê tiện này của cô! Cô luôn mồm nói tôi là tất cả của cô, luôn mồm nói thậm chí cô có thể chết vì tôi..."

Nghe nói như thế, phản ứng đầu tiên của Dương Thi Nhu là lo lắng nhìn Lục Cảnh Lễ: "Cảnh Lễ, xin anh hãy nghe em giải thích..."

Nghiêm Quân Hạo cũng giận dữ lườm Lục Cảnh Lễ, sau đó liền lập tức ngăn người. Người này không phải là... là Nhị công tử của tập đoàn Lục thị đó sao?

Làm sao mà Dương Thi Nhu có thể có quan hệ với người như thế này được? Chẳng nhẽ có gì hiểu nhầm sao?

Lục Cảnh Lễ chỉ ra vẻ vô tội, nhún vai nói: "Tôi chỉ thường xuyên tới nhà hàng này ăn cơm, thưởng thức tài đánh đàn của cô Dương đây nên có trò

chuyện đôi câu. Nhưng, dường như cô Dương hiểu lắm gì đó với tôi thì phải..."

Dương Thi Nhu lập tức lộ vẻ không tài nào tin nổi: "Cái gì? Rõ ràng là anh... anh tặng hoa cho em... còn mời em ăn cơm..."

Lục Cảnh Lễ: "Sau đó thì sao?"

Sau đó...?

Dương Thi Nhu không nói nổi lấy một chữ nữa...

Lục Cảnh Lễ chưa bao giờ nói ra lời gì khác người cũng chưa bao giờ làm ra chuyện gì khác người, hơn nữa tính cách của anh ta vốn phong lưu, phụ nữ mà anh ta tặng hoa cũng có quá nhiều...

Tất cả chuyện này, chẳng lẽ chỉ là một mình cô ta tình nguyện?

--- O ---

Chương 782: Cô Tần, Nếu Hải Lòng Thì Xin Hãy Khen Ngợi 5 Sao

Đêm khuya.

Trong một biệt thự phía nam thành phố.

Trợ lý trẻ dè dặt ôm một bộ lễ phục xa hoa đẩy cửa đi vào phòng ngủ: "Chị Nguyệt, trang phục để mặc trong tuần lễ thời trang đã chuẩn bị xong rồi ạ, chị có muốn xem qua không ạ? Là của History, em thấy lúc trước chị rất tán thưởng phong cách thiết kế của bọn họ..."

Tần Sinh Nguyệt không yên lòng ngồi trước bàn trang điểm, cũng chẳng thèm liếc lấy một cái, chỉ nói một câu: "Đề đó đi."

"Vâng..." Thấy Tần Sinh Nguyệt không từ chối, cô trợ lý khẽ thở phào rồi vội vàng buông trang phục xuống.

Sau khi rời khỏi đó, cô trợ lý lập tức nhắn tin cho người nhờ vả cô ta: "Không xảy ra vấn đề gì, đã giao cho chị Nguyệt rồi."

Trong phòng, Tần Sinh Nguyệt ngơ ngác nhìn lễ phục trên giường, sau đó cô lấy một tờ văn bản trong ngăn kéo ra. Là một tờ đơn thỏa thuận ly hôn.

Mấy ngày nay, Nghiêm Quân Hạo ngày càng lạnh nhạt với cô, luôn gấp gáp thúc giục cô ly hôn, thậm chí làm loạn đến nỗi không cần cả mặt mũi nữa, đã sắp đến tình trạng ra tòa mất rồi.

Cô đứng dậy, từ từ mở ngăn tủ ra.

Bên trong là một bộ lễ phục xinh đẹp, đó là bộ lễ phục mà cô mặc khi lần đầu bước trên vũ đài quốc tế.

Tính tình của cô quả thật có hơi tùy hứng và nóng nảy, không dịu dàng sẵn sóc như cô gái kia, nhưng điều này cũng không biểu thị rằng cô không trả giá nhiều trong mối tình này.

Cô vốn có cơ hội trở thành siêu mẫu chuyên nghiệp tỏa sáng trên đỉnh cao của sự nghiệp, nhưng vì người đàn ông này, cô đã dứt khoát buông tha cho giấc mộng đó.

Cuối cùng đòi lại cô được gì đây?

Bị một con hát trong quán bar sỉ nhục...

Ly hôn? Cô đã bỏ ra cái giá lớn như thế, tự bẻ gãy cánh của mình nhưng bây giờ lại bảo cô ly hôn nhìn hai người kia ân ân ái ái, làm sao mà cô cam tâm cho nổi.

Nhưng đã đến nước này rồi, ngoại trừ ly hôn ra cô còn có con đường khác để đi sao?

Cô hơi ngẩng đầu, mắt nhìn đồng hồ trên tường, chỉ mấy phút nữa thôi là rạng sáng rồi.

Lúc này đây, cô chợt nhớ tới cô gái gặp được ở bãi đỗ xe ngày đó, nhớ lại lời hứa của cô ấy mà không khỏi bật cười...

Cô run rẩy lấy tờ đơn ly hôn ra...

Đúng lúc này, "ầm" một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra từ bên ngoài.

Nghiêm Quân Hạo đã hơn nửa tháng không về nhà đang đứng trước cửa ra vào, đôi mắt đỏ lừ nhìn chằm chằm vào cô.

Thấy ánh mắt như vậy, trong lòng Tần Sinh Nguyệt đau nhói: "Chẳng phải đã nói ngày mai sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục sao? Chỉ một đêm thôi mà cũng không chờ được?"

Một giây sau, Nghiêm Quân Hạo lập tức quỳ hai gối trước mặt cô, sau đó tát mạnh mình một cái rồi ôm lấy chân cô: "Vợ ơi! Anh sai rồi! Cầu xin em tha thứ cho anh! Cầu xin em..."

Tần Sinh Nguyệt: "..."

Lúc này đây, trong đầu Tần Sinh Nguyệt bỗng vang lên một giọng nói "tôi có thể đảm bảo chồng của cô sẽ khóc lóc chạy về tìm cô, vừa vả miệng mình vừa cầu xin cô tha thứ!"

Sau đó, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, có một tin nhắn được gửi đến: [Cô Tần, nếu hài lòng thì xin hãy khen ngợi 5 sao ~ Tắc Linh]

....

Buổi tối hôm sau, trong một gian phòng ăn của khách sạn Đế Tước.

Tần Sinh Nguyệt cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt: "Cô... rất cuộc là... làm sao mà cô làm được? Tôi hỏi Quân Hạo nguyên nhân nhưng anh ấy không chịu nói gì cả, chỉ luôn mồm nói mình sai rồi, cầu xin tôi tha thứ cho anh ấy..."

Đây cũng là điều nằm trong dự liệu của Ninh Tịch, với tư cách là một người đàn ông làm sao Nghiêm Quân Hạo có thể nói với vợ mình rằng anh ta bị tình nhân cảm sùng được chứ!

"Cũng không có gì đặc biệt cả, tôi chỉ mượn một người đàn ông đi thông đồng với Dương Thi Nhu một chút rồi để chồng cô bắt được mà thôi!" Ninh Tịch nói đơn giản.

--- O ---

Chương 783: Sợ Đại Ma Vương Sễ Ghen

Tần Sinh Nguyệt ra vẻ "ra là thế" nhưng lại lập tức hoài nghi: "Dễ dàng như thế thôi ư?"

Lấy điều kiện của Nghiêm Quân Hạo, dưới tình huống chỉ còn một bước nữa là thành công, Dương Thi Nhu không thể nào dễ dàng bị người đàn ông khác quyền rũ như thế mới đúng...

"Chuyện gì thì cũng đều có thể xảy ra!" Ninh Tịch chỉ nói một câu.

Tần Sinh Nguyệt cũng không muốn nghe chuyện của người phụ nữ kia nhiều nên cũng không hỏi nữa, chỉ nhìn Ninh Tịch rồi nói: "Bất kể là cô làm gì, tôi sẽ thực hiện lời hứa lúc đầu, cho dù đồ các cô thiết kế có như phân chó thì tôi cũng sẽ mặc."

Ninh Tịch đen cả mặt: "Tôi biết tôi đang dùng thủ đoạn để đạt được mục đích, cũng chẳng quang minh gì thế nhưng nhà thiết kế của chúng tôi cũng rất có thực lực!"

Nói xong lại đưa cho Tần Sinh Nguyệt một xấp văn kiện.

Là giới thiệu về Studio của họ, còn có tác phẩm của Cung Thượng Trạch.

Tần Sinh Nguyệt nhận lấy, chỉ tùy tiện lướt qua, nhưng dần dần, sắc mắt cô ấy từ từ thay đổi, "Các cô chính là đơn vị đoạt được giải thưởng Kim Đỉnh lần trước đó ư?"

"Đúng vậy."

"Thời gian này vì chuyện chồng tôi, tôi không chú ý gì tới chuyện bên ngoài, không ngờ đơn vị đoạt huy chương Kim Đỉnh lần này... thật thú vị... nhà thiết kế của các cô có quan hệ thế nào với Đới Uy? Tại sao phong cách này lại như cùng một người? Một người à... không đúng, phong cách của Đới Uy tuy hơi non nớt nhưng lại đầy nhiệt tình và sức sống, còn của X thì lại có chiều sâu và tính đột phá..." Tần Sinh Nguyệt phân tích.

Không hổ là người chuyên nghiệp! Ninh Tịch nghe vậy liền gật đầu liên tục: "Bây giờ tôi khó lòng mà nói được gì nhưng chắc chắn sau này... sự thật sẽ được mọi người biết đến."

Tần Sinh Nguyệt suy nghĩ một chút rồi sau đó khép văn kiện lại, hỏi: "Các cô đã đạt giải Kim Đỉnh rồi, còn sợ không có đơn đặt hàng? Tại sao phải cứ tìm tôi?"

Ninh Tịch gãi đầu: "Một mặt là do thị trường bão hòa, cô cũng đã thấy rồi đấy, phong cách của chúng tôi khá giống với History. Mà, mặt khác tạm thời chúng tôi chưa tìm được nhân viên phụ trách mảng tiêu thụ, hiện tại là nhà thiết kế đang kiêm luôn mảng này, có điều lòng cậu ấy luôn đặt ở thiết kế nên tôi cũng không muốn cậu ấy phải phân tâm..."

Tần Sinh Nguyệt gõ tay lên mặt bàn, sau đó mở miệng nói: "Tôi cho cô một người."

"Hả?" Ninh Tịch trợn mắt: "Cho... cho tôi ư? Cho tôi cái gì?"

"Cho cô một người đấy, là con át chủ bài phòng marketing của tôi." Giọng của Tần Sinh Nguyệt nhẹ như mây bay.

"Phụt..." Ninh Tịch suýt phun cả cà phê trong miệng ra: "Người mà cũng cho được ư? Chị Hai à, chị hào phóng quá rồi đấy?"

"Tại sao lại không thể? Cô có muốn không? Không muốn thì thôi vậy!"

"Đợi đã... trước tiên tôi muốn hỏi một chút, người mà chị muốn cho tôi đó là nam hay nữ?"

"Có gì khác nhau ư?" Tần Sinh Nguyệt hỏi.

Ninh Tịch gật đầu như già tỏi: "Đương nhiên là khác rồi, nếu là nam thì... đành thôi vậy!"

"Tại sao?" Tần Sinh Nguyệt khó hiểu.

Tại sao ấy à... đương nhiên là sợ Đại Ma Vương sẽ ghen rồi...

Lần trước nhật một Cung Thượng Trạch về, Lục Đình Kiêu đã nổi bão rồi, nếu lần này còn nhận một người đàn ông nữa thì...

"Vì nhà thiết kế của chúng tôi có hơi kỳ lạ, nhìn thấy đàn ông thì không... vẽ được!" Ninh Tịch chỉ đành lôi Cung Thượng Trạch ra để làm lá chắn.

Không ngờ lại là nguyên nhân này, Tần Sinh Nguyệt bật cười, có điều cũng

dễ hiểu thôi, rất nhiều nhà thiết kế có tình tính quái gở không muốn ai biết:
"Yên tâm đi, là nữ!"

Lúc này Ninh Tịch mới khẽ thở phào: "Vậy thì được! Được được được! Tôi muốn tôi muốn!"

Nếu là nữ thì chắc chắn không có vấn đề... chắc là không có vấn đề đâu nhỉ?

--- O ---

Chương 784: Dùng Thứ Quý Giá Nhất Để Đổi Lấy

"Cứ quyết định như vậy đi, lát nữa về tôi sẽ bảo cô ấy qua bên cô!" Tần Sinh Nguyệt quyết định.

Ninh Tịch lại đột nhiên hơi lo lắng: "Nhưng mà, nhưng mà con át chủ bài của cô có... đắt không? Nếu như đòi lương cao quá, cho dù cô có cho tôi thì tôi cũng không trả nổi? Hơn nữa cô ấy có đồng ý không? Cái miếu nhỏ này của tôi..."

"Nếu đã là cho cô thì đương nhiên là không cần cô bỏ tiền, tôi đã ký hợp đồng năm năm với cô ấy, còn một năm nữa. Trong một năm này, tôi đưa cô ấy cho cô dùng, sau một năm, cô ấy muốn ở lại đó hay muốn về lại chỗ tôi, việc đó sẽ do cô ấy quyết định!"

Ninh Tịch nghe vậy liền cau mày suy nghĩ.

Tuy rằng Tần Sinh Nguyệt nói thế, quả thật là không cần đến cô xuất tiền.

Nhưng con át chủ bài này có năng lực tốt nhất ở chỗ Tần Sinh Nguyệt, vậy thì tiền hoa hồng một năm tính theo phần trăm chắc cũng đến mấy trăm vạn nhỉ? Đây mới chỉ là ước chừng mà thôi.

Đến lúc cô ấy tới Studio nhỏ tồi tàn của cô chắc chỉ có thể lấy mỗi tiền lương húp cháo qua ngày quá...

Chênh lệch thế này...

Cuối cùng, Ninh Tịch cắn răng: "Được! Tôi muốn người này! Nếu trong vòng một năm mà Studio của tôi vẫn không khá lên nổi thì tôi sẽ tự đền bù tổn thất cho cô ấy là được!"

Tần Sinh Nguyệt có chút tán thưởng nhìn cô gái trước mặt: "Yên tâm đi, con át chủ bài của tôi cũng chẳng phải kẻ ăn chay. Nếu trong một năm mà cô ấy chỉ có thể lấy được chút đồng lương ít ỏi để húp cháo thì tôi cũng không tặng cô ấy cho cô làm gì. Cô cứ yên tâm vào năng lực của cô ấy, có điều... muốn thu phục để sử dụng được cô ấy thì phải dựa vào chính cô rồi!"

"Tôi hiểu." Ninh Tịch gật đầu.

"Đúng rồi, nhớ chuẩn bị cho tôi ba bộ quần áo, nhớ chưa?" Tần Sinh Nguyệt

đột nhiên nhắc nhở.

"Ba bộ, nhiều thế ư? Để cô lựa chọn à?" Ninh Tịch khó hiểu.

Tần Sinh Nguyệt lườm cô: "Không phải chọn! Ba bộ đều phải là tốt nhất! Tôi sẽ mặc tất! Sáng, trưa, tối mỗi lúc một bộ! Nơi quan trọng như thế, chẳng nhẽ tôi đi cả ngày mà lại chỉ mặc một bộ thôi à?"

"Cái... cái gì!!! Cô đồng ý mặc ba bộ của chúng tôi?" Ninh Tịch tỏ vẻ đầy kinh ngạc.

"Cô cho là thế nào?"

"Tôi nghĩ cô nhiều lắm cũng chỉ mặc một bộ mà thôi..."

Dù sao thì cô ấy cũng là hot trend của thời trang, mặc một bộ của nhà thiết kế mới cũng đã chẳng dễ dàng gì rồi, vậy mà lần này cô ấy... đồng ý trở thành người quảng cáo cho mình bọn họ thôi sao?

Tần Sinh Nguyệt ra vẻ không sao cả: "Cũng không có gì, hôm nay tâm tình chị đây rất tốt! Cam tâm tình nguyện làm người mẫu cho tụi cô!"

Ninh Tịch đồ mồ hôi, thôi, được rồi...

Thật không ngờ rằng đề nghị lúc xúc động của mình lại mang đến món hời ngoài dự đoán như thế.

Không uổng công cô phải huy động cả em chồng của mình ra tay...

Không uổng công cô giảng co với Lục Cảnh Lễ cả một tuần trời...

Không uổng công cô ráng cả cổ dạy cho tên đầu đất này làm sao để quyến rũ em gái cảnh giác kia...

Tần Sinh Nguyệt chống cằm nhìn cô một cái có chút không được tự nhiên mở miệng: "Này, nói thật đi, có phải cô rất xem thường tôi không? Chồng tôi đã đối xử với tôi như vậy rồi mà tôi vẫn còn hèn kém hy vọng anh ấy hồi tâm chuyển ý..."

Ninh Tịch gãi đầu: "Với tính cách của tôi mà nói nếu bị như thế thì chẳng cần đến nữa, nhưng mỗi người có một suy nghĩ, chắc hẳn cô có nỗi khổ tâm riêng?"

"Ừm, đúng thế... nỗi khổ tâm..." Tần Sinh Nguyệt thở dài cười khò: "Bởi vì... tôi đã đòi một cái giá quá lớn để đòi lấy anh ấy... giấc mộng của tôi..."

--- O ---

Chương 785: Cho Tôi Một Người...

Ninh Tịch biết Tần Sinh Nguyệt vì Nghiêm Quân Hạo nên mới rời khỏi sân diễn quốc tế để ở lại Đế Đô.

Theo phương diện nào đó mà nói, Tần Sinh Nguyệt cũng rất giống với cô năm đó, buông tha cho giấc mộng đóng phim vì Tô Diễn. Đây cũng chính là nguyên nhân cô không nhận được mà muốn ra tay giúp cô ấy!

Chỉ là Tần Sinh Nguyệt lại chọn một con đường hoàn toàn khác...

Tuy quá trình tự mình tìm lại những thứ quý giá kia, tìm lại chính mình rất gian nan nhưng cô ấy lại không hề hối hận.

...

Lục trạch.

"Ô kìa, con bé này, bình thường học tập làm việc bận rộn như thế mà không ngờ lại còn biết nấu nướng!" Nhan Như Ý kinh ngạc nhìn mấy món ăn mà Quan Tử Dao tự làm ở trên bàn.

Hôm nay trong nhà không có ai, bà liền gọi Quan Tử Dao tới, muốn tâm sự với con bé để hiểu rõ thêm tình hình những năm qua con bé ở nước ngoài thế nào.

Kết quả là con bé không chỉ có ăn nói, cử chỉ ưu nhã hào phóng, học rộng biết nhiều mà còn biết cả nấu nướng.

Tuy chỉ là mấy món ăn nhà thường ngày mà thôi nhưng như thế cũng đã là hiếm có lắm rồi.

Quan Tử Dao nghe vậy liền thẹn thùng: "Lúc học ở nước ngoài con ở một mình, con học được từ lúc đó, có điều không phải quá ngon lắm đâu, di đừng ghét bỏ nha."

"Xem con kìa, con đã rất tốt rồi, mấy cô gái bây giờ ấy à, đa số đều là tay không dính nước, con học hành bận rộn như thế còn làm được thế này. Tư tưởng của di hơi truyền thống, di cảm thấy cho dù nhà mình không cần ngày nào cũng tự xuống bếp, nhưng mình tự nấu thì đương nhiên vẫn là có ý nghĩa hơn."

"Dì nói đúng ạ."

Nhan Như Ý nấu ăn cũng rất ngon nên vẫn rất coi trọng tiêu chuẩn nấu ăn của con dâu.

Vốn cho rằng Quan Tử Dao là tiểu thư thiên kim được chiều chuộng từ bé, lại thêm thành tích ưu tú, bình thường lại bận rộn như thế nên chắc không biết nấu ăn, không ngờ lại còn biết nấu mấy món thế này, quả là niềm vui bất ngờ.

"Đúng rồi, Tử Dao này, món canh xương củ từ này của con không tồi, đợi lát nữa dì mang qua cho Đình Kiêu, hay là con đi cùng dì đi?" Nhan Như Ý thừa cơ đề nghị.

Quan Tử Dao nghe vậy thì sắc mặt hơi khó xử nói: "Con xin lỗi dì, giờ con còn có một bản kế hoạch phải hoàn thành, không thể đi được ạ."

Nếu như đi cùng Nhan Như Ý tới đó thì đương nhiên sẽ có cơ hội tiếp cận Lục Đình Kiêu, nhưng lại khó tránh khỏi bị anh ghét bỏ vì lợi dụng mẹ anh. Cô ta đương nhiên không thể khiến Lục Đình Kiêu chán ghét được.

Lại nói bây giờ Lục Đình Kiêu đang có bạn gái, nếu cô ta thể hiện ân cần quá thì cũng không hay lắm, như thế này với Nhan Như Ý là đã đủ rồi.

Nhan Như Ý thấy cô ta không nóng vội, biết tiến biết lùi thì trong lòng lại càng hài lòng hơn: "Được rồi, hôm nào có cơ hội thì tới chơi."

"Được ạ, thưa dì." Quan Tử Dao lễ phép đáp lời.

Bạch Kim Đế Cung.

Trong nhà ăn, Lục Cảnh Lễ nhìn cả bàn ăn đầy thức ăn, nước miếng chảy tong tong, cả tròng mắt cũng sắp rơi ra rồi.

"Tiểu Tịch Tịch, cô điên rồi à! Cô làm cả một bàn cỗ thật đấy à!!!"

Ninh Tịch chống nạnh, vui vẻ hừ một tiếng: "Không được à? Hôm nay tâm trạng của chị đây tốt! Cam tâm tình nguyện!"

Lục Cảnh Lễ vui sướng đưa tay nhón một miếng sườn xào chua ngọt mà mình thích nhất: "Xem ra sự việc rất thuận lợi nhỉ? Tần Sinh Nguyệt đã đồng ý rồi à?"

"Không chỉ đồng ý mà còn bằng lòng mặc ba bộ nữa! Sáng trưa tối mặc hết! Đúng rồi, cô ấy còn cho tôi một người, là cấp dưới của cô ấy..."

Còn chưa dứt lời thì một giây sau đã có tiếng mách lẻo quen thuộc to tướng của Lục Cảnh Lễ...

--- O ---

Chương 786: Dùng Mồ Hôi, Máu Và Nhan Sắc Để Đổi Lấy

"Quào~ Anh ~ Anh quản vợ anh đi nhé ~ Họ Tần kia tặng vợ anh một người, một người, một người kìa ~"

Ninh Tịch đập một cái: "Là phụ nữ!!!"

"Ồ, là tặng vợ anh một người phụ nữ, một người phụ nữ, một người phụ nữ ~"

Ninh Tịch không nhịn được nữa nói: "Là tặng tôi quân át chủ bài trong phòng marketing của cổ, để giúp tôi phụ trách phần marketing và tiêu thụ! Hơn nữa giới tính là nữ!"

Lục Cảnh Lễ khinh bỉ xì một cái: "Đàn ông hay đàn bà với cô mà nói gì có gì khác nhau không?"

Ninh Tịch cắn hận trừng mắt với anh ta, sau đó lại gấp một miếng thịt kho tàu thơm mềm chạy tới trước mặt Lục Đình Kiêu đang xử lý giấy tờ trong phòng khách: "A~~~~"

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cô, há miệng.

Thịt kho tàu hầm vừa cho vào miệng đã tan ra, hơn nữa còn rất ngon, không biết cô làm thế nào mà ăn không thấy ngấy chút nào.

Lục Đình Kiêu từ trước tới giờ chưa từng quá thích ăn một món gì, nhưng sau khi anh ăn món do cô nấu xong, bắt đầu hiểu tại sao Lục Cảnh Lễ lại thích đồ ăn ngon đến thế.

Ninh Tịch dứt xong, lập tức phát lời thề son sắt bên tai Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, anh đừng nghe anh ấy nói linh tinh, phụ nữ hay đàn ông với em mà nói quả thật chẳng khác gì nhau vì đối với em mà nói... thế giới này chỉ có hai giới tính, một loại là người khác.... còn một loại là anh thôi!"

Lục Cảnh Lễ đang vờ gập người xuống nôn mửa: "Oe... Cô đừng có nói ngon nói ngọt, anh tôi không dễ lừa thế đâu!"

Lục Đình Kiêu: "Ừm."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Đình Kiêu dặn, "Nếu người này là do Tần Sinh Nguyệt trực tiếp điều tới cho em, vậy em chú ý quan sát, khía cạnh marketing không phải trò đùa. Có điều, nếu đây thật sự là át chủ bài dưới tay Tần Sinh Nguyệt, vậy chắc cũng không có vấn đề gì. Sau, em đưa một bản sơ yếu lý lịch của cô ta cho anh, anh sẽ xem giúp em."

Ninh Tịch gật đầu lia lịa, "Được được, cảm ơn tình yêu nà~"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Thế méo nào cuối cùng lại thành ăn "đồ ăn cho chó" thế này? Anh ta vẫn còn đang muốn giữ dạ dày để ăn một bữa thật ngon đấy nhé!

"Đệch... Tiểu Bảo... buông xôi sườn của chú xuống ngay." Vừa sên ra một cái đã thấy món xôi sườn mình thích nhất bị Tiểu Bảo chén sạch một nửa, Lục Cảnh Lễ đau lòng như cắt, nước mắt đầm đìa.

Tiểu Bảo chớp mắt, không chút do dự nuốt ực thêm một miếng nữa.

"A, đau lòng quá..." Lục Cảnh Lễ đang định thề sồng thề chết bảo vệ cho món sườn của mình, đúng lúc đó bỗng có một cái đầu vàng chói lòa thò từ cửa vào.

Giang Mục Dã vừa về đến nhà, kết quả đi được nửa đường thì bị mùi thức ăn thơm phức câu tới đây: "Đệch! Các người làm gì thế? Sắp bái bai nhau à? Có phải là tết đầu sao mà ăn uống linh đình thế này?"

Giang Mục Dã vừa nói vừa tháo chiếc khẩu trang đen trên mặt xuống, không thèm dùng đũa, lấy tay nhón luôn một con tôm rang muối.

Ném một cái liền biết là Ninh Tịch làm.

Mắt Giang Mục Dã sáng lên: "Cậu, cho cháu ăn chực với nhé?"

"Không được!" Lục Cảnh Lễ sắp suy sụp đến nơi rồi: "Sao lại có thêm một thằng nữa tới tranh đồ ăn thế này! Những thứ này là của tôi, của tôi đấy! Tôi phải dùng máu, mồ hôi và nhan sắc để đổi lấy tất cả những thứ này đấy!"

"Hả? Nhan sắc?"

"Đây không phải mẩu chột, mẩu chột ở chỗ, cháu muốn ăn chực thật à? Sẽ bị nhồi "thức ăn cho chó" đấy!" Lục Cảnh Lễ dùng đũa sất thủ.

Giang Mục Dĩ liếc hai người đang ngồi trên sofa, sau đó đặt mông xuống:
"Cùng lắm cháu nhắm mắt ăn là được chứ gì!"

Sống bao năm, cậu ta cũng bình tĩnh hơn nhiều rồi, có những chuyện không thể tránh cả đời được.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lúc ăn cơm, trên bàn phải đúng gọi là càn quét mặt trận.

Ninh Tịch còn lo mình làm nhiều quá, kết quả thấy bộ dạng hùng hục của Giang Mục Dĩ và Lục Cảnh Lễ... cô không thấy lo nữa...

Ăn được nửa bữa, lại có người khác tới.

--- O ---

Chương 787: Tiểu Bảo Đút Thức Ăn Cho Bà Già

Thấy một người phờ phạc mặc một bộ sườn xám uyển chuyển đứng cạnh quản gia Viên, Lục Cảnh Lễ nuốt ực một cái nói: "Í? Mẹ, sao mẹ lại tới đây!"

"Bà ngoa...i!" Giang Mục Dã chào không rõ tiếng.

"Mẹ." Lục Đình Kiều cũng gọi một tiếng, sau đó bảo người làm lấy thêm bát đũa.

Ninh Tịch đang bóc tôm cho Tiểu Bảo, thấy người tới cũng đứng dậy: "Lục phu nhân."

Nhan Như Ý thấy thức ăn trên mâm cơm, mắt hơi sững lại: "Mẹ mang... canh đến cho mấy đứa... các con đây là? Hôm nay là ngày gì à? Sao làm nhiều đồ ăn thế? Mục Dã cũng ở đây nữa..."

"À, không có gì, con giúp chị dâu chút chuyện, chị ấy làm vài món cảm ơn con ấy mà!"

Thấy Lục Cảnh Lễ gọi Ninh Tịch là chị dâu, Nhan Như Ý tất nhiên không vui nhưng nể tình Tiểu Bảo, bà cũng không mặt nặng mày nhẹ, chỉ nghi ngờ hỏi: "Cô ấy biết nấu ăn?"

"Mẹ ném thử xem!" Lục Cảnh Lễ gấp một miếng thịt kho cà cho Nhan Như Ý.

Nhan Như Ý bị nhét một miếng cà, nhú mày nói: "Thằng nhóc này, đây rõ ràng là món con đặt từ Hồng Quán mà?"

Lục Cảnh Lễ giật khóe miệng: "Mẹ cho con xin đi, cà này là cà con tự trồng trong vườn, Tiểu Bảo rửa, anh Hai thái rồi chị dâu con làm đấy! Đúng rồi, Mục Dã nó chẳng làm gì cả! Nó tới ăn chực!"

Nhan Như Ý nhìn Tiểu Bảo đang vui đầu ăn như sóc còn không thèm ngẩng đầu lên, thật sự là rất thích mắt.

Người già thường thích nhìn lũ trẻ ăn nhiều, tất nhiên Nhan Như Ý cũng không phải là ngoại lệ, bà nhìn chăm chú không rời mắt.

Khi trước, bé con ăn cơm cũng chỉ ăn được vài hạt, sau cũng có thay đổi nhưng cũng chưa từng thấy nó ăn ngon như thế bao giờ.

Chẳng trách vừa đưa Tiểu Bảo về đây trông mập mạp ra hẳn...

Xem ra cô gái này cũng không phải quá vô dụng...

Ít nhất về khoản nấu nướng, để nấu được thế này nếu không học vài năm thì tuyệt đối không thể nấu ngon thế được.

Tuy chỉ một miếng cà thôi nhưng món ăn càng đơn giản thì càng thử thách người nấu, bà vừa ném thử một miếng, liền cảm thấy không hề thua kém gì so với đầu bếp của Hồng Quán cả.

"Mẹ, mẹ muốn ăn cùng bọn con không?" Lục Cảnh Lễ hỏi.

"Mẹ ăn rồi, các con ăn đi!" Nhan Như Ý xoa đầu cháu trai đang vùi đầu vào ăn: "Tiểu Bảo, con ăn từ từ thôi! Cần thận không nghẹn đấy!"

Tiểu Bảo thấy bà nội cứ nhìn mình ăn, còn tưởng bà cũng muốn ăn thế nên cậu bé nhìn con tôm lớn cô Tiểu Tịch bóc bỏ vào bát cho mình, sau khi đấu tranh một hồi liền dùng đôi đũa nhỏ gấp lấy đưa lên miệng Nhan Như Ý.

Bà nội ăn đi~!

Nhan Như Ý giật mình vì được quan tâm, vội há miệng đón lấy: "Aiz ~ Cảm ơn cháu trai bảo bối của bà, ngon lắm..."

"Bà ngoại, tay bà cầm gì thế?" Giang Mục Dã tiện hỏi một câu.

Thần sắc Nhan Như Ý cứng đờ: "Không có gì, là canh sườn hầm với củ từ nhà bếp làm, bà mạng cho mấy đũa một ít. Thấy mấy đũa chắc cũng không ăn được nữa nên để đó!"

Nhan Như Ý nhìn Tiểu Bảo một lúc, lại được Tiểu Bảo đút thêm mấy miếng, cũng xem như hài lòng rồi đi.

Về kể với ông già Tiểu Bảo đút đồ ăn cho bà, chắc chắn ông ấy sẽ ghen tị chết!

Trên đường về, Nhan Như Ý có hơi thất thần.

Tối nay nhìn thấy Đình Kiêu, Cảnh Lễ, Tiểu Bảo còn cả Giang Mục Dã đều ở đó, cả nhà ngồi ăn vui vẻ trên bàn ăn, thật rất có không khí gia đình, Tiểu Bảo cũng hoàn toàn vui vẻ như những đứa trẻ bình thường khác.

Nào giống như trước đây, mỗi lần bà tới đều lạnh lẽo vắng vẻ, chẳng ấm cúng chút nào.

Mà tất cả những thay đổi này cơ hồ đều là vì cô gái kia...

Nói thật, nếu không phải chuyện của Tiểu Bảo năm ấy luôn đè nặng trong lòng, chỉ dựa vào việc cô ấy chăm sóc Tiểu Bảo tốt như vậy thôi, e là bà cũng...

--- O ---

Chương 788: Người Đàn Ông Tôi Chọn, Sao Có Thể Sai Được!

Sau khi Nhan Như Ý đi khỏi, Lục Cảnh Lễ tiện tay mở hộp canh sườn ra.

Tuy tay nghề của đầu bếp bên Lục Trạch cũng được nhưng anh ta ăn phát chán lên rồi. Lúc nào cũng có cảm giác đầu bếp ở mấy nhà hàng lớn làm món nào cũng như nhau, có điều mấy món canh bên đó làm cũng không tệ lắm.

Lục Cảnh Lễ đang định nếm thử, kết quả vừa cho vào miệng đã nhổ ra: "Đêch! Sao khó ăn thế? Đùa tôi chắc? Đầu bếp bên kia nấu thật à?"

Ninh Tịch cũng nếm thử một chút: "Cũng được mà, tuy không phải là ngon lắm nhưng thế cũng là được rồi, cái miệng này của anh kén chọn quá rồi đấy?"

Lục Đình Kiêu tỉnh rụi nhìn bát canh đó, không nói gì.

Không biết Lục Cảnh Lễ nghĩ đến chuyện gì, khóe miệng giật giật: "Em cá chắc cái canh này tám phần là do Quan Tử Dao nấu, nếu không đang yên đang lành sao mẹ lại đích thân đưa tới đây làm gì? Có vẻ như định mang tới khoe... Kết quả lại bị tài năng của anh Tịch nghiền cho nát vụn ha ha ha ha..."

...

Sau bữa cơm tối.

Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dã cũng không vội đi, ngồi lại sofa xem tivi.

Thực ra là vì ăn no quá nên đi không nổi.

Ninh Tịch chơi sudoku với Tiểu Bảo một lúc, sau đó nhìn đồng hồ nói với Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, không kịp nữa rồi, em ra ngoài xem phim đây!"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừm, đi từ từ thôi, buổi tối lạnh, em quàng khăn vào đi."

Giang Mục Dã nghe vậy liền thấy bất thường: "Đi xem phim? Xem phim

gì?"

Sao cô ấy không ở cạnh Lục Đình Kiêu?

Ninh Tịch hắc tuyến đầy đầu: "Giang Mục Dã, ông đúng là đồ không đáng tin, phim ông đóng hôm nay công chiếu ông cũng không biết hả?"

Giang Mục Dã nhíu mày: "Phim tôi đóng... à! Công chiếu thì công chiếu thôi, chẳng phải cũng chỉ là nam thứ thôi à~"

"Méo thèm quan tâm tới ông nữa, tôi đi đây!" Ninh Tịch hôn Tiểu Bảo một cái, đeo khẩu trang và kính râm lên.

Giang Mục Dã đứng lên gọi cô, nghe giọng rất ngứa đòn: "Này, đợi đã... đợi~ tôi cũng đi cùng vậy, đây cũng là vai đầu tiên anh đây đóng từ lúc về nước tới giờ!"

"Nhưng... cậu tôi không đi với bà thật à?" Giang Mục Dã tiện mồm hỏi.

Ninh Tịch nghe vậy xù lông như mèo, chạy tới giẫm chân Giang Mục Dã: "Sao ông lảm lời thế! Anh ấy không đi! Anh ấy có việc!"

"Boss đại nhân, em đi đây ~ Bái bai ~ Mua~"

Cô hôn gió tạm biệt Lục Đình Kiêu rồi kéo theo Giang Mục Dã chạy như bay.

"Bà giẫm chân tôi làm gì?" Giang Mục Dã bị kéo ra ngoài bất mãn nói.

"Suýt nữa thì bị ông hại chết rồi!" Ninh Tịch trừng mắt với anh ta.

"Tôi làm sao?" Giang Mục Dã tới lúc này mới nhớ tới: "Chắc không phải vì trong phim hai đứa mình là người yêu của nhau đấy chứ?"

"Ông nói xem! Cần thận cậu ông xem xong phong sát ông luôn đây!"

"Thế sau này bà đóng cặp với các nghệ sĩ nam khác thì làm thế nào? Chẳng lẽ ông phong sát từng thằng một à?"

"Sao lại không thể?"

"Được rồi." Đúng là ông cậu anh thì có thể thật...

Giang Mục Dã nhìn cô với ánh mắt phức tạp: "Nói thật, tôi rất kinh ngạc, không ngờ sau khi hai người xác định quan hệ, cậu tôi vẫn để bà long nhong ở trong giới giải trí thế này."

"Nếu không thì sao? Kim ốc tàng kiều à?" Ninh Tịch tự hào: "Người đàn ông tôi chọn, sao có thể nhỏ nhen thế được!"

"Bà đủ rồi đây..."

Buổi tối, Ninh Tịch còn hẹn cả Cung Thượng Trạch và Hàn Mạt Mạt.

Tới rạp chiếu phim, hai người kia cũng đã tới rồi, sau khi bốn người gặp nhau liền vào rạp, ngồi trong góc ở hàng ghế cuối cùng.

Hàn Mạt Mạt vừa nhìn thấy người bên cạnh Ninh Tịch liền ngó dáo dác, vô cùng tò mò, ngồi xuống xong không nhịn được hỏi: "Chị Tịch, người cạnh chị là ai thế?"

Ninh Tịch còn chưa kịp nói, Giang Mục Dã đã nhào qua cô, kéo khẩu trang xuống, nhìn Hàn Mạt Mạt nói, "Hỏi tôi à?"

--- O ---

Chương 789: Em Thấy Hai Người Hợp Lắm Luôn Ấy!

"Aaaaaaaa...."

Ninh Tịch trừng mắt nhìn Giang Mục Dã, sau đó nhanh chóng bịt miệng ngăn âm thanh đứt quãng của Hàn Mạt Mạt lại: "Bình tĩnh."

Ninh Tịch cảm thấy bộ dạng Hàn Mạt Mạt lúc này đúng là hưng phấn tới nỗi sắp nghẹt thở rồi, cô thấp giọng nói: "Giang Mục Dã! Thật sự là Giang Mục Dã sao a a a a a a a a a! Trời ơi! Chị Tịch, chẳng lẽ ngoài đời chị với Giang Mục Dã là một đôi thật? Em là fan CP của hai người đấy! Em thấy hai người hợp nhau lắm luôn aaaaa!!! Hẹn hò đi!"

Giang Mục Dã chống tay lên tay vịn, đỡ đầu, nghe vậy tâm trạng rất tốt: "Chậc, hiếm lắm mới thấy bên cạnh bà có một em gái có mắt nhìn người thế này, có bút không?"

"Không có! Làm sao giờ, làm sao giờ? Để em ra ngoài mua!" Hàn Mạt Mạt cuống cuống.

"Tôi có." Cung Thượng Trạch lúc nào cũng mang theo giấy bút bên người.

Giang Mục Dã nhận lấy giấy bút, ký tên mình lên đó.

Hàn Mạt Mạt kích động suýt ngất, sau đó lại đưa giấy cho Ninh Tịch: "Chị Tịch chị Tịch! Em muốn cả của chị nữa!"

Ninh Tịch cạn lời, đành ký cho cô một chữ.

Cô ký xong liền thấy Hàn Mạt Mạt còn vẽ thêm một trái tim thật to... vòng ra ngoài chữ ký của cô và Giang Mục Dã...

Cô thật sự không ngờ, bên cạnh cô lại ẩn náu một fan cuồng CP của cô và Giang Mục Dã thế này... Đúng là thần kỳ...

"Phải rồi Thượng Trạch, nghệ sĩ cậu thích nhất là ai?"

"Tôi hả? Hình như tôi không quá thích nghệ sĩ nào hết, nếu là chị Tịch thì có tính không??"

"Ha ha ha tất nhiên là tính rồi!"

Còn vài phút nữa là bộ phim bắt đầu, rạp chiếu phim hầu như không còn chỗ trống.

Dù sao hai nhân vật chính của bộ phim này cũng là sao hot, hướng hồ còn có Giang Mục Dã bảo đảm phòng vé, dù cho anh ta có diễn vai phụ, fan của anh ta cũng chẳng tiếc mua mấy chục, mấy trăm vé trên mạng.

Có lẽ chỉ có mình Ninh Tịch là người mới trong bộ phim này...

Cuối cùng, quảng cáo trên màn hình kết thúc, bộ phim bắt đầu.

Ninh Tịch hít sâu một hơi: "Phù... Hồi hộp ghê..."

Dù sao đây cũng là ngày công chiếu đầu tiên của bộ phim đầu tay của cô.

Dù đầu tư lẫn dàn diễn viên đều không phải hạng vừa, nhưng ngày đầu công chiếu còn trùng với ngày công chiếu phim của Tô Dĩ Mạt do một đạo diễn phim hài kịch nổi tiếng, ngoài ra còn cả một đồng phim Hollywood lớn... Phải nói là cao thủ như mây, cạnh tranh khốc liệt vô cùng!

Cảnh đầu tiên của bộ phim là hình ảnh Thượng Quan Ánh Dung bị đuổi giết, tình tiết căng thẳng, trong nháy mắt đã thu hút được khán giả hướng vào bộ phim, trong rạp không ít fan Ninh Tuyệt Lạc đang cố gắng nhỏ giọng gào thét.

Một khoảng thời gian dài sau đó, đều là phân đoạn của hai nhân vật chính, Thượng Quan Ánh Dung cứu nam chính, để tránh bị đuổi giết nên buộc phải nhập cung, sau đó cùng chiến đấu với nam chính...

Thật ra, đây là phim chủ yếu về nữ chính. Trong phim, vai của Thượng Quan Ánh Dung rất xuất sắc, dễ hút fan, thân thế thâm hiểm nhưng lại đa mưu túc trí có thể so với nữ Gia Cát, cuối cùng vì thân phận không thể trở thành hoàng hậu của nam chính nên thành nữ thừa tướng trọng vọng nhất trong vương triều Đại Khánh...

Nữ chính ngẫu nhiên vậy, tất nhiên phải có người tôn lên rồi, Ninh Tịch đóng vai nữ phụ độc ác, không nghi ngờ gì cô chính là người được dùng để làm nền cho Ninh Tuyệt Lạc.

Cuối cùng, Hàn Mạt Mạt xem chăm chú tới nỗi muốn chửi vai "yêu phi" của Ninh Tịch: "Chị Tịch, Chị đóng cũng đạt quá rồi đây..."

Đúng là kéo theo cả đám thù hận.

--- O ---

Chương 790: Bà Chính Là Đồ Lưu Manh Đây!

Ninh Tịch khẽ cười, nghe xung quanh mọi người chửi mắng Mạnh Trường Ca, cô ngược lại cảm thấy rất vui, "Cảm ơn đã khen."

Nhưng khi tình tiết bộ phim nhanh chóng tiến vào phần gần cuối, khi bí mật về Mạnh Trường Ca từng bước được hé mở, thái độ của mọi người rõ ràng cũng đã thay đổi...

"A A A! Giang Mục Dã đẹp trai quá!"

"Mạnh Trường Ca giả nam cũng đẹp không tưởng! Tôi tưởng với dáng vẻ của cô ấy, giả nam trông sẽ kinh lắm cơ!"

"Không ngờ Giang Mục Dã đóng vai thư sinh yếu ớt lại có cảm giác như vậy! Muốn đê ngã quá!"

...

Đang nói dở, đúng đoạn Mạnh Trường Ca trói Tôn Hoán Khanh đem vào phòng đầy ngã.

"Í? Tôn đại phu, mặt người đỏ quá! Thật ra người cũng rất thích ta có đúng không? Hay là chúng ta gạo nấu thành cơm luôn nhé?"

Trong rạp truyền ra tiếng gào thét và cười ầm lên...

"Trời ơi!!! A a a! Đây chính là cảnh Mục Dã bị trói trong trailer đó hả! Cuối cùng tôi cũng đợi được rồi!"

Giang Mục Dã lần đầu xem cảnh này với thân phận là người xem, bất giác sờ mũi, đứng ngồi không yên.

Ninh Tịch thì vui rạo rục: "Ha ha ha, tiểu gia đóng lưu manh đạt quá mà, lông vàng, ông nói xem có phải hay không?"

"Giề! Bà mà còn phải đóng á! Bà chính là lưu manh thì có!"

Sau cảnh này, là cảnh nộ hôn đầu trong lễ hoa đăng của Ninh Tịch và Giang Mục Dã, phản ứng của mọi người còn kịch liệt hơn so với tưởng tượng của họ.

Tiếng hét như muốn bung nóc nhà...

"Trời ơi trời ơi! Tôi yêu đôi này mất rồi!"

"Sao lại đáng yêu thế chứ! Trái tim thiếu nữ của tôi tan rồi, tan hết cả rồi!"

"Nói thật, tôi thấy Giang Mục Dã đóng mấy vai nam chính bá đạo tổng tài, tình cảm sâu nặng ấy chẳng nhập tâm gì cả, tôi không có cảm thấy anh ấy yêu nữ chính... nhưng bộ này, tôi lại thấy trong mắt anh tràn đầy yêu thương!"

"Hơn nữa, cảm giác kìm nén ấy, ả sâu, vùi lấp vào tận sâu trong tim này, đúng là một tình yêu nồng nhiệt... dù anh ấy muốn nhưng lại không dám và cũng không thể có được!"

...

Nghe mọi người xung quanh đều đang bàn luận việc cô với Giang Mục Dã hợp nhau, Ninh Tịch mừng không tả được.

Bởi vì Đại ma vương không có ở đây, nếu không hậu quả...

Có khi sẽ phải dỡ phim cảm chiếu luôn quá...

Giang Mục Dã nghiêng mặt trầm xuống: "Vớ vẩn, làm gì có chuyện ông đây diễn không nhập tâm, ông đây lúc nào cũng nhập tâm nhé?"

Còn nữa, cái gì gọi là cảm giác kìm nén ấy, ả sâu, vùi lấp vào tận sâu trong tim, là một tình yêu nồng nhiệt, muốn nhưng lại không dám cũng không thể có được là sao? Mắt mấy người này có cần phải... bệnh đến thế không...

Ninh Tịch vỗ vai anh: "Đừng đấu tranh nữa, mắt khán giả sáng như tuyết đấy nhé, bộ phim này ông quả thật đã có tiến bộ rất lớn, ánh mắt trong phim đúng là tuyệt hơn nhiều! Đến tôi còn cảm nhận được tình yêu của ông dành cho tôi cơ mà!"

Giang Mục Dã: "..."

Thấy Ninh Tịch nghiêm túc phân tích, Giang Mục Dã không biết nên thờ phào hay thất vọng...

Trong cả bộ phim, cảnh khiến khán giả có phản ứng nhất chính là cảnh Ninh

Tịch với Quan Tiểu Thất.

Khi Ninh Tịch ở trước mặt Hiền phi do Quan Tiểu Thất đóng nói ra thân phận thật của mình chính là Mạnh Trường Ca, đoạn đó còn lồng cả một phần ký ức vào.

Trong đoạn hồi ức đó, bất thành lình có cảnh Giang Mục Dạ bị vạn tiễn xuyên tâm chết trước mặt Ninh Tịch...

Cả rạp chìm vào im lặng...

Một lát sau, tiếng khóc kiềm nén dứt quăng vang lên...

Ninh Tịch quan sát một hồi, phải tới 90% người ở đây đều khóc khi xem cảnh này, kể cả đàn ông con trai, Hàn Mạt Mạt ngồi cạnh cô cũng khóc phát ngất.

"Ôi, ngược quá... quân y có thể đừng chết không? Sau này anh ấy sẽ sống lại đúng chứ?"

Giang Mục Dạ buồn bực, không chút lưu tình tiết lộ: "Không, ngỏm rồi."

Vừa dứt lời, Hàn Mạt Mạt khóc đến nghẹn cả tiếng.

Ninh Tịch vừa an ủi Hàn Mạt Mạt vừa trừng mắt lườm Giang Mục Dạ...

--- O ---

Chương 791: Không Phải Chỉ Là Nói Đùa Thôi Sao?

Hai tiếng chiếu phim trôi qua rất nhanh, tất cả khán giả đều cảm thấy chưa thỏa mãn.

Mặc dù không biết doanh thu bán vé như thế nào nhưng Ninh Tịch ngồi chờ ở sảnh đích thân cảm nhận được thái độ cùng phản hồi của khán giả sau khi xem xong thì yên tâm hơn nhiều.

Bất luận lượng vé bán được bao nhiêu thì cái mà cô muốn mang đến cho người xem đã đạt đến mức cô dự đoán.

Lúc các khán giả đi ra, đã có vài phóng viên đứng ngoài sảnh ngẫu nhiên phỏng vấn bọn họ.

"Xin chào cô, cô vừa mới xem phim Thiên Hạ xong đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy cô cảm thấy bộ phim này thế nào?"

"Quá tuyệt vời! Còn hay hơn cả những gì tôi tưởng tượng! Nhất là vai Thượng Quan Ánh Dung của Ninh Tuyết Lạc, vô cùng mạnh mẽ, cô ấy chính là nữ thần của tôi! Triệu Tư Chân diễn cũng được lắm! Nhất là cái cảnh cuối cùng phải đứng trên bờ sinh tử mà lại chẳng thể nắm tay làm tôi muốn khóc luôn!"

...

"Xin chào cậu, cậu thấy vai diễn nào trong Thiên Hạ gây ấn tượng nhất?"

"Đương nhiên là vai chính rồi! Quả thật rất có sức hút! Đúng rồi, tôi trả lời cái này sẽ được lên tivi à?"

"Sẽ lên!"

"Vậy thì tốt quá, tôi muốn chuyển đến nữ thần của tôi một câu, Tuyết Lạc! Tôi yêu cô!"

...

Nhìn đám người đang phỏng vấn kia, vẻ mặt khinh bỉ của Giang Mục Dã

may mà được che lại bởi khẩu trang: "Đệch mợ! Coi mọi người là đồ ngu à? Cái suất chiếu phim trước fan của Ninh Tuyết Lạc bao hết cả rồi, ai xem suất đó đều là fan trung thành của Ninh Tuyết Lạc cả! Phỏng vấn cái đám đó đương nhiên là phải khen lầy khen để Ninh Tuyết Lạc rồi!"

Cung Thượng Trạch nhìn Ninh Tịch, cậu ta vô cùng tin tưởng bà chủ nhà mình: "Người xem cũng có mắt mà, gì chứ thực lực là không làm giả được."

"Nói đến thì... lúc trước em thấy trên mạng có nói, thành phố nào Tô Diễm cũng đều bao một suất chiếu dành cho fan của Ninh Tuyết Lạc đó, anh ta toàn lực ủng hộ phim mới của cô ta! Tình cảm của hai người này đúng là sâu đậm, cũng coi như là một truyền kỳ trong giới giải trí ha?" Về mặt Hàn Mạt Mạt có chút hâm mộ.

Giang Mục Dĩ liếc nhìn cô một cái: "Ờ? Truyền kỳ? Nhóc con, đừng tùy tiện tin cái vẻ ngoài mà cô thấy!"

Giang Mục Dĩ nói xong thì có chút lo âu nhìn Ninh Tịch.

May mắn, biểu tình của Ninh Tịch vẫn ổn định, không có chút nào dị thường.

Xem ra cô đã hoàn toàn buông tay Tô Diễm rồi...

Cũng khó trách.

Nói không quên được người yêu cũ cũng chỉ vì hiện tại không thấy hạnh phúc mà thôi.

Bây giờ Ninh Tịch với cậu của anh ta mặn nồng như vậy thì sao có thể để ý tới Tô Diễm chứ...

"Thượng Trạch, ba bộ đồ của Tần Sinh Nguyệt cậu chuẩn bị tới đâu rồi?" Trên đường về, Ninh Tịch hỏi một câu.

"Đã chuẩn bị xong rồi, trong đó có một bộ là chiếc váy màu đỏ trong chủ đề Niết Bàn đoạt giải Kim Đỉnh lần trước, hai bộ khác là tác phẩm mới nhất của tôi." Cung Thượng Trạch nói.

Nhìn bộ dáng thì có vẻ gần đây linh cảm sáng tác rất thuận lợi.

"Được, vậy ngày mai tôi đưa cho Tần Sinh Nguyệt xem thử, đúng rồi, cô ấy

cũng đã đáp ứng cho chúng ta mượn một nhân viên marketing chuyên nghiệp đó, chắc là sắp đến thôi, hai người chuẩn bị đón tiếp thành viên mới nha!"

"Thật à! Tốt quá!" Hàn Mạt Mạt hưng phấn.

Cung Thượng Trạch cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt nhìn Ninh Tịch đã chuyển thành sùng kính.

Mỗi lần cậu ta cảm thấy mọi chuyện đi vào ngõ cụt thì cô luôn có cách để đánh ra một con đường sống, hoàn thành chuyện mà cậu cho rằng không có khả năng.

Giang Mục Dĩ đứng một bên nhìn Ninh Tịch đang bưng bưng ý chí chiến đấu kia, cậu ra bỗng nhiên nhớ lại ngày đó lúc trên máy bay Ninh Tịch có nói...

Cô muốn bao nuôi Lục Đình Kiêu... không phải lúc đó chỉ là nói đùa sao?

--- O ---

Chương 792: Là Vàng Thì Nhất Định Sẽ Sáng Lên

Một tuần sau, lễ mở màn của tuần lễ thời trang được giới thời trang cả nước sẵn đón làm lễ khai mạc ở Đố Đô.

Tuần lễ thời trang được coi là đỉnh cao của thời trang cao cấp trong nước, là nơi để các nhà thiết kế đưa ra những mẫu thiết kế mới nhất, chuyên nghiệp nhất của mình. Đây được coi là bệ phóng để tên tuổi của các nhà thiết kế tỏa sáng, phô bày sự sáng tạo của bản thân, là nơi sân chơi để quảng cáo các sản phẩm thời trang. Muôn trở nên nổi bật giữa hàng bao nhiêu tác phẩm chất lượng như thế này cũng không phải chuyện dễ.

Rất nhiều các tác phẩm được chuẩn bị từ nửa năm trước, Tác Linh của Ninh Tịch mới thành lập không lâu, tất nhiên là không thể so với những nhãn hiệu đã có thâm niên, phải đến một ngày cuối cùng trước lễ khai mạc mới gấp rút hoàn thành sản phẩm của mình.

Giờ phút này, ở một góc dưới sân khấu, Cung Thượng Trạch có chút khẩn trương.

Ninh Tịch vất vả lắm mới mời được Tần Sinh Nguyệt làm người mẫu, lỡ như tác phẩm của cậu không đạt tới hiệu quả như mong muốn thì không chỉ làm tổn hại danh dự của studio mà danh dự của Tần Sinh Nguyệt cũng bị ném đá ngay thôi. Công sức của Ninh Tịch cũng trôi theo dòng nước.

Ninh Tịch vỗ vai cậu ta một cái, nói: "Đừng khẩn trương, cậu có lòng tin vào bản thân mình một chút được không hả? Tác phẩm của cậu thực sự rất tuyệt vời! Ngay cả Tần Sinh Nguyệt cũng khen cậu đó!"

Hàn Mạt Mạt liên tục phụ họa: "Là vàng nhất định sẽ tỏa sáng!"

Cung Thượng Trạch cảm kích nhìn hai người bọn họ: "Cám ơn!"

Một tiếng nhạc kinh kịch truyền thống được vang lên, tuần lễ thời trang chính thức được khai mạc.

Trên sân khấu đã được trang trí với cánh cửa sơn son, tay nắm cửa bằng đồng xanh biếc. Khi cánh cửa được mở ra, bên trong hiện lên hình ảnh cung điện nguy nga, những người mẫu mặc những cung trang xa hoa từ từ bước ra.

Màn ảnh lớn phía sau hiện lên biểu tượng của History.

Thấy biểu tượng này, phía dưới sân khấu xôn xao...

"Nhãn hiệu khai mạc lần này là của History đó! Thương hiệu này cũng mới chỉ thành lập được một năm thôi đúng không?"

"Thế cho nên tôi mới nói, nhà thiết kế giỏi là linh hồn của cả một thương hiệu, Đới Uy không hổ danh là thiên tài trăm năm khó gặp, tác phẩm của anh ta rất có hồn!"

"Nhưng mà tôi nghe nói giải Kim Đinh lần trước có một "Trình Giảo Kim" xuất hiện, đánh bại cả Đới Uy đấy!"

"Cái nhà thiết kế giành Kim Đinh đó quả thật có các thiết kế rất đẹp nhưng đáng tiếc phong cách của họ quá giống History, lần đó ăn may cũng không chừng, ai có thể đảm bảo lần nào hấn ta cũng có thể đánh bại Đới Uy chứ? Tôi đoán kết quả cuối cùng là bị thị trường bài trừ hoặc bị History thu mua thôi! Không thấy gần đây họ rất im lặng à?"

...

Bộ trang phục cuối cùng, cũng là bộ váy chủ chốt của History được siêu mẫu quốc tế An Kỳ trình diễn.

Sau khi kết thúc, dưới khán đài vang lên một tràng vỗ tay như sấm, mọi người rôi rít chúc mừng Ninh Tuyết Lạc và Đới Uy.

"Các sản phẩm của lần này quá tuyệt vời! Khó trách bên tổ chức lại chọn History làm nhãn hiệu mở màn!"

"Cám ơn mọi người!"

Hôm nay, Ninh Tuyết Lạc mặc một bộ âu phục gọn gàng, lịch thiệp. Từ một Đại minh tinh hào quang bốn phía trở thành hình tượng CEO tài giỏi, tất nhiên là cô ta hào phóng đáp lại lời tặng bốc của mọi người thôi.

Gần đây có thể nói là thời gian Ninh Tuyết Lạc đặc ý nhất.

Thiên Hạ mới ra mắt ngày đầu tiên đã bán được hơn 150 triệu lượt vé, chỉ đứng sau bộ phim hài kinh dị Hollywood - Chuyện Vui được công chiếu cùng kỳ, nghiêm nhiên trở thành một bom tấn trong thời gian này.

Sau đó vì danh tiếng của bộ phim được bàn tán xôn xao trên mạng nên khiến khán giả tò mò đi xem, càng về sau lượng vé bán ra càng lớn, sau một tuần lấy con số 1, 23 tỷ lượt vé bán ra mà hoàn mỹ thu quân.

Trong thời gian này, vai chính Ninh Tuyết Lạc đỏ đến tím bầm, thậm chí còn trở thành người có khả năng kế vị ảnh hậu nhất, có thể nói năm nay Ninh Tuyết Lạc bội thu cả hai giới giải trí và thời trang...

--- O ---

Chương 793: Sớm Nở Tồi Tàn Hay Là Lưu Danh Ngàn Năm

"Ninh Tuyết Lạc này đúng là có bản lĩnh, mấy nghệ sĩ khác có kinh doanh cũng chỉ là chơi chơi một chút thôi, thậm chí còn lỗ vốn nhưng cô ta có thể làm được ra ngô ra khoai cơ đấy!"

"Cứ ở mãi trong giới giải trí là không được rồi, người ta là chân chính bạch phú mỹ đó, là thiên kim tiểu thư lại còn có bạn trai là tổng tài vẫn yên lặng ủng hộ hết lòng, muốn không thành công cũng không được đúng không?"

"Đúng rồi, không biết lần này Tần Sinh Nguyệt sẽ mặc trang phục của nhãn hiệu nào đây nhỉ? Chắc không phải lại là History chứ? Cô ấy không phải là thích nhất nâng đỡ người mới sao?"

"Này thì có gì mà thắc mắc, nhất định lại là thương hiệu quốc tế nào đó thôi!"

...

Nghe tiếng nghị luận của những người xung quanh, Ninh Tuyết Lạc hơi nhíu mày.

"Đáng tiếc, không mời được Tần Sinh Nguyệt..."

Lần này vốn là càng có thể hoàn hảo hơn một chút nhưng không ngờ đến phút chót lại xảy ra ngoài ý muốn. Chẳng hiểu sao Tần Sinh Nguyệt lại bỗng nhiên từ chối quảng cáo cho History.

Đới Uy đứng một bên mở miệng nói: "An Kỳ cũng rất được rồi! Bây giờ cô ta cũng là siêu mẫu quốc tế, sức ảnh hưởng không hề thấp hơn Tần Sinh Nguyệt đâu!"

Ninh Tuyết Lạc nhìn gã ta một cái, không nói gì.

Mặc dù hiện tại Tần Sinh Nguyệt đã giải nghệ nhưng danh tiếng là người Hoa đầu tiên được bước chân vào võ đài quốc tế năm đó vẫn còn, vẫn là con cưng của biết bao nhiêu nhãn hiệu cao cấp. Chưa kể hiện nay vẫn là người dẫn đầu xu hướng thời trang, bản thân cô ấy cũng có công ty thời trang riêng. Loại ghé con mới sinh như An Kỳ sao có thể so sánh được.

Dù sao chuyện không mời được Tần Sinh Nguyệt cũng đã nằm trong dự liệu.

Trên sân khấu, những nhãn hiệu thời trang khác vẫn tiếp tục trình diễn.

Lục tục mấy nhãn hiệu nổi tiếng xong, trên màn hình lớn chậm rãi chuyển sang một cái tên khác - Tắc Linh.

"A.... Tắc Linh! Đó không phải là studio được giải Kim Đỉnh lần này sao?"

"Tôi cứ tưởng bọn họ chỉ là hoa quỳnh sớm nở tối tàn chứ, cứ nghĩ bọn họ không tham gia tuần lễ thời trang lần này!"

"Dẫu sao cũng sẽ bị so sánh với History thôi, nếu lần này mà thất bại thì cái danh tiếng của giải Kim Đỉnh cũng bị phá!"

"Chậc, đúng là gan thật đấy, dám đến thật cơ à!"

...

Đối với studio phá vỡ kỷ lục của Kim Đỉnh này, mọi người không kìm được mà chăm chú theo dõi

Mọi người càng hiếu kỳ mong đợi thì tình cảnh của Tắc Linh lại càng bấp bênh...

Khi tác phẩm đầu tiên xuất hiện thì khán đài đột nhiên yên tĩnh lại, một lát sau thì vang lên những tiếng trầm trồ thán phục.

Lần này các thiết kế của Tắc Linh dựa theo hai chủ đề Hoa Đào Trên Núi và Ngôi Sao Mùa Hạ, đúng là đẹp như một giấc mơ huyền ảo.

Không giống với cái chủ đề Niết Bàn - Trọng Sinh hoa lệ như ở lần trước, hai mẫu thiết kế lần này như mũi tên của thần Cuppid xuyên thẳng vào trái tim các thiếu nữ, khiến trái tim họ đập thành thịch.

Dưới khán đài, phản ứng của Ninh Tuyết Lạc vô cùng thán nhiên, còn Đới Uy dẫu sao cũng là tên cáo già lão luyện, dù trong mắt có mấy phần căm ghét nhưng hiển nhiên không coi bọn họ là đối thủ cạnh tranh.

Có thiết kế đẹp hơn thì sao?

Ở cái giới này cũng chẳng phải chỉ cần nhìn thiết kế đâu.

Dẫu lần trước bọn họ giật được giải Kim Đỉnh thì thế nào, khách hàng vẫn sẽ chỉ tin tưởng nhãn hiệu của gã chứ đâu đi tin tưởng một đóa hoa sớm nở tối tàn, cái nhãn hiệu tồn tại nhạt nhẽo thế kia chỉ làm giảm giá trị của người mặc thôi.

Cả hai nhãn hiệu đều nhắm vào đối tượng khách hàng giàu có, trang phục đối với những người này mà nói chẳng khác nào khuôn mặt của họ, cần phải cẩn thận từng ly từng tý một.

Điều gã cần làm bây giờ chính là chờ Tắc Linh rơi vào bế tắc rồi dùng giá thấp thu mua lại. Thậm chí có thể xóa bỏ cái tên Tắc Linh luôn rồi đem nhà thiết kế của họ về thiết kế cho mình...

Nhưng mà một giây kế tiếp, Ninh Tuyết Lạc với Đới Uy đang áp ủ những mưu tính trong lòng đột nhiên trợn tròn hai mắt...

--- O ---

Chương 794: Màn Kết Thúc Tuyệt Đẹp

Có điều, người khiếp sợ không chỉ có mình bọn họ mà còn có tất cả những nhà thiết kế và khán giả khác dưới khán đài...

Tất cả mọi người đều không ngờ được, người mẫu vedette mặc bộ trang phục chủ đạo áp trực sân khấu của Tác Linh lại là -- Tần Sinh Nguyệt!

Chiếc váy màu xanh mực lóe lên những tia sáng, phần cổ được thiết kế chữ V với đường cong giống như giải ngân hà... Cả bộ váy như bầu trời đêm mùa hạ, những ánh sao mờ mang tựa như một giấc mơ.

Thật là... điên rồi!

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao Tần Sinh Nguyệt lại làm vedette cho Tác Tinh?

Chẳng phải cô ấy công khai tán dương Đới Uy nhiều lần hay sao?

Thế mà vào một dịp quan trọng thế này lại mặc mẫu thiết kế của studio đã đánh bại Đới Uy lần trước, đây có phải công khai tỏ ý rằng nhà thiết kế kia có thực lực hơn Đới Uy?

Tất cả các vị khách quý cùng các nhà thiết kế, cũng bao gồm cả các phóng viên đã không chờ được muốn biết kết quả của câu hỏi này!

Đợi thật lâu, cuối cùng Tần Sinh Nguyệt cũng xuất hiện ở phía sau hậu trường, hơn nữa còn thay một bộ đồ khác.

Lúc này Tần Sinh Nguyệt mặc một bộ váy màu đỏ rực thêu những họa tiết kinh điển của Trung Hoa, phần chân váy thướt tha bị lửa đốt đến tận đầu gối làm lộ ra đôi chân thon dài sáng bóng vô cùng xinh đẹp...

Người có kiến thức đều lập tức nhận ra, đây là một trong những bộ trang phục của bộ sưu tập Niết Bàn giành giải lần trước của X!

"Cô Tần, xin hỏi bộ váy cô đang mặc trên người là đồ của Tác Linh sao?"

"Đúng vậy."

"Cô Tần, xin hỏi vì sao cô lại thích nhãn hiệu Tác Linh này?"

Tần Sinh Nguyệt khẽ vuốt chiếc váy trên người mình, ánh mắt chuyển vài vòng rồi mới tỏ vẻ đương nhiên hỏi ngược lại người phóng viên: "Còn cần phải hỏi sao?"

Một giây này, khí chất của Tần Sinh Nguyệt hoàn toàn dung hợp với chiếc váy cô đang mặc trên người, quả thật là khiến lòng người rung động.

Bất kể là tính cách, khí chất hay dáng người của Tần Sinh Nguyệt đều rất thích hợp với chiếc váy này!

"Vâng... đúng là không cần.... các mẫu thiết kế của Tác Linh đúng là rất có hồn, không hổ cho cái tên đầy linh khí như vậy!"

"Cô Tần, cô thấy thế nào về History, nếu so sánh giữa Tác Linh và History thì thế nào? Lúc trước cô vẫn luôn thưởng thức các tác phẩm của History vậy tại sao lại đột nhiên chuyển hướng qua Tác Linh? Trong chuyện này có lý do gì không?" Có một vị phóng viên thông minh lên tiếng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tần Sinh Nguyệt.

Bao gồm cả Ninh Tịch dưới khán đài.

Quả thật cô rất sợ Tần Sinh Nguyệt thốt ra một câu: "Không có gì, bởi vì chị đây thích thế thôi."

May mà lúc mẫu chốt Tần Sinh Nguyệt vẫn rất đáng tin, từ tốn trả lời: "Đổi Uy là nhà thiết kế có thiên phú nhất mà tôi từng thấy, trước đây quả thật tôi rất thưởng thức anh ta nhưng mà những mẫu thiết kế của anh ta vẫn luôn dừng lại trong một thế giới hoàn mỹ, đẹp thì đẹp thật nhưng mãi không thay đổi. Mà ở Tác Linh thì tôi thấy được sự trưởng thành và lột xác từng ngày... cùng với tiềm năng vô hạn trong tương lai!"

Địa vị trong giới của Tần Sinh Nguyệt cực cao, những đánh giá của cô cũng rất có uy tín.

Một câu này coi như khẳng định năng lực của Tác Linh, đem vị trí vẫn luôn chệnh vênh của nó đẩy hẳn vào trong giới thời trang.

Cách đó không xa, Ninh Tuyết Lạc thì tức giận đến sắp mất đi không chế: "Tại sao lại như vậy? Nếu là nhãn hiệu lớn khác thì thôi đi! Tại sao hết lần này tới lần khác lại là Tác Linh! Rõ ràng chúng ta đã đưa quần áo cho Tần Sinh Nguyệt rồi nhưng cô ta lại cự tuyệt, có phải thiết kế của cậu có vấn đề

gì không?"

--- O ---

Chương 795: Lão Gia Nhập Viện

Đới Uy vội vàng phủ nhận: "Chuyện này là không thể nào! Bộ váy kia chính là bộ váy áp trực của chúng ta ở tuần lễ thời trang Milan..."

Hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện, Ninh Tuyết Lạc có bình tĩnh thế nào đi chăng nữa cũng không nhịn nổi, cô ta lạnh lùng nói: "Khó trách Tần Sinh Nguyệt nói cậu cứ luôn giậm chân tại chỗ, chẳng lẽ cậu không có mẫu thiết kế nào khác sao?"

"Tôi là vì đảm bảo nên mới chọn bộ váy kia..."

Mặc dù ngoài miệng Đới Uy nói như vậy nhưng thực tế trong lòng đã bắt đầu hoảng hốt.

Nếu lần trước nói là tình cờ, vậy những mẫu thiết kế của Tác Linh lần này khiến gã ta chột dạ càng sâu.

Dẫu sao mọi thứ của gã có được ngày hôm nay đều là do trộm mà được, ban ngày hưởng thụ vinh dự và ca ngợi bao nhiêu thì ban đêm có bấy nhiêu sợ hãi mọi thứ sẽ biến mất...

Quan trọng nhất là những mẫu thiết kế gã có trong tay đã sắp dùng hết, mặc dù gã có âm thầm thuê một đồng nghiệp nhà thiết kế khác bắt chước phong cách của Cung Thượng Trạch nhưng đã là hàng bắt chước thì dù có hoàn mỹ tới đâu cũng không bằng nguyên bản...

Không được, gã ta nhất định phải điều tra rõ, nhà thiết kế của Tác Linh kia là ai!

Tại sao lại có loại ảo giác như chính Cung Thượng Trạch thiết kế ra vậy.

Nhưng mà làm sao có thể chứ, Cung Thượng Trạch tuyệt đối không thể xoay mình, hơn nữa những mẫu thiết kế của cậu ta cũng không thể đạt đến cảnh giới cao như thế này....

....

Ban đêm, sau khi những hoạt động kết thúc. Tâm trạng Đới Uy không tốt liền mặc kệ Ninh Tuyết Lạc rời đi một mình.

Lúc đang chuẩn bị lên xe, khóe mắt của gã vô tình liếc về phía chiếc xe ở đối

diện, thế mà lại thấy được khuôn mặt xuất hiện trong những cơn ác mộng hàng đêm của gã.

Cung... Cung Thượng Trạch!

Đới Uy quả thật sợ đến hồn bay phách lạc, gã đang muốn tìm câu trả lời thì người kia đã lên xe phóng đi mất hút.

Thật lâu sau khi chiếc xe đó rời đi Đới Uy mới hoàn hồn lại, nhất định là do gã ta gặp ảo giác rồi, nhất định là vậy...

Người kia mặc đồ thời thượng như vậy sao có thể lại là tên điên lôi thôi lếch thếch Cung Thương Trạch được?

....

Trong chiếc xe vừa này.

Ninh Tịch nhìn về kính chiếu hậu một cái: "Người vừa này là Đới Uy thì phải? Có phải hắn ta nhận ra cậu rồi không?"

Cung Thương Trạch hiển nhiên cũng nhìn thấy, nghe vậy chỉ cười khỏ nói: "Chắc là không đâu... ngày cả chính tôi cũng không nhận ra tôi của bây giờ."

Ninh Tịch nghe vậy thì gật đầu: "Cái này thì đúng..."

Hàn Mạt Mạt tò mò hỏi: "Lúc trước giám đốc Cung trông như thế nào?"

"Tốt nhất là em đừng biết, sẽ vỡ mộng đó~" Hai người đang nói chuyện thì di động của Ninh Tịch đột nhiên vang lên, là số lạ gọi tới.

Ninh Tịch nghi ngờ nhận cuộc gọi: "Alo?"

"Tiểu thư!!!" Mới vừa bấm nhận thì đầu bên kia đã truyền đến một thanh âm vô cùng kích động.

Ninh Tịch chần chừ nói: "Bác là... bác Ngô?" Người sẽ gọi cô như vậy chỉ có người giúp việc bên cạnh ông nội."

"Dạ! Là tôi! Tiểu thư, cô mau tới bệnh viện một chuyến đi! Lão gia nhập viện rồi!" Giọng của bác Ngô nghe vô cùng đau buồn.

"Bác nói gì cơ?"

"Két" một tiếng, Ninh Tịch khẩn cấp phanh xe dừng lại bên đường, sắc mặt trắng bệch không chút máu: "Ông nội bị làm sao?"

"Lão gia đột nhiên ngất xỉu, bác sĩ nói lần này có khi không qua khỏi... Tôi thấy Đại thiếu gia với Nhị thiếu gia định không thông báo cho tiểu thư, nên mới tự tiện gọi cho cô! Người lão gia muốn gặp nhất chắc chắn là tiểu thư..." nghe giọng điệu của bác Ngô thì đại ý là đi gặp mặt lần cuối.

"Tại sao lại như vậy... bệnh viện nào? Tôi tới ngay đây!"

--- O ---

Chương 796: Muốn Con Có Một Chỗ Để Sau Này Có Thể Dựa Vào

"Xin lỗi, ông nội tôi bệnh nặng, tôi phải tới bệnh viện ngay lập tức, không cách nào đưa hai người về được."

"Không sao không sao, chị Tịch mau đi đi! Ông nội quan trọng hơn! Tự chúng em về cũng được mà!"

"Được, hai người cẩn thận nhé."

"Bà chủ cũng đừng gấp quá, trên đường nhớ lái xe cẩn thận một chút!"

"Được, tôi biết rồi!"

...

Chào Cung Thượng Trạch với Hàn Mạt Mạt xong, Ninh Tịch lập tức chạy tới bệnh viện mà bác Ngô đã nói.

Cô vừa lái xe vừa gọi cho bác Ngô hỏi rõ tình hình: "Bác Ngô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày trước tôi còn gọi cho ông nội cơ mà, không phải ông vẫn khỏe sao?"

Bên kia di động, bác Ngô thở dài một tiếng: "Ôi, lão gia không muốn tiểu thư nghĩ nhiều đó thôi, tình hình trong nhà chắc tiểu thư cũng biết. Đại thiếu gia thì chỉ một lòng nghĩ về đứa con nuôi kia, mà hai đứa con gái của Nhị thiếu gia thì cả ngày cứ làm âm cả lên!"

"Lão gia đợi nhiều năm như vậy cũng không đợi được một người chất thừa kế huyết mạch, tuổi thì càng ngày càng lớn, tâm bệnh cũng càng ngày càng nặng."

"Thật ra thì chuyện khiến lão gia không an tâm nhất là tiểu thư đó, Tâm tiểu thư ít nhất còn có bên nhà ngoại che chở, nhưng tiểu thư thì sao chứ? Lão gia chỉ sợ sau khi ngài ấy đi thì một mình tiểu thư bơ vơ một mình không chỗ nương tựa."

"Lúc trước ngài ấy luôn muốn tác hợp tiểu thư với vị Tịch thiếu gia kia cũng chỉ vì muốn sau này tiểu thư có chỗ mà dựa vào..."

Ninh Tịch lẳng lẳng nghe những lời này mà trong lòng trống rỗng.

...

Lúc Ninh Tịch chạy đến, Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, Ninh Tuyết Lạc, Ninh Diệu Bang thậm chí cả Tô Diễm cũng đã có mặt ở đó.

Về mặt Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc khá nghiêm trọng, Ninh Tuyết Lạc thì khóc sung cả hai mắt, đang yếu ớt dựa vào lòng Tô Diễm.

Trái lại, về mặt Ninh Diệu Bang lại chẳng có vẻ gì là bi thương, ông ta nhìn chằm chằm Ninh Diệu Hoa khinh bỉ nói: "Giả bộ cái gì mà giả bộ! Cả lũ các người đều mong cha chết đi! Cha vừa chết thì Ninh gia chẳng phải thuộc về các người rồi sao!"

"Câm miệng! Đây là lời mà con người sẽ nói sao? Ba đã như thế rồi mà mày vẫn còn nói như thế!" Ninh Diệu Hoa nổi giận nói.

"Tôi làm sao? Chẳng phải tôi nói trúng tim đen mấy người rồi à? To mồm cái gì? Anh dám nói trong lòng anh không nghĩ như vậy sao?"

...

Hai bên đang tranh cãi đến long trời lở đất, cuối hành lang truyền tới một loạt tiếng bước chân dồn dập.

"Lại một người nữa tới tranh gia sản!" Ninh Diệu Bang hừ lạnh một tiếng.

Thấy Ninh Tịch, trong mắt Ninh Tuyết Lạc xẹt qua một tia cảnh giác.

Hiện tại trở ngại lớn nhất trong việc cô ta thâm tóm Ninh gia chính là lão gia cố chấp kia, chỉ cần Ninh lão gia tử không còn nữa thì quyền định đoạt Ninh gia sẽ rơi vào tay Ninh Diệu Hoa. Không còn Ninh lão gia tử luôn nghiêng về phía Ninh Tịch nữa thì Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc nhất định sẽ đứng về phía cô ta, như vậy thì Ninh gia khác nào vật trong túi cô ta rồi!

Còn về phần Ninh Diệu Bang không đỡ nổi một đấm với Ninh Thiên Tâm nhu nhược kia thì không có gì đáng ngại, Ninh Trí Viễn tuyệt đối không thể giao công ty vào tay loại người như vậy!

Bây giờ Ninh Tuyết Lạc chỉ sợ... nhỡ đâu một khắc trước khi chết, Ninh lão gia tử nhất thời xúc động đem hết cổ phần công ty giao vào tay Ninh Tịch...

vậy thì mọi chuyện coi như xong rồi!

Dĩ nhiên khả năng này rất nhỏ, hơn nữa Ninh Diệu Hoa cũng tuyệt đối không để yên nếu chuyện này xảy ra.

Lấy tính cách của Ninh lão gia tử thì đoán chừng sẽ cho Ninh Tịch một ít cổ phần để đảm bảo cô ta không cần lo cơm áo...

Mặc dù không cam tâm để Ninh Tịch cầm cổ phần ăn hoa hồng nhưng mà để cô ta làm một cổ đông nho nhỏ nhìn mình điều hành công ty cũng không tệ...

--- O ---

Chương 797: Không Qua Được Mùa Đông Này

"Mày tới làm gì?" Ninh Diệu Hoa vừa thấy Ninh Tịch liền đổi sắc mặt, hiển nhiên ông ta cũng sợ thời khắc máu chót xảy ra chuyện xấu.

"Chị tới rồi, chị mau xem ông nội đi, bình thường chị không về nhà, ông nội vẫn luôn mong nhớ chị, chắc chắn người ông muốn gặp nhất chính là chị!" Ninh Tuyết Lạc vừa khóc vừa nói.

Lời này...

Ý bóng gió khác nào nói cô bình thường không thấy bóng dáng, đợi đến lúc sắp chết rồi mới vội vàng chạy tới.

"Mày nhìn cái gì? Đến lúc này rồi còn giả vờ có hiếu sao?" Trang Linh Ngọc tức giận nói.

Ninh Tịch một lòng đều đặt trên ông nội, cũng lười lắm mồm với loại người này. Cô chỉ lẳng lặng nhìn ông lão đang nằm trong phòng bệnh qua lớp kính trong suốt của phòng ICU1.

1 Phòng hồi sức tích cực

Cô biết lời bác Ngô nói không sai, người để ông nội bận tâm nhất chính là cô...

Ninh Thiên Tâm đi tới, vỗ vỗ bả vai cô an ủi, vẻ mặt cũng rất áy náy.

"Ông nội thế nào rồi?" Ninh Tịch hỏi.

Ninh Thiên Tâm bi thương nói: "Tạm thời ổn định rồi, nhưng bác sĩ bảo... sức khỏe của ông nội không lạc quan... sợ rằng... không qua được mùa đông này..."

"Tiểu Tịch, em đừng đau buồn quá, con người tới cái tuổi này rồi luôn sẽ có một ngày..." Tô Diễm đứng một bên an ủi, đưa một tờ khăn giấy qua.

Câu nói của Tô Diễm khiến Ninh Tịch cảm thấy không thoải mái.

Ông nội còn chưa chết đâu, vậy mà gã ta nói cứ như thể ông phải chết là điều không thể nghi ngờ vậy.

Lúc này trong phòng bệnh, Ninh lão gia tử đột nhiên từ từ mở mắt, ông nhìn thấy Ninh Tịch ngoài cửa sổ thì giùng giàng tựa như muốn mở miệng nói chuyện...

Y tá gỡ mặt nạ oxi của ông ra, đến gần nghe một lúc, sau đó đi ra hỏi: "Bệnh nhân nói muốn gặp người tên Ninh Tịch, là ai?"

Nhất thời, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Ninh Tịch.

"Là tôi!" Ninh Tịch vội vàng mở miệng nói.

"Mời đi vào với tôi, nhưng mà hiện giờ sức khỏe bệnh nhân rất yếu, cô đừng trò chuyện với ông ấy quá lâu." Y tá dặn dò.

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn!"

Ninh Tuyết Lạc trơ mắt nhìn Ninh Tịch bước vào phòng bệnh mà trong lòng đầy ghen ghét, lão già này, cô ta lấy lòng ông ta kiểu gì cũng không bằng một sợi tóc của Ninh Tịch...

Dĩ nhiên, trên mặt cô ta vẫn là vẻ âm đạm cùng mát mát.

Tô Diễm thấy vậy liền an ủi: "Tiểu Tịch mọi khi không ở nhà, khó tránh khỏi ông nội nhớ cô ấy."

Ninh Tuyết Lạc gượng gạo gật đầu một cái: "Em hiểu..."

Lúc này Ninh Diệu Hoa đã không còn để ý tới Ninh Tuyết Lạc nữa, trong lòng ông ta chỉ nghĩ không biết rốt cuộc Ninh lão gia tử đang nói cái gì với Ninh Tịch, đáng tiếc là hiệu quả cách âm của phòng bệnh quá tốt, bên ngoài không nghe thấy bất cứ cái gì.

Trong phòng bệnh, Ninh Tịch cầm chặt bàn tay Ninh lão gia tử vừa giơ lên: "Ông nội..."

Ninh lão gia tử run rẩy nhìn cô: "Đến rồi..."

Nhìn khuôn mặt khô cằn gầy yếu của ông, trái tim Ninh Tịch nhói đau từng cơn: "Ông nội, con xin lỗi..."

"Đứa ngốc, đang êm đang đẹp nói xin lỗi cái gì." Ninh lão gia tử sờ tóc cô

một cái, miệng thở dốc vài con. Ông sợ thể lực của mình không chống đỡ nổi liền nói thẳng với cô: "Tiểu Tịch, ông nội vẫn luôn hy vọng có thể đợi đến ngày con tiếp quản công ty. Như vậy có thể nhân lúc ông nội còn sống mà giúp con dẹp bớt chướng ngại, ngồi vững trên vị trí này, nhưng mà... bây giờ ông nội đã không còn thời gian..."

"Ông nội biết, bây giờ con có sự nghiệp của mình, có cuộc sống của mình... trong lòng con vẫn còn giận, con không muốn trở lại... thôi... ông nội không ép con nữa, con... Trong di chúc, ông để cho con 10% cổ phần, đủ để con không phải lo cơm áo sau này... Ông nội không dám cho con quá nhiều... bởi vì... thất phu vô tội, hoài bích có tội... quá nhiều sẽ gây họa cho con..."

1 Thất phu vô tội, hoài bích có tội: Người có đồ quý không có tội, chỉ trách đồ quá quý khiến người khác nảy lòng tham.

--- O ---

Chương 798: Dấu Gì Cũng Sinh Cô Ra

"Ông nội đừng nói như vậy, ông sẽ khỏe lại thôi!"

"Haiz, con không cần an ủi ông nội, thân thể của ông thế nào tự ông rõ nhất... vốn còn muốn cố thêm mấy năm... ít nhất chờ con thành gia lập nghiệp... Khụ khụ khụ..."

"Ông nội đừng nói chuyện nữa, mau nghỉ ngơi đi!" Ninh Tịch vội vàng nói.

Nếu còn có một chút hy vọng thì còn có thể chờ thêm một chút nhưng hiển nhiên Ninh lão gia tử hiểu rõ, dẫu có chờ đợi thêm nữa cũng không thể thấy được chút hy vọng nào.

Hai đứa con thì ông không dám giao phó cái gì, bên này thì thái độ của Ninh Tịch lại kiên quyết như vậy, căn bản không thể trở về rồi vào công ty của Ninh gia, hơn nữa còn vì tính chất công việc mà việc kết hôn với sinh con cũng rất mong manh...

Người đã đến tuổi rồi, một khi đã chẳng còn gì để bám vào thì sức khỏe y như cái xe bị mất phanh...

Rời khỏi phòng bệnh, vẻ mặt Ninh Tịch nghiêm trọng dị thường.

"Ông nội nói với mày cái gì?" Ninh Diệu Hoa thấy cô đi ra, lập tức tiến lên hỏi.

"Không nói gì." Ninh Tịch thuận miệng ném lại một câu, vượt qua mọi người rồi đi thẳng ra ngoài.

Ninh Diệu Hoa ở phía sau tức đến giậm chân: "Thái độ của nó kiểu gì vậy!"

Thấy dù thế nào gia sản cũng rơi vào gia đình anh Cả, tất nhiên là Ninh Diệu Bang nóng nảy, ông ta kéo Ninh Thiên Tâm đến một bên thấp giọng nói: "Thiên Tâm! Con nhìn Ninh Tịch mà xem, nó đi biên biệt như vậy mà ông nội còn nhớ nó, con dù sao cũng là con gái ruột mà sao lại không giúp ba một chút chứ? Con mà còn không tranh thì chẳng được cái gì đâu!"

Ninh Thiên Tâm lạnh lùng nhìn ông ta: "Tôi thì chỉ mong ông không nhận được bất cứ cái gì thôi, đến lúc đó để tôi nhìn xem, lúc mà ông không còn cái gì thì mấy mụ đàn bà kia có ở lại với ông không!"

"Mày.."

"Có thể nào thì mấy năm nay bác Cả cũng không có ả đàn bà nào bên ngoài, còn ông thì thế nào, ông còn là một người đàn ông sao?"

"Mày thì biết cái đêch gì! Mày có biết thân phận thật sự của Trang Linh Ngọc là cái gì không? Ông ta có muốn cũng không dám làm, mày có cho ông ta một trăm cái lá gan cũng không dám!"

....

Tại biệt thự của Ninh gia.

Sau khi về đến nhà, Ninh Diệu Hoa dùng giọng điệu nghiêm túc nói: "Linh Ngọc, anh có chuyện muốn bàn với em."

"Chuyện gì? Có liên quan đến con bé kia sao?" Trang Linh Ngọc cau mày.

Ninh Diệu Hoa gật đầu một cái, chần chừ nói: "Nếu không... hay là chúng ta đi khuyen như Tiểu Tịch đi, khiến cho nó trở về? Nhất định cha sẽ để cho nó một số cổ phần trong di chúc, nếu nó bị người khác lôi kéo thì rất bất lợi cho chúng ta... huống chi, Tuyết Lạc cũng không phải con ruột, sau này vẫn phải lưu lại máu mủ của nhà họ Ninh..."

Trang Linh Ngọc vừa nghe lập tức đổi sắc mặt: "Ý của anh là cái gì? Tuyết Lạc một lòng coi chúng ta là cha mẹ ruột! Anh nói như thế này chẳng phải đang phụ lòng con bé sao? Máu mủ quan trọng như vậy cơ à? Em nói cho anh biết, máu mủ đối với em không có bất cứ một cái ý nghĩa gì, trong lòng em chỉ có một đứa con gái duy nhất là Tuyết Lạc!"

"Có phải anh đã quên con bé kia đã làm những chuyện gì hay sao? Anh muốn vứt mặt mũi của mình xuống đất thì cũng đừng kéo em theo! Bất kể sau này có chuyện gì xảy ra với nó cũng không liên quan đến em!"

Ninh Diệu Hoa bất đắc dĩ trấn an: "Được rồi được rồi, anh đây cũng chỉ bí quá nên nói bừa thôi mà, em kích động như vậy làm cái gì, chưa kể có cho nó về cũng chỉ về dưới danh nghĩa con nuôi thôi, có công khai thân phận của nó đâu..."

"Cha cho nó bao nhiêu cổ phần thì anh cũng đừng có mà nhắm nhe vào, chúng ta không quan tâm tới cái nhúm tài sản đó đâu, nếu không anh cứ lấy tiền mua đứt lại cũng đủ cho nó dùng cả đời rồi. Tuy chúng ta không công

dưỡng nhưng cũng có công sinh ra nó, không nợ nó cái gì cả, đối với nó cũng coi như hết tình hết nghĩa."

--- O ---

Chương 799: Điều Là Những Thứ Con Nên Được

Trang Linh Ngọc vừa nói vừa lạnh lùng nhìn về phía Ninh Diệu Hoa: "Nếu anh để ý chuyện máu mủ như vậy thì cứ học theo chú Hai đi, ra ngoài tìm đứa con gái trẻ trung nào đó mà sinh lấy một đứa!"

Ninh Diệu Hoa vừa nghe liền hoảng, vội vàng trấn an: "Em nói bậy bạ cái gì vậy, sao anh có thể làm loại chuyện này cơ chứ! Tình cảm của anh dành cho em đâu phải em không biết?"

Hai người tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện, Ninh Tuyết Lạc bung một chén canh đi ra từ phòng bếp đến.

"Ba, mẹ... sợ hai người lo lắng quá sẽ nóng trong người, nên con hầm canh ngân nhĩ hạt sen cho hai người này. Ba mẹ uống xong thì đi ngủ sẽ thoải mái hơn một chút! Giờ ông nội đã nhập viện rồi, ba mẹ nhất định phải chú ý thân thể của mình!"

Trang Linh Ngọc vội vàng nhận lấy canh, vẻ mặt hiền hoà: "Ừ, được rồi... con ngoan, con mới là người mệt mỏi, ban ngày thì bận rộn cho tuần lễ thời trang, tối đến lại bị gọi đến bệnh viện chưa nghỉ ngơi được chút nào. Con mau đi nghỉ sớm đi, những chuyện này cứ giao cho người giúp việc làm là được!"

"Mẹ, con không sao, con không mệt!"

Trang Linh Ngọc dùng ánh mắt yêu thương nhìn đứa con gái hoàn mỹ do một tay bà ta nuôi lớn, thờ dãi nói: "Tuyết Lạc này, lần này tám phần là ông nội không qua nổi, đến lúc đó nhất định là con phải vào công ty thôi, chỉ sợ đến lúc đó con bận rộn hơn rồi mệt mỏi hơn thôi!"

Nói xong bà ta cho Ninh Diệu Hoa một ánh mắt cảnh cáo, để ông ta bỏ đi những suy nghĩ không nên có.

Ninh Diệu Hoa cũng chỉ có thể im lặng không lên tiếng, dẫu sao địa vị của ông ta hiện nay cũng không quá chắc chắn, vẫn phải nhờ vào Trang gia với Tô gia.

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì trong mắt cô che giấu đi vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Mẹ, hiện giờ tuổi con còn trẻ, là lúc cần cố gắng phấn đấu nhất, chút khổ sở mệt mỏi này đã là cái gì? Chưa kể chỉ cần giúp được ba mẹ thì con đã

vui lắm rồi!"

Trang Linh Ngọc vỗ vỗ bàn tay của Ninh Tuyết Lạc rồi nói: "Mẹ biết con ngoan nhất, con không cần lo lắng, con vĩnh viễn là con gái của mẹ, tất cả những thứ này là đều là của con, chỉ cần có mẹ ở đây một ngày thì không có bất cứ ai được phép coi thường con hết!"

Ninh Diệu Hoa hạ nhẹ một tiếng: "Tất nhiên ba cũng thế!"

Ninh Tuyết Lạc ghen ngào: "Cám ơn mẹ, cám ơn ba... từ sau khi phát hiện thân thể của mình con vẫn luôn nơm nớp lo sợ, cảm giác như thế giới của con sụp đổ vậy, thật sự con không biết mình đã làm sai cái gì, mà chỉ trong một đêm nhà đã không còn là nhà của con, ba mẹ mà con yêu thương cũng không phải là ba mẹ của con... con..."

Trang Linh Ngọc nghe mà lòng đau như cắt: "Làm sao mà như thế được, ba vẫn là ba của con, mẹ vẫn là mẹ của con, sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào!"

Ninh Diệu Hoa cũng lộ vẻ xúc động: "Một tay ba mẹ nuôi con khôn lớn, dầu cho không phải ruột thịt thì trong lòng ba mẹ, con từ lâu đã là con gái ruột rồi! Ngoài kia có nhiều đứa bất hiếu như thế nhưng chúng đều là con ruột cả đấy, làm sao có thể bằng một nửa của con được!"

"Con là niềm tự hào của ba mẹ, là phúc tinh của Ninh gia, con đã quên rồi sao? Sau này không cho con nghĩ mấy thứ lung tung kia nữa!"

...

Đêm khuya, tại Bạch Kim Đế Cung.

Ninh Tịch vốn đang chuẩn bị về nhà nhưng không ngờ trong lúc vô tình lại chạy đến chỗ này.

Đã trở thế này rồi, không biết Lục Đình Kiêu đã ngủ chưa...

Ninh Tịch đang do dự đứng ở ngoài thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra.

Lục Đình Kiêu đang mặc quần áo ngủ đứng trước cửa: "Ninh..."

Lời còn chưa dứt, Ninh Tịch đã nhào thẳng vào lòng ngực anh.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lục Đình Kiêu hơi nhú mày, hỏi ngay.

Ngay thời khắc Ninh Tịch trông thấy Lục Đình Kiêu, rớt cuộc cô cũng buông tha cho sự mềm yếu mà cô vẫn cố gắng khóa trong lòng ra, giọng cô khàn khàn nói: "Ông nội bị bệnh rồi, rất nghiêm trọng, bác sĩ nói lần này có thể không qua khỏi..."

--- O ---

Chương 800: Cho Em Mượn Tiểu Bảo Một Chút

"Đừng khóc, đi vào rồi nói sau." Lục Đình Kiêu vội vàng đem người dẫn vào nhà, sau đó đỡ cô ngồi xuống ghế rồi rót một ly sữa nóng cho cô.

Ninh Tịch cầm cốc sữa, thất thần một lúc rồi mới nói: "Người ông nội không yên tâm nhất là em, Lục Đình Kiêu, em muốn đi tìm một... hay là cho em đi thuê một người đàn ông giả vờ làm bạn trai em, để em dẫn đi gặp ông nội em cho ông an tâm."

"Tại sao không mang anh đi?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Hả... mang... anh?" Ninh Tịch hơi sững sốt một chút.

Lục Đình Kiêu đen mặt, thế mà cô hoàn toàn không nghĩ đến anh là sao?

Ninh Tịch phản ứng lại, vội vàng nói: "Khụ, ý của em là nếu mang anh đi thật thì... đoán chừng không phải để ông an tâm mà là lên cơn đau tim mất..."

"Đến lúc này em mang người khác đi thì ông của em càng không tin. Em chỉ có thể mang anh tới thôi." Giọng điệu của Lục Đình Kiêu vô cùng chắc chắn.

"Thật... thế sao?"

"Nếu không mang tôi thì em muốn mang ai?"

Ninh Tịch yếu ớt nhìn anh một cái: "Muốn nghe em nói thật không?"

"Ừ."

Ninh Tịch gãi đầu: "Thật ra thì... em định đi tìm Tịch Thế Khanh nhờ anh ta giúp một chút, thân phận của anh ta tương đối phù hợp, chưa kể ông nội cũng thích anh ta nữa, cho nên nói chung là..."

Chưa nói xong, Ninh Tịch đã nhạy bén phát giác ra nguy hiểm nên vội vàng khoác tay Lục Đình Kiêu: "Nhưng mà, em cảm thấy ông nội sẽ thích anh hơn! Đi đi đi, mang anh đi, ngày mai sẽ mang anh đi ha!"

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái.

Dĩ nhiên anh biết sự lo lắng của cô không phải không có lý do, thân phận của anh như vậy đoán chừng Ninh lão gia tử khó mà tin được anh thật lòng, thậm

chí còn có thể không chấp nhận anh luôn.

"Em không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý." Lục Đình Kiêu nhìn cô, rồi lên tiếng đảm bảo.

"Chỉ tiếc là... bạn trai thì có thể dẫn đến, nhưng mà tâm nguyện có chất của ông thì em không cách nào thỏa mãn được..." Ninh Tịch buồn thiu lâu bầu: "Coi như bắt đầu tạo em bé từ bây giờ cũng không kịp!"

Ninh Tịch đang nói lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kích động bỏ dậy: "Lục Đình Kiêu, cái đó... có thể cho em mượn Tiểu Bảo một chút được không?"

"Không cần."

"Hả? Ý anh là gì? Không cho em mượn?"

"Không cần mượn, vốn là của em rồi."

Ninh Tịch nhất thời cảm động đến rung rung nước mắt: "Em cũng không biết làm như thế có đúng hay không... nhưng mà em biết... nếu em không làm cái gì thì nhất định sẽ hối hận..."

Cô không thể để ông nội rời thế gian này mà trong lòng vẫn còn tiếc nuối cùng bất an...

...

Vì vậy buổi sáng hôm sau.

Ninh Tịch mang theo Lục Đình Kiêu với bánh bao nhỏ cùng đến bệnh viện.

Lục Đình Kiêu hẳn đã sắp xếp xong xuôi, khu phòng bệnh vô cùng yên tĩnh không có bất kỳ một người không phận sự nào, có một bác sĩ đích thân dẫn bọn họ lên tầng.

"Bác sĩ, tình trạng của ông nội tôi thế nào? Hôm nay có khá hơn chút nào không?" Ninh Tịch lo lắng hỏi.

Vẻ mặt bác sĩ ngưng trọng lắc đầu: "Rất tệ, ông cụ vẫn luôn mơ màng không tỉnh táo, nếu tiếp tục kéo dài như vậy chỉ sợ rằng... không quá hai ngày..."

"Cái gì?" Ninh Tịch biến sắc.

Vốn còn đang do dự không biết có nên dùng Tiểu Bảo lừa gạt ông nội hay không nhưng vào lúc này cô không lo được nhiều như vậy nữa.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng bệnh.

"Ông nội, con đến thăm ông đây!"

Trên giường bệnh, tinh thần của lão gia tử còn kém hơn cả hôm qua, nghe được giọng Ninh Tịch thì hơi nâng mắt lên một chút: "Tiểu Tịch à..."

--- O ---

Chương 801: Đây Chính Là Cháu Ngoại Của Ông

“Ông nội, là con...”

Ninh Tịch đi lên phía trước, “Thực xin lỗi, ông nội, kỳ thật con có chuyện gặt ông, con đã gặp được người mình thích, cũng đang ở bên nhau, chỉ là bởi vì công việc của con nên không thể công khai, vì vậy con vẫn chưa nói cho bất kỳ ai, hôm nay con cố ý dẫn anh ấy đến cho ông xem...”

Ninh lão gia tử dù không có sức lực vẫn trợn mắt, một lúc lâu sau, mới chậm rãi mở miệng hỏi một câu, “Thuê... Bao nhiêu tiền?”

“Hả?”

“Thuê hẳn bao nhiêu tiền?”

“Ách... Ông nội, không phải là con thuê! Đây thật sự là bạn trai con!” Ninh Tịch có chút cạn lời.

Khó trách Lục Đình Kiêu nói nếu mang người khác đi, ông nội càng sẽ không tin tưởng...

Ninh lão gia tử thở dài, “Ông biết con là muốn cho ông an tâm, nhưng quả thật không cần đâu...”

“Ông à, anh ấy không phải con thuê mà! Không tin con chứng minh cho ông xem.....” Ninh Tịch nói, liền ôm cổ Lục Đình Kiêu kéo xuống, sau đó ở trên môi hắn hôn một cái.

Ninh lão gia tử mơ mơ màng màng nhìn xem nàng làm cái gì, gấp đến độ trừng thẳng mắt, “Con con con... Con nha đầu này! Sao lại có thể tùy tiện chiếm tiện nghi nhà người ta! Quá vô lễ khụ khụ khụ.....”

Ninh tịch: “.....” Hix, ông vẫn không tin Lục Đình Kiêu là bạn trai nàng!

“Ông nội, con tự giới thiệu, con họ Lục, gọi Lục Đình Kiêu, hiện tại nhậm chức ở tập đoàn Lục thị, quả thực con cùng Ninh Tịch có quan hệ.” Lúc này, Lục Đình Kiêu liền mở miệng nói.

Ninh lão gia tử nghe vậy, biểu tình sững sốt ngay lập tức, đồng thời phóng ánh mắt nghi ngờ, chậm rãi đánh giá nam nhân trước mặt, “Khoan... Từ từ, người vừa rồi nói người là ai? Lục cái gì?”

“Lục Đình Kiêu... ông nội, con phải mất bao nhiêu tiền mới thuê nổi Lục Đình Kiêu chứ?” Ninh tịch bất đắc dĩ nói.

“Hắn là Lục Đình Kiêu?”

Lục Đình Kiêu liền lấy ra một tấm danh thiếp từ trong ngực, đưa tới trong tay Ninh lão gia tử.

Vì thế, biểu tình của Ninh lão gia tử, từ hồ nghi, tới rồi khiếp sợ.

“Đúng rồi, ông nội, con còn một chuyện nữa gạt ông...” Ninh Tịch nói, rồi đem Tiểu Bảo vẫn luôn đứng ngoan ngoãn bên Lục Đình Kiêu dắt tới, “Ông, đây là cháu ngoại của ông đó...”

Ninh lão gia tử còn đang mơ hồ, đại não phản ứng không kịp, lúc này nhìn thấy Ninh Tịch từ phía sau dắt ra một tiểu bánh bao mềm mại, lại nghe được ba chữ “cháu ngoại ông”, tức khắc mở to hai mắt nhìn, “Con nói cái gì?”

Thấy ông nội từ trên giường nhảy dựng lên, Ninh Tịch hoảng sợ, chạy nhanh qua đi đỡ lấy, “Ông nội, người đừng kích động, coi chừng thân thể”

“Ta sao có thể không kích động! Con... mau đem cái thứ này vắt đi cho ông ... Mau...” Lão gia tử gấp đến độ kéo khí hô hấp trên mặt ra.

Ninh Tịch không có biện pháp, chỉ có thể tạm thời giúp ông lấy ra.

Ninh lão gia tử lập tức run rẩy mà thò tay, đôi mắt không nháy một cái nhìn chăm chăm Tiểu Bảo, sợ như sắp biến mất, “Tới đây... Mau đến gần ông nội...”

Tiểu Bảo quay đầu về phía Ninh Tịch liếc mắt một cái, Ninh Tịch liền ném lại bằng một ánh mắt cổ vũ, liền ngoan ngoãn đi đến bên ông nội, hơn nữa còn dơ bàn tay nhỏ, cầm lấy bàn tay của Ninh lão gia.

Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé trong nháy mắt, đôi mắt vẫn đục nước mắt của Ninh lão gia tử liền hạ xuống, thân thể không ngừng mà run rẩy, “Cháu ta... đây thật sự là cháu ta?”

Ninh Tịch cũng đỏ hốc mắt, lại có chút không biết nên trả lời như thế nào.

Lục Đình Kiêu liền mở miệng: "Đúng thế, Tiểu Bảo chính là con của con và Ninh Tịch"

Tiểu Bảo nghe nói như thế, cũng dùng sức gật gật đầu, cháu chính là con của baba và mama!

--- O ---

Chương 802: Mai Sau Sẽ Sinh 5 Đứa!

Lão gia tử thật cẩn thận mà nắm tay Tiểu Bảo, “Không sai không sai..... Đây là cốt nhục Ninh gia..... Ta có thể cảm nhận được...”

Nhìn mãi một lúc sau, tất cả chú ý của Ninh lão gia tử đều đặt trên người Tiểu Bảo, xoay qua xoay lại Tiểu Bảo mà xem, “Giống... Quả thực lớn lên rất giống Tiểu Tịch..... Nhìn đôi mắt này... rồi cả cái mũi nữa...”

Ninh lão gia tử đang nói Tiểu Bảo lớn lên so với Ninh Tịch vẫn luôn giống nhau, nơi này giống nơi đó cũng giống.....

Ninh Tịch chỉ có thể đáp lại từng câu, trong lòng lại suy nghĩ, tiểu bảo không phải cùng Lục Đình Kiêu không phải cùng một khuôn mẫu khắc ra sao?

Như thế nào lại cùng nàng giống nhau?

“Tiểu Tịch a, con trước mang cháu ông ra ngoài, ông có lời muốn nói riêng với cậu ta.” Lão gia tử nhìn Lục Đình Kiêu, sắc mặt có chút nghiêm túc mà mở miệng nói.

“Ông nội, hay ông nghỉ ngơi một lát? Đừng quá mệt mỏi!” Ninh Tịch không yên tâm nói.

“Không có việc gì, ông không mệt, con còn sợ ông ăn mất cậu ta sao?”

“Ninh Tịch, em mang con ra ngoài trước đi.” Lục Đình Kiêu cũng mở miệng nói.

Ninh Tịch bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn Lục Đình Kiêu một cái, chỉ có thể mang theo Tiểu Bảo đi ra ngoài đợi.

Phòng bệnh, Ninh lão gia tử dùng ánh mắt tìm tòi mà nhìn nam nhân trước mặt, “Cậu cùng Tiểu Tịch nhà ta, chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

“Năm đó tại thời điểm phát hiện Tiểu Tịch mang thai, chúng con thực ra là muốn kết hôn, nhưng là lại bị tách ra vì hiểu lầm, thẳng đến 5 năm sau mới gặp lại.....”

.....

.....

Ninh Tịch ước chừng đợi gần nửa tiếng đồng hồ, Lục Đình Kiêu rút cuộc cũng đi ra.

“Thế nào?” Ninh Tịch chạy nhanh đến hỏi.

“Ông bảo em đem Tiểu Bảo vào, cho ông nhìn lại một lần.”

“Được được được...” Ninh Tịch vội vàng dắt Tiểu Bảo vào.

Vừa định cùng ông nói chuyện, Ninh lão gia tử đã lướt qua nàng, nhìn về phía Tiểu Bảo, ngữ khí ôn nhu đến không thể ôn nhu hơn, “Tiểu bảo a, cháu năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

Tiểu Bảo liền viết lên tờ giấy [5]

“Đi học sao?”

[Mẫu giáo lớn]

“Ba mẹ cháu ngày thường quan hệ có tốt không?”

[Tốt]

.....

Ninh Tịch vốn đang lo lắng Tiểu Bảo cùng ông nói chuyện sẽ có vấn đề, không nghĩ tới một già một trẻ ở chung lại hài hòa đến dị thường, nàng lại thành người dư thừa.

Vừa hơi thở của ông còn thoi thóp, lúc này lại giống như ông lão hồi xuân, tràn trề sức sống!

Cũng không biết Lục Đình Kiêu ở bên trong rút cuộc cùng ông nói cái gì, lại cùng anh giải thích như thế nào, lão gia tử cùng Tiểu Bảo hàn huyên hơn nửa ngày, mới quay ra nói với nàng, “Tiểu Tịch a, con cùng Đình Kiêu hạnh phúc ở bên cạnh nhau, có thể gặp được người đối đãi thật lòng với con cũng không dễ dàng!”

“Ông à, con sẽ.”

“Ông biết con coi trọng sự nghiệp, nhưng cũng không thể quá xem nhẹ người bên cạnh, biết không?”

“Vâng, con biết...”

.....

Sau khi rời bệnh viện.

Ninh Tịch đầy đầu mờ mịt, “À, Lục Đình Kiêu, anh cùng ông rốt cuộc là nói cái gì vậy? Ông nội lại đột nhiên nói tốt cho anh? Quả thực luôn mồm đều nói đến anh! Theo lý thuyết, anh làm em bụng to, ông phải là không thích anh mới đúng chứ?”

“Muốn biết?” Lục Đình Kiêu ánh mắt thâm thúy nhìn nàng.

Ninh tịch liên tục gật đầu, “Vâng, vâng.”

Lục đình kiêu: “Là em chủ động câu dẫn anh!”

Là hai người đã cưới nhau nhưng chỉ là chưa công chúng mà thôi!

“Anh cùng ông nói, suy xét công việc hiện tại của em, chúng ta mới vô pháp kết hôn, chỉ cần em mở miệng, chúng ta có thể đi công chứng bất kỳ lúc nào!..”

“Hả...” Quá xấu rồi đi! Nói như vậy nói, chẳng phải tất cả đều do nàng? Tuy rằng Lục Đình Kiêu nói vậy, nhưng có thật như thế không?...

“Chỉ như vậy à? Còn gì nữa không? Anh còn nói cái gì?” Ninh Tịch chỉ cảm thấy không đơn giản như vậy.

Lục Đình Kiêu nhìn nàng một cái, sau đó không nhanh không chậm mà mở miệng nói, “Ta cùng ông nói, chúng ta về sau kế hoạch sẽ sinh thêm 5 đứa con.”

“Phốc..... Khụ khụ khụ khụ.....” Ninh Tịch thiếu chút nữa chính mình bị sặc chết, “Sinh năm đứa? Như vậy cũng quá nhiều đi!”

Thật là không nghĩ tới, cái câu nói này! Lại đem đến sức sống cho ông nội!

--- O ---

Chương 803: Ta Đang Lái Xe, Không Được Quấy Rầy!

Sau khi rời khỏi bệnh viện, hai người cùng nhau đưa Tiểu Bảo đến trường học.

Trên đường trở về, Ninh Tịch nhìn không được quay đầu hỏi Lục Đình Kiêu đang lái xe bên cạnh, “À, Lục Đình Kiêu... Chuyện của chúng ta, anh cùng ông em giải thích như thế nào vậy?”

Tối hôm qua Lục Đình Kiêu vẫn luôn nói giao cho hắn xử lý, nàng liền không hỏi nhiều, lúc này thật là có chút tò mò.

Lục Đình Kiêu nhìn tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, một bên lái xe, một bên lẳng lặng mà mở miệng đáp, “Anh nói..... Chúng ta là ngẫu nhiên gặp nhau, nhất kiến chung tình, tính cách hợp nhau, bởi vì khó tìm lòng nối bản thân mà quá giới hạn, có Tiểu Bảo. Nhưng tuổi trẻ bông bột, tình yêu như gió bay vậy, luôn là tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, bởi vì một ít hiểu lầm nhỏ, em bỏ lại anh và Tiểu Bảo, một mình đi tha hương. 5 năm sau, chúng ta lại lần nữa gặp lại, phát hiện đều như cũ không quên được nhau, tuy rằng con đường phía trước khó liệu, nhưng vẫn lựa chọn ở bên nhau, cùng nhau đối mặt.....”

Đây vẫn là lần đầu tiên Lục Đình Kiêu một lần nói nhiều như thế, thật là không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không giống anh tỳ nào, rất gay cấn!

Ninh Tịch ở một bên nghe được cảm đều sắp rơi xuống, “Anh... Lục Đình Kiêu... Anh có thể biên kịch... Lại còn có là lãng mạn như phim thần tượng vậy!”

Lục Đình Kiêu ánh mắt thâm thúy, qua kính chiếu hậu nhìn nàng một cái, chậm rãi nói, “Không phải biên, đây là suy nghĩ trong lòng anh, nếu chúng ta có thể sớm chút tương ngộ, thì thật tốt.”

Trong phút chốc, trái tim Ninh Tịch giống như bị một thứ gì đó đập phải thật mạnh...

Trong đầu đều quanh quẩn câu nói kia của Lục Đình Kiêu.

Nếu chúng ta có thể tương ngộ sớm một chút, thì thật tốt.

Đây cũng là nỗi trăn trở của Ninh Tịch.

Nếu có thể gặp anh sớm hơn một chút, thì thật tốt!

Giây tiếp theo, phía trước có đèn đỏ, Ninh Tịch nhìn không được liền nhào cười qua, hôn lấy Lục Đình Kiêu.

Bị Ninh Tịch đột nhiên hôn, Lục Đình Kiêu đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó quay người, đổi thế chủ động... Trong lòng là từng hồi thổn thức.

Đèn xanh, từng đợt còi âm ã vang lên phía sau xe, Lục Đình Kiêu mới hồi phục lại tinh thần, liền thở dốc, “Anh đang lái xe, không được quấy”

Ninh Tịch ngẩng mặt nói ngay: "Em mới không quấy, rõ ràng là bị anh làm cảm động nên mới không chịu được đó"

Lục đình kiêu: “.....”

.....

Ngày hôm sau là thứ bảy, Ninh Tịch mang theo Tiểu Bảo đến thăm ông nội, Ninh lão gia tử đã có thể đi được, không chỉ có như thế, còn cùng Tiểu Bảo chơi suốt một buổi sáng.

Ngay từ mấy ngày đầu, Ninh Tịch còn lo sợ bất an, sợ lão gia tử là gắng gượng nhất thời. Lúc nào cũng có thể ra đi.

Nhưng đến hiện tại, sức không nên của ông ngày một tốt lên, cuối cùng mới an tâm hơn một chút.

“Ông nội à, thời gian đã hết, lần sau con lại đến. Tiểu Bảo, mau tạm biệt ông!” Nàng mỗi lần lại đây đều phải chọn lựa thời gian, tránh gặp phải mấy người Ninh Tuyết Lạc.

Lão gia tử cảm thấy mỹ mãn mà xoa xoa đầu Tiểu Bảo “Được, Tiểu Tịch, con yên tâm, chuyện này ông sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào.”

Nếu như bị những người đó biết Tiểu Tịch cùng Lục Đình Kiêu có quan hệ, sợ rằng sẽ xảy ra không ít sóng gió, ít nhất muốn chờ hai người kết hôn, nếu không sự việc Tiểu Tịch chưa kết hôn đã mang thai bị truyền ra, đối nàng sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Ông hiện tại coi như đã yên tâm, biết được Ninh gia tốt xấu vẫn còn một tia huyết mạch, ông chết cũng có thể nhắm mắt.

Bất quá, vì Tiểu Tịch cùng tiểu bảo bối, ông còn phải cố gắng sống tốt, chống lưng cho hai người, còn phải đợi chúng sinh thêm 2, 3, 4... đưa cháu ngoại.

--- O ---

Chương 804: Không Phải Loại Hình Nàng Thích

Sau buổi biểu diễn thời trang, Studio Tắc Linh vừa chứng minh thực lực của mình ở mướn giải Kim Đỉnh, lại thêm sự ảnh hưởng của Tần Sanh Nguyệt, thị trường cuối cùng cuối cùng cũng được mở ra, mấy ngày nay đã bắt đầu lục tục có người qua bày tỏ ý định muốn hợp tác.

Chỉ là những người này tôm cá hỗn tạp, nếu không có bộ máy nội vụ chuyên nghiệp sẽ không thể phân biệt, như vậy rất có thể một lần hợp tác liền hủy đi tâm huyết trước kia.

Trong khoảng thời gian ngắn, lượng công việc đến đầu Ninh Tịch đột nhiên lớn lên, Cung Thượng Trạch cùng Hàn Mạt Mạt muốn đuổi trang phục hàng mẫu, còn lại nàng là muốn từng bước từng bước sưu tập hợp các tư liệu về thiết kế.

Thời điểm vội đến sát đầu mẻ trán, Nguyệt Vương Bài cuối cùng vẫn là khoan thai tới muộn.

Nghe được tiếng chuông cửa vang lên, Hàn Mạt Mạt lập tức ngó dài cổ, “Có phải nhà thiết kế của chúng ta tới hay không? Tôi đi mở cửa!”

Một lát sau, Hàn Mạt Mạt nhìn thấy một nữ nhân lạnh nhạt đi vào.

Chỉ thấy người tới một thân sạch sẽ lưu loát mặc bộ váy champagne, tóc búi lửng ở trên đầu, trên mặt không có chút biểu tình dư thừa nào, một nhà thiết kế lại có khí thế sắc bén như Bạch Cốt Tinh vậy, quả nhiên vừa thấy chính là không ổn.

“Kiều vi lan, Tần tổng bảo ta đến đây.” Kiều Vi Lan đơn giản mở miệng nói, một ngữ khí công tư niêm minh.

“Vây tốt, ta là Ninh Tịch, người phụ trách của Tắc Linh, Kiều tổng mời vào!” Ninh Tịch khách khí mà đem người đưa tới văn phòng.

“Bởi vì bên kia có một ít công tác yêu cầu giao tiếp, cho nên chậm trễ mấy ngày.” Kiều Vi Lan giải thích nói.

“Không sao cả...” Ninh Tịch tỏ vẻ tươi cười.

Tùy tiện hàn huyên vài câu, một lúc sau, Ninh Tịch mới đưa ra vấn đề quan

trọng: “Không biết Tần đã nói qua cho cô tình huống của chúng tôi hay chưa, Studio ở đây chỉ là mới hoạt động, trích phần trăm cho cô khẳng định sẽ không bằng bên Tần tổng. Tuy rằng cô là Tần tổng điều đến, bất quá, dưa hái xanh không ngọt, cô nếu không muốn ở lại đây, ta có thể giúp cô đi nói với Tần tổng.”

“Không cần, Tần tổng an bài, ta không có ý kiến.” Kiều Vi Lan mặt không biểu tình nói.

Ninh Tịch đánh giá thần sắc trong ánh mắt Kiều Vi Lan, tuy rằng cũng không quá nóng bỏng, nhưng cũng nhìn không ra phản ứng đặc biệt bài xích nào, hoàn toàn là bộ dáng quy củ nghe theo mệnh lệnh.

So với tình huống mà nàng dự đoán, thật ra khá hơn nhiều.

Vốn dĩ chính là trên đường bị điều lại đây, cũng không trông cậy vào nàng có thể nhanh như vậy đã dung nhập.

Vì thế, Ninh Tịch liền tiếp tục giới thiệu nói, “Phòng làm việc của chúng ta tình huống rất đơn giản, chắc cũng không cần ta giải thích nhiều, trước cùng cô giới thiệu hai vị đồng sự, vị này chính là thiết kế tổng, giám đốc Cung Thượng Trạch, vị này là trợ lý Hàn Mạt Mạt.”

Sau khi giới thiệu mấy người một chút, ánh mắt Kiều Vi Lan dừng lại chốc lát trên người Cung Thượng Trạch, ngay sau đó liền lại khôi phục trạng thái người máy.

Sau đó, Ninh Tịch dắt Kiều Vi Lan đến phòng làm việc đã sắp xếp sẵn, “Trước mắt sản phẩm của chúng ta chỉ nhắm vào tầng lớp thượng lưu, đánh vào thị trường cao cấp, cho nên, từng nguyên liệu phải nghiêm khắc lựa chọn.

Nghe xong, Kiều Vi Lan trực tiếp mở miệng nói, “Trong ba ngày, tôi sẽ tìm ra nhà hợp tác cung cấp nguyên liệu, giao cho cô xem qua, rồi cùng đối phương can thiệp, rồi sẽ bàn bạc phương án hợp tác cụ thể.”

“Được.”

Tuy rằng thái độ đối phương lạnh nhạt, cũng may trình độ vẫn là chuyên nghiệp không lời nào để nói.

Thôi được rồi, nếu ba ngày sau cô ấy vẫn không thể hoàn thành, khó dung

nhập với nơi này, vậy coi như không có duyên đi.

Quan trọng nhất chính là vị mỹ nữ này không phải loại hình nành thích, cổ hủ, coi trọng trình tiết!

--- O ---

Chương 805: Nam Chủ Là Nữ Chủ, Nam Nhị Là Đại Gia

“Vậy chuyện ở đây giao cho các người, chị lát nữa còn đi ăn mừng Thiên Hạ đạt doanh thu lớn, có việc gì thì gọi cho chị nhé!”

“Ok Tịch tỷ, chị mau đi đi ~ nhớ chụp cho em thật nhiều ảnh Giang Mục Dã ~ tốt nhất là hai người chụp ảnh chung nha ~”

.....

Lần này Ninh Tịch trong vai nữ phụ dành được thành công rất lớn, chính vì vậy danh tiếng của cô trong giới Showbitz tăng lên không ít.

Đêm nay tổ chức buổi lễ, Ninh Tuyết Lạc cùng Triệu Tư Châu là diễn viên chính, Ninh Tịch cùng những diễn khác chỉ đứng cạnh coi như làm nền cho hai người họ mà thôi.

Còn Giang Mục Dã tương đối đặc thù, dù cho hắn có không diễn đi chăng nữa thì fan của hắn cũng hận không thể mà cho hắn vào mồm ngậm lấy chứ đừng nói là diễn vai nam phụ.

Thời điểm vị chủ trì cùng Ninh Tuyết Lạc nói chuyện, Ninh Tịch vẫn an tĩnh mà ngồi ở một bên, không chen vào nói cũng không vội đoạt lấy ống kính máy quay.

Bất quá, bởi vì cùng Giang Mục Dã đóng vai tình lữ, người chủ trì vẫn thường xuyên đề cập đến nàng.

“Ninh Tịch, cô cùng Giang Mục Dã lần này kiếm được không ít nước mắt của khán giả, tiền thưởng cũng là vô cùng cao, tất cả mọi người đều cảm thấy các người ở trong phim rất xứng đôi, thậm chí còn được đề cử vào top 10 cặp tình lữ suất xác nhất, hơn nữa lần bỏ phiếu này, nam chính nhận được nhiều phiếu nhất chính là bạn diễn của người, nhân vật Tôn Hoán Khanh đó nha! Có vui vẻ hay không?”

“Hả? Phải không?” Ninh Tịch lộ ra một tia kinh ngạc.

“Đúng rồi, cô xem, đây là kết quả bỏ phiếu trên internet, Tôn Hoán Khanh số phiếu dẫn đầu! Đến nam chính Triệu Tư Châu cũng không bằng đâu!” Người chủ trì nói, trên màn hình lớn xuất hiện một hình ảnh, số phiếu của Giang

Mục Dã dẫn xa đến áp đảo.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều đang chờ Ninh Tịch nói tiếp như thế nào, rốt cuộc người chủ trì lời này, đây xác thực là cái bẫy, nói thế nào cũng sẽ đắc tội với người khác.

Giang mục dã số phiêu như vậy cao, nếu nói Giang Mục Dã ở ngoài vì là diễn viên nổi tiếng có sẵn, số fan đông đảo thì chính là nói hấn chỉ là dựa hơi fan mà thắng.

Nhưng là nếu nói vui vẻ, tự hào, thân y thật lợi hại, vậy không phải đắc tội với hai diễn viên chính Ninh Tuyết Lạc và Triệu Tư Châu, đắc tội với fan hai người bọn họ sao.

Ninh Tịch rũ mắt một cái, ngay lập tức tươi cười nói: "Vậy không phải ứng với câu nói kia sao?"

“Câu nói gì?” Người chủ trì tò mò hỏi.

Ninh Tịch ánh mắt lướt qua hai người Triệu Tư Châu cùng Giang Mục Dã, “Nam chủ là nữ chủ, nam nhị là đại gia!” (Là câu nói nổi tiếng trong điện ảnh TQ, Tạm hiểu nam là hai người đều có tài năng như nhau)

Ninh Tịch vừa dứt lời, không chỉ có người chủ trì cười, hiện trường Ninh Tuyết Lạc, Giang Mục Dã, Triệu Tư Châu fan cả ba người đều vỗ tay tán thưởng câu nói này.

Ninh Tịch nói lời này khôn khéo, không đắc tội với ai cả.

Hậu trường giờ phút này đã chiếu ảnh của các diễn viên lên màn hình lớn, mới phát hiện Ninh Tịch có phong thái rất hoàn mỹ.

Làn ra cô thật sự rất tốt, khuôn mặt trắng đến không tì vết... sau đó tất cả đều chú ý đến cô đang đứng đó, vẫn không nói lời nào nữa, chỉ đứng im mìm cười, rất có phong thái nữ vương, quả thực là một đại mỹ nhân.

“Phóng ảnh của Ninh Tịch lớn hơn, đồng thời để ảnh cô ấy cạnh Giang Mục Dã” Đạo diễn hướng đến trợ lý dặn dò một câu.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Ninh Tuyết Lạc mỉm cười cáo biệt, cùng đạo diễn và Ninh Tịch hàn huyên vài câu, ngay sau đó ngồi vào xe phóng đi!

Mới vừa vừa lên xe, vẻ tươi cười trên mặt Ninh Tuyết Lạc ngay lập tức biến thành vẻ âm u, cầm lấy di động bấm số người hầu gái rồi gọi đi...

--- O ---

Chương 806: Đã Xảy Ra Chuyện Gì?

Thường Lệ cùng trợ lý đứng một bên hiển nhiên đã thành thói quen biết Ninh Tuyết Lạc tính khí thất thường, tất cả đều tận lực không nói lời nào, giữ im lặng không lại chuốc vạ vào thân.

“Tiểu Linh, thân thể ông nội mấy ngày nay thế nào?” Ninh Tuyết Lạc hỏi người hầu gái trong nhà.

“Đại tiểu thư, thân thể lão gia mấy ngày nay rất tốt, sáng nay còn hẹn Tịch lão bọn họ ra ngoài câu cá, đến chạng vạng mới trở về, tinh thần rất phấn chấn...”

“Ta giao người điều tra, đã tra được gì rồi?”

“Ta đã tra qua mấy ngày lão gia ở bệnh viện, ngoại trừ người trong nhà thì chỉ gặp mặt mấy vị cô đồng trong công ty, hoàn toàn không có gì khả nghi.”

“Vậy còn Ninh Tịch?”

“Vệ sĩ nói cô ta có qua vài lần, nhưng chỉ là nhìn xem lão gia thôi, cùng tâm sự mà thôi, cũng không có hành động gì đặc biệt.”

“Được rồi, ta đã biết!”

Nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc ngày càng kém, mới ngày hôm qua bệnh tình ông ta rõ ràng rất nghiêm trọng, mới có một ngày liền khỏe lại, tinh thần còn rất phấn chấn.

Những người đó nghe Ninh lão gia tử sắp chết, ngo ngoe rục rịch chuẩn bị làm phản hướng về phía Ninh Diệu Hoa, lại thấy Ninh lão gia tử thân thể khỏe mạnh, đem ý chí nuốt xuống, án binh bất động.

Tuy rằng chủ quản hiện này chủ yếu là Ninh Diệu Hoa, nhưng quyền hành cùng cổ phần đa, đa số đều do Ninh lão gia tử nắm giữ!

Không chỉ có tình huống bên này hồng bét, History bên kia từ sau khi thua giải Kim Đỉnh, thường xuyên xuất hiện vấn đề, liên tiếp bị ngắt mười mấy cái hợp đồng cùng nhà tài trợ lớn. Tuy rằng việc này đối với bọn họ chỉ là chín trâu mất một sợi lông, nhưng nếu lại tiếp tục để Tắc Linh tùy ý phát triển lớn mạnh, tuyệt nhiên không phải chuyện tốt.

Bất quá, việc cấp bách, Ninh Tuyết Lạc vẫn muốn mang việc chính sự làm tốt trước.

Thông qua giới giải trí kiếm được thật nhiều tài nguyên cùng danh tiếng, miếng bánh ngọt này, tuyệt đối không thể mất.

“Chuyện Ninh Tịch thế nào? Cô ta có hành động gì không?” Ninh Tuyết Lạc vẽ mặt cảnh giác hỏi.

“Ninh Tịch bất quá chỉ đơn thương độc mã, có được bao nhiêu tài nguyên chứ, nghe nói cô ta định đăng ký diễn một bộ phim nhỏ nào đó, kết quả lại bị người ta chiếm mất. Yên tâm, chỉ cần có Tô Dĩ Mạt kia, cô ta ở Thịnh Thế tuyệt đối không ngóc đầu lên được.” Thường lệ nói.

Ninh Tuyết Lạc lúc này vẽ mặt mới giãn ra một chút “Gần nhất giúp ta cần tham gia nhiều hoạt động cùng phim ngắn, đạo diễn phải chọn thật kỹ, tiền không quan trọng”

Thường Lệ vừa nghe xong liền hiểu ý của Ninh Tuyết Lạc, phim ngắn tuy nhiều, giá vé phòng cũng thấp, trước kia Ninh Tuyết Lạc đều khinh thường không nhìn đến.

Nhưng là diễn viên phim ngắn rất dễ được đề cử tại liên hoan phim. Ninh Tuyết Lạc hiện tại nổi tiếng đã có thừa. Cái cô ta cần chính là một giải thưởng chân chính

Nếu chỉ có một bộ phim đề cử là "Thiên Hạ" thì chắc chắn không đủ.

Trường Giang sáng sau đề sáng trước, đồng thời những phim có đầu tư lớn còn rất nhiều, tất cả đều muốn hay hơn bộ phim trước đó, người nào cũng muốn nhận giải "Diễn viên xuất sắc", tuyệt đối sẽ cạnh tranh thảm thiết.

“Đã biết, tôi sẽ tận lực giúp người cô.” Thường Lệ miệng đáp lời nhưng trong lòng là nỗi khổ không dám nói.

Bởi vì Ninh Tuyết Lạc trước đây quá mức chỉ vì cái trước mắt, diễn quá nhiều ủng hộ có phòng bán vé danh tiếng thấp kém, nhúng chân vào cả thương trường kinh tế lẫn điện ảnh, độ phổ biến quá lớn. Còn loại phim này yêu cầu những thứ mới mẻ, độc và đi vào lòng người, với nổi diễn như Ninh Tuyết Lạc, thật khó đi.

Chương 807: Ứng Cứu Giang Mục Dã

Mấy ngày sau, "Thiên Hạ" luôn là chủ đề nóng, hiệu quả vô cùng tốt.

Trừ bỏ Triệu Tư Châu cùng Giang Mục Dã vì nổi tiếng có thừa, lượng fan hùng hậu cũng coi như là một hình thức quảng bá vô cùng mạnh.

Đến cuối cùng, biểu hiện ngoài ý muốn là Ninh Tịch được rất nhiều fan chú ý đến.

[Ninh Tịch diễn thật rất tốt đó, các người thấy không? Nhất là cảnh cô ấy ôm Tôn Hoán Khanh lúc anh ta chết, trời ơi nhìn thật đáng thương, chính ta còn tưởng đó là sự thật, không phải diễn đó.]

[Cái trọng điểm chính là Ninh Tịch quả là đại mỹ nhân a, từ vóc dáng cho đến khuôn mặt, quả thật đẹp đến hoàn mỹ!]

[Còn nữa, ta là fan CP! Ta còn phát hiện một cái chi tiết nhỏ, các người chú ý màn ảnh, ánh mắt Giang Mục Dã hơn nửa thời gian đều dừng ở trên người Ninh Tịch! Nói hai người bọn họ không có quan hệ, đánh chết ta cũng không tin!]

.....

Bởi vì lần công chiếu này, Weibo của Ninh Tịch rộn rịch hơn hẳn, chính là bởi vì vai diễn Mạnh Thường Ca trong "Thiên Hạ".

Bình luận phía dưới phần lớn là muốn cô up lên ảnh bản thân mình, hoặc là hỏi thăm quan hệ giữa cô với Giang Mục Dã.

Thông qua việc tạo Scandal để tăng fan này, Ninh Tịch tất nhiên sẽ không làm, cho dù đối tượng có là Giang Mục Dã.

Chỉ là ảnh thì được, có điều nếu ảnh bình thường thì quá mức nhàm chán, vì vậy cô liền up mấy cái Cosplay bản thân khi hóa trang.

Vốn chỉ là để thỏa mãn fan, cũng là để weibo có không khí hơn, không nghĩ tới fan vô cùng ưa thích, thi nhau share bức ảnh đó, kết quả Ninh Tịch thu thêm không ít fan.

Thịnh Thế giải trí công ty.

“Bên kia vừa đưa tới vài kịch bản, em mau về xem qua một chút” Lâm Chi Chi vừa ngồi sửa sang lại đồng kịch bản.

Sau khi "Thiên Hạ" công chiếu, Ninh Tịch liền nổi tiếng hơn không ít, cũng như có một bộ phim để đời.

Sự yêu thích dành cho cặp đôi phụ Tôn Hoán Khanh và Mạnh Trường Ca là vô cùng lớn, thậm chí còn vượt qua hai nam nữ chính, những kịch bản tới tay Lâm Chi Chi đột nhiên tăng vọt.

Đại khái là bởi vì Ninh Tịch đem nhân vật Mạnh Trường Ca đập nặn quá hoàn mỹ, kịch bản đưa tới cho nàng nếu không phải là yêu phi hại nước hại dân, thì là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hoặc là hoa khôi, hồ ly tinh, lớn là tiểu tam, ngẫu nhiên cũng có kịch bản mời làm nữ chính.

Ninh Tịch thu hồi những kịch bản đó "Tốt, trở về ta sẽ xem qua"

Lâm Chi Chi néo néo ấn đường, do dự một chút liền mở miệng nói “Mặt khác, Giang Mục Dã đang chụp ảnh cho phim mới, vốn là cảnh hôm nay sẽ chụp cùng Lương Bích Cẩm, bất quá cô ta lại đang bận chụp một bộ khác, không có thời gian đến chụp, hiện tại nhất thời không chọn được người thích hợp, muốn cho em đi qua ứng cứu.”

“Giang Mục Dã có phim mới của Thẩm đạo diễn ư! Vậy tốt, đương nhiên không thành vấn đề!” Ninh tịch sáng khoái mà đáp ứng.

Thẩm đạo diễn, nếu diễn vai nhỏ trong phim của ông ấy cũng coi như vinh hạnh, lần này còn là chụp ảnh phim!

Lại nói Giang Mục Dã cũng coi như giúp nàng rất nhiều việc, nàng đi giúp hắn cũng là việc nhỏ thôi!

Cài cô Lương Bích Cẩm Kia trước đây không nổi tiếng lắm, hiện giờ danh khí lớn, lại lấy thù nào kých xù, nào còn tâm te để ý đến bộ phim nhỏ như thế này.

Lâm Chi Chi đem một cái kịch bản cho nàng, “Suất diễn không nhiều lắm, hẳn rất nhanh là có thể chụp xong, chị đã giúp em lọc ra.”

Chương 808: Đó Chính Là Mọi Tình Đầu Của Ta

Bởi vì đoàn phim bên kia thúc giục rất gấp, Ninh Tịch cùng Lâm Chi Chi sau khi thương nghị một chút, liền trực tiếp mang theo Tiểu Đào đến đoàn phim.

Vai của nàng diễn chính là bạn gái mọi tình đầu trong quá khứ của Giang Mục Dã, chỉ có một cảnh hai người tử biệt trước khi chết, cho nên rất đơn giản, nếu thuận lợi chỉ một ngày là kết thúc

“Sao bà lại tới đây?” Giang Mục Dã nhìn thấy nàng, lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

Lâm Chi Chi tỷ tỷ bảo ta lại đây hỗ trợ ông!” Ninh Tịch trả lời.

Ánh mắt Giang Mục Dã ngay lập tức hướng đến phía Lôi Minh.

Lôi Minh ho nhẹ một tiếng, lẩm bẫm nói, “Này không phải chính người nhìn đến mười mấy người đều không hài lòng sao? Ta không còn biện pháp nào khác đành gọi Chi Chi mượn người.....”

Ninh Tịch đầu đầy vạch đen, “Tôi cũng là phục ông đó, nhân vật này từ đầu tới cuối cũng chỉ là một tuồng kịch, đến cảnh này gặp trắc trở, đạo diễn cũng chưa nói gì, ông tại sao lại khó khăn như vậy?”

“Sao lại là một tuồng kịch chứ! Đây chính là tình đầu của tôi đây!” Giang Mục Dã tỏ ra hợp tình hợp lý.

Khóe miệng Ninh Tịch run rẩy, “Sửa cho ông một câu, mọi tình đầu trong phim mà thôi.”

Nàng quả thực đối với tên Giang Mục Dã này hết chỗ nói rồi, chưa thấy qua hẳn đối với chuyện này lại khó khăn như vậy.

Trong một bộ phim, có những diễn viên so với đạo diễn còn có địa vị cao hơn, lời nói cũng rất có trọng lực, Thẩm Miên đoán chừng đối với hắn cũng hết cách rồi.

Thẩm Miên tuổi không lớn, mới ba mươi tuổi đầu, vừa mới tốt nghiệp đại học liền đi đóng phim, diễn bộ phim đệ nhất « Ngôi sao, ánh trăng và bầu trời » đạt được vô số lời khen ngợi, còn được Liên Hoan Phim bầu làm Ngôi Sao Á Châu.

Sau đó đề tài phim là "Yêu trong tương lai" trở lên vô cùng hot, còn thành

phong trào cho các đoàn làm phim lúc đó.

Thẩm Miên là một đạo diễn vô cùng tài năng, luôn nghĩ ra những phong cách diễn không tưởng, bất kể là kịch bản hay diễn viên, ánh mắt đều rất cẩn thận..

Chỉ tiếc, mấy năm nay làm phim nhưng không được thành công cho lắm, không phải diễn viên hủy hợp đồng thì là điều kiện bị khó khăn, vô cùng xui xẻo.

Việc này, kỳ thật Ninh Tịch cũng rất tiếc nuối, nhưng cũng biết, kết quả này đối với đạo diễn Thẩm Miên mà nói, đoán chừng cũng đã hòa nhập với cái vòng luẩn quẩn này.

“Thẩm đạo diễn, anh đã tới, mau xem qua một chút đi?” Lôi Minh chạy tới một bên nói với đạo diễn.

“Ta xem qua có ích lợi gì? Tiểu tử kia đồng ý sao?” Thẩm Miên cùng Giang Mục Dã đã hợp tác rất nhiều lần, quan hệ không tồi, cho nên nói chuyện cũng rất tùy ý.

"Bên này Mục Dã không thành vấn đề! Chỉ cần cái gạt đầu của anh thôi" Lôi Minh vội vàng nói, nếu không phải không có biện pháp, hẳn cũng sẽ không gọi cho Lâm Chi Chi mượn người, nhưng mỗi lần đều kẹt giữa Giang Mục Dã và đạo diễn, hẳn thật sự rất khó xử.

“Cô là?” Vì bận rộn, lúc này đạo diễn Thẩm mới bước qua đây.

Nhìn thấy đạo diễn, Ninh Tịch lập tức cất tiếng tiếp đón, “Thẩm đạo diễn, tôi là Ninh Tịch!”

Thẩm Miên dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu để đánh giá người trước mặt, “Ninh Tịch, là nữ nhì trong 'Thiên Hạ' của Quách đạo diễn đúng không?”

Không nghĩ tới Thẩm Miên sẽ biết mình, Ninh Tịch tức khắc có chút cao hứng, “Đúng vậy!”

“Khó trách tên gia hỏa này không có ý kiến gì! Ta nhìn hai người diễn trong bộ phim kia, quả thực rất đạt" Thẩm Miên không khỏi liếc mắt đánh giá một cái.

Từng người xem tới xem, ai cũng thấy hai người xứng đôi, phối hợp ăn ý.

Có thể thấy kỹ thuật diễn của Giang Mục Dã đang chuyển biến.

Nhưng mà, hẳn cùng Giang Mục Dã đã hợp tác nhiều lần, liếc mắt một cái đã nhìn ra, có thể đem kỹ thuật diễn của Giang Mục Dã đến như vậy, cô gái này khẳng định là có chút tài năng.

--- O ---

Chương 809: Đem Người Đi

Hai bên sau khi xác định không có vấn đề gì, Thẩm Miên bắt đầu phổ biến cách diễn cho Ninh Tịch.

Lần diễn chụp này vô cùng thuận lợi, ba lần đã qua. Hai lần đầu chỉ là do góc chụp không được tốt.

Cuối cùng, Thẩm Miên ngồi nhìn lại hình ảnh trong camera, thần sắc cảm khái, khó trách Quách đạo diễn nhiều lần mở miệng công khai khen nữ nhân này!

Quay chụp sau khi kết thúc, Ninh Tịch vì thân phận, thay đổi một thân thường phục, rốt cuộc hiện tại, người biết nàng càng ngày càng nhiều.

Hai ngày này Ninh Tịch đều rất bận, thật vất vả hôm nay mới gặp được nàng, Giang Mục Dĩ lập tức hai mắt sáng lên mà chạy tới chặn lại, “Buổi tối chúng ta cùng nhau khai chiến đi? Tôi còn kém ba trận là có thể thăng cấp! Tuyệt đối không thể thua!!!”

“Giúp ông thăng cấp tôi có lợi gì?” Ninh Tịch đáp lại ngay.

“Việc nhỏ như vậy bà còn đòi chỗ tốt? Rốt cuộc chúng ta có phải huynh đệ không vậy?”

.....

“Giang Mục Dĩ, ngày mai.....” Thẩm Miên đang muốn cùng Giang Mục Dĩ nói chuyện, nhìn đến bên cạnh hắn còn một nam nhân trẻ tuổi, sừng sốt một chút, “Vị bằng hữu này?”

Giang Mục Dĩ khước miệng nhếch lên, “Đạo diễn, đây chính là người anh vừa gặp qua đó, có được hay không?”

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng, vươn tay lắc lắc, “Đạo diễn, là tôi a!”

Thẩm Miên tức khắc ghen hống nhìn trân trối, vẻ mặt biểu tình như gặp quỷ, “Cậu... cậu là Ninh Tịch?”

“Thanh niên” trước mặt này một thân áo da màu đen, tóc ngắn lưu loát, ánh mắt tà không kèm chế được, bất luận từ tướng mạo cho đến khí thế đều giống với nam nhân mà...

Nhưng nếu xác nhận xem qua xem lại thật tỉ mỉ, khuôn mặt kia đúng thật là Ninh Tịch.

Tại sao lại thần kỳ như này, trước sau chỉ là thay đổi kiểu tóc, thay đổi trang phục mà thôi, tại sao lại có thể biến hóa đến như vậy?

Vậy nếu là hóa trang có hoàn hảo như thế, vậy còn khí chất? Cái khí chất nam nhân kia ở đâu ra! Thậm chí từng động tác nhấc tay nhấc chân đều vô cùng tự nhiên, thật quá hoàn mỹ mà!

“Ách, cái nghề diễn viên này, quá không được tự do, chính vì vậy phải nghĩ biện pháp cho mình, mong anh hiểu ~” Ninh Tịch hoàn toàn đem lý do nghề nghiệp để giải thích.

Sau khi xác định thân phận, ngũ khí cùng cử chỉ của Ninh Tịch liền thay đổi, rất nhẹ nhàng và dịu dàng.

Không biết có phải cô ta tâm thần phân liệt không? Có hai tính cách, một nam một nữ!

Thẩm Miên không có cách nào hình dung cảm giác sâu trong nội tâm mình lúc này, đã lâu rồi hẳn chưa từng thấy kích động như vậy.

“Ách..... Thẩm đạo..... Thẩm đạo anh làm sao vậy?” Ninh Tịch bị ánh mắt rực lửa kia nhìn đến nổi da gà.

Giang Mục Dĩ biểu tình không vui liền đi đến trước mặt Ninh Tịch, chặn đi tầm mắt của hắn, “Uy, Thẩm đạo diễn, đừng nói là anh thích nam nhân nha?”

Đó là ánh mắt gì?

Thẩm phát tay Giang Mục Dĩ một cái, “Biến, nếu lão tử thích nam nhân, người thứ nhất ta ăn chính là ngươi!”

Ninh Tịch “Phốc” một cái cười ra tiếng, không nghĩ tới Thẩm Miên bình thường là loại tính cách này.

Thẩm Miên cũng không nói nhiều nữa, trong mắt trước sau chỉ có Ninh Tịch, coi cô như hòn đá quý, tựa hồ chỉ cần không để ý sẽ bị trộm mất.

Hắn từ trong lòng ngực móc ra một điều thuốc, hung hăng mà hút một ngụm,

theo sau lại lấy ra một điều đưa cho Ninh Tịch, “Hút thuốc chứ?”

Giang Mục Dĩ trên chán nổi đầy gân xanh, “Thẩm Miên, anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy?”

Ninh Tịch bật cười từ chối, “Đạo diễn, ta đang cai thuốc, ngài đừng câu ta.”

Thẩm Miên im lặng, rồi đi về trường quay, một bên chạy một bên quay đầu lại dặn dò Ninh Tịch, “Chờ ta một chút, cô đi cùng ta trước!”

Một lát sau, Thẩm Miên không biết vì sao kéo nữ trợ lý của hắ đến trước mặt Giang Mục Dĩ và Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 810: Làm Cho Nàng Yêu Cô

Trợ lý của Thẩm Miên là một tiểu cô nương, vừa rồi đang ở sửa sang lại đạo cụ, đột nhiên bị kéo qua đây, hiện đang si ngốc, thờ hồng học nói, “Đạo diễn, anh làm cái gì vậy?”

Thẩm Miên đôi mắt sáng rực mà nhìn Ninh Tịch, sau đó liếc mắt đồng hồ, chỉ vào tiểu trợ lý nói, “Cho cô mười giây đồng hồ, làm nàng yêu thích cô, nếu cô làm được, ta cam đoan cho cô thành nổi tiếng!”

Giờ này khắc này.

Ninh Tịch: “.....”

Giang Mục Dã: “.....”

Nữ trợ lý: “.....”

What?

Mười giây khiến nữ trợ lý yêu thích Ninh Tịch?

Thẩm Miên có phải hay không điên rồi?

Giang Mục Dã cùng tất cả mọi người còn đang ngỡ ngàng, chưa kịp hình dung tình cảnh hiện tại, Ninh Tịch đã nhận ra đó là gì, đó là —— cơ hội!

Thẩm Miên nháy mắt bắt đầu tính giờ, Ninh Tịch đột nhiên không kịp phòng ngừa mà giữ chặt nữ trợ lý trong tay, chính mình đi đến phía sau ngồi lên một cái ghế lớn, thuận thế lôi kéo nàng ngồi vào trên đùi mình...

Tiểu trợ lý theo bản năng mà hét một tiếng kinh hãi, lại bị Ninh Tịch lông mày nhíu chặt, mặt nghiêm túc quát bảo dừng lại, “Đừng nhúc nhích!”

Tiếp theo, Ninh Tịch cẩn thận mà cởi đôi giày cao gót của nữ trợ lý, nhìn chỗ sưng đỏ ở mắt cá chân nàng...

Mười giây đồng hồ còn chưa tới, thậm chí từ đầu tới cuối chỉ nói một câu “Đừng nhúc nhích”, nữ trợ lý nhìn chằm chằm nam nhân kia đang căng thẳng nhìn chỗ đau ở chân bằng cặp mắt thương tiếc cùng sùng ái, tim đã đập dồn dập, sắc mặt đỏ ửng, lời muốn nói cũng đều không nói ra được.....

Thẩm Miên nhìn nàng, trực tiếp mở miệng nói, “Thí nghiệm thông qua, hiện tại, cô theo ta đi.”

Ninh Tịch giúp nữ trợ lý cởi giày cao gót ra, sau đó chính mình lấy đôi giày thể thao trong túi giúp nàng đeo vào, lúc này mới đỡ nàng dậy, sau đó chính mình cũng đứng dậy, đáp lời Thẩm Miên, “Được!”

Giang Mục Dã ngơ ngác đầu đầy vạch đen, “Cái đó, Thẩm Miên người định đem cô ấy đi đâu vậy?”

Thẩm Miên đã như một trận gió đem theo Ninh Tịch rời đi rồi...

Phía sau, nữ trợ lý ánh mắt si ngốc vẫn nhìn chằm chằm phía xe Thẩm Miên vừa rời đi, “Giang tiền bối, soái ca vừa nãy là ai vậy? Đạo diễn có phải hay không nhìn trúng anh ấy, muốn tuyển anh ấy làm nam chính trong phim mới à? Trời ạ! Thật là quá mê người!, Vừa rồi anh ấy ôm tôi, từ thời điểm giúp tôi đổi giày, trái tim tôi đều muốn nhảy ra ngoài!”

Giang Mục Dã sắc mặt cháy đen, “Người mắt mù sao? Người vừa rồi là nữ!”

“Chuyện này không có khả năng!” Tiểu trợ lý tức khắc mặt đầy kinh ngạc.

Giang Mục Dã quay đầu phía nàng liếc mắt một cái, “Tôi lừa cô được lợi ích gì?”

Tiểu trợ lý nghe vậy liền che lại khuôn mặt đỏ bừng “Trời ạ, soái như vậy... Đến nữ nhân còn muốn quan hệ, ta có phải hay không bị cong mất rồi!”
(Cong = gay)

Giang mục dã: “.....”

Thẩm Miên trực tiếp đem Ninh Tịch đưa tới công ty mình.

“Ngồi.”

Ninh tịch tùy ý quét mắt văn phòng một cái, không có gì ngoài vài tác phẩm sân khấu linh tinh, văn phòng Thẩm Miên giản dị vô cùng, trên tường dán cũng đều là kịch bản nhân vật hoặc ảnh diễn viên trong phim của anh ta.

“Ta vốn có một cái kịch bản, đã đọng lại ba năm, bởi vì vẫn luôn tìm không thấy nữ chính thích hợp. Vốn dĩ ta cũng có thể tùy tiện tìm mấy diễn viên khác khá đóng bộ này, cuối cùng ra tới phòng bán vé tuyệt đối sẽ không quá

kém, chỉ là luyện tiếc cái kịch bản này.” Thẩm Miên nói, dùng chìa khóa mở một ngăn kéo phía dưới, lấy ra một sách kịch bản.

Kịch bản trang giấy đã ố vàng, vừa thấy chính là bị người ta lật đi lật lại xem qua rất nhiều lần.

Ninh Tịch nhận lấy kịch bản, trước nhìn bản tóm tắt.

Sau khi xem xong, cuối cùng là minh bạch vừa rồi Thẩm có những hành động kỳ quái như ban nãy là vì chủ đề này, “Nữ giả nam trang?”

--- O ---

Chương 811: Họp Tác Vui Vẻ

“Đúng, Shakespeare «Đêm thứ mười hai» xem qua chưa?” Thẩm Miên hỏi.

Ninh Tịch con người sáng ngời, lập tức gật gật đầu, “Xem qua.”

Shakespeare là một bộ phim kinh điển, đó cũng là bộ phim mà Ninh Tịch yêu thích nhất.

Nội dung chính là hai anh em sinh đôi, rồi xảy ra chuyện rồi thất lạc, ai cũng đều cho rằng đối phương đã chết.

Người em gái sau đó thay anh trai giả nam trang thành người hầu của một quan tước, hơn nữa còn đem lòng yêu vị công tước đó, nhưng hẳn lại đi yêu một tiểu thư khác.

Muội muội giúp quan sai đi cầu hôn vị tiểu thư ấy, nhưng vị tiểu thư kia lại từ chối, đem lòng yêu người em gái đang giả trai kia, cự tuyệt công tước.

Quan trọng là diễn viên chính trong phim rất dũng cảm, nhiệt tình, xen lẫn sự hồn nhiên của cô em gái kia. Cô ấy vẫn luôn lặng lẽ giả nam làm người hầu bên cạnh hắn, yên lặng mà yêu hắn, vì hắn mà giúp hắn theo đuổi người hắn yêu, nhưng lúc nào cũng ám chỉ hắn, chính mình thực sự rất yêu hắn.

Còn nhân vật nữ chính trong phim, vị tiểu thư mà công tước yêu thương, thông minh mỹ mạo, tâm địa thiện lương, quý trọng hữu nghị, vị tha, khí khái cùng hào phóng. Nàng cự tuyệt tình yêu cao quý của công tước, lại nhìn trúng một người hầu thân phận nhỏ bé, giữa phim mọi chuyện sáng tỏ, nữ chính mới kể lại chuyện mình là em gái song sinh của anh trai trước đây cũng là người hầu của công tước rồi dũng cảm bày tỏ lòng mình, chết cũng muốn yêu một lần.

Hai nhân vật chính cuối cùng cũng như ý nguyện, đạt được hạnh phúc cho mình.

Một bộ phim kết thúc rất có hậu.

“Bộ kịch bản này chính là dựa theo Shakespeare [Đêm thứ mười hai] cải biên lại, chỉ là bối cảnh dời từ lịch sử tới hiện đại, cũng phù hợp với khẩu vị của khán giả, nhưng là tôi không muốn nó theo lối phim thần tượng, cho nên,

đôi với vị "em gái song sinh" này yêu cầu." Thẩm miên giải thích nói.

Ninh Tịch gật đầu có vẻ đã hiểu, đồng thời trong lòng cũng dấy lên niềm hy vọng.

Kịch bản này của Thẩm Miên, so với cái trước đây Ninh Tịch thích còn tốt hơn nhiều!

Những kịch bản trước đây, đa số đều chung một loại chủ đề không có mấy tính kịch tính, đối với Minh Tịch đều là nhàm chán giống như nhau. Nhưng đến kịch bản lần này của Thẩm Miên mất cả từ nội dung cho đến Những tình tiết trong kịch bản đều khiến cho nàng đặc biệt yêu thích.

Huống chi là Thẩm Miên đã giữ bộ kịch bản này tận ba năm trời!

Thẩm Miên ngây mà nhìn cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ rõ ràng chỉ mới 30 tuổi đầu vậy mà nhìn nét mặt hần giống như đã già đến tang thương, vẻ mặt thỏa mãn giống như người già đã hoàn thành hết mọi mong ước trong đời.

Thẩm Miên nhẹ nhàng mở miệng nói: "Tại thời điểm lúc mới vào nghề, một thân đầy nhiệt huyết vì nghệ thuật, vì mộng tưởng... Chính là hiện tại... cô biết hiện tại tất cả mọi người đóng phim điện ảnh là như thế nào sao? Quyết định một thứ gì đó không phải đạo diễn, không phải biên kịch, mà là nhà đầu. Đạo diễn không phải sáng tác giả, nhiều nhất chỉ là một con rối, chỉ là người làm công, nghệ thuật ư? Tất cả đều là chó má.

Nghe Thẩm Miên nói tâm sự Ninh Tịch cũng không biết nên trả lời thế nào. Hiện thực của ngành điện ảnh là như thế. Đồng tiền chính là vua, thực lực bản thân chỉ là thứ yếu.

Cuối cùng một đạo diễn thiên tài như Thẩm Miên còn phải làm theo cái quy ước ngầm này sao? chỉ là trong nội tâm của Thẩm Miên vẫn là không cam lòng đi!

Ninh Tịch có một số việc ta trước tiên muốn cùng người nói rõ rằng bộ phim này ta sẽ độc lập quay chụp, không tiếp nhận bất cứ nhà đầu tư nào, cho nên, thù lao đóng phim sẽ không quá cao".

Hơn nữa, tất cả diễn viên trong phim, toàn bộ đều dùng người mới, cho nên, sẽ rất nguy hiểm, nguy cơ bị phế rất lớn. Thậm chí danh tiếng cô tích lũy được trong phim "Thiên Hạ" cũng sẽ bị phế bỏ. Vì thế, cô cần suy nghĩ cho kỹ." Thẩm Miên nói, đáy mắt lộ ra một tia khẩn trương.

Thật vất vả mới gặp được Ninh Tịnh, hắn chuẩn bị đập lời dìm thuyền một lần. Nhưng là hắn lại không có quyền yêu cầu người khác cùng điên với hắn.

--- O ---

Chương 812: Xuất Phát Mới

Ninh Tịch nghe vậy, nhoẻn miệng cười, đứng lên, đưa thẳng cánh tay vươn đến hướng Thẩm Miên, ánh mắt trong suốt mà sáng ngời: "Thẩm đạo diễn người đánh cược mười năm làm đạo diễn, tôi cùng lắm chỉ là một bộ Thiên Hạ, thế nào cũng là ta lời, hơn nữa, nói thực ra cái kịch bản này tôi cũng thích lâu rồi. Cho nên, không cần suy nghĩ nữa, Thẩm đạo, hợp tác vui vẻ"

Sắc mặt Thẩm Miên ngẩn ra, ngay sau đó rung động mà vươn tay nắm lấy nữ nhân trước mặt: "Hợp tác vui vẻ!"

Nguyên nhân chính là ở sâu trong nội tâm Thẩm Miên trước sau đều không tắt mộng tưởng. Cho nên hẳn mới xem chắc bộ kịch bản này đến vậy, không cho phép nó có chút tì vết.

Dĩ tâm hẳn muốn đuổi kịp đạo diễn Kiều năm đó. Tất cả những phim do ông ta đạo diễn đều nhận được vô số lời khen ngợi, nay hẳn có một cực phẩm như Ninh Tịch trong tay, quyết định sống mái một trận.

Chính là hiện nay ngành điện ảnh thối nát, diễn viên không là đi cửa sau thì là ỷ thế gia tộc, việc làm bản thủ. Ai sẽ vì cái kịch bản này mà thực sự yêu thích?

Hận tình nguyện để cái kịch bản này cả đời ở trong ngăn kéo cũng không muốn đi được đụng nó.

Chính là ở cái xã hội này một thời gian, hẳn cũng đã thỏa hiệp. Mỗi ngày, nhà đầu tư cầm bó lớn tiền vỗ vào mặt hẳn. Nói cho hẳn phải làm thế này, làm thế kia. Nhưng mỗi lần như thế hẳn chỉ im lặng, nội tâm không hề dao động. May thay ông trời có mắt, cố tình cho hẳn gặp được Ninh Tịch, thấy được cuộc đời của hẳn vẫn còn hy vọng

Thẩm Miên trầm ngâm một lúc, sau đó sắc mặt nghiêm túc mà mở miệng nói: "Có lẽ tôi nên mời Giang Mục Dĩ ăn một bữa cơm. Nếu không phải nhờ hẳn tôi cũng sẽ không gặp được cô."

"À, cái lý do này thật đúng là không thể phản bác." Ninh Tịch bật cười: "Xem ra tôi cũng đến xem một chút!"

"Cô ngày thường đều là như vậy sao?" Thẩm Miên hỏi đồng thời lại đánh giá Linh Tịch một cái, ngũ quan rõ ràng tinh xảo. Nhưng bất luận là thần thái hay

tướng mạnh đều không có chút yếu đuối nào.

"Cũng không tính là thường xuyên, chỉ có thời điểm nào yêu cầu thì mới hóa trang như vậy".

Trước kia thời điểm ở nước ngoài, Ninh Tịch Thật ra rất thường xuyên giả nam trang, sau này khi về nước mới ít đi, bất quá dù sao cũng đã là thói quen thường xuyên, lâu lâu cũng sẽ làm qua một lần.

"Cô thật tự nhiên, thậm chí làm tôi cảm thấy cô vốn dĩ là như vậy, kỹ thuật vô cùng tốt!" Thẩm Miên tìm tòi nghiên cứu mà đánh giá nàng, "Vốn dĩ, tôi cùng nữ chính trước tiên cần ít nhất một tháng để chuẩn bị một chút. Trong một tháng này, toàn bộ cuộc sống sinh hoạt hàng ngày đều theo nam giới. Hoàn toàn chuẩn bị thật tốt, cô hẳn là không cần. Tôi quan sát như hiện nay, cô cứ thế này mà nhập diễn cũng được rồi."

”

Ninh Tịch kỳ thật mà nói, kỹ thuật diễn đối với nàng thật đúng là vô dụng, cứ như vậy mà mặc trang phục nam giới vào liền biến thành người khác, hoàn toàn tự nhiên.

Bất quá, trong bộ phim này cô cần đóng cả hai loại nhân vật, không chỉ có muốn diễn nữ chính, còn muốn diễn người em song sinh giả nam, cho nên, áp lực vẫn là rất lớn, quả thực yêu cầu cần nghiên cứu nhân vật kỹ một tý.

Bộ phim này còn có mấy ngày nữa thì đóng máy, chờ sau khi chấm dứt tôi sẽ lên kế hoạch tuyển người. Cô có thể thừa cơ hội trong khoảng thời gian này chuẩn bị một chút, có cái gì không hiểu cần tôi trợ giúp thì hãy đến tìm tôi. Nhớ giữ điện thoại thông suốt, khi nào ổn thỏa ta sẽ liên lạc".

“Tốt, tôi đã biết, cảm ơn Thẩm đạo diễn!”

"Còn một việc cuối cùng. Vì để tránh bị quấy nhiễu, lịch trình quay phim lần này hoàn toàn được bảo mật, sẽ không làm bất cứ kế hoạch tuyên truyền nào! Cô có vấn đề gì không

“Không thành vấn đề!”

.....

Thẩm Miên sau khi rời khỏi, Ninh Tịch gấp đến nỗi không chờ nổi mà đem

tin tức này gửi cho Lâm Chi Chi, Lâm Chi Chi cũng là vui mừng, có vẻ hoàn toàn ủng hộ. bảo sẽ mau chóng qua bên kia bàn bạc cụ thể chi tiết việc hợp tác.

Phim mới của Ninh Tịch, cuối cùng cũng được xác định rồi

--- O ---

Chương 813: Lục Tổng Có Đến Không?

Khách sạn lớn, ở một phòng VIP.

Từng nhóm người lớn tụ tập, tình huống cao thủ nhiều như mây. Thiên Hạ, một bộ phim cổ trang có doanh thu phòng vé xếp thứ ba. Dem lại lợi nhuận cực kỳ lớn, chính vì vậy đoàn làm phim cùng nhau tụ tập lại làm một bữa ăn mừng

Ngoại trừ đạo diễn, nhà làm phim, biên kịch, thành viên đội chế tác, Ninh Tuyết Lạc, Triệu Tư Châu, Giang Mục Dã đều có mặt, toàn bộ diễn viên coi như đã đến đủ. Trong một phòng liền có mấy chục người, vô cùng náo nhiệt!

Ninh Tịch tới rồi ngồi xuống dưới cùng mọi người chào hỏi xong, lập tức bị Giang Mục Dã nói nói vừa gọi vào một góc

"Thật không công bằng, Thẩm Miên, tên đạo diễn kia rốt cuộc đem bà đi đâu, làm cái gì?" Giang Mục Dã thẳm vấn Ninh Tịch như phạm nhân, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng.

Linh tịch chùng hấn một cái, "Ông khẩn trương như vậy làm gì, hấn có thể làm gì tôi?"

Ninh Tịch trừng hấn một cái,

"Ta khẩn trương hả? Nếu hấn dám làm gì bà, đảm bảo đầu óc thẳm mỹ hấn có vấn đề rồi"

Ninh Tịch đầu đầy vạch đen: "Ta có đáng lo sợ như vậy sao?"

"Được rồi được rồi. Nói đi, bà cũng tên đó rốt cuộc đi đâu? Rốt cuộc tìm bà làm gì?" Với sự hiểu biết của hấn với Thẩm Miên, nhân phẩm của hấn thế nào Giang Mục Dã biết. Hấn sẽ không phải lại đạo diễn thế này. Chính là buổi chiều hôm đó, hành động của Thẩm Miên quá không bình thường.

À đúng rồi nói đến chuyện này tôi còn phải cảm ơn ông, tôi đã xác định được phim mới rồi" Ninh Tịch nói rồi rót đầy ly rượu

"Thẩm Miên?" Giang Mục Dã nhăn mày hỏi.

"Đúng!"

Kịch bản thế nào?

“ « Tìm người trong mơ» ”

"Trời đất, Ninh Tiểu Tịch là bà ư? Tên kia có thể mang kịch bản dưới đây hòm đưa cho bà!" Giang Mục Dĩ rõ ràng có chút kinh ngạc, "Kịch bản kia lúc trước tôi cũng xem qua, rất hay! Chỉ là hấn nói tìm không được nữ chính thích hợp, vẫn luôn không muốn làm, lần tìm này tìm đến ba năm nay đi..."

Giang Mục Dĩ nhớ lại cốt truyện của kịch bản, tức khắc hiểu Thẩm Miên vì sao lại coi trọng Ninh Tịch.

Nha đầu này đúng là phù hợp!

Bộ kịch bản này thực chẳng khác nào là vì cô mà viết ra.

“Nam chính là ai?” Giang Mục Dĩ lập tức hỏi.

Linh tịch dường như nhìn thấu tâm tư hấn, đáp lời: "Đừng nghĩ nữa, Thẩm đạo diễn đã nói toàn bộ diễn viên đều dùng người mới, ông không thể nào đâu."

Danh mục dĩ tâm đắc một tiếng "Xem ra phẩm miên thật sự coi trọng bà, bộ phim này dù sao bà cũng là nữ chính, nếu nam chính là tôi, hào quang tôi cũng đủ áp đảo nữ chính, cho nên hấn mới có thể dùng người mới a.

Ninh Tịch nghe cảm thấy cũng có lý: "Trừ lần đó ra vứt, bỏ hết tạp chất bắt đầu làm lại một lần. Năm đó đạo diễn Kiều thành danh không phải là dùng toàn người mới ư

Ninh tịch nghe, cảm thấy cũng có đạo lý, “Trừ lần đó ra, hấn hấn là cũng là tương trở lại nguyên trạng, vâng theo bản tâm, vứt bỏ sở hữu tạp chất, từ đầu bắt đầu một lần đi! Năm đó hấn thành danh làm còn không phải là toàn bộ bắt đầu dùng tân nhân sao?”

Thị trường điện ảnh hiện tại có thể so sánh cùng 10 năm trước sao? Năm đó nhân tài xuất hiện vô số, hiện tại bà nhìn lại xem liệu còn mấy người? Tóm lại nguy hiểm rất lớn" Giang Mục Dĩ trầm ngâm

Ninh Tịch nhíu mày: "Tôi thích những việc có tính khiêu chiến

Giang Mục Dĩ đã sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, vồ vồ bả vai nàng:

"Nói tuy rằng nguy hiểm rất lớn, nhưng nếu thành công sẽ có thành tựu không nhỏ đâu! Tóm lại chúc người may mắn!"

"Cám ơn" Ninh Tịch nâng chén, khẽ chạm với Giang Mục Dã.

Mọi người đang cùng nhau nói chuyện phiếm uống rượu, cửa phòng mở ra, nhà làm phim cùng Vương Thái đi đến.

Sau một hồi hàn huyên đạo diễn Quách Khải Tháng vội vàng đi qua, kéo hẳn đến một bên hỏi: " Thế nào, Lục tổng có đến không?"

--- O ---

Chương 814: Bao Lên Sân Khấu

Vương Thái mở miệng trả lời: "Mới vừa gọi điện thoại xác nhận, nhị thiếu nói chờ một lát sẽ tới, còn Lục tiên sinh khoảng khả năng tới không lớn!"

Quách Khải Thăng Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng vẫn gật gật đầu mở miệng nói: "Có thể mời nhị thiếu đến đã là tốt rồi, Lục tổng kia như vậy sao có thể tới nơi yến tiệc nho nhỏ này."

Năm ngàn vạn đầu tư đối với bọn họ là con số lớn, nhưng đối với Lục Đình Kiêu mà nói chỉ là chín trâu mất một sợi lông, thậm chí nếu không nhắc, sợ hẳn đã quên là có chuyện này.

"Quách đạo diễn đang nói tới ai vậy?" Ở một cái ghế phía trong, có người tò mò hỏi.

"Còn có thể là ai, chính là nhà đầu tư!"

"Ninh gia sao?"

"Cái gì mà ninh gia chứ, anh lại uống nhiều rượu phải không? Bởi vì sự việc lần trước của Ninh Tuyết Lạc, Ninh gia liền rút vốn đầu tư về. Sau lại là công ty giải trí Thịnh Thế của Lục Cảnh Lễ đầu tư năm ngàn vạn, tiếp đó tập đoàn Lục Thị lại đầu tư thêm 5 ngàn vạn nữa. Bộ phim này mới được tiếp tục diễn đó."

"Ha ha, nhìn đầu óc tôi này, hiện tại 'Thiên Hạ' ăn khách như vậy nhà đầu tư khẳng định kiếm lời không ít. Ninh Gia khẳng định tiệc đến đứt ruột đi!"

Còn không phải là lúc trước dùng tiền tạo áp lực cho đoàn làm phim. Uy hiếp chúng ta sao? Kết quả bây giờ lại khen ngược, bát nước hắt đi đâu thể thu lại nữa."

.....

Nghe những người xung quanh nghị luận, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc rõ ràng có chút khó coi.

Nếu không phải bởi vì Ninh Tịch lên giường với tên đại gia nào đó, kêu hẳn đầu tư một món tiền kếch xù thì bộ phim này chẳng phải là của Ninh Gia sao? Đến lúc đó nàng ở công ty cũng như ở trong nhà địa vị lại cao thêm một

bạc.

Chỉ là hiện tại sự việc diễn ra vô cùng tệ, truyền thông cùng internet, vai chính như nàng còn có phần bị áp đảo vai phụ nhưng liên tịch cũng được cạnh tranh với chính mình

Chính là hiện tại đâu, cái gì cũng chưa rơi xuống, tuyên truyền thời điểm nàng cái này vai chính còn muốn nơi chốn bị áp, nơi chốn đều phải mang theo ninh tịch cái này nữ xứng, tùy ý nàng cộ chính mình nhiệt độ!

“Khụ, tuyệt lạc, kỳ thật chúng ta cũng không mệt, người như vậy tưởng a, bọn họ hoa gấp đôi tiền, kết quả phủng còn không phải người sao?” Thường Lị liếc mắt một cái nhìn ra ninh tuyệt lạc không vui, vội vàng trấn an nói.

Câu nói này nếu là trước kia Ninh Tuyệt Lạc còn sẽ nghe một chút, hiện tại lại là nghe được một câu nhưc ta, “Cái gì mà có lợi, bọn họ rõ ràng là mượn nhân khí của ta mà nổi tiếng, nhất là ả họ Ninh đó!”

Thường Lị thâm nghĩ, [cô không phải họ Ninh hay sao, hừ...]

Ngay từ đầu "Thiên Hạ" xác thực Ninh Tuyệt Lạc là nữ chính được chú ý nhất. Chỉ là theo diễn phim điện ảnh thời gian càng lâu, Ninh Tịch càng nổi bật hơn. Kể cả là trên mạng vẫn là chuyên nghiệp, nhà bình luận đối với nàng đều có đánh giá vô cùng cao, thậm chí có người nói trong bộ phim này Ninh Tịch mới chính là nữ chính!

Hơn nữa, Ninh Tịch hiện giờ vô luận là nghệ sĩ Thịnh Thế dưới chướng của Lục Cảnh Lễ, hay là quan hệ với Giang Mục Dĩ đều tốt như vậy, sự nghiệp vô cùng thăng hoa. Nàng làm sao nuốt trôi được sự ưu ái này!

Thường Lị sắc mặt nhẫn nại, nghĩ thâm chính người diễn không bằng người, làm nữ chính còn không áp chế nổi Ninh Tịch có thể trách người khác sao?

"Đúng rồi, bộ phim của đạo diễn Chu kia tôi đã giúp cô thương lượng, cũng không sai biệt lắm. Cuối tuần này là có thể đến." Thường Lị đem đề tài chuyển thành cái khác.

Sắc mặt Ninh Tuyệt Lạc lúc này mới hòa hoãn xuống một một tý.

Rượu quá ba tuần, cửa chính đột nhiên bị người đẩy ra ——

“Ha, náo nhiệt như vậy!”

Người tới một thân mặc tây trang màu lam tao nhã, mái tóc rối bời, một đôi mắt đào hoa, giống như đang phóng điện, thời điểm hấn cười lộ lên, quả thực rất đẹp, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

"Ai nha, nhị thiếu tới, mau, mau vào đây ngồi nhà làm phim cùng đạo diễn dẫn đầu đi lên đón tiếp qua là xem của Thịnh Thế Lục Cảnh lễ so với trên báo còn muốn đẹp hơn, nhị thiếu nếu như tiến vào thế giới giải trí những nam nhân khác còn chỗ đứng ư?"

"Thật hâm mộ nhân viên của Thịnh Thế mỗi ngày đều có thể chiêm ngưỡng vẻ mặt của anh ấy, haizzz..."

--- O ---

Chương 815: Hồng Mắt Chó Của Ta Rồi

Các cô nương ở một góc la hét chói tai, Lục Cảnh Lễ nghe thấy liền cười ha hả mà quay mặt về hướng đó, không ngại trên môi nở một nụ cười thật hấp dẫn và sáng lạng...

Các cô nương thấy Lục Cảnh Lễ quay mặt về hướng này, lại còn cười vui vẻ lập tức mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch.

“Mọi người thấy Lục nhị thật đẹp trai a, một chút xấu xa đều không có.

“Quan trọng nhất chính là khí chất nam nhân nha, dù có đứng cạnh Giang Mục Dã đại minh tinh cũng không có bị hạ bệ”

“Lục Cảnh Lễ dù sao cũng là tổng giám đốc công ty Thịnh Thế giải trí, sau khi đi vào phòng, rất tự nhiên mà ngồi vào giữa Ninh Tịch và Giang Mục Dã.

Mọi người nhìn thấy thế đều là nhất nhất im lặng, tự nhiên cũng không ai có ý kiến gì, chỉ là ai nấy đều nhàn nhạt có chút hâm mộ.

Ở trước mặt Lục Cảnh Lễ, thân phận Ninh Tuyết Lạc thật sự có chút xấu hổ! Tùy ý hàn huyên cùng mọi người mấy câu, cũng không có ai để ý đến nàng. Lúc sau cũng không nói chuyện nữa, chỉ có thể nhìn tất cả mọi người đang phóng ánh mắt cực kỳ hâm mộ về phía Ninh Tịch.

Ninh tịch vô ngữ mà nhìn hai người nam nhân bên cạnh là Giang Mục Dã và Lục Cảnh Lễ, cùng tất cả mọi người, ai ai cũng hâm mộ nhìn nàng, ngược lại trong miệng hạ giọng nói: “Lục nhị, bên kia nhiều chỗ như vậy sao người không ngồi, hay người đến ngồi bên cạnh Giang Mục Dã đi!”

Lục Cảnh Lễ trực tiếp gác hai chân. “Tôi không muốn, tôi cứ thích ngồi giữa hai người các cô!”

Ninh tịch: “.....” Con hàng này, có phải hay không lại muốn ăn đòn rồi?

“Đúng rồi, mới vừa rồi ta nghe sản xuất Vương nói cũng mời Lục Đình Kiêu, anh ấy đêm nay có tới không?” Ninh Tịch thuận miệng hỏi một câu.

Lục Cảnh Lễ môi nhấp nhấp ngậm rượu, ánh mắt đảo hoa hương lên ánh đèn sáng quắc, ngón tay khẽ động, vẻ mặt thú vị cùng gian ác: “Cô cậu xin tôi,

tôi sẽ nói cho cô biết!”

Ninh Tịch khước miệng nhếch lên, “Ý cậu muốn cùng tôi thừa nước đục thả câu?”

Nói xong, Ninh Tịch trực tiếp lấy điện thoại di động ra, tìm số di động của Lục Đình Kiêu gửi một tin nhắn: [Lục boss, “Thiên Hạ” tổ chức yến tiệc ăn mừng, anh có đến không?]

Gương mặt Lục Cảnh Lễ vừa rồi đang đắc ý lập tức trở thành đen xì, u ám đầy mặt: “Này, người phạm quy, ai lại đi chơi như vậy...”

Ninh Tịch trừng mắt hấn một cái, “Có quy định như vậy sao, Ta cứ thích chơi như vậy làm sao?”

Rất nhanh, Lục Đình Kiêu trả lời nàng: “Xem tình huống, bên này cũng có một bữa tiệc”

Ninh Tịch chòng măt xoay chuyển, hí hí măt lại: “Vậ đượ, uống ít rượu nha, Còn nữa, không đượ để ý mĩ nhân nào đó, nhìn một cái cũng không đượ!”

[Sẽ không, cũng chưa có mĩ nhân nào!] Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch lập tức che lại.

Phát hiện tại thời điểm nhắn tin, Giang Mục Dã cùng Lục Cảnh Lễ ở bên kia đang nhìn lên, thấy đượ tin nhắn này của Lục Đình Kiêu cũng sắp bị sặc rồi.

Giang Mục Dã: “Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ..... Ta nói!”

Lục Cảnh Lễ: “Ai da, hồng măt chó của ta rồi!!!”

Ninh Tịch thấy thế lập tức cảnh giác thu hồi di động, hai tên này rảnh rồi không có việc gì làm, lại đi nhìn lên tin nhắn của nàng!

Liền đi đến một cái ghé khác, bên này không có người, không lo bị Giang Mục Dã với Lục Cảnh Lễ nhìn lên.

Trong phòng lúc này có mấy người pha chế rượu đem đến đây mấy bình rượu ngon!

Vương Thái Có chút kỳ quái, tiến lên hỏi: “Chúng ta không gọi lại rượu này mà.”

“Là một vị tiên sinh họ Tô bảo đem đến, chi phí cũng tính bên đó rồi!”
Người phục vụ khách khí trả lời.

“Ồ...”

Vừa nghe họ Tô, tất cả mọi người đều hiểu là ai.

Chỉ cần có Ninh Tuyết Lạc, Tô Diễm đều tắt hết sức lực mà chiều nàng, thật không hổ danh là sóai ca của làng giải trí!

--- O ---

Chương 816: Mạo Hiểm Nói Lời Thật Lòng

“Nhìn xem! Ba bình rượu này giá phải có mấy chục vạn đi?”

“Ai ai ai, ta xem như hiểu rồi, nữ nhân ganh đua như thế nào, đều không bằng có một người chồng tốt!”

.....

Ninh Tuyết Lạc vốn dĩ đêm nay tâm tình tối tăm tới cực hạn rồi, lúc này nghe mọi người khen tặng cùng chế nhạo, sắc mặt rất cuộc lại hồng nhuận lên.

Tô Diễm, không thể nghi ngờ, đó chính là người nàng đặc ý nhất đời này!

Một lát sau, Tô Diễm đang ở phòng kế bên liền đi qua bên này cùng mọi phía người chào hỏi, sau đó từ chối những lời mời mà đi về phía Ninh Tuyết Lạc.

Liền thấy Lục Cảnh Lễ cùng đang ở đây, nổi hứng kết giao, vì thế liền dừng lại, đi qua cùng Lục Cảnh Lễ hàn huyên vài câu. Lục Cảnh Lễ vì phép tắc cũng đổi lại vài câu, sau đó đem người đuổi đi rồi.

Ngay sau đó, chông cằm, nhìn hai người bên kia đang tùm tùm cười ngọt ngào, tâm tắc tấp lưởi, đôi ninh tịch nói, “Vốn đang muốn hỏi cô có thể bị kích thích hay không, bất quá, cô hiện tại đã có viên kim cương lớn rồi...!”

Quả nhiên, Ninh Tịch liếc một cái cũng không thèm, từ đầu đến cuối đều cúi đầu nhấn tin với Lục Đình Kiêu.

Lục cảnh lễ lắc đầu than thở, nhìn chung quanh tất cả đều là một lũ ngược cầu, không nhìn được biểu tình, bắt đầu tính chuyện xấu, “Ai, mọi người chỉ đơn giản hát hò, uống rượu thì thực là nhàm chán nha, không có tí hứng thú nào. Chi bằng lại đây chơi trò chơi với ta!”

Nếu là Lục Cảnh Lễ nói ra, đại đa số mọi người đều ủng hộ nhiệt tình, sôi nổi phụ họa thêm.

“Được đó được đó!”

“Nhưng là chơi cái gì đây?”

“Đúng vậy, Lục thiếu có trò chơi gì mới hay hay sao?!”

Lục Cảnh Lễ cười hắc hắc, “Trò chơi không mới, chơi tốt là được, “Đại mạo hiểm nói lời thật lòng đi!”

Ninh tịch: “.....”

Như thế nào lại là đại mạo hiểm nói lời thật lòng? Không thể đổi thứ khác sao?

Lần trước party tại biệt thự của hắn có chơi một lần, lúc sau, nàng đều sắp bị chuốc đến say mềm!

Bất quá, làm party mời nhiều người. vô cùng thích loại trò chơi có tính kịch tính này, Lục Cảnh Lễ đề nghị vẫn lập tức được mọi người tán đồng.

Đến nỗi quy tắc trò chơi, rất đơn giản, bốc được quẻ lớn thì thắng, bốc được quẻ bé thì thua, người thua có thể tùy ý lựa chọn hoặc là nói lời thật lòng, hoặc là chọn đại mạo hiểm, nếu không muốn nói thật ra hoặc chọn đại mạo hiểm thất bại, sẽ bị phạt ba ly rượu.

Thực mau, trò chơi bắt đầu.

Ngay từ đầu mọi người còn có chút rụt rè, đến một lúc sau mới vô cùng náo nhiệt “Vài tuổi cùng nữ sinh hôn môi”, “Trong máy tính có bao nhiêu bộ phim”, “Quan hệ thời gian được bao nhiêu lâu” các loại câu hỏi ùn ùn không hết.

“Ninh Tịch, nói thật hay là đại mạo hiểm?” Một thành viên trong đoàn làm phim bốc được quẻ đại liền không có ý tốt mà hỏi...

Ninh Tịch vài lần trước vận khí cũng không tệ lắm, cũng chưa bốc phải quẻ bé, chơi một lúc sau, rốt cuộc cũng bất hạnh trúng chiêu.

Ninh tịch: “Đại mạo hiểm đi!” Trường hợp như vậy, nói thật e rằng sẽ nguy hiểm hơn, chi bằng chọn đại mạo hiểm!

“Như vậy, vậy cô đi tìm người có quẻ Hồng Đào A xin anh ấy một cái hôn, nếu bị cự tuyệt, liền coi là mạo hiểm thất bại nha!”

Hiện trường nghe vậy đều là một trận ồn ào, “Uy uy uy, cái này cũng quá đơn giản đi! Chẳng lẽ còn sẽ có nam nhân cự tuyệt Ninh đại mỹ nữ xin hôn sao?”

“Đúng thế đúng thế!”

“Hồng Đào A đâu? Vị nam nhân nào may mắn! Mau ra đây đi!”

.....

Kết quả, một lát sau, trên sô pha truyền đến một tiếng ho nhẹ, “Là ta.”

Người nói chuyện, là Tô Diễm.

A nha.....

Như thế nào lại là Tô Diễm.....

Mọi người lập tức đều tròn tròn mắt, đồng thời lại có chút hưng phấn, tuy rằng bạn gái Tô Diễm là Ninh Tuyết Lạc đang ở đây, chính là đối mặt với Ninh Tịch một đại mỹ nhân như vậy, lại chỉ là trò chơi mà thôi, Tô Diễm hẳn..... Sẽ đồng ý sao?

Giang mục đã mảy mỉu lại, Lục Cảnh Lễ vẻ mặt cảnh giác cùng tâm trạng hoảng hốt, chết ta rồi!

Đại mạo hiểm nói lời thật lòng chính là hẳn nói ra, nếu như anh trai hẳn biết, hẳn chính là chết chắc rồi a!

“Uy tô diễm, cậu rốt cuộc có đồng ý hay không a?” Lúc này tất cả, không ít người đều uống nhiều quá, có người nhiều chuyện ở một bên ồn ào nói.

--- O ---

Chương 817: Xin Một Cái Hôn

“Ha ha ha..... Các ngươi thật là bạn gái của Tô Diễm còn ở nơi này đây! Sao có thể đồng ý a!”

“Cũng không nhất định đâu! Dù gì cũng chỉ là trò chơi mà thôi sao, Tuyết Lạc hào phóng như vậy, khẳng định sẽ không để ý, phải không Tuyết Lạc?”

.....

Dưới sự thúc giục của mọi người, Ninh Tuyết Lạc liếc mắt nhìn Ninh Tịch đang ngồi một góc, lại nhìn Tô Diễm thần sắc bối rối đang đứng bên cạnh, một bộ nhàn nhạt nói, “Chỉ là trò chơi mà thôi, ta đương nhiên không thèm để ý, tất cả để cho Tô Diễm anh ấy quyết định đi!”

“Nha Nha, ta đã nói mà! Tô Diễm cậu cũng hạnh phúc quá đi! Có bạn gái săn sóc như vậy!”

Tô Diễm nhìn Ninh Tịch đang ngồi trong góc, một lát sau, lộ ra biểu tình khó xử, “Xin lỗi.”

Ninh tịch hơi hơi nhún vai, sạch sẽ lau loát mà đem ba ly rượu trên bàn tất đem lên, tất cả đều uống xuống.

Một bên Lục Cảnh Lễ muốn ngăn cản đều không kịp.

Mẹ nó, xong đời...

Hiện trường tức khắc một mảnh ồn ào cùng thốn thức, “Mẹ nó, thế mà lại từ chối!”

“Ta sớm biết Tô Diễm sẽ không đáp ứng! Trong lòng sớm tôi chỉ có Tuyết Lạc, nữ nhân khác trong mắt cậu ấy chỉ là mây bay thôi!”

Một diễn viên ghen ghét với Ninh Tịch bày ra vẻ vui sướng khi người gặp họa mà khe khẽ nói nhỏ, “Không phải lớn lên xinh đẹp một chút sao, thật đúng là cho rằng mọi nam nhân đều muốn quỳ gối trước váy cô ta chắc! Lần này ném mùi thật bại! Haha, quá buồn cười đi!”

“Ninh Tịch loại bình hoa này, cũng chỉ có tý sắc đẹp vẻ bề ngoài chứ bên trong là một đồng thối nát hay sao? Tô công tử ngồi ngồi như vậy, làm sao đi thích cái loại bình hoa như này! Dù Ninh Tuyết Lạc không ở đây, tôi xem

câu ấy cũng sẽ không đáp ứng đi! Cùng loại người như Ninh Tịch có quan hệ, chẳng phải là tự hạ thân phận!”

.....

Một bên, Ninh Tuyết Lạc nhìn Tô Diễm, vẻ mặt cảm động, nhẹ giọng nói, “Em nói này... Diễm ca ca, kỳ thật anh không cần như vậy..... Em biết chỉ là trò chơi, sẽ không để ý đâu!”

Tô Diễm dư quang ánh mắt vẫn đang nhìn Ninh Tịch đờ chán phía bên kia, tuy rằng sắc mặt có chút áy náy, bất quá, vẫn là kiên định nói, “Anh tuy rằng vẫn luôn coi Ninh Tịch như em gái, muốn chiều cô nàng, nhưng là loại chuyện như này, khẳng định là sẽ không làm. Cho dù em đồng ý, anh cũng không muốn có sự hiểu lầm đâu.”

“Diễm ca ca.....”

Kế tiếp, Ninh Tuyết Lạc bốc phải quẻ bé một lần.

Ninh Tuyết Lạc liền chọn đại mạo hiểm, sau đó bị người hiểu chuyện yêu cầu nàng tùy ý chọn một nam nhân hôn môi.

Kết quả không cần hỏi, Ninh Tuyết Lạc đương nhiên sẽ chọn Tô Diễm.

Vì thế, hiện trường một đôi tuấn nam mỹ nữ hôn môi nồng nhiệt, lại bị mọi người cùng nhau trêu ghẹo một phen...

Hai nhân vật chính duy trì nụ hôn khoảng vài giây thì tách ra, Ninh Tuyết Lạc vẻ mặt đỏ hồng cười hạnh phúc lắm!

Lượt tiếp theo, Ninh Tịch lại bốc phải một quẻ bé.

Bốc được quẻ lớn chính là một nữ nhân đã uống đến say mềm, đọc từng chữ không rõ ràng mà hỏi, “Ninh Tịch, nói thật hay đại mạo hiểm?”

Vừa rồi ba ly rượu xuống bụng, uống đến quá nhanh quá cấp, Ninh Tinh đã nâng nâng, vốn dĩ chuẩn bị nói thật, kết quả, ba chữ thật lòng đến bên miệng, thế nào lại nói ra: “Đại mạo hiểm”.....

Lúc này lời đã nói ra, sửa lại cũng không kịp nữa rồi.

Cô gái say mềm kia lập tức cười hì hì mở miệng nói, “Ai nha, uống nhiều

rồi, không biết cô có thể làm được gì đây, không bằng làm như lần trước đi!
Bất quá, vì tránh cho xấu hổ, tôi không muốn chọn người trong phòng nữa,
chờ lát nữa người đầu tiên từ bên ngoài tiến vào, cô đến xin hắt một nụ hôn
đi!”

--- O ---

Chương 818: Chết Không Có Chỗ Chôn

“A đúng rồi, bổ sung một chút, đồng tính không được, nhất định phải khác giới nha!” Cô gái say mềm lại bổ sung một câu.

Mọi người vừa nghe, càng thêm hưng phấn, “Liệu người tiến vào có thể là một tên ăn xin hay không?”

“Ha ha ha sẽ không như vậy xui xẻo chứ...”

.....

Ninh Tịch đã không biết nên làm như thế nào nữa.

Tuyển người trong phòng sẽ xấu hổ, chẳng lẽ lát nữa một người xa lạ tiến vào sẽ không xấu hổ sao?

Bất quá, không có biện pháp, quy tắc trò chơi như thế, cũng chỉ có thể tiếp tục.

Lúc này, mọi người trong phòng tuy rằng tiếp tục chơi, bất quá đại đa số tâm tư hiển nhiên đều đã đặt vào chuyện lát nữa ai sẽ tiến vào.

Thời gian này khách sạn náo nhiệt nhất, các phòng thường xuyên có người đi nhâm, hoặc là uống say, vừa rồi cũng đã vào được vài người.

Bất quá, lần này lại không biết vì sao, chậm chạp không ai tiến vào, ngay cả người phục vụ cũng không có.

“Vượt qua mười phút cũng chưa có người tiến vào, chuyện này liền bỏ đi?” Cuối cùng, có người đề nghị nói.

“Như vậy sao được, vượt qua mười phút cũng chưa người tiến vào nói, vậy chúng ta chọn một người trong phòng này đi!”

“Được, ý này không tồi!” Cô gái say mềm vừa bốc được quẻ lớn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý,

“Đương nhiê, chọn người trong phòng, cũng cần phải chọn khác phái ha!”

.....

Mắt thấy mười phút dần trôi qua, xem ra là phải chọn một người trong phòng rồi, ánh mắt Ninh Tịch bắt đầu quét một lượt...

Nếu là tùy tiện chọn ai đều có thể, vậy thì dễ rồi, nhưng là có tình yêu cầu, nhất định phải là khác phái.....

Bắt nàng chọn, thà rằng cứ đợi một người tiếp theo tiến vào phòng đi!

Rốt cuộc phải làm sao??

Đạo diễn, nhà làm phim? Những người này thân phận hẳn cảm kháng định là không được!

Lục Cảnh Lễ, Giang Mục Dĩ..... Càng là không thể!

Tô Diễn, không cần phải nói.....

Ninh Tịch xem xét một vòng, đến cuối cùng, vẫn không thể tìm ra một người thích hợp!

Đầu đau quá...

Phát hiện tâm mắt Ninh Tịch đang tìm kiếm, các quý ông đang ngồi phần lớn đều đã bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

“Ha ha ha không biết đêm nay ai có thể có cái vinh hạnh này, được Ninh đại mỹ nữ lựa chọn đây?”

“Ta đánh cược Giang Mục Dĩ! Ta đã sớm cảm thấy này không bình thường đi!”

“Tại sao không phải Lục Cảnh Lễ? Đây chính là cơ hội tốt nhất a!”

“Có thể là Tô Diễn hay không? Tô Diễn vừa rồi làm mất mặt đại mỹ nhân như vậy, nói không chừng nàng không cam lòng lại hỏi một lần nữa đó?”

“Còn có chúng nam chính Triệu Tư Châu nữa!”

.....

Mọi người trong phòng nghị luận càng ngày càng nhiều, cơ hồ tất cả mọi người đều đoán một người, đầu óc Ninh Tịch sắp phát điên.

Cô gái kia nhìn mắt di động, “Ninh Tịch, mười phút sắp tới rồi, vẫn là không có ai vào, bằng không, cô chọn một người ở trong phòng đi!”

Trong một góc, Giang Mục Dã bĩu môi nhỏ giọng lảm bảm nói, “Bằng không ta liền ủy khuất một chút đi.....”

Kỳ thật, hắn cũng chỉ là thuận miệng mà nói, hắn biết Ninh Tịch không muốn có tai tiếng cùng với hắn, khẳng định sẽ không tuyển hắn, chỉ là tuyển những người khác không phải chân chính bị người ta chiếm tiện nghi sao! Còn không bằng tuyển hắn đi!

Lục Cảnh Lễ trừng mắt liếc Giang Mục Dã một cái, ngay sau đó nhìn đồng hồ thời gian sắp đến, “Gấp cái gì, không phải còn một phút đồng hồ nữa sao!”

Giờ này khắc này, Lục Cảnh Lễ nhìn như bình tĩnh, nhưng mà nội tâm kỳ thật đã sắp hỏng mất rồi, xong rồi xong rồi! Thượng đế phù hộ con đi mà!!

Nếu bắt Ninh Tịch phải hôn người khác, hắn hôm nay tuyệt đối chết ở chỗ này! Chết không có chỗ chôn!

--- O ---

Chương 819: Đại Ca! Tới Quá Đúng Lúc Đi

“Thời gian chưa tới sao? Ta có tính giờ nè...” Cô gái kia mắt nhìn di động, “Ha, chưa có tới thật, còn có mười giây.....Chín giây..... Tám giây.....”

Ninh Tịch ôm lấy đầu, “Cái kia, cái kia...”

Ta nhận thua!

Vậy đi, nàng trực tiếp nhận thua uống rượu còn không được sao?

Chỉ là hai chữ nhận thua của Ninh Tịch, còn không có kịp nói ra, cánh cửa kim loại trong phòng, đột nhiên từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra.....

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên cửa chính kia, trong ánh mắt tràn sự tò mò...

Ha, rốt cuộc là ai sẽ vào phòng đây!

Khách hàng đi nhầm? Nam nhân uống say? Người phục vụ? Hay là thành viên của đoàn làm phim khoan thai tới muộn?

Đầu tiên là thấy được thấy được những ngón tay thon dài trên cánh cửa, tầm mắt theo ngón tay hướng về phía trước, là một bộ vet sang trọng cùng xa hoa, cổ áo thắt cà vạt..... Cuối cùng, rốt cuộc thấy rõ mặt nam nhân kia...

Ngũ quan rõ ràng, chán rộng, mũi phẳng, khóe môi căng chặt, thân cao mét chín, dáng dấp vô cùng anh tuấn, anh tuấn tới dọa người.

Ánh sáng trong phòng yếu ớt cùng hỗn độn, nam nhân này như một trận băng tuyết ập tới, ánh mắt mát lạnh, khí chất cô lãnh, lẳng lẳng mà đứng ở nơi đó, ánh mắt khẽ nhúc nhích, đảo qua mọi người, chỉ là ánh mắt quét qua, liền có thể làm người đối diện trong lòng dâng lên một cỗ sợ hãi cùng áp bức không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

Đó là vị nam nhân nào lại có khí thế bức người như vậy.

Nhìn người ở cửa tiến vào, Ninh Tịch chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác.....

BOSS đại nhân???

Trong phút chốc, tất cả mọi người trong phòng đều ngây ngẩn cả người. Người nam nhân này là..... Ai?

Quách Khải Thăng cùng Vương thái vẫn là nhận thức trước tiên, chỉ là bởi vì không nghĩ tới hẳn sẽ đến, quá mức kinh ngạc cũng ngây ngẩn cả người.

“Anh trai...” Lục Cảnh Lễ đang cầu nguyện bên kia thấy người đến ở cửa, thiếu chút nữa vui mừng quá mà khóc.

Thật là! Tới quá đúng lúc đi!

Tốt quá tốt quá, mạng nhỏ được bảo vệ rồi!

Giang Mục Dĩ thần sắc sừng sốt, đáy mắt xẹt qua một tia ảm đạm, bất quá, sắc mặt cũng giãn ra vài phần.

Như vậy..... Ninh Tịch cũng không khó xử nữa.....

Tất cả mọi người đang ngây ngốc đắm chìm trong khí thế của người nam nhân này, nghe được một tiếng này của Lục Cảnh Lễ “ANH TRAI”, tất cả đều đột nhiên bừng tỉnh dậy.

Cái gì?

Anh trai?

Lục Cảnh Lễ vừa kêu nam nhân kia là gì?

Người này là anh trai Lục Cảnh Lễ? Vậy chẳng phải là..... Tổng tài tập đoàn Lục Thị, Lục Đình Kiêu?!

Đạo diễn bọn họ hình như đêm nay cũng mời ngài ấy lại đây, nhưng là không chẳng phải bảo sẽ không đến sao?

“Anh, anh đến rồi! Mau tiến vào!” Lục Cảnh Lễ chạy nhanh từng bước qua đó, đón tiếp Lục Đình Kiêu vào phòng.

Đạo diễn cùng nhà làm phim tất cả cũng đều phản ứng thật nhanh, kinh sợ chạy nhanh lên đón tiếp, “Lục tiên sinh, ngài bận rộn như vậy, thật không nghĩ tới ngài đêm nay sẽ đến!”

“Thật là quá vinh hạnh! Mau mời vào, mời vào!”

Trời ạ! Thật đúng là Lục Đình Kiêu!

Bất quá cũng là khó trách, trừ lục đình kiêu, còn ai vào đây có thể có cái khí chất như vậy...

Cái người đầu tiên tiến vào thế nhưng lại là Lục Đình Kiêu.....

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nhìn nhau, thần sắc khó tránh khỏi đều có chút quý dị.

Cái này Ninh Tịch..... Chẳng phải cũng quá xui xẻo đi!

Lần thứ nhất là Tô Diễm, lần thứ hai càng thảm hại hơn, thế nhưng lại là Lục Đình Kiêu!

Kết quả này không cần hỏi đã biết, khẳng định là bị đối phương thẳng thắn cự tuyệt đi! Làm không tốt còn sẽ bởi vì chuyện này cho rằng cô cố ý làm quen, tạo thành ác cảm cũng không chừng...

Mà để lại ấn tượng xấu với Lục Đình Kiêu, điều này không ai dám nghĩ tiếp!

--- O ---

Chương 820: Lục Đình Kiêu Chủ Động Hôn Ninh Tịch

Phải biết rằng, Lục Đình Kiêu từ trước đến nay không gần nữ sắc, ghét nhất chính là những nữ nhân khác xúm đến làm quen.

Đối với nữ nhân như vậy, không quản có phải mỹ nữ hay không, đều là không lưu lại cho đối phương ít mặt mũi nào!

Nhưng là cơ hội tiếp cận Lục Đình Kiêu tốt như vậy, dù biết có bị từ chối, thì có nữ nhân nào chịu từ bỏ?

Ninh Tuyết Lạc con người hiện lên một tia giao hoạt, không khỏi mong đợi...

Đêm nay, mặt mũi Ninh Tịch nhất định ném đi rồi!

“Ninh Tịch, cô mau đi a!” Trong một góc, có người hung phấn mà nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Tiếp theo, Ninh Tịch đã bị mấy người ồn ào đẩy đến trước mặt Lục Đình Kiêu.

Nghe nói như thế, nhận thấy được tất cả mọi người có hành động không đúng, ánh mắt Lục Đình Kiêu xẹt qua người Ninh Tịch, “Có chuyện gì?”

Ninh Tịch rõ ràng vừa uống rượu xong, hai má đỏ ửng, ánh mắt thoạt nhìn cũng có chút không tỉnh táo, Lục Đình Kiêu không khỏi nhăn mày.

Đạo diễn Quách Khải Thăng một bên không khỏi ho nhẹ, “Không có gì không có gì, chỉ là mọi người đang chơi một trò chơi thôi...”

Lục Đình Kiêu: “Trò chơi?”

Lục Cảnh Lễ sờ sờ cái mũi, chỉ chỉ Ninh Tịch cùng giải thích nói, “Mọi người đang cùng nhau chơi đại mạo hiểm nói lời thật lòng, cô ấy bị gọi đến, yêu cầu chờ người đầu tiên tiến vào phòng cùng hân hôn một cái, thất bại liền phải bị phạt, anh, anh chính là người thứ nhất tiến vào...”

Lục Đình Kiêu sắc mặt tức khắc thay đổi, khó trách Lục Cảnh Lễ vô cùng lo lắng mà thúc giục hân trong mười phút nhất định phải lại đây.....

Nếu là hân đến không kịp?

Ninh Tịch chẳng phải sẽ.....

Nhận thấy sự lạnh lẽo trên người anh trai, Lục Cảnh Lễ lập tức sợ tới mức rụt rụt cổ.

Ninh Tịch ngẩng đầu, ngờ ngác mà nhìn đại ma vương ánh mắt u ám kia, ai da, thật là muốn nhào đến ôm hôn một cái đi!

Không nên không nên.....

Ninh tịch dùng một tia lý trí cuối cùng để chặn xuống nỗi xúc động trong lòng, nhớ tới quy tắc trò chơi, cũng nhớ tới, lúc này bọn họ là người xa lạ.

Người ngoài không biết bọn họ có quen hệ, dựa theo cốt truyện phát triển bình thường, nàng khẳng định hẳn là bị cự tuyệt mới đúng.

Vì thế, Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng, làm bộ một diễn viên nhỏ bé không quen biết Lục Đình Kiêu, cho Lục Đình Kiêu một ánh mắt ám chỉ, ý bảo hẳn phối với mình rằng hai người không quen biết, sau đó kinh sợ mà đi qua, đầu tiên là cung cung kính kính mà cùng Lục Đình Kiêu chào hỏi, sau đó nơm nớp lo sợ mà mở miệng nói, “Cái kia..... Lục tiên sinh, chỉ là trò chơi, ngài không cần để ý, ta uống rượu thì tốt rồi!”

Ninh Tuyết Lạc thất vọng nhíu mày hừ lạnh một tiếng, nhiều ít vẫn là có chút thất vọng, cô ta vẫn còn thông minh, biết khẳng định sẽ bị cự tuyệt, tự nhiên lùi bước trước.

Bất quá, cho dù là như thế này, cũng là miễn cưỡng kéo lại vài phần mặt mũi mà thôi, cuối cùng Lục Đình Kiêu chẳng phải là từ chối cô ta sao!

Nghe được Ninh Tịch nói, Tô Diễn không tự giác mà nắm chặt nắm tay, lúc này mới chậm rãi đem sự căng thẳng nuốt xuống dưới.

Ninh Tịch nói xong, trực tiếp cúi xuống cầm lấy trai rượu trên bàn.

Đang muốn rót, cánh tay lại mất đi sự không chế——

Lục Đình Kiêu không biết từ khi nào để tay nàng lại, đem ly rượu kia trong tay nàng lấy đi, trả lại trên bàn trà, tiếp theo, bàn tay to lớn ôm lấy em nàng, ánh mắt có chút mê man, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà cúi người, hôn lên môi nàng.....

Trong phút chốc, toàn bộ người trong phòng đều hít một ngụm khí lạnh, cũng không biết ai làm rơi chén rượu xuống đất, phát ra tiếng vang chói tai

Ninh Tịch bản thân si ngốc.

Ta nói! Đại ma vương làm cái gì? Nàng không có ám chỉ sao? Chẳng lẽ anh ấy không thấy, hay là không hiểu?

--- O ---

Chương 821: Cảm Giác Yêu Đương Vụng Trộm

Lúc này, mọi người trong phòng rốt cuộc mới hồi lại tinh thần.

A a a! Mới vừa..... Vừa mới đã xảy ra chuyện gì?

Lục Đình Kiêu hôn Ninh Tịch!!!!!!!!!!!!!!

Ninh Tịch cư nhiên tác hôn thành công?

Ách không đúng, Ninh Tịch thậm chí cũng chưa mở miệng, đoán chừng là biết không có khả năng, cho nên trực tiếp nhận thua, chính là Lục Đình Kiêu lại chủ động hôn nàng!

Nhìn đến một màn trong nháy mắt kia, Ninh Tuyết Lạc cầm ly rượu trong tay bóp đến sắp nát, thế nhưng vào lúc này, nàng nghe được loảng xoảng một tiếng giòn vang, là Tô Diễm bên cạnh, ly rượu trong tay hấn rơi xuống đất.

“Xin lỗi..... anh... anh đi toilet.....” Tô Diễm có chút hấp tấp đứng dậy, hướng tới ngoài cửa đi tới.

Phát phản ứng của Tô Diễm, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc tức khắc càng thêm khó coi, Tô Diễm... đây là ý gì?

Nhìn thấy nam nhân khác hôn môi Ninh Tịch, hấn kích động như vậy làm cái gì?

Nàng tự cho là sớm đã đem Tô Diễm chặt chẽ khâu trong lòng bàn tay, cho rằng Tô Diễm đối với Ninh Tịch bây giờ chỉ là sự áy náy mà thôi, chính là giờ phút này, lại đột nhiên dâng lên một tia bất an...

Giờ phút này việc cho nàng để ý vẫn là Lục Đình Kiêu, hấn ta thế nhưng lại thật sự hôn Ninh Tịch, sao có thể chứ!!!

Bỏ qua biểu tình như gặp phải quỷ của tất cả mọi người, Lục Đình Kiêu hôn xong thì điềm nhiên ngồi xuống ghế sofa, giống như chính mình vừa rồi cái gì cũng chưa từng làm.

Thấy Ninh Tịch vẫn là bộ dạng hoảng sợ nhìn chằm chằm chính mình, Lục Đình Kiêu ánh mắt dâng lên, “Còn có việc?”

Ninh Tịch che miệng, trong đầu đang xoay tròn xoay tròn, sau đó im lặng, nghiêm chỉnh quay lại chỗ của mình.

Giang Mục Dã tay đã nắm chặt lại, tầm mắt phập phùng ánh lửa.

Lục Cảnh Lễ trở mặt, rất nhanh sau đó, che lại chỗ ngực, đặt mông đến bên cạnh Lục Đình Kiêu, “Anh, anh dịch qua bên kia một chút!”

Nguyên bản khoảng cách giữa Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch chỉ có một chút, sau khi Lục Cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu liền di chuyển một tý, vừa đứng ngồi sát cạnh Ninh Tịch.

“Ách..... Ha ha..... Lục tiên sinh thật là thương hương tiếc ngọc a!”

“Ninh đại mỹ nhân lần này cuối cùng cũng thành công!”

Mọi người sôi nổi mở miệng, không khí lung lay.

Đồng thời cũng có người âm thầm đề thấp thanh âm nghị luận sôi nổi.....

“Này Lục Đình Kiêu, rốt cuộc là có ý gì a?”

“Có thể là cái ý gì, ngẫu nhiên thương hương tiếc ngọc một chút, nam nhân mà! Đó chẳng phải bình thường sao?”

“Nam nhân khác đương nhiên bình thường, nhưng là phát sinh trên người Lục Đình Kiêu, vẫn là quá giật mình.”

“Lục Đình Kiêu thì làm sao? Lục Đình Kiêu cũng là nam nhân mà! Ninh Tịch xinh đẹp quyến rũ như vậy? Người đoán, nếu là Ninh Tuyết Lạc không ở đây, Tô Diễm vừa rồi có thể từ chối lời mời của mỹ nhân Ninh Tịch hay sao?”

“Ách, cái này..... Xác thật, thật đúng là khó nói.....”

.....

Trong phòng, mọi người tâm tư khác nhau, mà từ đầu tới đuôi Ninh Tịch đều quy củ ngồi tại chỗ của mình.

Yên lặng nuôi trôi sự việc vừa rồi, chỉ là Lục Đình Kiêu đầu để nàng yên phận, đôi tay đang đặt trên đùi phía dưới bàn đột nhiên cảm giác được một

bàn tay ấm áp nắm lấy!

Ninh Tịch sống lưng cứng đờ, lập tức quay đầu âm thầm trừng mắt nhìn Lục Đình Kiêu một cái.

Làm gì đây?

Lục Đình Kiêu một tay đỡ chán, nhất nhất một bộ dáng cao quý lãnh đạm ngồi ở bên canh, trong lén lút, lại cầm chặt lấy bàn tay nhỏ của nàng, niết trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, xoa nắn, rốt cuộc không buông ra.

Ninh Tịch cố mấy lần liền vẫn không thể rút tay ra, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý hấn néo, cách một lớp váy, bởi vì động tác mờ ám của Lục Đình Kiêu, xúc cảm truyền đến đùi, trái tim sắp bị bay đi mất rồi.

Mẹ nói... sao đột nhiên lại xuất hiện một tia cảm giác yêu đương trộm thế này!

--- O ---

Chương 822: Cởi Áo Hít Đất

Lục Đình Kiêu sau khi tiến vào, trong phòng khí thế đang sôi nổi tức khắc im lặng, thế cho nên trong khoảng thời gian ngắn an tĩnh không giống như yến tiệc, mà như là công ty đang hội nghị.

Mà người khởi xướng Lục Đình Kiêu lại không có bất kỳ hành động nào, trấn định tự nhiên mà ngồi ở chỗ kia, trong lén lút nhéo tay nhỏ lão bà nhà mình, thường thức bộ dáng nàng giận mà không dám nói gì, vô cùng hưởng thụ cùng vui vẻ.

“Khụ, cái kia cái kia, đừng đừng đừng đừng, tiếp tục đi a!” Sau khi nguy hiểm được giải quyết, Lục Cảnh Lễ lập tức xung mẫn hẳn lên, cất lời bắt đầu trò chơi.

Dù sao có anh trai ở đây, Tiểu Tịch Tịch khẳng định là sẽ không có hại, có thể tiếp tục chơi vui vẻ ~

Mọi người nghe được lời nó của Lục Cảnh Lễ, tự nhiên thả lỏng không ít.

Chính là Tô Diễm đã trở lại, ở bên người Ninh Tuyết Lạc ngồi xuống sau, dư quang trước sau lại nhìn không được mà hướng đến Ninh Tịch.

Nhìn cô gái đang sợ sệt ngồi cạnh Lục Đình Kiêu, rũ đầu an an tĩnh tĩnh mà ngồi đó, còn có chút câu nệ, hai má bởi vì uống rượu đã đỏ bừng, giống như vì nụ hôn ban nãy mà thẹn thùng.

Biểu tình này của Ninh Tịch, giống như một mũi tên nhọn bắn về phía đáy lòng Tô Diễm.

Từ sau khi Ninh Tịch về nước, cô ấy giống như thay đổi thành người khác, hẳn đã không nhớ rõ chính mình bao lâu rồi không nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn lại nhút nhát sợ sệt của nàng như vậy.

Năm đó Ninh Tịch vẫn còn là cô nữ sinh tuổi 17-18, vừa thấy hẳn đến liền sẽ đỏ mặt, nói chuyện cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hẳn...

Chính là hiện tại, 5 năm sau, hẳn rút cuộc nhìn lại được bộ dáng kia của nàng, nhưng không phải bởi vì hẳn, mà là vì nam nhân khác.....

Nàng có phải hay không đem lòng yêu hẳn rồi?

“Ha ha ha..... Giang tiên bối, không ngờ anh lại rơi vào tay tôi! Nói thật hay mạo hiểm đây?”

Lúc này tâm tình Giang Mục Dĩ có chút không tốt lắm, tùy ý mở miệng nói, “Đại mạo hiểm!”

“Giang tiên bối, tôi thích tính cách này của anh! Vậy tôi muốn, anh cởi áo công Hoa Mai A trên lưng mà hít đất 10 cái được chứ!”

“A a a...”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người kích động đến thiếu chút nữa đem nóc nhà lật lên...

“Hít đất a ha ha ha.....” Tất cả mọi người lộ ra vẻ vui mừng cùng chờ đợi.

“Trời ơi Hoa Mai A! Hoa mai A là ai a? Có điểm phúc quá đi!”

“Không phải là nam nhân đấy chứ, a ha ha!”

.....

Trong một góc, Ninh Tịch sắc mặt đen ngòm.

Mẹ nó, con bài nàng bốc được chính là Hoa Mai A!!!

Làm sao đây?

Ninh Tịch theo bản năng mà hướng tới đại ma vương liếc mắt một cái.

Nhận thấy ánh mắt của cô gái, Lục Đình Kiêu rũ mắt một cái, nhìn thấy con bài trong tay Ninh Tịch chính là Hoa Mai A!

“Hả? Hoa mai A người đâu? Mau ra đây đi!”

Mọi người đã thúc giục, Ninh Tịch đang chuẩn bị nhấc tay, trong tay đột nhiên không còn gì, giây tiếp theo, con bài Hoa Mai A trong tay nàng đã biến thành con bài khác.

Ngay sau đó, bên cạnh có người cười nói, “Khó trách hoa mai A này giờ không nói gì! Nhị thiếu, hóa ra lại là anh ư!”

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt khô sở mà nhìn anh trai đổi bài của hắn: “.....”

Mẹ nó, sao ta lại một một người anh trai như vậy?

Chính hẳn liền phải đi tiếp cái “mạo hiểm” của Giang Mục Dĩ đi.

Lục Cảnh Lễ biểu tình tỏ ra không muốn xuống đất, hướng tới Giang Mục Dĩ nhún nhún vai nói, “Đến đây đi!”

Mọi người một trận cười vang.

Giang Mục Dĩ ngồi cạnh Lục Cảnh Lễ, đã sớm thấy được con bài của hắn, căn bản không phải là Hoa Mai A, chính là hiện tại lại biến thành hoa mai A, không cần đoán cũng biết chủ nhân thật sự của con bài này là ai!

Cuối cùng, Giang Mục Dĩ trực tiếp nhận thua, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống ba ly.

Mọi người thấy thế tức khắc một trận thất vọng.

Ai ai ai, không được nhìn trò hay rồi!

--- O ---

Chương 823: Thật Không Có Cảm Giác Gì Sao?

Chơi đến trung gian, Ninh Tịch lại bị gọi đến một lần.

“Nói thật hay đại mạo hiểm?”

Ninh Nịch do dự một chút, “Nói thật đi!”

Người nọ ra vẻ chờ Ninh Tịch nói thật, liếc mắt trộm nhìn Lục Đình Kiêu một cái, sau đó hưng phấn mà hỏi, “Cái kia..... Vừa rồi khi Lục tiên sinh hôn cô, cô cảm thấy thế nào?”

Ninh tịch: “.....” Mẹ nó, quả nhiên nói thật so với "đại mạo hiểm" còn nguy hiểm hơn!

Vấn đề này vừa nói ra, tất cả các tiểu cô nương trong phòng ánh mắt đều sáng lên như ánh đèn, hiển nhiên tất cả đều cảm thấy vô cùng hứng thú với chủ đề này.

Vừa rồi tại thời điểm Lục Đình Kiêu hôn Ninh Tịch, các nàng đã sớm đã ghen ghét đến sắp điên mất rồi! Đặc biệt là cái yêu cầu muốn Ninh Tịch hôn nam nhân đầu tiên bước vào phòng, càng là hồi hận đến ruột gan, một cơ hội tốt như vậy...

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu trong tay cầm một ly rượu vang đỏ, ánh mắt tuy rằng không có cố tình, nhưng rõ ràng lực chú ý đều ở trên người nàng.

Rối rắm nửa ngày, Ninh Tịch căng da đầu trả lời nói, “Nói thật a..... Vừa rồi quá đột ngột, chưa kịp có cảm giác gì.....”

“Không có sao! Nhất định phải là lời nói thật đó!”

“Đúng thế! Thật sự không có cảm giác gì sao?”

.....

“Không phải không có cảm giác! Ý tôi là chưa kịp có cảm giác đó! Thật sự là lời nói thật mà!” Ninh Tịch bất đắc dĩ mà giải thích.

Mọi người không có biện pháp, chỉ có thể không cam lòng mà tha cho nàng lần này.

Cuối cùng là tránh thoát một kiếp, lòng bàn tay lại cảm thấy một trận ngứa, Lục Đình Kiêu bàn tay như có như không mà cầm lấy tay nàng xoa nắn.

Ninh Tịch giương mắt trừng hấn, lại làm gì?

Lục Đình Kiêu không nói chuyện, chỉ là nhìn ánh mắt trầm ngâm nhìn nàng.

Tiếp theo, người bị gọi đến là Ninh Tuyết Lạc.

“Tuyết Lạc, nói thật hay là 'đại mạo hiểm'?” Thường Li hỏi.

“'Đại mạo hiểm' đi.” Ninh Tuyết Lạc yên tâm mà mở miệng nói.

Bởi vì người bốc được "quẻ lớn" là Thường Li, nàng khẳng định sẽ không bắt cô ta làm những việc quá phận.

Tiếp theo, chỉ nghe Thường Li mở miệng nói, “Yêu cầu của tôi là cùng "hắc đào K" cùng nhau hát một bài.”

Vốn yêu cầu này của Thường Li một chút kích thích cũng không có, tất cả mọi người đều không mấy chú ý, kết quả, người có "hắc đào K" thế mà lại là..... lại là Lục Đình Kiêu.....

Lục Cảnh Lễ vốn dĩ đều đã chuẩn bị trò cũ đem đôi bài trong tay anh trau, kết quả, Thường Li đã bước qua liếc mắt nhìn thấy, “Ai nha, 'hắc đào K' là của Lục tiên sinh nha!”

Mọi người vừa thấy, tất cả đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, “Thật muốn nghe Lục tiên sinh ca hát a!”

Chẳng qua là cùng nhau hát một bài hát mà thôi, lại là trò chơi, việc này hết sức bình thường, Tô Diễm bên kia khẳng định không có vấn đề gì đâu.

Đây không thể nghi ngờ là cơ hội tốt để tạo dựng quan hệ với Lục Đình Kiêu.

Vì thế, Ninh Tuyết Lạc hào phóng cười, dáng vẻ muôn vàn mà đứng lên, nhìn về phía Lục Đình Kiêu mở miệng nói, “Lục tiên sinh, ngài chọn bài đi.”

Ninh Tuyết Lạc có chút may mắn, còn nữa, trình độ ca hát của nàng thực không tồi!

Tất cả mọi người đều cảm thấy Lục Đình Kiêu chắc chắn sẽ đồng ý, rất cuộc, vừa rồi Minh Tịch tác hôn hấn còn đồng ý, không lý do gì mà sẽ cự tuyệt một bài hát.

Thường Lệ đã vô cùng ân cần mà đem microphone đưa qua.....

Kết quả, Lục Đình Kiêu tay cũng chưa nâng một chút, khẽ hé môi phun ra hai chữ: “Không hát.”

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả vẻ mặt nhin nọt tươi cười trên mặt Thường Lệ liền biến mất, kể cả Ninh Tuyết Lạc đang chuẩn bị hát cũng sững sờ đứng giữa phòng.

Sao lại có thể không hát!

Sợ là khinh thường không muốn hát cùng nữ minh tinh Ninh Tuyết Lạc, thật mất thân phận quá rồi?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy!

--- O ---

Chương 824: Muốn Lục Đình Kiêu Hát Nhạc Trữ Tình

Ninh Tuyết Lạc như thế nào cũng không nghĩ tới, không gần nữ sắc như Lục Đình Kiêu có thể ở trước mặt mọi người hôn môi một cô gái có thân phận thấp kém như Ninh Tịch, lại không muốn cùng nàng hát một bài hát.....

Thường Lệ vốn đang cảm thấy chính mình lập công, đang đắc ý, hai chữ này của Lục Đình Kiêu vừa nói ra, tức khắc không dám nói thêm một tiếng, cầm microphone ngưng ngưng mà lui trở về.

“Như vậy a..... Vậy Tôi uống ba ly rượu phạt vậy!” Ninh Tuyết Lạc chỉ có thể cầm lấy chén rượu.

Vốn đang tồn tại một tia hy vọng, nghĩ Lục Đình Kiêu sẽ không đành lòng thay đổi ý định, chính là Lục Đình Kiêu vẫn cứ như vậy lẳng lẳng mà ngồi ở chỗ kia, thần sắc không có chút nào biến hóa.

“Tuyết Lạc không biết uống rượu, ta giúp cô ấy uống!” Tô Diễm đứng dậy, tiếp nhận chén rượu trong tay Ninh Tuyết Lạc, giúp nàng uống ba ly rượu kia.

Hiện trường không khí lúc này mới có chút hòa hoãn chút, Ninh Tuyết Lạc cũng không vì như vậy mà xấu mặt lắm.

Rốt cuộc thân phận của Lục Đình Kiêu lớn như vậy, cự tuyệt nàng cũng là chuyện bình thường.

Lục Đình Kiêu "bất động thanh sắc" mà liếc mắt nhìn cảnh Tô Diễm đang giải vây giúp Ninh Tuyết Lạc. Đáy mắt hiện lên, mang theo một tia lạnh lùng.

Lục Cảnh Lễ rất hiểu Lục Đình Kiêu, chỉ cần nhìn ánh mắt là biết anh trai định làm gì. Tròng mắt xoay chuyển liền nghĩ ra một ý định.

Anh trai hẳn rõ ràng là "hết sức đỏ mắt" khi gặp tình địch, không quen nhìn Tô Diễm, tưởng cấp Ninh Tịch hết giận.....

Mấy lượt sau, Lục Cảnh Lễ bóc được "quẻ lớn", đắc ý mà nhìn anh trai vừa bóc phải "quẻ bé", không có ý tốt mà mở miệng nói, “Anh trai, nói lời thật lòng, hay là 'đại mạo hiem'?”

Lục Đình Kiêu hướng Lục Cảnh Lễ liếc mắt một cái, “Đại mạo hiểm.”

Lục Cảnh Lễ vừa nghe, đôi mắt lập tức sáng, tốt nha, thật biết phối hợp!

Chẳng lẽ là biết hẳn chuẩn bị "cường lực trợ công" sao?

Những người khác nhìn hai anh em, đều là một bộ biểu tình cảm thấy hứng thú, Lục Cảnh Lễ là người rất chơi bời, cũng không biết hẳn chuẩn bị chỉ anh trai như thế nào, bất quá, hẳn dám chinh Lục Đình Kiêu sao?

Ninh Tịch cũng tò mò mà chống cằm nhìn về phía Lục Cảnh Lễ, biểu tình này của hắn, vừa thấy chính là muốn chuẩn bị làm chuyện xấu.....

Chỉ thấy, Lục Cảnh Lễ đầu tiên là thừa nước đục thả câu, dường như ho nhẹ một tiếng, sau đó cười hắc hắc nhìn về phía Lục Đình Kiêu mở miệng nói, “Anh trai, yêu cầu của em, rất đơn giản, cũng là muốn anh hát một bài hát! Những người ngồi ở đây, anh tùy tiện tìm một người cùng hát, chọn ai cũng được!”

Mọi người vừa nghe, tất cả đều không khỏi có chút buồn cười, vừa rồi Lục Đình Kiêu đã nói hắn không hát, cũng không muốn cùng người hợp xướng, Lục Cảnh Lễ lúc này lại muốn hắn tìm người hợp xướng, không phải cố ý muốn cho hắn thua sao?

Nhưng mà, lời này còn chưa xong, Lục Cảnh Lễ tiếp tục mở miệng nói, “Hơn nữa, em muốn chỉ định bài hát nha! Hắc hắc hắc..... em muốn anh cùng người anh lựa chọn cùng nhau hát bài 'lóc xoáy!'”

(Mình không tìm được tên chuẩn của bài hát này!)

Hiện trường mọi người lặng im vài giây, ngay sau đó tất cả đều ngây người...

Giàng Mục đã vạch đen đầy đầu, “Khụ, lóc xoáy.....” Hắn chọn bài này chẳng phải dứt khoát lẩn áp sao!

Ninh Tịch đồng thời cũng là đỡ cái trán, một bộ không nở nhìn thẳng.

Kỳ thật loại bài hát này, chính là loại nhạc tình cảm vô cùng sến sảm, đối nàng mà nói thì là chuyện nhỏ, chỉ là nếu đó là Lục Đình Kiêu....

Mẹ nó, không nên không nên! Không thể nghĩ tiếp nữa...

Chỉ là nghĩ đến hình ảnh Lục Đình Kiêu hát bài đó, nàng liền có điểm không tưởng tượng nổi.

Tất cả mọi người khi nghĩ đến lời bài hát "Lốc xoáy" này, ai ai cũng đều là một trận muốn cạ lời, nhị thiếu chơi cũng quá lớn rồi! Mẹ nó, yêu cầu Lục Đình Kiêu cùng người họp xướng hát bài hát sến sảm như vậy!

Quan trọng nhất chính là loại ca khúc này cùng nam nhân hát cũng quá kỳ quái, nếu muốn chọn, khẳng định chỉ có thể chọn nữ nhân thôi...

--- O ---

Chương 825: Vợ chồng Song Ca

Vừa rồi Ninh Tuyệt Lạc chỉ là yêu cầu hợp xướng một ca khúc bình thường mà thôi, Lục Đình Kiêu đều cự tuyệt, lần này sao có thể đáp ứng.....

Mọi người chỉ cho là anh em nhà này đang chơi đùa mà thôi, không thể nào là thật được...

Lại nói tiếp, tình cảm hai anh em họ cũng thật tốt đi, cũng chỉ có Lục Cảnh Lễ dám cùng Lục Đình Kiêu chơi đùa kiểu này!

Mọi người đều cảm khái, chỉ thấy Lục Cảnh Lễ đã tung ta tung tãng mà chạy tới đầu kia mở bài « lốc xoáy », sau đó hưng phấn mà thúc giục Lục Đình Kiêu nói, “Mau mau mau chọn người đi! Không hát thì uống rượu! Một trong ba ly cũng không thể thiếu!”

Lúc này, đoạn nhạc dạo của bài hát đã vang lên...

Lục Đình Kiêu hơi hơi ngòai dậy, cánh tay hướng tới bàn trà với qua.

Xem ra là muốn uống rượu.

Mọi người đều có dự kiến chung như vậy, nhưng mà, giây tiếp theo, chỉ thấy ngón tay Lục Đình Kiêu tránh ly rượu trên bàn, mà là cầm lấy cái micro bên cạnh...

Ách!!! Lục Đình Kiêu chuẩn bị làm gì vậy?

Cơ hồ tất cả mọi người đều hơi thẳng người lên, sau đó, vô số ánh mắt nóng bỏng nhìn xuống phía dưới, Lục Đình Kiêu “phong khinh vân đạm” đem microphone kia, đưa tới tay Ninh Tịch..

Ninh tịch: “.....???” Hả? Ý gì đây? Đại ma vương điên rồi sao! Thật sự muốn hát à? Hơn còn chọn nàng cùng hát?

Lúc này, những người khác cũng đều sắp điên rồi!!!!!!!!!!!!

Ninh Tịch!!!

Lục Đình Kiêu như vậy là có ý gì?

Đây là muốn hát, hơn nữa còn có ý chọn Ninh Tịch cùng hát sao?

Mọi người cảm đều muốn rớt xuống, khúc nhạc dạo kết thúc, Lục Đình Kiêu tùy ý mà dựa vào trên sô pha, thoáng giờ micro lên, môi mỏng khẽ mở, “Nhìn em, những đường con uyển chuyển ấy, tại chỗ chuyển lại chuyển đọa tiến phong mắt nhạc viên, Vạn vật trên đời, coi em là tâm mà chuyển động, chính anh, vì em mà đứng lại...”

(Vì bài hát không tìm được, câu hát này ta để nguyên bản, có thể hơi khó hiểu)

Trong phòng, đàn violon khàn khàn trầm thấp vang lên.....

“Trời ơi! Đây... đây là Lục tiên sinh đang hát sao? Lỡ tai tôi cũng muốn mang thai luôn rồi!”

“Giọng nói quá dễ nghe mà! Có phải nguyên âm hay không vậy?”

“Không có không có! Thật là Lục tiên sinh hát mà! Woa, Lục tiên sinh ca hát giọng hát lại gọi cảm mê người như vậy! Nghe thêm một lát, ta muốn ngất xỉu luôn rồi!”

“A a a hát rồi! Không phải nói sẽ không biết hát sao? Thì ra lại hát tốt đến như vậy! Kỳ thật ta còn tưởng rằng Lục tiên sinh tính cách như vậy, chắc sẽ không biết hát đâu! Sự thật chứng minh, tôi quá ngây thơ rồi!”

.....

Mắt thấy phía dưới chính là giọng nữ, Ninh Tịch bởi vì thất thần chậm mắt nửa nhịp, cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng cầm lấy microphone tiếp lời

“Vượt qua lý tính, vượt qua tự nhiên, giấu ở thượng đế, để anh đến bên em..... Cho dù yêu anh yêu anh đến từng mảnh nhỏ, vẫn em yêu anh, rơi xuống đất, như anh, hóa thành bột phấn, không ai có thể ngăn cản, ngăn cản em yêu anh... đến đây, đến đây hòa tan vào trong em đi!”

Cùng với giọng ca của Ninh Tịch vang lên, trong phòng lại vang lên một trận la hét chói tai.

Giọng nữ mềm mại lưu luyến, âm cuối giống như mang theo sự quyết tâm...

Ninh Tịch nhìn thì giống như đang hát rất bình tĩnh, kỳ thật trên mặt cũng có chút nóng lên.

Mẹ nó! Cái gì mà “Đến đây hòa tan vào trong em đi”!

Hát đến câu này mặt nàng đã là đỏ bừng rồi!

Lục Cảnh Lễ đáng chết!

Đương nhiên, câu này của bài hát cũng là bình thường thuần khiết, không có gì đen tối cả, nhưng là những người ở đây, có người nào thuần khiết sao?

Kế tiếp là hợp xướng, Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch thanh âm cùng nhau vang lên: “Tới ôm ta, tạo thành lốc xoáy, cuốn lên kia, hôn nồng nhiệt bỏ qua vạn phong ba phía sau lưng...”

Ninh Tịch: “Yêu anh, còn nhiều hơn vũ trụ...”

Lục Đình Kiêu: “Anh yêu em, cũng là nhiều như vậy...”

--- O ---

Chương 826: Cảm Giác Luyện Ái

Những ca từ của bài hát này quả thực quá ái muội, Ninh Tịch ngay từ đầu còn có chút ngại ngùng, những càng về sau, đại khái là bởi vì tác dụng của cồn, hơn nữa an tâm khi cảm thấy hơi thở quen thuộc của Lục Đình Kiêu, khiến cho nàng không tự giác mà thả lỏng, càng hát về sau càng thấy thoải mái, ánh mắt lười biếng cộng với khuôn mặt đỏ ửng, càng hát càng hăng.

Nhưng làm cho người ta khiếp sợ chính là hai người họ phối hợp, vô cùng ăn ý!

Hai người không có bất kỳ động tác nào, chỉ đơn giản là ca hát, thậm chí ánh mắt nhìn qua nhau cũng không có, nhưng mà, thời điểm tiếp lời hát vô cùng chuẩn xác, giống như có sự liên kết vô hình giữa hai người, quả thực... Quả thực giống một đôi tình lữ đang kỳ yêu đương thắm thiết!

Họ tự nhiên mà ăn ý, ngọt ngào cùng lưu luyện, giống như hòa tan vào nhau.

Lục Đình Kiêu rõ ràng là một người kiêu ngạo, lạnh lùng như vậy, giờ phút này lại phảng phất trong nháy mắt giống từ trên trời nhiễm bụi tình của nhân gian ...

Lục Đình Kiêu & Ninh Tịch: “Tới ôm ta, hôn ta, linh hồn cùng hướng chung về một phía”

Lục Đình Kiêu: “Tình yêu nằm trong tim ta”

Ninh Tịch: “Như thiên la địa võng”

Lục Đình Kiêu: “Không màng đến hậu quả hậu quả”

Ninh Tịch: “Sợ chi những sóng gió cuộc đời”

.....

Rốt cuộc, hát xong bài rồi.

Mọi người lúc này mới từ trong tiếng ca hát kiêu diễm ấy mới hồi phục lại tinh thần.

Lục Cảnh Lễ lập từ vỗ tay ồn ào, “Rốt cuộc em đã được nghe anh song ca hát với người khác rồi nha!”

Cho dù hắn đã biết anh trai mình có giọng hát gợi cảm mê người từ lâu, nhưng lần này vẫn thật sự bị kinh diễm rồi...

Giang Mục Dã cũng là từ khiếp sợ mới dần dần ổn định lại, hắn là lần đầu tiên được nghe Lục Đình Kiêu ca hát, càng không nghĩ tới, với cá tính của hắn, không ngờ lại dám ở tất cả mọi người mà song ca với Ninh Tịch...

Mọi người tức khắc cũng hồi phục lại, lập tức vỗ tay, sôi nổi mà khen ngợi, "Trời ạ! Lục tiên sinh! Ngài hát cũng thật tốt quá đi! Vậy mà còn nói không biết hát, quá khiêm tốn rồi!"

"Quả thực toàn năng mà! Tôi cảm thấy mình nên về quê làm ruộng thôi, sao dám ở giới giải trí nữa!"

"Ninh Tịch hát cũng thật hay nha, không nghĩ tới Ninh đại mỹ nhân không những diễn phim tốt, giọng hát cũng tốt đến như vậy!"

"Hai người phối quá ăn ý! Tôi còn tưởng họ yêu nhau thật vậy!"

"Hình như đêm nay Lục tiên sinh đặc biệt thiên vị đối với Ninh đại mỹ nữ nha!"

.....

Nghe những lời khen ngợi xung quanh, từng lời từng chữ, Ninh Tuyệt Lạc cảm thấy giống như một bàn tay hung hăng tát vào mặt mình vậy.

Lục Đình Kiêu không chỉ biết hát, còn hát đến tốt như vậy.

Hắn cự tuyệt cô, lại quay đầu cùng Ninh Tinh song ca nhạc tình cảm.

Quả thực không khác đem cô vất xuống mặt đất, hung hăng mà giẫm đạp!

Nhìn đến người yêu mình như bị người ta tát vào mặt, To Diễm sắc mặt tự nhiên cũng không tốt lắm, nhưng là cũng không nề hà lắm, người ta chẳng qua là không muốn hát cùng em mà thôi, chẳng lẽ còn có thể ép người ta hát sao?

Hơn nữa, lúc này tâm tư của hắn cũng không ở trên người Ninh Tuyệt Lạc, trong đầu, hoàn toàn là hình ảnh Ninh Tịch hát cùng Lục Đình Kiêu khi nãy.

Có cảm giác quan hệ giữa hai người họ rất không bình thường?

Quả thực giống một đôi tình nhân đang yêu nhau thắm thiết, tâm tri tương thông...

Một bên Thường Lệ xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng an ủi nói, “Tuyết Lạc, đừng nghĩ nhiều, giải trí Thịnh Thế là con của tập đoàn Lục Thị, mà Ninh Tịch lại là người của Thịnh Thế, trường hợp như vậy, Lục Đình Kiêu che chở cô ta cũng là chuyện bình thường...”

Ninh Tuyết Lạc hung hăng trừng mắt nhìn Thường Lệ một cái, nếu không phải cô ta muốn cô cùng hắc đào K song ca, cô lúc này sẽ phải mất mặt như vậy sao?

Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!

Ninh Tuyết Lạc lúc này đã sắp tức chết rồi, còn muốn mặt ngoài duy trì phong độ, kết quả, quay đầu liền nhìn thấy Tô Diễm đang ngẩn ngơ mà nhìn về phía Ninh Tịch, tức khắc, lòng đổ ky lại dâng lên, tức giận đến nổ phổi...

--- O ---

Chương 827: Không Phải Ghen Ghét Sao?

Ninh Tuyết Lạc trong tay bưng một ly rượu vang đỏ, cảm giận uống một hơi cạn sạch, tùy tay đem cái ly ném cho Thường Lệ, sắc mặt âm u nói, “Chuyện đêm nay, cô cấp tốc đem tin này báo cho Tô Dĩ Mạt!!”

“Tôi hiểu!” Thường Lệ thật cẩn thận mà nhận lấy cái ly, thử thăm dò mở miệng nói, “Kỳ thật, chỉ là một lần xã giao thôi, hoàn toàn không cần khẩn trương như vậy... Lục Đình Kiêu hẳn là muốn cho Lục Cảnh Lễ ít mặt mũi mà thôi!”

Ninh Tuyết Lạc không bình tĩnh mà liếc mắt trợn Thường Lệ một cái, “Vô nghĩa! Tôi đương nhiên biết! Nếu không chẳng lẽ Lục Đình Kiêu thực sự coi trọng Ninh Tịch sao?”

Thường Lệ ngập ngừng, không dám nói lời nào.

“Cút đi! Nhìn cô liền thấy phiền lòng! Đồ vô dụng!”

Thường Lệ như được ân xá mà chạy nhanh, Ninh Tuyết Lạc đêm nay ăn phải quả đắng như vậy, tính khí chẳng cần nói, cô ta cảm thấy tốt nhất nên rời khỏi đây để tránh lây vạ.

Lúc nào cũng bị mắng, làm vẫn bị mắng, trong khoảng thời gian này không biết như thế nào, mọi việc diễn ra như bị trúng tà vậy, không việc nào là thuận lợi.....

Thường Lệ đi rồi, Ninh Tuyết Lạc cầm lấy trai rượu, đổ tất cả số rượu còn lại vào ly rồi uống sạch, sau đó đi vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi thay một bộ đồ ngủ nội y xuyên thấu.

Làm xong những việc này, Ninh Tuyết Lạc nằm xõa lên chiếc giường giộng ở giữa căn phòng, cầm lấy di động, gọi một cuộc điện thoại.

“Alo, tuyết lạc?” Di động đầu kia truyền đến âm thanh ôn hòa của nam nhân.

“Anh Diễn...”

“Đã trễ thế này, sao còn chưa nghỉ ngơi?”

“Anh Diễn... em... em thật là khó chịu”

“Khó chịu? Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?”

“Khó chịu..... Thật là khó chịu..... Làm sao bây giờ..... Em cảm giác như sắp chết vậy...”

“Đừng nói bậy! Em đang ở đâu? Trong nhà có người sao?”

“Em ở... em ở nhà...”

“Ngoan ngoãn đợi đừng nhúc nhích, anh lập tức qua tìm em.”

.....

Nói chuyện điện thoại xong, Ninh Tuyết Lạc ném di động trong tay, từ ngăn kéo đầu giường lấy ra một chiếc bình thủy tinh nhỏ tinh xảo, đổ chất lỏng bên trong bình vào lòng bàn tay, từng chút từng chút xoa lên da thịt mình...

Rất nhanh, ngoài phòng vang lên âm thanh động cơ ô tô, ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập, vang lên từ xa lại gần.

“Tuyết Lạc.....”

Tô Diễm vừa mới mở cửa phòng ngủ, liền bị một thân thể mềm ấm ôm lấy.

“Diễm ca ca.....” Ninh Tuyết Lạc gặt gao ôm lấy vòng eo Tô Diễm, giống như ôm một cọng rơm cứu mạng cuối cùng, trên mặt là biểu tình kinh hoàng giống như sắp mất hết tất cả, “Anh Diễm... Có phải anh không còn yêu em nữa đúng không?”

Tô Diễm mày nhíu lại, bế lên nàng đem nàng phóng tới trên giường, “Nhu thế nào uống lên nhiều như vậy rượu?”

“Có phải hay không? Người có phải hay không không yêu ta?” Ninh tuyết lạc ngửa đầu nhìn hắn, không thuận theo không buông tha.

Tô Diễm ánh mắt gian xẹt qua một tia bất đắc dĩ, “Sao lại như vậy chứ! Anh không yêu em, còn có thể yêu ai?”

Ninh Tuyết Lạc vẻ mặt bị thương mà nhìn hắn, “Ninh Tịch..... Có phải anh còn yêu Ninh Tịch hay không?”

Tô Diễm trên mặt đột nhiên xẹt qua một tia cứng đờ, “Đừng nói bậy! Anh

không phải đã cùng em nói rất rõ ràng sao? Tại sao vẫn còn miên man suy nghĩ vấn đề này?”

“Không phải..... Không phải em miên man suy nghĩ! Đêm nay, tầm mắt anh vẫn luôn ở trên người chị ấy..... Vẫn luôn ở đó.....” Ninh Tuyết Lạc trên mặt đầy vẻ bi thương.

“Tuyết Lạc, em suy nghĩ nhiều quá rồi, anh chỉ là lo lắng Ninh Tịch sẽ bị hại mà thôi.” Tô Diễm giải thích nói.

“Có hại? Có thể leo được lên người Lục Đình Kiêu, sao có thể bị hại? Chỉ sợ chị ấy còn ước được như vậy... Tô Diễm, anh nghiêm túc nhìn em, anh đối với chị ấy thật sự là chỉ có áy náy sao? Nhìn thấy chị ấy cùng người đàn ông khác hôn môi, anh chỉ là lo lắng..... Mà không phải ghen ghét sao?”

--- O ---

Chương 828: Vẫn Là Không Trở Về Sao?

Tô Diễm ánh mắt hơi lóe lên, nhưng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, “Chỉ là lo lắng, không phải ghen ghét, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng lo lắng! Trong lòng anh chỉ có người một người, chẳng lẽ em còn chưa rõ ràng nữa sao?”

Rốt cuộc nghe được lời khẳng định này, Ninh Tuyết Lạc đáy mắt hiện lên tia vui mừng, chủ động vòng tay ôm cổ Tô Diễm, phủ lên môi hắn, “Diễm... Ôm em.....”

Hơi thở nóng hổi bên của nữ nhân bên tai, bộ ngực đầy đặn trượt trên cánh tay hắn, phía sau hơi thở kia là một giọng nữ non ngọt lịm, khiến người ta không nhìn được mà lâm vào trầm sắc.

Tô Diễm phía dưới bụng lập tức có phản ứng.

Chỉ là không biết vì cái gì, trong nháy mắt hình ảnh hiện lên trong đầu không phải là Ninh Tuyết Lạc, mà lại là hình ảnh Lục Đình Kiêu hôn Ninh Tịch, là không mất đồ ửng ngại ngừng của cô gái ấy!

Hạ thân phản ứng càng thêm mãnh liệt, giống như ngọn lửa đang bùng cháy bị một chậu nước lạnh dập tắt.

Nhớ tới Ninh Tịch đêm nay cùng Lục Đình Kiêu ái muội, đối lập với mình lại cư xử như một người xa lạ, Tô Diễm trong lòng lạnh hơn, hoàn toàn không có cái kia tâm tư, từng chút từng chút kéo cánh tay trên ngực xuống, giúp Ninh Tuyết Lạc đỡ chặn lại, “Em mau nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm chạy show, em quên rồi sao?”

“Không quan hệ, anh nhìn ư? Phía dưới rõ ràng đã có phản ứng.....” Bàn tay nhỏ của Ninh Tuyết Lạc như con rắn trườn xuống chỗ đã cứng lên của Tô Diễm.

Tô Diễm sống lưng cứng lên chặn tay nàng lại, “Anh không có việc gì, ngủ đi.”

Nói xong, hôn lên chán nàng một cái, sau đó giúp nàng tắt đèn đóng cửa, nhẹ nhàng cầm lấy âu phục rời đi.

Ngoài phòng, âm thanh động cơ ô tô lại lần nữa vang lên, Ninh Tuyết Lạc

ném cái chăn trên người xuống, đứng sát cạnh cửa sổ, ánh mắt sâu kín mà nhìn bóng xe rời đi dưới lầu, giây tiếp theo, rầm một tiếng đem tất cả đồ trang điểm trên chiếc bàn bên cạnh hất xuống...

“Ninh Tịch! Con tiện nhân này!!!”

Tô Diễm vậy mà không có chạm vào cô!

Tuy rằng hấn đôi chính mình thái độ vẫn là trước sau như một ôn nhu, chính là này lại là phía trước chưa bao giờ từng có sự tình!

Đặc biệt là mới vừa rồi chính mình hôn hấn trong nháy mắt, hấn ánh mắt căn bản là không thích hợp, hấn suy nghĩ, căn bản là không phải nàng!

Ninh tịch cái kia tiện nhân, nhất định lúc riêng tư mặt mày đưa tình câu dẫn tô diễm, thậm chí khả năng ở nàng không biết thời điểm, cùng tô diễm từng có tiếp xúc.

Đáng chết! Chẳng lẽ nàng còn tưởng rằng chính mình có thể đoạt lại tô diễm sao? Quả thực nằm mơ!

Hiện giờ ninh gia cùng Tô gia bàn căn lẫn lộn, quá nhiều nghiệp vụ cùng hạng mục giao triền ở bên nhau, rút dây động rừng, tô diễm căn bản là đã không rời đi nàng!

.....

Sau khi rời khỏi, Tô Diễm theo đường lớn chạy trong vô thức, bất tri bất giác, vậy mà đi đến phía dưới Châu Giang Đé Cảnh.

Điểm điều thuốc, ở trong xe ngồi trong chốc lát, cuối cùng, chung quy vẫn là không có thể ngăn cản trụ trong lòng cổ đại phát sinh xúc động, mở cửa xe, vào đại lầu.

Đứng ở ninh tịch chung cư trước cửa, tô diễm do dự một lát, sau đó ấn hạ chuông cửa.

Kết quả, ấn rất nhiều lần, bên trong chút nào không có động tĩnh.

Tô diễm mày tức khắc nhăn lại, là ngủ rồi, vẫn là..... Căn bản là không trở về?

.....

Cùng lúc đó.

Đang ở trên đường chậm chậm chạy một chiếc màu đen Maybach, chính truyện tới nữ hài thoát cương con ngựa hoang dường như tiếng ca.

“Sông lớn hướng chảy về hướng đông a ~ bầu trời ngôi sao tham Bắc Đẩu a ~ hải hải tham Bắc Đẩu oa ~ gặp chuyện bất bình một tiếng rống a ~ nên ra tay khi liền ra tay a ~ hấp tấp sấm Cửu Châu a ~~~”

Bên cạnh đang ở lái xe lục đình kiêu: “.....”

Trên ghé sau lục cảnh lễ & giang mục dã: “.....”

--- O ---

Chương 829: Hôn Lại Lần Nữa

Ninh Tịch một bên hát một bên bắt mắt nhìn Lục Đình Kiêu đang lái xe bên cạnh, “Lái xe! Mở cửa xe mở cửa xe! Không! Không phải cửa xe... tôi muốn lật cái nóc ô tô này lên... đúng thế, lật nó lên...”

Lục Đình Đình nhéo nhéo cái trán, ấn xuống một cái nút cạnh vô lăng.

Tức khắc, biến thành một cái xe mui trần.

Một trận gió quét tới, Ninh Tịch hai tay mở ra bám vào thành xe, ngay lập tức cất tiếng hát, “Bộ mã hán tử người uy vũ hùng tráng, chạy như bay tuấn mã giống gió mạnh giống nhau, mênh mông vô bờ vùng quê tùy người đi lưu lạc ~~~”

Lục Cảnh Lễ: “Một linh hồn ca sĩ ra đời nha, anh Tịch, anh có nghĩ muốn tiến vào giới âm nhạc hay không...”

Giang Mục Dã thật sự là chịu không nổi, “Ninh Tịch à! Bà thật không để tam à! Chẳng may bị phóng viên họ bắt được cảnh này thì sao!”

Nghe nói như thế, Ninh Tịch đang bay bổng rồi cuộc cũng tỉnh táo một chút, vội vàng nói: “Lái xe, đóng xe lại! Mau lên!”

Lục Đình Kiêu sủng nịch mà liếc nhìn một cái, ngữ khí dung túng, “Không có việc gì, không có phóng viên.”

Ninh Tịch đôi mắt đột nhiên sáng lên, lập tức lại bắt đầu thả bay, “A a a a a ~ ngàn năm chờ một hồi ~ chờ một hồi a a ~ ngàn năm chờ một hồi ~ ta không hối hận a a ~ là ai ở bên tai ~ nói ~ yêu ta vĩnh bất biến ~ chỉ vì này một câu ~ a ha ~ đoạn trường cũng không oán ~”

“.....” Giang Mục Dã đầy mặt sống không còn gì luyện tiếc, vô cùng hối hận chính mình quyết định muốn hạ xe.

Lục Cảnh Lễ nhìn Giang Mục Dã, một bộ gập qua sóng to gió lớn, còn hần nhìn cảnh này đã thành thói quen rồi.

“Uyên ương song tê Điệp Song Phi ~ mãn viên xuân sắc chọc người say ~ lặng lẽ hỏi thánh tăng ~ nữ nhi có đẹp hay không ~ nữ nhi có đẹp hay không ~ nữ nhi có đẹp hay không ~ nữ nhi có đẹp hay không ~ có đẹp hay không

~~~~”

Lục đình kiêu: “Đẹp.”

“Hắc hắc.....” Ninh Tịch cuối cùng cũng ngừng.

Bạc Kim Đế Cung.

Mới vừa đến nơi, chó độc thân Giang Mục Dĩ cùng Lục Cảnh Lễ ngay lập tức đã lăn đi không còn dấu vết.

Lục Đình Kiêu mở cửa xe, đỡ cô gái say mềm kia vào phòng, giúp cô thay đổi giày, quần áo ngoài, dùng nước ấm lau mặt cho nàng.

Thấy Ninh Tịch vẫn nằm đó ngây ngô cười, Lục Đình Kiêu tâm tình cũng bị lây nhiễm, sờ sờ gương mặt cô, “Tâm tình thực tốt?”

Ninh Tịch lập tức gật gật đầu, đôi mắt sáng lên, “BOSS đại nhân, anh thật là miệng vàng lời ngọc, em từ khi gặp anh, thật sự là may mắn hạnh phúc...”

Ông nội thân thể bình phục, phòng làm việc đi vào quỹ đạo, cô tha thiết ước mơ có một bộ phim mới, rốt cuộc nó cũng rơi xuống.

Đã không nhớ rõ chính mình bao lâu không có vui vẻ như vậy.

Nhớ lại đoạn thời gian đen tối ám ảnh kia, phảng phất giống như chuyện của kiếp trước.

Lục Đình Kiêu không chớp mắt mà nhìn con người cô lay động, giây tiếp theo, cúi mình xuống, hôn lấy môi cô.

“Hả..... Làm gì?” Sao êm đẹp nói chuyện lại thành thế này?

Lục Đình Kiêu cười như không cười mà nhìn nàng, “Không phải nói quá đột nhiên, chưa kịp cảm giác sao?”

“Ách.....” Ninh Tịch lúc này mới nhớ tới ở trong phòng yến tiệc nói câu nói thật lòng, có người hỏi nàng cái vấn đề kia.

Đại ma vương này trí nhớ quả thực tốt, đều lúc này vẫn còn nhớ rõ.

“Cảm giác thế nào?” Lục Đình Kiêu ánh mắt sâu thẳm mà nhìn nàng, lại lần nữa hỏi.

“À.....” Ninh Tịch chớp đôi mắt, nghiêm trang mà suy tư nửa ngày, sau đó trả lời, “Vẫn là không có cảm giác rõ ràng, làm sao bây giờ?”

Lục Đình Kiêu khẽ cười một tiếng, lại lần nữa hôn xuống...

Ninh Tịch vô cùng vui vẻ vì chiếm tiện nghi đại ma vương, đột nhiên màng nhĩ nghe thấy một trận tiếng bước chân, vội vàng một phen đẩy Lục Đình Kiêu ra, sau đó bật dậy nhảy khỏi giường.

Quả nhiên, là ngốc manh Bánh Bao Nhỏ đang mơ mơ màng màng đi tới, sau khi nhìn thấy Ninh Tịch, bánh bao nhỏ đại khái cho rằng chính mình đang nằm mơ, đứng ở chỗ đó, đầu tiên là xoa xoa đôi mắt, sau đó, mặt ngây ngây nâng bàn tay nhỏ của mình lên, nhéo nhéo mặt chính mình...

--- O ---

Chương 830: Nhường Mama Cho Tiểu Bảo

Nhìn Tiểu Bảo đang mê mê hoặc hoặc đứng ở nơi đó, chính mình tự véo mặt, Ninh Tịch ruột gan mềm nhũn ra, lập tức lao tới ôm chầm lấy bánh bao nhỏ: “Phốc, tiểu bảo bồi, sao con lại đáng yêu như vậy! Không phải nằm mơ mơ, là thật!”

Cảm nhận được sự ấm áp cùng cái ôm mềm mại này, bánh bao nhỏ cuối cùng cũng tin thật sự là cô Tiểu Tịch rồi, tay ngắn nhỏ nắm chặt lấy quần áo, dính ở trong lòng ngực cô, đồng thời, đôi mắt đem nhánh hiện lên tia cảnh giác nhìn baba ở phía sau.

Ba ba lại trộm cùng ma ma ở bên nhau không mang theo mình!

Nhìn thấy ánh mắt lên án của con trai, Lục Đình Kiêu khóe miệng nâng lên, xoa xoa đầu nhỏ của nó, “Đêm nay không cùng con đoạt.”

Vì làm cô tiểu Tịch trở thành mẹ tiểu Tịch, con trai bảo bồi trong khoảng thời gian này hy sinh không ít, nhin không dính lấy Ninh Tịch nữa.

Lục Đình Kiêu đưa cho hai người cái chặn, “Em cùng Tiểu Bảo đi ngủ sớm một chút, anh còn có chút việc muốn xử lý.”

Ninh Tịch nhú nhú mày, “Đã trễ thế này còn làm việc sao?”

Lục Đình Kiêu gật đầu, “Ừ, muốn kiếm tiền nuôi em cùng Tiểu Bảo.”

Ninh Tịch: “.....”

Lục Đình Kiêu khẽ cười một tiếng, đặt một nụ hôn lên chán của cô, “Ngủ đi, anh cũng sẽ ngủ nhanh thôi.”

Đem đồ bánh bao nhỏ ngủ say, Ninh Tịch đang chuẩn bị tắt đèn, di động đột nhiên sáng lên, có một cuộc điện thoại gọi đến.

Ninh Tịch trước tiên cầm lấy điện thoại nhấn nút im lặng, rồi sau đó mới rón rén đi ra ngoài ban công.

“Alo?”

“Tiểu Tịch, em đang ở đâu? Tại sao không về nhà?” Di động đầu bên kia truyền đến âm thanh nôn nóng của Tô Diên.

“Anh tại sao biết tôi không về nhà?” Ninh Tịch nhíu mày.

“Anh ở trước cửa chung cư em.” Tô Diễm trả lời.

“Có việc?”

“Tiểu Tịch, em hiện tại đang ở đâu?” Tô Diễm truy vấn.

“Anh cho rằng tôi hẳn là ở nơi nào? Tiếp nam nhân ngủ sao?” Ninh Tịch gom áo khoác trên người lại, nhìn bánh bao nhỏ đang ngủ say trên giường, ánh mắt ôn nhu đến dị thường, thế cho nên nghe được giọng nói Tô Diễm như đang chất vát mình, trong lòng đều không có chút gợn sóng nào.

“Ninh Tịch!” Tô Diễm ngữ khí lập tức trở lên nghiêm khắc hơn, “Anh không phải ý này, anh chỉ là muốn nhắc nhở em, bảo vệ tốt cho mình, đặc biệt là đối với Lục Đình Kiêu, ngàn vạn đừng có tâm tư gì với hắn, lợi vào đồng nước đục này. Nói vậy em cũng biết, Tô Dĩ Mạt trong công ty em luôn có quan hệ không minh bạch với hắn, hơn nữa nghe nói Lục gia đã vì hắn chọn được vị hôn thê, huông chi hẳn còn có một đứa con nhỏ.....”

Tô Diễm này làm bạn trai cũng thật tốt đi, vì không cho Ninh Tuyết Lạc hiểu lầm, một lòng cùng cô phủi sạch quan hệ, đêm nay lại phát bệnh thần kinh, đang yên đang lành lại đi chờ trước cửa chung cư cô, còn vô cùng lo lắng mà gọi cho cô lái nhai nhiều như vậy!

Ninh Tịch cũng lười suy nghĩ anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì, sâu kín mở miệng nói, “Tô thiếu gia, xem ra tôi cần nhắc lại cho anh một lần, chuyện của tôi, không tới lượt anh quản. Mạt khác, về Lục Đình Kiêu, a, tôi liền tính là ngủ với anh ta một đêm. Còn hơn là gặp phải loại người như anh đó, vậy nên đừng có lo chuyện bao đồng!”

Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Diễm nhìn di động cắt đứt, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Cái gì mà ngủ cùng Lục Đình Kiêu một đêm, cũng tốt hơn việc lấy phải người như hắn!

Việc này quả thực là một sự vũ nhục dành cho Tô Diễm!

Huông chi, lời này nói ra giống như hắn đang rất yêu thích Ninh Tịch vậy.

Hắn xác thật so với Lục Đình Kiêu còn kém một trời một vực, nhưng tốt xấu gì ở đất Đê Đo này hắn cũng là một nhân vật lớn, nhưng ở trong lòng Ninh Tịch hắn lại thôi nát đến như vậy.

--- O ---

Chương 831: Làm Diên Đảo Nhiều Cô Gái

Tô Diễn hừ một tiếng, sắc mặt âm trầm, nện một quyền trên cửa xe.

Rõ ràng có một khoảng thời gian trước thái độ của cô với hắn đã mềm mỏng đi ít nhiều, vì cái gì mà thái độ hiện tại lại khôi phục vẻ lạnh lùng sắc bén?

Không, việc này làm đầu óc Tô Diễn không ngừng suy nghĩ, đầu óc đều bị chiếm bởi Ninh Tịch, không thể khống chế...

.....

Buổi sáng ngày hôm sau.

Nhìn dưới lầu người giúp việc không ngừng khiêng đồ vật ra ra vào vào, Ninh Tịch có chút kỳ quái, “Đây là mọi người đang làm gì vậy?”

“Tịch tiểu thư, đây đều là quà người ta mang tới mừng thọ.” Viên quản gia trả lời nói.

“Mừng thọ?”

“Đúng vậy, sắp tới là ngày sinh nhật của lão gia.”

“Khó trách.....” Ninh Tịch lộ ra thần sắc đã hiểu.

Tiệc mừng thọ này mời khách chẵn hẵn toàn là những nhân vật nổi tiếng và có địa vị cao, những người khác không đủ tư cách được mời, lại muốn nịnh bợ người Lục gia một chút, tự nhiên như ong vỡ tổ thừa dịp này mang quà tới.

“Dậy rồi, đêm qua ngủ ngon chứ?” Lục Đình Kiêu từ phòng ngủ đi ra.

Ninh Tịch gật gật đầu, thuận miệng hỏi một câu, “Ba mẹ anh sắp đến sinh nhật à?”

“Ừ.”

Ninh Tịch gỡ gỡ tóc, mày nhíu lại nói, “Đến lúc đó có phải Tiểu Bảo cần công khai xuất hiện không?”

Lục Đình Kiêu biết cô lo lắng, trả lời nói, “Hai năm nay bởi vì tâm trạng của

Tiểu Bảo không tốt, cũng không có bắt nó tham dự. Còn việc mừng thọ năm nay, chỉ cần Tiểu Bảo đến đó xem một chút là được.”

Ninh Tịch lúc này mới thoáng yên tâm, “Anh trong khoảng thời gian này chắc là rất bận, buổi sáng em vừa vặn không có việc gì, hôm nay để em đưa Tiểu Bảo đi học nha?”

Ninh Tịch vừa dứt lời, trên đùi lập tức mềm nhũn, bên dưới chân đã bị Tiểu Bảo ôm chặt lấy cọ cọ, ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ tỏa ánh sáng, hiển nhiên là đã nghe được cô tiểu Tịch muốn đưa nó đến trường học.

Còn Lục Đình Kiều đứng ở kia, hiển nhiên so với đồng rơm cũng không khác biệt lắm!

.....

Cơm sáng xong, Ninh Tịch thay một cái váy dài, cặp tóc màu hồng nhạt, hóa thành một bà mẹ ôn nhu vô cùng đảm đang, vui vui vẻ vẻ mà đưa Tiểu Bảo đến trường học.

Bởi vì có cô Tiểu Tịch đi cùng, tâm trạng Tiểu Bảo vô cùng tốt, bình thường luôn là lạnh như băng, so với người máy cũng không sai biệt lắm. Dọc theo đường đi nhìn thấy rất nhiều phụ huynh đưa con đi học khác, trên mặt Tiểu Bảo lại đang mỉm cười, vô cùng soái!

Mấy phụ huynh này nhìn đều nhìn không được cảm thán, “Tôi còn tưởng rằng Lục Kinh Vũ bị tự kỷ đó, nhìn không phải vẫn tốt sao?”

“Đúng vậy, bất quá, đứa bé này giống như chỉ thân với mẹ nó thôi.”

“Tiểu bánh bao lúc cười lộ lên quả thật quả thực rất mê người nha, hơn nữa lúc cười lộ lên nhìn rất giống mẹ, trưởng thành rồi chắc chắn sẽ làm điên đảo không ít cô gái đâu!”

“Lại nói... tại sao ta nhìn vị Lục phu nhân kia có chút quen quen?”

“Bị bà nói như vậy tôi mới để ý, nhìn kỹ quả thật giống một nữ minh tinh trẻ mới nổi nha!”

“Tôi biết bà nói chính là ai, có phải nữ minh tinh trong Thiên Hạ cùng Giang Mục Dã đóng vai tình lữ không? Tôi còn rất thích cô ấy đó! Bất quá, chỉ là lớn lên có vài điểm giống thôi, nhìn khí chất của cô ấy như vậy sao có thể là

một người được!”

.....

Sau khi đưa bánh bao nhỏ đến lớp học, Ninh Tịch ở hành lang đứng phải cô giáo của Tiểu Bảo.

“Ai, Lục thái thái!” Vương lão sư vội vàng gọi cô lại.

Ninh Tịch xoay người: “Cô giáo Vương!”

“Lục thái thái, nhìn thấy cô vừa lúc, tôi vừa vặn muốn tìm cô nói chuyện, cô hiện tại có thời gian chứ?”

“Có!” Ninh Tịch vội vàng gật đầu, trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng, không biết giáo viên của Tiểu Bảo đột nhiên tìm cô có chuyện gì, chẳng lẽ là Tiểu Bảo ở trường học xảy ra chuyện gì sao?

--- O ---

Chương 832: Gien "Nghịch Thiên" Của Bánh Bao Nhỏ

Trong văn phòng.

Cô Vương rót trà cho Ninh Tịch, sau đó uyển chuyển mở miệng: "Cô Lục, là thế này. Trường có tổ chức làm mấy bài kiểm tra nhỏ, không biết cô đã xem thành tích của em Lục Kinh Vũ chưa ạ?"

"Rồi." Ninh Tịch gật đầu.

Cô Vương thấy Ninh Tịch phản ứng bình thản như thế thì mãi sau vẫn không biết nói thế nào, đành ho khẽ một tiếng, chỉ có thể nói thẳng: "Thành tích của Lục Kinh Vũ đều là 0 điểm..."

"Vâng, việc này tôi biết."

"Mà mấu chốt là không phải em ấy làm sai mà là em ấy không hề làm gì hết, tất cả đều nộp giấy trắng. Cho dù không hiểu thì cũng không thể như thế chứ!"

Giáo viên thở dài: "Tôi muốn hiểu rõ xem đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ thế nào? Cô cũng biết tình hình của con cô đó, tôi làm giáo viên của em ấy nhưng lại chẳng tài nào trao đổi được với em ấy."

Ninh Tịch nghe vậy thì lại khẽ thở phào, chỉ cần không phải chuyện Tiểu Bảo bị ức hiếp ở trường là được rồi.

Ninh Tịch chậm chước tìm từ, sau đó mở miệng nói: "Cô Vương, quả thật rất cảm ơn sự quan tâm của cô với con tôi, cô cũng biết tình hình con tôi đấy. Mục đích tôi đưa nó đến trường là để nó tiếp xúc với những đứa trẻ cùng tuổi khác, để nó vui vẻ một chút. Trừ chuyện này ra thì những vấn đề khác chúng tôi không để tâm lắm, chúng tôi cũng không yêu cầu nó phải có thành tích tốt. Cô Vương cũng không cần lo lắng quá."

Cô Vương nghe xong thì phút chốc chẳng biết nên làm thế nào.

Đây là lần đầu tiên cô gặp được một vị phụ huynh không quan tâm đến thành tích đấy.

Bây giờ phụ huynh nào cũng muốn con mình phải có thành tích tốt, cho dù chỉ mới mấy tuổi mà cũng đã ép học những lớp luyện thi, chỉ sợ con mình

thua kém người ta dù chỉ một chút...

Nhưng phụ huynh đã nói là không quan trọng thành tích, không tốt thì cũng chẳng trách gì giáo viên cả, thế thì cô còn nói được gì đây?

Lại thêm trường hợp của Tiểu Bảo đúng là khá đặc biệt, cô cũng không biết nói gì thêm, bèn khẽ ho một tiếng: "Vậy được... Tôi biết rồi!"

"Tôi vẫn phải đặc biệt cảm ơn cô giáo vì đã quan tâm đến cháu như thế! Cảm ơn cô, nếu không nhờ cô, Tiểu Bảo cũng không thích ứng được ở trường nhanh như thế!" Ninh Tịch vẫn khách khí cảm ơn lần nữa.

Nếu cô không hiểu Tiểu Bảo thì chắc chắn cũng sẽ lo lắng như cô giáo vậy.

Nhưng tốt xấu gì cô cũng đã ở chung với Tiểu Bảo lâu thế rồi, lại bị gen "nghịch thiên" của Tiểu Bảo làm cho khiếp sợ không biết bao nhiêu lần như thế. Làm sao mà không biết chỉ số thông minh của đứa trẻ này rất cao, hơn nữa lại có thiên phú trên nhiều phương diện.

Vấn đề duy nhất chính là thằng bé có muốn làm không thôi.

Nếu như bắt Tiểu Bảo làm bài kiểm tra ở trường mẫu giáo, Ninh Tịch cảm thấy như mình đang sỉ nhục trí thông minh của nhóc vậy.

Mỗi đứa trẻ đều là một điều đặc biệt của thế giới này, thế nên cách đối xử với chúng cũng không thể giống nhau được. Vì thế, sao phải ép buộc nhóc phải đạt được 100 điểm chỉ vì sự hư vinh của người lớn chứ?"

"Cô Lục khách khí quá, đây là việc tôi nên làm. Tuy rằng em Lục Kinh Vũ hơi hướng nội nhưng lại rất dễ khiến người ta yêu thương, tôi cũng chỉ muốn tốt cho em ấy!" Ninh Tịch khách khí như thế khiến cô Vương rất vui vẻ, bèn mỉm cười nói.

Vài ngày sau, chạng vạng tối.

Hôm nay là đại thọ sáu mươi của Lục Sùng Sơn, tiệc đã sắp bắt đầu, khắp nhà tung bừng rộn rã.

Hôm nay Nhan Như Ý mặc một bộ sườn xám đỏ thắm hoa lệ, vừa chỉ huy người giúp việc vừa khẩn trương nhìn ra ngoài cửa. Lục Sùng Sơn ở bên cạnh cũng đi tới đi lui, vẻ mặt vừa lo lắng lại vừa mong chờ...

--- O ---

Chương 833: Tiểu Bảo Đến Rồi

Cuối cùng chiếc Maybach màu đen cũng dừng lại trước cửa lớn, cửa xe mở ra, hai người một lớn một nhỏ cùng bước xuống.

Hai bố con mặc bộ âu phục cùng màu được đặt may thủ công. Vì để phù hợp không khí ngày hôm nay, Lục Đình Kiêu cũng thắt cà vạt, còn bánh bao nhỏ thì đeo nơ đỏ, thoạt nhìn rất có không khí vui mừng.

Một lớn một nhỏ vừa mới xuất hiện liền lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Mấy người giúp việc vội vàng tươi cười chào hỏi.

"Chào Đại thiếu gia!"

"Chào Tiểu thiếu gia!"

...

Nhan Như Ý thấy con trai và cháu trai bảo bối tới thì bèn khẽ thở phào, cười tươi tới đón: "Ôi, bảo bối của bà đến rồi à!"

Lục Sùng Sơn thấy Tiểu Bảo đến rồi, khuôn mặt nghiêm túc cũng như mềm ra: "Tiểu Bảo đến rồi!"

Năm nay không giống với các năm trước, dù sao năm nay cũng là đại thọ của ông, cho dù là vì hình ảnh danh dự hay tình cảm cá nhân, ông vẫn rất hy vọng cậu cháu trai duy nhất của mình có thể tới tham gia.

Dù sao thì thằng bé cũng là cháu ruột duy nhất của ông cơ mà.

Hai đứa con trai, chẳng có đứa nào khiến người ta bớt lo cả. Một đứa theo chủ nghĩa không kết hôn, một đứa thì còn chẳng hứng thú với cả nam lẫn nữ. Những tưởng là sắp tuyệt hậu đến nơi rồi thì Tiểu Bảo xuất hiện, giống như ánh sáng cuối con đường vậy.

Huống chi thằng bé này lại khiến người ta càng lúc càng yêu thương, lại ưu tú hơn những đứa trẻ cùng tuổi trên mọi phương diện, thậm chí còn hơn cả Lục Đình Kiêu năm đó nữa...

Từ khi có Tiểu Bảo, nhà họ Lục có người kế nghiệp, lòng Lục Sùng Sơn

thoáng cái đã yên ổn, mấy năm nay cũng rất thư thái, còn chẳng buồn quản tới hai đứa con trai nữa.

Ai ngờ được trước số trời, sai một li đi một dặm, ông không ngờ sau này lại xảy ra chuyện động trời như vậy, khiến ông tự trách suốt hai năm.

Trong hai năm qua, tình hình của Tiểu Bảo lúc tốt lúc xấu, ông trơ mắt nhìn đứa trẻ vốn lanh lợi trở thành một con rối không có linh hồn. Mây đen như bao phủ khắp nhà họ Lục, trong ngực ông lúc nào cũng có một tảng đá lớn chèn ép.

Mà hiện tại... cuối cùng cũng thấy Tiểu Bảo dần dần có hy vọng, nhưng hy vọng này lại thành lập trên một nỗi lo khác.

Mỗi ngày ông đều sống trong nơm nớp lo sợ, không giám thả lỏng, có vui... nhưng nhiều hơn là lo sợ, lo sợ giẫm phải vết xe đổ, dẫn tới tai nạn còn nghiêm trọng hơn...

Lục Sùng Sơn nhớ lúc Tiểu Bảo còn nhỏ, thằng bé ngồi trên đầu gối ông, ngẩng đầu cười khanh khách, cất giọng non nớt gọi "ông nội". Đôi mắt ông bỗng đỏ ửng, bèn mở miệng nói: "Đình Kiêu, con dẫn Tiểu Bảo vào phòng chơi một lát trước đi, hôm nay đông người, đừng để dọa thằng bé, đợi lát nữa khách đến gần đủ rồi thì dẫn ra chào hỏi với mọi người một chút thôi."

"Vâng ạ." Lục Đình Kiêu gật đầu, tựa như đã nhận ra cảm xúc của ba mình, anh mở miệng nói: "Tiểu Bảo có chuẩn bị quà cho ba."

Tiểu Bảo mở to hai mắt, khẽ gật đầu phụ họa.

Lục Sùng Sơn nghe xong, cảm xúc nặng nề như tan đi mấy phần, bèn cười nói: "Ồ, là thật sao? Tiểu Bảo thật hiếu thảo, ông nội chờ mong quá!"

Nhìn một lớn một nhỏ vào nhà, Nhan Như Ý thở dài: "Đợi Tiểu Bảo tốt hẳn lên, Đình Kiêu lấy Tử Dao, trái tim này của tôi mới có thể thả lỏng được."

Lục Sùng Sơn lắc đầu: "Nào có dễ dàng như vậy."

Một lớn một nhỏ này đã sắp bị người phụ nữ kia ăn hết rồi.

...

Chương 834: Cháu Trai Duy Nhất

Hoàng hôn buông xuống, tòa nhà đã đóng cửa lâu năm nay lại mở rộng cửa lớn, đón khách quý từ khắp thành phố lẫn phương xa, các quan khách lục tục tiến vào chỗ ở xa hoa của chủ nhân nơi này.

Tất cả quan khách trước khi vào cửa đều phải bước qua máy dò kim loại, phái nữ còn phải bỏ hết trang sức ra, không được mang bất cứ đồ kim loại nào vào.

Trong tòa nhà dần dần náo nhiệt hẳn lên, những chiếc xe càng lúc càng xa hoa đỗ trước cửa.

Với tư cách nhân vật nổi tiếng nhất Đế Đô mở tiệc, các phóng viên cũng đã theo dõi từ lâu. Nhưng nhà họ Lục xưa nay luôn khiêm tốn, yến hội lần này cũng không hoan nghênh người ngoài. Thế nên, cũng chẳng ai dám mạo hiểm cả.

"Lục lão đệ, sinh nhật vui vẻ!" Quan Thụy tươi cười chúc mừng, bên cạnh ngoài Quan Tử Dao ra còn có một thiếu niên nữa đi cùng.

"Khách khí khách khí quá, mau vào đi! Vị này là..." Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đều hồ nghi nhìn về cậu bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi bên cạnh Quan Thụy, tướng mạo đứng đắn nhưng có vẻ hơi kiêu ngạo.

"Đây là cháu của tôi, Quan Trí Thần!" Quan Thụy giới thiệu.

Nhan Như Ý liền ra vẻ đã hiểu: "À, thì ra là Trí Thần! Năm đó gặp cháu vẫn còn bé tí, chỉ chớp mắt đã lớn thế này rồi! Bà không nhận ra được! Bây giờ chắc đã học cấp hai rồi nhỉ?"

"Dì, thằng bé đã học cấp ba rồi ạ, có nhảy lớp ạ." Quan Tử Dao đáp lời.

"Ồ, giỏi quá, Tiểu Thần tuần tú lịch sự như thế này lớn lên chắc chắn còn hơn cả bố nó nữa nhỉ!"

Quan Thụy nhìn cháu trai, vẻ mặt tự hào nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói: "Nó vẫn còn kém cõi lắm!"

...

Vừa vào sảnh, Quan Tử Dao đã nhìn một vòng, sau đó làm như tùy ý hỏi:

"Dì Lục, sao không thấy Tiểu Bảo thế ạ?"

"À, Tiểu Bảo ấy à, thằng bé đang ở trong phòng, nhiều người sợ nó không quen, đợi lát nữa mới dẫn nó ra." Nói đến cháu trai, giọng điệu của Nhan Như Ý trở nên rất từ ái.

Quan Tử Dao nghe vậy bèn kéo tay Nhan Như Ý, ân cần nói: "Dì à, tình hình của Tiểu Bảo... con cũng biết một chút. Lúc ở nước ngoài, ngành tay trái của con là tâm lý học, chuyên tiếp xúc với những đứa trẻ đặc biệt, chắc là con có thể giúp một chút đấy ạ?"

"Việc này..." Nhan Như Ý có hơi do dự.

"Nếu không, để lâu dài thế này cũng không phải cách! Trí Thần nhà cháu năm tuổi đã theo cháu và anh cháu tới công ty họp rồi, chẳng hề luống cuống chút nào..." Quan Tử Dao nói tiếp.

Cô ta biết rõ điểm mấu chốt của nhà họ Lục không phải Nhan Như Ý, thậm chí cũng không phải Lục Sùng Sơn mà là đứa con trai không rõ lai lịch kia của Lục Đình Kiêu, Tiểu Bảo...

Đứa con trai độc nhất của Lục Đình Kiêu, cháu trai duy nhất của Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý.

Bởi vì trước mắt Lục Sùng Sơn chỉ có một đứa cháu trai này, thế nên bọn họ xem trọng đứa trẻ này hơn ai hết.

Vì thế, lúc cô ta ở nước ngoài đã cố ý học tâm lý học một thời gian ngắn về chứng bệnh tự kỷ này.

Nhan Như Ý nghe vậy thì chẳng hiểu sao, trong lòng lại hơi có chút gì đó không thoải mái.

Chứng bệnh tự kỷ kia là chỉ những đứa bé ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, Tiểu Bảo của họ chỉ là đứa trẻ chịu kích thích, hướng nội hơn trẻ con bình thường thôi, nào có phải tự kỷ đâu? Ngay cả Tần Mộc Phong cũng đã nói rằng Tiểu Bảo không thuộc phạm trù bệnh tự kỷ, cùng lắm cũng chỉ là có chứng ngại sau kích thích mà thôi.

Huống chi từ khi cái cô Ninh Tịch kia xuất hiện, tình hình của Tiểu Bảo cũng đã tốt hơn bao nhiêu rồi, biết cười, lại còn biết làm nũng, còn... còn... biết mở miệng nói chuyện...

--- O ---

Chương 835: Không Thấy Tiểu Bảo Đâu Nữa

Có điều bà cũng biết Quan Tử Dao chỉ là có ý tốt mà thôi, bèn khẽ vỗ tay cô ta, nói cảm ơn: "Đứa trẻ ngoan này, cảm ơn con! Có điều tình hình của Tiểu Bảo bây giờ cũng không tệ lắm, lúc nào cần, dì sẽ tìm con!"

Trước khi tình hình của Tiểu Bảo hoàn toàn ổn định, kể cả có là Quan Tử Dao thì bà cũng không dám để Tiểu Bảo tiếp xúc.

Quan Tử Dao nghe ra vẫn có khả năng, bèn không ngừng cố gắng quan tâm: "Bây giờ Tiểu Bảo đang đi học ạ?"

"Đúng thế, đang đi học ở trường." Nhan Như Ý nói xong thì vẻ mặt như được an ủi.

"Học ở trường nào thế ạ?" Quan Tử Dao lại hỏi.

"Nhà trẻ Cẩm Tú."

"Theo con biết thì trường này đúng là không tệ, nhưng hình như cũng chỉ là một nhà trẻ bình thường thôi... Tình hình của Tiểu Bảo nên đối xử đặc biệt mới đúng! Con biết một trường chuyên điều trị trẻ tự kỷ! Trước khi vào còn có một bài test nữa, con còn cô ý qua xem thử, đúng là khá lắm. Có không ít đứa trẻ sau khi qua đó học thì có chuyển biến tốt hơn. Con cũng có quen với hiệu trưởng trường đó, dì có muốn chuyển Tiểu Bảo qua đó xem thử không ạ?" Quan Tử Dao thăm dò.

Tuy rằng Nhan Như Ý không cho rằng Tiểu Bảo bị tự kỷ, nhưng nếu Tiểu Bảo có thể khá lên thì đương nhiên là bà cầu còn không được ấy.

Thế nên nghe Quan Tử Dao nói như thế, bà cũng hơi xiêu lòng, chần chừ nói: "Việc này, vẫn là phải thương lượng với Đình Kiêu thì mới quyết định được."

Quan Tử Dao vội vàng nói tiếp: "Đây là điều đương nhiên, mọi người cứ thương lượng kỹ, khi nào cần có thể liên hệ với con! Lát nữa con cũng sẽ nói chuyện với Đình Kiêu, để xem ý của anh ấy thế nào!"

"Được được được... Cảm ơn con, Tử Dao!" Vẻ mặt Nhan Như Ý đầy vui mừng.

Quan Tử Dao không chỉ không ngại có Tiểu Bảo mà còn biết suy nghĩ vì thằng bé, Nhan Như Ý đương nhiên là lại càng hài lòng hơn.

...

Hai người đang trò chuyện hòa hợp thì đột nhiên, một nữ giúp việc hoảng hốt chạy tới, đè thấp giọng nói bên tai Nhan Như Ý.

"Lão phu nhân, không hay rồi! Tiểu thiếu gia... Tiểu thiếu gia không thấy đâu!"

"Cô nói cái gì? Cái gì mà không thấy?" Sắc mặt Nhan Như Ý lập tức thay đổi.

Quan Tử Dao cũng ân cần hỏi han: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Một lát sau, Nhan Như Ý, Quan Tử Dao, Lục Sùng Sơn, Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ đồng loạt xuất hiện trong phòng của Tiểu Bảo.

Sắc mặt của Lục Sùng Sơn vô cùng khó coi: "Đang yên đang lành sao tự nhiên lại không thấy đâu? Cô trông trẻ con thế nào đấy hả?"

Nữ giúp việc nhìn Nhan Như Ý, lại xem sắc mặt của Quan Tử Dao. Vẻ mặt như có vẻ khó xử nhưng vì sợ hãi Lục Sùng Sơn nên vẫn trung thực mở miệng: "Thật ra vừa rồi Tiểu thiếu gia có đi ngang qua, nghe thấy những lời Lão phu nhân và Quan tiểu thư nói với nhau. Nghe xong Tiểu thiếu gia liền lập tức bỏ chạy, lúc đó đông người quá, tôi không đuổi kịp được. Sau đó... không tìm được Tiểu thiếu gia nên tôi mới hoảng..."

Nữ giúp việc vừa nói xong thì cũng đã bị dọa phát khóc rồi! Tiểu thiếu gia này là "vây ngược" của mọi người trong nhà họ Lục đấy! Nếu cậu ấy có chuyện gì thì cô chết chắc rồi!

"Vừa rồi hai người nói cái gì?" Lục Sùng Sơn lập tức trợn mắt nhìn Nhan Như Ý và Quan Tử Dao.

Sắc mặt Nhan Như Ý trắng nhợt: "Chẳng lẽ..."

Vẻ mặt Quan Tử Dao cũng thay đổi.

"Bà nói đi!" Lục Sùng Sơn nhìn Nhan Như Ý, gấp đến nỗi không chịu được nữa rồi.

Ngay lúc Lục Sùng Sơn đang lo lắng vụn phần thì sau lưng, trong điện thoại của Lục Đình Kiêu bỗng vang lên giọng của Quan Tử Dao.

"Dì à, tình hình của Tiểu Bảo... con cũng biết một chút. Lúc ở nước ngoài, ngành tay trái của con là tâm lý học, chuyên tiếp xúc với những đứa trẻ đặc biệt, chắc là con có thể giúp một chút đấy ạ?"

Lúc bọn họ nói chuyện, Lục Đình Kiêu đã yên lặng dùng điện thoại xâm nhập vào hệ thống giám sát của cả tòa nhà, lấy ra được đoạn camera theo dõi lúc đó...

--- O ---

Chương 836: Tiểu Bảo Cố Ý Tránh Camera

Nghe xong những lời này, sắc mặt Lục Sùng Sơn rõ ràng trở nên khó coi.

Năm ấy, chuyện Tiểu Bảo bị bắt cóc rất rùm beng. Tuy ngay sau đó đã bị nhà họ Lục phong tỏa hết mọi tin tức, không ai ở ngoài biết gì về chuyện này, nhưng những người trong giới vẫn biết được ít nhiều.

Thêm việc tròn hai năm nay Tiểu Bảo không hề xuất hiện ở bất cứ buổi gặp mặt chính thức nào, khó tránh được các thể loại đồn đại. Thậm chí có người còn âm thầm suy đoán Tiểu Bảo bị sợ đến mức ngớ ngẩn luôn rồi, cháu trai duy nhất của nhà họ Lục đã thành phế vật.

Tiểu Bảo chỉ có chút khuynh hướng khép mình, nhưng Quan Tử Dao hết câu này tới câu khác gọi thằng bé là đứa trẻ đặc biệt, là một đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ. Còn lấy thằng cháu Quan Trí Thần của cô ta ra so sánh, thế này thì Lục Sùng Sơn sao có thể thấy thoải mái được.

Cùng với âm thanh truyền ra từ camera, bầu không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo...

Quan Tử Dao cau mày nói: "Con với dì cũng chẳng nói gì kích động tới đứa nhỏ, liệu có phải có nguyên nhân gì khác không?"

Lục Cảnh Lễ ở bên cạnh nghe thấy vậy liền lườm cô ta một phát, lầm bầm nói: "Thế còn chưa đủ kích động hả? Cô thử đổi vị trí mà nghĩ đi, nếu là cô, cô có vui khi bị người khác hết câu này tới câu khác bảo mình bị bệnh không, đã thế lại còn nói phải cho vào trường đặc biệt để học? Tiểu Bảo nhà tôi là một đứa trẻ bình thường, nghe thấy những lời này ắt sẽ thấy đau lòng, cũng sẽ buồn chứ!"

Lời của Lục Cảnh Lễ nói trúng tâm trạng của Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý.

Mặt Quan Tử Dao cứng đờ, tuy trong lòng không thấy mình sai nhưng cũng không thể phản bác lại được Lục Cảnh Lễ, chỉ có thể tỏ ra áy náy xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi không ngờ sẽ thành ra như vậy..."

Nhan Như Ý biết cô ta không phải cố tình, liền vỗ vai cô ta, gỡ rối: "Tử Dao, không phải lỗi của con, không ai biết Tiểu Bảo lại đột nhiên tới đây rồi nghe thấy những lời này cả..."

Sắc mặt Lục Sùng Sơn trùng xuống, ông trầm ngâm nói: "Việc cấp bách lúc này là phải tìm được Tiểu Bảo."

Hôm nay, ở một nơi thế này, nếu xảy ra chuyện gì hậu quả sẽ khó mà lường được.

"Đình Kiêu, trong camera có thể thấy Tiểu Bảo đi đâu không?" Nhan Như Ý sốt sắng hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Thằng bé cố ý tránh các góc máy quay ra rồi."

Quan Tử Dao thấy Lục Đình Kiêu nói vậy khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Một đứa trẻ chỉ mới hơn năm tuổi, sao biết cách tránh camera được?

Không phải Lục Đình Kiêu làm quá lên đó chứ? Chắc chỉ trùng hợp tránh được thôi...

Nhan Như Ý nghe vậy càng sốt ruột: "Vậy làm thế nào bây giờ... Hôm nay có nhiều khách tới như vậy... không tiện giống trống khua chiêng tìm người đâu..."

Quan Tử Dao muốn lập công chuộc tội, nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu như là bình thường, một đứa trẻ tự kỷ... Ý của con là một đứa trẻ có tính cách như Tiểu Bảo, sẽ thiếu cảm giác an toàn. Thế nên sẽ trốn ở nơi khiến nó cảm thấy an toàn nhất, nói không chừng nó đang trốn trong phòng cũng nên!"

"Cô đã tìm thử trong phòng chưa?" Quan Tử Dao hỏi cô giúp việc,

Cô giúp việc lập tức gật đầu: "Đều tìm hết rồi ạ."

"Chắc chắn chứ?" Quan Tử Dao lại hỏi: "Trong tủ, dưới gầm giường đã tìm hết cả chưa?"

Trong tủ? Dưới gầm giường?

Cô giúp việc lắc đầu, nhíu mày: "Chuyện này thì không thể đâu... Tiểu thiếu gia nhà chúng tôi rất thích sạch sẽ, sao có thể chui vào những chỗ đó được..."

"Cứ tìm thử đi, theo kinh nghiệm của tôi, mấy chỗ đó là có khả năng nhất đấy!" Quan Tử Dao nói.

Cô giúp việc không đi ngay mà nhìn về phía Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý.

--- O ---

Chương 837: Cuồng Ma Hộ Thê Lại Login

Sau khi được ra hiệu, lúc này cô mới bắt đầu chạy đi tìm, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn cũng tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng, tìm cả nửa ngày, ngay đến gần kéo cũng lục tung cả lên mà chẳng thu hoạch được gì.

Quan Tử Dao lại nghĩ: "Thường ngày thằng bé có thói quen tới đâu không?"

Người cô giúp việc dính toàn bụi bặm, đưa tay lau mồ hôi: "Những nơi mà Tiểu thiếu gia có thể tới tôi đều tìm hết cả rồi!"

"Đình Kiêu, giờ phải làm thế nào? Con nói gì đi chứ!" Nhan Như Ý lo lắng nhìn về phía con trai.

Lục Đình Kiêu cúi mắt nhìn điện thoại: "Con có thấy vài người ra vào, nhưng nó chưa hề rời khỏi chỗ này."

"Cũng tại mẹ không tốt, không chú ý nó tới... lại... lại nói những lời khiến nó đau lòng..." Nhan Như Ý tỏ ra tự trách, cứ nghĩ tới việc Tiểu Bảo giờ đang trốn đâu đó là lại đau lòng.

Lục Sùng Sơn nghe Lục Đình Kiêu nói vậy nhưng dây thần kinh không hề có lời lỏng phần nào: "Thế có nghĩa là chắc chắn nó vẫn đang ở trong nhà? Nhưng... thế thì phải tìm thấy rồi chứ! Thằng bé đâu thể một mình mãi được?"

"Cứ để nó bình tĩnh lại đã." Lục Đình Kiêu thờ ơ nói.

Lục Sùng Sơn nghe vậy liền phát hỏa: "Mày nói vậy mà nghe được à? Nó mới bao nhiêu tuổi! Mày để nó tự mình bình tĩnh! Tình trạng của Tiểu Bảo vốn đã không ổn định, giờ mới tốt hơn một chút, mày muốn nó lại trở về với dáng vẻ trước đây à?"

Thấy Lục Đình Kiêu vẫn thờ ơ, Lục Sùng Sơn đen mặt, cố nén giận nói: "Được rồi, mày không cần phải chơi trò này với tao nữa, gọi người phụ nữ kia tới đây đi!"

Người phụ nữ kia...?

Bắt được keyword, Quan Tử Dao lập tức trở nên cảnh giác.

Lục Đình Kiêu lạnh lùng nhìn Lục Sùng Sơn: "Ba nói ai?"

"Người..." Lục Sùng Sơn trừng mắt, đành sửa miệng: "Ninh Tịch!"

"Không hiểu cô ấy là người nào của Lục gia, chỉ cần một câu nói của ba thì có thể tùy tiện gọi là đến sao." Lục Đình Kiêu không nhanh không chậm nói.

Lục Cảnh Lễ lắc đầu, chặc chặc chặc, cuồng ma hộ thể lại login rồi!

"Giờ không phải chúng mày đang qua lại với nhau sao?" Lục Sùng Sơn bực mình nói.

"Hóa ra là ba cũng biết." Lục Đình Kiêu có vẻ lơ đãng nhưng đều có ý tứ sâu xa cả.

Đã biết anh có đối tượng rồi, còn tìm trăm phương ngàn kế tác hợp anh cùng người phụ nữ khác. Không có việc gì thì gọi cô gái mà anh đang quen là "người phụ nữ kia", lúc có chuyện rồi mới nghĩ tới cô là người yêu của anh.

Bị con trai dẫn mặt trước mặt người khác, gương mặt già nua của Lục Sùng Sơn rõ ràng là không thoải mái chút nào: "Đồ mất nết, có ai nói chuyện với ba mình như mày không hả?"

"Hai người cãi nhau cái gì? Cũng không nhìn xem giờ có phải là lúc cãi nhau không?" Nhan Như Ý kéo Lục Sùng Sơn ra, không ngừng ra hiệu với ông, ý bảo ông coi như vì Tiểu Bảo, tốt xấu gì cũng thu liễm tính khí lại một chút.

Sau đó Nhan Như Ý lại nhìn về phía Lục Đình Kiêu, từ từ khuyên nhủ: "Đình Kiêu, ba con có hơi nặng lời, con đừng chấp ông ấy, giờ Tiểu Bảo quan trọng hơn!"

"Anh, mặc kệ thế nào cứ gọi chị dâu tới đã rồi tính, lỡ có chuyện gì còn có chuẩn bị trước." Lục Cảnh Lễ giảng hòa đúng lúc, hôm nay dù gì cũng là lễ mừng thọ của ba, làm quá lên cũng không ổn.

Nhan Như Ý gật đầu lia lịa.

Lục Đình Kiêu: "Để anh hỏi xem cô ấy có rảnh không đã."

Cái gì gọi là có rảnh không, kể cả không rảnh thì cũng nên bỏ hết mà chạy tới đây mới đúng chứ, có gì quan trọng hơn Tiểu Bảo sao? Lục Sùng Sơn không hài lòng với thái độ của Lục Đình Kiêu, nhưng dù sao cũng đang có

việc cầu người, đành phải nhịn xuống.

"Được được được, con mau gọi điện hỏi đi!" Nhan Như Ý vội vàng nói.

--- O ---

Chương 838: Có Phải Tiểu Bảo Xảy Ra Chuyện Gì Rồi Không?

Cảnh tượng trước mắt khiến chuông báo động trong lòng Quan Tử Dao kêu vang không ngừng.

Chuyện gì thế này?

Tình huống này... sao như thể cô gái đó có ảnh hưởng rất lớn tới Tiểu Bảo vậy nhỉ? Thậm chí còn lớn đến nỗi Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn rõ ràng không thích cô nhưng vẫn phải kiêng kỵ.

Chỉ là một diễn viên mới vào nghề thôi mà, sao lại có khả năng tiếp cận được với Tiểu Bảo như thế?

Dù gì cô ta cũng đã nghe ngóng qua, được biết ngay đến bác sĩ tâm lý nổi tiếng toàn quốc như Tần Mộc Phong còn phải bó tay toàn tập với Tiểu Bảo cơ mà...

Đúng lúc này, tại Studio Tắc Linh.

Ninh Tịch vừa tham dự xong một hoạt động quảng bá, tiện đường về Studio một chuyến.

Cung Thượng Trạch, Hàn Mạt Mạt và Kiều Vi Lan đều đang bận rộn. Sau khi Ninh Tịch chào hỏi ba người xong liền gọi Cung Thượng Trạch tới văn phòng riêng.

"Sếp, chị tìm em có chuyện gì?"

"Ừm." Ninh Tịch gật đầu nhìn cậu ta: "Cậu thấy giám đốc Kiều là người thế nào, nói thử xem."

Thượng Cung Trạch có vẻ hơi chần chừ: "Nói thật ả?"

Ninh Tịch cười bất đắc dĩ: "Tìm cậu tới tất nhiên là muốn nghe nói thật rồi!"

"Được thôi..."

Thượng Cung Trạch khẽ ho một tiếng: "Nói về con người của giám đốc Kiều trước nhé, tính tình lạnh lùng. Mấy ngày vừa qua bọn em hoàn toàn không

dám nói chuyện nhiều với cô ấy. Nhưng năng lực nghiệp vụ lại vô cùng chuyên nghiệp, lượng công việc bọn em phải khổ sở mất mấy ngày mới xong thì cô ấy chỉ cần liếc mắt qua cũng có thể quyết định được rồi. Thế nên mấy ngày cô ấy ở đây, hiệu suất công việc trong Studio của chúng ta nhanh hơn hẳn, trên cơ bản thì mấy đơn hàng đặt sau tuần lễ thời trang cũng đã xử lý gần xong rồi!"

Ninh Tịch nghe vậy liền thở phào. Nhưng, ngay sau đó Thượng Cung Trạch lại chần chừ nói: "Có điều..."

"Điều gì?"

"Có điều... nói thế nào nhỉ, em cứ cảm thấy lòng cô ấy không ở đây. Trừ công việc trong tay ra thì chưa từng thấy cô ấy chủ động làm bất cứ chuyện gì." Thượng Cung Trạch thành thật trả lời.

Ninh Tịch nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài dự liệu: "Cô ấy làm được như thế đã là khó có được rồi."

Dù sao cũng là người giữa đường tạt qua, đối với cô ấy mà nói, đây cũng chỉ là một nhiệm vụ được Tần Sinh Nguyệt giao cho, không cầu công lao chỉ cầu không thất bại. Ngoài chuyện được phân ra, cô ấy sẽ không làm thêm gì cả, đến đúng thời hạn, cô ấy sẽ lập tức rời khỏi đây.

"Được rồi, đại khái thì chị biết rồi, có thể nào đi nữa thì việc Kiều Vi Lan tới đây cũng giúp đỡ được cho chúng ta rất nhiều, mấy đứa phải vui vẻ mà làm việc với nhau. Còn về studio, chúng ta vẫn phải để tâm nhiều hơn, không thể thấy cô tới rồi chuyện gì cũng trông mong vào cô được." Ninh Tịch nói.

Thượng Cung Trạch: "Em biết rồi sếp."

Ninh Tịch đang nói chuyện với Thượng Cung Trạch, điện thoại bỗng vang lên, là Lục Đình Kiêu gọi tới.

Ngay tức khắc, vẻ nữ cường mạnh mẽ của Ninh Tịch lập tức trở nên dịu dàng, ngọt ngào.

Cung Thượng Trạch thấy vẻ mặt này của Ninh Tịch liền đoán ra là ai, thức thời nói: "Sếp, nếu không còn chuyện gì nữa vậy em đi làm việc đây!"

"Được, đi đi!"

Sau khi Thượng Cung Trạch ra ngoài, Ninh Tịch vội bắt máy: "Alo, Boss đại nhân~! Sao lại gọi cho em vào lúc này thế?"

"Đang làm gì thế?" Lục Đình Kiêu hỏi, nói giọng mềm như nước cũng chẳng quá.

"Em đang ở Studio, xem tình hình thế nào thôi ~"

"Nếu không bận thì tới Lục Trạch một chuyến được không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Thật thì cũng không bận... nhưng, sao tự dưng lại bảo em tới đó thế? Hôm nay chẳng phải là tiệc mừng thọ của ba anh à?" Ninh Tịch cau mày, lập tức phát hiện ra chuyện gì đó bất thường: "Có phải Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì rồi không?"

--- O ---

Chương 839: Công Năng Tự Động Tìm "Bảo"

"Đừng lo, Tiểu Bảo không sao, chỉ là bỗng không thấy nó đâu. Anh xem hết mấy cái camera cũng không thấy thằng bé ra ngoài, chắc vẫn đang ở trong khuôn viên Lục trạch." Lục Đình Kiêu đáp.

"Gì cơ? Bỗng không thấy đâu? Đang yên đang lành sao tự dưng lại không tìm thấy? Em tới ngay! Cụ thể thế nào lát nói kỹ xem nhé!" Vừa nghe thấy chuyện liên quan tới Tiểu Bảo, Ninh Tịch không hỏi nhiều, lập tức đứng dậy.

"Đi từ từ thôi, không cần vội. Em bắt xe tới đi, không được tự mình lái xe đâu." Lục Đình Kiêu không yên tâm dặn dò, rõ ràng là sợ cô lại chạy xe đua tới.

"Biết rồi biết rồi..."

Lục Cảnh Lễ và Nhan Như Ý ở bên cạnh thấy Lục Đình Kiêu thuận lợi gọi người tới, liền thở phào một hơi.

Quan Tử Dao cố bới ra một nụ cười, tỏ vẻ giống như chỉ tiện hỏi: "Xem ra, cô Ninh có quan hệ rất tốt với Tiểu Bảo?"

"Phải, Tiểu Bảo nhà dì... rất thích cô gái đó, còn nghe lời cô ấy nữa." Nhan Như Ý dẫn đo mãi mới đáp.

Chuyện này chắc chắn không thể giấu được, Nhan Như Ý đơn giản chỉ là tiêm mũi dự phòng trước cho Quan Tử Dao thôi.

Quan Tử Dao nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Không ngờ cô gái đó lại còn khôn khéo hơn cả trong tưởng tượng của cô ta, đã xây dựng mối quan hệ tốt với Tiểu Bảo từ sớm rồi.

Quan Tử Dao thở dài, tỏ ra tràn đầy mong ước nói: "Vậy thì tốt quá, chỉ cần cô Ninh tới, chắc chắn sẽ tìm được Tiểu Bảo ngay thôi ạ."

Tuy cô ta cố tình nói vậy nhưng trên thực tế cũng đoán ra Ninh Tịch chưa tới Lục trạch được mấy lần, có khi còn chưa đi hết cả căn nhà này. Lục trạch lớn và lạ lẫm như vậy, sao cô ta có thể tìm được đứa bé kia mà không kinh động tới khách mời!

Ông cha đã có câu "Hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều".

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý ắt cũng nghĩ tới điếm này, nhưng ngoài như vậy ra, họ cũng không có cách nào tốt hơn cả.

"Tất nhiên không thể trông chờ vào một người được, tôi đã bảo người làm âm thầm đi tìm rồi. Nếu không được nữa thì kết thúc buổi tiệc sớm thôi!"
Lục Sùng Sơn nghiêm túc nói.

Trong lòng Quan Tử Dao không khỏi hoảng sợ.

Tuy sớm đã chuẩn bị mọi thứ, nhưng cô ta đã xem nhẹ tầm quan trọng của Tiêu Bảo đối với Lục Sùng Sơn rồi.

...

Tại Lục trạch.

Chờ tới khi Ninh Tịch tới, các khách khứa được mời trong buổi tiệc tối nay cũng đã tới gần đầy đủ. Trong ngoài biệt uyển đèn đuốc sáng choang, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng diễu tấu du dương cùng âm thanh khách khứa trò chuyện náo nhiệt truyền tới.

Đêm nay, xung quanh đều bị giới nghiêm, taxi cũng chỉ có thể lái tới chân núi.

May mà Ninh Tịch vừa xuống xe đã thấy Lục Cảnh Lễ đợi cô ở bên đường.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Cảnh Lễ khởi động động cơ, vừa lái xe vừa giải thích cho cô ngọn nguồn: "... Chuyện là vậy đây! Giờ không biết Tiêu Bảo đang trốn đâu gặm nhấm vết thương nữa rồi, ôi ~ đứa bé đáng thương!"

Mắt Ninh Tịch nheo lại, con ngươi lạnh lẽo hoàn toàn không hợp với con người cô: "Thằng bé Quan Trí Thần kia giỏi lắm sao?"

"Từ nhỏ đã được gọi là thần đồng, mới mười ba tuổi mà học tới cấp ba. Năm sau sẽ tham gia thi đại học, chuẩn bị đăng ký vào đại học Đé Đô! Hừ, thằng oắt đó còn chẳng bì được với tiểu gia tôi thì sao đọ được Tiêu Bảo nhà chúng ta!"

Lúc nói xe đã dừng trước cổng.

Lục Cảnh Lễ vòng qua mở cửa xe cho Ninh Tịch, lo lắng gãi đầu: "Tiểu Tịch Tịch, lần này có vẻ sẽ hơi vướng chân vướng tay đấy. Trước đây Tiểu Bảo cùng lắm cũng chỉ nhốt mình lại trên gác xếp thôi, nhưng lần này căn bản không thấy bóng dáng đâu nữa luôn. Cũng không biết trốn đi đâu mất rồi, cô lại không quen địa hình ở chỗ này. Nếu thật sự không tìm được, cô cũng đừng miễn cưỡng quá! Cùng lắm thì bảo ba tôi kết thúc bữa tiệc sớm, không có gì quan trọng hơn Tiểu Bảo cả..."

Lục Cảnh Lễ vẫn đang nghĩ cách tiêm thuốc đề phòng cho Ninh Tịch thì bên này Ninh Tịch bỗng thở nhẹ một hơi, sau đó vui mừng cúi người xuống, ôm lấy bé con đang lao ra từ bóng tối: "Tiểu Bảo? Bảo bối! Con dọa cô Tiểu Tịch sợ chết khiếp rồi này! Con vừa chạy đi đâu thế?"

"..." Lục Cảnh Lễ ngẩn ra nhìn thẳng nhóc mà họ đã tìm khắp nơi cũng không thấy: "Anh Tịch, anh đúng là công năng tự động tìm "bảo"!"

--- O ---

Chương 840: Tiểu Bảo Tìm Được Cô Rồi

Cùng lúc đó, tại nơi nào đó trong sân sau của vườn hoa.

Lục Đình Kiêu, Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý đều có mặt, ngoài ra còn có Quan Tử Dao, xung quanh là một đám người hầu đang nơm nớp lo sợ, quản gia đang dùng bộ đàm nói gì đó với người bên kia.

"Lão gia, vẫn... vẫn chưa tìm được Tiểu thiếu gia!" Quản gia Hình toát mồ hôi trả lời.

Sắc mặt Lục Sùng Sơn trùng xuống: "Tiếp tục cử thêm người đi."

"Nếu cử thêm người nữa e rằng sẽ khiến khách khứa nghi ngờ..." Quản gia hơi do dự.

Bọn họ nói với mọi người là dây chuyền của Nhan Như Ý không cẩn thận bị rơi mất, đang đi tìm. Nhưng nếu chỉ vì một sợi dây chuyền mà phái nhiều người đi tìm thì ai mà tin được.

Huống hồ chủ nhân của Lục gia hôm nay vẫn chưa xuất hiện, mấy vị khách kia cũng không phải kẻ ngốc, chỉ sợ lúc này đã bắt đầu nghi ngờ rồi...

"Rút." Lục Đình Kiêu nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó nói với Hình Võ một chữ.

Một người bảo phái thêm người, một người bảo rút. Hình Võ nhìn Lão gia lại nhìn Đại thiếu gia, bỗng ngẩn ra đó, chuyện này... rốt cuộc là nên nghe theo ai đây...

"Tiểu Bảo vẫn chưa tìm thấy, rút cái gì mà rút?" Lục Sùng Sơn giận dữ.

"Ninh Tịch sắp đến rồi." Lục Đình Kiêu nói.

"Cô ta đến thì sao? Cô ta là thần tiên chắc? Chúng ta bao nhiêu người thế này sắp lật hết cả cỏ lên rồi còn không tìm được Tiểu Bảo, dựa vào một mình cô ta mà tìm được hả?" Lục Sùng Sơn tức giận nói.

"Đình Kiêu, an nguy của Tiểu Bảo quan trọng hơn, anh nghe lời chú cử thêm người tìm đi!" Quan Tử Dao ở bên cạnh khuyên nhủ.

"Hình Võ, cậu còn ngẩn ra đó làm gì!" Lục Sùng Sơn giục.

Hình Võ tiên thoái lưỡng nan, vô tình nhìn tới nơi cách đó không xa, ánh mắt ngây dại trở cả ra: "Tiểu... Tiểu thiếu gia..."

"Gì cơ? Tiểu Bảo á? Ở đâu?" Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn cùng lên tiếng.

"Bên đó... Hình như là tiểu thiếu gia..."

Tức khắc, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hình Võ đang chỉ.

Sau đó, họ thấy Lục Cảnh Lễ và Ninh Tịch đang đi về phía họ, Ninh Tịch còn đang bế một đứa bé trong lòng.

Đứa bé khoác chiếc comple của Lục Cảnh Lễ trên người, ôm chặt lấy cổ Ninh Tịch, gương mặt nhỏ nhắn chôn chặt vào vai cô. Đây là dáng vẻ của người hoàn toàn mất hết cảm giác an toàn mới có.

Phút chốc, tất cả mọi người đều vui mừng chạy tới.

"Cảnh Lễ, các con tìm thấy Tiểu Bảo ở đâu vậy?" Nhan Như Ý kích động không thôi.

"Có tìm gì đâu, chị dâu vừa xuất hiện, Tiểu Bảo đã tự mình chui ra rồi!" Lục Cảnh Lễ nhún vai.

"..."

Không ngờ lại như vậy, ai nấy cũng kinh ngạc.

Cuối cùng, không phải Ninh Tịch tìm được Tiểu Bảo... mà là Tiểu Bảo đã tìm thấy cô...

Chẳng trách Lục Đình Kiêu chắc chắn chỉ cần Ninh Tịch tới nhất định sẽ tìm được Tiểu Bảo.

Rõ ràng Tiểu Bảo ở rất gần chỉ là thằng bé không muốn xuất hiện mà thôi. Chỉ khi nào thấy người mình muốn gặp, có thể ỷ lại, khiến nhóc có cảm giác an toàn tới, nhóc sẽ tự mình chui ra.

Bất kể có thể nào, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này lại không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với Ninh Tịch.

Ngược lại Ninh Tịch cũng chẳng để ý tới mấy chuyện này, cô chỉ quan tâm tới bánh bao nhỏ thôi. Cô nhẹ nhàng dỡ dành, bé con bỗng ló cái đầu nhỏ ra, run rẩy miết chặt quyển sổ trong tay, hình như muốn nói gì đó...

"Bảo bối, con sao thế?" Ninh Tịch vội cầm lấy quyển sổ.

Sau đó, khi cô thấy những lời Tiểu Bảo viết, vành mắt liền đỏ lên...

Chỉ thấy Tiểu Bảo viết trên đó: Mẹ, con muốn về nhà.

--- O ---

Chương 841: Nơi Nào Có Mẹ Thì Đó Chính Là Nhà

"Mẹ, con muốn về nhà."

Thấy mấy chữ này, nước mắt của Nhan Như Ý lập tức trào ra. Đến lúc này bà mới biết những câu nói của bà Tử Dao tạo thành tổn thương cho Tiểu Bảo lớn cỡ nào.

Nếu Tiểu Bảo không đau lòng đến cực điểm thì thằng bé làm sao có thể viết được câu nói đầy bất lực như vậy.

Bọn họ ngoài miệng thì cứ thao thao bất tuyệt rằng bọn họ là người thân của Tiểu Bảo, nhưng sự thật thì ngay đến một nơi để gọi là nhà bọn họ cũng không cho Tiểu Bảo được.

Thằng bé hoàn toàn không cảm nhận được nơi đây là nơi nó thuộc về.

Rõ ràng là đang ở nhà nhưng thằng bé lại nói, nó muốn về nhà...

Mà sự chú ý của Quan Tử Dao lại tập trung vào chữ ""mẹ"" kia. Cô ta vốn chỉ tưởng Ninh Tịch này với Tiểu Bảo cao lắm cũng chỉ là thân quen thôi, không ngờ Tiểu Bảo lại đồng ý cho Ninh Tịch thành mẹ của mình!

Không được, cô ta nhất định phải ra tay nhanh hơn!

Trong trường hợp như hôm nay, Ninh Tịch thật sự không muốn bèn mảng đến cái vũng nước đục này. Cô còn định dỡ dành bánh bao nhỏ xong rồi sẽ đi, nhưng hiện giờ lại hoàn toàn đổi ý.

Cô phải nhân cơ hội này khiến cho tất cả mọi người không bao giờ còn có thể coi thường bánh bao nhỏ nữa.

Kể cả cho dù trong tương lai cô với Lục Đình Kiêu sẽ không thuận buồm xuôi gió mà đến được với nhau. Cô vẫn hy vọng rằng dẫu không có mình bên cạnh thì bánh bao nhỏ vẫn có thể sống thật tốt.

Vì vậy Ninh Tịch cố gắng áp chế cảm xúc, cực kỳ dịu dàng nói với bánh bao nhỏ: "Bảo bối ngoan nào, đây là nhà của con mà, chưa kể hôm nay là sinh nhật của ông nội đó! Chúng ta đã chuẩn bị quà sinh nhật bất ngờ cho ông nội còn gì, con quên rồi sao?"

Bánh bao nhỏ nghe thế cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ là bàn tay nhỏ ôm

Ninh Tịch càng siết chặt hơn.

"Chờ lát nữa cô với con cùng nhau tặng quà cho ông nội có được không?"
Ninh Tịch nói.

Nghe thế Tiểu Bảo mới cọ một cái cực kỳ nhẹ ở đầu vai Ninh Tịch, ý là gật đầu đồng ý.

Nhóc muốn về nhà, nơi nào có mẹ Tiểu Tịch thì đó chính là nhà.

Đỡ dành bánh bao nhỏ xong, Ninh Tịch nhìn về phía Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý, lo lắng lên tiếng: "Vừa nãy chắc Tiểu Bảo vẫn luôn đứng bên ngoài nên cả người thẳng bé rất lạnh, sợ là đã bị khí lạnh vào người, giờ tốt nhất là nên nhanh chóng cho thẳng bé đi tắm nước ấm..."

Nhan Như Ý nghe thế vội vàng nói: "Vậy mau vào nhà đi! Đừng đứng trong sân nữa!"

Lục Sùng Sơn cũng chuẩn bị sẵn tinh thần để Ninh Tịch với Tiểu Bảo rời đi, không nghĩ tới Tiểu Bảo sẽ đồng ý ở lại nên nhất thời cũng nhanh chóng để hai người họ vào nhà.

Chỉ cần Tiểu Bảo chịu ở lại thì cho dù người phụ nữ kia muốn nhân tiệc mừng thọ mà lộ mặt thì ông ta cũng cho phép.

Trong phòng tiệc, quan khách đợi quá lâu nên bắt đầu xì xào bàn tán, Lục Sùng Sơn thấy tình hình của Tiểu Bảo có vẻ ổn rồi thì vội vàng kéo Nhan Như Ý đi chào hỏi khách khứa.

"Xin lỗi xin lỗi, để các vị đợi lâu rồi! Cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến dự tiệc mừng thọ của kẻ hèn này..."

"Lục lão quá khách sáo rồi!"

"Được làm khách mời của ngài chính là vinh hạnh của chúng tôi đó!"

Lục Sùng Sơn khách khí hàn huyên một trận, mọi người cũng rồi rít chúc thọ ông ta. Ngoài mặt thì vẫn chẳng có điểm nào khác thường, nhưng vừa quay đầu thì cũng khó tránh khỏi tự âm thầm suy đoán.

"Chuyện đêm nay ông thấy thế nào?"

"Nói là sợi dây chuyền yêu thích của Lục phu nhân bị mất... nhưng mà mất sợi dây chuyền thôi có cần thiết để tất cả chủ nhân của Lục gia biến mất hơn nửa buổi tối?"

"Chẳng lẽ là vì Tiểu thái tử kia của Lục gia lại đổ bệnh sao..."

"Tám phần là vậy, Lục gia cũng đủ xui xẻo, mãi mới có một thằng cháu độc đinh ấy thế mà lại là đứa đàn độn!"

"Ha ha, Lục gia hôm nay to lớn như thế, kiêu gì mà chẳng làm qua chút chuyện xấu xa, sợ là bị báo ứng lên con cháu rồi..."

...

--- O ---

Chương 842: Cải Thiện Quan Hệ Với Tiểu Bảo

"Lục gia này thật ức hiếp người quá đáng, Lục Đình Kiêu còn chưa kết hôn mà đã có một đứa con riêng đó! Nhà chúng ta còn chưa có ý kiến gì về chuyện này đâu. Những lời của con cũng vì tốt cho đứa bé kia, bọn họ không cảm kích thì thôi chứ sao có thể đổ tội lên đầu con được!" Quan Thụy nghe con gái kể lại, nhất thời lửa giận cháy phừng phừng.

"Ba đừng kích động mà, chú Lục với dì Lục không trách con, hai người còn an ủi con mà! Chú dì nói không liên quan gì đến con hết! Lúc trước dì Lục cũng rất khách khí cảm ơn con mà!" Quan Tử Dao vội vàng giải thích.

Vẻ mặt của Quan Thụy lúc này mới hơi hòa hoãn lại: "Nói vậy thì còn nghe được... đứa con gái kia có quan hệ tốt với Tiểu Bảo đến mức ấy cơ à?"

Quan Tử Dao không vui gật đầu: "Con thấy Tiểu Bảo gọi cô ta là mẹ."

Quan Thụy trái lại không coi ra gì, ông ta nhìn con gái rồi trầm giọng nói: "Tử Dao, con cho rằng chuyện quan trọng nhất hiện giờ là gì?"

"Cải thiện quan hệ với Tiểu Bảo." Quan Tử Dao trả lời.

Quan Thụy lắc đầu: "Sai, tuy con thông minh nhưng trong chuyện này con vẫn quá hồ đồ. Hiện giờ thằng nhỏ kia chẳng khác gì một kẻ tàn phế, con đi đánh quan hệ với một đứa vô dụng thì có ích lợi gì?"

"Chưa kể ả đàn bà kia đã nắm chặt nó trong tay rồi, con chưa nghe giọng của Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý sao? Dầu cho cô ta có qua lại với Lục Đình Kiêu thì bọn họ vẫn không chấp nhận cô ta. Bữa tiệc hôm nay cũng không mời cô ta nữa, cô ta phải phí hết tâm tư lợi dụng một đứa bé mới có thể xuất hiện!"

Quan Tử Dao trầm ngâm nói: "Đó là bởi vì xuất thân của cô ta quá thấp, hơn nữa con nhìn ra được chú với dì vô cùng quan tâm đến Tiểu Bảo! Cho nên con mới nghĩ ít nhất cũng phải để Tiểu Bảo thích con đã, như vậy thì ngay cả Lục Đình Kiêu cũng phải xem trọng con vài phần."

Quan Thụy thờ dãi, tiếp tục phân tích: "Dù sao Tiểu Bảo cũng là huyết mạch duy nhất của Lục gia, là máu thịt của bọn họ thì đương nhiên phải quan tâm thôi. Chính bởi vì quan tâm nên đối với chuyện chọn mẹ cho Tiểu Bảo mới càng khẩn khe, thận trọng."

"Bà chủ tương lai của Lục gia, con có biết vị trí này có ý nghĩa như thế nào không? Dầu cho cô ta đỡ dành Tiểu Bảo vui vẻ thì thế nào. Cao lắm thì Lục gia mời cô ta thành gia sư cho Tiểu Bảo, thậm chí làm bảo mẫu để tùy thời chăm sóc thằng bé. Chứ để cô ta vào cửa ấy à, Lục Sùng Sơn có hồ đồ như vậy sao?"

"Cái này..." Nghe đến đây, tâm tư Quan Tử Dao rõ ràng dao động.

Quan Thụy vỗ vai con gái một cái, thành khẩn nói: "Cho nên Tử Dao à, con ngàn lần chớ lẫn lộn đầu đuôi. Cái quan trọng nhất hiện nay là phải để Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý coi trọng con. Dĩ nhiên, chuyện này chỉ cần con muốn thì dễ như trở bàn tay."

"Vừa nãy, con đã nói đến trọng điểm rồi, là vì xuất thân của cô ta quá thấp cho nên có nhảy nhót cỡ nào đi chăng nữa cũng tuyệt đối không thể nhảy vào cửa của nhà họ Lục."

"Con phải hào phóng một chút, đừng bởi vì chút chuyện nhỏ này mà khó chịu trong lòng, sau này có gả qua cũng phải có lòng dạ của một bà chủ. Cái vị trí bà chủ của Lục gia chỉ có thể là của con, đã hiểu chưa?"

"Con hiểu rồi thưa ba." Nghe xong, Quan Tử Dao kiên định gạt đầu một cái, nổi bất an vừa dâng lên trong lòng cũng tan biến.

Quan Thụy nhìn viên ngọc quý của mình mà vừa vui vẻ lại an tâm: "Con hiểu là được rồi."

Thật ra thì còn có vài chuyện ông ta chưa nói, chờ sau này Tử Dao gả vào Lục gia, rồi sinh ra đứa bé của mình với Lục Đình Kiêu. Dựa vào gen của Quan gia thì Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn sao có thể không thích đứa bé ấy đây?

Đến lúc đó, mọi sự quan tâm sẽ tự nhiên chuyển từ thằng nhóc vô dụng kia chuyển qua đứa bé của bọn họ...

...

--- O ---

Chương 843: Hấp Dẫn Hơn Thì Làm Thế Nào

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Tịch đi tới mở cửa.

Trước cửa là một nữ giúp việc đang cẩn thận bưng một bát canh đứng đó:
"Ninh tiểu thư, đây là canh gừng Lão phu nhân bảo nhà bếp chuẩn bị, có thể trừ lạnh."

"A, cảm ơn, làm phiền cô rồi, chờ Tiểu Bảo tắm xong tôi sẽ cho bé uống ngay."

"Không phiền, là việc tôi phải làm." Nữ giúp việc cung kính cúi mình chào rồi rời đi.

Ninh Tịch để canh gừng lên bàn, sau đó gõ cửa phòng tắm một cái: "Lục Đình Kiêu, hai người tắm xong chưa?"

"Được rồi." Bên trong truyền đến tiếng của Lục Đình Kiêu.

Một lát sau, Lục Đình Kiêu ôm Tiểu Bảo vừa mới được tắm nước nóng đi ra.

Bánh bao nhỏ được bọc trong một cái khăn tắm thật to, mái tóc còn hơi ướt, một cục vừa mềm mềm vừa thơm nức mũi đang được ba mình ôm trong lòng.

Ninh Tịch trông thấy, nhất thời bị sự đáng yêu đó giết chết không kịp ngáp:
"Aaaaa, Lục Đình Kiêu, em muốn ôm~ em muốn ôm~!"

Bánh bao nhỏ cũng lập tức chia tay đòi mẹ Tiểu Tịch bé.

Lục Đình Kiêu dịu dàng đưa bánh bao nhỏ đặt vào lòng Ninh Tịch.

Ninh Tịch ôm được bánh bao nhỏ thì hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng kia, sau đó mới bón cho nhóc uống canh gừng: "Cục cứng, canh này hơi khó uống nhưng mà có thể trừ lạnh nha, uống vào thì cơ thể sẽ khỏe lên đó!"

Bánh bao nhỏ không hề kháng cự một chút nào, "ừm ừm" một hơn cạn cả đáy bát.

Ninh Tịch vui vẻ vỗ tay khen thưởng: "Bảo bối quá siêu! Canh khó uống như thế mà uống hết sạch rồi!"

Bánh bao nhỏ tẩm xong, uống canh gừng thì tinh thần đã khôi phục hơn nửa.

Ninh Tịch liếc đồng hồ: "Lục Đình Kiêu, anh mang Tiểu Bảo ra chào khách trước đi!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu, đối với quyết định để Tiểu Bảo lưu lại bữa tiệc này của Ninh Tịch lúc trước hoàn toàn không có ý kiến gì.

Bánh bao nhỏ vừa nghe, trên mặt liền lộ ra vẻ hoảng hốt.

Ninh Tịch mỉm cười xoa xoa cái đầu nhỏ: "Yên tâm đi, con cứ xuống cùng ba trước đã, chờ mẹ thay quần áo xong sẽ lập tức xuống tìm con!"

Vẻ bất an trong mắt bánh bao nhỏ nhất thời yên ổn lại, ngoan ngoãn gật đầu rồi để ba Kiêu dắt bàn tay nhỏ của mình.

Ninh Tịch đỡ bánh bao nhỏ xong lại nhìn về phía Lục Đình Kiêu có hơi chút chần chừ nói: "Cái đó... Boss đại nhân, em nói trước với anh một chút, lát nữa có thể em sẽ làm vài chuyện... đắc tội với người ta..."

Lục Đình Kiêu: "Ừ, đắc tội thì cứ đắc tội đi, đã có anh rồi!"

Ninh Tịch: ""...""

Sao Đại ma vương cứ cho cô một cảm giác như thể anh là hôn quân thế nhỉ?

Nhưng mà như thế lại càng hấp dẫn hơn rồi làm sao đây!!!

Cái cảm giác cho dù trời sập cũng có người chống cho thật hạnh phúc quá~!

...

"Ồ, sao tôi nay không thấy Lục tổng đâu?"

"Hình như vẫn chưa thấy cậu ấy đâu, chắc là còn chưa đến!"

Trong phòng tiệc, mọi người mãi không thấy Lục Đình Kiêu đâu thì đã bắt đầu dò hỏi, dẫn sao đây cũng là lễ đại thọ sáu mươi tuổi của cha anh ta mà. Chưa kể Lục Đình Kiêu lại còn là người cầm quyền hiện thời của Lục gia,

nếu đến muộn thì về tình hay về lý cũng không hay lắm.

Đồng thời mọi người cũng càng thêm khẳng định suy đoán lúc trước.

Quả nhiên Tiêu thái tử đã xảy ra chuyện gì rồi...

Nghe thấy xung quanh bắt đầu có người thúc giục, sự lo âu của Lục Sùng Sơn cũng thoáng hiện lên khuôn mặt, không biết Tiêu Bảo bây giờ thế nào.

"Đình Kiêu nó..."

Lục Sùng Sơn đang muốn tùy tiện tìm một cái lý do nào đó cho qua, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã thấy hai bóng người một lớn một nhỏ quen thuộc xuất hiện.

Lập tức cũng có người nhanh mắt phát hiện, không tự chủ được hô lên: "Ồ! Lục tổng tới rồi... Ồ, đưa bé cạnh Lục tổng là..."

Trong nháy mắt, tất cả những con mắt trong đại sảnh đều đổ dồn về phía cầu thang...

--- O ---

Chương 844: Đồng Phục Tình Thú

Lục Đình Kiêu mặc một thân lễ phục màu đen, chỉ có duy nhất chiếc cà vạt trước ngực là có màu khác, vẻ mặt vô cảm, lạnh lùng hơi hột như thường lệ.

Mà người đàn ông lạnh lùng khiến người ta lùi xa vạn dặm này lại đang dắt tay một đứa bé trai, đứa bé này lớn chừng năm sáu tuổi, trông cứ như đồng tử hầu cạnh Quan Âm trong tranh vậy. Làn da trắng nõn, hai mắt to tròn và cũng mặc một bộ lễ phục cổ điển giống y hệt Lục Đình Kiêu, trông cứ như một quý ông nhỏ tuổi.

Quan trọng nhất là đường nét trên khuôn mặt ấy dù đáng yêu, nhưng chỉ cần vừa lướt qua đã có thể nhìn ra khuôn mặt này với khuôn mặt Lục Đình Kiêu là đúc ra từ một khuôn.

Nhất là cái biểu cảm ba phần lạnh lùng, bảy phần cao ngạo kia đúng là giống y xì đúc. Chẳng cần phải nói, chỉ cần dựa vào khuôn mặt kia thôi cũng đủ biết thân phận của nhóc, đây chắc chắn là vị Tiểu thái tử trong truyền thuyết của Lục gia.

Đối mặt với cảnh tượng vĩ đại của yến tiệc, chưa kể còn có hàng trăm ánh mắt nóng bỏng chiếu thẳng vào mình mà vẻ mặt của nhóc vẫn chẳng thay đổi chút nào, vẫn bình tĩnh bước đi cạnh ba mình, tuổi còn nhỏ mà phong thái đã kinh người.

Không hổ là con cháu Lục gia, chỉ trong hoàn cảnh như thế mới hun đúc được một đứa bé như vậy... Trong lúc nhất thời, trong đầu mọi người đều suy nghĩ như vậy.

Nhưng mà... thật kỳ lạ, chẳng phải có tin đồn nói đứa bé này là một đứa thiếu năng, cả ngày chỉ trốn trong nhà không dám gặp người sao?

Bộ dạng bây giờ thì chỗ nào giống thiếu năng chứ?

Chờ Lục Đình Kiêu dắt Tiểu Bảo xuống, mọi người cũng tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ. Cơ hồ là mọi người đồng loạt ùa lên, nhiệt tình vây quanh hai cha con bọn họ.

"Ồ! Đây chẳng phải là Kinh Vũ sao?"

"Lớn quá rồi, nhớ lần trước gặp cháu là tiệc đầy tháng của cháu đấy, thời

gian trôi nhanh quá!"

"Kính Vũ à, con nhớ bác không? Lúc con ba tuổi đến nhà bác chơi, bác còn bế con đấy!"

...

Không ít các vị khách quý tầm tuổi lên chức ông bà ở đây tỏ ra vô cùng xúc động: "Vừa nãy nhìn thấy Kính Vũ mà tôi cứ tưởng thấy Đình Kiêu ấy chứ! Cái bộ dạng này giống y đúc Đình Kiêu hồi còn bé!"

"Lại còn không à!"

...

"Tiểu Tịch Tịch, quần áo cô cần đã chuẩn bị xong rồi! Tôi phí hết nửa ngày mới mượn được Tiểu Dung đó, suýt nữa còn bị coi thành biến thái!" Lục Cảnh Lễ cầm một bộ đồng phục người hầu trong tay, vẻ mặt ai oán cực kỳ.

Ninh Tịch vội vàng chạy tới nhận lấy quần áo, hài lòng nhìn một cái: "Quá tốt! Anh vất vả rồi, vất vả rồi!"

"Này, Tiểu Tịch Tịch, chắc cô không định mặc bộ này thật chứ? Mặc dù tôi nghĩ cô chơi đồng phục tình thú thì... chắc anh tôi sẽ rất thích! Nhưng mà trường hợp như hôm nay... cô không định trang điểm lộng lẫy, điểm quang bản ra bốn phía cho Quan Tử Dao kia tức chết à? Tôi có thể lập tức điều động trang phục và cả thợ trang điểm chuyên nghiệp cho cô đó!" Ánh mắt Lục Cảnh Lễ sáng lấp lánh nói.

Ninh Tịch liếc mắt nhìn bộ dạng kích động của Lục Cảnh Lễ: "Cám ơn, nhưng không cần đâu, thế này là đủ cho tôi phát huy rồi!"

Nói xong ánh mắt của cô lóe lên, sâu xa nói: "Tối nay... không phải là sân khấu của tôi!"

Lục Cảnh Lễ đàn mặt: "Hửm? Vậy thì của ai..."

"Chờ lát nữa ái khanh sẽ biết! Mau lui đi, bồn cung còn phải thay quần áo!"

"Dạ..." Lục Cảnh Lễ nhanh nhẹn lặn ra ngoài.

Ồ chà chà, đột nhiên thấy mong đợi phản ứng của anh Hai khi thấy Ninh

Tịch mặc đồ hầu gái ghê ta...

Tất cả các loại đồng phục giúp việc của Lục gia đều do chính tay Cảnh Lễ cầm dao ra thiết kế, cũng tự mình lựa chọn chất liệu. Nhất là bộ trang phục hầu gái, bộ đó hao tổn không ít công phu của tiểu gia đây hi hi hi...

--- O ---

Chương 845: Tiểu Bảo Đói Rồi

Trong phòng tiệc, hầu như mọi vị khách đều vô cùng có hứng thú với Tiểu Bảo. Thấy dáng dấp bé con y như cái bánh bao nhỏ mềm mềm, ngay cả bộ dạng nghiêm mặt cũng cực kỳ đáng yêu nên khó tránh khỏi có người nhìn không được xịch tới gần cười nói với bé.

Dẫu cho bé con này thật sự là thiếu năng trí tuệ đi chăng nữa cũng không phủ nhận được một điều, thẳng bé rất dễ làm cho mọi người yêu thích nó...

Nhìn đám người xung quanh mỗi người một lời nhưng mẹ Tiểu Tịch mãi không thấy đến. Trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo đã toát ra mấy phần không kiên nhẫn, bàn tay nho nhỏ được Lục Đình Kiêu nắm lấy cũng bắt đầu giãy giụa. Nhoc không muốn ở đây.

Lục Đình Kiêu đang nói chuyện với khách khứa phát hiện ra ý định của con trai, thấp giọng lên tiếng: "Chờ thêm chút nữa."

Bánh bao nhỏ chộp mất một cái, cuối cùng cũng chỉ có thể ủ rũ không vui tiếp tục đi tiếp khách với ba Kiêu.

Tâm tình Tiểu Bảo không tốt, từ đầu tới cuối chẳng nói một câu nào, càng về sau việc này càng rõ ràng. Có không ít vị khách chú ý tới liền ân cần hỏi: "Lục tổng, hình như tối nay tâm trạng của Kinh Vũ không được tốt thì phải?"

"Có phải trong người khó chịu chỗ nào không?"

"Nếu thân thể không khỏe thì để bé con đi nghỉ trước đi! Đừng quá miễn cưỡng!" Quan Thụy cũng mở miệng khuyên nhủ.

"Đúng vậy, sức khỏe làm trọng!"

Giữa những ánh mắt đồng tình cùng sự khuyên nhủ của mọi người, đột nhiên vang lên một tiếng nói thánh thót như chuông bạc của một cô gái: "Đại thiếu gia, tôi tới rồi!"

Một cô gái mặc đồng phục người đầu đang chạy bước nhỏ tới chỗ bọn họ. Cô gái này buộc tóc hai bên, ánh mắt trong sáng linh động, xem ra tuổi tác vẫn còn nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tiến lại gần Lục Đình Kiêu thờ hồng hộc, bộ dạng vô cùng kính cẩn: "Đại thiếu gia."

Lục Đình Kiêu ho nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh lại từ cơn choáng váng do đồng phục tình thú của bà xã đại nhân gây nên.

Tiểu Bảo sau khi nhìn thấy Ninh Tịch thì chẳng khác gì con ngựa nhỏ thoát dây cương chạy tới, Lục Đình Kiêu chỉ đành đưa nhóc con giao cho Ninh Tịch, về mặt trần định che giấu cảm giác bất lực: "Ừ, đưa Tiểu thiếu gia đi ăn chút gì đi."

"Vâng, thưa Đại thiếu gia! Tiểu thiếu gia, cậu đi cùng tôi nhé!" Ninh Tịch cúi người xuống chìa tay về phía Tiểu Bảo, len lén nháy mắt với nhóc một cái.

Bánh bao nhỏ ngược đầu nhìn mẹ Tiểu Tịch, đôi mắt sáng rực đầy ngạc nhiên vui mừng. Nhóc cười một cái thật tươi sau đó sung sướng đặt bàn tay nhỏ vào tay mẹ Tiểu Tịch rồi ngoan ngoãn đi theo mẹ về khu để đồ ăn.

Nhìn Ninh Tịch với Tiểu Bảo vui sướng rời đi, Lục Đình Kiêu đứng tại chỗ có chút dở khóc dở cười.

Không ngờ cô ấy lại dùng cách này để ở cạnh Tiểu Bảo... đây đúng là chuyện chỉ có cô ấy mới làm được.

"Ồ, khó trách sao Tiểu Bảo cứ buồn buồn không vui, hóa ra là đói à!"

"Trẻ con mà, cơ thể không ngừng lớn lên, cách một chút là lại đói thôi!"

...

Thần kinh căng như dây đàn của Lục Sùng Sơn lúc này cũng được buông lỏng, ông ta thở phào rồi cười nói: "Tính tình đứa bé này hơi khó chiều, cũng không thích nói chuyện!"

Ông ta còn tưởng tới nay Ninh Tịch nhất định sẽ nhân cơ hội này mà ăn mặc cho thật lộng lẫy, tỏa hào quang bốn phía, thậm chí còn dính vào Lục Đình Kiêu như thể muốn tuyên bố với cả thế giới rằng cô ta là bạn gái của con trai ông. Không ngờ rằng cô lại lấy một thân phận khiêm tốn như vậy để ở cạnh Tiểu Bảo, vì thế ông ta cũng có chút bất ngờ...

"Ha ha ha, ngay cả điếm này cũng giống Lục Đình Kiêu lúc còn bé!"

Lục Sùng Kiêu cười một tiếng: "Đâu có đâu, Đình Kiêu hồi đó còn khó tính hơn Kinh Vũ nhiều!"

Mọi người không tìm được cười to.

Một vài người bạn cũ bàn luận về mấy chuyện thú vị khi còn bé của Lục Đình Kiêu, bầu không khí lại một lần nữa trở nên vui vẻ.

Hóa ra là di truyền...

Vì thế ngay tức khắc, nguyên nhân tính cách lạnh lùng của Tiểu Bảo đã có được lời giải, cũng không có bất ngờ gì...

--- O ---

Chương 846: Là Tôi Không Xứng Với Tiểu Tịch

Trong một góc yên tĩnh của phòng tiệc.

"Con nói cái gì? Cô hầu gái đó là bạn gái của Lục Đình Kiêu?"

"Đúng vậy, chẳng qua là... không biết tại sao cô ta lại ăn mặc như vậy!"
Quan Tử Dao lộ ra vẻ cảnh giác, cô ta luôn cảm thấy Ninh Tịch này không hề đơn giản.

Quan Thụy khinh miệt nói: "Cái này còn cần hỏi sao? Lục Sùng Kiêu với Nhan Như Ý không thừa nhận cô ta thì làm sao cô ta dám quang minh chính đại xuất hiện cạnh Lục Đình Kiêu được chứ? Chỉ có thể giả dạng thành người hầu thôi! Tử Dao, loại mặt hàng này con hoàn toàn không cần phí thời gian với cô ta, chút nữa phải đem toàn bộ tinh lực..."

Quan Thụy đang nói chuyện với con gái, cách đó không xa Lục Đình Kiêu đột nhiên đi tới: "Bác Quan, cảm ơn bác đã đến dự sinh nhật của ba cháu tối nay."

Quan Thụy thấy Lục Đình Kiêu cố ý chạy tới chào hỏi với mình thì nhất thời vô cùng hường thụ, cười nói: "Cháu quá khách khí rồi, lấy quan hệ giữa bác với ba cháu thì không cần nói mấy lời khách sáo như vậy!"

Qua mấy câu hàn huyên, Lục Đình Kiêu đột nhiên tỉnh bơ vẫy vẫy tay về hướng cách đó không xa.

Ninh Tịch đang bón cho Tiểu Bảo ăn thì thấy Lục Đình Kiêu ngoắc tay, cô có chút hồ nghi vì thế nói với bánh bao một tiếng rồi lạch bạch chạy tới: "Đại thiếu gia có gì phân phó?"

Quan Thụy với Quan Tử Dao không hiểu ra sao nhìn Lục Đình Kiêu, không biết anh gọi cô tới làm gì.

Chẳng lẽ muốn Ninh Tịch rót rượu lấy đồ ăn sao?

Lục Đình Kiêu dịu dàng nhìn cô gái bên cạnh một cái, sau đó nhìn về phía Quan Thụy giới thiệu: "Bác Quan, đây là bạn gái của cháu tên Ninh Tịch. Tiểu Tịch, đây là bác Quan, là bạn thân của cha, trước mặt bác ấy không cần đóng kịch nữa."

A ðù... Ðại ma vương muốn làm gì đây... sao lại giới thiệu mình cho Quan Thụy...

Ðây chẳng phải là cố tình chọc giận Quan Thụy với Quan Tử Dao sao?

Ây da, được rồi... nếu không làm vậy thì có lỗi với bản thân quá...

Ninh Tịch giả vờ ngạc nhiên, ngay sau đó dựa theo ý đồ của của Lục Ðình Kiêu khôn khéo chào hỏi: "Xin chào bác Quan."

"Được... chào..." Trong nháy mắt, sắc mặt Quan Thụy quả nhiên méo mó như ăn phải phân.

Thằng nhãi Lục Ðình Kiêu này có ý gì! Biết rõ hai nhà đang thúc đẩy quan hệ thông gia mà lại dám cố ý giới thiệu Ninh Tịch cho ông ta!

Nhưng mà, dù có giận đến hộc máu thì cũng chẳng cách nào phản bác lại được.

Bởi vì cách làm của Lục Ðình Kiêu hoàn toàn không có bất cứ chỗ nào là không lễ phép cả.

"Ði chơi với Tiểu Bảo đi." Vả mặt người ta xong, Lục Ðình Kiêu liền cho Ninh Tịch rút quân. Sau đó lại làm như hoàn toàn không phát hiện sắc mặt khó coi của Quan Thụy với Quan Tử Dao, không nhanh không chậm nói: "Ðể bác Quan phải chê cười rồi, mặc dù rất muốn công khai giới thiệu cho mọi người biết, nhưng mà Tiểu Tịch rất coi trọng công việc hiện tại của cô ấy nên tạm thời vẫn chưa công khai được, cháu làm đàn ông thì cũng đành chịu thiệt một chút vậy."

"Phải phải... đây cũng là chuyện bất đắc dĩ!" Bàn tay siết chặt ly rượu của Quan Thụy đã có chút phát run, nhưng ông ta vẫn cố gắng duy trì bộ dạng đạo mạo của một vị trưởng bối.

Nặng lực trần tĩnh của Quan Tử Dao thì yếu hơn, lúc này sắc mặt cô ta đã trắng bệch.

Cuối cùng Quan Thụy hít sâu một hơi, khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Ông ta bung ly rượu trơ tráo cười nói: "Ðình Kiêu này, nếu cháu đã coi bác là trưởng bối thì ta cũng đành miễn cưỡng nhắc nhở cháu một câu. Lấy xuất thân đệ tiện của cô bé kia thì sợ rằng cô ta không xứng với cháu đâu! Phía cha mẹ cháu chắc chắn là cũng không đồng ý đúng không? Cháu phải biết

rằng đám con gái trẻ hiện nay ý mà, nhất là cái loại con gái trong cái giới kia thì làm gì có ai mà không vì tiền chứ. Chơi đùa một chút cũng được, nhưng nếu nghiêm túc thì đúng là không có chừng mực gì cả..."

Lục Đình Kiêu dùng vẻ mặt khó lường liếc nhìn Quan Thụy một cái, sau đó lạnh nhạt mở miệng: "Đa tạ sự quan tâm của bác, bàn về thân phận thì đúng là không xứng, là cháu không có xứng với Tiểu Tịch."

--- O ---

Chương 847: Hồ Phụ Không Sinh Khuyển Tử

Lục Đình Kiêu nói xong lập tức gật đầu cáo từ.

Quan Thụy với Quan Tử Dao ngậy người đứng tại chỗ rồi trở mắt nhìn nhau, Lục Đình Kiêu... có ý gì...

"Lục Đình Kiêu nói như vậy là có ý gì? Cô ta chẳng phải là đứa con nuôi bị Ninh gia đuổi khỏi nhà sao?" Quan Thụy nhăn mày nói.

"Chẳng lẽ không phải là con nuôi, mà là con ruột..." Quan Tử Dao trầm ngâm nói.

Quan Thụy hừ lạnh một tiếng: "Ba còn tưởng là cái gì, cho dù là con ruột của Ninh gia đi chẳng nữa cũng chẳng bằng một ngón tay của con!"

"Nhưng nghe ý tứ của Lục Đình Kiêu thì hình như cô ta còn có thân phận khác thì phải?"

Quan Thụy suy nghĩ một chút rồi nói: "Về rồi ba sẽ cho người điều tra xem, con không cần quá để tâm. Thằng nhóc kia chỉ là trẻ tuổi nên có chút xốc nổi thôi, đoán chừng là không muốn làm theo sắp xếp của người nhà nên cố ý nói như vậy! Hừ, nhà họ Lục với không tới ở Đé Đô này liệu có mấy nhà chứ? Có đem trên một bàn tay cũng sợ thừa! Với lại họ cũng chẳng phải là người mà loại người như Ninh Tịch có thể tiếp xúc!"

...

Bữa tiệc vẫn được tiếp tục, bầu không khí rất vui vẻ. Phần lớn ánh mắt của quan khách đêm nay đều đặt trên người của Tiểu thái tử rất ít khi lộ mặt của Lục gia.

Thậm chí còn có người vì ghen ghét mà mong nhóc sẽ làm ra chuyện gì đó mất mặt.

Chỉ tiếc, kết quả lại khiến bọn họ thất vọng rồi, từ sau khi được về tay Ninh Tịch, Tiểu Bảo vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, hoàn toàn không khác những đứa bé bình thường chút nào.

Xem ra là sau hai năm trị liệu thì bệnh tình đã có chút ổn định. Nếu không vì như vậy thì Lục gia cũng không dám cho Tiểu Bảo lộ mặt...

Tiêu điểm tôi nay trừ Tiểu thái tử ra thì chính là vị thiếu niên thiên tài của Quan gia mới về nước gần đây!

Học bá không hổ là học bá, ngay cả tham gia một bữa tiệc cũng không quên việc học. Nghe nói tối nay tụ hội rất nhiều người tài giỏi cho nên cậu ra liền mang tới mấy đề toán khó mà bản thân không giải được đến, điều này khiến không ít vị khách cảm thấy hứng thú vây quanh nhao nhao đòi thử.

"Trời ơi, đây là đề thi của trung học bây giờ sao? Quá biến thái rồi! Học sinh bây giờ thật đáng thương!"

"Ha ha ha Mạc Lăng Thiên, cậu học dốt đến nỗi nhìn đề mà không hiểu sao, đây là bài tập của đại học đó, hơn nữa đây là đề thi tuyển chọn!" Một vị công tử không chút lưu tình cười nhạo.

Khóe miệng Mạc Lăng Thiên giật giật: "Áy, được rồi... không phải đề bài biến thái mà là học bá nhà Quan gia quá biến thái!"

"A! Hình như mình làm được một câu! Câu số một đáp án là -9 đúng không?" Một thiếu niên đeo kính có chút hưng phấn nói.

Quan Trí Thần nghiêm mặt, lắc đầu: "Không đúng, đáp án câu đó là 0."

"Ồ... lại không đúng!" Cậu thiếu niên kia thất vọng.

"Câu đó tôi đã nghĩ ra cách giải, có thể dạy cậu. Nhưng câu số hai tôi vẫn chưa nghĩ ra."

...

"Lão Quan à! Đứa cháu này nhà ông đúng là không tầm thường!" Cách đó không xa, mấy vị khách nhìn mấy đứa trẻ náo nhiệt bên kia mà vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Lục Sùng Sơn cũng tán dương: "Hồ phụ không sinh khuyển tử!"

Quan Thụy tỏ vẻ hết cách nói: "Nó ấy à, sắp thành con mọt sách đến nơi rồi, tôi cũng nhức đầu lắm! Lần này cố ý muốn đưa nó theo cho nó chơi một chút, ai mà ngờ tôi với Tử Dao không để ý một chút nó lại chạy đi làm đề chứ!"

"Lời này của lão Quan đúng là làm người khác tức giận rồi đó nha! Cái

thằng nhóc quý sứ nhà tôi mỗi ngày bị ăn đòn ba bốn trận mà vẫn không chịu đọc sách đó!"

"Nhà ông có thể so với nhà lão Quan sao? Người ta có chỉ số IQ là 180 đó, 10 tuổi đã lấy được giải Olympic toán học quốc tế rồi..."

--- O ---

Chương 848: Không Sợ Gió To Quá Thổi Méo Mồm Sao

"Đúng là lợi hại! Cảm giác còn giỏi hơn Lục Đình Kiêu năm đó nữa, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước!" Lúc này có một vị khách có quan hệ không tệ với Quan gia lên tiếng.

Lục Sùng Sơn tuy là chủ nhà nhưng mà ông vẫn luôn giữ khách khí, cũng hòa với mọi người nịnh Quan Thụy, dẫu sao cũng sắp thành người một nhà cả rồi. Không ngờ kết quả lại nghe được một câu như thế này, đáy lòng không khỏi xẹt qua một tiếng cười lạnh.

Hừ, còn giỏi hơn của Lục Đình Kiêu?

Nói như vậy không sợ gió to quá mà méo mồm sao!

Trong lòng Lục Sùng Sơn tuy khinh thường nhưng trên mặt vẫn rất tự nhiên: "Ha ha ha, tất nhiên phải lợi hại hơn Đình Kiêu rồi!"

Quan Thụy tươi cười khoát tay: "Xời, mấy người đừng khen nó nữa, càng khen càng không ra sao, nó làm sao so được với Lục Đình Kiêu chứ! Nếu sau này có có một nửa bản lãnh của chú Kiêu nó thì tôi có nằm mơ cũng mỉm cười rồi!"

"Ông quá khiêm tốn rồi, đứa bé này nếu cứ đà này mà phát triển thì tuyệt đối có thể làm nên chuyện! Tôi nói khí không phải chứ, mấy gia tộc như chúng ta cái quan trọng nhất không phải kiếm được bao nhiêu tiền, càng không phải góp nhặt được bao nhiêu tài sản! Mà cái quan trọng nhất chính là con cháu phải biết phấn đấu, đó mới là tiền đề của sự hưng vượng của gia tộc. Nếu con thua cháu kém thì gia sản có lớn thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ xài mấy đời là hết!"

"Không sai không sai! Chính là ý này! Cho nên mới nói là lão Quan có phúc, bất kể là Tử Dao, Tử Hào hay là Trí Thần đều vô cùng ưu tú! Bớt lo bao nhiêu!"

"Chẳng phải sao, làm sao giống như chúng ta chứ, một bó tuổi thế này vẫn phải bận tâm mấy đứa nhóc..."

Lời của vị khách này lập tức được mọi người phụ họa, đồng thời cũng khiến họ không khỏi nghĩ tới cảnh con cháu đơn bạc của Lục gia, đứa cháu trai duy

nhất thì tương lai cũng chẳng được khả quan cho lắm.

Nhà giàu nhất Đố Đô thì sao?

Lục Đình Kiêu có lợi hại nữa thì thế nào, cùng lắm chỉ chống đỡ được hai đời.

Chi thứ của Lục gia, mấy vị bô lão trong Lục thị... có ai mà chẳng nhìn chăm chăm vào gia đình họ như sói đói. Một khi người thừa kế của Lục Đình Kiêu không chân áp được thì đừng nói gia tộc rối loạn mà chuyện bị lật đổ trong một đêm cũng có khả năng, chuyện này xưa nay không phải là chuyện hiếm...

Mà thế lực nào sẽ vùng lên trong tương lai thì chẳng một ai đoán trước được.

...

Một nơi nào đó trong phòng tiệc, Ninh Tịch kín đáo nhìn Quan gia được một đám người tặng bốc, được, thời cơ đã đến...

Mạc Lăng Thiên với mấy vị công tử khác đều bị Quan Trí Thần dùng một đề toàn làm khó, không những thế còn bị người lớn trong nhà lườm cho cháy mặt. Trong lòng ai nấy đều không vui vẻ gì.

Cuối cùng, Mạc Lăng Thiên hết cách chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ cuộc nói: "Trí Thần à, bọn chú đều là đám học hành bê tha cả, cho dù hội đó học sinh giỏi đi chẳng nữa thì qua nhiều năm thế cũng quên sạch rồi, nếu không cháu đi hỏi cô của cháu đi, Tử Dao nhất định sẽ biết!"

Quan Trí Thần liếc nhìn Tử Dao một cái, không tình nguyện nói: "Cô đã giảng đề này cho cháu rồi, nhưng mà cháu vẫn không hiểu nên cô giận cháu, không muốn dạy cháu nữa!"

"Ặc như vậy sao..." Mạc Lăng Thiên bất đắc dĩ nói, sau đó không biết đột nhiên nghĩ đến cái gì mà nhất thời vỗ đầu một cái: "A, chú nhớ ra rồi! Chú Kiêu của cháu nhất định sẽ biết! Ý... Lục Đình Kiêu chạy đâu rồi?"

Quan Tử Dao nhìn Mạc Lăng Thiên, sắc mặt không đồng ý nói: "Đình Kiêu bận rộn lắm rồi đừng làm phiền anh ấy nữa, cái đề này Trí Thần không làm được thì thôi, đây là do nó."

"Tử Dao, em đừng có nghiêm khắc thế! Trí Thần mới có bao nhiêu tuổi

chứ!" Mạc Lăng Thiên nghe vậy thì hết cách nói.

--- O ---

Chương 849: Tiểu Bạch Thỏ! Sao Lại Là Cô!

Những người khác thấy phương pháp giáo dục của Quan gia, trong lòng cũng dâng lên cảm giác bái phục cùng kính sợ.

"Đây mới là cách giáo dục của quý tộc chứ!"

"Đối với cháu trai duy nhất mà cũng nghiêm khắc như vậy, hoàn toàn không nuông chiều, khó trách thẳng bé lại ưu tú như vậy!"

"Haiz, lão Quan này, nhà ông dạy con cháu thế nào thế, chúng tôi muốn học hỏi kinh nghiệm!"

...

Ngay khi mọi người còn đang hỏi Quan Thụy cách giáo dục, trong đám người đột nhiên vang lên tiếng nói thanh thúy của một cô gái.

"Mạc thiếu, nghe nói ngài tìm Đại thiếu gia à, có chuyện gì không? Ngài ấy đang tiếp khách bên ngoài! Nếu có chuyện gấp để tôi giúp ngài chuyển lời!"

"À, cũng không có gì gấp, chỉ là có cái... đề... ừ... khụ khụ... cô... tiểu bạch thỏ... sao lại là cô?" Mạc Lăng Thiên thấy Ninh Tịch thì vẻ mặt cứ như gặp quỷ, đờ giọng nói.

Cô nhóc này mặc nguyên bộ trang phục hầu giá, suýt nữa thì anh ta cũng không nhận ra...

Ninh Tịch không thèm để ý đến câu hỏi của Mạc Lăng Thiên, tiếp tục diễn vai một cô gấu gái ngoan ngoãn rồi quét mắt nhìn đề bài trong tay anh ta nói: "Cái đề này nhìn có vẻ đơn giản, chắc không cần gọi Đại thiếu gia đâu, tôi đi gọi Tiểu thiếu gia đến giúp nhé, ngài xem có được không?"

"Hả?" Mạc Lăng Thiên còn cho là mình nghe nhầm: "Cô mới nói ai? Tiểu Bảo?"

Ninh Tịch khôn khéo gật đầu: "Vâng, là Kinh Vũ thiếu gia ạ."

Mạc Lăng Thiên cũng không rảnh đi quan tâm sao Ninh Tịch phải ăn mặc thành như vậy, anh ta tốt bụng nhắc một câu: ""Cô bé à, chắc cô cũng thấy rõ rồi chứ, được rồi đoán chừng cô có xem cũng không hiểu... Tóm lại đây không phải cái đề toán cấp vườn trẻ đâu, đây là toán học cao cấp đấy, hơn

nữa còn là đề thi tuyển chọn!"

"Mạc thiếu, ngài yên tâm đi ạ, Tiểu thiếu gia rất lợi hại!" Ninh Tịch nháy mắt một cái, sau đó nhìn về phía Tiểu Bảo: "Tiểu thiếu gia~ anh trai nhỏ này có một đề toán không làm được nên đang rất buồn, cậu có thể giúp cậu ấy một tay không?"

Tiểu Bảo gật đầu một cái.

Lúc Ninh Tịch vừa mới lên tiếng thì lông mày Lục Sùng Sơn đã nhăn tít lại, đến lúc biết cô muốn làm gì thì càng cảm thấy hoang đường, ông ta cố nén giận mở miệng ngăn cản: "Nơi này không có chuyện của cô, đừng ở đây quấy rầy khách khứa, mau mang Tiểu thiếu gia đi chỗ khác chơi đi! Đi xuống đi!"

Thấy hành động náo loạn của cô hầu gái, những vị khách khác đều có chút đồng tình với Lục Sùng Sơn, nhưng càng nhiều hơn là sự hả hê trên nỗi đau của người khác.

Lục gia sao lại để một người giúp việc ngu xuẩn đến chăm sóc Tiểu thái tử như vậy, chẳng lẽ là vì kẻ ngu với kẻ thiếu năng có tiếng nói chung sao?

Quan Thụy với Quan Tử Dao âm thầm nhìn nhau một cái, vốn còn đang có chút kiêng kỵ Ninh Tịch nhưng giờ này thì đã chẳng còn đặt cô vào trong lòng nữa.

Thấy cô hầu gái Lục gia bảo một đứa bé tới giúp mình, thậm chí còn kiên trì nói rằng đứa bé đó rất lợi hại, nhất định sẽ làm được, Quan Trí Thần cảm thấy như mình bị làm nhục. Chung quy do là tuổi vẫn còn nhỏ nên Quan Trí Thần cũng không giữ được bình tĩnh, cậu ta tức giận đưa quyền vờ tới: "Cô nói nó giúp được tôi sao? Được, vậy để cho nó làm thử đi!"

Quan Tử Dao thấy vậy thì vội vàng hòa giải: "Trí Thần, đừng có hồ nháo, Kinh Vũ mới có 5 tuổi thôi!"

"Để mọi người chê cười rồi!" Lục Sùng Sơn chưa bao giờ thấy mất thể diện như vậy.

"Không sao không sao... là do cô bé ấy không nhìn rõ đề mà thôi!" Quan Thụy tỏ vẻ hào phóng nói.

Ha ha ha, xem chừng là Ninh Tịch muốn lấy lòng Lục Sùng Sơn đây mà, kết

quả lại không nhìn rõ đề bài của cấp nào, điều này chứng tỏ trình độ văn hóa của cô ta chẳng ra làm sao, đúng là ngu hết nói...

Nhưng mà ngay tại lúc ấy, trong đám người đột nhiên phát ra mấy tiếng kinh hô rìi rạc...

--- O ---

Chương 850: Thần Toán Nhập Thể

Lúc mọi người còn đang nói chuyện, Tiểu Bảo đã viết lên quyển vở kia một con số.

"Ý, Kinh Vũ viết một số 0 kìa... đáp án chính xác là gì? Tôi nhớ không nhầm hình như bằng 0 thì phải?"

"Không sai không sai! Đáp án là bằng 0!"

"A! Kinh Vũ trả lời đúng rồi!"

...

Nháy mắt, Quan Thụy, Quan Tử Dao với Quan Trí Thần thậm chí cả Lục Sùng Sơn cũng phải giật cả mình.

Quan Trí Thần cau mày nói: "Kinh Vũ, em nói với anh là được rồi, đừng vẽ bậy lên vở."

Quan Trí Thần căn bản không cho đó là số không, mà những người khác bao gồm cả Lục Sùng Sơn cũng cho rằng Tiểu Bảo chỉ là tiện tay vẽ cái hình mà thôi.

Ninh Tịch liếc câu trả lời trên vở, rồi cúi người xuống dịu dàng nói với bánh bao nhỏ: "Tiểu thiếu gia, cậu làm thế không được đâu, anh trai nhỏ này không biết cách làm đề này, cậu phải viết cách làm chi tiết ra thì mới có thể giúp được cậu ấy nha!"

Tiểu Bảo chớp mắt nhìn mẹ Tiểu Tịch một cái, sau đó rất phối hợp cúi cái đầu nhỏ xuống viết loạt xoạt...

Tiểu Bảo viết càng nhiều thì vẻ mặt của mấy kẻ chờ xem kịch vui đã chuyển từ nghiêm túc đến kinh ngạc, từ kinh ngạc đến khiếp sợ, rồi cuối cùng đồng loạt biến thành kinh hãi, thậm chí có người trợn lồi hai mắt ra chen lên phía trước dài cổ ra nhìn...

Nhất là Mạc Lăng Thiên, ánh mắt anh ta càng trợn càng lớn, con ngươi cũng sắp dính lên trang giấy rồi: "Ồ... Đệch!!! Tiểu Bảo bị Archimedes¹ nhập vào người à?"

¹Archimedes là một nhà toán học, vật lý, nhà sáng chế và là nhà thiên văn

học đại tài người Ý. Có rất nhiều các công trình nghiên cứu của ông là nền tảng cho những phát minh ngày nay. Những đóng góp của ông vô cùng to lớn đối với tri thức của nhân loại. Một trong những thành tựu của ông mà chúng ta quen thuộc nhất là định luật Ac - xi - met.

Quan Tử Dao nhìn lướt qua, nhiều lần cô ta há miệng muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thể thốt nên lời, cũng không dám quấy rầy Tiểu Bảo giải đề...

Nhất thời, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều đặt lên cái bóng nho nhỏ đang chăm chú viết lách kia, không khí yên tĩnh đến độ nghe được cả tiếng kim rơi.

Mà vẻ mặt của Tiểu Bảo vẫn rất chăm chú, hoàn toàn chìm vào thế giới của riêng mình và không hề bị những tầm mắt kia quấy rầy. Chiếc bút nhỏ trong tay giống như có sinh mệnh vậy, từng chữ từng chữ viết ra hàng loạt công thức phức tạp...

Một lát sau, Tiểu Bảo viết xong, chữ cái cuối cùng cũng chính là đáp án: "0". Sau đó nhóc ngẩng đầu lên nhìn mẹ Tiểu Tịch.

Ninh Tịch cho bánh bao nhỏ một ánh mắt khích lệ, ngay sau đó khom người nhận lấy quyển vở Tiểu Bảo cầm trong tay rồi mỉm cười giao cho Quan Trí Thần: "Quan tiểu thiếu gia, cậu xem đã hiểu hay chưa."

Trên mặt quyển vở đã không còn chỗ trống, từng chữ của Tiểu Bảo nối tiếp nhau thành từng bước một của bài giải. Vì mẹ Tiểu Tịch đã cố ý dặn nhóc viết tỉ mỉ một chút cho nên vài chỗ nhóc còn dùng mũi tên đánh dấu vài chỗ rồi viết phần giải thích bổ sung, đơn giản là coi Trí Thần thành một trong những bạn nhỏ trong vườn trẻ mà dạy.

Rất nhanh, quyển vở này đã bị mọi người truyền tay nhau mà xem.

Bởi vì Tiểu Bảo viết quá chi tiết mà ngay cả mấy tên dốt nát xem cũng hiểu, khen không dứt miệng: "Trời ạ! Giỏi quá! Thậm chí cả người học dốt như tôi mà xem cũng hiểu! Tôi cứ nghĩ mình không bằng một đứa trẻ 13 tuổi nhưng tôi sai rồi, ngay cả đứa trẻ 5 tuổi tôi cũng không bằng..."

"Hơn nữa phương pháp giải này thật quá siêu! Hình như không phải cách giải thông thường đúng không?"

"Quan tiểu thư, cô cảm thấy thế nào? Bài giải này đã đúng chưa?"

Quan Tử Dao nhìn bài giải, lại nhìn bé con đáng yêu được Ninh Tịch dắt tay. Trong thâm tâm cô ta vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, có chút gian nan nói: "Hoàn toàn chính xác, hơn nữa mỗi bước làm đều được viết nghiêm chỉnh, hoàn hảo không có bất cứ sai lệch nào..."

--- O ---

Chương 851: Thật Muốn Trộm "Mầm Mống"

Cô ta thậm chí dường như còn nhìn thấy bóng dáng của Lục Đình Kiêu năm đó, cách giải toán của hai cha con nhà này quả thật giống hệt nhau...

Nhưng mà, Tiểu Bảo năm nay mới chỉ có năm tuổi! Điều này quả thật khiến cho người khác kinh ngạc...

Quan Tử Dao vừa dứt lời, toàn trường đã dậy lên tiếng ồ kinh ngạc!

Mẹ ơi, gặp quý rồi! Thằng nhóc bé tí này thực sự làm đúng?

Không chỉ như thế, mà lại còn được Quan Tử Dao đánh giá cao nữa chứ!

Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà, tất cả bọn họ đều tận mắt nhìn thấy chính tay Tiểu Bảo viết từng con số từng đáp án một, có muốn không tin cũng không được...

So với hành vi mang cháu mình đến những nơi thượng lưu để khoe khoang một cách có tính toán trước của Quan Thụy thì Tiểu Bảo thể hiện bản thân hoàn toàn tự nhiên. Vì thế mà sự kinh ngạc của mọi người đương nhiên là càng lớn hơn, trong thoáng chốc tất cả mọi người đều vây quanh Lục Sùng Sơn...

"Giỏi lắm, lão Lục! Hóa ra ông mới là người giấu kỹ nhất đấy nhé! Chả trách ông suốt ngày giấu cháu như giấu vàng! Cháu ông đúng là thần đồng!"

"Gen nhà họ Lục tốt thật đấy!"

"Quả đúng là thiên tài!"

"Đây đâu phải còn ở cấp bậc thiên tài nữa? Sắp nghịch thiên đến nơi rồi! Năm tuổi tôi vẫn còn đang nghịch đất kia kìa..."

...

Vào giờ phút này, được nghe đám người xung quanh khen lấy khen để, quả thực Lục Sùng Sơn khó mà miêu tả được tâm trạng của mình hiện giờ, giống như cục tức nghẹn lâu ngày trong lòng được xả ra bằng sạch.

"Ôi, các ông nói thế oan cho tôi quá, chuyện này tôi cũng không biết thật mà.

Có lẽ bình thường thằng bé đọc rất nhiều loại sách nên thế chẳng! Tính Kinh Vũ nhà tôi giống hệt bố nó, thằng bé đọc lập lắm, tôi không phải không muốn quản mà là không quản được thằng bé! Chỉ đành để kệ nó thôi!" Lục Sùng Sơn tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

"Thế này thì đâu cần đến ông quản nữa, thằng bé là tự học thành tài đây mà! Đây cũng coi như ứng với câu nói "thiên tài luôn luôn khác với người thường!"

"Không hồ là Lục gia! Đúng là "thâm tàng bất lộ"¹, nếu như không phải là cô hầu gái đó nói lỡ miệng thì ai mà biết được đứa trẻ đó hóa ra lại lợi hại như vậy..."

1Nghĩa là người này có tài nhưng che giấu, không lộ ra ngoài cho người khác thấy.

"Chưa từng nghe câu "Khiêm tốn là sự khoe khoang trâu bò nhất" à?"

"Thế mà có người dám nói thiên phú của Quan Trí Thần còn tốt hơn cả Lục Đình Kiêu chứ... ngay đến cả cậu con trai mới 5 tuổi của người ta còn không thể bì được, thế mà còn dám khoe cơ đấy?"

Đám khách nữ đứng một góc khác thì lại càng kích động hơn, mắt sáng rực lên nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo không chớp: "Trời ạ, gen của Lục Đình Kiêu tốt quá đi mất, thật muốn trộm "mâm mông" của anh về nha!"

"Ôi má ơi! Sao cô đen tối thế?"

"Tôi đen cái gì mà đen! Các cô dám nói các cô không nghĩ thế không?"

"Kể cả có trộm được "mâm" của người ta thì sao, cô có dám bảo đảm mình sẽ không kéo thấp chỉ số thông minh của con mình xuống không? Nói ra mới nhớ, tôi lại càng tò mò muốn biết mẹ của đứa trẻ đó rốt cuộc là ai, gen của cô ấy chắc chắn không tồi..."

...

Lục Cảnh Lễ vừa bước vào liền thấy Ninh Tịch lẳng lẳng không một tiếng động nằm bất tỉnh thế rồi đảo ngược toàn bộ cục diện, quả thực là chỉ biết chóng mặt lên mà nhìn: "Ôi cha mẹ ơi! Kỹ năng diễn xuất của anh Tịch quả thật xuất thần nhập hóa! Đáng về "tôi chỉ là người tốt thôi" của cô ấy đủ tát cho nhà họ Quan một phát sung mặt lên rồi kìa..."

Anh ta cuối cùng cũng biết tại sao tôi nay cô nhất định phải mặc thành như vậy, hóa ra để mai phục bên cạnh Tiểu Bảo!

Rốt cuộc thì cũng biết tôi nay ai là người lên sàn rồi!

Phen này Tiểu Tịch Tịch nhất quyết giúp Tiểu Bảo lấy lại thể diện đây mà!

Lục Đình Kiêu ở bên cạnh lại vô cùng bình thản, vẻ mặt kiêu "vợ mình thì đương nhiên là lợi hại".

"Tiểu Tịch Tịch không nghĩ đến nhờ đâu Tiểu Bảo không biết làm thì thế nào à?" Lục Cảnh Lễ đột nhiên nghĩ ra vấn đề này, nghi ngờ lắm bả.

Lục Đình Kiêu liếc anh chàng một cái, sau đó mặt không gợn sóng nói: "Con trai anh mà vô dụng thế à?"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Chóa má! Thích "show ân ái" cuồng ma giờ lại thêm trò "khoe con trai" nữa...

Sao tui sống nổi nữa đây T.T!!!

--- O ---

Chương 852: Nó Vốn Dĩ Bị Tự Kỳ Mà!

Sau khi cho Quan Trí Thần ăn "hành" một trận, Ninh Tịch cũng coi như đỡ tức được một chút.

Thiếu niên thiên tài - Quan Trí Thần sau khi bị Tiểu Bảo dạy cho một bài học làm người thế nhưng vẫn không cam lòng, lại tìm thêm mấy bài càng khó hơn nữa đến thách đố Tiểu Bảo, sau cùng đương nhiên lại bị hành cho tóa khói...

Lúc này, đám người vây quanh Quan Trí Thần đều chuyển hết sang bên Tiểu Bảo, thậm chí còn trực tiếp động tay động chân sờ lấy sờ để tính dính chút hơi thở của thiên tài, khiến cho Ninh Tịch sa mạc lời luôn.

Mà hiếm thấy là hôm nay bánh bao nhỏ lại rất kiên nhẫn, bị bao nhiêu người vây lấy, anh một câu tôi một câu riu rít như cái chợ vỡ mà lại chẳng lộ ra tí mất kiên nhẫn nào. Tiểu Bảo vẫn bình thản như không, tuổi nhỏ mà lại thích ra vẻ cao thâm khó đoán, càng khiến mọi người cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Thế giới trong mắt của nhóc chỉ có mẹ Tiểu Tịch, chỉ cần được mẹ Tiểu Tịch nắm tay, những người khác có ồn ào đến mấy đi chẳng nữa cũng không sao.

"Không ngờ Tiểu Bảo lại giỏi như thế đấy!"

"Người ta vẫn thường hay nói con trai mà học giỏi toán là hấp dẫn nhất, hóa ra trẻ con cũng như thế! Tôi ngất mất!"

"Muốn véo cái má bầu bĩnh đó quá đi! Cái mặt nghiêm nghiêm không nói chuyện kia yêu chết mất thôi!"...

Tối nay Tiểu Bảo thu hoạch thêm một đồng fan chị gái, thậm chí còn có mấy người cãi cọ đòi làm mẹ nuôi của nhóc nữa, số người đòi đặt sẵn chỗ cho con gái mình còn nhiều đến mức không đếm xuể.

Chỉ trong thoáng chốc, Quan Trí Thần đã hoàn toàn bị cho ra rìa.

Cậu ta trơ mắt nhìn ánh mắt khích lệ và ánh hào quang vốn dĩ thuộc về mình giờ đã bị thằng nhóc hí mũi chưa sạch đó cướp đi, gương mặt càng lúc càng âm trầm...

Trong lúc tất cả mọi người đang vây quanh Tiểu Bảo, cậu ta đột nhiên mở

miệng, u ám nói ra một câu: "Cháu đọc trong sách có nói rằng, những đứa trẻ bị tử kỷ thường phát triển khác người, hóa ra đúng là thế thật!"

Giọng của Quan Trí Thần không nhỏ, cho nên cơ bản là tất cả mọi người có mặt ở phòng tiệc đều có thể nghe thấy câu nói đó của cậu ta.

Thoắt một cái, bầu không khí náo nhiệt đã lặng ngắt, tất cả mọi người đều trở nên ngưng ngập.

Cùng với câu nói đó của Quan Trí Thần, con người của Ninh Tịch co lại, Lục Sùng Sơn thì như thể bị người ta giáng cho một phát tát, gương mặt vui vẻ cũng cứng đờ.

Đây chẳng phải là ai khác mà là đứa cháu mà Quan Thụy yêu quý nhất, nên cho dù bây giờ bọn họ có tức giận ngút trời đi chẳng nữa thì cũng không thể nổi giận...

Quan Thụy và Quan Tử Dao sắc mặt thoáng cái cũng thay đổi, Quan Tử Dao vội vàng chạy đến, kéo Quan Trí Thần đến, ngữ khí vô cùng nghiêm khắc nói: "Trí Thần! Cháu nói vớ nói vẩn cái gì thế!"

Biểu cảm trên mặt Quan Thụy cũng cực kỳ nghiêm túc: "Trí Thần, cháu còn không mau xin lỗi em đi à, cháu nghe được những thứ linh tinh vớ vẩn đó từ đâu vậy!"

Chuyện này mọi người chỉ cần biết trong lòng là được rồi. Muốn thể hiện quan tâm thì nói riêng với Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý, chứ còn nói thẳng ra trước mặt bao nhiêu người thế này thì rõ ràng là cố ý làm Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý mất mặt rồi còn gì.

Huông hồ đây còn là cái "vảy ngược" của Lục Sùng Sơn...

Quan Trí Thần từ trước đến nay chưa bao giờ mất mặt như thế này, cũng chưa bao giờ bị ông nội và cô ruột mắng trước mặt người khác thế này, vẻ mặt tỏ ra không phục.

Trong sách vốn dĩ viết như thế mà, thằng nhóc này vốn dĩ bị tử kỷ, cậu ta đâu có nói sai?

Thế nên, Quan Trí Thần tiếp tục lớn tiếng nói: "Cháu không nói linh tinh, nó vốn dĩ bị tử kỷ mà, nếu không thì sao nó không mở miệng nói chuyện đi! Tại sao cứ phải để người hầu nói giúp nó?"

Trạng thái của Quan Trí Thần lúc này đã bị mất khống chế, khiến cho tình hình rơi vào cảnh vô cùng lúng túng. Mọi người quay ra nhìn nhau, thậm chí ngay đến lời giảng hòa cũng không biết phải nói thế nào.

Không ai ngờ tới mọi chuyện lại đi đến nước này, Quan Trí Thần thế mà lại dám lôi chuyện không thể cho người khác biết đến nhất của nhà họ Lục ra phơi bày cho tất cả mọi người tham gia bữa tiệc mừng này.

--- O ---

Chương 853: Đòn Sát Thủ Của Tiểu Bảo

"Bốp" một cái, Quan Thụy giáng cho Quan Trí Thần một cái tát....

"Câm mồm! Ông bảo cháu đi xin lỗi em! Người khác âm thầm nói linh tinh thì thôi, tại sao cháu có thể dễ dàng tin mấy cái tin nhảm nhí này thế hả? Em Kinh Vũ vẫn bình thường, nào đâu có bị bệnh chứ?"

Cho dù ông ta có thương cháu nội thế nào đi chăng nữa, nhưng vì để cứu vãn cục diện, chỉ đành phải làm thế này, ông ta cần phải thể hiện thái độ của mình ra.

Đồng thời, trong đầu của Quan Thụy lóe lên một suy nghĩ. Chuyện ngày hôm nay làm âm lên như thế, tuy rằng sẽ khiến Lục Sùng Sơn không vui nhưng mà lại có thể khiến thằng oắt Lục Kinh Vũ bị phế bỏ. Không cần tốn quá nhiều công sức cũng đã giúp Tử Dao diệt trừ một người thừa kế rồi.

Chẳng qua là phải để cho Trí Thần chịu thiệt thòi một chút...

Quan Trí Thần bị tát cho một cái, một hồi lâu sau vẫn không tỉnh táo lại được, trên gương mặt tràn đầy biểu cảm không thể tin nổi: "Ông nội... ông đánh cháu..."

Tuy rằng Quan Thụy luôn luôn tỏ ra nghiêm khắc đối với cậu ta trước mặt người ngoài, nhưng thực ra ở nhà lại chiều chuộng cậu ta. Cậu ta nói gì nghe nấy, từ nhỏ đến lớn chưa từng đánh cậu ta đến một lần, thế nhưng hôm nay lại vì một thằng nhóc câm điếc thối tha mà đánh cậu!!!

Quan Thụy cũng đã làm đến nước này rồi, Lục Sùng Sơn là người lớn đương nhiên cũng không thể tính toán với một đứa bé, bàn tay cầm ba toong khẽ run, ông ta trầm giọng nói: "Thôi bỏ đi, Trí Thần vẫn còn nhỏ, không sao đâu."

"Nhưng câu nói này cũng quá tổn thương người khác, Trí Thần, cháu đúng là phải xin lỗi Tiểu Bảo nhà chúng ta." Nhan Như Ý nhìn cháu nội cưng đang được Ninh Tịch nắm tay thật chặt, trong lòng bà hối hận không thôi, sớm biết thế này thì đã không để Tiểu Bảo xuất hiện rồi!

Bà đã đánh giá quá cao sự tồn tại của cô gái này mà quên mất là vẫn còn vô số mối họa không xác định có thể xảy ra....

Sớm biết thế này bà thà giấu Tiểu Bảo trong nhà cả đời không gặp ai, chứ không muốn thằng bé phải chịu tổn thương như thế này, cùng lắm thì bà nuôi Tiểu Bảo cả đời, thế thì cũng có sao đâu!

Quan Tử Dao biết, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý bề ngoài thì tỏ vẻ không tính toán, nhưng trong lòng chắc chắn đang cực kỳ không vui, vội vàng khuyên bảo: "Trí Thần, nghe lời, đi xin lỗi em Kinh Vũ đi, chuyện này đích thực là cháu sai rồi!"

"Khụ, đúng thế, Kinh Vũ là em, cháu nên yêu thương bảo vệ em mới đúng..." Mạc Lăng Thiên cũng lên tiếng.

"Con mọe nó đây! Cái thằng Quan Trí Thần này! Trẻ con cái con mọe gì! Ông đây cũng là trẻ con đây này! Mọe nó chứ, phải đánh cho thằng nhóc đó một trận mới được! Cái lão già Quan Thụy đó chắc chắn là đang cố ý mà!" Lục Cảnh Lễ không nhịn được nữa, chuẩn bị xắn tay áo xông lên, lại bị Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh kéo tay giữ lại.

"Anh, anh làm cái gì vậy! Con trai anh, cháu em bị người ta bắt nạt thành ra như thế đấy!" Lục Cảnh Lễ kích động nói.

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu vẫn sâu thẳm như một hồ nước, yên lặng nhìn về phía Tiểu Bảo và Ninh Tịch, trên mặt chẳng có biểu cảm nào.

Quan Trí Thần chịu không nổi nữa, tất cả mọi người đều nói giúp thằng nhóc cầm đó. Trong lúc kích động, cậu ta giật tay ra khỏi Quan Tử Dao, hét to nói: "Nó bị tự kỷ mà, có nghĩa là bị bệnh đó, bị cầm đó! Nếu như không phải, tại sao nó không mở miệng nói chuyện! Nếu nó có thể nói chuyện với mọi người thì cháu sẽ xin lỗi nó! Còn không cháu tuyệt đối sẽ không nói đâu! Cháu không nói sai mà!"

Quan Trí Thần không ngừng ép Tiểu Bảo phải tự nói chuyện, giọng điệu như sắp phát điên đến nơi, vang vọng trong đại sảnh rộng lớn...

Một lúc lâu sau...

Khi Quan Thụy nghĩ rằng đã đạt được hiệu quả mong muốn, biết không thể làm cho tình hình trở nên thái quá nữa, đang định âm thầm gọi người hầu đi theo chuẩn bị đưa Quan Trí Thần về nhà trước thì...

Trong bầu không khí tĩnh lặng, một giọng nói non nớt thản nhiên lạnh lùng vang lên: "Anh không xứng."

Giọng nói đó non nớt trúc trắc đến lạ, lại khàn khàn, dù non nớt nhưng đối với những người có mặt ở đây thì lại chẳng khác gì một tiếng sấm...

--- O ---

Chương 854: Thật Khí Phách, Muốn Gả Cho Bé Quá!

Nói... nói chuyện rồi...

Khoảnh khắc đó, giây phút đó tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều ngây ra tại chỗ.

Vẻ mặt của Quan Tử Dao tràn đầy sùng sốt, còn kẻ vừa này vẫn đang gào thét - Quan Trí Thần giờ lại như bị ai bóp cổ, đột nhiên tắt tiếng.

Thế mà có thể nói chuyện....

Thằng nhóc câm này! Thế mà dám bảo cậu ta không xứng để nó mở miệng nói chuyện!!!

Cái vẻ đã nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay trên mặt của Quan Thụy, thoáng cái đã nứt vỡ.

Sao có thể thế được?

Lúc ông ta chưa về nước đã âm thầm bỏ rất nhiều thời gian để thăm dò về tình hình của thằng bé này, biết được sau sự kiện bị bắt cóc thì tình huống của nó cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí đã hai năm không mở miệng nói câu nào...

Chưa kể lúc này, chẳng qua chỉ nghe được nội dung cuộc nói chuyện của Quan Tử Dao vào Nhan Như Ý thôi đã bỏ chạy mất dạng rồi, khả năng chịu đựng tâm lý kém như thế... thế mà... thế mà trong tình huống vừa rồi nó không những không mất kiểm soát tại chỗ mà còn mở miệng nói chuyện....

Khoảnh khắc này, cục diện vốn dĩ đã ngã ngũ lại xoay chuyển chỉ trong chớp mắt.

"Ngầu... ngầu quá đi mất..." Trong đám người, không biết ai đó đã thốt lên đầy kinh ngạc.

Ngay sau đó, những tiếng ồ lên như thể được bật công tắc, tiếng bàn tán phấn khích sôi sùng sục vang lên khắp nơi...

"Ôi trời ơi!!! Đây mới chỉ là một đứa trẻ năm tuổi hơn thôi đây! Rõ ràng là trông đáng yêu thế mà khoảnh khắc vừa này thật khí phách, thật ngầu! Má ơi ngầu chết mất!"

"Muốn gả cho bé ấy quá đi! Tại sao tôi không sinh muộn mười mấy năm chứ!"

"Hu hu hu, cưa đồ Lục Đình Kiêu độ khó quá lớn, chắc chắn là không thể rồi, không biết Tiểu Bảo có ngại "chơi máy bay" không nhỉ...."

...

Giờ khắc này, gương mặt như bánh bao của Tiểu Bảo hiện lên vẻ kiêu ngạo thản nhiên giống ba mình đến lạ. Nhóc nói xong cũng không thèm nhìn Quan Trí Thần đang đứng đần ra tại chỗ trợn mắt nhìn mình, nhóc nắm tay Ninh Tịch bước qua đám người đang kích động, bình thản quay lưng đi thẳng.

Bóng dáng nho nhỏ nhưng lại thể hiện khí tràng mạnh mẽ cực kỳ.

"Oa oa oa... Tiểu Bảo của chúng ta ngẫu chết mất!!!" Lục Cảnh Lễ kích động ôm chặt lấy ông anh.

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu lướt qua đám người, gặp được ánh mắt của Ninh Tịch liền lập tức giơ tay đẩy cái mặt Lục Cảnh Lễ đang kích động dường như sắp hôn anh đến nơi ra. Đúng là không dễ để phát hiện ra biểu cảm lạnh lùng trên mặt anh lúc này đã dịu dàng đi mấy phần, vẻ mặt lạnh lẽo như hồ băng giờ giống như tuyết tan đầu mùa xuân.

"Lẽ nào chỉ có một mình tôi cảm thấy bở tức à? Vừa nãy Quan Trí Thần đúng là có hơi quá đáng quá rồi, kể cả người ta có bị tự kỷ thật đi chẳng nữa thì cũng không nên cố ý chọc ngoáy vào vết thương lòng của người ta thế chứ! Thế mà còn ép người ta phải mở miệng nói chuyện! Người ta bị tự kỷ thì làm sao mà nói chuyện được? Chúng mình được người ta có bệnh thật thì khiến cậu ta vui đến thế à?"

"Đúng thế đấy! Thiếu niên thiên tài cái gì chứ, cái gì mà gia giáo tốt, nhân phẩm học vấn ưu tú chứ! Một đứa trẻ có nhân phẩm, học vấn ưu tú mà không biết độ lượng, nhường nhịn sao? Chẳng qua chỉ là một bài toán bị người khác giải ra thôi thế mà tức đến như thế! Cậu ta cho mình là ai chứ? Chẳng lẽ cả trái đất này đều xoay quanh cậu ta?"

"Không chỉ nhỏ mọn mà tâm tư còn ác độc... đối xử với một đứa bé năm tuổi quá đáng như thế! Tiểu Thái tử nói không sai tí nào, cậu ta căn bản không xứng!"

"May quá! May quá! Tin đồn chỉ là tin đồn, Tiểu thái tử không chỉ bình thường mà lại còn là tài năng khôn cùng nữa chứ! IQ lẫn EQ đều hơn xa ai đó tới mấy con phở!"

...

Vừa nãy có không ít người khó chịu vì hành vi của Quan Trí Thần. Đặc biệt là khi thấy Tiểu Bảo đáng yêu như thế.

--- O ---

Chương 855: Không Hồ Là Cháu Của Mình!

Quan Thụy đã lên kế hoạch đầu vào đây, nghĩ rằng muốn nhân cơ hội này trực tiếp phế bỏ Tiểu Bảo, không ngờ "trộm gà không được lại còn mất nắm gạo", không chỉ chẳng tạo thành ảnh hưởng gì cho Tiểu Bảo mà ngược lại còn khiến Quan Trí Thần bị mọi người ghét bỏ.

Quan Thụy kịp thời lấy lại sự tỉnh táo, ra cái vẻ đau đầu nhìn về phía Lục Sùng Sơn rồi dùng giọng điệu trầm trọng nói: "Lão Lục à, chuyện này thực sự rất xin lỗi, Trí Thần nhà tôi còn nhỏ, tính tình quá ngay thẳng, đã xác định chuyện gì là cố chấp cho đến cùng. Cái tính xấu này của nó tôi đã nói bao nhiêu lần mà nó không sửa nổi! Thầy giáo của nó hay bảo, cái tính cố chấp với quan điểm của mình này trong nghiên cứu học thuật có thể là chuyện tốt nhưng trong giao tiếp thì quả thật là một vấn đề lớn!"

Quan Thụy nói như thế, bỗng chốc cái tính tự cao tự đại không biết khiêm tốn, nhường nhịn của Quan Trí Thần giờ lại biến thành kiên trì, ngay thẳng.

Trong lòng Lục Sùng Sơn vẫn còn đang đắm chìm trong sự khiếp sợ và niềm vui điên cuồng vì bảo bối nhà mình mở miệng nói chuyện. Nhưng ông ta biết bản thân mình tuyệt đối không thể biểu hiện ra vẻ quá kinh ngạc, bằng không chẳng khác gì thừa nhận Tiểu Bảo bị tự kỷ, cho nên vẻ mặt vẫn thản nhiên như thường.

"Ha ha, anh Quan nặng lời rồi, cũng trách Kinh Vũ nhà tôi, tính nó với tính ba nó giống y hệt nhau. Từ nhỏ đã không thích nói chuyện với người khác. Bình thường ở nhà, chúng tôi cũng khó mà nghe nó nói được mấy câu, cũng khó trách Trí Thần sẽ hiểu nhầm là như vậy." Lục Sùng Sơn mở miệng nói, coi như nhân tiện tẩy sạch những phỏng đoán vớ vẩn mà bên ngoài đang nói về Tiểu Bảo, cũng là bước đệm để ngăn cản có người sau này lợi dụng việc Tiểu Bảo không thể nói chuyện để giở trò.

Có điều, đối với câu nói "Anh không xứng" chẳng chút khách khí nào của Tiểu Bảo, Lục Sùng Sơn lại trực tiếp coi nhẹ, chẳng có ý định xin lỗi.

Làm rất tốt, không hồ danh là cháu của Lục Sùng Sơn ông!

"Ôi, nếu đã là hiểu lầm, làm rõ cũng tốt..."

"Đúng thế đúng thế, bên ngoài có một số người thích nhất là đơm đặt đưa chuyện, trẻ con còn nhỏ thiếu năng lực phân biệt đúng sai, tính cách lại đơn

thuần, sẽ hiểu nhầm là khó tránh khỏi!!"

...

Đám khách khứa khôn lỏi bắt đầu ào ào chạy đến giảng hòa, dưới ánh mắt nghiêm khắc cảnh cáo của Quan Thụy, Quan Trí Thần cũng đưa ra lời xin lỗi.

Lục Sùng Sơn vốn dĩ còn đang vô cùng phẫn nộ nhưng chỉ vì một câu nói "long trời lở đất" này của Tiểu Bảo mà tiêu tan hết. Trong thâm tâm cực kỳ vui vẻ nên cũng không muốn làm âm lên phá hủy bầu không khí hôm nay, liền hào phóng bỏ qua chuyện này.

Cùng lúc đó, Quan Tử Dao cũng đang kéo tay Nhan Như Ý, vẻ mặt áy náy giải thích: "Dì ơi, tối nay con thực sự rất xin lỗi, Trí Thần nhà con tuy bình thường vẫn nghiêm khắc quản lý. Nhưng nó cũng giống Tiểu Bảo, cũng được người nhà bao bọc trong lòng bàn tay từ nhỏ. Đây là lần đầu tiên bị đánh kể từ lúc sinh ra đến giờ. Nó đau lòng quá nên mới nhất thời kích động mà nói ra câu đó, chứ thực sự đó chỉ là một câu vô tâm mà thôi... dì ơi, dì đừng để chuyện này trong lòng nhé."

Quan Tử Dao vừa nói vừa gọi Quan Trí Thần vừa mới khuyên bảo hết lời lại đây.

Quan Trí Thần cúi đầu, che giấu vẻ căm phẫn và không cam lòng trong mắt: "Bà Lục, cháu xin lỗi, cháu biết sai rồi, cháu thực sự không có cố ý đâu..."

Nhan Như Ý nhìn vết tay đỏ ửng trên mặt Quan Trí Thần, thở dài một tiếng nói: "Được rồi, đừng tự trách mình nữa, hiểu nhầm được làm sáng tỏ là không sao rồi. Tử Dao, cháu mau đưa Trí Thần đi lấy ít đá chườm mặt đi! Ba cháu ra tay cũng nặng quá đi thôi!"

Quan Tử Dao nghe giọng Nhan Như Ý cũng dịu đi nhiều mới coi như là yên tâm đôi chút, gật đầu đưa Quan Trí Thần rời đi.

Chuyện này mặc dù nhà họ Lục tỏ vẻ rằng sẽ không so đo, nhưng mà trong lòng nhất định sẽ có chướng ngại. Xem ra đoạn thời gian này phải bảo ba kèm chế lại một chút mới được...

Chương 856: Ngàn Vàng Khó Mua Được Trí Kỳ

Thật ra ngay từ đầu lúc Quan Thụy nói muốn dẫn Trí Thần đến thì cô ta cũng không mấy đồng ý rồi.

Dù sao thì tình hình Tiểu Bảo nhà người ta như thế, ông dẫn Trí Thần tới cũng khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy có ý khoe khoang.

Nhưng ông lại nói lâu lắm mới có cơ hội trở về Đé Đô, ông cần một cơ hội để nở mặt nở mày và việc thể hiện gen tốt đẹp của nhà họ Quan trước mặt nhà họ Lục này có lợi cho tương lai của cô ta, vì thế nên cô ta mới đồng ý.

Bọn họ vốn cho rằng hôm nay Tiểu Bảo sẽ không xuất hiện, cho dù xuất hiện thì cũng chỉ lộ mặt thôi. Ai mà ngờ... cuối cùng mọi việc lại từng bước từng bước thoát khỏi sự khống chế của bọn họ như thế chứ...

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Trong đầu Quan Tử Dao bỗng lướt qua khuôn mặt cô gái kia.

Từ việc cố ý ăn mặc như nữ giúp việc tiến vào bữa tiệc mừng thọ, sau đó vờ vĩnh dắt Tiểu Bảo đến ra vẻ muốn giúp Trí Thần giải quyết vấn đề... Cô gái này nào có ngu xuẩn đâu, rõ ràng tất cả đều có kế hoạch rõ ràng! Cô ta cố ý muốn làm bọn họ mất mặt!

Nhà họ Quan bọn họ nhất thời khinh địch, đều không đề phòng cô gái kia.

Đương nhiên Quan Thụy cũng nghĩ đến điểm này, lúc hai cha con đưa mắt nhìn nhau, trong một giây đó, ai nấy cũng đều căng thẳng thần kinh, không biết tới nay cô gái kia còn làm gì nữa!

"Tiểu Bảo đột nhiên hồi phục nhanh như thế, chẳng lẽ là vì cô gái kia?"
Quan Tử Dao nhíu chặt mày, thì thào nói.

Sắc mặt Quan Thụy đầy vẻ âm trầm: "Cô ta mới đầu ở Mỹ cũng chỉ học một trường đại học nhỏ thôi, không biết sau này thế nào lại thi được vào đại học Nam California. Có điều cũng chỉ học ít lâu rồi theo con đường diễn viên! Tại sao lại có thể điều trị được cho một đứa trẻ mà cả Tần Mộc Phong cũng bó tay chịu trói thế này? Con xem giọng điệu nói chuyện của đứa trẻ kia xem, nào có vẻ gì là bị bệnh đâu?"

Tuy rằng ông ta rất không muốn thừa nhận nhưng cũng đành phải nói là thằng bé này hơn hẳn Trí Thần, thêm một thời gian nữa chắc chắn sẽ còn vượt cả bố nó...

Hạt giống tốt như vậy, chẳng trách cả Lục Sùng Sơn lẫn Nhan Như Ý đều yêu chiều như bảo bối...

Tệ hại nhất là nhà họ Quan bọn họ vốn vẫn vương mặc về chuyện Lục Đình Kiêu có con, thậm chí còn có cả bạn gái mà nằm ở thế chủ động. Nhưng sau vụ ồn ào ngày hôm nay, tất cả đều bị đảo lộn, thời gian tới, chắc chắn ông ta sẽ phải cúp đuôi mà nịnh nọt nhà họ Lục.

Về phần đứa trẻ kia thì cũng chỉ có thể tính kế lâu dài hơn thôi...

Bữa tiệc mừng thọ đã dần dần đi đến những phút cuối cùng, khách khứa đua nhau đưa quà mừng thọ lên.

Quan Thụy khẽ thở phào, cũng may lần này phần quà mà ông ta chuẩn bị cũng đủ quý trọng.

"Lão Lục à, tôi biết ông thích tranh chữ. Bức này được Vương Hi Chi viết theo lối chữ thảo, tôi vô tình phát hiện ra nó lúc còn ở nước ngoài. Lúc thấy nó liền nghĩ ngay đến ông, vì thế đã tốn không ít sức lực để mang nó về, chắc chắn ông sẽ thích!" Quan Thụy mở miệng.

Lục Sùng Sơn là người yêu tranh chữ, cũng rất có tài về thư pháp lẫn hội họa, thậm chí nói hai chữ "say mê" cũng không đủ để mô tả, bức tranh này tuyệt đối đã lấy lòng được ông.

Quả nhiên, sau khi Lục Sùng Sơn cẩn thận nhận lấy nó và mở ra xem liền tỏ vẻ kinh động: "Lão Quan, phần quà này của ông quý giá quá rồi!"

Không thể trách Lục Sùng Sơn kinh ngạc mà thốt lên như vậy, những bữa tranh chữ như thế này là thứ vô giá, hơn nữa còn nhiều lần lưu lạc ra cả nước ngoài. Người có thể mua được chúng thì ngoài có tiền có tiền ra thì còn phải may mắn nữa, đây đúng là thứ mà có tiền cũng không thể có được!

Quan Thụy tỏ vẻ không để ý cười nói: "Lão Lục, khách khí quá, quan hệ giữa hai chúng ta mà còn phải nói những chuyện này à, ngàn vàng khó mua được tri kỷ. Lại nói đây cũng không phải vật quý gì, chỉ là tôi may mắn gặp được thôi!"

--- O ---

Chương 857: Gom Hết Tinh Hoa Của Nhà Họ Lục

Nhìn bức tranh chữ có giá trị liên thành kia, mọi người có mặt trong bữa tiệc liền kinh hãi thán phục y như những gì Quan Thụy dự đoán...

"Đùa gì thế? Thứ này mà còn không quý giá? Đây chẳng phải là bức thư pháp có giá trên trời hơn năm trăm triệu được bán ở Zürich¹ đó ư?"

1 Zürich: Một thành phố ở Thụy Sĩ

"Xem ra mấy năm nay nhà họ Quan ở nước ngoài phát triển cũng không tệ!"

"Đâu chỉ là không tệ, ông không thấy gần đây Quan Tử Dao và Nhan Như Ý rất hay đi cùng nhau sao? Chắc hẳn là hai nhà sắp thành thông gia rồi đó!"

"Ồ! Không thể nào? Chẳng phải nghe nói trước đây Lục Sùng Sơn có ý muốn kết thân với nhà họ Trang đó sao?"

"Nhà họ Trang trước giờ đều chỉ kết thân với những gia đình liên quan tới quân đội và chính trị! Tuy rằng gia nghiệp nhà họ Lục có lớn nhưng cũng vẫn chỉ là thương nhân... khả năng này không lớn lắm đâu!"

...

Thấy Quan Thụy tặng món quà quý như vậy hiển nhiên là rất coi trọng nhà họ Lục, lúc này về mặt Lục Sùng Sơn đã hòa hoãn hơn.

Đương nhiên, thứ mà ông mong đợi nhất đêm nay vẫn là quà của Tiểu Bảo!

"Tiểu Bảo, không phải con nói có quà muốn tặng ông nội ư? Là gì thế?" Lục Sùng Sơn không khỏi mong chờ hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ngẩng đầu, liếc nhìn ba Kiêu và mẹ Tiểu Tịch ở bên cạnh.

Lục Đình Kiêu đưa mắt nhìn người giúp việc một cái, lập tức có người mang hai cuộn giấy Tuyên Thành và bút mực tới.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều tỏ vẻ hứng thú, xem ra Tiểu thái tử muốn tự mình viết một bức để tặng ông nội rồi.

Tuy rằng lòng hiếu thảo khó mà có được, nhưng so với bức thư pháp giá trên trời vừa rồi thì có vẻ như phần quà mừng thọ này có hơi tầm thường...

Ninh Tịch yên tĩnh giúp Tiểu Bảo mài mực, Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ mở hai cuộn giấy Tuyên Thành kia ra, đặt trước mặt Tiểu Bảo.

Lúc này, đã có người chú ý tới một chi tiết là nữ giúp việc chuẩn bị hai cái bút lông...

Lẽ nào là đồ dự bị?

Ngay sau đó dưới ánh mắt của mọi người, Tiểu Bảo liền dùng hai bàn tay vừa nhỏ vừa ngắn của mình, mỗi tay cầm lấy một chiếc bút lông. Mắt nhìn tờ giấy Tuyên Thành trước mắt, ổn định tinh thần, sau đó hai chiếc bút lông đồng loạt hạ xuống giấy Tuyên Thành.

Làm... Làm gì thế này? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều tràn đầy nghi hoặc.

Kết quả là chỉ thấy Tiểu Bảo cùng cử động hai tay, chuyên tâm hạ nét bút như rồng bay phượng múa xuống trang giấy, tay trái viết Phúc Như Đông Hải, tay phải ghi Thọ Tử Nam Sơn...

Sau khi trông thấy rõ ràng Tiểu Bảo đang làm gì, mọi người ở đó liền hít một hơi thật sâu!

"Thế mà lại có thể viết hai tay cùng lúc!"

"Hơn nữa còn viết rất đẹp! Chỉ là một đứa trẻ mà đã viết được ba phần lục như thế rồi!"

"Mọi người đã quên trình độ thư pháp của Lục Sùng Sơn rồi sao? Cháu của ông ấy thì đương nhiên cũng sẽ không kém cõi rồi!"

"Ôi trời ơi... Tôi sắp chết lặng rồi đây này... đứa trẻ này thật may mắn, gom hết tinh hoa của nhà họ Lục..."

...

Thư pháp của Tiểu Bảo là được Lục Sùng Sơn dạy, nhưng ông cũng chỉ biết Tiểu Bảo viết thư pháp không tệ thôi. Chứ đây là lần đầu tiên ông biết Tiểu Bảo còn có bản lĩnh viết hai tay như thế này, càng ngạc nhiên hơn là nét chữ của Tiểu Bảo trước đây không hề có lục, tuy rằng cũng đẹp nhưng người biết nghề nhìn vào chỉ thấy nét chữ như không xương, không có khí thế được như thế này...

Thế mà chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, không ngờ chữ viết của Tiểu Bảo đã trở nên cứng cáp như thế, điều này khiến ông khiếp sợ vô cùng, đồng thời ánh mắt nhìn Ninh Tịch lại càng thêm vẻ không tin nổi.

Vốn ông còn lo rằng cứ để Tiểu Bảo ở cạnh người phụ nữ này thì sẽ có ảnh hưởng không tốt, nhưng không ngờ Tiểu Bảo không chỉ đã dần dần nói chuyện lại mà sức khỏe cũng có tiến bộ lớn như thế.

Dường như ông đã có thể kết luận rằng trong thời gian này, Tiểu Bảo đã được rèn luyện một cách có hệ thống và bài bản, nếu không thì thằng bé cũng không thể viết được như thế này!

--- O ---

Chương 858: Thăng Nhóc Kia Đồi Xử Với Cháu Như Thế Sao?

Vốn Lục Sùng Sơn vẫn còn hơi lo lắng lúc thấy Tiểu Bảo muốn viết chữ tặng cho ông.

Bởi vì ông có tài về viết thư pháp nên mọi người cũng khá kỳ vọng vào Tiểu Bảo, lại thêm Tiểu Bảo vừa rồi khiến mọi người ấn tượng như thế cũng khó tránh khỏi việc mọi người sẽ hà khắc với thăng bé. Nhưng không ngờ cháu ông lại khiến ông kinh ngạc và vui sướng như thế, trong lòng ông tràn đầy hân hoan vì có người kế tục!

Niềm vui này hiển nhiên còn gấp trăm nghìn lần so với việc nhận được bức thư pháp đắt tiền kia!

"Chữ tốt!"

Ngay lúc các quan khách đang liên tục cảm thán thì phía sau bỗng có một giọng nói hùng hồn vang lên.

Một người đàn ông trung niên mặc quân trang đang sải bước đi tới trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Dáng người ông ta cao ngất, khuôn mặt kiên nghị, là vị thượng tướng của nhà họ Trang kia - Trang Liêu Nguyên!

"Thủ trưởng Trang, không tiếp đón từ xa! Thật thất lễ, thất lễ!" Lục Sùng Sơn thấy người tới là ai liền cười nói bước lên nghênh đón.

"Đồng sự trưởng Lục quá lời rồi, lúc này tôi vướng chút việc quân nên đến muộn, xin thứ lỗi!" Trang Liêu Nguyên cũng khách sáo nói.

"Việc công đương nhiên quan trọng hơn rồi, mời Thủ trưởng mau vào đi thôi..."

...

Trang Liêu Nguyên đi tới chỗ Tiểu Bảo vừa viết mấy chữ kia, càng lại gần thì khuôn mặt càng tràn ngập vẻ tán thưởng: "Chữ này là do cháu ngài viết sao?"

"Đúng vậy! Đây là quà sinh nhật cháu trai tặng tôi!" Vẻ mặt Lục Sùng Sơn tràn đầy tự hào.

Trang Liêu Nguyên đưa mắt nhìn cậu bé đứng bên cạnh, gật đầu nói: "Hiêm có hiêm có! Tuổi còn nhỏ mà đã viết có lực như thế! Đồng sự trưởng Lục, thằng bé này quả xứng là chân truyền của ông!"

Trang Liêu Nguyên đang nói chuyện với Lục Sùng Sơn, đôi mắt lại vô tình đảo qua Ninh Tịch đứng bên cạnh Tiểu Bảo, lúc này ông mới sững sốt: "Cô..."

Ninh Tịch cũng nhận ra Trang Liêu Nguyên, nhưng trong tình huống này không tiện đáp lời ông ta, chỉ đành cúi đầu giả vờ như không biết gì cả.

Trang Liêu Nguyên cũng phản ứng lại khá kịp lúc, nhanh chóng thu lại vẻ ngạc nhiên của mình, nhưng mà lúc ông nhìn qua Lục Đình Kiêu thì ánh mắt mới lạnh hơn mấy phần.

Vì Trang Liêu Nguyên đến nên sảnh tổ chức tiệc nhất thời náo nhiệt hẳn lên, dù sao thì đó cũng là gia tộc hiển hách, là đối tượng mà bao nhiêu người muốn làm thân. Quan trọng nhất là thế gia đẳng cấp như vậy rất ít qua lại với gia đình hào phú như bọn họ. Cũng chỉ có tiệc mừng thọ của Lục Sùng Sơn mới có thể khiến ông ta lộ mặt, quả thật là một cơ hội khó có được.

Về phần Quan Thụy, thần kinh ông ta lập tức căng cứng, ông ta cũng biết chuyện nhà họ Trang và nhà họ Lục trước đây muốn kết thông gia. Nên bèn nhanh chóng nghĩ cách để thăm dò xem đối thủ cạnh tranh lớn nhất này đến đây là có ý gì.

...

Buổi đêm yên tĩnh, cuối cùng bữa tiệc cũng kết thúc, các quan khách cũng lục tục ra về.

Tiểu Bảo đi theo Lục Đình Kiêu tiễn khách, còn Ninh Tịch thì ra vườn hoa để hít thở không khí một chút.

Đang ngồi xích đu nhớ lại dáng vẻ khí phách của bảo bối nhà mình, Ninh Tịch đột nhiên phát hiện hình như có người đang từ từ tới gần sau lưng, nghe bước chân cũng có thể đoán ra được là người luyện võ.

Vì vậy Ninh Tịch loạt xoay đứng lên, cảnh giác nhìn về phía sau lưng...

Ngay lập tức sự cảnh giác biến thành kinh ngạc.

Là Trang Liêu Nguyên!

Sao ông ấy lại chạy tới đây? Không phải là cố ý tới tìm cô đó chứ?

"Thằng nhóc kia đối xử với cháu như thế sao?" Lúc Ninh Tịch vẫn còn đang kinh ngạc, Trang Liêu Nguyên bỗng nhiên mở miệng nói với cô.

Lúc Trang Liêu Nguyên nói lời này thì khuôn mặt thoáng tỏ vẻ rất không vui, thậm chí còn khá lạnh lẽo.

Ninh Tịch bị câu hỏi không đầu không đuôi này khiến cho ngậy cả người: "Hả? Thủ trưởng Trang, ngài đang nói ai thế ạ?"

Ông ấy đang nói chuyện với mình đó à?

--- O ---

Chương 859: Mấy Chàng Trai Tốt Tùy Cháu Lựa Chọn!

Ánh mắt sắc bén của Trang Liêu Nguyên lướt qua bộ quần áo trên người cô, trong đôi mắt lộ rõ sự tức giận: "Lục Đình Kiêu! Rõ ràng cháu là bạn gái của cậu ta, tại sao tham gia tiệc mừng thọ bố cậu ta mà lại phải ăn mặc như thế này?"

Ninh Tịch sững sốt hồi lâu mãi mới hiểu ra ý của Trang Liêu Nguyên, bèn mở miệng giải thích: "Khụ, không phải! Không phải thế đâu ạ... Thủ trưởng Trang, ngài hiểu nhầm rồi! Nói ra thì dài lắm, nhưng tóm lại là không phải anh ấy bảo cháu mặc thế này!"

"Cậu ta không có ý định công khai mối quan hệ của hai người?" Vẻ mặt của Trang Liêu Nguyên vẫn rất nghiêm túc.

Ninh Tịch nghe vậy thì liền cau mày, vấn đề riêng tư thế này... có phải là xen vào hơi quá rồi không?

Nhưng nhìn khuôn mặt chính nghĩa của Trang Liêu Nguyên cùng với ý tốt từ sâu trong mắt ông ấy, Ninh Tịch do dự một hồi cuối cùng vẫn đáp: "Nguyên nhân chủ yếu là vì tính chất nghề nghiệp hiện tại của cháu nên mới giữ bí mật, ngài cũng biết đấy, nghề diễn viên này có rất nhiều việc không thể theo ý mình được..."

Lúc này vẻ mặt Trang Liêu Nguyên hơi giãn ra: "Bác xem phim của cháu rồi, đúng không tôi đâu."

Ninh Tịch nghe xong liền mở to mắt: "Cái... cái gì... ngài xem phim của cháu sao? Là Thiên Hạ?"

Trang Liêu Nguyên gật đầu: "Đúng thế, cháu đóng vai nữ tướng quân kia rất hợp!"

Ninh Tịch sững sốt mãi mới thoát khỏi được tâm trạng kích động, sắc mặt cô đỏ ửng, cảm kích nói: "Cảm ơn! Cảm ơn ngài đã khích lệ ạ!"

Cô còn tưởng là Trang Liêu Nguyên biết nghề nghiệp của mình rồi thì sẽ có thái độ khinh thường, nhưng không ngờ ông đã chẳng chút khinh bỉ nào mà thậm chí còn nói đã xem phim của cô, còn khen cô diễn tốt...

Hơn nữa, nét mặt của ông ấy rất chân thành, không hề ra vẻ chút nào.

"Trong phim này chắc là cháu không cần đến người đóng thế đâu nhỉ?"
Trang Liêu Nguyên hỏi nhưng giọng điệu lại chắc nịch.

Ninh Tịch gật đầu, hơi ngại ngừng trả lời: "Đúng vậy."

"Không nhìn ra được là cháu còn luyện võ?" Trang Liêu Nguyên hỏi đầy hứng thú.

Nói đến đóng phim thì không khí liền dễ thở hơn mấy phần. Tâm trạng của Ninh Tịch cũng dần bình tĩnh lại, trong lúc lơ đãng đã lại nói như máy hát: "Không phải đâu ạ, cháu chỉ luyện bừa một chút thôi, trước khi làm diễn viên cháu có tham gia đóng thế. Lúc đóng vai phụ ở nước ngoài cũng thường xuyên đóng những nhân vật kiểu này, nước ngoài rất tôn sùng võ thuật Trung Quốc nên thường cần vài diễn viên phương Đông có thân thủ tốt!"

"Một cô gái còn nhỏ tuổi mà đã phải tha hương làm việc, thật không dễ dàng gì." Trang Liêu Nguyên cảm thán.

Dựa vào điều kiện của đứa bé này thì muốn kiếm cơm cùng có vô số cách, nhưng nó lại nhất định chọn cách khó khăn gian khổ nhất.

Ninh Tịch không nhớ là đã bao lâu rồi chưa có ai quan tâm mình như thế nữa, trong lòng liền cảm động không thôi, mỉm cười nói: "Cũng không có gì ạ, diễn phim là giấc mộng của đời cháu... thực hiện giấc mơ của mình thì không có gì là vất vả cả!"

Trang Liêu Nguyên gật gật đầu: "Nói có lý lắm!"

Đứa trẻ này thật không tệ, tính tình cũng rất tốt!

Vẻ mặt Trang Liêu Nguyên lại càng thêm tán thưởng, nhưng sau đó sắc mặt lại trở nên nghiêm trọng: "Cô bé này, cháu là người thông minh, chắc hẳn cháu cũng biết gia đình như nhà họ Lục không hợp với cháu. Chuyện khác bác cũng không nhiều lời, nhưng nếu có một ngày cháu đổi ý thì có thể tới tìm bác. Chỗ bác có rất nhiều thanh niên độc thân ưu tú, đều là những người đầu đội trời chân đạp đất! Kiểu gì cũng sẽ có người cháu thích!"

"..." Ninh Tịch nghe vậy liền tròn mắt.

"Chỗ bác có rất nhiều thanh niên độc thân ưu tú" này là có ý gì...

...

--- O ---

Chương 860: Xong Phim! Đại Ma Vương Giá Lâm

Chẳng lẽ cô nghe nhầm rồi sao?

Ninh Tịch đang xoắn xuýt nghĩ xem trả lời Trang Liêu Nguyên thế nào đây thì eo đột nhiên bị siết chặt, một cái ôm mạnh mẽ bao bọc lấy cô, tiếp sau đó là một giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Thượng tướng Trang, dường như việc phá hoại nhân duyên của người khác không phải là chuyện mà quân tử nên làm!"

Ninh Tịch: "..."

Xong phim... Đại... Đại ma vương... Giá lâm...

Anh ấy nghe thấy những lời Trang Liêu Nguyên vừa nói rồi...

Ninh Tịch nuốt nước bọt, không hiểu sao lại thấy cổ lạnh lạnh, một luồng khí lạnh luồn lách vào trong, cô uốn éo người muốn tránh ra cho đỡ lạnh, kết quả là eo lại càng bị siết chặt hơn, đến nỗi cô sắp không thở nổi nữa.

Vì vậy, cô đành ngoan ngoãn đứng yên không dám lộn xộn.

Vẻ mặt Trang Liêu Nguyên vẫn như thường, soi xét vẻ mặt âm trầm của người đàn ông trước mắt: "Ta cũng chỉ nói là nếu cô bé ấy đổi ý."

Ninh Tịch không cần nhìn cũng có thể đoán được lúc này Đại ma vương đang mang vẻ mặt đáng sợ thế nào, cô vội mở miệng chữa cháy: "Khụ ha ha ha, cảm ơn ý tốt của Thủ trưởng Trang, quan hệ giữa cháu và bạn trai cháu rất tốt, không có chuyển đổi ý cũng không có kiêu đứng núi này trông núi nọ như thế đâu ạ..."

Ninh Tịch vừa dứt lời, cánh tay ôm cô dường như nói lỏng hơn một chút.

Trang Liêu Nguyên thờ dài nhìn cô một cái: "Nếu cần giúp gì thì lúc nào cũng có thể liên hệ với bác, rảnh rồi thì tới sân bắn chơi!"

"Dạ được ạ, cảm ơn Thủ trưởng Trang!"

Thấy Trang Liêu Nguyên đi rồi, cuối cùng Ninh Tịch cũng thở phào, cô quay người lại định nói chuyện với Lục Đình Kiêu thì mọi lời lẽ đã bị chặn lại, hơi thở mát lạnh của anh lập tức xâm chiếm cô...

Ninh Tịch cảm thấy như không khí trong lồng ngực càng lúc càng ít, thậm chí là tên này đâu có hôn đâu, đang cắn thì có, trên môi dần truyền tới những trận đau xót, đầu lưỡi cũng tê hết cả rồi...

Mãi đến khi Ninh Tịch kêu lên một tiếng vì đau thì nụ hôn trên môi mới trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng ve vuốt nơi mình vừa chà đạp. Nhưng mà chỉ cần cô hơi có ý giãy giụa thì động tác của đối phương cũng liền trở nên điên cuồng theo.

Mắt thấy có bóng người lắc lư phía đối diện, hình như ai đó đang đi tới chỗ bọn họ, Ninh Tịch mới phát hoảng đẩy bản tay đang mò vào cái váy hầu gái của Lục Đình Kiêu ra, sửa sang lại quần áo của mình, không cho anh sắp đến nữa: "Không được! Bị người ta thấy thì làm sao bây giờ."

Dù sao thì hôm nay cũng không phải bữa tiệc có yêu cầu tính bảo mật cao, có rất nhiều người lăm mồm xuất hiện. Hơn nữa dường như mấy cô giúp việc vừa nãy cũng đã nhận ra cô, còn hỏi cô có phải là diễn viên Ninh Tịch hay không nữa.

Trong bóng tối, người đàn ông nhìn chằm chằm vào bộ trang phục hầu gái của cô gái trước mắt, đôi mắt ánh lên tia sáng như dã thú, buồn bực nói: "Thấy thì làm sao?"

"Thấy thì... thì em liền cắn chết anh!" Ninh Tịch hung dữ lườm anh một cái.

Vấn đề gì liên quan đến nguyên tắc thì cô tuyệt đối không nhường đâu!

Thấy cô gái kia trừng mắt nhìn mình, đôi mắt vốn đầy nguy hiểm của người đàn ông lại lộ ra vài phần tủi hờn, hệt như một con dã thú bị thương. Cuối cùng chỉ có thể ôm cô vào lòng, dụi đầu xuống vai cô thì thào: "Đến khi nào... anh mới có thể nói cho tất cả mọi người biết rằng em là của anh..."

Chương 861: Chẳng Phải Em Sẽ Nhớ Anh Muốn Chết Sao!

"Khụ... cái này..." Ninh Tịch cũng thấy mình hơi đuối lý nên mềm giọng, vuốt vuốt lưng Lục Đình Kiêu: "Chắc chắn rồi sẽ có ngày đó mà! Không cần vội, không cần vội!"

"Ninh Tịch, anh đã từng nói vấn đề duy nhất mà em cần phải suy nghĩ chỉ là em có yêu anh hay không thôi. Giờ câu nói này vẫn còn hiệu lực, chỉ cần em gật đầu, em chính là vợ của Lục Đình Kiêu anh. Không có bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản được."

Lục Đình Kiêu đang muốn cam kết với cô, bất luận là vì gia đình của anh hay yếu tố gì đi chăng nữa cũng tuyệt đối không thể làm ảnh hưởng tới quyết định của anh.

"Em biết... anh đừng nghe Trang Liêu Nguyên, ông ấy không rõ tình hình. Chắc tưởng anh cố tình không muốn công khai quan hệ của chúng ta nên mới nói vậy thôi... A, nói mới nhớ những lời Trang Liêu Nguyên nói với em ngày hôm nay rốt cuộc có ý gì nhỉ?" Ninh Tịch khó hiểu hỏi.

"Sau lần ở sân bắn, có lẽ ông ấy đã âm thầm đi điều tra về thân phận của em rồi cũng nên." Đáy mắt Lục Đình Kiêu dần tối lại.

Ninh Tịch cau mày: "Ý của anh là... ông ấy đã tra ra việc em là con nuôi của Ninh gia... hay, ông ấy biết chuyện em là cháu gái của ông ấy... nên mới tiện thể quan tâm một chút? Nhưng... nhà họ Trang ngay đến cả Trang Linh Ngọc còn không nhận, sao lại đi để ý tới một đứa ngay đến Trang Linh Ngọc cũng không nhận như em?"

Chuyện này chẳng hợp logic chút nào...

"Em không thấy Trang Liêu Nguyên rất thích em à?" Lúc này, giọng của Lục Đình Kiêu có vẻ không được vui. Cái cảm giác bị người khác nhớ nhưng tới bảo bối mà mình luôn cất giấu đúng là khó chịu mà!

"Í? Thật áy há?" Ninh Tịch hơi ngạc nhiên, cô chỉ cảm thấy thái độ của Trang Liêu Nguyên đối với cô cũng chỉ là ôn hòa hơn người khác một chút thôi.

"Vì khả năng bắn súng thiên bẩm của em đấy. Con trai ông ấy vô dụng tới

nổi không cứu chữa được, nên tính chuyển hy vọng sang em, thậm chí còn có khả năng không từ bỏ ý định muốn kéo em vào quân đội nữa, thế nên tốt nhất em tránh xa ông ta ra thì hơn." Lục Đình Kiêu nghiêm túc cảnh cáo.

"Vâng vâng vâng..." Ninh Tịch gật đầu lia lịa: "Lần trước em đã khẳng định là em sẽ không vào quân đội rồi mà! Với lại, nơi đó không có tự do, lỡ em ở trong đó mười ngày nửa tháng không được gặp anh, chẳng phải em sẽ nhớ anh muốn chết sao!"

Mãi tới lúc này vẻ mặt lạnh như băng của Lục Đình Kiêu mới dịu xuống vài phần, anh ôm lấy cô, hôn lên môi cô, nhìn cô chăm chú: "Ninh Tịch, nhớ kỹ những lời em nói hôm nay. Cho dù không có ngày đó, anh cũng sẽ không cho em bất cứ cơ hội nào thay đổi suy nghĩ đâu."

"Ôi... xin lỗi, xin lỗi! Có phải làm phiền hai người rồi không?" Lục Cảnh Lễ lấy tay che mắt, ngoài việc ngón tay mở to quá mức thì điệu bộ đúng kiểu "trẻ con ngoan không nên nhìn chuyện người lớn".

Lục Đình Kiêu: "Có việc?"

"Có! Có vẻ như có kẻ phá đám! Anh đi xem một chút là biết à..."

Một lúc lâu sau, Lục Cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch đã đứng ở ngoài vườn.

Chỉ thấy trước cổng đặt một bó hoa đen, dưới ánh đèn những giọt sương lóng lánh đọng trên bó hoa phát ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn đã thấy không lành.

"Đây là..." Ninh Tịch cau mày: "Nếu như em không nhận nhầm thì hoa này là Mạn Đà La đen à?"

Lục Cảnh Lễ gật đầu: "Phải, vào lễ mừng thọ của người ta mà lại đi tặng cái hoa vừa đen vừa xúi quẩy này rõ ràng là muốn gây chuyện chứ gì nữa?"

Đồng tử Ninh Tịch lóe lên, cô theo phản xạ liếc nhìn Lục Đình Kiêu, bỗng cảm thấy bất an khó tả.

Bởi vì... ý nghĩa của hoa Mạn Đà La đen là... trả thù!

Là cô nghĩ nhiều rồi sao?

--- O ---

Chương 862: Ảo Giác Quen Thuộc

Lúc này, cũng không biết Lục Đình Kiêu đang nghĩ gì, trên mặt anh không có bất cứ cảm xúc nào.

"Có cần phải kiểm tra camera giám sát không?" Ninh Tịch dò hỏi.

Lục Đình Kiêu ấn ấn điện thoại mấy cái, sau đó mở ra phần video giám sát.

Xem đi xem lại mấy lần, bọn họ lại phát hiện ra bó hoa kia là bỗng nhiên tự xuất hiện.

Ninh Tịch nhíu mày: "Khúc giữa có một đoạn bị người ta cố tình xóa đi!"

Bằng không sao bó hoa này có thể tự dung lòi ra được, rõ ràng đã có người động tay động chân tới camera.

Lục Cảnh Lễ khinh thường hừ một tiếng: "Trò mèo, thế mà lại dám giở trò này trước mặt anh tôi!"

Lục Đình Kiêu lại ấn vài cái trên điện thoại, hình như là để mở phần mềm gì đó. Đợi mấy phút, anh lại bật camera lên, lần này, trong video xuất hiện một bóng người...

Trong hình, có một người đàn ông đi từ xa tới, người này mặc một cây đen như muốn hòa làm một với bóng đêm, trong tay ôm một đóa hoa màu đen to, tiến thật chậm về phía cổng rồi cúi người đặt bó hoa xuống, sau đó đứng dậy lướt mắt nhìn về phía hình ảnh náo nhiệt trong vườn.

Ánh sáng vốn tối lại thêm việc người đàn ông này đeo kính đen và khẩu trang nên hoàn toàn không thể thấy rõ tướng mạo của người này, chỉ thấy một bóng dáng lơ mờ.

Người đó lẳng lặng đứng đó hẳn một lúc lâu. Sau đó, bỗng ngẩng đầu lên nhìn về phía máy camera, lúc này mọi người có cảm giác giống như người này đang tỏ ra khiêu khích, hung hăng nhìn thẳng vào mọi người qua video.

Nhìn xong liền quay người rời khỏi đó, vài cánh hoa đen bay từ trên người kia xuống, thân ảnh biến mất trong màn đêm đen kịt...

"Anh, em kiểm tra rồi, chỉ có một bó hoa thôi, không có gì khác nữa cả, đây có vẻ như là một trò đùa ác ý..." Lục Cảnh Lễ nói.

Lục Đình Kiêu nhắc bó hoa lên, nhìn qua rồi tiện tay dúi vào tay Lục Cảnh Lễ: "Vứt đi."

"Oh..." Lục Cảnh Lễ gật đầu: "Tránh để ba nhìn thấy lại phiền lòng."

Ninh Tịch bất giác nhìn về phía đêm đen phía sau mình, rồi mới đi theo Lục Đình Kiêu: "Người gì thế không biết, đang yên đang lành tự dưng lại tặng hoa này cho người ta vào ngày mừng thọ?"

"Không cần để tâm đâu, một kẻ rảnh rỗi mà thôi." Lục Đình Kiêu xoa đầu cô, như thể không hề đặt chuyện này vào trong lòng.

Lúc này, phía sau truyền tới tiếng thở dốc, một cô hầu chạy tới nói...

"Đại thiếu gia, hóa ra là cậu ở đây, Lão gia và Lão phu nhân mời cậu qua!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu đáp một tiếng, sau đó dặn Ninh Tịch: "Đợi anh một lát, đừng chạy lung tung."

"Ừ ừ, biết rồi, anh mau đi đi!"

Sau khi Lục Đình Kiêu rời khỏi đó, Ninh Tịch lại nhìn ra cổng, ngẩn ra một lúc lâu.

Cái loại chuyện tặng hoa mang ý nghĩa đen đui thế này đối với Lục Đình Kiêu mà nói thì chẳng đáng để nhắc tới, chỉ là người đàn ông vừa mới xuất hiện trong camera kia... sao lại mang đến cho cô chút ảo giác quen thuộc nhỉ...

...

Trong thư phòng.

"Tới rồi à, ngồi đi."

Lục Sùng Sơn cũng không nhiều lời, hỏi thẳng luôn: "Đình Kiêu, Tiểu Bảo trộm vía trông có da có thịt hơn rồi, bước đi hay tư thái cũng có thay đổi, tính tình hay thần sắc cũng tốt hơn trước nhiều... khoảng thời gian này, có phải nó được tập luyện gì đó không?"

"Vâng, có mời một sư phụ về dạy cho thằng bé." Lục Đình Kiêu đáp.

"Tiểu Bảo đồng ý học?"

"Trước mắt học cũng không sai."

"Vậ à... được được được..." Lục Sùng Sơn gật đầu, tỏ ra vui mừng.

--- O ---

Chương 863: Mẹ Tương Lai Của Cháu Gái Hai Người

"Phải rồi, Đình Kiêu à, giờ con với Ninh Tịch đang sống chung với nhau à?" Nhan Như Ý vờ như chỉ tùy ý hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Không có."

Nhan Như Ý nghe vậy có chút bất đắc dĩ, thoáng lộ vẻ kinh ngạc, biết ngay mà với tính cách của con bà không thể nhanh như thế được. Haiz, với tính cách của nó, dù có đang qua lại với nhau thì cũng không biết tới ngày nào mới có được con gái nhà người ta đây...

Nhan Như Ý dẹp suy nghĩ của mình sang một bên, nhân cơ hội này đưa ý kiến: "Vì sợ bị phóng viên chụp được à? Sao con không mua cho con bé một căn biệt thự riêng, tới lúc đó con với Tiểu Bảo thỉnh thoảng cũng có thể tới ở cùng mà!"

Lục Đình Kiêu nhìn mẹ mình.

Nhan Như Ý cũng biết mình thay đổi thái độ nhanh quá nên khẽ ho nhẹ một cái: "Ý của mẹ là... bình thường hai đứa bạn như vậy. Nhất là cô gái kia, nghề đó sớm đi tới về thế thì bình thường ai chăm Tiểu Bảo? Nếu sống chung tốt xấu gì cũng tiện hơn! Tới lúc đó mẹ sẽ cử mấy người làm tin tưởng tới đó, như vậy không phải rất tốt sao?"

Có vẻ như Lục Sùng Sơn cũng chấp nhận giải pháp này, ông tiếp lời: "Căn biệt thự đó cứ đứng tên cô ấy đi, cô ấy chăm sóc Tiểu Bảo lâu như vậy, đây cũng là chuyện nên làm."

Hai người cuối cùng cũng nhận thức được sức ảnh hưởng của Ninh Tịch đối với Tiểu Bảo, hy vọng cô có thể có nhiều thời gian chăm sóc và dạy dỗ cho Tiểu Bảo hơn. Chỉ là họ vẫn không thể hoàn toàn yên tâm được, thế nên mới đưa ra đề nghị muốn cử vài người tới chỗ anh, trên thực tế xem như để tiện giám sát luôn.

"Không cần đâu, giờ bọn con như thế này cũng là tốt rồi." Tất nhiên là Lục Đình Kiêu hiểu rõ ý định của hai người, nên anh từ chối thẳng luôn.

Lục Sùng Sơn nhíu mày: "Tốt chỗ nào? Lúc bạn lên thì vài ba ngày Tiểu Bảo cũng không nhìn thấy các con đâu, thỉnh thoảng gặp mặt lại còn phải lén lén lút lút! Thế nên... ba mới nói nghề của cô ấy có vấn đề... giải nghệ thì có gì

không tốt?"

"Phải đấy, nếu cô ấy có thể từ chức rồi toàn tâm toàn ý chăm sóc cho Tiểu Bảo thì như vậy không phải càng tốt hơn sao? Nhà mình tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi cô ấy!"

Thấy hai ông bà người tung kẻ hứng, Lục Đình Kiêu trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói: "Thế nên ý của ba mẹ là sau khi cô ấy từ chức thì sẽ làm bà chủ của cái nhà này hả?"

Vừa dứt lời, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đều trợn tròn mắt.

"Bà... bà chủ...?"

Bà chủ cái gì chứ!

Ý của họ rõ ràng là muốn để cô gái đó làm bảo mẫu và gia sư cho Tiểu Bảo thôi mà!

Thằng nhóc này rõ ràng biết còn cố ý nói lời chặn miệng họ như vậy...

Lục Đình Kiêu: "Nếu như ba mẹ có ý này thì con có thể suy nghĩ một chút."

Nhan Như Ý bất lực nói: "Đình Kiêu à, có bao nhiêu cô gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang như thế, sao con cứ phải là cô ấy mới được?"

Trước đây họ cứ tưởng con trai mình không thích phụ nữ, giờ nếu đã chắc chắn có thể thích được phụ nữ, vậy sao không thể là cô gái xuất sắc và hợp với nó hơn?

"Bất luận là về gia thế hay học thức Tử Dao có chỗ nào không hơn cô ta cả trăm lần?" Lục Sùng Sơn tỏ ra khó chịu.

Lục Đình Kiêu đứng dậy, tiện tay chỉnh lại tay áo rồi quay người rời đi. Trước khi ra khỏi cửa, anh dừng bước nói: "Con chỉ cương lên được với cô ấy."

Lục Sùng Sơn: "..."

Nhan Như Ý: "..."

Lúc hai ông bà đang đại ra, Lục Đình Kiêu lại thêm một câu nữa trước khi

thản nhiên rời đi: "Nếu ba mẹ còn muốn có thêm một cô cháu gái nữa, vậy tốt nhất hãy đối xử với mẹ tương lai của cháu gái hai người tốt một chút đi."

Nói xong, anh cất bước rời đi, bỏ lại Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý tiếp tục trợn mắt đứng ngẩn ra đó.

--- O ---

Chương 864: Không Sai, Là Con Đẻ

Một lúc lâu sau, hai người mới hoàn hồn lại được.

"Thằng... thằng thối thây này! Có ai nói chuyện với ba mẹ như nó không hả?" Nhan Như Ý dờ khóc dờ cười, lo lắng nhìn về phía Lục Sùng Sơn:
"Sùng Sơn... ông nói xem rốt cuộc Đình Kiêu nói là thật hay giả..."

"Sao tôi biết được!" Lục Sùng Sơn tức giận nói.

"Sao tôi càng nghĩ càng thấy có khả năng đó nhỉ... nếu không con trai ông sao lại cứ khăng khăng phải là cô ấy mới được..."

Lục Sùng Sơn sầm mặt không nói gì, thật ra nếu người nói cái câu dọa người này là Lục Cảnh Lễ, ông sẽ tát ngay cho một cái. Nhưng đây là con trai lớn của ông nói, với tình cảnh mấy năm nay của nó... quả thật cũng có vài phần đáng tin!

Năm năm trước chỉ vì lo lắng mà bọn họ đã dùng những thủ đoạn quá khích, dẫn đến việc tình trạng của nó sau này càng trở nên nghiêm trọng hơn, khiến nó bài xích phụ nữ... nói không chừng thật sự còn có di chứng nữa cũng nên...

Không biết Nhan Như Ý nghĩ tới chuyện gì mà kích động phấn khởi đi qua đi lại trong phòng: "Aiz, cháu gái... nếu thật sự có thêm một cô cháu gái nữa thì tốt biết mấy... cô bé đó xinh xắn như vậy... con đẻ ra sau này chắc chắn sẽ xinh lắm... Tiểu Bảo cũng không cần phải cô đơn một mình nữa, có người bầu bạn rồi..."

Thấy Nhan Như Ý cứ nói làm nhảm, mặt Lục Sùng Sơn đen lại: "Bà nghĩ xa quá rồi đấy!"

Tuy ông nói vậy nhưng rõ ràng trên mặt cũng đang tỏ ra rất mong chờ. Kiếp này ông không có được một cô con gái, mà con trai thì thằng nào cũng khiến ba mẹ phải nhọc lòng, nếu thật sự có một cô cháu gái đáng yêu, vậy... Không được, không được! Phải dừng lại ngay! Không thể mắc bẫy thằng ranh đó được!

Có điều rõ ràng chiêu này của Lục Đình Kiêu quá độc, hoàn toàn nắm được thế yếu của hai ông bà, vừa nhắc tới việc có cháu gái, trong đầu đã không ngừng kỳ vọng rồi...

Ôi, cháu gái đáng yêu của họ...

...

Tại Bạch Kim Đế Cung.

Ninh Tịch cẩn thận đặt Tiểu Bảo ngủ cả dọc đường xuống giường rồi đắp chăn lại cho thẳng bé.

Cô nằm nhoài lên mép giường, nâng gương mặt mềm mại trắng mịn của bánh bao nhỏ lên, có nhìn thế nào cũng không đủ: "Lục Đình Kiêu, bảo bối của chúng ta có phải tối nay quá ngẫu rồi không?"

Lục Đình Kiêu: "Ừ, giống anh."

Thấy Lục Đình Kiêu tỏ ra nghiêm túc, Ninh Tịch bật cười: "Ừ ừ, không sai, giống anh."

"Nói ra thì may mà tối nay có anh, trước đó thằng nhóc Quan Trí Thần kia miệng chó không nhả được ngà voi, suýt chút nữa em không nhìn được nữa rồi đây, may mà anh ra hiệu cho em... cơ mà, trong tình huống đó, lỡ Tiểu Bảo không mở miệng thì làm thế nào?" Ninh Tịch hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Đi kiểm tra lại DNA."

"A..." Ninh Tịch cạn lời.

Có lòng tin với nòi giống của mình ghê cơ!

"Giờ không cần nữa rồi, Tiểu Bảo quả đúng là giống của anh đấy, hồ phụ sinh hồ tử mà! Hê hê hê ~"

"Ninh Tịch!" Lục Đình Kiêu bỗng nhìn cô chằm chằm.

"Ừm, sao thế?"

Lục Đình Kiêu hình như có chút do dự gì đó, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Em... sẽ không để ý chứ?"

"Để ý chuyện gì?" Ninh Tịch thấy khó hiểu.

"Tiểu Bảo không phải là con đẻ của em." Lục Đình Kiêu hỏi, ánh mắt rõ ràng có phần hơi căng thẳng.

Ninh Tịch chớp mắt, nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ mà bật thốt lên: "Sao em lại để ý chuyện đó chứ! Kể cả Tiểu Bảo không phải là con đẻ của anh, em cũng sẽ không bận tâm đâu!"

--- O ---

Chương 865: Em Là Duy Nhất Đối Với Anh

Cô thích Tiểu Bảo chỉ vì nhóc là Tiểu Bảo, chẳng liên quan gì tới việc ai sinh ra nhóc ra cả.

Cô cũng không nói rõ được rốt cuộc sao lại như vậy, nhưng cô thích, thích nhóc không chịu nổi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy bé con cô đã thích rồi, chỉ cần thấy Tiểu Bảo thì cô sẽ thấy vui vẻ và thỏa mãn vô cùng.

Thấy Ninh Tịch trả lời như vậy, Lục Đình Kiêu dờ khóc dờ cười đỡ trán.

Được rồi, coi như anh chưa hỏi đi.

"Đúng rồi, Lục Đình Kiêu, lúc tối ấy... ba mẹ anh gọi anh qua nói gì vậy?" Ninh Tịch có thể chắc chắn đó là việc có liên quan tới cô, thế nên ít nhiều gì cô vẫn có chút để ý.

Lục Đình Kiêu nhìn cô, đáp: "Nói một chút về chuyện con gái của bọn mình."

"Hả? Con gái nào của chúng mình? Đệch! Không phải là anh lừa họ em có thai rồi đấy chứ? Tối lúc đó em móc đâu ra một đứa bé cho họ hả?" Ninh Tịch phát hoảng.

Lục Đình Kiêu: "Không phải."

Ninh Tịch còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy Lục Đình Kiêu nói tiếp: "Anh nói anh chỉ cương lên được với em. Nếu họ còn muốn Tiểu Bảo có thêm em gái, chỉ có thể dựa vào em, thế nên phải đối xử với em tốt một chút."

Ninh Tịch tròn tròn mắt: "Đ... đệch! Anh lừa đảo cũng hơi quá rồi đây..."

Thà bảo cô có thai đi còn hơn!

Lục Đình Kiêu nặng nề nhìn cô: "Anh không có lừa."

Ninh Tịch nheo mắt: "Ồ, không lừa? Chẳng lẽ anh đã thử với cô khác rồi?"

Lục Đình Kiêu: "Không cần thử."

"Vậy làm sao anh biết... anh chỉ có thể với em... hơn nữa, nếu anh không lên

được với người khác, vậy sao mà có Tiểu Bảo được?" Ninh Tịch nghĩ tới vấn đề mang tính quyết định.

Vừa dứt lời, sắc mặt Lục Đình Kiêu lập tức trầm xuống, như bị nhắc đến điều gì đó cấm kỵ.

Ninh Tịch cũng biết anh rất bài xích khi nói về vấn đề này, nên từ trước tới giờ cô không hề nói tới, hôm nay vô ý lại buột miệng nói ra...

"Chuyện đó... em cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi, anh không cần trả lời đâu." Ninh Tịch chữa cháy..

Ai cũng có những chuyện không muốn nhắc tới, nên trước giờ cô cũng không quá để ý tới quá khứ của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu néo néo mi tâm, trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó anh nhìn cô, khẽ thở dài, nói: "Từ trước tới giờ anh chưa từng chạm vào phụ nữ, vì thế ba mẹ anh rất lo lắng, thậm chí còn lo tới nỗi nghĩ anh thích đàn ông. Khi anh chứng minh cho họ thấy, ngay đến cả đàn ông anh cũng không hứng thú, thì có vẻ họ lại càng lo lắng hơn... Năm năm trước, hai ông bà hòa vào với Cảnh Lễ, bỏ thuốc anh, sau đó đưa một cô gái vào cho anh. Anh không có ký ức gì về lúc đó cả, nhưng anh chỉ có duy nhất một lần đó, nên chắc Tiểu Bảo là từ lần đó mà ra."

Ninh Tịch nghe xong như muốn rót cả tròng mắt, hoàn toàn không thể ngờ được, lần đầu tiên của Lục Đình Kiêu lại khốc liệt và bi thảm tới vậy...

"Vụ này cũng kinh khủng quá rồi đây!"

Chẳng trách Lục Đình Kiêu không muốn nhắc tới chuyện này, đối với đàn ông mà nói, loại chuyện thế này... đúng là khó mà mở miệng được...

Hơn nữa, nghe Lục Đình Kiêu nói những lời vừa rồi, có vẻ như anh bị bỏ lượng lớn thuốc, nên ngay cả sức hành động cũng không có nữa...

Vậy tình huống lúc đó chắc không phải... anh mới là người bị cưỡng bức đây chứ...

Ặc, khụ khụ khụ... Đại ma vương bị đè... không thể nghĩ tiếp được...

"Sau lần đó, kể cả là có dùng thuốc thì cũng không có tác dụng gì với anh."

Lục Đình Kiêu lạnh lùng nói.

Ninh Tịch: "..."

Khụ, xem ra bị ám ảnh tâm lý quá lớn rồi...

Bi thảm ghê...

"Sự thật thì trước khi gặp em, anh còn tưởng anh là Asexuality (Người vô tính không có hứng thú với tình dục)." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch nhú mày: "Người vô tính?"

Lục Đình Kiêu gật đầu, ôm cô vào lòng: "Thế nên, không phải nghi ngờ, em chính là duy nhất đối với anh."

--- O ---

Chương 866: Đẹp Trai Cũng Là Một Cái Tội

Trước khi bộ phim mới của Ninh Tịch hợp tác với Thẩm Miên bước vào giai đoạn quay chụp, Lâm Chi Chi giúp Ninh Tịch nhận thêm một hợp đồng chụp ảnh bìa cho tạp chí và đi mấy sự kiện như cắt băng khánh thành hay tiệc thời trang nữa.

Còn những khoảng thời gian rảnh rỗi còn lại cô đều ngâm trong phòng làm việc. Lúc trước cô đem toàn bộ tiền tài đổ vào Studio này, cuối cùng thì đến hiện tại sự nghiệp của cô cũng đi vào nề nếp, rốt cuộc thì Studio cũng bắt đầu kết thúc tình trạng thua lỗ mà sinh lời.

Số tiền trong thẻ cũng dần dần tăng lên, mỗi tối trước khi ngủ Ninh Tịch phải lôi những con số này ra ngắm nghía một lần mới có thể ngủ ngon được, cảm giác vô cùng thỏa mãn và càng có động lực phấn đấu hơn nữa.

Buổi sáng vừa mới tham gia một buổi sự kiện xong, buổi chiều lại phải lập tức tung vó chạy tới studio.

Đang hăng tiết gà bận rộn làm việc thì lại có một chuyện xảy ra.

"Ờ ờ! Giang Mục Dã, tôi hôm nay thực sự rất bận đấy! Ông không thấy tôi đang phải chuẩn bị kế hoạch kinh doanh đây à, sáng mai còn có cuộc gặp mặt rất quan trọng với khách hàng lớn nữa..."

Con hàng Giang Mục Dã này lại đến tận Studio tìm cô, Ninh Tịch cũng đến cạn lời...

"Này, bà có thể chuyên nghiệp một chút được không hả, bà có tinh thần trách nhiệm hay không thế? Ngay cả phim mình đóng cũng không đi xem như thế à! Cũng chẳng hiểu bà bận rộn cái quỷ gì nữa!" Giang Mục Dã căm phẫn nói.

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Đệch, bộ phim kia tôi cũng chỉ đóng vai phụ của phụ, xuất hiện chưa được mấy phút thôi có được không hả?"

Giang Mục Dã đang nói đến bộ phim mà Ninh Tịch đóng vai mối tình đầu của anh ta, bộ phim đó vừa mới được công chiếu gần đây.

Lúc trước cũng chưa từng thấy tên này tích cực đến vậy, toàn phải để Ninh Tịch nhắc nhở. Nhưng lần này Giang Mục Dã cứ như bị con gì nhập vào ấy,

không những muốn đích thân đi mà còn kéo cả cô đi xem nữa. Tên này chắc bị điên rồi!

Cuối cùng thì Ninh Tịch vẫn bị kéo đi xem phim mình đóng.

Bộ phim này đi theo chủ đề đang được ưa chuộng gần đây - thanh xuân vườn trường. Bối cảnh sân trường tràn đầy sức sống kết hợp với công thức "đạo diễn nổi tiếng + "tiểu thít tươi đang hot" + kinh phí đầy đủ + quảng cáo rầm rộ" nên doanh thu sẽ không quá kém. Bất chấp cả việc thời gian quay bộ phim này còn chưa tới một tháng.

Quả nhiên dưới độ nổi tiếng siêu phàm của Giang Mục Dã cả rạp phim cơ hồ không có một chỗ trống.

Đuôi của Giang Mục Dã lúc này đã giương hẳn lên trời: "Cảm nhận được độ nổi tiếng của anh đây chưa hả?"

Ninh Tịch kéo thấp vành mũ xuống, ngả ra ghé dựa rồi liếc anh ta một cái: "Lông vàng, là bạn bè nên tôi mới nhắc ông một câu, thật ra thì ông đã có thể chuyên đổi hình tượng được rồi đấy, chẳng lẽ ông muốn cả đời chỉ làm một thần tượng thôi à?"

Giang Mục Dã liếc cô: "Nếu không thì sao? Bà xem, anh đây đã được trời phú cho một khuôn mặt thần tượng như thế này rồi, nếu nói tôi là phái thực lực thì sẽ có người tin chắc? Dầu cho tôi có sống có chết chứng tỏ thực lực của mình thì người ta cũng chỉ nói tôi được nhờ cái mặt thôi, tranh cãi nhiều đau đầu lắm!"

Ninh Tịch vốn còn định an ủi cậu ta một câu, nhưng một giây sau đã thấy con hàng gọi đôn này thờ ra một câu: "Đây chính là cái mà người ta gọi là đẹp trai quá cũng là một cái tội đó!"

"..." Ninh Tịch cũng đến sa mạc lời.

Rất nhanh, bộ phim bắt đầu trình chiếu.

Năm đó chính Thẩm Miên là người tạo nên trào lưu về mảng phim về chủ đề thanh xuân, về sau cũng liên tiếp gặt hái được thành tựu cho nên Ninh Tịch cũng có chút trông đợi vào bộ phim này...

Nhưng mà sau khi coi được một hồi, suýt nữa thì Ninh Tịch lăn ra ngủ gật.

Mặc dù cô biết phim của Thẩm Miên những năm gần đây bị thương mại hóa quá mức, nhưng thật ra mỗi bộ phim đều có một điểm sáng rất riêng.

Có điều, bộ phim này hoàn toàn là một bộ phim "mì ăn liền" chính cống. Ẩn dưới cái mác thanh xuân là một bộ phim đầy mâu thuẫn, vì để tăng kịch tính thể nhưng lại cố ý nhồi nhét thêm mấy tình tiết máu chó như phá thai, tình tay ba, rồi là ngoại tình... cũ đến không thể cũ hơn. Cả bộ phim chẳng có bất kỳ một điểm nhấn nào chứ đừng nói đến chuyện truyền đạt năng lượng cho tuổi trẻ.

--- O ---

Chương 867: Đẹp Đến Độ Không Thuộc Về Nhân Gian

Bộ phim thanh xuân này chả khác gì bộ phim rẻ tiền lúc 8 giờ, Ninh Tịch càng xem càng thấy xấu hổ...

Khán giả cũng không phải người ngu, một nửa rạp xem đến nửa chừng đã không chịu được nữa mà đứng dậy bỏ về.

Còn dư lại một nửa số khán giả thì phần lớn đều đang ngồi phỉ nhổ bộ phim.

"Mợ... đây là cái khi gì vậy? Chủ đề thanh xuân là cứ nhất định phải có cảnh phá thai, ngoại tình rồi bạn thân phản bội, nam chính cặn bã hay sao? Chẳng có tí mới mẻ nào cả? Tôi không dám tin đây là tác phẩm của Trần Miên nữa đấy!"

"Còn Giang Mục Dã kia bị Mã Cảnh Đào nhập à? Sao lại diễn không có tâm chút nào thế hả! Vốn là coi bộ phim gần đây của cậu ta thì thấy có sự tiến bộ rất lớn, nên thành ra tôi cũng khá trông đợi vào bộ phim này..."

"Hoàn toàn không thể hiểu nổi bộ phim này muốn nói cái gì nữa, nam chính càng ngày càng khôn nạn, chỉ vì không quên được tình đầu mà khiến nữ chính phải phá thai, nữ chính mất máu nhiều đến nỗi suýt mất mạng cũng thờ ơ không thèm quan tâm là sao? Đây còn là con người à?"

"Tôi thấy thật thất vọng! Tại sao Mục Dã lại nhận bộ phim như thế này... dấu cho có cái mặt của cậu ấy "gánh team" thì tôi cũng sắp không xem nổi nữa rồi!"

...

Nghe mọi người anh một câu tôi một câu mà chửi bới bộ phim, vẻ mặt của Giang Mục Dã lúc này không cần nhìn cũng đủ biết là khó coi tới mức nào.

Ninh Tịch cũng không nói gì, chỉ vờ vai anh chàng một cái coi như an ủi.

Phim sắp kết thúc, khán giả cũng sắp tức giận đến cực điểm.

"Rác rưởi! Đúng là phí tiền của ông đây! Tôi cứ tưởng cái bộ phim từ đầu đến cuối đều là cái mặt thớt của Tô Dĩ Mạt là tẻ lắm rồi, không ngờ bộ này còn soán ngôi của nó nữa chứ!"

"Tôi thấy kịch bản bộ phim này nhất định có vấn đề, từ đầu tới cuối toàn

ngược là ngược, đêch mợ, tới lúc này rồi mà nam chính vẫn khốn nạn thế này thì tôi chắc chắn phim này không có hậu rồi..."

"Đậu má, tôi về sẽ lên Douban¹ đánh giá 1 sao cho coi!"

¹Douban: một trang chia sẻ và xếp hạng chất lượng uy tín.

...

Cuối phim, trái tim của nữ chính cuối cũng chết và lựa chọn rời khỏi cái nơi đau thương này. Nam chính thì uống say khướt mướt, sau đó lão đảo đi tới một ngôi mộ.

Trên căn bản thì ai cũng biết nhất định những lúc như này trời sẽ đổ mưa...

Quả nhiên trong phim đổ mưa thật, nam chính quỳ xuống trước bia mộ, sau đó chuyển cảnh vào một đoạn phim nói về ký ức.

Đến đoạn này Ninh Tịch hơi ngồi thẳng lên một chút, ôi mẹ ời, chờ cả nửa ngày cuối cùng cũng đến cảnh của con...

Trong một căn phòng bệnh, mỗi tình đầu của nam chính đã đến lúc hấp hối.

Trên người cô gái trẻ mặc một chiếc váy trắng tinh khiết dựa vào lòng ngực của một cậu con trai. Mái tóc dài đen nhánh làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng tái nhợt. Cô gái ấy mang một nụ cười rục rỡ như ánh mặt trời buổi sớm mùa đông, đôi mắt sạch sẽ như không vương chút bụi nơi trần tục, thật giống như là một thiên sứ xáy chân rớt xuống thế gian này.

Cái vẻ đẹp vừa yếu ớt vừa thuần khiết này lại hình thành nên một sự so sánh vô cùng đôi lập, thậm chí là tàn nhẫn.

Trên màn ảnh rộng, khán giả vốn còn đang bần phỉ nhỏ lại bị hình ảnh này làm cho bất ngờ, không kịp đề phòng mà phát ra một tiếng hít khí lạnh...

Mỗi tình đầu của nam chính hoàn toàn không lộ diện trong suốt bộ phim, thậm chí còn chưa bao giờ thấy mặt cho nên khán giả cũng không có cảm giác gì với nhân vật này.

Cho đến tận phân đoạn này, khán giả mới bắt đầu hiểu ra lý do vì sao mà qua nhiều năm như vậy nam chính vẫn giữ khư khư mỗi tình đầu tiên như vậy.

Bất kỳ một người đàn ông nào nếu đã từng yêu một người phụ nữ như này, chỉ sợ rằng trái tim đã hoàn toàn không thể trao cho bất cứ ai khác.

Dần dần, cô gái trên màn chiếu từ từ khép đôi mi lại, một khắc đó, trên khuôn mặt cô vẫn còn vương lại nụ cười mỉm đầy hạnh phúc và tình yêu trong sáng dành cho chàng trai đó, cảnh tượng này đẹp đến không giống thuộc về nhân gian.

--- O ---

Chương 868: Không Chim Chuột Nhau Thì Chết À?

Cảnh quay Giang Mục Dĩ ôm cô gái kia rồi bật khóc không có bất cứ lời thoại nào, cũng không có bất kỳ một âm thanh nào, nhưng lại vô cùng xúc động, nỗi đau khôn cùng tựa như cả thế giới trước đều chìm trong nỗi tuyệt vọng mà sụp đổ khiến không ít khán giả rơi lệ.

Cuối phim là cảnh nhiều năm sau, lúc này nam chính và nữ chính chạm mặt nhau ở một khúc cua trên đường, câu chuyện của hai người họ dường như chỉ còn là một kỷ niệm.

Trên thực tế thì lúc này đã chẳng còn ai chú ý đến kết cục của bộ phim như thế nào nữa, bởi vì tất cả đều còn đang chìm trong cái cảnh Giang Mục Dĩ khóc đến chết lặng bên cô gái kia.

"Được rồi! Tôi rút lại lời tôi nói, cái này không hề phí tiền... chỉ bằng một cảnh khóc của Giang Mục Dĩ này thôi... cũng đủ đáng tiền rồi..."

"Hu hu hu... Tôi khóc chết mất! Quả nhiên không phải diễn xuất của Mục Dĩ nhà tôi có vấn đề! Diễn xuất của cậu ấy vẫn vô cùng xuất sắc!"

"Quan trọng là vai mỗi tình đầu ấy quá tuyệt! Nhất định là tình đầu quốc dân của tất cả mọi người đó! Là mẫu người mà trong lòng mỗi người đàn ông đều hướng đến!"

"Tôi cuối cùng cũng hiểu bộ phim này muốn truyền tải cái gì, trong cuộc đời của mỗi người đàn ông bao giờ cũng có hai người phụ nữ, một là bông hồng đỏ ở trên giường lưu lại một giọt máu đào, một là bông hồng trắng thuần khiết như ánh trăng trên trời không thể với tới..."

...

Ra khỏi rạp chiếu phim, Giang Mục Dĩ vẫn trầm mặc suốt đường về.

"Bà cảm thấy bộ phim này thế nào?" Giang Mục Dĩ đột nhiên mở miệng hỏi.

Ninh Tịch sờ cằm một cái: "Ông muốn nghe tôi nói thật không?"

"Thôi, khỏi." Giang Mục Dĩ cau kinh nói.

Ninh Tịch không thèm chấp nhặt với con hàng lật mặt còn nhanh hơn con gái này: "Bộ phim này vốn là một bộ phim thị trường, chính bản thân ông

cũng biết mà! Chỉ có thể nói là ông hơi đen thôi, lúc Thẩm Miên quay bộ phim này chắc đã không dồn hết tâm trí cho nó cho nên ông cũng không cần phải rầu rĩ làm gì..."

"Tôi đương nhiên là biết rồi, có tiền là được, để ý nhiều như thế làm gì? Kể cả tôi có quay JAV đi chẳng nữa thì fan của tôi vẫn áp đảo như cũ..." Giang Mục Dã nói nhưng sắc mặt lại dần dần trầm xuống: "Lúc trước tôi vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng gần đây bỗng dưng thấy cứ như thế này mãi thì chẳng có ý nghĩa gì cả!"

"Thật muốn đập ông một trận quá, người ta hùng hục cả đời cũng chẳng bằng ông nhón chân một cái, một bộ phim quay chơi đã có doanh thu hơn nghìn vạn, đóng JAV cũng có fan mua, ông vừa phải thôi chứ! Ông không giống tôi coi diễn xuất là sự nghiệp, cứ làm gì khiến ông vui vẻ là được rồi!" Ninh Tịch không hề khuyên Giang Mục Dã phải nghiêm túc diễn xuất nữa. Dù sao mỗi người đều có mục đích và lối sống riêng, không nhất thiết phải cưỡng cầu.

Giang Mục Dã tỏ vẻ hận không thể chết đi cho rồi: "Kiếm nhiều tiền để làm cái gì... có nhiều người thích tôi thì sao chứ... chẳng có ý nghĩa gì cả..." Người tôi thích lại không thích tôi, kiếm được nhiều tiền cũng không có người tiêu!

"Tôi lạy ông! Tôi chưa đạt đến cảnh giới coi tiền là rác như ông đâu, tôi phải về thức cả đêm làm kế hoạch kinh doanh với đọc kịch bản để cố mà quảng cáo kiếm tiền đây!"

"Thôi thôi thôi, bà biến nhanh đi cái, không ân ái thì chết à!"

"Giề! Bà đây vừa nói chữ nào ân ái hả?"

"Tất cả!"

"Giang Mục Dã, ông chạm mạch hả! À đúng rồi, Boss đại nhân thân yêu của tôi sao đi công tác mãi chưa về nhỉ, người ta nhớ anh ấy sắp chết rồi hiu hiu ~ đây mới là ân ái hiểu chưa, đầu đất!"

"..."

...

Cuối cùng cũng thoát được cái tên đến thời kỳ mãn kinh Giang Mục Dã để

về nhà, vừa mở cửa thì thấy đèn trong nhà sáng trưng, sau đó lập tức thấy Lục Đình Kiêu đang ôm laptop ngồi làm việc trên ghế salon.

--- O ---

Chương 869: Miệng Em Có Bôi Mật Hả?

Ninh Tịch mừng rỡ ném luôn cái túi trong tay xuống đất rồi phi chân trần đến bên cạnh Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, anh đã về rồi!!!"

Lục Đình Kiêu đặt laptop xuống bàn, sau đó cẩn thận đỡ lấy cô để cô ngồi lên đùi mình: "Có mang quà cho em."

"Em chẳng cần quà gì hết, anh là món quà tốt nhất rồi!"

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Miệng em có bôi mật hả?"

"Anh có muốn nếm thử không?"

Ánh mắt Lục Đình Kiêu đột nhiên biến đen: "Anh nhớ... hình như chân em đã khỏi hằn rồi..."

Ninh Tịch đột nhiên cứng người, cười khan: "Nào... nào có! Vẫn còn sẹo đó! Không tin anh nhìn mà xem!"

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ nhìn cô: "Lúc trước đưa em thuốc trị sẹo đã dùng chưa?"

Cô nhóc này, lần nào cũng mơi xong thì tự mình đánh trống lui quân.

"Mỗi ngày đều bôi đó! Thê chất em không để lại sẹo nên chắc không có sẹo đâu, anh yên tâm đi!"

"Đi xem phim à?" Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi cô.

"Hừm! Sao anh biết?" Ninh Tịch ngạc nhiên hỏi.

Ninh Tịch liếc mắt nhìn cái túi bị cô ném xuống đất, đó là túi quà nhỏ mà rạp chiếu phim tặng khi đi xem phim, bên trên còn in tên của bộ phim nữa.

"Ồ, đúng vậy..."

"Cùng ai."

"Ồ... là... Giang Mục Dã..." Ninh Tịch cảm thấy không nói dối Đại ma vương thì kết cục của mình sẽ khá hơn một chút.

"..."

"Đây hoàn toàn là vì lý do công việc mà, lúc trước em có đóng một vai phụ trong phim của cậu ta."

"Vai gì?"

"..." Thế quái nào mà Đại ma vương vừa hỏi mấy câu đã lập tức hỏi đến vấn đề máu chốt như vậy.

Ninh Tịch ho nhẹ một cái: "Mối tình đầu..."

Trước khi Lục Đình Kiêu kịp đổi sắc mặt thì Ninh Tịch đã thao thao bất tuyệt nói: "Chỉ xuất hiện có mấy phút thôi, bất kể là phim trước hay phim này thì cũng đều không có kết quả tốt! Thậm chí không thể thảm hơn được!"

Mặc dù chính Ninh Tịch cũng cảm thấy kiểu giải thích của mình thật ngây thơ, nhưng mà bất ngờ là nó lại có tác dụng, sắc mặt của Lục Đình Kiêu lập tức tốt hơn không ít.

"Đúng rồi, anh đã gặp Tiểu Bảo chưa?" Ninh Tịch vội vàng bẻ lái.

"Xuống máy bay thì đi thẳng đến đây."

"Trời! Có người cha nào như anh hả!" Ninh Tịch vừa nói vừa rầu rĩ: "Haiz, lần trước ở tiệc mừng thọ, Tiểu Bảo có nói một câu không xứng xong... thì vẫn luôn im lặng... thật là buồn..."

Lục Đình Kiêu nhìn cô, thản nhiên nói: "Skill nào càng tốn máu thì thời gian cold down càng nhiều."

"Phụt..." Nghe thế con mắt Ninh Tịch cũng sắp rớt ra ngoài: "Boss đại nhân, anh cũng biết cái này hả!!! Anh cũng chơi game à?"

Cái này kinh khủng quá rồi!

"Có biết một chút." Trên thực tế, vì để tìm được tiếng nói chung với Ninh Tịch mà khoảng thời gian này Lục Đình Kiêu đã bỏ tức không ít ngôn ngữ mạng và thuật ngữ game.

...

Sáng hôm sau.

Ninh Tịch dậy rất sớm, kiểm tra lại phần kế hoạch mà mình đã chuẩn bị từ rất lâu rồi thay một bộ đồ trông có vẻ khôn khéo thành thực đi tới trụ sở chính của công ty SF. Đây là một trong những khách hàng mục tiêu của cô.

SF là một công ty kinh doanh bán lẻ thời trang cao cấp, cũng là đại lý phân phối của rất nhiều nhãn hiệu tên tuổi, rất nhiều Studio nhờ vào công ty này mà trở nên phổ biến với người tiêu dùng.

Vì cuộc hẹn gặp ngày hôm nay mà Ninh Tịch không ngừng bổ túc kiến thức chuyên ngành cùng kỹ năng đàm phán, thậm chí còn hy sinh nhan sắc mà thức trắng mấy đêm lên kế hoạch.

"Xin chào, tôi là Ninh Tịch, là người phụ trách của Studio Tắc Linh. Tôi đã hẹn gặp tổng giám đốc Vương vào xế chiều hôm nay."

--- O ---

Chương 870: Đây Không Phải Quân Khu Đại Viện Sao?

"Studio Tác Linh à, có hẹn trước không?" Trợ lý quèn đứng trước bàn tiếp tân hơi nhú mày.

"Có hẹn."

"Cô chờ tôi một chút..." Trợ lý giờ lịch hẹn ra xem xét, "À, là có hẹn trước nhưng mà hôm nay tổng giám đốc Vương đi công tác nước ngoài rồi, ngài ấy không có ở đây?"

"Cái gì? Ra nước ngoài?" Ninh Tịch hơi biến sắc

Dẫu cho là có việc bận đột xuất thì cũng phải thông báo trước cho cô một tiếng chứ? Vì chuyện này mà cô còn từ chối một quảng cáo mà Lâm Chi Chi kiếm cho mình...

Mà tên trợ lý quèn kia lại chả có chút nào áy náy, vẫn bận rộn làm chuyện của mình rồi tiện mồm nói một câu: "Lần sau cô lại tới đi."

"Vậy... lần sau là lúc nào? Khi nào tổng giám đốc Vương về nước?" Ninh Tịch hỏi lại.

"Không xác định, chờ thông báo đi."

Mất bao công sức và thời gian chuẩn bị như vậy mà đối phương chỉ dùng hai câu đã đuổi cô đi, chỉ còn cách đặt hẹn lại.

Mặc dù biết chuyện này chắc chắn không dễ dàng, nhưng không ngờ lại đến nước ngay cả người cũng không thấy bóng dáng đâu...

Hết cách, chỉ còn có thể đợi mà thôi.

Đến bờ sông, Ninh Tịch thở mạnh một hơi ra thì tâm tình buồn bực mới khá lên được một chút.

Lúc xoay người chuẩn bị về nhà, Ninh Tịch chợt thấy ở lan can đối diện cách đó không xa có một ông lão đang đứng.

Ông lão này chống gậy, mái tóc hoa râm nhưng nhìn bóng lưng lại thẳng tắp

và vững chãi vô cùng, cột sống không hề còng. Ánh mắt của ông đang nhìn về phía mặt sông phía xa, hình như trong lòng đang có tâm sự.

Chẳng qua là Ninh Tịch thấy khí chất của ông lão này rất đặc biệt cho nên mới nhìn nhiều một chút thôi, đang chuẩn bị nhấc bước rời đi thì đúng lúc này một tiếng chuông điện thoại mặc định vang lên. Ông lão nhận điện thoại sau đó lập tức đổi sắc mặt. Không những thế mà vẻ mặt càng ngày càng đau đớn, sau đó không trụ được mà ngã lăn trên mặt đất...

Ninh Tịch trợn mắt nhìn cảnh này diễn ra rồi lập tức theo phản xạ có điều kiện mà sải bước tới đỡ ông lão dậy: "Ông ơi! Ông ơi! Ông sao thế?"

Ông lão ôm ngực, sắc mặt tím tái, hô hấp càng ngày càng nhanh, dường như là tình trạng khó thở.

Nhìn bệnh trạng thế này hình như là bệnh tim tái phát!

Ninh Tịch đang muốn hỏi trên người ông có mang thuốc không, kết quả lại thấy một cái lọ thuốc nhỏ màu trắng trượt khỏi tay ông lão xuống đất rồi rơi vào dòng nước...

Trước khi đầu óc kịp phản ứng thì thân thể Ninh Tịch đã "ùm" một cái trượt theo lan can nhảy vào dòng nước, kịp thời vớt lọ thuốc lên trước khi nó kịp chìm xuống đáy.

Cô bò lên bờ rồi không chần chừ một giây nào lập tức mở nắp đồ mấy viên thuốc ra: "Mấy viên?"

May mà ông lão kia vẫn còn tỉnh táo, ông dùng khẩu hình nói: "Ba."

Ninh Tịch lập tức nhét thuốc vào miệng ông rồi làm vài động tác cấp cứu đơn giản.

Rốt cuộc một lát sau sắc mặt của ông cụ cũng dần khôi phục lại.

Ninh Tịch ướt nhẹp từ đầu đến chân, nước sông với mồ hôi hòa với nhau. Thấy ông lão tỉnh lại thì mới ngồi thở phào nhẹ nhõm ngồi bệt xuống đất: "Ông à, cháu đưa ông đến bệnh viện!"

"Không... không cần..." Ông lão nói lời từ chối một cách dứt quãng nhưng thái độ vô cùng kiên quyết: "Cô gái, làm phiền cô... đưa tôi đến... số 7 đường Trường An.."

"Thật sự không cần đến bệnh viện sao? Nhưng mà ông..."

"Không sao, thân thể tôi... tự tôi biết rõ... cô gái... làm phiền cô... mau..."

Ninh Tịch thấy thái độ của ông cụ rất cứng rắn, dường như là có chuyện gì cực kỳ khẩn cấp nên chỉ có thể tự mình lái xe tới rồi đưa ông đến địa chỉ ông vừa nói.

Lúc sắp tới nơi, Ninh Tịch hơi sững sốt một chút.

Đường Trường An...

Kia chẳng phải là chỗ quân khu đại viện¹ sao?

¹Quân khu đại viện: nơi ở của những thành viên cấp cao trong quân đội.

--- O ---

Chương 871: Mẹ Nó! Ai Ngáng Chân Ông!

Quả nhiên Ninh Tịch vừa mới lái xe đến cửa đã bị một người mặc quân trang cản lại: "Xin mời lấy giấy thông hành ra."

Ninh Tịch quay đầu nhìn ông lão đang ngồi ghế sau: "Ông ơi..."

Lúc này, ông cụ mới thở hồn hển mở miệng: "Để cho cô ấy vào đi."

Lính canh thấy rõ người ngồi sau là ai thì cả kinh, lập tức hô một tiếng rất vang: "Dạ!", sau đó thì nhanh chóng mở cổng ra.

Ninh Tịch không biết đường nên chỉ có thể dựa vào chỉ dẫn của ông cụ mà lái xe đến trước cổng một căn biệt thự có phong cách cổ kính, sau đó cô đỡ ông cụ xuống xe.

Ninh Tịch có thể cảm nhận được thân thể hiện tại của ông lão này rất yếu, nếu không có cô đỡ thì xem chừng ngay cả đứng cũng không vững. Không biết là trong nhà có chuyện gì mà phải vội vàng chạy về thế này...

Đang đỡ ông lão bước lên bậc thềm thì đột nhiên một tiếng súng nổ - "đoàng" vang lên.

Là từ trong nhà vọng ra...

Ninh Tịch kinh hãi, sắc mặt lập tức trở nên khảm trương, điều khiến cô lo lắng hơn cả chính là ông lão bên cạnh. Nếu để ông ấy chịu thêm kích thích gì chỉ sợ là sẽ tái phát lần nữa mà thẳng thiên luôn quá...

Sắc mặt ông cụ cũng thay đổi, vội bước nhanh hơn rồi dùng sức đẩy cửa ra.

Ngay lập tức, Ninh Tịch liền thấy một thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi chật vật ngã xuống, mà cô gái bên cạnh thì vô cùng hoảng sợ, đem thiếu niên kia ôm chạt vào lòng: "Ba! Ba điên rồi sao?"

Đối diện hai người là một người đàn ông cao lớn mặc quân phục, trong tay ông ta vẫn còn đang nắm chặt khẩu súng và chĩa thẳng vào cậu thiếu niên kia. Về mặt ông ta vô cùng tức giận và khó coi, nói ông ta thật sự muốn nổ súng giết chết thằng nhóc kia cũng không ngoa!

Khi nhìn rõ cô gái kia với người đàn ông đang cầm súng, Ninh Tịch có chút ngây người.

Trang Khả Nhi... Trang Liêu Nguyên...

Vậy ông lão này là...?

Ninh Tịch quay đầu nhìn về phía ông lão mà mình đang đỡ. Ông cụ nhìn thấy cảnh này liền gầm lên: "Thằng khốn! Bỏ súng xuống cho tao!"

"Ông nội... ông nội cứu con! Ba con muốn giết con!" Cậu thiếu niên lập tức lăn tới ôm chân ông cụ.

Ninh Tịch cứ nghĩ ông cụ sẽ che chở cho cháu trai cơ, nhưng kết quả là ông cụ vừa mới thấy thằng cháu thì không hề khách khí thưởng cho một đạp: "Thằng súc sinh! Lần trước mày chẳng thể với ông rồi sao? Vừa mới qua một tháng đã vì tranh giành phụ nữ mà đánh cho người ta phải nhập viện cấp cứu! Danh dự của cái nhà này đều bị mày hủy hết rồi!"

"Cái gì mà tranh phụ nữ chứ, rõ ràng là thằng chó kia nó cướp người của cháu nên cháu mới phải tìm người cho nó biết lẽ phải..."

"Câm cái mõm chó của mày vào! Lông còn chưa mọc đủ đã há mồm ngậm miệng đều là phụ nữ!" Cái gậy của ông cụ không chút khách khí mà quật lên lưng cậu thanh niên kia: "Câm gia pháp ra đây!!!"

Thiếu niên kia vừa nghe thấy thế liền lập tức lăn lại vào lòng Trang Khả Nhi: "Chị! Cứu em! Cứu em! Em biết lỗi rồi! Em thật sự biết lỗi rồi! Em cũng bị thương mà... chân em đau đến sắp gãy rồi... sao mọi người chỉ biết mắng em..."

Trang Khả Nhi cũng khẩn trương: "Ông nội, xương cốt của Vinh Quang yếu ớt, một roi lần trước thiếu chút nữa đã lấy mạng của nó rồi! Không thể đánh nữa đâu!"

"Ăn đạn hoặc gia pháp, mày chọn một đi." Trang Liêu Nguyên bộ dạng y như Diêm Vương đòi mạng.

Trang Vinh Quang nhìn ông nội rồi lại nhìn cha, cuối cùng cắn răng đẩy Trang Khả Nhi ra rồi cắm đầu chạy về phía cửa. Chờ Trang Liêu Nguyên phản ứng được muốn ngăn lại đã không còn kịp rồi, ông gầm lên một tiếng giận dữ.

Một giây sau, một tiếng "huych" vang lên, Trang Vinh Quang té sấp mặt như chó ăn phân.

"Mẹ nó! Thằng nào ngáng chân ông!"

Ở cửa chính, Ninh Tịch không nhanh không chậm rút cái chân ướm nhẹp kia lại, vẻ mặt thản nhiên nói: ""Xin lỗi, chân dài quá không có chỗ để."

--- O ---

Chương 872: Bắn Súng Còn Tốt Hơn

Vì theo lễ phép nên mới nãy Ninh Tịch cũng không có bước vào mà vẫn đứng ngoài cửa.

Cho nên tới tận lúc này Trang Khả Nhi với Trang Liêu Nguyên mới phát hiện ra cô.

Hôm nay cô mặc đồ nữ cho nên Trang Khả Nhi không nhận ra Ninh Tịch là ai, mà Trang Liêu Nguyên thấy cô thì vẻ mặt hơi run lên, rõ ràng là có chút kinh ngạc.

Trang Tông Nhân sau khi thấy Ninh Tịch ngáng chân thằng cháu thì lập tức lộ ra vẻ ảo não: "Khả Nhi! Nhanh! Nhanh dẫn cô gái này lên tầng tắm nước nóng thay quần áo! Vừa nãy ông phát bệnh ở bờ sông, thuốc lại rơi vào nước, may mà có cô ấy nhảy xuống giúp ông nhặt lại đấy, thậm chí còn đưa ông về tận đây!"

Nói xong ông trợn mắt nhìn Trang Vinh Quang đang nằm trên đất lăn lộn vì đau: "Nêu không nhờ cô bé này, chỉ sợ rằng ông còn không có mạng mà về!"

Trang Khả Nhi vừa nghe lập tức tỏ vẻ cảm kích: "Hóa ra là như vậy! Thật cảm ơn cô! Trời lạnh lắm! Cô mau lên lầu với tôi để thay quần áo!"

Ninh Tịch tỏ vẻ không sao cả: "Không sao đâu! Tôi về nhà rồi thay cũng được."

"Như vậy sao được! Cô ướt sũng cả người thế này phải nhanh chóng thay đồ mới phải! Nếu không sẽ bị cảm mất!"

"Là ông hồ đồ, mới nãy chỉ lo dạy dỗ cái thằng nhãi này mà quên mất đứa bé này còn mặc đồ ướt..." Trang Tông Nhân áy náy không thôi.

"Sức khỏe là quan trọng nhất, mau đi cùng Khả Nhi đi." Trang Liêu Nguyên nghiêm giọng.

Người ta đã nói đến thế rồi, Ninh Tịch cũng không tiện từ chối nữa nên chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Vậy thì làm phiền rồi."

Thừa dịp Ninh Tịch nói chuyện với mọi người, Trang Vinh Quang đảo đảo tròn mắt định bỏ dậy chạy ra bên ngoài, nhưng đáng tiếc là Trang Liêu

Nguyên đã sớm gọi người tới.

Hai người thanh niên mặc quân trang nghiêm chỉnh trực tiếp xách cổ Trang Vinh Quang vào nhà...

Lúc đi ngang qua Ninh Tịch, cậu ta còn hung hăng trợn mắt trừng cô một cái: "Con mụ bao đồng khôn khiếp! Tao..."

Lời còn chưa nói xong thì đã bị Trang Liêu Nguyên tát cho một phát: "Láo toét!"

Trang Liêu Nguyên mà giận lên thì thực sự rất đáng sợ, hơn nữa nếu vừa này Trang Tông Nhân không ngăn cản thì chưa biết chừng ông đã nổ thêm phát súng thứ hai.

Trang Vinh Quang lập tức im thin thít không dám hé nửa chữ, im lặng để người ta xách cổ vào nhà.

"Chê cười rồi." Lúc Trang Liêu Nguyên quay sang Ninh Tịch thì vẻ mặt của ông đã nhu hòa đi mấy phần.

"Khụ, không sao, không sao..." Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng rồi vội vàng theo Trang Khả Nhi lên lầu.

Sau lưng, Trang Tông Nhân nhìn theo bóng Ninh Tịch rời đi, ông chống gậy thở dài một tiếng, ánh mắt cũng có chút âm mộ: "Không biết là nhà nào mà dạy được một đứa bé ngoan như vậy..."

Trang Liêu Nguyên nhìn cha một cái, cũng không nhiều lời.

"Cô bé này thân thủ rất tốt, lúc này nhảy xuống sông với lọ thuốc lên không mất tới 5s." Trang Tông Nhân thở dài nói.

"Bắn súng còn giỏi hơn." Trang Liêu Nguyên gật đầu.

"Sao, con biết nó à?" Trang Tông Nhân nghe vậy liền hỏi.

"Đã từng gặp hai lần, là bạn gái của Lục Đình Kiêu."

"Khó trách lần trước con về lại bảo Tĩnh Thù không cần suy nghĩ về Lục gia nữa..."

...

Trên lầu.

Trang Khả Nhi nhanh nhẹn dẫn Ninh Tịch tới phòng mình: "Cô mau tắm đi! Tôi giúp cô tìm bộ quần áo khác!"

"Được, cảm ơn."

"Đừng khách khí, muốn cảm ơn thì phải là nhà chúng tôi cảm ơn cô mới phải!"

Ninh Tịch bước vào phòng tắm, cởi bỏ lớp quần áo ướt sũng trên người rồi mới bắt đầu tắm.

Lúc mặc áo tắm đi ra thì Trang Khả Nhi đã giúp cô chuẩn bị một bộ quần áo đầy đủ từ trong ra ngoài, trên bàn còn đặt một bát canh gừng nữa. Nhìn cũng đủ biết cô bé Trang Khả Nhi này là một cô gái rất tỉ mỉ.

--- O ---

Chương 873: Câu Nhầm Cá?

Trang Khả Nhi thấy Ninh Tịch đi ra thì vẻ mặt hơi run lên.

Vừa mới tắm xong nên Ninh Tịch vẫn đang mặc áo tắm rộng thùng thình, mái tóc xoăn tự nhiên còn hơi ướt, cả người hồng hào vì vừa tắm nước nóng xong. Hình ảnh này thế nhưng lại khiến trái tim một cô gái như Trang Khả Nhi không nhịn được mà đập nhanh mấy nhịp...

Trang Khả Nhi sững sốt một lúc mãi mới hoàn hồn lại được, vội vàng nói: "Cái đó... cỡ đồ lót của chúng ta không chênh lệch lắm nên tôi lấy của tôi cho cô luôn, nhưng mà tất cả đều là đồ mới, tôi vẫn chưa hề mặc qua, cả quần áo cũng thế. Còn có canh gừng này nữa, cô mau uống đi!"

"Ừm, cảm ơn!"

Một lúc sau, Ninh Tịch thay đồ xong liền bung bát canh gừng nóng hôi uống, cảm giác cả người đều dễ chịu hơn nhiều, dễ chịu đến mức không muốn nhúc nhích.

Phòng của Trang Khả Nhi được trang trí vô cùng ấm áp thoải mái, màu sắc chủ đạo là màu vàng, chăn đệm đều được viền ren, trên đất còn trải một lớp thảm nhung. Quần áo của cô ấy cũng thiên về phong cách tùy mị nét na. Vì thế cho nên hiện giờ Ninh Tịch đang mặc một chiếc váy màu hồng nhạt và khoác thêm một chiếc áo khoác dài màu be, chất liệu vải cũng rất ấm áp.

Thấy Ninh Tịch ôm bát, cuộn người làm ồ ở đó như một chú mèo con, Trang Khả Nhi khẽ cười một tiếng: "Thoải mái hơn không?"

Ninh Tịch gật đầu liên tục.

"Đúng rồi, tôi tên là Trang Khả Nhi, cô cứ gọi tôi Khả Nhi là được rồi, còn cô, tên cô là?" Trang Khả Nhi nhìn Ninh Tịch một cái rồi dường như nghĩ tới cái gì.

Ninh Tịch nhìn ánh mắt của cô nàng không đúng, trong lòng liền có chút chột dạ. Chắc cô nàng không nhận ra cô chứ? Ninh Tịch lầm bầm đáp: "Tôi tên Ninh Tịch..."

Ninh Tịch vừa dứt lời, Trang Khả Nhi lập tức tỏ vẻ quả nhiên đúng là như vậy nói: "Đúng thật là cô! Là diễn viên Ninh Tịch đóng vai Mạnh Trường Ca

đúng không?"

"Ừ... đúng..." Hóa ra là nhận ra cô là diễn viên... làm giật cả mình.

"Lần trước tôi kéo ba tôi đi xem phim cùng nhau, bình thường ông ấy chỉ xem phim kháng chiến thôi. Ban đầu ông ấy còn không đồng ý đâu, nhưng sau khi xem xong thì có vẻ rất thích vai diễn đó của cô!"

"Cám ơn!"

"Cô có thể ký tên cho tôi không?" Trang Khả Nhi vừa nói vừa bạch bạch chạy đi tìm quyển sổ.

Lần trước gặp Trang Khả Nhi tại bữa tiệc của Lục Cảnh Lễ, Trang Khả Nhi rõ ràng là một cô tiêu thư cao ngạo lạnh lùng, không ngờ lúc ở nhà lại là một cô gái đáng yêu như vậy!

Ninh Tịch đang ngẫm nghĩ thì Trang Khả Nhi đã cầm một quyển sổ màu hồng với một cái bút tới. Vì thế, Ninh Tịch cũng không thể làm gì khác hơn là ký tên vào quyển sổ kia.

Lúc đưa trả quyển sổ lại cho Trang Khả Nhi thì đột nhiên, một tấm hình rơi ra từ quyển sổ.

Ninh Tịch tiện tay nhặt lên định trả lại cho Trang Khả Nhi, nhưng vừa liếc qua thì mắt mũi trợn trừng...

Đệch...

Người trong hình này... không phải là mình sao???

Hơn nữa còn là lúc mặc đồ nam!

Nhìn kỹ lại tấm hình thì bối cảnh này, bộ đồ này... chắc chắn là chụp tại bữa tiệc của Lục Cảnh Lễ. Hơn nữa xét về góc độ thì đây rõ ràng là một tấm hình chụp lén...

"A! Trả lại cho tôi!" Trang Khả Nhi vừa thấy thế thì lập tức xấu hổ cuống quýt giành lại, vẻ mặt hết sức khẩn trương.

Lúc này Ninh Tịch còn đang bần ngụ người, hoàn toàn không cách nào hình dung tâm trạng của mình bây giờ...

Cô không nhin được mà nhớ lại tình huống gặp mặt Trang Khả Nhi lần đó.

"Tôi biết tôi chẳng có lập trường gì để hỏi cả... nhưng mà... có thật không... anh và Lục Đình Kiêu... mối quan hệ của hai người thực sự là như vậy ư?"

"Thật thì sao mà giả thì lại thế nào?"

"Nếu như là thật, tôi bỏ cuộc... Chuyện của Lục Đình Kiêu là tôi bị đẩy vào tình thế bắt buộc. Nhưng mà bởi vì anh cho nên tôi mới bỏ cuộc... tôi... tôi không tranh với anh..."

...

Chúa ơi, lần trước giả nam chắc không phải là đã vô tình câu luôn cả Trang Khả Nhi đâu nhỉ?

--- O ---

Chương 874: Tôi Cũng Thường Xuyên Bị Vẻ Đẹp Trai Của Mình Làm Cho Ngây Người

Nghĩ tới đây, Ninh Tịch không nhận được mà hỏi dò: "Người trong hình là bạn trai cô...?"

Ánh mắt trong sáng của Trang Khả Nhi nhìn chăm chăm vào bức ảnh, tự hào nói: "Đây là nam thần của tôi! Có phải cực kỳ đẹp trai đúng không?"

"Hửm... đúng... đúng là đẹp trai..." Ninh Tịch cười khan.

"Chỉ tiếc là có đẹp trai nữa cũng vô ích... anh ấy có bạn trai rồi..."

"Khụ khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...." Ninh Tịch lập tức ho khan như điên.

Trang Khả Nhi liếc Ninh Tịch một cái sau đó thở dài nói: "Cô nói xem... tại sao gần đây trai đẹp cứ yêu nhau hết chứ?"

"..." Trai đẹp Ninh Tịch bày tỏ không cách nào trả lời.

"Cô có biết bạn trai của nam thần là ai không?" Trang Khả Nhi thần bí nói.

Ninh Tịch hồn nhiên lắc đầu một cái: "Không biết... ai vậy?"

"Là một đối tượng xem mắt của tôi! Thề đó!"

"Này... máu chó thế á?" Ninh Tịch rất phối hợp tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trang Khả Nhi chống cằm, lâu bầu nói: "Lúc trước người nhà toàn giới thiệu quân nhân cho tôi. Nhưng mà, ba tôi là quân nhân, ông tôi là quân nhân, ông ngoại cũng là quân nhân, ông cố cũng thế, ngay cả bà cố cũng vậy... Tôi thật sự không muốn gả cho quân nhân nữa đâu! Cô có thể hiểu tâm trạng của tôi không?"

Ninh Tịch liên tục gật đầu bày tỏ niềm cảm thông sâu sắc.

"Sau đó mẹ tôi cuối cùng cũng sắp xếp cho tôi coi mắt một người không phải là quân nhân, lúc đó thật ra tôi cũng khá là hài lòng. Cho dù vừa nhìn đã biết anh ấy chả có hứng thú gì với tôi cả, thậm chí còn không muốn đến gặp tôi nữa kìa! Nhưng mà thế mới có cảm giác khiêu chiến đúng không? Cho nên có một lần em trai của anh ấy mở tiệc, tôi lập tức tới tham gia nhằm tạo cơ

hội gặp mặt... Sau đó ở bữa tiệc ấy... tôi gặp được nam thần của đời mình..."

"Lúc ấy tôi vô tình trượt chân, suýt nữa thì té vào hồ bơi! Có biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào tôi để chuẩn bị cười nhạo... tôi cứ nghĩ lần đó thể diện của mình đi tong rồi, nhưng trong nháy mắt mà tôi hận không chết đi cho rồi, ngay tại lúc đó! Nam thần của tôi xuất hiện! Cô không biết lúc đó anh ấy đẹp trai cỡ nào đâu!!!" Trang Khả Nhi vừa nói vừa kích động nắm lấy cánh tay của Ninh Tịch mà lắc lắc.

Ninh Tịch: "..."

Tôi biết... Tôi cũng thường xuyên bị vẻ đẹp trai của mình làm cho ngây người...

Hai gò má của Trang Khả Nhi đỏ bừng, hoàn toàn là biểu hiện của một fan nảo tàn đang lên cơn: "Hơn nữa anh ấy còn cực kỳ dịu dàng, cực kỳ tử tế! Nhìn chân tôi bị sái, anh ấy liền bôi dầu cho tôi! Thế là con tim tôi cũng phản chủ luôn, không phải anh ấy nhất định không lấy chồng! Kết quả... sau đó tôi phát hiện anh ấy với đối tượng coi mắt của tôi là một đôi! Anh ấy thích đàn ông! Tôi..."

"Ah... thật xin lỗi, tôi có chút hơi kích động..." Trang Khả Nhi rút cuộc cũng ý thức được bản thân thất thố, vội vội vàng vàng buông lỏng tay Ninh Tịch ra rồi điều chỉnh lại tư thế thù mị của mình.

"Không sao, không sao..." Ninh Tịch không để tâm mấy cái này mà chột dạ sờ mũi một cái.

Trang Khả Nhi có chút ngượng ngùng nhìn Ninh Tịch: "Tôi cũng không quá biết cách cùng người khác trò chuyện... nên từ nhỏ đến lớn không có bạn bè gì... những chuyện thế này chẳng biết nói cùng ai hết... Không biết tại sao, vừa nhìn thấy cô là tôi lại có cảm giác thân thiết, thậm chí còn cảm thấy đã thân quen từ rất lâu rồi, nên không nhịn được mà nói hơi nhiều một chút..."

Ninh Tịch dịu dàng nhìn cô rồi khẽ cười một tiếng: "Có sao đâu, rất đáng yêu mà!"

Dù gì thì với một gia cảnh thế này, Trang Khả Nhi dĩ nhiên có quyền được kiêu ngạo và ngạo mạn, ở trước mặt mọi người luôn phải duy trì một hình tượng hoàn mỹ nên tất nhiên sẽ khiến người ta cảm thấy khó gần.

Chương 875: Là Mẫu Người Mà Tôi Thích

Nhưng mà Ninh Tịch lại cảm thấy, bất luận thế nào thì cô gái này cũng có một mặt rất đáng yêu, chẳng qua là mọi người có phát hiện ra hay không mà thôi. Hoặc nói đúng hơn phải là cô ấy có đồng ý thể hiện trước mặt bạn hay không mà thôi.

Nghe thấy câu khích lệ của Ninh Tịch và thấy được ánh mắt chuyên chú của cô, trái tim của Trang Khả Nhi liền chậm nửa nhịp: "... Thật... thật không?"

"Dĩ nhiên! Cô là..."

"Cái gì?" Trang Khả Nhi nghiêng đầu tỏ vẻ rất tò mò.

"Không có gì..." Ninh Tịch vội vàng lắc đầu, rút lại nửa phần phía sau: là... mẫu người mà tôi thích.

Bên ngoài thì cao ngạo lạnh lùng nhưng thực tế thì trái tim lại rất trong sáng và đáng yêu, đây chính là điển hình của tính cách ngạo kiều (tsundere) đó nha! Cũng là một trong những kiểu con gái mà Ninh Tịch cô thích nhất...

"Đúng rồi, gần đây cô có phim gì mới không? Tôi rất muốn xem!" Trang Khả Nhi hứng thú hỏi.

"Gần đây ấy hả... chỉ có một vai phụ xuất hiện mấy phút thôi, trừ cái này ra thì tạm thời tôi không nhận phim khác. Nhưng mà nếu không có gì bất ngờ thì sắp tới tôi sẽ tham gia một bộ phim mới!"

...

Hai cô gái trò chuyện với nhau thật lâu, mãi cho tới tận khi tiếng gõ cửa vang lên.

Trang Khả Nhi chạy ra mở cửa: "Ba!"

"Thay quần áo xong chưa?"

"Dạ dạ, đã thay xong rồi."

"Ngài Trang, đã làm phiền rồi." Ninh Tịch đứng dậy nói cảm ơn.

Ninh Tịch đang định nói cáo từ thì Trang Liễu Nguyên lại đột nhiên lên

tiếng: "Nếu cô Ninh hôm nay không có chuyện gì, không bằng ở lâu thêm chút nữa, ăn tối rồi hãy đi."

"Cái này... không cần đâu ạ! Thế thì quấy rầy mọi người quá!" Ninh Tịch từ chối.

"Quấy rầy chỗ nào chứ! Chẳng quấy rầy chút nào cả! Cậu giúp nhà mình một việc lớn như thế thì đương nhiên phải chiêu đãi cậu một chút rồi, cậu đừng khách khí nữa! Hơn nữa mình còn có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu đó..." Trang Khả Nhi thân mật kéo tay Ninh Tịch, ánh mắt nhìn Ninh Tịch cũng lộ vẻ khẩn trương cùng lưu luyến.

Hiếm khi Trang Khả Nhi mới gặp được một người bạn để tâm sự, quả thật có chút không nỡ để Ninh Tịch đi...

"Này..."

"Nếu cậu không đồng ý thì nhà mình sẽ rất áy náy!"

Thình tình khó mà chối từ lại còn cộng thêm việc Ninh Tịch không đành lòng cự tuyệt thỉnh cầu của con gái nữa, thế nên đành phải nói: "Vậy được ạ..."

Lúc này chuông điện thoại của Ninh Tịch đột nhiên reo lên, là Lục Đình Kiêu gọi đến.

"Xin lỗi, mình đi nghe điện đã."

Ninh Tịch đi tới sân thượng: "Alo?"

"Xong việc chưa? Tối cùng nhau ăn cơm chứ?"

"Ừm, tối nay chắc không được rồi..."

Ninh Tịch còn đang nói chuyện với Lục Đình Kiêu thì dưới lầu đột nhiên vang lên một tiếng gào như heo bị chọc tiết: "Mở cửa!!! Để con ra ngoài! Con không phải là phạm nhân! Dựa vào đâu mà nhốt con chứ! Dựa vào cái gì! Còn có quyền của con người nữa không?"

"Em đang ở đâu?" Lục Đình Kiêu ở đầu bên kia hiển nhiên cũng nghe được thanh âm này.

Khóe miệng Ninh Tịch méo xệch, vừa nghe tiếng Trang Vinh Quang tru tréo vừa giải thích với Lục Đình Kiêu: "Nói ra thì dài lắm... anh nhớ hồi sáng em có nói là đi gặp khách hàng không? Cuối cùng tốn bao nhiêu thời gian mà chẳng gặp được cái bóng người ta nữa kìa! Sau đó thì em chỉ có thể trở về thôi... Lúc đi ngang qua bờ sông em gặp một ông lão, ông ấy bị lên cơn đau tim... sau đó..."

Ninh Tịch không dám nói cho Lục Đình Kiêu chuyện cô nhảy xuống nước tìm thuốc nên đành tùy tiện bịa chuyện: "Sau đó em giúp ông ấy tìm thuốc uống, nhân tiện cũng đưa ông ấy về nhà luôn... Bây giờ nhà người ta vì muốn cảm ơn mà giữ em lại ăn cơm!"

"Thượng tướng thì oai lắm sao? Thượng tướng thì có thể tùy tiện nổ súng bắn dân thường sao? Đây là xã hội dân chủ! Tôi yêu cầu được thả tự do! Ngay cả bố ruột cũng không có quyền nhốt tôiiiiii..." Dưới lầu, Trang Vinh Quang nhiệt tình gào thét.

--- O ---

Chương 876: Tôi Có Thể Ăn Con Bé Được Chắc?

Nghe được giọng nói từ đầu bên kia điện thoại lại bắt được hai chữ "Thượng tướng" và nhớ đến đứa con trai không nên thân của nhà họ Trang kia, Lục Đình Kiêu có chút kinh ngạc: "Người em cứu là Trang Tông Nhân?"

Ninh Tịch gãi gãi đầu: "Đúng thế, sau khi đưa người về tận nhà thấy Trang Khả Nhi và Trang Liêu Nguyên em mới biết... Hình như là thằng nhóc Trang Vinh Quang lại vừa gây họa, ông cụ nghe điện thoại xong thì kích thích tới phát bệnh luôn! Em định đi ngay nhưng mà bọn họ nhiệt tình quá...."

"Tối nay anh qua đón em."

"Hả? Không cần đâu mà? Em tự lái xe về cũng được."

"Em cho rằng anh sẽ yên tâm để em ở chỗ của Trang Liêu Nguyên một mình?" Giọng Lục Đình Kiêu lạnh lạnh.

Ninh Tịch: "..."

Cô vừa nhớ ra trước đây Trang Liêu Nguyên đã nói muốn giới thiệu đôi tượng cho cô...

Đại Ma Vương nhớ dai quá đi mất!!! Q.Q!!!

...

Rất nhanh chóng, bữa tối được dọn lên trên chiếc bàn tròn theo kiểu truyền thống Trung Hoa, các món ăn rất phong phú, trên bàn chỉ có ba người Trang Tông Nhân, Trang Liêu Nguyên và Trang Khả Nhi.

"Tối nay ông đã cố ý dặn thím Trương làm thêm mấy món, cũng không biết có phù hợp với khẩu vị của cháu không!" Thái độ của Trang Tông Nhân rất hòa ái.

"Tất cả đều rất ngon ạ!" Ninh Tịch vội đáp.

"Thế ăn nhiều vào nhé! Con bé này, trông gầy quá thôi!"

"Ông nội, người ta là diễn viên, phải ăn kiêng, không được ăn nhiều quá đâu!"

"Thế làm sao được? Như thế rất có hại cho sức khỏe đấy!" Vẻ mặt của Trang Tông Nhân lập tức hiện lên vẻ không đồng ý."

Ninh Tịch chữa cháy kịp thời: "Không sao, không sao, cháu không cần phải ăn uống kiêng khem gì bởi vì cháu vận động khá là nhiều nên cần ăn nhiều!"

"Ừ, phải thế mới đúng! Không có gì quan trọng hơn sức khỏe cả!"

...

"Con đói! Đói chết mất! Con muốn ăn cơm! Con muốn ăn cơm! Mọi người có nghe thấy gì không! Mọi người muốn để con chết đói luôn đấy à? Con rút cuộc là con ruột hay là nhặt từ bãi rác về..." Trong phòng lại vang lên tiếng khóc lóc thảm thiết.

Ninh Tịch ho khẽ một tiếng, có chút ngại ngùng.

Trang Tông Nhân nghiêm mặt lại không thêm để ý đến những âm thanh phiền nhiễu đó, gấp thêm thức ăn cho Ninh Tịch: "Mặc kệ nó."

Trang Khả Nhi chắc cũng cảm thấy lần này thằng bé quả thực rất quá đáng, cho nên cũng cố nhìn lòng thương em xuống.

Trang Liêu Nguyên bóp trán: "Đề cháu phải chê cười rồi... binh lính có ngang ngược đến đâu bác cũng có thể huấn luyện đâu vào đấy, nhưng mà với con trai thì lại chẳng dạy dỗ nổi!"

Nhắc đến Trang Vinh Quang, chỉ trong chớp mắt bầu không khí của cả mâm cơm đã trầm xuống.

Dù sao thì đây cũng là chuyện nhà người ta, Ninh Tịch cũng không tiện chen vào. Cô nhìn vẻ mặt thất vọng của Trang Liêu Nguyên, dẫn đo cân nhắc mãi mới lên tiếng: "Dạy con và huấn luyện binh lính đương nhiên là không giống nhau. Nhất là mấy cậu con trai trong thời kỳ chống đối, ngộ nghịch..."

Trang Khả Nhi thở dài một tiếng, "Nhưng nào đâu có ai quậy như nó chứ, mới có mười tám tuổi mà hút thuốc, uống rượu, trốn học đánh nhau rồi còn cả bài bạc nữa, cái tốt thì không học, toàn học những cái xấu. Cách gì cũng dùng cả rồi mà nó chết cũng không chịu hối cải..."

"Thôi, đừng nhắc đến nó nữa, ăn cơm thôi!"

"Đúng thế, ăn cơm, ăn cơm nào, Tiểu Tịch, con ăn thử món cá này đi, cá tự nhiên đó, tươi lắm..."

...

Khi bữa cơm tối chuẩn bị kết thúc, lính cần vụ¹ ngoài cửa chạy vào thì thầm gì đó với Trang Liêu Nguyên.

¹Cần vụ: nhân viên phục vụ riêng về mặt sinh hoạt hằng ngày cho cán bộ trung và cao cấp (thường là trong quân đội).

Trang Liêu Nguyên quay sang nhìn Ninh Tịch, sau đó nhỏ tiếng dặn dò gì đó với anh lính.

Một lúc sau, đằng sau lưng Ninh Tịch vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Ninh Tịch lập tức ngẩng đầu lên theo bản năng, anh lính cần vụ lúc này đang dẫn một người đàn ông bước vào, người đó chính là Lục Đình Kiêu.

Trang Liêu Nguyên nhìn về phía Lục Đình Kiêu, "hừ" lạnh một tiếng không vui nói: "Vội vội vàng vàng chạy đến đây như thế làm gì? Tôi có thể ăn con bé được chắc?"

--- O ---

Chương 877: Lục Đình Kiêu, Cậu Quá Đáng Rồi Đây!

"Vị này là?" Trang Tông Nhân đánh giá người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt sắc bén.

"Tướng quân Trang, xin lỗi vì đã làm phiền, cháu là bạn trai của tiểu Tịch."

"Ồ... Là thằng nhóc nhà họ Lục hả? Cậu đến để đón Tiểu Tịch hử?" Trang Tông Nhân tỏ vẻ hóa ra là thế.

"Vâng ạ."

Lúc này Ninh Tịch đã đứng dậy đi đến bên cạnh Lục Đình Kiêu: "Thưa ông, bác Trang, Khả Nhi, cảm ơn thịnh tình của mọi người, cháu xin phép đi trước ạ!"

Trang Liêu Nguyên "hừ" thêm tiếng nữa, không nói năng gì.

Trang Tông Nhân cho rằng Trang Liêu Nguyên vẫn còn bất mãn với chuyện Trang Khả Nhi và Lục Đình Kiêu không thành nên cũng không nghĩ nhiều liền nói: "Đi thôi, đi thôi, đi đường cẩn thận nhé."

Đúng lúc này Trang Khả Nhi vẫn luôn im lặng đột nhiên đứng bật dậy, cái ghế ma sát với mặt đất phát ra những tiếng ken két chói tai: "Lục Đình Kiêu! Anh thật quá đáng!!"

Cùng với tiếng hét giận dữ của Trang Khả Nhi ngay lập tức ánh mắt của mọi người trong nhà đều đổ dồn về phía cô.

Trên mặt Trang Tông Nhân lộ vẻ không vui: "Khả Nhi, không được vô lễ!"

Trang Liêu Nguyên nhíu mày, trên mặt thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ. Với sự hiểu biết của mình về con gái thì cho dù cuối cùng Lục Đình Kiêu có chọn người con gái khác, con bé cũng sẽ tuyệt đối không mất phong độ đến nỗi chát vắn cậu ta ngay trước mặt người khác.

Trang Khả Nhi nói rồi chạy đến kéo Ninh Tịch về phía mình: "Tiểu Tịch, cậu đừng có tin anh ta! Anh ta đang lừa cậu đấy! Anh ta..."

Căn bản là anh ta thích đàn ông!

Dù sao trước mặt bao nhiêu người thế này, Trang Khả Nhi có tức giận đến

mấy cũng không muốn vạch trần bí mật đời tư của người khác ra để chế giễu, chỉ có thể nôn nóng nhìn Ninh Tịch: "Tóm lại là Ninh Tịch, cậu tin mình đi, anh ta đang bắt cá hai tay đấy!"

"Cái gì?" Trang Tông nhân và Trang Liêu Nguyên đồng thời tỏ ra kinh ngạc.

Ngược lại Lục Đình Kiêu lại chẳng có phản ứng gì đặc biệt, chẳng qua là đuôi lông mày có hơi nhướng lên nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch đỡ trán, cô cảm thấy mình sắp bùng nổ đến nơi....

"Chuyện này thì... Khả Nhi, thực ra chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi!"

"Không có gì là hiểu lầm cả! Mình tận mắt chứng kiến mà! Tiểu Tịch, cậu nhất định phải tin mình!" Trang Khả Nhi nhìn Lục Đình Kiêu như thể đang nhìn một thằng đàn ông cặn bã tồi tệ nhất trên đời.

Ninh Tịch nhìn về phía Trang Tông Nhân, Trang Liêu Nguyên và cả Lục Đình Kiêu: "Mọi người có thể để cháu nói chuyện riêng với Khả Nhi một chút được hay không? Có chút chuyện cháu nhất định phải giải thích rõ ràng với cậu ấy!"

Vốn dĩ còn ôm tâm lý ăn may có thể qua quýt cho xong chuyện này, xem ra bây giờ chỉ có thể giải thích cho rõ ràng!

Nghe thế, Trang Khả Nhi đương nhiên là câu còn không được, lập tức lôi Ninh Tịch lên gác chạy về phía phòng mình.

Dưới nhà, Lục Đình Kiêu nhìn Trang Khả Nhi dặt tay bà xã mình kéo vào phòng, vẻ mặt có chút không được dễ nhìn...

Tại sao tất cả mọi người đều muốn cướp vợ với anh vậy?

Mà lúc này, ánh mắt Trang Liêu Nguyên nhìn Lục Đình Kiêu vô cùng sắc bén.

Lần trước ông đã cảm thấy cậu ta có quan hệ không rõ ràng với Quan Tử Dao, chẳng lẽ cậu ta thực sự làm gì đó có lỗi với Tiểu Tịch?

Trên gác.

Trang Khả Nhi kéo Ninh Tịch ngồi lên giường, nói với giọng điệu vô cùng trầm trọng: "Tiểu Tịch, lát nữa những lời mà mình muốn nói với cậu có khả năng rất khó để thừa nhận, cậu nhất định phải chuẩn bị tâm lý cho tốt!"

Ninh Tịch đỡ trán: "Tí nữa những gì mình sắp nói cũng có thể sẽ rất khó mà chấp nhận được, hy vọng là ... cậu cũng chuẩn bị tâm lý cho thật tốt!"

"Vậy mình nói trước!"

"Ừ, cậu nói đi."

Ninh Tịch đang vắt óc nghĩ làm thế nào để nói cho Trang Khả Nhi biết chân tướng mà không khiến cô ấy bị đả kích...

--- O ---

Chương 878: Cảm Giác Khi "Bắt Gian Tại Trận"!

"Tiểu Tịch, mình cũng không biết rốt cuộc Lục Đình Kiêu nói gì với cậu, nhưng mà, mình nói cho cậu biết, chắc chắn anh ta không thật lòng với cậu đâu, anh ta..."

Trang Khả Nhi hít sâu một hơi: "Bởi vì anh ta căn bản là không thích con gái, anh ta thích đàn ông, hơn nữa, anh ta đã có bạn trai rồi! Bạn trai anh ta chính là nam thân của mình mà lúc này mình kể với cậu! Anh ta chỉ đang lợi dụng cậu để che giấu giới tính thật của mình thôi! Mình biết cái này nghe thì vô cùng phi lý nhưng mà xin cậu nhất định phải tin mình, bởi vì..."

Ninh Tịch nhân cơ hội chen ngang: "Bạn trai của Lục Đình Kiêu, chính là mình."

"Bởi vì tất cả những điều này đều là chính mắt mình trông thấy... vừa này... cậu nói cái gì cơ?" Trang Khả Nhi giật mình nhìn cô.

"Mình nói rằng, mình chính là người đàn ông trong bữa tiệc hôm đó..."

"Rốt cuộc cậu đang nói cái gì thế?" Trang Khả Nhi hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Ninh Tịch cân nhắc một chút xem nên dùng từ thế nào sau đó mới giải thích: "Người đàn ông họ Đường trong bữa tiệc hôm đó chính là mình. Bởi vì lúc đó mình còn dẫn theo con trai của Lục Đình Kiêu đến nữa, sợ sẽ gây nên hiểu lầm không đáng có nên mới ăn mặc như con trai, kết quả là lại xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, khiến mọi người hiểu lầm quan hệ giữa mình và Lục Đình Kiêu là như thế..."

"Từ từ... từ từ... cậu bảo là anh chàng họ Đường đó chính là cậu? Là cậu đóng giả sao?" Trang Khả Nhi cố gắng chỉnh đôn lại mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

"Đúng thế."

Biểu cảm của Trang Khả Nhi lúc này có chút dở khóc dở cười: "Tiểu Tịch, cậu đúng thật là bị Lục Đình Kiêu làm cho mê muội rồi, mình biết cậu muốn bảo vệ Lục Đình Kiêu nhưng mà... cậu yên tâm đi chuyện này mình sẽ không kể với bất cứ ai cả, hôm nay thực ra là vì không muốn để cậu bị lừa, cho nên mới không nhìn được mà nói với cậu thôi. Cậu làm sao mà có thể là

anh chàng họ Đường kia được, mình tận mắt nhìn thấy anh ta..."

"Khả Nhi, mình quả thực là anh ta mà." Nội tâm Ninh Tịch sắp sụp đổ đến nơi, giờ cô bói đầu ra đồ nghề mà hóa trang thành nam chứ, rốt cuộc thì phải làm thế nào để giải quyết cái nùi rắc rối này đây?

Trang Khả Nhi thờ dài nhìn Ninh Tịch tóc dài đến eo, mặc váy hồng nhạt, càng nhìn càng thấy giống một cô nhóc ngốc nghếch vì yêu đương mà mất đi lý trí: "Tiểu Tịch, cậu đừng có cố chấp không chịu tỉnh ngộ nữa. Cậu xinh đẹp lại ưu tú như thế này, sao cứ phải thích một người đàn ông căn bản là không thật lòng với mình. Mình không phải là người kỳ thị đồng tính luyến ái nhưng hành vi lợi dụng một cô gái vô tội để che giấu giới tính thật của mình như thế này thực sự là quá đáng...."

"Được rồi, Khả Nhi, cậu bảo Lục Đình Kiêu thích đàn ông hơn nữa đã có bạn trai rồi đúng không. Vậy thì cậu gọi cái tên đó ra đây đối chất trước mặt mình thì mình tin." Ninh Tịch biết chỉ dùng mồm mép không thì không thể giải thích được, cho nên phải thay đổi phương thức.

Trang Khả Nhi nghe thế nhăn mày: "Cái này... mình không có cách liên hệ với anh chàng họ Đường đó..."

Ninh Tịch gật đầu: "Được rồi, cậu không gọi được anh ta đúng không? Nhưng mình gọi được."

Trang Khả Nhi: "Cái gì..."

Ninh Tịch vốn đang ngồi ở mép giường bỗng chốc lật người, ngay sau đó, Trang Khả Nhi đã bị cô áp ngã xuống giường...

"Tiểu Tịch, cậu..."

Chỉ trong chốc lát mà thần thái và khí chất trên người Ninh Tịch đều đã thay đổi 180 độ... Sự phóng khoáng bất kham cùng với vẻ thờ ơ lười biếng nhanh chóng thay thế sự ôn hòa ban nãy, cô cúi xuống trầm giọng thì thầm bên tai Trang Khả Nhi: "Bây giờ... tôi là ai?"

Cho dù lúc này vẻ bề ngoài của Ninh Tịch vẫn là hình tượng của một cô gái, nhưng Trang Khả Nhi lại nhìn thấy hình ảnh người đàn ông khiến mình mong nhớ ngày đêm trùng điệp trên người Ninh Tịch: "Cậu cậu... anh... anh... là..."

"Cốc cốc cốc" Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo đó là cánh cửa phòng bị người khác đẩy ra: "Ninh..."

Lục Đình Kiêu giữ nguyên cái tư thế đẩy cửa ra sững sờ nhìn hai người trên giường...

--- O ---

Chương 879: Đại Ma Vương Của Tôi Đúng Là Quá Lợi Hại!

Trang Khả Nhi và Ninh Tịch đồng thời nhìn về phía cửa và thấy cái vẻ mặt xanh mét của Lục Đình Kiêu...

Ninh Tịch không còn gì để nói chỉ có thể đưa tay che mặt, cái gì vậy giờ, sao lại biến thành cảnh bắt gian tại giường rồi!!!

Như thể phép màu của thời gian bị hóa giải, Ninh Tịch thoát cái chuyện từ trạng thái "sói hoang dã" sang chế độ "thỏ trắng ngoan ngoãn", bật dậy chạy đến trước mặt Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, sao anh lại lên đây ~"

Lục Đình Kiêu vốn đang nghĩ chuyện này có vẻ khó giải thích nên chuẩn bị tự mình giải thích với Trang Khả Nhi, nhưng xem ra bây giờ thì không cần nữa rồi...

"Cậu... cậu thực sự là anh ta?" Trang Khả Nhi choáng váng đứng dậy, quả thật như thể mình đang nằm mơ. Cô vẫn còn chìm đắm trong cảm giác kích động vì được nam thần "dồn giường", bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói trầm thấp quyền rũ "Bây giờ, tôi là ai?"...

Trước mặt rõ ràng là một cô gái, tại sao lại... tại sao lại... điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi...

Thấy ánh mắt trần trụi không hề che giấu của Trang Khả Nhi, Lục Đình Kiêu lặng lẽ giấu Ninh Tịch ra sau lưng: "Nếu như hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, vậy thì cáo từ."

Nói rồi liền kéo tay Ninh Tịch đi thẳng một mạch xuống dưới, quả thực đến nửa giây đồng hồ cũng không muốn ở thêm.

Trang Khả Nhi quỳnh quáng muốn ngăn lại nhưng không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn nam thần mình ngày đêm mong nhớ, không dễ dàng gì mới gặp được một lần thế mà lại bị một thằng đàn ông ất ơ ở đâu chạy ra mang đi mất rồi...

Bên ngoài Đại Viện, Ninh Tịch nghiêng đầu nhìn về phía xe của mình đang đỗ: "Từ từ, từ từ... Lục Đình Kiêu! Em lái xe đến mà!"

"Anh sẽ bảo tài xế lái xe về."

"Ồ..."

Trên xe...

Lục Đình Kiêu không nói một câu nào suốt quãng đường về, đôi môi mỏng mím chặt, rõ ràng là đang tức giận, hơn nữa còn là cực kỳ tức giận.

Ninh Tịch đau đầu bóp trán.

"Này, anh đang giận đấy à?"

Lục Đình Kiêu vẫn không nói gì.

"Cái này... cái này cũng không thể trách em được mà! Không phải là vì em muốn rửa sạch danh tiếng cho anh sao? Hôm đó nếu không phải anh hôn em trước mặt bàn dân thiên hạ thì Trang Khả Nhi sao có thể hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta thành ra như thế được? Tốt xấu gì em làm thế này cũng là để dọn hậu quả cho anh thôi... bằng không người ta còn thực sự cho rằng anh thích đàn ông hơn nữa còn bắt cả hai tay..."

Lục Đình Kiêu vẫn không nói câu nào.

"Trang Khả Nhi là con gái đấy có được không? Không phải là anh ngay đến con gái cũng ghen đấy chứ?" Ninh Tịch lâu bầu.

Ngay sau đó, trước mặt là đèn đỏ.

Ninh Tịch chỉ cảm thấy lưng ghé dựa đằng sau lưng mình đột nhiên cách một cái hạ xuống dưới, còn chưa kịp hiểu ra làm sao. Bóng của người đàn ông vốn đang ngồi trên ghế lái phủ chụp xuống người mình, một tay anh chống bên eo cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô: "Đúng, kể cả có là nữ cũng như thế."

Vừa mới dứt lời, liền cúi xuống ngấu nghiêng hôn lên môi cô...

"Bíp bip bip..."

Đèn xanh bật sáng, đằng sau liên tiếp vang lên tiếng còi xe thúc giục.

Ninh Tịch đẩy anh ra, thử cố ngồi dậy: "Ừm... đèn xanh rồi... đèn xanh rồi kìa! Rốt cuộc là ai đã dặn em lái xe thì không được làm loạn hả?"

Thân hình của Lục Đình Kiêu vẫn chẳng mấy may nhúc nhích tí nào, thực ra là anh vươn cánh tay ra đằng sau ấn vào cái nút nào đó rồi tiếp tục cúi xuống hôn tiếp.

Ngay sau đó, chiếc xe bắt đầu tự động lái.

Nhìn phong cảnh trôi qua bên ngoài cửa sổ, tròng mắt của Ninh Tịch sắp trợn ngược lên đến nơi, hự, tự động lái luôn?

Chẳng lẽ sau lần trước anh liền lắp cái thứ này?

Đại ma vương của tôi đúng là quá lợi hại!

--- O ---

Chương 880: Có Phải Em Ghét Chị Không?

Về đến nhà, Ninh Tịch phồng mồm trợn má, hầm hầm hừ hừ cả buổi, điệu bộ rõ ràng là không vui.

Ánh mắt sâu thẳm của Lục Đình Kiêu nhìn phần cổ trắng mịn của cô gái nhỏ vì mình không kiềm chế nổi mà hiện lên những dấu vết mập mờ: "Không phục?"

Ninh Tịch gật mạnh đầu ngay lập tức.

Ai đời ghen với cả con gái!

"Nếu như có một ngày em nhìn thấy anh cùng một người đàn ông khác đang ở trong tình cảnh vừa nãy, liệu em có thờ ơ nổi hay không?" Lục Đình Kiêu thản nhiên nói.

"Anh... anh mà làm trò đấy với người đàn ông khác à?" Ninh Tịch thử tưởng tượng ra cái cảnh ấy ở trong đầu, suýt nữa thì máu mũi phun tung búng: "Làm sao mà em có thể "thờ ơ" cho được!!!"

Nhìn biểu cảm hưng phấn của cô gái nhỏ, hiển nhiên không phải là đang đố kỵ rồi!

Trong mắt Lục Đình Kiêu thoáng hiện lên vẻ bất lực: "Em... thôi được rồi..."

Ninh Tịch nhìn thấy vẻ bất lực của Lục Đình Kiêu thì rón rén bước lại gần kề sát vào anh: "Giận rồi à?"

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái: "Nếu như tức giận với em thật thì em nghĩ anh còn sống đến giờ này được không?"

Cái câu này... sao cứ như kiểu mình khiến anh ấy tức chết thế nhỉ?

Chẳng qua cô chỉ là ngẫu nhiên xúc động mà gây ra vài cái họa nho nhỏ... ngẫu nhiên không kiềm chế nổi mà đi trêu chọc mấy cô em xinh đẹp thôi mà...

Sau khi Lục Đình Kiêu rời khỏi không lâu, Ninh Tịch luyện võ một hồi, lúc chuẩn bị đi ngủ thì chuông điện thoại reo lên.

Màn hình điện thoại hiển thị cho thấy là Trang Khả Nhi đang gọi.

Lúc chiều hai người có cho nhau số điện thoại.

Sao muộn thế này rồi mà cô ấy vẫn còn gọi cho cô?

Ninh Tịch hoài nghi nhận cuộc gọi: "Alo, Khả Nhi?"

"Ninh Tịch, cậu ngủ chưa? Liệu có làm phiền đến cậu không..." Trang Khả Nhi cẩn thận hỏi.

"Không sao, mình vẫn chưa ngủ!"

"À..."

Đầu bên kia điện thoại Trang Khả Nhi chỉ "À" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Ninh Tịch chỉ đành chủ động lên tiếng: "Chuyện... chuyện trước đó... thật sự xin lỗi... đã khiến cậu hiểu nhầm rồi..."

Trang Khả Nhi khẽ nói: "Không có gì phải xin lỗi, cậu cũng không phải cố tình lừa mình, ngược lại mình còn phải cảm ơn cậu mới đúng, cảm ơn cậu lúc đó đã giải vây cho mình, mình vẫn... vẫn rất muốn nói cảm ơn với cậu lâu rồi..."

Nghe giọng nói căng thẳng ngượng ngùng của cô gái từ đầu dây bên kia, Ninh Tịch sờ sờ cái mũi, ho một tiếng: "Không sao, chỉ là việc nên làm, không đáng nhắc đến đâu"

"Vây... Tiểu Tịch, ngày mai cậu có rảnh không?" Trang Khả Nhi ngập ngừng một lát rồi mới hỏi câu này.

Ninh Tịch thử thăm dò: "Ngày mai à... ngày mai mình phải đến công ty một chuyến, quản lý có việc cần trao đổi với mình, không rõ lúc nào mới xong việc. Cậu... có việc gì sao?"

"Không có gì, không có gì... cũng không có chuyện gì quan trọng đâu! Bây giờ chúng ta cũng coi như bạn bè đúng không? Cậu cũng biết bình thường mình cũng không có bạn bè gì cả, chỉ là muốn hẹn cậu đi dạo phố với ăn uống mà thôi... nếu cậu bận rồi thì thôi vậy! Công việc quan trọng hơn!" Trang Khả Nhi ngập ngừng nói.

Nghe được sự thất vọng rõ ràng trong giọng nói của cô gái nhưng vẫn cố gắng làm ra vẻ như không sao, tí nữa thì Ninh Tịch lại không nhìn được mà lại phạm vào cái tật "thương hoa tiếc ngọc" mà đồng ý luôn.

Cuối cùng cô đành nói khéo: "Đợi hôm nào đấy rảnh chúng mình hẹn nhau vậy!"

Nói xong câu này, đầu dây bên kia không biết tại làm sao mà đột nhiên im lặng một quãng dài.

Ninh Tịch nhíu mày: "Alo? Khả Nhi, cậu còn ở đó không?"

"Ninh Tịch, có phải... có phải cậu ghét mình không?" Giọng nói của Trang Khả Nhi run run.

Nghe thấy đầu dây bên kia dường như sắp khóc lên đến nơi, Ninh Tịch giật mình đánh thót, vội vàng nói: "Làm sao có thể thế được! Tại sao cậu lại nghĩ thế?"

--- O ---

Chương 881: Chúng Ta Là Người Một Nhà

"Mình... dù sao lúc ấy mình đối với Lục Đình Kiêu cũng... lúc ấy chúng ta... cũng coi như là tình địch... Nhưng bây giờ mình... mình chẳng hề có chút tâm tư nào với Lục Đình Kiêu nữa... thật đấy, cậu tin mình đi... được không... đừng ghét bỏ mình..." Vì Trang Khả Nhi quá hấp tấp giải thích nên nói năng cũng lộn xộn theo.

Dù sao thì bình thường kiêu căng ngạo mạn cũng đã quen, chắc là chưa từng nói với ai những lời thế này, lại càng không biết làm bạn với người khác ra sao...

Phải biết là muốn một người kiêu ngạo nói thẳng lòng mình ra thì còn khó hơn cả lên trời, đồng thời việc này cũng chứng minh rằng cô ấy rất để ý đến bạn!

Ninh Tịch lập tức mềm lòng, không nghĩ ngợi gì liền lập tức mở miệng: "Khả Nhi, mình không có ghét bỏ cậu, ngược lại còn rất thích, cũng muốn làm bạn với cậu. Ngày mai quả thật là mình có việc, không biết bao giờ mới xong, hay là ngày kia đi? Ngày kia chúng ta cùng đi dạo phố, ăn cơm, xem phim, có được không nào?"

"Thật... Thật ư?"

"Đương nhiên rồi, vậy ngày kia không gặp không về, quyết định thế nhé!"

"Ừm!"

...

Đợi cúp điện thoại, Ninh Tịch mới kịp nghĩ ra mình vừa làm gì, cô bèn rên lên một tiếng, ngã nhào xuống giường.

Đù mé! Tại sao bố lại không nhìn được thế này hả trờiiiiiiiiiiiii! Sao lại chả hề có chút sức chống cự gì với em gái đáng yêu thế này hả trời....

Buổi tối ngày hôm sau...

Ninh Tịch bận việc xong liền chạy thẳng đến Bạch Kim Đế Cung.

Haiz, đi lấy lòng Đại ma vương thôi nào!

Ninh Tịch cố ý tự mình xuống bếp làm một bàn đủ các món ăn phong phú, đợi ăn cơm tối xong thì lại chủ động thu dọn bát đĩa đi rửa.

Buổi tối, dỡ bánh bao nhỏ ngủ xong, cô liền chớp lấy thời cơ chạy tới trước mặt Lục Đình Kiêu, hết nấn vai rồi lại đấm chân cho anh.

Trên ghế salon, Lục Đình Kiêu nhìn trông thì có vẻ như đang tập trung vào tập tài liệu trên tay nhưng thực thế thì...

Cô gái nhỏ đang ngồi xôm ở bên cạnh, lực bàn tay nhỏ bé không xương lúc nặng lúc nhẹ đang xoa bóp toàn bộ cơ bắp ở chân của anh, lúc xoa bóp lên trên còn ngẫu nhiên chạm trúng bộ phận nhạy cảm nào đó, cho nên dù anh có sức tự chủ bằng trời đi chăng nữa thì cũng không thể không để ý tới...

Cuối cùng Lục Đình Kiêu ném tài liệu trong tay đi, nắm lấy tay Ninh Tịch chỉ một cái ôm đã nhắc được cả người cô, kéo cô ngồi lên đùi mình: "Được rồi, nói đi, có chuyện gì."

Ninh Tịch ngồi trên đùi Lục Đình Kiêu, đôi mắt chớp chớp, ngón tay cái yếu ớt vẽ vòng tròn: "À... Boss đại nhân, sao anh lại biết em có việc?"

Lục Đình Kiêu thản nhiên nhìn cô: "Không có việc gì mà lại ân cần thế à..."

Ninh Tịch lập tức đổ mồ hôi: "Nào có! Không phải đâu! Không phải thế mà!"

Lục Đình Kiêu vòng cánh tay ôm lấy cô, thả lỏng người tựa vào ghế salon, ung dung hỏi lại: "Việc gì?"

Ninh Tịch cố gắng cân nhắc tìm từ: "Khụ, chuyện là... thật ra cũng không có gì... chỉ là... là... em và Trang Khả Nhi đã hẹn... ngày mai cùng đi ăn cơm dạo phố..."

"Nếu như anh nhớ không nhầm thì anh với em đã có hẹn trước rồi." Vẻ mặt Lục Đình Kiêu lập tức đen mất một nửa.

"Đúng thế đúng thế! Em xin lỗi mà! Em chỉ nhất thời lạnh mồm lạnh miệng mà đồng ý với cô ấy thôi, nhưng dù sao đồng ý thì cũng đồng ý rồi, giờ bảo em làm sao mà từ chối với cô ấy bây giờ... thế nên..."

"Vớ anh thì được hả?" Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu lúc này đã đen hoàn toàn.

Ninh Tịch lập tức ôm cổ anh, dụi đầu vào cằm anh nịnh nọt: "Đương nhiên là nói với anh được rồi... Trang Khả Nhi là người ngoài, còn chúng ta là người một nhà cơ mà! Hai chúng ta có gì mà không nói được với nhau đúng không?"

--- O ---

Chương 882: Em Thích Nam Hay Nữ Mà Anh Còn Không Biết ư?

Lục Đình Kiêu: "... Anh có thể nói không được được không?"

Lục Đình Kiêu ôm mặt, mím chặt môi mãi một lúc sau mở miệng mà mặt thì vẫn như phủ một lớp băng: "Ừ."

Ninh Tịch lập tức vui vẻ như chú mèo con trộm được đồ ăn, cắn một cái lên cằm người đàn ông kia, "Em biết Boss đại nhân tốt nhất, hiểu em nhất mà!"

Lục Đình Kiêu liếc nhìn dáng vẻ coi trời bằng vung vì ý vào việc anh thích cô mà trong lòng tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Chính anh yêu chiều cô thành như vậy, giờ thì biết trách ai đây?

Có điều, vừa nghĩ tới hành động làm nũng, thậm chí còn không thèm nói lý của cô... tất cả những điều này đều thuộc về anh, anh lại cảm thấy thỏa mãn không thôi.

"Gặp mặt thì được nhưng không được phép có hành động gì quá giới hạn." Cuối cùng Lục Đình Kiêu cũng chỉ đành nghiêm túc ra điều kiện.

Rõ ràng là ám chỉ việc ngày đó cô leo lên giường với Trang Khả Nhi...

"Ừm ừm ừm, anh yên tâm đi, chắc chắn không đâu! Thật ra lúc con gái thân thiết với nhau thì những chuyện đó bình thường lắm, anh đừng lo lắng vậy, em cũng đâu có thích nữ đâu!" Ninh Tịch đáp.

Lục Đình Kiêu không nói gì, chỉ nhìn cô một cái, rõ ràng là đang duy trì thái độ hoài nghi với việc này.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch nheo hai mắt lại, khẽ dùng sức đẩy anh xuống ghế salon, thấp giọng nói: "Chẳng nhẽ em thích nam hay nữ mà anh còn không rõ ư?"

Lục Đình Kiêu giữ gáy cô lại, ra sức hôn lên môi cô...

"Cần phải rõ ràng hơn chút nữa..."

...

Ngày hôm sau.

Ninh Tịch ôm nguyên tắc thà đến sớm chứ tuyệt đối không đến muộn, trước 20 phút đã có mặt ở chỗ hẹn.

Lúc cô vừa tới nơi thì nhận được điện thoại của Trang Khả Nhi.

Bên đầu kia điện thoại, giọng điệu của Trang Khả Nhi tỏ ra nôn nóng: "Tiểu Tịch, cậu đã tới chưa?"

"Ừ, vừa tới xong." Ninh Tịch trả lời.

"Mình xin lỗi, Tiểu Tịch, phía trước hình như có tai nạn, đường đang tắc quá, chắc là mình sẽ đến muộn rồi, ngại quá..."

"Không sao đâu, mình đi dạo loanh quanh một lát đợi cậu, cậu đừng có nóng vội quá, đi đường chậm một chút, an toàn quan trọng hơn, biết chưa?"

"Ừm, ok!"

...

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Tịch liền đi dạo một vòng trong khu trung tâm thương mại.

Nơi đây là trung tâm sa hoa bậc nhất Đê Đô, là nơi mà các nhãn hiệu xa xỉ tập trung, dường như tất cả các nhãn hiệu mà bạn có thể nghĩ tới đều có ở trong này. Những nhãn hiệu có thể xuất hiện ở đây thì tuyệt đối đều là đồ tốt và nổi tiếng.

Đang tùy ý đi dạo thì ánh mắt cô đảo qua một cửa hàng có phong cách truyền thống Trung Hoa rất thú vị.

Ninh Tịch đứng trước cửa hàng, không nhịn được dừng bước lại, đây là... cửa hàng mà History mới mở.

Nhìn biển hiệu của History, Ninh Tịch có chút cảm khái...

Tuy rằng Studio của cô đã bắt đầu có lợi nhuận nhưng chủ yếu vẫn là do tư nhân đặt hàng, chẳng hề có lấy cửa hàng nào cả.

Ôm mục đích học tập và khảo sát thị trường, Ninh Tịch bước vào cửa hàng.

"Hoan nghênh đến với History!" Giọng nói ngọt ngào của nhân viên vang lên.

"Thưa cô, cô muốn mua kiểu dáng gì ạ?" Có nhân viên bước tới hỏi han.

Ninh Tịch đẩy kính râm trên mặt: "Chỉ tùy ý xem thôi, không cần quan tâm đến tôi!"

"Vâng ạ, nếu cô cần gì thì cứ nói với tôi ạ."

"Ừ."

Dù sao chỗ này cũng là "tắc đất tắc vàng" nên vì cửa hàng này History chắc đã bỏ không ít tiền. Không những thế, để phối hợp với phong cách của trang phục mà cửa hàng cũng trang hoàng theo kiểu truyền thống Trung Quốc ví dụ như bình phong, ghế gỗ lim, tròng kỷ bằng cây mây, các loại bình hoa cổ... vô cùng xa hoa xa xỉ, khiến người ta có cảm giác như vừa xuyên không vậy...

--- O ---

Chương 883: Gói Hết Tất Cả Lại Cho Tôi

Đương nhiên, trừ những thứ đó ra thì quan trọng nhất vẫn là quần áo...

Mãi mà Trang Khả Nhi vẫn chưa tới, lại thêm việc Ninh Tịch nghiên cứu quá chú tâm nên nhất thời không để ý đến thời gian.

Thấy Ninh Tịch xem lâu như vậy mà vẫn không có ý mua, nhân viên cửa hàng liền không vui, đánh giá cách ăn mặc của Ninh Tịch xong thì sắc mặt lại càng thêm khó coi: "Thưa cô, hôm nay là cuối tuần, lại là giờ cao điểm nên khách khá đông, nếu cô không có ý mua thì xin hãy tới cửa hàng khác, đừng cản trở chúng tôi kinh doanh ạ!"

Ninh Tịch đang muốn trả lời thì ánh mắt nhân viên cửa hàng đột nhiên lướt qua cô, nhiệt tình đi về phía cửa ra vào: "Cô Ứng, cô Kim, mời vào! Hai vị tới thật đúng lúc, vừa hay hôm nay có mẫu mới về, chắc chắn hai người sẽ thích đấy ạ!"

Ninh Tịch vô thức quay người ra sau liền thấy hai cô bạn thân của Ninh Tuyệt Lạc là Ứng Phương Lâm và Kim Huyền Huyền.

Vì nhân viên cửa hàng biết hai người này là chị em tốt với bà chủ, lại là những thiên kim hàng thật giá thật rất hay mua sắm nên thái độ vô cùng nhiệt tình.

Ứng Phương Lâm liếc thấy Ninh Tịch trong tiệm thì liền làm ra vẻ mặt như trông thấy ruồi: "Tiểu Trần, sao cái loại người gì mà các cô cũng tiếp đón vậy..."

"Vừa rồi làm sao vậy?" Kim Huyền Huyền hỏi.

Nhân viên nhìn thoáng qua phía Ninh Tịch: "Hai vị biết cô ta sao? Vị khách này xem đã lâu mà vẫn không mua, hơn nữa còn mặc đồ của Tác Linh nên tôi nghi ngờ cô ta cố ý tới để kiếm chuyện, nên kêu cô ta đi nơi khác..."

Ninh Tịch nghe vậy thì cảm thấy buồn cười, chẳng nhẽ cô mặc đồ Channel thì không thể vào cửa hàng của Hermes được hả?

Có điều việc này cũng tiết lộ cho cô một tin tức...

Xem ra nội bộ History rất chú ý đến Tác Linh, thậm chí còn canh phòng rất

ngghiêm ngặt. Nếu không thì chỉ một nhân viên sao có thể ôm địch ý với Tắc Linh như thế được, thậm chí chỉ liếc qua thôi đã nhận ra được quần áo trên người cô là từ Tắc Linh mà ra.

Ứng Phương Lâm khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đầy trào phúng: "Ha, không mua được hàng cao cấp liền mua đồ giả mạo, đây chẳng phải là đến để kiểm chuyện thì là gì!"

Kim Huyền Huyền như chợt nhớ ra điều gì, liền khoa trương nói: "Ôi, Ninh Tịch, thẻ đen của cô đâu?"

"Đúng vậy, lần trước không phải thấy cô quẹt siêu lăm mà? Sao bây giờ không lấy ra quẹt tiếp đi? Sao nào? Bị đá rồi ư?"

"Đang nói gì thế? Ồ, Ninh Tịch cũng ở đây..." Ninh Tuyết Lạc bước từ ngoài cửa vào.

"Đại tiểu thư!" Nhóm nhân viên trong cửa hàng thấy Ninh Tuyết Lạc thì liền lên tiếng chào hỏi.

Ứng Phương Lâm đi tới, thân mật khoác tay Ninh Tuyết Lạc: "Tuyết Lạc, cậu tới rồi! Con nhỏ này đúng là cứ ám cậu mãi, còn không biết xấu hổ mà chạy tới đây làm bản cửa hàng của cậu nữa..."

Ninh Tuyết Lạc ôn hòa mở miệng nói: "Phương Lâm, đừng nói như vậy, người tới là khách, tôn chỉ phục vụ của chúng mình là "khách hàng là thượng đế" mà."

"Cái này cũng còn xem là loại nào, cậu là kinh doanh mặt hàng cao cấp mà, nếu như bị cái loại người không đứng đắn như cô ta mua chẳng phải sẽ hủy hoại danh tiếng của cậu sao.."

...

Lúc này, sau lưng đột nhiên có giọng nói truyền tới: "Cái này, cái này, cái này... Tất cả những thứ này, gói hết lại cho tôi."

Giọng nói hơi quen thuộc, Ninh Tịch vô thức ngẩng đầu trông sang thì thấy Trang Khả Nhi đang lạnh lùng đứng đó, chỉ vào một loạt quần áo nói với nhân viên của cửa hàng.

"Được ạ được ạ, để tôi gói lại ạ! Tất cả những món đồ này đúng không ạ?"

Nhân viên cửa hàng không ngờ mình còn chưa kịp mở miệng ra nói chữ nào mà đã có được đơn hàng lớn như thế, nên là rất kích động.

"Ừ, toàn bộ."

"Cô Trang..." Ninh Tuyết Lạc nhìn thấy người tới thì đôi mắt liền sáng lên, bỏ qua Ninh Tịch, chủ động đi tới gần Trang Khả Nhi: "Không ngờ cô Trang cũng thích quần áo của History, thật là vinh hạnh."

--- O ---

Chương 884: Ủ, Tặng Cho Chi

"Cô là ai?" Trang Khả Nhi ngạo mạn nhìn người đột nhiên chạy tới bắt chuyện với mình.

"Thưa cô, vị này chính là bà chủ của chúng tôi đây ạ!" Nhân viên cửa hàng bên cạnh vội vàng giới thiệu.

"Cô Trang, tôi họ Ninh, đây là danh thiếp của tôi." Ninh Tuyết Lạc đưa một tờ danh thiếp ra rồi liếc mắt nhân viên đứng bên cạnh nói: "Cô Trang, chỗ quần áo này tôi xin tặng miễn phí ạ."

Trang Khả Nhi nghe vậy thì cau mày: "Ý của bà chủ đây là gì?"

Ninh Tuyết Lạc cười nói: "Cô Trang thích quần áo của History chính là vinh hạnh của chúng tôi, chỗ quần áo này xem như là chút lòng thành của tôi! Việc những bộ quần áo này đến tay những người thích hợp mới là việc khiến tôi hài lòng nhất!"

Lúc này, Ứng Phương Lâm và Kim Huyền Huyền lại đang nhỏ giọng thì thầm bên cạnh: "Cô Trang... Trang nào? Nhiều quần áo như thế, cộng lại cũng phải đến mười vạn ấy chứ, Ninh Tuyết Lạc tặng không cô ta thật ư?"

"Họ Trang... Không phải là vị thiên kim nhà họ Trang nổi danh khắp Đé Đô đó chứ?"

Kim Huyền Huyền nghĩ nghĩ rồi liền chớp thời cơ bước lên nói: "Cô Trang, cũng khó trách cô lại thích quần áo của History, khí chất của cô khá cổ điển, mặc đồ này đúng là quá hợp rồi còn gì!"

Nghĩ đến việc có cơ hội quen biết với thiên kim của thế gia đẳng cấp nhất Đé Đô, Ứng Phương Lâm cũng không chịu yếu thế: "Đúng vậy đấy, bộ màu xanh da trời này chắc chắn sẽ rất hợp với cô."

"Trong tiệm còn có vài style khác nữa, cô Trang thử một chút xem sao?"

...

Lúc này, Ninh Tịch đã hoàn toàn bị mấy người kia ném ra sau lưng, thấy Trang Khả Nhi mua quần áo, cô cũng không tiện rời đi trước, đành ngồi xuống ghế salon đợi Trang Khả Nhi mua xong rồi sẽ đi cùng nhau...

Lúc này, nhân viên tiếp đón Ninh Tịch vừa rời thấy Ninh Tịch còn ngồi đó không chịu đi, lại nghĩ đến lúc này mình mãi cãi cọ với Ninh Tịch nên mới bị người khác cướp mất đơn hàng của Trang Khả Nhi, đã tức lại càng tức hơn.

Nhưng mà khách quý lại đang ở đây, cô ta cũng không thể ồn ào đuổi người được thế nên chỉ có thể lờm Ninh Tịch với ánh mắt khinh thường.

Ninh Tịch thì không chút để ý ngồi im ở đó, ngược mắt nhìn về phía Trang Khả Nhi, trông khá giống hình ảnh một chàng trai đợi bạn gái mình mua quần áo vậy.

...

Sau một lúc khá lâu thì Trang Khả Nhi cũng mua xong quần áo rồi.

"Cô Trang, quần áo của cô đã đóng gói xong rồi ạ." Nhân viên cửa hàng sắp xếp lại từng túi lớn túi nhỏ.

"Được rồi." Trang Khả Nhi gật đầu.

Ninh Tuyết Lạc nhìn đồng quần áo kia thì thân thiết mở miệng: "Hình như hơi nặng, cô Trang hay là để lát nữa tôi bảo người mang tới nhà cho cô nhé."

"Không cần." Trang Khả Nhi từ chối thẳng thừng: "Mặt khác, cảm ơn ý tốt của bà chủ, nhưng không có công thì không dám hưởng lộc, không cần phải miễn phí đâu."

Ninh Tuyết Lạc vốn chỉ muốn kết giao với Trang Khả Nhi, vừa rồi lúc trò chuyện đã đạt được mục đích rồi. Cô ta cũng biết rằng với tính cách của Trang Khả Nhi thì sẽ không dễ gì nhận quà của người khác vì thế cũng không ép buộc nữa mà bảo nhân viên giảm giá: "Hoan nghênh cô Trang lần sau lại tới, nếu có mẫu mới tôi nhất định sẽ bảo nhân viên giữ lại cho cô!"

Ninh Tuyết Lạc đang chuẩn bị đưa người ra khỏi cửa thì lại thấy Trang Khả Nhi không đi ra ngoài mà lại đi về phía sau lưng cô ta.

"Tiểu Tịch!"

"Mua xong rồi à?" Ninh Tịch ngẩng đầu, mỉm cười hỏi.

Trang Khả Nhi gật đầu liên tục, sau đó lại đột nhiên nhét một đồng túi lớn

túi nhỏ trong tay cho Ninh Tịch: "Tặng cậu!"

"Hửm?" Ninh Tịch thấy thế liền sững sốt: "Tặng mình?"

Trang Khả Nhi có vẻ ngại ngùng mím môi lại, ánh mắt lấp lánh hết như một đứa trẻ chờ mong được khen: "Ừm, tặng cho cậu! Không phải là cậu thích nhãn hiệu này sao?"

--- O ---

Chương 885: Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi Lối Về

Lúc Trang Khả Nhi ở ngoài đã thấy hết tình hình qua cửa kính thủy tinh, vì thế liền không nhìn được mà mua hết chỗ quần áo này, muốn tặng cho Ninh Tịch...

Ninh Tịch nhìn đáng vẻ muốn cô vui vẻ, muốn cho cô một chỗ dựa của Trang Khả Nhi thì trái tim cô mềm nhũn...

Sao lại có thể đáng yêu đến mức này...

Mà lúc này, Ứng Phương Lâm, Kim Huyền Huyền và cả mấy nhân viên trong cửa hàng nữa thì tròn tròn mắt.

Ai cũng không ngờ được rằng vị khách khiến cả bà chủ cũng phải đổi đãi khách sáo như thế mà lại quen cái người không mua nổi quần áo kia, hơn nữa... có vẻ như quan hệ giữa hai người này còn rất thân mật nữa...

Khó xử nhất là vừa rồi bọn họ còn cho rằng cô Trang đây thích quần áo của tiệm bọn họ nên mới ra sức khen cô ấy có mắt nhìn, kết quả là người ta chẳng phải yêu thích gì quần áo của họ mà chẳng qua chỉ là để tặng cho người khác?

Có điều, người kinh hãi hơn ai hết lại chính là Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tịch, con nhỏ này từ lúc nào mà lại có quen biết với Trang Khả Nhi?

Sau khi biết được thân thế của Trang Linh Ngọc, cô ta đã nghĩ ra mọi cách để móc nối quan hệ với nhà họ Trang. Vốn cho rằng Trang Khả Nhi cùng tuổi thì dễ ra tay hơn, ai dè là thân phận hai bên chênh lệch quá lớn, muốn tìm cơ hội kết giao cũng khó.

Hôm nay vất vả lắm Trang Khả Nhi mới chủ động đến trước mặt cô ta. Đây không khác gì là cơ hội tốt trên trời rơi xuống, ai ngờ chỉ trong giây lát đã biến thành cái tát như trời giáng, tát thẳng lên mặt cô ta ...

"Tiểu Tịch... sao thế?" Nội tâm của Trang Khả Nhi rất miễn cảm, dường như đã nhận ra điều gì đó, bèn bất an mở miệng: "Mình... mình nghĩ sai rồi sao? Cậu không thích nhãn hiệu này?"

Ninh Tịch không muốn lừa dối cô bé đáng yêu này bèn gật đầu mở miệng:

"Ừ, quả thật là không thích."

Ninh Tuyết Lạc nghe thấy câu này tí thì nghiêng nát răng!

Chết tiệt, con nhỏ đê tiện này là cố ý mà!

Cố ý bôi nhọ History trước mặt Trang Khả Nhi như thế! Đúng là chết cũng không chịu hối cải, không thích mà còn lon ton chạy tới đây!

Nếu như Ninh Tịch nói uyển chuyển một chút thì cô ta đã có thể thuận thế nói hòa theo, mượn cơ hội này kết thân với Trang Khả Nhi, đến lúc đó có cho Ninh Tịch mấy bộ đồ cũng không thành vấn đề.

Kết quả, con nhỏ Ninh Tịch lại nói thẳng ra như thế...

Hừ, nghĩ thế mà đã đá kích tao, mày không biết là từ chối thẳng như thế cũng chẳng khác gì tát thẳng vào mặt Trang Khả Nhi sao? Một cô tiểu thư mắt cao hơn đầu như Trang Khả Nhi cho dù có thân thiết đến mấy cũng chẳng thể tha thứ cho hành động vô lễ của mày được.

"Ồ, vậy ư... mình còn tưởng là cậu thích..." Đôi mắt của Trang Khả Nhi liền ảm đạm đi.

Ninh Tịch đưa mắt nhìn cô gái rõ ràng là đang có vẻ rầu rĩ kia, trong mắt tràn đầy yêu thích bèn chậm rãi nói: "Vốn là không thích, có điều..."

"Có điều... điều gì?" Vẻ mặt Trang Khả Nhi đầy lo lắng.

Ninh Tịch cầm lấy số túi ở một tay của Trang Khả Nhi, sau đó tự nhiên dặt lấy tay cô ấy, nở nụ cười vô cùng yêu chiều: "Có điều, yêu ai yêu cả đường đi lối về."

--- O ---

Chương 886: Nâng Niu Chiều Chuộng

Khi cái câu nói "yêu ai yêu cả đường đi lối về" vừa dứt, trái tim Trang Khả Nhi như được bao bọc trong nước biển ấm áp, tất cả những căng thẳng bất an đều biến mất. Ninh Tịch nhẹ nhàng xoa đầu động viên cô.

Từ nhỏ đến lớn, cha cô luôn dùng cách giáo dục của quân sự để dạy dỗ cô và em trai, mẹ cô cũng yêu cầu rất nghiêm khắc đối với cô. Từ trước tới giờ cô chưa từng có cảm giác được người khác nâng niu yêu chiều như thế này...

Trang Khả Nhi nhìn bàn tay đang được Ninh Tịch nắm lấy của mình rồi cố gắng cảm nhận độ ấm và sự mềm mại qua lòng bàn tay. Bỗng nhiên, Trang Khả Nhi quăng luôn mấy cái túi quần áo trên tay còn lại lên trên ghế, rồi cũng đem số túi trong tay Ninh Tịch quăng quá đó, đưa tay vòng lấy cánh tay Ninh Tịch, vui vẻ nói: "Nếu đã không thích thì thôi không cần nữa, bọn mình tới chỗ nào cậu thích đi dạo đi!"

Trang Khả Nhi vừa nói vừa hân hoan kéo Ninh Tịch rời khỏi tiệm.

"Bà chủ... chuyện này..." Lúc này, rốt cuộc cũng có một nhân viên cửa hàng phản ứng lại, khó xử nhìn đồng quần áo.

Ninh Tuyết Lạc cố nén lại cảm xúc đang cuộn trào trong lòng, bình ổn tâm trạng: "Chuyển khoản lại hết số tiền mà cô Trang vừa mới thanh toán đi."

Nhân viên gật đầu lia lịa: "Vâng."

Ứng Phương Lâm nhìn về phía Ninh Tịch và Trang Khả Nhi rời đi mà không khỏi kinh ngạc: "Tuyết Lạc, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao Trang Khả Nhi lại đối xử với con nhà quê kia tốt thế?"

Kim Huyền Huyền bĩu môi: "Ai biết con khốn đó lại giở trò gì..."

Ứng Phương Lâm hừ lạnh một tiếng: "Hừ, Trang gia là gia đình thế nào, cô ta nghĩ cô ta với tới được chắc, nếu như để hai vị kia của Trang Khả Nhi biết được có kẻ dám dạy hư con gái nhà họ, xem cô ta còn sung sướng được nữa không!"

Nghe thấy lời này, con người Ninh Tuyết Lạc bỗng sáng lên, nếu lên một kế hoạch đang hoàng nói không chừng còn có thể nhân cơ hội này mà diệt trừ tận gốc được tất cả hậu hoạn cũng nên.

Bằng không, nếu thật sự để Ninh Tịch móc nối được quan hệ với Trang gia, vậy thì sẽ rất khó giải quyết...

Trang Khả Nhi đang vui vẻ đi dạo phố với Ninh Tịch thì điện thoại vang lên.

Một tin nhắn mới từ ngân hàng, hiển thị số tiền ban nãy cô thanh toán ở History đã được trả nguyên về.

"Sao thế?"

"Không có gì, là cửa hàng ban nãy trả lại tiền mua quần áo cho mình..."

Tâm tư của Ninh Tuyệt Lạc, Trang Khả Nhi đương nhiên biết, kiểu người này cô gặp quá nhiều rồi cũng chẳng để bận tâm gì, chỉ là có chuyện vẫn khiến cô có chút để ý...

Không biết Trang Khả Nhi nghĩ tới điều gì, cô nhìn Ninh Tịch, ngờ vực hỏi: "Tiểu Tịch, có phải cậu có hiềm khích gì với mấy người ban nãy không? Có cần mình giúp không?"

Thấy ánh mắt quan tâm ân cần của Trang Khả Nhi, Ninh Tịch bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng, "Không sao, chỉ là mấy người không đâu thôi ấy mà."

"Nếu có chuyện gì cần, nhất định phải nói với mình đấy nhé!"

"Ừ!"

"Phải rồi, Tiểu Tịch à, bộ quần áo cậu đang mặc trông đẹp quá, là của hãng nào thế? Vừa nãy mình có nghe thấy họ nói là cái gì đó Linh? Cậu thích hãng quần áo này à?" Mắt Trang Khả Nhi sáng long lanh, trung ra vẻ mặt muốn mua hết về tặng Ninh Tịch.

Ninh Tịch khẽ cười: "Là Tắc Linh, có cùng phong cách gần giống với History, nên cũng xem là có quan hệ cạnh tranh. Có điều, hãng này vừa mới mở, vẫn chưa có sức ảnh hưởng như History bây giờ."

--- O ---

Chương 887: Muốn Chơi Không?

"Thế thì có sao, quan trọng nhất vẫn là mình thích! Bọn mình đi mua đi!" Trang Khả Nhi lập tức vui vẻ nói.

"Không cần mua đâu." Ninh Tịch mở lời.

"Hả? Tại sao? Thật ra cậu không cần phải đặt nặng vấn đề thế đâu, chuyện cậu cứ ông nội mình, mình với người nhà rất biết ơn cậu. Nhưng nếu đưa tiền cho cậu thì cảm giác không tôn trọng nhau quá, nên mình chỉ muốn cố gắng hết sức giúp cậu những việc mà mình có thể thôi..."

Ninh Tịch nhìn cô với ánh mắt ôn hòa: "Mình hiểu ý của cậu mà, mình cũng nói rồi, chỉ là tiện tay thì giúp đỡ thôi, cậu không cần phải để tâm đâu. Nếu cậu cứ coi mình là ân nhân thì mình cảm thấy áp lực lắm đấy. Thực ra vì lúc ở chung với cậu mình thấy rất vui, nói chuyện cũng hợp nên mới muốn kết bạn với cậu thôi."

"Mình cũng thế, mình cũng thế!" Trang Khả Nhi gật đầu lia lịa: "Thế nên, cậu cứ xem như đây là quà một người bạn tặng cậu đi!"

Ninh Tịch bật cười: "Thật sự không cần đâu, Tác Linh là thương hiệu của mình."

"A! Thật hả?" Trang Khả Nhi kinh ngạc.

...

Ninh Tịch vừa đi dạo phố vừa nói chuyện với Trang Khả Nhi, nói mãi cũng không hết chuyện.

Cứ thế bất giác đã tờ mờ tối, hai người tìm một nơi nghỉ chân ăn cơm.

Trang Khả Nhi nghe Ninh Tịch kể về những chuyện thú vị của cô trước đây khi ở nước ngoài và cơ duyên sáng lập lên Tác Linh, ánh mắt đầy vẻ trông mong: "Tiểu Tịch, thật ngưỡng mộ cậu quá, sống sao mà thoải mái phóng khoáng, đặc sắc thế, đã vậy còn gặp bao chuyện thú vị nữa chứ, có người mình thích, lại có ước mơ và mục tiêu cần nỗ lực, ngày nào cũng sống tràn đầy nhiệt huyết..."

Ninh Tịch không ngờ có ngày mình lại được người khác ngưỡng mộ đến thế:

"Nói tới ngưỡng mộ thì cậu mới là người khiến tất cả mọi người ngưỡng mộ mới đúng chứ?"

Hiện tại, tuy cô đã từng bước đi về phía ánh sáng chói lóa nhưng sau lưng cũng từng là một vùng toàn tăm tối và tuyệt vọng.

Trang Khả Nhi cười khò: "Phải, mình thì cái gì cũng có, muốn gì cũng dễ dàng có được, nhưng từ bé đến lớn tất cả mọi chuyện đều là làm theo nguyên vọng của mọi người trong nhà... mình căn bản không hề biết bản thân muốn gì, cũng không có gì đặc biệt muốn làm cả. Trước khi làm bất cứ chuyện gì đều phải vứt bỏ tâm tư của cá nhân, lấy vinh dự của gia tộc làm tiền đề, như vậy... chẳng lẽ không phải bị ai sao?"

"Ai cũng có thiên não riêng của mình, kể cả người giàu trên thế giới này cũng vậy, có ở trong chăn mới biết chăn có rận!" Ninh Tịch vừa nói vừa bắt giặc nhớ tới Trang Vinh Quang.

Cô bỗng phát hiện, Trang Khả Nhi và Trang Vinh Quang hoàn toàn là hai người ở hai thái cực khác nhau, Trang Khả Nhi là người hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của gia đình, được nuôi dưỡng thành cô chiêu hoàn mỹ nhất của gia tộc. Còn Trang Vinh Quang lại phản kháng tới cùng, lật đổ hoàn toàn sự kỳ vọng của gia tộc, trở thành một kẻ tùy tiện, phóng túng...

...

Ăn cơm xong, Ninh Tịch đưa Trang Khả Nhi tới trung tâm trò chơi.

Không thể tưởng tượng được, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên Trang Khả Nhi tới trung tâm trò chơi, cô bé nhìn cái gì trông cũng mới mẻ vô cùng.

"Ông xã, Em muốn con thả tai dài kia!"

"Ừ, đợi chút, để ông xã gấp cho em nhé! Không phải chém gió chứ ông xã là cao thủ gấp thú bông đấy!"

"Ông xã giỏi quá! Ông xã cố lên!"

...

"Bọn họ đang làm gì vậy?" Trang Khả Nhi tò mò nhìn một loạt tủ kính bên cạnh.

Trong đó có các thẻ loại gấu bông đáng yêu, phía trước cái máy đó, một người đang nhét vài đồng xu vào trong lỗ, sau đó chuyên chú ấn cái nút đỏ phía trên.

"Gấp thú bông, một đồng một lần. Muốn chơi không?" Ninh Tịch hỏi.

--- O ---

Chương 888: Khởi Động Kỹ Năng Tán Gái

"Nhưng mình không biết chơi..." Trang Khả Nhi do dự.

"Không sao, cứ thử đi!" Ninh Tịch nhét vài đồng vào trong, sau đó dạy Trang Khả Nhi thao tác.

"Ừm, được, Tiểu Tịch, cậu thích con nào? Để mình gặp cho cậu!" Trang Khả Nhi nóng lòng muốn thử xem sao.

Nhưng tiếc là Trang Khả Nhi không được may mắn lắm, nhét vào tới 10 đồng rồi ngay đến cái lông cũng không tóm được, mặt xị ra như sắp khóc đến nơi.

"Ha ha ha, người đẹp à, cô gặp vậy không được đâu, gặp thú bông cũng phải có kỹ thuật cả đấy, cô mà cứ vậy thì chỉ có cúng tiền cho người ta thôi biết không hả?" Bên cạnh có một chàng trai sau khi nhét tiền vào ba lần thì gặp được một con búp bê, dương dương tự đắc nói.

Trông thấy Ninh Tịch và Trang Khả Nhi đều là đại mỹ nữ khó gặp, mắt như sắp dính lên người họ luôn, bạn gái còn ở bên cạnh mà cũng dám bắt chuyện với hai người họ: "Thế nào, có cần tôi giúp không?"

"Tên háo sắc này! Vừa nhìn thấy gái đẹp một cái là không đi nổi nữa có đúng không! Bà đây chưa chết đâu đấy nhé!"

"Ái ái ái, anh chỉ muốn giúp người ta thôi mà!"

...

Phía bên này ồn ào quá khiến cho mấy cậu trai FA rục rịch tụ tới, dù sao những người tới đây hầu hết đều là các cặp đôi, hoặc chỉ có đám con trai muốn kết bạn, chứ hiếm khi thấy con gái như Ninh Tịch với Trang Khả Nhi tới mấy chỗ như này, hướng hồ cả hai còn đều là gái xinh nữa chứ.

"Người đẹp, muốn lấy con nào? Để anh giúp em nhé!"

"Biến đi mày! Đồ tay thúi!"

"Chị gái xinh đẹp ơi, để em gặp cho! Em lợi hại lắm đấy, đảm bảo chỉ trong ba lần, không! Hai lần thôi là có thể gặp được cho các chị rồi!"

...

Thất bại lần thứ 18, Trang Khả Nhi đã nản lắm rồi, từ nhỏ cô đã được khen là thông minh tài giỏi, không ngờ lại gặp phải khó khăn khi chơi trò này. Đã thế vừa rồi cô còn nói sẽ gặp tặng Ninh Tịch nữa chứ, đúng là tổn thương lòng tự trọng quá mà!

Thêm việc mấy tên con trai này lại cứ lú lú lờ lờ, khiến tâm trạng của cô càng xấu tệ.

Ninh Tịch nhìn mấy người trông rõ ràng không lớn tuổi lắm nên nghĩ chắc toàn học sinh, mấy thằng oắt lông còn chưa mọc hết đã chạy đi tán gái, cô không nhanh không chậm nhét 12 đồng vào: "Để mình."

"Ừm." Trang Khả Nhi hệt hăng gật đầu, nhường chỗ cho Ninh Tịch.

"Cậu chỉ đi, mình gặp cho." Ninh Tịch nói với Trang Khả Nhi.

"Mình... mình muốn gặp con thỏ kia để tặng cậu, nhưng mãi không gặp được!" Trang Khả Nhi thở phì phì.

"Ok." Ninh Tịch liếc nhìn vào trong tủ kính, sau đó ấn "búp" xuống một cái.

"Haiz, người đẹp à, em ấn vậy không được đâu, gặp thú bông cũng phải có kỹ thuật đấy em biết không? Vị trí của con thỏ đó nhìn đã thấy khó bắt, lại còn gần lỗ ra..."

"Ban nãy chị ấn nhanh quá! Cái này phải tìm thời cơ thích hợp cơ, không được ấn loạn đâu!"

...

Mọi người cứ nói âm ỹ bên tai mãi khiến Ninh Tịch khó chịu, cô quay lại lườm mấy cậu thiếu niên kia: "Im miệng, ồn chết đi được! Bài tập về nhà ít quá hả? Muộn thế này rồi còn chưa về đi!"

"Ôi... Chị gái xinh đẹp này dữ quá!"

"Nhưng cảm thấy thích ghê!"

"AAA! Chị xinh đẹp, chị gặp được rồi, gặp được rồi kìa!" Lúc này, bỗng có một người gào lên.

Trang Khả Nhi tỏ ra vui mừng vô cùng: "Tiểu Tịch, cậu gặp được thật rồi kìa!"

Ninh Tịch dừng dung móc con thỏ kia ra, nhét vào lòng Trang Khả Nhi, sau đó lại gặp tiếp...

Tiếp tới nào là heo con, gà vàng, dê trắng, rồi hồ con...

Ninh Tịch dùng 12 đồng bắt đúng được 12 con giáp!

Phía sau, mấy chàng thanh niên ban nãy còn ồn ào gào thét lúc này thấy Trang Khả Nhi đang ôm đầy thú bông bằng vải nhung trong lòng, sắp ôm không nổi nữa thì kinh ngạc đến nỗi tròng mắt rớt cả ra...

--- O ---

Chương 889: Muốn Thấy Tiểu Tịch Mặc Đồ Nam

"Đệch!!! Choáng bà chị này quá rồi đây! Đây là cái xác suất gì thế!"

"Đại thần! Xin nhận của em một lạy! Có thể dạy em xem làm thế nào để gặp chuẩn thế được không?"

"Em cũng muốn học, em cũng muốn học! Học được chiêu này đi tán gái là quá xá luôn rồi!"

...

"Về làm bài tập của mấy đứa đi được không? Lòng còn chưa mọc hết còn học đòi tán gái!" Ninh Tịch cầm giúp Trang Khả Nhi mấy con thú bông, sau đó khoác tay cô đi thẳng.

Ánh mắt Trang Khả Nhi nhìn Ninh Tịch tràn đầy sùng bái.

Phía sau, vài cậu thanh niên còn vẫn còn đang bĩu môi nói: "Bọn này lòng chưa mọc hết thì đã sao? Một cô gái như chị lại sát gái thế thì có ổn không hả?"

"Còn cho đàn ông đường sống không thế!"

...

Sau khi ra khỏi trung tâm trò chơi, Trang Khả Nhi thỏa mãn xách một túi đầy thú bông mà Ninh Tịch gấp cho cô, vui đến nổi đỏ bừng cả mặt.

"Tiểu Tịch, hôm nay mình thật sự vui lắm!"

"Mình cũng vậy."

"Lần sau bọn mình có thể ra ngoài chơi tiếp không?" Trang Khả Nhi mong ngóng hỏi.

"Tất nhiên là được rồi."

"Thật tốt quá!" Trang Khả Nhi vui mừng không thôi.

Hai người đi dọc theo đường cái, Trang Khả Nhi cứ len lén nhìn Ninh Tịch.

"Sao thế?" Ninh Tịch hỏi.

Trang Khả Nhi vội lắc đầu nhưng mặt thì ngày càng đỏ, cũng không biết đang nghĩ tới cái gì.

Ninh Tịch bật cười: "Có chuyện gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi, bọn mình là bạn bè mà đúng không?"

"Mình..." Trang Khả Nhi chân chừ mãi, cuối cùng đứng lại, lắp bắp nói: "Tiểu... Tiểu Tịch... mình có một yêu cầu hơi quá đáng!"

"Cậu nói đi, chỉ cần mình có thể làm được." Ninh Tịch nhìn cô, sáng khoái nói.

Đáy mắt Trang Khả Nhi hơi dao động, phản chiếu lại ánh trăng sáng trên trời, cô nhìn Ninh Tịch với ánh mắt vô cùng mong chờ: "Mình có thể gặp nam thần của mình một chút được không?"

"..." Ninh Tịch nghe thấy vậy, lông mày khẽ nhướng lên, rõ ràng có chút giật mình.

Gặp nam thần?

Ý của Trang Khả Nhi là muốn thấy cô mặc đồ nam sao?

Ồ...

Muốn cô mặc đồ nam cũng đâu phải là chuyện gì khó đâu...

Chỉ là nếu không cẩn thận bị cái lọ giấm Lục Đình Kiêu kia biết được, cô lại phải tốn sức ba bò chín trâu mà hạ hỏa cho ông mất.

Thấy Ninh Tịch mãi không mở lời, Trang Khả Nhi vội vàng xin lỗi: "Xin... Xin lỗi! Mình biết yêu cầu này của mình quá là mạo muội rồi! Cậu cứ coi như mình chưa nói gì đi nhé!"

Ninh Tịch suy nghĩ một hồi, sau đó nhìn Trang Khả Nhi nói: "Có gì mạo muội đâu, tất nhiên là được rồi! Hơn nữa, sau này cậu sẽ có rất nhiều cơ hội được thấy nam thần của cậu nữa đấy!"

Ninh Tịch nói như đùa.

"Gì... gì cơ? Rất nhiều cơ hội sao?" Trang Khả Nhi vẫn chưa hiểu ý cô lắm.

"Gần đây mình có nhận một bộ phim mới, là nữ giả nam." Ninh Tịch đáp.

"A! Thật vậy sao!" Trang Khả Nhi vô cùng kích động, không thềm đoái hoài gì đến dáng vẻ thực nữ của mình nữa, hét âm lên.

"Suýt, đây là bí mật, không được nói cho ai biết đâu đấy."

"Ừ ừ, mình sẽ không nói cho ai hết!" Trang Khả Nhi lập tức nói.

"Đợi tới lúc bấm máy, mình sẽ nói với đạo diễn cậu là bạn mình, để cậu vào thăm phim trường, chỉ cần không làm ảnh hưởng tới công tác quay phim, không để lộ cảnh quay thì chắc sẽ không có vấn đề gì đâu!"

Trang Khả Nhi kích động vô cùng: "Thật sao? Tốt quá rồi! Mình nhất định sẽ không làm ảnh hưởng, không tiết lộ! Thật ra mình vẫn luôn tò mò không hiểu quay một bộ phim là như thế nào..."

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Trang Khả Nhi, Ninh Tịch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu sắp xếp như vậy, cũng không phải gặp riêng, như vậy chắc Đại ma vương sẽ không giận đâu nhỉ?

--- O ---

Chương 890: Lại Bị Đại Ma Vương Tôm Rồi!

"Tiểu Tịch, cảm ơn! Cảm ơn cậu! Mình thật sự thích cậu quá quá quá quá đi mất!" Trang Khả Nhi quay lại ôm chầm lấy cô.

Không có chuyện gì khiến con người ta vui hơn việc được một cô gái đáng yêu như vậy tặng cho một cái ôm cả, Ninh Tịch mỉm cười nói: "Mình cũng thích cậu!"

Lúc này, một ánh sáng xe ô tô rọi tới, sau đó một chiếc Maybach từ từ đỗ lại bên cạnh hai người.

Cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài bước xuống...

Ngay sau đó, một thân ảnh lạnh lẽo bỗng xuất hiện trước mắt hai người.

Ninh Tịch trông thấy thế suýt chút nữa thì quỵ xuống luôn giữa đường.

Tại sao! Tại sao! Tại sao lần nào làm chuyện xấu cũng bị Đại ma vương tóm được, mệ tim quá đi mất thôi!

Ninh Tịch vội buông Trang Khả Nhi ra: "Lục Đình Kiêu ~ Sao anh lại tới đây?"

Lục Đình Kiêu sầm mặt: "Đón em."

Ninh Tịch bỗng nhớ tới lời tối qua Lục Đình Kiêu nói với cô, gặp thì được nhưng không được phép vượt quá giới hạn...

Giờ thì hay rồi, lại tự vả vào mặt mình rồi.

"Mình vốn định tiễn cậu về nhà cơ..." Trang Khả Nhi thấy Lục Đình Kiêu, rõ ràng có chút mất hứng.

Cô cảm thấy Lục Đình Kiêu chẳng xứng với Ninh Tịch chút nào, vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc, cứ như hòn đá vậy, đã thế cả ngày chỉ biết trưng ra vẻ mặt dọa người, Tiểu Tịch thật đáng thương quá!

Chắc không phải Ninh Tịch bị cưỡng ép đấy chứ...

Trang Khả Nhi càng nghĩ càng lo, cô tránh Lục Đình Kiêu ra, kéo kéo Ninh Tịch sang một bên, nhỏ giọng nói: "Tiểu Tịch, cậu đừng sợ anh ta, nếu anh ta

ức hiếp cậu, cậu phải nói cho mình biết. Không được để bản thân miễn cưỡng chịu ảm ức nghe chứ! Tuy mình không có cách gì cả, nhưng mình có thể bảo ba mình và ông nội giúp!"

Ninh Tịch cảm kích nhìn Trang Khả Nhi, sau đó cô ngoảnh lại nhìn Đại ma vương, thấy anh đang trừng mắt nhìn cô và Trang Khả Nhi thì thâm to nhỏ, mặt đơ sợ phát khiếp.

Phụt, Trang Khả Nhi thấy anh như vậy bảo sao không nghi ngờ cô sẽ bị ức hiếp chứ...

Nhưng thật ra thì, từ đầu đến giờ anh đều dung túng và chiều cô đấy thôi, thậm chí còn đến mức mất hết cả nguyên tắc nữa.

"Khả Nhi, cảm ơn cậu nhưng cậu đừng lo, anh ấy sẽ không ức hiếp mình đâu. Hơn nữa, mình rất yêu anh ấy, không tủi thân hay miễn cưỡng gì hết... Là cam tâm tình nguyện."

Có vẻ như Lục Đình Kiêu nghe thấy những lời này rồi, bởi vì vẻ mặt đang khó chịu kia bỗng dại ra.

Đây là lần đầu tiên... lần đầu tiên anh nghe thấy chính miệng Ninh Tịch nói ra những lời này...

Cô nói, cô yêu anh...

Hạnh phúc đến thật bất ngờ...

Lúc đầu Trang Khả Nhi không thể hiểu nổi, cảm thấy Lục Đình Kiêu chẳng hợp với Ninh Tịch chút nào.

Nhưng vào lúc này, thấy vẻ mặt không thể nghiêm túc hơn của Ninh Tịch lúc nói chuyện với cô, và khi cô ấy nhìn phía Lục Đình Kiêu, sự ảm áp trong đáy mắt của cô ấy khiến cô tin hai người thật sự yêu nhau.

"Mình đi đây, lần sau lại ra ngoài chơi nhé, cậu nhớ lái xe chậm thôi đấy." Ninh Tịch tạm biệt Trang Khả Nhi.

Trang Khả Nhi quyến luyến vẫy tay: "Ừm, được, ới..."

Đang nói dở, chiếc túi đựng gấu bông của Trang Khả Nhi bỗng bị rách, thú bông trong túi lăn hết xuống đất.

Ninh Tịch và Trang Khả Nhi vội cúi xuống nhặt.

Lục Đình Kiêu cúi người, nhặt lên một con thỏ: "Mấy cái này... là gì thế?"

Trang Khả Nhi ôm trong lòng một đồng thú bông vừa nhặt lên, tỏ ra tự hào nói: "Là thú bông Ninh Tịch gấp cho tôi đấy! Ninh Tịch lợi hại lắm, gấp liền tù tì được 12 con luôn!"

"Con này không được." Lục Đình Kiêu nói rồi cầm luôn con thỏ kia không trả lại.

Trang Khả Nhi tức giận nhảy tanh tách lên: "Này! Đó là của tôi!"

Lục Đình Kiêu thờ ơ miết chặt con thỏ: "Của tôi."

Ninh Tịch hắc tuyến đầy đầu, đỡ trán, Đại ma vương à, anh còn ấu trĩ hơn được nữa không...

--- O ---

Chương 891: Lặp Lại Lần Nữa

Dưới căn hộ.

"VẬY em lên trước đây ~ anh ngủ ngon nha~"

Ninh Tịch đang định mở cửa xe thì Lục Đình Kiêu đột nhiên vươn tay ra kéo cánh tay cô ngăn lại: "Nói lại đi."

"Hả? Nói cái gì?" Ninh Tịch mơ mơ hồ hồ nghiêng đầu nhìn anh.

"Cái câu em vừa mới nói với Trang Khả Nhi." Lục Đình Kiêu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chăm chú tựa như đang có hai ngọn lửa cháy hừng hực.

"Em nói với Trang Khả Nhi cái gì?" Ninh Tịch chớp mắt, cố làm ra vẻ không hiểu.

"Trang Khả Nhi bảo anh ức hiếp em, câu trả lời của em." Lục Đình Kiêu vừa nói thì ngọn lửa trong mắt anh ngày càng mãnh liệt...

"À... cái này à..." Ninh Tịch sờ cằm một cái ra vẻ đang cố nhớ lại, sau đó mở miệng nói: "Cảm ơn cậu nhưng cậu đừng lo, anh ấy sẽ không ức hiếp mình đâu..."

"Còn nữa."

"Không tui thân hay miễn cưỡng...?"

"Còn nữa."

"Cam tâm tình nguyện?"

"..." Chờ mãi vẫn không nghe được câu mà mình muốn, Lục Đình Kiêu mím chặt môi, rõ ràng là tâm tình đang không tốt chút nào.

"Phụt..." Rốt cuộc Ninh Tịch cũng không nhịn được mà bật cười.

Đúng là hiếm lắm mới thấy Lục Đình Kiêu đáng yêu như vậy...

Ninh Tịch mau chóng xích người lại gần, giọng nói đê thấp xuống như có ma lực cuốn lấy con người ta vào vực sâu, kẻ sát vào bên tai Lục Đình Kiêu nói: "Mình rất yêu Lục Đình Kiêu..."

Vừa dứt lời, Ninh Tịch lập tức hóa thân thành con cá chạch chuồn vọt ra ngoài trước khi Lục Đình Kiêu kịp đảo khách thành chủ. Vừa chạy cô vừa giảo hoạt vẫy tay: "Nha nha nha, bí mật đó nha ~"

Nhìn cái con người tung một bao "thính" xong lại bỏ của chạy lấy người kia, Lục Đình Kiêu khẽ rủa một tiếng. Khóe mắt liếc về con thỏ bông xù lông bên cạnh, anh đưa tay ra nhéo nhéo lỗ tai của nó tựa như đang trừng phạt ai kia...

...

Trong mấy ngày kế tiếp, Ninh Tịch vẫn một mực chú ý tình hình của công ty SF. Nhưng kết quả lại chỉ nhận được thông báo là người phụ trách vẫn chưa đi công tác về cho nên chỉ có thể tạm gác lại chuyện này.

Tin tốt là vai diễn mới tình đầu của Ninh Tịch tuy chỉ xuất hiện có mấy phút thôi cơ mà lại khiến hình ảnh của cô hot hơn một chút.

Sau khi bộ phim kết thúc có rất nhiều người muốn biết diễn viên đóng vai mới tình đầu này là ai, kết quả tìm được theo danh sách diễn viên là Lương Bích Cẩm.

Nhưng mà gương mặt đó hoàn toàn không có khả năng là Lương Bích Cẩm!

Bởi vì có quá nhiều người yêu cầu tìm hiểu nên phía nhà sản xuất đã công bố câu trả lời trên weibo chính thức của bộ phim.

Bài đăng đó đồng thời cũng đăng lên một tấm hình chụp mới tình đầu trong phim cùng với một tấm hình của vai Mạnh Trường Ca. Hơn nữa còn tag thêm cả tên Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ nữa.

Sau khi biết được diễn viên là ai thì tất cả đều sợ đến ngây người!

Mới tình đầu trong sáng như nắng mai với yêu phi hại nước Mạnh Trường Ca đều là một người!

Có lẽ vì Ninh Tịch đã bị người xem gắn liền với một hình ảnh diễm lệ và mạnh mẽ. Cho nên khi cô đột nhiên xuất hiện dưới hình hài một nhân vật thuần khiết lại trong sáng như vậy thì mọi người đều không nhận ra, một số ít khán giả có hoài nghi nhưng đều không dám khẳng định có thật sự là cô.

Từ một yêu phi nữ tương có vẻ đẹp lộng lẫy nghiêng nước nghiêng thành,

cho đến một thiếu nữ mười tám tuổi như một bông hoa trong sương sớm. Khoảng cách chênh lệch đến thế nhưng khi cô diễn lại không có bất cứ một cảm giác gượng gạo nào, dường như vai diễn đó chính là bản thân của Ninh Tịch vậy.

Càng khiến cho các fan thêm kích động đó là mối tình của Mạnh Trường Ca với Tôn Hoán Khanh vừa vặn có kết cục gần giống với bộ phim lần này, đều là kết cục sinh ly tử biệt buồn thảm khiến khán giả thổn thức khôn nguôi, đồng thời fan CP của Ninh Tịch và Giang Mục Dã đã đông lại càng đông hơn!

--- O ---

Chương 892: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Sau khi Hàn Mạt Mạt biết Ninh Tịch với Giang Mục Dã có cảnh quay chung ở bộ phim đó, thì lập tức chạy đi coi đi coi lại ba lần và cũng không ít fan CP làm giống như Hàn Mạt Mạt...

Về sau hãng phim còn làm một bản chế hài hước hấp dẫn không ít người xem đi ra rạp. Phía đầu tư còn nhờ Thẩm Miên gửi cho Ninh Tịch một bao lì xì coi như là lời cảm ơn của họ, đồng thời cũng hy vọng Ninh Tịch phối hợp với bọn họ quảng bá một chút cho bộ phim này.

Thu hoạch ngoài ý muốn như thế đúng là khiến Ninh Tịch bất ngờ.

Nhưng mà cái kiểu chuyện đôi bên cùng có lợi thế này thì đương nhiên Ninh Tịch sẽ không từ chối, cô cũng phối hợp share thông tin của bộ phim kia vài lần.

Chẳng qua là trong một mảnh khen ngợi như vậy không tránh khỏi có một vài kẻ ghen ăn tức ở, trên mạng cũng dần dần xuất hiện một ít lời đồn khó nghe.

[Hình như vai diễn này vốn là của Lương Bích Cầm thì phải? Sao cuối cùng lại thành Ninh Tịch?]

[Cái này còn phải hỏi sao? Rõ ràng là cướp vai rồi chứ còn gì! Đúng là không biết xấu hổ! Cô ta vì la liếm Giang Mục Dã mà cái gì cũng dám làm!]

[Điên rồi! Ngay cả một vai khách mời mà cô ta cũng không tha! Không hiểu Giang Mục Dã vừa mắt cô ta ở điểm nào nữa! Cứ ngậy ngóc cho cô ta lợi dụng ghép CP]

...

Thật ra thì cái kịch bản nữ giả nam mà Ninh Tịch vừa ý đợt trước, phí đầu tư chỉ có một nghìn vạn tệ, miễn cưỡng cũng được coi là một tác phẩm nhỏ.

Lấy độ nổi tiếng của Ninh Tịch lúc này dù không có khả năng nhận vai chính trong phim lớn nhưng mấy kiểu phim nhỏ lẻ thế này vẫn có thể dễ dàng lấy được một cái.

Ai mà ngờ sau khi Lương Bích Cầm nhảy dù vào lại thành ra bộ phim được

đầu tư lớn, kinh phí cũng thuộc hàng cao nhất trong mảng phim hiện đại, chưa kể lại còn tụ hội vô số cameo nổi tiếng nữa...

Rõ ràng là chính Lương Bích Cẩm ý vào có chỗ dựa là Tô Dĩ Mạt làm Nhất Tỷ ở Thịnh Thế nên cô ta thuê thủy quân ùn ùn kéo đến điên cuồng hát nước bắn vào Ninh Tịch.

Đáng tiếc là Ninh Tịch với Lâm Chi Chi chưa kịp làm cái gì thì Thẩm Miên đã ra mặt đính chính tin đồn. Anh ta cũng nói thẳng là do Lương Bích Cẩm đã đơn phương hủy hợp đồng rồi bỏ bom đoàn làm phim. Chính vì lẽ đó mới phải nhờ Ninh Tịch đến cấp cứu, hoàn toàn không có chuyện cướp vai diễn nào cả. Hơn nữa Thẩm Miên còn tỏ thái độ nghiêm khắc chỉ trích Lương Bích Cẩm, đồng thời cũng tuyên bố từ nay về sau chỉ cần là tác phẩm của anh ta thì tuyệt đối sẽ không để cô ta diễn.

Ninh Tịch nhận được điện thoại của Lâm Chi Chi nên chạy đến Thịnh Thế một chuyến, vừa vặn đụng phải đoàn người của Lương Bích Cẩm trên hành lang.

Chuyện Ninh Tịch với Tô Dĩ Mạt đối đầu nhau cơ hồ là chuyện ai ai cũng biết, chỉ cần không phải trước mặt công chúng thì dù cho có chạm mặt nhau cũng chẳng cần thiết phải khách sáo. Vì thế cho nên song phương đều coi như không nhìn thấy đối phương, Ninh Tịch cũng chỉ đơn giản đi thẳng về phía trước.

Cơ mà sau lưng, Lương Bích Cẩm dường như sợ cô không nghe được mà cố ý nói lớn lên: "Đúng rồi, mọi người có biết gì không? Nghe nói Thẩm Miên đó muốn phong sát tôi đây, sau này không để tôi đóng phim của anh ta, ha ha ha... Một tên đạo diễn hết thời thôi mà cũng đòi!"

"Chẳng đúng sao, tuyên truyền lớn như thế mà ngay cả một đồng vốn cũng không thu lại được! Tìm chỗ dựa cũng phải tìm chỗ nào cứng rắn một chút chứ!"

"Chờ phim mới của Bích Cẩm ra mắt là thời đại của Thẩm Miên cũng chấm dứt mà thôi!"

"Nói mới nhớ, gần đây Ninh Tịch bận rộn cái gì vậy? Cô ta có nhận phim gì mới sao?"

"Chẳng phải còn đang bị trói lại làm tuyên truyền cho bộ phim dở tệ kia của Giang Mục Dã sao, hình như là không có nhận phim gì mới!"

"Tôi thấy có nhận cũng chỉ là mấy cái phim rẻ tiền thôi, nếu mà nhận tác phẩm lớn nào á, chắc chắn cô ta phải thông báo cho cả thế giới này biết rồi!"

...

--- O ---

Chương 893: Một Đại Mỹ Nhân!

Đến công ty, Lâm Chi Chi thông báo cho Ninh Tịch thời gian và lịch trình của đoàn phim để cô về nhà chuẩn bị trước.

....

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đến ngày khởi quay.

Bởi vì đây là ngày đầu tiên Ninh Tịch đến đây nên cần phải thử trang điểm và đạo cụ trước. Nhân vật của cô cần trang điểm tương đối đặc thù và mất thời gian cho nên Ninh Tịch cố ý tới sớm hơn bình thường.

Dẫu sao cũng là vai chính nên cô có phòng hóa trang riêng, đồng thời đoàn làm phim cũng cố ý chuẩn bị chuyên viên trang điểm riêng cho Ninh Tịch.

Một lát sau, nam diễn viên chính Thẩm Hạo Thần cùng nam phụ thứ 3 cũng lục tục đến dần, sau khi chào hỏi và trang điểm xong thì ngồi đợi một bên.

Nhìn bề ngoài thì hai người này có vẻ cũng ít tuổi, xem chừng là tầm hai mươi thôi, mặt mũi sáng sủa đẹp trai. Chắc vì chưa từng bị cái giới giải trí này nhuộm màu nên cả hai người họ đều tản ra một hơi thở thanh xuân tươi mát. Khó có được nhất là ở trong cái giới mà ai ai cũng phẫu thuật thẩm mỹ này thì khuôn mặt của hai người họ đều vô cùng nổi bật.

Gia cảnh Thẩm Hạo Thần không tệ, từ nhỏ đã được mọi người trong nhà chiều chuộng. Lúc này cậu ta đang nằm ngửa trên cái ghế dựa, mi mắt khép hờ nghỉ ngơi. Từ trên người cậu ta dường như mơ hồ lộ ra một chút hình bóng của Giang Mục Dĩ, vẻ ngoài đẹp trai, dáng vẻ kiêu căng đó khiến cho cậu ta tỏa sáng lấp lánh như một ngôi sao vậy. Tùy tiện nhấc tay một cái cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của các cô gái, khí chất như vậy tựa hồ rất hợp với hình tượng nam chính lần này.

Kỳ Phóng có ngoại hình trẻ trung như một cậu bé mới lớn đồng thời tuổi của cậu ta cũng không nhiều, mới vừa tròn mười chín mà thôi. Lúc nói chuyện cậu ta để lộ ra hai cái răng khểnh vô cùng đáng yêu.

Đại khái là vì hình tượng của cậu ta không đủ "man" cho nên đã ký hợp đồng với công ty nhiều năm rồi mà vẫn chưa tìm được vai diễn thích hợp. Người quản lý của cậu ta đồng thời cũng là cũng là cô ruột của cậu ta luôn, người này vô cùng chăm sóc cho cháu trai của mình, không muốn sắp xếp những

vai diễn phá hủy hình tượng cho nên mới để cậu ta đến thử sức trong phim của Thẩm Miên, sau đó được chọn vào vai nam phụ thứ ba.

Mặc dù chỉ là một vai nam phụ, nhưng Thẩm Miên vốn nổi danh là đạo diễn "sản xuất ngôi sao", sau khi cô của cậu ta biết cháu trai mình đã trúng tuyển thì mừng như điên, không nói hai lời ký hợp đồng luôn.

"Này này anh Thần, em nghe nói vai chính là một đại đại đại mỹ nhân đó! Không biết người thật có đẹp như trong phim không nhỉ?" Dẫu sao Kỳ Phóng vẫn còn nhỏ, tính tình tương đối hiếu động. Ngồi một lúc cậu ta đã không nhịn được tám nhảm với Thẩm Hạo Thần.

Mắt của Thẩm Hạo Thần vẫn nhắm như cũ, cậu ta không hề lên tiếng như thể chẳng có chút hứng thú nào.

Mặc dù cậu ta là một người mới nhưng tuyệt đối không giống với Kỳ Phóng. Công ty của Thẩm Hạo Thần là một trong ba công ty đứng đầu của ngành truyền thông, điểm mạnh là chuyên đào tạo về thân tượng và có hệ thống đào tạo chuyên nghiệp. Mục tiêu của công ty là đưa Thẩm Hạo Thần trở thành một Giang Mục Dĩ thứ hai.

Cho nên một người có bối cảnh như Thẩm Hạo Thần khó trách khỏi có chút tự kiêu và không thêm phản ứng với cái người không đẹp trai mà lại còn không đóng được vai chính như Kỳ Phóng.

Mà ngay cả diễn viên đóng vai nữ chính được đồn thổi là đại mỹ nhân kia cậu ta cũng khinh thường. Cũng chỉ là một diễn viên tầm thường thôi mà, vai chính cái gì chứ, chẳng phải cũng giống như người khác đến làm nền cho cậu ta sao...

Hơn nữa cậu ta cũng đã thương lượng với quản lý của mình rồi. Nếu người phụ nữ này diễn quá thối nát thì bất chấp có hủy hợp đồng thì Thẩm Hạo Thần cũng sẽ vẫn rút khỏi bộ phim này. Còn trước mắt cứ tạm thời tin tưởng con mắt của Thẩm Miên đi.

Lúc bàn bạc hợp đồng, người quản lý của Thẩm Hạo Thần đã từng phân tích cho cậu ta nghe rằng, bộ phim lần này là do Thẩm Miên tự bỏ tiền ra quay, không hề nhận bất kỳ một khoản đầu tư hay yêu cầu quảng bá cho bất cứ một ai. Sợ rằng anh ta đã có lá bài tẩy gì đây nếu không thì đã không dám làm như vậy...

Chỉ có điều lá bài tẩy này không biết là cái gì...

--- O ---

Chương 894: Còn Phải Mạnh Hơn Nữa!

Kỳ Phóng tương đối rộng rãi nên cũng chẳng thêm để ý đến thái độ lạnh nhạt của Thẩm Hạo Thần. Cậu ta chỉ thờ dài rồi lo âu lầm bầm: ""Chẳng hiểu đạo diễn nghĩ gì mà lại tìm con gái diễn vai chính, đến lúc đó mà giả trai thì nhìn sao mà nuột nôi? Bộ phim này... có thể nổi chứ?"

Dẫu sao đây cũng là tác phẩm đầu tay của cậu ta, là chuyện có liên quan đến tiền đồ sau này cả đấy.

Năm đó quả thực Thẩm Miên từng làm bộ phóng cho không ít người. Trong tác phẩm đó, ngay cả một vai nam thứ n cũng hot. Nhưng hiện tại không giống năm xưa, mấy năm gần đây ai cũng nhìn ra sự xuống dốc của Thẩm Miên, huống hồ đây còn là một bộ phim kinh phí thấp như vậy...

Haiz, thôi kệ, dù gì cậu ta cũng chỉ là một người mới mà thôi, diễn xuất cũng không tệ. Dù là Thẩm Miên hay đạo diễn lớn nào khác thì cứ xem như vận may đi! Giới giải trí này vốn là nơi coi trọng vận may mà...

Hai người họ ngồi một lát thì vai nữ phụ Kỹ Ngữ Manh cũng đến.

"Oa! Thật là đẹp ~" Kỳ Phóng vừa thấy người đã không kìm được hô lên một tiếng.

Thẩm Hạo Thần thì chỉ hơi nâng mắt lên, hiem lăm mới thấy có người để cậu ta nhìn thêm vài lần.

Kỹ Ngữ Manh đúng là một người đẹp đúng nghĩa, hơn nữa khí chất không chỉ hoạt bát đáng yêu lại có sự thanh thuần khiến người ta yêu thích. Loại hình này rất dễ kích thích ham muốn bảo vệ của cánh đàn ông. Chẳng qua là lúc này mỹ nhân hình như có chút mất hứng, cô ta đang thờ phì phò bước nhanh về phía trước. Người quản lý vừa lau mồ hôi vừa chạy theo nói nhỏ như đang khuyên can cái gì...

"Tôi đã bảo rồi, tôi không muốn diễn vai nữ phụ thứ ba, ngay cả cái mặt hồ ly như Ninh Tịch còn có thể diễn vai chính vậy dựa vào đâu mà tôi không thể?"

"Nói nhỏ chút đi mà tiêu tổ tông của tôi ơi, đây không phải nhà cô, cô hét lớn thế là sợ người khác không nghe được sao?"

"Nghe thì cứ nghe đi, tôi đang nói cho bọn họ nghe đây, tôi không phục! Lần trước Thẩm Miên còn công khai bêu vạ cô ta trên mạng cơ mà, còn chưa biết cô ta dùng cách gì để lấy được vai nữ chính này đâu!"

"Im miệng! Ở bên ngoài thì nói năng phải cẩn thận một chút, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi! Đừng nói đến người khác, chính cô còn không rõ sao? Vai chính cô đừng có mơ, ngay vai nữ phụ thứ hai còn không đủ tiêu chuẩn ấy, vai nữ phụ thứ ba này là thích hợp nhất với cô rồi! Cô cho là nữ chính bộ phim này dễ lắm à? Kiểu nhân vật thế này diễn tốt thì thôi chứ chỉ cần hơi sơ sẩy một chút thôi là bị ném đá ngay lập tức..."

...

Kỷ Ngữ Manh bị ăn mắng một trận thì cũng tạm thời dè lại oán khí, tầm mắt cô ta rơi vào Thẩm Hạo Thần với Kỳ Phóng cách đó không xa. Hai người này tuy có khí chất khác nhau nhưng đều là trai đẹp hiếm có cả, ánh mắt Kỷ Ngữ Manh nhất thời sáng lên, vẻ mặt rõ ràng hòa hoãn không ít.

Có cô gái nào ở tầm tuổi này mà không thích diễn cùng một anh chàng đẹp trai đây!

Kỷ Ngữ Manh chủ động đi tới chào hỏi hai người họ: "Xin chào hai người, tôi là Kỷ Ngữ Manh."

"Xin chào, xin chào, tôi là Kỳ Phóng!"

"Thẩm Hạo Thần."

"Thẩm Hạo Thần... tôi có nghe danh anh rồi! Trường điện ảnh Bắc Kinh đúng không? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Kỳ Phóng có phải từng là tay Guitar bass của ban nhạc JOY đúng không? Tôi có một bạn cực kỳ hâm mộ cậu đấy, cậu thật là đáng yêu!"

"Ha ha ha ha, tôi luôn bị người ta khen là đáng yêu? Kỳ mỹ nữ cũng không vừa, tôi nghe nói cô là thủ khoa đầu vào của trường điện ảnh Bắc Kinh!"

...

Thời điểm Kỷ Ngữ Manh không tức giận thì tính tình vẫn rất vui vẻ thân thiện, vì có thêm một người hoạt bát sáng sủa ra nhập, cộng thêm tuổi tác cả ba vẫn còn rất trẻ nên giao lưu với nhau rất dễ dàng.

"Haizz, xem ra đạo diễn Thẩm tính dùng nhan sắc của chúng ta để chèo chống bộ phim này đây!" Kỳ phóng chống tay nói đùa.

Kỳ Ngữ Manh xoa xoa cằm: "Tôi chỉ sợ sẽ diễn không nổi! Coi như là nữ giả nam đi chẳng nữa nhưng vẫn là con gái mà, không những phải si mê đến chảy nước miếng một cô gái mà thậm chí cảnh hôm nay còn phải ngồi lên đùi cô ta... Ôi trời ơi! Mới nghĩ thôi đã thấy nổi da gà rồi!"

--- O ---

Chương 895: Một Núi Không Thể Có Hai Hồ

Kỳ Phóng "phụt" một tiếng, len lén nhìn về phí Thẩm Hạo Thần: "Cậu vừa vừa thôi, ở đây còn có người thắm hơn cậu nữa nè!"

Kỷ Ngữ Manh gật đầu liên tục, cũng không nhìn được mà bật cười nói: "Đúng nha... Hạo Thần còn phải làm bộ từ đầu tới cuối phải xưng huynh gọi đệ với một tên ẻo lả nữa, thậm chí còn phải yêu đương..."

Thẩm Hạo Thần nghe vậy thì sắc mặt lập tức đen xì...

Mấy người đang trò chuyện đến sôi sục trời đất thì cách đó không xa, một người thanh niên đi về phía bọn họ.

Người này có mái tóc đen hơi rối, tóc mái che đi một phần ánh mắt. Trên người mặc một chiếc quần bò rách hơi khoa trương theo phong cách đua xe, đi một đôi boot tán đinh màu đen, cả người lộ ra khí thế vô cùng mãnh liệt...

Thẩm Miên đang bố trí phim trường thấy vậy cũng chạy tới trò chuyện với người thanh niên kia.

Thấy Thẩm Miên, cậu thanh niên kia lập tức thu liễm khí thế lại, mắt hơi sụp xuống tỏ vẻ rất chuyên chú nghe anh ta nói chuyện, liên tục gật gật đầu.

Trợ lý đạo diễn đứng một bên cũng chu đáo đưa chai nước tới, cậu thanh niên đưa tay nhận lấy rồi nhoẻn miệng cười với cô trợ lý kia. Lúc nói chuyện với đạo diễn vì vẫn bình thường nhưng khi ánh mắt của cậu ta chuyển về phía cô gái đưa nước cho mình thì không khí xung quanh lập tức thay đổi. Cảm giác còn âm áp hơn cả ánh mặt trời mùa đông, dịu dàng hơn cả nước mùa xuân, ánh mắt cung chiêu khiến người ta như muốn chết chìm trong đó...

Sau đó, chỉ thấy cô bé trợ lý kia ôm khuôn mặt đỏ bừng chạy đi...

Ngay giây phút nhìn thấy cậu thanh niên kia, Kỷ Ngữ Manh đột nhiên im bật, một lúc lâu sau mới lắp ba lắp bắp hỏi: "Kia... kia là ai... người đang nói chuyện với đạo diễn kia kìa!!!"

"Nam chính, nam phụ thứ ba, nữ phụ thứ ba đều đến cả rồi, nữ phụ thứ hai mấy ngày nữa mới đến, giờ chỉ còn có nữ chính với nam phụ thứ hai chưa tới... cho nên, chắc cậu ta là vai nam phụ thứ hai Kha Minh Vũ, đúng không

nhỉ?" Kỳ Phóng suy đoán.

Ngay sau đó cảm giác bài xích khi thấy người mạnh hơn cùng giống loài dâng lên khiến cậu ta cảnh giác.

Gì thế! Ông đây vốn không phải đẹp trai kiểu nam tính rồi, đã có một nam chính Thẩm Hạo Thần đề ông đây đã đủ thảm rồi, bây giờ ngay cả nam phụ thứ hai cũng đẹp trai như thế thì trong cái phim này, ông đây còn có cảm giác tồn tại à?

"Kha Minh Vũ?" Giờ phút này vẻ mặt của Thẩm Hạo Thần cũng thay đổi hoàn toàn, trong lòng cậu ta bỗng dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Trước đây cậu ta đã từng tìm hiểu mấy nhân vật trong phim rồi, rõ ràng Kha Minh Vũ có tướng mạo và khí chất rất phổ thông cơ mà, tại sao lại có thể như vậy...

Có phải là đoán sai rồi không?

Nhưng mà ngay lúc cậu ta đang tự an ủi mình thì đạo diễn đã dẫn người thanh niên kia tới chỗ bọn họ.

Thẩm Miên vỗ tay một cái gọi mọi người tới: "Đến đây nào, tới đây, để tôi giới thiệu với mọi người một chút..."

Vẻ mặt Thẩm Hạo Thần nhất thời cứng đờ, không ngờ đây thật sự là nam phụ thứ hai...

Có câu một núi không thể có hai hổ, Thẩm Miên tìm một diễn viên chói sáng như vậy diễn vai nam phụ thứ hai... là có ý gì?

Mà ánh mắt của Kỳ Ngữ Manh lúc trước vẫn luôn nhìn về Thẩm Hạo Thần thì lúc này gần như dính chặt vào người mới tới. Đến giờ vẫn còn đắm chìm trong nụ cười mê người lúc nãy của cậu thanh niên...

"Đây là nam chính Thẩm Hạo Thần, đây chính là bạn cùng phòng với nam chính Kỳ Phóng, cô nhóc này chính là bạn thân của nữ chính Kỳ Ngữ Manh..." Thẩm Miên giới thiệu từng người cho Ninh Tịch xong xuôi, ông mới nhìn về phía ba người kia giới thiệu: "Đứng cạnh tôi bên này chính là diễn viên đóng vai nữ chính của chúng ta, Ninh Tịch!"

--- O ---

Chương 896: Có Có Có Có Có Có... Ngược!

What?

Kỳ Phóng đang chuẩn bị đưa tay ra để bắt tay chào hỏi với "Kha Minh Vũ" thì đột nhiên nghe được câu cuối cùng của đạo diễn, nhất thời ngu người luôn đứng đờ ra ở đó, thậm chí còn đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai: "Đạo diễn, anh vừa nói cái gì?"

Kỷ Ngữ Manh cũng hoang mang: "Đạo diễn, có phải anh giới thiệu nhầm rồi không? Đây không phải nam phụ thứ hai Kha Minh Vũ sao?"

Thẩm Miên dờ khóc dờ cười nhìn ba đứa nhóc trước mặt: "Ai bảo các cô các cậu đây là nam phụ thứ hai?"

Thẩm Hạo Thần dờ dãn nhìn người "con trai" đối diện một lần nữa: "Cậu ta... cô ấy là Ninh Tịch?"

Kỳ Phóng: "Là nữ chính?"

Kỷ Ngữ Manh: "Đạo diễn chắc chắn chứ? Đạo diễn đừng có đùa mà!"

Thẩm Miên cười lắc đầu một cái: "Ninh Tịch, cô giải thích với bọn họ đi!"

Ninh Tịch tỏ vẻ vô tội: "Tôi phải giải thích kiểu gì bây giờ? Tôi vừa mới hóa trang xong đó!"

Cũng không thể lại chạy đi thay đồ nữ ra để bọn họ ngắm đúng chứ?

Thẩm Miên ho nhẹ một cái, đúng là không có cách để chứng minh...

"Sao đây có thể là nữ chính được chứ... hơn nữa, dáng dấp cũng không giống Ninh Tịch... được rồi, nhìn kỹ thì hình như cũng có chút giống... nhưng mà vẫn có chỗ nào đó sai sai... chắc chắn không đúng... Đạo diễn, chắc ông không tìm một diễn viên nam nào đó đến đóng vai nữ chính chứ?" Kỷ Ngữ Manh tự cho là thông minh đột nhiên trả lời.

Kỳ Phóng với Thẩm Hạo Thần cũng nghiêm túc suy nghĩ về khả năng này.

Thẩm Miên nghe vậy thì mặt mũi đen sì, bọn trẻ bây giờ đứa nào cũng mắc bệnh hoang tưởng à?

Ninh Tịch đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ lại lộ ra một nụ cười có chút dung túng. Hết cách, Ninh Tịch chỉ có thể cầm lấy tay của Kỳ Ngữ Manh.

Trái tim thiếu nữ của Kỳ Ngữ Manh đập rộn ràng như đánh trống: "Anh anh... làm gì..."

Kỳ Phóng cũng trợn to hai mắt, cậu ta rất không vui. Hừ! Tên tiểu tử thối này sao có thể tùy tiện nắm tay con gái như thế hả! Ông đây còn chưa từng được nắm tay gái đó! Đạo diễn, sao ông không quản tên lưu manh này đi hả!

Nhưng mà ngay sau đó lại thấy Ninh Tịch nắm bàn tay nhỏ nhắn của Kỳ Ngữ Manh, rồi đặt lên chỗ ngực của mình, tiếp đến là một giọng nói trầm trầm vang lên: "Cung thấy sao?"

"Có có có có có... ngực!" Kỳ Ngữ Manh đang đè tay trên ngực Ninh Tịch sắp khóc tới nơi rồi: "Thật sự là con gái! Cô thật sự là nữ chính!"

Mặc dù có thể cảm nhận được dưới tay là một tầng vải bó chặt, nhưng mà tiếp xúc gần sát thế này thì bàn tay của cô vẫn có thể cảm nhận được một độ cong mềm mại...

Ồ! Địch mợ! Cùng là đàn bà con gái với nhau mà! Lúc bình thường cũng hay bóp qua bóp lại đám bạn cùng phòng mà! Sao lúc này chỉ nhẹ nhàng sờ một cái thôi mà xấu hổ quá điiii!

Đừng nói Kỳ Ngữ Manh, Kỳ Phóng đứng một bên đã trợn trừng mắt, mặt đỏ như sắp nhỏ ra máu đến nơi. Thẩm Hạo Thần cũng ho nhẹ một tiếng, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Ừ, một núi đúng là không thể có hai hồ, trừ phi đó là một đực một cái...

Đạo diễn Thẩm vẫn rất lý trí...

Thẩm Miên cạn lời gõ gõ đầu Ninh Tịch: "Biết là được rồi, không cho phép làm vậy!"

Ninh Tịch chớp mắt một cái, cô đâu có làm vậy chứ? Đây đúng là cách nhanh nhất cũng hữu hiệu nhất để chứng minh mà!

"Thật xin lỗi, tôi đến muộn!" Lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một tràng thở hổn hển.

Kha Minh Vũ chân chính đã đến.

Quả nhiên như bọn họ dự đoán, vai nam phụ thứ hai là một diễn viên có vẻ ngoài hết sức bình thường, khí chất cũng thuộc loại dịu dàng lịch sự, hoàn toàn không có tính công kích nào. Làm sao mà giống như Ninh Tịch chứ, vừa ra sân đã chứng minh bản thân là một cái máy chuyên sát gái...

Sau khi xác định Ninh Tịch đúng là con gái xong, Thẩm Hạo Thần nhìn Kỷ Ngữ Manh đang kích động muốn ngắt kia một cái, rồi lại nhìn trợ lý nhỏ vẫn luôn len lén liếc về bên này. Mặc dù trong lòng cậu ta vẫn không quá thoải mái, nhưng mà trái lại là có cảm giác thả lỏng không ít.

Con gái thì cuối cùng vẫn là con gái, có đẹp trai thế nào đi chăng nữa thì khi diễn vẫn chỉ diễn được cái mẽ ngoài thôi, làm sao có thể đè được nam chính xuống chứ, cậu ta vẫn rất có lòng tin vào bản thân mình...

--- O ---

Chương 897: Đề Làm Nhục Người Khác

Sau khi Kha Minh Vũ đến thì mọi người lại làm quen với nhau lại lần nữa.

Tính tình của Kha Minh vũ tương đối hướng nội, lúc mọi người nói chuyện với nhau thì cậu ta chỉ im lặng tìm một chỗ đọc kịch bản.

Một lát sau, bối cảnh cũng đã bố trí xong.

"Tốt lắm, các bộ phận chuẩn bị! Lập tức khởi quay! Ninh Tịch, Kỳ Ngữ Manh, hai người chuẩn bị đi!" Thẩm Miên thông báo.

Cảnh quay đầu tiên chính là bạn thân của nữ chính bị một tên khốn nạn bỏ rơi, nữ chính đi an ủi bạn thân.

Tên thật của nữ chính là Kỳ Phi Tuyết, hiện nay đang thay thế thân phận của anh trai là Kỳ Phi Bạch. Bí mật này hiện giờ chỉ có bạn thân của nữ chính là Ninh Tiểu Manh biết.

"3... 2... 1... Action!"

Bộ phim chính thức khởi quay.

Trên ghế salon tại phòng khách, Kỳ Phi Tuyết vừa mới tắm xong vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ của nam rộng thùng thình. Mái tóc ướt có hơi lộn xộn, trên người vẫn còn sót lại hơi nước sau khi vừa tắm xong.

Cô mở tủ lạnh rồi cầm ra một chai nước, sau đó ngồi xuống ghế salon rồi mở tivi lên.

Bởi vì từ lâu rồi vẫn đóng giả con trai cho nên mỗi hành động của Kỳ Phi Tuyết dường như đều giống y hệt một chàng trai thực thụ, chẳng nhìn ra nửa phần nữ tính. Động tác ngửa đầu uống nước vừa phóng khoáng lại đẹp trai.

Đang xem thì đột nhiên "két" một tiếng, cửa phòng khách được mở ra từ bên ngoài.

Ninh Tiểu Manh đã về.

Kỳ Phi Tuyết vẫn giống như mọi ngày thuận miệng chào hỏi một câu: "Về rồi đấy à?"

Lúc này máy quay bắt đầu thay đổi thành quay Kỹ Ngữ Manh.

"Ừ." Ninh Tiểu Manh không ngẩng đầu lên mà chỉ buồn buồn đáp một tiếng, tâm tình rõ ràng không tốt lắm.

Mặc dù cô không nói gì nhưng Kỹ Phi Tuyết lại lập tức phát hiện điều bất ổn, hơi nhăn mày hỏi: "Sao vậy?"

Ninh Tiểu Manh chậm chậm lê chân bước tới cạnh Kỹ Phi Tuyết, không nói một lời.

Mấy giây sau, bả vai của Ninh Tiểu Manh hơi rung rung, thân thể càng run rẩy lợi hại hơn, tiếp đó thì nước mắt rơi lã chã không ngừng, từng giọt từng giọt rớt xuống nền nhà.

"Máy quay số 3 đặc tả!" Thẩm Miên mở miệng nói, ánh mắt vẫn không rời màn hình ống kính.

Thẩm Hạo Thần, Kỳ Phóng với Kha Minh Vũ cũng đều tập trung nhìn hai người diễn.

Trong màn hình, Kỹ Ngữ Manh đứng cạnh Ninh Tịch, từ đầu đến cuối đầu vẫn cúi thấp thậm chí còn không lộ mặt ra. Nhưng chỉ từ những hành động thận trọng cũng nhìn ra lúc này cô đang đau đớn nhường nào.

Kỳ Phóng thở dài: "Không hổ là thủ khoa! Thật lợi hại!"

Lúc này Ninh Tịch cử động.

Ninh Tiểu Manh tuy không nói gì nhưng Kỹ Phi Tuyết cũng đã biết chuyện gì xảy ra, vẻ mặt như đã biết trước. Kỹ Phi Tuyết nắm lấy tay Ninh Tiểu Manh, sau đó nhẹ nhàng kéo một cái để cô ngồi lên đùi mình một cách tự nhiên, sau đó dùng ngón tay gạt đi nước mắt của cô. Trong giọng nói cũng là sự bất đắc dĩ, mà nhiều hơn chính là sự đau lòng: "Bảo bối đừng buồn mà, không phải chỉ là một tên đàn ông thôi sao? Mẹ cậu nuôi cậu thành xinh đẹp thế này không phải để người khác hành hạ, mà là để đi hành hạ người khác!"

Nghe được một câu này, trong nháy mắt Kỹ Ngữ Manh như bị thứ gì đâm vào ngực một cái. Nỗi tủi thân từ sâu trong đáy lòng lập tức bị vẻ mặt ôn nhu cùng câu nói an ủi này kéo ra, rồi phóng đại đến vô hạn...

Cô nhớ tới tên bạn trai cũ phách lối, nhớ tới việc hấn ta vì muốn thắng tiến

mà chẳng ngần ngại vứt bỏ cô rồi hẹn hò mới một nữ nghệ sĩ nổi tiếng khác. Nhớ đến buổi đêm mưa to tầm tã mà cô phải rời đi một mình, từ đầu đến cuối vẫn chỉ cô đơn một mình. Sáng hôm sau thậm chí phát sốt nhưng vẫn phải đến công ty tập luyện, chẳng có ai ôm lấy cô an ủi như bây giờ, lại càng chẳng có ai nói với cô rằng "Mẹ cậu nuôi cậu thành xinh đẹp thế này không phải để người khác hành hạ, mà là để đi hành hạ người khác..."

--- O ---

Chương 898: Người Mới Định Lực Thấp, Cầu Nhẹ Tay!

Trong phút chốc, nước mắt của Kỷ Ngữ Manh cứ như vỡ đê mà chảy xuống, không tiếng động nhưng đau thấu tim. Cảm giác cứ như niềm tủi thân ẩn giấu đã lâu đều theo nước mắt trôi hết ra ngoài...

Có một số thời điểm thì sợ nhất là có người quan tâm đến mình.

Mấy nữ nhân viên đứng xem xung quanh còn có người khóc theo, bởi vì Kỷ Ngữ Manh khóc thật quá đáng thương.

Mà Ninh Tịch chỉ nhẹ nhàng vuốt dọc sau lưng Kỷ Ngữ Manh, vừa giỡn vừa an ủi: "Được rồi, được rồi đừng khóc nữa, mặc dù cậu khóc lên vẫn rất đẹp nhưng tớ sẽ đau lòng..."

"Tốt lắm! Cắt!" Thẩm Miên vô cùng hài lòng mà hô một tiếng cắt.

Cảnh quay đầu tiên chỉ một lần đã qua, hơn nữa hai diễn viên còn thể hiện xuất sắc như thế này đúng là một niềm báo tốt.

Nhưng mà mặc dù Thẩm Miên đã hô cắt mà Kỷ Ngữ Manh vẫn không thể dừng lại, cô bé vẫn ngồi trong lòng Ninh Tịch khóc đến đứt ruột đứt gan...

Ninh Tịch tất nhiên cũng không thể đẩy người ta ra, chỉ có thể tiếp tục an ủi sờ đầu cô bé mà thôi.

Khóe miệng Thẩm Miên giật giật, ông lờm Ninh Tịch một cái: "Người mới định lực thấp, cô nhẹ tay chút đi!"

Ninh Tịch: "...". Sao lại thành lỗi của tôi rồi?

Diễn xuất của diễn viên thường được chia làm hai phái là "phái cảm giác" và "phái hành động". Thẩm Hạo Thần, Kỷ Ngữ Manh đều xuất thân từ những trường lớp chuyên nghiệp, đa số đều học theo phái dùng hành động để thể hiện tình cảm từ các thầy cô trong trường.

Mà phái cảm giác lại có yêu cầu về thiên phú khá cao, cũng chẳng thể thông qua việc học hành mà thành tài được. Trong mười triệu người thì may lắm mới có được một người như vậy.

Ninh Tịch là thuộc về về sau, cô chính là điển hình của phái cảm giác. Lúc diễn có thể hoàn toàn biến mình thành một người khác, thậm chí là đến cảnh giới nhân vật nhập luôn vào người.

Nhưng mà những người có khả năng biến thái giống như Ninh Tịch là cực hiếm.

Còn những người mới này mặc dù tư chất có đủ nhưng kinh nghiệm lại thiếu. Nếu dựa vào đạo diễn chỉ bảo hướng dẫn thì lấy tiêu chuẩn của Thẩm Miên mà nói, bộ phim này ít nhất phải quay hết một hai năm mới xong. Tác phẩm đầu tiên làm nên tên tuổi của Thẩm Miên cũng phải quay gần hai năm mới xong.

Các tác phẩm điện ảnh ngày nay phần lớn chỉ quay trong vòng hai, ba tháng, thậm chí còn có bộ phim chỉ quay mấy ngày là đã có thể công chiếu. Như thế thì làm gì còn ai tốn nhiều thời gian quay một bộ phim cơ chứ.

Thẩm Miên cũng đã chuẩn bị tinh thần kháng chiến dài kỳ với bộ phim này rồi, hiện giờ nhìn lại... thời gian có lẽ có thể rút ngắn rất nhiều...

Có Ninh Tịch chẳng khác nào có một vũ khí ăn gian cực mạnh. Cô có thể khiến bạn diễn nhanh chóng vào nhập vai, diễn xuất đạt đến trình độ cao nhất của bản thân.

Vừa rồi biểu hiện của Kỷ Ngữ Manh cũng là do bị diễn xuất của Ninh Tịch kích thích mà ra, lấy trải nghiệm của chính bản thân mình phối hợp với tình cảnh của nhân vật, biểu hiện như vậy gần như đạt đến hiệu quả của của phái cảm giác.

Kỷ Ngữ Manh cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra. Đang êm đang đẹp tự dưng mất khống chế, chờ đến lúc phản ứng lại thì thấy Ninh Tịch vẫn đang ôm lấy rồi dịu dàng an ủi mình. Nhìn Ninh Tịch chẳng có chút nào mất kiên nhẫn, bả vai của cô ấy cũng bị nước mắt của mình thấm ướt...

Lúc này Kỷ Ngữ Manh mới vội vàng nhảy lên, vẻ mặt xoắn xuýt: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Không có gì." Ninh Tịch tốt tính cười cười, còn sờ đầu cô một cái: "Vừa rồi cô diễn rất giỏi nha!"

Trong phút chốc, Kỷ Ngữ Manh được xoa đầu khích lệ mà mặt mũi đỏ bừng, nhiệt độ nóng đến nỗi có thể luộc chín cả một nồi trứng gà...

Mẹ ơi! Con muốn cong đến Đại Tây Dương rồi!"

Cách đó không xa, đôi mắt không chút gợn sóng của Kha Minh Vũ rõ ràng chuyển chuyển vài cái, Thẩm Hạo Thần thì cau mày như thể có điều suy nghĩ. Kỳ Phóng thì đầu đầu hắc tuyến, khóe miệng giật giật, hừ, vừa nãy là ai nói ngồi trên đùi con gái quá kinh khủng hả?

Ông đây thấy cô ngồi rất vui vẻ nha, vui đến độ không muốn xuống luôn. Còn cái vẻ mặt thiếu nữ hoài xuân kia là thế nào hả, cô cho rằng mấy anh chàng đẹp zai tụi này chết hết rồi đúng không...

--- O ---

Chương 899: Quá Mơ Hồ?

Được Ninh Tịch khen ngợi xong, Kỷ Ngữ Manh lập tức ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng đến cạnh máy quay phim.

"Đạo diễn, tôi có thể nhìn cảnh tôi mới diễn không?"

"Xem đi!" Thẩm Miên tất nhiên là đồng ý rồi.

Kỷ Ngữ Manh xem đi xem lại cảnh quay vừa rồi, càng xem ánh mắt càng sáng rực: ""Trời ơi... tôi.. vừa nãy tôi diễn tốt thế á..."

Trừ đi cái sự kích động của bản thân ra thì nhìn cảnh Ninh Tịch đặt cô ngồi lên đùi rồi nhẹ nhàng ôm vào lòng kia khiến trái tim Kỷ Ngữ Manh đập loạn âm âm.

Nhất là cái ánh mắt của Ninh Tịch lúc nắm lấy tay cô rồi kéo xuống đó, trời ơi đẹp trai chết đi được!

Kỳ Phóng lúc này cũng thò một cái đầu ra xem kè: "Vừa nãy còn có nhân viên khóc theo cậu đó! Không hổ là thủ khoa của trường nha! Quá lợi hại!"

Đột nhiên Kỷ Ngữ Manh biểu hiện tốt như vậy đương nhiên sẽ khiến áp lực của bọn họ tăng lên gấp bội. Mọi người đều là người mới, khởi đầu cũng không khác nhau mấy nên khó tránh khỏi sẽ bị người ta đem ra so sánh, ngay chính giữa bọn họ cũng đang âm thầm cạnh tranh.

Kỷ Ngữ Manh nghe vậy thì lắc đầu một cái, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ dị: "Tớ vẫn luôn có lòng tin với diễn xuất của mình nhưng mà bằng vào thực lực của tớ tuyệt đối không thể diễn được đến mức này. Đây đều là nhờ vào tiền bối Ninh Tịch cả, cảm giác khi diễn chung với cô ấy thật quá thần kỳ..."

"Tớ không cách nào nói ra được cảm giác đó là như thế nào... cứ giống như là có một đôi tay đang cẩn thận dắt tay tớ, hướng dẫn tớ đi từng bước một thật chính xác, dắt tớ đi đến một nơi cao hơn, từng bước một vững chắc... tớ có thể cảm giác được là cô ấy đang cố gắng giúp tớ nhập vai..."

Kỳ Phóng gãi đầu một cái: "Cậu nói mơ hồ quá thì phải? Tớ cũng xem mà, tớ thừa nhận là khả năng diễn xuất của cô ấy không tệ, nhưng trong giới giải trí cũng có rất nhiều người thuộc phái thực lực hơn mà..."

Thẩm Hạo Thần đứng sau hai người họ cũng nhìn màn hình mấy lần, sau khi nhìn tận mắt thì cậu ta cũng phải thừa nhận là diễn xuất của Ninh Tịch không tệ, nhưng hình như Kỷ Ngữ Manh hơi phóng đại quá mức.

Cô ta cùng lắm cũng chỉ chiếm ưu thế mã ngoài thôi, hành động có hơi giống con trai một tí tẹo tèo tèo thôi.

Kỷ Ngữ Manh khua khua tay: "Haiz, tớ nói cậu không hiểu đâu, tóm lại là chờ lát nữa chính các cậu diễn chung với cô ấy thì sẽ biết... cô ấy là một người cực kỳ tốt... diễn chung với cô ấy thật thoải mái..."

"Đáng tiếc là hôm nay tớ không có cảnh quay nào diễn chung với cô ấy cả..." Kỳ Phóng làu bàu nói, nghe Kỷ Ngữ Manh khen ngợi đến tung bay nước miếng như thế làm cậu ta cũng muốn thử xem thế nào.

Những cảnh tiếp theo chỉ có cảnh của Thẩm Hạo Thần với Ninh Tịch, trừ cái này ra thì là của nam phụ thứ hai Kha Minh Vũ.

Sau khi cảnh quay đầu kết thúc Ninh Tịch liền chạy tới phòng hóa trang, để chuẩn bị cho cảnh quay kế tiếp thì phải thay đồ cũng cần trang điểm lại một chút.

Chuyên viên trang điểm sớm đã chuẩn bị xong hết quần áo cho Ninh Tịch. Vừa thấy cô đi vào thì lập tức buông quần áo đang chuẩn bị ra đi tới: "Cảnh đầu đã quay xong rồi sao? Nhanh thế á?"

"Vâng, kết thúc rồi, cảnh kế còn phải phiền chị Diệp!"

"Không phiền không phiền, mau ngồi xuống nghỉ một lát đi!" Diệp Thu kéo một cái ghế lại rồi đưa cho cô một chai nước, sau đó mới chuẩn bị dụng cụ trang điểm.

Cảnh tiếp theo là nam chính với nữ chính cùng tham gia một buổi tiệc, cảnh này không có kịch tính gì chủ yếu là quay lại hình ảnh của nam chính và nữ chính mặc đồ nam cùng nhau xuất hiện tạo thành hình ảnh tươi đẹp thôi.

Sau khi hóa trang xong, Diệp Thu đưa quần áo đã chuẩn bị xong cho Ninh Tịch: "Bộ này mặc có hơi rắc rối, nếu như em cần cứ gọi chị."

"Vâng."

"Quần áo có vừa không?" Diệp Thu đứng ngoài phòng thay đồ thuận miệng

hỏi một câu.

"Rất vừa." Đi kèm với câu trả lời là một bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài vén tấm rèm lên.

--- O ---

Chương 900: Vì Nam Chính Mà Mặc Niệm Một Phút

Ninh Tịch đang mặc trên người một bộ âu phục bó sát kiểu Anh màu trắng, trên cổ là chiếc caravat màu lam có hoa văn chìm, trước ngực có một chiếc đồng hồ quả quýt cổ điển màu bạc. Giữa tấm rèm khép hờ, Diệp Thu như đang trông thấy một thiếu gia quý tộc ở thế kỷ trước...

"Chị... chị giúp em sửa một chút.." Diệp Thu không hiểu sao mình lại có chút khẩn trương, giống như sợ làm tan mất giấc mộng đẹp.

"Làm phiền chị." Ninh Tịch gật đầu, hơn nữa rất phối hợp mà giang hai cái tay ra.

Cái tư thế này nhìn kiểu gì cũng thấy như thể đang chuẩn bị ôm người ta vào lòng ý.

Mặt Diệp Thu hơi nóng lên, cô lập tức đưa tay ra giúp Ninh Tịch chỉnh lại phần cổ áo chưa ngay ngắn, sau đó lại chỉnh lại cả vạt áo và caravat cùng với các món đồ trang sức khác...

Lúc này một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên từ bên ngoài chạy thẳng vào phòng. Sau đó liền thấy Tiểu Đào chắn trước mặt Ninh Tịch, giọng điệu cô bé rất khách khí nhưng vẫn lộ vẻ không vui: "Chị Diệp, mấy việc này cứ để em làm là được rồi!"

Tiểu Đào vừa mới chạy ra bên ngoài mua chút đồ chiêu đãi đoàn làm phim, không ngờ vừa mới về đã thấy có người muốn cầu kết với chủ nhân của mình!

Buổi sáng lúc hóa trang, cái chị chuyên viên trang điểm này đã táy ma táy máy có ý đồ bất chính với chị Tịch rồi, đến giờ đúng là hết nhịn nổi.

"Tôi là chuyên viên trang điểm của Ninh Tịch, đây là việc tôi phải làm!" Diệp Thu bình thản lên tiếng, dấu sao tuổi tác cũng lớn hơn nên khí thế lớn hơn Tiểu Đào một bậc.

"Chuyên viên trang điểm thì cứ trang điểm là tốt rồi, quần áo cứ để em làm là được!"

"Quần áo tất nhiên cũng ở trong phần công việc của tôi, toàn bộ tạo hình của Ninh Tịch trong bộ phim này là do tôi phụ trách. Em tuy là trợ lý của Ninh

Tịch nhưng những vấn đề chuyên nghiệp này cần phải để cho người có chuyên môn làm."

"Nhưng mà..." Tiểu Đào rõ ràng không nói lại Diệp Thu, cô bé rung rung nước mắt nhìn Ninh Tịch một cái.

Mắt thấy bầu không khí sặc mùi thuốc súng, Ninh Tịch liền đỡ bả vai của Diệp Thu sau đó để cô ngồi xuống: "Chị Diệp đã vất vả lâu rồi nên nghỉ ngơi một chút đi, chị cứ để Tiểu Đào làm giúp phần sau là được, nếu có chỗ nào làm không đúng còn phải phiền chị dạy em ấy nữa mà."

Một câu này đủ để cả hai người vui vẻ.

Tiểu Đào sung sướng thay thế vị trí của Diệp Thu, cô bé vui vẻ vây quanh Ninh Tịch nói chuyện phiếm.

Diệp Thu được Ninh Tịch đích thân đưa cho một ly nước, chưa kể trong giọng điệu của Ninh Tịch cũng toàn là sự quan tâm cùng tín nhiệm cho nên cũng thỏa mãn ngồi xuống ghế: "Caravat vẫn có chút lệch, kéo lại chút nữa là được, chỗ sau lưng có một vết nhăn, lát nữa cởi ra là cho phẳng..."

Diệp Thu nhớ lại lúc hóa trang cho Ninh Tịch buổi sáng, đến giờ cô vẫn có chút kích động.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Tịch, Diệp Thu đã biết đây là khuôn mặt hoàn mỹ không có bất cứ tí vết nào, dẫu cho là mặc đồ nam thì khuôn mặt tinh xảo này cũng khiến Ninh Tịch hoàn toàn không phân rõ được giới tính.

Nhưng mà, cái thời khắc lúc Ninh Tịch thay đồ xong rồi bước ra, đến cô cũng phải ngây ngẩn cả người.

Rõ ràng là chính tay mình trang điểm cho Ninh Tịch, cũng chính mắt mình nhìn thấy Ninh Tịch bước vào thay đồ. Thế quái nào mà lúc bước ra đã như hóa thành một người khác!

Một mỹ nữ đang êm đang đẹp, dưới bàn tay cô lại biến thành một yêu nghiệt sống sờ sờ!

Mặc dù với con mắt chuyên nghiệp của mình thì Diệp Thu cũng đoán được Ninh Tịch giả nam cũng không quá khó coi, nhưng tuyệt đối không ngờ được lại sẽ đẹp trai đến mức độ này...

Lúc này Ninh Tịch cứ lẳng lặng đứng ở đó mặc cho Tiểu Đào xoay tới xoay lui trên người. Cả người lộ ra vẻ lờn biếng nhàn nhã nhưng lại giống như một ngôi sao chói lọi, đủ để người khác nhìn một lần là không cách nào dời mắt đi...

Chờ Ninh Tịch sửa sang lại xong xuôi.

Diệp Thu ôm ly nước có chút run rẩy nói: "Vì nam chính mà mặc niệm một phút đồng hồ..."

--- O ---

Chương 901: Đùng Đùng Ánh Mắt Này Nhìn Em

Tiểu Đào hạ tay, đứng cách Ninh Tịch vài bước chân: “Vì nam chính, một phút tưởng niệm... Tịch tử..... A phi! Anh Tịch! Tại sao em đi theo anh lâu như vậy đến giờ mới biết anh mặc nam trang lại đẹp trai thế đó!”

Ninh Tịch dừng dung, “Anh chẳng phải là mặc cái gì cũng đẹp sao?”

“Đùng đùng đùng..... anh Tịch, anh đừng dùng loại ánh mắt này nhìn em...” Tiểu Đào hai chân nhũn ra che ngực lại, một bộ biểu tình như sắp bị hạ gục.

Ninh Tịch khẽ cười một tiếng, nhìn lại chính mình, ngay sau đó ánh mắt từ trong gương nhìn đến Diệp Thu ở phía sau, “Cám ơn chị Diệp, hóa trang thực hoàn mỹ!”

Diệp Thu nhìn lại một lượt từ trên xuống dưới, con ngươi tràn đầy tán thưởng, “Khách khí, là em có thân hình tốt, hình dáng hoàn mỹ mà không có một tia tí vết, làn da tốt đến nỗi chị còn phải ghen tị với em rồi!”

Bằng sự chuyên nghiệp của cô, sờ một cái liền biết, tuyệt đối chưa qua chỉnh dung, hoàn toàn là thuần tự nhiên.

Hơn nữa, kỹ thuật diễn của người này có phải quá nghịch thiên rồi hay không?

Rõ ràng là nữ nhân hàng thật giá thật, chuyển thành nam nhân lại vô cùng tự nhiên, một điểm yếu đuối cũng không có.

Càng khoa trương chính là cô không hề thấy sự diễn xuất ở đây, mà là cảm thấy Ninh Tịch chính là như thế, một thân nam nhân phong lưu tùy ý cứ như vậy mà bộc lộ ra, chứ không phải giả trai.

Bên ngoài, Thẩm Hãn Thần cũng đã đổi quần áo.

Thẩm Hãn Thần mang theo chuyên viên trang điểm của chính mình, trình độ không thua gì Diệp Thu, sau khi trải qua quá trình hóa trang, trông vô cùng rực rỡ lóa mắt, khiến mọi người phải chú ý, giống như thượng đế đúc ra vậy.

Toàn bộ giới giải trí có loại nhan sắc giá trị như này, rất ít ỏi không có nhiều.

“A! Trời ạ! Hãn Thần cải trang quá đẹp trai! Quá MAN!” Kỷ Ngữ Mạnh một

trận kích động.

Nhân viên công tác, diễn viên cùng tất cả mọi người đều hướng đến phía này nhìn.

“Wow, người này đẹp trai quá! Anh ấy chính là nam chính sao?”

“Không sai! Nghe nói là con út chủ bài của công ty bên đó, nhan sắc so với Giang Mục Dã không phân cao thấp!”

“Khó trách Thẩm đạo liếc mắt một cái liền nhìn trúng anh ấy.....”

Trong một góc, Kỳ Phóng bĩu môi, hình tượng đáng yêu của anh ta ghét nhất là thấy người khác so với mình đẹp trai hơn, Man hơn!

Chính là ai bảo đây là loại mặt hàng trời sinh đâu!

Vì tìm kiếm an ủi, hắn yên lặng chạy đứng cùng Kha Minh Vũ so với hắn còn thảm hơn.

Hắn tốt xấu lớn lên còn có chút tương đối, đáng yêu cũng coi như là đặc điểm cộng, còn Kha Minh Vũ..... Không phải nói anh ta lớn lên xấu, mà là thật sự quá bình thường, ném ở đâu cũng tìm không thấy loại người như này.

Tuy rằng nam thứ trong diện mạo cũng không cần xuất chúng, nhưng tìm một người như Kha Minh Vũ đến nhận vai có phải quá tùy tiện rồi không?

Nhưng mà, xem qua ánh mắt Thẩm Miên chọn được Ninh Tịch, hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng không quá dám tùy ý phán đoán ý tưởng của Thẩm Miên.

“Dù nói tôi đồng tính tôi cũng không thể không thừa nhận, Thẩm Hãn Thần này khuôn mặt xác thật là không lời gì để nói, cũng khó trách công ty bọn họ chuẩn bị đem anh ta đào tạo thành Giang Mục Dã thứ hai... Trời sinh khuôn mặt đó đúng là cần câu cơm mà, hơn nữa còn là cần cực to...” Kỳ Phóng đầu phe phẩy thờ dài, tán đồng với Kha Minh Vũ bên cạnh.

Kha Minh Vũ dựa vào trên cột ở hành lang, hướng tới Thẩm Hãn Thần nhìn thoáng quá, thần sắc nhàn nhạt, nhưng thật ra không có phản ứng đặc biệt gì.

Thẩm Miên trên dưới nhìn Thẩm Hãn Thần liếc mắt một cái, thần sắc có chút vừa lòng, bất quá, đáy mắt lại xẹt qua một tia bình thường không dễ

phát hiện, vậy tay đem Thảm Hãn Thần kêu qua đây, nói với anh ta cách diễn, “Cảnh này diễn tuy rằng lời thoại không nhiều lắm, cũng không có cốt truyện, nhưng khó khăn lại rất lớn.....

--- O ---

Chương 902: Chơi Lớn

"Cảnh này là hành động đầu tiên của bộ phim, bởi vì định kiến cùng thể loại phim, cảnh này được cho là ảnh hưởng lớn nhất từ khán giả tới nền tảng ban đầu của cả bộ phim, cho nên cậu nhất định phải phát huy mọi lực của bản thân đến mức tối đa, liếc mắt một cái phải chạm đến trái tim khán giả... Nói trắng ra cảnh này cậu phải chơi lớn, có thể hay không?"

Thẩm Miên nói nửa ngày, cuối cùng cũng nói đến tư tưởng trọng tâm, cảnh này phải khiến cho khán giả kinh ngạc toàn bộ.

Hơn nữa, là nam chính cùng với nữ chính giả trai, hai người cần thiết có thể lực ngang nhau, không phân cao thấp.

Thẩm Hãn Thần nghe Thẩm Miên dong dài nửa ngày, ừ vài tiếng, lại có chút không cho là đúng.

Lôi kéo hần nói nhiều như vậy, còn không bằng đi nói cho Ninh Tịch đi, diễn cảnh này thì người cần lo lắng phải là Ninh Tịch mới đúng chứ?

Thẩm Miên tự nhiên đã nhận ra biểu cảm không cho là đúng này của Thẩm Hãn Thần, sắc mặt hơi có chút bất đắc dĩ, hy vọng chờ lát nữa cậu ta còn có thể bảo trì sự nhẹ nhàng cùng tự tin như vậy...

"A....." Lúc này, trợ lý bên cạnh đạo diễn đột nhiên kinh hô một tiếng, đạo cụ trong tay phù một tiếng rơi xuống đất.

Những người khác theo bản năng mà đưa tầm mắt theo cô, sau đó liền thấy được Ninh Tịch đã đổi trang phục đang đi tới bên này...

Những người này lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Tịch hóa trang thì trông mắt đã muốn rớt ra, "Bộ phim này mời thật nhiều soái ca nha! Người này lại là ai đây? Diễn viên không phải chỉ có nam chính cùng nữ chính sao?"

"Ách... chẳng lẽ đó là nữ chính sao..."

"Chúc mừng cô, đoán đúng rồi! Đó chính là nữ chính, Ninh Tịch!"

.....

"Oa! Tiên bối hóa trang kiểu này quá đẹp! Quá thích hợp luôn!" tầm mắt Kỷ Ngữ Mạnh lập tức chuyển đến trên người Ninh Tịch kinh hô một tiếng tiên

bồi, nào còn vẻ oán giận trên mặt của nửa ngày trước.

Thẩm Miên nhìn Ninh Tịch một thân này, cũng vừa lòng gật gật đầu, ở bộ phim này hẳn đã tiêu tốn một lượng lớn kinh phí, xem ra tiền này tiêu vẫn có giá trị.

Kỳ Phóng liếc liếc mắt một cái, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, “Có tốt không, tôi vẫn cảm thấy Hãn Thần tương đối đẹp trai...”

Nhìn thấy Ninh Tịch trong nháy mắt, Thẩm Hãn Thần tuy rằng sắc mặt căng thẳng không ít, nhưng cũng không đến mức quá khẩn trương, trước đó trong lòng hẳn đã có chuẩn bị.

Ninh Tịch nam trang xác thật rất kinh ngạc, nhưng cùng hẳn đứng chung một chỗ, tuyệt đối chỉ có hẳn mới nổi bật, hào quang của bản thân cũng đủ để nghênh nát cô ta.

Nhìn Thẩm Hãn Thần biểu tình tự tin, Thẩm Miên lắc lắc đầu, cái gì cũng chưa nói, “Tới rồi, mau chuẩn bị một chút rồi bắt đầu đi!”

Cùng với lời Thẩm Miên nói, mọi người mới dừng nghị luận, mỗi người bắt đầu vào vị trí của mình.

“Action!”

“Bang” một tiếng, trong phòng yến tiệc, ánh đèn mở ra.

Hình ảnh yến tiệc ăn uống linh đình, trung tâm phía trên khán đài, một dàn nhạc cụ nhỏ đang phát nhạc du dương.

Thẩm Hãn Thần một thân màu đen, đôi chân thon dài đứng ở cầu thang hình xoắn ốc, tay trái dựa vào lan can phía sau, phía sau hẳn là Ninh Tịch một thân màu trắng đang đứng...

Dưới sự chú ý cùng kinh ngạc của tất cả mọi người tại buổi lễ, hai người đàn ông lần lượt đi bộ từng bước xuống cầu thang...

Thẩm Hãn Thần kia trên người đều là quần áo màu đen, kiểu dáng so với Ninh Tịch có giản lược hơn một chút, dứt khoát sửa sang lại cổ tay áo, toàn thân trên dưới để lộ ra một hơi thở kiêu ngạo, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, sắc mặt không có chút biến hóa nào.

Lúc này, Thẩm Hãn Thần dựa theo lời thoại trong kịch bản, ngoái đầu nhìn lại cùng Ninh Tịch nói một câu gì đó.

Vốn dĩ đang đi phía sau Thẩm Hãn Thần, Ninh Tịch bị hấn ném cho ánh mắt cảm giác nhe không hề tồn tại, nghe nam chính nói xong một câu, hướng hấn liếc một cái, cười như không cười mà nhếch môi một cái, nở ra một nụ cười, lãng mạn quyến rũ không giới hạn.

Trong phút chốc, mọi người ở phim trường đều hít hà một hơi, tất cả ánh mắt đều dừng ở trên người cô, ngay cả Thẩm Hãn Thần đứng ngay đó cũng đến ngây người!

--- O ---

Chương 903: Bị Một Cô Gái Cướp Mắt Sự Nổi Bật (Cv)

Phim trường, mọi người, tất cả mắt không chế.....

Cảnh này nằm trong dự đoán, NG.

Mãi đến khi Thẩm Miên hô to một tiếng, mọi người đều giống như lọt vào trong sương mù, không kịp phản ứng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Đặc biệt là Thẩm Hãn Thần, vừa rồi khoảng cách giữa hắn và Ninh Tịch là gần nhất, sát thương nhận được cũng là lớn nhất.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn thừa nhận Ninh Tịch giả trai xác thật không tồi, nhưng tuyệt đối không tới nổi đoạt hết nổi trội của hắn, mới vừa rồi khi hai người bọn họ cùng nhau xuất hiện, ánh mắt tất cả mọi người đều ở trên người hắn.

Nhưng mà, đến khi Ninh Tịch nhìn mình mà nở một nụ cười trong nháy mắt, khí chất trên người đột nhiên thay đổi, không chút để ý đoạt đi ánh mắt của tất cả mọi người...

Tại sao lại như vậy.....

“Đỡ..... Đỡ tôi một chút... Chân tôi hình như sắp mềm ra rồi...” Kỹ Ngữ Manh choáng váng đi tới chỗ Kỳ Phóng bên cạnh, kích động đến mức không kiểm soát được bản thân, “Trời ạ... anh nhìn thấy tiền bối không...! Tiền bối thật sự là quá mê người! Quả thật luận đến diện mạo đã vô cùng xuất chúng rồi, chính là vừa rồi tiền bối nháy mắt cười một cái sao mà khuynh quốc khuynh thành, những người khác tất cả đều là mây bay...”

Kỳ Phóng sắc mặt đen ngòm, đánh chết hắn cũng không chịu thừa nhận, vừa rồi trong nháy mắt, một nam nhân như hắn mà tim cũng đập đến thành thịch.

Lại nhìn mọi người ở đây với diễn viên, vừa rồi số nam nhân bị kinh ngạc cũng không ít đây...

Như vậy là tài hoa chứ không phải giới tính hắn có vấn đề.

Thẩm Miên ngược lại khá là bình tĩnh, tình huống này đều nằm trong dự kiến của anh ta, đi đến bên cạnh Thẩm Hãn Thần tiếp tục phổ biến cách diễn,

dùng ngữ khí vui đùa mở miệng nói, “Hãn Thần, nỗ lực hơn nha, đừng để đến lúc đó lại bị một cô gái chiếm sự nổi bật!”

Thẩm Hãn Thần gật gật đầu, lần này cũng không dám thiếu cảnh giác nữa, cuối cùng anh ta mới hiểu vừa rồi tại sao Thẩm Miên lại nói với mình nhiều như vậy.

“Mọi người điều chỉnh trạng thái một chút, diễn lại một lần!” Thẩm Miên e - kip làm phim dặn dò vài câu, “Mọi người vừa rồi biểu hiện rất tốt, chính là như vậy, biểu cảm phải thật kinh ngạc, tiếp tục giữ nguyên nó là được, chỉ là ánh mắt không cần hoàn toàn chăm chú vào một người, phải kinh ngạc cả hai người, cả hai đều vô cùng đạo trai phong lãnh, mỗi người mỗi vẻ, sà sà như nhau.....”

Tuy rằng nói nhiều như vậy, nhưng kỳ thật Thẩm Miên biết, vấn đề mấu chốt vẫn là trên người Thẩm Hãn Thần, anh ta phải có thực lực ngang với Ninh Tịch, mọi người mới có thể phản ứng kịp sự yêu nghiệt của cô ấy.

Rốt cuộc yêu cầu của Thẩm Miên về kỹ thuật diễn của những người này cũng không quá cao, chỉ cần lột tả được biểu cảm tự nhiên của mỗi người mới là tốt nhất.

Nếu cảnh này có thể diễn thành trong một lần là tốt nhất, nhưng cũng không sao, đến lần thứ hai, diễn viên đã chuẩn bị được tâm lý, hiệu quả chắc chắn sẽ bị giảm xuống, đâu còn sự ngây ngốc như lần đầu tiên nữa, đáng tiếc.....

Sau khi nghỉ ngơi một chút, lần diễn lại thứ hai đã được bắt đầu.

“Tốt, mọi người chuẩn bị, lập tức bắt đầu cảnh tiếp theo!” Thẩm Miên thông báo.

“Anh Tịch, anh Tịch, đạo diễn đang gọi, mau đi đi!”

“Anh Tịch cố lên nhaaa!”

"Chai-yo"

.....

Không biết khi nào, tất cả mọi người trong đoàn phim đều xung hô giống Tiểu Đào, gọi một tiếng "Anh Tịch".

Ninh Tịch trở về mỉm cười với mọi người một cái, đem bình giữ ấm trong tay đưa cho Tiểu Đào, trả túi lại cho Kỹ Ngữ Mạnh, sau đó đi đến hiện trường quay phim.

Thẩm Hãn Thần hít sâu một hơi, ổn định tinh thần.

Vừa rồi hẳn chỉ là nhất thời quá giật mình cho nên mới sẽ thất thố, lần này đã có chuẩn bị, khẳng định sẽ không.

Hắn yên lặng nhìn Ninh Tịch phía đối diện đang chậm chậm bước đến, nhắm mắt lại, rồi mở ra, vô cùng nghiêm túc.

--- O ---

Chương 904: Khác Nhau Một Trời Một Vực (Cv)

Âm nhạc du dương lại được vang lên lần nữa, khách dưới lầu cũng đã bắt đầu cười nói...

Thẩm Hãn Thần bước từng bước trầm ổn, bước xuống dưới lầu, từ thế đi này anh ta đã được trải qua huấn luyện, giờ phút này càng thêm tự tin, biểu hiện rõ ràng ngày một tốt, cả người thần thái lẫm nhẫm, khí thế áp đặt, mọi người cũng phối hợp mà để lộ ra biểu cảm kinh ngạc...

Sau khi đi xuống, Thẩm Hãn Thần bồi Ninh Tịch một chén rượu, sau đó cúi đầu tự nhiên cùng cô nói chuyện.

Đoạn này không có lời thoại, chỉ cần biểu hiện cho khán giả thấy nam chính đang nói chuyện cùng nữ chính là được. Còn họ nói cái gì, việc này để cho khán giả tự suy đoán đi!

Mà người xem sẽ đoán thành cái gì, việc này do nam nữ chính quyết định...

Lúc này đây, Ninh Tịch khẽ nhếch mày, ánh mắt lưu chuyển, cười như không cười mà nhìn Thẩm Hãn Thần một cái, rồi nở một nụ cười rực rỡ như hoa, trong phút chốc liền đem người bên cạnh âm đạm như không có ánh sáng...

Không đứng đối diện thì không có sát thương, mới vừa rồi biểu hiện của Thẩm Hãn Thần không tồi, nhưng sau khi đứng đối diện Ninh Tịch, vừa mới cho mọi người thấy mình đẹp trai khí thế, lúc này lại cảm thấy hơi thở quá yếu, thậm chí có cảm giác anh ta đang cố tình giả tạo!

Ngược lại là Ninh Tịch, cô hoàn toàn không muốn thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, nhưng lại khiến ánh mắt mọi người không thể nào rời khỏi người cô.

Không chỉ có như thế, tất cả mọi người phát hiện, nữ chính chỉ tùy tiện nháy mắt một cái đã giống như một mồi lửa đốt cháy ánh mắt của người xem, một cảm giác khó nói thành lời...

Lúc này đây, biểu hiện của Ninh Tịch đã không còn là kinh ngạc nữa, mà là một trình độ ở một đẳng cấp khác, giống như đem kịch bản biến thành sự thực chứ không đơn giản là diễn nữa...

Hai người, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Không thể ngờ, lúc này, lại là NG như cũ.

Chính Thẩm Miên còn có chút kinh ngạc, trên mặt là biểu cảm không thể tưởng tượng nổi.

Còn tưởng rằng Ninh Tịch vừa rồi đã phát huy đến cực hạn rồi, không nghĩ rằng cô còn chưa thực sự nghiêm túc...

Thẩm Hãn Thần cảm nhận được tim đập mạnh từng hồi, đây là cảm giác áp bách đứng trước một ngọn núi cao không thể vượt qua.

Từ khi bắt đầu vào nghề này, mọi người đều nói cho anh ta, nói anh ta chính là vì giới giải trí mà sinh ra, nhất định sau này sẽ vô cùng nổi tiếng.

Chính vào giờ phút này, anh ta mới biết được, thế nào mới là vì giới giải trí mà sinh ra...

Nhìn bộ dạng của Thẩm Hãn Thần, Thẩm Miên sợ anh ta mất bình tĩnh, cầm kịch bản đi qua, lại nói cách diễn thêm một lần nữa, “Hãn Thần, cậu vừa rồi tiến bộ rất tốt, cứ giữ nguyên tiến bộ này là ổn.

Cậu phải biết rằng, Tư Hạ là thiên chi kiêu tử, anh ta không chỉ rực rỡ lóa mắt, càng quan trọng là thân phận anh ta vốn có quyền kiêu ngạo, nếu chỉ cần hào quang chói lóa, vậy thì cần tôi đứng ở đây làm gì, quan trọng nhất chính là ánh mắt cùng khí chất biết không?

Cậu có thể chú ý biểu hiện của Ninh Tịch, bởi vì nữ chủ là trải qua quá một hồi sinh tử, cho nên nàng giờ tay nhắc chân thậm chí mỗi cái ánh mắt đều mang theo một tia xúc cảm, giống như đem cả thế giới của cô ấy vào ánh mắt vậy, vô cùng có thần!”

“Tôi biết, cảm ơn đạo diễn.” Thẩm Hãn Thần nhìn camera ghi hình, nhìn cảnh quay của mình sút sạo như một thằng hề, quả thực mọi hình ảnh bản thân đều bị phá hủy.

Thẩm Miên vỗ vỗ vai anh ta, “Cho cậu mười phút thời gian điều chỉnh trạng thái.”

Thẩm Miên sau khi nói xong, lại đi đến phía Ninh Tịch đang bị một đồng những cô gái vây quanh.

Chương 905: Một Chút Cơ Bản Cũng Không Có (Cv)

Ninh Tịch lập tức đứng dậy, “Thảm đạo, tiếp theo tôi cần diễn thế nào?”

“Nói cái rắm!” Thảm Miên tức giận mà chửi thề một câu, “Tiểu tử thúì, hóa ra lần trước ở trước mặt tôi cậu còn che giấu thực lực?”

Thảm Miên mắng xong lúc sau mới phát hiện, bản thân bất tri bất giác lại mắng thành “Tiểu tử thúì”?

Ninh Tịch vẻ mặt vô tội, “Không a, lần trước tôi chính là biểu hiện hàng ngày, anh lại không bảo ta phải diễn...”

Lần này cô chỉ là áp dụng một chút kỹ thuật diễn mà thôi.

Thảm Miên: “...”

Sau mười phút, cảnh bắt đầu được quay lại!

Sau đó, lại liên tục NG rất nhiều lần, tất cả đều là bởi vì Thảm Hãn Thần theo không kịp tiết tấu của Ninh Tịch, hai người hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Thảm Miên yêu cầu về cảnh đầu tiên này vô cùng cao, cho nên có chút tí vết cũng không thể chịu được.

Nhưng là nếu tiếp tục với cái tiến độ này, có quay đến thiên hoang địa lão, hơn nữa, Thảm Hãn Thần tính tình sắp nóng đến cực hạn, chuẩn bị bộc phát rồi...

Cho nên, Thảm Miên quyết định cho dừng “Cắt!”

Vừa dứt lời, Thảm Hãn Thần rớt cuộc nhin không được nữa, rút khoát kéo áo khoác trên người, hung hăng mà ném xuống đất, sải bước mà đi tới phía trước, khuôn mặt tuấn mỹ như mây đen giăng đầy, vô cùng hung tợn.

Không khí tại phim trường đã căng thẳng đến cực hạn, Kỳ Ngữ Manh, Kỳ Phóng, Kha Minh Vũ... Nhân viên công tác chờ, tất cả đều không dám ho he một câu.

Tiểu trợ lý thấy Thảm Hãn Thần mắt không ché, chạy nhanh chạy tới khuyên giải an ủi, “Hãn Thần! Hãn Thần..... Cậu đi đâu! Hôm nay mới ngày đầu

tiên, cậu định đi đâu! Nhịn một chút nhịn một chút..... Đạo diễn đã nói, biểu hiện của cậu đang ngày một tốt lên mà...”

So sánh với sự hung dữ của Thẩm Hãn Thần, Ninh Tịch một thân tây trang màu trắng, tùy tay nói lỏng cổ áo của mình, cầm lấy túi tiền của mình, khoan thai mà dạo bước lại đây.....

Thẩm Miên đau đầu không thôi nhéo nhéo trán, đi qua, kéo Ninh Tịch đến một góc, hạ giọng nói, “Cậu cũng thấy rồi, biểu hiện của Hãn Thần kỳ thật thực không tồi, nhưng dù sao cũng là người mới... Cậu nhẹ tay một chút...”

Biện pháp duy nhất hiện giờ chính là mong Ninh Tịch hạ diễn một chút.

Ninh Tịch nghe vậy, ánh mắt không chút để ý mà nhìn tới Thẩm Hãn Thần cách đó không xa, sâu kín mở miệng nói, “Người mới thì thế nào? Một người nam nhân, một chút nam tính cơ bản cũng không có, tốt nhất nên sớm rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này cho rồi...”

Thẩm Miên: “.....”

Phái nam ở đây: “.....”

Lời này, đúng là giết người không đền mạng mà!

Mọi người theo bản năng mà quay đầu! Nhìn qua Thẩm Hãn Thần, quả nhiên, đối phương mặt mũi đều tái mét rồi.

Rốt cuộc vẫn là nông nổi của tuổi trẻ, vốn dĩ đã xúc động chuẩn bị chạy lấy người rồi, Thẩm Hãn Thần lại nghe được những lời này của Ninh Tịch, bàn tay phía dưới đã nắm chặt thành nắm đấm, “Thẩm đạo, diễn lại một lần!”

“Này.....” Biểu tình Thẩm Miên lần đầu tiên có chút do dự.

Với trạng thái hiện nay của Thẩm Hãn Thần, Ninh Tịch nếu không chịu nhượng bộ sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nếu lần quay này lại tiếp tục NG thì đối với Thẩm Hãn Thần sẽ tạo thành một bóng ma, mà cái bóng ma này với bất kỳ diễn viên nào cũng đều là một kích chí mạng...

Thẩm Miên vốn muốn suy nghĩ lại, không nên mạo hiểm như vậy...

“Đến đây đi!”

Nhưng bắt đắ dĩ hai người sẵn sàng, đều đã đi đến vị trí quay!

Thẩm Miên nhìn Ninh Tịch liếc mắt một cái, nhìn đối phương trạng thái vô cùng bình tĩnh, trong lòng không tự chủ lại yên tâm hơn vài phần.

Lấy kỹ thuật diễn của Ninh Tịch, hẳn là có thể phát huy tùy mức, thấy đối phương như vậy thì nên hạ diễn một chút, rốt cuộc không oán không thù, cô cũng không cần hủy hoại một diễn viên mới có tư chất như vậy, hơn nữa, quan sát biểu hiện của Thẩm Hãn Thần sau mỗi lần quay lại đều ngày một khá lên, chẳng lẽ...

--- O ---

Chương 906: Đồi Xử Như Gió Thu Lạnh Lẽo (Cv)

Nghĩ đến đây, Thẩm Miên cắn chặt răng, rớt cuộc hô một tiếng “Bắt đầu”.

Mọi người, nín thở chăm chú nhìn.

Dàn nhạc cụ lại bắt đầu vang lên, đèn pha lê phía trên lại được thắp sáng...

Phía cuối cầu thang hình xoắn ốc, hai người con trai, một đen một trắng, một trước một sau, một cái tự phụ, một cái thanh thản, chậm rãi cất bước đi xuống...

Lúc này đây, Thẩm Hãn Thần từ thái độ đến tốc độ, từ khí chất đến ánh mắt, kể cả khi Ninh Tịch nhếch môi nở nụ cười yêu nghiệt kia, tất cả đều hoàn mỹ vô khuyết, hai người, giống như hai ngôi sao cùng tỏa sáng, hòa vào nhau!

“A! Không tồi! Vô cùng tốt!”

Cùng với tiếng hô của Thẩm Miên, rớt cuộc mọi người mới nhẹ nhàng thở một hơi.

Thẩm Miên vẫn luôn tim treo ngọn cây, lúc này cuối cùng cũng an tâm.

Rất tốt rất tốt, Hãn Thần may là vẫn chịu đựng được!

Nếu như lại thất bại sẽ tạo thành bóng ma rất lớn, nhưng là một khi chịu đựng được, lĩnh ngộ của cậu ta về kỹ thuật diễn xuất sẽ được nâng lên vô cùng lớn!

“Wow, thật tuyệt vời!” Kỳ Ngữ Manh trái tim đập như nhảy múa, “Vừa rồi khi hai người đối diện trong nháy mắt, tim tôi như sắp nổ tung vậy, chị ấy thật đẹp trai quá đi!”

Kỳ Phóng cũng là vẻ mặt ghen ghét, cảm giác như chính mình bị hai người họ làm tổn thương nghiêm trọng, “Đúng, thật sự rất đẹp trai...”

Tất cả mọi người đều không cảm lòng được mà vỗ tay, làm Thẩm Hãn Thần vội vàng tỉnh lại, bước chân lảo đảo mà đi xuống dưới, một phen đoạt lấy chai nước trong tay trợ lý, một hơi uống gần hết một nửa chai, lồng ngực phập phồng kịch liệt.....

Rớt cuộc cũng chỉ là một lần bức diễn mà thôi, lại giống như ra chiến trường

vậy, vô cùng sợ hãi...

Kỳ Phóng đầy mặt kính hoảng mà trộm liếc mắt nhìn Ninh Tịch vẫn đứng đó như cũ giống chưa có gì, sau đó tiến đến bên cạnh Kỳ Ngữ Manh nói, “Ngữ Manh a.....cậu xác định người cậu vừa nói, với người đang đứng kia thật sự là cùng một người sao? Cũng quá đáng sợ nha! Rốt cuộc ôn như ở đâu, chỗ nào sẵn sóc?”

Còn nói cái gì mà Ninh Tịch sẽ giúp người mới nhập diễn vô cùng tốt, sẽ hướng dẫn từng bước, cái gì mà cô ta diễn rất nhẹ nhàng...

Bản thân hẳn có phải sắp ngất đến nơi rồi không?

Mới cảnh đầu diễn mà thôi, Thẩm Hãn Thần đã sắp bị cô gái này hành chết rồi!

Hắn Thật là vô cùng may mắn vì cảnh quay chung giữa mình với Ninh Tịch cũng không nhiều lắm...

Kỳ Ngữ Manh cắn cắn môi, “Chính là khi chị ấy diễn cũng tôi vô cùng sẵn sóc và nhẹ nhàng mà... Tôi thấy việc này không thể đổ lỗi cho tiền bối được... Chẳng lẽ tiền bối diễn quá tốt cũng là sai lầm sao? Nguyên nhân chính là kịch bản phim, nó yêu cầu phải như vậy, làm sao mà tránh khỏi chứ...”

Kỳ Phóng: “.....”

Ha hả, sao anh ta cứ cảm thấy như là giới tính bị bất đồng vậy?

Đối đãi với con gái thì như gió xuân ấm áp, còn khi diễn với nam nhân lại giống như gió thu lạnh lẽo vậy...

Rõ ràng có chỗ không đúng mà =.=...

Thẩm Miên nhìn thoáng qua thời gian, “Hôm nay muộn rồi, thời gian không kịp, cảnh quay còn dư lại để ngày mai tiếp tục! Tất cả mọi người đều vất vả, hôm nay nghỉ tại đây đi!”

Tuy rằng hôm nay tiến độ không hoàn thành, bất quá, có thể có được một cảnh quay đầu tiên hoàn mỹ như vậy cũng rất đáng giá.

Chờ đến khi chỉ còn lại Ninh Tịch, Thẩm Miên nhin không được hỏi một

câu, “Nếu như vừa nãy, Thẩm Hãn Thần vẫn không theo kịp tiết tấu của cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

--- O ---

Chương 907: Nam Phụ Bí Ẩn (Cv)

Ninh Tịch cười cười, khước mắt giương lên, "Sẽ không như vậy, tôi tin tưởng con mắt nhìn người của Thẩm Đạo, nếu chỉ một cảnh như vậy đã diễn không nổi, vậy đâu còn là Thẩm đạo nữa!"

Cô lần này chỉ là diễn xuất bình thường mà thôi, thậm chí còn chưa áp diễn, đã đủ thủ hạ lưu tình rồi.

Như năm đó cô áp diễn Giang Mục Dã khiến cậu ta ngóc đầu lên mà kêu mẹ, đó mới là áp diễn chân chính...

Thẩm Miên thiếu chút nữa bị nụ cười kia làm hoa mắt, vẻ mặt vô ngữ nói, "Đủ rồi đủ rồi, đến tôi cũng không buông tha nữa sao!"

"Xin lỗi, chưa kịp cắt trạng thái."

Thẩm Miên: "....."

Hai người đứng nói chuyện, ánh mắt Thẩm Miên liếc đến Kha Minh Vũ đang đứng ở một bên, hình như là đang đợi bọn họ nói chuyện xong, "Minh Vũ, cô còn chuyện gì sao?"

"Tôi tìm Ninh Tịch tiền bối." Kha Minh Vũ trên mặt luôn luôn không có biểu tình gì, hiếm khi lại xuất hiện tia căng thẳng như bây giờ.

Ninh Tịch có chút tò mò mà nhìn qua, không biết cô ấy tìm mình có chuyện gì.

Trước mắt mấy người mới này, cô nhất thời không nhìn thấu được tất cả, trong đó có Kha Minh Vũ, nhưng mà, ở trên người cậu ta cô lại cảm thấy một tia quen thuộc không thể nói thành lời.

Đáng tiếc cảnh diễn cùng cậu ta hôm nay lại không quay kịp, đành để đến ngày mai xem sao...

"Có thể cho em một chữ ký được không? Em là fan của chị." Kha Minh Vũ mặt không biểu cảm mở miệng nói.

"Fan của tôi?" Ninh Tịch mày nhướn mày, thật là chuyện ngoài ý muốn, "Đương nhiên."

Sau đó, Ninh Tịch cầm lấy giấy bút trong tay cậu ta, ký tên của mình, lại viết một câu khuyến khích.

“Cám ơn tiền bối.” Kha Minh Vũ mím môi, khom lưng cúi mình chào, sau đó liền rời đi, cũng không có nói nhiều.

Thẩm Miên nhìn Ninh Tịch liếc mắt một cái, đột nhiên hỏi một câu đầy thâm ý, “Cô biết tại sao tôi tìm được người này không?”

“Làm thế nào tìm được?” Ninh Tịch hỏi.

“Cậu ta không phải xuất thân chính quy, mà là chính mình tìm tới cửa, lúc ấy tôi tìm thật lâu cũng chưa tìm được nam phụ thích hợp, vì thế liền tùy tiện chọn cậu ta thử xem, nhưng mà, cậu ta cự tuyệt.”

“Hả? Không phải chính mình tìm tới cửa sao? Vì sao lại cự tuyệt?” Ninh Tịch khó hiểu.

“Cậu ta muốn diễn vai nam chính.”

“Ách...” Bình tĩnh mà xem xét, hình tượng như cậu ta quả thật là không thích hợp với vai nam chính, “Vậy anh lại thuyết phục được cậu ta?”

Thẩm Miên gật gật đầu, “Tôi đầu tiên cho cậu ta diễn thử một cảnh của nam chính, kỹ thuật diễn quá tốt, chỉ là hình tượng không phù hợp với vai này, cho nên tôi khuyên cậu ta thử vai nam phụ, lúc ấy cậu ta không đồng ý, về sau chính tôi phải đến tận cửa nhà cậu ta để mời.”

Ninh Tịch hơi có chút kinh ngạc, “Oh, có thể làm Thẩm đạo anh tự mình tới cửa để mời... chắc chắn không đơn giản nha, cậu ta còn gì đặc biệt khác sao?”

Thẩm Miên cười thần bí, “Đến lúc đó cô sẽ biết!”

Thẩm Miên đã nói như vậy, Ninh Tịch cũng không hỏi nhiều, tự nhiên cô lại nhớ đến một chuyện, “Đúng rồi, Thẩm đạo, đoàn phim có thể cho bạn đến thăm chú? Tôi có một người bạn, cô ấy muốn tới đây xem một chút, khẳng định sẽ không ảnh hưởng đến quá trình quay chụp!”

“Được, bạn cô thì không thành vấn đề!” Thẩm Miên đáp ứng rất sáng khoái.

Hai người đang nói chuyện, Thẩm Miên nhìn đến cách đó không xa có một

bóng người đang nhấp nhôm, nhìn chăm chăm phía này.

Thẩm Miên bất đắc dĩ nhìn đến chỗ Kỹ Ngữ Manh, “Lại là tìm Ninh Tịch?”

Kỹ Ngữ Manh liên tục gật đầu.

“Ai, vậy được rồi, được rồi! Không quấy rầy các cô!” Diễn viên bình thường khi kết thúc cảnh quay thì đều là tìm đạo diễn nói chuyện phiếm, đằng này toàn là tìm nữ chính...

“Ngữ Manh, công việc đã xong, sao còn chưa về?” Cùng thời điểm nói chuyện với Kỹ Ngữ Manh, ngữ điệu Ninh Tịch hạ xuống không ít.

Đó chính là giọng nói nhẹ nhàng!

Kỹ Ngữ Manh đột nhiên theo bản năng mà nhéo nhéo một bên tai, “Tiền bối, có thể cho em số điện thoại của chị được không?”

--- O ---

Chương 908: Bị Hôn Đến Ngây Người

“Tất nhiên là được!” Ninh Tịch vươn tay.

Kỷ Ngữ Manh vội vàng đem di động của mình đưa qua.

Ninh Tịch dùng di động ấn số của mình, sau đó trả lại cho cô.

Thấy Ninh Tịch thân thiết như vậy, Kỷ Ngữ Manh lấy hết can đảm lại hỏi, “WeChat của chị là gì, có thể kết bạn được không?”

“WeChat chính là số di động tôi, trực tiếp thêm là được.”

“Vâng vâng tốt quá, cảm ơn tiền bối! Tiền bối..... chị không cần tháo trang sức sao?” Kỷ Ngữ Manh nuốt nước bọt, nhìn Ninh Tịch một thân nam trang.

Lúc này trang phục trên người Ninh Tịch chính là của cô, nhưng vẫn là một bộ quần áo nam nhân, một thân giản dị, quần jean cùng áo khoác len, yên tĩnh như tràn đầy năng lượng, tùy ý trang điểm, nhưng mặc ở trên người cô, nhìn kiểu gì cũng thấy cô giống như đang trên hoa gheo nguyệt...

“Tôi đang chuẩn bị đi về, chỉ là lát nữa sẽ đi bằng tàu điện ngầm, phương tiện khá lộ liễu.” Ninh Tịch trả lời.

“Thì ra là vậy, lát nữa... em...” Kỷ Ngữ Manh vừa định nói mình lát nữa cũng ngồi xe điện ngầm, di động lại vang lên, là người đại diện gọi điện thoại nói đã tới đón nàng.

Vì thế, chỉ có thể cùng Ninh Tịch cáo biệt.

“Ngữ Manh, bên này!”

“Anh Phong... Sao anh lại tới đây.....” Kỷ Ngữ Manh nhìn người đang lái xe đỗ ở ven đường, vẻ mặt không cao hứng lắm.

Tiền Triệu Phong đương nhiên không biết suy tính của đại tiểu thư, “Đương nhiên là tới đón em! Hôm nay thế nào? Không gặp rắc rối chứ? Anh nói em biết, nữ chính cô ta là người chẳng ra gì, nếu em có bất mãn gì thì cứ nói thẳng ra, không cần chịu đựng, nếu em không muốn diễn phim này nữa, cùng lắm thì anh giúp em hủy hợp đồng...”

Tiền Triệu Phong muốn nâng đỡ đứa em này, tuyệt đối không để cô chịu

thiệt.

Kỷ Ngữ Mạnh vừa nghe, lại dậm mạnh chân xuống, “Ai bắt mẫn với Ninh Tịch! Anh đừng nói bậy!”

“Em buổi sáng không phải còn.....”

“Buổi sáng là buổi sáng! Tóm lại em đối với Ninh Tịch không có tí bắt mẫn nào hết! Em phải diễn nữ ba! Đừng hòng kẻ nào cướp được nó!”

Tiền Triệu Phong vẻ mặt ngây ngốc: “...”

Thật là lòng dạ nữ nhân, như mò kim đáy biển!

.....

Ninh Tịch đã nói với Lục Đình Kiêu, buổi tối sẽ qua nhà anh ăn cơm, vì thế sau khi kết thúc công việc liền trực tiếp đi qua đó.

Trước cổng Bạch Kim Đế Cung.

Mạc Lăng Thiên vẻ mặt vô cùng ai oán nhìn Lục Đình Kiêu, "Này này này, sắp đến thời gian ăn tối, cậu không giữ tôi lại ăn một bữa cơm sao?"

“Ninh Tịch buổi tối sẽ đến đây.” Lục Đình Kiêu trực tiếp mở miệng. Tỏ vẻ không muốn bị quấy rầy.

Mạc Lăng Thiên tức khắc “A” một tiếng, “Tôi có người bạn thấy sắc quên bạn như cậu từ bao giờ vậy?”

Mắt công mình còn cố ý tới cửa một chuyến, nói với anh ta nhiều như vậy...

“Lại nói, cậu vì cái gì lại thu nạp tên Đường Lăng kia? Hắn ta đi theo Satan lâu như vậy, chẳng lẽ một chút chi tiết trong đó cậu cũng không điều tra sao?”

“Cậu ta không phải người của tôi.” Với người như Đường Lăng, dù có muốn moi được thông tin từ miệng cậu ta đâu phải dễ.

“Cậu thậm chí còn cho hắn đến Lục Thị làm bảo vệ mà còn nói không phải người của ta...” Mạc Lăng Thiên cạn lời.

Hai người đang nói chuyện, xa xa có một bóng người đi tới.

Chỉ thấy người nam nhân kia tuổi không lớn, ăn mặc đơn giản mà thời thượng, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, vừa giống nam lại vừa giống nữ, nhưng quanh mình lại có một cảm giác quen thuộc.

Vừa thấy chính là người muốn trêu hoa ghẹo nguyệt kia...

Nhìn nam nhân trước mặt đi tới, Mạc Lăng Thiên không ý thức được mà nhìn thêm vài lần, một bên hỏi Lục Đình Kiêu, “Đó là ai a? Bạn cậu à?”

Hướng này chỉ có biệt thự của Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu, cho nên không phải tìm Lục Đình Kiêu thì chính là tìm Lục Cảnh Lễ.

Mạc Lăng Thiên không chờ Lục Đình Kiêu trả lời, lại nhìn thấy nam nhân kia đang đi đến chỗ này, thẳng đến trước mặt bọn họ, đúng hơn là đi đến trước mặt Lục Đình Kiêu.

Nam nhân kia không có lái xe, đoán chừng là chạy lại đây, hơi hơi còn có chút thở dốc, cái cổ dài trắng nõn hơi mướt mồ hôi, sau khi đi tới, không nói lời nào liền kéo ôm cổ Lục Đình Kiêu, sau đó, cứ như vậy hôn đi lên, ánh mắt kiêu diễm, thanh âm trầm thấp, “Có nhớ em không?”

Mạc Lăng Thiên như bị sét đánh, bất động đứng im tại chỗ, giống như sắp biến thành bức tượng rồi: “.....”

--- O ---

Chương 909: Có Nhớ Em Không?

“Có nhớ em không?”

“Ừ.”

.....

Hắn hần hần... Hắn đang nhìn thấy gì...

Trời sụp đất nứt, sông cạn đá mòn, vạn lôi oanh đỉnh... Thậm chí lúc trước khi nhìn thấy Lục Đình Kiêu cùng tiểu bạch thỏ ở bên nhau, cũng không khiếp sợ bằng cảnh hắn nhìn thấy giờ phút này.

Nhưng mà, khiếp sợ qua đi, tiếp đến lại là sự kinh ngạc.

Chiều đến chạng vạng, hoàng hôn, bầu trời còn vương chút sắc đỏ.

Khi nhìn chằm chằm người thanh niên kia chạm vào Lục Đình Kiêu, hơi thở trên người không kiềm chế được sự nhẹ nhàng, khẽ cài lại khuy áo vô cùng hấp dẫn, dưới ánh hoàng hôn, con người kiêu diễm vào khoảnh khắc ấy lại hiện lên hình ảnh người con gái xinh đẹp kiêu kỳ, kinh tâm động phách.

Mà Lục Đình Kiêu rũ mắt nhìn nam nhân kia, băng tuyết bao trùm con người bỗng hóa thành mưa xuân tí tách, ánh mắt ôn nhu trân trọng giống như đang nhìn toàn bộ thế giới.

Mạc Lăng Thiên ngược lại cảm thấy, một màn này quả là hoàn mỹ...

Đù mọe! Điên rồi! Hắn thế mà lại cảm thấy..... Lục Đình Kiêu cùng nam nhân ở chung một chỗ tình chàng ý thiếp vô cùng động lòng người.

Sau khi nghe được câu trả lời của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch tức khắc vừa lòng, quả nhiên sắc đẹp của đại ma vương là liều thuốc chết người mà, một mồi sau một ngày quay phim bỗng chốc trở thành hư không.

Cô cảm thấy đại ma vương có đôi khi rất thích ăn dấm chua, đó thật sự là buồn lo vô cớ rồi, sắc đẹp hoàn hảo nhất cái thế giới này đang ở trước mặt cô, cô không bị mê mết đến chết đã là tốt lắm rồi, sao có thể để những nam nhân khác vào trong mắt, nhìn những người đó so với đại ma vương chẳng khác gì đem hoa nhài so với bãi cỏ trâu mà.

Mắt thấy hai người này đã quên đi sự tồn tại của mình, Mạc Lăng Thiên cuối cùng nhin không được, bẽn lẽn mà giơ tay lên vẫy, “Khụ..... Cái kia..... hai vị..... ở đây còn có một người nữa đây...”

Hắn cảm thấy nếu mình xuất hiện phá vỡ thời khắc huy hoàng này của hai người họ, liệu có bị giết người diệt khẩu hay không?

Không đúng, không phải tại hắn phá vỡ, hắn vốn dĩ đang êm đẹp đứng ở đây, hắn cũng là người bị hại mà...

“À, Mạc thiếu, anh cũng ở đây à!” Ninh Tịch nghe tiếng, quay đầu lại nhìn Mạc Lăng Thiên.

Mạc Lăng Thiên quả thực sắp khóc, “Huynh đệ, tôi vẫn đứng ở đây trước khi cậu đến? Ánh mắt này của cậu có ý gì đây...”

Ninh Tịch nhắc tay khoác lên vai Lục Đình Kiêu, một bộ bày tỏ xin lỗi, “Thật ngại quá, khi ở cùng anh ấy tôi rất khó chú ý tới người khác.”

Mạc Lăng Thiên: “.....”

Lục Đình Kiêu bị một nam nhân khác hành động thân mật như vậy, mà nhìn bộ dạng hắn giống như rất mừng vậy...

Mạc Lăng Thiên sắp mù mắt rồi, “Lục Đình Kiêu..... cậu rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Lúc trước khi tôi hỏi cậu, cậu chẳng phải nói cậu không có vấn đề gì về giới tính sao? Vậy tình huống bây giờ là thế nào? Còn khi cậu đi cùng tiểu bạch thỏ nữa... Cậu thật sự thích nam nhân ư... mẹ nó... Chẳng phải trước giờ tôi vẫn luôn trong vòng nguy hiểm sao... Còn có..... Tử Dao kia thì sao... Còn có còn có.....”

Lục Đình Kiêu: “Cô ấy là Ninh Tịch.”

Cùng lúc Lục Đình Kiêu nói ra năm chữ này, trong hỗn loạn, Mạc Lăng Thiên đột nhiên há hốc mồm, “Cậu nói gì?”

Lúc này, phía sau ba người, một đứa nhóc con mềm mại như bánh bao nhỏ đang chạy như gió qua bên này, nhưng không phải chạy đến chỗ Lục Đình Kiêu, mà là lập tức ôm lấy chân thanh niên kia, trong ánh mắt tràn đầy đầy đều là kinh hỷ cùng ỷ lại.

Bánh bao nhỏ ánh mắt như vậy, nhìn giống như hai người đã quen biết từ

trước vậy...

Rốt cuộc từ con trai cho đến cha nó là Lục Đình Kiêu phản ứng đều giống nhau, còn chưa từng đối với ai nhiệt tình thân mật quá như vậy, ngoại trừ... Tiểu bạch thỏ.....

Lần trước ở tiệc mừng thọ của Lục Sùng Sơn, hấn tận mắt chứng kiến nhóc con này chỉ ở trước mặt tiểu bạch thỏ kia mới tỏ ra yêu quý cùng ngoan ngoãn như vậy.

Sau khi Ninh Tịch nhìn thấy bánh bao nhỏ, đừng nói Mạc Lăng Thiên, vẻ mặt đẹp trai ngời ngời của đại ma vương cũng bị cô ném ra phía sau, lập tức chạy tới ôm lấy bánh bao nhỏ

--- O ---

Chương 910: Đi Thay Quần Áo

Thấy Tiểu Bảo mặc một chiếc áo ngủ hình con gấu lông xù như trong phim hoạt hình, trên đầu còn có thêm hai cái tai gấu, sau mông còn có một cục bông nho nhỏ giống như cái đuôi, Ninh Tịch sắp bị sự đáng yêu của bánh bao nhỏ làm cho nhũn người ra rồi, “Ừ uôi, bảo bối của mẹ hôm nay thật đáng yêu quá đi, cuối cùng baba con cũng có một chút thẩm mỹ rồi!”

Giờ phút này, khi ôm bánh bao nhỏ, lớp nguy trang trên người nam nhân kia giống như bị rút đi, chỉ còn lại cảm xúc chân thật của chính mình, Mạc Lăng Thiên cuối cùng cũng tin, “Ừm... Quả thực giống với tiểu bạch thỏ...”

Sau khi Ninh Tịch ôm bánh bao nhỏ vào nhà, Mạc Lăng Thiên vẫn như cũ khiếp sợ đứng ở đó, “Đù mọe, Lục Đình Kiêu, cô ta hình như có bảy mươi hai phép biến hóa của Tôn Hầu à?”

Tôn Hầu: Tôn Ngô Không.

Từ tiểu hồ ly đến tiểu bạch thỏ biến chuyển trong nháy mắt, kể cả trên người có mặc toàn quần áo nam nhân cũng không chút ảnh hưởng...

Cô gái có thể thu phục Lục Đình Kiêu..... Quả nhiên không nên dùng ánh mắt bình thường để nhìn.

Mạc Lăng Thiên cuối cùng mới vỡ lẽ chuyện đồn thổi Lục Đình Kiêu thích nam nhân trước kia, còn ở party nọ cũng công khai hôn môi một nam nhân nào đó, thì ra đều là biến thân của tiểu bạch thỏ kia.

.....

Phòng khách.

“Tịch tiểu thư, cơm còn một lát nữa mới làm xong, tiểu thư uống chút nước trái cây trước đi.”

“Tịch tiểu thư, ăn trái cây!”

“Tịch tiểu thư, yêu cầu món điểm tâm ngọt sao?”

.....

Cô bé người hầu nữ trong nhà chốc chốc lại chạy qua đây, hết mời ăn điểm

tâm lại đến hỏi thăm về bữa tối, Lục Đình Kiêu néo néo cái trán, mặt đen xì, quay sang phía Ninh Tịch mở miệng, “Đi lên lầu thay quần áo trên người ra.”

“Vì sao? Đổi đi đổi lại thật phiền toái!” Ninh Tịch khó hiểu mà lẩm bẩm.

Lục Đình Kiêu không trả lời, chỉ là ánh mắt đột nhiên quay sang nhìn về một hướng nào đó.

Cửa phòng bếp, còn có cửa sổ sát đất phía vườn sau, tất cả nữ giúp việc trong nhà đều đã xúm lại lén lút nhìn vào đây, liên tục chạy qua chạy lại. Lúc trước, kể cả khi Ninh Tịch còn mặc đồ nữ, ai cũng quý mến cô, bây giờ còn mặc toàn bộ một cây quần áo nam thế này, vậy thì đừng nói nữa... ==!

“Soái ca bên trong kia thật sự là Ninh Tịch tiểu thư sao?”

“Sao có thể! Chắc chắn là nói giỡn!”

“Theo tôi đoán, hẳn là không có sai, nếu không..... Trừ Ninh Tịch tiểu thư, các cô thấy đại thiếu gia đã từng thân mật với ai như vậy chưa?”

.....

“Anh có mua cho em và Tiểu Bảo mỗi người một bộ.” Lục Đình Kiêu trả lời.

“À! Thật vậy chẳng! Sao anh không sớm nói! Em lập tức đi đổi!” Ninh Tịch vừa nghe, tức khắc nhanh nhẹn mà chạy như bay lên lầu.

Một lát sau, Ninh Tịch thay đổi quần áo xong rồi đi xuống dưới.

Tiểu Bảo bộ áo ngủ vẫn là một chú gấu bông, Ninh Tịch chính là thỏ con, hai cái tai nhỏ dài trên đầu nhìn đáng yêu đến không thể tả được.

Ninh Tịch nhảy nhót từng bước xuống cầu thang, ở trước mặt Lục Đình Kiêu quay một vòng, “Đáng yêu, đáng yêu không? Haha, Lục Đình Kiêu, thật không nghĩ tới anh cũng đi mua quần áo loại này!”

Lục Đình Kiêu: “Cảm thấy em sẽ thích.”

Ninh Tịch nhướn mày: “Vậy anh có thích chứ?”

Lục Đình Kiêu: “Em mặc cái gì cũng thích.”

Ninh Tịch: “.....” So với kỹ năng tán gái của cô, cô cảm thấy kỹ năng của đại ma vương ngày càng nghịch thiên rồi!

.....

Sau khi trở lại chung cư.

Ninh Tịch lấy điện thoại gọi cho Trang Khả Nhi, “alo, Khả Nhi...”

“Tiểu Tịch! Là cậu à! Tìm mình có việc sao?” Di động đầu bên kia truyền đến âm thanh kinh hỷ của Trang Khả Nhi

“Chính là lần trước cậu nói muốn tới đoàn phim chơi sự tình, mình hỏi qua đạo diễn, đạo diễn nói không thành vấn đề, cậu lúc nào cũng có thể lại đây.” Đối với những lời hứa cho các cô gái, Ninh Tịch luôn để chúng ở trong lòngm

Trang Khả Nhi vừa nghe, tức khắc vui vẻ không thôi, “Thật vậy sao? Tốt quá đi!”

Ninh Tịch đang muốn nói chuyện, lại phát hiện âm thanh đầu bên kia của Trang Khả Nhi rất ồn ào, “Khả Nhi, cậu không ở nhà?”

--- O ---

Chương 911: Dạy Cậu Làm Người

Trang Khả Nhi thở dài, ngữ khí chần chừ nói, “Mình đang ở một quán Internet giữa trung tâm thành phố...”

“Quán Internet?” Ninh Tịch nghe vậy có chút kinh ngạc, Trang Khả Nhi sao có thể đi đến những nơi như vậy được?

“Mình đi tìm em trai...” Trang Khả Nhi dừng một chút, sau đó giải thích nói, “Sau sự việc lần trước, cha mình mời thêm vệ sĩ đến canh cổng, bắt em trai mình sau 9 giờ tối không thể ra khỏi nhà, chỉ à, hơi lơ đang một chút cũng dễ nó chôn mắt, nếu không nhanh chóng đem nó về nhà, vạn nhất đêm nay cha mình trở lại phát hiện, khẳng định sẽ lại nổi trận lôi đình.....”

“Chị, chị ồn muốn chết, gọi điện thoại có thể tránh xe em ra một chút không?” Di động đầu bên kia truyền đến âm thanh oán giận cùng không kiên nhẫn của Trang Vinh Quang.

“Vinh Quang, cha đêm nay rất có thể sẽ trở về.....”

“Cha Cha Cha! Chị có thể đừng dùng ông ấy để uy hiếp em được không! Em chơi trò chơi mà thôi cũng không phải giết người phóng hỏa! Chẳng lẽ em không có tự do nào chắc?”

“Vấn đề là sắp đến kỳ thi quan trọng rồi, em vẫn cứ ở đây ham chơi, còn nữa, em thử tính xem ngồi đây chơi mất bao nhiêu tiền, lại còn ảo tưởng sức mạnh với mấy cái trò chơi vớ vẩn này...”

“Tránh ra! Chị còn chuyện gì không! Không có thì xong rồi!” Trang Vinh Quang ngữ khí cực kỳ ác liệt, tựa hồ đã quên hoàn toàn là ai đã che chở hắn khi bị cha đánh.

.....

Nghe ngữ khí ác liệt của Trang Vinh Quang, Ninh Tịch mày nhíu chặt, sắc mặt lập tức trầm xuống dưới, bất quá, khi ở cùng Trang Khả Nhi nói chuyện, ngữ khí vẫn ôn hòa như cũ, “Khả Nhi, cậu giúp mình xem game mà em cậu chơi là trò chơi gì, ID nick name của nó nữa, sau đó lặng lẽ nói cho mình biết, có thể chứ?”

Trang Khả Nhi theo bản năng liền dựa theo lời Ninh Tịch nói nhìn thoáng

qua, sau đó đi ra xa nói cho Ninh Tịch, “Trò chơi là « Thánh Vực » , ID là Quang Chi Vinh Quang, nó đêm nay giống như đang ở trong trò chơi kết hôn với người ta, mình khuyên thế nào cũng không chịu về nhà.....”

“Được, mình đã biết, Khả Nhi cậu trước tiên tìm chỗ ngồi một lát, mình nghĩ cách làm nó ngoan ngoãn cùng cậu về nhà.”

Trang Khả Nhi cũng không hỏi Ninh Tịch chuẩn bị làm như thế nào, chỉ là theo bản năng tin tưởng, tín nhiệm cô.....

Tắt điện thoại sau, Ninh Tịch mở laptop của mình ra, sau đó click mở một icon trò chơi Thánh Vực trên màn hình.

Trò chơi này đúng là cái trò mà Ninh Tịch trước kia chơi cùng Giang Mục Dã, cũng coi như Ninh Tịch cũng là tín đồ của game này.

Hừ, tiêu tử, thật là thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người muốn tới.

Vậy mà không thèm để ý chị gái đêm hôm vất vả đi tìm mình, quá đáng rồi...

Để xem, đêm nay nếu không giết cho nhóc phải xóa trò chơi, ta không phải "Phong Lăng"!

Ninh Tịch biểu tình giống như người bị khi dễ là mình, ngón tay tanh tách gõ tài khoản đăng nhập.

Ninh Tịch bên này mới vừa đăng nhập xong, trò chơi lập tức hiện lên một thông báo hệ thống lóa mắt:[Bảng PK NO.1 Phong Lăng đại nhân giá lâm!]

Cô và Giang Mục Dã trước đây đã cùng nhau live stream để làm quảng cáo cho game này đã dùng khẩu trang để che mặt, vì vậy không ai biết Phong Lăng chính là Ninh Tịch.

Thông báo đỏ tươi chói lóa kia vừa hiện lên, cả sever game giống như sắp nổ tung rồi...

[Thế giới:][oa oa oa đêm nay thật náo nhiệt nha! Các cao thủ bảng Phong Thần đều đã online hơn nửa, đến cả Phong Lăng đại nhân đã lâu không thấy, nay cũng xuất hiện rồi!]

[thế giới:][Dù sao cũng là hôn lễ của Trang Chi Vinh Quang bang chủ đệ nhất bang bái kết hôn với đại mỹ nữ của bang tip2, Phong Lăng đại nhân chịu nhận lời mời cũng không kỳ quái lắm!]

[thế giới:][Ai bảo không kỳ quái chứ! Phong Lăng đại nhân từ trước đến nay đều là độc lai độc vãng, không gia nhập bất kỳ bang phái nào, cũng không cùng bất luận bang phái nào kết giao!]

[thế giới:][A... a... a! Ta nhìn đến Phong Lăng đại nhân, đại nhân đang đi ở trên đường miếu Nguyệt Lão! Giống như là đi tham gia hôn lễ thật!]

--- O ---

Chương 912: Đi Đoạt Nữ Nhân!

[Thế giới:] **【 Phong Lăng 】** [Tìm Trang Chi Vinh Quang ở cầu]

Ninh Tịch đánh bàn phím, phát đi một tin tức ở trên kênh thế giới.

Tin tức này vừa ra tới, khung chat kênh thế giới đã gấp đến độ muốn nổ tung rồi.

[Thế giới:][Trời! Đại nhân vậy mà xuất hiện tại kênh thế giới! Yêu anh ấy chết mất, đại nhân, em muốn sinh con cho anh...]

[Thế giới:][Người trên không muốn sống nữa à, phong lăng là hoa đã có chủ rồi!]

[thế giới:][như vậy thì làm sao, tôi đi làm tiểu thiếp cho chàng... (icon mặt cười)]

[thế giới:][haha buồn cười chết mất, có biết lão bà của Phong Lăng là ai không? Là cao thủ top hai bảng phong thần Hoa Lạc đó nha, mi cũng dám nhúng chàm?]

[thế giới:][phi phi phi, cái gì mà lão bà chứ, chàng cũng chưa kết hôn với cô ta!]

.....

Không sai, nhân vật trong game của Ninh Tịch xác thực là nam, bởi vì tổng chiến lực bản thân vô cùng lớn, nhiều năm độc chiếm bảng PK, cho nên đã chính thức trở thành đối tượng cho mọi nữ game thủ khác.

"Lão bà" trong miệng bọn họ nhắc đến, chính là Giang Mục Dã.

Giang Mục Dã lúc trước bị Ninh Tịch PK thắng phải chọn nhân vật nữ, ID là Hoa Lạc.

Bởi vì hai người thường xuyên lui tới cùng nhau, Giang Mục Dã lại là người bạn tốt duy nhất trong game của Ninh Tịch, cho nên người ngoài vẫn luôn đem hai người thành một đôi.

Ngay sau đó có nhiều người gửi tọa độ của Trang Vinh Quang, Ninh Tịch lập tức hướng tới mục tiêu chạy đến.

Lúc này, trong trò chơi có lời mời call của bạn tốt.

Ninh Tịch nhìn bảng thông báo hiện lên, không nghĩ nhiều lập tức ấn đồng ý.

Sau đó, trong máy tính lập tức truyền đến âm thanh kêu quát âm ỉ của Giang Mục Dĩ, “Mọi nó! bà nha, cuối cùng là online! Bà đang yên lành không có chuyện lại chạy tới miếu Nguyệt Lão làm gì? Mau đi Pk, Pk với tôi!”

“Đừng quấy, tôi có chính sự!”

“Bà đến Nguyệt Lão miếu thì còn có thể là việc gì nữa?”

“A.....” Tai nghe kia đầu, Ninh Tịch âm trầm mà cười nhẹ một tiếng, sau đó sâu kín trả lời, “Bà đây đi cướp hôn!”

“Gì.....???” Giang Mục Dĩ thiếu chút nữa bị sặc nước bọt mà chết, “Bà vừa mới nói cái gì?”

Tám trăm năm không online, vừa mới vào được một tý đã muốn đi đoạt nữ nhân?

Chóa, vậy không phải tặng cho hấn mấy cái sừng trên đầu sao?

Rốt cuộc, trong trò chơi tất cả mọi người đều cho rằng hấn và Ninh Tịch là một đôi.....

Nghĩ đến Trang Khả Nhi còn đang chờ đợi, Ninh Tịch cũng không rảnh cùng Giang Mục Dĩ nói chuyện, trực tiếp triệu hồi tọa kỵ của mình, bay đến Nguyệt Lão miếu, đuổi kịp đoàn người Trang Vinh Quang đang đón dâu.

Trò chơi này được làm rất thật, cảnh kết hôn thật sự vô cùng linh đình hoành tráng, hoa rơi đầy đường, rất hoàn mỹ.

Chỉ thấy ID Trang Chi Vinh Quang cười tuấn mã oai phong dẫn đầu, phía sau là kiệu tám người khênh tân cô dâu, hai bên đều là những nhân vật cao cấp, có tiếng tăm trong bảng PK, không phải bang chủ bang phái thì là cao thủ xếp hạng bảng Phong Thần.

Đội đón dâu đi được một nửa đường, trên trời bỗng vang lên tiếng hí đầy uy lực của đệ nhất tọa kỵ - Hắc Mộc Nhai.

Chỉ nghe âm thanh này, đã nhận ra người sở hữu nó, là đệ nhất cao thủ bảng

PK, Phong Lãng tới!

[Bảng PK, bảng Phong Thần: là thuật ngữ trong game, bảng PK là bảng xếp hạng chiến đấu của game thủ, còn bảng Phong Thần là bảng xếp hạng lực chiến.]

Giờ phút này, Trang Vinh Quang ánh mắt sáng lên nhìn nam nhân đang giáng xuống, trên mặt tràn đầy tia đắc ý.

Nhìn đi, lão tử chính là đệ nhất bang chủ! Kết cái liền được đệ nhất PK tới chúc mừng!

Bên cạnh Trang Vinh Quang là hai cậu bạn thân của hắn, “Mọi nó! Đây là Mọi Nhai! Tôi đây là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy nó! Thật đẹp!”

“Nghe nói phải chiến đấu thắng lợi 100 trận liên tục thì mới đổi được! Cả sever chỉ có mình Phong Lãng đạt được cái thành tựu này!”

“Nhưng hắn hôm nay như thế nào lại đột nhiên chạy tới?”

“Có cái gì mà kỳ quái chứ, lão tử hiện tại tốt xấu cũng là cao thủ đệ nhất các bang phái!”

Trang Vinh Quang những lời này vừa nói ra khỏi miệng, mấy người bạn bên cạnh hắn đột nhiên nhìn chằm chằm vào màn hình, hoảng sợ mà kinh hô một tiếng, “Mọi nó! Vinh Quang! Chạy mau!”

“Làm cái gì? Có gì mà phản ứng ghê vậy!” Trang Vinh Quang bất mãn mà hướng tới màn hình nhìn lại, sau đó, cả người đều choáng váng.

Chỉ thấy, toàn bộ đoàn người của hắn đã một cảnh đẫm máu...

Phong Lãng vậy mà chính thức khai đao tàn sát đoàn rước dâu của hắn...

--- O ---

Chương 913: Mình Thích Thì Mình Làm Thôi!

Cái gọi là hình thức tàn sát, khác với cấm cờ PK, yêu cầu đối phương nhận cờ cùng đồng ý mới có thể tiến hành PK, sau đó mới bắt đầu chém giết, còn tàn sát, dù đối phương không muốn đánh với bạn, bạn cũng có thể trực tiếp đi lên giết hắn.

Đương nhiên, tàn sát nhiều sẽ bị phạt, ở chế độ này, giết mỗi một mạng người sẽ bị cộng thêm điểm hiếu chiến, khi điểm hiếu chiến quá cao bạn sẽ biến thành quái, lúc đó ai cũng có thể giết bạn.

Những người chơi phía dưới vốn còn đang spam âm ỉ chuyện Phong Lăng đến tham dự đám cưới của Trang Vinh Quang, còn có người suy đoán Phong Lăng có phải chuẩn bị muốn gia nhập bang phái hay không, kết quả, giây tiếp theo, mọi người trơ mắt nhìn hắn hạ tọa kỵ xuống, đột nhiên không kịp phòng ngừa liền khai đao mở chế độ tàn sát.

Chỉ thấy một thân nam nhân mở PK một mảnh đỏ ửng, lưỡi hái thật lớn trong tay từ trong không trung chém tới, hình thành một đường sát khí lướt về phía Trang Vinh Quang, tức khắc, thanh máu của hắn đã mất hơn một nửa.

Trước khi mọi người kịp phản ứng, Phong Lăng đã liên tiếp dòn hai sát đao, Quang Chi Vinh Quang trực tiếp ngã trên mặt đất, chết không kịp phản ứng.

Toàn bộ Kênh Thế Giới, vừa rồi còn chạy âm ỉ, giờ phút này lại yên tĩnh như gà.

Im lặng, Trang Vinh Quang nổi trận lôi đình một quyền nện ở trên bàn, “Con mọt nó! Hỗn đản này tự nhiên dám giết ta!”

Đám bạn bên cạnh cũng há hốc mồm, “Vừa rồi, vừa rồi..... Đã xảy ra chuyện gì.....”

“Phong cái gì mà Lăng chứ, con đó dám giết tôi!” Trang Vinh Quang tức giận nói.

“...”

Hình ảnh trò chơi, thầy thuốc trong bang phái lập tức phi hành thần tốc chạy tới, Trang Vinh Quang lập tức sống lại.

Nhưng mà, tiếp theo giây, “Xoát” lại là một đạo hồng quang hiện lên, Trang Vinh Quang lại lần nữa nằm liệt giữa đường.....

Bởi vì sau khi sống lại thanh máu sẽ không được đầy ngay, cho nên lúc này đây, là nhất chiêu kích sát.

Trang Vinh Quang: “...”

Bên cạnh hai người bạn: “...”

Người chơi, bạn bè cao thủ trong game cùng khách đến dự hôn lễ: “...”

Mọi người lại lần nữa choáng váng.

Nếu nói vừa rồi là lần đầu tiên còn có thể là hiểu lầm chuyện gì, nhưng không có khả năng mạnh tay hiểu lầm lần thứ hai.

Phong Lăng nói rõ chính là muốn giết sạch Trang Vinh Quang!

Máy tính đầu kia, Giang Mục Dĩ vẫn như cũ đau đầu không thôi, "Hả, tôi nói bà, bà rốt cuộc muốn làm gì vậy? Gia hỏa này rốt cuộc đặc tội bà chỗ nào?"

Ninh Tịch: “Hắn làm khó dễ người ta!”

Giang Mục Dĩ: “...”

Theo lý thuyết, Ninh Tịch ở trong trò chơi không còn bạn tốt nào khác, Quang Chi Vinh Quang rốt cuộc khó dễ ai?

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã lần thứ ba giết chết Trang Vinh Quang vừa mới sống lại.

Lúc này, kênh thể giới, rốt cuộc có người nói chuyện.

[thể giới:] **【 Quang Chi Vinh Quang 】** [Phong Lăng! Hai người có ý gì??]

Ninh Tịch đáp lại là thanh đao hướng trên mặt đất cắm xuống, sau đó trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, chắn trước đội đón dâu.

Một câu cũng chưa nói, nhưng ý tứ đã thực sự rõ ràng.

Còn có thể làm gì nữa!

[thế giới:][Mọi nó! Ai có thể nói cho tôi biết, này rốt cuộc là tình huống như thế nào?]

[thế giới:][Rõ ràng như vậy còn phải hỏi sao? Phong Lăng này rõ ràng là muốn cướp dâu!]

[thế giới:][Quá mạnh mẽ, không hổ danh là Phong Lăng!]

.....

[thế giới:] **【 Quang Chi Vinh Quang 】** [Phong Lăng, ta cùng ngươi không oán không thù, chính ngươi tới cửa gây chuyện thì đừng trách ta không nói tình cảm!]

Hiện tại Phong Lăng mở hình thức, tất cả mọi người có thể đi lên giết hấn, dù Phong Lăng có thể đánh lại cũng đâu có thể đánh đấu lại đệ nhất bang phái thế mạnh người nhiều.

Đúng lúc này, màn hình mọi người lại hiện lên một màu xanh sắc, hệ thống máy tính truyền đến một tiếng chim hót, bóng ma thật lớn che trời lấp đất mà đến, một con phượng hoàng từ trên trời giáng xuống, sau đó từ phượng hoàng thượng đi xuống tới một nữ nhân phiêu lãng, tự tại.

ID đỉnh đầu nữ nhân, thành linh đúng là —— Hoa Lạc.

--- O ---

Chương 914: Đàn Ông Của Tôi Năm Thê Bảy Thiếp Là Chuyện Bình Thường!

[Thế giới:][a a a a! Hoa Lạc! Nữ thần Hoa Lạc của tôi tới! Nữ thần cầu chụp ảnh chung!]

[thế giới:][ha ha ha ha ha lão bà của Phong Lăng, phen này có trò hay đề nhìn!]

[thế giới:][cái này không cần Quang Chi Vinh Quang ra tay, phỏng chừng Hoa Lạc lần này cũng đích thân đến ra tay bắt gian rồi]

.....

Hoa Lạc xếp hạng thứ hai trên bảng xếp hạng PK, cũng là nữ game thủ duy nhất lọt top 10, thắng liên tiếp 88 trận, tọa kỵ là một con kim sắc phượng hoàng, có PK cuồng ma chi xung, tuy rằng điểm PK so ra có kém Phong Lăng, nhưng thực lực của hai người cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Cùng với đó, Hoa Lạc trong bảng đại gia luôn đứng thứ nhất, nạp rất nhiều nhân dân tệ, bang phái cô tuy rằng xếp hạng không cao, nhưng bang phái toàn là đại gia nạp vip, tài lực vô cùng hùng hậu, vậy nên kẻ cả đệ nhất bang phái cũng không dám tùy tiện động tay.

Nếu không, cả bang Hoa Lạc trung sức, chỉ cần dùng tiền cũng có thể mua chuộc được không biết bao nhiêu người của đối phương.

Trang Vinh Quang tiền tiêu vật có hạn, vẫn luôn bị hạn chế, tự nhiên không có khả năng cùng người ta đọ tiền.

[thế giới:] **【 Quang Chi Vinh Quang 】** [Lạc bang chủ, đàn ông của cô đứng núi này trông núi nọ, chạy tới đây cướp vợ của tao, việc này chẳng lẽ cô muốn mặc kệ?]

Trang Vinh Quang lo lắng Hoa Lạc sẽ che chở Phong Lăng, quyết đoán châm ngòi ly gián.

[thế giới:] **【 Hoa Lạc 】** [Đàn ông của ta, năm thê bảy thiếp là quá bình thường?]

Một câu, hạ gục trong nháy mắt.

[thế giới:] 【 Mặc Thủy 】 [Hoa Lạc, cô đừng khinh người quá đáng! Cái gì mà đàn ông của cô, Phong Lăng ca ca trước nay đều chưa có thừa nhận quan hệ với cô, đừng ở chỗ này tự mình đa tình!]

"Moe!" Tai nghe, Giang Mục Dã thấp miệng chửi một tiếng.

Giây tiếp theo, trên màn hình bắn ra một hàng chữ—— 【 hệ thống: 】 người chơi "Hoa Lạc" đã ở Nguyệt Lão miếu khai mở tàn sát với "Mặc Thủy"!

Toàn bộ sever, lại lần nữa gây ngốc.

Đôi vợ chồng nhà này sao phong cách hành động giống nhau quá vậy!

Quá cầu huyết rồi!

Hai nam tranh một nữ, biến thành hai nữ tranh một nam, nhưng thật ra Quang Chi Vinh Quang dâu chưa về đến nhà đã bị người ta trên đường chặn cướp mất, đã thế còn cầm cho hắn vài cái sừng, việc này cũng đủ nhục nhã rồi.

Nữ thần Mặc Thủy vậy mà cũng thích Phong Lăng?

Việc này đối với người chơi cũng không nằm ngoài dự đoán, trong trò chơi vốn là thực lực vi tôn, người chơi nữ nào lại không thích phong lăng chứ! Huống chi lại còn được đích thân Phong Lăng tới cướp, trong lòng càng giống như nai con chạy loạn.....

Trong trò chơi đang thời điểm huyền não ồn ào, bên ngoài Giang Mục Dã cùng Ninh Tịch cũng bắt đầu nói chuyện.

"Hả, Giang Mục Dã ông làm gì vậy?"

"Bà mang cho tôi đội nón xanh, còn bắt tôi không được tự vệ hay sao?"

"Mang cái rắm, ông không nói cho bọn họ ông là con trai sao? Như vậy chẳng phải là giải quyết được hiểu lầm rồi!"

"Tôi không thích!"

"Vậy ông một đại nam nhân cũng không thể giết con gái chứ!"

“Tôi hiện tại cũng là con gái!”

“Ông thử gây chuyện nữa, đừng hy vọng tôi lần sau cùng ông PK!”

“...”

.....

Thật vất vả mới khuyên được Giang Mục Dã, Ninh Tịch lập tức tại kênh thể giới phát đi một tin tức ——

[thế giới:] **【 Phong Lăng 】** [ân oán cá nhân, người khác xin chớ nhúng tay, nếu không tự gánh lấy hậu quả]

Ngay sau đó, Phong Lăng thể nhưng trực tiếp hạ chiến thư.....

[thế giới:] **【 Phong Lăng 】** [Quang Chi Vinh Quang, tới PK một trận, ta sẽ tháo trang phụ trên người, chấp người ba chiêu, thua xóa ID.]

Tức khắc, trên kênh thể giới lại lần nữa sôi trào!

Trực tiếp xóa ID? Chơi lớn như vậy?

Mọi người đang lúc điên cuồng spam, đồng thời cũng ở hưng phấn mà chờ đợi Quang Chi Vinh Quang đáp lại.

Nếu như vậy Quang Chi Vinh Quang còn không chịu ứng chiến, vậy sẽ mất hết mặt mũi, quả thực không phải đàn ông nữa!

“Vinh Quang, làm sao đây? Muốn đánh hay không đánh?”

“Phong Lăng kia trang phục đều cởi, cũng quá kiêu ngạo! Đương nhiên là ***! Vinh Quang, đánh đi! Còn chờ cái gì?”

--- O ---

Chương 915: Lại Thông Đồng Với Con Gái Nhà Nào

Trang Vinh Quang đen mặt cắn chặt răng, hấn tổng chiến lực thật ra cũng không thấp, vừa rồi là bởi vì không hề phòng bị sẵn sàng kỹ năng mới bị Phong Lăng giết thành như vậy, hiện tại Phong Lăng không chỉ có nhường cậu ta ba chiêu, còn tháo hết trang phục trên người, nói thế nào cũng không có khả năng lại thua.

Vì thế, Trang Vinh Quang quyết đoán nắm chặt thanh trường đeo chém tới.

Phong Lăng quả nhiên vẫn không nhúc nhích.

Sau khi nhận ba chiêu, thanh máu của Phong Lăng đã chỉ còn 10%".

“Tiểu tử thúì, ta xem ngươi còn dám kiêu ngạo hay không. Mau xóa ID đi là vừa” Trang Vinh Quang quyết đoán tiếp tục đánh xuống.

Nhưng mà, giây tiếp theo, Phong Lăng lại đột nhiên biến mất tại chỗ, cùng lúc đó, Trang Vinh Quang thanh máu đột nhiên giảm còn một phần tư.

“Hả! Di hình đôi ảnh!”

“Không có việc gì không có việc gì, Vinh Quang tiếp tục! Đó là chiêu cuối của cô ta, nó chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa sau khi dùng thì số giáp và máu cũng bị giảm đi đáng kể! Chạy nhanh chém chết cô ta đi! Chỉ cần một đao là đủ rồi!”

Nhưng mà.....

Phong Lăng dù chỉ còn một tẹo máu nhưng không hề lay động. Liên tục thao tác, tận dụng tối đa sức mạnh của tọa kỵ, thoát ẩn thoát hiện đến chóng mặt. Trang Vinh Quang thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ thân ảnh đối phương đã bị đối phương giết chết.

Kênh thế giới lúc này đều điên cuồng rồi, spam một câu duy nhất:

[thế giới:][báỉ đại thần!]

[thế giới:][báỉ đại thần!]

[thế giới:][báỉ đại thần!]

.....

.....

[thế giới:] **【 Phong Lăng 】** [xóa trò chơi, nếu không, gặp người một lần, giết người một lần!]

[thế giới:] [Đại thần, các người rút cuộc có ân oán gì vậy?]

[thế giới:] [Đúng đúng! Quang bang chủ rút cuộc đã đắc tội người chỗ nào, cướp cô dâu cũng không tính, vậy mà còn muốn Quang bang chủ xóa game...]

[thế giới:] **【 Phong Lăng 】** [Ngứa mắt]

[thế giới:] [.....]

Im lặng...

Trang Vinh Quang nhìn hai chữ kia của Phong Lăng đã sắp phát điên, một chân đá bay cái ghế phía sai.

“Này này, Vinh Quang, ông đi đâu? Không chơi nữa sao?”

“Nạp vào nhiều tiền như vậy, thật sự phải bỏ à?”

“Biến, đừng làm phiền tôi! Về sau đừng ai tìm tôi chơi game nữa!”

Bị người ta giữa đường cướp mất tân nương, còn bị đối phương giết một lúc 4 mạng, cậu ta còn mặt mũi lên trò chơi nữa sao?

Cùng lúc đó, điện thoại Ninh Tịch vang lên, là Trang Khả Nhi gọi tới.

Ninh Tịch thẳng trận còn đang nghe Giang Mục Dĩ lái nhải, nói chuyện phiếm với Mặc Thủy liền cầm lấy điện thoại, “Alo, Khả Nhi?”

Bỗng nhiên nghe được thanh âm ôn nhu đầu bên kia của Ninh Tịch, Giang Mục Dĩ tức khắc im tiếng, dựng lỗ tai lên.

“Alo, Tiểu Tịch, Vinh Quang nó đã chịu về nhà!”

“Vậy là tốt rồi, cậu cũng mau trở về đi, lần sau đêm khuya đừng ra ngoài một mình như vậy, không an toàn.”

“Ừn, mình biết! Nhưng... cậu rớt cuộc đã là gì? Mình vừa rồi hình như nghe được Vinh Quang nói không bao giờ chơi trò chơi nữa... Trước đây nó chơi trò chơi đều chơi điên cuồng, không nghĩ tới tự nhiên lại nói không bao giờ chơi nữa...”

“À, cũng không có gì, mình cũng có chơi qua cái trò chơi kia, vừa nãy biết được ID của em cậu liền vào kết bạn, rồi cùng nói nói chuyện riêng vài câu, lấy thân phận bạn bè khuyên nó một chút, bảo nó cố gắng học tập, đừng lại vì chơi game mà làm mất tương lai, vì thân phận game thủ giống nhau, có khả năng nó đã nghe hiểu rồi.”

“Thì ra là như thế vậy! Tiểu Tịch, thật là cảm ơn cậu.....”

Ninh Tịch tai nghe máy tính còn chưa tắt, Giang Mục Dĩ đầu bên kia đang trợn mắt nghe Ninh Tịch nói dối, quả thực hoàn toàn cạn lời.

Chờ Ninh Tịch nói chuyện điện thoại xong sau, Giang Mục Dĩ lập tức hừ một tiếng, “Bà lại thông đồng với con gái nhà ai?”

“Cái gì mà thông đồng, là bạn tốt mới của tôi, em trai cô ấy chơi game cả ngày không chịu về, tôi chỉ là ra tay giúp đỡ thôi!”

Vừa mới làm loạn lớn như thế, lại còn cướp cô dâu, bắt người ta phải xóa game, hóa ra là giúp bạn, mất công mình còn ở trong game còn cùng Mặc Thủy kia tranh giành tình cảm, kết quả đến cuối cùng, chính "Phong Lăng đại hiệp" lại là đang tán gái à?

“.....” Giang Mục Dĩ lúc này đã giống như vạn tiễn xuyên tim rồi.

--- O ---

Chương 916: Quá Yếu, Ngược Không Thú Vị

“Đúng rồi, bà hôm nay khởi động máy, cảm giác thế nào?” Giang Mục Dĩ thuận miệng hỏi một câu.

Ninh Tịch bĩu môi, "Cũng coi như thuận lợi, chỉ có một tên nam chính, bắt quá đã thu phục."

“Nam chính... Không phải là tên tiểu tử Thẩm Hãn Thần kia chứ?” Giang Mục Dĩ trầm ngâm nói.

“Ông cũng biết hắn?” Ninh Tịch có chút ngoài ý muốn.

“Giới truyền thông cả ngày âm cương quyết nói muốn bồi dưỡng Giang Mục Dĩ thứ hai gì gì đó, tôi có thể không biết sao?” Giang Mục Dĩ cười nhạt một tiếng, sau đó hỏi, “Bà hôm nay có cảnh diễn với tên đó sao?”

“Đúng rồi!”

“Thế nào?”

“Hắn NG hơn mười lần.”

“Bà nương tay?” Giang Mục Dĩ vừa nghe tức khắc lòng tràn đầy khó chịu, lúc trước khi Ninh Tịch ngược hắn tại sao lại đã man như vậy chứ.

“Còn không phải là vì quá yếu, ngược không thú vị sao, so với ông kém xa!” Ninh Tịch đáp lại một câu.

Giang Mục Dĩ tức khắc bị nghẹn họng: “...”

Lời này.....

Hừn nên cảm tạ vì lời khen này?

“Nhưng mà, tiềm lực xác thật không tồi nha, ông lại không nỗ lực hơn, cẩn thận Trường Giang sóng sau đè sóng trước đó!” Ninh Tịch sâu kín mở miệng nói.

“Hừ, buồn lo vô có! Tưởng đẩy tôi, hắn có thể thử xem!” Giang Mục Dĩ một bộ ngữ khí hoàn toàn không đem đối phương để vào mắt.

Ninh Tịch cười lắc lắc đầu.

Nhưng mà, tên gia hỏa Giang Mục Dã này tuy rằng cuồng vọng, nhưng đúng là cậu ta có có sở, trên người từ khi sinh ra đã mang sẵn một tia kiêu ngạo, "duy ngã độc tôn", không phải là người bình thường muốn học là được.

Thậm Hãn Thần nếu một mặt chỉ có thể bắt chước được phong cách của Giang Mục Dã, mà không rèn luyện được tia khí chất này, thì vĩnh viễn cũng chỉ là cái bóng của Giang Mục Dã mà thôi.

“Đúng rồi, ngày mai bà diễn đại khái là khi nào?” Giang Mục Dã hỏi.

“Buổi sáng tôi không diễn, buổi chiều mới đến, ông muốn làm gì?”

“Lấy thân phận tiền bối nói với công ty, bà chụp phim mới, tôi đương nhiên là tới thăm ban, hướng dẫn người mới như bà!”

“.....” Thăm cái rắm, vừa thấy rõ ràng là không có ý tốt...

.....

Sáng sớm hôm sau.

Bởi vì Ninh Tịch hôm nay diễn vào buổi chiều, cho nên buổi sáng đi một chuyến đến phòng làm việc, nếu thời gian tới kịp nói, cô còn muốn nghĩ cách đi gặp người phụ trách bên SF một chút.

Trước đây đã liên hệ rất nhiều lần nhưng đều không thấy mặt, hứa hẹn rằng đối phương đang đi công tác, thật vất vả chờ đến khi đối phương đi công tác về nước, lại là thể loại bận rộn không có thời gian.

Ninh Tịch chuẩn bị nghĩ cách tìm hiểu hành trình của đối phương một chút, sau đó trực tiếp đi tìm người, dự án kế hoạch chuẩn bị lâu như vậy, sống hay chết vẫn muốn cho đối phương xem một cái.

Sau khi vội vàng đuổi tới phòng làm việc, Ninh Tịch lập tức đem Hàn Mạt Mạt gọi đến, “Mạt Mạt, hôm trước bảo em hỏi thăm sự tình, kết quả sao rồi?”

“Có có, Vương tổng sáng nay có việc sẽ đến Tây Giao Côn Tràng...”

“Tốt, chị biết rồi.” Ninh Tịch mở máy tính ra, đem bản kế hoạch sửa chữa lại

một lần.

Cung Thượng Trạch thấy thế mày nhíu chặt, buông bản thiết kế tròn tay ra, đi qua, “Bà chủ, bằng không lần này để tôi đi? Bà chủ buổi chiều không phải còn phải đóng phim sao? Bây giờ lại chạy đến Tây Giao, lại phải từ Tây Giao chạy đến phim trường, như vậy quá mệt mỏi...”

“Không có việc gì, chuyện này cậu không cần xen vào, để ý làm tốt bản thiết kế của cậu là được.” Ninh Tịch vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, sau đó chuẩn bị xuất phát.

Cầm lấy túi xách vừa muốn cất bước, ở căn phòng bên cạnh, truyền đến một thanh âm bình tĩnh không chút gợn sóng, “Chỉ uống phí sức lực.”

Người nói chuyện, là Kiều Vi Lan.

Hàn Mạt Mạt nghe xong vẻ mặt lập tức mất hứng, bọn họ tất cả đều ở vì phòng làm việc nỗ lực làm việc, cũng không yêu cầu cô ta hỗ trợ việc gì, cũng không đến mức trước khi đi còn dội một gáo nước lạnh như vậy...

--- O ---

Chương 917: Tiền Bồi, Có Gì Chỉ Bảo?

Ninh Tịch ánh mắt khẽ nhúc nhích, trực tiếp đem bỏ túi xuống, sau đó một phen kéo ghế dựa ra, ngồi xuống đối diện Kiều Vi Lan, “Tiền bồi..... Chị có gì chỉ bảo?”

Kiều Vi Lan vừa nhắc mắt liền nhìn đến Ninh Tịch ngồi ở đối diện chính mình, lập tức bị ánh mắt chăm chú tràn đầy vẻ hiếu học kia làm cho lay động.

Dưới tình huống như này, người bình thường bị như vậy không nói hai lời liền phản kích, hơn nữa lại là ngữ khí như vậy, đều, đều khó có khả năng chịu phục, trực tiếp cãi lại cũng có khả năng.

Dù sao giữa bọn họ quan hệ hợp tác quá mức mỏng manh, không có chút nền tảng nào, rất dễ dàng xảy ra mâu thuẫn.

Thái độ Ninh Tịch, khó tránh khỏi làm cô cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trên thực tế, sau khi tới bên này, cô cũng đã gặp rất nhiều thứ ngoài ý muốn.

Ngay từ đầu khi bị Tần Sanh Nguyệt phái đến đây, cô xác thực chỉ là thái độ đi cho có mà thôi, những việc dư thừa cô nhất khoát không làm.

Giống Ninh Tịch mở phòng làm việc thời trang như hiện nay thật sự là quá nhiều, tất cả đều giống như là mua nước tương, giả bộ cho có khí thế mà thôi, tất cả chỉ là cái giàn hoa không hơn không kém, cô không cần thiết cùng loại người này dong dài.

Cô cho rằng Ninh Tịch cũng là như thế, cho nên, cô ôm nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, không mong công lao, chỉ cầu nguyên tắc bản thân không bị sai sót, căn bản không nghĩ sẽ dư thừa tinh lực ở một nơi như này.

Nhưng là theo thời gian càng ngày càng dài, cô bé này thật sự là làm cho cô cảm thấy ngoài ý muốn.

Cho dù rất nhiều chỗ cô không chuyên nghiệp, thậm chí đi đường vòng không ít lần, nhưng cô vẫn luôn một mực cố gắng học tập, hơn nữa lại tiến bộ mỗi ngày, thậm chí có không ít lần cô bé có những giải thích độc đáo, còn Cung Thượng Trạch thì đối với công việc này coi trọng như tính mạng, Hàn

Mặt Mặt rất tử mỉ chu đáo, quả thực tập thể này càng nhìn lâu càng thấy hoàn hảo.

Ở dưới bầu không khí như vậy, chính cô cũng không nhận thức được bản thân đang dần dần thay đổi, ánh nhìn ban đầu đã sắp không còn nữa rồi.

Vừa rồi đại não còn không có kịp phản ứng, thân thể cũng đã xúc động mở miệng, tuy rằng cô có chút kinh ngạc, nhưng cũng nằm trong dự kiến.

Giờ phút này, đối diện với cô gái có ánh mắt khiêm tốn cùng ham học hỏi ấy, Kiều Vi Lan cuối cùng vẫn mở miệng nói, “Bây giờ là buôn bán xã hội, rớt bên ngoài không rớt bên trong, cái người ta yêu thích chính là sắc và tiền bạc... tuyệt đối không phải cứ kiên nhẫn là có thể làm được. Hành động này của cô, ở trong mắt người khác, chỉ là vương vịu tay chân họ mà thôi!

Ninh Tịch nhanh chóng móc ra quyển vở nhỏ, đôi mắt càng sáng, “VẬY em rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể để cho người phụ trách SF động tâm, làm đại lý cho nhãn hiệu của chúng ta?”

Nhìn Ninh Tịch tư thái giống như học sinh tiểu học, Kiều Vi Lan ho nhẹ một tiếng, “Tạm thời không có khả năng, cái công ty loại này, thực lực vô cùng hùng hậu, tuyệt đối sẽ không chấp nhận làm đại lý cho studio nhỏ này của chúng ta. Dù kế hoạch của cô có hoàn hảo thế nào, nhưng lại chọn sai đối tượng, họ sẽ chẳng để mắt tới đâu. Hiện giờ chúng ta một khách hàng nhỏ cũng không có, liền muốn một bước lên trời, muốn cùng một công ty cao cấp hợp tác, tuyệt đối không có khả năng.”

Ninh Tịch nghe, lâm vào trầm tư.

Kiều Vi Lan nói không thể nghi ngờ là chỉ ra điểm mấu chốt nói trúng tim đen.

Có thể là bởi vì lần trước thuyết phục Tần Sanh Nguyệt thành công, thế cho nên lần này cô mới vô thức mà cho mình một mục tiêu quá cao rồi.

Dù sao lần của Tần Sanh Nguyệt kia cô chỉ là đùa nghịch dở chút thủ đoạn, mà công việc này không thể lần nào cũng có thể dựa vào vận khí như vậy.....

Thấy Ninh Tịch hiểu được, Kiều Vi Lan tiếp tục mở miệng nói, “Lấy trạng thái trước mắt của studio, không thích hợp tìm SF công ty lớn như vậy nói chuyện hợp tác, căn cứ theo khả năng, đối tượng hợp tác thích hợp nhất

chính là những danh viện kia.”

--- O ---

Chương 918: Cắt Mát Miếng Thịt!

“Hiện tại vấn đề là như thế nào mới mở được một danh viện?” Hàn Mạt Mạt một bên theo bản năng hỏi một câu.

“Chuẩn bị cho tôi mười bộ quần áo, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa chúng ra ngoài.” Kiều Vi Lan mở miệng nói.

“Gi?” Hàn Mạt Mạt tức khắc mở to hai mắt nhìn, “Đưa..... Đưa ra ngoài?”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta mở phòng làm việc là vì kiếm tiền, không phải vì làm từ thiện, trực tiếp đưa chẳng phải là mất cả vốn gốc ư!” Hàn Mạt Mạt đầy mặt kính ngạc, ánh mắt nhìn Kiều Vi Lan cũng tràn đầy hoài nghi.

Vốn đang cho rằng chị ta có ý kiến gì hay! Cái này cũng quá kém rồi

Sau khi suy nghĩ một chút, Ninh Tịch nhìn về phía Cung Thượng Trạch hỏi, “Hiện tại chúng ta đang có mấy bộ thiết kế đã làm?”

“Vừa lúc mười bộ, vốn chuẩn bị công bố với tư cách sản phẩm mới đây!” Cung Thượng Trạch trả lời.

Ninh Tịch trực tiếp mở miệng nói, “Vậy trước tiên đừng tuyên bố, giao cho giám đốc Kiều đi!”

Kiều Vi Lan hơi gật đầu, sau đó nhìn về phía Cung Thượng Trạch, “Tôi cần cả bản thiết kế tỉ mỉ của từng bộ, chất liệu và các chi tiết liên quan!”

Khi Kiều Vi Lan cùng Cung Thượng Trạch nói chuyện, Hàn Mạt Mạt vội vàng đem Ninh Tịch kéo đến một bên, đề thấp thanh âm nói, “Tịch tỷ, như vậy cũng quá mạo hiểm đi! Em tính một chút, những bộ quần áo đó tổng giá trị cũng lên tới vài trăm vạn, chúng ta dùng tất cả đều là những nguyên liệu tốt nhất, nếu đem hết đi tặng mà không thu lợi nhuận, trong khoảng thời gian này hầu như tất cả lợi nhuận đều đổ vào đó rồi, quá mạo hiểm.....”

“Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người.” Ninh Tịch hai tròng mắt híp lại, sau đó cắn răng nói, “Nói nữa, không mạo hiểm sao có thể thành công được!”

Cô đợi lâu như vậy, rốt cuộc chờ được Kiều Vi Lan chủ động mở miệng

muốn nhúng tay vào công việc của studio, sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Dù có thất bại, cô cũng chấp nhận!

Huống chi, cô không cho rằng Kiều Vi Lan làm việc không có cơ sở.

Kiều Vi Lan nói chị ấy phụ trách việc đưa ra ngoài, những lời này ý nghĩa chính là cô muốn vì phòng làm việc mà vận dụng những mối quan hệ của mình!

Quan hệ, đây mới là vũ khí lớn nhất của Kiều Vi Lan!

Hàn Mạt Mạt thấy Ninh Tịch thái độ kiên quyết, bộ dạng rất tin tưởng, tự nhiên cũng muốn nói nữa.

Cung Thượng Trạch đang ở cùng Hàn Mạt Mạt cùng nhau sửa sang, đóng gói những trang phục kia, Ninh Tịch đột nhiên sải bước vọt tới!

“Huhu, từ đã đã nào... Ôi bảo bối của chị... để chị nói lời tạm biệt cuối cùng đã nào!

“.....” Hàn Mạt Mạt đầu đầy vạch đen.

Cũng không biết vừa rồi là ai nói chuyện rút khoát như vậy! Làm cô tưởng bà chủ một chút cũng không để bụng! Một chút cũng không đau lòng đâu!

Kiều Vi Lan nhìn Ninh Tịch biểu tình giống như cắt mất miếng thịt, trên mặt lộ ra một tia ý cười, cùng lúc đó, trong lòng lại là cảm giác vô cùng xúc động!

Có thể thấy được, điều kiện kinh tế hiện nay của Ninh Tịch không phải là dư dả gì, thậm chí còn có chút khó khăn, mà những trang phục này là toàn bộ vốn liếng của cô đổ vào, nhưng mà, cô bé vẫn không nói hai lời mà lựa chọn tin tưởng mình.

Ninh Tịch cùng những bộ quần áo xinh đẹp kia "hàn huyên" một hồi, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, “A, từ từ, đúng rồi, Kiều tổng, tôi bên này có một người bạn tốt, vô cùng xinh đẹp cùng đáng yêu đấy, thân phận khẳng định cũng phù hợp với tình hình của phòng làm việc chúng ta, có thể tặng cho cô ấy một bộ không?”

Kiều Vi Lan gật đầu, “Đương nhiên, cô là bà chủ.”

“Em xác thực là bà chủ, người cầm đèn chỉ lối chính là chị đó!” Ninh Tịch sau khi được đồng ý tức khắc đầy mặt vui vẻ, sau đó liền trở lại bộ dáng cô gái trẻ trung đáng yêu và vô cùng hoạt bát.

Eo uôi, Khả Nhi nhà mình mà mặc loại quần áo này chắc chắn sẽ vô cùng đẹp nha!

Hơn nữa trang phục quý như vậy! Tuyệt đối không thể tất cả người ngoài đều tiện nghi

--- O ---

Chương 919: Diễn Cảnh Hôn

Phải treo giá không bằng chủ động đi tìm người thích hợp nhất cho chúng.

Thực lực của Tắc Linh, danh tiếng của Tần Sanh Nguyệt, quán quân, quan hệ của Kiều Vi Lan, tiền cược đặt cho lần này quả thực là vô cùng lớn.

Ninh Tịch vỗ vỗ bả vai Cung Thượng Trạch, “Thượng Trạch, bảo bối bị ôm đi, đau lòng không?”

Rốt cuộc từng đường kim mũi chỉ của những trang phục đó đều do cậu ta cùng mười mấy người thợ thủ công khác tỹ mĩ làm ra, cô nhớ rõ có một phụ kiện ở thân áo mà khiến Cung Thượng Trạch mất liền bảy ngày bảy đêm.

Cung Thượng Trạch trên mặt không có một tia chân chừ "Tôi tin tưởng bà chủ!"

Huống chi, không có cô, những trang phục đó căn bản sẽ không tồn tại, cô mới là chủ nhân của chúng.

.....

Có Kiều Vi Lan hỗ trợ, Ninh Tịch nhẹ nhàng đĩ rất nhiều, cơm trưa xong liền trực tiếp đi đến phim trường.

Vi phương tiện giao thông, vẫn là một thân nam trang như cũ.

Đoàn phim bên này cũng là vừa cơm nước xong, đang ở gần đó nghỉ ngơi.

Tuy rằng mới là ngày hôm sau, nhưng đã có chia nhóm nhỏ, Thẩm Hãn Thần, Kỳ Phóng, Kỳ Ngữ Manh ba người tương đối thân thiết, Kha Minh Vũ bởi vì không phải xuất thân chính quy, không có ký bất kỳ hộ đồng với công ty, tính cách lại tương đối quái gở, cho nên vẫn luôn một mình nghỉ ngơi ở trong góc, thi thoảng mới có người đi lên hỏi cậu ta, nhưng cậu ta vẫn luôn im lặng, lâu dần hoàn toàn bị cách biệt.

“Tiền bối, chị đã đến rồi!” Kỳ Ngữ Manh xa xa nhìn thấy Ninh Tịch, đang cùng Kỳ Phóng nói chuyện, trực tiếp ném cậu ta ra phía sau, vui sướng mà chạy qua giống như con chim nhỏ.

A a a, chỉ là mới một đêm không gặp, sao có cảm giác thương nhớ cả ngàn năm rồi! Hả! Kỳ Ngữ Manh mi mau tỉnh, tỉnh lại ngay, đây là con gái đó

nha!

Chính là trên người Ninh Tịch luôn có một hơi thở rất độc đáo, đặc biệt là cô ấy khi đối xử với phụ nữ, tính cách quá thoải mái, từng động tác đều nhẹ nhàng, có cảm giác như đem đối phương cung chiều trong lòng bàn tay vậy!

Nhìn tiểu nha đầu đang hồng hộc chạy đến, Ninh Tịch tức khắc lộ ra cái mỉm cười, “Ngữ Manh, ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ăn rồi, Thẩm đạo quả nhiên rất chu đáo, thức ăn cho đoàn làm phim đều rất ngon và đa dạng, làm hại em hôm nay lại ăn nhiều!” Kỳ Ngữ Manh ôm bụng oán giận.

“À, không có việc gì, em không béo.”

“Thật vậy sao?”

“Ừ, dù có béo lên một chút cũng không có việc gì, em mà béo hơn ngược lại sẽ càng đáng yêu.”

“Nào..... Nào có.....” Kỳ Ngữ Manh then thừng không thôi mà bụm mặt, vẻ mặt kiêu như muốn sinh con đến nơi rồi.

.....

Cách đó không xa, Kỳ Phóng đem trai nước khoáng trong tay bóp đến biến dạng, “Hừ! Tên kia rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ? Không phải nói ngọt một chút sao! Thả thính toàn bộ nữ nhân ở đây, dối trá!”

Lúc này, một cô gái đang ngồi cạnh nghe không nổi, quay sang nói một câu, “Thả thính phụ nữ thì làm sao! Thả thính phụ nữ không phải kỹ năng cơ bản nhất của người đàn ông cần làm sao?”

“Lời tôi nói không sai..... Không đúng hả?..... Không đúng chỗ nào? Chính cô ta không phải phụ nữ sao! Vậy mà còn giả mù sa mưa đi chiếm bát cơm của chúng tôi? Không công bằng! Hãn Thần, cậu nói có phải hay không?” Kỳ Phóng chuyển sự chú ý sang Thẩm Hãn Thần.

Thẩm Hãn Thần không nói một lời, hết sức chăm chú mà nhìn kịch bản, căn bản giống như không nghe thấy Kỳ Phóng nói gì.

Kỳ Phóng đầy mặt cạn lời, đáng thương, nhìn dáng vẻ này chắc chắn là hôm

qua bị ngược đến ngoan ngoãn luôn rồi.

Đột nhiên nghiêm túc như vậy, khiến áp lực cho hắn cũng thật lớn.....

Trừ bỏ Thâm Hãn Thần, còn có một tên nam nhi không rõ thực lực Kha Minh Vũ, cũng không biết tên tiểu tử không hé răng nửa lời này kỹ thuật thế nào.

Ngày hôm qua Thâm Hãn Thần bị ngược đến thảm như vậy, hôm nay tiểu tử này chắc chắn cũng sẽ không khá hơn đâu?

“Này, hôm nay Kha Minh Vũ cùng Ninh Tịch có cảnh nào cần diễn chung không nhỉ?” Kỳ Phóng một bên lẩm bẩm, Kịch bản đứng một bên đã trả lời, “Có! Là cảnh thứ hai mươi tám..... Hả! Vậy..... vậy mà là cảnh hôn! Tuy rằng cuối cùng không hôn thật..... Ha ha ha ha ha Hãn Thần, có người cho lót để cho cậu rồi! Hôm nay Kha Minh Vũ cùng Ninh Tịch diễn chính là một cảnh hôn! Hôn với một người đàn ông cũng là một người đàn ông thì sao dám chứ, Kha Minh Vũ tiểu tử này chết chắc rồi!”

--- O ---

Chương 920: Cô Vừa Rồi..... Nói Cái Gì?

Tuy rằng Ninh Tịch bản chất là một cô gái, nhưng vào lúc cô cải trang, hoàn toàn sẽ khiến người ta xem nhẹ điểm này.

Cho nên, chờ lát nữa đối với Kha Minh Vũ mà nói, người phải hôn chính là cái người đàn ông này, liệu cậu ta có thể chịu được hay không?

Thậm Niên đại khái cũng có chút lo lắng Kha Minh Vũ sẽ phát huy không tốt, đem cậu ta gọi qua giảng giải một hồi.

Ai, Ninh Tịch này thật là hóa trang quá giống cũng là một vấn đề.....

Những người khác cũng nghe nói chờ lát nữa cảnh này diễn sẽ là cảnh hôn, tức khắc đều có chút kích động, sôi nổi chờ mong cảnh diễn này bắt đầu quay, mấy hủ nữ kích động đến độ muốn nhảy lên rồi.

Kỷ Ngữ Manh ngồi nhìn kịch bản, có chút rầu rĩ không vui.

Đáng giận, Kha Minh Vũ hôm nay vậy mà được diễn hôn với tiên bối!

Buông tiên bối ra, để cho ta diễn!

Tại bộ phim này, trừ bỏ bạn thân cùng phòng với nữ chính Ninh Tịch là Tiểu Manh ngay từ đầu liền biết nữ chính là con gái, người thứ nhất phát hiện nữ chính là con gái, chính là nam nhị Lâm Ngộ.

Lâm Ngộ sau khi phát hiện nữ chính là con gái, dần dần đối với nữ chính sinh ra tình cảm khác thường, nhưng đến giữa kịch bản anh ta lại biết người nữ chính thích chính là huynh đệ tốt của mình, Tư Hạ, cho nên, giữa phim cảm xúc Lâm Ngộ rất xúc động mâu thuẫn, ánh mắt phải vô cùng có hồn, biểu hiện rất khó khăn, thậm chí so với nam chính còn khó hơn.

Đoàn phim đang trong quá trình chuẩn bị chi tiết trước khi quay, trong đám người đột nhiên hét đột này đến đột khác vang lên tiếng thét chói tai ——

“A a a! Giang..... Giang Mục Dã!”

“Ai? Giang Mục Dã? Ở đâu... ở đâu vậy!”

“Bên kia bên kia! Đạo diễn trợ Lý đang dẫn vào kia!”

“Woa! Thật là Mục Dã nhà tôi! Anh ấy hôm nay quá đẹp trai, quá đẹp trai đi...”

“Nhưng sao hôm nay Giang Mục Dã lại đến chỗ này vậy?”

“Hắn là tới thăm ban đi, nghe nói anh ấy cùng Ninh Tịch quan hệ rất tốt!”

.....

Nhìn người đàn ông cách đó không xa đang bị một đồng các cô gái vây quanh, nt một trận cạ lời, gia hỏa này đúng là muốn tới thật!

Không chỉ có như thế, vậy mà con hàng này còn diện Neli áo khoác đính hoa, quần Chanel màu đen, đeo vòng cổ kim loại tinh xảo của TH, vành tai thượng hạng khảm đá quý mang theo tia lạnh lùng bí ẩn, trực tiếp đi bước trên thảm đỏ cũng được rồi.

Thăm cái ban mà thôi, đến nỗi phải ăn mặc kỹ lưỡng đến vậy sao?

Bởi vì Giang Mục Dã đã đến, đoàn phim sôi trào một hồi lâu, muốn ký tên muốn ký tên, chụp ảnh chụp ảnh.

Thậm Miên nhưng thật ra cũng rất phúc hậu, trực tiếp cho các tiểu cô nương mười phút thời gian đuổi theo mình tinh.

Tuy rằng làm nghề này ai cũng được gặp không ít minh tinh, nhưng chung quy vẫn là không thắng nổi sắc đẹp mê hoặc, hưởng chi là loại sắc đẹp như Giang Mục Dã.

“Ngũ Manh, em không đi sao?” Ninh Tịch ngoài ý muốn phát hiện, đoàn phim, nhân viên công tác cùng một ít nữ diễn viên đều vây qua đó, Kỷ Ngữ Manh lại không hề nhúc nhích.

Kỷ Ngữ Manh nghe vậy nhìn về phía Ninh Tịch, lập tức tỏ lòng trung thành nói, “Tiền bối, em là fan của chị, Giang Mục Dã kia dù có đẹp hơn nữa em cũng không thèm để vào mắt! Với lại cũng không đẹp lắm, so với tiền bối còn kém xa!”

Kỷ Ngữ Manh nói mới vừa nói xong, đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống một bóng ma, giây tiếp theo, một thanh âm trầm thấp vang lên phía sau, “Hả?”

“A..... Giang Giang..... Giang tiền bối!” Kỷ Ngữ Manh tức khắc liên tiếp

lui vài bước.

“Tiểu nha đầu, cô vừa rồi..... Nói cái gì?” Giang Mục Dĩ tháo kính râm trên mặt xuống, sâu kín hỏi, cặp kia mắt đào hoa quả hiện lên vài tia máy móc.

Giang Mục Dĩ thật là minh tinh trời sinh, toàn thân trên dưới đều lấp lánh sáng lên, hơn nữa loại khí chất này thật sự mạnh mẽ.

Kỷ Ngữ Manh rốt cuộc tuổi còn nhỏ, Giang Mục Dĩ đột nhiên như vậy lại tới gần đây, còn tỏa ra khí thế mạnh mẽ, tiểu nha đầu tức khắc đầy mặt đỏ bừng.

--- O ---

Chương 921: Vô Đề

Lý trí muốn cô giữ vững lòng trung thành của một "fan cứng", nhưng... sắc đẹp trước mắt lại quá hấp dẫn!

Oa Oa oa! Làm thế làm bây giờ làm thế nào bây giờ, cô không thể phản bội tiền bối được...

"Hừm? Tôi không đẹp trai? Cô chắc chắn chứ?" Giang Mục Dã tiếp tục ép hỏi.

"Em... em em em..." Kỳ Ngữ Manh khó xử, hoảng đến nỗi sắp khóc òa lên...

Ninh Tịch chán nản bước lên vươn tay kéo Kỳ Ngữ Manh vào lòng mình rồi xoa xoa tóc trán an cô bé, sau đó lại đẩy cô bé ra sau lưng, trợn mắt với Giang Mục Dã: "Âu trĩ nó vừa Vừa thôi?"

Giang Mục Dã "hừ" một tiếng, đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh, khuôn mặt rất chi là khó chịu.

Ai bảo con nhóc này nói khoác mà không biết ngượng, dám vùi dập sự hấp dẫn của anh, gì chứ cái này là không thể nhẫn nhịn được.

Ninh Tịch đương nhiên là biết tật xấu này của anh chàng, trợn mắt nói: "Đã nhiều fan thế rồi mà còn cướp fan này của tôi, ông có biết xấu hổ không thế?"

Giang Mục Dã bĩu môi: "Đến fan nữ mà bà còn tính cướp của đám nghệ sĩ nam thì tôi còn phải ngại ngần gì nữa?"

Ninh Tịch phì — một tiếng: "Ha, ông dám nói ông không cướp fan nam của mấy nghệ sĩ nữ hả?"

Hai người vừa gặp mà đã anh một câu, tôi một câu âm ỉ hết cả lên, mọi người chung quanh thấy vậy thì tim cứ gọi là đập thành thịch.

"Oa oa oa, một bá đạo một tiêu sái, ngắm hai người này quả đúng là Sương mặt mà!"

"Quả thật là vô cùng xứng đôi! Thật đáng tiếc, tại sao nam chính của bộ phim này không phải là Giang Mục Dã nhỉ!"

"Đúng thế đúng thế! Hai người này mà cứ ở cạnh nhau thì lại có cảm giác như họ đang yêu nhau!"

"Tạc mao thụ và phúc hắc công!"

Trong góc, Thẩm Hãn Thần nghe mấy câu nghị luận kia thì bàn tay nắm kịch bản khẽ run lên, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch.

Bởi vì mục tiêu của công ty là bồi dưỡng cậu ta thành Giang Mục Dã thứ hai nên Thẩm Hãn Thần đã phải xem qua vô số lần phim của Giang Mục Dã, tự cho rằng mình dù không được mười phần như anh ta thì ít nhất cũng đã có bảy tám phần rồi.

Nhưng hôm nay được tận mắt thấy mới biết hóa ra hành động của mình trước kia buồn cười biết bao nhiêu, cả người y như rơi vào hầm băng.

Kỳ Phóng ở bên cạnh cũng không nhịn được mà thầm so sánh, sự chênh lệch giữa Thẩm Hãn Thần và Giang Mục Dã cũng quá lớn...

Ninh Tịch đương nhiên biết Giang Mục Dã vẫn luôn bất mãn vụ Phong Hành lợi dụng tên tuổi của mình để lăng xê Thẩm Hãn Thần. Lần này xuất hiện cũng chỉ vì muốn dẫn mặt mà thôi. Ninh Tịch đứng lên, vỗ vỗ vai anh ta: "Tôi phải quay rồi, ông cũng coi như được mãn nguyện rồi nhé, đừng có cản trở chúng tôi quay phim."

"Tôi biết rồi... à này, cảnh tiếp theo bà diễn Với tên nhóc kia à?"

Ninh Tịch: "Không phải, diễn với nam phụ. Cảnh hôn."

Giang Mục Dã: "..."

Vừa rồi Giang Mục Dã chỉ chú ý tới Thẩm Hãn Thần, nghe Ninh Tịch nói mới đưa mắt nhìn người sắm vai nam phụ.

Chỉ thấy trong phim trường cách đó không xa, Thẩm Miên đang dặn dò Ninh Tịch gì đó, cạnh hai người còn có một chàng trai yên lặng đứng chờ. Người này tướng mạo bình thường, khí chất bình thường, quả thật không hề có chút cảm giác tồn tại nào...

Đợi Ninh Tịch và Kha Minh Vũ đi thay trang phục, Giang Mục Dã lập tức bước tới trước mặt Thẩm Miên: "Lão Thẩm, mắt anh mù à? Sao lại tuyển người như thế làm nam phụ thế hả?"

"Cút, mắt cậu mới mù ấy, diễn xuất của người ta rất tốt!" Thẩm Miên vặc lại.

--- O ---

Chương 922: Thay Đổi Hoàn Toàn Một Người

Giang Mục Dã vẽ mặt tràn đầy khinh thường

“Có tôi không được sao?”

“Cậu?”

Thẩm Miên lập tức lộ ra biểu cảm thống khổ

“Chẳng lẽ cậu vẫn không biết trong giới đạo diễn không muốn hợp tác nhất là với nam diễn viên xếp hạng No.1 sao?” Tự mình biết rõ đi hỗn đản!

“Móa! Vì cái gì? Vì cái gì không muốn hợp tác cùng tôi? Tôi nổi tiếng như vậy!” Giang Mục Dã người đầy lửa giận.

“Nếu không phải cậu nổi tiếng, ai nguyện ý mời cậu! Cậu khó hầu hạ bao nhiêu tôi cũng không muốn nói nhiều, mấu chốt là diễn xuất của cậu nữa, có chuyện gì đặc biệt là giống như tàu lượn vậy, lúc cao lúc thấp, không thể lường trước được, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng, đạo diễn nào chịu được cậu?”

...

Rất nhanh, ánh sáng cùng máy quay đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cảnh quay bắt đầu.

Trên ban công được bao phủ bởi cây xanh, có chiếc ghế mây treo hình vòng cung, Kỷ Phi Tuyết đang lặng lẽ ngủ.

Nữ nhân mặc trên người bộ quần áo kiểu nam ở nhà, rải rác với một cuốn sách trên tay, mái tóc ngắn màu đen mềm mại dưới ánh mặt trời toát ra vàng sáng ấm áp, da thịt nõn nà, trước camera hầu như một tia lỗ chân lông đều không nhìn thấy, như viên ngọc trân quý...

Gió mát lướt nhẹ, trang sách lật qua lật lại, phát ra âm thanh rất nhỏ...

Hiện thế an ổn, năm tháng yên tĩnh tốt.

Sau khi mọi người nhìn thấy cảnh này, trong đầu đều tìm lòng không được hiện ra những lời đề này.

Đúng lúc này, “Két...” một tiếng, cửa sân thượng bị người khác đẩy ra, một thân ảnh cao lớn đi đến.

Kha Minh Vũ xuất hiện trên màn hình trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây không kịp nhìn mà hít một ngụm khí lạnh, kể cả Giang Mục Dĩ cũng không nhìn được mà hơi hơi ngồi ngay ngắn lại.

Giờ phút này, Kha Minh Vũ một thân mặc âu phục cách tân màu xám, bên trong là áo sơ mi trắng cùng cà-vạt màu đen, cầm trong tay một tấm chắn nhưng màu trắng tinh khiết, toàn thể con người như bao phủ bởi tuyết trong rừng sâu, tỏa ra một cỗ mát lạnh.

Trước một khắc thậm chí còn là một thanh niên tối tăm nhạt nhẽo, giờ phút này lại là “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế hệ vô song.”

Loại kính diễm này, không quan hệ tương mạo, mà là khí chất!

Hơi hiểu công việc một chút cũng biết, đối với diễn viên mà nói, khí chất loại vật này, nhìn không tới, sờ không được, là khó không chế nhất đấy.

Kỳ Phóng cả kinh, thậm chí xoát một cái trực tiếp đứng lên

“Bà mẹ nó... Tại sao có thể như vậy... Gia hỏa này vừa lên làm sao lại cùng một người mà thay đổi hoàn toàn như vậy... Cái này... Cái này thật sự là Kha Minh Vũ?”

Thẩm Hãn Thần không rời mắt mà tiếp tục nhìn chăm chăm vào máy quay, Kỷ Ngữ Mạnh cũng nín thở, không nhìn được lắm lắm:

“Cảm giác tôi bị sai sao? Tôi cảm giác ánh mắt Kha Minh Vũ nhìn tiền bối giống như không phải đang diễn xuất vậy...”

Kha Minh Vũ vẫn tiếp tục diễn.

Lâm Ngộ từng bước đi đến sân thượng, động tác vô cùng nhẹ nhàng mà cầm tấm chắn trùm lên người Kỷ Phi Tuyết, thời điểm hắn nhìn về phía Kỷ Phi Tuyết, khí chất trong nháy mắt lại thay đổi, như là ngày xuân mà thổi đến gió mát, băng tuyết tan rã, đáy mắt đều có ngàn vạn đóa hoa sống lại.

Đắp kín tấm chắn, vốn đã chuẩn bị đứng dậy ly khai, lại bởi vì nhiều lần nhìn thoáng qua Kỷ Phi Tuyết, dừng lại động tác.

Hai tay của cậu ta đặt tại hai bên lan can, ngoài tầm kiểm soát, một chút, một chút lại gần hơn về phía Kỳ Phi Tuyết...

Cặp kia dần dần trầm luân trong cơn người, yêu say đắm, lý trí, giã giụa... Bao hàm vô số tâm tình phức tạp, gợn sóng phập phồng, tâm kinh động phách...

Trong khi cậu ta tới gần Kỳ Phi Tuyết, tất cả mọi người trong hiện trường đều bị dẫn vào tâm tình trong thế giới thuộc về Lâm Ngô, một mảnh yên tĩnh.

--- O ---

Chương 923: Tất Cả Mọi Người Chấn Kinh Rối!

Lâm Ngộ, cậu ta nhân cơ hội hôn trộm sao?

Dù sao cậu ta đối với Kỳ Phi Tuyết có cảm tình đã lâu như vậy...

Cậu ta là người thứ nhất biết rõ Kỳ Phi Tuyết là nữ nhân đấy, hơn nữa một mực trợ giúp cô che giấu, lấy thân phận bằng hữu yên lặng ở sau lưng che chở cô, trợ mắt nhìn cô yêu Ty Hạ...

Giờ phút này, Lâm Ngộ cách Kỳ Phi Tuyết đã chỉ còn có hô hấp. Nhìn khoảng cách này, mắt đã thấy một giây sau sẽ phải hôn lên rồi!

“Móa! Kịch bản không phải nói không có hôn sao? Tiểu tử này muốn làm cái gì?” Giang Mục Dĩ rút cuộc nhin không được, xoát một cái đứng lên.

Cảm giác, cảm thấy trên người tên tiểu tử này có bầu không khí làm hấn rất khó chịu, xảy ra chuyện gì vậy?

Thẩm Miên tức giận mà trừng mắt liếc hấn một cái, hạ giọng nói:

“Nhỏ giọng một chút! Đừng làm ảnh hưởng tới diễn xuất diễn viên nhà ta!”

“Diễn viên tốt nhà anh đều là tài năng ngầm được không nào!”...

Giang Mục Dĩ đang nói nhao nhao, Lâm Ngộ đột nhiên hơi hơi nhắm mắt lại, trong chốc lát, ngăn cách hết mọi tâm tình hỗn loạn, không khí mập mờ khẩn trương cũng đột nhiên biến mất.

Lâm Ngộ nhắm mắt lại, lập tức đứng lên, đem tấm chăn bị gió thổi sửa sang lại một cái, sau đó, ngồi xuống đối diện với Kỳ Phi Tuyết trên ghế mây.

Tiện tay cầm quyển sách đang bay tán loạn trong tay Kỳ Phi Tuyết, lặng lặng gấp lại, tựa như vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra, trên mặt thậm chí không chút gợn sóng.

Các nhân viên trong đoàn như từ một trận kiêu diễm trong mộng tỉnh lại, trở về với thế giới thực.

Đồng thời, vừa rồi Kha Minh Vũ cũng biểu hiện ra đặc điểm lớn nhất của nhân vật Lâm Ngộ, cái kia chính là lòng dạ. Sao có thể thu liễm tâm tình nhanh như vậy...

Ngay tại thời điểm tất cả mọi bởi vì diễn xuất của Kha Minh mà chân kinh, Ninh Tịch lúc này vẫn một mực nhắm mắt giả vờ ngủ nên cái gì cũng không biết, chẳng qua là từ hơi thở rất nhỏ mới phán đoán vừa có người đột nhiên nhích tới gần mình, sau đó lại đi ra.

Trước khi rời đi, cô còn nghe được bên tai một tiếng thở dài vô cùng nhẹ, thanh âm kia như có ma lực giống nhau, cho tới giờ khắc này vẫn quán quanh bên tai cô, phảng phất nói chủ nhân nó đang kiềm chế lại thâm trầm cảm xúc.

Rốt cuộc, trong lòng thầm đếm thêm một ít thời gian, Ninh Tịch phán đoán có thể mở mắt rồi.

Một lát sau, Ninh Tịch thoáng giật giật thân thể, lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy mấy lần, sau đó, chậm rãi mở ra...

Ninh Tịch mở mắt ra, liền nhìn thấy đối diện mình là nam nhân cầm trong tay một quyển sách, nghiêng đầu ngồi ở chỗ đó.

Nghe được động tĩnh cô tỉnh dậy, nam nhân có chút ngẩng đầu, trên mặt nguyên bản là một tầng băng mỏng ngăn cách thế giới trong nháy mắt phá vỡ, con mắt thâm sâu ôn nhu mà cung chiều nhìn cô, “Tĩnh.”

Vừa mở to mắt đột nhiên nhìn thấy hình ảnh này, trái tim Ninh Tịch lập tức hơi hồi hộp một chút, sau đó, trực tiếp ngóc tại nơi đó, choáng tại chỗ.

Không sai, từ trước tới giờ là lần đầu tiên.

Ninh Tịch NG rồi!

Kỳ Ngữ Manh một mặt kinh ngạc, Thẩm Hãn Thần thần sắc lộ ra một tia khoái ý, Kỳ Phóng vẻ mặt tràn đầy ngu ngốc, hãn nghĩ NG sẽ là Kha Minh Vũ, làm sao lại biến thành Ninh Tịch?

Hiện trường kinh hãi nhất, không ai qua được Giang Mục Dã, sinh thời, hãn thể mà thấy được Ninh Tịch NG!???

Thẩm Miên cũng sững sốt một chút mới phản ứng được, vội vàng hô một tiếng “Cất”, có chút dở khóc dở cười nói, “Ninh Tịch a, cô làm sao lại ngây người? Vừa rồi sẽ không phải ngủ thiếp đi a?”

Ninh Tịch chợt lấy lại tinh thần, từ trên ghé mây bên trong bò dậy, nhin

không được nhìn lại Kha Minh Vũ một chút...

Mới trong nháy mắt đó, người này cho cô cảm giác, làm sao lại giống Đại Ma Vương như vậy?

--- O ---

Chương 924: Đơn Giản Cùng Rơi Vào Bể Tình

Ninh Tịch néo néo mi tâm, nói xin lỗi, “Có lỗi với đạo diễn, không cẩn thận bị hoảng tinh thần...”

“Không có việc gì không có việc gì, nửa đoạn trước phi thường hoàn mỹ, có thể giữ lại toàn bộ, từ khúc người tình bắt đầu quay lại một chút là được rồi!” Thẩm Miên mừng khắp khởi nói.

Trước đó hẳn còn một mực lo lắng tính tình Kha Minh Vũ quá mức thâm trầm, thời điểm diễn cảnh tình cảm sẽ không được, làm sao cũng không ngờ tới thế mà lại diễn tốt như vậy, vừa rồi ánh mắt kia quả thực quá đúng chỗ!

Anh ta đã có thể dự cảm, chờ phim chiếu lên, cho dù cậu ta chỉ là nam hai, cũng không có dung mạo chói mắt như Thẩm Hãn Thần, bằng vào cái thâm tình tựa như biển này, hoàn toàn có thể thu hút không ít fan.

“Được...” Ninh Tịch không yên lòng lên tiếng, nhìn không được tìm kiếm thân hình Kha Minh Vũ trong đám người.

Sau khi diễn xong, Kha Minh Vũ lại trở nên không có chút cảm giác nào tồn tại, lẫn trong đám người, muốn tìm nửa ngày mới tìm được...

Ninh Tịch như có điều suy nghĩ mà nhìn nam nhân đang ngồi trong góc xem kịch bản, Giang Mục Dạ đột nhiên từ một bên nhảy tới, một tay kéo cô tới, “Tiểu Tịch người tới đây!”

“Làm gì nha?”

Giang Mục Dạ nắm tóc, thần thần bí bí nói, “Tiểu Tịch, người có hay không cảm thấy gia hỏa này vừa rồi diễn đặc biệt giống cậu ta a?”

“Nói nhảm! Người cũng cảm thấy, ta có thể không có phát hiện? Không có phát hiện mẹ nó có thể NG a!” Ninh Tịch tức giận nói.

...

Trong góc, Kỳ Phóng hưng phấn tiến tới trước mặt Kha Minh Vũ, “Uy, Kha Minh Vũ, cậu vừa rồi trâu vãi a! Diễn xuất của cậu thực sự là tự học sao? Có bí quyết gì không?”

“Không có.”

Kỳ Phóng ghé nơi đó lúu rúu nói hơn nửa ngày, kết quả đôi phương thế mà chỉ trả lời hai chữ, sắc mặt lập tức không tốt lắm, ngượng ngùng trở về chỗ ngồi của mình.

“Móa! Chẳng cái éo gì... Một cái tên người mới bình thường tướng mạo bình thường khí chất bình thường, kỹ năng diễn dù tốt thì sao, ngành giải trí trong nước như vậy, cậu ta tưởng rằng dễ lặn lội sao?”

Kỹ Ngữ Mạnh suy tư nói, “Ta nghe nói Kha Minh Vũ ngay cả công ty quản lý đều không có, cũng không biết là lai lịch gì, nói không chừng người ta âm thầm cũng là có bối cảnh?”

Nếu như là bởi vì cái này, cậu ta tự nhiên không cần theo chân bọn họ giao tiếp, bởi vì không cần phải tiêu phí thời gian trên người bọn họ.

“Bất quá lại là một kẻ nghèo.” Lúc này, Thẩm Hãn Thần bên cạnh mở miệng nói một câu.

Kỳ Phóng nghe xong lập tức nói, “Hãn Thần nghe ngóng rồi? Xem đi, tôi biết mà! Nhìn bộ dạng hăn như vậy cũng không giống là có hậu đài!”

...

Nghỉ ngơi xong, cảnh quay tiếp tục bắt đầu.

Ánh nắng rải đầy trên ban công, nam nhân ngồi ngày ngắn trên ghế ngồi, trong tay bung lầy một quyển sách, ngón tay thon dài ngẫu nhiên lật qua lật lại trang sách một chút, trên thân tản ra một cỗ khí quý tộc. Nữ nhân đối diện uốn người bên trong ghế mây, giờ phút này, chính thức từ từ mở mắt...

“Tĩnh,” Nam nhân ngược mắt nhìn lại, đôi tròng mắt kia so với ánh nắng buổi trưa còn chói mắt hơn, tại thời điểm nhìn về phía cô lại ôn hòa không mảy may mang theo tính công kích, ảm áp đem người bao bọc.

“Ninh Tịch... Ninh Tịch lời kịch...” Cách đó không xa, Thẩm Miên gáp đến độ khoa tay múa chân mà nhắc nhở.

Nhưng mà, Ninh Tịch vẫn như cũ ngây ngốc tại đó nhìn Kha Minh Vũ, lần nữa NG.

Thẩm Miên: “...”

Cái này là tình huống gì?

Vì sao anh ta cảm thấy ánh mắt Ninh Tịch nhìn Kha Minh Vũ không thích hợp a! Đơn giản cùng rơi vào bể tình tựa như...

Sau khi hô “Cắt”, Thẩm Miên gọi Ninh Tịch tới nhắc nhở, “Ninh Tịch, chú ý ánh mắt của cô, cô biểu đạt phương thức không đúng! Bên trong kịch bản này, Kỷ Phi Tuyết hoàn toàn đem Lâm Ngộ xem như bằng hữu, đối với cậu ta không có chút tình cảm nào khác, ánh mắt này của cô giống như động tâm là không thể được...”

--- O ---

Chương 925: Quả Thục Đang Câu Dẫn Ta

Giang Mục Dĩ đứng gần đó nghe Thẩm

Miên nói vậy thì khóe miệng run rẩy

không ngừng, nhìn Ninh Tịch đang chết lặng.

Trong góc, Kỳ Phóng chẳng biết tìm được túi hạt dưa từ đâu ra, vừa đứng cắn hạt dưa vừa Xem kịch Vui.

Vẻ mặt Kỳ Ngữ Manh đầy lo lắng, đồng thời cũng không hiểu tại sao một phân cảnh đơn giản như thế mà Ninh Tịch lại NG lần nữa? Việc này có gì đó không đúng...

Nghe Thẩm Miên nhắc nhở, Ninh Tịch lau mặt, ổn định lại tinh thần rồi nói: "Đạo diễn, tôi biết rồi, lại một lần nữa, lần này chắc chắn sẽ được!"

"Được được, lại một lần nữa..." Thẩm Miên ra hiệu cho mọi người bắt đầu lần nữa.

Dưới ánh mắt trời, Ninh Tịch từ từ mở mắt a.

"Tỉnh rồi?" Người đàn ông thấy cô tỉnh liền lên tiếng.

Một giây đồng hồ... Hai giây. Ba giây đồng hồ...

Ninh Tịch lại ngây dại, có điều cũng may lần này cô phản ứng lại kịp, đang chuẩn bị đọc lời thoại thì người đàn ông kia thấy cô ngây người nhìn mình như thế lại khẽ cong môi, đôi mắt sâu thẳm kia như có chút gì đó vui We...

Lần này thì hay rồi.

Bởi vì nụ cười này, Ninh Tịch lại chết sững hoàn toàn!

NG lần thứ ba. Ninh Tịch có vẻ rầu rĩ không thôi...

Thẩm Miên ho nhẹ một tiếng: "Ninh Tịch, có phải hôm nay tình trạng của cô không tốt? Nghỉ mười phút đã nhé!"

Nói xong bèn ra hiệu cho nhân viên nghỉ ngơi một chút, sau đó cũng không quấy rầy Ninh Tịch nữa mà để cô yên tĩnh điều chỉnh lại tâm trạng một chút.

Kỳ Phóng thở dài lắc đầu, mở miệng nói với Kỳ Ngữ Manh: "Tiền bối, thần tượng của cậu đó, thấy chưa, đây mới chính là trình độ của cô ta, mới một hôm đã lòi mặt chuột ra rồi! Cảnh đơn giản như vậy mà lại NG ba lần liên tục, ngay cả lời thoại cũng không nhớ! Còn tưởng rằng có năng lực lắm chứ, không ngờ cũng chỉ là giỏi làm màu thôi!"

"Chẳng qua hôm nay trạng thái của tiền bối không tốt lắm thôi, cậu hà hê cái gì, tự lo cho thân mình đi! Cậu còn có một cảnh hôn với Thẩm Hãn Thần nữa kia kìa!" Kỳ Ngữ Manh nói đầy vẻ máchúng.

Vừa dứt lời, khuôn mặt Kỳ Phóng lập tức đen như đít nôi, sắc mặt của Thẩm Hãn Thần cũng không được tốt lắm...

Đúng vậy, hôm nay hai người bọn họ quả thật là có một cảnh hôn...

Lúc này, Ninh Tịch đang nằm thẫn thờ trên ghế.

Giang Mục Dĩ đứng một bên nhìn xuống, vẻ mặt đầy khinh thường, "Không phải là diễn có tí hơi giống thôi à, xem chút tiền đồ của bà kìa! Sao định lực lại kém thế hải?"

Ninh Tịch có hơi bực bội: "Ông thì biết cái méo gì, nói dễ hơn làm, đấy mà chỉ là hơi thôi à? Tôi quả thật cho rằng cậu ta đã bị Lục Đình Kiêu nhập vào rồi luôn ấy! Ông có thấy lúc cậu ta cười với tôi không? Chả khác gì đang quỵên rũ tôi phạm tội cả!"

"Cậu ta cười lúc nào? Có phải bà sinh ảo giác rồi không?" Giang Mục Dĩ cầm nín.

Ninh Tịch tỏ vẻ mệt mỏi không muốn nói chuyện, cái góc vừa rồi chắc là chỉ có mình cô thôi...

"Thật sự giống đến thế sao?" Dù sao Giang Mục Dĩ cũng chỉ đứng ngoài xem, không cách nào nắm rõ được cảm nhận của Ninh Tịch. Nhưng nhìn Ninh Tịch phản ứng mãnh liệt như thế, quả thật có lẽ là rất giống.

"Không phải nói về tướng mạo của cậu ta, chỉ là một loại cảm giác thôi, ôi, không tài nào nói cho ông biết được... ông nói xem, Kha Minh Vũ kia có phải là Lục Đình Kiêu dịch dung không?"

Giang Mục Dĩ đen cả mặt: "Có phải bà xem tiểu thuyết võ hiệp hơi nhiều rồi không? Dịch dung gì mà đến được trình độ này? Bà cho rằng có thứ đồ như

mặt nạ da người thật đó hả?"

Ninh Tịch lâu bầu: "Ai nói không có."

Giang Mục Dĩ nghĩ ngợi: "Có thì có, nhưng cho dù là đương kim thế giới về vô địch "thuật dịch dung" - đội ngũ hóa trang của Hollywood cũng không thể đạt được hiệu quả như thế? Tôi nhìn kỹ rồi, nếu như đó là dịch dung thì quá thật... đúng là không có chút sơ hở nào..."

Ninh Tịch sờ cằm: "Đội hóa trang chuyên nghiệp của Hollywood thì đã tính là gì."

Hai người trò chuyện một chốc, Ninh Tịch đã có vẻ đứng ngồi không yên, đột nhiên cô đứng phắt dậy: "Không được!" "Bà làm gì thế hả?"

"Đi dò xét một chút xem!" Ninh Tịch nói Xong liền cất bước đi thẳng Về phía Kha Minh Vũ.

--- O ---

Chương 926: Hận Không Thể Lột Sạch Anh Ta Ra

Có gì hay mà nói chứ, tên đó không phải bị thần kinh à..." Giang Mục Dã lâm lâm.

Ninh Tịch đi thẳng về phía Kha Minh Vũ, sau đó đứng trước mặt cậu ta.

Kha Minh Vũ phát hiện có người tới gần liền ngẩng đầu lên từ tập kịch bản, nhìn thấy người tới là ai thì lên tiếng chào hỏi: "Tiền bối."

Ninh Tịch hít một hơi rồi vò đầu. Má ơi! Sao lại có thể chứ? Sao lại có thể là Đạima vương được chứ?

Hôm qua lúc kết thúc công việc tên này còn chạy tới xin cô ký tên, nói là fan hâm mộ của cô kia mà...

"Tiền bối?" Thấy Ninh Tịch đứng đó không nói gì, Kha Minh Vũ lại gọi một tiếng.

"Ủ, không sao, chỉ là tìm cậu tâm sự chút thôi, diễn xuất của cậu không tệ, có điều... tôi muốn biết rằng sao cậu lại diễn Lâm Ngộ theo cách như thế?" Ninh Tịch vừa nói, ánh mắt vừa như tia X quét qua khuôn mặt người đàn ông trước mặt.

Ngũ quan bình thường không có gì đặc sắc, không có chút dấu hiệu dịch dung nào, vẻ mặt cũng rất tự nhiên...

Nếu thật sự là dịch dung, có thể làm mặt nạ đến mức này thì trên thế giới cũng chẳng có mấy ai làm được.

Ninh Tịch nhìn hồi lâu mà vẫn không tìm được gì, chỉ có thể buông tha.

Nếu như có thể thì cô quả thật muốn lột sạch anh ta ra xem xét một lượt.

"Phòng đoán từ kịch bản, cảm thấy đây mới là Lâm Ngộ." Kha Minh Vũ trả lời, không có chút bất thường nào.

Ninh Tịch nhìn đôi môi khép khép mở mở của đối phương, lại nhìn đôi mắt khiến mình thất thần, cảm thấy như có sức hấp dẫn to lớn đang lôi kéo mình sa ngã. Cô lúc này chỉ muốn biết đối phương có phải Lục Đình Kiêu hay không...

Vì vậy, Ninh Tịch không kịp lòng được mà bất giác đưa tay về phía gò má của người đàn ông...

Khi ngón tay Ninh Tịch chạm vào mặt Lâm Ngộ thì một sức mạnh to lớn từ sau lưng giật cô lại, kéo thẳng vào trong góc rồi mắng to: "Ninh Tịch, bà điên rồi! Đây là phim trường đó!"

"Phim trường thì phim trường chứ! Tôi khớp thoại với cậu ta không được à! Hốt hoảng cái gì?" Ninh Tịch càu nhàu.

"Bà như thế mà gọi là khớp thoại à? Ánh mắt bà nhìn cậu ta như thể hận không lột sạch cậu ta ra được vậy! Bà muốn phim chưa chiếu mà đã có scandal bay đầy trời rồi phải không?"

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: "Đến... đến mức đó Cơ à?"

"Thế bà cho là thế nào?" Giang Mục Dĩ tặng cho Ninh Tịch một cái trợn mắt: "Tỉnh táo lại chút, ok? Cứ đoán già đoán non cái gì? Tôi thấy bà nhớ cậu của tôi đến phát điên rồi thì có! Nhìn ai cũng tưởng là cậu ấy!"

Ninh Tịch day day trán: "Chắc là tôi hơi bị thần kinh mất rồi! Tỉnh táo tỉnh táo tỉnh táo!"

"Tiền bối... chị không sao chứ ạ?" Lúc này, Kỷ Ngữ Manhân cần đi tới hỏi han: "Có phải tiền bối đang trong kỳ sinh lý? Em mua cho chị nước đường đỡ nhé?"

Nhìn vẻ mặt đầy quan tâm của cô bé, Ninh Tịch khẽ cười một tiếng: "Không phải, đừng lo, cảm ơn em!"

"Không cần phải khách khí đâu ạ, tiền bối cố gắng lên, em tin ở chị!" Kỷ Ngữ Manhân vỗ vỗ.

Ninh Tịch nhìn Kỷ Ngữ Manhân, trong đầu đột nhiên lóe lên, cô nhớ hôm qua lúc diễn cảnh đầu tiên - là cảnh Kỷ Ngữ Manhân ngồi lên đùi cô, hình như lúc đó Kha Minh Vũ cũng không có phản ứng gì đặc biệt thì phải?

Nhưng mà, lúc đó Kha Minh Vũ không hề có chút cảm giác tồn tại nào, với lại cô cũng không chú ý lắm nên cũng không chắc chắn được... Mười phút đồng hồ nhanh chóng trôi qua... Lần quay thứ tư bắt đầu... "Ninh Tịch, có được không?" Thẩm Miên lo lắng hỏi. Ninh Tịch bật ngón cái tỏ vẻ ok: "Không có vấn đề gì." Quá tam ba bận, cho dù tên này có là Lục Đình Kiêu

thật đi chẳng nữa thì cô cũng không thể nào NG lần thứ tư được!

--- O ---

Chương 927: Sao Có Thể Đáng Yêu Đến Thế!

Tỉnh rồi?"

"Ừ."

Ninh Tịch ngáp một cái, lười biếng duỗi lưng, sau đó rút gối đầu ra ôm vào lòng, ngân người.

Tuy rằng Kỳ Phi Tuyết vẫn mặc đồ nam nhưng lúc này vì vừa tỉnh ngủ, lại đang ngồi trước mặt Lâm Ngộ - người đã biết cô là con gái. Thế nên cô không hề phòng bị gì mà thả lỏng bản thân, trên đầu lúc này còn có một nhúm tóc vểnh lên, trông như chú mèo nhỏ đang mơ màng, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu...

Trong thoáng chốc, tất cả diễn viên lẫn nhân viên ở phim trường đều bị vẻ dễ thương đó cuốn hút!

"Moe! Tiền... Tiền bối đáng yêu quá! Đáng yêu quá! Sao có thể đáng yêu đến thế! Không ngờ tiền bối còn có một vẻ như thế!" Kỳ Ngữ Manh rút điện thoại ra, hưng phấn chụp lại: "Không hổ là tiền bối! Lợi hại quá đi!"

Gói hạt dưa trong tay Kỳ Phóng rơi bẹp Xuông đây, không hiểu sao nhìn cô gái đang ôm gối mà hai má lại bỏng rát.

Móa! Gặp quỷ rồi!

Sao cậu ta lại thấy bà chị đáng ghét này trông thật đáng yêu nhỉ...

Thậm Hãn Thần cũng sờ mắt một lúc, từ một chàng trai có tính cách hơi đáng ghét biến thành một cô gái nhu thuận đáng yêu, khoảng cách này... phải nói là còn chuyển biến lớn hơn cả Kha Minh Vũ lúc nãy nữa...

"Hay không?" Kỳ Phi Tuyết nghiêng đầu, nhìn tuyển tập Shakespeare trong tay Lâm Ngộ.

"Giấu cho kỹ." Anh chàng kia nhìn cô, nói một câu không đầu không đuôi khiến Kỳ Phi Tuyết chẳng hiểu gì hết.

Hơn nữa giọng điệu lúc này của anh ta có vẻ hơi trầm xuống, không Vui vẻ như lúc nãy nữa.

"Hả? Gì cơ?" Kỳ Phi Tuyết khó hiểu, khuôn mặt có vẻ vừa ngây thơ vừa trong sáng. Trước mặt Lâm Ngộ, cô hoàn toàn là chính cô.

Anh chàng kia không nói tiếp, chỉ lấy một tờ giấy trong đó ra rồi đưa cho cô.

Chỉ thấy trên tờ giấy mà Lâm Ngộ vừa đưa ra kia, trên đó đầy ắp tên Tư Hạ... chẳng biết cô đã bất giác viết đây tên người đó tự lúc nào.

Hai gò má Kỳ Phi Tuyết lập tức đỏ bừng lên, đưa tay cướp lấy cuộn sách: "Đáng ghét! Sao cậu lại tùy ý xem sách của mình như thế!"

Nói xong liền ôm sách chạy ra khỏi ban công.

Phía sau, chàng trai nhìn bóng cô gái chạy đi, Vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười, nhưng sau tất cả thì chỉ còn lại vẻ tối tăm tịch mịch...

"Rất tốt! Qua!" Thẩm Miên khẽ thở phào, cười ha hả: "Ninh Tịch này, biểu hiện lần này không tồi! Đúng là cái cảm giác mà tôi muốn!"

Thậm chí còn tốt hơn dự đoán của anh ta!

Anh ta muốn đạt được đến trình độ mà nữ chính dù là trong hình tượng nam hay nữ cũng đều phải động lòng người!

Vì Ninh Tịch giả nam quá tốt, thế nên mới khiến cho anh ta sợ rằng cô không diễn được vai nữ... quả nhiên là lo bò trắng răng.

"Hôm nay biểu hiện của Tiểu Kha cũng rất tốt, cứ duy trì thế nhé!" Thẩm Miên cũng vui vẻ khen Kha Minh Vũ.

Xuất phát từ tấm lòng muốn trọng dụng người tài, anh ta cũng dự tính tìm một công ty quản lý cho Kha Minh Vũ.

Hạt giống tốt như vậy, nhờ mà đi nhầm đường thì đáng tiếc lắm.

Sau khi diễn xong, Ninh Tịch vẫn nhịn không được muốn chạy đến trước mặt Kha Minh Vũ, cơ mà lại bị Giang Mục Dĩ kéo lại: "Bà để người tẩy tịnh chút đi!"

"Ông kệtôi!"

"Kệ bà? Đẻ đơi bà bị Lâm Chi Chi cho ăn hành Vì tội gây Scandal à!"

"Chị Chi Chi không tàn bạo thế đâu!"

"Haha ha, bà không tàn bạo á? Ngây thơ quá! Nếu bà đã muôn chết thì tôi cũng chẳng ngăn bà lại làm gì!"

--- O ---

Chương 928: Hoàn Toàn Là Loại Hình Tôi Thích

Giang Mục Dĩ thật sự có chút ghen khuất, nói anh thua kém Lục Đình Kiêu, anh nhận. Nhưng, giờ lại chui từ đâu ra một một tên khiến cho Ninh Tịch không thêm chú ý tới anh nữa, chuyện này đúng là không thể nhịn được!

Thấy Ninh Tịch vẫn đứng ngồi không yên, Giang Mục Dĩ bắt đắ dĩ nói: "Vậy tôi giúp bà điều tra một chút về tên này nhé, được không?"

"Được được được!" Ninh Tịch lập tức gật đầu liên tục.

Ninh Tịch mở lịch trình quay hôm nay của mình ra mới thấy phần diễn của mình và Kha Minh Vũ hôm nay chỉ có thể, không khỏi có chút tiếc nuối.

Mạch phim chủ yếu là xoay quanh nam nữ chính, đất diễn của nam phụ không nhiều lắm, có điều bạn diễn của nam phụ thì chủ yếu là nữ chính.

Cảnh tiếp theo là cảnh diễn của Thẩm Hãn Thần và Kỳ Phóng.

Và cũng là cảnh hôn.

Theo tình tiết phim bởi vì Thẩm Hãn Thần phát hiện ra mình càng lúc càng có cảm giác không đúng với nữ chính, nghi ngờ có phải mình thích đàn ông hay không, trong sự hoang mang bất an, anh ta tìm tới Kỳ Phóng để thử.

Cảnh này có thể coi như là cảnh gây cười nhất của cả bộ phim.

Phần lớn những cảnh diễn của Kỳ Phóng đều khá hài, nếu vai này mà diễn tốt thì chắc chắn sẽ vô cùng được yêu thích.

"Lại đây nhờ chút." Tư Hạ dụi tắt điều thuốc trong tay rồi đột nhiên gọi Giang Tiểu Hải đang ngồi chơi game ở bên cạnh qua.

"Sao ế!" Giang Tiểu Hải vẫn không thèm ngẩng đầu lên cầm cúi chơi game.

Tư Hạ dứt khoát đi qua, sau đó đưa tay bóp chặt cằm của Giang Tiểu Hải, đưa mặt ghé lại càng lúc càng gần.

"ạ..." Lúc sắp hai môi sắp dán lên nhau, hai người đồng loạt quay đi làm động tác nôn mửa.

Tất cả nhân viên có mặt ở đó đều phải cười âm lên.

Cảnh hài này phải NG tới mấy chục lần mới thông qua, hai nhân vật chính sau khi quay xong liền chạy đi súc miệng khân cập.

Súc xong miệng, Kỳ Phóng chán nản dựa vào ghế: "Báo ứng tới quá nhanh... sau này tôi không bao giờ dám cười trên nỗi đau của người khác nữa..."

Thẩm Hãn Thần dùng khăn tay lau miệng, liếc Kỳ Phóng một cái rồi sau đó ngoảnh đầu đi chỗ khác, ý tứ ghét bỏ rõ ràng.

"Đệch! Tỏ vẻ ghét bỏ thế là sao! Là cậu cưỡng hôn tôi cơ mà, tôi mới là người bị hại đây có được không?"

Kỷ Ngữ Manh lúc này đã cười đến gập cả bụng không đứng dậy nổi nữa...

Mọi người đang cười đùa vui vẻ, trợ lý đạo diễn bỗng dẫn một cô gái tới, hình như là người tới xem ủng hộ.

Nhìn thấy cô gái sau lưng trợ lý đạo diễn, Kỳ Phóng lập tức như được hồi sinh trở lại: "Wow, mỹ nữ, mỹ nữ, lại hoàn toàn là kiều mà tôi thích. Ngự tử cao ngạo -"

Kỳ phóng kích động đến nỗi cả người đều sôi trào.

Thẩm Hãn Thần cũng ngồi thẳng dậy, sắc mặt hơi thay đổi, Đại tiểu thư của Trang gia - Trang Khả Nhi?

Sao cô ấy lại có thể tới những nơi như thế này được?

Lúc cậu ta theo cha mình tham gia một bữa tiệc từng có cơ hội gặp qua một lần, cậu ta chắc chắn không nhận nhầm.

Thấy Kỳ Phóng, Thẩm Hãn Thần và cả tất cả đàn ông trong phim trường đều ra vẻ thèm thuồng nhìn cô gái kia, Kỷ Ngữ Manh phồng mang trợn má, tỏ vẻ mấthúng.

"Gì chứ... xinh đẹp ở chỗ nào? Mặt lạnh như thể ai thiếu cô ta tám trăm Vạn ấy! Đám đàn ông các người đều thích kiều con gái này à?"

"Haha ha... mình thấy là cậu đang ghen tị thì phải?" Kỳ Phóng chế nhạo.

"Ai ghen tị!" Kỳ Ngữ Mạnh lập tức như mèo bị giẫm phải đuôi, ngoại hình của cô là kiểu ngọt ngào đáng yêu nên đúng là có hơi hâm mộ những cô gái có vẻ đẹp kiêu kỳ như thế thật...

"Người đẹp kia là ai? Nếu như là minh tinh thì tôi phải có ấn tượng chứ nhỉ?" Kỳ Phóng nghiêng đầu hỏi.

"Đệ nhất danh viện của Đế Đô - Trang Khả Nhi." Thẩm Hãn Thần trả lời.

--- O ---

Chương 929: Không Phải Là Tình Dịch Của Cô Ấy Sao?

lập tức trợn to mắt: "Sao cậu biết? Hai người quen nhau à?"

Gì! Không thể nào!" Kỳ Phóng

Nhìn vẻ mặt Kỳ Phóng đầy sùng bái, lòng hư vinh của Thẩm Hãn Thần lại được dâng lên. "Có gặp một lần ở một bữa tiệc."

"Không phải là cô ấy tới thăm cậu đó chứ?" Kỳ Phóng đột nhiên hỏi.

Thẩm Hãn Thần lắc đầu: "Chắc là không phải, chúng tôi không có thân đến thế!" Thật ra cậu ta cũng rất muốn biết tại sao cô ấy lại tới đây.

Chẳng lẽ là tới thăm Giang Mục Dã?

Dù sao thì trong số đám cô chiêu con nhà giàu, có không ít người là fan của Giang Mục Dã...

"Có phải đến thăm Giang Mục Dã không nhỉ?" Kỷ Ngữ Manh cũng tò mò.

Kỳ Phóng gãi gãi đầu: "Không thể nào? Giang Mục Dã cũng không phải thành viên trong đoàn chúng ta mà, cũng chỉ là đến xem Ninh Tịch diễn thôi, chẳng lẽ cái cô Trang tiểu thư này còn theo đuổi sát nút đến tận đây?"

"Vậy thì cũng lạ thật... nếu các cậu đều nói cô ấy là Trang Khả Nhi, mà đám chúng ta đều là người mới, làm gì có ai đủ năng lực mời vị Đại tiểu thư có thân phận tôn quý này tới chứ?" Kỷ Ngữ Manh khó hiểu.

"Trang tiểu thư mời đi bên này, anh Tịch đã sớm nói với tôi chuyện cô sẽ tới rồi!" Trợ lý vừa nói vừa âm thầm lén đánh giá người đẹp bên cạnh.

"Cảm ơn!" Trang Khả Nhi hơi gật đầu, trong lòng thấy lạ tại sao trợ lý lại gọi Ninh Tịch là anh Tịch? Là vì vai diễn của Ninh Tịch trong phim này là nữ giả nam sao?

"Hôm nay. Ninh Tịch vẫn mặc đồ nam à?" Trang Khả Nhi do dự hỏi một câu.

Cô trợ lý gật đầu, vẻ mặt hưng phấn: "Đúng thế đúng thế! Hai hôm nay đều

mặc đồ nam! Anh Tịch đẹp trai dễ sợ! Tiếc là hôm qua cô không tới, cảnh hôm qua mới đặc sắc làm SaO."

"Thế à?" Trang Khả Nhi nghe vậy thì có hơi tiếc nuối, nhưng vừa nghĩ đến cảnh sắp được gặp "nam thần" mà cô nhưng nhớ từ lâu thì tim liền đập càng lúc càng nhanh.

"Anh Tịch, bạn của anh đến rồi nè!" Trợ lý gọi Ninh Tịch vừa thay đồ xong đang đứng cách đó không xa trao đổi với đạo diễn.

"Hửm?" Ninh Tịch vô thức ngược qua, nhìn Về phía cô trợ lý.

Vì cảnh quay tiếp theo, lúc này Ninh Tịch đã thay một bộ đồ khác, áo Jacket bằng da khảm đinh, quần jean loang, phối một đôi giày to, tóc xõa tung mát trật tự che mát một bên mắt... rất giống với cách ăn mặc lúc cô xuất hiện trong biệt thự của Lục Cảnh Lễ hôm đó...

Khoảng khắc trông thấy Ninh Tịch, trái tim Trang Khả Nhi như đập hụt nửa nhịp, quả thật là như xuyên về đêm đầu tiên gặp được nam thần ấy.

Ninh Tịch nói một tiếng với đạo diễn rồi sau đó bước tới đón Trang Khả Nhi: "Khả Nhi, cậu đến rồi à! Sao không gọi điện trước để mình ra đón cậu..."

Trang Khả Nhi ngơ ngác nhìn Ninh Tịch tới gần, hốc mắt hơi ửng hồng, long lanh như có ánh lệ.

Ninh Tịch lập tức luống cuống, vội vàng diu lấy vai cô: "Sao thế này? Em trai cậu lại làm ra cái trò gì rồi à?"

Trang Khả Nhi lắc đầu: "Không... Không phải đâu..."

"Vậy thì?"

"Em chỉ đang... vui mừng thôi!" Trang Khả Nhi hơi ngại ngần cúi đầu: "Em còn tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa..."

Ninh Tịch biết rằng "anh" mà cô ấy đang nói đến là Đường Tịch.

Thật ra Ninh Tịch vẫn luôn áy náy với Trang Khả Nhi, lần đó cô không cần thận trừu chọc phải người ta, mà lại không cách nào phụ trách được...

Có điều, nào ngờ rằng sau này bọn họ sẽ trở thành những người bạn tốt của nhau chứ!

Ninh Tịch nhẹ nhàng ôm Trang Khả Nhi vào lòng, dịu dàng trấn an: "Đồ ngốc, sao thế được chứ, sau này mỗi ngày em đều gặp được, muốn gặp lúc nào, anh sẽ gặp em lúc đó!"

Trang Khả Nhi vui vẻ gật đầu: "Ừm!"

Cách đó không xa, mặt Giang Mục Dĩ lúc này như thể gặp phải ma, đệt đệt đệt, Trang Khả Nhi trước đây chẳng phải là đối tượng của cậu anh, là tình địch của Ninh Tịch sao?

Thế giờ là cái tình huống gì thế này? Vốn đang khiếp sợ, bỗng sau lưng đột nhiên

rét lạnh, một làn gió lạnh quen thuộc truyền tới...

--- O ---

Chương 930: Kịch Thích Quá Rôi Đố!

quá quá quen thuộc...

H oi lạnh thấm người này thật sự quá

Thế nên trong đầu Giang Mục Dã như có cái gì đó lóe lên, vô thức nghiêng đầu nhìn Kha Minh Vũ.

Sau đó, anh liền trông thấy Kha Minh Vũ làm một động tác khiến anh ta giật mình...

Cậu ta đưa tay miết mi tâm.

Đó là thói quen lúc cậu anh ta muốn áp chế cảm xúc.

Cùng là động tác nhưng những người khác nhau làm sẽ có cảm giác khác nhau, cơ mà Kha Minh Vũ lại làm không khác Lục Đình Kiêu là mấy, hơn nữa, hiện giờ Kha Minh Vũ cũng không phải là đang diễn!

Crnmn!!!!!!!!!!!!!!!

Chẳng lẽ Kha Minh Vũ thật là cậu dịch dung thành sao?

Trực giác của Ninh Tiểu Tịch hóa ra lại nhạy cảm đến thế?

Khuôn mặt Giang Mục Dã đầy vẻ sợ hãi, tính chạy qua "báo cáo" với Ninh Tịch, nhưng đúng lúc này, dường như đối phương phát hiện ra tầm mắt của anh. Trong đôi mắt bình thản của đối phương lập tức lóe lên vẻ lạnh lẽo, đóng băng cả người anh lại!

Đó là ánh mắt cảnh cáo!

Sống lưng Giang Mục Dã lập tức cứng ngắc, bản năng muốn sống khiến anh chàng lập tức giơ tay lên làm động tác kéo khóa trên miệng!

Cậu! Cậu! Cháu không thấy gì hết! Cháu sẽ không nói gì hết!!!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây... một lát sau, chắc hẳn người kia xác định được Giang Mục Dã sẽ không lẩm miệng thì vẻ cảnh cáo đáng sợ kia mới lui dần đi, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Giang Mục Dĩ bị dọa đến nỗi sau lưng toát mồ hôi lạnh thấm ướt cả một mảng áo!

Này này!

Quả thật là chỉ cần theo chân Ninh Tịch, chuyện thần kỳ thế nào đều cũng có thể xảy ra!

Kích thích quá rồi đó!

Cùng lúc đó, trong phim trường, Ninh Tịch đang vui vẻ nói chuyện phiếm với Trang Khả Nhi thì những người khác đều nhìn về phía hai người xì xào bán tán... không có bất kỳ ai biết chuyện Giang Mục Dĩ vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

"Bà mẹ nó! Trang đại tiểu thư thế mà lại đến thăm "tên kia"! Thấy chưa thấy chưa! Thấy tiền bối cậu thế nào chưa! Anh ta còn không biết xấu hổ hơn tất cả chúng ta cộng lại đó! Tức chết tôi tức chết tôi! Sao Trang tiểu thư lại có quan hệ tốt với tên kia như thế? Chắc chắn là cô ấy bị cái lưỡi dẻo quẹo của tên đó lừa gạt rồi!"

Rõ ràng là ngự tử cao quý lạnh lùng, ấy thế mà trước mặt Ninh Tịch thì lại như em gái hiền lành nhà bên vậy, quá là phản khoa học!

Kỷ Ngữ Manh nhìn chằm chằm vào hai người kia, sau đó đập Kỳ Phóng một cái. "Câm miệng! Tiền bối là nữ đó có nhớ không?"

Kỳ Phóng ha ha một tiếng: "Ahahah cậu còn biết là nữ cơ à? Là nữ thì cậu còn tức giận ghen ghét như vậy làm chi?"

"Câm miệng!" Kỷ Ngữ Manh dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đáp lời cậu chàng!

Trong đoàn phim, Ninh Tịch là người đối xử với cô dịu dàng nhất và cũng là người thân thiết với cô nhất. Cô vẫn luôn cảm thấy mình là người đặc biệt nhất của Ninh Tịch, bây giờ đột nhiên lại có một cô gái cao quý hơn xuất hiện, đập tan ảo tưởng của cô, cô có thể vui vẻ được sao?

Sau khi Trang Khả Nhi tới, Ninh Tịch lập tức gác mọi chuyện khác sang một bên, kéo cô ngồi Xuyên bên ghế.

"Mình xin lỗi Tiểu Tịch, mình vốn định qua Sớm một chút, nhưng lại phải

trông em trai..." Trang Khả Nhi lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Em trai cậu thế nào rồi?" Ninh Tịch hỏi.

"Tôi qua về là liền đi ngủ, hôm nay vẫn ở nguyên trong nhà, thoạt nhìn tâm tình có vẻ không tốt lắm, nhưng cũng an ổn hơn nhiều." Trang Khả Nhi trả lời.

Ông nội thì mắc bệnh tim nếu không cẩn thận rất dễ phác tác, ba thì lại nóng tính không khống chế được cơn giận, mà mẹ thì lại bận bịu công tác Chuanh năm không ở nhà. "Mình xin lỗi Tiểu Tịch, mình vốn định qua Sớm một chút, nhưng lại phải trông em trai..." Trang Khả Nhi lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Em trai cậu thế nào rồi?" Ninh Tịch hỏi.

"Tôi qua về là liền đi ngủ, hôm nay vẫn ở nguyên trong nhà, thoạt nhìn tâm tình có vẻ không tốt lắm, nhưng cũng an ổn hơn nhiều." Trang Khả Nhi trả lời.

Ông nội thì mắc bệnh tim nếu không cẩn thận rất dễ phác tác, ba thì lại nóng tính không khống chế được cơn giận, mà mẹ thì lại bận bịu công tác quanh năm không ở nhà. Trang Khả Nhi chỉ còn cách đẩy hết mọi việc trong tay đi toàn tâm toàn lực trông coi cậu em trai này. Trước khi đi đâu cũng phải dặn dò người giúp việc trong nhà có chuyện gì cũng phải thông báo cho cô trước, không được phép báo cho ông nội, báo Xong lỡ lại xảy ra chuyện gì thì lúc đó không lường được hậu quả. Đến bây giờ nhớ lại chuyện hôm đó cô vẫn còn sợ hãi không thôi.

--- O ---

Chương 931: Ninh Tịch, Bà Đùng Có Mà Tự Đâm Đầu Vào Chỗ Chết

Cơ mà chính bản thân cô cũng biết, thằng nhóc Trang Quang Vinh này e là sẽ chẳng chịu ngồi yên được bao lâu. Muốn cậu ta trở nên ngoan ngoan thì chẳng đường này còn dài lắm.

"Thế thì tốt." Ninh Tịch gật đầu.

Sau khi bị cảnh cáo, vốn đang ngồi thu lu một góc, nhưng sau khi nghe được mấy câu này thì Giang Mục Dã cũng không nhịn được nữa: "Má nhà nó chó! Thế hóa ra bà bận lên bận xuống cả tối qua là vì giúp cô ta đó hả? Làm thế quái nào mà hai người lại chơi được với nhau thế?"

"Liên quan gì đến ông, con gái nói chuyện cam chõ mồm!"

Sau khi trò chuyện được một lúc thì cảnh tiếp theo cũng đã bắt đầu.

Ninh Tịch bảo Trang Khả Nhi ngồi tại chỗ nghỉ của mình, còn nhét một cái gối dựa và đắp tấm chống lạnh của mình cho cô ấy nữa, tiếp đó lại bảo Tiểu Đào đi mua cho cô ấy một cốc cacao nóng... thế rồi mới yên tâm đi quay phim.

Còn Giang Mục Dã thì lại chẳng có một cái gì, đứng cô đơn trong gió lạnh thổi Vèo Vèo.

"Cũng cùng là đến phim trường chơi, vì cái lông gì mà đãi ngộ khác nhau nhiều thế hả! Ninh Tịch bà là cái đồ có hơi gái vào người là không biết anh em gì nữa sất!"

Sắc mặt của Giang Mục Dã đen sì, nghiến răng nghiến lợi, hừ lạnh một tiếng, ai bảo bà ác với tôi thế, ờ, cho bà ác với tôi này! Tôi tuyệt đối không nói cho bà biết Kha Minh Vũ là ai, bà chết chắc rồi đó!

Nghĩ rồi len lén liếc trộm Kha Minh Vũ một cái, chỉ thấy đối phương đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình tĩnh. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, anh còn tưởng bản thân mình đang nằm mơ.

Trang Khả Nhi nhìn thấy vẻ mặt căm phẫn của Giang Mục Dã thì đưa đĩa điểm tâm ra: "Muôn ăn không?"

"Không cần!" Giang Mục Dĩ lâu bầu một tiếng, sau đó lại liếc nhìn cô ta:
"Rất cuộc tại sao hai người lại quen biết nhau?"

Trang Khả Nhi ngọt ngào nhớ lại: "Chúng tôi quen nhau trong bữa tiệc mà Lục Cảnh Lễ tổ chức lần trước, lúc đó Tiểu Tịch giải trãi. Hôm đó có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra may mà Ninh Tịch kịp thời giải vây cho tôi... Lần thứ hai gặp lại là ở nhà tôi..."

Trang Khả Nhi thao thao bất tuyệt kể lại quá trình mình quen biết với Ninh Tịch, sau khi nghe xong Giang Mục Dĩ liền làm ra vẻ mặt "thế giới quan của anh ta đã bị sụp đổ".

Biến tình địch của mình thành tình địch của Lục Đình Kiêu!

Con nhóc này quả thật không phải là người nữa rồi!!!

Đột nhiên lại có cảm giác đồng tình với Lục Đình Kiêu là sao ta...

"Không nói chuyện với anh nữa, tôi phải xem Tiểu Tịch diễn!" Thấy cảnh quay sắp bắt đầu, Trang Khả Nhi lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm không rời mắt về phía trường quay trước mặt, biểu cảm như thể fan cuồng.

Trước khi bắt đầu quay, Ninh Tịch đột nhiên đi đến trước mặt Giang Mục Dĩ, dè thấp giọng nói: "Tí nữa nhờ ông chú ý hộ phản ứng của cái gã kia nhé!"

Giang Mục Dĩ đương nhiên biết cô đang nói đến Kha Minh Vũ, liền chột dạ hỏi: "Cảnh lát nữa bà diễn là cảnh gì?"

Ninh Tịch: "A, đồn sofa..."

Giang Mục Dĩ: "Từ từ đã... đồn sofa là cái quỷ gì?"

Ninh Tiểu Tịch bà đừng có mà tự đâm đầu vào chỗ chết thế chứ!

Cảnh quay này Ninh Tịch đóng cặp với Thẩm Hãn Thần.

Nam chính trong phim tất cả mọi mặt đều rất ưu tú duy chỉ có một điểm là một khi đối diện với con gái thì chân tay sẽ luống cuống, cả IQ lẫn EQ đều tụt về âm.

Nam chính đã yêu thâm một cô gái từ rất lâu, nhưng khổ nỗi vì cái tật xấu

này của mình mà không biết làm thế nào để theo đuổi được cô ấy.

Trong phòng khách, một Tư Hạ Với hình tượng luôn trau chuốt cẩn thận giờ đây mặt mày tiêu tụy, đầu bù tóc rối, thân thờ ngời trên sofa, vẻ mặt như thể trên đời này không còn gì để luyến tiếc nữa.

Đúng lúc này, Kỷ Phi Tuyết đẩy cửa bước vào, dáng vẻ đẹp trai ngời ngời, tạo thành sự đối lập mạnh mẽ với hình tượng của Tư Hạ.

"Thâm đại thiếu của tôi, chỉ là theo đuổi con gái mà thôi, thế mà cũng hành hạ anh đến cái mức này sao?" Kỷ Phi Tuyết vừa nói vừa lấy hai lon bia từ trong tủ lạnh ra, quăng một lon cho Tư Hạ.

--- O ---

Chương 932: Trước Khi "Rải Thức Ăn Cho Chó" Có Thể Báo Trước Được Không?

Tư Hạ ngửa đầu tu một ngụm, khổ não nói: "Tôi thực sự không biết phải làm thế nào!"

Kỷ Phi Tuyếtim lặng ngồi một bên uống bia, lúc cúi xuống nhìn lon bia, trong mắt lóe lên sự khổ sở. Rõ ràng dáng vẻ của chàng thanh niên này vô cùng sáng chói rực rỡ, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy Vô cùng tịch liêu. Và cô đơn...

Kỷ Tuyết Phi nhanh chóng che giấu tất cả những cảm xúc trong đôi mắt lại, đặt lon bia trong tay xuống rồi tiến đến ngồi cạnh Tư Hạ: "Có khó đến thế sao? Nào, qua đây, tôi dạy anh! Bây giờ, tôi là anh, anh là em gái d6!"

Ngay lập tức, Tư Hạ như thể nhìn thấy cọng rơm cứu mạng: "Được, vậy tôi nên làm thế nào?"

"Anh không cần phải làm gì cả..." Kỷ Tuyết Phi nói rồi đột nhiên chống một cánh tay lên lưng ghế sofa đằng sau lưng Tư Hạ.

Cái tư thế này thoáng chốc đã khiến hai người sát lại gần nhau.

Tư Hạ khó hiểu nhăn mày, không hiểu rốt cuộc cậu chàng này muốn làm gì.

Ngay vào lúc này, ánh mắt của Kỷ Phi Tuyết đột nhiên trở nên chăm chú, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt: "Tôi thích em, em có thể làm người yêu tôi không?"

Khoảnh khắc mà cô lên tiếng, biểu cảm và ánh mắt của cô đã hoàn toàn biến đổi.

Ánh mắt này chỉ có người yêu đến mức sâu đậm, ngày nhớ đêm mong nhưng lại cầu mà không được mới có thể có. Trong đó có sự đè nén, nồng nhiệt, điên cuồng như thể muốn hủy diệt hết tất cả và cả dục dằn bao dung... nói cô đang dạy Tư Hạ làm thế nào để tỏ tình, thì thà nói rằng cô đang tỏ tình với Tư Hạ thì đúng hơn...

"Cậu..."

Đối diện với một đôi mắt xinh đẹp đong đầy tình cảm nồng nhiệt của Ninh

Tịch, Thảm Hãn Thần hoàn toàn sững sờ.

May mà đây cũng đúng là phản ứng của Tư Hạ trong kịch bản, Tư Hạ cũng bị ánh mắt của Kỷ Phi Tuyết làm cho sững sờ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả nhân viên có mặt tại hiện trường đều phải xuýt xoa thành tiếng, đặc biệt là mấy cô gái trẻ.

"òà, kábedon của nam thần kia, ước gì mình là Tư Hạ..."

"Ôi nhìn ánh mắt kia kìa, chân tôi cũng mềm nhũn ra rồi..."

"Cái tên Tư Hạ này chắc chắn là đầu bị cửa kẹp, thế mà còn không nhìn ra Kỷ Phi Tuyết thích anh ta!"

Giang Mục Dã đang tập trung quan sát, nghe thấy mấy đứa con gái đang ríu rít thảo luận không ngừng mới sực tỉnh, vội vàng liếc sang nhìn Kha Minh Vũ đang trong góc một Ca1.

Vẫn ổn, vẫn ổn... lúc Ninh Tịch quay phim, phản ứng của người nào đó còn tính là khá bình tĩnh, ít nhất trên mặt thể hiện là như vậy.

"Được! Cắt! Cảnh này diễn rất tốt!" Thảm Miên hài lòng hô cắt.

Thảm Hãn Thần thở phào một hơi, như thể Vừa trút được gánh nặng. Cậu ta còn cho rằng hôm nay Ninh Tịch sẽ lại tiếp tục gây khó dễ như hôm qua, không ngờ mọi thứ lại thuận lợi đến thế, thuận lợi đến mức anh ta dường như không thể tin tưởng được. Bản thân hoàn toàn bị cô ta kéo vào mạch phim, bất tri bất giác đã diễn xong cảnh này...

Sau khi quay xong, Ninh Tịch lập tức kéo Giang Mục Dã ra một góc: "Sao rồi, sao rồi? Kha Vũ Minh có phản ứng gì đặc biệt không?"

Giang Mục Dã cân nhắc giữa tình huynh đệ và cái mạng nhỏ của mình một lúc rồi quả quyết đáp: "Không có, tất cả đều bình thường! Mà, lúc nãy anh Minh vừa gọi điện lại báo Kha Minh Vũ chỉ là một người làm công bình thường, tự học diễn xuất mà thôi, đừng có cả ngày nghĩ ra ba cái trò kỳ quái được không?"

Ninh Tịch miết cằm: "Quả nhiên là do đạo gần đây tôi bận quá, không có thời gian hẹn hò với Boss đại nhân thế nên mới nhớ anh ấy tới nổi sinh ảo giác!"

Giang Mục Dã: "... Tôi lạy bà, lần sau muốn "rải thức ăn của chó" thì có thể báo cho tôi biết trước được không?"

Tự nhiên bị nhét đầy một mồm.

Lúc này, Trang Khả Nhi vừa nghe điện thoại xong vội vàng chạy đến: "Tiểu Tịch, cậu diễn hay quá đi, thật muốn xem tiếp một lúc nữa, nhưng... tiếc là mình phải đi rồi, vừa nãy trong nhà gọi điện thoại đến báo là em mình lại chạy ra ngoài mất rồi..."

"Sao cái thằng nhóc này phiền thế nhỉ..." Ninh Tịch cau mày, lo lắng nói: "Cậu đi đường cẩn thận nhé, cần mình giúp gì thì cứ gọi, lúc nào cũng được."

"Ừ, mình nhớ rồi!"

"A từ từ, đúng rồi, còn có thứ này mình muốn tặng cho cậu."

--- O ---

Chương 933: Đừng Tủy Tiên Thả Thính Cho Gái Nửa

: "Đây là mẫu mới thiết kế dành cho

mùa sau của studio mình đó, chưa có mặt trên thị trường đâu, nếu cậu không chê thì cầm lấy mặc ở nhà nhé!"

Ninh Tịch nói rồi lấy một bộ quần áo

"Woa... đẹp... đẹp quá!" Trang Khả Nhi lấy cái váy ra ngắm nghía, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc Xen lẫn vui mừng: "Làm sao mà chê được chứ, bộ váy này đẹp như vậy! Nhưng mà, mình không có gì để tặng lại cho cậu, làm thế nào bây giờ? Lần trước vốn định tặng cậu quần áo, kết quả lại không tặng được..."

Giang Mục Dĩ đứng bên cạnh nhìn cảnh này đã không biết đã nôn mửa bao nhiêu lần.

Đàn ông tán gái giỏi đến mấy cũng chẳng bằng con nhóc này thở mấy câu, đến thăm phim trường thôi thế mà cũng tỉ mỉ chuẩn bị quà, tặng cho người ta! Vì cái lông gì mà anh không có?

Thôi được rồi! May! May mà anh ta không có! May mà bạn học Tiểu Tịch từ trước đến giờ vẫn luôn đối xử với anh rất hung tàn!

Bằng không á, haha ha...

"Ninh Tiểu Tịch, anh đây đi nhé, bà đóng phim cho tốt vào, đừng có làm mấy chuyện ngu xuẩn như hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, quan trọng nhất là đừng có mà tán gái nữa. Vô ý trêu phải cũng không được, "thủ thân" một chút, biết chưa?" Giang Mục Dĩ nghiêm túc lắc nhai, anh ta thực sự đã "tận tâm tận lực" lắm rồi đấy.

Không phải là anh không nói cho cô biết, mà từ lúc mới bắt đầu anh đã trong trạng thái "như nằm trên bàn chông" rồi. Không cần nghĩ cũng có thể biết, anh ta mà nhờ mồm để lộ ra một cái thì sẽ có kết cục như thế laC)...

"Lông Vàng, ông lại lên cơn à?" Ninh Tịch cạn lời, sao cứ cảm thấy Giang Mục Dĩ quái quái thế nào ấy nhỉ.

"Không có gì, không có gì, tóm lại bà phải nhớ kỹ những gì người anh em

này nói đây, anh đây phải đi thật rồi! Bye nha..."

Ánh mắt sau lưng càng lúc càng khiếp người, sau khi tạm biệt Ninh Tịch, Giang Mục Dã liền vội vã té khỏi đoàn làm phim.

Không dễ gì mới thoát khỏi tầm mắt của người nào đấy, cơ mà vừa chạy đến chỗ đỗ xe thờ phào một cái, liền nhìn thấy trước xe của mình có một người đang đứng - Kha Minh Vũ.

"Cậu... cậu à..." Sắc mặt Giang Mục Dã trắng bệch, tí nữa thì tiêu cả ra quần, vội vàng lấp ba lấp bấp chào một câu.

Giang Mục Dã nhìn xung quanh một lượt theo bản năng, kết quả lại thấy cả bãi đỗ xe tối tăm không một bóng người, thật giống hiện trường giết người bịt đầu mối...

Lúc này, Kha Minh Vũ đang im lặng dựa vào nắp xe ô tô, trên tay kẹp một điều thuốc, đầu điều thuốc lập lòe ánh đỏ. Khuôn mặt chìm trong bóng tối không nhìn thấy rõ đường nét, anh ta khi không nói một lời nào lại càng khiến người ta sợ hãi.

"Khụ, khụ... cậu... không ngờ... không ngờ lại là cậu nha! Cháu thề, cháu nhất định sẽ giữ bí mật, tuyệt đối sẽ không nói cho Ninh Tịch biết! Vừa nãy cậu cũng thấy rồi đấy, cháu không nói bất cứ điều gì cả. Đương nhiên, sau này cháu cũng tuyệt đối sẽ không lén lút nói gì hết!"

Giang Mục Dã thề thốt cả nửa ngày, "Kha Minh Vũ" vẫn chẳng có phản ứng gì.

Khí thế của "Kha Minh Vũ" lúc này thực sự quá đáng sợ, mồ hôi ứa ra từng giọt trên trán Giang Mục Dã, cuối cùng anh chàng không chịu nổi nữa mà cắn răng nói tiếp: "Nếu cần, cháu sẽ yểm trợ cậu một tay!"

Vừa mới dứt lời, áp lực nặng nề khiến Giang Mục Dã không thở nổi vừa nãy đột nhiên biến mất.

"Kha Minh Vũ" rũ mắt, dập tắt điều thuốc trong tay rồi dùng giọng nói trầm khàn mà Giang Mục Dã quen thuộc nói: "Ngoan."

Nói rồi, quay người đi mất.

Một chữ "ngoan" này đủ để khiến lông tơ trên người Giang Mục Dã sợ dên

mức dựng đứng lên.

Ôi cha mẹ ơi, có phải lúc này chỉ cần anh ta nói sai một chữ thôi là sẽ bị diệt khẩu luôn rồi phải không?

Cho dù không phải là cậu cháu ruột thịt thì cũng đừng có ác với nhau thế có được không? Cứ phải dọa cho anh sợ chết khiếp mới được à!

--- O ---

Chương 934: Móa Móa Móa! Lai Quyên Rũ Cô Rôi!

định quay về studio trước một

chuyên xem thế nào, cơ mà sau một hồi nghĩ ngợi, cuối cùng cô vẫn về Bạch Kim Đế Cung trước.

Kết thúc công việc, Ninh Tịch vốn

Sau này lịch trình quay phim sẽ càng ngày kín mít, đến lúc đó cô càng ít có thời gian để gặp Đạima vương và Tiểu Bảo bảo bối.

Lúc đi ngang qua tiệm hoa, không hiểu ma xui quỷ khiến gì cô lại rẽ vào mua một bó hoa hồng đỏ rực thật to.

Trong phòng khách, Lục Đình Kiêu mặc quần áo ở nhà đang đọc báo.

Những đường nét hoàn mỹ không chút khuyết điểm, đôi chân thon dài, vòng eo rắn chắc...

Ninh Tịch bất tri bất giác đứng ngẩn ở đó mà ngắm nghía một lúc lâu.

Mãi cho đến khi Lục Đình Kiêu cảm giác được có người đang nhìn mình mà ngẩng đầu lên, kết quả lại thấy cô gái nhỏ đang ôm một bó hồng rất lớn đứng ngây ra ngắm mình.

Khi ánh mắt của hai người gặp nhau, Ninh Tịch mới sực tỉnh, hớn hờ chạy đến nhét bó hoa trong tay Vào lòng anh: "Boss đại nhân, tặng anh nè!"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu có hơi sững sờ, vẻ lạnh lùng trên gương mặt cũng dịu dàng đi mấy phần: "Cảm ơn em."

Lục Đình Kiêu nhận lấy bó hoa, nhẹ nhàng ngửi hương thơm của những cánh hoa vẫn còn ướt sương. Gương mặt của anh không những không bị hoa hồng cướp mất sự rực rỡ mà ngược lại còn trở nên chói mắt hơn, đẹp như thể hình ảnh trong phim Full HD 108OP.

Ninh Tịch ôm má lầm bầm: "Ôi ôi, thật đúng là... anh không phải yêu tinh gì đó đấy chứ? Sao em lại cảm thấy mình sắp bị anh mê hoặc đến mức chết mê chết mệt rồi..."

"Là sao?" Lục Đình Kiêu nhướn mày.

Đuôi lông mày hơi nhướn lên kia lại khiến cho tim Ninh Tịch đập thình thịch thêm một hồi nữa: "Anh còn hỏi nữa à, hại em ngay cả lúc đóng phim cũng không thể tập trung được. Hôm nay, em cứ cảm thấy một cậu diễn viên nam trong đoàn làm phim của em cực kỳ giống anh, đúng là tẩu hỏa nhập ma rồi, độc ngấm sâu vào tim mất rồi..."

Từ trước đến nay, khi quay phim cô chưa bao giờ bị phân tâm vì bất kỳ chuyện gì!

Lục Đình Kiêu vuốt nhẹ những cánh hoa, khước môi nhếch lên, giọng nói trầm khàn vang lên: "Có cần thử cách lấy độc trị độc không?"

Móa móa móa! Lại dụ dỗ cô nữa kìa!

Ninh Tịch gào một tiếng rồi bỏ nhào vào trong ngực anh, cánh hoa bay lả tả rơi xuống đất.

Lục Đình Kiêu cười khẽ, đưa tay ôm cô vào lòng rồi thở dài: "Anh chỉ sợ, một ngày nào đó em sẽ sinh ra kháng thể với loại độc này..."

Ninh Tịch tự nhiên cảm giác được sự bất an của anh, ngay lập tức phản bác: "Không thể nào! Độc của anh là chất độc không thuốc giải! Hơn nữa còn có tính độc quyền nữa! Trúng độc của anh rồi sẽ không trúng độc khác được đâu!"

"Em ấy à..." Lục Đình Kiêu vuốt vuốt tóc cô, sau đó lại nghiêm túc nói: "Anh đã đọc qua kịch bản của em rồi, vẫn còn khá nhiều những cảnh quay nguy hiểm đấy. Nhất định phải chú ý an toàn, không được phép liều mạng, biết chưa?"

"Ừm, em biết rồi!" Ninh Tịch gật đầu lịa lịa.

Tuy rằng số cảnh quay nguy hiểm trong bộ phim này thua xa bộ phim bị Lương Bích Cầm cướp mất, thế nhưng vẫn tính là có.

Trong phim này có tương đối nhiều cảnh đánh nhau, còn có một cảnh rơi xuống vực nữa... nhưng mà chỉ cần bố trí các biện pháp an toàn thích đáng thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Đêm khuya, trong thư phòng.

Lục Đình Kiêu đang nghe điện thoại của Trình Phong.

Chương 935: Tin Nhán

Chí Vào đoàn làm phim không? Hay Thạch Tiêu chẳng hạn?" Trình Phong dè dặt hỏi.

f B OSS, có cần sắp đặt cho Hùng

"Không cần."

Trình Phong nơm nớp lo sợ thăm dò hồi lâu, kết quả là Boss chỉ quăng cho cậu ta hai chữ rồi cúp máy luôn.

Chẳng lẽ là vì bộ phim này không có nhiều cảnh nguy hiểm?

Không đúng nha... với tính của Boss mà nói, cho dù chỉ có một cảnh nguy hiểm thôi, chắc chắn cũng sẽ không coi thường...

"Trợ lý Trình, thế nào? Thế nào rồi?" "Boss bảo thế nào? Em đi hay Hùng Chí đi?"

Thấy Trình Phong cúp điện thoại, Hùng Chí và Thạch Tiêu vội chum đầu vào hỏi.

Trình Phong nhìn cả hai người: "Ai cũng không đi, Boss không có ý đề hai người lên đó."

Nghe đến đây, Hùng Chí và Thạch Tiêu đưa mắt nhìn nhau một cái, thoáng cái sắc mặt thay đổi.

"Trợ lý Trình, anh chắc chắn chứ?" "Tại sao thế?"

Trình Phong có chút bất lực: "Hai đứa chúng mày. Thạch Tiêu, lúc đầu Boss giao trách nhiệm cho cậu, cậu từ chối không nhận. Hùng Chí, cậu tự ý rời bỏ vị trí thì thôi, đã thế lại còn đẩy Tịch tiểu thư vào hoàn cảnh nguy hiểm! Các cậu cho rằng với tính cách của Boss thì còn có thể dùng các cậu lần thứ hai nữa sao? Hai cậu bỏ ý nghĩ đó đi cho tôi, đừng có nghĩ đến nó nữa, rất có khả năng Boss đã phái người khác đến bảo vệ cô ấy rồi!"

"Sao thế được! Tôi đã cố ý đi thăm dò rồi! Căn bản là chẳng có người nào được cử qua đó cả!" Thạch Tiêu kích động nói.

"Chẳng lẽ là người của Âm Bộ? Có phải chúng ta đã hoàn toàn bị Boss vút

bỏ rồi không..." Gương mặt to lớn của Hùng Chí tràn ngập thất vọng.

Trình Phong lắc lắc đầu: "Đã chỉ cho các cậu con đường sáng từ sớm mà các cậu không đi, bây giờ còn trách được ai? Nhưng mà đừng lo lắng, chuyện không nghiêm trọng đến mức đó đâu, chẳng qua chỉ là BOSS sẽ không giao nhiệm Vụ gì quá quan trọng cho các cậu mà thôi."

"Thế mà còn không nghiêm trọng!!!" Thạch Tiêu hai mắt đỏ cạch, gào lên.

Giờ cậu ta đã hồi hận đến mức xanh ruột rồi!

Cậu ta đã từng là thuộc hạ mà Boss coi trọng nhất, ngay cả nhiệm vụ bảo vệ bà chủ Boss cũng tin nhiệm mà giao cho cậu ta, thế nhưng cậu ta lại bị chính sự kiêu ngạo cuồng Vọng của mình hủy hoại...

Châu Giang Đế Cảnh

Về đến nhà, Ninh Tịch chuẩn bị đánh một giấc thì đột nhiên điện thoại rung lên.

Vừa nhìn một cái, vẻ mặt của cô liền thay đổi!

Người gửi tin nhắn là Đường Dạ.

Sau khi từ Dibu trở về, bên đó cũng chẳng có tin tức gì nữa, thế nên cô cũng sắp quên luôn chuyện này đến nơi rồi...

Bây giờ Đại sư huynh gửi tin nhắn cho cô là có ý gì đây?

Trực giác của Ninh Tịch mách bảo, đây chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì.

Tin nhắn lần trước là để làm nhiệm vụ cầu hôn - cấp S, lần đó suýt nữa thì khiến cô sợ gân chêt...

Nhưng mà, những chuyện như thế này, trốn tránh cũng không thể giải quyết được gì.

Vẻ mặt cô tràn đầy nặng nề, giằng co một lúc lâu, cuối cùng Ninh Tịch cũng mở tin nhắn đó ra đọc.

Trên màn hình chỉ có một dòng chữ: "Quán rượu số 8, nửa tiếng sau gặp."

Chỉ có một địa điểm, đơn giản đến mức kỳ quái. Cơ mà vẫn là phong cách thường ngày của Đường Dạ, hoàn toàn không để người khác có cơ hội để từ chối.

Nửa đêm nửa hôm, Đại sư huynh hẹn cô ra quán rượu để làm gì?

Ninh Tịch đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng một lúc lâu, rồi mới nhắn lại cho Đường Dạ: [Có chuyện gì thế?]

[Mau tới.]

Đường Dạ chỉ trả lời lại bằng mấy chữ đơn giản.

Mọi! Không thể nói trước là có chuyện gì được à, để cô còn chuẩn bị tâm lý nữa chứ. Không thì lại giống như lần trước, bị dọa cho sợ gần chết?

Ninh Tịch tức giận nhắn lại: [Huynh nói có chuyện gì trước đi đã!]

Kết quả là màn hình hiện lên dòng chữ: [Tin nhắn của bạn gửi đi không thành công.]

"Fuck!" Cô quên bémng mất là Đường Dạ chi cấp cho cô quyền được gửi một tin nhắn mỗi ngày.

Mọnó chứ! Tức chết mất thôi!

Ninh Tịch bực bội vò đầu bứt tai, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc ra ngoài, trước khi đi còn cầm theo khẩu súng mà Lục Đình Kiêu tặng cho cô.

--- O ---

Chương 936: Ở Đây Có Nhiều Cô Em Xinh Đẹp Lắm

Đại sư huynh thế nhưng lại về nước.

Lần này rốt cuộc lại là chuyện gì...

Ninh Tịch ôm sự bất an lên đường, trong đầu liên tục xuất hiện hàng trăm ngàn suy đoán khác nhau, cảnh tượng nào cũng máu me tàn bạo.

Nửa tiếng sau mới đến quán bar, vừa đúng thời gian đã hẹn.

Từ lúc Ninh Tịch nhận được tin nhắn, liền lo lắng đến mức không kịp thay quần áo. Trên người vẫn mặc đồ nam, tay thì đeo đôi găng đen lúc lái moto, chân đi đôi giày da đen sải bước đi vào quán bar.

Quán bar này là một trong những quán bar nổi tiếng nhất của Đé Đô. Giờ này lại là giờ đông khách nhất, trên sàn nhảy giữa quán, một vũ nữ ăn mặc khiêu gợi đang múa cột, trong quán chỗ nào cũng tràn ngập tiếng nhạc đinh tai nhức óc cùng tiếng hò hét âm 1...

Địa điểm gặp mặt này rõ ràng không phù hợp với tính cách của Đại sư huynh, điều này khiến cô cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Cơ mà, nếu là Nhị Sư huynh thì chắc chắn huynh ấy sẽ thích mây chó như thế này.

Ninh Tịch xuyên qua đám đông đi thẳng một mạch về phía trước, trên đường cô còn bị vài cô em ga găm. Cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng trong góc cách sàn nhảy không xa.

Trên mặt người đàn ông vẫn đeo cặp kính gọng Vàng như thường ngày, sự nho nhã, lịch lãm trên người anh ta hoàn toàn không phù hợp với cái ồn ào huyên náo của quán bar này.

Đương nhiên đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Ninh Tịch đứng cách Đường Dạ khoảng ba bước, chân chừ không dám lại gần.

Đề phòng có bẫy.

"Lại đây." Thấy Ninh Tịch vẫn đàn độn đứng sững ở đó mà không chịu tiến

tới, đôi mắt dưới tròng kính hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn.

Ninh Tịch vèo một cái, chạy đến ngồi xuống nhưng mà giữa hai người vẫn giữ một khoảng cách, sống lưng cô căng cứng: "Đại sư huynh, lần này huynh gọi muội đến là để...?"

"Soạt" một cái, Đường Dạ đột nhiên lấy một bó hoa từ sau lưng ra.

Chân Ninh Tịch mềm nhũn suýt nữa thì quỳ luôn tại chỗ: "Không phải chứ? Lại nữa à..."

Đường Dạ không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt như sắp giết người.

Này... rốt cuộc là tặng hoa hộ người ta hay là bị người khác thuê đi giết người thế này?

Ninh Tịch chỉ có thể nơm nớp lo sợ nhận lấy. Cơ mà trong bụng lại đang oán thâm, ha ha ha, khó trách cả cái tổ chức này đều là một đám độc thân. Cái đám thân kinh này, không có cô kéo cao EQ của bọn họ lên, xem chừng tất cả đều muốn độc thân cả đời đây mà...

Khác với lần trước là lần này ai đó không để Đường Dạ quỳ một gôi Xuông nữa, mà thay vào đó chỉ là tặng cô một bó hồng đen.

Ý nghĩa của hoa hồng đen... em có là ác ma, tôi vẫn cứ yêu.

Nhìn bó hoa này, trong đầu Ninh Tịch không khỏi hiện lên thứ cảm xúc kỳ quái.

Lúc này, Đường Dạ đột nhiên mở miệng: "Gọi điện thoại."

"Hả? Gọi cho ai?" Ninh Tịch ngẩn ra. Đường Dạ: "Đường Lăng." Ninh Tịch: "Nhị sư huynh á?" Đường Dạ: "Gọi cậu ta đến đây." Ninh Tịch nghe xong liền đàn ra.

Hự! Hóa ra đây mới là mục đích chính của Đại sư huynh chứ gì!

Chẳng trách lại hẹn gặp ở đây!

Thế nhưng lại lợi dụng cô để dụ Nhị sư huynh ra!

Lần trước Nhị sư huynh dùng cách đê tiện như thế để thắng Đại sư huynh,

nếu như giờ gọi Nhị sư huynh đến, vậy thì kết cục của huynh ấy...

"Khụ khụ, Đại sư huynh, có phải huynh nhầm rồi không? Làm sao mà muội có thể liên lạc được với Nhị sư huynh chứ! Không giấu huynh, sau lần gặp mặt trước, muội đã không liên lạc gì với huynh ấy rồi." Ninh Tịch tỏ ra chân thành trả lời.

Đường Dạthong thả chỉnh lại cổ tay áo: "Nếu như cậu ta không đến, muội giúp huynh thư giãn gân cốt chút vậy!"

"Từ từ từ từ... alo, Nhị sư huynh! Đến quán bar số 8 uống rượu nhé! Đúng đúng, quán bar số 8! Nhanh lên nhé! Đợi huynh đấy! Ở đây có nhiều cô em xinh đẹp lắm! Nhanh nhanh nhanh! Không có tiền không sao, tiêu đề đây bao hết!"

--- O ---

Chương 937: Đợi Huynh Đến Quay Cùng

Ninh Tịch dùng tốc độ nhanh nhất để gọi điện sau đó nhìn Đường Dạ Vội về mặt thành kính: "Đại sư huynh... thể này đã được chưa?"

Đường Dạ nhắc ly rượu vang trên bàn lên nhấp một ngụm, chất lỏng đỏ tươi như máu thấm lên đôi môi mỏng, đôi mắt sau cặp kính lóa sáng, tràn ngập hơi thở khát máu của dã thú.

Ừ... Nhị sư huynh... ngàn lần xin lỗi...

Đại sư huynh thực con mọt nó đáng sợ nha hu hu hu!

Cũng không biết rốt cuộc Đại sư huynh lần này về nước là vì chuyện gì, nhưng mà mục đích tóm được Nhị sư huynh chắc chắn còn quan trọng hơn nhiệm vụ cấp S gì gì đấy.

Dù sao thì lần trước cái chiêu đó của Nhị sư huynh quả thật quá đê tiện!

Giờ phút này, Ninh Tịch hoàn toàn không dám nói gì với Đường Dạ nữa, bởi vì không cần nhìn cũng biết trạng thái của Đường Dạ lúc này đang ở trong khoảng nguy hiểm cực hạn.

Ngẩng đầu tu ực một hơi hết ly bia trên bàn, ánh mắt Ninh Tịch lại len lén nhìn Đường Dạ. Đường như huynh ấy đang không chú ý đến mình, chút lương tâm nhỏ bé còn sót lại khiến cô lén lút rút điện thoại ra, nghĩ xem có nên nhắn cho Đường Lăng một cái tin cảnh báo nguy hiểm không...

Kết quả là ngón tay vừa mới rờ được cái điện thoại, Đường Dạ như thể có thiên lý nhãn, vung ánh mắt đầy sát khí về phía cô.

Trái tim bé nhỏ của Ninh Tịch run lên, vội vàng nịnh nọt cười nói: "Muội... muội nhắn cho Nhị sư huynh một cái tin, báo cho huynh ấy biết chúng ta đang ngồi ở đâu thôi mà... để tránh cho huynh ấy tìm không thấy..."

Đường Dạ chìa tay ra, tỏ ý bảo cô đưa điện thoại cho anh ta.

Ninh Tịch lập tức chấp hai tay đưa điện thoại cho anh ta bằng tư thế vô cùng cung kính.

Sau đó cô liền nhìn thấy Đường Dạ đang nhắn tin cho Đường Lăng bằng điện thoại của cô.

Đại sư huynh nhìn cái gì vậy?

Ninh Tịch hiểu kỳ nghiêng đầu sang nhìn, thể là thấy những ngón tay trắng bệch không có tí máu nào y như Vampire của Đường Dạ thong thả soạn tin nhắn: "Bàn 13 khu C nhé, Nhị sư huynh nhanh lên, đợi huynh đến quẩy cùng đây -"

Gửi tin nhắn xong, Đường Dạ quẳng điện thoại trả Ninh Tịch với vẻ mặt không biểu cảm.

Ninh Tịch: "..."

Thấy Đại sư huynh bắt chước giọng điệu của mình để nhắn tin, da gà da vịt của Ninh Tịch sồn hết cả lên.

Rốt cuộc "khát vọng" muốn cho Nhị sư huynh "ăn hành" của huynh ấy to lớn đến mức nào chứ!!!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ninh Tịch quả thực như đang ngồi trên đồng lửa, một giây dài như một năm: "Khụ, nếu thế thì... nếu Đại sư huynh muốn xử lý việc riêng giữa mình và Nhị sư huynh, Vậy thì muội có thể đi được chưa? Muội đảm bảo sẽ kín mồm kín miệng! Huynh cũng biết muội không có cái gan đó mà!"

"Không thể" Đường Dạ không thèm suy nghĩ mà đáp luôn.

"Tại... tại sao ạ? Muội ở lại đây cũng có tác dụng gì đâu?" Ninh Tịch mếu máo hỏi.

"Giết gà, dọa khỉ"

"Hự..." Ninh Tịch hóa đá tại chỗ luôn, nước mắt chảy thành sông.

Không cần hỏi, con gà đó là Nhị sư huynh, còn cô chính là con khỉ đó.

Trong lúc Ninh Tịch ỉu xiu như cọng bún thiêu thì điện thoại sáng lên, là Đường Lăng gọi đến.

"Alo, Tiểu sư muội, bàn 13 khu C là ở đâu?" Đâu bên kia điện thoại Vang lên giọng nói vui vẻ của Đường Lăng.

"Huynh... huynh đến rồi à? Sao mà nhanh thế?" Ninh Tịch kinh ngạc hỏi,

đồng thời đưa mắt nhìn về phía cửa.

"Chẳng phải muội bảo là có rất nhiều cô em xinh đẹp còn gì - Dương nhiên là phải nhanh rồi..." Đường Lãng hờn hờ trả lời.

Lúc này, Ninh Tịch đã nhìn thấy Đường Lãng đi vào từ cửa chính, cái gã này rõ ràng còn cố ý chải chuôi vẻ ngoài nữa. Bộ quần áo da ôm sát lấy dáng người thon dài rắn chắc, vạt áo mở rộng, để lộ một khoảng ngực lớn màu đồng rắn rỏi, cái nhẫn bạc hình đầu lâu Xương chéo lóe lên ánh sáng bén nhọn, mái tóc xoắn tự nhiên chải ngược lên để lộ vàng trán cao, khóe miệng luôn giữ vững một nụ cười nhếch mép, cả người từ trên xuống dưới đều hiện rõ một chữ: "dân chơi".

--- O ---

Chương 938: Anh Có Thê Chọn Cách Chết "Ductiên Dục Tử" Được Không?

Ninh Tịch siết điện thoại, một tay khác N ra động tác cầu xin chúa ban phước

lành, sau đó mở miệng nói: "Bọn em ở hướng 9 giờ Với huynh..."

"Ồ... huynh nhìn thấy muội rồi! Nhưng mà sao không thấy mấy cô em xinh đẹp đâu? Các cô em đâu hết rồi? Tiểu sư muội, mắt muội bị chuột rút à mà sao cứ giật giật mãi thế..." Đường Lãng đầu óc chỉ một mực nghĩ đến chuyện chơi bời, hoàn toàn không hề nhận ra ánh mắt nhắc nhở của Ninh Tịch, vừa đi về phía Ninh Tịch vừa nói.

Góc mà Ninh Tịch đang ngồi rất tối, từ góc độ của anh ta chỉ nhìn thấy Ninh Tịch đang ngồi trên sofa một mình, bên trái không có cô em nào cả, còn bên phải...

C đệt!!!

"Tiểu sư muội, cái thứ đang ngồi bên phải muội là gì thế hả!!!". Khi nhìn rõ người đàn ông tao nhã, lịch sự đeo kính gọng Vàng, tay đang nâng một ly rượu vang yên tĩnh ngồi đó, Đường Lãng sợ đến mức suýt nữa thì quăng luôn cái điện thoại trong tay đi.

Giọng của Ninh Tịch đúng kiểu sống không bằng chết: "Như huynh đã thấy, ngồi bên phải muội là Đại sư huynh."

"Móa nhà cô chứ Đường Tịch! Mấy cô em xinh đẹp mà cô đã bảo với anh đâu hà! Cô thế mà dám bán luôn cả anh đi! Mọi nó chứ, cô chết chắc với anh rồi!!!" Đường Lãng vừa tức giận mắng vừa cầm đầu chạy.

Nhưng mà, làm sao có thể chạy được đây.

Vừa mới quay người đi một cái, eo đã bị thít chặt lại, một cái roi màu bạc như con rắn quấn lấy eo anh ta, kéo một cái, cả người anh chàng đã lăn lông lốc về phía sau, "bộp" một tiếng đập phải thân thể lạnh lạnh u ám nào đây.

Đường Lãng cố giằng giằng cái roi bên hông ra, không hề xinhê gì, thê nên đành nghiêng đầu, nuốt nước bọt, cười gượng lên tiếng: "Hi - Bảo bối - Lâu quá không gặp • Không ngờ vừa mới gặp nhau em lại nhiệt tình thế... Thật

ngại quá đi mất..."

Ninh Tịch che mặt không nỡ nhìn cái cảnh thê thảm này: "..."

Chết đến nơi rồi vẫn còn dám ngả ngón...

Những ngón tay đang túm hai tay Đường Lãng bẻ quặt ra sau của Đường Dạ bỗng nhiên dùng lực thật mạnh, giọng nói của anh ta u ám, tỏa ra thứ khí lạnh chết người: "Còn có thứ nhiệt tình hơn này, có muốn thử không?"

Cổ tay của Đường Lãng lập tức truyền đến cơn đau đớn như thể sắp bị bẻ vụn đến nơi, gào khóc thảm thiết: "Bảo bối nhẹ tay thôi nhẹ tay thôi! Chơi hỏng anh rồi, sau này ai đánh nhau. Với em nữa! Còn ai chơi. Với em trò "em là gió anh là cát, chúng ta quán quýt triền miên đến chân trời nữa..."

"Câm mồm!" Đường Dạ tóm người kéo xềnh Xệch ra khỏi quán bar.

Hai người một người đằng trước, một người bị khống chế phía sau, người khác nhìn vào chỉ thấy đó là anh em bạn bè có quan hệ khá thân thiết với nhau thôi.

Ninh Tịch vốn dĩ định lĩnh đi luôn, kết quả hai người đàn ông đằng sau đã đồng thời lên tiếng.

Đường Dạ: "Quên huynh nói gì rồi à?"

Đường Lãng: "Khôn nạn! Muội mà dám vút huynh lại một mình, huynh có làm quỷ cũng không tha cho muội đâu!"

Ninh Tịch: "..."

Ninh Tịch lau nước mắt, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo, vẻ mặt đau khổ lắm lắm: "Kể cả muội có chuồn mất thì cũng có làm sao đâu... chẳng qua khác mỗi chỗ là không nhìn thấy huynh chết với trơ mắt nhìn huynh chết mà thôi."

"Biết ông đây sẽ chết mà còn bán ông hử?" Đường Lãng gào thét.

Ninh Tịch cũng tức điên: "Mợ, huynh cũng không phải là không biết Đại sư huynh đáng sợ đến mức nào, nếu huynh là muội, huynh có dám nói không bán muội không?"

Đường Lãng hét to ngay lập tức: "Đương nhiên là bán rồi! Cô coi anh là thằng ngu chắc!"

Ninh Tịch: "..."

Mười lăm phút sau, Đường Dạ đưa người đến đầu một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Trước mặt là ngõ cụt, hai bên là tường cao, đằng sau lưng Đường Dạ nơi ánh trăng mờ ảo soi xuống là đường ra duy nhất.

Thật đúng là một nơi thích hợp cho Việc diệt khẩu trong đêm...

Sau khi được thả lỏng, Đường Lãng vội vàng tru tréo xoa xoa cái cổ tay của mình: "Má nó chứ, Đường Dạ, chẳng qua ông đây chỉ thắng em một lần thôi mà? Rốt cuộc em nghĩ thế nào thế?"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, thế mà còn dám nhắc đến từ "thắng" cơ đây, đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết...

Quả nhiên vẻ mặt của Đường Dạ thoáng cái đã nhăn tít, ngón tay thon dài đặt lên gọng kính trên mặt mình: "Chọn cách chết đi."

Đường Lãng nuốt nước bọt đánh ực: "Anh có thể chọn cách chết "dục tiên dục tử" được không?"

--- O ---

Chương 939: Cố Lên

tài chưa biết sợ đúng không?" Đường Dĩ chậm rãi tháo cặp kính gọng vàng của mình ra.

f T ôi thấy cậu chưa thấy quan

Đường Lãng nhìn thấy thế thì hoảng hốt: "Áy áy áy... đừng đừng đừng... đừng mà! Đừng có hơi tí thì tháo kính ra có được không? Chúng ta có gì thì cứ từ từ nói đi!"

Nhưng hiển nhiên là câu nói này đã quá muộn, không có cặp kính che lấp, đôi mắt tràn ngập sát khí của Đường Dạ hiện ra một cách rõ ràng.

Những ngón tay của Đường Dạ luồn vào mái tóc rồi vuốt ngược lên, đồng thời anh ta cũng Vung tay trái lên, cặp kính gọng Vàng Vẽ một đường cong parabol xinh đẹp bay về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch thấy thế vội vàng nịnh nọt chạy lên cẩn thận đón lấy, vung nắm tay lên cổ vũ: "Đại sư huynh cố lên..."

Đường Lãng: "Khôn kiếp, nếu ông đây mà còn sống thì kiểu gì đập cho cô một phát chết nhăn răng!"

Ninh Tịch vẫy vẫy tay: "Sống được trước đã rồi hăng hay nhé Nhị sư huynh -"

Vừa mới dứt lời, Đường Dạ đã lao đến tấn công như thể một con dã thú đang đói khát, chiêu nào chiêu nấy cũng đều rất hung tàn, hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng...

Ninh Tịch ôm cái kính và bó hoa đen sì sì, đứng lùi dần về phía đầu ngõ: "Nhị sư huynh, lần này huynh xong phim thật rồi đó, võ công của Đại sư huynh lại tăng lên rồi!"

"Câm miệng! Chẳng lẽ ông đây lại là thằng dễ chọc à? Hôm nay ông đây phải chứng minh xem ai mới là người đứng đầu trong cái nhà này... ui da..."

"Đánh nhau. Với tôi mà cậu còn dám phân tâm!"

Đường Dạ và Đường Lãng đánh đến trời đất mù mịt, Ninh Tịch thấy dường như hai người đã đang dùng hết thực lực của bản thân vào trận đánh này.

Đến sau cùng, hai người không nói với Ninh Tịch câu nào nữa, thậm chí hoàn toàn quên tất cả mọi thứ Xung quanh.

Hơn hai trăm chiêu qua đi, năm ngón tay của Đường Dạ cụp lại như vuốt ửng tóm chặt lấy động mạch của Đường Lăng: "Tại sao?"

Sắc mặt Đường Lăng thoáng thay đổi, nhưng lập tức lại trở nên cợt nhả cười một cái, anh nghiêng người tránh thoát sát chiêu của Đường Dạ, hơn nữa còn chủ động ra chiêu công kích sắc bén: "Phân tâm với anh cũng rất nguy hiểm đó nha!"

Ninh Tịch trầm mặc nhìn hai người bọn họ, cô nhìn thấy nét thông khổ trong đôi mắt của Đại sư huynh...

Tại sao...

Cô biết Đại sư huynh đang hỏi Nhị sư huynh tại sao lại phản bội.

Vốn dĩ bản thân cô là lính nhảy dù nhảy vào giữa chừng, đi thì đi thôi cũng không có gì, nhưng Nhị sư huynh thì lại khác?

Nhị sư huynh từ trước đến nay vẫn luôn coi tổ chức là nhà mình, coi Đại sư huynh như anh cả, coi sư phụ như cha, rốt cuộc là cái gì đã khiến anh ấy bất chấp tất cả mà phản bội lại mọi thứ?

"Đường Lăng! Tôi hỏi cậu lại một lần nữa! Tại sao?". Đôi mắt của Đường Dạ long sòng sọc lên.

Không biết trong khoảng thời gian này Đường Dạ dành cho chính mình sự huấn luyện ma quỷ như thế nào, và thực lực của anh ta đã tăng lên đến mức Đường Lăng dần dần không thể chống đỡ được nữa.

Mấu chốt nhất là cô cảm nhận được rõ ràng, càng về sau Nhị Sư huynh hình như lại càng không muốn đánh tiếp với Đại sư huynh nữa.

Nhưng mà, Đại Sư huynh một khi đã ra tay thì sẽ tuyệt đối không dừng lại được. Bởi vì, chính bản thân anh ấy không dừng lại được, nếu Đường Lăng mà cứ tiếp tục thế này, không chết thì cũng thành phế...

Mắt thấy những ngón tay Đường Dạ đang bóp cổ Đường Lăng càng lúc càng siết chặt, Ninh Tịch nghiêng răng, thả hết mọi thứ trong tay xuống, trong nháy mắt đã lao vào giữa hai người, dùng toàn bộ sức lực ra đánh một chiêu vào

cánh tay Đường Dạ.

Hai người lập tức tách nhau ra. Đường Lãng vuốt vuốt cổ họng, ho sặc sụa.

Ánh mắt Đường Dạ đảo cách nhìn Ninh Tịch đang chắn giữa hai người bọn họ: "Tránh ra."

Ninh Tịch vội nói: "Đại sư huynh, huynh bình tĩnh lại một chút đi đã! Có chuyện gì thì mọi người ngồi xuống bình tĩnh nói cho rõ ràng không được hay sao?"

Đường Dạ cúi xuống nhặt kính lên rồi dùng đôi mắt nhìn hai người: "Đường Lãng, và cả em nữa, Đường Tịch, tôi cho hai người cơ hội cuối cùng để trở về tổ chức."

--- O ---

Chương 940: Tuyển Thêm Nhiều Con Gái Nữa Thì Chết À?

huynh, Tam sư tử, rất rất luyện tiếc

Tuy rằng cô rất luyện tiếc Đại sư những huynh đệ đó...

Nhưng mà, cô đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là một người khách qua đường, sau cùng thì vẫn phải quay lại quỹ đạo của chính mình mà thôi...

"Xin lỗi Đại sư huynh, có lẽ huynh cũng biết tình trạng hiện tại của muội bây giờ, muội không thể quay về với cuộc sống đánh đánh giết giết đó nữa rồi. Mà, điều quan trọng nhất nữa là trong tổ chức thật cmn quá là ít các cô bé đáng yêu! Muội đã muốn phỉ nhổ không biết bao nhiêu lần rồi đấy được chưa? Vì phúc lợi của nhân viên, tuyển thêm vài cô bé nữa thì chết à?" Nói đến câu cuối cùng Ninh Tịch quả thật đã tức điên lên rồi.

Đường Lăng: "... " Đường Dạ: "... "

Mấy tên đàn ông như bọn họ còn chưa oán hận gì thì thôi, thể mà cô đã lòng đầy căm phẫn là thể nào?

Đừng có bảo với bọn họ, nguyên nhân cô rời khỏi tổ chức là vì cái này đấy nhé?

Nhắc lại mới nhớ, ban đầu quả thực cô đã vì chuyện này mà cãi nhau không biết bao nhiêu lần với Satan, lần nào cũng bị cự tuyệt một cách vô tình. Sau rồi, cô bé đáng yêu ngoan ngoãn duy nhất Annie cũng là do Ninh Tịch "tiền trăm hậu tấu" cứu lại rồi đưa về tổ chức, sau khi mang về rồi thì tí nữa bị Satan trực tiếp quăng ra ngoài, hai người lại cãi thêm một trận rất to nữa.

Đường Dạ bóp trán, quay sang hỏi Đường Lăng: "Còn cậu thì sao?"

Vẻ mặt của Đường Lăng vẫn bất cần đời như thế, nhưng lần này ánh mắt lại cương quyết chưa từng thấy: "Tuyệt đối không có khả năng này."

Đường Dạ đeo kính lên: "Tôi biết rồi."

Nhưng ngay sau đó lại ngược lên nhìn về phía Đường Lăng một lần nữa: "Người đến lần tới, sẽ không phải là tôi nữa đâu."

Có nghĩa là ngoại trừ anh ấy ra thì sẽ vẫn còn có người khác đến tìm Đường Lãng.

Ninh Tịch chỉ là "lính nhảy dù" lại vẫn chưa từng chính thức bá sư. Với lại, thứ mà cô am hiểu nhất vẫn là súng ống, võ công gì gì đó thì hoàn toàn là một đũa gà mờ, nhưng Đường Lãng thì khác, anh ta từ nhỏ đã bá nhập sư môn, phản bội sư môn thì sẽ bị thanh lý môn hộ.

Đường Lãng nghe thế liền nhướn đôi mắt đào hoa lên: "Ngoài em ra, thì tôi còn sợ ai nữa đây?"

Đường Dạ nhắm mắt lại rồi lại mở ra, ánh mắt sắc bén: "Nếu như sư phụ đích thân đến thì sao? Giữ cái mạng quan trọng hơn, đừng có cợt nhả nữa!"

Với tư chất của Đường Lãng, chỉ cần anh ta muốn, đừng nói vượt qua Đường Dạ, cho dù muốn vượt qua Sư phụ chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đến cuối cùng, Đường Dạ vẫn không tiếp tục truy hỏi tại sao Đường Lãng lại phản bội, anh ta sợ cái lý do đó ngay đến anh ta cũng không có cách nào thừa nhận.

Đường Lãng giơ bàn tay đặt lên trán, làm một động tác tuân lệnh: "Đương nhiên rồi, phải giữ cái mạng này để "đánh" với em chứ! Ngoài anh ra, ai có thể thỏa mãn được em đây!"

Ninh Tịch: "..."

Ninh Tịch còn đang lo lắng thì kết quả là dùng một cái, bị nhét một mồm thức ăn cho chó, đau đến mức không muốn sống nữa chống tay đỡ tường: "Hai người... đủ lắm rồi đấy nghe!"

Đường Lãng ngay lập tức ngửa mặt lên trời cười to: "Báo ứng đấy, báo ứng đấy! Ông đây nhìn cô và Lục Đình Kiều sắp mù mắt đến nơi rồi đấy, biết không?"

"Huynh đang ghen tị thì có! Ghen tị muội đã thoát kiếp FA! Huynh là đồ câu độc thân vạn năm!"

Đệt! Ai là câu độc thân hả? Anh đây vẫn còn Tiểu Dạ Dạ đấy nhé!

Ánh mắt của Đường Dạ hơi tối lại nhìn hai người cãi nhau: "Tôi đi đây."

Ninh Tịch: "C! Nhanh thế sao! Cũng không biết lần tới gặp nhau là bao giờ đây..."

"Sẽ gặp lại nhau nhanh thôi." Đường Dạ nhìn cô với ánh mắt sâu xa, sau đó liền quay người đi mất.

Nhìn theo bóng lưng đơn độc càng lúc càng xa của Đại sư huynh, trong lòng Ninh Tịch bỗng cảm thấy hơi khó chịu, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy kỳ quái: "Sẽ gặp lại nhanh thôi... ý của Đại sư huynh là gì vậy?"

Đường Lăng liếc cô một cái: "Lần này Đường Dạ về nước không phải là ngẫu nhiên đâu, e rằng bọn họ đã bắt đầu di dời về trong nước rồi."

I V /?9 AAA S 0 S SSSSAASS SS SS S AAASqqS S S S S LLLLSqS S S

"Sẽ gặp lại nhau nhanh thôi." Đường Dạ nhìn cô với ánh mắt sâu xa, sau đó liền quay người đi mất.

Nhìn theo bóng lưng đơn độc càng lúc càng xa của Đại sư huynh, trong lòng Ninh Tịch bỗng cảm thấy hơi khó chịu, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy kỳ quái: "Sẽ gặp lại nhanh thôi... ý của Đại sư huynh là gì vậy?"

Đường Lăng liếc cô một cái: "Lần này Đường Dạ về nước không phải là ngẫu nhiên đâu, e rằng bọn họ đã bắt đầu di dời về trong nước

rồi."

Thoáng cái vẻ mặt của Ninh Tịch đã thay đổi: "Cái gì... ý của huynh là bao gồm cả Satan á? Anh ta mà cũng về nước à? Không phải thế chứ?"

Đường Lăng nhún vai: "Sự thật bày trước mắt kia."

Ninh Tịch: "... bây giờ mọi bắt đầu luyện võ tử tế liệu có còn kịp không?"

--- O ---

Chương 941: Một Cái Hôn Là Đủ Rồi Sao ?

Đường Lãng rất không nề tình mà vỗ

một cái lên cái đầu của cô: "Tiểu sư

muội, cô nghĩ cô là anh sao? Chỉ bằng thiên phú này của cô ý hả, có bắt đầu luyện từ khi còn trong bụng mẹ cũng không kịp!"

Ninh Tịch đen cả mặt: "Có thiên phú thì giỏi lắm chắc! Thiên phú của huynh có tốt hơn nữa cũng vẫn không đánh lại Đại sư huynh! Mỗi lần đều bị Đại sư huynh đè còn gì!"

"Đó là do không nở đánh nên mới để cậu ấy thắng đó!" Đường Lãng ra vẻ chính đáng nói.

"Rõ ràng là ung thu lười giai đoạn cuối còn cố cãi, uổng cho cái thiên phú kia rơi vào một tên cận bã như huynh." Ninh Tịch khinh bỉ, sau đó lập tức nói: "Có gì mà hơn người chứ, dù sao em cũng có cái đùi để ôm!"

Hừ... Không được!

Tôi nay bị kích thích quá lớn nên thần kinh mới rối loạn, cô phải tìm bảo bối Tiểu Bảo chữa thương mới được.

Ninh Tịch tiện tay nhét bó hoa đen thùi lùì kia vào lòng Đường Lãng, sau đó cưỡi xe gắn máy gào rúphóng đi.

"Cái khi gì đây?" Đường Lãng nghệt mặt nhìn bó hoa hồng đen, sau đó chợt thấy một tấm thiệp màu hồng lấp ló giữa cái đống đen xì kia.

Trên đó viết: "Không có em thì anh chỉ là một cái xác không hồn. Không có em tình cảm của anh như chết lặng. Không có em khuôn mặt anh trở nên âm trầm không vui vẻ. Không có em trái tim anh như ngừng đập. Không có em anh không có động lực gì để tồn tại. Anh chỉ là một dòng suối nhỏ hăng hái chảy về phía em - là nơi biển khơi bát ngát, em có đồng ý thu nhận anh không? Biển lớn xinh đẹp, dòng suối nhỏ đang đợi câu trả lời của em..."

Đọc tới đây Đường Lãng ôn ngực, bộ dạng như bị trúng độc hận không thể học một ngụm máu ra cho rồi: "Đờ cờ mờ! Cái khi mợ gì vậy!"

Không cần nghĩ cũng biết bó hoa này là ai tặng, cái bài thơ sến sẩm chảy

nước lênh láng, giết người không đên mạng này là ai viết.

Khó trách mới không đến mấy ngày mà Tiểu sư muội đã bị Lục Đình Kiêu câu đi! Đáng đời!

Bạch Kim Đế Cung.

Hiện giờ đã là đêm khuya, Lục Đình Kiêu vốn ngủ không sâu nên lúc này nghe được tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân nhè nhẹ, anh bèn tỉnh dậy bước xuống lầu, không ngờ lại nhìn thấy Ninh Tịch đang ở trong phòng khách: "Ninh Tịch? Muộn thế này sao em..."

Lời còn chưa dứt, Ninh Tịch đã bạch bạch chạy tới nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Hơn nửa đêm lại không hiểu sao được bà xã hôn cho một cái khiến đầu óc anh có chút không tỉnh táo, nhưng mà không sao, có bản năng là đủ rồi.

Một cánh tay đàn ông hữu lực vòng qua ôm lấy eo của Ninh Tịch, ngón tay trượt dài theo sống lưng làm nụ hôn này sâu hơn nữa.

Không khí lạnh lạnh lúc nửa đêm dần dần được hâm nóng.

Hơi thở quen thuộc khiến Ninh Tịch bình tĩnh lại, cô giương mắt nhìn người đang ôm mình rồi nói: "Boss đại nhân, cầu thu lưu! Tôi nay em có thể ngủ chung với Tiểu Bảo không? Vừa nãy đã trả thù lao rồi đó!"

Ánh mắt sâu hút của Lục Đình Kiêu nhìn cô chăm chăm, rồi trầm giọng nói một câu: "Một cái hôn là đủ sao?"

"Cũng đúng, Tiểu Bảo đáng yêu như thế thì ít nhất cũng phải hai cái!" Ninh Tịch quả quyết hôn thêm miêng nữa.

Lục Đình Kiêu cười khẽ nhận thù lao của cô: "Sao đột nhiên lại chạy tới đây?"

"Tự dưng thấy nhớ anh với Tiểu Bảo ý mà! Ngay bây giờ em muốn ôm Tiểu Bảo quá! Em đi tắm thay quần áo đã!" Ninh Tịch không chờ nổi nữa.

"Đi đi." Ninh Tịch chạy vụt đi thật nhanh như một cơn gió, một cánh hoa hồng màu đen nung

theo cơn gió này mà bay từ người cô rớt Xuông đất.

Ngón tay của Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng nhặt cánh hoa đỏ lên, ánh mắt hơi trầm xuống.

--- O ---

Chương 942: Mẹ Tiểu Tịch Mềm Mềm Thơm Thơm

Ninh Tịch tắm rửa thay quần áo xong thì rón ra rón rén đi thẳng tới ngủ cạnh Tiểu Bảo.

Cũng không biết từ lúc nào... Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo đã trở thành nguồn cảm giác an toàn của cô, trở thành minh chứng tồn tại của cô trên thế gian này.

Chỉ cần nhìn thấy hai cha con họ thì cô lại có dũng khí, lại có động lực để sống tiếp, những mối lo âu bất an trong lòng cũng được dẹp yên.

Lục Đình Kiêu cũng đi tới mép giường giúp hai mẹ con kéo chăn cho tốt, sau đó anh nhìn cô: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Ninh Tịch nhẹ nhàng ngồi dậy rồi tựa vào lòng Lục Đình Kiêu. Cô nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng quyết định không gạt anh: "Thật ra thì tối nay em đi gặp một người... không biết anh có nhớ không, chính là Đại sư huynh của em đó... chính là người đàn ông đeo kính đã mang em đi lúc ở Philadelphia y."

"Nhớ" Lục Đình Kiêu hơi gật đầu, trong mắt lóe lên một thứ ánh sáng kỳ lạ rồi nhanh chóng biến mất.

"Ừ, chính là anh ấy, tối nay đột nhiên anh ấy hẹn em ở quán bar. Nhưng mà, anh đừng có lo lắng, anh ấy không làm khó gì em cả. Chỉ là lần trước Nhị sư huynh chơi bản mà thắng anh ấy nên lần này anh ấy tìm Nhị sư huynh đánh một trận thôi. Sau đó thì có vài chuyện liên quan đến việc Nhị sư huynh rời tổ chức, tóm lại thì Đại sư huynh thật ra không có ác ý, thậm chí còn âm thầm trợ giúp với nhắc nhở tụi em nữa..." Ninh Tịch giải thích.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó em nghe Nhị sư huynh nói, dường như bọn họ tính chuyển về trong nước, bao gồm... cả người kia." Ninh Tịch chần chừ một chút mới nói, sắc mặt cũng hơi đổi.

Nghe được ba chữ cuối, cánh tay Lục Đình Kiêu bỗng nhiên siết chặt lại, thậm chí nhiệt độ không khí xung quanh cũng giảm xuống trong nháy mắt. Sau một lúc khá lâu, Lục Đình Kiêu mới khô khốc mở miệng: "Cho nên, ý của em là gì?"

Ninh Tịch không hiểu sao lại thấy hơi lạnh, cô len lén liếc mắt nhìn sắc mặt tâm trạng của người bên cạnh, sao đột nhiên tâm tình của anh ấy lại trở nên không tốt thế này: "Hửm? Em có ý gì đâu? Đói với người kia hay là đói với chuyện này? Dù thế nào thì em vẫn cảm thấy thật phiền phức! Em chả muốn có bất cứ liên quan gì đến bọn họ nữa, em chỉ muốn yên yên ổn ổn sống cuộc sống của em, diễn phim của em, kiếm tiền của em, sống chung với người em yêu và bảo bối của em nữa! Như thế thật là tốt!"

Đi đôi với lời nói của Ninh Tịch là việc sắc mặt của Lục Đình Kiêu cũng dần dần trở lại bình thường.

Dù sao đó cũng từng là người yêu cũ của cô, chưa kể cô đã vì người kia mà cự tuyệt anh rất nhiều lần, cho nên anh lo lắng nhờ đâu... nhờ đâu người kia về nước sẽ khiến trái tim của cô dao động thì sao...

"Đừng lo lắng, có anh ở đây thì sẽ không có bất kỳ người nào có thể ép em làm chuyện em không muốn."

"Ừ! Cho nên em mới chạy tới đây ôm cái đùi lớn mà..."

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua chấn song rơi vào trong phòng khiến cả căn phòng này trở nên thật ấm áp.

Cửa sổ nằm ở đối diện chiếc giường nhỏ, trên giường Tiểu Bảo mơ mơ màng màng tỉnh lại giữa chăn nệm êm ái. Cái tay nhỏ nhỏ vừa mới động một cái thì liền cảm thấy đụng phải cái gì đó rất kỳ quái, ấm áp phập phồng, hơn nữa còn mềm mềm thơm thơm...

?

HỦ? Nhóc con ngáp một cái sau đó mở mắt ra. Tiểu Bảo theo thói quen mà nghiêng đầu một cái thì đập vào mắt chính là mẹ Tiểu Tịch đang nằm bên cạnh!

Mẹ!

Bánh bao nhỏ mở to đôi mắt tròn tròn, cứ như là đám con nít thấy được cả một căn phòng toàn kẹo Với đồ chơi.

Nhóc không thích kẹo, nhóc cũng không thích đồ chơi, nhóc chỉ thích mẹ Tiểu Tịch thôi.

Bánh bao nhỏ lăn một cái rồi ngồi dậy, ánh mắt của nhóc chăm chú nhìn không chớp vào người đang ngủ say. Sau đó nhóc cẩn thận duỗi một ngón tay mềm mềm ra chọc mặt Ninh Tịch một cái, rồi lại chọc thêm một cái nữa.

Mềm. Rất mềm.

Hạnh phúc quá đi!

--- O ---

Chương 943: Không Muốn Rời Xa Báo Bối Tiêu Bảo Đâu

Lúc này ngoài cửa vang lên một tràng tiếng bước chân.

Lục Đình Kiêu nghiêng người dựa vào cánh cửa, ánh mắt buồn cười nhìn về mặt cậu con trai đang ngơ ra vì hạnh phúc tới quá bất ngờ: "Tối hôm qua đến, lúc đó con đang ngủ."

Bánh bao nhỏ phòng má, ý muốn biểu tình tại sao không gọi con tỉnh dậy!

Như thế có thể ở chung với mẹ Tiểu Tịch nhiều thêm một lúc!

"Ô. Ừm? Báo bối dậy rồi à." Ninh Tịch cũng tỉnh lại theo đồng hồ sinh học.

Mở mắt ra đã thấy bánh bao nhỏ mềm mại đáng yêu, Ninh Tịch cảm thấy tâm trạng mình rất tốt. Cô ôm lấy bánh bao nhỏ vào lòng rồi lăn lộn hai vòng trên giường: "U, mẹ không muốn rời giường, mẹ không muốn đi làm, không muốn rời xa báo bối Tiêu Bảo!"

Cái cảm giác vào một buổi sáng mùa đông được ôm lấy bánh bao nhỏ vừa mềm vừa thơm này thật sự quá tuyệt vời!

Tiểu Bảo cũng ôm chặt lấy mẹ Tiểu Tịch.

Nhóc cũng không muốn đi học, không muốn rời xa mẹ Tiểu Tịch!

Nhìn một lớn một nhỏ ỷ ôi muốn bám chặt lấy giường, Lục Đình Kiêu dở khóc dở cười lắc đầu một cái: "Giúp hai người xin nghỉ nhé?"

Ninh Tịch chớp mắt một cái, lộ cái đầu nhỏ rồi bù ra khỏi ổ chăn: "Này... vẫn là thôi đi. Lục Đình Kiêu! Sao anh có thể như thế chứ! Lúc này chẳng phải anh nên ra dáng trụ cột trong gia đình mà nghiêm khắc giáo dục bọn em, yêu cầu bọn em phải đi làm đi học cho giỏi chứ?"

Tiểu Bảo cũng phụ họa gật đầu một cái, đúng là phải như thế.

Lục Đình Kiêu: "... " Được rồi, đây là lỗi của anh.

Được bánh bao nhỏ sạc điện xong, Ninh Tịch lập tức đầy máu, cô đem tất cả phiến não đều quăng ra sau đầu hết rồi toàn tâm toàn ý tập trung vào công

Việc.

Phần lớn những cảnh quay hôm nay là diễn chung với Thẩm Hãn Thần, trong đó còn có một cảnh đánh nhau cần tập luyện trước. Cho nên lúc những người khác quay thì Ninh Tịch với Thẩm Hãn Thần ở một bên tập luyện.

Thẩm Miên mời một huấn luyện viên dạy động tác đánh nhau cho hai người họ.

Trạng thái của Thẩm Hãn Thần hôm nay cũng không tệ, đại khái là vì rốt cuộc cũng đến cảnh quay mà cậu ta nghĩ mình giỏi hơn Ninh Tịch.

Kết quả.

Nửa ngày sau, Ninh Tịch ngồi dựa lưng vào ghế nằm uống nước phơi nắng, thậm chí còn được một đám em gái vây quanh chuyện trò tán gẫu. Còn Thẩm Hãn Thần vẫn đứng một bên đổ mồ hôi như mưa tập luyện với huấn luyện Viên.

Thẩm Miên nhìn bộ dạng bức tức của Thẩm Hãn Thần liền cười cười vỗ vai cậu ta một cái: "Nhóc con, quên nói cho cậu biết, Ninh Tịch trước đây từng là cascadeur!"

Thẩm Hãn Thần: "..."

Đáng chết, Ninh Tịch này là người hay là quái vật vậy hả? Có thứ gì mà cô ta không giỏi không?

Kỳ Phóng len lén liếc về phía Ninh Tịch, cậu ta chạy qua đưa cho Thẩm Hãn Thần một chai nước rồi chặc chặc lưỡi nói: "Liệu có phải linh hồn cô ấy vốn là con trai, nhưng không cẩn thận chui vào nhầm xác? Có lẽ nào!"

Thẩm Hãn Thần ngửa đầu uống hết nửa chai nước, trong lòng bức bối vô cùng. Nếu bị đánh bại bởi một người đàn ông thì cũng thôi đi, đây lại bại bởi một cô gái, nhục mặt lắm có biết không hả?

Đường đường là một đấng nam nhi mà lại không bằng một cô gái!

Kỳ Phóng biết Thẩm Hãn Thần cũng ngửa mắt Ninh Tịch giống mình, đôi mắt cậu ta chuyển chuyển rồi lầm bầm nói: "Dù sao đi chăng nữa thì cô ta cũng chỉ là một cô gái, mình không tin cô ta không có bất cứ điểm yếu nào, nhất định phải nghĩ cách để cô ta không giả bộ ngẫu được nữa! Đến lúc đó

thì xem còn phách lồi kiêu gì! Cậu nói xem, có cái gì mà con gái cực kỳ sợ không, kiêu mà vừa nhìn thấy sẽ mất không chế mà phải gào lên ý, khóc nữa thì càng tốt...?"

Thẩm Hãn Thần liếc Kỳ Phòng một cái, cái loại chuyện chơi đùa nhau như thế này thì cậu ta chắc chắn không làm. Nhưng mà nếu để Kỳ Phóng ra tay thì Thẩm Hãn Thần cũng vui vẻ mà ngồi xem thôi, dù sao cũng nhịn đủ rồi. Thẩm Hãn Thần làm bộ như tùy ý mở miệng: "Rất thì sao?"

--- O ---

Chương 944: Nó Sắp Bị Hủ Chết Rồi!

Quay cảnh đánh nhau với Thẩm Hãn Thần xong, Ninh Tịch quay trở lại chỗ ngồi của mình. Vừa mới ngồi xuống thì Kha Minh Vũ đột nhiên đi về phía cô.

"Có chuyện gì vậy?" Thấy Kha Minh Vũ tìm mình, vẻ mặt Ninh Tịch có chút kỳ quái. Tên này chưa bao giờ chủ động giao lưu với bất kỳ ai trong đoàn. Vì để tránh lại bị cậu ta ảnh hưởng cho nên hôm nay cô luôn cố gắng không để ý đến cậu ta.

"Tìm tiền bối khờp thoại." Kha Minh Vũ mở miệng.

"A, được." Lý do này cực kỳ bình thường. Ninh Tịch cũng không quá khó chịu nên cầm kịch bản lên: "Để tôi xem nào, cảnh hôm nay của chúng ta là..."

Ninh Tịch đang nói chuyện thì trên cổ tay đột nhiên có cảm giác mát lạnh trơn tuột mềm nhũn trượt trượt lên tay khiến cô giật cả mình.

Ninh Tịch nghiêng đầu một cái theo bản năng thì thấy có một con rắn nhỏ màu xanh lục bò đang lên người mình từ lúc nào.

Ninh Tịch còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Đào đứng một bên trông thấy đã kêu lên thất thanh, làm cho Ninh Tịch cảm thấy màng nhĩ của mình cũng sắp thủng luôn rồi: "Aaaaaa----- rắn! Tại sao lại có rắn! Anh Tịch đừng cử động! Ngần vạn lần đừng cử động!"

"Á! Đúng là rắn thật kìa! Ghê quá trời ơi! Nó không có độc chứ!"

"Làm thế nào bây giờ! Anh Tịch! Mau tìm người tới giúp anh Tịch!" Kỷ Ngữ Mạnh gấp đến độ xoay vòng vòng, những cô bé khác cũng sợ muốn xỉu luôn rồi.

Ninh Tịch đang muồm lên tiếng thì trên tay đột nhiên trông không, một giây sau đã thấy con rắn kia nằm trên tay Kha Minh Vũ.

Ngón tay của cậu ta đang nắm chặt chỗ bẫy tắc của con rắn, dường như chuẩn bị bóp chết nó rồi.

| Dângian có câu đánh rắn đánh bẫy tắc, ý của câu này là đánh rắn phải đánh

vào chỗ hiểm. Vị trí bẫy tắc là vị trí của tim rắn, chỉ cần bóp nát là rắn sẽ chết không như đánh vào đuôi thì rắn vẫn có thể sống.

Ninh Tịch thấy vậy nhất thời kêu to: "Đừng! Cậu đừng đừng đừng đừng có bóp nó nha!"

Kha Minh Vũ nhìn cô một cách khó hiểu.

Ninh Tịch trợn mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó đưa tay ra: "Thả ra, đưa cho tôi!"

Đưa... cô?

"Mau lên! Không thấy nó sắp bị cậu dọa chết rồi sao?" Giọng của Ninh Tịch lại càng gấp.

Không thấy...

Kha Minh Vũ nhìn vẻ mặt oán trách của Ninh Tịch, hơn nữa cũng xác định đây không phải rắn độc thì liền ngoan ngoãn đưa lại cho cô.

Ninh Tịch vội nhận lấy con rắn nhỏ màu xanh lục kia, ngón tay dịu dàng vuốt vuốt trên thân nó để trấn an: "Đây không phải rắn độc đâu, nó sẽ không làm ai bị thương hết. Hơn nữa nó là loại ăn chay! Đáng yêu thế này sao cậu lại ra tay ác như vậy chứ!"

Kha Minh Vũ: "...". Vốn định làm anh hùng cứu mỹ nhân cơ mà, tại sao lại bị Vợ cho ăn mắng thế này.

Kỳ Phóng với Thẩm Hãn Thần: "...". - Đã bảo phải khóc thét chói tai cơ mà, tại sao lại không giống như trong kịch bản.

"Tịch... anh Tịch đừng đùa! Cẩn thận nó cắn anh đấy!" Tiểu Đào sợ đến cả người run rẩy.

"Yên tâm đi, loại rắn này rất ngoan, em có cắn nó thì nó cũng không cắn em đâu! Có muốn thử sờ một cái hay không? Xem chừng là nhóc này đang ngủ đông thì bị chúng ta đánh thức dậy mà, vẫn còn đang mơ hồ này..."

"Không không không! Không cần!" Tiểu Đào lắc đầu như đánh trống chầu.

Kỷ Ngữ Mạnh vì không muốn để "nam thần" coi mình như những cô gái

bình thường khác nên gom hết can đảm bước tới: "Em muốn thử!"

Có Kỹ Ngữ Mạnh làm người mở đầu, những cô bé khác nhìn con rắn trên tay Ninh Tịch vô cùng dị ngoạn, tìm hiểu một chút cũng biết đây chắc chắn không phải rắn độc thì bắt đầu nhón nháo, bọn họ muốn nghe Ninh Tịch phổ cập kiến thức phân biệt rắn độc với rắn không có độc.

Kỳ Phóng cắn cắn gỏi ôm trong ngực, lệtoi lã chã: "Tên này chẳng phải con gái cũng chẳng phải con trai! Đây rõ ràng là một tên quái vật! Ngao! Tức chết tôi rồi... Nhưng mà tên Kha Minh Vũ kia là thế nào! Lúc nãy sao phải giúp Ninh Tịch chứ? Chẳng phải chúng ta đứng chung một chiến tuyến sao? Sao cậu ta lại hướng cùi chỏ ra ngoài hải?"

--- O ---

Chương 945: Tiểu Bảo Tở Thăm

Ninh Tịch vì để giảm bớt khủng hoảng N nên để các cô gái chơi với chú rắn nhỏ

một lúc, sau đó mới tìm một bụi cỏ phóng sinh nó đi.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, ánh mắt Ninh Tịch lóe lóe lên.

Hiện giờ đang là mùa đông, chắc chắn không thể có rắn chạy đến đây, trừ phi.

Chậc, các bé trai bây giờ đúng là càng ngày càng ngây thơ.

Nhưng mà phản ứng của Kha Minh Vũ lại khiến cô có chút kinh ngạc, tốc độ túm con rắn của cậu ta hình như quá nhanh rồi thì phải? Ngay cả cô cũng thấy không rõ.

Thấy Ninh Tịch vẫn nhìn chằm chằm vào mình, Kha Minh Vũ mở miệng gọi một tiếng: "Tiền bối?"

Ninh Tịch sờ sờ cằm, sau đó đột nhiên xích lại, khoảng cách gần như thể sắp dán lên người cậu chàng: "Cậu... chắc không thích tôi rồi đây chứ?"

Cậu trai kia đại khái sững sốt mất một giây đồng hồ, nhưng vẻ mặt vẫn bình thản như thường nói: "Tiền bối suy nghĩ nhiều quá rồi."

Tiểu Đào đứng một bên thấy vậy mặt mũi trắng bệch: "Anh Tịch làm gì vậy? Bị người ta thấy mất!"

Ninh Tịch ngồi thẳng dậy, vẻ mặt thản nhiên nói: "Khôn trương cái gì? Chị đang tập diên Với Kha Minh Vũ đó!"

"Hả? Tập... tập diễn à!". Tiểu Đào liếc nhìn kịch bản, quả nhiên thấy có câu thoại vừa rồi: "Hóa ra là tập diễn à, làm em giật cả mình... anh Tịch diễn tốt thật đấy! Ngay cả tập diễn cũng y như thật!"

"Cám ơn tiền bối, tôi đi chuẩn bị." Kha Minh Vũ nói một câu, sau đó xoay người rời đi, bóng lưng có một tia gập gáp không dễ phát hiện.

Trời tối đến rất nhanh, Ninh Tịch đang tập trung chuẩn bị một cảnh quay thì bên tai vang lên giọng của trợ lý đạo diễn: "Anh Tịch, hình như... có người

tới thăm anh..."

Lại có người tới thăm? Trang Khả Nhi hay Giang Mục Dĩ vậy?

Ninh Tịch ngẩng đầu lên theo bản năng, một giây kế tiếp liền bị hình ảnh một thân hình nhỏ nhỏ lạch bạch bước theo sau trợ lý đập vào mắt. Cô buông kịch bản xuống ngay lập tức rồi kích động hô lên: "Tiểu Bảo???"

Thấy mẹ Tiểu Tịch, bánh bao nhỏ đang vác cái mặt liệt theo sau trợ lý lập tức tăng tốc độ bạch bạch chạy tới nhào Vào lòng Ninh Tịch.

"Anh Tịch, cậu bạn nhỏ này là thân thích của anh à? Mới nãy có một cô gái mang bé tới rồi bảo với em là bé đến tìm anh!" Trợ lý nhỏ nói mà hai mắt sáng choang nhìn bánh bao nhỏ, đây là lần đầu tiên cô thấy một em bé xinh tới vậy.

Cô gái? Nhất định là Loan Loan rồi...

Mà, Loan Loan không thể tự chủ trương đưa Tiểu Bảo tới đây được, nên chắc là Lục Đình Kiêu giao phó rồi. Đoán chừng là hôm nay Lục Đình Kiêu thấy tâm tình cô không tốt cho nên mới để Tiểu Bảo tới đây.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút rồi hạnh phúc ôm bánh bao nhỏ lên, giải thích: "Là con của bạn thân tôi đây, con nuôi tôi!"

Sau một hồi suy xét, thân phận này chắc chắn sẽ không đưa đến hiểu lầm gì.

May mà những nhân viên của đoàn làm phim này cũng đơn giản. Trong bọn họ chắc chắn không có một ai biết Tiểu Bảo, nên cho dù nhóc có đến thăm cũng không có vấn đề 1.

Một chàng trai hoang dã vẽ mặt đầy dị dạng bế một chiếc bánh bao nhỏ vừa trắng vừa mềm, bé con thì ôm cổ cậu trai vẽ mặt lưu luyến không muốn xa rời. Cảnh tượng này vừa thật ấm áp lại thật tốt đẹp, trông giống như một bức tranh.

Trợ lý nhỏ nhìn đến ngây người: "Bé con này thật thân với anh đó!"

"Ủ, ba mẹ nó bận rộn nên bình thường đều là anh trông bé. Sẽ không làm phiền mọi người chứ? Nhóc con này rất ngoan, nên sẽ không chạy lung tung đâu!" Ninh Tịch áy náy nói.

"Không có đâu, chưa kể chúng ta chỉ còn một canh nữa là quay xong rồi nên không phiền gì đâu." Trọ lý nhỏ vội vàng nói.

"Ôi Ninh Tịch, cô chôm đợc nhóc con này ở đâu đấy?" Thảm Miên đi tới nhìn thấy bánh bao nhỏ trong lòng Ninh Tịch thì vô cùng ngạc nhiên.

--- O ---

Chương 946: Dễ Thương Quá Đi

Chôm cái gì mà chôm, đây là con nuôi của tôi đây đạo diễn!" Thẩm Miên nhìn chăm chăm khuôn mặt của bánh bao nhỏ, ánh mắt càng ngày càng sáng, sau đó thở dài nói: "Nhóc con này căn cơ tốt quá! Có hứng thú vào showbiz không?"

* Căn cơ; nền tảng.

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Nó mới năm tuổi thôi có được không hải?"

"Năm tuổi thì sao! Muốn nổi tiếng thì phải tranh thủ càng sớm càng tốt! Cô giao nó cho tôi đi! Đảm bảo nó sẽ nổi nhất dàn minh tinh cho mà xem!" Ánh mắt của Thẩm Miên sáng lên: "Ôi cái khí chất này, đôi mắt này, cái mũi này... tôi cam đoan nhóc này dậy thì chắc chắn thành công!"

"Không cần đâu, cảm ơn!" Thất bại thế quái nào được, nhìn cha nó thì biết.

"Cô chắc chứ? Cô có cách liên lạc của ba mẹ nó không? Tôi nói chuyện với bọn họ một chút!" Thẩm Miên vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Khỏi cần nói đâu, chuyện này tôi có thể làm chủ được, bé ngoan còn phải đi học! Đạo diễn, anh không thể hủy hoại mầm non đất nước!"

"Hự, cái nhóc con nhà cô, có biết bao nhiêu người mơ ước nhét con. Vào tay tôi mà tôi còn không thèm nhận đó..."

Thẩm Miên si mê bám theo nửa này, rốt cuộc Ninh Tịch Vân kiên quyết từ chối khiến anh chàng chỉ có thể vác cái mặt tiếc hận rời đi.

Thẩm Miên vừa cất bước đi thì một đoàn người lập tức xông tới: "Woa! Bé con này siêu cấp đáng yêu nha!"

"Đúng vậy cực kỳ đáng yêu!" Ninh Tịch vênh mặt tự hào.

"Thật là đáng yêu chết đi được! Khó trách đạo diễn cũng muôn đào về!"

"Thật muốn ôm một cái!"

Đôi mắt linh động của Tiểu Bảo nhìn xung quanh một lượt, nhìn chị này một chút, lại nhìn anh kia một chút. Nghe được câu này xong nhóc lập tức ôm chặt lấy cổ mẹ Tiểu Tịch, đầu nhỏ cũng vùi hẳn vào hõm cổ của Ninh Tịch

như chuột rúc vào hang.

Ninh Tịch vỗ vỗ lưng bánh bao nhỏ một cái rồi cười khẽ xin lỗi: "Xin lỗi, bé con hơi sợ người lạ cũng không thích nói chuyện."

"Ôi, sợ người lạ thôi mà cũng đáng yêu quá, hành động này quá là đáng yêu! Thật ra thì tôi tính không sinh con cơ mà nếu sinh được một em bé đáng yêu thế này thì tôi cũng chịu!" Kỳ Ngữ Manh ôm mặt ngồi xồm ở đó, không cần thận đến gan cũng bị vẻ đáng yêu của Tiểu Bảo làm cho mềm nhũn.

Nhìn Ninh Tịch được mọi người vây quanh, gôi ôm của Kỳ Phóng cũng sắp nát mất một góc rồi...

Đầu tiên là Giang Mục Dã, sau là Trang Khả Nhi, nay lại còn thêm một đứa nhóc đáng yêu ngất trời tới thăm nữa, người này rốt cuộc có lai lịch gì hả???

"Ông trời ơi! Tại sao tên đó lại có số hưởng thế hả?"

"Đề lòi thiên hạ." Thẩm Hãn Thần "hừ" lạnh một tiếng.

Kỳ Phóng lập tức phụ họa: "Chí phải chí phải!"

Kỳ Phóng liếc mắt nhìn Kha Minh Vũ, cậu ta vốn định kéo Kha Minh Vũ lên chung một chiếc thuyền. Nhưng từ cái lần Kha Minh Vũ giúp Ninh Tịch thì Kỳ Phóng đã quyết định ném tên này ra ngoài chiến tuyến. Mặc dù người ta cũng chẳng thêm quan tâm mình có ở trong hay ở ngoài.

Bất chấp việc Ninh Tịch muốn ở lại chơi với bánh bao nhỏ cỡ nào thì vẫn phải đi quay phim. Vì vậy cô vội vã hôn bánh bao nhỏ một cái rồi nói: "Mẹ phải đi hóa trang thay quần áo để làm việc rồi, con ngoan ngoãn ở đây chờ mẹ một lúc được không?"

Bánh bao nhỏ đang ôm một đồng lớn quà vặt do các nhân viên lén lút đưa tới, cái đầu be bé gật gật.

"Tiểu Đào, phiền em chăm sóc bé con giúp anh nha."

"Được mà anh Tịch, anh mau đi đi!" Tiểu Đào sượng như điên nhận nhiệm vụ.

Ôi, cứ cảm thấy lúc anh Tịch xưng "mẹ" thì giọng nói với biểu cảm thật dịu dàng nha, cứ như là mẹ ruột của nhóc này vậy.

Ninh Tịch Vừa mới bước chân vào phòng hóa trang không bao lâu.

Bánh bao nhỏ vốn phải ngoan ngoãn ngồi trên ghế chờ mẹ Tiêu Tịch thì lúc này lại đột nhiên nhìn không chớp mắt về một hướng.

Đó là... hướng của Kha Minh Vũ.

Bánh bao nhỏ nhìn chăm chăm một lúc, cúi mắt xuống, sau đó lại ngẩng lên nhìn chăm chăm một hồi. Dường như đang gặp vấn đề khó khăn nào đó, cậu nhóc nghiêng nghiêng cái đầu.

"Phựtttt! Tiểu Bảo đang nhìn cái gì đó?" Tiểu Đào đứng cạnh nhìn bộ dạng đáng yêu của nhóc thì cảm tưởng lục phủ ngũ tạng của mình cũng sắp tan thành nước tới nơi rồi.

Bánh bao nhỏ chớp mắt một cái, rồi đột nhiên nhảy từ trên ghế xuống. Sau đó đôi chân ngắn ngủn lại lạch bạch chạy về hướng Kha Minh Vũ...

--- O ---

Chương 947: Đi Tìm Mẹ Con Đi

Tiểu Bảo chạy lạch bạch tới cạnh Kha Minh Vũ rồi đứng yên tại đó, sau đó lại tiếp tục giương mắt nhìn chăm chăm không chớp vào cậu ta.

Kha Minh Vũ: "..."

Rất nhanh, bánh bao nhỏ cảm thấy đứng nhìn không đủ thỏa mãn, vì vậy đôi chân ngắn một mẩu kia lại bắt đầu bước một vòng rồi lại một vòng xung quanh Kha Minh Vũ. Biểu cảm kia cứ như thể đang nghiên cứu một công trình khoa học đồ sộ nào đó.

Tiểu Đào thấy vậy cũng dở khóc dở cười, cô ho nhẹ một cái rồi mở miệng nói với Kha Minh Vũ: "Xin lỗi, có lẽ đứa bé này rất thích anh nên muốn cùng chơi với anh."

Kha Minh Vũ đưa cánh tay ra, kịp thời đỡ lấy cái bánh bao cứ Vòng tới Vòng lui mà suýt vấp chân phải cục đá mà té ngã. Trên trán anh chàng ần ần xuất hiện một vết nứt vỡ. "Không có việc gì."

Cách đó không xa, Kỳ Phóng thấy cảnh này mà đầu đầy hắc tuyến: "Quả nhiên và vật hợp theo loài, người phân theo đàn, thẩm mỹ của đứa nhỏ này có phải là nghiêng về hướng quái dị không hả, có biết bao anh đẹp trai ở đây mà nó không tìm, hết lần này tới lần khác chạy đi tìm Kha Minh Vũ chơi!"

Thẩm Hãn Thần chỉ ngẩng đầu lên liếc một cái, sau đó cũng không có hứng thú mà tiếp tục tập trung vào kịch bản của mình.

Kỳ Phóng dè bium một hồi mới nhảm chán lật kịch bản, sau đó lầu bầu nói: "Cảnh kế tiếp là cảnh giữa Kha Minh Vũ Với Ninh Tịch à. y, cảnh này Ninh Tịch mặc đồ nữ nè... Nói mới nhớ, từ lúc tôi vào đoàn đến giờ chưa từng thấy Ninh Tịch mặc đồ nữ bao giờ đâu, chắc, thật là khó tưởng tượng..."

"Tiểu Đào, có thể giúp một chút không, cô cầm túi xách của Ninh Tịch vào đây cho tôi với!" Trong phòng hóa trang vang lên tiếng gọi của Diệp Thu.

Tiểu Đào vội vàng nói: "Dạ! Đến ngay đây!"

"Kha Minh Vũ, phiền anh nhìn đứa bé này một chút được không? Tôi sẽ về ngay lập tức!" Thấy Tiểu Bảo với Kha Minh Vũ đang chơi với nhau vô cùng hợp rơ, Tiểu Đào lập tức mở lời nhờ vả.

iỪ.

Sau khi Tiểu Đào đi, Tiểu Bảo vẫn ở đó đi đi Xung quanh Kha Minh Vũ.

Kha Minh Vũ liếc mắt nhìn phòng hóa trang một cái, Ninh Tịch sắp trang điểm xong rồi, nếu như bị cô thấy Tiểu Bảo vẫn luôn quay Xung quanh mình thì...

"Đừng xoay quanh ba nữa." Kha Minh Vũ đỡ trán, rốt cuộc không nhịn được mà mở miệng.

Tiểu Bảo nghe thế liền chớp chớp mắt, nhóc dừng chân lại không tiếp tục đi vòng Vòng nữa.

Nhưng mà cặp mắt tròn xoe sáng lấp lánh như ánh sao kia vẫn thủy chung không chịu rời đi, giống như con mèo con khi nhìn thấy cái gì thú vị thì sẽ nhìn chăm chăm không thôi. Thậm chí nhóc còn thử thăm dò, chìa cái tay nho nhỏ về phía mặt của Kha Minh Vũ.

Về điểm này thì thằng nhóc này đúng là giống Ninh Tịch y hệt, ngay cả phản ứng cũng giống nhau như đúc...

Khuôn mặt của Kha Minh Vũ lại có thêm mây vết nứt, đờ giọng nói: "Đi tìm mẹ con đi, đi đi."

May thay lúc này Ninh Tịch cũng trang điểm xong bước ra, bánh bao nhỏ quyết định lập tức chạy về phía mẹ của mình.

Lúc này Kha Minh Vũ mới thở phào một cái, ngay sau đó khi ánh mắt nhìn về phía cửa phòng hóa trang, đôi mắt anh bỗng trở nên âm trầm.

Lúc này Ninh Tịch đang mặc một chiếc váy ngang vai màu hồng phấn, đường Xương quai xanh lộ ra cùng với đường cong dần mất hút dưới cổ áo. Suối tóc dài đen như mực buông xõa xuống vòng eo yêu kiều chỉ cần một tay là có thể ôm gọn. Đôi mắt sáng như chất chứa toàn bộ ánh Sao trên bầu trời, sóng mắt lưu chuyển đẹp đến độ không giống người phàm. Lúc trước làn da của cô được thợ trang điểm cố ý làm tối mấy phần thì hiện tại đã trở về làm da trắng đến chói mắt, cả người cứ như đang đứng trong một vầng hào quang...

"Ôi chúa ơi! Đây... đây là anh Tịch của chúng ta sao? Chị Diệp Thu có phải học được tuyệt kỹ gì không? Cứ như biển hình thể này!"

--- O ---

Chương 948: Thua Trong Tay Con De

Tịch của mấy người đã không

phải là người phạm rồi! Tôi cũng chỉ thêu hoa trên gấm thôi!" Diệp Thu nhìn cô gái trước mắt thì trong lòng tràn đầy xúc động, sự biến hóa của cô gái này thật quá mạnh mẽ.

f T uyệt kỹ cái gì hả, là do anh

"Tiền bối... thật là đẹp..." Kỳ Ngữ Manh nhìn đến ngây dại.

Thậm chí cả một cô gái như cô mà cũng sấp động lòng rồi đây!

"Woa, không hổ là tiền bối! Bất kể là nam hay nữ đều mê người như vậy! Toi đời toi đời... cứ thế này chắc em cũng cong mắt thôi."

Người bình tĩnh duy nhất ở đây chỉ có Tiểu Đào - người đã theo Ninh Tịch khá lâu, hừ hừ, bây giờ mới biết à! Anh Tịch nhà tôi đây mà mặc đồ nữ chỉ có thể dùng từ nghiêng nước nghiêng thành để hình dung thôi đó! Thậm chí vấn đề khiến chị Chi Chi đau đầu nhất chính là anh Tịch quá đẹp!

"ực." Trong tiếng âm ã ồn ào của đám người, chợt vang lên tiếng nuốt nước bọt của Kỳ Phóng.

"Ninh. Ninh Tịch?" Quyển kịch bản trong tay. Thâm Hãn Thân cũng không biết rơi Xuông đất từ lúc nào.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Ninh Tịch mỉm cười quay đầu lại: "Ừ?"

Nhìn nụ cười rục rỡ của cô, Thâm Hãn Thân nhất thời có cảm giác máu trong người mình chảy ngược, tựa như mất đi tất cả các giác quan, nhịp tim bỗng dưng đập nhanh một cách không bình thường, trong đầu chợt thoáng qua một câu thơ: Hồi mâu nhất tiểu... bách mị sinh..."

* Câu thơ thứ 7 trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị - "Mặt cười vừa liếc, trăm hoa đua nở".

"Không... không có gì!"

Cậu ta vốn cho rằng cô gái này cũng chẳng khác gì những nữ minh tinh mà mình gặp trước đây. Trong tivi với ảnh đều thêm cả một đồng chính sửa nào

là cà da chĩnh màu, ở bên ngoài không biết xấu đến nhường nào, thậm chí có người nhan sắc bình thường đến độ ra đường cũng có thể vờ được cả năm.

Đây là lần đầu tiên cậu ta gặp được một người mà hình ảnh thật có thể giết chết mấy tấm hình trên mạng với hình ảnh trong phim.

Những hình ảnh qua chỉnh sửa không những chẳng làm cô đẹp lên mà còn làm cô trông kém xinh đi vài phần.

"Pặc" một tiếng, Kỳ Phóng như mũi tên rời cung lập tức vò lấy áo khoác rồi cướp đường chạy tới, ánh mắt cậu ta sáng rực, gân cổ gào to: "Tiền bối! Trời lạnh lắm! Còn chưa quay đầu, tiền bối khoác cái áo này trước đã!"

"Mịa! Kỳ Phóng cậu đừng có trở mặt nhanh như thê chứ!"

"Đúng đó! Tốc độ lật cũng nhanh quá rồi ha!"

"Hahahaha, tên này đúng là..."

Trong lúc tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào Ninh Tịch, trong một cái góc vắng lặng, Kha Minh Vũ mặt không biến sắc nhét một cái chặn vào lòng bánh bao nhỏ: "Con biết mình nên làm cái gì!"

Lần này là dùng giọng thực để nói.

Vốn đau lòng vợ nên mới cho con trai tới để cô vui vẻ, nhưng ai mà ngờ được khó khăn lắm mới sống sót qua cửa ải của vợ thì lại thua trong tay cậu con trai quý tử.

Thế nên thay vì để Tiểu Bảo cứ lòng vòng quanh mình khiến Ninh Tịch hoài nghi, thì thà rằng tranh thủ sự đồng tình của đồng minh còn hơn.

Bánh bao nhỏ nhìn nhìn đám người vây quanh mẹ Tiểu Tịch, cái đầu nhỏ như nghĩ tới cái gì lập tức thẳng tay quăng cha ruột ra Sau đầu, quả quyết cầm cái chặn chạy tới.

Ninh Tịch còn chưa kịp nói gì Với Kỳ Phóng thì đã thấy bánh bao nhỏ ôm cái chặn chạy tới bên chân mình, nhóc con ngược đầu lên giương đôi mắt mong đợi nhìn cô.

Ninh Tịch lập tức quay sang bánh bao nhỏ, cảm động dâng lên như nước lũ tràn bờ đê: "Ồi... con đem cho mẹ sao? Cảm ơn con nuôi bảo bối của mẹ!"

Kỳ Phóng bị quăng một bên cứ như con chó nhỏ không lấy được lòng chủ nhân, ủ rũ thất vọng đứng đó.

Ninh Tịch khoác chặn mà Tiểu Bảo đem tới rồi nói với Kỳ Phóng: "Cám ơn nhé, tôi có chặn rồi, cậu cứ mặc đi đừng để bị lạnh." Kỳ Phóng tức thời cảm thấy mùa xuân đến trăm hoa nở toé toét: "Cám ơn tiền bối đã quan tâm!!!"

--- O ---

Chương 949: Hồ Chanhânô!

Cách đó không xa, Thẩm Hãn Thần Vác cái mặt như muôn nói "Đệch mợ, còn hàng này là ai, tôi biết cậu ta

SaO".

Lúc trước là thằng nào cứ lái nhái bên tai ông đây là phải ăn miếng trả miếng hả, còn chạy đi tìm rắn nữa?

Tên Kỳ Phóng này mất trí nhớ sao?

Hiển ân cần xong, Kỳ Phóng vui vẻ chạy về rồi ra vẻ say mê nói: "Tôi quyết định rồi, bắt đầu từ bây giờ tôi chính là fan của tiền bối! Suốt đời làm một fan Vip! Aiz, trước đây nhất định là óc tôi bị bã đậu làm lú rồi đúng không? Sao lại đi ghen tị rồi làm khó một cô gái chứ! Đúng là không đáng mặt đàn ông!"

"Không ngờ thật không ngờ, tên Kha Minh Vũ kia mới là người nham hiểm nhất đó! Ngay từ đầu cậu đã biết chạy đi lấy lòng tiền bối rồi, lại còn xin chữ ký nữa! Mấy hôm trước còn làm anh hùng cứu mỹ nhân, thật là nhìn không ra..."

Kỳ Phóng vừa nói vừa ảo não cho mình một phát tát, sau đó lại bung mặt như kẻ đang trồng cây si nhìn chăm chăm Ninh Tịch: "Ôi thật là đẹp! Sao lại có thể có một vị tiểu thư đẹp đến như vậy! Hãn Thần, tên chết bầm nhà cậu thật đáng hâm mộ, có thể làm nam Chính!"

Thẩm Hãn Thần: "..."

Thái độ lật mặt của cậu. ít nhất cũng phải có thời gian hòa hoãn để lật có được không hả? Cái tốc độ này quá nhanh rồi đấy! Người anh em, tiết tháo vút đâu hết rồi?

Thôi kệ.

Có phi nhổ con hàng này cũng được cái gì đâu, bởi ngay cả chính cậu ta cũng.

Thẩm Hãn Thần nhặt quyển kịch bản rơi trên đất lên, cố gắng đè xuống trái tim đang đập nhanh bất thường của mình lại.

Tại sao lại như vậy...

Cho tới bây giờ cậu ta chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Cậu ta luôn đặt mình ở vị trí rất cao, nhất là với những cô gái trong giới giải trí thì càng thấy không vừa mắt, nhưng hiện giờ tại sao lại...

"Không tệ không tệ! Còn đẹp hơn cả lần trước!" Thẩm Miên hài lòng nhìn Ninh Tịch, bảo bồi mồi đào được này đúng là không chê được bất cứ điểm nào.

Lần trước cô làm khách mời đóng vai mối tình đầu, hóa trang thành khuôn mặt trắng bệch của người bệnh, ấy thế mà đã xinh đẹp đến mức khắc sâu vào lòng người. Lúc này lại hóa thân thành một cô gái bùng sáng sức xuân, giống y hệt những gì mà anh ta tưởng tượng về nhân vật Kỳ Tuyết Phi.

"Đến đến, Ninh Tịch... còn có Tiểu Kha nữa." Thẩm Miên gọi Ninh Tịch với Kha Minh Vũ đến, nói: "Hôm qua hai người phối hợp tốt thế thì chắc cảnh này không khó lắm đâu, lát nữa hai người cứ phát huy như bình thường là được, Ninh Tịch, có một chỗ cô cần chú

w

y..."

Ninh Tịch dặt tay bánh bao nhỏ nghiêm túc nghe đạo diễn chỉ đạo. Mà đứng cạnh bánh bao nhỏ là Kha Minh Vũ, nhưng lần này may là nhóc không nhìn chăm chăm vào cậu ta nữa.

Nói xong, Thẩm Miên vỗ tay một cái: "Tốt lắm, mọi người tập hợp nào, chuẩn bị quay cảnh cuối cùng của hôm nay thôi! Xong là có thể thu dọn về nhà rồi!"

Cảnh quay này là cảnh nữ chính mặc đồ nữ không ngờ lại chạm mặt nam phụ. Cả Ninh Tịch lẫn Kha Minh Vũ đều đang trong trạng thái tốt nhất nên cảnh này chỉ cần một lần đã qua. Các nhân viên đều tỏ ra vui vẻ, rất ít khi gặp được diễn viên đáng tin như vậy, thật quá sung sướng.

Dọn dẹp Xong.

Trên một con đường nào đó có một người đàn ông đang vội vã rảo bước, tới khúc quanh trước mặt đột nhiên lại nhảy ra một người cản đường: "Lục đại

tổng tài."

Ninh Tịch tựa như há miệng chờ Sung rụng đã lâu, cô lập tức bước vọt qua dùng cơ thể mình ngăn người đàn ông lại.

"Tiền bồi?" Kha Minh Vũ ngẩn ra, lộ vẻ bất ngờ ngoài ý muốn.

Ninh Tịch lập tức xù lông: "Tiền cái đầu anh ý mà tiền! Lục Đình Kiêu! Anh còn dám giả vờ giả vịt với em sao! Vừa nãy Tiểu Bảo quay quanh anh 23 Vòng, anh nghiêm mù sao?"

Kha Minh Vũ: "..."

Vốn còn nghĩ có một tia may mắn, kết quả Vân bị tóm đuôi...

Haiz, đúng là hồ cha nhà nó.

Nhưng mà Lục Đình Kiêu cảm thấy có lẽ mình Vân còn Vớt vát được chút gì đó.

"Tôi không hiểu ý tiền bồi, hình như tiền bồi đang nhầm tôi thành người khác rồi?"

Vẻ mặt của Kha Minh Vũ ba phần bất ngờ bảy phần khó hiểu cứ như thế hoàn toàn là một người Xa lạ.

Ninh Tịch chau mày: "Anh... thật sự không phải Lục Đình Kiêu?"

Kha Minh Vũ: "Không phải."

Ninh Tịch gật đầu một: "Ô... không phải à. vậy cũng được! Đã thế tôi đổi cách hỏi khác là được!"

Vừa dứt lời thì trái tim Kha Minh Vũ đập "thịch" một cái, không hiểu sao lại có dự cảm xấu.

Kết quả là Ninh Tịch hơi trầm ngâm một lúc, sau đó nhìn chằm chằm vào Kha Minh Vũ nói: "Vị tiên sinh này, anh thật sự... không phải là chồng tôi sao?"

Chương 950: Tiêu Bảo - Lá Bài Đồ Tìm Cha

Kha Minh Vũ: "... " Lục Đình Kiêu vụn vụn không ngờ tới

Ninh Tịch sẽ chơi ác như vậy!

Cái vấn đề này... sao anh có thể nói ra hai chữ "không phải" chứ hả!!!

Ninh Tịch thấy hai phiến môi mỏng của Kha Minh Vũ vẫn cứ mím chặt, nửa ngày không nói lời nào thì nhún vai một cái xoay người rời đi, cô khoát tay một cái rồi nói: "Được rồi, xem ra là tôi nghĩ sai thật rồi, sao cậu có thể là anh yêu của tôi được cơ chứ."

Một giây sau, cổ tay Ninh Tịch bị giật mạnh một cái, sau đó cả người cô rơi vào một lồng ngực nóng bỏng. Thân thể cô bị hai cánh tay kia khóa chặt, bên tai vang lên tiếng nói khàn khàn lại trầm thấp, giọng nói kia vừa có sự kiềm chế lại vừa có sự cam chịu, từng chữ một cứ như vừa thoát từ kẽ răng ra ngoài: "Là anh."

Nói xong thì cúi người, hung hăng hôn lên môi cô...

Trong ngõ nhỏ mờ tối có một đôi trai gái, cô gái bị đè chặt trên vách tường, đôi môi thì bị người ta ra sức mà hôn. Không khí lúc chạng vạng tối vốn hơi lạnh, nhưng mà giờ phút này lại bị một nụ hôn nóng bỏng hâm nóng lên.

"Đau nha." Ninh Tịch cảm giác đầu lưỡi mình sắp tê luôn rồi, nhẹ giọng oán trách một câu.

Người đàn ông kia dường như càng kích động mà hôn sâu hơn, trong giọng nói cũng mang theo sự bất đắc dĩ cùng sự cung chiều đến cực hạn. Anh thật muốn đem người trong lòng dung nhập vào Xương tủy của chính mình: "Tiểu bại hoại này."

Ninh Tịch không cam lòng yếu thế, cắn ngược lại môi của người đàn ông một cái: "Anh mới bại hoại! Nếu không có Tiêu Bảo - lá bài dò tìm cha thì anh còn định lừa em bao lâu hả?"

Lá bài dò tìm cha... Được rồi... hình dung này cũng đủ sâu sắc. Lục Đình Kiêu: "Mãi mãi."

Nếu không bị phát hiện thì anh quả thực tính sẽ lừa cô mãi mãi!

Ninh Tịch vừa nghe liền tức điên người: "VẬY sao vừa nãy anh còn phải thừa nhận, cứ chôi từ đầu đến cuối đi! Dù sao em cũng không có chứng cứ xác thực để vạch trần anh!"

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng thở dài một cái: "Em biết rõ là dù trời có sập thì anh cũng không thể chôi được Vân đề này."

Ninh Tịch đắc ý "hừ" một tiếng, tỏ vẻ chính mình ý vào cái việc anh không dám phủ nhận này nè.

Lục Đình Kiêu thích nhất bộ dạng này của cô, ánh mắt anh sẫm lại, lại hôn thêm cái nữa.

Ninh Tịch tức giận đẩy ra: "Đang nói chính sự đấy! Em hỏi anh, anh làm thế này là vì trong bộ phim này có cảnh nguy hiểm nên anh không yên tâm sao?"

Cô nhớ tới Việc trước đây Lục Đình Kiêu an bài Hùng Chí đến bảo vệ cô, cuối cùng lại thành ra hại cô suýt mất mạng ở Philadelphia. Lấy tính cách của Lục Đình Kiêu thì đừng nói là tiếp tục dùng Hùng Chí, mà ngay cả đối với bất cứ ai cũng không yên tâm! Cho nên... anh ấy không tiếc thân mình mà đích thân ra trận sao?

Theo cô biết thì kiểu mặt nạ da người cực kỳ tinh vi thế này không dễ sản xuất, hơn nữa còn có thể gây ra tổn thương vô cùng lớn đối với da và thân thể người dùng. Người bình thường đeo mười phút đã thấy vô cùng khó chịu rồi chứ đừng nói đeo thời gian dài như VẬY.

Nghĩ tới đây, Ninh Tịch mềm lòng không ít.

"Đây chỉ là một nguyên nhân thôi." Lục Đình Kiêu cũng không chôi mà nhìn cô, sau đó mới tiếp tục nói: "Một nguyên nhân khác là vì tư tâm của anh. Công việc của hai chúng ta quả thực đều rất bận rộn, cộng thêm việc quan hệ không thể công khai nên thời gian ở cạnh nhau quá ít, thực sự quá ít... anh rất nhớ em."

"Thật xin lỗi..." Chút lửa giận cuối cùng trong lòng Ninh Tịch cũng tan sạch.

"Ngoài ra thì tự mình trải nghiệm những thứ này cũng có thể hiểu rõ em hơn một tí, có thể có nhiều hơn một chút đề tài để nói chuyện Với em, như thế em sẽ không cảm thấy anh quá nhạt nhẽo."

"Sao thế được! Anh không hề nhạt nhẽo một chút nào! Em thích nhất Boss

đại nhân! Thích nhất của nhất luôn!" Sự bất mãn của Ninh Tịch đã hoàn toàn chuyển hóa thành đau lòng cùng cảm động. Cô ôm lấy cổ của Lục Đình Kiêu, hơn nữa còn chủ động dâng lên một nụ hôn an ủi.

--- O ---

Chương 951: Lúc Nào Có Thể Gả Cho Anh

Sống sót sau tai nạn. Lục Đình Kiêu cúi người hôn cô, trái tim treo trên trời cao trăm ngàn mét cuối cùng cũng Về lại thân thể.

Ninh Tịch nghiêng đầu, có chút thán phục nhìn anh: "Lục Đình Kiêu, em không hề biết diễn xuất của anh lại tốt như vậy, chén cơm của em cũng sắp bị anh cướp mất rồi!"

"Cái này phải cảm ơn việc anh có một người thầy rất tốt."

"Hả? Anh còn có thầy? Ai vậy? Sao em không biết?" Ninh Tịch tò mò hỏi liên tục.

"Ell." "Enn?"

"Anh đã xem hết mấy cuốn sách và ghi chép em để ở chỗ anh." Lục Đình Kiêu trả lời.

Nghe thế Ninh Tịch thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Từ mặt nạ rồi đến học tập kỹ thuật diễn xuất, chuẩn bị ổn thỏa nhiều thứ như vậy sợ ít nhất cũng phải đến mấy tháng...

E là Lục Đình Kiêu đã chuẩn bị ngay tu lúc bọn họ trở về từ Philadelphia, anh cứ thế yên lặng làm những chuyện này.

Cô đương nhiên là biết anh bận bịu tới mức nào, qua tay anh đều là những dự án lớn lên đến trăm triệu. Anh dành nhiều thời gian làm những chuyện vô ích này chỉ để có thêm một chút thời gian ở bên cô, nhưng làm vậy vẫn sợ cô tức giận mà tốn công giấu giếm lừa gạt.

Cái nghề diễn viên này là cái nghề mà đa phần giới quý tộc đều khinh thường, nhưng chính anh lại nguyện ý dùng bản thân cảm nhận nó vì cô, thông qua nó tìm hiểu cô, bảo vệ cô.

"Cho tới tận bây giờ... cho tới tận bây giờ không có bất kỳ một ai đối tốt với em như vậy." Ninh Tịch ôm lấy Lục Đình Kiêu: "Ôi, em cảm động đến mức muốn gả cho anh ngay lập tức, phải làm sao bây giờ!"

"Hình như tầm này Cục dân chính đã tan làm rồi, nhưng anh có thể gọi điện bảo họ quay trở lại, hoặc là bảo bọn họ mang thẳng "đồ nghề" tới nhà chúng

ta." Lục Đình Kiêu nói rất nhanh, trong mắt phát ra ánh sáng chói lòa.

"Phụt, anh đừng có làm bừa!" Ninh Tịch bật cười.

Lục Đình Kiêu thở dài một tiếng, đặt cằm lên Vai cô: "Ninh Tịch, dù chúng ta mới chính thức quen nhau không lâu, dù biết hỏi như thế này rất đột ngột nhưng mà quả thật, mỗi giờ mỗi phút mỗi giây anh đều nghĩ về chuyện này... lúc nào... em mới có thể gả cho anh?"

Ninh Tịch im lặng nhìn anh thật lâu, trong mắt giống như có ánh sáng bình minh chiếu rọi bóng đêm mờ mịt, cô trịnh trọng nói: "Chờ đến lúc em có tư cách sóng vai đứng cùng anh."

Trong Xe.

Ninh Tịch ngồi trước lái xe, còn Lục Đình Kiêu với Tiểu Bảo thì ngồi phía sau.

Lúc này trên mặt Lục Đình Kiêu vẫn chưa gỡ bỏ mặt nạ ra, vẫn còn mang khuôn mặt của Kha Minh Vũ. Tiểu Bảo nhìn chăm chăm nửa ngày, rốt cuộc tính tò mò cũng chiến thắng lý trí, quả quyết chìa cái tay ngắn ngắn nhỏ nhỏ ra.

Lần này Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ phải phối hợp nghiêng người qua, mặc cho con trai sờ mó.

Bánh bao nhỏ sờ một cái, rồi lại sờ thêm một cái nữa, đôi. Với việc kỳ lạ này tò mò không dứt.

Ninh Tịch liếc nhìn hai cha con qua kính chiếu hậu thì chặc chặc nói: "Lục Đình Kiêu, anh nói Tiểu Bảo nhà chúng ta liệu có công năng đặc biệt nào không? Bất kể hai chúng ta có biến thành bộ dạng gì thì Tiểu Bảo vẫn có thể nhận ra!"

Lục Đình Kiêu hơi suy nghĩ một chút, nhưng cũng không thấy bất ngờ.

Bởi vì anh đã phát hiện con trai có khả năng này từ lâu.

Có vài người có khả năng quan sát đặc thù của riêng mình không giống người thường, vậy nên cũng sẽ phát hiện được những thứ mà người bình thường không thể phát hiện được.

"Muốn giải thích cũng không dễ, đại khái nó giống như khứu giác của chó vậy, là một cách quan sát để khám phá ra bản chất của sự vật."

"Đệch! Sao anh lại so con trai của chúng ta với chó hả! Đúng rồi... còn có một chuyện em định hỏi từ nãy rồi, sao anh không làm cái mặt nạ nào đẹp trai một chút hả? Em nghe đạo diễn nói anh muốn diễn nam chính, cuối cùng là do hình tượng không phù hợp nên phải làm nam phụ!" Ninh Tịch có chút hiếu

kỳ hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Bởi vì bình thường anh đủ đẹp trai rồi."

Ninh Tịch: "..."

--- O ---

Chương 952: Một Nhà Ba Người Âm Áp

Nghe được câu trả lời, khoe miệng Ninh Tịch giật giật, hết nói nổi luôn. Có điều, sau này mới biết nguyên nhân thực Sự đúng là có chút quan hệ Với khuôn mặt quá đẹp trai của Lục Đình Kiêu. Vì khuôn mặt thật của Lục Đình Kiêu có hình khối và đường nét khá rõ ràng, nên sau khi thử đi thử lại với vô số lần thất bại thì chỉ có gương mặt của Kha Minh Vũ là trông tự nhiên nhất.

Ôi, đúng là đẹp đến nổi hết sống nổi mà.

Cũng may giờ Ninh Tịch đang mặc đồ nam, Lục Đình Kiêu thì mang khuôn mặt của Kha Minh Vũ. Vậy cho nên trước khi phim được chiếu thì sẽ chẳng có ai nhận ra hai người.

Cũng chính vì thế cho nên hiếm khi được dịp quanh mình chính đại dặt tay Tiểu Bảo đi dạo siêu thị.

"Anh yêu, buổi tối muốn ăn lẩu không? Lần trước Tiểu Đào từ quê lên có mang cho em mấy gói gia vị lẩu đấy!" Ninh Tịch hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Nghe em." Tiểu Bảo cũng gật đầu liên tục.

Vì vậy ba người lại cũng nhau đi tới khu bán rau củ cùng thực phẩm tươi sống để chọn nguyên liệu.

Chẳng qua là trên đường đi, dường như phát hiện ngày càng nhiều ánh mắt nhìn về phía ba người.

Lại có chỗ nào không đúng sao? Đầu óc Ninh Tịch mơ hồ.

"A a a a! Đây là một nhà ba người trong truyền thuyết sao? Đúng là thật là đẹp nha!"

"Nhưng tớ cứ cảm thấy người kia hơi bình thường quá, có chút không Xứng đôi Với anh chàng đẹp trai bên cạnh!"

"Ai ui, cậu thì biết cái gì, đây gọi là "ôn nhu hiền lành thụ", kiêu này cực Xứng đôi. Với "lưu manh công" đó!"

"Ôn nhu hiền lành thụ là cái gì?" Lục Đình Kiêu đột nhiên nghiêng đầu hỏi Ninh Tịch một câu.

Ninh Tịch suýt chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài: "Cái này anh không cần biết!"

Nhưng mà thật là Sướng nha! Đại ma Vương là thụ, cô là công, á há há há há

•

Cái sai lầm của Ninh Tịch là ở chỗ cô không ngờ được chuyện hai người đàn ông Vác theo một đũa con nít đi siêu thị sẽ càng bị chú ý, vì vậy bọn họ vội vàng mua hết nguyên liệu nấu ăn rồi trở về căn hộ.

Về đến nhà, Lục Đình Kiêu dùng loại thuốc nước đặc biệt tháo mặt nạ trên mặt ra.

Ninh Tịch nhìn da mặt của anh hơi ửng đỏ thì đưa tay sờ một cái, đau lòng không chịu được.

"Không sao, để một lát là được rồi, huông hồ anh là đàn ông." Lục Đình Kiêu an ủi.

"Vậy cũng không được, mặt của đàn ông cũng rất quan trọng mà, chưa kể đây là chuyện liên quan đến phúc lợi sau này của em! Anh đến đây!"

Ninh Tịch kéo Lục Đình Kiêu ngồi xuống bàn trang điểm của mình, sau đó mở mấy cái chai chai lọ ra: "Đừng động, để em dưỡng da cho anh!"

Vợ chăm sóc cho mình thì đương nhiên Lục Đình Kiêu ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống

Nào là lotion, essence, Serum.

Ninh Tịch cẩn thận bôi từng lớp từng lớp lên mặt Lục Đình Kiêu: "Chờ một chút, còn phải bôi kem khóa ẩm nữa! Sau này mỗi ngày rửa mặt xong đều phải chăm sóc một ít mới được!"

Đang bôi kem cho Lục Đình Kiêu, bánh bao nhỏ không biết chui từ đâu ra cũng lạch bạch chạy tới, cái ngón tay ngắn ngắn cũng chia chia vào gương mặt nhỏ nhắn của mình, tỏ ý nhóc cũng muốn bôi bôi.

Ninh Tịch cười khế: "Ba của con phải bôi vì ba con không đủ đẹp trai, còn con đã quá đẹp trai rồi nên không cần bôi."

Bánh bao nhỏ gật gật đầu, hài lòng đón nhận cách nói này.

Một nhà ba người sau khi ăn cơm tối xong thì phân ra làm việc. Lục Đình Kiêu do có công vụ gấp cần phải xử lý cho nên vào thư phòng, bánh bao nhỏ thì được Ninh Tịch giục đi tắm.

"Cục cưng, cần mẹ giúp một tay không?"

Bánh bao nhỏ có chút xấu hổ lắc lắc đầu, sau đó bày tỏ tự nhóc cũng làm được.

Ninh Tịch xoa xoa đầu của nhóc: "Ai nha, bánh bao nhỏ nhà ta lớn thật rồi... Vậy con cứ từ từ, cẩn thận không trượt chân té nha!"

Xả nước cho bánh bao nhỏ xong, Ninh Tịch ngồi nghỉ trên ghế salon trong phòng khách. Cô đắp một cái chăn lên người rồi bật một bộ nhạc kịch kinh điển của nước ngoài có chút tuổi đời ra xem.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng sâu lắng hòa vào làm một với không khí ban đêm, cả phòng rất yên tĩnh.

Lúc này tiếng chuông của đột nhiên vang lên.

Trễ thế này ai còn đến vậy nhỉ?

Bánh bao nhỏ với Lục Đình Kiêu đều ở đây rồi mà.

Ninh Tịch có chút khẩn trương nhìn qua mắt mèo một cái. Sau khi nhìn rõ người bên ngoài là ai thì vẻ mặt như thể không tin nổi, lập tức mở cửa ra.

Cửa vừa bật mở ra. cô gái đang đứng trước cửa cũng nhảy cẫng lên nhào vào lòng Ninh Tịch: "Anh Tịchhhhh..."

--- O ---

Chương 953: Vị Khách Đã Lâu Không Gặp

Cô gái nọ nhào vào lòng Ninh Tịch xong thì bắt đầu khóc, trong chốc lát thì bả vai của Ninh Tịch đã ướt đẫm nước mắt.

Ninh Tịch lúc này cũng trăm mối cảm xúc đan xen, cô vỗ vỗ bả vai của cô gái trong lòng: "Được rồi, được rồi! Vào đã rồi nói sau!"

Đưa cô gái vào nhà đổi dép rồi ngồi xuống ghế salon ổn thỏa xong xuôi, Ninh Tịch mới vội vàng đi rót một ly trà nóng.

Cô bé ngồi trên ghế salon ử rữ cúi đầu rơi nước mắt lén lút nhìn Ninh Tịch, trông cứ như một chú cún con phải chịu trăm cay ngàn đắng mới tìm lại được người chủ đã nhẫn tâm vứt bỏ mình.

"Uông chút trà đi." Ninh Tịch để ly trà vào tay cô bé, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Đến cả Annie cũng xuất hiện... xem ra Nhị sư huynh nói không sai, tên kia thật sự chuyên hướng về trong nước.

"Cám ơn anh Tịch!" Cô gái vừa rơi nước mắt vừa nhận lấy ly trà.

Cầm cốc trà lên, cô bé ngẩng đầu nhìn Ninh Tịch, nước mắt càng rơi dữ dội hơn: "Anh Tịch mặc đồ nữ thật xinh đẹp hu hu hu hu hu..."

Ninh Tịch đỡ trán: "Haiz, gặp mặt khóc, anh đưa trà cũng khóc, anh đẹp em cũng khóc! Sao cái tật xấu này chả thay đổi chút nào hả?"

"Nhưng mà... hức... anh.... thay đổi nhiều quá..." Vẻ mặt Annie ảm đạm nhìn xung quanh một vòng.

Các vật dụng trong nhà đều thiên về những màu sắc ấm áp, bố cục cũng được bố trí thoải mái dễ chịu.

Mà, Ninh Tịch lúc này đang mặc một cái váy ngủ dễ thương màu hồng san hô, mái tóc quăn tự nhiên được buộc một cách tùy ý sau gáy, hoàn toàn là cách ăn mặc thoải mái tùy ý khi ở nhà. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên Annie thấy Ninh Tịch mặc đồ nữ nhưng cũng thiếu chút nữa nhận không ra.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi mà bất kể là bề ngoài hay khí chất đều thay đổi trời long đất lở.

Loại cảm giác xa lạ này khiến Annie cảm thấy không thoải mái, thậm chí hoảng hốt lo sợ. Cảm giác này giống như là người mà cô biết trước kia đã hoàn toàn biến mất rồi...

"Con bé ngốc này, là người ai cũng sẽ thay đổi thôi, có lẽ đây mới chính là bộ dạng chân thực của anh?" Ninh Tịch xoa xoa đầu Annie, sau đó hỏi: "Đừng nói về anh nữa, em thì sao? Sao tự dưng lại về nước thế này? Là tạm thời, hay là..."

Vẻ mặt của Annie có chút buồn bã: "Em cũng không biết nữa, mọi chuyện đều nghe Lão đại sắp xếp thôi. Nói không chừng bất chợt hôm nào đó phải chạy vòng quanh khắp thế giới ý chứ, cho nên em mới tranh thủ tới gặp anh."

Ninh Tịch biết bọn họ có quy định về bảo mật thông tin của tổ chức, mà chính cô cũng không muốn biết quá nhiều về, cho nên chỉ thuận miệng hỏi một câu lấy lệ chứ cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là chút quan tâm của cô dành cho Annie thôi: "Dạo này em có khỏe không?"

Annie vừa nghe liền lập tức ngẩng đầu lên tỏ khổ: "Chẳng khỏe một chút nào! Anh vừa đi thì Lão đại tính khí ngày càng kém, cả ngày cứ kiếm em xả giận, đánh em mắng em còn không cho em ăn cơm nữa. Thậm chí còn nói sẽ ném em cho lão quái vật cách vách làm vợ nữa! Anh Tịch, anh mau về đi! Em thật sự rất nhớ anh!"

"Ây..." Ninh Tịch có hơi bất đắc dĩ không biết nên làm thế nào.

Mặc dù tính tình tên kia có chút thôi nát thật, nhưng cùng lắm chỉ là nói miệng chút thôi. Nói là đánh rồi mắng lại còn cho không ăn cơm thì hình như hơi khoa trương thì phải?

Cô cũng biết Annie cố ý nói quá như vậy là vì thật sự mong muốn mình trở về.

Hồi trước khi cô mới cứu Annie về tổ chức, lúc đó con bé thực sự rất yếu, tay trói gà còn không chặt, gan thì nhát như chuột lại còn thích khóc nên khiến tên kia thấy rất phiền phức. Vậy nên cứ động một chút là tên đó lại muốn ném Annie xuống biển, may mà cuối cùng Ninh Tịch cũng phát hiện ra sở trường của cô nhóc này.

Chương 954: Mê Sắc Đẹp Của Anh Ta

Đúng là chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong, không ai ngờ đứa nhóc yếu đuối thích khóc đáng yêu như thế này lại là người thừa kế cả một gia tộc y học cổ truyền, trình độ phải gọi là xuất thần nhập hóa. Sau khi biết điều này thì tên kia mới đồng ý giữ Annie ở lại.

Từ trước tới nay YS không bao giờ để những kẻ vô dụng ở bên cạnh mình chứ đừng nói đến mấy kẻ hay kéo chân sau.

Trong tổ chức, địa vị và phúc lợi của một người đều hoàn toàn là dựa vào năng lực của họ mang đến. Mà Annie thì lại được coi như là vú em duy nhất trong đoàn nên thật ra đãi ngộ cũng không tệ lắm. Chính vì lý do này mà Ninh Tịch mới có thể yên tâm rời đi.

"Annie, thật xin lỗi, không biết Đại sư huynh có nói chuyện của anh cho em không, nhưng mà hiện tại anh đã không thể trở về." Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng mà đau lâu không bằng đau ngắn, Ninh Tịch thà dùng một đao chém dứt khoát cho xong.

Annie đặt vội ly trà xuống rồi nắm lấy tay Ninh Tịch: "Tại sao? Là bởi vì tên họ Lục kia sao? Chẳng lẽ những gì anh Dạ nói là thật, anh thật sự đang qua lại với hắn ta?"

"Đúng vậy." Ninh Tịch cũng không muốn lừa cô bé.

Annie vừa nghe liền nhảy dựng lên, cuống quýt mở miệng nói: "Anh Tịch, em đã điều tra rồi, tên kia không giống những gì anh nhìn thấy bên ngoài đâu. Để đạt được vị trí hôm nay, anh có biết hắn ta đã ngấm ngấm làm bao nhiêu chuyện không thể để ai biết không? Có lẽ anh thấy Lão đại là đáng sợ, nhưng mà cái tên kia còn đáng sợ hơn cả Satan nữa! Nếu anh biết bộ mặt thật..."

Ninh Tịch thở dài một tiếng cắt lời Annie: "Từ xưa tới nay có người nào ngồi ở địa vị cao mà sau lưng không trái đầy xương trắng đâu, Annie, anh không phải thánh mẫu, chỉ cần anh ấy đối tốt với anh là được rồi."

Một tập đoàn lớn làm ăn trên toàn cầu như Lục thị thì làm sao có thể trắng tinh không dính tí chút đen nào.

Huống hồ, ngay cả quãng thời gian hoang đường của cô khi ở nước M, Lục

Đình Kiêu cũng còn có thể tiếp nhận được thì hà có gì cô lại vì lý do này mà có hiềm khích với anh chứ.

Nghe được câu trả lời của Ninh Tịch, Annie hoảng đến độ chịu không nổi, túm chặt lấy tay cô: "Anh Tịch, anh đã hoàn toàn bị hấn ta làm cho u mê rồi! Tên kia có mưu đồ với anh từ sớm rồi!"

Ninh Tịch bật cười: "Annie, trên người anh không có bất cứ thứ gì mà anh ấy ham muốn cả!"

Annie: "Sao lại không có! Có... có sắc đẹp!"

"Phụt, vậy thì phải là anh tham lam sắc đẹp của anh ấy mới đúng chứ?" Ninh Tịch cười nói.

"Đây cũng là... không đúng! Anh Tịch đáng ghét! Suýt chút nữa bị anh bẫy rồi!" Annie bực tức giậm chân.

Từ trong những gì mà cô bé tra được, thì điều duy nhất khiến Annie phải công nhận chỉ có... chỉ có bề ngoài của Lục Đình Kiêu, quả thật đúng là không tệ, khó trách anh Tịch lại động lòng.

Annie vắt óc khuyên nhủ: "Nếu anh thích mặt của hấn thì em giúp anh tìm một người còn đẹp trai hơn! Thật ra thì... thật ra thì Lão đại của chúng ta trừ việc tính tình quái gở với thần kinh hơi hâm hấp một chút thì lúc bình thường cũng rất đẹp trai! Không không, phải là phi thường đẹp trai!"

Ninh Tịch nghe vậy nhướn mày: "Tên đó có lúc nào bình thường à?"

"... Không có!" Annie khóc như mưa.

Haiz, đứa bé đáng thương...

Ninh Tịch tay thì vỗ vỗ lưng của Annie, tay thì rút khăn giấy đưa cho cô bé: "Được rồi, đừng lo lắng cho anh nữa, anh tự có giới hạn của mình mà."

Annie thút tha thút thít nửa ngày, không biết nghĩ tới cái gì mà đột nhiên hai mắt sáng lên, sau đó vội vàng lên tiếng: "Đúng! Đúng! Em nghĩ ra rồi! Tên họ Lục đó còn có một đứa con đã năm tuổi rồi! Hấn ta có một đứa con trai! Một đứa con trai năm tuổi!"

"Anh biết."

"Anh biết mà còn..."

"Đứa trẻ đó rất đáng yêu."

--- O ---

Chương 955: Bị Bánh Bao Nhỏ Mê Hoặc

"Đây không phải vấn đề có đáng yêu hay không! Anh Tịch, anh nghe em nói mà tỉnh ngộ nè, làm mẹ ghẻ không dễ đâu. Có vô số tấm gương của người đi trước rồi đó! Để em nói cho anh nghe, em biết một chị rất đẹp, trước khi kết hôn thì tự do phóng khoáng biết bao! Nhưng sau khi gả cho một người đàn ông đã có con thì chỉ trong mấy tháng em đã không nhận ra chị ấy rồi! Có một chị đẹp khác cũng nói với em là từ sau khi kết hôn thì chị ấy làm cái gì cũng không đúng, có lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ thú! Mà đứa bé kia lại cực kỳ xấu xa, mới có tí tuổi đầu đã có thể hãm hại làm cho tình cảm chị ấy cùng chồng tan vỡ! Còn có một chị..."

Annie vừa kéo tay Ninh Tịch vừa tận tình khuyên bảo, không biết cô nhóc này lấy đâu ra lắm bà chị làm mẹ ghẻ thế. Tìm được ngân ấy ví dụ dầm dề máu tươi thế này cũng không dễ dàng gì...

Ninh Tịch cảm thấy thật bất lực nhưng cũng không có cất lời Annie mà chỉ ngồi im nghe cô bé nói thôi.

Lúc này sau lưng vang lên một tiếng "cạch", cửa phòng tắm bị đẩy ra, ngay sau đó là một tràng tiếng bước chân lạch bạch lạch bạch.

Ninh Tịch và Annie đang nói đến nước miếng tung bay đồng thời quay đầu lại.

Sau đó liền thấy một cái bánh bao nhỏ hai má đỏ bừng bởi vì vừa mới tắm tấp xong đang bẹp bẹp chạy ra...

"A -- ka -- kawaii!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! "1

1 Đáng yêu theo tiếng Nhật.

Tiếng thét chói tai của Annie dường như muốn chọc thủng cả nóc nhà.

Sau đó chỉ thấy cô bé lao nhanh như chớp đến bên cạnh Tiểu Bảo, túm nhóc ôm vào lòng: "Trời ơi, trời ơi, trời ơi! Moe quá! Đáng yêu quá! Sao trong nhà anh lại có một đứa bé đáng yêu thế này! A! Thật là đáng yêu! Cho tới bây giờ em chưa từng thấy bé con nào đáng yêu thế này! Cho dù là mấy con vật nhỏ xù lông cũng không đáng yêu bằng!"

Nhìn dáng vẻ kích động đến sắp ngất của Annie, Ninh Tịch chỉ có thể bắt

đắc dĩ nhéo nhéo mi tâm.

Quên mất, Annie thích nhất mấy động vật nhỏ xù lông cùng với tất cả những thứ đáng yêu trên đời.

Đối với Annie mà nói thì, moe mới chính là chân lý.

Cũng khó trách tại sao con bé trông thấy bánh bao nhỏ lại hưng phấn đến như vậy.

"Anh Tịch, anh Tịch, anh Tịch! Đây là con cái nhà ai! Sao lại ở đây?"

"Là con trai Lục Đình Kiên đó." Ninh Tịch trả lời.

Annie: "..."

Vừa dứt lời thì Annie chết sững luôn tại chỗ.

Thừa dịp cái cô kỳ quái này đang ngẩn người, Tiểu Bảo lập tức thoát khỏi lồng ngực Annie mà nhào vào lòng Ninh Tịch.

Ninh Tịch ôm lấy bánh bao nhỏ rồi dịu dàng giới thiệu cho nhóc: "Tiểu Bảo đừng sợ, đây là bạn tốt của mẹ đó! Là cô Annie của con đó ~"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, gật đầu một cái rồi tỏ vẻ hoài nghi. Tại sao vẻ mặt của cái cô này lại khó có thể chấp nhận như thế? Là vì vừa nãy bị Tiểu Bảo đẩy ra sao?

Ninh Tịch nhìn vẻ mặt tự trách của nhóc thì khẽ cười một tiếng: "Ồ, chắc là vì con vừa đẩy cô ấy ra nên cô ấy bị tổn thương rồi, hay là Tiểu Bảo lại ôm cô Annie một cái đi?"

Bánh bao nhỏ lập tức gật đầu.

Ninh Tịch thả bánh bao nhỏ xuống: "Đi đi."

Bánh bao nhỏ nhìn mẹ Tiểu Tịch một cái, sau đó dưới ánh mắt khích lệ của mẹ đi tới phía bên cạnh cô Annie còn đang ngây ngốc sững người, nhóc giơ hai cái tay mũm mĩm nhẹ nhàng ôm một cái.

Ày, nể tình cô là bạn tốt của mẹ Tiểu Tịch nên nhóc sẽ để cho cô ôm một chút, đừng buồn nữa.

--- O ---

Chương 956: Anh Với Lục Đình Kiên Sinh Hả?

Cảm nhận được một vòng tay vừa mềm vừa thơm như kẹo đường nhẹ nhàng ôm lấy mình, Annie cảm thấy trái tim mình như đang hóa thành vũng nước.

Đồng thời cũng cảm thấy trong lòng dậy sóng cuộn cuộn, vẻ mặt bàng hoàng không thể tin nổi: "Anh Tịch... anh đừng lừa em chứ? Đây... đây là con trai của Lục Đình Kiên thật sao? Lục Đình Kiên sinh? Anh chắc chứ?"

Ninh Tịch gật đầu: "Vô cùng chắc chắn và khẳng định! Đây chính là con trai của Lục Đình Kiên, tên ở nhà là Tiểu Bảo! Thấy thế nào? Anh không có lừa em chứ, có phải là vô cùng đáng yêu đúng không?"

Cái đầu của Annie cũng sắp rớt xuống vì gật quá độ: "Thật là cực cực cực cực cực cực đáng yêu! Oa oa oa, làm sao bây giờ! Lần đầu gặp mặt mà cô không chuẩn bị quà gì cho con rồi!"

Annie vò đầu bứt tai lục khắp người mình xem có cái gì không, cô móc túi kẹo chocolate trong túi ra rồi lấy túi thuốc nhỏ treo ngang hông xuống, thậm chí lấy cả sợi dây chuyền kim cương trên cổ xuống luôn, toàn bộ đều nhét hết vào Tiểu Bảo.

Thái độ này...

Đúng là chuyển biến 180 độ.

Rõ ràng một giây trước còn cố gắng phủ cập cho Ninh Tịch rằng làm mẹ ghẻ thăm thế nào, con riêng của chồng xấu xa như thế nào.

Ninh Tịch giúp bánh bao nhỏ cầm lấy kẹo chocolate, còn túi thuốc với dây chuyền kim cương đều trả lại cho Annie: "Những thứ này quá đáng giá, em đừng có mà tặng bậy thế, bé con vẫn còn nhỏ vẫn chưa dùng được mấy thứ này."

"Nói cũng phải... Lục Đình Kiên giàu như thế..." Annie lẩm bẩm cầm dây chuyền kim cương về, sau đó lại nhét cái túi thuốc nhỏ vào trong tay Ninh Tịch: "Cái này anh giữ đi, tất cả đều là đồ em mới phối chế đấy! Thuốc bên trong có thể phòng được hầu hết các loại côn trùng có độc! Đích thân em đã kiểm nghiệm rồi!"

Ninh Tịch cười khẽ rồi nhận lấy: "Vậy anh đành thay mặt Tiểu Bảo cảm ơn

quà của cô Annie vậy!"

"Lần sau... nếu có cơ hội gặp lại, em nhất định sẽ chuẩn bị quà tốt hơn! Lần này đến hơi vội vàng nên cũng không nghĩ sẽ gặp được Tiểu Bảo!" Annie ngượng ngùng nói.

Giờ phút này, Annie đã hoàn toàn quăng cái vấn đề "làm mẹ kế rất khó" gì gì đó ra tận đầu tận đuôi rồi.

Sự thực là đứng trước mặt bé con đáng yêu thế này, không cách nào có thể nói mấy từ đó ra khỏi miệng.

Đứa bé đáng yêu như vậy... khó trách tại sao anh Tịch lại thích!

Ninh Tịch với Annie cùng ngồi xuống ghế salon, bánh bao nhỏ ngồi giữa hai người đang tò mò nghiên cứu cái túi thuốc nhỏ trong tay.

"Thật sự khó mà tin được, sao con trai Lục Đình Kiêu lại có thể đáng yêu như vậy chứ?" Annie ngắm nhìn nửa ngày vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được: "Mặc dù trông rất giống Lục Đình Kiêu... nhưng đáng yêu thế này cũng hoàn toàn không khoa học..."

Annie nhìn nhìn, đột nhiên giật mình một cái nhìn chăm chăm về phía Ninh Tịch: "Anh Tịch! Đứa bé này không phải do anh với Lục Đình Kiêu cùng sinh ra đấy chứ?"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Em yêu, biên độ hoạt động của não em lớn quá rồi đấy!"

Hừm? Ba với mẹ cùng sinh?

Bánh bao nhỏ đang nghiên cứu túi thuốc nghe như vậy lập tức lộ ra một nụ cười rục rĩ.

"Cũng phải..." Annie bĩu môi một cái. Sau đó vô tình thấy bánh bao nhỏ mỉm cười thì liền ngân ra, lẩm bẩm: "Nhưng mà nhìn kỹ thì hai người cũng có điểm giống nhau mà!"

"Giống thế nào? Giống chỗ nào?" Ninh Tịch nhướn mày.

Annie gật đầu liên tục: "Giống! Có thể anh không chú ý nhưng em vừa mới nhìn kỹ thì lúc bé con cười rất giống anh! Nhất là ánh mắt!"

Annie vừa nói thì đột nhiên nhớ tới một vấn đề mấu chốt: "Ồ mà... mẹ của đứa bé này là ai?"

Ninh Tịch nhún nhún vai: "Cái này anh cũng không biết, bởi vì ngay cả Lục Đình Kiêu cũng không biết."

--- O ---

Chương 957: Một Lục Đình Kiêu Khác Hoàn Toàn

Annie vừa nghe liền nổi giận: "Hắn..."

"Cuộc sống riêng của người này quá loạn rồi! Thậm chí ngay cả mẹ của con trai mình là ai cũng không biết..." Cân nhắc đến việc Tiểu Bảo vẫn đang ngồi đây, Annie cố gắng đè giọng lâu bầu.

Ninh Tịch biết cô nhóc này đang nói cái gì nhưng cũng không để ý: "Chuyện không phải như em nghĩ đâu, trong chuyện này mà nói thì anh ấy cũng là người bị hại."

Nhưng mà Annie nghe thế lại càng xem thường, cô cảm thấy Ninh Tịch nhất định đang bị đối phương lừa...

Haiz, bảo bối đáng yêu thế này sao lại có một người cha đáng sợ đến vậy chứ?

Annie thật khó có thể tưởng tượng cuộc sống của anh Tịch với bảo bối nhỏ này dưới sự thống trị tàn bạo của Lục Đình Kiêu, cuộc sống như thế có khác nào sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng chứ.

Ninh Tịch bất lực đỡ trán thở dài, cô nhóc này lại đang tưởng tượng ra cái gì nữa đây?

Không biết có phải tên kia lại tuyên truyền mấy cái linh ta linh tinh không nữa, nếu không tại sao Annie cứ một mực tỏ vẻ lo cô bị hành hạ chứ?

Hai người đang nói chuyện phiếm thì cánh cửa thư phòng sau lưng đột nhiên mở ra, Lục Đình Kiêu cũng bước từ trong đó ra.

Ninh Tịch nghe tiếng liền nghiêng đầu qua hỏi: "Lục Đình Kiêu, anh xong việc rồi à? Có làm ồn đến anh không?"

Ai? Ai! Lục Đình Kiêu?

Annie lập tức bắn mắt nhìn về phía thư phòng.

Sau đó thì liền lập tức thấy một người đàn ông vóc dáng thật cao mặc đồ ngủ đôi với Ninh Tịch nhưng là màu xanh da trời đang đứng trước cửa. Anh ta đeo một cặp mắt kính, trong tay cầm một ly cafe nhìn rất thoải mái nhàn hạ. Chẳng qua chỉ là bộ dạng đứng ở cửa thôi mà trông cứ như đang tạo hình

chụp ảnh cho mấy tạp chí thời trang vậy. Quan trọng nhất là người đàn ông này hoàn toàn không có chút tàn bạo hay ác độc như trong truyền thuyết cả.

Người này trông giống như bất kỳ một ông chồng nào đó tan làm xong về nhà, chứ không phải yêu ma quỷ quái gì hết. Chỉ là một người đàn ông bình thường, chẳng qua là nhìn đẹp trai hơn mà thôi.

"Vị này là?" Lục Đình Kiêu nhìn về phía Annie.

Ninh Tịch đi tới khoác tay Lục Đình Kiêu rồi kéo anh qua giới thiệu: "Đây là bạn tốt em quen lúc ở nước M tên là Annie! Annie, đây chính là bạn trai của anh, Lục Đình Kiêu"

"Xin chào." Lục Đình Kiêu hơi gật đầu, mặc dù thái độ không thể nói là nhiệt tình nhưng cũng đủ lịch sự.

"Xin... xin chào..." Trong ấn tượng của Annie thì Lục Đình Kiêu là một bạo quân tàn ác, thậm chí còn là quái vật nữa. Cho nên trong lúc nhất thời hoàn toàn không cách nào đem Lục Đình Kiêu "loài người" với Lục Đình Kiêu "quái vật" nhập chung một chỗ.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn cậu con trai đang gà gật buồn ngủ, liền bước tới bế nhóc lên: "Hình như Tiểu Bảo mệt rồi, để anh đưa nó đi ngủ, hai người cứ trò chuyện đi."

Biết hai chị em đã lâu không gặp nên chắc chắn có rất nhiều chuyện muốn nói, thế nên Lục Đình Kiêu rất sẵn sàng mà chừa lại không gian cho hai người.

Bánh bao nhỏ tựa hồ có chút không vui, nhóc gác đầu lên bả vai Lục Đình Kiêu rồi chìa hai cái tay ngăn ngừa về phía Ninh Tịch, con không muốn đi ngủ~!

Bàn tay to lớn của Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu con trai: "Đã muộn rồi, không cho phép con tùy hứng nữa, mẹ con với cô Annie đã lâu không gặp nên muốn nói chuyện thêm một lúc."

Bánh bao nhỏ chỉ có thể nghe lời gật đầu một cái, cái miệng nhỏ ngáp dài rồi nằm trên bả vai ba Kiêu.

Mẹ con với cô Annie... nói tự nhiên thật đó, cả thái độ dịu dàng từ ái với con trai nữa...

Annie cơ hồ là nhìn đến ngay người, Lục Đình Kiêu này với Lục Đình Kiêu mà cô tìm hiểu được hoàn toàn là hai người khác nhau!

Rốt cuộc đã sai ở chỗ nào?

--- O ---

Chương 958: Giúp Tôi Cám Ơn Tiểu Bảo

"Annie... Annie? Đang nghĩ gì vậy?" Ninh Tịch đưa tay quơ quơ trước mặt Annie.

"Anh Tịch, người kia thật sự là Lục Đình Kiêu sao? Tại sao nhìn giống người thế! Không phải, ý em là nhìn anh ta thật ôn hòa!"

Giống người?

Ninh Tịch bật cười: "Đương nhiên là anh ấy nha! Nếu không em cho là thế nào?"

"Em... em cho rằng anh ta rất đáng sợ!"

Ninh Tịch sờ cằm, nghĩ một chút: "Chậc, nghiêm túc mà nói thì quả thật anh ấy có một mặt rất đáng sợ, nhưng mà lúc ở cạnh anh với Tiểu Bảo thì anh ấy rất dịu dàng. Thật ra lúc ban đầu anh cũng cho rằng anh ấy có vẻ đáng sợ, lúc ấy còn đặt cho anh ấy biệt danh là Đại ma vương nữa cơ!"

Annie nghe rồi đột nhiên liền hiểu tại sao Ninh Tịch lại muốn ở cùng một chỗ với Lục Đình Kiêu.

Một người đàn ông như thế lại đem tất cả sự dịu dàng dành hết cho một người...

Ban đầu khi mới tới đây Annie còn ôm chút may mắn, nghĩ có lẽ anh Tịch cũng chỉ coi Lục Đình Kiêu giống như mấy tên đàn ông trước đây thôi. Nhưng bây giờ sự thực lại cho thấy mọi chuyện không có đơn giản như vậy.

Lần này chỉ sợ rằng anh Tịch thật sự nghiêm túc.

Lúc này, di động của Ninh Tịch đột nhiên vang lên.

"Xin lỗi, anh nhận điện thoại chút!"

"Vâng, không sao không sao!"

Người gọi tới là Kiều Vi Lan, hẳn là bên studio có chuyện cho nên Ninh Tịch lập tức nhận điện: "Alo, giám đốc Kiều?"

"Chín bộ đồ đã tặng xong rồi, danh sách người được tặng tôi đã gửi qua

email cho cô, cô để ý kiểm tra một chút." Giọng điệu của Kiều Vi Lan vẫn lưu loát gọn gàng như thường lệ.

"Được, lát nữa tôi sẽ kiểm tra email, giám đốc Kiều vất vả rồi!"

"Lâu thì một tháng, nhanh thì nửa tháng là có thể thấy hiệu quả, giờ chỉ cần chờ đợi là được. Trong khoảng thời gian này không biết có thể trang hoàng lại Studio không? Dù sao thì đó không chỉ là nơi chúng ta làm việc mà còn là nơi sau này chúng ta sẽ tiếp khách hàng nữa."

"May mà cô nhắc nhở, để tôi giao phó cho Mạt Mạt. Phong cách thiết kế các loại thì giao cho Thượng Trạch, hẳn là không có vấn đề gì, chuyện này không cần lo đâu, tôi sẽ xử lý..."

...

Lúc Ninh Tịch đang gọi điện thoại thì Annie chỉ yên lặng đứng nhìn.

Trừ hình ảnh anh Tịch lúc ở nhà ra thì cô lại thấy được một mặt khác nữa, đó là lúc làm việc.

Đây đều là những thứ mà trước đây Annie không tài nào tưởng tượng nổi.

Đường Tịch mà Annie biết là một người cởi mở phóng khoáng, không bị bất cứ thứ gì bó buộc. Nhưng, khi đó cả người cô lúc nào cũng lộ ra vẻ cô đơn tịch mịch, giống như là trên đời này không có bất cứ thứ gì khiến cô quan tâm, thậm chí cả sinh mạng của chính mình. Cơ mà hiện tại, Annie lại thấy một loại ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ trên người của Ninh Tịch...

Ninh Tịch nói chuyện điện thoại xong cũng vừa vặn là lúc Lục Đình Kiều đỡ Tiểu Bảo ngủ xong đi ra, trong tay anh vẫn đang cầm một con gấu bông.

"Tiểu Bảo đã ngủ chưa?" Ninh Tịch cúp máy hỏi.

"Rồi."

Lục Đình Kiều gật đầu xong đi tới cạnh Annie, đưa con gấu bông trong tay cho cô: "Annie, đây là quà đáp lễ của Tiểu Bảo."

"A! Còn có đáp lễ nữa à! Thật là đáng yêu!" Annie vui mừng ôm lấy con gấu bông vào ngực: "Cám ơn, giúp tôi cám ơn Tiểu Bảo!"

Lúc này, cái nhìn của Annie về Lục Đình Kiêu gần như đã hoàn toàn thay đổi.

Có thể dạy được một bảo bối nhỏ đáng yêu lại hiểu chuyện như thế, khẳng định người này cũng là người rất rất tốt...

"Cô Annie có nghiên cứu về dược thảo sao?" Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi một câu.

"Sao anh biết?" Annie có chút kinh ngạc.

"Vừa nãy nhìn thấy túi thuốc của Tiểu Bảo." Lục Đình Kiêu nói.

--- O ---

Chương 959: Chúc Anh Hạnh Phúc

"À, cái đó ấy à... là nghịch ngợm nghiên cứu chút thôi!" Annie nói.

Ninh Tịch nhất thời bật cười nói: "Annie, em cũng quá khiêm tốn rồi, Lục Đình Kiêu! Anh đừng thấy Annie non nớt như thế mà lầm, thật ra y thuật của cô nhóc này phải nói là cực kỳ lợi hại đó, thiên phú cực cao!"

Annie được khen thì có chút ngượng ngùng liền vội vàng nói: "Không lợi hại như anh Tịch nói đâu..."

Lục Đình Kiêu hơi trầm ngâm, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra một cuốn sách buộc chỉ bìa đã ố vàng: "Vừa hay mấy hôm trước tìm được một quyển sách y cổ, nếu cô không chê thì tặng cho cô làm quà ra mắt đi. Cảm ơn cô lúc ở nước ngoài đã chăm sóc Tiểu Tịch."

"Không cần không cần, tôi có chăm sóc anh Tịch đâu, vẫn luôn là anh... chị ấy chăm sóc tôi mà! Hơn nữa.... quyển sách này quá quý rồi!" Annie vừa nhìn đã biết cuốn sách kia giá trị không nhỏ, hơn nữa còn là bản duy nhất, có thể nói là món đồ vô giá.

Ninh Tịch đem quyển sách đặt vào tay Annie: "Em hãy nhận đi, dù sao món này đặt trong tay bọn anh cũng vô ích, hơn nữa ai bảo là em không chăm sóc anh? Biết bao lần anh bị thương đều may mà có em chăm sóc chiếu cố!"

"Này... được rồi, sách em nhận, cảm ơn."

Annie trầm mặc, cô cảm thấy mình không cần tiếp tục ở đây nữa nên hít sâu một hơi rồi cười nói: "Anh Tịch, hôm nay được gặp anh em rất vui, muộn lắm rồi nên em về trước đây, không quấy rầy mọi người nữa."

"Ồ! Nhanh thế à..."

"Khoảng thời gian này tạm thời em vẫn ở trong nước, sau này sẽ có cơ hội gặp nhau thôi, chỉ cần anh đừng chê em phiền là tốt rồi ~"

...

Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu cùng nhau tiễn Annie xuống dưới lầu.

Lục Đình Kiêu đứng chờ ở cửa chung cư, còn Ninh Tịch tiếp tục đưa Annie đến tận xe: "Đi đường chậm một chút."

"Vâng, anh biết em lái xe chẳng khác gì ốc sên mà, muốn nhanh cũng không nhanh nổi!" Annie cười nói.

Dưới màn đêm yên tĩnh hơi se se lạnh, Annie siết chặt nắm tay, buông ra rồi lại siết chặt lại. Một lúc lâu sau mới ngược đầu, giọng run run nhìn người trước mắt: "Anh Tịch, anh thật sự không thể quay về nữa đúng không?"

Ninh Tịch thở dài ôm cô bé một cái: "Annie, ai cũng có cuộc sống của riêng mình, anh cũng thế và em cũng vậy. Hãy sống tốt cuộc sống của mình đi, đừng lo cho anh nữa! Anh cũng sẽ sống thật tốt mà."

Annie hít mũi một cái: "Em thừa nhận là trước khi tới đây em rất lo lắng, nhưng mà... Tiểu Bảo thật đáng yêu, Lục Đình Kiêu cũng là một người rất tốt... anh Tịch, chúc anh hạnh phúc! Trừ câu này ra thì hình như em nói cái gì cũng đều dư thừa."

"Cám ơn, anh nhất định sẽ hạnh phúc!"

Nói lời từ biệt với Ninh Tịch xong, Annie vẫy vẫy tay rồi lên xe nỏ máy, chiếc xe chậm rãi lăn bánh rời đi.

Qua kính chiếu hậu, Annie trông thấy người đàn ông đang khoác một chiếc áo lên người cô gái, cô gái kia ngẩng đầu nhẹ nhàng mỉm cười với anh ta, sau đó hai người họ ôm nhau đi lên lầu...

Hóa ra anh Tịch đang sống rất tốt, anh ấy có người yêu, có ước mơ, có sự nghiệp, so với lúc trước thì tốt hơn nhiều lắm.

Đã như vậy thì cần gì phải khiến anh Tịch trở về chứ?

...

Lên lầu, vừa mới bước vào cửa Ninh Tịch liền ôm lấy eo của Lục Đình Kiêu, ngẩng đầu nói: "Boss đại nhân, cảm ơn anh!"

Lục Đình Kiêu dựa lưng vào cửa: "Cám ơn cái gì?"

Ninh Tịch ngược đầu, vẻ mặt chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt: "Cám ơn anh đã đối tốt với bạn của em như vậy, anh biết... biết cô ấy là người bên kia chứ?"

Lục Đình Kiêu: "Anh chỉ cần biết, cô bé ấy là người em quý trọng là được"

rôl."

--- O ---

Chương 960: Tiền Mất Tật Mang

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút rồi cười nói: "Đoán chừng lần này Annie đến đây để làm thuyết khách... nhưng mà, bây giờ hiển nhiên đã bị anh với Tiểu Bảo thuyết phục rồi!"

Lục Đình Kiêu ôm chặt Ninh Tịch vào lòng, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo không dễ phát hiện: "Anh sẽ không để em rời khỏi anh, bất kể là vì ai."

"Em cũng không rời khỏi anh đâu, bất kể là vì ai!"

...

Ở phía bắc thành phố có một ngôi biệt thự xa hoa bị bỏ hoang, đó từng là nơi ở của những người quyền quý của kinh đô. Nhưng thời đại thay đổi khiến cho nơi đây thành chốn không người, hơn nữa còn thường xuyên xảy ra án mạng. Cho nên, hiện giờ nơi đây được biết đến là khu nhà ma ám, không những không bán được mà trong chu vi mấy chục dặm xung quanh cũng không ai dám bén mảng tới gần.

Thế nhưng vào giờ phút này, trong bóng đêm có một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đỗ lại trước cửa căn biệt thự. Một thiếu nữ mặc chiếc áo có mũ rất to bước xuống xe rồi đi vào phía bên trong.

"Két" một tiếng, người thiếu nữ kia đưa tay đẩy cánh cửa phòng khách vừa dày vừa nặng ra.

Bên trong là một đại sảnh rất lớn được thiết kế theo phong cách Châu Âu cổ, trên những bức tường treo đầy những bức tranh sơn dầu lâu đời, những chiếc cửa sổ thủy tinh cũng được làm theo các thiết kế từ xưa cũ. Cầu thang xoắn ốc bằng gỗ rất lớn, lò sưởi trong phòng khách đang cháy hừng hực tỏa ra nhiệt độ ấm áp.

Ở chiếc ghế salon hình chữ U đối diện lò sưởi có hai nam một nữ.

Thấy Annie đã trở lại, mỹ nhân trên ghế lập tức thu súng rồi đứng phắt dậy nghênh đón: "Annie bảo bối ~ thế nào rồi? Em đã ra tay thì chắc chắn không có chuyện gì đi! Tiểu sư muội nhất định không thể chịu được nước mắt của cung!"

Annie nghe vậy thì cúi đầu, mặt mũi ửng đỏ, yếu ớt nói: "Chị Tiêu Tiêu, thật xin lỗi, em đã phụ lòng kỳ vọng của mọi người rồi!"

"A... sao lại thế... ngay cả Annie ra tay mà cũng không được sao?" Phong Tiêu Tiêu đang nói thì liếc thấy con gấu bông đang được Annie ôm trong lòng: "Cái đồ chơi này lấy đâu vậy?"

Annie vừa nghe thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng bừng, vui vẻ nói: "Là Tiểu Bảo tặng em! À đúng rồi, Tiểu Bảo chính là con trai của Lục Đình Kiêu đấy! Nhóc đó cực kỳ cực kỳ đáng yêu! Nhất là đôi mắt, xinh đẹp y như anh Tịch ấy! Còn cực kỳ ngoan ngoãn hiểu chuyện nữa! Em tặng nhóc ý túi thuốc, thế là nhóc ý đưa em cái này coi như đáp lễ!"

"Còn nữa còn nữa, Lục Đình Kiêu cũng nói cảm ơn em đã chăm sóc anh Tịch lúc ở nước ngoài, còn tặng cả sách thuốc cho em. Lục Đình Kiêu chẳng giống như mọi người nói chút nào, anh ta là người cực kỳ tốt, hoàn toàn không đáng sợ như mọi người nói đâu! Anh ta đối với anh Tịch rất dịu dàng, đối với em cũng rất khách khí, cực kỳ lịch sự..."

Giọng nói như chim sơn ca của Annie cứ líu lo không ngừng trong phòng khách.

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Đường Dạ: "..."

Phong Tấn: ""..."

Thấy ba người kia đột nhiên nhìn mình chằm chằm, Annie cảm thấy có gì đó sai sai liền rụt rè hỏi: "Ồ, sao mọi người nhìn em như thế? Em... em nói cái gì sai sao?"

Đường Dạ đẩy gọng kính một cái, không nói gì.

Phong Tấn tiếp tục lật quyển sách tiếng Đức trên chân, làm bộ chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Phong Tiêu Tiêu đỡ trán, bất lực kêu rên: "Chẳng lẽ cũng không phát hiện chính mình bị thu phục rồi sao hả bảo bối của chị! Rõ ràng là bảo bối đi kéo người về mà thế quái nào cả em cũng phản bội luôn rồi hả? Đúng là tiền mất tật mang! Thiệt hại quá nặng nề! Lục Đình Kiêu quả nhiên không dễ đối phó, bây giờ còn tặng thêm một bé con nữa, lực sát thương nâng gấp bội..."

--- O ---

Chương 961: Sê Khóc Lóc Câu Xiv Tou

như đưa đám. "Lần này phải làm sao

Annie tựa hồ cũng nhận ra, mặt mũi đây..."

Cô cũng không biết mình bị làm sao, tự dưng quên bẵng nhiệm vụ của mình, thậm chí còn bị người ta thu phục nữa.

Phong Tiêu Tiêu bó tay: "Lần trước Đại sư huynh chơi cứng, lần này là cho cung đi chơi mềm, ai ngờ mềm cứng đều vô dụng cả, giờ còn có thể làm gì được chứ."

Vì sự thất bại của Annie mà bầu không khí có chút ngột ngạt, mọi người đều trầm mặc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói âm u truyền ra từ căn phòng nào đó ở trên lầu: "Đồ ngu ngốc... một con gấu bông, một cuốn sách nát đã có thể thu phục cô rồi sao?"

Thanh âm kia Vang lên trong không gian im ắng càng khiến nó trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Nghe thế, bả vai Annie nhất thời run một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trở nên ảm đạm, cô ngẩng đầu nói: "Không! Không phải như vậy, là do Lục Đình Kiêu với mấy tin đồn đó thật sự khô..."

"Hử?"

Thấy âm thanh lộ rõ vẻ mất hứng, Phong Tiêu Tiêu Vội vàng cho Annie một ánh mắt nhắc nhở, Annie nhất thời im bật, không dám khen Lục Đình Kiêu thêm một câu nào nữa.

"Từng người từng người một, lá gan ai cũng lớn nhỉ, ai cho mấy người đi tìm cô ta?"

Annie không dám hé răng một chữ, Phong Tiêu Tiêu cũng sờ sờ mũi ngó lơ qua chỗ khác. Đường Dạ đang muốn mở miệng thì bị Phong Tấn đè bả vai xuống, sau đó tự mình lên tiếng: "Là tôi đưa ra ý này, nếu Đường Tịch có thể tự trở về là tốt nhất, nếu không thì chúng ta cũng không có tổn thất gì."

"Ha, tất nhiên là cô ta sẽ Về thôi, sẽ khóc lóc 朶 - a - m * II câu xin tôi cho

cô ta trở lại.

Giọng nói âm u của người đàn ông kia khiến sắc mặt của Annie với Phong Tiêu Tiêu đều trở nên khó coi.

Phong Tấn vẫn không đổi sắc nói: "Satan, hôm nay chúng ta vừa mới về nước, chuyện cần thiết bây giờ là phải đứng vững gót chân cái đã, xin ngài đừng phân tâm. Huống hồ dù sao đây cũng là địa bàn của Lục Đình Kiêu, không nhất thiết phải bút dây động rừng vào lúc này. Còn chuyện của Đường Tịch thì xin ngài cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng."

Rốt cuộc trong căn phòng đó cũng trở nên im lặng. Người kia không lên tiếng chắc hẳn là ngầm chấp nhận ý kiến của Phong Tấn.

Nghe được Phong Tấn nói, trong mắt Phong Tiêu Tiêu thoáng qua một vệt lo âu. Sau đó cô bung nụ cười nịnh nọt đến gần thám thính: "Quân sư đại nhân, ngài chuẩn bị làm cái gì vậy?"

Phong Tấn liếc cô một cái, đồng thời cũng liếc cả Annie và Đường Dạ, sau đó ông mới lạnh mặt nói: "Ai lo việc người này, đây không phải là chuyện các người nên lo lắng."

Nói xong liền trực tiếp xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Phong Tấn biến mất, Phong Tiêu Tiêu vò đầu: "Phong Tấn không giống chúng ta... dù gì chúng ta cũng còn có chút giao tình với Tiểu sư muội, nên cũng không thật sự làm gì cô ấy! Nhưng Phong Tấn thì không chắc... không hiểu ông ấy muốn làm cái gì nữa..."

Phiền môi mỏng của Đường Dạ cũng khẽ động: "Phong Tấn nói không sai, quả thật đây không phải chuyện chúng ta nên lo lắng! Còn về phần Tiểu sư muội sẽ tự khắc có người lo cho nó thôi! Chuyện này đến đây là chấm dứt, không cho phép bất cứ ai tự tiện nhúng tay vào nữa."

"Vâng..."

Sau khi Phong Tấn với Đường Dạ rời đi, Phong Tiêu Tiêu lập tức kéo Annie sang một bên dò hỏi: "Annie, rốt cuộc chuyện là như thế nào? Mau kể cho chị nghe đi!"

Annie ngồi trên ghế salo nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái rồi mới mở miệng

nói: "Anh Tịch mặc đồ nữ đẹp lắm, Lục Đình Kiều rất dịu dàng, Tiểu Bảo rất đáng yêu, vừa ngoan ngoãn lại cực kỳ dễ thương, một nhà ba người bọn họ rất hạnh phúc, mọi chuyện chính là như vậy."

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Được rồi, có hỏi cũng như không, Annie bảo bồi đã hoàn toàn bị thu phục rồi...

--- O ---

Chương 962: Tác Linh Nổi Tiếng Rồi!

heo dự đoán của Kiều Vi Lan thì phải

mất từ nửa tháng đến một tháng mới

có hiệu quả. Nhưng thực tế còn nhanh hơn dự đoán của cô rất nhiều.

Đầu tiên là bữa tiệc sinh nhật của Đại tiểu thư của Vương gia, vị tiểu thư này rất có tiếng trong giới thời trang, bản thân cô ấy cũng rất thích thử nghiệm những nhãn hàng thời trang mới.

Trong bữa tiệc đó, vị tiểu thư này mặc một chiếc váy dạ hội theo phong cách truyền thống Trung Quốc. Bộ váy giống như một đám mây rực lửa làm nền cho vị đại tiểu thư này, đẹp đến kinh diễm lòng người, trở thành điểm nổi bật mới lạ trong cả buổi tiệc hôm đó.

Bữa tiệc vừa mới kết thúc đã có không ít vị tiểu thư tìm hiểu nhãn hiệu của bộ váy dạ hội kia.

Qua tìm hiểu thì mới biết chiếc váy đó là quà tặng của một người bạn tốt trong giới thời trang. Đồng thời đây cũng chính là nhãn hiệu của nhà thiết kế thần bí đạt giải kim đỉnh - X. Hơn nữa đây còn là mẫu mới nhất chưa được đưa ra thị trường.

Một truyền mười, mười truyền trăm. Những vị tiểu thư được Kiều Vi Lan tặng nhưng không có ý định mặc cũng bắt đầu mặc ra ngoài để khoe khoang.

Lại cách mấy ngày, có một vị phu nhân nào đó đang tham dự yến hội thì bị rượu hắt vào người. Trước mắt lại không chuẩn bị quần áo để thay, vừa vặn bộ váy mà Kiều Vi Lan đưa tặng lại đang để ở trên xe. Vị phu nhân này vốn là người trung thành với các nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, khinh thường mặc mấy loại nhãn hiệu không có tên tuổi này, nhưng trong trường hợp đây lại bắt buộc phải thay.

Đêm đó Vị phu nhân nọ mặc một thân sườn sảm thuê khổng tước xanh khiến cả sảnh nữ khách phải trầm trồ khen ngợi. Bọn họ đều nói chiếc váy ấy không những có thiết kế tinh xảo mà còn làm nổi bật khí chất của bà. Giống như chiếc váy này được sinh ra là vì vị phu nhân ấy, không ít những vị phu nhân cùng lứa khác cũng rít rít hỏi thăm bộ lễ phục đó là của nhãn hiệu nào, nhà thiết kế (aC)...

Sau đó, chính là lần gần nhất cũng là lần oanh động nhất.

Lão tướng quân Trang Tông Nhân cùng Thượng tướng Trang Liêu Nguyên và cháu gái Trang Khả Nhi cùng tiếp đón chính khách các nước trong chuyến viếng thăm cấp quốc gia, được truyền hình trực tiếp trên sóng truyền hình quốc gia.

Chính trong sự kiện đó, cháu gái Trang Khả Nhi của lão tướng Trang Tông Nhân mặc một bộ lễ phục đoan trang mà lại không mất đi vẻ hoạt bát của thiếu nữ. Quan trọng nhất là bộ lễ phục đó thể hiện những tinh hoa của văn hóa Trung Quốc, không ít bạn bè quốc tế đều dành lời khen ngợi, tán thưởng nền văn hóa thời trang của Trung Quốc.

Cứ như vậy, Tác Linh nổi tiếng!

Từ những tiểu thư đài các cho đến những phu nhân quyền quý, thậm chí còn được quốc gia đầu tư một khoản vốn nhằm tôn Vinh tinh hoa thời trang của dân tộc.

Mặc dù mấy trăm vạn cũng không được tính là nhiều, nhưng quan trọng nhất là từ nay về sau Tác Linh có thể đại biểu cho quốc gia trong các dịp sự kiện có tính trọng đại.

"Trời ơi! Chúa ơi! Thánh thần đi! Sếp ơi! Chúng ta nổi tiếng rồi! Tác Linh nổi tiếng rồi! Điện thoại sắp bị khách hàng oanh tạc cho hỏng mất rồi! Đơn đặt hàng! Tất cả đều là đơn đặt hàng!" Hàn Mạt Mạt kích động đến xoay vòng vòng, sau đó lập tức nhảy đến bên cạnh Kiều Vi Lan để cúi mình vái chào: "Giám đốc Kiều, chị thật quá lợi hại, lúc trước là em ngu muội nên mới hoài nghi chị! Em xin lỗi!"

Kiều Vi Lan liếc về phía Ninh Tịch đang bận rộn xem tư liệu một cái: "Trên thực tế, thì tôi chỉ tìm ra một con đường có thể mở ra thị trường mà thôi, để có thể đạt thành hiệu quả như thế này thì tôi cũng bất ngờ, nhất là vị Trang tiểu thư đó..."

Kiều Vi Lan cho rằng lúc trước Ninh Tịch nói muốn đưa quần áo cho bạn thì cũng chỉ tưởng đó là một tiểu thư bình thường nào thôi, làm sao mà ngờ được đó lại là cháu gái của Trang lão tướng quân chứ, người ta là đệ nhất danh viện của Đế Đô đó.

Càng khiến Kiều Vi Lan kinh ngạc chính là không ngờ Trang Khả Nhi lại mặc thiết kế của bọn họ trong một dịp quan trọng như vậy.

Thông thường trong các sự kiện trọng đại đều có những nhân Viên chuyên nghiệp kiểm định quần áo trước khi mặc, hoàn toàn không phải thích mặc gì thì mặc. Trừ phi là có mối quan hệ vô cùng tốt mới có thể khiến Trang Khả Nhi thuyết phục những chuyên viên đó để cô mặc đồ của mình.

Dĩ nhiên, mẫu chốt nhất vẫn là thiết kế và chất lượng sản phẩm của bọn họ đủ xuất sắc để vượt qua cuộc kiểm tra thì chuyên viên mới có thể đồng ý.

--- O ---

Chương 963: Rốt Cuộc Là Thần Thánh Phương Nào ?

Nghe được Kiều Vi Lan nói, Ninh Tịch cũng ngàng đầu lên từ trong đồng tài liệu, cô thở dài nói: "Nói thật thì chính tôi cũng bị dọa cho giật mình... lần này coi như thiếu Trang Khả Nhi một đại ân tình rồi! Qua thời gian bận rộn này nhất định phải mời cô ấy ăn một bữa tiệc lớn mới được!"

"Sếp, đơn hàng nhiều thế này... thế thì chẳng phải chúng ta phải gấp rút chế tác sản phẩm mới sao? Hiện giờ nhân viên không đủ, thợ may cao cấp trước mắt chỉ có mười người..."

Ninh Tịch nhìn về phía Kiều Vi Lan: "Giám đốc Kiều, chắc cô có kế hoạch rồi chứ?"

Nếu Kiều Vi Lan đã dám đề nghị phương pháp trực tiếp tặng sản phẩm thì chắc chắn cũng có chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Kiều Vi Lan dứt khoát nói: "Kế hoạch của tôi là tạm thời từ chối tất cả các đơn hàng! Nếu có người hỏi thì cứ trả lời là tất cả những thiết kế cao cấp cần đặt trước thời hạn ba tháng! Khách hàng đặt trước sẽ được chúng ta thiết kế riêng, căn cứ vào hình tượng và khí chất của khách hàng để đưa ra sản phẩm."

"Hả! Từ chối toàn bộ? Toàn bộ?" Hàn Mạt Mạt bị dọa cho trợn tròn hai mắt.

Đây đều là tiền mà! Là cực kỳ nhiều tiền đó!

Nhưng mà, lần này Hàn Mạt Mạt lại không quá mức kích động như lần trước, trái lại rất cẩn thận suy nghĩ dụng ý của Kiều Vi Lan: "Ý của giám đốc Kiều là đồ càng khó giành được thì mới quý?"

Kiều Vi Lan gật đầu: "Không sai, đối với khách hàng mà nói thì những thứ lấy được quá dễ dàng thì càng dễ vứt bỏ! Càng khó mua thì càng khiến bọn họ cảm thấy quý giá! Nếu cứ muốn là có thì chẳng mấy chốc bọn họ sẽ hết hứng thú thôi, thậm chí thấy ai cũng có lại thành ra tầm thường! Đây cũng là lý do khiến danh tiếng của History sụt giảm nhanh như vậy! Nếu vì món lợi nhỏ trước mắt thì sẽ mất đi cơ hội nâng cao vị thế của mình trên thị trường."

Ninh Tịch búng tay đánh "póc" một cái: "OK, cứ làm như vậy đi! Cũng vừa vặn thời gian này chúng ta phải trang hoàng lại studio, chuẩn bị nguồn hàng,

tuyển thêm nhân viên gì đó..."

Kiều Vi Lan ngừng một chút, sau đó mở miệng nói: "Ngoài ra cũng có một tin tốt, trước mắt thời cơ đã chín muồi, chúng ta có thể chọn lựa mấy đại lý có thực lực tốt để bắt đầu mở ra chuỗi cửa hàng."

"Woa! Vạn tuế!" Hàn Mạt Mạt quá mức kích động mà kéo Cung Thượng Trạch nhảy nhót.

Ninh Tịch cũng có muôn vàn cảm khái, cuối cùng... những tháng ngày gian khổ đã qua.

"Thượng Trạch, cậu có làm được không? Sau khi mở các chuỗi cửa hàng thì chúng ta cần một số lượng lớn các mẫu thiết kế đây." Ninh Tịch quan tâm hỏi.

Cung Thượng Trạch nhoẽn miệng cười, rút từ trong ngăn kéo ra một tập bản thảo thiết kế dây cộc: "Đã sớm chuẩn bị xong!"

Hai mắt Ninh Tịch sáng rực nhìn chăm chăm vào tập bản thảo kia, chỉ cần hơi lướt qua cũng có thể nhận thấy đây là những tác phẩm tinh túy ra đời trong lúc linh cảm của Cung Thượng Trạch ở mức cao nhất: "Trời ạ! Quá giỏi! Sao người hợp tác với tôi ai cũng đặc lực thế này! Thật có cảm giác an toàn!"

"Bà chủ, chị mới là người cho chúng em cảm giác an toàn ý! Lúc nào chị cũng có thể làm được những chuyện mà em cho rằng là bất khả thi!" Hàn Mạt Mạt chớp chớp đôi mắt đang tỏa sáng, trên thực tế những gì mà cô bé nói ra cũng là tiếng lòng của Cung Thượng Trạch.

"Được rồi được rồi, đừng có mà nịnh hót nữa! Tháng sau nhất định sẽ tăng lương cho em! Còn có tiền thưởng nữa..."

"Bà chủ, em yêu chị!"

"Được rồi, mau đi làm việc đi, chị nghe điện thoại đã!"

Ninh Tịch đi tới ban công mới bấm nhận cuộc gọi.

"Chúc mừng cô nha, bà chủ Ninh..." Đầu bên kia truyền tới giọng của Tần Sinh Nguyệt.

Ninh Tịch cười một tiếng: "Tiếng bà chủ này tôi không dám nhận đâu, bà chủ Tần à!"

"Đừng khiêm tốn thế chứ, trong thời gian ngắn như vậy mà cô có thể phát triển đến bước này thì đến tôi cũng không nhìn được mà phải khen cô một câu đó! Cơ mà bất ngờ nhất là cô lại thu phục được lá bài chủ chốt của tôi nhanh như vậy! Chắc chắn, xem ra một năm sau tôi không thể giật lá bài này về tay được rồi nhỉ?" Tần Sinh Nguyệt cười giòn.

Ninh Tịch nhướn mày: "Haiz, đại khái đây là do mị lực của tôi quá lớn!"

"Con nhóc thôi này!" Tần Sinh Nguyệt cười khẽ một tiếng, sau đó thì sâu xa nói: "Nhưng mà đến hiện tại, chắc cô có thể cho tôi biết nhà thiết kế thần bí của cô rốt cuộc là thần thánh phương nào được rồi chứ?"

--- O ---

Chương 964: Lời Vàng Ý Ngọc Của Thầy Giáo Lục

Ninh Tịch trầm mặc một hồi lâu sau đó mới hỏi lại: "Không biết... bà chủ Tần có biết tiền thân của Hisory không?"

"Tiền thân của History là... Nghe Thường? Đó là một nhãn hiệu khá có tiềm lực đấy, ban đầu tôi có chú ý tới nó! Những thiết kế của Đới Uy rất có hồn, Nghe Thường chỉ thiếu một cơ hội mà thôi! Sau đó bọn họ được Ninh Tuyết Lạc đầu tư, quả nhiên là vùng dậy trong nháy mắt."

Ninh Tịch lạnh mặt: "X mới là người sáng lập chân chính của Nghe Thường."

"Cái gì?". Bên kia di động, Tần Sinh Nguyệt cũng phải kinh ngạc thốt lên. Hiển nhiên là cô không thể ngờ chuyện sẽ là như vậy.

Cuối cùng Tần Sinh Nguyệt cũng hiểu tại sao lại có cảm giác kỳ quái khi cô so sánh tác phẩm của Tắc Linh và History, hóa ra đáp án là như vậy.

Cho nên những gì Tần Sinh Nguyệt suy đoán không sai, Đới Uy mới thật sự là kẻ đi sao chép, không, nói chính xác hơn thì chính là một tên ăn cắp.

Kết quả này tuy có hơi bất ngờ nhưng lại hoàn toàn hợp lý.

"Thì ra là như vậy... nói như vậy thì có thể lý giải được mọi việc rồi... nhưng mà, tại sao các cô lại không nói ra chuyện này?" Tần Sinh Nguyệt khó hiểu.

Ninh Tịch lơ đãng nói: "Dưới tình huống không có chứng cứ thì ai sẽ tin lời của kẻ yếu chứ? Nhưng mà không sao, một ngày nào đó tôi sẽ để nhà thiết kế của tôi được lấy lại tên tuổi trên toàn thế giới!"

Ở cửa, Cung Thượng Trạch vốn định tìm Ninh Tịch thương lượng chút chuyện, nhưng vừa mới đẩy cửa ra lại vừa vặn nghe được những lời này của Ninh Tịch. Vì thế, hốc mắt của Cung Thượng Trạch nhất thời đỏ ửng lên. Cậu siết chặt tập bản thảo thiết kế trong tay, hít sâu một hơi rồi lặng lẽ quay ra ngoài.

"Xi, lớn lối ghê ta?" Tần Sinh Nguyệt cười mắng, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy Ninh Tịch nói những lời này không hề có cảm giác huênh hoang chút nào: "Vậy thì chúc cô may mắn! Nhớ mời tôi ăn cơm đấy!"

"Nhất định rồi!"

Trong khoảng thời gian kế tiếp, cơ hồ mỗi ngày đều có không ít những tiểu thư danh viện quyền quý hay những quý công tử con em nhà giàu muốn lấy lòng mỹ nhân đều gọi điện tới Tắc Linh hỏi thăm, thậm chí có người còn đích thân tới tận cửa.

Nhưng mà bất kể là quyền thế hay danh tiếng cao thấp thế nào, đưa bao nhiêu tiền cũng đều tay trắng mà về. Tắc Linh chỉ đưa ra cùng một câu trả lời với tất cả các khách hàng: mọi đơn hàng cần được hẹn đặt trước.

Muốn có được thiết kế cao cấp của Tắc Linh là điều không hề dễ dàng. Nhưng dù là như thế thì những đơn hàng đặt trước cũng tăng không ít, danh sách xếp hàng đã tới tận nửa năm sau mà vẫn còn có xu thế tiếp tục kéo dài.

Các tiểu thư, đặc biệt là các phu nhân trong giới thì không thiếu những người có thực lực kinh tế hùng hậu và đầu óc kinh doanh, vậy cho nên không ít người muốn trở thành đại lý của Tắc Linh, Tắc Linh cứ vậy mà dần dần lớn mạnh.

Trong thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, Tắc Linh lấy thế như chẻ tre mà mở một cửa hàng chính và ba chi nhánh ở Đố Đô, chi nhánh ở các tỉnh khác cũng được tiến hành. Nếu thuận lợi thì sang năm có thể tiến quân ra thị trường quốc tế.

Buổi tối tại Bạch Kim Đố Cung.

Ninh Tịch cố ý tự mình xuống bếp làm một bữa tối thật thịnh soạn, còn mở thêm một chai rượu Vang nữa.

"Chúc mừng." Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng nâng ly về phía cô.

Ninh Tịch cũng nhẹ nhàng cạn ly với anh rồi ngửa đầu uống rượu: "Cám ơn!"

Bánh bao nhỏ ngồi một bên cũng không cam lòng yếu thế mà nâng cốc sữa bò của mình lên.

Ninh Tịch cười khẽ cũng cạn ly với nhóc một cái rồi chống cằm thở dài: "Ài, tự nhiên mọi chuyện đều thuận lợi như vậy nên cứ có cảm giác không chân thực!"

"Em đã xây dựng nền móng rất vững chắc rồi, Về sau chắc chắn sẽ càng phát triển nữa, không cần bất an." Lục Đình Kiêu an ủi.

Nhìn bộ dạng như một người thầy đang dạy dỗ mình của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch cố nén cười mà nghiêm trang gật đầu nói: "Vâng vâng, cảm ơn lời vàng ý ngọc của thầy giáo Lục ạ!"

--- O ---

Chương 965: Tiên Thêm Một Bước Trong Kế Hoạch Lấy Boss Đai nhân Về Nhà

Sau bữa cơm tối, Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng nên vội vàng dặn dò Tiểu Bảo: "À đúng rồi, Tiểu Bảo, có chuyện cần làm phiền con nè! Con có thể viết cho mẹ vài chữ được không?"

Có thể giúp được mẹ Tiểu Tịch thì Tiểu Bảo rất vui vẻ gật đầu.

Trong thư phòng, Ninh Tịch cẩn thận chuẩn bị giấy và bút mực rồi mài mực cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo vì không với lên bàn được cho nên được Lục Đình Kiêu nhắc lên đặt cậu nhóc trên băng ghế.

Tiểu Bảo nghiêng đầu một chút, ý muốn hỏi mẹ Tiểu Tịch muốn Viết chữ gì.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi nói: "Con viết. Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vũ hóa thành long. Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, phong vân tế hội tứ hải du!"¹

+ Cá vàng là vật trong hồ, gặp được phong vân ắt hóa rồng. Rồng tại chín tầng nhìn trời đất đổi thay, Phong vân tề tụ hết vẫy vùng. " - đây là hai câu dự đoán của Ni Bồ Tát về cuộc đời Hùng Bá trong tác phẩm Phong Vân, đại ý chính là "thành tại Phong Vân, mà bại cũng tại Phong Vân".

Tiểu Bảo gật đầu, sau đó cầm bút lông lên bắt đầu. Viết.

Trong khoảng thời gian này Tiểu Bảo vẫn không ngừng rèn luyện thân mình, cơ thể của bé khỏe hơn nên lực nhấn bút càng thêm vững vàng chắc chắn...

"Bảo bồi nhà ta ngày càng lợi hại!"

Ninh Tịch còn đang chặc chặc tán dương, Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh nhìn cô một cái: "Đi tặng sao?"

Ninh Tịch kinh ngạc: "Sao Boss đại nhân biết?"

"Tặng ai?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Ukm, em định tặng Cung Thượng Trạch, thế nào? Máy chữ này hoàn toàn thích hợp với cậu ấy đúng không?" Ninh Tịch đang đắc ý nhưng mãi lại không nhận được câu trả lời của Lục Đình Kiêu, liền quay đầu lại nhìn, quả nhiên người nào đó lại đang ăn dấm.

"Phi, ghen rồi à?" Ninh Tịch chống tay kê mặt lại gần.

Lục Đình Kiêu mặt không đổi sắc nhìn cô. "Anh thì sao?"

Nhìn bộ dạng Lục Đình Kiêu giống hệt như trẻ con đang đòi quà, đáng yêu đến nỗi khiến trái tim Ninh Tịch đập bùm bụp. Cô kim lòng không được liền nghiêng người qua hôn lên môi anh một cái: "Cái này được không?"

Lục Đình Kiêu tỏ ý cũng tạm được, đang định đảo khách thành chủ thì đột nhiên giữa hai người lọt dâu ra một tờ giấy trắng.

Chỉ thấy Tiểu Bảo đang nghiêm mặt đứng một bên giơ tờ giấy lớn trong tay, trên giấy viết mấy chữ to tướng bằng bút lông - Bảo Bảo đang tức giận!

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch không nhịn được cười, Vội Vàng hôn lên mặt bánh bao nhỏ một cái coi như bồi thường: "Thật xin lỗi thật xin lỗi! Bảo Bảo đừng có giận mà!"

Lúc này bánh bao nhỏ mới hài lòng, nhóc cầm con dâu của mình lên tiếp tục làm việc.

Đêm khuya, ánh trăng sáng ngời giữa màn đêm lạnh như nước.

Ninh Tịch vì đã uống chút rượu nên tối nay ngủ lại đây.

Nửa đêm, Lục Đình Kiêu như cảm giác được điều gì đó mà vén chăn đứng dậy.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Ninh Tịch ra, quả nhiên bên trong không có ai, trong phòng Tiểu Bảo cũng không thấy cô đâu.

Đang nóng ruột, thì Lục Đình Kiêu nhờ vào ánh trăng sáng ngoài cửa sổ mà thấy một bóng người mờ ảo ngoài vườn hoa.

Lục Đình Kiêu tiện tay cầm theo một tấm chăn, sau đó Vội vã đi Xuyên lâu.

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, lay động lá cây trong Vườn chập chờn.

Dưới ánh trăng, Lục Đình Kiêu thấy một cô gái đang ngồi trên Xích đu phía Xa xa, trong tay Vân cầm một lon bia.

"Muộn thế rồi sao không ngủ?" Lục Đình Kiêu bước nhanh tới, khoác tấm chăn lên vai Ninh Tịch rồi nắm lấy tay cô xem có bị lạnh không.

"Boss đại nhân!" Vừa thấy người, Ninh Tịch lập tức hóa thân thành con gấu túi ôm chặt lấy cổ Lục Đình Kiêu: "Em vui quá! Vui đến không ngủ được!"

"Vui đến thế sao?" Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu cô, vẻ mặt không biết phải làm sao.

Ninh Tịch gật gật đầu liên tục, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc: "Tất nhiên là em vui rồi! Khoảng cách em cưới được Bos đại nhân về nhà lại gần thêm một bước!"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó mới ho nhẹ một tiếng ra vẻ bình tĩnh: "U, đúng là nên Vui!"

--- O ---

Chương 966: Boss Đại Nhân Thật Là Đen Tối!

Nhưng đó chỉ tỏ vẻ bình tĩnh bên ngoài thôi, ánh sáng vui mừng lấp lánh trong mắt đã bán đứng tâm tình của chủ nhân rồi.

"Nhưng mà có vui nữa cũng cần ngủ, về thôi." Lục Đình Kiêu lấy lon bia trong tay Ninh Tịch đi.

Ninh Tịch giang hai tay ra: "Ôm em đi ~."

Yêu cầu như vậy đương nhiên là Lục Đình Kiêu đồng ý rồi.

Được Lục Đình Kiêu cẩn thận đặt lên giường rồi nhưng Ninh Tịch vẫn không buông tay ra: "Ở lại cùng em."

Đối với yêu cầu này thì Lục Đình Kiêu hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Ninh Tịch nằm trên giường, yên lành được một lúc lại mở mắt. Đôi mắt lấp la lấp lánh nhìn người đàn ông đang nằm cạnh mình: "Boss đại nhân, em đang say nha!"

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

Ninh Tịch lăn một phát nằm gọn trong lòng anh, rồi cô thò một ngón tay ra chọc chọc, tò mò hỏi: "Cơ hội tốt như vậy mà anh không thừa dịp làm bậy sao?"

Lục Đình Kiêu nắm lấy bàn tay đang chọc lung tung của cô, khuôn mặt không chút thay đổi nói: "Ngày mai em còn phải đi làm."

Ninh Tịch không hiểu: "Ồ, hai cái này có liên quan gì đến nhau?"

Lục Đình Kiêu vẫn tiếp tục bình tĩnh không một gợn sóng nói: "Nếu như anh thừa dịp mà làm bậy, chắc chắn ngày mai em sẽ phải nghỉ làm, có thể cả ngày kia và ngày kia nữa cũng không đi làm được."

Ý nói là mấy ngày liền cô sẽ không xuống được giường...

"Boss đại nhân thật là đen tối!!!" Ninh Tịch ra vẻ lên án rồi sau đó hừ hừ vạch trần: "Chẳng lẽ không phải trước kia anh từng nói cái gì mà... không chấp nhận chuyện ăn cơm trước keng hay sao?"

Lục Đình Kiêu: "Anh có nói như vậy sao?"

Ninh Tịch: "..."

...

Ngày thứ hai.

Sau khi quay phim xong, Ninh Tịch đến thẳng Studio đưa cho Cung Thượng Trạch bức thư pháp mà Tiểu Bảo viết hôm qua.

"Cám ơn sếp!" Cung Thượng Trạch cảm động, nhìn bức thư pháp kia mà lòng ngổn ngang cảm xúc.

"Ha ha ha, không cần cảm ơn! Tôi không viết được mấy chữ này đâu, là nhờ người viết đó! Một Tiểu đại sư vô cùng lợi hại đó, cậu giữ cho cẩn thận, sau này nhất định sẽ rất đáng giá đó!" Ninh Tịch cười giỡn nói.

Cung Thượng Trạch ngẩn nhìn một lúc lâu rồi mới treo lên ở chỗ dễ thấy nhất.

Kiều Vi Lan thấy Ninh Tịch tới thì lập tức đi tới báo cáo công việc: "Bà chủ, để đảm bảo quyền lợi của các đại lý thì chúng ta chỉ có thể mở tối đa năm chi nhánh thôi. Trước mắt đã có ba nhà, bây giờ chỉ còn lại hai vị trí! Đây là danh sách một vài nhà thích hợp."

"Được, để tôi xem một chút." Ninh Tịch đặt túi xách xuống rồi nhận lấy tài liệu trong tay Kiều Vi Lan.

Còn chưa kịp nhìn thì khước mắt đã quét thấy một sấp tài liệu đặt trên bàn Kiều Vi Lan.

"Kia là một số nhà xin làm đại lý mà tôi đã loại ra." Kiều Vi Lan giải thích.

Ninh Tịch tiện tay cầm hồ sơ đặt ngay trên cùng, có chút bất ngờ khi nhìn thấy một cái tên quen thuộc trên đó: "Lục Hân Nghiên?"

"Đúng vậy, là em họ của Lục Đình Kiêu - chủ tịch tập đoàn Lục thị! Cô đã nghe nói qua chưa?" Kiều Vi Lan hỏi.

"Có nghe đồn một chút." Ninh Tịch hơi gật đầu, sau đó hỏi lại: "Làm sao, cô ấy không phù hợp với yêu cầu của chúng ta à?"

"Nếu xét về thân phận thì đủ rồi, nhưng mà... căn cứ vào những gì tôi điều tra thì cái cô Lục Hân Nghiên này rất đam mê cái gọi là tự gây dựng sự nghiệp, đáng tiếc lại chẳng có đầu óc kinh doanh! Kết quả lần nào cũng lỗ vốn."

"Hiện tại là thời kỳ máu chót của chúng ta, chọn đại lý hợp tác càng phải cẩn thận! Kể cả núi dựa của Lục Hân Nghiên lớn thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể để cô ấy đập bảng hiệu của chúng ta được, nhẹ thì ảnh hưởng danh tiếng, nặng thì nhiễu loạn thị trường."

--- O ---

Chương 967: Lại Gặp Mặt

Kiều Vi Lan lo lắng Ninh Tịch sẽ cố kỵ thân phận của Lục Hân Nghiên mà thỏa hiệp nên giải thích với cô.

Ninh Tịch cười một cái không rõ ý: "Rất tốt, vừa vặn tôi cũng chẳng muốn hợp tác với người này."

"Bà chủ bà chủ! Các chi nhánh báo lên đã hết hàng, yêu cầu chuyển hàng từ cửa hàng chính qua!" Hàn Mạt Mạt cầm điện thoại trong tay, thở hồng hộc chạy đến.

"Đại khái cần bao nhiêu bộ?" Ninh Tịch hỏi.

Hàn Mạt Mạt đưa danh sách trong tay tới: "Tổng cộng là 52 bộ!"

Giống như dòng sản phẩm thiết kế cao cấp những thiết kế bán sẵn của Tác Linh cũng đủ có tâm, từ thiết kế cho đến chất liệu vải sử dụng đều trải qua quá trình kiểm định nghiêm ngặt. Hơn nữa còn có giới hạn về số lượng sản phẩm của một mẫu, nhằm tránh hiện tượng tràn lan, cho nên lượng tiêu thụ rất khả quan.

"Nhiều thế à..." Ninh Tịch liếc danh sách thì phát hiện đa phần là những mẫu tương đối đắt tiền, tổng giá trị không hề nhỏ. Những nhân viên hiện nay đều là nhân viên mới tuyển nên không thể tùy tiện cử đi: "Được rồi, hôm nay chị cũng rảnh, để chị đi cửa hàng chính điều hàng đi!"

...

Cửa hàng chính của Tác Linh được đặt tại khu trung tâm thương mại cao cấp giữa lòng thành phố.

Trước đó không lâu, Ninh Tịch đã hẹn Trang Khả Nhi đi dạo phố ở đây. Hôm ấy lúc đi ngang qua cửa hàng của History hãy còn cảm khái. Không ngờ chẳng bao lâu sau cửa hàng của mình cũng có thể đặt tại nơi tấp đất tấp vàng này.

Trước đó Ninh Tịch cũng đã gọi điện cho cửa hàng thông báo cô sẽ đến điều hàng, rồi mới lái xe tới đó.

Đến khu thương mại, Ninh Tịch đang định đi đến cửa hàng của mình lại bất

ngờ chạm mặt mấy người quen ngay tại thang máy.

Bên trong thang máy là Quan Tử Dao đang thân mật khoác tay một vị phu nhân cao quý lãnh diễm. Vị phu nhân đó còn đang vui vẻ nói chuyện với cô ta, phía bên kia của vị phu nhân lại là một cô gái đáng yêu đang cười đùa làm nũng.

Quan Tử Dao, Nhan Như Ý, Lục Hân Nghiên...

Lúc nhận ra ba người này là ai thì chân Ninh Tịch đã bước vào thang máy rồi. Cánh cửa tự động sau lưng cũng dần dần khép lại...

Cùng lúc đó, khi ba người kia thấy rõ Ninh Tịch thì cũng ngẩn ra, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

"Cô Ninh, không ngờ hôm nay lại gặp mặt, trùng hợp quá!" Người lên tiếng đầu tiên là Quan Tử Dao.

Quan Tử Dao hôm nay đang mặc mẫu váy mới nhất của Prada màu tím nhạt, trong tay là túi xách LV giá mười mấy vạn, trang sức phụ kiện trên người không cái nào là không quý giá cả. Phong thái của cô ta ung dung tao nhã cứ như chẳng có bất cứ hiềm khích gì với Ninh Tịch vậy.

Sau mấy giây kinh ngạc ngẩn ngui, Nhan Như Ý tỉnh bơ quan sát Ninh Tịch một chút rồi cũng chẳng nói gì.

"Quan tiểu thư, Lục tiểu thư, Lục phu nhân!" Ninh Tịch hơi cúi đầu coi như là chào hỏi theo lễ phép. Sau đó cũng chỉ yên tĩnh đứng một bên không nói thêm cái gì.

"Thật là xui xẻo, đang đi dạo vui vẻ sao lại đụng ngay cô ta chứ..." Lục Hân Nghiên kéo tay Nhan Như Ý, vẻ mặt lộ rõ vẻ mất hứng.

Nghe được câu lầm bầm của cô ta, Ninh Tịch khẽ liếc khóe mắt nhìn sang một cái. Sau khi nhìn rõ quần áo cô ta đang mặc thì có chút ngoài ý muốn.

Bộ váy hoa văn thủy mặc mà Lục Hân Nghiên đang mặc trên người này rõ ràng là một trong những sản phẩm cao cấp số lượng có hạn của Tắc Linh. Ninh Tịch đã từng thấy qua trong tập bản thảo thiết kế của Cung Thượng Trạch nên có ấn tượng khá sâu.

Nhưng mà, Lục Hân Nghiên cũng không phải đối tượng được Kiều Vi Lan

đưa tặg đợc trước, bởi vì trong danh sách không có tên cô ta. Xem chừng là trước khi Tắc Linh ngừng nhận đơn đặt hàng thì cô ta đã nhanh tay đặt trước.

--- O ---

Chương 968: Cửa Hàng Quần Áo Vô Cùng Tuyệt Vời

Nhận ra được ánh mắt như có như không của Ninh Tịch trên người mình, Lục Hân Nghiên lại có chút đặc ý, cô ta khoác tay Nhan Như Ý nói: "Bác à, lát nữa con đưa bác đến một cửa hiệu quần áo vô cùng tuyệt vời, bọn họ mới mở gần đây thôi, chắc chắn bác sẽ thích phong cách của họ!"

Nhan Như Ý bất đắc dĩ cười nói: "Mấy kiểu quần áo mà tụi trẻ như con thích thì bác mặc làm sao?"

"Không đâu không đâu! Ở đó cũng có nhiều kiểu thích hợp với bác mà! Nhất là người có khí chất như bác! Bác mà đi cạnh con với chị Tử Dao thì chắc người ta toàn nhầm chúng ta là chị em cả thôi!"

"Cái miệng của con đó! Đừng có nói bậy!" Dù Nhan Như Ý nói thế nhưng chỉ cần nhìn đã biết tâm trạng đang vui vẻ nở hoa pung pung. Chẳng có người phụ nữ nào mà không để ý dung mạo cả, bất kể tuổi tác là bao nhiêu.

Nhưng công bằng mà nói thì Lục Hân Nghiên cũng không nói quá khoa trương, so sánh với người cùng lứa tuổi thì quả thật Nhan Như Ý được bảo dưỡng khá tốt.

"Dì ơi, Hân Nghiên nói thế đâu phải nói bậy đâu, lúc con đi dạo phố với dì gặp phải mấy người quen ý, họ cứ nói từ lúc nào mà con lại có một người chị đấy!" Quan Tử Dao cười nói.

Nhan Như Ý bị hai cô gái dỡ cho cười toe toét.

Lời này của Quan Tử Dao nghe thì có vẻ là để nịnh Nhan Như Ý vui vẻ, nhưng trên thực tế thì cô ta đang truyền đạt ẩn ý cho Ninh Tịch biết rằng: "nhiều lần" tức là quan hệ của Quan Tử Dao với Nhan Như Ý rất tốt, tốt đến mức thường xuyên đi dạo phố với nhau...

"Nhưng mà mấy nhãn hiệu mới mở phần lớn đều không đáng tin chứ?" Quan Tử Dao không quá yên lòng lên tiếng.

Lục Hân Nghiên vội nói: "Chị Tử Dao cứ yên tâm đi! Chị có nhớ cái bộ sườn sám thêu khồng tước xanh của Phùng phu nhân mặc trong bữa tiệc lần trước không? Lúc ấy bác cũng khen đẹp còn gì? Bộ váy đó chính là sản phẩm đến từ nhãn hiệu này đây! Lần trước Trang tiểu thư theo chân Trang lão tướng quân đi tiếp chính khách cũng mặc đồ của nhãn hiệu này!"

"Chỉ tiếc là bây giờ muốn mua những sản phẩm thiết kế cao cấp rất khó, phải đặt trước ít nhất ba tháng cơ! Nhưng mà lần trước em có ghé mấy cửa hàng đại lý xem thử thì thấy rất ổn, để mặc hàng ngày cũng được, ở cửa hàng chính thì nhiều mẫu hơn!"

"Thế cơ à?" Nhan Như Ý nghe Lục Hân Nghiên nói cũng bắt đầu động lòng.

Bộ sườn sám mà Phùng phu nhân mặc lần trước đã để lại cho bà ấn tượng rất sâu, quả thật là rất đẹp, đó cũng là phong cách mà bà thích. Nhãn hiệu có thể khiến người ta mặc để dự bữa tiệc lớn như vậy thì chắc chắn cũng rất bảo đảm.

"Đúng vậy đúng vậy! Bác cứ tin tưởng đôi mắt của con đi! Bác thấy bộ đồ con đang mặc có đẹp không?"

"Ừ, rất đẹp."

"Đây là món con mua được từ trước khi bọn họ ngừng nhận đơn hàng đó!"

...

Thang máy chậm chậm đi lên cao, đang nói chuyện thì đã đến nơi rồi.

Nơi Ninh Tịch muốn đến là cửa hàng chính của Tắc Linh, cũng là chỗ ba mà người kia muốn tới để mua quần áo, vậy nên bốn người tất nhiên phải ra thang máy cùng nhau.

Lục Hân Nghiên thấy Ninh Tịch cũng ra khỏi thang máy thì sắc mặt lập tức xỉ xuống, nhưng cô ta cũng chẳng thể làm gì nên chỉ "hừ" một tiếng rồi kéo Nhan Như Ý đi.

Đại khái vì không muốn thấy mặt Ninh Tịch nên cô ta cố gắng kéo Nhan Như Ý đi rất nhanh.

Ninh Tịch cũng không muốn chạm mặt quá nhiều với bọn họ, đi chung thang máy đã lúng túng vậy, nên cô cũng cố ý kéo dẫn ra khoảng cách với bọn họ.

Đi được một nửa đường thì di động reo lên. Là quản lý của cửa hàng gọi điện báo đang sắp xếp hàng, nếu cô đến thì xin chờ một lúc.

Chương 969: Đến Cùng Một Cửa Hàng

Cùng lúc đó thì ba người kia đã tới cửa hàng.

Về khoản trang trí thì Tác Linh cũng không đi theo sự cổ kính như History. Bởi vì lần trước lúc Ninh Tịch đi khảo sát thì phát hiện, nếu hoàn toàn làm theo phong cách phục cổ thì nhìn sẽ rất âm trầm và nặng nề.

Cho nên cửa hàng của Tác Linh được thiết kế với các màu sắc pastel tươi sáng. Vừa kết hợp tinh hoa văn hóa Trung quốc lại xen lẫn phong cách tối giản hiện đại, nhìn vô cùng nhẹ nhàng thanh nhã.

Trừ điểm này ra thì cửa hàng còn rất đầu tư vào khu nghỉ ngơi, vì những người đàn ông đi mua đồ cùng bạn gái mà thiết kế. Ở một góc khác lại cố ý mở một khu nhỏ làm chỗ chơi cho các bé con. Vừa nhìn đã thấy kiểu thiết kế này rất chú trọng đến cảm giác và nhu cầu của khách hàng.

Sau khi bước vào, Nhan Như Ý hơi liếc qua chỗ mấy đứa bé đang chơi xếp gỗ ở khu vui chơi thì ánh mắt hài hòa không ít, cũng có ấn tượng khá tốt với cửa hàng này.

Có thể nghĩ tới mức này thì chủ nhân chắc hẳn là một người rất tỉ mỉ ôn nhu. Những cửa hàng khác sẽ không lãng phí không gian vào mấy thứ này.

"Lục tiểu thư đã tới rồi!" Thấy khách bước vào, nhân viên cửa hàng lập tức ghénh đón, hơn nữa còn đưa lên loại trà hảo hạng.

Lần trước Lục Hân Nghiên tới đã điên cuồng mua không ít sản phẩm của cửa hàng, hơn nữa trên người cô ta còn đang mặc thiết kế cao cấp của Tác Linh cho nên các nhân viên rất có ấn tượng về cô ta.

Thấy Lục Hân Nghiên đi cùng hai người có khí chất bất phàm nữa, một người tầm hai mươi ba mươi tuổi, còn một người hơi đứng tuổi. Người hơi đứng tuổi kia chắc chắn có thân phận rất tôn quý nên nhân viên cũng không dám thờ ơ, thái độ cũng vô cùng cẩn thận.

"Quản lý có đây không?" Lục Hân Nghiên đảo mắt nhìn một hồi.

"Quản lý đang đi lấy hàng trong kho ạ! Chúng tôi có thể giúp gì Lục tiểu thư không?" Nhân viên nhiệt tình tiếp đón.

"Mấy mẫu này có trong cửa hàng không?" Lục Hân Nghiên lấy di động rồi mở ra vài tấm hình cho nhân viên xem.

Người nhân viên nhìn thoáng qua một cái rồi vội vàng nói: "Có ạ! Mấy mẫu này đều là mẫu bán chạy nhất nên những chi nhánh khác đều hết hàng, chỉ còn cửa hàng chính là còn ạ! Nhưng mà có hai mẫu trong đó là hàng vừa mới về hôm nay nên chưa kịp treo lên, vốn còn định để đến mai nhưng nếu Lục tiểu thư cần thì tôi sẽ xuống kho hàng lấy."

"Được, đi nhanh đi nhanh!" Việc cửa hàng vẫn còn hàng khiến Lục Hân Nghiên rất vui vẻ.

"Dạ, mời ba vị uống trà nghỉ ngơi một lát." Nhân viên nói rồi lập tức đi xuống kho lấy hàng.

Sau khi nhân viên rời đi không lâu, Ninh Tịch cũng đẩy cửa bước vào.

Quản lý với nhân viên đều chạy tới kho hàng, một nhân viên khác đang bận rộn tư vấn cho mấy người khách khác nên không ai phát hiện Ninh Tịch tới.

Nhưng Lục Hân Nghiên vốn đang cùng Nhan Như Ý xem đồ lại liếc thấy Ninh Tịch bước vào.

Lục Hân Nghiên thấy Ninh Tịch không những cùng lên một tầng mà còn cùng vào một cửa hàng với bọn họ thì cô ta không nhịn nổi nữa: "Cô ta bị làm sao thế! Âm hồn bắt tán à! Thế mà còn cùng đến một cửa hàng nữa! Muốn la liếm cũng không cần như thế đi! Cô ta không biết bản thân khiến người ta chán ghét bao nhiêu sao?"

Giọng Lục Hân Nghiên không nhỏ, Ninh Tịch cũng nghe thấy.

Quan Tử Dao kéo Lục Hân Nghiên một cái: "Hân Nghiên! Cô ấy cũng chỉ tới xem quần áo thôi..."

"Xem cái gì mà xem chứ, rõ ràng lúc trong thang máy cô ta nghe được chúng ta nói chuyện cho nên mới cố ý bám đuôi! Nghĩ người ta là đồ ngu sao?" Lục Hân Nghiên giận dữ kéo Nhan Như Ý: "Bác, bác ngàn vạn lần đừng để ý đến loại người như vậy!"

Nhan Như Ý cũng nhíu chặt mày, mặc dù bà không nói gì nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu khi đối phương lại dùng cách này để lần la đến gần mình.

--- O ---

Chương 970: Chẳng Phải Bây Giờ Thấy Sao?

Ninh Tịch nhìn khuôn mặt tức giận của Lục Hân Nghiên thì chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Cửa hàng này là do Lục tiểu thư mở sao?"

Lục Hân Nghiên sừng sốt, sau khi bình tĩnh lại thì cả giận nói: "Cô! Không phải thì sao! Cô dám nói cô không phải vì muốn tiếp cận bác gái cho nên mới vào cùng một cửa hàng với chúng tôi không?"

Ninh Tịch còn định nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ lắc đầu cười một tiếng rồi không nói gì nữa, cô đi thẳng về phía khu nghỉ ngơi rồi ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần chờ quản lý tới.

Tối qua hôm hôm nên uống rượu tới hơn nửa đêm, hôm nay thì phải quay phim cả buổi sáng, vừa quay xong lại phải chạy qua Studio rồi lại đến đây. Ninh Tịch đã sớm mệt đến không chịu nổi rồi thì cần gì phải phí sức với ai đó.

"Mọi người nhìn cô ta đi! Có dám nói không phải đâu! Lại không mua quần áo thì ngồi nghệt ra ở đó làm gì, rõ ràng chỉ muốn tạo cảm giác tồn tại mà thôi!"

Quan Tử Dao lắc đầu: "Em đó, có thấy ai muốn tạo cảm giác tồn tại mà làm thế không? Chẳng qua là cô ấy đang đợi ai đó thôi!"

"Chưa từng thấy thì bây giờ thấy chẳng phải được rồi sao..." Lục Hân Nghiên lầu bầu.

Nhan Như Ý hiển nhiên không muốn dây dưa cho nên vỗ Lục Hân Nghiên một cái nói: "Xem quần áo đi!"

Thấy vẻ mặt không vui của Nhan Như Ý, Lục Hân Nghiên mới thôi không nói nữa.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới lời của Ninh Tịch thì Lục Hân Nghiên lại nổi giận. Không phải do cô ta mở thì sao, cô ta vốn nộp hồ sơ đăng ký làm đại lý của Tắc Linh, ai mà ngờ đối phương lại trả lời là điều kiện của cô ta không phù hợp với yêu cầu của bọn họ! Đúng là không tưởng tượng nổi!

Chỉ bằng vào cái thân phận em họ của Lục Đình Kiêu này thôi chưa từng có ai dám không nể mặt cô ta. Một nhãn hiệu mới nổi mà dám làm cô ta mất

mặt. Nhưng mà, ai bảo Lục Hân Nghiên lại thật sự rất thích nhãn hiệu này cơ chứ. Hơn nữa lần này cô đã tính kỹ rồi, tuyệt đối sẽ không để lỗ vốn nữa cho nên vẫn chưa chết lòng...

"Đúng rồi bác ơi, bác qua đây xem này! Cái này cực kỳ hợp với bác này, lần trước con xem thử đã phát hiện ra, may mà còn chưa bán hết! Mẫu này tuy rất đẹp nhưng lại rất kén người mặc, con cảm thấy chỉ có bác mới hợp với nó thôi!"

Nhìn chiếc váy thêu hoa hải đường hoa mỹ mà lại không quá mức rục rờ, trên mặt Nhan Như Ý thoáng qua một tia hài lòng: "Đúng là không tệ!"

"Đúng không! Đúng không! Bác à, con chọn cho bác đây! Không cần thử cũng biết bác mặc vào chắc chắn là rất đẹp!" Lục Hân Nghiên trực tiếp đưa chiếc váy ra quây.

"Con bé này, lại có chuyện muốn cầu xin bác chứ gì?" Nhan Như Ý bật cười vuốt ve chiếc váy, quả thật bà rất thích nó.

Lục Hân Nghiên lắc lắc cánh tay của Nhan Như Ý, thử thăm dò nói: "Bác quá thông minh, thật ra thì... quả thật cháu gái có chuyện muốn nhờ bác giúp một tay!"

"Bác còn bảo sao hôm này con vừa nhìn thấy bác đã chạy tới nịnh rồi, có chuyện gì?" Nhan Như Ý trêu chọc.

"Chính là... thật ra con muốn mở một cửa hàng làm đại lý cho Tắc Linh nhưng mà bên kia lại từ chối, họ còn bảo cái gì mà điều kiện của con không thích hợp nữa! Con có tiền có lực, rốt cuộc không hợp chỗ nào?"

"Sao lại muốn làm đại lý bán quần áo..." Nhan Như Ý vừa nghe liền thấy nhức đầu: "Hân Nghiên, con cứ nghe cha con ngoan ngoãn làm Đại tiểu thư của con đi, hay là để Đình Kiêu sắp xếp cho con một vị trí an ổn trong công ty của nó được không?"

"Con không muốn mà, con thích kinh doanh cơ! Bác à, bác giúp con đi nói với anh họ đi, chỉ cần anh họ nói một câu thì chắc chắn chuyện gì cũng xong hết!" Lục Hân Nghiên lại bắt đầu mè nheo nũng nịu.

Nhan Như Ý nghe vậy thì không biết làm sao: "Hân Nghiên, không phải bác không muốn giúp con, mà là bác có nói cũng chẳng giúp được gì, không bằng tự con tìm nó thử xem?"

Mấy họ hàng thân thích có rất nhiều người như vậy, ai có chút chuyện gì là lại tìm Lục Đình Kiêu. Nếu thế chẳng phải con trai bà mệt chết rồi sao, thế cho nên mấy kiểu thỉnh cầu thế này có thể từ chối được cái nào bà đều từ chối sạch, như thế đỡ phải phiền tới con trai, kể cả Lục Hân Nghiên cũng vậy.

Lục Hân Nghiên vừa nghe thì lập tức cúi đầu, bộ dạng như vẫn còn sợ hãi: "Con nào dám đi tìm anh ấy, anh ấy bị ả đàn bà kia mê hoặc đến thay đổi toàn bộ rồi! Lần trước con vô tình đắc tội cô ta, không chừng cô ta đã nói xấu gì đó với anh họ không chừng, có khi anh ấy còn đang hận không thể xử lý con ấy chứ... Chị Tử Dao, hay là chị giúp em nói một câu với anh họ đi?"

--- O ---

Chương 971: Tiên Khộng : Thanh Vấn Đê

Nếu Nhan Như Ý đã từ chối thì Quan Tử Dao tất nhiên sẽ không làm trái ý của Nhan Như Ý mà tự tiện giúp Lục Hân Nghiên.

So với Lục Hân Nghiên thì đương nhiên Nhan Như Ý quan trọng hơn nhiều.

Vì thế Quan Tử Dao uyển chuyển khuyên nhủ: "Hân Nghiên, gần đây anh họ của em rất bận rộn, đừng vì mấy chuyện này mà làm phiền anh ấy."

Nghe câu trả lời của Quan Tử Dao, Nhan Như Ý lộ rõ vẻ hài lòng với cách làm của cô.

Chẳng qua là Lục Hân Nghiên có chút mất hứng.

Quan Tử Dao nghĩ nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Nhưng mà cũng không phải là hết cách, mặc dù chuyện trong nước chị không quá quen cơ mà chị có thể tìm vài người bạn hỏi xem có thể nói chuyện với người phụ trách bên Tắc Linh hay không."

"Quá tốt! Em thích chị Tử Dao nhất!" Lục Hân Nghiên nhất thời hoan hô nhây càng lên.

"Em đó! Chờ chị gọi điện thoại hỏi chút, nhưng mà đừng ôm hy vọng nhiều, chưa chắc đã được đâu!"

"Chị Tử Dao đã ra tay nhất định thành công!"

Quan Tử Dao đi tới một góc rút điện thoại ra, tìm số của Mạc Lăng Thiên.

Trong số bạn trong nước của cô ta thì mạng lưới quan hệ và giao thiệp của Mạc Lăng Thiên là rộng nhất.

"Alo, Lăng Thiên đó à..."

"Alo, Tử Dao à! Em tìm anh à!" Bên kia truyền đến giọng nói mừng rỡ của Mạc Lăng Thiên, dù sao cũng cực kỳ ít khi thấy Quan Tử Dao chủ động liên lạc với anh ta.

"Lăng Thiên, bên này em có chút chuyện muôn nhờ anh một chút, không biết có tiện hay không?"

"Tiện tiện! Chuyện nào của em cũng tiện hết! Chuyện gì, em cứ nói anh sẽ làm cho em hết!"

"À, không phải chuyện của em... là Hân Nghiênn muốn làm một đại lý của một nhãn hiệu tên là Tác Linh, nhưng mà con bé lại không thông qua khảo hạch của họ! Em mới về nước quen biết không nhiều, cho nên không biết anh có thể tìm chút quan hệ hay không?"

"A... hóa ra là Hân Nghiênnà..."Giọng của Mạc Lăng Thiên đột nhiên lạnh đi mây độ.

Lục Hân Nghiênn là người của Lục gia, Quan Tử Dao phải quan tâm Lục Hân Nghiênn như vậy lý do vì sao còn phải hỏi à?

"Nếu như không tiện, vậy thì."

Mạc Lăng Thiên cắt lời: "Không có gì là không tiện cả, em chờ anh một chút để đi hỏi Xem!"

"Vậy làm phiền anh!" Quan Tử Dao cảm kích nói: "Nếu liên lạc được thì anh cứ bảo họ, tiền không thành vấn đề!"

"Được, anh biết rồi, giữa chúng ta còn khách khí làm gì!"

Mạc Lăng Thiên cúp máy Xong, trên mặt cũng không dấu nổi vẻ cô đơn ủ rũ, khóe miệng nâng lên tạo thành một nụ cười đắng chát.

Yêu cầu của cô làm sao anh nhẫn tâm từ chối, dù cho biết rõ đó là vì người đàn ông khác...

Chậm chạp lấy lại tinh thần, Mạc Lăng Thiên lập tức cho người hỏi thăm tình huống.

Kết quả là studio kia rất thần bí, về mặt đối ngoại thì nhà thiết kế của Tác Linh chỉ công bố một cái biệt danh là X. Ông chủ chân chính cũng không biết là ai, cuối cùng thì Mạc Lăng Thiên vẫn phải sử dụng một ít thủ đoạn cá nhân để tra xét sâu hơn.

Dù sao cái mà Mạc gia am hiểu nhất vẫn là tình báo và điều tra, muôn tìm hiểu chút chuyện con con này vẫn rất dễ dàng.

Mà điều tra xong rồi, ngu người!

Thế quái nào chủ nhân của cái nhãn hiệu kia lại là tiểu bạch thỏ chứ???

Từ tư liệu điều tra được thì thấy Tắc Linh này đúng là tiến từng bước một, được mệnh danh là hắc mã"trong giới thời trang. Hiện giờ Tắc Linh đã có xu thế đuổi kịp History vốn nổi danh trên trường quốc tế!

* Hắc mã: Ngựa tốt, dùng ví von những người tài giỏi có thực lực và có thể tiến xa hơn nữa.

Đối với tiểu bạch thỏ này thì đúng là càng nhìn càng thâm không rõ. Bởi vì Quan Tử Dao đã nhờ vả nên Mạc Lăng

Thiên cũng không dám trì hoãn. Sau khi điều tra được thì lập tức gọi cho Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 972: Tôi Có Ngủ Đầu Mả Đông Ý

Ninh Tịch đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì bị một hồi chuông điện thoại đánh thức.

Nhìn di động, thông tin hiển thị là một số lạ. Ninh Tịch tiện tay bấm nhận: "Alo, ai đây?"

"Alo, Tôi là Mạc Lăng Thiên nè! Tiểu bạch thỏ còn nhớ tôi không?"

"À, tất nhiên là phải nhớ Mạc thiếu rồi!"

Quan Tử Dao đang chọn đồ thì loáng thoáng nghe thấy Ninh Tịch nói một câu "Mạc thiếu", cô ta có chút kỳ quái nhưng cũng chẳng chú ý nhiều.

"Hi hi, nhớ là tốt rồi!" Mạc Lăng Thiên đổi sang giọng lấy lòng: "Tiểu bạch thỏ à, cô cũng trâu bò quá nha, hóa ra cô chính là chủ nhân của Tắc Linh sao?"

Ninh Tịch hơi ngoài ý muốn nhướn mày, ngời thẳng dậy: "Sao anh biết? Lục Đình Kiêu nói cho anh?"

"Cô không cần quan tâm tại sao tôi lại biết đâu, tôi có chuyện cần bà chủ Ninh giúp một chút đây, không biết có được hay không cơ mà coi như nể mặt Lục Đình Kiêu đi nha • tôi đây là bạn bè chí cốt của cậu ta đó!"

"Không biết là có chuyện gì?" Ninh Tịch hỏi.

"Cái đó là như này, ngắn gọn thì! Hân Nghiên muốn xin một chân làm đại lý của cô, nhưng mà con bé đó trượt thẳng căng từ vòng gửi xe rồi! Cô xem có thể châm chước chút hay không, dẫu sao thì con nhóc đó cũng là em họ của Lục Đình Kiêu!"

"Ha." Đầu bên kia vang lên một tiếng cười đầy ý tứ sâu xa của Ninh Tịch.

Thanh âm này khiến Mạc Lăng Thiên hơi rợn người chút: "Sao thể bà chủ Ninh? Có vấn đề gì sao?"

Ninh Tịch nhìn về phía Lục Hân Nghiên với Quan Tử Dao đang chọn đồ cách đó không xa, thấp giọng nói: "Chỉ là có chút kinh ngạc thôi! Không ngờ Mạc thiếu lại là kiểu người si tình như vậy! Vì để Quan mỹ nhân vui vẻ mà chịu đau cắt thịt nha! Biết rõ cô ấy vì người đàn ông khác mà vẫn không oán

không hận giúp đỡ sao?"

Vừa dứt lời, Mạc Lăng Thiên đầu bên kia nhất thời ngân ra: "Cô... làm sao cô biết!"

Vừa rồi anh ta không hề nhắc đến Quan Tử Dao dù chỉ một chữ mà!

"Đừng hỏi tại sao tôi lại biết, còn về chuyện đại lý thì vì công hay về tư tôi cũng đều không đồng ý." Ninh Tịch thẳng thắn chém một đao cự tuyệt.

"Tại sao chứ? Nếu là tiền thì không thành Vân đề! Cô coi như giúp người anh em đi!"

Ninh Tịch đảo mắt: "Về công, studio chúng tôi đã có quy định, điều kiện không phù hợp thì không thể làm đại lý; Về tư, Quan Tử Dao mất công làm nhiều chuyện thế chỉ để muốn sáp gần lại bạn trai tôi, tôi ngu đâu mà đồng ý?"

Mạc Lăng Thiên: "... " Đá phải cục sắt rồi!!!

Sao mà ngờ được cái gì con tiểu bạch thỏ này cũng biết chứ! Thật là kỳ diệu!

Mấy chuyện kiểu này vốn chỉ cần có nhân mạch với tiền là kiểu gì cũng giải quyết được. Nhưng tình huống này thì có nhiều tiền hơn nữa cũng Vô dụng.

Ninh Tịch ngắt điện thoại của Mạc Lăng Thiên, không bao lâu sau đi động của Quan Tử Dao reo lên.

"Thế nào thế nào, có phải bạn chị gọi không! Chị mau mau nhận đi!" Lục Hân Nghiên đứng một bên hung phần hỏi.

Quan Tử Dao mỉm cười gật đầu một cái: "Đúng vậy, đừng Vội để chị nhận máy đã!"

"Alo?" Quan Tử Dao nhận điện thoại.

Nghe Mạc Lăng Thiên nói xong, sắc mặt Quan Tử Dao hơi đổi đổi.

Tất nhiên là Mạc Lăng Thiên không thể nói thật mọi chuyện cho cô ta được. Anh ta chỉ nói là đối phương bảo không thể phá vỡ quy định nên không thể cho đi cửa sau.

"Được, em biết rồi... không sao... làm phiền anh rồi! Đây cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác, dù sao vẫn cảm ơn anh!" Quan Tử Dao tùy tiện nói mấy câu rồi lập tức cúp máy.

"Thật xin lỗi Hân Nghiên, vẫn không được!"

Lục Hân Nghiên nghe vậy thì thất vọng cúi đầu. Nhưng mà một lúc sau lại ngẩng đầu an ủi ngược lại Quan Tử Dao: "Chị Tử Dao, 0úi studio này, em cũng biết là rất khó khăn để xin được, trở về em sẽ nghĩ cách khác! Hừ, càng không để bà đây làm đại lý thì bà đây càng muốn làm!"

Nhìn điệu bộ của Lục Hân Nghiên, Nhan Như Ý chỉ thấy buồn cười lại bất đắc dĩ: "Tính con cứ như trẻ con mãi vậy, không biết bao giờ mới đổi được!"

--- O ---

Chương 973: Ba Chủ Của Chung Tôi Tội Của Hang Lây Hang

Đại khái vì hàng tương đối nhiều, cho nên nhân viên đi lấy hơi lâu. Mãi một lúc rồi vẫn chưa thấy quay lại.

Trong thời gian này Ninh Tịch vẫn ngồi im lặng trong khu nghỉ ngơi, không hề có ý muốn rời đi.

Lục Hân Nghiên nhìn Ninh Tịch, nhất thời cô ta đem hết sự tức giận vì không làm được chuyện đổ hết lên đầu Ninh Tịch: ""Chị Tử Dao, bác, lần này hai người chắc đã tin cô ta cố ý đi theo chúng ta rồi chứ? Có ai hẹn mà chờ lâu như vậy à? Hơn nữa có biết bao nhiêu chỗ như quán cafe, nhà hàng không chọn mà hết lần này đến lần khác cứ muốn ngồi ở đây?""

Lần này thì ngay cả Quan Tử Dao cũng không lên tiếng.

Trực giác của cô ta mách bảo rằng Ninh Tịch sẽ không dùng cách ngu ngốc thế này để làm thân, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy cũng có khả năng này lắm.

Dẫu sao Ninh Tịch cũng chỉ là loại đàn bà thấp kém, đừng nói có thể lấy lòng, ngay cả muốn đến gần ba mẹ của Lục Đình Kiêu đều khó hơn lên trời! Lần này may mắn gặp được thì đương nhiên phải tìm cơ hội thể hiện trước mặt Nhan Như Ý rồi...

Chẳng qua là cô ta bám theo lâu như thế thì bước tiếp theo định làm cái gì. Đã từng trải qua mấy lần bị Ninh Tịch dạy dỗ nên thần kinh Quan Tử Dao bắt đầu căng thẳng, cũng không dám xem thường.

Lục Hân Nghiên là một người tính tình nóng nảy, lúc này cô ta đã không nhịn nổi nữa mà đi thẳng đến trước mặt Ninh Tịch: "Cái loại đàn bà như cô đã đủ chưa hả! Có phải nghiện rồi hay không? Đừng vút hết mặt mũi bám chặt lấy anh tôi có được không hả? Tới cửa hàng quần áo mà không mua quần áo lại còn nghiêm nhiên ngồi ngủ ở đây, cô cho rằng đây là nhà cô sao! Da mặt có cần phải dày thế không!"

Ninh Tịch bị tiếng quát tháo làm cho hơi nhức đầu, cô lạnh mặt ngáng lên: "Nói đủ Chưa?"

Thấy thái độ chẳng coi ai ra gì của Ninh Tịch thì Lục Hân Nghiên càng điên tiết, cô ta đang chuẩn bị mắng chửi người thì sau lưng đột nhiên vang lên

một chuỗi tiếng bước chân lộn xộn.

Người đi vào là nhân viên chạy xuống kho hàng lấy đồ: "Xin lỗi xin lỗi, trong kho hơi lộn xộn, để ba vị chờ lâu rồi! Lục tiểu thư, toàn bộ mẫu mà cô cần đã lấy lên hết rồi!"

Lục Hân Nghiên nghe thế liền lập tức chạy lại coi quần áo.

Người tiến vào sau cô nhân viên thì Lục Hân Nghiên cũng có biết, đây là quản lý của cửa hàng chính, ngoài ra còn có mấy nhân viên nam, trong tay bọn họ cũng đang cầm quần áo dĩa.

"Lục tiểu thư đến rồi, xin lỗi xin lỗi, hôm nay thật sự có chút bận rộn quá. Hôm nay bà chủ của chúng tôi đến đây lấy hàng cho nên tôi không thể tự mình chiêu đãi cô, có gì cần cô cứ bảo Tiểu Triệu là được!". Quản lý khách khí chào hỏi Lục Hân Nghiên đồng thời bày tỏ sự áy náy.

Lục Hân Nghiên nghe vậy thì lộ vẻ hoài nghi. Bà chủ của Tắc Linh?

Cô ta đợi trong tiệm lâu thế rồi mà đâu có thấy ai có vẻ là bà chủ đâu? Chỉ có vài người khách với mấy nhân viên trong cửa hàng thôi mà.

Bà chủ của Tắc Linh dường như rất thần bí. Lúc được báo là không thông qua khảo hạch làm đại lý, cô ta còn muốn nói chuyện trực tiếp với bà chủ của bọn họ, sau này có gọi mấy lần điện thoại đều được câu trả lời là bà chủ bận bịu công việc. Cho nên đến giờ vẫn chưa từng gặp qua một lần nào.

Cho nên nghe được lời này của quản lý, Lục Hân Nghiên lập tức tò mò, cô ta muốn gặp mặt vị bà chủ này.

"Quản lý, bà chủ mấy người đã tới à? Sao tôi không thấy? Vừa vặn tôi có vài vấn đề về chuyện hợp tác muốn đàm phán với bà chủ của mấy người!" Lục Hân Nghiên nhìn quản lý nói.

--- O ---

Chương 974: Bà Chủ Của Bọn Họ Là Ninh Tịch?

Quản lý nghe vậy thì vội vã nhìn quanh một vòng nhưng lại chẳng thấy người đâu: "Bà chủ có nói cô ấy đã tới cửa hàng rồi, để tôi gọi thử xem... A! Bà chủ! Cô đang ở chỗ này à!"

Đang chuẩn bị gọi thì người quản lý lại đặt di động xuống, mắt nhìn thẳng về phía Ninh Tịch đang ngồi nghỉ rồi vội vàng nói: "Bà chủ, tất cả những mẫu cô cần đều đã lấy tới rồi, cô xem kiểm tra một chút! À đúng rồi, còn có... vị Lục tiểu thư này hình như có chuyện muốn đàm phán!"

Quản lý nói xong cũng không quên giúp Lục Hân Nghiên giới thiệu một chút: "Lục tiểu thư, đây chính là bà chủ của chúng tôi, có chuyện gì cô cứ nói trực tiếp với cô ấy là được rồi!"

Cái gì?

Quản lý vừa dứt lời, không chỉ Lục Hân Nghiên mà cả Quan Tử Dao với Nhan Như Ý đều kinh ngạc.

Quản lý này có ý gì?

Bà chủ của bọn họ là... Ninh Tịch?

"Không phải... chờ chờ đã... quản lý, anh nói cái gì? Ý của anh là cô gái kia chính là bà chủ của mấy người?"

"Đúng vậy..." Quản lý thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lục Hân Nghiên còn cho rằng cô ta biểu hiện như vậy vì thấy Ninh Tịch còn trẻ đẹp như thế.

Thành thật mà nói thì lần đầu tiên thấy bà chủ nhà mình anh ta còn kinh hãi nửa ngày nữa là!

Vì thế vị quản lý rất tri kỷ mà mỉm cười giải thích: "Bình thường thì bà chủ của chúng tôi không thích rêu rao, chưa kể công việc của cô ấy rất bận cho nên rất ít người có thể gặp được! Lục tiểu thư tới thật đúng lúc, vừa vặn ngày hôm nay bà chủ đến cửa hàng chính lấy hàng chứ không ngay cả chúng tôi cũng ít khi gặp được cô ấy lắm!"

Ninh Tịch là bà chủ của Tác Linh....

Cô ta ngồi mãi không rời đi là vì đến lấy hàng....

Nghe lời nói của quản Lý, vẻ mặt Lục Hân Nghiên lúc trắng lúc xanh, màu sắc biến đổi cứ như đèn kéo quân.

Nhan Như Ý vốn cho rằng Ninh Tịch tới đây là vì mình thì bây giờ sắc mặt cũng vô cùng lúng túng. Nhiều hơn chính là bất ngờ, không ngờ nhãn hiệu ngay cả bà cũng cảm thấy thích lại là của cô gái này.

Quan Tử Dao âm thầm nhú chặt lông mày, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Lúc này cô ta nghe được Ninh Tịch dường như nói "Mạc thiếu" trong lúc nói chuyện điện thoại, chẳng lẽ vừa này Mạc Lăng Thiên gọi điện cho cô ta?

Khó trách ngay cả Mạc Lăng Thiên cũng không thể giải quyết được, ai có thể nghĩ bà chủ của Tác Linh lại là Ninh Tịch chứ....

Cứ cho là cô ta có cảnh giác, có ngàn phòng vạn phòng cũng không nghĩ đến kết quả sẽ là như thế này!

"Không ngờ cô Ninh lại là bà chủ của Tác Linh, đúng là tuổi trẻ tài cao!"
Quan Tử Dao mở miệng nói.

"Quan tiểu thư khách sáo quá, mời ba vị cứ từ từ chọn lựa. Còn chuyện của Lục tiểu thư thì tôi tin tưởng giám đốc Kiều đã nói rõ với cô rồi."

Ninh Tịch nói xong liền tiếp tục đi làm chuyện của mình, nhưng sau lưng lại truyền tới tiếng quát tháo của Lục Hân Nghiên: "Ninh Tịch, cô đứng lại cho tôi! Hóa ra là cô! Là cô cố ý không để tôi làm đại lý đúng không! Rõ ràng cô đang dùng việc công báo thù riêng!"

Ninh Tịch vốn không muốn để ý tới, nhưng mà có nhiều nhân viên đang ở đây như vậy thì cô nhất định phải tỏ rõ thái độ.

Vì vậy Ninh Tịch xoay lưng nhìn về phía Lục Hân Nghiên nói: "Lục tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một vấn đề, nếu như sau lưng cô không có cái danh em họ Lục Đình Kiều chống đỡ thì cô nghĩ với cái lý lịch thất bại ê chề của cô thì đối phương sẽ đồng ý hợp tác với cô sao?"

Nếu như sau lưng không có cái danh em họ Lục Đình Kiều, không có bối cảnh của Lục gia...

"Tôi..." Lục Hân Nghiên nhất thời không có cách nào phản bác lại.

"Hiện nay Tác Linh mới chỉ bắt đầu bước vào nề nếp của nó, xin lỗi, tôi

không thể đưa nó cho Lục tiểu thư luyện tay được."

--- O ---

Chương 975: Chỗ Dựa Của Bà Chủ Còn Cứng Hơn

Nói tới đây, Ninh Tịch nhìn sắc bị đả kích của Lục Hân Nghiên thì hơi dừng một chút, sau đó mới nói: "Nhưng mà tôi thấy Lục tiểu thư đúng là thực sự yêu thích nhãn hiệu này của chúng tôi, về điểm này thì cảm ơn tình yêu và sự ủng hộ của cô! Nếu như Lục tiểu thư thật sự muốn trở thành đại lý của Tác Linh thì hãy chứng minh cho tôi thấy thái độ nghiêm túc làm việc và thành ý của cô, nếu được Tác Linh luôn rộng cửa chào đón cô!"

"Cáo từ." Nói xong câu này Ninh Tịch lập tức xoay lưng rời đi.

"Có gì mà hơn người! Ai mà thèm chứ! Chẳng phải chỉ là một cái nhãn hiệu nát thôi sao!"

Mặc dù trong lòng Lục Hân Nghiên vì những lời vừa rồi mà rung động, nhưng ngoài miệng cô ta vẫn nhất định không chịu thừa nhận, dưới sự mất không chế thì bật thốt ra những câu như vậy.

Cho tới bây giờ chưa từng có ai dám nói những câu như vậy trước mặt cô ta, đáng giận ở chỗ, những lời Ninh Tịch vừa nói khác nào ám chỉ nếu không có gia tộc che chở thì ở bên ngoài cô ta chẳng là cái thá gì sao?

Nhan Như Ý đứng một bên nhìn Lục Hân Nghiên, bà lắc lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý rồi nghiêm túc nói: "Hân Nghiên, thật ra thì những gì cô ta nói không phải không có lý! Nếu con muốn thật sự tạo được thành tích thì phải lấy hết tâm ý của mình mà đặt vào chứ làm nửa vời là không được đâu, chuyên tâm làm cho xong một việc. Nếu không thì con đừng cả ngày cứ lẩn đi lẩn lại nữa, Lục gia cũng không cần một cô gái như con xuất đầu lộ diện ở bên ngoài."

"Con không muốn! Con cũng không tin con không làm được!" Lục Hân Nghiên tức giận tông cửa chạy ra ngoài. Quan Tử Dao với Nhan Như Ý có muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

"Haiz, đứa bé này, tuổi còn nhỏ, tính tình thì không ổn định, quá mức tùy hứng rồi!" Nhan Như Ý thở dài.

Vừa nghĩ tới chuyện Ninh Tịch cũng chỉ lớn hơn Lục Hân Nghiên vài tuổi nhưng lại thành lập được thương hiệu của riêng mình, so sánh như vậy khiến Nhan Như Ý không khỏi có chút cảm khái.

Chuyện hôm nay quả thật khiến bà phải nhìn Ninh Tịch với con mắt khác xưa, cứ tưởng cô ta chỉ dựa vào cái mặt mà lẫn lộn trong giới giải trí nhưng không ngờ lại có chút khác biệt. Những lời Ninh Tịch vừa nói với Lục Hân Nghiên từng chữ từng chữ đều không tệ tí nào...

Chỉ là thân phận như vậy... lại có chút đáng tiếc...

Thấy ánh mắt Nhan Như Ý rơi vào Ninh Tịch giữa biển người, vẻ mặt lại có chút nhàn nhạt tán thưởng thì Quan Tử Dao kinh hãi. Cô ta vội vã kéo Nhan Như Ý đi về phía trước, vừa đi vừa nói vài câu: "Bác à, thật ra thì Hân Nghiên như vậy cũng rất tốt, tiếp tục kiên trì không chừng lại có thành công thì sao?"

"Bác còn không biết nó sao? Nó không được đâu!"

"Nhưng mà con thấy Hân Nghiên thật sự đau lòng, thật ra thì Tắc Linh này cũng không tốt lắm! Lúc trước con có nghe mấy tin đồn rằng nhà thiết kế của Tắc Linh sao chép phong cách của một thương hiệu khác là History. Không bằng để trở về con giúp Hân Nghiên liên lạc với bên History xem có thể để Hân Nghiên làm đại lý không! Dù sao thì History cũng có chút danh tiếng trên thị trường thế giới, cấp bậc cao hơn Tắc Linh nhiều!"

Nhan Như Ý vỗ vỗ tay của cô ta: "Làm phiền con phải lo lắng cho nó!"

"Bác quá khách khí rồi, chuyện nhỏ thôi mà! Huống chi Hân Nghiên cũng là bạn của con!" Quan Tử Dao vừa nói vừa nghĩ vô số thứ trong đầu.

Đột nhiên cô ta phát hiện trong lúc mình không hay biết gì thì Ninh Tịch càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí còn có thể khiến Nhan Như Ý thay đổi suy nghĩ. Từ việc lợi dụng Tiểu Bảo cho đến chuyện ngày hôm nay...

Vốn còn nghĩ là cạnh tranh công bằng, nhưng vào lúc này tình hình cũng đã có chút luống cuống, nếu còn không giở thủ đoạn...

....

Đám người Lục Hân Nghiên rời đi, quản lý với mấy nhân viên trong cửa hàng cũng có chút lo âu: "Bà chủ, cái cô Lục Hân Nghiên này có chỗ dựa rất cứng rắn đó! Như thế... như thế không sao chứ?"

Ninh Tịch đứng một bên kiếm hàng thuận miệng nói: "Yên tâm, chỗ dựa của bà chủ mấy người còn cứng hơn!"

....

--- O ---

Chương 976: Đề Nó Nó Tỉnh Ngộ Đi

Ban đêm, tại một khu biệt thự đất tiền nào đó.

"Tử Dao, sao con cứ buồn buồn không vui thế? Có phải đã gặp chuyện gì không? Chẳng phải hôm nay con đi dạo phố với Lục phu nhân sao?" Quan Thụy vừa về đã thấy con gái ngồi ngẩn người trên ghế salon trong phòng khách, sắc mặt thì không được dễ nhìn lắm nên không kìm được mà hỏi.

Quan Tử Dao lấy lại tinh thần, cô ta nhăn mày nói: "Ba, hôm nay con đi dạo phố với dì Lục lại gặp phải cô ta! Sau đó lại vô tình biết được cô ta chính là chủ nhân của nhãn hiệu thời trang đang rất nổi gần đây còn được quốc gia nâng đỡ..."

Quan Thụy nghe vậy thì chỉ cười nói: "Chỉ có vậy? Ba còn tưởng cái gì đó ghê gớm lắm chứ! Nhất định là Lục Đình Kiêu đứng sau lưng giúp đỡ cô ta thôi, chứ nếu không một đũa đào kếp như nó làm gì có bản lĩnh lớn như vậy? Nhưng mà... không ngờ Lục Đình Kiêu lại vì cô ta mà làm đến bước này! Có vẻ như đang chuẩn bị tất cả để đón cô ta vào cửa, nếu không thì sao phải liều mạng nâng cao giá trị của cô ta..."

Nghĩ tới đây thì sắc mặt Quan Thụy cũng trầm xuống: "Không thể cứ để cô ta tiếp tục ngông cuồng như vậy nữa!"

Quan Tử Dao nghe vậy thì lộ vẻ lo lắng: "Ba, ba muốn làm cái gì? Bây giờ Lục Đình Kiêu che chở cho cô ta như thế, đến ngay cả ba mẹ anh ta cũng không dám đụng cô ta, nếu ba..."

Khoảng thời gian gần đây chung đụng khá nhiều với Nhan Như Ý, nên Quan Tử Dao cũng nghe được không ít thông tin của Ninh Tịch từ miệng của bà. Cô ta biết được một người hiếu thuận như Lục Đình Kiêu lại vì Ninh Tịch mà nhiều lần không nghe lời người trong nhà, thậm chí còn tranh cãi nhiều lần với Lục Sùng Sơn, thật đúng là khiến Quan Tử Dao cảm thấy khó tin.

"Yên tâm, không cần ba làm gì đâu, cái loại chỉ biết phô trương sắc đẹp trước bàn dân thiên hạ như cô ta còn sợ không bắt được đằng chuôi sao?" Quan Thụy hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt rất coi thường.

Quan Tử Dao bắt kịp sóng những gì ba cô ta nói, cô ta cau mày: "Ý của ba là... nhưng mà hiện giờ cô ta đang bám chặt lấy Lục Đình Kiêu như vậy thì sao có thể liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác? Có Lục Đình Kiêu làm

chỗ dựa thì cô ta hoàn toàn không cần cái gọi là quy tắc ngầm?"

Quan Tử Dao cảm thấy Ninh Tịch sẽ không ngu như thế và lại chẳng thể nào dễ giải quyết.

Quan Thụy lắc đầu nói: "Tử Dao, con vẫn quá đơn thuần, lòng tham của con người là không đáy! Nhất là đối với loại đàn bà lớn lên ở tầng đáy của xã hội thì lòng tham lại càng không có giới hạn! Bản tính vốn thấp kém thậm chí là "thủy tính dương hoa"¹... dẫu cho cô ta có che giấu thì chẳng sớm thì muộn cũng có ngày lòi ra!"

1 Thủy tính dương hoa: chỉ những người đàn bà lẳng lơ, đứng núi này trông núi nọ.

"Ý của ba là... có phải ba đã phát hiện cái gì không?" Quan Tử Dao thử dò hỏi.

Quan Thụy cười một tiếng như thể đã nắm chắc mọi thứ trong tay: "Con yên tâm, chuyện này ba sẽ giải quyết thỏa đáng! Con chỉ cần dành thời gian bồi dưỡng tình cảm với dì Lục của con là được rồi, tránh cho vì chuyện lần trước mà nảy sinh ngăn cách.

"Con biết!"

Quan Tử Dao gật đầu, không khỏi rơi vào trầm tư...

Ban đầu là vì cô ta kiêu ngạo, khinh thường việc dùng thủ đoạn với người đàn bà kia, bản thân cô ta cũng cảm thấy mình chắc chắn không thua.

Nhưng dần dần, Quan Tử Dao phát hiện mọi chuyện cứ thế mà vượt khỏi bàn tay của cô ta, thái độ của Lục Đình Kiêu đối với Ninh Tịch càng khiến cô ta không thể không để ý tới.

Người đàn ông lạnh lùng cơ trí trong trí nhớ, người đàn ông mà cô ta nghĩ rằng chỉ có anh mới có thể sánh vai với cô ta, giờ đây lại bị một con đàn bà kém hiểu biết, thô bỉ thấp kém mê hoặc đến xoay vòng vòng.

Điều này khiến cho cô ta không cách nào chấp nhận được!

Cuối cùng Quan Tử Dao tự thuyết phục mình rằng, đối với những người như vậy thì chẳng cần phải nói đạo lý. Cô ta phải để cho Lục Đình Kiêu tỉnh táo lại, để cho anh trở lại là người trong trí nhớ của cô!

--- O ---

Chương 977: Quá Thiên Vị!

Chuyện làm ăn của Tắc Linh đang lên như điều gặp gió, phía bên đoàn làm phim cũng tiến triển hết sức thuận lợi.

Nữ thứ số hai Giản Thu vì bận tham gia cuộc thi nhảy mà không kịp vào đoàn phim cũng đã trở lại. Giản thu là một vũ công ballet cho nên cả tướng mạo, khí chất lẫn khả năng diễn xuất đều rất tốt.

Ngay cả Thẩm Hãn Thần với Kỳ Phóng, từ khi thấy Ninh Tịch mặc đồ nữ thì thái độ cũng khá hơn nhiều. Lúc đóng phim cũng rất hợp tác, không cố ý mắc lỗi nữa.

Trong lúc bất tri bất giác, bộ phim đã quay đến những cảnh cuối cùng. Hơn nữa tiến độ so với dự tính ngắn hơn hai tháng, điều này khiến Thẩm Miên vô cùng cao hứng.

Buổi sáng hôm nay, Ninh Tịch vừa mới tới trường quay đã lập tức "búng" đến cạnh Kha Minh Vũ rồi đưa ra một cái túi màu hồng phấn: "Kha kha! Kha Kha! Tôi mang bữa sáng cho cậu nè!"

Ngẩng đầu nhìn vợ đại nhân đang dâng lên bữa sáng tình yêu, Kha Minh Vũ chỉ dịu dàng chớp chớp lông mi: "Cám ơn tiên bối."

"À đúng rồi, có sữa đây, cầm! Bồi bổ sức khỏe nha ~!" Ninh Tịch lại đưa tới một hộp sữa vị dâu tây.

"Tiền bối, của em đâu của em đâu! Tại sao có mỗi mình Kha Minh Vũ chứ? Tiền bối quá thiên vị! Ngày nào chị cũng chỉ mang bữa sáng cho cậu ta!" Sau lưng truyền đến giọng nói vô cùng u oán của Kỳ Phóng.

"Bởi vì Kha Kha giúp tôi bắt rắn nha!" Ninh Tịch nhìn Kỳ Phóng, bộ dạng ý vị sâu xa nói.

Kỳ Phóng che ngực, bày tỏ bị một đao này đâm trọng thương: "..."

Ngao, tức chết mất! Tư dụng đưa lộc cho thằng khác hưởng! Con rắn kia là do ông đây "lao tâm khổ tứ" mới kiếm được đó, cuối cùng lại bị thằng Kha Minh Vũ kia hót tay trên! Sớm biết có ngày hôm này thì ông đây đã bắt chập làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi!

Ách, hình như hơi sai sai.... căn bản là chị ấy không cần người ta cứu có được không hả!!!

Nhưng mà cần thận nghĩ lại thì quả thực thái độ của Ninh Tịch với Kha Minh Vũ bắt đầu thay đổi từ cái ngày bắt rấn đó...

Ăn sáng xong không bao lâu, Ninh Tịch lại đứng đến cạnh Kha Minh Vũ: "Kha Kha! Kha Kha! Tập diễn với tôi nè ~~~!"

"Vâng." Kha Minh Vũ gật đầu.

"Tiền bối! Thật không công bằng! Tại sao chị chỉ tập diễn với một mình Kha Minh Vũ chứ?" Kỳ Phóng lại chui từ góc nào đó ra, nổi u oán sắp thành thực thể tới nơi rồi.

Ninh Tịch tỏ vẻ đương nhiên nói: "Bởi vì Kha Kha không phải xuất thân từ trường nghệ thuật nha, tôi làm tiền bối thì phải chăm sóc cậu ấy rồi!"

Kỳ Phóng gần như sụp đổ, cào cào đầu: "Tiền bối, chị nói thế mà không thấy ngượng sao? Trong đoàn làm phim này thì diễn xuất của cậu ta chỉ xếp sau chị thôi đó có được không hả! Còn nữa, sao chị cứ gọi cậu ta là Kha Kha mà không gọi em là Kỳ Kỳ! Phóng Phóng cũng được!"

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Kỳ Kỳ... Phóng Phóng... thật khó nghe nha!"

Kỳ Phóng: "...."

Thanh niên nào đó bị chê tên khó nghe lập tức ôm mặt hứng lệ rơi.

Thật là tức nổ gan!

Thẩm Hân Thần thì thôi không so, Kỳ Ngữ Manh cũng chỉ là một cô gái thì thôi không nói, thế nhưng tại sao Kha Minh Vũ lại còn được cưng chiều hơn cả ông đây chứ!

Kha Minh Vũ rõ ràng không đẹp trai bằng mình mà!

Kỳ Ngữ Manh nâng cằm, ngồi một bên lầu bầu: "Anh Tịch, quả thật anh có chút thiên vị Kha Minh Vũ mà, ngay cả em cũng phải thấy ghen tị..."

"Ha ha ha ha ha ~ ôi chao, ai bảo cậu ta trong phim quá thảm! Cho nên tôi mới không thể làm gì khác hơn là bù đắp trong thực tế cho cậu ta chứ!" Ninh

Tịch cười nói.

Ai bảo tên này là cái chậu bông của cô chứ... haizzz.

Thẩm Miên đứng một bên nhìn đám người trẻ tuổi từ bài xích đến bây giờ lại rất hòa hợp, trong lòng cũng có chút cảm khái. Đột nhiên cứ có cảm giác trở lại mười năm trước, lúc anh quay bộ phim đầu tiên vậy...

Thấy trường quay với đạo cụ đã chuẩn bị xong hết, Thẩm Miên vỗ tay một cái: "Mọi người chuẩn bị chút nào, bắt đầu quay đây!"

"Vâng đạo diễn!"

"Đến!"

...

--- O ---

Chương 978: Mỗi Người Đều Có Một Bí Mật

"3! 2! 1! Action!"

Cảnh quay lần này là về ba nhân vật nam và ba nhân vật nữ tuyến chính, cả sáu nhân vật chủ chốt đều có mặt. Hơn nữa đây là cảnh quay lớn nhất của bộ phim, cho nên để có thể đạt được hiệu quả tốt nhất thì Thẩm Miên đã đẩy lịch quay cảnh này đến tận bây giờ. Chờ khi mọi người quen thuộc với nhau hết rồi mới bắt đầu quay.

Bối cảnh: Trong phòng karaoke.

Nhân vật: Tư Hạ, Kỷ Tuyết Phi, Lâm Ngộ, Doãn Thiên Lê, Giang Tiểu Hải, Ngũ Tiểu Mạnh

Tình tiết: Nhờ sự giúp đỡ của Kỷ Tuyết Phi, cuối cùng Tư Hạ cũng thành công theo đuổi được nữ thần Doãn Thiên Lê. Hơn nữa còn xác định quan hệ là người yêu. Đây là cảnh bữa tiệc sinh nhật của Doãn Thiên Lê, Tư Hạ mời tất cả bạn bè tới cùng chúc mừng.

"Ha ha ha~ ly rượu này để chúc mừng Thiên Lê và Tư Hạ! Chúc hai người vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử!" Giang Tiểu Hải giơ ly rượu lên chầu trọc.

Doãn Thiên Lê bị trêu thì có chút ngượng ngùng, Tư Hạ lại cười cười đập bả vai của Giang Tiểu Hải một cái: "Nói linh tinh gì đó!"

"Đúng rồi đúng rồi! Máy người cũng phải kính bà mối của mấy người một ly đi chứ!" Giang Tiểu Hải nhìn về phía Kỷ Tuyết Phi rồi bắt đầu ồn ào.

Dẫu sao Tư Hạ có thể có được ngày hôm nay, đều là nhờ Kỷ Tuyết Phi hỗ trợ.

Doãn Thiên Lê với Tư Hạ nghe vậy thì đều sợ hãi đến run lên một chút.

Buổi sinh nhật này nhìn thì vui vẻ hòa thuận, nhưng thực chất lại cất giấu sóng ngầm mãnh liệt, tất cả mọi người đều có tâm tư khác nhau.

Trên thực tế, Doãn Thiên Lê đã trúng tiếng sét ái tình với Kỷ Tuyết Phi, thậm chí đã nói rõ tâm ý của mình với Kỷ Tuyết Phi.

Nhưng mà Kỷ Tuyết Phi lúc này đã yêu Tư Hạ đến sâu đậm nên thẳng thừng

từ chôi Doãn Thiên Lê. Và để trả thù Kỷ Tuyết Phi nên Doãn Thiên Lê mới đồng ý qua lại với Tư Hạ.

Nhưng cũng vào lúc này thì Tư Hạ mới dần dần phát hiện ra những cảm xúc bất thường của mình đối với Kỷ Tuyết Phi. Cũng vì trốn tránh sự thật bản thân đã yêu một người đàn ông nên anh ta mới qua lại với Doãn Thiên Lê. Đồng thời anh lại biết được người anh em tốt - Kỷ Tuyết Phi cũng thích Doãn Thiên Lê, nhất thời không biết là đang ăn dấm của Kỷ Tuyết Phi hay dấm của Doãn Thiên Lê nữa.

Còn Lâm Ngộ, anh ta lấy thân phận một người ngoài cuộc để nhìn rõ ràng bí mật của từng người, đồng thời cũng lặng yên giấu kín bí mật của riêng mình.

Trong cảnh này diễn viên vào cũng phải thật sự nhập vai, chỉ cần có một người không theo kịp thì lập tức sẽ NG, cho nên độ khó rất cao.

Ban đầu quả thật đã NG mấy lần, sau đó mới tiếp tục quay lại..

Nhìn vẻ ngọt ngào chìm đắm trong tình yêu của Doãn Thiên Lê với Tư Hạ, Kỷ Tuyết Phi vẫn luôn tươi cười vui vẻ chúc phúc cho bọn họ. Nhìn qua chuyện này khiến cô thật sự rất vui vẻ, nhưng trong đôi mắt, sự bi thương đã lan ra như sóng trào...

Lâm Ngộ ngồi trong góc, đôi mắt của anh vẫn khóa chặt trên người Kỷ Tuyết Phi, ánh mắt như đang khóa thứ gì đó thật chặt ngăn không cho nó trào ra ngoài.

Dần dần Kỷ Tuyết Phi cũng uống say, cô lão đà lão đảo ngồi vào một cái ghế chân cao, chọn một bài hát.

"Nếu như anh có thể nhìn vào em một lúc, nếu như anh có thể nghe được tiếng trái tim em đang vỡ vụn, vẫn yên lặng bảo vệ anh, yên lặng chờ một phép màu, yên lặng để chính em hóa thành không khí..."

"Mọi người đều ăn uống rồi trò chuyện, tối nay có nhiều tâm sự, nhất là tâm sự của em. Cười thật nhiều nhưng khóe mắt lại cay lắm anh ơi, em mãi chỉ giống như một loại gia vị, len lén nhìn anh rồi lại len lén giấu mình đi..."

"Nếu như anh lột xuống từng tầng của trái tim em, anh sẽ thấy bất ngờ đấy, anh là báu vật của em, là bí mật em chôn dấu sâu nhất... Em chỉ là một củ hành tây, mãi mãi chỉ là một món phụ, thật mong ước có thể ở cạnh anh thêm một giây, có được bộ phim của riêng mình..."

Bài hát này giống như một mũi kiếm sắc nhọn, đâm xuyên tất cả lớp nguy trang của những người đang có mặt ở đây.

--- O ---

Chương 979: Thật Xứng Đòi

Hát xong, Kỳ Tuyết Phi mắt không chế vọt ra khỏi căn phòng.

Người đuổi theo ngay lập tức lại là Doãn Thiên Lê!

Doãn Thiên Lê cho rằng Kỳ Tuyết Phi thích mình, cho rằng bài hát vừa rồi là hát cho mình, chỉ vì tình bạn với Tư Hạ nên mới đẩy mình đi.

Ông kính thay đổi, máy quay phim đuổi theo diễn viên tới hành lang của quán karaoke.

"Phi Bạch!" Doãn Thiên Lê lão đảo đuổi theo, cô lấy hết dũng cảm ôm lấy người trong lòng từ phía sau.

Thân thể Kỳ Tuyết Phi cứng đờ.

Cô biết mình phải đẩy người này ra, nhưng mà lúc này cơ thể lại hoàn toàn không chịu không chế.

Cô chậm rãi xoay người rồi ôm lấy Doãn Thiên Lê.

Sau đó Tư Hạ chạy tới lại vừa vặn thấy được cảnh này. Anh ta thấy người anh em tốt lại ôm bạn gái của mình, trong đôi mắt lửa giận cháy phừng phừng: "Kỳ Phi Bạch! Cậu có ý gì?"

Trong đôi mắt Kỳ Tuyết Phi chẳng buồn chẳng vui, chỉ lẳng lặng nhìn: "Tư Hạ, tôi nay... cậu không hề nhìn tôi, cuối cùng... cuối cùng bây giờ cậu cũng nhìn tôi."

"Cái gì?" Ánh mắt của Kỳ Tuyết Phi lúc này làm cho Tư Hạ không hiểu sao lại thấy có chút sợ hãi.

Kỳ Tuyết Phi nhìn chằm chằm vào người trước mặt, trong đôi mắt giống như chất chứa toàn bộ ưu tư, càng ngày càng mãnh liệt hơn. Cuối cùng cô chỉ chậm rãi lên tiếng: "Rồng không biết viết thư, nếu nó nhớ kỹ sĩ thì nó sẽ cướp đi công chúa để kỹ sĩ tới gặp nó..."

Sắc mặt Tư Hạ khẽ biến: "Cậu... rốt cuộc có ý gì?"

Trong mắt Kỳ Tuyết Phi giống như có cái gì đó phá ngục mà chui ra: "Ý của tôi là... Tư Hạ, em thích anh."

Trong phút chốc, Tư Hạ khiếp sợ, Doãn Thiên Lê không thể tin nổi, Giang Tiểu Hải đờ đẫn, Ngũ Tiểu Mạnh thờ dài... còn trong mắt Lâm Ngộ lại ánh lên sự đau thương cùng sự chấp nhận số mệnh.

"Cắt! Quá tốt! Qua!" Thẩm Miên kích động không thôi.

Đạo diễn đã kêu ngừng, nhưng Thẩm Hãn Thần, Kỳ Phóng, Kỳ Ngữ Mạnh cùng với Giản Thu vẫn đang chìm trong nhân vật không cách nào thoát ra.

Chỉ có Ninh Tịch với Kha Minh Vũ là tỉnh lại trong nháy mắt, vẻ mặt đã khôi phục bình thường.

Kỳ Phóng vỗ ngực nói: "Mẹ kiếp! Cái cảnh này có kịch tính thật kinh khủng!"

Kỳ Ngữ Mạnh gật đầu liên tục: "Nhất là anh Tịch, ánh mắt của anh ấy ý! Hãn Thần hôm nay cũng quá lợi hại! Nhưng mà để mình khiếp sợ nhất chính là Kha Minh Vũ! Rõ ràng trong cảnh này cậu ta chẳng có lời thoại nào nhưng mà mình nhìn lại thấy đau lòng chết đi được!"

Không chỉ Kỳ Ngữ Mạnh thấy vậy, mà Tiểu Đào với Diệp Thu cùng những người khác đứng xem cũng bắt đầu ríu rít xì xào bàn tán.

"Tiêu rồi tiêu rồi! Tôi phát hiện càng ngày càng thích Lâm Ngộ thì phải làm sao bây giờ?"

"Tôi cũng thế, thật muốn nữ chính với Lâm Ngộ thành đôi! Lâm Ngộ đáng thương quá, cậu ta cứ im lặng làm nhiều thứ cho nữ chính như vậy, nhưng trong mắt nữ chính lại chỉ có nam chính... làm tôi đau lòng quá đi!"

"Hơn nữa, không hiểu sao tôi cứ thấy anh Tịch với Kha Minh Vũ rất xứng đôi là sao?"

"Há há há há há, không phải mình cậu thấy thế đâu..."

Thẩm Miên quay trở lại chỗ ngồi, tâm tình anh ta rất tốt nên nói: "Mọi người biểu hiện tốt lắm, tiến độ của chúng ta rất nhanh, bắt đầu từ mai tôi cho mọi người hai ngày nghỉ!"

Toàn trường lập tức hoan hô.

Thẩm Hãn Thần cầm một quyển sách trong tay định đi tìm Ninh Tịch.

Nhưng quái lạ là chẳng thấy người đâu, đồng thời biến mất còn có Kha Minh Vũ.

Đôi mắt Thảm Hãn Thần không khỏi âm ảm mấy phần.

Từ sau khi thấy Ninh Tịch mặc đồ nữ, ánh mắt của cậu ta không hiểu sao cứ chạy theo cô. Dần dần cậu ta cũng phát hiện, ánh mắt của Ninh Tịch nhìn Kha Minh Vũ rất khác biệt, cái kiểu hai người cùng nhau biến mất như thế này cũng không phải lần đầu xảy ra...

Cộng thêm thái độ của Ninh Tịch với Kha Minh Vũ rất đặc biệt, dù không có chứng cứ nhưng hết thấy mọi chuyện đều chỉ theo một hướng.

Chẳng qua là cậu ta không muốn tin.

Bất kể là gia thế hay ngoại hình, đứng giữa Kha Minh Vũ với cậu ta thì làm sao Ninh Tịch có thể vừa ý Kha Minh Vũ mà không phải cậu ta chứ...

--- O ---

Chương 980: Tinh ~ Kỹ Năng Tỏ Tình Của Đại Ma Vương Được Kích Hoạt!

Trong một phòng nghỉ không người.

Ninh Tịch đem Kha Minh Vũ ấn lên cửa, không nói một lời đã lập tức nhón chân hôn lên.

"Làm gì?" Kha Minh Vũ hơi ngẩng đầu lên, tránh được nụ hôn của cô.

Ninh Tịch mắt hứng phồng má: "Đương nhiên là an ủi tâm hồn bị thương của anh!"

Người đàn ông cười khẽ: "Đừng quậy nữa, đây là đoàn làm phim, cần thân bị người ta chụp lại."

Ninh Tịch có chút câm nín, mới được mấy ngày mà sao "hàng này" còn chuyên nghiệp hơn cả cô hả...

"Làm sao có thể, đoàn làm phim im hơi lặng tiếng thế này cơ mà, một bài báo còn chẳng có thì tên ngu ngốc nào sẽ chạy tới đây săn tin chứ! Hôn hôn! Hôn hôn!" Ninh Tịch nhảy nhảy.

Người đàn ông không biết làm sao, chỉ có thể phối hợp mà cúi đầu xuống.

"Ngoan quá, hí hí ~ em chỉ thích anh thôi nha ~" Ninh Tịch vừa vò vò đầu Lục Đình Kiêu vừa hôn lên gò má của anh, cứ như đang an ủi con nít.

Lục Đình Kiêu bị cô làm cho bật cười: "Yên tâm, anh không sao, chỉ là quay phim thôi mà."

Mặc dù có vài cảnh cô quay với Thẩm Hãn Thần cũng khiến anh có chút mất khống chế, nhưng mà từ khi tự mình trải nghiệm cảm giác đóng phim, rồi tận mắt thấy được sự nghiêm túc và chuyên tâm của cô thì dần dần anh cũng có thể tách biệt giữa phim và đời thực, cũng có thể khắc chế tâm tình của mình.

Ninh Tịch ngẩng đầu nhìn người đàn ông rõ ràng vô cùng kiêu ngạo này nhưng lại vì mình mà thay đổi từng chút một, trong lòng cô có một cảm giác khó nói thành lời...

"Cục cụng, nhất định là đời trước em cứu cả thế giới nên kiếp này mới được

gặp anh!" Ninh Tịch nói chắc nịch.

"VẬY chắc chắn kiếp trước anh cũng ở cạnh em, cùng nhau cứu vớt thế giới rồi."

Tinh ~ Kỹ năng tỏ tình của Đại ma vương đã kích hoạt!

...

...

Chạng vạng tối, tại biệt thự của Quan gia.

Quan Tử Dao đẩy cửa thư phòng ra: "Ba, ba tìm con có chuyện gì?"

"Tử Dao đến đây, ba cho con xem cái này!" Quan Thụy cười cười, có vẻ như tâm tình đang rất tốt.

"Cái gì ạ?" Quan Tử Dao khó hiểu.

Quan Thụy đẩy laptop trên bàn về phía cô ta: "Con xem thử cái này đi!"

Chẳng lẽ là cái lần trước ba nói...

Quan Tử Dao nhìn Quan Thụy một cái, sau đó hơi khần trương đi tới.

Vừa nhìn qua màn hình, cô ta lập tức ngây người!

Trên màn hình đang chiếu một tấm ảnh, trong ảnh là một người phụ nữ đang cười ngọt ngào chủ động kiễng chân hôn một người đàn ông, một nam một nữ nhìn vô cùng thân mật.

Tấm hình chụp cũng rõ ràng, người phụ nữ trong hình rõ ràng là Ninh Tịch, còn người đàn ông kia lại không phải là Lục Đình Kiêu!

"Cái này..." Thấy tấm ảnh xong, Quan Tử Dao không thể tin nổi tròn mắt, sau đó cô ta vội vàng bấm mở những tấm hình tiếp theo.

Những tấm hình về sau đều là chụp Ninh Tịch với người đàn ông này. Hai người họ cực kỳ thân mật, hiển nhiên không phải lần đầu vụng trộm.

Quan Tử Dao có chút khó tin: ""Làm sao có thể...."

Quan Thụy hừ lạnh một tiếng: "Chẳng có gì kỳ lạ quả, ba đã sớm nói cho con rồi, loại đoàn bà dâm loạn thế này làm sao có thể chỉ cần một người đàn ông chứ, nhất định sẽ có ngày lộ ra chân tướng thôi!"

Quan Tử Dao bực tức: "Thật là quá đáng! Lục Đình Kiêu đối với cô ta tốt như thế, làm sao cô ta có thể làm loại chuyện vô liêm sỉ như thế vậy chứ!"

Quan Tử Dao lật từng tấm ảnh, cô ta càng nhìn thì trong lòng càng tức, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nỗi bất an phiền muộn mấy ngày qua cũng đều biến mất.

Cô biết chỉ bằng mấy tấm hình này thôi thì Ninh Tịch cũng đủ xong đời rồi!

Dẫu cho Lục Đình Kiêu bị cô ta mê hoặc cỡ nào thì cũng chẳng có một người đàn ông nào chấp nhận chuyện bị bạn gái mình cắm sừng cả!

--- O ---

Chương 981: Việc Liên Quan Đến Năng Lực Của Đàn Ông

"Những tấm ảnh này ba định xử lý như thế nào đây?" Quan Tử Dao hỏi.

Quan Thụy trầm ngâm một lát rồi bắt đầu phân tích: "Vốn dĩ lúc đầu ba định giao hết những thứ đó cho đám nhà báo để họ trực tiếp tung ra, khiến cho danh tiếng của con bé đó hoàn toàn thối nát. Nhưng mà, sau đó nghĩ kỹ lại thì điều này không cần thiết, với năng lực của Lục Đình Kiêu, chắc chắn cậu ta có thể điều tra ra được là chúng ta làm, nếu bị phát hiện chúng ta trực tiếp công khai chuyện riêng tư của cậu ta ngược lại sẽ khiến cậu ta thấy phản cảm, dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến thể diện của đàn ông!"

Quan Tử Dao gật đầu, "Đúng thế, con cũng không muốn anh ấy bị mất mặt."

"Thế nên, ba đề nghị... không bằng con cứ quang minh chính đại tự mình đưa những bức ảnh này cho cậu ta, đến lúc đó nói với cậu ta rằng, là ba phái người đi điều tra. Còn về phần đứa con gái đó, đợi đến lúc Lục Đình Kiêu nhìn thấy những tấm ảnh ấy rồi, con cho rằng cô ta còn có kết cục tốt được nữa không?"

"Con biết rồi, ba, vậy thì con đi liên lạc với Lục Đình Kiêu đây."

"Được, con mau đi đi!"

...

Cùng lúc đó, Bạch Kim Đế Cung

Lục Đình Kiêu đang xử lý công việc trong thư phòng, Ninh Tịch bận rộn trong bếp mãi mới bê một bát canh đi lên gõ cửa thư phòng.

"Boss đại nhân, ăn khuya thôi!"

Trong khoảng thời gian này, Lục Đình Kiêu không chỉ phải xử lý chuyện của công ty mà còn phải quay phim, một người làm việc của hai người. Ninh Tịch thấy thế thật sự rất đau lòng, vì thế hàng ngày không chỉ sang bên này đích thân xuống bếp nấu cơm cho anh, mà tối nào cũng chuẩn bị thêm bữa khuya cho anh.

Vì thế cho nên... thời gian này, Lục Đình Kiêu không những chẳng gầy đi tí

nào mà ngược lại còn béo lên một chút, sắc mặt cực kỳ hồng hào, ngày nào vẻ mặt cũng rạng rỡ, ngay cả Tiểu Bảo cũng được cô chăm cho béo lên không ít.

"Hôm nay là món gì thế?" Lục Đình Kiêu đặt văn kiện trong tay xuống bàn hỏi.

Vẻ mặt của Ninh Tịch như thể đang hiến bảo bối cho anh: "Canh gà nhân sâm lộc nhung! Bỏ cực kỳ luôn đó! Anh nhanh ăn đi!"

Vừa mới mở nắp ra, mùi hương quyến rũ ngậy ngất lập tức bay khắp gian phòng.

Lục Đình Kiêu nghe vậy vẻ mặt liền thoáng sùng sốt, biểu cảm của anh có chút khó tả: "Lộc nhung..."

Ninh Tịch hình như cũng nhận ra cái gì đó: "À... lộc nhung hình như có công hiệu tráng dương đúng không? A, không sao, không sao! Dù sao cũng rất bổ mà! Bỏ cái gì mà chẳng là bổ! Anh mau ăn đi là được rồi! Em ninh lâu lắm rồi đó! Dao này anh vất vả như vậy, nhất định phải bồi bổ thật tốt mới được!"

Lục Đình Kiêu nghe thế vẻ mặt đen sì: "Về phương diện nào đấy, anh nghĩ, anh không cần bổ."

Việc này liên quan đến vấn đề năng lực của đàn ông!

"Thế anh bỏ qua lộc nhung là được rồi, vẫn còn cả nhân sâm và thịt gà nữa mà!" Ninh Tịch tự tay múc một thìa đút cho anh.

"Uống xong hậu quả em chịu nhé?" Lục Đình Kiêu nhìn cô bằng một ánh mắt đầy sâu xa.

Vẻ mặt của Ninh Tịch đờ ra ngay lập tức: "Chắc là... không có hậu quả gì đâu nhỉ...?"

Hai người đang nói chuyện, "ting" một tiếng, màn hình điện thoại của Lục Đình Kiêu sáng lên, có một tin nhắn mới được gửi đến.

Ninh Tịch mắt tinh liếc một cái liền nhìn thấy ba chữ "Quan Tử Dao"...

Lục Đình Kiêu nhìn thoáng qua cũng thấy, anh chẳng hề tránh né Ninh Tịch,

tiện tay mở luôn tin nhắn ngay trước mặt Ninh Tịch.

Nội dung tin nhắn là: "Lục Đình Kiêu, thật xin lỗi, ba em giấu em điều tra một vài chuyện, phát hiện ra cô Ninh có quan hệ mập mờ với một nghệ sĩ nam khác trong đoàn làm phim... em do dự rất lâu, cuối cùng cảm thấy vẫn phải cho anh biết chuyện này. Em biết, có thể anh sẽ không tin những gì em nói, bằng chứng đã được gửi đến mail của anh, nếu như anh có thời gian thì xem qua nhé."

Đọc xong nội dung tin nhắn, Ninh Tịch mở to hai mắt chớp chớp: "Em... có quan hệ mập mờ... với nghệ sĩ nam trong đoàn làm phim á?"

Lục Đình Kiêu: "..."

--- O ---

Chương 982: Anh Thích Đần Một Chút

Ninh Tịch vô thức quay sang nhìn Lục Đình Kiêu một cái, chỉ thấy trên mặt anh chẳng có biểu cảm gì, đọc xong tin nhắn thì quăng luôn điện thoại sang một bên, sau đó bắt đầu ăn canh gà.

"Này, Lục Đình Kiêu, anh không xem mail à?" Ninh Tịch ngẩng lên hỏi.

"Không xem."

"Tại sao chứ?"

"Không cần thiết."

"Tại sao lại không cần thiết chứ! Quá cần thiết ấy chứ! Bởi vì em đang tò mò đến chết đây này! Mau mở ra xem, mở ra xem đi!" Ninh Tịch trực tiếp chen vào ngồi lên đùi Lục Đình Kiêu, giục giã nói.

Lục Đình Kiêu nhìn cô một cái, bất đắc dĩ mở mail lên.

Quả nhiên trong mail có thư mới đến, người gửi là Quan Tử Dao, trong mail có một file nén, cũng không biết là ảnh hay là tài liệu.

"Mau down về đi, nhanh lên." Ninh Tịch giục.

Lục Đình Kiêu nhấp chuột, tải tập tin về máy tính.

Tốc độ của mạng rất nhanh, chưa đầy mấy giây đã tải xong rồi.

Sau đó là giải nén, giải nén xong thì trên màn hình máy tính hiện ra một folder, mở ra liền thấy những tấm ảnh thu nhỏ hiện lên đầy trên màn hình.

Ninh Tịch chịu không nổi động tác chậm rì rì của Lục Đình Kiêu, cô đặt luôn tay mình lên tay anh click mở một tấm ảnh trong đó ra.

Sau đó, chỉ trong thoáng chốc biểu cảm của hai người đều trở nên khó tả...

Ninh Tịch đỡ trán, "Em biết ngay mà..."

Sắc mặt của Lục Đình Kiêu không vui: "Đã bảo em không được phép làm bậy mà."

"Khụ, em cũng đâu có làm bậy đâu! Kẻ chụp trộm cũng đâu phải là paparazzi đâu, mà là cô bạn thanh mai có quan hệ thân thiết với anh đây chứ? Hơn nữa chúng ta lần nào chẳng cẩn thận giữ bí mật, nếu không phải có người nhìn chăm chăm 24/24 thì tuyệt đối sẽ không bị phát hiện đâu..." Ninh Tịch vừa nói vừa thích thú lật xem từng bức ảnh một.

"Ai ai ài, anh đừng nói nữa mà, chụp cũng đẹp phết đấy chứ! Ánh sáng này, góc độ này! Ngay đến cảnh em hôn trộm anh cũng chụp được nữa này, còn có cả cảnh em lén cắm rom lên đầu anh này, ha ha ha ha, còn cả bức này, bức này nữa, em đang "dồn tường" anh nè, xấu hổ quá đi mất... Lục Đình Kiêu, mau gửi cho em một bản đi, em muốn lưu lại! Mau mau mau!"

Trong những bức ảnh này, toàn bộ đều là những cảnh giữa Ninh Tịch và Kha Minh Vũ, cũng chính là Lục Đình Kiêu.

Thảo nào lại bảo cô có quan hệ mập mờ với nghệ sĩ nam trong đoàn làm phim!

Không sai, đúng là có quan hệ mập mờ thật...

Nhưng mà, nghĩ kỹ thì Ninh Tịch cảm thấy có gì đó không đúng, cô hằm hừ liếc Lục Đình Kiêu một cái, u oán nói: "Cái vị thanh mai này của anh, xem ra rất quan tâm đến anh nhỉ, hử?"

Nhìn dáng vẻ Ninh Tịch ghen tuông, Lục Đình Kiêu rất hưởng thụ, ôm siết lấy eo cô nói: "Em ghen à?"

"Đừng có đánh trống lảng! Em còn nghe nói hồi đó, vì trí thông minh của anh quá cao, những đứa trẻ đồng trang lứa chẳng ai nói chuyện được với anh, chỉ có mỗi Quan Tử Dao có thể nói được mấy câu với anh. Cho nên, quan hệ của anh với cô ta là tốt nhất đúng không? Có phải anh thích kiểu giống cô ta không, có phải anh thích phụ nữ thông minh giống Quan Tử Dao đúng không?"

Lục Đình Kiêu nghiêm trang nói: "Không phải, anh thích đàn một chút."

"Ai đàn! Anh đàn thì có!" Ninh Tịch lập tức phát hỏa, sau đó nhảy khỏi lòng anh, bê luôn bát canh đi mất: "Tịch thu! Không cho ăn nữa!"

Nhìn theo bóng cô gái nhỏ bình bịch chạy mất, Lục Đình Kiêu cúi xuống nhìn phản ứng nửa người dưới của mình, hai mắt sầm lại.

Chạy cũng nhanh lắm!

CHƯƠNG 10 Điện thoại vang lên, là Mạc Lăng Thiên gọi đến.

Lục Đình Kiêu tiện tay nhắc máy, "Alo?"

"Alo... á... Lục Đình Kiêu sao giọng cậu là lạ thế..." Gợi cảm đến mức một thằng đàn ông như anh ta nghe thấy run cả người.

"Có việc gì?"

"Tâm trạng không tốt... đi uống rượu với anh em đi!" Mạc Lăng Thiên mệt mỏi nói.

--- O ---

Chương 983: Bận Cãi Nhau Với Vợ

Hôm qua không dễ gì anh ta mới đợi được Quan Tử Dao chủ động gọi điện cho anh ta, kết quả là lý do cô ấy gọi đến lại là vì Lục Đình Kiêu.

Còn nữa, trong khoảng thời gian này, anh ta đã thử làm theo từng biện pháp một của Lục Đình Kiêu, kết quả là chẳng có chút tiến triển gì!

Mà nguyên nhân chủ chốt là trước mặt Quan Tử Dao anh ta không thể làm cao được...

Tóm lại là mệt tim quá...

"Không rảnh." Đầu bên kia điện thoại Lục Đình Kiêu thẳng thừng từ chối.

"Không rảnh? Cậu lại bận gì à?" Mạc Lăng Thiên rầu rĩ hỏi.

"Đang cãi nhau với vợ." Lục Đình Kiêu nói rồi liền cúp luôn điện thoại.

Mạc Lăng Thiên: "..."

Mồm thì bảo cãi nhau, nhưng cái giọng đó là... là cái giọng điệu đang cho đám cầu độc thân ăn hành mà, thế là thế nào?

Anh ta cũng rất mong có một ngày nào đó, có thể được cãi nhau với Quan Tử Dao! Haiz...

...

Nhà họ Quan, trong phòng khách.

"Thế nào rồi Tử Dao, nói cho Lục Đình Kiêu biết chưa?" Quan Thụy hỏi.

Quan Tử Dao gật gật đầu, "Con sợ nói bằng điện thoại anh ấy sẽ ngại, thế nên con đã gửi tin nhắn và mail cho anh ấy rồi, vừa nãy con kiểm tra thì thấy cả tin nhắn và mail đều đã được đọc, chắc chắn anh ấy đã biết, chẳng qua là không trả lời lại cho con thôi."

Giọng điệu của Quan Thụy đầy vẻ đương nhiên, "Đàn ông mà, gặp phải những chuyện như thế này khó tránh khỏi cần thời gian để "tiêu hóa".

Khoảng thời gian này cũng là một cơ hội tốt cho con, tuy rằng con gái cần dè dặt một chút nhưng mà lúc cần chủ động thì phải chủ động. Nhân cơ hội này

làm bạn với cậu ta nhiều vào, đừng để cơ hội tốt thế này tặng không cho người khác! Hiểu ý của ba chưa?"

Quan Tử Dao gật đầu: "Con hiểu nên làm thế nào mà."

"Ừm!" Quan Thụy hài lòng nhìn đứa con gái, biết chắc chắn con bé sẽ không để mình phải thất vọng.

Sau khi về phòng, Quan Tử Dao đi ra ban công, nghĩ ngợi một lúc sau đó gọi điện cho Mạc Lăng Thiên.

Bên này, Mạc Lăng Thiên vừa bị Lục Đình Kiêu vô tình cúp điện thoại cộng thêm việc bị nhét hành vào mồm, đang chán đời thì điện thoại của mình lại reo lên. Hơn thế nữa lại còn là Quan Tử Dao đang gọi đến cho anh nữa!

Muộn thế rồi mà Tử Dao còn gọi điện cho anh ta!

Mạc Lăng Thiên ngay lập tức hồi máu sống dậy, nhưng mà, lần này anh ta học khôn ra rồi, không dám mừng vội, cẩn thận hỏi: "Alo, Tử Dao? Muộn thế này rồi còn tìm anh có việc gì?"

"Không có gì, chỉ là em nghĩ dạo này thời tiết rất đẹp, muốn hẹn mấy người bạn đi leo núi cắm trại thôi, anh có hứng thú không?" Quan Tử Dao hỏi.

Vẻ mặt Mạc Lăng Thiên tràn đầy kinh ngạc, đang định đồng ý luôn thì trong đầu nhớ đến chiến lược của Lục Đình Kiêu, có chút thận trọng nói: "Lúc nào thế, để anh xem xem có thời gian rảnh không đã."

"Vừa vặn mai được nghỉ hai ngày liên tục, ngày mai có được không?"

"Ngày mai à... chắc ngày mai anh không có việc gì, được thôi!" Mạc Lăng Thiên cố gắng giữ cho giọng mình thật hào hứng.

"Vậy thì tốt quá rồi, vậy anh tiện thì hỏi luôn Lục Đình Kiêu xem anh ấy có đi không nhé?"

Vừa mới dứt lời, vẻ hân hoan trên mặt Mạc Lăng Thiên thoáng cái đã cứng đờ: "Lục Đình Kiêu... chắc cậu ấy sẽ không đi đâu..."

"Làm sao thế?" Quan Tử Dao hỏi ngay lập tức.

"Đang cãi nhau với Ninh Tịch, chắc không có thời gian đâu." Mạc Lăng

Thiên tùy tiện nói, hiển nhiên là không muốn đi hỏi.

"Cãi nhau..." Quan Tử Dao nghe thế, liền biết nguyên nhân chắc là do mấy bức ảnh, nói tiếp: "Nếu tâm trạng đã không tốt, vậy càng nên ra ngoài thư giãn chứ! Không phải mỗi lần tâm trạng không tốt, Đình Kiêu thích nhất là leo núi sao? Lăng Thiên, anh hỏi giúp em nhé? Được không?"

Tính Quan Tử Dao vốn cẩn thận, cô ta suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy mình nên chủ động nhưng cũng không nên làm thái quá.

Bởi theo cô ta biết, Lục Đình Kiêu không thích những cô gái quá chủ động, hướng hồ quá chủ động cũng rất mất giá. Kể cả có tiếp cận được anh ta, cũng phải trong tình huống tự nhiên, cho nên, cô ta vẫn quyết định dùng cách này, mà nhờ Mạc Lăng Thiên

--- O ---

Chương 984: Cái Bóng Đèn Sáng Nhất

Đầu dây bên kia, Mạc Lăng Thiên trầm mặc một lúc lâu cuối cùng mới mở miệng nói: "Được rồi... anh sẽ hỏi cậu ta hộ em..."

"Vây thì nhờ anh nhé, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon..."

Sau khi Quan Tử Dao cúp điện thoại, Mạc Lăng Thiên quẳng di động đi, châm một điếu thuốc, dựa vào sofa ngửa mặt lên trần nhà, im lặng hút thuốc một lúc rất lâu.

Sự tĩnh mịch ngập tràn trong căn phòng lạnh lẽo.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông đột nhiên đập một phát bay cái bàn trà trước mặt.

"Ầm" một tiếng, phòng khách bừa bãi như bãi chiến trường, cái ti vi màn hình lớn đang lẹt xẹt những tia lửa điện...

Qua một lúc lâu sau, sự thô bạo trên gương mặt Mạc Lăng Thiên mới dần dần tan đi.

Hít một hơi thật sâu, anh ta mới đứng dậy nhặt cái điện thoại vừa nãy bị vứt ra xa, gọi một cuộc điện thoại cho Lục Đình Kiêu.

"Alo, Lục Đình Kiêu, ngày mai đi cắm trại, nhớ đến đây, không cho phép ông bảo bạn không có thời gian! Bằng không tôi lập tức chạy sang đánh với ông một trận!" Giọng điệu của Mạc Lăng Thiên hiển nhiên đang rất cáu kỉnh và mất kiểm soát.

"Có chuyện gì thế?" Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói luôn luôn bình tĩnh của Lục Đình Kiêu, nhưng có xen lẫn chút nghi ngờ.

"Không có gì! Dù sao cậu cứ đến là được! Nếu không đến tình cảm bạn bè cả chúng ta chấm dứt tại đây! Thế thôi! Cúp nhé!" Mạc Lăng Thiên nói thế rồi cúp máy luôn.

Điện thoại rơi xuống đất đánh "cạch" một cái, gương mặt của Mạc Lăng Thiên tràn đầy đau khổ, anh ta giơ tay lên, tự tát mình một cái: "Mạc Lăng Thiên, mày còn ti tiện như thế đến bao giờ..."

Nhưng mà anh ta cũng hết cách rồi, không có cách nào để bản thân mình không ti tiện nữa, không có cách nào để không yêu cô nữa rồi.

...

Trong thư phòng, Lục Đình Kiêu nhìn cuộc điện thoại bị cúp giữa chừng, vẻ mặt có chút tối tăm.

Lúc Lục Đình Kiêu xuống nhà, Ninh Tịch đang vội vàng xử lý nốt chỗ canh gà nhân sâm lộc nhung.

Haiz! Quả nhiên cái món này không thể ăn lung tung được!

Mau đồ đi, đồ đi nào!

Đang bận bịu lén lút lau rửa, bả vai đột nhiên nặng nặng, rồi cả người chìm vào một vòng ôm ấm áp.

"Sao thế?" Ninh Tịch huých huých khủy tay về phía sau, giọng điệu có chút tức giận nói.

"Ngày mai đưa em đi xả giận, đi không?" Lục Đình Kiêu hỏi,

"Hử? Đi xả giận á? Thế là sao?" Ninh Tịch không hiểu.

"Vừa mới đồng ý với Mặc Lăng Thiên, mai đi leo núi." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Leo núi?" Cái này với xả giận thì có liên quan gì đến nhau?

Trừ phi... Quan Tử Dao cũng có mặt

Cho nên, ý của Lục Đình Kiêu là... muốn nhân cơ hội này, khiến Quan Tử Dao hoàn toàn từ bỏ ý định?

Ninh Tịch ngược lại thì cảm thấy sao cũng được: "Được thôi! Ngày mai được nghỉ không phải quay phim, vừa hay em cũng có thể đi ra ngoài thư giãn!"

Nói đến đó, Ninh Tịch có chút hưng phấn nhìn Lục Đình Kiêu, đề nghị anh, "Chúng ta cho Tiểu Bảo đi cùng có được không?"

Lục Đình Kiêu không hề do dự nói: "Không."

"Tại sao chứ? Tại sao không cho Tiểu Bảo theo cùng!" Ninh Tịch không vui nói.

Lục Đình Kiêu: "Sáng quá."

"..." Ninh Tịch cạn lời.

Ai đời lại nói con mình như thế không?

Hai người đang nói chuyện, đúng lúc đó, đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân loẹt quẹt.

Quay lại liền thấy bánh bao nhỏ mặc đồ ngủ đang đứng ở đó, vẻ mặt không vui nhìn ba mình, dáng vẻ như đang bảo con nghe thấy hết rồi đấy nhé.

Ninh Tịch vội chạy ra bế Tiểu Bảo lên: "Ôi nha, bảo bối, sao con lại tỉnh rồi? Khụ, con đừng nghe ba con nói linh tinh! Ba con mới là bóng đèn ấy! Hơn nữa còn là loại sáng nhất nữa! Không đưa con theo cùng là vì sợ con leo núi mệt đó! Tối nay mẹ ngủ với con được không, đừng tức giận nha, chúng ta không thèm để ý đến ba nữa ~"

Ninh Tịch lườm Lục Đình Kiêu một cái rồi bế Tiểu Bảo lên gác.

Lục Đình Kiêu: "..."

Được rồi, đúng là anh có hơi sáng thật...

--- O ---

Chương 985: Chia Tay Với Lục Đình Kiêu Rồi?

Xuân về hoa nở, ánh nắng tươi đẹp, quả thực là thời tiết thích hợp để đi dã ngoại.

Bãi đỗ xe dưới chân núi Ngọc Trà, trước hai chiếc xe sang trọng, Quan Tử Dao, Mạc Lăng Thiên, Lục Hân Nghiên và cả vài người khác nữa, một đám người đang đứng cạnh xe vừa nói chuyện vừa đợi người.

"Người đâu rồi? Sao vẫn chưa đến vậy?"

"Có khi nào không đến không?"

"Không phải chứ! Tôi nghe nói có anh Đình Kiêu đến thì tôi mới đến đây nhé! Đừng có lừa nhau!"

...

Quan Tử Dao nhìn đồng hồ trên tay: "Mọi người đợi thêm chút nữa nhé, tâm trạng của Đình Kiêu không tốt, có khả năng ngủ muộn một chút không chừng..."

"Tâm trạng không tốt? Sao thế sao thế?" Ngay lập tức có người nhạy cảm đánh hơi được mùi của "bát quái", vội sấp đến truy hỏi.

Quan Tử Dao chần chừ một lát nói: "Hình như đang cãi nhau với bạn gái..."

Vừa mới dứt lời, tất cả mọi người đã nổ tung.

"Có phải thế không? Cãi nhau á? Lần trước thấy vẫn như keo sơn với nhau cơ mà?"

"Chị Tử Dao, chị nói thật không? Anh em thực sự cãi nhau với cô gái đó hả?"

"Ha ha ha ha, cuối cùng cũng cãi nhau rồi! Tôi biết thừa bọn họ yêu nhau không được bao lâu mà! Chắc là đã chia tay rồi chứ gì?"

"Tôi thấy có thể lắm chứ! Có thể khiến người có tính cách như anh Đình Kiêu cãi nhau, chắc chắn phải là chuyện lớn!"

...

Nghe bạn bè vây xung quanh truy hỏi, Quan Tử Dao xin lỗi nói: "Tôi cũng chỉ nghe Lăng Thiên nói mấy câu, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ!"

Thực tế thì, trong bụng cô ta lại rất rõ ràng, xảy ra chuyện như thế, Lục Đình Kiêu chia tay Ninh Tịch là điều đương nhiên.

Mọi người nghe thế ngay lập tức tất cả đều mồm năm miệng mười quay ra hỏi Mạc Lăng Thiên.

"Mạc thiếu, rốt cuộc là như thế nào thế?"

"Mạc thiếu... Mạc thiếu! Mạc thiếu?"

"Làm sao?" Mạc Lăng Thiên rít điều thuốc, cau có nhìn về phía đám người.

"Mạc thiếu, hôm nay sao anh cứ như đang trên mây thế... chúng tôi đang muốn hỏi anh rốt cuộc tình huống của Lục Đình Kiêu như thế nào, có phải là đã chia tay rồi không?"

"Chia tay?" Tâm trạng của Mạc Lăng Thiên không tốt, vừa nãy đang thất thần, cũng không chú ý đến bọn họ đang buôn cái gì, cho nên không hiểu rốt cuộc là tại sao bọn họ lại rút ra được cái kết luận "Lục Đình Kiêu chia tay bạn gái."

"Đúng thế, không phải anh nói với Tử Dao, Lục Đình Kiêu đang cãi nhau với bạn gái à?" Có người hỏi.

Mạc Lăng Thiên thế mới nhớ lại, bản thân mình quả thực có nói vậy...

Nhưng mà lúc đó chỉ là không muốn để Lục Đình Kiêu đến mới tiện miệng lấy cớ thôi mà?

Chẳng lẽ bọn họ đều tin là thật?

Hơn nữa... nhìn cái vẻ này... Tử Dao cũng tin?

Mạc Lăng Thiên vô thức quay sang nhìn Quan Tử Dao, quả nhiên phát hiện ra thần sắc của cô ta hôm nay đặc biệt tốt. Không chỉ như thế, trước nay luôn chỉ thích mặc đồ màu sắc trang nhã thế mà hôm nay cô ấy lại cố ý mặc một cái váy màu đỏ.

Thoáng chốc, vẻ mặt của Mạc Lăng Thiên càng thêm khó nhìn.

Mọi người thấy Mạc Lăng Thiên đang thất thần thì lắc đầu, dứt khoát không hỏi anh ta nữa, tiếp tục tụ lại một chỗ vừa buôn chuyện vừa đợi người.

"A! Đến rồi đến rồi kìa! Mọi người nhìn xem đằng kia có phải xe của Lục Đình Kiêu không?"

"Ở đâu cơ?"

"Không sai, là xe của anh họ mình đó!"

...

Một chiếc xe việt dã từ từ dừng lại, ngay sau đó cửa xe mở ra, người xuống xe quả nhiên là Lục Đình Kiêu.

Quan Tử Dao mỉm cười bước đến: "Lục Đình Kiêu, anh đến rồi, chỉ thiếu mỗi anh thôi, chúng ta xuất phát nhé?"

"Ừm, Lục Đình Kiêu gật đầu."

Quan Tử Dao đang định sải bước đi về phía trước, lại thấy Lục Đình Kiêu không đi cùng với cô mà lại vòng sang bên kia, sau đó mở cửa xe bên ghế lái phụ ra.

Lẽ nào Lục Đình Kiêu còn gọi người khác đi cùng?

Sau đó, mọi người liền thấy người bước xuống ghế lái phụ, thế nhưng lại là... Ninh Tịch?

--- O ---

Chương 986: Đầu Giường Đánh Nhau Cuối Giường Hòa

Tại sao Ninh Tịch lại đi cùng Lục Đình Kiêu đến đây!!!

Bởi vì quá bất ngờ, Quan Tử Dao nhất thời không thể che giấu nỗi vẻ kinh ngạc trên mặt, gương mặt cô ta tràn đầy thoảng thốt nhìn hai người đang đứng bên cạnh xe.

Sau đó chuyện càng khiến người ta không thể tin nổi là lúc Ninh Tịch xuống xe, Lục Đình Kiêu còn vì tránh cho cô khỏi bị cốc đầu mà cẩn thận đặt tay lên đầu cô, đợi cô xuống xe, đóng cửa lại rồi rất tự nhiên mà nắm lấy tay cô.

Ninh Tịch hôm nay mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, là đồ đôi với Lục Đình Kiêu, tóc tết đuôi ngựa gọn gàng sau gáy, đang dụi mắt, dáng vẻ buồn ngủ mơ mơ màng màng.

Bởi vì hôm nay dậy quá sớm, sau khi lên xe, Ninh Tịch hạ ghế ra nằm ngủ bù, cho nên mới nãy lúc lái xe đến, mọi người đều không phát hiện ra ghế phụ còn có người.

Giờ phút này, hai người sóng vai đứng bên nhau, quần áo lại còn là đồ đôi, hiển nhiên là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt...

Chuyện này sao có thể như thế được?

Chẳng lẽ bọn họ không chia tay?

Nhìn dáng vẻ này dường như ngay đến cả dấu vết cãi nhau đều không có!

Rốt cuộc là sai sót ở đâu mới được cơ chứ?

"Cô Ninh... cũng đến sao?" Giọng nói của Quan Tử Dao rất bình tĩnh, nhưng bàn tay buông thõng bên cạnh lại đang siết chặt lại.

"Đoàn làm phim cho nghỉ, tôi đưa cô ấy đến đây thư giãn một chút." Ninh Tịch vẫn đang lơ mơ buồn ngủ, người lên tiếng chính là Lục Đình Kiêu.

"Hóa ra là thế à... vậy thì xuất phát thôi, để muộn nữa thì không kịp lên đến đỉnh núi khi trời tối đâu." Vẻ mặt của Quan Tử Dao đã khôi phục như

thường, tuy rằng trong đầu vẫn còn vô số nghi ngờ, nhưng bây giờ không phải là lúc để hỏi, chỉ đành đợi lúc khác tìm cơ hội hỏi Lục Đình Kiêu thôi.

"Tại sao cô ta cũng tới vậy..." Nhìn hai người cùng đến, lại còn mặc đồ đôi, thoáng cái trên mặt Lục Hân Nghiên đã tràn đầy thất vọng, cô ta còn tưởng rằng hai người đã chia tay rồi cơ!

Còn về phần những người khác vừa nãy nghe nói hai người cãi nhau rồi chia tay giờ thì ngẩn ra toàn tập, đờ giọng xuống thâm thì với nhau.

"Thế này... không giống vẻ đang cãi cọ sắp chia tay mà?"

"Chẳng lẽ lại đang giả vờ hòa thuận?"

"Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa! Có gì đâu mà lại cảm thấy lạ!"

...

Ánh mắt của Mạc Lăng Thiên từ đầu đến cuối đều tập trung trên người Quan Tử Dao, cho nên anh ta thấy rất rõ ràng khoảnh khắc khi Ninh Tịch xuất hiện ấy, vẻ mặt của cô ta thay đổi thế nào. Trái tim anh ta như thể bị hàng ngàn hạt sạn đâm, đau buốt, cùng với nó còn có cả sự hoài nghi. Tối hôm qua anh chỉ tiện miệng nói một câu mà thôi, tại sao giờ thấy phản ứng của Tử Dao, cứ như thể cô ấy đang chắc chắn rằng Lục Đình Kiêu sẽ chia tay Ninh Tịch vậy?

Nghĩ đến đây, Mạc Lăng Thiên lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Chẳng lẽ còn có chuyện gì đó mà anh ta không biết?

Mọi người ai cũng có suy đoán riêng trong đầu, dần dần cũng hồi phục tinh thần quay qua chào hỏi nhau, sau đó bắt đầu leo núi.

Núi Ngọc Trà cao hơn mặt nước biển ba nghìn mét, cảnh vật hai bên đường vô cùng đẹp, trên núi có rất nhiều động thực vật hoang dã, lên núi còn có thể ngắm được cảnh tượng biển mây mênh mông hùng vĩ cùng những ngọn núi hình thù kỳ quái. Sau khi leo lên đến đỉnh núi, buổi tối sẽ cắm trại ngủ lại một đêm, sáng hôm sau có thể ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi.

Đây là nơi trước kia Lục Đình Kiêu thường đến mỗi khi rèn luyện sức khỏe, hoặc muốn suy nghĩ chuyện gì đó. Nhưng mà, từ trước đến giờ anh đều đi một người, lần này lại có thêm một người nữa làm bạn.

Ninh Tịch rõ ràng không ngủ đủ, vẻ mặt sau khi xuống xe vẫn đang mơ mơ màng màng, có người chào hỏi với cô, cô đều trả lời lại theo phản xạ có điều kiện.

Lần này có không ít người quen đã từng gặp ở khu du lịch lần trước, vì lần đó ở trường bắn súng Ninh Tịch thể hiện khả năng bắn súng xuất thần của mình, thái độ của mọi người từ khinh thường trở thành tò mò và cẩn thận. Đặc biệt là khi đứng trước mặt Lục Đình Kiêu, cho nên bề ngoài cũng tỏ ra rất thân thiết với cô.

--- O ---

Chương 987: Nói Đến Việc Cho Đám Độc Thân Cầu Ăn Hành, Tôi Chỉ Phục Mỗi Anh Kiên!

Lần này đến còn có một đôi vợ chồng, quen nhau trong một bữa tiệc dành cho người độc thân rồi sau đó kết hôn, cô gái vừa đến dưới chân núi thì bắt đầu than thở: "Trời ơi! Cao thế! Phải bò lên thật đấy à? Em cảm giác chỉ cần leo được một nửa là em đã mệt chết rồi!"

"Không sao, không leo nổi thì chồng cũng vợ!"

"Chồng thật tốt ~"

...

Nghe cuộc đối thoại của đôi vợ chồng trẻ, Lục Đình Kiên vô thức quay sang nhìn phía người bên cạnh mình: "Buồn ngủ lắm à?"

Ninh Tịch bực bội bĩu môi: "Tại anh hết đấy!"

Tối hôm qua khiến bánh bao nhỏ không vui, hại cô mất cả đêm để dỗ thằng bé, hôm nay sáng sớm đã phải dậy, chỉ ngủ được có mấy tiếng đồng hồ.

Câu này của Ninh Tịch, Lục Đình Kiên hiểu, nhưng những người khác nghe được lại không phải như thế, thoáng cái tất cả mọi người đều bắt đầu ào ào tưởng tượng ra những thứ rất "bổ não".

Quả nhiên là đầu giường đánh nhau cuối giường hòa!

Nhìn thấy cô gái nhỏ ngáp liên tục, Lục Đình Kiên đi đến trước mặt cô, sau đó hơi khom người xuống: "Đến đây."

"Làm gì?" Ninh Tịch không hiểu.

Lục Đình Kiên: "Lên đây, ngủ tiếp."

"Thật không?" Mắt Ninh Tịch sáng lên, bờ vai to lớn vững chãi kia quả thật khiến cô càng buồn ngủ, cho nên sợ anh hối hận mà nhảy lên ngay lập tức.

Lục Đình Kiên chỉnh lại tư thế một chút, sau đó cũng Ninh Tịch bắt đầu leo núi.

Mọi người xung quanh cùng đôi vợ chồng mới cưới nọ: "..."

"Má ơi! Kết hôn rồi mà vẫn còn thua bọn họ! Có còn thiên lý nữa không đây!"

Anh ta chuẩn bị khi nào vợ leo núi mệt thì cõng, kết quả phía Lục Đình Kiêu chưa bắt đầu leo núi đã cõng rồi!

"Nói đến việc cho đám độc thân cầu ăn hành, tôi chỉ phục mỗi anh Kiêu!"

"Ha ha ha ~ nếu như trước kia cậu mà nói với tôi, chắc chắn tôi không tin Lục Đình Kiêu sẽ có một mặt như thế này đâu, nhưng mà giờ thì quen lắm rồi!"

.....

Bất tri bất giác tất cả mọi người đã leo được một nửa quãng đường, Ninh Tịch thì vẫn ngủ mê mệt trên vai Lục Đình Kiêu.

Bước chân của Lục Đình Kiêu vẫn rất vững vàng cho dù anh có đang cõng một người trên lưng, leo núi lâu như vậy, trên gương mặt anh vẫn chẳng có chút gì khác thường.

Mấy người đi đằng sau thở phì phò không nhin nổi mà cảm thán một câu, thể lực của Lục tổng tốt quá đi mất...

Mọi người vừa leo núi vừa nói chuyện, bầu không khí rất vui vẻ, chỉ là mấy đứa con gái có quan hệ tốt với Quan Tử Dao bao gồm cả Lục Hân Nghiên không khỏi ngửa mặt.

Lục Hân Nghiên thở phì phì đuổi theo sau Lục Đình Kiêu, thực sự không tài nào chịu nổi nữa liền nói: "Anh, tiếp đến còn một quãng đường rất dài nữa đấy! Rốt cuộc thì cô ta còn định ngủ đến bao giờ nữa chứ! Muốn để anh mệt chết à?"

Trên lưng anh, Ninh Tịch khẽ cau mày vì những tiếng ồn ào, Lục Đình Kiêu thấy vậy, về mặt nhìn Lục Hân Nghiên liền lạnh đi mấy phần: "Im lặng."

Lục Hân Nghiên tức phát điên!

Đằng sau lưng, suốt quãng đường Quan Tử Dao trợn trừng trừng hai mắt nhìn Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu vẫn ngọt ngào như cũ, không có chút

khoảng cách nào, sự nghi ngờ trong lòng càng lúc càng mạnh mẽ...

Chạng vạng tối, đoàn người cuối cùng cũng lục tục lên đến đỉnh núi.

Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu dựng lều, đúng vào lúc này Quan Tử Dao không nhịn nổi nữa, cô ta đi thẳng đến trước mặt Lục Đình Kiêu: "Đình Kiêu, em có thể nói chuyện với anh một lát được không?"

Lục Đình Kiêu quay sang nhìn Ninh Tịch vẫn còn đang mãi loay hoay với cái lều.

Ninh Tịch còn đang chăm chú dựng lều, thế cho nên không để tâm lắm xua xua tay, ý bảo hai người cứ đi đi.

Chậc, nhìn được lâu như thế, Quan Tử Dao quả là cũng chẳng dễ dàng gì...

Quan Tử Dao nhìn vẻ không thèm để ý của Ninh Tịch, hoàn toàn không coi cô ta là một mối nguy hiểm, tim lại đau nhói. Rõ ràng chuyện cô ta bắt cá hai tay đã bị Lục Đình Kiêu biết rồi, rốt cuộc đứa con gái này lấy đâu ra tự tin như thế?

Đợi khi hai người đi xa hơn một chút rồi, Quan Tử Dao nhìn người đàn ông trước mặt, lập tức sốt sắng thăm hỏi: "Đình Kiêu, tin nhắn và ảnh hôm qua em gửi cho anh, anh đã xem chưa?"

"Ừm." Tuy rằng Lục Đình Kiêu đang nói chuyện với Quan Ngọc Dao nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo cô gái nhỏ đang dựng lều cách đó không xa.

"Anh đã nhìn thấy ảnh Ninh Tịch đang thân mật với người đàn ông khác chưa?" Quan Tử Dao xác nhận với anh một lần nữa.

"Nhìn thấy rồi." Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu vẫn thản nhiên như cũ.

Nhìn thấy rồi... vậy sao lại phản ứng như thế này?

Quan Tử Dao hít một hơi thật sâu, hỏi lại một lần cuối cùng: "Anh... anh không nghĩ gì sao?"

Lục Đình Kiêu: "Chụp đẹp lắm, cảm ơn."

Chương 988: Lục Đình Kiêu, Anh Thật Độc Ác!

Chụp đẹp lắm...?

Cám ơn?

Trong thoáng chốc, Quan Tử Dao dường như nghĩ rằng đầu óc mình có vấn đề rồi thì phải?

Hoặc là thần kinh của Lục Đình Kiêu có vấn đề?

Một người đàn ông bình thường sau khi nhìn thấy ảnh chụp bạn gái mình thân mật với một người đàn ông khác sẽ có cái phản ứng kỳ dị này sao?

Quan Tử Dao hít một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh lại, quan tâm hỏi han: "Đình Kiêu, có phải anh bị cô ta nắm nhược điểm gì trong tay không?"

Bằng không ngoại trừ điều đó ra, cô ta thực sự không nghĩ ra nổi lý do gì có thể khiến Lục Đình Kiêu biết được chuyện như này rồi mà còn tiếp tục bên cạnh cô ta.

"Không phải." Lục Đình Kiêu trả lời, trên mặt vẫn chẳng có biểu cảm gì khác thường.

"Vậy rốt cuộc là tại vì sao?" Quan Tử Dao cảm thấy bản thân không thể hiểu người đàn ông trước mặt này.

"Người đàn ông trong bức ảnh đó, là tôi." Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng nói.

"Anh... anh nói gì cơ?" Quan Tử Dao ngây ra sững sờ mất một lúc lâu mới tỉnh táo lại, cô ta nói rất nhanh: "Người đàn ông trong ảnh rõ ràng là một diễn viên nam đóng cùng với Ninh Tịch tên Kha Minh Vũ cơ mà! Tại sao lại có thể là anh được? Chẳng lẽ những bức ảnh mà em gửi cho anh đều bị đánh tráo rồi."

Khi Quan Tử Dao khó khăn lắm mới tìm được lý do cho bản thân mình thì Lục Đình Kiêu đã lên tiếng dập tắt ảo tưởng của cô ta: "Kha Minh Vũ chính là tôi, chẳng qua chỉ đổi sang một khuôn mặt khác mà thôi."

Lục Đình Kiêu nói nhẹ bằng như lông hồng nhưng Quan Tử Dao lại cảm thấy như thể sét đánh giữa trời quang, sững sờ đứng nguyên tại chỗ: "Là anh... anh nói... Kha Minh Vũ chính là anh?"

"Nghề nghiệp của cô ấy yêu cầu không thể công khai quan hệ yêu đương, chúng tôi bình thường rất ít khi có thời gian ở bên nhau, cho nên tôi dùng cách này để có thể ở bên cô ấy."

Hiếm thấy Lục Đình Kiêu nói nhiều như thế để giải thích, mỗi câu mỗi chữ đều như bom tấn dội thẳng vào não Quan Tử Dao.

"Còn có vấn đề gì nữa không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Quan Tử Dao sắc mặt trắng nhợt, thê thảm lắc đầu.

Vấn đề gì à...

Cô ta còn có thể có vấn đề gì nữa đây?

Cô ta ngàn tính vạn tính nhưng tuyệt đối cũng không thể tính được rằng, gian phu mà Ninh Tịch vụng trộm đó lại chính là Lục Đình Kiêu!

Chỉ vì có thể ở bên cạnh đứa con gái ấy nhiều hơn một chút, người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo đó thế nhưng lại không tiếc tự mình cải trang, thay đổi diện mạo để cùng đóng phim với nó.

Cô ta suy xét lâu như vậy, cố gắng không làm tổn thương lòng tự trọng của anh, nghĩ hẹn anh đi leo núi để an ủi anh, nghĩ rằng lần này anh sẽ nhận ra bộ mặt thật của đứa con gái ấy...

Kết quả là... Lục Đình Kiêu chỉ nói một câu liền đẩy cô ta xuống vực sâu vạn trượng, từ đầu đến cuối, cô ta chỉ là một con hề nhảy nhót đáng cười!

"Nếu như đã như thế, để tôi nói với cô mấy câu." Im lặng một lúc lâu, Lục Đình Kiêu chủ động lên tiếng.

"Anh muốn nói gì? Nói rằng em tiện khích bác ly gián sao? Nhưng em căn bản không biết được anh ta chính là anh! Em lo anh bị lừa thật mà!"

Lục Đình Kiêu ngắt lời cô ta, ánh mắt lạnh lẽo như thể xuyên thấu lòng người: "Tử Dao, có một số chuyện, tôi không nói, bởi vì cô là một đứa con gái thông minh, tôi tin tự cô hiểu lấy được."

Quan Tử Dao cắn chặt môi, "Đừng nói nữa! Em không muốn nghe!"

Lục Đình Kiêu đã quyết định không để cô ta trốn tránh nữa, giọng anh bình

thản, nhân từng chữ một: "Tử Dao, tôi với cô là không thể, cho dù là quá khứ, hay hiện tại, giữa tôi với cô chỉ có tình bạn, không có ý gì khác. Cho dù không có Ninh Tịch, tôi cũng sẽ không chọn cô. Mong cô đừng tiếp tục lãng phí thời gian với tôi nữa."

Quan Tử Dao không ngờ được, Lục Đình Kiêu lại thẳng thừng như vậy, nói ra những câu làm tổn thương người khác đến thế, cả người cô ta đều run bần bật: "Lục Đình Kiêu... anh thật độc ác..."

--- O ---

Chương 989: Yêu Chiều Đến Mức Độ Này

"Tôi vẫn còn coi cô là bạn nên mới nói những điều đó, coi như là nể mặt Mặc Lăng Thiên, đây là lời khuyên cuối cùng tôi dành cho cô, cho dù là cô hay ba cô, phải dừng ngay những hành động không nên có đó lại. Bằng không lần sau tôi sẽ cho cô biết cái gì mới gọi là độc ác thật sự." Nói dứt lời Lục Đình Kiêu liền quay người đi mất.

Khoảnh khắc Lục Đình Kiêu xoay người đi đó, cả người Quan Tử Dao như thể cạn kiệt sức lực, ngồi bệt trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Đúng thế ...

Cô ta biết !

Cô ta sao có thể ngu đến mức ngay cả những điều đó cũng không phát hiện ra được cơ chứ!

Chỉ là cô ta không muốn tin, không muốn thừa nhận mà thôi, đến khi tự tay Lục Đình Kiêu tự tay vạch trần thứ mà cô ta vẫn tự lừa mình dối người bấy lâu, lời sự thật đâm máu ra phơi bày trước mặt cô ta.

"Lục Đình Kiêu... Lục Đình Kiêu... tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy!!" Quan Tử Dao mất kiểm soát khóc nức nở.

Đằng sau một gốc cây cách chỗ Quan Tử Dao vài bước, Mặc Lăng Thiên lẳng lặng dựa vào gốc cây đó, muốn đi ra an ủi cô, nhưng cuối cùng anh vẫn kìm chế được, lúc này anh mà xuất hiện chỉ khiến cô càng thêm khó xử.

Tuy rằng anh biết không nên nghe lén, nhưng mà, khi nhìn thấy Lục Đình Kiêu và Quan Tử Dao nói chuyện một mình với nhau, anh vẫn không thể kìm nổi mà bám theo.

Kết quả không ngờ... lại nghe được những điều này...

Từ cuộc nói chuyện của hai người có thể biết được, Quan Tử Dao hoặc là ba của cô đã tự tiện điều tra Ninh Tịch, không những thế còn chụp trộm được bằng chứng cô ấy ngoại tình.

Anh đã cảm thấy kỳ lạ mà tại sao Tử Dao lại chắc chắn lần này hai người bọn họ lại chia tay như vậy chứ, hóa ra là như vậy...

Nhưng mà, kết quả cuối cùng, ngay đến kẻ đứng một góc nghe lén như anh cũng phải kinh ngạc sững sờ.

Cái gã Lục Đình Kiêu này quả thực khiến anh... thực không còn từ gì để miêu tả nữa rồi!

Cậu ta thế mà lại yêu chiều cô gái đó đến tận mức độ này!

Còn về phần những câu nói tuyệt tình thậm chí làm tổn thương người khác của Lục Đình Kiêu, nhìn dáng vẻ đau khổ tuyệt vọng của Quan Tử Dao, tuy rằng anh cũng rất đau lòng nhưng cũng hiểu rất rõ, cách làm của Lục Đình Kiêu mới là tốt nhất cho cô ấy.

Anh cũng biết rõ, lần này, quả thật Lục Đình Kiêu đã nể mặt anh nên mới không truy cứu chuyện bọn họ lén điều tra Ninh Tịch.

Nếu như Quan Tử Dao vẫn cứ cố chấp không chịu tỉnh ngộ, vậy thì...

Nhưng mà, điều đó có thể sao?

Cô ấy, một người phụ nữ thông minh kiêu ngạo như thế, Lục Đình Kiêu đã nói đến nước này rồi, chẳng lẽ cô ấy vẫn còn không chịu buông tay?

Lòng dạ Mạc Lăng Thiên rồi bởi nhưng cũng le lói một tia hy vọng ích kỷ...

Nếu như lần này mà Qua Tử Dao triệt để tỉnh ra, vậy thì anh sẽ có cơ hội đúng không?

...

Ninh Tịch vừa mới dựng xong cây cột chống cuối cùng, liền nhìn thấy Lục Đình Kiêu bước lại từ đằng xa, "Anh về rồi đấy à!"

"Ừm."

"Mau nhìn xem, mau xem lều em dựng này! Giỏi không? Em nói anh nghe chắc chắn lắm đấy nhé!" Khuôn mặt của Ninh Tịch tràn đầy cảm giác thành tựu, vỗ vỗ cái lều vừa mới dựng xong.

Nhìn dáng vẻ không tim không phổi của cô gái nhỏ, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu sầm sì: "Em không lo lắng chút nào à?"

"Anh khó hầu thật đấy, em có lòng tin về anh, anh cũng giận?" Ninh Tịch cạ lời.

Lục Đình Kiêu thở dài một hơi, được rồi, anh không nói lại được cô.

"Anh đã nói rõ ràng với cô ta rồi." Bà xã đại nhân không hỏi, Lục Đình Kiêu chỉ đành tự mình giải thích để bày tỏ lòng trung thành.

Nhìn cái vẻ mặt đòi khen của Lục Đình Kiêu, suýt chút nữa thì khiến Ninh Tịch cười phì, cô kiễng chân chủ động hôn lên môi anh một cái: "Ngoan quá đi thôi ~ Thương cho anh một cái thơm này ~!"

Lúc sắp xếp lều ngủ, Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch đương nhiên là ngủ cùng nhau. Quan Tử Dao và Lục Hân Nghiên ngủ cùng một lều, đôi vợ chồng mới cưới một lều, còn những người khác tự phân chia lấy.

Nhưng người thăm nhất là Mạc Lăng Thiên.

Bởi vì bị lẻ người, chắc chắn là có một người sẽ bị thừa ra.

Cái gã Mạc Lăng Thiên này tính tình vốn đã không tốt, với lại hôm nay mọi người phát hiện ra tâm trạng anh ta rất tệ, cho nên không ai muốn ngủ cùng lều với anh ta cả, thành ra một mình một lều.

Đêm nay, hiển nhiên có không ít người mất ngủ.

--- O ---

Chương 990: Con Trai Cũng Không Được

Nóc cái lều này trong suốt vì thế có thể nhìn thấy những ngôi sao trên trời, bởi vì cao hơn so với mặt nước biển ba nghìn mét, cho nên những vì sao trên bầu trời đẹp một cách đặc biệt.

Ninh Tịch nằm bên cạnh Lục Đình Kiêu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, lẩm bẩm nói: "Twinkle twinkle little star, bầu trời tràn đầy tiểu bảo bối... ài, em lại nhớ Tiểu Bảo rồi!"

Ngắm sao thôi mà cũng có thể nhớ đến Tiểu Bảo à...

Lục Đình Kiêu: "Nằm trong lòng anh không được nghĩ đến người đàn ông khác."

Ninh Tịch bĩu môi: "Cái gì mà người đàn ông khác, đó là con trai chúng ta đây có được không?"

Lục Đình Kiêu: "Con trai cũng không được."

Ninh Tịch vẽ mặt đầy bất lực, "Móa! Anh như thế này, sau này em còn dám sinh con cho anh không? Đứa bé đáng thương của em còn không phải bị anh ghét chết đi được à?"

Lục Đình Kiêu đột nhiên lật người nhồm dậy nhìn cô chăm chăm, đôi mắt anh còn sáng hơn cả sao trời, "Sinh đi, anh không chê."

Ninh Tịch khẽ ho một cái: "Bình tĩnh, bình tĩnh, em chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà?"

Bên này Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch đang trò chuyện vui vẻ, từ chuyện sinh con đến sinh mấy đứa con trai, mấy đứa con gái... lều bên cạnh liền vang lên những tiếng động "nạ nùng"...

Nghe có vẻ giống như con gái khóc.

"Hửm, có phải có ai đang khóc không?" Ninh Tịch hiếu kỳ vểnh tai lên nghe ngóng.

"Không phải." Lục Đình Kiêu mặt không biểu cảm trả lời.

"Không phải? Nhưng em rõ ràng là nghe thấy mà?"

Lúc Ninh Tịch nói chuyện, những âm thanh từ lều bên cạnh vang lên càng rõ ràng.

"Um... ư... a... đừng mà... đừng mà... đau em mà...nhẹ thôi..."

Ninh Tịch: "..."

Cùng với âm thanh càng lúc càng kịch liệt, Ninh Tịch có đàn mấy đi nữa cũng hiểu bọn họ đang làm gì.

Ngủ ở lều bên cạnh chính là đôi vợ chồng mới cưới họ.

Buổi sáng, đôi vợ chồng họ show ân ái bị Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch đê bẹp, tối đến không cam tâm, dứt khoát chơi "chiêu lớn" luôn!

"Um... chồng ơi... anh nói xem sao bên Lục Đình Kiêu không có chút động tĩnh nào vậy? Lẽ nào buổi sáng leo núi mệt rồi? Nhưng thể lực của Lục Đình Kiêu tốt thế cơ mà, sao có thể thế được nhỉ?"

"Tiểu yêu tinh! Ở bên dưới anh rồi mà còn dám khen người đàn ông khác thể lực tốt?"

"A... nhẹ một chút... cái tên đáng ghét này... ưm..."

...

Động tĩnh từ căn lều của đôi vợ chồng họ càng lúc càng lớn, càng lúc càng "dâng trào", cơ hồ là tất cả các lều khác đều nghe thấy.

Đành chịu thôi, người ta đang tận hưởng ngọt ngào, không kiềm chế được cũng là chuyện dễ hiểu, một đám cầu độc thân nửa đêm nửa hôm đành ngậm ngùi chịu đựng.

Đương nhiên là cũng có người không muốn chịu đựng.

"Fuck! Triệu Hải Sinh, cái thằng ch* này! Nhỏ tiếng đi cho ông..." Mạc Lăng Thiên trực tiếp ở trong lều của mình gào rú lên nỗi lòng của đám cầu độc thân.

Những người ở lều khác nghe thấy tiếng rống đó đều cười trộm, đồng thời trong bụng cũng nghĩ thầm, xem ra thắng bại đã phân?

Vốn dĩ còn đang tưởng là đêm nay sẽ nghe thấy "bản trực tiếp" của Kiều gia và tiểu bạch thỏ nhà anh ta, không ngờ là Triệu Hải Sinh và cô vợ nhỏ của cậu ta lại cướp mất "đất diễn", thôi cũng coi như thắng được một trận.

Nhưng mà, bên Lục Đình Kiều thế nhưng lại chẳng có lấy chút động tĩnh nào, chẳng lẽ tối nay thực sự ôm vợ đắp chăn bông nói chuyện phiếm?

Mọi người đang nghĩ thế, ngay sau đó, đột nhiên nghe thấy "rầm" một cái!

Tất cả mọi người đều giật mình chui ra khỏi lều, sau đó họ nhìn thấy... chỗ dựng lều của Lục Đình Kiều và Ninh Tịch... sụp luôn rồi... sụp luôn rồi đấy...

Má ơi! Đến cái lều cũng sụp luôn! Kiểu này thì là kịch liệt đến mức nào chứ?

Kiều gia quả nhiên là người làm "đại sự" trong âm thầm nha...

Một lúc sau, Lục Đình Kiều sắc mặt đen như đáy nồi che chở Ninh Tịch bò ra khỏi lều, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang chột dạ trở trở hai ngón tay vào nhau: "Đây chính là cái lều em dựng cực kỳ chắc chắn

--- O ---

Chương 991: Không Thể Trong Sáng Hơn Một Chút À?

Ninh Tịch ha hả cười gượng: "Vô lý, chẳng lẽ em lấp thiếu cái gì à..."

Đang lầu bầu khó hiểu, bỗng cô phát hiện có người lục tục đi ra, đã thế còn nhìn cô và Lục Đình Kiêu với ánh mắt sâu xa, ngay đến cặp vợ chồng nhỏ ở bên cạnh cũng trưng ra vẻ mặt bá phúc chịu thua hai người...

Ý thức được những người này đang tưởng tượng đến cái gì, Ninh Tịch hắc tuyến đầy đầu.

Mấy người không thể trong sáng hơn một chút à?

Lần này, Lục Đình Kiêu kiên quyết không cho cô động tay vào mà tự mình dựng lại lều lên.

Cách đó không xa, Quan Tử Dao trở mắt nhìn hai người, trong người cô ta đang sôi sục sự thù hận trước nay chưa từng có...

...

Rạng sáng, khi mặt trời còn chưa ló dạng, Ninh Tịch bỗng bị tiếng âm ã bên ngoài đánh thức.

"Um... Lục Đình Kiêu, bên ngoài sao thế?" Ninh Tịch dụi mắt bò dậy, mở cửa lều ra xem thử.

Sau đó cô thấy Lục Hân Nghiên đang sốt ruột lục từng cái lều lên để tìm người.

Bị Lục Hân Nghiên làm náo loạn cả lên nên mọi người đều bị thức giấc.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Lục Hân Nghiên trông thấy Lục Đình Kiêu như trông thấy cứu thế, vội vàng chạy tới, nước mắt rưng rưng nói: "Anh, không thấy chị Tử Dao đâu nữa rồi!"

"Thế nào gọi là không thấy nữa rồi?" Mạc Lăng Thiên vội đi tới, nghe vậy liền kích động tóm lấy cánh tay Lục Hân Nghiên.

Lục Hân Nghiên vội giải thích: "Lúc em tỉnh dậy thì phát hiện không thấy chị Tử Dao ở trong lều, em còn tưởng chị ấy đi vệ sinh, nên cũng không chú ý nhiều. Ai dè chị ấy mãi không trở lại, gọi điện cho chị ấy cũng không được! Em vừa mới tự đi tìm một vòng nhưng cũng không thấy chị ấy đâu cả! Thế mới cuống! Chị Tử Dao không xảy ra chuyện gì chứ?"

Mạc Lăng Thiên lấy điện thoại gọi thử một cuộc, nhưng đầu bên kia hiển thị tắt máy, vừa nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua, sắc mặt anh ta bất giác ngày càng khó coi: "Chắc không có chuyện gì đâu... chưa từng nghe thấy ai nói có thú hoang chạy ở đây cả..."

"Nhờ chị Tử Dao nghĩ quần xong xảy ra chuyện gì thì sao?" Lục Hân Nghiên vừa nói vừa tức giận nhìn chằm chằm Ninh Tịch.

"Hành lý các thứ của Tử Dao còn ở đây không?" Bên cạnh có người bỗng hỏi.

Lục Hân Nghiên gật đầu: "Đều để đây cả! Thế nên không thể có chuyện chị ấy tự mình về trước được, kể cả chị ấy có muốn về chắc chắn cũng phải nói với em một tiếng chứ! Với cả từ tối qua chị ấy bắt đầu có những phản ứng rất lạ rồi, em thật sự rất sợ chị ấy sẽ gặp chuyện..."

Mạc Lăng Thiên cả giận nói: "Còn ngần ra đó làm gì nữa, mọi người mau chia nhau ra tìm đi!"

Chết tiệt! Sớm biết vậy tối qua đã mặt dày đi an ủi cô ấy rồi, giờ để cô ấy nghĩ linh tinh một mình thế này, lỡ thật sự xảy ra chuyện gì...

Tối qua Lục Đình Kiêu nói vậy quả thật có chút khiến người ta bị tổn thương, Tử Dao dù có kiên cường đến mấy thì cũng chỉ là một cô gái thôi mà...

Ninh Tịch chui vào lều thay quần áo tử tế: "Quan Tử Dao sẽ không nghĩ quần đây chứ? Lại nói... tối qua anh nói gì với cô ấy vậy?"

Lục Đình Kiêu nhìn cô, sau đó thuật lại những gì anh nói với Quan Tử Dao tối qua cho cô nghe, không sót một chữ.

Ninh Tịch nghe xong, khẽ ho một tiếng, "Đúng là phũ thật."

Lục Đình Kiêu: "Em cũng thấy phũ à?"

Ninh Tịch cười cười: "Em chưa thánh mẫu đến mức đi đồng cảm với tình địch của mình đâu, đi thôi, đi tìm người nào."

Quan Tử Dao rõ ràng biết cô và Lục Đình Kiêu đã là người yêu vậy mà vẫn nghĩ cách muốn chen chân vào, Lục Đình Kiêu có phũ vậy cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Ngược lại, nếu lúc đó anh nói không rõ ràng mới thật sự là vô trách nhiệm với cả ba người.

--- O ---

Chương 992: Ai Là Kẻ Thứ Ba

Thay đồ xong, mọi người bắt đầu chia nhau ra tìm ở khu vực lân cận.

"Hân Nghiên, em đừng buồn, chắc chắn Tử Dao sẽ không yếu đuối như vậy đâu!"

"Đều tại cô ả kia cả, đúng là quá đáng, từ tối qua đã luôn khiêu khích chị Tử Dao, cố tình để anh em công cô ta, hôn này hôn nọ như chỗ không người, tối qua còn... đúng là bại hoại thuần phong mỹ tục!" Lục Hân Nghiên tức không chịu nổi.

"Cô ta đúng là quá đáng thật, tối qua chị cũng đã định nói rồi, cô ta tới đây để leo núi hay tới để ngủ chứ, nếu muốn ngủ thì về nhà mà ngủ! Sao phải chạy tới đây cho người ta buồn nôn vậy?"

"Tử Dao đáng thương quá..."

...

Mấy cô gái thường ngày có quan hệ tốt với Quan Tử Dao bắt đầu cô một câu tội một câu mở đại hội lên án, đổ hết trách nhiệm lên người Ninh Tịch.

Người ta yêu đương bình thường show ân ái cũng là sai sao?

Nếu thế là bại hoại thuần phong mỹ tục, vậy anh với vợ anh chẳng phải càng đòi bại hơn à?

Triệu Hải Phi và vợ anh là Lăng Phi vốn định nói gì đó, nhưng ở đây đều là những người có quan hệ tốt với Quan Tử Dao, họ cũng không chen miệng vào được, chỉ có thể lắc đầu tiếp tục tìm người.

Trời ngày một sáng, thời gian trôi đi từng phút, mọi người đều đã tản hết cả ra nhưng tìm nửa ngày vẫn chẳng thấy người đâu, sắc mặt càng ngày càng nghiêm trọng.

Ninh Tịch cũng không tìm được, cô gái đầu nói: "Lục Đình Kiêu, hay mình phân nhau ra tìm đi! Như vậy sẽ nhanh hơn một chút!"

Nhờ Quan Tử Dao thật sự xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ rất phiền phức, đặc biệt là bên phía Lục Đình Kiêu, dù cho hai người không có quan hệ gì với nhau, nhưng tội danh này tuyệt đối sẽ đổ lên đầu họ.

Ban này mấy người kia bàn tán này nọ không phải là cô không nghe thấy.

"Địa hình ở đây phức tạp, em cứ đi với anh đi." Lục Đình Kiêu cau mày nói.

Ninh Tịch trông thấy vẻ mặt hận không thể dất cô vào thắt lưng mình của đôi phương cũng hết cách: "Em lớn thế này rồi chẳng lẽ còn lạc đường được sao? Đừng lằng nhằng nữa, mau đi tìm người đi!"

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ: "Có gì thì liên lạc qua điện thoại cho anh, đi từ từ thôi, đừng đi về phía đó..."

"Biết rồi, biết rồi mà!"

...

"Chị Tử Dao, chị Tử Dao, chị đang ở đâu?"

"Nghe thấy thì đáp lại em một tiếng được không?"

"Chị Tử Dao!!!"

Lục Hân Nghiên gào khản cả cổ, đi tới khúc ngoặt lại đụng trúng Ninh Tịch.

Thấy Ninh Tịch, sắc mặt Lục Hân Nghiên bỗng chốc thay đổi: "Đồ hồ ly tinh! Chị Tử Dao bị cô làm tức đến mất tích không thấy đâu nữa rồi! Giờ cô đang vui lắm đúng không! Thỏa mãn lắm chứ gì! Sao tâm địa cô lại độc ác như thế hả!"

Ninh Tịch hơi nhíu mày: "Hy vọng cô Lục đây với bạn trai sau này bị kẻ thứ ba xen vào, lúc tiêu tam bị mất tích do bị bạn trai cô từ chối, cô Lục cũng có thể có giàu tinh thần trượng nghĩa thế này."

"Cô!" Lục Hân Nghiên tức suýt chết, cả giận nói: "Cái gì mà kẻ thứ ba xen vào! Cô mới là kẻ thứ ba ấy! Là kẻ thứ ba xen vào giữa chị Tử Dao và anh tôi!"

"Cô Lục thật sự hiểu ý của ba chữ kẻ thứ ba chứ? Lúc tôi với anh cô quen nhau, tôi chỉ có một mình, anh ấy cũng vậy, xin hỏi cô lấy đâu ra cái kết luận tôi là kẻ thứ ba thế?"

Lục Hân Nghiên cắn môi, phản bác: "Chị Tử Dao là thanh mai trúc mã với anh tôi, từ nhỏ đã quen nhau rồi!"

Ninh Tịch gật đầu, "Thế thì sao, anh cô có từng nói với cô là anh ấy thích Quan Tử Dao, sau này sẽ lấy cô ấy không?"

"Anh... anh ấy không nói với tôi như vậy, nhưng chắc chắn anh tôi thích chị ấy, bao năm nay anh ấy không tìm bạn gái là vì anh ấy đang đợi chị Tử Dao!" Lục Hân Nghiên nói với giọng cực kỳ chắc chắn.

--- O ---

Chương 993: Ninh Tịch Rơi Xuống Dưới Rồi!

Nhìn cô gái vừa cố chấp lại vừa ngây thơ trước mắt, Ninh Tịch vốn không định nói nhiều, nghĩ tốt xấu gì cô cũng là em họ của Lục Đình Kiêu, nhưng sau vẫn phải nói một câu: "Cô gái, cô tự xưng là sứ giả của chính nghĩa muốn lấy lại công bằng cho người khác, nhưng cô có từng nghĩ, Lục Đình Kiêu mới là người thân của cô không? Dù chỉ một lần thôi cô có từng hỏi xem anh cô thật sự nghĩ thế nào không? Anh ấy có thật sự thích Quan Tử Dao không? Có thật là đã từng như hai đứa trẻ thanh mai trúc mã vô tư thề non hẹn biển với Quan Tử Dao không? Chỉ nghe lời truyền miệng của người ngoài mà cô hết lần này tới lần khác nghi ngờ sự lựa chọn của anh cô, phá hoại tình cảm của anh ấy với bạn gái, cô không cảm thấy có vấn đề à?"

"Tôi... Tôi..."

Ninh Tịch nói nhiều như vậy, Lục Hân Nghiên ngay đến một câu cũng không phản bác lại được.

Phải, vì cô hâm mộ một người tài giỏi, xuất sắc, thông minh như Quan Tử Dao, nên vẫn luôn coi chị ấy là thân tượng của mình, chuyện gì cũng đứng về phía chị ấy. Còn về anh họ, cô lại chưa từng thử tìm hiểu xem anh ấy nghĩ thế nào, chỉ một mực nghĩ anh là kẻ phụ tình...

Nghĩ kỹ lại thì thường ngày lúc cô nói chuyện với Quan Tử Dao, vì thường nghe thấy Quan Tử Dao kể về những chuyện thú vị giữa chị ấy và anh họ khi còn nhỏ nên mới mặc định họ vốn là một đôi, nghĩ rằng họ thích nhau. Nhưng sự thật rốt cuộc thế nào, Quan Tử Dao lại chưa từng cho cô một câu trả lời xác thực.

Hơn nữa, có một chuyện Ninh Tịch nói không hề sai, lúc Ninh Tịch với anh họ cô qua lại với nhau, họ thật sự đều đang một mình, làm gì có ai là kẻ thứ ba của ai đâu chứ?

Nhất thời, Lục Hân Nghiên cảm thấy thật mờ mịt.

Tuy là như vậy, nhưng cô vẫn ghét cô gái đứng trước mặt mình này: "Kê... kẻ cả cô không phải là người thứ ba đi chăng nữa thì cô có thể lợi dụng anh tôi điều võ dương oai, khinh thường người khác sao? Cô có biết chị Tử Dao buồn đến thế nào không hả? Rõ ràng làm ra chuyện khiến người khác đau lòng, giờ chị Tử Dao không rõ tung tích mà cô cũng không thấy áy náy chút nào là sao! Sao lại có người ác như cô vậy hả..."

Lục Hân Nghiên tức giận lên án cô hết câu này tới câu khác, Ninh Tịch đứng đối diện không biết sao lại thay đổi sắc mặt, nhanh như chớp bỏ nhào về phía cô.

Nhưng Lục Hân Nghiên lại như bị thứ gì đó kinh tởm chạm phải, tức khắc đẩy cô ra: "Cô làm gì thế! Đừng chạm vào tôi!"

Ninh Tịch không ngờ Lục Hân Nghiên tự dung lại đẩy cô như vậy, tuy đã kéo được Lục Hân Nghiên về phía khu vực an toàn, nhưng bản thân lại bị đẩy vào chỗ đất bị sụt lở, chưa kịp phản ứng lại đã lặn thẳng xuống dưới...

Lục Hân Nghiên ngơ ngác nhìn xuống vực sâu không thấy đáy, chỉ thấy bóng dáng Ninh Tịch ngày một nhỏ bé rồi biến mất không thấy đâu nữa, mấy giây sau mới phát ra tiếng hét kinh hoàng: "A!!!!!!!!!"

"Hân Nghiên! Chuyện gì, em sao thế?"

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Có mấy người ở gần đó bị tiếng hét của Lục Hân Nghiên thu hút chạy tới.

"Ninh Tịch! Ninh Tịch bị rơi xuống dưới đấy rồi!!! Cứu người! Mau cứu người!" Lục Hân Nghiên gào khóc nói.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biến sắc.

"Em nói gì?"

"Đang yên đang lành sao Ninh Tịch lại bị rơi xuống đấy?"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Hân Nghiên em nói rõ ràng đi!" Mạc Lăng Thiên nghiêm túc hỏi.

"Anh Thiên! Làm thế nào, làm thế nào bây giờ! Ninh Tịch bị rơi xuống đấy mất rồi! Chính mắt em trông thấy cô ấy bị rơi xuống! Chỗ em vừa đứng bỗng bị sụt lở, cô ấy vì cứu em nên mới bị ngã xuống đấy! Mọi người mau cứu cô ấy! Mau đưa cô ấy lên đi! Anh Thiên! Anh mau tìm người tới cứu cô ấy đi!"

Chương 994: Cái Quái Gì Vậy A A A!

Nói tới đây, Lục Hân Nghiên lại không nhịn được ngồi phịch xuống đất khóc nức lên.

Lúc này, không ai còn nghĩ tới chuyện tìm Quan Tử Dao nữa, tất cả mọi người đều đang chìm trong nỗi sợ hãi vì chuyện Ninh Tịch bị rơi xuống vực.

Sát vách đá chỗ Lục Hân Nghiên đứng lúc trước vẫn còn thấy rõ vết sụt lở, có thể thấy rõ Ninh Tịch bị rơi từ đây xuống.

Cứu... cứu thế nào?

Phía dưới là vực sâu thăm thẳm luôn đây!

Mọi người ai cũng biết, ở núi Ngọc Trà, chuyện như vậy không phải mới xảy ra lần đầu. Năm nào cũng có không ít người bị rơi xuống vách núi, chết không thấy xác, kể cả có may mắn mò lên được, cũng không còn khả năng sống sót...

Giọng Mạc Lăng Thiên hơi run: "Phía dưới chỗ này là đầu nguồn một thác nước, trong nước có rất nhiều sỏi đá, dòng nước lại chảy xiết. Nếu rơi xuống đó, kể cả có may mắn không bị đập phải đá thì cũng không chịu nổi sức lớn của dòng nước. Nếu đợi người vớt được lên bờ, e rằng lạnh ít dữ nhiều, còn nếu nhảy thẳng xuống nước cứu người thì quá mạo hiểm, trước đây cũng có mấy vụ tương tự rồi... nhưng không có ca nào cứu được thành công cả..."

Theo những gì Mạc Lăng Thiên nói, mọi người đều chìm trong bầu không khí ngột ngạt đáng sợ...

"Vậy phải làm thế nào, làm thế nào bây giờ! Đang vui vẻ ra ngoài leo núi sao tự dưng lại thành ra thế này?"

Lăng Phi ban nãy nhịn mãi rồi, giờ không thể nhịn thêm được nữa, mở miệng nói một tràng: "Còn không phải vì tự dưng có người dở chứng chơi trò mất tích sao! Nào là nói Quan tử Dao giỏi giang thế nào, tốt đẹp ra sao, sao tôi hoàn toàn không thấy thế vậy! Nếu tốt đẹp như thế thật thì liệu có nhớ nhung mãi bạn trai của người khác thế không? Kể cả có thích đến mấy cũng đừng có làm chuyện thất đức như thế chứ? Còn bày ra bộ dạng bị vứt bỏ, bị phản bội cho ai xem! Lục Đình Kiêu với cô ta chẳng có quan hệ quần què gì với nhau hết nhé!"

Lời của Lăng Phi lập tức thu hút không ít người phụ họa theo: "Cái đám Lục Hân Nghiên thì như mấy cái gậy chọc shit luôn mồm nói có người bắt nạt cô ta, làm cô ta giận, tôi thật không thể hiểu nổi, rốt cuộc là ai ức hiếp cô ta chứ! Ai làm cô ta tức giận? Đơn phương nhớ nhưng bạn trai người khác còn xem mình là người bị hại, cô ta có chỗ nào đáng thương? Tôi thấy cô ta có tức đến chết cũng đáng đời!"

"Cả cái cô Lục Hân Nghiên kia nữa, đúng là đồ não tàn, đang yên đang lành lại hòa vào với nhau hại chết một cô gái đang sống tốt lành, giờ thì bọn họ thấy thỏa mãn chưa?"

...

Thấy mọi người nói những lời khó nghe bên tai, Lục Hân Nghiên ngơ ngác ngồi sụp xuống như người mất hồn.

Cô biết... cô chết chắc rồi... lần này cô chết là cái chắc rồi...

Nếu Ninh Tịch có mệnh hệ gì, cô dám chắc chắn, anh họ tuyệt đối sẽ không tha cho cô!

Nhưng điều khiến cô cảm thấy sợ hãi và khủng hoảng nhất chính là cô tận mắt chứng kiến một người đang sống chết ngay trước mắt mình, đã thế người này còn do cô sẩy tay đẩy ngã xuống!

"Đừng phí lời nữa, kể cả không có cách cũng phải mau nghĩ cách đi chứ! Lỡ bị Lục Đình Kiêu biết được, nói không chừng tất cả chúng ta đều sẽ gặp xui xẻo đấy..." Có người lên tiếng giục.

"Chuyện này phải nhanh chóng báo cho Lục Đình Kiêu biết chứ!"

"Báo!!! Các người ai đi báo?"

...

Bầu không khí lại rơi vào im lặng.

Ai dám đi nói với Lục Đình Kiêu! Chán sống rồi à?

"Đề tôi nói!" Mạc Lăng Thiên cắn răng, run tay lấy điện thoại ra.

Nếu không vì anh ta cứ khăng khăng kéo Lục Đình Kiêu tới, Ninh Tịch cũng

sẽ không xảy ra chuyện...

Mạc Lăng Thiên đang định gọi điện, trong đám người bỗng có tiếng một cô gái hét âm lên: "A A A A A A A..."

"Bà xã! Sao thế, em làm sao thế?" Triệu Hải Sinh vội nhìn về phía Lăng Phi.

Lăng Phi sợ hãi nhìn về phía rìa vách đá cách mình tầm hai ba mét: "Tay! Tay tay tay! Có một cái tay người!!!"

"Tay? Tay ở đâu ra?"

Lúc tất cả mọi người đều nhìn theo hướng tay Lăng Phi chỉ, quả nhiên thấy một bàn tay, một bàn tay trắng nõn của phụ nữ.

"Đó... đó là cái gì vậy..."

"Cái quái gì vậy a a a a a a a!!!"

"Mẹ ơi! Chắc không phải là Ninh Tịch biến thành ma về đòi mạng đây chứ?"

...

--- O ---

Chương 995: Cô Là Đồ Cầm Thú!

"AA A A A A A... MẸ ƠI!!! MAAAAA!!!"

Trong phút chốc, các cô gái thay nhau hét âm lên, sắc mặt Lục Hân Nghiên trắng bệch, sợ đến nỗi suýt nữa ngất xỉu, mọi người rơi vào hỗn loạn.

"Con mẹ nó... tỏ sư các người, ma cái quần..." Đúng vào lúc này, bên vách núi lại có thêm một cái tay nữa tóm chặt lấy mỏm đá bên vách, soạt một tiếng, một bóng đen từ dưới lộn lên, rơi xuống trước mặt bọn họ...

"Đây... đây là cái gì thế?"

"Cái quái gì trèo lên vậy!"

"Má ơi!"

"Là... Ninh Tịch! Hình như là Ninh Tịch đấy!"

....

Địch! Bọn họ thấy cái gì thế nàyyyyyyyyyyyyyyy!

Ninh Tịch!

Đúng là Ninh Tịch thật rồi!

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Đừng nói với họ là cô tự mình trèo lên đấy nhé???

Lúc này, đầu tóc Ninh Tịch rối bù, bộ quần áo thể thao trắng mặc trên người bị bẩn đến nỗi không nhìn ra là màu gì nữa, trong kẽ tay toàn làm bùn đất và rêu xanh, cô đang đứng gập người thở dốc, sau khi lên tới nơi, câu đầu tiên cô nói là vội vàng hỏi họ: "Này... các người chưa nói với Lục Đình Kiêu đây chứ?"

Thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả đều trưng ra vẻ mặt như đang gặp quỷ.

Lục Hân Nghiên quên cả khóc, đờ đẫn ra, Mạc Lăng Thiên thì ngồi phệt xuống đất, trưng ra vẻ mặt tam quan giờ nát như bột hết rồi...

"Này, tôi đang hỏi mọi người đây! Sao ai cũng ngân ra hết cả vậy!" Ninh Tịch giục.

"Chưa! Còn chưa kịp nói với cậu ta!" Mạc Lăng Thiên ngơ ngác đáp.

"Chưa nói là được rồi... tuyệt đối đừng để anh ấy biết được chuyện này đây, nghe chưa..." Ninh Tịch thở phào, ngồi bệt mông xuống đất.

Mẹ nó! Đúng là muốn điên luôn mà!

Câu đầu tiên sau khi cô trèo lên không phải là "may quá chưa chết", không khóc lóc nức nở mà lại bảo họ tuyệt đối không được nói cho Lục Đình Kiêu biết! Có làm không vậy?

Lục Đình Kiêu còn đáng sợ hơn cả việc bị rơi xuống vực à?

Mạc Lăng Thiên như sụp đổ: "Rốt cuộc cô làm thế nào để lên được vậy?"

Ninh Tịch: "Thừa lời, tất nhiên là trèo lên rồi!"

Mạc Lăng Thiên: "Trèo... cô trèo kiểu gì?"

Ninh Tịch: "Dùng tay."

Mạc Lăng Thiên khó khăn nuốt nước bọt: "Tiểu... bạch thỏ à... không... Nữ hiệp! Rốt cuộc người cô làm bằng cái gì vậy? Thế mà cũng không chết nổi?"

Ninh Tịch lau mồ hôi trên trán, lườm Mạc Lăng Thiên một cái rồi nói: "Chẳng lẽ anh chưa từng nghe thấy định luật "có nhảy xuống vực không chết" sao?"

Khóe miệng Mạc Lăng Thiên giật giật: "Nghe thì cũng có nghe rồi, nhưng mẹ nó ông đây lần đầu nghe thấy việc có thể tự dùng tay trèo lên đây? Cô đúng là đồ cầm thú mà!"

Sau khi mọi người từ cơn hoảng loạn hoàn hồn lại, bắt đầu mồm năm miệng mười truy hỏi Ninh Tịch.

"Chuyện này rốt cuộc là sao? Tiểu Tịch cô tự mình trèo lên thật à? Đúng là quá thần kỳ rồi!"

"Chuyện này không khoa học! Chẳng lẽ cô biết khinh công sao?"

"Lần trước lúc ở sân bắn tôi đã thấy cô không phải là người bình thường rồi! Chắc cô không phải có năng lực đặc biệt gì chứ?"

"Tôi đã bảo Kiều gia thâm mỹ đặc biệt rồi mà! Cô Ninh chắc chắn không phải là người bình thường!"

...

Địch! Các người mới không phải là người bình thường ấy!

Nghe mọi người càng nói càng chẳng ra làm sao, Ninh Tịch hất tuyến đầy đầu: "Mọi người nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ là một người bình thường thôi. Cũng không biết khinh công, hơn nữa tôi cũng có rơi hẫ xuống dưới đâu, nếu rơi xuống đấy thật thì sao mà trèo lên được, trừ khi tôi mọc cánh!"

"Thế chuyện này là sao? Nữ hiệp cô đừng thừa nước đục thả câu nữa! Mau nói đi!" Triệu Hải Sinh truy hỏi, những người khác cũng gật đầu lia lịa, nhìn cô chăm chăm như thể cô là người kể chuyện nổi tiếng nhất trong các quán trà thời xưa vậy.

--- O ---

Chương 996: Ngã Thêm Cái Nữa Cho Anh Xem!

Ninh Tịch thở phào, giải thích ngắn gọn: "Lúc đó khi không không chế được mình, tôi cố gắng để mình lặn xuống, lại thêm việc vách núi không vuông góc hoàn toàn, dốc chừng 70 độ, thế nên tôi cố dựa vào vách núi để trượt xuống, may mà trượt một lúc cuối cùng cũng giẫm vào được một tảng đá lồi ra. Tiếc là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, bị kẹt trong khe núi. Gọi mọi người cũng không ai nghe thấy, điện thoại lại bị rơi, nên tôi đành phải trèo lên! Mệt chết đi được, tối qua quả nhiên không nên làm biếng để Lục Đình Kiều công, báo ứng nhanh thật..."

Thấy Ninh Tịch nói vậy, mọi người càng hết nói nổi.

Mẹ nó chứ, lúc cô rơi xuống vực còn có thể chú ý tới việc điều chỉnh góc và tư thế rơi nữa à?

Thế càng biến thái hơn đây biết không hả?

Đúng là không phải người bình thường!

"Cô không thể ở yên đây đợi chúng tôi xuống cứu à? Lỡ cô không trèo tử tế, rơi xuống đó thật thì làm thế nào?" Mạc Lăng Thiên la lên.

Ninh Tịch nghe vậy không nói gì, chỉ như có như không liếc về phía Lục Hân Nghiên.

Lỡ sau khi cô rơi xuống, Lục Hân Nghiên lại không nói gì, giấu tất cả mọi người thì sao?

Không phải vì tâm lý cô đen tối mà không thể không cân nhắc tới khả năng này. Dù sao cô với Lục Hân Nghiên trước giờ vẫn không hợp nhau, trong tình huống đó, lỡ Lục Hân Nghiên không nói gì, cô có chết cũng không biết sao mình lại chết nữa.

Thêm việc tảng đá dưới chân cô lúc ấy không biết có thể chống đỡ được tới khi nào nữa, thế nên đành phải tranh thủ thời gian tự mình trèo lên thôi.

Cô không thể đặt tính mạng của mình vào tay người khác được.

Lục Hân Nghiên bị cái nhìn của Ninh Tịch làm cho hổ thẹn đến nỗi muốn độn thổ cho xong, môi cô ta run run, một câu cũng không nói nổi.

Khoảnh khắc lúc đó, vì hoảng loạn và sợ phải gánh chịu hậu quả, cô ta thật sự có nghĩ tới việc dứt khoát không nói cho ai biết hết, hoặc sẽ nói Ninh Tịch tự mình ngã xuống...

"Được rồi được rồi! Muốn hỏi gì thì hỏi hết cả rồi, những gì mọi người nên biết cũng biết cả rồi, đừng vây lại đây nữa, lỡ bị Lục Đình Kiêu phát hiện ra là tôi chết chắc đấy! Tôi phải mau về thay quần áo hủy thi diệt tích đây, tạm biệt mọi người..." Ninh Tịch trở mình bò dậy.

Thấy cô không hề nhắc tới chuyện cứu Lục Hân Nghiê, thậm chí còn muốn giấu Lục Đình Kiêu, mọi người tròn mắt nhìn nhau, ai nấy đều kinh ngạc...

"Haiz, đợi đã Ninh Tịch, cô đừng cử động bừa! Còn không biết cô có bị thương ở đâu không mà, vẫn nên tới bệnh viện kiểm tra thì hơn!"

"Đúng đấy đúng đấy! Đề phòng trước đi kiểm tra vẫn hơn!"

"Hơn nữa chuyện lớn thế này, giấu anh Kiêu hình như không ổn lắm đâu?"

...

Mọi người ai cũng cản Ninh Tịch lại, lúc anh một câu tôi một câu đang khuyên cô, phía sau truyền tới giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông: "Mọi người đang làm gì thế?"

Nghe thấy giọng nói này, cả người Ninh Tịch khẽ run lên, trong lúc hoảng loạn cô suýt chút nữa tụt luôn quần áo trên người ai đó ra mặc vào.

Tiếc rằng mắt Lục Đình Kiêu sáng như mắt điều hâu vậy, anh trông thấy Ninh Tịch đang đứng náu mình trong đám người nên liền đi thẳng về phía cô, "Chuyện gì thế này?"

Ninh Tịch gãi đầu, cố tỏ ra trấn tĩnh: "Em... mới bị ngã một cái ấy mà..."

"Ngã kiểu gì mà thành ra thế này? Em thử ngã lại một lần cho anh xem!" Ánh mắt Lục Đình Kiêu như tia laze quét qua toàn thân đầy bụi bẩn của Ninh Tịch, cách đó không xa còn có một khoảng đất bị sạt lở, cộng thêm vẻ mặt chột dạ của Lục Hân Nghiê, sắc mặt anh ngày càng khó coi.

Ngã thêm lần nữa?

"Như vậy... như vậy không hay lắm đâu..."

Đại ma vương độ ác quá đi hu hu hu!

--- O ---

Chương 997: Anh Sai Rồi, Thật Sự Sai Rồi!

"Em sai rồi!!!" Ninh Tịch quyết định nhận sai trước.

Lúc này, mọi người ở bên cạnh nhìn không nổi nữa: "Anh Kiêu, anh đừng dữ với Ninh Tịch như vậy, vì cứu Hân Nghiên mà suýt nữa cô ấy bị ngã xuống vách núi đây!"

"Đúng đây đúng đây! Chắc chắn Ninh Tịch cũng sợ chết khiếp rồi, anh nên an ủi cô ấy mới phải chứ!" Mọi người bắt đầu hòa vào nói đỡ cho Ninh Tịch.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu như sắp nổi bão: "..."

Suýt nữa thì rơi xuống vách núi...

Anh mới chỉ xa cô có vòn vẹn năm phút ngắn ngủi thôi mà!

Anh sai rồi, thật sự sai rồi...

Đừng nói năm phút, kể cả năm giây cũng không nên để cô rời khỏi tầm mắt của anh như vậy!

Mãi tới khi Ninh Tịch thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, mọi người mới phát hiện phía sau Lục Đình Kiêu còn một người nữa, chính là Quan Tử Dao.

"Tử Dao, cô chạy đi đâu vậy! Có biết tất cả chúng tôi lo cho cô lắm không?"

"Không nói tiếng nào xong mất tích, điện thoại thì không gọi được, mọi người tìm cô cả buổi sáng đây, Hân Nghiên suýt chút nữa còn gặp nguy hiểm nữa!"

"Tử Dao, lần này cô đúng là hơi vô trách nhiệm rồi đấy!"

...

Quan Tử Dao hoàn toàn không ngờ sau khi tới đây lại thấy cảnh này, tất cả mọi người đều đang đỡ lời cho Ninh Tịch, mọi người đều đang trách cứ cô ta...

Cô ta cố gắng không tỏ thái độ, thành khẩn xin lỗi mọi người: "Xin lỗi, chỉ là tâm trạng tôi không tốt nên muốn đi lòng vòng chút thôi, điện thoại thì hết pin, thật sự rất xin lỗi, khiến mọi người lo lắng rồi!"

Nhưng mọi người không những không đồng tình mà ngược lại không ít người còn tỏ ra chán ghét với bộ dạng này của Quan Tử Dao, mấy người bạn bạn này còn nói đỡ cho cô ta giờ cũng không lên tiếng nữa.

Thậm chí có người còn nhanh trí bắt đầu thầm nghĩ, tại sao tất cả bọn họ tìm khắp nơi đều không tìm được cô ta mà Lục Đình Kiêu lại tìm được?

Là trùng hợp hay cố ý đây?

Lúc đầu mọi người còn có chút đồng cảm với cô ta, giờ nghĩ tới chuyện nguy hiểm bạn này, mọi người lại thấy bất bình thay cho Ninh Tịch.

Một người luôn nhớ thương tới bạn trai của người khác, còn tự xem mình là kẻ bị hại, lợi dụng sự quan tâm của bạn bè đứng về phía cô ta chĩa mũi nhọn vào Ninh Tịch, nhưng lại không thêm nghĩ tới việc bạn bè lo lắng cho mình mà chơi trò mất tích. Trong khi người còn lại trong tình huống gấp rút theo bản năng cứu một người luôn đối địch với mình, rơi xuống vực rồi còn dửng dưng tự trèo lên...

Mãi tới lúc này, mọi người mới hơi hiểu về con người Ninh Tịch, cô không phải là một con thỏ yếu đuối, mà chỉ khi ở trước mặt Lục Đình Kiêu mới tỏ ra như vậy.

Cũng như Lục Đình Kiêu, chỉ khi đối diện với cô anh mới lộ ra dáng vẻ dịu dàng của mình.

Sau khi Ninh Tịch trèo lên không hề nhắc tới chuyện Lục Hân Nghiên đẩy cô, Lục Hân Nghiên vì chột dạ nên cũng không dám nói nhiều, chứ càng đừng nhắc tới chuyện muốn giải vây cho Quan Tử Dao.

Nếu không phải tự dưng không thấy Quan Tử Dao đâu, căn bản sẽ không xảy ra chuyện như vậy...

May mà bạn này Ninh Tịch kéo cô lại, nếu không cô thật sự đã chết rồi!

Vừa nghĩ tới đây, cô ta nghĩ mà sợ phát run cả người!

"Lục Đình Kiêu, xin lỗi." Mạc Lăng Thiên sắc mặt u ám đi tới bên cạnh Lục Đình Kiêu, cố đè giọng nói.

Ngoài câu này ra, anh ta không biết nên nói gì nữa, trong lòng vừa áy náy vừa tự trách.

Ban này vì chuyện Quan Tử Dao mất tích mà suýt chút nữa thì anh ta đã giận cá chém thớt lên Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

May mà Ninh Tịch không sao, nếu không, cả đời này anh ta cũng không còn mặt mũi nào mà gặp Lục Đình Kiêu nữa, dù sao cũng chính là anh ta đã khăng khăng gọi Lục Đình Kiêu tới, còn dùng chiêu tuyệt giao ra để uy hiếp nữa.

...

--- O ---

Chương 998: Dắt Lên Thắt Lưng Quần

Quan Tử Dao không biết rốt cuộc cô ta đã chịu đựng như thế nào mà về được đến nhà.

Tối qua cô ta thật sự rất buồn bực nên mới muốn yên tĩnh một mình, cuối cùng cũng không biết là tại sao mà không không chế được liền ôm tâm trạng muốn báo thù Lục Đình Kiêu, vậy nên cô tình tắt điện thoại.

Lúc ở trong bóng tối trông thấy mọi người sốt sắng tìm cô ta, chỉ trích Ninh Tịch, tâm trạng sắp sụp đổ của cô ta mới thoáng tốt hơn.

Cô ta tìm thời điểm thích hợp xuất hiện, để Lục Đình Kiêu tìm thấy mình, muốn nhân cơ hội này nói chuyện đàng hoàng với anh...

Ai ngờ, cuối cùng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, cô ta lại thành mục tiêu công kích của mọi người!

Từ khi biết tới sự tồn tại của cô gái kia, cuộc sống hoàn mỹ của cô ta như bị virus xâm nhập, hoàn toàn trở nên hỗn loạn, tất cả mọi chuyện đều thoát khỏi sự khống chế của cô ta.

Cô ta không thể cứ tiếp tục mềm lòng mãi được!

Ngủ một giấc dậy, cuối cùng cô ta cũng bình tĩnh lại hơn một chút, cô ta tìm cha mình, kể hết cho ông nghe chuyện của cô ta.

"Con nói gì cơ? Tên Kha Minh Vũ kia chính là Lục Đình Kiêu?" Nghe thấy lời của con gái, Quan Thụy cũng tỏ ra hết sức bất ngờ.

"Vâng, chính miệng Lục Đình Kiêu nói đấy ạ."

Thấy vẻ mặt của con gái, Quan Thụy cơ bản cũng đã đoán ra khi ấy đã xảy ra chuyện gì, ông ta vỗ vai Quan Tử Dao nói: "Khiến con chịu áp lực rồi, chuyện này là do ba quá bất cẩn."

"Không phải tại ba làm sai, ai có thể ngờ được Lục Đình Kiêu cư nhiên vì đứa con gái kia mà làm đến mức độ này chứ..." Sắc mặt Quan Thụy rất kém, nhưng vẫn an ủi Quan Tử Dao, "Con cũng đừng quá lo lắng, Lục Đình Kiêu có mạ vàng cho nó thế nào, kể cả có thể nâng giá trị bản thân nó lên cũng không thể nâng được xuất thân của nó đâu..."

"Ba, thân thể của Ninh Tịch liệu có phải có ẩn tình gì không?" Quan Tử Dao bất an hỏi.

"Lần trước từ tiệc mừng thọ về, ba đã cố tình cho người điều tra, nó chính là con gái ruột của Ninh Diệu Hoa, điểm này là không thể nghi ngờ. Trước năm 18 tuổi con nhỏ đó vẫn luôn ở dưới quê, sau khi được Ninh gia đón về đã làm ra không ít chuyện hoang đường, ba mẹ nó chê nó làm mất thể diện nên thà nhận đứa con nuôi là Ninh Tuyết Lạc chứ cũng không muốn nhận nó, vì nó chẳng ra làm sao cả!" Quan Thụy coi thường nói.

"Nhưng cô ta hết lần này tới lần khác đều khiến chúng ta tính toán sai, thật sự không thể xem nhẹ được, ba con mình phải tranh thủ hủy hoại cô ta trước khi cô ta đạt được mong muốn... Nhưng, giờ Lục Đình Kiêu lại chiều chuộng, bao bọc cô ta chặt như vậy..."

Quan Thụy vỗ vai cô ta: "Giờ Lục Đình Kiêu càng cưng chiều nó sẽ chỉ khiến Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý càng ghét nó hơn thôi. Tới lúc đó chúng ta thêm vài mồi lửa vào, có là Lục Đình Kiêu thì cũng không bảo vệ nổi nó! Tử Dao, nỗi nhục này, ba tuyệt đối sẽ không để con chịu oan uổng như vậy! Lần này ba không chỉ hủy hoại nó, còn phải khiến nó vĩnh viễn không bao giờ có thể trở mình được nữa..."

...

Tại cổng Bạch Kim Đế Cung.

"Ninh... Ninh Tịch!!!" Lục Hân Nghiên thở hồng hộc đuổi theo.

"Sao thế?" Ninh Tịch ngoảnh lại nhìn cô gái vừa đuổi tới.

"Tôi... tôi có thể nói chuyện riêng với cô vài câu được không." Lục Hân Nghiên đưa mắt nhìn Lục Đình Kiêu đang bên cạnh Ninh Tịch, vì sợ anh nên cô ta không kìm được co rúm lại.

"Nói chuyện riêng... xin lỗi, e rằng hơi khó rồi!" Ninh Tịch nói rồi giơ một tay lên.

Thấy trên cổ tay trắng nõn của cô bị buộc chặt một cái caravat, đầu bên kia đang bị Lục Đình Kiêu nắm chặt trong tay...

Giờ thì hay rồi... lần này thật sự bị Đại ma vương dắt thẳng vào thất lung rồi...

Lục Hân Nghiên: "..."

--- O ---

Chương 999: Kịch Thích Lắm

Sau một hồi im lặng quý dị.

Lục Hân Nghiên cắn răng, nhắm mắt, thẳng thắn đứng trước mặt Lục Đình Kiêu nói liền một mạch: "Ninh Tịch! Cảm ơn cô đã cứu tôi! Còn nữa! Xin lỗi! Lúc ở trên núi không phải tôi cố tình đẩy cô đâu, khi ấy tôi không biết là cô muốn cứu tôi! Xin lỗi! Rất xin lỗi..."

Tuy Lục Đình Kiêu đã sớm liệu được sự việc không đơn giản như vậy, với thân thủ của Ninh Tịch chỉ là kéo Lục Hân Nghiên một cái thôi thì làm sao tới nỗi rơi luôn xuống đáy chứ, sau khi chính tai nghe thấy, sắc mặt anh bỗng lạnh hẳn xuống.

Một cô gái như Lục Hân Nghiên sao có thể chịu nổi áp lực từ phía Lục Đình Kiêu, cả người cô ta run lên như cây sậy, sợ đến nỗi chắc thêm giây nữa thôi là bất tỉnh nhân sự.

Ninh Tịch ra hiệu cho Lục Đình Kiêu để cô tự giải quyết chuyện này, sau đó cô sờ lên chiếc caravat trên cổ tay, nhìn Lục Hân Nghiên cười lạnh nói: "Ha ha, em gái này, suýt chút nữa thì em lấy luôn cái mạng nhỏ này của tôi rồi đấy, một câu không phải cố tình, một câu xin lỗi là được à? Nói xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần tới cảnh sát làm gì nữa?"

Lục Hân Nghiên cắn chặt môi, tỏ ra khó xử: "Tôi đồng ý gánh chịu mọi hậu quả!"

Ninh Tịch xoa cằm: "Chậc, đồng ý gánh chịu mọi hậu quả à... đây là em nói đấy nhé..."

"Là... tôi... tôi nói... muốn chém muốn giết gì tùy cô!" Tuy Lục Hân Nghiên mạnh miệng như vậy, nhưng cả người run lên như cây sậy, rõ ràng đã bán đứng nỗi sợ hãi của chủ nhân.

Lúc này, trong đầu Lục Hân Nghiên đã hiện lên vô số những suy đoán đáng sợ...

Cô gái này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô...

Trong cơn tuyệt vọng, Lục Hân Nghiên run rẩy, hướng ánh mắt cầu cứu về phía anh họ của mình, nhưng lại chỉ thấy một đôi mắt lạnh lẽo, còn đáng sợ

hơn cả Ninh Tịch.

Được rồi!

Chết thì chết vậy!

Chết trong tay cô gái này còn tốt hơn chết trong tay anh họ!

"Cô... cô nói đi! Rốt cuộc cô muốn tôi thế nào?" Lục Hân Nghiên miết chặt nắm tay hỏi.

Ninh Tịch cố tình tỏ ra mệt mỏi, trầm ngâm suy tư một hồi mới nhìn Lục Hân Nghiên nói: "Gọi một tiếng chị dâu nghe xem!"

"Gì... gì cơ..." Lục Hân Nghiên nghe vậy liền ngẩn tò te ra.

Ngơ ngác một lúc lâu, cô ta mới phản ứng lại vừa xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ yêu cầu của Ninh Tịch... chỉ có vậy?

Ninh Tịch nhú mày giục: "Chẳng phải nói muốn chém muốn giết gì tùy sao? Sao? Hối hận rồi à?"

Thay đổi nhanh như vậy, người Lục Hân Nghiên càng run hơn, nước mắt không nhịn được lã xuống, cúi gằm mặt, vừa khóc vừa run rẩy nói: "Chị dâu..."

Nghe thấy tiếng chị dâu này, cuối cùng Ninh Tịch cũng hài lòng gật đầu: "Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây thôi, nhờ phúc của cô, hôm nay kích thích lắm, chơi cũng rất vui nữa!"

Nói rồi, cô tóm lấy caravat, kéo Lục Đình Kiêu còn trưng ra vẻ mặt lạnh lẽo dọa người kia đi về.

Rất kích thích... rất vui?

Lục Hân Nghiên: "..."

Lục Đình Kiêu: "..."

...

Sau khi vào phòng khách, Ninh Tịch lập tức hành động trước, cô đẩy Lục

Đình Kiêu lên sofa, sau đó dùng sức hôn anh.

Tất nhiên Lục Đình Kiêu biết ý nghĩ xấu này của cô, anh ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô, dùng sức hôn lại...

Một lúc lâu sau, Lục Đình Kiêu ấn lên làn môi hơi sưng đỏ của cô: "Rất kích thích... rất vui? Hửm?"

Ninh Tịch liền trung ra vẻ mặt đờ đám: "Sao anh vẫn chưa quên nó đi thế..."

Cô còn tưởng chiêu này có thể tạm thời giải trừ nguy cơ rồi chứ!

--- O ---

Chương 1000: Ông Xã?

Lục Đình Kiêu đen mặt nhìn cô: "Sống chết của người khác thì có liên quan gì tới em?"

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: "Khụ, tốt xấu gì đó cũng là em họ anh, anh nói vậy không hay lắm đâu?"

"Kể cả là anh, anh cũng không cho phép em làm như vậy!"

"Thế có là gì... thật ra trước đây em còn chơi nhiều trò nguy hiểm hơn thế nữa cơ, hôm nay hoàn toàn chỉ là một case nhỏ thôi, em sẽ không làm chuyện gì mà em không nắm chắc đâu..."

1 Trước kia Ninh Tịch làm diễn viên đóng thế, mỗi lần nhận vai được gọi là một case.

Giải thích khô cả miệng lưỡi, Lục Đình Kiêu vẫn đanh mặt, Ninh Tịch không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Vừa để Lục Hân Nghiên xin lỗi mình xong, giờ lại tới lượt mình chịu trận.

Ninh Tịch không ngừng cọ lên cọ xuống trong lòng ngực anh: "Đừng giận nữa mà được không? Lần sau em sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh không chạy lung tung nữa!"

Lục Đình Kiêu tỏ ra một dấu chấm cũng không tin.

Ninh Tịch tự cảm thấy lời này có vẻ không có độ tin cậy thật, cô lầu bầu nói: "Vậy rốt cuộc phải làm thế nào anh mới không giận nữa?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy nặng nề nhìn về phía cô, nhưng lại không lên tiếng.

Mắt Ninh Tịch sáng lên, đúng là vận may đến cái khôn hẳn ra luôn: "Ôi... không tức nữa rồi đúng không... ông xã?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Xem như em giỏi.

...

Bất giác nửa tháng đã trôi qua từ sau chuyện lần đó.

Vì thế, cuộc sống của Ninh Tịch có chút... ảnh hưởng không nhỏ...

Thảm nhất là phương thức giáo dục điên cuồng của Đại ma vương.

Ngoài ra, còn một chuyện... căn hộ của cô sắp không còn chỗ đặt chân nữa rồi.

Khắp nơi nào là đồ bỏ dưỡng rồi những thứ như quần áo, đồ trang điểm đắt tiền, thậm chí còn cả những thứ quái dị như côn nhị khúc, nhuyễn kiếm các kiểu nữa...

Đồ bỏ dưỡng là của Mạc Lăng Thiên và Quan Tử Dao gửi tặng, quần áo và đồ trang điểm là của Lục Hân Nghiên gửi tới, còn mấy thứ như côn nhị khúc, kiếm dao các thứ... thì là của Thạch Tiêu và Hùng Chí.

Mấy người phía trước ít nhiều cô cũng biết là vì lý do gì, nhưng Thạch Tiêu và Hùng Chí thì hoàn toàn khiến cô mờ mịt đầu óc.

Hai người này đang yên đang lành tự dưng chạy tới nhìn nọt cô làm gì?

"Dینگ dong!" Chuông cửa vang lên.

Ninh Tịch ra mở cửa, lại thấy Thạch Tiêu cùng Hùng Chí đứng trước cửa, hai tên đàn ông cao to một tên xách lạp xưởng, một tên xách ngỗng hun khói.

"Bà chủ, đây là đặc sản quê chúng tôi, cô ném thử đi!" Thạch Tiêu vừa niềm nở vừa dè dặt nói, một câu bà chủ hai câu bà chủ, hoàn toàn khác với thái độ hung hăng trước đây, cứ như là hai người khác nhau vậy.

Hùng Chí ở bên cạnh phụ họa: "Bà chủ, cô ném thử xem, nếu thích lần sau chúng tôi lại mang tới cho cô!"

Ninh Tịch thở dài, tựa người vào cửa: "Hai người có gì thì nói thẳng ra đi! Đừng lòng vòng quanh co nữa, cứ thẳng thắn thế này thì còn gì là đàn ông nữa?"

Thạch Tiêu và Hùng Chí đưa mắt nhìn nhau, nghĩ cũng tới lúc nên nói rồi, thế là Thạch Tiêu đành mở lời: "Bà chủ, có thể cho hai anh em chúng tôi bảo vệ cô được không?"

Ninh Tịch nhíu mày, "Bảo vệ tôi, hai người chắc chứ?"

Nhớ tới dáng vẻ dũng mãnh của bà chủ, Thạch Tiêu lặng lẽ lau mồ hôi: "Bà chủ, chúng tôi biết kỹ thuật bắn súng của hai anh em chúng tôi chỉ đáng xách dép cho cô, nhưng nói về đánh nhau, chúng tôi không tính là đẳng cấp cao nhất thì cũng được xem là chuyên nghiệp đấy!"

"Phim của tôi đã đóng máy rồi." Ninh Tịch nói.

Thạch Tiêu nghe thấy vậy liền nói, "Phải! Chính vì đóng máy rồi! Bà chủ, đợi tới khi cô nổi tiếng rồi, ra ngoài sẽ bị fan và phóng viên vây lấy, chắc chắn sẽ cần tới vệ sĩ đứng không! Đến lúc đó, cô có thể mở lời với ông chủ... thu dùng hai anh em chúng tôi được không?"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, mấy tên này, từ bao giờ lại biết nịnh nọt vậy chứ...

"Vậy đợi tới khi nào tôi nổi rồi nói sau!" Ninh Tịch nói bừa.

Thế này... thế này là có cơ hội rồi?

Thạch Tiêu và Hùng Chí nhìn nhau, nhất thời kích động không thôi, trắm miệng một lời: "Bà chủ, cô nhất định sẽ nổi tiếng!!!"

Ninh Tịch: "..."

Thật cảm ơn hai người đã có lòng tin với tôi như vậy...

--- O ---

Chương 1001: Càng Lúc Càng Biết Chơi Rồi!

Công ty giải trí Thịnh Thế, văn phòng của Lâm Chi Chi.

"Chúc mừng bộ phim đã hoàn thành, em vất vả rồi!"

"Không vất vả, không vất vả! Có lẽ đây là bộ phim mà em cảm thấy diễn vui nhất đây chị!" Ninh Tịch nói thật lòng, vẻ mặt tràn đầy dư vị.

Hì hì, dù sao thì cũng là được diễn chung với Đại ma vương! Đương nhiên là phải vui rồi~!

Lâm Chi Chi nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, trên mặt có một tia lo lắng lướt qua.

Ninh Tịch nhạy cảm phát hiện ra, bèn hỏi: "Sao thế chị Chi Chi?"

Lâm Chi Chi nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẫn nói thẳng: "Ninh Tịch, chị hỏi em, em và Kha Minh Vũ là chuyện gì thế?"

Ninh Tịch chớp mắt một cái, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng thì đã như gió thét sấm rền, hự toi rồi, chẳng lẽ đã bị chị Chi Chi phát hiện ra?

"Dạ... chị Chi Chi, sao... chị lại hỏi thế?" Ninh Tịch dè dặt hỏi lại.

"Chỉ là chị có cảm giác hai người có gì đó không thích hợp, em thích Kha Minh Vũ à?" Lâm Chi Chi thử thăm dò.

Lúc Ninh Tịch quay phim, Lâm Chi Chi cũng thường xuyên tới phim trường xem tình hình của cô nên khó tránh khỏi phát hiện ra một số chuyện. Đương nhiên là Lâm Chi Chi cũng không tìm được chứng cứ xác thực, nếu không thì ngày hôm nay đã chẳng dùng ngữ khí nghi ngờ như thế này. Chỉ có điều, dựa vào trực giác của phụ nữ, cô nhận thấy ánh mắt của Ninh Tịch khi nhìn Kha Minh Vũ thực sự có cái gì đó không ổn.

Ninh Tịch vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ may quá, còn may không bị phát hiện gì cả, cô bèn tỏ vẻ tùy ý nói: "Cũng chỉ là có chút hảo cảm thôi! Em thích kiểu người thoát nhìn trông lạnh lạnh như thế, cứ trông thấy lại có ý muốn trêu chọc đùa giỡn vài câu!"

Nghe giọng Ninh Tịch không có vẻ như là có gì đó với Kha Minh Vũ, lúc này Lâm Chi Chi mới thoáng yên lòng, bất đắc dĩ liếc cô: "Em vẫn nên chú ý

một chút, ánh mắt em khi nhìn Kha Minh Vũ ấy... nhiều lúc lộ liễu quá rồi đấy!"

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng, "Em hiểu rồi ạ! Nhất định là em sẽ chú ý!"

"Đây là show chị vừa nhận giúp em, em xem qua một chút. Bộ phim gần nhất của em ít nhất còn hai tháng nữa mới công chiếu, thời gian này đi show thực tế là hợp lý nhất, nếu không thường xuyên đánh bóng tên tuổi thì sẽ nhanh chóng bị người ta quên mất." Lâm Chi Chi nói.

"À à, em xem một chút!" Ninh Tịch nhận lấy tài liệu mà Lâm Chi Chi đưa cho rồi tự mở ra xem.

Trước kia cô cũng chỉ tham gia vào mấy show hỏi đáp chứ mấy show về lĩnh vực khác quả thật không có kinh nghiệm lắm.

Vừa nhìn thấy tên chương trình này, Ninh Tịch liền thấy hứng thú: "Bảo bối, hợp tác nào? Cái tên này dễ thương quá!"

Lâm Chi Chi giới thiệu sơ qua về chương trình: "Đây là một show thực tế về trẻ em, nội dung là lần đầu trải nghiệm cảm giác "làm mẹ". Các nghệ sĩ sẽ phải ghép đôi với một bé trai hoặc bé gái không quen sau đó cùng trải qua cuộc sống người thân. Trọng điểm của show này là khai thác những mặt khác của ngôi sao sau khi bị dỡ hết các ánh hào quang trên người xuống..."

Ninh Tịch nghe vậy liền gật đầu liên tục: "À à, là kiểu này, em biết! Trước đây những tiết mục thể này cũng hot lắm, nhưng toàn là phiên bản của bố, bây giờ lại là mẹ... Đài truyền hình càng lúc càng biết chơi nhỉ!"

"Lần này là đạo diễn đài truyền hình đích thân gọi tới, cố ý mời em làm khách quý đây." Lâm Chi Chi nói.

"Wow! Đạo diễn coi trọng em thế à?" Ninh Tịch vui sướng.

Lâm Chi Chi: "Bởi vì trông em có vẻ là người không có khả năng đảm nhiệm chức vụ làm mẹ nhất!"

Ninh Tịch nghe vậy liền đen mặt: "Vớ vẩn! Sao em lại không đảm đương nổi chứ!"

"Bởi vì hình tượng của em."

Ninh Tịch lập tức bị ghen, tức giận nói: "Đúng là kỳ thị con người ta quá mà!"

Điểm thu khách nhất của show truyền hình thực tế chính là sự mâu thuẫn, người xem chắc hẳn sẽ rất muốn chống mắt lên xem một ngôi sao trẻ luôn luôn trang điểm rực rỡ xinh đẹp trước mắt công chúng làm sao để chăm sóc tốt cho một đứa trẻ...

--- O ---

Chương 1002: Huỳnh Thèm Đòn Thế Cơ À?

Ninh Tịch và Lâm Chi Chi thương lượng kỹ càng một lúc, sau đó xác định chắc chắn là sẽ tham gia chương trình này.

Sau khi về đến nhà, Ninh Tịch thay một bộ đồ nam rồi gọi điện cho Trang Khả Nhi. Cô vẫn còn thiếu cô bé ấy một châu tiệc vì sự giúp đỡ lần trước, cuối cùng cũng có thời gian rồi.

Vì để dành cho cô bé ấy vui vẻ, cô còn cố ý mặc đồ nam nữa.

"Alo, Khả Nhi ~"

"Alo, Tiểu Tịch à..." Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh khàn khàn yếu ớt.

Ninh Tịch nghe xong lập tức chau mày: "Khả Nhi, giọng cậu làm sao thế? Cậu ốm à?"

"Khụ khụ... không sao, chỉ hơi sốt một chút thôi..."

"Sao lại sốt rồi, đi khám chưa? Đã uống thuốc chưa?"

"Đã khám rồi, cũng đã uống thuốc rồi, đừng lo, mình ngủ một giấc là ổn thôi... cậu tìm mình có việc gì không?"

"Cũng không có gì, chỉ muốn mời cậu ăn bữa cơm thôi. Cơ mà sức khỏe quan trọng hơn, cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe trước vậy!"

"Ồ, được rồi..." Giọng nói của Trang Khả Nhi nghe có chút tiếc nuối.

Vất vả lắm mới đợi được Ninh Tịch hết bận để đi ăn với mình, kết quả là bản thân lại bị bệnh...

Ninh Tịch đương nhiên biết Trang Khả Nhi tiếc, bèn khẽ cười nói: "Ngày mai mình tới thăm cậu nhé?"

"Thật sao?" Trang Khả Nhi lập tức như có thêm sức mạnh: "Cậu không phải quay phim nữa à?"

"Đã đóng máy rồi nên khá rảnh rồi, cậu có muốn ăn gì không? Mình nấu cho cậu!" Ninh Tịch ân cần hỏi.

"Miệng nhạt thêch chả có vị gì cả, ăn gì cũng thấy chả ngon, mình chẳng biết là mình muốn ăn gì nữa..."

"Vậy để mình xem xem! Cậu cứ đợi lộc ăn là được!"

"Ừ!"

...

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Tịch cảm thấy mình đã thay đồ rồi mà không dạo ra ngoài mấy vòng thì tiếc quá, vì thế bèn hẹn Đường Lãng đi uống rượu. Vừa hay, cô cũng muốn nghe ngóng tin tức bên kia một chút nữa.

Từ lúc biết đám Vân Thâm về nước, cô vẫn luôn có chút lo lắng bất an, kết quả là đợi bao nhiêu ngày như thế mà mãi chẳng có động tĩnh gì, điều này khiến lòng cô càng hoảng hốt, không biết là tên giời đánh kia đang ấp ủ "kế hoạch" vĩ đại gì?

1 Vân Thâm có tên phiên âm là Yun Shen, viết tắt là YS. Từ giờ sẽ gọi YS là Vân Thâm.

"Nhị sư huynh, đi uống rượu đi! Vẫn quán bar số 8 lần trước! Mời mời!"

"Con nhóc thôi còn muốn gạt ông đây à! Cô cho là ông đây bị đàn à mà rơi vào bẫy của cô tiếp! Đánh chết cũng không đi! Cho dù có cả một phòng đầy rẫy các em gái xinh đẹp cũng không đi!" Giọng nói đầy giận dữ của Đường Lãng truyền qua loa điện thoại.

Ninh Tịch hoàn toàn câm nín: "Đừng có kích động thế được không? Mời thề lần này chỉ có mời tìm huynh uống rượu thôi!"

"Đồ lừa đảo!"

"Lừa huynh có tiền tiêu hả! Lại nói lần trước Đại sư huynh đã đánh huynh rồi, sao lại đánh nữa được? Huynh thêm đòn thế cơ à?"

"Ừ!"

"..."

...

Ninh Tịch "nài nì" Đường Lãng cả buổi, cuối cùng đối phương mới chịu mò đến.

Khoa trương nhất là tên này lại còn mặc nguyên bộ đồng phục bảo vệ đến!!!

"Má! Sao huynh lại ăn mặc thế này hả?"

"Tiện để lẩn trốn!" Đường Lãng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, đến khi chắc chắn chỉ có mình Ninh Tịch thì mới ngồi xuống.

"Nhìn cái dáng vẻ vô dụng của huynh kia! Đến nỗi thế cơ à?" Vẻ mặt Ninh Tịch đầy khinh thường.

Đường Lãng lập tức trả về: "Ha ha, cô còn không biết xấu hổ mà nói huynh à? Là ai không chút do dự bán đứng huynh dưới "dâm uy" của Đường Dạ hả?"

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: "Được rồi, được rồi, chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa, dạo này Đại sư huynh có liên lạc với huynh không?"

"Trước khi huynh đánh thắng được Đường Dạ thì huynh có gan để liên hệ với anh ta hả?" Đường Lãng tức giận nói.

"Thôi... được rồi... bữa này coi như mất tiền oan rồi... muội còn muốn hỏi xem huynh có nghe ngóng được tin tức nào không thôi mà..." Ninh Tịch thở dài.

Đường Lãng nhấp một hớp rượu rồi ra vẻ sâu kín nói: "Tin tức à! Huynh đây đúng là đang có một tin!"

--- O ---

Chương 1003: Đoán Chừng Chắc Là Sẽ Rất Kích Thích...

"Tin tức gì?" Ninh Tịch lập tức hỏi.

"Tuy rằng huynh không liên lạc với Đường Dạ nhưng lại có gặp Tam sư muội, muội ấy bảo huynh nhắc nhở muội rằng đạo này cần thận một chút. Có vẻ như Phong Tấn đang sắp có trò mới rồi!" Đường Lãng nói.

Ninh Tịch nghe xong liền lập tức phát rồ: "Cmn! Tam sư tử bảo huynh nhắc muội rồi, sao huynh còn không sớm nói với muội! Nếu muội không hỏi thì có phải huynh cũng tính không thèm nói luôn đúng không! Sao lại có thể tiêu nhân như vậy chứ!"

Đường Lãng liếc cô một cái: "Tiểu cái rắm! Người động thủ là Phong Tấn đó, muội cho rằng muội cần thận thì có thể bình an vô sự à! Thế thì thà không biết gì mà sống vui vẻ còn hơn! Lại nói, muội cũng có chỗ dựa cơ mà, sợ cái gì!"

Nửa câu sau hình như nghe có vẻ hơi chua thì phải.

"Được rồi..." Ninh Tịch tỏ vẻ không phản bác được.

Có điều, cô quả thật rất là tò mò. Phong đại quân sư rốt cuộc sẽ chuẩn bị đối phó với cô thế nào đây?

Đoán chừng chắc là sẽ rất kích thích...

Nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận phơn phớt vì cuộc sống nhẹ nhàng hạnh phúc của Ninh Tịch, Đường Lãng lại không nhịn được lẩm bầm: "Huynh nói muội này, giờ ngoại trừ quay phim với làm việc kiếm tiền ra thì cũng chỉ có yêu đương với chăm sóc trẻ con. Huynh thấy muội như bị cái gì nhập vào người rồi đó! Trước đây ngày nào mà muội không lao đầu vào chỗ chết là y như rằng ngày đó muội đứng ngồi không yên!"

Chuyện lao đầu vào chỗ chết mà Đường Lãng nói ở đây chính là mấy trò cảm giác mạnh, quả thật là như nghiện, hôm nào mà cô không chơi là hôm đó lại khó chịu.

Ninh Tịch nghe vậy bèn chống cằm, ánh mắt vừa thoảng thốt vừa cảm thán nói: "Đó là vì cuộc sống trước kia thật sự không có gì thú vị! Ăn nhậu với

chơi bởi mãi cũng chán, chỉ có thể cắm đầu vào chơi mấy trò bạt mạng...
nhưng bây giờ..."

"Bây giờ thì sao?"

"Sau khi gặp được Tiểu Bảo đáng yêu nhà muội xong, cuộc sống của muội
ngày nào cũng rất thú vị, cần gì phải đi tìm được chết nữa?"

Ninh Tịch vừa dứt lời, Đường Lãng đã tự vả cho mình một cái, cho mày hỏi
ngu nè! Cho mày hỏi nè! Đồ cuồng ngược! Đồ nào cá vàng!

...

Ninh Tịch hiện tại có đi bar cũng không đi quá lâu, ngồi được một lúc liền
đòi về.

Đường Lãng uống chưa đã ghiền đã bị lôi về nên làm bầm suốt cả quãng
đường ra khỏi quán.

Ninh Tịch đang muốn tạm biệt Đường Lãng thì đột nhiên trông thấy trên
đường lớn cách đó không xa, một đám thanh niên ăn mặc thời thượng đang
cười đùa âm ỹ đi về phía bọn họ.

Người đi đầu mặc quần harem và áo khoác sắc sỡ, trong tay ôm một cô gái
dáng người nóng bỏng, dáng vẻ tràn đầy đặc ý.

Ninh Tịch vừa thấy tên kia thì lông mày liền cau chặt, sắc mặt trầm xuống:
"Trang Vinh Quang..."

Gì thế! Không phải bị cấm "đi đêm" à?

Bây giờ đã là mấy giờ rồi, sao tên nhóc này vẫn còn lông nhông ở bên
ngoài?

Trang Khả Nhi ồm nặng như thế, tám phần là bị thằng nhóc này giày vò rồi!

Chỉ thấy Trang Vinh Quang vừa đi vừa nhận điện thoại, sau đó mắt kiên
nhẫn đập máy, tiếp tục ôm lấy gái đẹp trò chuyện với người bên cạnh:
"Chúng ta hơi tăng nữa! Tối nay không say không về! Anh đây mời!"

"Yeahhhh..." Mọi người đồng thanh hoan hô: "Ồ mà, Quang này, mày lấy
đâu ra tiền thế? Không phải là thẻ bị khóa rồi à?"

"Lừa của bà chị tao đây... hì hì, nhì nhèo với bà ý một chút là được!"

"Chị mà tốt với mà thật!"

"Tốt cái gì hả, ngày nào cũng bị bà ý niệm kinh cho sắp chết rồi!"

...

Đường Lãng thấy Ninh Tịch đột nhiên nhìn chăm chăm vào em gái dáng dấp nóng bỏng kia rồi ngẩn người thì khóe miệng co quắp: "Bệnh cũ tái phát à? Nhìn thấy em gái xinh đẹp thì không đi nôi nữa? Em gái kia xinh đến thế cơ à?"

Ninh Tịch vừa xắn tay áo vừa nói: "Chỉ nhìn thôi à? Muội đây còn muốn cướp nữa cơ ấy!"

--- O ---

Chương 1004: Một Khi Đã High Thì Bay Lên Nóc Nhà Mà Quẩy Luôn!

Ninh Tịch vừa dứt lời, Đường Lăng liền ngệt mặt.

Sau đó, anh ta thấy Ninh Tịch sải bước đi về phía đám thanh niên kia, không nói lời nào đã nắm được tay cô gái trong lòng Trang Vinh Quang và... dùng sức kéo cô gái nép vào lòng mình.

Thấy cô gái trong lòng bị người ta kéo đi, Trang Vinh Quang liền nổi giận: "Cái trò gì thế! Thằng điên này! Mà làm gì thế hả?"

Cô gái bị Ninh Tịch kéo qua đang muốn chửi ầm lên thì vừa nghiêng đầu một cái, cô nàng đã ngây ngẩn cả người...

Dưới ánh trăng, khuôn mặt như yêu nghiệt của chàng trai lại càng thêm yêu mị, sự cuồng vọng và kiêu ngạo ẩn chứa ở đôi lông mày càng tôn lên đôi mắt lạnh lùng phía dưới, như thể hút được hết hồn phách của người ta vậy.

"Đẹp... đẹp trai quá..." Người này thật đẹp trai nha ~!

Ninh Tịch ôm lấy người, mặt không chút biểu cảm mở miệng: "Em gái này, anh đây vừa mất em!"

Khẩu khí vô cùng ngông cuồng!

Cô gái bị ôm tỏ vẻ say mê nhìn Ninh Tịch chăm chăm, chẳng những không có ý muốn giãy ra mà còn suýt nữa thì chủ động trao thân gửi phận cho nữa ấy chứ.

Giọng điệu ngông cuồng của Ninh Tịch cộng với thái độ "tát nước theo mưa" của mỹ nữ khiến Trang Vinh Quang lập tức như bị giẫm phải đuôi: "Cmn! Thằng khốn! Mà muốn chết à?"

Không chỉ có Trang Vinh Quang mà mấy người đi theo cũng tức giận không thôi.

"Thằng nhãi không biết trời cao đất dày này ở đâu ra thế?"

"Bị thần kinh à!"

"Có phải là uồng say rồi không?"

"Quan tâm làm khi gì! Đánh chết nó đi! Anh em, lên!"

...

10 phút sau, mười mấy thanh niên to mồm lúc nãy giờ đang nằm ngổ ngang đầy đất kêu gào như heo bị chọc tiết.

Đúng là quá mất mặt! Bọn họ nhiều người như vậy mà còn không đánh nổi một người!

Trang Vinh Quang là người thảm nhất, toàn bị Ninh Tịch nhắm mắt mà đánh, đợi đến khi hồi phục hoàn toàn được thì phải ít nhất dăm bữa nửa tháng nữa, thời gian đó thì đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi nhà.

Đường Lãng nhìn cảnh này mà ghen họng trần trời.

Anh sai rồi, sai thật rồi!

Chắc anh bị điên rồi nên mới nghĩ "thằng nhóc" này muốn hoàn lương!

Một khi đã High thì bay lên nóc nhà mà quẩy luôn!

Trang Vinh Quang ôm lấy khuôn mặt bị đánh sưng như đầu heo: "Thằng khốn nạn, mày là thằng nào! Xung tên đi! Dám cướp người phụ nữ của tao! Mày chết chắc rồi đó! Mày có biết tao là ai không hả?"

Ninh Tịch ngồi xổm xuống trước mặt Trang Vinh Quang lạnh giọng nói: "Là tên bất tài nhà họ Trang - Trang Vinh Quang! Tao đánh mày đó! Cướp của mày đó, thì sao! Mà về sau, tao cứ gặp mày lần nào là sẽ lại tấn mày lần đó!"

Tao cứ gặp mày lần nào là sẽ lại tấn mày lần đó!...

Chẳng hiểu sao Trang Vinh Quang lại cảm thấy giọng điệu này có chút gì đó quen quen, nhưng lúc này lại không nhớ ra được là nghe ở đâu. Không chỉ thế, cái việc cướp phụ nữ xong đánh người này sao mà lại quen thế nhỉ...

Trang Vinh Quang bị đánh đến nổi váng vất cả đầu óc, cũng chẳng nghĩ được gì nữa mà chỉ giận dữ nhìn chăm chăm vào chàng trai trước mặt: "Khôn kiếp! Mày chửi ai bất tài? Mày là thằng chó nào?"

Chẳng lẽ là kẻ thù?

Nhưng cậu ta căn bản là không biết người này!

Tên này lớn lên lại trông yêu nghiệt như thế, nếu là người quen thì chẳng lý nào cậu ta lại không biết cả...

Ninh Tịch đứng thẳng dậy, nhìn xuống cậu ta từ trên cao: "Cậu sẽ biết nhanh thôi!"

...

"Ôi! Anh đẹp trai, chờ em với! Sao anh lại quên mất em rồi!" Thấy Ninh Tịch chuẩn bị đi, cô em đáng người nóng bỏng kia vội vàng đuổi theo.

"O..." Lúc này Ninh Tịch mới nhớ ra tới nhân vật qua đường này, bèn tiện tay đẩy cô nàng qua cho Đường Lãng: "Đồ FA, cho huynh đây!"

Sau đó ngênh ngang bỏ đi.

Cô nàng kia tức đến nổi giẫm chân thành thạch, nhác thấy Đường Lãng cũng không tệ lắm. Nhưng mà... sau khi gặp "hàng cao cấp" như thế, lại nhìn phía Đường Lãng thì không tài nào cam lòng nổi, bèn truy hỏi Đường Lãng: "Anh trai này, anh có biết số của cái anh vừa nãy không? Cho em đi được không?"

Đường Lãng: "110!"

--- O ---

Chương 1005: Khôn Kiếp! Sao Lại Là Mà!

Sáng sớm hôm sau, Ninh Tịch dậy rõ sớm, thay bộ đồ nam mới mua vào rồi nấu một nồi cháo hải sản thơm nức mũi. Sau đó, cô cho cháo vào bình giữ nhiệt xách tới nhà họ Trang thăm bệnh.

Số 7 đường Trường An.

Người gác cổng thấy người tới là một chàng trai lạ mặt ăn mặc thời thượng thì rất cảnh giác, sau khi liên lạc xác nhận với Trang gia rồi mới hồ nghi để cho Ninh Tịch vào trong.

Sau khi tới liền có người hầu dẫn Ninh Tịch lên lầu.

Trang Khả Nhi không có bạn bè gì mấy chứ đừng nói tới là khác phái, hơn nữa đối phương lại còn là một chàng trai tuần tú nên người hầu rất tò mò, dọc đường đi còn liếc liếc Ninh Tịch mấy cái.

"Phòng của đại tiểu thư ở đây ạ!" Người hầu dẫn cô tới trước cửa phòng của Trang Khả Nhi.

"Cảm ơn!"

"Tiểu Tịch à? Mau vào đi!" Bên trong truyền ra giọng nói gấp gáp của Trang Khả Nhi.

Ninh Tịch vừa vào phòng liền nhìn thấy Trang Khả Nhi đang loay xoa loay xoay như chong chóng, bèn hỏi: "Khả Nhi, cậu làm gì thế?"

"Không ngờ cậu tới sớm thế, mình còn chưa kịp trang điểm thay quần áo nữa!" Vẻ mặt Trang Khả Nhi đầy hốt hoảng.

Ninh Tịch bắt đắc dĩ ghì vai cô nàng lại, đẩy cô nằm xuống giường: "Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu thế này là đẹp lắm rồi!"

"Anh... Tịch... hôm nay anh mặc đồ nam..." Trang Khả Nhi trông thấy quần áo của Ninh Tịch thì hai mắt sáng rực, không chú ý ngay cả xung hô cũng đổi luôn.

Ninh Tịch cười cười đùa giỡn lại: "Đúng rồi! Anh đã đồng ý với em rồi, sau này lúc nào em cũng đều gặp được nam thần của em mà, phải không nào?"

"Hơn nữa, ngắm trai đẹp có lợi cho sức khỏe và tinh thần, giúp bệnh dễ khỏi!" Ninh Tịch nói xong liền mở bình giữ nhiệt ra: "Cố tình tới sớm là vì muốn mang bữa sáng cho cậu đó, mình đoán cậu ăn gì cũng không thấy ngon nên nấu thử cháo hải sản. Cậu nếm thử xem!"

"Cảm ơn..." Trang Khả Nhi không ngờ Ninh Tịch còn tử tế như thế, cảm động tới nỗi không biết nói sao cho phải.

"Đừng cảm ơn! Nếu nói cảm ơn thì người ấy phải là mình mới đúng!"

Ninh Tịch là người "có thù tất báo, có ân sẽ trả". Chỉ cần người ta đối xử thật lòng với cô thì cho dù có rơi vào cảnh đầu rơi máu chảy cô cũng sẽ không ngại ngần mà báo đáp, chứ đừng nói là chút việc nhỏ như thế này.

"Có ngon không?" Ninh Tịch đút cho Trang Khả Nhi từng thìa một.

Trang Khả Nhi ăn được hơn nửa mà vẫn chưa thấy thỏa mãn: "Ừ, ngon lắm, anh Tịch, anh nấu thế nào vậy? Thơm quá, chả bù cho cháo nhà em, chẳng có vị gì cả!"

"Nếu muốn học thì lần sau sẽ dạy em!"

"Vâng ~"

"Hôm nay ông và bác đều không ở nhà à?"

"Ông nội ở trong viện điều dưỡng, còn ba thì vẫn ở trong quân đội, mẹ thì quanh năm đi công tác nên trong nhà chỉ có mình mình! À, còn Vinh Quang nữa, hình như hôm qua nó đánh nhau với ai đó, may mà mấy hôm nay ba không ở nhà, nếu ba mà biết thì..."

Trang Khả Nhi đang nói chuyện với Ninh Tịch thì cửa phòng bỗng bị đẩy mạnh vang lên một tiếng "Rầm".

Ngoài cửa, Trang Vinh Quang đang ôm gương mặt như đầu heo đứng đó: "Chị! Chị..."

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt đầu heo của Trang Vinh Quang đã vụn vụn y hệt như gặp phải quỷ. Sau đó cậu chàng liền giận tím mặt, hét vào mặt Ninh Tịch: "Khôn kiếp! Sao lại là mày?"

Trang Khả Nhi thấy thế liền cau chặt mày: "Vinh Quang, không được vô lễ

như thế!"

"Chị, sao cái thằng này lại ở trong nhà mình? Hai người có quan hệ gì, rốt cuộc chuyện này là sao?" Trang Vinh Quang nghĩ mình sắp phát điên đến nơi rồi.

Tại sao tên này lại ngang nhiên xuất hiện trong nhà của cậu ta vào lúc sáng sớm thế này, đã thế lại còn ngồi trên giường của chị cậu ta nữa!!!

--- O ---

Chương 1006: Cướp Người Phụ Nữ Của Em!

"Anh ấy là bạn của chị, sao thế?" Trang Khả Nhi khó hiểu, hình như phản ứng của Trang Vinh Quang có hơi kỳ lạ thì phải.

Trang Vinh Quang nghe vậy thì càng kích động: "Bạn? Chị, chị đừng để vẻ ngoài của hắn lừa, hắn là tên khốn kiếp! Tôi qua hắn đánh em một trận lại còn cướp người phụ nữ của em nữa! Chị nhìn cái mặt em đây này, là tác phẩm của hắn ta đó!"

"Em nói gì cơ! Có việc này sao?" Trang Khả Nhi nghe vậy thì sắc mặt liền thay đổi.

Trang Vinh Quang cắn răng nhìn chằm chằm vào Ninh Tịch mà cáo trạng: "Chắc chắn 100%, chị, chắc chắn là tên này có thù oán với nhà ta! Cướp người bạn gái của em thôi không nói, giờ lại còn tính kế chị nữa! Tôi qua em với đám bạn đang đi đứng tử tế, đột nhiên hắn ta..."

Trang Khả Nhi nghe vậy thì lập tức lo lắng kéo tay Ninh Tịch: "Anh Tịch, anh đánh nhau với bọn nó à? Không sao chứ? Anh có bị thương ở đâu không?"

Ninh Tịch vỗ vỗ tay Trang Khả Nhi trấn an: "Không sao đâu, em yên tâm đi, bằng vào mấy ngón võ mèo cào của cái đám này thì làm sao khiến anh bị thương được."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Trang Khả Nhi vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Trang Vinh Quang ở bên cạnh nghe thấy vậy thì suýt ọc ra ba lít máu: "Cái máu chó gì thế này! Chị! Chị có nghe em nói không đó! Tên này đánh em đó! Còn cướp phụ nữ của em nữa!"

"Nói bé chút, chị đâu có điếc! Đánh em là vì muốn tốt cho em thôi!" Trang Khả Nhi tức giận nói.

Trang Vinh Quang không tài nào tin nổi: "Chị bị tên khốn này bỏ bùa mê thuốc lú rồi à!"

Cậu chàng nói xong lại giận dữ nhìn Ninh Tịch: "Khốn kiếp, rốt cuộc mày đã bỏ bùa gì cho chị tao! Tao liều mạng với mày!"

Trang Vinh Quang vừa xông tới đã bị Ninh Tịch ngáng cho một cú ngã úp mặt xuống sàn nhà.

Tại sao cái chiêu ngáng chân này lại quen thuộc thế này? Rốt cuộc tên khốn này là ai?

A

"Ai làm thì nấy chịu! Mà cứ nhắm vào tao đây này! Đừng có mà trêu chọc chị tao!" Trang Vinh Quang chật vật đứng dậy.

Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực, nói: "Cuối cùng cũng thờ được câu giống tiếng người."

"Nói nhắm ít thôi! Nói đi, rốt cuộc mày muốn thế nào!" Trang Vinh Quang hung ác nói.

Tuy rằng chị gái cậu ta hay dong dài phiền phức nhưng luôn là người che chở cậu ta nhất. Bây giờ lại bị tên này bỏ bùa mê mà mắng cả mình! Đúng thật là không thể chịu đựng được!

"Muốn tôi không trêu chọc chị cậu ấy à... Được thôi! Đánh bại tôi là ok!"

"Mày..." Trang Vinh Quang nghe vậy thì sắc mặt lập tức như miếng gan heo.

Tối qua có tận mười mấy người mà còn chả sờ đến sợi tóc gáy của hắn ta thì sao giờ mình cậu ta có thể đánh thắng được chứ!

Tên khốn này rõ ràng là đang cố tình nhục mạ cậu ta!

Ninh Tịch nhìn dáng vẻ giận dữ của Trang Vinh Quang, sờ sờ cảm một hồi rồi nói: "Đánh nhau thì đúng là làm khó cậu rồi. Thôi, nể mặt chị cậu, chúng ta có thể đổi sang cách khác!"

"Cách gì?" Trang Vinh Quang cảnh giác hỏi.

"Cách gì ấy à... cho cậu chọn, thích cái gì chọn cái nấy, chỉ cần cậu có thể thắng tôi là được." Ninh Tịch thản nhiên đáp.

"Thật không?"

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!"

"Chọn... cái gì cũng được...?" Trang Vinh Quang thử thăm dò.

Cậu chàng cẩn thận suy nghĩ một chút xem mình am hiểu gì nhất, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, thứ chắc tay nhất cũng chỉ có game thôi, tuy rằng acc Quang Chi Vinh Quang kia đã bỏ rồi nhưng nếu lén đăng nhập một lần thì chắc cũng không sao đâu nhỉ...

Ninh Tịch nghe vậy thì cười đầy ẩn ý: "Đương nhiên!"

--- O ---

Chương 1007: Một Ván Phân Thắng Bại

"Mày chắc chứ? Mày có biết chơi game không? Có biết chơi Thánh Vực không?" Trang Vinh Quang nghi ngờ nhìn chàng trai trước mặt, có cảm giác nụ cười của tên này sao mà lại quái dị thế.

"Vừa hay có acc1." Ninh Tịch trả lời.

1Acc: tài khoản

Tên này biết chơi Thánh Vực? Trang Vinh Quang nghe vậy thì cảm thấy hơi ngoài dự kiến.

Sau đó, Trang Vinh Quang lại tiếp tục đọc tên mấy trò khác, kết quả là tên này lại biết hết. Cuối cùng, nghĩ tới nghĩ lui, cậu ta vẫn quyết định chọn Thánh Vực!

Dù sao thì trò cậu ta chơi giỏi nhất cũng chỉ có trò này.

Vốn cậu ta tính là mượn tạm acc ai đó, nhưng nhờ đâu acc của tên này có trang bị tốt thì chẳng phải là cậu ta sẽ bị thua thảm à.

Nhân vật Quang Chi Vinh Quang dù gì cũng đứng thứ 10 bảng PK, được trang bị kỹ càng từ đầu đến chân. Thế nên Trang Vinh Quang không tin acc của tên khốn này còn lợi hại hơn của cậu ta.

Hừ, bất chấp tất cả vậy, khiến hấn ta rời khỏi chị quan trọng hơn! Bằng không, nếu để tên này trở thành anh rể của cậu ta thì... cậu ta thà đập đầu vào tường chết đi còn hơn!

Nhĩ tới đây, Trang Vinh Quang lập tức mở miệng nói: "Vậy thì chơi Thánh Vực đi! PK! Một ván phân thắng bại, thế nào?"

Ninh Tịch: "Được, tôi sao cũng được."

Vì thế hai người hùng dũng bước vào phòng của Trang Vinh Quang, Trang Khả Nhi cũng lo lắng mà chạy theo.

Phòng của Trang Vinh Quang là phòng con trai điển hình, chỉ cần một từ thôi là đủ để miêu tả: Bừa bộn.

"Đừng nói tao ức hiếp mày đấy nhé, tao có hai máy tính, chức năng như

nhau, mày chọn một đi!"

"Cái này."

Ninh Tịch chọn bừa một cái rồi hai người chia nhau ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Trang Vinh Quang lập tức đăng nhập vào game.

Ninh Tịch thì lại không vội, cô chậm chạp mở giao diện đăng nhập, lại còn ngắm nghía một lúc rồi mới đăng nhập.

Trang Vinh Quang vừa mới đăng nhập thì đã có không ít "bạn tốt" nhắn tới hỏi sao cậu ta lại trôi lên rồi. Trang Vinh Quang không kiên nhẫn trả lời chỉ quăng cho một câu "không phải chính chủ" rồi đuổi đi.

Bởi vì sau vụ lần trước Trang Vinh Quang vẫn chưa đăng nhập lần nào nên sau khi vào game, chỗ nhân vật đứng chính là địa điểm cạnh miếu Nguyệt Lão, là chỗ bị Phong Lăng đánh cho thừa sống thiếu chết.

Trong thời gian cậu ta không online, chỗ này gần như đã trở thành "danh lam thắng cảnh" nổi tiếng của cả server.

Cho nên lúc Quang Chi Vinh Quang vừa xuất hiện thì có không ít người chơi phát hiện, ngay lập tức kênh thể giới bị oanh tạc.

Trang Vinh Quang nhắm mắt làm ngơ hết thấy, đặc ý nhìn về Ninh Tịch: "Đây là acc của tao! Bây giờ hối hận còn kịp đó."

Đặc ý xong còn không quên khoe khoang với Trang Khả Nhi: "Chị, chị xem nhân vật trong game này của em có trâu không! Là acc toàn trang bị cấp thần mà em kể với chị đó! Đáng giá lắm!"

Ninh Tịch đưa mắt nhìn màn hình của Trang Vinh Quang.

Quả nhiên, Trang Vinh Quang đã đăng nhập vào nhân vật của cậu ta - acc Quang Chi Vinh Quang.

Ánh mắt của Ninh Tịch lại khiến Trang Vinh Quang có chút khó chịu: "Nhìn cái gì hả! Nick của mày đâu! Nhanh đăng nhập đi! Hối hận thì cũng muộn rồi! Bằng không thì lập tức rời khỏi chị tao, cút ra khỏi nhà tao ngay!"

Ninh Tịch đặt ngón tay lên chuột, "click" một tiếng nhẹ nhàng nhấn enter,

đăng nhập vào game.

Ngay lập tức một dòng thông báo to tướng xuất hiện trên kênh thế giới:
[No.1 bảng PK: Phong Lăng đại nhân giá lâm].

Và... một chàng trai vóc thanh đao cực lớn trên vai xuất hiện trước mắt
Quang Chi Vinh Quang!

--- O ---

Chương 1008: Thù Cái Gì! Oán Cái Gì!

Phong... Phong Lãng!!!!

Sao tên này lại đột nhiên online thế này!!!

Trang Vinh Quang nhìn nhân vật đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì hốt hoảng đến nỗi suýt thì hét văng cả chuột.

Đáng sợ hơn chính là...

Trong đầu Trang Vinh Quang đột nhiên nảy ra một suy nghĩ chẳng tốt đẹp gì... Cậu chàng quay cần cổ đang cứng ngắc của mình lại nhìn vào màn hình của Ninh Tịch.

Ninh Tịch nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn cậu ta: "Chàng trai, anh đã nói rồi mà nhỉ? Kêu cậu xóa game! Nếu không... gặp lần nào... sẽ giết lần đó..."

Vừa dứt lời, Quang Chi Vinh Quang đã chết thảm dưới lưỡi đao của Phong Lãng rồi...

Chuyện... chuyện gì thế này?!

Một giây sau, cuối cùng Trang Vinh Quang cũng thấy rõ được tên acc của Ninh Tịch, đúng thật là -- Phong Lãng!

Đệt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tên này chính là Phong Lãng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trang Vinh Quang run rẩy chỉ vào Ninh Tịch: "Mày... mày là Phong Lãng! Là tên đã giết bố mày hôm hôn lễ, còn cướp phụ nữ của bố!"

"Yep."

Nhìn dáng vẻ nghênh ngang của đối phương, Trang Vinh Quang tức đến nỗi nỏ phôi, ôm ngực nói: "Khôn kiếp! Rốt cuộc mày có thù oán gì với tao! Đối nghịch với tao trong game rồi mà ngoài đời cũng không tha!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Anh cho rằng đã nói rõ với cậu rồi mà nhỉ!"

Trang Vinh Quang: "Cái gì?"

Ninh Tịch: "Thấy cậu ngứa mắt."

"Mày!" Trang Vinh Quang tức giận, quay đầu nhìn Trang Khả Nhi: "Chị! Chị xem hắn ta đi! Hắn ta đối xử với em trai chị như thế đó! Thật vô liêm sỉ! Chị thật sự muốn ở bên loại người này sao!"

Trang Khả Nhi mặc kệ Trang Vinh Quang gào thét mà nhìn Ninh Tịch với ánh mắt đầy sùng bái và cảm động. Thì ra, đêm đó Ninh Tịch đã dùng cách này để khiến Vinh Quang ngoan ngoãn về nhà, tối qua lại còn cố ý đánh Vinh Quang một trận là vì muốn nó an tĩnh một thời gian, giúp cô không phải lo nghĩ quá nhiều để tìm cách quản nó...

Trang Vinh Quang nhìn ánh mắt sùng bái của bà chị mình thì suýt nữa tức điên lên: "Rốt cuộc chị có phải là chị ruột của em không đấy!"

"Anh Tịch, cái người bé bé này là nhân vật trong game của anh à?" Trang Khả Nhi tò mò tới gần Ninh Tịch rồi hỏi.

"Đúng thế!" Ninh Tịch gật đầu.

"Chật quá đi mất! Trông thú vị quá, game này chơi thế nào ạ?" Trang Khả Nhi hứng thú hỏi. Cho tới giờ cô chưa từng tiếp xúc với thứ này nên rất tò mò.

"Anh chỉ cho em nhé." Ninh Tịch click chuột.

"Vâng, vâng!"

Sau đó, Ninh Tịch liền gõ thao tác, hồi sinh cho Quang Chi Vinh Quang vừa bị cô giết chết chỉ với một đao kia.

Trang Vinh Quang: "..."

Hai mắt Trang Khả Nhi lập tức sáng quắc: "Lợi hại thế!"

"Lại đây, anh dạy em!" Ninh Tịch nhường ghế để Trang Khả Nhi ngồi xuống, sau đó lại chỉ cho Trang Khả Nhi giết Quang Chi Vinh Quang thêm lần nữa.

Trang Vinh Quang: "..."

Thế này làm sao mà sống nữa hả giờiiiiiiiiiiiiiiii! Cậu ta muốn bỏ nhà ra đi!!!

Trang Vinh Quang hăm hăm hồ hồ lao tới trước mặt Trang Khả Nhi: "Chị! Hôm nay chị phải vạch rõ giới hạn với tên khốn này! Nếu không thì chúng ta đoạn tuyệt quan hệ chị em! Có hấn thì không có em, có em thì không có hấn!"

Trang Khả Nhi cau mày, đang định mở miệng thì Ninh Tịch đã vỗ vỗ vai cô ý bảo không cần phải bực, sau đó lại nói với Trang Vinh Quang: "Vừa rồi tôi nói rồi đó, chỉ cần cậu có thể thắng tôi với bất kỳ trò nào, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu, cậu có thể chọn tiếp!"

--- O ---

Chương 1009: Tự Tìm Đường Chết

Chọn tiếp...?

Trang Vinh Quang nghe vậy thì sùng sốt một hồi rồi nôn nóng đi tới đi lui trong phòng nghĩ cách, cái đầu cũng sắp bị vò thành tổ quạ đến nơi.

Sở trường của cậu ta ngoài game ra còn có gì nữa nhỉ?

Đua xe?

Đúng! Kỹ thuật đua xe của cậu ta cũng không tồi!

Nhưng trông tên này cũng có vẻ như biết chơi, nếu so cái này thì mạo hiểm quá, không nên không nên...

Đánh bài, cưỡi ngựa, chơi gà, chơi xúc xắc... Trang Vinh Quang nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được trò gì mà có thể chắc chắn thắng được Ninh Tịch!

Cuối cùng... sắc mặt Trang Vinh Quang càng lúc càng khó coi, bởi vì cậu ta phát hiện mình chẳng giỏi cái gì cả.

Đang lúc gấp gáp xoay vòng vòng, trong đầu Trang Vinh Quang đột nhiên lóe lên một ý tưởng: "Đúng rồi, bắn súng! So tài bắn súng!"

Nghe lời này của Trang Vinh Quang xong vẻ mặt Ninh Tịch có hơi bất ngờ: "Bắn súng... sao lại chọn món này?"

Chàng trai, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa cứ đâm đầu vào là sao vậy hả?

Trang Khả Nhi cũng có chút bất ngờ nhìn Trang Vinh Quang: "Tài bắn súng của em trai em cũng không tệ lắm..."

Nhưng mà... không phải nó sống chết không muốn đụng vào sao? Sao hôm nay lại...

"Cái gì mà cũng không tệ lắm! Là thiên phú dị bẩm từ trong trứng nước đó có được không hả?"

Cuối cùng Trang Vinh Quang cũng tìm được thế mạnh mà cậu ta có thể đề bẹp được đối phương, lập tức phấn chấn lại mà liếc xéo Ninh Tịch: "Nãy

mày bảo so cái gì cũng được, giờ nếu mày mà đổi ý thì đồng nghĩa với việc mày nhận thua!"

Ninh Tịch mỉm cười: "Vì Khả Nhi, dù phải xông pha khói lửa anh đây cũng quyết không chối từ."

"Hy vọng mày vẫn có thể tiếp tục dẻo mồm dẻo miệng như thế!" Trang Vinh Quang nghiêng rãnh "hừ" một tiếng, khinh bỉ nhìn cô: "Còn nữa, phải nói rõ trước với mày một chuyện, thi bắn súng lần này sẽ dùng súng thật đạn thật, không phải là cái trò súng hơi trước đây mà mày hay chơi đâu! Địa điểm là ở sân bắn Phương Bắc!"

Ánh mắt Ninh Tịch lóe sáng: "OK!"

Sân bắn quốc gia chuyên nghiệp nhất trong truyền thuyết, lần trước Trang Liêu Nguyên mời cô qua chơi, có điều cô vẫn chưa có thời gian tới đó, vừa hay nhân cơ hội này qua đó luyện tay một chút vậy.

"Em cũng đi nữa!" Trang Khả Nhi sợ hai người này lại gây chuyện, bèn quyết đoán bám theo. Nói đúng hơn thì là sợ em trai mình càn quấy quá khiến Ninh Tịch bị thiệt.

"Em còn đang bệnh, phải nghỉ ngơi nhiều một chút chứ." Ninh Tịch chau mày nói.

"Không sao đâu ạ, em ngủ cả tối rồi, bây giờ đã tốt hơn nhiều, vừa hay ra ngoài vận động một chút!"

"Vậy cũng được, em mặc nhiều quần áo một chút."

"Vâng!"

...

Trang Vinh Quang nhìn hai người anh anh em em em đứng trước mà trong lòng vô cùng giận dữ, cậu ta hạ quyết tâm lần này phải chinh chết tên khốn này để hẳn ta không bao giờ dám xuất hiện trước mặt chị cậu nữa!

Nửa tiếng sau, ba người đã tới sân bắn Phương Bắc.

Trang Vinh Quang gọi một cú điện thoại, sau đó liền có một người trẻ tuổi mặc đồ rằn ri chạy tới dẫn bọn họ vào.

Chàng thanh niên liếc liếc ba người mấy cái, sắp xếp xong cho họ rồi mới đi.

Mặt trời mọc đằng tây à! Sao hôm nay con trai của thủ trưởng Trang lại chủ động tới sân tập bắn thế này? Rõ ràng là hồi trước cậu ta có bị thủ trưởng ép buộc thế nào cũng không thềm đụng tới súng...

Mà, không chỉ có mình cậu ta mà ngay cả đại tiểu thư Trang Khả Nhi cũng tới, đi cùng còn có một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú đi nữa. Tổ hợp này nhìn sao cũng thấy quái quái...

Căn cứ vào nguyên tắc trung thành, chàng lính trẻ lập tức gọi điện thoại báo cáo tình hình quái đản này cho thủ trưởng.

--- O ---

Chương 1010: Tên Đã Lên Dây Rồi, Không Thể Không Bắn

"Cậu nói cái gì, Vinh Quang đến sân tập bắn?" Bên đầu kia điện thoại, giọng của Trang Liêu Nguyên có chút giật mình.

"Đúng thế ạ, đại tiểu thư cũng tới cùng, ngoài ra còn có một chàng trai trẻ đi theo cô ấy nữa ạ." Chàng lính trẻ đáp lời.

"Đã biết, cậu trông chừng kỹ cho tôi." Hiển nhiên là Trang Liêu Nguyên e ngại cậu con trai này của ông lại chuẩn bị gây họa.

"Vâng!"

...

"Con gái và con trai của thủ trưởng Trang tới sân bắn, người còn lại hình như là con rể", tin tức này nhanh chóng lan ra toàn bộ sân bắn.

Điều này làm không ít người có mặt ở đây tò mò, nhất là thuộc hạ của Trang Liêu Nguyên, tất cả đều chạy tới sân bắn số 1 - nơi Trang Vinh Quang và Ninh Tịch đang đứng vây xem.

Trang Liêu Nguyên cũng tới rất nhanh, mọi người ào ào dạt ra tạo thành một con đường cho ông: "Chào thủ trưởng".

"Đệt! Sao ông già cũng tới rồi..." Trang Vinh Quang thấp giọng chửi thề một tiếng, nhưng tên đã lên dây rồi, không thể không bắn được.

Mặc kệ, cứ thẳng tên khôn này đã rồi tính sau vậy!

Nhìn thấy Trang Liêu Nguyên, Trang Khả Nhi vội vàng chạy tới đón: "Ba, ba đến rồi!"

"Ừ, chuyện này là sao?" Trang Liêu Nguyên nhìn Trang Vinh Quang và chàng trai trẻ đang thử súng ở phía đối diện.

Trang Khả Nhi kéo Trang Liêu Nguyên qua một bên, sau đó giải thích với ông: "Chuyện này đúng là có chút phức tạp... thật ra anh chàng đứng cạnh Vinh Quang kia là Tiểu Tịch, ba cũng biết cô ấy là ngôi sao mà, để tiện đi lại nên mới ăn mặc như thế đó ạ."

"Cái gì? Đó là Ninh Tịch sao?" Về mặt Trang Liêu Nguyên đầy kinh ngạc, không khỏi nhìn đi nhìn lại mấy lần mới phát hiện hóa ra cô nhóc kia mặc đồ nam lại chẳng hề có cảm giác gượng ép gì cả, nhất là tư thế cầm súng kia, quả thật rất hiên ngang.

Lần trước mặc đồ nữ hầu, lần này lại mặc đồ nam, mặc kiểu gì thì hóa thân vào loại hình đó, cô nhóc này đúng là sinh ra để làm diễn viên...

"Thế còn Vinh Quang thì sao? Sao lại đứng cạnh Tiểu Tịch thế kia?" Trang Liêu Nguyên lại hỏi.

Trang Khả Nhi thở dài, do dự đắn đo mãi mới giải thích: "Nguyên nhân là... có mấy lần Vinh Quang lén tới quán Net chơi game, con lại vô tình nhắc đến chuyện này với Ninh Tịch, thế nên Tiểu Tịch vì bênh vực con nên mới ra tay trừng phạt nó chút chút..."

"Ồ? Tiểu Tịch làm thế nào?" Trang Liêu Nguyên hứng thú hỏi.

"Khụ, hình... hình như cô ấy giết Vinh Quang trong game, buộc nó xóa game. Sau đó tôi qua lại đánh nó một trận, lại cứ nhắm mắt mà đánh, Vinh Quang tính nó rất sĩ diện sợ là mấy ngày này sẽ không dám lêu lộng bên ngoài..." Trang Khả Nhi thấp thỏm không yên đáp.

"Không tồi." Trang Liêu Nguyên gật đầu.

Trang Khả Nhi nghe vậy thì khẽ thở phào, vốn đang sợ ba sẽ nổi giận với Tiểu Tịch cơ.

"Cho nên hai người liền kết thù kết oán. Sáng nay, lúc Tiểu Tịch đến nhà thăm con vừa hay gặp Vinh Quang, sau đó hai người liền ồn ào... Vinh Quang hiểu lầm quan hệ giữa con và Tiểu Tịch, còn cho rằng Tiểu Tịch tiếp cận con là để trả thù nó nữa! Nên là nó muốn Tiểu Tịch rời khỏi con, Tiểu Tịch nói chỉ cần nó có thể thắng cô ấy trong bất cứ trò nào thì cô ấy sẽ không gặp con nữa..."

"Sau đó Vinh Quang liền chọn bắn súng?" Nghe đến đó, cuối cùng Trang Liêu Nguyên cũng đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác khó mà hình dung nổi.

Chương 1011: Không Có Cơ Hội Thắng

Thật ra thì thiên phú của Trang Vinh Quang cũng không tồi, nhưng thằng nhóc này sợ ông nhìn thấy nó có năng khiếu như thế sẽ bắt nó đi luyện tập. Ông cũng đã từng thử vô số cách rồi nhưng thằng nhóc cứng đầu này vẫn sống chết không chịu.

Không ngờ hôm nay, nó lại có thể chủ động đề nghị tỉ thí bắn súng với Ninh Tịch...

Trang Khả Nhi nhìn hai người đang cầm súng kia, có chút không vui nói: "Con không muốn Tiểu Tịch thua... Vinh Quang mà thắng thì không biết sau này cái đuôi của nó sẽ hát cao đến tận đâu nữa..."

Trang Liêu Nguyên cười đầy thâm ý: "Thằng nhóc thối này lần này gặp phải đối thủ rồi, nhưng mà thế cũng tốt để nó ăn ít đau khổ, nếu không thì sẽ không biết trời cao đất dày là gì!"

Trang Khả Nhi nghe nói như thế thì có hơi kinh ngạc và khó hiểu, ba nói như thế là có ý gì?

Bên kia, Trang Vinh Quang và Ninh Tịch đã thử súng xong, hai người không hện mà cùng không mang kính bảo hộ và tai nghe cách âm.

Trang Vinh Quang cảm thấy đeo mấy thứ đồ chơi kia trông không ngầu, còn Ninh Tịch thì đã "thực chiến" quen rồi, dùng những thứ đó lại có cảm giác trói buộc.

"Nói đi, so thế nào?" Trang Vinh Quang cầm súng trong tay, cảm thấy cuối cùng cũng có lại tự tin sau khi bị Ninh Tịch nhục nhã hết lần này đến lần khác.

Ninh Tịch nghiêng người dựa vào cột trụ bên cạnh: "Cho cậu chọn, tôi thế nào cũng được."

Trang Vinh Quang nghĩ ngợi rồi nói: "Ok, vậy mỗi người bắn mười phát rồi tính điểm tổng!"

Ninh Tịch: "Ok."

"Thế thì quyết định vậy đi, tao bắn trước!" Trang Vinh Quang không chờ nổi

nữa, muốn xem dáng vẻ nghẹn họng trên trời của đối phương ngay lập tức, không chừng thấy cậu ta bắn xong còn tự ti nhận thua nữa ấy chứ!

Ninh Tịch lui xuống hai bước, ra hiệu cậu ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Trang Vinh Quang hít sâu một hơi tập trung chú ý giờ súng lên ngắm vào bia bắn.

Lúc này đây, cậu ta cảm thấy súng trong tay như hòa làm một với cậu ta.

Từ nhỏ cậu ta đã đặc biệt thích súng, chỉ là ghét bị trói buộc, ghét bị ba quản thúc và sợ khổ sợ mệt nên dù thích đến mấy cũng vẫn kiên quyết không chịu theo ý ba và ông nội...

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

...

Từng tiếng súng nối tiếp nhau, bắn xong mười phát, chỉ nghe một tiếng "tinh", tổng điểm ngay lập tức xuất hiện trên bảng điện tử bên cạnh: 100 điểm!

Mười phát 10 điểm! Tổng 100 điểm!

Mức điểm này khiến tất cả mọi người đều chấn kinh!

Trang Vinh Quang buông súng, quay người nhìn Ninh Tịch rồi lạnh lùng nói: "Cho dù mày có thù hận gì với tao thì hy vọng mày nói lời giữ lấy lời, đừng có trêu chọc chị tao nữa!"

Ninh Tịch nhìn dáng vẻ "làm màu" này của cậu ta thì dở khóc dở cười: "Quả nhiên là rất giỏi! Tâm phục khẩu phục! Cơ mà không chiến mà hàng không phải là phong cách của tôi!"

"Tùy mày!" Trang Vinh Quang "hừ" một tiếng. Cậu ta bắn mười phát 10 điểm thế thì tên khốn này cũng chẳng có cơ hội thắng!

Thật ra thì lần này chính cậu ta cũng rất kinh ngạc không ngờ mình lại bắn

được điểm số cao như thế, quả nhiên cậu ta đúng là thiên tài mà, lúc mấu chốt luôn có thể phát huy uy lực kinh người!

Trang Vinh Quang nói xong còn cố ý quay sang nhìn ba mình, hừ ông nói tôi là đồ vô dụng nữa đi, chẳng qua là tôi khinh không thèm thể hiện thôi!

Bên kia, Ninh Tịch không lập tức bắn ngay mà đi tới trước mặt Trang Khả Nhi: "Khả Nhi, anh mượn em một thứ được không?"

--- O ---

Chương 1012: Đứa Trẻ Này Là Con Cháu Nhà Chúng Ta

"Dạ? Cái gì ạ?" Trang Khả Nhi khó hiểu, không biết Ninh Tịch muốn mượn cô thứ gì.

Lúc ra khỏi nhà Trang Khả Nhi đã thay một bộ váy liền màu trắng, phần cổ tay có trang trí bằng một cái nơ rút, Ninh Tịch khẽ kéo nhẹ một đầu dây, chiếc nơ đã lập tức bị rút ra: "Cái này."

"Được ạ... nhưng mà anh dùng thứ này làm gì?" Trang Khả Nhi càng không hiểu ra làm sao.

Vẻ mặt Trang Liêu Nguyên khẽ biến, chẳng nhẽ cô nhóc này muốn...

Trang Vinh Quang thì lại tỏ vẻ mất hứng ra mặt, mỉa! Sắp bị hành chết rồi mà vẫn còn không quên chạy tới chim chuột với chị cậu ta, tên khốn này đúng là muốn chết không có chỗ chôn đây mà!

Dưới ánh mắt của mọi người, Ninh Tịch bước tới trước bia bắn rồi buộc đoạn dây lụa lên mắt bịt lại, sau đó giơ súng bắt đầu bắn.

"Đoàng -- "

"Đoàng -- "

"Đoàng -- "

...

Bắn xong, bảng điện tử nhanh chóng báo điểm: "Mười phút 10 điểm, tổng 100 điểm!"

Bắn trong lúc bịt mắt!!!

Trang Vinh Quang vốn đang chuẩn bị xem kịch vui thì há hốc mồm đứng đó, cả người y như bị sét đánh trúng.

Tên khốn này... bịt mắt... mà vẫn bắn được mười phút 10 điểm!

Sao có thể như thế được!

Việc này hoàn toàn không thể!

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ cậu ta mới chỉ thấy ba mình làm được như thế!

Rốt cuộc tên này là thần thánh phương nào!

Trang Khả Nhi cũng không thể ngờ Ninh Tịch lại mượn dây lựu của mình để bịt mắt, cô sững sốt nửa ngày mới thét lên một tiếng hung phấn chói tai: "AAA... Anh Tịch, anh giỏi quá đi mất!!! "

Ngay cả Trang Liêu Nguyên cũng phải thay đổi vẻ mặt, cặp mắt chim ưng vẫn luôn bình tĩnh lúc này đây lại tràn đầy kích động.

Đứa trẻ này... đúng là mang đến cho ông hết bất ngờ này đến bất ngờ khác...

Bắn mười phát 10 điểm tuy là khó nhưng cũng không phải là không thể thực hiện được, chỉ cần là cao thủ đã qua huấn luyện thì việc này không tính là gì.

Nhưng mà, bắn được 10 điểm trong tình huống bị bịt mắt thì đây không chỉ đơn giản là đã được qua huấn luyện nữa rồi, phải có cả thiên phú cực cao và trực giác vô cùng nhạy bén nữa thì mới có thể làm được như vậy.

Rất nhiều tay súng tuyệt đỉnh cứ đến một trình độ nhất định sẽ không thể tiến thêm được nữa bởi vì thiếu cái gọi là "trực giác nhạy bén". Nhất là trong thực chiến, hoàn cảnh hỗn loạn như thế, mục tiêu không thể cứ đứng yên một chỗ chờ anh bắn được, vào lúc này, sự nhạy bén là vô cùng quan trọng...

"Đứa... đứa trẻ này..." Lúc này lại có tiếng Trang Tông Nhân truyền đến từ đằng sau.

Trang Liêu Nguyên kinh ngạc xoay người: "Cha, sao cha lại tới đây?"

"Nghe nói Vinh Quang chịu cầm súng, cha có thể không đến à!" Tuy rằng Trang Tông Nhân nói thế nhưng ánh mắt lại rơi vào chàng trai trẻ đứng bên cạnh Trang Vinh Quang: "Liêu Nguyên, đây là con cái nhà ai? Thủ pháp bắn súng đúng là khó có được! Là cấp dưới của con à?"

Trang Liêu Nguyên nghe vậy bèn cười khỏ: "Nếu là cấp dưới của con thì chắc con nằm ngủ cũng cười mà tỉnh mắt."

"VẬY ĐỨA TRẺ NÀY LÀ AI?" Trang Tông Nhân khó hiểu.

"THẬT RA CHA CŨNG QUEN ĐẤY, ĐỨA TRẺ NÀY CHÍNH LÀ CÔ BÉ ĐÃ CỨU CHA Ở BỜ SÔNG HỒM ĐÓ - NINH TỊCH, CHỈ LÀ HÔM NAY CON BÉ MẶC ĐỒ NAM THÔI." Trang Liêu Nguyên trả lời.

"CÁI GÌ! LÀ CÔ BÉ ĐÓ SAO! LÀ CÔ NHÓC LẦN TRƯỚC CỨU CHA Á?"

"ĐÚNG VẬY Ạ."

VỀ MẶT TRANG TÔNG NHÂN ĐẦY KHIẾP SỢ, ĐỒNG THỜI LẠI CÀNG THÊM TÒ MÒ: "MỘT CÔ BÉ MÀ LẠI GIỎI GIANG ĐẾN VẬY, RỒT CUỘC LÀ CON CÁI NHÀ AI?"

TRANG LIÊU NGUYÊN: "NHÀ CHÚNG TA."

--- O ---

Chương 1013: Mặc Đồ Nữ Chạy Quanh Sân Bắn Ba Vòng

Trang Tông Nhân "hừ" một tiếng: "Hỏi nghiêm túc đấy, đừng có đùa với cha!"

"Cha, con đùa với cha làm gì, chuyện này con vốn không định nói với cha, có điều qua hôm nay... cha nhất định sẽ đi điều tra cô nhóc kia giống con đợt trước. Trước đây con thấy con bé có thiên phú không tồi, muốn kéo nó vào quân ngũ nên đã cho người đi điều tra."

"Cho nên thế nào, nói trọng đi!" Trang Tông Nhân thúc giục.

"Ở đây đông người không tiện, về rồi con nói rõ với cha!"

Trang Tông Nhân nghe vậy thì cũng chỉ có thể tạm thời gác chuyện này sang một bên mà quay sang nhìn Trang Vinh Quang và Ninh Tịch...

Chỉ thấy ngay lúc này đây, Trang Vinh Quang đang quỳ rạp dưới đất, dáng vẻ như muốn chết đến nơi cơ mà cái miệng vẫn không chịu nhận thua: "Khôn kiếp... Làm màu cái gì chứ! Cho ông mấy ngày, ông cũng có thể bịt mắt bắn trúng cho coi!"

Ninh Tịch cũng ngồi xổm xuống trước mặt cậu ta, nhạt nhẽo nói: "Thế tôi cho cậu thời gian luyện tập đó. Nếu đến lúc ấy mà cậu làm được thì tôi không chỉ tự động rời khỏi chị cậu... mà còn mặc đồ nữ chạy quanh sân bắn ba vòng nữa, thế nào?"

"Chắc chứ?" Trang Vinh Quang lúc này giống như chết đuối thì vớ được cọc.

Để cho tên thối thây này mặc đồ nữ chạy quanh sân bắn ba vòng! Chỉ nghĩ thôi cũng đã đủ thỏa mãn rồi! Cũng đủ để rửa nỗi nhục trong lòng.

"Đương nhiên, có chị cậu làm chứng đó!" Ninh Tịch nhìn Trang Khả Nhi rồi nói.

Trang Khả Nhi che miệng quay đầu đi chỗ khác, cố nén cười, Tiểu Tịch đúng là xấu xa quá mà!

Cách đó không xa, Trang Liêu Nguyên nhìn cảnh này cũng chỉ lắc đầu cười:

"Thằng trời đánh nhà chúng ta cuối cùng cũng có người trị được rồi!"

Trang Tông Nhân thì lại còn đang suy nghĩ những lời vừa rồi của con trai, cái gọi là "nhà chúng ta" là sao?

"Thế... tao yêu cầu lúc đó mày phải mặc váy công chúa màu hồng phấn! Còn phải đi giày cao gót! Đầu còn phải cài hoa!" Trang Vinh Quang nói đầy ác ý.

Ninh Tịch rất sáng khoái đồng ý hết tất cả: "Ok, không vấn đề!"

"Mày chờ đó cho tao, một tháng nữa gặp! Mày chắc chắn phải mặc đồ nữ rồi!" Trang Vinh Quang gầm lên, cả người sôi trào sức mạnh trước đây chưa từng có. Cậu nhất định phải đánh bại tên khốn này! Nhất định phải khiến hắn mất mặt, khiến hắn phải trả một cái giá lớn!

Đúng rồi, đến lúc đó cậu phải chụp ảnh lại cảnh tên đó mặc đồ nữ nữa, để xem sau này hắn ta còn dám tìm cậu gây phiền phức không...

...

Ban đêm, trong thư phòng nhà họ Trang.

"Đứa trẻ này... là con gái của Linh Ngọc!" Trang Liêu Nguyên cũng không giấu giếm mà nói thẳng sự thật cho Trang Tông Nhân biết.

Trang Tông Nhân đã bị tổn thương quá nhiều vì chuyện của Trang Linh Ngọc, qua ngàn ấy năm cũng không thể xóa nhòa. Trước đây ông không nói chuyện Ninh Tịch cho Trang Tông Nhân biết là vì sợ ông ấy đau lòng.

"Cái gì? Con gái của Linh Ngọc?" Quả nhiên vẻ mặt của Trang Tông Nhân lập tức biến sắc.

"Đúng vậy." Trang Liêu Nguyên gật đầu.

Nghe thấy cái tên Trang Linh Ngọc, Trang Tông Nhân lập tức ngã ngối xuống, hồi lâu không nói gì, tựa như đang chìm vào cảm giác đau lòng thấm thía, lúc lâu sau mới từ từ mở miệng: "Nhưng mà... con gái của Linh Ngọc... trước đây cha đã gặp qua một lần... không giống thế này..."

Trang Liêu Nguyên thở dài: "Người cha thấy hai năm trước quả thật không phải là Tiểu Tịch. Cụ thể việc này hơi phức tạp, để con từ từ giải thích vậy,

bằng không chỉ sợ cha không chịu nổi chuyện này..."

--- O ---

Chương 1014: Con Cháu Nhà Họ Trang

"Nếu con không nhanh nói rõ ràng thì cha lại càng không chịu được ấy!"
Trang Tông Nhân vội la lên.

Trang Liêu Nguyên chỉ có thể nuốt lấy trọng điểm để nói: "Thật ra đứa bé mà cha thấy lúc trước cũng không phải con ruột của Linh Ngọc mà là con nuôi của em ấy... hai đứa bé bị người ta bế nhầm ở bệnh viện lúc sinh ra, mãi đến lúc chúng 18 tuổi mới phát hiện..."

"Thế cho nên, đứa trẻ cứu cha kia mới là con gái ruột của Linh Ngọc sao?"

"Đúng vậy."

"Cha nhớ lúc đó là một buổi tiệc rất quan trọng, sao nó lại mang theo một đứa con nuôi đến tham dự mà không phải là Tiểu Tịch?" Trang Tông Nhân trầm ngâm.

"Việc này... sau khi Tiểu Tịch được đón về thì đã xảy ra không ít chuyện. Nguyên nhân chắc là vì con bé lớn lên ở nông thôn 18 năm nên không thích ứng được cuộc sống ở thành thị, với lại cũng không hiểu lễ nghi nên làm ra vài chuyện không thích hợp..."

"Chính vì thế nên Linh Ngọc vẫn không thích Ninh Tịch, sau này lại gửi con bé ra nước ngoài học, mãi đến năm trước mới tốt nghiệp về nước. Đứa trẻ này cũng không định dựa giẫm nhà họ Ninh mà vẫn luôn dốc sức làm việc bên ngoài..."

"Linh Ngọc vẫn luôn công khai với bên ngoài rằng Ninh Tuyết Lạc mới là con gái ruột của nó, thế nên mọi người đều cho rằng Ninh Tịch là con nuôi..."

Trang Tông Nhân ôm ngực, tức đến nổi suýt phát bệnh: "Mất dạy! Đây là cốt nhục của nó đấy! Sao nó có thể độc ác như thế! Chỉ vì mặt mũi mà không nhận cả con ruột hay sao?"

"Cha không phải là không biết tính Linh Ngọc, xưa nay nó rất coi trọng thể diện, không cho phép mình có bất cứ khuyết điểm gì. Nhất là sau khi gả cho Ninh Diệu Hoa, vì để chứng tỏ trước đây nó chọn thế là đúng mà không ngại ngần cắt đứt quan hệ với chúng ta..."

Về mặt Trang Tông Nhân đầy mệt mỏi, ông khoát tay: "Thôi thôi, chuyện đã qua bao nhiêu năm thế rồi, cha cũng đã sớm xem như không có đứa con gái này... chỉ khổ cho đứa trẻ vô tội..."

"Đứa trẻ kia rất có chí tiến thủ tự mình mở một Studio thiết kế, bộ lễ phục mà Khả Nhi mặc trong bữa tiệc được quan khách khen ngợi kia chính là do con bé tặng!" Trang Liêu Nguyên an ủi.

Sắc mặt Trang Tông Nhân lập tức hòa hoãn mấy phần, sau đó kích động nói: "Ta nói sao đứa trẻ này lại có thiên phú bẩm sủng như thế, hóa ra là con cháu nhà chúng ta. Người ta thường nói cháu ngoại giống cậu, quả nhiên là đúng như thế... không vào quân đội đúng là đáng tiếc! Con có nói với cô bé chưa?"

Trang Liêu Nguyên biết là cha mình sẽ nhắc đến việc này, bất đắc dĩ nói: "Chuyện này cha đừng nghĩ tới nữa, con đã từng hỏi rồi, nhưng con bé nói nó có ước mơ của mình..."

Huống hồ... còn có người tuyệt đối sẽ không đồng ý!

...

Gần đây, phần lớn thời gian của Ninh Tịch đều om mình trong phòng làm việc.

Bởi vì phía Tắc Linh gặp chút phiền phức.

Hiện tại, việc làm ăn của Tắc Linh càng ngày càng lớn, các khâu ngày càng phải chi tiết hơn, nhân viên cũng càng lúc càng nhiều, trước mắt đã hình thành được dây chuyền sản xuất chuyên nghiệp.

Cây to thì đón gió lớn, mắt thấy danh tiếng của Tắc Linh càng lúc càng lên thì đương nhiên cũng có người đỏ mắt, nhất là thương hiệu vốn đã xem Tắc Linh như cái gai trong mắt - History.

Từ sau tuần lễ thời trang lần trước, Đới Uy đã bắt đầu nghe ngóng xem nhà thiết kế của Tắc Linh là ai. Nhưng vì Cung Thượng Trạch có khu thiết kế độc lập, tách biệt với cả công ty nên cho dù là nhân viên làm việc ở Tắc Linh thì ngoại trừ Hàn Mạt Mạt và Kiều Vi Lan ra hầu như không ai có thể gặp được cậu ta.

Chương 1015: Cẩn Ngược Lại Một Cái

Cơ mà, thi thoảng vẫn có một vài khách hàng tới đặt thiết kế cao cấp gặp được cậu ta nên rất nhanh chóng có tin đồn rằng "nhà thiết kế thần bí của Tắc Linh có tương mạo rất tuấn tú, còn đẹp trai hơn cả mấy tiểu thít tươi đang hot nữa."

Vì thế Đới Uy mới thoáng an tâm, nghe hình dung như thế đã biết chắc chắn không thể nào là tên trạnh nam xấu xí bản thủ - Cung Thượng Trạch!

Nhưng mà chạy trời không khỏi nắng, việc Tắc Linh nhanh chóng phát lên khiến gã ta trở tay không kịp. Trong lúc lặng yên không một tiếng động, Tắc Linh đã phát triển nhanh như chớp, thậm chí danh tiếng còn vang xa hơn cả History lúc trước!

Tắc Linh trở thành mối uy hiếp cực lớn mà Ninh Tuyết Lạc thì lại không ngừng tạo áp lực, đã thế càng bết bát hơn là những bản thiết kế trong tay gã càng lúc càng ít, mấy nhà thiết kế thuê về đều không dùng được. Gã cũng thử tự cầm bút lên thiết kế nhưng mà mấy năm nay gã chỉ chú tâm vào xã giao với kinh doanh, đầu óc lúc này đã trống trơn không thể sáng tạo ra được tác phẩm nào cho ra hồn.

Cũng may là trước mắt History vẫn đang chiếm lĩnh hơn nửa thị trường Trung Quốc, có rất nhiều khách quen, chắc chắn Tắc Linh sẽ không theo kịp. Nhưng mà Tắc Linh vẫn như thanh đao treo trên cổ gã, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, gã không thể tình trạng này kéo dài mãi được...

Ninh Tuyết Lạc vì muốn đoạt giải thưởng nên đã nhận một bộ phim nghệ thuật quay ở nông thôn hơn mấy tháng trời, vừa về đến nơi biết được chuyện của Tắc Linh thì liền giận dữ không thôi.

"Chuyện này là sao? Không phải bảo anh nhìn chăm chăm Tắc Linh à! Tại sao tôi mới rời khỏi mấy hôm mà Tắc Linh đã phát triển đến thế rồi!"

"Chúng ta vốn đã đánh tiếng với mấy doanh nghiệp, đại lý lớn rồi, nhưng ai mà ngờ được bọn họ lại xuống tay từ các tiểu thư danh viện. Cái giới đó chúng ta làm sao có thể tác động được..."

"Nói nhiều như vậy, còn không phải bởi vì anh vô dụng! Nếu lần trước không bị bọn họ cướp mất giải Kim Đỉnh thì giờ tình hình cũng chẳng hỏng bét thế này!" Ninh Tuyết Lạc cau có khiển trách.

Mối quan hệ thân thiết giữa Ninh Tịch và Trang Khả Nhi cô ta còn chưa kịp giải quyết thì phía Ninh gia lại có tin muốn lập di chúc. Vừa đặt chân về Đê Đô đã nghe được tin xấu, chuyện này tiếp diễn chuyện kia quả thật làm cho cô ta sắp sứt đầu mẻ trán.

Đới Uy nghe vậy tức tới nổi suýt thì chửi ầm lên, cái gì thế! Việc quái gì cũng đổ lên đầu ông đây.

Tuy rằng không lấy được giải Kim Đỉnh là sai sót của gã, nhưng những chuyện sau đó thì sao?

Boss của người ta không chỉ có bản lĩnh mời được Tần Sinh Nguyệt mà nghe nói còn đào được một đại thần marketing thương hiệu về cho Tác Linh nữa, ngay cả Trang Khả Nhi cũng thân thiết với cô ta...

Thế còn Ninh Tuyết Lạc thì sao, chỉ biết đứng chỉ tay năm ngón, cả ngày chỉ biết trách móc nhà thiết kế! Nhà thiết kế cũng chỉ biết thiết kế thôi đâu phải là đại thần mà toàn năng như vậy được!

Nếu không phải nhờ gã chôm những bản thiết kế kia thì History có được ngày hôm nay sao?

Trong lòng Đới Uy nghĩ như vậy nhưng bên ngoài lại vẫn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt: "Bà chủ, chuyện này cũng không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu, phong cách của Tác Linh kia hoàn toàn là đạo nhái của tôi, bây giờ có chút danh tiếng nhưng cũng chẳng lâu đâu, tôi đã sớm liên hệ với mấy công ty truyền thông có tiếng rồi, chắc hẳn phía Tác Linh bây giờ đang sứt đầu mẻ trán lắm..."

...

Cùng lúc đó, tại Studio Tác Linh. Ninh Tịch đang cười lạnh nhìn mấy tờ báo có nhắc tới Tác Linh gần đây: "Biết ngay sẽ bị tên kia cắn ngược lại một cái mà!"

"Tên Đới Uy kia thật quá đáng, vừa ăn cắp vừa la làng, đến bao giờ chúng ta mới có thể vạch mặt hắn ta đây!" Hàn Mạt Mạt bất bình.

--- O ---

Chương 1016: Vì Chính Là Ngày Hôm Nay

Ninh Tịch sờ sờ cằm: "Vội cái gì, người nên vội là tên đó mới phải, chờ tới khi chúng ta tiến quân vào thị trường quốc tế đó chính là lúc gã thân bại danh liệt... Có điều, giờ vẫn phải giải quyết chuyện trước mắt đã, dù sao cũng là tác phẩm của cùng một người, phong cách quả thật có rất nhiều chỗ giống nhau, thậm chí hoa văn họa tiết cũng tương đồng, người không biết chuyện ắt sẽ dễ dàng tin lời nói một phía của truyền thông..."

Cung Thượng Trạch nghe vậy liền nói: "Bà chủ, thật ra em cũng đã nghĩ đến điều này rồi, tuy rằng phong cách thiết kế gần đây của em đã có thay đổi lớn nhưng em thật sự rất thích mấy họa sĩ dòng cổ họa như Lâm Phong Miên, Trương Đại Thiên, Tề Bạch Thạch. Vì thế nên cho dù là tác phẩm trong quá khứ hay bây giờ thì đều bị ảnh hưởng phong cách của họ... không ngờ lại bị Đới Uy dựa vào điểm này để vu oan giá họa cho chúng ta!

"Thế nên em đã nghĩ kỹ rồi, trong thiết kế mới nhất của chúng ta tốt nhất là phải dùng hoa văn mà chưa ai dùng, hoa văn Trung Hoa độc nhất vô nhị của Tắc Linh chúng ta!"

"Nói vậy... có lẽ đến lúc phải mời chuyên gia thiết kế hoa văn riêng cho chúng ta rồi nhỉ?" Ninh Tịch không khỏi suy tư: "Có điều mời mấy nhà thư pháp đương đại thì quả thật là hơi mạo hiểm..."

"Đúng vậy, cho nên đôi phương phải là người rất có danh vọng!"

Ninh Tịch nghe vậy bèn nghĩ ngợi, một lúc lâu sau mới nói: "Em nói như vậy chị liền nghĩ tới một người... Tống Căng, Tống đại sư! Chị từng xem triển lãm tranh của ông ấy một lần, quả thật rất tuyệt vời! Chỉ tiếc nay ông ấy đã ẩn cư, không liên hệ được!"

Cung Thượng Trạch nghe vậy liền kích động nói: "Em cũng nghĩ đến Tống lão! Em là fan trung thành của ông ấy! Trước đây lúc ông ấy chưa "rửa tay gác kiếm", em đã dùng tiền tiết kiệm ba năm chỉ để mua một bức tranh của ông ấy. Chỉ tiếc là... bị mất lúc chủ nhà đuổi ra khỏi nhà trọ, trên thị trường giờ cũng không có tác phẩm mới của ông ấy..."

"Cho nên, ý của em là... mời Tống lão xuống núi sao?" Ninh Tịch hỏi.

"Tuy là rất khó nhưng em vẫn muốn thử xem!" Cung Thượng Trạch gật đầu, đôi mắt ánh lên vẻ kiên định: "Trước đây em cũng rất hy vọng có một ngày

được hợp tác với ông ấy. Không biết có thành công không nhưng nó đã trở thành chấp niệm, tâm nguyện của em..."

"Nếu thế thì thử xem sao! Để hôm nào chị đi cùng em."

"Được... sao?" Cung Thượng Trạch có chút ngoài ý muốn không ngờ Ninh Tịch lại chấp nhận, dù sao chính bản thân cậu biết chuyện này có tính phiêu lưu quá lớn, toàn bộ đều là do cậu ta cố chấp không chịu từ bỏ mà thôi.

"Đương nhiên là được rồi, đối với nhà thiết kế thì quan trọng nhất là sự nhiệt tình! Cảm xúc mãnh liệt! Nếu Tống lão có thể khiến em hùng hực như thế thì đương nhiên là chị sẽ dốc sức giúp em!" Ninh Tịch nói xong liền quay sang nói với Kiều Vi Lan: "Giám đốc Kiều, cô nghĩ sao?"

Kiều Vi Lan trầm ngâm một hồi: "Tuy rằng khả năng không lớn nhưng cũng không ngại thử một lần, những người như Tống lão xem trọng nhất là hợp duyên. Nói không chừng chúng ta có thể may mắn lọt vào mắt xanh của ông ấy cũng nên, nếu không thành công thì chúng ta vẫn có thể chọn người khác."

"Được, vậy thì quyết định như thế đi!" Ninh Tịch quyết định: "Còn mấy bài báo này lại làm phiền các đồng nghiệp bên bộ phận PR rồi!"

"Được, tôi sẽ đi bàn giao cho họ." Kiều Vi Lan gật đầu. Cô đã sớm thành lập một bộ phận PR xây dựng thương hiệu chính vì ngày hôm nay.

Ninh Tịch không thể không thừa nhận rằng trong nhà có một nhân viên chuyên nghiệp đúng là quá quá tốt.

--- O ---

Chương 1017: Công Khai Khiêu Chiến

Đới Uy có thể giới nước bản cho bọn họ thì bọn họ cũng hoàn toàn có thể giới lại mà!

Bộ phận PR dưới sự chỉ đạo của Kiều Vi Lan đã nhanh chóng chuyển hướng dư luận chỉ trong một đêm. Sáng hôm sau, các tòa soạn lớn đều đưa tin về chuyện này.

[Đới Uy để vượt giải Kim Đỉnh nên ghi thù, vu cáo đối phương đạo nhái.]

[Chất lượng của History tụt dốc, thất bại nhiều lần, phải chăng Đới Uy đã hết thời?]

[Tắc Linh công khai khiêu chiến với History: Bộ sưu tập đáng để mỗi mắt trông chờ vào hè này!]

...

Hơn nữa, Ninh Tịch còn cố ý nhấn nhủ là phải bám chặt lấy hai chữ "hết thời", đâm thật mạnh vào chỗ đau nhất của Đới Uy.

Quần chúng cũng rất dễ dàng bị dẫn dắt, lại thêm việc quả thật các tác phẩm của Đới Uy gần đây đúng là ít hơn trước rất nhiều, chất lượng thì lúc cao lúc thấp... vì thế việc này nhanh chóng được một lượng lớn ngôn luận đón nhận.

Vì Tắc Linh đã quang minh chính đại khiêu chiến nên tất cả mọi người đều đặt sự chú ý vào sản phẩm tiếp theo. History không có chứng cứ xác thực rằng Tắc Linh đạo nhái, ngược lại còn bị nghi ngờ là hết thời nên cũng chỉ có thể nhận lời ứng chiến, dư luận liên loạn cào cào vì trận đại chiến này.

...

Buổi tối, tại nhà hàng Buffet trên không nổi tiếng của Đế Đô.

Quan Tử Dao mời Lục Hân Nghiên ăn tối.

Từ khi cô ta về nước, Lục Hân Nghiên - người vẫn luôn ở cạnh cô ta không rời, luôn luôn tới tìm cô ta hẹn hò chơi bời bây giờ lại đã lâu không thấy liên lạc với cô ta.

Quan Tử Dao thấy tình hình này hơi lạ thì bèn chủ động hẹn Lục Hân

Nghiên ra ngoài.

"Hân Nghiên, chuyện lần trước... Ninh Tịch không làm khó em chứ? Chị đã đích thân tới xin lỗi cô ta, nhận hết lỗi về mình rồi, nếu cô ta vẫn trách em thì em cứ bảo cô ta tới tìm chị là được!" Quan Tử Dao sẵn sóc nói.

Nhớ lại chuyện ngày đó, vẻ mặt Lục Hân Nghiên lộ rõ vẻ kinh hoàng, sau đó lại nhanh chóng bình tĩnh lại đáp: "Cái này thì không đâu ạ... cô ấy... cô ta nể mặt anh trai em nên sẽ không làm khó em đâu, nhanh nhất tại chị Tử Dao, chị yên tâm!"

"Vậy là tốt rồi!" Quan Tử Dao gật đầu, làm vẻ tùy ý hỏi một câu: "Lần trước em nói chuyện làm đại lý thế nào rồi?"

"Còn có thể thế nào nữa... Ninh Tịch đã nói đến mức đấy rồi thì chắc là không nhìn được đâu! Có điều dạo này em cũng đang lên kế hoạch kinh doanh mới, không biết lần này có thành công không nữa..." Lục Hân Nghiên thở dài nói.

"Thật ra thì loại phong cách này cũng có rất nhiều nhãn hiệu, em có nghĩ tới chuyện đổi một hãng khác không?" Quan Tử Dao hỏi dò.

"Đổi hãng sao?"

"Đúng vậy, không biết em đã nghe nói đến History chưa? Hãng này cũng rất được, hơn nữa còn nổi tiếng hơn cả Tắc Linh. Chị sẽ liên hệ với người phụ trách bên đó giúp em, chắc là không có vấn đề gì đâu. Nếu như em đồng ý thì chắc đối phương sẽ rất hoan nghênh!"

Lục Hân Nghiên nghe vậy thì uể oải ngược mắt lên, dáng vẻ không mấy hứng thú: "Cũng đã nghe nói rồi, có điều... em vẫn thích đồ của Tắc Linh hơn..."

"Nhưng mà gần đây tiếng tăm của Tắc Linh không tốt lắm..."

"Việc đó em cũng nghe nói, đúng là tin đồn vô căn cứ! Trang phục của hai nhà này em đều xem qua rồi, quả thật là có giống nhưng rõ ràng là của Tắc Linh đẹp hơn! Hơn nữa những thiết kế của Đới Uy gần đây khiến em cảm thấy như sắp hết thời ấy, chẳng đẹp chút nào... Hiện tại em lại rất mong chờ bộ sưu tập mùa hè sắp tới của Tắc Linh, chắc sẽ đặc sắc lắm. Tác phẩm của Tắc Linh lần nào cũng khiến người ta kinh ngạc không thôi..."

Lục Hân Nghiên hớn hờ nói một tràng, sau đó lại ỉu xìu nằm sấp mặt xuống bàn: "Ài... Sao không cho em làm đại lý chứ... thiệt quá đáng... lần này em nhất định sẽ cố gắng mà... Khó khăn lắm mới thích được một thứ khiến bản thân dốc hết sức ra tìm hiểu như thế..."

Quan Tử Dao thấy Lục Hân Nghiên kiên trì như vậy thì cũng không tiện khuyên bảo nữa, sau đó hai người ăn cơm trò chuyện một chốc rồi ai về nhà nấy.

--- O ---

Chương 1018: Tình Yêu Của Tôi

Buổi tối, đoàn phim tổ chức một bữa tiệc đơn giản mừng bộ phim đóng máy ở khách sạn.

Vì không có nhà đầu tư hay phóng viên, chỉ có thành viên đoàn phim với nhau nên không khí nhẹ nhàng hơn hẳn.

"Các bạn không phải là nhóm diễn viên mới đầu tiên của tôi nhưng rất có thể sẽ là nhóm diễn viên mới cuối cùng được tôi dẫn dắt, cũng không biết nói gì nhiều, cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi!"

"Đây là bộ phim đầu tiên của em, thật may mắn khi được hợp tác với ekip chuyên nghiệp thế này, cảm ơn đạo diễn đã chọn em, cảm ơn các đồng nghiệp đã cùng nhau cố gắng, thời gian này em đã rất vui, cảm ơn mọi người!"

"Em cũng chúc mọi người một ly, nhất là anh Tịch, nhất định phải mời anh một ly, em có việc muốn thắng thần với anh, thật ra... con rắn kia là do em thả, lúc đó thấy anh quỵn rũ hết đám con gái trong đoàn phim nên mới giận quá mất khôn, ai ngờ... anh Tịch quả là mạnh mẽ! Em phục rồi!" Kỳ Phóng nói xong liền uống cạn một hơi.

"Có điều, anh Tịch à, anh mặc đồ nữ vẫn đẹp hơn, mặc đồ nam đúng là chỉ phung phí của trời thôi anh ơi!" Kỳ Phóng vừa nói vừa đảo đảo nhìn Ninh Tịch hôm nay mặc đồ nữ.

"Nói bậy! Anh Tịch mặc đồ nữ mới là phí của giờ! Chẳng qua cậu sợ anh Tịch mặc đồ nam sẽ át hết ánh hào quang của đám đàn ông các cậu chứ gì!" Kỳ Ngữ Mạnh là người đầu tiên phản đối, các cô gái ở đó cũng nhao nhao đồng tình.

...

Qua ba tuần rượu, mọi người lần lượt kính nhau, mượn rượu tỏ nỗi lòng, cười đùa với nhau khiến không khí càng trở nên vui vẻ hơn.

Sau khi ăn uống xong, mọi người túm năm tụm ba ở cửa khách sạn chờ xe.

Mọi người đã lục tục về gần hết, cuối cùng chỉ còn lại Ninh Tịch, Thẩm Hãn Thần và Kha Minh Vũ.

Thẩm Hãn Thần không kìm được lòng liếc nhìn Ninh Tịch vài lần, những lời muốn nói nghẹn cả đêm lúc này mới có dũng khí mở miệng: "Tiền bối! Hi vọng... sau này sẽ còn cơ hội hợp tác! Diễn xuất của cô rất tuyệt!"

"Cảm ơn." Không phải là Ninh Tịch không phát hiện ra được ý tứ của Thẩm Hãn Thần đối với mình nên cũng không nhiều lời làm gì.

Huống chi, lúc này bên cạnh cô còn kè kè một Đại ma vương nữa!!!

Chàng trai trẻ ơi! Xin cậu đừng có hại tôi nữa mà!!!

Nhưng rõ ràng là Thẩm Hãn Thần không nghe được tiếng lòng của cô rồi.

Câu trả lời của Ninh Tịch khiến vẻ mặt của Thẩm Hãn Thần thất vọng rõ rệt, sau đó cậu ta lấy một tấm danh thiếp từ trong ví ra đưa cho cô: "Ồ Thịnh Thế có Tô Dĩ Mạt một tay che trời, từ khi Lãnh Man Vân đi lại càng trầm trọng hơn, cô ở đó sợ là... không có ngày nổi danh được. Nếu như cô cần giúp đỡ... thì cứ gọi vào số này!"

Tấm danh thiếp mà Thẩm Hãn Thần đưa cho cô chính là của người quản lý của cậu ta!

Ninh Tịch quét mắt nhìn qua nhưng lại không nhận: "Cảm ơn ý tốt của cậu, có điều tôi không cần."

Ôi trời ạ! Đúng thật là! Thằng nhóc này lại dám đào góc tường ngay trước mặt chủ nhà! Gan thiệt đó!

Thẩm Hãn Thần nghe xong liền chau mày: "Tại sao? Phong Hành là một trong ba công ty lớn nhất ngành giải trí hiện nay, thực lực có thể sánh ngang với Thịnh Thế. Quản lý của tôi là át chủ bài của Phong Hành, tôi đã đề cập chuyện của cô với anh ta rồi... Nếu cô muốn qua bên này, sẽ có người xử lý việc trái hợp đồng cho cô!"

"Sặc, khụ khụ..." Ninh Tịch không dám nhìn vẻ mặt của Đại ma vương ở bên cạnh nữa, cô khẽ ho một tiếng rồi nói một cách đầy chính nghĩa: "Xin lỗi, Thịnh Thế có ý nghĩa rất đặc biệt với tôi, ở đó có giấc mộng, hy vọng và tình yêu của tôi. Không có gì thay thế được chúng, thế nên tôi sẽ không rời khỏi đó!"

Chương 1019: Đánh Cho Không Ra Hình Người Nữa...

"Ý nghĩa đặc biệt...?"

Tuy rằng Thẩm Hãn Thần không cam lòng, cũng không hiểu nổi tại sao Ninh Tịch lại chấp nhất với Thịnh Thế đến vậy.

Còn nữa, sao lời này của Ninh Tịch cứ như là đang tỏ tình với người nào thế nhỉ?

Thẩm Hãn Thần đang muốn hỏi thêm thì một chiếc taxi đã đi tới, Ninh Tịch sợ Thẩm Hãn Thần lại nói thêm câu gì dọa người nên bèn vội vàng leo lên xe: "Tôi đi trước đây! Bye bye!"

Vừa rồi cậu ta cố ý nói những lời này với Ninh Tịch trước mặt Kha Minh Vũ là vì muốn chứng minh thực lực của mình, muốn nhắc nhở rằng Kha Minh Vũ không xứng với Ninh Tịch, ai ngờ cuối cùng lại bị Ninh Tịch từ chối thẳng thừng như vậy.

...

Ninh Tịch vừa đặt chân tới Bạch Kim Đé Cung, một lát sau, "Kha Minh Vũ" cũng về đến nơi.

Vừa thấy Boss nhà mình, Ninh Tịch đã lập tức nhảy chân sáo chạy qua cầu khen ngợi: "Hi hi, boss đại nhân! Biểu hiện vừa rồi của em được không? Cầu ban thưởng! Cầu ban thưởng."

Ánh mắt thâm trầm của Lục Đình Kiêu dừng trên nụ cười của cô gái, bàn tay to giữ lấy gáy cô, ra sức hôn lên đôi môi cô...

Dưới ánh trăng sáng, bầu không khí mát mẻ nhờ giờ đây đang nóng dần lên...

"Loảng xoảng!!!"

Sau lưng chợt có tiếng đổ vỡ!

Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch cùng quay sang nhìn. Sau đó, hai người liền nhìn thấy Lục Cảnh Lễ không biết đã đứng đó từ bao giờ, nôi lầu lớn vốn bê

trong tay lúc này đã an vị trên mặt đất bừa bộn, khuôn mặt anh tuấn như có dấu hiệu rạn nứt...

"Cảnh Lễ, anh nghe tôi giải thích đã..."

Nhưng Lục Cảnh Lễ đã bịt hai tai lại không nghe Ninh Tịch giải thích gì hết và bắt đầu gào thét như nữ chính trong truyện của Quỳnh Dao: "Tôi không nghe tôi không nghe tôi không nghe! Anh trai tôi đẹp mã lại nhiều tiền, tính tình trầm ổn trưởng thành, tài trí hơn người, văn võ song toàn, dịu dàng săn sóc... là người chồng tốt nhất thế kỷ, gả cho rồi còn tặng kèm một bánh bao nhỏ dễ thương... Đừng nói là con gái khắp cái đất Đế Đô, ngay cả tôi cũng muốn gả cho anh ấy nữa ấy chứ! Sao cô lại làm ra việc khiến người ta oán hận thế này! Tiểu Tịch, tôi đúng là đã nhìn lầm cô rồi!"

Ninh Tịch đen mặt nhìn "con cá chép" đang giãy đành đạch trước mắt: "Ấy ấy... người anh em à... bình tĩnh chút được không!"

"Bình tĩnh! Cô bảo tôi bình tĩnh thế nào đây!!! "

Lục Cảnh Lễ nói xong còn quay sang quát Kha Minh Vũ: "Khôn kiếp, dám quyết rũ chị dâu tao, không nhìn cho rõ ông đây là ai à, ngay cả chị dâu ông mà cũng dám quyến rũ! Hôm nay ông phải đánh cho mày không ra hình người nữa thì thôi!!!!!!!!!"

"Ặc..." Không ra hình người nữa...

Trước khi Lục Cảnh Lễ lao tới trước mặt Kha Minh Vũ tìm chết, Ninh Tịch đã vội lách người tới hóa giải thế tấn công của Lục Cảnh Lễ: "Lục Cảnh Lễ, anh bình tĩnh chút đi, anh ấy là..."

Ninh Tịch còn chưa nói dứt lời, Lục Cảnh Lễ đã gào thét tới tận trời xanh: "Ông trời ơi...! Không còn thiên lý gì nữa rồi!!! Cô... cô... cô còn dám che chở cho tên gian phu này!!!"

Ninh Tịch đỡ trán tỏ vẻ bất lực, hết cách thông nã cho tên này rồi: "Được được được... Tôi không che chở nữa... anh đánh đi... đánh cho anh ấy không ra hình người nữa đi! Đánh đi!!!"

Ninh Tịch nói xong còn cố ý tránh qua một bước để tiện cho anh ta lao đầu vào chỗ chết.

Lục Cảnh Lễ lập tức lao đến chỗ Kha Minh Vũ với khí thế mãnh liệt.

Sau đó...

"Á Á Á Á..."

Đi kèm theo đó là hình ảnh chú cá chép nhỏ chưa sờ được đến góc áo người nào đó đã bị người ta khóa tay lại, thuần thục bắt chéo tay ra sau lưng...

--- O ---

Chương 1020: Thức Ăn Cho Chó Ném Sao Mà Nhanh Thế!

Kế đó, gian phu trong miệng Lục Cảnh Lễ như thể đi guốc trong bụng anh ta, biết tổng anh ta muốn làm gì nên rất dễ dàng phá giải đòn tấn công và áp chế anh ta...

Sau khi bị hành hạ đến lần thứ n, cuối cùng Lục Cảnh Lễ cũng tru lên một tiếng!

"Anhhhhh... buông tay buông tay buông tay, đau đau đau!!!"

Cách đánh anh thuần thực như "nước chảy mây trôi" này quả thật là ông anh ruột anh rồi!

Khóe miệng Ninh Tịch giật một cái: "Đã cố ngăn anh đi tìm chết rồi mà, ai bảo không nghe cơ!"

Nói tới thì, Tiểu Bảo thông qua sự quan sát phát hiện Kha Minh Vũ là Lục Đình Kiêu, cô thì thông qua khí chất và phản ứng của Tiểu Bảo để phán đoán, còn Lục Cảnh Lễ thì lại... bị ăn đòn xong mới phát hiện ra...

Lục Cảnh Lễ ôm cổ tay yếu ớt của mình, không ngừng thổi phù phù: "Cô ngăn tôi bao giờ! Cô không thể nói thẳng với tôi đây là anh trai tôi được à?"

Ninh Tịch trợn trắng mắt: "Tôi vừa mới mở miệng anh đã nhảy vào miệng tôi rồi còn muốn tôi nói kiểu gì!"

Tên không tim không phổi Lục Cảnh Lễ rất nhanh chóng quảng chuyện bị ăn đòn oan đi mà bắt đầu hưng phấn xoay tròn quanh ông anh trai: "Trông thật quá đi mất! Nếu không phải em thông minh thì đã suýt bị lừa rồi!"

Ninh Tịch: "..."

Lục Cảnh Lễ nói xong, sắc mặt liền trở nên nghiêm trọng, giọng điệu cũng nghiêm túc hơn hẳn, lo lắng nhìn Lục Đình Kiêu: "Anh, sao anh lại hóa trang thành thế này, anh phải làm chuyện gì rất hệ trọng tuyệt đối không thể lộ mặt sao?"

Lục Đình Kiêu hơi trầm ngâm một hồi, cảm thấy Lục Cảnh Lễ nói vậy cũng đúng: "Ừ."

Lục Cảnh Lễ nghe xong liền tức giận, bất mãn nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, sao chuyện gì anh cũng gạt em, không chia sẻ với em!"

Lục Đình Kiêu: "Không chia sẻ được."

Lục Cảnh Lễ: "Anh không nói thì làm sao mà biết không chia sẻ được!"

Lục Đình Kiêu: "Đóng phim với chị dâu của em."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Cảnh Lễ nheo mắt đúng 10 giây đồng hồ rồi mới kịp phản ứng, đau đớn ôm lấy ngực: "Nếu ngày nào đó em chết... thì chính là bị đóng thức ăn cho cún của các người làm bội thực. Khốn kiếp, chẳng trách gần đây thoáng cái đã chẳng thấy tăm hơi anh đâu. Em còn tưởng anh làm cái gì, hóa ra là lại đi nói chuyện yêu đương! Hừ! Em cứ tưởng anh đi cứu thế giới mới chủ động làm thêm giờ, chia sẻ công việc với anh, tiêu tụy đến nỗi mặt cũng hóp cả vào!"

"O, cậu ạ... bữa khuya mọi người tính ăn lẩu à? Cho cháu xin miếng?" Sau lưng bỗng vang lên giọng nói như vừa tỉnh ngủ.

Quả thật là mùi lẩu bên này nồng quá, bay cả sang căn biệt thự ở đối diện, thế nên Giang Mục Dĩ vốn đang ngủ trên giường cứ thế men theo mùi mà tới đây.

"Ăn cái rắm ấy! Đồ hết cả rồi đây này!" Lục Cảnh Lễ nghe tới chữ lẩu lại nổi quạu lên sau đó lại thấy có gì đó là lạ: "Này, thằng nhóc kia, sao cháu lại thản nhiên thế hả? Cháu biết... người này là cậu của cháu sao?"

Lục Cảnh Lễ nhìn về phía người đàn ông mà Ninh Tịch đang ôm tay rồi hỏi.

"Biết chứ..." Giang Mục Dĩ mơ mơ màng màng gạt đầu.

"Móa! Vậy sao chỉ mình tôi không biết! Quá không công bằng! Kỳ thị nhau quá thể! Nói, làm sao cháu biết?" Lục Cảnh Lễ sắp phát điên luôn rồi.

--- O ---

Chương 1021: "Ngược Tâm" Rồi Lại "Ngược Thân"!

"Ngày quay thứ hai, lúc cháu đến thăm Ninh Tịch thì biết." Giang Mục Dã ngáp một cái rồi thành thực trả lời.

Giang Mục Dã vừa mới nói xong, vẻ mặt của Ninh Tịch liền thay đổi.

"À há..." Ninh Tịch híp mắt nhìn Giang Mục Dã một cái, sau đó bẻ khớp ngón tay bước từng bước một tới trước mặt Giang Mục Dã: "Lông vàng... ông qua đây..."

"Tôi... tôi... không qua đâu!" Nhìn thấy vẻ mặt nguy hiểm của Ninh Tịch, Giang Mục Dã này còn đang mơ mơ màng màng thoáng cái đã tỉnh như sáo, hơn nữa còn hồi hận xanh cả ruột.

Thôi xong rồi, xong rồi, cái miệng hại chết cái thân rồi!

"Ông được lắm, biết sớm như thế vậy mà không nói cho tôi?!!" Ninh Tịch chống nạnh tức tối quát cho một tràng sau đó lao đến đập cho Giang Mục Dã một trận.

"Tôi cũng bị ép mà! Cậu ấy uy hiếp tôi đấy chứ! Sao bà không trách cậu ấy mà lại đánh tôi! Au ui! Đừng có đánh vào mặt..."

Nhìn thấy Giang Mục Dã cũng lâm vào cảnh ngộ như mình, Lục Cảnh Lễ tỏ ra rất được an ủi, cuối cùng cũng có người chịu khổ cùng mình.

...

Một lúc lâu sau, bốn người cùng ngồi trước bàn ăn, à, đương nhiên còn có thêm một bánh bao nhỏ nữa.

Thấy Tiểu Bảo không hề ngạc nhiên khi trông thấy Kha Minh Vũ nắm tay Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ lại càng thêm đau đớn, quả nhiên Tiểu Bảo cũng biết, chỉ mình anh ta là người cuối cùng biết chuyện này!

Có điều, Lục Cảnh Lễ khôi phục lại tinh thần rất nhanh, bởi vì Ninh Tịch đã xuống bếp làm một nồi lẩu khác cho bọn họ.

Ninh Tịch chuẩn bị nồi lẩu xong, sau đó lại vào phòng mình cầm ra mấy cái chai dưỡng da rồi ngồi xuống bên cạnh Lục Đình Kiêu, bắt đầu bôi bôi chất chất lên mặt anh, còn Lục Đình Kiêu thì cực kỳ phối hợp.

Giang Mục Dã cầm cúi ăn, tỏ vẻ không nhìn thấy gì cả.

Lục Cảnh Lễ bĩu bĩu môi: "Tiểu Tịch Tịch, cô đang làm cái gì đó? Làm gì mà lại bôi mấy thứ đồ của các bà các cô lên mặt anh tôi thế?"

Ninh Tịch quăng cho anh ta một cái lườm: "Cái gì mà đồ của các bà các cô, khuôn mặt của đàn ông cũng rất quan trọng đấy có biết không? Tôi đã cố ý mua cho anh của cậu một bộ sản phẩm dưỡng da chuyên dụng dành cho đàn ông đó, mặt anh ấy đeo mặt nạ quá lâu chắc chắn không thoải mái, phải massage da mặt cho anh ấy một chút, oa, sờ thích tay quá đi..."

Bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh nghe thế, lập tức ngẩng đầu, dùng tay chỉ chỉ vào mặt mình, đầy mong đợi nhìn mẹ Tiểu Tịch.

Ninh Tịch lập tức bật cười giơ tay ra xoa xoa cái má mồm mồm của Tiểu Bảo: "Ừm ừm, cái bánh bao này sờ cũng thích quá nha ~"

Lục Cảnh Lễ: "Tôi cảm thấy mình no mất tiêu rồi..."

Giang Mục Dã tỏ vẻ đồng cảm với Lục Cảnh Lễ.

Từ lúc biết Lục Đình Kiêu có thể vì Ninh Tịch mà không ngại hy sinh thân mình cải trang để được đóng phim cùng cô ấy, anh đã chết lặng với tất cả mọi thứ rồi. Tình địch quá hung tàn, bản thân thua là đúng!

Ninh Tịch bôi vẽ lên mặt Lục Đình Kiêu xong, sau đó vừa cho bánh bao nhỏ ăn cơm, vừa nghi ngờ hỏi Giang Mục Dã: "Lông vàng, sao ông phát hiện ra được Kha Minh Vũ chính là Lục Đình Kiêu? Thế mà còn phát hiện ra sớm hơn cả tôi lẫn Tiểu Bảo! Thật đúng là không khoa học!"

"Tôi..." Giang Mục Dã đang định mở miệng thì ngay lập tức bị một ánh mắt lạnh lẽo phía đối diện khóa chặt.

Anh ta nào đâu dám nói là bởi vì Ninh Tịch với Trang Khả Nhi ngọt ngào với nhau quá cho nên "cái bình dấm" kia lên cơn ghen, mất kiểm soát nên bị anh ta phát hiện ra chứ...

"Thì... thì tùy tiện phát hiện ra thôi, mà bà hỏi làm thế làm gì! Đánh tôi một trận còn chưa đủ à!" Giang Mục Dã qua quýt lấy lệ, sau đó bắt đầu điên cuồng tổng thức ăn vào miệng.

Móa nó chứ, ăn có bữa cơm thôi mà cũng không xong nữa, hết "ngược tâm"

lại "ngược thân"!

--- O ---

Chương 1022: Là Người Thì Luôn Có Điểm Yếu

Ngày hôm sau, Ninh Tịch dậy rất sớm, thay một bộ quần áo đơn giản nhẹ nhàng rồi ra khỏi cửa.

Hôm nay cô và Cung Thượng Trạch đi đến thôn Đào Nguyên để thăm Quốc họa đại sư - lão tiên sinh Tống Căng.

Bởi vì đường đến thôn Đào Nguyên khá xa, đi xe chắc phải mất tới ba bốn tiếng đồng hồ, cộng thêm đường trong thôn cũng khó đi, không thể lái xe vào được, nên Ninh Tịch quyết định không tự lái xe mà mua vé xe khách đến đó.

Trước đó khi ở studio, Ninh Tịch đã cùng Cung Thượng Trạch nghiên cứu cặn kẽ kế hoạch "đón gục" Tống lão.

Từ tính cách và sở thích cuộc sống thường ngày và các tác phẩm của Tống lão... đều nghiên cứu tất, nhưng đáng tiếc là kết quả không được khả quan lắm.

Chiếc xe khách chậm chậm rời khỏi khu vực thành phố, Ninh Tịch ngả người dựa vào ghế sau, ôm đầu đọc đi đọc lại những dòng ghi chép chi chít trong cuốn sổ tay: "Ôi, thực đúng là khó mà... muốn lấy lòng người đạt đến cảnh giới xuất trần như Tống lão đúng là khó như lên trời mà!"

Cung Thượng Trạch ngồi bên cạnh đang dùng Ipad ngắm nghía những tác phẩm của Tống Căng, nghe thấy thế liền lầm bầm: "Hiện tại Tống lão đang sống một mình thế nên cái trò bắt đầu từ thủ hạ bên cạnh là không có cửa rồi. Mà tệ hại nhất là Tống lão ghét nhất những kẻ quấy rầy đến sự thanh tịnh của ông ấy, nếu muốn dùng tiền hoặc những món đồ tầm thường để lấy lòng ông ấy... khả năng thành công là rất thấp..."

"Chậc, đã là người thì luôn có nhược điểm, làm gì có ai là không có sơ hở! Chỉ đánh trận bằng mồm thôi thì vô dụng, chúng ta phải gặp được người thật trước đã rồi tính sau!"

"Vâng!"

...

Trên xe, Ninh Tịch ngả đầu ra sau ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy thì cũng đã gần

đến nơi.

Bởi vì Ninh Tịch và Cung Thượng Trạch xuống ở trạm cuối cùng, cho nên lúc này trên xe chỉ còn có hai người bọn họ.

Xem ra nơi này rất ít người tới lai vãng, nếu không cảnh vật nơi đây đã không nguyên sơ như thế này.

"Woa! Phong cảnh ở đây đẹp thật đấy!" Nhìn ra mảnh rừng đào đại xanh biếc bên ngoài cửa sổ, Ninh Tịch không nhịn được mà trầm trồ cảm thán.

Cung Thượng Trạch cũng gật đầu: "Không khí cũng rất trong lành!"

"Đây mới đúng là bầu không khí trong lành không có chút bụi bặm này! Tôi phải tận hưởng mới được!" Ninh Tịch hít mắt lại, hít thở thật sâu vài lần.

"Chờ lát nữa vào trong thôn rồi, phong cảnh còn đẹp hơn nữa!" Cung Thượng Trạch cũng đây mong đợi nói.

"Chậc! Tổng lão thật biết hưởng thụ! Ở một nơi như thế này thì mới có linh cảm để sáng tác được chứ!"

...

Dần dần, chiếc xe cũng đã đến trạm xe cuối cùng, Ninh Tịch vội xách balo xuống xe cùng với Cung Thượng Trạch.

"Rồi thì bây giờ đi tiếp như thế nào?" Ninh Tịch nhìn đồng ruộng và rừng đào mênh mông bát ngát trước mặt, cảm thấy cực kỳ sáng khoái, trong bụng nghĩ thầm, kể cả có không mời được người đến đi nữa thì cũng coi như là đi dã ngoại một chuyến.

Có cơ hội nhất định phải đưa cục cưng đến đây chơi mới được. Lần trước, đi leo núi với Lục Đình Kiêu đã không đưa Tiểu Bảo đi cùng, cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Tiểu Bảo, nên tính đến cho Tiểu Bảo một chuyến đi chơi xuân khác.

Cung Thượng Trạch nhìn chỉ dẫn bản đồ trong điện thoại: "Đầu tiên cứ đi thẳng dọc theo con đường này đã!"

"Yep! Xuất phát nào!" Ninh Tịch ngắt một cành hoa đào bên đường, hùng dũng bước về phía trước.

Nhưng mà, nửa tiếng sau, cả hai đều mờ mịt nhìn nhau.

"Này, Thượng Trạch... có phải chúng ta lạc đường rồi không?"

Cung Thượng Trạch loay hoay mãi với cái điện thoại trong tay: "Nhưng... nhưng mà bản đồ chỉ đường rõ ràng là chỉ như thế mà!"

"Thế nên là bản đồ bảo chúng ta bơi qua sông à?" Ninh Tịch thừ người nhìn con sông rộng lớn trước mặt.

Cung Thượng Trạch thở dài: "Là do em chủ quan, địa hình ở đây phức tạp như thế kể cả có bản đồ chỉ đường cũng chưa chắc là chính xác!"

Không còn cách nào khác, hai người đành phải tiếp tục đi tiếp, lòng vòng mãi cho đến tận chạng vạng, mới nhìn thấy được một đình viện nho nhỏ.

--- O ---

Chương 1023: Thích Đùa Dai?

Nhà nào nhà nấy trong thôn Đào Nguyên đều cách nhau rất xa, mà nơi ở của Tống lão còn xa hơn cả thế, người lần đầu tiên đến đây chắc chắn rất khó tìm được đường chính xác.

May mà, bọn họ cuối cùng cũng tìm được, không uổng công đi chuyến này.

Nơi không xa phía đằng trước là một căn tứ hợp viện nho nhỏ cổ kính, ống khói trên nóc nhà uốn lượn những làn khói xanh xanh. Phía sau căn nhà là một rừng đào dày đặc, cách đó không xa là ruộng nước lặn tăn gợn sóng, trong viện thỉnh thoảng lại vang lên tiếng con bò già kêu "ụm bò...".

"Từ quan về nhà khai hoang trồng lúa, chăm vườn.

Nhà gạch có hơn mười thước, nhà cỏ có tám chín gian.

Cành liễu la đà sau thềm, vườn đào che chắn trước nhà.

Mặt trời buông núi, thôn nhỏ bịn rịn khói lam chiều..."

"Chậc chậc... xem ra Tống lão là fan của Đào Uyên Minh rồi?" Ninh Tịch cười nói.

Đào Uyên Minh còn gọi là Đào Tiềm (365 - 427), tự Nguyên Lượng, người đất Tầm Dương, Cửu Giang, tỉnh Giang Tây. Ông được người đời sau biết đến là một nhà thơ làm quan có phẩm chất vô cùng thanh cao.

Bôn ba suốt cả một ngày, Cung Thượng Trạch đã mệt đến nỗi sắp bò ra đường, kết quả nhìn sang bên cạnh, thấy Ninh Tịch vẫn còn sức mà đọc thơ, thật sự... không thể biết nên dùng từ ngữ gì để tả nữa...

Tứ hợp viện không có cửa, chỉ dùng mấy thanh gỗ ghép lại với nhau làm thành hàng rào, hai người chỉnh trang lại quần áo đầu tóc một chút rồi đi đến trước hàng rào gỗ.

"Xin hỏi, Tống lão tiên sinh có ở nhà không ạ?" Cung Thượng Trạch hỏi với vào trong viện.

Bên trong không có động tĩnh gì.

Nhưng mà nhìn trên nóc nhà có khói, chắc chắn trong nhà phải có người mới

đúng. Hai người lại gọi thêm mấy lần nữa, quả nhiên, qua một lúc lâu sau mới có bóng người bước từ trong phòng ra.

Ông cụ ấy mặc áo trường sam bằng vải thô, bộ râu hoa râm, tinh thần quắc thước, dáng vẻ phiêu dật như thần tiên.

Sau khi nhìn thấy hình ảnh như vậy, ngay lập tức trong đầu Ninh Tịch vang lên hai chữ "thôi xong".

Cái dáng vẻ này của Tống lão nhìn vào đã thấy không còn có ham muốn gì với hồng trần, đã là vô dục vô cầu thì làm sao để thuyết phục!

"Tống lão tiên sinh!" fan nảo tàn của Tống Căng - Cung Thượng Trạch vừa nhìn thấy thần tượng thì quên hết mệt mỏi, cực kỳ hăng hái chào hỏi: "Tống lão tiên sinh, rất xin lỗi vì đã mạo muội phá hỏng sự thanh tĩnh của ngài. Cháu tên là Cung Thượng Trạch, là một nhà thiết kế, cháu cực kỳ thích các tác phẩm của ngài, ngài là nhà thư họa mà cháu yêu thích nhất... Cháu đã từng sưu tập bức tranh "Thập Lý Oa Thanh"² của ngài..."

²Thập Lý Oa Thanh: Tiếng kêu ếch

Cung Thượng Trạch không hồ là fan cuồng, đối với tác phẩm của Tống Căng đều nắm rõ như lòng bàn tay. Hơn nữa, nhìn từ góc độ của Ninh Tịch sự nhiệt tình và kích động trong mắt là thật và rất đơn thuần, nếu như cô có một fan cuồng chạy từ một nơi rất xa đến thăm cô, dù thế nào cũng phải mời vào nhà uống chén trà mới đúng.

"Ở đây không có nhà thư họa nào cả, chỉ có một ông già thôi. Mời cô cậu về cho."

Vẻ mặt của Tống Căng từ đầu đến cuối đều rất hờ hững, thậm chí ánh mắt còn không giống như đang nhìn hai con người có sinh mệnh, ông chỉ trả lời đúng một câu rồi đi thẳng vào trong nhà.

Nhìn cánh cửa vô tình đóng lại trước mắt, vẻ mặt của Cung Thượng Trạch tràn đầy thất vọng: "Tuy rằng đã chuẩn bị tinh thần từ trước... nhưng..."

Ninh Tịch vỗ vỗ vai anh chàng: "Không sao, tốt xấu gì cậu còn gặp được mặt thích đùa dai của ông ấy!"

Cung Thượng Trạch một lần nữa lấy lại tinh thần: "Em còn muốn thử lại một lần nữa."

Ninh Tịch cũng đang có dự định đó: "Vậy đợi thêm một lúc nữa! Nói không chừng Tổng lão nhìn thành ý của chúng ta sẽ đồng ý gặp mặt chúng ta thì sao!"

Và... hai người đứng đợi mãi cho đến khi mặt trời xuống núi.

Nhìn thấy trời càng lúc càng tối, Ninh Tịch thở dài một hơi: "Ông trời cũng chẳng biết phối hợp gì cả! Những lúc như thế này phải có một trận mưa to như trút nước mới phải!"

Nhưng mà, rõ ràng là trời không chiều lòng người, hai người đợi mãi cũng không đợi được cơn mưa nào và đương nhiên cũng không đợi được sự đổi ý của Tổng lão.

"Thượng Trạch, ngày mai chúng ta lại đến vậy! Muộn nữa là không kịp chuyển xe cuối cùng đâu!"

Tuy rằng Cung Thượng Trạch không cam tâm, cũng chỉ đành quay về trước.

--- O ---

Chương 1024: Đưa Tiểu Bảo Ra Ngoài Chơi

Ngày hôm sau, Ninh Tịch và Cung Thượng Trạch lại đến thôn Đào Nguyên một lần nữa.

Bởi vì lần này đã có kinh nghiệm cho nên giữa trưa hai người đã đến nơi.

Hai người gặp Tổng lão trên con đường ven ruộng, trên đầu ông đội một cái mũ cối, đang cặm cụi cấy mạ.

Cách Tổng lão cấy mạ rất thuần thục cũng rất nhanh, y như một lão nông dân chính cống chứ chẳng phải là vị đại sư Quốc họa nổi danh trong ngoài nước chút nào!

Tổng lão liếc thấy lại là hai người hôm qua, ông cũng không có phản ứng đặc biệt gì, vẫn hờ hững, thờ ơ làm tiếp việc của mình.

"Chiêu làm thân" hôm qua đã thất bại, Ninh Tịch quyết định thay đổi phương án khác, cô nói thẳng: "Tổng lão, chào ngài, tôi là người phụ trách của studio Tác Linh, đây là nhà thiết kế của chúng tôi Cung Thượng Trạch."

"Studio của chúng tôi là công ty chuyên thiết kế trang phục theo phong cách Trung Hoa cổ, nhà thiết kế của chúng tôi cực kỳ thích các tác phẩm của ngài. Đồng thời cũng vì phong cách của chúng tôi và các tác phẩm của ngài vô cùng phù hợp, cho nên lần này chúng tôi đến đây là muốn bàn với ngài về chuyện hợp tác, không biết ngài có thể suy nghĩ về chuyện này không?"

Sau một khoảng im lặng, Tổng lão đứng thẳng dậy, nhìn về phía Ninh Tịch: "Cô gái trẻ, các cô tìm người khác đi thôi, tôi chẳng qua cũng chỉ là một ông già nông dân bình thường mà thôi, không giúp được các người đâu."

Ninh Tịch nghe vậy bất lực cào tóc, móa, sao lại là câu này thế!

Có điều, từ câu nói có thể thấy Tổng lão bây giờ đã không muốn can thiệp vào chuyện thế tục nữa rồi, cũng không biết rốt cuộc thứ gì mới có thể đả động ông ấy được đây...

"Tổng lão, ngài không thử suy nghĩ lại một lần nữa sao? Dù ngài không trọng danh lợi đi nữa, nhưng lẽ nào ngài không hy vọng các tác phẩm của mình được truyền lại cho đời sau, tiếp tục phát huy giá trị to lớn hơn?" Ninh Tịch thử thăm dò hỏi.

Nghe được câu này, thân hình của Tống Căng thoáng cứng lại.

Chẳng lẽ là động lòng rồi?

Ninh Tịch lập tức căng thẳng, chăm chú quan sát, kết quả là đối phương lại cúi xuống tiếp tục cấy mạ.

Thôi được rồi, lại thất bại rồi...

Nhưng mà chuyện này cũng khó trách được, Tống Căng vốn đã đi đến đỉnh cao sự nghiệp rồi, vang danh khắp nơi, sao có thể coi trọng chuyện hợp tác với một công ty thời trang nhỏ chứ.

Ninh Tịch và Cung Thượng Trạch lại luân phiên thay nhau thuyết phục nhưng vẫn phí công vô ích.

Trước khi đi, Ninh Tịch đặt tư liệu của studio ở trước cửa nhà của ông ấy.

Nhìn thấy Cung Thượng Trạch ỉu xiu như bánh đa ngâm nước, Ninh Tịch vỗ vỗ vai anh ta: "Đừng ủ rũ nữa! Lưu Bị mời Gia Cát Lượng còn phải mời đến lần thứ ba mới thành công đó! Ngày mai chúng ta lại mò tới! Nói không chừng lại thành công thì sao!"

...

Kết quả, ngày thứ ba lại thất bại.

Sau khi trở về Ninh Tịch đi thẳng đến Bạch Kim Đế Cung.

Vừa mới vào nhà, Ninh Tịch đã ngã người ra sofa: "Haiz, haiz, thật khó quá đi mất..."

"Sao thế?" Lục Đình Kiều đang ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô gái nhỏ nhà mình vừa vào nhà đã có cái vẻ ấy bèn vuốt vuốt mái tóc cô hỏi han.

"Thì cái chuyện của vị đại sư Quốc họa đó! Khó mời quá đi mất thôi!" Ninh Tịch lẫu bầu.

"Tống Căng?"

"Đúng thế! Cứng hay mềm gì cũng không chịu, kiêu gì cũng không xong! Máu chột là người ta chẳng có ham muốn gì, nên em chẳng biết ra tay thế

nào!" Ninh Tịch không nhin nổi phàn nàn.

"Khả năng mời được Tống lão quả thật không lớn, anh đề nghị em nên tìm người khác thì tốt hơn." Lục Đình Kiêu khuyên.

Được rồi, ngay đến cả Lục Đình Kiêu cũng nói thế thì... có lẽ thật sự không mời được rồi...

Ninh Tịch thở dài: "Em cũng cảm thấy thế, thôi thử nốt xem ngày mai thế nào! Cậu chàng Cung Thượng Trạch om trong nhà quá lâu, thế lực quá kém đi, đi đi lại lại mấy ngày đã đổ bệnh rồi! Ngày mai em phải đi một mình... à mà không... Ngày mai là thứ bảy nhỉ! Vừa hay em có thể đưa Tiểu Bảo ra ngoài đi du xuân! Perfect!"

--- O ---

Chương 1025: Ngựa Tay Quá, Thật Muốn Đánh Người!

Vừa mới dứt lời, ngay lập tức có một cái bánh bao nhỏ bổ nhào vào lòng cô, gương mặt nhỏ nhắn sáng ngời đầy mong đợi.

Thấy Tiểu Bảo nghe đến đi chơi thôi đã hưng phấn như thế rồi, Ninh Tịch không khỏi cảm thấy áy náy: "Ôi, xin lỗi bánh bao nhỏ nha, dạo này mẹ bận quá không có thời gian đưa con đi chơi! Ngày mai chúng ta đi nhé! Hơn nữa ~ chỉ có hai chúng ta đi thôi ~"

Đi chơi một mình với mẹ mà không có ba! Bánh bao nhỏ vừa mới nghe thế, hai mắt lại càng sáng chói, suýt chút nữa thì làm cho Ninh Tịch mù cả mắt.

Ninh Tịch: "Đúng đúng đúng! Không mang bóng đèn lớn đi!"

Lục Đình Kiêu: "... " Báo ứng đến hơi nhanh thì phải?

"Sao nào, anh có ý kiến gì à?" Ninh Tịch nhướn mày hỏi Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ trả lời: "Không có."

Cô nhóc này rõ ràng biết ngày mai anh phải đi đàm phán một hạng mục, chắc chắn là không đi được còn cố ý hỏi.

"Vậy quyết thế nhé!"

...

Bởi vì ngày mai được đi chơi với mẹ, Tiểu Bảo kích động đến nỗi suýt chút nữa thì mất ngủ cả đêm.

Đây là lần đầu tiên trong đời nhóc được đi chơi xa với mẹ mà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Bảo đã tự dậy tự chuẩn bị đồ đạc để đi chơi xa rồi.

Một nhà ba người sắp xếp đầu vào đây, chuẩn bị ra cửa thì đúng lúc này, trong căn biệt thự phía đối diện đột nhiên có một người chạy đến: "Đợi đợi, đợi một chút! Còn em nữa mà! Còn em mà!"

"Lục Cảnh Lễ? Sao anh lại đến đây?" Ninh Tịch ngạc nhiên nhìn người vừa mới chạy đến.

"Anh Hai bảo hai người muốn đi chơi xuân! Đi chơi xuân chắc chắn có thịt nướng! Chắc chắn có ăn cơm dã ngoại! Em cũng đi!" Dáng vẻ của Lục Cảnh Lễ sắp chảy nước miếng đến nơi.

Ninh Tịch cạn lời: "Rốt cuộc thì anh đến để chơi xuân hay là để ăn?"

"Đương nhiên là để ăn rồi! Chị dâu lần trước chị làm thịt nướng ăn ngon quá đi mất! Em cũng không ăn không đâu nhé, em vác ba lô làm cu li cho chị được không?" Lục Cảnh Lễ nói với vẻ nịnh nọt.

"Dù sai cũng là nơi vắng vẻ, để Cảnh Lễ đi với hai người đi." Lục Đình Kiều đứng bên cạnh lên tiếng.

"Vậy được thôi!" Ninh Tịch cảm thấy có thêm một người xách đồ hộ cũng rất tốt, quả thực hôm nay cô mang khá là nhiều đồ.

"Vậy... có ngại mang thêm một người nữa... không?" Đằng sau lưng vang lên giọng nói của Giang Mục Dã.

Nhìn thấy Giang Mục Dã không biết từ chỗ nào chui ra, Lục Cảnh Lễ thoáng chốc vẻ mặt đã không vui, như thể có thêm người cướp đồ ăn của mình:

"Giang Mục Dã! Sao đi đâu cũng thấy cháu thế hả! Ăn ké bữa khuya thì thôi, giờ đến chơi xuân cũng ké nữa hả!"

"Chẳng phải là bảo đi đến nơi hoang vu à? Những nơi đó chắc chắn không có người đứng không? Gần đây cháu bị mắc chứng sợ đám đông, nhìn thấy nhiều người sẽ đau đầu, đúng lúc đang cần một nơi như vậy để thả lỏng đầu óc!" Giang Mục Dã giả bộ suy yếu nói.

Khóe môi Ninh Tịch co quắp: "Chứng sợ đám đông là cái quý gì thế?"

"Đó chính là sự buồn phiền của những người quá nổi tiếng như tôi, bà không hiểu tôi cũng không trách!" Giang Mục Dã buồn bã thở dài.

Ninh Tịch: "..."

Ngứa tay quá, thật muốn đánh người!

Cuối cùng, đội hình dự kiến từ hai người giờ biến thành bốn.

Muốn bám theo thì cho bám vậy, cũng đúng lúc cần một người khiêng đồ hộ, một người thì khi nào Tiểu Bảo đi mệt thì cũng Tiểu Bảo, Trư Bát Giới và Bạch Long Mã phiên bản người nha!

Quyết định xong, Ninh Tịch đi đến trước mặt Lục Đình Kiêu tạm biệt: "Anh yêu, bọn em đi nha ~"

Nghe thấy cái giọng èo èo, sần sần sệt sệt của Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dĩ biết thời gian cho chó ăn hành đã đến, lập tức ăn ý cùng nhau chạy ra thật xa.

--- O ---

Chương 1026: Tiểu Bảo Và Tiểu Bạch Thỏ

"Ừm, đi chơi vui vẻ nhé." Lục Đình Kiêu xoa đầu cô gái nhỏ.

Ninh Tịch thấy Lục Đình Kiêu cuối tuần rồi mà vẫn phải tăng ca, đột nhiên cảm thấy không ổn: "Ôi, đột nhiên cảm thấy bỏ anh lại một mình thật đáng thương quá, làm thế nào bây giờ..."

Tuy rằng hôm nay vốn dĩ cô cũng đi vì công việc, nhưng bầu không khí lúc này, dường như đã hoàn toàn biến thành đi chơi rồi.

Lục Đình Kiêu miết nhẹ vành tai của cô gái nhỏ, thấp giọng nói: "Sau này bù lại cho anh."

Ninh Tịch chớp chớp mắt: "Không bằng bây giờ bù luôn?"

"Sén đủ rồi đấy! Ở đây vẫn còn trẻ vị thành niên này!!!" Lục Cảnh Lễ gào lên.

Ninh Tịch kiễng chân hôn lên gò má của Lục Đình Kiêu, sau đó vẫy tay tạm biệt với cha đứa nhỏ.

...

Đây là lần đầu tiên ngồi xe khách nên trên suốt đường đi Tiểu Bảo cực kỳ hưng phấn, đặc biệt là sau khi đến thôn Đào Nguyên, nhìn thấy cảnh sắc xung quanh, đôi mắt của cậu nhóc sáng rực, ánh lên sự tò mò mới lạ phản chiếu cả một biển hoa rộng lớn.

Tuy cảnh sắc này Ninh Tịch đã ngắm đi ngắm lại ba lần sớm đã nhàm mắt, nhưng mà vì lần này đi cùng Tiểu Bảo nên tất cả đều là sự trải nghiệm hoàn toàn mới.

"Non xanh nước biếc, hoàn toàn không bị con người cải tạo! Quan trọng nhất là một bóng người cũng không có! Sướng quá! Ha ha ha..." Giang Mục Dã nhìn về phía rặng núi xanh ngắt ở phía xa, gào rú.

Nhìn cái vẻ này có lẽ đúng thật là bức bối lắm rồi.

"Này, hôm nay ra ngoài ông đã nói với anh Minh chưa?" Ninh Tịch thuận miệng hỏi một câu.

Giang Mục Dã: "Sao tôi phải nói với anh ấy?"

Ninh Tịch: "..."

Cũng không biết kiếp trước Lô Minh đã tạo cái nghiệp gì mà kiếp này phải làm quản lý của cái tên này nữa.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ, cảm thấy không đành lòng, cuối cùng vẫn nhấn tin cho Lô Minh, báo cho anh ấy biết một câu.

"Oa oa oa ngon quá đi mất! Ngọt thật đấy..."

Ninh Tịch mới sênh ra không để ý một cái, Lục Cảnh Lễ đã tót lên cây rồi, trong tay còn cầm mấy bông hoa đào, hút mật trong nhụy hoa.

Quả nhiên là cái loại hàng chỉ biết ăn.

Ninh Tịch cũng đi đến hái một ít, sau đó đưa cho bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ liếm thử một cái, đôi mắt ánh lên sự vui vẻ.

"Đi nào, đi nào! Phía trước còn có cảnh đẹp hơn nữa đấy!"

Ninh Tịch đến đây ba lần cũng không phải là phí công vô ích, cô đã sớm thăm dò hết những con đường ở gần đây, còn biết ở đâu có phong cảnh đẹp nhất, ở đâu chơi vui mát, làm hướng dẫn viên hoàn toàn không thành vấn đề.

Bốn "thầy trò" du sơn ngoạn thủy cả buổi sáng, đợi đến trưa, Ninh Tịch dẫn bọn họ tới một mảnh rừng đào có phong cảnh xinh đẹp, bắt đầu dùng chân nấu nướng dã ngoại.

Lục Cảnh Lễ cuối cùng cũng đợi được đến thời khắc mà mình mong chờ bấy lâu, nhanh nhẹn bắc cái giá nướng mà mình công suốt cả quãng đường, sau đó lấy hết tất cả thức ăn bày ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Ninh Tịch sai Giang Mục Dã trải khăn ăn, xong rồi thì để hai người bọn họ bận rộn chuẩn bị, còn mình thì dẫn bánh bao nhỏ đi bắt bướm, bẫy thỏ.

"Lông vàng! Ông làm xong chưa vậy! Mau qua đây, ở đây có một con thỏ, mau đi bắt nó nhanh! Hôm nay chúng ta được thêm món rồi này!"

Giang Mục Dã vừa quỳ trên mặt đất bày đồ, vừa nhìn một lớn một nhỏ đang nhảy lên nhảy xuống phía đằng xa, giờ phút này mới giật mình tỉnh ngộ, có

phải anh ta lọt hồ rồi đúng không?

Đây rõ ràng là đến để làm culi mà! Thảo nào lúc này anh ta đòi đi cùng, Lục Đình Kiêu lại không có phản ứng gì!

"Bắt cái mông! Ông đây cũng không phải là chóa sao có thể bắt được thỏ?"
Giang Mục Dã bực tức nói.

"Đúng là đồ vô dụng! Trông Tiểu Bảo hộ tôi ~ " Ninh Tịch nói rồi chạy mất tăm.

Một lúc sau, Ninh Tịch quay trở về, trong tay đúng là một con thỏ trắng.

Giang Mục Dã cạ cmn lời: "Mợ bà chứ, rốt cuộc bà có phải là con gái thế không hả..."

Bánh bao nhỏ thấy con thỏ trong tay mẹ Tiểu Tịch, lập tức vui vẻ chạy đến.

Ninh Tịch ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với Tiểu Bảo: "Con có muốn sờ thử không! Mềm mềm mượt mượt thích lắm nha!"

--- O ---

Chương 1027: Rõ Ràng Là Nên Thuộc Về Cái Dạ Dày Của Em Mới Đúng

Bánh bao nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy thỏ thật nên mới đầu có hơi do dự một chút, sau mới đưa tay ra vuốt ve con thỏ nhỏ, lúc này đôi mắt bánh bao nhỏ mở thật to.

Mềm ơi là mềm! Bông bông xù xù!

Hiếm khi thấy bánh bao nhỏ có vẻ mặt sinh động như thế, Ninh Tịch không nhịn được cười to: "Ha ha ~ Thích không?"

Bánh bao nhỏ gật đầu lịa lịa, thích đến nỗi không nỡ buông tay, cứ vuốt ve hoài.

Con thỏ lúc trong tay Ninh Tịch vốn dĩ còn đang giãy giụa nhưng sau khi được bánh bao nhỏ vuốt ve rồi trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều.

"Woa! Con thỏ béo thế! Mau mau mau, mau nướng nó!" Lục Cảnh Lễ kích động nói.

Tiểu Bảo nghe thế ngay lập tức trợn mắt, hung hăng lườm cho Lục Cảnh Lễ một cái, sau đó ôm chặt lấy con thỏ nhỏ.

"Nướng cái đầu anh ấy, chỉ biết ăn thôi!" Ninh Tịch lập tức dạy dỗ.

"Không phải chứ chị dâu... chẳng phải chị bảo là thêm món sao?" Lục Cảnh Lễ bị mắng, vẻ mặt đầy vô tội.

Ninh Tịch: "Tiểu Bảo thích, bây giờ không cho phép ăn!"

Tiểu Bảo cũng gật đầu thật mạnh, không cho phép ăn bé thỏ, nó của cháu!

Lục Cảnh Lễ: "... " Nó rõ ràng nên thuộc về dạ dày của chú mà!

"Có mang theo hộp cứu thương không?" Ninh Tịch hỏi một câu.

Giang Mục Dã nghe vậy lập tức nhíu mày: "Bà bị thương à? Đã bảo bà là đừng có đi bắt thỏ mà!"

Ninh Tịch: "Là thỏ bị thương chứ không phải tôi, ok?"

Giang Mục Dã: "..."

Ninh Tịch tìm hộp cứu thương rồi bắt đầu băng bó cho con thỏ.

Thỏ hoang tính cảnh giác rất cao lại chạy rất nhanh, nếu không bởi vì một chân của con thỏ này bị thương thì làm sao cô có thể dễ dàng bắt được nó chứ.

Gương mặt bánh bao nhỏ tràn đầy đau lòng vuốt ve đầu con thỏ, đáng vẻ như thể người bị thương chính là mình.

Băng bó xong, Ninh Tịch cẩn thận đặt con thỏ vào lòng Tiểu Bảo, để nhóc bé. Con thỏ này cũng rất biết điều, được bánh bao nhỏ bế thì ngoan ngoãn lắm.

"Sao mà phải phiền phức thế cơ chứ... cứ trực tiếp cho lên nôi thì có phải tốt hơn không..." Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ đau đớn.

May mà, Ninh Tịch đã bắt đầu nướng thịt thế nên mới cắt được "con đau đớn" của anh ta.

Trong rừng, mùi hoa đào thơm dịu pha lẫn với mùi thức ăn thơm ngào ngạt, kêu gọi con thỏ ăn của mọi người!

Bốn người đang ăn vui vẻ thì đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân lạo xạo.

Ninh Tịch nghiêng đầu nhìn qua liền thấy Tống Căng đang dắt trâu, trong tay còn xách một cái làn đi về phía rừng đào.

Á! Chơi vui quá, tí nữa thì quên mất việc chính!

Sở dĩ cô chọn nơi này để nấu nướng là bởi vì phát hiện ra Tống lão cứ ra đồng là thường đến đây ăn cơm vào buổi trưa.

"Tống lão, ngài xong việc rồi à? Ngài có muốn đến đây ăn cùng với chúng cháu không?" Ninh Tịch nhiệt tình hỏi thăm.

Đến lân la làm quen ba ngày, Ninh Tịch cũng coi như là đã quen mặt, cộng thêm lần này đến cũng không có hy vọng gì nhiều lắm, cho nên thái độ cũng thoải mái hơn nhiều.

Tổng Căng nhìn mấy người một cái, lúc nhìn đến Tiểu Bảo ánh mắt ông hơi ngừng lại một chút, sau đó liền nói: "Cám ơn, ông già này cũng có mang bữa trưa!"

Dứt lời liền bước đến một chỗ cách mấy người Ninh Tịch khoảng mười bước, ngồi xuống cạnh một gốc cây lấy bữa trưa ra bắt đầu ăn, trong làn chỉ có một cái bánh ngô cùng dưa muối, vô cùng đơn giản.

"Ông ấy chính là Tổng Căng?" Giang Mục Dã hỏi.

Vừa nãy lúc ở trên đường, Ninh Tịch cũng đã nói với Giang Mục Dã và Lục Cảnh Lễ một vài chuyện có liên quan đến Tổng Căng.

"Đúng thế! Có thấy đặc biệt thoát tục không?" Ninh Tịch chặc lưỡi nói.

Lục Cảnh Lễ ngồi bên cạnh mồm đầy dầu mỡ bóng nhẫy lúng búng ra mấy chữ không rõ ràng: "Có doát dục.. đến mấy cắc cấn... cũng có điểm yếu mà thoai, em lói chị nghe! Ví dụ, như anh zai em ấy, điểm yếu của anh lấy chính nà chị... còn điểm yếu lửa em... chính nà ăn..."

"Ha ha, ví dụ trước còn ổn, ví dụ sau ấy à...!"

"Dù sao thì cũng vẫn là cái ý đó, chắc chắc sẽ có thứ gì đó đả động được ông ấy, chỉ là chị không phát hiện ra mà thôi!"

--- O ---

Chương 1028: Dạy Tiểu Bảo Đánh Bài

"Nói cũng như không nói!"

Nếu như cô biết Tống Căng muốn gì thì cô còn phải giống như con ruồi mất đầu bay lung tung khắp nơi thế này à?

Nhìn bánh bao nhỏ bên cạnh đang vừa tự ăn lại vừa cho con thỏ ăn cỏ, trong đôi mắt to của thằng bé là sự hoạt bát sinh động mà bình thường không có.

Ninh Tịch giúp thằng bé lau thức ăn dính trên miệng, tâm trạng thoáng chốc đã tốt lên.

Chỗ này hơi xa lại là nơi hoang vu, vốn dĩ cô còn lo bánh bao nhỏ sẽ không thích ứng được, không ngờ cậu nhóc này lại chơi vui như thế. Chơi cả nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy mệt, xem ra sau này có thể thường xuyên đưa bánh bao nhỏ đến đây chơi rồi ~!

Thiên nhiên vĩnh viễn là cách chữa trị tốt nhất!

Nhìn thấy dáng vẻ mẹ hiền này của Ninh Tịch, tâm trạng của Giang Mục Dĩ rất khó tả....

Cách đó không xa, Tống Căng sau khi ăn xong bữa trưa lại tiếp tục xuống đồng làm việc tiếp.

Nhóm Ninh Tịch thì lại nằm trong rừng đào ngủ trưa một lúc rồi mới tiếp tục đi mấy chỗ khác chơi tiếp.

Bốn người chơi mãi cho đến lúc chiều muộn, đang định "hồi phủ" thì lại đột nhiên gặp mưa, hơn nữa xu thế càng lúc càng to.

Bánh bao nhỏ vội vã che chở chú thỏ trong lòng, Ninh Tịch thì nhanh tay bế thằng bé lên, Lục Cảnh Lễ cởi áo khoác ra che cho bánh bao nhỏ, bốn người vội vã chạy ra khỏi thôn.

Nhưng mà, muốn ra khỏi thôn này phải mất nửa tiếng mà giờ trời mưa to thế này, con đường càng lúc càng khó đi, tình huống thực sự có chút tệ hại....

Ninh Tịch có chút bất lực: "Có nhầm không đó! Lúc nên mưa thì không mưa, lúc không nên mưa thì lại mưa nhiệt tình thế là sao hả trời!"

"Nơi có thể tránh mưa gần đây nhất là ở đâu?" Giang Mục Dã hỏi.

"Chỉ có nhà của Tống lão thôi... nhưng mà không được đâu.... Tống lão không cho phép người lạ bước vào! Lần trước tôi mặt dày vào xin miếng nước mà còn bị từ chối nữa là!" Ninh Tịch nói.

Lúc hai người đang nói chuyện vừa hay sắp đi qua nhà của Tống Căng.

Đang do dự xem có nên vào xin giúp đỡ không, cánh cửa tứ hợp viện đột nhiên bật mở, Tống Căng đứng trước cửa nhìn bọn họ: "Mau vào đi!"

Hả? Thế nhưng lại chủ động mời bọn họ vào nhà á??? Có chuyện tốt đến thế sao?

"Cảm ơn Tống lão!" Ninh Tịch cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vàng ôm bánh bao nhỏ vào trong nhà.

"Cám ơn lão tiên sinh rất nhiều!" Giang Mục Dã và Lục Cảnh Lễ cũng lên tiếng cảm ơn.

"Chẳng qua là vì cậu nhóc mà thôi." Thái độ của Tống Căng vẫn lãnh đạm như cũ.

Ninh Tịch thả bánh bao nhỏ xuống đất: "Bảo bối, con mau cảm ơn ông đi!"

Tiểu Bảo gật đầu đưa con thỏ trong lòng cho mẹ Tịch rồi sau đó lấy giấy bút ra, nghiêm túc viết năm chữ: "Con cảm ơn ông ạ!"

Thấy Tiểu Bảo dùng giấy bút để nói chuyện với mình, Tống Căng chỉ hơi giật mình nhưng khi nhìn rõ chữ Tiểu Bảo viết, trong mắt ông hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đứa bé này mới có năm tuổi thế mà viết chữ rất tốt!

Bên ngoài mưa rơi tí tách mãi không ngừng, xem ra trận mưa này không thể tạnh trong chốc lát được.

Tống Căng bảo họ cứ tự nhiên, còn bản thân mình thì đi vào thư phòng.

Lục Cảnh Lễ nhàn đến phát hoảng, đưa mắt láo liên một hồi đột nhiên lôi một bộ bài trong balo ra: "Chán quá đi mất, chúng ta đánh bài đi!"

"Được đây!" Giang Mục Dã ủng hộ: "Nhưng mà chỉ có ba người thì đánh thế nào?"

Lục Cảnh Lễ cười hì hì liếc nhìn bánh bao nhỏ: "Chúng ta dạy Tiểu Bảo chơi sau đó để thằng bé chơi với chúng ta!"

Trong thư phòng, Tống Căng vốn đang nhâm lúc linh cảm từ cơn mưa đến mà tập trung vẽ tranh, nghe thấy vậy thì không chịu nổi nữa, ông đẩy cửa phòng ra vẫy tay gọi Tiểu Bảo: "Cháu bé, đến đây với ông nào!"

--- O ---

Chương 1029: Bà Mẹ Ngày Càng Lúc Càng Chuyên Nghiệp

Bánh bao nhỏ quay sang nhìn mẹ.

Ninh Tịch cười cười thơm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc: "Đi đi! Đi chơi với ông đi!"

Cái gã Lục Cảnh Lễ này, cô cũng thật cặn lời với anh ta, bỗng dưng thấy lo thay cho con anh ta sau này!

Nghe Ninh Tịch nói vậy, Tiểu Bảo gật đầu sau đó chạy đến chỗ Tống Căng.

Vừa nãy nhóc đã phát hiện ra trong thư phòng của ông có rất nhiều tranh, giờ càng không nhìn được mà ngẩng cái đầu nhỏ lên ngắm nghía những bức tranh treo trên tường.

"Thích không?" Nhìn thấy dáng vẻ "cây si" của Tiểu Bảo, Tống Căng dịu dàng hỏi.

Bánh bao nhỏ gật gật đầu: Thích ạ!

"Con biết thư pháp không? Ý ông là... viết bằng bút lông ấy, con biết không?" Tống Căng lại hỏi một câu.

Bánh bao nhỏ lại gật đầu tiếp.

"Vậy... con có biết vẽ không?" Lần này giọng điệu của Tống Căng có sự căng thẳng không dễ phát hiện.

Bánh bao nhỏ vẫn gật đầu như cũ.

Tống Căng nghe thế, lập tức trải một tờ giấy trắng ra, sau đó nhường chỗ cho bánh bao nhỏ: "Con thử nhé?"

...

Bên ngoài, ba người Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dĩ đang chơi đầu địa chủ.

Lục Cảnh Lễ liếc về phía thư phòng bĩu môi nói: "Tiểu Bảo với ông lão đó

đang nghịch cái gì thế không biết! Thà ra đây đánh bài với chúng ta còn hơn!"

"Bánh bao nhỏ nhà tôi thích vẽ, với trình độ của Tổng lão, tùy tiện chỉ bảo thằng bé vài câu cũng đã rất có ích cho nó rồi!" Ninh Tịch không vui lắm lắm.

Lục Cảnh Lễ chép miệng chặc chặc: "Tiểu Tịch Tịch... chị làm mẹ càng lúc càng chuyên nghiệp rồi đấy!"

Không biết qua bao lâu, cánh cửa thư phòng đột nhiên bật mở, Tổng Căng và bánh bao nhỏ đi ra.

Trước đến nay vẫn luôn giữ vẻ lãnh đạm như cao nhân ngoài trần thế, nhưng giờ đây trên gương mặt của Tổng Căng hiện rõ vẻ phức tạp pha lẫn kích động và phẫn khích, ông quét mắt nhìn Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dã: "Trong hai cậu, ai là cha của cậu bé này?"

"Hả..." Lục Cảnh Lễ ngây ra vì vấn đề đột nhiên xuất hiện, sau đó liền vô thức đáp lại: "Không phải tôi!"

Tổng Căng lập tức quay sang nhìn Giang Mục Dã.

Giang Mục Dã vội ho một tiếng: "Tôi cũng không phải!"

Lục Cảnh Lễ nói tiếp: "Tôi là chú của thằng bé!"

Giang Mục Dã: "Tôi là... ờ... ừm... anh họ của nó!"

Ninh Tịch thấy Tổng Căng có gì đó lạ lạ, không nhịn được liền hỏi: "Tổng lão... có phải... là ngài có chuyện gì không?"

Tổng Căng lập tức lại quay sang nhìn Ninh Tịch: "Cô là mẹ của cậu bé này đúng không? Chuyện liên quan đến thằng bé cô có thể quyết định được chứ?"

Hả? Chuyện của thằng bé? Chuyện gì thế?

Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi nói: "Cái này... nếu như là chuyện quan trọng, vẫn phải hỏi ba nó mới được!"

Nói rồi nhìn bánh bao nhỏ đang đi đến trước mặt mình với ánh mắt nghi ngờ.

Bảo bối, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, vẻ mặt cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dã cũng ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì.

Tổng Căng nghe Ninh Tịch trả lời thì vẻ mặt dường như có chút lo âu, ông lại hỏi: "Vậy thì... ba của cậu bé đang ở đâu? Tôi có thể gặp anh ta được không?"

Ninh Tịch nghe thế lại càng thấy kỳ lạ, đang định lên tiếng thì đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa "cốc cốc" xen lẫn với tiếng mưa rơi tí tách.

Nơi hoang vu thế này, ai lại đến gõ cửa vào giờ này?

Tổng Căng nghiêm mặt, có chút không yên lòng đi ra mở cửa.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc măng tô dài màu đen, tay đang giương ô đứng ngoài cửa.

--- O ---

Chương 1030: Vợ chồng chúng tôi

"Anh là...?" Tống Căng đưa mắt đánh giá người đàn ông trước mặt.

Người này đã ướm quá nửa, ống quần dính không ít bùn, bộ dạng phong trần mệt mỏi nhưng khí thế lại không hề giảm chút nào.

Người từng trải như Tống Căng vừa nhìn đã biết chỉ sợ người này không hề đơn giản. Đã từng có rất nhiều người đến đây tìm ông nhưng chưa một ai có khí thế như thế cả.

Nhưng sao... người này.... sao lại trông quen thế nhỉ?

"Xin lỗi vì đêm khuya mạo muội đến làm phiền, tôi đến tìm người." Người đàn ông kia lên tiếng.

Tống Căng đoán người này đến tìm bốn người kia cho nên liền mời anh ta vào: "Vào đi!"

Thấy người Tống lão mang vào, Ninh Tịch lập tức mở tròn mắt rồi bỏ nhào đến: "Lục Đình Kiêu! Sao anh lại đến đây vậy?"

"Anh không yên tâm về em với con." Nhìn thấy cô và Tiểu Bảo không xảy ra chuyện gì Lục Đình Kiêu mới yên tâm được phần nào.

"Anh xem anh ướm hết rồi đây này!" Ninh Tịch vội lấy khăn ra lau cho anh.

Lục Đình Kiêu: "Không sao."

Lục Cảnh Lễ bị hai người xem nhẹ, lập tức bất mãn: "Này này này, chỉ không yên tâm về vợ con anh thôi à? Ở đây còn có em ruột anh và cháu - họ - không - ruột của anh nữa đây này!"

Giang Mục Dã: "... " Đừng kéo tôi vào, cứ tiếp tục coi tôi là vô hình đi.

Vợ con anh?

Tống Căng nghe thế thì sững ra một lát, anh ta chính là cha của đứa nhỏ?

Chẳng trách lúc này lại thấy quen mặt như thế, quả thực nhìn một cái là biết cha con...

"Tổng lão! Không phải là ông đang tìm cha của Tiểu Bảo sao? Chính là anh ấy đây!" Lục Cảnh Lễ nhìn về phía Tổng Căng nói.

Ninh Tịch thế mới nhớ ra giải thích với Lục Đình Kiêu: "Tổng lão hình như có việc tìm anh, có lẽ là chuyện liên quan đến Tiểu Bảo!"

Tổng Căng cũng không vòng vo mà nói thẳng luôn: "Thiên phú hội họa của đứa bé này rất cao, tôi muốn thu nó làm đệ tử."

"Hả? Tổng lão... muốn thu Tiểu Bảo làm đồ đệ?" Ninh Tịch kinh ngạc nói.

"Đúng thế." Tổng Căng nghiêm túc gật đầu, ánh mắt nhìn Tiểu Bảo đầy mong đợi.

"Chuyện này...." Ninh Tịch hoàn toàn không ngờ được Tổng Căng lại đưa ra yêu cầu như vậy, cô không kịp phản ứng.

Tổng Căng cả đời cô độc, không có con cái cũng không thu đệ tử, lúc Ninh Tịch đọc tư liệu về ông ấy còn cho rằng ông không có ý định nhận đệ tử, cho nên khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Xem ra, ông ấy không phải là không có ý định mà là vẫn chưa gặp được người ưng ý?

Có lẽ, vừa rồi trong thư phòng, Tổng lão chắc đã thử qua Tiểu Bảo, cho nên mới có suy nghĩ này. Có thể khiến người không vương chút bụi trần nào như Tổng lão nảy sinh ý muốn thu nhận làm đồ đệ, con trai mình thật tuyệt vời!

Thực ra, ngay đến Lục Đình Kiêu cũng có chút ngạc nhiên, anh không ngờ Ninh Tịch chẳng qua chỉ đưa con trai ra ngoài chơi xuân một chuyến thế mà lại có thể bá Tổng Căng làm thầy. Đối với Tiểu Bảo mà nói không nghi ngờ gì đây là một cơ duyên rất lớn.

Cho nên, Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch nhìn nhau một cái, sau đó Lục Đình Kiêu lên tiếng: "Danh tiếng của Tổng lão, vợ chồng chúng tôi đều kính ngưỡng đã lâu, đương nhiên là cầu còn không được. Nhưng mà vẫn phải xem ý kiến của thằng bé thế nào."

Giang Mục Dã: "...."

Ha Ha Ha...

Vợ chồng chúng tôi....

Nói cũng lưu loát quá nhỉ!

Các người còn chưa kết hôn cơ mà!

--- O ---

Chương 1031: Đừng Đau Lòng Nữa, Em Cho Anh Sờ Mà!

"Đương nhiên rồi." Tống Căng gật đầu.

Thế nên, Ninh Tịch ngồi xổm xuống hỏi Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, con có đồng đi theo ông Tống học vẽ không?"

Bánh bao nhỏ vuốt vuốt con thỏ trong lòng, chớp mắt nhìn ba rồi lại nhìn mẹ, sau đó lại nhìn ông Tống...

Cuối cùng, dưới ánh mắt thắp thỏm của Tống Căng, Tiểu Bảo cuối cùng cũng gật đầu.

Lúc cậu bé gật đầu, Tống Căng kích động đến nỗi suýt thì khóc: "Ừm! Ừm! Ừm... sau này con chính là đệ tử duy nhất của ta! Thầy nhất định sẽ truyền hết tất cả tài nghệ của cả đời thầy cho con!"

Sau đó, Tiểu Bảo theo sự chỉ dạy của ba mẹ ngoan ngoãn dâng trà lên, hoàn thành nghi lễ bá sư.

Sau khi kết thúc, Lục Đình Kiêu lại hơi trầm mặc suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ừm... còn một vấn đề là lão tiên sinh, chỗ của ngài ở hơi xa..."

"Cái này không sao, vì đồ đệ ngoan ta có thể chuyển nơi ở, hai người sống ở đâu? Tới lúc đó ta chuyển tới gần đây là được rồi!" Tống Căng sảng khoái nói, ông nhìn Tiểu Bảo càng nhìn càng thấy ưng mắt.

Kỹ thuật vẽ của ông vốn có yêu cầu cực cao về thiên phú và linh tính nên ông cũng không hy vọng gì vào việc có thể tìm được một người thừa kế khiến ông hài lòng, nhưng không ngờ ông trời lại để ông gặp được đứa nhỏ này.

Thấy Tống Căng nói vậy Ninh Tịch không biết nên nói sao cho phải nữa. Cô lăn lộn mấy ngày còn chẳng sờ nổi cái lông chân của người ta, kết quả bánh bao nhỏ vừa ra tay thì người ta đã tri kỷ đến mức tới tận cửa phục vụ.

Bảo bối của mình giỏi quá đi!

Vì sắc trời đã tối, bên ngoài còn có mưa và tâm trạng Tống Căng đang tốt nên bảo đám Ninh Tịch ở lại một đêm luôn.

Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dã ở một phòng, Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu và bánh bao nhỏ ở chung một phòng.

Bánh bao nhỏ trông có vẻ rất thích con thỏ kia, ngay đến lúc ngủ cũng phải ôm trong lòng như ôm bảo bối.

Lục Đình Kiêu từ nãy đã để ý thấy con thỏ trong lòng con trai, lúc này mới nhìn Ninh Tịch hỏi: "Con thỏ ở đâu ra thế?"

Ninh Tịch đắc ý nói: "Em bắt được đấy! Vốn định nướng ăn cơ nhưng Tiểu Bảo thích quá nên thôi để lại cho thằng bé chơi! Đáng yêu nhỉ? Xù xù mềm mềm!"

"Đáng yêu." Lục Đình Kiêu đưa tay sờ sờ tai con thỏ.

Tiểu Bảo thấy vậy, lập tức ôm thỏ chạy tới bên mẹ: Của con, không cho sờ.

Lục Đình Kiêu: "..."

Thấy Lục Đình Kiêu ăn quả đắng, Ninh Tịch khẽ cười một tiếng rồi cúi đầu mình tới nói: "Đừng đau lòng nữa, em cho anh sờ này!"

Bánh bao nhỏ: "!!!"

Cậu nhóc lập tức đưa con thỏ cho Lục Đình Kiêu: Ba à, thôi ba cứ sờ con thỏ này đi!

"Ha ha ha ha ha..." Ninh Tịch thấy vậy thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Lục Đình Kiêu nhìn cậu quý tử của mình, bất đắc dĩ thở dài, dù hai ba con cùng chung một chiến tuyến nhưng bình thường lúc nào cần "tranh sủng" thì vẫn phải tranh, không nể nang gì hết.

"Haiz, vui quá nha! Thế là giờ bảo bối nhà mình ngoài thầy dạy võ ra lại có thêm một thầy dạy vẽ nữa rồi, thật đúng là "văn võ song toàn" hì hì hì!" Ninh Tịch vui vẻ không thôi nói.

Lục Đình Kiêu: "Ninh Tịch."

Lục Đình Kiêu đột nhiên nghiêm túc gọi tên Ninh Tịch, khiến cô có chút khó hiểu: "Sao thế?"

"Cảm ơn em."

"Đang yên đang lành bỗng dung cảm ơn em làm gì?"

"Cảm ơn em đã đối xử tốt với Tiểu Bảo như vậy."

Ninh Tịch dịu dàng xoa đầu bánh bao nhỏ: "Em chỉ đối xử tốt với con trai em thôi mà! Phải không Tiểu Bảo?"

Tiểu Bảo gật đầu một cách dứt khoát.

Trời càng về khuya, ngoài cửa sổ vẫn chưa dứt tiếng mưa rơi, bầu không khí ngập tràn mùi bùn đất thanh mát, Tiểu Bảo cũng dần chìm sâu vào giấc mộng, ngủ đến ngon lành...

--- O ---

Chương 1032: Quả Nhiên Là Tiểu Phúc Tinh Của Mẹ!

Ninh Tịch nằm trên giường, vỗ vỗ nhẹ vào lưng bánh bao nhỏ đỡ thẳng bé sâu giấc hơn: "Sống thế này thích thật đấy! Đợi tới ngày nào đó em giải nghệ rồi, em cũng sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc thế này để ở ần!"

"Em chắc chứ? Ở đây không có điện, cũng không có wifi đâu."

"Cần mấy thứ đó làm gì, em có anh và Tiểu Bảo là đủ rồi!"

Ninh Tịch đang vui vẻ tán gẫu đêm khuya với Lục Đình Kiêu thì vách tường phía sau lưng liền truyền đến tiếng gõ "cộc cộc cộc".

Tiếp sau đó là cái giọng oán thán của Lục Cảnh Lễ vang lên: "Hai người cho tôi xin, cách âm ở đây không tốt, nửa đêm nửa hôm rồi còn cho chó ăn đêm thế này thì có còn nhân tính nữa không hả? Các người còn vậy nữa là tôi báo cảnh sát đấy!!!"

Ninh Tịch: "Aiyo, thật ngại quá, suýt nữa thì quên mất còn có các người ở đây!"

Trong phòng cách vách.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Giang Mục Dã: "..."

Lục Cảnh Lễ tức giận cắn gỏi, sau đó ôm chần lăn tới lăn lui: "Aaaaa...! Muốn yêu đương quá đi mất! Vị thần tiên tử tử siêu phàm, thoát tục, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn... của tôi chu du nơi nào mà sao vẫn chưa xuất hiện thế này!"

"..." Giang Mục Dã khinh bỉ tránh xa khỏi "con cá chép" thần kinh này..

...

Sáng hôm sau.

Tổng Căng dậy sớm chuẩn bị cháo và làm thêm chút thức ăn kèm.

Chắc vì nguyên liệu tươi sạch nên ăn vào cũng có cảm giác thơm ngon hơn, Lục Cảnh Lễ cũng không sợ no chết, ăn hẵn năm bát lớn.

"Tổng lão, về vấn đề nơi ở tôi đã cho người thu xếp ổn thỏa rồi, lúc nào ngài muốn tới tôi sẽ cử người tới đón." Lục Đình Kiêu mở lời.

Tổng Căng cũng không từ chối: "Vậy thì mai luôn đi, hôm nay lão già này còn phải thu xếp đồ đạc đã."

Lục Đình Kiêu: "Vâng."

Nói xong với Lục Đình Kiêu, Tổng Căng bỗng nhìn về phía đối diện, lúc này Ninh Tịch đang đút cho con thỏ ăn cải thảo: "Con bé kia."

"Dạ! Tổng lão, ngài gọi cháu ạ?" Ninh Tịch vội thưa.

"Chuyện cô nói, tôi đồng ý." Tổng Căng trầm ngâm một hồi sau đó mới đáp lời.

"Dạ...?" Ninh Tịch còn tưởng Tổng Căng đang định nói về chuyện của Tiểu Bảo, nghe vậy cô ngẩn người ra một lúc mãi mới nghĩ ra Tổng Căng đang nói tới chuyện gì, nhất thời không thể tin nổi: "Ngài... ngài đang nói tới việc muốn hợp tác với Studio của chúng cháu sao? Ngài đồng ý?"

"Ừ." Tổng Căng gật đầu, sau đó lại nhìn bánh bao nhỏ nói: "Xem như để cảm ơn cô đã giới thiệu cho lão già này một đồ đệ tốt như vậy!"

Ninh Tịch suýt nữa thì khóc lên, cô ôm chầm lấy bánh bao nhỏ: "Wow, bánh bao à! Con quả nhiên là tiểu phúc tinh của mẹ hì hì hì!"

Bánh bao nhỏ mím mím môi, được mẹ khen ngợi nên nhóc có chút ngại ngùng.

Sau cơn kích động, Ninh Tịch ho nhẹ một cái rồi nói: "Tổng lão, chuyện đó... tuy cháu thật sự rất hy vọng có thể mời ngài hợp tác, nhưng quan trọng nhất vẫn mong... điều này... là... là xuất phát từ mong muốn của chính ngài!"

Thấy Ninh Tịch nói vậy, Tổng Căng tất nhiên hiểu được ý của cô, ông đáp: "Những tài liệu cô để trước cửa ta đã xem hết cả rồi, nhà thiết kế cùng làm với cô... tên gì ấy nhỉ?"

"Cung Thượng Trạch!"

"Ừm, bản thiết kế của cậu ta không tồi, cũng không đến nỗi sẽ bôi nhọ lên tên tuổi của lão già này!"

Có được sự đồng ý và khẳng định của Tông lão, Ninh Tịch cuối cùng cũng yên lòng: "Cảm ơn sự khen ngợi của ngài, chúng cháu nhất định sẽ không để ngài thất vọng đâu!"

--- O ---

Chương 1033: Có Người Muốn Vào Ở?

Sau khi trở lại thành phố, Ninh Tịch lập tức tới Studio nói cho mọi người biết tin mừng này.

"Gì cơ? Tổng lão đồng ý rồi á!!!" Hàn Mạt Mạt kích động nhảy cẫng lên: "Chị Tịch, chị giỏi quá đi mất!"

Kiều Vi Lan vốn đang âu sầu vì chuyện này không ngờ Ninh Tịch lại mang về tin vui này, khiến cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, cũng khó tránh khỏi có chút kinh ngạc trong lòng.

Thật không ngờ... cô ấy lại làm được thật...

"Chị Tịch chị Tịch! Rốt cuộc chị đã làm thế nào thế!"

"Bà chủ, chị thật sự mời được Tổng lão?" Cung Thượng Trạch ở trong phòng nghe thấy động tĩnh cũng đi ra.

"Phải, lúc trước chẳng phải chúng ta có để lại trước cửa nhà Tổng lão một tệp tài liệu về Studio của chúng ta sao? Tổng lão nói ngài ấy đã xem rồi, còn khen em nữa, nói bản thiết kế của em không tồi, không đến nỗi bội danh tiếng của ngài ấy!"

Cung Thượng Trạch kích động, vành mắt đỏ lên: "Bà chủ! Chị nói thật sao?"

"Tất nhiên là thật rồi! Chị gạt em làm gì! Cố gắng làm đi nhé! Nhưng, quan trọng nhất vẫn là phải chú ý tới sức khỏe, dù sao sức khỏe mới là vốn liếng của mình. Ngày nào em cũng chỉ biết đóng cọc trong nhà không chịu vận động gì cả, chuyện này không tốt đâu!" Ninh Tịch lo lắng nói.

"Em biết rồi, em biết rồi! Em sẽ cố gắng thiết kế, cũng sẽ cố gắng rèn luyện sức khỏe! Cảm ơn! Cảm ơn chị!" Cung Thượng Trạch cúi gập người bày tỏ sự cảm kích của mình.

...

Cùng lúc đó, tại Bạch Kim Đế Cung.

"Lão gia, phu nhân!" Thấy Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn tới, lão quản gia vội chạy đến nghênh tiếp.

Nhan Như Ý thấy đám người hầu đang bận bịu, chạy tới chạy lui thì nghi ngờ hỏi: "Đang làm gì thế?"

"Đại thiếu gia phân phó sửa sang lại căn nhà nhỏ bên cạnh nhà kính, nói có người sắp vào ở ạ." Lão quản gia thành thật trả lời.

"Có người vào ở...?" Nhan Như Ý nghe vậy liền biến sắc.

Chắc không phải là cô gái kia muốn tới đây sống đây chứ?

Nhan Như Ý liếc nhìn Lục Sùng Sơn, rõ ràng ông cũng nghĩ tới khả năng này, rốt cuộc cũng dần dần vào rồi sao...

"Đình Kiêu!" Trông thấy con trai từ xa, Nhan Như Ý vội lên tiếng gọi.

Lục Đình Kiêu đang đích thân chỉ đạo cho đám người làm nghe thấy tiếng gọi liền sải bước đi tới: "Ba mẹ, có chuyện gì sao?"

Nhan Như Ý lờm con trai: "Không có chuyện gì thì không thể tới thăm con với Tiểu Bảo à? Mẹ hỏi con, con đang làm gì đây? Đang yên đang lành sao tự dưng lại lòi nhà ra sửa? Con chuẩn bị cho Ninh Tịch vào ở à?"

Lục Sùng Sơn trầm mặt: "Kể cả giờ các con có là người yêu đi chăng nữa, nhưng chưa kết hôn đã sống chung thì cũng hơi quá rồi."

Lục Đình Kiêu mặt không đổi sắc đáp: "Tổng Căng."

"Tổng Nay Tổng Mai 1 cái gì?" Nhan Như Ý không hiểu ý của con trai.

1 Âm "căng" trong tiếng Trung đọc gần giống âm của từ "nay" trong "hôm nay".

Lục Đình Kiêu: "Người vào ở là Tổng Căng, Tổng lão tiên sinh."

"Gì cơ? Chẳng lẽ là Tổng Căng, đại sư Quốc họa?" Lục Sùng Sơn kinh ngạc hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Vâng."

"Không phải Tổng đại sư đã về thôn Đào Nguyên ở ẩn rồi sao? Đã thế còn không muốn gặp người ngoài! Sao có thể chạy tới đây sống được!" Lục Sùng Sơn cảm thấy lời nói dối này của con trai thật quá hoang đường.

Lục Đình Kiêu: "Tổng lão đã nhận Tiểu Bảo làm đệ tử rồi, để tiện cho việc chỉ dạy nên ông ấy đã đồng ý chuyển tới đây."

Vừa dứt lời, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đều ngớ ngàng.

Lục Sùng Sơn: "Con nói cái gì? Tổng Căng nhận Tiểu Bảo làm đệ tử? Chuyện này từ bao giờ vậy?"

Nhan Như Ý không biết Tổng Căng là ai liền gấp gấp nói: "Cái thằng này, con không thể nói rõ ràng cho dứt điểm được à? Sao hỏi câu nào con cũng chỉ nháy ra được vài chữ vậy! Rốt cuộc chuyện này là thế nào, con nói rõ cho mẹ nghe xem nào!"

--- O ---

Chương 1034: Gián Tiếp Là Nhờ Ninh Tịch

"Sao con lại mời được Tống Căng?" Lục Sùng Sơn truy hỏi, thần sắc khó tránh khỏi có vài tia kích động.

Nếu có thể mời Tống Căng dạy võ lòng cho Tiểu Bảo, đây quả là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống!

Mà mấu chốt ở chỗ, Tống Căng không phải là người có thể dùng tiền mà mời về được! Thế nên ông thật sự rất hiếu kỳ, con trai ông rốt cuộc đã làm thế nào.

"Không phải con." Lục Đình Kiêu vẫn kiệm lời như cũ.

Lục Sùng Sơn cũng suyết nữa thì bị tính xấu này của thằng con trai làm cho tức chết, ông liếc mắt thấy Lục Cảnh Lễ đang ngâm nga đi từ cửa vào thì gọi giật lại: "Cảnh Lễ, con qua đây! Ba có chuyện muốn hỏi!"

Lục Cảnh Lễ thấy ba mẹ gọi mình liền chần chừ tiến lại, nhưng vẫn cố ý đứng cách xa xa một đoạn: "Ba... ba... ba muốn làm gì? Con có chết cũng không kết hôn đâu!"

Nhan Như Ý không nói gì lờm cho phát: "Mẹ với ba con muốn hỏi con về chuyện Tiểu Bảo nhận Tống Căng làm thầy, rốt cuộc chuyện này là thế nào, con có biết chuyện này không?"

"Biết chứ, tôi qua lúc Tiểu Bảo bá sư con cũng ở đó mà! Sao thế?" Lục Cảnh Lễ gật đầu nói.

"Thật sao! Mau! Mau kể cho ba mẹ xem rốt cuộc chuyện này là thế nào! Mẹ sắp bị anh con làm tức chết đến nơi rồi!" Nhan Như Ý vội kéo Lục Cảnh Lễ tới hỏi.

Lục Cảnh Lễ gãi đầu: "Thì vì chị dâu con muốn mời Tống lão xuống núi để hợp tác. Kết quả năm lần bảy lượt tới mời cũng tay không mà về, tới ngày thứ tư, vừa hay lại đúng vào thứ bảy, phong cảnh nơi đó cũng đẹp nên chị dâu tiện đường đưa Tiểu Bảo đi du xuân luôn. Anh con đi công tác không đi theo được nên con với Giang Mục Dĩ chạy theo làm cu li. Lúc đó chị dâu còn bắt được một con thỏ, vốn muốn nướng lên ăn, kết quả Tiểu Bảo ôm thích quá nên thôi đưa cho thằng bé chơi, haiz, nướng cho con ăn có phải tốt không, con thỏ đó mập như vậy, chắc là ngon lắm..."

Dây thần kinh trên trán Lục Sùng Sơn giật giật: "Nói trọng điem!"

Nhan Như Ý bắt lực đỡ trán, một thằng thì chữ quý như vàng, một thằng thì lăm mồm, hai thằng này nhà bà không thể trung hòa một tí được sao?

"À..." Lục Cảnh Lễ chép miệng một cái sau đó mới nói tiếp: "Giữa chừng thì trời đổ mưa, bọn con liền tới chỗ Tống lão để trú. Sau đó Tiểu Bảo có tiếp xúc với Tống lão, hình như ông ấy phát hiện Tiểu Bảo có thiên bẩm về hội họa nên đã chủ động đưa ra yêu cầu muốn thu nhận đồ đệ... vậy được chưa?"

Nhan Như Ý gật đầu lia lịa: "Được rồi được rồi!"

Nghe xong, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều tỏ ra kinh ngạc, thật không ngờ, Tiểu Bảo có thể bái Tống Căng làm thầy đều là nhờ Ninh Tịch làm trung gian!

...

Buổi tối.

Sau khi về Lục trạch, Nhan Như Ý vẫn nghĩ mãi về chuyện này.

Thấy tâm trạng bà cứ treo ngược cành cây mãi, Lục Sùng Sơn phải lên tiếng hỏi: "Bà đang nghĩ gì thế?"

"Tôi đang nghĩ tới chuyện Tiểu Bảo bái sư! Không ngờ lại là nhờ vào cô gái kia!" Nhan Như Ý lăm bắm.

Lục Sùng Sơn nhú mày: "Cái gì mà nhờ cô gái kia, chẳng phải chỉ là trùng hợp thôi sao? Đều là vì Tiểu Bảo của chúng ta có tư chất tốt!"

Nhan Như Ý lắc đầu nói: "Vậy cũng trùng hợp quá... Ông không cảm thấy... từ lúc cô gái đó bắt đầu xuất hiện tới giờ... ừm, mọi chuyện trong nhà chúng ta đều phát triển theo hướng tốt đấy sao! Đình Kiêu thay đổi thì không nói, quan trọng là Tiểu Bảo ấy, cả sức khỏe tới tinh thần ngày càng tốt, gần trở lại giống người bình thường rồi..."

"Không! Sao lại giống người bình thường được! Tiểu Bảo của chúng ta còn thông minh hơn cả Đình Kiêu hồi nhỏ nữa! Giờ, Tiểu Bảo còn có thể mời được Tống lão làm thầy dạy võ lòng, nghe nói người dạy võ cho thằng bé cũng là một nhân vật rất tài giỏi nữa!"

--- O ---

Chương 1035: Chẳng Phải Chỉ Là Đi Mua Xi Dầu Thôi Sao

Nhan Như Ý nói tới đây bỗng dừng lại, bà nhìn thẳng vào chồng mình nói: "Tất cả những điều này, chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Cả năm năm qua, tình trạng của Đình Kiêu và Tiểu Bảo đều không hề có chút dấu hiệu thay đổi nào, sao lại thay đổi vào đúng lúc cô gái này xuất hiện?"

Lục Sùng Sơn nghe vậy miết miết mi tâm: "Rốt cuộc bà muốn nói gì đây?"

"Tôi đang nghĩ tới những gì mà Huyền Tịnh đại sư nói lúc xem bát tự cho Ninh Tịch! Ngài ấy nói mệnh cô ấy là phúc vận vô song, vượng phu hưng gia (tốt cho chồng và gia đình)! Giờ nghĩ lại đúng thật là đang từng bước ứng nghiệm rồi này!" Nhan Như Ý có chút kích động nói.

Lục Sùng Sơn ngắt ra: "Tôi đã bảo bà đừng có tin mấy cái thứ đó rồi cơ mà!"

Tuy miệng nói vậy, nhưng ông vẫn có chút dăm chiêu suy nghĩ...

...

Buổi tối, Ninh Tịch mời Cung Thượng Trạch, Hàn Mạt Mạt và cả Kiều Vi Lan cùng ăn bữa cơm, xem như để chúc mừng.

Sau khi về tới nhà tắm rửa xong, cô lôi bộ đồ ngủ liền thân hình thỏ trắng ra mặc, rồi ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu tính toán sổ sách.

Gần đây lợi nhuận của Studio rất khả quan, con số trong tài khoản đã vượt qua nghìn vạn, đối với người bình thường mà nói, giờ cô chắc cũng đã được coi là một bà chủ nhỏ giàu có rồi nhỉ!

Ninh Tịch tính tính một hồi, có lẽ cô cũng nên mua một căn biệt thự...

Nơi cô đang ở tuy có tính bảo vệ riêng tư rất tốt, nhưng dù sao đây cũng là nơi do công ty sắp xếp, có rất nhiều người biết cô ở đây. Với lại, Lục Đình Kiêu đến chỗ này nhiều cũng có điều bất tiện, tốt nhất cô cứ mua một căn nhà riêng thì hơn.

Cũng xem như... là có một cái ổ thuộc về mình...

Bất kể là căn nhà rách do bên Tinh Huy xếp cho, hay tòa nhà xa hoa do Thịnh Thế sắp xếp đều không phải nơi thuộc về cô.

Tất nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn là phải tiện cho cô "kim ốc tàng Kiều!" ~.

1 Kim ốc tàng Kiều: Xuất phát từ điển tích của Hán Vũ Đế, dùng để ám chỉ nơi xa hoa cất giấu người đẹp.

Sau khi lên kế hoạch kỹ lưỡng, Ninh Tịch lên hẳn lịch trình để mua nhà, cô tính sẽ hỏi ý kiến của Lục Đình Kiều xem anh thích chỗ nào, tất nhiên là cả Tiểu Bảo nữa...

Thấy còn sớm, Ninh Tịch quyết định đi làm hộp cơm tình yêu cho bánh bao nhỏ, nhưng vừa vào tới bếp mới nghĩ ra là hết xì dầu, lần trước cô quên mua.

Thế là cô cởi tạp dề ra, đi mua xì dầu trước.

Vì cửa hàng tạp hóa ở ngay dưới lầu nên Ninh Tịch cũng không thay đồ nữa, cô cầm tiền với chìa khóa đi thẳng xuống đó.

"Bà chủ! Cho tôi một chai xì dầu!" Ninh Tịch bò ra bàn tiếp tân, để tiền lẻ lên đó.

"Aiz, được, chờ chút!" Trong cửa hàng tạp hóa, một bà chủ tầm bốn năm chục tuổi lấy chai xì dầu đưa cho Ninh Tịch, sau đó nhìn cô một lượt, có vẻ không vui nói: "Muộn thế này rồi, mẹ cháu sao lại để một cô gái như cháu ra ngoài mua xì dầu thế này?"

"Ồ...." Ninh Tịch nghe vậy đổ mồ hôi: "Không sao đâu ạ, nhà cháu gần đây thôi!"

Lúc này, Ninh Tịch đang buộc tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồ ngủ liền thân, trông như trẻ vị thành niên tầm mười bảy mười tám tuổi, bảo sao mà bà chủ không hiểu lầm cho được.

"Gần cũng không được, một cô bé xinh xắn như cháu chạy ra ngoài lỡ gặp phải người xấu thì sao! Lần sau không được ra ngoài một mình muộn thế này đâu nhé!" Bà chủ nhắc nhở.

Ninh Tịch gật đầu lia lịa: "Em biết rồi, cảm ơn chị ~"

Bà chủ bị một tiếng "chị" của Ninh Tịch chọc cười tươi như hoa, liền cho cô một cái kẹo mút màu sắc sặc sỡ: "Cầm lấy ăn đi!"

Thế là tay Ninh Tịch xách một chai xì dầu vừa mua, miệng thì cậm kẹo bà chủ cho, vui vẻ nhảy nhót đi về nhà...

Đang nghĩ xem lát nên làm món gì ngon cho bánh bao nhỏ thì trước mặt bỗng xuất hiện một người.

--- O ---

Chương 1036: Ông Đây Vốn Là Thỏ Con Đáng Yêu Đây Nhé!

Là một cô gái lạ mặt.

Cô ta mặt một bộ da hành bó sát, trên người toát ra một loại khí chất giống tam sư tử Phong Tiêu Tiêu - mùi của giết chóc.

"Anh Tịch, chú Phong cho mời anh." Cô gái kia mặt không chút thay đổi nói.

Ninh Tịch lúc này: "!!!"

Mẹ nó! Cứ nhiên gặp phải người xấu thật!!!

Tính đến trăm lần cũng không thể ngờ được, cô chỉ xuống nhà mua chai xì dầu thôi mà cũng gặp phải người của Phong Tấn!

Lúc này thứ duy nhất trên người cô có thể làm vũ khí tự vệ chỉ có mỗi chai xì dầu này thôi.

Cô gái kia nói rồi mở cửa chiếc xe đen bên cạnh ra: "Mời."

Ninh Tịch động động não, ngay sau đó, cô cắn kẹo mút rồi nghiêng đầu, dùng giọng điệu không hiểu chuyện gì xảy ra nói: "Chị ơi, chị là ai thế? Hình như chị nhận nhầm người rồi! Em không phải là anh Tịch mà chị vừa nói đâu!"

Cô gái kia nghe thấy vậy thì hơi ngỡ ngàng: "Cô không phải là Ninh Tịch?"

Ninh Tịch tiếp tục nhai kẹo cót két, trung ra vẻ mặt vô tội lắc đầu: "Chị à, em là thỏ con!"

Cô ta đánh giá Ninh Tịch một lượt, sau đó đánh mắt về phía khu chung cư, ánh mắt sắc lạnh nói: "Tôi thấy cô từ phòng 701 ra."

Ninh Tịch gãi gãi đầu: "701 là nhà của một chị em quen, em thường qua đó chơi nhưng... chị ấy là con gái, không phải là anh!"

Thấy bộ dạng ngây thơ của Ninh Tịch, cô gái kia càng tỏ ra nghi ngờ.

Tuy cô ta đã biết Đường Tịch là con gái, cũng từng thấy ảnh lúc là con gái của người ta, nhưng nếu so sánh với người trước mắt, quả thật không phải là cùng một người.

Chẳng lẽ, cô ta nhầm thật sao?

"Ôi, đã muộn thế này rồi á! Chị gái xinh đẹp ơi, em phải về rồi! Nếu không mẹ em sẽ mắng em mất! Bye bye ~" Ninh Tịch nói rồi lại nhảy chồm sáo tung ta tung tăng rời đi.

Phía sau, vẻ mặt người kia rõ ràng có chút đắn đo.

Lúc này, tai nghe bluetooth vang lên một giọng nói: "Đón được người chưa?"

"Xin lỗi chú Phong, vừa xong tôi đã nhận nhầm mục tiêu."

"Nhầm mục tiêu?"

"Vâng, tôi vừa gửi một tấm ảnh vào điện thoại chú, phiền chú kiểm tra xem người đó có phải Đường Tịch không."

Sau đó, tai nghe bluetooth truyền lại: "Người trong ảnh... là Đường Tịch."

Cô gái: "... Con mẹ nó đùa tôi chắc? Đây là Đường Tịch?"

Năm đó Đường Tịch còn là nam thần của cô đấy! Nam thần đang yên đang lành trở thành phụ nữ thì thôi đi! Giờ còn trở thành một con thỏ trắng ngây thơ ngốc nghếch thế này là sao?

"Chú Phong! Xin lỗi! Là sai sót của tôi!"

Phía bên kia đường truyền, Phong Tấn ho nhẹ một tiếng: "Quên đi, lần này... cũng không thể trách cô được, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ đi!"

"Vâng."

Cô ta dập điện thoại rồi đứng dậy, bật một cái, leo lên tường, cấp tốc đuổi theo Ninh Tịch.

Một lát sau.

Ninh Tịch khó khăn lắm mới tránh được tầm mắt của cô gái kia, vội chạy về chung cư, bỗng một bóng đen từ trên trời xuống, đáp xuống trước mặt cô.

Thấy người trước mắt, Ninh Tịch suýt nữa buột miệng chửi thề!

Không phải hỏi, chắc chắn là bị phát hiện rồi.

Cô gái lạnh lùng đứng trước mặt Ninh Tịch, dùng ánh mắt laze xuyên thấu đánh giá cô: "Kỹ thuật ngụy trang của anh Tịch quả nhiên là lợi hại, ngay đến tôi cũng suýt nữa thì bị anh qua mặt!"

Ninh Tịch: "..."

Ngụy trang cái shit gì! Thường ngày ông đây cũng vậy nhé! Đây mới là bản chất của ông nhé! Ông đây vốn là một chú thỏ đáng yêu đấy, đồ loài người ngu dốt!

--- O ---

Chương 1037: Tai Bồng Nóng Rực Lên

Ánh mắt Ninh Tịch lập tức trở nên ác liệt lạnh lẽo: "Tốt xấu gì ngày trước cũng là người cùng hội cùng thuyền, tôi không muốn làm cô bị thương, tránh ra, đừng đợi tôi ra tay!"

Cô gái kia nghe thấy vậy, không bận tâm nở nụ cười: "Nếu là trước đây, tôi quả thật không phải là đối thủ của anh, nhưng giờ... nghe nói anh còn không qua nổi năm chiêu của Phong Tiêu Tiêu?"

Ninh Tịch: "!!!"

Số chó rồi! Chuyện này mà cô ta cũng biết?

"Anh Tịch, đi với tôi một chuyến, nếu có thể, tôi cũng không muốn làm anh bị thương." Cô gái kia lên tiếng.

Ninh Tịch đảo mắt thấy khẩu súng bên hông cô ta, biết cô ta thuyết phục không được sẽ động thủ.

Chưa nói tới việc giờ trong tay cô không có vũ khí, kể cả có đi chẳng nữa, cơ mà nếu đã là người do Phong Tấn cử tới thì sao cô có thể đối phó được.

Cuối cùng, Ninh Tịch vẫn thức thời lên xe.

Trên xe còn một người đàn ông nữa, hắn ta ngồi phía trước lái xe, còn cô gái kia thì ngồi sau với Ninh Tịch.

Cô ta lục soát khắp người Ninh Tịch, ngay đến chiếc kẹp tóc trên đầu cũng không bỏ qua.

Ninh Tịch nghiêng đầu, nhìn cô gái đang bận rộn lục soát mình, lạnh lùng nói: "Đừng sờ nữa cưng à, tôi chỉ xuống nhà mua chai xì dầu thôi, ngay đến điện thoại còn không mang thì trên người làm gì có vật gì nguy hiểm chứ?"

Nghe giọng nói kia cô gái sững người ra, lỗ tai bồng nóng rực lên...

Đó là tiếng của Đường Tịch... là giọng điệu của Đường Tịch...

Kể cả giờ Ninh Tịch có đang trong bộ dạng thiếu nữ chưa tới tuổi vị thành niên, nhưng với ngữ khí vừa rồi cũng có thể chắc chắn cô là Đường Tịch.

Cô gái kia lắc đầu cô hoàn hồn lại, sau đó liền trói chặt Ninh Tịch, không dám lơ là thiếu cảnh giác.

"Em gái xinh đẹp ơi, có thể tiết lộ một chút xem Phong quân sư mời tôi tới đó làm gì được không?" Ninh Tịch hỏi dò.

"Tôi chỉ làm theo lệnh, những chuyện khác tôi không biết." Cô gái lạnh nhạt nói.

"Cô cũng là thủ hạ của Satan, sao trước đây tôi chưa thấy cô bao giờ nhỉ?"

Cô gái không trả lời, cũng không tiếp lời Ninh Tịch nữa.

Hết cách, Ninh Tịch đành nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng xem xét tình hình.

Điều khiến Ninh Tịch không khỏi kinh ngạc là tuy đôi phương trói cô nhưng lại không hề bịt mắt cô, có vẻ như hoàn toàn không hề bận tâm tới việc cô biết lát nữa mình sẽ bị đưa tới đâu.

Ánh đèn và xe cộ lướt qua ngoài cửa sổ ngày càng ít, chiếc xe dần chạy ra khu vực ngoại thành...

Rốt cuộc đám người này muốn đưa cô đi đâu? Lái xa hơn nữa là tới vùng hoang vu rồi...

Khi Ninh Tịch đang suy đoán đủ thứ trong đầu, cuối cùng chiếc xe cũng đỗ lại trước một căn biệt thự kiểu Âu cổ kính.

Sau khi xuống xe, thấy rõ nơi trước mắt, sắc mặt Ninh Tịch bỗng tái nhợt, cắt không còn giọt máu!

Đêch! Đây là...

Đây chẳng phải căn nhà ma nổi tiếng của Đế Đô sao?

Nghe nói có một người phụ nữ từng treo cổ chết trong nhà, thấy bảo lúc ấy người phụ nữ đó đã mang thai, một thi hai mạng. Thế nên từ đó về sau căn nhà bắt đầu xảy ra rất nhiều chuyện quỷ quái, thậm chí còn dọa chết người tới đây ở, dần dần cũng không ai dám tiếp nhận căn nhà này nữa...

Chuyện quái gì thế này!

Bao nhiêu nơi không tới, sao cứ nhất quyết phải đưa cô tới đây?

Cô sợ ma nhất đấy có biết không hả!!!

"Anh Tịch, xin hãy buông tay."

Hai tay Ninh Tịch lúc này đang bị trói, chỉ biết dựa vào mấy ngón tay bám chặt lấy cửa xe, sống chết cũng không chịu buông, không chỉ vậy, cô còn chui tọt lại vào xe.

Cô gái cùng tên tài xế đưa mắt nhìn nhau, sau đó tiến lên lôi cô ra ngoài.

Sau lưng Ninh Tịch bị dí súng thế nên đành nhận mệnh bước từng bước về phía căn nhà ma đáng sợ trước mắt.

--- O ---

Chương 1038: Đợi Ông Đây Giả Nam Xem Cô Còn Đi Nữa Không!

Cô gái áo đen thấy sắc mặt Ninh Tịch trắng bệch, hai chân run rẩy, thoáng tỏ ra ngờ vực.

Ban nãy trên đường Ninh Tịch bình tĩnh lắm mà, thậm chí còn ngủ một giấc nữa, nhưng vừa tới đây lại sợ đến mức này.

Nhưng cũng không thể trách Ninh Tịch được, người đó... quả thật rất đáng sợ!

Sau đó, "cạch" một tiếng, cô gái áo đen đẩy cánh cổng căn biệt thự ra.

Chỉ thấy bên trong căn nhà trống rỗng, một mảng u ám.

Trong nhà không có ánh đèn, chỉ có mấy ngọn nến trắng trên vách tường, ánh nến hơi rung nhẹ, tản ra ánh sáng mờ mờ tăm tối, càng khiến nơi này thêm phần quỷ dị.

Dưới ánh nến u ám, những bức tranh chân dung trên tường trông càng giống quỷ, dọa người đến phát kinh, lúc đi, tiếng bước chân "cộc cộc cộc" cứ vang vọng khắp góc ngách của căn nhà.

Đồng hồ quả lắc, gương đồng, chân nến bằng bạc, sừng hươu răng thú... được trang trí từng góc trong căn nhà, nơi này thiết giống như một nơi để quay phim ma, như thể chỉ cần sễnh ra chút thôi thì trong gương sẽ hiện ra một gương mặt quỷ máu tanh dữ tợn, hoặc một con ma mặc đồ trắng treo cổ đột nhiên xuất hiện trước mắt...

Ninh Tịch gian nan tiến từng bước một, bước chân ngày càng nặng như đeo chì.

Phía sau, cô gái áo đen dí súng ép cô bước về phía trước thấy cô đi càng ngày càng chậm, liền bắt đầu khó chịu.

Cô ta đang định mở miệng giục, thì đúng lúc này, trong căn nhà tĩnh mịch bỗng "cạch" một tiếng, chiếc đồng hồ quả lắc treo tường chỉ đúng mười hai giờ.

"Tong"

"Tong"

"Tong"

....

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA MA!!!!!!!" Lúc tiếng chuông vang lên, Ninh Tịch suýt nữa thì hét tung nóc nhà, cô lộn ngược lại, đập đầu vào ngực cô gái kia, không ngừng run rẩy, rõ ràng đã sợ đến phát run.

Cô gái áo đen: "..."

Nam thần... thế mà... Sợ ma???

Ngay lúc này, cô ta quả thật đúng là phải nghi ngờ về cuộc đời này rồi...

Đáng sợ nhất là hình tượng nam thần trong lòng cô đã từng bước sụp đổ, nát bét, tan thành mây khói...

Nam thần cái gì chứ, chỉ là phù du thôi...

"Chỉ là tiếng chuông thôi mà." Cô ta lạnh nhạt nhìn con thỏ trong lòng.

"Tiếng... tiếng chuông à... Dọa... Dọa chết tôi rồi hu hu hu..."

"..."

Một lúc lâu sau, cô gái kia mới đưa được Ninh Tịch lên một trong những căn phòng ở trên lầu.

Chỉ có vài bước thôi, nhưng Ninh Tịch làm như trải qua chín chín tám một kiếp nạn vậy.

Lúc đầu cô gái kia còn tưởng Ninh Tịch cố tình kéo dài thời gian, nhưng sau đó mới phát hiện trán cô không ngừng đổ mồ hôi, trông có vẻ thật sự rất sợ hãi, tuyệt đối không phải là giả bộ.

Ninh Tịch thấy cô gái quay người rời đi, lập tức lo lắng đuổi theo chặn lại:
"Cô đi đâu?"

"Xin chờ một lát."

"Thế giờ cô định bỏ tôi lại đây một mình à? Không được! Cô đừng đi! Rốt

cuộc muốn tôi đợi cái gì? Cô ở đây đợi với tôi không được sao? Cô không sợ tôi lên chạy mất à?"

"Nhiệm vụ của tôi chỉ tới đây thôi."

Cho dù Ninh Tịch có khẩn cầu thế nào, đối phương vẫn vô tình dứt áo rời đi.

"Đệch! Đợi ông đây đây giả nam xem cô còn đi dứt khoát được thế không!"

--- O ---

Chương 1039: Chuẩn Bị Cái Này Để Dọa Chết Tươi Cô Hả?

Cô gái kia bước đi ngày càng một xa, xa tới mất dạng...

Cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh, không có lấy một tiếng vang, Ninh Tịch chỉ cần hơi dịch chuyển chút thôi là sẽ phát ra tiếng động, dù có nhỏ mấy cũng sẽ bị phóng to vô hạn, vang vọng mãi bên tai, vô cùng khủng hoảng.

Lúc có hai người đã sợ thế rồi, giờ còn mỗi mình, đối với Ninh Tịch mà nói đúng là cực hình!

Ninh Tịch hít sâu một hơi, cô đọc hết từ Đại Bi Chú đến Thanh Tâm Chú rồi lại Kim Cương Kinh, hết rồi lại tới các giá trị nòng cốt của xã hội chủ nghĩa, cộng sản... không còn gì để đọc để niệm nữa thì cô lại bắt đầu đánh giá căn phòng để phân tán sự chú ý.

Trong gian phòng này chỉ trang trí một ngọn đèn trắng phát ra tia sáng mờ mờ, dựa vào đó có thể thấy được phong cách trong và ngoài căn phòng này đều như nhau, chỉ khác ở chỗ là càng u ám đáng sợ hơn. Hơn nữa, cô phát hiện gian phòng này rất lớn, từ cấu trúc tới bố trí có thể thấy chắc đây là buồng ngủ chính.

Buồng ngủ chính!!!

Nghĩ tới đây, Ninh Tịch vốn đang đứng ở cửa để quan sát căn phòng giờ nhảy phốc ra, tránh khỏi cánh cửa, trốn vào một góc xa xa.

Người phụ nữ tự sát trong truyền thuyết kia chẳng phải đã treo cổ ở cửa buồng ngủ chính sao?

Chính là cái vị trí mà cô vừa mới đứng!!!

Cuối cùng cô cũng biết âm mưu của bọn chúng rồi, rõ ràng bọn chúng đã chuẩn bị cái này để dọa chết tươi cô mà!

Có những chuyện có dùng cả đời cũng không thể khắc phục được, ví dụ như việc Ninh Tịch sợ ma.

Khi còn nhỏ, lúc cô còn đang ở chỗ ba mẹ nuôi, bà nội trọng nam khinh nữ, đã nhiều lần có ý muốn vứt bỏ cô, có một lần bà ấy đã bỏ cô lại một mình ở

bãi tha ma.

Cô cứ ngẩn ngơ ở đó tròn hai ngày hai đêm...

Tình hình lúc ấy, tới giờ cô cũng không dám nhớ lại. Vì thế mà dẫn đến việc cô vẫn rất sợ ma, dù cô biết đó chỉ là thứ hư vô, nhưng cô không khắc phục được và cô cũng không dám xem bộ phim nào liên quan tới ma quỷ là vì thế.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, cố gắng giữ tinh thần tỉnh táo, cô muốn thử tháo dây trói trên cổ tay, nhưng không cách nào tháo được vì đối phương dùng cách trói chuyên nghiệp, dây thừng cũng được làm từ chất liệu đặc biệt, căn bản không thể tháo nổi. Cô gắng gượng lết đôi chân yếu ớt của mình đi tra xét một vòng trong phòng, cửa chính và cánh cửa sổ duy nhất đều đã bị khóa chặt.

Ninh Tịch nhìn vào chiếc gương trên bàn trang điểm, thấy bên trong là một gương mặt trắng bệch, đó chính là cô, giống như vật tuần táng được chôn sâu dưới phần mộ u ám đáng sợ vậy...

Giờ Ninh Tịch chẳng còn sức đâu để mà nghĩ tới việc tại sao Phong Tấn lại nhốt cô ở đây nữa...

Trong căn phòng này, nơi duy nhất khiến cô có thể cảm thấy dễ chịu một chút, có lẽ chính là chiếc giường.

Chân Ninh Tịch mềm nhũn, suýt thì không đi nổi nữa, cô từ từ di chuyển tới chiếc giường, sao đó ôm gối, cuộn tròn mình lại.

Thời gian từng chút trôi qua.

Vẫn không có ai tới, không có lấy một tiếng động.

Tĩnh mịch đến mức dường như cả thế giới này chỉ còn lại một mình cô.

Mãi đến khi ngay đến cây nến trên bàn trang điểm cháy hết và dụi tắt.

Cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Gân trên người Ninh Tịch căng cứng tới mức như muốn đứt hết, trong đầu cô bị trấn áp bởi một thứ gì đó ở nơi sâu thẳm nhất, tựa như một con mãnh thú đang dốc toàn bộ sức lực chi phối...

Một đứa bé bị người thân bỏ rơi, nó cứ đợi ở nơi đó, cuối cùng lại chỉ đợi được những tiếng kêu gào của con thú hoang đáng sợ truyền từ trong rừng tới...

Nó chạy mãi chạy mãi và bị vấp ngã, vừa cúi đầu nhìn thì chỉ thấy một khúc xương đùi trắng toát...

Nó lạc trong khu rừng đầy mồ mả và xác chết, đợi từ đêm đen tới sáng, rồi lại từ sáng tới đêm, đợi mãi đợi mãi cũng không thấy ai tới...

--- O ---

Chương 1040: Đây Là Vì Ai Mà Thủ Thân Như Ngọc Vậ, Hả?

Tiếp theo đó, cảnh tượng trong đầu cứ chốc chốc lại cắt xéo, tới cảnh một buổi chiều ánh nắng chói chang, tiếng xe chói tai, bụng cô truyền tới một cơn đau xót...

Con... con của cô...

Máu... trong mắt... trong tâm trí... tất cả đều là bầu trời đầy máu...

Con! Con của cô!

Chết rồi! Con cô đã chết rồi! Lúc được sinh ra nó đã bị chết luôn rồi! Kể cả không chết thì sao! Chẳng lẽ cô còn muốn nghĩ tới việc nuôi đứa con hoang đó sao?

Không tin... cô không tin... rõ ràng giây phút trước cô còn cảm nhận được sự di chuyển nghịch ngợm qua bàn tay khi chạm lên bụng mình...

Không phải con hoang! Nó không phải con hoang! Nó là con cô, không phải là con hoang!

Từ khi biết được sự tồn tại của nó, cô vẫn luôn yêu thương mong ngóng nó ra đời, nó là con cô! Nó là bảo bối của cô!

Trả lại bảo bối cho tôi! Trả lại cho tôi...

Giọng nói thảm thiết của người con gái ấy không ngừng vang vọng trong đầu cô, cô biết, đó chính là giọng của mình...

Cuối cùng... rốt cuộc cô cũng thấy được đứa bé... Cuối cùng cô cũng thấy được bảo bối của cô...

Trong nhà xác lạnh lẽo... Một đứa trẻ nhỏ bé, toàn thân xanh tím... sớm đã không còn hơi thở nữa...

Con của cô, bảo bối của cô chết rồi... đã chết thật rồi...

"Két két"

Trong bầu không khí tĩnh mịch bỗng có một tiếng vang nhỏ, là tiếng cánh cửa bị khóa chặt được đẩy ra.

"Cạch"

"Cạch"

"Cạch"

...

Cùng với đó là tiếng giày da giẫm xuống sàn nhà, một dáng người cao gầy đẩy cửa tiến vào.

Người đàn ông cầm một ngọn nến trên tay, dưới ánh đèn mờ lung mờ ảo, làm nổi lên một gương mặt tuyệt sắc, con ngươi màu xám tro cùng với màu tóc ánh bạc, trông thật quý mị...

Hắn bước từng bước về phía chiếc giường trong phòng, tới gần dáng người đen thùi lúi đang cuộn tròn chui rúc ở góc giường.

Cuối cùng, hắn đứng lại trước giường, ngọn nến trên tay chiếu sáng bóng đen nho nhỏ cuộn tròn trên đó.

Trên giường là một cô gái, cô đang ôm chặt gối trong lòng, cả người ướt đẫm mồ hôi, tóc dính bết trên trán, toàn thân không ngừng run rẩy, mồ hôi chảy xuống ướt đẫm...

"Đừng... đừng... con tôi... đừng..."

Rõ ràng thần trí cô đã trở nên mơ hồ, tới khi cảm giác ánh sáng và tiếng bước chân của người đàn ông kia đang ngày càng tiến lại gần, cô mới hơi thả lỏng người, ngẩng lên, nhìn trân trân vào người mới tới bằng con mắt đen láy của mình...

"Chậc, vẫn vô dụng như thế!" Trong bầu không khí u ám vang lên âm thanh trào phúng đầy lạnh lùng của người đàn ông kia.

Ninh Tịch ngẩn ra nhìn người vừa tới, cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, không động đậy, cũng không nói gì, như thể vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ vừa rồi.

Lúc này, Ninh Tịch mặc một bộ đồ ngủ thỏ trắng, tay ôm một chiếc gối trắng

cuộn tròn trên đầu giường, cả người run lên cầm cập, vành mắt đỏ ngầu, khước mắt vẫn còn vệt nước mắt...

Dáng vẻ đúng là dễ kích thích con người ta sa đọa...

Ánh mắt người đàn ông ngày càng sâu, ngày một tối lại, hấn từ từ giơ tay ra, bàn tay trắng nõn như thể có thể nhìn thấy hết cả mạch máu từng chút từng chút hướng về môi cô...

Một giây sau, gan bàn tay hấn bỗng truyền tới một cơn đau xót.

Hấn còn chưa kịp tới gần, cô đã cắn mạnh hấn một cái, máu chảy dọc xuống từ khước miệng cô và mu bàn tay hấn...

Người đàn ông thay đổi sắc mặt, tóm lấy cằm cô bắt cô nhả tay hấn ra rồi đè chặt cô xuống giường, vẻ mặt u ám đáng sợ: "Ha, thủ thân như ngọc là vì ai thế?"

--- O ---

Chương 1041: Ai Muốn Trái Tim Của Em

"Vân Thâm! Rốt cuộc anh muốn làm cái gì!" Ninh Tịch tỉnh táo lại, vừa nhìn thấy người kia liền lập tức hỏi.

Người đàn ông liếc nhìn máu dính trên bàn tay rồi liếc liếm vết thương đang rỉ máu, ánh mắt dần trở nên đỏ thẫm như quỷ dữ nhìn chằm chằm vào Ninh Tịch, hấn thấp giọng nói vào tai cô: "Vốn... không định làm cái gì... cơ mà bây giờ..."

Giọng điệu này khiến Ninh Tịch cảm thấy sợ hãi: "Cái gì cần nói tôi đã nói hết rồi, anh cứu tôi một mạng, tôi dùng vô số lần bán mạng trong bốn năm kia trả lại cho anh! Chúng ta không ai nợ ai cái gì hết! Mỗi người mỗi ngã, nước sông không phạm nước giếng không được sao?"

Người đàn ông kia khẽ cười, ngón tay bấm lấy cằm của cô gần từng chữ: "Ha, không nợ? Darlling, đừng nói em chưa chết, dẫu cho em chết rồi hóa thành tro thì em vẫn là của tôi! Nếu tôi xuống địa ngục thì em cũng phải xuống địa ngục với tôi!"

Tên... tên biến thái này!!!

Vẻ mặt Vân Thâm ngày càng điên cuồng, gần như rơi vào trạng thái mất không chế, nhưng mà lúc này Ninh Tịch không chỉ bị trói mà cả người cô đều mềm nhũn không chút sức lực nào. Cô không nhúc nhích được nên chỉ có thể nhắm mắt lại hét lớn.

"Dưa xanh hái không ngọt! Anh làm như thế nghĩ là hay lắm sao!"

"Ai nói tôi thích ăn dưa ngọt?"

Ninh Tịch nghẹn: "Anh... coi như anh chiếm được tôi nhưng không chiếm được trái tim tôi đâu!!!"

Vân Thâm nhướn mày, đưa ngón tay cuộn lấy một lọn tóc của cô nghịch: "Tôi chỉ cần thân thể của em, ai cần trái tim của em?"

"...." Giời ạ! Tại sao tên này lại không theo kịch bản thể hả...

Lúc này cô vẫn luôn cầu nguyện có ai đó tới nhanh nhanh! Chỉ cần là người sống là được!

Nhưng mà hiện giờ nhìn người trước mắt này, Ninh Tịch nghĩ thà để cô gặp quỷ còn hơn...

Nhất định là cách cầu nguyện của cô sai rồi...

"Khoan đã! Chẳng lẽ anh không muốn biết lý do tôi chọn Lục Đình Kiêu sao?" Ninh Tịch lại gào lên một lần nữa.

Nghe thế người đàn ông quả nhiên hơi dừng lại, hắn ta nheo nheo đôi mắt đang tỏa ra tia sáng lạnh lẽo như cười như không hỏi cô: "Nói nghe chút coi..."

Ninh Tịch nuốt nước miếng, tạm thời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đại khái là vì nhắc tới Lục Đình Kiêu cho nên vẻ mặt của Ninh Tịch cũng dịu dàng đi mấy phần, vẻ mặt Vân Thâm chưa từng thấy bao giờ này khiến sự hung ác trong lòng hắn bị kích thích...

Ninh Tịch nhắm mắt lại sau đó mới chậm rãi nói: "Vân Thâm, rất nhiều chuyện của tôi anh đã biết, bất kể là lúc ở nông thôn với ba mẹ nuôi hay là lúc tôi 18 tuổi được đón về Ninh gia, kể cả quãng thời gian bốn năm ở nước ngoài nữa! Nhưng anh có biết trước khi gặp được Lục Đình Kiêu thì chưa có một ngày nào tôi được là chính mình!"

"Bởi vì sợ bị vứt bỏ nên tôi mới liều mạng lấy lòng ba mẹ nuôi, lấy lòng bà nội. Bởi vì sợ bị lãng quên mà liều mạng lấy lòng cha mẹ ruột và đám người quyền quý kia. Bởi vì thích mà từ bỏ tất cả để làm vừa lòng Tô Diển. Vì muốn sống mà phải vùi dập chính bản thân mình..."

Nói tới đây, Ninh Tịch nhớ lại quãng thời gian bốn năm sống ở nước ngoài như như một kẻ lang thang không mục đích khiến khóe miệng cô khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh. Nhưng, ngay sau đó sự lạnh lùng kia lại được chậm rãi hòa tan: "Sau khi về nước, lúc mới đầu tôi vẫn chìm trong tăm tối của sự thù hận, của bốn năm kia..."

"Cho đến khi... tôi gặp anh ấy, cho tới bây giờ chưa có một ai đối xử tốt với tôi như vậy. Anh ấy yêu tôi, chiều chuộng tôi, vĩnh viễn kiềm chế dù cho có tổn thương chính mình cũng không muốn làm tổn thương tôi. Dù tôi làm bất cứ chuyện gì... chỉ có trước mặt anh ấy, tôi mới được là chính tôi!"

Chương 1042: Tôi Có Bất Lực Hay Không Em Thử Chút Là Rõ Rồi Sao?

"Ha, chỉ có thế mà đã khiến em mê muội rồi sao?" Giọng điệu của Vân Thâm tràn đầy vẻ giễu cợt và khinh thường. Vẻ mặt hắn nhìn Ninh Tịch giống như đang nhìn một con đàn bà ngu xuẩn bị tình yêu làm cho u mê đầu óc.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, sau đó hỏi ngược lại: "Được! Tôi hỏi anh, nếu như anh bước vào một căn phòng và nhìn thấy người anh thích đang trúng thuốc kích dục! Cô ấy còn đang mặc bộ váy ngủ trong suốt nằm trên chiếc giường kingsize phủ kín cánh hoa hồng thì anh sẽ làm gì?"

Câu hỏi này Ninh Tịch cũng từng hỏi Giang Mục Dã.

Vân Thâm: "Làm."

Làm... được lắm... đáp án của Satan cũng đủ súc tích....

"..." Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, hoàn toàn cạn lời liếc hắn ta: "Nhưng Lục Đình Kiêu không như thế! Đây chính là điểm khác nhau giữa hai người đấy! Đây chính là nguyên nhân tôi chọn anh ấy! Lúc tôi chạt vật bất lực nhất cũng không thừa dịp mà chắm mút! Vân Thâm, anh căn bản không hiểu yêu là cái gì!"

Vân Thâm chặc lưỡi một tiếng: "Em chắc chắn đây là yêu mà không phải bất lực à?"

Ninh Tịch giận đến đau cả gan: "Cút! Anh mới bất lực ấy!"

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng: "Tôi có bất lực hay không em thử chút là rõ rồi sao?"

"Ông đây không có tâm tình chơi với anh! Tôi đã nói rồi, EQ thấp chút cũng không sao, về sau có thể học dần cho giỏi! Bây giờ tôi dạy anh này anh hãy nhìn Lục Đình Kiêu mà học tập, lịch sự cởi trói rồi thả tôi đi!" Ninh Tịch chỉ dạy.

Người đàn ông nheo mắt, khẽ "xi" một tiếng: "Tôi chưa bao giờ làm giống ai khác."

"!!!" Ninh Tịch hận đến nghiến răng ken két.

Mẹ, tế bào não của cô đã hy sinh toàn quân rồi mà sao tên khốn này vẫn không thông não là sao hả!

"Còn có điều gì muốn nói nữa không?" Vân Thâm chống đầu, thương thức bộ dạng "nghẹn" đến tắc thở của cô mà thấy hứng thú không thôi.

Ninh Tịch: "Nói cái em gái nhà anh!!!"

Nói với tên hâm hấp này cũng chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi!

Vân Thâm hơi nhướng mày: "Chửi tôi?"

Ninh Tịch: "..."

Hừ, có tiến bộ không nhỏ, hiểu được đây là câu chửi!

"Honey, tôi bắt em trở về cạnh tôi, cũng vì tốt cho em thôi... nếu như em tiếp tục ở chung một chỗ với tên kia... sợ rằng em sẽ phải đau lòng đấy!" Vân Thâm sâu xa nói.

"Vì cái vẹo gì mà phải đau lòng?"

"Bởi vì sẽ phải thủ tiết nha!"

"Anh..." Ninh Tịch đã tức đến nổi lực phủ ngũ tạng đều đau, cô buột miệng thốt lên: "Đừng có mà to mồm, tôi mặc kệ anh với Lục Đình Kiều có ân oán cái nời gì, nhưng người đàn ông của tôi không dễ đổi phò đâu!"

"Người đàn ông của em..." Vân Thâm tức đến bật cười, vẻ mặt khinh khỉnh này giờ lúc này cũng trầm xuống: "Honey, em rõ hậu quả của việc chọc giận tôi..."

Thấy sắc mặt Vân Thâm thay đổi, trong lòng Ninh Tịch thầm kêu một tiếng "hông rồi", đáng nhẽ không nên kích thích cái gã này, nhưng vừa rồi cô lại bị hấn làm cho tức quá nên mới không nhịn được...

Đúng lúc này đột nhiên "Ầm" một tiếng, cửa phòng bị đá tung từ bên ngoài.

Người tới là Đường Dạ, ánh mắt anh ta liếc về phía Ninh Tịch rồi lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy, nhanh chóng thông báo với Vân Thâm: "Satan!"

Chúng ta bị người của Lục Đình Kiêu bao vây!"

Cơ hồ là ngay khi Đường Dạ dứt lời, ngoài cửa sổ đột nhiên nổi gió, thổi tung cả bụi đất, cây cối đong đưa kịch liệt, tiếng động cơ vang lên ầm ầm..

--- O ---

Chương 1043: Lại Gặp Mặt

"Tới khá nhanh đấy... đúng dịp tôi cũng đang rất nhớ hấn ta!"

Người đàn ông có mái tóc bạch kim nhìn về phía chiếc trục thẳng tư nhân được vũ trang đầy đủ ngoài cửa sổ, hừ lạnh một tiếng rồi từ trong mắt lộ ra biểu tình gằn như hưng phấn. Ngay sau đó, liền đi thẳng ra ngoài, hoàn toàn đã quên Ninh Tịch ra sau gáy.

Đường Dạ cũng theo sát rời đi, trước khi xoay người thì anh để lại cho Ninh Tịch một ánh mắt... rất khó để miêu tả.

Chuyện Lục Đình Kiêu có quân đội tư nhân thì Đường Dạ cũng có nghe qua, nhưng chỉ vì một người đàn bà mà dám điều động lực lượng tư nhân ngay dưới chân chính phủ lại là chuyện anh không ngờ được.

"Này! Đừng! Đừng đi chứ! Đại sư huynh đừng đi mà! Mấy người muốn nhốt thì cứ nhốt đi! Cơ mà để cô em nào đó vào với tôi một chút đi! Biết rõ người ta sợ ma mà còn..."

Ninh Tịch còn chưa dứt lời thì cánh cửa đã đóng lại "sầm" một tiếng.

Mấy tên cầm thú này!!!

Nhất là tên khốn Vân Thâm kia, vừa nghe Lục Đình Kiêu tới đã chạy ton tót đi để một mình cô ở cái chỗ quỷ quái này, hai người đi mà sống với nhau cho khỏe!

Cũng không biết có phải là nghe tin Lục Đình Kiêu đã tới nên cho dù lúc này chỉ có một mình trong phòng, nhưng Ninh Tịch cũng không cảm thấy sợ hãi nữa. Cô chạy như bay đến phía cửa sổ rồi dán lên đó nhìn ra bên ngoài...

Đáng tiếc là do ánh sáng quá tối nên Ninh Tịch chỉ có thể nhìn thấy trên trời có không ít trục thẳng, còn tình hình cụ thể như thế nào thì hoàn toàn không nhìn rõ chứ đừng nhắc tới chuyện trông thấy Lục Đình Kiêu ở chỗ nào!

Không được, phải nghĩ cách chuồn ra bên ngoài! Nhớ đâu tên Phong Tấn kia lại ra cái chủ ý xấu xa gì thì sao!

Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi vội vàng tìm kiếm quanh phòng, nhưng tìm cả nửa ngày cũng không có thứ gì tiện tay cả. Những món đồ quá lớn thì không

thích hợp với tình trạng đang bị trói hiện tại, vì vậy chỉ có thể dùng sức mà đập vào cửa sổ cầu mong nó vỡ ra....

Kết quả là không biết cái cửa sổ này làm từ chất liệu quái quỷ gì mà xương của cô sắp vỡ rồi mà nó vẫn không thềm nhúc nhích.

...

Cùng lúc đó, trong một mảnh sân cỏ hoang mọc um tùm.

Một trong mấy chiếc trực thăng đang bay trên trời từ từ hạ xuống, sau đó thì hạ cánh ngay chính giữa mảnh đất trống.

Một đám người được vũ trang đầy đủ nhanh chóng nhảy từ trực thăng xuống. Đi cuối cùng là một người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng mặc một bộ tây trang phẳng phiu bước xuống.

Lúc này, căn nhà ma ám cũng đã được vũ trang đầy đủ. Lúc phát hiện Lục Đình Kiêu bao vây thì bọn họ chỉ dùng một thời gian rất ngắn đã có thể tập kết được mười mấy nhân vật có số có má. Chỉ có điều so với đám người nghiêm túc chờ lệnh bên phía Lục Đình Kiêu thì bọn họ trông có vẻ lây nhây, không tập trung.

Cánh cửa của căn nhà ma được mở ra, một người đàn ông có mái tóc bạch kim bước ra.

Sau khi thấy người đàn ông tóc bạch kim kia, đám người đang dựa người hay đang lây nhây không thềm đếm xỉa đến sự đời kia nhất thời nghiêm túc thêm mấy phần, thái độ của bọn họ cũng rất kính cẩn. Thậm chí còn chủ động nhường ra một con đường.

Hai người đàn ông, một lạnh lùng, một quý dị cứ thế từng bước đi về phía đối phương.

Khoảng cách giữa bọn họ càng gần thì vẻ mặt của thủ hạ hai bên càng khẩn trương, chuẩn bị tác chiến bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc hai người bọn họ dừng lại khi cách nhau chừng mười bước chân.

Vân Thâm cong môi cười, trong mắt cháy lên một ngọn lửa dữ dội, ánh mắt đầy sâu xa nhìn người đàn ông đối diện, vẻ mặt càng ngày càng trở nên khát máu: "Lại gặp mặt rồi."

--- O ---

Chương 1044: Đứa Trẻ Ngây Thơ

Lục Đình Kiêu: "Giao người."

Vân Thâm đỡ trán, như thể vừa nghe được cái gì đó buồn cười lắm, hần cười khẩy một tiếng: "Ha, xông vào địa bàn của tôi, lại bắt tôi phải giao người của tôi, Lục tổng đúng là có khiếu hài hước thật đấy."

Lục Đình Kiêu không đổi sắc mặt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay: "Ba phút."

Ý nói là cho mày ba phút để giao người, nếu không thì "phải uống rượu phạt"...

Vân Thâm nghe thế thì đột nhiên lộ ra một nụ cười nhạo quỷ dị, dài giọng nói: "Lục Đình Kiêu, lúc cô ấy thất vọng nhất, chật vật, thống khổ nhất là tôi thu nhận cô ấy, dạy cô ấy tất cả những kỹ năng sinh tồn cùng thủ đoạn để tự vệ. Cô ấy với tôi mới là người trong cùng một thế giới! Tuy thế giới rất rộng lớn, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn sẽ biết nơi nào mới là nơi mình thuộc về!"

Nghe vậy, sắc mặt Lục Đình Kiêu liền trở nên âm trầm, sát khí quanh người trở nên dày đặc khiến anh trông giống như một con Lê quý. So với người đàn ông có khuôn mặt tà mị kia còn dọa người gấp trăm lần, ngay cả thủ hạ của Lục Đình Kiêu ở đây cũng phải trở mắt mà nhìn...

Không biết qua bao lâu thì sát khí trên mặt Lục Đình Kiêu tản đi, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn người đàn ông tóc bạch kim phía đối diện: "Hai phút."

Cùng lúc đó thủ hạ của cả hai bên bắt đầu giơ súng lên, những tay súng bắn tĩa cũng đã khóa mục tiêu xong. Tất cả mọi người đều căng cứng dây thần kinh lên, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu nổ súng.

Phong Tiêu Tiêu đứng một góc cách đó không xa lấy khăn lau mồ hôi: "Tình hình này là muốn đánh nhau thật à..."

Annie đứng bên cạnh đã gấp đến độ xoay vòng vòng: "Làm sao bây giờ! Chắc không phải sẽ đánh thật đấy chứ? Chị Tiêu Tiêu, em vừa mới nghe ngóng được là do Phong quân sư cho người trói anh Tịch mang về! Sao Phong quân sư lại có thể làm như vậy!"

"Thành thật mà nói thì cách làm của lão già đó quá trực tiếp, đến chị cũng

không ngờ ông ta sẽ làm như vậy, không biết rốt cuộc muốn làm cái gì nữa đây?" Phong Tiêu Tiêu lộ ra vẻ nghi ngờ.

Đường Dạ lên tiếng: "Cái Phong Tấn kiêng kỵ nhất là chuyện thoát khỏi tầm không chế của ông ta và những chuyện có thể gây ảnh hưởng đến phán đoán của Satan! Mà đàn ông mất không chế vì một phụ nữ thì chỉ có thể là do không có được."

"Cho nên ông ta mới định giải quyết mọi chuyện từ ngọn nguồn sao? Mợ! Chẳng lẽ Satan thật sự nhân cơ hội này mà nhốt Tiểu sư muội chắc! Phải biết cái nhà ma kiểu này chính là "phong ấn" của Tiểu sư muội, nó sợ nhất là ma. Vào cái chỗ này thì chắc chắn mất sạch sức chiến đấu rồi, huống hồ hiện giờ sức chiến đấu của nó đã không cao..." Khóe miệng Phong Tiêu Tiêu méo xệch.

Annie nghe vậy thì trở nên căng thẳng, ngay sau đó cũng do dự lưỡng lự: "Em cảm thấy chắc lão Đại sẽ không làm loại chuyện như thế đâu... mặc dù lão Đại nhìn có vẻ là người xấu, miệng cũng rất xấu nhưng anh ấy đối xử với người của mình rất tốt, cũng rất bao che... Giống như lão Đại luôn nói ném em xuống biển cho cá ăn nhưng đến giờ vẫn chưa bao giờ thật sự làm như vậy!"

"... Em thật là.... thật là một đứa bé ngây thơ..." Phong Tiêu Tiêu bất đắc dĩ xoa xoa cái đầu nhỏ của Annie.

Sau đó cô chăm chú nhìn về nơi khói súng tràn ngập cách đó không xa, mắt thấy sắp đánh nhau thật thì lưỡng lự nói: "Phong Tấn chỉ vì như thế thật sao? Sao tôi cứ có cảm giác ông ta đang cố tình gây chuyện..."

--- O ---

Chương 1045: Ngay Cả Thức Ăn Cho Chó Cũng Nhét Cho Bà

Trừ cái này ra thì chuyện hôm nay còn có tác dụng là để cho người khác thấy được thể lực ngằm trong truyền thuyết của Lục Đình Kiêu.

Mặc dù chỉ là một góc của tầng băng chìm nhưng có thể mơ hồ hình dung được tầng băng này khổng lồ đến mức nào, thậm chí còn không thua gì tổ chức của bọn họ...

"Không thể tiếp tục để như vậy, em phải đi cứu anh Tịch! Bây giờ chỉ có anh Tịch mới ngăn cản được chuyện này!" Annie vội vàng la lên.

Phong Tiêu Tiêu túm lấy Annie đang định co cẳng chạy: "Đi cái gì mà đi! Em thì làm được cái gì hả, đến cửa còn không mở ra được nữa là! Biết điều thì ở đây đợi, chị đi là được!"

"Nhưng mà nhờ đâu lão Đại trách tội..." Annie lo lắng nói.

"Mấy người là thuộc hạ của hắn ta nên càng không thể đi, mặc dù chị là người của tổ chức nhưng cũng chỉ coi là đang đi làm thêm thôi! Dẫu sao chị vẫn có Nguyên Tội chống lưng mà! Yên tâm đi!" Phong Tiêu Tiêu vừa nói vừa nhanh chóng xoay người chạy về phía trong căn nhà.

Nguyên Tội là tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, Phong Tiêu Tiêu tuy tận tâm cống hiến cho tổ chức nhưng đồng thời cũng là một trong những thành viên nòng cốt của Nguyên Tội.

Đường Dạ thấy Phong Tiêu Tiêu đi cứu người cũng không ngăn cản, coi như là một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

...

Trong phòng ngủ chính âm u trên lầu.

Khi Phong Tiêu Tiêu dùng một sợi dây kẽm mở cửa ra, Ninh Tịch vẫn còn đang hí hục chiến đấu với cửa sổ thủy tinh.

Khi cô nhóc kia đang nắm lấy một cái sừng thú ra sức đâm đâm vào cửa sổ thì đột nhiên có một lực kéo từ sau lưng ập tới, xách hai cái tai thỏ kéo ra khỏi cái cửa sổ.

Sau đó là một đôi giày màu đen bước đến trước mặt..

A

"Âm" một tiếng cửa sổ thủy tinh vỡ tan...

Ninh Tịch ngơ ngác nhìn cái cửa sổ mình chiến đấu cả nửa ngày không xi nhê hiện tại đang chia năm xẻ bảy trước mặt, nước mắt ngấn nước mắt dài: "Hu hu hu! Tam sư tử! Cuối cùng tử cũng tới!"

"Đồ vô dụng!" Phong Tiêu Tiêu liếc Ninh Tịch một cái rồi móc một con dao găm ra cắt đứt sợi dây trói trên tay cô: "Lần trước đã nhắc nhở rồi cơ mà! Bây giờ còn yếu hơn là sao?"

Ninh Tịch bĩu môi lầu bầu: "Như thế chẳng chứng minh cuộc sống của muội quá hạnh phúc vui vẻ ngọt ngào sao ~"

Phong Tiêu Tiêu nghe vậy thì gân xanh trên trán nhảy nháy: "Ngay cả thức ăn cho chó cũng dám nhét cho bà! Có tin bà đập chết không!!!"

"Sư tử không nở đâu!" Ninh Tịch nhanh chóng lao vào ngực Phong Tiêu Tiêu cọ cọ.

Phong Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng thiếu nữ ngây thơ khả ái của Ninh Tịch, chỉ biết nhắm mắt lại không nở nhìn: "Khó trách sao lúc này Mười Sáu lại có bộ dạng hận không thể chết đi như vậy, nhất định là do nhìn thấy bộ dạng này của muội nên vỡ mộng rồi!"

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Mười Sáu? Mười Sáu là ai?"

"Chính là cô gái trói muội tới đây ý!" Phong Tiêu Tiêu trả lời.

"À à à cô ta à... hôm nay cô ấy... có thể... đại khái... là có chút vỡ mộng đi khụ khụ khụ..." Ninh Tịch lau mồ hôi nói.

"Trước đây cô ấy còn yêu thầm muội đó! Nhiệm vụ lần này không chừng là cô ấy cố gắng tranh được đấy! Vốn còn tưởng được đến gần nam thần một chút ai dè kết quả lại... chắc chắc..." Phong Tiêu Tiêu tỏ vẻ "thảm không nở nhìn".

Ninh Tịch câm nín lẩm bẩm: "... sao trách muội được? Ai bảo cô ta trói muội tới nhà ma chứ, hại muội thiếu chút nữa bị dọa chết đây này! Đó là báo ứng

của cô ta đấy!"

--- O ---

Chương 1046: Trong Phòng Lão Đại Có Phụ Nữ

"Được rồi, đừng có nói phét nữa, mau cút xuống tìm người đàn ông của em đi! Sắp đánh nhau đến nơi rồi! Đây là Trung Quốc chứ không phải nước ngoài đâu! Nếu đánh thì chả ai trong hai bọn họ có lợi cả!" Phong Tiêu Tiêu nhanh chóng thúc giục.

"Vâng vâng vâng... vậy em đi đây Tam sư tỷ! Lần sau có dịp nhớ làm một ly nhé nhé nhé..." Ninh Tịch vừa nói vừa trèo ra khỏi cửa sổ.

Phong Tiêu Tiêu không yên tâm nhìn cô: "Có được hay không vậy? Hay là chạy thang bộ đi?"

"Kia... sư tỷ đừng có miệt thị chỉ số võ lực của em chứ? Cũng chỉ là tầng 3 thôi mà!" Ninh Tịch vừa nói vừa ôm ống nước leo xuống.

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Ai bảo cô bị người ta cung chiều đến nỗi biến thành tiểu bạch thỏ! Bà đây có thể yên tâm sao!

Nhưng mà đúng là quả thật có chút hâm mộ!

Cơ mà, Phong Tiêu Tiêu cũng chém chém giết giết nhiều năm như thế, những chuyện cô từng trải qua còn đáng sợ hơn Ninh Tịch nhiều, nên dĩ nhiên càng khó có thể tin một người nào đó...

Đàn ông... hừ... cô chắc sẽ không yêu loại sinh vật này đâu....

...

Bên kia, Ninh Tịch rất nhanh phát hiện sự thật rằng, không nghe lời sư tỷ chắc chắn chịu thiệt.

Cô leo đến một nửa thì mỗi tay mỗi chân quá liền "bẹp" một phát té sấp mặt xuống đất, miệng chỉ kịp kêu lên một tiếng "ai ui".

Và rồi, tất cả mọi ánh mắt đang căng thẳng đều nhìn chăm chăm về hướng phát ra tiếng động kia...

Sau đó mọi người thấy một cô bé rất đáng yêu bò dậy, phun ra một cọng cỏ trong mồm. Cả khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm như quả táo tàu, trong miệng còn

đang làm bầm oán trách cái gì đó...

"Thỏ ở đâu chui ra vậy?" Trong đám người của Vân Thâm có người làm bầm.

"Úi giời! Tin lớn đây tin lớn đây! Trong phòng lão Đại có gái!"

"Hơn nữa còn là một em bé vị thành niên tươi ngon mọng nước!"

"Trời ạ! Sao lão Đại hạ miệng được vậy!!!"

...

Tiếng xôn xao trong đám người càng ngày càng nhiều, vẻ mặt Vân Thâm cũng ngày càng quỷ dị, cho đến khi một giọng nữ vang lên: "Đó là Đường Tịch."

Nghe được tiếng của Mười Sáu, mấy người lập tức: "..."

Này đừng có đùa nhau chứ!

Thấy Ninh Tịch, vẻ mặt Lục Đình Kiêu biến đổi ngay lập tức, trong mắt chỉ còn hình bóng của bà xã.

Ánh mắt của Vân Thâm tựa như lưỡi băng hướng về phía Phong Tiêu Tiêu đang đứng trên lầu, sau đó đưa mắt về phía Ninh Tịch rồi lạnh lùng nói: "Lại đây."

Ninh Tịch bĩu môi một cái, vồ vồ dạt với cò trên người xuống. Dù không lên tiếng nhưng vẻ mặt đã nói rõ "có bị điên mới đi tới đó chịu chết!".

A! Đại ma vương!

Ninh Tịch lập tức mừng như điên mà nhìn về phía Lục Đình Kiêu.

Lúc này ba người họ đang đứng ở ba góc cân tạo thành một hình tam giác, Lục Đình Kiêu với Vân Thâm đứng đối diện cách nhau chừng mười bước mà Ninh Tịch đứng ở chân tường cách bọn họ không xa.

Ngay tại lúc Ninh Tịch đang không chút do dự chuẩn bị chạy về phía Lục Đình Kiêu, bỗng có một âm thanh u ám vang lên: "Cho em một cơ hội cuối cùng, nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định!"

Âm thanh lạnh lùng đến cùng cực khiến bước chân Ninh Tịch lập tức cứng đờ, đứng im tại chỗ. Cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu lại nhìn khuôn mặt âm trầm của Vân Thâm.

Làm sao giờ...

Cái vấn đề xoắn xuýt ở đây không phải là chọn ai, bởi vì cái vấn đề này vốn căn bản chả cần phải nghĩ!

Nhưng mà nhớ đâu... nếu cô chạy về phía Lục Đình Kiêu thì tên hâm hấp này thẹn quá hóa giận thì làm thế nào?

--- O ---

Chương 1047: Đi Về Phía Là Chính Mình

Tên này chính là một kẻ điên, một khi đã phát điên thì làm việc hoàn toàn không để ý đến hậu quả...

Mặc dù đây là khu đất hoang không có người ở, nhưng dẫu sao vẫn là địa phận của Đế đô. Một khi gây ra động tĩnh thì tuyệt đối sẽ kinh động đến người ở phía trên.

Lục Đình Kiêu có thể một tay che trời ở Đế Đô là do người phía trên biết rõ lai lịch của anh mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng đó là với tiền đề là hai bên chung sống hòa bình, cung cấp lợi ích cho nhau.

Nhưng mà nếu như ở ngay dưới mí mắt của người ta mà làm loạn lên thế này khác nào tát thẳng vào mặt người ta, phía trên có thể không tức giận sao...

Nhìn lực lượng còn đáng sợ hơn cả quân đội chính quy của Lục Đình Kiêu, nói Ninh Tịch không rung động chút nào là không có khả năng. Cô không nghĩ tới Lục Đình Kiêu lại có thể vì cô mà làm đến mức này.

Ngay lúc Ninh Tịch còn đang phân tích thiệt hơn, toàn trường vô cùng im lặng. Sắc mặt của hai người đàn ông cũng càng ngày càng khó nhìn.

Nhất là Lục Đình Kiêu, mặc dù so với cái tên chỉ là bạn trai cũ kia thì anh có trên cơ hơn một chút, nhưng mà lời Vân Thâm vừa nói vẫn tác động vào cái lồng giam con quái vật trong anh...

Còn Vân Thâm, sau 4 năm chung sống thì hẳn hiểu Ninh Tịch rất rõ. Vừa nhìn đã biết lúc này cô đang nghĩ cái gì, cố kỵ cái gì cho nên sắc mặt mới có thể khó xem như vậy.

Ngay lúc này đột nhiên có một luồng sát khí cách đó không xa truyền tới. Trong đám người không biết chui đâu ra một tên đàn ông trung niên đang cầm một khẩu súng, hòng súng đen ngòm nhằm thẳng vào Ninh Tịch và ngay lập tức bóp cò khiến không một ai kịp thời phát hiện.

"Đoàng" một tiếng súng nổ vang!

Dường như cũng ngay trong lúc đó, một tiếng súng khác cũng vang lên ngay sau lập tức!

Tiếng thứ nhất là phát ra từ Phong Tấn, tiếng thứ hai là từ Vân Thâm.

Tất cả mọi người đều chưa tỉnh lại sau một màn này. Thậm chí ngay cả Phong Tiêu Tiêu, Đường Dạ với đám Annie cũng không ngờ được Phong Tấn lại đột nhiên nổ súng.

Khí lạnh của Vân Thâm ùn ùn kéo đến vây cứng lấy Phong Tấn. Ông ta toát mồ hôi lạnh đầy người, cổ tay trúng đạn không ngừng đổ máu. Phát súng mới vừa rồi bắn về phía Ninh Tịch cũng vì cổ tay bị trúng đạn mà bắn lệch.

"Xem ra tôi phải xử lý chút chuyện nhà trước rồi." Sắc mặt Vân Thâm vô cùng dọa người, hất gờ tay lên khiến toàn bộ thủ hạ thu hồi vũ khí rồi rút quân.

Nhìn người phía bên kia đều đã lui hết, đám người phía Lục Đình Kiêu cũng thả lỏng thần kinh. Sau đó bọn họ nhìn về phía Lục Đình Kiêu chờ chỉ thị.

Lục Đình Kiêu lạnh mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, một lát sau mới gờ tay lên.

Trong phút chốc tất cả thủ hạ phía Lục Đình Kiêu cũng đều thu hồi vũ khí, lui về sau.

Thấy nguy cơ đã được giải trừ, lúc này Ninh Tịch mới vội vàng chạy về phía Lục Đình Kiêu...

Thấy cô chạy từng bước về phía mình, trong nháy mắt, Lục Đình Kiêu cảm thấy mình như được cứu lên từ trong địa ngục.

Cô chọn... anh...

Vì lúc này mới leo được một nửa đã té sấp xuống bụi cây còn lăn một vòng. Cho nên, lúc này bộ đồ của Ninh Tịch đã bắn nhem nhuốc, quần áo với trên đầu đều dính đầy cỏ dại, từ một con thỏ nhà đã biến thành thỏ hoang.

Nhưng mà lúc cô nhào vào lòng ngực anh, ngược đầu lên để lộ đôi mắt tràn ngập sự ỷ lại không muốn rời xa thì Lục Đình Kiêu hiểu, dấu có là thỏ hoang đi nữa thì cô cũng đã có chủ rồi.

Trong nháy mắt khi thân thể mềm mại kia nhào tới thì sự trống rỗng trong tim của Lục Đình Kiêu bỗng chốc được lấp đầy...

--- O ---

Chương 1048: Ai Dám Động Vào Một Sợi Tóc Của Cô Ấy

Phong Tấn che vết thương trên cổ tay đi tới cạnh Vân Thâm, ông ta vội vàng nhân cơ hội mở miệng: "Satan, lần này nếu Đường Tịch thức thời ở lại thì cũng thôi, nhưng cô ta vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói hoàn toàn chẳng coi ngài ra gì, loại đàn bà như thế ngài cần gì phải..."

Vân Thâm lạnh lùng liếc ông ta: "Ta thích cô ta vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói không coi ra gì đâu, ý kiến gì?"

Phong Tấn: "..."

Thấy Lục Đình Kiêu đã bắt đầu dẫn người rời đi, cơ hội cuối cùng sắp mất thì sắc mặt Phong Tấn tái xanh, ông ta nghiêng răng nói: "Satan! Cô ta sẽ phá hủy ngài!"

"Hừ! Chỉ bằng một cô gái đã có thể phá hủy ta, thế thì ta nhường vị trí này cho ông làm nhé?" Trên mặt Vân Thâm vẫn tràn ngập sát ý.

Phong Tấn cúi thấp đầu: "Không dám!"

Vân Thâm hừ lạnh một tiếng: "Lần này là nể mặt chú Kiêu, nếu còn có lần sau thì ông tới từ chỗ nào thì rút về chỗ đó."

Nghe vậy, sắc mặt Phong Tấn trở nên trắng bệch. Ông ta cứ nghĩ lần này Satan nhìn thấy sự phản bội của Ninh Tịch thì sẽ ra tay, ai ngờ... không được! Tuyệt đối không thể để cô ta sống được!

"A Dạ..."

"Có mặt."

Khóe mắt Vân Thâm liếc về sắc mặt tái nhợt của Phong Tấn, lười biếng sửa lại ống tay áo: "Thả lời ra ngoài, bất kể ai dám động đến một sợi tóc của Đường Tịch... Ta băm nát xương của hắn!"

Đường Dạ: "Vâng."

Phong Tấn nghe vậy thì cả người cứng ngắc, nửa chữ cũng không dám hé răng.

Vân Thâm híp mắt nhìn chiếc trực thăng dần biến mất trong màn đêm, hẳn mở bàn tay ra.

Trong tay là một quả cầu bông nho nhỏ mới nãy giật từ trên áo của Ninh Tịch xuống, quả bông nho nhỏ nằm lẻ loi giữa lòng bàn tay....

...

Lục Đình Kiêu không lên chiếc trực thăng kia mà đem Ninh Tịch đến một chiếc máy bay cỡ nhỏ khác.

Trên máy bay ngoại trừ phi công thì chỉ có hai người Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

Cơ hồ là ngay lúc cửa máy bay vừa khép lại thì Ninh Tịch bị một cái hôn nhào đến hôn cho tối tăm mặt mũi....

Bàn tay to lớn của anh siết chặt lấy eo cô, chặt đến nỗi như thể anh muốn đem cô hòa vào trong máu thịt của mình. Một bàn tay khác để sau gáy của Ninh Tịch, dùng sức hút lấy đôi môi của cô...

Trên miệng rất nhanh cảm giác được sự đau nhói do bị găm cắn, nhưng lúc này điều mà Ninh Tịch đang nghĩ lại là... ôi, Boss đại nhân à, anh cứ như thế thì chúng ta sẽ không bị rơi máy bay chứ? Anh để phi công của chúng ta tập trung vào việc lái máy bay coi...

Phi công đang lái máy bay phía trước bày tỏ: Đây là lần khiêu chiến lớn nhất trong ngần ấy năm làm nghề này... Hơn nữa, Boss đại nhân hình như hoàn toàn không có ý dừng lại, mà trái lại càng ngày càng kịch liệt hơn, này này... đây không phải muốn chơi "máy bay chần" chứ...

Dẫu cho anh đây đã được huấn luyện chuyên nghiệp và có 8 năm kinh nghiệm trong nghề cũng không chống cự nổi cái cảnh máu lửa như vậy đâu nha...

Cùng lúc đó thì dường như Lục Đình Kiêu phát hiện Ninh Tịch phân tâm cho nên động tác càng ngày càng mất khống chế, chính anh cũng không biết mình phải kiềm chế bao nhiêu mới có thể nhịn xuống không làm mấy chuyện có thể làm tổn thương cô.

Nhưng dù thế thì trong khoang miệng với cổ họng vẫn tràn ngập một hương vị tanh ngọt của máu...

Vào lúc này, nửa người Lục Đình Kiêu chìm trong bóng tối, cảm giác đáng sợ khiến người ta kinh hãi. Nhưng Ninh Tịch lại chẳng sợ chút nào, trái lại còn chủ động vòng tay qua cổ anh đáp lại nụ hôn nồng nhiệt, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt dọc theo sống lưng của anh... Thậm chí cô còn vươn tay đẩy người đàn ông đang đè lên mình đem anh đặt xuống phía dưới sau đó lại cúi đầu chủ động hôn lên đôi môi của Lục Đình Kiêu, nỗi sợ hãi kìm nén suốt từ lúc bị nhốt trong nhà ma hoàn toàn trút xuống trong nụ hôn này...

Lục Đình Kiêu dùng một tay ổn định lại tư thế để tránh cho cô ngã xuống, sau đó thì càng nhiệt tình hơn để đáp lại nụ hôn...

Phi công ngồi phía trước mặt đỏ tạt mang tai rồi, tư thế hai người ngồi phía sau rõ ràng là tư thế nữ trên nam dưới, một người thì mặc tây trang chỉnh chu còn một người mặc trang phục thoải bông đáng yêu...

Đúng là... đòi mạng!

--- O ---

Chương 1049: Hôn Cái Nữa Thì Không Sao

Nụ hôn này... kéo dài rất lâu...

Từ điên cuồng gặm cắn đến kịch liệt nóng bỏng, rồi lại đến dịu dàng dây dưa không dứt, ai cũng không muốn tách ra...

Cuối cùng, vẫn là Ninh Tịch kêu ngừng, cô đẩy người đàn ông đang có ý định hôn dần xuống phía dưới ra: "Được rồi... tiếp tục nữa thì phi công của chúng ta hỏng thật đấy!"

Anh zai phi công ngồi phía trước thiếu chút nữa thì khóc nấc lên, bà chủ có tấm lòng nhân ái quá!

Lục Đình Kiêu chôn đầu ở hõm cổ của cô, hiển nhiên là vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Ninh Tịch nhìn Lục Đình Kiêu, vẻ mặt có chút lo âu: "Nơi này dầu sao cũng là dưới chân của chính phủ, chuyện tối nay... sẽ không có ảnh hưởng gì với anh chứ?"

Môi của Lục Đình Kiêu lướt qua xương quai xanh nhạy cảm của Ninh Tịch: "Hôn cái nữa thì sẽ không sao."

Ninh Tịch: "..."

Phi công: "...". Cái nghề này không thể nào tiếp tục làm nữa rồi! Còn nữa, xin trả lại ông chủ cao quý lãnh điểm cho tôi...

...

Nửa đường thì đổi sang ngồi ô tô, đến lúc vào thành phố đã là rạng sáng, sắc trời vẫn có chút mờ tối.

Lục Đình Kiêu lo lắng phía bên Châu Giang Đé Cảnh không an toàn cho nên đem Ninh Tịch về thẳng Bạch Kim Đé Cung.

Thấy cổ chân của Ninh Tịch bị thương thì Lục Đình Kiêu ôm cô lên lầu.

Vào phòng ngủ, Ninh Tịch thấy Lục Đình Kiêu lại xoay người muốn đi thì vội vàng nắm tay anh kéo lại: "Anh đi đâu thế?"

"Đi lấy hòm thuốc, vết thương ở chân em phải được xử lý."

"À, vậy anh đi nhanh một chút nhé!"

Một lát sau, Lục Đình Kiêu cầm hòm thuốc trở lại.

Lúc Ninh Tịch ngã sấp xuống bị trầy xước không ít chỗ. Lục Đình Kiêu trước tiên dùng rượu cồn lau sạch các vết thương một lượt sau đó mới bôi thuốc. May mà những vết thương này chỉ là trầy da bình thường nên xử lý đơn giản một chút là được.

Nhìn vết hằn do dây trói để lại, Lục Đình Kiêu trầm mặt bôi dầu lên cho cô.

"Còn có chỗ nào bị thương nữa không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Có!" Ninh Tịch gật đầu.

Lục Đình Kiêu nhăn chặt lông mày, sắc mặt càng khó xem: "Chỗ nào?"

Ninh Tịch dùng ngón tay chỉ chỉ vào môi mình: "Ở đây nè." Bị anh cắn đó!

Lục Đình Kiêu sửng sốt một chút, ngay sau đó ho nhẹ một tiếng: "Để anh bôi cho em chút thuốc..."

Thuốc mỡ bôi lên môi hơi man mát, quả nhiên thoải mái không ít.

Thấy Lục Đình Kiêu bôi thuốc cho mình xong lại xoay người muốn đi, Ninh Tịch lập tức nắm lấy vạt áo của anh: "Anh đi đâu đấy?"

"Đi lấy khăn lông cho em."

"À... Vậy anh mau quay lại nhé! Hay em đi cùng với anh nhé!" Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút rồi đi cùng ra nhà vệ sinh.

Lục Đình Kiêu mở nước nóng giúp cô lau khuôn mặt nhỏ nhắn đang lem lốc: "Vết thương trên người em không thể dính nước, trước cứ vậy đi đã."

"Ừ ừ ừ!"

Lau qua một chút, hai người lại quay về phòng ngủ.

"Chắc hẳn không còn những vết thương nào khác chứ?" Lục Đình Kiêu vẫn chưa yên tâm.

"Thật sự hết rồi!" Ninh Tịch xắn luôn cả ống quần với ống tay áo lên cho Lục Đình Kiêu nhìn: "Bọn họ không làm khó em đâu."

Chỉ là tiến hành công kích tinh thần cực kỳ vô nhân đạo thôi...

Lúc này Lục Đình Kiêu mới hơi yên tâm: "Vậy em thay quần áo đi, thế sẽ thoải mái một chút."

Lục Đình Kiêu vừa mới định đi ra ngoài cho cô thay đồ, nhưng vừa mới xoay người đã bị Ninh Tịch nhảy qua túm lại: "Anh lại đi đâu thế!"

Lục Đình Kiêu có chút nghi ngờ nhìn trạng thái có vẻ không đúng lắm của Ninh Tịch: "Để em thay quần áo."

"Em thay đồ thì anh ra ngoài làm gì! Cứ ở đây đợi em!" Ninh Tịch nóng nảy.

"Em làm sao vậy?" Lục Đình Kiêu nhăn chặt lông mày.

Ninh Tịch bẹp bẹp miệng, hít hít cái mũi rồi tỏ vẻ tội nghiệp ôm chặt lấy eo của Lục Đình Kiêu: "Em sợ... anh đừng đi!"

--- O ---

Chương 1050: Cái Đuôi Rớt Rồi!

Nhìn bộ dạng cô như vậy, Lục Đình Kiêu đau lòng đến độ hận không thể giết người, hơi thở xung quanh anh lập tức lạnh xuống: "Rốt cuộc bọn họ làm gì với em?"

Ninh Tịch cũng không nhịn được nữa, nghẹn ngào tố cáo: "Khôn khiếp! Bọn họ không phải người mà! Hẹn nơi nào gặp mặt chẳng được mà sao cứ phải hẹn ở cái nhà ma đó chứ! Lại còn bỏ em lại một mình nữa! Cái nhà đó... cái nhà đó... chính là cái nhà có tin đồn là có người treo cổ chết ấy... thật đáng sợ... em nghĩ hết mọi cách để rời đi... nhưng mà cả người cứ mềm nhũn... chẳng có tí sức nào... bọn họ muốn dọa em cho em ngỏm luôn đây mà... quá âm hiểm..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Anh cũng sắp bị cô hù chết đây...

"Cho nên, anh đừng đi có được hay không? Em không dám ở một mình! Nhỡ đâu nữ quỷ kia chạy đến tìm em thì làm thế nào hu hu hu..." Ninh Tịch làm bộ tội nghiệp ngẩng đầu lên cầu xin.

Lục Đình Kiêu nhéo mi tâm một cái, vừa có cảm giác như trút được gánh nặng lại vừa có cảm giác bất đắc dĩ: "Anh không đi."

"Anh... anh chắc nhé..." Ninh Tịch vừa chạy tới tủ đồ tìm quần áo vừa bắt an ngoái đầu lại hỏi.

"Chắc."

Ninh Tịch xác định đi xác định lại rất nhiều lần mới yên lòng thay quần áo.

Lúc thay đồ Ninh Tịch đau khổ phát hiện ra, cục đuôi bông xù của cái bộ đồ thỏ bông mà cô thích nhất đã rớt mất rồi...

Ninh Tịch thương tiếc cái đuôi của mình một hồi, thay đồ xong quay lại thì thấy Lục Đình Kiêu vô cùng lịch sự mà xoay người không nhìn trộm cô.

"Em thay xong rồi!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu xoay người lại xoa xoa đầu cô: "Nghỉ ngơi cho khỏe."

"VẬY anh có ngủ cùng em không?"

"Làm sao có thể không ngủ cùng em được!" Lục Đình Kiêu thờ dài nhìn cô.

Cuối cùng Ninh Tịch cũng an tâm.

Trên chiếc giường ấm áp mềm mại, Ninh Tịch cố hết sức rúc vào lòng Lục Đình Kiêu. Đại khái là tối nay bị dọa cho sợ khiếp vía cho nên chỉ một lát đã chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ có điều cô ngủ không hề yên ổn, dù trong mơ vẫn nhăn chặt lông mày, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Lục Đình Kiêu thấy vậy thì vẫn luôn ở bên nhẹ giọng trấn an...

...

Hơn sáu giờ sáng một chút, một tràng tiếng bước chân lạch bạch từ xa kéo đến phía gần cửa.

Lục Đình Kiêu giương mắt nhìn một cái thì thấy quả nhiên là con trai nhà mình. Sau đó anh giơ tay ra hiệu dừng lên tiếng, hơn bốn giờ sáng Ninh Tịch mới ngủ, tính đến giờ cũng ngủ chẳng được bao lâu.

Bánh bao nhỏ cũng nhận ra vẻ mặt nghiêm trọng của ba nên nhóc cũng không tranh thủ sự cưng chiều như mọi khi mà ngoan ngoãn nằm ở mép giường lặng yên ngắm mẹ Tiểu Tịch.

"Tối qua mẹ con ngủ rất muộn, đừng quấy rầy không lại khiến mẹ con tỉnh." Lục Đình Kiêu thấp giọng nói.

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nằm im ngắm nhìn mẹ Tiểu Tịch một lúc lâu mới lưu luyến không thôi rời đi. Hôm nay, nhóc còn phải đi học, không thể đi học muộn được.

Chưa được bao lâu thì bánh bao nhỏ đã quay trở lại, trên tay nhóc đang cầm một cái bảng viết chữ: Chia sẻ.

Lục Đình Kiêu sững sốt một chút, thằng nhóc này...

Đoán chừng là quan sát được vẻ mặt của anh có tâm sự nên mới bảo anh chia sẻ với nhóc đây mà.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu hơi cong lên: "Chờ con lớn thêm chút nữa đã."

Tiểu Bảo phồng má, bé rất cố gắng để có thể lớn lên rồi, gần đây còn tăng thêm một cân đó!

Trước khi đi học Tiểu Bảo lại chạy tới, cho mẹ một cái hôn tạm biệt rồi mới chịu rời đi.

Bánh bao nhỏ đi không lâu, Lục Đình Kiêu vẫn lẳng lặng ngắm nhìn cô gái đang ngủ say trong lòng mình. Nhưng có điều, một lát sau anh lại phát hiện ra có gì đó không đúng...

Nhiệt độ cơ thể của Ninh Tịch... hình như ngày càng cao!

--- O ---

Chương 1051: Vợ Cậu Mang Thai?

Lục Đình Kiêu vẫn luôn ôm lấy Ninh Tịch cho nên không phát hiện ngay lập tức, bây giờ xem kỹ mới thấy hai gò má của cô đỏ bừng, không giống kiểu ửng đỏ như khi ngủ bình thường. Anh vươn tay sờ trán cô, quả nhiên nóng rực!

Lục Đình Kiêu lập tức bỏ dậy gọi cho Tần Mộc Phong.

Hơn một tiếng sau, Tần Mộc Phong tất tả chạy tới, sau lưng vẫn còn kéo theo một cái vali.

"Tôi nói này ông tướng... có phải cậu có thiên lý nhãn đúng không, tôi mới đặt chân về nước chưa được một giây mà đã gào tôi tới rồi!"

1 Thiên lý nhãn: đôi mắt có thể nhìn xa vạn dặm

Khoảng thời gian trước Tần Mộc Phong có đi tham gia một hội thảo y học ở nước ngoài. Lúc Lục Đình Kiêu gọi điện thì anh ta vừa mới đặt chân xuống máy bay. Vừa mới mở di động lên đã thấy tên nào đó gọi hồn rồi.

Nhưng mà, lần này bị gọi tới đây anh ta cũng rất vui vẻ. Từ khi có Ninh Tịch, một lớn một nhỏ nhà này chả bao giờ phải phiền tới anh nữa, khiến Tần Mộc Phong cảm tiền lương cao cũng hơi chột dạ.

"Rất cuộc có chuyện gì mà giục tôi gấp như thế?" Tần Mộc Phong sốt sắng hỏi.

Lục Đình Kiêu: "Lên cơn sốt."

Tần Mộc Phong đỡ trán: "Haiz... tổng tài đại nhân của tôi ơi, lên cơn sốt là cái bệnh bình thường nhất trên đời này đây, rất cuộc cậu muốn tôi phải nói cho cậu bao nhiêu lần nữa đây? Giục gấp thế còn làm tôi tưởng vợ cậu mang thai đó!"

Tần Mộc Phong vừa dứt lời thì mới nhận ra mình nghĩ nhiều quá rồi, lấy tính tình của Lục Đình Kiêu thì đảm bảo bọn họ còn chưa từng lăn giường nữa là...

Lại nói, vợ mới sốt một chút đã khẩn trương như vậy, không biết sau này lúc sinh con thì cậu ta sẽ thành cái dạng gì nha?

Tần Mộc Phong một bên tưởng tượng một bên cầm đồ nghề trong vali ra làm một loạt kiểm tra đơn giản cho Ninh Tịch sau đó đo nhiệt độ cho cô.

"Cô ấy thế nào?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Tần Mộc Phong liếc nhiệt kế hơi nhíu mày: "Tại sao lại sốt cao như vậy... Tớ cho cô ấy uống một ít thuốc hạ sốt trước, cậu làm thêm mấy phương pháp vật lý phối hợp hạ nhiệt độ nữa, nếu trời tối còn chưa hạ sốt thì phải truyền nước!"

"Được rồi, cậu đừng đi vội, tối nay ở lại đây đi." Lục Đình Kiêu mặt không đổi sắc nói.

Tần Mộc Phong giật khóe miệng một cái: "Tuân lệnh, Lục đại tổng tài!"

Trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch bị nóng đến đỏ bừng, hô hấp cũng hơi gấp rút.

Lục Đình Kiêu vội vàng đỡ Ninh Tịch dậy, bón thuốc cho cô rồi nhanh chóng tìm rượu cồn đến lau người cho cô để hạ nhiệt.

Bận rộn cả ngày đến tận lúc chạng vạng tối thì nhiệt độ của Ninh Tịch mới hơi ổn định lại một chút, nhưng vẫn hôn mê như trước...

...

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, nó xuyên qua chấn song rơi vào trong phòng khiến cả căn phòng trở nên ấm áp rục rờ. Bên tai là tiếng chim hót líu lo, có mấy cánh hoa cũng bị gió thổi từ ngoài vườn rơi vào trong phòng, trong không khí có hương hoa thoang thoảng...

Trên giường, Ninh Tịch nhíu chặt chân mày, lông mi không ngừng run rẩy sau đó đột nhiên mở to mắt, trên trán cô toát ra một tầng mồ hôi mỏng, dường như là vừa mới tỉnh lại từ trong ác mộng.

Sau khi mở mắt, vẻ mặt Ninh Tịch có chút đờ đẫn mê man nhìn bốn phía. Phòng ngủ ấm áp quen thuộc, trên tủ đầu giường còn cắm một bó hoa tươi...

Mà cạnh cửa sổ, trong ánh nắng sớm mai có một người đàn ông đang ngồi trên ghế, anh cầm một quyển sách trong tay nhưng không hề lật, ánh mắt xa

xăm nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đôi mắt mê man của Ninh Tịch rớt cuộc cũng lấy lại tiêu cự, hóa ra cô không chìm trong địa ngục, hóa ra cô vẫn còn ở nhân gian...

Nhận ra trên giường có động tĩnh, Lục Đình Kiêu lập tức đứng dậy đi tới sờ trán cô: "Tỉnh rồi?"

"Em ngủ bao lâu rồi?" Ninh Tịch có chút mơ hồ lắm lắm.

"Hai ngày."

"Lâu thế sao..." Ninh Tịch bóp bóp trán sau đó đau lòng nhìn mảng râu xanh ngắt trên cằm Lục Đình Kiêu: "Anh cũng không ngủ luôn sao?"

Lần này chỉ sợ người bị kinh hãi nhất không phải là cô, mà là Lục Đình Kiêu.

Cũng không biết tại sao Lục Đình Kiêu lại nhanh chóng phát hiện cô bị bắt đi nhanh như vậy, chẳng lẽ có nội ứng...

Hay là... Phong Tấn cố ý thả tin ra ngoài...

--- O ---

Chương 1052: Ghen Tị Tới Phát Điên

"Anh có ngủ! Em cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch lắc đầu sau đó ngửa cổ nhìn anh: "Lục Đình Kiêu, có phải anh có tâm sự gì hay không?"

Thực tế thì ngay từ lúc vừa trở lại cô đã cảm thấy dường như Lục Đình Kiêu có tâm sự gì đó, mặc dù anh đã cố che giấu rất tốt nhưng trạng thái vừa rồi của anh có gì đó không đúng.

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì chỉ lặng im đứng đó.

Từ lúc về đến giờ, dù anh đã rất cố gắng không để ý đến những lời mà Vân Thâm nói vẫn lặp đi lặp lại trong đầu anh.

Thời điểm cô thất vọng nhất, tuyệt vọng nhất, thống khổ nhất là tôi thu nhận cô ấy, là tôi dạy cô ấy kỹ năng sinh tồn...

Cô ấy với tôi mới là người ở cùng một thế giới...

Thế giới đâu có lớn thế nào nhưng cuối cùng cô ấy vẫn sẽ biết đâu là nơi cô ấy thuộc về...

Nơi chân chính... mà cô ấy thuộc về?

Mặc dù đã rất cố gắng khắc chế cùng tự thuyết phục bản thân, nhưng vẫn không có cách nào tự lừa dối mình.

Anh đang ghen tỵ!

Ghen với tên đàn ông kia!

Ghen đến phát điên!

Ghen với quá khứ của bọn họ, ghen tị sự ràng buộc đặc thù giữa bọn họ...

...

Sắc mặt của Lục Đình Kiêu ngày càng khó coi, mặc dù ở dưới ánh mặt trời

nhưng cả người anh cứ như đang dần dần đóng băng, từng tầng từng tầng đem Lục Đình Kiêu bao lại kín mít...

"Ninh Tịch... em sẽ rời khỏi tôi sao?" Lục Đình Kiêu chăm chú nhìn vào Ninh Tịch, cuối cùng cũng tuyệt vọng mở miệng hỏi, như thể anh sắp mất cô vậy.

Nhưng mà câu trả lời của Ninh Tịch lại là một thân thể mềm mại nhào vào lòng anh, sự ấm áp dường như hòa tan mọi băng tuyết...

Ninh Tịch còn tưởng là chuyện gì kiểu như nợ máu phải trả bằng máu, hay là mấy chuyện to lớn như trời sập chẳng hạn, cơ mà nghe đến đây thì đầu đầy hắc tuyến.

Nhưng mà, nhìn anh như vậy Ninh Tịch thật sự cảm thấy đau lòng, vì thế cô chỉ có thể ôm chặt lấy anh bất đắc dĩ nói: "Rời cái gì mà rời? Anh nghĩ em liều mạng cố gắng như vậy là vì cái gì hả? Còn chẳng phải vì có thể ở cùng anh một chỗ sao, còn không phải là muốn kiếm thật nhiều tiền để có thể oanh oanh liệt liệt cưới anh về sao?"

Ở cùng một chỗ với Lục Đình Kiêu chắc chắn là chuyện ngoài ý muốn nhất trong đời cô, cũng là lần... đánh cược lớn nhất...

Ngay từ lúc bắt đầu cô đã biết rõ chuyện này là không nên, nhưng không hiểu tại sao lại càng ngày càng hăm sâu, biết rõ nên cách anh thật xa nhưng lại từng bước đi về phía anh, càng bước càng gần...

Ninh Tịch cố chống cánh tay mềm nhũn của mình để xoay mình một cái, đặt anh xuống dưới thân mình, cô hung hăng nói: "Lục Đình Kiêu, anh hỏi cái này là có ý gì? Em cảnh cáo anh! Là anh câu dẫn em, là anh cám dỗ em, là anh làm em mê đắm đến nỗi chết đi sống lại! Cho nên nếu có một ngày anh dám phản bội em..."

Ngoài miệng thì Ninh Tịch uy hiếp một cách hung tợn, nhưng trong lòng cô lại đang cười khở, ha, coi như có ngày đó thật thì cô cũng không nở tổn thương anh dù chỉ một chút!

Bất tri bất giác, ở cái lúc cô hoàn toàn không phát hiện thì đã bị anh ăn sạch rồi...

Người đàn ông chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt anh như phản chiếu lại cả thế giới này: "Anh sẽ không phản bội lại "sinh mạng" của mình."

Ninh Tịch xúc động nhưng trong mắt vẫn giữ nguyên sự kiên định y hệt:
"Em cũng không! Lục Đình Kiêu, khi gặp được anh em đã được tái sinh."

Cánh tay Lục Đình Kiêu ôm lấy cô bỗng dưng siết chặt.

Đám mây đen giăng trên đầu bao lâu nay bỗng nhiên tan thành mây khói,
vạn dặm quang đăng

--- O ---

Chương 1053: Tên Đó Thiếu Tiền

Dưới ánh sáng mùa xuân ấm áp, hai người lẳng lẳng tựa vào nhau.

"Chỗ em ở hiện tại tuy an ninh không tệ lắm, nhưng cũng chỉ có thể phòng trộm với phóng viên thôi..." Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ rồi nói.

Ninh Tịch vừa nghe thế liền lập tức hưng phấn nói: "Thì gần đây em cũng đang chuẩn bị chuyển nhà nè! Số tiền gửi ngân hàng của em hiện giờ cũng đủ cho em mua một căn biệt thự nhỏ! Lúc trước còn định bàn với anh chuyện mua nhà! Hôm nào có thời gian chúng ta cùng đi xem nhà nhé?"

"Được." Lục Đình Kiêu gật đầu: "Để anh xem giúp em có chỗ nào hợp không, còn hệ thống an ninh thì anh sẽ tự mình làm."

"Ừ ừ!" Ninh Tịch gật gật đầu.

Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ một chút vẫn thấy không yên lòng: "Để lát nữa anh điều Đường Lăng sang chỗ em, dù gì em cũng cần một vệ sĩ."

Ninh Tịch nghe vậy thì toát mồ hôi: "Để Nhị sư huynh làm vệ sĩ cho em á?"

Từ bảo vệ đến vệ sĩ tư nhân... cái này hình như nghe càng ngày càng thấy thảm? Cái trước thì dù chỉ là công ty nhỏ nhưng vẫn là công nhân viên chức nha!

Lục Đình Kiêu: "Cậu ta thiếu tiền."

Ninh Tịch: "À..."

Được rồi, quên mất là thẻ của Nhị sư huynh đã bị Đại sư huynh khóa mất tiêu rồi. Bây giờ thiếu tiền đến độ phải làm cả bảo vệ lẫn thầy dạy võ cho trẻ em nữa là.

Dù sao chỉ cần có tiền thì làm gì cũng được!

"À đúng rồi, còn có chuyện này nữa... em nghĩ phải xin anh thêm hai người nữa!" Ninh Tịch đột nhiên nghĩ tới một đồng dao súng với đặc sản quê nhà ở căn hộ kia.

"Ai?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Thạch Tiêu với Hùng Chí, có được không?" Ninh Tịch hỏi.

"Bọn họ đến tìm em?" Lục Đình Kiêu tỏ vẻ đã dự liệu trước.

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: "Hi hi tại lỡ ăn hôi lộ của người ta rồi mà!"

Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ một chút, mặc dù anh không có ý định dùng lại hai người kia nhưng thực lực của bọn họ quả thật không tệ. Trải qua chuyện lần trước cũng coi như là đã quen thuộc với Ninh Tịch, có tìm người khác cũng chưa chắc đã chuyên tâm bằng bọn họ.

"Có thể." Quan trọng nhất là vợ đã nói làm sao có thể không đồng ý.

"Đói bụng chưa?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch sờ cái bụng xẹp lép, lập tức gật đầu: "Đói!"

"Anh xuống bếp xem ăn cơm được chưa."

"Ừ ừ!"

Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Ninh Tịch ngủ tròn hai ngày nhưng thân thể vẫn có chút nhuyển, cô đang định nằm xuống ngủ thêm giấc nữa thì đột nhiên chuông điện thoại ở đầu giường vang lên.

Hôm trước lúc đi mua xì dầu cô không mang di động theo, chắc là Lục Đình Kiêu cầm tới giúp cô.

Người gọi tới là Lâm Chi Chi.

Nhìn cái tên hiện trên màn hình, Ninh Tịch lập tức biến sắc.

Thôi toi rồi! Hai ngày nay phát sinh quá nhiều chuyện, xong lại còn bệnh tật khiến Ninh Tịch quên bém mắt hôm nay đã lên kế hoạch đi quay show thực tế! Tổ quay phim đúng tám giờ là lên đường đến Thuật Hà cổ trấn, mà bây giờ đã bảy giờ rồi!

Ninh Tịch lập tức tỉnh táo lại rồi vội vàng nghe điện thoại: "Alo, chị Chi Chi! Thật xin lỗi! Người em không khỏe nên bất tri bất giác ngủ liền hai ngày mới tỉnh, em tới ngay đây!"

"Chị đang muốn báo với em là thời gian quay bị lùi lại đây!" Lâm Chi Chi

nói.

"Hả? Lùi lại?" Ninh Tịch nghệt người.

"Người em làm sao? Bị bệnh à? Có nghiêm trọng không?" Lâm Chi Chi ân cần hỏi.

Từ trước đến nay thái độ làm việc của Ninh Tịch vô cùng chuyên nghiệp, nếu không phải tình hình quá mức nghiêm trọng thì tuyệt đối sẽ không quên luôn cả lịch trình của mình.

"Không có gì đâu, em chỉ lên cơn sốt thôi, bây giờ đỡ nhiều rồi!"

"Em đang ở nhà một mình à? Chị để Tiểu Đào qua chăm sóc em nhé?"

--- O ---

Chương 1054: Tiểu Bảo Bón Cơm

"A! Không cần đâu, em đang ở nhà bạn mà, bạn ấy sẽ chăm sóc em!" Ninh Tịch vội vàng nói.

"Vây cũng được, có chuyện gì phải kịp thời báo cho chị ngay nhé! Nếu tình hình nghiêm trọng thì nhất định phải đi bệnh viện đó." Lâm Chi Chi dặn dò.

"Vâng vâng, được ạ!"

"Vây em nghỉ ngơi cho khỏe đi, bên kia cũng chưa thông báo lịch quay đâu, chờ em khỏi bệnh thì chị giúp em đổi qua một chương trình ẩm thực tên là "Phòng bếp của mỹ nhân"! Chương trình đó quay ở Đê Đô luôn nên chỉ cần một buổi chiều, rất nhẹ nhàng."

"Dạ vâng ạ, cảm ơn chị Chi Chi!"

Sau khi cúp máy, thần kinh căng như dây đàn của Ninh Tịch lập tức buông lỏng xuống. Cô bò lên giường rồi sung sướng cọ cọ cái gối mềm.

Mặc dù không tốt lắm nhưng mà lúc đang bệnh muốn bám giường lại được nghe tin không phải đi làm... quả thật rất sung sướng...

Lúc này đột nhiên "két" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Người đi vào là Tiểu Bảo.

Thấy bánh bao nhỏ, hai mắt Ninh Tịch nhất thời sáng rực: "A... bảo..."

Lời còn chưa dứt thì bánh bao nhỏ đã đóng sầm cửa lại, sau đó một tràng tiếng bước chân chạy lạch bạch xuống lầu vang lên.

"Ồ?" Ninh Tịch mờ hồ gãi đầu một cái. Chuyện gì xảy ra với bảo bối của mình vậy?

Trong chốc lát lại vang lên một tràng tiếng bạch bạch bạch chạy lên lầu.

Bé con lại mở cửa ra lần nữa, trong tay còn cẩn thận bung một chén cháo đi tới giường của cô, đầu tiên là cẩn thận múc một muống, thổi thổi, sau đó đưa đến miệng Ninh Tịch.

Hóa ra là đi mang đồ ăn sáng lên cho mình ...

Ninh Tịch cảm động không thôi, thiếu chút nữa nhào tới ôm nhóc xoa xoa, nhưng mà cuối cùng vẫn sợ lây bệnh qua cho nhóc nên cố gắng nhịn xuống, cô dịu dàng nói: "Bảo bồi thật ngoan quá... nhưng mà bây giờ mẹ đang bệnh, mẹ sợ lây cho con nên để ba con dứt cho mẹ được không?"

Bánh bao nhỏ vững vàng cầm cái muỗng, ánh mắt tràn đầy kiên định như đang nói: "Bảo Bảo không sợ bệnh! Bảo Bảo phải chăm sóc mẹ!"

Lúc này, Lục Đình Kiêu bụng một ít đồ ăn kèm đẩy cửa đi vào nói: "Con trai em không yếu ớt thế đâu, để nó bón cho em đi."

Ninh Tịch cũng sợ bánh bao nhỏ mỗi tay vì vậy vội vàng ăn: "Ôi, cháo do bánh bao nhà ta bón ăn ngon thật..."

Bánh bao nhỏ đứng ở mép giường bón từng thìa cháo cho Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu ngồi ở méo giường tay cầm một quả táo ung dung gọt vỏ.

Khi Lục Cảnh Lễ với Giang Mục Dĩ bước vào thì thấy cảnh một nhà ba người ấm áp như vậy.

"Chị dâu, chị đã thấy khá hơn chưa! Em muốn tặng hoa cơ mà lại thấy nó quá dung tục, thế là hái chút rau dưa trong vườn làm quà nè!" Lục Cảnh Lễ đang xách một giỏ rau.

Giang Mục Dĩ đang ôm một bó hoa thô tục: "..."

Giang Mục Dĩ cầm nín liếc Lục Cảnh Lễ một cái, sau đó đặt bó hoa màu sắc tươi sáng lên bàn, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Ninh Tịch thì lâu bầu: "Không ngờ bà mà cũng bị bệnh..."

Ninh Tịch cầm nín: "Là người thì ai chả có lúc bệnh, chẳng lẽ tôi không phải con người à?"

Giang Mục Dĩ: "Có đôi lúc đúng là không phải thật..."

"Chị dâu, rốt cuộc là có chuyện gì vậy, chị cường tráng như trâu thế sao tự dung lại đổ bệnh nặng như vậy?" Lục Cảnh Lễ hoài nghi.

Cường tráng như trâu...

Con hàng chết tiệt này! Vừa mới bước chân vào cửa đã đắc tội với hai người rồi!

Ninh Tịch tức giận trợn mắt một cái: "Bị dọa sợ không được sao?"

"Má! Chị dâu đừng có mà dọa người khác nhé! Cái gì mà dọa chị sợ đến phát bệnh luôn được hả?" Lục Cảnh Lễ rõ ràng không tin.

Ninh Tịch không thèm để ý đến anh ta nữa, cô tình nguyện giữ lấy cái hình tượng "cường tráng như trâu" cũng không muốn lộ ra cái chuyện mất mặt như sợ ma này.

Còn nữa, Ninh Tịch quyết định... sau này nhất định đi mua một loạt đĩa phim kinh dị ma ám về coi đến mức không sợ nữa mới dừng!

--- O ---

Chương 1055: Lại Không Tiết Tháo

Trong phòng đang cười nói vui vẻ, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ.

Người đứng ở cửa là... Lục Hân Nghiên...

Thấy cô ta, Ninh Tịch có chút bất ngờ.

Chú ý thấy tầm mắt của Ninh Tịch, Lục Hân Nghiên tựa hồ cũng không được tự nhiên. Cô ta ho nhẹ một tiếng rồi tỏ vẻ quang minh chính đại mở miệng nói: "Tôi đến thăm Tiểu Bảo, nghe nói cô bị bệnh nên tiện xem cô thế nào... mấy thứ đồ bổ này cũng là người khác đưa... cô tùy tiện cầm ăn đi..."

Thấy Lục Hân Nghiên tới thăm bệnh, mặc dù miệng nói là nhân tiện nhưng Lục Cảnh Lễ với Giang Mục Dĩ vẫn vô cùng kinh ngạc.

Hai người họ không biết chuyện xảy ra ở trên núi, họ chỉ biết Lục Hân Nghiên rất không ưa Ninh Tịch. Nhất là Lục Cảnh Lễ, không biết đã bao nhiêu lần anh nghe Lục Hân Nghiên lầm bầm nói Ninh Tịch đã đầu độc anh Hai như thế nào, chỉ có Quan Tử Dao mới xứng với anh Hai nhất...

Nhưng mà bây giờ lại chủ động đến thăm Ninh Tịch, thậm chí còn mang đồ bổ đến làm quà?

Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao...

Chả lẽ Tiểu Tịch Tịch lại không có tiết tháo đi tán gái rồi sao?

"Cám ơn!" Ninh Tịch nhìn những đồ Lục Hân Nghiên mang tới, vừa nhìn đã thấy đây rõ ràng là cố ý chọn để tới thăm cô nhưng mà Ninh Tịch cũng không vạch trần, chỉ nói tiếng cảm ơn.

"Tiểu Bảo ~ cô mang đồ chơi cho cháu nè!" Vì để che giấu sự lúng túng nên Lục Hân Nghiên vội vàng chạy đi tìm Tiểu Bảo.

Ninh Tịch phát hiện sắc mặt của Lục Hân Nghiên không tốt lắm, vì vậy thuận miệng hỏi một câu: "Sao bọng mắt của cô lại đen dữ dội thế?"

Lục Hân Nghiên lập tức sờ mắt mình một cái theo bản năng, lâu bầu oán trách: "Còn không phải do cô làm hại à..."

Đối thoại này... Lục Cảnh Lễ không hiểu sao lại muốn hiểu sai rồi...

"Hừm?" Ninh Tịch không hiểu.

"Cô không cho tôi làm đại lý, tôi không còn cách nào hơn là làm lại một bản kế hoạch khác!" Lục Hân Nghiên móc ra cái gương nhỏ, đau lòng nhìn khuôn mặt của mình.

Ninh Tịch nghe thế thì có chút bất ngờ, không ngờ Lục Hân Nghiên vẫn chưa bỏ cuộc.

Mặc dù không muốn nhấn tâm đả kích cô ta, nhưng cũng không muốn để Lục Hân Nghiên mất công. Vì thế Ninh Tịch nói: "Nhưng mà danh sách đại lý ở Đế Đô của chúng tôi đã đủ rồi, vốn là còn hai suất nhưng trước đó cũng đã hẹn ký hợp đồng hết rồi."

"Cái gì! Không có? Hai suất cuối cũng không còn sao?" Lục Hân Nghiên vừa nghe liền lập tức sững sờ.

"Đúng vậy, hết mất rồi." Ninh Tịch không chút do dự khẳng định.

Lục Hân Nghiên nghe xong thì nghệt mặt ra, không tin nổi mà hét lên: "Tại sao lại như vậy, tôi vì cái kế hoạch này mà hy sinh giấc ngủ của cả một tuần! Đời này tôi chưa từng liều mạng vì việc gì như vậy mà giờ cô bảo tôi tất cả đều là công dã tràng sao?"

Ninh Tịch nhéo nhéo mi tâm, bất lực nhìn cô gái trước mặt: "Cô trước khi làm chẳng lẽ không đi điều tra nghe ngóng tình hình chút sao?"

"Tôi... ai biết cô lại chọn đại lý nhanh vậy!" Giọng của Lục Hân Nghiên rõ ràng là có chút chột dạ.

Ninh Tịch: "..."

Cuối cùng cô cũng biết tại sao con nhóc này làm cái gì cũng xôi hỏng bỏng không rồi.

Lục Hân Nghiên không biết làm thế nào cho phải cuối cùng đành hét lên: "Tôi mặc kệ! Chính cô nói, chỉ cần tôi có thể lấy thái độ nghiêm túc cùng thành ý thì Tắc Linh luôn rộng cửa với tôi! Cô nói chuyện mà không tính toán gì hết là sao! Chưa kể... chưa kể tôi... tôi đã gọi cô là chị dâu rồi! Chẳng lẽ ngay cả chút chuyện này cô cũng không thể châm chước một chút sao?"

--- O ---

Chương 1056: Ai Cũng Có Một Mặt Đáng Yêu

Chị dâu?

Lục Cảnh Lễ: "..."

Giang Mục Dã: "..."

Hai người này lại kinh hãi một lần nữa, nhất là Lục Cảnh Lễ, con nhóc này thế mà lại gọi Ninh Tịch là chị dâu? Đây là chuyện khi nào? Rốt cuộc anh đã bỏ lỡ bao nhiêu chuyện lớn đây! Thật quá đau lòng!

Nghe Lục Hân Nghiên nói xong, Ninh Tịch chớp chớp mắt một cái mở miệng nói: "À, hay là cô thu lại tiếng chị dâu đi."

"Cô... sao cô lại có thể như vậy chứ!" Lục Hân Nghiên giận đến giậm chân.

Ninh Tịch giương cờ trắng xin hàng: "Vấn đề là cô có kêu tôi là chị dâu đi chẳng nữa cũng vô ích! Bên tôi đã ký hợp đồng hết cả rồi, hàng cũng đã xuất, cửa hàng cũng đã trang hoàng xong, người tới trước được trước! Dẫu lần này cô có lên kế hoạch tốt cỡ nào tôi cũng chẳng làm được gì!"

Lục Hân Nghiên cúi đầu, mặt dài thườn thượt như quả cà héo: "Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao?"

Ninh Tịch nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Boss, anh có cách nào không?"

Lục Hân Nghiên nghe vậy cũng vội vàng nhìn về phía Lục Đình Kiêu, nhưng mà chuyện lần trước anh họ vẫn chưa tính sổ với cô đâu, làm sao có thể giúp cô chứ....

Nếu vợ đã hỏi thì tất nhiên là Lục Đình Kiêu biết gì nói nấy: "Phía tây thành phố sắp mở một trung tâm thương mại, có thể mở thêm một chi nhánh ở đó."

Chỉ một câu nói ngắn ngủn đã giải quyết toàn bộ vấn đề. Không hổ là Boss đại nhân!!!

Hai mắt Lục Hân Nghiên cũng sáng lên: "Có thật không? Vậy em đi liên lạc thuê cửa hàng trước đã, lần này không cho ai cướp của em hết! Đây là em phát hiện đầu tiên nhé!"

Ninh Tịch cười khê: "Vâng, là cô phát hiện, tôi sẽ giữ lại cho cô."

"Đây là cô nói đấy nhé, nói phải giữ lời! Vậy tôi đi giải quyết chuyện cửa hàng trước đã!" Lục Hân Nghiên vừa nói vừa nhét hết đồ chơi vào lòng Tiểu Bảo sau đó chạy biến như một cơn gió.

Sau lưng, Lục Cảnh Lễ chặc chặc lưỡi: "Tiểu Tịch Tịch, rốt cuộc là cô dạy bảo nó kiêu gì vậy? Hân Nghiên, con bé này chuyên môn đem con bỏ chợ đó, nó làm cái gì cũng chỉ nồng nhiệt được dăm ba phút thôi! Tôi chưa bao giờ thấy nó chú tâm làm chuyện gì như vậy đâu nha! Y như là biến thành một người khác vậy!"

"Tất cả các cô gái đều có một mặt đáng yêu của họ, chỉ là cô ấy có nguyện ý thể hiện mặt đó ra trước anh hay không thôi!" Ninh Tịch dạy dỗ.

"Có đạo lý!" Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ thụ giáo.

"À đúng rồi, Lông Vàng này, chị Chi Chi có giúp tôi nhận một chương trình ẩm thực đấy, cái gì mà "phòng bếp của mỹ nhân"! Ông có nghe qua bao giờ chưa?" Ninh Tịch hỏi.

Lâm Chi Chi biết cô nấu ăn khá giỏi cho nên mới chọn chương trình này, cộng thêm với chương trình này cũng phù hợp với hình tượng của Ninh Tịch.

Tôn chỉ của cô là không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, cho nên bất kể là công việc gì cũng phải cố gắng làm được tốt nhất.

"Chương trình ẩm thực!!!" Giang Mục Dã còn chưa lên tiếng mà hai mắt Lục Cảnh Lễ đã sáng như đèn pha, anh ta thốt lên: "Vậy mấy người xử lý "đạo cụ" thế nào?"

"Đạo cụ gì?" Ninh Tịch không hiểu.

"Chính là mấy món ăn đó!" Lục Cảnh Lễ gấp gấp giải thích.

Ninh Tịch hết nói nổi: "Tôi làm sao biết được họ xử lý thế nào... Lúc trước coi mấy chương trình nấu ăn thì đại khái là nếu khó ăn thì đồ sạch, ăn ngon thì chia cho các nhân viên thì phải? Tôi còn chưa biết cái chương trình này là như thế nào đâu, còn đang phải hỏi thăm Giang Mục Dã đây này!"

Chương 1057: Ông Chủ Không Cho Phép!

Lục Cảnh Lễ lập tức tỏ vẻ chính nghĩa nói: "Cái gì mà chia cho nhân viên chứ, bọn họ thiếu một miếng kia sao? Cô mang về cho tôi ăn! Còn nữa, cái chương trình này ngoại trừ khách mời tham gia từng tập thì còn có khách mời cố định nữa, hay là tôi giúp cô nhận làm khách mời cố định của họ nhé! Mỗi tập đều mời cô nhé! Chỉ cần cô đem "đạo cụ" về cho tôi là được! Giao dịch này làm không?"

Ninh Tịch: "..."

Giang Mục Dã liếc Lục Cảnh Lễ một cái sau đó âm thầm chen vào một câu: "Nghĩ cũng đừng nghĩ, cái chương trình khi gió đó yêu cầu nam khách mời phải ăn sạch đồ ăn do nữ khách mời làm, một miếng cũng không được để thừa!"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy xoay một tiếng đã chui ra góc tường trông nham: "Tại sao lại có thể có loại chương trình âm thực vô nhân đạo như thế chứ..."

"Đúng là cực kỳ vô nhân đạo..." Không biết Giang Mục Dã nghĩ tới cái gì mà tái xanh cả mặt: "Cái chương trình này hoàn toàn dựa vào chỉ số nhan sắc của khách mời để kéo lượng xem! Còn đồ ăn thì... ha ha, một người so với một người làm còn kinh hơn! Đừng hỏi tại sao tôi lại biết!"

"Sao mà biết?" Ninh Tịch với Lục Cảnh Lễ hai miệng đồng thanh.

Khóe miệng Giang Mục Dã giật giật, anh ta nhéo nhéo trán nói: "Cái chương trình này mỗi một tập đều sẽ mời một người đẹp tới làm khách mời nấu chính và mời một nghệ sỹ nam tới làm trợ thủ, tôi từng tham gia một lần."

"Sau đó thì sao?" Ninh Tịch cảm thấy hứng thú.

Giang Mục Dã lộ vẻ thống khổ khi nhớ lại chuyện cũ: "Chẳng phải tôi vừa mới nói sao, cái chương trình đó yêu cầu nam khách mời phải ăn hết thức ăn không được chừa lại một miếng nào, ý là dầu cho cô gái kia làm dứt cũng phải ăn!"

"Lúc ấy tôi thấy nữ khách mời khá xinh đẹp, nghĩ bụng đồ ăn cô ta làm cũng không đến nỗi nào đâu nên mới đồng ý tham gia, kết quả..."

"Tôi bị bắt phải ăn hết một bát thịt kho tàu mà cô ta đốt thành than, hơn nữa

còn vì yêu cầu của chương trình mà phải tán dương cô ta nấu ăn ngon! Hai tôi không dám ăn thịt kho tàu cả một năm! Máy người biết bóng ma trong lòng anh đây lớn nhường nào không?"

Ninh Tịch quăng cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ: "Đáng đời!"

Rõ ràng là muốn lân la với người đẹp chứ gì? Cuối cùng gặp phải báo ứng!

"Sau đó tôi có trao đổi với mấy tên từng làm khách mời của chương trình này thì phát hiện một cái quy luật, cô em nào càng đẹp thì nấu ăn càng dở, hiện giờ có tên nào dám làm khách mời của chương trình này nữa đâu..."

Giang Mục Dĩ nói tới đây thì liếc Ninh Tịch một cái, sau đó ho nhẹ nói: "Nếu như bà tham gia cái chương trình đó thì tôi có thể miễn cưỡng bớt chút thời gian quý báu của tôi làm khách mời của bọn họ hỗ trợ bà!"

Lục Cảnh Lễ vừa nghe lập tức sôi máu: "Đệt! Giang Mục Dĩ, cậu quá âm hiểm rồi đấy! Lấy việc công làm việc tư! Tôi lấy danh nghĩa là ông chủ của cậu tuyệt đối không cho phép! Ông chủ quyết định tự mình làm khách mời!"

Lục Đình Kiêu: "... Ông chủ lớn nhất bày tỏ, cho là anh đây là chết rồi sao?"

...

Tổ chất Ninh Tịch vốn rất tốt, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày đã lại "sinh long hoạt hổ".

Vì thế thừa dịp cuối tuần, thời tiết lại đẹp Ninh Tịch mang bánh bao lớn với bánh bao nhỏ cùng đi xem nhà.

Nhưng nửa đường lại có thêm một con kỳ đà cản mũi tên là Đường Lăng, cố sống cố chết bám vào cái tên "cố vấn an ninh" mà bám theo.

Vừa đến nơi, Đường Lăng bắt đầu dè bieu: "Cái đồ gì đây! Đầu năm nay vẫn còn có người dùng lưới sắt bảo hộ sao! Xâm nhập vào hệ thống điện một cái thì khác gì mớ sắt vụn đâu!"

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Vậy huynh muốn dùng cái gì?"

"Đương nhiên là dùng tia hồng ngoại! Vừa đụng vào thì bắn đạn luôn! Hạ gục tại chỗ!"

Ninh Tịch chỉ biết đỡ trán: "Đây là Trung Quốc! Là Trung Quốc, OK!!! Gục cái đầu huynh ý mà gục!"

--- O ---

Chương 1058: Phòng Cưới Của Chúng Ta

Lục Đình Kiêu đứng một bên suy tư, sau đó mới trầm ngâm nói: "Tia hồng ngoại cũng được, nhưng cần thay đổi một chút."

"Có thể phỏng theo hệ thống an toàn của Louvre¹, cái đó xin..."

1 Louvre: là một viện bảo tàng nghệ thuật và lịch sử của nước Pháp, là một trong những viện bảo tàng nổi tiếng nhất thế giới, nơi trưng bày các hiện vật về những nền văn minh cổ, nghệ thuật Hồi giáo và nghệ thuật châu Âu từ thế kỷ 13 cho tới giữa thế kỷ 19.

...

Sau đó hai người đàn ông liền bắt đầu thương lượng cái chuyện trên trời gì đó mà Ninh Tịch nghe không hiểu.

Cuối cùng ngay cả bánh bao nhỏ cũng gia nhập thảo luận.

"Hừm? Dùng người máy vệ sĩ của con lắp ráp sao? Cái này hay đấy! Đồ nhi thật có tài nha ~! Không hồ là học trò của tui nè!" Đường Lăng nhất thời có cảm giác tự hào.

Đến chạng vạng tối, cuối cùng cũng chọn xong "ổ mới".

Một căn biệt thự ở ngoại ô không cách quá xa thành phố, cả căn biệt thự được thiết kế theo phong cách hòa nhập với thiên nhiên với những chi tiết và cách trang trí đậm chất Trung Hoa cổ truyền. Phong cảnh xung quanh cũng không tệ, có cả vườn hoa nhỏ, hồ bơi và một nhà kính. Biệt thự còn cung cấp cả quản gia tư nhân, về cơ bản thì thỏa mãn tất cả những như cầu của chủ hộ. Nhưng, điểm đáng giá nhất của khu biệt thự này chính là cách đó không xa có một mảnh rừng đào lớn.

Sau khi xem xét xong, Ninh Tịch lập tức ký hợp đồng mua nhà ngay tại chỗ, trên giấy tờ bất động sản viết tên của cả hai người là Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch như hiến bảo vật mà vui sướng đem giấy tờ nhà nhét vào tay Lục Đình Kiêu: "Anh yêu, đây chính là căn nhà để sau này em cưới anh đó!"

Vẻ mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu lập tức có thêm một nụ cười sảng

động: "Ừ."

Hai mắt bánh bao nhỏ sáng rực, mẹ muốn lấy ba? Vậy nhóc chẳng phải sẽ thành con trai danh chính ngôn thuận của mẹ sao?

Đường Lãng: "... " A a... ông đây mù rồi!

Bị hai người này bón thức ăn cho chó cả ngày thế này không mù cũng nửa tàn phế!

Vừa nghĩ tới cảnh sau này ngày ngày được bồi bổ thức ăn cho chó, Đường Lãng hận không thể đâm đầu xuống đất luôn cho rồi, kiếm tiền đúng là không dễ dàng!

Đường Dạ đáng ghét! Mau mau trả lại người tình tài khoản cho tui!!!

...

Buổi tối, một nhà ba miệng cộng thêm Đường Lãng cùng ngồi dùng cơm.

Đường Lãng không hiểu có phải do con nhóc kia đột nhiên có lương tâm hay không mà cơm nước xong còn cố ý đưa anh ra tận cửa.

"Nhị sư huynh, muội có chuyện cần huynh giúp đây!" Ninh Tịch đứng bên cạnh Đường Lãng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Cần anh giúp?" Đường Lãng nhú mày.

Ninh Tịch gật đầu một cái: "Là thế này, Nhị sư huynh liệu có ngại khi có thêm một học sinh không?"

Đường Lãng vẫn chưa hiểu: "Thêm một học sinh? Ai thế?"

"Muội!" Ninh Tịch chỉ chỉ mình.

"Muội lại uống lộn thuốc hả?" Vẻ mặt Đường Lãng y như gặp quỷ.

Bình thường con nhóc này sợ nhất là luyện võ, sao tự dưng bây giờ lại chủ động nói muốn anh huấn luyện???

Ninh Tịch: "Học phí trả gấp đôi."

Đường Lãng: "Đại gia, khi nào chúng ta bắt đầu?"

Ninh Tịch cười khẽ một tiếng: "Đến lúc đó sẽ báo cho huynh nha!"

"Rốt cuộc muội bị cái gì kích thích vậy?" Đường Lãng vô cùng nghi ngờ nhìn cô.

Sắc mặt Ninh Tịch hơi nghiêm túc lại: "Mấy ngày trước, Phong Tấn cho người "mời" muội qua đó một chuyến."

Đường Lãng nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến: "Còn nhanh hơn huynh nghĩ... sau đó thì sao? Ông ta muốn cái gì?"

Nhìn Ninh Tịch hiện tại vẫn nhảy nhót thế này, nhất định là Lục Đình Kiêu chạy tới kịp thời.

Ninh Tịch cười lạnh một tiếng: "Hừ, đoán chừng là muốn mạng của muội đi... nhưng, bất kể bọn họ muốn làm cái gì thì muội đã nghĩ kỹ rồi, muội không thể phụ thuộc vào sự bảo vệ của Lục Đình Kiêu, càng không thể để anh ấy bị lo lắng kinh sợ, quan trọng nhất là... muội không thể trở thành điểm yếu của anh ấy!"

Đường Lãng: "..."

Thế quái nào mới nói tâm sự vài câu đã lại bị nhồi thức ăn cho chó rồi!

Có thể tán gẫu thoải mái không hả?

Nhất định phải đi tìm Đường Dạ quyết đấu để đòi lại thẻ ngân hàng mới được...

...

--- O ---

Chương 1059: Quá Vô Nhân Đạo

Mấy ngày sau.

Lo xong chuyện nhà cửa, đồng thời cũng chắc chắn thân thể của mình không có vấn đề gì thì Ninh Tịch mới gọi điện thoại cho Lâm Chi Chi, sau đó quyết định chiều mai đến đài truyền hình quay chương trình.

Giang Mục Dã biết Ninh Tịch muốn tham gia chương trình này thì tính đi làm nam khách mời của bọn họ. Có điều, lại bị Lục Cảnh Lễ vận dụng đặc quyền của ông chủ kiên quyết ngăn trở.

Diễn hình của việc ông đây không ăn được thì người khác cũng đừng hòng xơ múi được gì!

Cuối cùng, vị nam khách mời vẫn là người ban đầu được chỉ định.

Đó là một nam diễn viên không nổi tiếng lắm, dáng dấp có chút mập mạp thường xuyên diễn mấy vai phụ gây hài.

"Phòng bếp của mỹ nhân" lúc mới đầu phát sóng đã từng cực kỳ hot trong một thời gian. Mặc dù đồ ăn do mấy nữ minh tinh làm đa phần đều rất khó ăn, nhưng khó ăn cũng là điểm thu hút. Tình huống mấy nam khách mời phải cố gắng ăn mấy thứ đen xì kia mà vẫn phải cố gắng khen ngược trở thành trò gây cười mà người xem thích nhất, khán giả cũng rất thích thiết kế chương trình như vậy...

Nhưng mà dấu sao "phòng bếp của mỹ nhân" cũng chỉ là một chương trình ẩm thực, vì tăng tỉ số người xem mà ban biên kịch đã "tổ lái" đi rất nhiều. Dần dần người xem cũng chán ngấy cái kiểu mỹ nhân càng đẹp thì thức ăn càng đen thế này.

Thậm chí không ít khán giả thẳng thắn phê phán tổ biên kịch là rác rưởi thấp kém, rõ ràng là một chương trình ẩm thực mà lại trở thành chương trình đấu tranh sinh tồn khiêu chiến giới hạn con người. Vì tỉ số người xem mà bắt các nam khách mời phải ăn hết mấy món kinh dị kia thật quá vô nhân đạo.

Đối tượng đưa kháng nghị nhiều nhất chính là fan của những nam khách mời trong chương trình. Trong đó thì fandom hung hăng nhất không thể nghi ngờ gì chính là fandom của Giang Mục Dã. Fan của anh ta thiếu chút nữa cho nổ tung cả ban tổ chức trên tieba, bên weibo chính thức cũng tràn ngập lời mắng

chủ.

Những chuyện như vậy ngày càng nhiều, đến cuối cùng thậm chí cả nam khách mời cũng khó mời được. Thấy vậy ban tổ chức mới vội vã điều chỉnh thành thỉnh thoảng mời một ít nữ minh tinh biết nấu ăn tới.

Nhưng bị kịch nhất là đa phần những minh tinh có nhan sắc thì tài nghệ nấu ăn không thể thương nổi mà những người có khả năng nấu bếp lại có nhan sắc thật sự quá ít. Cho dù có biết làm nhưng cũng không thể nói là xuất sắc, cùng lắm chỉ bình thường đủ qua cửa thôi, thế thì thà nấu dở tệ còn hơn, còn có cái để mà gây cười!

Nhưng mà nếu vì mỹ thực mà hy sinh mỹ nhân thì chắc chắn tỷ số người xem sẽ tụt dốc không phanh.

Cuối cùng thật sự hết cách, ban tổ chức nghĩ ra một chủ ý vô cùng thất đức: "Cho các người đẹp tìm thể thân!"

Ý chính là tốn tiền mời một đầu bếp chuyên nghiệp tới làm đồ ăn, lúc cảnh quay làm đồ ăn thì quay tay của đầu bếp, còn lại thì quay mỹ nhân để tạo thành cảm giác như chính bản thân mỹ nhân đang làm đồ ăn.

Nếu không bị phát hiện thì quả thật cách này cực kỳ vẹn cả đôi đường, nhưng bị kịch chính là người xem lại phát hiện ra. Trên tay của nữ minh tinh đó rõ ràng có một chiếc nhẫn nhưng cảnh thì có cảnh lại không có, như thế có khác gì vũ nhục chỉ số thông minh của người xem!

Lúc ấy khán giả rồi rít phỉ nhổ chương trình là lừa đảo, những nữ nghệ sĩ tham gia số phát sóng đợt đó cũng bị mắng rất thảm.

Sau đó, ban chương trình vẫn chỉ có thể tiếp tục dựa vào giá trị nhan sắc cùng với hành hạ dạn dày khách mời để kéo lấy tỷ số người xem, dù không lừa được khán giả lão luyện nhưng để lừa khán giả mới thì vẫn được.

Chương trình "phòng bếp của mỹ nhân" vốn không thể đem so sánh tỷ số người xem với những chương trình giải trí khác, nhưng so với các chương trình cùng thể loại thì đây vẫn là chương trình có người theo dõi cao nhất...

Xế chiều ngày hôm sau, Ninh Tịch mang theo Tiểu Đào đến đài truyền hình.

Hôm nay Ninh Tịch mặc trên người thiết kế váy ngang vai mới nhất trong bộ sưu tập mùa xuân của Tắc Linh. Để tiện cho việc vào bếp thì mái vốn thả

xõa được buộc gọn thành một cái đuôi ngựa cao cao, cả người tràn ngập ánh
nắng tươi sáng cùng hơi thở hoạt bát của mùa xuân.

--- O ---

Chương 1060: Nhìn Mặt Thôi Cũng Đủ Ăn Ba Chén Cơm

Đạo diễn là một người đàn ông trung niên hiền hòa, ông ta thấy Ninh Tịch thì hai mắt nhất thời sáng lên: "Ôi! Đại mỹ nữ của chúng ta tới rồi! Mau mau, mọi người tới làm quen một chút, đây chính là nữ khách mời của chúng ta hôm nay đây!"

"Xin chào mọi người! Tôi là Ninh Tịch, mong mọi người chiếu cố nhiều hơn!" Ninh Tịch khách khí chào hỏi mọi người.

"Khách khí quá! Ninh đại mỹ nhân quả nhiên danh bất hư truyền! Người thật còn đẹp hơn cả trong tivi!"

"Tôi cứ nghĩ tạo hình cổ trang đã đủ đẹp rồi, không ngờ mặc đồ hiện đại còn đẹp hơn! Xem ra tỷ số người xem của số này có thể đảm bảo rồi!"

...

Mọi người rồi rít chào hỏi nhau, giới giải trí là nơi nhìn mặt mà làm việc thế nên đứng trước mỹ nhân dù sao cũng phải phá lệ mà nhiệt tình một chút, huống chi Ninh Tịch còn là nữ nghệ sĩ có giá trị nhan sắc cao đến nghịch thiên.

Người không cao hứng nhất hôm nay thì đại khái cũng chỉ có nam khách mời.

Phùng Duệ thấy Ninh Tịch ban đầu tất nhiên là kinh diễm, sau đó lại cảm thấy kinh sợ.

Dựa theo định luật được đúc kết của những người đi trước thì cô nào càng xinh đẹp vậy thì chắc chắn nấu cơm sẽ vô cùng khó ăn....

Có nhân viên đứng cạnh thấy vẻ mặt Phùng Duệ như vậy thì cũng hiểu anh ta đang lo lắng cái gì, vì vậy bèn trêu chọc nói: "Anh Duệ cũng phải biết đủ chứ! Một đại mỹ nhân như thế lại tự mình làm đồ ăn cho anh đây! Nguyên nhìn gương mặt đó thôi cũng đủ ăn ba bát cơm rồi!"

"Vậy lát nữa tôi có thể chỉ ăn cơm không ăn thức ăn có được không?" Phùng Duệ giãy giụa.

"Không thể!"

"" ... ""

Chào hỏi các nhân viên xong, Ninh Tịch liền đi tới cạnh Phùng Duệ: "Xin chào, chắc anh là Phùng tiền bối rồi, lát nữa xin được chỉ giáo nhiều hơn!"

Thấy thái độ khách khí của người đẹp khiến tâm tình nặng nề của Phùng Duệ khá lên rất nhiều, thậm chí còn có chút không tin được: "Ồi, cô Ninh quá lời rồi, tôi nào dám xứng với hai chữ tiền bối! Chỉ giáo lại càng không nói, không kéo chân sau của cô đã là tốt lắm rồi!"

Những nam diễn viên luôn diễn mấy vai xấu xí gây hài như Phùng Duệ thường là đối tượng mà các nữ nghệ sĩ ghét nhất trong giới giải trí.

Đối phương là đại mỹ nhân, lại còn được Thịnh Thế công khai coi thành đối tượng được bồi dưỡng không ngờ lại khách khí với mình như thế, điều này làm Phùng Duệ có chút bất ngờ.

Nếu là những cô gái khác chỉ sợ thấy mình phải hợp tác với nam khách mời như vậy thì đoán chừng đã sớm đổi sắc mặt rồi...

Vốn Phùng Duệ cũng đã chuẩn bị tinh thần bị người ta làm xấu mặt rồi, kết quả không ngờ thái độ của Ninh Tịch lại tốt như vậy.

Coi như là cái thái độ này chỉ là giả vờ thì vẫn rất khó có được, dù gì loại người bung cao đập thấp ở giới giải trí này xưa nay không hề hiếm!

Thật ra thì trước khi Ninh Tịch tới, đạo diễn cũng có chút lo lắng vì lần này bọn họ đã chẳng thể mời một nam nghệ sĩ nào khác nên mới mời Phùng Duệ, ông ta lo Ninh Tịch thấy đối phương thì sẽ nháo lên, trước đó cũng chuẩn bị sẵn các phương pháp khuyên nhủ rồi, kết quả lại không dùng tới.

Làm một đạo diễn thì đương nhiên sẽ thích kiểu diễn viên hiểu chuyện lại phối hợp như vậy. Vì thế ấn tượng của đạo diễn với Ninh Tịch cũng tốt lên mấy phần. Ông đang nghĩ nếu lát nữa cô không làm được thì cùng lắm là làm thêm giờ để cô làm lại vài lần cũng được.

Cái chương trình này đã phát sóng được hơn hai năm, thế nên phong nền với các đạo cụ nhanh chóng được sắp xếp chuẩn bị xong để bắt đầu quay.

Người chỉ đạo chương trình, Ninh Tịch, Phùng Duệ cũng các bộ phận khác

tập trung đầy đủ, đạo diễn kêu lên một tiếng: "OK! Bắt đầu quay!"

--- O ---

Chương 1061: Ai Cũng Không Kém Cạnh Ai

"Xin chào các khán giả thân yêu, hoan nghênh mọi người đã quay trở lại với chương trình "Phòng bếp của mỹ nhân"! Nữ khách mời hôm nay của chúng ta thật sự xứng với cái danh đại mỹ nhân đó nha! Cô ấy chính là Mạnh Trường Ca sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cũng là mối tình đầu xinh đẹp thuần khiết như thiên sứ An An! Và cũng là Ninh Tịch của chúng ta hôm nay!"

"Xin chào mọi người, tôi là Ninh Tịch! Món ăn tôi muốn giới thiệu tới mọi người ngày hôm nay chính là món ăn đang cầm trên tay, thịt kho tàu."

"A! Thịt kho tàu sao! Đây là món ưa thích của các mỹ nhân sao? Trước đây cũng có không ít đại mỹ nhân từng làm qua món này đâu!" MC nói tới đây thì màn hình lớn sau lưng đột nhiên sáng lên.

Trên màn hình thể hiện quá trình chế biến món thịt kho của mấy vị mỹ nhân trước đây.

Quả nhiên là... ai cũng không kém cạnh ai ~

Thậm chí cảnh quay Giang Mục Dĩ phải cố gắng nuốt hết đồ ăn hồi trước cũng được biên tập vô cùng có tâm mà chiếu một đoạn thật dài. Khán giả được một trận cười to, Ninh Tịch thấy bộ dạng khổ sở tựa như ăn shit của Giang Mục Dĩ thì cũng không nhin được mà cười khẽ một tiếng: "Các tiền bối thật đáng yêu!"

MC lại làm nóng bầu không khí một lần nữa: "Không biết hôm nay Ninh Tịch sẽ mang đến cho chúng ta món ngon như thế nào? Được rồi, không nhiều lời nữa, bây giờ thì xin mời mỹ nhân của chúng ta bắt đầu thôi!"

Lại là mỹ nhân...

Hơn nữa lại là món thịt kho tàu cũ kỹ...

Khán giả tại trường quay thật ra là có vài người là diễn viên quần chúng được thuê bằng tiền chứ còn lại đều do đạo diễn tìm khắp nơi góp vào cho đủ số. Cho nên, bọn họ cũng đã tới nhiều lần đành ra thấy mãi một kịch bản giống nhau thế này liền có chút cảm giác tẻ nhạt vô vị, ngay cả diễn cũng ưỡ oải.

May mà giá trị nhan sắc của Ninh Tịch vẫn cứu vớt được một ít, nhất là những khán giả nam vẫn lên tinh thần để xem tiếp.

"Đúng rồi, chị Mỹ Mỹ, em có thể dùng "đồ nghề" của em không?" Ninh Tịch hỏi MC.

Nếu đã làm thì phải làm tốt nhất, cho nên lần này Ninh Tịch cố ý mang theo bộ "đồ nghề" mà cô dùng quen tay.

MC vui vẻ đáp: "Dĩ nhiên có thể!"

Thật ra thì MC cũng có chút lo lắng cho Ninh Tịch, trước kia cũng từng có một vị khách mời đưa ra yêu cầu tương tự nhưng đến lúc món ăn được đưa ra vẫn chỉ là một đồng than. Thậm chí, lúc dùng dao còn bị cắt vào tay rồi khóc lớn ngay giữa trường quay nữa. Cuối cùng vị khách mới kia bị khán giả mắng là làm bộ làm tịch.

Tiểu Đào đưa bộ đồ nghề đến tay Ninh Tịch thì cô cũng liền bắt tay vào chế biến.

"Ừm, có cần tôi giúp gì không?" Phùng Duệ hỏi.

Ninh Tịch khẽ mỉm cười: "Tiền bối có thể giúp tôi rửa một ít củ cải được không?"

Nụ cười thân thiết của Ninh Tịch khiến Phùng Duệ không kìm được mà hơi đỏ mặt lên, anh ta vội nói: "Được được!"

"Ninh Tịch, củ cải này dùng làm gì thế? Trong thịt kho tàu cần củ cải sao?" MC tò mò hỏi.

"Sợ lát nữa tiền bối ăn mỗi thịt kho sẽ hơi ngấy cho nên em thái mỏng củ cải rồi ngâm với nước muối một lúc, món này ăn kèm với thịt kho rất ngon." Ninh Tịch giải thích.

"Thì ra là như vậy!"

MC nghĩ nghĩ... điểm chính không phải là ngấy hay không ngấy được chứ, chỉ cần không độc chết khán giả mời thì chúng tôi đã tạ ơn trời đất rồi...

"Rửa... rửa xong rồi!" Phùng Duệ mang củ cải đã rửa sạch cầm tới.

"Cám ơn." Ninh Tịch nhận lấy củ cải, sau đó chọn một cái dao có lưỡi vuông rồi bắt đầu thái mỏng.

--- O ---

Chương 1062: Sức Hút Của Sự Chuyên Nghiệp

"Cạch cạch cạch cạch..." Tiếng dao rơi trên thớt vang liên miên không dứt, không tới năm giây sau một cây củ cải đã biến thành từng lát củ cải mỏng tang như cánh ve nằm yên trên thớt.

MC với Phùng Duệ đứng gần đó hết hồn, vẻ mặt đạo diễn cũng trở nên bàng hoàng.

"Này... là dao pháp? Chẳng lẽ chương trình của chúng ta cuối cùng cũng có được một người thuộc phái thực lực sao? Tiểu Vương, vừa rồi cậu có quay không!" Đạo diễn vội vàng nhìn cậu chuyên viên quay phim.

Quay phim vô tội nói: "Vừa nãy vẫn luôn tập trung vào mặt của cô ấy, tôi còn chưa chuyển ống kính thì đã thái xong rồi..."

"Cảnh quay xuất sắc như thế mà không quay được! Sự chuyên nghiệp của cậu chỉ có thể thôi hả!" Đạo diễn không nhìn được mắt.

"Đạo diễn à... cô ấy thái một cây củ cải chỉ dùng có từ 3 đến 5 giây thôi! Em lia máy quay còn không đủ nữa là!"

Đạo diễn trợn mắt nhìn cậu quay phim một cái sau đó chạy đi thương lượng với Ninh Tịch: "Ninh Tịch à, không ngờ dao pháp của cô lại khá như vậy! Chúng tôi muốn quay một cảnh đặc tả, nhưng vừa nãy cô thái nhanh quá nên quay phim chưa quay kịp! Cô có thể thái một cây nữa không? Không không, thái hai cây nữa đi, chúng tôi muốn quay một cảnh gần một cảnh xa! Cô biết đấy, bây giờ người xem khó tính lắm, cảnh xa để phòng bọn họ nói chúng tôi tìm thế thân!"

"Được ạ." Ninh Tịch vô cùng phối hợp xắt hai cây củ cải khác.

Lần này thì tất cả mọi người tại trường quay đều thấy rõ, bọn họ ríu rít trợn mắt bàn luận, MC còn cố ý nhặt một miếng củ cải đã xắt lát đến gần trước ống kính để có thể đặc tả được miếng củ cải được xắt mỏng hoàn hảo như thế nào, quả nhiên là mỏng như cánh ve: "Dao pháp này không mất bảy tám năm tu luyện sợ rằng không làm được đâu?"

Sau đó Ninh Tịch bắt tay vào làm thịt kho.

Nước hàng, xì dầu, rượu, đường phèn, hoa hồi, gừng, hành khô, hạt tiêu, lá

nguyệt quế...

Không tới ba phút Ninh Tịch đã đem tất cả các gia vị đã chuẩn bị tốt xếp ngay ngắn qua một bên. Sau đó cô mới nhấc một miếng thịt ba chỉ bỏ vào nồi nước lạnh rồi lại bỏ thêm hoa hồi, gừng, lá nguyệt quế, hạt tiêu rồi bật lửa lên.

Sau khi nước sôi Ninh Tịch vớt miếng thịt ra rồi tỉ mỉ dùng dao cạo sạch sẽ lớp váng bẩn cùng lông còn dư lại. Cuối cùng mới dùng dao cắt miếng thịt thành những miếng thịt vuông vức có cạnh là 3cm...

Toàn bộ động tác đều như nước chảy mây trôi, không chút nào trúc trắc.

"Ninh Tịch, tôi thấy cô mang theo loại lá này, cái này là để làm gì vậy?"

"Mã liên thảo hay còn gọi mã liên, dân gian hay dùng để gói bánh chưng hay buộc các loại thịt chín, dùng nó thì lúc kho, thịt không dễ bị nát."

"Vậy cái nồi đất kia thì sao?"

"Thật ra thì dùng các loại nồi điện tử khác ninh cũng được, chỉ có điều tôi cảm thấy dùng nồi đất tuy sẽ tốn thời gian hơn một chút cơ mà hương vị lại thơm ngon hơn."

...

Lúc Ninh Tịch nấu ăn thì vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, giống như đang tạo nên một tác phẩm nghệ thuật vô cùng trọng yếu, nên MC chỉ tùy tiện nói mấy câu xong cũng chẳng dám quấy rầy thêm.

Từ đầu tới đuôi Ninh Tịch cũng không thể hiện cái gì thái quá mà chỉ chuyên tâm chế biến món ăn, nhưng chính vì thế lại có thể bất tri bất giác khiến người khác dõi theo không chớp mắt. Hóa ra không có mấy tình tiết buồn nôn, không có sự chim chuột nhau giữa nam nữ khách mời mà chỉ đơn giản là ngắm nhìn một người làm thức ăn lại có thể đẹp mắt như vậy. Thậm chí có thể nói là một loại hưởng thụ, đây chính là sức hút của sự chuyên nghiệp...

Rốt cuộc thịt kho cũng ninh xong, thời khắc động lòng người cuối cùng cũng đến.

Chương 1063: Thuốc Độc Buổi Đêm

Ngay lúc Ninh Tịch nhắc nắp nồi đất ra, toàn bộ trường quay dường như tràn ngập mùi thịt kho thơm nức, trong nồi cũng là những miếng thịt óng ánh mê người.

MC khó khăn nuốt nuốt nước miếng: "Bây giờ xin mời nam khách mời của chúng ta nếm thử tay nghề của mỹ nhân nào! Nhớ kỹ, phải ăn hết đó nha!"

Vì trước kia cũng có người từng làm ra món ăn trông rất đẹp, nhưng mùi vị lại vô cùng thảm thiết cho nên chưa tới bước ăn thử thì ai cũng không dám xem thường.

Phùng Duệ vì để bản thân không ói ra thì trước đó anh ta đã không dám uống một hớp nước nào hiện giờ đã đói đến mức da bụng dính sát vào da lưng. Vậy nên lúc này nhìn thấy đồ ăn cho dù trong lòng vẫn có cảnh giác thì ngoài miệng vẫn đồ nước miếng không ngừng.

Phùng Duệ ngồi xuống bàn cơm nhỏ, trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người anh ta cẩn thận gắp lên một miếng thịt kho sau đó cắn xuống.

Sau đó là miếng thứ hai, miếng thứ ba...

"Cơm..." Phùng Duệ khó khăn thốt ra một câu.

"À à..." MC vội vàng đưa một bát cơm qua.

Sau đó chỉ thấy Phùng Duệ cắm đầu vào ăn như quên luôn bản thân đang ghi hình, một miếng thịt, một miếng cơm, hơi ngấy thì thanh thanh cái miệng bằng một miếng củ cải, ăn đến miệng mép đầy dầu.

Một đĩa thịt kho, một đĩa củ cải cứ thế bị Phùng Duệ ăn sạch cùng một nồi cơm trắng.

Mà MC với các nhân viên và khán giả thì không chớp mắt, nhìn chăm chăm toàn bộ quá trình anh ta ăn...

Cho đến khi Phùng Duệ lấy những giọt nước thịt cuối cùng trong đĩa trộn với cơm ăn sạch sành sanh không chừa một chút nào xong, mọi người mới phản ứng lại được...

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người trong trường quay đều là: Đệch! Dầu

gì cũng phải để lại một miếng chứ! Đừng nói thịt, ngay cả củ cải cũng không chừa lại một mảnh!

Phùng Duệ tựa hồ cũng không dám tin tưởng chính mình đã ăn xong toàn bộ rồi. Anh ta gãi gãi đầu có chút xấu hổ: "Thật... thật xin lỗi mọi người! Nhưng đồ ăn Ninh Tịch làm ngon quá! Cho tới bây giờ tôi chưa từng ăn món thịt kho nào ngon như vậy! À, còn củ cải nữa, ăn cũng ngon lắm! Tôi không biết phải hình dung thế nào, nhưng thật sự ăn quá ngon luôn! Trước kia tôi từng nghe qua một câu là đồ ăn ngon có thể khiến bạn quên hết mọi thứ, vừa rồi tôi cũng coi như là đã cảm nhận được điều đó! Suýt nữa tôi quên luôn mình còn đang quay!"

MC lệ rơi đầy mặt: "Bây giờ anh có nói gì cũng vô ích! Một miếng cũng chẳng còn thì chúng tôi cảm nhận bằng cách nào đây!"

Sau cùng khi chương trình quay xong xuôi, Ninh Tịch dùng những nguyên liệu thừa nấu lại một nồi khác rồi chia cho các nhân viên cùng khán giả trong trường quay.

Đạo diễn ăn vào mà nước mắt tuôn như mưa, thật muốn đem Ninh Tịch thành khách mời cố định quá, như thế thì sau này ngày nào cũng có lộc ăn rồi!

Nhân viên quay phim dùng một tia lý trí cuối cùng quay lại toàn bộ cảnh hậu trường này lại.

...

Lần này đạo diễn đã dùng phương thức khác biệt với các số trước để biên tập số lần này của "Phòng bếp mỹ nhân".

Trong 40 phút của chương trình thì Ninh Tịch làm đồ ăn hết 30 phút, cảnh Phùng Duệ ăn chỉ chiếm có 10 phút.

Đúng vậy, chỉ tầm 10 phút lại không có bất cứ một tiểu xảo nào, chỉ đơn thuần là cảnh ăn cơm.

Kết quả là khi chương trình được phát sóng, tỷ lệ người xem của tập này lại cao hơn cả tập có Giang Mục Dã tham gia, đồng thời cũng phá luôn kỷ lục của chương trình từ trước tới nay. Đoạn video tung lên mạng chỉ tốn một ngày đã có hơn ngàn vạn lượt xem, nhất là vào đêm khuya là thời điểm lượt xem tăng nhanh nhất.

Cùng lúc đó đoạn video này cũng chiếm cứ top tìm kiếm của weibo, hơn nữa độ hot vẫn đang tiếp tục kéo dài...

--- O ---

Chương 1064: Quy Tắc Ngâm Của Đại Ma Vương!

Top tìm kiếm đều là những từ khóa tương tự như #nữ khách mời đẹp nhất của "phòng bếp mỹ nhân"; #nàng dâu quốc dân Ninh Tịch; #chỉ có em và mỹ thực là không thể phụ lòng...

Phía weibo chính thức của chương trình cũng bùng nổ, hầu như cả người xem mới lẫn người xem cũ đều sôi trào, điều bất ngờ nhất chính là bỗng dưng lại mọc ra một nhóm lớn fan là các mẹ bỉm sữa:

[Hơn nửa đêm tự dưng mò vào nhìn chăm chăm một gã đàn ông ăn suốt 10 phút! Tôi trúng độc rồi!]

[Đêm khuya còn tung độc dược! Đạo diễn ra đây, tôi cam đoan không đập chết ông]

[Nam khách mời kỳ này đáng yêu quá! Không giống mấy tên đẹp trai nhưng đê tiện lần trước.]

[Cầu thông tin về chiếc váy nữ khách mời mặc! Đẹp chết đi được.]

[Nguyên ngắm khuôn mặt nữ thần thôi tôi đã có thể ăn hết ba bát cơm rồi!]

[Chỉ ngắm mặt nữ thần thì cho tôi ăn phân cũng được.]

[Người đẹp dáng xinh lại còn nấu ăn ngon nữa, nữ thần gả cho tôi đi]

[Cô bé này có thiếu mẹ chồng không, tôi có một thằng con ngoan ngoãn nghe lời, biết kiếm tiền mặt mũi cũng đẹp trai đây này!]

...

Ninh Tịch đang phấn khởi đọc những bình luận trên mạng, thế nhưng Lục Đình Kiêu lại không vui vẻ gì cho lắm.

Cái gì mà nàng dâu quốc dân chứ, rõ ràng là vợ mình mà...

Ninh Tịch phát giác ra tâm trạng của Đại ma vương không đúng liền vội vàng cọt tới vượt lồng: "Hi hi, anh yêu đừng khó chịu mà, đạo diễn nói em làm rất tốt nên còn muốn mời em thêm lần nữa đó! Em nghĩ rồi, chờ phim của chúng ta được công chiếu thì lại quay cái này lần nữa đi, đến lúc đó em nói với đạo diễn một tiếng sau đó mang anh đi cùng, à, là mang Kha Minh

Vũ đi cùng! Thế nào? Có phải rất hoàn hảo không?"

Lục Đình Kiêu nhìn cô một cái: "Ừ, đa tạ tiền bối quan tâm."

"Há há há há ~ ngoan quá ~" Ninh Tịch cười to, không hiểu sao lại có cảm giác đang bắt nạt được Lục Đình Kiêu, thật quá đã!

Lúc này di động đột nhiên "ding" một tiếng, nhắc nhở có một tin nhắn gửi đến, là từ số lạ.

[Tên khôn, 3h chiều ngày mai, chuẩn bị đồ của phụ nữ dần đi!!!!!!!!!!!!]

Chả cần nghĩ cũng biết nhất định là thằng nhãi con Trang Vinh Quang kia.

Qua nhiều ngày như vậy, thiếu chút nữa Ninh Tịch cũng quên bém cả chuyện này, cũng thật khó cho thằng nhóc kia còn nhớ tới vậy...

Đang nghĩ nghĩ thì di động lại vang lên, là Trang Khả Nhi gọi qua.

Ninh Tịch lập tức bấm nhận: "Alo, Khả Nhi đây à?"

"Tiểu Tịch, có phải Vinh Quang vừa gửi tin nhắn cho cậu đúng không, nó hẹn cậu gặp mặt ngày mai à?" Trang Khả Nhi lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, vừa mới nhận được nè, nó hẹn tớ ba giờ gặp mặt!"

Trang Khả Nhi khẽ cười một tiếng: "Sau vụ hôm đó thì nó bắt đầu không ngủ không nghỉ mà lao vào luyện tập, trừ thời gian ăn ra thì nó đều ở sân bắn hết, thậm chí... còn chủ động đi thỉnh giáo ba tớ kỹ thuật bắn súng đấy..."

"Quan hệ của ba với nó vốn vẫn luôn không tốt lắm, nhất là những chuyện liên quan đến bắn súng. Đây là lần đầu tiên hai người họ hòa bình ở chung một chỗ mà thảo luận chuyện này!"

"Mấy ngày nay không khí trong nhà cũng tốt hơn nhiều lắm, ông nội cũng rất vui vẻ... Tiểu Tịch à, thật cảm ơn cậu!"

Nghe Trang Khả Nhi nói, trong thâm tâm Ninh Tịch cũng cảm thấy rất vui vẻ: "Có gì mà cảm ơn, chỉ là tớ không quen nhìn người khác bắt nạt bạn tớ thôi, cho dù là em trai cũng không được!"

Trang Khả Nhi đầu bên kia cảm động không thôi: "Vậy ngày mai gặp nhé,

đúng rồi, tôi mai cậu tới nhà tớ ăn cơm đi! Ông tớ mong cậu lắm, còn bắt tớ phải mời cậu qua bằng đờng kia kìa, phải để cậu thường xuyên tới chơi! Nhất định phải tới đó nha!"

--- O ---

Chương 1065: Vì Em Đẹp

"Sao mà chê được chứ, chỉ là tớ thấy làm phiền mọi người quá thôi."

"Phiền cái gì chứ! Cậu mà tới thì cả nhà tớ đều hoan nghênh! Quyết định vậy nhé!"

"Được, mai gặp lại!"

...

Sau khi cúp điện thoại, tâm tình Ninh Tịch rất tốt nên cô vừa lẩm bầm ca hát vừa tìm quần áo trong ngăn kéo.

"Tâm trạng rất tốt?" Lục Đình Kiêu thấy Ninh Tịch cũng chỉ vì nói chuyện với Trang Khả Nhi một lúc đã vui vẻ như vậy liền không kìm được mà lên tiếng hỏi.

"Há há há há há... Lục Đình Kiêu! Để em kể với anh một chuyện cực kỳ thú vị!" Ninh Tịch hớn hờ đem chuyện mình hành hạ Trang Vinh Quang như thế nào kể ra.

"... Lúc ấy em vẫn mặc đồ nam nên cậu ta vẫn cho rằng em là con trai! Cuối cùng em nói với cậu ta là nếu cậu ta có thể làm được như em thì em sẽ mặc váy công chúa chạy ba vòng quanh sân bắn! Tên nhóc kia vì thế mà y như cắn tiết gà lao vào tập bắn điên cuồng!"

"Vừa nãy trong điện thoại Khả Nhi còn nói với em là tên nhóc kia tập bắn đến quên ăn quên ngủ, nói chứ lần này em thật sự muốn cho cậu ta thắng đó, không biết lúc cậu ta biết em là con gái sẽ có phản ứng gì há há há há há há..."

Nhìn nụ cười của cô, sự bất mãn của Lục Đình Kiêu đối với Trang Liêu Nguyên giảm đi không ít: "Sau đó Trang Liêu Nguyên có nói về chuyện kia với em không?"

"Anh yên tâm đi, ông ấy sẽ không nhắc lại đâu! Hơn nữa em thấy thiên phú của Trang Vinh Quang không tệ, nếu cậu ta có thể đổi tính thì chắc chắn Trang Liêu Nguyên không có ý gì với em đâu!"

"Ngày mai mấy giờ về?"

"Chắc là ăn tối xong em mới về, đã hẹn với Khả Nhi rồi."

"Được."

Ninh Tịch phát hiện lúc nói chuyện Lục Đình Kiêu vẫn nhìn mình chăm chăm, cô không tìm được sờ mặt mình một cái: "Trên mặt em dính nhọ à? Sao anh cứ nhìn em chăm chăm!"

Lục Đình Kiêu chăm chú nhìn đôi mắt mang theo nét cười của cô rồi nghiêng người, hôn lên môi cô: "Vì em đẹp ~"

Ninh Tịch nhất thời then thùng che mặt: "Tiết tháo của anh đâu rồi?"

Tổn thọ quá! Gần đây Đại ma vương càng ngày càng lãng mạn! Ăn cơm thì nói bộ dạng cô ăn cơm trông đáng yêu, lúc ngủ thì nói trông dễ thương, giờ thì đang yên lành nói chuyện với nhau cũng bảo cô đẹp...

"Ninh Tịch, thật hy vọng mỗi ngày em ở cùng anh đều vui vẻ như vậy."

"Anh không cần phải lo lắng, mỗi ngày ở cùng anh em đều rất vui vẻ!"

...

Xế chiều hôm sau, Ninh Tịch thay đồ nam xong thì tới sân bắn trước giờ hẹn 10 phút.

Kết quả là Trang Vinh Quang còn tới sớm hơn cả cô, hoặc là nói tên nhóc này chưa từng rời sân bắn.

"Anh Tịch, anh tới rồi!" Trang Khả Nhi cũng đến sớm, thấy Ninh Tịch liền sung sướng đứng lên đón.

"Mày tới rồi." Trang Vinh Quang xoay người lại lạnh lùng nói.

Một khoảng thời gian không thấy, Trang Vinh Quang hơi gầy đi một chút nhưng nhìn sắc mặt lại không thấy mệt mỏi cùng tiều tụy như trước kia, trái lại là đôi mắt cậu ta trở nên sáng kinh người, nó khiến Ninh Tịch thấy mấy phần bóng dáng của Trang Liêu Nguyên trên người cậu ta.

Cường độ huấn luyện cao là cách rất tốt để huấn luyện, tuy Trang Vinh Quang mới chỉ trải qua một đoạn thời gian ngắn ngủi nhưng vẫn có chút ảnh hưởng.

Lần này chỉ do cậu ta nhất thời bị làm cho tức giận mới có tiến bộ thôi chứ lấy tính tình của Trang Vinh Quang mà muốn cậu ta thay đổi hoàn toàn thì xem chừng con đường vẫn còn rất dài.

--- O ---

Chương 1066: Cái Đồ.. Biến Thái!

"Đồ mang tới chưa?" Trang Vinh Quang hỏi.

Ninh Tịch giơ cái túi nilong màu hồng phấn trong tay lên: "Muốn kiểm tra không?"

Trang Vinh Quang nhìn cô một cái có vẻ không tin lắm, vì vậy cậu ta liền tự mình cầm túi lên kiểm tra.

Một đôi giày cao gót màu trắng, một cái váy công chúa màu hồng, một cái kẹp tóc hình hoa, một đôi tất giấy in hình trái tim, phía dưới cùng lại là.... lại là một cái áo lót màu hồng...

Trang Vinh Quang nhất thời đỏ bừng mặt mũi, vội vội vàng vàng nhét chiếc túi trả Ninh Tịch: "Đồ... đồ biến thái..."

Ninh Tịch vô tội nói: "Chẳng phải cậu bảo tôi mặc đồ con gái sao? Có cô gái nào không mặc áo lót hả?"

Mặt Trang Vinh Quang lại càng đỏ hơn, cậu ta thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Ninh Tịch một cái, sau đó hít sâu một hơi để khỏi bị cái tên gian trá này ảnh hưởng: "Mày đã thức thời như vậy thì tùy mày!"

Trong lúc nói chuyện thì lượng người vây xem ngày càng đông, đa phần đều là những người có mặt từ lần trước. Ngay cả Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân cũng cố ý bớt chút thời gian tới xem.

Trang Vinh Quang nhìn cha với ông nội cũng tới thì có chút khấn trương, nhưng rất nhanh đã tự tin trở lại.

"Người làm chứng cũng tới đủ rồi!" Ninh Tịch cười cười làm một tư thế mời: "Vậy thì, xin mời."

Trang Vinh Quang hừ một tiếng rồi nhìn cô chăm chăm: "Là đàn ông thì nhớ cho kỹ lời mày đã nói, nếu tao có thể bịt mắt mà bắn được 10 phát 10 điểm thì mày phải..."

"Biết rồi biết rồi, tôi phải mặc đồ con gái chạy 3 vòng quanh sân chứ gì! Nhiều người thế này tôi có thể chơi bắn được chắc? Rốt cuộc cậu có bắn nữa hay không đây!" Ninh Tịch không nhịn được khoát khoát tay.

Nghe Ninh Tịch nói vậy không ít người có mặt trở nên hưng phấn.

"À à à... mặc đồ con gái! Mặc đồ con gái! Mặc đồ con gái! Bé Quang cố gắng lên!"

"Đúng vậy bé Quang, nhất định phải thắng đó! Ngược chết tên nhãi này đi, để xem cậu ta còn phách lối kiêu gì!"

"Ha ha ha ha... thật muốn nhìn bộ dạng thằng nhãi này mặc đồ con gái như thế nào!"

"Bé Quang cố lên! Cậu nhất định phải làm được!"

...

Trong khoảng thời gian này Trang Vinh Quang vẫn một mực sống chết ở trong sân bắn, nên cũng nhanh chóng quen với mấy tên khách hay tới đây. Cộng thêm với việc Trang Vinh Quang thêm mắm dặm muối nói Ninh Tịch vô liêm sỉ dụ dỗ chị gái mình như thế nào nên mấy tên thanh niên này đều rói rít đến cổ vũ cho cậu ta.

Trang Khả Nhi là nữ thần của tất cả mấy tên đực rựa ở đây, ấy thế mà lại bị tên nhãi con này dụ dỗ! Quả thật là không thể nhịn được!

Tiếng cổ vũ ồn ào xung quanh khiến Trang Vinh Quang được khích lệ, trong lòng thậm chí còn dâng lên cảm giác bản thân mình đang hoàn thành sứ mạng thay trời hành đạo!

Cuối cùng cậu ra cầm một đoạn vải màu đen lên sau đó cột chặt mấy vòng lên mắt, sau đó giương súng nhằm thẳng vào bia ngắm.

Bắt đầu tính điểm!

Hiện trường, tất cả mọi người bao gồm cả Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân đều nín thở đưa mắt nhìn chăm chăm.

Một giây sau Trang Vinh Quang bóp cò.

"Đoàng -----": 10 điểm!

"Đoàng -----": Lại thêm 10 điểm nữa!

"Đoàng -----": Ba phát liên tiếp 10 điểm!!

...

Tùng tiếng súng của Trang Vinh Quang vang lên cũng khiến tâm tình của khán giả ngày càng trở nên kích động.

Cuối cùng...

Phát thứ tám: 10 điểm!

Phát thứ chín: 10 điểm!

Phát thứ mười...

Trang Vinh Quang dừng một chút, cậu ta chậm rãi hô hấp rồi: "Đoàng" một tiếng...

Phát thứ mười: 10 điểm!!!

"Ting" một tiếng, hệ thống bắt đầu tính điểm, trên màn hình hiện ra con số đỏ tươi chỉ cả mười phát đều đạt điểm mười!

Tổng cộng là 100 điểm

--- O ---

Chương 1067: Thực Hiện Cam Kết Mặc Đồ Nữ

"WOA..." Toàn trường trầm mặc nửa giây, sau đó đột nhiên vang lên tiếng hò hét như thể muốn phá cả nóc nhà.

Không ít người chứng kiến Trang Vinh Quang liều mạng tập luyện ra sao, cho nên lúc này thấy cậu ta thắng thì trong lòng cũng cao hứng như chính mình thắng vậy.

Bất kể là bạn cũ hay bạn mới quen đều vây lại bá vai xoa đầu cậu ta.

"Thằng nhóc này giỏi! Bản lĩnh lắm!"

"Bịt mắt mà bắn mười phát 10 điểm! Hơn nữa mới chỉ huấn luyện có vài ngày thôi! Giỏi lắm!"

"Ha ha ha ha.... bé Quang à! Tôi biết cậu làm được mà! Xem ra cái tên dụ dỗ chị gái cậu kia hôm nay phải mặc váy rồi!"

"Thằng nhãi này, đúng là xem thường cậu quá rồi, hóa ra thâm tàng bất lộ ha!"

Trang Vinh Quang nhìn những người bên cạnh từ không quen biết đến quen biết đều đang tán dương nói cậu ta thật giỏi, trong ngực cậu ta không hiểu sao lại có cảm giác ấm nóng xa lạ mà từ trước đến nay chưa bao giờ được cảm nhận...

Cái loại cảm giác sôi trào, kích động, kiêu ngạo lại tự hào. Nó khiến cậu ta cảm thấy toàn bộ bản thân mình đều tràn đầy năng lượng...

Thấy ánh mắt vui mừng của cha và ông nội thì hốc mắt của cậu ta lại có chút cảm giác chua xót, đúng là... gặp quý!

Làm sao mà cậu ta lại có thể đa sầu đa cảm như vậy chứ! Rõ ràng cậu ta sợ nhất là mệt mỏi cơ mà, cũng chán ghét bắn súng nhất trần đời mà...

Thật sự... ghét sao...

"Này này này! Nhóc con, bé Quang đã làm được rồi, cậu thua thế nên thực hiện cam kết đi!"

"Chí phải! Chí phải! Mau thay đồ đi! Để mọi người xem xem nào! Phải chạy

ba vòng quanh sân đó nha!"

"Há há há... Trang tiểu thư mà thấy bộ dạng tên nhãi này mặc đồ nữ chắc hẳn sẽ chán ghét hẳn thôi!"

"Đúng đúng đúng..."

....

Cho đến khi xung quanh vang lên tiếng mọi người thúc giục, Trang Vinh Quang mới hoàn hồn hồn lại rồi lập tức hưng phấn không thôi chạy đến cạnh Ninh Tịch: "Tên thối tha! Tao đã nói rồi, trước chỉ là tao đây khinh thường mày thôi, tao đây mà đã nghiêm túc thì ai cũng phải sợ nhé! Thế nào? Đừng nói muốn trốn nợ đấy?"

"Cậu quả nhiên lợi hại, tôi nguyện chịu thua! Ở đây có phòng thay đồ không?" Ninh Tịch hỏi.

Trong đám người lập tức có tiếng trả lời: "Phía đối diện có đó! Cậu cứ chọn phòng nào không người mà vào là được rồi!"

"Là đàn ông có gan dám cược thì phải có gan chịu thua! Mọi người ở đây đều đang nhìn đó, tên nhóc thối nhà cậu đừng hòng trốn!"

"Ha ha ha ha, tên nhãi này trông cũng đẹp trai, mặc đồ nữ đảm bảo trông ẻo lả chết luôn!"

....

Ninh Tịch xách quần áo đi về phía phòng thay đồ.

Trang Vinh Quang "hừ" một tiếng rồi nói với Trang Khả Nhi: "Chị, lần này chị đừng có mà hy vọng gì vào cái tên kia! Tên khốn kia sao bằng em trai chị được? Ghê tởm nhất là hắn quá hèn hạ, vô liêm sỉ! Nhưng mà đến giờ em cũng không thể tài nào hiểu nổi... rốt cuộc em kết thù với tên khốn đó lúc nào chứ!"

Trang Khả Nhi cố nín không cười phá ra nên không nói một câu nào.

Trang Vinh Quang thấy chị gái không nói gì còn cho rằng chị mình đã hoàn toàn thất vọng với tên kia rồi. Vì vậy cậu ta càng vui vẻ hơn, thậm chí còn lấy di động chuẩn bị quay hình.

Chờ lát nữa phải đem lịch sử đen tối của tên khốn kia ghi lại mới được, để tránh sau này hắ ta lại mặt dầy không giữ lời tiếp tục dây dưa với chị mình!

Một lát sau, "két" một tiếng, cánh cửa mà Ninh Tịch vừa bước vào được mở ra từ phía trong.

Nhất thời tất cả mọi người đều hướng ánh mắt chờ xem kịch vui về phía phòng thay đồ kia...

--- O ---

Chương 1068: Siêu Cấp Đại Mỹ Nhân!

Một giây sau di động của Trang Vinh Quang rơi đánh "cạch" một tiếng, những đường nứt chằng chịt xuất hiện trên màn hình đen ngòm y như mặt của chủ nhân nó...

Thời gian như thể bị dừng lại, tất cả mọi người đều đứng đó ngẩn ngơ.

Cả sân bắn lớn như vậy lại im lặng tới độ nghe được cả tiếng kim rơi.

Trước mắt mọi người là một cô gái mặc chiếc váy công chúa màu hồng, vòng eo nhỏ nhắn mê người, mái đen dài như thác nước hơi xoăn nhẹ tạo thành một độ cong mềm mại, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn rục rờ như bông hoa khoe sắc giữa rừng. Phản chiếu trong đôi mắt ấy như cả một mùa hoa đang nở rộ trong sắc xuân...

Mỹ... mỹ nữ!!!!

Hơn nữa còn là siêu cấp đại mỹ nữ!!!

"Ôi giờ ơi, thằng nào đạp phải chân tao!"

"Ui da! Thằng nào nhéo mông tao thế hả! Muốn nhéo thì tự đi mà nhéo mình ý!"

"Đừng đẩy đừng đẩy!"

...

Cuối cùng sự yên lặng cũng kết thúc, trong đám người vang lên từng trận xô xao lẻ tẻ, sau đó mọi người rời rít ứn đẩy nhau nhưng mà ánh mắt vẫn không rời khỏi Ninh Tịch nửa centimet.

Tới sân bắn súng này đa phần đều là thanh niên thế nên đôi mắt cũng dường như dính chặt trên người Ninh Tịch....

"Cha mẹ ơi! Chuyện gì đây?"

"Đây... bọn họ là cùng một người hả?"

"Ông đây vẫn luôn nhìn chăm chăm đó! Tuyệt đối không thể đánh tráo!"

"Sao... sao tôi có cảm giác bộ ngực kia... giống hàng thật quá?"

"Một đám ngu đàn này! Chúng mày đều là mấy nhãi con chưa trải sự đời thì biết cái khi gió gì! Lầy con mắt chuyện nghiệp của tao thì đây vốn là một cô em có đực không hả? Hơn nữa còn là một tuyệt sắc đại mỹ nhân! Tên nhãi này, à không đúng, em gái này lúc này chỉ giả trai thôi!"

"Ôi đêch! Thật hay giả vậy? Giả trai ý hả?"

Trong lúc mọi người đang xôn xao thì Ninh Tịch đã bước từng bước về phía họ.

Cuối cùng Ninh Tịch dừng bước trước mặt Trang Vinh Quang vẫn đang ngây ra như phỗng, cười hỏi: "Cậu thấy hài lòng chưa?"

Trang Vinh Quang ngây ngô gật gật đầu, một giây sai lại dùng sức mà lắc đầu. Cậu ta giơ ngón tay lên không tin nổi mà chỉ vào Ninh Tịch: "Mày mày mày... mày là con gái?"

Ninh Tịch nhẹ nhàng cười một cái: "Ừ, đúng vậy!"

Tên này lại dám dùng cái thái độ nhẹ nhàng như thế thừa nhận! Không sợ bị người ta đập chết à?

Trang Vinh Quang nuốt một ngụm máu vừa trào đến cổ họng xuống, nội thương rồi: "Mày là con gái! Mày vốn là con gái! Vậy mà mày còn nói cái gì mà mặc đồ nữ chạy ba vòng... mày..."

Mẹ!

Đến tận lúc này Trang Vinh Quang mới biết, cậu ta bị chơi rồi!!!

Nhưng mà càng thảm hơn là thế quái nào tên này lại là một đại mỹ nữ cơ chứ, làm cậu ta không giận nổi!

Vất vả lắm mới thắng, nhưng thắng kiểu này đúng là khiến người ta không vui nổi!

Không đúng, thắng cái rắm ý, đối phương là một cô gái nha, một cô gái còn lợi hại như vậy. Thân làm một thằng đàn ông có thắng thì có gì mà đặc ý chứ hả!

Trang Vinh Quang cảm thấy bản thân sắp bị tẩu hỏa nhập ma rồi!

"Woa! Tiểu Tịch à, bộ này tớ chưa thấy cậu mặc bao giờ đấy, thật đáng yêu quá! Rất hợp với cậu!" Trang Khả Nhi kéo kéo tay Ninh Tịch, hưng phấn kéo cô quay một vòng.

Phản ứng của Trang Khả Nhi không thể nghi ngờ là lại cấm cho Trang Vinh Quang Thêm một đao, cậu ta ngây người nhìn bà chị của mình: "Chị... chị... chị đã sớm biết?"

Trang Khả Nhi gật đầu: "Ừ, biết lâu rồi!"

"Vậy sao chị không nói cho em!!!" Trang Vinh Quang gần như phát ra tiếng gầm từ linh hồn.

"Em cũng không hỏi mà!"

"..."

--- O ---

Chương 1069: Gọi Chị Đi Cùng

Cách đó không xa, Trang Tông Nhân vốn chỉ mỉm cười nhìn đám tiểu bối đùa vui thôi, nhưng khi nhìn thấy Ninh Tịch thay bộ đồ kia bước ra, trong nháy mắt ánh mắt ông đại ra, miệng cũng lẩm bầm một cách ngỡ ngàng: "A Từ... A Từ..."

Trang Liêu Nguyên nhìn cha mình có chút kích động thì cũng không tìm được ghé mắt nhìn sang. A Từ?

Đó chẳng phải là tên thân mật của mẹ sao?

"Đứa bé kia... đứa bé kia... thật giống A Từ lúc trẻ..." Trang Tông Nhân run rẩy lẩm bầm, trong mắt cũng tràn ngập sự nhớ nhung yêu thương với người vợ quá cố.

Lần đầu tiên Trang Tông Nhân gặp Ninh Tịch là lúc cô đi bàn chuyện làm ăn nên mặc đồ có chút khôn khéo già dặn, thế cho nên ông không phát hiện ra. Nhưng hôm nay, khi trông thấy Ninh Tịch diện chiếc váy công chúa màu hồng phấn thì trong đầu Trang Tông Nhân lập tức hiện ra cảnh lần đầu gặp gỡ của ông và vợ mình...

Vốn dĩ cả Linh Ngọc và Khả Nhi đều không giống A Từ nên ông cũng không nghĩ nhiều, nhưng không ngờ đứa cháu ngoại này lại cực kỳ giống bà ấy.

Trang Liêu Nguyên cũng nhìn về phía Ninh Tịch, ông cố gắng nhớ lại hình dáng mẹ mình như thế nào, nhưng đáng tiếc, khi mẹ qua đời thì ông còn quá nhỏ nên hầu như chẳng có chút ấn tượng nào. Tuy nhiên, ông nhớ đã từng có một lần nhìn thấy tấm ảnh mẹ mặc váy công chúa cười tủm tỉm đứng cạnh cha, trong tấm hình đó, khí chất của bà và Ninh Tịch lúc này quả thực là rất giống nhau.

...

Buổi tối tại nhà họ Trang.

Trang Tông Nhân cho người chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon.

Thái độ trước đây của Trang Tông Nhân với Ninh Tịch là khách khí cùng cảm kích, nhưng hôm nay đã chuyển thành thân thiết cùng nhiệt tình.

Trên bàn cơm, ông gấp đồ ăn cho Ninh Tịch lia lịa: "Tiểu Tịch à, cháu ăn nhiều một chút! Ăn nhiều một chút đi!"

"Cháu cảm ơn ông!" Ninh Tịch bị thái độ nhiệt tình quá mức của đối phương dọa cho hết hồn.

Trang Vinh Quang đang gặm đùi gà cũng dỏng tai lên, sao tự nhiên lại thấy là lạ ta. Sau đó cậu ta nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, một lúc lâu sau mới đột nhiên đứng phắt dậy, kích động nói: "Mẹ nó! Tôi nhớ ra rồi! Cô chính là người đàn bà đã ngang chân làm tôi trật cả chân hôm trước!"

Trang Tông Nhân nghe vậy thì mắt hửng: "Gào cái gì mà gào, còn không mau ngồi xuống! Còn nữa, cái gì mà người đàn bà này người đàn bà kia, Tiểu Tịch lớn hơn mày đấy, mau gọi một tiếng chị nhanh!"

Khuôn mặt của Trang Vinh Quang méo xệch: "Cháu có điên mới gọi cô ta là chị, tôi nói này, rốt cuộc tôi với cô có thù oán gì mà cô cứ hành hạ tôi thế?"

Vừa dứt lời, Trang Liêu Nguyên đã tỏ vẻ không vui trách mắng Trang Vinh Quang: "Không biết lớn nhỏ!"

Trang Vinh Quang nhìn ông nội, xong lại nhìn cha mình, cuối cùng hét lên một tiếng nói: "Sao các người cứ bênh cô ta chăm chặp thế! Có phải năm đó mấy người ôm sai con rồi không hả! Cô ta mới là con ruột đúng không!"

Trang Tông Nhân trợn trắng mắt hung dữ nhìn thẳng cháu quý hóa: "Tao cũng đang hy vọng là ôm sai cháu đấy! Đáng tiếc là không!"

Trang Vinh Quang bị ông nội phũ, nước mắt thi nhau rơi như mưa.

"Tiểu Tịch à, công việc vẫn thuận lợi chứ? Có bận lắm không, có mệt lắm không?" Trang Tông Nhân không thèm để ý đến thằng cháu trai đang khóc lóc nỉ non mà chỉ ân cần nhìn Ninh Tịch hỏi han.

Cảm nhận được sự thân thiết quan tâm của ông, Ninh Tịch vội vàng đáp: "Rất thuận lợi ạ, cũng không có gì vất vả cả! Cháu rất thích công việc bây giờ."

"Thế à, vậy thì tốt! Nghe Khả Nhi nói cháu còn mở một Studio thời trang nữa, đừng có làm mình mệt quá nhé!"

"Vâng vâng, cháu biết ạ!" Ninh Tịch vội vàng đáp lời.

--- O ---

Chương 1070: Khách Không Mời Mà Đến

Trang Tông Nhân nghĩ nghĩ một chút vẫn thấy không yên lòng, ông lại hỏi: "Vậy hiện giờ cháu đang ở đâu? Ở chỗ do công ty sắp xếp sao?"

"Trước thì vẫn ở nhà của công ty, nhưng mà gần đây cháu dọn nhà rồi, doanh thu của Studio cháu dạo này cũng không tệ nên tự mua nhà mới ạ." Ninh Tịch trả lời.

Trang Tông Nhân nghe vậy thì nhất thời an tâm hơn: "Tuổi còn trẻ mà đã có thể tự lực cánh sinh như thế, đúng là rất giỏi!"

Nói xong ông liếc nhìn thẳng cháu trai không nên thân của mình một cách khinh bỉ.

Trang Vinh Quang: "..."

Cậu đây đã yên lặng ăn cơm không nói một lời rồi mà, tại sao năm không cũng trúng đạn?

Cô ta sinh ra là để khắc cậu ta có đúng không?

"Gần đây ở cùng Tiểu Lục có tốt không? Thằng nhãi kia có bắt nạt cháu không? Lần trước Khả Nhi nói nó bắt cá hai tay là sao?" Trang Tông Nhân cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề ông quan tâm nhất.

Ninh Tịch hờ hững một cái rồi vội vàng nói: "Bọn cháu tốt lắm ạ, chuyện lần trước chỉ là hiểu nhầm thôi! Đã giải thích rõ rồi!"

"Vậy thì tốt... vậy thì tốt..." Trang Tông Nhân làm bầm, không biết ông nghĩ tới cái gì mà vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Thân phận của Tiểu Tịch bây giờ là con nuôi của Ninh gia, lấy gia thế của Lục Đình Kiêu thì chắc chắn Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý sẽ không dễ dàng mà đồng ý chuyện của hai đứa được.

Năm đó ông đã thề không nhúng tay vào chuyện của Trang Linh Ngọc nữa, mà Ninh Tịch lại là con gái của nó nên thật sự rất là phức tạp...

Nhưng mà... tìm người đầu sao cũng là làm từ thịt, nhìn đứa cháu ngoại vừa ngoan lại có dáng dấp giống A Từ thế này làm sao ông có thể nhẫn tâm mặc kệ chứ...

Bữa cơm này Trang Khả Nhi loáng thoáng phát hiện thái độ của ông nội và cha đối với Ninh Tịch có chút không đúng lắm.

Nhưng mà rốt cuộc không đúng ở chỗ nào thì cô cũng chỉ nghĩ được là vì Ninh Tịch đã từng cứu ông nội nên hai người họ phá lệ nhiệt tình...

...

Căn biệt thự mà Ninh Tịch mới mua có cái tên rất dễ nghe, tên là Đào Hoa Ô.

Sau khi hệ thống an ninh được lắp đặt xong thì Ninh Tịch báo với Lâm Chi Chi chuyển đổi nhà, sau đó chọn một hôm chuyển qua.

Chỉ cần Ninh Tịch vẫn là người của công ty thì căn hộ ở Châu Giang Đé Cảnh này vẫn là của cô, cho nên có vài món không tiện mang đi thì vẫn có thể để nguyên ở đó.

Hiệu suất làm việc của công ty chuyển nhà không tệ, nhanh chóng đã chuyển xong.

Lúc dọn đồ Ninh Tịch mới bất ngờ phát hiện ra một món đồ khá phiền phức.

Đó là một viên... kim cương cực bự...

Cái món đồ chơi này là do tên Vân Thâm kia gửi tặng hôm đầu tiên cô vào đoàn làm phim đây mà, về sau cô vẫn luôn tìm cơ hội để trả lại nhưng vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp.

Khép nắp thùng lại, Ninh Tịch nhìn quanh một hồi chắc chắn không có gì sót lại nữa rồi mới đi xuống lầu.

"Cô có còn đồ gì nữa không?" Công nhân dọn nhà hỏi.

"Đi thôi, không còn gì đâu!"

"Được rồi!"

Ninh Tịch đang định lên xe rời đi thì đột nhiên bị một người gọi lại.

"Ninh Tịch!"

Ninh Tịch quay đầu lại theo bản năng, sau đó thì thấy Ninh Diệu Hoa.

"Ninh tổng gọi tôi?"

"Cái gì mà Ninh tổng chứ! Ba là ba của con mà!" Ninh Diệu Hoa có vẻ không vui, mắt ông ta quét qua cái xe tải chất đầy đồ sau lưng Ninh Tịch:
"Con muốn làm gì đây? Dọn nhà?"

"Có vấn đề?"

"Vừa hay, con dọn về nhà ở đi! Lần này ba tới đây là để nói chuyện này!"
Ninh Diệu Hoa nói.

--- O ---

Chương 1071: Lòng Xấu

Ninh Tịch nhướn mày: "Dọn về nhà? Hừ, hôm nay Ninh tổng uống say rồi sao?"

Nghe giọng điệu giễu cợt của Ninh Tịch mà Ninh Diệu Hoa lại không câu tiết lên, đúng là hiếm thấy. Ông ta vẫn dùng giọng ôn hòa như cũ nói: "Ninh Tịch, bất kể thế nào con vẫn là con gái ba, ba thế nào đi chăng nữa cũng không mặc kệ con! Con là một cô gái, cứ ở mãi bên ngoài cũng không phải chuyện tốt, không bằng dọn về nhà mà ở đi, phòng ở rộng rãi, căn phòng của con ba vẫn cho người giữa!"

Ninh Tịch nghe đến đây thiếu chút nữa phì cười ra tiếng.

Căn phòng cũ của cô...

Căn phòng chỉ có diện tích bằng một phần ba phòng của Ninh Tuyết Lạc, thậm chí còn là phòng của người hầu được cải tạo lại. Hồi đó nói là vì sợ cô làm bản mấy căn phòng khác, để cô học cho tốt các kiểu lễ nghi rồi mới cho cô đổi phòng, sau đó... cũng chẳng có sau đó nữa...

Ninh Tịch như có điều suy nghĩ mà quan sát khuôn mặt tha thiết của Ninh Diệu Hoa.

Thái độ của ông ta thay đổi lớn như vậy hẳn chỉ vì một lý do...

Ông nội muốn lập di chúc.

Sau lần nằm viện trước trở về, ông nội đã có ý định lập di chúc rồi.

Hừ, đây là muốn số cổ phần trong tay cô chứ gì?

Tuy Ninh Tịch khinh thường chút tài sản kia của Ninh gia, nhưng nếu là đồ ông nội cho thì dù thế nào cô cũng không giao vào tay Ninh Diệu Hoa.

"Ninh Tịch... Ninh Tịch? Con nghe ba nói sao? Con xem hôm nay ba đến vừa đúng dịp, vừa vặn tới đúng lúc con dọn nhà vậy nên con dọn về luôn là được rồi!" Ninh Diệu Hoa nói.

Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực, quét mắt nhìn chiếc xe chở đồ rồi cười lạnh một tiếng: "Ông chắc căn phòng kia chứa đủ ngần này đồ của tôi?"

Về mặt Ninh Diệu Hoa cứng đờ: "Tuy trong nhà có nhiều phòng nhưng đều đang sử dụng cả rồi, cũng không thể để con ở phòng cho khách... những thứ này... không bằng con cứ tạm thời để trong kho là được rồi?"

Ninh Tịch như cười như không nhìn ông ta, sau đó khoan thai nói: "Muốn tôi về cũng được thôi, nhưng tôi phải lấy lại căn phòng vốn thuộc về tôi."

Ninh Diệu Hoa nghe vậy thì lập tức đổi sắc: "Ninh Tịch, ý của mày là muốn cướp phòng của Tuyết Lạc? Từ nhỏ Tuyết Lạc đã ở đây rồi thì sao có thể là phòng của mày chứ?" So với Ninh Tịch thì Ninh Diệu Hoa tất nhiên vẫn hướng về phía Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tịch chơi một hồi thì thấy hết hứng, cũng chả buồn để ý đến Ninh Diệu Hoa nữa nên trực tiếp xoay người đi.

"Ninh Tịch! Ninh Tịch, mày đứng lại! Mày chuẩn bị dọn đến chỗ nào?" Ninh Diệu Hoa đuổi theo gặng hỏi, hiển nhiên là ông ta vẫn chưa buông tha.

"Nhà tôi tự mua, sao?" Ninh Tịch thuận miệng đáp.

Ninh Diệu Hoa nghe vậy thì bật cười: "Mày đóng mấy bộ phim kia thì mua được cái nhà nào tốt! Về nhà không phải tốt hơn à! Cần gì phải ra ngoài ăn đau khổ làm gì? Còn cái công việc này của mày nữa cũng bỏ sớm đi..."

Không đợi Ninh Tịch lên tiếng, người tài xế đã có chút nghe không nổi nữa mà thò đầu ra nói: "Bác ơi, con gái bác mua nhà ở Hoa Đào Ô đấy!"

Ninh Tịch lên xe xong, người tài xế "rầm" một cái đóng cửa lại rồi nổ máy.

Chiếc xe chuyển nhà nghênh ngang mà đi, còn Ninh Diệu Hoa đứng đằng sau, hít trọn một đống khói bụi vẫn chưa tỉnh hồn lại...

"Đào... Đào Hoa Ô..."

Ông ta nghe làm sao?

Ninh Tịch mua nhà ở Đào Hoa Ô? Sao có thể là Đào Hoa Ô!

Biệt thự ở Hoa Đào Ô có giá từ nghìn vạn trở lên, vị trí của nó còn tốt hơn cả biệt thự của Ninh gia, thậm chí còn đứng tên trong danh sách những khu nhà giàu...

Làm sao Ninh Tịch lại mua được nhà ở đó?

--- O ---

Chương 1072: Lại Thêm Một Người Tranh Sủng

Đến tận bây giờ Ninh Tịch vẫn chỉ diễn vài cái vai quần chúng với vai phụ, tham gia cũng chẳng được bao nhiêu show truyền hình...

Trong đầu Ninh Diệu Hoa nhớ đến cảnh Lục Cảnh Lễ lần trước đến tận nhà đón Ninh Tịch.

Chẳng lẽ Ninh Tịch bị Lục Cảnh Lễ... bao nuôi? Cậu ta mua nhà cho nó?

Cũng không đúng...

Sau lần trước, ông ta đã cố ý tìm người điều tra thử thì kết quả Ninh Tịch với Lục Cảnh Lễ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, nếu có cái gì mờ ám thì làm gì có chuyện đến giờ này Ninh Tịch vẫn chưa đóng bộ phim nào ra hồn chứ...

...

Đào Hoa Ổ.

"Mọi người vất vả rồi! Uống miếng nước đã!"

Ninh Tịch vừa dứt lời thì một người máy màu bạc bung mấy ly nước đưa tới trước mặt mấy người dọn nhà.

"Ôi cảm ơn bà chủ nha! Ồ... này này!" Mấy nhân viên dọn nhà thấy người máy đưa nước tới thì đều ngạc nhiên.

Ninh Tịch cười nói: "Đừng sợ, người máy này rất thông minh."

Người máy kia quét ba nhân viên kia một cái, sau đó nó đưa ly nước cho từng người một, chuẩn xác đưa đến tận tay bọn họ.

Ba người đều lấy làm kỳ quái.

Thật ra thì ngay từ lúc tiến vào bọn họ đã phát hiện căn nhà này mang lại cảm giác công nghệ cực kỳ cao. Đúng là người có tiền mà!

Mấy nhân viên sau khi dọn dẹp xong liền rời đi, chỉ còn Ninh Tịch bắt đầu hớn hờ sửa sang lại đồ đạc: "Bánh Bao, bật nhạc lên đi!"

"Chủ nhân, tôi tên là Andrew, không phải Bánh Bao, chủ nhân muốn nghe bài nào?"

"Tùy."

Một lát sau trong gian phòng vang lên một tràng âm thanh máy móc của Andrew: ai ý a~~ hôm nay là ngày tốt ngày tốt ~~ chuyện gì nghĩ trong đầu cũng thành hiện thực ~~~ ngày mai cũng là ngày tốt í a ~ nào cùng nhau mở cửa nghênh đón gió xuân...

Ninh Tịch nghe mà lão đảo một cái, suýt nữa thì ngã xuống.

Được rồi... bài hát này... cũng không tệ lắm...

"Hát không tệ, cảm ơn Bánh Bao!"

"Chủ nhân, tôi tên là Andrew, không phải Bánh Bao, phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi!"

Thứ quý nhất của Tiểu Bảo chính là đám người máy đặt trong khu nhà chuyên dụng ở Bạch Kim Đế Cung. Nhưng lần này, khi Ninh Tịch dọn nhà thì nhóc lại đem một trong những người máy quý giá nhất của nhóc làm quản gia cho cô.

Ninh Tịch vừa mới dọn dẹp lại một hồi thì có tiếng chuông cửa vang lên.

Cô vừa mới chuyển đến thì ai sẽ đến chứ?

Ninh Tịch nhìn trong camera thì phát hiện người đến là Lục Đình Kiêu, cô vội vàng chạy ra mở cửa: "Boss đại nhân? Sao tự dưng anh tới đây! Mau vào! Chẳng phải anh nói hôm nay bận nên không tới sao?"

Lục Đình Kiêu: "Có bận nữa cũng phải qua dọn dẹp phòng tân hôn của chúng ta."

"Khụ khụ khụ... được rồi... vậy sao anh không bấm mật mã mà vào luôn?"

Lục Đình Kiêu: "Anh thích nhìn thấy bộ dạng của em khi mở cửa cho anh."

Ninh Tịch: "..."

Có thể nói chuyện với nhau một cách vui vẻ được không?

Được rồi, thật ra thì cô rất vui về khi được ăn thính của anh ~!

Lục Đình Kiêu vừa mới vào cửa đã nghe thấy một tràng âm thanh cao vút lạnh lạnh: "Hôm nay là một ngày tốt ngày tốt". Về mặt anh nhất thời khó mà hình dung được: "Bài hát này... hay lắm."

"Há há há há há há há... anh cũng thấy không tệ sao? Bánh Bao tự chọn đây! Thật đáng yêu chết đi được! Nhất là khi nó luôn nói tôi tên là Andrew, không phải Bánh Bao!"

Lục Đình Kiêu nhìn người máy kia, không hiểu sao lại có cảm giác hình như lại có thêm một tên muốn ăn chia sự sủng ái của Ninh Tịch với mình nhỉ...

Nhờ sự giúp đỡ của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch rất nhanh đã sửa sang lại phòng mình. Sau đó cô đứng trước giường, thỏa mãn nói: "Xong hết rồi, chỉ cần thêm đồ của anh với Tiểu Bảo nữa thôi..."

--- O ---

Chương 1073: Cắt Đứt Chân Nó

Hơi ấm từ lồng ngực của Lục Đình Kiêu chạm vào lưng cô, cánh tay anh vòng qua nhẹ nhàng ôm lấy hông cô, để cảm đặt trên bả vai thơm mềm của cô.

Nhìn anh cứ như chú chó lớn đang ôm lấy mình, Ninh Tịch có chút dở khóc dở cười: "Sao thế?"

Lục Đình Kiêu cúi người hôn lên tai cô, sau đó ôm ngang lấy Ninh Tịch đặt lên giường, ánh mắt anh từ trên cao chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô: "Anh cảm thấy mình rất may mắn, khi có thể gặp được em..."

Ninh Tịch đưa tay vuốt mái tóc của anh: "Em cũng vậy..."

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu bỗng dưng sâu hơn, anh cúi đầu hôn lấy cô, càng hôn càng sâu...

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng "bộp bộp" như có cái gì đó rơi xuống đất, tiếng vang khá lớn.

"Chuyện gì vậy?"

Ninh Tịch vội vàng đẩy Lục Đình Kiêu ra ngồi dậy, sau đó cô thấy mớ rau với đám trái cây bị Lục Cảnh Lễ đánh rơi xuống đất, một tay anh ta đang che mắt mình còn một tay khác thì đang bịt mắt Tiểu Bảo và miệng vẫn không ngừng nói: "Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi... em về không đúng lúc! Hai người cứ tiếp tục đi tiếp tục đi! Để em mang Tiểu Bảo đi!"

Ninh Tịch liếc Lục Cảnh Lễ một cái: "Rời đi cái đầu anh ý! Anh vào bằng cách nào?"

Vẻ mặt Lục Cảnh Lễ như đưa đám: "Tiểu Bảo biết mật mã!"

"À, ôi... bảo bối! Con tan học rồi à! Mau tới đây cho mẹ ôm nào ~" Ninh Tịch lập tức ôm lấy Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo tự dưng bị chú Hai bịt bắt vốn còn đang vô cùng bất mãn, nhưng mà nhóc được mẹ Tiểu Tịch ôm cho một cái thì lập tức quăng hết mọi chuyện ra sau gáy luôn.

Lục Cảnh Lễ rón rén đi tới sau lưng người bất mãn nhất trong căn phòng

này, vẻ mặt hối lỗi: "Thật... thật xin lỗi mà anh Hai! Hu hu hu! Ôi cháu trai hoặc cháu gái tương lai của chú, chú xin lỗi!" Đều do chú mà tại cháu không thể đến thế giới này...

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch: "..."

...

Vì hôm nay là ngày đầu tiên Ninh Tịch ở nhà mới cho nên cô quyết định mời vài người bạn tới chơi.

Lục Cảnh Lễ với Tiểu Bảo đến một lúc thì Trang Khả Nhi với Giang Mục Dĩ cũng nói gót tới sau.

Lục Hân Nghiên lần này tin tức linh thông nên cũng mang quà đến tận cửa, xem chừng là cô nàng muốn hồi lộ sếp để đi cửa sau đây mà.

"Tiểu Tịch, chỗ này của cậu thật đẹp quá, không khí cũng rất tốt, trên núi còn có một rừng đào lớn nữa! Thiết kế bên trong biệt thự cũng rất phong cách, thật thích quá đi!" Trang Khả Nhi không nhịn được tán dương.

"Thích thì thường xuyên tới đây chơi!"

"Ừ ừ!"

"Đúng rồi, gần đây em trai cậu thế nào?" Ninh Tịch hỏi.

Vừa nhắc tới Trang Vinh Quang, Trang Khả Nhi đã tỏ vẻ nhưc đầu không thôi: "Vẫn y như cũ, nó lại bắt đầu trốn ra ngoài chơi rồi! Sắp thi đại học đến nơi mà thành tích nó như thế này thì chắc chắn trượt mất thôi..."

"Vậy ba cậu bảo sao?" Ninh Tịch hỏi.

"Ba với ông nội bảo để nó vào bộ đội luôn, tuổi của nó hiện giờ cũng là độ tuổi thích hợp nhất! Vào bộ đội xong thì cho nó thi trường quân đội... nhưng mà nó không muốn!"

"Nó không muốn vậy nó muốn làm cái gì?"

"Tớ cũng nói với nó rồi, nó bảo..." Trang Khả Nhi lộ vẻ dờ khóc dờ cười, sau

đó nói: "Nó nói thế giới lớn như vậy nên nó muốn đi khám phá xem, nó muốn làm nhà thám hiểm! Nghe giọng nó có vẻ kiên định lắm, tớ sợ có khi nào nó không thèm nói gì mà bỏ đi luôn không..."

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Con hàng này... chắc phải cắt chân nó đi! Xem còn dám chạy đâu nữa không!"

Trang Vinh Quang này đích xác là loại công tử chỉ biết ỷ lại vào danh tiếng gia đình mà ngang ngược hống hách, không ăn đau khổ chắc không biết quay đầu.

--- O ---

Chương 1074: Dị Dàng

Lục Hân Nghiên nhìn hai người đang trò chuyện vui vẻ trên ghế salon đối diện thì có chút cảm nín, cô nghiêng người sang hỏi Lục Cảnh Lễ: "Chẳng phải trước kia Trang Khả Nhi còn là đối tượng coi mắt của anh Đình Kiên à? Sao tự dưng lại thân Ninh Tịch thế?"

Nghe được câu hỏi này, Giang Mục Dĩ với Lục Cảnh Lễ nhìn nhau một cái, vẻ mặt cũng trở nên xoắn xuýt.

"Bánh Bao, đem trái cây đến đây giúp tôi!" Ninh Tịch đột nhiên nói với người máy.

"Chủ nhân, tôi tên là Andrew, không phải là Bánh Bao, xin ngài chờ một chút!"

Andrew đang muốn đi lấy trái cây đột nhiên lại đứng im bất động.

Sau đó mọi người thấy Tiểu Bảo đẩy một cái ghế tới cạnh người máy, rồi trèo lên mở cái nắp sau lưng của người máy ra. Ngón tay ngón tay loay hoay một chút giữa các mạch điện phức tạp với cái màn hình một chút.

Lát sau, Tiểu Bảo khép cái nắp lại thì đôi mắt của người máy sáng lên, sau đó nó quay về phía Ninh Tịch: "Chủ nhân thân ái, tôi là quản gia trung thành nhất của ngài, Bánh Bao sẵn sàng phục vụ ngài!"

"Phụt ha ha ha ha ha ha ha..." Ninh Tịch nghe vậy thì cười nghiêng ngả, sau đó cô đi tới xoa xoa đầu Tiểu Bảo: "Cảm ơn bánh bao nhà ta nha ~"

Andrew quật cường cuối cùng cũng phải an phận trở thành Bánh Bao.

Lục Hân Nghiên càng nhìn lại càng thấy khó hiểu...

Tại sao...

Tại sao cô ta lại cảm thấy cảnh này lại ấm áp chứ nhỉ...

Có người yêu, có con cái, có vài ba người bạn tốt, thậm chí còn có cả một người máy dễ thương nữa...

Còn có anh họ cũng không còn hoàn toàn lạnh lùng vô tình như trong trí nhớ của cô nữa, vẻ mặt lúc anh ấy ở cạnh Ninh Tịch hóa ra lại có thể... dị dàng

đến vậy...

Giống như một người đàn ông bình thường, sau khi tan làm thì về nhà dịu dàng nhìn vợ con chơi đùa...

Lục Hân Nghiê đã từng hận chết Ninh Tịch vì cô cho rằng chính Ninh Tịch đã biến anh họ từ một người cao cao tại thượng trở thành một người tầm thường, nhưng vào lúc này chính Lục Hân Nghiê lại vì vẻ mặt ấ ấ của Lục Đình Kiê mà cảm thấy cay cay nơi khóe mắt.

...

Ngày hôm sau, tại Studio Tắc Linh.

"Giám đốc Kiê tìm tôi à?"

"Sếp nhìn cái này một chút." Kiê Vi Lan đưa cho Ninh Tịch một chồng tài liệu.

Ninh Tịch nhìn lướt qua: "Là kế hoạch mới của Lục Hân Nghiê sao, cô ấy đã nói với tôi trước rồi, cô cảm thấy thế nào?"

"Thực tình thì bản kế hoạch này cũng không có gì, quả thật không tệ nhưng mà rõ ràng đây là có người giúp hoặc hướng dẫn cô ta, xét về kết quả thực tế thì không thể nào chắc chắn được... nhưng mà..." Kiê Vi Lan dừng một chút mới nói tiếp: "Nhưng mà cô ta lại lấy được mặt bằng tốt nhất ở khu trung tâm thương mại phía tây! Cho nên tôi cho rằng có lẽ có thể để cô ta thử một lần!"

Ninh Tịch gật đầu: "Quan trọng là lần này có thể thấy thái độ của Lục Hân Nghiê khá nghiêm túc, bằng vào độ hot của chúng ta chắc cũng không đến nỗi lỗ vốn chứ?"

"Chỉ mong như vậy!" Kiê Vi Lan bất đắc dĩ nói.

Thật ra thì chính bản thân Kiê Vi Lan cũng cảm thấy đưa ra quyết định này đúng là có phần mạo hiểm.

Nhưng mà đúng như Ninh Tịch đã nói, quan trọng nhất chính là cái thái độ, nếu lần này Lục Hân Nghiê vẫn giữ thái độ chơi thử cho biết như trước thì dẫu cho cô ta có lấy được mặt bằng ở phía tây thì Kiê Vi Lan cũng không đồng ý.

"Vậy để tôi đi thông báo cho cô ta?" Kiều Vi Lan hỏi.

"Ừm."

Bên kia, Kiều Vi Lan vừa cúp điện thoại của Lục Hân Nghiên chưa bao lâu thì chuông di động của Ninh Tịch đã vang lên.

Cô cầm di động lên nhìn một cái, quả nhiên là Lục Hân Nghiên gọi tới.

"Alo?"

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa..." Di động lập tức truyền tới tiếng hét chói tai như muốn thủng cả màng nhĩ của Lục Hân Nghiên.

--- O ---

Chương 1075: Tin Tức Thú Vị

Ninh Tịch vội vàng đưa di động ra xa chút, chờ tiếng thét kia ngừng lại rồi mới nói chuyện tiếp: "Chị Hai của tôi ơi, cô cố tình gọi điện tới để chứng minh dung tích phổi của mình sao?"

"Vừa nãy... vừa nãy giám đốc Kiều ở Studio của cô mới gọi cho tôi, bảo tôi thông qua kiểm tra làm đại lý rồi! Tôi có thể làm đại lý của Tác Linh rồi há há há há há...."

Lục Hân Nghiên nói rất lớn, cho nên cả Kiều Vi Lan cũng nghe được cô ta đang nói gì.

"Chúc mừng chúc mừng!" Ninh Tịch cười nói.

Đầu bên kia trầm mặc một hồi rồi mới vang lên âm thanh miễn cưỡng của Lục Hân Nghiên: "Lần này... lần này cảm ơn cô!"

"Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn cô đã mở cửa sau cho tôi! Tôi là người ân oán rõ ràng! Cô giúp tôi thì đương nhiên tôi muốn cảm ơn!" Lục Hân Nghiên nói.

Ninh Tịch khẽ cười một tiếng: "Tôi cũng cảm ơn Lục đại tiểu thư ân oán rõ ràng, nhưng mà lần này cô không cần cảm ơn tôi, bởi vì tôi cũng chẳng giúp gì cả! Chuyện này tôi không nhúng tay vào, chuyện này do giám đốc Kiều quyết định, cô ấy đã đồng ý rồi mới gọi cho cô."

"Ý cô bảo là tôi thành công nhờ thực lực của mình?" Giọng điệu Lục Hân Nghiên rõ ràng hung phấn hơn.

"Cũng có thể nói như vậy." Ninh Tịch gật đầu.

Đầu bên kia lại vang lên một tiếng thét chói tai, sau đó Lục Hân Nghiên mới ho nhẹ một tiếng: "Vậy thì cảm ơn cô công tư rõ ràng, không ngại đường tôi!"

"Không cần cảm ơn."

"Chờ đó, tôi nhất định sẽ biến cửa hàng của Lục gia thành cửa hàng có doanh thu cao nhất!"

"Ha, tôi rất mong đợi!"

...

Ninh Tịch nói chuyện điện thoại xong thì Kiều Vi Lan lập tức hỏi: "Sếp quen Lục Hân Nghiê n sao?"

Nghe giọng điệu tựa như hai người rất thân quen.

"Quen? Cũng có thể coi là vậy! Lúc trước có chút va chạm, sau đó cô ta cho rằng tôi cố ý đánh trượt tư cách đại lý của cô ta... nhưng mà bây giờ thì cũng coi như là hóa giải hiểu lầm rồi đi!" Ninh Tịch giải thích đơn giản.

Kiều Vi Lan gật đầu tỏ ý đã biết rồi lại nhin không được mà lén nhìn cô gái trước mắt này một cái.

Càng tìm hiểu càng thấy người này giống như một đám mây mù vậy, dường như xung quanh cô có rất nhiều bí mật...

...

Sau khi rời khỏi Studio thì Ninh Tịch đi thẳng tới gara, vừa mới bước lên xe thì di động đột nhiên kêu vang.

Màn hình hiển thị người gọi tới là Đường Lãng.

Ninh Tịch nghe máy: "Alo Nhị sư huynh? Huynh tìm muội có việc gì?"

"Tiểu sư muội à, huynh vừa mới nghe được một tin vô cùng thú vị! Mau tới chỗ cũ gặp mặt!" Bên kia di động truyền đến âm thanh hưng phấn.

"Tin tức thú vị? Tin tức thú vị gì?"

"Đến thì biết! Nhanh nhanh nhanh! Đúng rồi, nhớ mang theo tiền rượ y nha! Huynh không có tiền! Muội mời huynh nha!"

"..."

Ninh Tịch đang định về nhà nhưng Đường Lãng lại thần thần bí bí gọi qua như thế này, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là chạy đến quán bar số 8.

"Mang đủ tiền chưa?" Đường Lãng thấy cô thì vội vội vàng vàng hỏi.

"Mang mang, rốt cuộc là có chuyện gì thế?" Ninh Tịch không nhịn được hỏi.

"Phục vụ! Mang cho tôi một chai Remy Martin Club!!!" Túi tiền đã đến thì ngại gì mà Đường Lãng không xõa chứ.

Ninh Tịch vỗ bàn một cái: "Này! Chắc không phải huynh lừa muội tới để trả tiền rượu chứ hả?"

Đường Lãng vừa tung mấy hạt lạc vào miệng thì bị Ninh Tịch vỗ một phát thế khiến anh ta giật mình làm rơi hết lên mặt, anh ta làm bộ đau lòng nói: "Không biết lớn nhỏ! Sao dám ăn nói với sư phụ như thế hả!"

Ninh Tịch nghiêng răng, cười nói: "Nếu không vì Trung Quốc có lệnh cấm dùng súng ống thì huynh cho rằng bà đây cần anh chắc!"

--- O ---

Chương 1076: Có Cảm Giác Gì?

Mỗi người trong tổ chức đều có sở trường riêng của mình, Đường Lãng là thân thủ, Đường Dạ trừ thân thủ ra còn có khả năng quản lý và kinh doanh, Phong Tiêu Tiêu là ám sát, Annie là y thuật, Phong Tấn là mưu lược còn Ninh Tịch chính là bắn súng.

Lúc ở nước ngoài cô chỉ cần có khẩu súng trong tay thì chẳng ai có thể tiếp cận được cô, nhưng ở Trung Quốc thì không, bởi vì ở đây có lệnh cấm súng.

Thêm với việc nghề nghiệp hiện tại của cô là diễn viên, nếu lúc nào cũng kè kè khẩu súng mà không may bị phát hiện ra thì sự nghiệp của cô coi như đi tong. Vậy nên Ninh Tịch chỉ còn cách đề cao thân thủ của mình lên, đi học cái thứ mà mình không hề giỏi.

Bà đây cũng rất khó chịu có được không hả?

"Cho nên huynh đã nói rồi! Thứ vũ khí hoàn mỹ nhất, lợi hại nhất chính là cơ thể của chính mình!" Đường Lãng làm bộ cao nhân đắc đạo.

"Thôi đi, đừng có mà đắc ý! Huynh vòng vèo đủ chưa? Không nói thì muội đi!"

Thấy túi tiền sắp chạy thì Đường Lãng mới vội vàng mở miệng nói: "Gấp cái gì! Muội chưa nghe câu gấp thì không ăn được đậu hũ nóng sao? Nhưng mà... tin tức này cũng không tính là đậu hũ nóng! Dù sao cũng đã truyền khắp nơi rồi!"

"Có liên quan đến bên kia?" Sắc mặt Ninh Tịch hơi trầm xuống.

Thấy vẻ nghiêm túc của Ninh Tịch thì Đường Lãng khoát tay một cái: "Lần này coi như là tin tốt! Muội biết gì không? Satan hạ lệnh cho tất cả mọi người không ai được đụng vào một sợi tóc của muội! Nguyên văn là ai dám động đến một sợi tóc của muội thì hấn bầm nát xương của người đó chặc chặc chặc..."

Ninh Tịch có chút ngoài ý muốn: "Huynh chắc chứ? Chắc chắn mình không nghe nhầm chứ? Hấn ta nên treo giải thưởng để bầm muội ra mới đúng chứ?"

Đường Lãng liếc cô một cái: "Hiện giờ không chỉ tổ chức mà toàn bộ người

trong giới, thậm chí cả Nguyên Tội lẫn mấy tổ chức khác đều không dám nhận đơn hàng có ý đồ bất lợi với muội đó, tất cả cũng chỉ vì ngày đó Phong Tấn nổ súng với muội!"

"Còn nữa, phát súng mà Satan bắn vào cổ tay Phong Tấn muội nghĩ đó là một phát súng tầm thường sao? Phát súng đó bắn đứt gân tay của ông ta đấy, phé hấn rồi! Nếu không nhờ Annie thì xem chừng sau này sinh hoạt cá nhân của ông ta cũng thành vấn đề ấy chứ đừng nói đến chuyện cầm súng!"

Ninh Tịch néo mi tâm một cái: "Tính của hấn ta vốn là như vậy, không cho phép bất cứ ai làm trái ý mình..."

Thật sự chỉ có thể thôi sao

Đường Lãng lộ ra vẻ mặt hóng hớt, anh ta lập tức nhào người đến trước mặt Ninh Tịch: "Này này tiểu sư muội, chẳng lẽ nghe mấy thứ huynh vừa nói mà muội không có cảm giác gì sao?"

"Cảm giác gì?"

"Cảm giác rung động chứ còn gì! Muội không chỉ rời tổ chức mà còn bỏ rơi hấn ta, không những thế còn chạy đi yêu đương với lão Đại của quân địch nữa! Satan ấy thế mà không thịt muội, thậm chí còn không cho người khác được đụng một sợi tóc của muội nữa, đây quả thực là tình yêu đích thực!" Đường Lãng làm bộ khoa trương mà thở dài nói.

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Huynh suy nghĩ nhiều quá!"

Sao huynh không nghĩ tới tên đó không cho ai động vào cô là vì muốn tự tay làm thịt cô chứ?

Chưa kể, cái gì mà cô bỏ rơi hấn ta!

Ban đầu là tên kia cứu cô, sau đó cô cũng trả lại bốn năm bán mạng như đã ước hẹn. Bốn năm đó cái gì cũng đều nghe hấn ta sai khiến, coi như cũng đã đền đáp công ơn cứu mạng rồi.

Sau bốn năm chả ai còn nợ ai cái gì, lúc nào cô cũng có thể rời đi.

Kết quả là tới thời gian ước hẹn thì con hàng kia lại trở mặt không tuân thủ lời hứa, suýt chút nữa làm cô tức gần chết.

Ninh Tịch hết cách chỉ có thể hỏi tên kia muốn thế nào.

Và rồi... con hàng kia lại đòi cô làm bạn gái hẳn ta!!!

--- O ---

Chương 1077: Mẹ Kiếp! Đồ Gian Thương!

Thật sự chỉ có thể thôi sao

Đường Lãng lộ ra vẻ mặt hóng hót, anh ta lập tức nhào người đến trước mặt Ninh Tịch: "Này này tiểu sư muội, chẳng lẽ nghe mấy thứ huynh vừa nói mà muội không có cảm giác gì sao?"

"Cảm giác gì?"

"Cảm giác rung động chứ còn gì! Muội không chỉ rời tổ chức mà còn bỏ rơi hẳn ta, không những thế còn chạy đi yêu đương với lão Đại của quân địch nữa! Satan ấy thế mà không thịt muội, thậm chí còn không cho người khác được đụng một sợi tóc của muội nữa, đây quả thực là tình yêu đích thực!" Đường Lãng làm bộ khoa trương mà thở dài nói.

Nói cái gì mà ơn cứu mạng phải lấy thân báo đáp, chỉ cần cô đáp ứng thì bọn họ không thiếu nợ nhau nữa!

Ninh Tịch nghĩ nghĩ thấy làm bạn gái thì cứ làm bạn gái đi, dù sao hẳn ta cũng chẳng quy định là phải làm bao lâu!

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "Huynh suy nghĩ nhiều quá!"

Sao huynh không nghĩ tới tên đó không cho ai động vào cô là vì muốn tự tay làm thịt cô chứ?

Bạn trai cũ của cô nhiều như thế cũng chẳng ngại có thêm một người.

Vì vậy cô đáp ứng, hôm sau liền xách đồ chạy mất... Đây chính là nguyên nhân tại sao cô với Vân Thâm chỉ hẹn hò có một ngày...

Chưa kể, cái gì mà cô bỏ rơi hẳn ta!

Ban đầu là tên kia cứu cô, sau đó cô cũng trả lại bốn năm bán mạng như đã ước hẹn. Bốn năm đó cái gì cũng đều nghe hẳn ta sai khiến, coi như cũng đã đền đáp công ơn cứu mạng rồi.

Đường Lãng đương nhiên là không biết nội tâm phong phú của Ninh Tịch, anh nói: "Cho nên trước mắt thì muội an toàn rồi đó!"

Nói xong Đường Lãng lại rên rỉ: "Bây giờ đã biết sao huynh đây phải thịt

cung bữa này chưa? Bởi vì rất có thể huynh đây lại ít đi một khoản tiền lương rồi!"

Sau bốn năm chả ai còn nợ ai cái gì, lúc nào cô cũng có thể rời đi.

Kết quả là tới thời gian ước hẹn thì con hàng kia lại trở mặt không tuân thủ lời hứa, suýt chút nữa làm cô tức gần chết.

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Yên tâm đi, không thiếu được đâu! Chẳng phải huynh vừa nói đây sao, trên thế giới này vũ khí lợi hại nhất chính là cơ thể của mình! Cho nên huynh cứ tiếp tục dạy muội đi! Ai biết một ngày đẹp trời nào đó tên đó lại muốn tháo xương muội chứ? Lúc đó thì muội khóc với ai!"

Ninh Tịch hết cách chỉ có thể hỏi tên kia muốn thế nào.

Và rồi... con hàng kia lại đòi cô làm bạn gái hẳn ta!!!

"Ừ nhỉ! Quả nhiên muội vẫn cần một người sư phụ mạnh mẽ như huynh đây!" Đường Lăng gật đầu liên tục.

"Nhưng mà vì tình hình không khẩn cấp như trước nữa, cho nên tiền lương của huynh giảm một nửa đây nhé!" Ninh Tịch cười híp mắt nói.

"Đêch! Cái đồ gian thương! Có tin huynh chạy đi tìm Đường Dạ đòi mở thẻ không!" Đường Lăng gào rú.

"Ha, vậy huynh cứ đi đi, có ai cản huynh đâu? Nhưng mà đừng trách muội không nhắc nhở huynh, lần trước bị bắt muội có thấy trên tay Đại sư huynh quán băng đó! Chắc chắn là lại chạy đi chơi cái huấn luyện ma quỷ gì rồi! Cái kiểu ba ngày đánh đánh cá hai ngày phơi lưới như huynh thì... chạy đi tìm Đại sư huynh đòi mở thẻ hay là đòi nộp mạng đây? Chậc chậc chậc..."

"Tiểu sư muội, huynh cảm thấy đề nghị lúc này của muội vô cùng hợp lý!" Đường Lăng lập tức nghiêm giọng nói.

...

Lục Hân Nghiên là một người nôn nóng, vừa mới được báo thông qua kiểm tra thì cô ta đã lập tức chuẩn bị mở cửa hàng phía tây thành.

Không chỉ thế mà vào ngày khai trương cô ta còn làm vô cùng trọng thể,

thậm chí còn mời mấy đại minh tinh đến góp vui nữa. Vì Lục Hân Nghiên là người của Lục thị nên cũng có không ít tiêu thư danh viện chủ động tới góp vui.

Cùng lúc đó tại cửa bên ngoài cửa tiệm của Tắc Linh. Ninh Tuyết Lạc với quản lý thị trường của History đứng cách đó không xa.

"Bà chủ, chính là chỗ này..." Quản lý chỉ vào cửa hàng vô cùng nổi bật nói.

Trong khu thương mại này cũng có chi nhánh của History nhưng vị trí của bọn họ lại không tốt bằng Tắc Linh.

Thấy sắc mặt Ninh Tuyết Lạc không tốt vị quản lý kia lập tức nói: "Bà chủ, Lục Hân Nghiên kia tuy có Lục thị chống lưng nhưng cô ta chỉ là một con ngốc mà thôi, lần nào làm ăn cũng thua lỗ cả! Mấy người hợp tác với cô ta trước đây đều bị cô ta quậy cho nháo nhào! Cô ta làm đại lý cho Tắc Linh thì phải nói lần này Tắc Linh xui xẻo rồi!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy nhưng sắc mặt vẫn không tốt lên.

Cái cô ta để ý không phải là làm ăn thua lỗ hay không mà là Tắc Linh hiện giờ đã có thể hấp dẫn cả giới thượng tầng như Lục Hân Nghiên đến làm đại lý.

Điều này nói lên cái gì? Là nói danh tiếng của Tắc Linh đã dần dần chèn ép History rồi...

Ninh Tuyết Lạc lạnh lùng nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, sau đó cô ta trầm giọng nói: "Tuyệt đối không thể để Tắc Linh tiếp tục phát triển, bất kể là dùng cách gì!"

--- O ---

Chương 1078: Cũng Là Một Nhân Tài

"Tuyệt đối không thể để Tắc Linh tiếp tục phát triển, bất kể là dùng cách gì!"

"Vâng thưa bà chủ! Cô cũng nhìn thấy rồi đây! Bọn họ chỉ là lính mới làm sao đâu lại được chúng ta!" Người đàn ông kia tỏ vẻ đã nắm chắc.

Nghe vậy vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc mới hơi hòa hoãn lại.

Người này chính là giám đốc thị trường trước đây của SF, nổi danh trong nghề là nắm chắc mọi chuyện trong tay. Ông ta đã từng giúp SF triệt hạ vô số đối thủ, Ninh Tuyết Lạc đã tốn không ít tiền để chèo kéo người này về cũng chẳng phải để trưng cho đẹp...

Còn phía cô ta, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, bởi vì gần đây đã xác định được Ninh lão gia tử thật sự muốn lập di chúc!

...

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tiếng đồn em họ của Lục Đình Kiêu là đại lý của Tắc Linh đã truyền khắp giới.

Người tới ủng hộ không ít, cộng thêm vị trí của cửa hàng quá tốt nên chỉ trong mấy ngày đầu doanh thu của cửa hàng khu thành tây đã vượt lên dẫn đầu.

Ninh Tịch thấy Lục Hân Nghiên làm được ra ngô ra khoai cũng tạm thời yên tâm.

Nhưng mà ngày vui vốn chẳng dài...

Trong Studio Tắc Linh.

Ninh Tịch xem bản báo cáo doanh thu của Lục Hân Nghiên thời gian gần đây xong thì nằm sải lải nhủ như chó chết cạnh bàn làm việc của Kiều Vi Lan: "Tôi sai rồi... tôi sai thật rồi..."

Cửa hàng của Lục Hân Nghiên trừ lúc mới khai trương đạt mức doanh thu tăng vọt ra thì quãng thời gian tiếp theo thực sự xuống dốc không phanh, thâm hụt cực kỳ nghiêm trọng.

"Nói thật... dưới cái tình huống thiên thời địa lợi nhân hòa như thế mà... cô ta

có thể lỗ được đến mức này... cũng thật là một nhân tài! Rốt cuộc là cô ta làm kiểu gì vậy?" Ninh Tịch rên rỉ nói.

Thật ra thì tình trạng thế này Kiều Vi Lan cũng có dự liệu trước.

Bản dự án ban đầu của Lục Hân Nghiên do chính tay cô kiểm tra, về phương án thì đúng là không có vấn đề gì nhưng Lục Hân Nghiên là chủ thì cô ta có quyền lực cực lớn. Nếu như không dựa theo chính xác những gì mà cô ta viết trong bản kế hoạch thì kế hoạch có hoàn mỹ thế nào thì cũng chỉ là một đám giấy lộn.

Lục Hân Nghiên làm ăn lỗ đến mức này vẫn không nói với Ninh Tịch mà còn cố gắng duy trì, nhưng mà số liệu thì không thể làm giả được. Người như Kiều Vi Lan chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra vấn đề ở chỗ nào.

Cho nên sau khi phát hiện ra cô mới gọi Ninh Tịch đến để bàn bạc.

"Trước kia tôi cũng từng khảo sát qua, dựa theo cách làm của vị đại tiểu thư kia thì có bao nhiêu tiền cũng không đủ cho cô ta đổ vào đâu, bởi vì cô ta hoàn toàn không có tí tẹo khái niệm kinh doanh nào cả." Kiều Vi Lan nhàn nhạt nói: "Không phân biệt nguồn hàng tốt hay xấu thì chưa nói, chủ yếu là cô ta quá vội vàng muốn tạo thành tích cho nên hầu như mỗi tháng đều có chương trình giảm giá, dù làm như vậy không tệ cũng hấp dẫn không ít khách hàng cơ mà chỉ được nhất thời mà thôi! Nhãn hiệu cao cấp được bán với mức giá của nhãn hiệu giá rẻ thì sau khi chương trình giảm giá kết thúc liệu còn bán được đồ với giá cả của nhãn hiệu cao cấp sao?"

Ninh Tịch vỗ trán một cái, nói vị đại tiểu thư kia ngu ngốc ai không tin chứ cô tin chắc rồi.

Đối với mức thâm hụt của Lục Hân Nghiên không phải Ninh Tịch chưa từng cân nhắc qua, nhưng lại không ngờ sẽ nghiêm trọng tới mức như vậy.

"Cứ tiếp tục kéo dài có lẽ sẽ gây ảnh hưởng với Tắc Linh, thậm chí là mức tiêu thụ của mấy chi nhánh khác." Kiều Vi Lan trầm ngâm nói.

Ninh Tịch nhéo mi tâm: "Giám đốc Kiều, cô cứ lo chuyện phát triển bên tỉnh H đi, phía Lục Hân Nghiên thì để tôi đích thân nói với cô ta!"

Kiều Vi Lan nghe vậy thì gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Đối với chuyện Lục Hân Nghiên thì cái mà Kiều Vi Lan sợ nhất không phải

là cô ta mắc sai lầm, mà là mắc sai lầm nhưng chết cũng không chịu hối cải.
Lần trước nghe nói chuyện thì dường như Ninh Tịch khá thân quen với cô ta,
nếu có thể khuyên nhủ được thì tốt.

...

--- O ---

Chương 1079: Tìm Một Người Điên

Trụ sở chính của History.

Đới Uy quơ quơ ly rượu vang trong tay, nhấp một ngụm hài lòng nói: "Bà chủ, tôi đã bảo rồi mà, danh tiếng là một chuyện còn kinh doanh thế nào lại là một chuyện khác! Tắc Linh có thể nào đi chẳng nữa thì sao có thể uy hiếp được History của chúng ta?"

"Bây giờ thì cô cũng thấy rồi đó, cứ thoải mái đi! Quản lý thị trường đã bảo rồi, Lục Hân Nghiên kia chỉ là một con thiếu năng thôi, việc vào tay cô ta chỉ có hồng bát, cô ta chẳng hiểu gì về kinh doanh cả! Mấy cái kiểu giảm giá ưu đãi đều đặn mỗi tuần như thế chỉ biến Tắc Linh từ một nhãn hiệu cao cấp thành một nhãn hiệu giá rẻ mà thôi! Sau khi mấy chương trình giảm giá kết thúc thì đảm bảo cửa hàng vắng như chùa bà đanh luôn, Lục Hân Nghiên thấy thế thì lại bắt đầu giảm giá! Ha ha ha ha ha ha...."

Ninh Tuyết Lạc đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ khước môi vẫn treo một nụ cười giễu cợt.

Hừ, cứ ngỡ là dựa được vào núi lớn cơ đấy, tưởng thông qua Lục Hân Nghiên là dựa vào Lục thị được sao, đúng là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Nhưng mà chuyện của Lục Hân Nghiên cô ta cũng đã đoán trước được rồi, nên cũng chẳng coi trọng lắm.

"Đúng rồi, hôm nay tôi tới đây là để hỏi anh một chuyện, người này, anh nghe qua bao giờ chưa." Ninh Tuyết Lạc đưa cho Đới Uy một cuốn tạp chí thời trang của Ý.

Đới Uy nhìn chằm chằm cuốn tạp chí, ánh mắt gã ta hơi sáng lên nhưng mà khi thấy cái tên của nhà thiết kế thì con mắt rơi rút lại, sắc mặt khẽ biến.

"Hàn Kiêu...?"

Đới Uy hít sâu một hơi, mặc dù hình ảnh trên tạp chí không rõ lắm nhưng gã ta vẫn có thể nhận ra.

"Sao thế, anh biết?" Thấy vẻ mặt Đới Uy như vậy Ninh Tuyết Lạc liền hỏi.

"Bà chủ, Hàn Kiêu này là người Ý gốc Hoa... anh ta là một thằng điên!"
Dường như gã ta nghĩ tới chuyện gì vô cùng đáng sợ, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi lạnh: "Ngày trước lúc tôi đi du học ở Ý có biết anh ta, mặc dù Hàn Kiêu này rất lợi hại những danh tiếng cũng rất xấu, nghe nói anh ta từng hỗn láo với giáo viên, vui buồn bất thường, chỉ làm việc theo sở thích của mình mà thôi!"

Người này ở mảng thiết kế thời trang, rõ ràng chỉ là một người mới nhưng lại có danh xưng "Quý thủ". Nhưng mà, anh ta lại im hơi lặng tiếng rất nhanh, bởi vì sự hứng thú với thiết kế của anh ta chỉ kéo dài được ba phút, hết hứng rồi tất nhiên là sẽ chẳng làm nữa.

Đới Uy có thể nhận ra Hàn Kiêu là bởi vì từng gặp mặt một lần trong một bữa tiệc lúc gã ta còn ở Ý, thông qua bạn bè biết được một số thông tin liên quan tới người này.

"Thật trùng hợp, tôi nghe nói người này đã về nước, ngay tại thành phố này thôi, anh giúp tôi tìm anh ta đến." Ninh Tuyết Lạc lộ vẻ tươi cười.

Tìm Hàn Kiêu?

Đới Uy run lên, dẫu cho có gặp được Hàn Kiêu thì gã cũng muốn cách xa người đó tám trượng, ai lại muốn ở cùng người điên một chỗ chứ?

"Ý của cô là?" Đới Uy có chút bất an, Ninh Tuyết Lạc muốn tìm Hàn Kiêu làm cái gì? Chẳng lẽ...

"Tôi tìm Hàn Kiêu dĩ nhiên là muốn anh ta giúp History của chúng ta nâng lên một tầm cao mới." Ninh Tuyết Lạc cũng chẳng ngần ngại nói thật, có điều ngôn ngữ rất uyển chuyển: "Nhưng anh yên tâm đi, vị trí của anh vẫn y như cũ, nếu anh ta là một thằng điên vậy dùng một hai lần cũng đủ rồi."

"Tôi hiểu." Đới Uy cười khẽ rồi đứng dậy, trước khi rời đi thì uống cạn chỗ rượu còn lại trong ly.

--- O ---

Chương 1080: Cải Trang Vi Hành

Khu trung tâm thương mại phía tây thành phố.

Ninh Tịch nhìn cửa hàng đại lý của Tắc Linh do Lục Hân Nghiên điều hành đang tiến hành đủ loại hoạt động giảm giá thì không ngừng lắc đầu.

Ninh Tịch bước vào, mấy nhân viên bán hàng vẫn tụ ở một chỗ tán phét ngất trời, dù cho thấy Ninh Tịch vào cũng không thèm đứng lên chào hỏi.

"Có ai không."

Ninh Tịch hơi nhíu mày, nhẹ giọng hô.

Nghe tiếng gọi mấy vị nhân viên bán hàng kia mới xoay người nhìn về phía Ninh Tịch.

"Xin lỗi, chúng tôi sắp tan ca rồi, ngày mai cô lại tới đi." Một nhân viên có vóc người cao gầy mở miệng nói.

"Sắp thôi chứ vẫn chưa tan ca mà." Ninh Tịch nói.

Mấy nhân viên kia thấy vậy đều sững sốt, bọn họ bắt đầu không thèm khách khí mà quan sát Ninh Tịch.

Hôm nay Ninh Tịch mặc đồ hơi giản dị một chút, vì thế mà mấy nhân viên kia trợn mắt trừng cô.

"Cô này, đây là cửa hàng của nhãn hiệu đắt tiền đấy, mặc dù chúng tôi đang có đợt giảm giá tương đối lớn cơ mà mỗi một chiếc đều đến mấy vạn cả đấy." Cô nhân viên cao gầy có chút không nhìn được nói.

Hồi trước những người bước chân vào cửa hàng này đều là tiểu thư danh viện hoặc là đại gia nhà giàu. Nhưng từ sau khi có hoạt động giảm giá thì mấy người ít tiền cũng mò tới, vừa mở miệng đã hỏi giá khiến bọn họ cảm thấy vô cùng chán ghét. Vừa vào cửa hàng nhà người ta đã hỏi giá thì còn mua bán cái gì.

Ninh Tịch không thèm để ý đến bọn họ mà đi thẳng vào trong cửa hàng.

"Cô bị làm sao thế, chẳng phải đã bảo là sắp đóng cửa rồi sao!"

Mấy nhân viên nhanh chóng đuổi theo, trong đó cô nhân viên cao gầy kia đã bắt đầu không nhìn được.

Ninh Tịch nhìn trúng một chiếc áo khoác dài, cô đang định đưa tay cầm lấy. Nhưng, cô nhân viên cao gầy kia lại nhanh chóng bước đến giật lại chiếc áo rồi treo ở chỗ cao hơn không cho Ninh Tịch đụng vào.

"Xin lỗi, chúng tôi là nhãn hiệu cao cấp Tắc Linh, không thể thử cũng không thể đụng vào!" Cô gái cao gầy kia chán ghét nhìn Ninh Tịch.

"Chiếc áo này giá bao nhiêu?" Ninh Tịch thu tay về hỏi thẳng giá cả.

"Cái này?" Cô gái cao gầy kia liếc Ninh Tịch một cái rồi như cười như không nói: "Cái này là mẫu mới ra của Tắc Linh, sau khi giảm giá cũng phải bốn vạn!"

"Bốn vạn?"

Ninh Tịch choáng váng, chiếc áo này riêng tiền công đã hơn bốn vạn rồi. Lục Hân Nghiên bán một cái là lỗ một món, bán một trăm cái là lỗ một trăm cái, thảo nào Lục Đình Kiêu còn không dám nhận cô ta.

Thấy Ninh Tịch nhíu chặt lông mày, mấy nhân viên bán hàng kia còn tưởng rằng Ninh Tịch bị cái giá quá cao hù dọa nên bọn họ quay sang nhìn nhau cười nhạt.

"Cô đi mấy hàng khác xem đi, Tắc Linh chúng tôi chỉ có quần áo đắt tiền thôi."

Mấy người bọn họ cứ như phòng cướp mà nhìn chăm chăm Ninh Tịch.

"Bây giờ là mấy giờ, đã đến giờ tan ca rồi sao." Ninh Tịch lạnh lùng nhìn mấy nhân viên bán hàng.

"Chúng tôi làm việc giờ nào có liên quan gì đến cô không? Làm phiền cô đi chỗ khác đi, đừng có mà gây rối ở đây!" Nhân viên cao gầy kia mặt đầy chán ghét đáp trả.

Ninh Tịch chưa kịp nói gì thì đột nhiên có một đôi nam nữ bước từ ngoài cửa vào.

Vừa nhìn đã biết hai người này không tầm thường, tay phải cô gái kia đang

đeo một chiếc túi của nhãn hiệu nổi tiếng còn tay trái khoác lấy tay người đàn ông kia.

"Sao thế, đóng cửa rồi à?" Cô gái kia nhìn về phía cô nhân viên cao gầy.

"Ồ, chị Lý Tấn đây à, sao có thể chứ, còn đang đợi chị Lý Tấn đến mà." Nhân viên cao gầy kia không thèm để ý đến Ninh Tịch nữa mà nhanh chóng bước lên phía trước, trên môi còn treo nụ cười lấy lòng.

Lý Tấn liếc mắt nhìn Ninh Tịch một cái, quan sát trái phải một hồi rồi tỏ vẻ khinh thường nói: "Tắc Linh chả phải tự xưng là nhãn hiệu cao cấp à, sao bây giờ cái hạng người thấp kém thế này cũng bước vào là sao, khó trách mấy người lại nói muốn đóng cửa."

--- O ---

Chương 1081: Vấn Đề Cực Kỳ Nghiêm Trọng

"Chị Lý Tấn nói đúng, dù bây giờ Tắc Linh đang giám giá lớn, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể mua được, đặc biệt là một số người á, chỉ chuyên môn chọn những cửa hàng xa hoa sang trọng, sau đó nhân lúc người ta không chú ý mà táy máy chân tay."

Cô nhân viên cao gầy nói xong thì đưa mắt liếc nhìn về phía Ninh Tịch.

"Chị Lý Tấn, dạo này bên em lại vừa ra sản phẩm mới đấy, bà chủ chúng em lại đẩy mạnh khuyến mãi, rẻ hơn so với mấy chi nhánh khác nhiều lắm, hay là chị xem qua nhé?"

Mấy cô nhân viên khác cũng lập tức chạy đến, xúm xít vây quanh Lý Tấn giới thiệu những mẫu mới nhất cho cô ta.

"Xem thì xem." Lý Tấn kéo tay người đàn ông, đi theo mấy cô nhân viên xem quần áo.

"Này, cô có việc gì không? Đứng lì ra đây làm gì!"

Mấy cô nhân viên bán hàng đi đằng trước đẩy Ninh Tịch sang một bên.

Lúc này đây, Ninh Tịch tí nữa thì tức nổ phổi, tất cả các nhân viên của các cửa hàng đại lý đều hưởng lương của Tắc Linh, cửa hàng này của Lục Hân Nghiên cũng thế.

Ninh Tịch đi chuyển này ngược lại cũng không phí công vô ích, tối thiểu cô cũng nhận ra được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Tắc Linh đang chỉ quan tâm đến việc mở rộng nhãn hiệu, định vị nhãn hiệu mà lại xem nhẹ việc huấn luyện nhân viên, giống như cửa hàng vừa rồi, dù là nhân viên hay là quản lý cũng thế, nên được huấn luyện trực tiếp ở cửa hàng tổng bộ rồi mới được điều đến các cửa hàng khác để làm việc.

Không nói đến chuyện cửa hàng này của Lục Hân Nghiên lỗ lỗ thế nào, chỉ riêng trải nghiệm khi bước vào đã tệ hại như thế này. Cửa hàng nhà người khác thế nào cô không cần biết, nhưng cái kiểu nhân viên chẳng có một tí tố chất chuyên nghiệp nào như thế này, tuyệt đối không thể tồn tại ở bất kỳ cửa hàng nào của Tắc Linh cả.

Thấy Ninh Tịch đứng ở phía xa mà không có ý định rời đi thì mấy cô nhân viên đó cũng chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến cô nữa, chỉ chăm chăm vào đôi nam nữ nọ.

"Bộ này quả thực không tồi, sau khi khuyến mại rồi thì giá như thế nào." Lý Tấn hỏi.

"Chị Lý Tấn, bộ này không giảm nhiều lắm, còn có một bộ sếp bọn em vừa mới lấy từ tổng bộ về, chị có muốn xem không."

Cô nhân viên cao gầy nói rồi, lấy ra một cái áo khoác măng tô được bọc đẹp đẽ: "Chị, em nói chị nghe này, bộ này sếp em lấy từ tổng bộ về đã mất sáu vạn đấy, giảm giá cũng không nhiều lắm đâu, giảm rồi còn năm vạn tám."

"Để tôi thử xem nào."

Cô gái tên Lý Tấn cầm lấy mẫu áo khoác mới nhất của Tắc Linh khoác lên người.

"Anh yêu, có đẹp không?"

Lý Tấn quay lại, nhìn về phía người đàn ông đi cùng mình.

"Ừm, không tồi, có khí chất hơn cả cái bộ mười hai vạn mua ở History." Người đàn ông cười khẽ.

"Hừ, Tắc Linh này sao có thể so sánh được với History chứ, History mới là nhãn hiệu xa hoa cao cấp thực sự, y phục ở bên đó đâu có được thử đâu." Lý Tấn bĩu môi: "Nhưng mà Tắc Linh này ấy à, còn coi là tạm chấp nhận được mà thôi."

Người đàn ông đó nhún vai, nếu nói về sự chuyên nghiệp trong cách tiếp đón khách của cửa hàng thì Tắc Linh đúng thật là không thể so được với History, nhân viên bán hàng của History, ai nấy đều rất chuyên nghiệp.

"Bộ này cũng không tồi, lấy cho tôi bộ này đi." Lý Tấn cởi áo ra.

"Chị Lý Tấn, chị đợi một chút, bộ này còn có thể rẻ hơn chút nữa." Cô gái cao gầy cười thần bí, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

"Quản lý, mẫu áo khoác mới nhất của chúng ta ấy ạ, khách họ muốn rẻ hơn một chút, cửa hàng của chúng ta cũng mới, bây giờ là thời điểm không thể

đề lỗi được... vâng, vâng, tôi biết rồi ạ."

Cô gái cao gầy đó đặt điện thoại xuống rồi quay sang cười nói với Lý Tấn:
"Chị, sau khi giảm giá còn năm vạn năm nhé, lại ưu đãi thêm cho chị ba nghìn đó."

"Em đúng là biết làm ăn, lần sau đến cửa hàng của chị chơi, cũng không thể để các em chịu thiệt được." Lý Tấn cực kỳ hài lòng.

"Chị này, sao lại nói thế, với quan hệ của chúng ta đương nhiên là em phải giúp chị tiết kiệm tiền rồi."

Sau khi gói xong quần áo, mấy cô nhân viên tươi cười tiễn Lý Tấn ra đến tận cửa.

--- O ---

Chương 1082: Người Của Tổng Bộ?

"Sao cô vẫn còn không đi thế, chúng tôi đóng cửa rồi!" Cô nhân viên cao gầy nhìn thấy Ninh Tịch vẫn còn đứng trong cửa hàng thì lạnh giọng nói.

"Tôi nhớ rõ, những trang phục thiết kế cao cấp của Tác Linh không thể tùy tiện để khách thử cơ mà." Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào cô nhân viên cao gầy kiêu ngạo lớn lối kia.

"Người khác có thể thử được nhưng cô thì không, đi mau đi, bằng không tôi gọi bảo vệ đây!"

Ninh Tịch cười lạnh một tiếng: "Gọi bà chủ của các cô đến đây."

"Bà chủ?"

"Con này mà có bệnh à, mà nghĩ mà là ai?"

"Cố ý đến cửa hàng của bọn tao gây sự đúng không?"

"Biết bà chủ của chúng tao là ai không?"

Nói rồi, một trong số những nhân viên đó, trực tiếp đi thẳng ra ngoài cửa gọi bảo vệ.

"Chính là cô ta, cô ta cố tình gây sự ở cửa hàng của chúng tôi, làm phiền các anh dẫn cô ta đi!"

Cô gái cao gầy thấy bảo vệ đến liền lườm Ninh Tịch với vẻ chán ghét.

Anh chàng bảo vệ cũng sững sờ, mở cửa hàng làm ăn mà còn gọi bảo vệ đến để đuổi khách đi đúng là hiếm thấy, nhưng nếu người của Tác Linh đã nói cô ta đến để gây sự thì anh ta cũng chỉ đành làm hết trách nhiệm của mình mà thôi.

"Àm ỉ cái gì thế, làm sao?"

Không đợi bảo vệ lên tiếng, một người phụ nữ trung niên đã từ ngoài cửa bước vào.

"Quản lý Cố Duyệt, muộn thế này rồi sao chị còn đến đây?"

Nhìn thấy người phụ nữ trung niên đó, mấy cô nhân viên bán hàng vội bước lên trước.

"Quản lý Cố, không biết cô gái này ở đâu ra ở lý trong cửa hàng của chúng ta cả buổi chiều, chỉ hỏi giá chứ không mua, tôi nghi ngờ cô ta đến để ăn trộm, trước đây cửa hàng của chúng ta đã mất mấy bộ rồi đúng không?"

"Còn không phải là thế à, trung tâm của chúng ta gần đây mất không ít thứ đâu, giày dép túi xách hàng hiệu, đều nhân lúc cửa hàng không chú ý mà ăn trộm cả đấy."

Vị quản lý họ Cố cau có nhìn về phía Ninh Tịch, đánh giá cô một lúc lâu, cảm thấy cô gái này quen quen.

"Cô là... người của tổng bộ...?"

Vị quản lý họ Cố suy nghĩ một lúc lâu, khoảng thời gian trước bà ta có đến tổng bộ làm thủ tục với Lục Hân Nghiên, hình như đã gặp cô gái trước mặt rồi thì phải.

"Người của tổng bộ?"

"Tổng bộ của Tác Linh?"

Nghe được câu đó của người phụ nữ trung niên, mấy cô nhân viên bán hàng đều cảm thấy ngạc nhiên, người của tổng bộ đến cửa hàng đại lý của bọn họ làm gì?

"Chẳng lẽ nghe nói cửa hàng của chúng ta đang giảm giá lớn, định đến để mua quần áo?" Một cô nhân viên đưa ra nghi ngờ.

"Tổng bộ? Tổng bộ thì sao? Làm việc ở tổng bộ chưa chắc đã tốt bằng chúng ta, các cô nhìn cái dáng vẻ nghèo kiết xác của cô ta đi, kể cả có giảm giá nhiều như thế rồi, cô ta cũng không mua nổi!" Vẻ mặt của cô nhân viên cao gầy tràn đầy khinh thường.

Lúc này, Ninh Tịch đã không còn kiên nhẫn để phí lời với đám người này nữa rồi, cô liếc quản lý cửa hàng một cái rồi lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Lục Hân Nghiên.

"Sếp lớn của em ơi, muộn thế này rồi mà ~ có chuyện gì không thể để ngày mai nói được à?" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lười biếng của Lục

Hân Nghiên.

"Lập tức đến cửa hàng của cô ngay, nếu mười phút sau tôi không gặp được cô thì ngày mai cửa hàng này cũng không cần kinh doanh nữa."

Ninh Tịch nói xong, không cho Lục Hân Nghiên có cơ hội nói tiếp, thẳng tay cúp máy.

Ninh Tịch cúp điện thoại rồi, quản lý và nhân viên của cửa hàng đều sững sờ.

Tốc độ của Lục Hân Nghiên cũng nhanh, quả nhiên mười phút sau đã kịp có mặt ở cửa hàng.

Nhìn thấy bà chủ đột nhiên xuất hiện, quản lý cửa hàng lẫn mấy cô nhân viên vội đi lên chào hỏi.

"Chị có chuyện gì gấp mà muộn thế này còn bắt em đến cửa hàng cho bằng được thế, có chuyện không thể nói qua điện thoại được hay sao?" Lục Hân Nghiên nhìn Ninh Tịch, có chút không vui oán giận nói.

--- O ---

Chương 1083: Gọi Là Bà Nội Cũng Vô Dụng

Lúc này, mấy cô nhân viên bán hàng ngang ngược và quản lý của cửa hàng đều hoàn toàn ngây ra tại chỗ.

Bà chủ của bọn họ thế nhưng lại quen biết với cô gái trước mặt này ư?

"Lục Hân Nghiên, những người trong cửa hàng này của cô kiểm đâu ra vậy? Không phải tổng bộ đã điều người xuống cho cô rồi sao?" Ninh Tịch quét mắt liếc qua đám nhân viên và quản lý cửa hàng hỏi.

"Em tuyên đấy! Cửa hàng của em mà, đương nhiên phải dùng người của em rồi, thế em mới gọi là tự lực cánh sinh toàn bộ chứ!" Lục Hân Nghiên vẻ mặt đầy tự hào nói.

Ninh Tịch suýt nữa thì bị nghẹn chết bởi cái logic của con nhóc này, hít sâu một hơi cô nói: "Tất cả! Đồi hết cho tôi! Tôi sẽ nhanh chóng điều người mới từ tổng bộ xuống cho cô chọn, tất cả phải tuân theo mô hình kinh doanh của Tác Linh!"

Ngữ khí của Ninh Tịch rất kiên quyết, căn bản là không để Lục Hân Nghiên có bất kỳ phản kháng gì.

"Vâng vâng vâng... chị là sếp lớn, chị nói là phải... nhưng mà... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, trong đầu Lục Hân Nghiên cũng đoán ra được đại khái, chắc chắn Ninh Tịch "cái trang vi hành" đã phát hiện ra vấn đề gì đó, bằng không thì làm sao lại đột ngột lôi cô ta ra hỏi tội như thế này được.

Nói cho cùng thì Lục Hân Nghiên cũng đang chột dạ, bởi vì tuy rằng trên sổ sách thì không nhìn ra lỗi, nhưng thực ra đã không biết lỗi bao nhiêu rồi....

"Sếp lớn?"

Giờ phút này trên mặt đám nhân viên tràn đầy vẻ không thể tin nổi, người phụ nữ ăn mặc tầm thường này, thế nhưng lại là người sáng lập nên nhãn hiệu Tác Linh, sếp của tổng bộ!?

Mấy cô nhân viên xinh đẹp có chút luống cuống, bọn họ sao có thể nghĩ đến, sếp lớn sẽ đột nhiên xuất hiện trong cửa hàng của bọn họ chứ...

Quản lý cửa hàng vừa nãy nhìn thấy Ninh Tịch chỉ cảm thấy quen quen, chắc là đã gặp ở tổng bộ, nhưng bà ta không thể nhận ra Ninh Tịch chính là nhà sáng lập của Tắc Linh.

Thấy thái độ của Lục Hân Nghiên còn có thể coi là tốt, giọng điệu của Ninh Tịch mới hòa hoãn vài phần, "Còn nữa, em phải nhanh chóng hủy hết các loại hình giảm giá khuyến mãi trong cửa hàng em ngay cho chị, ngày mai đến tổng bộ học hỏi kinh nghiệm của giám đốc Kiều, cô ấy sẽ nói cho em biết rốt cuộc kinh doanh cửa hàng đại lý là như thế nào."

"Hả? Phải hủy hết à? Nhưng mà đây là cách thúc đẩy tiêu dùng mà em vất nát óc mới nghĩ ra đó!" Lục Hân Nghiên không vui nói.

Ninh Tịch nhếch mép cười theo kiểu ngoài cười nhưng trong bụng thì không: "Đại tiêu thư của tôi ơi, cái thứ mà em nát óc nghĩ ra là bởi vì lỗ đến mức mà anh em cũng không thèm nói quen em nữa rồi chứ gì!!!"

Vẻ mặt của Lục Hân Nghiên cứng đờ: "Chị...chị biết rồi à..."

Thôi xong! Bị phát hiện ra rồi!

"Trong vòng ba ngày, chị muốn nhìn thấy em nghiêm túc thực hiện theo kế hoạch và điều lệ quy định! Bằng không thì em có gọi chị là bà nội cũng vô dụng!" Ninh Tịch nói rồi cũng không thèm nhìn đám nhân viên và quản lý cửa hàng thêm cái nào nữa mà quay đầu đi thẳng.

Nhìn thấy thái độ vừa rồi của Ninh Tịch đối với Lục Hân Nghiên, đám nhân viên nhìn nhau, tất cả đều sợ đến v* đ* ra quần!

Dù sao thì Lục Hân Nghiên cũng là em họ của Lục Đình Kiều mà! Thế nhưng Ninh Tịch lại dám ăn nói thế với cô ấy sao!

Cô gái này... có lai lịch như thế nào?

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Sau khi Ninh Tịch đi rồi, Lục Hân Nghiên ôm một bụng tức, hung ác nhìn chằm chằm vào đám nhân viên và quản lý cửa hàng.

"Bà chủ... tôi... tôi không biết mà, lúc tôi đến, sếp lớn hình như đã rất giận dữ rồi, chắc chắn là do bọn họ làm!"

Quản lý cửa hàng nhanh chóng phải sạch trách nhiệm.

Bất đắc dĩ, một trong số những nhân viên bán hàng chỉ đành phải nói thật.

Biết tất cả đầu đuôi câu chuyện, tất cả đám nhân viên ở đó bao gồm cả quản lý cửa hàng đều bị Lục Hân Nghiên tế sống.

--- O ---

Chương 1084: Người Thú Vị

Sau khi rời khỏi cửa hàng của Lục Hân Nghiên, Ninh Tịch day day huyết thái dương đau nhức, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Sáu cửa hàng đại lý, chỉ có cửa hàng này là bị Lục Hân Nghiên chơi thành ra như thế, có đám nhân viên với quản lý như thế lại cộng thêm một bà chủ ngốc nghếch, để lâu thêm tí nữa, tuyệt đối là phải đóng cửa, may mà phát hiện ra sớm...

Râm...

Đúng lúc Ninh Tịch đang mãi suy nghĩ, trước mắt cô đột nhiên có một bóng người và người đó va vào người cô với một tư thế... vô cùng khó tả, tí nữa thì khiến cô ngã lăn quay.

"Xin lỗi cô nương, cô không sao chứ?"

Cái bóng đó lăn một vòng rồi bò dậy đưa tay ra đỡ Ninh Tịch.

Ninh Tịch lắc đầu: "Không sao."

"Ồ... thân thủ của cô nương rất nhanh nhẹn nha, cô đã từng luyện võ à?"
Người đàn ông hứng thú đánh giá cô.

Nghe thế, Ninh Tịch nhin không nổi trợn mắt lườm anh ta một cái, luôn miệng cô nương cô nương, rốt cuộc là cái gã này là văn vật¹ chui ra từ cái xó nào vậy...

1 Văn vật: đồ cổ có giá trị lịch sử văn hóa.

"Ha ha, cô không sao là tốt rồi, tôi chạy trốn trước đây." Người đàn ông đó nhếch mép nhìn về phía sau, khóe miệng cong lên thành một nụ cười hài hước.

Chạy trốn?

Ninh Tịch nghiêng đầu, cau mày.

Còn không đợi Ninh Tịch nói thêm gì khác, đằng sau đã vang lên những tiếng âm ỹ, nhìn lại thì có ít nhất là hơn chục người đang chạy về phía này.

"Đây... là kẻ thù của anh à?"

Ninh Tịch không khỏi chép miệng, cái gã này là người gì thế không biết, nửa đêm nửa hôm còn bị mấy chục người đuổi theo đánh.

"Ha!" Người đàn ông đó không để ý lắm cười nói: "Tôi không quen, chẳng qua lúc trước nhìn thấy hai người bọn họ võ công không tồi, đánh nửa ngày trời bất phân thắng bại, tôi không nhịn được đánh luôn cả hai, ai biết được bọn họ có súng, chắc chắn, tại hạ có lợi hại mấy đi nữa cũng không nhanh bằng một viên đạn nha!"

"Ồ... anh cũng biết bốc phét thật đấy, sao bọn họ không đánh chết anh nhỉ?"

Ninh Tịch hoàn toàn bị cái tinh thần không biết xấu hổ là gì của anh chàng đánh bại, rõ ràng là đã đắc tội với người ta, bị mấy chục người đuổi đánh mà lại vẫn còn khoe khoang được.

Còn nữa, người ta đang đánh với nhau vui vẻ, anh chạy đến chen chân vô làm gì? Đây chẳng phải là muốn ăn đòn thì là gì?

"Cô nương cáo từ, tại hạ phải đi rồi!"

Anh ta đang định chạy lại bị Ninh Tịch tóm lấy.

"Đi theo tôi."

Nói thế rồi, Ninh Tịch tóm lấy người đàn ông, cứng rắn ép anh ta chui xuống dưới gầm của một chiếc SUV gần đó.

"Cô... làm cái gì thế?"

Người đàn ông đàn ra.

Ninh Tịch cười hì hì nhìn anh ta: "Vận may của anh tốt lắm đấy, trùng hợp tôi cũng thích cái loại mặt dày không biết xấu hổ là gì như anh."

Nói thế rồi Ninh Tịch cũng lười lăm lười với anh ta nữa, đứng trước cái xe, giúp anh ta chặn tầm mắt của những người khác.

Chẳng đến mười lăm phút sau, đám người kia đã ào ào đuổi đến.

"Đại... đại sư huynh?"

Nhìn thấy cái bản mặt liệt quen thuộc cùng với cặp kính gọng vàng, Ninh Tịch trợn to hai mắt không thể tin nổi.

Người cầm đầu thế nhưng lại là Đường Dạ!

Càng khiến cô kinh ngạc hơn nữa là không chỉ có Đường Dạ mà ngay cả Đường Lăng cũng có mặt!

Hai người này tại sao lại ở với nhau thế này?

"Tiểu sư muội, muội ở đây làm cái gì vậy?" Đường Lăng thở hổn hển hỏi.

"Nhị sư huynh? Muội phải hỏi các huynh mới đúng! Hai người ở đây làm gì thế? Tại sao huynh lại ở cùng với Đại sư huynh?"

Ninh Tịch chết sững, người đàn ông trốn dưới gầm xe này lẽ nào bị cả Đường Dạ và Đường Lăng truy sát?

Không phải chứ? Cái gã đó rốt cuộc là ai, thế nhưng lại có thể khiến Đường Dạ và Đường Lăng liên thủ với nhau?

Á... không đúng... vừa nãy cái gã đó bảo là nhìn thấy hai người đang đánh nhau, bởi vì đánh mãi mà không phân được thắng thua, thế nên anh ta mới đánh cả hai, chẳng lẽ... hai người bị đánh vừa nãy chính là Đại sư huynh và Nhị sư huynh...

--- O ---

Chương 1085: Tương Thân Tương Ái, Âm Ỉ Đánh Yêu Một Trận

"Tiểu sư muội, muội có gặp phải tên điên nào không?" Đôi mắt lạnh lẽo đằng sau cặp kính của Đường Dạ nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, lên tiếng hỏi.

Ninh Tịch không ngu, trong lòng cô cũng biết, cái gã điên mà Đường Dạ nói tới chính là cái gã dưới gầm xe.

Sau khi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Ninh Tịch cuối cùng cũng gật đầu.

"Ở đâu!"

Cùng với cái gật đầu của Ninh Tịch, ánh mắt của Đường Dạ và Đường Lăng lập tức tràn đầy vẻ đề phòng.

"Ở đây này." Ánh mắt của Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào Đường Dạ và Đường Lăng.

"Ở đâu?" Đường Dạ nhìn bốn phía xung quanh.

"Hai tên điên đang đứng trước mặt muội đó thôi!" Gương mặt Ninh Tịch đầy thành thực.

"Fuck! Con nha đầu chết tiệt này! Đang hỏi muội chuyện nghiêm túc đấy nhé!" Đường Lăng hiểu ra.

"Về sớm đi, ở đây không an toàn." Đường Dạ nói với vẻ mặt vô biểu cảm.

Cô thực sự càng lúc càng hiểu kỳ, rốt cuộc cái tên chui dưới gầm xe có lai lịch thế nào mà lại có thể khiến Đại sư huynh kiêng dè như thế.

"Nhị sư huynh, rốt cuộc có chuyện gì thế?" Ninh Tịch tò mò truy hỏi.

"Vừa nãy huynh với Đại sư huynh của muội đang tương thân tương ái, đánh yêu nhau một lát thì đột nhiên có một thằng điên từ đâu chui ra, nhất quyết muốn chỉ bảo cho bọn huynh, còn đánh với bọn huynh một trận nữa!"

Nhắc đến chuyện này, Đường Lăng lại tức không biết để đâu cho hết.

Tương thân tương ái, đánh yêu một trận là cái quý gì...

Vẻ mặt Ninh Tịch đen sì, "Sau đó... cả hai thua???"

Ninh Tịch ngây ra tại chỗ, Đường Dạ mà thua? Đường Lãng mà thua?
Đường Dạ và Đường Lãng liên thủ...thế mà lại thua???

"Khụ khụ..."

Vẻ mặt của Đường Lãng có hơi lúng túng không được tự nhiên, anh ta đột nhiên giơ tay ra vỗ đầu Ninh Tịch một cái: "Nói vớ vẩn! Đại sư huynh của muội thua chứ Nhị sư huynh thì không nhé!"

"Rồi rồi... muội hiểu rồi... nhưng... tại sao... huynh lại mang theo nhiều người thế kia..." Ninh Tịch nhìn hơn mười người đen sì sì đứng sau lưng Đường Lãng kia.

Nếu như đánh thắng thì tại sao còn phải mang theo nhiều người thế làm gì?

"Đó, đó là vì để tiện tìm người, thôi... không nói chuyện với muội nữa!" Đường Lãng phát hiện ra con nhóc này bóc mẽ anh nên đánh bài chuồn.

"Đi thôi." Không thấy người cần tìm, Đường Dạ cũng chẳng thèm nhìn Đường Lãng, cứ thế quay người đi thẳng

"Má! Đi cái gì mà đi! Chúng ta còn chưa đánh xong mà! Bé thẻ của anh em đã trả lại cho anh đâu!" Đường Lãng ở phía sau gào lên.

Ninh Tịch chép miệng chặc chặc: "Nhị sư huynh à Nhị sư huynh, huynh mà không cố nữa lên thì e rằng Đại sư huynh sau này không chơi với huynh nữa đâu! Bởi vì hình như huynh ấy đã phát hiện ra món đồ chơi mới chơi vui hơn rồi!"

Đường Lãng nghĩ đến tên điên kia thì vẻ mặt ngay lập tức đen sì: "Cút ra chỗ khác! Huynh đây chỉ cần tùy tiện luyện một tí là có thể giết hẳn trong tích tắc!"

...

Thấy Đường Dạ và Đường Lãng đã đi hết cả rồi, Ninh Tịch không không chế nổi sự tò mò nữa, rút cuộc cái gã dưới gầm xe có lai lịch như thế nào?

Ninh Tịch hiểu rất rõ giá trị võ lực của Đường Dạ và Đường Lăng, hai người liên thủ mà vẫn bị cái gã điên kia đánh?

Trong lúc Ninh Tịch đang suy nghĩ thì một bàn tay mạnh mẽ cứng cỏi rất tùy ý mà khoác lên vai phải của cô.

Ninh Tịch nhất thời cả kinh, nhanh nhẹn lùi về phía sau, trong nháy mắt liền tung ra một cú quét chân.

Nhưng mà, điều kiện Ninh Tịch kinh ngạc là chiêu cô tung ra theo bản năng đó lại vô huyệt, trước mặt chỉ nhìn thấy một cái bóng đen di chuyển rất nhanh, cứ như đó không phải là tốc độ của loài người.

Nếu như bây giờ Ninh Tịch đang ở trong rừng, chắc chắn cô sẽ cho đó là một con dã thú.

"Cô nương, cô quả nhiên đã từng luyện võ nha!"

Người đàn ông nọ tránh được chiêu đó của Ninh Tịch một cách nhẹ bẫng, cũng không biết từ lúc nào anh ta đã đứng trước mặt cô.

Mà Ninh Tịch thì lại vô thức lùi ra phía sau thật xa, bản năng nói với cô rằng, gã đàn ông này cực kỳ nguy hiểm... rất rất nguy hiểm.

--- O ---

Chương 1086: Giết Hắc Chỉ Trong Vòng Một Phút

"Hai người vừa này là sư huynh của cô? Tôi thấy cũng chẳng ra làm sao cả." Người đàn ông cười cười.

"Anh rốt cuộc là ai?" Ninh Tịch nhìn người đàn ông đó, có hơi đề phòng.

"Tôi tên là Hàn Kiêu, còn cô?" Hàn Kiêu cười như không cười nói.

"Ninh Tịch."

Thấy người đàn ông trước mặt không có địch ý gì, Ninh Tịch mới cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Cô cảm thấy Hàn Kiêu rất khủng bố, chẳng qua là vì bị ảnh hưởng của Đường Dạ và Đường Lăng, hai người họ liên thủ mà vẫn phải chịu thua, điều này khiến cô khó có thể tin nổi.

"Cô nương, cô đã cứu tôi, tôi mời cô một bữa nhé." Đôi mắt của Hàn Kiêu lúc thì sạch sẽ lúc lại ngập ma mị, khiến cho người ta phát sợ.

"Không cần, tôi còn có việc." Ninh Tịch nhẹ nhàng từ chối.

Vừa rồi giúp anh ta chỉ là nổi hứng mà thôi, sau đó biết được người đang truy đuổi anh ta là Đường Dạ và Đường Lăng. Nhưng, bởi vì đã cứu rồi nên đành cứu cho trót thôi, cô chẳng có hứng thú gì mà dính líu đến quá nhiều.

"NO, như thế không được, Hàn Kiêu tôi đây từ trước đến nay chưa bao giờ thiếu nợ của ai... nếu như cô không muốn ăn cơm, tôi phẫu thuật cho cô nhé, chỉnh sửa lại nhan sắc có được không? Các cô nương bây giờ không phải đều thích động dao động kéo trên người mình còn gì? Tuy rằng khuôn mặt của cô cũng không tồi, nhưng tôi có thể biến nó càng hoàn mỹ hơn!" Hàn Kiêu không biết móc đâu ra một con dao phẫu thuật sáng loáng hăm hờ nói.

"Mọi nó chứ! Anh muốn làm gì?"

Giờ phút này Ninh Tịch có chút hoài nghi, rốt cuộc giúp tên này là đúng hay là sai.

"Không phải sợ, quên không nói với cô, tại hạ đã từng là một bác sỹ ngoại khoa nổi tiếng đấy, à, còn từng làm nhà thiết kế nữa... còn đạt giải nữa kìa..." Hàn Kiêu sờ cằm, dáng vẻ đang nghiêm túc suy nghĩ, tựa hồ đang

nghĩ xem mình đã từng làm những công việc gì.

"Nhà thiết kế..."

Khóe miệng Ninh Tịch cứng đờ giật giật, thế này mà cũng bảo là đã từng làm nhà thiết kế...

"Khụ, Chẳng phải anh bảo mời tôi ăn còn gì? Đi thôi!"

Ninh Tịch không biết cái tên điên này trong bụng còn đang nghĩ cái gì nữa, không bằng lời anh ta đến nơi có nhiều người thì an toàn hơn một chút, nếu như anh ta thực sự muốn làm gì đến lúc đó mình cũng dễ thoát thân hơn.

Đi được nửa đường, Hàn Kiêu kéo xênh xệch cô về phía trước.

"Tắc Linh à... cái tên này nghe có chút tiên khí."

Hàn Kiêu đứng bên ngoài Tắc Linh, đánh giá những bộ y phục qua lớp kính trong suốt.

"Tôi quan sát ý tưởng thiết kế và trang phục của mấy hãng thời trang rồi, cũng chỉ có nhà Tắc Linh này là còn tạm được, tôi thực muốn xem xem, nhà thiết kế này rốt cuộc là người như thế nào?" Hàn Kiêu cười cười.

"Tôi cảm thấy anh đi canh mộ còn đáng tin hơn một chút... tưởng mình là nhà thiết kế thật đấy à." Ninh Tịch không nhịn được đả kích anh ta.

Hàn Kiêu quay người lại cười nói: "Cô nương, cô có tin là cái gã thiết kế của Tắc Linh đó không bằng một góc của tôi không? Tôi có thể diệt hắn trong vòng một phút."

"Tôi tin." Ninh Tịch gật đầu: "Tôi tin anh cầm dao phẫu thuật của anh nhất định sẽ diệt cậu ta chỉ trong một phút."

Ninh Tịch có thể khẳng định rằng Cung Thượng Trạch chắc chắn không đánh nổi anh ta.

"Còn nữa, anh đừng có luôn mồm cô nương cô nương nữa được không, gọi tôi là Ninh Tịch." Không cho Hàn Kiêu được nói tiếp, Ninh Tịch lên tiếng.

Hàn Kiêu đánh giá Ninh Tịch thêm vài lần, rồi nở một nụ cười giảo hoạt:

"Lá gan của cô không nhỏ nhỉ, từ trước đến nay chưa có ai dám nói chuyện

với tôi như thế cả."

"Đúng thế, không phải anh là người canh mộ à, người chết bình thường đâu dám nói chuyện với người sống." Ninh Tịch cảm thấy nói chuyện với một gã điên mình cũng sắp điên theo luôn rồi.

Hàn Kiêu không nói tiếp với Ninh Tịch nữa, cho đến khi dừng lại trước cửa một nhà hàng KFC.

"Tôi mời cô ăn cái này." Nói rồi Hàn Kiêu lôi xềnh xệch Ninh Tịch vào trong.

--- O ---

Chương 1087: Người Anh Em! Anh Rất Sáng Tạo!

"Cho hai cái bánh hamburger, hai cốc trà sữa."

Ôn cứu mạng đó, thế rồi mời người ta đi ăn KFC... người anh em, anh sáng tạo lắm!

Trả tiền xong rồi, Hàn Kiêu quả nhiên bê hai cái bánh hamburger và... hai cốc trà sữa đến.

Thấy ánh mắt quái dị của Ninh Tịch, Hàn Kiêu cười nói: "Buổi tối ăn ít thôi, không thì béo đấy."

Giờ thì Ninh Tịch cũng chẳng thèm nói gì nữa.

Vừa nãy vẫn nhập nhoạng mờ mờ không đủ sáng nên đến lúc này Ninh Tịch mới nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của Hàn Kiêu.

Mái tóc dài đến eo đen như mực, tùy ý tản trên lưng, như một dòng thác.

Đôi mắt nâu tràn đầy linh khí, trong suốt như thủy tinh, mi dài như liễu, tuấn mỹ không gì sánh bằng.

Ninh Tịch không tự chủ mà ngậy ra, cô thề, từ trước đến nay cô chưa bao giờ gặp được người đàn ông nào mà lại... xinh đẹp như thế này!

Cái gã Hàn Kiêu này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hai chữ đẹp trai cả, nếu như nhất định phải dùng một từ để miêu tả thì chỉ còn đúng một chữ "đẹp".

Nếu như Hàn Kiêu chỉ đứng im ở đó mà không nói lời nào, Ninh Tịch chưa chắc đã nhận ra anh ta đàn ông.

Cái dáng vẻ này của Hàn Kiêu khiến Ninh Tịch không khỏi đưa mắt đánh giá vài lần, trong đầu còn đang nghĩ, rốt cuộc anh ta là nam hay là nữ.

"Cô nương, tối nay đa tạ cô đã ra tay giúp đỡ, tuy rằng là cô đang lo chuyện bao đồng..." Một lúc sau, Hàn Kiêu đứng dậy nhìn Ninh Tịch nói.

"Sớm nên để anh bị đánh chết mới phải." Ninh Tịch hừ một tiếng

"Đây là phương thức liên lạc của tôi, nếu cô nương gặp phải vấn đề khó khăn

gì, không ngại thì cứ liên lạc với tôi, cái món nợ "lo chuyện bao đồng" này ấy à... hamburger và trà sữa không thôi cảm giác chưa trả hết. " Hàn Kiêu giật lấy cái điện thoại của Ninh Tịch, lưu số của mình vào rồi mới đưa trả lại cho cô.

Còn không đợi Ninh Tịch mở miệng, Hàn Kiêu đã quay người đi mất, vèo cái đã không thấy bóng dáng đâu.

"Đại sư huynh và Nhị sư huynh nói không sai... cái gã này quả đúng là một tên điên..."

"Ninh Tịch cảm giác sau một lúc tiếp xúc với Hàn Kiêu, đầu mình sắp nổ tung rồi, liên lạc cái khi ấy, sau này cô không muốn gặp lại cái tên thần kinh này nữa đâu!

...

Tối đến, sau khi quay về biệt thự, Ninh Tịch nhanh chóng quẳng cái chuyện không đâu này ra sau đầu.

Đang chuẩn bị đi tắm, đột nhiên cô có điện thoại của ông nội gọi đến.

"Dạ, con tốt lắm, Tiểu Bảo bảo cũng rất tốt ạ... con biết rồi ông nội, ngày mai con sẽ đến!"

Ninh lão gia tử gọi điện đến báo cho cô, ngày mai là ngày lập di chúc, bảo cô nhất định phải có mặt.

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của Ninh Tịch hiện lên biểu cảm hóa ra là vậy, mấy hôm trước, Ninh Diệu Hoa quả nhiên vì chuyện này nên mới cố ý chạy đến tìm cô.

Sau khi Ninh Tịch tắm rửa xong, nằm bẹp luôn trên giường, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nghe nói lần này ngay đến cả cô Ninh Thu Đồng đi bao nhiêu năm nay cũng về...

Ngày mai có lẽ sẽ ầm ĩ lắm đây...

...

Sáng ngày hôm sau.

Ninh Tịch mặc luôn bộ váy tham gia "phòng bếp mỹ nhân" lần trước, sau đó xách túi lái xe đi thẳng đến nhà họ Ninh.

"Tịch tiểu thư, cô đến rồi ạ, cô mau vào đi ạ! Lão gia tử đã dặn rồi, bảo là khi nào cô đến thì cứ lên thẳng thư phòng tìm ông."

Chắc là do lần này cô đi BMW đến đây hoặc cũng có thể là do nghe phong phanh biết lần này phải lập di chúc, mà lão gia tử lại rất thích cô, nói không chừng còn có thể được chia cho một phần. Thế nên thái độ của đám người dưới tử tế hơn không ít, lại còn gọi cô là "Tịch tiểu thư", đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Ninh Tịch khẽ gật đầu sau đó đi lên nhà.

Còn về phần sau khi đợi cô đi xa rồi, đám người đó nói gì sau lưng cô, dùng đầu gối cô cũng đoán được...

--- O ---

Chương 1088: Chủ Nhân Thật Sự Cũng Không Phân Biệt Được

"Chậc, thú vị thật đấy! Một đứa con gái nuôi thế mà cũng mặt dày chạy đến đây tranh tài sản..."

"Còn không phải à! Mặt dày đến thế là cùng!"

"Con nhỏ này bây giờ đâu giống ngày xưa nữa, không nhìn thấy quần áo cô ta đang mặc sao, dạo gần đây nổi tiếng lắm đó, một bộ đắt chết được, hơn nữa còn đi BMW! Có một bộ mặt hồ ly tinh như thế cũng không biết bị thằng già nào nó bao nuôi rồi!"

"Các người nói xem rốt cuộc Lão gia tử nghĩ gì thế, đã có tiểu thư Tuyết Lạc tốt như thế rồi thế mà vẫn nhận một con bé nhà quê về để nuôi!"

...

"Nói chuyện vui vẻ quá cơ! Ai là đồ nhà quê? Hửm?"

Đúng lúc đám người đang phấn khích buôn chuyện, đằng sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Cả đám giật thót, theo bản năng quay người nhìn về phía sau.

"Một đám người hầu lại dám ở đây đơm đặt chuyện của chủ nhân, đây chính là tổ chất của người hầu nhà họ Ninh?" Người lên tiếng là một phụ nữ tầm ba mươi bốn mươi tuổi, tóc cắt ngắn đến ngang vai, mặc một bộ váy màu vàng kem, bà có một gương mặt khôn khéo giỏi giang, vừa nhìn đã biết đây là một "nữ cường nhân"

Ninh Thu Đồng, chị họ của Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang, cha mẹ bà đã qua đời nên bước ra khỏi nhà tự lập từ lâu, một mình xông xáo ở nước ngoài. Nghe nói công việc làm ăn kinh doanh bây giờ rất lớn, cũng có được một ông chồng tốt, rất nhiều năm rồi chưa quay về, nhưng bởi vì bà rất lợi hại đương nhiên là vẫn có người nhớ đến, những người hầu lâu năm trong nhà họ Ninh đều biết đến sự tồn tại của người này.

Cho nên, dù đã rất nhiều năm không gặp, nhưng chỉ cần nhìn khí thế liền lập tức nhận ra đó là ai.

"Chúng tôi... chúng tôi đang nói về cái cô Tịch tiêu thư mà, đâu phải nói về tiêu thư Tuyết Lạc đâu ạ..."

"Đúng, đúng đúng! Chúng tôi đang nói về con bé nhà quê kia!"

Cái vị đang đứng trước mặt này không hề dễ chọc, thế cho nên đám người hầu mồm năm miệng mười vội tranh nhau giải thích.

Ánh mắt giễu cợt của Ninh Thu Đồng quét qua đám người, nét cười lạnh lùng trên khóe môi bà càng rõ ràng, "Ha, nếu như các người đang nói về Ninh Tuyết Lạc, tôi đã chẳng mắng các người làm gì!"

Cái nhà này thực sự càng ngày càng loạn, một đám hạ nhân ngay cả chủ nhân thật sự cũng không phân biệt được rõ ràng!

Nếu không phải bác Cả gọi điện thoại thúc giục, bà còn lâu mới muốn quay về cái nhà này.

"Đồng tiêu thư... cô ấy... cô ấy có ý gì vậy? Cái gì mà nếu chúng ta đang nói về tiêu thư Tuyết Lạc thì sẽ không mắng chúng ta?"

"Ai mà biết được!"

"Thực ra, năm đó tôi đã phát hiện ra cái bà Ninh Thu Đồng này có vẻ như không thích tiêu thư Tuyết Lạc rồi, thật không hiểu tiêu thư Tuyết Lạc đã làm gì bà ta nữa..."

Đám hạ nhân lại bắt đầu riu ra riu rít buôn chuyện, nói về cuộc sống truyền kỳ của Ninh Thu Đồng, người phụ nữ định cư ở nước ngoài vừa có bản lĩnh lại vừa có hôn nhân tốt đẹp này.

...

Thư phòng trên gác.

Khi Ninh Tịch đẩy cửa bước vào, tất cả những người khác đã sớm có mặt ở đó.

Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, Ninh Tuyết Lạc, Ninh Diệu Bang, Ninh Thiên Tâm đều có mặt, ngay cả Tô Diễn cũng đến.

"Tiểu Tịch đến rồi à, mau đến chỗ ông nội nào!" Ninh Trí Viễn vừa nhìn

thấy Ninh Tịch, gương mặt vốn nghiêm nghị lập tức giãn ra thành một nụ cười.

Hôm nay Ninh Tịch trang điểm nhẹ, mặc một bộ váy tràn ngập hơi thở mùa xuân, Ninh lão gia tử nhìn thấy khí sắc của cô rất tốt, chứng minh cuộc sống rất hạnh phúc thoải mái, thế nên tâm trạng cũng trở nên khoan khoái hơn không ít.

Bỏ qua những ánh mắt lạnh băng đang hướng về phía mình, Ninh Tịch cười khẽ bước đến trước mặt Ninh lão gia tử: "Ông nội, sức khỏe của ông đã khá hơn chưa? Thang thuốc con bốc cho ông để ông điều trị thân thể, ông uống thế nào rồi? Có hiệu quả không ạ?"

Lão gia tử vừa nghe thế, lập tức kích động nói: "À, ông đang định nói với con này, Tiểu Tịch mấy thang thuốc con bốc cho ông tốt lắm đấy! Uống hai thang là đầu không đau, mắt không hoa nữa, tối đến ngủ cũng không đồ mồ hôi trộm nữa, bước đi cũng có sức hơn rồi! Con xem, để ông đi hai bước cho con xem nhé!"

--- O ---

Chương 1089: Anh Ta Chắc Chắc Điên Rồi!

Ninh Tịch bật cười thành tiếng: "Có tác dụng là tốt rồi, uống hết con lại đi cắt cho ông nhé!"

"Tiểu Tịch, còn tìm được thầy lang ở đâu thế? Ông thầy lang này có bản lĩnh thực sự đó! Ông nội đi khám đông y bao nhiêu lần, thuốc khó uống thì thôi lại chẳng có tác dụng mấy, tác dụng phụ còn nhiều hơn cả tác dụng chính!"
Ninh lão gia tử càu nhàu nói.

"Đó là một người bạn của con, kỳ thực tuổi cũng không nhiều, nhưng mà y thuật rất tốt!" Ninh Tịch trả lời.

Từ sau lần Annie tới thăm, thi thoảng cô có nhắn tin liên hệ với cô bé ấy, có một lần nào đó cô chỉ thuận miệng nói một hai câu, Annie liền gửi cho cô một đơn thuốc rất tường tận, tỉ mỉ.

Thế nên Ninh Tịch bốc hai thang thuốc mang đến cho ông nội dùng thử xem, không ngờ hiệu quả lại tốt như thế.

Xem ra phải tìm cơ hội cảm ơn Annie cho tử tế mới được...

"Tuổi tác không lớn thế mà cũng dám cắt thuốc đưa cho ông nội cháu uống, cũng không sợ ông nội uống vào rồi lại sinh bệnh ra đấy à!" Ninh Diệu Bang ngồi bên cạnh lầm bầm một câu.

Đúng lúc này, Ninh Diệu Hoa chen vào một câu: "Chẳng phải là ba cũng bảo là có tác dụng rồi còn gì? Chú nói lảm thế làm gì!"

Ninh Diệu Hoa nói rồi, quay sang nói với Ninh Tịch bằng thái độ thân thiết: "Tiểu Tịch à, khó cho con có lòng!"

Bây giờ đang trong trong thời kỳ đặc biệt, dù cho ông ta có bất mãn mấy với Ninh Tịch đi nữa cũng phải lôi kéo Ninh Tịch về phía mình.

Trang Linh Ngọc hừ lạnh một tiếng, như thể đang muốn nói gì đó nhưng lại bị Ninh Diệu Hoa mau chóng cản lại: "Tiểu Tịch, mau ngồi xuống đi!"

Nhìn thấy cái thái độ lấy lòng của Ninh Diệu Hoa với Ninh Tịch, dù Ninh Tuyết Lạc có không vui cũng phải cố mà nhịn.

Bây giờ, phải lấy hết cổ phần trong tay Ninh Tịch về mới là chuyện cấp bách

nhất.Z

"Chị ơi, qua đây ngồi với em này!" Ninh Tuyết Lạc đi đến bên cạnh Ninh Tịch, ân cần kéo Ninh Tịch ngồi xuống tay phải của mình.

Vốn dĩ ngồi bên tay trái Ninh Tuyết Lạc là Trang Linh Ngọc, bên tay phải là Tô Diễm.

Tô Diễm nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc kéo Ninh Tịch lại đây liền chủ động nhường chỗ, thế nên Ninh Tịch liền ngồi giữa Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm.

Sau khi Ninh Tịch ngồi xuống, Tô Diễm có vẻ không được tự nhiên, lại dịch ra xa hơn một chút.

Nhưng dù có xa nữa thì cũng vô dụng, mùi hương thanh ngọt từ trên người cô gái như hình với bóng quần lầy gã ta mỗi lần hô hấp, thấm vào tận trong lòng.

Gã ta đã không còn nhớ nổi, bao lâu rồi không ở gần cô như thế này...

Càng nghĩ càng không hiểu, tại sao chỉ cần ngồi cạnh mà thôi lại khiến gã cảm thấy cả người đều khó chịu như thế.

Lúc này, cô gái nhỏ bên cạnh bị Ninh Tuyết Lạc kéo sang nói chuyện, đuôi mắt gã nhìn thấy hàng lông mi rung rung như cánh bướm của cô và còn cả đôi môi mềm mịn cùng với cặp xương quai xanh tinh xảo, trắng muốt...

Gã ta nhất định là điên rồi!

Vị hôn thê đang ở đây nhưng ánh mắt gã ta lại bị một người con gái khác thu hút, thậm chí người con gái đó còn là Ninh Tịch, người mà gã luôn luôn coi như là em gái...

Từ sau khi phát hiện sự khác thường của mình đối với Ninh Tịch, gã ta đã kiểm chế không gặp cô rất lâu, rất lâu, sự thực chứng minh rằng, cách đó quả thật có hiệu quả, gã hẳn là quên dần cô luôn.

Nhưng mà mãi cho đến hôm nay gặp lại gã ta mới phát hiện ra rằng tình cảm bộc phát sau một thời gian đè nén càng khiến người ta kinh ngạc, càng khó để kiểm chế...

Tô Diễm! Tỉnh táo lại!

Gã ta hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh lại.

"Chị, bộ quần áo này của chị đẹp thật đấy!" Ninh Tuyết Lạc nói với giọng tán thưởng.

Rồi sau đó, cô ta khẽ sờ sờ vạt áo của Ninh Tịch tỏ vẻ như thể vừa mới phát hiện ra: "Chị, bộ này hình như thiết kế mùa xuân mới nhất của Tắc Linh đúng không? Lần trước em thấy chị đi tham gia chương trình cũng mặc bộ này, sau đó rất nhiều người đều hỏi về nhãn hiệu này, nghe nói bộ này của Tắc Linh dạo này còn hết hàng luôn rồi cơ!"

--- O ---

Chương 1090: Vây Thì Bắt Đầu Thôi

Còn chẳng đợi Ninh Tịch nói gì, Trang Linh Ngọc đã tỏ ra cực kỳ bất mãn: "Rõ ràng biết Tắc Linh là đối thủ cạnh tranh với công ty của em mà mà lại còn cố ý mặc trang phục của bọn họ để quảng bá, cái loại mà suốt ngày chỉ biết hướng về người ngoài thôi."

Ninh Diệu Hoa nghe thế liền lập tức giảng hòa: "Con gái ấy mà, nhìn thấy quần áo đẹp thích thì mua thôi, nào đâu ra lắm ý tứ như thế! Nhưng mà Ninh Tịch à, gần đây bên Tắc Linh này quả thật đang cạnh tranh với công ty của em con, con để ý một chút, nếu thích kiểu gì thì bảo em con đưa cho vài bộ!"

"Lần trước chị có đến cửa hàng của con, con bảo là để con tặng chị vài bộ, nhưng mà chị..." Nửa câu sau, Ninh Tuyết Lạc không nói tiếp nữa, nhưng đã đủ để Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa tưởng tượng ra rồi.

Vẻ mặt của Trang Linh Ngọc tràn đầy sự chán ghét: "Con quan tâm đến nó làm gì, cái tác phong nghèo hèn đó, chuyện nhỏ tí ti mà cũng tính toán chi li!"

Hóa ra cô bị đánh cắp cả cuộc đời, đối với bà ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi?

Ninh Tịch ngồi nhìn ba người bọn họ tung hứng suýt nữa thì bật cười thật to.

Luôn miệng em gái này, em gái nọ, cô ngược lại chẳng biết rốt cuộc thì mình đào đâu ra em gái lúc nào thế? Làm như thể bọn họ thật sự là người một nhà ấy, sao giờ không thấy bọn họ nhắc đến việc đã đoạn tuyệt quan hệ với cô, đuổi cô ra khỏi nhà vậy?

Nhìn thấy nét cười như có như không trên khóe miệng cô gái y như một bông hoa quỳnh lười nhác ẩn hiện trong đêm... Lý trí của Tô Diễm lại một lần nữa bị khuấy phục.

Cảm nhận được ánh mắt cháy bỏng đang hướng về phía mình, Ninh Tịch vô thức quay sang nhìn lại.

Khoảnh khắc tầm mắt mình bắt gặp ánh mắt của Ninh Tịch, Tô Diễm cho rằng trái tim mình sẽ nổ tung ngay lập tức, gã cố gắng kiềm chế lắm mới khiến mình không mất kiểm soát rồi cố gắng nói với vẻ bình thường: "Mấy ngày trước nhìn thấy em trong chương trình truyền hình, tài nghệ nấu nướng

của em lại tiến bộ rồi!"

Nói đến đó, trong lòng của Tô Diễm lại thoáng hiện lên sự cô đơn khó phát giác.

Tài nghệ nấu nướng của cô đã từng là vì gã ta nên mới học, nhưng bây giờ gã phải thông qua một chương trình truyền hình mới có thể biết tài nấu ăn của cô lại tiến bộ...

Ninh Tịch cười cười, thuận miệng trả lời: "Thế à?"

Cô đương nhiên là không bỏ sót tình cảm trong mắt Tô Diễm lúc gã ta nhìn mình. Nếu như gã đàn ông này có thể một lòng một dạ với Ninh Tuyết Lạc, cô còn có thể đánh giá cao gã ta một chút, nhưng đáng tiếc...

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên, một người đẩy cửa bước vào.

Tất cả mọi người trong phòng đều vô thức quay ra nhìn về phía cửa, sau đó liền thấy Ninh Thu Đồng kiêu ngạo lạnh lùng bước vào.

"Bác Cả!" Ninh Thu Đồng không thèm nhìn ai, chỉ chào hỏi Ninh lão gia tử.

"Thu Đồng đến rồi đó à..." Lão gia tử nhìn thấy cháu gái rất nhiều năm rồi chưa gặp, tâm trạng bất giác cũng có mấy phần xúc động.

May mà con bé ở bên ngoài sống cũng rất tốt, ông cũng yên tâm phần nào.

Hai người hàn huyên mấy câu, ánh mắt của Lão gia tử quét qua từng người một rồi lên tiếng: "Nếu mọi người đã đến đủ vậy chúng ta bắt đầu thôi!"

Ông nói dứt lời, thần sắc của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm nghị, nhìn nhau vài lần rồi sau đó lục tục đứng dậy, đi đến ngồi xuống chiếc bàn dài hình bầu dục trong thư phòng.

Luật sư cầm di chúc đã sớm chuẩn bị xong, đứng bên cạnh Ninh lão gia tử đang ngồi ở ghế chủ.

Trên bàn, Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, Ninh Tuyết Lạc, Tô Diễm ngồi về một phía, Ninh Diệu Bang và Ninh Thiên Tâm ngồi phía đối diện, Ninh Thu Đồng ngồi bên cạnh Ninh Thiên Tâm.

Cuối cùng chỉ còn lại Ninh Tịch.

Ánh mắt của Ninh Tịch liếc qua vị trí trống bên cạnh Tô Diễm, sau đó bỏ qua ánh mắt nhắc nhở của Ninh Diệu Hoa, cô ngồi xuống bên cạnh Ninh Thu Đồng, đối diện với Tô Diễm.

--- O ---

Chương 1091: Có Chuyện Cần Nói

Ninh Diệu Hoa thấy Ninh Tịch ngồi xuống phía đối diện thì mặt sầm xuống luôn.

Lúc này chỉ có thể yên lặng quan sát, hy vọng Tuyết Lạc có thể có thêm được cổ phần, như vậy ông ta mới giảm bớt được áp lực, cũng không cần phải lôi kéo cái mầm họa này nữa!

"Khụ, chuyện đó... Ba, giờ sức khỏe của ba tốt như vậy, thật ra không cần phải gấp rút lập di chúc thế đâu!" Ninh Diệu Bang biết, lúc này mà lập di chúc thì người bất lợi nhất chính là ông ta, thế nên ông ta sống chết cũng cố gắng khuyên nhủ.

Ninh Thiên Tâm ngồi bên cạnh từ đầu tới cuối đều tỏ ra thờ ơ, không liên quan tới mình.

Ninh lão gia tử nghe vậy thì giận sôi gan, ông tức giận nói: "Câm ngay! Tao làm việc còn phải nghe mày chỉ đạo à! Mày có giỏi thì thay đổi ngay cái đám nhân viên chỉ biết nằm ở công ty ăn hại bao năm nay đi, bằng không đừng có mà lên giọng với tao!"

Ninh Diệu Bang bị mắng uất ức không thôi, mặt tối sầm lại, Ninh Diệu Hoa càng tỏ ra đắc ý.

Ninh lão gia tử nguôi giận lại nói: "Đề tránh cho mọi người sinh khúc mắc trong lòng, trước lúc luật sư đọc di chúc, ta có lời muốn nói!"

"Được được được... ba nói đi! Bọn con sẽ nghe theo hết!" Ninh Diệu Bang bị mắng xong liền tỏ ra biết điều.

Lão gia tử lườm ông ta một cái rồi mới nói tiếp: "Lần này mọi người đều thấy cả rồi, ta cũng gọi cả Tô Diễm tới, ta biết có người trong số các con có ý kiến với việc này, nhưng Tô Diễm cũng sắp kết hôn với Tuyết Lạc, xem là một nửa của Ninh gia chúng ta rồi!"

"Ba nói phải lắm, đây là chuyện nên làm" Ninh Diệu Hoa nói hòa vào, Trang Linh Ngọc gật đầu, Ninh Tuyết Lạc thì tỏ ra ngại ngùng.

Nói tới đây, Ninh lão gia tử nhìn về phía Tô Diễm nói tiếp: "Chuyện liên quan tới việc chia di sản, Ninh gia chúng ta cũng không có gì phải giấu giếm

cả, tránh sau này lại xảy ra phiền phức, ông mời con tới đây đơn giản cũng xem như người làm chứng luôn!"

"Mọi chuyện đều do ông nội làm chủ, con lấy Tuyết Lạc chỉ vì con người cô ấy, bất luận kết quả có thể nào, chuyện đó cũng không ảnh hưởng tới lựa chọn của con." Tô Diễm nói.

Ninh Tuyết Lạc nhìn sang người đàn ông bên cạnh mình, cảm động không thôi: "Anh Diễm..."

Lão gia tử nhìn Tô Diễm, hài lòng gật đầu, từ trước tới giờ ông vẫn luôn có ấn tượng tốt với chàng cháu rể này.

Ông nhớ, năm ấy Tô Diễm cũng rất thân với Ninh Tịch, ông còn tưởng hai đứa trẻ này có khả năng, lại không ngờ cuối cùng người nó chọn lại là Tuyết Lạc, nhưng chuyện tình cảm của lũ trẻ, ông cũng không có tư cách hỏi nhiều.

Nói xong chuyện của Tô Diễm, Lão gia tử lại đưa mắt về phía Ninh Thu Đồng: "Còn về Thu Đồng, ta biết việc làm ăn hiện giờ của cháu rất tốt, sống cũng rất khâm khá..."

"Biết rồi còn gọi nó tới làm gì, nó cũng đâu thiếu tiền đâu!" Ninh Diệu Bang lẩm bẩm.

Lão gia tử lại lườm ông ta: "Điều ta muốn nói là khi ấy công ty cũng có một phần công lao của ba Thu Đồng, giờ ba mẹ nó đều mất rồi, bất luận nó sống thế nào, thứ nên đưa cho nó ta vẫn phải cho nó!"

--- O ---

Chương 1092: Tức Gần Chết

Lão gia tử nói với giọng vô cùng nghiêm túc, mọi người trên bàn không dám ho he nửa lời.

Dù cả Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang đều đang bất mãn vì tự dung lại lời ra thêm một người tới phân chia tài sản, nhưng cũng không có lời nào để nói cả.

Ninh Thu Đồng cũng không phải người dễ lừa, cỗ phần về tay bà ta, muốn lấy lại còn khó hơn lên trời, gay hơn là lỡ bà ta cũng có ý muốn tranh quyền thừa kế công ty, vậy lại thành vấn đề nan giải rồi...

Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang đều trung ra vẻ mặt như gặp đại địch, Ninh Thiên Tâm có chút mất tập trung, trên bàn chỉ có mình Ninh Tịch là tỏ ra nhàn nhã nhất.

Còn Ninh Thu Đồng thì chú ý tới phản ứng của từng người...

"Được rồi, luật sư Thái, công bố di chúc đi!"

Lão gia tử vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngồi ngay ngắn lại.

Luật sư mở tập văn kiện trên tay ra, bắt đầu đọc: "Người lập di chúc: Ngài Ninh Trí Viễn, do tuổi tác đã cao, lo sợ cơ thể chẳng may gặp chuyện gì bất trắc, để tránh việc tranh giành tài sản, nên tôi lập bản di chúc này, tài sản hiện tại của tôi là như sau: 51% cỗ phần công ty trách nhiệm hữu hạn quốc tế Ninh thị, quỹ tín dụng nước ngoài là..."

Luật sư sau khi đọc một lượt tài sản của Ninh lão gia tử thì nói rõ tình hình phân chia: "Ba mảnh đất bất động sản ở Đé Đô, hai cửa hàng, cùng tiền tín dụng gửi ở nước ngoài đều thuộc về cháu gái Ninh Tuyết Lạc!"

"Gì cơ! Điên rồi à! Sao lại cho người ngoài nhiều tài sản như thế!"

Ninh Diệu Bang là người đầu tiên đập bàn đứng dậy.

Ông ta không thể tin nổi, Lão gia tử lại đem hơn nửa số bất động sản của mình cho một đứa cháu gái không chút máu mủ, mà khoản tiền gửi ở nước ngoài cũng không phải là con số nhỏ.

"Người ngoài cái gì, Tuyết Lạc là con gái Trang Linh Ngọc tôi, chú Hai, chú

có cần tôi nói lại với chú thêm lần nữa không?" Trang Linh Ngọc quắc mắt nói.

"Con cái cút, cũng chỉ là bé nằm dưới quê lên thôi, hai đứa con gái kia của tôi hôm nay không được xuất hiện ở đây, dựa vào cái gì mà người ngoài nhà các người lại được tới đây đòi phân tài sản của Ninh gia chúng tôi hả!"

"Dựa vào việc nó được Trang Linh Ngọc tôi tự tay nuôi lớn đây! Hai đứa con riêng của chú không biết là do con đàn bà ti tiện nào sinh ra, dựa vào cái gì muốn xuất hiện ở đây làm bẩn nhà Ninh gia chúng tôi?"

...

Phía đối diện, Ninh Tịch vẫn duy trì thái độ là người ngoài cuộc, lúc này cô có chút thất thần....

Hơ, đã tự nhủ bao lâu rồi, cô đối với Trang Linh Ngọc mà nói chẳng qua chỉ là một người xa lạ, nhưng sao thấy cảnh bà ta bảo vệ Ninh Tuyết Lạc, tim cô vẫn không khống chế được mà nhói đau thế này...

Ninh Tịch hơi nhắm mắt lại, một lát sau khôi phục lại tâm trạng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngoài Ninh Thu Đồng vẫn im lặng quan sát động tĩnh mọi người nãy giờ ra, không ai phát hiện sự thay đổi trên mặt Ninh Tịch cả.

Đứa trẻ này... mấy năm không gặp, không ngờ lại thay đổi nhiều đến vậy, nó không chỉ thay đổi về dung mạo, thứ thay đổi nhiều hơn chính là tâm tính, điềm tĩnh và độ lượng hơn nhiều so với người cùng lứa tuổi, không còn chút bóng dáng nào của cô gái yếu đuối năm ấy nữa...

Trên bàn, Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Bang đã cãi nhau âm cả lên.

Cuối cùng vẫn phải nhờ Ninh lão gia tử vĩ mạnh xuống bàn mới khiến ba người im được: "Im hết ngay! Đúng là Tuyết Lạc không hề có quan hệ máu mủ với Ninh gia chúng ta, nhưng con người không thể vô tình như cây cỏ được, dù sao nó cũng đã là cháu gái ta hơn hai mươi năm nay, những thứ này, coi như là của hồi môn ta cho nó! Không ai được nói gì thêm nữa!"

Ninh Diệu Bang đập mạnh lên bàn một cái, tức chết mất thôi.

--- O ---

Chương 1093: Nửa Cỗ Phần Cũng Không Được Chia

Trang Linh Ngọc hừ một tiếng, vỗ lưng Ninh Tuyết Lạc động viên: "Đừng lo, có mẹ ở đây, không ai có thể ức hiếp con hết!"

"Mẹ, con cảm ơn..." Ninh Tuyết Lạc khóc trong lòng Trang Linh Ngọc, ánh mắt âm thầm đảo qua Ninh Tịch phía đối diện, xẹt qua một tia trào phúng lạnh lẽo.

Sau chút phong ba ngấn ngui, bản di chúc tiếp tục được tuyên bố.

Số tiền còn lại cùng bất động sản được chia đều cho mấy người, Ninh Tịch cũng được một căn nhà ở thành phố C.

Thành phố C là nơi ba mẹ nuôi cô sống, cũng chính là thành phố cô sống mười tám năm trước khi cô được đón về, Lão gia tử sắp xếp như vậy cũng xem là hao tâm tổn trí.

Sau khi phân chia xong những thứ này, cuối cùng là phần quan trọng nhất, chính là cỗ phần công ty!

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Ninh Diệu Bang cố nhẫn nhịn không làm ầm lên này giờ, cỗ phần mới là thứ quan trọng nhất.

Lúc này, ánh mắt Ninh Tuyết Lạc cũng lộ ra chút khản trương, với thái độ vừa rồi của Lão gia tử đối với cô ta, cỗ phần... chắc không thể thiếu cô ta rồi?

Luật sư lật một trang nữa, tiếp tục tuyên đọc: "51% cỗ phần công ty trách nhiệm hữu hạn quốc tế Ninh thị, được chia như sau: Ninh Diệu Hoa 15%, Ninh Diệu Bang 6%, Ninh Thu Đồng 10%, Ninh Thiên Tâm 10%, Ninh Tịch 10%! Bản tuyên đọc kết thúc."

Khoảnh khắc luật sư vừa dứt lời, cả căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Hết rồi...?

Hết rồi ấy hả?!

Sau khi đọc phân chia cổ phần xong, Ninh Diệu Bang cuối cùng cũng thờ phào, Tuy Ninh Diệu Hoa có 15%, nhưng của ông ta với Thiên Tâm gộp lại đã là 16% rồi, còn nhiều hơn Ninh Diệu Hoa 1% nữa, sao ông ta có thể không vui được.

Tuy Ninh Tịch cũng được chia 10%, nhưng với mối quan hệ giữa nó với bên đó xấu như vậy, nó tuyệt đối sẽ không đưa cổ phần lại cho Ninh Diệu Hoa đâu!

Chỉ là không ngờ ngay cả Ninh Thu Đồng cũng được chia tới tận 10%, trong khi ông ta thân là con trai ruột lại chỉ được chia có 6% tội nghiệp, đúng là khiến ông ta có chút âm ức thật.

Lúc này, Ninh Diệu Hoa tỏ ra phức tạp không thôi nhìn về phía Ninh Tịch, ngay đến ông ta cũng không thể không nói, đúng là gừng càng già càng cay, lão gia tử chia thế này quả thật là...

Hoàn toàn đang kiểm hãm tất cả bọn họ lại với nhau, ai cũng không thể động vào ai được.

Người đầu tiên lên tiếng là Trang Linh Ngọc: "Đọc hết rồi? Thế còn Tuyết Lạc thì sao?"

Dù Ninh Tuyết Lạc đã cố gắng nhẫn nại, nhưng lúc này sắc mặt cũng trắng bệch.

Cô ta thật không ngờ, Lão gia tử ngay đến một cắc trong cổ phần cũng không cho cô ta!

Đây chẳng phải là tát vào mặt cô ta trước mặt tất cả người nhà họ Ninh sao? Huống hồ Tô Diễm còn đang ở đây nữa!

Để cô được gả tới nhà họ Tô rồi không thể ngóc đầu lên ở nhà mẹ đẻ sao?

Vừa xong còn giả bộ nói những lời tình thâm nghĩa trọng kia nữa...

Lão gia đáng chết!

Không ngờ lại giả dối như vậy!

Ninh Diệu Bang hừ lạnh một tiếng: "Vừa nãy nên chia cái gì chẳng phải đều chia rồi sao? Các người còn muốn gì nữa? Chị dâu à, tôi khuyên chị, làm

người đừng có mà tham quá!"

"Nhưng cũng không thể ngay đến cả 1% cổ phần cũng không cho Tuyết Lạc chứ, đây là ý gì? Chẳng lẽ Tuyết Lạc không phải là người của Ninh gia sao? Chẳng phải ba cũng vừa mới nói, làm người không thể vô tình như cây cỏ đây sao, Tuyết Lạc ít nhiều cũng là cháu gái ba bao năm nay, ba làm vậy khó tránh khỏi việc làm người ta chạnh lòng đây!" Trang Linh Ngọc đầy vẻ tức giận.

"Ha..." Khi Trang Linh Ngọc đang đòi chính nghĩa, trong góc chuyền ra một tiếng cười nhẹ.

Trang Linh Ngọc lập tức bực bội nhìn về phía Ninh Thu Đồng: "Thu Đồng, cô có gì thì nói thẳng ra, không cần phải dở trò kỳ quái!"

"Nếu chị dâu đã nói như vậy, thế để tôi nói thẳng nhé."

--- O ---

Chương 1094: Đâm Dao Vào Lòng

Ninh Thu Đồng ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Trang Linh Ngọc: "Chị dâu, chị nói bác trai làm chị chạnh lòng, nhưng theo tôi thấy chị mới là người khiến người ta chạnh lòng đấy!"

"Cô có ý gì?" Trang Linh Ngọc nhíu mày.

"Người ngoài không biết thì thôi không nói, nhưng mọi người ở đây đều rõ Ninh Tuyết Lạc chẳng qua chỉ là một đứa con nuôi, còn Ninh Tịch mới là con gái chị, mới là máu mủ ruột già của Ninh gia chúng tôi, bác trai chia cổ phần cho Ninh Tịch có gì là sai?"

"Tôi không nói ba chia cổ phần cho Ninh Tịch là sai, đây là quyền của ba, ý tôi là dựa vào cái gì mà Tuyết Lạc không có!" Trang Linh Ngọc trầm giọng nói.

Ninh Thu Đồng hừ một tiếng: "Vậy được, chúng ta lại nói tới việc tại sao lại không chia cổ phần cho Ninh Tuyết Lạc nhé! Ninh Tuyết Lạc chỉ là một đứa con nuôi bị bế nhầm từ bệnh viện về, đã được hưởng mười tám năm vinh hoa phú quý, cơm ngon áo đẹp đáng ra phải thuộc về Ninh Tịch. Sau khi sự thật bung bét ra, nó không về nhà nó mà lại cứ ở lại Ninh gia chúng ta, chiếm lấy danh phận Đại tiểu thư nhà họ Ninh, còn lấy thân phận đại tiểu thư nhà họ Ninh tìm được Tô Diễm, có được cuộc hôn nhân trọn vẹn!"

"Còn Ninh Tịch máu mủ cốt nhục của Ninh gia chúng tôi thì sao, lưu lạc ở ngoài mười tám năm, sống mười tám năm bần cùng khốn khó, khó khăn lắm mới được Ninh gia tìm về, lại chỉ được nhận danh nghĩa là con nuôi. Những thứ thuộc về nó đều bị tu hú chiếm tổ, ngay đến đám hạ nhân cũng bắt nạt nó, mắng nó là gà rừng, là đồ hai lúa! Thế mà vào lúc này, anh chị thân là cha mẹ đẻ của nó lại đang làm gì đây?"

"Cùng người ngoài hùa vào trách nó thô tục không ra hồn người! Các người có tư cách gì mà trách cứ mắng mỏ nó? Các người có nuôi hay dạy nó được ngày nào không? Các người cảm thấy việc đón nó về nhà, cho nó cái ăn cái mặc đã là làm tròn nghĩa vụ làm cha làm mẹ rồi à? Có cha mẹ nào nhẫn tâm như các người không, thế thà để nó tiếp tục ở dưới quê không biết gì, còn tốt hơn thấy hết tình người ấm lạnh, bị cha mẹ đâm dao lên tim mình thế này!!!"

Nghe tới đây, cả căn phòng im phăng phắc, không có bất cứ ai dám ho he lên tiếng.

Ninh Tuyết Lạc cương cứng cả người, ngay đến Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cũng đen mặt không dám mở miệng nói nữa, Ninh lão gia tử nhìn Ninh Tịch đầy vẻ áy náy và hổ thẹn, Tô Diễm không chút biến sắc siết chặt lòng bàn tay...

Ninh Tịch lẳng lẳng ngồi đó, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Ninh Thu Đồng, lòng cô vốn đã tê dại, cũng quen với việc bị lạnh nhạt trong gia đình này, nhưng không ngờ... một người từ trước đến giờ luôn thờ ơ với mọi việc như Ninh Thu Đồng lại nói ra những lời này vì cô...

Đây là những lời... chưa từng có ai đứng ra nói giúp cô cả...

Ninh Thu Đồng dừng lại một chút, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc: "Đồng tài sản bác trai cho Ninh Tuyết Lạc cũng đủ cho nó nở mày nở mặt gả cho người ta, sống cuộc sống cơm ngon áo đẹp cả đời rồi, một con nhỏ thôn quê như nó, ăn của Ninh gia, ở nhà Ninh gia, cướp lấy danh nghĩa Đại tiểu thư nhà họ Ninh, giờ còn bất mãn cái gì nữa? Đường Tuyết Lạc, tôi hỏi cô một câu, cô còn gì mà bất mãn nữa, cô có tư cách gì mà muốn cổ phần của Ninh gia?!"

Từng câu từng chữ của Ninh Thu Đồng, đặc biệt một tiếng "Đường Tuyết Lạc" khiến vai Ninh Tuyết Lạc run lên kịch liệt, móng tay âm thầm găm chặt vào lòng bàn tay, cô ta cúi gằm mặt xuống, sau đó, đứng phắt dậy, lao ra khỏi cửa...

Tô Diễm thấy vậy lo lắng vội vàng đuổi theo.

"Ninh Thu Đồng, cô thật quá đáng! Kể cả cô là người của Ninh gia, nhưng đây là chuyện riêng nhà chúng tôi, từ bao giờ tới lượt cô chỉ trở! Cô không biết gì thì đừng có mà đứng đây mà lớn giọng!" Trang Linh Ngọc thấy con gái đau lòng chạy đi, nhất thời bùng giận.

--- O ---

Chương 1095: Sống Sai Cuộc Đời

Ninh Thu Đồng liên tục cười lạnh: "Hừ, tôi không biết gì? Cũng không biết là ai mới bị mờ mắt, tôi khuyên chị nên nhìn cho rõ người ngày nào cũng ở bên chị rốt cuộc là cái thứ gì đi! Tới lúc đó dẫn sói vào nhà bị cắn chết còn không tự biết là vì sao!"

"Ninh Thu Đồng! Tao cào mồm mày ra! Con gái tự tay tao nuôi lớn là người thế nào không đến lượt mày xen vào!!!" Trang Linh Ngọc kích động nhào tới, lại bị Ninh Diệu Hoa cản lại.

"Ha ha ha ha ha ha... Tôi thấy Thu Đồng nói đúng lắm! Tôi cũng muốn nói từ lâu rồi, chị dâu, các người coi người ngoài như bảo bối, cái IQ với logic này, thật khiến em trai tôi đây khó lòng mà hiểu nổi đấy!" Ninh Diệu Bang ở bên cạnh sợ thiên hạ chưa đủ loạn đồ thể thêm dầu vào lửa.

"Ninh Diệu Bang, chú câm miệng cho tôi! Tôi thấy chú đang ghen tức thì đúng hơn đấy!" Ninh Diệu Hoa lớn tiếng quát.

Hai bên cãi nhau ầm ỹ, cả căn phòng trở nên hỗn loạn...

Lão gia tử xoa xoa huyết thái dương mệt mỏi của mình, không còn hơi sức đâu mà quan tâm tới bọn họ nữa, ông được luật sư đỡ về phòng làm việc...

Cùng lúc đó, trong sân sau của Ninh gia.

Ninh Tuyết Lạc chạy thẳng vào rừng cây, sấp mặt vào một thân cây thương tâm khóc lớn.

Tô Diễm đứng phía sau, khẽ ôm cô ta vào lòng: "Đừng đau lòng nữa, cô Thu Đồng nói hơi nặng lời, nhưng tính cách con người cô ấy như vậy, em đừng để bụng..."

"Sao em có thể không để bụng được! Cô ấy nói em khó nghe như vậy, nói như thể em cướp hết mọi thứ của Ninh Tịch ấy! Em cũng là con gái của mẹ mà! Từ lúc mới sinh ra em đã sống tại Ninh gia, là Ninh Tuyết Lạc mười tám năm, rồi mọi người bỗng nói với em, tất cả những thứ này đều không phải của em, ba mẹ cũng không phải là ba mẹ em nữa, chẳng lẽ em không buồn sao?"

"Tại sao lại nói em cướp đồ của Ninh Tịch! Chẳng lẽ không phải cô ấy tự

dung xuất hiện cướp mất mọi thứ của em à? Ông luôn miệng nói em cũng là cháu gái ông, cuối cùng lại đối xử như thế với em, chẳng lẽ ông không hoàn toàn coi em là người nhà họ Ninh sao?" Ninh Tịch Lạc kích động nói một tràng.

Tô Diễm nghe những lời Ninh Tuyết Lạc nói, nhất thời không biết nên nói gì.

Nếu là trước đây, Ninh Tuyết Lạc khóc lóc nói những lời này với gã ta, gã ta chắc chắn sẽ đứng ra ủng hộ, đứng về phía cô ta.

Nhưng giờ... có lẽ vì dạo này có cảm giác không rõ ràng với Ninh Tịch... cũng có thể vì những lời vừa rồi Ninh Thu Đồng mới nói... gã ta bỗng cảm thấy, Ninh Thu Đồng nói cũng không có chỗ nào sai cả... Tất cả những thứ này, vốn nên thuộc về Ninh Tịch! Ninh Tịch sinh ra vốn là Đại tiểu thư nhà họ Ninh, nhưng vì bị bẽ nhảm mà sống nhảm cuộc sống của người khác...

Ninh Tuyết Lạc không biết lúc này Tô Diễm đang nghĩ gì, cô ta đau lòng gục khóc trong lòng Tô Diễm, "Diễm... làm thế nào đây... rốt cuộc em nên làm thế nào bây giờ... sao họ có thể đối xử với em như vậy chứ..."

Tô Diễm vỗ vai Ninh Tuyết Lạc, dịu dàng nói: "Tuyết Lạc, chẳng phải trước đây em từng nói em không cần thứ gì của Ninh gia sao, chúng ta có thể dựa vào chính mình mà, hơn nữa giờ em cũng xuất sắc lắm rồi, hà tất phải để ý tới những vật ngoài thân này chứ?"

"Chuyện đó đâu có giống nhau! Những thứ vốn thuộc về em, sao em phải nhường!" Ninh Tịch Lạc kích động buột mồm nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tô Diễm chợt biến: "Tuyết Lạc, sao em có thể nói như vậy... đó vốn là của Ninh Tịch... chẳng lẽ em thật sự muốn tranh tài sản của Ninh gia?"

Ninh Tuyết Lạc nghe câu trước suýt nữa thì bùng nổ, nhưng khi nghe thấy câu sau của Tô Diễm, cô ta bỗng tỉnh táo lại!

--- O ---

Chương 1096: Quá Khứ Đẹp Đẹp

Chết tiệt, cô ta kích động quá rồi, cư nhiên lại nói toạc ra, bất luận là trước mặt Tô Diễm, hay Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa, cái họ thích chính là việc cô ta không tranh không đoạt, cô ta tuyệt đối không thể thể hiện ra việc cô ta muốn gì đó của Ninh gia được...

Vậy nên Ninh Tuyết Lạc liền tỏ ra tủi nhục vạn phần vội sửa lời nói: "Diễm, sao anh có thể nói em như vậy? Nếu như em muốn thứ gì của Ninh gia, em có cần phải cố gắng làm việc đến thế không? Chỉ là em cảm thấy đau lòng thôi mà, em vẫn luôn coi mình là một phần của nhà họ Ninh, chuyện gì cũng đặt Ninh gia lên hàng đầu, nhưng mọi người lại luôn coi em là người ngoài! Cả anh nữa, Diễm, em muốn nở mày nở mặt gã cho anh, em muốn mọi người đều nói anh cưới được một người vợ tốt!"

Nghe đến đây, thần sắc Tô Diễm mới dịu xuống: "Tuyết Lạc, anh hiểu tâm ý của em, nhưng em không cần lo, sẽ không ai dám nói người phụ nữ của anh những lời không hay đâu. Em cũng hoàn toàn không cần lo việc lấy anh sẽ bị xem thường, bên phía ba mẹ, anh sẽ nói rõ cho ba mẹ hiểu!"

"Diễm, cảm ơn... cảm ơn anh đã luôn ở bên em..." Ninh Tuyết Lạc chỉ tạm thời đè xuống mọi bất mãn và tức giận trong lòng, cô ta ngoan ngoãn tựa vào lòng Tô Diễm.

Lúc Ninh Tuyết Lạc không trông thấy, Tô Diễm lại ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng trên lầu.

Xuyên qua cửa sổ, ngợ ngợ có thể thấy bóng dáng Ninh Tịch đang ngồi tựa trên ghế.

Trong tâm trí, bỗng không kìm lòng được mà hiện lên hình ảnh cô bé năm ấy.

Cô bé mà cả đoạn đường đã cống gã, đổ mồ hôi đầy đầu, hai chân bắt đầu run rẩy, nhưng cũng không muốn bỏ gã lại...

Cô bé ngày nào cũng hái hoa dại tới tặng gã...

Cô bé ngày nào cũng làm những món ngon tới dỗ gã ngoan ngoãn uống thuốc....

Cô bé nghèo khó, mặc những bộ quần áo chắp vá, nói không sôi tiếng phổ thông nhưng lại xinh đẹp và đáng yêu!

Từ khi nào, mọi thứ bắt đầu thay đổi?

Là từ sau khi gã khỏi bệnh được đón về Tô gia, từ khi gã trở lại thành phố phần hoa kia, từ khi gã bị sự sáng sủa xinh đẹp của Ninh Tuyết Lạc mê hoặc... Về đẹp từng ở trong trí nhớ nay đã mờ nhạt dần... Nhưng sao lúc này gã lại hoài niệm đến vậy?

Gã nhớ sự ngây thơ chất phác của cô bé ấy, nhớ tới đôi mắt rục rỡ của cô khi nhìn gã, luôn tỏ ra quyến luyến không muốn rời xa...

...

Trước cổng nhà họ Ninh.

"Chuyện đó... cô à..." Ninh Tịch chân chừ một hồi, cuối cùng vẫn gọi Ninh Thu Đồng lại.

"Hửm?" Ninh Thu Đồng đang mở cửa xe liền dừng chân lại, nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch tiến lại gần: "Chuyện hôm nay, con cảm ơn cô."

Ninh Thu Đồng không bận tâm nói: "Đều là người một nhà cả, có gì đâu mà phải cảm ơn."

Một câu là "người một nhà" này khiến lòng Ninh Tịch tràn ngập ngổn ngang, cô khom lưng cúi gập xuống: "Con vẫn muốn cảm ơn cô!"

Thấy hành động cô gái trước mắt, Ninh Thu Đồng thở dài: "Tiếc là năm ấy cô ở nước ngoài, rất nhiều chuyện cô đều không biết, lúc biết thì cũng đã muộn. Không ngờ anh Diệu Hoa lại hồ đồ đến vậy, nếu cứ để anh ấy tiếp tục hồ đồ nữa, sớm muộn gì sự nghiệp mà Lão gia tử gây dựng mấy chục năm sẽ rơi vào tay người khác mất!"

Ninh Thu Đồng nói, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc lạnh.

Ninh Tịch cũng lộ ra dáng vẻ trầm tư.

...

Buổi tối, tại Ninh gia, trong phòng ngủ Ninh Tuyết Lạc.

Trang Linh Ngọc đang đắp chăn tử tế cho Ninh Tuyết Lạc, xong đầu vào đáy mới ra ngoài khép chặt cửa lại.

Trên giường, Ninh Tuyết Lạc nãy vờ ngủ giờ lập tức bật dậy.

--- O ---

Chương 1097: Làm Giúp Tôi Chuyện Này

Cô ta không hề buồn ngủ chút nào, ngược lại trong ánh mắt chỉ tràn đầy sự u ám cùng uất hận.

Trong tình huống thế này, sao cô ta có thể ngủ được!

Hiện tại, phía Ninh Diệu Hoa có 15% cổ phần, Ninh Diệu Bang có 16%, Ninh Thu Đồng có 10%.

Vậy nên, Ninh Tịch trở thành người quyết định.

Cô sẽ dùng 10% cổ phần của mình để ủng hộ ai, ai sẽ là cổ đông lớn nhất của công ty, ai sẽ là người có thực lực tranh giành quyền thừa kế nhất!

Lần này, Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang chắc chắn sẽ ra sức giành lại số cổ phần trong tay Ninh Tịch.

Còn cô ta, tới nửa các cổ phần cũng không có, trong chuyện này hoàn toàn không có quyền lên tiếng, còn những cổ phần phân tán trên thị trường, kể cả có liều mạng thu về, nhiều nhất cũng chỉ có thể thu được 2 hay 3% thôi, căn bản không có nhiều tác dụng.

Ninh Thu Đồng thì không phải nghĩ, người phụ nữ đó rất khó đối phó, muốn lấy được cổ phần trong tay bà ta là điều không thể, mấu chốt vẫn nằm ở chỗ cổ phần trong tay Ninh Tịch!

Ninh Tuyết Lạc cũng hy vọng Ninh Diệu Hoa có thể lấy được chỗ cổ phần của Ninh Tịch, có được quyền thừa kế công ty.

Nhưng lỡ Ninh Diệu Hoa vì 10% cổ phần kia mà thỏa hiệp gì với Ninh Tịch thì sao, ví dụ như đón con nhỏ đó về nhà, thậm chí là công khai thân phận cho nó, như vậy mọi thứ đều sẽ toi mất!

Việc cấp bách lúc này là cô ta phải có được một chỗ dựa vững chắc, để Ninh Diệu Hoa triệt để bỏ hẳn cái suy nghĩ công khai thân phận của Ninh Tịch đi!

Ngay lập tức, Ninh Tuyết Lạc liền nghĩ tới: Trang gia!

Nhà mẹ đẻ của Trang Linh Ngọc.

Nhưng cô ta từng không cẩn thận nghe thấy cuộc cãi vã của Trang Linh

Ngọc và Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc cảm Ninh Diệu Hoa có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Trang, bà còn dùng thái độ rất gay gắt để cảm đoán ông.

Thế nên cô ta luôn không dám dấn dít quan hệ gì với nhà họ Trang, nhưng giờ cô ta cũng không màng tới chuyện đó nữa rồi.

Cô ta nhất định phải nắm lấy cơ hội này!

Còn về phía Trang Linh Ngọc, cô ta sẽ có cách ứng phó.

Hướng hồ, lúc này chỗ Trang Khả Nhi đã bị Ninh Tịch cướp trước một bước, cô ta càng phải nhanh tay.

Chỉ là một Đại tiểu thư như Trang Khả Nhi, thực sự rất khó đỡ, từ chuyện lần trước xem ra quan hệ giữa Ninh Tịch và Trang Khả Nhi rất tốt rồi, cũng không biết Ninh Tịch có nói xấu gì cô ta với Trang Khả Nhi không nữa...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc càng trở nên khó coi!

Lần trước, nếu không phải vì Ninh Tịch làm khó dễ, nếu cô ta thuận lợi tặng quần áo cho Trang Khả Nhi xong, nói không chừng lần tiếp đón kia Trang Khả Nhi đã mặc đồ của History bọn họ rồi, tới lúc đó không chỉ có thể kết thân với Trang Khả Nhi, còn có thể tuyên truyền cho History nữa.

Kết quả, tất cả lại bị hủy hết trong tay Ninh Tịch!

Trong tình cảnh bị tuột mất cơ hội, muốn kết thân với Trang Khả Nhi, e rằng cô ta phải dùng tới chút thủ đoạn...

Ninh Tuyết Lạc nghĩ rồi lấy ra một chiếc chìa khóa, dùng chìa khóa mở két ra.

Cô ta lấy một chiếc điện thoại trong két ra, sạc pin, sau đó gọi đi: "Alo, là tôi! Giúp tôi chuyện này!"

"Lần này lại là ai?" Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói khàn khàn.

"Trang Vinh Quang," Ninh Tuyết Lạc nói ra một cái tên.

"Con trai của Trang Liêu Nguyên?" Âm thanh đầu kia hơi trầm xuống.

“Không sai, là con trai của Trang Liêu Nguyên!” Ninh Tuyết Lạc nói.

"Ha, cô gái, khẩu khí ngày càng lớn rồi đấy?" Âm thanh đầu bên kia có chút u ám.

Ninh Tuyết Lạc lạnh lùng nói: "Cứ yên tâm đi, chỉ bảo anh dọa cậu ta chút thôi, không phải bảo anh thật sự làm gì cậu ta cả. Tới lúc đó, anh cứ làm theo những gì tôi bảo là được rồi... chỉ là nhất định phải tìm thời cơ thích hợp, làm sạch sẽ một chút! Tôi có thể đợi... nhưng, đừng để tôi đợi quá lâu..."

--- O ---

Chương 1098: Phán Đoán Của Người Em Yêu

Tại Đào Hoa Ổ.

Sau khi về đến nhà, Ninh Tịch đang nghĩ chuyện lúc ban ngày thì chuông cửa vang lên.

"Bánh Bao, xem cho tao xem là ai đến?" Ninh Tịch ra lệnh.

"Tuân lệnh chủ nhân thân yêu của tôi!" Két một tiếng, mặt người máy hiện lên một màn hình, trên màn hình hiện ra khung cảnh camera trước cửa, là Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch vừa thấy Lục Đình Kiêu lập tức đứng dậy ra mở cửa: "Boss đại nhân! Muộn thế này rồi sao anh lại tới đây?"

"Không yên tâm em."

"Mau vào đây! Bánh Bao, rót nước!"

"Tuân lệnh, chủ nhân xinh đẹp của tôi!" Người máy lập tức đi rót nước đưa tới.

Ninh Tịch lấy nước trên khay đưa cho Lục Đình Kiêu, rồi ngồi xuống sofa cạnh anh.

Lục Đình Kiêu nhận lấy cốc nước: "Hôm nay thế nào? Người bên đó có làm khó em không?"

"Có ông nội ở đây, ai dám gây khó dễ cho em chứ, với cả, hôm nay còn một chuyện nữa khiến em rất bất ngờ, anh có biết cô em không? Cô Ninh Thu Đồng ấy? Lần này cô ấy cũng về!"

"Anh cũng có nghe tiếng, cũng là một nhân vật tầm cỡ. Sao thế?"

"Lần này lúc lập di chúc, suýt nữa thì cãi nhau âm lên, cô ấy còn nói giúp em nữa!"

"Cãi âm lên?"

Ninh Tịch gật đầu: "Đúng vậy! Ông nội cho Ninh Tuyết Lạc rất nhiều bất động sản và tiền, nói cho cô ta làm của hồi môn, nhưng lại không cho cô ta

bất cứ cổ phần nào. Lúc đó, Trang Linh Ngọc lập tức chắt vắn, nói ông nội em phân chia không công bằng gì đó. Sau đó cô Ninh Thu Đồng liền đứng ra, nói đỡ giúp em nhiều lắm, đại khái là nói Ninh Tuyết Lạc không có tư cách thừa kế cổ phần của Ninh gia. Cô ấy nói chuyện cũng lợi hại thật, Ninh Tuyết Lạc bị nói đến mức mắt không chế chạy thẳng ra ngoài luôn!"

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu khẽ chạm lên cốc thủy tinh, anh phân tích: "Ông nội em chia cổ phần cho mọi người, chắc là... Ninh Diệu Hoa 15%, Ninh Thu Đồng 10%, Ninh Diệu Bang 6%, Ninh Thiên Tâm 10%, em 10% đúng không."

Ninh Tịch nghe vậy trợn tròn mắt: "Hừm! Lục Đình Kiêu, sao anh lại biết rõ thế? Chắc không phải anh mua chuộc luôn cả luật sư rồi đấy chứ?"

Lục Đình Kiêu khẽ liếc cô một cái: "Người đàn ông của em ngay đến phán đoán cơ bản như vậy cũng không có sao?"

Ninh Tịch nhất thời đỏ mồm hôi: "Khụ khụ khụ... được rồi được rồi! Anh giỏi! Anh giỏi nhất! Dù sao thì ông nội em quả thật chia y hệt như anh đoán đây!"

"Với tình hình trước mắt, chia như vậy quả thật là cách chia tốt nhất, có thể cản được lẫn nhau."

"Nhưng cũng phiền lắm, Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang sắp tới kiêu gì cũng sẽ tới làm phiền em!" Ninh Tịch nhức đầu thờ dài nói.

"Em có muốn Ninh thị không?" Lục Đình Kiêu bỗng nhìn cô hỏi.

"Ồ..." Sao Đại ma vương lại hỏi cô với giọng điệu cứ như thể là hỏi "Em có muốn uống nước không? Muốn uống thì anh rót cho em nhé" như vậy chứ.

Ninh Tịch nghĩ một hồi rồi nói: "Nói thật, em không thèm."

Với tình hình và sức lực của cô lúc này, thật sự cũng không dễ để đi tranh đoạt vũng nước đục ấy.

"Nhưng tất nhiên em cũng tuyệt đối sẽ không để công ty của ông nội rơi vào tay Ninh Tuyết Lạc đâu!"

Thế nên, đây quả thật cũng là một vấn đề rất rắc rối.

May mà với tình hình trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không

động được vào ai, cô còn đủ thời gian chuẩn bị.

"VẬY, anh có ý kiến thế này, tạm thời em hãy chuyển 10% cổ phần của em cho Ninh Thu Đồng đi." Lục Đình Kiên mở lời đề xuất.

"Chuyển cho cô Thu Đồng?" Ninh Tịch nghe vậy nghĩ một hồi, sau đó hai mắt sáng lên

--- O ---

Chương 1099: Sinh Ra Là Để Khắc Chế Em

"Đây cũng là một ý hay! Vừa hay Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang em đều không muốn cho, mà cầm thì lại sợ họ quán lấy làm phiền! Nhưng đưa cho cô Thu Đồng thì tốt rồi, với tính cách của cô ấy, tuyệt đối sẽ không cho hai người họ ăn hời đâu. Hơn nữa, với tài năng kinh doanh của cô ấy, cũng sẽ không để mất công ty của ông nội! Boss, anh thông minh quá đi mất!"

Ninh Tịch lại thương lượng với Lục Đình Kiêu thêm một lát, thấy trời cũng muộn rồi, cô mới nói, "Anh có muốn ngủ lại chỗ em không?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy liền nhìn cô một cái: "Thôi."

"Hả? Tại sao? Cũng muộn lắm rồi mà! Về giờ cũng phiền phức lắm? Chẳng lẽ lát nữa anh còn chuyện gì sao?" Ninh Tịch khó hiểu.

Lục Đình Kiêu miết tâm mi, bất đắc dĩ nói: "Vì trong phòng cưới tương lai của bọn mình, anh sẽ đặc biệt dễ mất không chế. Hiểu không?"

Ninh Tịch: "Ặc..."

Lục Đình Kiêu xoa đầu cô, "Anh nhất định sẽ chờ tới sau khi kết hôn, nhưng anh muốn làm như vậy, vì em là người quan trọng nhất của anh, anh bằng lòng đợi, cũng là muốn dành cho em sự tôn trọng lớn nhất."

Ninh Tịch khẽ thở dài, cọ cọ đầu vào lòng bàn tay anh, miệng lầm bầm: "Em cả đời này thua ở trong tay anh... thật không oán hận nửa lời... anh được sinh ra là để khắc chế em đúng không?"

Thân mật một hồi lâu, Ninh Tịch mới tiễn người ra cửa.

Trước khi đi, Lục Đình Kiêu bỗng nhớ tới chuyện gì đó, móc trong ngực ra một tấm thiệp mời màu đỏ mạ vàng đưa cho cô.

Ninh Tịch mở ra xem, khó hiểu hỏi: "A... Là thiệp mời sinh nhật? Mạc Kiện Chương là ai? Sao lại mời em?"

"Là cha Mạc Lăng Thiên, thiệp mời là Mạc Lăng Thiên đưa, tới mai nếu em rảnh thì đi nếu không rảnh thì cũng không cần lo lắng làm gì."

Chắc Mạc Lăng Thiên muốn mời Lục Đình Kiêu và cô, nhưng vì cô và Lục Đình Kiêu không tiện xuất hiện dưới vai trò bạn cặp thế nên Mạc Lăng

Thiên cô ý đưa thêm một tấm thiệp mời riêng dành cho Ninh Tịch, xem như là coi trọng cô.

Ninh Tịch nghĩ một hồi: "Dù sao tối mai cũng không có chuyện gì, ban ngày em ở văn phòng, tối em sẽ đến thẳng đây!"

Trong giới, người mà Lục Đình Kiêu thừa nhận coi là bạn không nhiều lắm, thêm việc đối phương nghĩ chu đáo đến thế cô cũng không muốn làm phật ý người ta.

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

Ninh Tịch nhón chân lên, hôn một cái lên môi anh, giọng bá đạo như tổng tài: "Bảo bối, sẽ có một ngày, em sẽ để anh quang minh chính đại xuất hiện cùng em! Để phụ nữ trong cả thành phố này biết, anh là người của em!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Rõ ràng là lời hay đấy... nhưng có phải có chỗ nào đấy không hợp lý rồi không?

...

Ngày hôm sau, tại Studio Tác Linh.

Vì gần đây Tác Linh đang chuẩn bị mở rộng nghiệp vụ bên tỉnh H, nên Ninh Tịch cứ có thời gian sẽ tới Studio chỉnh lý tài liệu và lên kế hoạch.

Bất giác mọi người bàn bạc tới tận tối, Ninh Tịch nhìn đồng hồ trên điện thoại, thấy sắp muộn, cô vội nói: "Lát nữa tôi còn phải tham gia tiệc tối, đi trước nhé!"

"Bà chủ đi trước đi!"

"Mọi người cũng đừng tăng ca nữa, nghỉ ngơi sớm đi! À, đúng rồi, Thượng Trạch, ở Studio có lẽ phục không? Tìm cho tôi một bộ! Không kịp về thay nữa rồi!" Ninh Tịch vội hỏi.

"Có, chị muốn phong cách nào?" Cung Thượng Trạch hỏi.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ: "Là tiệc mừng thọ của trưởng bối, màu sắc với kiểu dáng khiêm tốn điềm đạm một chút!"

"Vâng, bà chủ chờ chút!"

--- O ---

Chương 1100: Giao Cho Sinh Mệnh Hoàn Mỹ Nhất

Một lát sau, Ninh Tịch thay bộ lễ phục Cung Thượng Trạch tìm cho cô, sau đó tự mình trang điểm nhẹ nhàng.

Bộ đồ Cung Thượng Trạch tìm cho cô quả thật rất nhã nhặn, đó là một bộ sườn xám truyền thống kinh điển, màu sắc cũng tao nhã, trang trí họa tiết như nét mực vẩy lên, trông như một đại khuê tú thời dân quốc.

Ninh Tịch đứng trước gương ngắm nhìn bản thân mình, tỏ ra rất hài lòng: "Được lắm, rất đẹp! Bộ này đi! Cảm ơn em nhé Thượng Trạch! Vậy chị đi trước đây bye bye~"

"Vâng..."

Cung Thượng Trạch nhìn bóng lưng rời đi của Ninh Tịch, muốn nói gì lại thôi.

Bộ trang phục này tuy nói là nhã nhặn... nhưng khi mặc lên người cô... thật ra không hề nhã nhặn, khiêm tốn chút nào...

Ninh Tịch vốn là nàng thơ trong tất cả linh cảm của cậu, rất nhiều bản thiết kế đều vì cô mà tạo ra, thậm chí ngay khi phác họa trong đầu người mẫu cũng là cô. Thế nên có thể nói cô chính là chủ nhân chân chính của tất cả những bộ quần áo của Tác Linh. Sau khi cô mặc nó lên, sẽ ban cho mẫu thiết kế của cậu sinh mệnh hoàn mỹ nhất...

...

Tại Mạc Trạch.

Hôm nay là buổi tiệc sinh nhật của Mạc Kiến Chương được tổ chức ngoài hoa viên của Mạc gia, bầu không khí lúc này vui vẻ náo nhiệt vô cùng.

Lục Đình Kiêu đã đến trước, biết Ninh Tịch đang bận việc nên anh cũng không giục cô.

Mạc Lăng Thiên đứng bên cạnh tay cầm ly chân cao, bắt an đi theo Lục Đình Kiêu hỏi: "Này, Lục Đình Kiêu, tiểu bạch thỏ nhà chú liệu có tới không? Chắc không phải cô ấy còn giận tôi đấy chứ? Lần trước sau khi suýt nữa bị rơi xuống vực về có khỏe không? Có bị dọa sợ không?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy, không nói gì chỉ liếc mắt nhìn ông bạn mình.

Dọa sợ? Cô ấy rõ ràng còn kêu chơi rất vui, rất kích thích nữa kìa!

Ngược lại anh còn hy vọng cô có thể biết sợ một chút, thế mới sống yên được.

Mạc Lăng Thiên cũng không biết ánh mắt này của Lục Đình Kiêu rốt cuộc là có ý gì, đang nói với Lục Đình Kiêu, anh ta liền thấy một bóng dáng quen thuộc trước công.

Ninh Tịch đưa thiệp mời cho bảo vệ, rồi từ từ bước vào.

Dưới ánh đèn pha lê hoa lệ trước công, cô gái mặc một chiếc sườn xám màu trắng, mái tóc dài được một chiếc trâm gỗ kẹp một ít lại sau gáy, ngược ánh sáng bước từng bước tới, như bước từ u cốc tiến vào hồng trần, phía sau như một bức tranh thủy mặc dần tan biến...

Không chỉ chọn đồ phù hợp, thêm việc khí chất có thể tự biến đổi trời sinh của mình, sau khi cô mặc bộ đồ này lên, khí chất cũng thay đổi theo bộ áo, tương hỗ nhau trông càng phù hợp.

Sự xuất hiện của Ninh Tịch thu hút không ít ánh nhìn, sau đó là tiếng bàn luận thì thầm vang lên.

Bỗng thấy một gương mặt mới xinh đẹp thế này, là người ai chẳng có tính tò mò, lúc các cô gái đang hiếu kỳ về thân phận của Ninh Tịch thì đồng thời cũng chú ý vào quần áo và đồ trang sức trên người cô, thế nên, càng nhiều người chú ý tới bộ sườn xám trên người cô.

"Cô gái vừa mới vào là ai thế? Hình như trông giống nữ minh tinh nào đó... Chiếc áo cô ấy mặc đẹp thật đấy! Lộ rõ khí chất luôn!"

"A! Tôi biết hãng quần áo đó... Đó là đồ của Tác Linh, lần trước tôi từng thấy ở tiệm, cảm thấy bình thường nên không mua, không ngờ mặc lên người hiệu quả lại kinh diễm đến thế! Hồi đó không mua giờ hối hận ghê!"

"Đồ của Tác Linh được lắm, tôi cũng rất thích, nhưng quan trọng nhất vẫn là người chứ nhỉ? Loại quần áo càng nhìn càng thấy giản dị này mới càng kén người mặc!"

"Đúng rồi đấy!"

...

Sau khi Ninh Tịch bước vào, cô liếc mắt đưa tình với Lục Đình Kiêu rồi tự tìm một chỗ trong góc ngồi xuống.

--- O ---

Chương 1101: Ngân Ấy Tuổi Đầu Rồi Mà Vợ Còn Không Có!

Mạc Lăng Thiên khoác vai Lục Đình Kiêu, chặc chặc mấy cái: "Tiểu hồ ly gian xảo này, tiểu bạch thỏ lạnh lợi này, cao thủ bắn súng này, nữ hầu dễ thương này, nữ hiệp võ công cao cường này, giờ lại còn cả khuê tú dân quốc... Trời ạ! Tiểu bạch thỏ nhà cậu rốt cuộc có bao nhiêu thân phận thế hả? Cuối cùng tôi cũng biết sao cậu lại mê mẩn cô gái này đến vậy rồi. Mỗi lần cô ấy đổi cách ăn mặc là như lại thay người khác... này, cậu có sung sướng khi được "đổi" bạn gái liên tưng tục không thế?"

Lục Đình Kiêu: "Bất kể cô ấy có vẻ ngoài thế nào thì tôi cũng đều thích."

"..."

Câu nói vui đùa của Mạc Lăng Thiên bị câu nói "tình sâu như biển" của Lục Đình Kiêu vùi dập không thương tiếc, Mạc Lăng Thiên ai oán nói: "Người anh em này, tôi phát hiện ra sau khi cậu yêu đương vào rồi thì cứ ý như "tình thánh" ấy! Hại tôi trước đây còn tưởng cậu là EQ thấp cơ... mà thôi, mấy chiêu trước cậu chỉ tôi không có đủ đô, dạy thêm đi, phải dạy mấy cái buồn nôn hơn cái câu vừa rồi của cậu ấy..."

"Đạo này Tử Dao thế nào rồi?" Lục Đình Kiêu đột nhiên hỏi một câu.

Mạc Lăng Thiên thở dài: "Lần trước cậu đã nói thẳng thế rồi, với tính cách của Tử Dao thì chắc chắn sẽ từ bỏ thôi, cô ấy không phải loại con gái bám dai như đĩa đậu."

Mạc Lăng Thiên trò chuyện với Lục Đình Kiêu một chốc, trước khi đi tiếp đón khách khứa còn cố ý đi qua chào hỏi vài câu với với Ninh Tịch mấy câu rồi mới đi.

Kết quả, sau đó liền có không ít người nghe ngóng về Ninh Tịch từ anh ta, thậm chí cha của anh ta cũng chú ý tới cô.

"Lăng Thiên, cô gái kia là bạn của con à?" Mạc Kiến Chương hỏi.

"Đúng thế ạ, sao thế ba?"

"Chỉ là không ngờ con lại có thể kết được người bạn ra dáng người như thế." Mạc Kiến Chương tỏ vẻ bất mãn với con trai.

"Khụ, ba, có ai nói con ruột như ba không!"

"Bao giờ thì phát triển thành bạn gái?" Mạc Kiến Chương bất chợt quăng bom.

"Phụt!!! Khụ khụ khụ khụ khụ khụ..." Mạc Lăng Thiên suýt thì bị sặc chết: "Ba! Ba đừng có mà dọa con!"

Mạc Kiến Chương chau mày: "Hốt hoảng thế làm gì? Tục ngữ có câu "tướng do tâm sinh", ba thấy cô gái này rất được, đoan trang độ lượng. Lúc này hai đứa trò chuyện trông cũng hòa hợp lắm, sao không tiến thêm một bước nữa? Tuổi con qua đầu ba lâu rồi đấy, đến Lục Đình Kiêu cũng đã có bạn gái rồi, con còn định chơi bời thêm đến bao giờ nữa?"

Mạc Lăng Thiên khốn khổ nói: "Ba à... chúng ta có chuyện gì thì để sau nói được không! Hôm nay là ngày tốt của ba mà, chúng ta nói chuyện gì khác vui vẻ hơn được không?"

"Vậy con có thể làm ba vui được không?... Cô gái kia là con cái nhà ai? Nếu con không tiện nói thì ba đi cầu hôn giúp con! Nếu năm nay mà cưới thì chắc năm sau sẽ sinh được một thằng cu mập mập đó!" Hiển nhiên là Mạc Kiến Chương đã muốn bế cháu đến phát rò rồi.

"Ba của con ơi! Ba đừng làm loạn nữa! Người ta là vợ của Lục Đình Kiêu đó!" Mạc Lăng Thiên không nhịn được nữa bèn nói thẳng.

Mạc Kiến Chương nghe vậy liền sững sờ: "Cái gì? Cô gái đó... là bạn gái của Lục Đình Kiêu?"

Mạc Lăng Thiên day day trán: "Vâng...! Thế nên xin ba không cần mạnh động! Với lại trong lòng con đã có người rồi."

Mạc Kiến Chương "hừ" lạnh một tiếng: "À, cái người mắt cao hơn đầu ấy hả, người ta có để ý con không?"

"Ba, rốt cuộc con có phải là con ruột của ba không thế? Mắt người ta cao nhưng con cũng đâu có kém?" Gần đây anh đã rất cố gắng phân đầu rồi.

Mạc Kiến Chương nhìn về phía Ninh Tịch, vẻ mặt đầy tiếc hận than thở: "Con là cái đồ vô dụng! Ngân ấy tuổi đầu rồi mà vợ còn không có!"

Mạc Lăng Thiên: "..."

--- O ---

Chương 1102: Cô Ấy Là Vợ Tương Lai Của Tôi

Thật uất hận mà...

Nếu không phải là Lục Đình Kiêu chạy đi yêu đương trước vứt bỏ anh lại thì anh cũng chẳng đến nỗi thảm thế này. Trước kia tốt xấu gì cũng còn có kẻ chết cùng giờ chỉ còn lại mình anh với nước mắt!

Không được, nhất định phải đẩy nhanh tiến độ theo đuổi Tử Dao mới được.

Mạc Lăng Thiên đang muốn đi tìm Quan Tử Dao gia tăng tình cảm thì đột nhiên một người chạy tới kéo anh ra một chỗ rồi truy hỏi: "Ê, Mạc thiếu, em gái trong góc kia là bạn anh à? Tên là gì thế? Tiểu thư nhà nào vậy?"

"Cậu muốn làm gì?" Mạc Lăng Thiên liếc xéo tên đang nói chuyện với mình.

Tên này là playboy có tiếng ở Đé Đô, không chỉ có thói quen thay phụ nữ như thay áo mà còn thích cướp phụ nữ của người khác - Vương Thánh Triết.

Vương Thánh Triết nghe vậy liền nhướn mày: "Thừa lời, đương nhiên là anh đây thấy hứng thú rồi! Anh cũng biết tôi thích kiểu này mà!"

Mạc Lăng Thiên nhấp một ngụm rượu vang: "Tôi chỉ có thể nói với cậu một câu, đừng có tự tìm đường chết!"

Vương Thánh Triết nghe xong liền mắt húng: "Hừ, anh nói thế là ý gì, cái gì mà tìm đường chết chứ! Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu thôi!"

Mạc Lăng Thiên vô cảm nói: "Người ta là hoa đã có chủ rồi!"

"Có chủ thì sao nào? Khắp cái Đé Đô này còn có góc tường nào mà tôi không dám đào?" Vương Thánh Triết nói xong liền đi về phía Ninh Tịch.

Cách đó không xa, Quan Tử Dao đang nói chuyện với Lục Đình Kiêu.

Hôm nay Quan Tử Dao mặc một chiếc váy dạ hội của Chanel, vẫn là phong cách thành thực sang trọng như trước, chỉ có điều sắc mặt thoạt nhìn có vẻ tiều tụy.

Quan Tử Dao nhìn người đàn ông trước mặt mình, làm bộ thoải mái mở miệng: "Đình Kiêu, chuyện lần trước em xin lỗi, là em không kiểm soát được cảm xúc, không nên không nói một lời đã bỏ đi như thế."

"Ý của anh em cũng đã hiểu rồi... Trong số những người đã từng tiếp xúc anh là người đàn ông phù hợp nhất với em, em đã từng cho rằng có thể cùng anh đi hết quãng đời còn lại. Nhưng cuộc đời này có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nào đoán trước được... Tuy rằng đáng tiếc nhưng em vẫn rất tôn trọng sự lựa chọn của anh."

Quan Tử Dao nói đến đây lại nở nụ cười hào phóng: "Sau này chúng ta vẫn là bạn chứ?"

Không thể ngờ, "lấy lui làm tiến" đúng là sự lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này.

Đoạn thời gian này, cô ta đã cố gắng không đi tìm Lục Đình Kiêu, thế nên giờ cô ta nói những lời này, chắc chắn Lục Đình Kiêu sẽ không từ chối.

Lục Đình Kiêu chỉ lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, để tránh cho bạn gái tôi có những hiểu lầm không đáng, sau này chúng ta vẫn không cần qua lại thì hơn."

Vừa dứt lời, vẻ hào phóng đạo mạo trên mặt Quan Tử Dao đã lập tức cứng ngắt, trông vô cùng khó coi.

Hiển nhiên là cô ta không thể ngờ rằng Lục Đình Kiêu lại từ chối thẳng thừng thế này, thậm chí còn không lưu chút mặt mũi nào cho cô ta!

Vẻ mặt Quan Tử Dao đầy tổn thương nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, giọng nói khẽ run: "...Đình Kiêu, tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen biết hai mươi năm, em biết anh đã có người anh thích nhưng em đã nói em sẽ rút lui rồi... Vậy mà, chỉ vì một cô gái mới quen không bao lâu mà anh lại muốn xóa bỏ tình bạn bao năm giữa chúng ta?"

"Cô ấy không phải cô gái quen biết chưa được bao lâu, cô ấy là vợ tương lai của tôi." Ánh mắt Lục Đình Kiêu khi nói câu nói này không chỉ lạnh lẽo mà còn chứa cả sự cảnh cáo nghiêm khắc khiến cho Quan Tử Dao rùng cả mình...

--- O ---

Chương 1103: Cô Thật Là Vui Tính

Lục Đình Kiêu nói xong liền đưa mắt về phía Ninh Tịch, không ngờ lại thấy Vương Thánh Triết đang ngồi trước mặt cô.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh hơi đổi sắc, chỉ để lại một câu "Xin lỗi không tiếp chuyện được" rồi đi về phía Ninh Tịch.

...

Khu vườn này của nhà họ Mạc rất độc đáo, cảnh sắc cũng rất mỹ lệ. Ở phía trên chỗ Ninh Tịch ngồi là một khóm dây leo nở đầy hoa, phía bên cạnh là những bông hoa thủy tiên xinh đẹp và một mặt hồ phản chiếu ánh trăng.

Cơ tiệc là cảnh có đẹp đến vậy cũng không khiến Ninh Tịch không để tâm tới Lục Đình Kiêu và Quan Tử Dao được.

Thiệt tình, hai người này nói cái gì mà lâu thế!

Thật đáng ghét!

Trong bữa tiệc này cũng có không ít thanh niên tuấn tú hoặc những người muốn tìm vợ cho con trai như Mạc Kiến Chương để mắt tới Ninh Tịch. Nhưng còn chưa kịp ra tay thì đã trông thấy Vương Thánh Triết đi về phía Ninh Tịch.

Trông thấy Vương Thánh Triết lại bắt đầu "trêu hoa gheo nguyệt", mọi người liền tiếc hận không thôi, cô gái này thoát nhìn đơn thuần, chỉ mong đừng bị tên đó lừa!

Nhà họ Vương cũng là một trong những danh gia vọng tộc ở Đế Đô, năng lực của bản thân Vương Thánh Triết cũng không tồi, chỉ tiếc là quá ham mê sắc đẹp nên bị người khác lên án.

Ninh Tịch đang tò mò không biết Lục Đình Kiêu và Quan Tử Dao nói gì với nhau thì đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trước mặt cô: "Vị tiểu thư này, xin hỏi chỗ này đã có ai ngồi chưa?"

Người này mặc một bộ vest kiểu cách theo phong cách Anh, trông vừa lịch sự vừa tao nhã, tướng mạo cũng tầm trung trung thôi nhưng phối với bộ đồ này cũng được xem như là một vị công tử lịch lãm. Chỉ tiếc, đôi mắt kia đục

ngầu vô thân kia đã tố cáo bản chất ăn chơi sa đọa của gã.

Nhưng mà, gã ta là người thế nào thì cũng chẳng liên quan đến cô, cô vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu và nhạt nhẽo trả lời: "Có người rồi!"

Tình tiết không như dự đoán khiến Vương Thánh Triết hơi sững sốt, sau đó liền cười nói: "Cô thật là vui tính, tôi đã để ý cô này giờ rồi, hình như cô chỉ đi một mình thôi mà."

Ninh Tịch sa mạc lời, đã biết rồi còn hỏi làm quái gì.

Vương Thánh Triết thấy Ninh Tịch không phản ứng lại thì càng hưng phấn, hai mắt đảo đảo quét cả người Ninh Tịch một lượt.

Vương Thánh Triết là loại đàn ông duyệt qua vô số phụ nữ thế nên đối với những thứ phụ nữ mà hứng thú gã đều biết rõ, vì vậy liền nhanh chóng tìm được chủ đề: "Bộ váy đang mặc trên người cô là của Tác Linh đúng không?"

Nghe thấy hai chữ Tác Linh, Ninh Tịch mới có chút phản ứng: "Đúng thế, sao nào?"

Vương Thánh Triết thấy bắt đúng chủ đề thì liền tự đắc, bèn tiếp tục men theo chủ đề này: "Đây là bộ bán sẵn thôi đúng không?"

"Đúng vậy." Ninh Tịch gật đầu, lại muốn xem xem rốt cuộc cái gã này muốn nói gì.

"Cô không có ý định đặt hàng cao cấp sao? Nghe nói những đơn đặt hàng cao cấp của Tác Linh đã xếp đến tận nửa năm sau rồi, giờ muốn đặt một đơn cũng không dễ... Có điều, tôi có quen với nhân viên bên đó, nếu cô thích, tôi có thể đặt giúp cô một bộ!" Vương Thánh Triết hiến ân cần.

Ninh Tịch cười cười: "Sao tôi lại không biết xấu hổ thế được! Vô công bắt thụ lộc mà!"

1 Vô công bắt thụ lộc: Không làm gì sao dám hưởng.

Vương Thánh Triết nghe vậy liền cho là có hy vọng, thái độ lại càng thêm ân cần: "Cô khiêm tốn quá rồi, người đẹp như cô, chỉ xuất hiện thôi cũng đã là công lao rồi! Công lao khiến người khác mát mắt!"

Vương Thánh Triết nói xong lại liếc nhìn dung mạo của cô gái, sống mũi tinh xảo, đôi môi anh đào hồng nhuận cùng với vòng eo nhỏ nhắn mềm mại như cành liễu ẩn dấu sau chiếc sườn sàm...

--- O ---

Chương 1104: Theo Họ Của Anh

Bộ đồ này tuy rất bảo thủ thể thế nhưng khi khoác lên người cô gái này lại khiến người ta xao xuyến.

Đúng là một tuyệt tác trời sinh!

Mắt Vương Thánh Triết lại càng ngày càng sáng, gã hạ quyết tâm phải kéo bằng được cô gái này về tay mình, về phần lời nhắc nhở của Mạc Lăng Thiên, gã đã tự động ném ra sau đầu rồi.

"Đúng rồi, nói chuyện lâu vậy rồi mà còn chưa biết cô họ gì! Tôi họ Vương, tên là Thánh Triết!" Vương Thánh Triết vừa nói vừa kín đáo dịch lại gần Ninh Tịch.

Vương Thánh Triết tự cho là kỹ thuật tán gái của mình cao siêu, nhưng gặp phải Ninh Tịch thì... mắt cô sắp rớt khỏi hốc mắt rồi!!!

Cái gì cơ! Cái gã này chính là Vương Thánh Triết, người được xưng là đệ nhất cao thủ tán gái của Đế Đô? Với cái trình độ này á?

"Tôi ấy à..." Ninh Tịch vừa mở miệng vừa nhướn mày nhìn Đại Ma Vương đang bước từng bước tới chỗ mình.

Hừ! Cuối cùng cũng dứt ra được với thanh mai mà chạy tới quản lý cô rồi hả! Ninh Tịch oán hận nghĩ.

Thấy ánh mắt Ninh Tịch như giận như không nhìn về hướng khác thì trong lòng Vương Thánh Triết càng ngứa ngáy đến lạ, ánh mắt này thật quá quyến rũ!

Cùng lúc đó, Ninh Tịch cũng nâng cằm lên trả lời câu hỏi của Vương Thánh Triết: "Bây giờ tôi họ Ninh, tương lai sẽ là họ Lục."

Lục Đình Kiêu vốn đang đằng đằng sát khí bước tới, nhưng vừa nghe thấy câu nói này của Ninh Tịch thì khuôn mặt lập tức trở nên dịu dàng như nước.

Họ Lục... theo họ anh à...

Câu trả lời này thật sâu sắc, không hổ là vợ của anh!

"Hừm? Lộ2 nào cơ?" Vương Thánh Triết không hiểu lắm hỏi lại.

2 Trong tiếng Trung, âm "Lộ" và "Lục" có cùng cách phát âm.

"Lục của Lục Đình Kiêu." Ninh Tịch trả lời.

Nãy giờ Ninh Tịch vẫn nhìn Lục Đình Kiêu chăm chăm nên Vương Thánh Triết cũng nhanh chóng hiểu ra cô có ý gì, gã lập tức nở nụ cười lạnh: "Ha ha, cô Ninh đây khẩu khí cũng lớn thật nhỉ? Ngay cả họ Lục mà cũng dám theo?"

Ninh Tịch nhướn mày: "Sao lại không dám? Tôi đã quyết kiếp này không phải Lục Đình Kiêu thì tôi không lấy làm chồng!"

Vương Thánh Triết nghe vậy thì suýt cười to: "Cả cái đất Đé Đô này ai chả muốn làm Lục phu nhân, cô muốn thì có ích gì? Chi bằng... chi bằng muốn cái gì đó thực tế một chút!"

Vương Thánh Triết nói xong còn cố ý vươn tay về phía Ninh Tịch...

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Lục Đình Kiêu đã bước tới trước mặt hai người.

"Ồ! Lục tổng, ngài..." Thấy người tới, Vương Thánh Triết còn tưởng là đối phương tìm mình, hớn hờ chào hỏi.

Nhưng Lục Đình Kiêu lại chẳng buồn liếc gã lấy một cái mà dùng giọng điệu cứng chiều nói với cô gái bên cạnh đã: "Lát nữa chờ anh rồi về cùng."

Ninh Tịch cười tủm tỉm gật đầu: "Ừm!"

Hai người chỉ trò chuyện một câu thôi nhưng cũng đủ khiến sắc mặt Vương Thánh Triết tái nhợt.

Chuyện... này... hai người này... thế này là sao...

Không phải là như cái gã ta đang nghĩ đấy chứ...

"Ồ... Lục tổng... anh... Tôi..." Vương Thánh Triết nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình mà lưỡi cứ quấn quéo vào với nhau không nói được từ nào cho ra hồn.

Lục Đình Kiêu không nói gì chỉ dùng mắt của mình "đóng băng" Vương Thánh Triết xong rồi mới xoay người rời đi.

Lục Đình Kiêu đi rồi, Vương Thánh Triết vẫn chết sững cả người nhìn Ninh Tịch: "Cô... cô cô cô cô... và Lục Đình Kiêu..."

--- O ---

Chương 1105: Người Phụ Nữ Của Lục Đình Kiêu

Ninh Tịch mỉm cười, "Đúng là như những gì anh nghĩ đấy."

Vương Thánh Triết: "..."

Sau một lúc lâu, Vương Thánh Triết chạy té khói đi tìm Mạc Lăng Thiên tính sổ.

"Cmn! Mạc Lăng Thiên, sao anh không nói cho tôi biết cô gái kia là người phụ nữ của Lục Đình Kiêu?"

"Không phải tôi đã nói rồi à?"

"Anh nói lúc nào!" Vương Thánh Triết như sắp sụp đổ đến nơi.

"Tôi nói cậu đừng có mà tìm đường chết, người cậu không đào góc tường ở cái đất Đế Đô này dùng phương pháp loại trừ chẳng phải là ra rồi à?" Mạc Lăng Thiên nói với vẻ đương nhiên.

Vương Thánh Triết tí thì bị sặc chết: "Xong đời rồi, xong đời rồi! Làm thế nào bây giờ! Vừa rồi tôi đi gạ gẫm phụ nữ của Lục Đình Kiêu đấy!!! Có nên mua gì đó cho cô gái kia để thỉnh tội không? Dường như cô ấy rất thích trang phục của Tác Linh thì phải, hay là tôi mua mấy món đến tặng nhỉ?"

Mạc Lăng Thiên quét mắt nhìn gã ta một cái, sâu kín nói: "Em gái kia chính là bà chủ Tác Linh đó!"

Vương Thánh Triết: "..."

Vừa rồi, bởi vì chỗ Ninh Tịch ngồi rất hẻo lánh, Lục Đình Kiêu lại đưa lưng về phía mọi người nên mọi người chỉ thấy hình như là Lục Đình Kiêu nói gì đó với Vương Thánh Triết, sau lại thấy Vương Thánh Triết đột nhiên bỏ chạy như gặp ma...

Tuy chẳng biết là vừa rồi Lục Đình Kiêu nói cái gì với gã ta! Nhưng cũng có một số người vừa nhìn đã hiểu.

"Ha ha ha ha... Cái tên Vương Thánh Triết kia đúng là muốn chết rồi! Ngay cả người phụ nữ của Lục Đình Kiêu mà cũng dám xơ múi!" Lăng Phi cười lăn cười bò.

Triệu Hải Sinh ôm lấy bà xã, vẻ mặt cũng buồn cười không thôi: "Có điều cũng không thể trách Vương Thánh Triết được, tiện mắt nhìn trúng thôi ai ngờ lại đụng phải người của Lục Đình Kiêu đâu!"

"Nói tới thì, chẳng lẽ Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch không định công khai sao?" Lãng Phi chau mày nói.

"Lần trước đã nói rồi mà, do đặc thù công việc của Ninh Tịch nên không thể công khai chuyện tình cảm được!" Triệu Hải Sinh cũng giải thích.

Lãng Phi nhìn về phía Ninh Tịch, thở dài một hơi: "Thật ra em cảm thấy con người cô ấy cũng không tệ. Như những minh tinh khác á, nếu mà ôm được đùi Lục Đình Kiêu thôi là đã vội đi loa cho cả thế giới biết rồi, anh có biết Tô Dĩ Mạt không? Rõ ràng là chẳng có chút quan hệ gì với Lục Đình Kiêu, vậy mà suốt ngày tự xưng tôi đây là bà Lục, là tình yêu đích thực của Lục Đình Kiêu... Thực là thế thì sao Lục Đình Kiêu còn chả biết cô ta là ai!"

"Ừ! Tuy chỉ mới gặp có hai lần nhưng con người cô gái này quả thật không tồi, cũng khá đặc biệt, lần nào cũng dọa chúng ta dựng người, ha ha ha ha ha..."

*(dành cho những ai không nhớ, đây là cặp đôi đánh "dã chiến" trên núi.)

...

Trong một góc yên ắng không người của khu vườn.

Quan Thụy nâng một chiếc ly đế cao trong tay đưa mắt nhìn xuyên qua những lớp lá qua mặt hồ ở phía xa xa.

Vẻ mặt Quan Tử Dao có chút khẩn trương: "Ba.. cách này... có được không?"

Quan Thụy nhấp hớp rượu vang: "Hôm nay trong đám quan khách này có không ít người là quan viên tai to mặt lớn, thậm chí còn có lãnh đạo ban thanh tra pháp luật, ngay cả người thiết diện vô tư như thẩm phán Lương cũng ở đây... Nếu cô ta giết người trước biết bao nhiêu con mắt thế này thì cho dù có là Lục Đình Kiêu cũng chắc chắn không thể bảo vệ được cô ta! Kể cả là giữ lại được cái mạng thì con cho rằng một tội phạm giết người có thể bước chân vào nhà họ Lục được sao?"

Chương 1106: Điều Đáng Ngờ!

Quan Tử Dao khẽ chau mày nhìn cô gái mặc váy trắng đang nói chuyện với Ninh Tịch: "Phía Lệ Dung kia có vấn đề gì không? Nhỡ như cô ta không chết thì..."

"Chắc chắn cô ta sẽ chết!" Trong mắt Quan Thụy đầy vẻ khát máu.

Ý tứ đã rõ ràng rành, kể cả có không chết thì ông ta cũng đã sắp xếp bên phía bệnh viện rồi, chắc chắn sẽ không có sơ hở.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên làm ra chuyện liên quan đến mạng người, Quan Tử Dao nghe vậy thì ngón tay khẽ run lên, có điều cô ta rất nhanh chóng bình tĩnh lại. Tào Lệ Dung chắc chắn sẽ phải chết, bọn họ chẳng qua cũng chỉ phát huy giá trị cái chết của cô ta đến mức lớn nhất thôi! Đợi bọn họ giải quyết xong chuyện của Ninh Tịch thì cũng coi như là đã báo thù cho cô ta rồi!

Quan Tử Dao, mày đã thất bại biết bao nhiêu lần thế rồi, lần này tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lần này, nhất định phải khiến cho Ninh Tịch không thể xoay người được nữa!!!

Cứ nghĩ tới sự tuyệt tình của Lục Đình Kiêu, cô ta cũng chẳng muốn nể nang gì nữa.

Quan Thụy vỗ vai con gái: "Đi chuẩn bị một chút đi! Sắp đến lượt chút ta lên sàn rồi đấy! Gọi chú Lục và dì Lục của con đến đi! Để cho họ tận mắt thấy cảnh Ninh Tịch giết người, như thế mới thêm phần thú vị..."

"Vâng, thưa ba!"

...

Sau khi Vương Thánh Triết bị Đại ma vương đuổi đi, Ninh Tịch mang tâm trạng vui vẻ đứng bên hồ cho cá ăn.

Một đám cá chép trong hồ vây tới tranh nhau cướp thức ăn, trông rất thú vị.

Nhìn cảnh này, chẳng hiểu sao Ninh Tịch lại nhớ đến tên Lục Cảnh Lễ tham ăn kia, bèn tiện tay chụp một bức ảnh gửi cho anh chàng.

Đang cho cá ăn vui vẻ thì đột nhiên Ninh Tịch nghe có tiếng bước chân đi tới

cạnh mình.

Cô còn tưởng rằng lại là tên công tử nào cơ, kết quả ngẩng đầu lên thì lại phải hiện đó là một cô gái lạ mặt mặc một váy trắng dài, bộ dạng yếu ớt, lớp trang điểm trên mặt không che được vẻ tái nhợt vì bệnh tật của cô ta.

Ninh Tịch nhìn kỹ thêm mấy lần, quả thật là không quen, không biết người này đến có ý gì nên cô cũng không chủ động mở miệng, chỉ đứng yên xem cô gái này muốn làm gì.

Cô gái đó dùng ánh mắt như nhìn một đồng rác đánh giá, soi mói cô rồi cười lạnh một tiếng: "Hừ, chắc cô là Ninh Tịch nhỉ? Da mặt đúng là dày hơn cả tường thành! Loại người thấp hèn như cô mà cũng muốn bước chân vào nhà họ Lục sao?"

Ninh Tịch nghe vậy liền vô thức nhướn mày.

Ồ, cô gái này thoát nhìn dịu dàng yếu đuối, không ngờ lại độc mồm độc miệng như thế.

Nhưng, cô có thể chắc chắn là mình cũng không hề nhận ra cô gái này... Chuyện quái quỷ gì đây?"

Chả dung gì mà không có lửa lại có khói được, chuyện này chắc chắn là có vấn đề.

Trong lúc Ninh Tịch đang phỏng đoán ý đồ của cô gái kia thì cô ta lại càng lúc càng nói khó nghe: "Cô cho rằng mặc được một bộ ra dáng tiểu thư khuê các thì có thể che giấu cái mùi nhà quê của cô hả? Cũng chỉ là thứ rác rưởi thấp hèn mà thôi, thế mà còn cho là mình thanh cao lắm à! Cái đồ có mẹ sinh ra mà không có mẹ dạy!"

Nghe thấy câu cuối cùng, ánh mắt Ninh Tịch lập tức toát ra ý lạnh.

Cô ả kia thấy phản ứng của cô thì lại càng thêm hưng phấn, tiếp tục khiêu khích, câu sau lại càng khó nghe hơn cả câu trước.

"Ai mà chẳng biết ngành giải trí của các cô loạn như nào chứ! Cũng chỉ là cái đồ bị vạ người cười, vạ người dùng thôi! Giả thanh thuần làm cái gì! Đúng là đồ đê tiện không biết xấu hổ!"

Cô ả mắng chửi một thôi một hồi thấy Ninh Tịch vẫn giữ bình tĩnh như thế

thì tức giận không thôi, lập tức hất ly rượu trong tay về phía Ninh Tịch.

Cả mặt lẫn tóc và váy Ninh Tịch đều dính đầy rượu, trông chật vật vô cùng, trong đôi mắt đang rũ xuống ẩn dấu đầy sự u ám khó phát hiện...

--- O ---

Chương 1107: Tương Kế Tựu Kế

Sắc mặt cô ả kia tràn đầy sự vui vẻ, thế này chắc đủ để cô ta đánh trả rồi nhỉ!

Vì thế cô ả lại càng làm to lên, dứt khoát giơ tay ra đẩy Ninh Tịch một cái:
"Đồ đĩ thôi! Còn dám trợn mắt nhìn tôi à!"

Nhưng mà...

Cô ta không ngờ rằng lực đẩy của cô ta chẳng được bao nhiêu, ấy vậy mà cả người Ninh Tịch như thể con diều bị đứt dây ngã về phía sau...

Một tiếng "ào" vang lên, cả người Ninh Tịch đã rơi xuống hồ nước!!!

Sao... sao lại thế này được!

Vốn nên là cô ta bị Ninh Tịch đẩy mới đúng chứ! Sao bây giờ lại thành Ninh Tịch bị cô ta đẩy xuống hồ rồi!

Dở hơn nữa là ngay lúc Ninh Tịch bị cô ta "đẩy" xuống nước, Quan Tử Dao đang kéo tay Nhan Như Ý đi về phía này, bên cạnh còn có Lục Sùng Sơn và ba mẹ của Mạc Lăng Thiên nữa, cả nhóm người đang vừa nói chuyện phiếm với nhau..

Vì thế tất cả mọi người chỉ thấy được cảnh Ninh Tịch bị đẩy ngã xuống hồ.

Cùng lúc đó, có vài người hầu gần đó cũng phát hiện ra có người rơi xuống hồ, lập tức hoảng sợ hô hào:

"Áaa... có người rơi xuống hồ rồi! Có người rơi xuống hồ rồi!"

"Mau mau cứu người!!!"

...

Lúc này Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn cũng sợ ngây cả người.

Chuyện gì thế này? Hình như cô gái vừa bị đẩy là Ninh Tịch thì phải?

"Có ai không? Có ai biết bơi không? Nhanh nhảy xuống cứu người cho tôi!"
Mạc Kiến Chương vội vàng cho người hầu nhảy xuống cứu người.

Kết quả là đúng lúc này, lại một tiếng "ào" vang lên, có người nhảy xuống nước.

"Ôi! Là Lục tổng, Lục tổng nhảy xuống rồi!" Một người hầu sợ hãi kêu lên.

"Đình Kiêu!!!" Nhan Như Ý sợ đến nổi mặt trắng bệch.

Vẻ mặt Lục Sùng Sơn cũng khẽ biến: "Không sao! Kỹ năng bơi của Đình Kiêu rất tốt!"

Mạc Kiến Chương không nghĩ tới lại xảy ra chuyện thế này: "Hồ nước này rất sâu, hơn nữa dưới đó còn có không ít đá tảng, cứ nhảy xuống như thế thì nguy hiểm lắm!"

"Con cũng xuống!" Mạc Lăng Thiên nói xong đang định chuẩn bị nhảy xuống nước thì lại bị mấy người hầu kéo lại: "Thiếu gia, nguy hiểm lắm, đội bảo vệ đã tới rồi!"

Lúc này đây, Quan Tử Dao cũng không ngờ được người rơi xuống nước không phải là người bọn họ đã sắp đặt mà lại là Ninh Tịch. Cô ta cứ đứng ngây ra đó, ngay cả khuôn mặt Quan Thụy cũng đầy âm u, ánh mắt lạnh lẽo như có như không bắn về phía cô gái mặc váy trắng kia.

Rõ ràng là cô ả kia cũng sợ cho chết đứng luôn rồi, bị Quan Thụy lườm như vậy thì rét run lên.

Cùng lúc đó, dưới hồ nước sau, Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng tìm được Ninh Tịch, bèn vội vội vàng vàng kéo lấy tay cô.

Đang muốn kéo người lên thì Ninh Tịch lại ngăn không cho anh di chuyển, sau đó dùng ngón tay viết bốn chữ vào lòng bàn tay anh: [phối hợp với em].

Người khác thì có thể không biết nhưng Lục Đình Kiêu thì lại biết rất rõ, với thân thủ của Ninh Tịch chắc chắn sẽ không bao giờ bị một cô nàng yếu đuối đẩy xuống nước một cách dễ dàng như thế được.

Và trước mắt nhiều người thế này cũng chẳng có ai lại lựa chọn ra tay với Ninh Tịch cả.

Thế nên, chỉ có một khả năng là Ninh Tịch cố tình để rơi xuống nước.

Tuy đoán được là vậy nhưng mà khi nhìn thấy cô rơi xuống hồ, anh vẫn hốt

hoảng nhảy theo luôn, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cũng may là cô gái này còn có lương tâm, còn biết thông báo cho anh sớm!

Lục Đình Kiêu tức giận nhéo eo cô gái một cái, Ninh Tịch ăn đau bèn mở to hai mắt ra trừng anh, ánh mắt đầy vẻ lên án: Ôi, cục cưng à, em bị anh nhéo đau đến nổi tý thì không nín thở được nữa đây này!

--- O ---

Chương 1108: Không Thể Để Yên Chuyện Đây

Trùng xong, Ninh Tịch có qua có lại mà cắn môi Lục Đình Kiêu một cái, ngón tay tiếp tục viết chữ trong lòng bàn tay anh: [vu oan giá họa]

Ngay từ đầu Ninh Tịch cũng chẳng biết cô gái kia cứ khiêu khích cô không ngừng để làm gì, ngay lúc cô ta hất rượu vào mặt cô, cô còn suýt không nhìn được mà đánh trả lại.

Cũng may là trong lúc máu chót nhất, cô chiếm được thế chủ động mà tự mình ngã xuống hồ để gây ông đập lưng ông.

Bá nó chứ! Chỉ bằng vào mấy cái diễn xuất vụng về của cô mà đòi vu oan giá họa cho tôi à!

Lục Đình Kiêu đương nhiên biết trong lòng Ninh Tịch nghĩ gì, rõ ràng là vẫn có những cách giải quyết khác nhẹ nhàng hơn, ấy vậy mà vẫn dùng cách này... chẳng lẽ vì nó kích thích hơn à?

Lại còn xảy ra ngay trước mắt anh nữa, giờ anh cũng chẳng biết nên nói gì cho phải...

Thật ra Ninh Tịch cũng biết rằng cô nên rời đi trước khi đôi phương giờ trò, nhưng cô không cam lòng vì thế quyết định cắn ngược lại.

Cô không thể để yên chuyện này được!!!

Lúc Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch đang "liếc mắt đưa tình" dưới nước thì người trên bờ đã sắp phát rồ lên rồi.

"Trời đất ơi, trời đất ơi! Làm thế nào bây giờ? Sao Đình Kiêu vẫn còn chưa lên!"

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội! Bảo vệ đã đến đây rồi!"

...

Lúc này Quan Tử Dao đang vô cùng nóng ruột nóng gan, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho cô gái mặc váy trắng kia, nếu lát nữa cô ta mà khai ra bọn họ thì hỏng hết, kể cả không khai ra thì bọn họ cũng khó tránh khỏi liên quan.

Bởi vì, Tào Lệ Dung là bà con xa của nhà họ Quan, cô ta có thể tới bữa tiệc

này là vì Quan Tử Dao đã cố ý xin Mạc Lăng Thiên thêm một tấm thiệp mời.

Trong tính toán ban đầu của họ, đợi đến lúc xảy ra chuyện thì sẽ lấy cớ là người thân mà "cấn" Ninh Tịch, nào ngờ giờ lại thành nhược điểm chí mạng của họ!

Cô gái mặc váy trắng thấy ánh mắt nhắc nhở của Quan Tử Dao liền thừa dịp đang hỗn loạn len lén trốn đi.

Kết quả, đang chuẩn bị chuồn êm thì lại bị Triệu Hải Sinh đứng cạnh đó giữ lại: "Ê! Cái cô này! Muốn chạy đi đâu! Đây người ta xong còn muốn chạy nữa à!"

"Tôi không có... Tôi không có đẩy cô ta!" Tào Lệ Dung gào lên.

Lăng Phi cũng giúp chồng giữ chặt lấy tay cô ta: "Tất cả mọi người đều thấy hết rồi, cô còn muốn chối à!"

Hai vợ chồng Triệu Hải Sinh nói to như thế làm cho mọi người cùng chú ý tới bên đó.

Mạc Kiến Chương lập tức cho người không chế cô ả này lại.

Quan Tử Dao hét cách, đành phải lên tiếng: "Chú Mạc, Lệ Dung là em họ cháu, vừa rồi chắc chỉ là hiểu lầm thôi!"

Nhưng vừa rồi Mạc Kiến Chương tận mắt thấy rõ cô gái mặc váy trắng này đẩy người xuống, vì thế chỉ trầm mặt xuống, không chấp thuận sự xin xỏ này: "Cho dù chuyện này là thế này thì cũng phải chờ người lên đã rồi tính! Vị tiểu thư này hiện tại không thể rời khỏi đây!"

Trong góc, Mạc Lăng Thiên nhìn sắc mặt lo lắng của Quan Tử Dao, trong đáy mắt anh có tia lạnh lẽo không dễ gì phát hiện ra.

Đội bảo vệ vội vàng nhảy xuống nước, dùng đèn pha có ánh sáng mạnh soi sáng, bắt đầu công cuộc tìm người...

Đúng lúc này, một tiếng "rào" vang lên, cuối cùng Lục Đình Kiêu cũng ngoi lên, trong lòng còn ôm Ninh Tịch đang "hấp hối".

A

--- O ---

Chương 1109: Diễn Trò Với Bà Xã

Nhan Như Ý trông thấy cô gái trong lòng Lục Đình Kiêu thì liền tỏ vẻ quả nhiên là thế, chẳng trách con trai lại nhảy xuống nhanh như vậy!

Nhưng... tại sao Ninh Tịch lại có xung đột với họ hàng của Tử Dao, lại còn bị đẩy xuống hồ?

"Nhuờng đường." Lục Đình Kiêu lạnh mặt ôm cô gái vào lòng, bước về phía cửa...

...

Một tiếng sau, trong bệnh viện tư nhân cao cấp của Đế Đô.

Bệnh viện này là sản nghiệp của tập đoàn Lục thị, để phối hợp một cách hoàn hảo với bà xã, Lục Đình Kiêu đã sớm có trao đổi với phía bệnh viện, thế nên, Ninh Tịch vừa đến đã được đẩy thẳng vào phòng cấp cứu.

Trong hành lang, ngoài Lục Đình Kiêu, Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý đứng đợi tình hình ra thì còn có cha con Quan Tử Dao và cha con Mạc Lăng Thiên nữa.

Trên chiếc ghế dài trong góc hành lang, cô gái mặc váy trắng đang run rẩy ngồi đó.

Đúng lúc này, có mấy người cảnh sát mặc đồng phục đi tới, bắt tay chào Mạc Kiến Chương: "Bộ trưởng Mạc!"

Mạc Kiến Chương liền lập tức trao đổi với họ.

Quan Thụy thấy Mạc Kiến Chương còn gọi cả cảnh sát tới thì sắc mặt lập tức chìm xuống: "Bộ trưởng Mạc, chẳng qua chỉ là mấy người trẻ tuổi xích mích với nhau thôi, việc nhỏ thế này sao phải phiền đến các đồng chí cảnh sát?"

Quan Tử Dao cũng mở miệng hỗ trợ: "Hôm nay là sinh nhật của chú, làm to chuyện thế này chỉ e là không hay lắm... Chuyện này, chúng ta lên giải quyết với nhau là được rồi! Cháu sẽ nói chuyện với Dung Dung để em ấy đi xin lỗi Ninh Tịch ạ!"

Quan Tử Dao nói xong còn quay sang nhìn Mạc Lăng Thiên xin giúp đỡ.

Thấy ánh mắt xin giúp đỡ của Quan Tử Dao, Mạc Lăng Thiên hơi chau mày lại, anh đưa mắt nhìn đèn cấp cứu màu đỏ đang chớp lóe kia, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Lục Sùng Sơn suy nghĩ một hồi cũng nói: "Lão Mạc, quả thật chuyện hôm nay mà ồn ào quá cũng không hay, nếu cô bé kia không có việc gì thì giải quyết riêng đi!"

Quan Thụy lập tức hòa theo: "Cũng chỉ là rơi xuống nước thôi mà, còn có thể xảy ra tai nạn chết người gì được, thực sự không cần làm to chuyện này đâu."

Ý tứ rõ ràng là muốn Mạc Kiến Chương hóa chuyện to thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có.

Cơ mà, nếu người nằm ở đây lúc này là Tào Lệ Dung thì ông ta sẽ không lựa lời mà nói như vậy đâu, nhất định sẽ làm lớn chuyện này đến độ Ninh Tịch không còn đường lui nữa mới thôi, thậm chí còn tính kéo mấy người thân "hàng tôm hàng cá" của Tào Lệ Dung ở quê lên đây để làm loạn nữa...

1 Thành ngữ "hàng tôm hàng cá" dùng để chỉ sự danh đá, cãi vã, lăm điều trong cách xử sự nhỏ nhen thô lậu, thường là của đàn bà con gái khi tranh chấp một quyền lợi gì đó.

Mạc Kiến Chương nghe hai người bạn tốt khuyên vậy thì có chút do dự...

Nhưng đúng vào lúc này, cửa phòng cấp cứu bật mở, một y tá bước nhanh ra ngoài: "Ai là người nhà của bệnh nhân? Tìm người bệnh đột nhiên ngừng đập, cần phải ký tên vào giấy cam kết chấp nhận rủi ro!"

Y tá vừa dứt lời, toàn bộ hành lang đã chìm vào im lặng.

Quan Tử Dao và Quan Thụy nhìn nhau, sắc mặt cực kỳ khó coi, chỉ là rơi xuống nước thôi mà, lúc đó Lục Đình Kiêu đã lao xuống cứu người rồi, sao có thể nghiêm trọng đến vậy được!

"Là tôi." Lục Đình Kiêu nhận tờ đơn trong tay y tá, ký tên mình lên đó.

Sau đó, ánh mắt lạnh lẽo của anh đảo qua chỗ Quan Thụy và Quan Tử Dao: "Rắp tâm hại chết người khác ở trong mắt các người chỉ là chuyện nhỏ thôi sao?"

Ngay cả giấy cam kết chấp nhận rủi ro cũng ký rồi, lúc này Mạc Kiến
Chương cũng biết không thể đè ép được chuyện này nữa, vì vậy bèn nói với
đồng chí cảnh sát: "Tiểu Trần, cậu dẫn người đi đi."

--- O ---

Chương 110: Bánh Bao Nhỏ

Sau đó, liền có người tới còng hai tay Tào Lệ Dung lại.

Vẻ mặt Tào Lệ Dung tràn đầy hoảng sợ nhìn Quan Thụy và Quan Tử Dao: "Tử Dao... Chú Quan... cứu cháu với... Cháu không đẩy cô ta! Là cô ta tự ngã! Cháu không có đẩy cô ta!"

Nhan Như Ý cau chặt mày, vẻ mặt rất không vui, sao nhà họ Quan lại có người họ hàng như thế này?

Tuy rằng bà không thích Ninh Tịch nhưng cũng không hy vọng cô chết.

Mà bây giờ, người đẩy Ninh Tịch xuống nước lại là người nhà họ Quan, điều này khiến bà không thể không nghĩ nhiều được.

Quan Thụy còn đang định cố đấm ăn xôi thì Mạc Kiến Chương đã lạnh lùng nói: "Xin lỗi anh Thụy, chuyện lần này quá lớn, người bị hại còn chưa biết sống chết thế nào. Trong số quan khách tham dự hôm nay cũng có không ít nhân vật quan trọng của chính phủ, ấy thế mà lại để chuyện này xảy ra trước mắt người ta... Tôi buộc phải cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng."

Quan Thụy ghen hòng, những lời này vốn là lời kích của ông ta, thế nhưng bây giờ lại trở thành lý do để đối phương từ chối ông ta...

"Chú Quan, cứu cháu! Chú Quan! Cháu thật sự không đẩy cô ta mà!" Tào Lệ Dung gào thét, bị mấy đồng chí cảnh sát dẫn đi.

Mặt mũi Quan Thụy sầm sì lại, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Rõ ràng là kế hoạch của bọn họ rất hoàn mỹ, vậy tại sao người rơi xuống nước lại là Ninh Tịch?

Chẳng lẽ là lúc Tào Lệ Dung thực hiện kế hoạch, không cẩn thận đẩy phải đối phương?

Đúng là chẳng được cái tích sự hết.

"Dung Dung không thù không oán gì với Ninh Tịch, sao có thể cố ý hại cô ấy được!" Quan Tử Dao gấp gấp nói.

"Quả thật là không có, thế cho nên ắt có người đứng sau sai bảo, tin rằng phía cảnh sát sẽ tra ra được hung thủ thật sự." Lục Đình Kiêu lạnh lẽo nói.

Chỉ một câu nói đơn giản thôi ấy thế mà lại trực tiếp chĩa mũi dùi về phía người nhà họ Quan.

Lúc này, mặt Quan Tử Dao trắng bệch, có thể nào cô ta cũng không thể ngờ rằng mình lại tự đào hố chôn mình như thế.

Nhờ như Tào Lệ Dung thật sự khai ra bọn họ thì hồng bét...

Kể cả cho dù kế hoạch của bọn họ căn bản không phải mưu sát mà chỉ là vu oan giá họa cho Ninh Tịch thôi, nhưng chỉ cần bị phát hiện ra thì cũng chẳng có gì khác biệt cả...

Đèn phòng cấp cứu vẫn cứ lóe sáng, trong hành lang, mỗi người mang một tâm tư khác nhau.

Điện thoại trong túi áo Lục Đình Kiêu rung lên, một tin nhắn được gửi tới: [Cục cưng à! Anh nhất định phải thể hiện đau buồn một chút! Để em chỉ cho này, anh cứ thử tưởng tượng xem vợ sắp chết thì sẽ có cảm giác gì?]

Đọc xong, khuôn mặt của Lục Đình Kiêu lập tức đen hoàn toàn. Cái con nhóc này! Lời này mà cũng dám đem ra nói đùa được à?

Diễn xuất của Lục Đình Kiêu vốn không tệ, sau khi đọc được tin nhắn này của Ninh Tịch thì sắc mặt lập tức càng thêm khó coi, thoáng chốc đã chẳng khác gì vợ sắp chết thật...

Quan Tử Dao vốn đang nghi ngờ chuyện này có "cứt mèo", nhưng mà trông thấy vẻ mặt này của Lục Đình Kiêu thì cũng dẹp nghi ngờ của mình sang một bên.

Chỉ e là có đánh chết bọn họ cũng không đoán được rằng bọn họ tính vu oan giá họa cho người ta, kết quả lại bị người ta vu oan lại. Mà từ đầu tới cuối Lục Đình Kiêu còn phối hợp diễn với Ninh Tịch, giúp cô hại người...

Chỉ là cuối cùng vẫn sai mất một bước.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra, một người nhanh chóng bước tới phòng cấp cứu cuối hàng lang, trong lòng còn ôm một đứa bé nữa.

Chương 111: Mẹ! Con Muốn Mẹ!

"Đã xảy ra chuyện gì thế? Chị dâu thế nào rồi? Đang êm đang đẹp tham dự bữa tiệc thôi mà sao lại rơi xuống nước?" Lục Cảnh Lễ ôm Tiểu Bảo, vừa thở hổn hển vừa gào lên hỏi.

Nhan Như Ý thấy Lục Cảnh Lễ đưa Tiểu Bảo đến liền biến sắc: "Sao con lại tới đây? Lại còn dẫn cả Tiểu Bảo tới chỗ như thế này nữa!"

Lục Sùng Sơn cũng không vui nói: "Đúng là!!! Mau đưa Tiểu Bảo về nhà! Bệnh viện là nơi xui xẻo!"

Lục Cảnh Lễ lau mồ hôi nói: "Con vốn đang ở nhà trông Tiểu Bảo, ai ngờ bỗng nhiên nghe tin chị dâu bị người ta đẩy xuống nước nên vội chạy tới đây. Tiểu Bảo nghe thấy con nói chuyện điện thoại nên nhất định đòi đi theo, con cũng không còn cách nào khác, đành phải ôm thằng bé tới đây!"

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Tiểu Bảo chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng cấp cứu, cố gắng vùng ra khỏi vòng tay của Lục Cảnh Lễ, cổ họng phát ra tiếng kêu thét khàn khàn.

Lục Cảnh Lễ đành phải thả cậu bé xuống.

Tiểu Bảo vừa được thả xuống liền vội vàng chạy tới trước phòng cấp cứu rồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đang đóng chặt...

Sắc mặt của Tiểu Bảo trắng bệch dần dần, cơ thể nhỏ bé đột nhiên run rẩy dữ dội, sau đó cổ họng bỗng phát ra những âm thanh chói tai: "Aaaaaa.... Aaaaaa... Aaaaa"

Tiểu Bảo vừa kêu vừa cố gắng đẩy cánh cửa phòng phẫu thuật ra.

Biểu hiện kích động của cậu nhóc khiến tất cả mọi người sợ hãi, Nhan Như Ý vội vàng chạy tới ôm lấy Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, không sao! Không có chuyện gì hết! Đã có các bác sĩ ở trong đó rồi! Cô Tiểu Tịch của con sẽ ra ngay thôi! Đừng sợ, không có chuyện gì đâu!"

Lục Sùng Sơn cũng vội vàng chạy tới trấn an: "Tiểu Bảo đừng sợ, đã có ông nội ở đây rồi, nhất định sẽ bắt bác sĩ chữa khỏi cho cô Tiểu Tịch của con! Chúng ta về nhà trước nhé, được không nào? Con ở đây sẽ làm phiền các bác sĩ chữa bệnh đấy!"

Nhưng có vẻ như Tiểu Bảo đã hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào bên ngoài nữa, thằng bé vẫn không ngừng gào thét dù giọng đã khàn cả đi, vừa kêu gào vừa dùng bàn tay bé nhỏ đã ửng đỏ lên đẩy cánh cửa phòng cấp cứu... Ánh mắt của thằng bé vô cùng sợ hãi và bất an, khiến mọi người xung quanh thấy thế không khỏi đau lòng.

...

Mạc Kiến Chương không thể không tự trách mình, dù sao thì Ninh Tịch cũng gặp phải chuyện không may tại chỗ của ông.

Toàn thân Mạc Lăng Thiên run lên, dường như đã không còn đứng vững được nữa...

Lần thứ hai rồi, đây đã là lần thứ hai rồi...

Thiệt mòi của cô ả kia là do anh tận tay đưa cho Quan Tử Dao! Là chính anh đưa!

....

"Tại sao lại thế này, vừa rồi chị dâu còn gửi hình cá chép cho em cơ mà! Sao nháy mắt đã nguy hiểm đến tính mạng thế này..." Lục Cảnh Lễ "oa" lên một tiếng suýt nữa khóc theo Tiểu Bảo.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn...

Lục Đình Kiêu đứng cạnh đó nhìn cảnh này thì đau đầu không thôi.

Anh không ngờ được rằng Lục Cảnh Lễ sẽ đưa Tiểu Bảo tới đây.

Cách âm của phòng cấp cứu rất tốt, thế nên Ninh Tịch cũng chẳng biết tình hình bên ngoài hỗn loạn ra sao.

Có điều, với tính cách của Ninh Tịch thì chỉ e là cho dù có phải bỏ ngang kế hoạch, cô cũng không nỡ để Tiểu Bảo chịu đau khổ như thế...

Lục Đình Kiêu tính đưa con trai ra chỗ khác rồi lén nói sự thật cho thằng bé biết...

Hiện tại, cũng chỉ còn cách này thôi!

Lục Đình Kiêu nghĩ vậy liền lập tức bước tới chỗ con trai: "Tiểu Bảo, bình tĩnh nghe ba nói này, con..."

Thế nhưng, không đợi Lục Đình Kiêu nói xong, Tiểu Bảo đã cắn mạnh lên mu bàn tay của anh, ra sức đẩy anh ra. Trong đôi mắt của thằng bé tràn đầy hoảng hốt và phần nộ y hệt như một con thú con bị thương... đôi mắt đó nhìn chăm chăm vào tất cả những người có mặt ở đó, khàn giọng hét lên: "Mẹ! Con muốn mẹ!!!"

--- O ---

Chương 112: Hạnh Phúc Muốn Chết

Trong hành lang trống vắng vắng tiếng kêu đầy thê lương của thằng bé: "Mẹ, mẹ..."

Lúc này, Lục Đình Kiêu, Lục Cảnh Lễ, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều ngây ngẩn hết cả người.

Tiểu Bảo... nói chuyện rồi...

Lục Đình Kiêu là người phản ứng lại đầu tiên, hơn nữa còn bí mật gõ nhẹ điện thoại mấy cái.

Sau đó, cửa phòng cấp cứu được mở ra, một bác sĩ bước ra: "Để một người nhà bệnh nhân vào thăm, còn tỉnh được hay không thì phải dựa vào ý chí của bệnh nhân!"

"Tiểu Bảo! Bác sĩ! Để cho Tiểu Bảo vào đi!" Lục Cảnh Lễ lập tức mở miệng nói.

Vì vậy bác sĩ bèn nhanh chóng kéo tay Tiểu Bảo bước vào phòng cấp cứu.

Cánh cửa đóng lại lần nữa, hành lang khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Lúc này, trong phòng cấp cứu.

Thật ra trong này còn một gian phòng nhỏ khác, vừa rồi Ninh Tịch nằm ngủ trong phòng này.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài, Ninh Tịch còn tưởng bác sĩ muốn nói gì với cô, không ngờ lại thấy bác sĩ dắt Tiểu Bảo khóc đỏ cả mắt đi tới!

"Tiểu Bảo?" Ninh Tịch vừa nhìn thấy bánh bao nhỏ thì vô cùng bất ngờ, vội vàng xuống giường,

Kết quả là còn chưa đợi cô xuống giường, Tiểu Bảo đã buông tay bác sĩ ra rồi lao vào lòng cô nhanh như chớp và bắt đầu gào khóc!

Trước đây, cho dù Tiểu Bảo có buồn đến mấy thì cũng chỉ nhìn người khác bằng đôi mắt ngập nước chứ chưa từng khóc lóc thảm thiết đến thế này, chẳng mấy chốc đã khiến áo Ninh Tịch ướt mất một mảng.

Nhìn bánh bao nhỏ khóc đến nỗi không thở ra hơi, trái tim Ninh Tịch như bị bóp nghẹt.

Chết tiệt, chắc chắn là tên Lục Cảnh Lễ kia dẫn Tiểu Bảo tới đây rồi!

"Bảo bồi đừng khóc, bảo bồi đừng khóc nữa được không? Con xem không phải mẹ vẫn an ổn đấy sao? Không thiếu tay cũng chẳng cụt chân, rất khỏe."

"Mẹ không có bệnh, cũng không có bị thương, mẹ chỉ lừa họ thôi! Không ngờ lại lừa luôn cả Tiểu Bảo qua đây, khụ khụ..." Ninh Tịch hấp tấp giải thích cho bánh bao nhỏ mọi chuyện.

Bánh bao nhỏ nằm trong lòng mẹ dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo của mẹ, bờ vai nhỏ bé run rẩy vì khóc đến sắp không thở nổi: "Mẹ... Mẹ xấu lắm..."

"Ừ ừ ừ! Là mẹ xấu xa! Là mẹ xấu nhất! Là mẹ không tốt! Mẹ nên nói sớm với Tiểu Bảo một tiếng mới đúng! Không nên vì dọa người xấu mà dọa luôn của Tiểu Bảo đáng yêu của mẹ! Mẹ xin lỗi, xin lỗi! Mẹ... Xấu...Hả???"

Nói đến đây, Ninh Tịch mới đột nhiên ý thức được điều gì đó, cô đột nhiên mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cái bánh bao trong lòng: "Con mới nói gì? Con vừa nói cái gì! Con mau nói lại lần nữa đi! Mau mau!"

Vừa rồi cô gặp ảo giác sao? Sao cô lại có cảm tưởng như vừa nghe thấy bánh bao của cô nói chuyện?

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt đầy ai oán, tủi thân không thôi nhìn Ninh Tịch, giọng nói khàn khàn non nớt: "Mẹ xấu lắm..."

Vừa dứt lời, Ninh Tịch đã ôm chặt lấy Tiểu Bảo, nước mắt rơi như mưa.

Tiểu Bảo... gọi cô là mẹ rồi...

Tiểu Bảo đã gọi cô là mẹ rồi! Thật sự gọi cô là mẹ rồi!

Bánh bao nhỏ còn nói cô xấu xa nữa!

Wow! Tiểu Bảo nói là cô xấu lắm!

Trời đất ơi! Cô sắp chết vì hạnh phúc rồi!!!!!!!!!!!!

Chương 113: Nhất Định Sẽ Trở Thành Mẹ Của Con

Từ lúc Tiểu Bảo mở miệng lần trước, tính đến nay đã được vài tháng, trong khoản thời gian này dường như Tiểu Bảo chưa từng mở miệng nói thêm bất cứ từ nào.

Tuy rằng cô sốt ruột thật nhưng cũng biết những chuyện thế này không thể gặp được, thế nên cô chưa từng ép thằng bé mở miệng. Dù sao cô cũng đã sớm quen với việc dùng chữ viết để trao đổi của Tiểu Bảo rồi.

Thậm chí có nhiều lúc, chỉ cần một ánh mắt của Tiểu Bảo thôi là đủ để cô hiểu ý của cậu nhóc rồi, thế nên cô cũng không thấy Tiểu Bảo có gì khác với những đứa trẻ bình thường cả...

Nhưng mà, lúc được tận tai nghe thấy tiếng "mẹ" của Tiểu Bảo, dường như trái tim cô đã bị một thứ gì đó va mạnh vào, dòng máu nóng từ trong tim lan tỏa ra khắp người, một cảm giác kỳ diệu đến nỗi không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi...

Ôm chặt lấy Tiểu Bảo, Ninh Tịch có cảm giác như mình và đứa trẻ này thân thiết như ruột thịt vậy, như thể bọn họ chưa từng rời xa nhau, vốn nên là một thể...

"Cô Ninh, Lục tổng hỏi... có thể ra ngoài được chưa?" Y tá ở bên ngoài nhỏ giọng hỏi.

Tuy Ninh Tịch rất muốn ở cùng bánh bao nhỏ thêm một chốc nữa, thế nhưng đã diễn thì phải diễn cho trót, vì thế cô bèn bình ổn lại tinh thần: "Được rồi!"

Nói xong, Ninh Tịch lại dịu dàng lau nước mắt cho Tiểu Bảo rồi nói từng chữ một với cậu nhóc: "Tiểu Bảo, con yên tâm! Nhất định mẹ sẽ trở thành mẹ của con!"

Bánh bao nhỏ ra sức gạt đầu, nước mắt vẫn còn lấp lánh trên mi, ôm chặt lấy cô thêm chút nữa...

...

Mấy phút sau.

"Đinh!" một tiếng, đèn cấp cứu trên cửa phòng đã tắt, cửa bị đẩy sang hai

bên, Ninh Tịch được mấy bác sĩ đẩy đi bằng cáng đẩy, theo sát đó là Tiểu Bảo với ánh mắt ngập nước.

Tuy rằng dáng vẻ của thằng bé vẫn rất thảm thương nhưng so với hồi nãy thì tốt hơn nhiều lắm, chắc hẳn là Ninh Tịch đã không sao rồi.

Quả nhiên, bác sĩ mở miệng nói: "Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rồi."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều thở phào một hơi!

"Quả nhiên vẫn là Tiểu Bảo nhà ta có tác dụng!" Lục Cảnh Lễ kích động không thôi.

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đưa mắt nhìn nhau, theo phản ứng vừa rồi của Tiểu Bảo thì nếu cô gái này có chuyện gì, không biết Tiểu Bảo sẽ ra sao đây!

Cho dù bọn họ có không thích cô gái này thế nào đi nữa, cũng không thể phủ nhận rằng bây giờ Tiểu Bảo không thể rời khỏi cô ấy được!

Thân mình Quan Tử Dao khẽ run lên, trong đáy mắt hằn lên sự ác độc, việc đã âm ỹ đến nước này rồi, Ninh Tịch chết mới là chuyện tốt... thế nhưng cô ta lại không chết!

Không chỉ như thế, một tiếng "mẹ" vừa rồi của Tiểu Bảo đã khiến cho Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn dao động...

Mọi chuyện càng lúc càng không ổn.

...

Trong hành lang yên tĩnh của bệnh viện.

Khuôn mặt Mạc Lăng Thiên đầy vẻ giằng xé nhưng cuối cùng vẫn không nhin được mà hỏi: "Tử Dao, chuyện hôm nay thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi sao?"

Quan Tử Dao lúc này đang phiền não gần chết, nghe Mạc Lăng Thiên nói vậy, sắc mặt cô ta lại càng thêm khó coi: "Mạc Lăng Thiên, ý anh là gì? Trước mắt bao nhiêu người như thế, Tào Lệ Dung lại là bà con xa của em, chẳng nhẽ em lại ngu xuẩn đến nỗi ra lệnh cho em ấy giết người trước mặt bao nhiêu người thế nào?"

Mạc Lăng Thiên cũng biết rằng điều này là không thể, nhưng chuyện này từ đầu đến cuối lại có nhiều chỗ trùng hợp đến kỳ lạ...

"Nhưng vừa rồi chúng ta đều chứng kiến tận mắt đó thôi, từ đầu chí cuối đều là do Tào Lệ Dung chủ động khiêu khích Ninh Tịch, đang yên đang lành, tại sao cô ta lại có hành vi quá khích như thế?" Mạc Lăng Thiên tiếp tục truy hỏi.

--- O ---

Chương 114: Tìm Ai Cũng Vô Dụng Cả Thôi

Quan Tử Dao nghe vậy thì mặt hơi hơi đỏ sắc nhưng lại cũng nhanh chóng lấy lại sự trấn tĩnh vốn có: "Mấy hôm nay tâm trạng của em không tốt, Dung Dung vẫn luôn ở cạnh em... có thể là do em uống hơi nhiều rồi lỡ nói chuyện giữa em và Lục Đình Kiêu cho em ấy... Em ấy muốn bênh vực em nên mới đi tìm Ninh Tịch nói những lời đó, tất cả chỉ là ngoài ý muốn mà thôi! Bây giờ anh lại còn nghi ngờ em, ngờ vực rằng tất cả chuyện này đều là do em sai khiến sao?"

Thấy ánh mắt tổn thương của Quan Tử Dao, hai bàn tay bên hông Mạc Lăng Thiên khẽ siết chặt lại: "Anh xin lỗi... Hôm nay... suýt nữa Ninh Tịch đã gặp chuyện không may... Em cũng biết mà, tâm thiệp mời đó là anh đưa cho em... Nhỡ như Ninh Tịch xảy ra chuyện gì... thì anh có chết muôn lần cũng không rửa được tội..."

Nét mặt Quan Tử Dao hơi cứng lại, bước tới trước mặt Mạc Lăng Thiên kéo lấy tay anh ta: "Lăng Thiên, em xin lỗi, là em liên lụy đến anh rồi... Nhưng đây hoàn toàn là lỗi của em, chẳng liên quan gì đến anh hết, anh không cần phải tự trách mình đâu!"

Mạc Lăng Thiên nhìn cô gái trước mặt, đôi mắt rũ xuống đầy vẻ giằng co... Tử Dao... Anh thật sự có thể tiếp tục tin tưởng em được sao?

"Lăng Thiên, chuyện này quả thật chỉ là ngoài ý muốn thôi, nhưng bởi vì Lục Đình Kiêu tức giận quá nên mới nghĩ đó là mưu sát... thế này thì cũng nghiêm trọng quá rồi! Lăng Thiên, anh nghĩ cách giúp em với được không? Dù sao thì Dung Dung cũng là theo em tới, cũng là do em liên lụy nó... Em ấy còn trẻ như thế, nếu chỉ vì chuyện này mà rơi vào cảnh tù đày thì cả đời này của em ấy coi như hỏng hết rồi!" Quan Tử Dao sốt ruột nói.

Bây giờ việc cấp bách nhất là nhanh chóng cứu Tào Lệ Dung ra trước khi cô ta khai ra bọn họ!

Nhưng mà, cả nhà cô ta đều nằm trong tay bọn họ rồi, chắc hẳn cô ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế đâu, chỉ là... để phòng chuyện ngoài ý muốn thôi.

Mạc Lăng Thiên - người xưa nay vẫn luôn nghe những gì Quan Tử Dao nói, chỉ cần là chuyện của cô ta thì sẽ không do dự mà lao vào giúp, giờ đây lại day day trán: "Anh xin lỗi, lần này anh không thể giúp được thật! Em cũng

biết tính Lục Đình Kiêu rồi đây, Ninh Tịch lần này suýt mất mạng, cậu ấy sẽ không dễ gì mà thả người đâu. Về phía cảnh sát... thì cho dù là anh cũng không thể nào nhúng tay vào được!"

"Nếu thế thì phải làm sao bây giờ, Dung Dung cũng chỉ đến đây chơi vài bữa mà thôi, thế mà giờ lại xảy ra chuyện này, em biết ăn nói sao với bố mẹ con bé đây..." Quan Tử Dao đưa tay đỡ trán, cả người liêu xiêu sắp đổ.

Chuyện hôm nay cứ dần dần thoát khỏi sự khống chế của cô ta từng bước một, từng bước một... Cô ta đã sắp không thể chịu nổi nữa rồi...

Mạc Lăng Thiên vội vàng đỡ lấy cô ta, lựa lời an ủi: "Tử Dao, em cũng đừng lo lắng quá! Cũng may trước mắt Ninh Tịch đã qua cơn nguy hiểm... Theo lời em nói thì Dung Dung và Ninh Tịch cũng chỉ là to tiếng với nhau một chút mà thôi, cũng chẳng có ý đồ hại người gì! Phía cảnh sát điều tra xong rồi thì cũng không làm khó cô ấy đâu... Cho dù có bị Lục Đình Kiêu làm khó thì cùng lắm cũng chỉ phán là cố ý gây thương tích thôi mà..."

Cánh tay đỡ trán Quan Tử Dao che khuất đôi mắt ngập ý lạnh, Mạc Lăng Thiên nói không sai, chỉ e rằng lần này Lục Đình Kiêu sẽ không dễ gì bỏ qua, có tìm ai cũng vô dụng mà thôi...

Bởi vì kế hoạch hôm nay là để...

...

Đêm khuya, trong trại tạm giam.

Quan Thụy vận dụng tất cả các thủ đoạn mà vẫn không thể cứu Tào Lệ Dung ra ngoài, chỉ lấy được mấy phút đồng hồ để nói chuyện.

"Rốt cuộc tại sao lại thành thế này, nói rõ cho chú, mau!" Sắc mặt Quan Thụy vô cùng âm trầm.

Sau khi xảy ra chuyện ông ta đã xem đi xem lại camera nhiều lần, mọi hình ảnh đều cho thấy đúng là Tào Lệ Dung đích thân đẩy Ninh Tịch xuống thật, có muốn cãi cũng không thể cãi được.

--- O ---

Chương 115: Gọi Ba Đi

Tào Lệ Dung nghe xong lập tức túm chặt lấy song sắt, kích động nói: "Cháu đã nói rất nhiều lần rồi! Cháu không đẩy cô ta! Cháu không có đẩy! Cháu bệnh tật nhiều năm như thế, tay chân mềm yếu vô lực, ngay cả sức giết một con kiến cũng không có thì sao mà có bản lĩnh để đẩy một người lớn như cô ta xuống hồ được!"

"Lúc ấy, cháu đẩy cô ta một cái cũng chỉ là vì muốn ép cô ta ra tay với cháu thôi, thoạt nhìn rất mạnh nhưng thực chất chỉ là chạm nhẹ vào cô ta một cái thôi, chả có tí lực nào! Là cô ta! Chính là cô ta đã hại cháu! Cô ta cố ý ngã xuống nước! Con tiện nhân đó đã hại cháu! Chú Quan, chú phải tin cháu!"

"Cháu nói cái gì? Cháu nói là Ninh Tịch cố ý sao?" Quan Thụy loạt xoạt đứng bật dậy.

"Chắc chắn là cô ta cố ý! Cháu thề!"

Nghe đến đây, sắc mặt Quan Thụy lập tức thay đổi hoàn toàn, lão ta thất thân từ từ ngồi lại xuống ghế!

Chết tiệt! Tại sao có thể như thế được! Con nhỏ kia là cố ý sao! Lẽ nào cô ta đã sớm nhìn ra được kế hoạch của bọn họ cho nên mới tương kế tựu kế, hãm hại lại bọn họ hay sao?

Nếu như là vậy... việc cấp cứu sau đó... rồi bệnh tình nguy kịch... là cái trò mèo gì...

Đúng rồi, Lục Đình Kiêu... là Lục Đình Kiêu...

Bệnh viện kia là sản nghiệp của Lục Thị, chỉ cần một câu nói của Lục Đình Kiêu thôi thì muốn diễn trò gì cũng được.

Nhưng... Lục Đình Kiêu lại thật sự làm ra những chuyện này vì con nhỏ đó sao?

Cơ mà, điều khiến cho lão ta không tài nào tin nổi chính là con nhỏ đó lại có thể biết được kế hoạch của lão ta, lại còn tương kế tựu kế gây ông đập lưng ông!

Nếu như cô ta biết tất cả... vậy thì không xong rồi, việc này không thể nào

dùng những câu như "to tiếng" hay là "ngoài ý muốn" để lấp liếm được...

Ánh mắt Quan Thụy liếc xéo nhìn Tào Lệ Dung đằng sau song sắt, đáy mắt hiện lên một tia sát ý...

...

Sáng ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tiểu Bảo đã gõ cửa phòng của Lục Đình Kiêu. Mau dậy đi! Bảo Bảo phải đi thăm mẹ!

Lục Đình Kiêu mở cửa phòng ra, nhìn chăm chăm vào cậu quý tử của mình: "Gọi ba đi!" Gọi ba đi rồi ba sẽ đưa con đi.

Bánh bao nhỏ lập tức tỏ vẻ xem thường ra mặt, uốn éo quay người tự mình bước xuống lầu!

Không cần ba, Bảo Bảo cũng có thể tự đi được!

Trông thấy dáng vẻ ghét bỏ ra mặt của con trai, khóe miệng của Lục Đình Kiêu cũng bất đắc dĩ hơi cong lên.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Lục Đình Kiêu đang chuẩn bị dẫn Tiểu Bảo đi bệnh viện thì Nhan Như Ý, Lục Sùng Sơn, còn có cả Lục Cảnh Lễ đều đến hết đây.

Sau khi đến xong thì lại không nói lời nào cả chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo.

Hôm qua Tiểu Bảo lại nói rồi!

Tính thêm cả hai lần trước nữa thì đây đã là lần thứ ba rồi!

Chuyện này liệu có thể xác minh hiện tại Tiểu Bảo đã có thể nói chuyện như người bình thường được hay chưa?

Ánh mắt của ba người lập tức nhìn về phía Lục Đình Kiêu.

Nhan Như Ý sột ruột không thôi lôi kéo con trai: "Đình Kiêu, thế nào rồi con? Tối hôm qua lúc về rồi Tiểu Bảo có nói thêm gì nữa không?"

Lục Đình Kiêu: "Hôm qua thằng bé ngủ gật nên được bé về."

"VẬY THÌ... LÚC SÁNG THÌ SAO... TÌNH DẬY CŨNG KHÔNG NÓI GÌ NỮA À?" LỤC SÙNG SƠN CŨNG HỎI.

LỤC ĐÌNH KIỆU: "KHÔNG CÓ."

NHAN NHƯ Ý VÀ LỤC SÙNG SƠN LẠI ĐƯA MẮT NHÌN NHAU MỘT CÁI, KHUÔN MẶT TRÀN ĐẦY VẼ THẤT VỌNG.

"LẦN NÀY CHẮC KHÔNG PHẢI LÀ NÓI MỘT LẦN RỒI SAU ĐÓ MẤY THÁNG LẠI KHÔNG NÓI CHUYỆN NỮA ĐÂU NHỈ... TÌNH TRẠNG NÀY KHI NÀO MỚI TỐT LÊN ĐÂY." GIỌNG ĐIỀU CỦA NHAN NHƯ Ý RÕ RÀNG LÀ CÓ HƠI THẤT VỌNG.

"THẾ NÀY CŨNG ĐÃ TỐT LẮM RỒI." LỤC SÙNG SƠN AN ỦI.

LÚC NÀY, LỤC CẢNH LỄ ĐANG NGỒI XÔM XUỐNG TRƯỚC MẶT TIỂU BẢO: "BÁNH BAO NHỎ, GỌI CHÚ HAI ĐI! GỌI ĐI! GỌI CHÚ HAI RỒI CHÚ CHO CON ĂN KẸO!"

--- O ---

Chương 116: Gọi Mẹ Đi

Tiểu Bảo chẳng buồn nhìn thẳng ông chú của mình trực tiếp đi ra cửa, nhóc phải tới chỗ mẹ thân yêu.

Lục Cảnh Lễ gãi gãi đầu: "Quả nhiên không được rồi! Có điều mọi người cũng đừng thất vọng quá! Chưa biết chừng chị dâu của con lại có cách khiến thằng bé mở miệng đây!"

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn nghe xong thì hai mắt cũng liền sáng lên, Nhan Như Ý bèn thúc giục: "Vậy chúng ta mau mau đến bệnh viện thăm Tiểu Tịch đi thôi!"

Khóe miệng Lục Cảnh Lễ hơi co lại, khụ, Tiểu Tịch à?

Đây là lần đầu tiên anh ta nghe mẹ gọi Ninh Tịch thân thiết như thế đây...

Vì thế, cả nhà năm người đồng loạt "xuất quân" tiến vào bệnh viện.

Cách bố trí của bệnh viện tư nhân rất xa hoa, phòng mà Ninh Tịch đang nằm có thể so được với cả phòng tổng thống trong khách sạn, thật chẳng giống như nằm viện chút nào, giống như là đi du lịch hơn.

Mọi người vừa vào đến cửa phòng bệnh thì liền trông thấy khuôn mặt tiều tụy của Ninh Tịch, dưới hai mắt còn có cả quầng thâm nữa.

Lục Đình Kiêu thấy dáng vẻ này của Ninh Tịch thì liền đổi sắc mặt, bởi vì anh chỉ cần liếc một cái là đã biết Ninh Tịch có giả vờ hay không rồi.

Anh đã cố ý dặn đi dặn lại rằng phải dùng những thứ tốt nhất ở đây, tại sao chỉ mới qua một đêm mà cô đã tiều tụy thế này rồi?

"Tiểu Bảo! Con đến rồi!" Trên giường bệnh, Ninh Tịch vốn đang ngán người nhìn trần nhà vừa thấy Tiểu Bảo thì liền ngồi bật dậy.

Đôi mắt lập tức sáng choang, khuôn mặt nhỏ xinh cũng tràn ngập thần thái sáng láng, nào có nửa dáng vẻ tiều tụy gì đâu.

Lục Đình Kiêu thấy thế thì mặt liền đen lại, cái con nhóc này... chắc không phải là vì hôm qua được Tiểu Bảo gọi "mẹ"... hưng phấn quá độ không ngủ được nên giờ mới tiều tụy như thế đây chứ?

Tiểu Bảo vừa thấy Ninh Tịch thì liền lon ton chạy tới, gọi ra tiếng: "Mẹ!"

Trên đường tới đây, bất kể là Nhan Như Ý hay Lục Sùng Sơn và Lục Cảnh Lễ có nói thế nào thì Tiểu Bảo cũng vẫn chẳng nói chẳng rằng. Nhưng, vừa gặp được Ninh Tịch thì đã giòn giã mở miệng, điều này khiến ba người ngạc nhiên đến nổi mắt chữ A mồm chữ O.

Ninh Tịch thì lại càng vui vẻ hơn, cười tít mắt không biết mặt trời là gì nữa, cô ôm chặt lấy bánh bao nhỏ cọ qua cọ lại: "Woa Woa Woa! Cuối cùng cũng xác định được rồi! Thì ra tối qua mẹ không nghe nhầm! Bảo bối thật sự gọi mẹ là mẹ rồi!"

Hại cô vừa hưng phấn vừa lo lắng, sốt sắng đến nổi mất ngủ cả đêm!

Cuối cùng cũng yên tâm được rồi!

Không... vẫn còn có chút bất an...

"Bảo bối, con có thể gọi lại một lần nữa không?" Vẻ mặt Ninh Tịch đầy chờ mong.

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý nghe vậy cũng không kim lòng được mà nín thở chờ đợi...

"Mẹ!" Tiểu Bảo không chút do dự gọi lại một tiếng nữa.

"Lại một lần nữa!"

"Mẹ!"

"Lại một lần nữa, lại một lần nữa!"

"Mẹ!"

"Có thể thêm một lần cuối cùng được không?"

Tiểu Bảo rướn người qua ôm chặt Ninh Tịch, trong đôi mắt vẫn còn vẻ bất an sợ hãi vì việc tối qua, giọng nói non nớt nói từng từ: "Mẹ đừng vứt bỏ Tiểu Bảo nhé..."

Ninh Tịch nghe vậy vừa đau lòng vừa tự trách, ôm chặt lấy thằng bé vào lòng như bảo bối yêu quý: "Cả đời này mẹ cũng sẽ không làm thế!"

"Một hai ba bốn năm sáu bảy... Trời... Trời đất ơi!" Vừa rồi Tiểu Bảo nói một hơi bảy chữ đó! Mẹ, mẹ có nghe thấy không?" Lục Cảnh Lễ hét lên.

Trông thấy cảnh này, Nhan Như Ý cũng không nén được, đôi mắt bà hơi ướt, liên tục gật đầu: "Mẹ nghe... mẹ nghe rồi!"

Ngay cả Lục Sùng Sơn cũng cảm khái không thôi, Tiểu Bảo nói chuyện rồi, Tiểu Bảo thật sự chịu mở miệng nói chuyện rồi! Thế này chắc là không có chuyện gì nữa rồi đúng không?

--- O ---

Chương 1117: Bảo Bồi Nhà Chúng Ta Thật Là Thông Minh

Ninh Tịch nhìn Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý, cũng biết là bọn họ rất quan tâm đến Tiểu Bảo, bèn tiện tay chỉ bình hoa đầu giường rồi dịu dàng hỏi: "Bảo bồi, đây là cái gì nào?"

Tiểu Bảo nhìn theo hướng Ninh Tịch chỉ rồi sau đó trả lời rõ ràng: "Hoa ạ."

"Cái này, cái này thì sao?" Ninh Tịch cố nén hưng phấn, cầm lấy quả táo trên bàn.

"Quả táo ạ."

"Vậy cái này thì sao?" Ninh Tịch lại cầm lấy một chiếc điều khiển.

"Điều khiển ạ."

...

Tiếp sau đó, Ninh Tịch lại chỉ thêm mấy thứ khác nữa, cậu nhóc đều ngoan ngoãn mở miệng trả lời hết, cho dù là đã lâu không nói chuyện nhưng cách phát âm mỗi chữ đều không có bất cứ vấn đề gì cả.

"Bảo bồi nhà chúng ta thật là thông minh!" Ninh Tịch kích động khen ngợi bánh bao nhỏ.

Được mẹ Tiểu Tịch khen, bánh bao nhỏ lại thẹn thùng mím mím môi, ra chiều rất vui vẻ, sau đó lại đưa đồ ăn tới cho mẹ: "Mẹ ăn đi."

"Ừm ừm ừm... Cảm ơn bảo bồi! Mẹ sẽ ăn bằng sạch thì thôi!"

Nhan Như Ý vui đến phát khóc: "Tốt quá rồi! Thật sự là tốt quá rồi!"

Bây giờ Tiểu Bảo đã thật sự có thể mở miệng nói chuyện rồi!

Vốn bà vẫn còn lo lắng rằng đã lâu như vậy mà Tiểu Bảo không chịu nói gì, sau này có nói thì cũng sẽ gặp chướng ngại ngôn ngữ mất thôi. Lúc Quan Tử Dao bảo muốn giới thiệu chuyên viên điều trị tập phục hồi ngôn ngữ bà còn hơi do dự, bây giờ xem ra Tiểu Bảo không hề có chút vấn đề gì về trao đổi cả.

Lục Sùng Sơn nhìn cháu trai yêu quý của mình, trên mặt cũng đầy vui mừng, thậm chí còn chẳng buồn quan tâm để ý gì chuyện thằng cháu mình gọi Ninh Tịch là mẹ nữa.

"Đúng là trong họa có phúc..." Lục Sùng Sơn cảm thán.

Nhan Như Ý đứng cạnh cũng giận dữ liếc ông một cái, đè thấp giọng nói: "Cái gì mà trong họa có phúc chứ hả, tôi đã nói cô bé này được sao Phúc tinh chiếu mà. Ông xem xem, lần này con bé không chỉ gặp dữ hóa lành mà ngay cả Tiểu Bảo nhà ta cũng gặp may lây đó thôi! Nếu không phải vì chuyện lần này kích thích thì Tiểu Bảo có mở miệng mà nói chuyện bình thường được không hả?"

Lúc này Lục Sùng Sơn tâm tình rất tốt nên không mở miệng phản bác vợ mình.

Tiểu Bảo lại trò chuyện với Ninh Tịch một chốc nữa, nhưng vì phải đến trường nên cuối cùng cậu nhóc cũng chỉ đành lưu luyến không rời đi trước với ông bà và chú Hai.

Lục Đình Kiêu thì ở lại chăm sóc Ninh Tịch.

Sau khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, lúc này Ninh Tịch cũng không kiềm chế nổi nữa mà lập tức nhảy xuống khỏi giường bệnh nhào vào lòng Lục Đình Kiêu: "Lục Đình Kiêu, anh có nghe thấy không! Tiểu Bảo gọi em là mẹ rồi kìa!"

"Thế nên em mới vui vẻ đến nỗi cả đêm không ngủ được hử?" Vẻ mặt người đàn ông không vui bẽ cô đặt lại lên giường.

Ninh Tịch bị mắng mà cũng không xi nhê gì hết, tiếp tục líu lo: "Tiểu Bảo gọi em là mẹ kìa, gọi em là mẹ kìa... ha ha ha ha ha em vui quá đi mất thôi..."

"Biết rồi, biết thằng bé gọi em là mẹ rồi, vừa rồi anh cũng đã ghi âm giúp em rồi, em mau đi ngủ chút đi!"

"A! Thật vậy sao? Anh yêu của em đúng là tri kỷ! Mau mở cho em nghe đi! Nhanh lên nhanh lên!" Ninh Tịch gấp gáp thúc giục.

Lục Đình Kiêu đành phải bật đoạn ghi âm vừa rồi lên.

Vừa ấn bật, trong điện thoại lập tức có tiếng trẻ con ngây ngô của Tiểu Bảo, "Mẹ".

Ninh Tịch lập tức ôm điện thoại y như bảo bối, phát đi phát lại nhiều lần, không biết đột nhiên nghĩ đến điều gì lại "hừ" lạnh một cái: "Lần này đúng là phải "cảm ơn" Quan Thụy và Quan Tử Dao... đúng rồi, phía Tào Lệ Dung thế nào rồi anh?"

--- O ---

Chương 118: Tiểu Bảo, Đây Là Cái Gì Nào?

"Hiện tại đang thăm vấn rồi, trước mắt vẫn chưa có kết quả."

"Chắc chắn là nhà họ Quan giết dây cô ta, giờ muốn cô ta khai ra chắc cũng tốn chút thời gian... Chỉ có một chỗ em thấy rất lạ, nếu muốn hại em thì việc em đẩy cô ta xuống nước cũng không đủ... trừ phi là em ra tay giết cô ta trước mặt bao nhiêu người..."

"Tào Lệ Dung mắc bệnh tim bẩm sinh, đã vào giai đoạn nguy kịch rồi, hơn nữa lại còn không biết bơi, nếu bị rơi xuống cái hồ kia thì chết chắc và cái chết này cũng rất hợp tình hợp lý..."

"Thì ra là thế, kể cả có cứu kịp thời, không chết thì chỉ e là lão già họ Quan kia cũng động tay động chân bên bệnh viện để đổ bằng được cái danh giết người này lên đầu em!" Ninh Tịch hần giọng xuống: "Giờ lão ta muốn ngăn Tào Lệ Dung không cung khai ra lão thì chỉ còn cách giết người diệt khẩu mà thôi."

"Anh đã cho người theo dõi 24/24 rồi."

...

Cùng lúc đó, trên xe nhà họ Lục.

Sau khi chắc chắn rằng Tiểu Bảo có thể nói chuyện được bình thường, Nhan Như Ý, Lục Sùng Sơn và cả Lục Cảnh Lễ đều vô cùng phấn khởi.

Trên đường đi, ba người vẫn luôn nghĩ cách chọc cho Tiểu Bảo nói chuyện, nhất là Lục Cảnh Lễ.

Chỉ tiếc rằng sau khi rời khỏi bệnh viện, Tiểu Bảo lại không nói một lời nào nữa, khiến cho Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn sốt ruột vô cùng.

Lúc này, Lục Cảnh Lễ cũng đã bày hết vốn liếng ra để "mời" Tiểu Bảo mở miệng, anh học theo Ninh Tịch, cầm một con búp bê lên hỏi Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, đây là cái gì nhỉ?"

Tiểu Bảo chống tay gác cằm nhìn ra ngoài cửa sổ như thể không nghe thấy gì.

Lục Cảnh Lễ lại cầm lấy lọ nước hoa trên xe: "Tiểu Bảo, đây là gì nào?"

Tiểu Bảo vẫn làm ngơ ông chú của mình.

Lục Cảnh Lễ vẫn chưa chết tâm, cầm điện thoại di động của mình lên: "Tiểu Bảo, con có biết đây là thứ gì không?"

Tiểu Bảo vẫn ngơ tập hai.

Lục Cảnh Lễ lại cầm túi xách của Nhan Như Ý tới: "Vậy cái này thì sao? Con có biết là gì không?"

Cuối cùng đến cả Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn cũng thấy Lục Cảnh Lễ phiền, Nhan Như Ý càu nhàu nói: "Cảnh Lễ, con đừng có mà làm phiền Tiểu Bảo nữa, nó mới bắt đầu nói chuyện lại thôi, con đừng làm nó mệt!"

Lục Sùng Sơn: "Mẹ con nói đúng đấy."

Lục Cảnh Lễ câm nín: "Ai nói là nói chuyện mà mệt được thế! Chẳng nhẽ ba mẹ không muốn nghe Tiểu Bảo nói chuyện à? Không muốn sao?"

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn không nói gì, đương nhiên là bọn họ muốn nghe rồi!

Vì thế Lục Cảnh Lễ lại không biết lấy đâu ra một quả táo: "Tiểu Bảo, đây là cái gì, đây là cái gì? Con có biết không? Biết không?"

Cuối cùng, Tiểu Bảo cũng từ từ chuyển mắt từ cửa sổ nhìn sang Lục Cảnh Lễ, sau đó dưới ánh mắt vô cùng hung phấn và mong chờ của Lục Cảnh Lễ, cậu nhóc vô cảm nói: "Chú Hai, chú bị ngu à?"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Nhan Như Ý: "..."

Lục Sùng Sơn: "..."

Sau một hồi lặng người, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn không nhịn được nữa mà bật cười to, ngay cả Hình Võ lái xe cũng phải buồn cười theo, tiểu thiếu gia thật là đáng yêu!

Nhan Như Ý nhìn cậu cháu trai yêu quý của mình, đúng là càng nhìn càng thích mắt: "Tiểu Bảo nhà chúng ta đúng là thông minh mà!"

Lục Sùng Sơn gật đầu liên tục: "Cháu trai nhà họ Lục mà lại, thông minh bẩm sinh đây!"

"Này này này... Sao mọi người lại như thế! Con vẫn là con trai nhà họ Lục đó! Thằng nhóc thối này vừa mắng con ngu đó! Sao mọi người còn khen nó thông minh!" Lục Cảnh Lễ bất mãn kháng nghị.

Nhan Như Ý nguyệt cho cậu chàng một cái: "Vừa rồi Tiểu Bảo cũng đã gọi con là "chú Hai" rồi đó thôi, con còn chưa thỏa mãn sao? Mẹ còn chưa được nghe tiếng bà nội đâu đây này!"

Lục Sùng Sơn cũng mất hứng: "Cũng không gọi ba là ông nội."

Lục Cảnh Lễ nghe xong liền lập tức nín khóc mà cười ha ha như thằng điên: "Cũng đúng nhỉ! Tiểu Bảo nhà ta mới chỉ gọi mẹ thôi mà, ngay cả bố nó cũng không gọi kìa! Ha ha ha ha ha ha... Tiểu Bảo gọi con là chú Hai rồi! Gọi con là chú Hai rồi! Ha ha ha ha ha ha... Con phải khoe với anh mới được!"

--- O ---

Chương 119: Miếng Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống

Mấy ngày sau, ở một nơi những nhân vật nổi tiếng trong thành phố hay tụ hội.

Trong phòng VIP tràn ngập tiếng chúc mừng, mấy công tử đang tranh nhau mời rượu Triệu Hải Sinh.

"Chúc mừng anh, tổng giám đốc Triệu!"

"Đời người có bốn chuyện vui: hạn hán gặp mưa, đi xa gặp bạn cũ, động phòng hoa chúc và công thành danh toại! Chỉ mấy ngày thôi mà cậu gặp được hai việc rồi! Cưới được vợ này, công ty cũng làm ăn phát đạt!"

"Ha ha ha ~ mọi người khách khí rồi ~ là tôi gặp may mà thôi!" Nghe những câu nói lấy lòng chung quanh, Triệu Hải Sinh chỉ nhấp rượu, khiêm tốn nói.

"Thế này thì cũng quá là may mắn rồi ấy! Mà khai thật đi sao cậu móc ngoéo được với tập đoàn Lục thị thế? Cứ tưởng công ty nhà cậu sắp bị đưa con riêng kia cướp rồi, ấy thế mà Lục Đình Kiêu lại đột nhiên nhảy ra giúp cậu ngăn chặn sóng dữ, chỉ một đêm liền giúp cậu ngồi vững được cái ghế Tổng giám đốc của tập đoàn Triệu Thị rồi!"

"Lại còn không phải à!"

"Ấy ấy, nói chuyện chính đi! Sao cậu lại thuyết phục được Lục Đình Kiêu giúp cậu vậy? Bình thường quan hệ giữa hai người tốt thế à?"

...

Trước bảy miệng tám lưỡi truy hỏi ráo riết, Triệu Hải Sinh chỉ phát tay nói: "Mọi người cũng đề cao tôi quá rồi, tôi cũng chỉ là theo anh Thiên đi ăn với Lục tổng vài bữa nên quen mặt thôi, sau đó có đi leo núi với nhau một trận nhưng chưa hề nói chuyện gì với nhau. Đừng nói là mọi người, tôi cũng tò mò muốn chết! Không những tôi không thân với Lục tổng mà giữa hai công ty còn không có bất kỳ mối làm ăn nào, tôi cũng không hiểu làm sao anh ấy lại giúp tôi nữa!"

"Móa! Cái tên này! Được lợi còn khoe mẽ!

"Ha ha ha ha... Vậy chắc là Lục Đình Kiêu thưởng thức tài năng của cậu nên

vươn tay giúp đỡ đây mà! Đây chắc là do sức hút từ nhân cách của cậu rồi!"

...

Trong góc phòng, Mạc Lăng Thiên nghe Triệu Hải Sinh và mấy người đó nói chuyện thì khóe miệng cứng đờ.

Sức hút từ nhân cách? Tài hoa?

Tài hoa cái rắm ấy!

Có điều lần này tên nhóc Triệu Hải Sinh này đúng là ăn may thật!

Người khác không biết, Mạc Lăng Thiên anh còn có thể không biết sao?

Lục Đình Kiêu giúp Triệu Hải Sinh chỉ đơn giản là vì ngày đó Triệu Hải Sinh và vợ cậu ta giúp ngăn Tào Lệ Dung không cho cô ta chạy trốn...

Dự là Triệu Hải Sinh có nghĩ nát óc cũng không ngờ được chuyện mình tiện tay giúp đỡ thôi mà cũng được Lục Đình Kiêu báo đáp nồng hậu như thế...

"Ê mà, nghe nói mấy ngày trước, trong tiệc sinh nhật của bố anh Thiên xảy ra việc có liên quan đến mạng người đó, mọi người có biết chuyện này không?" Có người thấp giọng hỏi.

"Thật hay giả thế? Chẳng trách tâm tình anh Thiên mấy ngày nay không tốt, phải trốn một mình trong góc uống rượu giải sầu!"

"VẬY VỀ SAU NHƯ NÀO?"

"Sau đó nghe nói cái người đẩy người xuống nước chết trong trại tạm giam rồi!"

"Vãi chương! Sao lại chết rồi? Chẳng nhẽ sợ tội tự sát à?"

"Hình như là mắc bệnh tim bẩm sinh, phát bệnh chết thì phải?"

...

Hôm đó, Triệu Hải Sinh cũng có mặt, biết rõ người trong cuộc là bạn gái của Lục Đình Kiêu, người đẩy lại là họ hàng nhà họ Quan, thế nên bên trong chắc chắn còn có nội tình phức tạp, vì vậy cậu ta cũng chỉ ngồi im nghe họ

thảo luận chứ cũng không hé răng lấy một câu.

Còn Mạc Lăng Thiên, sau khi nghe được những lời nghị luận kia thì đầu vốn đã đau rồi, bây giờ quả thật như sắp nổ tung.

Một lát sau, anh ta đột nhiên đá mạnh vào bàn trà, sau đó đi thẳng ra khỏi phòng.

Cả căn phòng lập tức im phăng phắc.

Mãi một lúc, Mạc Lăng Thiên đi thật xa thì mới lại có tiếng nghị luận bàn tán nổi lên tiếp...

--- O ---

Chương 1120: Mùi Thơm Khiến Người Ta Buông Lỏng Hết Tất Cả

Mạc Lăng Thiên gắng gượng chống đỡ cơn đau đầu của mình, anh lái xe không có mục đích trên con đường cái không có lấy một bóng người.

Đúng vậy...

Tào Lệ Dung chết rồi...

Tử Dao đã giải thích với anh ta rằng sức khỏe của Tào Lệ Dung vốn không tốt mà hoàn cảnh trong trại tạm giam kém quá, không chịu được mới đột tử.

Theo kết quả từ phía pháp y thì đúng là thế thật, không nhìn ra được điều gì bất thường.

Nhưng tại sao lại đúng thời điểm này, làm sao anh có thể tin rằng từ đầu tới cuối chỉ là trùng hợp thôi đây?

Anh không thể không ngừng nghĩ về chuyện này, trong chuyện này Tử Dao đóng vai trò gì...

Trong ấn tượng của anh, cô là một cô gái tự tin phóng khoáng, sao có thể vì tình cảm cá nhân mà làm ra những chuyện ác độc như thế được?

Mạc Lăng Thiên không ngừng tìm cách giải vây cho Quan Tử Dao, vụ tự ý điều tra chuyện của Ninh Tịch lần trước là do bố cô ấy đứng đằng sau, lần này chắc chắn cũng là ông ta động tay động chân... chứ Tử Dao không biết gì cả?

Mạc Lăng Thiên cảm thấy dường như linh hồn của mình sắp bị cắt làm đôi rồi, một nửa lựa chọn tin tưởng, một nửa lại nghi ngờ cô ta...

Bất giác, anh dừng xe trước khu nhà thấp bé, sau đó u u mê mê đi tới một căn nhà cũ kỹ rồi ra sức gõ cửa...

"Rầm rầm rầm..."

Nương theo tiếng bước chân dồn dập, một cô gái mặc áo ngủ khoác vội cái áo khoác lên hấp tấp mở cửa, trên gương mặt cô đầy vẻ ngạc nhiên, sau đó... dường như đáy mắt cô lóe lên một tia sáng lấp lánh như ánh sao: "Lăng

Thiên..."

Trong bóng tối dày đặc, cô gái trước mặt thanh nhã như bông hoa ly, toàn thân toát ra mùi thơm khiến người ta buông lỏng hết tất cả.

Mạc Lăng Thiên cảm thấy mình như một người lữ khách lang thang cả đêm nơi đồng không mông quạnh cuối cùng cũng tìm được đường về nhà. Vì thế nên, sức lực toàn thân anh như bị rút kiệt đi, đổ người về phía trước...

"A..." Cô gái kêu lên một tiếng rồi cuống quýt đưa tay ra đỡ nhưng lại không chịu nổi sức nặng của người đàn ông, cuối cùng cả hai người cùng ngã xuống đất.

Trước khi người đàn ông kia đập đầu xuống đất, cô đã kịp dùng mu bàn tay lót xuống trước, đau đến suýt khóc nhưng vẫn lo lắng hỏi han: "Không sao chứ? Anh ngã có đau không? Mau đứng dậy nào!"

Cô vừa nói vừa cố gắng dìu anh dậy, Mạc Lăng Thiên mờ mịt nhìn cô rồi đột nhiên dùng sức đè cô xuống, một nụ hôn nóng bỏng rơi lên môi cô, lên xương quai xanh, hõm vai...

Cô ra sức đẩy người đàn ông trên người mình ra, nhưng đàn ông sức lớn, lại còn uống rượu... một chân anh ta đè lên đầu gối cô rồi lại khóa chặt hai tay cô trên đầu ngăn không cho cô cử động. Mạc Lăng Thiên dễ dàng chiếm đoạt từng tác da thịt của cô gái dưới thân mình, anh đưa tay mở cúc áo cô ra, hôn xuống một đường...

***

Tập đoàn Lục Thị, văn phòng Tổng giám đốc.

"Chủ tịch Quan, ngài không thể vào được, hiện giờ Tổng giám đốc của chúng tôi không tiếp khách! Chủ tịch Quan... Chủ..."

Quan Thụy bỏ qua sự ngăn cản của thư ký, đẩy cửa phòng Tổng giám đốc ra: "Lục Đình Kiêu!!!"

Trước bàn làm việc rộng lớn, người đàn ông ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, liếc nhìn thư ký một cái.

Viên thư ký nơm nớp lo sợ lui ra ngoài rồi nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

"Lục Đình Kiêu, cậu có ý gì đây?" Quan Thụy ném mạnh một tờ báo vào mặt Lục Đình Kiêu.

A

--- O ---

Chương 1121: Xả Giận Cho Vợ Còn Cần Lý Do?

Trên tí tờ báo có nội dung liên quan đến dự án hợp tác phát triển mới nhất giữa Lục thị và Triệu thị, dự án hợp tác này vốn dĩ là phải hợp tác với nhà họ Quan!

"Cái dự án này tôi với bố cậu đã bàn bạc xong từ sớm rồi, thế mà cậu lại tự ý ký hợp đồng với với nhà họ Triệu, chẳng lẽ cậu không cần cho tôi một lời giải thích à?" Quan Thụy kịch liệt chất vấn.

Lục Đình Kiêu thản nhiên nhìn ông ta một cái: "Chủ tịch Quan hình như không biết ai mới là người đứng đầu nhà họ Lục nhỉ?."

"Cậu..." Quan Thụy cứng họng.

Đế Đô là địa bàn của nhà họ Lục, bọn họ muốn đứng vững ở đây nhất định phải thông qua nhà họ Lục, mà bây giờ người đứng đầu nhà họ Lục lại là Lục Đình Kiêu!

Quan Thụy đành phải cắn răng nhịn cơn tức xuống, dùng thái độ hòa hoãn nói: "Đình Kiêu, bác không biết có phải đứa con gái đó nói gì với cháu hay không. Nhưng, sự thực ở ngay trước mắt, chuyện lần trước đã điều tra rất rõ ràng rồi, đó quả thực chỉ là chuyện ngoài ý muốn do to tiếng với nhau mà thôi... Không chỉ như thế, Dung Dung... nó cũng đã trả giá bằng cả mạng sống rồi, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?"

Quan Thụy vừa mới dứt lời, trong đôi mắt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu lóe lên sự tăm tối.

Không lâu trước đó, anh nhận được điện thoại từ cục cảnh sát báo rằng, Tào Lệ Dung đã chết, nguyên nhân là do bệnh tim đột ngột tái phát nên đột tử.

Lần này Quan Thụy đúng là may mắn, anh đã phái người canh phòng 24/24, bọn họ căn bản không có chỗ nào để xuống tay. Nhưng, đại khái là vì Tào Lệ Dung có áp lực tâm lý quá lớn, thế nên mới đột tử trong trại giam.

Không có chứng cứ nên nhà họ Quan muốn nói gì cũng được. Quan Thụy cũng ỷ vào điểm này nên mới không biết sợ mà chạy đến chất vấn anh.

"Ý đồ mưu sát gì chứ, căn bản đều là những lời nói vô căn cứ, nếu chỉ dựa vào tội danh mơ hồ này mà làm ảnh hưởng tới mối quan hệ thân thiết giữa

hai nhà chúng ta... Đình Kiêu, cháu phải suy nghĩ cho thật kỹ!" Trong giọng nói của Quan Thụy ẩn chứa sự uy hiếp.

Lục Đình Kiêu lạnh tanh nhìn người đàn ông trước mặt, từ tốn nói: "Ai bảo tôi cần chứng cứ?" Ai nói tôi cần đến chứng cứ mới có thể bóp chết dự án hợp tác đó? Xả giận cho vợ cũng cần lý do sao?

Giờ thì Quan Thụy thực sự đã bị làm cho tức điên: "Vì một con đàn bà mà lại khiến cậu không biết phân biệt phải trái như thế... cậu... Cậu đã bị con đàn bà đó làm cho đầu óc mê muội rồi, rồi sẽ có một ngày cậu sẽ hối hận!"

Quan Thụy lúc đến đã tức giận đùng đùng, lúc đi lại giận đến độ rồ cả người.

Sau khi rời khỏi tòa nhà của tập đoàn Lục Thị, ông ta lập tức đến thẳng Lục Trạch, đến nơi rồi mới biết Lục Sùng Sơn đang ở Bạch Kim Đế Cung.

Thế nên Quan Thụy lại phải chạy đến Bạch Kim Đế Cung.

Lúc Quan Thụy đến nơi, Tiểu Bảo đang học vẽ với Tống Căng ở căn nhà màu hồng, Lục Sùng Sơn cũng đang ở đó quan sát, ngẫu nhiên thảo luận với Tống Căng vài câu tâm đắc hoặc kể những chuyện thú vị về Tiểu Bảo, bầu không khí rất hòa hợp.

Đang vui vẻ thì nghe người hầu thông báo Quan Thụy đến tận đây để tìm ông, bị quấy rầy nên Lục Sùng Sơn có chút không vui.

Lục Sùng Sơn bất đắc dĩ xin lỗi Tống Căng, sau đó liền đến phòng khách tiếp Quan Thụy.

"Anh Quan, ngọn gió nào thổi anh đến đây vậy! Sao đến mà không nói trước với tôi một tiếng?" Lục Sùng Sơn khách khí chào hỏi.

"Tôi không gọi được điện thoại cho ông." Quan Thụy trầm mặt nói.

Lục Sùng Sơn nghe thế vội nói: "Ôi, xem trí nhớ của tôi này, vừa nãy đang luyện vẽ với Tiểu Bảo cho nên tôi tắt máy, thực sự xin lỗi, xin lỗi!"

Chương 112: Không Đến Lướt Người Ngoài Lắm Mồm

Quan Thụy nghe thế lại càng tức, cũng chẳng vòng vo nhiều với Lục Sùng Sơn mà nói thẳng luôn: "Sùng Sơn, tôi cũng không vòng vo với ông nhiều làm gì, hôm nay tôi đến vì chuyện gì chắc ông cũng rõ. Dự án kia lúc tôi vừa mới về nước đã thương lượng với ông hết rồi, nửa tháng trước ông cũng đã chắc chắn với tôi là không có vấn đề gì hết. Nhưng... bây giờ lại đột nhiên đưa nó cho Triệu gia, ông tính chơi tôi chắc?"

Lục Sùng Sơn đầu tiên là mời Quan Thụy ngồi xuống rồi mới bắt đầu nói: "Anh Quan à, với tình cảm bao nhiêu năm của nhà chúng ta như thế, nhà anh về nước phát triển, làm anh em với nhau tôi đương nhiên phải giúp đỡ hết sức rồi. Không chỉ có tôi mà cả Đình Kiêu cũng nghĩ thế, lúc đó nó cũng đồng ý rồi... nhưng anh cũng biết đấy, chuyện mấy ngày trước..."

Quan Thụy nghe thế trên mặt không dấu nổi giận dữ: "Chuyện đó đã điều tra rõ ràng rành rành là chuyện ngoài ý muốn mà. Dung Dung nói năng lỗ mồm là không đúng nhưng giờ con bé đã trả giá bằng mạng sống của nó rồi, thế mà đưa con gái đó vẫn còn không chịu buông tha, thật sự là quá độc ác!"

"Cũng không biết nó cho Đình Kiêu ăn bùa mê thuốc lú gì mà một dự án hợp tác lớn như vậy bảo thay đổi là thay đổi! Sùng Sơn, Đình Kiêu còn trẻ, dễ bị cảm tính trí phối thì thôi nhưng chẳng lẽ ông cứ trơ mắt để nó sa đọa thế à?"

Lục Sùng Sơn nghe vậy thì khuôn mặt liền trầm cả xuống, con trai ông, ông có thể trách mắng, có thể chất vấn nhưng không đến lướt người ngoài lắm mồm

Kể cả người đó có là Quan Thụy cũng không được.

Huống hồ, ông đã tận mắt chứng kiến chuyện kia, tận mắt nhìn thấy Ninh Tịch bị đưa họ hàng nhà họ Quan đẩy xuống hồ, tận mắt nhìn thấy cảnh đưa con gái đó nói năng lỗ mồm khiêu khích qua camera. Mà, Ninh Tịch từ đầu đến cuối thậm chí còn chẳng đáp trả lấy một câu, cuối cùng còn bị đẩy vào phòng cấp cứu đối diện với sinh tử. Đến tận giờ mà bên tai ông vẫn còn văng vẳng tiếng khóc thê lương của Tiểu Bảo ngày hôm đó.

Tuy rằng Tào Lê Dung đã chết, nhưng chết là vì bệnh tim phát tác nên đột quy chứ đâu phải do nhà họ Lục bọn họ ép chết. Nhưng mà cái giọng điệu này của Quan Thụy lại như thể con bé kia chết là vì bị nhà ông hại chết, là

do nhà họ Lục bọn họ không chịu bỏ qua.

Rốt cuộc trong chuyện này nhà họ Quan có dính dáng gì hay không, không ai biết cả, ngay đến ông còn thấy hoài nghi, chứ đừng nói gì đến Đình Kiêu.

Thế cho nên, đối với chuyện Đình Kiêu không nói gì mà tự ý đổi đổi tác, tuy trong lòng cảm thấy cách làm của nó không được hay cho lắm nhưng ông có thể hiểu được.

Bất kỳ một người đàn ông nào gặp phải chuyện như thế này đều không thể thờ ơ. Cứ cho là ông ta có thành kiến với Ninh Tịch, nhưng cũng không thể phủ nhận, chuyện lần này từ đầu đến cuối đều chẳng liên quan gì đến Ninh Tịch cả.

Mà ngược lại cũng may nhờ có cô, Tiểu Bảo mới có thể mở miệng nói chuyện một cách triệt để.

Vì thế mà Lục Sùng Sơn liền nói thẳng: "Anh Quan, chuyện Đình Kiêu đột nhiên đổi đổi tác lần này quả thực có hơi tắc trách, nhưng chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó cả. Nói cho cùng thì chuyện này cũng là do nhà họ Quan các anh sai trước, nếu không phải đang yên đang lành con bé Tào Lệ Dung kia tự nhiên ra tay đánh người thì chuyện đâu có đi đến nước này? Với tính cách của Đình Kiêu, nếu không phải là nể tình cảm giữa hai nhà chúng ta thì nó cũng không chỉ đơn giản là thay đổi đổi tác thôi đâu!"

--- O ---

Chương 1123: Quan Trọng Nhất Là Tiểu Bảo

Quan Thụy ghen cứng cổ họng, muốn nuốt xuống cũng chẳng được mà nhả ra cũng chẳng xong. Ông ta cũng biết rõ những lúc như thế này, làm căng với Lục Sùng Sơn cũng chẳng được lợi gì, cho nên mới làm bộ phiến muộn lên tiếng: "Sùng Sơn à, chuyện này quả thực là bên chúng tôi có sai, nhưng... Đình Kiêu làm thế này thì cũng quá là tổn thương đến tình cảm của hai nhà chúng ta rồi. Dù sao sau này chúng ta cũng là người một nhà mà."

"Tử Dao vẫn còn chưa bước vào cửa nhà họ Lục, mà cậu ta đã có đàn bà ở bên ngoài rồi. Còn vì đứa con gái đó mà khiến hai nhà không vui, này... Này chẳng phải là khiến người ta rợn lòng sao?"

Lục Sùng Sơn nghe thế, vẻ mặt cũng trở nên nặng nề, sau một hồi suy tư ông mới thở dài nói: "Anh Quan à, Tử Dao... từ nhỏ đến lớn tôi và Như Ý đều rất thích nó, chúng tôi đều coi nó như con gái, nếu như có thể tôi đương nhiên cũng mong hai nhà chúng ta có thể thành một nhà."

"Nhưng mà... Lục gia nhà chúng tôi cũng không ích kỷ để con bé ép mình bầm bụng bầm dạ mà đợi Đình Kiêu được. Tình hình của Đình Kiêu bây giờ anh cũng thấy rồi đấy, cả tôi và Như Ý đều không thể làm gì được nữa cho nên thực sự không dám để tương lai của Tử Dao bị nhờ nhờ. Chuyện tình cảm ấy mà... tốt nhất vẫn là cứ để bọn trẻ thuận theo tự nhiên!"

Trong lòng Lục Sùng Sơn đương nhiên vẫn hy vọng là có thể liên hôn với nhà họ Quan, nhưng mà xem tình huống trước mắt, không chỉ là Đình Kiêu mà ngay cả Tiểu Bảo cũng càng lúc càng thân thiết với người phụ nữ kia. Chẳng lẽ họ cứ bắt Tử Dao đợi cho Đình Kiêu cho đến khi nó quay đầu sao? Vậy biết chờ đến bao giờ?

Đến lúc đó không thành thân thuộc thì thôi mà chỉ sợ còn kết thù kết oán với nhau... thế nên có vài chuyện vẫn nên nói cho rõ ràng thì tốt hơn.

Quan Thụy nghe đến đó liền đổi đổi sắc mặt.

Nhưng mà, đối với những gì Lục Sùng Sơn vừa nói ông ta lại chẳng thể phản bác lại một câu. Dù sao hai nhà cũng chỉ nói miệng với nhau mà thôi, ngay cả hôn ước cũng không có. Kể cả chuyện này đồn ra ngoài cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận¹, nhà ông ta chẳng chiếm được tiếng tốt.

¹ Danh bất chính, ngôn bất thuận: Chuyện không có căn cứ chính xác để xác

định.

Lần này ông ta đã quá hấp tấp rồi! Không ngờ lại khiến Lục Sùng Sơn nảy ra ý bàn lùi...

Quan Thụy nghiêng răng: "Sùng Sơn, xem ông nói kìa, tôi tin là hai đứa bé vẫn có tình cảm với nhau, chẳng qua là có chút hiểu lầm nhỏ mà thôi. Dự án hợp tác này không thành thì thôi vậy, coi như để bồi tội cho sai sót lần trước của nhà chúng tôi. Cũng trách tôi cả, tôi đứng ra không nên tùy tiện đưa họ hàng không thân quen đến những nơi như thế..."

"Anh Quan nghiêm trọng hóa vấn đề quá rồi, nếu như đã là hiểu lầm, giải thích rõ ràng với nhau là được rồi! Quan hệ của hai nhà chúng ta chắc chắn sẽ không bị chuyện của con cái làm ảnh hưởng đâu!"

Lục Sùng Sơn đang nói, ống tay áo đột nhiên bị ai đó đứng đằng sau kéo kéo.

Vừa quay sang liền nhìn thấy Tiểu Bảo đang giật giật tay áo mình, tay kia của thằng bé còn cầm một bức tranh.

Vẻ mặt của Lục Sùng Sơn ngay lập tức trở nên đầy từ ái: "Tiểu Bảo con vẽ xong rồi à, muốn cho ông xem hả?"

Tiểu Bảo gật đầu rồi nhìn về phía Quan Thụy, có lẽ là nhớ ra người này chính là ông nội của cái tên Quan Trí Thần tại bữa tiệc lần trước, gương mặt nhỏ nhắn lập tức cứng đờ.

Lục Sùng Sơn đương nhiên là phát hiện ra cảm xúc nhỏ của bảo bối nhà mình nên liền vội vàng nói vài câu đối phó để nhanh chóng tiễn Quan Thụy đi.

Sau khi đưa Quan Thụy đi, Lục Sùng Sơn lập tức quay lại phòng khách tiếp tục ở bên cháu yêu. Bây giờ, chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc dỗ Tiểu Bảo gọi ông một tiếng "ông nội"!

Lục Sùng Sơn vừa ngắm bức tranh của Tiểu Bảo, vừa hiền từ khen ngợi.

Nhìn thấy cháu yêu dần dần hồi phục lại những biểu cảm sinh động và sự linh động trong đôi mắt, Lục Sùng Sơn không khỏi lâm vào trầm tư...

Từ trước đến giờ, ông luôn bài xích chuyện Đình Kiều ở bên cạnh Ninh Tịch

không phải là vì ông cổ hủ, không biết nhân tình, mà là... "một lần bị rấn
cấn, mười năm sợ dây thừng"!

--- O ---

Chương 1124: Mẹ Oi Bế~

Đến tối, Nhan Như Ý cũng đến đây.

Tay còn xách một đồng đồ, tất cả đều là đồ mua cho Tiểu Bảo.

Kết quả, vừa bước chân vào cửa đã nhìn thấy Lục Sùng Sơn mặt tích cả ngày giờ đang ở đây. Đã thế còn một bước cũng không rời cứ quần lấy Tiểu Bảo, hét lấy hộ Tiểu Bảo bút vẽ, rồi lại khen ngợi đủ kiểu...

Vẻ mặt Nhan Như Ý ngay lập tức đông cứng lại luôn: "Được lắm, Lục Sùng Sơn! Ông nói với tôi là đi đánh golf với bạn thế mà kết quả lại chạy đến đây!"

Nhìn thấy Nhan Như Ý, vẻ mặt của Lục Sùng Sơn có chút ngượng ngượng ho khẽ một cái: "Tôi không thể đến đây được à? Chẳng lẽ tôi đến thăm cháu tôi mà tôi còn phải xin phép bà à?"

"Nếu đã là đến thăm Tiểu Bảo thì tại sao ông lại phải lừa tôi?" Nhan Như Ý biết thừa ý định của ông già này.

Lục Sùng Sơn lúc này cũng không nói gì nữa, vẻ mặt đầy ngượng ngùng.

Nhan Như Ý chỉ vào ông ta "hứ" một cái, vẻ mặt vừa tức giận vừa đố kỵ: "Ông ở với Tiểu Bảo cả ngày trời, Tiểu Bảo đã gọi "ông nội" được câu nào chưa?"

Đúng lúc này, Lục Cảnh Lễ không biết từ đâu chui ra đứng đằng sau lưng Nhan Như Ý, vừa cầm quả táo gặm rôm rốp, vừa cười ha hả: "Ha ha ha ha... mẹ! Mẹ cứ yên tâm đi! Ba con có cạnh tranh không chính đáng đi chăng nữa thì vẫn chưa "công được thành" đâu! Con đã hỏi thăm mấy cô hầu trong nhà rồi, cả ngày hôm nay Tiểu Bảo vẫn chưa nói câu nào ấy chứ nữa là gọi ông nội!"

Lục Sùng Sơn liền tức đến nổi râu với tóc tai đều trợn ngược hết lên: "Cái thằng khốn nạn này! Không gọi ông thì sao! Hôm nay Tiểu Bảo ở với ba rất vui vẻ đấy nhé!"

Nhan Như Ý nghe nói Tiểu Bảo vẫn chưa có gọi Lục Sùng Sơn tiếng nào, thoáng cái tâm trạng đã dễ chịu ra hẳn!

May là cái lão này không vượt lên trước bà, bằng không không biết lão ấy sẽ lấy chuyện này mà khoe khoang với bà tới năm nào tháng nào mất!

Còn Lục Cảnh Lễ thì càng vui vẻ: "Ha ha ha ~ Con đã bảo rồi mà ~ Quả nhiên con mới là "tình yêu đích thực" của Tiểu Bảo mà ~"

Mấy bữa nay Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn thi nhau gia tăng cảm giác tồn tại của mình với Tiểu Bảo, chỉ đáng tiếc là chẳng có ai thành công.

Anh ta vẫn giữ vững kỷ lục nhá há há há!

Lục Cảnh Lễ đang đắc ý thì cách cửa đằng sau bật mở, Lục Đình Kiêu bước vào, đi cùng anh còn có cả Ninh Tịch, hai người tay xách nách mang một đống thức ăn.

Nhìn thấy Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều có mặt, Ninh Tịch lập tức sững ra, sau đó liền nói thăm vào tai Lục Đình Kiêu: "Bố mẹ anh cũng có ở đây, sao anh không nói cho em biết?"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu cũng đầy vô tội: "Anh cũng vừa mới biết."

"A! Chị dâu! Chị đang định nấu cơm à? Có đúng không, có đúng không? Thảo nào sáng sớm nay đầu giường em lại có chim khách kêu! Mau vào đi, mau vào đi!" Lục Cảnh Lễ ba chân bốn cẳng chạy đến xách đỡ đồ cho Ninh Tịch, sau đó như thể sợ Ninh Tịch chạy mất mà hướng về phía trên lầu gọi một tiếng: "Bánh bao nát! Mẹ con đến này!"

"Bịch bịch bịch" tiếng bước chân xuống cầu thang vang lên, vừa nghe thấy mẹ đến, Tiểu Bảo đã phi như bay xuống, lập tức bỏ nhào đến ôm chầm lấy chân Ninh Tịch. Cu cậu ngẩng đầu, kiễng chân lên rồi hấp tấp giang hai tay ra hét cỡ: "Mẹ ơi bé ~"

Trên gương mặt nhỏ như đang tỏ vẻ đầy ám ức "Bảo Bảo đã đợi mẹ bé cả ngày rồi ~".

Nghe bảo bối nói xong, Ninh Tịch vội vàng nhét hết tất cả những thứ trên tay vào lòng Lục Đình Kiêu, sau đó bế bổng bánh bao nhỏ lên, giọng nói dịu dàng đến mức ngay cả Lục Đình Kiêu cũng phải đỏ ky: "Bảo bối, hôm nay con làm được những gì nào?"

"Vẽ ạ ~"

"Còn gì nữa nào?"

"Luyện chữ nữa ~"

"Thế Tiểu Bảo có ngoan ngoan ngoan tập võ không?"

"Có ạ ~"

"Bảo bối của mẹ thật giỏi!"

...

--- O ---

Chương 1125: Tiểu Bảo Gọi Ông Nội Rồi!

Thấy Tiểu Bảo và Ninh Tịch một hỏi một đáp tự nhiên như thế, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đầy vẻ cảm khái.

Bọn họ từng hỏi Tần Mộc Phong, biết được tình trạng hiện tại của Tiểu Bảo trên cơ bản là được coi là đã hồi phục hoàn toàn rồi. Nhưng mà, chỉ có những người khá thân thiết và khiến cậu bé có cảm giác tin tưởng và an toàn thì cậu bé mới mở miệng nói chuyện.

Haiz, đáng tiếc là lúc đầu vì an toàn của Tiểu Bảo mà cách làm của hai ông bà có chút cực đoan, thế nên mới khiến thằng bé càng trở nên xa cách với mình.

Nhan Như Ý chủ động bước đến hỏi han: "Đình Kiêu, hôm nay các con định tự làm bữa tối à?"

"Bài tập về nhà của Tiểu Bảo, cùng nấu một bữa tối với ba mẹ." Lục Đình Kiêu trả lời.

Nhan Như Ý gật đầu: "Hóa ra là như thế! Bài tập ở trường cũng thú vị thật đấy! Thế... ba mẹ không làm phiền đến các con chứ?"

Lục Đình Kiêu nghe thế thì trong đôi mắt thoáng qua vẻ ngạc nhiên, ngay đến cả Ninh Tịch ở bên cạnh cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vốn dĩ hôm nay cô định đến nấu cơm với Tiểu Bảo nhưng không ngờ Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều có mặt ở đây, vừa nãy cô đã nghĩ nếu hôm nay không được thì ngày mai lại đến.

Có điều, không ngờ rằng Nhan Như Ý không những không có bất mãn với việc cô đến đây mà thái độ tựa hồ còn...ôn hòa hơn.

Lục Đình Kiêu nhìn Ninh Tịch một cái sau đó mới nói: "Không sao ạ, ba mẹ cứ ngồi xem ti vi, bữa tối một lúc là xong thôi."

"Được, được được, hai đứa cứ bận đi ha! Có cần mẹ giúp thì cứ gọi nhé!" Nhan Như Ý vui vẻ đáp lời, Lục Sùng Sơn vẫn ngồi im ở đó, từ đầu đến cuối đều không tỏ ra bất kỳ biểu hiện phản đối nào.

Lục Đình Kiêu: "Vâng"

Ninh Tịch chào hỏi hai ông bà rồi ôm bánh bao nhỏ theo chân Lục Đình Kiêu vào bếp.

Lục Cảnh Lễ thấy thê liền vui vẻ quay về nhà mình hái rau, mấy bé rau anh tự trồng vẫn là ngon nhất.

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn ngồi trên sofa phòng khách, vẻ mặt đầy phức tạp nhìn ba người trong bếp.

Phòng bếp thi thoảng lại vang lên tiếng cười nói của Tiểu Bảo...

Đã từng có những lúc, đây là cảnh tượng mà bọn họ thiết tha mong chờ...

Từ khi Tiểu Bảo xảy ra chuyện, cả nhà họ Lục cứ như thể bị bao phủ một lớp mây đen, bọn họ chưa từng nghĩ đến, lúc sinh thời vẫn còn có thể đợi được ngày Tiểu Bảo khôi phục như bình thường...

"Sùng Sơn, chuyện năm đó có lẽ chúng ta cũng nên buông bỏ thành kiến đi thôi, chúng ta không thể chỉ vì một con sâu làm rầu nồi canh, cứ cố chấp mãi như thế được. Con bé này, chúng ta đã quan sát rất lâu rồi, nó đối với Tiểu Bảo nhà chúng ta quả thực là tốt đến nỗi không còn gì để nói..." Nhan Như Ý thở dài.

Lục Sùng Sơn cũng trầm ngâm một lúc lâu, lúc này ông không giống như những lần trước, hề Nhan Như Ý cứ nhắc đến việc này lại nổi trận lôi đình, ông lâm bầm nói: "Để xem đã..."

Dù sao thì có ở lâu ngày mới biết lòng người!

...

Trong phòng bếp, Ninh Tịch chỉ huy hai cái bánh bao giúp đỡ mình, rất nhanh đã hoàn thành một bữa tối rất phong phú.

Ninh Tịch nhìn món canh cuối cùng đang sôi ở trên bếp, bèn cúi đầu nói với bánh bao nhỏ: "Tiểu Bảo, cơm đã nấu xong rồi, con ra mời ông bà vào chuẩn bị ăn cơm nhé!"

"Dạ!" Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu rồi chạy ra ngoài phòng khách.

Lúc Tiểu Bảo đi ra, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đang nói chuyện, không để ý thấy Tiểu Bảo đang đến.

Kết quả là lúc hai người nói được một nửa câu chuyện, đột nhiên nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói non nớt: "Ông ơi ~"

--- O ---

Chương 1126: Muốn Làm Vật Trang Trí Treo Trên Chân Mẹ Cơ

Lục Sùng Sơn há hốc miệng, im bật không thốt ra được từ nào, không thể tin nổi mà chậm chạp nghiêng đầu nhìn sang, cả người khẽ run run, dường như ông không dám tin vào tai mình nữa...

Vừa nãy, Tiểu Bảo... có phải... vừa gọi ông đúng không?

"Ông ơi, ăn cơm ~" Tiểu Bảo nói rồi lại quay sang Nhan Như Ý: "Bà ơi, ăn ~"

Hai tiếng "ông bà" này đến thực sự quá đột ngột, thế nên Nhan Như Ý không thể kiềm chế nổi mà vội vã quay lưng đi lau nước mắt, sau đó mới hấp tấp nói: "Ừ ừ ừ... Ông bà nghe thấy rồi, ông bà vào ngay đây!"

Có được câu trả lời, bạn nhỏ Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng đi vào.

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đưa mắt nhìn nhau, vành mắt của cả hai đều đỏ hồng.

Nhan Như Ý lau nước mắt, giận dữ "hừ" một tiếng với Lục Sùng Sơn: "Tiểu Bảo gọi ông trước, bây giờ ông vui chưa!"

"Xem bà nói gì kia, thế này có khác gì gọi cùng một lúc đâu! Hừ, chuyện con con này mà bà cũng phải tính với toán! Cứ như trẻ con ấy!" Lục Sùng Sơn miệng nói thế nhưng trên mặt lại chẳng thể giấu nổi sự vui mừng cùng thỏa mãn.

Nhan Như Ý thấy thế thì không nhin nổi mà mắng thảm trong bụng một lúc lâu. Mồm thì bảo không để ý nhưng thực ra trong bụng lại đang sượng điên lên chứ gì! Ấu trĩ như thế còn dám bảo bà là trẻ con!

Bữa cơm tối nay bầu không khí vô vùng tốt, ai ai cũng đều rất vui vẻ.

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cả buổi đều cười toe tóe, thái độ đối với Ninh Tịch cũng khách khí hơn rất nhiều.

Sau bữa tối, lúc Ninh Tịch chuẩn bị đi, Nhan Như Ý mới nói: "Muộn thế này rồi hay là cháu cứ ở lại đây đi?"

Tối nay, Ninh Tịch quả thực đã bị Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý làm cho từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô nghe vậy liền từ chối khéo: "Cám ơn bác, nhưng sáng sớm ngày mai cháu phải đến thành phố Q công tác, cháu còn có một vài tài liệu cần điều chỉnh tối nay nữa nên cần về gấp ạ!"

"Ồ ra là vậy..." Nhan Như Ý gật gật đầu sau đó mới hỏi: "Là chuyện của Tác Linh đúng không?"

Ninh Tịch gật đầu: "Dạ, đúng ạ."

"Đạo này Hân Nghiên đang làm đại lý chỗ cháu đúng không, nghe nói làm ăn cũng tốt lắm thì phải?"

Ninh Tịch nghe thế liền cười khỏ: "Lúc mới đầu thì cũng không tồi, căn cứ về số liệu trên sổ sách thì cửa hàng của con bé có doanh thu cao nhất. Nhưng về sau lại phát hiện ra con bé dùng cách giảm giá cực thấp để đẩy mạnh tiêu thụ, tăng doanh thu, còn đổi nhân viên mà tổng bộ đã sắp xếp cho nữa..."

Tuy rằng Nhan Như Ý không phải người trong nghề, nhưng tốt xấu gì cũng ở bên cạnh Lục Sùng Sơn mưa dầm thấm đất bao nhiêu năm, chỉ cần nghe thế là biết có vấn đề: "Cái con nhỏ này, thật là! Nhãn hiệu cao cấp sao có thể làm như thế được! Vậy cháu đã giải quyết thế nào?"

"Sau khi biết tin thì cháu có có đi gặp con bé, yêu cầu con bé phải tuân thủ theo quy định và chế độ của công ty. Chỉ là trước đây con bé giảm giá nhiều quá, giờ muốn điều chỉnh lại cũng phải mất một khoảng thời gian. Nhưng mà, chỉ cần con bé kiên trì thì chắc chắn mọi thứ sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp thôi..."

Nghe Ninh Tịch có bài có bản phân tích, Nhan Như Ý không nhịn được mà gật đầu liên tục, đôi lúc cũng nói thêm vào mấy câu,

Về sau, Lục Sùng Sơn cũng cố ý sai người điều tra công ty của Ninh Tịch, được biết Tác Linh là do một tay cô gây dựng nên, hơn nữa việc gì cũng đích thân làm, từ một Studio nho nhỏ phát triển đến quy mô như bây giờ, Đinh Kiều không hề nhúng tay chút nào...

Nhan Như Ý còn trò chuyện với Ninh Tịch thêm một lúc lâu nữa, nhưng cuối cùng bị Lục Đình Kiều lấy lý do đã muộn để tiễn cô ra cửa với Tiểu Bảo.

"Mẹ!" Bánh bao nhỏ tóm chặt lấy ống quần của Ninh Tịch, trên gương mặt

nhỏ nhắn tràn đầy lưu luyến, cậu nhóc một bộ hận mình không thể biến thành vật trang trí treo trên chân mẹ ~

--- O ---

Chương 1127: Tự Đi Mà Sinh Lấy Một Đứa!

"Ôi!" Ninh Tịch lập tức ngồi xuống xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ.

"Mẹ ơi bao giờ mẹ về?"

"Ừm... trước mắt vẫn chưa biết được, còn phải xem có thuận lợi hay không đã, nhưng mẹ sẽ gọi điện và video call với con!"

"Mẹ ơi ôm ôm ~ "

Ninh Tịch lập tức ôm cậu nhóc thêm một lúc.

"Mẹ ơi thơm thơm ~"

Ninh Tịch lại thơm lên trán cậu nhóc một cái.

Sau khi hai mẹ con quần quýt như thể chia ly đến nơi mất một lúc lâu, cuối cùng thì Ninh Tịch cũng chịu ngoan ngoãn đi về, cứ đi được ba bước lại ngoái đầu một lần.

Lục Cảnh Lễ nhìn thấy bánh bao nhỏ khi ở trước mặt Ninh Tịch thì ngoan ngoãn như một con thỏ con, trông đáng yêu muốn chết.

Thế cho nên Ninh Tịch vừa đi, anh chàng lập tức chạy đến trước mặt bánh bao nhỏ, vẻ mặt tràn đầy thương yêu nói: "Tiểu Bảo đừng buồn, lại đây chú Hai cho cháu ôm này, cả thơm thơm nữa, mau mau đến với chú nào ~"

Bánh bao nhỏ thu lại ánh mắt lưu luyến không rời nhìn chăm chăm theo hướng mẹ đi mất, sau đó quay sang nhìn Lục Cảnh Lễ với vẻ nghiêm túc, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: "Chú Hai, con là con trai của mẹ Tiểu Tịch, nếu chú thích chơi với trẻ con như thế thì tự sinh lấy một đứa đi."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Phập phập phập, lồng ngực của Lục Cảnh Lễ liên tiếp trúng tên! Suýt chút nữa thì ói máu chết luôn!

"Anh!!! Anh ra mà quản thằng con anh đi kìa..."

Lục Đình Kiêu xoa đầu con trai, tỏ vẻ quả không hổ là con trai mình: "Ừ,

Tiểu Bảo là con của mẹ Tiểu Tịch."

Nhan Như Ý đứng bên cạnh sẵng giọng quát: "Tiểu Bảo nói đúng đấy, con thích trẻ con thì tự tìm một cô vợ mà sinh lấy, suốt ngày nhìn chăm chăm vào con của người khác thế thì có ích gì!"

Lục Sùng Sơn ghét bỏ "hừ" một cái: "Nó cũng phải có được cái bản lĩnh ấy đã!"

Lục Cảnh Lễ bị người thân liên tiếp chọc cho mấy "đao": "..."

Sau này anh sẽ không thể khoe khoang với ông anh mình việc Tiểu Bảo gọi anh là "chú Hai" trước được nữa rồi, hu hu hu...

...

Sáng ngày hôm sau.

Sau một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, Ninh Tịch dẫn theo Hàn Mạt Mạt bay đến thành phố Q của tỉnh H.

Tỉnh H cách Đê Đô khá là gần, mà thành phố Q này lại là trung tâm của tỉnh H, ở đây có hai trung tâm thương mại lớn, Kiều Vi Lan đã liên hệ xong với một trong hai để chuẩn bị mở chi nhánh của Tắc Linh bên này.

Lần này Ninh Tịch đến đây chủ yếu là vì đàm phán một vài chi tiết nhỏ, là bà chủ cô không cần thiết phải làm việc này, nhưng để nâng cao năng lực của mình cho nên ngoài quá trình học tập thực tiễn còn cần có cả kinh nghiệm "thực chiến" nữa.

Trên máy bay, Hàn Mạt Mạt ngồi sửa sang lại tư liệu những tác phẩm thiết kế của Cung Thượng Trạch, còn Ninh Tịch thì cẩn thận xem lại kế hoạch của cửa hàng đại lý lại một lần nữa, nếu như có thiếu sót gì có cũng có thể kịp thời sửa chữa lại.

Đối với mở cửa hàng đại lý ở tỉnh ngoài như thế này, Ninh Tịch lại chẳng thấy có áp lực gì, đây mới chỉ là bước đầu thôi, tương lai Tắc Linh sẽ còn phải phủ sóng toàn quốc và bước ra vũ đài thế giới nữa. Tất nhiên, nhiệm vụ cấp bách trước mắt vẫn là xây dựng nền tảng cho vững chắc, để Tắc Linh có thể phát triển thuận lợi ở thị trường trong nước.

Vì khá là gần nên hai người ngồi máy bay hơn một tiếng đã đến nơi rồi.

Sau khi rời khỏi sân bay, hai người đến khách sạn đã đặt trước để nghỉ ngơi.

Ăn trưa xong, Ninh Tịch dẫn theo Hàn Mạt Mạt tiến về một trong hai khu trung tâm thương mại sáng giá nhất của thành phố Q - Tân Thế Kỷ.

Trung tâm còn lại là Hối Tinh, mấy năm trước, Hối Tinh là trung tâm có lưu lượng khách hàng và nhãn hiệu áp đảo Tân Thế Kỷ. Nhưng những năm gần đây, do sự phát triển của thành phố, khu vực hành chính, trường học, dân cư đều bị di dời thế nên đã khiến lưu lượng khách đến với Tân Thế Kỷ nhiều hơn.

Mà Tân Thế Kỷ cũng bắt lấy cơ hội này, vừa nghe thấy tiếng gió đã lập tức tăng mạnh đầu tư cùng quảng cáo mà vượt lên trở thành trung tâm thương mại lớn nhất của thành phố.

--- O ---

Chương 1128: Thành Công Bước Đầu

Đối tác mà Tắc Linh đàm phán lần này là một công ty phân phối quần áo có thực lực nhất của Tân Thế Kỷ, ông chủ của công ty này tên là Đặng Khoan. Hiện tại công ty bọn họ đang là đại lý của tám nhãn hiệu, tuy đều là những nhãn hiệu tầm thấp hoặc trung nhưng kinh doanh rất tốt, cái mà bọn họ thiếu bây giờ chính là những nhãn hiệu cao cấp như Tắc Linh.

Trong khoảng thời gian này, danh tiếng của Tắc Linh càng lúc càng lớn, mà sự ưu đãi dành cho các cửa hàng đại lý cũng đủ hấp dẫn, thế nên mới khiến Đặng Khoan có ý muốn hợp tác.

Ninh Tịch dạo một vòng bên ngoài khu trung tâm thương mại thì thấy quy mô của Tân Thế Kỷ đúng là không hề nhỏ, lưu lượng khách hàng cũng tương đối tốt. Mà công ty của Đặng Khoan cũng có danh tiếng khá tốt, nếu như Đặng Khoan thuận lợi trở thành đại lý của Tắc Linh thì việc phát triển thị trường tại tỉnh H là không khó.

Sau khi bước vào bên trong trung tâm thương mại, Ninh Tịch gọi điện cho Đặng Khoan, báo cho ông ta biết cô và trợ lý đã đến nơi.

Rất nhanh chóng, một người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự mang theo thư ký đi về phía Ninh Tịch.

"Cô Ninh, xin chào! Tôi là Đặng Khoan." Đặng Khoan niềm nở cười cười, bắt tay với Ninh Tịch.

Chào hỏi xong, Đặng Khoan đưa Ninh Tịch tới văn phòng làm việc của mình.

Hai người nói chuyện phiếm một lát coi như làm quen nhau rồi Ninh Tịch mới đưa kế hoạch phát triển đại lý cho Đặng Khoan xem: "Ông chủ Đặng, cái tư liệu chi tiết về việc làm đại lý cho Tắc Linh đều đã được trình bày trong bản kế hoạch này, ông có thể xem thử."

Nghe thế, Đặng Khoan liền nhận lấy rồi mở bản kế hoạch ra xem một cách nghiêm túc.

"Đây là những mẫu mã mới nhất vừa mới đưa ra thị trường của Tắc Linh, mời ông xem qua." Hàn Mạt Mạt đưa một tập catalogue ra trước mặt Đặng Khoan.

"Ừm... Không tồi, rất tốt!" Đặng Khoan xem qua rồi gập lại, hài lòng cười nói: "Cô Ninh, cửa hàng của Tắc Linh tôi cũng từng đến hai lần, đôi với mẫu mã và chất lượng trang phục của phía các cô, chúng tôi đều rất hài lòng, những mặt khác tôi cũng khá vừa ý. Nhưng, vấn đề giá cả thì... cô có thể xem lại ưu đãi cho chúng tôi thêm một chút được không?"

Nghe thế, Ninh Tịch liền trình trọng nói: "Ông chủ Đặng, ông cũng biết tiền nào của nấy, chúng tôi cực kỳ coi trọng việc hợp tác với ông chủ Đặng đây, thế cho nên về mặt giá cả đã dành cho ông ưu đãi hết cỡ rồi."

"Ha ha, cô Ninh à, chúng ta đều là người làm ăn, đều là vì tiền..." Đặng Khoan cười cười, vẻ mặt tỏ ý cô hiểu mà.

"Ông chủ Đặng, thế này thì..." Ninh Tịch im lặng một lúc lâu sau đó mới lên tiếng: "Nếu hôm nay tôi nói với ông rằng, cái giá này mà còn ưu đãi nữa vậy thì Tắc Linh sẽ lỗ, mà phần lỗ này sẽ được bù lại từ chất liệu của sản phẩm. Điều này đối với người tiêu dùng và cả ông chủ Đặng đây đều không có lợi... Hơn nữa, với danh tiếng và chất lượng của Tắc Linh, tôi tin chắc rằng ông cũng thấy được tiềm lực của Tắc Linh đúng không không nào."

Ánh mắt của Đặng Khoan loe loe, vừa rồi ông ta thấy người sáng lập của Tắc Linh vẫn còn trẻ nên nảy ra ý định ép giá xuống, nhưng không nghĩ cô gái trẻ này lại lão luyện như thế, hơn nữa còn nói rất có lý.

Uy tín và tiềm lực của Tắc Linh mới là thứ ông ta coi trọng nhất.

--- O ---

Chương 1129: Bội Ước

"Ha ha, nếu cô đã nói thế thì không còn vấn đề gì nữa rồi, cứ thế đi vậy. Ngày mai chúng ta cùng về Đế Đô một chuyến, cô đưa tôi đến thăm quan trụ sở chính của Tác Linh một vòng xem, cũng tiện ký hợp đồng luôn, cô thấy thế nào." Đặng Khoan cười nói.

"Đương nhiên chúng tôi rất hoan nghênh, vậy chúng ta cứ quyết định thế nhé. Nếu về sau ông có vấn đề gì, bất kỳ lúc nào cũng có thể liên lạc với chúng tôi." Lúc này vẻ mặt của Ninh Tịch mới thả lỏng đôi chút.

Lại nói chuyện phiếm với Đặng Khoan một lúc nữa rồi Ninh Tịch mới nói lời cáo từ.

Trước khi đi, cô cũng đã thống nhất với Đặng Khoan về thời gian khảo sát trụ sở và ký hợp đồng.

Nhưng mà, khi Ninh Tịch đi khỏi chưa được bao lâu thì có một người đàn ông sỏi bước vào văn phòng của Đặng Khoan.

"Ông chủ Đặng, xin cho phép tôi được tự giới thiệu, tôi là giám đốc thị trường của History, Tần Tử Phàm."

"History?"

Đặng Khoan ngẩn ra, ông ta đương nhiên biết đến History.

History ra đời sớm hơn Tác Linh, nhưng khéo cái là định vị nhãn hiệu và đối tượng khách hàng hướng đến của cả hai đều giống nhau.

Hai nhãn hiệu này hiện tại đang cạnh tranh lẫn nhau.

"Tần Tử Phàm... Nếu tôi không nhớ nhầm thì... anh là giám đốc thị trường của SF trước đây đúng không?" Đặng Khoan đánh giá Tần Tử Phàm, ông ta cũng có đôi chút ấn tượng về người này.

Tần Tử Phàm gật đầu không phủ nhận.

"Ha ha, anh Tần à, chỉ sợ anh đã đến muộn rồi, tôi đã đàm phán xong với bên Tác Linh và định làm đại lý của bọn họ, sợ là anh đi uống công chuyện này rồi."

Đặng Khoan vốn là một kẻ vô cùng khôn khéo thế nên đương nhiên là đoán ra được mục đích của Tần Tử Phàm khi đến đây.

"Ồ... Chỉ mới là đàm phán miệng thôi mà..." Tần Tử Phàm không chút để tâm cười nói: "Ông chủ Đặng đây đã là người làm ăn, thế thì tôi cũng nói thẳng luôn không vòng vo làm gì nữa. History chúng tôi cũng rất coi trọng Tân Thế Kỷ và ông, đây là bản kế hoạch do tự tay tôi viết, nếu ông không ngại thì xem qua trước rồi lại đưa ra quyết định cuối cùng.:"

Đặng Khoan cầm lấy bản kế hoạch của Tần Tử Phàm, cẩn thận đánh giá một lúc lâu.

"Giá cả còn thấp hơn Tác Linh 2%?"

Đặng Khoan có hơi kinh ngạc, mức ưu đãi này còn lớn hơn cả bên Tác Linh, hấp dẫn hơn nhiều!

"Nếu như ông chủ Đặng đồng ý trở thành đại lý của nhãn hiệu chúng tôi, vậy thì từ sản phẩm cho đến nhân viên bán hàng chúng tôi sẽ điều trực tiếp từ tổng bộ qua đây. Mà... quan trọng nhất là chi phí quảng bá cũng sẽ do History phụ trách chi trả." Tần Tử Phàm đưa ra một điều kiện hấp dẫn.

Đặng Khoan cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng ông ta nhìn về phía Tần Tử Phàm nói: "Ha ha, đều là bạn bè trong nghề với nhau cả, tối nay chúng ta cùng ăn cơm rồi từ từ nói chuyện ha..."

Sau khi bước ra khỏi văn phòng của Đặng Khoan, Tần Tử Phàm liền lập tức gọi điện thoại cho Ninh Tuyết Lạc.

"Sếp, đã hoàn thành nhiệm vụ! Tôi đã bảo rồi mà, giám đốc thị trường của Tác Linh chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi!"

Trao đổi với Ninh Tuyết Lạc xong thì gã ta cúp điện thoại, khoe môi hiện lên một nụ cười kỳ lạ, rồi quay người đi mất.

...

Ngày hôm sau.

Đang ở trong khách sạn thì đột nhiên Ninh Tịch nhận được mail của Đặng Khoan, trong mail nói rằng ông ta đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ việc làm đại lý cho Tác Linh mà chọn History.

Nguyên nhân cụ thể là điều kiện mà History đưa ra hấp dẫn hơn nhiều.

"Tại sao lại thế chứ, cái lão họ Đặng này thật không biết giữ chữ Tín!" Hàn Mạt Mạt tức phát điên.

"Lần này chúng ta đã sơ suất, cho dù thế nào cũng phải ba mặt một lời xác nhận lại một lần nữa đã..." Vẻ mặt Ninh Tịch tràn đầy nặng nề, sau lại mang theo Hàn Mạt Mạt tới Tân Thế Kỷ hỏi cho rõ ràng.

Tới rồi mới phát hiện, lần này Đặng Khoan đã quyết tâm thật rồi, ông ta chỉ mời Ninh Tịch đi ăn trưa chứ không hề nhắc đến việc làm đại lý cho Tác Linh nữa.

--- O ---

Chương 1130: Đại Thần Ra Tay

Sau đó Ninh Tịch nghe ngóng được tin, hôm qua sau khi mình đi rồi thì Tần Tử Phàm - Giám đốc thị trường của History đã đến tìm Đặng Khoan.

Sau khi gã ta đến thì Đặng Khoan lập tức từ bỏ Tác Linh mà chọn History, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì có dùng đầu gối cũng nghĩ ra được.

Ra khỏi Tân Thế Kỷ, Ninh Tịch lập tức gọi điện cho Kiều Vi Lan, bảo cô ấy đến thành phố Q một chuyến.

Giám đốc thị trường của History đã xuất mã e là có chút khó xử lý, tình hình trước mắt cũng chỉ có thể ôm đù của Kiều đại thần thôi!

Cũng không biết cô ấy có biện pháp gì không...

Giữa trưa ngày hôm ấy, Kiều Vi Lan đã có mặt ở thành phố Q.

Tuy Ninh Tịch đã kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Kiều Vi Lan nghe trong điện thoại, nhưng lúc gặp nhau Ninh Tịch vẫn lại kể lại lần nữa.

"Bỏ Tân Thế Kỷ." Kiều Vi Lan trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

"Bỏ? Đại thần, đó là con át chủ bài... cô chắc chứ?" Ninh Tịch không thể tin nổi.

"Đúng vậy." Kiều Vi Lan nghiêm túc nói: "Giám đốc thị trường của History có mặt ở đây tức là họ đã chuẩn bị hết cả rồi. Nếu như chúng ta đấu với họ, căn bản là sẽ không không thắng, mà kể cả có thắng cũng coi như thua."

"Giám đốc Kiều, chị nói thế có nghĩa là sao?" Hàn Mạt Mạt không hiểu lắm.

"Rất đơn giản, cái mà History nhắm đến chính là "trận chiến giá cả". Bọn họ đưa cho Tân Thế Kỷ một cái giá thấp đến mức tận cùng, có thể nói thẳng luôn là lần này History căn bản không kiếm được chút lợi nhuận nào. Nếu như chúng ta cướp lại chỉ có thể ép giá xuống mức thấp hơn nữa. Điều này đối với Tác Linh mà nói, không phải là chuyện tốt, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến chất lượng của trang phục... Chỉ vì một Tân Thế Kỷ, thực không đáng." Kiều Vi Lan thản nhiên nói

"Giám đốc Kiều, ý của chị là nếu như chúng ta cướp về đồng nghĩa với việc cắt thịt bán máu, đây là mục đích chính của History... Nhưng mà, nếu như

chúng ta nhường Tân Thế Kỷ cho History, lợi nhuận của bọn họ tuy rằng nhỏ nhưng lại có lợi trong việc quảng bá thương hiệu." Ninh Tịch phân tích.

"Không sai." Kiều Vi Lan gật đầu, Ninh Tịch hiểu rất chính xác.

Nghe thế Ninh Tịch càng cảm thấy khiếp sợ, cái vị giám đốc thị trường này của History rốt cuộc là thần thành phương nào mà lại có thể thiết kế được một cục diện đi bước nào cũng tất thắng như vậy!

Tắc Linh muốn cướp lại Tân Thế Kỷ thì sẽ buộc phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng mà nếu như không cướp thì đồng nghĩa với việc nhường nó lại cho History, dù cướp hay không cướp Tắc Linh đều thua!

Cục diện hiện tại của Tắc Linh đang rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, lùi không được, tiến cũng không xong.

"Phải chịu thua sao?" Vừa mới mở rộng thị trường ra tỉnh ngoài đã bị History cướp mất, nên Ninh Tịch có chút không cam lòng.

"Ai bảo là thua? Bây giờ trò chơi mới bắt đầu thôi." Trên gương mặt nghiêm nghị của Kiều Vi Lan lập tức sáng ngời, đây là vẻ mặt chỉ khi nào đề cập đến lĩnh vực của cô mới có thể nhìn thấy.

"Nhưng mà chị Kiều à, chúng ta giờ cướp lại không ổn mà không cướp cũng không ổn, rốt cuộc phải làm thế nào?" Hàn Mạt Mạt hỏi.

Đừng nói Hàn Mạt Mạt ngay đến Ninh Tịch cũng không biết Kiều Vi Lan tính như thế nào.

"Ngoại trừ Tân Thế Kỷ ra, chúng ta vẫn còn một sự lựa chọn khác, đối thủ cạnh tranh của Tân Thế Kỷ - Hối Tinh." Kiều Vi Lan nhẹ nhàng nói.

"Trung tâm thương mại Hối Tinh..."

Nghe Kiều Vi Lan nhắc đến Hối Tinh, Ninh Tịch liền trầm ngâm suy nghĩ.

"Mấy năm nay, tuy Tân Thế Kỷ có gắt gao ép Hối Tinh, nhưng đều đó không có nghĩa là Hối Tinh không có thực lực. Mà thực tế thì hoàn toàn ngược lại, thực lực của Hối Tinh vô cùng mạnh, đặc biệt là trên phương diện liên kết các nhãn hiệu cao cấp, Hối Tinh làm rất tốt, lượng khách hàng thuộc tầng lớp cao cấp cũng rất khả quan." Kiều Vi Lan cười nói.

"Ý của giám đốc Kiều là chúng ta chuyển sang bên Hôi Tinh?" Ninh Tịch đại khái đã hiểu ra ý của Kiều Vi Lan.

--- O ---

Chương 1131: Mừng Một, Mười Lăm?

"Thật ra, lúc trước tôi cũng đã có nói chuyện với phía Hối Tinh, bên Hối Tinh cũng có ý muốn hợp tác với Tắc Linh." Kiều Vi Lan nói.

"Vậy sao cô lại bảo tôi tới Tân Thế Kỷ tìm Đặng Khoan?" Ninh Tịch phát hiện, bản thân cô ngày càng không nắm được suy nghĩ của vị Đại thần này nữa rồi.

"Nếu như cô tới Hối Tinh trước, vậy bây giờ, chẳng phải là chúng ta sẽ phải từ bỏ Hối Tinh mà quay sang Tân Thế Kỷ rồi sao."

Một câu này của Kiều Vi Lan khiến cho Ninh Tịch và Hàn Mạt Mạt đều sửng sò.

Theo ý của Kiều Vi Lan thì cô đã sớm có quyết định ngay từ đầu, mục tiêu chủ chốt được ưu tiên của họ chính là Hối Tinh, chứ không phải là Tân Thế Kỷ!

Nói vậy, cô và Hàn Mạt Mạt đều chỉ là súng là dao cho Kiều Vi Lan thử thôi sao.

Ninh Tịch: "...". Ngay đến cả sếp nhà mình mà cô cũng dám chơi, trừ lương, nhất định phải trừ lương!

Kiều Vi Lan hình như thấy được ánh mắt oán trách của Ninh Tịch, bèn khẽ cười nói: "Sếp à, cũng không phải như cô nghĩ đâu, vốn phương án tốt nhất là nắm được cả Hối Tinh lẫn Tân Thế Kỷ. Nhưng, nếu như History đã có hứng thú vậy chúng ta cứ nhường Tân Thế Kỷ cho bọn họ thôi, cũng chẳng ảnh hưởng gì."

Ninh Tịch nghe Kiều Vi Lan phân tích đến nổi mắt sáng long lanh lên, đồng thời trong lòng cũng thấy rất cảm động, nếu là trước đây chỉ là ôm tâm lý thử xem thôi, thì giờ đây Kiều Vi Lan đã hoàn toàn bắt đầu suy nghĩ tính toán cho Tắc Linh rồi!

"Chị Kiều, chị lợi hại quá, nếu như em với sếp mà tới Hối Tinh đàm phán ngay từ đầu, thì chỉ sợ Hối Tinh sẽ về tay History mất. Giờ tuy bọn họ chiếm được Tân Thế Kỷ nhưng lại chẳng kiếm được tí lợi nhuận nào cả! Có thể nói từ khi bọn họ bước chân vào tỉnh H đã thua rồi!" Hàn Mạt Mạt phục Kiều Vi Lan sát đất, trong ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Phía bên History hiện tại chắc là đang đắc ý vì chiếm được Tân Thế Kỷ lắm đây, nhưng lại không hề biết bọn họ sớm đã thất bại thảm hại rồi.

"Giám đốc Kiều này, sao chị biết người của History nhất định sẽ tới tranh đại lý với chúng ta?" Hàn Mạt Mạt vẫn thấy khó hiểu, chẳng lẽ Kiều Vi Lan biết xem quẻ?

Kiều Vi Lan khẽ nói: "Giám đốc thị trường của History bây giờ là Tần Tử Phàm, trước đây từng làm việc tại SF. Người này trước đây thường dùng thủ đoạn này đánh bại không ít đối thủ cho SF. Mà giờ, chúng ta là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của History, Tần Tử Phàm vừa lên nhậm chức, chắc chắn sẽ muốn lập thành tích."

"Vậy nếu Tần Tử Phàm không tới giành thì sao?" Hàn Mạt Mạt lại hỏi.

Kiều Vi Lan nhìn Hàn Mạt Mạt như nhìn một đứa ngốc: "Hắn không tới giành, vậy Tân Thế Kỷ và Hối Tinh đều là của chúng ta."

"Cao, chiêu này quá cao! Giờ cuối cùng em cũng biết thế nào gọi là đa mưu túc trí rồi!"

"Ha ha ha, xem ra hôm nào đấy tôi lại phải bù cho giám đốc Kiều một bữa thịnh soạn rồi..." Ninh Tịch khẽ cười.

Nếu như Tần Tử Phàm là mừng một, thì Kiều Vi Lan là ngày rằm, mỗi một bước đều đi trước gã ta, độ cao thấp giữa hai người vừa nhìn là biết.

Kiều Vi Lan không quá coi trọng Tân Thế Kỷ, hầu hết các thương hiệu ở Tân Thế Kỷ đều đã bị Đặng Khoan bao thầu, điều này cũng tương đương với việc Tân Thế Kỷ sau này sẽ không bán các nhãn hiệu cao cấp, có thành đại lý cho Tác Linh đi chẳng nữa thì cũng không kiếm được khách hàng.

Nhưng Hối Tinh thì khác, bọn họ đã kinh doanh các mặt hàng cao cấp nhiều năm, gần như là kho hàng sớm nhất tại tỉnh H thế nên lượng khách hàng cao cấp của họ rất khả quan, phù hợp với nhóm đối tượng khách hàng mà Tác Linh hướng tới.

Chương 1132: Gặp Lại Cố Nhân

Trong khoản thời gian kế tiếp, Ninh Tịch và Kiều Vi Lan cùng đến Hối Tinh đàm phán, cuối cùng cũng thành công ký được hợp đồng đại lý.

Mà đại lý này, lại là một trong những cổ đông lớn của Hối Tinh, còn có thực lực lớn hơn cả Đặng Khoan bên Tân Thế Kỷ!

Thời gian này, Kiều Vi Lan và Ninh Tịch cứ chạy qua chạy lại giữa Đé Đô và tỉnh H, tự mình xử lý việc khai trương đại lý tại Hối Tinh. Hành động này đã khiến cho vị cổ đông kia rất có hảo cảm.

Chuyện khiến Ninh Tịch không ngờ được là trước hôm khai trương một ngày, cô lại gặp một người quen cũ tại Hối Tinh.

Minh Phương Phương...

Điều khiến cô kinh ngạc không phải là gặp lại Minh Phương Phương, mà là người đàn ông đi cùng cô ấy, trông đẹp trai cao ráo trẻ trung. Lúc này, anh ta đang xách túi lớn túi nhỏ, trong tay còn cầm một que kem ân cần đưa cho Minh Phương Phương...

"Cô Ninh, lâu rồi không gặp! Không ngờ lại gặp được cô ở đây! Chuyện lần trước vẫn chưa kịp cảm ơn cô, cùng tới chỗ nào ăn bữa cơm được không?" Minh Phương Phương chủ động đưa ra lời mời.

Minh Phương Phương của ngày hôm nay hoàn toàn khác với vẻ điên cuồng tiêu tụy lúc trước, trên người cô tỏa ra sự dịu dàng tươi tắn của phụ nữ, có vẻ như gần đây sống khá ổn.

"Vị này là..." Người đàn ông nhìn Ninh Tịch hỏi.

"Là Ninh Tịch, là người lần trước em nói với anh đây."

"Hóa ra cô là Ninh Tịch..." Người đàn ông lập tức lộ ra vẻ mặt hòa nhã: "Vậy thì phải mời khách là đúng rồi, không biết cô Ninh có rảnh không?"

Ninh Tịch từ trong sự kinh ngạc hoàn hồn lại: "Có chứ! Có người mời tất nhiên là rảnh rồi!"

Tại một nhà hàng gần đó.

Người đàn ông kia cũng biết có nếu có mặt anh ta ở đó thì hội phụ nữ nói chuyện sẽ không tiện, nên cũng không làm phiền họ, đưa họ tới nhà hàng rồi rời đi: "Ăn xong thì gọi điện cho anh, anh tới đón em."

Minh Phương Phương: "Ừm."

Sau khi anh ta đi khỏi, Minh Phương Phương tựa vào lưng ghế, nhìn Ninh Tịch hỏi: "Đạo này có quay phim không?"

"Quay xong hết rồi, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng sắp chiếu rồi." Ninh Tịch đáp.

"Đạo diễn nào thế?"

"Thẩm Miên."

"Trùng hợp thế, bộ phim đầu tiên khi tôi mới vào nghề cũng hợp tác với đạo diễn Thẩm đấy..." Minh Phương Phương không khỏi cảm khái một câu.

Năm ấy Minh Phương Phương đóng nữ chính trong bộ phim thứ hai của Thẩm Miên.

Đó là một bộ phim kinh điển, tới giờ vẫn không bộ nào có thể vượt qua được, đồng thời cũng là bộ phim gây dựng được chỗ đứng cho Minh Phương Phương trong làng giải trí.

Chỉ tiếc Minh Phương Phương là thiên kim tiểu thư, vào làng giải trí cũng chỉ để chơi mà thôi, cô chỉ diễn có bộ phim đó rồi kết hôn luôn.

Tuy cô đã giải nghệ lâu rồi nhưng mà danh tiếng vẫn còn, thế nên chuyện của Hồ Hồng Đạt lần trước mới có nhiều người chú ý tới vậy.

Sau khi hỏi han nhau vài câu, Minh Phương Phương nhìn Ninh Tịch nói: "Cô không có gì muốn hỏi à?"

Ninh Tịch vừa xong cũng rất tò mò, chỉ là ngại hỏi, nếu Minh Phương Phương đã chủ động nhắc tới, vậy cô cũng không e dè nữa: "Khụ, tiền bối, người đàn ông ban nãy...?"

"Là chồng tôi." Minh Phương Phương đáp, Minh Phương Phương thấy Ninh Tịch gọi mình một tiếng "tiền bối", cảm thấy nghe cũng không tệ.

"Hả..." Ninh Tịch vốn muốn hỏi cô với Hồ Hồng Đạt đã ly hôn chưa, giờ xem ra không cần hỏi nữa rồi, người ta không chỉ ly hôn, còn nhanh chóng tái hôn rồi nữa kìa.

--- O ---

Chương 1133: Anh Ấy Cũng Không Thể Có Con

Chẳng trách lại xuất hiện ở thành phố Q, hóa ra là đã lấy chồng ở đây!

Ninh Tịch lập tức bật ngón cái lên: "COOL!!!"

Minh Phương Phương bị phản ứng của cô chọc cười: "Vậy sao?"

"Tất nhiên rồi! Nói thật, trước đây tôi vẫn luôn lo lắng, sợ cô sẽ lại mềm lòng! Lúc đó có thể thấy cô thật sự rất yêu Hồ Hồng Đạt, bởi vì cô biết gã khốn đó đã ngoại tình rồi mà vẫn tha thứ cho... Có điều thế cũng tốt, nữ thần chính là nữ thần! Quyết đoán lắm!" Ninh Tịch ra thế ôm quyền.

Minh Phương Phương cười khỏ: "Tôi nào có dứt khoát được như cô nói, thật ra chính vì tôi do dự thiếu quyết đoán nên mới kéo dài nhiều năm như vậy... Thậm chí, nếu không phải sau đó Phương Nhã tìm tới tận cửa, khiến tôi nhìn rõ được bộ mặt thật của bọn họ, nói không chừng tôi thật sự sẽ lại giẫm lên vết xe đổ cũng nên!"

"Phương Nhã dám vác xác tới tận cửa sao?" Ninh Tịch dường như có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc ấy: "Tuy li hôn là phương án đúng đắn... nhưng như vậy có phải đã dễ dàng cho Phương Nhã quá rồi không?"

Minh Phương Phương cười lạnh: "Xem ra dạo này cô không xem tin tức mấy nhỉ."

Ninh Tịch chớp mắt, nhún vai nói: "Cô nói tin tài chính à? Tôi chỉ xem tin giải trí thôi!"

"Hồ Hồng Đạt phá sản rồi."

"Phá sản rồi... ơ, vậy thì Phương Nhã..." Tuy Ninh Tịch có chút kinh ngạc, nhưng chuyện này vẫn nằm trong dự đoán của cô. Khi ấy, công ty bất động sản do Hồ Hồng Đạt sở hữu sớm đã bị Lục Đình Kiêu đi cho thôi thóp ngắt ngoài, mà nhà họ Hồ còn bức Minh Phương Phương đi nữa, ắt chỉ còn con đường chết.

"Cô nghĩ sao?" Minh Phương Phương nhìn cô đầy ẩn ý.

Ninh Tịch nhíu mày: "Chắc cô ta sẽ không bỏ đứa nhỏ rồi chuồng êm đấy chứ?"

Hồ Hoàn Đạt phá sản rồi, sao Phương Nhã có thể tiếp tục theo gã được.

"Hừ, công ty phá sản, Phương Nhã lại phá thai, Hồ Hồng Đạt lập tức về tìm tôi..."

Ninh Tịch lộ ra thần sắc lo lắng: "Với tính cách của tên khốn nạn đó, chắc chắn sẽ lại bám dính lấy cô không chịu buông, không đồng ý ly hôn đúng không?"

"Bị cô đoán trúng rồi."

"Vậy sau đó cô làm thế nào để thoát khỏi tên đó?"

"Đối phó với loại người này còn có thể làm thế nào được nữa? Người nhà tôi tìm người đến đánh hấn một trận, thế là hấn ta liền lập tức biết điều, nếu không... chẳng lẽ tôi còn phải nói lý lẽ với hấn à?"

Ninh Tịch lộ ra vẻ mặt hả hê, xem ra Minh Phương Phương thật sự đã buông xuống rồi: "Giờ người đó của cô... xem ra đối xử với cô rất tốt nhỉ?"

Nhắc tới người đàn ông kia, thần sắc lạnh lùng của Minh Phương Phương bỗng dịu xuống vài phần: "Ừm, anh ấy quả thật... đối xử với tôi rất tốt... Anh ấy thích tôi rất nhiều năm, nhưng tôi vẫn luôn thờ ơ với anh ấy, vì anh ấy kém tôi năm tuổi lận. Khi ấy, tôi cảm thấy anh ấy còn trẻ quá, không tin là anh ấy nghiêm túc, lại cảm thấy một thằng con nhà giàu như vậy không dựa giẫm gì được."

"... Không ngờ, anh ấy lại đợi tôi bao nhiêu năm qua, sau khi biết tôi ly hôn liền lập tức tới tìm tôi. Mới đầu tôi vẫn không chấp nhận anh ấy... bởi vì lúc đó tôi rất tự ti. Hơn nữa, người nhà anh ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý để một người phụ nữ vừa mới ly hôn, lại còn lớn hơn anh ấy nhiều tuổi như vậy bước chân vào cửa được..."

Ninh Tịch nhíu mày, cảm thấy đúng là rất nan giải: "Sau đó thì sao?"

Minh Phương Phương nói tiếp, vẻ mặt trông càng nhu hòa: "Khi ấy, tôi nói thẳng với anh ấy, thể chất của tôi rất khó mang thai, có thể cả đời này không thể có con được, muốn anh ấy thấy khó mà lui... Kết quả, anh ấy liền đưa cho tôi một tờ chẩn đoán của bệnh viện rồi nói với tôi: vừa hay, anh cũng không thể có con được."

Chương 1134: Tới Cổ Vũ Cho Bạn

Ninh Tịch há hốc mồm: "Vậy cũng được sao? Anh ta thật sự... không thể có con được à?"

Minh Phương Phương sờ bụng mình: "Tôi mang thai rồi, cô nói xem?"

Ninh Tịch nhất thời kinh hỷ: "Thật á! Cô có thai rồi? Chúc mừng, chúc mừng!"

Khỏi cần hỏi cũng biết rõ ràng là người đàn ông kia đã gạ cô ấy.

Minh Phương Phương nhìn cô gái trước mặt đang thể hiện sự vui sướng từ tận đáy lòng thay cho cô, trong lòng bỗng có chút cảm động: "Cảm ơn!"

Nhắc tới chuyện này, đến Minh Phương Phương vẫn còn chưa hết kinh ngạc: "Sau khi tôi phát hiện mình có thai, tôi sợ phát khiếp, còn tưởng là con của Hồ Hồng Đạt, đang định lên đi nạo, nào ngờ bị anh ấy phát hiện. Lúc đó, anh ấy mới nói sự thật cho tôi biết, sau đó liền đưa tôi tới bệnh viện làm kiểm tra kỹ hơn, tính ra thời gian quả nhiên là con của anh ấy, rồi ba mẹ anh ấy cũng chịu đồng ý chuyện của bọn tôi..."

Ninh Tịch nghe vậy mà chấn động.

May mà ông trời không phụ lòng người tốt, cuối cùng Minh Phương Phương cũng đợi được đứa bé của mình.

"Còn về Phương Nhã, tôi cũng lười chẳng buồn nghe ngóng xem cô ta thế nào. Nhưng có người nói với tôi, nghe nói vì danh tiếng quá kém nên bị phong sát, giờ chạy đi đóng cái loại phim kia rồi..." Lúc nhắc tới Phương Nhã, thần sắc của Minh Phương Phương cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, như thể chỉ đang nói về một người xa lạ.

"Thật xin lỗi, khi ấy đã hiểu lầm cô, còn nói những lời như vậy với cô nữa. Giờ tôi không thể uống rượu được, nên tôi xin lấy trà thay rượu, kính cô một ly nhé!" Minh Phương Phương xin lỗi một cách chân thành.

Ngoài việc xin lỗi ra, cô còn muốn cảm ơn Ninh Tịch nhiều hơn, nếu không phải nhờ Ninh Tịch vạch trần lời nói dối của Hồ Hồng Đạt, cô sẽ không có ngày hôm nay...

Ninh Tịch vội kính lại một ly: "Khách khí quá, khi đó cô cũng không biết chuyện mà."

Minh Phương Phương tỏ ra hơi lo lắng nhìn cô, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu: "Cũng chúc cô và người ấy... có thể thuận lợi mọi điều."

"Cảm ơn." Ninh Tịch có chút ngạc nhiên, hơi hơi nhướn lông mày: "Tôi còn tưởng cô muốn khuyên tôi đừng như thiêu thân lao đầu vào lửa cơ."

Minh Phương Phương khẽ cười: "Người đàn ông như Lục Đình Kiêu, đổi lại là tôi, e rằng cũng không thể không nhào tới được, huống hồ là một cô gái trẻ như cô! Hơn nữa, tôi có thể nhìn ra Lục Đình Kiêu thật sự yêu cô. Từ sau khi tôi mang thai, tôi liền cảm thấy... mọi thứ trên thế gian này cái gì cũng đều có thể xảy ra hết, không phải sao?"

"Đương nhiên rồi, tôi vẫn luôn nghĩ vậy mà!"

Nghe thấy câu chuyện đầy năng lượng như vậy, tâm trạng Ninh Tịch cũng tốt đẹp hơn nhiều.

...

Sau khi chia tay với Minh Phương Phương, Ninh Tịch trở về khách sạn chuẩn bị cho buổi khai trương ngày mai.

Nào ngờ, trong buổi lễ khai trương chính thức lại gặp lại Minh Phương Phương.

"Minh... à không, cô Triệu?"

"Tới xem xem, không hoan nghênh à?" Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ninh Tịch, Minh Phương Phương cười nói.

"Tất nhiên là hoan nghênh rồi, chỉ là có chút ngạc nhiên thôi! Cô đang mang thai, không sao chứ?" Hôm qua lúc nói chuyện với Minh Phương Phương, Ninh Tịch chỉ tiện mồm nói một chút về việc sao cô lại tới thành Q và hôm nay cô sẽ khai trương, không ngờ cô ấy lại đích thân tới chúc mừng.

"Chỉ vài bước chân thôi mà, có chuyện gì được chứ? Mọi người đừng coi tôi như thủy tinh nữa được không!" Chắc Minh Phương Phương thường ngày ở nhà hay bị chồng nói vậy nên nghe thấy có hơi không vui.

Nhưng Ninh Tịch nào dám sơ suất, cô vội đỡ lấy thai phụ này như đỡ "lão phật gia".

"Cô Triệu! Sao cô lại tới đây! Không kịp đón tiếp từ xa, thật có lỗi!" Người phụ trách của Hối Tinh vừa thấy Minh Phương Phương liền giật mình, vội chạy tới nghênh tiếp.

"Tôi tới chúc mừng bạn!" Minh Phương Phương tùy ý nói.

--- O ---

Chương 1135: Đã Cẩn Cầu

Minh Phương Phương không chỉ là thiên kim danh giá của Đế Đô, chồng cô cũng là tài phiệt thế gia số một số hai ở đây.

Không ngờ được rằng, bà chủ của Tắc Linh lại là bạn của bà lớn này, thế nên thái độ của người phụ trách bên Hồi Tinh cũng tăng lên không ít, càng coi trọng cái cửa hàng đại lý này hơn.

"Cô Triệu, mời vào trong! Sớm biết cô tới, tôi đã cho bọc hết các góc cạnh lại rồi, nếu không lỡ động phải đâu thì chết tôi!"

Có ai không biết vị Triệu tổng kia cung chiêu bà xã này đến thế nào chứ!

Ninh Tịch ở bên nghe thấy vậy thì hạn hán luôn nó lời, được lắm, đúng là nhân tài nịnh bợ.

Minh Phương Phương đỡ trán: "Cô thấy chưa? Giờ tôi đi tới đâu cũng vậy đấy! Còn phải chịu đựng cái cảnh này bảy tháng nữa cơ!"

Ninh Tịch khẽ cười: "Đồng cảm!"

Lúc Ninh Tịch nói câu này, tuyệt đối không ngờ... sau này sẽ có một ngày, chính cô mới là cái người đáng được đồng cảm nhất...

Cách đó không xa, Kiều Vi Lan và Hàn Mạt Mạt thấy Ninh Tịch đang nói chuyện vui vẻ với Minh Phương Phương thì đều tỏ ra hết sức kinh ngạc.

Lúc trước họ còn phát sầu lên vì vụ không mời được người thích hợp làm người "tọa trấn" cho lễ khai trương, không ngờ chớp cái Ninh Tịch đã mời được phu nhân của Triệu gia tới đây rồi.

Vị phu nhân này không chỉ có danh tiếng trong làng giải trí, mà bản thân cô và nhà chồng đều là gia đình danh giá, quả thật rất hợp với địa vị và yêu cầu của Tắc Linh.

Sự thật nhanh chóng chứng minh được hiệu quả việc Minh Phương Phương có mặt tại đây lần này còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Sau khi Minh Phương Phương mang thai, cô ít khi giao du với bên ngoài, lâu lắm không xuất hiện trước mặt truyền thông. Lần này, giới truyền thông thành phố Q sau khi biết được tin liền chen nhau tới, đã thế còn thu hút thêm

được lượng fan cứng của Minh Phương Phương nữa. Mới chỉ ngày đầu khai trương, cửa hàng gần như đã được bán sạch, doanh thu ngày đầu lên tới trăm vạn!

So ra thì, cửa hàng của History tại Tân Thế Kỷ vào ngày đầu khai trương vắng vẻ hơn nhiều, gộp cả hai ngày lại, doanh số còn không bằng con số lẻ của Tắc Linh tại Hối Tinh.

Sau khi buổi lễ khai trương kết thúc, Ninh Tịch cố tình nán lại vài ngày, muốn xem xem tình hình buôn bán của Tắc Linh tại Hối Tinh như thế nào.

Sau vài ngày quan sát thì thấy doanh số mỗi ngày đều vô cùng khả quan.

Hiện tại, Ninh Tịch càng lúc càng bội phục quyết sách của Kiều Vi Lan hơn, lượng khách hàng cao cấp ở Hối Tinh quả nhiên nhiều hơn bên Tân Thế Kỷ không biết bao nhiêu lần, đây đúng là một bước khởi đầu tuyệt vời.

Còn đối với Kiều Vi Lan và Hàn Mạt Mạt, hai người lại cảm thấy Ninh Tịch mới là thần kỳ, lần nào cô cũng khiến họ có được sự kinh hỷ ngoài ý muốn. Sự góp mặt của Minh Phương Phương quả thật khiến danh tiếng của Tắc Linh tại tỉnh H như hổ mọc thêm cánh.

Lúc này, Đặng Khoan thì đang hồi hận phát điên lên, sớm biết như vậy, trước đó không nên đòi ý mới phải!

Nhưng trên đời này làm gì có thuốc hồi hận, mọi thứ đều đã định cả rồi...

...

Tin tức nhanh chóng truyền tới Đế Đô, sau khi Ninh Tuyết Lạc biết được chuyện này liền nổi trận lôi đình, lôi Tần Tử Phàm ra chửi cho một trận.

Cô ta làm sao cũng không thể ngờ được, Tắc Linh không chỉ nắm lấy Hối Tinh mà ngay đến cả Minh Phương Phương cũng tới đó nâng đỡ cho bọn họ. Hối Tinh tuyệt đối không có mặt mũi lớn tới vậy, nhất định là người bên Tắc Linh đã mời được Minh Phương Phương...

Chết tiệt! Gần đây rốt cuộc bị làm sao mà không có chuyện gì thuận lợi thế này!

Ninh Tuyết Lạc phiền muốn chết, cô ta lại lấy chiếc điện thoại kia ra, bực bội nói với người đầu dây bên kia: "Chuyện lần trước tôi nhờ anh thế nào

rồi? Sao vẫn chưa có kết quả?"

"Vội cái gì, đã cắn câu rồi, đợi thu lưới thôi." Người đàn ông đầu dây bên kia không nhanh không chậm trả lời.

--- O ---

Chương 1136: Từ Bụng Mẹ Sinh Ra

Nghe vậy, Ninh Tuyết Lạc mới thở nhẹ một hơi, nhưng đáy mắt vẫn lướt một tia hung ác: "Nếu được thì lúc ra tay mạnh tay chút, như vậy sẽ càng thật hơn!"

"Yên tâm đi, chuyện này không cần cô phải dạy tôi! Chuyện của tôi, cô đừng có quên đấy!" Người đàn ông kia trầm giọng nói.

Ninh Tuyết Lạc có chút buồn bực nói: "Không phải nói sẽ tìm cơ hội làm giúp anh rồi sao? Tháng sau là có đợt hàng từ Los Angeles về Đế Đô rồi! Sẽ không có vấn đề gì đâu, chỉ cần anh làm tốt chuyện của tôi, chuyện gì cũng dễ bàn bạc hết!"

...

Đế Đô, Bạch Kim Đế Cung.

Trong phòng làm việc của Lục Đình Kiêu, bánh bao nhỏ đang bò trước bàn làm việc của ba, chớp đôi mắt to tròn nhìn ba mình hỏi câu hỏi mà cậu bé đã hỏi tới lần thứ sáu trong ngày hôm nay: "Bao giờ thì mẹ về ạ?"

Mấy ngày nay, cuộc đối thoại của Lục Đình Kiêu vào Tiểu Bảo hầu như chỉ là:

"Bao giờ thì mẹ về ạ?"

"Sao mẹ vẫn chưa về thế ạ?"

"Hôm nay mẹ có về không ạ?"

"Ngày mai mẹ có về không ạ?"

...

Lục Đình Kiêu miết miết mi tâm, gập laptop lại rồi nghiêng đầu nhìn cậu con trai với ánh mắt phức tạp.

Mấy ngày gần đây, Tiểu Bảo đã gọi mẹ, gọi ông, gọi bà, còn gọi cả chú nữa.

Tuy mỗi lần Tiểu Bảo nói chuyện với Cảnh Lễ đều khiến Cảnh Lễ tức điên lên nhưng anh có thể nhìn ra kỳ thực Tiểu Bảo rất thích Cảnh Lễ, bởi vì số

lần Tiểu Bảo nói chuyện với Cảnh Lễ chỉ thua mỗi Ninh Tịch, hầu như lần nào cũng sẽ đáp lại.

Còn anh...

Cho tới giờ vẫn chưa nghe thấy Tiểu Bảo gọi anh một tiếng "ba".

Mỗi khi Tiểu Bảo tìm anh thì chỉ nói hoặc hỏi anh về những chuyện có liên quan tới Ninh Tịch, ngoài vậy ra sẽ không nói gì nữa cả.

Nói anh hoàn toàn không để ý, đó là chuyện không thể.

"Tiểu Bảo, qua đây, chúng ta nói chuyện một lát." Lục Đình Kiêu vẫy tay với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chỉ mong ngóng mẹ về, làm gì còn tâm trạng đâu mà trò chuyện nữa, ù xìu như bánh đa thiu luôn.

"Con không muốn gọi ba à?" Lục Đình Kiêu đi thẳng vào vấn đề.

Thấy Lục Đình Kiêu nói vậy, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo nhất thời đỏ ra tại chỗ.

Quả nhiên, thằng bé thật sự không muốn nên mới không gọi anh.

"Vì sao thế? Có thể nói cho ba biết không?" Lục Đình Kiêu cố gắng mềm giọng ra hỏi.

Nhưng mà, sắc mặt Tiểu Bảo lại càng trở nên khó coi hơn. Thậm chí, cậu nhóc còn không muốn nói chuyện với anh nữa mà móc luôn tập viết lâu lắm nhóc không dùng tới ra.

Hiện tại, tuy Tiểu Bảo đã có thể nói chuyện nhưng cậu nhóc vẫn không thay đổi thói quen mang theo tập viết bên người.

Sau đó, Lục Đình Kiêu lại thấy con trai dùng lực viết: [Đều tại ba hết?]

Tại ba??? Lục Đình Kiêu nhìn mấy chữ này, tỏ ra khó hiểu: "Ý con là gì?"

Trong mắt bánh bao nhỏ tràn ngập ám ức, bi phẫn rồi lại cúi đầu tiếp tục viết: [Đều tại ba nên Tiểu Bảo mới không có từ bụng mẹ chui ra, Tiểu Bảo muốn được từ bụng mẹ chui ra!!!]

Vành mắt cậu nhóc đỏ lừ giờ tập viết lên, trông như sắp khóc đến nơi.

Nhóc biết, tuy mẹ Tiểu Tịch vẫn luôn đối xử với nhóc rất tốt, nhưng lại không phải là mẹ đẻ của nhóc, không phải là người sinh ra nhóc.

Chỉ nghĩ tới điều này thôi nhóc đã giận ba vô cùng rồi! Sao ba không cùng mẹ Tiểu Tịch sinh ra nhóc chứ!

Lục Đình Kiêu thấy con trai nói vậy thì ngẩn ra, đúng là muốn khóc không được muốn cười cũng không xong.

--- O ---

Chương 1137: Tiểu Bảo Nổi Giận

Logic của thằng nhóc này...

Tất nhiên là anh cũng muốn sinh với Ninh Tịch rồi, nhưng nếu như con do anh với Ninh Tịch sinh ra, vậy đó cũng đâu phải là Tiểu Bảo đâu...

Nhưng Lục Đình Kiêu không có cách nào giải thích những điều này cho Tiểu Bảo hiểu được.

Hoặc có lẽ, không cần anh phải giải thích.

Trong lòng Tiểu Bảo cũng tự mình hiểu rõ chuyện này rồi. Chỉ là thằng bé đang giận với âm ức vì nó không phải do Ninh Tịch sinh ra...

Bầu không khí giữa hai ba con bỗng trở nên ngưng trọng, nhưng đúng lúc này điện thoại Lục Đình Kiêu vang lên, là Ninh Tịch gọi tới.

"Alo?"

"Boss đại nhân, nhớ em không?" Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói vui vẻ của cô, chỉ nghe không thôi cũng biết bên đó chắc đang rất thuận lợi.

"Nhớ." Chưa bao giờ nhớ như lúc này. Bà xã, em mà không mau trở về, anh sẽ bị con trai hành hạ chết.

"Hê hê, em sắp lên máy bay rồi, tối nay sẽ về tới Đế Đô, nhưng tới lúc đó cũng muộn lắm rồi thế nên sẽ không quấy nhiễu giấc ngủ của hai người đâu, sáng mai em sẽ tới thăm anh với Tiểu Bảo."

"Anh đi đón em."

"Lần này em đi cùng với Mạt Mạt và giám đốc Kiêu mà, anh muốn dọa chết họ à? Em bắt xe về là được rồi! Ngoan nhé! Đúng rồi, Tiểu Bảo ngủ chưa? Chưa ngủ thì cho em nói chuyện với thằng bé vài câu đi?"

Thế là Lục Đình Kiêu liền đưa điện thoại cho thằng con sớm đã không thể chờ được nữa.

"Mẹ ~" Bánh bao nhỏ vừa nghe thấy giọng Ninh Tịch đã tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với "Tiểu Bảo giận dữ" ban nãy.

...

Cùng lúc đó, tại sòng bạc dưới lòng đất nào đó.

Trang Vinh Quang đang đỏ ngầu hai mắt, nhìn chăm chăm vào lá bài trên tay, lòng bàn tay đã bắt đầu toát mồ hôi, mọi người xung quanh cũng nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Lá bài từng chút từng chút lộ ra, lúc nhìn thấy toàn bộ lá bài, hai tên bạn lưu manh của Trang Vinh Quang ngồi bên cạnh đã kích động đến mức nhảy chồm lên, Trang Vinh Quang quăng lá bài trên tay xuống: "Đồng chất! Đưa tiền, đưa tiền đây!!!"

Một đồng thẻ bạc được đẩy tới, Trang Vinh Quang mừng đến đỏ hây hây cả hai má.

Kế hoạch sau khi tốt nghiệp của cậu ta là đi vòng quanh thế giới, nhưng mà người nhà chắc chắn sẽ không đồng ý, thậm chí còn áp dụng trừng phạt kinh tế đối với cậu ta nữa.

Thế nên dạo này, cậu ta luôn nghĩ cách để kiếm tiền, có người bạn biết được bèn giới thiệu cho cậu ta tới đây thử vận may.

Tuy cậu ta ham chơi, nhưng cũng biết có những thứ không thể dính vào được. Cơ mà, lần này thật sự cũng vì thiếu tiền quá, lại thấy mấy anh em tốt thắng được không ít nên mới tới thử xem thế nào.

Mới đầu cậu ta cũng không dám chơi to, nhưng không ngờ hôm nay lại hên đến vậy, mới theo có một lát mà đã được mấy trăm vạn thẻ rồi.

Sau đó, Trang Vinh Quang lại mở thêm ba ván, ván nào cũng thắng, số tiền cậu ta cần cũng đã hòm hòm rồi, tính chuẩn bị đi về. Nhưng mà, thấy hôm nay son quá thành ra lại không nỡ, vậy nên bị bọn bạn giật dây lại tiếp tục ở lại chơi tiếp....

Trong một góc cách đó không xa, một tên tóc vàng xăm trổ đầy tay đang lộ ra một nụ cười bí ối, gã nhấc điện thoại lên gọi một cú: "Cá đã cắn câu, thu lưới!"

Một lát sau, một tên đeo chiếc dây chuyền vàng to đùng trên cổ ung dung chen vào đám người, đứng trước mặt Trang Vinh Quang: "Này người anh em! Tôi nhìn cậu nửa ngày, ai cũng nói hôm nay cậu đỏ lắm, tôi lại không

tin, có dám chơi với tôi một ván lớn không?"

"Chơi thì chơi, tôi sợ anh chắc!"

--- O ---

Chương 1138: Rơi Vào Tròng

Một tiếng sau, tất cả số thẻ bạc Trang Vinh Quang thắng được đều thua sạch.

Gã đeo dây chuyền vàng đắc ý cười lớn gạt hết chỗ thẻ bạc tới trước mặt mình: "Nhóc à, chú vẫn còn non lắm!"

"Thêm một ván nữa!" Trang Vinh Quang sầm mặt, vỗ mạnh xuống bàn.

"Chơi cái gì mà chơi! Thua đến cái quần cũng chẳng còn nữa rồi! Về tìm mẹ bú sữa đi!"

Gã vừa dứt lời, cả sòng bạc liền cười âm lên.

Lúc này, Trang Vinh Quang thật sự thua đến cái quần cũng không còn nữa, quần áo trên người cậu ta đều là hàng hiệu, đã bị cởi hết ra làm cọc, ngay đến chiếc ví da chị cậu ta tặng hồi sinh nhật cũng bị thua mất.

Vốn định đến đây kiếm chút tiền làm lộ phí, ai ngờ lại thua sạch sành sanh thế này. Nhưng mấu chốt là vốn dĩ cậu ta đã thắng được rất nhiều tiền, cơ mà giờ lại bị thua sạch, thế thì sao có thể cam tâm được đây: "Anh đứng lại! Đánh thêm ván nữa với tôi! Nếu tôi thua tôi sẽ viết cho anh một cái giấy nợ!"

Gã đeo vòng vàng cười lớn: "Ha ha ha ha... cậu em à, ông đây không có hứng với cái trò viết giấy nợ! Ông chỉ thích tiền tươi thóc thật!"

"Mẹ nó! Tôi mà thềm vào tí tiền đó ấy à, có chơi không! Nếu tôi thua tôi lập tức bảo người mang tới cho anh!" Quang Vinh Quang quát lớn.

"Chậc... Xem ra không chơi ván này thì cậu vẫn không chịu chấp nhận hiện thực rồi rồi, ông đây đành làm người tốt chơi cùng cậu ván nữa!"

Một lát sau...

Trang Vinh Quang ngồi đần độn trên ghế: "Không thể nào... không thể nào! Chơi lại!"

Gã kia nghe thấy vậy thì hung tợn nói: "Chơi cũng được, cậu trả tôi năm trăm vạn cậu nợ tôi trước đi!"

"Tôi... Lát tôi trả hết cho anh một lượt!" Vừa nghe thấy mình nợ tới tận năm

trăm vạn Trang Vinh Quang không nhìn được biến sắc mặt.

"Đệch! Thằng oắt con, mày chơi tao đấy à! Đã để mày nợ năm vạn rồi! Còn nợ nữa! Mày nghĩ bố mày là ai? Dám giở trò này với tao à! Lập tức bảo người mang tiền đến đây cho tao! Nếu không..."

Trang Vinh Quang vốn còn muốn nói, kết quả lũ đồng bọn của gã đeo dây chuyên lại vây tới, tên nào tên nấy đều trông cũng như lũ đầu trâu mặt ngựa.

Lung Trang Vinh Quang ướm sững mồ hôi, cậu ta vội kéo hai thằng bạn bên cạnh lại: "Chúng mày có mang tiền theo người không?"

"Bọn tao làm gì còn nữa, có bao nhiêu đưa hết cho mày rồi còn gì!"

"Đúng đấy, cả đồng hồ của tao cũng đặt vào đấy luôn rồi!"

"Đệch! Làm thế nào bây giờ, tại chúng mày cứ kéo tao tới đây chơi đấy!"
Trang Vinh Quang phát điên lên.

"Quang à, mày nói gì thế, còn không phải vì thấy mày thiếu tiền nên bọn tao mới có lòng tốt đưa mày tới đây à? Đánh bạc có thắng có thua, hên xui không phải thứ mà chúng ta có thể khống chế được!"

"Bớt lắm mồm đi, mặc kệ chúng mày nghĩ cách gì, mau mau xoay tiền cho tao!"

"Năm trăm vạn đấy, bọn tao xoay đâu ra cho mày được!"

...

"Mấy đứa chúng mày bàn bạc xong chưa! Không nôn được tiền thì để lại một cái tay cho tao!" Gã đeo vòng quát.

Nhất thời mặt Trang Vinh Quang trắng bệch ra: "Gấp cái gì, không phải tôi đang xoay đây à?"

Cậu ta cẩn thận đánh giá mấy tên này, ngoài tên đeo vòng vàng kia ra, đầu xỏ còn một tên tóc vàng nữa, ánh mắt rất hung ác. Mấy tên còn lại thì trên người đều là những hình xăm khoa trương, thậm chí còn có cả sẹo, nói năng rất thô lỗ, vừa nhìn đã biết là dân du côn.

Chương 1139: Chặt Luôn Đi!

Tóm lại, vừa nhìn đã thấy là loại người không dễ dây vào rồi!

Lúc này, hai tên bạn Trang Vinh Quang đưa mắt nhìn nhau, sau đó một tên nói: "Quang này, hay thế này mà xem được không, tao với Cường ra ngoài gom tiền cho mày trước, nếu cứ ở đây chửi nhau mãi cũng không có cách gì!"

"Đúng đấy đúng đấy! Bọn tao sẽ nhanh chóng gom tiền mang tới cho mày!"

"Chúng mày nhanh lên cho tao đấy!"

"Rồi rồi rồi..." Hai tên kia chạy như bay ra ngoài.

Tiếp đó, Trang Vinh Quang bị đưa tới một cái kho hàng bỏ hoang cách đó không xa.

Sau khi đám người kia đưa cậu ta tới đây thì mặc kệ cậu ta, qua một góc vừa uống rượu vừa ồn ào đánh bạc, vì chỗ bọn chúng chỉ có một lối ra duy nhất, nên Trang Vinh Quang hoàn toàn không có cơ hội chạy thoát.

Chỗ này không chỉ âm u mà lại còn khá hẻo lánh, e rằng có bị giết chết ở đây cũng chẳng có ai biết...

Nghĩ tới đây, sống lưng Trang Vinh Quang không khỏi lạnh toát.

Nếu là bình thường, bị ép thế này, cậu ta sẽ gọi người trong nhà tới, nhưng lần này chuyện lớn như này, nhờ bị người trong nhà biết được thì cậu ta xong đời mất! Thế nên cậu ta đành phải đặt hy vọng duy nhất vào hai thằng bạn kia!

Nhưng... từng giây từng phút qua đi, hai tên kia vẫn chẳng có động tĩnh gì, ngay đến một cuộc điện thoại cũng không có...

"Này, thằng nhóc! Sao bạn mày vẫn chưa tới! Chắc không phải chạy mất rồi đấy chứ?" Tên đeo vòng vàng đập Trang Vinh Quang một cái hỏi.

"Không thể nào! Để tôi gọi điện thoại cho bọn nó! Nói không chừng chắc đang trên đường tới rồi cùng nên!" Trang Vinh Quang cuống cuống gọi điện.

Kết quả, đầu dây bên kia reo mười mấy tiếng vẫn không có ai nhắc máy, sau

khi tự động ngắt kết nối, Trang Vinh Quang lại gọi tiếp, lần này thì tắt máy hẳn luôn.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, Trang Vinh Quang run rẩy gọi cho thằng bạn còn lại, kết quả cũng vẫn tắt máy!

"SHIT!" Trang Vinh Quang suýt nữa thì đập cả điện thoại.

Thường ngày đi chơi với nhau có lần nào không phải cậu ta trả tiền đâu, ngay đến chơi gái cũng là cậu ta bỏ tiền với mượn xe cho hai thằng kia chơi, kết quả tới lúc gặp chuyện thì lại chơi trò mất tâm mất tích!

"Chạy thật rồi à?"

"Đêch! Chơi bọn tao chắc!"

Đám người kia thấy thế liền nổi giận.

"Đợi đã! Chờ chút! Chắc chắn bọn họ sẽ tới, chắc đang lo tiền thôi, năm trăm vạn không phải là con số nhỏ, cũng cần chút thời gian chứ!" Trang Vinh Quang cuống lên.

Nhưng lần này đám người kia đã mất hết kiên nhẫn rồi: "Kệ con mẹ mày! Tao thấy thằng oắt con nhà mày là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không! Chặt tay nó cho tao!"

"Các người dám! Các người có biết tôi là ai không! Ba tôi là Trang Liêu Nguyên đấy..." Trong lúc hoảng sợ cực độ, Trang Vinh Quang đã buột miệng nói ra.

Mấy tên kia vừa nghe thấy thế không hề tỏ ra kinh sợ, ngược lại còn cười lớn: "Ha ha ha ha ha ha... Trang Liêu Nguyên là bố mày! Vậy Trang Tông Nhân còn là ông nội tao nữa đấy! Một thằng vô dụng như mày mà là con trai của Trang Liêu Nguyên á? Tao nhổ vào!"

"Các... các người!" Trang Vinh Quang tức giận đỏ mặt tía tai.

"Chặt tay nó cho tao!" Tên đeo vòng vàng ra lệnh, tên tóc vàng liền cầm một cái dao phay sắc nhọn đi tới, một tên khác thì đang đè tay Trang Vinh Quang xuống.

Đám du côn này! Thật sự muốn chặt tay cậu sao!

Trang Vinh Quang vốn lãn lộn, gây thị phi ở Đê Đô này vô số lần, nhưng nề mặt nhà họ Trang cũng chẳng có ai dám làm gì cậu ta cả, đây là lần đầu tiên có người dám làm như vậy với cậu ta.

--- O ---

Chương 1140: Thứ Này Mà Mà Cũng Dám Động Vào!

Có hồn hào thế nào thì dù sao cậu ta cũng chỉ mới mười tám tuổi, Trang Vinh Quang sợ đến nỗi run cầm cập, sắc mặt trắng bệch, liều mạng vùng vẫy: "Đợi đã! Chờ chút! Cho tôi một cơ hội nữa! Tôi sẽ lập tức gọi điện bảo người mang tiền tới! Lần này nhất định sẽ mang tới! Tôi hứa! Tôi hứa mà!"

Tên đeo vòng vàng và tên tóc vàng đưa mắt nhìn nhau, sau đó nói: "Nói rõ, bọn tao cần tiền tươi!"

"Biết rồi! Biết rồi!"

Trang Vinh Quang vừa phụ họa, vừa run rẩy bấm điện thoại cho Trang Khả Nhi.

"Alo, Vinh Quang à? Muộn thế này rồi em còn ở đâu đấy? Sao còn chưa về?" Đầu dây bên kia truyền tới âm thanh có chút lo lắng cùng trách cứ.

"Chị! Cứu em! Mau mang năm trăm vạn tới đường Đông Tam, ở đây có một cái nhà kho bị bỏ hoang! Mau lên!" Trang Vinh Quang không dám nhiều lời, hét âm lên.

"Đã xảy ra chuyện gì! Em nói rõ xem nào!!!" Giọng Trang Khả Nhi cũng thay đổi.

"Chị đừng hỏi nữa, mau mang tiền tới đây là được rồi!!! Mạng sống của em nằm trong tay chị đấy!"

"Em không nói rõ đã bảo chị kiếm cho từng ấy ấy tiền! Năm trăm vạn là con số nhỏ sao? Không phải em lại đánh ai vào viện rồi đấy chứ?"

"Không... không phải..." Thấy đám người kia đang nhìn mình chằm chằm như hồ rình mồi, Trang Vinh Quang đành nhắm mắt nói: "Em đánh bạc... nợ người ta năm trăm vạn."

"Đánh bạc? Trang Vinh Quang mà điên rồi sao!!! Thứ đó mà mà cũng dám động vào à!" Bên kia truyền tới tiếng hét tức giận của Trang Khả Nhi.

"Chị... chị nhỏ tiếng thôi! Em xin chị đấy! Mau cứu em với! Nếu chị không tới, bọn họ sẽ chặt tay em mất! Em xin chị đấy chị ơi! A!!!" Trang Vinh

Quang đang nói thì bị tên bên cạnh đập cho một cái mà thảm thiết kêu lên một tiếng.

"Các... các người đừng động vào nó, tôi sẽ lập tức mang tiền tới! Đừng có động vào nó nghe chưa!" Trang Khả Nhi gào âm lên.

Tên đeo vòng vàng cầm điện thoại của Trang Vinh Quang lên nói: "Cho cô 30 phút, cứ quá một phút tôi sẽ chặt một ngón tay của nó!" Nói xong, liền đập điện thoại cái bụp.

Tại Trang gia, Trang Khả Nhi sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại bị ngắt tín hiệu.

Dâm ô! Cờ bạc! Ma túy! Đó là những thứ mà người nhà Trang gia không được phép dính vào, chỉ cần dính vào một chút thôi, ba thật sự có thể bắn chết nó!!!

Càng không thể báo cảnh sát, nếu báo, tương lai của Vinh Quang sẽ bị hủy hoại mất...

May mà tôi nay ba không ở nhà...

Trang Khả Nhi hết cách, đành gom góp lo tiền cả đêm rồi chạy thẳng tới chỗ đối phương nói để chuộc người.

Từng giây từng phút qua đi, Trang Vinh Quang như bị dày vò trong chảo dầu.

Cũng không biết chị có thể gom được tiền tới không, chắc chị sẽ không bỏ mặc cậu ta chứ?

Vừa nghĩ tới hai thằng bạn bỏ mặc mình, Trang Vinh Quang càng nghĩ càng thấy sợ...

"Còn ba phút nữa!" Tên đeo vòng vàng nhìn đồng hồ trên tay nói.

Tên tóc vàng thổi thổi vào con dao sắc trong tay: "Yên tâm đi, kỹ thuật của anh mày tốt lắm, một dao là đứt... Đảm bảo không đau chút nào... Vết cắt cũng gọn gàng đẹp đẽ lắm..."

"Còn... Còn ba phút nữa cơ mà! Vô cái gì!" Trang Vinh Quang run rẩy nói.

Tên đeo vòng vàng cười lạnh một tiếng, tiếp tục uống rượu với đồng bọn.

Cuối cùng...

Ba phút cũng đã qua đi...

--- O ---

Chương 1141: Phế Mày Thì Sao?

Chỉ ba phút thôi nhưng với Trang Vinh Quang lại như cả thế kỷ.

Gã tóc vàng cho gã xăm kín người bên cạnh một ánh mắt, tên đó lập tức thả chai rượu trong tay xuống rồi đi tới đè tay Trang Vinh Quang xuống.

Tên tóc vàng nhỏ một bãi nước miếng lên lưỡi đao: "Nhãi con, hết thời gian rồi! Nói coi, cắt ngón nào trước?"

Ánh mắt ghê tởm như rắn độc của gã quét qua mười ngón tay của Trang Vinh Quang, khiến cậu chàng sợ đến nỗi bắt đầu điên cuồng giãy giụa: "Buông tôi ra buông tôi ra! Ba tôi là Trang Liêu Nguyên, ông nội tôi là Trang Tông Nhân! Mấy người dám động vào tôi thì người nhà tôi không bỏ qua cho mấy người đâu!"

"Ha ha ha... Mày chắc chứ? Mày có là con trai của Trang Liêu Nguyên thật thì sao, dù gì cũng chỉ là một thằng phế vật thôi! Tao có phế mày thì sao? Nói không chừng người nhà của mày còn cảm kích tao vì đã giúp họ dạy dỗ cái thằng phế vật như mày đấy!"

"Em trai à, nếu mày vẫn không hiểu thì để tao dạy cho mày hay, cuộc sống không dễ dàng như mày tưởng đâu! Nợ tiền mà không trả thì cái giá phải trả đắt lắm đó, ở đâu cũng có đạo lý này thôi! Còn nhà mày thì tao ngại đéch gì! Muốn làm lớn chuyện thì chúng mày có giỏi cứ làm đi, để xem ai là người chịu thiệt hơn!"

Gã tóc vàng hoàn toàn không sợ hãi, vừa nói vừa tách một ngón tay của Trang Vinh Quang ra, chuẩn bị chém dao xuống ngón út.

"Aaaaaaa...." Trang Vinh Quang hét âm lên.

"Dừng tay!!!" Cùng lúc đó cũng vang lên tiếng hét của một cô gái ở cửa kho hàng.

Gã tóc vàng nhìn cô gái kia một cái, sau đó gã dùng sòng dao vồ vồ lên mặt Trang Vinh Quang: "Gào cái gì, tao đã cắt đâu! Còn chưa chạm vào nữa là!"

Trang Vinh Quang nhìn ngón tay út vẫn chưa đứt rời mà nước mắt nước mũi tèm lem. Cậu ta ôm hy vọng nhìn về người ở phía cửa như nhìn cái phao cứu mạng cuối cùng: "Chị... chị... cứu em!!!"

Cậu ta luôn nói mình có bạn khắp thiên hạ, cả ngày xưng anh gọi em với bọn họ. Nhưng đến những lúc thế này thì sao... Người cậu ta có thể xin giúp đỡ, có thể bất chấp tất cả mà đưa tay về phía cậu ta, lại chỉ có một mình bà chị mà cậu ta luôn chê phiền phức này.

Trong lòng Trang Vinh Quang không biết có cảm giác gì...

Trang Khả Nhi thở hồng hộc, thấy đôi phương còn chưa ra tay thì trên mặt lộ rõ vẻ may mà mình đến kịp. Ánh mắt cô nhìn Trang Vinh Quang tràn thất vọng và tức giận.

Ánh mắt thô tục của tên tóc vàng quét khắp người Trang Khả Nhi sau đó đều giả mở miệng: "Mang tiền tới chưa?"

"Đã mang tới! Đúng như mấy người yêu cầu, năm trăm vạn! Không thiếu một xu!" Trang Khả Nhi ném một cái vali về phía bọn họ.

Tên đeo vòng vàng xách lấy cái vali rồi kéo đồng bọn đi kiểm tiền. Mấy người đàn ông xúm vào rồi bắt đầu đếm đếm.

Bởi vì thời gian quá gấp gáp nên Trang Khả Nhi không chuẩn bị đủ tiền mặt, trong vali còn có cả vàng, châu báu... đem tất cả cộng lại chắc chắn giá trị không dưới con số kia.

Một hồi lâu sau có người hô lên: "Lão đại, không có vấn đề gì! Cô nàng này cũng đủ thành thật!"

"Bây giờ thả người được chưa?" Trang Khả Nhi lạnh mặt hỏi.

"Tất nhiên!" Tên tóc vàng chớp mắt, sau đó hai tên đồng bọn lập tức buông Trang Vinh Quang ra.

"Chị!" Khuôn mặt Trang Vinh Quang tèm lem nước mắt nước mũi vội vàng chạy về phía chị mình.

Trang Khả Nhi nhìn con giận trong lòng xuống, cô biết đây không phải là nơi để nói chuyện, việc quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà ngay lúc hai người định rời đi thì cánh cửa đột nhiên bị mấy tên khốn kia đóng lại.

Chương 1142: Không Được Động Vào Chị Tôi

Tên tóc vàng nhướn mày: "Cô em, định đi đâu đấy!"

"Chẳng phải đã đưa tiền cho mấy người rồi sao? Còn muốn gì nữa đây?"

"Tôi nói là để em trai cô đi, chứ đâu có bảo để cô đi!" Ánh mắt dâm dăng của tên tóc vàng quét qua quét lại trên người Trang Khả Nhi.

"Các người có ý gì! Tiền đã cầm rồi sao có thể lật lọng!" Trang Vinh Quang nổi giận.

Tên đeo vòng vàng cười âm lên: "Ha, đùa là một chuyện, nhưng mà hai đứa mày chậm chạp thế thì chẳng phải chúng tao nên thu ít tiền lãi sao?"

"Tiền lãi?" Trang Khả Nhi có dự cảm xấu.

"Lãi cái chó gì! Chúng mày cố ý gây sự đúng không!" Trang Vinh Quang giận đến nổ phôi, may mà được Trang Khả Nhi kéo lại.

Mấy tên kia người đông thế mạnh, nếu xảy ra chuyện gì thì hoàn toàn bất lợi đối với hai người họ.

"Muốn thêm tiền sao? Được thôi, tôi có thể đi lấy nhưng cần chút thời gian!" Trang Khả Nhi nói.

Tên đeo vòng vàng với tên tóc vàng nhìn nhau một cái rồi lộ ra nụ cười quỷ dị. Gã tóc vàng sờ sờ cằm, dùng ánh mắt dâm tục nhìn cô: "Tiền thì không cần, mấy anh cũng chẳng thiếu chút tiền đó! Chỉ cần cô em ở lại chơi với mấy anh em tôi một đêm thì khoản tiền lãi này coi như xong!"

Trang Vinh Quang không nhịn được nữa xông lên: "Khốn khiếp! Tao giết chết cả lũ chúng mày!"

Nhưng mà cái thân gà bệnh của cậu ta sao có thể là đối thủ của mấy tên to con này. Lập tức có một tên mặt sẹo vọt ra từ đám người cho Trang Vinh Quang một đấm đo ván: "Thằng oắt! Tao cho mày láo đấy à! Mẹ nó chứ! Ở đây rồi mà còn dám láo với tao à!"

Cùng lúc đó có một tên đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen xăm trổ toàn thân, mặt mũi dâm tục bước từng bước tới gần Trang Khả Nhi...

Trang Khả Nhi hoàn toàn không ngờ được lần này Trang Vinh Quang lại chọc tới loại người như vậy. Nhưng lúc này có nói gì cũng không kịp nữa rồi, cô chỉ có thể lảo đảo bước lui về sau từng bước một...

Nhưng dù sao đi nữa thì Trang Khả Nhi cũng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, đứng giữa một lũ đàn ông bặm trợn thì có thể trốn đi đâu. Cô vừa mới chạy được vài bước thì đã bị một tên đàn ông nắm lấy đẩy ngã xuống đất, cái áo khoác bên ngoài bị gã ta xé rách lộ ra chiếc váy ngủ mỏng manh bên trong...

"Ồ, cô em này thật hiểu lòng người quá ha! Mặc thế này tới đây nè..." Sự dâm dăng lan tràn trong đôi mắt gã, những người xung quanh cũng bắt đầu cười âm lên.

Trang Khả Nhi nghe tin Trang Vinh Quang bị bắt thì lòng như lửa đốt, đôi phương cũng chỉ cho 30 phút để xoay tiền nếu không thì lập tức chặt ngón tay. Như thế thì cô làm gì có thời gian mà thay quần áo, chỉ có thể vội vội vàng vàng khoác thêm cái áo bên ngoài rồi chạy đi, ngay cả giày cũng không kịp thay mà đi nguyên đôi dép trong nhà tới. Thậm chí do lúc nãy chạy gấp quá mà giờ chỉ còn có một chiếc...

"Buông ra! Buông tôi ra!" Trang Khả Nhi giãy giụa quơ tay tát một cái.

Tên xăm trở bị tát một phát thì nổi giận, hấn ta ra sức xé quần áo của Trang Khả Nhi...

"Khôn khiếp! Dừng tay cho tao! Có bản lĩnh thì đánh với tao đây này! Dừng có mà động đến chị tao!!!" Trang Vinh Quang thấy Trang Khả Nhi bị đè xuống đất thì khuôn mặt trở nên vặn vẹo, vừa nãy cậu ta còn bị đánh cho thoi thóp trên mặt đất mà giờ này đã lập tức vùng dậy điên cuồng đánh đập hai tên đàn ông canh giữ bên cạnh.

"Chúng mày không được động vào chị tao! Không được động vào chị tao! Có giỏi thì đánh với tao này!!!"

Trang Vinh Quang sau khi tránh thoát sự kèm cặp của hai gã kia liền vọt về phía Trang Khả Nhi định đẩy tên đàn ông khôn nạn kia ra...

Chương 1143: Người Phụ Nữ Xinh Đẹp Như Yêu Tinh

Kết quả là bị hắn ta đâm cho tới tấp vào mặt, mấy tên đàn ông bên cạnh cũng nhào về phía Trang Vinh Quang...

"Vinh Quang!!!" Trang Khả Nhi túm lấy quần áo xóc xệch mà thét lên một cách thê lương.

Một giây sau, Trang Khả Nhi lập tức bị tát một cái ngã lăn ra đất, gã xăm trở túm lấy tóc cô kéo vào trong góc: "Con khốn! Mày gào cái gì mà gào! Chờ lát nữa tao cho mày gào đủ!"

"Chị!!! Chúng mày buông chị tao ra.... Aaaa..." Trang Vinh Quang bị mấy tên vây vào đánh đập dã man, dần dần cậu ta không phát ra được một âm thanh nào mà chỉ có thể gất gao nhìn hướng Trang Khả Nhi bị kéo đi.

Đôi mắt Trang Vinh Quang gần như trợn lồi ra ngoài, bên trong giăng đầy những tơ máu đan xen cùng nước mắt trong suốt. Nhưng cậu ta lại chẳng thể làm bất cứ cái gì mà chỉ có thể trơ mắt ra nhìn, trơ mắt nhìn chị mình bị người ta làm nhục.

Trang Vinh Quang cảm thấy trái tim mình sắp nổ tung, lúc này cậu ta chỉ có thể gào những tiếng kêu yếu ớt như một con thú bị nhốt trong lồng: "Chúng mày không được động vào chị tao! Không được động... đừng động vào... đừng động vào chị ấy..."

Chưa bao giờ Trang Vinh Quang lại thấy hận bản thân mình như lúc này!
Hận chính bản thân mình!

Cậu ta muốn giết chết chính mình!

Hận không thể một dao chém dứt mạng sống của mình!

Cậu ta chỉ là một thằng súc sinh...

...

Bên cạnh cửa kho hàng, tên đeo vòng vàng châm thuốc cho gã tóc vàng, trên mặt gã lộ ra mấy phần do dự: "Chắc được rồi chứ? Bên kia cũng chỉ bảo hù dọa chút cho bọn nó sợ thôi mà!"

"Vội cái gì? Nếu đã dọa thì phải dọa đến nơi đến chốn chứ! Chẳng phải

người kia đã bảo muốn làm "anh hùng cứu mỹ nhân" sao? Đã thế thì tất nhiên phải làm cho càng giống thật càng tốt, như thế mới có hiệu quả!" Tên tóc vàng tức tặc trả lời.

Gã đeo vòng vàng nhìn về phía Trang Khả Nhi trong góc rồi lộ ra một nụ cười thô bỉ: "Chỉ sợ là tiếp tục nữa thì lão K không nhịn được nữa thôi? Cô ta đúng là ngon quá mà!"

"Ha, không nhịn được... không nhịn được thì vừa hay cho mấy anh em chúng ta chơi vui vẻ một lúc!" Gã tóc vàng nhìn phía người đàn ông đã bắt đầu mắt không chế trong góc kia rồi cười lạnh nói.

Gã đeo vòng vàng biến sắc: "Này, mày đừng có làm ầu! Cô ta là con gái của Trang Liêu Nguyên đó!"

"Biết biết... tao tự có chừng mực mà!" Tên tóc vàng chậm chạp móc di động ra, chuẩn bị gọi cho "khách hàng".

Nhưng mà, ngay lúc đó lại có một người lẳng lẳng xuất hiện ở cửa. Người đó mặc một chiếc váy màu đỏ rượu vang, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu đen, mái tóc xoăn tự nhiên rơi trên đầu vai...

Một người phụ nữ đẹp như yêu tinh.

Điều thuốc trong miệng tên đeo vòng vàng rơi trên mặt đất, tên tóc vàng cũng quên cả gọi điện thoại. Thậm chí, cái tên đang xé quần áo của Trang Khả Nhi sau khi nhìn thấy cũng ngây ngẩn.

"Tiểu Tịch! Mau chạy đi! Mau rời khỏi đây đi!!!!!"

Lúc này, thừa dịp những người đó không chú ý Trang Khả Nhi vội vàng bấm một dãy số rồi nhanh chóng gửi tin cầu cứu. Nhưng ngay khi nhận ra đó là số của Ninh Tịch thì Trang Khả Nhi lập tức hối hận, cô sợ Ninh Tịch sẽ vì mình mà rơi vào cảnh nguy hiểm...

Nhìn thấy Ninh Tịch một thân một mình tới đây thì Trang Khả Nhi vô cùng sợ hãi, cô vội vàng hét to bảo Ninh Tịch mau rời khỏi đây.

Khi ánh mắt của Ninh Tịch rơi vào góc tối trong cái kho hàng thấy Trang Khả Nhi quần áo xộc xệch gần như khỏa thân bị một tên đàn ông đè dưới thân thì không kiềm chế nổi sát khí trong mắt.

Gã tóc vàng nhìn chăm chăm Ninh Tịch, trên mặt lộ rõ vẻ dâm tà: "Ôi, lại thêm một cô em nữa này! Đúng lúc đang lo không biết phân chia thế nào đây!"

Nhưng mà gã vừa dứt lời thì một tiếng gió ập đến, một cú đá nặng nề nện vào thái dương của gã khiến gã nằm im hôn đất luôn.

--- O ---

Chương 1144: Nhục Nhã!

Những người khác thấy tình hình không đúng lập tức trở nên cảnh giác, đồng loạt xông lên...

Nhưng mà thân pháp của cô gái này thật vô cùng quý dị, bất kể bọn họ làm cách gì cũng không tiếp cận cô ta được, trái lại liên tiếp bị cô ta đập cho nằm im luôn.

Đám người này từng gặp vô số tên có m lợi hại, cũng từng tránh thoát vô số lần truy bắt nhưng lại chưa từng gặp qua một đối thủ đáng gờm đến như thế này.

Lai lịch của cô gái này rốt cuộc là gì...

Ninh Tịch lạnh lùng đập cho mấy tên khốn nạn kia nằm trên đất rên rỉ, rồi bước dần từng bước đến gần Trang Khả Nhi.

"Tiểu... Tiểu Tịch..." Trang Khả Nhi dùng tay che đi thân thể của mình, cả người không không chế được mà run lên.

Ninh Tịch cởi áo khoác ngoài của mình xuống rồi khoác lên người Trang Khả Nhi.

"Tiểu Tịch! Cẩn thận!!!"

Trang Khả Nhi thấy tên đàn ông xăm trổ kia không biết bò dậy từ lúc nào, trong tay hắn ra đang cầm một cây côn lớn đập về phía đầu Ninh Tịch.

Ninh Tịch lập tức đẩy Trang Khả Nhi vào góc tường rồi mới xoay người lại, cô không lùi lại mà lựa chọn tiến tới cho tên kia một cái đập mạnh vào cổ tay trước khi gã kịp nện thanh côn xuống. Cây gậy rơi xuống đất phát ra âm thanh "lạch cạch", ngay sau đó cái gã sấm trổ lại nhận thêm một cú đá nữa ngã ngửa ra đất.

Đến tận lúc nằm ngửa ra đất rồi gã ta vẫn không hiểu tại sao cô gái này lại có thể ra tay nhanh như vậy, hơn nữa mỗi chiêu đều chính xác nhắm vào điểm trí mạng của gã.

Ninh Tịch từ trên cao nhìn xuống tên đàn ông vừa định làm nhục Trang Khả Nhi, sau đó cô cúi người nắm lấy cổ áo gã nhấc lên và một đám vui vẻ hạ

xuống cái mặt bị ối của gã, tiếp theo lại một đấm, lại một đấm...

Trên mặt Ninh Tịch không có bất cứ biểu tình gì, tựa như đã tách biệt hoàn toàn với thế giới mà chìm vào thế giới riêng của mình. Động tác của Ninh Tịch cứ như một cỗ máy móc vô tri, không ngừng đấm đá vào người đàn ông kia, trong kho hàng trống trải chỉ có thanh âm "bụp bụp bụp" vang lên không dứt....

Khuôn mặt của tên xăm trổ đã dần không thể nhận dạng, mà nắm tay Ninh Tịch cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ...

Máu kia không biết là máu của tên xăm trổ hay là máu của Ninh Tịch do dùng sức quá mạnh mà bật ra nữa...

Nhưng mà Ninh Tịch vẫn không dừng lại, càng đấm càng hăng. Dường như cô không còn là con người nữa mà trở thành một con ác quỷ đang bò ra từ địa ngục...

Tất cả đều sợ đến ngây người.

Mấy tên du côn khác cũng đều nhũn chân ngã xuống đất, ánh mắt kinh hoàng.

Ngay cả Trang Vinh Quang với Trang Khả Nhi cũng cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên từ sau lưng Ninh Tịch: "Con khốn này! Mày dừng tay lại ngay cho tao! Lập tức giơ hai tay lên!"

Tên đeo vòng vàng không biết móc đâu ra một khẩu súng, gã hướng họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu Ninh Tịch.

Trang Vinh Quang với Trang Khả Nhi thấy thế lập tức đổi sắc mặt: "Tiểu Tịch..."

Ninh Tịch ném cái gã trong tay ra rồi từ tốn lấy mu bàn tay lau đi vệt máu bị bắn lên nơi khóe miệng, ánh mắt cô dờn về phía gã đeo vòng vàng đang lăm lăm cầm khẩu súng...

"Giơ hai tay lên! Tiến lại đây! Tự cởi quần áo của mày ra cho tao!" Gã đeo vòng vàng gầm lên.

"Tiểu Tịch..." Trang Khả Nhi hốt mắt đỏ bừng: "Mục tiêu của mấy người

chẳng phải là tôi sao? Để cô ấy đi!"

"Vốn là vậy nhưng giờ thì khác rồi! Con khốn này làm anh em của tao bị thương mà còn muốn đi? Đừng hòng!!!"

Mấy tên đàn ông nằm trên đất thấy vậy cũng rối rít bò dậy, sau đó hung ác vây quanh Ninh Tịch.

Bầu không khí trong chốc lát đã căng thẳng đến tột đỉnh.

"Vinh Quang, che mắt Khả Nhi lại." Ninh Tịch bình tĩnh nói.

Trang Vinh Quang bất giác làm theo yêu cầu của Ninh Tịch, lão đảo chạy tới rồi lấy tay che lại đôi mắt của chị mình.

Ngay tại lúc cậu ta kịp che lại mắt của Trang Khả Nhi thì trong bóng đêm trông trái đột nhiên vang lên một tiếng "đoàng!!!".

Gã đeo vòng vàng trợn mắt ngã sóng xoài trên mặt đất, trên trán của gã còn có một lỗ máu đang chảy ra máu tươi tanh nồng.

Mà trong tay Ninh Tịch không biết từ khi nào đã xuất hiện một khẩu súng, lúc này họng súng vẫn chĩa thẳng về nơi gã đeo vòng vàng từng đứng.

--- O ---

Chương 1145: Nhất Định Là Một Nữ Ma Đầu!

Khi tên cầm đầu ngã xuống, những tên côn đồ vây quanh Ninh Tịch cũng lập tức biến sắc theo. Một tên trong đó mò xuống hông mình theo bản năng nhưng quả nhiên là không có gì cả.

Khẩu súng trong tay người đàn bà kia rõ ràng là súng của gã, không biết cô ta đã cướp được tự lúc nào.

Đáng chết!

Ba lão Đại của bọn họ, một người thì bị đá cho một phát đến giờ vẫn còn đang ngất, một người bị đâm cho máu thịt lẫn lộn còn một người thì bị cô ta bắn một phát chết tươi luôn. Ba tên này vốn cũng chẳng phải là hạng loãng quăng gì, chỉ là gần đây mới bắt đầu hoạt động ở khu vực Đế Đô, chuyên trà trộn vào các sòng bạc lớn làm ít "đơn hàng tươi", thậm chí còn buôn bán cả súng đạn. Ấy vậy mà hôm nay lại toàn bại trong tay một cô gái!

Nếu nói Ninh Tịch vừa rồi lạnh mặt đâm người là một kẻ điên, vậy thì giờ phút này Ninh Tịch đang cầm súng trong tay nhất định là một cỗ máy giết người không có bất cứ tình cảm gì...

Có chỗ nào là một người đẹp nũng nịu gì chứ, đây đường đường chính chính là một nữ ma đầu!

Trang Vinh Quang tận mắt thấy được cảnh tượng Ninh Tịch nổ súng giết người, nên cả khuôn mặt của cậu ta hiện giờ trắng đến không còn giọt máu.

Mặc dù cậu ta cũng thuộc dòng dõi gia đình quân nhân nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta được tận mắt thấy cảnh giết người ở gần thế này, một người đang sống sờ sờ cứ thế mất mạng.

Trang Vinh Quang cũng từng nghe cha và ông nội kể nên cũng coi như biết một chút, dẫu cho tài năng bắn súng có cao cỡ nào đi nữa thì huấn luyện và thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Kể cả có là cảnh sát chuyên nghiệp hay là tay súng bắn tỉa cũng phải được huấn luyện nhiều năm mới dám hướng súng về phía người sống. Thậm chí sau lần đầu tiên giết người thì không ít người phải chiến đấu với bóng ma trong lòng một thời gian dài...

Nhưng mà Ninh Tịch thì bất kể là trước khi nổ súng hay sau khi đã bắn xong đều không có chút biến hóa nào trên khuôn mặt...

Bỗng nhiên thấy cảnh một người còn sống sờ sờ trước mặt mình biến thành một cái xác lạnh lẽo, Trang Vinh Quang tuy có sợ hãi nhưng cảm xúc khâm phục đối với cô gái trước mặt đã áp đi nỗi sợ đó. Đồng thời cậu ta cũng càng thêm phỉ nhổ chính bản thân mình...

Mặc dù cậu ta có hơi đại dèi nhưng tuyệt đối không có ngu, lúc nhìn thấy tên đeo vòng vàng kia cầm lấy khẩu súng thì cậu ta đã biết mấy tên này chắc chắn không phải hạng lưu manh bình thường. Nếu chỉ là mấy tên đầu đường xó chợ thì làm sao có súng!

Nếu không nhờ phát súng của Ninh Tịch khiến bọn chúng sợ hãi thì sợ rằng bây giờ đám côn đồ này đã điên cuồng phản công rồi.

"Tiểu Tịch!!!" Trang Khả Nhi nghe được tiếng súng thì lập tức kinh sợ, cố gắng sức kéo tay Trang Vinh Quang đang che mắt mình ra.

Khi thấy người ngã xuống là tên đeo vòng vàng kia còn Ninh Tịch vẫn an toàn đứng đó thì mọi lo lắng của Trang Khả Nhi mới đỡ xuống, đồng thời trong mắt cũng ánh lên sự lo âu...

Phát súng kia... là Tiểu Tịch bắn?

"Con đĩ! Mày... mày chết chắc rồi! Mày... mày giết người! Mày dám giết người!!!" Một tên côn đồ sợ hãi run rẩy hét lên.

--- O ---

Chương 1146: Tội Nay, Không Ai Có Thể Rời Đi!

Vẻ mặt Ninh Tịch cứ như thể nghe được chuyện gì buồn cười lắm, cô nhếch môi lên: "Cho nên? Có cần tao báo công an giúp không?"

"Mày mày mày..." Mấy tên côn đồ trố mắt nhìn nhau, một chữ cũng không hé ra được.

Ba tên cầm đầu trong lúc say rượu đã từng tiết lộ rằng chúng là ba đối tượng bị cảnh sát phát lệnh truy nã, thậm chí còn khoe khoang nói rằng chúng đã từng đánh chết biết bao tên cớm lằn theo. Cái loại tội phạm truy nã thì có bị bắt cũng bắn chết tại chỗ mà thôi, có báo cảnh sát cũng bằng thừa!

Mở sòng bạc, bắt cóc tổng tiền, hiếp dâm không thành, mỗi một tội đều là tội chung thân cả! Bọn chúng có báo cũng phải vào tù bóc lịch!

Mấy tên côn đồ nhìn nhau một cái rồi rôi rít đưa ra kết luận rằng, người phụ nữ trước mắt này còn đáng sợ hơn ba tên ôn thần kia cộng lại, tốt nhất là chạy!

Vì thế đám người bắt đầu rôi rít nhấc chân lên chạy tháo mạng.

Nhưng mà, bọn chúng vừa mới bước được mấy bước thì sau lưng lại vang lên một giọng nói lạnh lùng: "Đứng lại!"

Tất cả lập tức dừng lại theo bản năng.

"Tao cho chúng mày đi đấy à?" Giọng nói y hệt như thanh âm vang lên từ địa ngục khiến bấp chân mấy tên côn đồ run rẩy không ngừng.

Ninh Tịch hơi rũ mắt xuống, giấu đi sự hưng phấn cùng điên cuồng như dã thú lâu ngày chưa đi săn.

Cô cố ý không báo cảnh sát mà một thân một mình tới đây thì sao có thể cho phép... đám khốn nạn này rời đi dễ dàng như vậy...

Tội nay đừng ai mong có thể rời khỏi đây!

Ánh mắt của Ninh Tịch giống như ánh mắt đang nhìn người chết lướt qua từng người, giọng nói lạnh lẽo không có chút độ ấm: "Vừa nãy, có những ai chạm vào cô ấy."

"Không phải em! Không phải em!"

"Em cũng không!"

"Em thề là em chưa từng chạm vào một sợi tóc của cô ấy!"

...

Trong phút chốc tất cả đám côn đồ đều thi nhau thề sống thề chết, chỉ còn thiếu nước đem cả 18 đời tổ tông ra mà thề.

Ninh Tịch chậm rãi lướt về một tên răng hô mỏ nhọn đang lén lút định chạy đi. Lúc này khi tên xăm trở xé quần áo của Khả Nhi ra thì chính gã ta là người đã đè tay của cô ấy lại...

Cái gã răng hô kia phát hiện tầm mắt của Ninh Tịch nhìn về phía mình lập tức cảm thấy không ổn, nhưng mà căn bản là gã ta cũng chẳng có thời gian mà chạy trốn, lập tức bên tai gã ta vang lên một tiếng "đoàng!!!"

Tiếp theo đó là một tiếng gào chói tai cùng dòng máu bắn tung tóe như pháo hoa từ cổ tay gã. Vì đau đớn quá mức mà gã ta nằm lăn lộn trên mặt đất.

"Con khốn nạn! Tao phải lấy mạng của mày!!!"

Gã run rẩy móc lấy súng lục ra định bắn, nhưng gã vừa mới giơ súng ra thì đã bị Ninh Tịch bắn rớt trong nháy mắt, gã ôm tay lăn lộn trên mặt đất không ngừng rên.

Con mẹ này nhất định không phải người!!!

"Chị Hai xin tha mạng!"

"Xin chị tha mạng! Chúng em không hề chạm đến một đầu ngón tay của bạn chị mà!"

"Thật đó, chị tin chúng em đi!"

...

Có súng cũng vô dụng chứ đừng nói những kẻ tay không tác sát. Đến giờ phút này thì cả ý định phản kháng cũng mất sạch, mấy tên còn lại cũng "bịch bịch" thi nhau quỳ xuống xin tha thứ.

Nhưng mà, Ninh Tịch chẳng hề có ý buông tha bọn họ, sát khí xung quanh cô ngày càng dày đặc. Khẩu súng trong tay từ từ chia thẳng vào đầu của tên rãng hồ.

Hai cái tay của gã đã thành "đồ trang sức", lúc này gã đã không còn chút sức chống trả nào mà chỉ có thể hèn mọn như một con dê con chờ người ta đến làm thịt.

--- O ---

Chương 1147: Tiểu Tịch Tĩnh Lại Đi!

"Chị Hai! Em xin lỗi! Em không biết gì hết cả! Em chỉ là thằng chạy việc con con thôi mà, lão Đại bảo em làm cái gì thì em làm cái đó! Oan có đầu nợ có chủ, việc này không có liên quan gì đến em hết, em xin chị..." Gã rãng hồ hoàn toàn chìm trong sợ hãi, không ngừng kêu la xin tha mạng.

"Mày chạm vào cô ấy." Vẻ mặt Ninh Tịch chẳng có chút dao động nào, cô thật sự muốn giết chết gã khốn nạn này.

"Không có! Em không có! Em... em chỉ chạm tay cô ta một chút thôi... không không không... em không cố ý như vậy... xin chị tha cho em một mạng... xin chị..." Đũng quần của gã bắt đầu tí tách rỉ ra từng giọt chất lỏng màu vàng nhạt tanh tưởi.

Ninh Tịch không có kiên nhẫn nghe gã ta làm nhảm, gã ta la lối quá om sòm khiến sự tàn nhẫn trong mắt Ninh Tịch càng mất không chế. Trong đầu cô lập đi lập lại hình ảnh Trang Khả Nhi bị gã đàn ông kia đè xuống đất...

Những hình ảnh ấy... dần dần trùng khớp với những hình ảnh của năm năm trước... điều đó khiến đầu Ninh Tịch đau như muốn nứt ra, đồng thời cũng ngày càng mất không chế....

Ninh Tịch siết chặt cò súng, càng ngày càng chặt, gần như một giây sau là đầu đạn đã ngay lập tức lao ra khỏi họng súng rồi...

Nhưng đúng vào thời điểm đó lại có một đôi tay mềm mại ôm lấy cô từ đằng sau: "Tiểu Tịch! Đủ rồi! Đủ rồi! Cậu tỉnh lại đi! Tớ không sao rồi! Tớ không sao hết! Tiểu Tịch! Tỉnh lại đi mà, được không? Tiểu Tịch... Tiểu Tịch..."

Âm thanh lo lắng sốt sắng của Trang Khả Nhi vẫn một mực vang lên bên tai Ninh Tịch. Sóng lưng cứng đờ của cô dần thả lỏng, những tia máu đỏ hằn trong mắt cũng dần dần rút đi.

Ngay khi Ninh Tịch hạ súng xuống thì những tên côn đồ còn lại cũng cuống cuống nắm chặt cơ hội mà chạy trốn ra ngoài.

Khóe mắt Ninh Tịch liếc bọn họ một cái, sau đó cho cái tên đang xách vali tiền lên một phát súng vào chân. Tên đó thét thảm lên một tiếng rồi run rẩy đưa vali tiền lại cho "nữ ma đầu" rồi mới lảo đảo rời đi...

Mẹ nó chứ! Năm trăm vạn đó! Thôi kệ, tính mạng vẫn hơn...

"Tiền cũng lấy lại rồi, Tiểu Tịch à, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!" Trang Khả Nhi sợ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên vội vã thúc giục Ninh Tịch.

"Hai người đi trước đi, mình dọn dẹp chút đã." Ninh Tịch nói.

"Nhưng mà..." Trang Khả Nhi hiển nhiên không yên tâm khi để Ninh Tịch lại một mình.

"Đi đi." Ninh Tịch dịu dàng vỗ bả vai Trang Khả Nhi một cái để an ủi cô không cần lo cho mình, sau đó lia ánh mắt sắc như dao về phía Trang Vinh Quang: "Mau lăn lại đây, đỡ chị của cậu!"

"À..." Trang Vinh Quang lồm cồm bò dậy, nhưng do hấp tấp quá mà bị vấp chân vào xác tên đeo vòng vàng tí thì ngã. Cu cậu vội vàng chạy đến cạnh Trang Khả Nhi rồi cẩn thận đỡ chị mình ra ngoài.

Ninh Tịch lưu loát dọn dẹp tất cả dấu vết của mình lưu lại hiện trường, sau đó lấy điện thoại ra gọi cảnh sát.

Với tình huống như này thì cảnh sát chỉ đưa ra kết luận là một đám côn đồ tụ tập lại rồi đánh nhau dẫn đến tử vong mà thôi. Huống hồ lúc này khi giao thủ Ninh Tịch đã phát hiện mấy tên này không phải dân lưu manh bình thường, giọng nói của bọn chúng hơi có chút âm điệu của cư dân khu Tam Giác Vàng¹, tám chín phần là là mấy tên bị truy nã trốn qua đây...

1 Khu Tam Giác Vàng: là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanma, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới.

Sao Trang Vinh Quang lại chọc tới đám người này được?

Ninh Tịch cũng không rảnh để nghĩ nhiều mà nhanh chóng rời khỏi hiện trường, bóng người mảnh mai dần biến mất trong màn đêm...

--- O ---

Chương 1148: Muốn Trở Thành Một Người Như Vậy?

Trên đường quốc lộ, Trang Khả Nhi đứng cạnh xe đi đi lại lại mà lòng nóng như lửa đốt, mãi tới khi thấy Ninh Tịch bước ra mới thở phào một hơi, lập tức chạy lại gần Ninh Tịch: "Tiểu Tịch!"

"Đi thôi!" Ninh Tịch mở cửa ghế phó lái rồi nhanh chóng đỡ Trang Khả Nhi lên xe.

Trang Vinh Quang cũng ngoan ngoãn rúc vào băng ghế sau.

Trang Khả Nhi kéo sát áo khoác của Ninh Tịch trên người mình lại, sau đó bất an nói: "Bộ dạng của tớ bây giờ mà về nhà rồi bị người giúp việc trông thấy... thì e là rất phiền toái..."

"Đến chỗ tớ trước đi."

"Ừ." Trang Khả Nhi gạt đầu một cái, hốc mắt đỏ ửng nhìn cô gái đang lái xe: "Tiểu Tịch, chuyện đêm nay thật xin lỗi cậu! Lúc đó tớ hoảng quá nên không suy nghĩ nhiều đã gửi tin nhắn đi, sau đó nghĩ lại mới thấy mình sai lầm cỡ nào, nhớ đâu cậu vì tớ mà bị làm sao thì tớ có chết vạn lần cũng không đủ... thật thật xin lỗi..."

Ninh Tịch liếc nhìn Trang Khả Nhi qua kính chiếu hậu, đôi mắt đã không còn đỏ ngầu như lúc trong kho hàng, cô dịu dàng nói: "Cậu không cần xin lỗi tớ, thực tình tớ rất vui vì là người đầu tiên cậu nghĩ đến khi gặp khó khăn."

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của Ninh Tịch, trong lòng Trang Khả Nhi dâng lên một cảm xúc khó có thể diễn tả được bằng lời, cô rút ra một tờ khăn giấy giúp Ninh Tịch xóa đi vệt máu trên mặt: "Nhưng mà... sao cậu lại tới nhanh như thế được?"

"Mấy ngày nay tớ đang công tác ở tỉnh ngoài, tối nay vừa về đến Đé Đô xong! Lúc từ sân bay về nhà thì nhận được tin nhắn của cậu, may mà lúc đó tớ ở gần đấy."

Nếu không, chỉ tới chậm một bước thì chính Ninh Tịch cũng không dám tưởng tượng ra hậu quả sẽ là gì...

Trang Khả Nhi nghe vậy thì tỏ vẻ hóa ra là vậy nhưng sau đó lại rầu rĩ: "Tiểu Tịch, chuyện này liệu có ảnh hưởng gì đến cậu không, dấu sao vừa nãy cậu

mới..."

Ninh Tịch nghiêng đầu cho Trang Khả Nhi một vẻ mặt "yên tâm đi": "Tin mình đi, họ sẽ không tra ra đâu."

"Ừ." Trang Khả Nhi gật đầu thật mạnh, trong ánh mắt lộ rõ sự tín nhiệm vô điều kiện.

Trang Vinh Quang ngồi ở ghế sau ngăn ngó nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, trong mắt cậu ta có một... sự ước ao mà chính bản thân cậu ta cũng không biết.

Cậu ta muốn... muốn trở thành người như vậy.

Trở thành một người có thể làm chỗ dựa cho người khác...

Có thể khiến người bên cạnh hoàn toàn tin tưởng cùng y lại vào mình... Cậu muốn làm một người đàn ông chân chính...

...

Nửa tiếng sau, Ninh Tịch lái xe về đến biệt thự của mình.

Vừa vào nhà, Ninh Tịch đã lập tức tìm một bộ quần áo sạch cho Trang Khả Nhi: "Cậu đi tắm rồi thay đồ đi."

"Ừ."

Trang Khả Nhi đi rồi, Trang Vinh Quang có chút luống cuống tay chân đứng đực trong phòng khách.

Cậu ta cho rằng nhất định Ninh Tịch sẽ mắng cậu ta té tát, không chừng còn tấn cậu ta gần chết ý chứ.

Nhưng kết quả là Ninh Tịch chẳng hề nói cậu ta nửa câu, từ đầu đến cuối còn không thèm nhìn lấy một cái chứ đừng nói đến mắng, cứ như thể cậu ta là người vô hình vậy.

Thái độ hờ hững của Ninh Tịch còn khiến cậu ta cảm thấy khó chịu hơn cả việc bị ăn mắng một trận...

Một lát sau, Trang Khả Nhi tắm xong bước ra.

Ninh Tịch để Bánh Bao cầm hòm thuốc đến sau đó mới bảo Trang Khả Nhi ngồi xuống cạnh mình: "Để tớ xem vết thương của cậu."

Ninh Tịch nhìn lướt qua đã thấy được trên tay và trên cổ của Trang Khả Nhi hẳn đầy dấu vết bị bóp mạnh. Những vết xanh tím đó còn nổi bật đến chói mắt chứ đừng nói đến những mảng bầm tím ở những chỗ lộ ra bên ngoài...

--- O ---

Chương 1149: Cậu Còn Là Một Thằng Đàn Ông Sao?

Thấy sắc mặt ngày càng kém của Ninh Tịch, thậm chí còn mơ hồ có dáng vẻ mất khống chế như ở lúc kho hàng thì Trang Khả Nhi vội vàng kéo tay cô trấn an: "Tiểu Tịch, không có gì đâu, chỉ là vài vết thương ngoài da thôi mà!"

Nhưng mà kể cả nói như vậy thì sắc mặt Ninh Tịch cũng chẳng tốt hơn chút nào.

Cái này mà gọi là chỉ vài vết thương ngoài da thôi sao?

Đối với bất cứ một cô gái nào thì những chuyện thế này đều sẽ để lại trong lòng họ một bóng ma cực kỳ lớn, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường thế thì sao có thể nói là vết thương ngoài da!

Huông chi Trang Khả Nhi chỉ là một cô gái ngây thơ không rành thế sự được bao bọc từ nhỏ, trước giờ cô ấy chưa bị khuất nhục hay gặp phải những chuyện đáng sợ như thế này.

May mà mấy tên kia chưa kịp làm gì, nếu không một tên Ninh Tịch cũng không tha, ngay cả Trang Vinh Quang cô cũng giết luôn!

Ninh Tịch hít sâu một hơi rồi thu hồi luồng khí âm trầm quanh người mình lại, nhẹ nhàng bôi thuốc cho Trang Khả Nhi: "Sẽ hơi đau chút đó, cậu cố chịu nhé."

Trang Khả Nhi rất sợ Ninh Tịch lại mất khống chế lần nữa cho nên có đau cũng không dám kêu, cô chỉ lặp đi lặp lại những câu an ủi: "Không có gì đâu mà, cũng không đau lắm đâu..."

Trong góc, Trang Vinh Quang bản thân nhìn những vết xanh tím trên người Trang Khả Nhi. Còn trong đầu cậu ta lúc này đang điên cuồng lật lại những hình ảnh khi Trang Khả Nhi bị những người đó nhục nhã mà cậu ta lại chẳng thể động nổi một ngón tay...

Đám mây đen quanh thân cậu ta càng ngày càng dày đặc và nặng nề. Cuối cùng, dường như cậu ta đã nhẫn nhịn đến mức cực hạn...

Nắm đấm của Trang Vinh Quang siết chặt lại, sống lưng bắt đầu run rẩy kịch liệt. Trong phòng khách im ắng bỗng vang lên tiếng khóc của một cậu thiếu niên, dần dần thanh âm càng ngày càng lớn...

Nghe được tiếng khóc nức nở sau lưng thì Ninh Tịch ngừng động tác bôi thuốc lại, cô xoay người nhìn cậu thiếu niên cả người dính máu đang dần mất không chế...

Nói thật, lúc ở kho hàng thì người mà Ninh Tịch muốn giết nhất chính là Trang Vinh Quang. Sở dĩ cô chưa hề nhìn cậu ta hay nói bất cứ một câu nào cũng chỉ vì sợ bản thân mất bình tĩnh mà làm ra chuyện gì đó.

Lấy tính cách của Ninh Tịch thì tên khốn nạn như vậy giữ lại cũng chỉ tô lãng phí oxi mà thôi!

Ninh Tịch nhanh chóng xử lý vết thương cuối cùng trên người Trang Khả Nhi rồi mới dùng khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn về phía Trang Vinh Quang: "Trang Vinh Quang, cậu muốn tự do, muốn phóng khoáng không gì trói buộc, không muốn bị bất kỳ ai quản lý cuộc sống của mình đúng không? Đã vậy tôi nói cho cậu biết, cậu đã 18 tuổi, đã trưởng thành rồi! Cậu có quyền được lựa chọn cuộc đời mà cậu muốn sống! Bất kể là hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, đua xe hay bài bạc cũng chẳng sao, đó là quyền tự do của cậu! Cho dù là cha mẹ của cậu cũng không có quyền can thiệp vào tương lai của cậu! Cậu thích là gì thì làm cái đó!"

Nói tới đây thì ánh mắt Ninh Tịch bỗng trở nên lạnh lẽo: "Nhưng mà tiền đề của tất cả mọi thứ chính là tên khốn nhà cậu phải có bản lĩnh gánh vác hậu quả của cái mà cậu chọn, đừng có mà liên lụy đến người thân! Nếu không thì cmn đừng có mà cả ngày cứ sửa không cho ai nhúng tay vào đời mình! Để một cô gái yếu đuối tay trái gà còn không chặt giữa đêm hôm khuya khoắt cầm năm trăm vạn chạy tới cái nơi nguy hiểm như vậy chuộc thân cho cậu! Cậu đặt tay lên ngực mà tự hỏi mình xem cậu có đáng là một thằng đàn ông hay không?"

Trang Vinh Quang nghẹn ngào đầy nước mắt đi đến cạnh Trang Khả Nhi rồi "bịch" một tiếng quỳ xuống, tát thật mạnh lên mặt mình: "Chị... Em xin lỗi... Em thật sự xin lỗi..."

--- O ---

Chương 1150: Tội Nay Hai Chúng Ta Ngủ Chung

"Chi, em xin lỗi... lần sau em sẽ không thế nữa..."

Nhìn em trai quỳ xuống khóc lóc, Trang Khả Nhi cảm thấy tuy đau lòng nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Mấy năm gần đây cô cứ phải trơ mắt ra mà nhìn em mình càng ngày càng đi vào con đường hủy hoại, sự hy vọng trong cô cứ thế chết dần chết mòn. Cô không trông cậy em mình có thể thành danh hay hy vọng về sau nó có thể gánh vác được Trang gia. Điều cô mong ước chỉ đơn giản là nó có thể sống được cuộc đời bình an, ấy vậy mà hôm nay nó suýt mất cả cái mạng nhỏ....

Đối với người em trai này thì Trang Khả Nhi chỉ có cảm giác bế tắc.

Thậm chí cô còn không dám ôm hy vọng kể cả khi thấy nó đang quỳ xuống xin lỗi như này.

Không ai biết được chuyện sau này sẽ ra sao, Trang Vinh Quang liệu có khá hơn hay vẫn ngựa quen đường cũ..

Giống như chuyện luyện súng lần trước, cũng chỉ được vài ngày hăng máu mà thôi...

Trang Khả Nhi có đầy lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại chỉ than thở được một câu: "Đứng lên đi, sau này em đừng đến mấy chỗ như thế mà chơi nữa."

Trang Vinh Quang gạt đầu thật mạnh rồi lau nước mắt đứng lên.

"Tôn Bân với Lương Hạo vẫn ổn chứ? Bọn nó có sao không?" Trang Khả Nhi đột nhiên nhớ ra liền vội vàng hỏi.

Theo như cô biết thì bình thường Trang Vinh Quang luôn thích theo hai cái thằng này "trêu gà chọc chó" khắp Đé Đô, cũng khá nổi danh trong đảng con nhà giàu ở thành phố này. Cả ngày chả học hành gì cứ tùm tùm lại với nhau gây rắc rối, cho nên chắc chắn chuyện này cũng có phần của tội nó.

Trang Vinh Quang nghe tới hai thằng bạn thì lập tức biến sắc.

Hừ, hai thằng chó kia sao...

Chúng nó đánh hơi thấy chuyện không ổn thì mắt nhắm mắt tích luôn, ngay cả

một cú điện thoại cũng không liên lạc được thì sao có thể để ý tới sống chết của cậu chứ.

Tất cả bọn chúng đều là những thanh niên hư hỏng bị người nhà khóa thẻ, chỉ có mình Trang Vinh Quang là thi thoảng xoay được chút ít từ Trang Khả Nhi mà thôi. Thế nên nhưng vụ ăn chơi đều là do Trang Vinh Quang bỏ tiền bao chúng nó, khi đó cậu ta tự cho là mình rất trượng nghĩa, ai mà ngờ chúng nó cũng chỉ coi cậu là một kẻ coi tiền như rác, một thằng ngu dễ dụ...

Trang Khả Nhi nhìn vẻ mặt của em trai thì cũng đoán được chút ít, nên cũng không nói gì nhiều nữa chỉ thở dài một cái mà thôi.

Cô đã nói vô số lần với Trang Vinh Quang rằng, không muốn nó tới lui với đám không nên thân kia, nhưng mỗi lần cô nói thì thằng nhóc lại nổi giận, nói cô không tôn trọng bạn của nó rồi hai chị em lại to tiếng với nhau, tiếp đó là mấy ngày liền không thèm về nhà...

"Bây giờ hai người muốn về, hay là ngủ ở đây một đêm?" Ninh Tịch hỏi.

"Tiểu Tịch, mình có thể quấy rầy một đêm không?" Trang Khả Nhi thử dò hỏi.

Ninh Tịch gật đầu: "Tất nhiên có thể."

Trang Khả Nhi lập tức vui vẻ: "Vậy để tớ báo cho người trong nhà đã..."

Trang Vinh Quang đứng một bên cũng yếu ớt giơ tay lên: "Em... em cũng muốn ở đây! Được không? Chị... chị Tịch..."

Ninh Tịch mặt không đổi sắc liếc cậu ta một cái: "Sofa."

Trang Vinh Quang lập tức nói: "Không thành vấn đề! Có nằm đất cũng được nữa là! Em ở phòng khách trông cửa cho hai chị!"

"Khả Nhi, tối nay cậu ngủ chung với tớ đi." Ninh Tịch nói với Trang Khả Nhi.

"Ừ ừ, được được!" Trang Khả Nhi đương nhiên là rất vui vẻ với đề nghị này.

Trong phòng ngủ.

Ninh Tịch soạn lại giường rồi hai người cùng nằm lên trên.

Để tránh việc Trang Khả Nhi sẽ gặp ác mộng nên Ninh Tịch vẫn luôn tìm những chuyện thú vị nói với cô để phân tán lực chú ý.

Trang Khả Nhi nằm trên chiếc giường mềm mại thoang thoảng tỏa ra hương vị của mặt trời, bên cạnh là cô gái có hơi thở trong trẻo cùng giọng nói ấm áp khiến cô an lòng... Một chút sợ hãi cuối cùng trong thâm tâm cũng dần biến mất.

--- O ---

Chương 1151: Sau Đây Em Muốn Làm Một Người Đàn Ông Giống Chị!

Hóa ra việc có một người bạn có thể chia sẻ vui buồn cùng nhau, cùng nằm trên một chiếc giường tán phét đủ mọi thứ trên đời là như thế này.

Cảm giác thật tuyệt...

"Tiểu Tịch, cảm ơn cậu, tớ đã hết sợ rồi! Lúc đầu quả thật là tớ sợ lắm, cũng rất tuyệt vọng nữa... nhưng mà may là cậu tới kịp! Cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra hết... Cậu không cần lo lắng cho tớ nữa đâu!" Trong lúc Ninh Tịch không ngừng trấn an Trang Khả Nhi thì chính cô cũng không ngừng an ủi Ninh Tịch.

"Không sao thì tốt rồi, đi ngủ thôi!"

"Ừ, ngủ ngon."

...

Ban đêm có hai cô gái trẻ dựa sát vào nhau rồi cùng chìm vào giấc mộng.

Dù Ninh Tịch đã nhắm mắt nhưng thực chất vẫn không hề ngủ, mãi cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đặn cho thấy Trang Khả Nhi ngủ rất yên ổn, không có chút sợ hãi hay gặp ác mộng gì thì nỗi lo lắng trong lòng Ninh Tịch cuối cùng cũng đặt xuống...

Thật may làm sao...

Thật may vì cô đã không nhìn thấy một "Ninh Tịch thứ hai" nữa...

Việc Ninh Tịch cố gắng ngăn cản chuyện này xảy ra, cũng như tận lực an ủi Trang Khả Nhi giống hết hành động đang tự cứu lấy mình năm đó...

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa "cộc, cộc, cộc"

Ninh Tịch hơi chóng người dậy: "Vào đi."

Cửa phòng bị đẩy ra một khe hở nhỏ, Trang Vinh Quang rón rén đứng ở cửa: "Chị Tịch, chị em đã ngủ chưa?"

Ninh Tịch: "Rồi."

"Em..." Trang Vinh Quang nhìn Ninh Tịch, muốn nói lại thôi: "Chị Tịch... em có thể nói chuyện với chị một chút không?"

Ninh Tịch nhìn cậu ta một cái, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng kéo chăn lên bước xuống giường.

...

Trang Vinh Quang tay chân quẩn quáo đi theo Ninh Tịch, sau khi đến phòng khách cậu ta nhanh nhẹn kéo một cái ghế đến cạnh cô: "Chị ngồi đi."

Nói xong liền rót nước bung đến.

Xong hết việc cậu ta lại quay về đứng cạnh Ninh Tịch, uồn éo một lúc vẫn không biết nên mở miệng thế nào.

Ninh Tịch bung cốc lên uống một ngụm, sau đó nhìn thanh niên đang quẩn quáo trước mặt mình: "Có cái gì thì nói luôn đi!"

Trang Vinh Quang cúi đầu cắn cắn môi, kỳ kèo thêm một lúc lâu mới ừ ừ mở miệng: "Chị Tịch... em... em còn cứu được không?"

Ninh Tịch ngẩng đầu nhìn chàng trai đang lúng túng đứng, mặt như thể đang chờ tuyên án: "Trời giúp không bằng tự mình giúp mình, hôm nay cậu có thể hỏi tôi câu này chứng tỏ cậu vẫn còn cứu được."

Trang Vinh Quang nghe vậy thì sống lưng cứng còng đột nhiên thả lỏng hơn nhiều, hốc mắt hơi ửng đỏ: "Em biết giờ em có nói cũng sợ rằng chẳng ai tin... nhưng mà lần này, em sẽ dùng hành động để chứng minh..."

Trang Vinh Quang vừa nói vừa dùng đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm Ninh Tịch, giọng nói có chút kích động: "Chị Tịch... Sau này em muốn làm một người đàn ông giống chị!"

Ninh Tịch giật giật khóe miệng: "Cái lý tưởng này của cậu..." Không đúng, trọng điểm là bà đây là con gái có được không hả!

"Chị Tịch, trước đây chị làm gì thế? Chị chỉ là diễn viên bình thường thật sao?" Trang Vinh Quang tò mò hỏi một câu.

Ánh mắt Ninh Tịch hơi lóe lên: "Nếu tôi nói không phải thì sao?"

Trang Vinh Quang bị sự nguy hiểm trong đôi mắt kia làm cho sợ run lên, nhưng vẫn kiên định mở miệng: "Bất kể trước đây chị làm cái gì, dù tốt hay xấu nhưng giờ chị đối xử với chị em tốt như thế, lại còn giúp đỡ em nữa! Trong lòng em chị mãi mãi là người tốt! Hơn nữa, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình! Lúc ấy chị nổ súng là quá chính xác!"

"VẬY CHỊ ĐÂY CÁM ƠN CẬU NHA ~"

--- O ---

Chương 1152: Hai Người Nằm Trên Giường

Đêm khuya, trong một căn biệt thự đắt tiền nào đó.

Ninh Tuyết Lạc đi đi lại lại trong phòng khách, trên mặt lộ rõ vẻ cáu kỉnh: "Tôi chờ điện thoại cả đêm nhưng cuối cùng anh lại nói có chuyện xảy ra ngoài ý muốn? Cứ luôn mồm nói không cần tôi dạy anh làm việc thế mà bây giờ chỉ có một con đàn bà với một thằng oắt vô dụng mà cũng không giải quyết được! Anh làm ăn thế đây à?"

"Nhãi con! Ban đầu chính cô nói Trang Vinh Quang tuyệt đối không dám gọi cho ai ngoài chị gái nó, kết quả thì sao? Người của tôi chết sạch! Rõ ràng Trang gia đã phái người tới! Chỉ vì cái chủ ý thói nát của cô mà tôi mất ba tên đàn em đặc lực, cô còn dám om sòm với tôi?"

Đầu bên kia hiển nhiên cũng đang vô cùng giận dữ.

"Bất kể thế nào thì chuyện này cũng do bên anh làm hỏng việc! Anh lo mà giải quyết cho tôi!"

"Cô động vào cái nhà đó đã là chơi với lửa rồi, giờ thành thế này rồi mà cô còn muốn ông đây phải vì cô mà hy sinh thân mình sao? Chuyện này đến đây chấm dứt!" Đầu bên kia "ầm" một tiếng cúp điện thoại.

"Này... alo?" Ninh Tuyết Lạc ném mạnh điện thoại xuống đất, mặt mũi u ám.

...

Sáng sớm hôm sau.

Bên ngoài căn biệt thự ánh sáng đã chiếu rọi khắp nơi, từng mảnh cánh hoa đào từ rừng đào giữa sườn núi nương theo cơn gió bay đi khắp nơi, trong không khí thoang thoảng mùi thơm nhàn nhạt.

Trang Vinh Quang từ trước đến giờ luôn luôn ngủ nướng đến muộn học nhưng hôm nay lại dậy thật sớm, lạng lẽ lái xe tới một quán bán đồ ăn sáng nổi tiếng của Đé Đô để mua đồ dâng lên cho hai cô chị.

Trang Vinh Quang rời đi không bao lâu thì một chiếc xe Maybach chậm rãi tiến vào.

Lục Đình Kiêu bước xuống rồi vòng qua phía sau mở cửa bệ con trai nhà

mình ra.

Bánh bao nhỏ vừa ra khỏi xe đã giãy giụa tuột xuống đất sau đó nhanh chóng chạy đi.

Lạch bạch chạy đến cửa rồi nhóc mới phát hiện ra một chuyện rất quan trọng.

Cửa cao quá, cái thân ngắn ngủn của nhóc không với tới chỗ bấm mật mã.

Vì vậy nhóc chỉ có thể nhịn nhục mà xoay người, giơ hai cái tay ngắn ngủn lên tỏ ý muốn được ba bế.

Lục Đình Kiêu nhìn bộ dạng luống cuống giơ hai tay muốn bế của con trai, anh nhàn nhã khoanh tay trước ngực đứng đó tỏ ý: Gọi ba đi.

Tất nhiên là bánh bao nhỏ hiểu ý ông bố của mình rồi, cậu nhóc phồng má ngược đôi mắt to tròn tràn đầy giận dữ và lên án của mình lên.

Cuối cùng không biết nhóc móc từ đâu ra một cái điều khiển từ xa đen thùi lùì rồi bấm bấm một lúc. Sau đó cái cửa kêu "ken két" một tiếng và được mở ra từ bên trong.

"Chào mừng tiểu chủ nhân vừa đáng yêu lại vừa dễ thương mà mẹ thích nhất!" Người mở cửa là Bánh Bao.

Bánh bao nhỏ thưởng cho Bánh Bao một cái xoa xoa rồi quay lại nhìn ông bố đằng sau bằng một vẻ cực kỳ đắc ý.

Lục Đình Kiêu rũ mắt cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa cung chiêu nhìn thẳng con mình. Có con trai thông minh quá cũng rất nhức đầu, nhưng ai bảo nó lại di truyền từ anh chứ, trách ai bây giờ?

Cửa mở xong, bánh bao nhỏ lập tức chạy như bay vào.

Nhưng khi Lục Đình Kiêu thấy con trai mình nhón chân nhẹ nhàng mở cửa phòng của mẹ nó ra thì có chút kỳ quái, lần này không phi ngay vào mà cứ đứng tần ngần ở cửa là sao..

Có biến?

Lục Đình Kiêu cũng bước nhanh về phía phòng ngủ.

Vừa đến gần đã thấy... trên giường Ninh Tịch rõ ràng có hai người đang nằm...

--- O ---

Chương 1153: Đệch! Vợ Ơi Nghe Anh Giải Thích Đã...

Ninh Tịch đang ngủ rất sâu, bên cạnh cô là Trang Khả Nhi và cô ta đang mặc đồ ngủ của Ninh Tịch còn... còn đang dính sát vào ngực của Ninh Tịch nữa...

Sắc mặt Lục Đình Kiêu lập tức trở nên đen ngòm...

Vợ kêu về xuống máy bay muộn nên không đi gặp mình... ấy thế mà lại đi "qua đêm" với người phụ nữ khác?

Cũng không biết có phải do cảm nhận được luồng sát khí mãnh liệt kia không mà Trang Khả Nhi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, khóe mắt vừa liếc thấy Lục Đình Kiêu thì lập tức bị dọa cho hết hồn: "Aaaa.."

Ninh Tịch cũng tỉnh lại theo luôn, vừa nhìn thấy Lục Đình Kiêu thì cô lập tức đổi sắc mặt, vèo một cái đã xoay người ngồi dậy lên tiếng đĩnh chính: "Ôi đệch! Vợ ơi nghe anh giải thích đã..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch vừa dứt lời liền cảm thấy dường như có chỗ nào sai sai...

Ơi má ơi! Nhất định là cô ngủ đến ngu người rồi!

Đều do tên Trang Vinh Quang chết tiệt kia! Tội qua cứ há mồm đàn ông này đàn ông nọ làm cho cô cho rằng mình là đàn ông thật!

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng gãi gãi đầu, sau đó login lại trạng thái bình thường: "Boss đại nhân, sao anh lại tới đây thế này? A lại còn có bánh bao nhà ta nữa! Con ra ngoài trước được không, mẹ dậy ngay đây ~"

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu một cái, sau đó rất nghe lời quay ra phòng khách.

Lục Đình Kiêu nhéo nhéo mi tâm: "Hai người thay đồ trước đi." Nói xong liền rời đi.

Ninh Tịch đang tìm quần áo cho Trang Khả Nhi nhưng vừa nghiêng đầu thì lại thấy cô ấy ngồi héo rũ rượi trên giường liền vội vàng hỏi: "Khả Nhi sao thế?"

Trang Khả Nhi ngẩng đầu nhìn Ninh Tịch rồi lầu bầu nói: "Không biết tại

sao nhưng tớ cứ có cảm giác Lục Đình Kiêu ghét tớ lắm ý!"

Ninh Tịch giật giật khóe miệng: "Cậu quan tâm anh ấy làm gì, tớ thích cậu là được rồi!"

"Ừ." Trang Khả Nhi lúc này mới vui vẻ trở lại.

Ninh Tịch trong miệng thì có vẻ chẳng có chuyện gì to tát cả, cơ mà trái tim trong ngực đang đập bình bịch liên hồi, rõ ràng ràng là Đại ma vương lại ăn giấm rồi...

...

Ninh Tịch thay đồ xong thì đi ra phòng khách, bánh bao nhỏ thấy vậy lập tức chạy tới, vẻ mặt như thể "một ngày không gặp tựa cách ba thu".

Ninh Tịch cũng vui sướng ôm lấy bánh bao nhỏ, hôn hít lên khuôn mặt nhỏ mềm mềm kia: "Ôi bánh bao của mẹ, mẹ nhớ con chết đi được! Để mẹ hôn một cái nào!"

Cùng bánh bao nhỏ ân ái mà ánh mắt Ninh Tịch vẫn không ngừng liêng liếc về người đang giả bộ cao quý lạnh lùng ngồi trên ghế sofa. Cô đỡ bánh bao nhỏ xong lập tức phi qua, chủ động hôn lên môi anh một cái, sau đó nhỏ giọng xuống để bánh bao nhỏ không nghe được rồi thì thào vào tai anh: "Đương nhiên là... càng nhớ trái tim của em hơn rồi ~"

Mặt Lục Đình Kiêu vẫn đen nhưng ít ra cũng trắng hơn vừa rồi một chút.

Nhưng mà anh cũng không quên vấn đề quan trọng nhất, bèn nghi ngờ hỏi: "Nếu anh nhớ không lầm thì tối qua lúc em về đến nơi đã là nửa đêm."

Ý bóng ý gió là tại sao Trang Khả Nhi lại xuất hiện ở đây.

Lúc nói chuyện, khóe mắt của Lục Đình Kiêu cũng rơi vào cái sofa phía đối diện, nơi đó rõ ràng cũng có dấu vết có người từng ngủ.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên.

Chắc không phải thằng nhóc Trang Vinh Quang đấy chứ?

Ninh Tịch lập tức chạy ra mở cửa, quả nhiên là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

"Chị! Chị Tịch! Em mua đồ ăn sáng cho hai người này!"

Ninh Tịch nhức đầu không thôi mà gãi gãi đầu rồi tự biến đầu mình thành tổ quạ từ lúc nào không hay, sau đó bộ dạng y như học sinh tiểu học đang trả bài cho thầy giáo giải thích với Lục Đình Kiêu: "Chuyện này... tất cả là đều do cái thằng nhóc này gây họa, chọc giận đến đến thủ trưởng Trang, cho nên Trang Khả Nhi mới vác cậu ta qua đây tránh nạn..."

--- O ---

Chương 1154: Râu Quạ Trong Truyền Thuyết?

Trang Vinh Quang nghe vậy thì cái khó ló cái khôn, lập tức nhìn về phía Lục Đình Kiêu rồi nói: "Xin lỗi đã làm phiền anh rề rồi!"

Nghe được tiếng "anh rề" này của Trang Vinh Quang thì sắc mặt của Lục Đình Kiêu rõ ràng đã nhu hòa đi không ít.

Ninh Tịch thở phào một cái, nguy cơ đã được giải trừ. Cô âm thầm cho Trang Vinh Quang một biểu cảm: được đấy cu.

Mà biểu tình của Trang Vinh Quang nhìn Ninh Tịch lúc này thì lại có chút khó hình dung....

Từ lúc quen biết tới giờ, Ninh Tịch trong mắt cậu ta luôn mang bộ dạng phách lối "thiên hạ này là của bố mày", đây là lần đầu tiên cậu ta thấy Ninh Tịch sợ một ai đó như vậy.

Đây... đây chính là... Râu Quạ trong truyền thuyết sao?

1 Râu Quạ: Chỉ những người sợ vợ, sợ đến nỗi râu không thẳng được.

Trang Vinh Quang xách túi lớn túi nhỏ đi vào, cậu ta mua rất nhiều đồ ăn, dù cho cả năm người họ ăn vẫn thừa.

"Chị, bánh bao của chị này! Đây là bánh bao gạch cua của Dật Hưng Lâu mà chị thích nhất đó! Có xếp hàng cũng chưa chắc đã mua được đâu, em quen ông chủ tiệm nên anh ta mới đặc cách cho em đó!" Trang Vinh Quang cẩn thận đưa một cái hộp nhỏ xinh cho Trang Khả Nhi.

Sau đó cậu chàng lại tiếp tục chạy tới cạnh Ninh Tịch: "Chị Tịch, em chẳng biết chị thích ăn cái gì cho nên mỗi thứ đều mua một ít, chị thích cái gì thì ăn cái đó! Em phải xếp hàng ở cửa hàng nổi tiếng lâu đời của Đế Đô mới mua được đó!"

Bàn về chỗ ăn chỗ chơi thì Trang Vinh Quang cũng được coi là khá hiểu biết, những món cậu ta mua đều là từ những cửa hàng nổi tiếng, để mua được thì phải đi thật sớm để xếp hàng, rõ ràng cậu ta rất dụng tâm.

"Cám ơn!" Ninh Tịch cho bánh bao nhỏ cái bánh bao nhân tôm mà nhóc thích nhất, sau đó cho Đại ma vương một cái bánh rán trái cây rồi dìu dàng

nói: "Boss đại nhân, chắc chắn anh chưa ăn cái này bao giờ đâu! Anh nếm thử xem có ngon không!"

Nói xong liền ân cần đưa tới sát mép của Đại ma vương.

Nhìn bộ dạng ân cần lấy lòng của cô thì Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng "hạ hỏa", anh cúi đầu cắn một miếng.

"Thế nào? Có ngon không, có ngon không?" Ninh Tịch hỏi.

"Anh rở đùng thấy cái này nhìn rở tiền mà cho là không ngon, em mua nó tại cửa hàng ngon nhất đó!"

"Cũng không tệ." Mặc kệ mua ở đâu, có ngon hay dở cũng là nhờ vợ đút nên mới ngon.

Lúc ăn sáng, ánh mắt của Trang Vinh Quang như có như không bắn về phía Lục Đình Kiêu, ánh mắt cậu ta nhìn Lục Đình Kiêu còn sùng kính hơn cả ánh mắt khi cậu ta nhìn Ninh Tịch nữa.

Trước đây, khi nghe tin nhà họ Lục muốn kết thân với chị mình thì cậu còn có chút khinh thường, cho rằng Lục Đình Kiêu chẳng qua cũng chỉ là một tên doanh nhân tầm thường được mỗi cái kiếm tiền giỏi thôi. Nhưng lúc này cái nhìn của cậu ta lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Người có thể khiến chị Tịch ngoan ngoãn như thế thì làm sao có thể là người bình thường được!

Thật là tò mò quá đi... rốt cuộc anh ta đã "hạ gục" chị Tịch như thế nào?

Sau khi ăn sáng xong, hai chị em nhà họ Trang cũng biết là Ninh Tịch đã đi công tác rất lâu mới về nên rất thức thời mà nói lời chào tạm biệt, không làm phiền một nhà ba người bọn họ nữa.

Lúc sắp đi, Trang Vinh Quang thừa dịp Ninh Tịch đang nói chuyện với Trang Khả Nhi mà lén lút đến cạnh Lục Đình Kiêu hỏi vấn đề mà cậu vẫn thắc mắc này giờ: "Cái đó... anh rở này... em có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Hỏi đi."

"Khụ, em thực sự rất tò mò, anh... rốt cuộc anh dùng cách gì mà "chế ngự" được chị Tịch thế?" Trang Vinh Quang tỏ vẻ khiêm tốn ham học hỏi.

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì liếc mắt nhìn cậu ta một cái rồi ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Trang Vinh Quang nín thở chờ đợi cậu trả lời.

Một lát sau Lục Đình Kiêu mới mở miệng nói: "Sắc đẹp."

Trang Vinh Quang: "..."

--- O ---

Chương 1155: Trưởng Thành Sau Một Đêm

Nhà họ Trang.

Sau khi về đến nhà thì Trang Vinh Quang cố gắng moi móc trong cái ổ lợn của mình ra một cái cặp sách mốc meo.

Sách vở trong đó đều mới tinh, thậm chí còn có một quyển từ điển tiếng anh mới cóng cùng một cái kim từ điển. Tất cả đồ dùng học tập đều vô cùng đầy đủ, đây là do Trang Khả Nhi tự tay chuẩn bị cho cậu ta...

Trang Vinh Quang vỗ vỗ cái cặp sách đầy bụi, sau đó lại moi móc từ trong tủ quần áo ra một bộ đồng phục mà cậu ta chưa mặc lấy một lần.

Sau khi tìm được cặp sách với đồng phục, Trang Vinh Quang tìm một cái tông đơ rồi đi về phía phòng tắm mạnh mẽ đem kiểu tóc thời thượng đẹp trai của mình biến thành kiểu đầu húi cua mà cậu chàng từng chê là quê mùa xấu xí.

Trang Vinh Quang nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong kính hồi lâu, mãi cho đến khi hốc mắt đỏ ửng trào ra nước mắt.

Ngón tay của cậu ta chống lên bệ rửa tay, hít sâu một hơi ngăn lại dòng nước mắt rồi mới quay lại phòng ngủ mặc bộ đồng phục vào, sau đó đeo chiếc cặp sách lên.

Lúc đi ngang qua phòng của Trang Khả Nhi, cậu ta dừng lại nhìn chăm chăm bóng dáng người chị tuy nhỏ bé yếu ớt nhưng luôn che chở mình từ nhỏ tới lớn, sau đó nhẹ giọng kêu một tiếng: "Chị..."

Trang Khả Nhi đang gấp quần áo nghe tiếng gọi thì quay sang, vừa trông thấy Trang Vinh Quang thì cô cũng ngẩn cả người: "Em.. Vinh Quang...."

Cậu thiếu niên cao ráo đang mặc bộ đồng phục học sinh màu xanh da trời, trên lưng còn đeo cặp sách, mái tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ khiến cậu ta trông có sức sống hơn rất nhiều. Nhất là đôi mắt rục rỡ sáng lấp lánh như mặt trời mới mọc...

Đây là... em trai của mình ư...?

Rõ ràng là vẫn là con người ấy nhưng dường như đã trở thành một người

khác...

Cô chưa bao giờ trông thấy bộ dạng này của em trai mình...

Trang Khả Nhi cơ hồ nhận không ra em trai mình, cô chỉ ngẩn người đứng đó không có phản ứng gì.

Trang Vinh Quang nhìn chị mình rồi chào một tiếng: "Chị, em đến trường đi học đây."

Nghe thế Trang Khả Nhi giật mình tỉnh lại, cô máy móc trả lời theo phản xạ: "À... em đi đi... bây giờ còn hơi sớm, nhớ đi đường cẩn thận!"

"Vâng, em biết rồi." Trang Vinh Quang gật đầu, nhìn Trang Khả Nhi như muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng thốt nên lời mà chỉ quay đầu rời đi.

Chị Tịch đã nói, làm một thằng đàn ông thì phải dùng hành động để chứng minh chứ không phải là lời nói.

Trang Khả Nhi sững sờ một lúc lâu rồi mới vội vàng chạy ra ban công, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Trang Vinh Quang đeo cặp sách rời đi, trong mắt chợt thấy cay cay...

Chàng trai mười tám tuổi dường như đã trưởng thành chỉ trong một đêm...

Trường trung học Hồng Văn.

Thật ra thì vẻ ngoài của Trang Vinh Quang không tệ, chỉ là lúc bình thường cậu ta cứ thích khoác lên mình mấy bộ đồ kiểu HKT, rồi cả ngày cứ tới lui với mấy đứa chẳng ra đâu đi gây rối khắp nơi. Bạn bè trong trường thấy cậu ta thì chỉ biết lắc đầu ngao ngán, tránh được thì tránh.

Lúc này đang là thời gian học sinh đến trường đông nhất, Trang Vinh Quang bộ dạng sáng sủa gọn gàng, một tay dứt túi quần bước từng từng bước theo đoàn người đông đúc tiến vào cổng trường khiến không ít người ghé mắt nhìn, nhất là mấy cô bé, tùm nãm tùm ba rồi rít bàn luận...

"Oa! Cậu bạn kia là ai vậy? Đẹp trai quá đi!"

"Tớ không biết! Chưa từng gặp! Trường chúng ta có một người đẹp trai như vậy mà sao tớ không biết, lạ thật!!!"

"Ồ, sao tớ cứ cảm thấy cậu ta có chút giống Trang Vinh Quang là sao?"

"Trang Vinh Quang? Cái tên suốt ngày mặc đồ HKT sao... Cậu đừng có làm tớ cười chết chứ?"

...

Đám người nghị luận ngày càng nhiều, cuối cùng có một cô bé không nhịn được nói: "Ngốc quá đi, cứ gọi thẳng một tiếng là biết có đúng hay không thôi!"

Nói xong cô bạn đó khum tay la lớn: "Ê... Trang Vinh Quang! Trang Vinh Quang!"

Trang Vinh Quang thấy có người gọi mình thì quay đầu lại: "Có việc gì?"

--- O ---

Chương 1156: Cút!

Và thế là tất cả mọi người thi nhau rơi hết cả cầm xuống đất...

"Ôi má ơi! Là Trang Vinh Quang thật đấy! Cậu ta đi phẫu thuật thẩm mỹ à???"

"Chẳng lẽ bây giờ phẫu thuật thẩm mỹ cũng có thể phẫu thuật cả não à?"

"Há há há há há đúng thế, phẫu thuật thẩm mỹ có thể chữa khuyết tật não đó..."

...

Đám người chung quanh vẫn không ngừng bàn tán, nếu là Trang Vinh Quang của quá khứ thì chắc chắn sẽ điên lên mà cho đám người đó ăn đấm vì tội lảm nhảm. Cơ mà chắc là do đêm qua trải qua một hồi sinh tử khiến lúc này cậu ta chỉ cảm thấy mình ngày xưa thật ngây thơ, thậm chí còn muốn tự cho mình của ngày ấy mấy cái tát.

Những người này nói không sai, trước đây cậu ta quả đúng là bị khuyết tật não.

Thấy Trang Vinh Quang bị bọn họ cười nhạo mà chẳng nói lấy một lời, tất cả mọi người lại mắt tròn mắt dẹt thêm lần nữa.

"Chuyện gì vậy? Uống nhầm thuốc à?"

"Xem chừng là bị người nhà chỉnh rồi!"

"Nhà cậu ta chỉnh cậu ta còn ít à? Cậu ta chính là bùn loãng không trát nổi tường đó!"

"Mình có cảm giác hình như cậu ta bị cái gì đó kích thích..."

"Hừ, mấy người nói nhiều thế làm gì, chẳng lẽ mấy người không thích trường chúng ta có thêm một anh chàng đẹp trai à? Không thích thì để tui đi! Tui muốn đi săn đuối mục tiêu mới."

...

Đi học một ngày đối với Trang Vinh Quang mà nói thì chẳng khác gì một

năm.

Bởi vì, cậu ta chưa bao giờ đi học nên cái gì cũng không hiểu, nghe giảng mà cứ y như vịt nghe sấm, cho nên cậu ta càng khó chịu.

Cuối cùng cũng chờ được đến lúc tan học, sắc mặt Trang Vinh Quang rõ ràng có chút ảm đạm, nhưng cũng chỉ là cảm thấy hơi mất mát mà thôi chứ không hề có ý định bỏ cuộc...

Cách cửa trường học không xa có hai tên đầu nhuộm đủ màu đang ngồi chồm hổm ở đó phì phèo điếu thuốc trong tay nhìn chăm chăm vào đám học sinh đang tan học...

Một tên lấy di động ra gọi: "Alo, Quang à, mày đang ở đâu đó? Sao tao gọi mà mày cứ tắt máy thế!"

"Đôi diện mày." Trang Vinh Quang đứng trước cửa trường học nhìn hai tên đồng bọn ngày xưa.

Tôn Bân cầm di động nhìn dáo dác một vòng, sau đó nhìn trúng một cậu trai đang cầm di động trong tay rồi... điếu thuốc đang ngậm trong mồm nó rơi thẳng xuống đất: "Mày... Quang?"

Trang Vinh Quang cúp di động rồi bước từng bước tới trước mặt bọn họ: "Tìm tao có chuyện gì không?"

Vẻ mặt Tôn Bân với Lương Hạo Cường y như gặp quỷ, bọn nó nhìn nhìn thiếu niên trước mặt rồi trở mắt nhìn nhau.

"Quang, mày có làm sao không đó?"

Trang Vinh Quang liếc nhìn thời gian trên di động, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn: "Có chuyện gì thì nói đi, tao còn phải về nhà."

"Khụ, Quang à, mày đừng nói là vì chuyện tôi qua mà giận bọn tao đây chứ? Bọn tao đúng là cũng hết cách rồi mà, nhiều tiền thế thì chúng tao lấy đâu ra chứ! Đúng rồi, sao mày thoát được vậy, có phải chị mày lại đem tiền đến không?" Tôn Bân hỏi.

"Mày xin thêm tí nữa đi? Tối nay chúng ta đi lấy lại vốn! Mày đang may mắn thế này chắc chắn hôm nay có thể lấy lại vốn rồi!" Lương Hạo Cường xoa xoa tay kích động nói.

Tôi qua, khi Trang Vinh Quang chờ mãi vẫn không thấy hai tên đồng bọn quay lại thì cậu ta đã nghĩ vô số lần rằng, nếu gặp lại nhất định phải cho hai tên này một trận nên thân. Nhưng hiện tại cậu ta lại chẳng muốn phí sức với bọn họ, cho dù chỉ nói chuyện thôi cũng thấy quá lãng phí.

Nếu là anh em phản bội thì cậu ta có thể sẽ tức giận, nhưng mà hai tên này... thì anh em cái quái gì chứ?"

"Cút!" Trang Vinh Quang quăng cho hai tên kia một chữ, sau đó đi thẳng luôn.

--- O ---

Chương 1157: Là Ai Làm?

Nhà họ Trang.

Gần đây mấy chiến hữu cũ của Trang Liêu Nguyên chuyển từ tỉnh khác về Đé Đô làm việc. Bạn bè cũ lâu năm mới gặp nhau một lần cho nên hôm nay ông cố ý mời bọn họ về nhà làm khách.

Trang Khả Nhi sắp xếp chiêu đãi khách đâu vào đấy, sau đó mới đi vào bếp phân phó người giúp việc chuẩn bị đồ ăn.

Trong phòng khách, một người đàn ông trung niên đeo quân hàm ba sao trên vai nhiệt tình hỏi thăm: "Lão thủ trưởng gần đây có khỏe không?"

"Gần đây cha tôi đang dưỡng bệnh trong bệnh viện quân đội, cũng coi như là cường tráng!" Trang Liêu Nguyên vừa rót trà cho họ vừa nói.

"Chị dâu vẫn chưa được điều về à?"

"Đã gửi báo cáo rồi đấy chứ, nhưng mà xem ra cũng có chút khó khăn."

"Haizz, may mà còn có Khả Nhi ở cạnh ông! Mới mấy năm không gặp mà Khả Nhi bây giờ trở mã xinh đẹp quá, không biết thằng nhóc nhà nào có diễm phúc đây!"

"Tôi đoán Liêu Nguyên cũng không nỡ gả con gái đi đâu..."

"Ha ha ha..."

Nghe mấy chiến hữu trêu chọc nhắc đến cô con gái hoàn hảo của mình, Trang Liêu Nguyên nhất thời cảm thấy được an ủi rất nhiều. Vợ của ông làm ở Viện Nghiên cứu Khoa học, yêu cầu tính bảo mật rất cao cho nên chỉ có thể quanh năm ở lại Viện Nghiên cứu không được về, gần như bà dành cả đời để cống hiến cho quốc gia. Còn ông thì quá nửa thời gian đều ở trong quân cho nên chuyện trong nhà đều do một tay Khả Nhi lo liệu.

"Đúng rồi, gần đây Vinh Quang thế nào?" Có người thuận miệng hỏi.

Lời vừa ra thì mấy người khác đã lập tức quay về phía người vừa lên tiếng lắc lắc đầu, cái gì nên nói hãy nói chứ!

Người vừa hỏi cũng có chút lúng túng, nhưng mà lời đã nói ra làm sao mà

thu lại được.

Trang Liêu Nguyên nhìn các chiến hữu đang ái ngại nhìn mình thì có chút khổ sở, mặt mũi cả đời của ông coi như bị thăng nhãi kia quăng sạch rồi, làm gì còn để ý mấy chuyện này chứ!

"Vinh Quang ấy à, vẫn như cũ thôi!" Trang Liêu Nguyên nói.

Một câu "vẫn như cũ" khiến tất cả mọi người đều không biết phải làm sao.

"À đúng rồi, tôi nói cho mấy ông tin này này, mấy ông có nhớ ba tên trùm ma túy trốn thoát bốn năm trước không? Lão K, Độc Nhãn với Long Đầu..." Có người cố dòi đi sự chú ý.

"Đương nhiên là nhớ chứ! Thế nào?" Quả nhiên đề tài này thu hút được sự hứng thú của mọi người.

"Bắt gọn cả lũ! Mặt lão K bị thương nặng đến độ hủy luôn rồi, Long Đầu bị súng bắn nát đầu chết ngay tại chỗ, chỉ có Độc Nhãn khá hơn chút, bị chấn động não thôi... bây giờ còn đang ngồi trong Cục cảnh sát đó!"

"Có chuyện này à?"

Trang Liêu Nguyên cũng bị hấp dẫn: "Ai làm thế?"

"Không tra được, chỗ đó hẻo lánh lắm chẳng có camera an ninh nào, cũng chẳng có nhân chứng! Sau có tìm được mấy tên kẻ giao du với bọn chúng, nhưng lời khai đều nhất trí là tụ tập rồi đánh nhau dẫn đến chết người! Ngay cả lão K cũng nói vậy, điều tra hiện trường cũng không thấy gì khả nghi... nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó kỳ lạ..."

"Quan tâm làm gì chứ! Bất kể là do đánh nhau hay do người khác ra tay thì vẫn hả lòng hả dạ quá còn gì! Năm đó chỉ vì bắt ba con cá lợt lưới đó mà chúng ta hy sinh mất hai đồng chí!"

...

Đám người Trang Liêu Nguyên đang trò chuyện sôi nổi trong phòng khách, đột nhiên có thanh âm thiếu niên quen thuộc vang lên: "Con về rồi!"

"Ồ, chắc là Vinh Quang về?" Mọi người rồi rít nhìn ra cửa.

--- O ---

Chương 1158: Đầu Thằng Nhãi Này Bị Hồng Rồi Sao?

Về sớm thế?

Trang Liêu Nguyên có chút hoài nghi, chẳng phải mọi lần nó đều chơi cho đã đời rồi mới mò về sao. Huống chi, gần đây ông cũng không ở nhà thì nó lại càng phải quậy đến long trời lở đất mới đúng chứ.

Trang Liêu Nguyên nghĩ nghĩ rồi xụ mặt nhìn ra cửa, ông còn đang định nói mấy câu kiểu "mày còn biết về à", cơ mà lời ra đến mép rồi vẫn không chui ra khỏi miệng nổi...

Cậu trai đứng ở cửa đang mặc bộ đồng phục học sinh, sau lưng còn đeo cặp sách. Mái tóc sạch sẽ gọn gàng trông hoàn toàn ra dáng một học sinh trung học căng tràn sức sống.

Đây là... con ông hả?

Không chỉ Trang Liêu Nguyên mà mấy chiến hữu cũng sững sốt. Dầu sao lần gần nhất mà bọn họ gặp Trang Vinh Quang thì mái tóc cậu ta còn dài hơn cả con gái, quần áo thì xanh xanh đỏ đỏ y như cái bảng pha màu.

Cậu trai trước mặt với thằng nhóc trong trí nhớ bọn họ chênh lệch quá lớn!

"Chú Trương, chú Lăng, chú Trịnh..." Trang Vinh Quang chào hỏi từng người một.

Lúc này mọi người mới giật mình tỉnh lại.

"Vinh Quang đây à! Suýt nữa chú không nhận ra luôn!"

"Chẳng phải mình ông đâu, tôi cũng sững sốt đây này!"

"Đệch! Ông giỏi lắm Trang Liêu Nguyên, vừa rồi ông còn lừa bọn tôi?"

"Quả nhiên là lớn lên rồi hiểu chuyện hơn! Tôi đã bảo "hồ phụ vô khuyến tử" mà!"

...

"Chỉ là có chút bộ dạng con người hơn thôi mà mấy ông cũng khen nó!" Mặc dù trong lòng tràn đầy hoài nghi nhưng hiển nhiên đây không phải lúc tra

hỏi, Trang Liêu Nguyên chỉ có thể tùy tiện lấy có.

Lúc ăn tối, Trang Vinh Quang cũng rất an phận. Trước đây, cậu chàng ghét nhất việc ngồi ăn cơm với mấy ông già, lần nào cũng chỉ ăn lấy lệ vài miếng rồi trốn lên phòng chơi game hoặc là chuồn ra ngoài lêu lổng. Hiếm lắm mới được một lần ăn một bữa cơm hoàn chỉnh như này, thậm chí còn theo Trang Liêu Nguyên tiễn khách ra tận cửa.

Tiến khách về xong xuôi, không đợi cha mình nắm cổ tra hỏi mà Trang Vinh Quang đã tự động khai báo: "Ba, con có việc muốn xin ba giúp một tay!"

Trang Liêu Nguyên nhất thời ảo não, giới cho cái thằng này, đột nhiên ngoan ngoãn nghe lời thế hóa ra là có việc cần ông giúp!

Nhưng mà xem ra lần này nó hạ vốn gốc rồi đây, ngay cả mái tóc quý giá nhất cũng cắt phéng luôn!

Sắc mặt Trang Liêu Nguyên khó tránh khỏi có chút âm u, ông thề nếu cái thằng nhãi này lại còn nói cái gì mà "lưu lạc chân trời" thì ông chắc chắn sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con luôn, hoàn thành tâm nguyện "lưu lạc" của nó luôn!

"Nói đi, chuyện gì." Trang Liêu Nguyên mặt mũi lạnh tanh ngồi trong thư phòng trầm giọng nói.

Cậu thiếu niên đứng cạnh cha nhìn mái tóc đã lấm tẩm mấy sợi bạc của ông mấy giây, cậu ta hít sâu một hơi đè xuống sự hốt hoảng trong lòng rồi mới lên tiếng: "Ba, con muốn xin ba mời gia sư tại nhà cho con, hoặc là cho con đi học thêm cũng được! Chỉ còn vài tháng nữa là đến kỳ thi đại học, con biết thành tích của con cho dù cố kiểu gì cũng không thi vào đại học nổi, dựa vào thể lực của gia đình mà vào mấy trường đại học phổ thông thì cũng chẳng có ý nghĩa gì! Cho nên con muốn vào bộ đội, sau đó vừa huấn luyện vừa học tập để sang năm thi vào trường quân đội."

Ngay từ lúc Trang Vinh Quang nói câu đầu tiên thì Trang Liêu Nguyên đã sợ đến ngây người, chờ nói xong thì thất thố hẳn, để lộ ra vẻ mặt khó tin...

Trang Liêu Nguyên ngây người nửa ngày rồi mới nói: "Mày vừa nói cái gì? Mày muốn vào bộ đội, thi trường quân đội? Mày bảo tao tìm cho mày... gia sư? Đăng ký lớp học thêm?"

Đầu thằng nhãi này bị hỏng rồi sao?

--- O ---

Chương 1159: Đây Là Những Gì Em Đáng Phải Nhận

Vâng!" Cậu thiếu niên rành mạch đáp lời, vẻ mặt hoàn toàn không hề có ý đùa giỡn nào.

"Tại sao đột nhiên lại muốn như thế? Tao làm sao để tin mày không phải là hứng thú nhất thời hoặc là... hoặc là một trò đánh cuộc tệ hại nào của mày?" Vẻ mặt Trang Liêu Nguyên vô cùng nghiêm nghị.

Trang Vinh Quang cắn răng, nâng lên đôi mắt quyết đoán nhìn thẳng vào cha mình: "Ba, lần này con nghiêm túc. Còn nguyên nhân thì ba cũng biết rồi, con chẳng có ý tưởng lớn hay hoài bão to tát gì, con chỉ muốn người thân của con không cần phải lo lắng cho con nữa. Nếu như chẳng may gặp phải chuyện gì nguy hiểm, con có thể đứng ra tự chống đỡ được chứ không phải là liên lụy mọi người như hiện tại, con chỉ muốn vậy thôi."

Nghे con trai nói mà Trang Liêu Nguyên vẫn không tin nổi.

Nếu Trang Vinh Quang nói cái gì mà "con muốn bảo vệ quốc gia hay kiến công lập nghiệp" gì gì đó thì còn lâu ông mới tin, nhưng không ngờ rằng nó lại nói ra những lời như này.

Ngay lúc Trang Liêu Nguyên còn đang hoài nghi, Trang Vinh Quang rút một cây roi từ sau lưng ra rồi dùng hai tay dâng lên cho Trang Liêu Nguyên: "Ba, con định nghe lời chị không nói với ba, nhưng lòng con không chịu nổi nếu cứ giấu ba."

Đại khái vì nhớ lại tình cảnh tối qua mà Trang Vinh Quang có chút run rẩy: "Hôm qua con lấy được chút tiền nên cùng Lương Hạo Cường với Tôn Bân tới sòng bạc, cuối cùng rơi vào bẫy của người ta, thua năm trăm vạn."

"Mày nói cái gì!!!" Trang Liêu Nguyên biến sắc, đập bàn đứng dậy.

Trang Vinh Quang lê đầu gối về phía trước, đặt cây roi lên bàn cạnh Trang Liêu Nguyên rồi nói: "Những người đó không phải người ở đây, vừa nhìn đã biết không phải hạng dễ chọc! Lúc ấy con một lòng trông chờ vào Tôn Bân với Lương Hạo Cường xoay tiền tới chuộc con ra, không ngờ chúng nó lại chón mất dạng..."

"Ha, mày trông chờ vào hai thằng nhãi kia..." Trang Liêu Nguyên chán chường nói: "Sao Trang Liêu Nguyên ta lại có một thằng con trai ngu xuẩn

như mày..."

"Sau đó còn làm ra chuyện còn ngu xuẩn hơn..." Giọng Trang Vinh Quang lúc này đã khàn khàn: "Con không dám gọi điện cho trong nhà, cũng chẳng có ai có thể nhờ giúp đỡ... không còn cách nào khác con chỉ có thể gọi cho chị..."

"Thằng khốn nạn!!!" Trang Liêu Nguyên ném thẳng ly trà trong tay vào người Trang Vinh Quang, đồng thời trong lòng ông cũng dấy lên một dự cảm bất thường khiến sắc mặt ông thay đổi hoàn toàn: "Có phải chị mày tôi qua đã xảy ra chuyện gì hay không! Mày nói ngay cho tao!!!"

Nếu không phải Trang Khả Nhi xảy ra chuyện gì thì sao thằng nhãi này lại thay đổi lớn như vậy được!

Bằng vào kinh nghiệm của mình, ông cũng đoán được tám chín phần chuyện xảy ra tồi quá, vừa nghĩ tới Khả Nhi có thể gặp chuyện không may gì Trang Liêu Nguyên đã cảm thấy đất dưới chân như sụp xuống...

"Chị đã theo yêu cầu của bọn chúng mang tiền tới, nhưng bọn chúng vẫn không thả người, chúng nói muốn thu tiền lãi muốn chị... muốn chị ở lại với chúng một đêm..."

Một tiếng "chátттт..." chói tai vang lên, Trang Liêu Nguyên dùng cây roi trong tay quất mạnh vào vai của Trang Vinh Quang.

Trang Vinh Quang bất ngờ bị ăn một roi, quất mạnh đến mức làm câu ta ngã lăn ra đất.

Lúc này cánh cửa bị thư phòng bật mở ra, Trang Khả Nhi hốt hoảng chạy vào che chở cho em trai mình: "Vinh Quang! Chẳng phải chị đã bảo đừng nói cho ba sao!!! Em làm sao vậy!"

Trang Vinh Quang đau đến trắng bệch cả khuôn mặt: "Chị... em không muốn trốn trong lòng chị nữa... chuyện em làm... em sẽ tự mình gánh vác... đây là những gì em đáng phải nhận..."

--- O ---

Chương 1160: Muốn Trở Thành Người Giống Như Chi Tịch

"Khả Nhi! Con tránh ra! Hôm nay ba phải đánh chết thằng súc sinh này!"
Lúc này, Trang Liêu Nguyên đã hoàn toàn bị lửa giận không chế: "Lần trước tao không nên mềm lòng! Tao không nên mềm lòng! Cuối cùng lại hại chị mày..."

Sao lần trước ông không bắn chết thằng khốn khiếp này luôn đi! Tại sao! Trang Liêu Nguyên cảm thấy vô cùng hối hận, tự trách vì sự vô dụng của chính mình!

Nếu như vợ ông trở về rồi biết hết tất cả mọi chuyện... Ông phải ăn nói với bà thế nào đây... còn có cha nữa...

Nghĩ đến đây ông chỉ hận không thể rút súng ra đưa thằng con trai này đến tận suối vàng!

Thấy cha mình đã mất không chế, Trang Khả Nhi vội vàng la lớn: "Ba! Con không sao! Con không bị làm sao hết! Tối qua không xảy ra chuyện gì cả!"

Làm sao mà Trang Liêu Nguyên có thể tin lời con gái mình chứ, đôi mắt ông đỏ ngầu, giận dữ hét lên: "Nếu không có chuyện gì! Thì sao thằng nhãi này lại phải quỳ trước mặt ba!!! Khả Nhi, con mau tránh ra!"

"Ba! Con nói thật! Con không lừa ba! Tối qua quả thật suýt nữa con bị mấy người đó làm hại, nhưng mà Tiểu Tịch kịp thời xuất hiện cứu con với Vinh Quang! Tối qua con với Vinh Quang cũng ngủ ở nhà bạn ấy đến sáng mới về! Ba không tin thì có thể hỏi bạn ấy mà!"

"Tiểu Tịch...?" Về mặt Trang Liêu Nguyên có chút sững sờ.

"Đúng vậy! Ba, ba tên trùm ma túy sa lưới mà ba với chiến hữu nói tối nay, nếu như những gì mọi người tả là chính xác thì đó chính là ba tên đã bắt con với Vinh Quang tối qua! Một trong ba tên đó bị Tiểu Tịch dùng súng bắn chết, một tên khác bị đá đến hôn mê, còn tên bị nát mặt là vì Tiểu Tịch nhìn thấy tên kia định hại con nên đánh hắn ta vô cùng tàn nhẫn..." Trang Khả Nhi dùng tốc độ nhanh nhất kể lại mọi chuyện.

Nghe đến đây thì lửa giận của Trang Liêu Nguyên cũng thu lại một ít: "Những gì con nói... đều là thật?"

"Vô cùng thật! Ba nhìn xem, nếu hôm qua con thật sự bị làm sao thì sao bây giờ con có thể bình thường thế này?" Trang Khả Nhi vội vàng nói.

Nghe con gái nói vậy thì vẻ mặt Trang Liêu Nguyên mới dịu xuống, cũng coi như hoàn toàn tin lời con gái mình.

Sau đó Khả Nhi nói cặn kẽ lại chuyện hôm qua một lần nữa rồi lo lắng nói: "Chuyện này Tiểu Tịch không sao chứ ạ? Dù sao đó cũng là chuyện liên quan đến mạng người! Con vẫn luôn lo cậu ấy sẽ bị bọn con làm liên lụy!"

Trang Liêu Nguyên nghe vậy thì sắc mặt có chút nghiêm nghị: "Sao có thể chứ? Cho dù có chuyện thì ba cũng không để cô bé đó bị liên lụy!"

Nghe thế Trang Khả Nhi mới yên tâm, chỉ cần cha đã ra tay thì chắc chắn Tiểu Tịch sẽ không có việc gì.

Bây giờ thì Trang Liêu Nguyên đã có thể hiểu tại sao hai tên bị bắt về lại cứ nói là do bọn chúng uống nhiều rồi đánh nhau. Cái loại người như bọn chúng thì vô cùng quan tâm đến mặt mũi, sao có thể thừa nhận mình thua trong tay một cô gái chứ!

Còn mấy tên lâu la kia thì chắc là sau khi nhìn thấy thân thủ của Ninh Tịch, trong lòng có kiêng kỵ nên cũng chẳng dám nói sự thật.

"Đứng lên đi! May mà chị mày không sao, nếu không hôm nay mày có ăn năn hối hận đến thế nào cũng không thoát khỏi cái chết đâu!" Trang Liêu Nguyên lạnh lùng nói.

Trang Vinh Quang che lại bả vai chảy máu ròng ròng, từ từ đứng lên nhờ vào sự nâng đỡ của Trang Khả Nhi.

"Cho nên đây chính là nguyên nhân mày đột nhiên tỉnh ngộ?" Trang Liêu Nguyên hỏi.

Trang Vinh Quang gật đầu: "Con muốn trở thành người giống chị Tịch..."

"Mày có thể bằng một đầu ngón tay của nó thì tao đã tạ ơn trời trời đất rồi!" Trang Liêu Nguyên "hừ" lạnh một tiếng.

Chương 1161: Rốt Cuộc Đã Trải Qua Cái Gì

"Haiz, lần này lại nợ cô bé kia một cái nợ nhân tình nữa rồi..." Trang Liêu Nguyên thở dài.

Trang Khả Nhi vô cùng cảm kích Ninh Tịch, đây là lần đầu tiên cô gặp được người giống như vậy. Người khác chỉ cần tốt với cô ấy một chút thì cô đã hận không thể giao cả tim phổi ra báo đáp người ta.

Trang Liêu Nguyên nhìn con trai mình: "Chuyện mà nói tao sẽ giúp mà sắp xếp, chỉ cần lần mà thành tâm muốn thay đổi thì muốn cái gì cũng được! Còn nữa, mai là thứ bảy, mà bớt chút thời gian qua viện điều dưỡng thăm ông nội, để ông an tâm một chút! Chuyện ngày hôm qua mà cũng có thể nói với ông nhưng đừng có mà nói như vừa nãy... dọa tao suýt nữa thì làm thịt mà luôn, ông nội mà còn có bệnh tim đấy!"

"Con biết nên nói thế nào ạ!"

"Biết thì tốt, mau đi xử lý vết thương đi!"

"Vâng."

...

Đêm khuya, Trang Liêu Nguyên chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ, vẻ mặt ông vô cùng phức tạp nhìn về bóng đêm mịt mờ ở bên ngoài.

Hy vọng lần này Vinh Quang có thể thật sự trưởng thành...

Là người thì ai cũng phải trải qua sóng gió rồi mới trưởng thành được, còn Ninh Tịch thì sao... để sống tới hôm nay thì đứa bé kia đã phải trải qua những gì?

...

Ngày hôm sau.

Tại trụ sở chính của History ở Đế Đô.

Ninh Tuyết Lạc âm trầm nhìn Đới Uy và những nhân viên nòng cốt cấp cao.

Chuyện phía Trang gia xôi hỏng bỏng không, mà History gần đây lại liên tục

gặp trắc trở. Đặc biệt là mảng trang phục, hoàn toàn không đạt được chất lượng như trước đây. Cho dù phòng thiết kế cứ cách một thời gian lại có sản phẩm mới nhưng không có bộ nào là tạo được điểm nhấn. Chưa kể, Tác Linh với mấy tạp chí thời trang cứ cần mãi không buông đây History đến đâu sóng ngọn gió.

Đới Uy là người đứng đầu của phòng thiết kế, tất nhiên gã biết vấn đề xảy ra là do mình. Nếu History vẫn không đưa ra được những mẫu thiết kế chất lượng cao thì e là chẳng bao lâu nữa sẽ bị Tác Linh vượt mặt.

Nói đến lo lắng, chắc chẳng ai so được với Đới Uy.

"Cậu có gì muốn nói?"

"Sếp... thật ra thì phòng thiết kế gần đây..."

Gã ta vừa mới định giải thích thì Ninh Tuyết Lạc đã lập tức vung tay ngắt lời.

"Tôi không muốn nghe cậu giải thích, tôi chỉ cần kết quả." Giọng điệu Ninh Tuyết Lạc rất lạnh lùng: "Những mẫu thiết kế mới của Tác Linh rất được hoan nghênh, đây là đả kích rất lớn với History, định mức thị trường cũng bị bọn họ chiếm hơn nửa vậy mà phòng thiết kế mấy người đang làm cái gì?"

"Không sai, nói cho cùng thì nguyên nhân đẩy chúng ta đến đâu sóng, ngọn gió thế này chính là phòng thiết kế... là trách nhiệm của phòng thiết kế, chuyện này hẳn là do trưởng phòng thiết kế Đới Uy chịu trách nhiệm." Một vị nhân viên cấp cao lên tiếng.

Đới Uy hung hăng trợn mắt trừng người kia một cái rồi đưa mắt nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc, trong lòng lo sợ muốn chết.

"Người tôi bảo cậu tìm đã có tin tức gì chưa?" Ninh Tuyết Lạc hỏi.

Đương nhiên Đới Uy biết người Ninh Tuyết Lạc đang nói đến là ai, đó chính là người được gọi là quý tài* ở Ý - Hàn Kiêu.

*Quý tài: Thiên tài giải quyết vấn đề theo lẽ thường; quý tài thì không đi theo lẽ thường nhưng vẫn giải quyết được vấn đề, làm người khác nể phục.

Chỉ có điều, Hàn Kiêu trong giới thiết kế thời trang chỉ là một đóa hoa quỳnh sớm nở tối tàn, anh ta đã sớm bị loại khỏi cái giới này lâu rồi, bây giờ không

còn khả năng như trước kia. Huông hồ, Đới Uy hoàn toàn không muốn đến gần một kẻ điên cho nên lúc Ninh Tuyết Lạc yêu cầu tìm người gã ta cũng chẳng để trong lòng.

Dĩ nhiên nguyên nhân trọng yếu nhất vẫn là gã ta lo sợ địa vị của mình sẽ bị ảnh hưởng...

Tìm một quý tài về gây khó dễ cho đội thiết kế của mình? Gã cũng không rảnh đến nỗi tự mua dây buộc mình như thế!

--- O ---

Chương 1162: Chúc May Mắn!

Nhưng mà, chuyện đã đến mức này gã ta không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận thỏa hiệp, nếu không nhờ đâu History tiêu tủng thì gã ta cũng hết đường sống.

"Sếp, tôi biết phải làm cách nào để tìm được Hàn Kiêu, cô cho tôi hai ngày... Chỉ có điều, kể cả tôi có liên lạc được với anh ta nhưng anh ta có chịu giúp chúng ta hay không thì khó nói." Đới Uy cũng chỉ coi là biết Hàn Kiêu được một tẹo, muốn mời một người nắng mưa thất thường như vậy giúp History đánh bại Tắc Linh chỉ sợ không dễ dàng.

"Chỉ cần anh ta có năng lực thì bất kể điều kiện gì tôi cũng đáp ứng." Ninh Tuyết Lạc nói.

"Được, vậy tôi đi liên hệ." Đới Uy gật đầu một cái rồi xoay người đi.

...

Đi ra khỏi trụ sở chính của History, Đới Uy lấy di động ra lục danh sách một hồi rồi gọi tới một số.

"Ồ, Đới Uy đây à, sao rảnh rồi tìm tôi thế này?" Đầu bên kia truyền tới một giọng nói cười mở.

"Jill, tôi có chuyện muốn kính nhờ cậu đây." Đới Uy nói.

"Hừm, nhà thiết kế Đới mà cũng có chuyện kính nhờ thằng em này cơ à! Chuyện gì thế?"

"Cậu có nhớ cái tên người Ý gốc Hoa - Hàn Kiêu không." Đới Uy đi thẳng vào vấn đề.

"..."

Sau khi cái tên Hàn Kiêu được thốt lên, đầu bên kia rơi vào trầm mặc, mãi một lúc lâu sau mới trả lời: "Đới Uy, tôi với Hàn Kiêu đã từng là bạn học, nhưng mà hẳn ta học thiết kế cũng chỉ là nổi hứng nhất thời mà thôi! Gã là một kẻ điên, cậu nhất định phải cách xa cái tên điên đó ra, Đới Uy, tôi không nói đùa với cậu đâu!"

"Jill... kẻ điên kia, rốt cuộc hẳn ta đã làm cái gì vậy?" Đới Uy có thể nghe ra

sự sợ hãi trong giọng nói của người kia.

"Cái người điên kia là cầm ky của mấy quốc gia với thế lực ngầm đấy! Cậu không tưởng tượng nổi đâu, hẳn ta từng đắc tội một bang mafia, cái bang đó phải hơn trăm người đi làm thịt hẳn nhưng kết quả là tất cả đều mất tích, đến giờ còn chưa tìm được!"

Nghe thế Đới Uy liền sững sờ cả người.

"Cậu cho đây là xong rồi sao? Không đâu, ngay sau tối hôm đó cái bang mafia kia đều bị giết sạch đấy, kể cả mấy kẻ cầm đầu cũng không chốn thoát... nghe nói toàn bộ đều bị đào rỗng ruột rồi khâu lại một chỗ, trên tường còn vẽ cái bia mộ nữa!"

"Ai làm? Chẳng lẽ là Hàn Kiêu sao?"

"Này... cũng không có tra ra kết quả chính xác, nhưng mấy thế lực ngầm nếu nói là tên đó làm. Nếu thực sự là Hàn Kiêu làm thì có trời mới biết tại sao hẳn lại có thể giải quyết được một bang phái trong một đêm như thế."

Đới Uy nghe đến đây thì lạnh sống lưng, gã thề, gã tuyệt đối không muốn dính dáng gì với tên sát nhân này hết. Nhưng mà... Ninh Tuyết Lạc đã giao phó, gã ta vẫn phải đi tìm Hàn Kiêu.

"Jill, cậu có cách liên lạc với hẳn ta không?" Đới Uy thở dài nói.

"Được rồi, tớ cho cậu cách liên lạc, nhưng mà người anh em à, chúc cậu may mắn..."

Cuối cùng, Đới Uy cũng có cách liên lạc với Hàn Kiêu, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại một hồi thì gã ta vẫn không dám gọi điện, thế nên đành gửi một cái tin nhắn qua thăm dò xem thế nào.

[Ha ha, Hàn Kiêu, tôi là Đới Uy, còn nhớ mẹ tôi không!]

Rất nhanh có tin nhắn trả về.

[Mẹ cậu tên gì?]

Chương 1163: Muốn Mời Anh Giúp Một Tay

Lúc này, khi nhận tin Đới Uy run tay quá không cẩn thận thế nào mà đánh nhầm chữ "吗"1 thành chữ "妈"2.

1,2 吗: Trợ từ trong câu hỏi; 妈: mẹ

[Người anh em hiểu nhầm rồi, ý tôi là có nhớ tôi không... tôi là Đới Uy, bạn của Jill, lúc ở Ý chúng ta từng gặp mặt.]

[Ồ, Đới Uy à, hình như tôi không quen.]

Nhìn tin nhắn trả lời mà Đới Uy dở khóc dở cười, rõ ràng là đã từng gặp nhau trong một buổi tiệc, lúc đó gã đi cùng Jill.

[Ha ha, người anh em, quý nhân thì hay quên mà ha ha, hồi trước chúng ta từng gặp nhau ở Ý rồi, anh nhớ Jill chứ, bạn cùng lớp với anh ấy, tôi là bạn thân của cậu ấy.]

Nếu Hàn Kiêu đã quên gã là ai thì chắc cũng không đến nỗi quên luôn cả Jill chứ.

Hàn Kiêu lại gửi tin nhắn trả lời: [Có chuyện gì không?]

[Là như này, vừa hay biết được tin anh đang ở Đé Đô, mà tôi cũng đang ở Đé Đô, thế nên muốn gặp anh tán gẫu một chút.]

Sau khi gửi tin nhắn đi, Đới Uy vừa hy vọng Hàn Kiêu đồng ý lại vừa hy vọng anh ta từ chối, nói chung là vô cùng mâu thuẫn. Nếu như Hàn Kiêu từ chối thì gã ta sẽ chẳng cần phải tiếp xúc với nhân vật nguy hiểm như thế, cơ mà nếu như thế thật thì Ninh Tuyết Lạc sẽ lại té gã lên.

[Tôi đang ăn ở quán Món Ngon Mỗi Ngày, địa chỉ là phía tây tòa nhà Hoa Đông.]

[Là KFC sao?] Đới Uy có chút hoang mang hỏi lại.

[KFC, không sai đâu.]

Đới Uy: "... " Cứ có cảm giác gửi tin nhắn cho người này thì sẽ ít thờ hơn mấy năm...

Sau khi lấy được địa chỉ của Hàn Kiêu, trong lòng Đới Uy vẫn có chút do dự, chẳng lẽ mình thật sự phải đi gặp tên biến thái kia sao?

Nhưng mà, nhớ tới Ninh Tuyết Lạc cùng với kết cục không thể vãn hồi của History thì lòng gã lại run lên.

Cuối cùng, Đới Uy chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhắm mắt lái xe đi.

15 phút sau, Đới Uy đứng trước cửa KFC, gã hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa tiến vào, vừa mới bước vào đã nhìn thấy Hàn Kiêu.

Tướng mạo của Hàn Kiêu vô cùng đẹp, là nét đẹp tiêu biểu cho cái gọi là nét đẹp truyền thống của Châu Á.

Hôm nay, anh ta mặc cả bộ thể thao màu đen, mái tóc đen như mực được túm lại thành một cái đuôi ngựa sau đầu, tuy đội một cái mũ lưỡi trai che hết nửa mặt nhưng vẫn đẹp trai đến ngất ngây lòng người, có không ít cô gái nhìn chăm chăm anh ta tới mức xuất thần.

"Anh gì ơi... Anh... Anh... Anh có thể... có thể cho em... cách liên lạc..."

Đới Uy còn chưa kịp bước đến chào hỏi thì mấy cô bé kia đã vây lấy Hàn Kiêu.

Hàn Kiêu ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mấy cô bé kia, bộ dạng như đã quen với chuyện này tới mức chả thèm phản ứng.

Thấy vậy, mấy cô bé kia cũng chỉ có thể ngậm ngùi mà rời đi.

"Ha ha ha ha ha ha, người anh em! Tôi là Đới Uy!" Đới Uy mở miệng cười nói một cách tự nhiên rồi nhanh chóng tiến về phía trước chào hỏi.

"Ngồi đi." Hàn Kiêu đưa mắt vào chỗ ngồi đối diện: "Ăn cái gì tự gọi, tiền tự trả."

"Không cần, trước khi tới tôi đã ăn rồi." Trên mặt Đới Uy vẫn tươi cười đầy mặt.

"Đới Uy đúng không, tôi có chút ấn tượng, tìm tôi làm gì, nói thẳng đi tôi không thích vòng vo." Hàn Kiêu nói xong liền đem đùi gà đang cầm trong tay gặm sạch, trên mặt tỏ vẻ còn chưa thỏa mãn.

"À, chuyện là thế này, hiện giờ tôi đang làm việc ở History, sếp của chúng tôi sau khi biết về năng lực của người anh em thì muốn mời người anh em qua History hỗ trợ một chút." Đới Uy nào dám vòng vo, nhanh chóng nói thẳng ý đồ của mình ra.

--- O ---

Chương 1164: Xông Thẳng Vào

"Cậu đi mua mấy miếng đùi gà cho tôi, tôi chưa no." Hàn Kiêu nhìn chăm chăm vào Đới Uy.

"À, được được được!" Đới Uy lập tức đứng dậy chạy đi mua năm miếng đùi gà rồi bung tới đặt trước mặt Hàn Kiêu.

"Cái cậu vừa nói, tôi không hứng thú." Hàn Kiêu vừa gặm đùi gà vừa trả lời.

Đới Uy: "... Anh cũng ăn gà tôi mua rồi, còn là năm miếng lặn đó, thế mà giờ lại nói không hứng thú?"

"Người anh em à, sếp chúng tôi đã nói rồi, chỉ cần anh giúp chúng tôi vượt qua được Tắc Linh thì anh muốn cái gì cũng được..." Đới Uy thấy Hàn Kiêu từ chối liền vội vàng nói.

"Tắc Linh..." Hàn Kiêu dường như có điều suy nghĩ.

"Sếp à, tôi tìm được Hàn Kiêu rồi, anh ta đang ở cạnh tôi đây! Được, để tôi mở loa ngoài cô tự nói với anh ta nhé." Đới Uy gọi điện cho Ninh Tuyết Lạc rồi mở loa ngoài.

Một giây sau, trong điện thoại vang lên một giọng nữ mềm mại: "Anh Hàn à, xin chào, tôi là..."

"Tôi nhớ vừa nãy tôi đã nói với cậu là tôi không có hứng thú?" Hàn Kiêu lia ánh mắt lạnh lùng về phía Đới Uy.

Đới Uy bị Hàn Kiêu nhìn chăm chăm như thế thì lông tóc trên người dựng ngược hết lên, lập tức đưa tay ngắt điện thoại.

"Xin... xin lỗi." Trên trán Đới Uy chảy ra mồ hôi lạnh.

Mặc dù trông Hàn Kiêu có vẻ rất bình tĩnh, nhưng bị anh ta quét mắt một cái thì không hiểu sao Đới Uy có cảm giác khó thở.

"Không sao chứ." Hàn Kiêu nhàn nhạt nói.

"À à, người anh em cứ ăn trước đi, có chuyện thì gọi cho tôi... À không, gửi tin nhắn cũng được."

Đôi Uy nói xong liền chật vật xoay người chạy ra khỏi KFC.

Mà, Hàn Kiêu sau khi ăn xong thì mút mút ngón tay, rồi rời quán KFC tìm tới trụ sở chính của History.

...

"Đứng lại! Nhìn cái gì, đang bảo cậu đó!"

Dưới lầu trụ sở chính của History, mấy nhân viên bảo vệ túm tụm ngăn Hàn Kiêu lại.

"Cậu là ai mà cứ thế xông thẳng vào thế hả? Có biết đây là đâu không?" Có một tên bảo vệ dùng dùi cui chỉ thẳng vào Hàn Kiêu.

Trụ sở chính của History không phải ai cũng có thể bước vào.

Tổng giám đốc của bọn họ chính là ngôi sao điện ảnh - Ninh Tuyết Lạc, mỗi ngày không biết có bao nhiêu phóng viên với chó săn tin muốn đột nhập vào đây.

"Nhắc cái đồ chơi của anh ra."

Hàn Kiêu bị người bảo vệ kia chia dùi cui vào thì trên mặt liền nở một nụ cười khó hiểu, đôi mắt trong suốt bắt đầu có chút thay đổi.

"Cái thằng đàn bà, cút nhanh đi!" Nhân viên kia không nhịn được nói.

Hàn Kiêu cũng chẳng thèm phản ứng bọn họ, chân của anh ta vừa chuyển đã không biết làm thế nào mà vòng qua mấy người bảo vệ kia đi thẳng vào phía trong.

"Mày bị điếc à!"

"Chó ở đâu ra đến tìm chết thế!"

Mấy nhân viên bảo vệ trở nên tức giận. Mấy ngày trước phía trên đã có lệnh, trong thời gian này tuyệt đối không cho phép phóng viên hay nhân viên tạp chí thời trang nào bước vào, nhất là mấy người lạ mặt.

Thấy Hàn Kiêu chẳng thèm để bọn họ vào mắt, một nhân viên bảo vệ lập tức giơ dùi cui lên định đập vào người anh ta.

Những nhân viên bảo vệ này cũng có chút kiến thức, đối phó với hạng người này tuyệt đối không được đánh vào đầu. Nhỡ đầu có bị làm sao thì bọn họ cũng không đền nổi, vì vậy chỉ có thể mạnh mẽ đập vào thân thể mà thôi.

"Xoạt!"

Một gậy đập thẳng xuống, tiếng gió vang lên vù vù, xem ra lực đập không nhẹ.

"Bịch!"

Một giây sau nhân viên bảo vệ kia dờ dẫn đứng tại chỗ.

Hàn Kiêu không thèm quay đầu lại mà chỉ dùng một ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái, nhưng lại đủ sức mạnh để cản cái dùi cui kia lại.

--- O ---

Chương 1165: Đẹp Như Thế Này Chắc Chắc Là Con Trai

Mấy nhân viên bảo vệ còn lại cũng biến sắc. Dùng một ngón tay cản lại dùi cui???

Nhưng... đây là dùi cui do một người nặng 80 - 90 kg đập xuống đó!

"Chẳng phải tôi đã nói... mấy người cất cái đồ chơi này đi rồi sao..."

Hàn Kiêu chậm rãi xoay người, trong mắt ánh lên vẻ bệnh hoạn điên cuồng.

"Rốp!"

Trong ánh mắt hoảng sợ của mấy nhân viên bảo vệ, cây gậy dùi cui đang được Hàn Kiêu nắm trong tay bị bóp gãy.

"Đại ca! Mời vào bên trong! Có chuyện gì ngài cứ nói!"

Thái độ của tên vừa định nện vào đầu Hàn Kiêu lập tức xoay ngược 180 độ, mấy người bảo vệ còn lại cũng sợ đến toát cả mồ hôi lạnh, chàng trai có khuôn mặt xinh đẹp này thật sự là người sao?

Hàn Kiêu không tiếp tục chơi với mấy anh bảo vệ kia nữa mà xoay người tiến thẳng vào trụ sở chính của History.

Theo từng bước chân của Hàn Kiêu...

"Ôi... đẹp quá, còn đẹp hơn của sếp Ninh Tuyết Lạc nữa!"

"Cô gái này xinh quá đi, mấy ngói sao dựa vào mặt để kiếm cơm cũng không đẹp được tới mức này!"

"Mấy người bị mù hủ! Đẹp như thế nhất định là con trai!"

"..."

"Người anh em, sao cậu tới đây!"

Đới Uy vừa từ phòng làm việc của Ninh Tuyết Lạc đi ra thì trông thấy Hàn Kiêu, gã còn tưởng mình hoa mắt.

"Mau mau mau, mau mời vào!"

Đới Uy lập tức tiến lên đưa Hàn Kiêu vào phòng làm việc của Ninh Tuyết Lạc.

...

Lúc này Ninh Tuyết Lạc đang ngồi trong phòng lật xem tài liệu, nghe thấy giọng của Đới Uy thì cô ta hơi nhíu mày một cái. Vừa định ngẩng đầu lên nói thì lại nhìn thấy một người đàn ông vô cùng xinh đẹp theo Đới Uy bước vào phòng làm việc.

"Đới Uy, vị này là?" Ninh Tuyết Lạc không nhận được mà tỉ mỉ quan sát Hàn Kiêu.

Đúng là Ninh Tuyết Lạc từng xem qua ảnh Hàn Kiêu trên tạp chí, nhưng bức ảnh đó quá mờ lại có chút bất đồng nên nhất thời cô ta không thể nhận ra người trước mắt chính là Hàn Kiêu

Đới Uy nhanh chóng bước lên, khuôn mặt tươi cười nói: "Sếp, đây là Hàn Kiêu."

"Hàn Kiêu?"

Ninh Tuyết Lạc có chút sững sờ, người đàn ông xinh đẹp tuyệt trần này lại là quý tài của giới thiết kế thời trang Ý sao?

"Anh Hàn, ngưỡng mộ đã lâu."

Ninh Tuyết Lạc lập tức đứng dậy tiến lên đưa tay phải ra làm tư thế bắt tay.

Nhưng mà, Hàn Kiêu lại đi lướt qua Ninh Tuyết Lạc rồi ngồi xuống cái ghế của cô ta, anh nhắc cặp chân thon dài gác lên bàn rồi hời hợt nói: "Nói đi, bà chủ của History tìm tôi có việc gì."

"Sếp, Hàn Kiêu... tính cách của anh ta là vậy, cô đừng..."

Thấy thái độ của Hàn Kiêu đối với Ninh Tuyết Lạc như vậy, Đới Uy rất sợ bà cô này sẽ nổi giận rồi gây ra chuyện không cứu vãn nổi nên mở miệng giải thích.

Nhưng mà thái độ của Ninh Tuyết Lạc vẫn khá là bình thường, cũng chẳng

tỏ ra đẽ bụng mà cười nói: "Anh Hàn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chắc là anh đã nghe một chút từ Đới Uy rồi, vậy giờ đẽ tôi nói kỹ lại một lần."

"Đang nghe đây." Hàn Kiêu kéo cái mũ thấp xuống, dường như là đang tính ngủ.

"Anh Hàn, trước cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là Ninh Tuyết Lạc cũng là bà chủ của History! History là một thương hiệu thời trang cao cấp, mà tôi lại rất thưởng thức những tác phẩm thiết kế của anh trước đây! Vì thế cho nên, tôi muốn mời anh về làm cố vấn thiết kế của History chúng tôi." Ninh Tuyết Lạc nói thẳng.

--- O ---

Chương 1166: Cũng Có Chút Hứng Thú

"Ừa... phòng thiết kế của History không có ai sao." Hàn Kiêu như cười như không nhìn hai người.

Hàn Kiêu nói thế thì ngay cả Đới Uy cũng suýt nữa thì không nén nổi giận, bởi vì gã chính là người đứng đầu của phòng thiết kế! Nhưng mà, gã nào dám nổi giận với Hàn Kiêu, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mặc Hàn Kiêu muốn nói thế nào thì nói.

"Không dôi gạt anh làm gì, gần đây phòng thiết kế của History chúng tôi có chút thiếu linh cảm nên định mức thị trường bị công ty đối thủ - Tác Linh chiếm mất, nếu không thì cũng không dám làm phiền anh." Ninh Tuyết Lạc cũng chẳng ngần ngại nói thẳng.

Việc cấp thiết bây giờ là phải áp đảo lại Tác Linh, chỉ cần áp đảo được là mấy cái khác đều dễ nói.

Người có tài thì mà tính tình cổ quái thì cũng là bình thường, chỉ cần anh ta thật sự có bản lĩnh kia là được!

"Tác Linh..." Hàn Kiêu lẩm bẩm.

Về thương hiệu Tác Linh này thì Hàn Kiêu cũng từng nghiên cứu qua, nhà thiết kế của họ đúng là một thiên tài, từ mẫu mã cho đến cảm giác truyền tải đều rất hoàn mỹ, chỉ riêng điểm này thôi đã áp đảo History hoàn toàn.

History thì chỉ vì ra mắt trước nên người tiêu dùng đã có ấn tượng, hơn nữa những tác phẩm thành danh hồi trước đều được truyền thông quảng bá quá nhiều nên dư âm vẫn còn lại đến bây giờ. Cũng nhờ vậy mà bây giờ History mới có thể sánh ngang với Tác Linh, chứ nếu không thì bọn họ đã bị Tác Linh quăng mấy con phỏ rồi.

Nói trắng ra thì History hiện giờ đã tràn đầy nguy cơ, tuy nhìn trước mắt thì vẫn có vẻ hoành tráng đấy. Nhưng chỉ cần qua một thời gian nữa, nếu vẫn không thể đưa ra những tác phẩm xuất sắc thì chuyện History bị Tác Linh giẫm nát chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhà thiết kế của Tác Linh rất xứng với cái danh thiên tài, những tác phẩm của người đó cũng khiến Hàn Kiêu cảm thấy máu nóng trong người sôi trào.

Tuy rằng năm đó chỉ vì nhám chán quá không có việc gì làm mà học thiết kế thời trang, nhưng bất kể là lĩnh vực nào chỉ cần có thứ khiến anh ta cảm thấy thích thú thì Hàn Kiêu rất vui lòng tiếp tục chơi thêm một chút.

Thấy Hàn Kiêu trầm tư, Ninh Tuyết Lạc cười hỏi: "Không biết anh Hàn đây có biết chút gì về Tắc Linh không?"

Hàn Kiêu không trả lời Ninh Tuyết Lạc, trong đầu anh ta đang hiện ra mấy tác phẩm thiết kế trong cửa hàng của Tắc Linh đêm hôm đó, rất cổ điển nhã nhặn, mang đậm hơi thở huyền bí đặc thù của văn hóa phương Đông. Những thiết kế ấy kích thích không ít linh cảm sáng tác của Hàn Kiêu.

Nếu là anh ta thì anh ta sẽ xé nát cái gọi là nét đẹp huyền bí đấy, đánh vỡ tất cả những ràng buộc thông thường, sáng tạo ra bữa tiệc của bóng đêm và sự chết chóc.

"Nếu là Tắc Linh, thì tôi có chút hứng thú." Hàn Kiêu kéo cái mũ ra, trong đáy mắt lộ ra một tia sáng nóng bỏng.

Đêm hôm đó anh đã từng nói với Ninh Tịch rằng, nhà thiết kế của Tắc Linh kém xa mình. Nhưng cô lại không hề tin, thậm chí còn chế giễu anh nữa. Cho nên hiện tại anh cũng không ngại vận động não một chút, để xem xem nếu so ra thì tác phẩm của ai mới tràn đầy ma lực cuốn hút.

Ninh Tuyết Lạc đánh giá người đàn ông đẹp đến yêu nghiệt cũng vái đầu chào thua trước mắt, trong mắt cô ta không khỏi lóe sáng, ý là muốn hợp tác sao...?

"Anh Hàn, nếu có thể thì tôi muốn mời anh với mức lương cao tới làm trưởng phòng thiết kế của History chúng tôi." Ninh Tuyết Lạc nhìn Hàn Kiêu rồi dụi dụi cười nói.

"Sếp..." Đới Uy lập tức đổi sắc mặt, gã ta muốn phản đối nhưng lại bị một ánh mắt của Ninh Tịch chặn họng lại. Khuôn mặt gã bắt đầu trở nên u ám, gã ngậm cay nuốt đắng mời được Hàn Kiêu tới đây, không ngờ Ninh Tuyết Lạc lại để Hàn Kiêu ngồi vào vị trí của gã. Lúc đầu chẳng phải đã nói rõ chẳng qua là mời tới cứu nguy lúc nguy cấp thôi sao...

Chương 1167: Quỳ Bàn Giặt?

"Ha, nhưng tôi không thấy hứng thú với History, cái khiến tôi hứng thú chỉ có Tắc Linh." Trong đáy mắt Hàn Kiêu lóe lóe lên ánh sáng lạnh.

Nghe Hàn Kiêu nói không hứng thú thì Ninh Tuyết Lạc tỏ ra thất vọng còn Đới Uy lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Anh Hàn, mạn phép cho tôi hỏi một câu, anh với Tắc Linh có mâu thuẫn gì sao?" Nghĩ tới đây, trong mắt Ninh Tuyết Lạc không giấu nổi vẻ vui mừng.

"Không, chán quá sinh nông nổi thôi." Hàn Kiêu nhếch môi cười nhẹ một cái.

"Khụ... ra là thế." Ninh Tuyết Lạc có chút lúng túng, Hàn Kiêu này quả giống y như lời đồn rằng chỉ làm việc theo ý muốn, hoàn toàn không câu nệ bất cứ thứ gì.

"Vậy anh Hàn muốn bao nhiêu tiền mới đồng ý ra tay?" Ninh Tuyết Lạc lại hỏi.

"Không lấy một đồng, chẳng qua là do tôi ngứa nghề thôi." Hàn Kiêu ném xuống một câu.

...

Đào Hoa Ổ.

Hiếm lắm mới có một ngày Ninh Tịch được nghỉ nên cô chuẩn bị vui chơi nguyên cả ngày với bánh bao nhỏ.

Nhưng, lúc vừa mua đồ ăn về đến nhà thì tiếng chuông di động lại reo lên, là Trang Khả Nhi gọi tới.

Hiển nhiên, khóe mắt Lục Đình Kiêu đã liếc thấy tên người gọi hiện trên màn hình.

Cảm nhận được ánh mắt của Vợ đại nhân, à không... Boss đại nhân thì Ninh Tịch lập tức tự giác mở loa ngoài rồi mới nghe điện thoại: "Alo, Khả Nhi à?"

"Tiểu Tịch à, tớ có chuyện muốn nói với cậu, bây giờ cậu có rảnh không?"

Hừm, Khả Nhi dùng giọng này là muốn nói cái gì?

"Cái đó..." Ninh Tịch nuốt nuốt nước miếng, cô có thể nói không rảnh được không?

Chắc chắn là không thể!

Vì thế Ninh Tịch chỉ có thể cố nhắm mắt tỏ vẻ quang minh chính đại nói:
"Rảnh rảnh! Cậu nói đi!"

"Chuyện cậu cứu tớ với Vinh Quang hôm trước ý mà, ba tớ với ông nội cũng biết rồi..."

Nghe thấy thế, chân của Ninh Tịch lập tức mềm nhũn, mặt mũi tái xanh nhìn khuôn mặt vô cảm của Đại ma vương, ôi đêch! Toi rồi!

Khó khăn lắm mới lừa được... cơ mà, cuối cùng thì cái kim trong bọc vẫn lòi ra, lại còn trong tình huống không có chút phòng bị gì nữa chứ...

Quả nhiên là không nên làm chuyện xấu mà!

Nhưng, điều khiến Ninh Tịch sợ hãi hơn là vẻ bình tĩnh của Đại ma vương, đây... lẽ nào... là cái gọi là "bình yên trước cơn bão tố" sao?

"Tiểu Tịch... Tiểu Tịch, cậu có nghe tớ nói không đó?" Ninh Tịch đột nhiên im lặng nên Trang Khả Nhi thấy làm lạ.

"Khụ, có nghe có nghe, sao ba với ông nội cậu lại biết thế? Chẳng phải đã thống nhất với nhau là không nói cho người nhà rồi sao? Thế Vinh Quang sao rồi? Chắc không bị đánh chết chứ?" Ninh Tịch mặt mũi đen ngòm hỏi lại.

"Vinh Quang bị ba tớ quất một roi, vết thương sâu lắm! Nhưng mà đã sơ cứu rồi nên cũng không có gì đáng ngại, may mà tớ không có việc gì chứ nếu không... chắc ba tớ đánh chết nó thật! Tiểu Tịch à, lần này may mà có cậu..." Trang Khả Nhi thở dài nói.

"Cái đó... Khả Nhi này... cậu còn chuyện gì nữa không?" Ninh Tịch hỏi. Nếu không có chuyện gì thì cô muốn cúp máy đi tiếp nhận hình phạt của Đại ma vương hu hu hu...

Trang Khả Nhi nghe vậy thì vội vàng nói: "À, suýt nữa quên mất chuyện

chính, hôm nay ba với ông nội tớ muốn mời cậu tới nhà ăn cơm, nên bảo tớ chuyển lời mời tới cậu!"

"Ồ cái này..." Ninh Tịch do dự, lén lén lút lút liếc Đại ma vương một cái.

Mẫu chốt chính là cô sắp phải quỳ trên bàn giặt rồi, chẳng biết có đi được nữa hay không...

Sắc mặt Đại ma vương càng bình tĩnh thì cô càng thấy sợ a hu hu hu hu hu...

--- O ---

Chương 1168: Mẹ Có Sai Cũng Thành Đúng!

"Tiểu Tịch, lần này nhất định cậu phải tới đó! Chuyện này mà không cảm ơn cậu thì cả nhà tớ sẽ áy náy mãi mãi, tất nhiên không chỉ vì chuyện tối hôm đó đâu! Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, ba tớ cũng nói với mẹ rồi, mẹ tớ còn cố ý xin bên quân đội để về nhà một chuyến đó, chỉ vì muốn gặp cậu thôi!"

Cái này... haizz, ngay cả mẹ của Trang Khả Nhi cũng về? Nghe nói công việc của Trang phu nhân có tính bảo mật rất cao, cả năm cũng chẳng về nhà được mấy lần!

"Thật ra thì mọi người không cần phải vậy đâu, chỉ tiện tay thôi mà! Chúng ta là bạn bè thì tớ giúp cậu mà cậu còn phải nói cảm ơn sao? Chưa kể cậu cũng từng giúp tớ mà!"

"Tiểu Tịch, mấy cái tớ làm thì sao coi là giúp gì chứ, còn chẳng thể nói là tiện tay nữa là... Tóm lại là hôm nay cậu nhất định phải tới, nếu cậu không tới thì cả nhà tớ sẽ áy náy!" Trang Khả Nhi nghiêm giọng nói.

Trang Khả Nhi đã nói đến nước này, Trang phu nhân cũng đã xin phép rồi. Ninh Tịch nghĩ nghĩ thấy dùng cách nào từ chối cũng không ổn lắm vì thế chỉ có thể nói: "Được rồi, tớ biết rồi, tớ sẽ đến!"

"Ừ ừ, đã nói là phải đến đấy nhé! Tớ chờ cậu!" Trang Khả Nhi vui vẻ tắt máy.

Nghe điện thoại xong, Ninh Tịch lập tức chạy như bay vào phòng bếp tìm tấm giặt quần áo, nghĩ nghĩ lại thấy có vẻ không đủ thế là lại không biết móc đâu ra một quả sầu riêng, sau đó nhanh chóng chạy về cạnh Đại ma vương.

Một tay cô xách tấm giặt, một tay ôm quả sầu riêng rón rén đứng cạnh Lục Đình Kiêu, vẻ mặt kia muốn bao nhiêu nịnh hót thì có bấy nhiêu: "Cục cưng à, anh chọn một cái đi! Chỉ cần anh bớt giận là được ~"

Lục Đình Kiêu vẫn không đổi sắc mặt, ánh mắt lần lượt quét qua tấm ván giặt đồ với quả sầu riêng trong tay Ninh Tịch, sau đó mi tâm giật giật liên hồi, xem chừng là muốn bùng nổ rồi: "Em... cho rằng mấy cái này là đủ rồi?"

Này... này còn không đủ hả...!!!

Ninh Tịch như bị sét đánh giữa trời quang, cô tuyệt vọng ném hai thứ kia đi, quyết định ra tuyệt chiêu cuối cùng.

"Ôi" một tiếng, Ninh Tịch lập tức ôm lấy bắp chân nho nhỏ của Tiểu Bảo:
"Bánh bao cứu mẹ với!"

"Hửm?" Tiểu Bảo không hiểu gì nghiêng nghiêng đầu, mặc dù không biết tại sao tự dưng mẹ lại kêu cứu nhưng mà nhóc vẫn quả quyết ôm lấy mẹ, sau đó dùng ánh mắt tròn tròn của nhóc hung hăng trợn lên trừng ba mình.

"Con biết mẹ con làm gì sai sao?" Lục Đình Kiêu lạnh lùng lên tiếng.

Bánh bao nhỏ nhìn mẹ, sau đó lại không do dự tiếp tục trừng mắt tiếp với ba, hoàn toàn ra vẻ "mẹ con đúng là đúng, sai cũng thành đúng..."

Mà Ninh Tịch thì vẫn ôm khư khư bánh bao nhỏ khóc tu tu.

Lục Đình Kiêu: "..."

Nhìn hai mẹ con như vậy, rốt cuộc vẻ mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu cũng sụp đổ. Anh néo néo trán một cái rồi nói: "Được rồi, chuyện này anh đã biết từ lâu rồi."

Ninh Tịch nghe vậy thì sững sốt, hả hả hả? Đại ma vương nói vậy là có ý gì?

"Anh... anh đã biết rồi?" Ninh Tịch trợn to hai mắt.

"Em nghĩ là em giấu giỏi lắm hả?" Lục Đình Kiêu dùng nửa con mắt nhìn Ninh Tịch.

Ninh Tịch lập tức thừa nước đục thả câu nịnh hót: "Ôi tình yêu của em, anh quả nhiên là rất yêu em, diễn xuất của em tốt thế mà anh vừa nhìn đã biết ngay!"

Lục Đình Kiêu liếc cô một cái: "Quen rồi thì biết."

Ninh Tịch: "..."

Khụ, số lần cô phạm sai lầm đúng là đủ để quen ha ha ha...

Chương 1169: Rõ Ràng Đang Khen Cậu Đẹp Trai

Đôi mắt Ninh Tịch đảo đảo như rang lạc, đột nhiên cô nghĩ ra cái gì liền nói: "Em mới nghe tin dạo này mấy sòng bạc ngầm đều bị càn quét, mấy tên lưu manh cũng bị cảnh sát gọi đi uống nước chè... cho nên... chuyện này là do anh làm hả?"

Ninh Tịch càng nghĩ càng thấy đây chắc chắn là tác phẩm của Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu không nói gì, vẫn giữ nguyên dáng vẻ cao quý lạnh lùng như vương giả của mình.

Ninh Tịch buông bánh bao nhỏ ra rồi chui tọt vào lòng bánh bao lớn, cô hôn một cái thật kêu lên cảm anh: "Boss đại nhân, cảm ơn anh nha ~ nha ~ nha ~"

...

Sau khi mất hết công lực để trấn an hai cái bánh bao thì Ninh Tịch mới được cho phép rời nhà.

Vừa đặt chân vào Quân khu Đại viện thì đã có người đứng chờ để đưa cô vào tận cửa nhà họ Trang. Mà ở đó, một phu nhân có khí chất uyển chuyển thanh tịnh đang đứng, khi bà trông thấy cô thì hơi lộ vẻ hồ nghi nhưng cũng không có bước đến chào đón.

"Tiểu Tịch! Cậu tới rồi!" Trang Khả Nhi chạy vọt ra từ trong nhà để nghênh đón Ninh Tịch.

Ninh Tịch mỉm cười chào lại.

Sau khi chắc chắn được cô gái mặc chiếc váy màu hồng nhạt tràn đầy nữ tính, tóc dài tới eo này chính là Ninh Tịch, Mạnh Lâm Lang tỏ vẻ không cách nào tin nổi: "Khả Nhi, đây... đây chính là Tiểu Tịch mà con nói sao?"

Kế hoạch hôm nay của Ninh Tịch là ở cùng Lục Đình Kiêu với bánh bao nhỏ cho nên cô ăn mặc vô cùng thực nữ. Tóm lại là hình tượng con gái nhà lành 100%. Thế cho nên hình tượng này hoàn toàn khác biệt so với tưởng tượng của Mạnh Lâm Lang.

"Đúng rồi mẹ ạ!" Trang Khả Nhi kéo Ninh Tịch đến gần Mạnh Lâm Lang rồi giới thiệu: "Tiểu Tịch, đây là mẹ tớ!"

"Cháu chào bác ạ." Ninh Tịch nhìn vị phu nhân có dung mạo trẻ hơn với tuổi thực trước mặt, gương mặt trái xoan cùng đôi mắt phượng toát lên khí chất của một mỹ nhân cổ điển. Bà với Trang Khả Nhi trông cứ như hai chị em gái vậy, trong mắt Ninh Tịch lướt qua một tia kinh diễm.

"Ừ, chào con, thật là một đứa bé ngoan, cuối cùng cũng gặp được con! Nghe mấy đứa nhà bác kể thì bác còn tưởng con... không ngờ con lại thực nữ như vậy... Nào, mau vào nhà rồi nói chuyện!" Mạnh Lâm Lang thân thiết kéo Ninh Tịch vào trong nhà.

Mạnh Lâm Lang chưa bao giờ trông thấy Ninh Tịch tận mắt, bà chỉ nghe con trai với chồng kể chuyện mà tự mừng tượng ra hình dáng của cô như thế nào. Thiên tài bắn súng, thân thủ hàng đầu, đánh chết người cũng không biến sắc... Vì thế cho nên bà vẫn luôn cho rằng Ninh Tịch là một cô gái vô cùng... ừm, vô cùng dũng mãnh, ai dè kết quả lại trái ngược 180 độ luôn.

Trong phòng khách, Trang Vinh Quang đang ôm một quyển từ điển tiếng Anh gặm lầy gặm ỉm, nếu nhai nó mà có thể thuộc được hết đồng từ này thì chắc chắn cuốn từ điển này đã sớm nằm trong bụng cậu chàng rồi. Cậu ta vừa trông thấy Ninh Tịch thì hai mắt sáng rực, cứ như fangirl trông thấy idol vậy: "Chị Tịch đến rồi! Chị mau ngồi đi!"

Nói xong cũng vô cùng chân chó chạy đi rót nước bưng trà cho Ninh Tịch.

Hôm nay, Trang Vinh Quang mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với quần bò đơn giản, trông rất ra dáng thiếu niên 18 tuổi tươi ngon mọng nước.

Ninh Tịch quan sát hồi lâu mới không nhin được mà trêu chọc: "Nếu trước đây cũng cũng ăn mặc như này thì sao bạn gái có thể đá cậu mà chạy theo người khác chứ?"

Trang Vinh Quang bị trêu thì có chút ngượng ngùng: "Chị Tịch, chị đừng có nhắc tới lịch sử đen tối của em chứ!"

"Có hả? Rõ ràng đang khen cậu đẹp trai mà!"

"Ha ha ha thật không vậy?"

...

Thấy thằng con không nên thân của mình hiện giờ cũng ra hình ra dáng, cảm xúc trong lòng Mạnh Lâm Lang cũng vô cùng ngổn ngang, ánh mắt của bà nhìn Ninh Tịch ngày càng cảm kích: "Mấy đứa cứ nói chuyện đi, dưới bếp vẫn còn hai món đang nấu nữa!"

Trang Vinh Quang nghe vậy lập tức đưa tay ra ngăn cản: "Mẹ... mẹ đừng đi! Con van xin mẹ đừng đi! Mẹ đẻ bảo mẫu làm đi!"

--- O ---

Chương 1170: Phiền Em Rồi!

Mạnh Lâm Lang không vui nói: "Nhà có khách, đương nhiên mẹ phải đích thân làm vài món tỏ thành ý chứ!"

"Thôi đừng mẹ ơi! Mẹ mà xuống là người ta lại tưởng rằng mẹ đang trả thù người ta ý chứ chả phải cảm tạ đâu!" Trang Vinh Quang lầu bầu.

Mạnh Lâm Lang nghe được lập tức đưa mắt quét qua, mặc dù tỏ vẻ tức giận nhưng trong mắt vẫn toát lên sự cung chiêu vô bờ bến: "Thằng nhóc thối này!"

Khả Nhi kê sát vào tai Ninh Tịch giải thích: "Mẹ tớ nấu nướng không được tốt lắm..."

"Ồ, ra là thế..." Ninh Tịch nhìn Trang phu nhân thân thiết với các con thì trong mắt cô thoáng qua vẻ ngưỡng mộ mà chính cô cũng không phát hiện ra.

"Tiểu Tịch, con cứ chơi với Khả Nhi và Vinh Quang đi, đồ ăn xong ngay thôi!"

"Dạ vâng ạ, bác không cần để ý đến cháu đâu!"

...

Một lát sau, đồ ăn đã được chuẩn bị xong.

Trên bàn ăn hình tròn, hiếm khi cả nhà mới có dịp đoàn tụ đông đủ.

Trang Liễu Nguyên bung ly rượu đứng dậy: "Tiểu Tịch, bác kính con một chén!"

Ninh Tịch cũng nhanh chóng bung ly rượu đứng lên kính lại.

"Chị Tịch, em cũng phải kính chị một chén, em uống cạn còn chị thì không cần! Chị là con gái, đừng uống quá nhiều!" Trang Vinh Quang nói xong liền uống một hơi cạn cả chén.

Ninh Tịch bật cười lắc lắc đầu, thằng nhóc này cũng biết cô là con gái cơ đấy.

Sau đó Trang Khả Nhi với Mạnh Lâm Lang cũng lần lượt kính rượu Ninh Tịch.

Cuối cùng là Trang lão thủ trưởng, lúc ông đứng dậy thì Ninh Tịch cũng vội vàng đứng lên: "Ôi ông, ông làm vậy là con tôn thờ đấy!"

Bữa cơm này cả khách lẫn chủ đều vô cùng vui vẻ, chắc do nữ chủ nhân đã về cho nên bầu không khí cũng ấm áp hơn không ít.

Manh Lâm Lang càng tiếp xúc với Ninh Tịch thì càng thấy thích cô bé này, ngay cả hai đứa con ruột cũng quăng sau đầu. Lúc sắp đi còn cứng rắn nhét cho Ninh Tịch một đồng quà lớn bà mang về, thậm chí còn tính đưa cho cô luôn chiếc vòng phỉ thúy đang đeo trên tay nữa. Nhưng mà, Ninh Tịch lại cương quyết từ chối chỉ nhận một ít đồ đặc sản mà thôi.

Cuối cùng, vẫn là Trang Liêu Nguyên phái cảnh vệ đưa Ninh Tịch về.

Sau khi Ninh Tịch rời đi, trong phòng ngủ chính của Trang gia.

Manh Lâm Lang nhìn chồng rồi do dự mãi mới mở miệng: "Tiểu Tịch là con gái của Linh Ngọc thật sao?"

"Ừ, anh đã điều tra rồi, không sai đâu!" Trang Liêu Nguyên châm một điếu thuốc, giọng điệu chắc chắn khẳng định.

Ánh mắt Mạnh Lâm Lang hơi trầm xuống: "Không ngờ cái cô em đầu óc không toàn diện của anh lại sinh được một cô con gái tốt như vậy! May mà con bé lớn lên ở quê chứ nếu để cô ta dạy dỗ thì không biết con bé sẽ thành cái dạng gì!"

"Em bớt nói mấy câu như vậy đi!" Trang Liêu Nguyên thở dài.

"Em cứ có cảm giác chuyện Tiểu Tịch bị gạt ra khỏi Ninh gia có chút kỳ lạ, hơn nữa rất có thể có quan hệ rất lớn với đứa con nuôi kia..." Mạnh Lâm Lang lầm bầm sau đó hỏi tiếp: "Thế Ninh lão gia tử thì sao? Có muốn nhận con bé về không? Ninh gia bọn họ lấy gùi bỏ ngọc¹, không biết tốt xấu! Chúng ta không biết thì cũng đành thôi những đã biết thì cũng không thể mặc kệ được đúng không?"

1 Lấy gùi bỏ ngọc: người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc. Thường được dùng để ví người thiên cận, không biết nhìn xa

trông rộng [Trích trong bộ sách Hàn Phi Tử].

"Chuyện năm đó, Ninh lão gia vẫn đề trong lòng không buông xuống được, nhưng mà ông ấy vẫn rất thương Ninh Tịch, còn luôn dặn dò anh phải chăm sóc cho Ninh Tịch thật tốt!" Trang Liêu Nguyên nói.

"Tất nhiên phải chăm sóc thật tốt rồi! Nhà chúng ta chăm sóc Ninh Tịch không phải vì nó là đứa bé chui từ bụng cô ta ra mà đơn giản chỉ là do chúng ta yêu quý đứa bé này, có gì mà phải ngại!"

Nghe vợ nói vậy Trang Liêu Nguyên như ngộ ra chân lý: "Em nói rất có lý."

Mạnh Lâm Lang vẫn không yên tâm: "Mấy người đàn ông các anh thì biết gì mà chăm với chả sóc, đã thế lại còn muốn kéo một cô gái như hoa như ngọc như con bé nhập ngũ, đúng là chỉ có anh mới nghĩ ra được! Báo cáo của em chắc cũng được duyệt rồi, chờ em về rồi thì chuyện này cứ để em lo!"

Trang Liêu Nguyên cười khẽ: "Phiên em rồi!"

--- O ---

Chương 1171: Kiểm Tiền Cưới Vợ

Sau khi rời khỏi Trang gia, Ninh Tịch liền phi như bay tới Bạch Kim Đế Cung "ân ái" với hai cái bánh bao, hôm sau lại dành cả ngày để cả nhà đi chơi Công viên Biển.

Xả hơi một chút rồi lại đắm đầu vào con đường kiểm tiền cưới vợ!

Khoảng thời gian này tốc độ phát triển của Tắc Linh có thể nói là như ngồi tên lửa.

Đầu tiên là định mức thị trường có xu thế áp đảo History.

Thứ hai là History cũng vấp phải sự nghi ngờ của truyền thông với đại chúng.

Từ sau mấy thiết kế xinh đẹp bắt mắt giúp History thành danh lúc ban đầu thì hiện tại bọn họ đã bắt đầu xuống dốc. Những bộ sưu tập mới ra mắt cũng hoàn toàn không đạt được chất lượng như lúc ban đầu. Thậm chí còn có chút cảm giác bất chước lại chính tác phẩm cũ của mình nên dẫn đến người tiêu dùng rất bất mãn.

Mà, đối thủ lớn nhất của họ - Tắc Linh thì lại phát triển không ngừng. Dường như chỉ cần cách một đoạn thời gian sẽ lại có sản phẩm mới được đưa ra, từ chất lượng thiết kế mà nói thì đúng là vô cùng tuyệt vời. Đây cũng là lý do Tắc Linh kiểm được không ít khách hàng trung thành.

Dưới khu bình luận weibo của History dường như ngày nào cũng có một ít quần chúng comment chất vấn, điều này khiến một số fan trung thành bất mãn, thậm chí còn chửi rửa lại.

[Tắc Linh thì là cái chó gì chứ! Chẳng qua cũng chỉ là ăn theo của History mà thôi!]

[Ê lâu trên, nếu không phải History đi đầu khai phá thị trường thì giờ này ai biết tới Tắc Linh chứ!]

[Ngành nào cũng thế thôi, đều cũng có một giai đoạn cạn kiệt ý tưởng, nhà thiết kế cũng vậy! Để cho người ta được yên đi mấy má!]

[Hừ đều là mấy đứa thủy quân do Tắc Linh mượn tới chứ gì? Nói History ăn

cấp ý tưởng của Tắc Linh, hử, cười chết con người ta luôn đó! Máy người ngu như vậy ba mẹ máy người có biết không đó, ha ha ha. Lúc History thành danh thì còn chẳng biết Tắc Linh đang trôi nổi ở nơi nào đâu. Ăn cấp? Đúng là có ăn cấp nhưng là Tắc Linh ăn cấp của History nha máy má! History người ta đã không muốn chấp nhận rồi thì thôi, giờ còn muốn vừa ăn cấp vừa la làng, đúng là chỉ có những loại rác rưởi mới thích dùng đồ của nhãn hiệu rác rưởi!]

[Tôi nghĩ tốt nhất vẫn cứ là nhìn vào sự thực mà nói đi, mấy tác phẩm hồi đầu của History khi mới ra mắt thực sự là rất kinh điển, giúp History thành danh và chiếm lĩnh được thị trường. Còn mấy tác phẩm ra mắt hồi đầu của Tắc Linh đúng là có hơi hướng phong cách của History nhưng người ta lại có thêm "thần vận", cái này History lại không có... thế cho nên mới nói không có lửa làm sao có khói. Mà mấy chế này đưa ra thị trường trước chưa chắc đã là không đi ăn cấp của người khác đâu nhé!]

[Mẹ cái thằng lêu trên, nhìn phát là biết con chó của Tắc Linh rồi, Tắc Linh cho mày bao tiền thế!]

[Cho lêu trên ngàn like luôn!]

[Cười chết mất thôi, đám fan nảo tàn của History y như bầy chó dại chỉ biết cắn loạn, gặp ai cũng cắn!]

[Ha ha, tui chỉ muốn nói với đám chó ăn shit của Tắc Linh: Đường Cách Mệnh Còn Lắm Gian Truân! (viết tắt là: dcmclgt)]

...

Fan của Tắc Linh và History gần đây cứ thích lôi nhau weibo "hỏi thăm" nhau, thậm chí còn điên cuồng chiếm lĩnh thứ hạng tìm kiếm.

Trụ sở chính của History.

Ninh Tuyết Lạc lướt di động đọc mất cái tin mới trên weibo, tất cả đều là tin có liên quan đến History cùng Tắc Linh.

Hiện tại, tin tức trên mạng phần lớn đều chĩa mũi dùi vào việc Tắc Linh sao chép ý tưởng và phong cách của History, thấy càng ngày càng nhiều người tham gia vào đội ngũ chinh phạt thì khoe miệng Ninh Tuyết Lạc không tự chủ được hơi nhếch lên.

"Đới Uy, Hàn Kiêu thiết kế đến đâu rồi?" Ninh Tuyết Lạc buông di động xuống hỏi Đới Uy.

"Cái này..." Đới Uy sừng sốt một chút, gãi lấc đầu một cái tỏ ý chính mình cũng không rõ.

Từ sau khi Hàn Kiêu vào History thì anh ta chiếm lấy luôn cái phòng thiết kế. Thậm chí, các nhà thiết kế khác cũng bị Hàn Kiêu đuổi hết ra.

--- O ---

Chương 1172: Kinh Diễm!

Thực ra thì Đới Uy cũng không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với Hàn Kiêu thế cho nên gã cũng chẳng bèn mảng đến phòng thiết kế làm gì.

Cái Ninh Tuyết Lạc am hiểu nhất chính là tranh thủ thời cơ, hiện tại trên mạng đều đang sôi sục vấn đề "Tắc Linh sao chép". Nếu lúc này mà History lại có thể tung ra những thiết kế chất lượng thì đây chính là cơ hội để áp đảo Tắc Linh một lần nữa!

"Cùng tôi tới phòng thiết kế!"

Một lát sau, trong phòng thiết kế của History.

Bức tường trắng tinh ban đầu hiện giờ lại đầy rẫy những vết mực tàu, toàn là những hình vẽ khó hiểu tối nghĩa.

"Anh Hàn, lúc nào thì tôi có thể xem được tác phẩm của anh?" Ninh Tuyết Lạc cười khẽ nói.

Hàn Kiêu đẩy mũ lưỡi trai ra nhưng cũng chẳng thèm phản ứng lại Ninh Tuyết Lạc, chỉ dùng khước mắt liếc về bản vẽ đang đặt trên bàn.

Ninh Tuyết Lạc hiểu ý lập tức bước đến cầm những bản thiết kế kia lên quan sát cẩn thận.

"Đây..."

Chỉ trong chốc lát, mắt cô ta sáng quắc lên.

Tổng cộng có mười bản thiết kế, nhưng chỉ là từng phần rời rạc, nếu như chỉ nhìn từng cái một thì thấy hoàn toàn bình thường chẳng có chút ấn tượng nào, nhưng nếu đem cả mười bản thiết kế ghép lại thì thiết kế hoàn chỉnh của Hàn Kiêu liền hiện lên trong mắt Ninh Tuyết Lạc cùng Đới Uy.

Nội dung của nó dường như phảng phất một sức hút không cách nào chống cự, chỉ vừa liếc mắt đã lập tức sa chân.

"Bóng đêm, thống khổ... và chết chóc..."

"Tác phẩm này thuộc về phong cách phi thực tế, khiến người ta cảm nhận được cảm giác sa đọa. Những chi tiết trang trí được thêm vào là những thứ

liên quan đến phù thủy, bóng đêm và sự nguyên rủa... chúng sẽ tạo nên cảm giác cô độc, hay sự tuyệt vọng khiến người xem mừng tượng tới cảnh địa ngục A Tỳ1 đầm máu đáng sợ..."

1 Địa ngục A Tỳ: hay còn gọi Huyết Trì, là ngục nặng nhất. Những kẻ bất hiếu, không ngay thẳng, không tôn trọng người khác sẽ bị đưa vào đây chịu khổ trong bể máu.

Đôi Uy nghiêm túc đánh giá bản thiết kế này, trên trán gã dần thăm ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tác phẩm này hoàn toàn khác với những tác phẩm từng sử dụng yếu tố bóng tối, cũng là tác phẩm có thể khiến yếu tố đặc biệt này đạt đến hiệu quả cao nhất. Nó u ám nhưng sẽ không khiến người xem cảm thấy khó tiếp nhận, bất kể là màu sắc hay những chi tiết phụ trợ đều có thể nói là hoàn hảo. Cho dù một cô gái bình thường không thể bình thường hơn mặc bộ trang phục này lên thì lập tức sẽ trở nên cao quý lạnh lùng, vô hình trung gây nên sự chú ý mãnh liệt.

"Thật là đẹp..."

Đôi mắt Ninh Tuyết Lạc lóe lóe sáng, cũng từng có người giống Hàn Kiêu sử dụng chủ đề Bóng Đêm làm chủ đạo cho các thiết kế của mình. Chính cô ta cũng từng tận mắt nhìn thấy những bộ có phong cách tương tự nhưng nếu thật lòng mà nói thì những thứ kia chỉ lòe thiên hạ được thôi. Những thiết kế đó khiến cho người xem có cảm giác không thoải mái, thậm chí còn có chút sợ hãi chứ đừng nói là dám mặc nó.

Mà, thiết kế của Hàn Kiêu lại hoàn toàn khác biệt, mặc dù nó mang theo cảm giác tràn ngập tuyệt vọng nhưng lại không hề có cảm giác máu tanh, trái lại còn tạo ra cảm giác vô cùng cao quý cùng sự thần bí của văn hóa phương Đông từ ngàn xưa.

Quan trọng nhất là thiết kế này quá bắt mắt, cực kỳ phù hợp với thị hiếu của đại chúng hiện giờ.

Ninh Tuyết Lạc chỉ nhìn đã không nhịn được muốn chiêm làm của riêng.

"Cái này... anh thiết kế trong bao lâu?" Ninh Tuyết Lạc cố gắng di dời đôi mắt từ bản thiết kế sang Hàn Kiêu.

"Cái vấn đề này có ý nghĩa gì không?" Hàn Kiêu hỏi ngược lại.

"Tôi chỉ có chút tò mò thôi." Ninh Tuyết Lạc nói.

"Vậy thu cái sự tò mò của cô về đi." Khuôn mặt của Hàn Kiêu vẫn vô cảm nhưng trong mắt đã tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

--- O ---

Chương 1173: Tín Ngưỡng Hắc Âm

Thái độ của Hàn Kiêu khiến Ninh Tuyết Lạc thấy không vui, nhưng anh ta không phải Đới Uy cũng chẳng phải nhân viên của History, hơn nữa cô ta còn phải mượn sức anh ta để đập Tắc Linh xuống vực sâu vạn trượng, thế nên cô ta chỉ có thể nhịn.

"Ha ha ha, anh Hàn đừng để bụng, tôi chỉ thuận miệng hỏi chút thôi... Những thiết kế của anh khiến tôi hoàn toàn khâm phục, cho nên tôi định sản xuất số lượng lớn."

Ninh Tuyết Lạc nói xong thì lại tiếp tục quan sát bản thiết kế, ước chừng mấy phút sau, cô ta lại hơi nhíu mày một cái.

Lúc trước không quá để ý nhưng hiện giờ Ninh Tuyết Lạc đã phát hiện ra một tí vết rõ ràng, chỗ chi tiết hình La Sát bị thiếu tứ chi.

"Anh Hàn, thiết kế của anh có chút thiếu sót." Ninh Tuyết Lạc đặt bản vẽ xuống trước mặt Hàn Kiêu rồi chỉ ra điểm thiếu sót.

Thấy thế Hàn Kiêu liền đứng dậy, đôi mắt chẳng có chút tình cảm nào của con người nhìn thẳng vào Ninh Tuyết Lạc.

Bị anh ta nhìn chăm chăm như vậy thì chẳng hiểu sao toàn thân Ninh Tuyết Lạc cứng đờ.

"Cái loại tay mơ chó má như cô mà có thể nhìn ra được nó thiếu sót cái gì sao?" Hàn Kiêu nhếch khóe miệng tạo thành một nụ cười tà mị: "Một thiết kế dang dở? Không phải nói dang dở cũng là một loại hoàn mỹ sao! Nếu đã như vậy thì cần gì phải phí công tốn sức hoàn thiện nó thêm. "

"Đúng thế, đúng thế, đúng thế! Người anh em nói đúng lắm! Sếp cũng chỉ quan tâm người anh em thôi mà, người anh em đừng để bụng nhé... ha ha..." Trong lòng Đới Uy phát lạnh, gã có thể đắc tội Ninh Tuyết Lạc nhưng tuyệt đối không dám đắc tội Hàn Kiêu.

Hơn nữa vấn đề liên quan đến thiết kế thì một kẻ ngoài nghề như Ninh Tuyết Lạc mà lại dám nghi ngờ tác phẩm của Hàn Kiêu sao. Lỡ như mà chọc tên này điên này thì cô ta sẽ biết cái gì gọi là tì vết... nhưng thực chất cái gã ta sợ nhất chính là Hàn Kiêu sẽ lôi gã vào xử lý chung với Ninh Tuyết Lạc.

"Thiết kế của người anh em nhất định là muốn biểu đạt ý tứ "không hoàn mỹ cũng là một loại hoàn mỹ", trực tiếp làm lộ rõ sự thiếu sót của nó để chứng minh điều này đúng không, ha ha ha." Đới Uy ninh bợ nói.

"Cậu thì biết cái chó gì." Hàn Kiêu kéo thấp mũ lưỡi trai xuống: "Đơn giản là vì tôi lười, không muốn thiết kế tiếp nên nó mới thành thế."

Nghe thế mặt mũi Đới Uy lập tức tối sầm, tên này cũng quá không nể mặt nhau rồi.

"Vậy ý của anh Hàn đây là gì?" Ninh Tuyết Lạc hỏi dò.

Bởi vì, bây giờ cô ta cũng không nắm chắc được, dẫu là một thiết kế có thiếu sót nhưng cũng không ngăn được sự quyến rũ ma quái của bộ váy này. Nhưng không biết rốt cuộc Hàn Kiêu này có ý gì đây, con người này cũng cổ quái quá rồi.

"Bộ đồ này History chỉ có thể sản xuất dưới năm mươi chiếc." Hàn Kiêu hời hợt nói.

"Năm mươi?"

"Hạn chế số lượng sao?"

"Tác phẩm do tôi thiết kế là để thưởng thức chứ không phải để kiếm lời, biết chưa?" Hàn Kiêu lạnh lùng nói.

"Được rồi, tôi hiểu rồi, trước hết tôi sẽ cho sản xuất 50 bộ." Ninh Tuyết Lạc nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng vẫn đáp ứng.

Dù sao chỉ cần Hàn Kiêu ở lại History thì sau này thiếu gì những tác phẩm thế này. Dẫu cho lượng sản xuất có ít cũng chẳng sao, như thế càng có thể đề cao giá trị của History.

"Anh Hàn Kiêu, không biết thiết kế này tên là gì?" Trước khi đi, Ninh Tuyết Lạc hỏi.

"Tín Ngưỡng Hắc Ám."

...

Rất nhanh, tác phẩm của Hàn Kiêu được History đưa vào sản xuất, không

nhiều không ít vừa đúng 50 bộ.

Mà bộ đầu tiên sản xuất ra được Ninh Tuyết Lạc đem đi cất giữ. Sau đó, cô ta mời các phóng viên tạp chí thời trang cũng như một số người có sức ảnh hưởng trong giới tới trụ sở chính của History chiêm ngưỡng tác phẩm mới nhất.

--- O ---

Chương 1174: Tác Phẩm Vô Cùng Hoàn Hảo

Tín Ngưỡng Hắc Ám dường như có ma lực vậy, mỗi một màu sắc hay kiểu dáng lại có một sắc thái khác. Giới truyền thông vừa đưa tin, lập tức các tiểu thư danh viện và các vị phu nhân thái thái đều rôi rít tới History muốn mua.

Nhưng, Ninh Tuyệt Lạc cũng thả luôn tin chỉ sản xuất 50 bộ, đây là mẫu thiết kế giới hạn hơn nữa tạm thời không bán.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà mỗi một bộ đều đội giá đến mức kinh người, thậm chí lên đến bảy con số.

Cũng nhờ chuyện này mà doanh thu của History lại lập tức tăng vọt, quả thật đã đưa History trở lại thời kỳ hoàng kim của mình.

Hiện giờ bảng xếp hạng từ khóa tìm kiếm của weibo đã bị mẫu thiết kế này chiếm vị trí thứ nhất.

Tín Ngưỡng Hắc Ám vừa ra, Tác Linh lại một lần nữa bị cư dân mạng phi nhỏ.

[Đám chó của Tác Linh đâu rồi, ra đây mà xem History hết thời này!!!]

[History người ta lười phản ứng lại Tác Linh và vì dành toàn lực cho lần này đó! Căn bản là không phải cùng một tầng lớp thì so đo là gì! Hãy nhìn Tín Ngưỡng Hắc Ám đi kìa, giá lên tới bảy con số đó, số lượng toàn cầu chỉ có 50 bộ thôi đó, hiểu không? Nếu Tín Ngưỡng Hắc Ám mà sản xuất số lượng lớn thì Tác Linh mấy người chỉ có nước húp cám! Ôi thương thay cho History, cứ bị lũ chó của Tác Linh cắn mãi không buông, đúng là đồ lấy oán báo ơn.]

[Tín Ngưỡng Hắc Ám quả thực không sai nhưng cười người hôm trước hôm sau người cười, thủy quân của History hãy chờ đó.]

[Tác Linh đúng là đồ không biết xấu hổ, sao chép ý tưởng của History thì thôi còn dám nói History hết thời, Tín Ngưỡng Hắc Ám vừa ra rồi đó, tự vả mặt chuộc lỗi đi!]

Tín Ngưỡng Hắc Ám vừa ra lập tức khiến cho fan của History cảm thấy phấn chấn trở lại, thanh thế của Tác Linh bị đè xuống rất nhanh. Thậm chí quá nửa người hâm mộ hô to yêu cầu Tác Linh nhanh chóng đưa ra thiết kế mới, nếu

không thì sẽ từ fan sẽ biến thành anti fan.

...

Trụ sở chính của Tắc Linh.

Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào tạp chí thời trang, lông mày không nhin được mà nhăn lại.

"Không thể nào!" Cung Thượng Trạch gất gao nhìn chăm chăm tạp chí trong tay: "Đới Uy chắc chắn không thể thiết kế ra được tác phẩm như thế này!"

"Ý em là gì?" Ninh Tịch cũng nghe ra chút ý tứ trong lời của Cung Thượng Trạch. Nếu Đới Uy thật sự có bản lĩnh này thì có cần phải ăn trộm thiết kế của cậu ta?

"Em cũng không rõ lắm." Cung Thượng Trạch lắc lắc đầu: "Nhưng em có thể khẳng định, Đới Uy hoàn toàn không có bản lĩnh này! Em nghĩ hẳn là có người giúp History!"

"Bất kể có người giúp bọn họ hay không thì đây vẫn là một kích trí mạng với Tắc Linh, gần đây định mức thị trường đã đảo chiều, nếu vẫn tiếp tục thế này thì chắc chắn không phải là chuyện tốt." Ninh Tịch trầm ngâm nói.

"Không phải chỉ là một bộ Tín Ngưỡng Hắc Ám sao? Giám đốc Cung, anh mau thiết kế ra một bộ Tín Ngưỡng Thần Giới!" Hàn Mạt Mạt đi vào đưa cafe cho Ninh Tịch rồi cổ vũ cho Cung Thượng Trạch.

"Không dễ đâu." Trong mắt Cung Thượng Trạch lóe lên tia sáng lạnh: "Tín Ngưỡng Hắc Ám có thể nổi như vậy cũng không phải là không có lý do! Thiết kế này vận dụng yếu tố hắc ám huyền bí trong văn hóa cổ xưa của phương Đông, đồng thời còn sát nhập cả thuyết sinh tử và luân hồi của Phật giáo một cách hoàn mỹ! Đây có thể coi là tác phẩm vô cùng hoàn hảo!"

Hàn Mạt Mạt nghe vậy liền mở to con mắt, lợi hại thế sao? Thậm chí cả Cung Thượng Trạch cũng nói khó có thể vượt qua?

--- O ---

Chương 1175: Không Làm, Luyện Công Không Cho Phép Xxx

"Mà thiết kế này hoàn toàn nhằm thẳng vào chúng ta, hoàn toàn trái ngược với phong cách của chúng ta! Dùng một phong cách đỉnh cao đi nghiên ép một phong cách đỉnh cao khác... Rốt cuộc là ai?" Cung Thượng Trạch siết chặt nắm tay.

Ninh Tịch không hiểu gì về thiết kế thời trang, nhưng làm một cô gái thì cô cũng rất biết thưởng thức.

Không thể không nói là cô rất thích thiết kế này cô, nếu không phải do History sản xuất thì nhất định cô sẽ phải kiếm lấy một bộ.

"Sếp, cho em chút thời gian." Cung Thượng Trạch nghiêm túc nói.

"Chị tin tưởng em mà." Ninh Tịch cười cười, xem ra lần này Cung Thượng Trạch gặp được đối thủ rồi.

Chỉ có điều, cô hết sức tò mò ruột cuộc vị tôn thần mà History mời về là ai, theo như lời của Cung Thượng Trạch thì người đó đang muốn dùng phong cách đối ngược để đánh bại Tác Linh...

...

Sau khi ra khỏi Tác Linh, Ninh Tịch lái xe mà có chút bực dọc, cô muốn làm cái gì đó để phát tiết. Cũng không biết có phải do Tín Ngưỡng Hắc Ám ảnh hưởng hay không mà trong đầu Ninh Tịch chợt lóe lên một người có hơi thờ vô cùng phù hợp với cái gọi là Tín Ngưỡng Hắc Ám.

Vì thế cô tiện tay gọi một cú điện thoại.

"Có chuyện gì?" Điện thoại lập tức vang lên một giọng điệu lười biếng.

"Đại thần, đang làm gì đó." Ninh Tịch cười hỏi.

"Không làm, luyện công không cho phép xxx."

Ninh Tịch: "..."

"Hàn Kiêu, có tin tôi cho anh vài phát tát không hả." Ninh Tịch không nhin

được mắng một tiếng.

"Cô hận tay cô đến nỗi muốn nó phế à?"

"Đừng nói nhảm, đại thần mau tới dạy tôi hai chiêu." Ninh Tịch nói

"Xem như là trả ơn cô lần trước sao?"

"Còn lâu..." Khó khăn lắm mới khiến tên này nợ cô được, sao có thể tùy tiện thả người chứ.

"À, vậy không đi."

"Đại thần đừng keo kiệt vậy mà, tôi mời anh ăn KFC nhé!"

"Cô đang ở đâu, tôi đến ngay!"

Ninh Tịch: "..."

...

Nếu có người nguyện ý mời đi ăn thì Hàn Kiêu chắc chắn sẽ tới đúng hẹn, thậm chí không trễ nửa giây, huống hồ còn là món KFC mà anh ta yêu nhất nữa chứ.

Nhìn bộ dạng gặm thịt gà của Hàn Kiêu, Ninh Tịch âm thầm lắc đầu. Đúng là lãng phí của trời.

"Thêm năm cái cánh gà nướng Orleans đi!" Hàn Kiêu vẫn chưa thỏa mãn nói.

"Đừng ăn nữa, tôi đưa anh tới nơi hay hơn."

Không đợi Hàn Kiêu ăn xong, Ninh Tịch đã đem người nhét vào trong xe.

Một lát sau tại một võ quán Taekwondo.

Hàn Kiêu nghệt mặt nhìn mấy người đang khoa tay múa chân kia: "Đây chính là cái chỗ cô nói rất vui sao."

"Đến đến đến, đại thần, mau dạy tôi hai chiêu!"

Ninh Tịch tỏ vẻ sùng bái, dù Hàn Kiêu là người điên nhưng chiến lược vô

cùng dũng mãnh.

Cứ mỗi lần cùng Nhị sư huynh huấn luyện xong đều bị huynh ấy khinh bỉ Ninh Tịch cảm thấy rất ảm ức, thế nên cô thề nhất định phải học được hai chiêu để phản công.

"Không có hứng thú ra tay trước mấy phé vật này." Hàn Kiêu không thềm động chân động tay mà lười biếng ngồi bệt xuống đất.

"Nhãi con, mày nói ai là phé vật?"

Lập tức có mấy người cao to vạm vỡ tiến đến, người lên tiếng chính là một tên béo, nhìn cái cơ thể "đầy đà" kia xem chừng cũng phải trăm cân.

"Xin lỗi... bạn tôi nói đùa ý mà." Ninh Tịch vội giải thích.

"Không phải chuyện của cô!" Tên béo kia tiến đến đẩy Ninh Tịch ra.

"Nhãi con, tao hỏi mày đây, mày vừa nói ai là phé vật?"

Đám người nhanh chóng vây quanh Hàn Kiêu.

Lúc này Hàn Kiêu cũng thấy chả hiểu cái vẹo gì, anh ta nhìn quanh một vòng rồi nhìn về phía tên béo kia: "Tôi có nói nhầm vào ai đâu, tôi chỉ nói là mấy người ở đây đều là phé vật, cũng đâu phải chỉ nói một mình cậu, đừng nóng giận."

--- O ---

Chương 1176: Cũng Biết Kiếm Chuyện Quá Ha!

"Con mẹ nó, mày muốn đi châu ông bà ông vải à?" Tên béo nổi khùng lên rồi lập tức xách cổ Hàn Kiêu từ dưới đất lên.

"Thằng nhãi con này, này thì cho mày thích lấy le trước mặt gái này!" Thấy Hàn Kiêu bị nhấc lên, mấy tên khác cũng thi nhau mắng theo.

Ninh Tịch thấy vậy thì đầu đầy hắc tuyến, tên này cũng biết kiếm chuyện quá ha!

"Ê béo, nghe lời nào, bỏ tay ra." Hàn Kiêu cười cười với tên béo kia.

"Mày nói ai béo hả thằng ôn con này? Ông lại đập phát cho mày chết tươi bây giờ!"

"Ê béo, mày có tin tao chỉ dùng một ngón tay cũng có thể đánh chết mày không." Hàn Kiêu thu lại nụ cười trên mặt.

"Mày chán sống rồi!" Tên béo lập tức giơ nắm đấm lên hướng về phía mặt Hàn Kiêu.

Nhưng mà một đấm này chưa chạm được vào anh ta thì bóng của một ngón tay lướt qua đụng trúng bụng của tên béo.

Mấy người xung quanh đứng chờ xem náo nhiệt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra mà đã thấy tên béo hơn trăm cân kia nhẹ nhàng bắn văng ra.

"Bịch!" Tên béo ngã lăn ra đất, hai tay ôm lấy bụng kêu la không ngừng.

"Đó thấy chưa, tao đã bảo rồi mà mày không tin cơ, cái đồ thiếu đánh." Hàn Kiêu lại ngồi xuống đất cười hèn hèn nói.

Thấy thế, mấy học viên khác trong võ quán Taekwondo liền choáng váng, cái tên nhìn như con gái kia mà lại có thể dùng một ngón tay bắn tên béo kia bay ra ngoài?

"Tên kia là loại quái vật gì vậy?"

"Chỉ dùng một ngón tay mà đánh bay Vĩ Mạnh á?"

"Võ công? Nội lực? Địch, đừng bảo tao rằng tên này từ cổ đại xuyên tới đây

đẩy nhé!"

"Mày coi phim nhiều quá nên bị ngộ rồi hả? Xuyên cái lông ý mà xuyên!"

"Thân thể nhỏ nhắn như vậy lại có sức mạnh lớn như thế, chẳng lẽ đây là kinh?"

"Kinh? Kinh là cái gì?"

"Mấy đứa không hiểu đâu, anh đọc được trong một cuốn sách cổ nói rằng con người muốn mạnh lên đầu tiên là phải tu lực, sau đó là tu hình, mà tu hình đến cực hạn sẽ tạo thành võ, võ xong sẽ sinh ra kinh, gì mà ám kinh, hóa kinh... còn có cả luyện thành khí nữa!" Một vị nhìn có vẻ tầm bốn năm mươi tuổi đứng ra giải thích.

"Ôi anh Lương, anh đừng có mà giả thần giả quỷ nữa, cái đó mà có thật á?"

"Mấy tên nhãi nhép các cậu, ánh mắt thiên cận quá đi! Sách cổ viết thế còn có thể là giả à, chỉ là do các cậu thiếu kiến thức thôi." Người trung niên lắc đầu một cái

"Xi, cái gì mà sách cổ chứ, chắc anh Lương xem nhầm truyện chương rồi!"

"Được được được, coi như tôi chưa nói gì đi, các cậu giỏi thì đi mà đấu với người ta đi!" Người đàn ông kia nhún vai một cái.

Nghe thế đám người lập tức lắc đầu như trống bỏi, ngay cả cái tên béo như Vĩ Mạnh cũng chỉ cần dùng một ngón tay thì ai dám đấu với tên kia chứ?!

"Xin lỗi... thật sự xin lỗi!"

Ninh Tịch lúng túng kéo Hàn Liêu rời khỏi võ quán.

Cô chỉ định tìm chỗ thích hợp để học mấy chiêu thôi mà cũng có thể chọc họa...

"Tôi nói này, anh cũng biết gây chuyện quá đấy." Ninh Tịch dừng xe, tức giận mà trợn mắt trừng Hàn Kiêu.

"Cô nương à, là người ta muốn đánh tôi đó." Hàn Kiêu tỏ vẻ vô tội.

"Anh không nói bọn họ là phé vật thì bọn họ đánh anh chắc?" Ninh Tịch có

chút bất lực.

"Bọn họ là phé thật mà." Hàn Kiêu nghĩ nghĩ một chút rồi nghiêm túc trả lời.

Nghe Hàn Kiêu nói thể khóe miệng Ninh Tịch méo xệch đi lúc nào không hay, cuối cùng cũng câm nín hẳn.

"Chỉ biết khua tay múa chân chả có tí ý nghĩa nào." Hàn Kiêu tỏ vẻ thật nhàm chán.

--- O ---

Chương 1177: Đại Thần, Em Xin Quý!

"Ha ha, vị đại hiệp này, anh thì giỏi quá ha!" Ninh Tịch liếc Hàn Kiêu một cái sau đó lại lôi anh ta xuống xe, chỉ chỉ vào một bức tường rồi cười lạnh nói: "Anh có ngon thì đập nó ý, chứng minh cho tôi xem, đại..."

Ninh Tịch còn chưa nói xong thì Hàn Kiêu đã lướt qua.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Ninh Tịch nhìn chăm chăm bức tường bị Hàn Kiêu vỗ một phát đã biến thành đồng gạch vụn, cô đứng chết trân ngay tại chỗ.

Chỉ một chưởng lại có thể đánh nát nguyên cả bức tường, còn nát thành bột phấn luôn.

Ninh Tịch: "..."

Đại thần! Xin hãy nhận của kẻ tiểu nhân này một lạy! Là tiểu nhân có mắt mà không trông thấy Thái Sơn!

Ninh Tịch có thể thề với trời, công lực cỡ này cô mới chỉ thấy trong tiểu thuyết thôi, chỉ có trong tiểu thuyết...

Nếu không phải đã có Nhị sư huynh thì Ninh Tịch nhất định sẽ quý xuống bái tên diên này làm thầy cho coi.

Chậc, thật ra thì có Nhị sư huynh rồi vẫn có thể bái mà... Ninh Tịch bắt đầu tính toán...

Nhưng mà ngẫm nghĩ lại một chút thì thấy chiêu này chưa chắc người bình thường đã học được, tốt nhất vẫn là học cái gì có thể bảo toàn được tính mệnh đã.

"Cô có thù oán với bức tường này à?" Hàn Kiêu thu tay lại, khó hiểu nhìn về phía Ninh Tịch.

"Không có mà..." Ninh Tịch lắc lắc đầu.

"Không có? Không có thì cô bảo tôi đập nó làm gì, diên hả." Hàn Kiêu xoay người trở lại trong xe.

Ninh Tịch: "..."

Rốt cuộc thì ai mới là kẻ điên chứ!

Cô chỉ tiện hôm nói một câu thôi, ai mà biết anh ta đập thật chứ!

Người điên phải là anh ta mới đúng chứ?

"Hi hi, buổi tối đại hiệp muốn ăn gì cứ việc nói, tôi sẽ thỏa mãn anh... tiện thì anh dạy tôi hai chiêu nhé!" Trong lòng Ninh Tịch đã ói lên mửa xuống rồi, cơ mà trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười nịnh nọt.

Vừa dứt lời thì di động bỗng vang lên, là Cung Thượng Trạch gọi tới.

Thấy vậy, sắc mặt Ninh Tịch lập tức nghiêm túc trở lại: "Tôi biết rồi, tôi về ngay đây, hy vọng lần này có thể đè Tín Ngưỡng Hắc Ám xuống."

Ninh Tịch nói một câu sau đó lập tức cúp máy.

Lời Ninh Tịch vừa nói tất nhiên là Hàn Kiêu nghe rõ ràng.

"Cô cũng biết Tín Ngưỡng Hắc Ám?" Hàn Kiêu nhất thời đề lại tình thần.

"Tất nhiên biết chứ." Ninh Tịch cũng chẳng giấu giếm gì: "Tôi là bà chủ của Tác Linh đấy nhé! Gần đây History tung ra tác phẩm mới gây ảnh hưởng rất lớn cho chúng tôi, mà thôi, có nói anh cũng chẳng hiểu đâu!"

Hàn Kiêu tròn to mắt, kinh ngạc đánh giá Ninh Tịch: "Cô là chủ của Tác Linh?"

"Có cần ngạc nhiên vậy không?" Ninh Tịch không vui nói.

"Sao không nói sớm, Tín Ngưỡng Hắc Ám là thiết kế của tôi đấy, thấy sao, không tệ đúng không!" Hàn Kiêu vất chân gác lên xe cười vô cùng đắc ý.

"Vâng là của anh, những tác phẩm nổi tiếng trên thế giới này cũng do anh thiết kế ra." Ninh Tịch liếc Hàn Kiêu một cái, đời nào lại đi tin lời anh ta nói chứ.

"Tôi thiết kế thật đấy." Hàn Kiêu nghiêm mặt nói.

"Tôi biết mà, là anh thiết kế." Ninh Tịch cũng hết sức phối hợp, còn nghiêm túc gật đầu một cái.

"Tôi nói thật..." Hàn Kiêu cũng không ngu, anh ta biết rõ Ninh Tịch không hề tin mình.

"Nếu anh cứ tiếp tục nói nhảm thì có tin tôi đạp anh xuống xe không." Ninh Tịch nghiêng răng mở cửa xe ra.

Vốn đang vì chuyện này mà đau đầu không thôi, thế mà người này vẫn cứ làm nhà làm nhảm mãi.

"Tín Ngưỡng Hắc Âm là do tôi thiết kế thật mà..."

Hàn Kiêu còn chưa nói xong, kết quả là... bị Ninh Tịch đẩy ra khỏi xe.

Hàn Kiêu gõ một cái lên cửa kính, vẻ mặt mờ mịt: "Là tôi thật mà..."

Vèo!

Vừa dứt lời Ninh Tịch đã đạp chân ga phóng đi mất hút, chỉ còn lại Hàn Kiêu đứng ở ven đường hít khói.

--- O ---

Chương 1178: Tranh Cao Thấp

Trụ sở chính của Tắc Linh.

Lúc Ninh Tịch chạy đến thì Cung Thượng Trạch đang cùng đại sư Tống Căng thảo luận kịch liệt. Từ lúc ông đồng ý hợp tác tới nay thì vẫn luôn cùng Cung Thượng Trạch nghiên cứu sản phẩm mới, nhưng vì History cho ra đời Tín Ngưỡng Hắc Ám mà hai người bọn họ không thể không làm một ít thay đổi so với thiết kế ban đầu.

"Tống lão! Ngài đến rồi!" Thấy Tống Căng, Ninh Tịch liền lên tiếng chào hỏi.

Tống Căng gật đầu một cái: "Chuyện về Tín Ngưỡng Hắc Ám tôi đã biết."

"Tống lão thấy thế nào?" Ninh Tịch muốn nghe về cái nhìn của Tống Căng.

"Ừ... rất tốt, rất đậm cảm giác nghệ thuật, nhưng mà nếu lấy phong cách làm nội dung thì chúng ta cũng không phải là hết cách." Tống Căng khẽ mỉm cười, xem ra ông đã có tính toán trong lòng rồi.

Cung Thượng Trạch cũng hết sức kích động, cậu ta kéo Ninh Tịch vào khu hàng mẫu cho Ninh Tịch xem: "Sếp, chị mau nhìn cái này này!"

Trong kho hàng mẫu vốn có rất nhiều bộ quần áo khiến người ta hoa cả mắt, nhưng mà khi Ninh Tịch bước vào thì trong mắt cô lại chỉ thấy được một bộ duy nhất.

Nhìn chiếc váy dạ hội trắng muốt uốn lượn như áng mây trên tiên giới, Ninh Tịch thờ người mất mấy giây mới có thể phản ứng lại, trong giọng nói không giấu nổi sự thán phục cùng hưng phấn: "Đây là..."

Tống Căng vuốt cằm râu một cái rồi chậm rãi nói: "Đây là Lạc Thần."

"Lạc Thần?" Ninh Tịch nghe cái tên này thì đôi mắt sáng rực: "Là tên của bộ váy này sao? Quả nhiên rất thích hợp!"

Trong đầu Ninh Tịch thoáng hiện lên một đoạn trong bài thơ Lạc Thần Phú.

Hình dáng của nàng,

Nhẹ nhàng như chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu, tươi tắn rạng rỡ như tùng mùa xuân.

Phảng phất như mặt trăng bị mây che lấp, phiêu diêu như tuyết bị gió cuốn.

Từ xa ngắm nhìn, trắng như ráng mặt trời lên trong sương sớm,

Tới gần nhìn kỹ, rực rỡ như hoa sen lên khỏi dòng nước trong.

Đúng là rất hợp!

Bộ váy Lạc Thần này lấy phượng hoàng làm biểu tượng chủ đạo, điểm xuyên thêm những hoa tiết mây trắng dập dờn, hoàn toàn phô bày vẻ đẹp thần thoại cổ đại Trung Hoa. Cả chiếc váy cũng lộ ra một cảm giác rất "tiên" cùng hơi thở thần bí xa xăm đến từ ngàn xưa, cùng với Tín Ngưỡng Hắc Ám trở thành hai thế lực Tiên - Ma đối nghịch.

Hơn nữa, còn khiến người ta cảm giác nhìn thấy một tương lai vô cùng tốt đẹp phía trước.

Một đóa hoa chỉ có thể nở rộ một lần, một chiếc lá chỉ có một lần tìm về cội.

Một khúc hát chỉ có thể cất vang được một lần, một người cũng chỉ có được một kiếp sống.

Tóm lại là bất kể là phong cách hay ngụ ý thì Lạc Thần hoàn toàn sinh ra để đối đầu với Tín Ngưỡng Hắc Ám.

"Quá tuyệt vời! Bộ váy này nhất định có thể phân cao thấp với Tín Ngưỡng Hắc Ám." Ninh Tịch hưng phấn nói.

Nhưng mà, sắc mặt của Cung Thương Trạch vẫn không hề thả lỏng: "Chỉ sợ đối phương vẫn chưa phát huy toàn lực... cho nên vẫn không thể xem thường! Chỉ sợ người kia còn có tác phẩm tuyệt vời hơn ở phía sau..."

Cậu ta chưa gặp được ai có thể khiến cậu ta có cảm giác nguy hiểm như thế này. Không biết người kia chỉ là tạm thời cấp cứu cho History hay đã bị History thu về...

Nếu là về sau chỉ sợ khó giải quyết rồi...

...

Trụ sở chính của History.

Sau khi Hàn Kiêu trở về cũng không nhàn rỗi, trái lại còn chủ động sáng tác mẫu thiết kế mới. Việc này khiến Ninh Tuyết Lạc vui mừng không thôi.

"Đới Uy, tôi cần số lượng lớn Vân Cẩm!" Hàn Kiêu gọi Đới Uy tới phân phó, trong ánh mắt anh ta hùng hực lửa cháy.

"Vân Cẩm?" Đới Uy sửng sốt.

Thân là một nhà thiết kế đương nhiên gã biết rằng, Vân Cẩm chính là tơ lụa thời Trung Quốc cổ đại, là loại vải quý giá nhất, biết bao đời Đế vương Trung quốc đều sử dụng Vân Cẩm làm quần áo mặc thường ngày, chứng nó nó vô cùng quý giá.

--- O ---

Chương 1179: Tác Phẩm Khiến Người Ta Chấn Kinh

Hiện tại cũng không ít nhãn hiệu thời trang sử dụng Vân Cẩm vào trong các thiết kế, nhưng loại Vân Vẫm đó so với Vân Cẩm chính thống lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Còn cần kim cương, tơ vàng, vải sợi tổng hợp cao cấp với ngọc lục bảo nữa." Hàn Kiêu liên tiếp nói ra tên mấy loại nguyên liệu cần dùng.

Nghe những yêu cầu của anh ta, Đới Uy sợ đến ngây người. Hàn Kiêu muốn làm cái gì đây... mỗi một thứ anh ta vừa nói ra đều là những thứ vô cùng quý giá.

Tơ vàng với kim cương và ngọc lục bảo thì chẳng cần phải giải thích nhưng vải sợi tổng hợp cao cấp chính là nguyên liệu để làm quần áo cho phi hành gia đó!

"Cái này... anh chờ một chút... tôi... tôi đi nói với sếp đã..." Đới Uy cười trừ một cái rồi vội vàng xoay người chạy đi.

Đới Uy nhanh chóng chạy tới phòng làm việc của Ninh Tuyết Lạc, gã thuật lại đúng những yêu cầu của Hàn Kiêu cho cô ta biết.

"Tôi sẽ nhanh chóng chuẩn bị cho anh ta." Ninh Tuyết Lạc không nghĩ ngợi gì mà lập tức đồng ý.

Dù gì Hàn Kiêu cũng đã chứng minh được thực lực của mình. Nên Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn đặt lòng tin vào anh ta, Hàn Kiêu đòi những thứ kia tất nhiên là vì để tạo ra những tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ hơn, thế nên cô ta vô cùng mong chờ.

Hiệu suất của Ninh Tuyết Lạc cũng khá nhanh, không tới hai ngày đã chuẩn bị đầy đủ những gì Hàn Kiêu cần.

Lấy được thứ cần thiết, Hàn Kiêu lại tiếp tục đuổi hết tất cả mọi người, chỉ còn mình anh ta "bế quan" trong phòng thiết kế.

Ba ngày sau, Hàn Kiêu đem bản vẽ cùng những nguyên liệu được mình chế tác xong giao hết cho Ninh Tuyết Lạc để cô ta dựa theo bản thiết kế tạo ra thành phẩm.

Sau khi Ninh Tuyết Lạc nhìn bản thiết kế, ngay lập tức trái tim cô ta đập mạnh hơn bao giờ hết.

Bản thiết kế này như phảng phất hơi thở của địa ngục Tu La, trừ những tiểu quý thì phần lớn họa tiết đều được lấy cảm hứng từ các loại thần thú trong Sơn Hải Kinh.

So sánh ra thì tác phẩm này còn nghệ thuật hơn Tín Ngưỡng Hắc Ám nhiều.

"Anh Hàn, thiết kế này tên là gì?" Ninh Tuyết Lạc có chút hiếu kỳ.

"Chúng Sinh." Hàn Kiêu trả lời.

"Tên rất hay, nhưng mà chỉ sản xuất một bộ thôi sao?" Ninh Tuyết Lạc có chút không xác định.

"Nếu cô đủ tiền lại kiếm được nhiều nguyên liệu như vậy thì có thể cân nhắc việc sản xuất số lượng lớn." Hàn Kiêu nhếch mép cười một cái.

Ninh Tuyết Lạc lập tức lắc đầu, những nguyên liệu để tạo nên bộ trang phục này quá mức đắt giá, muốn sản xuất số lượng lớn thì History hoàn toàn không gánh nổi, chỉ một bộ thôi cũng đã có thể trở thành vật trấn bảo của công ty rồi.

"Ha, Tắc Linh sắp đẹp tiệm rồi." Khóe miệng Ninh Tuyết Lạc nhếch dần lên, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Để hoàn thành "Chúng sinh" mất một tuần, thế nên đến ngày thứ 7 thì Ninh Tuyết Lạc đã thả tin History sắp cho ra mắt "bảo bối trấn điếm", là bản nâng cấp của Tín Ngưỡng Hắc Ám."

Tin này vừa ra thì phía truyền thông lập tức ủa tới châu trực bên ngoài trụ sở chính của History. Ai cũng muốn là người đầu tiên thấy được cái gọi là "bảo bối trấn điếm" của History.

Thậm chí có không ít fan hâm mộ trung thành của History live stream trực tiếp luôn. Những từ khóa liên quan đến "bảo bối trấn điếm" của History lập tức leo lên bảng xếp hạng của weibo, cơ hồ là người người nhà nhà đều đang ngàng đầu ngóng trông.

Thử nghĩ mà xem, chỉ cần một Tín Ngưỡng Hắc Ám đã nâng History lên một tầng cao mới, vậy thứ còn cao cấp hơn thì sao... thật là không dám tưởng

tượng.

Fan của History càng hưng phấn thì càng "nhiệt tình" đi gây chuyện với fan của Tác Linh, trên mạng chuyện này càng ngày càng âm ỉ, hoàn toàn không có dấu hiệu hạ nhiệt.

Lúc đầu thì đôi khi fan của Tác Linh còn đấu lại, nhưng càng về sau lại càng rơi vào trầm mặc, bởi vì phía bên Tác Linh hoàn toàn không hề có động tĩnh đáp trả nào.

--- O ---

Chương 1180: Tới Tặng Quà Cho Cô!

Sáng sớm hôm sau.

Cơ hồ là cả giới truyền thông đều nhanh chóng tràn vào trụ sở của History.

Ninh Tuyết Lạc được thời đặc ý, cô ta ngạo nghễ dẫn những phóng viên tới phòng thiết kế của công ty.

Kết quả...

Vừa mới bước chân tới nơi thì lập tức sững sờ.

Cả phòng thiết kế không một bóng người, kể cả Hàn Kiêu cũng biến mất chẳng thấy bóng dáng.

Đám phóng viên nhất thời xôn xao, trở mắt nhìn nhau.

"Ồ, Ninh tổng, "bảo bối trấn điếm" đâu?"

"Chẳng lẽ muốn cho chúng tôi bất ngờ sao?"

"Xem ra là còn đang chuẩn bị!"

...

Trong lúc các phóng viên đang bàn tán rì rầm thì Ninh Tuyết Lạc vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh, cô ta thấp giọng hỏi Đới Uy: "Người đâu!!! Chẳng lẽ anh ta không biết hôm nay tôi dẫn phóng viên tới à?"

Đới Uy cũng nghiệt mặt: "Tôi đã nói rồi! Hơn nữa còn nói rất rõ ràng nữa! Cô đừng nóng, để tôi gọi cho anh ta..."

...

Cùng lúc đó tại trụ sở của Tác Linh.

Hàn Kiêu xông thẳng vào phòng làm việc, theo sau là mấy nhân viên bảo vệ mặt mũi bầm dập.

"Anh tìm ai thế?" Cung Thương Trạch cảnh giác nhìn Hàn Kiêu.

"Ninh Tịch."

"Sếp ơi! Có người tìm!"

Cung Thượng Trạch nhìn mấy nhân viên bảo vệ tím mắt tím mũi kia thì cũng không nói gì nữa, phi thẳng tới phòng làm việc của Ninh Tịch gọi người.

"Sếp ơi, người này... cứ thế xông vào, chúng tôi không cản được!" Một nhân viên bảo vệ vội vàng giải thích.

"Không sao, mọi người đi trước đi." Ninh Tịch thấy người đến là Hàn Kiêu thì sững sốt, sau đó hung ác trợn mắt trừng anh một cái rồi mới quay lại cười nói với mấy người bảo vệ kia.

Chờ bảo vệ đi hết rồi Ninh Tịch mới đen mặt: "Chạy tới công ty của tôi, đập bảo vệ của tôi! Anh đối xử với ân nhân thế đó hả?"

Hàn Kiêu cũng nghiêm mặt: ""Ninh cô nương nói vậy là sao, tôi tới để tặng quà cho cô mà."

"Không rảnh!"

Ninh Tịch quả thật không hề rảnh, cô lo lắng đưa mắt nhìn Cung Thượng Trạch: "Chẳng phải hôm nay History công bố "bảo bối trấn điểm" à? Sao giờ còn chưa có tin tức."

Cung Thượng Trạch đang xem tin tức có liên quan nhưng không biết thấy gì mà vẻ mặt càng đại ra. Khi nghe Ninh Tịch hỏi thì Cung Thượng Trạch có chút không biết nên nói thế nào: "Lạ lắm chị... mấy cái tin trước mắt mà truyền thông đăng đều đang chờ History làm trò, trụ sở của bọn họ trống trơn, chẳng có cái gì gọi là "bảo bối trấn điểm" cả...."

"Cái gì?" Nghe vậy Ninh Tịch liền không nhịn được mà phun nguyên ngụm cafe vừa cho vào miệng lên mặt Hàn Kiêu, dáng vẻ không tin nổi: "Chỉ là làm trò???"

Ninh Tịch lo lắng cả đêm không ngủ, ra sức chuẩn bị đủ các phương án rồi lại gắng chịu đựng áp lực cả đêm, ấy thế mà giờ lại bị cho đi chơi thả diều???

"Ninh cô nương, History không có "bảo bối trấn điểm", nhưng của Tác Linh thì tôi có một bộ đây." Hàn Kiêu lặng lẽ lau cafe đọng lại trên mặt đi, sau đó

mở cái vali trong tay ra rồi lấy một bộ váy vô cùng xa hoa lộng lẫy nhét vào tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch còn chưa thấy rõ cái gì mà Cung Thượng Trạch đã nhảy lên một cái rồi chạy tới nâng bộ váy lên, khuôn mặt cậu ta hiện vẻ choáng ngợp.

"Này... thật là đẹp..." Chờ Ninh Tịch quan sát rõ ràng cũng trợn mắt há mồm luôn.

"Chiếc váy này chính là bản nâng cấp của Tín Ngưỡng Hắc Ám!!!" Cung Thượng Trạch không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

--- O ---

Chương 1181: Chúng Ta Còn Có Thể Vui Vẻ Nói Chuyện Được Nữa Không?

Có thể nói bộ váy này hoàn toàn phát huy phong cách hắc ám cổ điển đến mức cực hạn, hoàn toàn không thể đánh đồng nó với bộ Tín Ngưỡng Hắc Ám trước đó!

E rằng chỉ có Lạc Thần, tác phẩm của sự hợp tác giữa Cung Thượng Trạch và đại sư Tổng Căn mới có thể so sánh nổi mà thôi.

"Đẹp quá, chất liệu này... đây là? Móa, đây là kim cương? Còn đây là ngọc? Vân Cẩm!!! Tơ vàng nữa này!!!" Ninh Tịch ngây dại tại chỗ, những chất liệu tạo nên bộ trang phục này thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

"Vải sợi tổng hợp cao cấp?" Cung Thượng Trạch vuốt ve Chúng Sinh mà sắc mặt cũng thay đổi theo.

"Vải sợi tổng hợp cao cấp? Đó là cái gì vậy?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

"Loại chất liệu này chỉ chuyên dùng để làm quần áo cho phi hành gia thôi đó." Sau một hồi im lặng Cung Thượng Trạch mới lên tiếng giải thích.

"..."

Ninh Tịch không biết phải nói gì, tuy rằng cô không phải là người trong nghề, nhưng biết một chữ "quý" thôi là đủ rồi, thế cho nên liền vội vội vàng vàng dựng bộ y phục đang đổ trên mặt đất lên.

Rồi ngay sau đó không biết Ninh Tịch nghĩ đến cái gì, thoáng chốc ánh mắt đã chuyển về phía Hàn Kiêu, vẻ mặt còn đen hơn đáy nồi, nghiêng răng "kèn kẹt, kèn kẹt" nói: "Hàn Kiêu, anh nói thật cho tôi biết, bộ trang phục này có phải anh trộm của History không?!"

History luôn mồm nói rằng hôm nay sẽ công bố "bảo vật trấn điểm", còn mời cả truyền thông tới đưa tin nữa thì làm sao có thể là chuyện bịa được!

Ninh Tịch hoàn toàn có lý do để cho rằng bộ váy này bị Hàn Kiêu đánh cắp rồi mang tới đây. Trộm một bộ quần áo thôi mà, anh ta tuyệt đối là có cái bản lĩnh đó!

"Bộ trang phục này ấy hả? Tôi làm ra đấy."

"Méo tin!" Ninh Tịch căn bản không thèm tin.

"Tín Ngưỡng Hắc Âm cũng là của tôi, còn bộ này tên là Chúng sinh." Hàn Kiêu nói.

Ninh Tịch bóp trán, vẻ mặt bất lực: "Đại hiệp à... chúng ta còn có thể vui vẻ nói chuyện được nữa không đây?"

"Nếu như Tác Linh bị trộm mất một bộ trang phục như thế này, cô có báo cảnh sát không?" Hàn Kiêu hí hóp mắt lại, nhếch môi lên hỏi.

"Phí lời, đương nhiên là báo cảnh sát rồi..."

"Ồ, thế thì chẳng lẽ History còn ngốc hơn cả cô à? Đến cô còn biết báo cảnh sát, lẽ nào History lại im lặng sao, thậm chí còn bị báo giới chỉ trích là lừa đảo, cũng không hé răng phản kháng à?" Hàn Kiêu cười một cách đầy ý vị.

Ninh Tịch nghẹn họng gần chết không nói được gì: "Đệt... anh bảo ai ngu!!!"

"Sếp, nếu như History quả thật bị trộm mất bộ trang phục như thế này, chắc chắn bọn họ sẽ không im lặng đâu, chắc chắn sẽ toang toác ra với cánh truyền thông cho mà xem. Giá trị của bộ y phục này... thực sự là cao quá." Cung Thượng Trạch lập tức nói, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Hàn Kiêu cũng có chút thay đổi.

Bên này đang nói chuyện, đột nhiên điện thoại của Hàn Kiêu vang lên, là Đới Uy gọi đến.

Hàn Kiêu tiếp điện thoại và để luôn chế độ loa ngoài lên.

"Hàn Kiêu, anh đi đâu vậy, hôm nay là ngày công bố Chúng Sinh, bây giờ giới truyền thông cũng đã đến trụ sở của History rồi, kết quả là lại chẳng thấy anh đâu, Chúng Sinh cũng chẳng thấy đâu nữa..."

Trong tình hình nguy cấp như thế, giọng nói của Đới Uy vẫn rất mềm mỏng, hoàn toàn chẳng có chút tức giận nào cả. Thực tế thì gã ta cũng muốn gào lên với Hàn Kiêu lắm chứ, nhưng đáng tiếc là gã ta không có cái gan đó.

"Liên quan gì đến tôi?" Hàn Kiêu hỏi ngược lại.

"Hàn Kiêu... Chúng Sinh không phải là "bảo bối trấn điếm" mà anh thiết kế

cho History sao?" Đới Uy yếu ớt hỏi, tuy rằng giọng nói yếu xìu nhưng vẫn đủ để Ninh Tịch và Cung Thượng Trạch nghe thấy rõ ràng.

"Cái tai nào của cậu nghe rằng tôi nói thế." Giọng của Hàn Kiêu lạnh dần.

"Không, không, không...ha ha, là bà chủ của chúng tôi đã hiểu nhầm rồi, hiểu nhầm rồi..."

"Chúng Sinh là tác phẩm của tôi, tôi muốn làm gì với nó là quyền của tôi. Ý của tôi, cậu có hiểu không?"

--- O ---

Chương 1182: Anh Có Thiếu Mất Miếng Thịt Nào Không?

"Hiểu ạ, hiểu rõ lắm rồi ạ, Chúng Sinh của anh, vốn dĩ không liên quan gì đến History của chúng tôi... anh cũng không có ký hợp đồng với bà chủ của chúng tôi... nên đương nhiên anh muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó ạ..." Đới Uy cười cười cầu hòa, còn tìm luôn lý do biện hộ cho Hàn Kiêu.

Sau khi Đới Uy nói xong, Hàn Kiêu liền thẳng tay cúp máy luôn.

Mà Ninh Tịch ở đôi diện đã đứng đực ra đó, không thốt lên nổi một từ.

Cô nhớ là... hồi trước Hàn Kiêu... quả thật đã từng nói anh ta là nhà thiết kế... nhưng chẳng qua là cô không tin mà thôi.

Hự! Cái tên cuồng bạo lực này thế mà lại là một nhà thiết kế còn lợi hại hơn cả Cung Thượng Trạch, kể cả có cho cô một cơ hội nữa, cô cũng chẳng thể nào tin nổi!

Này cũng quá nghịch thiên rồi!

Nhìn thấy cái vẻ kinh ngạc lại ghen khuất của Ninh Tịch, Hàn Kiêu cuối cùng cũng hài lòng: "Tín Ngưỡng Hắc Ám đã mang đến sự đả kích không nhỏ cho Tắc Linh các cô nhỉ, Chúng Sinh coi như là chút tâm ý nho nhỏ của tôi, coi như đó là món quà tôi tặng cho cô hoặc là bồi thường cũng được, nhận lấy đi."

Ồ, cái giọng "chẳng qua là một món đồ chơi tôi tiện tay tặng cô thôi" là thế nào đây!

Ninh Tịch quét mắt nhìn bộ lễ phục vô cùng hoa lệ trong tay: "Cái này... không thích hợp lắm thì phải..."

Hàn Kiêu liếc cô một cái: "Yên tâm, cái này không phải dùng để trả món nợ ân tình của cô lần trước đâu, mạng của tôi đâu có rẻ như vậy. Cái đám bên History tuyệt đối không dám truy cứu thế nên không cần nghĩ ngợi nhiều đâu."

"Hazz, nếu anh đã nói vậy rồi thì tôi cố mà nhận lấy vậy!" Ninh Tịch miệng nói "cố mà nhận" nhưng mà động tác thu bộ trang phục trên tay lại nhanh như chớp: "Mặt Mạt, em cầm bộ trang phục cất gọn vào nhé!"

Tuy rằng ngữ khí của Hàn Kiêu rất ngạo mạn, nhưng qua hôm nay cô đã hoàn toàn tin rồi, đối với anh ta mà nói thì bộ trang phục này đích thật chỉ là một món đồ chơi.

Huống hồ thứ đó còn là thứ lừa được từ tay Ninh Tịch Lạc nữa chứ, không cần thì đúng là phí của giờ!

Cung Thượng Trạch vẻ mặt mê mê man man nhìn mọi chuyện phát triển theo hướng cậu ta hoàn toàn không thể ngờ đến...

"Đòn sát thủ" của History thế nhưng lại quen với Ninh Tịch, hơn nữa còn nợ cô một món nợ ân tình nữa...

"Bảo vật trấn điếm" của History bây giờ lại biến thành của họ?

Chuyện này...

Hàn Mạt Mạt vừa nãy cũng ở trong văn phòng, cô nàng kinh ngạc đến mức không khép miệng được, mãi đến khi Ninh Tịch gọi cô bảo cô cất bộ trang phục đi cô mới hoàn hồn lại, nhanh chân chạy đến nhận lấy Chúng Sinh.

"Còn nữa, Mạt Mạt, lập tức thông báo cho cánh truyền thông, hôm nay Tác Linh cũng công bố "Bảo vật trấn điếm".

Ninh Tịch quyết định tranh thủ thời cơ, theo sát History, công bố Lạc Thần và Chúng Sinh.

"Vâng! Em đi làm ngay đây ạ!" Hàn Mạt Mạt vừa nghe liền cực kỳ hưng phấn chạy đi làm việc.

Nếu History mà nhìn thấy Chúng Sinh xuất hiện bên bọn họ, chắc chắn là sẽ tức chết luôn! Đây rõ ràng nai lưng ra làm không công cho người khác hưởng mà.

Hàn Kiêu đang yên đang lành bỗng dưng tóm lấy cổ áo Cung Thượng Trạch xách lên: "Muôn đánh nhau?"

Ninh Tịch vội chạy đến gỡ tay anh ta ra: "Anh làm cái gì thế hả! Một gã chỉ biết thiết kế, tay trái gà còn không chặt như cậu ta thì làm sao mà đánh nhau với anh được, anh cho rằng ai cũng như mình chắc?"

"Vậy tại sao cậu ta lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi?" Hàn Kiêu hỏi bằng giọng

lạnh lẽo.

Ninh Tịch bóp trán: "Anh chàng thiết kế nhà tôi từ lúc nhìn thấy Tín Ngưỡng Hắc Âm đã luôn muốn biết người thiết kế ra nó là ai, bây giờ nhìn thấy người đó trước mặt đương nhiên là nhìn nhiều vài cái! Sao? Thiếu mất miếng thịt nào của anh à?"

--- O ---

Chương 1183: Tuyệt Đối Là Tin Tức Lớn!

Cung Thượng Trạch nghe thế có chút ngưng ngượng: "Xin lỗi anh Hàn, em chỉ là cảm thấy vô cùng hứng thú với phong cách thiết kế của anh thôi..."

Hàn Kiêu đánh giá cậu chàng thanh tú trước mặt: "Cậu ta chính là nhà thiết kế của Tắc Linh?"

"Đúng thế, lần trước anh chẳng phải còn khen cậu ta còn gì, nói cậu ta khiến anh có hứng thú muốn khiêu chiến! Nói đến chuyện này... được rồi, tôi nên xin lỗi anh mới phải, tôi thực sự không ngờ anh thực sự là một nhà thiết kế, bây giờ tôi đã hoàn toàn phục anh rồi!" Ninh Tịch ôm quyền nói.

Hàn Kiêu liếc xéo cô một cái: "Tôi đã nói với cô từ lâu rồi, nhà thiết kế của Tắc Linh đâu có bằng tôi, tôi có thể giết anh ta trong vòng một phút mà. Đã tin chưa?"

Nghe được câu này, Ninh Tịch đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "A... từ từ! Đợi đã! Thế nên... sở dĩ anh chạy đến History hành hạ tui tui lên bờ xuống ruộng... chỉ vì một câu nói đó của tôi?"

Hàn Kiêu: "Không sai."

Ninh Tịch: "..."

Đừng có trả lời vừa nhanh vừa sáng khoái như thế có được không, cái tên khốn khiếp này!!!

Trước đây cô cũng từng phỏng đoán rất nhiều lần, vị tôn thần mà Ninh Tuyệt Lạc mời đến rốt cuộc đến từ đâu, nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ được hóa ra lại là đến từ cái miệng của cô.

Ninh Tịch hoàn toàn câm nín, cô đưa tay đỡ trán: "Đại thần, em sai rồi! Em thực sự biết sai rồi... sau này mỗi câu mỗi chữ anh nói... em sẽ tin tưởng tuyệt đối, cũng sẽ không nghi ngờ anh nữa!"

Cung Thượng Trạch đứng bên cạnh nghe thế cũng rất kinh ngạc, không ngờ nguyên nhân sâu xa người này thiết kế ra Tín Ngưỡng Hắc Âm lại là vì mình.

Cậu chàng chẳng hề tức giận vì câu nói có thể giết cậu trong vòng một phút

của Hàn Kiêu, bởi vì anh ta quả thật có thực lực đó. Mà cậu còn cảm thấy rất vinh hạnh vì được một người như anh ta coi làm đối thủ.

"Được rồi, vì để xin lỗi tôi đã có mắt không trông cũng như cảm ơn món quà của anh, hôm nay sau khi buổi họp báo kết thúc tôi sẽ mời anh đi ăn tối!"
Ninh Tịch nhìn Hàn Kiêu nói.

Có ăn đương nhiên anh ta còn lâu mới từ chối!

Hàn Kiêu đề vành mũ xuống, giơ tay ok một cái, sau đó thân nhiên quay người rời đi.

Sau khi Hàn Kiêu đi rồi, Cung Thượng Trạch không nhin nổi nữa mà lại gần hỏi Ninh Tịch: "Sếp ơi, sếp xem có cách nào mời được vị này về công ty chúng ta được không?"

Nếu như người này có thể gia nhập Tắc Linh...

Ninh Tịch chả cần nghĩ đã lập tức phủ định đề nghị này của Cung Thượng Trạch: "Chuyện này thì đẹp nhé, chị không thể điều khiển nổi cái gã đó đâu. Một thứ vũ khí quá lợi hại, nếu như không thể điều khiển được nó cuối cùng chỉ có thể mang lại tai họa cho mình."

Ninh Tuyết Lạc chính là một bài học đắt giá.

Huông hồ, một người tùy hứng như vậy sẽ không dừng lại ở bất kỳ nơi nào. Từ thái độ của anh ta có thể thấy, thiết kế chẳng qua chỉ là một trong những sở thích tùy hứng của anh ta mà thôi.

Cung Thượng Trạch nghe thế liền không nói thêm gì nữa, nhưng đôi mắt cậu ta lại càng sáng rực.

Trên đời có một số người khi thấy người ta tài giỏi hơn mình thì cũng không có nảy sinh lòng ghen ghét đố kỵ mà chỉ càng sôi sục ý chí và quyết tâm hướng tới tiến lên, quyết không lùi bước phía sau, Cung Thượng Trạch chính là một người như vậy.

Sau sự chuẩn bị ngắn ngủi, Hàn Mạt Mạt lập tức tung tin tức Tắc Linh muốn công bố "bảo vật trấn điếm" ra bên ngoài.

Địa điểm tổ chức của cuộc họp báo chính là khách sạn Hoàng Tước.

Tuy rằng thời gian công bố vô cùng gấp rút nhưng mà tất cả báo giới truyền thông sau khi biết được điều phi đến bằng tốc độ nhanh nhất, hơn nữa tin tức này còn lan đi với tốc độ rất nhanh.

--- O ---

Chương 1184: Rốt Cuộc Bọn Họ Đang Làm Cái Quỷ Gì Vậy?

Trong sảnh đa năng của khách sạn Hoàng Tước.

Tin tức của Tắc Linh chỉ mới được tung ra một giờ ngắn ngủi, đại sảnh rộng lớn đã chật kín hết chỗ.

Phần lớn cánh truyền thông ở đây vừa nãy đều hụt mất một vố bên History, đang lúc ngồi nhà lòng đầy căm phẫn múa bút thành văn mắng History cố ý dựng truyền lừa bọn họ, thì ngay lúc đó lại có điện thoại mời tham gia họp báo của Tắc Linh.

Kiểu này rất có thể có tin tức lớn, đương nhiên tất cả đều vội vàng chạy đến rồi.

Cùng lúc đó, History đang sút đầu mẻ trán vì sự mất tích bất thành linh của Hàn Kiêu cũng nhận được tin tức Tắc Linh muốn công bố "bảo vật trấn điếm".

Ninh Tuyết Lạc lập tức phái người đi điều tra tình hình, sau cùng nghĩ mãi mà không vẫn yên tâm được, cô ta đành phải đích thân đi một chuyến tới Hoàng Tước xem sao.

Cô ta muốn xem xem, Tắc Linh đang làm cái quỷ gì!

Dù có phải làm gì đi chăng nữa, chỉ cần có thể dỗ Hàn Kiêu quay về, cục diện cuối cùng phần thắng vẫn sẽ nghiêng về phía họ.

Tính tình của Hàn Kiêu âm u khó đoán, cho nên dù có cuộc điện thoại vừa nãy của Đới Uy, Ninh Tuyết Lạc vẫn không từ bỏ ý định, vẫn cứ bảo Đới Uy dùng hết mọi cách để liên lạc lại với anh ta, hơn nữa còn tìm thủy quân để dẫn đường dư luận.

Trên mạng, người ủng hộ của History tỏ ý rằng History tuyệt đối sẽ không cố ý dùng cách "lợi bất cập hại" này để dựng chuyện đánh bóng tên tuổi. Chắc chắn là đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn nào đó, sau khi giải quyết xong sự cố ngoài ý muốn, "bảo vật trấn điếm" nhất định sẽ xuất hiện một cách khiến mọi người kinh diễm.

Đội ngũ quan hệ công chúng do một tay Kiều Vi Lan đào tạo vô cùng

chuyên nghiệp, chỉ trong có một tiếng ngắn ngủi đã sắp xếp buổi họp báo một cách thỏa đáng.

Sau khi cánh phóng viên đến cũng kha khá rồi, người phát ngôn của Tác Linh, giám đốc bộ phận PR - Tạ Dật Xuyên "e hèm" một tiếng rồi bắt đầu nói: "Chúng tôi vô cùng cảm ơn các bạn phóng viên đã có mặt tại đây. Hôm nay, Tác Linh sẽ công bố thiết kế đã ấp ủ bao lâu nay, một tuyệt tác do nhà thiết kế hàng đầu của Tác Linh - X và Đại sư Quốc họa Tống Căng - Tống lão tiên sinh cùng nhau hợp tác hoàn thành, và sẽ trở thành "bảo vật trấn điểm" của Tác Linh chúng tôi!!!"

Tạ Dật Xuyên vừa dứt lời, đám phóng viên báo giới ở dưới đã ồ hết cả lên.

"Tống... Căng???"

"Đại sư Tống Căng? Họ đang đùa đấy à?"

"Tống lão tiên sinh chẳng phải đã quy ẩn nơi thôn dã từ lâu rồi à? Lần trước tôi còn cố ý chạy đến tận nơi để phỏng vấn ông ấy, nhưng ông ấy hoàn toàn không gặp khách! Làm sao ông ấy có thể chạy đến đây để hợp tác với một công ty thời trang như Tác Linh được? Chuyện này thật không thể tin nổi!"

"Tôi nghĩ bọn họ đang khoác lác thì có!"

"Chuyện này làm sao có thể khoác lác bừa bãi được?"

"Chúng ta còn bị History thả bò câu cơ mà, có chuyện gì mà không thể chứ?"

...

"Xin các bạn phóng viên bình tĩnh, "bảo vật trấn điểm" của chúng tôi sẽ xuất hiện ngay lập tức đây. Mà hôm nay, chúng tôi còn rất vinh dự có thể mời được Tống lão tiên sinh đích thân đến đây để giới thiệu cho chúng ta về tuyệt tác này.

Cánh báo giới lập tức ngẩn tò te toàn tập.

Ồi đệt! Tống lão thế nhưng lại đích thân xuất hiện?

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều bất giác thở thật nhẹ, nhìn về phía cửa của đại sảnh.

Lần này Tắc Linh cũng thật lớn lối, mời bao nhiêu người thế, nhờ lại chơi họ như History thì đừng hòng mong còn cơ hội lấn lợi ở cái giới này nữa.

Trong góc tối, trong mắt Ninh Tuyết Lạc xoẹt quá một tia sắc lạnh: "Tổng Căng... tại sao lại có thể như thế được!"

Trước đây điểm tựa lớn nhất để History công kích Tắc Linh sao chép ý tưởng của bọn họ chính là dựa vào việc cùng sử dụng những yếu tố trong Quốc họa cổ, thế mà bây giờ Tắc Linh lại mời được Tổng Căng đến hợp tác?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào!!!

Tổng Căng là người có tiền cũng không mời được, History cũng đã từng cố ý cử người đến mời, nhưng căn bản là đến một câu cũng không nói được.

"Chuyện này làm sao có thể là sự thực được..."

--- O ---

Chương 1185: Sự Xuất Hiện "Kinh Diễm"

Tần Tử Phàm đứng bên cạnh thấy vậy vội nói: "Sếp! Cô nghe bọn họ khoác loác kìa! Làm sao có thể là Tống Căng được chứ? Nói không chừng lại là đồ đệ gì đó thì sao, căn bản cái loại lừa đời lấy tiếng!"

"Tống Căng căn bản là không có đồ đệ." Ninh Tuyết Lạc nói.

"Nếu vậy thì bọn họ sẽ nói sức khỏe của Tống lão đột nhiên không tốt nên không đến được. Tống lão vốn đã không hỏi đến chuyện đời từ lâu, căn bản là không biết những gì Tác Linh đang làm, kể cả có biết thì với tính cách của Tống lão e rằng ông ấy cũng không quan tâm."

"Cái gì mà hợp tác chứ, nói cho hay thế thôi, tám phần là bỏ ra một số tiền lớn để mua được tác phẩm nào đó của Tống lão, sau đó trực tiếp lấy một vài yếu tố trong bức họa để dùng trong chi tiết trang phục... cái kiểu sao chép đó tôi thấy nhiều rồi!" Tần Tử Phàm nói với cái giọng vô cùng chắc chắn.

Cùng với sự kích động tò mò của giới truyền thông, đương nhiên là cũng có không ít người có cùng suy nghĩ với Tần Tử Phàm...

Rất nhanh sau đó, có hai cô gái mặc đồng phục của Tác Linh tiến lên, họ đang cẩn thận nâng một bộ váy bị phủ một tấm vải rất dày lên chính giữa sân khấu, sau đó hai người lần lượt đứng sang một bên.

"Chậc, ít nhất thì cũng tốt hơn History một chút, ít nhất còn có trang phục thật..." Phía dưới sân khấu có người lầm bầm nói nhỏ.

"Kể cả có đi chẳng nữa nhưng tôi thấy tuyệt đối không thể hơn được Tín Ngưỡng Hắc Ám đâu, phần thắng của Tác Linh không nhiều! Dù có có mượn danh tiếng của Tống lão cũng vô dụng!"

"Quả đúng thế thật..."

Vừa mới nói xong chưa được bao lâu, một ông cụ da dẻ hồng hào, tinh thần minh mẫn được một cô gái chậm chậm dắt vào.

Nhìn thấy ông cụ mà Hàn Mạt Mạt dẫn vào, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, tiếng hít khí lạnh vang lên khắp căn phòng...

Tống Căng nổi tiếng khắp nơi, chân dung cùng với các tác phẩm của ông đều

được in vào sách giáo khoa, không có ai là không biết, hưởng chi là những người làm trong giới truyền thông.

"Tống... Tống Căng!"

"Trời ạ! Là Tống lão thật kìa!"

...

Xuất phát từ sự kính trọng dành cho một vị Đại sư đức cao vọng trọng, tất cả mọi phóng viên có mặt ở đó đều đồng loạt đứng dậy.

Thực ra, chính Ninh Tịch cũng không ngờ đến Tống Căng sẽ tự mình ra sân.

Cung Thượng Trạch có vấn đề trong giao tiếp, đặc biệt là khi phải đối mặt với ông kính, cho nên từ trước đến giờ trong những tình huống thế này đều là Hàn Mạt Mạt đại diện thay cậu ta xuất hiện. Lần này đương nhiên cũng thế, nhưng mà cuộc họp báo hôm nay quá quan trọng, Cung Thượng Trạch lo lắng Hàn Mạt Mạt không thể truyền đạt lại một cách chính xác...

Lúc đang nhúc đầu thì Tống lão chủ động đề nghị để ông ấy xuất hiện.

Đối với chuyện này, Ninh Tịch đương nhiên là cảm kích vô cùng, thực ra lúc đầu cô cũng hy vọng Tống lão có thể ra mặt. Bởi vì, trừ phi là ông ấy đích thân xuất hiện bằng không thì chuyện Tác Linh hợp tác với Tống Căng thực sự rất khó để người khác tin tưởng.

"Tống lão, bây giờ ngài đang hợp tác với Tác Linh thật sao?"

"Đại sư, tại sao ngài lại chọn hợp tác với Tác Linh mà không phải là các nhãn hiệu thời trang khác? Nghe nói ngay đến cả Bộ Bộ Sinh Liên - nhãn hiệu đứng đầu về phong cách Trung Hoa cũng đã từng mời ngài hợp tác, nhưng ngài không đồng ý!"

"Hình như History cũng đã từng mời hay sao ấy!"

...

Hiện trường âm ỉ vang lên những câu hỏi của đám phóng viên, những câu hỏi cứ nối tiếp nhau, toàn bộ đều liên quan đến Tống Căng...

Tống Căng khẽ ho một cái, có chút không vui nhắc nhở: "Hôm nay là buổi

hộp báo ra mắt tác phẩm mới của Tác Linh, hy vọng các vị có thể phân biệt rõ chuyện gì là chính, chuyện gì là phụ."

Nói xong câu này Tống Căng cũng không nói nhiều nữa, ông vung tay lên, hất tấm vải đang phủ lên bộ trang phục ra.

"Soạt" một tiếng, tấm vải rơi xuống, "bảo vật trấn điếm" của Tác Linh xuất hiện với dáng vẻ thực sự của nó...

--- O ---

Chương 1186: Tìm Được Hắc Ta Chưa?

Đám phóng viên vừa nãy còn mồm năm miệng mười tranh nhau hỏi giờ tất cả đều ngây ra như phỗng hết cả!

"Trời... trời ạ! Đẹp quá đi mất!"

"Đây chính là "bảo vật trấn điếm" của Tác Linh?"

"Tôi tưởng rằng Tín Ngưỡng Hắc Âm đã là đẹp đến cực điểm rồi, nhưng bây giờ lại được nhìn thấy một tuyệt phẩm khác với một phong cách khác hoàn toàn! Điều này quả thật khiến người ta quá kinh ngạc!"

"Phong cách của của X và những yếu tố trong Quốc họa của Tống lão đã hoàn toàn hòa quyện vào nhau! Tác phẩm này quả thật khiến người ta như lạc vào tiên cảnh!"

"Tống lão! Bộ trang phục này có tên không ạ?"

...

Tống Lão hài lòng trước phản ứng của cánh truyền thông, ông vuốt vuốt chòm râu trắng của mình, gật gù ngâm:

Hình dáng của nàng,

Nhẹ nhàng như chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu, tươi tắn rạng rỡ như tùng mùa xuân.

Phảng phất như mặt trăng bị mây che lấp, phiêu diêu như tuyết bị gió cuốn.

Từ xa ngắm nhìn, trắng như ráng mặt trời lên trong sương sớm,

Tới gần nhìn kỹ, rực rỡ như hoa sen lên khỏi dòng nước trong.

Ông ngâm đến đó liền có ngay một vị phóng viên kích động đứng bật dậy nói: "Lẽ nào bộ trang phục có tên là Lạc Thân?"

Tống Căng gật gù: "Không sai."

Vừa mới dứt lời, toàn trường lại dậy lên những tiếng ô kinh ngạc.

"Lạc Thần... Lạc Thần... Quả đúng là xứng với cái tên!"

"Cực kỳ chuẩn xác!"

"Tắc Linh thật sự khiến người ta kinh ngạc quá đi mất thôi!"

"Lại chẳng thế à, lần nào cũng có thể khiến người ta có một sự bất ngờ đầy kinh ngạc."

"Chỉ tiếc là..."

"Tiếc cái gì cơ?"

"Đương nhiên là đang tiếc... lần này ngay đến Tổng lão cũng gặp được nhưng lại không thể nhìn thấy mặt nhà thiết kế trong truyền thuyết của Tắc Linh - X!"

"Đúng thế! Thực sự là quá bí ẩn! Mọi người thử đoán xem rốt cuộc cái tên X này là có nghĩa là gì?"

"Có khi nào là viết tắt của tên không?"

...

Trong góc tối.

Ninh Tuyết Lạc tức đến mức đường nét trên gương mặt cũng trở nên méo mó: "Đáng chết! Tần Tử Phàm! Rốt cuộc chuyện này là như thế nào! Tắc Linh mời được Tổng Căng tại sao anh lại không nghe được tiếng gió nào là sao?"

Lúc này đây Tần Tử Phàm cũng mồ hôi tong tong đầy đầu, mẹ nó chứ, làm sao anh ta có thể ngờ được Tắc Linh lại mời được Tổng Căng cơ chứ!

Hơn nữa anh ta chỉ phụ trách bộ phận thị trường, những chuyện thuộc về phương diện thiết kế căn bản là không thuộc phạm vi quản lý của anh ta!

"Đới Uy đầu!!!"

"Hình như vẫn còn đang đi tìm người..." Tần Tử Phàm lý nha lý nhí.

Ninh Tuyết Lạc nghiêng răng ken két: "Hừ, Lạc Thần cái gì, chẳng qua cũng

chỉ đến thế mà thôi! Chỉ cần tìm được Hàn Kiêu, chỉ cần Chúng Sinh xuất hiện, tuyệt đối sẽ đè bẹp được Tắc Linh..."

"Đúng, đúng đúng... điều đó là đương nhiên rồi..." Tàn Tử Phàm liên tiếp phụ họa.

Nhưng mà, khoe miệng anh ta lại lén lút nhếch lên một độ cong nhỏ, vấn đề là phải tìm được người trước đã rồi hãy nói!

Tính tình của tên Hàn Kiêu đó vô cùng gian xảo, hành tung lại khó đoán. Hơn nữa, người ta đã gọi điện thoại bảo không muốn cho History sử dụng Chúng Sinh, thế mà đến bây giờ vẫn còn đi tìm? Có tìm cũng vô dụng!

Thực ra ngay từ đầu khi Ninh Tuyết Lạc mời người đó về, anh ta đã có cảm giác không ổn, cảm thấy Ninh Tuyết Lạc tuyệt đối sẽ không điều khiển nổi người này, quả nhiên chuyện anh ta lo lắng nhất đã xảy ra...

"Sếp..." Người thở hồng hộc chạy đến đằng sau lưng Ninh Tuyết Lạc chính là Đới Uy.

"Tìm thấy hắn ta chưa?" Ninh Tuyết Lạc lập tức hỏi.

Vẻ mặt của Đới Uy rất khó coi mà lắc đầu: "Không... không tìm thấy... Hình như anh ta đã cho số của tôi vào danh sách đen... đi đến những nơi anh ta thường đến ăn cũng không tìm được..."

"Đồ vô dụng! Bao lâu như thế rồi chẳng lẽ đến giờ cậu cũng không biết nhà anh ta ở đâu?" Ninh Tuyết Lạc phẫn nộ mắng.

Vẻ mặt của Đới Uy lại càng khó coi: "Tôi cũng đã từng thử bám theo một lần rồi, nhưng mà anh ta quá cảnh giác, căn bản là không bám theo nổi. Khó khăn lắm mới bám được một lần, kết quả thế nhưng lại đi về phía nghĩa địa giữa đêm hôm khuya khoắt... Tôi nào đâu dám tiếp tục bám theo anh ta chứ..."

--- O ---

Chương 1187: Bảo Vật Trấn Điểm Thứ Hai!

"Vậy thì bây giờ làm thế nào, tự anh nhìn tác phẩm của của Tác Linh đi! Ngay cả Tổng Căng chúng nó cũng mời được." Ninh Tuyết Lạc cau có.

Đới Uy nhìn bộ lễ phục màu trắng ngập tràn tiên khí vờn quanh giữa sân khấu cùng với Tổng Căng đang đứng giải thích mà mặt cắt không một giọt máu...

Thôi xong, cục diện này thua là cái chắc rồi, mặt mũi của gã ta biết để đâu, ở công ty gã ta làm gì còn chỗ đứng nữa!

Đới Uy nghiêng rặng, tim giật thót một cái: "Sếp! Cô đừng lo! Cùng lắm thì tôi đến nghĩa địa tìm Hàn Kiêu..."

"Thế anh còn không mau đi đi!!!" Ninh Tuyết Lạc đê giọng thấp xuống, điên tiết quát lên.

"Các vị bạn bè báo giới thân mến, xin đừng vội rời khỏi hội trường lúc này, buổi họp báo lần này của Tác Linh chúng tôi, vẫn còn một bộ "bảo vật trấn điểm" muốn giới thiệu nữa!" Trên sân khấu vang lên tiếng nói của Tạ Dật Xuyên.

Đới Uy đứng khựng lại, Ninh Tuyết Lạc và Tần Tử Phàm vốn dĩ chuẩn bị rời khỏi đây rồi cũng đồng loạt nhìn về phía sân khấu: "Cái gì? Còn bộ thứ hai nữa?"

Sắc mặt Đới Uy tái mét, rồi cười lạnh ngay lập tức: "Nhìn bộ đầu tiên thì cơ bản đã có thể đoán được phong cách của bộ thứ hai, bộ nào bộ nấy giống nay như đúc. Hơn nữa, có hiếm thì mới quý, "bảo vật trấn điểm" đương nhiên chỉ có thể có một, Tác Linh thế nhưng lại cho ra hai bộ, quả thật là ngu hết thuốc chữa..."

Tần Tử Phong nhìn về phía sân khấu: "Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà Tác Linh có thể tạo ra được hai bộ "bảo vật trấn điểm" có chất lượng như nhau sao? Kể cả nhà thiết kế có linh cảm đi chăng nữa nhưng giá cả của mỗi một bộ đều không phải là thấp, lưu lượng vốn lưu động của Tác Linh có kham nổi không?"

Trên sân khấu, Tổng Căng đã xuống rồi.

Người giới thiệu giờ là một nhân viên mặc cái váy màu đen.

Lại có hai cô nhân viên cẩn thận bê bộ trang phục đang được phủ một tấm vải lên, cô nhân viên mặc váy đen đi đến giữa sân khấu, trước khi vén tấm vải che lên thì giải thích một cái chân thành: "Đầu tiên, cần phải giải thích với các bạn phóng viên rằng, mẫu thiết kế này không phải là tác phẩm của X. Vì để dành cho khách hàng của chúng tôi một trải nghiệm khác hoàn toàn, Tác Linh chúng tôi đã đặc biệt mời một nhà thiết kế khác thiết kế một phong cách hoàn toàn trái ngược với Lạc Thần..."

"Đừng nói nhiều thế nữa, mau cho chúng tôi xem đi."

"Đúng thế, nói nhiều thế làm cái gì chứ!"

"Tốt xấu như thế nào mở ra là biết ngay!"

...

Nghe người giới thiệu nói thế, khóe miệng Ninh Tuyết Lạc nhếch lên thành một nụ cười lạnh: "Phong cách trái ngược hoàn toàn? Chẳng lẽ Tác Linh định làm ra một bộ có phong cách giống Hàn Kiêu để đối đầu với Tín Ngưỡng Hắc Âm của chúng ta sao?"

Đới Uy đương nhiên cũng nghĩ đến điều đó: "Quả đúng là ngu si nói chuyện viên vông! Dù là ai cũng không thể bắt chước được phong cách của Hàn Kiêu!"

"Bộ trang phục này của chúng tôi có tên là... Chúng Sinh!!!"

Nghe được hai chữ Chúng Sinh thì Đới Uy, Ninh Tuyết Lạc, Tần Tử Phàm đều lập tức tái cả mặt.

"Cái gì? Chúng Sinh?"

"Chẳng lẽ Tác Linh sao chép ý tưởng của chúng ta?"

...

"Soạt" một cái, tấm vải đang phủ lên bộ trang phục được kéo xuống.

Bộ lễ phục đẹp tuyệt, thần bí đến cực hạn, ngập tràn sắc màu cổ xưa của phương Đông xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây không phải là sao chép, đây không phải là bắt chước!

Đây chính là Chúng Sinh!

Ba người chết đứng ngay tại chỗ, trên gương ngập tràn vẻ không thể tin nổi, biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục như thể đèn kéo quân.

Chúng Sinh của bọn họ, thứ bọn họ đang lục tung trời lên để tìm, thế nhưng lại xuất hiện trong buổi họp báo công bố tác phẩm của Tác Linh!

"Bảo vật trấn điểm" của bọn họ, giờ biến thành của Tác Linh...!!!

--- O ---

Chương 1188: Suýt Chút Nữa Thì Tức Đến Mức Hộc Máu

Chúng Sinh vừa mới xuất hiện, hiện trường lập tức có vô số phóng viên vì quá kích động nên đã đứng bật dậy.

"Trời ạ! Tôi còn tưởng Tín Ngưỡng Hắc Ám đã là cực hạn rồi... không ngờ..."

"Đây... thật sự quá kinh người!"

"Thế này thì ai có đủ khí chất để lấn át bộ trang phục này đây?"

...

Đương nhiên, trong những tiếng trầm trồ kinh ngạc cũng xen lẫn với những tiếng chát vắn.

"Nhưng mà, đây lại không phải là thiết kế của Tác Linh... vừa rồi cô gái giới thiệu chẳng phải đã nói rồi sao? Đây là đặt một nhà thiết kế khác đấy!"

"Đặt thiết kế thì có làm sao? Anh tưởng Tín Ngưỡng Hắc Ám của History cũng do Đới Uy tự thiết kế đó hả? Tuy rằng gã ta vẫn lập lòe nước đôi để mọi người nhầm tưởng rằng chính gã đã thiết kế, nhưng chắc chắn không phải gã ta thiết kế đâu, bọn họ mời người ngoài đó!"

"Phong cách thiết kế của một người có thể biến đổi đa dạng, nhưng cũng có giới hạn và trở ngại nhất định. Khác biệt lớn như thế này, làm gì có ai có thể không chế được, sao có thể trách móc Tác Linh mời người thiết kế ngoài được, hưởng chi cả History cũng làm thế cơ mà!"

"Nói đến mới thấy... sao tôi thấy phong cách của Tín Ngưỡng Hắc Ám và Chúng sinh giống nhau thế nhỉ?"

"Dù có thế nào, lần này Tác Linh thắng lớn rồi!"

"Ha ha ha... Hôm nay thật đúng là đặc sắc, có tí để mà giật rồi!"

...

Nhìn người của Tác Linh ba hoa chích chòe trên sân khấu, nghe đám truyền

thông kinh thần không thôi, Ninh Tuyết Lạc tức đến mức suýt ói máu!

Cái gì mà phong cách giống nhau?

Cùng một người thiết kế cả đây!

Nó thuộc về History bọn họ cơ mà!!!

Ninh Tuyết Lạc hít một hơi thật sâu mới nuốt được cái vị ngai ngái trong cổ họng xuống: "Đi... đi báo cảnh sát cho tôi, bảo là History bị mất cấp "bảo vật trấn điểm"!!!!"

Đới Uy nghe thế có chút khó xử nói: "Sếp... thế... thế không ổn lắm đâu... tuy rằng tôi không biết làm thế nào mà Tắc Linh lại có được nó, nhưng bộ trang phục này chắc chắn là Hàn Kiêu tự nguyện tặng cho bọn họ..."

"Vậy thì làm sao! Từng viên kim cương, mỗi viên đá quý từng đường kim mũi chỉ của nó đều là tiền của tôi!" Ninh Tuyết Lạc gằn như mất khống chế mà hét lên.

"Sếp ơi... chị nhỏ tiếng một chút đi..." Đới Uy kéo Ninh Tuyết Lạc vào trong góc: "Tuy rằng nói là như thế nhưng mà sếp ơi, bộ Tín Ngưỡng Hắc Ám trước... Hàn Kiêu cũng không lấy một đồng nào của chúng ta mà, nếu thật sự tính ra thì chúng ta cũng không có lý đâu... Với lại chúng ta cũng không ký hợp đồng với Hàn Kiêu... lúc đầu những nguyên liệu đó cũng là do chúng ta tự nguyện cung cấp cho anh ta mà..."

"Đừng nhắc đến Tín Ngưỡng Hắc Ám với tôi nữa, một thiết kế bị đánh bại thì còn chút ý nghĩa nào nữa?" Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc xám xịt.

Đới Uy đương nhiên cũng biết điều đó: "Nhưng mà, chuyện đã đến nước này rồi..."

"Thế nên cậu bảo tôi ngậm bồ hòn làm ngọt chứ gì, bảo tôi trơ mắt nhìn công sức của mình biến thành công cốc, để Tắc Linh hưởng hết?"

Giờ phút này, trong bụng Đới Uy cũng đang phát rồ hét lên: "Sếp, đương nhiên là tôi cũng không muốn! Nhưng mà Hàn Kiêu thực sự là không dễ chọc, nếu cô không tin thì hậu quả cô tự mình đi mà gánh lấy, đừng có trách tôi không nhắc cô trước!"

Câu này của Đới Uy rất nặng nề, Ninh Tuyết Lạc cũng đã từng nghe một vài

sự tích của Hàn Kiêu rồi, thế nên dù tức đến mức phát điên nhưng cũng không dám làm gì...

"Đời Uy, cậu nghe cho rõ đây, nguyên nhân của tất cả mọi chuyện đều do cậu vô dụng, cậu biết mình nên làm cái gì rồi đấy!" Ninh Tuyết Lạc bỏ lại tối hậu thư.

Đời Uy siết chặt nắm tay...

Những thiết kế mà gã ta ăn trộm được của Cung Thượng Trạch không phải là đã hết rồi, nhưng mà bởi vì số lượng có hạn và trước đó gã ta lại không biết tiết kiệm lỗ dùng quá nhiều, hiện tại không đến lúc mấu chốt nhất thì không thể lấy ra được.

Bây giờ mà lấy ra một bản thiết kế chẳng khác gì xẻo mất một miếng thịt của gã ta vậy!

--- O ---

Chương 1189: Tôi Chỉ Ăn Cơm, Không Nói Chuyện Phiếm

Buổi họp báo của Tác Linh kết thúc viên mãn, từ lúc hạ chiến thư đến bây giờ, lần này mới coi như là thắng được một trận xinh đẹp.

Buổi họp báo vừa kết thúc không lâu, trên mạng đã tràn ngập tin tức về buổi họp báo lần này. Những điểm sáng và bất ngờ trong buổi họp báo lần này của Tác Linh quá nhiều, lại cộng thêm việc có History làm nền, chơi "không thành kế" cho giới truyền thông một vố. Chỉ trong thoáng chốc danh tiếng của Tác Linh tăng vùn vụt, dư luận đều nghiêng hẳn về phía của Tác Linh...

Thấy tất cả đều thuận lợi, dây thần kinh căng như dây đàn của Ninh Tịch mấy ngày nay cuối cùng cũng được thả lỏng. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Kiêu, mời anh ta tới ăn tối.

Để tỏ rõ thành ý lần này ngoại trừ mời anh ta đến nhà, còn mời cả Cung Thượng Trạch, Kiều Vi Lan, Tạ Dật Xuyên và Hàn Mạt Mạt nữa, Tống lão thì nói rằng không muốn quấy rầy cuộc liên hoan của đám trẻ nên không đến.

"Đại thần, đến ăn cơm đi, tất cả mọi người đều muốn cảm ơn anh, món quà của anh lớn như thế, nhất định phải mời anh ăn một bữa, chỗ tôi là Đào Hoa Ổ nhé!" Ninh Tịch nhiệt tình mời.

"Xa quá." Đầu dây bên kia vang lên tiếng của Hàn Kiêu.

"Vậy nhà anh ở đâu, tôi qua đón anh được không, Đại thần?"

"Bãi nghĩa địa ở núi Long Tiềm."

"..."

Nghe thấy mấy chữ đó, sắc mặt của Ninh Tịch thoát một cái đã đen như đáy nồi: "...Ngại quá đi mất, ở đó thì tôi không đón được. Vậy đổi địa điểm nhé, Châu Giang Đế Cảnh được không? Ở đó chắc gần hơn nhỉ?"

"Ok." Hàn Kiêu nói rồi cúp máy luôn.

Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào cái điện thoại đã tắt, cảm nín mất một lúc.

Ôi mẹ của con ơi, có người ở tại nghĩa địa thật à? Thế mà không bị dọa cho chết nhỉ? Cô chẳng còn lời lẽ nào mà phi nhỗ cái tên này nữa rồi!

Nhưng mà cô nhớ, hình như lần trước anh ta cũng nói rằng anh ta là người canh mộ gì gì đó còn gì?

Nghề nghiệp của cái gã này... quả thật khiến người khác khó mà hiểu nổi.

Ninh Tịch chỉ đành phải đi chợ mua thức ăn rồi đến Châu Giang Đế Cảnh nấu cơm, may cái là cô chuyển nhà nhưng dụng cụ làm bếp bên này vẫn đủ hết.

Đám người Cung Thượng Trạch lục tục đến, Ninh Tịch vẫn còn đang ở trong bếp chuẩn bị.

Nhìn cả bàn đồ ăn Ninh Tịch chuẩn bị, vẻ mặt đám người Cung Thượng Trạch, Hàn Mạt Mạt có chút kinh hãi.

Hàn Mạt Mạt nhìn từng món từng món ở trên bàn mà nuốt nước bọt ừng ực: "Chị Tịch, có phải chị làm hơi nhiều rồi không?"

Ninh Tịch cười ha ha: "Không nhiều, tuyệt đối không nhiều đâu! Chị còn sợ không đủ ấy chứ, đợi một chút, trong phòng bếp vẫn còn mấy món nữa!"

Tiếng chuông cửa vang lên, Ninh Tịch vội ra mở cửa, quả nhiên là Hàn Kiêu đến.

Vẫn là bộ đồ thể thao màu đen sọc trắng thường ngày, Hàn Kiêu cởi cái mũ lưỡi trai trên đầu xuống, để lộ ra mái tóc dài đen mượt.

Nhắc đến mới hay, đây đúng là lần đầu tiên cô thấy đàn ông để tóc dài như vậy đấy...

"Đại thần, anh biết chọn thời gian đến thật đấy, cơm vừa mới xong! Mau ngồi xuống đi, chúng ta có thể ăn cơm được rồi!"

"Ồ." Hàn Kiêu ngồi vào bàn ăn.

Ninh Tịch bưng tô móng giò cuối cùng ra rồi cũng ngồi xuống.

"Anh Hàn, em xin kính anh một chén, thiết kế của anh thật quá tuyệt vời, hy vọng sau này có cơ hội được giao lưu với anh nhiều hơn nữa!" Cung Thượng

Trạch nâng chén lên.

Hàn Mạt Mạt ngồi bên cạnh cũng nói: "Lần này đúng là may nhờ có sự giúp đỡ của anh, buổi họp báo của chúng em mới thành công đến vậy, cái đám History tức sắp chết rồi, thật sự rất cảm ơn anh!"

Tiếp sau đó, Kiều Vi Lan và Tạ Dật Xuyên cũng lần lượt lên tiếng nói mấy câu.

Nhưng mà, vẻ mặt của Hàn Kiêu không biết tại sao lại có vẻ khó chịu...

Ninh Tịch thấy thế cũng không biết câu nào đã chọc cho vị Đại thần này không vui vội hỏi: "Khụ, Đại thần, sao thế?"

Hàn Kiêu ngẩng đầu lên nhìn cô một cái: "Có phải cô mời tôi đến đây để ăn đúng không?"

Ninh Tịch gật đầu lia lịa: "Đúng thế mà!"

Hàn Kiêu liền nói tiếp: "Tôi chỉ ăn, không tiếp chuyện."

Biểu cảm của tất cả mọi người trên bàn ăn: "..."

--- O ---

Chương 1190: Có Liên Quan Đến Phụ Nữ?

Trên trán Ninh Tịch toàn vạch đen, suýt chút nữa chào thua cái gã này luôn...

"Được rồi, được rồi, không tiếp chuyện nữa, bắt đầu từ bây giờ mọi người không nói chuyện nữa, tập trung ăn cơm, đại thần anh ăn đi! Ăn!"

Thế Hàn Kiêu mới thông thả cầm đũa lên.

Tuy bảo là thông thả, nhưng lại chẳng có trở ngại gì đến tốc độ ăn cơm của anh ta cả, đồ ăn trên bàn từng món từng món một bắt đầu bay nhanh đến mức vừa ngẩng đầu lên đã chẳng thấy đâu...

Vừa nãy Hàn Mạt Mạt còn đang mê trai nhìn chăm chăm Hàn Kiêu giờ thì con mắt của cô nàng sắp lồi ra đến nơi, thế này... thế này sức ăn cũng lớn quá đi mất thôi!

"Đại thần, hôm nay anh cứ yên tâm mà ăn, trong phòng bếp vẫn còn." Ninh Tịch vừa cười vừa đi vào trong bếp bê nốt những món còn lại ra.

Dạo này có không ít những vị "bụng không đầy" quay video khoe tài ăn uống, cũng nổi lắm, nếu Hàn Kiêu cũng quay một cái video ăn uống đảm bảo có thể đê bẹp đám người đó trong vòng một giây...

Mời mọi người trong văn phòng cùng đến là vì để họ bày tỏ sự cảm kích của mình, ai ngờ được trong mắt người ta căn bản chỉ có ăn thôi. Nói không chừng còn ghét bọn họ không đủ thành tâm, kéo lắm người đến cướp thức ăn của anh ta ấy chứ.

Thế nên, đám người Cung Thượng Trạch cũng ăn lửng dạ rồi ào ào chào tạm biệt ra về.

Dọn chiến trường cho Hàn Kiêu xong, Ninh Tịch vội hỏi: "Đại thần, hôm nay thức ăn có làm hài lòng anh không?"

"Không tồi, ngon hơn KFC."

Ninh Tịch: "..."

Giờ khả năng nấu nướng của cô đã tụt lùi đến mức bị so với KFC rồi sao...

Ăn uống xong xuôi, Hàn Kiêu đứng dậy chuẩn bị đi về, đi được mấy bước

không biết lại liếc thấy cái gì, cả người đột ngột bất động, đứng im tại chỗ.

"Làm sao thế?" Ninh Tịch nhìn theo ánh mắt của Hàn Kiêu.

Hình như ánh mắt của Hàn Kiêu đang nhìn về phòng để đồ của cô thì phải.

Chính xác thì phải nói là đang nhìn một bộ váy trong phòng để đồ của cô...

Ninh Tịch thấy Hàn Kiêu đang nhìn chăm chăm vào bộ váy đó liền hỏi: "Sao thế? Đại thần có hứng thú với bộ lễ phục đó của tôi à? Đó là bộ váy tôi thích nhất đó! Đó là một nhãn hiệu rất trâu bò nhưng lại rất ít người biết, gọi là GE!"

Ninh Tịch tưởng anh ta đang hứng thú với nhãn hiệu này bèn bước hẳn lên trước, vắn một công tắc nào đó đằng sau bàn trang điểm.

Những âm thanh "lách cách" vang lên, nguyên cả một mặt tường đằng sau phòng để đồ đột nhiên tách đôi, bên trong xuất hiện một căn phòng treo đầy những trang phục của nhãn hiệu GE.

Hàn Kiêu vẻ mặt hoảng hốt nhìn chăm chăm vào những bộ quần áo ấy, trong đôi mắt hiện lên những cảm xúc gần như là đau thương, điều này thực sự khiến Ninh Tịch là bất ngờ: "Khụ... Đại thần... Đại thần? Những bộ quần áo này... có vấn đề hay sao?"

"Là thiết kế của tôi." Hàn Kiêu nói.

Ninh Tịch vừa nghe liền ngậy ra tại chỗ: "Hả! Thiết kế của anh? Anh chính là nhà thiết kế thiên tài" sớm nở tối tàn" đó hả?"

Thôi khỏi nói nữa... có khả năng đó lắm chứ...

"Cô thích à?" Hàn Kiêu hỏi.

"Ý anh là gì, những bộ quần áo này á? Đương nhiên rồi, đẹp thế này có cô gái nào không thích đâu! Nhưng mà tôi không có bản lĩnh sưu tập đầy đủ thế này đâu, đây là bạn trai tôi tặng đấy..."

"Không có cô gái nào là không thích... vậy thì tốt..." Hàn Kiêu lẩm bẩm, rõ ràng là giọng điệu vui mừng nhưng không biết tại sao lại tiếc nuối và cô đơn đến vậy.

Ninh Tịch xoa cằm, chắc, có biến nha...

Ánh mắt này, vừa nhìn là đã biết có liên quan đến phụ nữ...

"Đi đây." Ninh Tịch đang mù mờ đoán mò thì Hàn Kiêu đã vẫy tay với cô rồi quay người đi thẳng.

"Để tôi đưa anh về?"

"Chẳng phải cô nói cô không đi nghĩa trang còn gì?"

"Hả, anh thực sự ở trong nghĩa trang à? Được được được... anh đi mạnh giỏi nhé..."

--- O ---

Chương 1191: Sếp Phải Đi Làm Việc Đây!

Hôm sau.

History lại triệu tập họp báo, phát biểu nguyên nhân do hôm qua xảy ra một vài sự cố nên mới dẫn tới việc buổi họp báo tạm thời bị lùi lại.

Tại trụ sở của Tác Linh.

Cung Thượng Trạch nhìn tiêu đề tin tức liên quan tới "bảo vật trấn điếm" của History mà trong mắt lóe lên ý lạnh.

"Giám đốc Cung, cái này chắc không phải lại là do anh thiết kế đấy chứ?" Hàn Mạt Mạt ở bên cạnh dò hỏi.

Cung Thượng Trạch gật đầu, trong mắt không có vẻ gì là giận dữ: "Hơn nữa đó còn là tác phẩm đời đầu của tôi..."

Những tác phẩm đầu tay của cậu, tuy còn non nớt nhưng lại có sự trẻ thơ, hồn nhiên mà những người hành nghề kỳ cựu tuyệt đối không thể có được.

Cái cảm giác ấy, những nhà thiết kế có nhiều năm kinh nghiệm có luyện tập đến đâu đều không thể nào mô phỏng được, cũng chính cảm giác này khiến cho bộ quần áo thiết kế lên càng đáng quý hơn!

Quả nhiên, những bình luận trên mạng tuy không dùng những lời ca tụng có cánh như Tác Linh, nhưng đánh giá về nó cũng không tồi.

Ninh Tịch khẽ cười: "Hàng tồn của tên này không còn nhiều nữa, thế nên sau này chỉ càng khó khăn hơn thôi..."

"Nếu em nhớ không lầm, còn một vài bản thảo nữa, là tác phẩm em đặc ý nhất, có vẻ như gã ta muốn đợi tới thời khắc máu chốt mới dùng tới!" Cung Thượng Trạch nói.

"Phải rồi, giám đốc Cung, những bản thiết kế trước đây của anh dù không thể nhớ được toàn bộ, nhưng chắc cũng sẽ nhớ được những chi tiết ấn tượng chứ, chúng ta có thể công bố trước bọn họ cơ mà?" Hàn Mạt Mạt bỗng mở miệng nói.

Cung Thượng Trạch lắc đầu: "Bản thảo gốc với bản thảo trong máy tính của tôi đều ở chỗ cậu ta, trên đó còn có ngày tháng, nếu giành công bố trước, sẽ

bị coi là kẻ đạo nhái! Không chỉ dừng ở đấy, tôi còn phải cố gắng thoát khỏi phong cách của những bản thiết kế đó nữa, không thể liều lĩnh lao vào những bản thiết kế mà tôi đã bị đánh cắp được..."

"Hừ, tên Đới Uy đúng là quá đê tiện mà!" Hàn Mạt Mạt tức không chịu nổi.

Ninh Tịch đang định nói thì điện thoại của cô lại vang lên, là Lâm Chi Chi gọi điện tới.

"Alo, chị Chi Chi à?"

"Tối này có một đêm hội từ thiện dành cho các ngôi sao, em tới tham gia một chút, nhớ chuẩn bị đồ đấu giá từ thiện thích hợp, không cần quá quý hay quá cầu kỳ đâu. Chị sẽ bảo Tiểu Đào đi cùng em tới đó."

"Vâng, em biết rồi!"

Ninh Tịch đập máy, liền nhìn về phía Cung Thượng Trạch: "Các cung, các em tiếp tục cố gắng nhé, sắp cũng phải đi làm việc đây!"

"Sếp ơi, chị cũng cố lên nhé!" Hàn Mạt Mạt cổ vũ: "Phải rồi sếp, lần trước chị bảo lúc nào thì phim mới của chị công chiếu ấy nhỉ?"

"Vì vấn đề hậu kỳ nên tạm thời sẽ đẩy lùi một chút, nhưng chắc cũng nhanh thôi ~"

"Ừm ừm, tới lúc đó em nhất định sẽ phát động bạn bè em đi ủng hộ!" Lúc Hàn Mạt Mạt nói lời này, cô cũng không ngờ được tới lúc đó lại chẳng mua nổi vé, không chỉ không ủng hộ được thì thôi, ngược lại còn phải nhờ Ninh Tịch đi cửa sau mới lấy được cho cô vài tấm vé...

"Ok la ~"

...

Đêm hội từ thiện ngày hôm nay do một thương hiệu nổi tiếng có quy mô lớn trong nước tổ chức, mời rất nhiều nhân vật có tiếng trong làng giải trí và giới kinh doanh tới, là đêm hội từ thiện lớn nhất mỗi năm tổ chức một lần.

Cả hội trường tràn ngập ánh sáng rạng rỡ, những nhân vật tai to mặt lớn trong giới kinh doanh cũng tới không ít...

Ninh Tịch mang theo vật đầu giá từ thiện đã chuẩn bị tới, Tiểu Đào đi sau cô, vừa vào hội trường, thoáng một cái đã thấy một bóng dáng quen thuộc...

Vân Thâm? Sao có thể?

Ánh mắt Ninh Tịch xuyên qua đoàn người, cô nhìn chăm chăm vào người ban nãy vừa mới lướt qua, muốn nhìn rõ màu tóc của người đó, nhưng người kia đã nhanh chóng được vệ sĩ vây lại rồi lấp mất trong đoàn người...

--- O ---

Chương 1192: Lần Sau Nhất Định Sẽ Tới

"Chị Tịch, chị đang nhìn gì thế?" Tiểu Đào thắc mắc hỏi.

Người kia mà lại chịu tới đêm hội từ thiện kiểu này sao?

Chắc không phải đang đùa đấy chứ...

Ninh Tịch lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa: "Không có gì, đi thôi!"

Hiện nay, mỗi lần tham gia các chương trình hay đi các sự kiện, Ninh Tịch đều sẽ mặc đồ của Tác Linh đến tham dự. Vì buổi lễ lần này cũng khá quan trọng, nên cô không mặc đồ bán sẵn mà mặc một bộ đồ cao cấp được thiết kế riêng.

Hàn Mạt Mạt vốn muốn cô mặc "bảo vật trấn điếm" tới, nhưng mà bị Ninh Tịch từ chối.

Với thân phận hiện giờ của cô, bất kể là Lạc Thần hay Chúng Sinh cô đều không thể mặc được, nhưng rồi sẽ có một ngày cô sẽ cần tới chúng.

Ninh Tịch vừa vào trong đã đụng mặt Ninh Tuyết Lạc.

Bộ đồ Ninh Tuyết Lạc đang mặc trên người lúc này rõ ràng chính là bộ đồ "trấn điếm" mới công bố ngày hôm qua.

Đi cùng Ninh Tuyết Lạc là Tô Diễm, chiếc váy điếm xuyên đầy hoa thủ công như trong thế giới địa đàng của Ninh Tuyết Lạc khiến cô ta trông thật thuần khiết, ngây thơ, xinh đẹp và đáng yêu. Còn bộ vest trắng nhã nhặn lịch sự của Tô Diễm dường như biến gã thành một tên công tử ôn hòa, trông hai người họ rất xứng với chữ trai tài gái sắc.

"Tiểu Tịch, chị cũng tới à!" Ninh Tuyết Lạc vừa nhìn đã nhận ra bộ đồ trên người cô: "Bộ quần áo hôm nay chị mặc là của Tác Linh đúng không? Trông đẹp quá! Anh Diễm, anh nói có phải không?"

Lần trước lúc Ninh Tịch trở về Ninh gia, cô cũng mặc đồ của Tác Linh, khi ấy còn bị Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa trách cứ cô tiếp tay cho người ngoài. Nếu lần trước chỉ là trùng hợp thì thôi, nhưng lần này Ninh Tịch lại vẫn cứ mặc đồ của Tác Linh, có thể nói đây hoàn toàn là cố tình rồi.

Ninh Tuyết Lạc nói những lời này, còn hơi tỏ ra cô đơn lạc lõng, cô ta rõ

ràng làm vậy là để Tô Diễm trông thấy.

Nhưng, một người thường ngày chu đáo như Tô Diễm lúc này lại không chú ý tới tâm trạng của Ninh Tuyết Lạc, hơn nữa ánh mắt nhìn Ninh Tịch lại có chút hoảng hốt.

Hôm nay, Ninh Tịch khoác trên người một chiếc váy trắng thêu các họa tiết mang phong cách cổ phong nhã vận, hình thêu san hô nửa ẩn nửa hiện trên nền lụa trắng bay phất phới làm cả người cô như toát ra khí chất thần tiên...

Người trước mắt rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng lại khiến gã cảm thấy xa tận chân trời, thậm chí có ảo giác không thể chạm tới được...

Cảm giác này không hiểu sao lại khiến tim gã thất lại...

Tô Diễm ngẩn ra nửa ngày mới định thần lại, gật đầu nói: "Ừ, rất đẹp..."

Đại khái, Ninh Tuyết Lạc cũng cảm thấy Tô Diễm hơi thất thần, cô ta mỉm cười khoác tay thân mật với Tô Diễm nhưng con ngươi vẫn không nhìn nổi mà lướt qua một tia sắc lạnh: "Tiểu Tịch, hôm nay trừ đồ các mình tinh mang tới đấu giá ra thì còn vài vật đấu giá chủ chốt nữa. Trong đó có cái vương miện gọi là Queen, em thích cái đó lắm, anh Diễm nói sẽ dành cái đó về cho em để chờ tới hôn lễ dùng... À phải rồi, em với anh Diễm sắp đính hôn rồi, tới lúc đó chị nhất định phải tới nhé!"

Đính hôn?

Ninh Tịch nghe vậy thì nhú mày, không thềm để ý tới sự nghiệp của mình đang trong giai đoạn đi lên mà nhanh chóng kết hôn vậy sao?

Xem ra quả thật là vì chuyện di chúc mà hoảng rồi đây... ha ha ha...

Tiểu Đào ở bên cạnh thấy Ninh Tuyết Lạc gọi Ninh Tịch một tiếng "chị" không khỏi lộ ra vài phần nghi hoặc.

Sao cứ thấy bầu không khí giữa ba người này kỳ cục kiểu gì ấy nhỉ?

Còn nữa, Ninh Tuyết Lạc sắp đính hôn rồi sao!!!

Tin lớn à nha!

"Tiệc đính hôn à?" Ninh Tịch lâm bẫm.

"Vâng, chị, chị sẽ tới chứ!"

"Thật ngại quá, dạo này tôi bận lắm, để lần sau đi, lần sau nhất định tôi sẽ tới!" Ninh Tịch nheo mắt cười, sau đó quay người rời đi.

Tiểu Đào ngẩn ra, sau đó suyt nữa thì phụt cười thành tiếng.

Phía sau, mặt Ninh Tuyết Lạc tái dại...

Lần đính hôn sau? Chết tiệt! Đây rõ ràng là đang trù cô ta ly hôn mà!

--- O ---

Chương 1193: Vật Giá Tăng Cao

Tô Diễm nghe vậy thì sững sờ, sau đó cũng kịp phản ứng lại nhưng mà sắc mặt vẫn mơ hồ có chút khó coi.

Ninh Tuyết Lạc định oán giận với Tô Diễm một trận, nhưng vì đám phóng viên vây tới nên đành phải giấu tâm trạng đi, mỉm cười đáp trả câu hỏi của họ.

"Tuyết Lạc, hôm nay tới đây cô có chuẩn bị vật đấu giá gì đặc biệt không?"

"Cũng không phải thứ gì đặc biệt, chỉ là một bộ đồ trang sức hay dùng thôi."

"Trang sức hay dùng của Tuyết Lạc à, có vẻ như lát nữa sẽ lại hút mọi người "nâng giá" nữa rồi, nhớ năm ngoái Tuyết Lạc chẳng phải chỉ tháo chiếc dây buộc ở tay xuống thôi mà cũng đã ra giá tới một triệu đấy sao!" Một tên phóng viên nhỉnh bợ nói.

"Mọi người đều vì muốn làm từ thiện thôi ấy mà!"

"Vậy Tuyết Lạc, hôm nay cô có muốn đấu giá vật gì không?"

"Thật ra có một thứ, lát nữa mọi người sẽ biết ngay thôi!"

"Cũng một thời gian dài từ đợt anh Tô cầu hôn cô rồi, không biết bao giờ mới có thể uống rượu mừng của hai người đây?"

Ninh Tuyết Lạc ngượng ngùng nhìn Tô Diễm: "Sắp rồi, đến lúc đó sẽ thông báo cho mọi người biết!"

...

Sau khi Ninh Tịch vào hội trường lớn, những khách mời đã cười đùa nói chuyện vui vẻ với nhau rồi, phía sân khấu, MC và người bán đấu giá đang làm công tác chuẩn bị.

"Chị Tịch, để em mang đồ đấu giá qua đó!" Tiểu Đào nói.

Ninh Tịch gật đầu: "Đi đi."

Vì vị trí hiện tại của cô không thích hợp tặng đồ quá quý trọng, đại khái là được rồi, thế nên Ninh Tịch mang một chiếc lắc tay bằng Ngọc Thạch có giá

khoảng ba vạn tới quyên góp.

Ninh Tịch chỉnh lại làn váy rồi tùy ý tìm đại một chỗ ngồi xuống.

Một lát sau, Tiểu Đào quay lại đưa cho cô một tấm bảng, khách mời nào cũng có một tấm bảng này trong tay, lát nữa khi nào đấu giá sẽ dùng. Nhưng, hôm nay cô lại không đặc biệt muốn mua gì cả nên chắc sẽ không dùng tới.

Sau khi khách khứa tới đông đủ, trên sân khấu, MC nhiệt liệt nói: "Kính thưa các vị khách quý, chào mừng quý vị đến với đêm từ thiện của các ngôi sao - LA một năm tổ chức một lần của chúng tôi, chủ đề của chúng tôi lần này là: Đẻ Từ Thiện trở thành Thời Thượng..."

Sau lời mở màn và phát biểu của các nghệ sĩ có tên tuổi cùng các nhà tài trợ, đêm hội tiến vào tiết mục đấu giá.

Mở đầu là phần đấu giá các vật phẩm do các ngôi sao quyên tặng.

Các vật phẩm do các ngôi sao quyên tặng là những chiếc túi hàng hiệu do chính họ làm người đại diện hoặc những món đồ có ý nghĩa kỷ niệm, hay là đồ trang sức... nói chung là đa dạng.

Vì là đồ quyên tặng, nên tất cả đều không có quy định về giá, nhưng hầu hết giá cuối cùng khi được mua luôn cao hơn giá trị gốc. Hơn nữa mức giá cao hay thấp cũng có liên quan tới địa vị cùng tiếng tăm của ngôi sao đó.

Vì không kịp sắp xếp lịch trình nên lần này Tô Dĩ Mạt không thể tới được, thế nên người được chú ý nhất không phải ai khác chính là Ninh Tuyết Lạc.

Hướng hồ cô ta còn cố tình đến đây cùng Tô Diển, một người là hoa đán của Tinh Huy, thiên kim đại tiểu thư của Ninh gia, một người là công tử của Tô gia cao quý bậc nhất giới thượng lưu bây giờ, hai người lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

"Vật phẩm phía dưới là chiếc lắc tay kim cương của Ninh Tuyết Lạc, không có giá sàn, mọi người có thể bắt đầu ra giá!"

Vật đấu giá của Ninh Tuyết Lạc vừa được đưa lên, cả phòng vãn đầu nhao nhao lên ra giá.

"10 vạn!"

"12 vạn!"

"18 vạn!"

...

"50 vạn!!!" Một phú thương bụng bìa hét cái giá năm mươi vạn khiến mọi người xôn xao cả lên.

Giá gốc chiếc lắc của Ninh Tuyết Lạc nhiều nhất cũng chỉ tầm hai ba mươi vạn, vị phú thương kia lại trực tiếp tăng giá gốc lên mấy lần.

--- O ---

Chương 1194: Khiến Mỹ Nhân Vui Vẻ

Mặc dù như thế, cuộc chiến tranh giá vẫn không hề giảm nhiệt, hơn nữa cứ tăng mười vạn một...

"60 vạn!"

"70 vạn!"

"100 vạn!"

"110 vạn!"

"120 vạn!"

...

Dù Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm đã là một đôi mà ai ai cũng biết, nhưng người theo đuổi và ngưỡng mộ Ninh Tuyết Lạc vẫn nối liền không dứt. Lúc này, thấy Ninh Tuyết Lạc xuất hiện cùng Tô Diễm, không ít người đàn ông vì ghen tức mà nổi điên ra giá. Chưa kể lại có không ít người vì muốn nịnh nọt, tâng bốc Ninh gia và Tô gia mà cái giá hét lên đã vượt quá cả trăm vạn, đã thế còn không ngừng tăng lên, vượt qua cả con số kỷ lục của Ninh Tuyết Lạc năm ngoái...

Không ít các nữ minh tinh có mặt tại đây đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ: "Chậc, có gia thế đúng là tốt thật đấy... đi tới đâu cũng có người nâng niu bảo vệ... còn tìm được người chồng trong gia đình danh giá, môn đăng hộ đối... nào có giống chúng ta... lặn lội bò toài làm đủ chuyện bẩn thỉu, trong mắt những người danh giá đó chẳng qua cũng chỉ là món đồ chơi thôi..."

"Ai bảo người ta mệnh tốt đầu thai đúng nhà cơ! Vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, sao mà giống bọn mình được..."

...

"500 vạn!"

Đúng lúc này, tấm bảng số 60 giờ lên.

"Số 60! Anh Tô giờ bảng! Năm trăm vạn! Anh Tô hết giá năm trăm vạn! Còn ai tăng giá không! Còn ai không..." Trên sân khấu, người đấu giá hưng

phần không thôi nhìn xuống dưới khán đài hét lên.

Người ra giá là Tô Diễn!U

Tô Diễn cứ nhiên ra luôn một cái giá năm trăm vạn!

Cả hội trường xôn xao cả lên!

Chính chủ nhà người ta đã ra mặt rồi, lại còn là cái giá cao như vậy thế nên những người ban nãy cũng không ra thêm giá nữa. Còn mấy người ngưỡng mộ Ninh Tuyết Lạc cũng đều là người có máu mặt, thế nên cũng chỉ thể tỏ thái độ phiến phiến thôi, không thể tranh giành ghen tuông quá đà trong trường hợp này được, vì thế cũng nhanh chóng thu băng lại.

"Còn ai tăng giá không? Còn ai không? Hết rồi phải không? Số 60 lần thứ nhất! Số 60 lần thứ 2! Số 60... lần thứ ba!!!"

Người đấu giá hỏi liên tiếp ba lần, thấy không ai tăng giá nữa mới đập chiếc búa trong tay xuống "cộp" một tiếng, "Anh Tô của chúng ta đã trở thành người giành được chiếc lắc tay của cô Ninh Tuyết Lạc! Chúc mừng anh Tô!"

Khách mời ở phía dưới hùa nhau trêu chọc: "Ha ha ha... Tô thiếu nổi giận vì hồng nhan ha ha ha!"

Ninh Tuyết Lạc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trong ánh mắt tràn ngập sự ái mộ: "Diễn, sao anh..."

Tô Diễn dịu dàng nhìn cô gái của mình: "Anh vốn đã chuẩn bị đấu giá rồi, đồ tùy thân của em, sao có thể để người khác mua được!"

Không ít người nhớ lại, cái dây đeo năm ngoái của Ninh Tuyết Lạc là do Ninh Diệu Hoa đấu giá mua lại, năm nay lại là Tô Diễn, mọi người không khỏi âm thầm cảm thán Ninh Tuyết Lạc có số mệnh thật tốt...

Trên sân khấu, người bán đấu giá lại tán gẫu vài câu, tiện thể chúc phúc cho đôi kim đồng ngọc nữ Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễn, sau đó mới tiếp tục chương trình đấu giá: "Được rồi, chúng ta tiếp tục đấu giá! Vật phẩm tiếp theo là..."

Người đấu giá ngừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: "Vật đấu giá tiếp theo là chiếc vòng ngọc do cô Ninh Tịch đến từ công ty giải trí Thịnh Thế quyên tặng!"

Nghe thấy giọng của người đấu giá trên sân khấu, Ninh Tịch khẽ nhượng mây lên.

Vật đấu giá của cô lại ngay sau Ninh Tuyết Lạc?

Tiểu Đào ở bên cạnh nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc, lập tức tỏ ra căm phẫn: "Sao có thể trùng hợp ở ngay sau Ninh Tuyết Lạc thế được! Chắc không phải có người cố tình đứng ra dàn xếp đấy chứ!"

Vừa xong Ninh Tuyết Lạc chơi trội như vậy, ai ở phía sau cô ta cũng đều sẽ bị lép vế hết.

--- O ---

Chương 1195: Muốn Tranh Thủ Một Chút

"Cô Ninh Tịch từng cùng Tuyết Lạc của chúng ta tham gia đóng một bộ phim cổ trang rất hot của đạo diễn Quách, trong phim đóng vai nữ phụ Mạnh Trường Ca, rất được khán giả yêu thích..." Người bán đấu giá giới thiệu một vài thông tin sơ lược về Ninh Tịch.

Thiên Hạ đúng là rất hot, nhưng một nữ chính một nữ phụ đặt cạnh nhau thì ai còn quan tâm tới nữ phụ chứ.

Đám người trong giới nhà giàu kia càng chẳng ai biết đến một nghệ sỹ diễn vai phụ như cô cả.

Sau khi người bán đấu giá giới thiệu xong, Ninh Tịch đứng dậy chào hỏi mọi người.

Khi vừa nhìn thấy Ninh Tịch, hội trường lại vang lên tiếng xuýt xoa không hề nhỏ.

"Ồ! Từ khi nào mà trong giới xuất hiện một báu vật thế này? Xinh đẹp quá!"

"Trong làng giải trí có bao nhiêu nữ minh tinh xinh đẹp như vậy, bẻ một cành lại mọc một cành, anh nghĩ anh thấy được hết chắc?"

"Chuyện này nào có giống! Người này xinh đẹp thật ấy! Anh nhìn dáng vẻ của cô ấy xem... Thế mà đến giờ vẫn chỉ là nữ phụ? Xem ra là hoa chưa có chủ rồi!"

"Sao nào? Tôn tổng để ý rồi hả?"

"Ha ha, có hơi chút chút..."

...

Tất nhiên, cũng không ít người ở đây nhận ra Ninh Tịch, một vài cô chiêu ở bên cạnh Ninh Tuyết Lạc sau khi thấy Ninh Tịch thì không nhịn được bắt đầu bàn luận sôi nổi hẳn lên: "Đây chẳng phải là đứa con gái nuôi của nhà họ Ninh sao?"

"Con gái nuôi nhà họ Ninh? Chính là cô gái được đem từ quê lên đây á?"

"Phải! Lần trước trong buổi mừng thọ của Lão gia tử tôi cũng thấy cô ấy mà,

đúng là cô ấy đấy!"

"Chắc không phải đâu! Thay đổi nhiều thế sao? Năm đó, lần đầu tiên tôi trông thấy cô ta là vào buổi lễ trưởng thành của Tuyết Lạc, cô gái đó quê mùa đến độ còn mặc hàng fake nữa cơ..."

"Nghe nói vì cướp bạn trai của Ninh Tuyết Lạc, quyền rũ Tô Diễm nên bị đuổi ra khỏi nhà. Sau đấy cũng không biết đi đâu thăm mỹ nữa, dựa vào khuôn mặt hồ ly vót nhọn này mà chui vào làng giải trí! Gà rừng còn muốn thành phượng hoàng ha ha ha..."

...

"Được rồi, mọi người có thể bắt đầu ra giá rồi!" Người bán đấu giá nói.

Vừa dứt lời, dưới khán đài bỗng im lặng một hồi, trong khoảng thời gian ngắn, ấy thế mà không có ai ra giá cả.

Trong trường hợp như vậy, tuyệt đối sẽ không có tình trạng không có ai ra giá, trừ khi... có người cố ý giở trò...

Tiểu Đào cắn răng: "Biết ngay là có người cố tình giở trò mà, may mà chúng ta sớm đã chuẩn bị trước!"

"Chuẩn bị?" Ninh Tịch nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Đào gật đầu: "Chính là để phòng tránh trường hợp này xảy ra! Em lập tức báo cho người đó ngay đây!"

Để tránh trường hợp khó xử như không có ai ra giá, hoặc có người cố tình nâng giá lên, không ít người đều sẽ gài chân trong vào để đề phòng bất cứ tình huống nào phát sinh, bên phía Ninh Tịch, Lâm Chi Chi cũng đã sớm chuẩn bị ngay từ đầu.

Tiểu Đào đang chuẩn bị thông báo với bên kia, trong đám người bỗng có người giơ bảng: "Một tệ!"

Ngay sau âm thanh này, cả hội trường cười ầm cả lên.

Không ngờ lại có người định giá một tệ, là ai vậy?

Người bán đấu giá cũng bật cười: "Số 17, Tiền tổng định giá... một tệ! Tiền

tổng hài hước thật đấy..."

Tiền tổng chính là tên phú thương ban nãy cạnh tranh giá ác liệt nhất để giành chiếc lắc tay của Ninh Tuyết Lạc.

"Mẹ nó chứ! Đúng là khinh người quá đáng!" Tiểu Đào tức gần chết. Tên Tiền tổng đó chắc chắn là người của Ninh Tuyết Lạc!

Cũng may, lúc này lại có một vị khác ra giá: "1 vạn!"

"Số 39! Tôn tổng ra giá một vạn!" MC nhìn về phía người đàn ông trung niên hơi mập cách đó không xa nói.

Mọi người vừa nghe đã biết giám đốc Tôn muốn giải vây cho Ninh Tịch, ai nấy đều tỏ ra ý vị sâu xa, ai chẳng biết người này nổi tiếng háo sắc, giờ chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, vừa nhìn đã biết là để ý tới sắc đẹp của Ninh Tịch, muốn tranh thủ một chút đây mà...

--- O ---

Chương 1196: Tay Trong Ngụ Ngốc

Tô Diễm thấy giám đốc Tôn ra giá thì sắc mặt sầm xuống, chiếc bảng trong tay gã khẽ động động, nhưng lại bị Ninh Tuyết Lạc tỉnh rụi đặt tay lên.

Trong trường hợp này ngày hôm nay, không ít người biết Ninh Tịch có xích mích với bọn họ, nếu Tô Diễm đứng ra giúp Ninh Tịch, còn không phải sẽ lại tạo chuyện cho người ta nói sao...

Ninh Tuyết Lạc vội nói: "Anh Diễm, không sao đâu, với thủ đoạn của Lâm Chi Chi, bên phía chị khẳng định đã chuẩn bị sẵn người giải vây rồi..."

Tô Diễm cố gắng đè ý nghĩ kích động xuống, chỉ là khi thấy dáng vẻ thèm nhỏ dãi của cái lão Tôn tổng kia khi nhìn Ninh Tịch, trong lòng gã vẫn cảm thấy bức bối không thể nói thành lời.

"Tôn tổng ra giá một vạn! Còn ai không?" Người bán đấu giá hỏi.

"1 lẻ 1 tệ!"

Tại vị trí trong tít sâu trong góc không có ánh đèn rọi tới, một người lẳng lẳng giơ bảng lên.

"Phụt... một vạn lẻ một tệ? Cười chết tôi rồi! Có kiểu ra giá như thế sao?"

"Không ngờ lại chỉ thêm có một tệ!"

"Là ai thế?"

...

MC có chút dở khóc dở cười, nhưng đối phương lại không hề làm trái với quy tắc nên MC chỉ có thể nói: "Vị khách số 8 ra giá một vạn lẻ một tệ!"

Tôn tổng nhú mày, giơ bảng: "2 vạn!"

Số 8 tiếp tục ra giá: "2 vạn lẻ 2 tệ!"

Tôn tổng cắn răng: "3 vạn!"

Số 8 tiếp tục: "3 vạn lẻ 1 tệ!"

...

Cuộc ra giá của hai người khiến cả hội trường cười ầm cả lên. "Ha Ha Ha ha... Cười chết tôi mất thôi! Vị số 8 này rốt cuộc là ai? Chắc không phải là tay trong của bên Ninh Tịch đấy chứ?"

"Tay trong này cũng chẳng chuyên nghiệp gì cả! Có ai lại đi nâng giá như vậy không? Đúng là mất mặt chết đi được!"

...

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, cô quay về phía Tiểu Đào: "Số 8... là người của bên mình à?"

Tiểu Đào ngẩn ra rồi lắc đầu như trống bỏi, kích động nói: "Sao có thể như thế được! Chị Chi Chi sao có thể thuê một tên ngu ngốc như vậy được chứ! Em vừa gọi điện rồi, nhưng không biết xảy ra chuyện gì mà đột nhiên không liên lạc được với người của mình! Em cũng không biết rốt cuộc tên này là ai nữa! Chết tiệt! Chắc không phải là người của Ninh Tuyết Lạc cài vào gây rối đấy chứ? Chắc chắn là thế rồi! Thật là quá đáng mà!"

Tiểu Đào suýt thì giận điên lên.

Ninh Tịch lại cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, cô lẳng lặng quay người nhìn về phía số 8 ở trong góc phòng, nhưng vì khoảng cách xa quá nên cô quả thật không nhìn rõ rốt cuộc kẻ đó là ai.

Cuối cùng, ngay tới cả Tôn tổng cũng không muốn xấu mặt nữa đành tức giận thở phè phò bỏ cuộc, những người khác ắt cũng không ra giá nữa, cuối cùng, chiếc vòng ngọc của Ninh Tịch bị số 8 lấy ba vạn lẻ một đồng mua lại.

Giá gốc của chiếc vòng này là ba vạn, bị mua lại nhiều hơn đúng một tệ...

Tất cả mọi người đều nhìn Ninh Tịch với ánh mắt khinh thường: "Tôi nói mà! Con gái nuôi cũng chỉ là con gái nuôi thôi! Tìm tay trong mà cũng không có mắt như vậy! Ai lại đi nâng giá như thế chứ! Thật đúng là buồn cười chết mà!"

"Ha ha ha ha... Còn không phải thế à!"

"Ồ quê lên thì làm gì có kiến thức! Thuê tay trong nhưng lại không muốn bỏ nhiều tiền thì đành phải như vậy thôi! Dễ hiểu mà, dễ hiểu quá mà ha ha

ha..."

...

Ninh Tuyết Lạc hài lòng nhìn về phía Thường Lệ, thấp giọng nói: "Người này là do chị sắp xếp à? Làm tốt lắm!"

Thường Lệ này lúc nào cũng ra tay rất đợc!

Cơ mà Thường Lệ lúc này lại đang vô cùng mờ mịt, cô ta hoàn toàn không biết tên số 8 đó ở đâu chui ra, có đều thấy Ninh Tuyết Lạc nói vậy, cô ta cũng không phủ nhận, chỉ cười ha hả.

--- O ---

Chương 1197: Cuộc Tranh Giá Kịch Liệt

"Diễn, em nói bên chị sẽ xếp người mà! Giá chiếc vòng đó của chị ấy bán đi cũng không phải là thấp, có lẽ cũng ngang ngửa giá gốc rồi!" Ninh Tuyết Lạc tỏ ra ngây ngô nhìn Tô Diễn nói.

Lúc này Tô Diễn khó tránh khỏi có chút vui mừng vì ban nãy không mạo muội ra giá, nếu không kẻ mắt mặt không phải Tôn tổng mà là gã rồi...

Ninh Tịch vẫn chưa sành sỏi trong việc xử lý những chuyện như thế này...

...

Tới khi kết thúc phần đấu giá vật phẩm do các ngôi sao quyên tặng, Tiểu Đào vẫn chưa hết bất bình, chỉ còn thiếu nước lao tới chỗ tên số 8 xem xem hắn ta là ai thôi. Nhưng cuối cùng lại bị Ninh Tịch cản lại, nếu giờ Tiểu Đào chạy tới đó, chẳng phải chứng minh tên số 8 là người do bọn họ sắp đặt sao.

Tiếp tới, là vòng thứ hai.

Vòng này, bên tổ chức sẽ chuẩn bị mười vật đấu giá chủ chốt, những vật này đều là những báu vật được nhà tài trợ gom góp về, tất cả số tiền đấu giá cao hơn giá gốc đều sẽ được dùng vào việc làm từ thiện.

Có không ít người có mặt ở đây đều là vì vài món báu vật này mà tới, bầu không khí sôi nổi hẳn lên, cuộc đấu giá bùng bùng khí thế, giá mua vật phẩm cũng vô cùng khả quan.

Ninh Tuyết Lạc đấu giá mua lại một chiếc bút máy bằng vàng, tỏ ý muốn dùng để tặng cha, được mọi người tán thưởng là đứa con hiếu thảo.

Còn về Tô Diễn, mãi tới vật phẩm thứ 9 được mang ra mà vẫn chưa hề trả giá, mọi người không khỏi cảm thấy có chút kỳ quặc, bắt đầu đồn dập hỏi.

"Sao thế? Hôm nay có bao nhiêu bảo bối như vậy, Tô thiếu lại không để ý tới cái nào sao?"

"Có, đang đợi." Tô Diễn nhìn Ninh Tuyết Lạc, cười nói.

Ninh Tuyết Lạc cũng thẹn thùng cười.

Vừa dứt lời, trên sân khấu bỗng vang lên tiếng của MC: "Giờ chúng tôi xin

trung bày vật đấu giá cuối cùng, cũng là báu vật then chốt trong buổi đấu giá ngày hôm nay, đó chính là chiếc vương miện được mệnh danh là Queen. Chiếc vương miện nay ược gắn 12 viên bảo thạch lục bảo hình lê của Columbia, tổng cộng nặng tới 600 kara. Nó là món quá mà quốc vương Chars của nước Y đặt dành tặng riêng cho hoàng hậu Eugenie, đại diện cho tình yêu bất diệt của ngài đối với hoàng hậu. Chiếc vương miện từng được một người nặc danh đấu giá mua lại với cái giá ba nghìn vạn, lần này chúng tôi sẽ đại diện để đấu giá chiếc vương miện này làm từ thiện..."

Vừa giới thiệu một cái, mọi người lúc này lập tức tỉnh ngộ, xem ra, thứ mà Tô Diễn vẫn luôn đợi chính là vật này rồi.

Nghe nói sắp tới hôn sự của hai người rồi, thế nên chiếc vương miện này rõ ràng là vật định tình mà Tô Diễn chuẩn bị để làm hài lòng mỹ nhân đây mà!

"Haiz! Bà xã tôi cũng thích cái này lắm, bảo tôi hôm nay nhất định phải tranh cho bằng được, nhưng giờ xem ra không có nhiều hy vọng rồi..." Một trong số đám con nhà giàu tỏ ra bất lực nhìn về phía Tô Diễn.

Một vài thương nhân giàu có khác cũng tới vì chiếc vương miện cười nói: "Có thể nào thì cũng phải thử đã chứ!"

Món báu vật này có rất nhiều người để ý tới, cũng có không ít người tới đây vì nó, lúc này ai nấy đều nóng lòng muốn dành nó về tay. Còn Tô Diễn thì ngược lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trông hoàn toàn không giống tình thế bất buộc chút nào.

Ninh - Tô hai nhà liên thủ, làm ăn ngày càng phát đạt, đặc biệt là Tô gia, việc kinh doanh đã mở rộng ra tận nước ngoài, tài lực hùng hậu đến kinh người, cũng khó trách sao lại tự tin đến thế. Tất nhiên, tại đây cũng không ít người có thực lực, cuộc đấu giá này phỏng chừng sẽ vô cùng kịch liệt đây...

Ngữ khí người bán đấu giá trở nên kích động lạ thường: "Bắt đầu đấu giá! Xin mời các vị tranh giá!"

"2000 vạn!"

"Tốt! Hiện tại Triệu tổng số 31 ra giá 2000 vạn! Còn ai không!"

"2100 vạn!"

"Số 56 ra giá 2100 vạn!"

"2300 vạn!"

"Tôn tổng ra giá 2300 vạn! Mọi người đều biết, chiếc vương miện này của chúng tôi rất quý giá, hiện tại giá cả vẫn còn một khoảng cách lớn... Còn ai tiếp tục không?"

--- O ---

Chương 1198: Xin Chỉ Thị Từ Bà Xã

Vì vật phẩm này vô cùng đắt giá, nên tất cả mọi người ra giá vẫn còn rất dè dặt, không chỉ thấp hơn giá quy định, trên cơ bản đều chỉ tăng một trăm hai trăm vạn một. Càng về sau, phạm vi tăng giá càng nhỏ, đặc biệt sau khi giá vượt mức 3000 vạn, mọi người trả giá càng thận trọng hơn.

Vì khi tranh giá vượt quá mức giá quy định, điều đó có nghĩa là người mua cũng có thể sẽ bị thiệt.

Tất nhiên, vì chiếc vương miện này rất có tiếng tăm, nếu kể cả có quá một chút cũng không phải là quá thiệt thòi gì. Huống hồ trong trường hợp này, có thể thuận lợi đấu giá được hay không vẫn còn liên quan tới vấn đề thể diện nữa, ai cũng không muốn tỏ ra mình yếu kém hay không đủ thực lực trước mặt người khác, nên mọi người vẫn tiếp tục ra giá...

"3800 vạn!" Một thương nhân giàu có ồm ồm giọng kêu lên.

Nghe thấy Tôn tổng lại ra giá, mọi người đều kinh ngạc nhìn nhau, một lúc sao mới có người mở miệng nói: "4000 vạn!!!"

Vừa qua 4000 vạn, sắc mặt của mọi người rõ ràng đã bắt đầu do dự, bởi vì đã vượt giá gốc quá nhiều, lúc này kể cả có đấu giá được cũng chẳng lợi lộc gì, vậy nên người cạnh tranh chỉ còn lại mấy người có thực lực hùng hậu và cực kỳ có hứng thú với món đồ này thôi.

Tô Diễn chính là một trong những người đó: "4500 vạn!"

Trong hình trạng giá cao thế này rồi còn nhảy lên tận tới 4500 vạn, điều này khiến cả hội trường xôn xao cả lên.

Giọng người bán đấu giá kích động phát run, "Số 60 anh Tô ra giá 4500 vạn! Còn ai khác muốn tiếp tục không? Chiếc vương miện này của chúng tôi tuy có giá quy định là 3000 vạn, nhưng lại là món đồ hiếm thấy trên đời..."

Người bán đấu giá vì muốn bán được giá cao hơn nên bắt đầu giới thiệu đủ kiểu về danh tiếng và giá trị của chiếc vương miện.

Sau 4500 vạn, giờ người tiếp tục chỉ còn lại bốn người, ngoài Tô Diễn, Tôn tổng, Triệu Hải Sinh ra còn một người có thân phận hơi đặc biệt, đó chính là em trai cùng cha khác mẹ của Tô Diễn - Tô Tuân.:

Lý do mà Tô Tuân muốn tranh mua, khỏi cần nói, chỉ đơn giản là muốn đề đầu Tô Diễn.

Hội nhà giàu ai cũng biết, năm ấy khi Tô Diễn còn nhỏ bị mắc bệnh phổi, thân thể không tốt, Tô gia sợ gã ta không sống nổi tới tuổi thành niên nên mới đón đưa con riêng Tô Tuân này về, đại ý là muốn bồi dưỡng làm "dự phòng" thay cho Tô Diễn, một khi Tô Diễn chết thì Tô Tuân sẽ lên thế chỗ.

Nhưng tiếc là sau khi Tô Diễn dưỡng bệnh ở quê vài năm, không những không bệnh chết mà còn từ từ khỏe mạnh lên, cuối cùng lại được Tô gia đón về.

Còn Tô Tuân vốn được bồi dưỡng để làm người thừa kế, lúc này lại trở thành một tồn tại khó xử.

Tới giờ, hai anh em nhà này vẫn đang đấu nhau tới đầu rơi máu chảy, Tô Diễn vừa là con trưởng lại là đứa con hợp pháp, danh chính ngôn thuận. Còn Tô Tuân tuy thân phận có chút ngại ngùng, nhưng vì đã sớm tích được mối quan hệ trong giới, nên vẫn còn chút sức lực cạnh tranh.

"4600 vạn!" Tô Tuân theo sát mức giá của Tô Diễn.

Tô Diễn: "4700 vạn!"

Tô Tuân: "4800 vạn!"

Tô Diễn: "5000 vạn!"

Tô Tuân: "5500 vạn!"

Tô Tuân vừa đưa ra cái giá, trong hội trường không ít người đều tặc lưỡi nhìn cậu ta, Nhị thiếu nhà Tô gia cũng chịu chơi thật đấy.

"Cậu Tô Tuân ra 5500 vạn rồi! Còn ai không! Anh Triệu, anh có muốn theo tiếp không?" Người bán đấu giá nhìn về phía Triệu Hảo Sinh.

Triệu Hảo Sinh gãi đầu: "Khụ khụ... đợi chút, đợi chút, tôi phải gọi điện xin chỉ thị của bà xã đã!"

Cả hội trường cười ầm cả lên.

Chương 1199: Vung Tiền Như Rác

"Ha ha ha... Thế để tôi đọi anh vậy!" Người bán đấu giá cười nói.

Triệu Hải Sinh nhanh chóng đi gọi điện thoại rồi trở lại, cười nói: "Bà xã bảo đắt quá không đấu giá nữa, mọi người tiếp tục đi ha!"

"Triệu phu nhân quả là vợ hiền!" Người bán đấu giá giải vây, sau đó lại nhìn về phía Tôn tổng: "Thế còn Tôn tổng thì sao? Còn muốn tiếp tục không?"

"5600 vạn!" Tôn Triển Bằng liếc Ninh Tịch một cái, có vẻ như vì muốn khoe khoang trước mặt mỹ nhân mà khí phách trả giá.

"5600 vạn! Tôn tổng ra giá 5600 vạn! Hai anh họ Tô còn muốn tiếp tục không!" Người bán đấu giá nhìn về phía hai anh em Tô Diễm và Tô Tuân.

Sắc mặt Tô Tuân lúc này đã trở nên khó coi vô cùng, khả năng của cậu ta đã tới cực hạn, nếu tiếp tục ra giá chỉ vì muốn hơn thua một hồi vậy thì cậu ta thiệt lớn rồi! Còn những người ủng hộ cậu ta chắc chắn sẽ có ý kiến với hành động mất lý trí này của mình...

Cuối cùng, Tô Tuân đành sầm mặt cắn răng nói: "Tôi bỏ cuộc!"

Cả hội trường bắt đầu cười âm lên, Ninh Tuyết Lạc cũng tỏ ý mỉa mai, hừ, chỉ là một đứa con riêng thôi, còn đòi hơn thua với Tô Diễm, đúng là nực cười.

Vì buổi đấu giá quá gay cấn nên Tiểu Đào cũng quên luôn cả cơn giận vừa rồi, cô kéo ống tay áo Ninh Tịch cuống cuống hỏi: "Chị Tịch, chị nói xem rốt cuộc ai sẽ mua được chiếc vương miện ấy?"

Ninh Tịch chán chường ngáp một cái: "Ai mà biết... dù sao cũng không liên quan tới chúng ta..."

Đêm hội từ thiện gì chứ, trông đám nhà giàu này làm bộ làm tịch cả nửa ngày cũng đủ quá rồi...

Còn không bằng cô trực tiếp quỳ tiền tới tận tay người cần, nhưng cái nghề này là vậy đấy, luôn cần phải làm trò cho người ta xem. Từ thiện thì xưa nay cô làm không có ít, tất nhiên, cô làm những chuyện này xuất phát từ tâm, không cần phải khoe khoang làm gì nên cũng chẳng cần ai phải biết cả.

6000 vạn là con số cuối cùng, xem ra cuộc chiến này sắp kết thúc rồi, Ninh Tịch thu dọn túi, chuẩn bị về nhà ngủ...

Tiểu Đào vẫn đang kích động làm bầm: "Tuy không muốn lắm nhưng em nghĩ cuối cùng chắc vẫn là Tô Diển dành được thôi... Ban nãy ở ngoài Ninh Tuyết Lạc cũng nói thẳng ra thế rồi còn gì, cô ta đến cũng chỉ vì cái vương miện đó... Tô gia lại nhiều tiền như vậy..."

Quả nhiên, vừa dứt lời, Tô Diển đã nhảy vọt một cái giá: "6000 vạn!!!"

"6... 6000 vạn!" Người bán đấu giá trợn tròn mắt: "Anh Tô ra giá 6000 vạn! Còn ai tiếp không? Tôn tổng, ngài có tiếp tục đấu giá không? Tôn tổng?"

Tôn Triển Bằng bị hỏi đến đỏ mặt tía tai, mãi không lên tiếng, hiển nhiên cái giá này cũng đã vượt quá sức của ông ta.

Không phải ông ta không trả nổi số tiền này, nhưng mất 6000 vạn để mua một món đồ chơi của đàn bà, là một thương nhân ông ta không thể làm ra loại chuyện thế này được.

Người bán đấu giá cũng biết cái giá này cũng đã là vô cùng hiếm thấy rồi, thế nên liền nói: "Anh Tô Diển 6000 vạn lần thứ nhất!"

Lúc này, dưới khán đài đã bắt đầu có những tiếng cảm thán và chúc mừng Tô Diển.

"Không hổ danh là Tô gia, quả nhiên là tiền tài như nước! Ngay đến Tôn Triển Bằng cũng phải cúp đuôi!"

"Ninh Tuyết Lạc có phúc thật đấy, nếu có người tiêu nhiều tiền như vậy để mua một chiếc vương miện cho tôi, chắc tôi nằm mơ cũng bật cười đến tỉnh mất..."

"Chúc mừng Tô thiếu! Vì mỹ nhân mà liều thật đấy ha ha!"

"Liều cái gì, chút tiền lẻ này đối với Tô thiếu mà nói chẳng qua cũng chỉ là muối bỏ bể thôi!"

"Ha ha ha nói cũng phải..."

"Rượu mừng của hai người nhớ nhất định phải mời chúng tôi đây nhé!"

...

Tô Diễm khiêm tốn đáp lại lời chúc mừng của từng người, thực tế, trong lòng gã lúc này không có gì gọi là nhẹ nhõm cả. Tự gã cũng biết, con số 6000 vạn đã là cực hạn đối với gã nếu Tôn Triển Bằng tiếp tục thêm giá, e rằng chắc gã cũng bỏ cuộc chơi thôi.

Nhưng, khi nghe thấy lời tán tụng của mọi người, trong lòng gã vẫn dấy lên một cảm giác rất thỏa mãn, Ninh Tuyết Lạc ở bên thân thiết khoác lấy tay gã, trông rất hạnh phúc và ngọt ngào.

Trên khán đài, người bán đấu giá bắt đầu xác định lần hai: "6000 vạn lần thứ hai!"

"6000... lần thứ ba!!!" Vừa dứt lời, người người bán đấu giá giơ chiếc búa đấu giá lên, chỉ cần chiếc búa này hạ xuống thì cuộc bán đấu giá coi như thành công.

Cả hội trường đều nín thở chờ đợi khoảnh khắc chiếc búa kia hạ xuống.

Nhưng, khi tay hạ xuống được một nửa, thì một người trong góc trông không mấy nổi bật, không nhanh không chậm giơ tấm bảng ghi số 8 lên: "10.000 vạn!"

--- O ---

Chương 1200: Phiên Ngoại : Hàn Kiêu

Cho dù có phải chống lại cả thế giới!

Sau khi rời khỏi Châu Giang Đệ Cảnh, Hàn Kiêu đi bộ về khu nghĩa địa lớn nhất Đê Đô đặt tại dưới chân núi Tiềm Long.

Không biết có phải vì trông thấy những thiết kế trước đây của mình ở chỗ Ninh Tịch hay không mà tâm tư của anh lúc này không khỏi lơ đãng bay về phần quá khứ rất lâu về trước...

Anh không nhớ mình đã không nghĩ về những chuyện trong quá khứ từ lúc nào nữa...

Năm năm trước.

Trong một ngọn núi sâu thăm thẳm, khắp nơi toàn là cây cối khô khốc, tiếng gào thét của dã thú khi vang lên, sẽ nhanh chóng bị tiếng súng bao trùm.

Phía trước một cái cây khô đang bị mấy người vây lại, nhìn kỹ thì thấy họ đang giương súng về phía cái cây đó. Bỗng có bóng một chàng trai xinh đẹp lóe lên, anh nhanh tay rút cái cây khô dưới lòng đất lên rồi biến mất.

Phía sau, có ba người đàn ông cầm súng ống đuôi theo, trong đó có một người mặc một bộ vest đắt tiền, đeo một chiếc kính râm: "Hừ... Đúng là biến thái mà, chẳng giống tốc độ của con người chút nào!"

"Cẩn thận một chút, mày cũng biết người đó có lai lịch thế nào rồi đấy!"

"Ha, Lý Tuy Phong, uổng công mày là sát thủ đứng số 1 trên bảng Nguyên Tội, ngay đến đám người thế giới ngầm cũng phải kính mày một trượng, thế mà đối diện với người này mày lại sợ đến thế à?" Tên lùn nhìn người đàn ông châu Á rần rỏi phía trước cười khế.

"Ha Ha, Lý Tuy Phong, tên đó kể cả có giỏi hơn nữa chẳng lẽ lại thắng nổi súng sao?" Người còn lại cười nói.

Lúc này, Lý Tuy Phong - người được xưng là sát thủ số 1 khế nhủu mày: "Venus, Jackie, sự tồn tại của hẳn ngay đến cả gia tộc Rothschild - vua thế giới ngầm ở Châu Âu cũng phải kiêng kỵ đấy..."

Thấy Lý Tuy Phong nhắc tới gia tộc Rothschild, sắc mặt của Venus và tên

còn lại đều khế biến.

"Chẳng trách mày lại cẩn thận như vậy, hóa ra là nhiệm vụ do gia tộc Rothschild giao... Chỉ sợ, trên thế giới này, người có thể thỉnh cầu mày chắc cũng chỉ có lão già của gia tộc Rothschild kia thôi..." Tên lùn Venus khế nói.

"Đúng là tao có chút kiêng dè, nếu không, cũng sẽ không nhờ hai đứa chúng mày giúp một tay, tên đó..."

Lý Tùy Phong nhíu chặt mày, sau đó có hơi giật mình, ra dấu im lặng, ba người lập tức khom người, nhẹ nhàng tiến sâu vào trong rừng.

Chỉ chốc lát sau, Lý Tùy Phong dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra xa, gã lạnh lùng nói: "Kiêu gia, ra đi, anh cũng biết... lần này để đối phó với anh, thậm chí tôi còn phải tìm cả Venus và Jackie tới."

Ánh mắt của Venus và Jackie đều tràn ngập sự tò mò, có thể khiến Lý Tùy Phong - sát thủ số một phải thận trọng thế này, bọn họ muốn nhìn xem xem rốt cuộc cái vị gọi Kiêu gia kia có gì khác biệt.

"Gàoooo." Một tiếng rống lớn đột nhiên truyền tới.

Ba tên Lý Tùy Phong kinh ngạc nhìn về phía trước, chỉ thấy một con hổ trắng to lớn đứng cạnh một người đàn ông xinh đẹp tóc dài tới tận hông.

"Mẹ kiếp, có thể thuần phục được cả hổ à?" Venus trợn tròn mắt, vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt hung hãn của con hổ kia trông ác kinh người, răng nanh sắc nhọn, bộ lông sáng loáng, vừa nhìn đã biết là loại hổ trắng hoang dại thuần chủng, tuyệt đối không phải là loại được nuôi trong nhà tù nhỏ, người đàn ông có tướng mạo xinh đẹp này rốt cuộc có lai lịch gì, mà lại có thể đứng cạnh con hổ đó?

"Kiêu gia, anh chạy không thoát đâu." Lý Tùy Phong hít sâu một hơi.

"Ha ha ha, mày chính là Hàn Kiêu... Nghe nói, mày tự xưng là vô địch thiên hạ?" Jackie nhìn Hàn Kiêu, trông như một cô gái, gã khinh khỉnh cười.

Hàn Kiêu ra điều suy nghĩ, rồi lắc đầu nói: "Vô địch thiên hạ... Chuyện này cũng chưa chắc, có lúc đứng thứ nhất, có lúc đứng thứ hai."

"Ồ..." Venus tiến tới nửa bước, thương thức khẩu súng ống trong tay: "Mày có lợi hại đến mấy thì cũng có hơn súng được không."

"Súng..." Hàn Kiêu ngẩn ra, tức tốc ôm lấy hai tay tỏ ra run rẩy sợ hãi: "Xin hãy tha mạng!"

Thấy Hàn Kiêu nói vậy, Venus và Jackie đều cảm thấy rất kỳ lạ, nhân vật có thể khiến gia tộc Rothschild kiêng kỵ sao lại có thể nhát cáy như vậy?

"Kiêu gia... anh cũng biết, tôi là sát thủ, gia tộc Rothschild có ơn với tôi... nhiệm vụ lần này tôi phải giết anh." Lý Tuyền Phong thở dài một tiếng.

"Nhóc con, cái món võ mèo quào của cậu là do ai dạy? Hừm? Giờ cậu không tìm được đối thủ nên tìm đến chỗ Kiêu gia tôi mua vui sao." Hàn Kiêu nhìn chằm chằm Lý Tuyền Phong, nở nụ cười vô hại.

"Kiêu gia, tôi cũng hết cách rồi..." Lý Tuyền Phong siết chặt nắm tay: "Nếu lần này tôi chết trong tay Kiêu gia, chỉ hy vọng Kiêu gia có thể tha cho hai người bạn này của tôi." Lý Tuyền Phong nghiêm mặt nói.

Kể cả có liên thủ với hai tên sát thủ hàng đầu này gã cũng hoàn toàn không nắm chắc được việc có thể giết được Hàn Kiêu.

"Lý Tuyền Phong, là nó dạy mày sao?" Venus sợ run lên, Lý Tuyền Phong giờ là sát thủ đứng đầu bảng, thực lực thế nào trong lòng gã rất rõ, còn tên Hàn Kiêu này, không ngờ lại là sư phụ của Lý Tuyền Phong?

Lý Tuyền Phong chỉ nhìn Hàn Kiêu, không đáp lại câu hỏi của Venus.

"Haizz... Lão già nhà Rothschild, tôi không lấy con gái ông ta, ông ta liền tìm người tới giết tôi. Trên đời này, có người con gái nào có thể xứng với Hàn Kiêu tôi chứ? Ha... các người... có từng thấy người phụ nữ nào như vậy chưa?" Trong mắt Hàn Kiêu lóe lên một tia điên cuồng bệnh hoạn.

"Hàn Kiêu, vừa xong chẳng phải mày mới xin tha mạng đấy sao, giờ không sợ chết nữa rồi à?" Jackie lạnh lùng nói.

"Má ~ Gạt mấy người cho vui thôi.:Hàn Kiêu nhún vai, bên hông anh có giắt một thanh Đường đao cổ, anh đưa chân bước nhanh về phía ba người Lý Tuyền Phong.

"Kiêu gia... Đừng nói là anh, kể là tộc của anh cũng chưa chắc dám đối địch

với gia tộc Rothschild. Nếu như anh lấy con gái ông ta, sau này ngôi vị thế giới ngầm sẽ đều là của Kiêu gia anh cả! Chẳng lẽ Kiêu gia thật sự là người "đoạn tình tuyệt dục" sao?" Lý Tỳ Phong hít sâu một hơi, Hàn Kiêu say mê võ thuật, vì tu luyện võ thuật mà "đoạn tình tuyệt dục" là điều không phải là không có khả năng.

Thấy Hàn Kiêu không đáp trả, trong mắt Lý Tỳ Phong hiện lên một tia lờ mờ thấu xương, chỉ cần giết chết Hàn Kiêu, gia tộc Rothschild sẽ thực hiện lời hứa có lợi cho gã...

"Được, ai cũng nói Kiêu gia có thể chặn được đạn, nhưng Lý Tỳ Phong tôi sống cả đời này cũng chưa từng thấy ai có khả năng như vậy. Mà sau khi trở thành sát thủ đứng đầu, kiến thức được nâng cao không ít, tôi biết rõ Hàn Kiêu anh không phải là kẻ mà tôi không thể thắng được."

Lý Tỳ Phong vừa dứt lời liền chĩa súng về phía Hàn Kiêu, một tiếng "Đoàng!" vang lên.

Cùng lúc đó, Hàn Kiêu biết mất, một khoảng lá khô khẽ bay trong không trung.

"Gì thế?"

Venus và Jackie đứng đàn ra đó, tên Hàn Kiêu kia, tránh được đạn của Lý Tỳ Phong rồi?

Còn về cá nhân Lý Tỳ Phong, sắc mặt cũng kinh hãi theo.

"Cẩn thận!"

Venus bỗng gào lên với Lý Tỳ Phong.

"Ê ~ Nhóc con, tốc độ của cậu càng ngày càng chậm rồi đấy, có những chuyện không thể dựa vào súng để giải quyết đâu, cậu nói xem!" Hàn Kiêu khẽ nhếch miệng, nở một nụ cười tà mị.

Tay phải của anh ta giơ lên, nhẹ nhàng giữ chặt lấy cổ họng Lý Tỳ Phong.

"Ai cũng nói Kiêu gia không chặn được đạn, nhưng không ngờ Kiêu gia lại tránh được nó." Lý Tỳ Phong trông có vẻ khá là tuyệt vọng, lãnh ý trong mắt biến mất dần thay vào đó là vẻ sợ hãi: "Kiêu gia, anh đã từng chỉ dạy

tôi... anh thật sự muốn giết tôi sao?"

Lúc này, Lý Tuyền Phong đã có chút hối hận rồi, gã biết rõ Hàn Kiêu là con người như thế nào. Nhưng, gã lại bị lời hứa vụ lợi của Rothschild làm mù mắt.

"Yên tâm, cậu là do tôi dạy, tôi sẽ không giết cậu đâu." Hàn Kiêu trầm ngâm trong phút chốc rồi mới nói.

"Kiêu gia... cảm ơn, tôi..."

Chỉ có điều, Lý Kiêu Phong còn chưa nói hết đã nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan vang lên, cổ Lý Tuyền Phong bị Hàn Kiêu bẻ gãy ngay tức khắc.

"Hi ~ Lại lừa cậu đấy, chẳng chịu để ý gì cả."

Hàn Kiêu buông lỏng tay phải ra, cả người Lý Tuyền Phong ngã vật xuống đất như một cọng bún.

Thấy Lý Tuyền Phong bị Hàn Kiêu dễ dàng giết chết, Venus cùng Jackie cùng hít một luồng khí lạnh.

"Giết!"

Hai người nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhanh chóng tán ra hai hướng và đồng thời cùng bắn về phía Hàn Kiêu.

"Đoàng!"

Thanh Đường đao của Hàn Kiêu chắn trước người, tiếng kim loại chạm vào nhau, trên thanh đao lóe lên tia lửa li ti.

"Mẹ nó! Đây là người hay là quái vật thế!" Jackie đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, trên đời này, người có thể tránh được đạn không phải là không có, nhưng dùng đao chặn đạn thì có mấy ai!

"Hàn Kiêu, chơi đủ chưa?"

Xa xa, bỗng có một nam một nữ tiến đến, người đàn ông vừa mở miệng nói mặc một bộ đồ đen, sắc mặt lạnh lùng. Còn người phụ nữ có tướng mạo thanh tú thì mặc một chiếc váy dài, đôi đồng tử linh hoạt của cô nhìn chăm chăm vào Hàn Kiêu.

"Ha ha, chơi tí thôi mà." Hàn Kiêu khẽ cười một tiếng.

"Sát thủ đầu bảng, sát thủ đứng đầu châu Á, sát thủ đứng đầu châu Mỹ... Hàn Kiêu, cậu đắc tội với ai vậy?" Người đàn ông mặc đồ đen tò mò hỏi.

"Lão già Rothschild, tôi không muốn lấy con gái ông ta, ông ta liền thuê người tới giết tôi." Hàn Kiêu nhún vai.

"Thú vị thật." Người đàn ông tỏ ra khinh thường: "Trên đời này, không có ai có thể xứng với cậu hết."

Vừa dứt lời, người phụ nữ xinh đẹp kia liền tóm lấy tai hắn ta: "Tần Vấn Thiên, nếu anh còn tiếp tục giựt dây Hàn Kiêu, em sẽ đánh nát cái miệng của anh đấy!"

"Tần U Ca, anh nói thật mà, phụ nữ trên đời này đều không xứng." Tần Vấn Thiên nghiêm mặt nói.

"Vậy em cũng không xứng à?" Tần U Ca lạnh lùng nói.

"Ồ... Em... Em không phải phụ nữ của thế giới này..." Tần Vấn Thiên bất đắc dĩ nói.

"Các người nói đủ chưa!"

Venus quát lên rồi bắn về phía Tần Vấn Thiên.

"Đoàng!"

Tần Vấn Thiên lập tức rút thanh kiếm của mình ra, vung với tốc độ không phải là người.

"Gãy rồi..."

Sau khi Tần Vấn Thiên ngăn được viên đạn, hắn ta nhìn thanh kiếm bị gãy của mình, ánh mắt đầy vẻ ác độc.

"Muốn chết."

Lúc này, Tần Vấn Thiên bay vọt tới phía trước Venus, không đợi Venus kịp phản ứng lại, đoạn kiếm gãy đã cắt ngang cổ họng Venus.

"Quái vật... Hai tên quái vật!"

Jackie nổi hết cả da gà, gã chính là sát thủ hàng đầu của Châu Mỹ, gã tung hoành khắp cái châu Mỹ đến mức có ai nghe tên gã mà không khiếp hồn táng đả. Ấy thế mà hôm nay lại đụng phải hai con quái vật!

"Muốn chạy à?"

Mắt thấy Jackie quay đầu bỏ chạy vào trong khu rừng, Tần Vấn Thiên ném thanh kiếm gãy trong tay tới, tiếng kim loại xé gió vang lên vù vù rồi nhoáng một cái xuyên thẳng qua đầu của Jackie.

Giải quyết hai người kia xong, Tần Vấn Thiên đi tới trước mặt Hàn Kiêu:
"Thế lực ngầm của Rothschild trải dài toàn bộ Châu Âu, nghe nói còn có cả Châu Á và Châu Mỹ cũng có thế lực của ông ta nữa, thậm chí ông ta còn là người đứng sau của mấy cuộc chiến tranh giữa các quốc gia..."

"Lợi hại vậy sao? Vậy để tôi cưới con gái của ông ta đi!" Hàn Kiêu chống cằm nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

"Thứ đàn bà trần tục không xứng với cậu." Tần Vấn Thiên không đổi sắc nói.

"Đàn bà trần tục không xứng với tôi, chẳng lẽ cậu xứng với tôi hả, cậu thâm mến tôi đúng không?" Hàn Kiêu sâu xa nhìn Tần Vấn Thiên.

"Biến ngay!"

Tần Vấn Thiên đánh một chưởng về phía Hàn Kiêu nhưng Hàn Kiêu lại chỉ cần nhẹ nhàng nghiêng người một cái đã tránh được.

"Thân là hậu nhân mang dòng máu của Tần Hoàng đừng nên nóng nảy như thế chứ, như vậy không tốt." Hàn Kiêu cười một tiếng sau đó kéo tay U Ca đi về phía xa.

"Này, em cũng là hậu nhân mang dòng máu của Tần Hoàng đó." U ca nhìn chằm chằm Hàn Kiêu, sắc mặt rất bất mãn.

"Ha ha ha, Tần Hoàng hung ác, thế nên con cháu của Tần Hoàng ai cũng đều có máu điên cả, anh nói không sai đi."

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã đi tới một đỉnh núi, Hàn Kiêu đưa tay kéo

U Ca vào trong ngực.

"Dù sao cũng không cho phép anh nói thế, sau này không được nói con cháu của Tần Hoàng hung ác nữa!" U Ca tức giận bóp bóp khuôn mặt của Hàn Kiêu.

"Ừ biết rồi, biết rồi..." Hàn Kiêu bắt đắ dĩ nhìn con sư tử Hà Đông bên cạnh.

Lúc này U Ca mới thấy hài lòng, cô vui vẻ đi lòng vòng xung quanh Hàn Kiêu: "Em mặc bộ này có đẹp không?"

"Không mặc gì đẹp hơn." Hàn Kiêu nghĩ nghĩ một chút rồi cong môi nói.

"Đàn độn, có rảnh thì đi ra ngoài mà nhìn ngắm thế giới đi, đây chính là nhãn hiệu cao cấp nhất của Ý đó, cả thế giới chỉ có mười bộ mà thôi." U Ca bĩu bĩu môi, vô cùng bất mãn chuyện Hàn Kiêu không biết thưởng thức.

"Anh thấy cũng chỉ là loại hàng bình thường thôi, chờ sau này để anh thiết kế mấy bộ cho mà mặc." Hàn Kiêu huyền hoang nói.

"Hừ hừ, đây là chính miệng anh nói đấy nhé, em đây mỗi mắt mong chờ." U Ca ngồi xuống tựa vào lồng ngực Hàn Kiêu, giữa hai chân mày thoáng qua vẻ buồn rầu: "Anh không cưới con gái của Rothschild thì liệu có phiền toái gì không..."

"Phiền toái?" Hàn Kiêu chột cười to: "Trên đời này anh muốn ai chết thì kẻ đó phải chết, ai có thể làm đối thủ của anh chứ, còn lão già kia để sau này tìm lão tính sổ sau!"

"Hừ, lại chém gió! Cái danh hiệu vô địch thế gian ý à, chờ bao giờ anh đánh bại được Tần Vấn Thiên thì hãy chém gió tiếp nhé." U Ca nhin không được phải đả kích một câu.

"Đừng có nhắc tới thằng nhóc Tần Vấn Thiên kia nữa, cậu ta đoạn tuyệt thất tình lục dục thì cũng thôi đi, thế mà còn dám xúi anh cũng đoạn tình theo! Anh là người đã có vợ!" Đầu ngón tay của Hàn Kiêu quần lấy một lọn tóc của U Ca rồi hừ hừ nói.

"Đó là do anh ấy sợ anh không tập trung vào võ đạo! Người có thể thành đối thủ của anh ấy chỉ có mình anh mà thôi, nếu không có anh thì anh ấy sống cũng chẳng có gì thú vị." U Ca không nhin được mà bật cười.

"Em cẩn thận chút đi, tên biến thái kia mà thích anh thì em lại có thêm một tình địch đấy." Hàn Kiêu nghiêm túc nói.

Còn chưa kịp nói gì tiếp thì phía sau chợt vang lên tiếng bước chân.

Hai người quay đầu lại thì nhìn thấy một ông lão tóc bạc phơ.

"Lão già, ông tới đây làm gì?" Hàn Kiêu lấy làm kỳ quái.

"Chú Hàn Âm." U Ca nhanh chóng đứng dậy, trên mặt còn có mấy phần sợ hãi. Ông lão này là sư phụ vỡ lòng của Hàn Kiêu, cô cũng coi như là có quen biết.

Hàn Âm không nói gì mà đi thẳng tới cạnh U Ca, trong mắt ông ta lóe lên một tia sáng sắc lạnh rồi nhanh như chớp nâng tay hung hăng bổ một chưởng vào người cô.

Crack!

Tiếng xương bị vỡ vang lên giòn giã, U Ca còn không kịp giãy giụa đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Ông lão này ra tay quá bất ngờ, từ đầu tới đuôi Hàn Kiêu đều không kịp phản ứng lại dù chỉ một chút, anh ta cứ thế tro mắt nhìn cô ngã xuống trước mặt mình...

"Hàn Kiêu, thằng lão xược này, con gái của Rothschild mà không muốn là do bị con bé này mê hoặc tâm trí?" Lão già không thèm nhìn đến cô gái mà xoay người nhìn thẳng Hàn Kiêu.

"U Ca..." Hàn Kiêu nhìn chăm chăm vào cô gái ngã sòng xoài dưới đất, ánh mắt đăm đăm, toàn thân run rẩy kịch liệt.

"Hừ, Hàn Kiêu, mà phải nhớ cho rõ, mà phải cưới con gái của Rothschild!" Hàn Âm lạnh lùng "hừ" một tiếng.

"U Ca..." Hàn Kiêu tiến đến gần cô gái rồi ngồi xổm xuống, hai cánh tay run lấy bẫy đem cô gái kia ôm vào ngực, ôm thật chặt.

"Kiêu... em... lạnh..."

Cả tai, mắt, miệng lẫn mũi của cô gái đều đang trào ra máu tươi.

"Đừng trách... chú Âm.. chú ấy... là vì... tốt... cho anh..." Cô gái muốn dùng sức ôm chặt lấy Hàn Kiêu, nhưng cánh tay giờ lên được một nửa lại vô lực rơi xuống.

"U Ca, để anh chữa cho em... em đừng sợ..." Hàn Kiêu nhanh chóng ôm lấy cô gái nọ rồi chạy thật nhanh xuống núi.

"Anh... lại lừa em... Vua... khoác lác... Anh chỉ biết giết... giết người... sao biết cách... cứu người..."

Hàn Kiêu dán sát mặt của mình lên mặt của cô gái: "Anh học, cái gì anh cũng học, đừng chết, em đừng chết!"

"Anh... đã từng nói... mang em đi... đỉnh núi... Côn Luân... ngắm... ngắm tuyết... nhưng em... không thể... không thể đi cùng... cùng anh... Anh hãy... tìm một... đất nước an toàn... tìm một... người con gái... anh yêu hơn em... cùng anh... đi hết... nửa cuộc đời... còn lại..."

"Em rất muốn... gả cho anh... sống với anh... thật muốn... thật là muốn..."

Cô gái nói xong máu tươi lập tức ồ ạt trào ra từ trong miệng, chiếc váy trắng mặc trên người cũng bị nhuộm thành màu đỏ, thân thể mềm mại trong lòng Hàn Kiêu cũng từ từ trở nên lạnh ngắt.

"U Ca!!!" Móng tay của Hàn Kiêu cắm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi chảy thành từng dòng men theo những khe ngón tay rơi xuống mặt đất.

Nhẹ nhàng đặt thi thể của cô gái sang một bên, Hàn Kiêu xoay người nhìn về phía Hàn Âm. Anh nhẹ nhàng rút thanh Đường đao bên hông ra.

"Hàn Kiêu, mày muốn làm cái gì!"

Hàn Âm thấy vậy thì sửng sốt, thằng nhóc này luôn luôn rất cung kính với lão, thế mà hôm nay chỉ vì một con đàn bà mà nó dám chĩa đao về phía mình sao?

"Tôi muốn... khi sư diệt tổ." Hàn Kiêu nắm chặt Đường đao rồi đâm thẳng về phía Hàn Âm.

"Hàn Kiêu! Mày muốn phản bội cả dòng tộc sao?" Thấy Hàn Kiêu thật sự động sát tâm, Hàn Âm có chút đuối sức.

"Chỉ vì con hồ ly tinh con cháu của Tần Hoàng mà mày đánh mất lý trí rồi sao!" Hàn Âm gầm lên một tiếng, lão ta đưa chân đá thi thể của cô gái kia xuống vực sâu vạn trượng.

"Tao muốn mạng chó của mày!" Hàn Kiêu hoàn toàn phát điên, một bước bay vọt về phía Hàn Âm, Đường đao trong tay nhoáng lên một đường chém ngang sắc lẹm.

"Phốc!"

"Hàn Kiêu, mày dám...!"

Một đao của Hàn Kiêu dũng mãnh xông tới, Hàn Âm chật vật né tránh.

Đao thứ hai được chém ra rồi nhanh chóng được Hàn Kiêu thu lại trong vỏ, anh không thèm liếc nửa con mắt sang nhìn Hàn Âm mà lập tức chạy nhanh xuống núi.

"Phốc!"

Sau khi Hàn Kiêu rời đi, chỗ cổ của Hàn Âm đột nhiên phun ra dòng máu xối xả, lão ta đã bị Hàn Kiêu dùng một đao "phong hầu".

...

Ba ngày sau, trong một rừng cây khô héo.

Đôi mắt Hàn Kiêu lóe lên hung quang nhìn chằm chằm vào Tần Vấn Thiên đang bước từng bước tới gần.

"Hàn Kiêu, cậu đã giết Hàn Âm, phải cùng tôi trở về nhận tội." Tần Vấn Thiên nghiêm mặt nói.

"Tôi chỉ nói một lần... Cút."

Trong đáy mắt Hàn Kiêu lúc này tràn ngập sự điên cuồng, thân thể anh nhẹ nhẹ run lên tựa như đang cố ghìm lại cơn điên trong người.

"Hàn Kiêu, cậu đã làm sai." Tần Vấn Thiên thấy bộ dạng Hàn Kiêu như thế thì có chút không đành lòng.

"U Ca, chết rồi." Hàn Kiêu nói.

"Tôi biết, nhưng tôi đã nói ngay từ đầu, cậu phải đoạn tuyệt thất tình lục dục! Cái chết của U Ca là mệnh lệnh của dòng tộc. Đường như bọn họ có chút trao đổi với Rothschild, nhưng chuyện cậu giết Hàn Âm chính là phản bội lại dòng tộc." Về không đành lòng của Tần Vấn Thiên nhanh chóng tản đi khôi phục lại sự bình tĩnh như cũ.

"Dòng tộc? Hừ, cái đàn tằm thường kia mà cũng dám động vào người của Hàn Kiêu tôi sao." Hàn Kiêu cười âm hiểm.

"Cậu muốn đánh, hôm nay, cậu và tôi... chỉ có một người được sống." Hàn Kiêu đứng dậy.

"Tâm tính cậu đã loạn, đã không phải là đối thủ của tôi! Hôm nay... tôi không giết cậu, nhưng từ nay về sau Tần Vấn Thiên tôi cùng Hàn Kiêu cậu tình nghĩa cắt đứt! Ngày sau gặp lại không bàn tình cảm chỉ phân cao thấp!" Tần Vấn Thiên nói xong liền hung hăng ném thanh đoản đao trong tay ra, thân đao chắm sâu vào lòng đất.

"Thanh đao Tâm Thiên Dục này là năm đó cậu đưa cho tôi, hôm nay, tôi cũng trả lại cho cậu!" Hàn Kiêu cũng lấy thanh Đường đao cổ xưa bên hông xuống rồi ném về phía Tần Vấn Thiên.

Tần Vấn Thiên đưa tay bắt lấy thanh Đường đao nhưng khóe miệng lại hơi giật giật, tựa như muốn nói cái gì đó nhưng rốt cuộc lại thôi, chỉ quay đầu rời đi.

"U Ca, em đang ở đâu, anh không tìm được em... không tìm được em..."

Chờ Tần Vấn Thiên rời khỏi, Hàn Kiêu lại phát điên đi khắp nơi để tìm thi thể của cô gái kia, nhưng vẫn... không tìm được...

--- O ---

Chương 1201: Đúng Là Hả Giận Quá!

"Chị nói cái gì?" Sắc mặt của Ninh Tuyết Lạc lập tức thay đổi.

Không phải Thường Li sắp xếp vậy chẳng nhẽ tên tay trong này là của Ninh Tịch? Chuyện này nên chắc chắn là không thể nào!

Nếu thế thì... tên kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Cách đó không xa, Tô Tuân thấy Tô Diễm bản thân hết cả người thì lập tức cười ha ha: "Ha ha, thật sự xem Đế Đô này là thiên hạ của nhà họ Tô đây à... Núi cao còn có núi khác cao hơn, huống chi còn là cái nơi "đầm rỗng hang hỏ" như cái đất Đế Đô này! Tôi nói này, anh chị đừng có tự cho mình là mẹ thiên hạ ha ha ha ha..."

"Câu..." Ninh Tuyết Lạc tức đến xì khói nhưng cô ta không có rảnh mà để ý đến tên đó, cô ta quay qua nhìn Tô Diễm với ánh mắt cầu xin: "Diễm..."

Đây vốn là thứ sắp nằm trong tay, hơn nữa cô ta cũng đã ám chỉ với các phóng viên rằng cô ta sẽ là chủ nhân mới của chiếc vương miện này. Tất cả đều biết Tô Diễm chuẩn bị dùng nó để tặng cô ta làm vật đính ước, nhưng bây giờ nó lại bị cướp đi trước mặt bao nhiêu người như thế, cô ta còn có mặt mũi nào nữa đây!

Thế nên, cô ta tất nhiên là hy vọng Tô Diễm tiếp tục ra giá cướp nó về!

Tuy Tô Diễm cũng không muốn bị mất mặt, có điều, khi nhìn thấy ánh mắt của Ninh Tuyết Lạc, khuôn mặt anh ta cũng không kìm được mà trở nên khó nhìn. Cái giá 6000 vạn đã là cái giá mà gã ta có thể chịu được, mà cái giá đối phương đưa ra lại gần gấp đôi cái giá của gã, nếu lại tiếp tục gã không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Ninh Tuyết Lạc cũng biết cái khó của Tô Diễm, cô ta bèn nói thầm vào tai gã: "Bằng không thì để em bù vào phần còn thiếu?"

Lông mày của Tô Diễm cau chặt: "Sao anh có thể để em bỏ tiền được, lại nói... lần đầu giá này đều thanh toán luôn sau khi tiếng búa cuối cùng gõ xuống!"

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là đối phương có thể lấy 10.000 vạn để như trở bàn tay, nếu cứ tiếp tục tranh với người ta thì sẽ chỉ ngày càng khó coi

hơn mà thôi!

Móng tay Ninh Tuyết Lạc đâm sâu vào lòng bàn tay: "Chết tiệt..."

Rốt cuộc tên chó chết đó là ai? Làm thế với mục đích gì?

Tự nhiên lại nhảy ra đúng lúc này, hủy hết mọi kế hoạch của cô ta...

Chiếc vương miện đó là bước đầu tiên trong việc tạo thanh thế cho hôn lễ sắp tới của cô ta và Tô Diễm, ấy thế mà...

Trên đài, người đấu giá thấy không ai nói gì liền tiếp tục buổi lễ đấu giá: "Không có ai ra giá nữa sao? Vậy thì... Số 8, 10.000 vạn lần một! 10.000 vạn lần hai! 10.000 vạn lần 3!!!"

"Cạch" một tiếng, tiếng gõ búa quyết định vang lên, giao dịch hoàn thành.

Từ đầu tới cuối Tô Diễm vẫn không nói lời nào.

Đồng tâm trạng với gã chính là Tôn Triển Bằng - người bị cướp hai lần.

"Xin chúc mừng, quý ông số 8 của chúng ta là người đã giành được chiếc vương miện này! Bây giờ xin mời ngài lên nhận báu vật thuộc về ngài! Xin mời!" Người đấu giá kích động nói.

Lời người đấu giá vừa dứt, tất cả mọi người dưới khán đài đều rướn cổ về phía sân khấu. Cuối cùng cũng có thể xem xem "số 8" kia là thần thành phương nào rồi?

Người này rõ ràng là có thực lực vô cùng hùng hậu, ấy thế mà lúc này còn chơi trò nâng giá từng đồng một chỉ để dành một món đồ của một nghệ sỹ nhỏ nhoi... Hành động cổ quái như vậy đúng là kích thích trí tò mò của tất cả mọi người!

Trong góc, Tiểu Đào kích động không thôi lắc tay Ninh Tịch: "Ôi trời ơi! 10.000 vạn! 10.000 vạn đó chị! Thật đáng sợ quá đi! Mặc kệ người kia là ai nhưng đúng là hả giận quá mà, ai cũng được, chỉ cần không phải đám Ninh Tuyết Lạc là ok tất! Vừa rồi em đã trách oan cho người ta rồi! Có điều người này đúng là kỳ quá đi, đang yên đang lành chơi trò nâng từng đồng một để mua cái vòng của chị làm gì?"

Chương 1202: Người Này Là Ai Mà Lại Chăm Thú Như Vậy?

"Chẳng nhẽ chỉ đơn thuần là vì thích chuối vòng tay kia thôi à? A ha ha ha haa... Chị, cái vòng đó là do em chọn cho chị đấy! Không ngờ mắt thẩm mỹ của em lại tốt thế a ha ha ha..."

Tiểu Đào bên cạnh cứ lú lú không ngừng, nhưng mà chẳng hiểu sao trong lòng Ninh Tịch lại có dự cảm không tốt cho lắm...

Phong các làm việc của tên này...

Không hiểu sao lại cho cô cảm giác rất quý dị, quý dị đến quen thuộc...

Ngay lúc mọi người đang tập trung nhìn lên đài, một người đàn ông cao to mặc đồ vệ sĩ màu đen bước lên, không biết anh ta nói gì với người giao dịch rồi ký giấy tờ giao dịch, thanh toán và... sau đó đi thẳng ra ngoài.

10.000 vạn đó... 10.000 vạn đó... Cứ ký bừa như thế thôi sao...

Điều đáng chú ý là lúc người nọ đi cũng không mang theo chiếc vương miện kia...

"Chuyện gì thế này? Bỏ lại vương miện à?" Mọi người dưới đài mờ mịt nhìn nhau chẳng hiểu ra làm sao.

Sau đó, chỉ thấy người đấu giá cẩn thận dùng hai tay nâng chiếc vương miện kia lên rồi đưa mắt nhìn xuống đài, kích động nói: "Chư vị, tôi trân trọng nhận sự ủy thác của quý ông số 8! Hóa ra... mục đích quý ông số 8 của chúng ta ra cái giá trên trời để mua chiếc vương miện này là vì muốn tặng nó cho một vị tiêu thư ở dưới đài chúng ta! Ngài ấy là fan trung thành của cô ấy!!!"

"Cái gì? Tặng cho người khác ư?"

"Ôi thần linh ơi! Tặng... tặng cho người khác đó! Ai mà chăm thú thế này! Bỏ ra 10.000 vạn chỉ để lấy lòng một cô gái!"

"Fans trung thành? Xem ra lại là cô minh tinh nào rồi! Đây đúng là theo đuổi minh tinh theo đến tận trời luôn!"

"Đệt! Fan của ai thế này! Quá là kinh khủng!"

"Tôi cược 100 đồng! Chắc chắn là fan của Tuyết Lạc rồi, gần đây fan của Tuyết Lạc khủng lắm!"

...

Tiểu Đào thò đầu ra nhìn nghiêng răng ken két nói: "Đừng có là fan của Ninh Tuyết Lạc mà! Đừng mà! Ngàn đừng vạn đừng! Ông trời ơi xin ông đó! Nếu quả thật là fan của Ninh Tuyết Lạc thì tôi sẽ đâm đầu chết trên sân khấu luôn!"

Ninh Tịch: "..."

Lúc này, dưới đài đã bị những tiếng bàn tán bao phủ, tất cả đều ném những ánh mắt hóng hớt về phía Ninh Tuyết Lạc và những minh tinh có tên tuổi ở buổi đấu giá hôm nay...

Người đấu giá thấy không khí đã hâm nóng đủ mới mở miệng công bố: "Và người sở hữu chiếc vương miện Queen này chính là... cô Ninh! Cô Ninh Tịch! Vừa rồi quý ông số 8 còn đấu giá được chiếc vòng tay mà cô quen tặng nữa! Đây đúng là fan trung thành rồi!"

Người đấu giá vui vẻ pha trò muốn khơi gợi không khí, ai ngờ phía dưới, ai nấy đều như thể gặp phải ma, cảm cũng sắp rơi xuống đất hết cả...

Này! Anh đấu giá, anh trêu tôi đấy à? Anh chắc chắn đây là fan trung thành của người ta chứ không là anti - fan à?

Trong góc, mắt Tiểu Đào đã sắp lọt tròng mắt rồi...

Mà cùng lúc đó, điện thoại của Ninh Tịch khẽ vang lên một tiếng, có tin nhắn mới gửi tới:

[Darling, có thích không?]

Người gửi: Vân Củ Cải

Nhìn thấy rõ ba chữ Vân Củ Cải, Ninh Tịch chỉ biết day day trán, sắc mặt lúc xanh lúc tím, giống hết như bị tẩu hỏa nhập ma vậy...

[Thích! Củ! Em! Gái! Nhà! Anh! Ấy!!!!]

Thảo nào cô cứ có cảm giác quen quen... hóa ra đúng là tác phẩm của tên

tâm thần kia thật!!!

--- O ---

Chương 1203: Có Phải Tiểu Sư Muội Cảm Động Lắm Đúng Không?

"Ôi... thần linh ơi! Chị Tịch! Chị... chị có nghe thấy không! Cái vương miện trị giá 10.000 vạn kia... là... là tặng cho chị đó! Là tặng cho chị đó! Cái người số 8 kia lại là fan của chị! Ôi trời đất ơi! Em còn tưởng là anti - fan của chị cơ!" Tâm trạng của Tiểu Đào bây giờ kích động muốn chết, ngang ngửa việc muốn đâm đầu chết trên sân khấu.

Có điều, nhìn lại phản ứng của những người khác mới thấy, thật ra phản ứng của Tiểu Đào vẫn bình tĩnh chán...

"Xin mời cô Ninh của chúng ta lên đài!"

Nghe MC nói, phía dưới liền lập tức bùng nổ.

"Là Ninh Tịch á..."

"Úi, sao lại thế? Là Ninh Tịch chứ không phải là Ninh Tuyết Lạc á?"

"Có phải là nhầm lẫn chỗ nào rồi không?"

...

"Xin mời cô Ninh Tịch! Cô Ninh Tịch!" MC dường như cũng nghe thấy tiếng bàn tán bên dưới nên cố ý nhấn mạnh tên của Ninh Tịch thêm lần nữa.

Lúc bấy giờ mới không có ai nghi ngờ nữa.

"Giá khởi điểm của chiếc vương miện này là 3000 vạn, giá thành giao là 10.000 vạn, thế nên vật đấu giá này đóng góp cho buổi từ thiện hôm nay 7000 vạn. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô Ninh chính là vị khách đóng góp nhiều nhất cho buổi đấu giá của chúng ta ngày hôm nay, chân thành cảm ơn tấm lòng từ thiện của cô, cũng xin chúc cho sự nghiệp của cô càng ngày càng phát triển..."

Thấy MC nhiệt tình tặng bốc Ninh Tịch, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc lại càng khó coi, hoàn toàn không nghe nổi những lời mà MC nói nữa, trong lòng cô ta lúc này chỉ còn lại sự ghen ghét và đố kỵ.

Có thể nào cô ta cũng không thể ngờ rằng người cướp được chiếc vương

miện này lại là Ninh Tịch...

Ninh Tuyết Lạc tức đến nỗi cả người phát run, nhưng khi quay qua nhìn Tô Diễm thì lại ra vẻ đau lòng và tủi thân: "Diễm... Tại sao... Tại sao chị lại đối xử với em như thế... Chị biết rõ rằng em thích chiếc vương miện này... Biết rõ là chiếc vương miện này có ý nghĩa thế nào với em cơ mà... Vì sao chị cần là thứ của em thì chị ấy sẽ luôn tìm cách cướp cho bằng được..."

Tô Diễm cũng không ngờ được sự việc sẽ thành ra thế này, gã ta mệt mỏi day trán: "Tuyết Lạc, Tiểu Tịch cũng không phải cố ý mà..."

"Không phải cố ý? Chẳng lẽ trên đời này lại có lắm chuyện trùng hợp đến thế sao? Lần trước trong tiệc đóng máy của Thiên Hạ, lúc anh cầu hôn em, chị ấy cũng dùng đủ thủ đoạn cướp hết hào quang của em! Hôm nay cũng thế! Chị ấy không muốn thấy em được hạnh phúc, lúc nào cũng muốn nhục nhã em nhưng em vẫn luôn nhẫn nhịn... cơ mà Diễm... lần này em thật sự không chịu nổi nữa rồi..."

"Tuyết Lạc, Tiểu Tịch có bản lĩnh thế nào thì cũng không thể làm được đến nước này, có lẽ thật sự chỉ là fan của cô ấy thôi... Đừng buồn nữa, về rồi anh sẽ tìm thứ khác tốt hơn cho em!"

"Diễm, tại sao anh cứ nói giúp chị ấy như thế! Có phải ngay cả anh cũng sắp bị chị ấy cướp mất rồi không! Có phải là anh đang hồi hận vì ở bên em không?"

"Đừng nói linh tinh..."

...

Trong một chiếc xe màu đen...

Vân Thâm vừa ngồi vào xe, Phong Tiêu Tiêu đã hưng phấn nhào tới: "Thế nào rồi? Chiêu này của tôi không tồi chứ? Anh hùng cứu mỹ nhân trăm phát trăm trúng! Có phải là tiểu sư muội cảm động lắm đúng không?"

Vừa dứt lời, đôi mắt hẹp dài của Vân Thâm đã lạnh lùng liếc qua cô nàng...

Phong Tiêu Tiêu bị nhìn chằm chằm như vậy thì da đầu cũng sờn hết cả lên, cô yếu ớt ho một tiếng: "Sao... sao vậy?"

Người đàn ông lập tức quăng chiếc điện thoại trong tay qua.

Phong Tiêu Tiêu vội vàng bắt lấy, sau đó vội vàng xem xem, kết quả là thấy một đoạn đối thoại thế này:

[Darling, có thích không?]

[Thích! Cái! Em! Gái! Nhà! Anh! Ấy!!!!]

Phong Tiêu Tiêu há hốc mồm: "Này... này không hợp lý!"

--- O ---

Chương 1204: Thiếu Eq

"Sao lại thế này được! Tiểu sư muội đâu phải là người không biết điều thế này được!" Phong Tiêu Tiêu xem đi xem lại tin nhắn mấy lần, càng xem lại càng khó hiểu.

Vân Thâm híp mắt lại để lộ ra sự nguy hiểm: "Ý cô là... tôi không biết điều sao?"

Phong Tiêu Tiêu khụ một cái, lập tức xua tay lia lịa: "Nào có, nào có! Sao thế được chứ! Nhưng việc này quả thật khác xa với dự liệu của tôi! Lão Đại, anh có làm theo lời tôi nói thật không đó! Theo lý mà nói thì Tiểu sư muội ghét đôi cậu nam nữ kia nhất. Anh xử cái đôi cậu nam nữ đó giúp muội ấy, cho dù muội ấy không biết ơn thì cũng không thể mắng chửi anh như thế này được!"

Phong Tiêu Tiêu càng nghĩ càng thấy kỳ quái, sau đó cô nhìn Đường Dạ: "Đại sư huynh, rốt cuộc chuyện là thế nào? Huynh nói lại tình hình cho muội nghe được không? Tốt nhất là nói cụ thể ra một chút!"

Đường Dạ đang cắm mặt vào laptop, nghe Phong Tiêu Tiêu nói thế thì gõ nhẹ vài cái rồi đưa laptop cho cô.

Phong Tiêu Tiêu vội vàng nhìn vào màn hình, trên đó chính là video trực tiếp buổi tiệc từ thiện tối nay. Lướt xem vô cùng cao, có thể thấy bữa tiệc đã xảy ra chuyện gì đó rất lớn.

Phong Tiêu Tiêu tò mò mở ra xem, kết quả là... càng xem thì sắc mặt lại càng không được đẹp cho lắm...

"Bộp" một tiếng, Phong Tiêu Tiêu khép laptop lại, run run tay chỉ về hai người đang ngồi trước mặt: "Anh... Hai người..."

Sau một lúc khá lâu, Phong Tiêu Tiêu mới tìm lại được giọng nói của mình: "Lão Đại thân yêu của tôi ơi! Xin cho tôi được hỏi một câu từ tận đáy lòng! Tại sao anh lại tặng từng đồng một thế này???? Não của anh rốt cuộc vận động theo phương thức nào vậy?"

"Tôi thích như vậy đây, có vấn đề gì à?" Vân Thâm liếc xéo Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu ôm lấy ngực mình, suýt nữa ói ra một búng máu đen.

Cô không có cách nào để bắt được sóng của tên này, vì vậy cô quay sang Đường Dạ: "Đại sư huynh!!! EQ của lão Đại huynh cũng biết mà! Tại sao huynh cứ trơ mắt ra nhìn mà không ngăn cản lại hả!!!"

Đường Dạ nhận lấy laptop thì lại tiếp tục xử lý những tài liệu phức tạp kia, chẳng buồn ngẩng đầu lên đáp lại: "Tại sao huynh phải ngăn lại?"

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Cô sắp bị đấm "thiếu EQ" này khiến cho tức chết rồi!!! Đúng là không nên ôm tí tẹo hy vọng nào với bọn họ mới phải...

Phong Tiêu Tiêu yếu ớt mở miệng: "Lão Đại này, anh đã mời tôi làm quân sư dạy chó... ấy nhầm, quân sư tình yêu! Vậy thì anh phải làm theo chỉ dẫn của tôi chứ, đừng có tự biến tấu như thế có được không? Cách làm của anh có khác gì anti - fan không? Nói không chừng tiểu sư muội còn nghĩ rằng anh là do Ninh Tuyết Lạc phá tới chĩnh con bé ấy chứ!"

"Phức tạp quá." Vân Thâm khẽ chau mày, dường như loáng thoáng có chút bực bội.

Phong Tiêu Tiêu sợ tên này phát rồ, bèn lập tức mềm giọng: "Ôi, lão Đại của tôi ơi, nếu anh muốn lấy được trái tim của tiểu sư muội thì chút phức tạp này có là gì..."

Thật ra EQ của tên này thấp cũng là vì do có nhiều tiền quá...

Trong thâm tâm gã, muốn thu phục bất cứ người đàn bà nào chỉ cần một chiêu thôi, đó chính là tiền. Với lại, gã đối với việc nam nữ cũng không quá có hứng thù nên cũng lười đi nghiên cứu mấy cái lăng quăng luyệt quýt này.

--- O ---

Chương 1205: Có Người Cướp Vợ Của Anh

Vốn đang trông cậy vào Đại sư huynh đi cùng thì sẽ chỉ cho lão Đại mấy câu, kết quả... hai cái tên đầu đất này, kẻ tám lạng người nửa cân...

Trong tổ chức, người có suy nghĩ bình thường mà cô có quan hệ tốt chắc chỉ có tiểu sư muội và Nhị sư huynh. Giờ hai người đó đều đi hết rồi, chỉ còn mình cô lẻ loi hiu quạnh mà... ngày nào cũng tức đến đau cả gan.

Nếu không phải là vì cô sắp chết vì cô đơn thì cô cũng chẳng buồn thỏa hiệp giúp tên này theo đuổi tiểu sư muội đâu...

Cơ mà sau lần này, còn bảo cô đi làm quân sư cho tên đầu đất này thì cô thà về nông thôn trồng rau còn hơn...

10.000 vạn đổi một câu chửi của mỹ nhân... Ha ha...

...

Tập đoàn Lục thị, văn phòng Tổng giám đốc.

"Nhị thiếu!"

"Nhị thiếu, ngài đã tới rồi!"

"Chào Nhị thiếu!"

...

"Anh tôi đâu?"

"Tổng giám đốc đang ở trong văn phòng ạ!"

Lục Cảnh Lễ lập tức chạy thẳng như điên về phía văn phòng của Lục Đình Kiêu.

"Rầm" một tiếng, Lục Cảnh Lễ đập mạnh tay xuống bàn làm việc của anh trai mình: "Cmn cmn cmn! Sao giờ này anh vẫn ở công ty thế này! Đừng có làm việc nữa!"

Lục Đình Kiêu day day hai chân mày mệt mỏi: "Có chuyện?"

"Đương nhiên có chuyện rồi! Chuyện lớn nữa đó! Có kẻ đang thương nhớ vợ anh đây!!!" Lục Cảnh Lễ tức giận không thôi, vẻ mặt quả thật còn tức giận hơn cả chính vợ anh ta bị cướp đi vậy???

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu hơi nghiêm lại, quăng cho Lục Cảnh Lễ một ánh mắt hoài nghi.

Lục Cảnh Lễ lập tức bước qua giành lấy máy tính của Lục Đình Kiêu mở một đoạn video ra: "Anh xem đi này! 10.000 vạn, 10.000 vạn đó! Cái gì mà fan trung thành chứ, ngấp nghé vì vẻ đẹp của vợ anh thì có!"

"Chỉ là... không biết sao tên này lúc đầu còn như cô ý trêu chị dâu nữa, chẳng nhẽ là muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho chị ấy à? Hừ, chắc chắn là thế rồi! Đúng là quá âm hiểm! Anh tuyệt đối không thể thua được! Anh nhìn này, quà tặng em cũng đã chọn xong rồi, tuyệt đối có thể đề nạt được cái vương miện Quên kia...."

Lục Cảnh Lễ thao thao bất tuyệt vẫn chưa đủ lại lôi ipad ra cho Lục Đình Kiêu xem số quà mình chọn, nào là vương miện kim cương, nào là nhẫn hộ xoàn, nào là xe thể thao... nói chung là cái gì cũng có! Trông dáng vẻ như muốn chắc chắn phải thắng vụ này!

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu liếc về phía vị trí mà "số 8" ngồi trên màn hình vài giây...

"Anh, anh? Anh có nghe em nói gì không? Khí thế địch càng hung hãn thì chúng ta tuyệt đối không thể yếu thế? Anh xem anh thích cái nào em đi mua cái đó về cho chị dâu!" Lục Cảnh Lễ loi nhoi lên nói.

Lục Đình Kiêu: "Không cần."

"Sao lại không cần được! Em đã nói với anh rồi! Tuy rằng tình cảm giữa anh và chị dâu rất tốt nhưng cũng cần giữ lửa trong tình yêu mà! Quà là điều không thể thiếu!"

Lục Cảnh Lễ ra vẻ nghiêm túc nói, sau đó lại chau mày lẩm bẩm: "Hơn nữa... Có khả năng "số 8" này cũng hơi khó giải quyết, ngay cả em cũng không điều tra ra được lai lịch của cái gã đó, từ khi nào Đế Đô lại lòi ra một tên giàu nứt đố đổ vách mà em lại không biết nhỉ?"

"Có thể chắc chắn tên này là fan cuồng của chị dâu nhà mình, nếu không thì sao lại vung tay rộng như thế chứ. Chỉ là không biết rốt cuộc là có quan hệ

thế nào với chị ấy..."

Lục Đình Kiêu ngả lưng tựa vào ghế, dùng giọng điệu tình tình không chút gợn sóng nói: "Cũng chỉ là một tên bạn trai cũ thôi mà..."

Lục Cảnh Lễ: "..."

A

--- O ---

Chương 1206: Chuẩn Bị Quà

"What!!!" Lục Cảnh Lễ trợn tròn hai mắt: "Bạn... Bạn trai cũ á? Tên này là bạn trai cũ của chị dâu á? Sao anh biết?"

Lục Đình Kiêu không nói gì, tiếp tục vùi đầu vào đồng tài liệu trên bàn.

Có thể tùy ý vung một phát 10.000 vạn như thế, cả tác phong nghênh ngang ngông cuồng thế này nữa...

Khỏi cần điều tra cũng biết là ai.

Mà người đó, Ninh Tịch đã nói rằng cô ấy chỉ từng qua lại với hắn có một ngày.

Cứ cho là Ninh Tịch đã từng thích... thậm chí là từng yêu hắn đi chăng nữa... thì cũng chỉ là đã từng mà thôi...

Lục Cảnh Lễ nhìn dáng vẻ "anh chính là chính thất" của anh trai mình thì liền tỏ vẻ khâm phục: "Đúng thế, "số 8" này và cả Tô Diễm kia nữa, chẳng qua cũng chỉ là bạn trai cũ mà thôi! Cho dù đấu đá nhau đến đầu rơi máu chảy thì sao! Anh mới là chính thất cơ mà! Ha ha ha ha..."

Lục Đình Kiêu xem nốt tập tài liệu cuối cùng trong tay, sau đó đứng dậy cầm áo khoác đi ra ngoài.

"Áy, anh đi đâu đó?" Lục Cảnh Lễ vội vàng hỏi.

"Chuẩn bị quà."

"Hả? Anh đi tặng quà cho chị dâu à? Anh tính tặng cái gì đó? Có cần em chọn giúp anh không?" Lục Cảnh Lễ tò mò không thôi, chẳng nhẽ anh Hai còn có quà tốt hơn để tặng Tiểu Tịch Tịch hay sao?

...

Bên kia, sau khi đêm hội từ thiện kết thúc, Ninh Tịch bèn bảo Tiểu Đào về trước, sau đó mới gửi tin nhắn cho Annie hẹn cô bé ra gặp mặt.

Tuy 7000 vạn đã được đem đi làm từ thiện nhưng chiếc vương miện này vẫn có giá trị lên tới 3000 vạn, đây không hề là một món tiền nhỏ. Bởi vì đây là thứ người khác tặng nên cô không đem đi quyên góp được, chỉ đành tạm thời

nhận lấy rồi nhờ Annie trả lại thôi.

Cô biết đối với người nào đó, số tiền này cũng chẳng đáng là bao, cũng biết rằng đồ hủ đã tặng cho người khác sẽ không nhận lại.

Nhưng, cô cũng có nguyên tắc của cô, cô đã có Đại ma vương rồi thì đương nhiên là không thể nhận quà của người đàn ông khác được.

Kể cả cái tên không nằm trong phạm trù "loài người" này...

Trước khi gặp Annie, cô còn cố ý về nhà một chuyến mang theo cả viên kim cương lớn hồi trước hủ tặng nữa, tiện tay còn cầm theo quà đã chuẩn bị sẵn cho Annie.

Trong phòng riêng của một nhà hàng nào đó ở Đế Đô.

"Anh Tịch!" Annie trông thấy Ninh Tịch thì vui vẻ hô lên.

"Tặng em này." Ninh Tịch đưa một chiếc túi màu hồng nhạt cho cô bé.

Thấy đám bánh bích quy mang hình dáng hoạt hình đáng yêu trong túi thì đôi mắt Annie sáng choang: "Woa! Đáng yêu quá! Tặng cho em à? Anh Tịch, anh mua ở đâu thế?"

"Anh làm đây, đừng có ghét bỏ nhé!"

"Cái gì? Anh tự tay làm á? Sao lại ghét bỏ được chứ! Em thích lắm lắm lắm luôn! Cảm ơn anh Tịch!" Annie ôm bịch bánh vào lòng như báu vật, không ngờ anh Tịch lại có thể làm ra thứ đáng yêu thế này.

"Anh mới là người nên cảm ơn em mới đúng, đơn thuốc lần trước em kê cho ông nội anh hiệu quả lắm." Ninh Tịch cảm kích nói.

"Chỉ là một cái nhắc tay thôi mà... Đúng rồi, anh Tịch... anh tìm em có việc gì thế?" Annie thăm dò.

Ninh Tịch liếc cô bé một cái: "Em biết chuyện hôm nay không?"

Annie do dự đáp: "Thật ra thì em cũng không rõ lắm, chỉ biết là lão Đại, anh Dạ, còn có chị Tiêu Tiêu nữa đều ra ngoài cùng nhau... Hình như là tới tìm anh đó! Mọi người đã gặp nhau chưa?"

Khóe miệng Ninh Tịch co giật, Đại sư huynh và Tam sư tỷ cũng đi cùng?

Rốt cuộc là mấy người đang làm cái gì thế hả?

Ninh Tịch day day trán: "Thật ra lần này tìm em là vì có chuyện muốn làm phiền em. Có hai món đồ... em trả lại cho Satan giúp anh! Với tính cách của anh ta thì khó mà nhận lại, thế nên... em lẳng lẽ để vào phòng anh ta giúp anh là được. Vốn anh định tự mình đi, nhưng... em cũng biết đó, anh thật sự không thể tới cái nơi quái quỷ mà bọn em đang ở được..."

--- O ---

Chương 1207: Sao Đột Nhiên Lại Nhiệt Tình Như Thế?

Annie nhìn Ninh Tịch cúi đầu vào tay mình, dường như cô bé có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chắc là cảm thấy có nói cũng không thay đổi được gì nên cuối cùng cũng chỉ nói: "Được rồi! Anh Tịch! Em sẽ giúp anh để vào phòng..."

"Cám ơn em."

...

Tòa biệt thự u ám ở ngoại ô.

Annie theo lời dẫn dò của Ninh Tịch, vừa về liền lập tức lặng lẽ đẩy cửa phòng của lão Đại.

Lúc này chắc là lão Đại vẫn chưa về...

Trong phòng im phăng phăng, không có lấy một ánh đèn, Annie khẽ tay khẽ chân mò mẫn đến chỗ ngăn tủ, muốn lên bỏ món đồ Ninh Tịch đưa vào trong ngăn tủ...

Kết quả là vừa mới kéo ra, ngọn đèn bên tường đã bật sáng, một giọng nói vang lên: "Môi Câu Cá, tìm cái gì?"

"Aaaa!!!" Annie giật mình nhảy dựng lên, nhìn thấy người đàn ông đang nghiêng người dựa trên giường thì mặt mày cô bé trắng bệch ra luôn: "Không có không có! Em không tìm gì cả! Em không có trộm đồ! Em chỉ... chỉ..."

"Tay." Giọng nói của Vân Thâm lạnh lẽo vô cùng.

Annie không còn cách nào khác, để tỏ lòng trong sạch, đành phải lôi viên kim cương và vương miện trong túi ra.

Trông thấy hai món đồ này, Vân Thâm liền hiểu ra, không khí xung quanh lập tức hạ xuống vài độ: "Tay kia."

Annie ngậm ngùi để túi bánh quy với những hình dáng đáng yêu trong tay lên trên giường.

"Tay phải để lại, tay trái vứt đi."

Ý là bảo cô để bánh quy lại, còn lại thì vứt hết?

"Nhưng... nhưng mà... Bánh quy này là anh Tịch tặng cho em mà..." Về mặt Annie đầy không nở.

Vân Thâm quăng một ánh mắt sắc lạnh qua, Annie hốt hoảng bỏ lại túi bánh quy rồi chạy biến đi như một làn khói.

Hu hu... đó là bánh bích quy anh Tịch tặng em mà...

...

Đào Hoa Ổ.

Sau khi Ninh Tịch nhờ Annie mang những thứ đó về thì cũng coi dứt được một mối tâm sự trong lòng rồi.

Mệt mỏi cả ngày trời thế nên về đến nhà là cô vứt hết đồ đạc trên người xuống, vừa đi vừa cởi đồ tiến thẳng vào phòng ngủ...

Tới phòng ngủ, cô liền quăng áo khác, cởi tất chân, rút áo ngực ném "vèo" một cái, sau đó thở phào một tiếng rồi tung người ngã xuống chiếc giường lớn êm ái mềm mại...

Kết quả là... cảm giác không đúng lắm thì phải!!!!

Cái này... cứng cứng... Ấm ấm nè... cảm xúc đàn hồi giống da thịt này là gì thế...

Chăn nhà mình thành tinh rồi à?

Ninh Tịch giơ tay sờ soạng chỗ ấm ấm kia... sau đó liền luống cuống mò tìm công tắc bật đèn ở đầu giường.

Ngay lập tức, ánh sáng bao trùm cả căn phòng.

Sau đó cô liền trông thấy...

Đại ma vương đang đeo kính viền bạc ngồi dựa người trên giường, quyển sách trong tay anh vừa bị cô ngã xuống nên văng ra ngoài. Tóc anh vẫn còn

hơi ẩm ướt, chắc là vừa tắm rửa xong, cơ mà áo ngủ của anh đã bị cô sờ soạng đến xộc xệch, để lộ một khoảng da thịt màu mật ong...

Dáng vẻ lười biếng nhàn tản này của anh hoàn toàn trái ngược với bộ dạng cấm dục thường ngày cô vẫn thấy...

Ninh Tịch ôm lấy trái tim đang đập bình bịch bình bịch của mình, thở gấp nói: "Lục... Lục Đình Kiêu... Sao anh lại ở đây? Dọa em sợ hết cả hồn!"

Lục Đình Kiêu xộc một bên chân của mình lên, dùng giọng điệu trầm âm nhất nói: "Tới đây."

Ninh Tịch nuốt một ngụm nước miếng rồi lăn một vòng sà vào lòng anh, đôi mắt sáng lòe lòe nhìn anh: "Tình yêu của em, chuyện gì thế này... sao... Sao lại đột nhiên nhiệt tình thế này?"

Đây là làm ấm giường với ngủ chung rồi còn gì...

Lục Đình Kiêu nhướn mày: "Không thích hử?"

--- O ---

Chương 1208: Chỉ Có Anh, Chỉ Thích Mình Anh Thôi

Ninh Tịch lập tức đầu lắc đầu như trống bỏi: "Sao lại không thích được chứ..." Chỉ sợ là trái tim yếu ớt của cô không chịu nổi mà thôi...

Dường như là khá thỏa mãn với câu trả lời này, Lục Đình Kiêu hôn lên tai trái cô một chút rồi sau đó lại trần trọc hôn lên môi cô như chuồn chuồn lướt nước, nụ hôn trông có vẻ nhu hòa nhưng dường như lại ẩn chứa sự mãnh liệt như sắp có một cơn thủy triều ập tới...

Ninh Tịch thử dùng ngón tay thăm dò nụ hôn đang rơi vào xương quai xanh của mình, cô nhạy cảm phát giác ra cảm xúc của người đàn ông này dường như không hề bình tĩnh như những gì anh đang thể hiện.

Ôi... không phải là Đại ma vương đã biết chuyện hôm nay rồi đấy chứ?

Chỉ là một đêm hội từ thiện thôi mà, Lục Đình Kiêu lại bận rộn công việc như thế, theo lý mà nói thì không thể biết được chứ nhỉ?

Ôi, cô quên mất bên cạnh anh còn có một con cá chép miệng rộng, thế nên khả năng anh biết được là vô cùng lớn...

"Thích thứ kia hơn à?"

Ninh Tịch nghe xong thì trong lòng lập tức thoáng lộp bộp...

Thôi xong! Quả nhiên là biết rồi!

Cái con cá chép miệng rộng kia!!!

Hừm hừm hừm, sẽ tính sổ với anh ta sau, bây giờ lấy lòng "vợ" quan trọng hơn!

Ninh Tịch xoay người một cái, đè Lục Đình Kiêu xuống dưới mình: "Cái gì gọi là thích hơn? Không có "hơn", chỉ có anh, chỉ thích mình anh thôi..."

Gợn sóng nguy hiểm trong mắt người đàn ông lập tức hóa thành lửa nóng, bàn tay đặt bên eo cô bỗng siết chặt lại...

"Tên miệng rộng kia lại nói cái gì rồi? Món đồ đó em đã nhờ người trả rồi, cái vòng tay cũng không phải là đồ em hay dùng, là Tiểu Đào chọn giúp em thôi... Em là người đã có gia đình, chỉ lấy đồ mà tình yêu của em tặng em

thôi!"

Ninh Tịch nói xong, dường như chợt nhận ra điều gì đó, cô bèn cười khẽ một tiếng: "Thế cho nên... Hôm nay, anh đột nhiên nhiệt tình như thế này... là để... "tặng quà" cho em à? Hừm, sớm biết có phúc lợi tốt thế này, em nên tìm mấy người giả làm fan hâm mộ khiến anh ghen vài lần mới đúng!"

"Em có chắc là em "nhận" nổi không?" Lục Đình Kiêu nhìn cô đầy thâm ý.

Trái tim Ninh Tịch thoáng run lên một cái, cười ha hả nói: "Em nói đùa thôi mà..."

"Bao giờ thì phim chiếu?" Ánh mắt đen như mực của anh bỗng nhìn thẳng vào cô hỏi.

Đột nhiên chuyển chủ đề, Ninh Tịch hơi sững sốt một chút.

Không hiểu sao câu hỏi này chui vào tai cô, lại như đang hỏi - bao giờ thì em lấy anh vậy?

Sau phút thất thần ngắn ngủi, Ninh Tịch mới tỉnh táo lại: "Hôm qua đạo diễn Thẩm có gọi cho em, anh ta bảo tuần sau là chiếu rồi! Đến lúc đó chúng ta cùng đi xem nhé!"

Lúc Thiên Hạ chiếu, không thể đi xem với Đại ma vương, cô đã rất tiếc nuối rồi. Bộ phim khó có được này nếu được đi xem với Đại ma vương thì chắc chắn sẽ càng ý nghĩa hơn."

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừ."

"À, đúng rồi, bộ phim mà Lương Bích Cẩm cướp ngày mai chiếu đó anh. Mấy hôm nay tuyên truyền lằng xê ghê lắm, nói gì mà kịch bản hay, chế tác tốt, hiệu ứng đỉnh, tụ hội quần hùng ngôi sao, chỉ một người đi đường cũng đã là ảnh đế rồi... Em tính ngày mai đi do thám tình hình xem xem nó quay thế nào! Cơ mà, đi công hiến vé cho cô ta, em có chút không cam lòng!"
Ninh Tịch lầm bầm.

Lục Đình Kiêu nghe vậy liền lấy laptop bên đầu giường qua, nhấn nhấn vài cái, sau đó màn hình bắt đầu chiếu bộ phim Em Chỉ Thích Anh của Lương Bích Cẩm...

Ninh Tịch lập tức tròn hai mắt nhìn Lục Đình Kiêu: "Ôi! Boss! Anh

cũng trâu quá đi, ngay cả phim điện ảnh anh cũng lấy được hả? Lại còn là HD nữa..."

--- O ---

Chương 1209: Không Phải Muốn Dừng

Phim còn chưa chiếu mà Lục Đình Kiêu đã lấy được phim về rồi, rõ ràng anh làm thế là vì cô...

Ninh Tịch vô cùng cảm động: "Ngày tốt cảnh đẹp lại có người đẹp ở bên thế này, mà chúng ta lại xem phim của Lương Bích Cầm... lãng phí quá đi mất..."

"Vậy em muốn xem cái gì?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Cũng không biết Ninh Tịch nghĩ tới điều gì, cô xấu xa cười hì hì sờ sờ cảm: "Có lẽ nên xem ít phim "hành động tình cảm" nhỉ... hâm nóng bầu không khí?"

Lục Đình Kiêu rũ mắt lườm cô: "Em cho rằng ở bên cạnh anh mà còn cần xem thứ đó à."

Ninh Tịch: "..."

Đại ma vương ngày càng biết phản dame rồi...

Cô phát hiện, mỗi lần cô chòng ghẹo anh đều bị anh chòng ghẹo lại...

"Khụ khụ, xem phim! Xem phim thôi!"

Bộ phim kéo dài gần hai tiếng nhưng Ninh Tịch cũng không có tua nhanh để xem...

Nói bằng lương tâm thì Ninh Tịch thấy bộ phim này cũng không bết bát như cô nghĩ.

Mặc dù kịch bản bộ phim này không hay như của Thẩm Miên, nhưng kịch tính của phim cũng rất khá, đề tài cũng rất mới lạ, nếu không thì lúc trước Ninh Tịch đã không nhìn trúng nó

Nói chung thì kịch bản cũng ổn, lại đập vào nhiều tiền như thế thì ắt vẫn có hiệu quả.

Nếu như theo góc độ của một người xem bình thường thì ngoại trừ dấu vết dùng thể thân quá lộ liễu, với diễn xuất của Lương Bích Cầm có chút cứng ra thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Huông hồ lại đập bao nhiêu tiền tuyên truyền như thế, lại còn có các ảnh hậu, ảnh đế chống lưng nữa, chắc chắn là có thể thu được tiền về!

Đây là từ góc độ người xem, còn nếu từ góc độ cá nhân cô với tiêu chuẩn người trong ngành để đánh giá thì bộ phim này chỉ là một bộ phim rác, diễn viên không nhập tâm, ngay cả mấy ảnh hậu, ảnh đế cũng diễn không được cái hồn của nhân vật, dường như chỉ đến góp mặt là chính chứ không phải diễn.

Nhưng, phim điện ảnh ngày nay là thế, kể cả không có chất lượng thì chỉ dựa vào tuyên truyền và độ hot của ngôi sao cũng có thể bán được vé. Thế nên, mới dẫn đến việc tình trạng lựa chọn diễn viên là dựa vào danh tiếng chứ không phải diễn xuất của họ...

"Boss, anh thấy bộ phim này của Lương Bích Cẩm thế nào?" Ninh Tịch ngẩng lên hỏi thăm ý kiến của Lục Đình Kiêu.

Kết quả... cô vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt dịu dàng của đối phương.

Chẳng... chẳng nhẽ thời gian dài như thế anh không hề xem phim mà chỉ nhìn cô thôi sao?

Được rồi, phản ứng của Đại ma vương đã cho thấy cái nhìn của anh đối với bộ phim này... hoàn toàn không có chút hấp dẫn nào...

"A, đúng rồi, hôm qua lúc đạo diễn Thẩm gọi cho em còn hỏi dạo này em với anh... à, Kha Minh Vũ, hỏi dạo này em có liên lạc với Kha Minh Vũ không! Hình như anh ta muốn giới thiệu công ty quản lý cho anh đó!" Ninh Tịch cân nhắc nói.

"Anh sẽ sắp xếp sau." Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch nghe xong thì hai mắt lập tức phát sáng luôn: "Anh... anh muốn tìm quản lý thật chứ? Tức là... anh sẽ không chỉ diễn một bộ kia thôi đúng không? Về sau, em vẫn có cơ hội quay phim với anh đúng không?"

Lục Đình Kiêu phiêu mắt nhìn cô một cái: "Không phải muốn dùng "quy tắc ngầm" với anh à? Thỏa mãn em đó!"

Á! Đại ma vương lại tung thính!!!

Ninh Tịch "Yeah" một tiếng rồi lao tới: "Hi hi hi! Trước đây lúc em nói với

Giang Mục Dã là em muốn bao nuôi anh, tên đó còn cười nhạo bảo em kiếp sau đi! Không ngờ lúc còn sống em còn có cơ hội này! Tình yêu ơi em yêu anh chết mất thôi ~"

--- O ---

Chương 1210: Đi Cửa Sau

Buổi tối.

Trong một phòng bao riêng ở một khách sạn sa hoa.

Bên trong tràn ngập tiếng ồn ào nâng ly cạn chén, không khí vô cùng sôi nổi.

Đạo diễn Trịnh Khang Đức, nhà sản xuất phim Ngô Khải, Lương Bích Cẩm và các diễn viên khác của bộ phim Em Chỉ Thích Anh đều có mặt ở đây.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa bữa tiệc này là một người đàn ông trung niên mặc một bộ vest Armani, người này là giám đốc của rạp chiếu phim Vạn Chúng - Thôi Chí Hào.

Trong số các rạp chiếu phim có danh tiếng trên khắp cả nước, rạp Vạn Chúng đang là đơn vị đứng đầu với doanh thu 38 tỷ. Đối với một bộ phim sắp công chiếu mà nói thì quản lý của rạp chiếu phim chính là người nắm quyền sinh sát.

Nếu như thông qua được Thôi Chí Hào thì bộ phim này chắc chắn sẽ đảm bảo được phân nửa doanh thu.

Trong cái giới này, để được sắp xếp sao cho bán được nhiều vé nhất thì việc mời cơm, tiếp rượu đều chỉ là trò trẻ con mà thôi. Việc "đi cửa sau" từ lâu đã trở thành việc bình thường như cơm bữa trong nghề, ngay cả cái thành phố bậc nhất như Đê Đô này cũng không có ngoại lệ.

Trên bàn ăn, Trịnh Khang Đức nhiệt tình kính rượu Thôi Chí Hào: "Giám đốc Thôi, tôi lại kính anh một ly nữa nào, xin anh chiếu cố cho bộ phim sắp tới này của chúng tôi nhé!"

Trịnh Khang Đức nói xong lại đưa mắt ra hiệu cho Lương Bích Cẩm, Lương Bích Cẩm lập tức tự mình sắp tới rót rượu cho Thôi Chí Hào, bộ ngực phập phồng như có như không cọ lên tay Thôi Chí Hào.

Các nữ diễn viên khác cũng không chịu yếu thế, kẻ tung người hứng nịnh bợ tâng bốc Thôi Chí Hào: "Em nghe nói giám đốc Thôi mà nhìn trúng phim nào thì chắc chắn phim đó sẽ rất hot luôn ấy!"

Trịnh Khang Đức lập tức phụ họa: "Giám đốc Thôi chính là ngọn gió đi đầu

trong giới chúng ta cơ mà!"

Bên trái Thôi Chí Hào là diễn viên chính Lương Bích Cẩm, bên phải là nữ phụ xinh đẹp, trái ôm phải ấp, mặt mũi hồng hào cười ha hả nói: "Đạo diễn Trịnh nói quá rồi, bộ phim này của anh có đề tài mới lạ, chắc chắn sẽ thu hút một lượng lớn người xem trẻ tuổi. Diễn viên thì không cần nói rồi toàn diễn viên hạng nhất cả, lại ra sức tuyên truyền như thế, cho dù anh không nói thì phía bên tôi cũng sẽ vẫn xếp bộ phim này ở vị trí cần chú trọng nhất."

"Giám đốc Thôi quá khen rồi, khán giả vào rạp xem phim gì chẳng phải đều là phụ thuộc vào quyết định của anh cả hay sao, cho dù phim của tôi có khá hơn nữa thì cũng không thể thiếu sự ủng hộ của anh được!" Trịnh Khang Đức thấy thời cơ ổn định rồi thì bèn dịch sát qua, lặng lẽ đưa năm ngón tay ra cho Thôi Chí Hào xem: "Chỉ cần giám đốc Thôi ủng hộ hết mình, phía bên này tôi có thể làm chủ, cho anh chừng này!"

Thôi Chí Hào trông thấy con số mà Trịnh Khang Đức đưa ra thì đôi mắt liền lập tức sáng rỡ.

Ý là sẽ chia cho ông ta 5% doanh thu phòng vé!

Bình thường thì nếu như nhà phát hành phim muốn "hợp tác" với rạp chiếu phim, bên rạp cũng sẽ phối hợp tăng suất chiếu lên nhưng với điều kiện tiên quyết là phải có hoa hồng.

Phần thu nhập ngoài luồng này phần lớn sẽ rơi vào tay giám đốc rạp chiếu phim.

Bình thường số tiền này sẽ là 3%, vì thế con số mà Trịnh Khang Đức đưa ra đã có thể nói là rất có thành ý rồi.

Dựa vào việc bộ phim này là do Trịnh Khang Đức quay và có dàn diễn viên hùng hậu tham gia thì chắc chắn sẽ thu về được khoảng 30.000 vạn doanh thu phòng vé. Tính ra ông ta có thể được chia tới con số nghìn vạn! Nghĩ tới đây, Thôi Chí Hào lập tức cười nói: "Đạo diễn Trịnh yên tâm, tôi có thể đảm bảo với anh tỉ suất chiếu bộ phim này vào khoảng chừng này!"

Thôi Chí Hào cũng chìa năm ngón tay ra cho Trịnh Khang Đức xem.

Tỷ suất chiếu 50%!

Trịnh Khang Đức lập tức tỏ vẻ vừa lòng, ông ta mừng rỡ nói: "Giám đốc

Thôi quả nhiên là sáng khoái!"

Với tình hình thị trường trước mắt, nếu phim chiếu rạp có tỷ suất chiếu chiếm hơn 30% trở lên thì đồng nghĩa với việc mỗi ngày sẽ có khoảng 5 vạn vé được bán ra. Đây tuyệt đối là một con số lớn, những bộ phim hot của Hollywood trước đây cũng chỉ được sắp xếp tỷ suất chiếu khoảng 50% mà thôi.

--- O ---

Chương 1211: Thẩm Miên Xong Đòi Rồi!

Không biết Thôi Chí Hào nghĩ tới điều gì mà sắc mặt lộ ra chút nghi ngờ: "Nhưng mà, đạo diễn Trịnh này, có chuyện này tôi không rõ lắm, không phải là các anh tính ra mắt phim vào tháng sau à? Sao tháng này đã ra mắt trước dự kiến rồi?"

"Ha ha, không biết gần đây quản lý Thôi có nghe tin Thẩm Miên sắp có phim mới không?" Trịnh Khang Đức hỏi một cách đầy ẩn ý.

Thôi Chí Hào ngẫm nghĩ một hồi: "Đạo diễn Thẩm à, đương nhiên là biết rồi, tôi còn kinh ngạc một trận ấy chứ. Chẳng nghe thấy phong thanh gì mà anh ta đã ra phim mới rồi, hơn nữa tôi nghe nói lần này diễn viên anh ta dùng đều là người mới hết!"

Trịnh Khang Đức cười cười: "Trùng hợp là chủ đề bộ phim này của đạo diễn Thẩm cũng là thanh xuân và... cũng là nữ giả nam, chính bản thân tôi cũng rất kiêng kỵ danh tiếng của đạo diễn Thẩm!"

Hai bộ phim cùng chủ đề, người xem tất nhiên sẽ hướng về bộ phim chiếu trước hơn một chút.

Mặc dù miệng Trịnh Khang Đức nói thì như vậy nhưng trong giọng nói lại chứa đầy hàm ý giễu cợt và coi rẻ.

Thôi Chí Hào lập tức hiểu ý của Trịnh Khang Đức, mấy năm nay Trịnh Khang Đức luôn bị Thẩm Miên đè ép một đầu, xem chừng là muốn mượn cơ hội tốt này để áp đảo Thẩm Miên rồi!

Cho dù có xuất phát từ mục đích "ai đến trước thì chiếm trước", thì Trịnh Khang Đức cũng có thể lựa chọn chiếu sớm hơn phim của Thẩm Miên một đoạn thời gian để tránh bị cướp mất khán giả.

Thế nhưng, Trịnh Khang Đức lại cố tình ra phim trước Thẩm Miên hai ngày, gần như là chiếu cùng một đợt, rõ ràng là muốn cướp hết thị trường của Thẩm Miên, ra sức chèn ép anh ta!

Bộ phim này của Thẩm Miên không có át chủ bài, cũng không có hậu thuẫn thì làm sao mà đấu nổi với Trịnh Khang Đức đây?

Có thể dự đoán được tình thế của Thẩm Miên sẽ vô cùng bi đát.

Thôi Chí Hào lắc lắc đầu nói: "Thảm Miên quả thật là rất giỏi, cơ mà doanh thu phim mấy năm gần đây của anh ta lại không ngừng đi xuống, nếu muốn lấy lại hào quang năm nào thì đúng là không có khả năng mấy! Bây giờ lại còn tự mình đứng ra sản xuất một bộ phim độc lập như thế nữa, anh ta cho rằng mình vẫn là Thảm Miên mười năm trước sao? Cho rằng thị trường bây giờ vẫn là thị trường năm đó? Phải nói là lần này Thảm Miên hồ đồ thật rồi, danh tiếng gây dựng bao năm đổ sông đổ bể hết vì bộ phim này!"

"Không biết là giám đốc Thôi chuẩn bị sắp xếp tỷ suất chiếu bộ phim của Thảm Miên thế nào đây?" Trịnh Khang Đức rót một chén rượu cho Thôi Chí Hào, ra vẻ như vô tình hỏi.

Thôi Chí Hào nhìn ông ta với ánh mắt "Anh hiểu mà": "Đương nhiên là nên sắp xếp thế nào thì sắp xếp như thế thôi, rạp chiếu phim của chúng tôi cũng không phải tổ chức từ thiện, mọi người đều là vì kiếm tiền thôi. Bộ phim không có doanh thu mấy thế này, cho dù là có cái danh đạo diễn của Thảm Miên đỡ đi chẳng nữa thì nhiều nhất cũng chỉ chiếm khoảng 10% tỷ suất chiếu thôi..."

Sau khi nói xong, hai bên lại tiếp tục uống rượu trò chuyện, cuối cùng hai bên đều ra về trong vui vẻ.

Lương Bích Cẩm hưng phấn mở miệng nói: "Đạo diễn Trịnh, anh thật giỏi quá đi! Tỷ suất chiếu cao như thế, chắc chắn doanh thu của chúng ta sẽ không tụt đâu!"

Sau khi tung trailer phim, bởi vì danh tiếng của dàn diễn viên nên có rất nhiều fans tán dương và bày tỏ sự chờ mong. Nhưng mà cũng có không ít người mắng nội dung phim quá máu chó với não tàn nên cô ta cũng có hơi bận tâm....

"Ha ha, đương nhiên rồi! Em đừng quá đánh giá cao trình độ thưởng thức của người xem hiện nay. Độ tuổi người bỏ tiền vào rạp chiếu phim ngày càng nhỏ thì biết hay dở cái gì! Cũng chỉ xem cho vui thôi, còn chẳng phải là em cho bọn họ xem gì thì bọn họ xem cái đó à! Ha ha ha..." Trịnh Khang Đức ra vẻ tất cả mọi việc đã nằm trong dự tính.

Lương Bích Cẩm gật đầu lựa chọn tin tưởng vị đạo diễn đạo mạo của cô ta.

Tất nhiên, điều khiến cô ta hả giận nhất vẫn chính là lần này Thảm Miên nhất định xong đời rồi!

--- O ---

Chương 1212: Rõ Là Cố Ý

Cái tên chết tiệt đó, lần trước còn công khai chỉ trích cô ta trên Weibo vì Ninh Tịch, còn nói gì mà muốn phong sát cô ta. Hừ, bây giờ cố tình quay một bộ phim cùng chủ đề thì thôi lại còn lại để Ninh Tịch đóng vai chính, rõ ràng là muốn đối đầu với cô ta mà.

Ngược lại, cô ta muốn xem xem cuối cùng ai mới là người đứng vững chân trong cái giới này...

Cứ nghĩ tới kết cục của Thẩm Miên và Ninh Tịch, cô ta lại cảm thấy sáng khoái vô cùng! Đúng là một mũi tên trúng hai đích mà!

"Đúng rồi, đạo diễn, nhà sản xuất, chúng ta có cần đi bên phía Hoa Ảnh một chút không?" Nữ phụ thứ hai lên tiếng hỏi.

Bọn họ đã đi gần hết các rạp chiếu phim lớn rồi, chỉ còn lại phía Hoa Ảnh thôi.

Nhắc tới Hoa Ảnh, sắc mặt của Trịnh Khang Đức có vẻ không tốt lắm, ông ta hừ lạnh một tiếng: "Cái ả bên Hoa Ảnh đó quá không thức thời, chúng ta không cần hợp tác với loại người như cô ta. Đi thế này là đủ rồi, đợi bộ phim này của chúng ta hot rồi, cô ta lại chẳng vội vã tặng xuất chiếu?"

"Nghe ý của đạo diễn Trịnh thì giám đốc bên Hoa Ảnh có gì không ổn sao? Chẳng phải bên đó được mệnh danh là "Đệ nhất Trung Hoa" à?" Cô nữ phụ lấy làm khó hiểu.

Nhà sản xuất ngồi cạnh nghe vậy thì khinh thường cười một cái: "Phương Gia Duyệt này có năng lực nghiệp vụ không tồi, nhưng mà lại sống không biết điều, chưa bao giờ cho các đoàn làm phim đi cửa sau bao giờ, ngay đến bữa cơm còn không thềm ăn luôn. Cứ tự cho mình là thanh cao, nhưng thật ra lại đang phá quy tắc trong cái giới này. Phía phát hành phim nếu không phải hết nước thì chẳng ai muốn giao thiệp với cô ta làm gì..."

"Thì ra là thế, cô ả kia thật chẳng biết thức thời là gì cả..."

...

Hôm sau, bộ phim Em Chi Thích Anh chính thức lên sóng, Ninh Tịch đã xem trước khi chiếu ngoài rạp, cũng hiểu sơ về chất lượng bộ phim nên chỉ

chú ý xếp hạng phim, bình luận đánh giá của người xem và các trang liên quan tới phim ảnh.

Sau một ngày, Ninh Tịch phát hiện ra tỷ suất người xem của phim này cao kinh hồn, gần như có thể so với những bộ phim Hollywood siêu hot trước đây.

Điểm số trên trang web chuyên chấm điểm phim cũng không thấp - 7,6 điểm. Số điểm này ở ngành phim ảnh Trung Quốc đã được coi là khá cao rồi.

Không chỉ có vậy, comment của người xem hầu hết đều là khen, dĩ nhiên là cũng có một vài người mắng là máu chó, não tàn nhưng đều bị những ngôn từ hoa mỹ của giới bình phim vùi lấp...

Khỏi phải nói, với cái chất lượng tồi và diễn xuất kém mà có thành tích đến thế này thì hiển nhiên phía PR của đoàn phim cũng đã tốn không ít "máu".

Có thể thấy phần lớn số tiền đầu tư của bộ phim này không có tập trung vào việc sản xuất phim mà là để PR với đi cửa sau là chính.

Ngày hôm sau nữa, Em Chỉ Thích Anh đã có doanh thu phòng vé ngày đầu tiên công chiếu, đạt 11.000 vạn!

Buổi sáng hôm đó, trong phòng làm việc của công ty Thẩm Miên.

Ninh Tịch, Thẩm Hãn Thần, Giản Thu, Kỷ Ngữ Manh và mấy người sản xuất bộ phim đều ở đó.

Trên bàn làm việc của Thẩm Miên là bảng kê khai doanh thu của bộ phim Em Chỉ Thích Anh, nó đã leo lên top 3 phim có doanh thu cao nhất.

Đoàn làm phim đều đã biết thời gian công chiếu của Người Tìm Mộng trùng với Em Chỉ Thích Anh, hơn nữa doanh thu của Em Chỉ Thích Anh ngày đầu tiên đã cao như thế, không khí lúc này khó tránh khỏi có phần nghiêm trọng.

Vẻ mặt Kỷ Ngữ Manh đầy bức tức: "Cái tên Trịnh Khang Đức rõ ràng cố ý! Đạo diễn đã sớm nghe ngóng chọn lịch chiếu để tránh trùng với phim của họ rồi, kết quả là bọn họ lại âm thầm đổi thời gian chiếu, lại còn chiếu ngay trước thời gian của chúng ta nữa chứ!"

Cố ý, rõ ràng là cố ý.

Người sáng suốt liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

Nhưng đến hôm nay đã không còn cách nào khác nữa, chỉ có thể lấy cứng chọi cứng, thời gian chiếu phim đã định rồi, không thể sửa chữa được.

--- O ---

Chương 1213: Trai Đẹp Có Thể Bỏ Mắt

Đoàn làm phim của bọn họ lại toàn là người mới, dù Ninh Tịch đã diễn Thiên Hạ nhưng cũng chỉ có mỗi một tác phẩm đó. Lượng fan của cô cũng không nhiều, hướng chi còn cách lâu như thế mới có phim mới, lại còn là đề tài hoàn toàn khác biệt với Thiên Hạ nữa, nên cũng chẳng có mấy tác dụng trong việc tuyên truyền.

"Mọi người bên này cứ tiếp tục tuyên truyền theo kế hoạch là được, về phía tỷ suất chiếu bên rạp chiếu phim thì tôi sẽ nghĩ cách." Sắc mặt của Thẩm Miên vẫn khá là thản nhiên không có chút gì gọi là luống cuống cả.

Nếu đã lựa chọn bước đi trên con đường này thì ngay từ đầu anh đã dự đoán trước được điều này.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, trong lòng đều biết rõ tình hình hiện tại của họ không mấy lạc quan cho lắm.

Tỷ suất chiếu bộ phim của Trịnh Khang Đức kia cao kinh người, dường như chiếm sạch luôn thị trường rồi, muốn mở một con đường máu đúng là quả thật còn khó hơn lên trời...

Mặc dù không có nói ra nhưng quả thật là mọi người khó tránh khỏi hơi nản lòng.

Tuy bọn họ đều biết chất lượng phim của bọn họ vượt xa Trịnh Khang Đức kia mấy con phố luôn, nhưng với tình hình thị trường phim dạo gần đây... dường như chất lượng đã không còn là yếu tố quyết định nữa rồi.

Điều này, không ai có thể rõ bằng Thẩm Miên.

Cũng chính vì điều này mà Ninh Tịch lại càng khâm phục tinh thần "đập nồi dìm thuyền" của Thẩm Miên lần này.

Trước đây, những bộ phim của Thẩm Miên luôn là đối tượng tranh cướp của các rạp lớn, tuy mấy năm gần đây có xuống dốc nhưng tỷ suất chiếu bao giờ dưới 30% cả.

Nhưng lần này, khi không có át chủ bài và chủ đầu tư mạnh tay hậu thuẫn thì tỷ suất chiếu chỉ còn có 10%. Trong đó có mấy rạp còn chỉ đạt 5%, hơn nữa tất cả đều là chiếu trước 12 giờ trưa và chiếu sau 10 giờ tối - tầm vắng người

xem nhất.

Đây đã là kết quả mà Thẩm Miên phải tự mình đi đi lại lại nhiều lần mới đạt được.

Cuối cùng cũng đã tới ngày Người Tìm Mộng được công chiếu.

Ninh Tịch xem lịch chiếu các rạp ở Đê Đô, thời gian chiếu hầu hết đều là giữa trưa hoặc buổi tối khuya.

Cuối cùng, cô quyết định chọn suất xem lúc 22h00.

Bởi vì thời gian muộn quá nên lúc này trong rạp chỉ còn lại lác đác vài người.

Trong số những người này, phần lớn đều là chọn xem Em Chỉ Thích Anh, chủ đề hai phim tương tự nhau, đương nhiên người xem sẽ chọn bộ phim nào hot hơn rồi.

Lúc này, một đôi trai gái đang đứng bàn bạc trước poster của Em Chỉ Thích Anh.

"Em này, mình xem bộ này nhé? Phim này có nhiều sao cứng, mà nghe nói cũng hài lắm!" Chàng trai đề nghị.

Cô gái lâu bầu như không tình nguyện mấy: "Không thích đâu... em không thích Lương Bích Cẩm! Diễn giả lắm! Hơn nữa cô ta giả nam cũng chẳng giống gì!"

"Thế à? Anh thấy cũng được mà!"

"Dù sao thì em cũng không thích xem phim nào tàn đâu! Thích xem thì anh xem một mình đi!"

"Vậy xem gì bây giờ? Giờ này thì còn phim gì hay nữa đâu..."

"Đề em xem... ơ, Người Tìm Mộng? Diễn viên chính Ninh Tịch, Thẩm Hãn Thần... chưa từng nghe thấy! Cơ mà... Ôi! Nam chính trên poster này đẹp trai quá đi mất! Đúng là kiểu em thích mà! Ánh mắt này... khí chất này... xem phim này đi!"

Poster Người Tìm Mộng là đôi nam nữ, cơ mà thực tế thì nam này cũng

không phải nam chính mà đều là Ninh Tịch, nếu ai không biết quả thật là sẽ hiểu lầm một người là nam chính, một người là nữ chính.

Chàng trai kia có vẻ hơi cạn lời: "Bộ phim này cũng là loại phim não tàn mà..."

"Bớt nói vớ vẩn đi, cũng là kịch bản não tàn nhưng ít ra vẫn có trai đẹp bỏ mắt!"

--- O ---

Chương 1214: Người Xem Thần Bí

Cuối cùng, đôi tình nhân nhỏ cứ thế mua vé của Người Tìm Mộng.

Ninh Tịch đứng cạnh đó thấy vậy thì có chút dở khóc dở cười: "Ha ha ha, không ngờ cuối cùng anh đây lại phải dựa vào mặt để hút người xem..."

Lục Đình Kiêu xoa xoa tóc cô, cũng không nói gì nhiều chỉ bảo: "Sẽ hot."

Ninh Tịch cười phì ra tiếng: "Sao anh còn có lòng tin hơn em thế này? Boss, chẳng nhẽ anh định cho bọn em đi cửa sau à?"

"Không cần." Về mặt Lục Đình Kiêu vẫn rất chắc chắn: "Mặc dù tư bản có thể điều khiển được xu hướng của thị trường nhưng vĩnh viễn không thể thay đổi được quy luật của nó. Nếu triệt để lợi dụng tư bản để điều khiển thị trường thì ắt sẽ bị thua lớn."

Ninh Tịch chớp mắt, sau đó gật đầu liên tục.

Vâng vâng vâng, nghe chẳng hiểu gì cả... chỉ biết là đại thần của em rất giỏi thôi...

Ninh Tịch kéo tay Lục Đình Kiêu, nhẹ nhàng cười nói, "Em không biết cái gì gọi là tư bản, em chỉ biết là "nước có thể nâng thuyền, thì cũng có thể chìm thuyền". Những chiêu trò kia có cao siêu đến mấy đi chăng nữa thì vẫn sẽ phải khuất phục trước bốn chữ "thuận theo ý dân", lựa chọn cuối cùng của người xem sẽ quyết định số mạng của bộ phim!"

Ánh mắt Lục Đình Kiêu tràn đầy ám áp nhìn cô: "Đúng là ý này, em rất thông minh."

"Hi hi ở cạnh Boss đại nhân lâu như vậy đương nhiên sẽ "mưa dầm thấm lâu" rồi ~"

...

Trò chuyện với Lục Đình Kiêu một chút, tâm tình của Ninh Tịch cũng đã khá hơn nhiều, cô tới trước quầy mua bỏng ngô và đồ uống, sau đó vui vẻ vào phòng chiếu phim, hưởng thụ thời gian hẹn hò quý giá này.

Trước khi vào phòng chiếu phim, Ninh Tịch còn cố ý liếc qua phòng chiếu Em Chỉ Thích Anh, có tới hơn nửa là kín ghế. Tỷ suất người xem như thế

này đã là tốt vô cùng với suất phim chiếu tối muộn.

Hôm nay là ngày công chiếu thứ ba của Em Chi Thích Anh, mọi người vẫn ào ào thảo luận về bộ phim này trên mạng, cho dù là tốt hay xấu thì độ hot vẫn có xu thế đi lên.

Có điều Ninh Tịch có chú ý tới một điểm, đó chính là hiện tại không chỉ có những bình luận khen ngợi như ngày đầu tiên nữa. Hai ngày kế tiếp, điểm đáng giá xếp hạng và bình luận về bộ phim này không ngừng hạ xuống, đây cũng là quy luật tất yếu của làm ăn cầu thả.

Sau khi đầu tư quảng bá rầm rộ như thế thì doanh thu ngày đầu chắc chắn sẽ rất cao, nhưng một khi khán giả đã xem rồi và có đánh giá của riêng mình thì lập tức sẽ có những bình luận trái chiều, điều này tuyệt đối không thể làm giả được.

Anh muốn làm giả điểm đánh giá? Nhất định sẽ bị người xem chấm điểm thấp và mắng chửi nhiều hơn nữa.

Một tiếng trước, Ninh Tịch đã lên xem lại điểm của bộ phim này, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi thôi mà đã từ 7.6 điểm hạ xuống 6.5 điểm rồi, trên mạng cũng bắt đầu có nhiều bình luận chê bai thậm tệ hơn.

Cơ mà, bất kể là hãng phim hay rạp chiếu phim nào cũng đều hoàn toàn làm ngơ với kết quả này, bởi vì dạo gần đây người ta đã hình thành thói quen khán giả vừa la ó nhưng vẫn đi xem phim đều. Thương nghiệp hóa ngành điện ảnh chính là như vậy, bạn không xem cái này thì cũng chẳng có cái khác mà xem.

Hiện tại có bị ăn chửi cũng chẳng sao cả, chỉ sợ còn chả ma nào thêm mắng bạn thôi.

Bạn có mắng có chửi thậm tệ thế nào thì hãng phim vẫn kiếm được tiền như thường.

Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, chỗ này có thể nhìn bao quát được xem trong rạp có khoảng bao nhiêu người.

Vào lúc bắt đầu chạy quảng cáo, Ninh Tịch đếm sơ qua, trong cả phòng chiếu chỉ có 7 người trợ trợ...

Ngoại trừ cô, Lục Đình Kiêu và đôi tình nhân vừa rời ra thì còn có hai cô bé

mặc đồ học sinh và một người phụ nữ mặc bộ đồ lịch sự màu rượu vang nữa. Trông cô ấy khoảng tầm 30 tuổi, đi một mình tới và ngồi ngay trước bọn họ một hàng ghế...

--- O ---

Chương 1215: Mở Màn Tuyệt Vời

Ninh Tịch có thể hiểu được lý do đôi tình nhân và hai cô bé học sinh kia chọn xem phim này, nhưng người phụ nữ ăn mặc lịch sự kia thì khó tránh khỏi khiến cho Ninh Tịch có phần hơi tò mò.

Kiểu người tinh anh như vậy sao lại đi xem một bộ phim thanh xuân thân tượng thế này được chứ?

Cơ mà, cũng chẳng có ai quy định rằng kiểu người tài giỏi như thế thì không được xem những bộ phim thế này cả...

Thật ra thì hiện tại áp lực xã hội hiện đại lớn như thế, sau khi mọi người tan làm thì cũng thường thích xem một vài bộ phim mang tính chất giải trí.

Ninh Tịch lại quan sát mấy người xem khác, đôi tình nhân ngồi ở góc bên phải, có vẻ như chàng trai kia chẳng hứng thú gì với phim ảnh cả, chỉ là đi cùng bạn gái mà thôi, cậu chàng cứ vùi đầu lướt di động. Cô bạn gái bên cạnh thì ngồi ăn bỏng, mắt nhìn chăm chăm màn ảnh lớn, dáng vẻ cũng chẳng trông đợi gì mấy.

Lại đến hai học sinh ngồi ở vị trí chính giữa kia...

Ồ, hai bạn nhỏ này còn mang theo một đồng hồ ăn, còn chưa chiếu phim đã bắt đầu ăn không ngừng, không biết là tới để xem phim hay là tới để ăn nữa...

Lúc phim sắp bắt đầu thì lại có hai người nữa bước vào...

Một nam một nữ, người đàn ông thì cao lớn, đeo kính che kín mặt, vừa vào liền bước thẳng tới vị trí ở cuối cùng, còn người phụ nữ bên cạnh anh ta thì Ninh Tịch biết...

Đó là quản lý Trình Á Nam của Thẩm Hãn Thần.

Lúc trước Thẩm Hãn Thần muốn dụ cô qua Phong Hành thì đã đưa danh thiếp của Trình Á Nam cho cô, có điều lại bị Đại ma vương vứt đi rồi.

Thế nên, không cần hỏi cũng biết, người đàn ông bên cạnh Trình Á Nam kia chắc chắn là Thẩm Hãn Thần.

Ồi chà, không ngờ đi xem phim cũng đụng trúng Thẩm Hãn Thần.

Ồ mà! Chết toi rồi! Không thể để anh ta phát hiện ra cô và Lục Đình Kiêu được...

Cũng may chỗ ngồi của Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu nằm ở chỗ khá khuất. Mà, hai người kia vốn không để ý tới họ, chỉ lặng lẽ xuống hàng cuối cùng.

Ninh Tịch ghét sát tai nói nhỏ với Lục Đình Kiêu: "Đình Kiêu, hai người vừa mới vào kia... hình như là Thẩm Hãn Thần và quản lý của cậu ta thì phải..."

"Ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu tỏ vẻ mình cũng đã thấy.

Ninh Tịch đỡ trán: "Ôi thần linh ơi... Tổng cộng có chín người xem... thế mà gần một nửa là người nhà mình rồi!!!"

Cuối cùng quảng cáo trên màn ảnh lớn cũng đã kết thúc, bộ phim bắt đầu chiếu...

Cảnh đầu tiên của phim chính là cảnh mà Ninh Tịch và Thẩm Hãn Thần đóng với nhau lần đầu tiên, cảnh quay mà Thẩm Hãn Thần NG vô số lần.

Đôi tình nhân nhỏ trước mặt không tập trung nhìn lên màn ảnh, hai cô bé nữ sinh thì ăn không ngừng, chỉ có người phụ nữ giỏi giang kia là khoanh tay xem phim.

Đi kèm với tiếng nhạc du dương, trên màn ảnh lớn xuất hiện cảnh một bữa tiệc, trên cầu thang xoắn ốc, hai chàng trai một đen một trắng, một trước một sau, một kiêu ngạo cao quý, một phóng khoáng tiêu diêu từ từ bước xuống...

Đi được một nửa, người thanh niên đằng trước quay lại nói câu gì đó với người phía sau, góc quay tiến gần lại, chàng thanh niên kia nhướn mày, nhìn người trước mặt mà nở một nụ cười như có như không.

Trong chớp mắt đó, dường như có tiếng nổ lớn vang lên trong đầu người xem...

Chương 1216: Điên Cuồng Đề Cử

Đó là cảm giác như thế nào...

Là vẻ đẹp và là sự rung động vượt qua cả giới tính và tuổi tác...

Cảnh quay đầu tiên có tính khảo nghiệm diễn viên nhất, bởi vì cho dù chỉ một chút tí vết thôi cũng sẽ bị phóng đại ra gấp trăm lần. Nhưng, hai chàng trai trong cảnh phim này như thể được sinh ra để đứng trên màn ảnh lớn vậy, hoàn mỹ đến nỗi không thể nào bắt bẻ được...

Thẩm Hãn Thần cũng không khỏi ngây người ra, mặc dù một người trên màn hình là cậu ta... mặc dù cậu NG cảnh này vô số lần, NG nhiều đến nỗi thuộc từng chi tiết của phân cảnh này như lòng bàn tay...

Nhưng khi cậu ta xem với thân phận khán giả thì vẫn hoàn toàn bị chàng trai trên màn ảnh hấp dẫn.

"A a a a... Quả nhiên là đẹp trai quá đi mất! Còn đẹp trai hơn cả trên poster nữa! Em đã nói mà, em chọn chuẩn chưa!" Bên trên truyền tới tiếng nói vui mừng.

Tiếp đó, cô nàng lại bậm bậm nghi ngờ: "Có điều anh chàng mặc vest đen bên cạnh cũng không tồi, chẳng nhẽ là nam phụ à?"

Thẩm Hãn Thần như chợt tỉnh từ kinh ngạc: "... " Ông đây là nam chính!!!

Bạn trai của cô nàng cũng có chút hứng khởi hơn: "Anh là đàn ông mà vừa này còn ngây cả người! Ánh mắt kia... thật đúng là..."

Hai cô bé nữ sinh kia thì lại càng kích động hơn.

"A a a! Đẹp trai quá đẹp trai quá đi mất! Không ngờ trong giới giải trí lại có diễn viên mới đẹp trai như thế!"

"Ôi ôi, hình như mình... ngửi được mùi gian tình há há há!"

"Mình cũng thế, mình cũng thế! Xúc động quá đi mất!"

Hóa ra đây là hai nàng hủ nữ...

Mặc dù trong phòng không có nhiều người xem lắm nhưng mỗi người đều

đại biểu cho một lớp thị hiếu.

Tiếp đó, hiển nhiên là năm người xem còn lại đã thả hồn vào bộ phim.

Theo mạch phim, đến lúc bọn họ biết chàng trai mặc vest trắng kia lại là nữ chính giả nam xong thì... trong rạp lại vang lên những tiếng kêu kích động không thôi.

"A a a a a! Đó là nữ chính! Thế mà lại là nữ chính đó trời ơi! Có cô gái ngẫu đến mức này sao trời!

"Đúng là không chừa cho đàn ông chúng tôi đường sống mà..."

"Tập phác thảo của em đâu! Cuốn sổ nhỏ của em đâu rồi! Xong rồi xong rồi! Linh cảm tuôn trào! Em cảm thấy hôm nay có thể vẽ được một trăm trang Doujinshi¹ về bộ phim này mất!" Cô nàng kích động không thôi, lập tức lôi tập phác thảo và bút vẽ trong túi ra, trông có vẻ như là một họa sĩ vẽ truyện tranh.

1 Doujinshi: là một thể loại truyện tự xuất bản ở Nhật, thường là manga hay tiểu thuyết. Doujinshi là những tác phẩm của những người không chuyên. Nó còn có cái tên khác gọi là đồng nhân hoặc viết tắt là dou.

...

Một tiếng sau, trừ người phụ nữ giỏi giang trước mặt Ninh Tịch coi như yên tĩnh từ đầu tới cuối ra, thì đôi tình nhân và hai cô nữ sinh kia lại không ngừng thét chói tai mỗi khi đến cảnh hot. Lúc đầu cả bốn người còn ngượng ngùng quay lại xin lỗi bọn họ, đến một lúc sau thì đã hoàn toàn không khống chế nổi nữa rồi.

Nhất là hai cô nữ sinh kia, trung bình cứ ba phút thì hai người lại kích động ôm nhau thét lên một lần.

Điều đáng nhắc tới là có hai người nữa bước vào lúc giữa phim, có vẻ như đến muộn, lúc xem xong còn tiếc nuối lắm bậm nói ngày mai phải đi xem lần nữa mới được.

...

Buổi tối hôm đó.

Cô nàng họa sĩ kia liên tục điên cuồng đề cử bộ phim Người Tìm Mộng vừa xem tối nay với đám bạn trong QQ và Weibo của mình, hơn nữa còn share cho mọi người xem cả sáng tác dou mới nhất của mình về bộ phim này nữa.

[Tối nay tui phát hiện ra một bộ phim siêu hay! Tên là Người Tìm Mộng. Mọi người nhất định phải đi xem đó nha! Nhất định phải đi xem đó nha! Nhất định phải đi xem đó nha! Chuyện quan trọng phải nói ba lần. Xem rồi chắc chắn mọi người sẽ quay lại cảm ơn tui đó!]

Cô nàng này cũng có chút danh tiếng trên weibo, thường vẽ một vài dou lên tự thăm nên cũng có một nhóm fans trung thành khá lớn.

--- O ---

Chương 1217: Con Gái Mà Đã Man Lên Rồi Thì

Nhìn thấy idol của mình nửa đêm lại đề cử phim, mấy người hâm mộ cũng tỏ vẻ vô cùng tò mò...

[Ôi chà chà! Đại Đại mà lại đề cử phim kìa! Ủa phim trong nước hả! Chẳng phải lần trước Đại Đại bảo không bao giờ xem phim trong nước nữa đó sao?]

[Á! Mị vừa đi search thử bộ Người Tìm Mộng này! Nam chính đẹp trai quá đi mất! Kịch bản cũng khá thú vị! Ngày mai phải đi xem thử mới được!"

[Tôi cũng đi, tôi cũng đi! Vừa hay gần đây chẳng có gì mà xem cả! Đại Đại đề cử thì chắc là không tồi đâu!"

...

Trên tường của bạn trai cô họa sĩ kia thường ngày đều chỉ up ảnh thân mật của hai người, thế mà tối nay lại đưa tin liên quan đến phim ảnh.

[Hôm nay đi xem Người Tìm Mộng. Nữ chính đúng là quá trâu, chỉ trang điểm một chút thôi đã có thể biến từ nam thần thành nữ thần rồi! Đúng là con gái mà MAN lên rồi thì chả còn chỗ dung thân cho đám con trai nữa! Nhiệt liệt đề cử mọi người đi xem, nhất là những người vừa xem xong Em Chỉ Thích Anh, có so mới biết cái gì gọi là hàng hịn (icon khoanh tay cười hắc hắc)]

Dưới bài đăng này còn có hai tấm poster nữa, một tấm là nữ chính trong đồ nữ, một tấm là nữ chính mặc đồ nam.

Về phần hai nữ sinh kia thì nhà gần rạp chiếu phim, đã hẹn ngày đi xem lại lần hai lần ba, dĩ nhiên là cũng không thể thiếu việc điên cuồng đề cử với nhóm bạn trên mạng rồi...

Cũng như thế, còn có rải rác mấy người hôm nay tình cờ xem bộ phim này, mặc dù người xem ngày đầu cực ít nhưng dường như tất cả những người đã xem xong đều nhiệt liệt đề cử cho người khác, cứ như là những ánh sao nhỏ sáng le lói dần mỗi góc của bầu trời rộng lớn.

...

Sau khi xem xong bộ phim, người phụ nữ giỏi giang rời khỏi rạp chiếu phim,

bước chân vô cùng dứt khoát, vừa đi vừa gọi điện thoại: "Alo, quản lý Trương à..."

"Giám đốc Phương! Đã trễ thế này rồi, chị tìm tôi có việc gì không ạ?" Đầu dây bên kia là giọng điệu cung kính của một người đàn ông.

"Trước mắt tỷ suất chiếu của Người Tìm Mộng là bao nhiêu?" Người phụ nữ vào thẳng vấn đề.

"Người... Người Tìm Mộng?" Dường như người ở đầu dây kia không có ấn tượng gì, nhất thời không nhớ nổi ra bộ phim kia.

"Là bộ phim mới của Thẩm Miên." Người phụ nữ nhắc nhở.

"À! Là phim mới của đạo diễn Thẩm à?" Cuối cùng người ở đầu dây bên kia cũng nhớ ra: "Xin chị chờ một chút, để tôi tra thử... Đây rồi... Tỷ suất chiếu là 5% ạ!"

Người phụ nữ cau chặt lông mày: "Thấp vậy sao?"

Người ở đầu dây bên kia vội vàng nói: "Giám đốc Phương không biết rồi, tuy phim này là phim của đạo diễn Thẩm nhưng cũng chỉ có mấy trăm vạn đầu tư vào để sản xuất thôi, diễn viên đều là người mới cả. Chỉ có nữ chính là người duy nhất đã từng có tác phẩm nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô ấy diễn vai nữ chính. Không có ngôi sao hot, cũng không có hậu thuẫn, chắc chắn không bán được nhiều vé, 5% này là còn vì nể mặt đạo diễn Thẩm..."

"Anh đã xem bộ phim này chưa?" Người phụ nữ lên tiếng hỏi.

Người ở phía bên kia điện thoại hơi sửng sốt một chút: "Chưa ạ, nhưng tôi đã cân nhắc các yếu tố toàn diện rồi..."

Với tư cách là một người chuyên nghiệp, bọn họ đã có các dự đoán cơ bản trước khi trình chiếu để dự trù xem số vé bán được là bao nhiêu.

Có điều, dạo này người ta đa phần đi xem phim là dựa vào độ hot của phim chứ chẳng phải nội dung, đây đã là thực trạng bình thường của cái giới này rồi, cũng không có gì là lạ nữa cả.

Người phụ nữ kia nghe xong cũng không hỏi gì nữa mà nói: "Ngày mai sắp xếp tỷ suất chiếu bộ phim này lên khoảng 60%."

--- O ---

Chương 1218: Quá Để Ý Đến Năng Lực Gheo Gái Của Em Rồi

"Cái.. Cái gì!!! Bao nhiêu cơ?" Đầu bên kia điện thoại có giọng điệu như không tin nổi: "Giám đốc Phương, có phải chị nhầm chỗ nào rồi không? Hay chị đang muốn nói đến bộ Em Chỉ Thích Anh của đạo diễn Trịnh Khang Đức? Có phải chị nhầm hai bộ với nhau không ạ?"

Giọng điệu người phụ nữ vô cùng bình tĩnh không chút gợn sóng: "Không nhầm đâu, chính là bộ Người Tìm Mộng của Thẩm Miên."

"Nhưng... nhưng việc này tuyệt đối không thể! Trước mắt tỷ suất chiếu của Em Chỉ Thích Anh đã có tới 50%, sao có thể dành ra 60% cho Người Tìm Mộng được ạ?"

"Giảm tỷ suất chiếu Em Chỉ Thích Anh xuống, vấn đề đơn giản thế này mà tôi còn phải dạy cậu à! Ngày mai tôi muốn thấy tỷ suất chiếu thay đổi!" Người phụ nữ dứt khoát nói, sau đó liền cúp máy.

...

Trên đường về nhà.

Ninh Tịch ngồi ở vị trí phó lái, chống cằm nhìn Lục Đình Kiêu: "Mặc dù rất ít người xem nhưng phản ứng cũng ổn lắm! Giới điện ảnh này cứ mấy phút sẽ lại thay đổi! Nếu như tỷ suất chiếu cao nữa thì chắc chắn sẽ tuyệt hơn nhiều! Cơ mà, người phụ nữ trước mặt chúng ta không có phản ứng gì mấy... Có phải là không thích thể loại phim này không nhỉ?"

Lục Đình Kiêu nhìn cô thông qua kính chiếu hậu: "Cô ấy có thích hay không, ngày mai em xem tỷ suất chiếu Người Tìm Mộng ở Hoa Ảnh sẽ biết."

"Hửm? Tỷ suất chiếu ở Hoa Ảnh? Là sao? Anh có ý gì?"

"Người phụ nữ đó chính là Giám đốc của Hoa Ảnh - Phương Gia Duyệt."

Ninh Tịch ngây cả người: "Hả! Cô ấy là giám đốc của rạp Hoa Ảnh á? Sao lúc này ngồi trong rạp mà anh không nói với em!"

Lục Đình Kiêu: "Lúc đó anh không nhìn thấy chính diện cô ta."

"Ôi, thôi được rồi..." Biết người xem thần bí kia là Phương Gia Duyệt, quả thật Ninh Tịch có hơi lo lắng: "Không biết cô ấy có thích không nhỉ! Nếu mà không thích thì xong rồi! Tỷ suất chiếu của chúng ta đã thấp đến đáng thương rồi... Hu hu hu... Thật lo quá thật lo quá đi... Boss, anh nói xem cô ấy có thích không?"

Lục Đình Kiêu: "Thích."

"Ặc, sao anh lại chắc chắn thế?" Mặc dù Ninh Tịch nghe vậy thì rất vui nhưng cũng lại rất tò mò vì sao Lục Đình Kiêu lại khẳng định chắc cú như thế.

Lục Đình Kiêu nhìn cô một cái: "Nếu giám đốc của Hoa Ảnh là đàn ông thì chỉ có 70% là sẽ thích bộ phim này, nhưng nếu là phụ nữ thì sẽ là 100%."

Ninh Tịch toát cả mồ hôi: "Ặc... Cảm ơn anh đã coi trọng năng lực gheo gái của em như thế..."

...

Ngày hôm sau.

Ngày chiếu thứ tư của Em Chỉ Thích Anh và ngày chiếu thứ hai của Người Tim Mộng.

Em Chỉ Thích Anh đã hoàn toàn hot trên mạng, độ chú ý rất cao, là bộ phim mà mọi người muốn xem nhất trong thời gian này. Cũng là bộ phim có vốn đầu tư cao nhất trong năm nay, doanh thu phòng vé cũng rất cao, trước mắt đã vượt mức 30.000 vạn, là bộ phim có chiếu tỷ suất chiếu cao nhất ở các rạp chiếu phim.

Bộ phim hái ra tiền, đương nhiên là mọi người đều tình nguyện ưu ái nâng tỷ suất chiếu rồi.

Nhưng ấy thế mà, lại có một rạp có tỷ suất chiếu quái lạ nhất, không hề giống với các rạp còn lại, đó chính là rạp Hoa Ảnh.

Lúc này, trong phòng họp của tòa nhà trụ sở Hoa Ảnh, đang diễn ra một cuộc họp của các nhân viên cấp cao.

Trong phòng họp, sắc mặt của mọi người đều không được tốt cho lắm.

Mệnh lệnh tối quá của Phương Gia Duyệt đã gây ra sóng to gió lớn trong công ty ngày hôm nay...

--- O ---

Chương 1219: Xin Từ Cái Chức Giám Đốc Đây

Cổ đông nắm giữ cổ phần cao nhất đang kịch liệt đặt nghi vấn: "Giám đốc Phương, bây giờ tất cả các rạp chiếu phim đều kiếm lời được nhiều nhất từ bộ phim của Trịnh Khang Đức, tôi không biết rốt cuộc là cô nghĩ thế nào mà lại có thể ra quyết định vớ vẩn như thế. Giảm tỷ suất chiếu bộ phim của Trịnh Khang Đức xuống, tăng tỷ suất chiếu một bộ phim không hề hot như Người Tìm Mộng lên 60%! Tôi hy vọng cô sẽ cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý về việc này!"

Mấy cổ đông khác nghe vậy thì cũng gật đầu liên tục, ra sức phụ họa.

"Cứ coi như là cô nhìn trúng thực lực của Thẩm Miên, coi trọng bộ phim này thì con số 20% cũng đã là quá được rồi. Nhưng đây... 60%! Đúng là làm bậy làm bạ! Đến cả bộ phim Lăn Ranh Sinh Tử của Mỹ hot như thế mà tỷ suất chiếu cũng chỉ có 60% thôi! Bộ phim này thì có gì đáng giá để mà sắp xếp tỷ suất chiếu cao như thế!"

"Giám đốc Phương, chúng tôi tán thưởng sự chuyên nghiệp của cô, cũng thừa nhận rằng cô đã từng thành công dự đoán rất nhiều tác phẩm gây sốt thị trường. Nhưng lần việc này cô đúng là quá tắc trách rồi! Số liệu ngày hôm nay đã đủ để chứng minh quyết định này của cô là sai lầm vô cùng lớn, số vé bán ra của Người Tìm Mộng còn chẳng đến 20%, chỉ riêng hôm nay chúng ta đã tổn thất nặng nề rồi!"

"Đây đúng thật là dưng khách cho rạp khác mà, chúng tôi trình trọng yêu cầu cô lập tức điều chỉnh tỷ suất chiếu để tránh tổn thất to lớn hơn!"

...

Bởi vì Phương Gia Duyệt không chấp nhận việc đi cửa sau, luôn đi ngược lại với đám đông nên không chỉ trong giới mà người trong công ty cũng rất nhiều cổ đông có ý kiến với cô, cho rằng cô đang hạn chế sự phát triển của công ty.

Mở rạp chiếu phim là để kiếm tiền, chứ chỉ có danh tiếng tốt thì có ích lợi gì?

Cho dù cô có thành công tìm được mười bộ phim chiếu rạp chất lượng thì cũng không bù được lỗ của một bộ phim bom xịt. Thế nên từ đó đến giờ Hoa Ảnh cứ mãi quanh quẩn ở các vị trí 4 - 5 của các bảng xếp hạng, không cách

nào bút phá lên top đầu được.

Quản lý Trương Dũng trông thấy các cổ đông chất vấn Phương Gia Duyệt như thế thì vô cùng hả hê nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vẻ khổ sở nói: "Tối qua lúc nhận được điện thoại của Giám đốc Phương tôi cũng rất kinh hãi, cũng hết lòng khuyên bảo rồi, nhưng thái độ của cô ấy rất quyết liệt. Tôi đành phải lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của cô ấy, kết quả không ngờ lại... hazzz."

"Giám đốc Phương, rốt cuộc thái độ của cô trong chuyện này là gì, cô nên cho chúng tôi một lời giải thích thật hợp lý mới được!"

Từ đầu đến cuối Phương Gia Duyệt vẫn không nói lời nào, những người khác thì đã bắt đầu không chịu được mà phải lên tiếng thúc giục.

Phương Gia Duyệt ngồi ở vị chính của bàn họp, bình tĩnh quét ánh mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt, sau đó mới mở miệng nói: "Những nghi ngờ và thắc mắc của mọi người, tôi đã tiếp nhận."

Mọi người vừa mới thở phào một hơi sau khi nghe câu nói đó thì lại nghe Phương Gia Duyệt tiếp tục nói: "Nhưng mà, tôi cũng không có ý định sửa đổi quyết sách của mình."

"Cái gì?"

"Đã lỗ như thế rồi mà cô còn không định thay đổi?"

"Rốt cuộc là người phụ nữ này muốn làm gì! Có còn coi quyền lợi của cổ đông chúng ta ra gì nữa hay không? Cô ta cho rằng công ty này là của một mình cô ta sao?"

...

Đối mặt với việc mắng mỏ trách móc của mọi người, Phương Gia Duyệt lại tiếp tục nói: "Mười ngày, nếu kết quả mười ngày sau chứng minh được quyết sách này của tôi là sai, tôi sẽ xin từ cái chức giám đốc này!"

Phương Gia Duyệt vừa dứt lời thì phía dưới đã xôn xao hết cả lên...

Nhất là vị quản lý Trương Dũng kia, sau khi nghe Phương Gia Duyệt nói vậy thì con mắt hắn ta tràn đầy vui sướng.

Nếu như Phương Gia Duyệt rút dài thì người có khả năng thay thế vị trí của

cô ta sẽ là hấn ta.

--- O ---

Chương 1220: Bị Hủy Hết Danh Tiếng

Hắn ta luôn bị người phụ nữ này chèn ép từng li từng tí một, đã sớm chịu đủ rồi. Cô ta không muốn cho các nhà phát hành phim đi cửa sau thì thôi đi, lại còn bắt cấp dưới cũng phải tuân thủ, khiến cho hắn ta thấy mỡ mà chỉ biết đứng nhỏ nước dãi.

Cơ mà, tuy công ty không thể leo lên top đầu các bảng xếp hạng nhưng danh tiếng của Phương Gia Duyệt ở trong giới lại khá là vững chắc, thế nên hắn ta không làm gì nổi cô.

Không ngờ rằng lần này, Phương Gia Duyệt lại làm ra một chuyện không có đầu óc đến thế này...

Ha ha, mười ngày á? Tôi mong chờ ngày đó lắm đây!

Cái bộ phim không hề hot đó căng lắm cũng chỉ chiếu được ba ngày thôi. Sau ba ngày, không biết là số vé bán ra trong một lần chiếu có nổi 1% không nữa. Đợi đến lúc tất cả các phòng chiếu đều trống không, cái cảnh đó ấy mà, chặc chặc chặc, thật đúng là khiến người ta chờ mong làm sao...

Có điều hắn ta vẫn phải cảm ơn bộ phim này, vì nó mà hắn ta sắp có cơ hội lên chức ha ha ha.

Phương Gia Duyệt nói xong câu đó thì cũng chẳng buồn để ý xem đám cổ đông kia nói gì mà đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Nếu như là cách đây vài năm thì cô còn có thể dùng lời hay ý đẹp giải thích, phân tích nội dung phim với bọn họ, nói rõ cho bọn họ nghe tại sao bộ phim này lại đáng được coi trọng đến thế. Nhưng bây giờ thì khác rồi, có nói với họ cũng chỉ phí lời.

Lý do là sao à? Là vì đám người này vốn không hiểu gì về điện ảnh cả, có nói nhiều thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi.

Đúng vậy, những người đầu tư trong giới điện ảnh bây giờ phần lớn chẳng biết cái gì gọi là điện ảnh. Để một đám người như thế thao túng thị trường phim, thao túng thường thức của khán giả, khiến cho ngành điện ảnh trong nước ngày càng lụn bại, mãi không tài nào sánh được với các tác phẩm của các cường quốc khác, làm cho đám ngoại quốc ngang nhiên kiếm tiền trắng trợn của nước mình thế này đây...

...

Cùng lúc đó, Trịnh Khang Đức đang nói chuyện với nhà sản xuất Ngô Khải.

"Lão Ngô, thế nào rồi?"

"Vi số vé bán được của chúng ta ba ngày trước rất tốt nên trước mắt nó đang là bộ phim có tỷ suất chiếu nhiều nhất ở các rạp lớn! Chỉ có điều... "

"Có điều cái gì?" Trịnh Khang Đức cau mày.

"Có điều... có một rạp thì ngoại lệ..."

"Hừm? Rạp nào thế?" Trịnh Khang Đức hứng thú hỏi.

"Là Hoa Ảnh... theo như số liệu thống kê của tôi thì tỷ suất chiếu bộ phim của chúng ta ở bên họ bị rút xuống 5%, còn tỷ suất chiếu của Người Tìm Mộng thì lại được tăng lên tận 60%."

"Cái gì? Anh nói bao nhiêu cơ?" Trịnh Khang Đức kinh ngạc hỏi lại.

"60%!"

Vẻ mặt của Trịnh Khang Đức lập tức trầm xuống: "Phương Gia Duyệt này... Cô ta điên rồi à? Chẳng nhẽ vì tôi đi hết các rạp mà không đi cô ta, nên cô ta cố ý chỉnh lại? Hừm, đúng thật là thú vị!"

Ngô Khải nghe vậy bèn lắc đầu nói: "Với tính cách của Phương Gia Duyệt thì tôi cảm thấy có lẽ là không phải như thế, chuyện này nếu là người khác thì không tài nào tưởng tượng nổi, nhưng nếu là Phương Gia Duyệt thì lại bình thường. Cô ta thường làm những chuyện thế này, thường xếp tỷ suất chiếu cao cho những bộ phim không mấy được chú ý, nhưng mà... lần này tỷ suất chiếu của Người Tìm Mộng đúng thật là rất cao."

"Những bộ phim không mấy được chú ý được cô ta nhắm trúng kia quả thật sau đó đều rất nổi, nếu không thì Hoa Ảnh cũng chẳng có cái danh Đệ Nhất Trung Hoa!"

"Ồ ồ, chỉ e là lần này cái danh này của cô ta sắp về vườn rồi!" Trịnh Khang Đức cười lạnh.

Ngô Khải cũng tỏ vẻ giễu cợt: "Đương nhiên rồi, tôi đã tra số liệu thu vào

của Hoa Ảnh hôm nay, cho dù được chiếu với tỷ suất cao như thế nhưng số người đến xem lại đúng là ít thảm thương, vốn chẳng có nổi mấy người đi xem!"

"Nói thật thì tôi cũng không hiểu nổi, mấy cái phim không mấy được chú ý này dù có hot lên thì doanh thu thu về cũng chẳng bằng một phần mười của loại phim thị trường. Vậy sao cô ta cứ cố ý sắp xếp như thế? Haizzz, đúng là chỉ tổ lãng phí tài nguyên..."

--- O ---

Chương 1221: Đã Cong Thành Hương Muối

Trên gương mặt Trịnh Khang Đức hiện lên vẻ khoái chí: "Lần này cô ta làm lớn như thế, tôi không tin cổ phần của Hoa Ảnh không bị ảnh hưởng gì... tôi thấy cái ghế giám đốc của cô ta ngồi chẳng được bao lâu nữa đâu!"

Trong lúc Trịnh Khang Đức và Ngô Khải đang dự đoán một cách chắc chắn rằng Phương Gia Duyệt lần này sẽ gặp quả đắng. Thì trên mạng, một làn sóng ẩn chứa tiềm năng cực lớn đang từ từ hình thành và lan tỏa....

Thời gian trôi qua chỉ trong nháy mắt....

Thoáng một cái đã là ngày thứ ba Người Tim Mộng được công chiếu.

Lượng người xem của Hoa Ảnh vẫn không cao, những cũng không tụt xuống một cách thảm như những gì Trương Dũng đã dự đoán, thậm chí còn có xu hướng tăng nhẹ.

...

Buổi tối.

Sau một ngày trời bận rộn, mọi người tan làm về nhà, lúc rảnh rỗi tiện tay lướt weibo và họ đột nhiên phát hiện ra... trên bảng xếp hạng độ hot của Weibo hôm nay... thế nhưng lại đột nhiên xuất hiện một bộ phim tất cả mọi người đều thấy lạ - Người Tim Mộng.

Đầu đề trên Weibo xuất phát từ một bài đăng trên weibo của một nữ họa sĩ truyện tranh.

Bài đăng đó dùng những từ ngữ vô cùng kích động khen ngợi một bộ phim có tên Người Tim Mộng, hơn nữa còn đăng kèm cả đoạn dou mình tự vẽ lên, nội dung của dou là những đoạn hài kinh điển trong bộ phim.

Weibo của cô nàng họa sĩ này có tận 30.000 fan follow, cũng không được coi là nhiều lắm, nhưng mà bởi vì đoạn phim được vẽ lại trong dou thực sự rất đáng yêu. Lượng share cứ ùn ùn tăng lên, sau đó còn được mấy Đại thần truyện tranh rất nổi tiếng trên weibo share lại, tỏ vẻ rằng đã xem qua bộ phim này rồi và thế là lượng dou của bộ phim này cứ thế tăng lên...

Chỉ riêng trong bảng xếp hạng top 10 của giới truyện tranh, đã có ba bộ dou

liên quan tới Người Tìm Mộng rồi.

Người Tìm Mộng cứ như thế sớm dần dần lan tỏa ở trong giới họa sĩ truyện tranh, tiếp sau đó lan tỏa một cách nhanh chóng ra các giới khác.

...

Hơn mười giờ tối, weibo chính thức của Người Tìm Mộng vốn dĩ vắng tanh vắng ngắt chỉ có mỗi một cái trailer bị những cư dân mạng nhiệt tình đẩy lên đứng đầu.

[A a a a a! Trời ơi! Tại sao bây giờ tui mới phát hiện ra bộ phim này chứ! Chỉ mỗi trailer thôi đã khiến máu tui sôi trào lên rồi!]

[Đã cong thành hương muối luôn rồi, ai đó làm ơn châm tôi một cái đi, để tôi có thể về trời nào!]

[Cái cảm giác bị bẻ cong thành hương muối là như thế nào á? Đi xem Người Tìm Mộng là biết liền à!]

[Ha ha ha, người đã đến rạp chiếu phim xem tận ba lần muốn bày tỏ, nữ chính phim này thật khiến cho người ta chết mê chết mệt mà, tôi đây đã bị bẻ cong thành cái ghim tài liệu rồi! Nhiệt tình để cử, mọi người nhất định phải đi xem! Không ngờ nhìn ít người xem mà nội dung lại hay không tưởng luôn á!]

[Thế mà còn phải hỏi à, bộ phim này toàn là diễn viên mới, lại ít quảng bá, đương nhiên là chẳng mấy ai quan tâm rồi. Nào đâu có giống bộ phim đang hot nào đó, lãng xê không có giới hạn luôn, hết mua top search rồi còn len lén tự bỏ tiền ra mua vé đẩy doanh thu lên! Bao nhiêu là phim hay bị nó đẩy xuống hết!]

[Thân gửi tới đám người mấy ngày trước còn khen Lương Bích Cẩm lên đến tận trời, các vị nhất định phải đến xem Người Tìm Mộng. Khi xem xong các vị sẽ nghe thấy tiếp bôm bốp đấy! Đó chính là tiếng bàn tay vả vào mặt các vị đó!]

...

Cứ như thế, Người Tìm Mộng lấy một xu thế không thể cản nổi đột nhiên nhảy vọt lên, dậy sóng trên từng góc ngách của mạng xã hội.

Những cư dân mạng không hề biết đến bộ phim này, sau khi xem xong trailer có người cảm thấy cũng không tệ. Nhưng, cũng có những người cảm thấy chẳng qua chỉ là một bộ phim hài cầu huyết thôi mà, bình luận kiểu này khoa trương quá. Cơ mà số bình luận khen hay trên mạng quá nhiều, nên lòng hiếu kỳ của mọi người đã bị khơi lên tận cổ họng luôn, đại đa số đều tỏ vẻ, ngày mai nhất định sẽ đến xem một lần xem thế nào.

--- O ---

Chương 1222: Vượt Quá Sức Tưởng Tượng

Qua một đêm rầm rộ trên mạng, ngày hôm sau liền có một lượng lớn người xem đến rạp chiếu phim để xem Người Tìm Mộng - một bộ phim ít vốn đầu tư ít, không có quảng bá, mức độ quan tâm mấy ngày trước còn gần như bằng không.

Hiệu quả của việc truyền tai nhau như thế, một khi đã tạo thành trào lưu thì còn có hiệu quả hơn việc bỏ ra một đồng tiền để tuyên truyền quảng bá.

Trong một rạp chiếu phim ở trung tâm Đế Đô.

Bây giờ đã là hơn chín giờ tối, bình thường vào những giờ này không có mấy ai xem phim. Nhưng mà, tình hình hôm nay lại rất khác thường, tầm này cũng chẳng phải là ngày lễ ngày tết hay đang có chương trình khuyến mãi gì, thế nhưng lượng người đến rạp lại không ngừng tăng lên.

Một đám thanh niên tụ thành một nhóm đang bàn tán chuyện gì đó rất nào nhiệt.

"Bình thường giờ này ngay cả một cái bóng còn chẳng có, sao hôm nay lại đông thế nhỉ? Mình còn tưởng có mỗi hai đứa chúng mình ấy chứ?" Một cô gái nói với bạn mình.

Người bạn đi cùng nhìn nhìn xung quanh rồi nói: "Chắc phần lớn người đến đây là để xem Người Tìm Mộng như chúng ta nhỉ? Vừa nãy mình còn nghe thấy bọn họ đều bàn tán về phim này đấy!"

"Xem trailer hay thật đấy, mong là phim sẽ không khiến mình thất vọng! Nhưng mà phim này ít suất chiếu quá đi mất, ngoài một suất buổi sáng sớm thì chỉ còn mỗi một suất lúc tối muộn, thành ra chúng ta phải chạy tới đây lúc tối muộn thế này!"

"Đúng thế đấy, xem xong là mười hai giờ đêm luôn rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa! Chỉ vì bộ phim này nên mới cố ý chạy đến đây để xem đấy, phim mà chán thì đúng là thiệt lớn!"

...

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên mặc vest chấp hai tay đằng sau lưng bước đến quầy thu ngân.

"Giám đốc Chu!"

"Giám đốc Chu, chào ngài!"

Bởi vì người mua vé rất đông, hai nhân viên thu ngân luôn tay luôn chân phục vụ người mua vé một cách nhanh nhất, sau khi nhìn thấy người đàn ông trung niên vội vàng dừng lại chào hỏi.

Vị giám đốc họ Chu xua xua tay, tỏ vẻ các cô không cần để ý đến ông ta, cứ làm việc đi.

Mãi cho đến 10h, khi phim sắp chiếu, hai nhân viên thu ngân mới coi như tạm thời rảnh rỗi.

Lúc này, vị giám đốc kia mới đi đến hỏi thăm, thần sắc có vẻ rất hài lòng: "Lượng khách đến tối nay không tồi, gần đây rạp chúng ta có hoạt động gì thế?"

Hai nhân viên thu ngân nghe thế đều lắc đầu, sau đó một trong hai người mới nói: "Giám đốc, gần đây không có hoạt động gì cả."

"Ừa vậy sao lượng người đến rạp lại tăng đột biến vậy?" Chu Trí Hòa hỏi.

"Tôi xem số liệu thì 90% lượng khách đến đây tối này là vì xem Người Tìm Mộng!" Một nhân viên thu ngân báo cáo.

Chu Trí Hòa nghe thế thì nhíu mày: "Người Tìm Mộng? Có phải là bộ phim được bàn tán rất nhiều trên mạng mấy ngày hôm nay không?"

"Đúng thế ạ, hai ngày trước lượng người đến xem rất ít, nhưng mà hiện tại dường như đã trở nên hot rồi!" Một nhân viên thu ngân giải thích.

"Giám đốc, không chỉ có suất chiếu buổi tối thôi đâu, tỷ lệ người xem suất chiếu buổi sáng cũng rất cao. Lúc trước một phòng chiếu lớn chỉ lèo tèo vài người, thế mà hôm nay đã ngồi đầy một nửa đấy ạ!" Một nhân viên thu ngân khác cũng kích động nói.

Chu Trí Hòa đương nhiên cũng đã xem qua nội dung liên quan đến bộ phim này trên mạng rồi, nghe hai cô thu ngân báo cáo xong thì lộ ra chút đăm chiêu.

Chương 1223: Trái Tim Thiếu Nữ Đập Thành Thịch

Chu Trí Hòa quyết định tự mình đi đến phòng chiếu đang chiếu Người Tìm Mộng xem thế nào.

Vừa nhìn vào liền phát hiện thấy tỉ lệ người xem của suất chiếu buổi tối còn cao hơn suất chiếu buổi sáng nữa, một phòng chiếu có sức chứa khoảng 100 người, vậy mà lại kín ghế đến bảy tám phần.

Dựa vào kinh nghiệm của mình, ông ta lờ mờ đoán được rằng, bộ phim này rất có tiềm lực để làm dậy sóng thị trường phim.

Chỉ tiếc rằng, lại đụng phải bộ phim của Trịnh Khang Đức...

Sau khi rời khỏi khán phòng.

Chu Trí Hòa trầm mặc rất lâu, sau cùng vẫn lấy điện thoại ra gọi cho giám đốc của một rạp chiếu phim khác, định thăm dò chút tin tức.

"Alo, giám đốc Trương à!"

"Giám đốc Chu, muộn thế này rồi còn gọi điện cho tôi, chắc cũng không phải là vì bộ phim Người Tìm Mộng đó chứ?" Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói chế nhạo.

"Cũng? Xem ra trước đó cũng có người tìm ông vì chuyện này rồi nhỉ?" Chu Trí Hòa nhướn mày.

"Còn không phải thế à, vừa rồi giám đốc Triệu, giám đốc Lương cũng gọi cho tôi!"

"Vậy... mọi người nói thế nào? Rốt cuộc có động vào bộ phim này hay không đây?"

"Giám đốc Chu à, quả thật chất lượng bộ phim này của Thẩm Miên cũng khá lắm, nhưng mà nếu nó là bộ phim được những công ty lớn đầu tư, chúng tôi chắc chắn sẽ coi trọng. Nhưng tình hình của bộ phim này... ông cũng biết rồi mà... cái thứ gọi là độ "hot" trên mạng nó hư vô lắm, sự nhiệt tình của cư dân mạng đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Thứ nổi tiếng chỉ trong một đêm liệu có thể duy trì được bao lâu?"

"Huống hồ, chúng ta còn có "thỏa thuận" với Trịnh Khang Đức nữa, nếu như

là những bộ phim khác, một khi bắt đầu nổi rồi, chúng ta sẽ xem xét tăng suất chiếu lên cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhưng đây lại là Thẩm Miên... đó là kẻ thù số một của Trịnh Khang Đức đấy!"

"Được rồi, giám đốc Trương tôi hiểu rồi." Chu Trí Hòa nghe xong cúp máy.

Vì một Người Tìm Mộng tiền đồ không rõ ràng mà đắc tội với Trịnh Khang Đức và thế lực ô dù đằng sau ông ta, không đáng.

Thực ra, có cần sắp xếp lại suất chiếu cho Người Tìm Mộng hay không thì cứ nhìn rạp Vạn Chúng mà học theo là được.

Nếu như người đứng đầu trong giới mà không có động tĩnh gì thì bọn họ đương nhiên cũng bất động rồi.

Tình hình trước mắt cho thấy, rạp Vạn Chúng đang đứng về phía Trịnh Khang Đức, đoán chừng bọn họ chắc chắn sẽ không có động tĩnh gì đâu.

...

Ngày hôm sau.

Trên mạng, độ chú ý của Người Tìm Mộng càng ngày càng cao, điểm đánh giá trên trang web điện ảnh cao đến 8.6, các bình luận gần như 100% là đáng giá tốt.

[Bởi vì trên mạng có rất nhiều người đề cử, nên tối hôm qua tui đã mạo hiểm mặc cho nguy cơ sáng hôm sau không dậy nổi để đi làm, đến rạp xem Người Tìm Mộng với bạn thân đó, kết quả là... thật sự rất hay! Hay cực kỳ luôn ấy! Đừng nói là suất chiếu đêm lúc 10h, kể cả có là sáng sớm cũng tuyệt đối không thiệt đâu! Đã hẹn con bạn thân ngày mai đi xem lại lần hai!]

[Mọi người thân mến, bắt đầu từ hôm nay trở đi, chị đây đã có nam thần mới - đính kèm ảnh #Người Tìm Mộng.]

[Ha Ha ha ha! Tôi thế nhưng lại bị một cô gái làm cho mê muội đầu óc, tương tự khổ sở! Chồng ơi, chờ em, ngày mai em sẽ tiếp tục đến rạp chiếu phim ngắm anh!]

[Thực ra nam chính cũng đẹp trai lắm mà! Chỉ là không đẹp trai bằng nữ chính thôi ha ha ha ~ Hơn nữa các cảnh giữa hai người cũng dễ thương quá đi mất thôi, con tim thiếu nữ của tôi đập thành thịch luôn ấy, lâu lắm rồi chưa

từng kích động như thế này!]

[Tại sao không có ai nhắc đến nam phụ Lâm Ngộ nữa? Tuy rằng nhan sắc của anh ấy cũng bình thường thôi, nhưng mà lại cực kỳ có khí chất và diễn rất thật!]

--- O ---

Chương 1224: Vương Giả Đã Trở Về!

[Nhất là cảnh anh ấy hôn trộm nữ chính trên ban công ấy, làm tôi chết mê chết mệt luôn ấy! Tôi vì Lâm Ngộ mà chuẩn bị đến rạp xem lại lần nữa này!]

[Khụ! Tôi chèo thuyền nữ chính với Lâm Ngộ nhé! Khí thế của Lâm Ngộ mạnh mẽ cực kỳ ấy! Rất rất cưng chiều nữ chính luôn, mỗi lần nữ chính gặp phải khó khăn gì, anh ấy luôn luôn ở cạnh cô ấy, còn giúp nữ chính che giấu thân phận nữa chứ! Tiếc quá đi mất, tại sao cuối cùng nữ chính không chọn Lâm Ngộ chứ!]

[Không chỉ có diễn viên tuyến chính đâu, mấy diễn viên tuyến phụ như cô bạn thân của nữ chính - Ninh Tiểu Manh, thằng bạn hài hước của nam chính - Giang Tiểu Hải, tất cả đều đáng yêu cực kỳ! Cảnh giữa nữ chính và Ninh Tiểu Manh cũng đáng yêu chết được đi ấy! Giang Tiểu Hải thì buồn cười chết luôn! Mới đầu đi xem còn không có nhiều hy vọng gì lắm, kết quả không ngờ được lại hay đến như thế! Nói thật, đã lâu rồi không xem được một bộ phim có kịch bản tốt như thế này, hơn nữa diễn xuất của các diễn viên đều rất được! Bộ phim này quả đúng là có lương tâm! Vote 5 sao đề cử mọi người đi xem! Mọi người sẽ không thất vọng đâu!]

[Sự thể hiện của các diễn viên trong bộ phim này đều rất tốt, nhưng rất rõ ràng linh hồn của cả bộ phim này chính là nữ chính. Về rồi tôi mới phát hiện ra nữ chính phim này thế nhưng lại chính là Mạnh Trường Ca của Thiên Hạ. Từ lúc cô ấy đóng Thiên Hạ tôi đã chú ý đến cô ấy rồi, tuyệt đối không phải bình hoa như những gì đồn đại đâu, cô ấy tuyệt đối là thuộc trường phái thực lực đó!]

[Còn có một chuyện rất quan trọng nữa, lẽ nào tất cả mọi người đều không phát hiện ra đạo diễn của bộ phim này chính là Thẩm Miên à? Chính là đạo diễn của là Trăng, Sao và Mặt Trời, Yêu Trong Tương Lai đó! Mấy năm nay tôi đã thất vọng vì phim của Thẩm Miên càng ngày càng kém, nhưng mà lần này tôi thực sự cực kỳ kích động, cuối cùng thì Vương Giả đã trở về rồi!!!]

[A, nghe mấy người nói cũng muốn đi xem quá, nhưng cực kỳ ghét một cái là Người Tìm Mộng của chúng ta tại sao lại chỉ có hai suất chiếu buổi tối muộn và buổi sáng sớm! Dân văn phòng căn bản là không có thời gian đi xem mà! Chỉ đành đợi đến ngày nghỉ thôi!]

[Thực ra có thể kiến nghị với rạp chiếu phim, hoặc là gọi điện thoại phản ánh, để bọn họ sắp xếp thêm nhiều suất chiếu mà. Nếu như có nhiều người

cùng lúc yêu cầu, thì các rạp chiếu phim sẽ tăng thêm suất chiếu đó!"

Những bình luận về Người Tìm Mộng vẫn không ngừng sôi trào trên mạng.

...

Trong một phòng bao riêng của khách sạn cao cấp nào đó ở Đé đô.

Trịnh Khang Đức và Ngô Khải mời những giám đốc của những rạp chiếu phim lớn đến rồi gọi mấy diễn viên chính trong phim đến tiếp khách. Mục đích rất rõ ràng, để đảm bảo phim của họ không bị ảnh hưởng bởi những luồng dư luận trên mạng.

Rượu quá ba tuần, Trịnh Khang Đức bắt đầu ra ám hiệu và tung đạn bọc đường. Dưới sự dẫn dắt của giám đốc rạp Vạn Chúng - Thôi Chí Hào, mấy vị giám đốc của các rạp khác cũng tới tấp biểu hiện ý bảo Trịnh Khang Đức cứ yên tâm. Phim của ông ta tuyệt đối sẽ không bị ảnh hưởng gì cả, suất chiếu của Người Tìm Mộng vẫn giữ nguyên như thế, tuyệt đối không thay đổi gì hết.

Dù sao đã nhận nhiều tiền như thế, bọn họ cũng phải tuân theo quy tắc trong nghề chứ.

"Đạo diễn Trịnh cứ yên tâm đi, cái kiểu này tôi thấy nhiều rồi, bình luận trên mạng hầu hết đều là thật giả lẫn lộn, giả nhiều hơn thật, không quá ba ngày là xẹp thôi!"

"Đúng thế, đúng thế, Thẩm Miên rõ ràng đang giãy chết mà!"

...

Song, ba ngày sau.

Ba ngày này, lượng người đến xem Người Tìm Mộng không chỉ không tụt xuống mà ngày càng có xu thế tăng lên.

Trong tình hình tất cả các rạp chiếu phim đều không thay đổi suất chiếu mà doanh thu phòng vé tính đến ngày thứ bảy đã vượt qua 10.000 vạn!

Trong tình cảnh suất chiếu ít như vậy mà còn có thể đạt được doanh thu cao đến thế, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là tỷ lệ người xem của Người Tìm Mộng cao đến mức kinh người.

Tất cả các rạp chiếu phim, kể cả là suất chiếu lúc sáng sớm hay lúc tối muộn, lúc nào cũng kín chỗ.

--- O ---

Chương 1225: Đã Hoàn Toàn Trở Nên Nổi Tiếng

Cùng lúc đó, những cuộc điện thoại trách cứ và đề nghị của khách hàng điên cuồng ập đến, gần như sắp chôn vùi các rạp chiếu phim lớn rồi. Mỗi ngày đều có vô số khách hàng mãnh liệt yêu cầu tăng các suất chiếu của Người Tìm Mộng.

"Giám đốc, giờ... phải làm sao ạ? Hôm nay đã nhận được trên một trăm cuộc điện thoại yêu cầu tăng suất chiếu của Người Tìm Mộng rồi ạ!"

Đoạn đối thoại giống hệt nhau này đều xảy ra ở tất cả các văn phòng làm việc của các rạp chiếu phim lớn.

Nhưng mà do áp lực bên phía Trịnh Khang Đức, tất cả các giám đốc đã bắt tay với nhau, không phê chuẩn tăng thêm bất kỳ suất chiếu nào, vẫn cố ý khống chế khách hàng lựa chọn xem bộ phim Em Chỉ Thích Anh.

Và, hậu quả của việc đó chính là...

Đến đợt cuối tuần, cơn giận dữ của những cư dân mạng yêu thích Người Tìm Mộng đối với các rạp chiếu và cái phim nào tàn của Lương Bích Cầm đã lên đến đỉnh điểm.

Đồng thời với việc danh tiếng của Người Tìm Mộng lên cao, thì bộ phim của Trịnh Khang Đức cũng bị cư dân mạng mắng cho té tát.

[Lương Bích Cầm trả tiền vé của tôi đây! Lúc chưa xem qua Người Tìm Mộng thì vẫn chưa cảm nhận được gì! Nhưng xem xong Người Tìm Mộng rồi mới phát hiện ra, cái thứ chỉ quay trong mấy chục ngày căn bản không coi là phim, mà là công cụ để móc túi người ta!]

[Cái bộ phim hài máu chó đó của Lương Bích Cầm thật đúng là buồn nôn, chẳng có tí buồn cười nào cả, cả phim cứ nhạt thếch ra! Đi xem Người Tìm Mộng xong đúng là được thanh tẩy linh hồn!]

[Cái phim Em Chỉ Thích Anh ngay từ trailer đã để cho chúng ta cảm thấy nó là một bộ phim hài thô bỉ rồi, xem xong rồi mới phát hiện ra phim còn chẳng bằng trailer!]

[Phim như cái c* c*!]

[Sống không tốt à? Sao lại đi xem cái phim đó của Lương Bích Cẩm cơ chứ?]

[Họ đang làm cái gì thế, tại sao các suất chiếu của Người Tìm Mộng lại ít đến thế, muốn đặt vé xem Người Tìm Mộng, kết quả lịch chiếu toàn là cái phim rẻ rách của Lương Bích Cẩm!]

[Nhiều người đề cử thế thì danh tiếng của Người Tìm Mộng cũng tốt lắm cơ mà, tại sao các suất chiếu lại ít đến vậy? Có phải người phụ trách của các rạp chiếu phim mù hết rồi không vậy?]

[Thế này còn có cái gì mà không hiểu? Rõ ràng là ăn rơ với nhau hết rồi! Đám phụ trách đó thẳng nào mà không ăn tiền của Em Chi Thích Anh cơ chứ!]

[Fuck! Mọi nó chứ, tôi có câu này không biết có nên nói hay không! Nền điện ảnh của chúng ta trì trệ như thế là do cái lũ đấy hại cả đấy!]

[Mẹ nó chứ! Bản thân mình thích ăn shit thì thôi, còn bắt người khác nhất định phải ăn shit cùng! Đây chính là thị trường điện ảnh của đất nước chúng ta!]

[Mau vùng dậy! Hỡi những người không muốn ăn shit! Mọi người cũng nhau đứng dậy khởi nghĩa nào! Đừng ai đi xem cái phim rẻ rách đấy nữa!]

[Nói đúng lắm! Ngăn chặn cái phim rẻ rách nào tàn đó lại! Phim nào tàn cút ra khỏi giới giải trí!]

...

Trịnh Khang Đức trăm phương ngàn kế cố ý sắp đặt ngày công chiếu trùng với Người Tìm Mộng, nhưng mà lại chẳng thể nào ngờ được cuối cùng ông ta không những không chìm chết được Người Tìm Mộng. Mà lại khiến cho phim của mình bị mang ra so sánh với Người Tìm Mộng, bị chê cho tơi tả.

Nhưng buồn cười nhất vẫn là Trịnh Khang Đức bỏ một đồng tiền như thế để lăng xê Em Chi Thích Anh thế mà bây giờ tất cả đều thành đá lót đường cho Người Tìm Mộng.

Lý do tại sao à?

Bởi vì, bây giờ chỉ cần nhắc đến cái tên Em Chi Thích Anh nhất định sẽ có

người lôi Người Tìm Mộng ra để so sánh, khiến cho độ hot của Người Tìm Mộng giảm đập lên Em Chi Thích Anh mà tăng lên một cách nhanh chóng.

--- O ---

Chương 1226: Lời Tỏ Tình Ủn Ủn Kéo Đến

Trong rạp chiếu phim.

Chu Trí Hòa âm thầm quan sát cả khán phòng đầy ắp khán giả, nhìn khán phòng thi thoảng lại bộc phát những tràng cười lớn và những tiếng hét đầy kích động, vẻ mặt ông ta cứ khó coi dần...

Vị quản lý đứng bên cạnh cũng mặt ủ mày chau: "Giám đốc Chu, chúng ta thật sự không tăng suất chiếu của Người Tìm Mộng lên sao? Đạo này những cuộc điện thoại gọi đến đều là phản ánh. Sự công kích và nghi vấn trên mạng hướng về phía chúng ta cũng càng ngày càng nhiều!"

"Hệ trọng nhất là tỷ lệ người xem bộ phim của Trịnh Khang Đức càng ngày càng thấp đi. Hôm nay là cuối tuần, đây vốn dĩ là thời điểm lưu lượng người xem tăng cao mới phải, kết quả... tỷ suất xem thế nhưng lại tụt xuống còn 6%! Một nửa số suất chiếu phim của rạp chúng ta đều xếp phim của Trịnh Khang Đức, bây giờ tổn thất nặng nề lắm rồi..."

"Tình hình của những rạp chiếu phim khác thì sao?" Chu Trí Hòa trầm giọng hỏi.

"Những rạp khác cũng đang trong tình cảnh tương tự nhưng chỉ có một rạp là ngoại lệ..."

"Hoa Ảnh?"

"Đúng thế." Vị quản lý gật đầu nói.

Chu Trí Hòa nghe thế liền cười khở: "Nghe nói ngay tại ngày thứ hai công chiếu Người Tìm Mộng, Phương Gia Duyệt đã tăng các suất chiếu của phim này lên 60%, mạnh mẽ quyết đoán như thế, Phương Gia Duyệt này... đúng là không hổ danh là Đệ Nhất Trung Hoa nhỉ..."

Vẻ mặt của quản lý cũng đầy âm mưu: "Mấy ngày này Hoa Ảnh chắc chắn là kiếm bộn tiền rồi! Rạp của cô ta có nhiều suất chiếu như thế, khách hàng chắc chắn là chạy hết sang bên đó... Thực ra thì, hôm nay tôi cũng cố ý chạy đến một rạp của Hoa Ảnh xem thế nào... haizz..."

Câu cuối cùng quản lý không nói ra hết nhưng Chu Trí Hòa đã có thể tưởng tượng ra rồi.

Đối với một rạp chiếu phim mà nói, tồn thất ở đây không chỉ tính từ mỗi doanh thu phòng vé, mà còn từ các nguồn thu khác của những dịch vụ đi kèm nữa, nếu cộng tất cả lại tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Cùng lúc đó, một chi nhánh nào đó của Hoa Ảnh tại Đé Đô.

Cả rạp đều chật kín toàn người là người, thậm chí còn phải xếp hàng dài.

Bởi vì chỉ có rạp của Hoa Ảnh là có nhiều suất chiếu Người Tìm Mộng nhất, thế nên đã nửa đêm rồi mà vẫn còn sáu phòng chiếu đang hoạt động. Trong đó còn có một khán phòng lớn có sức chứa lên đến ba trăm người.

Kể cả có như thế cũng không kham được sự nhiệt tình của người xem, vẫn có rất nhiều người không mua được vé, trên mạng cũng xuất hiện cả vé chợ đen giá cao ngất ngưỡng, thậm chí ngay cả vé giả cũng có...

Giờ phút này, đại đa số khách hàng tìm đến các rạp chiếu phim là để xem Người Tìm Mộng. Hơn nữa còn có không ít những người xem đến lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí còn có người xem đến lần thứ tư. Tất cả mọi người đều có một đề tài chung nên bàn tán sôi nổi lắm...

"Cuối cùng cũng mua được vé rồi, kích động chết mất! Không ngờ Hoa Ảnh lại có nhiều suất chiếu thế!"

"Ô! Thế bây giờ mấy bạn mới phát hiện ra à! Bên Hoa Ảnh nhiều suất chiếu lắm, mình vẫn xem ở Hoa Ảnh suốt đấy chứ, mình đã đề cử cho nhiều người đến đây xem lắm rồi!"

""Chúng mình xem trên mạng thấy có người nói bên Hoa Ảnh có nhiều suất chiếu nên mới đến đây. Chứ chỗ này cách nhà tớ xa lắm, nhưng mà đi chuyên này quả thật là rất đáng! Tớ thà lái xe hai tiếng đồng hồ để ngắm anh Tịch nhà tớ còn hơn là nhìn thấy bản mặt giả tạo của con Lương Bích Cầm ở ngay trước cửa nhà mình!"

""Hi hi, tớ cũng rất thích anh Tịch này, các cậu đã follow weibo của anh Tịch chưa?"

"Rồi rồi, chỉ tiếc là trên weibo của anh Tịch không có ảnh anh ấy mặc đồ nam, gần đây cũng không cập nhật thêm gì mới! Tiếc thật đấy!"

"Mọi người cố gắng nâng doanh thu phòng vé nào, đến lúc đó chúng ta có thể yêu cầu anh Tịch up ảnh mặc đồ nam làm phần thưởng "phúc lợi" cho

chúng ta!"

...

Cùng với độ hot của Người Tìm Mộng, dàn diễn viên chính trong phim cũng nhanh chóng nổi lên, đặc biệt là nữ chính.

Lúc này, weibo của Ninh Tịch đã hoàn toàn nổ tung rồi, trong phần bình luận và tin nhắn của Weibo những lời tỏ tình cùng với yêu cầu Ninh Tịch up ảnh mặc đồ nam ùn ùn kéo tới.

...

Ngày cuối tuần.

Các rạp chiếu phim sắp xếp chiếu Em Chi Thích Anh vào những khung giờ vàng thì vắng tanh như chùa bà đanh, trong khán phòng chỉ lác đác vài ba người đến xem.

Mà cứ đến các suất chiếu đêm hay sáng sớm thì cả rạp chiếu phim lại như sống dậy. Chỉ cần là trong khán phòng chiếu Người Tìm Mộng thì sẽ đều kín ghế, không có một chỗ trống...

--- O ---

Chương 1227: Chọc Vào Là Phải Phụ Trách Nhé!

Đào Hoa Ô.

Ninh Tịch đang xem bình luận trên Weibo của mình.

Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, lượng fan của Ninh Tịch đã vượt qua mức 2.000 vạn nhưng có vẻ như vẫn chưa muốn dừng ở con số đó.

Các fan bắt đầu gọi cô bằng cái tên thân mật "Anh Tịch".

Đương nhiên, phần lớn là mọi người gọi cô là "chồng" hoặc "nam thân".

[Nếu như anh Tịch mà đăng ảnh anh ấy mặc đồ nam thì tôi sẽ uống năm thùng nước gội đầu, chép lại toàn bộ bản tin thời sự, tay không bỏ sào riêng, lấy ngực đập đá, dùng trán đập gạch, nhảy bungee không cần dây. Cộng thêm cả tay không đỡ dao, ăn cả vỏ quýt, chép tay lại từ điển từ vựng tiếng Hoa, từ điển thành ngữ, từ điển tiếng anh, đạo đức kinh, tam tự kinh, sơn hải kinh, ba trăm bài thơ Đường, năm trăm bài Tống Từ!]

[Ninh Tịch, anh bị tình nghi có liên quan đến một vụ án trộm cắp. Đạo gần đây có không ít các thiếu nữ phán ánh rằng anh đã trộm mất trái tim của bọn họ, bây giờ là hình phạt dành cho anh: Trêu vào rồi thì phải chịu trách nhiệm! Bằng không bọn em sẽ đuổi theo anh đến chân trời góc bể!"]

[Chồng ơi, nếu mà anh xấu đi một tí thì có lẽ em còn muốn cùng anh dạo phố, đi xem phim, đi ăn, cùng nhau dạo bước ngắm sao trời hay ngâm thơ trò chuyện nhân sinh triết lý... nhưng mà ai biểu anh đẹp đến như vậy khiến em chỉ muốn ngủ với anh thôi!]

[Cuộc sống không được ngủ với anh Tịch thì có khác gì một con cá khô chờ chết đâu?]

...

Chắc là do nhân vật mà Ninh Tịch đáp nặn quá thành công và ăn sâu vào lòng người, thế nên ngoại trừ tỏ tình ra, thậm chí còn có không ít người hỏi về xu hướng giới tính của cô, nghi ngờ có phải cô thích con gái hay không?

Nhìn những bình luận muốn được ngủ cùng cô ùn ùn kéo đến ngập tràn weibo, hơn nữa lại còn là toàn con gái, Ninh Tịch cảm thấy cảm giác này

thật "vi diệu".

Lục Đình Kiêu ngồi ngay bên cạnh nên đương nhiên cũng nhìn thấy những bình luận này, mặt anh lạnh tanh hỏi: "Con gái bây giờ đều... bạo thế à?"

Nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc đó của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch liền phì cười: "Đây chỉ là một cách người ta bày tỏ sự yêu thích mà thôi! Ví dụ nhé, cũng giống em đối với anh vậy..."

Ninh Tịch vừa nói vừa sáp đến gần tai anh khẽ thì thầm: "Mười dặm gió xuân còn không bằng được ngủ với anh một đêm..."

Đôi mắt của người đàn ông khẽ nheo lại, lật người đè cô xuống dưới: "Trêu anh là phải chịu trách nhiệm đấy nhé."

Hự! Đại ma vương thế nhưng lại học cách nói chuyện của fan!!!

Thật đúng là học đi đôi với hành mà!

Ninh Tịch vội vàng nói: "Đương nhiên rồi, có trêu nhiều đến mấy đi nữa thì cũng chỉ chịu trách nhiệm với mình anh thôi được chưa! Hơn nữa... em thích đàn ông mà, lẽ nào điều này mà anh còn không rõ sao?"

Vừa mới nói hết câu, người đàn ông đã hôn mạnh lên môi của cô gái nhỏ, mãi cho đến khi đôi môi của cô đỏ bừng hơi sưng lên, mới cảm thấy thỏa mãn đôi chút.

Anh cứ tưởng bản thân mình đã có thể bình thản đối diện với những thứ này. Nhưng, sự thật lại chứng minh rằng cho dù là trải qua bao nhiêu lần, kể cả đó có là con gái đi chăng nữa, cứ mỗi lần thấy bọn họ nhao nhao đến ngấp nghé vợ mình, anh vẫn không thể kiềm chế được.

Có điều, cô nhóc này bây giờ càng ngày càng hiểu anh, mỗi lần cô đều có cách làm cho cơn giận của anh biến mất.

Thứ mà anh kiêng kỵ đồng thời cũng ghét nhất đó chính là tình cảm của mình bị người khác nắm trong tay.

Nhưng mà... khi ở trước mặt cô anh lại cam tâm tình nguyện thậm chí còn vui vẻ hưởng thụ cảm giác mình bị cô nắm trong tay.

Ninh Tịch không biết đang nghĩ đến cái gì, đột nhiên bò dậy: "À, đúng rồi,

anh đợi em một lát nhé, em đi thay quần áo đã, anh chụp cho em mấy tấm ảnh nha! Đạo diễn bảo là doanh thu phòng bán vé sắp đột phá mức 50.000 vạn rồi, thế nên yêu cầu mấy diễn viên chính trong phim tặng cho fan một món quà! Em nghĩ rồi... em sẽ thỏa mãn yêu cầu của mọi người, up ảnh mặc đồ nam!"

--- O ---

Chương 1228: Em Quyên Rũ Anh

Quen tay hay việc thể nên tốc độ của Ninh Tịch rất nhanh, nửa tiếng sau đã từ một cô nàng Tiểu Bạch thỏ biến thành nam thần phóng khoáng đẹp trai chết người.

Bộ đồ mà Ninh Tịch chọn chính là trang phục lái xe bằng da màu đen gắn đinh tán, tóc ngắn được vuốt hơi rối.

Trong phim có một đoạn nữ chính lái moto phân khối lớn đi tán gái, lúc đó nam chính cũng mơ hồ phát giác ra được tình cảm khác lạ của mình với nữ chính. Nhìn thấy anh em tốt của mình đi tán gái, thể nên trong lòng nam chính đột nhiên trào lên cảm giác ghen tuông khó chịu, bởi thể mà luôn dẫn vật bản thân, còn cho rằng mình thích đàn ông...

Đây cũng là một trong những cảnh kinh điển trong phim mà các fan yêu thích nhất, luôn được đem ra bàn tán sôi nổi.

Vì cái cảnh này mà Ninh Tịch còn dặt cả bảo bối Tiểu Hắc mà mình đã mất một đồng tiền bảo dưỡng cải tiến ra.

"Cưng à, em mặc thể này có được không?" Ninh Tịch hát hát cho tóc mái thêm phần lãng tử, sau đó hỏi Lục Đình Kiêu đang ngồi trên sofa.

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu lướt qua người cô gái nhỏ một lượt từ trên xuống dưới: "Được rồi, có máy ảnh chưa?"

Ninh Tịch lắc đầu luôn: "Không cần phiền phức như thế đâu, dùng điện thoại chụp là được rồi, không cần phải nghiêm túc lắm đâu, tùy ý chụp vài cái, như thế mới có cảm giác cuộc sống đời thường chứ! Đợi một tẹo, em sắp một chuỗi hành động, anh xem rồi cứ thể chụp theo nhé."

Lục Đình Kiêu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó cầm điện thoại lên chuẩn bị chụp.

Ninh Tịch đi ra ngoài cửa, một tay làm tư thế cỡi mũ bảo hiểm một tay đẩy cửa ra bước vào. Sau khi đặt mũ bảo hiểm xuống, cô liền mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng ra rồi ngồi xuống ghế.

Nhưng mà khi ngửa đầu lên uống nước, hình như "anh chàng" đã nhận ra có ai đó đang chụp lên mình nên hướng về phía camera nhướng mắt lên, nụ

cười nơi khóe môi dần tràn ra.

"Tách" một tiếng, hình ảnh trước mắt thu vào trong điện thoại và cả trong mắt của người đàn ông nữa.

Ninh Tịch đang định tiếp tục thì thấy Lục Đình Kiêu đột nhiên cầm điện thoại đi về phía cô, cô tưởng anh muốn chụp cận cảnh nên mới tiến lại gần như thế, nhưng mà...

Thế này thì... hơi gần quá rồi thì phải?

Một giây sau, anh đã chống tay lên thành ghế rồi cúi xuống vội vã đặt đôi môi lạnh lạnh lên môi cô.

Hàm răng nhanh chóng bị cạy mở, tiếp sau đó chính là sự xâm lược một cách tùy ý và càng lúc càng nồng nhiệt...

Ninh Tịch chớp chớp mắt không hiểu tình hình sao lại biết thành thế này, ngay sau đó cô cố hết sức để đẩy Lục Đình Kiêu ra: "Này, nhiếp ảnh gia, sao anh chẳng chuyên nghiệp tí nào thế?"

Ánh mắt của người đàn ông càng lúc càng sâu dần, giọng nói trầm khàn vang lên bên tai cô: "Em quyền rũ anh mà."

Trán Ninh Tịch lập tức hiện lên một đồng vạch đen: "Em quyền rũ anh bao giờ chứ?"

Câu trả lời của Lục Đình Kiêu chính là một nụ hôn càng nồng nhiệt hơn nữa, dường như đang lên án cô vừa rồi lại quyền rũ mình.

...

Tuy rằng nhiếp ảnh gia này chẳng chuyên nghiệp tí nào lại còn dễ phân tâm, chụp có mấy bức ảnh thôi mà cũng kéo dài hai tiếng đồng hồ mới xong, may mà tố chất của nhiếp ảnh gia này vẫn khá tốt nên kết quả cũng không đến nỗi nào.

Vừa nãy Ninh Tịch có xem qua, chỉ tiện tay ấn ấn vài cái thôi mà tám nào tám nấy đều lột tả hết sự đẹp trai của cô.

Cô sắp bị vẻ đẹp trai của chính mình bẻ cong đến nơi rồi. Quả nhiên là Đại ma vương, vừa trêu chọc cô vừa chụp ảnh mà kết quả vẫn hơn cả mong đợi.

Ninh Tịch cực kỳ hài lòng mà lưu toàn bộ những bức ảnh này lại, sau này lúc nào cần thì dùng.

"Anh chụp đẹp quá đi mất! Có bạn trai biết chụp ảnh quả đúng là hạnh phúc mà ~"

Ninh Tịch thơm Đại ma vương một cái, sau đó không biết cô nghĩ gì mà hai mắt sáng rực lên nói: "Đúng rồi, Đình Kiêu, nhân vật Lâm Ngộ của anh cũng rất được yêu thích mà, có rất nhiều fan chạy đến weibo của em hỏi về anh đấy! Anh có suy nghĩ đến việc mở một tài khoản Weibo gì đó không?"

--- O ---

Chương 1229: Anh Chỉ Lấy Lòng Em Mà Thôi

"Không." Lục Đình Kiêu trả lời dứt khoát luôn.

"Hả? Tại sao thế?" Ninh Tịch không hiểu.

Lục Đình Kiêu nhìn cô một cái: "Anh chỉ lấy lòng em mà thôi."

"..." Ninh Tịch đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền "hự" một cái, ra vẻ tim mình đã bị trúng một tên.

Ôi má ơi, "anh chỉ lấy lòng em" cái gì chứ, Đại ma vương lại phạm quy rồi.

Được rồi, vừa nãy cô vô ý bắt đầu lên kế hoạch cho sự nghiệp của anh mà lại quên mất vị sếp lớn này quay phim không phải là vì muốn làm diễn viên.

Nếu nói giới giải trí như một trò chơi, Ninh Tịch là game thủ đang cố gắng đánh quái thăng cấp, thì Lục Đình Kiêu... là một sự tồn tại nghịch thiên giống như game master...

...

Ngày hôm sau, thống kê doanh thu phòng bán vé đã có, doanh thu phòng vé của Người Tìm Mộng vững vàng cán mốc 50.000 vạn.

Em Chỉ Thích Anh được đầu tư và quảng bá nhiều như thế, lại còn ra rạp sớm hơn hai ngày so với Người Tìm Mộng mà doanh thu cũng mới chỉ vượt quá ngưỡng 50.000 vạn một chút. Trước đó, sau khi doanh thu của Em Chỉ Thích Anh cán mốc 30.000 vạn thì luôn tăng lên rất chậm. Đó còn là trong tình cảnh đám người Trịnh Khang Đức đứng đằng sau tung tiền ra mua vé.

Những ngày vừa qua, ngoại trừ Hoa Ảnh ra, ở các rạp chiếu phim lớn khác, các suất chiếu của Người Tìm Mộng vẫn rất ít. Song khi nhìn thấy độ hot của Người Tìm Mộng, không ít các rạp chiếu phim không nhin nổi mà lên nâng cao tỷ suất xem của Người Tìm Mộng lên, ví dụ: đổi từ khán phòng nhỏ sang các khán phòng lớn, hay đổi từ những giờ ít người xem lên những khoảng giờ vàng, như vậy khi nhìn vào thì có vẻ vẫn rất ít suất chiếu, nhưng thực tế người xem lại rất nhiều chứ không ít.

Mới đầu nguyên nhân vì Trịnh Khang Đức, bọn họ vẫn chỉ ngằm tăng các suất chiếu lên. Nhưng đợi đến lúc bọn họ hưởng được ngon ngọt rồi, từ lúc

Người Tìm Mộng đạt mức năm 50.000 vạn và nhất là sau khi thu được tin tức kim ngạch kinh doanh của Hoa Ảnh từ vị trí thứ tám nhảy vọt lên vị trí số một thì...

Cuối cùng, tất cả các rạp chiếu phim đã không thể ngồi yên nữa rồi!

Đặc biệt là rạp Vạn Chúng trước kia vẫn đứng số một, bây giờ bọn họ quả thật hồi hận đến mức xanh cả ruột.

Chỉ vì một tên Trịnh Khang Đức, không những hại bọn họ bị đám cư dân mạng mắng cho như chó, còn tổn thất nhiều thế này nữa chứ, hơn nữa còn làm cho Hoa Ảnh có cơ hội nhảy lên đề đầu cưới cổ bọn họ, thật đúng là lỗ to!

Lúc này, cho dù Trịnh Khang Đức có nói thế nào, có nhét thêm bao nhiêu tiền, Thôi Chí Hào cũng không cách nào nghe lọt tai nữa.

"Đạo diễn Trịnh, tình hình bây giờ ông cũng thấy rồi đấy, vì ông mà cái ghế giám đốc của tôi sắp không ngồi nổi nữa đây này, cho dù thế nào đi nữa tôi cũng đã giúp đỡ ông hết lòng rồi! Tự ông lên mạng mà xem bình luận đi! Không phải tôi nói đâu, nhưng mà nếu như chất lượng bộ phim đó của ông tốt hơn một chút thì cũng không đến nỗi như bây giờ."

Cho ông ta một vố còn chưa tính còn cho rạp chiếu phim của ông ta một quả nữa, Thôi Chí Hào làm sao mà không tức giận cho được.

Trịnh Khang Đức cũng biết tình hình hiện tại của mình bây giờ đã hết cách cứu vãn, chỉ đành đen mặt mà quay về.

Mấy ngày qua tốn công tốn sức dùng toàn lực ngăn cản để bám trụ các rạp chiếu phim, bỏ tiền ra mua bao nhiêu "thủy quân" nhằm xoay chuyển dư luận. Kết quả, ông ta càng muốn thay đổi cục diện, phản ứng của cư dân mạng lại càng ác, sau cùng thậm chí cứ có người nào mở mồm ra nói đỡ cho Em Chỉ Thích Anh một câu là đã bị tất cả mọi người xúm vào oanh tạc....

Ngoại trừ trên mạng ra, ngay đến cả truyền thông chính thống cũng liên tiếp gia nhập!

Tất cả mọi cái tí dường như đều kiểu kiểu như thế này...

[Vương Giả - Thẩm Miên một lần nữa quay trở lại và sáng tạo ra thân thoại, phá vỡ kỷ lục doanh thu phòng bán vé.]

[Cô vợ Quốc dân biến thành nam thần Quốc dân: Ninh Tịch, một diễn viên quy tụ cả phái thần tượng và thực lực.]

[Đưa bạn đến hậu trường của Người Tìm Mộng: những người làm điện ảnh thật sự.]

[Đoàn làm phim Em Chỉ Thích Anh điên cuồng mua "thủy quân" gây phần nô cộng đồng mạng.]

--- O ---

Chương 1230: Sáng Tạo Thần Thoại

Bị đè nén càng ác thì bật ngược lại càng hăng, quần chúng đã sớm bực tức vì hiện trạng phim điện ảnh nước nhà đã lâu, lần này Trịnh Khang Đức coi như đã hoàn toàn cảm nhận được sự công kích đến từ quần chúng.

Ngày hôm đó, tất cả các rạp của Vạn Chúng đẩy các suất chiếu của Người Tìm Mộng lên 50%, những rạp khác cũng lập tức theo chân mà tăng suất chiếu của Người Tìm Mộng lên, thậm chí có rạp vì cứu lại khoản lỗ còn trực tiếp đẩy lên con số khủng khiếp 60% -70%.

Trong phòng họp của công ty Hoa Ảnh.

So với không khí giương cung bạt kiếm hôm trước, giờ trên mặt tất cả các cổ đông đều mang nụ cười sung sướng.

Trên màn hình lớn trong phòng họp đang hiện thị bảng kim ngạch buôn bán của Hoa Ảnh nhảy lên vị trí số một, bầu không khí trong phòng hội nghị rất vui vẻ.

"Giám đốc Phương quả là một người có kinh nghiệm phong phú, những người ngoài nghề như chúng ta đúng là không so được."

"Đúng vậy, đúng vậy, bởi vì ngay từ ngày thứ hai công chiếu chúng ta đã tăng suất chiếu của Người Tìm Mộng lên, thế nên bây giờ ai chẳng khen Hoa Ảnh chúng ta có ánh mắt độc đáo, có lương tâm trong giới! Tồn thất chút đỉnh hai ngày đầu đúng là không đáng nhắc đến!"

"Lần này chúng ta nhảy lên đứng đầu trong giới tất cả đều là do sự quyết đoán của giám đốc Phương."

"Nghe nói những rạp khác bây giờ mới vội tăng suất chiếu lên đó, ha ha, qua bao lâu rồi mới làm, đúng là mât bò mới lo làm chuông, muộn quá rồi..."

"Ha ha, giám đốc Phương quả đúng là biết nhìn xa trông rộng, trước đây thế mà tôi còn nghi ngờ quyết định của cô ấy, quả nhiên vẫn còn nhiều chỗ phải học giám đốc Phương lắm!" Quản lý Trương Dũng - người vốn đang nhắm nhe trông chờ vào cơ hội này để cướp vị trí của Phương Gia Duyệt giờ này cười mà như muốn khóc.

Hắn ta nào đâu biết bộ phim được đầu tư ít ỏi đó thế nhưng lại nổi đến mức

này cơ chứ.

Hắn ta cũng đâu có biết, sau mười năm, Thẩm Miên lại tạo ra huyền thoại một lần nữa.

...

Bên Ninh Tịch, mới sáng sớm liền nhận được cuộc gọi của Thẩm Miên: "Tiểu Tịch à, doanh thu đột phá 50.000 vạn rồi, nhưng cô đừng tung ảnh vội nhé. Phúc lợi đạt doanh thu 50.000 vạn cho fan tôi đã bảo Thẩm Hãn Thần chuẩn bị rồi. Của cô... để áp chót, đợi đến khi đạt 100.000 vạn thì tung ra!"

"100.000 vạn?" Ninh Tịch hơi choáng.

"Sao thế? Không tin à?" Đầu bên kia vang lên giọng nói chế nhạo của Thẩm Miên.

Ninh Tịch cười cười: "Có lời vàng ý ngọc này của đạo diễn Thẩm là được rồi!!"

...

Tập đoàn Lục thị, khu vực công nhân viên.

Trong phòng nghỉ, có mấy cô gái đang túm tụm lại phàn nàn với nhau.

"Các cậu mua được vé của Người Tìm Mộng chưa?"

"Đã mua được đâu, tuy mấy rạp tăng suất chiếu nhiều lắm nhưng mà chưa đến hai tiếng đã hết sạch vé rồi, đúng là kinh khủng!"

"Tui cướp được hai vé này, còn có hai đứa bạn nữa cũng muốn đi xem cùng lúc nhưng chúng nó không mua được vé!"

Đang nói chuyện, đột nhiên có hai người bước vào phòng nghỉ ngơi.

"Anh Hùng, anh Tiêu!" Nhìn thấy vệ sỹ bên cạnh tổng giám đốc, đám nhân viên rất khách khí chào hỏi.

Thạch Tiêu và Hùng Chí không nói câu gì trực tiếp rút ra một tập vé xem phim, thế nhưng toàn bộ đều là vé của Người Tìm Mộng.

"Cái này...." Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

"Cầm lấy phát cho mọi người nhé! Miễn phí!" Thạch Tiêu hào phóng nói.

"Không đủ cứ bảo nhé!" Hùng Chí bổ sung một câu.

Sau khi hai người đi rồi, tất cả mọi người quay ra nhìn nhau, sau đó ngay lập tức xông đến tranh nhau, hơn nữa còn mồm năm miệng mười buôn chuyện.

"Tình huống gì thế này?"

"Không biết nữa, chẳng lẽ hai bọn cũng là fan cuồng của anh Tịch?"

"Ồ... các cô nói thử xem bọn họ thích anh Tịch trong trạng thái nam hay nữ... khụ khụ..."

"Chắc chắc là nữ rồi! Nhưng mà... cũng có khi bị bẻ cong lắm ấy chứ hì hì hì..."

--- O ---

Chương 1231: Thắng Lợi Của Tất Cả Mọi Người

Phim của Ninh Tịch càng ngày càng hot thì Thạch Tiêu và Hùng Chí lại càng vui vẻ.

Hai người không chỉ gia nhập vào lượng cư dân mạng đông đảo đòi lại lẽ phải mà hàng ngày còn điên cuồng lên mạng giới thiệu, đã thế lại còn tự bỏ tiền túi ra mua vé xem phim mời mọi người cạnh mình đi xem. Hiện tại, hai người họ đã là thành viên VIP cao nhất trong FC fan hâm mộ toàn cầu của Ninh Tịch nữa.

Có thể không vui được sao, bà chủ ngày càng hot thì ngày bọn họ nhậm chức không còn xa nữa rồi!

...

Vì các rạp chiếu phim tăng suất chiếu nên doanh thu của Người Tìm Mộng cũng như ngôi tên lửa mà bay lên vèo vèo...

60.000 vạn, 70.000 vạn, 80.000 vạn, 90.000 vạn...

Đến ngày thứ mười, bộ phim đã vượt ngưỡng 100.000 vạn!

Mà, Em Chỉ Thích Anh vẫn chỉ dừng ở con số hơn 50.000 vạn một chút, điểm đánh giá trên trang web phim thì chỉ còn 3.5 điểm.

...

Tất cả bạn bè trên mạng thấy vậy đều hoan hô nhảy nhót, tự up lời chúc mừng lên.

Đây không chỉ là thắng lợi của một bộ phim điện ảnh, mà còn là thắng lợi của tất cả bọn họ.

Nói lớn một chút, thậm chí có thể nói đây là sự kiện trọng đại chỉ có một lần trong lịch sử điện ảnh Trung Hoa!

...

Tại căn biệt thự xa hoa nào đó ở Đê Đô.

Lương Bích Cầm khóc lóc giàn giụa trước mặt Tô Dĩ Mạt: "Chị! Con nhãi

kia quả thật quá nham hiểm, rõ ràng là nó muốn bức em vào con đường chết, muốn giẫm lên đầu lên cổ em mà! Nếu không phải tại nó, bộ phim này của em chắc chắn sẽ gây tiếng vang lớn, nhưng giờ, mọi người đều đang chửi em... Sau này em phải sống sao trong cái giới này nữa đây!"

Tô Dĩ Mạt nhìn đồng tặc chí ngay cạnh tay, tất tần tật đều đang thổi phồng Ninh Tịch, sắc mặt cô ta cũng không kìm được mà trở nên khó coi.

Lúc trước, sau khi bọn họ biết Ninh Tịch tham gia là bộ phim điện ảnh do Thẩm Miên sản xuất thì bọn họ khinh thường không thèm để tâm đến, nào ngờ bộ phim này lại hot đến vậy...

"Chị, con ả này, nó muốn diệt trừ em trước rồi đối phó với chị đấy!" Lương Bích Cầm khóc lóc nói.

Tô Dĩ Mạt cười lạnh một tiếng: "Vậy phải xem cô ta có cái bản lĩnh đấy không đã."

Lương Bích Cầm nghe câu này liền biết có kịch hay, lập tức nịnh nọt nói: "Nó thì có bản lĩnh gì chứ, chẳng qua là chị chưa ra mặt thôi, chỉ cần chị ra tay thì chỉ một ngón tay thôi cũng bóp chết được nó rồi!"

"Giờ danh tiếng của cô ta đang đi lên, nếu như chúng ta đối đầu với cô ta lúc này, khó tránh khỏi việc sẽ làm khó cho công ty, cứ đợi đi đã. Huống hồ, bộ phim này của cô ta thu được 100.000 vạn cũng là kịch mức rồi." Tô Dĩ Mạt nói với giọng điệu chắc nịch.

"Chị, chị hiền quá rồi đấy, còn nghĩ cho công ty nữa!" Lương Bích Cầm lầm bầm nói, sau đó lại tiếp tục nịnh bợ: "Mà chẳng phải chỉ có 100.000 vạn thôi sao, chẳng đáng là gì so với chị, bộ phim có doanh thu cao nhất của chị còn vượt qua con số 180.000 vạn cơ mà! Gấp đôi nó luôn!"

...

Tất cả mọi người gần như cũng phỏng đoán như Tô Dĩ Mạt, cho rằng bộ phim đạt doanh thu một tỷ đã là cực hạn rồi.

Phòng bán vé bán chạy nhất thì cũng chỉ được tuần đầu, còn về sau gần như đều bất động.

Vào ngày đạt doanh số 100.000 vạn, Ninh Tịch làm theo như những gì đã bàn với Thẩm Miên lúc trước, công bố một bộ ảnh giả nam của mình làm

phúc lợi.

Vì Lục Đình Kiêu chụp thật sự quá tốt nên tấm nào cũng đều rất hoàn mỹ, Ninh Tịch không muốn lãng phí bức nào cả, thế nên chọn đủ chín tấm, xem như là quà phúc lợi cho fan.

Trước đó, cư dân mạng gào đòi ảnh Ninh Tịch giả nam đã gào không biết bao nhiêu ngày, tới khi Ninh Tịch vừa up ảnh lên xong, trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi liền leo lên top trend, lượng share vượt quá 10 vạn lượt...

Sức ảnh hưởng lớn như vậy quả thật chỉ những nhân vật nổi tiếng mới có thôi!

--- O ---

Chương 1232: Cảm Giác Yêu Đường Ngọt Ngào

Sau khi thấy bộ ảnh kia, phía dưới phần bình luận weibo của Ninh Tịch, các thiếu nữ ngóng trông đều phát điên đến nơi!

[AAA! Màn hình bấn quá! Tại sao màn hình của tôi lại bấn vậy chứ! Liếm liếm liếm liếm!]

[Ảnh ở nhà của ông xã còn quyến rũ hơn, đẹp trai đến mức chân em nhũn hết cả ra rồi!]

[Ảnh mà cũng có thể khiến em điên đảo đến thế này sao, đồ tiêu yêu tinh mê người này!]

Trong tiếng liếm màn hình, không ít cư dân mạng phát hiện ra một vấn đề...

[Chẳng lẽ mọi người không ai cảm thấy bộ ảnh này của anh Tịch có chút cảm giác giống giống người đang trong giai đoạn yêu đường ngọt ngào à?]

[Có có có có có có có! Lúc tôi vừa thấy đã nghĩ mình đang yêu rồi! Ảnh mắt anh Tịch nhìn tôi cứ như là đang nhìn người yêu của mình vậy!]

[Ảnh mắt đó khiến toàn thân tôi tê dại rồi đây này! Ôi ôi ôi ôi thật ngưỡng mộ nhiếp ảnh gia nào chụp bộ ảnh này cho anh Tịch quá! Có thể được anh Tịch quyến rũ trong khoảng cách gần như thế!]

...

Ninh Tịch đọc những dòng bình luận trong weibo, nhìn chung có thể lý giải được phản ứng của Lục Đình Kiêu lúc chụp cho mình bộ ảnh này ngày hôm đó.

Ôi, xem ra nói Đại ma vương không chuyên nghiệp là oan cho anh ấy rồi!

Thật là cô đã quyến rũ người ta sao?

Không đúng, vậy phải trách Đại ma vương quá "ngon" trước chứ...

Ninh Tịch vừa nghĩ vừa sờ cảm lướt bình luận, đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên, là Giang Mục Dĩ gọi tới.

"Alo, có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì thì không thể tìm bà à, đại minh tinh!" Đầu dây bên kia truyền tới tiếng hừ của Giang Mục Dã.

Ninh Tịch nghe vậy sầm giọng vạch lại: "Làm sao, ông ghen tị với tôi à!"

"Xi, muốn khiến tôi ghen tị bà á, vẫn còn sớm lắm!" Vẫn cái câu cửa miệng đó, nhưng giọng điệu lần này rõ ràng có xù đi không ít.

"Rốt cuộc ông tìm tôi là có chuyện gì?"

Giang Mục Dã quanh co cả buổi, mãi rồi mới hỏi: "Mấy tấm ảnh đó của bà là ai chụp cho đây?"

"Ông hỏi cái này làm gì?"

"Bà cứ trả lời tôi trước đi!"

"Câu ông đây! Chứ còn ai vào đây nữa?" Ninh Tịch đáp lại với điệu bộ đương nhiên là nó phải thế.

"Hừ... Tôi biết mà... cười phoi phới thế cơ mà..." Giang Mục Dã nói xong liền dập điện thoại "cạch" một cái.

Ninh Tịch nhìn chiếc di động bị dập ngang mà mặt nghệt ra.

Thần kinh à? Gọi tới chỉ để hỏi mỗi chuyện này?

Vừa hết điện thoại của Giang Mục Dã, lại tới Thẩm Miên.

"Tiểu Tịch à, bộ ảnh này ai chụp cho cô thế?"

Thật không ngờ, Thẩm Miên cũng hỏi một câu y chang Giang Mục Dã.

"Tôi nhờ một người bạn chụp ở nhà cho tôi thôi, có vấn đề gì sao?" Ninh Tịch hỏi.

Thẩm Miên lập tức cười ha hả nói: "Không có gì, không có gì! Bạn cô chụp được lắm! Hiệu quả chụp quá cao luôn!"

Thẩm Miên nói xong, có vẻ hơi kích động nói tiếp: "Cô có biết không, ban nãy tôi nhận được tin, trong vòng hai tiếng cô up ảnh lên thôi mà lượng vé trong các rạp chiếu phim lớn gần như bị bán sạch luôn rồi! Lần này chúng ta

rất có khả năng có thể phá vỡ được kỷ lục bán vé trong ngày của phim điện ảnh trong nước đây!"

"Ồ, thật hay giả thế!" Ninh Tịch chỉ biết phản ứng của fan về những bức ảnh này không tồi, nhưng còn việc kéo cả doanh thu phòng vé đến mức kinh người như thế thì hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Thẩm Miên vui vẻ giải thích: "Lần này lượng vé bán ra của chúng ta cao như vậy thật ra cũng có thể lý giải được, giờ cả fan nam lẫn fan nữ đều bị cô bắt vào hết một lưới thế này, lượng vé bán ra có thể không cao sao!"

"Khụ, được rồi..." Lời giải thích này đúng thật là không thể phản bác lại được.

"Thế nên tôi mới phải nhắc nhở, cô quá thiên vị fan nữ cũng không được đâu. Đợi phá kỷ lục thêm lần nữa, cô lại chuẩn bị up thêm một bộ ảnh nữ đi, tốt nhất là để người bạn chụp đẹp đẹp kia của cô chụp hộ luôn cho nhé!" Thẩm Miên ra vẻ phải dành phúc lợi cho lượng fan nam hùng hậu.

Ninh Tịch khẽ cười một tiếng: "Không thành vấn đề!"

--- O ---

Chương 1233: Đừng Đánh Giá Cao Sức Chịu Đựng Của Anh

Vô cùng trùng hợp là ngay hôm sau lại đứng vào dịp nghỉ lễ ngắn của cả nước thế nên tất cả các rạp chiếu phim lớn đều tăng tiêu thụ.

Nghỉ lễ, lượng vé bán ra cực kỳ cao, hiệu quả mấy cái ảnh kia của Ninh Tịch phải nói góp phần không nhỏ vào việc tuyên truyền.

Số lượng vé bán ra trong ngày hôm qua cũng thống kê được là: 80.200 vạn vé

Chỉ trong vùn vẹn một ngày 24 tiếng đồng hồ, mà lượng vé bán ra đã đạt đến con số kinh khủng như vậy, sự chênh lệch nhỏ này cũng đã phá vỡ kỷ lục 79.800 vạn vé trong ngày đầu công chiếu của bộ phim do vua hài sản xuất năm ngoái!

Tính tổng số vé hiện tại bán ra đã đạt đến con số 180.000 vạn.

Thật sự khiến tất cả truyền thông và người trong giới sợ ngây người!

Cứ tiếp tục cái đà này, không chỉ là kỷ lục bán vé trong ngày, bộ phim này rất có khả năng còn có thể phá vỡ được kỷ lục của phòng bán vé.

Cùng lúc đó, đúng như Thẩm Miên dự đoán, trong weibo của Ninh Tịch đã bắt đầu ào ào lên những tiếng kêu gào ảnh cô trong trang phục nữ.

Trong phim tuy hầu hết thời gian Ninh Tịch đều giả trai, nhưng càng hiếm thì thành quý, mấy bộ đồ nữ của cô cũng không bị bỏ quên, ngược lại càng có ấn tượng sâu sắc hơn trong lòng khán giả, đặc biệt còn được phần lớn đám đàn ông tôn sùng là kinh điển.

Có rất nhiều chàng trai mới đầu cũng giống như Thẩm Hãn Thần và Kỳ Phóng khi ấy, vì Ninh Tịch đóng tốt quá nên hoàn toàn quên mất việc cô là một cô gái, thấy cô được các chị em hoan nghênh như vậy, đặc biệt là mấy anh zai đã có vợ, có bạn gái, thấy bà xã, bạn gái mình mê mẩn Ninh Tịch như vậy trong lòng khó tránh khỏi ghen tị.

Nhưng sau khi nhìn thấy cô gái trong phim khôi phục lại hình ảnh cô gái xinh đẹp, không hện mà lại cùng bà xã mình trở thành fan cuồng nhiệt của Ninh Tịch.

Các cặp đôi bình thường hay ghen tuông vì đôi phương theo đuổi thần tượng, giờ lại cùng thích một idol nên trở nên hòa đồng vô cùng, tinh thần theo đuổi idol cũng tăng lên mấy phần.

Vừa sáng sớm ra, điện thoại của Ninh Tịch đã sắp nổ tới nơi vì cuộc gọi tới quá nhiều, đâu đâu cũng là tiếng chúc mừng, tất nhiên Thẩm Miên cũng lại nhắc cô mau chuẩn bị phúc lợi nữa.

Vốn dĩ Ninh Tịch còn tưởng kỷ lục sẽ không bị phá vỡ nhanh chóng như vậy, không ngờ, cách có một ngày đã phá vỡ rồi. Thế là cô cuống cuống gọi điện cho Đại ma vương, hẹn anh làm việc xong thì tới chụp ảnh giúp cô.

Buổi chiều.

Lục Đình Kiêu vừa tới, Ninh Tịch lập tức nhảy nhót tới đấm bóp vai cho anh: "Boss đại nhân, lần trước ảnh anh chụp cho em đúng là quá tuyệt, đạo diễn chỉ đích danh bảo em lần này lại mời anh chụp giúp đây!"

Lục Đình Kiêu khẽ liếc cô một cái, sau đó hỏi: "Lần này muốn chụp đồ nữ?"

Ninh Tịch gật đầu lia lịa: "Phải, phải! Boss đại nhân thật thông minh quá!"

"Không chụp." Lục Đình Kiêu nói thẳng thừng.

Ninh Tịch: "!!!"

Đại ma vương từ chối cô á...

Ninh Tịch liền trưng ra vẻ mặt thất vọng: "Tại sao lại thế?"

Lục Đình Kiêu: "Không nhận được."

Nghe thấy ba chữ này, Ninh Tịch suýt thì bị sặc nước bọt của chính mình, mãi một lúc sau cô mới bình tĩnh lại được, ho khẽ một tiếng nói: "Nhưng lần trước chẳng phải anh chụp rất đẹp đấy sao..."

"Em nghĩ là anh nhận được đồ nam thì cũng nhận được đồ nữ chắc?" Lục Đình Kiêu nói xong, mặt không chút thay đổi bổ sung thêm: "Đừng đánh giá cao sức chịu đựng của anh."

Ninh Tịch: "..."

Thầy Lục Đình Kiêu trung ra về "kiên quyết không theo", đầu Ninh Tịch cũng đau dần theo.

Cái tên này, lần này nhất quyết không chịu chụp thật sự chỉ vì lý do này thôi sao?

--- O ---

Chương 1234: Tiểu Bảo Rất Vui

Bộ ảnh đợt này rất quan trọng, Ninh Tịch muốn chụp một bộ ảnh có chất lượng và hiệu quả tự nhiên y như lần đầu, cô không muốn mời nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp để chụp ra những tấm ảnh quá kiểu cách, vậy nên nhất thời không biết nên tìm ai cả.

Đang phát sầu lên, trong đầu liền lóe lên một suy nghĩ: "A! Có rồi!"

Hơ hơ, đàn ông đáng tin trong nhà không phải chỉ có mỗi mình anh!

"Tiểu Bảo sắp tan học rồi nhỉ, em đi đón Tiểu Bảo đây!" Ninh Tịch vui vẻ nói.

Quyết định xong, ảnh lần này cô sẽ nhờ Tiểu Bảo bảo bồi chụp giúp mình.

Hiện tại không giống như trước, từ sau khi Ninh Tịch bỗng trở nên nổi tiếng, giờ ra ngoài chắc chắn không được tiện như trước nữa.

Trước đây, để tiện ra ngoài cô thường hay giả trai, giờ ngược lại mặc đồ nữ còn an toàn hơn.

May mà trước đây lúc đăng ký tên phụ huynh với giáo viên, cô lấy cái tên Đường Tịch, giờ có thể lấy có trông mình giống đại minh tinh chắc cũng được.

Nhưng để an toàn, Ninh Tịch cũng không xuống xe mà để mình Lục Đình Kiêu vào đón Tiểu Bảo thôi.

Tuy hôm nay được đích thân ba tới đón, nhưng bánh bao nhỏ vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh.

Ninh Tịch nhìn cậu nhóc được Lục Đình Kiêu dắt tay mà đánh mặt lạnh tanh y như ông bố đi thẳng về phía chiếc xe.

Cuộc đối thoại của hai ba con cũng khiến người khác đến là cạn khô lời...

Lục Đình Kiêu: "Hôm nay ở trường các cô dạy cái gì?"

Tiểu Bảo: "Không biết."

Lục Đình Kiêu: "Chơi với các bạn thế nào? Có nói chuyện với bạn học trong

lớp không?"

Tiểu Bảo: "Chán ngắt."

Lục Đình Kiêu: "Kết quả kiểm tra lần này thế nào?"

Tiểu Bảo: "Cũng ổn."

...

Hai ba con vừa tiến hành cuộc trò chuyện khiến người ta cạn lời, vừa đi về phía chiếc xe.

Lục Đình Kiêu tiến tới, mở cửa ghế sau, sau đó bánh bao nhỏ ở ngoài cửa xe bỗng ngấn mặt ra...

"Mẹ!" Cái mặt đơ của Tiểu Bảo bỗng chốc lộ ra vẻ mặt đáng yêu moe, mềm mại gọi một tiếng "mẹ", cậu nhóc vui mừng không thôi tức tốc bò lên xe bỏ nhào vào lòng Ninh Tịch.

"Tiểu Bảo!" Ninh Tịch ôm lấy cậu nhóc, hôn một cái lên gương mặt bụ bẫm mềm mại của nhóc.

"Mẹ tới đón Tiểu Bảo à?" Mắt Tiểu Bảo sáng như sao.

"Phải, nhưng mà sợ bị nhận ra nên mẹ không xuống xe, Tiểu Bảo đừng giận mẹ nhé!"

Tiểu Bảo lắc đầu cật lực: "Tiểu Bảo không bao giờ giận mẹ đâu, gặp được mẹ là Tiểu Bảo đã vui lắm rồi!"

Trông thấy con trai sau khi gặp Ninh Tịch thay đổi luôn 180 độ thì Lục Đình Kiêu cũng chỉ tỏ ra là anh đã quá quen với chuyện này rồi.

Xe từ từ chuyển bánh.

Ninh Tịch kích động lại hôn nhóc con vài cái nữa, sau đó ôm lấy Tiểu Bảo trò chuyện: "Bảo bồi, hôm nay các cô dạy gì cho con thế?"

"Hôm nay cô dạy con làm toán, vẽ, còn cả hát nữa!"

"Con chơi với các bạn có vui không? Có nói chuyện với bạn học trong lớp không?"

"Tiểu Bảo có, Tiểu Bảo có nghe lời mẹ nói chuyện với các bạn."

"Ngoan lắm!"

Bánh bao nhỏ được khen nên rất vui vẻ, cậu bé ngoảnh lại, lấy bài kiểm tra trong cặp ra trưng trước mặt Ninh Tịch: "Mẹ, Tiểu Bảo được 100 điểm này!"

Ninh Tịch nhìn số điểm tuyệt đối đỏ choét trên bài kiểm tra, vui mừng nói: "Tiểu Bảo nhà chúng ta giỏi quá đi mất thôi!"

Cô biết Tiểu Bảo không thích tốn thời gian vào những chuyện nhàm chán, nhưng cậu bé lại chịu làm bài kiểm tra ở trường mầm non, còn được một trăm điểm, đây rõ ràng là vì muốn để cô vui.

Nghĩ tới đây, lòng cô lại mềm nhũn đến nỗi rơi tinh rơi mù...

--- O ---

Chương 1235: Ngoan Lại Dẻo Miệng

Lục Đình Kiêu đang lái xe, bắt lực nhìn thẳng cu con vừa ngoan vừa dẻo miệng của mình qua gương chiếu hậu...

Nếu không phải khi ấy anh tự mình đi giám định nhiều lần, chắc lúc này anh vẫn còn chìm đắm trong nỗi nghi ngờ rốt cuộc thằng nhóc này có phải thật sự là con đẻ của mình không nữa.

Ngược lại, lúc nhóc con ở bên cạnh Ninh Tịch, hai người nghiêm nhiên còn thân thiết hơn cả mẹ con ruột...

Lục Đình Kiêu ngẩn ngơ nhìn hai mẹ con, hai người không chỉ vô cùng hòa hợp mà... ngay đến những động tác nhỏ, thần thái cũng có chút giống nhau. Đặc biệt là lúc cả hai cùng cười lên, khóe mắt đuôi mày lại càng giống tợn...

Nếu Tiểu Bảo thật sự là do Ninh Tịch sinh ra...

Vừa nghĩ như vậy, Lục Đình Kiêu liền ho khẽ một cái rồi lắc đầu, xua đi cái ý nghĩ kỳ lạ này.

...

Tại Đào Hoa Ổ.

Sau khi về biệt thự, Ninh Tịch nói với Tiểu Bảo về việc cô muốn nhờ cậu bé chụp ảnh cho mình, bánh bao nhỏ đồng ý ngay tức thì, còn cảm thấy rất vui vì có thể giúp được mẹ nữa.

Ninh Tịch đang nghĩ chụp kiểu gì thì Lâm Chi Chi gọi điện tới.

"Phúc lợi lần này chắc đạo diễn Thẩm bảo em up ảnh mặc đồ nữ hả, đã chọn được quần áo chưa?" Lâm Chi Chi hỏi.

"Ôi, chưa, em đang buồn bực lắm đây... Chẳng lẽ có nhà tài trợ nào muốn tài trợ à?" Ninh Tịch hỏi.

"Có thì có, hơn nữa còn nhiều nữa là đằng khác, nhưng chị nghĩ em nên mặc đồ của thương hiệu mình thì hơn." Lâm Chi Chi đưa ra ý kiến.

"Chị Chi Chi, chị nói Tác Linh sao? Đúng nhỉ! Sao em lại không nghĩ ra cơ chứ!" Ninh Tịch vui mừng nói.

Dạo này sống thoải mái an nhàn quá, đầu óc có chút hỗn loạn nên cô nhất thời không hề nghĩ tới việc mặc đồ của Tắc Linh.

Chuyện lập lên Tắc Linh ngay từ đầu cô đã nói với Lâm Chi Chi thế nên Lâm Chi Chi biết chuyện này và tỏ ra rất ủng hộ.

Vừa là thương hiệu của mình, lại phù hợp với khí chất của cô, đúng là thích hợp quá còn gì.

"Đối với em mà nói, hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải là mấy cái phí tài trợ kia, việc xây dựng được Tắc Linh đối với tiền đồ của em mà nói cũng rất có lợi." Lâm Chi Chi phân tích.

"Dạ dạ, nhưng em nên chọn bộ sưu tập nào thì ổn nhỉ?"

"Đồ may sẵn đi."

"May sẵn?" Ninh Tịch còn tưởng Lâm Chi Chi sẽ bảo cô mặc loại cao cấp được thiết kế riêng cơ.

"Lần này em nổi tiếng như vậy, hoàn toàn là dựa vào quần chúng thúc đẩy nên mới có được lượng fan ổn định, vào lúc này khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn nhiều là đột nhiên hướng tới những thứ cao cấp. Hơn nữa fan của em hầu hết đều là thanh niên trẻ bình dân, tuy may sẵn cũng không rẻ nhưng dân đi làm vẫn có thể mua được."

Nhìn nhận từ góc độ này, mức giá của may sẵn quả thật tốt hơn nhiều so với những trang phục đặt riêng cao cấp xa hoa đắt đỏ kia.

Trang phục cao cấp hơn có thể đợi tới khi thực lực của cô ổn định lúc đó lại tuyên truyền cũng được...

Nghĩ tới đây, Ninh Tịch liền nói: "Vâng, em biết rồi! Cảm ơn chị Chi Chi, đợi em chụp xong em sẽ gửi cho chị xem ~"

Trong nhà của cô cũng có đồ may sẵn của Tắc Linh, thế nên Ninh Tịch chọn luôn chín bộ ra.

Ninh Tịch thay xong bộ đầu tiên, là một chiếc váy liền thân họa tiết hoa nhỏ: "Tiểu Bảo, có thể chụp được chưa?"

Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu, sau đó bàn tay nhỏ bắt đầu cầm điện thoại lên,

tay còn lại thì khua khua gì đó trong không khí.

Ninh Tịch nhìn vậy bật cười, thiết nghĩ chẳng lẽ đây là cách chụp gì đặc biệt sao?

Mà thôi kệ đi, Tiểu Bảo chụp vui vẻ là được.

Chín bộ đồ nhanh chóng được chụp xong, Ninh Tịch xem từng tấm hình, càng xem càng kinh ngạc.

Với cách nhìn nhận từ một người không chuyên nghiệp như cô mà nói, bộ ảnh Lục Đình Kiêu chụp cho cô trông có vẻ lười biếng phóng túng. Còn từng tấm ảnh Tiểu Bảo chụp cho cô lại rất sắc nét, chuẩn đến từng milimet, tấm nào trông cũng như một bức tranh sơn dầu hay một bộ phim lớn vậy.

Xem ra, nhóc con đã dùng kỹ thuật phác họa lúc vẽ để vận dụng vào chụp ảnh rồi.

--- O ---

Chương 1236: Vì Mẹ Đẹp Đây!

Ninh Tịch càng nhìn càng thích, cô kích động nói: "Bảo bối, sao con lại có tài vậy chứ! Chụp mẹ trông đẹp quá thể luôn!"

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu lên nhìn Ninh Tịch, tỏ ra vô cùng nghiêm túc nói: "Là vì mẹ đẹp đây!"

Ninh Tịch ôm ngực, giống kiểu bị trúng một tên.

Aiya, Tiểu Bảo lúc không biết nói chuyện đã khiến cô cảm thấy đáng yêu phát điên lên được rồi, giờ thằng bé nói chuyện được rồi thì càng dẻo miệng không chịu nổi, khiến cô chẳng còn chút đề kháng nào nữa cả. Giờ mà thằng bé có muốn sao trên trời, có khi cô cũng trèo lên hái xuống cho nó mất...

Trước khi up Weibo, Ninh Tịch gửi cho Lâm Chi Chi với Thẩm Miên xem trước những tấm mà cô đã chọn.

Lúc đợi hai người trả lời, Ninh Tịch liếc qua thấy Lục Đình Kiêu đang nhìn điện thoại, ngó đầu qua mới biết hóa ra đang xem ảnh của cô... Hơn nữa, còn là những tấm vừa mới chụp.

Ninh Tịch như cô hồn từ phía sau thò đầu tới, hừ hừ nói: "Lục Đình Kiêu, bị em phát hiện rồi nhé! Không ngờ anh dám chụp trộm em! Chẳng phải anh nói không muốn chụp à? Sao lại chụp trộm thế này! Mau đưa đây cho em xem!"

Chụp trộm chắc chắn không đẹp, cô không cho phép trong điện thoại của Lục Đình Kiêu lại có ảnh xấu của mình!

Lục Đình cũng không tránh, mặc cô cướp điện thoại của mình.

Ninh Tịch lập tức mở điện thoại ra xem, kết quả... càng xem mặt càng đỏ.

Cuối cùng, cô trừng mắt nhìn người đàn ông đang điềm nhiên ngồi trên sofa: "Lưu manh!!!"

Lục Đình Kiêu nhướn mày, bị mắng mà tâm trạng vẫn rất tốt, trong mắt anh ngập ý cười: "Hửm?"

Thấy đối phương trưng ra vẻ mặt vô tội, Ninh Tịch càng tức, hừm cái mông!

Rõ ràng là cùng một kiểu tạo hình, nhưng hai người chụp lại mang tới hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Bảo chụp cô trông rất trưởng thành thân thiết, nhưng trong những tấm hình của Lục Đình Kiêu, cả người cô lại toát ra vẻ mê người, ánh mắt tùy ý như thể đang quyến rũ người nhìn, nhìn đến nổi mặt cô cũng đỏ cả lên...

Đây đúng là nghiệm chứng cho việc, trong lòng nghĩ gì nhìn sẽ thành thứ đó!

Có điều, công bằng mà nói thì bộ ảnh của Lục Đình Kiêu quả thật có sức thu hút fan hơn...

Lúc Ninh Tịch đang tính toán cò con, ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu đã khéo léo chiếm lại được điện thoại, rõ ràng là anh đã nhìn thấu được tâm tư cô.

Ninh Tịch bạnh hàm: "Hẹp hòi!"

Tóm lại thì cô cũng biết tại sao Lục Đình Kiêu không muốn chụp ảnh cho cô rồi, anh chụp ảnh đồ nữ cho cô trông còn mê hoặc hơn đồ nam tới cả trăm lần...

"Hừ, không cho thì thôi, con trai em chụp còn đẹp hơn!"

Banh bao nhỏ ở bên cạnh gật đầu lia lịa, tỏ ý tán thành.

Lúc này, Lâm Chi Chi và Thẩm Miên cùng gửi tin nhắn tới, cả hai đều khen bộ ảnh không dứt lời.

"Tiểu Tịch à, bộ ảnh này cũng đẹp thật đấy, tuy là phong cách không giống bộ ảnh trước! Phong cách của bạn em đúng là đa dạng thật!" Thẩm Miên đầu bên kia nói.

"Khụ, phải à..." Một người là bố, một người là con, phong cách khác nhau còn không nhiều sao...

Sau khi hai người kiểm tra lại không còn vấn đề gì nữa, Ninh Tịch liền up bộ ảnh lên Weibo.

Vừa up xong, Ninh Tịch nhớ ra còn có chuyện phải dặn lại bên Tác Linh vì vậy cô liền gọi điện cho Hàn Mạt Mạt: "Mạt Mạt à..."

"Anh Tịch! AAAAAAAAAAAAA! Không ngờ anh Tịch lại gọi điện cho em!"

Ninh Tịch còn chưa nói hết, đầu bên kia đã truyền tới tiếng hét kích động đến mức cô có cảm giác màng nhĩ của mình đang rách ra.

--- O ---

Chương 1237: Trong Một Giây Từ Nam Thần Biển Thành Nữ Thần

Thấy Hàn Mạt Mạt phản ứng kích động thái quá, Ninh Tịch không biết nói gì nữa: "Cung à... Đâu phải em chưa thấy chị bao giờ đâu, làm gì mà kích động thế?"

"Nhưng em đã bao giờ được thấy sếp giả trai đâu! Sếp ơi, sếp giả trai thật sự là quá đẹp trai luôn ấy! Có thể cho em một chút phúc lợi nhân viên được không? Em muốn thấy sếp giả trai đi làm a a a a..."

"Thôi quên chuyện đó đi!" Ninh Tịch khẽ cười.

"Tại sao chứ!" Hàn Mạt Mạt nghe vậy, thất vọng không thôi.

Ninh Tịch nhếch miệng cười: "Anh sợ em nhìn thấy sẽ làm lỡ cả đời."

Vừa dứt lời, Hàn Mạt Mạt đã không chịu nổi nữa: "Anh Tịch, anh đừng dùng cái giọng đó nói chuyện với em... Con tim bé nhỏ của em không chịu nổi đâu! A, trời ơi! Giờ đám fan điên cuồng kia của anh mà biết anh đang gọi điện thoại cho em, biết em là nhân viên của anh, chắc chắn sẽ hâm mộ em chết mất!"

"Được rồi, không trêu em nữa, nói chuyện chính đi, Mạt Mạt, giờ em lập tức nhấn với bên xưởng, chuẩn bị sẵn sàng tăng sản lượng của đồ may sẵn lên, dạo này lượng tiêu thụ có thể sẽ tăng nhiều hơn một chút..." Ninh Tịch dặn dò.

"A? Sao thế ạ?"

"Xem bài đăng chị mới up trên weibo đi."

"Ồ ờ, em lên ngay..." Hàn Mạt Mạt nói rồi mở weibo trên máy tính ra.

Một lát sau, điện thoại đầu kia vang lên tiếng gào thét kích động còn hơn ban nãy: "A A A A A A A! Sếp ơi! Chị khiêm tốn quá rồi! Đâu chỉ tăng số lượng, em nghĩ có khi cái kho của mình còn nổ mất luôn ấy! Mấy bộ này chỉ là trang phục may mặc thông thường, giá cả cũng không đắt, sao mặc lên người sếp lại có cảm giác như mấy cái hàng đặt may riêng cao cấp mấy trăm vạn một bộ thế này! Ở dưới đã có rất nhiều người hỏi rồi kia..."

Hàn Mạt Mạt vừa kích động nói, vừa gõ bàn phím cạch cạch trả lời câu hỏi của fan bên dưới.

Hàn Mạt Mạt gõ nhanh: Tôi biết này! Thương hiệu anh Tịch mặc tên là Tắc Linh, hơn nữa căn bản cũng không đắt đến vậy đâu, mấy nghìn cũng có thể mua được rồi. Hàng đặt làm theo yêu cầu của Tắc Linh thì quả thật rất đắt, nhưng mấy bộ này chỉ là quần áo bình thường thôi, không khó mua như vậy, các cửa hàng của Tắc Linh đều có bán. Hiện tại ở Đố Đô có sáu chi nhánh cửa hàng của Tắc Linh rồi, địa chỉ là... Còn địa chỉ cửa hàng ở thành Q thì là... Muốn biết thêm chi tiết mọi người có thể vào trang web chính thức của Tắc Linh...

Bình luận của Hàn Mạt Mạt nhanh chóng được các cư dân mạng nhiệt tình nhấn thích lên top.

Trước đó, trong Weibo của Ninh Tịch đã có mấy tấm ảnh cô mặc đồ nữ, nhưng ảnh của cô thường không giống với các nữ minh tinh hay chụp sát mặt khác. Weibo của Ninh Tịch hầu hết đều là ảnh phim hoặc những tấm hình Cosplay thú vị, cô rất ít khi up ảnh của mình, càng đừng nói là có ảnh selfie, xếp trong hàng ngũ nữ minh tinh thì đúng là kỳ quặc.

Thế nên lần này up một phát chín tấm, cũng đủ để fan nhìn no con mắt.

Lần trước còn là nam thần, lần này là nữ thần luôn rồi, đúng là quá thần kỳ!

Dù là fan nam hay fan nữ thì cũng tỏ ra quá kinh diễm.

Mà fan nam của Ninh Tịch ngoài việc bị kinh diễm ra, không ít người còn hỏi về bộ quần áo, mấy anh zai ai cũng muốn mua về tặng vợ với bạn gái.

Hiệu quả tuyên truyền cho Tắc Tinh lần này còn tốt hơn so với tưởng tượng của Ninh Tịch, còn về hiệu quả phòng vé, phải đợi mấy ngày nữa mới biết được...

--- O ---

Chương 1238: Nổi Tiếng Sau Một Đêm

Hiện tại, thời gian công chiếu của Người Tìm Mộng mới được nửa mà lượng vé bán ra đã vượt mức 180.000 vạn, thế nên chiều hướng của bộ phim trong tương lai thế nào giờ không ai dám dự đoán nữa.

Thời gian công chiếu một bộ phim dài hay ngắn thường dựa vào lượng vé bán ra, nếu thảm quá cơ bản chỉ có thể "đạo chơi rạp ba ngày", thậm chí có không ít phim ngay sau ngày đầu công chiếu cũng bị dỡ xuống luôn.

Giả dụ như bộ phim điện ảnh nghệ thuật ít được chú ý mới lên sàn gần đây của Ninh Tuyết Lạc - Đại Sơn, phòng vé thảm thương không nói, danh tiếng lại không tốt, lúc đầu còn tính định chống đỡ ít nhất tầm nửa tháng mới gỡ, kết quả kể cả có nể mặt Tinh Huy đến mấy cũng không đỡ nổi ba ngày.

Khoảng thời gian này, tất cả các rạp đều đang cố gắng nhường xuất chiếu cho Người Tìm Mộng, sao có thể lãng phí phòng cho một bộ phim không có ai xem được, những lúc thế này kể cả có máu mặt thế nào cũng chịu, bán được vé đi rồi hãy nói.

Mà với độ hot của Người Tìm Mộng, ít nhất cũng phải kéo dài một tháng.

Lúc trước, thứ kéo lượng bán vé của Người Tìm Mộng chủ yếu là chất lượng phim và diễn xuất đặc sắc của các diễn viên. Còn về sau thì là do năng lực của đạo diễn Thẩm Miên xây dựng ngân ấy năm góp công.

Từ trước tới giờ, truyền thông luôn là một lũ bọ đít, lần này sau khi Thẩm Miên gây dựng lại được tên tuổi huy hoàng, hầu như tất cả báo chí, truyền thông đều tung hô, lúc nào cũng kêu "Nợ Thẩm Miên một vé xem phim". Những đàn anh đàn chị trước đây được Thẩm Miên nâng đỡ nổi tiếng giờ cũng tự mình tuyên truyền giúp, lượng fan lớn của Thẩm Miên mười năm trước giờ cũng lũ lượt kéo nhau tới rạp vì Thẩm Miên...

Bên phía Trịnh Khang Đức có cuồng cuồng lên giờ cũng chỉ có thể trơ mắt ra đó mà nhìn.

Với cái đà này thì không thể nghịch chuyển được nữa rồi.

Một tháng sau, tổng số vé bán ra của Người Tìm Mộng lên tới 320.750 vạn vé!

Phá vỡ kỷ lục 240.800 vạn vé của Lạc Sự, vững vàng leo lên ngai vàng quán quân của bảng xếp hạng phòng vé trong lịch sử điện ảnh nước nhà, lập nên kỳ tích trong nền lịch sử phim điện ảnh Trung Hoa!

Các diễn viên từ chính tới phụ trong phim giờ đều nổi đình nổi đám, đặc biệt là nữ chính Ninh Tịch và nam chính Thẩm Hãn Thần, sau một đêm nổi như cồn, bỗng chốc được lọt vào hàng ngũ diễn viên hạng A.

Các hợp đồng quảng cáo, đại diện, đi show của Ninh Tịch... điên cuồng chất đống trước mặt Lâm Chi Chi.

Công ty game trước đây thuê Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ làm người đại diện giờ đang mừng như điên, lúc trước tốn chỉ 100 vạn đã mời được Ninh Tịch làm người đại diện trong năm năm, đúng là kiếm bội.

Tất nhiên, có người vui thì phải có kẻ buồn.

Ai buồn à? Còn ai trồng khoai đất này nữa - Tinh Huy.

Thường Lệ vẫn đến công ty như bình thường, nhưng lại bị tất cả đồng nghiệp nhìn với ánh mắt khác thường rồi xì xào bàn tán.

"Mọi người biết tin gì chưa, bộ phim kia của Ninh Tịch bán ra được hơn 300.000 vạn vé rồi đấy, giờ là quán quân phòng vé, phá vỡ kỷ lục 200.000 vé kia rồi!"

"Nói thừa, chuyện lớn như vậy sao có thể chưa nghe được, mới sáng ra trong group đã thấy có người up rồi, mọi người đều bảo... lúc này chỉ sợ là Thường Lệ đang hồi hận đến xanh mắt rồi cũng nên!"

"Phụt... còn chẳng phải sao... hồi đó vì Ninh Tuyết Lạc mà kiên quyết đuổi Ninh Tịch đi... Giờ người ta sau khi tới Thịnh Thế một cái liền nổi tiếng đình đám luôn."

--- O ---

Chương 1239: Ngã Tới Mẹ Ruột Cũng Không Nhận Ra

Gần đây, cùng với cuộc đột kích lợi ngược dòng của Người Tìm Mộng, Ninh Tịch càng ngày càng nổi tiếng, Lâm Chi Chi lại quay về với địa vị người quản lý vàng, còn Thường Lệ thì bị chê cười, châm biếm khắp nơi...

Tất cả những chuyện này khiến cô ta suýt thì phát điên lên!

Nếu lúc này Ninh Tịch vẫn còn là nghệ sĩ của cô ta, nếu khi ấy cô ta không đuổi Ninh Tịch ra khỏi Tinh Huy, vậy tất cả những vinh quang lúc này đều là của cô ta mới đúng!

Người được ngưỡng mộ là cô ta, được nâng đỡ tôn sùng cũng là cô ta! Sự nghiệp của cô ta sẽ có một bước tiến dài, quan trọng nhất là sẽ có thêm một cây hái ra nhiều tiền nữa!

Nhưng hiện tại thì sao, cô ta lại chỉ có thể đứng trơ mắt ra đó nhìn tất cả những thứ đáng ra thuộc về mình rơi vào tay Lâm Chi Chi, đã thế còn là tự tay cô ta dâng tới nữa chứ.

Mĩa mai nhất là Ninh Tuyết Lạc vì muốn lấy được cái giải thưởng vợ vẫn kia mà đi quay cái bộ phim nghệ thuật ít người xem đến thảm hại, kết quả phòng vé thảm không nói, danh tiếng cũng chẳng thấy đâu, khiến cô ta mất hết cả mặt mũi...

Mà giờ cô ta còn phải chịu đựng cơn giận của vị đại tiểu thư kia nữa chứ!

Ninh Tuyết Lạc nhìn Thường Lệ đang buồn bực không lên tiếng, trong mắt đầy vẻ trào phúng, cô ta khẽ xoa móng tay, cười lạnh: "Sao, giờ thấy Ninh Tịch giờ nổi như vậy, hối hận rồi chứ gì? Hối hận sao khi đó lại chấm dứt hợp đồng với cô ta rồi hả?"

Trong cuộc chiến mạng, Ninh Tuyết Lạc cũng bỏ ra không ít công sức, cô ta luôn âm thầm giúp Lương Bích Cầm mua "thủy quân" chèn ép Người Tìm Mộng. Sau khi thất bại, lại có ý định muốn để bộ Đại Sơn của mình cũng dùng cách như của Người Tìm Mộng lợi ngược dòng lấy lại danh tiếng, ai ngờ lại ngã tới mẹ cũng không nhận ra như vậy chứ.

Điều khiến cô ta hận nhất chính là phim của con khốn kia giẫm đạp lên cô ta không nói, lại còn tuyên truyền giúp Tắc Linh, khiến History cũng chịu ảnh hưởng, rõ ràng là cố tình gây sự với cô ta mà...

Thấy Ninh Tuyết Lạc nói vậy, Thường Lệ có nghĩ thế nào thì cũng không thể thừa nhận, đành phải miễn cưỡng vực lại tinh thần nói một cách ứng phó: "Tuyết Lạc, xem em nói kia, sao chị có thể không biết nhìn xa trông rộng vậy chứ! Trong giới này, người nổi tiếng sau một đêm nhiều lắm, nhưng người có thể bước xa được tiếp thì em xem được mấy người. Cô ta chỉ đặc ý được nhất thời thôi! Một bộ phim máu chó, vé bán có nhiều đến mấy thì đã sao, đợt phim của mình giành giải rồi, chúng ta lại tát lên mặt nó được mà!"

Nhưng tình hình thực tế thì khác, bộ phim này của bọn họ tuy được đạo diễn có tiếng làm, nhưng đánh giá của giới chuyên gia lại chẳng ra làm sao, muốn có được một giải thưởng có ý nghĩa thật sự quá xa vời. Giờ phải xem "con đường" của Ninh Tuyết Lạc có đủ vững không, có thể thuyết phục được các nhà phê bình không đã...

Ninh Tuyết Lạc nhìn chung vẫn thấy hài lòng với cách đáp trả của Thường Lệ nên cô ta tạm thời không nổi điên lên nữa, chỉ "hừ" lạnh một tiếng nói: "Cứ việc trèo cao đi... treo càng cao... thì chết sẽ càng nhanh..."

Thường Lệ nghe vậy, mắt khẽ động, cô ta biết ý của Ninh Tuyết Lạc là bên phía Tô Dĩ Mạt chắc chắn sẽ ra tay...

Ninh Tịch này quả thật có chút quý dị, bị Tô Dĩ Mạt và Lương Bích Cầm thông đồng chèn ép như vậy mà vẫn có thể thoát được. Nghe nói lần trước Lương Bích Cầm cố tình cướp mất bộ Em Chỉ Thích Anh, khiến Ninh Tịch đành phải nhận bộ phim kia của Thẩm Miên, ai mà ngờ bộ phim này lại thành hiện tượng vậy chứ.

Này không phải quá may mắn rồi sao?

Nhưng có "hậu đài" của Tô Dĩ Mạt ở đó, nếu thật sự muốn làm gì cô ta thì chẳng phải còn dễ hơn cả bóp chết một con kiến sao, có nổi tiếng hơn nữa cũng vô dụng!

Ngày tháng hạnh phúc của Ninh Tịch, e là sắp hết rồi.

...

Cùng lúc đó, tại Thịnh Thế.

Ninh Tịch mặc chiếc váy mới vẫn chưa tung ra thị trường của Tắc Linh, đeo kính râm cùng Tiểu Đào bước vào công ty, vừa bước vào đã gây xôn xao hết cả lên.

--- O ---

Chương 1240: Cùng Đi Show Với Đại Ma Vương

Thấy người tới, những nhân viên trước đây không coi cô ra gì đều ùa tới, người mới đang được luyện tập thấy tin một cái cũng chen nhau lao đến chỗ cô, khen cô không ngớt...

"AAA! Anh Tịch! Anh Tịch có thể ký tên cho em không? Em là fan của anh đây!"

"Tiền bối! Chị giỏi thật đấy! Không biết tới khi nào em mới được như chị nữa..."

"Chị Tịch, lâu lắm rồi không thấy chị tới công ty! Không ngờ hôm nay lại gặp được chị, may mà em không bị chuyển công tác! Em có thể chụp chung một tấm ảnh với chị được không?"

...

Không chỉ Ninh Tịch, ngay đến Tiểu Đào đi bên cạnh cũng được không ít người vây quanh.

Trước đây cô là trợ lý của Lãnh Man Vân, sau này bị "lưu vong" tới chỗ Ninh Tịch, không biết bao người lúc ấy còn cười trên sự đau khổ của cô, nhưng giờ lại nhìn cô với ánh mắt khác rồi.

"Tiểu Đào, em may mắn thật đấy, đi theo Lãnh Man Vân giỏi giang như thế, giờ ngay đến Ninh Tịch cũng nổi tiếng thế này!"

"Đúng đấy, quả nhiên khi ấy em nghe lời chị Lâm sắp xếp là đúng mà, chị Lâm thật có mắt nhìn người!"

"Sau này giàu rồi đừng quên tụi này đây nhé..."

...

Lặng lẽ ở ngoài một lúc lâu, mãi Ninh Tịch với Tiểu Đào mới thoát được đám người đó để vào văn phòng của Lâm Chi Chi.

"Hừ, một lũ nịnh bợ! Xem bọn họ sau này còn dám dùng mắt chó coi thường người khác nữa không!" Tiểu Đào trưng ra vẻ mặt hãnh diện, vừa nói vừa đi rót nước cho Ninh Tịch.

Không cần Tiểu Đào nói rõ, Lâm Chi Chi cũng có thể đoán được vừa xong đã xảy ra chuyện gì ngoài đó, chỉ thần nhiên đưa một cái lịch trình kín mít cho Ninh Tịch: "Đây là lịch trình của em trong tháng tới, có vấn đề gì chúng ta sẽ đều chỉnh lại sau."

Nói rồi cô lại thêm vài giấy tờ cho Ninh Tịch: "Đây là tài liệu cụ thể về một số thông báo gần đây, em xem đi. Còn về phim mới, có rất nhiều kịch bản được gửi tới, nhưng chúng ta phải lựa chọn thật kỹ, tạm thời không gấp."

"Chị Chi Chi, chị vất vả rồi!" Thấy vàng mắt thâm quầng của Lâm Chi Chi, Ninh Tịch cảm kích nhận lấy.

Chi thấy trên đó có một tờ có liên quan tới chương trình "Phòng bếp mỹ nhân".

Ninh Tịch liếc mắt nhìn: "Ồ... Đạo diễn mời em với Thẩm Hãn Thần cùng tham gia chương trình à?"

Lâm Chi Chi gật đầu: "Phải, chị cũng nghĩ rồi, chương trình này giờ rất hợp với địa vị của em, em với Thẩm Hãn Thần cùng tham gia, khán giả sẽ rất thích."

"Ừm..." Ninh Tịch gãi đầu, cô chấp tay trước ngực ra vẻ cầu xin nói với Lâm Chi Chi: "Chị Chi Chi à, em có một yêu cầu hơi quá đáng!"

"Sao thế?" Lâm Chi Chi hỏi.

"Khách mời nam của chương trình này, có thể mời Kha Minh Vũ được không?" Ninh Tịch khẩn cầu nói.

Lâm Chi Chi nghe vậy hơi ngạc nhiên, có chút dăm chiêu nhìn Ninh Tịch.

Ninh Tịch bị nhìn như vậy sợ quá khẽ ho: "Chị Chi Chi, chị đừng hiểu lầm, em chỉ đơn thuần là nợ Kha Minh Vũ một việc nên muốn giúp cậu ấy chút thôi, hơn nữa, giờ cậu ấy cũng là nghệ sĩ của Thịnh Thế chúng ta, có bán một cái nhân tình cũng tốt mà phải không?"

Sau khi nghe Ninh Tịch đề nghị đột trước, Lục Đình Kiêu đã đem Kha Minh Vũ cột vào một người quản lý bình thường của Thịnh Thế.

Lâm Chi Chi nghĩ một hồi: "Kha Minh Vũ này, thường ngày khá khiêm tốn nhưng lại rất có duyên với fan, nếu mời cậu ta cũng không phải không thể,

như em nói, dù sao giờ cậu ta cũng là nghệ sĩ của công ty mình. Nhưng, bên đạo diễn xem trọng mức nổi tiếng của Thẩm Hãn Thần hơn, chị nghĩ chuyện này sẽ hơi khó thuyết phục..."

Ninh Tịch vỗ ngực nói, "Chuyện này đơn giản, em có thể nói chuyện với bên chương trình, chỉ cần họ đồng ý khách mời là Kha Minh Vũ của công ty chúng ta, em có thể giả trai để tham gia!"

--- O ---

Chương 1241: Là Đại Ma Vương!

Gần đây lời mời Ninh Tịch giả trai tham gia show trở nên hot hơn bao giờ hết, nhưng Ninh Tịch cùng Lâm Chi Chi đều cho rằng quá lạm dụng hình tượng giả trai sẽ khiến hình tượng của Ninh Tịch bị đóng đinh, như vậy rất bất lợi cho việc phát triển lâu dài. Cho nên trước mắt chỉ đáp ứng giả trai đi hai show mà thôi.

Thấy Ninh Tịch cương quyết như vậy, có thêm một chương trình giả trai nữa cũng không ảnh hưởng gì lớn, Lâm Chi Chi cũng tôn trọng ý kiến của cô gọi tới phía chương trình "Phòng bếp mỹ nhân" bên kia thương lượng.

Khi đạo diễn Vương Thiệu Nguyên nghe rằng Lâm Chi Chi nói rằng hy vọng nam khách mời là Kha Minh Vũ thì có chút khó xử.

Lần trước hợp tác với Ninh Tịch rất vui vẻ cho nên đã sớm hẹn xong để quay số tiếp theo.

Ninh Tịch ngày hôm nay cực nôi, những chương trình mời cô cũng nhiều không đếm xuể. Ông ta vốn còn lo lắng chương trình của mình không sắp xếp được nhưng không ngờ bên kia lại không hề quên ông. Càng khiến Vương Thiệu Nguyên vui mừng hơn chính là ông ta thử đi mời Thẩm Hãn Thần thì bên đó cũng đồng ý. Có thể mời được cặp đôi hot nhất hiện nay thì sao ông có thể không vui được chứ.

Nhưng giờ phía bên Ninh Tịch lại chỉ định nam khách mời là Kha Minh Vũ, so độ nổi tiếng thì sao có thể bằng được Thẩm Hãn Thần cơ chứ...

"Tôi có thể nói chuyện trực tiếp với cô Ninh không?" Vương Thiệu Nguyên nói.

Lâm Chi Chi đưa di động cho Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhận điện thoại: "Xin chào đạo diễn Vương!"

"Chào cô Ninh, tôi nghe nói cô hy vọng nam khách mời là Kha Minh Vũ?"

"Đúng vậy! Đạo diễn Vương này, tôi nhớ ông đã đồng ý với tôi là nếu tôi đồng ý tới lần thứ hai thì ông sẽ để tôi chọn nam khách mời cơ mà nhỉ?"

Vương Thiệu Nguyên nghe vậy thì có chút lúng túng: "Khụ, đúng là tôi đã

nói thế, nhưng mà cô Ninh à, nếu nam khách mời lần này là Thẩm Hãn Thần thì đôi với chúng ta mà nói thì đôi bên cùng có lợi mà! Tôi cam đoan với cô rằng, tỷ số người xem sẽ phá kỷ lục luôn! Cho nên cô xem hay là đừng đổi nữa! Lần này tôi tốn công lắm mới có thể mời được Thẩm Hãn Thần đây, đột nhiên lại đổi người thế này thì sao tôi ăn nói được với phía người ta đúng không?"

Ý của Vương Thiệu Nguyên là muốn lật lọng vụ hứa hẹn lúc đầu.

Tính cách của Ninh Tịch từ trước đến giờ đều là "người khác kính ta thì ta kính lại". Cô đã làm đúng theo hứa hẹn ban đầu mà ưu tiên chọn chương trình của bọn họ, nhưng trái lại, Vương Thiệu Nguyên lại vì tỷ số người xem mà đùn đẩy đủ kiểu để từ chối.

Hừ, vị trí khách mời này cô là vì Đại Ma Vương mà để dành đấy!

Giọng điệu Ninh Tịch cũng không lộ chút tức giận, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu đã như thế thì vị trí nữ khách mời này, đạo diễn Vương chắc phải chọn người khác thôi."

Đầu bên kia di động, Vương Thiệu Nguyên cứ đinh ninh rằng Ninh Tịch nhất định sẽ đồng ý, ai ngờ cô lại từ chối không tham gia chương trình nữa, vì vậy mà gấp gáp nói: "Cô Ninh! Chờ một chút! Chờ một chút! Chúng ta có thể thương lượng mà, cô trăm triệu lần bớt giận, chuyện này là tôi sai, tôi sai, là tôi không nên tự ý chủ trương! Tại tôi cứ cho rằng cô nhất định sẽ hài lòng với nam khách mời lần này..."

Nếu không có Ninh Tịch, ông ta mời Thẩm Hãn Thần về thì có tác dụng quái gì!

Dẫu cho cùng là nhân vật chính, cơ mà nhân khí của Ninh Tịch còn cao hơn nam chính Trần Hãn Thần kia biết bao nhiêu lần.

Nếu hai người họ có thể quay cùng nhau thì tốt biết bao nhiêu.

Ai, thật tiếc cho một cơ hội để chương trình hot lên.

Vương Thiệu Nguyên cũng hết cách, tránh cho việc dùng giỏ trúc múc nước thì ông ta chỉ có thể nhịn đau nói: "Cô Ninh đừng nóng, tôi đồng ý với cô, cô muốn ai thì sẽ là người đó! Tôi sẽ cố hết sức phối hợp với yêu cầu của cô mà!"

--- O ---

Chương 1242: Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống

Vương Thiệu Nguyên thật sự có chút không hiểu nổi, tại sao Ninh Tịch cứ nhất quyết phải là Kha Minh Vũ. Chẳng lẽ vì cao tầng của Thịnh Thế đang định nâng đỡ cậu ta, cho nên yêu cầu Ninh Tịch phải gánh cậu ta? Khả năng này rất cao.

Vương Thiệu Nguyên đã nói thế tất nhiên Ninh Tịch sẽ không tiếp tục cứng rắn nữa: "Cảm ơn đạo diễn Vương đã giữ lời, còn vấn đề tỷ số người xem thì ông không cần lo, lúc quay tôi sẽ giả trai."

Ninh Tịch vừa dứt lời thì Vương Thiệu Nguyên đã bị cái bánh từ trên trời rớt xuống đập cho choáng váng: "Cô... cô nói cái gì? Cô Ninh, cô nói là cô đồng ý giả trai quay chương trình của chúng tôi sao?"

Vương Thiệu Nguyên không dám tin vào lỗ tai mình, biết bao chương trình hot như thế mời Ninh Tịch giả trai mà cô đều từ chối. Cho nên dù trong lòng ông ta rất muốn yêu cầu Ninh Tịch giả trai nhưng không dám nói ra, bởi vì ông ta biết đây là chuyện không thể...

Không ngờ tới Ninh Tịch lại chủ động đưa ra, thế này thì bảo sao ông ta không mừng như bắt được vàng chứ!

Đừng nói là cho cô chọn nam khách mời, bất kể cô có yêu cầu gì ông ta cũng đáp ứng!

"Cô Ninh yên tâm đi, lần này tôi sẽ làm mọi thứ thật hoàn hảo, nếu cô có yêu cầu gì nữa thì cứ nói với tôi! Phía bên Thẩm Hãn Thần tôi cũng sẽ giải thích rõ, tuyệt đối không để cô phải ưu phiền bất cứ vấn đề gì!" Vương Thiệu Nguyên nói xong thì lập tức kích động cúp máy, sau đó vội vàng đi báo cáo cái tin tức tốt này.

Lâm Chi Chi nhìn Ninh Tịch, ánh mắt có chút sâu xa.

Thật ra thì vừa rồi Ninh Tịch cũng không cần phải đồng ý chuyện giả trai, nhưng cô lại làm như vậy... Thế này cũng quá tận tâm tận lực rồi.

Ở cái tuổi của Ninh Tịch có rung động trước đàn ông cũng là bình thường, chỉ cần cô biết chừng mực thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng Lâm Chi Chi vẫn thấy kỳ quái, tại sao người Ninh Tịch coi trọng lại

là Kha Minh Vũ?

...

Tiếp đó quản lý của Thẩm Hãn Thần là Trình Á Nam cũng nhận được điện thoại từ chương trình "Phòng bếp mỹ nhân."

Nói chuyện xong, Trình Á Nam đi về phòng chiếu phim tìm Thẩm Hãn Thần.

Trên màn ảnh của thiết bị chiếu phim tại nhà đang chiếu một bộ phim, mà cậu ta có xem đi xem lại trăm ngàn lần cũng không thấy chán - Người Tìm Mộng.

Trình Á Nam bất đắc dĩ lắc đầu một cái rồi lên tiếng: "Hãn Thần, "Phòng bếp mỹ nhân" vừa mới gọi tới thông báo vì có vài chuyện bất ngờ nên phải đổi nam khách mời."

"Đổi người? Đổi ai?" Thẩm Hãn Thần rời mắt từ màn ảnh đang chiếu đến cảnh Ninh Tịch mặc đồ nữ sang nhìn người quản lý của mình.

"Kha Minh Vũ." Trình Á Nam trả lời.

Mặt Thẩm Hãn Thần biến sắc luôn: "Cái gì? Tại sao đột nhiên lại thay người?"

"Nghe nói điều kiện để Ninh Tịch đồng ý quay thì nam khách mời phải là Kha Minh Vũ, chắc là Thịnh Thế muốn nâng đỡ cậu ta..." Trình Á Nam giải thích.

Nghe thế sắc mặt Thẩm Hãn Thần càng thêm khó coi giờ chân đạp cái ghế bên cạnh lặn lông lóc: "Chị cứ thế trơ mắt nhìn show của tôi bị người ta cướp?"

Thấy sự tức giận quá mức của Thẩm Hãn Thần thì Trình Á Nam có chút khó hiểu: "Chỉ là một chương trình âm thực thôi mà, còn biết bao chương trình hot hơn, cần gì phải vì nó mà xoắn xuýt! Càng không cần vì nó mà gây chuyện với Thịnh Thế. Huống hồ, chính Ninh Tịch cũng đồng ý việc thay đổi nam khách mời thành Kha Minh Vũ, cô ấy còn nói sẽ giả trai nữa... điều kiện như thế chả trách phía "Phòng bếp mỹ nhân" lại nghe theo ý cô ấy!"

Thấy Thẩm Hãn Thần vẫn không có nguôi giận, trái lại sắc mặt còn kém hơn

thì Trình Á Nam khoanh hai tay nhìn cậu nghệ sĩ nhà mình, trong mắt dường như có điều suy nghĩ...

--- O ---

Chương 1243: Anh Yêu Oí?

"Boss đại nhân, nam khách mời của "Phòng bếp mỹ nhân" đã được xác định rồi, ngày mai chúng ta có thể đi hẹn hò trong đài truyền hình đó nha ~" Ninh Tịch sung sướng mở miệng.

Lục Đình Kiêu đang đọc sách trên ghế sofa thì nhẹ nhàng đặt cuốn sách xuống, anh dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái đang hưng phấn trước mặt: "Ừ, Trình Phong vừa mới nói với anh."

Người quản lý trên danh nghĩa của Kha Minh Vũ chỉ là một người quản lý bình thường, nhưng thực tế thì mọi hoạt động của Kha Minh Vũ đều do một tay Trình Phong sắp xếp.

"Hừ, tên đạo diễn đó thật vớ vẩn, muốn lật lọng đi mời Thẩm Hãn Thần! Nhưng may mà đã bị em cứng rắn đập trở về rồi!" Ninh Tịch tỏ vẻ "bảo bối yên tâm, anh đây sẽ làm chỗ dựa cho em": "Hi hi, anh yêu muốn ăn món gì, hôm đó em làm món đó cho anh ăn nha!"

Nhìn bộ dạng vui vẻ của cô khiến anh cũng bị lây sự sung sướng theo, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Cái gì cũng được."

Ninh Tịch suy nghĩ một chút: "Vậy để em quyết định nhé, đến lúc đó anh chỉ cần ăn thôi!"

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

...

"Hu oa oa oa oa oa ~~~"

Ninh Tịch đang ngọt ngào nói chuyện với Lục Đình Kiêu thì đột nhiên không biết có tiếng gào rú khóc lóc thảm thiết ở đâu vang lên, một bóng người vội vàng phi từ cửa vào.

Người đến là Lục Cảnh Lễ, anh ta còn đang cầm di động trong tay vừa nhìn vừa phẫn nộ nói: "Anh! Sao anh có thể như thế! Thật quá đáng! Lần trước em đòi làm nam khách mời thì anh sòng chết không đồng ý, còn ngáng chân em nữa, thế mà lại lấy việc công làm việc riêng, tự mở cửa sau! Đây chính là chỉ cho phép quan phóng hỏa không cho phép dân đốt đèn! Quá bất công!"

Lục Cảnh Lễ đang nói tới chuyện Lục Đình Kiêu đi quay "Phòng bếp mỹ nhân".

Vì để tuyên truyền, bên sản xuất của "Phòng bếp mỹ nhân" đã thả tin Ninh Tịch với Kha Minh Vũ cùng tham gia chương trình.

Lần làm khách mời trước của Ninh Tịch được phản hồi rất tốt cho nên khán giả đều bày tỏ họ vô cùng trông đợi số lần này, chỉ là có không ít người tỏ ra có chút tiếc nuối rằng tại sao nam khách mời không phải là nam chính Thẩm Hãn Thần.

Dĩ nhiên một số người thích Kha Minh Vũ cũng bày tỏ mong đợi, đây là show tạp kỹ đầu tiên của Kha Minh Vũ sau khi bộ phim nổi tiếng.

Còn chuyện Ninh Tịch sẽ giả trai thì tổ chế tác lại giấu nhem, mặc cho cư dân mạng ào ào suy đoán thảo luận xem lần này Ninh Tịch sẽ mặc đồ nữ hay là sẽ giả trai...

Ninh Tịch nhìn khuôn mặt lên án của Lục Cảnh Lễ thì nhướn mày: "Đừng gào nữa, ai bảo anh của anh đi cửa sau hả, anh ấy dựa vào thực lực để giành được đó!"

Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ không tin: "Không thể nào, chị đừng có hù em nhé, em biết thừa nam khách mời ban đầu là Thẩm Hãn Thần nhưng nửa đường lại bị đổi! Nhất định là anh ấy đã dùng thủ đoạn ngầm rồi!"

Ninh Tịch liếc mắt một cái: "Nhầm rồi nhé, là tôi nói với tổ chế tác rằng nếu nam khách mời không phải là anh trai nhà anh thì tôi không quay!"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Lục Cảnh Lễ ôm cổ họng, suýt nữa thì bị đồ ăn cho chó làm nghẹn chết: "Chị... mấy người còn có nhân tính hay không!!!"

Nói xong lại giận dữ hét: "Đây mà cũng coi là thực lực hả?"

Ninh Tịch tỏ vẻ đương nhiên nói: "Tất nhiên, tôi là người của anh ấy, thực lực của tôi không phải là thực lực của anh ấy chắc? Anh yêu có thấy đúng không?"

Ninh Tịch vừa nói vừa hôn một cái lên má Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu cũng cung chiêu đáp: "Ừ."

Lục Cảnh Lễ bị ngược đến độ hận không thể chết đi cho xong: "Tôi chắc chắn không phải em trai ruột hay em chồng của hai người..."

--- O ---

Chương 1244: Phải Dịu Dàng Với Các Cô Gái Của Tôi Một Chút

Ngày quay chương trình.

Trước đài truyền hình Đé Đô, các fan biết chuyện hôm nay Ninh Tịch sẽ đến đây quay chương trình nên bọn họ tụ tập một đám lớn đứng trước cổng ngóng trông, đầu người nhón nha nhón nháo, đông tới độ không đếm được có bao nhiêu cái đầu.

Một lát sau, một chiếc xe bảo mẫu màu đen dừng lại trước cổng. Ngay sau đó, Ninh Tịch mặc một cây âu phục màu xám nhạt bước xuống xe.

Vừa thấy Ninh Tịch mặc đồ nam, toàn thể các fan hâm mộ lập tức phát cuồng lên trong nháy mắt, thậm chí có người kích động tới độ ngất đi...

"A a a a a a a! Anh Tịch! Anh Tịch!"

"Anh Tịch! Nhìn bên này!"

"A! Chồng ơi em yêu anh! Chồng ơi để em sinh khí con cho anh nhé!"

...

Thạch Tiêu với Hùng Chí đã chính thức nhận công tác, hai người họ mặc tây trang màu đen, đeo kính đen. Thân hình cao lớn của hai người giống y như môn thần, nghiêm ngặt bảo vệ hai bên cho Ninh Tịch, tách cô ra khỏi đám fan hâm mộ.

Nghe một đám con gái gào rống muốn sinh con cho bà chủ, trái tim hai bọn họ gần như sắp tan vỡ...

Trong đám con gái có một cô bé quá mức kích động mà xuyên thủng phòng tuyến an ninh nhào về phía Ninh Tịch. Thạch Tiêu lập tức lạnh mặt đưa tay ra cản cô bé ấy lại.

Cô bé kia bị kéo thì ngã ngửa về sau theo quán tính, mắt thấy sắp ngã đến nơi thì đột nhiên Ninh Tịch bước nhanh đến rồi vòng tay qua đỡ bả vai của cô bé đó, sau đó dùng ánh mắt không vui nhìn về phía Thạch Tiêu: "Này, với con gái phải dịu dàng một chút chứ!"

"A a a a a a a a a a a a a a a a a a a!" Toàn thể các cô gái hét chói tai đến mức thủng trời.

Đứng trước một đám con gái điên cuồng như thế, ngay cả Thạch Tiêu với Hùng Chí cùng đội an ninh cũng sắp chịu không nổi, anh zai à, đừng tăng thêm lượng công việc cho chúng tôi chứ...

Thạch Tiêu với Hùng Chí đưa mắt nhìn nhau, lên tinh thần 100%.

Lúc trước bọn họ vẫn coi khinh đám vệ sĩ bảo hộ ngôi sao thế này, luôn cảm thấy việc này quá đơn giản. Nhưng giờ ném mùi rồi mới biết, đây tuyệt đối không hề dễ dàng nha...

Bởi vì không chỉ bảo vệ bà chủ mà còn phải tuyệt đối không được phép làm các fan bị thương. Quan trọng là nhân khí hiện giờ của bà chủ quá khinh khủng, fan hâm mộ toàn là con gái, bọn họ mà đã điên lên thì thật đáng sợ...

Sau một phen dày vò, Ninh Tịch cũng thuận lợi tới được trường quay.

"A! Chị Tịch tới rồi!"

"Hu hu hu hu anh Tịch mặc đồ nam đẹp trai tới nổi tôi nhũn chân luôn rồi! Người thật còn mê người hơn cả trong phim! Trời ơi, tôi không cầm lòng được! Đáng tiếc là hôm nay anh Tịch đã trang điểm rồi, tôi không có cơ hội được chạm vào gương mặt ấy, thật đáng tiếc quá!"

"Lần trước rõ ràng là một siêu cấp đại mỹ nhân mà, thần kỳ quá đi! Tôi luôn có cảm giác Ninh Tịch sẽ nổi tiếng, nhưng không ngờ ngày ấy lại tới nhanh đến như vậy!"

"Cũng khó trách tại sao nhân khí cô ấy cao như vậy, người ta giết sạch cả trai lẫn gái đó nha! Tôi đã có thể dự cảm được tỷ số người xem lần này rồi!"

"Chỉ tiếc cho nam khách mời lần này lại là Kha Minh Vũ... Nếu là Thẩm Hãn Thần thì mọi chuyện hoàn hảo rồi! Nghe nói hôm nay cậu ta cũng tới đây, nhưng mà là để quay chương trình khác..."

"Ồ cũng chịu thôi, nhân vật của Kha Minh Vũ cũng rất có khí chất, nhưng người thật thì lại có chút bình thường, bộ dạng cũng chẳng nổi bật, chẳng có chút cảm giác tồn tại nào!"

...

Vừa đến nơi, đạo diễn Vương Thiệu Nguyên liền rút tiến đến chào hỏi Ninh Tịch, biết Lục Đình Kiêu đã đến thì sau khi chào hỏi xong lập tức chạy đi khu nghỉ tìm anh yêu.

"Kha Kha, cậu tới sớm quá!"

"Tiền bối!" Thấy Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu mở miệng chào. Trong nháy mắt đã hóa thân thành Kha Minh Vũ.

Ninh Tịch nghe tiếng "tiền bối" kia thì suýt nữa cười phì ra tiếng, cơ mà mỗi lần nghe Đại Ma Vương gọi mình là tiền bối thì trong lòng cô vẫn thấy rất sung sướng.

--- O ---

Chương 1245: Người Trong Lòng

Chuẩn bị xong, bắt đầu quay.

"Xin chào tất cả mọi người, ai cũng biết chương trình "Phòng bếp mỹ nhân" của chúng tôi mỗi số đều mời một mỹ nhân làm khách mời, lần này tất nhiên cũng vậy! Nhưng mà, vị mỹ nhân của chúng ta hôm nay lại có chút đặc biệt, chắc hẳn mọi người đều đã biết cô ấy là ai!"

"Vâng, đó chính là Ninh Tịch của chúng ta...." MC Chu Tiêu An có chút kích động mời Ninh Tịch đi lên.

Vừa dứt lời, khán giả trong trường quay đã phát ra một tràng tiếng hoan hô, ánh đèn cũng lập tức hướng về phía Ninh Tịch.

"Xin chào mọi người, đã lâu không gặp, thật vui vì hôm nay lại được tới đây lần nữa." Ninh Tịch xuất hiện trong một bộ âu phục màu xám tro, lịch sự cúi người chào một cái.

Tiếng thét chói tai trong trường quay vẫn không ngừng lại...

MC Chu Tiêu An hai mắt sáng rực, nhẹ nhàng tiến sát lại Ninh Tịch, sau đó đưa tay sờ vạt áo của Ninh Tịch một cái rồi khoa trương nói: "Trời ơi, tôi thật không dám tin vào mắt mình nữa, lần trước rõ ràng là một đại mỹ nhân cơ mà, thế sao bây giờ lại thành nam thần quốc dân, trở thành tình nhân trong mộng của tất cả các cô gái thế này, tất nhiên là tôi cũng..."

Nhìn MC tiếp xúc gần gũi lại còn mờ ám đưa đẩy Ninh Tịch như thế, khán giả dưới khán đài lại được một tràng hét chói tai.

MC với Ninh Tịch trò chuyện rất lâu, cho tới khi đạo diễn nhắc nhở thì cô ta mới bắt đầu nói: "Tiếp theo xin mời nam khách quý hôm nay của chúng ta, xin mời Lâm Ngộ của Người Tìm Mộng - diễn viên Kha Minh Vũ!!!"

Sau khi Kha Minh Vũ bước lên, MC chỉ đơn giản hàn huyên mấy câu rồi bỏ qua một bên, sau đó lại đem đề tài chuyển đến Ninh Tịch: "Anh Tịch, không biết hôm nay anh mang đến món ngon gì cho chúng tôi đây?"

Ninh Tịch nhìn Kha Minh Vũ một cái: "Hôm nay chỉ chuẩn bị một món ăn thông thường là cơm cuộn trứng thôi, nhưng mà là món rất thích hợp để làm cho người trong lòng nha!"

Ồ ồ! Người trong lòng!

Dưới khán đài, mấy fan CP của Kỳ Tuyết Phi với Lâm Ngộ kích động đến ôm nhau lẫn lộn.

Chu Tiêu An vốn dĩ có chút bất mãn vì nam khách mời bị đổi từ Thẩm Hãn Thần thành Kha Minh Vũ cho nên ngay từ đầu cô ta đã cố ý ngó lơ Kha Minh Vũ. Thậm chí lúc này cũng chỉ thuận miệng nói một câu: "Thật đáng mong đợi nha! Xem ra nam khách mời của chúng ta có lộc ăn rồi!"

"Vậy thì chúng ta bắt đầu được chưa?" Ninh Tịch hỏi

"Tất nhiên rồi!" MC cười híp mắt nghênh đón rồi thẹn thùng hỏi: "Anh Tịch có cần em giúp gì không? Em giúp anh rửa rau nhé?"

Này không chỉ là coi thường nam khách mời, mà ngay cả việc của nam khách mời cũng đoạt...

Ninh Tịch làm sao không hiểu ý định của Chu Tiêu An, cô cười nhạt một cái: "Tay của con gái đâu phải để làm những việc này, thôi cứ giao cho cánh đàn ông đi!"

Nói như thế thì dù cho Chu Tiêu An bị từ chối nhưng vẫn có nguyên một đoàn nai con chạy loạn trong tim luôn, khán giả bên dưới cũng bị sự ga lăng của Ninh Tịch làm cho mơ màng.

Bao che thành công, Ninh Tịch đi tới khu vực bếp đã chuẩn bị xong.

Vì để khán giả có thể tận hưởng về mặt thị giác nên hôm nay Ninh Tịch mặc bộ âu phục kiểu anh đúng tiêu chuẩn, cực kỳ đẹp trai cơ mà lúc nấu ăn lại có chút bất tiện.

Ninh Tịch vừa đứng trước bếp, hoàn toàn không cần cô mở miệng mà Kha Minh Vũ vốn đứng một bên không hề có cảm giác tồn tại lại vô cùng ăn ý bước theo chân Ninh Tịch, cẩn thận giúp Ninh Tịch xắn tay áo lên.

"Cám ơn." Ninh Tịch nhìn thẳng vào mắt Kha Minh Vũ rồi nhẹ nhàng cười một tiếng.

--- O ---

Chương 1246: Cảm Giác Bị Ngược Cầu

Rõ ràng đây chỉ là một cảnh vô cùng bình thường nhưng không biết tại sao khi nhìn hai người họ thực hiện thì cứ có cảm giác bong bóng màu hồng "phóc phóc" bay ra vô cùng lãng mạn ngọt ngào.

Mấy khán giả đang mê muội cũng bị một màn này làm cho mặt đỏ tim đập.

"Á! Trái tim thiếu nữ bé bỏng của tôi! Sao lại có cảm giác bị ngược cầu thế này?"

"Aaaaa... tôi muốn điên rồi! Thích chết tôi rồi! Tôi thích nhất cặp Kỷ Tuyệt Phi với Lâm Ngộ đó! Không ngờ ngoài đời hai người họ cũng xứng đôi như vậy! Tôi sắp không chịu được rồi!"

"Ôi, mặc dù tôi lên thuyền của nam chính, cơ mà lúc hai người này ở cạnh nhau không hiểu lại có cảm giác vô cùng hài hòa..."

"Mấy người không thấy Kha Minh Vũ cực kỳ phong độ sao? Mỗi lúc anh ta giơ tay nhắc chân đều có cảm giác vô cùng quý tộc! Hơn nữa cảm giác này không thể dùng diễn xuất để diễn được... Mỗi lần trông thấy tôi đều có cảm giác tim đập mạnh vô cùng!"

...

Ngay cả Chu Tiêu An - người nhiều lần ngó lơ Kha Minh Vũ vào lúc này cũng không thể không thừa nhận rằng, hiện tại Kha Minh Vũ đang tỏa ra một sức hấp dẫn đặc biệt.

Ninh Tịch nói cảm ơn rồi thấp giọng dặn dò Kha Minh Vũ những chuyện mình cần giúp.

Kha Minh Vũ hơi gật đầu một cái rồi quay người đi chuẩn bị nguyên liệu.

Hai người mỗi một câu nói, mỗi một lần tiếp xúc đều lộ ra một cảm giác ăn ý, người xem có cảm giác đang xem một bộ phim tình cảm lãng mạn, thì thoảng lại có người hét chói tai...

Đạo diễn Vương Thiệu Nguyên hoàn toàn không ngờ hai người này lại tạo hiệu quả tốt như vậy, miệng ông ta cứ cười toe toét. Ông ta vốn định cho Chu Tiêu An tạo dựng chút tình huống hài hước để gây cười nhưng mà bây

giờ cứ theo bầu không khí lãng mạn này không chừng còn đạt hiệu quả cao hơn. Vì thế, ông ta sẽ để hai người họ "tự biên tự diễn" với nhau.

Khán giả dưới khán đài cũng bày tỏ bọn họ đang rất thỏa mãn.

"A a a a... tôi có cảm giác không phải đang xem chương trình ẩm thực, mà là đang xem phiên ngoại của phim!"

"Đúng vậy đúng vậy! Cuộc sống ngọt ngào của Kỳ Tuyết Phi và Lâm Ngộ sau khi cưới... lãng mạn quá đi!"

...

Dưới sự giúp đỡ của Kha Minh Vũ, món cơm cuộn trứng của Ninh Tịch được hoàn thành rất nhanh.

Sau khi dùng trứng gà bao lấy cơm chiên, Ninh Tịch cầm lọ tương cà chua lên, nghĩ nghĩ một chút rồi nhanh chóng viết một hàng chữ trên mặt trứng: "I S2 U"

Thấy Ninh Tịch viết lời tỏ tình bằng tiếng anh trên mặt trứng, khán giả lại càng hét chói tai hơn, bọn họ đồng loạt hô tên của Kha Minh Vũ với Ninh Tịch...

Đạo diễn vội vàng nhắc nhở anh quay phim cho một cảnh quay đặc tả vào cái hàng chữ Ninh Tịch vừa viết, trên mặt ông ta không tìm được vẻ hài lòng.

Xem ra số lần này có thể dùng tên "Ngoại truyện của Người Tìm Mộng" để thu hút khán giả ha ha ha!

Đem chương trình ẩm thực biến thành phim thần tượng, ông đúng là một thiên tài. Số lần này xem chừng còn hot hơn những gì ông ta tưởng tượng. Hiện tại, ông ta cảm thấy mình thật may mắn khi đáp ứng Ninh Tịch.

Lúc này ánh mắt mọi người đều đang hướng về Ninh Tịch và Kha Minh Vũ trên sân khấu, không một ai phát hiện trong một góc trường quay có một người trầm mặt đứng đó.

Thẩm Hãn Thần quay xong chương trình của mình thì đến đây xem, không biết cậu ta đã đứng đó bao lâu rồi.

Trình Á Nam có chút phức tạp nhìn cậu nghệ sĩ của mình. Nếu lúc trước còn chưa chắc chắn lắm thì hiện tại dựa vào những phản ứng khác thường của Thẩm Hãn Thần, cô có thể khẳng định rằng Thẩm Hãn Thần có ý với Ninh Tịch...

--- O ---

Chương 1247: Cảm Giác Ăn Bám Thế Nào?

Sau khi chương trình kết thúc, Ninh Tịch còn cố ý làm vài mấy món ăn cho fan và khán giả ở trường quay. Việc này khiến các cô gái đều gào rú muốn lấy thân báo đáp, thậm chí còn có mấy cậu trai then thùng chạy tới bày tỏ.

Phòng nghỉ không người ở hậu trường.

Vừa mới đóng cửa lại, Ninh Tịch đã bị một nụ hôn vây lấy.

Từ lúc thấy chữ "I S2 U" trên miếng trứng kia anh đã muốn làm như vậy...

"Ô, giận rồi hả?" Ninh Tịch cho rằng Lục Đình Kiêu đang lên cơn ghen vì mấy fan hâm mộ kia.

Lục Đình Kiêu: "Không giận."

Ninh Tịch nhướn mày: "Anh chắc chứ?"

Sau tiếng thở dài là một nụ hôn nóng bỏng lại rơi xuống: "Có thể làm như thế này với em, chỉ có mình anh."

"..." Được rồi, không có cách nào phản bác lại.

...

Trước tòa nhà của đài truyền hình.

Ninh Tịch không tiện đi cùng với Kha Minh Vũ nên hai người chỉ có thể tách ra tự đi về nhà.

"Kha Kha, tôi đi trước đây!"

"Vâng, tiền bồi đi cẩn thận." Kha Minh Vũ nhìn theo bóng dáng Ninh Tịch lên xe rồi đi.

Sau khi Ninh Tịch vừa rời khỏi, thì có một người đột nhiên tới gần cậu ta.

Thẩm Hãn Thần bước đến gần thì dừng lại châm một điếu thuốc lên. Cậu ta như cười như không nhìn Kha Minh Vũ, giọng điệu đầy cợt nhả: "Kha Minh Vũ, cảm giác ăn bám thế nào?"

Kha Minh Vũ nhìn Thẩm Hãn Thần một cái, cũng chẳng hề giận dữ hay xấu hổ như dự đoán mà không hề biến sắc nói: "Không tệ."

Ném lại hai chữ này rồi Kha Minh Vũ trực tiếp lên xe rời đi.

Thẩm Hãn Thần đứng yên tại chỗ, mãi mới hoàn hồn lại được. Cậu ta ném điều thuốc trong tay xuống đất, tức đến nỗi khuôn mặt đẹp trai trở nên vặn vẹo.

Đối với một người đàn ông mà nói thì khi bị nói ăn bám chả khác nào bị làm nhục, cậu ra cố ý dùng lời này để nhục mạ Kha Minh Vũ, ai ngờ tên đó lại phản ứng cứng như vậy.

Sau khi lên xe, Thẩm Hãn Thần vẫn không hết tức.

Trình Á Nam vội vàng đi an ủi: "Hãn Thần à, cậu làm gì phải so đo với cậu ta chứ, đã nguyện ăn bám rồi thì còn biết xấu hổ sao?"

Thẩm Hãn Thần dù sao cũng còn trẻ tuổi nên bông bột, cậu ta cả giận nói: "Tôi kém tên Kha Minh Vũ kia chỗ nào chứ? Tại sao cô ấy tình nguyện tốn công sức giúp cái tên nhạt thếch đó mà lại không nguyện nhìn tôi một cái?"

Trình Á Nam ho nhẹ một tiếng nghĩ thầm trong đầu, cái loại chuyện yêu đương này làm sao có thể nói rõ trong một hai câu cơ chứ, chưa kể ai bảo lúc đầu cậu cứ tỏ ra chán ghét người ta cơ, bảo sao lại bị người khác chiếm mất tiên cơ.

Tất nhiên là cô chẳng dám nói như vậy để chọc giận vị tổ tông này, chỉ mềm giọng an ủi: "Hãn Thần, tôi cảm thấy cậu không cần nghĩ nhiều đến thế đâu. Hiện giờ, Kha Minh Vũ đã ký hợp đồng với Thịnh Thế nên Ninh Tịch chỉ đang hỗ trợ cậu ta thôi mà! Đúng rồi, lần trước có nói với cậu đào Ninh Tịch tới Phong Hành, việc này cũng không phải là không được..."

"Có ý gì?" Thẩm Hãn Thần lập tức hỏi.

Trình Á Nam nói: "Thật ra tôi có nghe được lời đồn là... sắp tới Tô Dĩ Mạt chắc chắn sẽ ra tay với Ninh Tịch... vậy nên cô ấy cũng không ở Thịnh Thế được bao lâu nữa đâu!"

"Hiện giờ Ninh Tịch đang nổi như thế chả lẽ Thịnh Thế chịu buông tay? Tô Dĩ Mạt kia thật sự có bản lĩnh lớn đến nỗi khiến Thịnh Thế phải bỏ một ngôi sao đang ăn khách sao?" Thẩm Hãn Thần có chút không xác định.

Trình Á Nam lắc đầu nói: "Cậu chưa biết đây thôi... đừng nói là ngôi sao đang ăn khách, kể cả có nổi hơn Tô Dĩ Mạt đi nữa thì cô ta muốn ai đi thì người đó phải đi..."

"Nói thế là sao?"

"Cậu có biết Tô Dĩ Mạt là người của ai không?" Trình Á Nam tỏ vẻ thần bí.

"Ai?"

Trình Á Nam giơ một ngón tay chỉ chỉ lên trên: "Tập đoàn Lục thị..."

Thẩm Hãn Thần cau mày: "Lục Cảnh Lễ?"

Trình Á Nam lắc đầu một cái, sau đó dùng giọng điệu vô cùng kiêng kỵ khi nhắc tới cái tên sắp được nói ra: "Không phải là Lục Cảnh Lễ, mà là... Lục Đình Kiêu!"

"Cái gì!!!" Lúc này ngay cả Thẩm Hãn Thần cũng biến sắc...

--- O ---

Chương 1248: Hôn Không Nổi

Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu người trước kẻ sau về đến Bạch Kim Đế Cung.

Bởi vì ngày mai Lục Đình Kiêu phải đi nước ngoài công tác, hơn nữa còn phải rất lâu không được gặp mặt cho nên tối nay Ninh Tịch ở luôn bên này.

Cô dỡ bánh bao ngủ xong thì nhẹ chân nhẹ tay khép cửa phòng lại rồi mới đi tới phòng ngủ của Lục Đình Kiêu nhìn nhìn, không có ai. Sau đó cô chạy đến thư phòng thì tìm được Lục Đình Kiêu, anh đang chăm chú làm việc.

"Đã muộn rồi sao anh còn chưa ngủ? Mau nghỉ sớm đi! Ngày mai anh còn phải lên máy bay đấy!" Thấy Lục Đình Kiêu vẫn còn bận rộn thì Ninh Tịch không khỏi bất mãn.

"Ừ, còn chút việc." Lục Đình Kiêu nghe cô nói vậy thì đáp lại một tiếng những cũng không có rời mắt khỏi hợp đồng và sửa chữa chúng. Anh vô cùng tự nhiên đưa tay ra kéo cô ngồi trên đùi mình.

Ninh Tịch đau lòng sờ sờ vành mắt đen thui của Lục Đình Kiêu: "Haizz, nếu biết trước thế này thì em đã không để anh cùng tham gia chương trình với em rồi, anh bận như vậy..."

Lục Đình Kiêu nghe thế thì cầm lấy tay cô hôn hôn một cái, như cười như không nhìn cô rồi sâu xa nói: "Giang sơn vạn dặm cũng chẳng bằng em. Chẳng lẽ em muốn cướp đi thú vui duy nhất trong cuộc đời của anh sao?"

Giọng nam trầm khàn vang lên sát bên tai khiến Ninh Tịch nhất thời không nhận được mà cái mặt già đỏ tung bừng lên.

Trời ạ, cái câu này là do chính miệng cô nói ra, bây giờ Đại ma vương lại mượn lại! Level sát gái tăng âm âm đến mức đột phá đến thiên giới luôn rồi...

Đại Ma Vương thật biết cách vận dụng kiến thức vào thực tế mà!

"Khụ, lần này anh đi công tác ở đâu thế?" Ninh Tịch hỏi.

"Moscow, Nga."

"Vậy bao giờ anh về?"

"Trước mắt chưa biết được, xong việc thì về." Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch nghe thế hơi nhíu mày, gần đây trên mấy tạp chí kinh doanh có đăng tin rằng, gần đây thị trường nước ngoài của Lục thị liên tục gặp rắc rối. Trong nước cũng đột nhiên xuất hiện một công ty có nguồn vốn hùng hậu cố gắng chiếm đoạt thị trường trong nước của Lục thị.

Những chuyện này trên thương trường cũng chả phải chuyện lạ, nhưng sự việc quá mức trùng hợp thế này khiến Ninh Tịch mơ hồ cảm thấy bất an.

Nhìn bộ dạng râu rĩ không vui của cô, ánh mắt Lục Đình Kiêu lóe lóe, anh cố ý kê sát vào tai cô nói: "Còn chưa đi mà đã nhớ anh sao?"

Ninh Tịch bị anh chọc cho bật cười, trừng anh một cái: "Ừ đây... ở nước Nga có biết bao em xinh đẹp da trắng tóc vàng mắt xanh, nhớ đâu anh bị họ bắt mất thì làm thế nào?"

"Những người phụ nữ khác trong mắt anh chẳng khác gì hạt bụi." Mặc dù là lời tán tỉnh nhưng sắc mặt của Lục Đình Kiêu lại vô cùng nghiêm túc, như thể anh thật sự nghĩ như vậy.

Ninh Tịch hôn lên môi Lục Đình Kiêu: "Em cũng thế!"

...

Buổi sáng hôm sau, Ninh Tịch tiễn Lục Đình Kiêu đến sân bay.

Mặc dù Ninh Tịch hiện giờ cũng được tính là có chút danh tiếng, nhưng cũng may là "thuật cải trang" của cô đạt đến mức xuất thần nhập hóa cho nên lúc có việc cần ra khỏi nhà thì chỉ cần tốn công trang điểm một chút là được.

Nói cách khác chính là hôm nay Ninh Tịch vô cùng trâu bò mà đi hóa trang mình thành một cô học sinh trung học. Trên người còn mặc nguyên bộ đồng phục học sinh nữa. Dầu cho ánh mắt của fan có làm từ hợp kim cũng khó có thể nhận ra nữ sinh tinh nghịch đáng yêu, tươi ngon mọng nước này lại là nam thần đại nhân của bọn họ ~!

Lục Cảnh Lễ đứng một bên giật giật khóe miệng, nhìn đủ bộ dạng trẻ vị thành niên của chị dâu nhà mình: "Chị dâu, em phục sự trâu bò của chị rồi..."

Vốn còn định nói lần này Tiểu Tịch Tịch chắc chắn không đi tiễn anh mình được, vừa ra cửa đã bị fan hâm mộ vây quanh như thế thì sao mà đi. Cơ mà,

sự thực chứng mình, tiểu gia đã quá ngây thơ rồi.

"Anh đi đây." Lục Đình Kiêu lưu luyến xoa xoa đầu Ninh Tịch, sau đó nghiêng người định hôn cô một cái, nhưng mà nhìn bộ dạng của cô hôm nay lại có chút cảm giác không xuống tay được...

--- O ---

Chương 1249: Thức Ăn Cho Chó Vẫn Còn

Ninh Tịch đợi nửa ngày vẫn không thấy nụ hôn tạm biệt thì có chút bất mãn, cô dùng ánh mắt tố cáo nhìn anh: "Hôn hôn ~"

Lục Đình Kiêu néo mi tâm một cái, có chút không biết phải làm thế nào.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên cũng đầu đầy hắc tuyến: "Em nói này chị dâu, chị mặc như thế không sợ anh em vừa hôn cái đã bị cảnh sát bắt đi à..."

Anh ta còn đang nghĩ rằng lần này không bị nhồi thức ăn cho chó rồi, kết quả, Ninh Tịch đem áo khoác đồng phục cởi ra rồi nhảy phắt lên chủ động hôn Lục Đình Kiêu.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Anh Tịch quả là uy phong dũng mãnh.

Nhưng mà, có vẻ như mừng hơi sớm, thức ăn cho chó vẫn chưa hết đâu.

Lục Đình Kiêu vừa mới ngọt ngào với vợ xong lập tức quay sang phía Cảnh Lễ dặn dò: "Trông nom Ninh Tịch với công ty cho tốt."

Ninh Tịch với công ty... quả quyết đem vợ đặt lên trước luôn...

Bên nào trọng bên nào khinh vừa nhìn qua đã biết, còn anh ta thì... a a a.

...

Đưa Ninh Tịch về xong, Lục Cảnh Lễ lại phải cam chịu số phận chạy đến tập đoàn Lục thị xử lý công việc.

Thịnh Thế vốn chỉ được thành lập để Lục Cảnh Lễ luyện tay mà thôi, hiện giờ Thịnh Thế đã đi vào quỹ đạo cho nên công việc hàng ngày chủ yếu đều do phó giám đốc Thịnh Thế là Dịch Húc Đông giải quyết, còn trọng tâm công việc của Lục Cảnh Lễ đã trở lại phía tổng công ty.

...

Trong hậu trường một buổi lễ cắt băng khánh thành của một nhãn hiệu cao cấp.

Triệu An Hinh nói chuyện điện thoại xong lập tức vui vẻ đi vào, cô ta hưng phấn nói: "Dĩ Mạt, trưởng phòng Diệp bên phòng truyền thông của Lục thị mới trả lời tôi xong, anh ta nói hoàn toàn không có vấn đề, mấy ngày nữa là chúng ta có thể ký hợp đồng được rồi!"

Gần đây hợp đồng đại diện của Tô Dĩ Mạt với tập đoàn Lục thị đã đến kỳ hạn.

Ninh Tịch hiện giờ nổi như vậy, Lâm Chi Chi đặc ý như thế thì Triệu An Hinh sao có thể ngồi yên. Vì vậy cô ta liền đem thù lao hợp đồng đại diện của Tô Dĩ Mạt với Lục thị tăng lên gấp đôi.

Tô Dĩ Mạt nghe thế cũng lộ vẻ vui sướng: "Cụ thể thì bên kia nói thế nào? Cô đòi giá cao như thế mà bọn họ không có ý kiến gì sao?"

Triệu An Hinh lập tức đặc ý nói: "Dĩ Mạt, cô xem cô nói kìa, sao bọn họ dám có ý kiến chứ! Nếu báo giá quá thấp sẽ làm ảnh hưởng tới giá trị của cô! Từ trước đến nay Lục tổng đối với cô đều là trăm y ngàn thuận mà!"

Lương Bích Cầm đứng một bên cũng kích động nói: "Chị họ, Lục tổng thật quá cưng chiều chị!"

Hai gò má Tô Dĩ Mạt đỏ ửng, sau đó cũng không biết nghĩ tới cái gì mà trên mặt lộ vẻ buồn bã: "Nhưng mà... lâu như thế... chị với anh ấy... chưa bao giờ gặp riêng cả... chị..."

Ban đầu cô ta còn nghĩ là do Lục Đình Kiêu là vì bảo vệ cô nên không muốn công khai, thậm chí còn cho rằng cách biểu đạt tình cảm của anh ấy là thâm lặng.

Nhưng mà theo thời gian càng ngày càng dài, đã hơn một năm rồi mà Lục Đình Kiêu vẫn y như cũ, chẳng hề có ý tứ muốn hẹn gặp mặt cô. Như thế cũng khó tránh khỏi khiến cô ta cảm thấy mất mát...

Lương Bích Cầm nghe vậy thì vội vàng an ủi: "Chị à, anh ấy là Lục Đình Kiêu đó, làm sao có thể giống như những người đàn ông khác được! Em tin anh ấy nhất định có suy tính của mình, chắc chắn đang tìm một cơ hội thích hợp để công khai quan hệ của hai người đây!"

Thật ra thì lúc bắt đầu Triệu An Hinh cũng có lo lắng tương tự, có lẽ đây chỉ là một chuyện hiểu lầm,

Nhưng mà thái độ của tập đoàn Lục thị với Tô Dĩ Mạt không thể làm giả được.

Xuất thân của Tô Dĩ Mạt chỉ là một gia đình tầm thường nào có thể có quan hệ với tập đoàn Lục thị cơ chứ. Trừ Lục Đình Kiêu coi trọng Tô Dĩ Mạt ra thì hoàn toàn không có khả năng nào khác.

Vì thế Triệu An Hinh cũng dùng giọng chắc chắn nói: "Bích Cầm nói rất có lý! Nghe nói hai vị kia nhà Lục gia không thích người trong giới giải trí lắm, chắc chắn là thời gian này Lục tổng đang thuyết phục bọn họ..."

--- O ---

Chương 1250: Thu Thập Bảy Nam Thần

Nghe hai người họ nói thế, trong tâm Tô Dĩ Mạt lại càng nhận định việc này là thật nên nhất thời cảm thấy an tâm.

Thấy tâm tình của Tô Dĩ Mạt không tệ, Lương Bích Cầm một bên ân cần bóp vai cho cô ta một bên nói: "Chị, nói đến tập đoàn Lục thị em mới nhớ! Lúc trước em có nghe tin rằng bên Lục thị đang chuẩn bị đầu tư rất nhiều tiền để quay một quảng cáo cực lớn tập hợp bảy nam thần sáng chói nhất làng giải trí hiện nay bao gồm cả Giang Mục Dĩ. Hơn nữa, quảng cáo lần này còn là quảng cáo tổng hợp cho tất cả các loại hình kinh doanh của tập đoàn Lục thị..."

Tô Dĩ Mạt nghe vậy liền nói: "Có nghe nói quá, làm sao?"

Một ngôi sao cỡ như Giang Mục Dĩ thì một công ty bình thường muốn mời cậu ta thôi đã đủ xuất huyết, ấy thế mà Lục thị lại muốn mời một lần bảy người!!!

Lúc tin đồn này mới được thả ra, cư dân mạng cơ hồ khóc thét đến phát điên, trước mắt đã xác định được sáu người trong danh sách, chỉ còn một người cuối cùng...

Nhưng tất cả đều là ngôi sao nam, không có quan hệ gì với cô ta cả.

Cho nên Tô Dĩ Mạt không hiểu tại sao Lương Bích Cầm lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Lương Bích Cầm lập tức căm giận nói: "Chẳng phải gần đây Ninh Tịch dựa vào một vai diễn nam không ra nam cũng chẳng ra nữ, giả trai mà nổi sao? Em nghe tin từ phía phòng truyền thông của Lục thị là bọn họ muốn mời Ninh Tịch giả trai để đóng quảng cáo này đó!"

Tô Dĩ Mạt nhất thời biến sắc: "Cái gì?"

Cô ta đã vì Thịnh Thế mà nhìn nhin Ninh Tịch, kết quả Ninh Tịch lại dám chắm mút vào tập đoàn Lục thị.

Lương Bích Cầm thấy sắc mặt Tô Dĩ Mạt thì cũng biết chuyện này chạm phải vảy ngược của bà chị họ mình. Vì thế, cô ta lập tức thêm mắm dặm muối một phen: "Chị, Ninh Tịch thật quá quắt, cô ta cướp đồ vốn thuộc về

em thì cũng thôi đi, bây giờ còn dám chạy đến địa bàn của chị giễu võ dương oai nữa, quá lớn lối rồi!"

Lương Bích Cầm cho rằng nếu không phải do Ninh Tịch thì bất kể là độ hot hay quảng cáo lớn của Lục thị hẳn là phải thuộc về cô ta mới đúng, như vậy thì sao cô ta có thể không tức đây!

Tô Dĩ Mạt hừ lạnh một tiếng rồi nhìn Triệu An Hình một cái: "Chị Hình, chị gọi điện cho trưởng phòng Diệp ngay bây giờ hỏi xem tình hình thế nào, nếu bọn họ định mời Ninh Tịch thật thì chị tự biết nên làm thế nào.

Tô Dĩ Mạt nói xong liền cùng Lương Bích Cầm đi ra sân khấu cắt băng khai trương.

Đương nhiên Triệu An Hình hiểu rõ Tô Dĩ Mạt muốn gì, bản thân cô ta cũng cầu còn không được. Vì thế cô ta lập tức gọi cho Diệp Dĩnh một cú điện thoại.

"Alo, cô Triệu đây à, hợp đồng của Dĩ Mạt có vấn đề gì sao?" Đầu bên kia Diệp Dĩnh khách khí hỏi.

Triệu An Hình nói: "Xin lỗi lại làm phiền trưởng phòng Diệp rồi, lần này không phải vì Dĩ Mạt của chúng ta mà là có chuyện muốn hỏi thăm cô."

"Sao? Chuyện gì? Cô Triệu cứ nói."

"Nghe nói gần đây Lục thị muốn quay một quảng cáo tổng hợp cho công ty, mời bảy vị nam thân của làng giải trí, mà một trong số bảy người đó là... Ninh Tịch?" Triệu An Hình hỏi.

Đầu bên kia, Diệp Dĩnh nghe Triệu An Hình hỏi xong thì sắc mặt không tốt lắm. Vị trí cuối cùng này quả thật Diệp Dĩnh đã quyết định là Ninh Tịch, hơn nữa ý kiến này cũng nhận được sự nhất trí của cả phòng.

Nhưng mà, chuyện cô ta lo lắng nhất lại xảy ra...

Trong Thịnh Thế, ai chả biết bà chủ trong truyền thuyết - Tô Dĩ Mạt với Ninh Tịch là quan hệ cạnh tranh..

Quả nhiên là Tô Dĩ Mạt vẫn hỏi tới chuyện này, vụ mời Ninh Tịch đóng quảng cáo xem ra phải hủy bỏ rồi!

--- O ---

Chương 1251: Thiếu Chút Nữa Học Máu

"Liên quan đến chuyện mời Ninh Tịch đóng quảng cáo lần này... bên tôi quả thật đang có ý này, không biết cô Tô có ý kiến gì?" Diệp Dĩnh cẩn thận dò hỏi.

Triệu An Hình nghe vậy thì có chút không vui nói: "Trưởng phòng Diệp này, người thông minh không nói lời lắt léo, tình huống trong Thịnh Thế chắc hẳn cô cũng biết, Ninh Tịch này... quả thật có chút không hiểu chuyện, lại còn nhiều lần chọc ngoáy khiến Dĩ Mạt của chúng tôi rất không vui."

"Thôi thì Dĩ Mạt cũng hiền lành vẫn luôn nhìn cô ta, hiện giờ nếu cô ta lại cũng nhận được hợp đồng đại diện của tập đoàn Lục thị y như Dĩ Mạt, thì e là sẽ trực tiếp coi khinh Dĩ Mạt ngay trước mắt mắt thôi, cô nói xem trong lòng Dĩ Mạt có thể chấp nhận được không?"

Diệp Dĩnh âm thầm thở dài, sau đó lên tiếng: "Cô Triệu, ý của cô tôi đã hiểu! Là do chúng tôi cân nhắc không chu toàn, chuyện quảng cáo thì tôi sẽ tìm người khác! Cũng phiền cô nói đôi lời để cô Tô yên tâm! Sau này quảng cáo của tập đoàn Lục thị tuyệt đối sẽ không xuất hiện bóng dáng Ninh Tịch nữa, hy vọng cô Tô không cần phải để ý."

Xoắn xuýt mãi, cuối cùng Diệp Dĩnh vẫn chọn cách này để xử lý.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Diệp Dĩnh thân là trưởng phòng truyền thông của tập đoàn Lục thị nên cô rõ ràng nhất, lúc đầu chính miệng Boss đại nhân đã nói qua rằng phải thỏa mãn mọi yêu cầu của Tô Dĩ Mạt!

Huống chi thời gian trước Tô Dĩ Mạt còn thường xuyên ra vào công ty, quan hệ với tiểu thái tử cũng rất thân mật...

Cho nên dù Triệu An Hình muốn tăng gấp đôi thù lao thì cô cũng chẳng hề do dự mà đáp ứng, huống chi đây chỉ là chuyện đổi người quảng cáo mà thôi.

Chỉ là có chút đáng tiếc, cô hao tốn bao nhiêu tâm tư vào quảng cáo lần này. Nếu có thể mời một nhân vật đặc biệt như Ninh Tịch thì chắc chắn là vẽ rồng thêm mắt, hiệu quả gấp bội, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể chọn người khác thôi.

Diệp Dĩnh đang nghĩ nghĩ thì Triệu An Hình lại đột nhiên mở miệng: "Nếu

muôn tìm người khác không bằng để tôi đề cử cho trưởng phòng Diệp một người, Bích Cầm nhà chúng tôi giả trai cũng được lắm! Trưởng phòng Diệp thấy sao?"

Diệp Dĩnh nghe vậy thiếu chút nữa hộc máu!

Đề Lương Bích Cầm thay thế Ninh Tịch? Cô ta nghĩ sao mà nói ra được cái yêu cầu này vậy hả?

Hiện giờ so sánh với Ninh Tịch thì Lương Bích Cầm đã bị người ta mắng cho hết cứu nổi rồi. Nếu quảng cáo lần này mà mời cô ta thì công sức coi như đổ hết xuống sông xuống bể!

"Sao vậy trưởng phòng Diệp, có vấn đề gì không?" Giọng điệu của Triệu An Hinh cơ hồ đã mang ý tứ chèn ép cùng uy hiếp.

Dù sao đối phương cũng có khả năng là bà chủ tương lai, dẫu cho không được làm bà chủ thì đó cũng là người Boss đại nhân tự mình che chở, Diệp Dĩnh có không muốn cỡ nào cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

"Này... tất nhiên không thành vấn đề!" Diệp Dĩnh cơ hồ nghiêng răng mới nói được lời này.

Bên kia, sau khi Tô Dĩ Mạt với Lương Bích Cầm kết thúc công việc thì Triệu An Hinh lập tức báo cáo kết quả cho hai người.

"Dĩ Mạt, tôi làm xong rồi! Tôi nói ý của cô xong thì trưởng phòng Diệp lập tức nói sau này chắc chắn sẽ không mời Ninh Tịch tham gia quảng cáo nữa, chưa kể bất cứ quảng cáo nào sau này của Lục thị cũng sẽ không xuất hiện bóng dáng cô ta!"

"Ừ." Tô Dĩ Mạt hài lòng gật đầu một cái.

"Đúng rồi, còn có một tin tốt đây! Tôi thuận tiện giúp Bích Cầm lấy được cái quảng cáo đó đó." Triệu An Hinh cười nói.

Lương Bích Cầm vừa nghe liền mừng rỡ: "Cái gì? Chị Hinh! Chị nói cái quảng cáo của Ninh Tịch hiện giờ đã thành của em sao?"

"Không sai!"

"A! Chị Hinh! Cảm ơn chị! Còn có chị họ! Có thể theo chị thật quá hạnh

phúc!" Lương Bích Cầm kích động đến mức hét lên.

Tô Dĩ Mạt bình tĩnh nhìn cô em họ đang kích động một cái: "Lần này em đã hài lòng chưa? Đỡ cho em cứ lải nhải bên tai chị!"

"Hài lòng! Hài lòng! Chị họ quá lợi hại! Ninh Tịch kia trong mắt chị chẳng là cái thá gì..."

--- O ---

Chương 1252: Đủ Nâng Đỡ

Công ty Thịnh Thế, trong phòng làm việc của Lâm Chi Chi.

Ninh Tịch với Lâm Chi Chi đang cùng thương lượng kịch bản với nhau.

Lâm Chi Chi đưa cho Ninh Tịch một kịch bản mới: "Ninh Tịch, em xem cái này thử xem."

Ninh Tịch hơi liếc mắt một cái: "Đạo diễn là Quách Khải Thắng?"

Cô đã từng hợp tác với Quách Khải Thắng quay Thiên Hạ cũng rất thuận lợi và suôn sẻ.

Lâm Chi Chi gật đầu: "Không sai, nhưng mà kịch bản này không phải là phim điện ảnh mà là phim truyền hình. Mặc dù em xuất thân là phim điện ảnh nhưng chị không mong em sau này chỉ đóng phim điện ảnh mà gạt bỏ phim truyền hình. Hiện giờ rất nhiều người cho rằng đóng phim truyền hình là tự hạ cấp bậc, nhưng sự thực không phải như vậy! Thị trường của phim truyền hình bây giờ rất rộng lớn, căn bản đã có thể cùng phân tranh với phim điện ảnh rồi!"

Ninh Tịch nghe vậy cũng gật đầu nói: "Em chưa từng nghĩ sẽ chỉ đóng phim điện ảnh, cứ có kịch bản hay là ok tất. Ngay cả anh hậu Tống Lâm nhiều năm chỉ quay phim điện ảnh mà cương quyết từ chối phim truyền hình, cuối cùng nhân khí ngày càng giảm sút! Đợt trước cô ấy cũng phải nhận phim truyền hình đó thôi."

Nhất trí xong, Lâm Chi Chi tiếp tục nói: "Kịch bản của Quách Khải Thắng vốn không sai, là một bộ phim huyền huyền quay theo kỹ xảo phong xanh! Kịch bản cũng do biên kịch giỏi nhất cầm dao, thậm chí còn mời cả đội hiệu ứng kỹ xảo của Hollywood nữa! Các diễn viên đều là những diễn viên gạo gội cả, rất thích hợp làm bộ phim truyền hình đầu tay của em!"

Lâm Chi Chi dừng một chút rồi nói tiếp: "Thật ra thì mấy tháng trước Quách Khải Thắng đã đưa kịch bản này cho chị, nhưng mà lúc đó em đã nhận phim của Thẩm Miên rồi. May mà lúc ấy đoàn làm phim bên họ vẫn trong giai đoạn chuẩn bị chứ chưa quay, gần đây đã chuẩn bị xong hết rồi, mấy vai chủ chốt về cơ bản cũng đã chọn xong."

"Thế nhân vật của em là gì?" Ninh Tịch hỏi.

"Nhân vật của em là một trong những vai chính! Bộ phim này có tổng cộng hai vai chính, một thiện một ác! Nhân khí của hai nhân vật chính này trong tiểu thuyết cũng có ngang nhau. Tình tiết tiêu điểm trong phim cũng tập trung vào hai nhân vật này là chính." Lâm Chi Chi giải thích.

Ninh Tịch nghe vậy khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Mấy tháng trước Quách Khải Thăng đã gửi kịch bản tới...

Nhưng khi đó cô hoàn toàn chưa có chút danh tiếng nào mà, thế mà ông ấy lại yên tâm giao vai chính cho cô sao.

Mặc dù có đến hai vai chính, nhưng từ những gì chị Chi Chi miêu tả thì nhân vật này thậm chí còn có chút quan trọng hơn nhân vật chính còn lại.

Nghĩ đến sự tin tưởng của Quách Khải Thăng dành cho mình, trong lòng Ninh Tịch thấy rất cảm động.

"Vai chính còn lại là ai?" Ninh Tịch hỏi.

"Người từng được đề cử cho giải ảnh hậu Kim Tượng, Kim Mã - Mạnh Thi Ý!" Lâm Chi Chi trả lời.

Ninh Tịch nghe xong thì đỡ trán bật cười: "Đạo diễn Quách cũng nâng đỡ em quá!"

Cho dù lấy địa vị hiện tại của cô thì vẫn kém xa với Mạnh Thi Ý.

Từ khi ra mắt đến giờ Mạnh Thi Ý chỉ đóng vai chính, hơn nữa bộ phim nào của cô ấy cũng đều là tinh phẩm. Chính bản thân Mạnh Thi Ý cũng là một người thuộc phái thực lực, dấu cho tìm cả giới giải trí cũng khó tìm được nữ nghệ sĩ nào vừa có bối cảnh vừa có thực lực như vậy! Cho nên Mạnh Thi Ý tuổi còn trẻ đã được đề cử ảnh hậu hai lần, hơn nữa còn là Kim Tượng với Kim Mã, một trong những giải thưởng đắt giá nhất trong nước, đúng là tiền đồ không giới hạn...

Nghĩ đến việc mình có thể cùng một người có thực lực diễn một bộ phim, nhiệt huyết của Ninh Tịch lại càng tăng cao thêm mấy phần.

"Chị Chi Chi, em sẽ dành thời gian xem thật kỹ kịch bản này, sau đó sẽ cho chị câu trả lời sớm nhất!" Ninh Tịch nói thế nhưng trong lòng đã xác định rằng sẽ nhận bộ phim này.

Vừa vận ngó coi xem có vai nào thích hợp cho Đại ma vương không hì hì hì. Quan hệ của cô với Quách Khải Thăng không tệ lắm, hơn nữa nhân khí của Kha Minh Vũ cũng không tồi, cố lấy cho anh ấy một nhân vật không có đất diễn nhiều lắm chắc cũng không thành vấn đề...

--- O ---

Chương 1253: Đại Boss Cũng Tham Gia

Vừa khéo đúng lúc này di động của Ninh Tịch reo vang.

Người gọi tới là Quách Khải Thăng.

Ninh Tịch vội vàng nhận điện thoại: "Alo, đạo diễn Quách đây à ~ tôi vừa mới thảo luận với chị Chi Chi về kịch bản mà ông gửi tới, không ngờ ông lại gọi cho tôi!"

"Ninh Tịch à, tôi cũng đang muốn nói với cô chuyện này đâu, này... gần đây cô..." Giọng của Quách Khải Thăng có chút do dự, trù trừ một lát mới nói: "Ninh Tịch, gần đây cô có đắc tội ai không?"

Nghe vậy Ninh Tịch hơi sững sờ: "Không có, tại sao đạo diễn Quách lại hỏi như vậy?"

Quách Khải Thăng thở dài nói: "Tôi vừa mới gặp mấy nhà đầu tư, kết quả bọn họ dường như khá kiêng kỵ với chuyện tôi dùng cô, bọn họ nói dường như phía tập đoàn Lục thị hạ lệnh phong sát cô... nên sợ dùng cô sẽ có phiền toái."

"Khụ khụ..." Ninh Tịch nghe mà suýt nữa bị chính nước miếng của mình làm sặc: "Đạo diễn Quách, ông nói cái gì? Ai hạ lệnh phong sát tôi cơ? Tập đoàn Lục thị?"

Nghe Ninh Tịch nói vậy, Lâm Chi Chi cũng đổi sắc mặt.

Đầu bên kia Quách Khải Thăng nói: "Tôi cũng không biết tin tức này là sao, tóm lại là lời đồn này sẽ rất bất lợi với cô, sợ rằng sẽ tạo ảnh hưởng không nhỏ... dù có là tin vệt cũng đủ khiến cô ít đi vài nguồn tài nguyên."

"Cám ơn đạo diễn Quách đã nhắc nhở, chuyện này tôi sẽ tra rõ."

"Nhưng mà bên tôi thì cô cứ yên tâm đi, nhân vật này được tạo ra là vì cô đó, chỉ dành cho cô thôi." Quách Khải Thăng nói vô cùng chắc chắn.

Ninh Tịch lại nói tiếng cảm ơn sau đó nói lại tình hình cho Lâm Chi Chi rõ.

Giữa hai lông mày của Lâm Chi Chi lộ rõ vẻ ưu sầu: "Sợ rằng không có lửa làm sao có khói, hẳn là Tô Dĩ Mạt ra tay rồi."

Một người luôn trầm ổn như Lâm Chi Chi thế mà hiện giờ lại trở nên vô cùng lo lắng: "Ninh Tịch, ban đầu chị đã nói rõ ràng với em là chúng ta không đắc tội nổi với người chống lưng cho Tô Dĩ Mạt đâu! Nếu quả thật là tập đoàn Lục thị... nếu thế... chị bên này hoàn toàn không thể tìm được bất cứ đường sống nào... Em phải biết, trước sức mạnh tuyệt đối thì mọi mưu kế đều trở thành vô dụng."

Ninh Tịch cũng không biết phải an ủi Lâm Chi Chi như thế nào, chẳng lẽ nói anh yêu của cô tuyệt đối không thể phong sát cô đâu à!

Vì thế, cô chỉ có thể nói: "Chị Chi Chi, chị đừng lo lắng, có lẽ chuyện này không tệ như chúng ta nghĩ đâu!"

"Chị Chi Chi, anh Tịch, đến thời gian họp rồi!" Lúc này Tiểu Đào gõ cửa nhắc nhở.

Bởi vì sắp đến lễ kỷ niệm thành lập của Thịnh Thế cho nên có một ít sự kiện hướng về lễ kỷ niệm. Công ty cố ý triệu tập một ít cao tầng cùng những nghệ sĩ có lực ảnh hưởng trong công ty để triển khai một lần đại hội.

Mọi người đợi một lúc lâu sau, Tô Dĩ Mạt, Lương Bích Cầm với Triệu An Hinh mới lững thững mò tới.

Cơ mà, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, rõ ràng ai cũng đã quen việc cô ta đến muộn thế này.

"Dĩ Mạt, sao lại đến trễ thế, phải chú ý sức khỏe đó!" Phó tổng giám đốc Dịch Húc Đông chẳng những không trách cứ cô ta tới muộn mà còn ân cần hỏi thăm mấy câu.

"Được rồi, nếu mọi người đã tới đủ thì cuộc họp bắt đầu thôi! Vì gần đây Tổng giám đốc bận rộn bên phía tập đoàn cho nên cuộc họp lần này do tôi chủ trì..."

Trong cuộc họp, Dịch Húc Đông khen ngợi không ít những nghệ sĩ đã có đóng góp vượt trội, trong đó những lời khen Tô Dĩ Mạt thì khỏi cần nói đến.

Mà đối với người chói mắt nhất trong thời gian này - Ninh Tịch thì lại chẳng nhắc đến nửa chữ, phải nói là hoàn toàn lơ.

Nói một đồng lời xã giao xong, Dịch Húc Đông mới kích động mở miệng: "Hôm nay gọi mọi người tới vì một chuyện vô cùng quan trọng muốn thông

báo cho mọi người! Đó chính là lễ kỷ niệm của công ty thì Tổng giám đốc của Lục thị - ngài Lục Đình Kiêu cũng sẽ tới tham dự! Cho nên mọi người nhất định phải biểu hiện cho tốt một chút!"

--- O ---

Chương 1254: Cơ Hội Làm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Tập đoàn Lục thị.

Lục Cảnh Lễ đang đau khổ ngồi trong công ty tăng ca thì tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

"Nhị thiếu..." Người đến là trưởng phòng truyền thông Diệp Dĩnh.

Lục Cảnh Lễ đuổi người nhìn về phía cô ta: "Ôi, Tiểu Diệp Tử đó à, sao thế, có chuyện gì?"

Nhìn đôi mắt hoa đào biết cười của Lục Cảnh Lễ cùng biệt danh thân mật kia, Diệp Dĩnh có là người trái đời tới mức nào cũng không nhịn được mà đỏ bừng hai má, cô ta nhẹ giọng nói: "Nhị thiếu, có chuyện muốn xin phép anh đây! Hợp đồng đại diện của Tô Dĩ Mạt với tập đoàn Lục thị đã hết hạn, trước mắt đang đàm phán hợp đồng mới. Nhưng mà Triệu An Hình lại muốn số tiền thù lao tăng lên gấp đôi..."

Lục Cảnh Lễ thờ ơ nói: "Chỉ chuyện này?"

Diệp Dĩnh vội nói: "Nhị thiếu yên tâm, tôi đã đồng ý rồi, vốn cũng chẳng muốn vì chuyện nhỏ này mà quấy rầy anh! Nhưng mà còn có một chuyện... năm nay công ty chúng ta có một quảng cáo vô cùng quan trọng, muốn mời bảy vị nam thần đang hot cùng đóng chung! Người thứ bảy tôi định mời nữ nghệ sĩ đang hot gần đây - Ninh Tịch, để cô ấy giả trai cùng sáu nam thần khác đóng quảng cáo, như thế thì kể cả về mặt sáng tạo lẫn đặc sắc đều không hề thấp."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì hai mắt lóe sáng, bung ly cafe trong tay lên nhấp một ngụm: "Đúng là chủ ý hay."

Nghe được lời khen ngợi của Lục Cảnh Lễ, Diệp Dĩnh vừa vui mừng lại vừa mặt mát: "Nhưng mà, Tô Dĩ Mạt cũng xem trọng cái quảng cáo này, bên họ đề cử Lương Bích Cầm thay thế Ninh Tịch! Nếu chỉ là quảng cáo đơn giản thì Lương Bích Cầm cũng ổn, nhưng nếu bàn về giả trai thì tôi sợ hình tượng của Lương Bích Cầm sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu quả của quảng cáo, thậm chí ảnh hưởng đến hình tượng công ty chúng ta..."

Diệp Dĩnh nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nỡ để cho quảng cáo này bị hủy, cho dù biết tám phần là Lục Cảnh Lễ sẽ đồng ý với Tô Dĩ Mạt nhưng vẫn không cam tâm tới xin một chỉ thị.

"Cô Tô hình như không thích Ninh Tịch, cho nên để tránh cô Tô không vui tôi đã đáp ứng với cô ấy sau này tất cả những quảng cáo hay sự kiện của tập đoàn Lục thị đều không dùng Ninh Tịch..."

"Phụttttt!" Nghe đến đây Lục Cảnh Lễ phun thẳng ngụm cafe ra ngoài.

Diệp Dĩnh lấy làm kinh hãi: "Nhị thiếu có chuyện gì vậy?"

Lục Cảnh Lễ mất rất lâu mới hoàn hồn lại, đang định lên tiếng thì không biết nghĩ tới cái gì liền không nói nữa.

Lục Cảnh Lễ sờ cằm một cái, ồ, tất nhiên là hiện giờ tiểu gia có thể thay Tiểu Tịch Tịch giải quyết chuyện này... cơ mà, một cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân tốt như thế kiểu gì cũng phải để anh trai tới làm mới đúng nha!

Huống chi muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, chuyện này nhất định phải do anh Hai làm.

Trước đây không biết thần xui quỷ khiến thế nào lại khiến Tô Dĩ Mạt cứu Tiểu Bảo một mạng, cơ mà sự đền ơn của họ cũng chỉ là nâng cô ta nổi thôi. Chuyện nhỏ này cũng chẳng đáng gì, dù sao thì nâng ai cũng là nâng, chỉ cần cô ta không tự mình tìm đến chỗ chết thì chỉ bằng chuyện cô ta bất ngờ cứu Tiểu Bảo một mạng cũng đủ cho cô ta cả đời này ăn ngon mặc đẹp.

Lúc trước anh Hai chỉ nói một câu xong mặc kệ luôn, xem chừng chừng chính anh Hai cũng sớm đem cô ta quăng ra khỏi trí nhớ luôn rồi ấy, chứ đừng nói là đi chú ý một con tôm tép ăn bám chút danh tiếng của mình.

Cơ mà lần này cô ta lại thành công để anh Hai chú ý rồi.

"Tiểu Diệp Tử này, cô có biết là mình vừa nhặt về một cái mạng không?" Lục Cảnh Lễ nhìn Diệp Dĩnh rồi sâu xa nói.

"Dạ? Ý của Nhị thiếu là gì?" Diệp Dĩnh khó hiểu.

Lục Cảnh Lễ thở dài, sau đó tốt bụng nói: "Trưởng phòng Diệp, hợp đồng đại diện với Tô Dĩ Mạt và hợp đồng quảng cáo kia đừng ký vội."

"Này... tại sao vậy?" Diệp Dĩnh càng thấy khó hiểu.

Lục Cảnh Lễ nâng lên khóe môi: "Đến lúc đó cô sẽ biết thôi."

--- O ---

Chương 1255: Là Ai Định Đoạt Giới Giải Trí Đây

Công ty giải trí Thịnh Thế.

Sau khi cuộc họp kết thúc, nhờ tin tức mà phó tổng Dịch Húc Đông vừa nói mà tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

"Trời ơi! Lục tổng sẽ đến thật à? Tôi làm việc ở Thịnh Thế năm năm rồi mà chưa bao giờ được gặp ông chủ lớn đâu!"

"Tôi thì gặp được một lần trong sự kiện rồi!"

"Thế nào thế nào, có đẹp trai như trong tin đồn thật không? So với Nhị thiếu của chúng ta thì thế nào?"

"Tất nhiên là đẹp trai rồi! Đẹp trai đến độ chỉ cần liếc mắt một cái thôi chân tôi đã mềm nhũn rồi? So với Nhị thiếu sao, cái này thì không thể so được, bởi vì hai người họ là hai loại hình hoàn toàn khác nhau!"

...

Mấy nhân viên vừa nghị luận vừa dùng ánh mắt đồng tình hướng về phía Ninh Tịch.

"Ninh Tịch thật là thảm, vừa mới nổi được mấy ngày đã xong rồi."

"Ai bảo cô ấy nổi nhanh như thế, thế này thì có khác nào đang vả mặt Tô nương nương đâu! Tôi nghe nói cô ấy vốn có một quảng cáo của Lục thị đây, kết quả Tô Dĩ Mạt chỉ cần nói một câu thế là quảng cáo kia lại về tay Lương Bích cầm rồi, hơn nữa sau này Ninh Tịch cũng đừng mơ ký được bất cứ hợp đồng quảng cáo nào với Lục thị nữa..."

"Trời ạ, thảm đến thế sao! Vậy bước tiếp theo chắc là phong sát chứ?"

"Tôi thấy Ninh Tịch xong rồi, không thấy Lục tổng cũng đích thân tới cho Tô Dĩ Mạt chỗ dựa sao!"

"Trời ạ, tôi đột nhiên nghĩ tới một việc, chẳng lẽ lần này Lục tổng tới tham dự lễ kỷ niệm là để công khai quan hệ với Tô Dĩ Mạt..."

...

Bên kia, sau khi cuộc họp kết thúc Ninh Tịch mới tắt chức năng im lặng của di động đi, vừa mới sờ tới đã thấy có một tin nhắn do Đại ma vương gửi tới.

Vì thế cô vội vàng mở ra xem một chút, trên màn hình chỉ lẳng lẳng bốn chữ.

Lục cải xanh: Chờ anh quay về.

Lúc Lương Bích Cầm đi ngang qua Ninh Tịch, cô ta cố ý đập bả vai mình vào vai Ninh Tịch một cái.

Nhưng mà, Ninh Tịch đứng vững quá nên cô ta không làm cho Ninh Tịch xê dịch chút nào mà chính mình còn bị lực phản lại làm cho chao đảo, may mà Triệu An Hình đỡ lấy được, chứ nếu không cô ta đã ngã sấp mặt xuống rồi.

Lương Bích Cầm trừng mắt nhìn Ninh Tịch rồi "hừ" lạnh một tiếng, dường như cô ta chẳng có sợ hãi gì mà nói: "Ninh Tịch, nếu bây giờ cô quỳ xuống xin lỗi tôi, thì có lẽ tôi có thể tha thứ cho cô một lần, để cho cô còn có thể kiếm được miếng cơm trong cái giới giải trí này."

Tô Dĩ Mạt đứng một bên thấy Lương Bích Cầm làm nhục Ninh Tịch thì cũng chẳng có chút ý tứ muốn ngăn cản nào.

Ninh Tịch ngăn lại Tiểu Đào đang giận dữ muốn xông lên, cô cất điện thoại đi rồi liếc Lương Bích Cầm một cái: "Lời này tôi xin trả lại cho cô. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây! Cô Lương, thứ cho tôi nhắc nhở cô một câu, tương lai là ai định đoạt cái giới giải trí này còn chưa biết được đâu!"

Ninh Tịch vừa dứt lời, cơ hồ tất cả mọi người xung quanh đều hít một hơi khí lạnh.

Ninh Tịch này gan cũng lớn quá đi! Có phải bị điên rồi không? Dám nói như vậy...

Ninh Tịch nói xong cũng chẳng thèm nhìn tới phản ứng của mọi người mà đi thẳng ra ngoài luôn.

Sau khi Ninh Tịch đi, Lương Bích Cầm rút cuộc cũng phải ứng lại rằng vừa rồi Ninh Tịch phách lối cỡ nào, cô ta giận đến suýt nữa hộc máu: "Chị họ! Chị xem cô ta kìa! Rõ ràng chút dạy dỗ này chẳng khiến cô ta e ngại gì cả! Cô ta dám lớn lối khiêu khích như thế ngay trước mặt chị kìa!"

Lương Bích Cầm vừa nói vừa nghiêng răng nói nhỏ: "Chị họ, rốt cuộc khi nào chị mới ra tay? Em đã nghĩ sẵn mấy phương án cho chị rồi, bảo đảm thân không biết quý không hay chĩnh chết cô ta luôn!"

Tô Dĩ Mạt nghe thế thì trên mặt thoáng qua một vệt ác ý: "Chị muốn ra tay với cô ta mà còn cần phương án sao?"

Lương Bích Cầm ngẩn người: "Ý của chị là..."

Lúc này Triệu An Hình đứng một bên cười nói: "Bích Cầm, lấy thân phận của Dĩ Mạt thì muốn đôi phó với con nhỏ Ninh Tịch kia chỉ cần một câu nói thôi, đâu cần phiền phức như vậy!"

Lương Bích Cầm nhất thời cũng tươi cười: "Đúng vậy... xem ra em cũng hồ đồ rồi!"

--- O ---

Chương 1256: Kinh Diễm Toàn Trường

Thời gian đảo mắt cái thì đã đến lễ kỷ niệm thành lập của Thịnh Thế.

Sau cuộc họp hôm đó ở công ty, Tô Dĩ Mạt liền thả lời trong giới giải trí rằng cô ta muốn phong sát Ninh Tịch.

Dù sao Tô Dĩ Mạt cũng là Nhất Tỷ của Thịnh Thế, sức ảnh hưởng của cô ta trong giới giải trí cũng khá lớn rồi lại cộng thêm thế lực đáng mơ ước sau lưng cô ta nữa. vì thế, những ngày này công việc của Ninh Tịch dường như đều dừng lại, ngay cả tư cách tham gia lễ kỷ niệm cũng suýt bị mất.

Cuối cùng là Tô Dĩ Mạt nói với phó tổng Dịch Húc Đông nên Ninh Tịch mới được tham dự.

Cơ hội tốt như vậy đương nhiên cô ta muốn Ninh Tịch mở to mắt ra mà nhìn xem, trong giới giải trí này ai mới là người định đoạt!

Lễ kỷ niệm mỗi năm một lần của Thịnh Thế được tổ chức vô cùng long trọng, hưởng chi năm nay Đại Boss cũng đến cho nên phó tổng Dịch Húc Đông tốn rất nhiều công sức để lễ kỷ niệm trở nên cực kỳ xa hoa, hơn nữa còn mời rất nhiều truyền thông có sức ảnh hưởng tới.

Đe nâng địa vị trong giới giải trí của Tô Dĩ Mạt lên một nấc thì Triệu An Hinh sao có thể bỏ qua cơ hội tốt thế này. Cô ta đã sớm lén phéng với truyền thông rằng, Lục Đình Kiều tham dự lễ kỷ niệm lần này là vì Tô Dĩ Mạt, hơn nữa rất có khả năng sẽ công bố quan hệ vào ngày hôm nay.

Biết vị CEO trong truyền thuyết của Lục thị cũng tham dự thì giới truyền thông đã không thể đợi nổi, hưởng hồ còn có tin tức nóng hổi như thế đi kèm thì sao bọn họ không kích động cho được...

Tối nay Tô Dĩ Mạt mặc một chiếc váy dạ hội đuôi cá màu trắng của nhãn hiệu mình đại diện - Chanel, [T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N] khí chất thoát tục khiến cô ta nhận được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ cùng cũng lời tâng bốc tán dương không ngớt.

Tô Dĩ Mạt lăn lộn được đến mức này thì chính bản thân cô ta cũng phải có chút thực lực, ví dụ như hình tượng nữ thần lạnh lùng băng giá này đã được cô ta vận dụng đến trình độ không ai có thể bắt bẻ nổi. Mặc dù chuyện cô ta cộp mác một hình tượng duy nhất khiến người hâm mộ có chút nhầm chán

nhưng vẫn có một nhóm lớn nguyên làm fan não tàn của hình tượng này.

Tô Dĩ Mạt vừa bước lên thảm đỏ thì mọi ánh đèn từ máy ảnh của các phóng viên đã thay nhau sáng lên không ngừng.

Sau khi ký tên trên tường, cô ta lập tức bị một đám phóng viên cầm máy ghi âm bao vây lại.

"Dĩ Mạt, hôm nay cô thật là đẹp! Bộ Đôi cánh Nữ Thần của Chanel chỉ có cô mới mặc đẹp được thế này thôi!"

"Dĩ Mạt, hôm nay là lễ kỷ niệm của Thịnh Thế, cô có cảm tưởng gì không?"

"Dĩ Mạt, nghe nói hôm nay Lục tổng của tập đoàn Lục thị cũng tới tham dự, có tin đồn cô với Lục tổng có giao tình rất tốt, xin hỏi đây là thật sao?"

"Aaaaaađó là..."

Các phóng viên đang vây lấy phỏng vấn Tô Dĩ Mạt, không biết trong đám người có ai đột nhiên hướng về phía cửa hô lên một tiếng.

Sau đó, những phóng viên đang vây lấy Tô Dĩ Mạt cũng đồng loạt nhìn chăm chăm ra cửa rồi đồng loạt thất thần.

Cuối tám thảm đỏ, Ninh Tịch diện một chiếc váy dạ hội xa hoa đến mức cực điểm. Chiếc váy kia không biết được làm từ chất liệu gì mà đường cong mềm mại uyển chuyển như dòng nước chảy. Những viên đá quý ngọc ngà được trang trí trên thân váy giống như những ngôi sao trong vũ trụ, những họa tiết thân bí cổ quái tỏa ra hơi thở vô cùng cường đại...

Mà Ninh Tịch mặc như thế này cũng khiến cô trở nên xinh đẹp đến tột cùng, sự lạnh lùng ngạo nghễ của chiếc váy dạ hội khiến hơi thở của người mặc không hề bị át đi chút nào, trái lại nó còn tạo cảm giác một nữ vương lạnh lùng bề ngễ nhìn xuống chúng sinh trong thiên hạ...

Sau một lúc lâu, trong đám người ngây ngốc kia cũng vang lên những tiếng thán phục.

"Quá... quá đẹp!"

"Kia... cô gái kia là ai?!"

"Ninh Tịch! Là Ninh Tịch! Trời ơi! Suýt nữa tôi không nhận ra được cô ấy!"

--- O ---

Chương 1257: Nhìn Xuống "Chúng Sinh"

"Trời ơi! Bộ váy cô ấy đang mặc là của nhãn I hiệu nào? Tại sao tôi chưa từng thấy qua! ^ Thiết kê này đúng là sắc sảo!" Rất nhiều người bắt đầu dò hỏi.

"Tôi biết! Đó là một trong những bảo bối trấn điếm của Tắc Linh, tên là Chúng Sinh! Lúc nó mới ra mắt đã khiến biết bao danh viện với đại minh tinh muốn mua lại, nhưng kể cả có trả cái giá trên trời thì Tắc Linh cũng nhất quyết không bán! Ngay cả cho mượn một ngày cũng cực kỳ khó, quan trọng nhất là bộ váy này rất khó có người chân áp được nó, dường như không ai dám mặc nó luôn."

"Không ngờ Ninh Tịch lại có thể chân áp nó một cách hoàn mỹ như vậy! Cô ấy mặc nó khiến tôi có cảm giác mình là "Chúng Sinh" ở dưới chân cô ấy, hoàn toàn bị cô ấy thuần phục!"

"Ôi, má ơi! Anh Tịch của tôi mặc đồ nữ đẹp chết người! Anh Tịch quăng Tô Dĩ Mạt mấy con phở luôn á! Khó trách tại sao Tô Dĩ Mạt lại kiêng kỵ anh Tịch như vậy!" Một phóng viên là fan hâm mộ của Ninh Tịch giận giữ bất bình nói.

"Nói nhỏ thôi, đừng để Tô Dĩ Mạt nghe được."

Các nhiếp ảnh gia thấy Ninh Tịch xong thì dường như linh cảm bị đốt cháy mãnh liệt, bọn họ ríu rít giờ máy ảnh lên.

Có vài người không dám chụp công khai mà len lút chụp lại vài tấm.

Chỉ tiếc là vì lệnh "phong sát" của Tô Dĩ Mạt mà những bức hình này chắc cũng chẳng có cơ hội được lộ ra.

Không chỉ nhiếp ảnh gia mà những phóng viên cũng bị Ninh Tịch làm cho kinh diễm, nhưng mà lại chẳng có ai trong bọn họ dám bước lên phỏng vấn cả.

Mặc dù bị tất cả truyền thông ghê lạnh, nhưng Ninh Tịch vẫn giống như nữ vương dạo chơi giữa vườn hoa trong nhà mình, nhàn nhã bước từng bước tiến vào.

Cô chậm rãi bước qua thảm đỏ, đến trước bức tường ký tên thì dừng lại rồi

cầm bút ký tên của mình lên.

Mỗi cái giơ tay nhắc chân đều khiến mọi người chẳng thể rời mắt.

Lúc mới thấy Tô Dĩ Mạt thì bọn họ còn bị kinh diễm, nhưng hiện giờ đứng trước Ninh Tịch thì Tô Dĩ Mạt thật chẳng còn dư lại chút mảnh vụn nào!

Ninh Tịch này rõ ràng chỉ là một người mới, thậm chí vất vả cả lắm mới hot được một tý lại bị hại thảm như thế. Lúc này chẳng phải cô nên đau khổ không gượng dậy nổi mới đúng chứ?

Tại sao lại có thể vẫn giữ phong độ mạnh mẽ như vậy?

Người đàn bà này đúng là sinh ra vì giới giải trí, chỉ tiếc hết lần này tới lần khác đều đối nghịch với Tô Dĩ Mạt, này chẳng phải tự tìm chết rồi sao!

Trong cái giới này có quá nhiều những bông hoa sớm nở tối tàn, hôm nay chỉ sợ cũng là cơ hội cuối cùng Ninh Tịch được lộ diện...

Cách đó không xa, Lâm Chi Chi nhìn Ninh Tịch bước từng bước đi về phía mình là trong lòng ngổn ngang trăm mối ưu tư, không cách nào nói nên lời.

Một hạt giống tốt như thế mà lại phải dừng bước vào lúc này, mà bản thân cô lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mà không thể giúp được gì, cảm giác này khiến cô cảm thấy đau như dao cứa vào tim.

Sau nhạc đệm ngân ngui này, tiêu điểm của lễ kỷ niệm lại quay về Tô Dĩ Mạt.

So sánh với Tô Dĩ Mạt được mọi người vây lấy, thì Ninh Tịch chỉ có thể ngồi một góc hẻo lánh gần cuối.

Các khách mời lần lượt đến đầy đủ, bữa tiệc vô cùng linh đình, càng ngày càng náo nhiệt.

"Hôm nay cô Tô đúng là đẹp đến động lòng người!"

"Đúng vậy đúng vậy! có người thật có phúc đó nha..."

Mấy lão tổng của những công ty có hợp tác với Thịnh Thê đều khách khí với Tô Dĩ Mạt, một người trong đó cười cười mời rượu nói: "Cô Tô, dù gì chúng ta cũng được coi là bạn cũ, cô đừng quên nói tốt vài câu về tôi trước mặt Lục

tổng nhá!"

cảm nhận được hư vinh khi được mọi người vây quanh, chút không vui nhỏ do Ninh Tịch mang tới của Tô Dĩ Mạt đã tan thành mây khói, cô ta cũng tự nhiên hào phóng đáp lại với mấy lão tổng kia, thái độ còn có chút ngạo nghễ. Hiện giờ cô ta chính là đại biểu của Lục Đình Kiêu, không thể để người khác coi thường được...

--- O ---

Chương 1258: Tối Nay Anh Của Tôi Nhất Định Sẽ Tới

"Aaaaa!"

"Nhị thiếu! Nhị thiếu!!!"

"Lục tổng!"

Cùng với tiếng hét chói tai đầy kích động của các cô gái là Lục cảnh Lễ bước vào.

Hôm nay Lục cảnh Lễ mặc một bộ âu phục màu hồng phấn làm nổi bật sự phong lưu của anh ta lên tầm cao mới, khiến cho các cô gái hét chói tai không ngừng.

Trong góc, Ninh Tịch nhìn một cây hồng của Lục cảnh Lễ thì khóe miệng giật giật, nhưng mà cũng chẳng thể phủ nhận là anh ta rất hợp với màu này.

Tô Dĩ Mạt cứ tưởng Lục Đình Kiêu tới, nhìn thấy người đến là Lục cảnh Lễ thì có chút không tìm được thất vọng.

Lương Bích Cầm ở cạnh đùa giỡn: "Chị họ đang mỗi mắt mong chờ sao?"

Tô Dĩ Mạt đỏ bừng mặt giận lẫy mắng một câu: "Đừng nói nhảm!"

Phó giám đốc Dịch Húc Đông thấy Lục cảnh Lễ tới thì vội vàng ân cần nghênh đón, rồi khẩn trương nhìn về phía sau lưng Lục cảnh Lễ: "Tổng giám đốc đã tới rồi! vậy Lục tổng..."

Ông ta mất công như thế cũng chỉ vì muốn biểu hiện trước mặt Lục Đình Kiêu thôi, nhờ đâu người không đến...

"Vừa mới xuống máy bay, đang yên đường rồi." Lục Cảnh Lễ như cười như không nhìn Dịch Húc Đông: "Yên tâm đi, tối nay anh Hai tôi nhất định sẽ tới."

Dịch Húc Đông cảm thấy giọng điệu của Lục cảnh Lễ cứ là lạ, nhưng mà ông ta cũng chẳng nghĩ nhiều, thở phào nhẹ nhõm một hơi đến thì tốt rồi!

Sau khi nói chuyện với Dịch Húc Đông xong, Lục cảnh Lễ liền bước lên sân khấu sau đó giơ một tay lên ý bảo mọi người yên lặng một chút.

Nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng nhìn về phía anh ta.

Lục Cảnh Lễ cầm mic lên, đôi mắt hoa đào ngập ý cười nhìn mọi người rồi thong thả lên tiếng: "Hôm nay là ngày kỷ niệm thành lập của Thịnh Thế chúng ta, rất cảm ơn mọi người đã đến dự! Chắc hẳn ai cũng biết, ngày hôm nay anh trai tôi cũng tới... trừ cái này ra thì tôi cho là các cô gái xinh đẹp ngày hôm nay cũng có một phúc lợi rất lớn đó nha!"

Nghe đến đây tất cả mọi người bên dưới đều bắt đầu nhỏ tiếng bàn luận.

"A! Phúc lợi!"

"Nhị thiếu, phúc lợi gì thế?"

"Nhị thiếu à, anh nói nhanh đi, đừng thừa nước đục thả câu mà!"

Lục Cảnh Lễ tỉnh bơ nhìn về phía góc nào đó rồi mới mở miệng nói: "Những năm trước thì điệu nhảy mở màn đều do tôi thực hiện, nhưng mà năm nay là do... Lục tổng của chúng ta thực hiện!"

"A a a a."

Lục Cảnh Lễ vừa dứt lời, mọi người lập tức trở nên trở nên kích động.

Lục Cảnh Lễ làm bộ thương tâm: "Ơ, hóa ra trước giờ mọi người vẫn thầm chê tôi sao?"

"Đâu có đâu có! Thích Nhị thiếu nhất ấy!"

Các cô gái thấy bộ dạng mắt mát của Lục Cảnh Lễ tất nhiên lại xúm xít vào trấn an.

Được an ủi đủ rồi, Lục Cảnh Lễ mới hài lòng lên tiếng: "Còn bạn nhảy của anh tôi thì chúng ta sẽ chơi một trò chơi mới! Chắc hẳn mọi người đều nhận ra lúc đến thì ai cũng nhận được một tấm thẻ có in một dãy số! cái thẻ này mọi người phải giữ cho kỹ đấy, lát nữa anh tôi sẽ bắt thăm một con số, trúng ai thì người đó sẽ được khiêu vũ với anh tôi đó nha!"

"Vậy nêu Lục tổng bốc thăm phải con trai thì sao?"

"Yên tâm đi, trong hòm chỉ có số của các cô gái thôi."

Các cô gái nghe vậy thì phấn khích không thôi.

"A a a a a, vậy thì chẳng phải ngay cả tôi cũng có cơ hội được khiêu vũ với Lục tổng sao?"

"Cô mơ đẹp thế, chưa nói đến chuyện cô có vận khí tốt như vậy hay không, cô cho trò bốc thăm này là thật sao?"

"Cũng đúng đó... tám phần người rút được là Tô Dĩ Mạt cho coi! Chúng ta cũng chỉ làm nèn cho người ta, đừng nghĩ nhiều cho thêm đau lòng làm gì."

--- O ---

Chương 1259: Chính Xác Là Đang Bị Ngược Cầu

Bởi vì Lục cảnh Lễ vừa tuồn ra một tin tức vô cùng tốt nên khiến toàn trường càng thêm náo nhiệt.

Mặc dù ai cũng biết rõ bạn nhảy của Lục tổng tám phần là Tô Dĩ Mạt rồi, nhưng mà các cô gái khác cũng khó tránh khỏi ôm một chút hy vọng may mắn, nhờ đâu lại được Lục tổng rút trúng thì sao?

Trong một cái góc không người, Lôi Minh đang cuống cuống gọi điện thoại: "Tiểu tử tông của tôi ơi, tổng giám đốc đã đến rồi, Lục tổng cũng đang trên đường tới đây vậy sao cậu vẫn chưa tới là sao?"

Đầu bên kia vang lên giọng điệu vô cùng gọi đòn của Giang Mục Dã: "Ai nói tôi sắp tới?"

Lôi Minh thiếu chút nữa thì bị tức chết: "Sự kiện lớn như này mà cậu không đến sao? Rồi cuộc cậu muốn làm cái gì đây? Có chuyện gì gấp sao?"

Giang Mục Dã: "Chơi game."

Lôi Minh: "Mục Dã, coi như là anh cầu xin cậu được không? Cậu chỉ cần lộ cái mặt rồi đi luôn cũng được! Chỉ tốn một giờ chơi game của cậu thôi mà!"

"Đã bảo rồi, không đi." Giang Mục Dã không nhin được cúp máy.

Hừ, còn lâu ông đây mới đến đó nhé, đi để bị ngược cầu à...

Dưới sân khấu, sau khi Lục cảnh Lễ phát biểu xong thì đôi mắt Lương Bích cầm sáng choang như đèn pha, cô ta kích động kéo tay Tô Dĩ Mạt: "Chị họ, không ngờ Lục tổng lại lãng mạng như vậy!"

Triệu An Hĩnh đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ đắc ý, ánh mắt giễu cợt của cô ta lia về phía Lâm Chi Chi.

Chỉ cần một ngày Tô Dĩ Mạt còn ở đây thì cô ta mãi mãi là người quản lý số một của Thịnh Thế. Lâm Chi Chi có kiên được vô số mằm mông tốt hơn cũng chả có tác dụng gì!

Tô Dĩ Mạt ngược đôi mắt mong chờ nhìn ra phía cửa, trong miệng lầm bầm nói: "Là bốc thăm ngẫu nhiên mà, ai mà biết được chứ!"

Triệu An Hĩnh cười nói: "Dĩ Mật, tất cả mọi thứ tôi nay đều do Lục tổng vì cô mà chuẩn bị, trừ cô ra thì làm gì còn ai khác."

Tô Dĩ Mật cũng khần trương mà xem xét lại lớp trang điểm cùng quần áo của mình: "Chị Hinh, em trông thế nào? Có chỗ nào không ổn không?"

"Không có không có! Lục tổng nhất định sẽ khuynh đảo vì sắc đẹp của em! Lục tổng vì em mà làm quá nhiều thứ như vậy, phần tình cảm này thật đáng quý!"

Tiếp theo, lễ kỷ niệm được tiến hành trong bầu không khí nhiệt liệt.

Chẳng qua là sự chú ý của mọi người đã dần dần hướng về phía cửa, chờ người sắp xuất hiện.

Thời gian trôi qua từng phút một, Lục Đình Kiêu vẫn chưa hề xuất hiện khiến không ít người nhin không nổi mà bắt đầu xì xào bàn tán.

"Sao vẫn chưa tới nhỉ! Chắc không phải là không tới luôn chứ?"

"Dù gì công việc của Lục tổng cũng rất bận rộn, nghe nói hôm nay anh ấy vừa mới đi công tác nước ngoài về, vừa xuống sân bay đã đi thẳng tới đây..."

"Lục tổng coi trọng lễ kỷ niệm này thế cơ à?"

"Là coi trọng người nào đó chứ!"

Đang sốt ruột chờ đợi thì phó tổng giám đốc Dịch Húc Đông nhận được một cú điện thoại: "Cái gì? Đến rồi! Được! Được! Tôi biết rồi!"

Dịch Húc Đông mặt mũi phơ phới cúp máy, sau đó gấp gấp chạy bước nhỏ hướng ra cửa, mấy cao tầng của Thịnh Thế cũng lөө ão chạy theo sau.

Ngoài cửa, một chiếc xe ô tô Maybach màu đen lảnh lảnh dừng lại.

Đám người lấy Dịch Húc Đông làm đầu xếp thành hai hàng đợi bên ngoài cửa xe.

Người tài xế bước xuống rồi vòng ra đằng sau mở cửa xe, sau đó, một đôi chân thon dài từ bên trong xe bước xuống.

Người xuống mặc một bộ âu phục phẳng phiu màu đen, trên mặt không hề

có bất cứ biểu cảm nào. Quanh thân tràn ra hơi thở thuộc về những người đứng trên đỉnh vinh quang...

Người đàn ông này vô cùng đẹp trai, giọng như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ nhất mà thượng đế dành hết tâm tình vào đó. [T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N]
Nhưng mà, vì hơi thở của anh ta quá mạnh mẽ nên chẳng một ai dám khinh nhờn gương mặt ấy.

Dịch Húc Đông lo sợ tiến lên: "Lục... lục tổng! Cuối cùng ngài cũng tới! Mời ngài vào!"

--- O ---

Chương 1260: Ảo Tưởng Tan Biến

"AA A A! Đến rồi!"

"Lục tổng đến rồi!"

"Thật thật! Thật sự là Lục tổng đó!"

"Ôi đẹp trai quá đi mất, ai tới đỡ tôi một cái với!"

"Cô gái chiếm tình yêu của Lục tổng chắc chắn kiếp trước đã cứu toàn thế giới!"

Các cô gái đã kích động đến mức choáng váng trong những tiếng thét the thé.

Nhìn người đàn ông bước từng bước tiến vào trong sự vây quanh của đám cao tầng, anh ta chói mắt đến độ dường như ánh sáng trên toàn thế giới này này đều tập trung hết vào anh ta vậy... Trái tim Tô Dĩ Mạt đập rộn ràng, máu trong người gần như sôi trào.

Cuối cùng vẫn là Lương Bích Cầm nhắc nhở cô ta: "Lục tổng tới rồi kìa! Chị còn ngớ người ra đó làm gì, đi qua đó nhanh lên!"

Triệu An Hinh cũng dành cho cô ta một ánh mắt khích lệ: "Dĩ Mạt, đi đi."

Trong lúc nhất thời, các cô gái ở đây đều dùng ánh mắt ghen tị nhìn Tô Dĩ Mạt như thể muốn đốt cô ta thành than.

Tô Dĩ Mạt hoảng hốt, cô ta đã tưởng tượng ra được cảnh tượng mình bước từng bước đến rồi người đàn ông kia, rồi anh sẽ nắm lấy tay cô ta, cùng cô ta đi dưới ánh nhìn của tất cả mọi người...

Cuối cùng Tô Dĩ Mạt hít sâu một hơi, cao quý mà ưu nhã đứng lên, dưới ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người mà bước từng bước về phía Lục Đình Kiêu...

Hướng Lục Đình Kiêu đang đi đến và hướng Tô Dĩ Mạt đang đi tới là một đường thẳng, khi cô ta đang cao ngạo lạnh lùng bước về phía trước thì đột nhiên bị một người ngăn lại. Vì thế cô ta bắt buộc phải dừng lại và rơi vào tầm mắt của đoàn người đang đi tới.

Đám cao tầng cạnh Lục Đình Kiêu trừ Lục Cảnh Lễ ra đều tỏ vẻ trêu đùa: "Lục tổng, tối nay ngài để Tô đại mỹ nhân chờ lâu rồi..."

Tô Dĩ Mạt vẫn giữ vẻ nữ thần, nhưng trên mặt lại lộ ra chút thẹn thùng của một cô gái. Cô ta vội vàng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trông như một vị thần trước mắt rồi ngượng ngùng cất tiếng gọi: "Đình Kiêu..."

Cái tên này cô ta đã gọi cả trăm lần trong những giấc mộng của mình, cuối cùng lúc này cũng có cơ hội được gọi trước mặt anh.

Nhưng mà sắc mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu lại nhiều hơn mấy phần rét lạnh, anh nhìn người phụ nữ trước mắt này như nhìn một con kiến hôi: "Cô là ai?"

Trong phút chốc...

Toàn trường trở nên tĩnh lặng.

Bất kể là các nghệ sĩ, nhân viên hay các nhà đầu tư thậm chí là các phóng viên đều không thể ngờ Lục Đình Kiêu sẽ phản ứng như vậy...

Chuyện này... chuyện này hoàn toàn khác những gì bọn họ tưởng tượng.

Nội dung cơn ảo tưởng của Tô Dĩ Mạt là được Lục Đình Kiêu dịu dàng nắm lấy tay, không ngờ hiện thực lại cho cô ta ba chữ ấy. Nhất thời mặt cô ta trắng bệch, không còn chút máu đứng ngây ngô ở đó....

Chuyện này là sao???

Chẳng lẽ Lục Đình Kiêu không muốn công khai?

Vậy tại sao anh ấy lại muốn đích thân đến đây còn làm bao nhiêu chuyện như thế?

Lục Cảnh Lễ đứng một bên sờ mũi một cái, trong lòng anh ta còn đang chặc chặc lưỡi. Anh Hai quả nhiên lợi hại quá đi! Chỉ ba chữ đã giết một người trong nháy mắt rồi.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Lục Đình Kiêu mặt mũi lạnh tanh lướt qua Tô Dĩ Mạt đi thẳng về phía trước.

Sau khi Lục Đình Kiêu ký tên lên tường thì đám phóng viên kia mới tỉnh lại,

bọn họ gần như phát điên mà xông về phía Lục Đình Kiêu.

Phóng viên đầu tiên làm tiên phong nhào đến: "Lục tổng, ngài vừa mới nói ngài không quen cô Tô sao?"

Lục Đình Kiêu: "Tôi phải biết cô ta sao?"

Đám phóng viên: "Ày... chẳng lẽ ngài không biết scandal của ngài với cô Tô sao?"

Lục Đình Kiêu: "Scandal?"

Phóng viên báo Nam Phương: "Nghe nói tình cảm của ngài với cô Tô tình sâu như bể, nhiều năm qua vẫn luôn đứng sau lưng im lặng ủng hộ cô ấy!"

Phóng viên báo Đệ Nhất Giải Trí: "Chẳng phải hôm nay ngài định nhân dịp lễ kỷ niệm thành lập công ty mà công khai quan hệ của hai người sao?"

Phóng viên báo Thái Dương: "Có tin đồn chắc chắn rằng, cô Tô là bạn gái của ngài!"

...

Đứng trước các ký giả đang kích động cuồng nhiệt mà mồm năm miệng mười như vậy, Lục Đình Kiêu chỉ lạnh mắt nhìn từng người rồi thản nhiên nói: "Ánh mắt của tôi kém như thế sao?"

--- O ---

Chương 1261: Làm Chỗ Dựa Cho Vợ Yêu

"Ánh mắt của tôi kém như vậy sao?"

Lời vừa dứt thì ngay cả người đứng một bên hóng hớt như Lục Cảnh Lễ cũng cảm thấy đau nhói trong tim, chứ đừng nói đến người trong cuộc Như Tô Dĩ Mạt sẽ có cảm giác thế nào.

Cách anh Hai mình đối xử với phụ nữ trừ Tiểu Tịch Tịch ra thì chỉ đơn giản gói gọn trong ba chữ: quá tàn bạo!

Tô Dĩ Mạt chết sững đứng đó, xem ra cô ta bị kích thích đến ngu người luôn rồi. Lương Bích Cầm với Triệu An Hình đứng một bên cũng dân thối mặt, một người so với một người càng đặc sắc hơn.

Tất nhiên sắc mặt của đám cao tầng sau lưng Lục Đình Kiêu cũng chẳng khá hơn là bao.

Toàn trường im lặng đến độ nghe được cả tiếng kim rơi, im ắng thật lâu rồi chợt bùng nổ, tứ phía vang lên những tiếng bàn tán kích động.

Trong Thịnh Thế, vốn có rất nhiều nhân viên cùng nghệ sĩ phải chịu sự chèn ép của Tô Dĩ Mạt mà sinh lòng bất mãn. Giờ phút này bọn họ không nhịn được mà xúm xít mồm năm miệng mười thảo luận.

"Ôi mẹ của tôi ơi! Cái này... đây chính là vở hài kịch lớn nhất trong năm đó nha!!!"

"Đại Boss hoàn toàn không quen biết Tô Dĩ Mạt, hoàn toàn chẳng biết cô ta là ai!"

"Đâu chỉ có thế! Không nghe đại Boss vừa nói sao, người ta căn bản là khinh thường Tô Dĩ Mạt có được không?"

"Tôi có thể nói Boss đại nhân của chúng ta đẹp trai nhất vũ trụ được chứ? Mọi người đã thấy cái vẻ mặt giấc mơ tan vỡ của Tô Dĩ Mạt chưa? Hóa ra ngay từ đầu là cô ta tự biên tự diễn mà ra cả! Tôi đã biết là ánh mắt của Boss đại nhân sao có thể kém như vậy được! Người ta không gàn phụ nữ bao nhiêu năm như thế thì làm sao mà vừa mắt cái loại hàng thấp kém như cô ta chứ!"

"Nhưng mà... không biết rốt cuộc là dạng thân tiên mỹ nữ nào mới có thể lọt vào mắt xanh của Boss đại nhân đây!"

...

"Ha, lúc trước tôi đã cảm thấy chuyện này không đúng lắm, bây giờ thì thế đó! Quả nhiên... Tô Dĩ Mạt này bị hoang tưởng rồi! Cô ta tự tưởng tượng ra một bộ phim tình yêu cầu huyết rằng tổng tài bá đạo yêu cô ta say đắm, nhưng kết quả thì người ta còn chẳng biết cô ta là ai!"

"Boss đại nhân sao mà biết cô ta là ai chứ? Trong cái giới giải trí này thì Tô Dĩ Mạt cũng chỉ có chút danh tiếng nho nhỏ mà thôi, cô ta nghĩ mình là nữ thần cao cao tại thượng chắc!"

Hai người vừa lên tiếng chính là hai cây cao bóng cả trong giới, cho dù xét ra thì kém hơn ảnh hậu đã giải nghệ Lãh Man Vân, nhưng bọn họ cũng bị Tô Dĩ Mạt chèn ép bấy lâu nay. Hở một cái là cô ta lôi cái gì mà "chống lưng" ra uy hiếp thì làm sao mà bọn họ không điên tiết cho được.

Mà trong Thịnh Thế này thì có nhiều người giống bọn họ lắm, hiện tại thấy được cái gì gọi là "chống lưng" của Tô Dĩ Mạt sụp đổ thì phần lớn đều tỏ vẻ hả lòng hả dạ...

Còn về phần người của truyền thông thì bọn họ đang trông chờ tối nay có một tin tức lớn, kết quả lại... đúng là có một tin cực hot!

...

Chỉ vì câu nói ngăn ngừn của Lục Đình Kiêu mà các tân khách xôn xao, truyền thông điên cuồng...

Nhìn sự việc đã phát triển đến mức này thì Lục Cảnh Lễ chỉ còn biết đỡ trán, có cảm giác sắp hỏng mắt.

Anh trai yêu quý của em, em để anh đến là để chống đỡ cho em mà!

Kết quả thì hay lắm, chưa tới mười phút đã chẳng thềm để ý cái gì mà chống lưng cho vợ luôn rồi!

"Khụ, này này này, em bảo này, người ta đâu sao cũng là nghệ sĩ của Thịnh Thế, anh cũng phải cho em chút mặt mũi chứ!" Lục Cảnh Lễ vội vàng chạy vào dàn xếp.

Lời này nghe thì có vẻ như là đang hòa giải, nhưng trên thực tế nó đã phủi sạch quan hệ giữa Lục Đình Kiêu với Tô Dĩ Mạt. Đồng thời cũng ám chỉ rằng trước giờ Lục thị đáp ứng đủ mọi yêu cầu của Tô Dĩ Mạt chẳng qua là nhìn mặt mũi của Lục Cảnh Lễ mà thôi. Dẫu sao Thịnh Thế này mở ra cũng là vì Lục Cảnh Lễ, ấy thế mà lại hay cho Tô Dĩ Mạt ảo tưởng rằng Lục Đình Kiêu coi trọng cô ta, đúng là hài chết người.

--- O ---

Chương 1262: Đôi Mắt Của Boss

Trong góc, Tiểu Đào đã kích động đến hai má đỏ bừng, nhìn bộ dạng của cô bé chắc cũng đang hận không thể quỳ gối trước Boss đại nhân đây mà.

"Aaaaaaaa a.... anh Tịch, anh Tịch! Anh có nghe thấy không! Đại Boss của chúng ta thật là đẹp trai thật là đẹp trai thật là đẹp trai! Mặt mũi của Tô Dĩ Mạt coi như bị quăng tới Thái Bình Dương rồi! Xem sau này cô ta còn ỷ vào cái danh hã "bà chủ tập đoàn Lục thị" mà lừa bịp khắp nơi được nữa không!"

Hiển nhiên ngay cả Lâm Chi Chi cũng không ngờ sự việc sẽ phát triển theo hướng này, trái tim cứ như ngồi cáp treo, lúc lên cao lúc xuống thấp.

Tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm... Lục Đình Kiêu hoàn toàn không biết Tô Dĩ Mạt là ai?

Lúc trước tập đoàn Lục thị nói gì nghe nấy với cô ta cũng chỉ vì cô ta là nghệ sĩ của Thịnh Thế?

Nhưng, Thịnh Thế có biết bao ngôi sao sáng có tiềm lực, tại sao hết lần này tới lần khác lại chọn Tô Dĩ Mạt chẳng có chút đặc sắc gì mà nâng đỡ, lại còn cho cô ta nhiều tài nguyên như vậy?

"Hừ, em thấy ban đầu cô ta được chọn làm người trọng điểm bồi dưỡng cũng đơn thuần là do may mắn thôi, công ty tùy tiện chọn ai chả được. Thế mà cô ta không biết thân biết phận ảo tưởng đến trình độ cho rằng Lục Đình Kiêu thích mình! Em khinh! Thật ý, em thấy vẻ mặt của Boss đại nhân vừa rồi rõ ràng là mất hứng, Tô Dĩ Mạt xem ra lần này gặp xui rồi..." Tiểu Đào húng phần líu lo nói.

Thấy Ninh Tịch vẫn yên lặng ngồi đó không hề nói một lời, Tiểu Đào tò mò hỏi: "Anh Tịch, em thấy từ đầu tới giờ anh cứ hời hợt sao ý, bị bọn họ ngó lơ cũng chẳng thèm quan tâm, chẳng lẽ anh tiên tri được mọi chuyện sẽ thế này sao?"

Ninh Tịch nhìn không chớp mắt về phía người đàn ông đang bị phóng viên vây quanh, nghe Tiểu Đào nói vậy thì cười khẽ một cái: "Bởi vì anh tin chắc rằng, ánh mắt của Boss không thể kém như vậy được!"

Tiểu Đào: "Ây..." Lý do này... quả thực không phản bác nổi.

Tiểu Đào thấy Ninh Tịch nhìn chăm chăm Boss đại nhân không chớp mắt, sự chuyên chú trong đôi mắt kia Tiểu Đào chưa bao giờ từng thấy ở Ninh Tịch, chuyên chú đến độ khiến cô bé có cảm giác Ninh Tịch yêu người kia sâu đậm.

Tiểu Đào lắc đầu một cái cố quăng đi suy nghĩ bậy bạ trong đầu đi, Boss đạo nhân đẹp trai như thế thì làm cho một cô gái lộ ra vẻ mặt như vậy cũng là bình thường thôi mà.

"Ai da! Nêu Boss với Tô Dĩ Mạt chẳng có nửa các quan hệ... vậy thì cái phúc lợi mà Nhị thiếu vừa nói chúng ta có thể cạnh tranh công bằng rồi?" Trong đám người có một nữ nghệ sĩ trẻ vui mừng nói.

"Aaaaa! Kích thích quá!"

"Có thể nhảy với Boss một điệu đó!"

"Lạy thánh thần Ala, Phật Tổ quan âm, chúa Jesu cùng toàn thể tổ tiên phù hộ cho Boss đại nhân chọn trúng con!!!"

Lúc này Tô Dĩ Mạt vẫn ngẩn ngơ đứng tại chỗ không nhúc nhích, cuối cùng cô ta bị Triệu An Hình với Lương Bích Cầm kéo vào một góc.

Nhìn người đàn ông cách đó không xa như viên ngọc quý trên trời cao vĩnh viễn không thể chạm tới, lại nhìn những ánh mắt khinh bỉ giễu cợt xung quanh, Tô Dĩ Mạt cảm thấy trời đất quay cuồng.

"Đây không phải là thật... đây không phải là thật! Rõ ràng là anh ấy yêu tôi! Rõ ràng là anh ấy yêu tôi sâu đậm!!!" Tô Dĩ Mạt hoảng hốt, không ngừng lẩm bẫm.

Giấc mộng tình yêu hoàn mỹ này cô ta đã viết lên từ rất lâu, cũng đã tự lừa dối bản thân hoàn toàn đắm chìm vào đó.

Thật ra thì ngay từ lúc bắt đầu cô ta vẫn cảm thấy mọi chuyện đều quá không hợp lý, nhưng ngọn lửa hoài nghi mơ mộng vẫn cứ nhen nhóm trong lòng Tô Dĩ Mạt rồi cứ thế lớn dần lên theo sự ảo tưởng từng ngày. Thậm chí chính bản thân Tô Dĩ Mạt cũng tin chắc người đàn ông giống như thần kia đã yêu cô ta đến sâu đậm.

Cho tới tận ngày hôm nay, khi giấc mộng được tạo nên từ sự ảo tưởng bị cái chùy của sự thật đập mạnh vào rồi hung hăng xé nát nó ngay trước mắt tất cả

mọi người...

--- O ---

Chương 1263: Đã Là Người Có Chủ

Cô ta hối hận... hối hận thật rồi!

Tại sao cô ta không cẩn thận thêm chút nữa chứ, chỉ cần cẩn thận một chút nữa là được rồi. Chỉ cần cô ta hơi lý trí một chút, nếu cô ta không tham lam đến vậy thì cô ta vẫn có thể hưởng thụ cái danh "người phụ nữ của Lục Đình Kiêu" rồi, thậm chí còn có thể ngồi lên cái ngai vàng "bà chủ tập đoàn Lục thị".

Nhưng mà bây giờ đã muộn, mọi thứ đã kết thúc thật rồi!

Lúc này Triệu An Hinh cũng hối hận tím cả ruột, cô ta cứ cho là bằng vào nhan sắc của Tô Dĩ Mạt thì không ít thì nhiều Lục Đình Kiêu cũng có chút ý tứ. Dầu sao Tô Dĩ Mạt cũng là nữ thần quốc dân cơ mà, kiêu gì thì kiêu Lục Đình Kiêu cũng không thể trơ mắt nhìn Tô Dĩ Mạt bị mất mặt trước công chúng như vậy. Chỉ cần thái độ của Lục Đình Kiêu hơi mềm mỏng một tí là bọn họ lại có thể tiếp tục thuận theo đẩy độ hot của Tô Dĩ Mạt lên nhờ scandal này rồi, chẳng phải trước đây vẫn luôn làm như vậy sao? Dù sao Lục Đình Kiêu cũng chẳng thèm để ý đến mấy tin đồn trong giới nên cũng chẳng hơi đâu mà đi chứng minh trong sạch gì đó.

Nhưng mà ở đời có ai biết được chữ ngờ, Lục Đình Kiêu thê mà lại ra tay ác như vậy, anh ta hoàn toàn không cho Tô Dĩ Mạt bất kỳ con đường sống nào. Chỉ một câu nói "cô là ai" cũng đủ để đập đổ toàn bộ kế hoạch của một họ, cái câu trả lời với các phóng viên lại càng khiến bọn họ rơi vào vực sâu.

Nhưng chuyện đáng sợ hơn là nhìn thái độ thì e là Lục tổng đã thực sự tức giận rồi!

Triệu An Hinh nghĩ kiêu gì cũng không thể hiểu nổi, rốt cuộc bọn họ đã sai ở đâu, tại sao chuyện đêm nay lại thành ra thế này...

"Được rồi, các vị phóng viên à! Anh Hai tôi vừa nói rồi đấy, mấy chuyện mà mọi người vẫn nghĩ chỉ là hiểu lầm thôi! Hy vọng sau này không có ai tiếp tục hiểu lầm như vậy nữa, lại càng không muốn có mấy tin đồn kiểu này xuất hiện! Dầu sao thì anh Hai tôi cũng là người đã có chủ, anh ấy với bạn gái đang vô cùng ngọt ngào sến súa, cho nên nếu mà làm chị dâu tôi hiểu lầm thì... ha ha, sợ là lại phải quỳ bần giặt mắt thôi!" Lục cảnh Lễ đùa giỡn nói.

Nhưng mà anh ta nói giỡn như vậy lại nhắc lên một đợt sóng mới trong toàn

trường!

Các phóng viên vụn vụn không ngờ tới tin tức tiếp theo lại kinh khủng tới như vậy!

Trước mặt Lục Cảnh Lễ lập tức xuất hiện hơn trăm cái mic.

"Cái... cái gì cơ! Ý của Nhị thiếu là Lục tổng đã có bạn gái ư?"

"Không biết bạn gái của Lục tổng là thiên kim tiểu thư nhà nào? có phải người trong giới giải trí không?"

"Nhị thiếu nói thật sao?"

"Nhị thiếu tiết lộ cho chúng tôi thêm một tí đi mà!"

"Nhị thiếu..."

Lục Cảnh Lễ cười ha hả nói: "Thân phận chị dâu tương lai của tôi thì xin các vị lượng thứ cho, tôi không thể tiết lộ quá nhiều! Nhưng mà có thể cho mấy người biết một tin đó là hai người họ đã qua lại được một năm nay rồi, cảm tình vô cùng nồng thắm, tôi đây luôn bị bọn họ nhồi thức ăn cho chó đến ói cả ra đây này!"

Các phóng viên cũng chẳng hy vọng moi được thông tin thân phận thật của bạn gái Lục Đình Kiêu từ Lục Cảnh Lễ, vậy nên bọn họ chỉ có thể hạ thủ với người còn lại, hàng trăm cái mic rồi rít đưa qua trước mặt Lục Đình Kiêu.

"Lục tổng, vừa rồi Nhị thiếu nói thật sao?"

"Không biết Lục tổng dự định lúc nào sẽ kết hôn với bạn gái?"

"Ánh mắt của Lục tổng cao như thê nên bạn gái của ngài chắc chắn đẹp vô cùng!"

Lục Đình Kiêu "trả thù" cho vợ xong thì chưa từng nói thêm một câu nào, nhưng chắc do lúc này tâm tình không tệ nên cũng trả lời câu hỏi của phóng viên: "Đúng thê! Xem ý cô ấy! Đẹp!"

Mọi người:

Ồ, câu trả lời đúng là vừa đơn giản vừa rõ ràng.

Vấn đề thứ nhất: Lục cảnh Lễ nói thật! Hóa ra tin đồn lúc trước cũng không phải hoàn toàn là tin đồn nhảm, chỉ có điều bạn gái của Lục tổng không phải cô ả lừa đảo Tô Dĩ Mạt kia mà thôi! Khó trách hôm nay Lục tổng lại mạnh mẽ chứng minh trong sạch như vậy, hóa ra là sợ vị kia trong nhà ghen!

Vấn đề thứ hai: Khi nào kết hôn, ý tứ trong câu trả lời của Lục tổng rõ ràng là xem ý của đảng gái thế nào, xem ra là bị đối phương ăn sạch rồi ha ha ha.

Còn vấn đề cuối cùng... Đẹp! ồ ồ ồ, coi cái giọng vừa cung chiều vừa tự hào kia kia!

--- O ---

Chương 1264: Rốt Cuộc Là Ai

Nghe câu trả lời của Lục Đình Kiêu xong, tất cả mọi người đều nhao nhao tỏ ý Nhị thiếu nói đúng quá, ngay cả đám người qua đường như bọn họ cũng có cảm giác bị nhồi thức ăn cho chó đau cả họng!

Người đàn ông đứng đầu bẳng xếp hạng những người phụ nữ muốn gả cho nhất hiện tại tuyên bố đã có chủ!!!

Lục Đình Kiêu có bạn gái, hóa ra Lục Đình Kiêu thích phụ nữ, hơn nữa hai người đã hẹn hò lâu rồi.

Nếu như cô gái đó là người trong giới giải trí thì chắc chắn cô ta đang lên như điều gặp gió, thành một nhân vật đại sát tứ phương rồi!

Cứ nhìn Tô Dĩ Mạt mà xem, chỉ dính tí hơi của Lục Đình Kiêu mà đã có thể tung hoành như vậy huống chi người kia lại còn là bạn gái chân chính của người ta!

Rốt cuộc là ai đây?

Là Lãnh Man Vân đã giải nghệ?

Không đúng không đúng, Lãnh Man Vân cũng lớn tuổi rồi, hơn nữa cô ấy giải nghệ là vì lập gia đình, còn bạn gái của Lục tổng vẫn chưa kết hôn mà.

Chẳng lẽ là ca sĩ nổi tiếng đang sở hữu album hit nhất hiện nay - Khúc Tĩnh?

Hay là cái cô vừa vào giới đã có tin đồn bối cảnh vô cùng hùng hậu còn từng được hai lần đề cử giải ảnh hậu - Mạnh Thi Ý?

Mấy người có bối cảnh vững chắc đều bị bọn họ điếm danh một lần, đương nhiên ý kiến của mọi người đã phần nghiêng về phía những tiểu thư danh viện.

"Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ cả rồi thì lễ kỷ niệm của chúng ta bắt đầu đi thôi! Không sai, tiếp theo chính là phần mà tất cả mọi người đều mong chờ đã lâu, cuối cùng thì ai sẽ là người may mắn có thể dành được cơ hội khiêu vũ mở màn đây!" Lục Cảnh Lễ vô cùng cường điệu nói.

Bắt đầu bốc thăm, các cô gái có mặt ở đây kích động không thôi, có người nói: "Boss khiêu vũ với người khác thì cô gái kia có ghen không nhỉ?"

Lục Cảnh Lễ nhìn về cái góc nào đó rồi cười híp mắt nói: "Biết làm sao chứ! Đây là vì công việc thôi mà! Chị dâu của tôi vô cùng trọng nghĩa!"

Nhưng mà... trong thực tế ý mà.. làm sao mà anh Hai có thể khiêu vũ với cô gái khác chứ ahihi.

Lục Đình Kiêu đi lên sân khấu chính, sau đó có hai cô gái bê một cái hộp màu đỏ sậm bước tới.

Phó tổng Dịch Húc Đông thấy vậy thì cả kinh, muốn cản lại những đã không kịp rồi. Trên sân khấu, ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu không nhanh không chậm rút ra một tờ giấy từ trong hộp.

MC đứng một bên cẩn thận nhận lấy tờ giấy từ Boss đại nhân sau đó hưng phấn nhìn mọi người đang mỗi mắt mong chờ phía dưới sân khấu: "Cô gái may mắn của ngày hôm nay sẽ là ai? Sau đây tôi xin lập tức công bố..."

"Đừng có mà úp úp mở mở nữa, mau công bố đi!"

"Số mấy số mấy!"

"7 số 7, cầu xin trời phạt nhất định phải là số 7 mà a a a a!"

...

Trước sự hồi thúc của mọi người, MC chậm rãi mở ra, sau đó chậm rãi nói: "Cô gái may mắn ngày hôm nay mang số: 29!!! Số 29 là vị tiểu thư nào đây ta?"

Mọi người dưới khán đài lập tức xôn xao, ai ai cũng nhìn tấm thẻ trên tay mình, đáng tiếc chả có ai là số 29 cả.

"Dĩ Mạt! Là cô đó! Số 29 là cô đó!" Khuôn mặt vốn đen xì của Triệu An Hinh lập tức kích động kéo Tô Dĩ Mạt một cái.

Lúc này Tô Dĩ Mạt mới hồi phục tinh thần rồi vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn tấm thẻ trong tay mình: "Là... là tôi sao?"

"Là Dĩ Mạt!" Triệu An Hinh cũng chẳng thèm quan tâm những thứ khác, cô ta rất sợ mất đi cơ hội lần này nên lập tức gào lớn.

Nghe được tiếng Triệu An Hinh cả đám người bỗng chốc yên lặng.

Lại là Tô Dĩ Mạt? Thật đáng ghét!

--- O ---

Chương 1265: Anh Hai Thật Lợi Hại!

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ giận dữ bất bình!

Người được chọn bất kể là ai thì cũng tốt hơn Tô Dĩ Mạt!

"Thật đúng là không biết xấu hổ! Mạo danh đi lừa bịp người khác không thành nên giờ đổi thành mời gọi ngay trước mặt hả?"

"Boss ghét cô ta! Ngàn lần đừng nhảy với cô ta! Bất kể là ai cũng tốt hơn Tô Dĩ Mạt!"

"Nhưng mà trong sự kiện trọng đại như hôm nay, lại có biết bao phóng viên như thế, Nhị thiếu cũng đã nói rõ ràng như vậy rồi thì dẫu cho Tô Dĩ Mạt có động tay động chân cũng sợ rằng không thay đổi được gì."

...

"Dĩ Mạt, cô đừng nản chí! Lấy sắc đẹp của cô thì làm gì có tên đàn ông nào không động tâm chứ, cũng chỉ là bạn gái thôi chứ đã kết hôn đâu, cô vẫn còn cơ hội mà!"

Triệu An Hinh vừa nói chuyện với Tô Dĩ Mạt vừa hung hăng cho MC một cái nháy mắt.

Người MC kia cũng thuộc phe của Tô Dĩ Mạt nên rất sợ xảy ra biến cố gì liền vội vàng mở miệng: "Chúc mừng Dĩ Mạt, tiếp theo xin mời..."

Nhưng mà còn chưa nói hết câu thì một giọng lạnh lùng đã vang lên ngay bên cạnh: "Đổi người."

Gương mặt của MC lập tức biến thành màu gan lợn, khí thế của Boss đại nhân ép anh ta sợ đến nỗi cả người run lẩy bẩy.

Đổi người!!!

Lục Đình Kiêu lại nói muốn đổi người ngay trước tất cả mọi người thế này, sự chán ghét của anh đối với Tô Dĩ Mạt đã không còn gì có thể che giấu!

"Boss vạn tuế!"

"Quá ngẫu!"

"Loại người như cô ta bị đối xử như thế là đáng lắm!"

...

"Cậu bốc đi." Lục Đình Kiêu nhìn MC nói.

MC nào dám có ý kiến gì, anh ta không dám chậm trễ một giây nào mà vội vàng đưa tay rút một tờ giấy nữa. Sau khi nhìn rõ con số trên tờ giấy thì chân của anh ta mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống luôn.

Cùng lúc đó máy quay trên không cũng chĩa thẳng ống kính vào tờ giấy MC đang cầm trong tay.

Màn hình lớn sau lưng hiện lên một con số khiến ai cũng bất ngờ: 29!

Lại là số 29!

"Mẹ nó! Sao lại có 2 số 29?"

"Còn phải hỏi à? Trong cái rương kia chắc chắn chỉ có một số 29 mà thôi!"

"Ha ha ha ha... xem ra cái mặt của Tô Dĩ Mạt lần này chẳng giữ lại được chút gì rồi!"

"Cô ta còn mặt để mà giữ chắc?"

...

Dịch Húc Đông lão đảo chạy lên sân khấu, run rẩy nói: "Thật xin lỗi Lục tổng, đây chỉ là chút nhầm lẫn nhỏ thôi!"

Nói xong ông ta giận dữ nhìn MC một cái: "Cậu làm ăn thế nào vậy? Sao lại để có hai số trùng nhau như thế?"

MC kia âm ức nhưng cũng không nói được cái gì.

Dưới sân khấu, Triệu An Hình lập tức ngã ngò xuống đất.

Xong rồi...

Mọi thứ xong hết rồi...

Vẫn cứ ngỡ đây là cơ hội để cứu mạng, ai ngờ lại là nhát dao chém đứt cọng

rơm cuối cùng của bọn họ.

Cô ta không dám tưởng tượng, sau tối nay, hình tượng nữ thần cao ngạo lạnh lùng do một tay cô ta đập nặn ra cho Tô Dĩ Mạt sẽ bị đập nát thành cái dạng gì.

Nhạc đệm ngắn ngủi trôi qua, Lục Cảnh Lễ cười ha hả tự mình bê một cái thùng khác lên, để tỏ vẻ công bằng anh chàng còn tự mình rút mấy tấm phiếu để chứng minh tất cả các con số đều không giống nhau rồi mới thay thế vị trí của MC.

Lần này thì chẳng còn ai có ý kiến gì, bọn họ đều kích động nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu đang vươn những ngón tay vào trong thùng một lần nữa...

"A hu hu hu, là ai đây là ai đây! Lần này hoàn toàn dựa vào may mắn rồi!"
Tiểu Đào kích động siết chặt tay Ninh Tịch.

Một giây sau, Lục Cảnh Lễ vẫn tiếp tục cười ha hả nhận lấy tờ giấy từ tay anh trai nhà mình rồi chuẩn bị xài tuyệt chiêu "di hình hoán vật". Cơ mà lúc chậm chạp hé mẩu giấy ra thì anh chàng cũng phải trở lòi hai con mắt.

Địch

Số 166

Anh hai quá lợi hại, có thể rút được số của tiểu Tịch luôn

--- O ---

Chương 1266: Không Có Thiên Lý

Vừa nãy cũng đã chứng minh cái thùng này hoàn toàn không bị ai đụng tay đụng chân, nhưng mà Lục Cảnh Lễ vốn vì đại nghiệp tán gái mà dốc lòng học ba cái trò ảo thuật này đến mức chuyên nghiệp. Bất kể là anh trai yêu quý có bốc phải số nào thì anh ta vẫn có thể thần không biết, quỷ không hay mà đổi thành số của Tiểu Tịch Tịch.

Chắc chắn, chiêu của tiểu gia đây đương nhiên phải cao tay hơn tên Dịch Húc Đông kia nhiều rồi!

Đây cũng chẳng phải lần đầu Lục Cảnh Lễ làm trò này nên tất nhiên Lục Đình Kiêu cũng biết được.

Vốn Lục Cảnh Lễ còn đang tranh thủ một chút công trạng, ai mà ngờ anh Hai nhà mình lại pro đến vậy, tự mình bốc thăm trúng số của Ninh Tịch luôn!

Đùa, anh à, cái tay của anh cũng quá nghịch thiên rồi!

Ngay là ông trời cũng hùa theo anh ngược cầu, thật là không có thiên lý mà!

Lục Cảnh Lễ trào lệ nhìn dãy số trên tờ giấy rồi mở miệng nói: "Lần này Boss thân ái của các cô rút trúng con số: 166!!! Xin mời cô gái có số may mắn nghịch thiên này lên sân khấu nào!"

Vừa dứt lời các ông kính đã thi nhau chuyển hướng khắp đám người xem người mang số 166 là ai...

Lâm Chi Chi kinh ngạc, thế mà lại là Ninh Tịch.

Tiểu Đào cũng cao hứng đến phát điên: "A A A A A A A! Anh Tịch trâu bò quá đi! Rút trúng anh rồi kìa!"

Tôi nay có chút quá may mắn rồi, không chỉ lật mặt được Tô Dĩ Mạt mà còn chiếm được một phúc lợi lớn như vậy.

Ninh Tịch nhướng mày, nhất định là tên Lục Cảnh Lễ kia lại động tay động chân rồi.

Khi ông kính máy quay lia đến tấm thẻ in số 166 trong tay Ninh Tịch, mọi người đều ò lên những tiếng kinh ngạc và hâm mộ.

"Ôi trời! Là Ninh Tịch đó!"

"Mặc dù tôi không được bốc trúng cơ mà người trúng lại là Ninh Tịch thì chả hiểu sao tôi cứ có cảm giác cực kỳ hả dạ sao á?"

"Ha ha ha ha... Tất nhiên là phải hả dạ rồi! Lúc trước Tô Dĩ Mạt chó cậy gần nhà muốn phong sát Ninh Tịch đó!"

"Tôi cũng cảm thấy bốc trúng Ninh Tịch thì tuyệt lắm, lại được chiêm ngưỡng sắc mặt đặc sắc của Tô nương nương thì càng sướng chứ sao?"

"Cơ mà... không biết lần này Boss đại nhân đã hài lòng chưa? Chắc không thay người lần nữa chứ?"

....

"Ồ! Là Ninh Tịch à! Không hổ là người tiểu gia tự tay đào được, may mắn cũng ăn theo tiểu gia luôn! Mau mau lên đây nào!"

Dưới giọng điệu mời mọc phân khích của Lục Cảnh Lễ, Ninh Tịch đứng lên chỉnh lại váy áo rồi bước từng bước lên sân khấu.

Tô Dĩ Mạt nhìn chăm chăm Ninh Tịch, móng tay cô ta siết chặt lưu lại từng vệt máu trong lòng bàn tay: "Sao lại là Ninh Tịch!"

"Nhất định là có động tay động chân rồi! Nếu không tại sao lại trùng hợp là Ninh Tịch chứ!" Lương Bích Cầm giận đến vắn vẹo cả mặt mũi: "Sao Lục tổng có thể vừa ý con hồ ly lẳng lơ đó được! Chắc chắn là không rồi... dù gì thì ngay cả chị họ anh ấy cũng..."

Lương Bích Cầm nuốt lại chữ "khinh thường" vào miệng.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của toàn trường, Lục Đình Kiêu đứng trên sân khấu đột nhiên sửa lại hai ống tay áo rồi nhấc đôi chân thon dài bước từng bước đi xuống phía dưới, hướng thẳng về hướng của Ninh Tịch.

Cuối cùng khi khoảng cách rút ngắn chỉ còn có hai bước chân, hai người dừng lại.

Tất cả mọi người nín thở nhìn Lục Đình Kiêu đứng trước mặt Ninh Tịch rồi chậm rãi đưa tay làm một động tác mời về phía cô.

Ninh Tịch nhìn người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng trước mặt, suýt nữa thì bị sắc đẹp của anh làm cho choáng váng. Ninh Tịch sửng người một chút mới hoàn hồn lại được, cô nhẹ nhàng đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay rộng lớn của anh.

Tiếng nhạc du dương vang lên, Lục Đình Kiêu dắt tay Ninh Tịch bước tới giữa sàn. Một tay anh đỡ lấy tay cô còn một tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo yêu kiều rồi bắt đầu cất bước trong tiếng nhạc.

Lục Cảnh Lễ bị bỏ quên sau lưng: "..."

Hừm, tiểu gia đây đã phải kỳ công chuẩn bị một bài diễn văn làm sống động hâm nóng bầu không khí đó, sao hai người chẳng nói chẳng rằng cứ thế nhảy luôn là thế nào?

--- O ---

Chương 1267: Nay Thì Ngựa Tay Nay! Nay Thì Ngựa Tay Nay!

Ninh Tịch cũng đành ninh là còn có một đoạn diễn văn để làm nóng bầu không khí các kiểu, không ngờ Lục Đình Kiêu lại cứ thê dất tay cô nhảy luôn

>,<!!!

"Khụ... hình như em trai anh còn có lời muốn nói kìa..." Ninh Tịch liếc mắt về phía Lục cảnh Lễ đang trung khuôn mặt ai oán trên sân khấu.

Lục Đình Kiêu: "Không cần để ý đến nó."

Ninh Tịch: "À..."

Dưới ánh sáng lung linh của chiếc đèn chùm thủy tinh, một người đàn ông mặc một bộ tây trang màu đen đang nắm tay một cô gái diện một bộ váy dạ hội cao quý mang hơi thở truyền thống màu đen, trông cứ như đang mặc đồ tình nhân vậy, vô cùng xứng đôi.

Nhưng điều càng khiến người ta đỏ mắt chính là Ninh Tịch đứng trước một người như Lục Đình Kiêu mà lại chẳng bị lép vế chút nào...

Mấy nữ nghệ sĩ trong công ty túm lại bàn tán, cơ mà, chắc là địch của địch tức là bạn cho nên mặc dù rất ghen tị với Ninh Tịch nhưng lại chẳng có chút ác ý gì.

"Nói thật lòng ý mà, nêu nói về nhan sắc thì tôi hoàn toàn ngả mũ trước Ninh Tịch!"

"Đây nhất định là một bữa tiệc của sắc đẹp đó!"

"Ghen tị quá đi! Tôi cũng muốn khiêu vũ với Boss mà! Tại sao tôi không may mắn như Ninh Tịch chứ!"

Một nữ nghệ sĩ vừa nhìn đã biết là fan hâm mộ của Ninh Tịch nghe thê thì lập tức phản bác: "May mắn của anh Tịch đâu có nhiều, bị đảng Tô Dĩ Mạt đim tới nổi chỉ diễn được vài bộ phim làm vốn, vất vả lắm mới dựa vào thực lực để nổi lên một chút thì bị người ta đòi phong sát! Tôi cảm thấy đây là những gì anh ấy xứng đáng được hưởng. Nếu không nhìn Tô Dĩ Mạt cứ mãi huênh hoang như thế chắc tôi chả còn lòng tin gì với cuộc sống nữa quá!"

"Cuối cùng Tô Dĩ Mạt cũng không thể một tay che trời nữa rồi!" Một người đứng cạnh thờ dài nói.

Một người khác lại lộ vẻ hoài nghi: "Coi như là Boss đại nhân không biết cô ta là ai, nhưng Lục cảnh Lễ chắc chắn phải biết Tô Dĩ Mạt phách lối cỡ nào chứ, không hiểu sao anh ấy vẫn dung túng cô ta như vậy..."

"Tôi đoán chắc Nhị thiếu cũng có ý kiến từ lâu rồi, nếu không thì sao anh ấy lại đưa Ninh Tịch đến áp chế cô ta chứ!"

"Để tôi chống mắt lên coi, mấy người nói xem không có cái danh hão "bà chủ Lục thị" thì Tô Dĩ Mạt có thắng được Ninh Tịch hay không?"

Một nữ nghệ sĩ nhìn hơi lớn tuổi phân tích: "Trừ nhân tố Lục Đình Kiều này ra, lấy khả năng của Tô Dĩ Mạt thì căn cơ ngàn ấy năm của cô ta cũng khá ổn định, Ninh Tịch muốn cướp xem ra cũng chẳng dễ dàng! Cơ mà Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, cô bé Ninh Tịch vốn này đã có thực lực bất phàm giờ lại được Lục Đình Kiều tự mình giải phong... tương lai thế nào quả thực rất khó đoán!"

Scandal giữa Tô Dĩ Mạt và Lục Đình Kiều được làm sáng tỏ lại thêm việc Lục Đình Kiều tự mình khiêu vũ với Ninh Tịch, chẳng cần nói cũng biết cái lệnh "phong sát" Ninh Tịch coi như hoàn toàn giải trừ!

Vì thế nên các phóng viên ở hiện trường rối rít đem ống kính trong tay nhắm ngay về phía Ninh Tịch. Máy nhiếp ảnh gia lén lút chụp ảnh Ninh Tịch lúc cô đi trên thảm đỏ đang thầm cảm thấy may mắn không thôi. Máy tên khác vĩ kiêng kỵ Tô Dĩ Mạt nên không chụp giờ cũng hồi hận đến xanh ruột, hiện tại cũng chỉ có thể chụp bù thêm vài tấm.

Đêm khuya, tại căn biệt thự số 6 của Bạch Kim Đê Cung.

Âm tin nhắn của WeChat vẫn vang lên không ngừng, Giang Mục Dã lại chẳng thèm để ý tới, không cần đoán cũng biết mọi người đang thảo luận về lễ kỷ niệm thành lập công ty Thịnh Thế tới nay đây mà.

Trên màn hình hiện lên chữ "Game - over" thật to, Giang Mục Dã tức giận quăng mạnh tay cầm trò chơi đi rồi nằm bật ngửa ra sàn.

Chiếc di động bên cạnh vẫn vang lên tiếng "tích tích" không ngừng...

Rốt cuộc Giang Mục Dã cũng không nhin được mà cầm điện thoại lên mở

tin nhắn ra đọc.

Trong nhóm chat có người gửi một đoạn video ngắn, Giang Mục Dĩ cũng mở ra xem một chút.

Trong đoạn video, giữa ánh đèn lung linh Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu đang ôm nhau nhảy một điệu waltz, hình ảnh kia đẹp đến mức cứ ngỡ như là cảnh trong một bộ phim lãng mạn nào đó.

Đôi mắt Giang Mục Dĩ cay cay, anh ta lại ném điện thoại đi rồi vỗ mạnh lên mu bàn tay của mình: "Này thì ngứa tay này! Này thì ngứa tay này!"

Đệch, ông đây đã trốn tới cỡ này rồi mà lại vẫn bị thất bại trong gang tấc.

--- O ---

Chương 1268: Là Mục Tiêu Mà Ông Trời Tác Họa

Sau khi điệu nhảy kết thúc, Lục Đình Kiêu phát biểu một đoạn ngắn gọn rồi trả lại sân khấu cho Lục cảnh Lễ và Dịch Húc Đông.

"... Đáng được tuyên dương nhất phải là nhân vật bất ngờ nổi tiếng vào tháng trước của công ty chúng ta, Ninh Tịch hoàn toàn xứng danh Hắc Mã1 của làng giải trí..." Lúc Dịch Húc Đông đọc bản tổng kết công việc, trái ngược với thái độ coi khinh, gẻ lạnh trong cuộc họp trước, hiện giờ ông ta còn cố ý chỉ đích danh khen ngợi biểu hiện của Ninh Tịch, có thể nói là thay đổi 180 độ.

1 Hắc Mã: ngôn ngữ mạng, ám chỉ những người đột nhiên có thành tích vượt bậc.

Nêu có thể thì ông ta cũng mong Thịnh Thế có thêm vài nghệ sĩ như vậy lắm chứ.

Thịnh Thế mới thành lập không lâu, tuy toàn bộ các nghệ sĩ của công ty đều vô cùng ưu tú, những nghệ sĩ mới có khả năng cũng không ít, doanh thu luôn dẫn đầu các công ty giải trí khác. Thậm chí còn vượt qua Tinh Huy - Người khổng lồ của làng giải trí. Nhưng mà, họ lại vô cùng thiếu những nghệ sĩ có sức ảnh hưởng to lớn cùng với những nghệ sĩ lão làng có tiếng nói.

Tinh Huy là công ty giải trí có lịch sử gần như là lâu đời nhất trong giới nên nghiêm nhiên có chút đức cao vọng trọng. Nhà nhà đều biết Tống Thu Minh, Đinh Sơn, Lưu Nghiên... là những tượng đài của phái thực lực, cho dù những người đã không còn hoạt động trong cái giới này nữa nhưng đều là những chiến công huy hoàng khắc trên bức tường danh vọng của Tinh Huy. Ngay cả những ngôi sao mới nổi Ninh Tuyết Lạc, Lý Nhạc Lăng, Lạc Phàm thực lực cũng không tệ.

Phong Hành thì sở hữu người đoạt 12 giải ảnh hậu Tống Lâm, cùng vài ảnh đế, ảnh hậu khác. Ngay cả người mới vào giới không được mấy năm đã chinh phục cả giới truyền thông như Mạnh Thi Ý cũng là mầm mống tốt cho giải ảnh hậu.

Mà sau khi Lãnh Man Vân rời khỏi Thịnh Thế thì hiện tại toàn các Tiểu Hoa và Tiểu Thịt Tươi lại chiếm đa số. Khó mà tìm được một cây cao bóng cả nào để có thể chống đỡ hình ảnh của công ty. Trước đây Bạch Lộ cũng bất ngờ giành mấy giải thưởng nhưng đáng tiếc, tất cả đều chỉ là vai nữ phụ xuất

sắc.

về Ninh Tịch mà nói thì Dịch Húc Đông cũng không quá coi trọng cô. Chỉ bởi vì cô quá đẹp rất khó để đưa vào con đường hình tượng nữ thần cao quý, nhìn mà xem trong mấy nhân vật đoạt giải ảnh hậu quốc tế hay lẫn lộn trên Hollywood có ai đẹp như vậy không. Trái lại gương mặt bình thường một chút lại càng dễ lấy được sự tán thành của giới phê bình điện ảnh. [T R U Y E N F U L L. V N] Mà những diễn viên xinh đẹp muốn được như vậy thì bắt buộc phải tự làm xấu mình đi, cơ mà điều này là vô cùng khó khăn, đây gần như đã thành luật bất thành văn của giới giải trí...

Giống như Tô Dĩ Mạt, chắc chắn sẽ không đóng những vai ảnh hưởng đến hình tượng của mình như vậy thì đến một lúc nào đó sẽ gặp phải điểm dừng không thể tiến bước thêm. Ông ta nhìn trúng Tô Dĩ Mạt vốn dĩ cũng chỉ vì cái danh "Lục Đình Kiêu" sau lưng cô ta mà thôi.

Đêm khuya.

Sau khi lễ kỷ niệm kết thúc, Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch người trước kẻ sau cùng trở lại Bạch Kim Đế Cung.

Tiểu biệt thăng tân hôn, lúc ở bữa tiệc cũng phải cố sức nhịn xuống nên Ninh Tịch vừa mới trở về đã bị ôm vào một lòng ngực nóng hổi.

"Tiểu Bảo đã ngủ chưa?"

"Rồi."

"Chuyện nước ngoài đã xử lý xong hết rồi à?" Ninh Tịch có chút đau lòng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, vừa xuống máy bay đã phải chạy tới bữa tiệc, đoán chừng là anh lại tăng ca để có thể kịp chạy về rồi.

"ừ." Cũng chẳng biết Lục Đình Kiêu có nghe thấy cô nói gì không, hoặc là có nghe nhưng chẳng để trong đầu mà chỉ tập trung rải những nụ hôn ngắn lên đôi mắt đôi môi của cô...

Lúc này Ninh Tịch còn chưa kịp thay đồ, cả người vẫn giữ nguyên bộ dáng nữ vương mạnh mẽ, ấy thế mà lúc trong lòng ngực của anh cô lại đáng yêu đến vậy.

Ninh Tịch bị hôn thì có chút nhột liền cười khẽ một tiếng: "Đúng rồi Lục Đình Kiêu, vừa nãy em đã định hỏi anh là lúc bốc thăm có phải anh bảo cảnh

Lễ giờ trò đúng không? Là anh ta đổi thành số của em? Hay là chính anh đổi?"

Lục Đình Kiêu rũ mắt nhìn cô một cái: "Không có, chính là em."

"Hửm? Ý vậy là sao?" Ninh Tịch khó hiểu.

Lục Đình Kiêu: "Số anh rút được là số của em."

Ninh Tịch trợn to mắt: "Cái gì! Không thể nào! Thật hay giả vậy?" "Thật."

"Vậy nên ý là bọn anh định táy máy tay chân thật cơ mà không ngờ chính anh lại rút được em? Ah, đúng là định mệnh mà! Anh yêu ời, hai chúng ta quả nhiên là một đôi được ông trời tác hợp mà!"

--- O ---

Chương 1269: Xảy Ra Chuyện Lớn Rồi!

Rạng sáng ngày hôm sau, các tạp chí lớn cùng các tin tức bát quái đều đồng loạt đưa tin về lễ kỷ niệm thành lập công ty của Thịnh Thế đã phát sinh những chuyện động trời gì.

Tô Dĩ Mạt vét sạch những quan hệ cùng những móc nối truyền thông của cô ta có, hòng chặn tin tức này lại nhưng hiệu quả chẳng đáng là bao.

Không có cái danh Lục Đình Kiều chống lưng thì Tô Dĩ Mạt chẳng qua cũng chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhoi trong cái giới giải trí này mà thôi.

Coi như có nổi tiếng đến mấy thì quyền sinh quyền sát vẫn nằm trong tay giới truyền thông cả.

Huông chi xét theo tình hình tối qua thì rõ ràng Lục Đình Kiều cố ý phải sạch những thứ này, dĩ nhiên bọn họ phải làm theo ý của người ta rồi.

Sáng sớm, tại phòng uống nước của tập đoàn Lục thị.

Hôm nay Diệp Dĩnh đến hơi muộn, cô ta buông túi xách trong tay xuống rồi vừa mới bước vào phòng nghỉ đã nghe được tiếng người nghị luận ồn ào.

"Sao hôm nay lại náo nhiệt thế này?"

Thấy Diệp Dĩnh tới thì lập tức có người kích động kéo tay cô rồi ra vẻ thần bí nói: "Trưởng phòng Diệp, cô đã biết gì chưa, xảy ra chuyện lớn rồi đó!"

"Sao thế? Có chuyện gì thế?" Diệp Dĩnh khó hiểu.

Một người thư ký quèn đưa tay đẩy kính lớn giọng nói: "Tối hôm qua tại bữa tiệc kỷ niệm thành lập công ty của Thịnh Thế, Đại Boss của chúng ta đã tuyên bố trước mặt tất cả mọi người rằng anh ấy đã có bạn gái! Hơn nữa quen nhau đã lâu, quan hệ cũng rất bền vững!"

"Cái gì?" Diệp Dĩnh kinh ngạc run tay một cái, ly cà phê sóng sánh mất một chút, cô không dám tin hỏi lại: "Đại Boss thật sự công khai quan hệ với Tô Dĩ Mạt sao?"

Nghe Diệp Dĩnh hỏi như vậy, đám người trong phòng lập tức phì cười: "Cái gì chứ! Ngược lại cơ, Boss đại nhân nói thẳng trước mặt tất cả mọi người rằng anh ấy không hề quen biết Tô Dĩ Mạt, còn nói ánh mắt của mình không

kém như thế!"

Diệp Dĩnh càng kinh ngạc, ngây người thật lâu mới phản ứng lại: "Cái... cái gì! Không phải Tô Dĩ Mạt... vậy là ai?"

"Không biết à, Đại Boss cất giữ người ta kín kẽ lắm, một chút gió cũng không lộ ra luôn! Nhưng mà ít nhất cũng biết được Đại Boss cực kỳ cưng chiều cô gái kia, tối hôm qua ai ai cũng bị nhồi cả một miệng thức ăn cho chó đấy! Cô tự xem đi!" Một cô gái nhét một tờ báo vào tay Diệp Dĩnh.

Diệp Dĩnh vội vàng buông ly cà phê trong tay xuống rồi lật ra xem.

Giới truyền thông cũng không dám lộ quá nhiều tin tức về Lục Đình Kiêu, thậm chí cả một tấm hình cũng không dám trưng lên. Cơ mà chuyện tối hôm qua lại được bọn họ miêu tả rất sống động, đọc y như một cuốn tiểu thuyết tình yêu lãng mạn, biến cố bất ngờ, cao trào lên xuống đủ cả.

"Cô là ai"

"Tôi không biết cô!"

"Ánh mắt của tôi kém như vậy sao?"

Ngắn ngủn ba câu nói cũng đủ để tưởng tượng ra hơi thở cường đại của Đại Boss lúc đó.

Má nhà nó chứ!

Trước đến nay cô một mực hầu hạ Tô Dĩ Mạt này như bà cô tổ, kết quả cô ta lại chỉ là một kẻ mạo danh lừa đảo?

Sau khi đọc xong, Diệp Dĩnh thiếu chút nữa hộc máu đồng thời cũng vô cùng cảm kích Lục Cảnh Lễ khi anh nhắc nhở cô đừng vội ký hợp đồng với Tô Dĩ Mạt...

Buông tờ báo xuống, Diệp Dĩnh đạp đôi giày cao gót quay trở lại phòng làm việc, không nói hai lời mà nhắc máy gọi thẳng cho quản lý của Ninh Tịch.

Vừa rồi trên báo cũng đã đăng, tối hôm qua tuy ở trong tình huống bị "đoạt sự nổi bật" như vậy nhưng Ninh Tịch vẫn chiếm không ít trang bìa.

Tuy không có bức hình nào nhưng ai ai cũng nhắc tới chuyện Lục Đình Kiêu

từ chôi Tô Dĩ Mạt nhưng lại đồng ý khiêu vũ cùng Ninh Tịch ra sao.

Chỉ có điều đây cũng không đơn thuần chỉ là một điệu nhảy mà còn là thái độ của Lục Đình Kiêu đối với Ninh Tịch.

"Alo, là quản lý Lâm phải không? Xin chào, tôi là trưởng phòng truyền thông của tập đoàn Lục thị - Diệp Dĩnh, gần đây tập đoàn Lục thị đang chuẩn bị quay một quảng cáo có mức kinh phí khổng lồ, chúng tôi muốn mời cô Ninh Tịch tới casting..."

Thuận lợi bàn bạc với Lâm Chi Chi cùng hẹn xong thời gian casting, Diệp Dĩnh cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Ngay lúc đó thì di động của cô ta vang lên.

Trên màn hình hiển thị, người gọi tới là Triệu An Hinh.

--- O ---

Chương 1270: Rót Đai

"Alo, trưởng phòng Diệp đây à?"

"Mới sáng sớm cô Triệu đã gọi cho tôi không biết là có việc gì?"

"Là thế này, tôi có chút chuyện muốn hỏi trưởng phòng Diệp, hợp đồng của Dĩ Mạt nhà chúng ta thì bao giờ ký được? Còn có cái quảng cáo của Bích Cầm nữa! Qua nhiều ngày thế rồi thì chắc cũng nên ký rồi đúng chứ?"

Diệp Dĩnh nghe vậy thì cười nhạt một cái... ha, Triệu An Hinh này quả nhiên mặt dày không có giới hạn!

Diệp Dĩnh này dù sao cũng là trưởng phòng truyền thông của tập đoàn Lục thị, trong cái giới này có ai không khách khí với cô cơ chứ, chỉ có duy nhất Triệu An Hinh này là chó cậy gần nhà mà nói ra không biết bao nhiêu yêu cầu quá đáng. Hiện tại Tô Dĩ Mạt cũng chẳng phải là người của Boss đại nhân thì Diệp Dĩnh cần gì phải nể mặt cô ta chứ.

"A, cô Triệu này, thật xin lỗi cô quá! Lúc trước cô nói muốn gấp đôi cát xê là chuyện không thể nào! Mà khoảng thời gian này hiệu quả sức ảnh hưởng của cô Tô cũng không đạt được như chúng tôi mong muốn. Cho nên, chúng tôi đã bắt đầu bàn bạc về chuyện tìm nghệ sĩ khác làm người đại diện! Còn chuyện của Lương Bích Cầm... cô Triệu, đánh giá của mọi người về bộ phim mà Lương Bích Cầm giả đóng đều rõ ràng rành rành trên mạng nên chắc hẳn cô cũng biết, chúng tôi tốn biết bao công sức cùng tiền bạc vào quảng cáo quan trọng này thì sao có thể để một cục cứt chuột làm hỏng cả nồi cháo chứ, làm người vẫn phải biết mình biết ta một chút mới tốt!"

Nhịn lâu như thế cuối cùng cũng có thể nôn ra sự ấm ức trong lòng, Diệp Dĩnh nói thẳng đến mức chẳng chừa lại chút mặt mũi nào.

"Cô..." Đầu bên kia Triệu An Hinh dường như muốn nổi điên lên, cơ mà chắc cô ta nghĩ ngày hôm nay đã chẳng giống ngày xưa cho nên mới nén giận nói: "Ý của trưởng phòng Diệp là gì? Những chuyện này chúng ta đều đã bàn bạc xong cả rồi còn gì, bây giờ cô muốn lật lọng sao?"

Không nhắc tới thì còn tốt, vừa nhắc tới Diệp Dĩnh lại thấy điên tiết: "Bỏ qua cái chỗ dựa của Boss đại nhân nhà chúng tôi, thì nghệ sĩ nhà cô có mấy phân lượng chính cô cũng tự mình rõ! Tập đoàn Lục thị này cũng không phải bãi rác!"

Diệp Dĩnh nói xong thì cúp máy.

...

Biệt thự đất tiền nào đó tại Đê Đô.

Tô Dĩ Mạt, Triệu An Hinh với Lương Bích Cầm đã thức trắng nguyên một đêm.

Suốt từ tối qua đến giờ bọn họ liên tục nghĩ cách rồi gọi điện thoại, nhưng sự tình vẫn phát triển đến tình trạng như bây giờ.

Triệu An Hinh sợ đêm dài lắm mộng nên vừa đến giờ làm việc đã gọi điện cho Diệp Dĩnh hỏi chuyện ký hợp đồng, kết quả lại được nhận câu trả lời như vậy.

Cô ta cứ đinh ninh rằng cùng lắm thì mất quảng cáo của Bích Cầm mà thôi, không ngờ ngay cả hợp đồng của Tô Dĩ Mạt cũng mất.

"Sao rồi?" Tô Dĩ Mạt vác bộ mặt u ám hỏi.

Triệu An Hinh cũng giăng mây đen kín mặt: "Diệp Dĩnh chết tiệt đó là đồ gió chiều nào xoay theo chiều đó, không chỉ mất quảng cáo của Bích Cầm mà ngay cả hợp đồng của cô cũng khó mà ký tiếp được."

"Tại sao lại có thể như vậy! Những người đó thật quá đáng!" Lương Bích Cầm tức giận.

Tô Dĩ Mạt siết chặt nắm tay, chỉ trong vòng một buổi tối mà mọi chuyện đã thay đổi nghiêng trời lệch đất thế này, tất cả những người trước đây xum xoe nịnh hót cô ta giờ lại tránh như tránh tà.

Từ sau khi nổi tiếng đến giờ, cô ta bước chân đến đâu mà không được người ta cẩn thận nâng niu tiếp đón. Bất kể là đi tới đâu cũng giống như bước vào nhà mình, nhưng hôm nay đột nhiên rớt đài như thế thì làm sao cô ta chịu đựng được.

Nhưng Tô Dĩ Mạt đã quên mất, tất cả mọi thứ này ngay từ đầu đã không thuộc về cô ta.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Tô Dĩ Mạt, Triệu An Hinh néo néo mi tâm nói: "Dĩ Mạt, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều quá! Dầu cho không

có Lục Đình Kiêu thì hiện nay cô vẫn là Nhất Tỷ của Thịnh Thế cơ mà."

"Hừ, Nhất Tỷ..." Tô Dĩ Mạt cười lạnh một tiếng.

Cái gì mà Nhất Tỷ cơ chứ, hiện giờ bất kể là trong Thịnh Thế hay trong cả cái giới giải trí này cô ta cũng chỉ là một câu chuyện hài cho người ta bàn tán mà thôi!

Tất nhiên Triệu An Hinh cũng biết không có cái hào quang Lục Đình Kiêu che chở thì bọn họ phải chịu tổn thất thảm trọng cỡ nào. Trong giới giải trí cạnh tranh khốc liệt thế này, lại thêm việc Tô Dĩ Lạc tuổi chẳng còn nhỏ, không có hậu trường chỉ sợ chỉ cần bất cẩn một chút sẽ bị người ta đạp rớt.

Không được! Cô ta vất vả lắm mới bò lên được vị trí ngày hôm nay, cô ta tuyệt đối không để mọi chuyện cứ thế tới tay rồi tan đi mất như thế!

Triệu An Hinh ho nhẹ một tiếng, cô ta mềm giọng đến gần Tô Dĩ Mạt rồi tỏ vẻ thành khẩn nói: "Dĩ Mạt, làm người phải luôn nhìn về phía trước, chuyện đã đến mức này thì chuyện cần thiết lúc này là phải nghĩ biện pháp giải quyết... Tôi vừa mới giúp cô hẹn một người dùng com, là ông chủ của bất động sản Vinh Hâm..."

--- O ---

Chương 1271: Vì Ai Mà Thủ Thân Như Ngọc

Ai ngờ còn chưa dứt lời Tô Dĩ Mạt đã nổi giận ùng ùng.

"Triệu An Hinh! Chị có ý gì đây! Chị coi tôi là loại đàn bà rẻ tiền bán thân xác giống những con đàn bà khác trong giới giải trí sao!"

Tô Dĩ Mạt vừa dứt lời thì sắc mặt Lương Bích Cầm có chút không tốt.

Cái gì gọi là rẻ tiền, cái gì gọi là bán thân xác... chính cô ta vì muốn giữ được vai diễn chính của những bộ phim trước mà phải lên giường với biết bao lần với đạo diễn rồi chủ đầu tư, chẳng lẽ trong mắt Tô Dĩ Mạt thì cô ta cũng chỉ là loại đàn bà rẻ tiền, chỉ còn mình là băng thanh ngọc khiết sao?

Triệu An Hinh cũng có chút bất mãn, nhưng vẫn chỉ dẫn lòng xuống khuyên nhủ: "Dĩ Mạt, cô xem cô đang nói cái gì vậy, cái giới này chẳng phải vẫn là như thế sao? Cô lăn lộn lâu như thế chẳng lẽ còn không rõ? Vừa nãy tôi nghe được cái quảng cáo kia đã rơi vào tay Ninh Tịch rồi, thậm chí cả hợp đồng đại diện của cô cũng bị cô ta cướp, phim mới của Quách Khải Thắng còn đặt trước Ninh Tịch thủ vai chính... Nếu cô còn suy nghĩ không thấu đáo thì cứ đợi bị Ninh Tịch giẫm lên đầu xem có sáng mắt ra không!"

Tô Dĩ Mạt cắn môi, sắc mặt càng trở nên âm trầm: "Không... tôi tuyệt đối không muốn lên giường với lão già đáng ghét đó!"

Từ Lục Đình Kiêu thần thánh trở thành một lão già bụng phệ hơn 50 tuổi hác sắc như quỷ đói - Tôn Triển Bằng, làm sao cô ta có thể tiếp nhận nổi!

Lương Bích Cầm không nhịn được nữa nhỏ giọng nói: "Chị họ, Lục Đình Kiêu đã phải sạch quan hệ với chị rồi, chị còn thủ thân như ngọc vì ai..."

"Mày! Hồn xược!" Tô Dĩ Mạt tát thẳng tay vào mặt Lương Bích Cầm.

Hiện giờ ngay cả Lương Bích Cầm cũng dám ăn nói như vậy với cô ta.

Lương Bích Cầm tủi thân ôm mặt hét lớn: "Em nói sai sao! Sự thực chính là như vậy! Tại sao em phải làm mà chị lại không thể làm chứ! Chị cho rằng chị vẫn là bà chủ Lục thị cao cao tại thượng sao! Lục Đình Kiêu căn bản là chẳng coi chị ra gì, thế mà chị còn cố làm ra vẻ thanh cao, chị muốn tất cả chúng ta đều xong đời sao?"

Thiệt cho cô ta vẫn tôn sùng người chị họ này như Hoàng hậu nương nương mà ninh nọt, mỗi ngày đều phải cẩn thận dè chừng, tự hạ thấp mình. Kết quả hiện tại Tô Dĩ Mạt còn chẳng dám bước chân ra cửa, vẫn ảo tưởng về những vinh hoa phú quý vô hình!

"Đừng ồn nữa!" Triệu An Hinh cau mày: "Dĩ Mạt, Bích Cầm nói hơi khó nghe nhưng đó là sự thật! Tuy Tôn tổng không bằng Lục Đình Kiêu, nhưng người trẻ tuổi lại có thể đạt được vị trí cao như Lục Đình Kiêu thì được mấy người?"

Cả người Tô Dĩ Mạt run lên, đôi mắt cô ta đục ngầu lạnh giọng nói: "Ai nói muốn lấy lòng Tôn Triển Bằng thì tôi phải tự mình lên giường với lão?"

"Ý cô là..." Triệu An Hinh trầm ngâm.

"Chẳng phải có tin đồn Tôn Triển Bằng kia có ý tứ với Ninh Tịch sao?" Giọng điệu Tô Dĩ Mạt càng ngày càng lạnh.

"Chuyện này quả thật cũng từng nghe nói, trong bữa tiệc từ thiện nào đó Tôn Triển Bằng vì Ninh Tịch mà giằng co với một tên nhà giàu nào đó!" Nói tới đây lại nghĩ đến chuyện có một fan hâm mộ sẵn sàng bỏ cả 10.000 vạn ra vì Ninh Tịch thì Triệu An Hinh có chút ghen tỵ.

Nếu Tô Dĩ Mạt cũng có nhan sắc như Ninh Tịch thì muốn vịn vào người quyền quý cỡ nào cũng được! Kể cả có đi dụ dỗ Lục Đình Kiêu thì cũng có phần thắng.

Đáng tiếc...

Lương Bích Cầm nghe vậy cũng bị hấp dẫn sự chú ý: "Ý của chị là... đưa Ninh Tịch cho Tôn Triển Bằng? Nhưng Ninh Tịch rất giáo hoạt, cô ta lăn lộn lâu như thế mà có tin đồn cô ta dây dưa với đại gia nào đâu, xem chừng là cô ta đang đợi một hậu trường vững chắc nào đó, làm sao mà dễ dàng đưa cô ta cho lão già kia được..."

Triệu An Hinh lắc đầu một cái, trong mắt lóe sáng: "Cách này cũng không phải không được!"

Hiện tại nhân khí của Tô Dĩ Mạt đã rớt xuống đáy vực, kể cả bây giờ có tới tận cửa tìm Tôn Triển Bằng thì chưa chắc ông ta đã ưng, thậm chí còn coi thường bọn họ không chừng. Nhưng nếu nghĩ cách giúp ông ta đoạt được Ninh Tịch thì chưa biết chừng hiệu quả còn tốt hơn...

Đầu óc Triệu An Hình hoạt động nhanh chóng, may mắn gần đây đúng là có một cơ hội rất tốt!

Có thể chuyển mình hay không chỉ cần một bước này!

Lấy tình hình hiện tại của Tô Dĩ Mạt thì phải nhanh chóng tìm được một người chống lưng vững chắc để ổn định thế cục.

--- O ---

Chương 1272: Tôi Đến Tìm Em

Mấy ngày sau, tại khu nghỉ dưỡng cao cấp nào đó.

Phó tổng Dịch Húc Đông tự mình đứng ra mời các nhà đầu tư cùng các cổ đông hợp tác một bữa cơm coi như là để thắt chặt tình cảm.

Trường hợp thế này tất nhiên chẳng thể thiếu mấy nghệ sĩ có chút danh tiếng đi theo, Ninh Tịch ở đây cũng vì lý do như vậy.

Trước đây để lấy được một cơ hội tham gia vào một sự kiện quan trọng thế này các nghệ sĩ thường phải tranh nhau đến bể đầu, cỡ như Ninh Tịch chắc chắn không có cơ tham gia nhưng là lần này Dịch Húc Đông lại cố ý gọi Ninh Tịch đến, rõ ràng đang tỏ ý muốn bồi dưỡng cô.

Còn về phần Tô Dĩ Mạt, chuyện từ bữa lễ kỷ niệm đến nay cũng phai nhạt đi ít nhiều nên Dịch Húc Đông nghĩ tới nghĩ lui rồi vẫn gọi cô ta đến, dầu sao cũng dồn biết bao tài nguyên vào cho cô ta rồi mà cứ thế để không thì quá lãng phí.

Trong bữa tiệc, những nhà đầu tư trước kia luôn vây quanh Tô Dĩ Mạt thì hiện giờ lại rời rít đem tiêu điểm đặt trên Ninh Tịch.

"Thật không ngờ, cô Ninh ở ngoài đời còn xinh hơn trong phim nữa!"

"Lúc trước tôi còn thắc mắc xem Tiểu Hoa nhà nào lại lợi hại đến vậy, lấy nhỏ thắng lớn, bộ phim kinh phí có mấy vạn thê mà lại đạt doanh thu tận 300.000 vạn! Hóa ra lại là kiện tướng của ông chủ Dịch!"

"Ha ha ha... khó trách vì sao Tôn tổng cứ tâm tâm niệm niệm!"

"Ha ha ha... Yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu mà!" Tôn Triển Bằng cười ha hả, ông ta sờ cằm nhìn chằm chằm Ninh Tịch bằng ánh mắt vô cùng lộ liễu.

Dựa theo tính cách của Tôn Triển Bằng từ trước tới giờ thì kiêu gì thì kiêu tới nay ông ta cũng phải châm mút được gì đó. Thê nhưng thái độ của ông ta vẫn duy trì vẻ khách khí an phận, chỉ có điều sự dâm dục trong mắt ông ta đã sắp không giấu được.

Trước đây ông ta một mực công khai ám chỉ với Tô Dĩ Mạt rằng ông ta muốn biết người phụ nữ của Lục Đình Kiêu có mùi vị thế nào. Thế nhưng

con ả kia lại cứ luôn tỏ vẻ thanh cao, đến hôm nay mới biết cô ta chẳng có nửa xu quan hệ gì với Lục Đình Kiêu, uổng công gã trước kia đập bao nhiêu tiền cho ả.

May mà ả ta cũng có chút đầu óc, hứa hẹn rằng tối nay sẽ cho gã một phần "Đại lễ"!

Khoảng thời gian này Dịch Húc Đông cũng bị Tô Dĩ Mạt làm ảnh hưởng mà mắt mặt không ít, lúc này ông ta được mấy ông chủ kia khen ngợi thì tâm tình rất tốt: "Ninh Tịch nhà chúng tôi quả thực rất có tiềm lực, nhưng tất nhiên cũng phải dựa vào sự ủng hộ của các vị ở đây cả! Sau này mong sẽ được các vị chiêu cố nhiều hơn!"

Lúc mới về nước Ninh Tịch không quen mấy chuyện thế này, nhưng hiện giờ cô đã có thể ứng đối tự nhiên, cô theo Dịch Húc Đông kính mọi người một ly, những lời xã giao cũng vô cùng khéo léo khiến Dịch Húc Đông càng hài lòng.

Phía đối diện, Lương Bích cầm nhìn Ninh Tịch đặc ý như vậy thì hận đến mức đâm đâm thịt bò trong đĩa, Tô Dĩ Mạt có chút buồn phiền nhưng vẫn giữ bình tĩnh, trong mắt cô ta còn thoáng qua vẻ giễu cợt.

Chờ sáng mai chuyện của cô với lão già chết tiệt Tôn Triển Bằng này lan truyền khắp giới giải trí thì tôi xem cô còn đặc ý kiểu gì!

Có một tin tức động trời như vậy nổ ra thì chuyện Tô Dĩ Mạt bị mất mặt ở lễ kỷ niệm thành lập công ty cũng sẽ nhanh chóng bị đè xuống thôi.

"Tôi đi rửa tay một chút!" Ninh Tịch lễ phép đứng dậy rời đi.

Lương Bích Cầm thấy thế lập tức nháy mắt với nhân viên phục vụ bên cạnh.

Nhân viên đó gạt đầu một cái rồi tiến đến rót thêm rượu vào ly rượu sắp hết của Ninh Tịch, đồng thời trong tay nhân viên đó cũng lặng im không một tiếng động thả một chút một bột phấn vào trong ly rượu.

Trong phòng vệ sinh.

Di động của Ninh Tịch vang lên, là Lục Đình Kiêu gọi tới.

Lớp mặt nạ trên mặt Ninh Tịch lập tức được tháo xuống lộ ra vẻ mặt ngọt ngào: "Alo..."

"Kết thúc chưa?" Đầu bên kia truyền tới một giọng nam trầm thấp.

"Vẫn chưa, nhưng chắc cũng sắp rồi!"

"Đang ở Lounge1 Long Diêu sao?"

1 Lounge: là thuộc dạng quán bar cao cấp nhất, nhạc nhẹ nhàng, rượu xịn, người giàu, không nhảy nhót gái gú, dùng để tụ hội là chính. "Đúng rồi!"

"Khi nào kết thúc nhớ nói, anh đang ở gần đấy để anh đến đón em."

"ừ, được ạ~"

--- O ---

Chương 1273: Không Làm Cũng Chết

Ninh Tịch nhanh chóng trở lại chỗ ngồi.

Thấy Ninh Tịch ngồi xuống, Lương Bích cảm không tự chủ được mà dựng thẳng sống lưng, ngay cả Tô Dĩ Mạt cũng có chút căng thẳng âm thầm đưa mắt nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch tỉnh bơ liếc nhìn ly rượu đã được rót đầy bên cạnh, cô từ từ đưa tay cầm lên rồi đặt trong lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve.

Nhưng mà đợi nửa ngày Ninh Tịch cũng chẳng uống lấy một ngụm, Lương Bích cầm với Tô Dĩ Mạt thì lại sắp chết vì sốt ruột.

Lúc Ninh Tịch ở nước ngoài lăn lộn với đám Đại sư huynh kia tuy cũng lâu nhưng phương thức giải quyết mọi việc đều là thẳng tay đánh một trận. Khi vừa mới về nước cô còn có một thời gian không cách nào thích ứng kịp với cái sự cong cong lượn lượn của giới giải trí, thậm chí còn nhiều lần trúng chiêu. Nhưng dần dần học khôn ra sao cô có thể tiếp tục phạm phải cái loại sai lầm cấp thấp thế được.

Ở những nơi như hộp đêm hay quán bar thế này thì điều phải khắc sâu vào đầu là tuyệt đối không được uống bất cứ thứ gì sau khi đã rời chỗ ngồi, bởi vì chẳng ai biết cái ly nước đó có bị người tẩy máy tay chân hay không.

Huống chi hôm nay còn có mặt cả Lương Bích cầm lẫn Tô Dĩ Mạt.

Trừ khi nào cô đột nhiên có vấn đề thì còn lâu mới uống ly rượu này!

Thấy Ninh Tịch mãi vẫn không uống, Tô Dĩ Mạt không nhịn được bung ly rượu của cô ta đứng lên nói: "Các vị trước nay đều vô cùng quan tâm tới Dĩ Mạt cùng Thịnh Thế, trong lòng Dĩ Mạt vô cùng cảm kích, Dĩ Mạt xin kính các vị một ly!"

"Em cũng kính các vị một ly!" Lương Bích cầm cũng đứng lên.

Thấy Tô Dĩ Mạt với Lương Bích cầm đều nói thế thì mấy nghệ sĩ khác tự nhiên cũng rời rít đứng dậy mời rượu, bao gồm cả Ninh Tịch.

Dịch Húc Đông thấy Tô Dĩ Mạt hiểu chuyện như vậy cũng có chút hài lòng.

Tô Dĩ Mạt một hơi uống cạn ly rượu, đồng thời khước mắt cô ta cũng bắn về

phía Ninh Tịch.

Chỉ thấy Ninh Tịch cuối cùng cũng bùng ly lên nhấp một hớp, sau đó không nhanh không chậm cầm chiếc khăn màu trắng bên cạnh thấm miệng một cái.

Tô Dĩ Mạt với Lương Bích cầm nhìn nhau một cái rồi đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, trên thực tế thì Ninh Tịch chưa hề uống hớp rượu kia, tất cả rượu đều đã được âm thầm ngấm vào chiếc khăn lông màu trắng.

"Ai nha thật ngại quá, tửu lượng của Tôn mỗ không tốt, xin phép được về phòng trước!" Tôn Triển Bằng nhin cả một tối, ông ta đã sớm không chờ được nữa rồi. uống rượu cũng không bình tĩnh lại được nên chưa đến 1h đã xin phép cáo lui.

Sau khi Tôn Triển Bằng rời đi, những người còn lại cũng chẳng uống thêm bao nhiêu nữa rồi lục tục giải tán.

Lý do Long Diệu là Lounge cao cấp nhất ở Đé Đô một phần cũng vì vị trí địa lý của nó vô cùng đẹp, Dịch Húc Đông đã đặt phòng cho mọi người từ trước nên đêm nay ai cũng ngủ lại đây.

Sau khi tan tiệc, Ninh Tịch gửi cho Lục Đình Kiêu một tin nhắn rồi trở lại phòng mình.

Trong bóng tối, Ninh Tịch cũng chẳng thay quần áo mà cứ thế nghiêng người dựa vào đầu giường, trong mắt chẳng có chút buồn ngủ mà trái lại vẻ mặt cô trông vô cùng hứng thú.

Nằm chưa tới một phút thì Ninh Tịch đã nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng "lạch cạch".

Hừm, tới nhanh thật đó, rõ ràng nhìn chăm chăm cô nên mới theo sát được thế này.

"Cạnh" một tiếng, cửa phòng bị mở ra, một tràng tiếng bước chân nặng nề cùng mùi rượu nồng nặc tiên đến gần...

"Tiểu mỹ nhân ~ chờ lâu rồi phải không! Đừng vội, để anh tới yêu em nào!" Tôn Triển Bằng cười dâm đãng, ông ta vội vàng nhào về phía người đang nằm trên giường.

Nhưng kết quả là ông ta nhào qua vô ích, chỉ một giây sau ông ta đã cảm thấy cánh tay đau đến nỗi như sắp đứt ra đến nơi.

"A a a a" Tôn Triển Bằng rú lên như heo bị chọc tiết nhưng rất nhanh chóng lại bị Ninh Tịch dùng gối chặn miệng lại nên chỉ phát ra được những tiếng thở dốc ồ ồ mập mờ.

Ngoài cửa, Lương Bích cầm nghe tiếng tiếng đàn ông thở dốc mập mờ bên trong thì hưng phấn không thôi!

Con đĩ này xong đời rồi!

Lương Bích Cầm vừa nghe lén vừa vội vàng gọi cho Tô Dĩ Mạt: "Chị họ, xong rồi, có thể thông báo cho phía truyền thông rồi!"

--- O ---

Chương 1274: Tự Làm Bậy Không Thể Sống

Báo cáo xong Lương Bích cầm cảm thấy vô cùng sáng khoái, cô ta vừa nghĩ tới chuyện Ninh Tịch bị cái lão già khốn khiếp Tôn Triển Bằng kia đè dưới thân, nghĩ đến cảnh giường chiếu của Ninh Tịch sẽ dâng đầy trên các tờ báo ngày mai, nghĩ đến chuyện hình tượng của Ninh Tịch hoàn toàn sụp đổ thì Lương Bích Cầm cảm thấy thỏa mãn vô cùng!

Chỉ vì con đàn bà chết tiệt kia mà cô ta bị mắng chửi cho thê thảm, ngay cả quảng cáo đã tới tay cũng bị cướp!

Lương Bích Cầm cất di động đi rồi "hừ hừ" một bài hát định xoay người rời đi, nhưng mà vừa mới bước được một bước thì cánh cửa sau lưng bị mở ra, vang lên đánh "két" một cái.

Sau đó cánh tay cô ta bị kéo giật mạnh về phía sau, Lương Bích Cầm còn chưa kịp phản ứng gì đã bị người ta ném vào trong phòng...

và rồi "ầm" một tiếng, cửa phòng đã bị đóng lại.

Đầu óc Lương Bích cầm mơ hồ, chờ đến lúc cô ta phản ứng được thì cũng đã muộn rồi. Một bàn tay nóng hổi xù xì to lớn sau lưng cô ta vươn tới rồi thô lỗ ném cô ta lên giường, tiếng quần áo bị xé nát vang lên, hạ thân đau nhức...

Để phòng ngừa vạn nhất thì bọn họ không chỉ bỏ thuốc một mình Ninh Tịch mà còn bỏ thuốc cả Tôn Triển Bằng, thậm chí lượng thuốc bỏ cho ông ta còn gấp mấy lần. Lúc này Tôn Triển Bằng đã hoàn toàn mất đi lý trí, ông ta điên cuồng phát tiết trên người Lương Bích cầm...

Rốt cuộc... đã sai ở đâu...

Lương Bích Cầm muốn kêu cũng không kêu được, muốn phản kháng lại bị một cái bạt tai đau điếng làm cho ngất đi. Mà Tôn Triển Bằng lại như không biết mệt mỏi mà điên cuồng đong đưa thân thể, ông ta giống như một con dã thú tới kỳ động dục điên cuồng cắn xé bạn tình của mình...

Ngoài cửa, Ninh Tịch lạnh mặt nghe tiếng đàn ông thở dốc truyền ra từ trong căn phòng.

Hừ, làm chuyện xấu lại còn đích thân tới xác nhận sao, vậy thì chẳng thể trách cô tiện tay đẩy một cái đầu nhé!

Ninh Tịch xuống quày lễ tân đăng ký một phòng khác, sau đó mới đem số phòng mới nhắn cho Lục Đình Kiều.

Ở một góc đại sảnh cách đó không xa, người nhân viên phục vụ vừa mới bỏ thuốc Ninh Tịch đang nghi hoặc nhíu mày nhìn chăm chăm theo bóng lưng cô.

Kia... kia chẳng phải là Ninh Tịch sao?

Chẳng phải hiện giờ cô ta phải đang ở trong phòng với Tôn Triển Bằng sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tô Dĩ Mạt nhận được điện thoại của Lương Bích cầm xong thì kích động đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng... cuối cùng cũng có thể giải mối hận trong lòng!

"Đã thông báo cho truyền thông chưa? Để sáng sớm mai bọn họ tới đây... không! Không! Để bọn họ tới đây ngay lập tức! Nghe Bích cầm nói thì đôi cậu nam nữ kia đã đang làm việc rồi! vừa vặn tối nay phó tổng với mấy ông chủ lớn kia cũng đang ở đây! Phải để bọn họ nhìn bộ dạng dâm dăng của cô ta!" Tô Dĩ Mạt giục dã.

Triệu An Hinh thd phào một cái cười ra tiếng: "Yên tâm đi, tôi đã báo cho bọn họ rồi, trong nửa tiếng nữa đảm bảo tới đủ cả!"

Cái loại chuyện này bị lộ ra thì Ninh Tịch sẽ vạn kiếp bất phục, còn đối với Tôn Triển Bằng mà nói thì chẳng có ảnh hưởng gì, trái lại còn thêm cho tình sử của ông ta một điểm nhấn huy hoàng nữa là.

Cho nên, tối nay không chỉ lấy lòng Tôn Triển Bằng mà quan trọng nhất là phải hủy hoại đối thủ lớn nhất của Tô Dĩ Mạt - Ninh Tịch, còn nhân cơ hội này mà đem vụ bê bối của Tô Dĩ Mạt chìm xuống, đúng là một mũi tên trúng ba đích!

Triệu An Hinh càng nghĩ càng thấy kích động, hưng phấn chờ đợi, tâm tình cô ta rất tốt nên liền nói với Tô Dĩ Mạt: "Dĩ Mạt, nhờ có em nghĩ được cách hay thế này đây, không bằng lát nữa chúng ta cũng đi xem chút đi?"

Tô Dĩ Mạt nhấp một ngụm rượu vang: "A, tất nhiên là phải xem cho "kỹ" rồi!"

Cùng lúc đó Ninh Tịch đã thoải mái nằm lên giường trong một căn phòng

khác.

Một lát nữa Lục Đình Kiêu mới đến được, trước mắt cô cứ từ từ tắm rửa một phen đã.

Vừa tắm xong thì tiếng chuông cửa vang lên.

Ninh Tịch khoác áo choàng tắm lên, vừa lau tóc vừa bước ra mở cửa phòng.

Ở cửa, Lục Đình Kiêu nhận được tin nhắn Ninh Tịch đổi số phòng thì dường như linh cảm được có chuyện không ổn nên vội vã chạy qua, kết quả vừa đến nơi đã thấy bộ dạng mới tắm xong của Ninh Tịch khiến sống lưng anh không khỏi cứng đờ một chút...

--- O ---

Chương 1275: Mở Rộng Tâm Mắt

Thấy Lục Đình Kiêu vẫn đứng sững sờ ở cửa thì Ninh Tịch chẳng thể làm gì khác hơn là đưa tay kéo anh vào phòng.

"Tối nay anh có chuyện gì ở gần đây à?" Ninh Tịch hỏi.

"Ừ, có một bữa cơm." Lục Đình Kiêu mặt dầy tỏ vẻ chính trực "Ta đây là vì công việc chứ tuyệt đối không phải vì vợ nên mới dự bữa cơm này".

Lục Đình Kiêu vừa nói vừa tiện tay cầm lấy khăn lông trong tay Ninh Tịch, sau đó nhẹ nhàng lau khô nước trên mái tóc của cô.

Con mèo - Ninh Tịch híp mắt hưởng thụ sự phục vụ của Đại Ma Vương.

"Tại sao lại đổi phòng?"

Trên đỉnh đầu vang lên câu hỏi của Lục Đình Kiêu.

Khóe miệng Ninh Tịch lộ một nụ cười lạnh: "Bởi vì quá bẩn!"

Sau đó Ninh Tịch dùng vài ba lời đem chuyện tối nay kể lại cho Lục Đình Kiêu.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu nhất thời y như gió phương Bắc đang gào thét, vốn nể mặt người đàn bà kia cứu Tiểu Bảo một mạng nên chỉ ép cô ta đến đây. Nhưng hiện tại kể cả đã đồng ý với Ninh Tịch là không nhúng tay vào chuyện này cơ mà xem ra anh vẫn chẳng thể nào mặc kệ rồi!

"Đừng giận mà! Lúc em rời khỏi đó thì gặp trúng Lương Bích Cẩm đang đứng ngoài cửa gọi điện, thế nên em tiện tay đẩy cô ta vào rồi!" Trên mặt Ninh Tịch lộ vẻ giảo hoạt.

"Xin lỗi, vẫn đang tức." Lục Đình Kiêu nghiêm mặt nói, anh đã quyết định tối nay sẽ ra tay.

...

Cùng lúc đó tại căn phòng tổng thống số 801.

Các phóng viên nhận được tin thì rối rít xông tới, người đứng ngoài cửa phòng ngày càng nhiều, từng người từng người đều mang vẻ mặt hưng phấn.

"Ninh Tịch trong đó thật à?"

"Chắc chắn 100%! Tin nội bộ đấy!"

"Đệch! Quá hư cấu rồi! Anh Tịch là nam thần của tôi đây! Thế mà lại lên giường với cái lão già háo sắc Tôn Triển Bằng đó!"

"Đây là cái gọi là biết mặt nhưng không biết lòng đấy! Đừng có mà tin tưởng vào vẻ ngoài của đám diễn viên! Cứ nhìn Tô Dĩ Mạt thì biết!"

...

Trong một góc, Tô Dĩ Mạt với Triệu An Hinh thấy phóng viên đã tới hết thì nhìn nhau một cái rồi gọi điện cho người nhân viên phục vụ kia, bảo cô ta lên lên mở cửa cho các phóng viên.

"Sao không thấy Bích Cầm đâu?" Tô Dĩ Mạt vẫn luôn đắm chìm trong ảo cảnh Ninh Tịch xong đời nên lúc này cô ta mới phát hiện không thấy tăm hơi Lương Bích Cầm đâu, sau khi gọi điện cũng không thấy về phòng tìm họ.

"Đừng để ý đến nó, không chừng đang chui vào phòng của ông chủ nào đó rồi cũng nên!" Triệu An Hinh chẳng thèm để ý nói, đoán chừng Lương Bích Cầm cũng đang tìm một vị kim chủ nào cho mình đi.

Nhân viên phục vụ kia nhận được điện thoại thì vội vàng chạy tới. Lúc trước, khi thấy Ninh Tịch trong đại sảnh thì cô ta đã cảm thấy là lạ chỗ nào nhưng vẫn mặc kệ, dù sao cô ta cũng chỉ nhận lệnh mà làm việc thôi, người khác đưa tiền bảo làm gì thì cô ta làm cái đó!

Vì thế nhân viên kia giả bộ khuyên các phóng viên rời đi, nhưng thừa loạn liền "Cạch" một tiếng mở cửa phòng ra.

Trong nháy mắt cửa phòng bị bật mở, các phóng viên điên cuồng tràn vào.

Cảnh tượng bên trong quả nhiên không khiến bọn họ thất vọng!!!

Trong căn phòng này nồng nặc một mùi hương mờ ám cùng mùi rượu khiến người ta buồn nôn, thậm chí còn thoang thoảng mùi máu tanh tươi...

Lúc các phóng viên xông vào thì Tôn Triển Bằng vẫn điên cuồng đang đưa cơ thể to béo ục ịch của gã trên người đàn bà kia, trên mặt gã là vẻ dữ tợn dâm dục. Khuôn mặt của người đàn bà kia chôn trong chăn, trên người rải

đầy những vết cắn cùng vết bầm tím, quả thật là khiến người ta trông thấy mà kinh hãi.

Tất cả các phóng viên đều trở lòi hai mắt ra nhìn cảnh tượng này, chờ bọn họ tỉnh lại thì ánh đèn flash thay nhau sáng lên nhoang nhoáng.

"Cứu... cứu em... chị họ cứu em... chị Hinh cứu em... cứu mạng..." Lương Bích Cầm đã tỉnh lại, cô ta la lên từng tiếng khản đặc.

Lúc này có phóng viên đột nhiên lên tiếng: "Đây... đây có phải là Ninh Tịch đâu!"

"Hả? Không phải Ninh Tịch? Vậy thì là ai!"

Lúc này Tôn Triển Bằng đột nhiên túm Lương Bích Cầm đổi một tư thế khác, nhất thời khuôn mặt của cô ta đã lộ ra hoàn toàn trước cánh truyền thông...

Tất cả các phóng viên đều được mở rộng tầm mắt.

"Lương... Lương Bích Cầm! Không phải Ninh Tịch! Là Lương Bích Cầm!"

--- O ---

Chương 1276: Gã Đàn Ông Lạ Trong Phòng Ninh Tịch

Nhận ra được tình hình có chút không ổn, thậm chí loáng thoáng nghe người hô tên "Lương Bích Cầm" thì trong lòng Triệu An Hình với Tô Dĩ Mạt đều nảy lên một sự cảm xấu.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có người nói người trong phòng là Lương Bích Cầm?

Thừa dịp sự chú ý của phóng viên đều hướng về phía căn phòng, hai người bọn họ vội vàng tiến sát lại gần xem có chuyện gì xảy ra!

Đên lúc nhìn rõ người bên trong là ai, hai người bọn họ như thể bị sét đánh giữa trời quang!

Tại sao người bên trong không phải Ninh Tịch mà lại là Lương Bích Cầm!

"Sao thế này... sao lại là Lương Bích Cầm!" Tô Dĩ Mạt không dám tin vào mắt mình.

Triệu An Hình cũng sắp phát điên: "Ninh Tịch đâu! Con khốn Ninh Tịch kia đâu rồi!"

Bất kể có chuyện gì đã xảy ra thì cũng xong rồi... lần này bọn họ thật sự xong đời rồi!

Hai người họ không thể nghĩ được tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Triệu An Hình liếc thấy nhân viên phục vụ kia đang đứng ở cuối hành lang ngó dáo dác thì lập tức nổi giận đùng đùng đi về phía người nọ rồi nghiến răng nghiến lợi nói: "Chuyện là sao đây! Chẳng phải tôi bảo cô bỏ thuốc Ninh Tịch sao!"

Nhân viên phục vụ kia vô tội nhìn chăm chăm vào Triệu An Hình với Tô Dĩ Mạt: "Tôi không biết! Tôi thật sự không biết sao mọi chuyện lại thành như vậy! Lúc tôi bỏ thuốc chính mắt mọi người cũng thấy còn gì!"

"Vậy tại sao người trong kia không phải là Ninh Tịch?"

Nhân viên phục vụ cũng chỉ có thể đem chuyện đã trông thấy Ninh Tịch nói ra: "Chính mắt tôi nhìn thấy Ninh Tịch với Tôn tổng đi vào phòng mới rồi

đi, nhưng mà... lúc tôi đi ngang qua đại sảnh lại không hiểu sao lại thấy Ninh Tịch đang ở đó! cô ta đứng ở đó một hồi cũng chẳng biết làm cái gì!"

"Sao cô không nói sớm!" Triệu An Hĩnh tức giận: "Còn không mau tra xem vừa nãy Ninh Tịch làm gì ở đó!"

Triệu An Hĩnh mơ hồ cảm thấy đây mới là vấn đề mấu chốt.

Nhân viên phục vụ chỉ có thể vội vàng gọi điện hỏi thăm sau đó sắc mặt nom nớp lo sợ nói: "Ninh... Ninh Tịch không hề ở căn phòng đặt trước kia, không biết tại sao nhưng... cô ấy lại tự mình đặt một phòng khác!"

Lần này Tô Dĩ Mạt với Triệu An Hĩnh thật sự trợn trắng mắt!

Chẳng cần hỏi cũng biết, rõ ràng mưu kế của bọn họ đã bị Ninh Tịch nhìn thấu, mặc dù không biết tại sao lại bị nhìn ra được...

Nhân viên phục vụ họ thấy sắc mặt hai người càng ngày càng khó coi thì nói thêm một câu: "Nhưng mà lẽ nào có nói cho tôi, hình như Ninh Tịch mới vào phòng không bao lâu thì có một người đàn ông cũng vào căn phòng đó!"

"Cái gì? Cô nói thật sao?" Mắt Triệu An Hĩnh lập tức sáng quắc, Tô Dĩ Mạt cũng vội vàng nhìn sang.

"Chắc không sai đâu..." Nhân viên kia cũng không dám chắc chắn.

Triệu An Hĩnh cùng Tô Dĩ Mạt liếc nhau một cái cuối cùng vẫn là Triệu An Hĩnh lên tiếng: "Dù thế nào chúng ta cũng phải thăm dò trước đã! Lần này tự chúng ta đi!"

Tô Dĩ Mạt gật đầu sau đó hỏi: "Ninh Tịch ở phòng nào?"

"Ngay tầng trên! Phòng 906!" Nhân viên kia trả lời.

Hai người bọn họ chẳng nghĩ nhiều, ngay cả Lương Bích Cầm còn đang kêu cứu trong căn phòng kia cũng chẳng thèm quan tâm mà vội vã chạy lên tầng trên.

Đứng trước cửa phòng 906, Triệu An Hĩnh với Tô Dĩ Mạt hít sâu một hơi.

Nêu trong phòng của Ninh Tịch thật sự có đàn ông thì tổn thất tối nay cũng không quá thảm, dù sao phóng viên cũng ở ngay dưới lầu, chỉ cần gọi một cú

điện thoại là có thể tới ngay, gã đàn ông kia cũng chạy không kịp...

--- O ---

Chương 1277: Vô Tình Gặp Được Lục Đình Kiêu?

"Cô chắc chắn Ninh Tịch ở trong phòng này?"

Lần này Triệu An Hình cẩn thận hỏi.

Đối với vấn đề này thì nhân viên kia khá là chắc chắn: "Chắc chắn! Trong danh sách đặt phòng thì rõ ràng ghi tên Ninh Tịch nên nhất định không sai! Hơn nữa lúc tôi đứng ở sảnh cũng tận mắt thấy cô ta đi ngang qua, nhất định không sai..."

Tô Dĩ Mạt hít sâu một hơi sau đó cho nhân viên phục vụ kia một ánh mắt ra hiệu "mở cửa."

"Nhẹ một chút, đừng có kinh động người ở trong!" Triệu An Hình nhắc nhở, hơn nữa rất âm hiểm mà mở ra chức năng quay video của di động để tránh có chuyện gì bất ngờ thì kiểu gì cũng còn chứng cứ.

Nhân viên kia nghe vậy chỉ có thể khỏ sỏ nói: "Thẻ của tôi chỉ có quyền hạn mở các phòng dưới tầng 8 thôi, tầng này tôi không mở được!"

Triệu An Hình không vui nhú mày, sau đó mở miệng nói: "Vậy cô nhấn chuông đi, nói là phục vụ phòng!"

Nhân viên kia chẳng thể làm gì khác hơn là gạt đầu một cái sau đó nhấn chuông giả vờ là phục vụ phòng.

Đợi một hồi thì cánh cửa vang lên một tiếng "cạch", cuối cùng cũng mở ra.

Nhưng mà sau khi thấy rõ người mở cửa là ai thì hai kẻ đang nín thở ngóng chờ - Tô Dĩ Mạt và Triệu An Hình lập tức kinh hoàng...

Triệu An Hình trợn lồi hai mắt, vẻ mặt nhúm, cô ta mở miệng mà thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi mình: "Lục... Lục tổng?"

Trong căn phòng này thực sự có một tên đàn ông!

Nhưng người đó lại là Lục Đình Kiêu?

Dường như Lục Đình Kiêu vừa mới tắm xong, trên người vẫn đang khoác áo choàng tắm màu trắng tinh, giọt nước nhỏ từ mái tóc xuống cổ rồi trượt vào trong vạt áo khiến người ta miệng khô lưỡi đắng. [READ THIS AT T-R-U-

Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N]

Tô Dĩ Mạt khiếp sợ nhưng trong mắt vẫn tràn ra sự mê luyến, sau khi phản ứng lại thì về mặt cô ta lập tức trở thành then thùng bối rối, giọng điệu cũng trở nên nhỏ nhẹ: "Đình... Lục... ngài Lục..."

Triệu An Hình hung hăng trợn mắt nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh một cái, người này "thành sự không đủ bại sự có thừa", hết lần này đến lần khác đều nhảm lẩn!

NgƯỜi ở trong phòng này hoàn toàn không phải Ninh Tịch mà là Lục Đình Kiêu!

Nhưng mà đây cũng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Mấy ngày nay bọn họ liều mạng tìm một cơ hội để Tô Dĩ Mạt nói lời xin lỗi với Lục Đình Kiêu, cố vớt vát lại một chút.

Nhưng mà, cỡ như bọn họ mà muốn gặp mặt Lục Đình Kiêu quả thực là chuyện khó hơn lên trời, cuối cùng không ngờ lại vô tình gặp được trong tình huống thế này...

Triệu An Hình nhanh trí mở miệng nói: "Lục tổng, quả thực xin lỗi, đã trễ thế này rồi còn quấy rầy ngài nghỉ ngơi! Chúng tôi nghe nói tối nay ngài nghỉ ồ đây nên mới lỡ mãng xông tới, hy vọng có thể gửi tới ngài lời xin lỗi chân thành về những chuyện trước đây! Máy tin đồn kia Dĩ Mạt thật sự không biết gì cả, cũng không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế! Dĩ nhiên chúng tôi vô cùng xin lỗi vì không kịp thời làm sáng tỏ mọi chuyện làm phiền ngài và bạn gái của ngài như vậy, chúng tôi vô cùng vô cùng xin lỗi!"

Những lời này đúng chặt chẽ không lọt nổi một giọt nước, Tô Dĩ Mạt vốn dĩ không nói ra được lời nào khi trông thấy Lục Đình Kiêu, hiện giờ lại cảm thấy rất hài lòng.

Người quản lý này lúc máu chót vẫn có chút tác dụng!

Lúc này nhân viên phục vụ kia nghe thấy người đàn ông này là Đại Boss của tập đoàn Lục thị thì chính cô ta cũng sắp hóa đá, trời ơi.... trời đất ơi! Trong cuộc đời của cô ta lại có thể tận mắt nhìn thấy người trong truyền thuyết sao, quả... quả nhiên là đẹp trai quá đi....

Nhưng mà sao mọi chuyện lại thành ra thế này, chẳng lẽ vừa rồi cô ta nhớ lộn số phòng?

Triệu An Hĩnh nói xong thì hai mắt Tô Dĩ Mạt lập tức đỏ ửng, nước mắt rơi lã chã, giọng nói còn có chút nghẹn ngào cúi mình thật sâu trước mặt Lục Đình Kiêu: "Lục tổng, chuyện lúc trước tôi thật sự rất xin lỗi ngài và bạn gái của ngài! Nếu như... nếu như cô ấy không chấp nhận, tôi nguyện ý gặp mặt cô ấy để giải thích rõ ràng mọi chuyện cùng tạ lỗi!"

--- O ---

Chương 1278: Chẳng Phải Muốn Tạ Lỗi Với Bạn Gái Tôi Sao

Lúc nói lời này hai bả vai của Tô Dĩ Mạt run rẩy dữ dội, cứ như thể cô ta đang chịu nỗi tủi thân to lớn lắm, khiến nhân viên phục vụ đứng cạnh cũng có chút không đành lòng.

Mà Triệu An Hinh thì âm thầm gật đầu, cuối cùng diễn xuất của Tô Dĩ Mạt cũng bùng phát một lần!

Triệu An Hinh với Tô Dĩ Mạt thật ra cũng chẳng ôm hy vọng Lục Đình Kiêu sẽ kiên nhẫn nghe bọn họ giải thích, nhưng không ngờ bọn họ nói lâu như vậy mà Lục Đình Kiêu vẫn kiên nhẫn đứng đó lắng nghe.

Sau đó, người đàn ông có gương mặt lạnh lùng nhìn về phía Tô Dĩ Mạt, cất giọng bình tĩnh không chút gợn sóng nói: "Muốn giải thích và tạ lỗi với bạn gái tôi?"

Tô Dĩ Mạt lập tức nâng đôi mắt ầng ậc nước lên: "Vâng, chỉ cần ngài có thể tha thứ thì cái gì tôi cũng làm!"

Nhìn tình hình trước mặt Triệu An Hinh nhất thời cảm thấy vui mừng, có cơ hội!

Quả nhiên chỉ cần là đàn ông thì chẳng ai chịu nổi khi thấy một người đàn bà nũng nịu tỏ vẻ yếu đuối đáng thương cả.

Lúc này trong phòng ngủ, Ninh Tịch đang chăm chú xem một bộ phim, bởi vì thời gian đã quá muộn nhà lại ở quá xa cho nên tối nay Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu định ngủ một đêm ở đây.

Thấy Lục Đình Kiêu ra mở cửa mà mãi không quay lại, Ninh Tịch không tìm được mà quay đầu hướng ra cửa gọi một tiếng: "Anh yêu ơi?"

Gọi một câu vẫn không thấy phản ứng gì, vì thế Ninh Tịch gãi gãi đầu bước chân trần chạy ra cửa.

Ngoài cửa, Triệu An Hinh với Tô Dĩ Mạt đều nghe được một giọng nữ mềm mại êm tai gọi "anh yêu ơi". Nhất thời sắc mặt Tô Dĩ Mạt trở nên âm đạm, hóa ra tối nay Lục Đình Kiêu tới đây cùng bạn gái sao?

Cô ta cứ tưởng Lục Đình Kiêu là loại người cao ngạo cầm dục, dẫu cho có yêu đương thì cũng cần thận khắc chế nên chắc cũng thích kiểu phụ nữ cao ngạo lạnh lùng. Ai mà ngờ được lại nghe được một tiếng xưng hô ngọt ngào như vậy...

Mà sắc mặt Lục Đình Kiêu vừa nghe thấy tiếng gọi kia thì từ lạnh lùng hơi hột khiến người ta không dám đến gần trong phạm vi trăm mét lại biến thành dịu dàng như nước.

Người có thể khiến Lục Đình Kiêu cung chiêu nâng niu trong lòng bàn tay như vậy... rốt cuộc là cô gái thế nào?

Không chỉ Tô Dĩ Mạt mà cả Triệu An Hình cũng tò mò không thôi, nhân viên phục vụ bên cạnh cũng muốn nhìn thêm một chút cơ mà Triệu An Hình lại len lén dùng ánh mắt đuôi cô ta đi.

Một tràng tiếng bước chân mềm mềm nhẹ nhẹ đến gần, Tô Dĩ Mạt nín thở, cố kìm lại ánh mắt ngồn ngang trăm loại cảm xúc của mình lại mà gắt gao nhìn chăm chăm phía trong phòng.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà Tô Dĩ Mạt cảm giác như cả thế kỷ dài đằng đằng trôi qua.

Cười cùng người kia cũng bước ra từ khúc ngoặt...

Cô gái kia dường như vừa tắm xong, gương mặt đỏ ửng còn mặc bộ đồ ngủ màu hồng. Mái tóc dài đen nhánh buông xõa một các lười biếng trên vai, trong tay ôm một cuốn kịch bản thật dày đủ màu sắc, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía cửa...

Khi thấy rõ cô gái trong phòng là ai, Tô Dĩ Mạt cảm thấy trong đầu mình nổ "oành" một tiếng rồi đất đá rơi "ầm ầm" phát ra những tiếng vang chấn động.

"Ninh... Tịch..." Đôi môi Tô Dĩ Mạt run rẩy, cô ta dường như sắp phát điên.

Ninh Tịch nhìn dáng vẻ sợ hãi như đang gặp quỷ của Tô Dĩ Mạt thì kinh ngạc nhíu mày.

Haizz, nếu đã bị bắt gặp thì cũng hết cách.

Cơ mà, Ninh Tịch đã bị một chuyện quan trọng hơn hấp dẫn sự chú ý, cô nhanh chóng bước đến cạnh Lục Đình Kiêu rồi nhíu mày đưa tay kéo cổ áo

hơi thấp của Lục Đình Kiêu lại cho kín kín một chút.

Nhìn bộ dạng như mèo bảo vệ đồ ăn này của cô thì Lục Đình Kiêu cười khẽ một cái, sau đó thuận thê nắm lấy tay Ninh Tịch quay về phía hai người đứng trước cửa, lạnh lùng nói: "Chẳng phải muốn xin lỗi bạn gái của tôi sao?"

--- O ---

Chương 1279: Mọi Chuyện Xong Hết Thật Rồi!

"Ngài... bạn gái của ngài... là Ninh Tịch... làm sao có thể... tại sao lại là Ninh Tịch.... không thể nào! Tuyệt đối không thể như vậy!" Tô Dĩ Mạt máy móc lắc đầu lăm bả lăm bả.

Sắc mặt Triệu An Hinh xám ngắt, ngã ngồi trên mặt đất. Trời ơi!

Sai rồi! Tất cả đều sai rồi!

Vừa mới nãy nhìn thấy Lục Đình Kiêu thì phản ứng đầu tiên của Triệu An Hĩnh là nhầm số phòng, làm sao có thể ngờ nhân viên phục vụ kia hoàn toàn nói không sai!

Người bạn gái thân bí được Lục Đình Kiêu vô cùng sủng ái, tình cảm nồng cháy kia... lại là Ninh Tịch!!!

Hơn nữa dựa theo những tin tức mà Lục cảnh Lễ đã nói ra thì hai người họ đã tới lui một thời gian dài...

Khó trách, tại sao ban đầu Lục cảnh Lễ lại tự mình đào Ninh Tịch đến, rồi còn để Lâm Chi Chi dẫn dắt...

Khó trách, tại sao Lục Đình Kiêu chưa bao giờ tham sự lễ kỷ niệm thành lập công ty, nhưng năm nay lại đến dự...

Khó trách, tại sao Lục Đình Kiêu lại cự tuyệt Tô Dĩ Mạt, sau đó lại rút trúng số của Ninh Tịch...

Triệu An Hĩnh cảm thấy cô ta sắp điên rồi, điều khiến cô ta sợ hãi hơn là Ninh Tịch đã phát hiện ra kế hoạch của bọn họ... nếu vậy thì chắc chắn Lục Đình Kiêu cũng biết rồi!

Hơn nữa đêm Lục Đình Kiêu lại đến đây, chỉ sợ là vì chuyện này nên mới đến?

Bọn họ định bắt người phụ nữ của Lục Đình Kiêu, thậm chí còn muốn đưa cô lên giường của Tôn Triết Bằng.

Xong rồi...

Lần này, tất cả mọi thứ đều xong rồi...

cả người Triệu An Hinh run cầm cập, dưới sự hoảng sợ đột nhiên cô ta quỳ thẳng xuống sàn: "Ninh Tịch... cô Ninh! Tôi không cố ý! Tôi thật sự không cố ý! Mọi thứ đều là do Tô Dĩ Mạt cả! Là cô ta nói muốn đưa cô lên giường của Tô Triển Bằng để lấy lòng ông ta, là cô ta gọi phóng viên tới, cũng là cô ta nghe nói cô ở chung phòng với người đàn ông khác liền muốn chạy tới bắt gian... Từ đầu đến cuối tôi chỉ nghe lệnh mà làm việc thôi! cô Ninh, cầu xin cô tha thứ cho tôi lần này đi!"

Lúc này Triệu An Hinh hận không thể dùng một cái tát đập chết mình, cô ta mù mắt rồi! Đang êm đang đẹp cung phụng một tên giả mạo như Bò tát, thậm chí còn giúp đỡ giả đi hãm hại người thật!

Phải biết rằng Lục Đình Kiêu hoàn toàn không phải một thương nhân bình thường như những gì anh thể hiện. Chỉ bằng việc có thể tàn nhẫn mà một tay đem nội loạn của Lục thị ổn định lại rồi chỉ dùng một thời gian ngắn ngủi đã đẩy tập đoàn Lục thị lên một tầm cao mới, sản nghiệp vượt qua cả thị trường Đông Nam Á mà trải rộng khắp thế giới cũng đủ biết Lục Đình Kiêu là một người như thế nào!

Anh ta muốn bóp chết cô dễ dàng bóp chết một con kiến nhỏ.

Tô Dĩ Mạt vẫn đang ngây người, cô ta không ngờ Triệu An Hinh lại trở mặt ngay tại chỗ như thế, thậm chí còn đem mọi chuyện đẩy lên người cô ta! Hình tượng nữ thần có muốn cố cũng chẳng giữ được nửa nên Tô Dĩ Mạt lạt giọng rú lên: "Triệu An Hinh! Tao xé rách cái miệng mày! Ban đầu rõ ràng là một tay mày điều khiển dư luận muốn lợi dụng danh tiếng của ngài Lục, chuyện tối nay cũng đều do mày làm mà mày dám đẩy lên người tao..."

cô ta hận! Thật hận! Tại sao người phụ nữ của Lục Đình Kiêu không phải là cô ta, cho dù hôm nay người kia có là bất kỳ ai cô ta cũng có thể chấp nhận, nhưng tại sao lại là Ninh Tịch! Tại sao hết lần này tới lần khác đều là Ninh Tịch!!!

Lúc này Tô Dĩ Mạt cũng hối hận vô cùng, tại sao cô ta lại chạy đi hãm hại Ninh Tịch chứ, nếu không có chuyện đêm nay thì có lui mười ngàn bước cô ta vẫn là một ngôi sao lớn cao cao tại thượng, nhưng mà bây giờ có nói gì cũng đã quá muộn...

Nhìn hai người kia cãi nhau âm ỉ, khuôn mặt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu lại có thêm chút mất kiên nhẫn.

Sau đó lập tức có mấy vệ sĩ áo đen không biết chui từ đâu ra, bọn họ lấy tốc

độ cực nhanh lôi hai người kia đi...

--- O ---

Chương 1280: Cảnh Giường Chiêu Duy Nhất

"Ây da..." Ninh Tịch cứ vậy mà trơ mắt nhìn Tô Dĩ Mạt với Triệu An Hinh đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên bị kéo đi.

"Yên tâm, bọn họ không dám nói gì đâu." Lục Đình Kiêu đóng cửa phòng lại, ngăn cách mùi nước hoa gay mũi của hai người vừa nãy ở bên ngoài.

Ninh Tịch nhún nhún vai nói: "Em chẳng lo lắng cái này đâu, hai người bọn họ là hai kẻ duy nhất trên thế giới này không có khả năng nói quan hệ của chúng ta ra!"

"Xin lỗi, dù anh đã đáp ứng không nhúng tay vào công việc của em, nhưng lần này thì không được." Nghe Lục Đình Kiêu nói vậy ý là tuyệt đối phải xử lý hai người kia.

Ninh Tịch gãi đầu một cái: "Nhưng mà... cô ta cứu Tiểu Bảo..."

Tuy bản thân cô ta hoàn toàn chẳng biết gì nhưng nói gì thì nói cô ta vẫn cứu Tiểu Bảo một mạng.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu nghiêm túc dị thường: "Suýt nữa cô ta đã làm em bị thương."

Phiên dịch một chút thì ý là: Vợ rất quan trọng. Quan trọng hơn con trai. ừm.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng lại nghiêm túc của anh, Ninh Tịch nhón chân hôn lên cằm Lục Đình Kiêu một cái an ủi: "Được rồi, em biết rồi! Chuyện này anh muốn xử lý thế nào thì cứ làm thế ấy đi!"

"ừ."

Lục Đình Kiêu nghiêm túc gật đầu, không hề để lộ ra ý đồ thực sự là anh đang giúp vợ đại nhân dọn đá ngáng chân, tăng nhanh tốc độ đón dâu.

Không muốn thời gian hiếm hoi được ở riêng với Ninh Tịch bị đám người kia chiêm mắt, khóe mắt Lục Đình Kiêu liếc về cuốn kịch bản trong tay Ninh Tịch rồi đổi chủ đề: "Phim mới à?"

"Đúng thế! Anh muốn kiểm định không?" Ninh Tịch hỏi.

"Không cần, phim của Quách Khải Thăng không sai, hưởng hồ ông ta còn vì

em mà chế tạo nhân vật này." Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch chớp mắt một cái rồi ngạc nhiên nói: "A dù, sao anh biết?"

"Suy đoán." Lục Đình Kiêu tỏ vẻ "vợ của ta đương nhiên phải ưu tú như vậy."

"Được rồi... anh sắp biên thành thần toán¹ rồi đó!" Ninh Tịch ôm kịch bản rồi thoải mái dựa vào lòng Lục Đình Kiêu, hai người cùng nhau xem kịch bản.

1 Thần toán: chỉ những người coi mệnh tính số giỏi.

"Không vì danh lợi, không vì nổi tiếng, chỉ vì mỹ nhân! Kha Minh Vũ tiên sinh, ngài có thích nhân vật nào không?" Ninh Tịch trêu chọc.

Lục Đình Kiêu quét mắt nhìn bảng danh sách diễn viên, một hồi lâu sau ngón tay thon dài chỉ vào một cái tên.

Ninh Tịch xích lại gần nhìn một cái: "Lưu Diễm?"

"ừ."

Thấy cái tên đó thì khóe miệng Ninh Tịch giựt giựt: "Anh... biết chọn quá ha!"

Lục Đình Kiêu: "Đa tạ phu nhân khen ngợi."

Ninh Tịch toát mồ hôi một chút sau đó mới xem giới thiệu của nhân vật Lưu Diễm không nhìn nổi mà chặc lưỡi: "Lưu Diễm, là ảnh vệ của nữ chính, đất diễn không nhiều nhưng đều là cảnh diễn chung với em... quan trọng nhất là... ày... cảnh giường chiếu duy nhất của em trong bộ phim này không phải với nam chính, mà là với Lưu Diễm..."

Ninh Tịch liếc xéo Lục Đình Kiêu một cái: "Anh chọn nhân vật này rốt cuộc là vì nguyên nhân phía trước hay vì nguyên nhân phía sau hả?"

Lục Đình Kiêu chính trực nói: "Cả hai." Ninh Tịch: "Được rồi..."

Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch làm ô trong phòng sung sướng bàn về kịch bản. Nhưng phía dưới lầu đã nổ tung rồi, phóng viên vây đến càng ngày càng đông.

Không chỉ vì chuyện của Lương Bích cầm mà bdi vì bọn họ còn thấy Tô Dĩ Mạt cùng Triệu An Hĩnh bị hai gã vệ vĩ áo đen ném ra ngoài như ném bao tải...

Tối hôm đó trong giới cũng đã có tin truyền tin ra.

Buổi sáng ngày hôm sau, các trang web lớn về tin đồn của giới giải trí đều đồng loạt đưa tin gây chấn động toàn bộ giới giải trí. Dường như tất cả mọi người đều đang bàn tán về chuyện này...

--- O ---

Chương 1281: Gặp Nhau Đi!

Trên màn hình tràn ngập những cái tit to đùng "Lương Bích Cầm bán dâm"; "Lương Bích Cầm XXX" cùng với những video liên quan...

Và những tin tức "Tô Dĩ Mạt quyên rũ Lục Đình Kiêu không thành công bị đuổi ra ngoài", "Tô Dĩ Mạt bị phong sát" cũng thi nhau giật tit.

Trên mạng đang hỗn loạn cực kỳ.

Mấy ngày trước mọi người còn đang bàn tán chuyện bữa trước của Tô Dĩ Mạt, không ngờ tiếp đó còn phát triển đến mức này.

Cả một buổi sáng, điện thoại của phòng quan hệ công chúng Thịnh Thê sắp nổ đến nơi, xảy ra bê bối như thế này, thoáng chốc Thịnh Thê đã tổn thất mất ba đại tướng.

Dịch Húc Đông thì loay hoay sút đầu mẻ trán, nhưng những công nhân viên Thịnh Thê bị Tô Dĩ Mạt đàn áp lại vui mừng cực kỳ, thiếu chút nữa là mở tiệc ăn mừng.

Đối với chuyện này, trong giới giải trí chẳng ai vui hơn Tinh Huy cả.

Tinh Huy đã từng là một công ty đứng đầu trong giới nhưng lại bị Thịnh Thê người đồng thể mạnh, nhiều nhân tài mới nổi đè đầu cưỡi cổ, giờ phút này nhìn thấy Thịnh Thê gặp đen đui làm sao mà không vui cho được, vội vàng tiếp tay ném đá vào luồng dư luận.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người trong Tinh Huy đều vui vẻ.

Ninh Tuyết Lạc quăng một phát, cái điện thoại lập tức văng ra xa, vẻ mặt cô ta khó coi cực kỳ.

"Cái con Tô Dĩ Mạt này rốt cuộc là đang làm cái gì đây hả???"

Cô ta vẫn đang trông đợi vào Tô Dĩ Mạt ra tay, như thế thì cô ta sẽ có thể mượn dao giết người mà không tổn chút sức nào. Cơ mà, ai mà biết được Tô Dĩ Mạt lại vô dụng như thế chứ.

Mấy ngày trước, lúc người ta còn đang đồn thổi chuyện Tô Dĩ Mạt bị Lục Đình Kiêu từ chối, làm rõ mối quan hệ, Ninh Tuyết Lạc lại chẳng lo lắng gì, mà ngược lại càng tin chắc rằng Tô Dĩ Mạt vì không có ô dù nữa nên sẽ càng

vội vàng không màng tới cái gì mà diệt trừ kẻ thù số một - Ninh Tịch mới đúng.

Nghĩ như thế, nên mấy ngày hôm nay tâm trạng của Ninh Tuyết Lạc đều rất tốt, một lòng chờ đợi Ninh Tịch gặp chuyện xúi quẩy, nào đâu biết cuối cùng lại đợi được tin Tô Dĩ Mạt, Lương Bích cầm, Triệu An Hinh toàn quân bị diệt!

Thường Lệ đứng bên cạnh chau mày trầm ngâm: "Theo lẽ thường thì Triệu An Hinh đáng ra không nên phạm sai lầm kiểu này! Tại sao lại để cho người ta nắm được điểm yếu quan trọng như thế được, còn vừa vạ bị phóng viên tóm được nữa chứ..."

"Ba người mà không đấu lại con tiện nhân đó, một lũ ngu xuẩn!" Ninh Tuyết Lạc tức phát rồ.

"Haizz, thế này thì về sau lại càng khó... không có Tô Dĩ Mạt, Ninh Tịch giờ chẳng phải càng cứng sao! Cô ta là người của Lục cảnh Lễ, dạo này lại đang nổi, tài nguyên của Tô Dĩ Mạt ở bên Lục thị e rằng tất cả sẽ rơi vào tay của cô ta mất thôi..." Trên mặt Thường Lệ tràn đầy lo lắng.

Ai có thể nghĩ được, một Ninh Tịch thẳng đuồn đuột chẳng chút khôn khéo nay lại có thể thuận lợi vẫy vùng trong giới giải trí như cá gặp nước, ngay cả Tô Dĩ Mạt cũng thua trong tay cô ta.

Ngâm kỹ lại kể từ lúc Ninh Tịch bước chân vào giới giải trí, từng bước từng bước một đều rất thận trọng, từng bước từng bước một leo lên, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc đến cực điểm.

Thường Lệ không dám nghĩ tiếp nữa, bằng không cô ta sẽ hối hận đến chết mất.

Chuyện đã đến nước này, chắc chắn là không thể cứu vãn được gì nữa, Ninh Tuyết Lạc nghiêng răng trèo trẹo, gọi điện cho Ninh Tịch.

"Alo, Chị à, chúc mừng nha! Không ngờ chị lại lợi hại đến vậy đấy!"

Nhận được cuộc gọi của Ninh Tuyết Lạc, Ninh Tịch ngược lại cũng chẳng có chút bất ngờ nào: "Có chuyện?"

Ninh Tuyết Lạc: "Chúng ta gặp nhau nói chuyện đi."

Ninh Tịch: "Ok!"

Cô cũng cơ bản có thể đoán ra tại sao Ninh Tuyết Lạc lại tìm đến cô, dù sao cũng đang rảnh, đùa giỡn với cô ta cũng vui lắm chứ!

Một tiếng sau, tại phòng riêng của một quán café nào đó.

Ninh Tuyết Lạc vào thẳng vấn đề luôn: "Tôi cũng không quanh co nhiều nữa, tôi nghĩ cô hẳn cũng rất rõ ràng tại sao tôi lại tìm cô đúng không. 10% cổ phần trong tay cô, tôi sẽ dùng giá cao gấp ba lần giá thị trường để mua lại!"

Đương nhiên, nhiều tiền như vậy trong một thời gian ngắn tôi cũng không thể xoay được toàn bộ, tôi có thể dùng cổ phần của History để thay thế chỗ còn thiếu!"

--- O ---

Chương 1282: Mê Muội Đến Diên Cuồng

Lúc nói ra những lời đó, trên mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy vẻ đau lòng, hiển nhiên nếu như không phải hoàn cảnh bắt buộc thì còn lâu cô ta mới ra cái giá đó.

Ninh Tịch nghe thế liền thấp giọng cười khẽ: "Cổ phần của History..."

Ninh Tuyết Lạc hừ lạnh: "Cô cũng biết hiện giờ cổ phần của History rất có giá trị, yên tâm đi, cô không thiệt đâu mà lo."

Vốn dĩ đang mong Tô Dĩ Mạt chính chết Ninh Tịch, kết quả bây giờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Mà chuyện cổ phần cô ta không thể kéo dài được nữa, để tránh đem dài lắm mộng, nhiệm vụ cấp bách lúc này là phải mau chóng nắm được 10% cổ phần trong tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch thông thả đáp: "Thực ra, đối với số cổ phần của nhà họ Ninh tôi cũng chẳng có chút hứng thú nào."

Nghe đến đó, Ninh Tuyết Lạc tưởng rằng mình có cơ hội, hai mắt lập tức sáng ngời.

Nhưng, ngay sau đó Ninh Tịch lại nói tiếp: "Chẳng qua ấy mà... dù tôi có vút cho chó cũng sẽ không đưa cho cô."

"Cô..." Ninh Tuyết Lạc đập bàn đứng bật dậy.

Đây rõ ràng là đang châm chọc cô ta không bằng một con chó đây mà!

Trong mắt Ninh Tuyết Lạc hiện lên vẻ âm u: "Ninh Tịch, cô đừng có quên, nhục điểm của cô vẫn còn đang nằm trong tay tôi! Nếu như tôi tung chuyện xấu năm đó của cô ra..."

Ninh Tịch nghe thế cũng chẳng có vẻ gì là để tâm, từ từ ngẩng lên thông thả nói, "Đến lúc đó xem xem, chuyện bê bối của tôi năm đó nóng sốt hơn, hay là chuyện "giả thiên kim" của cô nóng sốt hơn!"

Vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc thoát cái đã thay đổi, tức đến mức suýt ói máu.

Cuối cùng cả hai đều chẳng vui vẻ gì mà ra về.

Thật ra người nhà họ Ninh này cũng ăn ý thật, cô vừa mới gặp Ninh Tuyết

Lạc thì ngay sau đó Ninh Diệu Bang đã gọi đến rồi.

"Cháu gái ngoan à! Có thời gian không đi ăn bữa cơm nhé? Chú mời!"

Đối với cái loại đàn ông cặn bã cưới vợ rồi còn trăm phương ngàn kế lừa gạt vợ mình, con riêng thì hết đũa này đến đũa nọ, dồn ép vợ mình trở đến điên loạn, Ninh Tịch buồn nôn đến mức ngay cả ứng phó qua quýt cũng chẳng thèm, cứ thế cúp máy luôn.

Thấy thời gian cũng không còn nhiều, Ninh Tịch quay về nhà thay đồ nam, sau đó đi đến địa điểm casting ở bộ phận truyền thông của Lạc thị.

Đoạn quảng cáo phim ngắn mà tập đoàn Lạc thị đổ một khoản tiền lớn vào để thực hiện có tên là Bảy Ngày, mời bảy ngôi sao nam nổi tiếng nhất hiện nay, đại diện cho bảy ngành quan trọng nhất của tập đoàn Lạc thị cũng như các hạng mục quan trọng, mức độ ảnh hưởng là vô cùng lớn.

Dù rằng công nhân viên của tập đoàn Lạc Thị dưới sự dạy dỗ của Lạc Đình Kiêu, ai nấy đều vô cùng chuyên nghiệp, nhưng biết được hôm nay có bảy vị nam thần phong cách khác nhau đến đây casting, tất cả đều không kiểm soát nổi, người thì ở đây cơ mà hồn lại không biết bay đi nơi nào.

Lúc Ninh Tịch đến, cả tòa nhà văn phòng liên tục vang lên những tiếng thét chói tai, cái gã tóc nhuộm vàng khè, đeo kính râm to đùng, miệng cười đều bị một đám nhân viên nữ vây xung quanh... không phải là Giang Mục Dã thì còn ai trông khoai đất này nữa!

Nhìn phản ứng của các cô nhân viên đó là biết giờ này Lạc Đình Kiêu đang đi thị sát chưa về tới công ty rồi.

Không biết là ai trong đám người nhìn thấy Ninh Tịch hét to một tiếng, ngay sau đó đám nữ nhân viên đang vây kín xung quanh Giang Mục Dã liền lập tức bỏ nhào về phía Ninh Tịch.

"Anh Tịch! Anh Tịch! Anh Tịch..."

"Chồng ơi!"

"Nam thân, em yêu anh!"

...

"Chậm thôi, cẩn thận ngã nào!" Ninh Tịch đỡ một cô gái suýt nữa bị người khác xô ngã lên.

"A a a a a." Đáp lại lời cô là tiếng hét đầy kích động của các cô gái.

Đằng sau lưng Giang Mục Dĩ vẫn duy trì tư thế cầm bút ký tên hóa đá trong không khí: "..."

--- O ---

Chương 1283: Nam Thần Mà Các Cô Gái Muốn Ngủ Cùng Nhất!

Nhìn thấy sự nhiệt tình đến mức đáng sợ của đám con gái dành cho Ninh Tịch, nội tâm Giang Mục Dĩ gần như sụp đổ!

Không lâu trước đó anh ta còn đắc ý nói với Ninh Tịch cô vẫn còn kém anh ta nhiều lắm, thế mà ngoắt một phát đã biến thành "Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát..."

Còn một chuyện khiến anh ta dị ứng hơn nữa là khoảng thời gian trước anh ta và Ninh Tịch đều có mặt trong bảng: Bảng xếp hạng các nam thần mà con gái muốn ngủ cùng nhất!

Giang Mục Dĩ liên tục vô địch bao nhiêu năm thế mà không thể ngờ được, năm nay thế nhưng lại bị Ninh Tịch soán ngôi, đá xuống dưới.

Tối hôm qua lúc Lôi Minh share lại cái ảnh đó cho anh ta xem, Giang Mục Dĩ tí nữa thì ói một búng máu lên cái máy chơi game.

Cái tên đứng đầu đỏ rực in đậm kia rõ ràng chính là Ninh Tịch!

Đù mé nhà nó, anh ta bị đá xuống!

Hơn nữa, người đá anh ta xuống còn là bạn gái cũ nữa chứ...

Vui quá ta, anh ta quả thực sắp khóc ra máu rồi đây này.

Nói chứ, đây là bảng xếp hạng của ngôi sao nam cơ mà? Tại sao một đứa con gái như cô ta có thể nhảy vào được chứ! Cái bảng xếp hạng này có còn tí uy tín danh dự nào không đấy! Anh ta quả thật muốn gọi điện chửi cho một trận.

Tối hôm qua đã chịu đủ kích thích rồi, giờ phút này còn tận mắt nhìn thấy cảnh này nữa, Giang Mục Dĩ cảm thấy trái tim thật mệt mỏi quá đi mất, thật muốn rút lui khỏi giới giải trí quá Q.Q!

"Này... Mọi người..." Có ai để ý đến tôi một chút không?

Nhưng mà các cô gái đã bị Ninh Tịch làm cho mê muội đầu óc rồi, ai nấy đều là nhân tài tinh anh cỡ còn trắng1 cao cấp đấy nhé. Thế mà giờ này,

đứng trước mặt Ninh Tịch đều bóp giọng thỏ thẻ như cô bé con mới biết yêu, làm anh ta đau mắt quá đi mất thôi!

1 Cổ cồn trắng: là những chuyên gia được trả lương hoặc những công nhân có học vấn cao công tác ở các lĩnh vực văn phòng bán chuyên nghiệp, hành chính, sales. Lực lượng này có nghề nghiệp và năng lực trái ngược với các công nhân cổ xanh vốn công tác trong các lĩnh vực cần đến lao động tay chân. Đây là khái niệm dùng ở Việt Nam từ thời Pháp thuộc. Ở Pháp người ta gọi công nhân là những người col-bleu (cổ áo màu xanh - tức mặc áo xanh), còn những viên chức văn phòng thì gọi là col-blanc (tương tự: mặc áo trắng).

Tình hình dần dần có chút mất kiểm soát, ngay đến tổng thư ký của Lục Đình Kiêu kiêm ủy viên ban kỷ luật và tác phong - Liễu Nhược Hoa cũng đang trong cơn mê trai thì những cô gái khác đương nhiên chẳng còn kiêng kỵ cái gì nữa rồi.

Đúng vào lúc này, cửa thang máy "ting" một tiếng, tiếng bước chân mạnh mẽ trầm ổn nhưng khiến cho đám nhân viên sợ mất mật vang lên.

Người đàn ông sai bước đến gần, ánh mắt lạnh lùng sắc bén liếc qua đám người một cái.

Cả đám nhân viên im thin thít, không dám phát ra tiếng nào.

Liễu Nhược Hoa đẩy gọng kính trên mặt lên, lập tức nghiêm mặt, lạnh giọng quát: "Đang làm cái gì thế hả? Còn ra thể thống gì nữa không! Mau quay lại làm việc đi."

Tất cả các nữ nhân viên lập tức ào ào tản đi, trong bụng đang bĩu môi lè lưỡi nói thầm, chị Liễu, hình như vừa nãy chị là người điên cuồng nhất còn gì, thiếu tí nữa là cởi luôn áo ra cho người ta ký cơ mà.

Đám nhân viên lại tiếp tục trạng thái vùi đầu vào công việc, ánh mắt Lục Đình Kiêu im lặng không một tiếng động quay sang nhìn Ninh Tịch.

Ninh Tịch cung kính đi đến trước mặt anh chào hỏi đàng hoàng: "Lục tổng, chào ngài!"

"Ừm." Lục Đình Kiêu khẽ gật đầu một cái sau đó đi về phía văn phòng của mình.

Có trời mới biết... anh muốn kéo vợ mình vào phòng làm việc đến như thế nào!

Sau khi Lục Đình Kiêu vào phòng làm việc rồi, bên ngoài mới khôi phục lại những tiếng thăm thì.

"Tiếc thế, sao Boss lại về sớm thế nhỉ? Chẳng phải bảo là chiều mới về à?"

"Đau lòng quá đi mất, cơ hội tốt như thế này mà lại... tuy rằng anh Tịch là "tân sủng" của tôi, nhưng tôi cũng rất muốn được các nam thân khác ký tên mà!"

"Người vui nhất chắc chính là trưởng phòng Diệp rồi, tôi thật sự nghi ngờ cô ấy làm ra cái quảng cáo này là đang lợi dụng việc công làm việc tư!"

Nói đến đây, thư ký Tiểu Triệu đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền nói: "Người vui nhất chẳng phải là nữ chính đóng quảng cáo này hay sao? Đóng cặp với bảy vị nam thân cùng một lúc còn gì!"

"Đúng đó! Nữ chính là ai nha?"

Tiểu Triệu lắc đầu: "Cái này tôi cũng không rõ, hỏi thăm trưởng phòng Diệp mấy lần mà cô ấy đều không nói, kín miệng lắm ý!"

--- O ---

Chương 1284: Đau Lòng Có Thể Đồi Được Bảo Bối Nhà Tồi Ve

Giang Mục Dĩ nhìn theo bóng Lục Đình Kiêu bước vào phòng làm việc mà khóe miệng cứng đờ, sao về đúng lúc thế?

Có cần cần chuẩn thế không, ngay cả con gái cũng đề phòng cơ à.

Không có các cô nhân viên chặn đường, Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ cùng nhau đi về phía bộ phận truyền thông ở cuối hành lang.

Giang Mục Dĩ vừa đi vừa liếc liếc nhìn Ninh Tịch hàm hàm hừ hừ nói: "Ninh Tiểu Tịch, bây giờ bà biến thành kẻ sợ vợ rồi đấy à?"

Ninh Tịch nhướn mày liếc xéo anh ta một cái: "Tôi thích thế đấy!"

Giang Mục Dĩ ghê hết cả răng: "Hồi đó đứa nào luôn mồm bảo yêu tự do, không thích bị trói buộc hả, bây giờ bị người ta trói rõ chặt, lòng yêu tự do của bà chẳng lẽ không đau à?"

Ninh Tịch: "Đau mà đồi lại được bảo bối nhà tôi, có đau một trăm lần tôi cũng chịu!"

Giang Mục Dĩ:

Cho mày hỏi ngu này, cho mày hỏi ngu này! Chịu thiệt bao nhiêu lần rồi mà tại sao vẫn còn muốn đấu võ mồm với cái đứa con gái này làm gì thế không biết!

Lúc này, Giang Mục Dĩ và Ninh Tịch vừa hay đi ngang qua văn phòng của Lục Đình Kiêu, cả hai vừa mới đi xa mấy bước, Lục Đình Kiêu hình như có việc đẩy cửa đi ra đúng lúc nghe được đoạn đối thoại đó, trong đôi mắt lạnh lạnh thoáng cái liền xán lạn rực rỡ như mặt trời.

Giang Mục Dĩ và Ninh Tịch vừa bước vào bộ phận truyền thông liền nhìn thấy trong phòng đã có mấy người ngồi đó rồi.

Trên cái sofa da đối diện cửa, có hai người đàn ông mỗi người ngồi một đầu.

Người mặc bộ quần áo thể thao thoải mái là Tần Nhiên, người đeo tai nghe nghe nhạc chính là Hàn Duẫn Thừa.

Tướng mạo của cả hai người đều vô cùng anh tuấn, từng là thành viên nòng cốt của nhóm nhạc nam cực kỳ nổi tiếng CMT, sau đó thì có chút mâu thuẫn mà tách ra, cả hai giờ đều phát triển theo con đường Tiểu Thị Tươi. Bọn họ vẫn giữ mối quan hệ cạnh tranh đến bây giờ, nhìn vào bầu không khí này quả nhiên là đúng như lời đồn, quan hệ của bọn họ rất căng thẳng.

Người đàn ông mặc sơ mi trắng ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, gương mặt có thể cho là dịu dàng âm áp, tay cầm một quyển sách đọc rất chăm chú chính là Lạc Phàm của Tinh Huy!

Người cuối cùng mặc áo da, miệng chóp chóp nhai kẹo cao su, tóc vuốt keo dựng đứng nổi loạn chính là Lý Nhạc Khải của Phong Hành.

Chậc chậc chậc...

Ninh Tịch nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được mà cảm thán một câu: quả thật là đại tiệc nhan sắc mà!

Chỉ sợ cả cái đất Trung Quốc này cũng chỉ có mình tập đoàn Lục thị mới có sức ảnh hưởng lớn như thế, tập hợp đủ cả mấy người này lại.

Bàn về danh tiếng, Ninh Tịch chẳng qua chỉ mới nổi lên mấy ngày gần đây, mà mấy vị có mặt ở đây bao gồm cả Giang Mục Dĩ đều đã thành danh từ lâu. Trong giới giải trí này bọn họ có thể hô mưa gọi gió, mỗi một người bọn họ đều có một lượng fan trung thành cực lớn sẵn sàng lên núi đao xuống biển lửa vì bọn họ.

Nhưng mà, Tần Nhiên, Hàn Duẫn Thừa, Lạc Phàm, Lý Nhạc Khải... một hai ba bốn, cộng thêm cô và Giang Mục Dĩ vào nữa tổng cộng cũng mới có sáu người, hình như vẫn còn một người nữa chưa đến?

"Ninh Tịch, Mục Dĩ, hai người đến rồi, mau ngồi xuống đi! Chờ thêm một chút nữa nha, đợi Mạc Thần Tu nữa, mọi người đến đủ là chúng ta có thể bắt đầu rồi!" Diệp Dĩnh khách khí chào hỏi hai người.

Diệp Dĩnh vừa mới dứt lời, biểu cảm trên mặt của Ninh Tịch liền ngẩn ra luôn.

Mạc... Thần Tu?

Vừa nãy có phải cô... nghe nhầm không vậy?

"Ninh Tiểu Tịch, cái mặt bà làm sao thế?" Tìm một chỗ ngồi xuống rồi, Giang Mục Dĩ bỗng phát hiện ra vẻ mặt khác thường của Ninh Tịch liền hiếu kỳ hỏi.

Ninh Tịch day day huyết giữa trán mà vẫn không thấy hết đau, trên gương mặt trầm lặng là biểu cảm xúi quẩy đến tận mạng.

Giang Mục Dĩ nhíu mày: "Lẽ nào bà quen Mạc Thần Tu? Hai người có thù oán gì mà khiến cái mặt bà ra thế này?"

Ninh Tịch quăng cho Giang Mục Dĩ một cái liếc sắc lẹm.

Giang Mục Dĩ bị cô lườm nổi hết cả da gà da vịt lên: "Tôi đang hỏi bà đấy, bà nhìn tôi làm gì?"

Ninh Tịch tỏ vẻ "Thôi chuyện đã thế thì bình đến tương chặ vậy", cô bất lực nói: "Trước đây có ân oán gì á, tôi và Mạc Thần Tu không khác tình huống giữa tôi với ông là mấy..."

Giang Mục Dĩ lập tức tròn mắt: "Fuck! Mạc Thần Tu cũng là bạn trai cũ của bà???"

--- O ---

Chương 1285: Sự Bình Tĩnh Thuộc Về Chính Cung

Ninh Tịch vắt chân lên gối, ngẩng mặt lên trời, biểu cảm cuộc đời này sao mà thật đen đui.

Hừm! Cô biết ngay mà, ông trời làm sao mà tốt bụng để cho cô sống yên ổn thuận lợi như thế được!

Đào hoa kiếp của cô, quả nhiên lại đến rồi...

Đôi mắt của Giang Mục Dĩ trợn tròn lên như hai cái đèn pha, nhưng một lúc sau ngẫm nghĩ kỹ lại tác phong của cái tên Mạc Thần Tu đó thì đúng là chẳng thấy kỳ lạ chút nào.

Giang Mục Dĩ bóp trán, thở phì phì đề giọng xuống nói: "Bà đúng là đồ... tưởng mình là vị thần bảo vệ các thiêu nữ thật đấy à! Đi đến đâu cũng thay trời hành đạo, tự chọc cho mình một đồng hoa đào nát... để tôi xem bây giờ bà xử lý hậu quả thế nào! Không phải ai cũng dễ tính như tôi đâu!"

Ninh Tịch lại thở dài, lúc đầu cô sống như con thú hoang ấy, có sợ cái quái gì đâu, đương nhiên là muốn làm gì thì làm rồi, nào đâu biết có ngày hôm nay chứ.

Giang Mục Dĩ nhìn cái vẻ sầu muộn não nề của cô thì lại mềm lòng, không yên tâm hỏi, "Khoảng thời gian sau khi bà về nước, bà đến gặp bác sĩ tâm lý chưa? Lúc ở nước ngoài thì thôi, không ai biết bà, nhưng về nước rồi có lên cơn lần nào không?"

Giọng của Giang Mục Dĩ nghiêm túc hẳn lên.

Ninh Tịch lắc đầu, gương mặt hiện lên vẻ nhớ lại: "Bác sĩ Smith nói với tôi là từ cái lúc tôi quyết định về nước thì tôi đã hết bệnh rồi."

Giang Mục Dĩ nghe thế vẻ mặt mới dịu đi, anh ta cũng hiểu được chút chút ý tứ của bác sĩ Smith.

Đối với Ninh Tịch mà nói, sau khi có mục tiêu và động lực sống, điều đó đồng nghĩa với việc cô có một cuộc sống mới.

"Sau đó có mấy lần tâm trạng không vui cái trang đến quán bar đập mấy thằng cặn bã một trận, nhưng mà lúc đó tôi vẫn chưa nổi, chắc cũng không

ảnh hưởng gì đâu." Ninh Tịch nói.

Giang Mục Dã nghĩ nghĩ rồi cũng cảm thấy mình hình như hơi nhiều chuyện rồi.

Bây giờ đã có "bác sĩ tâm lý" Lục Đình Kiêu ở đây, ngày nào cũng vui vẻ thì cần đến bác sĩ gì chứ.

Nói đến đó, đột nhiên Giang Mục Dã sáp đến cạnh Ninh Tịch, mặt mũi sáng ngời: "Êu, chuyện giữa bà và Mạc Thần Tu rốt cuộc là như thế nào đấy, mau kê tôi nghe đê!"

Nêu cái gã đó còn thảm hơn cả anh, anh cũng có chút gọi là an ủi chứ, đúng không!

Ninh Tịch phủ tay Giang Mục Dã ra như đang phủ bụi. "Nam nữ thụ thụ bất thân, chú ý một chút."

Giang Mục Dã liếc mấy tên đàn ông mỗi thằng một việc riêng trong phòng: "Chú ý cái khi! Bà nhìn xem, ở đây có ai coi bà là con gái không?"

Ninh Tịch: "..."

Được rồi, mọi người nhìn thấy cái dáng vẻ cô bá vai bá cổ Giang Mục Dã này mà ai nấy đều thần nhiên vô cùng, chẳng có bất cứ phản ứng gì cả.

"Mau nói đi!" Giang Mục Dã giục.

Khóe miệng Ninh Tịch cứng đờ: "Trình độ lảm chuyện của ông gần bằng ông cậu Hai nhà ông rồi đấy!"

cùng lúc đó, trong văn phòng của Lục Đình Kiêu.

Lục cảnh Lễ lao vào như một cơn gió: "Anh Hai! sắp mất vợ rồi kìa! Anh còn ngồi đây làm gì nữa!"

Lời kịch quen thuộc vô cùng.

Lục Đình Kiêu ngẩng đầu lên khỏi một đám công văn, nhìn Lục cảnh Lễ một cái sau đó tiếp tục làm việc tiếp, dáng vẻ nhẹ tênh như gió thoảng mây bay.

Sự bình thản thuộc về chính cung nương nương.

Huông hồ anh vừa được vợ yêu cho một cái kẹo ngọt to dùng rồi mà.

Lục Cảnh Lễ cuống quýt, hoảng đê không vội, thái giám đã lo cuống đít rồi:
"Ôi anh ơi! Anh đừng có tảng lờ em nữa! Lần này nghiêm trọng lắm đấy!
Báo động cấp một luôn! Không, cấp đặc biệt! Sáu đứa! Tiểu Tịch Tịch phải
làm việc với sáu mỹ nam như hoa như ngọc cùng một lúc đấy!"

Lục Đình Kiêu vẫn chẳng có phản ứng gì.

Lục Cảnh Lễ nóng hết cả ruột: "Bạn trai cũ của Tiểu Tịch Tịch rải khắp giới
giải trí, nhớ đâu trong sáu đứa đó có một đứa là bạn trai cũ thì làm thế nào!
À, không phải, Giang Mục Dã đã là một tên rồi, nhớ đâu thêm một tên nữa
thì làm thế nào?"

--- O ---

Chương 1286: Ninh Tiểu Tịch! Bà Ác Vãi Nồi!

Trong phòng của bộ phận truyền thông, Giang Mục Dĩ ngồi ì ềo nửa ngày, Ninh Tịch vẫn không chịu hé răng nửa lời, híp mắt thích chí nhìn Giang Mục Dĩ đang sốt ruột tò mò muốn chết.

Cách đó không xa, Lý Nhạc Khải chán quá bèn nhả kẹo cao su trong miệng ra rồi đi đến trước mặt Lạc Phàm, nhìn về phía Giang Mục Dĩ và Ninh Tịch: "Này, Lạc Phàm, anh cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ rốt cuộc là như thế nào?"

Lạc Phàm đặt quyển sách trong tay xuống, liếc mắt nhìn về phía đối diện một cái: "Bạn bè tốt mà thôi, dù sao cũng là cùng một công ty, lại còn là đàn anh đàn em nữa."

Lạc Phàm chẳng có ô dù gì nhưng vẫn có thể bước lên địa vị hiện giờ trong giới giải trí chính là vì có EQ cao, biết cách đối nhân xử thế, làm việc cẩn trọng tỉ mỉ, với kiểu câu hỏi như thế đương nhiên là anh ta sẽ trả lời rất kín kẽ.

Lý Nhạc Khải bĩu môi, cảm thấy cái gã Lạc Phàm đúng là vô vị thế là lại chạy đến trước mặt Tần Nhiên.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Mạc Thần Tu vẫn mãi chưa đến, những người có mặt trong phòng đã bắt đầu có vẻ mất kiên nhẫn.

Từ trước đến nay chỉ có người khác đợi bọn họ, làm gì có đạo lý nào để bọn họ đợi người khác chứ, cái tên Mạc Thần Tu này ý mình lớn thế hơn đây à?

"Chẳng qua giành được mỗi cái giải vợ vẫn ở Tây Ban Nha thôi, cũng đâu phải là giải thưởng điện ảnh của bốn nước lớn nhất thế giới chứ, có cái gì mà đặc ý! Có nổi tiếng mấy đi chăng nữa cũng bị cái đời tư nát bét của cậu ta làm cho thôi khảm lên rồi còn gì!" Lý Nhạc Khải đợi lâu đến mức tức điên cả người, lời lẽ cũng chẳng nề nang gì nữa.

Tần Nhiên và Hàn Duẫn Thừa bên cạnh cũng mất kiên nhẫn lắm rồi, nêu như người mời lần này không phải là tập đoàn Lục thị thì bọn họ đã bỏ về từ lâu rồi.

Ngoại trừ Giang Mục Dĩ còn đang bận cạy miệng của Ninh Tịch ra thì trong căn phòng này người duy nhất từ đầu đến cuối vẫn luôn rất bình tĩnh chỉ có

mình Lạc Phạm.

"Thật ngại quá đi mất, xin mọi người hãy đợi thêm một chốc nữa, chắc Thần Tu có việc đột xuất gì đó, để tôi gọi điện hỏi thăm xem sao!"

Diệp Dĩnh kiên nhẫn trấn an mọi người và nói đỡ hộ Mạc Thần Tu, thái độ cực kỳ ôn hòa và khách khí.

Đúng thế, Diệp Dĩnh chính là fan trung thành của Mạc Thần Tu.

"Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng mà đúng là cái tên Mạc Thần Tu này còn cao tay hơn cả tôi, rốt cuộc là bà chính hấn như thế nào?"

Lúc này, Giang Mục Dĩ đang bị sự tò mò gãi ngứa hết cả lòng cả mề, nói một lúc rồi đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Mà không đúng, với cái tính có thù tất báo của cái gã đó, bà vào giới giải trí lâu như thế rồi mà hấn ta vẫn không tìm bà kiếm chuyện, không phải là hấn ta không nhận ra bà đấy chứ?"

"Đúng là hấn không nhận ra khi tôi mặc đồ nữ." Ninh Tịch đáp

"Vậy thì bà lo cái lông giề?" Giang Mục Dĩ cạn cmn lời.

Ninh Tịch nhìn Giang Mục Dĩ với ánh mắt "ông là đồ ngu à": "Nhưng mà hấn nhận ra khi tôi mặc đồ nam!"

Giang Mục Dĩ ngẩn tò te, càng nghe càng không hiểu:

"Hả? Thế có nghĩa là gì?"

Ninh Tịch úp mở đủ rồi cuối cùng râu tĩ nói: "ông bị đần à? Có nghĩa là tôi chính hấn bằng thân phận đàn ông!"

"Ôi má nó chứ!!!" Giang Mục Dĩ kinh hãi thốt lên, thấy những người khác đều quay ra nhìn mình mới dè thấp giọng xuống: "Móa nó! Thế hóa ra bà cải trang thành đàn ông rồi bẻ cong hấn ta luôn à?"

Ninh Tịch nhún vai: "Hình như là thế."

"Độc ác... ác quá đi mất! Bà ác quá đi mất thôi.."

Hóa ra chiêu mà Ninh Tịch dùng để đối phó với anh ta vẫn còn coi là nhẹ nhàng chán, hóa ra vẫn còn thẳng thắn hơn anh ta!

Giang Mục Dã bức bối bao nhiêu năm như thế, giờ phút này quả thực cảm thấy mình như đang được cứu rỗi.

"Thế chẳng là bà sẽ chết thảm lắm à?" Giang Mục Dã đột nhiên nói.

"Nói thông minh quá cơ, nếu không thì ông nghĩ sao tôi phải buồn cho thói ruột thế này?" Ninh Tịch tỏ ra vẻ "có thể khiến ông đây phát sầu thế này đương nhiên là ca khó giải quyết rồi."

--- O ---

Chương 1287: Cắt Phăng Đi Là Còn Nhẹ Đấy

Giang Mục Dĩ tỏ vẻ không còn gì để nói nữa, phải bái phục bà cô này thật rồi: "Bà trâu bò vãi đạn! Coi như tôi phục bà rồi!"

Ninh Tịch xoa xoa cằm: "Mạc Thần Tu coi như là kẻ được tôi dành cho sự đãi ngộ cao nhất đấy, hết cách rồi, ai bảo hấn quá cặn bã!"

Giang Mục Dĩ đúng là cặn bã thật, nhưng mà đó là do hoàn cảnh sống từ nhỏ ảnh hưởng, anh ta được yêu thích quá nhiều, cái gì cũng có được một cách quá dễ dàng thế nên không biết trân trọng.

Thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, từ trước đến nay không hề để ý đến điều gì, trong quan niệm của Giang Mục Dĩ, chưa bao giờ có cái gọi là "một và duy nhất", nhưng tốt xấu gì trong khoảng thời gian yêu đương với người ta anh ta cũng sẽ một lòng một dạ, không lừa dối đối phương.

Nhưng Mạc Thần Tu thì lại khác, cái gã đó chẳng có cái gì gọi là giới hạn đạo đức thậm chí là luân thường, ngoại tình lừa dối là chuyện như cơm bữa, coi sự đau khổ của con gái nhà người ta là niềm vui, đặc biệt những cô gái ngây thơ không hiểu sự đời. Gã dùng cái bản mặt đó hại không biết bao nhiêu cô gái, những cô gái muốn tự sát vì gã đủ để xếp thành một vòng quanh Đê Đô, thật đúng là phát rồ.

Cái loại người như thế đừng nói là bẻ cong, cắt phăng đi là còn nhẹ đấy!

Giang Mục Dĩ tâm trạng rất tốt chép miệng: "Chắc chắc, tôi còn tưởng người được đãi ngộ cao nhất là tôi cơ!"

"Bây giờ biết tôi đối tốt với ông thế nào chưa?"

"Biết rồi, biết rồi! Ài, cái gã Mạc Thần Tu này sao mãi chưa đến thế, tự nhiên lại tôi mong được nhìn thấy biểu cảm của hấn ta khi gặp khi gặp bà thế cơ chứ lị ~" Giang Mục Dĩ có chút phấn khích nói.

...

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến, "kẹt" một cái, Diệp Dĩnh đẩy cửa ra bước vào, gương mặt đỏ hồng, đằng sau còn có một người đàn ông cao lớn đi theo.

Người đó mặc bộ vest thiết kế cao cấp của Armani, trên mặt đeo một cái kính đen to đùng, mái tóc màu nâu rêu, chiều khuôn mặt Hắc Diệu Thạch lóe lên thứ ánh sáng lạnh lạnh. Anh ta tháo kính ra để lộ gương mặt vô cùng điển trai pha trộn những nét đẹp phương tây.

Khoảnh khắc tháo kính ra đó, hình như anh ta đang tìm ai đó, ánh mắt sắc bén như dao nhanh chóng liếc qua một vòng.

Ba giây sau, ánh mắt của anh ta như thể đóng đinh vào "người đàn ông" đứng cạnh Giang Mục Dĩ, vẻ mặt khó coi cực kỳ.

Phản ứng cũng chẳng khác mấy so với dự đoán của Ninh Tịch.

Ninh Tịch đón lấy ánh mắt của đối phương rồi nheo mắt cười nhếch mép lên, dáng vẻ như thể một con sói đang vẫy đuôi, cái dáng vẻ đó gọi đòn đến mức suýt chút nữa khiến người đàn ông kia mất kiểm chế mà xông đến.

May mà vẫn còn chút lý trí khiến anh ta kiềm chế lại bản thân, dù sao nếu như gây sự ở đây, chuyện anh ta bị bẻ cong chẳng phải là sẽ bị người khác biết sao.

Ninh Tịch chắc cũng dựa vào điều đó nên mới chẳng hề sợ hãi một chút nào, tuy rằng chuyện này có hơi khó giải quyết nhưng mà trừ "bảo bối" của cô ra thì cô chẳng sợ ai cả.

Sau khi Mạc Thần Tu tháo kính xuống, Diệp Dĩnh ngẩn tò te ra ngay lập tức, suýt chút nữa thì quên cả nói, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại: "Thật ngại quá, để mọi người chờ lâu như thế, vì tắc đường nên Thần Tu mới đến muộn như thế! Chúng ta cùng đi đến nơi casting nào!"

Giang Mục Dĩ thấy Mạc Thần Tu nhìn được thành ra không có trò vui để xem nên có chút thất vọng, lười biếng ngáp một cái rồi đứng dậy.

Tần Nhiên, Hàn Doãn Thừa, Lạc Phàm cũng đồng thời đứng lên.

"Giờ này mà còn tắc đường, lừa ai hả?" Những người khác chọn nhường nhịn nhưng mà Lý Nhạ Khải không dễ cho qua như thế.

"Thì..." Vẻ mặt của Diệp Dĩnh có hơi xấu hổ.

"Trưởng phòng Diệp, tôi vì tin tưởng quý công ty nên mới đến đây, bây giờ cô muốn mời một gã nhân phẩm thấp kém, danh tiếng tồi nát đến đây quay

quảng cáo với chúng tôi. Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ đến, nhẹ thì liên lụy đến danh dự của mấy người chúng tôi, nặng thì ngay đến danh tiếng của tập đoàn Lục Thị cũng bị phá hủy!" Lý Nhạc Khải nói vô cùng nặng nề.

Lý Nhạc Khải vừa mới dứt lời, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên lúng túng.

Diệp Dĩnh đang muốn lên tiếng giảng hòa, nhưng Mạc Thần Tu lại nói với vẻ khinh khinh: "Chậc, Lý Nhạc Khải, chẳng qua tôi chỉ lên giường với bạn gái cậu thôi mà? Làm gì mà phải hận nhau đến thế!"

--- O ---

Chương 1288: Không Có Chuyện Thì Phải Gây Chuyện Cho Bằng Được

Tất cả mọi người đều ngẩn ngây ra tại chỗ... Bởi vì đây đã là chuyện rất lâu rồi, cho nên những người biết chuyện không nhiều.

Đương nhiên, chuyện bị cấm sừng này Lý Nhạc Khải cũng không thể để truyền ra bên ngoài.

Không ngờ được thế nhưng hôm nay lại bị cái gã Mạc Thần Tu này nói ra ngay tại đây với cái thái độ như thế này!

Cái loại đi quyến rũ phụ nữ nhà người ta lại còn tỏ ra bất mãn, khiêu khích ngay trước mặt đương sự thế này... e rằng cũng chỉ có Mạc Thần Tu mới có thể làm ra.

Ngay sau đó liền thấy một bóng người lao đến, Lý Nhạc Khải vung tay lao đến đâm Mạc Thần Tu.

Mạc Thần Tu nghiêng người tránh đi rồi cũng quẳng luôn cái kính đi xông lên nghênh chiến, trong đôi mắt lóe lên sự hung phấn, nhìn một phát là biết tên này chỉ sợ thiên hạ không loạn, không có chuyện gì thì cũng phải gây chuyện cho bằng được!

Hai người đánh qua đánh lại đến mức trời đất mịt mù, hiện trường xung quanh loạn thành một đống, Diệp Dĩnh lo sốt cả vó, không ngừng khuyên nhủ nhưng chẳng có tác dụng gì. Cái khó giải quyết ở đây là để tránh chuyện này bị truyền ra ngoài cô không thể gọi bảo vệ được.

Cách đó không xa, Giang Mục Dĩ trên trán đầy vạch đen: "Kẻ nên đánh nhau túi bụi phải là bà với Mạc Thần Tu mới đúng chứ? Tại sao lại biến thành Lý Nhạc Khải thế này???"

Chẳng giống kịch bản gì cả.

Ninh Tịch vừa xem vừa làm ra vẻ than thở nói: "Quả nhiên là ông trời vẫn đứng về phe chính nghĩa mà!"

"Không ngờ giữa hai người này còn có ân oán thế này." Tần Nhiên kinh ngạc nói.

Hàn Duẫn Thừa - người kể từ khi bước chân vào đây vẫn không nói với Tần Nhiên câu nào không nhin được mà nói một câu: "Có gì lạ chứ, cả cái giới giải trí này những kẻ bị Mạc Thần Tu cấm sừng còn ít à? Chẳng qua chỉ khác nhau ở chỗ có bị đồn ra ngoài hay không thôi!"

Tần Nhiên cười khẽ nhìn sang: "Hiểu rõ như thế lẽ nào cậu cũng bị cấm sừng rồi!"

"Biến!" Hàn Duẫn Thừa lườm anh ta một cái.

"Nhưng mà, mấy năm nay Mạc Thần Tu cũng ngoan lắm mà, nghĩ kỹ thì hình như bắt đầu từ ba năm trước thì phải, đột nhiên quay ngoắt thay đổi 180 độ. Không chỉ là đoạn tuyệt tất cả các mối quan hệ với phụ nữ thậm chí còn tới mức không gần nữ sắc nữa kìa, chuyển sang hình tượng "cấm dục", chính vì thái độ ăn năn hối lỗi tốt thế nên danh tiếng mới khôi phục lại." Tần Nhiên phân tích nói.

"Chắc là vì áp lực từ phía công ty! Nói chung là giả vờ thôi! Đằng sau lưng như thế nào ai biết?" Hàn Duẫn Thừa "hừ" một cái.

"Cũng đúng."

...

"Đừng đánh nữa! Thần Tu! Nhạc Khải! Hai người đừng đánh nữa mà! Có chuyện gì thì từ từ nói..." Diệp Dĩnh luôn miệng khuyên nhủ, nhưng chẳng có tác dụng gì mấy.

Diệp Dĩnh kinh hồn táng đảm nhìn hai người họ chỉ sợ cả hai bị thương, nhất là gương mặt, bằng không thì kế hoạch quay quảng cáo sẽ phải dừng lại mất!

Diệp Dĩnh hoảng đến mức sắp khóc ra đến nơi, dự án này là cô phụ trách giờ lại xảy ra tình trạng này, cuối cùng không khuyên nổi đành phải gọi bảo vệ đến.

"Ha ha, đứa con gái đó ở trên giường chẳng khác nào con cá chết cả, không ngờ cậu lại thích cái loại vô vị như thế..." Mạc Thần Tu vừa đánh vừa khiêu khích.

Ngay lập tức trên mặt Diệp Dĩnh tràn đầy vẻ kinh hoàng, thất thanh kêu lên: "Á! Đừng mà..."

Cả hai đều hiểu rõ là không được để bị thương đến gương mặt, cho nên lúc đánh nhau căn bản vẫn còn có chút lý trí, kết quả là cái tên Mạc Thần Tu này quá ư muốn ăn đòn, nắm đấm của Lý Nhạc Khải trong chớp mắt đã vung lên táng thẳng vào mặt Mạc Thần Tu.

Cùng lúc Mạc Thần Tu đương nhiên cũng không cam lòng yếu thế vung tay lên đấm thẳng vào mặt đối phương...

"Á a a a!" Diệp Dĩnh tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại.

Một cơn gió bỗng nhiên vụt lên sượt qua người cô...

Đợi đến lúc cô mở mắt ra thế như lại không thấy được cái cảnh trong tưởng tượng sẽ xảy ra, Ninh Tịch vừa nãy còn cách rất xa cũng không biết rốt cuộc cô ấy đã đi như thế nào mà thoát một cái đã vững vàng tách hai người đang quần nhau kia ra.

--- O ---

Chương 1289: Thay Lòng Đổi Dạ

Phải biết là hai người đàn ông đang trong cơn giận dữ nên sức lực khi đánh nhau tuyệt đối không hề nhẹ, lúc này mà xông vào kiêu gì cũng bị liên lụy.

Cho nên, kể cả là Tần Nhiên, Hàn Doãn Thừa hay là Lạc Phàm, toàn bộ đều khoanh tay đứng nhìn không có ý định ra can.

Đùa à, có biết bọn họ mua bảo hiểm cho cơ thể đắt đến mức nào không, mua bao nhiêu tiền không? Chỉ xây xước chảy máu tí thôi là làm chậm trễ công việc, tất cả đều là tiền đấy! Tùy tiện lao ra cản nhờ đâu bị ăn một đấm vào mặt thì ai đền?

Mà trong khoảnh khắc nắm đấm của Mạc Thần Tu và Lý Nhạc Khải sắp đụng vào nhau, Ninh Tịch một tay gạt cổ tay của Lý Nhạc Khải ra, một tay khác vững vàng tóm chặt nắm đấm đang lao vùn vụt đến của Mạc Thần Tu.

Chớp mắt "hai con thú hoang" này đã bị tách ra.

Nắm đấm của Mạc Thần Tu bị Ninh Tịch tóm lại rụt phắt về như thể chạm phải điện, gương mặt rõ khó coi, nhất thời chẳng còn hứng thú đánh đấm với Lý Nhạc Khải nữa.

Lý Nhạc Khải lại không chịu cứ thế bỏ qua cho, vừa mới bị đẩy ra lại đỏ mắt nhào về phía Mạc Thần Tu.

Ninh Tịch liền túm chặt lấy vai phải của Lý Nhạc Khải, nói bên tai anh ta: "Có chuyện gì hai người tự hẹn nhau ra chỗ nào đấy rồi muốn giải quyết thế nào thì tùy, hà tất phải khiến một cô gái khó xử?"

Lý Nhạc Khải nhìn Diệp Dĩnh hai mắt đỏ hồng, luống cuống đứng bên cạnh, nắm đấm đang siết chặt lúc này mới được buông xuống.

Thực ra Diệp Dĩnh là một đứa máu M nên thích cái sự hư hỏng của của Mạc Thần Tu nhưng lúc Ninh Tịch xuất hiện như một cơn gió chắn giữa hai người, khoảnh khắc Ninh Tịch nói ra câu đó, nhân sinh quan của Diệp Dĩnh hình như bị nứt vỡ một ý.

Cô hình như...

Đã thay lòng đổi dạ mất rồi...

Trong tình cảnh bao nhiêu nữ nhân viên trong công ty đều mê mệt Ninh Tịch như thế, cô cũng chẳng chút dao động, cảm thấy dù sao trong phim có giả nam giống thế nào đi chăng nữa cuối cùng vẫn là nữ mà thôi.

Nhưng mà bây giờ... men, quả đúng là men cực kỳ luôn ấy!!!

Cách đó không xa, Giang Mục Dĩ nhìn cái vẻ hai mắt sáng rực của Diệp Dĩnh, trên trán lại có mất cái vạch đen.

Đó, mới có mấy chốc thôi lại چرا đồ một cô em nữa rồi này.

Mạc Thần Tu vẫn nhìn chăm chăm vào cái tay bị Ninh Tịch đụng phải, vẻ mặt vô cùng quý dị, cũng không biết đang nghĩ cái gì nữa.

Lý Nhạc Khải chắc cũng nghĩ đến tính quan trọng của quảng cáo lần này, nên cũng đã bình tĩnh lại được đôi chút, mâu thuẫn giữa hai người tạm thời được dè xuống.

Diệp Dĩnh vội vã chuyển sự chú ý của bọn họ bằng cách dẫn bọn họ đến phòng đa năng, nơi diễn ra buổi casting.

Tần Nhiên thông thả phui quần áo đứng dậy, miệng còn lầm bầm: "Không ngờ giữa Mạc Thần Tu và Lý Nhạc Khải còn có bí mật kinh thiên động địa đến thế..."

Lúc Tần Nhiên nói vậy, tuyệt đối không ngờ được bí mật giữa Mạc Thần Tu và Ninh Tịch còn kinh thiên động địa hơn!

Lúc đoàn người đi ngang qua khu công nhân viên, nhìn thấy cảnh những mỹ nam ngàn năm có một của giới giải trí tề tựu một chỗ, nếu như không phải có Boss trấn áp, bọn họ lúc này đã sớm nhào lên mất rồi!

Rất nhanh sau đó bọn họ đã đến địa điểm casting.

Cái gọi là casting chẳng qua cũng chỉ là cho có mà thôi, để bọn họ diễn thử một đoạn của mình trong kịch bản quảng cáo trước mặt đạo diễn.

Đạo diễn lần này chính là đạo diễn quay quảng cáo số 1 trong nước - Mạch Hoài An, dù có là người nổi tiếng như bọn họ nhìn thấy ông ta cũng phải khách khí chào hỏi.

"Đạo diễn, người đã đến đủ rồi!" Diệp Dĩnh lên tiếng.

Lúc này Mạch Hoài An vừa mới chuẩn bị xong các thiết bị và đạo cụ, thấy thế liền liếc bảy người đằng sau Diệp Dĩnh một cái, vẻ mặt ông ta có chút hưng phấn, hiển nhiên là ông ta rất có hứng thú khi quay đoạn phim quảng cáo lần này.

"Đạo diễn Mạch, chào ông, chiếc ấm tử sa lần trước ông dùng có thích không?" Lạc Phàm là người đầu tiên bước lên trước chào hỏi.

--- O ---

Chương 1290: Hóa Ra Là Ghen Ty

Đạo diễn cười đến mức không khép miệng lại được, "Không tởi không tởi, đó hoàn toàn là một tác phẩm nghệ thuật, đặc biệt là phần điêu khắc trên thân âm, quả thực rất tuyệt, tôi còn chẳng nỡ dùng ấy! Không ngờ cậu còn cả cái tài này!"

Nghe có vẻ là Lạc Phàm tặng cho ông ta một cái âm tử sa do đích thân anh ta làm, rõ ràng ngắm đúng vào sở thích của Mạch Hoài An.

Những người khác lần lượt chào hỏi đạo diễn, thấy Lạc Phàm ở đâu cũng thuận thuận lợi lợi như thế, trong lòng khó tránh khỏi có chút khinh thường.

Nhưng mà, đúng là không thể phủ nhận trên phương diện này anh ta quả thật rất khôn khéo, ngay đến cả quản lý ngôi sao chuyên nghiệp cũng không so được với anh ta. Nghe nói tất cả những việc như lịch trình hoạt động, sắp xếp công việc, định hình hình tượng đều do chính anh ta làm.

Lúc này, Hàn Duẫn Thừa đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Sao không thấy nữ chính đâu?"

Tần Nhiên cười cười: "Trưởng phòng Diệp, chẳng lẽ đến giờ vẫn còn giữ bí mật sao?"

Diệp Dĩnh cười rồi đáp: "Nào có, nữ chính của hôm nay đã đến rồi đấy thôi!"

"Đến rồi á? Sao tôi không nhìn thấy, trưởng phòng Diệp cô tìm một nữ chính biết tàng hình à?" Tần Nhiên nhìn xung quanh một vòng, sau đó quay ra chế nhạo.

Diệp Dĩnh bật cười: "Tàng hình thì không nhưng đúng là biết biến hình!"

Tần Nhiên không hiểu: "Thế có nghĩa là sao?"

Phản ứng của Lạc Phàm ngược lại khá nhanh, ánh mắt anh ta lóe lên, sau đó liền hỏi: "Chẳng lẽ nữ chính... là Ninh Tịch?"

Vừa mới dứt lời, tất cả những người khác bao gồm cả Lạc Phàm đều quay sang nhìn Ninh Tịch.

Ninh Tịch chớp chớp mắt về mặt đầy vô tội: "Tôi?"

Diệp Dĩnh gật đầu một cách chắc chắn: "Đúng thế! Thực ra chúng tôi định mời một nữ chính khác nhưng ngày cuối cùng khi họp lại chúng tôi nhất trí cho rằng cô Ninh là người thích hợp nhất!"

Ninh Tịch nghe thế nghĩ một lát, cảm thấy một mình cô đóng hai vai, cái này quả thật đúng là thú vị.

Còn về phần những người khác tuy rằng cảm thấy có chút ngạc nhiên nhưng cũng không có ý kiến gì, bọn họ cũng chẳng có quan hệ lợi ích gì với Ninh Tịch cả.

Tuy rằng người ta rất dễ quên mất chuyện cô là một phụ nữ.

Cơ hội này rất tốt, Ninh Tịch cũng không khiêm tốn nữa: "Vậy thì cảm ơn trưởng phòng Diệp đã coi trọng, tôi sẽ cố gắng!"

"Tôi đã xem Người Tìm Mộng của cô đóng rồi, quả thật là rất tuyệt, cho dù là nam hay nữ đều chẳng có chút áp lực nào cả, tin chắc rằng anh Tịch nhất định sẽ làm tốt!"

Ngay đến cả ngữ điệu Diệp Dĩnh nói chuyện với Ninh Tịch cũng thân thiết hợp nhiều, cô còn thảo luận hội dung kịch bản với Ninh Tịch nữa.

Giang Mục Dĩ đã quen cảnh với này lắm rồi nên cũng chẳng để ý mấy, trong lúc vô tình liếc qua, anh ta thấy ánh mắt của Mạc Thần Tu khi nhìn Ninh Tịch và Diệp Dĩnh đang trò chuyện vui vẻ có cái gì đó sai sai.

Ánh mắt đó, Giang Mục Dĩ thực sự cảm thấy rất quen.

Cái gã này... thế nhưng lại đang ghen tỵ?

Mọi! Bị ngược thành ra như thế rồi, cái thằng đàn này vẫn còn thích được Ninh Tiểu Tịch?

Quả nhiên là bị bẻ cong ác thật!

Nghĩ đến đây, Giang Mục Dĩ tự nhiên có cảm giác "đồng bệnh tương liên".

Cùng lúc đó trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lục Cảnh Lễ nhí nhều nửa ngày mà Lục Đình Kiêu vẫn chẳng hề dao động, anh ta sốt ruột đến mức vò đầu bứt tai, "Anh có biết nữ chính của quảng cáo

lần này là ai không? Là Tiểu Tịch Tịch! Là chị dâu đây! Trong quảng cáo, Tiểu Tịch Tịch cùng lúc yêu sáu thằng đàn ông đẹp như hoa đây!"

"Cách' một tiếng, Lục Đình Kiêu đặt bút xuống, sau đó đứng dậy.

Lục Cảnh Lễ thấy thế thì vui vô cùng: "Anh Hai, cuối cùng thì anh cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề rồi à! Đúng là không uổng công em đây nói rõ bọ mếp khuyên anh nửa tiếng đồng hồ!"

Lục Đình Kiêu liếc Lục Cảnh Lễ đang hớn ha hớn hở một cái, nói với vẻ mặt không biểu cảm: "Bởi em ôn quá đây."

Lục Cảnh Lễ: "..."

A

--- O ---

Chương 1291: Tôi Muốn Vai Của Ninh Tịch

Trong phòng casting.

Đạo diễn đang phân vai cho mọi người.

Nội dung chủ yếu của bộ phim quảng cáo lần này là câu chuyện về nữ chính được bảy mỹ nam theo đuổi, rất nhiều MV của các nhóm nhạc nổi tiếng đều có những tình tiết kiểu thế này, có điều tập đoàn Lục thị mời bảy người hot nhất hiện nay thế này thì có thể phát huy được tinh tiết lên mức cao nhất.

Mục đích chủ yếu của đoạn quảng cáo này là muốn thỏa mãn sức hoang tưởng của các thiếu nữ, tăng sức ảnh hưởng và sức hấp dẫn của các khách hàng sử dụng các nhãn hiệu này.

Phải biết sức mua hiện nay, phụ nữ tuyệt đối là quân chủ lực!

Đạo diễn cầm kịch bản, đảo mắt nhìn mọi người một lượt: "Cậu... Tần Nhiên, cậu đóng một công tử giàu có!"

"Không thành vấn đề." Tần Nhiên đồng ý ngay tắp lự, có vẻ rất hài lòng với vai diễn này.

"Hàn Duẩn Thừa, trông cậu còn khá trẻ, lại là sinh viên khoa diễn xuất non nhất ở đây, cậu đóng hotboy Phong Vân nhé!"

Hàn Duẩn Thừa gật đầu: "ĐƯỢC ạ."

Đạo diễn cười ha hả nhìn về phía Lạc Phàm: "Còn Lạc Phàm, cậu đóng vai giáo sư khoa sinh học của học viện! Lạc Phàm học rộng tài cao, vai này xem như là diễn bản thân luôn nhỉ!"

Lạc Phàm khiêm tốn nói: "Đạo diễn quá khen rồi!"

Đạo diễn lại nhìn sang Lý Nhạc Khải đang tỏ ra khó chịu và Giang Mục Dã thì trông có vẻ "chán muốn chết": "Lý Nhạc Khải cậu là tay đua xe kiêu căng, Giang Mục Dã thì lại càng đúng vai luôn nhé, chính là đại minh tinh vạn người mê!"

Lý Nhạc Khải và Giang Mục Dã cùng đồng ý, không có ý kiến gì cả.

Sau đó, chỉ còn lại Mạc Thần Tu và Ninh Tịch.

Mạch Hoài An lại liếc vào kịch bản, ông nhìn Ninh Tịch trước, tỏ ra tán thưởng nói: "Ninh Tịch à, đạo diễn Quách suốt ngày khen cô trước mặt tôi thôi, nói cô rất yêu nghề, diễn xuất lại tốt! Một cô gái từ nhỏ đã là diễn viên đóng thể võ thuật rồi từng bước đi lên được như ngày hôm nay, thật đúng là không dễ dàng gì!"

"Đạo diễn Quách quá khen rồi, những chuyện này đều là một phần trong công việc của tôi thôi." Ninh Tịch trả lời đầu ra đầy.

Mạch Hoài An hài lòng gật đầu, sau đó nói: "Vai của cô là đặc công thần bí, trong đó có một cảnh đánh nhau rất quan trọng, cô đóng được không?"

"Không thành vấn đề ạ." Ninh Tịch gật đầu, tỏ ý không kén chọn.

Cuối cùng, đạo diễn nhìn Mạc Thần Tu: "Thần Tu, vai của cậu là một tổng giám đốc "cầm dục" chín chắn, thận trọng! Các cô gái bây giờ không ít cô thích kiểu này đâu..."

Từ sau khi Mạc Thần Tu đổi phong cách, chủ yếu là đóng những vai thể này.

Mạch Hoài An cân nhắc đắn đo mãi, cảm thấy sắp xếp như vậy là phù hợp nhất.

Nói xong, lúc đang định cho mọi người thử vai, kết quả Mạc Thần Tu lại nhìn về phía Ninh Tịch với ánh mắt sắc như dao: "Tôi muốn vai của Ninh Tịch."

Vừa dứt lời, không chỉ đạo diễn mà tất cả những người khác cũng đều ngẩn ra.

Ngay đến cả Giang Mục Dĩ vốn đang buồn bực ngán ngẩm cũng nhất thời thẳng lưng dậy, khụ khụ khụ, chuyện gì phải tới cũng tới rồi...

Mấy người khác đều thấy khó hiểu, họ đều tưởng Mạc Thần Tu sẽ gây chuyện với Lý Nhạc Khải cơ, không ngờ anh ta lại bất ngờ chĩa mũi nhọn vào Ninh Tịch.

Chẳng lẽ vì ban nãy Ninh Tịch ngăn bọn họ sao?

Mạch Hoài An nhúc cả đầu, mấy năm trở lại đây tuy mọi người đã có đánh giá tốt về Mạc Thần Tu nhưng tính cách cậu ta lại càng tồi tệ hơn, tính tình thất thường, rất táo bạo, cũng không phải chỉ một hai lần có xung đột với

nhân viên làm việc cùng.

Mạch Hoài An đành cố gắng uyển chuyển khuyên nhủ: "Thần Tu à, vai diễn tôi phân cho cậu là thích hợp với cậu nhất rồi! Vai của Ninh Tịch hầu hết toàn là đánh đấm với lẫn trốn thôi, nếu không phải có nền tảng võ thuật cơ bản, sẽ rất dễ bị chấn thương."

Không biết Mạch Thần Tu rốt cuộc có nghe vào tai không, anh ta lạnh lùng nói: "Nếu đạo diễn đã không tin tôi, vậy để tôi đánh thử một trận với Ninh Tịch đi, ai thắng thì người đó sẽ có vai diễn này!"

Nói xong không đợi đạo diễn kịp nói gì, anh ta đã lao thẳng tới chỗ Ninh Tịch...

--- O ---

Chương 1292: Chẳng Lẽ Bị Ninh Tịch Cướp Mất Bạn Gái?

Thân thể Ninh Tịch dẻo dai đến mức phải thán phục, cô bật người ra phía sau tránh được một đòn này của Mạc Thần Tu. Mạc Thần Tu không giảm thế tấn công, liên tiếp đánh tới không ngừng, có vẻ như Ninh Tịch không muốn dây dưa với anh ta nên vẫn luôn ở trạng thái phòng thủ...

Tất cả mọi người đều ngẩn ra nhìn hai người đánh nhau. Mạc Thần Tu cố tình muốn gây sự à?

Chuyện gì thế này không biết?

Tần Nhiên xoa cằm: "ô... chẳng lẽ Ninh Tịch giống Lý Nhạc Khải, cũng bị Mạc Thần Tu cho đội mũ xanh?"

Hàn Duẫn Thừa lườm anh ta: "Nêu là như vậy thì phải là Ninh Tịch tới gây chuyện với Mạc Thần Tu chứ, với cả, Ninh Tịch còn là phụ nữ đấy nhé!"

Tần Nhiên "ò" một tiếng: "Suýt nữa thì quên... Chẳng lẽ lão yêu ngàn năm Mạc Thần Tu bị Ninh Tịch cướp mất bạn gái sao?"

Dù sao lúc Ninh Tịch giả trai thật sự rất được phái nữ yêu thích.

Hàn Duẫn Thừa tiếp tục lườm anh ta: "Cậu nghĩ Mạc Thần Tu sẽ để ý tới chuyện bạn gái mình bị cướp mất hả?"

Tần Nhiên lắc đầu: "Không."

Tên này không chỉ không có tiết tháo mà cũng chẳng cần phụ nữ ở bên mình phải giữ gìn gì luôn, dù sao cũng chỉ là chơi đùa thôi mà, cô ta có ngủ với ai đi nữa anh ta cũng chẳng quan tâm đâu.

Không chỉ hội Tần Nhiên mà cả Lý Nhạc Khải cũng tỏ ra hoài nghi, thâm nghĩ tốt nhất tên đó nên bị ăn đập một trận như tử.

Nhưng dù sao thì Ninh Tịch cũng là phụ nữ, chắc chắn sẽ không khỏe bằng cánh đàn ông, có thể phòng thủ đã không dễ dàng gì rồi.

Mạch Hoài An hoàn toàn không ngờ Mạc Thần Tu không nói hai lời liền ra tay như vậy, ông hoàn toàn sửng sờ:

"Haiz, Thần Tu... Ninh Tịch... hai người đừng đừng đừng! Vấn đề vai diễn chúng ta có thể thương lượng thêm mà! Không cần phải dùng cách này..."

Nhưng lúc này, Mạc Thần Tu đã hoàn toàn không nghe ông nói gì nữa rồi, thấy Ninh Tịch cứ phòng thủ mãi mà không đánh lại, Mạc Thần Tu lại càng nổi giận, đánh cũng ngày càng hăng.

Nêu ban nãy lúc Mạc Thần Tu đánh nhau với Lý Nhạc Thần chỉ là trêu đùa khiêu khích thì lúc này rõ ràng là nổi giận thật sự rồi, vẻ mặt đó như thể có mối thâm thù đại hận gì với Ninh Tịch vậy, cũng khó trách để hội Tàn Nhiên nghĩ linh tinh...

Diệp Dĩnh không ngờ Idol nhà mình lại gây sự thế này, đúng là khóc không ra nước mắt, ban nãy còn có Ninh Tịch ngăn lại, giờ phải làm thế nào đây!

Những người khác cũng lo là Ninh Tịch sẽ bị tên điên này làm bị thương.

Duy chỉ có mình Giang Mục Dĩ vắt chân ngồi điềm nhiên ở đó, bình tĩnh xem trò hay, chỉ thiếu điều không mang hạt dưa ra cắn nữa thôi.

Ninh Tịch tránh đòn công kích của Mạc Thần Tu rồi lạnh lùng nói nhỏ vào tai anh ta: "Kết thúc casting tôi sẽ chơi tới cùng với anh!"

Mạc Thần Tu mắt điếc tai ngơ, rõ ràng không hề muốn đợi.

Nêu anh ta có thể chờ được tới lúc kết thúc buổi casting thì vừa xong đã không đánh vậy rồi.

"Bộp" một tiếng, lúc hai người đánh nhau, không biết chạm phải đạo cụ gì mà phát ra một tiếng vang lớn.

Ninh Tịch nhíu mày, không thể nhịn nổi nữa, bỗng chuyển thủ thành công, tiến tới nghênh tiếp...

Thấy Ninh Tịch cuối cùng cũng ra tay, trong mắt Mạc Thần Tu càng trở nên điên cuồng.

Sau khi Ninh Tịch bắt đầu tấn công, ánh mắt những người khác cũng thay đổi hoàn toàn.

Tàn Nhiên trợn tròn mắt: "Đệch! Thân thủ của cô gái này quả nhiên quá lợi hại!"

Hàn Duẫn Thừa, thậm chí Lạc Phàm nhìn cũng thấy kích động, đàn ông mà, thẳng nào chẳng thích những cảnh đầy nhiệt huyết thế này.

Chỉ là nghĩ tới việc đối phương là phụ nữ, khó tránh khỏi có chút tự ti mặc cảm...

Khi ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về phía Ninh Tịch và Mạc Thần Tu đang đánh nhau ngày càng hăng, phía sau bỗng truyền tới tiếng hai bước chân một trước một sau...

Diệp Dĩnh phát hiện ra đầu tiên, sắc mặt tái nhợt: "Lục... Lục tông!"

--- O ---

Chương 1293: Tình Yêu Của Tôi Tới Rồi

Thấy "Hoàng thượng" giá đáo...

Diệp Dĩnh sợ đến nỗi suýt thi quỳ sụp xuống.

Toi rồi, toi đời rồi!

Sao bỗng dưng Lục tổng và Nhị thiếu lại tới đây thế này, còn đúng lúc thấy cảnh này nữa chứ, chắc chắn cô sẽ bị chụp mũ làm ăn không đến nơi đến chốn rồi!

Lục Cảnh Lễ vừa bị ông anh ruột kỳ thị lúc này cũng ỉu xiu chạy tới cùng.

Nhưng vừa nghĩ tới việc có thể hóng chuyện hay, ỉu xiu chưa được ba giây đã được bug đầy máu sống lại.

Kết quả, không ngờ vừa mới tới đây, đã thấy một màn gây sốc đến thế này.

Chị dâu, chị quả nhiên chưa từng khiên em thất vọng!

Thấy tổng tài đại nhân của tập đoàn Lục thị đích thân tới đây, những người khác lập tức đứng thẳng dậy chào hỏi.

Vì Mạc Thần Tu và Ninh Tịch đang đánh nhau kịch liệt, nên không phát hiện ra Lục Đình Kiêu và Lục cảnh Lễ tới.

Mạch Hoài An vội chạy tới nghênh tiếp, ông cười nói: "Lục tổng tới đây à, đúng lúc chúng tôi đang cast cái vai này!"

Lục Cảnh Lễ ha hả cười: "Chắc chắn không phải là đang đánh nhau thật đấy chứ?"

Mạch Hoài An cười gượng một tiếng: "Nhị thiếu lại đùa rồi, sao có thể chứ! Hai người họ đang cast một vai đặc công có thân thủ tốt thôi!"

Mạch Hoài An vừa nói vừa mời hai người ngồi xuống sofa gần đó.

Diệp Dĩnh cũng thuận theo lời đạo diễn mà phụ họa: "Phải đấy phải đấy Lục tổng, Nhị thiếu!"

Cách đó không xa, Ninh Tịch đã phát hiện ra tình yêu và ông em chồng lắm

chuyện nhà mình đã tới, vì lúc này không thể phân tâm nên cô vẫn tiếp tục ủng hộ Mạc Thần Tu, hơn nữa lực đánh lại ngày càng hung hãn.

Tên họ Mạc kia, tình yêu của tôi tới rồi, bà cô này không rảnh để chơi với anh nữa đâu!

Tất cả mọi người cũng phát hiện chiêu thức của Ninh Tịch càng ngày càng mạnh bạo, không khỏi lại chuyển dời sự chú ý tới hai người họ...

Ngồi xuống rồi, Lục Cảnh Lễ lại thấy ông anh trai đang rất bình tĩnh xem cảnh bà xã mình đánh nhau với người ta, bèn nghiêng qua hỏi: "Anh, anh không giúp à?"

Lục Đình Kiêu thờ ơ nói: "Sao anh phải giúp người lạ."

Nói vậy có nghĩa là nêu giờ anh ra tay giúp sẽ là giúp người đàn ông kia, chứ không phải Ninh Tịch.

Rõ ràng có vẻ 100% yên tâm với sức chiến đấu của bà xã mà!

Lục Cảnh Lễ: "...". Được rồi, không thể phản bác lại được.

Lục Cảnh Lễ xem một lúc, lại dần dần cảm thấy có gì đó khác thường...

"Haiz, anh à, sao em cảm thấy bầu không khí giữa hai người này... có gì đó kỳ lạ thế nhỉ..." Lục Cảnh Lễ sờ cằm, sau đó ngoắc tay với Giang Mục Dã đang đứng trong góc: "Mục Dã, qua đây!"

Giang Mục Dã hết cách đành bắt đầu đi tới: "Sao thế cậu?"

"Cậu hỏi, Tiểu Tịch Tịch có quen với tên Mạc Thần Tu đó hả? Có thù oán gì với nhau sau?" Lục Cảnh Lễ hỏi đúng trọng tâm.

Giang Mục Dã hơi kiêng kỵ nhìn sang Lục Đình Kiêu, sau đó khẽ ho một cái nói: "Chuyện này, cháu thấy cậu nên về hỏi Ninh Tịch thì hơn! cháu cũng không rõ lắm!"

Lục Cảnh Lễ đưa tay khoác vai Giang Mục Dã: "Nhưng rõ ràng trông cháu có vẻ hiểu rất rõ chuyện này mà!"

Giang Mục Dã nhúc cả đầu: "Cậu à, cậu đừng làm khó cháu nữa!"

Lục Cảnh Lễ nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ hẳn thật sự là bạn trai cũ của Tiêu Tịch Tịch?"

Giang Mục Dĩ sững sờ: "Sao cậu lại biết?"

"Dạ! Đúng thật à!" Mắt Lục cảnh Lễ sáng lên: "Anh, em đúng là thần luôn đấy, em đoán trúng rồi này..."

Vừa dứt lời, sống lưng Lục cảnh Lễ lạnh toát, bầu không khí xung quanh anh bỗng chốc lạnh xuống vài độ.

Lục Cảnh Lễ nhất thời không dám lẩm điều nữa, anh lại nhìn Giang Mục Dĩ, không khỏi kích động tra hỏi: "Cháu trai ngoan, mau nói cho cậu biết, rốt cuộc chuyện này là sao nào?"

--- O ---

Chương 1294: Sắc Đẹp Của Anh Có Thể Nghiền Nát Tất Cả Mọi Người Đây!

Cậu Hai à, cháu không biết thật mà, cậu đi hỏi thẳng Ninh Tịch thì hơn!" Giang Mục Dã không dám nhiều lời, sợ sẽ bị Ninh Tịch đánh chết, đành lấp liếm cho qua rồi chuồn mất.

"Aiya, chạy cái gì thế..." Lục Cảnh Lễ tiếc nuối, tính tò mò lại trỗi dậy.

Sau cơn tò mò, cuối cùng cũng nhớ tới ông anh mình, anh khẽ ho nhẹ một tiếng, an ủi nói: "Khụ khụ, anh, đều tại cái miệng quạ này của em. Nhưng, có vẻ như mối quan hệ giữa hai người này giờ đã hoàn toàn trở thành kẻ thù rồi, đã thể trạng thái độ hung tàn của chị dâu kia, tên Mạc Thần Tu này chắc chắn không có sức uy hiếp gì đâu..."

Lục Đình Kiêu: "Nếu có uy hiếp thì đã sao?"

Lục Cảnh Lễ vội vuốt lông: "Phải phải phải! có uy hiếp thì cũng chẳng có gì phải sợ cả! sắc đẹp của anh có thể nghiền nát được hết đám người ở đây ấy chứ!"

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng một người đàn ông gào lên đau đớn, Ninh Tịch bẻ ngược tay Mạc Thần Tu, sau đó đè gối lên lưng anh ta ép chặt xuống mặt đất...

Trận đấu cuối cùng cũng kết thúc!

Tất cả mọi người xem thế cũng đủ rồi, còn vỗ tay nữa!

Một lát sau, Ninh Tịch nhắc chân mình lên, thả lỏng Mạc Thần Tu ra.

Nếu không phải cô vẫn phải kiêng dè, sợ làm Mạc Thần Tu bị thương, ảnh hưởng tới việc quay phim, thì làm gì phải mất nhiều thời gian như thế.

Đánh lâu như vậy, Ninh Tịch chỉ toát một tầng mồ hôi mỏng, quần áo vẫn rất chỉnh tề.

Mạc Thần Tu thì ngược lại, mồ hôi chảy ròng rã, vạt áo ướt sũng, áo quần lộn xộn, sau lưng còn có một dấu chân bắt mắt...

Thấy Mạc Thần Tu bị ngược, Lý Nhạc Khải cảm thấy vui sướng vô cùng.

Đúng là kẻ ác có ngày bị trời trị mà!

Nhân cơ hội này, Mạc Hoài An vội chạy tới hòa giải: "Tốt lắm tốt lắm, rất đặc sắc, Thần Tu và Ninh Tịch đều rất giỏi, hai người cho chúng tôi xem một trận no mắt luôn đây. Nhưng cuối cùng vẫn là Ninh Tịch hơn một chút, thế nên vai diễn này vẫn sẽ để Ninh Tịch đóng nhé!"

Mạc Hoài An dò xét nhìn về phía Mạc Thần Tu: "Thần Tu, chắc cậu không có ý kiến gì chứ?"

Vì Mạc Thần Tu vừa đánh một trận kịch liệt, nên giờ vẫn còn đang thở gấp, anh ta thở hổn hển không lên tiếng, xem như đã nhận thua.

Mạc Hoài An thấy vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Diệp Dĩnh xem như cũng sông sót sau tai nạn.

Mạc Thần Tu từ từ đứng dậy nhìn chằm chằm vào Ninh Tịch, trong lòng tràn ngập tâm trạng phức tạp và đấu tranh, ánh mắt đó không chỉ đơn giản là tức giận cùng thù hận...

Còn sự chú ý của Ninh Tịch lúc này thì hoàn toàn dồn hết về phía tình yêu của cô rồi.

"Lục Tổng, vậy chúng tôi tiếp tục thử vai nhé?" Mạc Hoài An xin ý kiến, không ngờ Lục tổng lại đích thân tới đây, ông có thể thấy được tầm quan trọng của quảng cáo lần này rồi.

Lục Đình Kiêu hơi gật đầu.

Lục Cảnh Lễ xua xua tay thúc giục: "Mau bắt đầu đi! Bắt đầu đi!"

Kết thúc nhanh để anh còn đi hóng chuyện của Tiểu Tịch Tịch nữa chứ! Nôn nóng muốn chết rồi đây này!

Sau cơn phong ba nhỏ nhỏ, cuối cùng cũng chính thức casting rồi.

Vì có Lục Đình Kiêu và Lục cảnh Lễ ở đây quan sát, nên mọi người đều cố gắng hết sức, cuối cùng cũng kết thúc thuận lợi, vai diễn của mọi người cũng được chốt lại.

Nhưng còn lại vai diễn cuối cùng, chính là vai nữ chính của Ninh Tịch.

"Tôi có cần phải đổi quần áo không?" Ninh Tịch hỏi.

"Đúng rồi, đúng rồi, tôi đã bảo người chuẩn bị hết cho cô rồi!" Mạch Hoài An nói.

"Anh Tịch đi theo tôi nào!" Diệp Dĩnh dẫn Ninh Tịch vào phòng thay đồ.

"Vâng, làm phiền trưởng phòng Diệp rồi!" Ninh Tịch đi theo Diệp Dĩnh vào một căn phòng khác.

Mấy người còn lại đã thử xong vai nhưng xem ra có vẻ rất tò mò, ngoài Giang Mục Dã ra, họ đều từng thấy ảnh mặc đồ nữ của Ninh Tịch, nhưng chưa từng thấy Ninh Tịch mặc vậy ở ngoài đời bao giờ.

Đặc biệt là Mạc Thần Tu, từ sau khi Ninh Tịch vào phòng thử đồ, trông anh ta có vẻ rất nôn nóng bất an, vẻ mặt như đang đợi phán quyết vậy.

--- O ---

Chương 1295: Cô Cũng Trâu Quá Rồi Đây!

Vì sắp có một buổi họp, hơn nữa cũng không muốn làm ảnh hưởng tới công việc của cô nên Lục Đình Kiều cũng không ở lại lâu, mới thử vai được một nửa anh đã đứng dậy rời đi.

Lục Cảnh Lễ nghĩ giờ cũng không có cách nào tìm Tiểu Tịch Tịch để hóng hớt nữa, nên đành phải đi theo.

"Anh, anh không xem Tiểu Tịch Tịch thay đồ nữ à?" Lục Cảnh Lễ đi phía sau hỏi.

Lục Đình Kiều liếc nhìn anh, "Anh chưa thấy bao giờ à?"

Lục Cảnh Lễ gật đầu như gà mắc thóc: "Thấy rồi, thấy rồi! Tiểu Tịch Tịch có những bộ dạng gì anh đều thấy cả rồi, hơn nữa muốn thấy thế nào thì thấy như thế, muốn thấy mặc gì liền mặc cái đó, chứ không giống mấy tên chưa từng trải đời kia!"

Trong phòng thử đồ.

Diệp Dĩnh lôi ra một bộ đồ đã sắm chuẩn bị cho Ninh Tịch từ trước, đồng thời còn cả một bộ trang điểm nữa.

"Anh Tịch, có cần tôi gọi chuyên viên make up tới không?" Diệp Dĩnh hỏi.

"Không cần đâu, tự tôi xử được." Ninh Tịch vừa nói vừa cởi áo khoác ra, sau đó liền cởi cúc cổ áo.

Tim Diệp Dĩnh đập thùm thụp: "Vây... vây tôi ra ngoài trước! Anh thay đồ đi! cần gì thì gọi tôi nhé!"

"Được." Ninh Tịch gật đầu, cô cởi chiếc cúc thứ hai, để lộ ra xương quai xanh trắng nõn và vết hằn áo lót màu trắng thấp thoáng.

Diệp Dĩnh vội quay đi chạy ra ngoài, lúc ra suýt chút nữa thì té ngã.

Ngoài cửa, thấy gương mặt đỏ bừng của Diệp Dĩnh, khóe miệng Giang Mục Dĩ giật giật, "tên này" lại làm gì với con gái nhà người ta rồi?

Thật ra lần này Ninh Tịch bị oan mà, cô có làm gì con gái nhà người ta nhiều đâu.

ừm, chính xác là chẳng làm gì hết.

Lúc Ninh Tịch đang thay đồ, trang điểm, mấy tên ở ngoài vừa nói chuyện vừa đợi.

Tần Nhiên xem kịch bản quảng cáo: "Ngây thơ trong sáng... đơn thuần đáng yêu... còn ngoan ngoãn nữa? Nhân vật này khác xa với Ninh Tịch... đùa nhau chắc..."

Hàn Duẫn Thừa cũng đồng ý với chuyện này, hình tượng nữ của Ninh Tịch phải là yêu tinh quốc dân mới đúng!

Còn về giả trai, vừa xong họ đều được lĩnh hội sâu sắc rồi, càng không cần phải bàn.

Lạc Phàm là nghệ sĩ của công ty Tinh Huy, lúc trước khi Ninh Tịch còn ở Tinh Huy, anh cũng gặp cô vài lần, nên không tò mò gì với hình ảnh nữ tính của Ninh Tịch cả, lúc này đang trò chuyện cùng đạo diễn.

Lý Nhạc Khải nhìn chằm chằm Mạc Thần Tu, có vẻ vẫn chưa nguôi cơn giận, lại phát hiện tên kia không biết tâm trí đã bay đi phương nào mà trưng ra vẻ mặt nôn nóng thất thường.

Một hồi lâu sau, cửa phòng thay đồ bị người trong đó đẩy cửa ra "cạch" một tiếng.

Mọi người đều theo phản xạ ngẩng lên nhìn về phía phòng thử đồ.

Chỉ thấy cô gái đang đứng trước cửa phòng, mặt hoa da phấn, môi đỏ răng trắng, đồng tử trong vắt như làn nước mùa thu. Ninh Tịch lúc này mặc một chiếc váy liền thân trắng toát, tóc dài buông xõa, đi một đôi guốc cao gót hồng nhạt, đơn giản mà sạch sẽ, trông như hoa sen mới nở...

Một cô gái trầm tính và ngượng ngùng, trông vô cùng ngây thơ, xinh đẹp lại ngoan hiền, khiến người ta bỗng dâng lên cảm giác muốn bảo vệ.

"Đạch mẹ!" Kịch bản trên tay Tần Nhiên rơi "bẹp" cái xuống đất.

Giang Mục Dã: "Ha ha..." Lại bắt đầu lừa người rồi đây!

Hàn Duẫn Thừa tròn tròn mắt: "Đây..."

Lý Nhạc Khải cố gắng dụi mắt, ngay đến Lạc Phàm cũng ngần cả ra...

Còn Mạc Thần Tu thì đứng phắt dậy, nhìn thẳng về phía cô gái kia.

"Ừ! Cô... cô là Ninh Tịch thật hả! cô cũng trâu quá rồi đây! Rốt cuộc cô làm thế nào được vậy? Chắc không phải đổi người khác đây chứ!" Tần Nhiên lết tới, không thể tin nổi mà đi vòng quanh Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 1296: Lần Sau Em Tuyệt Đối Không Dám Nữa Đâu Anh Oi

Quá là kỳ diệu?

Một người có thể thay đổi mạnh mẽ đến thế sao?

Có đánh chết anh ta cũng không tin đây là cùng một người!

Vì quá kinh ngạc, Tần Nhiên theo phản xạ liền vươn tay về phía ngực Ninh Tịch.

Ngay sau đó, cô gái vốn đang ngượng ngùng, e thẹn bỗng nhanh như chớp nắm lấy cổ tay Tần Nhiên chặn lại.

Tần Nhiên kêu thảm một tiếng: "A a a a a đau đau đau! Người anh em! Đại ca à! Buông tay đi! Em sai rồi, em sai rồi! Anh là Ninh Tịch! Là Ninh Tịch không có sai đâu!"

Lúc này Ninh Tịch mới buông tay Tần Nhiên ra: "Tính sờ đâu đấy?"

Tần Nhiên sợ hãi nhỏ giọng: "Chẳng qua là em kinh ngạc quá thôi mà, em sai rồi, lần sau em tuyệt đối không dám nữa đâu anh ơi!"

Khi thấy Tần Nhiên phải trả một cái giá quá lớn như vậy, mọi người cuối cùng cũng chịu tin, cô gái trước mắt với chàng trai ban nãy thật sự là cùng một người.

Trong khi những người khác đều vây lấy Ninh Tịch thì Giang Mục Dã lại chú ý tới Mạc Thần Tu.

Anh thấy tên kia sau khi thấy Ninh Tịch đi ra sắc mặt liền thay đổi, tiếp đó khi thấy một màn giữa Ninh Tịch và Tần Nhiên, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng, không biết tên này rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa...

Kế tiếp, Ninh Tịch còn phải diễn các trích đoạn nhỏ với sáu người còn lại, chờ tới lúc về e là cũng muộn mất rồi.

Vậy nên Ninh Tịch gửi tin nhắn cho Lục Đình Kiều, bảo anh cứ về trước, sau khi cô xong việc sẽ tới thẳng Bạch Kim Đế Cung luôn.

Cảnh đóng cặp với mấy người khác cũng xem là thuận lợi, cuối cùng cũng tới lượt Mạc Thần Tu.

Mạch Hoài An chỉ vào một đoạn nhỏ: "Thử đoạn tình cò gặp nhau trong mưa này đi!"

Tình tiết này là đoạn nữ chính gặp được tổng tài dưới cơn mưa, tổng tài cởi áo khoác che cho hai người cùng chạy đi...

Thấy Mạc Thần Tu từ nãy giờ tâm trạng có vẻ bất ổn, Mạch Hoài An hơi lo lắng: "Thần Tu, cảnh này ổn không?"

Haiz, cái tên Mạc Thần Tu này cứ như con nhím xù lông vậy! Tốt nhất đừng có giở trò gì nữa!

Mạc Thần Tu bực bội nói: "Sao cũng được!"

"Được, vậy bắt đầu đi!" Mạch Hoài An nói.

Cảnh diễn bắt đầu.

Ninh Tịch làm động tác đưa tay lên che mưa trên đầu: "Mạc... tổng giám đốc Mạc, sao anh lại ở đây?"

Mạc Thần Tu không nói gì, nhanh chóng cởi chiếc áo vest trên người ra, che lên đầu cô gái: "Đi thôi!"

"Ừm..." Ninh Tịch căng thẳng gật đầu, chui vào chiếc áo của người đàn ông kia, ngay lập tức được cánh tay anh ôm lấy, hai người cùng chạy tới chỗ cách đó không xa để trú mưa...

"Cắt! Rất tốt!" Mạch Hoài An hô cắt xong cuối cùng cũng có thể thở phào: "Thần Tu à, cậu diễn như vậy chẳng phải rất tốt sao, tôi nói cậu nghe..."

Còn chưa nói xong, Mạc Thần Tu bỗng tóm lấy tay Ninh Tịch, sau đó kéo cô chạy như bay ra ngoài...

Lúc mọi người phát hiện ra, Ninh Tịch đã bị Mạc Thần Tu kéo đi không thấy bóng dáng đâu nữa rồi!

Mạch Hoài An sững sờ: "Cái gì thế..."

Giang Mục Dã là người đầu tiên đứng dậy đuổi theo.

Diệp Dĩnh không yên tâm, sợ Mạc Thần Tu lại gây ra chuyện nên cũng vội vàng chạy đi: "Thần Tu, anh đi đâu thế..."

Tần Nhiên nhíu mày: "Ôi, chuyện gì thế này? Xong việc rồi giờ lại tới tiết mục đánh nhau à? Ninh Tịch mặc đồ nữ mà anh ta cũng đánh được ấy hả?"

Hàn Duẫn Thừa nheo nheo mắt: "Hai người này chắc chắn từng có gì đó với nhau."

Tần Nhiên vội nói: "Nói thừa, hơn nữa mối quan hệ này chắc chắn không thua gì so với ân oán với Lý Nhạ Khải đâu, đúng là càng ngày càng thú vị đây!"

--- O ---

Chương 1297: Hẹn Hò Với Tôi

Lúc Giang Mục Dã và Diệp Dĩnh đuổi theo tới nơi thì đã chậm mất một bước, Ninh Tịch và Mạc Thần Tu sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

"Chết tiệt!" Giang Mục Dã chửi một câu.

Diệp Dĩnh tỏ ra sốt sắng, lo lắng không thôi: "Làm sao giờ, phải mau tìm được người! Chắc Ninh Tịch sẽ không sao chứ?"

Giang Mục Dã nhìn cô, thở dài nói: "Tôi cũng sợ Ninh Tịch không nhịn nổi mà đánh tàn phế tên đó mất..."

Diệp Dĩnh: "Hả?"

...

Cùng lúc đó, trên tầng thượng không người.

Mạc Thần Tu chặn lại lối ra duy nhất, nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, nghiêng răng nhả ra hai chữ: "Đường Tịch..."

Hồi đó, lúc Ninh Tịch chinh Mạc Thần Tu cô dùng thân phận giả của mình là Đường Tịch, nên mới khiến anh ta bao lâu nay luôn nghĩ cô là đàn ông, mãi cho tới khi cô đóng bộ phim Người Tim Mộng kia.

Sau khi vô tình thấy chàng trai trong phim, Mạc Thần Tu liền đơ cả người.

Khiến anh ta sững sờ hơn là không ngờ chàng trai này lại là một cô gái đóng giả trai!

Ninh Tịch... Đường Tịch...

Rốt cuộc hai người này có phải là một người không...

Sau khi Mạc Thần Tu biết được chuyện này, cả ngày đều đắm chìm trong sự giằng co, nhưng lại không dám xác nhận, mãi cho đến cơ hội lần này.

Trước lúc tới đây, anh ta cũng do dự mất mấy hồi nên mới tới muộn như vậy.

Thế nhưng, ngay giây phút mới gặp mặt anh ta liền biết, người trước mặt

mình chính là Đường Tịch! Chính là Đường Tịch chứ không phải ai khác!

Anh ta phải cố gắng kiềm chế hết sức mới không bỏ nhào tới ngay lúc đó, nhưng sự căm phẫn trong lòng lại không có cách nào giảm bớt được, thế nên anh ta mới cố tình gây sự với Lý Nhạc Khải.

Mạc Thần Tu bước từng bước tiến lại gần, sắc mặt vô cùng kém, "Tròn ba năm rồi, cô để tôi tìm cô cũng khổ quá nhỉ!!!"

Ninh Tịch khoanh tay trước ngực, nhú mày nói: "Hửm? Tìm tôi làm gì?"

"Sau lần đó, tôi không cương lên được với phụ nữ nữa, cô nói xem tôi tìm cô làm gì!" Mạc Thần Tu hận không thể bóp chết người trước mặt.

Ninh Tịch nghe vậy hơi giật mình, đêch mẹ! Tên Mạc Thần Tu này bị liệt thật rồi à?

Cô thật sự có chút bất ngờ đấy...

Còn tưởng cùng lắm cũng chỉ chinh anh ta có chút, để anh ta hơi ám ảnh tâm lý tí thôi, không ngờ tác dụng lại mạnh thế này! Cô đúng là giỏi quá mà! Cô phục cô quá!

Hóa ra hình tượng cấm dục của Mạc Thần Tu không phải chỉ là giả bộ, mà anh ta thật sự không dậy nổi hứng thú với phụ nữ nữa.

Ninh Tịch trầm ngâm một hồi, sau đó nói: "Thế nên... anh muốn chơi "gay" với tôi à?"

"Câm miệng!!!" Mạc Thần Tu bỗng như một con mèo bị giẫm phải đuôi.

Giờ anh ta không muốn nghe thấy cái chữ "gay" này chút nào hết, đồng âm cũng không được!

Mạc Thần Tu nổi đầy gân xanh trên trán: "Đường Tịch, cô nghe cho rõ tôi nói đây, trước mắt cô chỉ có một con đường duy nhất, đó chính là hẹn hò với tôi!"

Lúc nói xong câu này, trên mặt Mạc Thần Tu có hơi mất tự nhiên, anh ta lại bồi thêm một câu: "Hừ, ít nhất cô còn là phụ nữ không phải sao?"

Có trời mới biết lúc anh ta phát hiện mình có cảm giác với Ninh Tịch mặc đồ

nữ anh ta có tâm trạng thế nào...

Anh ta còn tưởng rằng cả đời này sẽ phải nói lời từ biệt với phụ nữ, cả đời này sẽ không "lên" được nữa chứ.

Tất nhiên lúc nói ra miệng thì anh ta chắc chắn không thể thừa nhận chuyện này được!

Ninh Tịch nhún vai, trưng ra vẻ mặt tội lỗi: "Thật ngại quá, tôi có bạn trai mất rồi!"

Mạc Thần Tu ngẩn ra, sau đó lại tỏ ra không có ngại gì hết: "Không sao, tôi không để bụng chuyện đó."

Chết tiệt, trong lúc anh ta sống từng ngày trong dằn vặt và đau khổ thì cô lại vui vẻ không hề có chút trách nhiệm nào mà đi có bạn trai!!!

Ninh Tịch lườm anh ta: "Anh không để ý nhưng tôi để ý được không? Anh tưởng ai cũng vô liêm sỉ như anh chắc!"

--- O ---

Chương 1298: Tôi Phải Về Nhà Với Vợ Rồi!

Mạc Thần Tu nheo mắt lại, "Thế nghĩa là cô đang từ chối tôi đây à?"

Ninh Tịch: "Phí lời!"

Mạc Thần Tu cười lạnh một tiếng: "Theo tôi được biết, thời gian này cô không được phép yêu đương có đúng không? Cô không sợ tôi vạch trần cô à!"

Ninh Tịch cười ha hả: "Anh tưởng có mình anh biết vạch chắc? Tôi thấy cái tin Mạc Thần Tu gặp trở ngại trong chuyện đó, từ giờ không "lên" nổi nữa còn gây shock hơn đây?"

Mạc Thần Tu: "Cô..."

Mạc Thần Tu nghiêng răng, lại tiến gần hơn một bước: "Có muốn tôi chứng minh cho cô xem rốt cuộc tôi có "lên" được hay không không?"

Thật ra, lúc này anh ta thật sự cũng không thể chờ được nữa, muốn thử lắm rồi...

Tuy giờ cô đang mặc đồ nữ khiến anh ta có cảm giác, nhưng dù sao cũng vẫn chưa thể chắc chắn hoàn toàn được.

Ninh Tịch nheo mắt lại học theo giọng điệu của anh ta, lạnh lùng nói: "Vậy để tôi chứng minh cho anh biết, bất kể anh có "lên" được hay không, giờ tôi cũng đều có thể khiến anh sau này không thể "lên" được nữa?"

Mạc Thần Tu nghe vậy thì theo phản xạ mà lùi lại ba bước, cảnh giác nhìn cô.

Cô gái chết tiệt này, sao một đứa con gái mà lại đánh nhau giỏi thế chứ.

Chính vì nó mà khi ấy anh ta không nghi ngờ gì về giới tính của cô!

"Né ra đi! Ông đây còn phải về nhà với vợ!" Ninh Tịch đẩy Mạc Thần Tu đang chặn đường ra, nghênh ngang bước đi.

Sắc mặt Mạc Thần Tu khó coi vô cùng: "Đường Tịch! Cô cứ đợi đây cho tôi!"

Chết tiệt, không ngờ cô ấy lại có bạn trai thật?

Rốt cuộc người đó là ai nhỉ?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ là Giang Mục Dĩ?

Mạc Thần Tu càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Ninh Tịch vừa ra đã thấy Giang Mục Dĩ đứng xiêu vẹo ở lối đi.

Thấy cô xuống, Giang Mục Dĩ liền nhìn về phía sau cô: "Không gây ra án mạng chứ?"

Ninh Tịch lườm một phát: "Ông xem lúc tôi đánh ông, có lần nào xảy ra án mạng không?"

Giang Mục Dĩ đầu đầy hắc tuyến: "Bà có thể đừng lấy tôi ra làm ví dụ được không? Cảm ơn!"

Ninh Tịch xua tay: "Đi thôi, về nhà nào!"

"Phải rồi, bà còn chưa nói cho tôi biết, rốt cuộc tên Mạc Thần Tu đó nói gì với bà vậy?" Giang Mục Dĩ tò mò hỏi.

Ninh Tịch thuận miệng nói: "Đại khái kêu tôi cứ chờ đây gì gì đó!"

Giang Mục Dĩ hơi lo lắng nhìn cô: "Lỡ tên đó gây chuyện với bà thật thì làm thế nào? Trong giới giải trí, những chuyện liên quan tới đời sống riêng tư nhạy cảm lắm!"

"Ông cứ yên tâm đi, tôi nắm thóp hần rồi!" Ninh Tịch nói.

Giang Mục Dĩ nhìn dáng vẻ đã định liệu trước của Ninh Tịch cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ cảm thấy thái độ của tên Mạc Thần Tu này với Ninh Tịch không chỉ đơn giản như vậy.

...

Tại Bạch Kim Đế Cung.

Lần đầu tiên trong lịch sử, người mong chờ Ninh Tịch về nhất không phải là Tiểu Bảo mà là Lục Cảnh Lễ.

Từ lúc về tới nhà đến giờ, anh cứ sốt ruột đi lòng vòng mãi trong nhà: "Aiz aiz aiz... Sao vẫn chưa về! Sao vẫn chưa về thế nhỉ? Sao Tiểu Tịch Tịch mãi chẳng về thế nàyyyyyy! Lúc này em gọi điện thoại rõ ràng kêu bên đó đã xong việc rồi! Rốt cuộc chị ấy đang làm gì vậy? Em gọi điện cũng chẳng chịu nghe máy! Nhắn tin thì không trả lời! Tiểu Bảo con gọi điện giục mẹ con cái xem nào?"

Tiểu Bảo đang ngồi trên sofa đọc sách, danh mặt lại: "Chú hai, chú ồn quá đi."

Lục Cảnh Lễ bị Tiểu Bảo mắng lập tức lú rú: "Tiểu Bảo, con dữ quá đi!"

Giống y hệt như thằng cha nó!

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, tiếng bước chân quen thuộc vang lên.

Tiểu Bảo quăng quyển sách trên tay đi, nhảy xuống khỏi sofa, như một con chim non chạy nhào ra cửa: "Mẹ!"

"Ây, bảo bồi à ~"

"Mẹ, mừng mẹ về nhà! Tiểu Bảo nhớ mẹ lắm!"

--- O ---

Chương 1299: Vào Ổ Cướp Rồi, Thoát Không Kịp

"Mẹ có mệt không?" Nhóc con vừa ân cần hỏi han vừa lạch bạch đưa dép lê cho cô, đúng là chàng trai ấm áp siêu cấp!

"Trông thấy bảo bối là mẹ không mệt chút nào nữa hết!" Ninh Tịch bế cậu nhóc lên, cảm giác nặng nặng, lại béo thêm chút nữa rồi, vui quá đi.

Sức khỏe của bánh bao nhỏ lúc này đã phục hồi hoàn toàn như những đứa trẻ cùng trang lứa. Không chỉ có vậy, vì tập võ với Đường Lăng nên thể chất ngày càng tốt, trước đây hay bị đau đầu và sốt, nhưng khoảng thời gian này hầu như không bị ốm lần nào.

"Mẹ ơi, cô giáo giao bài tập, bảo con phải làm với mẹ!" Bánh bao nhỏ bi bô nói.

"Thế hả? Bài gì thế! Để mẹ xem giúp con!" Ninh Tịch hỏi.

Tiểu Bảo bảo bối lấy một thứ gì đó trong cặp ra, xòe tay đưa ra trước mặt Ninh Tịch.

Một tờ giấy các tông nhỏ, trên đó hình như có mười mấy cái dấu chấm đen thùi lùì.

Ninh Tịch ngạc nhiên nói: "Ồ, cô bảo mẹ con mình nuôi bé tằm à?"

Cái này chắc là trứng tằm.

Tiểu Bảo mắt sáng long lanh nhìn mẹ: "Mẹ giỏi quá đi, vừa nhìn đã biết rồi, chú Hai còn chẳng biết đây là cái gì cơ!"

"Ha ha ha... vì lúc trước mẹ cũng từng nuôi mà!" Ninh Tịch được khen cái liền mở cờ trong bụng.

"Về rồi à." Đúng lúc này, Lục Đình Kiêu đi từ trên lầu xuống.

"Ừm, anh mua thức ăn chưa? Tối nay em nấu hả?" Ninh Tịch nói.

"Bảo nhà bếp làm đi, em bận cả ngày rồi."

Ninh Tịch không ngại nói: "Không sao, nấu nướng cũng là một cách để giải tỏa mà, để em với Tiểu bảo đi tìm cái hộp nuôi tằm đã, lát rồi nấu!"

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

Thấy Ninh Tịch đưa Tiểu Bảo chạy mất, Lục Cảnh Lễ đau đớn vô cùng: "Không thể để ý tới em trước được à, này!"

Sau đó, chẳng có ai thèm để ý tới anh cả.

Lục Cảnh Lễ lại chạy tới trước mặt anh trai: "Anh, anh thật sự không tò mò chút nào sao?"

Sao trông bình thường quá vậy.

Lục Đình Kiêu bình tĩnh nói, "Nếu cô ấy muốn nói, ắt sẽ tự nói."

Lục Cảnh Lễ lầu bàu, ghét nhất cái dáng bẻ bình tĩnh này của anh Hai.

May mà Lục Cảnh Lễ nhanh chóng có đối tượng quấy rầy mới.

Ninh Tịch vừa về chưa được bao lâu, Giang Mục Dĩ đã chạy tới xin ăn trực.

Nếu anh ta biết mình sẽ phải chịu đựng sự hành hạ của Lục Cảnh Lễ thế này, có đánh chết anh ta cũng sẽ không tới đâu.

Vô tình bước vào ổ cươp, giờ thoát không kịp nữa rồi..,

Trên sofa, Lục Cảnh Lễ tóm chặt vai Giang Mục Dĩ không cho đi: "Chắc chắc, cháu trai ngoan của cậu, chuyện của cháu với Ninh Tịch cháu không muốn nói, cậu cũng không hỏi nữa. Nhưng chuyện của người khác, cháu hoàn toàn không nhất thiết phải giấu mà?"

Giang Mục Dĩ nói: "Nếu cháu nói, lát nữa khi Ninh Tiểu Tịch tấn cháu, cậu Hai có cản giúp cháu không?"

Lục Cảnh Lễ lập tức nói: "Tất nhiên là không rồi! Cháu đang đùa chắc?"

Giang Mục Dĩ: "..."

...

Lúc Ninh Tịch dắt Tiểu Bảo xuống nhà, liền thấy một cảnh thế này.

Giang Mục Dĩ vừa thấy Ninh Tịch đã nhanh nhẩu nói: "Tôi không có nói gì hết nhé!"

Ninh Tịch không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cô trừng mắt với Lục Cảnh Lễ: "Được rồi, đừng lười thôi nữa, ngoan ngoãn đi rửa rau cắt thức ăn cho tôi đi, còn chưa tới thời gian kể chuyện đêm khuya đâu!"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy mắt sáng lên, xem ra Tiểu Tịch Tịch chuẩn bị kể chuyện rồi...

Ninh Tịch theo phản xạ nhìn về phía Lục Đình Kiêu, ánh mắt có chút phức tạp.

Từ trước đến giờ Lục Đình Kiêu luôn là người bao dung và tin tưởng cô nhất, từ cuộc sống riêng tư hỗn loạn lúc cô ở nước ngoài đến cả vấn đề có lẽ cả đời này cô sẽ không nói với bất cứ ai... nhưng vì là anh, chính anh đã khiến cô có được dũng khí để mở lời.

--- O ---

Chương 1300: Vì Bọn Họ Quá Là Tội Tệ!

Ăn cơm tối xong, sau khi dỗ Tiểu Bảo ngủ, Ninh Tịch xuống lầu.

Hiếm lắm mới thấy dưới nhà yên tĩnh thế này.

Có điều ánh mắt của Lục Cảnh Lễ đã bán đứng linh hồn nhiều chuyện của anh ta: "Khụ, Tiểu Tịch Tịch, thật ra nếu là chuyện riêng tư, chị không nói cũng được! Kỳ thật em chỉ là quan tâm tới chị thôi, trông cái tên Mạc Thần Tu đó như có thù với chị, lỡ thật sự xảy ra chuyện gì thì em cũng là sếp, tốt xấu gì em cũng có thể chống lưng cho chị!"

Ninh Tịch lờm anh ta một cái, nói thì hay lắm, nếu giờ cô bảo mọi người đi tắm rồi ngủ đi, xem anh ta có khóc không!

"Có rượu không? Mở một chai đi!" Ninh Tịch nhìn Lục Cảnh Lễ nói.

"Có có có chứ..." Lục Cảnh Lễ gật đầu lia lịa.

"Đợi đã!" Ninh Tịch gọi giật lại một tiếng, sau đó cô đi tới trước mặt Lục Đình Kiêu: "Boss đại nhân, tối nay em có thể uống một chút được không? Chỉ một chút thôi! Hơn nữa tối nay em cũng ở đây luôn, không phải lái xe về!"

Lục Đình Kiêu xoa lên mái tóc mềm mại của cô, nhìn sâu vào mắt cô: "Em không nhất thiết phải nói gì hết."

Trái tim Ninh Tịch nóng lên, cô nhìn chăm chú vào mắt anh: "Em muốn nói với anh rất nhiều chuyện, nhưng em không làm được, cũng không có cách nào để nói với anh cả. Em cũng không đoán trước được là em có thể làm tới bước này... Có điều, em vẫn đang cố gắng, cố gắng để trèo lên, cố gắng nhổ đi những cái gai trên người em, để có thể đến gần anh hơn, gần hơn chút nữa..."

Lục Đình Kiêu vô cùng cảm động, anh vươn tay ra kéo cô vào lòng: "Không sao, em không cần nhờ..." Dù có bị thương, anh cũng không sao cả.

Cách đó không xa.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Giang Mục Dã: "..."

Lục Cảnh Lễ: "Có phải họ quên mất sự tồn tại của hai đứa mình rồi không?"

Giang Mục Dã: "Chúng ta vốn dĩ có tồn tại hả?"

Cuối cùng, Lục Cảnh Lễ bị ngược xong vẫn lết mông vào nhà lấy rượu ra.

Lục Cảnh Lễ cũng tự ý thức được việc mình là cái bóng đèn quá sáng nên nói: "Thật ra, nếu không tiện thì tụi em tránh đi nhé!"

Ninh Tịch nói: "Không cần đâu, chuyện của tôi Giang Mục Dã đều biết cả, anh là em ruột của Lục Đình Kiêu, cũng không phải là người ngoài."

Quan trọng nhất là nếu hôm nay không nói với anh ta, sau này cô đừng nghĩ tới chuyện muốn sống yên ổn...

Lục Cảnh Lễ nghe vậy liền ngăn ra: "Hừm! Giỏi lắm Giang Mục Dã, hóa ra chuyện gì cũng biết rõ hết cơ đấy!"

Ninh Tịch tự rót cho mình một ly rượu, cô nhấp một ngụm nhìn Lục Đình Kiêu nói: "Em nói ngắn gọn thôi, trước đây quả thật Mạc Thần Tu có chút ân oán với em. Bởi vì, ba năm trước... em đã bẻ cong hắn, hình như giờ hắn bị ám ảnh tâm lý đến mức liệt dương luôn rồi, nên mới tìm em sinh sự!"

Lục Cảnh Lễ phun ngụm rượu trong miệng ra ngoài: "Anh Tịch, anh có thể từ từ chút được không, đừng vừa vào đã gây sốc như vậy chứ!"

Dù anh có nghĩ tới ngàn vạn khả năng cũng không thể đoán ra được chuyện là như vậy.

Lục Đình Kiêu hít sâu một hơi: "Anh có thể hỏi một câu không, sao bạn trai nào của em cũng bị thảm quá vậy..."

"Vì bọn họ quá tội tệ đó!" Ninh Tịch trưng ra vẻ mặt tất nhiên.

"Bọn họ tội tệ mà chị còn hẹn hò với họ hả?" Lục cảnh Lễ nói tới đây, hình như hiểu được chuyện gì đó.

Hồi đó lúc anh đang thám thính Ninh Tịch, anh cũng không hiểu mọi thứ về cô, chỉ biết mấy bạn trai trước của cô đều có kết cục rất bi thảm. Kể cả Giang Mục Dã ngông cuồng tự cao tự đại như thế cũng lần đầu tiên ném trái cảm giác bị đá, trước đây anh tưởng chỉ là trùng hợp thôi, giờ ngẫm nghĩ lại cảm thấy hình như hơi bất thường đâu đó thì phải...

--- O ---

Chương 1301: Chỉ Cần Anh Thích

Ninh Tịch còn chưa kịp nói câu gì thì Giang Mục Dĩ đã bĩu môi: "Cô ta ấy à! Mặc hội chứng tuổi dậy* thì nặng, tự xem mình là chiến binh của các thiếu nữ xinh đẹp, thay trời hành đạo tiêu diệt hết các nam cận bã, xem hạnh phúc của tất cả các thiếu nữ là nhiệm vụ của mình!

*中二病: là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì. Tại Việt Nam được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

Ninh Tịch gật đầu, tỏ vẻ Giang Mục Dĩ đã tổng kết rất chính xác.

"Hả? Cái quý gì thế?" Lục Cảnh Lễ đàn thối mặt, rõ ràng là không theo kịp tiết tấu.

Đang nói tình sử yêu đương của Tiểu Tịch Tịch, sao lại biến thành lịch sử chiến đấu rồi thế này?

Ninh Tịch tựa cằm vào vai Lục Đình Kiêu, thờ dài nói: "Haizz, nguyên nhân thật ra là vì... cứ nhìn thấy cái đám đàn ông cận bã kia ức hiếp phụ nữ thì em liền không khống chế nổi sức mạnh hồng hoang của mình. Sau khi chia tay Tô Diễm thì em biến thành như thế, bác sĩ tâm lý nói đó là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế* vô cùng nặng, không chữa được... thực ra thì nguyên nhân trọng yếu vẫn là em không muốn chữa..."

* Rối loạn ám ảnh cưỡng chế: là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu cô gái nhỏ, trong mắt chẳng có vẻ gì là không lý giải nổi mà còn tràn đầy đau lòng thay cho cô.

Ninh Tịch chớp mở to hai mắt, không nhịn được câu hỏi trong lòng: "Anh này, hồi đó tác phong của em kém đến thế, anh lại chẳng biết gì về tình hình bệnh tật của em, vậy sao anh lại thích em được? Em thấy hồi đó ngoại trừ khuôn mặt trông được được ra thì các phương diện khác đều rất tồi tệ..."

"Với anh thích một người không cần phải để ý đến nhiều thứ như vậy, chỉ cần anh thích là được." Lục Đình Kiêu tràn đầy khí phách khẳng định.

Ninh Tịch lập tức "Oa oa" một tiếng rồi lao tới: "Anh yêu ơi ~ anh ngẫu quá đi mất!"

"Khụ khụ khụ... Nghiêm túc một chút! Nói chuyện chính đi nào!" Lục Cảnh Lễ xụ mặt, sau đó hỏi với vẻ không tin nổi: "Thế cho nên, đám bạn trai cũ của chị... Chị qua lại với bọn họ mục đích chính là để chinh hành vi cạn bã của họ thôi à? Mục Dã cũng vậy sao?"

Contents

Giang Mục Dã: "... " Có thể đừng lôi cháu ra mà nói nữa được không?

Rốt cuộc cậu có phải là cậu ruột của cháu không thế hả?

Được rồi, thật sự đúng là không phải "ruột" mà...

Ninh Tịch gật đầu: "Ngoại trừ Tô Diễm và người... khụ, mấy người còn lại đều là như thế đó!"

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu hơi thay đổi một chút, cái tên mà Ninh Tịch vừa lấy cái ho ra che giấu chính là Vân Thâm.

"Ôi trời ạ! Giang Mục Dã, chẳng trách lúc trước cậu rót nhiều rượu cho cháu vậy mà cháu cũng nín được, không chịu hé răng nửa lời! Hóa ra Tiểu Tịch qua lại với cháu cũng chẳng phải là coi trọng gì cháu mà chỉ để chinh cháu thôi đó hả! Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ bưng bít đại ngộ.

Giang Mục Dã nghe vậy thì sắc mặt liền đen hoàn toàn, có cần phải nói trắng ra thế không hả?

Mà anh chàng Đại ma vương nào đó lại thoải mái dễ chịu hơn bao giờ hết, vợ mình đúng thật là đáng yêu quá mà.

"Đã đến nước này rồi thì cứ nói cho bọn cậu biết đi... Lúc đó rốt cuộc là giữa hai người đã xảy ra chuyện gì thế?" Lục Cảnh Lễ khoác vai bá cổ Giang Mục Dã, dáng vẻ như chị em thân thiết: "Chàng trai à, kể chuyện cũ của cháu ra đi nào!"

Giang Mục Dã tỏ vẻ vò đã mẻ lại sứt, lại nghĩ dù sao thì bọn họ cũng biết cả rồi, mà quả thật là mình cũng đã nhìn lâu đến nỗi sắp chết nghẹn mất rồi, vì thế đành rầu rĩ kể lại: "Năm đó... đức hạnh của cháu, cậu cũng biết rồi đó! Lúc ấy cháu đánh cuộc với đám bạn rằng chắc chắn sẽ theo đuổi được Ninh

Tịch chỉ trong vòng một tuần, tiền cược là một chiếc xe!"

"Sau đó thì sao, sau đó thì sao!" Lục Cảnh Lễ ân cần rót rượu cho Giang Mục Dã.

Lúc này tâm tình của Lục Đình Kiêu cũng không tệ nên cũng có vẻ hứng thú nhìn Giang Mục Dã!

Theo như lời của Ninh Tịch thì hơn nửa tình địch của anh đều hóa thành hư vô cả, làm sao mà tâm tình có thể không tốt được đây!

--- O ---

Chương 1302: Đùa Bỡn Trái Tim Của Cháu

"Sau đó..." Giang Mục Dĩ uống ực ực ực một hơi cạn sạch cả cái ly, dùng ánh mắt như thể có "huyết hải thâm thù*" trợn mắt nhìn Ninh Tịch: "Kết quả đúng là cháu theo đuổi được Ninh Tịch chỉ trong một ngày, nhưng mà..."

*Huyết hải thâm thù: Thù lớn (Vd: giết cha, giết mẹ, hại đời...)

Gân xanh trên trán Lục Cảnh Lễ hơi co rút: "Chúng ta có thể nói chuyện mà không thở hồng hộc như thế được không?"

"Ngày thứ bảy, cháu dẫn cô ấy tới gặp đám bạn để lấy tiền thắng cược... Kết quả là cuối cùng con xe đó lại thuộc về Ninh Tịch!"

"Là sao?" Lục Cảnh Lễ khó hiểu truy hỏi: "Tại sao lại thuộc về Ninh Tịch rồi? Cháu tặng cho cô ấy à?"

"Năng lực của cô ấy như thế mà còn cần cháu tặng? Thật tể thì cô ấy đã sớm thông đồng với đám kia rồi, cô ấy thông đồng đánh cược với bọn họ, cô ấy mới là kẻ lừa đảo lớn nhất!" Từng chữ mà Giang Mục Dĩ nói ra như thể là đang thấm đẫm đầy máu tươi vậy.

Lúc đó Giang Mục Dĩ đã động lòng với Ninh Tịch rồi, cái lúc dẫn cô đến gặp đám người kia... có thể coi đó là giây phút xoắn xuýt lớn nhất trong cuộc đời anh.

Sau khi tới đó, vốn anh đã chuẩn bị buông tha cái xe kia và tiếp tục ở bên Ninh Tịch, kết quả là lại thấy Ninh Tịch cùng ly hoan hô với đám bạn kia, lúc đó anh ta mới biết được là mình bị chơi xỏ...

Ninh Tịch vốn chẳng hề thích anh ta mà chỉ là đánh cược với đám bạn kia rằng có thể tán xong rồi đá anh ta ngay tấp lự... sau đó thành công lấy được con xe kia.

Giang Mục Dĩ anh lặn lộn trong giang hồ hơn hai mươi năm, ấy vậy mà vẫn bị Ninh Tịch chơi cho một quả...

Nghe Giang Mục Dĩ kể xong, vẻ mặt Lục Cảnh Lễ đầy đồng tình vỗ vai đưa trẻ đáng thương này: "Haizz, đứa bé tội nghiệp, cháu cứ coi như đó là báo ứng đi vậy!"

Giang Mục Dã: "... " Còn có cách an ủi người khác như thế à!!!

"Dù sao thì so với cái tên bị bẻ cong kia, cháu coi như cũng đã rất may mắn rồi!" Lục Cảnh Lễ còn nói thêm.

Giang Mục Dã "hừ" một tiếng, được rồi, cái này thì anh ta thừa nhận.

"Tên Mạc Thần Tu kia quả đúng là rất cặn bã, nhưng Tiểu Tịch Tịch nhà ta lại còn xuất sắc hơn, chính cho người ta liệt dương luôn!" Lục Cảnh Lễ cảm thán.

Ninh Tịch nhún nhún vai: "Có thể khiến tôi dành cho sự "đãi ngộ" cao như thế, thì anh cũng có thể tưởng tượng tên đó cặn bã đến thế nào rồi đấy. Lúc đó, tôi đang đi dạo thì nhìn thấy một em gái nhảy sông tự vẫn, trong bụng cô bé ấy còn có một đứa bé, tý nữa thì một thi hai mệnh. Sau, nghe cô bé ấy kể chuyện của mình với Mạc Thần Tu thì không nhin nổi nữa mà ra tay... Thực ra thì, lúc đó tôi đã chuẩn bị rửa tay gác kiếm để về nước rồi, ai ngờ con hàng này quá cặn bã làm tôi ngứa tay không chịu nổi..."

Lục Cảnh Lễ: "Rửa tay gác kiếm..."

Hình dung này thật...

"Ah... Tiểu Tịch Tịch này, vậy bây giờ chị thế nào rồi?" Lục Cảnh Lễ quan tâm đến tình trạng tâm lý của Ninh Tịch.

Ninh Tịch kéo tay Lục Đình Kiêu: "Tôi bây giờ à? Đương nhiên là toàn bộ sức chú ý đặt hết lên người anh trai anh rồi, làm gì dư thời gian, dư tâm tư mà đi lo chuyện người khác có cặn bã hay không. Rảnh rồi như thế còn chẳng bằng đi hẹn hò với Tiểu Bảo!"

Lục Cảnh Lễ ghen ngào vỗ mông đứng dậy: "Nghe bát quái vậy là đủ rồi, thức ăn cho chó cũng ăn no rồi, về nhà thôi! Ngủ ngon nhé, anh trai yêu dấu, chị dâu yêu dấu của em ~"

Lục Cảnh Lễ đi rồi, Giang Mục Dã đương nhiên cũng ngoãn ngoãn đi theo.

Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ mỹ mãn vô cùng, hừ hừ, trước đây anh không biết cách làm người của Tiểu Tịch Tịch là thế nào, nhưng sau những tháng ngày chung đụng anh lại phát hiện chuyện trước kia của Tiểu Tịch Tịch dường như có chỗ nào đó là lạ. Cuối cùng hôm nay cũng có được lời giải đáp.

Lục Cảnh Lễ ngâm nga cất bước về nhà mà tràn đầy tự hào!

Thần linh ơi, con tích công đức nhiều như thế rồi, sau này nhất định phải cho con một thần tiên mỹ tửu xinh đẹp như trong mộng đó nhé!

--- O ---

Chương 1303: Sẽ Không Rơi Vào Tay Người Ngoài

Từ khi ông nội lập di chúc, có thể nói người nhà họ Ninh đều thi nhau nghĩ kê sao để cướp được 10% cổ phần công ty trong tay cô.

Trong thời gian này bọn họ vẫn đang thực thi các biện pháp mềm mỏng như chơi trò tình thân hay muốn thu mua lại với giá cao, nhưng xem chừng nếu như một thời gian nữa mà cô vẫn không chịu nhả ra thì chắc cũng sẽ chó cùng dút giậu mà thôi.

Ninh Tịch sau vài lần suy nghĩ rút ra được một điều là cô nên giải quyết chuyện này sớm.

Sau khi việc quay quảng cáo cho tập đoàn Lục thị kết thúc, Ninh Tịch đang định tính liên lạc với Ninh Thu Đồng thì Ninh Thu Đồng đã chủ động gọi điện thoại qua trước.

"Tiểu Tịch, bây giờ cháu có rảnh không?" Bên kia đầu dây là giọng nói ôn hòa của Ninh Thu Đồng.

"Cô ạ, khéo quá, cháu đang muốn gọi cho cô! Cháu có chút việc muốn thương lượng với cô..." Ninh Tịch mở miệng nói.

"Vậy thì qua chỗ cô đi rồi nói, tại phòng tiệc của khách sạn Hoàng Tước." Ninh Thu Đồng liền bảo.

Ninh Tịch cho rằng Ninh Thu Đồng đang bận, không có thời gian vì thế liền đồng ý với bà: "Được ạ."

Một lát sau, xe của Ninh Tịch dừng trước cửa ra vào của phòng tiệc khách sạn Hoàng Tước.

Nhân viên đứng ở cửa trông thấy Ninh Tịch đeo khẩu trang và kính râm đến thì liền khách khí nói: "Thưa cô, cô có thiệp mời không ạ?"

"Tôi tới tìm nữ sĩ Ninh Thu Đồng." Ninh Tịch đáp.

Nhân viên nghe vậy liền nhiệt tình nói: "Xin mời cô đi theo tôi, bà ấy đang đợi cô."

Sau khi người nhân viên kia dẫn cô tới trước cửa phòng tổng thống thì liền lập tức rời đi.

Ninh Tịch nhân chuông cửa, Ninh Thu Đồng mặc một bộ váy lễ phục màu vàng kim cao quý trang nhã ra mở cửa, thấy là Ninh Tịch thì liền bảo cô vào trong: "Tiểu Tịch đến rồi đó à, mau vào đi!"

"Mau lại đây thay quần áo đi, đợi lát nữa cô làm tóc cho cháu." Ninh Thu Đồng hào hứng lôi kéo cô, để cô xem bộ lễ phục lộng lẫy trên giường cùng với các món trang sức hoàn hảo đã được chuẩn bị sẵn để phối hợp.

"Cô, đây là..." Ninh Tịch lấy làm khó hiểu.

Ninh Thu Đồng kéo tay Ninh Tịch rồi nói: "Hôm nay những người đến bữa tiệc này đều là nhân vật có tiếng, người bình thường không có cơ hội tham gia đâu, đợi lát nữa cô dẫn cháu đi làm quen một chút! Như thế mới có lợi với cháu!"

Ninh Tịch khẽ ho một tiếng: "Cô ơi, cái này thì không cần đâu ạ..."

Ninh Thu Đồng lập tức không vui nói: "Cái con bé này, sao chẳng khôn ngoan chút nào thế hả, cháu không tranh giành thì sẽ rơi vào tay người ngoài đây, những thứ này vốn nên thuộc về cháu mà! Lúc trước, cô ở ngoài không lo được thì thôi, bây giờ cô về đây rồi, cô tuyệt đối không thể mặc kệ chuyện này được!"

Ninh Tịch biết Ninh Thu Đồng là vì muốn tốt cho cô, là đứng về phía cô cho nên trong lòng không khỏi dâng lên một dòng nước ấm: "Cô yên tâm, sẽ không rơi vào tay người ngoài đâu ạ."

"Bất kể thế nào thì hôm nay cháu cũng phải tham gia bữa tiệc này, hôm nay cô đã khoe với biết bao nhiêu người là phải dẫn cô cháu gái xinh đẹp tài giỏi nhà mình tới đây rồi!" Thái độ của Ninh Thu Đồng vô cùng kiên quyết, còn ra vẻ nếu cô không đi thì bà ấy sẽ mất mặt.

Ninh Thu Đồng đã nói đến nước này rồi thì Ninh Tịch cũng không tiện từ chối nữa: "Vâng cháu cảm ơn cô."

"Thê này mới đúng chứ, nhanh thay lễ phục xem có hợp không, nếu không thì cô bảo người ta đi đổi." Ninh Thu Đồng vui vẻ cầm bộ lễ phục lên đưa cho cô.

Bà và chồng mình một lòng gây dựng sự nghiệp, đến bây giờ vẫn chưa muốn có con cho nên chưa từng có cơ hội chọn đê cho con trẻ bao giờ, lại thêm việc đứa nhỏ Ninh Tịch này không hề kiêu ngạo hay siểm nịnh gì, vẫn luôn

dốc sức tự thân vận động khiến bà rất thương thức, vì thê mới có ý muốn giúp cô một tay...

--- O ---

Chương 1304: Chỉ Đối Với Người Cháu Thích

Một lát sau, Ninh Tịch thay đồ xong bước ra ngoài, trên người cô là bộ lễ phục màu xanh lam bông bành đầy tiên khí thêu hoa nhỏ. Đôi bông tai dài cùng màu, đôi giày cao gót nhọn màu bạc đính hoa như càng tăng thêm vẻ lộng lẫy của cô.

Chỉ cần là người có mắt nhìn đều có thể nhận ra được tất cả những thứ Ninh Tịch mặc trên người này đều là những món hàng quý giá với số lượng giới hạn.

Bộ váy là thiết kế cao cấp của nhãn hiệu nổi tiếng ES, giày cao gót là bộ sưu tập Eden của Ralph, bông tai là thiết kế thủ công của nhà thiết kế hàng đầu trong nước.

Ninh Tịch vừa mới bước ra, hai mắt Ninh Thu Đồng liền sáng lên: "Đẹp! Rất đẹp!"

"Đều là do cô có mắt thẩm mỹ thôi ạ!" Ninh Tịch cười nói.

"Cái con bé này miệng cũng ngọt lắm mà, vậy mà sao quan hệ trong nhà lại kém vậy chứ!" Ninh Thu Đồng thở dài.

"Cháu chỉ thích nói ngọt với người cháu thích thôi ạ!"

Ninh Thu Đồng được nịnh thì liền cười đến rạng rỡ: "Qua đây, cô tạo kiểu tóc cho cháu."

"Vâng ạ." Ninh Tịch ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Ninh Thu Đồng cầm lấy lược, nhẹ nhàng chải tóc cho cô: "Đợi chút nào, cô phải nghĩ xem nên làm kiểu tóc gì cho cháu đây. Nhưng mà, tố chất cháu tốt thế này, làm thế nào cũng đều đẹp cả, haizz,cô lại chẳng có chỗ mà phát huy rồi..."

Ninh Tịch nhìn vẻ mặt từ ái của Ninh Thu Đồng ở trong gương, mái tóc được bàn tay ấm áp của Ninh Thu Đồng khẽ nâng lên, trong lòng cô bỗng có cảm giác không nói nổi thành lời...

Phát hiện ra vẻ mặt Ninh Tịch không đúng với đôi mắt hơi ửng đỏ, Ninh Thu Đồng lập tức khẩn trương hỏi: "Tiểu Tịch, cháu làm sao thế?"

Ninh Tịch vội vàng lắc đầu: "Không có chuyện gì đâu cô, chắc do tôi qua cháu ngủ hơi muộn nên mắt hơi khó chịu thôi ạ."

cùng lúc đó, tại sảnh diễn ra yến hội, mọi người đang nói chuyện phiếm, uống rượu gia tăng tình cảm, không chỉ nói chuyện làm ăn mà còn cả làm mai mối cho con cháu trong nhà, không khí vô cùng sôi nổi.

Khuôn mặt Trang Linh Ngọc đầy tự hào dắt Ninh Tuyết Lạc đi xã giao khắp nơi, cho dù là tới chỗ nào thì tất cả mọi người đều tỏ vẻ lấy lòng, ra sức khen ngợi.

"Ninh phu nhân này, bao giờ thì mới được uống rượu mừng của con gái bà đây?"

"Haizz, đáng tiếc, tên nhóc con vô dụng nhà tôi không may tới muộn một bước mất rồi!"

"Ninh phu nhân thật là có phúc, chồng thì dịu dàng săn sóc, con gái thì lại nổi trội như thế này, đã thế còn có cậu con rể tốt hiếm gặp nữa chứ!"

Trang Linh Ngọc đưa mắt nhìn cô con gái đang mặc một chiếc váy trắng cao quý bên cạnh mình rồi vỗ lưng cô ta nói: "Thành tựu lớn nhất đời tôi chính là có cô con gái ngoan thế này đây!"

Ninh Tuyết Lạc ngại ngùng chớp mắt: "Có thể làm con gái của mẹ mới là phúc phận của con ạ!"

Mọi người xung quanh thấy quan hệ giữa hai mẹ con tốt như thế thì khuôn mặt cũng đầy vẻ hâm mộ. Cũng khó mà trách được bọn họ, trong vòng luân quần của giới thượng lưu, phần lớn con cái trong nhà đều bất hòa, phản nghịch hoặc tùy hứng chứ nào có ai có đứa con ngoan ngoãn nghe lời vậy chứ!"

"Linh Ngọc, nghe nói cô em họ chồng cô vẫn luôn ở nước ngoài về nước rồi đó hả?" Lúc này, có một vị phu nhân tới cạnh Trang Linh Ngọc hỏi thăm.

"Ừm, về rồi." Nhắc đến cô em họ này, vẻ mặt Trang Linh Ngọc chẳng có gì tốt đẹp nữa cả.

"Ài, vừa hay phía chồng tôi có một hạng mục đang tìm người hợp tác, Linh Ngọc này, cô có thể dẫn tôi qua đó làm quen một chút được không?" Vị phu nhân kia bèn nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

Trang Linh Ngọc khẽ chau mày lại, đang muốn nói gì đó thì cả phòng tiệc vốn đang nói cười ồn ào bỗng chợt im lặng hẳn.

Tất cả mọi người đều ngo ngác nhìn về phía cửa ra vào của phòng tiệc.

Chỉ thấy một vị phu nhân mặc bộ váy dài màu vàng kim, bên cạnh bà là một cô gái tuyệt đẹp, hai người đang từ từ tiến vào...

--- O ---

Chương 1305: Đây Là Cháu Gái Tôi, Ninh Tịch

Từ khi Ninh Thu Đồng về nước thì đã có không ít người trong giới chú ý tới, người muốn nịnh bợ bà, tìm bà để mời hợp tác kinh doanh không hề thiếu.

Vì thế đương nhiên là có nhiều người nhận ra bà, chỉ là không hề biết cô gái xinh đẹp cao quý bên cạnh bà là ai?

Hình như trong giới chưa từng thấy cô tiểu thư con nhà quyền quý nào có khí chất như thế!

Chẳng lẽ là con gái của Ninh Thu Đồng?

Vậy thì càng không phải, rõ ràng là Ninh Thu Đồng không có con cái gì mà nhỉ!

Có mấy người nhận ra Ninh Tịch thì đều tỏ vẻ không tài nào tin nổi, bất kể là bộ trang phục trên người cô hay việc cô đi theo Ninh Thu Đồng tới dự bữa tiệc này...

"Người vừa mới vào là em gái của Ninh Diệu Hoa, Ninh Thu Đồng à?"

"Là bà ấy đấy, chỉ là không biết cô gái bên cạnh kia là ai, thoạt nhìn có vẻ quan hệ giữa hai người rất thân mật thì phải."

"Ninh Thu Đồng không có con cái, thế nên chắc không phải là con dâu, chẳng lẽ là con gái của bạn bà ấy à? Việc này có vẻ không logic lắm thì phải..."

Trong lúc, mọi người ồn ào suy đoán xem rốt cuộc cô gái đi cạnh Ninh Thu Đồng có thân phận thế nào, thì sắc mặt Trang Linh Ngọc vô cùng khó coi, bà ta bèn lập tức đi tìm Ninh Diệu Hoa: "Ninh Diệu Hoa! Cô em gái này của ông là có ý gì? Cô ta dẫn Ninh Tịch tới đây để làm cái gì?"

Ninh Tuyết Lạc ở bên cạnh dường như cũng sợ đến chết đứng, Ninh Thu Đồng, chết tiệt! cái con mụ già thích xen vào việc của người khác này.

Ninh Diệu Hoa lúng túng nói: "Tôi làm sao mà biết, cô ấy chẳng nói gì với tôi cả! Có điều cũng chỉ là dẫn Ninh Tịch tới tham gia một bữa tiệc rượu thôi mà, bà cũng đừng có nhạy cảm quá! Để lát nữa tôi tìm cô ấy nói chuyện, bảo cô ấy đừng nhúng tay vào chuyện nhà ta là được thôi mà!"

"ôi chà, Ninh tổng, cuối cùng cũng gặp được bà rồi, lần trước hẹn lúc nào bà cũng không rảnh cả, muốn gặp bà một lần cũng thật chẳng dễ gì!" có người quen biết với Ninh Thu Đồng, vội vàng bước tới tạo mối quan hệ.

Ở nơi tiệc rượu như thế này quả thật không thể nghi ngờ là nơi gây dựng chuyện làm ăn tốt nhất.

"Vừa về nước, phải xử lý nhiều chuyện, quả thật là có hơi bận, mong Hùng tổng rộng lượng tha thứ!" Ninh Thu Đồng thuận thực đáp lời.

"Đâu có đâu có, đại mỹ nữ như Ninh tổng có để tôi chờ một tháng nữa thì tôi cũng tình nguyện mà..." Hùng tổng vô cùng nhiệt tình hàn huyên mấy câu, sau đó chuyển qua nhìn cô gái vẫn đang im lặng nãy giờ đứng bên cạnh Ninh Thu Đồng: "Ninh tổng, không biết cô gái xinh đẹp đứng cạnh bà nãy giờ là...?"

Ninh Thu Đồng dùng ánh mắt yêu thương nhìn Ninh Tịch đứng bên cạnh mình, mở miệng đáp lời: "Hùng tổng, để tôi giới thiệu với ông một chút, đây là cháu gái tôi, Ninh Tịch!"

"Ah..." Hùng tổng kia nghe vậy liền sững sờ: "Cháu... Cháu gái?"

Ông vừa nói vừa vô thức nhìn về phía Trang Linh Ngọc và Ninh Tuyết Lạc một chút, thầm nghĩ cháu gái của Ninh Thu Đồng không phải là Ninh Tuyết Lạc sao?

Một cô cháu gái khác nữa là Ninh Thiên Tâm, con gái của Ninh Diệu Bang, hôm nay con bé cũng có tới, nhưng không phải là người này, người tên Ninh Tịch là ai vậy?

Ông cũng biết Ninh Diệu Bang có hai đứa con gái riêng, nhưng nào ai có được khí chất đến bậc này chứ, lại nói với thân phận của Ninh Thu Đồng thì chắc chắn không thể cất nhắc hai cô con gái riêng kia được!

Hùng tổng càng nghĩ càng lầy làm lạ, nhưng quả thật cũng không tiện quá nhiều: "À à, thì ra là cháu của Ninh tổng, tôi nói ai mà khí chất đến nhường này! Quả nhiên là di truyền! Gien tốt! Rất có phong phạm của Ninh tổng năm đó!"

Chương 1306: Người Mà Bà Bao Bọc

Thật ra lời này của Hùng tổng lại có chút ý tứ dò xét.

Nhưng mà Ninh Thu Đồng lại không hề phủ nhận chút nào: "Lời này của Hùng tổng quả là không sai, đứa bé này đúng là giống tôi."

Trang Linh Ngọc đứng ở cách đó chỉ vài bước, nghe Ninh Thu Đồng càng nói càng quá trớn, câu chuyện đang dần có chiều hướng nguy hiểm.

Nếu cứ để cho Ninh Thu Đồng tiếp tục thì chẳng biết sẽ gây ra chuyện gì ghê pha gì nữa!

Lúc này Trang Linh Ngọc bèn sải bước đi tới: "Thu Đồng, em cũng tới rồi à!"

Ninh Thu Đồng liếc bà ta một cái, lạnh lùng nói: "Sao, tôi không thể tới đây sao?"

Trang Linh Ngọc cố nén cơn giận, không tiếp tục tranh chấp với Ninh Thu Đồng mà chỉ sắc lẹm nhìn về phía Ninh Tịch: "Con bé này, sao thấy mẹ cũng không chào? Ngay cả một tiếng "mẹ nuôi" cũng không biết gọi sao?"

Không đợi Ninh Tịch mở miệng, Ninh Thu Đồng đã "hừ" lạnh một cái: "Hừ, cái từ "mẹ nuôi" này, tôi thấy nên để người khác tới gọi chị mới phải!"

Ninh Thu Đồng không chừa chút thể diện nào lại cho Trang Linh Ngọc, dáng vẻ hoàn toàn là "gà mẹ bảo vệ con".

Người là do bà mang đến đây, đương nhiên là bà sẽ không để cho cô chịu chút tủi hờn nào.

Nghe thấy lời nói của Trang Linh Ngọc, Hùng tổng tỏ vẻ bưng tỉnh đại ngộ, ông đang nghĩ cô bé này là ai, hóa ra là con nuôi trong lòi đồn của Ninh gia?

Không phải nói là không thể xuất hiện trước mặt người ngoài sao? Hôm nay xem ra hình như không phải như thế! Cô gái này quả thực còn cao quý hơn Đại tiểu thư Ninh Tuyết Lạc ruột thịt kia bao nhiêu lần ấy chứ...

Nếu như thế thật thì thái độ của Ninh Thu Đồng thật khiến cho người khác không thể tưởng tượng nổi, tại sao lại đối xử với cháu nuôi tốt như thế, hơn nữa câu nói vừa rồi đối với Trang Linh Ngọc cũng thật sự hơi kỳ lạ...

Được rồi được rồi, nhà nào cũng có chuyện khó nói của nhà nấy cả, ông ta cũng không giẫm vào vũng nước đục này, vì vậy hàn huyên mấy câu liền kiếm cớ rời đi.

Thấy Hùng tổng đi rồi, Trang Linh Ngọc lập tức mở miệng nói: "Ninh Thu Đồng, việc xấu trong nhà kị nhất là tuyên dương ra bên ngoài, cô làm như thế có lợi gì cho cô hả? Cô đang muốn bắt cả nhà họ Ninh chúng ta mất mặt vì con bé này sao! sức khỏe lão gia tử không được tốt, lỡ như việc này khiến ông ấy tức giận thì sao, cô tự mà suy xét tốt xấu đi!"

Con người Ninh Thu Đồng khẽ híp lại: "Chị dâu, không biết anh họ tôi có nói với chị rằng tôi là kiểu người ghét nhất bị người khác uy hiếp hay không?"

Hiện tại, tuy tình hình của công ty nhà họ Ninh đã ổn định, nhưng việc thay đổi chủ nhân cũng sẽ mang lại những biến hóa không nhỏ. Trước khi tất cả được sắp xếp hoàn hảo, đương nhiên là bà sẽ không có bất cứ hành động nào thiếu suy nghĩ, ít nhất là cũng phải đảm bảo được rằng Ninh Tịch sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào trong đợt phong ba này.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là bà phải chịu sự uy hiếp của người phụ nữ này.

"Cô..." Trang Linh Ngọc bị uy hiếp thì sắc mặt liền trở nên khó coi, nhưng thấy thái độ cứng rắn của Ninh Thu Đồng thì chắc hẳn vẫn có chút cố kỵ, không muốn hoàn toàn chọc giận Ninh Thu Đồng nên chỉ đành ôm cục tức bỏ đi.

Xem ra phải tìm cơ hội để giải quyết đám cở phần kia, tránh cho đêm dài lắm mộng.

"Mấy năm qua... rốt cuộc là cháu trai qua thế nào đây?" Ninh Thu Đồng nhìn Ninh Tịch mà hai chân mày cau chặt lại.

Ninh Tịch cười đáp: "Cũng không tệ lắm đâu cô, ngoại trừ năm trở về nhà họ Ninh ra thì còn lại vẫn rất tốt ạ."

Ninh Thu Đồng nghe vậy thì trái tim khẽ nhói đau, bà hít sâu một hơi, kéo Ninh Tịch tới làm quen mấy nhân vật có tiếng ở gần đó, giới thiệu cho cô những nhân vật nào đáng để kết giao.

Cho dù là bây giờ Ninh Tịch chỉ xuất hiện với cái danh con gái nuôi nhà họ

Ninh, nhưng là người mà Ninh Thu Đồng bà bao bọc thì còn có ai dám không nể tình!

Mà sự thật đúng là như thế, việc Ninh Thu Đồng cất nhắc cô con gái nuôi của nhà họ Ninh khiến mọi người đều cảm thấy kỳ lạ nhưng ai nấy cũng đều rất nể tình. Huống hồ khí chất của cô gái này rất nổi trội, cũng có độ nổi tiếng không thua kém gì Ninh Tuyết Lạc, vì thế bọn họ cũng vui vẻ mà nể mặt Ninh Thu Đồng.

Ninh Tuyết Lạc đứng đó trơ mắt nhìn cô em gái họ của bố mình, cô của cô ta... lại đang ra mặt giúp đỡ Ninh Tịch, cô ta tức đến nổi mặt mày trắng bệch.

--- O ---

Chương 1307: Người Đã Thích Rất Nhiều Năm

Con mụ già chết tiệt này, rõ ràng Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc đã thừa nhận trước mặt mọi người rằng cô ta mới là Đại tiểu thư của nhà họ Ninh cơ mà!

Cô ta cũng đã cố hết sức chiều theo ý Ninh Diệu Hoa, hạ thấp mình đi nịnh nọt bà ta rồi, kết quả là bà ta còn chẳng cho cô ta chút sắc mặt tốt nào. Càng quá đáng hơn là hôm nay lại còn dẫn Ninh Tịch tới bữa tiệc này, rõ ràng là rắp tâm muốn khiến cô ta khó xử mà!"

"Tuyệt Lạc, chuyện này là sao? Sao cô của cậu lại dẫn con bé nhà quê kia tới nơi này thế?" Ứng Phương Lâm chau mày hỏi.

Ninh Tuyệt Lạc cười khở một tiếng: "Tớ cũng không rõ cho lắm, không biết tại sao mà cô ấy rất không thích tớ, nhưng... quan hệ với Ninh Tịch thì lại rất thân thiết."

Kim Huyền Huyền thấy vậy cũng nói: "Chẳng qua là cậu đơn thuần quá thôi, sao mà đâu lại con nhỏ kia. Công ty của cô nhà cậu cũng không nhỏ, ông dưỡng Quảng Văn Bác của cậu ở nước ngoài làm ăn cũng lớn nữa, cái đời lớn như thế thì bảo sao mà con nhỏ kia không tìm cách mà bám vào được!"

Ứng Phương Lâm khinh thường bĩu môi: "Cái gì mà nữ cường nhân, cái gì mà nữ Gia Cát Lượng, tớ thấy đầu của Ninh Thu Đồng bị rút gân rồi, đối xử tốt với con nhà quê kia mà không sợ bị người ta chế giễu cho à?"

"Tớ đã nói con nhà quê này rất thủ đoạn mà! Vừa vào Thịnh Thế chưa được một năm mà đã có thể khiến Tô Dĩ Mạt xuống đài, còn nhỏ sạch tận gốc như thế! Giờ cả Thịnh Thế chính là thiên hạ của cô ta rồi!" Giọng điệu của Kim Huyền Huyền đầy khoa trương.

Nghe đến đó, sắc mặt của Ninh Tuyệt Lạc lại càng thêm khó coi.

Tuy trong Tinh Huy hiện giờ cô ta là Tiểu Hoa đứng đầu nhưng phía trên vẫn có mấy người kỳ cựu chèn ép, một vài tài nguyên quốc tế hay phim của Hollywood trước mắt vẫn chưa tới lượt Ninh Tuyệt Lạc cô.

Còn Ninh Tịch ở Thịnh Thế thì lại khác, Thịnh Thế nhiều nghệ sỹ mới nhưng ít nghệ sỹ kỳ cựu. Không còn Tô Dĩ Mạt cản chân, lại được Lục Cảnh Lễ đích thân nâng đỡ, người quản lý lại là người quản lý vàng - Lâm Chi

Chi, hơn nữa giờ lại còn được sự tán đồng của Lục Đình Kiêu. Lại còn có Thiên Hạ với Người Tìm Mộng tạo thế để trở thành diễn viên mới nổi nhất... danh tiếng của Ninh Tịch có thể không tiến cao hơn được nữa sao?

Hôm nay có nói Thịnh Thế là thiên hạ của cô ta quả thật là vẫn còn chưa đủ.

Cũng may bây giờ Ninh Tịch muốn dẫn thân vào thị trường quốc tế thì vẫn còn quá sớm, chỉ là tuyệt đối không thể để cô ta cứ thế phát triển...

...

Ninh Thu Đồng dẫn theo Ninh Tịch đi làm quen một vòng rồi mới thỏa mãn dừng lại, hai người gọi Ninh Thiên Tâm tới cùng vừa nói chuyện vừa ăn gì đó.

Chỉ là từ đầu tới cuối Ninh Thiên Tâm vẫn có vẻ không yên lòng, cứ một chút là lại nhìn điện thoại.

"Thiên Tâm nhà ta đang yêu đấy à?" Ninh Thu Đồng thấy thế bèn trêu ghẹo.

Hai gò má của Ninh Thiên Tâm lập tức đỏ lên: "Nào có đâu cô, cô đừng trêu cháu nữa mà!"

Ninh Tịch chớp chớp con mắt: "Hừm, trông chị kia, cứ luôn nhìn điện thoại mãi, không phải là đang đợi... Người đàn ông mà chị đã thích bao nhiêu năm kia đây chứ?"

Ninh Thiên Tâm hơi sửng sốt vì câu hỏi của Ninh Tịch, ngay sau đó hai gò má lập tức càng đỏ hơn.

Thấy cô ấy như thế, Ninh Tịch tỏ vẻ quả nhiên là vậy, "hừ" một tiếng nói: "Biết ngay là tên kia mà!"

Cô chị họ này của cô không phải là người có con mắt bình thường, cho dù người tốt đến đâu chị ấy cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái, chỉ toàn tâm toàn ý với người đàn ông kia. Mỗi nhất cử nhất động của người đàn ông kia đều có thể khiến chị ấy mất hồn mất vía, cho dù chỉ là đưa cho chị ấy một chiếc lá cây thôi, chị ấy cũng có thể xem như là bảo vật quý giá trong nhiều năm.

Ninh Tịch tỏ vẻ thán phục với việc này, mỗi lần cô gặp chị ấy liền như nhìn thấy được chính mình năm đó vậy...

--- O ---

Chương 1308: Xuất Hiện Một Cách Khoa Trương

"Gần đây có tiến triển gì mới không?" Ninh Tịch kẻ sát lại tò mò hỏi han.

"Cũng có một chút chút! Thật ra chị cũng không biết rốt cuộc có được tính là có hay không nữa!" Ninh Thiên Tâm rầu rĩ không thôi, dáng vẻ hoàn toàn là bị lạc vào tình yêu mất rồi.

Ninh Thu Đồng cười cười nhìn hai cô cháu gái, cảm thán tuổi trẻ thật tốt: "Cô có việc phải ra đây một chút, hai đứa cứ trò chuyện nhé!"

"Vâng ạ, hẹn gặp lại cô~"

"Cô bận việc đi ạ!"

...

"Có một chút chút rốt cuộc là bao nhiêu! Nói cụ thể ra một chút đi! Em sẽ phân tích cho chị!" Ninh Tịch thật sự không thể nhìn nổi dáng vẻ nghẹn khuất đến xoắn xuýt của Ninh Thiên Tâm.

Ninh Thiên Tâm hơi do dự một chút, nhìn thoáng xung quanh xác định không có người ở gần mới yếu ớt nói: "Chị... bọn chị có xảy ra quan hệ!"

"Ôi đệt! Cái gì cơ!" Thiếu chút nữa là Ninh Tịch đã gào tướng lên, hết sức kinh ngạc nhìn cô chị họ ngày thường luôn rất ngoan ngoãn truyền thống, bảo thủ này của mình: "Chị Thiên Tâm, thế này mà gọi là một chút thôi à! Chị đúng là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng một cái liền trở nên nổi tiếng đấy!"

Khuôn mặt của Ninh Thiên Tâm thoát cái đỏ bừng: "Ý chị là... tuy bọn chị có xảy ra quan hệ... nhưng mà mọi chuyện cũng chẳng có thêm diễn biến gì lớn cả."

Nghe đến đó, Ninh Tịch lập tức nhận ra có chỗ không đúng, "Mẹ nó, cái tên khốn kia ăn xong thì phải mông chạy?"

"Lúc đó anh ấy uống say rồi, đầu óc không còn tỉnh táo, sau đó anh ấy đã xin lỗi chị..." Vẻ mặt Ninh Thiên Tâm nhìn qua lại thêm mấy phần đấng chất.

Ninh Tịch tức đến nỗi đau cả ngực, không chỉ ăn xong rồi chạy mà lại còn là say rượu tìm Tình! Một! Đêm!

"Chị Thiên Tâm, sao chị lại ngây thơ đến thế hả, nếu đàn ông mà say đến thế thì làm gì còn sức mà làm chuyện đó được nữa..." Ninh Tịch tỏ vẻ bảo bối nhà mình bị người ta giày xéo, tức đến nổi sắp hộc cả máu.

Cô thật sự rất muốn biết đối phương là ai! Nhất định cô phải làm thật, chặt cái tên hỗn đản kia thành tám khúc mới được!

Đáng tiếc, lúc trước cô đã từng hỏi rồi, nhưng Ninh Thiên Tâm lại rất kín miệng, đánh chết cũng không chịu hé răng nửa lời.

Nhìn dáng vẻ bản thân của Ninh Thiên Tâm, Ninh Tịch cố nén lửa giận trong lòng, cau chặt đôi lông mày lại hỏi: "Em hỏi chị, tối đó... lúc hai người ở cùng nhau thì có sử dụng biện pháp an toàn không?"

Vẻ mặt của Ninh Thiên Tâm có hơi xấu hổ: "Không có... Lúc đó ở chỗ chị, chỗ chị... không có thứ đồ này!"

"Em biết ngay mà..." Ninh Tịch lại bấm vằm tên hỗn đản kia thành tám mảnh trong lòng thêm một lần nữa, vội vàng hỏi tiếp: "Vậy sau đó chị có uống thuốc tránh thai không?"

Sắc mặt của Ninh Thiên Tâm lập tức trắng bệch: "Lúc đó chị hoảng quá, nói thật đến bây giờ mà chị vẫn còn chưa bình tĩnh được lại ấy, thế nên... không nghĩ được đến chuyện này!"

Ánh mắt của Ninh Tịch vô thức rơi xuống bụng của Ninh Thiên Tâm, trán khôn ngừng đau nhói.

Ninh Thiên Tâm là tờ giấy trắng, không hiểu gì thì thôi, chẳng nhẽ tên đàn ông kia cũng không hiểu? Nếu không muốn phụ trách thì thôi, sao không nhớ mà nhắc nhở một chút chứ?

Có thể nào cô cũng không thể ngờ được người thân bên cạnh mình lại gặp phải loại đàn ông cặn bã rác rưởi này.

Ninh Thiên Tâm sau khi được Ninh Tịch nhắc nhở, cuối cùng cũng đứng ngồi không yên: "Tiểu Tịch, chị... chị ra ngoài trước một chút!"

Không được, cô phải ra hiệu thuốc mua thuốc tránh thai mới được!

Ninh Tịch lo lắng cho Ninh Thiên Tâm, bèn vội vàng đuổi theo, nhưng vừa tới cửa liền trông thấy một người dọa cô hét hồn, lập tức quay người bỏ

chạy!

Móa! Vân Thâm!

Không thể nào!

Việc này... là không thể nào!

Ninh Tịch trốn trong đám người tham gia bữa tiệc, dè dặt thận trọng liếc nhìn về phía cửa ra vào qua khe hở giữa muôn vòn người...

Không biết có phải cái tên này lại lên cơn điên rồi hay không mà lại dám... dám quang minh chính đại xuất hiện ở nơi công khai thế này. Hơn nữa còn không thèm che giấu diện mạo thật của mình, mái tóc bạch kim càn rỡ nghênh ngang kia, quả thật muôn người ta nhận nhầm cũng khó.

--- O ---

Chương 1309: Ngọn Núi Vàng Di Động

Cái đầu bạch kim chói lọi, lại thêm tướng mạo như yêu nghiệt kia lập tức hấp dẫn hết ánh mắt của mọi người.

Nếu người bình thường mà có mái tóc bạch kim như thế rất có thể khiến người ta phản cảm, nhưng với tên này thì lại không, còn có cảm giác hẳn ta vốn phải là như vậy. Giống như cây hoa anh túc biết rõ là có độc nhưng vẫn không kìm được mà tiến gần đến.

Không ít thiên kim tiểu thư đang ngây người si mê nhìn hẳn...

"Người đàn ông kia là ai thế?"

"Thật... thật đẹp trai quá đi! Nhưng sao tôi không có ấn tượng nhỉ! Theo lý mà nói nếu khí chất đặc biệt thế này thì tôi không thể nào quên được mới đúng!"

...

Trong tiếng xì xào bán tán, không biết là ai trong mọi người kích động la lên một tiếng: "Vị kia... vị kia chẳng lẽ là Vân tổng trong truyền thuyết?"

"Hả? Vân tổng nào?"

"CEO của tập đoàn đầu tư mạo hiểm Ưc Lam đó!!!"

"Hả! Không phải chứ! Chính là tay tài phiệt đột nhiên mang một đống tiền về nước đó hả?"

"Cái này thì... tôi cũng không chắc, vì chưa có ai biết vị kia có vẻ ngoài thế nào, cũng chẳng biết bao nhiêu tuổi, chỉ nghe đồn là có mái tóc bạch kim, mà khí độ của người đàn ông này lại bất phàm như thế nữa nên tôi mới thấy nghi nghi!"

...

Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng vì không xác định được thân phận của người kia nên vẫn chưa ai dám tùy tiện tiến lên làm quen.

Mãi đến khi chủ trì của bữa tiệc - tổng giám đốc của công ty khoa học kỹ thuật Minh Viễn vội vàng lau mồ hôi bước ra nghênh đón người đàn ông tóc

bạc kia, sau đó cung kính mời người đàn ông kia vào...

Thấy vậy, trong bầu không khí lập tức vang lên những tiếng hít khí lạnh liên tiếp!

"Thật sự... thật sự là anh ta?"

"Không sai đâu, chắc chắn người nọ là CEO Vân Thâm của Úc Lam, thật ra thì công ty Minh Viễn vốn cũng chỉ là một công ty khoa học kỹ thuật trên tầm trung thôi, nhưng vì được Úc Lam ném cho chục nghìn vạn mới nhảy lên thành ông trùm trong giới đây!"

"Thế á!"

...

Trong phút chốc, dường như mắt của tất cả các ông chủ lớn ở đây đều lóe sáng, trong mắt họ, Úc Lam này quả thật là một ngọn núi vàng khổng lồ!

Huống hồ, Úc Lam này vừa mới về nước, đang trong giai đoạn tìm đối tác đầu tư thích hợp, đây đúng là cơ hội tốt để kết giao...

Dần dần đã có người không nén được lòng mình, lục tục bước về phía trước, hòng chiếm được một miếng thịt mỡ.

Đương nhiên, trong trường hợp này kỳ nhất là tự mình xông lên, phải cần có người dẫn tiến mời hợp phép tắc, vì thế tổng giám đốc Thôi Minh Viễn của công ty Minh Viễn lập tức được vây quanh. Tất nhiên có chút thêm việc nhưng mời được vị đại nhân này đến dự tiệc, Thôi Minh Viễn vẫn cảm thấy vô cùng có mặt mũi, vì thế khuôn mặt hơi mập mạp của ông ta tràn đầy vẻ phơi phơi.

Lúc đó ông ta chỉ phát thiệp mời thử mà thôi, vốn cho rằng chưa chắc đã mời được đối phương nên vẫn chưa hề tiết lộ chuyện này với bất cứ ai ở đây, nào ngờ cuối cùng vị kia lại đến thật, đúng là khiến ông ta được sung mà kinh.

Úc Lam vừa mới đặt chân về nước đã rót vốn đầu tư cho vài ngành công nghiệp mới nổi, thu về một đồng tiền như thế cái vòng luẩn quẩn của giới doanh nhân Đé Đô làm sao mà không nghe ngóng về vị tổng giám đốc trẻ tuổi này. Chỉ là người này như thần long thấy đuôi không thấy đầu, muốn gặp mặt còn khó hơn lên trời. Hôm nay, có được cơ hội tốt như thế dễ gì mà bọn họ bỏ qua.

Ngay cả Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cũng rút Ninh Tịch ra sau đầu luôn, hồi hả tìm người "dẫn môi" tới làm quen với cái mỏ vàng kia.

Về phần Ninh Tịch sao...

Sau khi chắc chắn người nợ đúng thật là Vân Thâm thì cô vẫn đang vắt óc nghĩ cách làm thế nào để chuồn đi êm đẹp...

Cô không rõ chuyện trong giới làm ăn lắm, thỉnh thoảng cũng có nghe đến cái tên Úc Lam, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng vị tổng giám đốc của tập đoàn này lại là Vân Thâm!

Cô còn tưởng rằng tên này chỉ tạm thời về nước thôi, bây giờ xem ra hẳn ta đang từng bước một di dời thực lực về trong nước...

--- O ---

Chương 1310: Cô Gái Kia Mắt Bị Mù Rồi!

Mà đám người kia lại đang chặn cửa ra vào, Ninh Tịch tìm mãi cũng không thấy cơ hội chuồn yêm, chỉ có thể tạm thời tìm một nơi hẻo lánh rồi ngồi xuống, chờ tên kia bỏ đi.

Cô hiểu rất rõ tên này, hẳn ta chắc chắn sẽ không dừng ở đây lâu đâu.

Chỉ là lúc này đây, không biết có phải tên kia sắp tâm đổi nghịch với cô hay không mà mãi vẫn không có ý rời đi...

"Vân tổng đúng là tuổi trẻ tài cao, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu như thế, thật khiến người ta khâm phục! Không biết ngành chính của Vân tổng ở nước ngoài là gì?" Lại có thể tích lũy được khối tài sản khổng lồ như thế...

Những người khác cũng đều rất tò mò về vấn đề này, tất cả đều nghĩ vị này là con nối dõi của một gia tộc làm ăn lâu đời nào đó ở nước ngoài.

Vân Thâm nhẹ nhàng nâng một li rượu lên, nghe vậy bèn không nhanh không chậm mở miệng: "Buôn vũ khí."

Vừa dứt lời, cả hội trường liền im phăng phắc.

Sau đó là một tràng tiếng ho khan: "Ha ha ha ha... Vân tổng đúng là hóm hỉnh!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Vân tổng thật biết nói đùa!"

...

"Không biết Vân tổng đã có bạn gái hay chưa?"

Hiển nhiên là đây là vấn đề mà tất cả những ông chủ có con gái đang ngồi ở đây đều rất quan tâm.

Vân Thâm như có như không liếc về phía nào đó, buồn bã nói: "Vốn từng có, nhưng lại bị người ta đá rồi."

"Khụ... Khụ khụ khụ... Vân tổng lại nói đùa nữa rồi! Nào có cô gái nào lại đá cậu được chứ!"

"Đúng vậy đấy! Chắc chắn là cô gái kia mắt bị mù rồi."

Ninh Tịch mắt mù đang ngồi cách đó không xa: "..."

"Lần này Vân tổng về nước đầu tư, góp phần xây dựng phát triển đất nước, đây quả thật là nghĩa cử cao đẹp, không biết là ngài có hứng thú với lĩnh vực nào?" Có người hỏi.

Vân Tâm: "Tùy tâm trạng."

Tất cả mọi người: "..."

Mẹ kiếp! Có thể đừng nói đùa nữa được không hả!

Ok ok ok, ngài có tiền ngài có lý, ngài nói cái gì thì chính là cái đó!

...

Mắt thấy Vân Tâm nói ra mấy câu tế nhị không thể tế nhị hơn, ấy thế mà đám người kia thì vẫn vô cùng kiên cường tiếp tục xây dựng bầu không khí trò chuyện xấu hổ, Ninh Tịch quả thật là vô cùng bội phục tố chất tâm lý của bọn họ.

Ở bên này, cô đợi tới đợi lui, còn chưa đợi được Vân Tâm đi thì đã đợi được phiền phức đến rồi...

Cô ngồi ở trong góc cố hết sức giảm cảm giác tồn tại của mình xuống thì một mùi rượu gay mũi bỗng xộc tới, một người đàn ông độ 50 tuổi say khướt ôm bụng bia lão đảo tới trước mặt cô: "Cô... Cô chính là Ninh Tịch?"

"Vị tiên sinh này có gì chỉ bảo?" Ninh Tịch cau mày.

"Bao... Bao nhiêu tiền..." Lão già kia lớn miệng hỏi.

"Cái gì?" Ninh Tịch nheo mắt lại.

"Tôi hỏi cô! Bao nhiêu tiền một đêm!" Lão bụng bia kia hỏi với vẻ không kiên nhẫn.

Giọng ông ta hơi lớn, dần dần đã hấp dẫn sự chú ý của một vài người đang vây quanh Vân Tâm ở bên kia...

"Vị tiên sinh này, ông say rồi." Ninh Tịch không muốn bị chú ý, thế nên chỉ đành nhẫn nại mà đuổi ông ta đi.

"Nói vớ vẩn ít thôi, tôi hỏi cô bao nhiêu tiền! Ha ha, ai cũng nói cô kiêu lắm, ngược lại tôi muốn xem ngủ với cô có gì khó..." Lão ta càng nói càng khó nghe.

Có quản lý phát hiện ra sự việc bên này nên vội vàng tới giải vây, nhưng có vẻ như cái lão này uống nhiều quá rồi, hùng hùng hổ hổ không nghe ai khuyên bảo. Những người tới đây đều là khách quý, quản lý khách sạn cũng không dám đắc tội nên nhất thời cục diện trở nên bế tắc.

--- O ---

Chương 1311: Cô Đã Tạo Nghiệt Gì Thế Này!

Lão bụng bia kia chỉ vào quầy bar đã có đầy rượu để được rót sẵn, sẵn giọng nói: "Không phải chỉ là tiền thôi sao! Ông đây có nhiều tiền! Chỉ cần cô uống hết toàn bộ số rượu này, ông đây liền đầu tư cho cô 5000 vạn đồng phim!"

Vì phía bên này quá ồn ào nên cuối cùng vẫn ảnh hưởng đến tất cả mọi người, kể cả cái người đang được vây quanh kia...

Gân xanh trên trán Ninh Tịch nổi hết lên, mẹ kiếp! Cô đã tạo nghiệt gì thế này! Cứ gặp phải tên kia là liền không có việc gì tốt...

"Woa! 5000 vạn đó!"

"Mấy cô gái trong ngành giải trí chỉ cần uống chút rượu, ngủ với người ta là đã kiếm được món hời như thế rồi, buôn bán đúng là có lời ghê ta!"

"Nhưng cô bé kia có Ninh Thu Đồng làm chỗ dựa đấy!"

"Tôi thấy động cơ Ninh Thu Đồng làm chỗ dựa cho cô ta cũng không thuần khiết lắm đâu... Dù gì cũng chỉ là một đứa con nuôi thôi mà, con gái nuôi có tác dụng gì, có ai mà không biết chứ!"

...

Ninh Tuyết Lạc đứng cách đó không xa theo dõi trò hề này, nghe mấy tiếng bàn tán mà khuôn mặt cô ta không tìm được vẻ đắc chí, trào phúng.

"Ninh Diệu Hoa, ông xem cô con gái tốt của ông đó, tôi đã nói ông nghĩ cách đưa nó đi rồi, thế mà ông còn không nghe!" Vẻ mặt của Trang Linh Ngọc vô cùng âm trầm.

Kể cả có là con gái nuôi thì cũng đủ mất mặt rồi, nếu để người ta biết là con gái ruột thì...

Sắc mặt Ninh Diệu Hoa cũng không được dễ nhìn lắm chỉ có thể nạt nộ: "Bà mắng tôi làm cái gì, cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi! Sao tôi có thể đề phòng được chứ!"

Ứng Phương Lâm đứng bên cạnh ra giọng "an ủi": "Chú dì, hai người đừng nóng giận như vậy hại mình lắm, dù sao thì Ninh Tịch cũng làm trong giới

giải trí, lại xinh đẹp nữa, chuyện này cũng khó tránh khỏi mà!"

Kim Huyền Huyền lập tức tiếp lời: "Cái gì chứ, chẳng phải Tuyết Lạc cũng làm nghề này đây à? Không có lửa làm sao có khói! Còn không phải là vì cô ta không biết chừng mực nên mới như vậy sao!"

Kẻ xướng người hoạ, khiến cho vẻ mặt của Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa càng khó coi hơn, nhưng hai người cũng chẳng có ý muốn tiến lên lên giải vây cho Ninh Tịch.

Dù sao Ninh Tịch cũng là do Ninh Thu Đồng dẫn đến, chẳng liên quan gì đến bọn họ cả, cứ xem như không có quan hệ gì là được, tránh rước lấy phiền phức không đáng có.

Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cùng đánh mắt nhìn nhau, thống nhất không quan tâm đến chuyện này.

Cách đó không xa, con sâu rượu già kia ắt không chịu buông tha: "Uống đi! Sao? Vẫn còn chê ít à? Chỉ là một con hát thôi! Vậy mà còn tưởng mình là tiểu thư danh giá là ngọc cảnh vàng cơ à?"

Xung quanh dần vang lên những lời xì xào bán tán...

"Mọi người nói xem cô gái này có uống không?"

"Nhiều rượu như vậy, uống để chết à..."

"Nhưng đây là 5000 vạn đó! Có ai dằn lòng nổi chứ? Cho dù chết cũng phải uống! Sĩ diện mà làm cái gì?"

...

Dù sao thì cũng đã bị phát hiện rồi, Ninh Tịch cũng không định tỏ vẻ đáng thương, cô nở nụ cười lạnh: "Khéo thật đó, tôi đây cũng rất thích xem người khác uống rượu. Vị tiên sinh này, nếu như ông uống được hết toàn bộ rượu trên quầy này, tôi sẽ cho ông 100.000 vạn, thế nào?"

Vừa dứt lời, chung quanh liền im bật một lúc rồi bắt đầu bùng nổ những tiếng xì xào...

"Hừ! Cô gái này đúng là can đảm! 100.000 vạn à! Cô ta lấy đâu ra từng ấy tiền!"

"Chả quan hệ gì cả dù sao Tiền Tài Tuấn cũng sẽ không uống!"

"Đột nhiên tôi có hơi thích cô gái này rồi đấy, đúng là gan dạ!"

"Ha ha ha... Ghét nhất mấy kẻ mượn rượu giả điên còn hạ nhục người khác như này, cho dù muốn tìm gái chơi thì cũng cần gì phải làm xấu mặt con gái nhà người ta trước mặt nhiều người như thế!"

...

Cách đó không xa, một tia sáng lướt qua đôi mắt của Vân Thâm, hấn ta bật khẽ một tiếng cười.

--- O ---

Chương 1312: Tôi Cho Ông 100.000 Vạn

Khi quyết định tiến vào giới giải trí này, Ninh Tịch cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Những chuyện thế này có quá nhiều, cũng quá tầm thường rồi, chuyện trước mắt cũng chỉ là một tình huống nhỏ trong vô vàn cơn sóng ngầm mà thôi.

Nếu là trước đây thì có thể cô sẽ lựa chọn sao để dàn xếp ổn thỏa nhất, nhưng hôm nay cô tới đây với Ninh Thu Đồng, nếu cứ để con sâu rọu già này được nước làm tới thì sẽ làm cho Ninh Thu Đồng mất mặt.

Hơn nữa, vừa rồi trước khi cô nói những lời này đã âm thầm bảo phục vụ đi tìm Ninh Thu Đồng rồi.

Bây giờ cô chỉ cần ứng phó sao cho kéo dài thời gian chờ Ninh Thu Đồng đến là không có vấn đề gì cả.

"100...100.000 vạn? Con dĩ thôi! Mày đùa tao đấy à!" Lão bụng bia kia lập tức gầm lên giận dữ.

Ninh Tịch tỏ vẻ vô tội nói: "Vị tiên sinh này, tôi đây rất nghiêm túc, nếu không thì ông có thể uống thử hết xem xem tôi có đùa ông hay không!"

Vừa dứt lời, chung quanh lại vang lên những tiếng cười.

"Cô gái này thú vị thấy đấy!"

"Quả thật là rất thú vị! Vừa xinh đẹp lại còn thông minh!"

...

Rõ ràng Ninh Tịch ý vào việc Tiền Tài Tuấn sẽ không uống, thế nên mới chặt đẹp như vậy.

"Mày... mày đừng có mà đứng đó nói xàm! Nói! Rốt cuộc rọu này mày có uống hay không!" Trong mắt Tiền Tài Tuấn ánh lên vẻ hung ác, vì một con đàn bà mà mất mặt trước mặt bao nhiêu người như thế, sao lão có thể bỏ qua cho con ả này được.

Thật ra xem đến đây thì đã có không ít người đứng về phía Ninh Tịch rồi, cho dù Ninh Tịch chỉ là con nuôi, là nghệ sĩ, nhưng nhân phẩm của gã Tiền

Tài Tuấn này đúng là quá LOW rồi.

Trái lại, việc Ninh Tịch không tự ti, cũng chẳng phản ứng thái quá mà bình tĩnh ứng phó đã khiến không ít người tán thưởng.

Chỉ là cái lão Tiền Tài Tuấn này cũng có chút quyền thế ở Đé Đô, lại có anh làm quan to nên không có mấy ai dám đắc tội với lão, chỉ có thể âm thầm tiếc nuối cho cô gái xui xẻo này.

Tiền Tài Tuấn vẫn không ngừng lèm bèm, Ninh Tịch thì vẫn cố kéo dài thời gian, bỗng đám người vây xem đột nhiên dời ra mở đường.

Chỉ thấy, người mà cô một mực muốn trốn tránh đang bước qua đám người, đi từng bước về phía cô và Tiền Tài Tuấn.

Ninh Tịch lập tức đề cao cảnh giác.

Cái tên này lại muốn làm cái gì đây?

Những người khác trông thấy Vân Thâm bước tới thì đều vô thức nhìn sang...

"Tiền tông..." Người đàn ông nọ dừng bước trước mặt Tiền Tài Tuấn, lên tiếng chào hỏi.

Tiền Tài Tuấn kia trông thấy Vân Thâm thì liền biến sắc, lập tức tỉnh táo hơn mấy phần: "Vân... Vân tông?"

Không ngờ Vân Thâm lại chủ động tới bắt chuyện với mình, Tiền Tài Tuấn vội vàng chà tay lên quần áo cho sạch sẽ, sau đó mới chìa tay ra: "Vinh hạnh, vinh hạnh! Đã sớm muốn hẹn gặp ngài, nhưng ngài trăm công nghìn việc như thế vẫn chưa có cơ hội..."

Tiền Tài Tuấn không đoán được lý do Vân Thâm chủ động tìm mình để làm gì, vì thế chỉ có thể nịnh bợ trước vậy.

Vân Thâm không đưa tay ra, ngược lại Tiền Tài Tuấn cũng không để ý, hoàn toàn quên luôn Ninh Tịch, miệng lưỡi lưu loát giới thiệu dự án của mình: "Vân tông, nếu ngài đầu tư vào dự án của tôi thì chắc chắn sẽ không lỗ... Ngài cũng không cần phải lo đến quan hệ với phía chính phủ bên kia."

Còn chưa dứt lời, Vân Thâm đã đầy thâm ý nói: "Việc đầu tư, không phải là

không thể."

Sắc mặt Tiền Tài Tuấn lập tức vui vẻ: "Ý của Vân tổng là?"

Vẻ mặt Ninh Tịch cũng khẩn trương, chuẩn bị tùy thời ứng phó với tình huống sắp diễn ra.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Vân Thâm không nhanh không chậm mở miệng: "Con người tôi ấy à, chẳng thích cái gì, chỉ thích xem người ta uống rượu, nếu Tiền tổng có thể uống hết chũ rượu này, tôi sẽ cho ông... 100.000 vạn!"

--- O ---

Chương 1313: Không Theo Kịch Bản

Này...

Câu này... quả thật là không khác gì lời mà Ninh Tịch vừa nói khi nãy!

Tất cả đều quay ra nhìn nhau, vẻ mặt ai nấy cũng đều rất kỳ dị.

Chẳng lẽ vị Vân tổng này đang... làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Dựa theo kịch bản thông thường thì có vẻ là đúng thế thật, nhưng chỉ bằng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi với Vân Thâm vừa rồi, mọi người cũng đã hiểu được phần nào tính cách cái gã đầu bạc này.

Vô cùng thất thường, không cách nào phán đoán được.

Vì thế, lúc này bọn họ cũng không dám đoán ý của hắn ta là gì...

Ninh Tuyệt Lạc cứ đinh ninh là Ninh Tịch sắp xấu mặt trước mọi người rồi, không ngờ giữa đường lại có người phá đám, hơn nữa người này còn là Vân Thâm - tổng giám đốc của Úc Lam, lúc này đôi môi cô ta đã bị chính mình cắn đến tím bầm.

Trước khi mọi chuyện rõ ràng, cho dù trong bụng Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc có nghi ngờ đến mấy thì cũng không dám có bất cứ hành động gì thiếu suy nghĩ...

"Sao nào?" Vân Thâm nhấp một ngụm rượu, trong mắt ánh lên vẻ gì đó khiến người ta không tài nào đoán được

"..." Lúc này, Tiền Tài Tuấn đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi, lão ta nhanh chóng tính toán.

Rốt cuộc là cái tên trước mặt có ý gì.

Là cố ý giúp con ả này hay chỉ đơn thuần là rảnh rỗi sinh nông nổi muốn xem người ta uống rượu.

Thật đúng là... không đoán được!

Nhưng đây là 100.000 vạn đấy! Là 100.000 đấy!

Vốn lão ta cho rằng chỉ cần lấy dăm ba chục nghìn vạn là đã có thể hoàn thành dự án này của mình rồi, nhưng bây giờ lại đụng phải con số lớn như thế, đừng nói là lão mà bất cứ ai ở đây cũng đều cũng phải động lòng...

Lại nói người có vị thế cao như Vân Thâm một lời đáng giá ngàn vàng sao có thể ăn nói linh tinh như con bé này được!

Lão thật muốn cảm ơn con nhóc này đã tạo cho lão một cơ hội tốt như thế!

Nghĩ tới đây, Tiền Tài Tuấn nhanh chóng đưa ra quyết định: "Này có là gì, chỉ cần Vân tổng thích thì chút việc nhỏ này có là gì! Vừa hay Tiền mỗ tôi đây khác thì chưa chắc nhưng rượu thì vẫn uống được!"

Nói xong, Tiền Tài Tuấn liền hít sâu một hơi, cầm một chén rượu trên quỳ lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó lại cầm một chén khác lên...

Vân Thâm cười mà như không cười đứng bên cạnh xem, thỉnh thoảng ánh mắt lại liếc qua người nào đó...

Mọi người vây xem Tiền Tài Tuấn uống rượu như nước thế kia thì ai nấy cũng đều hơi giật mình.

"Mẹ kiếp, nhiều rượu thế mà! Tiền Tài Tuấn không sợ uống chết à? Cho dù tử lượng có tốt thì cũng không thể uống như thế được!"

"Tôi thấy lúc trước ông ta cũng uống không ít rồi, nếu cứ uống tiếp thế này không chừng sẽ có án mạng đây..."

"Nhưng quả thật dạo này Tiền Tài Tuấn đúng là cũng rất thiếu tiền, cơ hội tốt như thế, cũng chỉ là vài chén rượu thôi, ai mà không muốn chứ! Là ông, ông có muốn không?"

"Nói vớ vẩn, đương nhiên là tôi tình nguyện rồi!"

...

Mắt Tiền Tài Tuấn càng lúc càng đục ngầu, bộ dạng như sắp ngã gục xuống rồi mà vẻ mặt Vân Thâm vẫn chẳng thay đổi chút nào, con ngươi lộ ra một tia sáng khiến con người ta rét lạnh...

Tiếng xì xào ngày càng nhỏ dần.

Mắt thấy cái bụng lão già họ Tiền kia càng có xu thế giống quả bóng bay, Ninh Tịch không khỏi đưa tay lên nhéo nhéo mi tâm của chính mình.

Cuối cùng Tiền Tài Tuấn cũng đã uống hết chỗ rượu trên bàn: "Vân... tổng đã... đã thấy hài lòng chưa?"

Vân Thâm nghe vậy thì nhưn mày nói: "Ồ, tôi chỉ đùa một chút thôi mà, không ngờ Tiền tổng lại tưởng là thật, ông đúng là thật đáng yêu."

Nếu những lời này chỉ là... lời nói đùa thì sao lại trơ mắt nhìn ông ta nốc cả một đồng rượu như thế.

Thật đúng là biết cách làm người ta thổ huyết mà!

"Cậu..." Tiền Tài Tuấn trợn tròn hai mắt, vẻ mặt không tài nào tin nổi, muốn làm ầm lên nhưng lại không dám, khuôn mặt ông ta lúc này phải nói là vụn vụn đến đặc sắc.

Này... này là... ông ta bị đùa bỡn sao?

Những người khác trong căn phòng nghe Vân Thâm nói thế cũng ngẩn hết ra, đồng thời cũng ngộ ra được một điều cái tên đầu bạc này là một tên sẽ không bao giờ dựa theo các kịch bản thông thường...

--- O ---

Chương 1314: Suýt Nữa Thì Tức Chết

Ngay lúc Tiền Tài Tuấn sắp ngất vì tức, Vân Thâm lại đổi giọng nói: "Hừm hừm, tài chính của tôi có hạn, 100.000 vạn thì đương nhiên không được, nhưng nếu ít đi một chút thì không thành vấn đề."

Vừa dứt lời thì Tiền Tài Tuấn lập tức như sống lại: "Cái này tất nhiên là dễ hiểu thôi, dễ hiểu thôi mà! Vân tổng cứ xem rồi quyết định, bao nhiêu cũng được hết!"

Cái ít này chắc cũng phải được dăm ba chục nghìn vạn chứ nhỉ!

Chỉ thấy, Vân Thâm nghiêng người nói với một vệ sĩ mặc áo đen mặt lạnh tanh đứng bên cạnh, sau đó anh chàng vệ sĩ kia liền rời đi.

Nhìn bộ dạng có vẻ như là đi lấy tiền rồi?

Sau đó anh chàng vệ sĩ nhanh chóng trở về, trước khuôn mặt ngập vẻ chờ mong của Tiền Tài Tuấn, anh chàng vô cảm đưa tay về phía lão ta.

Tiền Tài Tuấn háp tấp giờ hai tay ra...

Một giây sau.

Một đồng tiền xu màu bạc rơi xuống lòng bàn tay mập mạp của Tiền Tài Tuấn...

Tất cả mọi người, kể cả Tiền Tài Tuấn lại lần nữa ngẩn tò te.

Một... một đồng tiền!

Bọn họ hoa mắt rồi sao?

"Ặc, một đồng? Đó là một đồng à? Tôi nhìn nhầm rồi chẳng?"

"Không đâu... Đúng vậy đấy, đúng là một đồng!"

"Woa! Vị Vân tổng này quả thật... Hoàn toàn không thể đoán được một giây sau anh ta sẽ làm ra chuyện gì!"

"Không phải là vị Vân tổng này có thù oán gì với Tiền Tài Tuấn đó chứ?"

"Ai mà biết được! Nhưng chắc là như thế rồi!"

"Đáng đời, đây không phải là lần đầu tiên lão già Tiền Tài Tuấn này gây phiền phức cho cô gái này đâu. Lần trước, trong một buổi từ thiện, ông ta còn lấy một đồng tiền ra nhục nhã cô ấy nữa... Lần này coi như gặp báo ứng rồi!"

"Ặc, nghe lời này của anh, sao tôi cảm thấy hình như giữa Vân tông và cô gái này có gì đó thì phải?"

...

Sau khi đồng một tẹt rơi vào lòng bàn tay Tiền Tài Tuấn thì "rầm" một tiếng, ông ta ngã ngửa ra sau.

Lần này, quả thật là đã chết ngất vì tức rồi...

Tình hình Ninh Tuyết Lạc cũng không khá khẩm hơn là bao.

Quản lý khách sạn luống cuống tìm mấy nhân viên phục vụ đưa Tiền Tài Tuấn ra ngoài. Cơ mà lúc đối mặt với Vân Thâm thì một cái rấm anh ta cũng chẳng dám đánh, lại còn phải dè dặt nói: "Khiến ngài hoảng sợ rồi! Thật có lỗi quá!"

Thấy mọi chuyện phát triển đến trình độ này và những tiếng bàn tán đoán mò về cô và Vân Thâm càng lúc càng nhiều, Ninh Tịch cảm thấy đầu mình như to ra mấy lần nên vội nhân cơ hội Tiền Tài Tuấn ngất xỉu để thoát thân.

Lúc này, Ninh Diệu Hoa ngồi trong góc xem lâu như thế cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, kích động bước ra nói: "Cảm ơn Vân tông trọng nghĩa, giải vây cho con gái tôi!"

Ninh Diệu Hoa vừa nói vừa móc một tấm danh thiếp ra: "Vân tông, tôi là Chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc tế Ninh Thị - Ninh Diệu Hoa, lúc trước chúng tôi cũng đã gửi một dự án xin đầu tư qua quý công ty, không biết Vân tông có ấn tượng gì không?"

Mặc kệ lý do Vân Thâm ra tay là gì, nhưng đây quả thật là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp.

Vừa rời bên cạnh cậu ta nhiều người như thế, ông ta chẳng có cơ hội để chen vào.

Ninh Tịch thấy Ninh Diệu Hoa vừa rồi trông thấy cô bị nhục nhã mà chẳng thềm ra mặt, bây giờ lại học tốc chạy tới đây đưa danh thiếp thì đôi mắt tối hẳn.

Vân Thâm liếc mắt qua nhìn cô một cái, sau đó nhận lấy tấm danh thiếp của Ninh Diệu Hoa nói: "Quốc tế Ninh thị à, có một chút ấn tượng."

Ninh Diệu Hoa lập tức vui mừng vô cùng, sau đó thao thao bất tuyệt về nội dung cụ thể: "Không ngờ là Vân tổng lại nhớ rõ như vậy! Dù Quốc tế Ninh Thị chúng tôi không phải là số một số hai trong Đế Đô nhưng cũng được coi như là lâu đời, hơn nữa mối quan hệ hợp tác giữa chúng tôi và nhà họ Tô vẫn rất mật thiết, ngoài ra chúng tôi..."

--- O ---

Chương 1315: Darling À, Anh Là...

Cách đó không xa, mọi người trông thấy Ninh Diệu Hoa làm ngư ông đắc lợi thì hâm mộ không thôi.

"Ninh Diệu Hoa này thật đúng là biết chớp thời cơ, còn không biết người ta có đang giải vây cho con gái mình thật hay không mà đã chạy tới nịnh nọt tạo mối quan hệ rồi!"

"Giờ thì hay rồi, chúng ta phí nước bọt cả nửa ngày, cuối cùng người được lợi là ông ta!"

"Lão già này đúng là may mắn mà!"

Vân Thâm từ đầu chí cuối vẫn kiên nhẫn nghe lời Ninh Diệu Hoa nói, hơn nữa thì thoảng còn đáp lại đôi ba câu nữa.

Ninh Diệu Hoa như mở cờ trong bụng, trình bày xong còn vội vàng hỏi dò: "Vân tổng cảm thấy thế nào?"

Trang Linh Ngọc đứng bên cạnh cảm nhận được ánh mắt hâm mộ từ bốn phía thì vô cùng tự hào nhìn chòng mình. Ngay cả Ninh Tuyết Lạc cũng quên luôn việc xử lý Ninh Tịch, ánh mắt khẩn trương nhìn chằm chằm vào người đàn ông tóc trắng trước mặt.

Nếu đàm phán thành công dự án này thì Ninh thị sẽ có một bước nhảy vọt lớn. Mấu chốt là Ninh Diệu Hoa sẽ một công trạng lớn góp phần không nhỏ trong việc phá thế "chân vạc" được hình thành sau khi lập di chúc.

Cuối cùng Vân Thâm cũng mở miệng: "Hạng mục này của Ninh đồng đúng là không tồi..."

Cho nên...?

Dưới ánh mắt mong chờ của ba người nhà Ninh Diệu Hoa, Vân Thâm mỉm cười nhìn Ninh Tịch: "Cho nên, Darling à ~ em nói đi? Em có muốn tôi đầu tư cho ba em không?"

Ninh Diệu Hoa: "..."

Trang Linh Ngọc: "..."

Ninh Tuyết Lạc: "..."

Ninh Tịch: "... Đệt!!!

Cô đã biết mà... tôi nay thế nào cũng trốn không thoát!

Còn nữa, cái gì mà "ba em" chứ, tên này rõ ràng đang cố tình muốn cô chết vì buồn nôn.

Trong vài giây ngắn ngủi, Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, kể cả Ninh Tuyết Lạc đều kinh hoàng nhìn về phía Ninh Tịch, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Chuyện này... rốt cuộc là sao?

Ninh Tịch hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc, lạnh tanh nói: "Vân tổng cứ đùa, chuyện này có vẻ như chẳng liên quan gì đến tôi hết thì phải?"

Ninh Diệu Hoa nghe xong câu này liền y như đĩa phải vôi, cũng không quản nguyên nhân chuyện này là sao, nghiêm nghị quát: "Tiểu Tịch, đừng có nói linh tinh!"

"Ái chà, tiếc thật đấy, nếu đã vậy thì đành thôi vậy." Một câu của Vân Thâm thôi đã bác bỏ một hạng mục đầu tư.

Mặt Ninh Diệu Hoa đen kịt, sắc mặt Trang Linh Ngọc cũng không khá khẩm hơn là bao.

Ninh Tuyết Lạc siết chặt nắm đấm nhưng cuối cùng cũng không kiềm chế được mà lên tiếng chất vấn: "Không biết Vân tổng và chị tôi... có quan hệ gì?"

Ninh Tịch lập tức nói: "Không có gì cả!"

Vân Thâm thì lại chẳng hề có chút ý tứ muốn dừng trò "đùa dai" này lại, hắn ta nhìn Ninh Tịch cười một cái: "Sao lại không có gì được chứ? Darling à, anh là..."

Ninh Tịch lập tức bắn ánh mắt hình viên đạn qua, nếu cái tên này mà dám nói hươu nói vượn, cô sẽ lập tức đồng quy vu tận với hắn!

"À..." Có vẻ như cuối cùng Vân Thâm cũng chán bầy nhây tiếp, thỏa mãn

nhìn đôi mắt đang trợn tròn của Ninh Tịch, cong môi nói: "Anh là... Fan trung thành của em!"

Ninh Tịch: "..."

Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc ghen trân ghen trời đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết Ninh Tuyết Lạc đột nhiên nghĩ tới điều gì mà sắc mặt thoát cái đã trắng bệch.

Fan... của Ninh Tịch...

Đột nhiên cô ta lại nhớ tới sự việc ở buổi tiệc từ thiện lần trước...

Chẳng lẽ... anh ta chính là cái tên số 8 thần bí đã bỏ 10.000 vạn ra để mua cái vương miện kia tặng Ninh Tịch?

Lúc ấy MC cũng nói người này là fan trung thành của Ninh Tịch...

A

--- O ---

Chương 1316: Cái Gì Gọi Là Vô Sĩ

Hiển nhiên, Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc khá là bất ngờ với câu trả lời này.

Cho dù thế nào thì bọn họ cũng không thể ngờ rằng người bọn họ hao hết tâm tư muốn lấy lòng lại là... lại là fan của Ninh Tịch!

Mà, đối phương còn si mê với Ninh Tịch như thế, gần như là nói gì nghe nấy!

Ninh Diệu Hoa nghĩ tới câu trả lời vừa rồi của Ninh Tịch mà tím ruột tím gan.

Con nhỏ chết tiệt này, nếu như vừa rồi thừa nhận thì có phải có mấy trăm nghìn vạn tiền đầu tư rồi không.

Theo ông ta biết thì trong tay Vân Thâm này chắc chắn có không ít hơn mấy trăm nghìn vạn đâu.

Ninh Diệu Hoa muốn cứu vớt tình hình nhưng Vân Thâm đã không còn muốn nhiều lời với ông ta nữa, xoay người tính rời đi, trước khi đi, còn quay lại nhìn Ninh Tịch nói: "Darling, đừng nhớ tôi quá, chúng ta sẽ gặp lại nhau... nhanh thôi ~"

Ninh Tịch: "..."

Vân Thâm vừa mới đi, Ninh Diệu Hoa đã liền không nhịn được nữa, đến cả Trang Linh Ngọc cũng chữa mũi dùi về phía cô.

"Ninh Tịch, sao con lại không hiểu chuyện chút nào như thế hả!"

"Vừa rồi tại sao mà mày không trực tiếp đề nghị anh ta đầu tư vào Ninh thị, mà có biết vì một câu nói của mày mà công ty tổn thất bao nhiêu không?"

"Chị, chuyện chị vừa làm quả thật có hơi..."

Ninh Tịch đảo mắt nhìn từng người, đúng là sắp buồn nôn chết rồi, cô lạnh lùng nói: "Lúc tôi bị lão Tiền Tài Tuần làm khó, mấy người làm như chẳng quen tôi cơ mà. Thế mà... bây giờ, lại yêu cầu tôi xin vốn từ một người xa lạ, để tôi nợ anh ta một ân tình lớn như thế, vậy sau này các người tính lấy gì ra để trả cái ân tình này đây?"

"Tiểu Tịch, vừa rồi là ba không qua kịp, lúc đó ba đã chuẩn bị ra ngăn cản rồi. Con cũng không thể vì chút chuyện nhỏ như thế mà cáu giận với ba được! Khi nào rảnh con hẹn với Vân tổng ăn bữa cơm rồi nói vài câu giúp ba được không?" Ninh Diệu Hoa nghĩ đến cảnh Vân Thâm đối xử khác biệt với Ninh Tịch thì cũng không muốn trở mặt với cô, chỉ đành cố gắng hòa hoãn.

"Lúc ấy chúng ta không qua thì sao? Tự mày mất mặt còn muốn kéo bọn tao cùng bẽ mặt theo à?" Giọng điệu của Trang Linh Ngọc thì không được tốt như thế.

Cứ nghĩ tới chuyện Ninh Tịch vừa làm, cả người bà ta liền đầy lửa giận...

Ninh Tuyết Lạc đứng bên cạnh thì "hiểu chuyên" sẵn sóc vỗ lưng cho Trang Linh Ngọc.

Đúng vào lúc này, bỗng từ sau lưng truyền tới một giọng nói sắc bén của phụ nữ: "Hừ, đúng là đủ mất mặt thật!"

"Cô..." Ninh Tịch nhìn người vừa tới.

Vừa rồi Ninh Thu Đồng đã nghe nhân viên phục vụ nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện, bà đau lòng xoa đầu Ninh Tịch, sau đó dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn ba người Trang Linh Ngọc: "Ninh Tịch có bố mẹ như các người mới là mất mặt! Lúc xảy ra chuyện thì nguyên một đám trốn còn nhanh hơn thỏ, quan hệ phải sạch đến nỗi như người dưng nước lã! Đến lúc thấy người ta có giá trị lợi dụng thì một con gái, hai con gái ngọt xớt, anh và chị coi như đã cho tôi biết cái gì gọi là vô sỉ rồi đây!"

"Cô..." Trang Linh Ngọc giận đen cả mặt.

"Tôi cái gì? Tôi nói cho các người biết, các người không nuôi Ninh Tịch lấy một ngày, cũng không dạy dỗ nó lấy một ngày, các người không có quyền yêu cầu nó làm cái gì hết!"

"Khụ, Thu Đồng, em nhỏ giọng một chút!" Ninh Diệu Hoa lo lắng nhìn ngó chung quanh.

Ninh Thu Đồng giận đến nỗi đôi mắt xinh đẹp ngập tràn lửa giận, khuôn mặt bà lúc này như có một lớp băng mỏng bao phủ, bà kéo tay Ninh Tịch, đi thẳng vào giữa đám đông...

"Cô ta... Cô ta muốn làm gì!" Trang Linh Ngọc bỗng nhiên có một dự cảm

không lành.

Ninh Tịch chau mày nhìn Ninh Thu Đồng: "Cô..."

Ninh Thu Đồng liền cắt lời cô: "Tiểu Tịch, con đừng nói gì hết, mọi chuyện đã có cô đây rồi!"

Nói xong, bà liền cất tiếng nói trước mặt tất cả mọi người ở đây: "Các vị!"

Trong chốc lát, mọi người đều vô thức nhìn về phía Ninh Thu Đồng.

--- O ---

Chương 1317: Đại Tiểu Thư Nhà Họ Ninh

Nương theo tiếng nói của Ninh Thu Đồng, tất cả mọi người đều đưa con mắt tò mò nhìn qua, không biết Ninh Thu Đồng muốn làm gì...

Mọi người đang nghiêng đầu hỏi han, bàn tán với nhau thì nghe Ninh Thu Đồng nói tiếp: "Chuyện vừa rồi tôi cũng đã biết, tôi sẽ truy cứu hành vi quấy rối cháu gái tôi của Tiền Tài Tuấn đến cùng, đương nhiên là không chỉ giới hạn ở việc dùng tới pháp luật."

Này là muốn nhờ vả tận gốc...

Vì một đứa con gái nuôi ở quê lên mà Ninh Thu Đồng làm đến mức này sao?

Ngay cả Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc vừa rồi còn chẳng nói gì cơ mà.

Trong một chốc, mọi người đều không hiểu đầu cua tai nheo thế nào...

"Mặt khác, tôi thấy có vẻ như mọi người đã hiểu lầm một chuyện, vì thế có một số việc tôi cần phải giải thích với các vị ở đây một chút... Như đã giới thiệu, Tiểu Tịch là cháu gái tôi, cháu ruột chứ không phải cháu nuôi cháu cò gì cả!"

Ninh Thu Đồng vừa dứt lời, mọi người trong phòng đều xôn xao...

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc lập tức trắng nhợt, Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc muốn tiến lên ngăn cản nhưng cũng không kịp nữa rồi, ngữ điệu của Ninh Thu Đồng cực kỳ nhanh gọn, nói tiếp:

"Năm đó, lúc Ninh Tịch và Ninh Tuyết Lạc mới được sinh ra đã bị ôm nhầm trong bệnh viện. Mãi đến khi Ninh Tịch mười tám tuổi, chúng tôi mới đón được con bé về nhà họ Ninh! Ninh Tịch là cháu gái ruột của tôi, là cháu đích tôn nhà họ Ninh."

"Đừng nói là với thân phận của Tiểu Tịch, cho dù con bé chỉ là một đứa trẻ bình thường thì hành vi vừa rồi của Tiền Tài Tuấn cũng đã đủ khiến người ta khinh thường! Tin rằng các vị không có dị nghị gì với điều này!"

Đồng tử trong mắt Trang Linh Ngọc co lại: "Ninh Thu Đồng!!! Cô ta dám! Cô ta thật sự dám! Tôi phải xé xác cô ta ra!"

Ninh Diệu Hoa giữ chặt lấy tay Trang Linh Ngọc: "Bà bình tĩnh một chút được không? Đây là nơi nào hả, còn sợ chuyện chưa đủ lớn à? Bây giờ gây sự với nó thì cũng chẳng cứu vớt được gì? Dù gì những gì nó nói cũng là sự thật mà! Chẳng bằng đợi mọi chuyện yên ổn..."

Lúc này đây, mọi người nào còn lòng dạ quan tâm chuyện Tiền Tài Tuấn nữa, tất cả đều dồn sức chú ý lên tin tức khủng bố mà Ninh Thu Đồng vừa đưa ra...

"Chuyện... Chuyện gì thế này? Ninh Tuyết Lạc không phải là con ruột? Ninh Tịch mới là con ruột?"

"Đợi đã, đợi đã, đầu óc của tôi sắp lú rồi... thế là Ninh Tịch mới là Đại tiểu thư nhà họ Ninh, còn Ninh Tuyết Lạc chỉ là con bé nhà quê bị ôm nhầm thôi à? Thật không thể tin nổi!"

"Chẳng trách khí chất của Ninh Tịch này lại xuất chúng như thế, không ngờ chuyện này còn có ẩn tình như vậy!"

"Chậc chậc, vậy mà còn cứ thích giả vờ là mình Đại tiểu thư chân chính trước mặt người khác, chẳng trách Ninh Thu Đồng tức giận đến thế..."

"Tôi thì lại cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như thế, nếu thật sự như những gì Ninh Thu Đồng nói thì tại sao nhà họ Ninh mãi không công bố thân phận thật của Ninh Tịch? Đã thế lại còn luôn yêu chiều Ninh Tuyết Lạc như thế! Chẳng nhẽ đầu óc của Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc hỏng hết rồi à?"

...

Hai cô ả bạn thân của Ninh Tuyết Lạc, Ứng Phương Lâm và Kim Huyền Huyền đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn Ninh Tuyết Lạc, vẻ mặt y như gặp quỷ.

Ninh Tuyết Lạc vốn không phải là con ruột nhà họ Ninh, cô ta mới chính là cái đồ nhà quê được nhận nuôi kia. Còn Ninh Tịch mới là Đại tiểu thư nhà họ Ninh?

Chuyện này... sao có thể như thế được!

Nếu thật là như vậy, chuyện hai người bọn họ suốt ngày qua lại với cô ta, cung phụng cô ta như Đại tiểu thư, còn vì cô ta mà cười nhạo Ninh Tịch

nữa... chuyện này tính thế nào đây?

Nếu là như vậy, chắc chắn Ninh Tuyết Lạc cũng tự rõ tình hình nhưng cô ta lại không nói gì cả, cứ xem hai người họ như hai con hề nhảy nhót vậy à?

--- O ---

Chương 1318: Nó Thì Cao Quý Hơn Ai?

"Tuyệt Lạc, rốt cuộc chuyện này là sao? Cô của cậu điên rồi à? Sao lại nói Ninh Tịch mới là Đại tiểu thư nhà họ Ninh, còn nói năm đó cậu và Ninh Tịch bị ôm nhầm?" Khuôn mặt của Ứng Phương Lâm đầy vẻ không thể tin nổi.

Ninh Tuyệt Lạc siết chặt nắm đấm, nước mắt lăn chã nói: "Tớ cũng chẳng biết tại sao cô lại nói như thế nữa..."

Ứng Phương Lâm và Kim Huyền Huyền nghe vậy thì lại nhìn nhau, thế nhưng lần này cũng không có hoàn toàn tin lời Ninh Tuyệt Lạc như trước nữa.

Chuyện này... quả thật là có quá nhiều chỗ kỳ lạ.

"Thật có lỗi vì đã quấy rầy nhã hứng của các vị, chúc mọi người một buổi tối vui vẻ, lần khác có cơ hội sẽ mở tiệc bồi tội với mọi người!" Ninh Thu Đồng trôi chảy đưa ra lời từ biệt thì dẫn Ninh Tịch bỏ đi, để vợ chồng Ninh Diệu Hoa đối diện với tình trạng sứt đầu mẻ trán này.

Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cũng không chịu để yên chuyện này, lập tức ồn ào đến tận chỗ Ninh lão gia tử.

Đương nhiên là Ninh Thu Đồng cũng quyết không để mấy người dám Ninh Diệu Hoa thêm mắm dặm muối, lập tức dẫn Ninh Tịch về Ninh gia.

Vừa hay, tối nay có một vài chuyện nên nói cho rõ ràng!

"Nửa đêm nửa hôm rồi, còn ồn ào cái gì thế hả?" Vẻ mặt Ninh lão gia tử đầy giận dữ nhìn cả phòng đang âm ỹ.

Không chỉ có Ninh Diệu Hoa và Ninh Thu Đồng mà Ninh Diệu Bang chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn cũng chạy tới góp vui. Ông ta vừa biết tin, Ninh Thu Đồng đã nói chuyện của Ninh Tịch và Ninh Tuyệt Lạc ra trước mặt mọi người, nên giờ đang đầu tay đôi với nhà Ninh Diệu Hoa. Đây đúng là một hội tuồng hay, đương nhiên ông ta phải đến tận nơi xem rồi!

Trang Linh Ngọc tức đến mức sắp phát điên: "Cha, sao cha không hỏi xem cô cháu gái tốt của cha đã làm gì! Cô ta quả nhiên là khinh người quá đáng! Không bàn bạc gì với chúng con đã tự ý dẫn Ninh Tịch đến bữa tiệc mừng của công ty Minh Viễn..."

Ninh Thu Đồng cười lạnh: "Tự ý? Chị dâu cả, chị chú ý ngôn từ của mình, tôi muốn dẫn ai tới đâu là tự do của tôi, chả có lý gì phải báo cáo với chị cả."

"Cô câm miệng! Ninh Tịch là..."

"Hừm? Nó là gì của chị?"

Trang Linh Ngọc hít sâu một hơi: "Cô đừng có mà nói lảng sang chuyện khác."

Nói xong, bà ta lại nhìn Ninh lão gia tử kể lể: "Cha, cô ta dẫn Ninh Tịch tới tiệc rượu thì thôi, lại còn công bố chuyện Ninh Tịch mới là con gái ruột của con ra, nói năm đó Ninh Tịch và Tuyết Lạc bị ôm nhầm!"

Ninh Diệu Hoa cũng mở miệng nói: "Cha, lần này Thu Đồng đúng là hơi quá đáng quá rồi!"

Lão gia tử đưa mắt nhìn từng người, sau đó trầm giọng nói: "Quá đáng cái gì? Những lời Thu Đồng nói có câu nào sai à!"

"Cha..." Trang Linh Ngọc lập tức kêu thành tiếng.

Mắt Ninh Tuyết Lạc lập tức tối sầm...

"Được rồi, đừng có cãi cọ nữa, tuy không phải thời cơ thích hợp nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói. Ta đã cho mấy đứa thời gian lâu như thế, bảo mấy đứa xử lý cho tốt rồi, kết quả thì sao? Có phải chờ ta chết rồi Tiểu Tịch vẫn không thể nhận tổ quy tông đúng không?" Lão gia tử giận dữ gõ mạnh cây quạt xuống.

Trang Linh Ngọc cả giận nói: "Cha, sao cha lại bắt công như thế, bây giờ bị Thu Đồng nói toạc ra như vậy, cha bảo Tuyết Lạc của chúng con sống thế nào nữa đây? Mọi người sẽ nhìn nó thế nào đây?"

Ninh Thu Đồng hừ lạnh một tiếng: "Vậy sao chị không nghĩ đến Tiểu Tịch mang cái tiếng con nuôi nhà chị nhận từ quê lên thì sống thế nào, người ta nhìn nó thế nào! Thế nào hả? Tiểu Tịch có thể chịu uất ức được mà nó không thể chịu được à? Nó thì cao quý hơn ai?"

Trang Linh Ngọc nghe Ninh Thu Đồng nói xong thì không nhịn được nữa, bà ta lao lên phía trước, khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn...

Ninh Diệu Hoa vội vàng nhào tới kéo Trang Linh Ngọc nhưng không biết là cố ý hay không suýt nữa thì đập cả khuỷu tay của mình vào mặt Ninh Thu Đồng. Cuối cùng bị Ninh Tịch lắc tay một cái ném ra xa một mét, sau đó che chở cho Ninh Thu Đồng đứng ra sau mình.

"Mày... cái đồ bất hiếu này! Mày dám ra tay với ba mày à!" Ninh Diệu Hoa ôm cánh tay đau đến tận xương, tức giận quát tháo.

--- O ---

Chương 1319: Chuyển Nhượng Cổ Phần

"Dừng lại hết cho ta! Còn ra cái thể thống gì nữa!" Ninh lão gia tử tức giận không nhẹ.

Con mắt Ninh Diệu Hoa nhìn Ninh Tịch không khác gì như nhìn kẻ thù vậy: "Đồ bất hiếu, đừng cho rằng tao không biết lòng dạ của mày, mày trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận cô mày như thế chẳng phải vì chút cổ phần công ty à? Mày cho rằng lừa được cổ phần của cô mày thì mày có thể thừa kế công ty à! Mày cho rằng mấy lão già trong công ty dễ đối phó à, không có tao che chở thì lúc đó mày sẽ bị ăn sạch chẳng còn cái xương nào đâu!"

Vẻ mặt Trang Linh Ngọc đầy trào phúng: "Luôn mồm nói không cần đồ gì của nhà họ Ninh, không chịu nhận bố mẹ, vậy mày đang làm cái gì đây?"

"Hai đứa chúng mày im miệng hết cho ta, cho dù Tiểu Tịch có thừa kế công ty thì cũng là danh chính ngôn thuận!" Vẻ mặt Ninh lão gia tử đầy tức giận.

Trong cảnh cãi cọ âm ỹ, Ninh Tịch đột nhiên lên tiếng: "Chuyện liên quan đến cổ phần công ty, tôi vốn định ngày mai sẽ nói rõ mọi người. Nhưng, nếu như bây giờ hai vị đã không chờ được nữa thì giải quyết luôn vậy, vừa hay có ông nội ở đây."

Ninh lão gia tử chau mày: "Tiểu Tịch, cháu..."

Ninh Tịch cho ông nội một ánh mắt trấn an, sau đó lấy một tập văn bản ra.

Trong thoáng chốc, Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, Ninh Tuyết Lạc và cả Ninh Diệu Bang đều nhìn chăm chăm vào tập tài liệu trong tay Ninh Tịch.

Bởi vì, ngay trang đầu của tập tài liệu đã viết mấy chữ "Văn kiện chuyển nhượng cổ phần" vô cùng nổi bật.

"Văn kiện chuyển nhượng cổ phần!" Ninh Diệu Bang kinh ngạc kêu lên, chẳng nhẽ Ninh Tịch muốn chuyển cổ phần ra ngoài?

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc đầy khản trương, chẳng nhẽ Ninh Tịch đã bị cái giá mà cô ta đưa ra trước đó thuyết phục?

Không đúng... con khốn kia chưa bao giờ muốn cô ta được sống tốt đẹp cả... Sao có thể bán cổ phần công ty cho cô ta!

"Bộp" một tiếng, Ninh Tịch mở tập văn kiện kia ra, để trên mặt bàn.

Nội dung văn kiện lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần Công ty Quốc tế Hữu hạn Ninh Thị.

Bên chuyển nhượng: Ninh Tịch (bên A)

Bên nhận: Ninh Thu Đồng (bên B)

...

Ninh Thu Đồng!!!

Vừa nhìn thấy cái tên này xong, đám người Ninh Diệu Hoa chết sững.

Nhưng, sau đó còn có chuyện khiến cho bọn họ càng kinh ngạc hơn nữa.

Trong văn kiện chuyển nhượng ghi rõ 10% cổ phần của bên A sẽ được chuyển nhượng mà không có bất cứ chi phí gì cho bên B.

Không chi phí...

"Ninh Tịch! Mày điên rồi!" Ninh Diệu Hoa không nhin nổi nữa.

Trang Linh Ngọc cũng tỏ vẻ không thể nào tin nổi rằng Ninh Tịch sẽ đưa miễn phí hết cổ phần cho Ninh Thu Đồng?

Nó thà đưa miễn phí cho Ninh Thu Đồng cũng không thèm bán lại cho bọn họ?

Ninh Thu Đồng nhìn văn kiện kia mà lòng vô cùng ngổn ngang, hiển nhiên là bà cũng không thể ngờ được Ninh Tịch sẽ làm như thế!

Chỉ mới gặp nhau vài lần thôi mà cô đã có thể tin tưởng giao hết cổ phần của mình cho bà...

Về mặt Ninh Diệu Bang cũng đau đớn không thôi: "Ôi, cháu gái à, cho dù cháu không có hứng thú với công ty, cũng không muốn bán cho ba cháu thì cứ bán cho chú cũng được mà! Sao lại cho không người khác thế kia, cháu đúng là đại dột quá đi!"

"Cha, chẳng lẽ cha cứ để Ninh Tịch làm ầu như thế à?" Ninh Diệu Hoa nóng

này.

Ninh Trí Viễn nhìn Ninh Tịch, thấy sự kiên quyết trong mắt cô thì đành hít sâu một hơi: "Cổ phần đã cho Tiểu Tịch thì là của nó, nó xử lý thế nào là quyền tự do của nó."

Trang Linh Ngọc ghét nhất là Ninh Thu Đông, sao có thể cho phép Ninh Thu Đông chiếm được 20% cổ phần Quốc tế Ninh thị dễ dàng như thế được, lúc này liền cả giận nói.

--- O ---

Chương 1320: Giấy Không Thể Gói Được Lửa

"Cha, dù sao thì Thu Đồng cũng chỉ là người ngoài, để cô ta giữ nhiều cổ phần như thế thì sao có thể thuyết phục mọi người được!"

Ninh Trí Viễn nhìn thoáng qua Ninh Tuyết Lạc: "Rốt cuộc ai mới là người ngoài, mấy đứa tự hiểu rõ. Vốn ta không muốn nói lời làm tổn thương người khác. Hai đứa bé này, một đứa là cháu gái ruột thịt, một đứa thì ta chứng kiến nó lớn lên, đối với ta mà nói thì đứa nào cũng như đứa nào. Nhưng, chuyện hai đứa làm với Tiểu Tịch quả thật là quá đáng!"

Ninh Trí Viễn nói xong liền đưa ánh mắt sắc bén nhìn Ninh Tuyết Lạc: "Tuyết Lạc, cháu cũng thấy đấy, cái nhà này vì cháu mà thành như thế này, nếu cháu còn mang chút lòng cảm kích đối với ơn nuôi dưỡng của Ninh gia, ôm một chút áy náy với chị cháu thì tốt nhất là nên khuyên bỏ mẹ cháu đi!"

Nếu như Ninh Tuyết Lạc thật sự không tranh giành cái gì như biểu hiện bên ngoài, không cần cái gì cả thì Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cũng chẳng đến mức này.

Tâm tư con bé này sâu như thế, ông không thể không phòng...

Bây giờ Tiểu Tịch giao hết cổ phần cho Thu Đồng, sau này có Thu Đồng che chở, lựa chọn của con bé là biện pháp tốt nhất hiện nay.

Năm năm trước, khi ông phát hiện đứa cháu trai duy nhất không phải cháu ruột thì bệnh nặng một trận, lúc đón Tiểu Tịch về thì ông vẫn đang nằm viện. Sau đó lại có nhiều chuyện phát sinh, không có dư sức quản lý tới nên mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay.

"Vậy phía nhà họ Tô thì làm sao bây giờ... thế này thì con biết ăn nói với nhà họ Tô thế nào đây! Chuyện tôi nay ồn ào như thế, chắc chắn nhà họ Tô sẽ nghe được lời đồn, nếu để họ biết được Tuyết Lạc không phải con ruột của con thật thì..."

Ninh Thu Đồng liếc xéo Trang Linh Ngọc: "Giấy không thể gói được lửa, tôi chỉ đang giúp chị đối mặt với hiện thực sớm hơn mà thôi, tránh đến lúc kết hôn rồi lại bị đuổi khỏi cửa!"

Trang Linh Ngọc chỉ vào mặt bà: "Cô... Ninh Thu Đồng! Có phải là không ai được vui vẻ thì cô mới hài lòng! Cô cầm chỗ cổ phần này mà có thể an

tâm được à?"

Vẻ mặt Ninh Thu Đồng tràn đầy vô tội: "Cháu ruột của tôi tặng, sao tôi lại không an tâm được?"

Lão gia tử thở dài một tiếng: "Chuyện Tuyết Lạc thì lúc trước ta cũng đã bảo mấy đứa sớm nói rõ với nhà thông gia. Nhưng ba đứa lại thi nhau khóc lóc muốn giấu kín chuyện này, chuyện đã đến nước này mấy đứa tự gánh lấy hậu quả."

"Cha, nếu như quan hệ thông gia với nhà họ Tô bị mất đi thì sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Ninh thị chúng ta!" Ninh Diệu Hoa gấp đến độ giơ cả chân, bây giờ thân phận của Tuyết Lạc đã bại lộ, thân phận cô đồng của ông ta trong công ty cũng khó mà giữ, nếu hôn sự này mà cũng mất nữa thì...

"Tuy thực lực Ninh thị không hùng hậu nhưng còn chưa đến bước phải dựa vào thông gia để chống đỡ. Chẳng phải mấy đứa luôn mồm nói với ta nhà họ Tô nhìn trúng Tuyết Lạc, chứ chẳng có quan hệ gì đến nhà họ Ninh chúng ta, thế nên thân phận của Tuyết Lạc chẳng liên quan gì đó à?" Vẻ mặt của Ninh Trí Viễn đầy mệt mỏi, không muốn nghe Ninh Diệu Hoa nói nhiều nữa, nói xong liền bảo người hầu đỡ ông ra ngoài.

Ninh Diệu Hoa lập tức nói không ra lời, lúc đó là vì ông ta muốn đỡ dành lão gia tử nên mới nói thế, con ruột với không phải con ruột sao mà giống nhau được chứ!

Ninh Diệu Bang cười lạnh: "Ảnh hưởng đến toàn bộ Ninh thị, nói dễ nghe nhỉ? Theo tôi thấy là mình anh không có chỗ dựa nữa mà thôi!"

Tuy rằng lần này là Ninh Thu Đồng được lợi, nhưng chỉ cần thấy Ninh Diệu Hoa gặp xui là ông ta cũng đã vui vẻ rồi.

Ninh Tuyết Lạc cố gắng áp chế tâm tình của mình lại, ra vẻ lo lắng nhìn Ninh Tịch nói: "Tiểu Tịch, chị nghĩ kỹ lại đi mà, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của em, không liên quan gì đến bố mẹ hết. Dù sao bố mẹ cũng là bố mẹ ruột của chị, chắc chắn sẽ không hại chị! Tiểu Tịch, chị đừng để bị người ta lừa!"

--- O ---

Chương 1321: Điều Ngu Ngọc Nhất Từng Làm

Trang Linh Ngọc kéo Ninh Tuyết Lạc lại: "Tuyết Lạc, con không cần thiết phải nói gì với nó hết, coi như mẹ đã nhìn rõ nó rồi, nó hận đến mức chúng ta chết hết thì nó mới vừa lòng!"

Lúc này, Ninh lão gia tử và Ninh Diệu Bang đã đi rồi, chỉ còn mình Ninh Thu Đồng ở lại. Cho nên, Trang Linh Ngọc không cần kiêng dè ai hết nữa, trong cơn kích động bà ta không giữ được cái miệng của mình: "Nó vẫn còn hận chúng ta chuyện năm đó đây mà! Cái đứa con gái mất nết, không biết xấu hổ vác cái bụng to ở bên ngoài về còn dám lừa chúng ta cái thai là của Tô Diễm, thế nên cuối cùng Tô Diễm mới bỏ nó mà chọn Tuyết Lạc!"

"Lúc đó, chúng ta hết cách mới đưa nó ra nước ngoài. Cả quyết định không công bố thân phận nó ra bên ngoài cũng là vì thế, sợ chuyện đó bị đào bới ra làm mất mặt cả nhà chúng ta!"

"Lo Lão gia tử bị kích thích mà chúng ta không dám nói chuyện này với ông. Nói gì thì nói chúng ta cũng đã hết tình hết nghĩa với nó rồi! Tất cả những thứ này đều là do nó gieo gió gặt bão, giờ còn tư cách gì để oán trách chúng ta?"

"Linh Ngọc, em bớt cái mồm đi được không!" Ninh Diệu Hoa thấy Trang Linh Ngọc thế nhưng lại dám lôi chuyện năm đó ra nói, vẻ mặt không tự chủ được mà trở nên méo mó khó coi.

Dù sao đây cũng là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời ông ta...

Ninh Tuyết Lạc đứng bên "khéo léo" khuyên bảo: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa, cho dù anh Diễm có không còn thích chị đi nữa thì lúc đó con cũng không nên yêu anh ấy, làm chị không vui mà..."

Đoạn đối thoại này khiến Ninh Thu Đồng kinh ngạc cực kỳ.

Cái gì...

Năm đó thế nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như thế?

Theo như lời Trang Linh Ngọc thì hóa ra Tô Diễm vốn dĩ là đang yêu Ninh Tịch? Sau Ninh Tịch mang thai với người khác rồi lừa bọn họ rằng đứa bé đó là của Tô Diễm?

Bà lặn lội ngàn ấy năm, không nói đến cái khác nhưng bản lĩnh nhìn người vẫn phải có.

Dù gì Ninh Tịch cũng không giống với cái loại con gái có thể làm những chuyện như thế. Vì vậy bà lập tức lên tiếng ngắt lời: "Các người dám khẳng định sự việc đúng như những gì các người vừa nói mà không phải là vẫn còn có ẩn tình khác?"

"Còn có thể có ẩn tình gì nữa? Nó chữa hoang mấy tháng trời đều là tôi chăm sóc nó, bởi vì nghe nó nói cái thai đó là cốt nhục của Tô Diễm. Kết quả lúc gần sinh rồi, Tô Diễm từ nước ngoài đi công tác về chính mồm nói với tôi, đứa bé căn bản không phải là của nó, nó chưa bao giờ có cái gì với Ninh Tịch cả! Cô có biết lúc đó tôi xấu hổ đến mức nào không?" Cứ nhớ lại tình cảnh lúc đó, vẻ mặt của Trang Linh Ngọc lại u ám đến cực điểm.

Ninh Diệu Hoa trầm giọng nói: "Thu Đồng, em luôn trách anh và Linh Ngọc ác, nhưng thực ra bọn anh cũng có nỗi khổ tâm, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, những chuyện này bọn anh căn bản là không muốn nói...."

"Nói đủ chưa?" Trong căn phòng trống trải, giọng nói lạnh lẽo của một cô gái vang lên.

Vẻ mặt của Trang Linh đầy chán ghét nhìn về Ninh Tịch: "Chọc phải vết sẹo của mày rồi chứ gì? Bây giờ biết xấu hổ rồi à, sớm biết thế sao còn làm?"

Ninh Tịch ngẩng đầu lên, đôi mắt cô trong suốt đến sáng ngời: "Mấy người có biết chuyện ngu xuẩn nhất năm đó tôi từng làm là gì không?"

"Không phải yêu Tô Diễm đến mức đào tim móc phổi cho anh ta, cũng không phải là đối đãi Ninh Tuyết Lạc như em ruột mà chẳng có chút phòng bị nào..."

"Mà là sau khi sự việc đã xảy ra rồi, tôi vẫn còn khóc lóc giải thích với bà như một con chó, cầu xin bà tin rằng tôi không làm những việc đó! Bây giờ thì xin lỗi, các người muốn nghĩ thế nào thì tùy, chẳng liên quan gì đến tôi."

Ninh Tịch nói xong, quay người đi thẳng.

Ninh Thu Đồng cũng lập tức đuổi theo, lúc ra đến cửa không nhìn nổi mà quay lại nhìn Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa nói một câu: "Thà tin một người ngoài cũng không chịu tin con gái ruột của mình, anh chị thật đúng là

khiến tôi mở rộng tầm mắt! Cố mở to mắt ra mà nhìn cho rõ cái đĩa bên cạnh anh chị rớt cuộc là cái loại hàng gì nhé!"

--- O ---

Chương 1322: Kết Quả Là Một Món Hàng Giả?

Sau khi Ninh Thu Đồng và Ninh Tịch đi rồi, sắc mặt của Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc đều khó coi vô cùng.

Trang Linh Ngọc tức muốn nổ phôi: "Con nhỏ chết tiệt đó cho đến tận bây giờ vẫn còn dám cãi chày cãi cối..."

Trên gương mặt của Ninh Tuyết Lạc lúc này tràn đầy vẻ thê lương: "Ba, mẹ... bao nhiêu năm nay, con thật sự rất cảm ơn hai người! Con cảm ơn công ơn dưỡng dục của ba mẹ dành cho con! Con cảm ơn sự chiều chuộng và tin tưởng của ba mẹ đối với con! Con thực sự không hề nghĩ đến mọi chuyện sẽ đi đến nước này... tuy rằng con không nỡ, con thực sự không nỡ rời xa ba mẹ nhưng mà con nghĩ... con vẫn nên đi thì hơn..."

Sắc mặt của Trang Linh Ngọc lập tức thay đổi: "Tuyết Lạc, ý của con là gì?"

Ninh Diệu Hoa cũng nhíu mày nói: "Tuyết Lạc, con đang nói vớ vẫn gì thế? Con muốn đi đâu?"

Ninh Tuyết Lạc âm thầm nói: "Đi đâu cũng được, con thực sự không muốn gây thêm phiền toái cho ba mẹ nữa. Ba mẹ đã vì con mà trả giá đủ rồi, cũng phải chịu quá nhiều thiệt thòi rồi! Ông nội nói không sai, nếu như con vẫn còn biết ơn thì không nên tiếp tục ở lại cái nhà này mới phải! Nơi này... nơi này vốn dĩ không thuộc về con... con nên quay về nơi thuộc về mình mới đúng... Sớm nên thế mới phải... là do con... do con quá lưu luyến ba mẹ... luyến tiếc sự yêu thương của ba mẹ dành cho con..."

"Tuyết Lạc, ông nội con đâu có ý muốn đuổi con đi, con đừng nghe người khác nói hươu nói vượn, con là do một tay mẹ nuôi lớn, con là người thế nào chẳng lẽ mẹ còn không biết sao? Con đừng bao giờ làm chuyện ngu ngốc nghe chưa, đừng bao giờ rời xa mẹ!" Trang Linh Ngọc vội vàng khuyên nhủ.

Ninh Tuyết Lạc khóc thút thít: "Nhưng mà mẹ... cái nhà này... con thực sự không ở nổi nữa rồi... con xin lỗi... con thực sự xin lỗi..."

Trang Linh Ngọc trừng mắt nhìn Ninh Diệu Hoa, ý bảo ông ta mau chóng nghĩ cách.

Ninh Diệu Hoa thở dài một cái rồi nói: "Tuyết Lạc, ba biết con đã phải chịu nhiều ủy khuất, nhưng mọi chuyện không nghiêm trọng như con nghĩ, cũng

may trong bữa tiệc tối qua khách khứa cũng không nhiều lắm! Ba đã phong tỏa tin tức rồi, thế nên sẽ không truyền ra ngoài đâu, sẽ không ảnh hưởng gì tới sự nghiệp của con hết. Còn về phân thái độ của những người khác đối với con, còn không phải dựa vào thái độ của ba và mẹ con đôi xử với con à? Con là con gái yêu của ba mẹ, có ba mẹ làm chỗ dựa cho con, những người khác ai dám coi thường con?"

Trang Linh Ngọc cũng phụ họa: "Đúng vậy, đúng là như thế đấy!"

Hai người khó khăn lắm mới khiến tâm trạng của Ninh Tuyết Lạc dịu đi được một chút thì điện thoại của Ninh Diệu Hoa đột nhiên reo vang.

Là Tô Hoàng Quang - cha của Tô Diễm gọi đến.

Nhà họ Tô gọi điện thoại đến!

Nét mặt của Ninh Diệu Hoa lập tức thay đổi, ông ta cố gắng làm tâm trạng dịu lại rồi mới nhắc máy lên nghe trong ánh mắt căng thẳng của Trang Linh Ngọc và Ninh Tuyết Lạc: "Alo, ông thông gia à...."

Đầu bên kia điện thoại ngay lập tức vang lên tiếng "hừ" lạnh: "Hừ, câu thông gia này của ông tôi thật không dám nhận. Ninh đông này, tôi tìm ông là vì chuyện gì ắt hẳn là ông cũng rõ, chuyện này tôi hy vọng ông có thể cho tôi một câu trả lời hài lòng! Nhà họ Tô chúng tôi tốt xấu gì ở Đé Đô này cũng là nhân vật có tiếng, bây giờ chuyện lại âm âm lên như thế này, ông bảo chúng tôi sau này biết làm người thế nào đây! Cứ tưởng rằng lấy được một thiên kim tiểu thư về nhà, kết quả lại là một món hàng giả?"

Ninh Diệu Hoa nghe mà trong lòng khó chịu, nhưng chỉ có thể nín nhịn mà trả lời: "Ông thông gia nói vậy là nặng quá rồi, Tuyết Lạc là đứa bé mà chúng tôi yêu thương cưng chiều từ nhỏ đến lớn, là viên ngọc quý trong lòng bàn tay chúng tôi, vốn dĩ đã là thiên kim tiểu thư, tại sao lại có thể gọi là hàng giả được? Nhân phẩm và năng lực của con bé như thế nào, không phải ông bà cũng biết rõ sao?"

--- O ---

Chương 1323: Mau Chóng Đưa Ra Quyết Định

"Ninh Diệu Hoa, ông đừng có đánh trống lảng với tôi, chẳng lẽ những thứ đó có thể biến thành lý do để ông lừa gạt nhà họ Tô chúng tôi sao?" Giọng của Tô Hoàng Quang càng lộ rõ sự phẫn nộ.

Ninh Diệu Hoa cũng trầm giọng nói: "Về chuyện này thì xin ông thông gia cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cho ông một đáp án hài lòng!"

"Được, vậy tôi sẽ cho ông thời gian ba ngày!" Cạnh một tiếng, đầu bên kia đã cúp máy

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của Ninh Diệu Hoa liền đen kịt lại.

Trang Linh Ngọc lập tức truy hỏi: "Thế nào rồi, bên đó nói gì thế?"

Ninh Tuyết Lạc đứng bên cạnh, trong mắt cô ta thoáng hiện lên vẻ mưu mô, ngay lập tức trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng đau khổ nói: "Bây giờ chuyện này đã bị cô làm âm ỉ như thế, sức ảnh hưởng của cô lại lớn nữa, chỉ e mọi người chí ít cũng tin một nửa. Những người khác thì thôi, nhưng bên nhà họ Tô, nếu đã nghe phong thanh được cái gì thì chắc chắn bọn họ sẽ điều tra đến cùng. Chuyện này... không giấu được đâu, con cũng không muốn lừa bọn họ nữa... ba mẹ, hai người không cần khó xử, con sẽ đi chia tay với Tô Diễn ngay bây giờ..."

Gương mặt của Ninh Diệu Hoa lập tức trầm xuống, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc: "Tuyết Lạc! Con điên rồi sao! Chuyện này làm sao có thể nói lung tung được!"

"Ba... chuyện đã thành ra như thế, thay vì để nhà họ Tô nói ra không bằng để con chủ động trước thì hơn, như thế còn có thể giữ lại chút thể diện cho bản thân, con bây giờ... đã hai bàn tay trắng, con không xứng... không xứng với anh Diễn..." Ninh Tuyết Lạc vừa nói vừa bật khóc một cách đau khổ.

"Con bé ngốc này, đừng khóc, đều là do mẹ không tốt, lúc đó khi nhìn thấy Ninh Thu Đồng xuất hiện, mẹ nên cảnh giác mới phải!" Trang Linh Ngọc đau lòng trấn an Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Diệu Hoa đứng bên cạnh lại trầm tư suy nghĩ.

Những gì Ninh Tuyết Lạc vừa nói tuy có nông nổi nhưng cũng không phải là

không có lý.

Lần trước, khi Lão gia tử lập di chúc thế nhưng lại không cho Tuyết Lạc một chút cổ phần nào, bên phía nhà họ Tô cũng đã úp mở chê bai rồi, nào đâu ra cái lý không để lại cổ phần cho cháu ruột mà lại đi chia cổ phần cho một đứa con nuôi như Ninh Tịch?

Cũng còn may là có Tô Diễm khuyên nhủ nên bên đó mới không nói gì nữa, nhưng bây giờ dù có nói thế nào cũng không được nữa rồi.

Khó khăn lắm mới liên hôn được với nhà họ Tô, nếu như cuộc hôn nhân này thất bại, đối với ông ta mà nói đây sẽ là một tổn thất cực kỳ lớn!

Đối với ông ta mà nói, sự tồn tại của nhà họ Tô còn quan trọng hơn là cổ phần, cái ghế chủ tịch của ông ta có thể giữ được nguyên nhân chủ yếu là do có nhà họ Tô đứng đằng sau ủng hộ.

Cho nên, dù có thế nào cuộc hôn nhân này nhất định phải giữ đến cùng!

Mà bây giờ cách duy nhất có thể chứng minh thành ý của nhà họ Ninh, nâng cao địa vị của Tuyết Lạc lên cũng chỉ có một.

Đó chính là chuyển hết cổ phần dưới danh nghĩa của ông sang cho Ninh Tuyết Lạc.

Như thế nhà họ Tô sẽ không còn nói được gì nữa!

Nhưng mà... nếu như chuyển toàn bộ cổ phần trong tay ông sang cho Tuyết Lạc, việc lớn như thế trong lúc nhất thời ông ta thực sự rất khó đưa ra được quyết định.

Tuyết Lạc dù có tốt mấy đi nữa nhưng nói cho cùng vẫn không phải là con ruột!

Thế nên Ninh Diệu Hoa lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mãi một lúc lâu sau, Ninh Diệu Hoa mới thở dài rồi nói: "Tuyết Lạc con đừng lo nữa, để ba tính kỹ xem xem, còn về phía Tô Diễm con cũng đừng có xúc động, ba sẽ giúp con giải quyết ổn thỏa."

Ninh Tuyết Lạc nghe thế, trong mắt lại lóe lóe lên nhưng vẫn cứ tiếp tục giả bộ đau đớn, không có bất cứ phản ứng gì, muốn ép cho Ninh Diệu Hoa phải

mau chóng đưa ra quyết định.

--- O ---

Chương 1324: Nơi Để Phó Thác

Ngoài cửa lớn nhà họ Ninh.

"Tiểu Tịch, con nghĩ kỹ chưa, chỗ cổ phần này cháu thực sự đưa hết cho cô à?"

"Cô à cô cứ nhận đi ạ, đồ của nhà họ Ninh cháu không muốn dính vào, đương nhiên cháu cũng không muốn kẻ khác được lợi, cũng may là có cô xuất hiện, cháu chỉ sợ... số cổ phần đó sẽ gây thêm rắc rối cho cô." Ninh Tịch không yên tâm nói.

Ninh Thu Đồng cười lạnh một cái: "Hừ, rắc rối ấy à? Chút bản lĩnh đó của họ chưa đáng để cô phải quan tâm! Nếu đã như thế, Tiểu Tịch, số cổ phần này cô cũng không đùn đẩy nữa, cô sẽ nhận. Cháu chỉ cần yên tâm làm những gì mình muốn là được, nhà họ Ninh đã có cô rồi!"

"Cháu cảm ơn cô ạ!" Ninh Tịch nhìn Ninh Thu Đồng với ánh mắt cực kỳ cảm kích, nhưng vẫn không nhìn được mà hỏi: "Cô không hỏi cháu về chuyện năm đó sao?"

Ninh Thu Đồng cười cười: "Có gì đâu mà phải hỏi, cô dùng đầu gối cũng đoán được tình hình lúc đó đại khái như thế nào. Chẳng qua là với cái tính mưu mô xảo trá kia của Ninh Tuyết Lạc, chắc chắn giờ đã chẳng còn lại chút chứng cứ gì của năm đó. Bây giờ, con nhỏ đó vẫn một mực đổ tội lên đầu cháu, lại cộng thêm việc Tô Diễm cũng đứng về phía con nhỏ đó thì dù cháu có một trăm cái mồm cũng không giải thích rõ được!"

"Kẻ đã không tin cháu thì có nói thế nói nữa cũng vô dụng, những người tin cháu thì cháu chẳng cần nói một chữ họ vẫn tin! Cháu yên tâm đi, cô tin cháu."

Được người phụ nữ vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng này ôm lấy, trong lòng Ninh Tịch bỗng dưng dâng lên một nỗi cảm xúc khó nói: "Cô ..."

Tuy Ninh Tịch không nói gì nhưng Ninh Thu Đồng lại có thể cảm nhận được tâm tình của cô, bà đau lòng không thôi vuốt vuốt mái tóc của cô: "Con gái ngoan, con đã phải chịu nhiều thiệt thòi rồi! Con yên tâm, cái đuôi cáo của Ninh Tuyết Lạc không giấu được bao lâu nữa đâu! Còn cả đôi cha mẹ hồ đồ của con nữa, sớm muộn gì họ cũng sẽ phải hối hận..."

Ninh Thu Đồng vừa nói trong lòng vừa âm thầm thở dài, đứa bé này nhân nhện bao nhiêu năm như thế thật đúng là không dễ dàng gì!

Cho dù có trong lòng có bao nhiêu oán hận đi chăng nữa, con bé có thể làm gì được đây? Bởi vì đối phương là cha mẹ ruột của con bé, cho dù nó có làm bất cứ cái gì với bọn họ thì cuối cùng người sai vẫn sẽ là con bé.

Còn về phần Ninh thị, đó lại là tâm huyết cả đời của Ninh lão gia tử, càng không thể động đến...

Cũng thật khó cho con bé, có thể kiên trì đến ngày hôm nay, không bị thù hận làm mờ mắt mà lầm đường lạc lối.

Nghĩ đến đây, Ninh Thu Đồng lại cảm thấy vui mừng.

Đứa bé này quả thật là khiến người ta thương yêu!

Có lẽ sự phản bội của Tô Diễn năm đó đối với nó mà nói là một sự đả kích không nhỏ, bà phải lưu ý xem bên cạnh mình có ai thích hợp không mới được, cũng là để con bé có nơi để phò thác, bên cạnh lão Quách cũng có mấy thằng nhóc diện mạo cũng không tồi đâu...

...

Ninh Tịch nói chuyện với Ninh Thu Đồng thêm một lúc nữa rồi mới lên đường về nhà.

Lúc lái xe đến nửa đường rồi Ninh Tịch mới đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Thôi xong rồi, quên mất chị Thiên Tâm rồi!

Nhớ đến thái độ kỳ lạ của Ninh Thiên Tâm khi rời khỏi bữa tiệc, Ninh Tịch vội gọi điện cho Ninh Thiên Tâm.

Đầu bên kia điện thoại kêu tút tút liên hồi mà chẳng có ai nhắc máy càng khiến Ninh Tịch thêm lo lắng, sốt ruột.

Đáng chết, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

Ninh Tịch bắt đầu chửi cái thằng đàn ông cặn bã đó cả trăm nghìn lần trong bụng, rồi sau đó lập tức quay đầu xe lại, lái thẳng về nơi Ninh Thiên Tâm đang ở.

Theo những gì cô biết, Ninh Thiên Tâm không ở cùng với Ninh Diệu Bang mà tự thuê một căn nhà ra ở riêng, cô đã từng đến đó rồi, nên cũng có ấn tượng.

15 phút sau, xe của Ninh Tịch dừng lại trước một khu nhà có chút cũ kỹ.

Những căn nhà ở đây cũng đã có tuổi cho nên có vẻ khá cũ kỹ, đại đa số đều là những kiểu kiến trúc phục cổ, ban ngày nhìn thì thanh tịnh nên thơ, nhưng đến tối lại có cảm giác âm u.

Ninh Tịch đỗ xe dưới lầu sau đó đi chạy lên nhà của Thiên Tâm

--- O ---

Chương 1325: Mang Thai Rồi

"Thùng thùng thùng...!!!"

Tiếng đập cửa vang lên dồn dập.

Trong tòa nhà tối om không có ánh đèn gì, cũng không biết bên trong rốt cuộc có ai không...

Nhưng mà muộn thế này rồi, Ninh Thiên Tâm lại không có nơi nào để đi!

Không phải là bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?

Ninh Tịch ấn chuông cả nửa ngày mà không thấy ai ra mở cửa, đang định nếu thực sự không được thì sẽ phá cửa xông vào.

Đúng vào lúc này, "kẹt" một tiếng, cánh cửa được người trong nhà đẩy ra.

Ninh Thiên Tâm mặt không còn tí máu nào đứng đó, thân sắc ngậy dại, sau khi nhìn thấy Ninh Tịch, dường như không nhận nổi được nữa, bỏ nhào vào lòng cô: "Tiểu Tịch... Tiểu Tịch... Chị nên làm thế nào bây giờ..."

Tim Ninh Tịch giật nảy: "Chị... chị có thai rồi?"

Cả người Ninh Thiên Tâm lập tức run lên, cái đầu đặt trên vai cô khẽ gật nhẹ, giọng điệu có chút kích động nói: "Ừm, chị mang thai rồi... chị dùng mấy loại que thử thai khác nhau liền... thử đi thử lại rất nhiều lần... kết quả... là mang thai rồi... tất cả đều như thế..."

"Được rồi, được rồi, đừng khẩn trương quá, chúng ta vào trong rồi nói chuyện nhé!" Ninh Tịch đè nén cơn tức giận muốn giết người trong lòng lại, cẩn thận đỡ Ninh Thiên Tâm đi vào trong.

Bật đèn lên, nhìn thấy mấy que thử thai trên bàn, trong lòng Ninh Tịch đau như cắt.

"Đại khái là mấy tháng rồi?" Ninh Tịch hỏi.

"Khoảng... khoảng tầm ba tháng..."

"Bình thường chị không có phản ứng gì à?"

"Chỉ là thèm ngủ hơn một chút, có chút kén ăn, lại có hơi buồn nôn... nhưng, trước kia những lúc sức khỏe của chị không tốt cũng có phản ứng như vậy. Những lúc bị áp lực quá lớn, kinh nguyệt chị cũng sẽ loạn, cho nên căn bản là chị không nghĩ đến vấn đề này..." Ninh Thiên Tâm đau khổ cúi đầu.

Ninh Tịch bóp bóp ấn đường, hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: "Bây giờ chị định làm thế nào? Đứa bé này chị có muốn hay không?"

"Không muốn... chị không muốn..." Ninh Thiên Tâm lập tức lắc đầu.

Ninh Tịch còn tưởng Ninh Thiên Tâm sẽ không nỡ, dù sao đó cũng là đứa trẻ của người đàn ông mà chị ấy thích bao nhiêu năm nay, điều này khiến cô có chút kinh ngạc: "Chị chắc chứ?"

Ninh Thiên Tâm chắc chắn gật đầu: "Tiểu Tịch, chị không nỡ bỏ đứa bé nhưng... chị không thể giữ lại nó được, chị không muốn bị kịch của chị lại lặp lại trên người nó nữa."

Nghe đến đó, Ninh Tịch lập tức hiểu ra.

Quan hệ giữa cha mẹ Ninh Thiên Tâm vẫn luôn tệ hại, chị là người bị hại, đương nhiên không muốn con mình tương lai cũng phải chịu những tổn thương như vậy.

Ninh Thiên Tâm chậm rãi nói: "Người đó... anh ấy đã có người mình thích rồi, anh ấy rất thích, rất thích cô ấy, giống như chị thích anh ấy vậy, thích rất nhiều năm rồi. Cho nên chị hiểu lắm, anh ấy không thể bỏ được cô ấy đâu! Chị không muốn hèn hạ đến mức dùng một đứa trẻ để trói chân anh ấy... đứa bé này, chị không thể giữ lại được!"

Nghe những lời Ninh Thiên Tâm nói, Ninh Tịch cảm thấy tán thưởng người chị này, tính tình chị ấy yếu đuối nhưng trong những thời khắc mấu chốt lại rất có chủ kiến.

Nhưng, nhìn dáng vẻ khổ sở đau đớn của Ninh Thiên Tâm không cần nghĩ cũng biết, chị ấy đã giằng xé thế nào mới có thể đưa ra quyết định tàn nhẫn đến vậy.

Cuối cùng Ninh Tịch vẫn cảm thấy không nhẫn tâm, thử hỏi lại một lần nữa: "Chị Thiên Tâm, hay là chị thử hỏi xem thái độ của anh ta như thế nào rồi hãy quyết định? Nói không chừng giữa hai người lại có thể thì sao?"

Ninh Thiên Tâm lắc đầu: "Không cần đâu, thái độ của anh ấy lần trước đã rất rõ ràng rồi. Sau khi tỉnh lại biết là chị thì anh ấy đau khổ lắm, đau khổ vì mình đã phản bội lại người đó, chị hà tất phải làm khó anh ấy nữa..."

--- O ---

Chương 1326: Không Đánh Một Trận Thì Bức Bối Chết Mất

Bà chị ngọc này...

Ninh Tịch thực sự không biết nói gì cho phải.

Chị ấy sợ người ta khó xử, chẳng lẽ chị ấy không thử nghĩ đến bản thân chị ấy sao? Một mình đối diện với nỗi kinh hoàng khi chưa chồng mà chữa cùng với nỗi đau khổ khi phải quyết định bỏ đứa bé đi...

Nhưng mà, năm đó chẳng phải cô cũng ngốc nghếch như thế sao, cô quả thật không có tư cách gì để nói Ninh Thiên Tâm cả.

Chuyện như thế này thì chẳng ai có thể giúp được cả, chỉ đành để Ninh Thiên Tâm tự mình nghĩ thông, tự mình thoát ra mà thôi.

Thực ra thì việc Ninh Thiên Tâm muốn bỏ đứa bé này đi làm Ninh Tịch nhẹ nhõm hơn không biết bao nhiêu, làm một bà mẹ đơn thân thực sự không dễ dàng một chút nào.

Tuy rằng không biết rốt cuộc người đàn ông đó là ai, nhưng qua những gì Ninh Thiên Tâm kể lại thì rõ ràng đây không phải là một người đàn ông đáng giá để phó thác.

"Chấn chấn rồi chứ?" Ninh Tịch hỏi.

Ninh Thiên Tâm hít một hơi thật sâu, gật đầu: "Rồi!"

Ninh Tịch dang rộng hai tay ôm lấy Ninh Thiên Tâm: "Em ủng hộ quyết định này của chị. Que thử thai cũng không chính xác hoàn toàn. Bây giờ, việc đầu tiên chị phải làm đó chính là ngày mai lập tức đến bệnh viện khám cho thật kỹ, xác định xem có phải thực sự là mang thai thật hay không, ngày mai em đi cùng với chị!"

"Cám ơn em, Tiểu Tịch..."

"Chị còn khách khí thế với em làm gì! Nếu như chị thực sự muốn cảm ơn em, không bằng nói cho em cái tên khốn kia rốt cuộc là ai. Bây giờ em đang tức phát điên đây này, không đập cho cái gã một trận thì em bức bối muốn chết luôn rồi đây này!" Ninh Tịch vừa xắn tay áo vừa nói.

Ninh Thiên Tâm bị cô chọc cho bật cười: "Ninh Tịch, đừng quậy nữa, người đó... anh ấy... cũng có chút thế lực ở Đé Đô. Chị biết tính em nóng nên mới không muốn để em trong cơn kích động mà làm ra chuyện gì không cứu chữa được, chị sợ sẽ liên lụy đến em. Hơn nữa, chuyện này cũng không cần thiết, chị thích anh ấy nhiều năm như vậy rồi, tất cả đều do chị cam tâm tình nguyện, đây cũng là chuyện ngoài ý muốn mà thôi..."

Ninh Tịch cũng hết cách, cúi đầu ủ rũ, mặt đầy vẻ thất vọng: "Được rồi, được rồi, hôm nào đấy chị thay đổi ý định, muốn đập cho hẳn một trận nhất định phải bảo em đầu tiên đấy!"

...

Tối nay, Ninh Tịch không nỡ để Ninh Thiên Tâm ở một mình nên ở lại đây với chị ấy.

Đến nửa đêm, điện thoại đột nhiên rung lên bần bật.

Nhìn thấy tên của Lục Đình Kiêu hiện trên màn hình, Ninh Tịch lập tức bỏ máy: "Alo?"

Lục Đình Kiêu: "Em đang ở đâu đấy?"

Ninh Tịch: "Em đang ở chỗ của chị Thiên Tâm! Anh xong việc chưa?"

Lục Đình Kiêu: "Vừa mới xong, em có ổn không?"

Ninh Tịch ngẩn ra: "Hả... anh biết rồi à..."

Mấy ngày hôm nay, Lục Đình Kiêu nếu không phải bay đi khắp nơi thì cũng đi họp, đi thị sát khắp chốn. Anh bận đến mức tối tăm mặt mày nên cô cũng không định nói những chuyện phiền lòng này với anh nhưng không ngờ anh đều biết hết.

"Anh không cần lo cho em đâu, thực ra cũng chẳng có việc gì cả, vừa hay cũng nhân cơ hội này giải quyết luôn số cổ phần trong tay. Em đã thuận lợi chuyển hết số cổ phần đó sang cho cô rồi. Em ở chỗ của chị Thiên Tâm giờ này là vì... vì chị ấy xảy ra chút chuyện, có khả năng em phải ở bên cạnh chị ấy một khoảng thời gian!"

Ninh Tịch nói rồi nhú mày lại: "Hôm nay, việc cái tên kia xuất hiện... có phải anh cũng biết rồi không?"

Lục Đình Kiêu: "Ừm."

"Thực ra em đã muốn hỏi từ lâu rồi, công ty của anh dạo gần đây hình như rất bất ổn, có phải là vì..." Ninh Tịch vẫn lo lắng cái tên điên đó vì cô mà làm gì đó với Lục Đình Kiêu.

"Mở cửa đi." Lục Đình Kiêu đột nhiên nói.

"Hả?" Ninh Tịch ngẩn ra một lát: "Anh... anh đến đây đó hả?"

Lục Đình Kiêu: "Ừ."

Ninh Tịch chẳng kịp nghĩ gì nữa mà lập tức nhón chân đi ra khỏi phòng, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bên cạnh ra, thấy Ninh Thiên Tâm đã ngủ say vì mệt mỏi mới khẽ khàng đi ra cửa.

--- O ---

Chương 1327: Vại Dấm Đến

Mở cửa ra, quả nhiên là đập vào mắt hình ảnh của Lục Đình Kiêu với vẻ phong trần mệt mỏi đang đứng ngoài cửa.

"Sao anh... sao anh lại biết em đang ở đây?"

Đến nhanh như thế, chắc trước lúc gọi chò cô đã đang ở trên đường rồi.

Lục Đình Kiêu: "Đoán được."

Ninh Tịch toát mồ hôi hột: "Anh siêu thế! Nhưng mà, anh cũng không cần cố ý đến đây một chuyến như thế này đâu! Có chuyện gì mai nói cũng không muộn mà!"

Lục Đình Kiêu dang rộng hai tay, mặt không biểu cảm nói: "Cho em ôm một cái."

Ninh Tịch nhất thời ngẩn ra rồi nháy mắt mắt đã đỏ bừng, lập tức nhảy bổ vào trong lòng anh: "Lục Đình Kiêu... sao anh lại đáng yêu thế chứ!"

Là vì sợ cô buồn thế nên dù đã bận cả ngày trời cũng vẫn cố ý chạy đến đây một chuyến để tặng cho cô cái ôm an ủi sao?

Đêm khuya lành lạnh, hai người yên lặng ôm nhau.

Lục Đình Kiêu vuốt vuốt mái tóc cô: "Đừng nghĩ lung tung, chuyện giữa anh và cái tên đó không liên quan đến em, tất cả đều là ân oán riêng giữa anh và hắn."

Nghe đến đó, tim Ninh Tịch giật thót, nghe giọng của Lục Đình Kiêu thì hình như đã tra ra lai lịch của Vân Thâm rồi?

Chẳng lẽ hai người bọn họ biết nhau thật?

"Anh quen anh ta à?" Ninh Tịch không kìm được hỏi.

"Biết." Ánh mắt Lục Đình Kiêu hơi tối lại nhìn gương mặt lo lắng của cô gái nhỏ: "Em đang lo cho anh... hay là đang lo cho hắn?"

Thấy Lục Đình Kiêu tự dung đồ nguyên một thùng dấm, khoe miệng Ninh Tịch khẽ giật một cái: "Đương nhiên là em lo cho người đàn ông của em rồi!"

Chẳng lẽ em lại đi lo cho người dung?"

Người đàn ông của em và người dung.

Lúc này, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu mới lộ ra vẻ hài lòng, y như con mèo đang trong cơn giận dữ thì được chủ nhân vuốt lông: "Không cần lo cho anh, trên thế giới này, người có thể khiến anh đổ vào trong mắt chỉ có em."

Thấy vẻ đã tính trước hết mọi thứ của anh, Ninh Tịch mới yên tâm phần nào, tuy rằng những lời ngọt ngào này khiến Ninh Tịch cảm thấy thư thái cực kỳ nhưng vẫn phồng má giả vờ giận nói: "Anh ghen cũng vô lý quá đấy!"

Lục Đình Kiêu nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm, im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: "Dù sao hẳn ta cũng là người mà em từng thích."

Thế nên cho dù anh có muốn coi nhẹ cũng không thể.

Lục Đình Kiêu vừa dứt lời Ninh Tịch liền ngẩn tò te ra: "Há..."

What?

Vân Thâm là người cô từng thích á?

Rốt cuộc thì Lục Đình Kiêu nghĩ cái gì mà rút ra được cái kết luận đó vậy!!!

Ồ, mà hình như đó là do chính miệng cô nói thì phải...

Đúng là làm vậy không thể sống mà!

Hình như lúc đầu để từ chối Lục Đình Kiêu cô đã lôi hẳn ra ra làm bia đỡ đạn thì phải...

Dường như Lục Đình Kiêu cũng không muốn khiến cô khó xử, anh vuốt tóc cô, dùng đề tài này lại: "Muộn quá rồi, em đi ngủ đi."

Ninh Tịch ôm chầm lấy Lục Đình Kiêu không chịu buông tay: "Em không nỡ để anh đi."

Lục Đình Kiêu: "Vậy anh ở đây với em thêm một lát nữa."

"Một lát không đủ, người ta muốn làm đồ trang trí treo lên chân anh cơ, anh đi đâu người ta theo đấy..." Ninh Tịch vùi đầu vào ngực Lục Đình Kiêu,

giấu khuôn mặt đang vô cùng ửng rửng của mình đi: "Haizz, bảo bối à... anh tốt như thế này... tốt như thế này cơ mà... nên lấy một cô tiên hoàn mỹ mới phải chứ... em luôn cảm thấy... anh ở bên cạnh em là anh chịu thiệt, thiệt vô cùng... làm thế nào bây giờ?"

Lục Đình Kiêu: "Em chính là tiên nữ."

"Hi hi... TỰ DUNG anh lại thẳng thắn thế làm gì!"

Hai người lại quần quýt thêm một lúc lâu nữa, Ninh Tịch mới luyến tiếc không thôi nói: "Không quấy anh nữa, anh mau về nghỉ ngơi đi!"

--- O ---

Chương 1328: Chẳng Lẽ Nhìn Nhầm?

"Em cũng thế." Anh nhìn cô gái nhỏ thêm một lát nữa rồi mới quay đi.

Lúc mở cửa lên xe, Ninh Tịch đột nhiên gọi anh lại: "Lục Đình Kiêu..."

Lục Đình Kiêu quay lại nhìn cô với ánh mắt dò hỏi.

Những ngón tay của Ninh Tịch siết chặt thành nắm đấm...

Nhưng, cuối cùng cô chỉ vẫy vẫy tay với anh: "Lái xe cẩn thận."

"Ừm"

...

Sau khi Lục Đình Kiêu đi rồi, Ninh Tịch vẫn đứng tại chỗ đó một lúc lâu... rất lâu... mãi cho đến khi cả người tê cứng mới lê từng bước từng bước một vào trong nhà.

Có vài chuyện... cô nhất định phải nói cho anh biết.

Cho dù có khó khăn mấy đi chăng nữa... cũng phải lôi nó ra từ trong cái góc tối tăm kia ra, diệt trừ tận gốc.

Cho dù sau khi lôi nó ra ánh sáng một lần nữa, cô sẽ phải đối diện với một cảnh tượng như địa ngục khác...

...

Buổi sáng ngày hôm sau.

Trước khi đến bệnh viện, Ninh Tịch quay về nhà thay đồ đã.

Bộ quần áo thể thao lưng bùng xám xịt, mái tóc tết que mùa, trên mặt thì vẽ đầy tàn nhang, đeo thêm một cái kính gọng đen bản to che mắt gần nửa khuôn mặt, thoáng cái đã từ một mỹ nữ biến thành một cô nàng xấu xí.

Sau khi đến bệnh viện, Ninh Tịch sợ Ninh Thiên Tâm mệt, bảo cô ấy ngồi một chỗ đợi, còn cô đi xếp hàng lấy số rồi đưa cô ấy đến khoa sản đợi làm kiểm tra.

"Tiểu Tịch... thật là phiền em quá!" Ninh Thiên Tâm lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán hộ Ninh Tịch, trên mặt đầy vẻ tự trách.

"Chị! Chúng ta là ai chứ, lần sau chị mà nói thế nữa là em giận thật đấy!"

"Nhưng mà, hôm nay em không cần đi làm sao? Vói... nhờ đâu mà bị người khác nhìn thấy em ở đây..." Ninh Thiên Tâm vẫn còn lo tới những chuyện khác.

"Ôi, chị à, chị đừng có lo mà, vừa hay hôm nay em không có việc gì, mà kỹ thuật hóa trang của em xuất thần nhập hóa như thế, làm sao mà nhận ra em được cơ chứ. Ngón nghề này em thuần thục lắm rồi, em còn phải dựa vào nó để lăn lộn kiếm cơm nữa chứ, chị cứ yên tâm 100% đi..."

Ninh Tịch đang an ủi Ninh Thiên Tâm thì mắt lại liếc thấy một nam một nữ trông quen quen đi ra từ khoa chấn thương chỉnh hình* phía đối diện.

*Chấn thương chỉnh hình là chuyên khoa cung cấp dịch vụ khám và điều trị các tổn thương và bệnh của hệ thống cơ xương khớp, gồm xương, cơ, khớp và dây chằng.

Hai người này cô đúng là không thể là lơ được...

Bởi vì, nam là Mạc Lăng Thiên, nữ là Quan Tử Dao!

Mạc Lăng Thiên tay cầm một xấp hóa đơn thuốc, một tay khác cẩn thận dìu đỡ Quan Tử Dao, nhìn dáng vẻ của Quan Tử Dao hình như là bị thương ở chân.

Sau vài lần tiếp xúc, Ninh Tịch đã sớm nhìn ra Mạc Lăng Thiên có ý với Quan Tử Dao rồi, nhìn cảnh này xem ra là đang tấn công mạnh liệt à?

Ninh Tịch nhìn nhìn một lúc rồi không chú ý đến nữa, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến cô, chỉ cần Quan Tử Dao không ốm ở trước mặt Đại ma vương của cô nữa là được rồi

Ninh Tịch bĩu bĩu môi thu mắt lại, đang định nói chuyện với Ninh Thiên Tâm, trấn an chị ấy thì lại phát hiện ra sắc mặt của chị ấy có cái gì đó không đúng.

Vừa này còn đang bình thường cơ mà, bây giờ lại ngậy ra nhìn chăm chăm vào một chỗ, môi run run, mặt thì trắng bệch...

Ninh Tịch theo bản năng nhìn theo hướng ánh mắt của Ninh Thiên Tâm phát hiện ra hướng mà cô ấy đang nhìn hình như là hướng lúc này Mạc Lăng Thiên và Quan Tử Dao đi ngang qua.

Này là sao? Có phải là cô nhìn nhầm rồi không?

Ninh Tịch đang ôm một bụng nghi ngờ thì bên trong vang lên tiếng đọc số của hai người, thế là cô đành vội đỡ Ninh Thiên Tâm đi vào.

Tiếp sau đó là một loạt các xét nghiệm, Ninh Tịch phát hiện ra trạng thái của Ninh Thiên Tâm cực kỳ khác lạ, cả quá trình mà hôn cứ như đang ở trên mây.

Cuối cùng cũng làm xong xét nghiệm, Ninh Thiên Tâm lại ngồi trước mặt bác sĩ một lần nữa, Ninh Tịch căng thẳng ngồi bên cạnh: "Bác sĩ, thế nào rồi ạ?"

--- O ---

Chương 1329: Rất Có Thể Cả Đời Không Mang Thai Được Nữa

Bác sĩ là một người phụ nữ trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi, bà liếc nhìn báo cáo xét nghiệm rồi nói luôn: "Thai nhi được 12 tuần tuổi rồi, rất khỏe mạnh, có muốn không?"

Chắc là nhìn ra thần sắc của Ninh Thiên Tâm không đúng, người đi cùng không phải là đàn ông mà lại là chị em nên bác sĩ hỏi thẳng luôn, đối với bà mà nói thì chuyện này thấy nhiều lắm rồi.

"Chị Tâm..."

Mãi cho đến khi Ninh Tịch nhắc nhở, Ninh Thiên Tâm mới sực tỉnh vội nói: "Không... không cần! Bác sĩ, tôi muốn làm phẫu thuật ngay bây giờ, có được không ạ?"

Vẻ mặt của Ninh Thiên Tâm có chút gì đó gấp gáp.

Vị nữ bác sĩ nhìn nhìn Ninh Thiên Tâm, vẻ mặt có chút lạnh lùng, làm cái nghề này lâu rồi, bọn họ phản cảm nhất là những người có con rồi mà lại muốn bỏ.

Phải biết rằng, hàng ngày có biết bao nhiêu người đến đây làm bao nhiêu thủ thuật chỉ vì mong mỏi có được một đứa con mà cầu còn không được, nhưng những người trẻ tuổi này lại ỷ vào tuổi tác mà không biết chịu trách nhiệm.

Giọng nói của vị bác sĩ vô cùng lạnh: "Thai của cô cũng lớn quá rồi, phá bằng thuốc không được, chỉ có thể dùng thủ thuật thôi. Có nghĩa là phải nạo bỏ như thế mới có thể nạo sạch hết được, thể chất của cô vốn dĩ đã rất khó có thai, sau lần nạo thai này e rằng sau này rất khó có thai nữa."

Nghe đến đó, vẻ mặt của Ninh Thiên Tâm như thể sét đánh giữa trời quang: "Sao cơ ạ..."

Đúng là cô biết thể chất của mình yếu, mỗi lần đến kỳ đều rất đau, đi khám đông y thì bị bảo là "cung hàn", phải giữ gìn cẩn thận, nhưng cô không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như thế...

Ninh Tịch cũng ngăn ra: "Nghiêm trọng đến thế sao?"

Bà bác sĩ nói: "Tôi đương nhiên là phải nói rõ các hậu quả nghiêm trọng nhất là gì với bệnh nhân rồi, nhưng đây cũng không phải là hù dọa các cô, lần này cô ta có thể mang thai đã là chuyện không dễ rồi."

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, ở đâu ra mà không dễ, chị ấy là một lần trúng thưởng luôn đấy!

Nhưng, bác sĩ cũng không cố ý dọa cô, Ninh Thiên Tâm lần này mà phá thai thật thì thực sự rất nguy hiểm, có khả năng cả đời không có con được...

Chuyện này... đối với một cô gái mà nói, thực sự quá nghiêm trọng!

Căn phòng lặng ngắt như tờ.

Một lúc sau giọng nói run rẩy, trống rỗng của Ninh Thiên Tâm vang lên: "Bác sĩ làm ơn hãy xếp lịch cho tôi đi ạ, càng nhanh càng tốt."

Ninh Tịch nghe thế liền phát cáu: "Nhanh cái gì mà nhanh! Hậu quả nghiêm trọng như thế sao có thể quyết định qua loa thế được! Nhất định phải bắt cái gã đó chịu trách nhiệm chứ? Chị còn bao che cho cái thằng khốn nạn đó đến bao giờ?"

"Tiểu Tịch, đừng nói nữa..." Trên mặt Ninh Thiên Tâm tràn ngập vẻ đau khổ.

Con người Ninh Tịch bỗng lóe lên, mày nhíu chặt lại truy hỏi: "Em hỏi chị, cái gã đó có phải là Mạc Lăng Thiên không?"

Nghe đến cái tên đó, cả người Ninh Thiên Tâm cứng còng, vẻ mặt đầy hoang mang, dường như không ngờ được Ninh Tịch sẽ biết.

Ninh Tịch nhìn phản ứng của cô là biết mình đã đoán đúng rồi, thoáng cái con tức đã xông thẳng lên đầu: "Má nó! Em biết ngay mà! Thảo nào mà vừa nãy chị nhìn thấy hắn ta đi cùng Quan Tử Dao vẻ mặt lại khó coi đến thế..."

Cô đoán già đoán non lại chẳng thể ngờ được, người Ninh Thiên Tâm thích thế nhưng lại là người cô quen...

Trong khi Ninh Tịch kích động nói chuyện với Ninh Thiên Tâm, cả hai đều không phát hiện ra khi vị nữ bác sĩ nghe được cái tên "Mạc Lăng Thiên", vẻ mặt bà vô cùng kinh ngạc.

Lăng Thiên?

Cái thai này... thế nhưng lại là con của Lăng Thiên?

--- O ---

Chương 1330: Chịu Trách Nhiệm

Có khi là là trùng tên?

Không đúng!

Vừa nãy bà rõ ràng nghe thấy ba chữ "Quan Tử Dao" mà.

Một cái tên thì còn có thể trùng được, nhưng lẽ nào cả hai cái tên đều có thể trùng được à?

Nghĩ đến đó, trên gương mặt của vị chủ nhiệm khoa sản thoáng chốc đã hiện lên vẻ vô cùng khó coi.

Chị gái và anh rể bà vì mong có được một đứa cháu để bế mà đi cầu thần bái phật đến nỗi tiền quyên góp sắp xây được cả mấy cái chùa rồi đấy!

Kết quả cái thằng nhóc Mạc Lăng Thiên này...

"Cái thằng nhóc thôi tha này! Thế mà dám làm lớn bụng con gái nhà người ta xong rồi không chịu trách nhiệm?" Trong cơn tức giận, vị chủ nhiệm đập bàn cái "rầm" rồi sau đó buột miệng quát lên.

Ninh Tịch và Ninh Thiên Tâm vốn đang âm ỉ vì một câu nói đó của đối phương mà đều sững lại, sau đó cả hai đều quay ra nhìn vị chủ nhiệm kia.

Vị bác sĩ lập tức thu lại vẻ mặt khác thường, khẽ ho một tiếng rồi nhìn về phía Ninh Thiên Tâm, lần này ngữ khí rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều: "Hậu quả và tổn thương của việc phá thai đối với sức khỏe vừa nãy cô cũng đã nói với cháu rồi. Đây không phải là chuyện dùng để dọa giẫm gì đâu, tổn thương của những chuyện như thế này đối với con gái là cực kỳ lớn, hướng hồ tình hình sức khỏe của cháu lại rất đặc thù..."

Bà từ từ thuật lại một lần nữa tính nguy hiểm và hậu quả của việc phá thai, sau rồi liên tục khuyên bảo: "Cho nên, con gái à, cô đề nghị con nên suy nghĩ cẩn thận rồi hãy quyết định. Bạn con nói rất có lý, phải để cha của đứa trẻ này chịu trách nhiệm chứ!"

Câu cuối cùng, giọng nói của vị bác sĩ rõ ràng đã trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

"Cháu đã suy nghĩ kỹ rồi..." Ninh Thiên Tâm trả lời với thái độ rất kiên

quyết.

Cô đang sợ, sợ rằng sau khi mình rời khỏi đây, cô sẽ không còn chút dũng khí nào để quyết định nữa, cho nên cô không dám cho mình bất kỳ một đường lui nào.

Đây rõ ràng là bị đả kích vì vừa nãy nhìn thấy Mạc Lăng Thiên đi cùng với Quan Tử Dao, cho nên Ninh Thiên Tâm mới càng kiên quyết phải bỏ đũa trẻ đi!

Vị bác sĩ thấy thế quả thật là cuống muốn chết, chỉ đành cố trấn tĩnh lại mà tiếp tục khuyên răn: "Với trạng thái tâm lý của cháu hiện tại, nếu như bác làm cho cháu xong rồi thì lỡ đâu sau này cháu lại hối hận, đến bệnh viện làm âm lên thì ai chịu trách nhiệm? Hơn nữa dù bây giờ cháu có quyết định làm phẫu thuật đi chăng nữa thì hôm nay cũng không được đâu, tuần này lịch đã kín rồi. Thế này đi, bây giờ cô đặt lịch trước cho cháu nhé, trong khoảng thời gian này cháu về nhà suy nghĩ cho thật kỹ đi."

Ninh Thiên Tâm do dự một lát, nhưng cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của vị bác sĩ: "Thế... cũng được ạ... chủ nhiệm Khang, cảm ơn cô ạ!"

Sau khi hai cô gái đi rồi, Khang Uyên Như lập tức cầm điện thoại lên bàn lên gọi điện: "Alo, bác sĩ Trương à, nhà tôi có việc đột xuất, cô có thể đổi ca giúp tôi được không? Đúng thế, đúng thế, ngay bây giờ!"

Gọi xong cuộc điện thoại đó, Khang Uyên Như lập tức cởi áo blouse ra rồi thay quần áo, xách túi chạy ra khỏi phòng khám.

Trên đường, Khang Uyên Như vừa nhanh chóng lái xe về nhà họ Mạc, vừa gọi điện thoại cho chị mình: "Alo, chị, bây giờ chị đang ở đâu?"

"Chị đang ở trường mà, sao thế? Hôm nay em không trực khám à? Sao lại rảnh gọi điện thoại cho chị thế?"

"Chị, không cần biết chị đang ở đâu, giờ chị về nhà ngay đi, gọi cả anh rể về nữa!"

"Rốt cuộc là có chuyện gì thế? Anh rể em còn đang đi làm đấy!"

"Đi làm với cháu nội của anh chị cái nào quan trọng hơn? Mau về đi! Em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh chị!" Giọng của Khang Uyên Như vô cùng khẩn cấp.

"Cháu... cháu nội? Uyên Như rốt cuộc em đang nói gì thế?"

"Tóm lại là cả hai mau về nhà đi! Còn nữa, hai người lập tức gọi điện cho Lăng Thiên, gọi nó về ngay! Chuyện có liên quan đến mạng người đấy!"

--- O ---

Chương 1331: Nó Làm Gì Có Cái Bản Lĩnh Đây!

Ngay đến cả chữ "mạng người" đều nói ra rồi, lại còn loáng thoáng cái gì mà "cháu nội", phía Mạc gia nào dám chạm trể nữa.

Mạc Kiến Chương và Khang Thục Huệ lập tức chạy từ đơn vị về nhà.

Chỉ hai từ "cháu nội" thôi thì dù có ở Bắc Cực thì hai người họ cũng phải bò về.

"Uyển Như, em nói cháu nội gì gì thế! Lại còn liên quan đến mạng người nữa!" Khang Thục Huệ hấp tấp hỏi.

Mạc Kiến Chương cũng mờ mịt nhìn hai người, sau đó lại nhìn đồng hồ trên tay: "Uyển Như, có chuyện gì thì em mau nói đi, lát nữa anh còn phải trở lại đơn vị nữa."

Khang Uyển Như bưng chén trà lên uống một ngụm lớn: "Lúc sáng có một cô gái đi cùng em gái tới chỗ em kiểm tra, kết quả là đã mang thai ba tháng nhưng cô ấy lại muốn phá thai..."

Khang Thục Huệ lập tức hòa vào: "Haiz, thanh niên bây giờ đúng là chẳng ra làm sao cả, đây rõ ràng là một sinh mạng, muốn bỏ là bỏ sao. Nếu không muốn có con sao ngay từ đầu không dùng biện pháp phòng tránh đi! Nhưng, khốn nạn nhất vẫn là thằng đàn ông kia, làm bụng con gái nhà người ta to lên rồi lại không chịu trách nhiệm, đã thế lại còn để con gái nhà người ta tự tới viện giải quyết..."

"Lại còn chẳng phải thế sao!"

Thấy hai người phụ nữ bắt đầu lảm nhảm, Mạc Kiến Chương khẽ ho một tiếng: "Uyển Như à, em gọi anh chị về đây chỉ để nói chuyện này thôi hả?"

Khang Thục Huệ cũng kịp phản ứng lại: "Khụ, phải đó Uyển Như, em gọi bọn chị về đây rốt cuộc là muốn nói cái gì?"

Khang Uyển Như nhìn chị gái rồi lại nhìn anh rể, nói thẳng: "Chị, thằng đàn ông mà chị vừa chửi không phải ai khác chính là Lăng Thiên nhà chị đây."

Vừa dứt lời, vẻ mặt Khang Thục Huệ và Mạc Kiến Chương đều như bị sét đánh.

"Uyển Như... Em nói cái gì?" Khang Thục Huệ sững sờ hồi lâu mới lấy lại được giọng nói của mình, sau đó lại trưng ra vẻ mặt tiếc nuối nói: "Nó làm gì có cái bản lĩnh đấy!"

Nếu nó có thể ra ngoài khiến bụng con gái nhà người ta to lên, bà sẽ ngay lập tức đón cô gái đó về làm con dâu mình. Như thế thì bà đã sớm có cháu chắt đầy nhà rồi, làm gì phải phát sầu lên như bây giờ?

Mạc Kiến Chương cũng cau mày nói: "Uyển Như, chuyện này nếu là người khác thì anh không biết, nhưng Lăng Thiên nhà anh chắc chắn không thể đâu! Nếu không anh với mẹ nó còn phải âu sầu đến bạc cả tóc thế này sao? Nó á, mấy năm nay đều "thủ thân như ngọc" vì con bé nhà họ Quan, còn nói với anh chị nếu đời này không lấy được Quan Tử Dao thì cả đời cũng sẽ không lấy vợ, cũng tuyệt đối không sinh con với người phụ nữ khác cơ!"

Vừa nhắc đến chuyện này, cơn giận trong lòng Mạc Kiến Chương lại sôi lên!

Khang Uyển Như biết họ không tin, nên mới kể lại chuyện trong phòng khám một lượt từ đầu đến cuối: "... theo những gì em gái cô gái đó, thì có vẻ như Lăng Thiên say rượu mất lý trí nên ép con gái nhà người ta. Cô gái đó thích Lăng Thiên rất nhiều năm rồi nhưng vì biết Lăng Thiên thích con nhỏ nhà họ Quan nên cô ấy không muốn làm khó nó, kiên quyết phá cái thai này. Cũng may là vợ chồng anh chị lạy Bồ Tát thành tâm nên Bồ Tát linh thiêng mới để cô gái này gặp được em, em tốn bao nước bọt mới khuyên cô ấy về nhà nghĩ kỹ lại, không làm phẫu thuật luôn đấy!"

Mạc Kiến Chương và Khang Thục Huệ đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn sững sờ trước những gì Khang Uyển Như vừa nói...

--- O ---

Chương 1332: Mang Cháu Nội Tao Về Đây

"Em biết chuyện này quả thật rất khó tin, lúc ấy em cũng ngỡ ngàng lắm, em chỉ làm việc bình thường thôi mà suýt chút nữa thì chính tay mình hại chết cháu trai mình... Giờ rốt cuộc chuyện là như thế nào, anh chị gọi Lăng Thiên về hỏi chẳng phải đều rõ cả sao! Anh chị đã gọi điện cho nó chưa thế?"
Khang Uyên Như giục hỏi.

Khang Thục Huệ đang chờ người ra lúc này cũng hoàn hồn lại: "Gọi rồi nhưng không gọi được, để chị gọi lại cho nó!"

Khang Thục Huệ vừa nói vừa mau chóng lấy điện thoại gọi cho Mạc Lăng Thiên, lần này cuối cùng cũng có người bắt máy.

Cùng lúc đó, trong một nhà hàng tây xoa hoa nào đó.

Mạc Lăng Thiên đang lấy cầm đĩa bút tét của Quan Tử Dao cẩn thận cất ra, sau đó mới đẩy về phía cô ta: "Em đừng lúc nào cũng ủ rũ mặt mày, mặt tập trung như vậy nữa, có cuời ngựa thôi mà cũng bị ngã! Em muốn dọa chết anh à?"

"Xin lỗi..." Quan Tử Dao mở miệng xin lỗi, vẻ mặt lộ ra vài phần cay đắng.

"Em đây, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, tuy Đình Kiêu có hơi nặng lời, nhưng cũng chỉ vì tức quá mà thôi. Ba đứa mình từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, quen biết nhau lâu như vậy rồi, đâu thể vì một người phụ nữ mà tuyệt dao được. Đợi chuyện qua đi chắc cậu ấy cũng hết giận rồi thôi, đợi khi nào anh tìm được cơ hội thích hợp hẹn cậu ấy nói chuyện, nói rõ ra thì sẽ chẳng có chuyện gì nữa hết!" Mạc Lăng Thiên móc hết lời trong lòng ra để an ủi người đẹp trước mắt.

Lúc này sắc mặt Quan Tử Dao mới dịu xuống được một chút: "Lăng Thiên, cảm ơn anh... cảm ơn anh... đã luôn ở bên em..."

Mạc Lăng Thiên cười như một thằng ngốc: "Hai đứa mình là ai mà em phải nói chuyện khách khí với anh thế..."

Đang nói dở, điện thoại Mạc Lăng Thiên vang lên, là người nhà gọi tới.

Bầu không khí lúc này đang rất tốt, Mạc Lăng Thiên vốn không muốn nghe nhưng thấy bên kia cứ gọi tới liên tục tục, sợ có chuyện gì gấp nên cuối cùng

vẫn bắt máy: "Alo mẹ à? Nếu không có chuyện gì thì mẹ gọi lại cho con sau được không, giờ con đang bận!"

"Bận bận bận, mà ừ thì có chuyện gì tử tế mà bận hả! Giờ mà ừ lập tức cúp về đây cho tao!" Giọng mẹ Mạc từ đầu bên kia rất lớn, đủ để Quan Tử Dao ở phía đối diện cũng nghe thấy.

Mạc Lăng Thiên nhanh chóng bịt điện thoại lại, ho nhẹ một cái: "Tử Dao, anh đi nghe điện thoại một chút."

"Vâng."

Bên ngoài nhà hàng.

"Mẹ, con đang bận theo đuổi con dâu cho mẹ đây này! Đây có được xem là chuyện lớn không?" Mạc Lăng Thiên lười nhác nói.

Nhưng lần này, mẹ Mạc nghe thấy thằng con trai mình nói vậy xong thái độ lại không hề dịu xuống, ngược lại càng tức giận hơn: "Lại là con nhỏ Quan Tử Dao có đúng không! Mà đúng là thằng không có tiền đồ! Giờ quan trọng nhất là cháu nội tao, mà về đây ngay cho tao, sau đó mang cháu nội tao về đây!"

"Cháu nội? Mẹ, có phải mẹ mắc bệnh hoang tưởng rồi không... muốn có cháu nội phát điên rồi à?" Mạc Lăng Thiên giật giật khóe miệng.

"Tao điên à? Con gái nhà người ta hôm nay tới viện phá thai, vừa hay lại gặp đúng dì mà, nếu không phải dì mà âm thầm ngăn cản chắc giờ tao mất cháu luôn rồi! Nếu cháu tao không còn nữa, vậy tao cũng không cần phải sống nữa làm gì..."

"Đợi đợi đợi đã... Mẹ! Bên cạnh mẹ còn ai khác nữa không? Ba con đâu? Con thấy trạng thái của mẹ bây giờ không được bình thường..."

Đầu bên kia lập tức truyền tới giọng nói của Mạc Kiến Chương: "Cái thằng thối tha này, mà mới không bình thường! Tao không cần biết giờ mà đang ở đâu, lập tức cúp về đây cho tao! Tao có chuyện phải hỏi mà!"

...

Thấy giọng điệu hai ông bà bắt thường như vậy, trong điện thoại cũng không nói rõ, Mạc Lăng Thiên chẳng còn cách nào khác, đành đưa Quan Tử Dao về

trước, sau đó lập tức trở về.

--- O ---

Chương 1333: Gen?

"Con về rồi đây..." Mạc Lăng Thiên không cam tâm tình nguyện đẩy cửa bước vào phòng khách.

Thấy giữa trưa mà bố mẹ với dì còn bày ra tư thế thăm vấn phạm nhân ngay giữa nhà, Mạc Lăng Thiên không khỏi thấy khó hiểu: "Con nói mọi người này, có thể bình tĩnh một chút được không! Có phải lại có cô gái nào chạy tới bảo mang thai với con bắt con phụ trách không?"

Mạc Lăng Thiên vừa đặt mông xuống sofa: "Xin lỗi chứ gen di truyền của ông đây dễ lây đến thế sao? Mơ đi nhé!"

Mạc gia ba đời đơn truyền (chỉ có một con), người trong giới ai ai cũng biết hai ông bà họ Mạc sốt ruột cầu cháu, nên trước đây có không ít cô gái có ý muốn đục nước béo cò, tiếc là cuối cùng đều được xác nhận là giả.

Về phương diện này Mạc Lăng Thiên quả thật rất cẩn thận, cho nên vẫn rất có tự tin đối với chuyện này.

Mạc Kiến Chương đập cho anh ta một cái: "Thằng khốn nạn này, mày quỳ xuống cho tao! Lần này là dì mày vô tình phát hiện chứ không phải người ta tìm tới cửa, mày còn oan à?"

Mạc Lăng Thiên sớm đã quen với dáng vẻ này nên cũng rất phối hợp, từ từ quỳ xuống: "Dì, dì nói đi, cô gái đó tên họ là gì, dì bảo cô ta tới đây đối chất với con!"

"Vì mày mà dì đã phải làm trái với lương tâm nghề nghiệp rồi, giờ mày còn bảo dì tiết lộ đời tư của bệnh nhân? Còn muốn đối chất với người ta á! Nghĩ hay nhi! Con gái nhà người ta đã tới hẳn chỗ dì mày phá thai rồi! Làm gì có cô gái tốt nào lại ham hố đối chất với loại đàn ông bạc bẽo không chịu trách nhiệm như mày! Nếu không phải vì mày, dì nhất định sẽ ủng hộ cả hai tay hai chân bảo cô ấy phá đi, sau đó bắt đầu một cuộc sống mới rồi đây!"

Khang Thục Huệ lập tức kéo lấy tay Khang Uyển Như: "Không được, không được! Uyển Như, em đừng có giận thằng nhãi này! Lần này thật sự phải cảm ơn em nhiều lắm!"

Mạc Lăng Thiên miết miết mi tâm: "Rốt cuộc là chuyện gì, dù có chết cũng phải cho con chết được rõ ràng chứ? Con thật sự không có ra ngoài làm bậy

mà!"

Hai ông bà vừa nghe anh ta nói không có ra ngoài làm bậy liền nổi điên lên, trừng mắt lườm anh ta, sau đó bảo Khang Uyên Như kể lại chuyện đã xảy ra thêm lần nữa.

Nghe dì mình nói xong, vẻ mặt uể oải của Mạc Lăng Thiên từ từ trở nên nghiêm trọng, hai tay đỡ trán, như thể đang cố gắng hết sức để nghĩ tới chuyện gì đó...

"Lăng Thiên, có phải mày nhớ ra chuyện gì rồi không?" Khang Thục Huệ vội hỏi.

Thời gian từng chút qua đi, cả phòng khách lặng im như tờ, không ai dám ho he tiếng nào...

Lúc Mạc Lăng Thiên ngẩng đầu lên, sự bình tĩnh trên gương mặt của anh ta như thể chỉ cần chạm vào là vỡ nát, dưới sự bình tĩnh ấy là sự bất an và hoảng loạn cực độ, anh ta nhìn Khang Uyên Như chậm rãi hỏi: "Dì, trong tên của cô gái đó... có phải là..."

Mạc Lăng Thiên hít sâu một hơi, sau đó mới nói tiếp: "Có phải có một chữ giống tên của con đúng không?"

Khang Uyên Như nghĩ một hồi, sau đó liền gật đầu: "Đúng đúng đúng! Tên của hai đứa có một chữ giống nhau! Đó là chữ "Thiên"!"

Mạc Lăng Thiên... Ninh Thiên Tâm...

Trong phút chốc, sự bình tĩnh trên mặt Mạc Lăng Thiên hoàn toàn vỡ vụn...

Không ai hiểu con bằng cha, Mạc Kiến Chương tối sầm mặt lại nói: "Sao nào, nhớ ra rồi? Đứa bé trong bụng cô gái đó có phải là của mày không?"

Mạc Lăng Thiên vuốt mặt rồi lập tức đứng bật dậy, không nói hai lời tông cửa xông ra ngoài...

"Lăng Thiên! Lăng Thiên! Mày đi đâu đấy!" Khang Thục Huệ tức tốc đuổi theo nhưng Mạc Lăng Thiên sớm đã chạy như điên lao đi, không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Khang Uyên Như "chặc" một tiếng: "Không phải hỏi nữa, trông phản ứng

thế này chắc chắn là đúng rồi."

--- O ---

Chương 1334: Vẫn Quá Nhỏ

"Giờ Lăng Thiên nó muốn làm gì, chắc không phải đi ép cô gái đó bỏ đứa bé đấy chứ?" Khang Thục Huệ sốt ruột nói.

Mạc Kiên Chương lập tức lấy điện thoại ra: "Anh phải sai người cản thẳng oắt đấy lại!"

Lúc này Khang Uyển Như cũng không cố kỵ gì nữa, bà vội nói: "Cô gái đó là Ninh Thiên Tâm! Anh rồ, anh mau tra xem cô ấy ở đâu đi!"

"Được!"

...

Cùng lúc đó, tại nhà Ninh Thiên Tâm.

Trong phòng khách.

"Tiểu Tịch, sao em lại quen với Mạc Lăng Thiên vậy?" Ninh Thiên Tâm hỏi.

"Anh ta là bạn của bạn em..." Ninh Tịch vừa nói vừa vùi đầu vào tìm đồ, vừa dứt lời liền thấy cô rút xoạt một cái dao gọt hoa quả bóng nhoáng ra.

Ninh Thiên Tâm thấy con dao kia thì khẽ nuốt nước bọt: "Tiểu Tịch, em biết chị rồi đấy, thật ra chị cũng không định kết hôn sinh con. Sau này, có thể có con được nữa hay không đối với chị mà nói thật ra cũng không khác gì nhau cả..."

"Cái này không được... nhỏ quá..." Không biết Ninh Tịch có nghe Ninh Thiên Tâm nói không, cô lại lôi ra một con dao thái thịt to và dài gấp đôi cái dao gọt hoa quả ban nãy, cô dùng ngón tay gậy vào lưỡi dao rồi lầm bầm: "Vẫn nhỏ quá..."

Ninh Thiên Tâm: "..."

Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa "đùng đùng" vang lên.

"Đề chị đi mở cửa." Ninh Thiên Tâm nói với Ninh Tịch một tiếng rồi chạy ra ngoài mở cửa.

Giờ này còn có ai tới nữa?

Vừa mở cửa ra nhìn thấy người đứng bên ngoài, sắc mặt Ninh Thiên Tâm liền thay đổi, một lúc lâu sau cô mới hoàn hồn lại: "Lăng... Lăng Thiên... sao anh lại tới đây?"

Hơn nữa trông có vẻ như là vừa chạy vội tới đây...

Trán Mạc Lăng Thiên lúc này ướt đẫm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, chống một tay vào khung cửa nhà Ninh Thiên Tâm, dùng ánh mắt như tia laze nhìn chăm chăm vào mặt cô...

Ninh Thiên Tâm thấy thế nhú mào lại.

Chẳng lẽ anh ấy biết chuyện gì rồi?

Không đúng... không thể nào... chuyện cô mang thai ngay đến cô cũng chỉ vừa mới biết, ngoài cô với Ninh Tịch ra không có bất cứ ai biết chuyện này cả mà.

Ninh Thiên Tâm nhanh chóng xua đi cái suy nghĩ này khỏi đầu mình rồi bình tĩnh mở miệng: "Lăng Thiên, anh tìm em có chuyện gì không? Thật xin lỗi, nhà đang có khách, chắc không tiện mời anh vào..."

Haiz, gay rồi!

Giờ Ninh Tịch vẫn còn đang ở trong nhà, con nhóc kia lúc này đang phát điên lên, nếu thấy Mạc Lăng Thiên... không biết nó sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Ninh Thiên Tâm chỉ muốn đuổi Mạc Lăng Thiên đi trước rồi nói sau: "Nếu không phải là chuyện gì gấp, để hôm khác nói được không?"

Mạc Lăng Thiên nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, muốn nhìn ra một chút kẽ hở, nhưng cuối cùng lại chẳng thấy được gì cả.

Cô mang thai con của anh, nhưng giờ gặp được anh rồi chẳng lẽ không có gì muốn nói sao? Sao có thể làm như không có chuyện gì như vậy?

Liệu có phải dì nhầm rồi không?

Lòng dạ Mạc Lăng Thiên trở nên rối bời, nếu hôm nay không xác định được chuyện này, chắc chắn anh ta sẽ không thể nào yên lòng được, vậy nên anh ta chỉ có thể thăm dò: "Em không có gì muốn nói với anh sao?"

Ninh Thiên Tâm định ninh rằng Mạc Lăng Thiên không biết chuyện cô mang thai, nên mới không nghĩ tới khả năng đó, cô mờ mịt hỏi lại: "Nói gì cơ?"

Mạc Lăng Thiên nhìn vào bụng cô: "Em có thai rồi à?"

Câu này không khác gì một đòn giáng mạnh xuống... đập vỡ con tim yếu ớt của Ninh Thiên Tâm, theo phản xạ có điều kiện cô bật thốt lên: "Sao anh lại biết..."

--- O ---

Chương 1335: Đến Người Phụ Nữ Của Tôi Mà Anh Cũng Dám Động Vào!

Sao Mạc Lăng Thiên lại biết chuyện này?

Ninh Thiên Tâm vừa dứt lời, Mạc Lăng Thiên cũng hoàn toàn ngẩn ra, trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng cùng hoang mang: "Hóa ra là thật... Em mang thật! Có phải là lần anh uống say không?"

Thấy sắc mặt không gì có thể khó coi hơn của Mạc Lăng Thiên, trái tim Ninh Thiên Tâm đau thắt lại.

Tuy sớm biết anh sẽ có phản ứng thế này nhưng khi đối diện với hiện thực, tim cô vẫn đau không thở nổi...

Cả người Ninh Thiên Tâm run lên, cũng không biết bản thân lấy đâu ra sức lực, cố gắng trấn tĩnh nói: "Lăng Thiên, anh đang nói gì thế? Sao có thể như vậy được! Em không biết rốt cuộc sao anh biết được chuyện này, nhưng... đứa trẻ không có quan hệ gì với anh hết..."

"Không có quan hệ gì với anh?" Mạc Lăng Thiên nhấn lại từng chữ: "Vậy em có biết người khám thai cho em hôm nay ở bệnh viện là ai không? Đó là dì anh! Chính tai bà ấy nghe thấy cuộc đối thoại của em và em gái em..."

Lúc này, Ninh Thiên Tâm hoàn toàn sững sờ.

Có thể nào cô cũng không thể ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy...

Vị bác sĩ đó... thế mà lại là dì của Mạc Lăng Thiên?

Cô cố gắng nhớ lại thái độ của vị bác sĩ đó ngày hôm nay, hình như xác định được có chỗ nào đó bất thường...

"Trùng... trùng hợp vậy sao..." Ninh Thiên Tâm cắn môi, nói tiếp: "Thế chắc là dì anh nghe nhầm đấy, lúc đó em với em gái em có chút tranh cãi, là em gái em hiểu lầm, nghĩ đứa bé là con anh nên muốn tìm anh nói lý lẽ..."

Mạc Lăng Thiên nhìn cô: "Ý của em là không phải của anh?"

Ninh Thiên Tâm: "Không phải."

Mạc Lăng Thiên cắn răng: "Được, nếu không phải của anh, vậy em nói cho anh biết, là của ai? Lần em ngủ với anh là lần đầu tiên của em!"

"Em..." Ninh Thiên Tâm bị Mạc Lăng Thiên ép lùi về sau một bước.

Đúng lúc Mạc Lăng Thiên đang sầm mặt tiếp tục bức hỏi thì phía sau lưng Ninh Thiên Tâm truyền tới một giọng nói u ám...

"Đứa bé trong bụng cô ấy là của tôi! Anh có ý kiến gì à?"

Vừa dứt lời, Mạc Lăng Thiên thấy một cô gái từ bóng tối đi ra, mặt đầy sát khí, trong tay còn cầm một con dao rất lớn.

Khiến anh ta ngạc nhiên hơn là...

Cô gái này... không ngờ cô gái này lại là...

"Cô... Tiểu... Tiểu bạch thỏ?!"

Lúc này Ninh Tịch đã tháo bộ tóc giả và cặp kính nguy trang xuống, thế nên Mạc Lăng Thiên lập tức có thể nhận ra người trước mắt là Tiểu bạch thỏ nhà Lục Đình Kiêu.

Lúc này Tiểu bạch thỏ đang lăm lăm con dao trong tay nhìn chăm chăm vào anh ta, khiến anh ta sợ phát khiếp...

"Hừ, thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa lại cứ thích tông vào... Mạc Lăng Thiên! Đi chết đi!!!" Ninh Tịch nói rồi giơ con dao lên bỏ về phía Mạc Lăng Thiên.

"A a a a!!!" Mạc Lăng Thiên co chân chạy: "Đệch! Chuyện quỷ gì thế! Ninh Tịch, cô bị điên à?"

Tại sao Ninh Tịch lại xuất hiện ở chỗ Ninh Thiên Tâm?

Không... không đúng...

Ninh Tịch... Ninh Thiên Tâm... đều là họ Ninh...

Ôi má nó chứ! Chẳng lẽ em họ của Ninh Thiên Tâm chính là Ninh Tịch?

Đây đúng thật là thiên đường có lối anh ta không đi, địa ngục không cửa lại

cứ thích tông vào mà!

Nếu biết Ninh Tịch đang ở đây, có đánh chết anh ta cũng không tới đây đâu!

Ai không biết còn tưởng cô là Tiểu Bạch thỏ ngoan ngoãn dễ thương, nhưng sau vô số lần chứng kiến những thời khắc dửng dưng của cô, Mạc Lăng Thiên lúc này... đã muốn điên luôn rồi.

Giờ anh ta chỉ thấy mừng vì trong tay cô là dao chứ không phải là súng...

"Má nó chứ! Mạc Lăng Thiên! Nếu anh là đàn ông thì đứng lại cho tôi!"

"Ninh Tịch, cô bình tĩnh... bình tĩnh lại một chút, có gì chúng ta từ từ nói..."

"Nói cái c* mẹ anh! Xuống địa ngục đi đồ khốn! Ngay đến người phụ nữ của tôi mà anh cũng dám động vào à!"

"Á á á! Cô làm thật đấy à!"

"Tôi cho anh ba giây, tạm biệt người anh em của anh đi đồ cặn bã!"

...

--- O ---

Chương 1336: Suýt Chút Nữa Làm Con Tôi Bị Thương Rồi

Ninh Thiên Tâm kinh hoàng hô lên: "Tiểu Tịch, dừng lại! Dừng đuổi nữa! Như vậy nguy hiểm lắm! Tiểu Tịch..."

Tiếc là Ninh Tịch lúc này đã hoàn toàn không nghe thấy cô nói gì nữa rồi.

Ninh Thiên Tâm sợ hai người cứ vậy sẽ bị thương, dưới tình thế cấp bách cô lao tới muốn ngăn không cho họ đánh nhau nữa...

Hai người kia cũng không ngờ Ninh Thiên Tâm sẽ đột nhiên xông tới nên không tránh kịp mà va vào người cô, cả người Ninh Thiên Tâm ngã ra đằng sau.

Ninh Tịch hồn bay phách tán, Mạc Lăng Thiên sợ hãi tề, hai người cùng giơ tay ra, may mà kịp giữ được người Ninh Thiên Tâm...

Ninh Tịch hốt hoảng nhìn vào bụng Ninh Thiên Tâm: "Suýt chút nữa thì làm con tôi bị thương rồi!"

Mạc Lăng Thiên hắc tuyến đầy đầu: "Đây rõ ràng là con..."

Ninh Tịch quăng một ánh mắt sắc lạnh sang: "Hửm? Anh muốn nói gì?"

Mạc Lăng Thiên: "Không có gì, không có gì... phải phải phải... là con cô... con cô... cô nói gì cũng đúng hết..."

Ninh Tịch "hừ" một tiếng, sau đó cẩn thận đỡ Ninh Thiên Tâm vào trong.

Trong phòng khách.

Ninh Tịch gác chân ngồi trên sofa, Mạc Lăng Thiên thì ngồi núp ở chiếc ghế trong góc phía đối diện.

Ninh Thiên Tâm bưng hai ly trà hoa ra cho hai người, thấy Ninh Tịch lúc này đã bình tĩnh lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Lăng Thiên miết mi tâm nhìn Ninh Thiên Tâm: "Cô... cô ấy là em họ em à? Thật hả?"

Ninh Thiên Tâm gật đầu: "Phải."

"Sao em không nói cho anh biết sớm!" Mạc Lăng Thiên suy sụp nói.

Ninh Tịch ở phía đối diện đập bộp một cái lên bàn trà: "Anh nói chuyện với chị tôi cái kiêu gì đấy!"

Mạc Lăng Thiên nuốt nước bọt: "Không phải... Ý của tôi là... nếu nói với tôi sớm hơn, tôi còn chuẩn bị sẵn tâm lý... thế này, hã hùm quá..."

Ninh Thiên Tâm nghe vậy cũng không nói gì, thật ra cô đã từng nhắc tới cô em họ này rồi, thậm chí còn từng nói cả tên Ninh Tịch, chỉ là trước giờ anh đều không nhớ và không đặt trong lòng mà thôi...

Ninh Tịch nhắc con dao lên: "Mẹ nó chứ! Anh còn dám chắt vắn chị tôi à, ai cho anh cái gan đấy hả! Là chị ấy say rượu rồi đè anh ra chắc? Là chị ấy muốn mang thai sao? Nếu không phải chị ấy cản, lúc ở bệnh viện tôi đã xé xác anh ra rồi!"

Mạc Lăng Thiên tự biết mình đuối lý, vội nhích nhích người tránh con dao ra: "Là lỗi của tôi... Vừa xong thái độ của tôi không tốt... Chỉ là tôi nóng lòng muốn làm rõ chuyện này thôi..."

"Anh làm gì trong lòng anh không tự biết rõ chắc?"

"Giờ thì rõ rồi...."

Ninh Tịch đập bộp con dao xuống bàn: "Nói đi, anh định giải quyết chuyện này thế nào!"

Vừa dứt lời, cả căn phòng liền chìm vào im lặng.

Cuối cùng, vẫn là Ninh Thiên Tâm mở lời trước: "Tiểu Tịch, chị muốn nói chuyện riêng với anh ấy."

Ninh Tịch sao có thể yên tâm để Ninh Thiên Tâm một mình được, nhưng vì thái độ của Ninh Thiên Tâm rất kiên quyết nên cô đành cho Mạc Lăng Thiên một ánh mắt cảnh cáo rồi mới không cam tâm đứng lên: "Có chuyện gì thì gọi em."

Ninh Thiên Tâm cảm động nhìn cô: "Ừm."

Sau khi Ninh Tịch rời khỏi, căn phòng lại trở nên im lặng.

Một lát sau, Mạc Lăng Thiên mới lắp bắp nói, "Sao lại không nói với anh?"

Ninh Thiên Tâm không nói gì.

Không biết qua bao lâu, Mạc Lăng Thiên cuối cùng hít thật sâu một hơi rồi nhìn Ninh Thiên Tâm nói liền một mạch: "Thiên Tâm... chuyện này... là lỗi của anh... anh xin lỗi... thật sự rất xin lỗi em! Anh biết có nói một ngàn lần xin lỗi cũng vô dụng! Anh biết là một thằng đàn ông, anh phải chịu trách nhiệm, anh biết những lời tiếp theo đây của anh rất vô liêm sỉ, nhưng xin lỗi, anh không muốn đưa trẻ này..."

--- O ---

Chương 1337: Quầy Tới Bến

Ninh Thiên Tâm khẽ nở nụ cười: "Không nói với anh là vì không muốn chính tai nghe thấy những điều này!"

Mạc Lăng Thiên sững sờ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Lăng Thiên, anh không phải nói gì hết, em biết anh không thích em, cũng biết anh đã có người mình thích, đứa bé này em cũng đã định bỏ đi rồi. Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, thật sự cũng không nhất thiết phải làm lớn chuyện như vậy làm gì. Hay là anh sợ em sẽ dùng đứa bé này ép anh lấy em?"

"Không phải! Anh không có ý này!"

Nếu giờ Ninh Thiên Tâm làm âm ỹ lên với anh, có khi anh còn dễ chịu hơn, nhưng chính vì cô thế này nên mới càng khiến anh cảm thấy khó chịu...

Mạc Lăng Thiên ôm đầu, tràn đầy đau khổ nói: "Nếu là người phụ nữ khác, có lẽ anh sẽ cho cô ta một món tiền, nhưng Thiên Tâm... anh... anh thật sự không biết nên đối mặt với em thế nào nữa..."

Ninh Thiên Tâm cười cười: "Em rất cảm ơn vì anh không nói sẽ đưa em một khoản tiền, Lăng Thiên, anh về đi, không có chuyện gì đâu."

"Anh..." Mạc Lăng Thiên muốn nói tới lúc đó anh ta sẽ đưa cô đi phẫu thuật, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, nói như vậy chả khác gì đang nói anh ta không yên tâm cô, muốn chính mắt nhìn thấy cô phải phá cái thai đi vậy, tuy việc anh ta đang làm chính là chuyện tàn nhẫn như vậy.

"Về đi, em sẽ đổi sang bệnh viện khác..." Ninh Thiên Tâm thở dài.

Rốt cuộc, Mạc Lăng Thiên vẫn phải đứng dậy, lặng lẽ rời đi.

Cơ hồ, lúc Mạc Lăng Thiên rời khỏi cửa, nước mắt Ninh Thiên Tâm trong chớp mắt đã rơi xuống.

Thấy bên ngoài không có động tĩnh gì nữa, Ninh Tịch mới đi ra.

Vừa ra đã thấy Ninh Thiên Tâm đứng im nhìn ra cửa rơi nước mắt, cô đau lòng tới nỗi suýt nữa cầm dao lao ra ngoài...

Không cần nghĩ cũng biết kết quả của cuộc nói chuyện của hai người thế nào.

"Chị Thiên Tâm, chị thật sự buông tha anh ta sao?"

"Tiểu Tịch, đừng nói nữa, chị đã quyết định rồi... Chị muốn yên tĩnh một mình..."

Ninh Tịch không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm lấy cô một cái, sau đó rời đi, để cô ở lại một mình.

Nếu là những tên tồi tệ trước đây, Ninh Tịch có cả trăm cách để trị bọn chúng, nhưng tình huống này rõ ràng là chị Thiên Tâm đã yêu cái tên đó đến tận xương tận tủy, ngay đến chuyện này cũng không muốn làm anh ta khó xử.

Chuyện tình cảm, người ngoài như cô cũng không xen vào được.

Huống hồ, cô tự lo cho mình còn không xong.

Sau khi rời khỏi chỗ Ninh Thiên Tâm, Ninh Tịch trở về Đào Hoa Ổ.

Cứ ngồi ngơ ngẩn từ trưa cho tới lúc mặt trời sắp lặn...

Cô không nhớ đã bao lâu cô không có cảm giác này rồi, thứ bị cô vùi sâu vào lãng quên, vào tăm tối giờ như y con thú lớn đang thức dậy muốn phá lồng chui ra, như một ngọn núi lớn đang đổ lên người cô, hành hạ cô không thể thở nổi...

Sắc trời bên ngoài tối dần, Ninh Tịch trở mình bò dậy, vào phòng thay đồ nam sau đó dùng giọng điệu vô cùng thoải mái, không hề có chút dị thường nào gọi điện cho Đường Lăng: "Nhị sư huynh! Quầy tới bến không!"

"Xi, không đi! Có đi cũng không đi với muội! Từ lúc muội yêu đương tới giờ, ra ngoài với muội chẳng thú vị chút nào!" Bên đầu kia truyền tới giọng điệu ghét bỏ của Đường Lăng.

"Đi đi, đi đi mà ~ Đợi huynh đó ~"

...

Tại quán bar số 8.

Vì Ninh Tịch nhõng nhẽo hết nước hết cái nên cuối cùng Đường Lãng vẫn tới.

Nhưng lần này, chưa được bao lâu Đường Lãng đã hối hận rồi.

Không phải vì Ninh Tịch chỉ ngồi không nói chuyện giống như trước đây, mà là vì...

Con mẹ nó, con nhóc này chơi quá đà rồi!!!

--- O ---

Chương 1338: Nhóc Con Chết Tiệt Diên Rồi Sao?

"Hi ~ Nhị sư huynh ~" Sau khi Ninh Tịch tới chỉ chào anh ta một câu, sau đó không nói hai lời bắt đầu nốc rượu tới bến.

Đợi tới khi Đường Lãng phản ứng lại kịp thì cô đã tu sạch ba chai whisky, giờ đang xử tới chai thứ tư rồi...

Đường Lãng mắt tròn mắt dẹt nhìn Ninh Tịch: "Đờ mờ! Chuyện gì thế này?"

Sau khi uống hết chai thứ năm, Ninh Tịch chạy về phía ca sĩ đang hát trên đài, cướp lấy mic của người đó...

Mọi người đang quây nhiệt phía dưới liền nhao nhao lên: "Này! Làm gì đây!"

"Bảo vệ đâu! Đuổi xuống đi, đuổi xuống đi!"

"Má! Làm cái gì vậy! Khó khăn lắm mới đợi được Kevin hôm nay lên sân khấu!"

...

Ninh Tịch đập thẳng cái tên ca sĩ tên Kevin kia xuống dưới, ngay đến cả bảo vệ cũng bị đập xuống luôn, cô tự bấm bấm đổi sang bài What makes you beautiful.

Cả quán bar bỗng vang lên âm thanh sống động...

"Baby, chỉ có em mới có thể chiếu sáng thế giới của anh

Mái tóc nhẹ bay của em đẹp đến nỗi khiến anh thần hồn diên đảo

Anh không thể diễn tả được nụ cười của em đẹp đến thế nào

Em không biết

Em không biết em xinh đẹp đến thế nào đâu

Nếu em có thể nhìn thấy tất cả những gì anh thấy

Em sẽ biết tại sao anh lại diên cuồng muốn có được em tới vậy

Anh đang ngắm kỹ em, đẹp đến nỗi khiến anh không thể tin nổi..."

...

Dần dần, những âm thanh la ó ban nãy từ từ biến thành những tiếng gào thét, cuối cùng trở thành tiếng thét chói tai tung cả nóc nhà...

"AAAAAAAAAAAA!!! Đẹp trai, đẹp trai, đẹp trai quá!!!"

"Anh zai đó là ai vậy?"

"Không biết, sao mị lại cảm thấy trông cứ giống anh Tịch nhà mị thế nhỉ!"

"Anh Tịch sao có thể tới đây hát hò được! Có điều má nó chứ đúng là giống thật đấy! Trái tim bé bỏng của tui! Chết mất, chết mất thôi..."

"Mau gọi điện cho Lão Nhị với Lão Tam tới đây xem zai đẹp đi!"

...

Người trong quán ngày càng đông, cuối cùng chẳng còn chỗ mà chen chân nữa, rất nhiều người đứng thẳng lên bàn, có người thì cố gắng chen được vào trong.

Phía dưới, Đường Lãng bị chen cho bẹp dí, vẻ mặt "cái quỷ gì thế này":
"Đệch! Con nhóc này lại điên rồi sao?"

Kể cả nó không sợ Lục Đình Kiêu, chẳng lẽ không sợ bị người ta phát hiện ra à?

Đường Lãng càng nghĩ càng thấy kỳ quái...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ... chia tay thật rồi sao?!

Nếu không anh thật sự không nghĩ ra được lý do gì khiến con bé này tới nay lại bất chấp mà phóng túng đến vậy...

"Baby, chỉ có em mới có thể thấp sáng thế giới của anh

Em đẹp đến nỗi khiến anh thần hồn điên đảo

Anh không thể diễn tả được nụ cười của em xinh đẹp, động lòng người đến thế nào..."

Bất luận Đường Lãng có ở dưới nháy liệt cả mắt ra hiệu với Ninh Tịch thế nào, Ninh Tịch cũng hoàn toàn không có phản ứng gì cả, tiếng của anh cũng hoàn toàn bị nhấn chìm trong tiếng nhạc và tiếng hét đình tai nhức óc...

Trên sân khấu, Ninh Tịch bất chấp bày đủ loại tư thế khiêu khích, khiến đám con gái phía dưới phát điên lên, ngay đến đám đàn ông cũng bắt đầu điên theo...

Đường Lãng không nhớ rõ đã bao lâu rồi anh không thấy Ninh Tịch như vậy rồi, năm năm trước lúc mới quen cô, hình như rất thường thấy...

Thấy tình hình trước mắt ngày càng mất khống chế, ngay đến cả đám phóng viên cũng bắt đầu chen tới, Đường Lãng hét cách, thân thủ nhanh nhẹn chen qua đám người trùng trùng, chen vào được tầng trong cùng, sau đó nhảy lên sân khấu, kéo Ninh Tịch chạy ra khỏi cửa...

Mẹ nó! May là thân thủ anh đây tốt!

Đường Lãng dùng sức ba bò chín trâu cuối cùng cũng đưa được Ninh Tịch ra khỏi quán bar, anh đen mặt nhìn người trước mắt quát lên: "Mẹ nó! Mọii có phát rò thì tốt xấu gì cũng báo trước một tiếng có được không hả?"

A

--- O ---

Chương 1339: Lục Đình Kiêu Mau Tới Trói Người

Thấy Đường Lãng tức nồ phôi, Ninh Tịch ngoáy ngoáy tai, mắt lơ đời gật gù: "Ồ ờ ok..."

"Đi thôi! Mọii còn nhìn cái gì đấy?" Đường Lãng thấy Ninh Tịch vẫn không đi, nên nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy một đám đàn ông đang phóng moto vây lấy một cô gái xinh đẹp.

"Người đẹp, đi hóng gió với anh đi!"

"Tôi... Tôi không đi! Bạn tôi đang ở trong đợi tôi..."

"Đêch! Lại tới xem cái thằng ca sĩ gì đó à? Có gì hay đâu! Đi với anh, tối nay đảm bảo khiến em sướng chết luôn..."

"A! Buông tay! Buông tay ra..."

...

"Tiểu tổ tông của tôi ơi, bà cô của tôi ơi bình tĩnh, bình tĩnh để huynh gọi bảo vệ quán bar tới xử lý, mọii đừng có gây chuyện đấy được không? Khó khăn lắm mới tóm được mọii ra ngoài! Còn không đi là phóng viên đuổi tới nơi đấy!" Đường Lãng thật sự mệt tim lắm rồi.

Ninh Tịch: "Ba... hai..."

"Hả? Ba hai cái gì, nói linh tinh cái gì đấy?" Đường Lãng không hiểu cô đang nói gì cả.

"Một!" Ninh Tịch vừa nói xong chữ "một", liền lập tức lui tới chỗ đám người đang lái xe máy cách đó không xa, đạp thẳng cái tên trên xe xuống, sau đó phóng xe chạy mất.

Đường Lãng: "..."

Mẹ nó, "Ba hai một" là đang đếm ngược cho anh chuẩn bị đấy hả?

Ông đây thật sự cảm ơn bà cô tổ cô lắm!

Cái tên bị Ninh Tịch đạp xuống nào có biết tự dung đang tán gái thì bị cướp mất xe, nhất thời nổi điên lên, "Đờ mờ! Thằng oắt con ở đâu ra đấy! Dám

cướp xe ông!"

"Chúng mày đâu đuổi theo!"

"Đuổi theo!"

...

Ninh Tịch đúng là rất biết cách gây chuyện, cướp ngay xe của một đám mười mấy thằng, thằng nào trông cũng hung ác, xe của chúng vừa nhìn cũng biết là loại xe hiếm, chúng hùng hù hỏ hỏ phóng xe đuổi theo Ninh Tịch.

Đường Lãng hết cách, đành tiếp tục chạy theo thu dọn tàn cuộc, anh cũng nhanh chóng cướp xe của một tên trong số đó rồi tăng tốc đuổi theo người đang trong cơn điên.

Ai bảo anh còn lấy lương làm vệ sĩ của người ta chứ!

Nghề này đúng là không phải để người làm mà!

Đám người lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn lại cô gái bị vây ban nãy đang đứng ngẩn tò tè ra đó...

Ồ, có phải cô bị hoa mắt không? Người ban nãy sao giống anh Tịch thế nhỉ?

...

Đường Lãng dựa vào những phán đoán trực giác sắc bén của mình, tối nay nếu chỉ dựa vào mình anh chắc chắn không thể giải quyết được Ninh Tịch, thế nên anh vừa lái xe bám sát Ninh Tịch đang ngày càng tăng tốc độ phía trước, vừa gọi điện cho Lục Đình Kiêu: "Alo! Boss à, Ninh Tịch nhà anh điên rồi, con Tiểu ma đầu này giờ đang như con chó hoang thoát khỏi xích đây này! Anh không mau trối lại, tôi thật không thể hold nổi nữa đâu!!!"

"Ồ đâu?" Đầu bên kia, Lục Đình Kiêu không nói nhiều lời, giọng lạnh như băng trực tiếp hỏi.

"Ồ... Tôi chỉ biết giây này tôi đang ở đâu thôi, nhưng không biết giây tiếp theo tôi sẽ ở đâu nữa! Chúng tôi đang trên đường cao tốc! Đại khái là trên đường từ vịnh Phi Long tới cốc Tử Vong ấy... Không nói với anh nữa, tôi sắp mất dấu rồi! Đại gia ơi anh mau tới đi đây!" Đường Lãng vội vàng đập máy, tức tốc đuổi theo bóng dáng càng nhỏ kia.

Đợi tới khi Đường Lãng đuổi kịp tới chỗ Ninh Tịch và đám người kia, mười mấy tên côn đồ đã bị Ninh Tịch đánh cho quỳ rạp ra đất hết cả.

Tản xong còn không cho người ta đi nữa ~

Ninh Tịch ngồi xồm xuống trước mặt mấy tên đó: "Tôi hỏi các người một câu hỏi, người nào trả lời đúng thì có thể đi..."

--- O ---

Chương 1340: Màỵ Có Bạn Gái Không

"Câu gì, em trả lời, em trả lời!" Mấy tên côn đồ sau khi bị tấn cho một trận liền biết Ninh Tịch không dễ chọc, vì vậy mà nhanh chóng thay đổi thái độ.

Ninh Tịch chỉ vào tên tóc vàng trong đám đó: "Màỵ, có bạn gái không?"

"Không, không có..." Tên tóc vàng ngơ ngác lắc đầu.

Ninh Tịch lại đập cho một cái: "Ngay đến một cô bạn gái cũng không có, vô dụng!"

Tóc vàng: "..."

Ninh Tịch lại chỉ vào một tên tóc đỏ, "Còn màỵ, có bạn gái không?"

"Có có có! Có chứ!" Tên tóc đỏ gật đầu lia lịa.

Ninh Tịch lập tức vui vẻ ngồi xổm trước mặt tên tóc đỏ, hỏi: "Vậy tao hỏi màỵ, nếu bạn gái màỵ có chuyện giấu màỵ, màỵ có chia tay với cô ấy không?"

Tên tóc đỏ nghĩ một hồi: "Chuyện này, em cảm thấy hai người ở bên nhau quan trọng nhất chính là sự chân thành, nếu bạn gái em giấu giếm em này nọ, có lẽ em sẽ chia tay với cô ấy!"

Vừa dứt lời, lại ăn thêm trận đòn nữa.

Tóc đỏ: "..."

"Còn ai có bạn gái nữa, giơ tay hét lên cho tao!" Ninh Tịch quát lớn.

Nào còn ai dám giơ tay nữa, tên nào cũng co rúm cả lại không dám lên tiếng.

Ninh Tịch: "Không giơ tay thì cả lũ sẽ bị ăn đòn!"

Tức thì tất cả các cánh tay đồng loạt giơ lên...

Ninh Tịch tiện tay chỉ vào một tên đầu trọc: "Còn màỵ thì sao, nếu bạn gái màỵ từng xảy ra một số chuyện khiến màỵ không thể nào chấp nhận được. Tuy ngay từ đầu cô ấy đã tiêm mũi dự phòng cho màỵ, tuy từ đầu màỵ cũng nói không để ý quá khứ của cô ấy, nhưng đợi khi màỵ thật sự biết đó là

chuyện gì, mà sẽ chia tay với cô ấy sao?"

Tên trọc đầu hoàn toàn không hiểu Ninh Tịch đang làm nhằm cái gì, nhưng vì có kinh nghiệm của mấy tên phía trước, lúc này cũng dứt khoát đáp: "Nhất định là không rồi! Đàn ông con trai, vì chút chuyện nhỏ thế mà chia tay thì còn là đàn ông không?"

Kết quả, vừa dứt lời, lại bị hành hung một trận: "Mày nói ai không phải là đàn ông hả!"

Tên trọc: "..."

Cứ như vậy, gần như cả đám côn đồ đó đều vô hình trung bị ăn đòn bởi những lý do kỳ quặc...

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu, người này căn bản không phải muốn hỏi han gì, người ta chỉ muốn đánh người mà thôi...

"Người anh em, rốt cuộc chú muốn gì đây? Dứt khoát cho cả nhà được vui được không?" Tên trọc sắp khóc đến nơi rồi.

Cách đó không xa, Đường Lãng vừa đến đúng lúc trông thấy cảnh này, thật sự không nhìn nổi nữa: "Con nhóc thối thầy này, mà đại khái thôi có được không! Thả bọn họ đi! Trông tên nào cũng đáng thương lắm rồi!"

Quần chúng nhân dân nhất thời gật đầu lia lịa, cảm kích nhìn Đường Lãng, trung ra vẻ mặt cầu cứu.

Sau đó, Đường Lãng cũng bị ăn đòn luôn...

Thấy Ninh Tịch ngay đến người của mình cũng tấn, cả lũ: "..."

Địch mẹ nó... Tên hồn thể ma vương này ở đâu chui ra vậy?

"Đờ mờ! Điên thật rồi à?" Đường Lãng lao vào đánh nhau với Ninh Tịch.

Trong khoảng thời gian này, dưới sự dạy dỗ của Đường Lãng, thân thủ của Ninh Tịch tiên bộ không ít, nháy mắt thôi hai người đã đánh tới mười mấy chiêu...

Không biết con bé này lấy đâu ra nhiều sức lực đến vậy, nốc cả vại rượu, lăn lộn tới tận nửa đêm rồi mà vẫn có tinh thần như vậy, đúng là giờ có cho lên

núi đánh hồ, xuống biển đánh rồng cũng được luôn.

Đường Lãng hết cách, đành phải tiếp chiêu với cô, con bé này rốt cuộc gặp phải chuyện gì thế này?

Mấy tên côn đồ thấy thế đang thừa dịp chuồn yêm, kết quả lại bị đánh cho một trận no đòn.

Cả hiện trường trở nên hỗn loạn...

Đúng lúc này, một chiếc Maybach đen xa hoa yên lặng đỗ lại cách đó không xa.

Ánh đèn pha rọi sáng con đường, một thanh niên đang giẫm lên lưng một tên trọc, rồi một lũ đàn ông con trai thô kệch tóc tai đủ màu gào khóc thảm thiết xin cậu thanh niên kia thả bọn họ đi, cảnh tượng thực sự rất thê thảm...

--- O ---

Chương 1341: Lục Đình Kiêu, Có Ai Dạy Như Anh Không?

Cửa xe mở ra, một người mặc âu phục đen có khuôn mặt lạnh lùng bước xuống, anh ta bước thẳng về đám hỗn loạn cách đó không xa.

Khóe mắt Đường Lăng liếc thấy Lục Đình Kiêu thì mừng đến chảy nước mắt: "Ôi giờ ơi! Boss của tôi ơi, cuối cùng anh cũng đến..."

Ninh Tịch hiển nhiên cũng phát hiện ra Lục Đình Kiêu... nắm đám chuẩn bị tiếp xúc vào mặt tên nào đó đột nhiên ngừng lại, ngẩn người ra nhìn phía trước.

Cộp cộp cộp... tiếng bước chân trầm ổn vô cùng quen thuộc, người đàn ông ngược sáng bước từng bước đi về phía cô...

Thời gian giống như thể bị đóng băng, Ninh Tịch đứng im không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn bóng người đang tới gần, cho đến khi anh dừng trước mũi chân của cô, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, sau đó đặt đầu lên lồng ngực anh cọ cọ khiến bộ tóc giả rớt xuống lộ ra mái tóc dài đen nhánh.

Ngay sau đó, trong lòng Lục Đình Kiêu vang lên tiếng kêu nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Đau..."

Lục Đình Kiêu lập tức biến sắc: "Bị thương chỗ nào?"

Ninh Tịch đáng thương giơ một ngón tay đang run run lên, trên đó có một vết máu to cỡ đầu... mũi kim: "Tay đau..."

Những tên côn đồ các kẻ bị đánh sưng mặt đang nằm một bên: "..."

Đại ca... không! Chị Hai! Chị đừng đùa bọn em chứ?

Lục Đình Kiêu nhăn mày cầm lấy ngón tay của cô: "Lên xe, anh băng bó cho em."

Băng bó cái cóc khô gì hả! Cái vết thương nhỏ như đầu mũi kim thế kia, chưa kể cái vết máu đó cũng chẳng phải máu của cô ta mà là của chúng tôi đó anh zai à, anh quay mặt lại nhìn chúng tôi một cái đi, coi chúng tôi bị cô

ta đánh cho to đầu thế này đây này...

Nhưng, có lẽ điều khiến bọn họ cảm thấy sụp đổ hơn chính là Đại ma đầu kia lại là một cô gái, đám bọn họ nhiều người thế này mà bị một cô gái đánh cho thành đầu heo...

Ninh Tịch vẫn không nhúc nhích, xụi xụi cái mũi rồi giơ hai tay lên: "Chân đau."

Lục Đình Kiêu lập tức khom người, cẩn thận bế cô lên, sau đó nhẹ nhàng đặt lên xe như thể công chúa.

Đường Lãng bị bỏ quên sau lưng: "Ê... này này này... Lục... Boss này... có phải hơi sai sai rồi không? Tôi kêu anh đến là để dạy dỗ con nhóc này! Có ai dạy dỗ như cậu không hả? Ah?"

Câu trả lời là một tiếng "Àm" vang dội do cửa xe được đóng sầm lại.

Sau đó chỗ ngồi của tài xế được mở ra, Trình Phong bước xuống rồi đi thẳng tới cạnh đám côn đồ, anh ta nhanh chóng rút ra một tờ chi phiếu: "Biết nên làm thế nào rồi chứ?"

Tên đầu trọc cầm đầu nhìn chi phiếu xong tí thì rớt tròng mắt: "Mẹ nó! Một trăm vạn!"

Có một trăm vạn thì trận đòn này cũng "ngon" lắm lắm luôn!

"Vâng vâng! Ngài cứ yên tâm đi ạ!" Tên đầu trọc liên tục phụ họa.

Không lâu sau, mấy chiếc xe cảnh sát đuổi theo từ lúc nãy cũng đến nơi, đám côn đồ kia đã cầm tiền rồi thì dĩ nhiên không dám nhắc tới Ninh Tịch nữa chử, đều khai là do bọn họ tụ tập lại đánh nhau thôi....

Đường Lãng bị vớt qua một bên: "..."

Ông cạn m* lời! Sa mạc lời! Khô héo lời!

Được rồi, gây họa thành như thế mà chẳng nói lấy một câu nặng lời lại còn vui vẻ chùi đít giúp...

Hay lắm, hay lắm Lục Đình Kiêu!

Ông đây đã hiểu tại sao con nhóc này lại vô pháp vô thiên thế rồi!

Đồng thời, Đường Lãng cũng phát hiện ra, khi có Lục Đình Kiêu bên cạnh thì Ninh Tịch bất giác sẽ tự "thục nữ" hơn, mà sự biến hóa này là do cô tự nguyện chứ không phải là bị người ta ép buộc.

Hay nói cách khác, khi ở cạnh Lục Đình Kiêu thì cô vĩnh viễn là chính bản thân mình.

Đường Lãng nhìn bóng đêm mờ mịt rồi lắc đầu thảm than một tiếng: "Xét về điểm này thì Vân Thâm à... anh thua rồi... thua chẳng oan chút nào!"

--- O ---

Chương 1342: Hộ Thê Cường Ma Login

Bạch Kim Đế Cung.

Mới nãy, Ninh Tịch điên cuồng như rồng như hổ, ấy thế mà, sau khi bị Lục Đình Kiêu mang đi thì toàn bộ sức lực đều bị hút sạch, đến một ngón tay cũng không muốn động.

Lục Đình Kiêu ôm cô xuống xe rồi lại ôm lên lầu, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, giúp cô cởi áo khoác ra rồi lập tức kiểm tra trên người cô xem có chỗ nào khác bị thương không.

Cũng may là lần này Ninh Tịch cũng khá là nghe lời "dạy bảo" của Lục Đình Kiêu, trên người cô chẳng có lấy một vết thương.

Ngón tay mềm mại trắng nõn vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, vết máu trên đầu ngón tay vừa rồi xem chừng cũng chẳng phải vết máu của cô...

Vì vậy, Lục Đình Kiêu chẳng có lấy nổi một cái cơ để tức giận.

Ừ, ngoan lắm.

Ninh Tịch rút ngón tay đang bị Lục Đình Kiêu kiểm tra tới lui về, sau đó ôm lấy khuôn mặt anh rồi lèm bèm hát: "Baby, chỉ có em mới có thể thấp sáng thế giới của anh... Em đẹp đến nỗi khiến anh thần hồn điên đảo..."

Hát xong thì nhưn người định hôn lên đôi môi mỏng mê người kia...

Lục Đình Kiêu hơi nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của cô, nghiêm túc nói: "Nói đi, đã có chuyện gì xảy ra."

Mặc dù tính tình Ninh Tịch có chút nóng nảy dễ xúc động nhưng là người rất có nguyên tắc. Cô biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm, hơn nữa rất để tâm công việc của mình. Nếu như không có chuyện gì thì chắc chắn tối nay cô sẽ không làm loạn lên như thế...

Chuyện gì đã khiến cô trở nên mất khống chế như vậy?

Ninh Tịch vùi đầu vào lồng ngực anh, không biết là vì muốn anh ôm hay muốn trốn ánh mắt của anh: "Tâm trạng không tốt..."

"Vì cái gì mà không tốt?"

"Bởi vì... bởi vì Mạc Lăng Thiên..."

"Hửm?" Sao tự nhiên lại liên quan đến Mạc Lăng Thiên?

"Hắn bắt nạt chị em, làm chị em to bụng mà không chịu trách nhiệm!"

"Ninh Thiên Tâm?"

"Ừ..." Ninh Tịch vui đầu càng sâu.

...

"Cạch!" Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lục Cảnh Lễ đứng ở cửa thấy "hiện trường" trong phòng thì ngẩn người: "Ồ, Tiểu Tịch Tịch đã bị anh bắt về rồi à! Nhanh thế!"

Ninh Tịch nằm trong lòng Lục Đình Kiêu nhưng vì do mệt mỏi quá mức nên đã chìm vào giấc ngủ.

Lục Đình Kiêu tỏ ý bảo em trai yên lặng, sau đó đỡ cô nằm xuống, cẩn thận kéo rèm lại rồi mới đi ra ngoài.

...

Phòng khách dưới lầu.

"Tối nay Tiểu Tịch Tịch bị cái gì kích thích thế, anh xem này, chỉ một góc những chuyện chị ấy làm tôi nay thôi... cũng đủ để huyền não cả cái Đế Đô này rồi..." Lục Cảnh Lễ lập tức mở một đoạn video lên cho Lục Đình Kiêu xem.

Trong video là cảnh Ninh Tịch ở quán bar đập nam ca sĩ đang hát xuống rồi chạy lên thế chỗ, phía sau còn có người quay được cảnh bóng dáng mơ hồ của Ninh Tịch đang cướp xe rồi phóng đi trong gió lốc...

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi thôi những đoạn video này đã lan truyền đến toàn bộ góc ngách trên mạng, nhưng mà hiện giờ đã bị Lục Đình Kiêu phái người dọn sạch sẽ. Phía bên Lâm Chi Chi cũng nhanh chóng đính chính với giới truyền thông rằng người trong đoạn video đó không phải Ninh Tịch...

Tóm lại là cư dân mạng giờ đang dậy sóng vì đoạn clip đó, phòng quan hệ công chúng của Thịnh Thế cũng sáng đèn cả một đêm...

Sau khi Ninh Tịch vào Thịnh Thế vẫn luôn rất cẩn thận, có gọi là nhân viên gương mẫu cũng không quá đáng, Lục Cảnh Lễ vốn chẳng cần phí tâm đi quản cô.

Nhưng, hiện tại Lục Cảnh Lễ phát hiện mình quá ngây thơ rồi: "Tiểu Tịch Tịch cũng quá độc ác rồi! Đã không làm thì thôi, đã làm là làm một phát khiến em khóc ra máu luôn!"

"Sáng mai trước khi cô ấy tỉnh lại phải giải quyết cho ổn thỏa." Lục Đình Kiên lạnh mặt dặn dò.

--- O ---

Chương 1343: Người Mẹ Duy Nhất Của Tiểu Bảo

"Yep!" Lục Cảnh Lễ cam chịu số phận bị ngược đãi cả đời.

Sau đó không biết anh ta đột nhiên nghĩ tới cái gì mà hai mắt sáng rực lên: "À đúng rồi, anh có biết không? Trừ chuyện của Tiểu Tịch Tịch ra thì tôi nay còn có một tin cực cực kỳ hot nữa đây anh! Mạc Lăng Thiên, ông bạn anh ấy, trước kia chẳng phải anh ta vẫn luôn thâm mến Quan Tử Dao sao? Ờ thì cứ coi như là đơn phương đi..."

Lục Đình Kiêu vốn đang chuẩn bị lên tầng ôm vợ nhưng cái tên "Mạc Lăng Thiên" đã kéo bước chân anh lại.

Lục Cảnh Lễ tiếp tục nói: "Anh ta vì Quan Tử Dao mà thủ thân như ngọc, thế mà lần này lại làm cho con gái nhà người ta to bụng. Tối nay, từ trên xuống dưới Mạc gia ai nấy đều ép anh ta cưới vợ nhận con đó! Nhưng mà, Mạc Lăng Thiên thà chết cũng không theo, còn nói nếu không phải là Quan Tử Dao thì anh ta không cưới làm cho bố mẹ anh ta tí thì tức chết... chắc chắc... cứ cho là anh ta chỉ một lòng yêu Quan Tử Dao nhưng cũng đừng vô trách nhiệm như vậy chứ? Em gái vô tội mang đứa con của anh ta phải thế nào đây? Không biết là con gái nhà ai mà xui xẻo như vậy..."

Kết hợp với lời kể của Lục Cảnh Lễ, lúc này đại khái Lục Đình Kiêu cũng đã rõ tại sao Ninh Tịch vừa rồi lại nói những lời như vậy.

Cô gái vô tội kia không phải là ai khác mà chính là chị họ của Ninh Tịch, Ninh Thiên Tâm.

Ninh Tịch nói tâm trạng không tốt... là vì chuyện này?

Chia sẻ tin tức bát quái xong, Lục Cảnh Lễ tinh thần phấn chấn đi giải quyết nốt công việc.

...

Sắc mặt Lục Đình Kiêu lúc này không được tốt lắm, anh bước về phòng Ninh Tịch nhưng vừa mới đẩy cửa ra đã sững sốt...

Vị trí vốn thuộc về anh hiện giờ đã bị một cái bánh bao trắng trắng mềm mềm chiếm cứ, Ninh Tịch đang say ngủ mà vẫn ôm chặt lấy cái bánh bao trong lòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiểu Bảo vô cùng cảnh giác mà mở mắt ra nhìn chăm chăm vào ông bố đang đi về phía chiếc giường.

Lục Đình Kiêu ngồi xuống mép giường nhìn cô gái đang ngủ say rồi nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu cô một cái, sau đó mới vò đầu con trai nói: "Ngủ với mẹ con đi."

Bánh bao nhỏ phồng má rồi lăn một vòng chui vào lòng mẹ, dáng vẻ như muốn nói "cái này mà ba còn phải nói à".

Một lát sau, trên khuôn mặt trắng nõn phúng phính của cậu nhóc hiện lên vẻ ưu tư, nhóc ngửa đầu lên nói với ba mình: "Mẹ không vui?"

Trẻ con vốn rất mẫn cảm, cho dù Ninh Tịch lúc này đang ngủ thì nhóc vẫn phát giác ra hôm nay tâm trạng của mẹ không được tốt.

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừ, tâm trạng mẹ con không tốt."

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên nghiêm túc cùng lo lắng: "Tại sao?"

Lục Đình Kiêu: "Vì ba làm chưa đủ tốt."

Bánh bao nhỏ cau mày: "Tiểu Bảo cũng không tốt."

Tiểu Bảo muốn tốt hơn... tốt hơn nữa... như thế mẹ sẽ không buồn nữa...

"Tiểu Bảo." Lục Đình Kiêu dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn con trai: "Con phải nhớ kỹ, mặc dù cô Ninh Tịch không phải mẹ ruột của con, nhưng nếu con đã gọi cô ấy là mẹ thì cô ấy mãi mãi là mẹ của con, đồng thời cũng là người mẹ duy nhất! Từ nay về sau bất kể có chuyện gì xảy ra con tuyệt đối không được quên điều này, nghe rõ chưa?"

Bánh bao nhỏ nghe thế thì lười biếng ngáp một cái, vẻ mặt không thèm quan tâm bĩu bĩu môi, sau đó nhóc lại lăn vào lòng của mẹ Tiểu Tịch, cái miệng nhỏ nhắn lều bều cái gì đó không rõ: "Là mẹ ruột của Tiểu Bảo mà..."

Dáng vẻ "dù cho không phải thì Tiểu Bảo đã nói là phải thì đó là phải" vô cùng bá đạo, phải nói là rất giống phong cách ông bố của mình.

Khóe miệng Lục Đình Kiêu khẽ kéo lên, sau đó anh cho một lớn một nhỏ mỗi người một nụ hôn trên trán: "Ngủ ngon."

--- O ---

Chương 1344: Tuyên Bố Một Tin Tức Cực Kỳ Trọng Đại

Mặt trời chậm rãi lên cao, chớp mắt một cái đã đến sáng ngày hôm sau.

Hôm nay đã định sẵn không phải là một ngày bình thường...

Vừa lật tờ báo đã thấy toàn là tin tức hot.

"Cục trưởng cục cảnh sát Đê Đô bị bắt vì dính nghi án tham ô", "Tập đoàn Tiền thị bị cắt vốn đầu tư, Tiền Tài Tuấn rơi vào nguy cơ phá sản", "Ông chủ thần bí của Công ty Đầu tư Mạo hiểm úc Lam - Vân Thâm tiến vào bảng xếp hạng Forbes* với tốc độ ánh sáng"...

*Bảng xếp hạng Forbes: là bảng xếp hạng những tỷ phú trên toàn thế giới do tạp chí kinh tế quốc tế Forbes bình chọn. Tạp chí này cũng có nhiều những bảng xếp hạng dành cho các doanh nghiệp hoặc các lĩnh vực khác. Đây được coi là bảng xếp hạng có uy tín nhất trên thế giới hiện nay.

Không chỉ mảng xã hội mà kể cả các mảng kinh tế cũng náo nhiệt không kém, nhưng gây sốt nhất vẫn là mảng giải trí.

"Bộ phim huyền huyền dùng kỹ xảo phong xanh cửu Tiêu của đạo diễn Quách Khải Thăng sắp khởi công, hai vai chính là ngôi sao lớn có tên tuổi", "Ngôi sao hàng đầu giới giải trí - Ninh Tuyết Lạc thật ra là con gái nuôi", "Người chồng quốc dân - Ninh Tịch ca hát điên cuồng tại quán bar số 8 của Đê Đô"...

Bởi vì độ hot của Người Tìm Mộng vẫn chưa giảm cho nên những tin tức về Ninh Tịch rất được công chúng quan tâm, dường như không phân cao thấp với tin tức về Ninh Tuyết Lạc. Cho dù, Lục cảnh Lễ đã mất cả đêm làm việc hăng say thì sáng nay vẫn bị mọi người chú ý tới, nhưng cũng may là lúc này dư luận đã bị xoay chuyển lại...

Trong chương trình giải trí buổi sáng, có chiếu đoạn một phóng viên phỏng vấn một cô gái có diện mạo vô cùng xinh đẹp.

Phóng viên: "Cô Lý, cô chính là cô gái đã chính mắt nhìn thấy Ninh Tịch đập người cướp xe trong đoạn video tối qua sao?"

Cô gái: "Cái gì chứ! Đám phóng viên mấy người đừng có nói linh tinh được

không hả? cái đoạn video mờ nhoẹt như thế sao mấy người dám khẳng định đây là anh Tịch nhà chúng tôi? Lúc ấy tôi đứng gần thế đương nhiên tôi là người rõ nhất, người kia chẳng giống anh Tịch một chút nào cả, chỉ có gò má hơi giống xíu xiu thôi, chả đẹp trai bằng một phần mười anh Tịch?"

Phóng viên: "Được rồi được rồi, chúng tôi đã biết."

Cô gái: "Biết cái gì mà biết! Nghe tôi nói rõ đây này? Một sợi tóc xinh đẹp của anh ấy cũng đủ giết chết mấy tên kia trong nháy mắt! Tôi biết anh Tịch bây giờ rất nổi tiếng nhưng số người không từ bất cứ thủ đoạn nào để bôi đen anh ấy cũng không ít! Anh Tịch là nhân vật của công chúng, hiện giờ đang ở thời điểm quan trọng nhất thì sao có thể một thân một mình xuất hiện ở chỗ như tôi qua chứ..."

Cuối cùng, từ một cuộc phỏng vấn lại cứ thế biến thành một bài diễn văn hùng hồn của fan cuồng Ninh Tịch...

Có một rồi sẽ có hai, mấy người được phỏng vấn sau đó cũng không khác cô gái ban đầu cho lắm.

Trong đó, có vài người là Lục cảnh Lễ sắp xếp nhưng cũng có không ít người đều là nói thật lời trong lòng.

Có rất nhiều người là fan của Ninh Tịch nên đương nhiên sẽ tuân theo bản năng đi bảo vệ thân tượng trong lòng, họ đều chắc chắn rằng người tôi qua không phải là Ninh Tịch.

Bất tri bất giác, lượng fan trung thành của Ninh Tịch ngày một tăng cao...

Tóm lại là sau một đêm, chuyện gây sóng gió cả Đê Đô tôi qua bị quy kết thành một sự đổ vỡ.

Thịnh Thế bên này bận rộn cả một đêm thì Tinh Huy bên kia bị tin đồn không biết từ đâu chui ra của Ninh Tuyết Lạc làm cho gà bay chó sủa.

Đối với những người được định sẵn với hình tượng "Bạch - Phú - Mỹ" hay "con nhà giàu" như Ninh Tuyết Lạc thì khi cái danh "Thiên kim giả" của cô ta bị bóc ra, cái hình tượng cô ta gây dựng lâu nay cũng đi tong.

Đừng nói Tinh Huy, phía hoảng nhất vẫn phải kể đến Ninh gia.

Ninh gia cả đêm qua đã liên hệ phóng viên mở hộc báo, Ninh Diệu Hoa với

Trang Linh Ngọc cũng tham dự. Bọn họ kiên định phủ nhận tin đồn Ninh Tuyết Lạc là con nuôi, đồng thời còn lên tiếng muốn tìm ra người tung tin đồn để chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Đồng thời để dời đi sự chú ý của dư luận thì ở cuối buổi họp báo Ninh gia cũng thông báo rằng, chẳng bao lâu nữa sẽ tuyên bố một tin tức cực kỳ trọng đại!

--- O ---

Chương 1345: Chỉ Còn Lại Một Con Đường Để Đi

Mọi người cũng rói rít suy đoán xem tin tức trọng đại đó có phải là có liên quan đến chuyện hôn sự giữa hai nhà Ninh - Tô hay không.

Ninh Tuyết Lạc với Tô Diễm sắp kết hôn?

Nêu Tô gia vẫn quyết định kết làm thông gia với Ninh gia vậy thì khác nào tự động đập tan tin đồn Ninh Tuyết Lạc là con nuôi, chứ không thì sao Tô gia có thể chấp thuận cho người thừa kế của mình cưới một cô con nuôi thấp kém chứ?

Mặt trời chậm rãi nhô lên, ánh sáng ngoài cửa sổ càng ngày càng rực rỡ.

Trong thư phòng của Ninh gia, Ninh Diệu Hoa đã mất ngủ cả một đêm.

"Cốc cốc cốc" một tràng tiếng gõ cửa vang lên, sau đó Trang Linh Ngọc bê một bát canh đi vào: "Diệu Hoa, anh ăn chút gì đi!"

Ninh Diệu Hoa nhìn vợ mình rồi thở dài một tiếng: "Linh Ngọc, em nói xem... hay là anh đưa 15% cổ phần trong tay anh cho Tuyết Lạc được không?"

Ánh mắt Trang Linh Ngọc lập tức sáng như hai cái đèn pha: "Diệu Hoa, anh nghĩ thông suốt rồi sao?"

Ninh Diệu Hoa không nói gì, lúc này ông ta còn nghĩ gì được nữa, đây chính là con đường duy nhất ông ta có thể đi.

Vốn ông ta đã tính toán xong hết rồi, lấy được 10% cổ phần của Ninh Tịch thì ông ta chính là cổ đông lớn nhất của Ninh thị, lại thêm sự hậu thuẫn của Tô gia thì Ninh Diệu Bang với Ninh Thu Đồng cũng chẳng đáng để nhắc tới. Thậm chí trong bữa tiệc rượu hôm đó nếu như Ninh Tịch nói đỡ một câu cho ông ta thì ông ta nghiễm nhiên có thêm mấy trăm nghìn vạn đầu tư trong tay rồi.

Nhưng mà, hiện tại tất cả chỉ là bọt bong bóng xà phòng.

Con nhãi con chết tiệt kia, chẳng lẽ được sinh ra để khắc chế ông ta sao? Từ lúc nó về nước thì ông ta liên tục gặp xui xẻo!

Trang Linh Ngọc thấy bộ dạng chồng mình như vậy thì rói rít mở miệng:

"Chuyện này có gì mà nghĩ nhiều chứ, chỉ cần đưa cổ phần cho Tuyết Lạc thì mọi chuyện đều được giải quyết êm đẹp cả! Chẳng lẽ anh không tin Tuyết Lạc sao? Diệu Hoa, anh quyết định nhanh lên, tôi qua em lên thấy Tuyết Lạc sắp xếp hành lý của nó rồi đấy, chẳng lẽ anh đợi nó đi rồi mới hối hận hay sao?"

Yên lặng một lúc thật lâu, Ninh Diệu Hoa mở miệng nói: "Em đi gọi Tuyết Lạc đến đây đi."

"Được, em đi ngay đây!"

Trang Linh Ngọc rất sợ "đêm dài lắm mộng" nên bà ta nhanh chóng chạy đi gọi Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tuyết Lạc nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Ninh Diệu Hoa thì ủ rũ cúi đầu, ra vẻ tự trách: "Ba... cả đêm qua ba không ngủ sao? Thật xin lỗi... đều là do con khiên ba thêm phiền lòng..."

Trang Linh Ngọc yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy, đầy tự trách của con gái: "Sao có thể là lỗi của con chứ? Tất cả mọi thứ đều do con nhỏ khốn nạn kia gây ra! Phải nói là may mà ba mẹ có con mới đúng! Nếu không thì mẹ với ba con chẳng biết sẽ ra sao nữa!"

Ninh Diệu Hoa nhìn Ninh Tuyết Lạc rồi thở dài một tiếng: "Tuyết Lạc à, lần này ba đem tất cả mọi thứ đều đè lên vai con, con nhất định không được chịu thua kém có biết không?"

Ninh Diệu Hoa nói xong thì rút một tờ "giấy chuyển nhượng cổ phần" từ trong ngăn kéo ra: "Tuyết Lạc, con ký tên vào đây đi, ký xong thì 15% cổ phần của Ninh thị chính là của con."

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì nhìn chằm chằm vào giấy chuyển nhượng kia, cô ta cố gắng đè xuống sự vui sướng trong mắt và tỏ vẻ kinh ngạc: "Ba, ba làm cái gì vậy?"

Trang Linh Ngọc vỗ bả vai cô ả một cái: "Tuyết Lạc, ký tên đi."

Nhất thời vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc trở nên nghiêm trọng: "Con không ký! Ba mẹ, hai người coi con thành loại người nào vậy?"

Giọng nói Ninh Tuyết Lạc trở nên nức nộ: "Con mặc kệ người khác nhìn con như thế nào, nhưng con không ngờ ba mẹ cũng coi con là người lấy oán báo

ân, là loại tiểu nhân tính toán chi li! Ba! Ba mau thu lại đi! Con không cần bất cứ cái gì của Ninh gia hết!"

--- O ---

Chương 1346: Ngát Ngây

Ninh Diệu Hoa nhìn bộ dạng đau lòng muốn chết của con gái thì chút bản khoăn cuối cùng trong lòng ông ta cũng biến mất, ông ta thành tâm khuyên nhủ: "Tuyệt Lạc, ba sao có thể không rõ con là người thê nào chứ, số cổ phần này con vẫn phải nhận lấy. Bởi vì, hiện giờ chỉ có con mới có thể giúp ba thôi! Chỉ khi con nắm cổ phần thì lửa giận của nhà họ Tô mới nguội bớt, con với Tô Diễm mới có thể đến với nhau! Hiện giờ cô con đang nắm 20% cổ phần, nhiều hơn ba 5%! Ngay cả chú Hai con với Thiên Tâm cộng lại cũng đã được 16%, hiện giờ ba rất cần sự ủng hộ của Tô gia, con hiểu không?"

Trang Linh Ngọc vỗ vỗ Ninh Tuyệt Lạc: "Tuyệt Lạc, coi như con đang giúp ba con đi, vừa rồi con cũng nói rồi, mặc kệ người ta nghĩ thế nào, chỉ cần ba với mẹ con không nghĩ con như vậy là được mà! Chỗ cổ phần này con hãy nhận đi!"

"Nhưng mà..." Ninh Tuyệt Lạc vẫn còn do dự.

Trang Linh Ngọc không thể làm gì hơn là ra đòn sát thủ:

"Đừng có nhưng mà, chẳng lẽ con muốn từ bỏ Tô Diễm thật sao? Cổ phần này cho con thì có khác gì vẫn nằm trong tay ba con đâu! Tương lai ba mẹ còn phải trông cậy vào con! Con đừng có làm chuyện gì ngu ngốc đấy, chỉ được ở cạnh ba mẹ thôi, không được phép đi đâu cả!"

Nước mắt Ninh Tuyệt Lạc rơi lộp bộp xuống đất, giọng nói đứt quãng nghẹn ngào: "Ba... mẹ... cảm ơn... cảm ơn ba mẹ... con nhất định không để hai người thất vọng đâu! Nhất định con sẽ giúp hai người giữ lấy Ninh gia!"

Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc vui mừng gật đầu: "Con ngoan..."

Trong bóng tối, Ninh Tuyệt Lạc từ từ ghéch cằm lên lộ ra vẻ mặt đắc ý, thỏa mãn cùng với một nụ cười giễu cợt.

Ninh Tịch, mày nghĩ là bám vào Ninh Thu Đồng thì có thể cản được bước tao sao?

Cũng may mà lần này mày làm âm ỹ như thê thì mới có thể khiến Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc phun cổ phần ra cho tao.

Chẳng qua đây mới là bước đầu tiên mà thôi... rất nhanh, nhanh thôi... toàn

bộ Ninh gia này sẽ là của tao!

Bạch Kim Đê Cung.

Buổi sáng, Ninh Tịch bị giật mình tỉnh dậy.

Cô có một giấc mơ, trong mơ cô thấy mình uống say lướt lướt ở trong một quán bar hét ca hát rồi tán gái... rồi còn cưỡi motor phi nhanh như gió, rồi còn đánh nhau...

"Đình", điện thoại hiện ra một cái tin tức bất quái.

[Người chồng quốc dân - Ninh Tịch ca hát điên cuồng ở quán bar số 8...]

Trí nhớ về buổi tối hôm qua liền ùa về trong đầu cô, Ninh Tịch lập tức ôm mặt rên lên một tiếng, a a a a a xong đời rồi!

Ninh Tịch vội vàng mở điện thoại lướt weibo với mấy trang web giải trí xem tình hình nhưng cô nhanh chóng phát hiện chuyện này cũng không ảnh hưởng nghiêm trọng như cô tưởng tượng. Trước mắt thì mọi người chỉ nói là "Có một người đàn ông gần giống người chồng quốc dân xuất hiện ở quán bar số 8"...

Đây chắc chắn là tác phẩm của Lục cảnh Lễ với Lục Đình Kiêu rồi, nếu không thì sáng sớm nay tin tức chắc chắn đã nổ lung tung bành rồi.

"Tinh."

Lúc này bên tai đột nhiên vang lên tiếng một người đàn ông.

Ninh Tịch lập tức nhanh trí mà giương đôi mắt lưng tròng lên nhìn người nọ: "Boss đại nhân..."

Trong tay Lục Đình Kiêu đang bê một bát canh giải rượu: "Không sao, chuyện tối qua đã đè xuống rồi. uống cái này đi."

Ninh Tịch ngoan ngoãn bưng bát canh lên uống, cái miệng nhỏ thì uống rất ngoan ngoãn nhưng ánh mắt vẫn lén lút nhìn về phía Lục Đình Kiêu.

Uống xong, cô cẩn thận đặt bát xuống: "Anh... sao anh không mắng em?"

Lục Đình Kiêu: "Em không bị thương thì sao anh phải mắng?"

Ninh Tịch: "À..."

Cái bộ dạng chỉ cần cô không bị thương thì cô muốn lật trời cũng được chứ gì.

Hừ, không muốn vừa mới sáng sớm ra đã ngất ngậy ra thế này đâu, Đại ma vương à!

--- O ---

Chương 1347: Không Cần Thận Lại Bị Sắc Đẹp Mê Hoặc Rồi

Đừng đối tốt với em như vậy được không...

Đôi mắt Ninh Tịch nhanh chóng đắm xuống, giống như viên thủy tinh bị vỡ vụn mà mất đi độ sáng bóng.

Cảm xúc đau đớn còn chưa kịp tràn ra đã bị chính cô chặn lại, cố gắng giấu kín trong đáy mắt.

Cô vòng hai tay ôm lấy cổ Lục Đình Kiêu, đầu gục trên bả vai anh: "Đình Kiêu..."

"ừ?" Lục Đình Kiêu rất thích những động tác gần gũi quyên luyến như thế này của cô, mùi thơm từ những lọn tóc mềm mại rơi trên đầu vai hơi ngứa ngứa nhưng lại khiến trái tim anh mềm nhũn, làm anh có cảm giác muốn đem cả thế giới này dâng lên trước mặt cô.

Ninh Tịch nhẹ nhàng thở dài bên tai anh: "Haizzz, sao em lại thích anh như vậy chứ... lúc đầu khi quyết định ở bên anh, em đã cảm thấy em quá quá thích anh rồi..."

"Nhưng mà hiện giờ em mới biết, so với bây giờ thì cái thích của lúc đó chỉ là một góc của núi băng, là hạt muối trong biển khơi..."

Lúc cô quyết định ăn cả ngã về không với Lục Đình Kiêu, quyết định ở cùng một chỗ với anh thì thực chất tận sâu trong thâm tâm cô vẫn giữ lại một chút gì đó để tự bảo vệ mình. Để sau này nhờ có bất ngờ chuyện gì ngoài ý muốn thì cô cũng có thể an toàn lui thân.

Nhưng mà, đến hiện tại Ninh Tịch mới phát hiện ra tuy cô quen biết người trước mắt này chẳng bao lâu ấy thế mà dường như anh đã xâm nhập vào trong máu thịt của cô mất rồi.

Nêu phải rời khỏi anh thì có khác nào nạo xương rút máu cô đâu.

Nghe lời tỏ tình kích động của cô, trái tim Lục Đình Kiêu trở nên nóng dần, nhưng thần kinh nhạy bén lại vẫn cảm giác ra một chút gì đó bất an vẫn quanh quẩn đâu đây.

Ninh Tịch nhẹ nhàng ôm lấy anh, sau một lúc thì hít sâu một hơi rồi nói: "Đình Kiêu, lâu lắm rồi chúng ta không hẹn hò nhỉ... lúc nào anh rảnh thì chúng ta đi ra ngoài chơi đi, chỉ có hai chúng ta thôi"

"Lúc nào cũng rảnh." Chỉ cần là cùng em thì anh luôn có thời gian.

"Được, vậy chờ em xác nhận lịch trình sắp tới với chị Chi Chi rồi báo cho anh biết sau nhé! Đến lúc đó... em có chuyện muốn nói với anh!" Ninh Tịch cố gắng để giọng mình nghe thật bình thường.

"ừ." Trong đôi mắt Lục Đình Kiêu lóe lên một tia u ám, làm cho Ninh Tịch trở nên bất an như vậy thì nguyên nhân chỉ có thể là chuyện đó...

Sau khi nói xong, Ninh Tịch lẩn một vòng rời khỏi lồng ngực ấm áp của anh rồi vén chăn bò dậy: "A a a! Không cẩn thận lại bị sắc đẹp làm cho mê muội rồi, hôm nay em phải tới đoàn làm phim, sắp trễ rồi ~"

Ninh Tịch vội vội vàng vàng trang điểm xong lại nhanh tay thay quần áo rồi hôn tạm biệt Lục Đình Kiêu mấy cái mới chịu chạy tới trường quay.

Vừa mới tới nơi đã thấy Tiểu Đào đứng chờ ngoài cửa.

"Tiểu Đào yêu quý, mau nói cho anh biết, chị Chi Chi có tức giận không?" vừa thấy Tiểu Đào, Ninh Tịch lập tức dò hỏi.

Tiểu Đào lo lắng nói: "Tức giận thì không có cơ mà chị ấy lo lắng cho anh lắm đấy, tối qua không cách nào liên lạc được với anh cả, bọn em vội muốn chết rồi đây này... may mà Nhị thiếu ra tay chặn chuyện này lại! Anh Tịch, chuyện trong nhà anh giải quyết xong chưa? Nếu không phải Nhị thiếu nói cho bọn em thì suýt nữa em nghĩ người kia là anh đấy..."

Chuyện trong nhà?

Ninh Tịch ngần người, nghĩ nghĩ liền hiểu đây là Lục cảnh Lễ kiêm cho cô cái cơ thể nên vội vàng gật đầu nói: "Cũng tạm ổn."

Vì là chuyện riêng của Ninh Tịch nên Tiểu Đào cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là đôi mắt kia cứ len len nhìn Ninh Tịch tìm kiếm bất quá: "Anh Tịch... Anh với Nhị thiếu chỉ là bạn bè bình thường thôi sao? Sao em cứ có cảm giác cách Nhị thiếu đối xử với anh vô cùng đặc biệt nha..."

Ninh Tịch giật khöhe miệng một cái: "Ha ha..."

Dĩ nhiên không phải quan hệ bạn bè bình thường rồi.

--- O ---

Chương 1348: Đẹp Trai Đến Nghiêng Trời Lật Đất

Hôm nay tới đoàn làm phim thử ống kính chủ yếu đều là dàn diễn viên chính.

Trước mắt Ninh Tịch đã nắm bắt được họ là ai, nữ chính còn lại là Mạnh Thi Ý, nam chính là Giang Mục Dã, nữ phụ là một nghệ sĩ của Thịnh Thế tên là Lý Y Tình...

Ninh Tịch vừa mới bước chân tới cửa phòng hóa trang đã nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng hét giận dữ.

"Này, cô bị làm sao thế hả, đồ ăn hại, chút việc nhỏ này mà làm cũng không nên thân! cô mạnh tay như thế là muốn bóp chết Thi Ý nhà chúng tôi đúng không? cô có biết làn da của Thi Ý mềm mại như thế nào không!"

Ninh Tịch vừa đẩy cửa đi vào đã thấy Mạnh Thi Ý giống như nữ vương ngồi ở cạnh bàn hóa trang, còn trợ lý của cô ta đang giận dữ trách móc một cô bé, móng tay nhọn hoắt của cô trợ lý kia như sắp đâm thủng mặt của cô bé kia...

Ninh Tịch nhìn lướt qua thì phát hiện cô bé kia chính là nghệ sĩ của Thịnh Thế tên Lý Y Tình, cô nhóc cúi đầu, đôi mắt ửng hồng như sắp khóc tới nơi rồi.

Ninh Tịch không nói hai lời mà lập tức đưa tay bóp chặt lấy bàn tay của người trợ lý đang định tát vào gò má của Ly Y Tình

"AAAAA A..." Nữ trợ lý kia như heo bị chọc tiết mà hét âm lên, cô ta ôm lấy ngón tay suýt nữa bị vặn gãy rồi trợn mắt trừng Ninh Tịch: "Cô..."

Ninh Tịch buông tay cô ta rồi không nhanh không chậm ngồi xuống một chiếc ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua: "Sao?"

Nữ trợ lý kia thấy người tới là Ninh Tịch thì liền ngoan ngoãn không ít, cô ta xoay người cút trở lại bên cạnh Mạnh Thi Ý, bộ dạng như thể mình là kẻ yếu bị người ta bắt nạt.

Lý Y Tình thấy Ninh Tịch thì hết sức kinh ngạc, dường như cô bé không ngờ Ninh Tịch sẽ giúp mình. Sau đó không hiểu chân tay thế nào mà lại tự động trốn ra sau lưng Ninh Tịch, sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ lo âu.

Có tin đồn Mạnh Thi Ý không chỉ có hậu trường vững chắc mà bối cảnh còn vô cùng hùng hậu, tất cả những nghệ sĩ từng đắc tội cô ta không một ai có kết quả tốt. Cho nên dù cô ta có hoành hành ngang ngược trong cái giới này thì cũng không có ai dám ý kiến.

Mọi người ai cũng biết rằng giới giải trí là con đường rửa tiền nhanh nhất, một người bỗng dưng nổi lên sáng chói như mặt trời ban trưa thì người sáng suốt đều biết chuyện này chắc chắn có vấn đề, vậy nên ai ai cũng có chút kiêng kỵ Mạnh Thi Ý.

Nhưng mà, hiện giờ Ninh Tịch cũng coi như là Nhất Ty của Thịnh Thế, phía trên còn có cái danh tập đoàn Lục thị bao bọc cho nên dù là Mạnh Thi Ý cũng không dám làm gì quá đáng với Ninh Tịch.

"Từ lúc nào mà nghệ sĩ của Thịnh Thế chúng tôi lại trở thành bảo mẫu cho mấy người?" Ninh Tịch lạnh lùng nói.

Nữ trợ lý kia nhỏ giọng lầu bầu: "Chỉ để cô ta đấm bóp chút thôi không được sao? có thể đấm bóp cho Thi Ý nhà chúng tôi là phúc của cô ta! cái đồ không biết xấu hổ!"

"Hừm? Cô vừa nói cái gì? Hình như tôi nghe chưa rõ?" Ninh Tịch kéo dài giọng, gằn từng chữ một, giọng điệu lạnh lẽo khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Cô nữ trợ lý kia lập tức rúc vào sau lưng Mạnh Thi Ý, không dám ho he thêm tiếng nào.

Mạnh Thi Ý này giờ vẫn đùa nghịch móng tay bấy giờ mới liếc Ninh Tịch một cái, như cười như không nói: "Cô Ninh cũng uy phong quá nhỉ!"

Ninh Tịch cười một tiếng rồi đáp: "Tất nhiên không bằng cô Mạnh đây rồi!"

Lúc này, trợ lý đạo diễn gõ cửa mời Mạnh Thi Ý qua thử ống kính, không khí căng co nòng nặc mùi thuốc súng bấy giờ mới tản đi.

Lý Y Tình thở phào nhẹ nhõm, cô bé xoắn xoắn ngón tay hai má đỏ bừng cảm kích nhìn Ninh Tịch: "Tịch... chị Tịch... cảm ơn chị..."

Thời điểm Tô Dĩ Mạt còn làm mưa làm gió ở Thịnh Thế, cô ta không chèn ép mấy nghệ sĩ có tiềm lực như bọn cô đã là may mắn lắm rồi, chứ đừng nhắc tới chuyện giúp đỡ bọn cô. Cho nên, lúc Ninh Tịch lên chức Nhất Ty thì bọn họ rất lo lắng sẽ có thêm một Tô Dĩ Mạt thứ hai.

Không ngờ... cô ấy lại không thèm để ý bản thân có bị liên lụy hay không mà che chở cho mình, Lý Y Tình rất cảm động cho nên không biết phải làm thế nào cho phải...

Cho dù lúc này Ninh Tịch đang mặc đồ nữ nhưng Lý Y Tình vẫn cảm thấy người đang đứng trước mắt mình đẹp trai đến nghiêng trời lật đất.

--- O ---

Chương 1349: Trái Ôm Phải Áp

"Đều là người một nhà cả, đừng nên khách khí." Ninh Tịch không để ý nói.

Thái độ bình dị lại gần gũi của Ninh Tịch khiến Lý Y Tình càng cảm kích, cô bé nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Chị Tịch, ông nội em là thầy thuốc Trung y, giỏi nhất là xoa bóp bấm huyệt, em đi theo ông từ nhỏ nên kỹ thuật của em rất tốt, hay chị để em bóp vai cho chị được không?"

Ninh Tịch cười một tiếng: "Không cần, em bận thì cứ đi đi, đừng chậm trễ công việc của mình."

Lý Y Tình lắc lắc đầu: "Không đâu, không đâu, em vừa mới thử ống kính xong rồi! Chị để em bóp vai cho chị đi mà, coi như là cảm ơn chuyện chị vừa giúp em, nếu không thì em áy náy lắm!"

Ninh Tịch thấy cô bé này nhiệt tình đến vậy thì cũng không đành lòng cự tuyệt, vì thế chẳng thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy thì đành làm phiền em."

"Dạ!" Lý Y Tình vui vẻ đứng sau lưng Ninh Tịch, hai bàn tay trắng nõn đặt lên vai Ninh Tịch rồi đề nhân vô cùng chuyên nghiệp.

Cô bé này nhìn thì yếu đuối nhưng sức cũng không nhỏ, lúc ấn bóp dùng lực vừa đúng nên thật sự là thoải mái vô cùng.

Lý Y Tình vừa bóp vừa cau mày nói: "Chị Tịch, gần đây chị phải chịu áp lực rất lớn đúng không? Cơ ở bả vai cứng ngắc rồi nè!"

Ninh Tịch nằm trên bàn trang điểm làm bầm: "ừ, có chút..."

Tiểu Đào đứng một bên nhìn không chớp mắt theo động tác của Lý Y Tình: "Cái này hay quá đi, hay là tôi cũng học theo cô một chút để sau này bóp bóp cho anh Tịch nhỉ!"

Lý Y Tình lập tức nói: "Được mà! Tôi dạy cho cô..."

Giang Mục Dã gõ cửa tiến vào thì thấy người nào đó trái ôm phải áp hai cô em, người bóp vai, người đấm chân thì đầu đầy hắc tuyến: "Bà biết hưởng thụ quá đấy nhỉ..."

"Giang tiên bối!" Lý Y Tình thấy Giang Mục Dã đến thì lập tức chào hỏi rồi giải thích: "Chị Tịch mới cứu em cho nên bóp vai cho chị ấy để cảm ơn ạ!"

"Được rồi, ra ngoài ra ngoài, tôi có việc muốn nói với cô ấy!" Giang Mục Dĩ phát phát tay đuổi người.

Lý Y Tình với Tiểu Đào đều biết quan hệ giữa Giang Mục Dĩ và Ninh Tịch không tệ, cho nên rất nghe lời mà chạy lạch bạch ra ngoài.

Thấy Giang Mục Dĩ đuổi hai cô em đi mất thì Ninh Tịch có chút bất mãn: "Làm gì đấy?"

Giang Mục Dĩ sâu xa nhìn cô một cái: "Nhàn nhã quá ha, sắp chết đến nơi rồi còn của gái..."

"Cái gì mà chết đến nơi? Mới sáng sớm nói gì dễ nghe chút không được sao?" Ninh Tịch tức giận nói.

"Bà biết... bà có biết nam thứ của bộ phim này là ai không?" Giang Mục Dĩ dài giọng nói.

"Nam thứ là ai thì liên quan gì đến tôi?"

Giang Mục Dĩ nhướn mày: "Bà chắc chứ? Nam thứ là Mạc Thần Tu đó!"

Ninh Tịch ngã lãn một cái rồi bò dậy: "ông đùa tôi đấy hả?"

"Tôi đùa bà? Người ta đến rồi kia kia! Ở ngay bên ngoài đó!" Giang Mục Dĩ ngồi xuống vênh váo nói.

"Mẹ nó! Đừng đùa thê chứ..." Ninh Tịch cạn lời.

Các cụ đã nói, một núi không thể chứa hai hồ. Lấy địa vị của Mạc Thần Tu và Giang Mục Dĩ mà nói, chỉ cần là một bộ phim thi trừ trường hợp làm khách mời diễn vài ba cảnh hữu nghị bèo bọt ra thì chẳng bao giờ có chuyện người kia đã làm nam chính rồi mà mình lại làm nam thứ đến góp vui.

"Chặc chặc chặc, tên kia ngàn dặm theo đuổi bà, vì bà mà cam nguyện khuất nhục dưới chân tôi, chạy tới làm nam phụ! Ninh Tiểu Tịch, bà đúng là chất chơi lắm đó!" Giang Mục Dĩ tỏ vẻ đang chờ xem kịch vui mà chặc chặc không thôi.

Ninh Tịch đen mặt vò tóc khẽ nguyên rửa một tiếng: "Chết tiệt.... đã đủ phiền lắm rồi..."

--- O ---

Chương 1350: Ông Cấn Tôi!

Sao không để cô yên thân một chút thế!

Thấy Ninh Tịch y như con đĩa phải vôi, Giang Mục Dã trầm ngâm nói: "Người ở quán bar số 8 tối qua... là bà đúng không?"

Ninh Tịch ngheo đầu không nói gì, nhưng mà vẻ mặt đã cho anh ta câu trả lời rồi.

Giang Mục Dã hừ một tiếng: "Tôi biết ngay là bà mà!"

Nói xong thì có chút lo lắng nhìn cô: "Bà... xảy ra chuyện gì?"

Nếu không nhờ Thịnh Thế giải quyết mọi chuyện thỏa đáng, thì chuyện này đủ để phá sạch hình tượng và nhân khí của Ninh Tịch.

Lấy cái tinh thần nhân viên gương mẫu của Ninh Tịch thì chắc chắn không thể phạm sai lầm như thế mới đúng.

"Không có gì." Hiển nhiên Ninh Tịch không muốn nói về đề tài này.

Giang Mục Dã trợn to mắt: "Còn dám giấu tôi hả? Mệt cho tôi còn cố ý tới đây giúp bà chia sẻ phiền muộn! Lòng tốt lại hóa thành lòng lang dạ thú!"

Ninh Tịch khẽ liếc Giang Mục Dã một cái: "Không phải chuyện gì cũng có thể nói được, có một số việc tôi chỉ muốn ôm vào quan tài."

Khóe miệng Giang Mục Dã giật một cái: "Nói tiếng người!"

Ninh Tịch: "Ông đây không nói cho đấy, giỏi thì cấn tôi đi này!"

Giang Mục Dã: "..."

...

Một lát sau, Ninh Tịch thay đồ xong liền đi tới chỗ thử ống kính.

Trong phòng chụp ảnh, Mạnh Thi Ý đang chụp hình.

Một thanh trường kiếm có chuôi màu bạc, một bộ quần áo trắng như tuyết, mái tóc đen buông dài như thác nước, vẻ mặt không buồn không vui. Có thể

nói cô ta hoàn toàn thể hiện được khí chất bay bổng như thần tiên cùng thần thái như thể đã đoạn tuyệt thất tình lục dục, điều này khiến nhiếp ảnh gia cùng đạo diễn và các nhân viên khen ngợi không ngớt.

"Mạnh Thi Ý thật lợi hại! Hóa trang xong nhìn còn hợp hơn những gì chúng ta tưởng tượng nữa! Đúng là thần nữ hạ phàm mà!"

"Vẻ lạnh lùng như tuyết giống y như trong truyện, xem ra fan tiểu thuyết lần này không có cơ hội phàn nàn nữa rồi!"

...

Ninh Tịch khoanh hai tay trước ngực đứng một bên lắng lặng nhìn, trong mắt lóe lên sự hưng phấn khi gặp được kỳ phùng địch thủ.

Công bằng mà nói thì diễn xuất của Mạnh Thi Ý thật sự vô cùng lợi hại, nhân vật mặt vô cảm như Lãnh Ngạo Tuyết này nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng muốn diễn ra được cái hồn của nhân vật thì vô cùng khó khăn, bởi vì nếu không cẩn thận sẽ diễn thành mặt liệt. Nhưng, Mạnh Thi Ý lại nắm giữ mọi thứ vừa đủ độ, người làm được như thế này thực lực chắc chắn không tệ.

Không hổ là người được hai lần đề cử ảnh hậu.

Mọi người đang bàn tán thì có người vô tình trông thấy Ninh Tịch hóa trang xong, thất thố mà kêu lên một tiếng.

Lúc này, Ninh Tịch đang mặc một chiếc váy cổ trang đỏ rực như lửa, giữa trán điểm một nốt chu sa, đuôi mắt hẹp dài, giữa hai lông mày vô tình tràn ra vẻ tùy ý cùng liêu lĩnh. So với hình ảnh trong treo lại lạnh lùng của Mạnh Thi Ý thì rõ ràng là hai thái cực đối lập bất đồng.

"Woa! Vân Hoàng!"

"Ninh Tịch đóng Vân Hoàng cũng đẹp quá đi! Nhìn rất có cảm giác!"

"Ninh Tịch thật sự rất hợp với mấy nhân vật phản diện nhi, Mạnh Trường Ca trong Thiên Hạ diễn tốt lắm luôn, khó trách đạo diễn Quánh nhất định phải chọn cô ấy!"

...

Hai vai nữ chính của bộ phim này đúng là Lãnh Ngạo Tuyết và Vân Hoàng,

cũng là hai nhân vật đứng ở hai phe đối đầu.

Một người là con gái của chương môn Toàn Cơ Môn đứng đầu phe chính đạo, một người là yêu nữ của Ma Cung.

Một người siêu phàm thoát tục còn một người quý quyết khó lường.

Hai người này với nam chính Chu Toàn hợp thành một tam giác yêu hận tình cừu đủ cả, cũng coi như là một trong những điểm nhấn của bộ phim.

Tất nhiên, nếu vai Vân Hoàng đơn giản thế thì Quách Khải Thăng sẽ không cố ý mời Ninh Tịch, hơn nữa còn tuyên bố vai này là vì Ninh Tịch mà chế tác.

Đặc điểm lớn nhất của nhân vật Vân Hoàng này chính là nàng đã từng luyện công đến tẩu hỏa nhập ma cho nên có đến hai nhân cách.

--- O ---

Chương 1351: Bạn Trai Cũ Tụ Tập

Một nhân cách là âm độc, một nhân cách khác lại ngây thơ vô tội, hiền lành đến mức một con kiến cũng không nỡ giết.

Trong phim cũng thường xuyên xuất hiện cảnh một giây trước còn là Vân Hoàng âm ngoan xảo quyệt mà một giây sau đã thành ngây thơ vô tội. Thậm chí lúc phát tác thì hai nhân cách này liên tục thay phiên nhau xuất hiện, chính vì thế vai diễn này đòi hỏi một diễn viên có kỹ năng diễn xuất cực kỳ cao.

Thấy Ninh Tịch tới, ánh mắt của Mạnh Thi Ý nhìn lướt qua cô. Sự ngạo nghễ trong mắt như thể cô ta đang đứng ở trên cao nhìn xuống vậy, đó chính là ánh mắt khinh thường của một diễn viên thuộc phái thực lực dành cho những diễn viên thần tượng.

Chỉ là một nữ diễn viên diễn một bộ phim máu chó mà nổi tiếng trong một đêm mà thôi, ngay đến cả một giải thưởng quen còn không có nữa là. Người như thế trong giới giải trí này giờ tay túm một cái cũng được một bó to, đa phần loại người này đều thích thừa dịp đang nổi thì cố gắng vót vát thêm một chút gì đó mà thôi. Loại người như thế trong mắt cô ta cũng chỉ là người qua đường, chẳng đáng nhắc tới.

Nhân vật Vân Hoàng này cũng không làm khó được Ninh Tịch, cho nên buổi thử ống kính với xác định tạo hình rất nhanh đã xong.

Sau khi kết thúc, Ninh Tịch đang ngồi nói chuyện với đạo diễn thì trông thấy cách đó không xa có một bóng áo đen lóe lên, một người bước ra từ khúc ngoặt, đây chính là người mất công đuổi tới từ ngàn dặm - Mạc Thần Tu...

Ninh Tịch cầm nín đỡ trán, mẹ nó, tới thật à?

Con hàng này muốn cái gì đây?

Mạc Thần Tu thấy Ninh Tịch rồi cũng không có làm ra biểu hiện gì đặc biệt, hết sức quy củ chụp hình. Trong mắt người ngoài thì anh chàng vô cùng chuyên nghiệp.

Chỉ có Ninh Tịch biết suy nghĩ chân thực của anh ta bên dưới cái vẻ mặt bình tĩnh kia ----- Đường Tịch, đường còn dài, tương lai còn rộng, chúng ta cứ từ từ mà chơi nhé!

Nhưng mà, hôm nay có vẻ như là ngày đại hạn của Ninh Tịch...

Ngay lúc Ninh Tịch cảm thấy mọi chuyện đã đủ nát bét rồi thì trợ lý đạo diễn lại mang khuôn mặt nịnh nọt dẫn một người vào: "Mời Tô tổng đi bên này! Chúng tôi đang chụp hình đây ạ!"

Ninh Tịch nhìn người đàn ông đi theo phía sau trợ lý đạo diễn, gương mặt bỗng nứt toác như bị sét đánh xuống.

Tô Diễn...?"

Tại sao Tô Diễn lại có mặt ở đây?

Mẹ nó, Giang Mục Dã, Mạc Thần Tu, lại còn thêm Tô Diễn... một bộ phim có ba tên bạn trai cũ... thêm một người nữa là đủ mở một bàn mặt chược rồi!

Đây là ngại cô chưa đủ nhọc đúng không?

Quách Khải Thăng thấy người tới thì lập tức tiến lên nghênh đón: "Tô tổng tới rồi, sao cậu không nói sớm một tiếng để tôi còn chuẩn bị chứ!"

"Hôm nay tôi có chút việc gần đây nên thuận đường tới nhìn chút thôi, không cần phiền mọi người đâu." Tô Diễn vẫn là một công tử văn nhã dịu dàng như ngọc.

Quách Khải Thăng dẫn Tô Diễn tới chỗ chụp hình: "Cậu cũng tới đây rồi thì để tôi giới thiệu cho cậu một chút, trước mắt có mặt ở đây hôm nay là những diễn viên tuyến chính của chúng tôi, cậu xem có gì thì chỉ bảo...."

Tô Diễn khiêm tốn nói: "Đương nhiên là tôi tin tưởng vào ánh mắt của đạo diễn Quách rồi, tôi chỉ là một người ngoài nghề, thưởng thức phong thái của mấy vai chính là được rồi, chỉ bảo thì không dám."

Quách Khải Thăng như được tắm mình trong gió xuân, hiện giờ mấy nhà đầu tư có ai không thích giả bộ uyên bác, cái gì cũng thích thò một chân vào cơ chứ, cứ giống như Tô Diễn thế này thì ai mà không vui chứ.

Giang Mục Dã dùng cùi chỏ huých Ninh Tịch vẫn đang đờ đẫn, anh ta nghiêng nghiêng bĩu môi nói: "Này, bà ổn chứ? Quả nhiên là yêu thật lòng có khác! Vừa nhìn thấy đã ngu não luôn!"

Ninh Tịch trợn mắt trừng Giang Mục Dã một cái: "Thật lòng cái đầu ông ý!"

Sao Tô Diễm lại là nhà đầu tư của bộ phim này?"

Đây thật không khoa học!

Giang Mục Dĩ chớp mắt một cái: "Có gì lạ đâu! Bà có biết tính đến thời điểm hiện tại thì tổng đầu tư của bộ phim này là bao nhiêu không? 50.000 vạn đó!

--- O ---

Chương 1352: Góp Đủ Một Bàn Mạt Chược

"Nhìn dàn diễn viên với kịch bản xịn thế này | thì chắc chắn là bán được giá cao, cái bánh ngọt lớn như vậy thì ai chẳng muốn dính một phần! Nhất là những người đang chuẩn bị tiến quân vào giới giải trí như Tô gia mà nói thì thò một chân cũng là chuyện bình thường! Mức đầu tư của Tô gia không phải là cao nhất, cũng chỉ là một trong những nhà đầu tư thôi!"

"Nhưng mà lấy quan hệ của Tô Diễn với Ninh Tuyết Lạc...." thì gã ta sẽ đầu tư một bộ phim có cô làm vai chính sao?

"Lợi ích mới là trường tồn, quan hệ gì thì cũng đứng sau đồng tiền mà thôi."

Ninh Tịch tỉnh táo ngẫm nghĩ một chút, quả thật chuyện này cũng chẳng có gì kỳ quái cả.

Ninh Tuyết Lạc có sắp trở thành con dâu của Tô gia đi chẳng nữa thì một khi Tô gia đã tiến quân vào giới giải trí thì cũng chẳng thể đầu tư cho một mình cô ta.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi tự dung có một dự cảm bất thường, cô vội vàng kéo Giang Mục Dã lại hỏi: "Ngoài Tô Diễn ra thì còn những ai đầu tư cho phim này?"

Giang Mục Dã liếc cô một cái: "Tôi có rảnh hơi đâu mà để ý mấy cái này, á á ui ui ui ui! Tôi chỉ biết Thịnh Thế cũng quăng vào đây 10.000 vạn thôi."

"Tô tổng, đây là vai chính của chúng ta Mạnh Thi Ý, đây là nam thứ Mạc Thần Tu, nữ thứ Lý Y Tình, nam chính với một nữ chính khác ngài cũng rất quen thuộc, Giang Mục Dã và Ninh Tịch..." Quách Khải Thăng giới thiệu từng người cho Tô Diễn.

Đối với những nhà đầu tư thì thái độ của mọi người đều rất khách khí, ít nhất ngoài mặt cũng phải thể hiện ra.

Tô Diễn chào hỏi từng người một, ánh mắt của gã ta dừng lại trên người Ninh Tịch nhiều hơn một giây nhưng rất nhanh thu lại, không để lộ chút dấu vết nào: "Đạo diễn Quách, tôi còn có một bữa tiệc phải tham gia nên cũng chẳng ở lâu được."

"Tất nhiên rồi, Tô tổng có việc thì cậu cứ đi làm đi! Để tôi tiễn cậu..."

Quách Thắng Khải tiễn Tô Diễm xong quay lại, Ninh Tịch lập tức bạch bạch chạy tới túm ông ta vào một góc hỏi thăm: "Đạo diễn Quách à, bộ phim này có những nhà đầu tư nào vậy?"

"Nhiều lắm, mười mấy nhà ấy! Tô gia chỉ xếp thứ 3 thôi." Quách Khải Thắng nói.

"Mười mấy nhà..." Ninh Tịch vò đầu một cái: "Vậy nhà nào đầu tư nhiều nhất thế? Là Thịnh Thế sao?"

Quách Khải Thắng lắc đầu: "Không phải, công ty của cô xếp thứ hai, xếp thứ nhất thì chắc cô cũng nghe nói rồi! Chính là cái công ty Đầu tư Mạo hiểm ức Lam nổi tiếng gần đây đó, quả nhiên tiền nhiều như nước, một hồi đã đầu tư 20.000 vạn!"

What? Đầu tư Mạo hiểm ức Lam? Đó chẳng phải là công ty của tên họ Vân kia sao?

Nghe được mấy chữ ức Lam, Ninh Tịch giống như bị sét đánh cho ngu người luôn.

Quách Khải Thắng vẫn tiếp tục nói: "Hình như là ông chủ của bọn họ thấy hứng thú với chuyện đóng phim! Đúng rồi, ông chủ của bọn họ cũng có một vai nhỏ trong phim đấy!"

Nghe đến đây khuôn mặt Ninh Tịch đã đen như đất nồi: "Sặc... đóng phim? Anh ta diễn nhân vật nào vậy?"

Quách Khải Thắng nhìn Ninh Tịch rồi cười nói: "Vai của anh ta cũng có chút quan hệ với vai của cô đấy!"

Ninh Tịch ôm lấy trái tim nhỏ bé đang sợ muốn bắn ra khỏi lồng ngực: "Anh ta... anh ta diễn vai gì hả đạo diễn, ngài đừng thừa nước đục thả câu nữa mà, nói đi để tôi còn chuẩn bị tinh thần!"

Quách Khải Thắng trả lời: "Anh ta đóng vai cha của vân Hoàng."

Ninh Tịch: "..."

Vân Thâm, con bà nó chứ!!!

Cái tên đó diễn vai cha của cô...

Được, đồ vênh váo, anh có tiền anh làm cha tôi!

Hiện giờ trái tim nhỏ bé của Ninh Tịch đã nát vụn...

Cứ tưởng rằng bộ phim này chẳng có chút khiêu chiến nào, quá trình quay nhất định sẽ vô cùng thoải mái, thậm chí việc được diễn cùng người thuộc phái thực lực như Mạnh Thi Ý sẽ tăng thêm khả năng diễn xuất của cô, vốn thật hoàn hảo quá đi. Cơ mà, vạn vạn không ngờ tới bộ phim này trở thành bộ phim gian nan hiểm trở nhất trên con đường nghệ thuật của cô!!!

Lần này thì hay rồi, góp đủ một bàn mặt chược rồi!

Ông trời ơi, ông chơi tôi đúng không!

--- O ---

Chương 1353: Tôi Có Thể Không Diễn Nữa Không?

Thấy sắc mặt Ninh Tịch không được tốt lắm, Quách Khải Thắng vỗ vỗ bả vai của cô tỏ vẻ rất tin tưởng cô mà nói: "Ninh Tịch à, cô đừng lo lắng, nhân vật này của chủ đầu tư không có nhiều cảnh đâu, cũng chẳng ảnh hưởng đến tình tiết phim! Mà đa phần đều là cảnh diễn với cô cả, cô vốn giỏi mang người mới nhập vai mà, thôi thì đến lúc đó kéo kéo anh ta tí cũng được! Chấn chấn không có vấn đề gì đâu!"

Phim truyền hình không có nhiều yêu cầu nghiêm khắc như phim điện ảnh, có thêm một vài nhân vật nhỏ cũng chẳng sao.

Ninh Tịch nghe xong cảm thấy đúng là sống không bằng chết:

Đạo diễn à, tôi có thể không diễn nữa không?

Quách Khải Thắng đang nói lại đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó cũng nói luôn: "À đúng rồi, chuyện cô đề cử Kha Minh Vũ cũng đã được duyệt rồi!"

Ninh Tịch: Phốc!!! Một nhát xuyên tim...

Quách Khải Thắng hoàn toàn không nghe thấy tiếng vỡ nát của nội tâm Ninh Tịch, nói cô cố gắng làm cho tốt sau đó thì cười ha hả rời đi.

Quách Khải Thắng mới đi không bao lâu, Giang Mục Giã đã cà lơ cà phát đi tới nhướn mày nhìn vẻ mặt hỗn độn trong gió của cô: "Sao thế? Đạo diễn nói với bà cái gì mà bộ dạng bà y như muốn nhảy vào Vong Xuyên Hà* thế này?"

*Vong Xuyên Hà: con sông để các linh hồn gột rửa tội lỗi ở Địa Ngục.

Ninh Tịch bi thảm vin tường bước đi, trong miệng còn lầm bầm: "Trời giáng sứ mệnh cho người nên trước hết phải để tâm trí người chịu khổ, mệt nhọc về thể xác, đau gân thương cốt, cả đời nghèo khó, loạn lạc liên miên..."

Cách chỗ bọn Ninh Tịch thử ông kính không xa là khách sạn cao cấp Minh Châu.

Bên trong một phòng bao đang diễn ra buổi gặp đầu tiên của Ninh gia và Tô gia sau chuyện Ninh Tuyết Lạc là con nuôi bị lộ ra.

"Chú, dì, hôm nay khách sạn mới nhập một đợt hải sản từ Úc về, hai người

nêm thử một chút!"

Trên bàn tròn, sắc mặt cha mẹ của Tô Diễm vô cùng khó coi, hoàn toàn không có nhiệt tình với Ninh Tuyết Lạc như ngày thường. Dù cô ta có chủ động lấy lòng thì bọn họ cũng chẳng thêm phản ứng lại.

Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc thấy thái độ của đối phương như vậy thì trong lòng cũng không vui, nhưng biết làm sao khi mà bọn họ là bên đuối lý, đành phải nhịn mà thôi.

Ninh Diệu Hoa trầm giọng hỏi: "Tô Diễm đâu? Sao còn chưa tới?"

Ninh Tuyết Lạc vội nói: "Anh ấy đang đi trên đường rồi ạ, chắc sắp đến nơi..."

Vừa dứt lời thì cánh cửa bị đẩy ra đồng thời Tô Diễm cũng bước vào.

Thấy người tới thì hai mắt Ninh Tuyết Lạc sáng lên, cô ta lập tức đứng dậy nghênh đón với đôi mắt ngân ngấn nước tỏ vẻ tủi thân: "Anh Diễm..."

Tô Diễm không cần nghĩ cũng biết cha mẹ mình không có để Ninh Tuyết Lạc vào mắt, gã cho cô ta một ánh mắt trấn an rồi nắm tay cô ta cùng ngồi xuống.

Mẹ Tô Diễm thấy thái độ con trai nhà mình hướng về phía Ninh Tuyết Lạc như vậy thì sắc mặt trầm xuống: "Tô Diễm, con qua bên đây ngồi."

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc trắng bệch.

Tô Diễm bất đắc dĩ nói: "Mẹ, chẳng phải trước khi tới đây chúng ta đã nói rõ rồi sao?"

Nghe Tô Diễm nói như vậy thì hẳn là trước khi tới đã nói rõ ràng với hai vị phụ huynh, chỉ là hai vị ấy có nghe vào tai hay không lại là một chuyện khó nói.

Sắc mặt mẹ Tô Diễm sầm xì: "Mẹ nuốt không trôi cục tức này, con cứ thử nhìn mấy chuyện gần đây của nhà bọn họ đi! Còn có con nữa, nếu đã biết trước thì sao không nói cho ba mẹ?"

Tô Hoảng Quang cũng không vui: "Chuyện lớn như vậy mà không nói năng gì với ba mẹ! Tô Diễm, con hồ đồ quá rồi đấy!"

Lời này của Tô Hoằng Quang mới nghe thì đang trách Tô Diễm nhưng thật ra là nói thẳng mặt Ninh Tuyết Lạc, ý tứ rõ ràng ràng đang ám chỉ Ninh Tuyết Lạc làm đầu óc Tô Diễm mê muội.

Thật ra thì nghĩ kỹ một chút cũng có thể hiểu được tại sao Tô Hoằng Quang với Trịnh Mân Quân sẽ có phản ứng kịch liệt như vậy.

--- O ---

Chương 1354: Gà Rừng Và Phượng Hoàng

Trước đây, khi biết lúc Tô Diễm ở nông thôn dưỡng bệnh có yêu một đứa con gái thì bọn họ đã mất bao công sức mới chia cắt được hai người.

Khi ấy, bọn họ còn nhân lúc không có ai mà nói với Ninh Tịch rất nhiều lời khó nghe, nói cô không xứng với Tô Diễm, phải tự biết mình là ai mà rút lui.

Sau đó, chả hiểu sao Ninh lão gia tử đang êm đẹp lại để Trang Linh Ngọc với Ninh Diệu Hoa nhận Ninh Tịch làm con nuôi. Mà kể cả có thành con nuôi Ninh gia thì thân phận cô ta cũng chẳng thể xứng với Tô gia nhà bọn họ.

Cơ mà về sau khi biết Tô Diễm thay lòng đổi dạ mà yêu Đại tiểu thư chân chính của Ninh gia - Ninh Tuyết Lạc thì hai người vui vẻ không thôi, cho rằng nhà họ Tô bọn họ sẽ cưới về một con Phượng Hoàng chân chính.

Ai mà ngờ... giờ mọi sự lại đảo điên thế này!

Ninh Tịch mới là Đại tiểu thư thực sự của Ninh gia, mà Ninh Tuyết Lạc mới là con gà rừng thấp kém. Bọn họ bị lừa gạt mà chẳng hay biết gì suốt năm năm qua, thử hỏi sao mà bọn họ tiếp nhận cho nổi?

"Chú, dì... thật xin lỗi... thật sự xin lỗi... con không cố ý gạt hai người..."
Nước mắt Ninh Tuyết Lạc rơi như mưa.

Tô Diễm nắm chặt tay cô ta rồi cau mày nói: "Ba, mẹ! Con đã nói với hai người rồi, là con không cho Tuyết Lạc nói ra, chuyện này không có quan hệ gì với cô ấy cả."

Trang Linh Ngọc không nhịn được nữa bèn vội vàng nói: "Anh chị sui gia, hai người suy nghĩ chút xem tại sao năm đó khi tìm được Ninh Tịch rồi mà chúng tôi lại không công bố thân phận của nó? Tại sao chúng tôi lại tình nguyện để đứa con gái ruột thịt chịu áp lực mà vẫn coi Tuyết Lạc là viên ngọc quý trên tay mà thương yêu?"

"Còn chẳng phải là vì sống chung nhiều năm như thế chúng tôi đã sớm coi Tuyết Lạc là con gái ruột của mình, không đành lòng để nó chịu tổn thương? Mà Ninh Tịch thì... nói thật chúng tôi không có tình cảm gì với nó hết!"

"Năm đó, tôi không nói cho anh sui chị sui điều này là chúng tôi sai, nhưng

Tuyết Lạc sinh ra và lớn lên ở Ninh gia được tôi với cha nó cẩn thận mời giáo viên chuyên nghiệp đến dạy dỗ lễ tiết! Cho dù chúng tôi có đón Ninh Tịch về cũng không để Tuyết Lạc chịu bất cứ ủy khuất nào! Ở trong lòng chúng tôi thì Tuyết Lạc mới là con gái ruột, thậm chí còn hơn cả con ruột, cả đời này con bé là con ruột của chúng tôi! Cho nên có nói hay không căn bản cũng chẳng có gì khác nhau."

Nói tới đây Trang Linh Ngọc lại nhấn giọng mạnh hơn: "Anh chị sui cũng biết đấy, tính tình Tuyết Lạc hiền lành lương thiện lại hiếu thuận, chính bản thân nó cũng vô cùng giỏi giang! Thậm chí còn vừa được đề cử giải Ảnh hậu, công ty thời trang của nó cũng có tiếng trong giới, có bao nhiêu danh viện có thể so với nó chứ? Tôi dám nói con bé không có bất cứ một chỗ nào không xứng với Tô Diễm, không xứng với Tô gia nhà anh chị!"

Nghe thế thì Trịnh Mẫn Quân nhìn khuôn mặt đang đau khổ của Ninh Tuyết Lạc một cái, chân mày nhíu chặt nãy giờ của bà ta cũng thả lỏng phần nào: "Tôi thừa nhận Tuyết Lạc rất tốt, nếu không tôi cũng chẳng thích con bé đến như vậy! Nhưng những người như chúng ta thì cái phải chú ý nhất chính là "môn đăng hộ đối", "danh chính ngôn thuận"! Ninh phu nhân, tôi tin là về điều này thì chị còn rõ hơn tôi đúng không?"

Tô Hoàng Quang gật đầu nói: "Nói hơi khó nghe một chút thì là anh chị có nói hoa mỹ thế nào thì đồ giả cũng không thể thay thế được đồ thật, không phải con ruột thì vĩnh viễn không phải con ruột!"

Trịnh Mẫn Quân nói càng thẳng thắn hơn: "Bây giờ anh chị nói nghe hay lắm, nhưng sau này lại thiên vị con ruột hơn thì sao?"

Một là con ruột, một là con nuôi, tương lai Ninh gia thuộc về ai điều này còn phải nghĩ à?

Tô gia bọn họ đang yên đang lành không cưới thiên kim tiểu thư hàng thật giá thật lại đi cưới một con gà rừng về, chả thu được lợi ích gì thì thôi lại không công bị mọi người nhạo báng, như thế chẳng phải là lỗ nặng rồi sao?

--- O ---

Chương 1355: Chọn Ngày Lành Tháng Tốt

Trịnh Mẫn Quân càng để ý điểm này hơn Tô Hoàng Quang, bởi vì phía Tô Hoàng Quang vẫn còn có một thằng con riêng lúc nào cũng nhìn lom lom vào vị trí của Tô Diễm.

Bà ta muốn Tô Diễm phải có một môi hôn sự thật tốt như vậy thì sau này nhà vợ nó cũng có thể giúp nó một tay, chứ nếu không lúc ban đầu bà ta cũng đã chẳng phản đối Tô Diễm với Ninh Tịch kịch liệt như vậy.

Hiện giờ, bà ta rất bực mình Ninh gia vì đã giấu giếm thân phận của Ninh Tuyết Lạc. Khó trách tại sao Ninh lão gia tử lại chỉ cho Ninh Tuyết Lạc thừa kế tiền bạc mà chẳng cho lấy một chút cổ phần nào, trái lại lại cho đứa cháu gái nuôi như Ninh Tịch những 10% cổ phần!

Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng...

Nói tới nói lui thì quả nhiên vấn đề vẫn nằm ở quyền thừa kế!

Cuối cùng, Ninh Diệu Hoa chỉ có thể ra đòn sát thủ, ông ta móc trong túi ra một tập tài liệu rồi đẩy về phía Tô Hoàng Quang.

Tô Hoàng Quang nghiêm mặt nhìn Ninh Diệu Hoa một cái sau đó mới nhận lấy tập tài liệu.

Ngay lúc nhìn thấy tờ giấy chuyển nhượng cổ phần kia, Tô Hoàng Quang với Trịnh Mẫn Quân đều trở mắt nhìn nhau, rõ ràng là rất kinh ngạc, bọn họ dường như không thể ngờ được Ninh Diệu Hoa sẽ làm tới mức này.

Ninh Diệu Hoa ấy thế mà lại đưa 15% cổ phần trong tay cho một người chẳng có bất cứ quan hệ máu mủ nào như Ninh Tuyết Lạc.

"Thế này thì anh chị sui gia đã tin thành ý của chúng tôi chưa?" Ninh Diệu Hoa nói.

Thấy tờ chuyển nhượng cổ phần này thì sắc mặt Tô Hoàng Quang khá hơn nhiều, ông ta cẩn thận xem xét tài liệu cho đến khi chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì rồi mới trả lại cho Ninh Diệu Hoa: "Lão Ninh à, anh đối với Tuyết Lạc... đúng là yêu thương đến tận trong tim! Về điểm này thì tôi không phản đối!"

Nghe giọng điệu Tô Hoàng Quang đã mềm lại thì Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc khẽ nhìn nhau một cái, nhất thời cả hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Tuyết Lạc cũng âm thầm thả lỏng, nhưng trong mắt lại thêm mấy phần âm trầm. Mấy lão cáo già này đúng là không dễ lừa, ai ai cũng muốn nhìn thấy lợi ích rồi mới chịu buông tay ra.

May mà trước khi tới đây Ninh Diệu Hoa đã chuyển cổ phần cho cô ta, nếu không hôn sự của cô ta với Tô Diễm thật sự phải hủy bỏ rồi.

Thái độ của Trịnh Mẫn Quân cũng khá hơn nhiều, bà ta thở dài nói: "Chúng tôi cũng chỉ vì tương lai của hai đứa thôi, mong anh chị sui gia bỏ quá cho!"

Trong lòng Trang Linh Ngọc dù đang cười khẩy giấu cợt nhưng ngoài miệng vẫn phải khách khí: "Đều là người làm cha làm mẹ cả, chúng tôi cũng hiểu mà! Chỉ hy vọng hai đứa nó có thể sống thật tốt, chỉ cần Tuyết Lạc hạnh phúc là tôi thỏa mãn lắm rồi!"

Giấy chuyển nhượng cổ phần vừa xuất hiện, bầu không khí giữa hai nhà tốt hơn rất nhiều, Ninh Diệu Hoa cũng bắt đầu nhân cơ hội bàn chuyện hôn sự: "Tuyết Lạc với Tô Diễm cũng qua lại đã năm năm rồi, cũng đến lúc chúng nó phải lập gia đình thôi! Đợi chúng nó kết hôn xong thì tôi cũng coi như bớt một nỗi phiền muộn!"

Trang Linh Ngọc nói: "Công ty thời trang của Tuyết Lạc gần đây đang ký hợp đồng với một nhãn hiệu cao cấp của Mỹ, đại khái cũng chỉ có khoảng thời gian này là có chút rảnh rỗi thôi, chờ lâu nữa thì sợ không rút thời gian ra được..."

Trịnh Mẫn Quân nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Tình cảm và sự nghiệp của hai đứa cũng đều ổn định cả, hôn sự này đúng là không nên kéo dài nữa."

Ninh Diệu Hoa nhìn về phía Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc: "Hai con có ý kiến gì không?"

Ninh Tuyết Lạc ngượng ngùng cúi thấp đầu: "Con nghe lời ba mẹ."

Về mặt Tô Diễm dường như có chút gì đó hoảng hốt, nhất thời không biết nói gì.

Trịnh Mẫn Quân nhìn con trai mình: "Còn con thì sao?"

Lúc này Tô Diễm mới tỉnh táo lại: "Con cũng không có ý kiến gì."

Cuối cùng Tô Hoằng Quang vỗ tay một cái quyết định: "Vậy thì ngày mai tôi sẽ đi mời Long đại sư chọn ngày lành tháng tốt!"

--- O ---

Chương 1356: Vô Tình Gặp Mặt

Những người khác đều gật đầu đồng ý, bày tỏ không có ý kiến gì với quyết định của Tô Hoàng Quang

Trịnh Mẫn Quân nhớ tới chuyện trước đây Long đại sư từng xem mệnh cho Ninh Tuyết Lạc nói cô ta có số "vượng phu" thì trong lòng lại thoải mái mấy phần...

Tiếp theo, hai nhà bắt đầu bàn bạc chuyện chuẩn bị lễ cưới, cứ như thế chuyện không vui vừa nãy hoàn toàn chưa hề xảy ra.

Mọi chuyện lại êm đẹp, Ninh Tuyết Lạc cũng trút được nỗi phiền muộn, quả nhiên người thắng là cô ta, cuối cùng vẫn là cô ta!

Sau bữa cơm tối, khi hai nhà đã nói chuyện vui vẻ hòa thuận với nhau rồi thì nói lời tạm biệt.

Cha mẹ hai bên rời đi nhưng Ninh Tuyết Lạc với Tô Diễm vẫn ở lại với nhau, sắp tới đám cưới thì cô dâu chú rể hẳn là có chút chuyện riêng muốn nói, bậc làm cha mẹ tất nhiên là hiểu chuyện này.

Tô Hoàng Quang với Trịnh Mẫn Quân cùng nhau đi về phía bãi đậu xe, vừa đi vừa nói chuyện.

Thái độ của Ninh gia tối nay khiến Trịnh Mẫn Quân rất hài lòng, nhưng không biết tại sao trong lòng cứ có chút cảm giác không yên. Bà ta thở dài nói với chồng: "Haizz, nói thế nào thì Tuyết Lạc cũng chỉ là một đứa do một người đàn bà nhà quê sinh ra, bây giờ nhìn nó cũng không tệ lắm, nhưng em chỉ sợ... sợ sống lâu rồi nó cũng lộ bản tính ra..."

Tô Hoàng Quang là người coi trọng lợi ích, đối với vấn đề này ông ta cũng chẳng để ý nhiều: "Ninh gia nói cũng có lý, Tuyết Lạc được nuôi như thiên kim từ nhỏ tới lớn, chịu sự giáo dục cao cấp! Nói thế nào đi nữa thì chắc cũng không kém."

"Còn cái đứa nuôi thả ở quê từ nhỏ như Ninh Tịch mới là thấp kém không chịu được! Sau này có dạy dỗ thế nào thì chẳng nên thân nổi, em quên mấy chuyện Ninh Tịch làm trước đây rồi sao? còn có bữa tiệc mừng thọ của Ninh lão gia tử nữa, thế mà mặc đồ giả đến dự!"

"Nêu không em cho rằng cái lão hồ ly như Ninh Diệu Hoa tại sao lại tình nguyện nuôi một đứa con nuôi mà không nhận ruột thịt của mình chứ..."

Nghe chồng mình nói như vậy thì Trịnh Mẫn Quân gật đầu đồng ý: "Cũng có lý..."

Hai người họ đang nói chuyện thì thấy hai cô gái bước tới.

Là Ninh Tịch với trợ lý Tiểu Đào của cô.

Hôm nay, Ninh Tịch mặc một bộ váy thiết kế cao cấp của Tác Linh, phối với giày cao gót cùng một phong cách trang điểm nhẹ nhàng. Bộ dạng này của cô có gọi là "quốc sắc thiên hương" cũng không quá đáng, máu chốt nhất là giữa hai hàng lông mày chẳng hề có chút cảm giác thô tục nào mà trái lại còn thản nhiên lộ ra sự cao quý.

"Tiểu Đào, chờ lát nữa em gửi lịch trình ngày mai vào email cho chị nhé, chị cần gấp..." Ninh Tịch đang nói chuyện với Tiểu Đào nhưng vừa ngẩng đầu lên trông thấy hai người trước mặt thì hơi sững sốt một chút.

Tô Hoàng Quang và Trịnh Mẫn Quân...

Cô không ngờ sẽ đụng mặt ba mẹ của Tô Diễm ở đây.

Nhất là Trịnh Mẫn Quân, đây đúng là người cô không thể không nhận ra. Dầu sao trước đây chính người đàn bà này đã gần như không từ bất cứ thủ đoạn nào để chia rẽ cô và Tô Diễm.

Hồi đó, khi cô vẫn là một cô bé ngây ngô ngu ngốc dễ dàng bị người ta bắt nạt chèn ép, những lời nói sắc nhọn hơn dao của Trịnh Mẫn Quân đã mạnh mẽ đã kích cô, giẫm đạp cô... khiến cho tâm hồn vốn ngây thơ khờ dại, non nớt của cô biến đổi...

"Ê, Ninh Tịch à... chờ một chút!" Đạo diễn Quách Khải Thắng sau lưng gọi với theo.

Cha mẹ Tô Diễm thấy Ninh Tịch thì cũng không dám chắc, nhưng nghe được Quách Khải Thắng gọi một tiếng "Ninh Tịch" thì hai người họ trở mắt ra nhìn nhau, sắc mặt lập tức thay đổi.

Làm sao có thể? cô gái xinh đẹp khí chất cao quý này lại... thật sự là Ninh Tịch..."

Sau khi Ninh Tịch về nước thì hai người cũng chỉ mới gặp cô một lần ở tiệc mừng thọ của Ninh lão gia tử, chuyện Ninh Tịch tiến vào giới giải trí bọn họ cũng biết nhưng chưa từng chú ý đến...

--- O ---

Chương 1357: Dụ Đỗ Biết Bao Thiếu Nữ

Trong nháy mắt thấy Ninh Tịch, thấy được dáng vẻ và khí độ của cô thì trong đầu Trịnh Mẫn Quân lóe lên một câu "Rồng sinh Rồng, Phượng sinh Phượng, con của chuột thì vẫn đào hang."

Không hổ là thiên kim tiểu thư chân chính, cho dù ở nông thôn suốt 18 năm thì sự cao quý trong cốt tủy cũng có ngày hiện ra dưới ánh mặt trời.

Bà ta lại nghĩ đến chuyện Trang Linh Ngọc là con gái của Trang Tông Nhân, Ninh Tịch chính là cháu ngoại đích thực của Trang Tông Nhân, một nửa dòng máu Trang gia đang chảy trong người cô thì trong lòng lại xuất hiện một cảm xúc không biết nên tả thế nào...

Ninh Tịch nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, quay người về phía Quách Thăng Khải: "Đạo diễn Quách? có chuyện gì à?"

Quách Khải Thăng thở hồng hộc nói: "Sao cô đi nhanh thế, tôi còn có việc cần nhờ cô đây này!"

Ninh Tịch bật cười: "Chuyện gì mà quan trọng đến mức khiến đạo diễn Quách phải đích thân đuổi theo tôi thế này?"

Quách Khải Thăng ho nhẹ một cái, có chút không được tự nhiên đưa tay vào ngực rồi móc móc ra một quyển sổ dán đầy hình trái tim: "Giúp tôi ký tên một cái!"

Ninh Tịch suýt nữa cười phun cả tiêng: "Không phải chứ, không ngờ đạo diễn Quách lại là fan hâm mộ của tôi cơ đấy?"

Quách Khải Thăng lập tức trợn mắt: "Nói linh tinh cái gì thế, đây là cho con gái tôi! Ký đi ký đi! Nhóc con đó giục tôi biết bao lần rồi đấy, hôm nay mà không có nữa thì không biết lúc về nó lại dầy vò tôi thế nào nữa đây!"

Con gái của Quách Khải Thăng...

Ồ! Thì ra là thế!

Ninh Tịch nhận lấy quyển sổ rồi tiện tay lật một cái, cô phát hiện bên trong dán chi chít toàn hình của mình, có thể nói đây là một fan hâm mộ cuồng nhiệt.

Ninh Tịch thấy thế thì trong lòng âm áp vô cùng, cô ký tên mình rồi còn viết mấy lời động viên cùng cảm ơn.

Quách Khải Thắng nhận lại quyển sổ rồi âm ức nhìn Ninh Tịch như thể bắp cải trắng nhà mình bị cô cướp mất: "Cô có thể bớt bớt lại một chút không hả! Một cô gái mà đi dụ dỗ biết bao trái tim thiếu nữ!"

Ninh Tịch cười ha hả: "Đạo diễn, ông ghen tị với tôi có đúng không ha ha ha!"

Quách Khải Thắng trợn mắt nhìn cô một cái rồi mới quay đầu rời đi.

Bên kia, Tô Hoằng Quang với Trịnh Mần Quân lái xe về nhà, trong lòng bọn họ cũng đang ngổn ngang với những suy nghĩ của mình.

Vốn dĩ, hai bọn họ tự thuyết phục mình rằng Ninh Tuyệt Lạc còn tốt hơn Ninh Tịch gấp mấy trăm lần, ai ngờ vừa mới nhìn thấy Ninh Tịch bọn họ đã dao động...

Đào Hoa Ô.

Sau khi về đến nhà, Ninh Tịch vừa cởi giày vừa bảo Bánh Bao giúp mình xả nước tắm rồi chuyện tiếp theo mà cô làm là chìm cả người vào làn nước âm áp.

Khi cơ thể được bao bọc trong dòng nước ấm, thần kinh căng thẳng đến sắp nổ tung của Ninh Tịch mới thả lỏng được một chút.

Cảm giác điên cuồng đang sôi trào trong cơ thể muốn thoát khỏi sự khống chế của lý trí, hiển nhiên là... chút chuyện nhỏ tối qua chẳng đủ để cô xả áp lực.

Ninh Tịch không ngừng hít thở sâu mới miễn cưỡng kìm lại được ý muốn lao ra ngoài tìm chỗ "giải tỏa".

"Đình" một tiếng, di động kêu lên, chắc là Tiểu Đào gửi lịch trình cho cô.

Ninh Tịch xoa xoa hai tay nhắc di động lên, quả nhiên là Tiểu Đào gửi tới.

Cô mở bảng lịch trình trong email ra thì phát hiện lịch trình gần đây vô cùng dày đặc, nhất là trong hai ngày gần nhất. Quảng cáo của Lục thị đã quay xong, cô phải bắt đầu tham dự các hoạt động tuyên truyền phối hợp với

quảng cáo này.

Bận thì bận nhưng hai ngày cuối tuần Lâm Chi Chi vẫn không xếp lịch để cho Ninh Tịch được nghỉ ngơi. Mà nghỉ ngơi xong thì phía bên đoàn làm phim cũng bắt đầu quay.

Cho nên chỉ có hai ngày cuối tuần là tương đối phù hợp...

--- O ---

Chương 1358: Muốn Nhào Vào Lòng Ngực Của Anh Yêu

Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào hai ngày trống trên lịch trình, nhìn mãi một lúc lâu.

Cuối cùng vẫn nhịn không được gửi cho Lục Đình Kiêu một cái tin nhắn: [Anh yêu, cuối tuần hẹn hò nhé!]

Nếu có thể, cô hy vọng thời gian nghỉ có thể dài hơn một chút, cái cô lo lắng nhất là nhớ đâu mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn khiến cô mất không chế sẽ ảnh hưởng đến công việc. Nhưng, phim mới sắp quay rồi nên chỉ có thể nhanh chóng đem chuyện này giải quyết trước khi bấm máy. Cứ kéo dài mãi thì cô cũng chẳng có biện pháp tập trung làm những việc khác.

Tin nhắn gửi đi chưa được bao lâu, Lục Đình Kiêu đã lập tức gọi điện qua: "Đã nhận được tin nhắn, anh sẽ sắp xếp."

"Được, vậy cứ quyết định thế đi!" Ninh Tịch vui sướng trả lời lại, nhưng trên thực tế, khi nghe được giọng của Lục Đình Kiêu thì cô lại định đánh trống thu quân, giọng nói âm áp của anh khiến cô muốn trốn tránh rồi quên đi.

"Em xong việc chưa? Anh vừa mới họp xong, anh qua tìm em nhé?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Trái tim Ninh Tịch run lên một cái: "Hả... đừng... em... em vẫn chưa xong việc đâu, có thể tới khuya mới xong..."

"Ồ, vậy à, đừng làm mình mệt mỏi quá, bận xong thì nhanh chóng nghỉ ngơi đi."

"Ừ ừ, em cúp máy đây, mua ~~~" Ninh Tịch cúp máy mà vẻ mặt như thể vừa trút bỏ được gánh nặng.

Hazz, mới chỉ nghe giọng của Lục Đình Kiêu thôi mà đã dao động thế này rồi, nếu mà thấy người thật thì quyết tâm của cô sẽ bị ném tới rãnh biển Mariana quá!

Không được, trước cuối tuần cô phải làm sao cho lòng dạ mình trở nên sắt đá mới được, nhất định phải tranh thủ thời cơ nói hết toàn bộ.

...

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Ninh Tịch vừa thức dậy liền chạy tới tập đoàn Lục thị.

Vừa mới đậu xe xong đã thấy một chiếc xe Maybach quen thuộc đang đậu lại ở phía đối diện, cửa kính nhanh chóng hạ xuống lộ ra khuôn mặt hưng phấn của Lục Cảnh Lễ: "Ai cha cha, Tiểu Tịch Tịch, khéo quá nha! Chì tới..."

Lời còn chưa dứt, Ninh Tịch đã chạy biến không thấy bóng dáng.

"Ồ..." Lục Cảnh Lễ gãi đầu một cái, vẻ mặt mê man nhìn anh trai mình: "Tiểu Tịch Tịch không thấy chúng ta à? Không đúng nha! Rõ ràng là trông thấy mà! Mắt đối mắt luôn... nhưng sao vừa thấy chúng ta lại chạy nhanh hơn thỏ thể nhỉ... xung quanh cũng chẳng có ai khác mà..."

Lục Đình Kiêu nhìn hướng Ninh Tịch chạy đi, mi tâm bằng phẳng bỗng nhăn lại một chút, thật không dễ để phát hiện.

...

Trong thang máy.

Ninh Tịch vỗ ngực thở hồng hộc như thể vừa sống sót sau tai nạn.

Nguy hiểm quá nguy hiểm quá...

Thanh mana* mà cô tích góp cả đêm suýt nữa thì bay sạch luôn.

*Thanh mana: ngôn ngữ game, chỉ năng lượng dùng cho chiêu thức khi đánh nhau.

Hu hu hu... trời ơi! Thật muốn chạy ngay tới lao vào lòng ngực anh yêu quá đi ~

Không được, phải nhịn xuống! Cô không muốn phải kiếm cớ che giấu anh bất cứ chuyện gì nữa, cho dù hậu quả sau khi nói có khi chính cô cũng không thể tiếp nhận nổi...

Đi vào phòng truyền thông, Ninh Tịch là người đầu tiên đến...

"Anh Tịch tới rồi, anh tới sớm quá!" Diệp Dĩnh nhiệt tình chào hỏi.

"Trưởng phòng Diệp, xin chào! Ô, mọi người chưa tới à? Vậy tôi chộp mất một chút được không?"

"Tất nhiên là được! Công việc gần đây của anh Tịch bận rộn lắm à? Đừng quá sức nhé! Anh cứ nghỉ ngơi đi, không sao đâu! Nhưng người khác thì xem chừng còn phải chờ một lúc nữa mới đến! Họ đến tôi sẽ gọi anh!" Diệp Dĩnh nói.

"Cám ơn!"

Ninh Tịch nói xong thì thừa lúc người khác còn chưa tới ngồi dựa lưng vào ghế salon nghỉ ngơi một chút.

Tối qua cô mất ngủ cả đêm chỉ vì cảm giác nhộn nhạo điên cuồng vẫn đang giằng xé trong cơ thể.

Phương pháp "giải tỏa" của cô trước đây đều là tìm tới các loại vận động mạo hiểm đến rợn người hoặc là những nhiệm vụ nguy hiểm đến tính mạng...

Rất nhanh, những người khác cũng lục tục kéo đến.

Ninh Tịch đang nhắm mắt dưỡng thần thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói u ám: "Thế nào, chuyện tôi nói lần trước cô đã nghĩ kỹ chưa?"

--- O ---

Chương 1359: Thế Nào, Muốn Tiếp Tục Không?

Đến nhắm mắt nghỉ cũng không yên thân, giọng điệu đáp trả của Ninh Tịch còn âm u hơn cả đối phương: "Gần đây tâm trạng tôi không tốt, tôi khuyên anh cách xa tôi ra một chút."

Âm thanh ấy khiến Mạc Thần Tu lạnh cả sống lưng một cách khó hiểu, anh ta hừ một cái rồi cười nhạt: "Ha, tâm trạng không tốt? Làm sao? Chẳng lẽ mới chia tay thẳng nào à?"

Đối với tình trạng hiện giờ của Ninh Tịch thì từ "chia tay" chẳng khác nào một ngọn lửa bị ném thẳng vào thùng thuốc súng...

Một giây sau, bỗng nhiên một tiếng "ầm" vang dội lập tức vang lên, Mạc Thần Tu bị Ninh Tịch dùng một chiêu quật qua vai làm cho ngã sấp mặt trên sàn nhà. Cô dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống khóa chặt tay anh chàng lại, trong mắt toát ra sự lạnh lẽo làm người ta rợn cả tóc gáy.

Một tràng bất ngờ thế này khiến tất cả mọi người trong phòng đều cả kinh tới nỗi rớt cả tròng mắt...

Tần Nhiên, Hàn Duẫn Thừa, Lạc Phàm, Lý Nhạc Khải đều trở mắt nhìn nhau, mặt nghệt ra.

Ồ hay, sao tự dưng hai người này lại đánh nhau?

Hình như là Ninh Tịch ra tay trước...

Giang Mục Dĩ ngồi trong góc lắc đầu than thở, đồng cảm nhìn Mạc Thần Tu.

Chậc chậc, không biết gần đây con nhóc chết tiệt kia gặp phải cái gì mà tâm trạng tệ hại đến rồi tinh rồi mù, ngay cả ông đây còn không dám đến gần trong vòng ba thước nữa là. Lúc này, Mạc Thần Tu tự dưng lại chạy tới thì có khác nào đưa đầu cho người ta chém...

"Má..." Mạc Thần Tu tự cho rằng tính toán tốt rồi, ai ngờ Ninh Tịch lại đột nhiên ra tay. Anh ta khẽ chửi một câu rồi xoay người đánh lại.

Sức chiến đấu lúc bình thường của Ninh Tịch đã đủ ép chết Mạc Thần Tu rồi chứ đừng nói đến lúc cô đang phát điên thế này.

Sau đó... đương nhiên là Mạc Thần Tu bị Ninh Tịch cho ăn hành một trận...

Hơn nữa, lần này Ninh Tịch còn chẳng thèm chừa mặt mũi cho anh ta. Cô đè lên người Mạc Thần Tu rồi cứ thế đánh cho anh ta không còn đường chống trả, một chút lý trí cuối cùng vẫn giúp cô nhớ được là không nên đập vào mặt.

Tần Nhiên sờ cằm cảm thán nói: "Nhìn Ninh Tịch đánh nhau đã thật đấy!"

Lý Nhạc Khải từng bị Mạc Thần Tu cầm sừng thì lúc này đang coi đến sung sướng, thiếu chút nữa không nhìn được mà dùng điện thoại quay lại, xong rồi mỗi ngày trước khi đi ngủ thì lôi ra xem một lần, thật quá há giận!

"Anh Tịch... Thần Tu... hai người đứng đánh nữa... đang yên đang lành sao lại đánh nhau là thế nào..." Diệp Dĩnh vội vàng la lên.

Cô ta cũng không biết nói thế nào, sao tự dưng hai vị nam thần này lại đánh nhau, sở thích gì đây hả trời!

Trước lạ sau quen, may mà sau khi chuyện lần trước xảy ra thì Diệp Dĩnh càng trở nên thành thực, cộng thêm việc Ninh Tịch không đập vào mặt con nhà người ta khiến Diệp Dĩnh thấy Ninh Tịch là người có chừng mực nên cũng không lo lắm.

Ninh Tịch đè đầu gối trên sống lưng Mạc Thần Tu thở hắt hắt, kê sát tai Mạc Thần Tu rồi nói bằng giọng cảnh cáo: "Thế nào? Muốn tiếp tục không?"

Mạc Thần Tu cảm nhận được cái chân mảnh khảnh của Ninh Tịch đang đè lên lưng mình và hơi thở ấm áp phả vào tai thì trái tim anh ta lại đột nhiên đập rộn ràng lên...

Đó là... cảm giác... trái tim rung động... là cảm giác rung động trước một cô gái...

Địch mợ! Điên rồi! Một lần rồi hai lần bị đánh tới nghiện luôn hả?

Sao anh ta không biết mình là một thằng có máu M*?

*Máu M: chỉ những người thích bị ngược, bị đánh đập, hành hạ; trái ngược với S chỉ những người thích đánh đập, hành hạ người khác.

"Buông ra!" Mạc Thần Tu bị ý nghĩ này dọa sợ tè ra quần, anh ta cố sức giãy giụa thoát khỏi tay Ninh Tịch rồi té ra thật xa, cơ mà... ánh mắt lén lút nhìn Ninh Tịch lại càng thêm nóng bỏng.

Giang Mục Dĩ nhìn nhìn Ninh Tịch, rồi lại nhìn nhìn Mạc Thần Tu.

Ồ, bây giờ Ninh Tịch kiếm được cái bao cát khác rồi à, rốt cuộc ông đây cũng không phải ăn đòn nữa, nhưng mà sao cứ có cảm giác bị bỏ rơi thế này?

--- O ---

Chương 1360: Bị Coi Là Tình Địch

Bị Ninh Tịch cảnh cáo một lần, Mạc Thần Tu cũng ngoan ngoãn trở lại.

Đầu tiên là mọi người tập hợp ở phòng truyền thông của Lục thị, sau đó mới đi tới Phi Thúy sơn trang để tham dự họp báo ra mắt của quảng cáo Bảy Ngày.

Diệp Dĩnh vốn đã cố ý chọn một chỗ xa xôi yên tĩnh để tổ chức họp báo, nhưng sau khi bọn họ tới nơi thì hiện trường lại tấp nập người ra người vào. Cho dù phía khách sạn đã làm công tác chuẩn bị từ rất lâu nhưng cũng không cản nổi sự quá khích của fan hâm mộ, cuối cùng thì cả cảnh sát cũng được điều động tới.

Trong bảy người này thì chỉ lượng fan hâm mộ của một người thôi cũng đã khủng lắm rồi, huống hồ còn là cả bảy người cùng xuất hiện một lúc, suýt nữa thì xảy ra bạo động luôn.

Càng hài hước là không ít các fan "nửa đường dứt áo ra đi", nhảy từ fan người này sang làm fan người khác. Ngay cả những cô nàng hủ nữ thích ghép CP khi nhìn mấy vị nam thần này cũng yên lặng mà tổng hợp n cặp CP khác!

Tâm trạng Ninh Tịch hiện tại rất tệ, đến nơi hỗn loạn thế này thì đầu óc càng thêm choáng váng, nhưng cô vẫn phải cố nở nụ cười chào hỏi các fan hâm mộ.

Trên đường đi vào họp báo thì do đầu óc choáng váng mà Ninh Tịch không chú ý bậc thang dưới chân, lúc bước lên thì không cẩn thận bị trượt một cái.

Ngay lập tức liền có hai cái tay, một trái một phải vươn ra đỡ lấy cô.

Giang Mục Dĩ đen mặt, dáng vẻ như gà mẹ mắng con: "Bà đang nghĩ cái gì thê hả! Không nhìn thấy đường à? Muốn biểu diễn cho các fan màn "hôn đất mẹ một cái nông nản" à?"

Mạc Thần Tu cũng không ngờ mình lại đưa tay ra đỡ, anh ta giật mình rút tay về, vẻ mặt không chút thay đổi như thể chưa có gì xảy ra.

Cũng chỉ là một khúc nhạc đệm ngắn ngủi thôi nhưng cũng đủ khiến hiện trường vang lên những tràng hét chói tai cao vút tận trời...

"Aaaaaaaaaâaaaaa! Mục Dã cừng yêu chiều anh Tịch quá đi!"

"Thuyền Tịch Dã lại ra khơi!" "Đảng Tịch Dã cao tận trời xanh!"

Trong tiếng thét chói tai ấy thì phía bên fan của Mạc Thần Tu cũng kích động không kém: "Nhưng mà Anh Tịch với Thần Tu nhà chúng tôi cũng đẹp đôi lắm mà! Thần Thần đứng trước mặt anh Tịch rõ ràng là đang ngạo kiêu* mà! Đáng yêu chết đi được!"

*Ngạo kiêu: ra vẻ cao ngạo mà kiêu căng, thích mà không dám nói.

Nhưng mà, bọn họ vừa mới lên tiếng đã bị fan của đảng Tịch Dã phun nước miếng bắn trở về: "Gì thê! Sao anh Tịch lại đi với Thần Tu? Tà giáo gì đây! Kéo ra ngoài chém đầu! Mục Dã nhà này với Ninh Tịch mới là cặp trời sinh biết không hả? Bất kể anh Tịch có là trai hay gái."

Mạc Thần Tu nghe các fan bàn luận thì không khỏi liếc về phía Giang Mục Dã một cái.

Tuy nói Ninh Tịch với Giang Mục Dã cùng một công ty, cũng từng đóng chung vài bộ phim, quan hệ bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng mà, Mạc Thần Tu vẫn luôn cảm thấy quan hệ của bọn họ không bình thường.

Chẳng lẽ bạn trai của Ninh Tịch lại là Giang Mục Dã?

Hai người này lén lút qua lại?

"A, Đường Tịch... tôi cứ tưởng mắt cô cao lắm cơ đấy, hóa ra cũng chỉ như vậy..."

"Hắt xiiiiii!!!" Giang Mục Dã đi phía trước còn không biết mình bị người ta chụp cho cái mũ tình địch đột nhiên bất thành linh hắt hơi một cái, sau đó anh ta gãi gãi đầu lằm bằm nói: "Thằng nào nói xấu ông thì phải?"

Quảng cáo gây chấn động y như trong dự đoán, hộp báo cũng kết thúc thuận lợi.

Một ngày bận rộn cứ thê mơ mơ hồ hồ trôi qua, Ninh Tịch vừa mới lái xe về đến nhà thì tiếng chuông điện thoại cũng reo lên, người gọi tới là Lục Cảnh Lễ.

"Alo, gì thế?" Ninh Tịch lười biếng bắt máy, trong giọng nói cũng lộ vẻ ư

oái.

"Anh Tịch, em đang ở chỗ anh Hai nè, có người bạn cho em con cua hoàng
đê của úc đây, em mang tới để anh làm nha ~ để mấy đầu bếp trong nhà làm
thì quá lãng phí

Vừa nghe Lục cảnh Lễ bảo cô tới chỗ Lục Đình Kiêu thì sống lưng cô lập
tức cứng đờ: "Hôm nay không được, tôi phải học lời thoại."

"Vậy em để đầu bếp làm, anh chỉ cần tới ăn thôi!" "Ăn cũng không rảnh!"

--- O ---

Chương 1361: Chẳng Lẽ Muốn Chia Tay?

Lục Cảnh Lễ thất vọng cúp máy, tủi thân nhìn ông anh đang ngồi trên ghế salon: "Tiểu Tịch Tịch bảo muốn học lời thoại nên không đến, cơ mà thời gian ăn cơm vẫn phải có chứ? Là em nhạy cảm quá hay sao mà em cứ có cảm giác Tiểu Tịch Tịch cố ý không đến..."

Lục Đình Kiêu không nói gì nhưng ánh mắt đã hơi trầm xuống.

Lục Cảnh Lễ sờ cằm rồi trầm ngâm nói: "Em có cảm thấy Tiểu Tịch Tịch có chỗ nào sai sai... Lúc sáng đã thấy không được bình thường rồi... em thấy chị ấy rất sợ anh, trốn tránh anh, vừa thấy anh đã có cảm giác chột dạ..."

Theo một cách nào đó thì cảm giác của Lục Cảnh Lễ thật sự quá sâu sắc.

Tâm tình xoắn xuýt của Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu đã được anh ta tổng hợp đầy đủ.

Bị Lục Cảnh Lễ nói thẳng ra như vậy thì sắc mặt của Lục Đình Kiêu càng thêm khó coi.

Lục Cảnh Lễ thấy mặt mũi anh trai mình không ổn liền lò dò hỏi: "Anh, chẳng lẽ anh với Tiểu Tịch Tịch cãi nhau à?"

Câu trả lời của Lục Đình Kiêu chính là cái liếc mắt sắc lẹm.

Lục Cảnh Lễ lập tức ho "khụ" một cái: "Thật là thật là em sai rồi, hai cái máy sản xuất thức ăn cho chó như hai người thì sao mà cãi nhau được! Nhưng mà không cãi nhau thì là có chuyện gì? Anh hai, anh phải nói rõ cho em biết! Nếu không thì em không phân tích tình hình giúp anh được đâu! Không phải em nói linh tinh đâu nhé, trong tình yêu mấy loại chuyện nhỏ nhỏ cũng có thể là chuyện động trời đó! Em thật sự cảm thấy Tiểu Tịch Tịch có cái gì đó không đúng lắm..."

Yên lặng một lúc xong, Lục Đình Kiêu nói: "Tâm trạng gần đây của cô ấy... quả thật không bình thường... bắt đầu từ hôm cô ấy uống say ở quán bar..."

Lục Đình Kiêu miết mi tâm một cái rồi từ từ nói ra tình trạng của Ninh Tịch hai ngày gần đây. Anh nói rất cặn kẽ, nói cho Lục Cảnh Lễ nghe cũng là nói cho chính mình nghe.

Trạng thái gần đây của cô quả thật khiến anh vô cùng lo lắng.

Lục cảnh Lễ sờ sờ cảm: "Ồ, tổng kết lại thì như sau, đầu tiên là Tiểu Tịch Tịch uống rượu mua say, sau đó phóng xe như điên rồi đánh nhau với đám côn đồ... Nay, tâm trạng quả nhiên không tốt. Sau đó thì bắt đầu có dấu hiệu trốn tránh anh... quan trọng nhất là chị ấy đột nhiên rất trịnh trọng hẹn gặp anh vào cuối tuần, còn bảo là có chuyện muốn nói với anh..."

Nói tới đây không biết Lục cảnh Lễ nghĩ tới cái gì mà sắc mặt đại biến, biểu tình như sắp sụp đổ nhìn về phía ông anh ruột của mình rồi thốt lên: "Thôi thôi rồi!!!! Tôi rồi! Anh Hai, chắc không phải là... là... là Tiểu Tịch Tịch muốn chia tay anh đấy chứ?"

Vừa dứt lời thì nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm mạnh xuống...

Lục cảnh Lễ nhận ra mình vừa lỡ lời nói ra lời "đại nghịch bất đạo" thì vội vàng lấy tay bịt miệng lại, len lén đưa mắt nhìn về phía ông anh trai yêu quý đã "hắc hóa*" trong nháy mắt...

*Hắc hóa: biến đổi theo chiều hướng xấu.

Ôi mẹ ơi! Sợ quá đi...

Chỉ đoán bừa thôi mà anh Hai đã như muốn đồ sát chúng sinh thế này, nếu Tiểu Tịch Tịch đòi chia tay thật thì còn ai sống nổi không!

Nhưng mà, từ các dấu hiệu trước mắt mà nói thì chỉ có thể có một kết luận này mà thôi!

Tiểu Tịch Tịch hết hứng thú muốn chia tay, nhưng thấy anh Hai đối xử với chị ấy tốt quá nên mới dẫn đến tình trạng xoắn xuýt như thế! Nhưng chuyện tình cảm sao có thể miễn cưỡng, cho nên chị ấy mới hẹn gặp cuối tuần để nói rõ ràng cho anh Hai...

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi Lục cảnh Lễ đã viết lên một kịch bản hoàn chỉnh.

Tôi rồi! Tôi rồi... phải làm sao bây giờ...

Lục Cảnh Lễ quyết định phải trấn an anh trai mình trước đã: "Hi... ha ha... anh này... là do em ảo tưởng hơi quá thôi... chắc tại dạo này em xem phim cầu huyết lúc 8 giờ tối hơi nhiều... Sao Tiểu Tịch Tịch có thể chia tay anh

chứ!"

--- O ---

Chương 1362: Đồ Bà Chủ

Ngày hôm sau.

Toàn bộ từ trên xuống dưới tập đoàn Lục thị lại được cảm nhận nỗi sợ run chân từ Đại ma vương, và Lục Cảnh Lễ lại bị một đám người vây lấy.

"Nhị thiếu! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế? Sao hôm nay Lục tổng lại có chút đáng sợ thế kia?"

"Cái gì mà có chút chứ! Là sợ chết mịe đi được! Tôi không dám liếc nhìn một cái đây này! Lúc đối diện với ánh mắt của ngài ấy tôi cứ nghĩ tôi sẽ rơi xuống địa ngục ngay lập tức ý!"

"Nhị thiếu à! Có phải Boss cãi nhau với vợ không! Sao anh không khuyên giải họ chứ!"

"Chẳng phải tình cảm của Boss với vợ tốt lắm sao? Đang êm đang đẹp thì sao mà cãi nhau được chứ, Boss không biết nói ngọt, cầu xin Nhị thiếu giúp ngài ấy dỗ bà chủ đi mà!"

"Đúng đúng đúng, tuyệt đối phải dỗ vợ của Boss vui vẻ mới được!"

"Bà chủ có vui vẻ thì ông chủ mới vui vẻ, mà ông chủ vui vẻ thì chúng ta mới có cuộc sống tốt..."

...

Trong công ty toàn là người ăn mặ, đến ngày hôm nay bọn họ đã nắm rõ con đường biến hóa cảm xúc của Boss nhà họ rồi.

Tóm lại là nhất định có liên quan đến bà chủ.

Haizzz, chỉ tiếc là sau khi Tô Dĩ Mạt bị bóc mẽ thì bọn họ cũng chẳng biết bà chủ tương lai là thần thánh phương nào, có muốn giúp Boss lấy người ta cũng không được.

Vì thế chỉ có thể tích cực đi khuyên khích Lục Cảnh lễ.

Lục Cảnh Lễ bị một đám người mồm năm miệng mười vây quanh khiến cho sứt đầu mẻ trán. Gì thế, một con chó độc thân như ông mà cả ngày đều phải bận tâm tới tình hình tình cảm của hai người kia, nghĩ dễ lắm à?

Cơ mà, chuyện lần này quả thật rất nghiêm trọng, nói là chuyện khẩn cấp cũng không quá đáng, bởi vì ngày kia là cuối tuần rồi.

Anh phải nhanh chóng dò hỏi được ý đồ của Tiểu Tịch Tịch mới được.

Sau khi tan làm, Lục Cảnh Lễ lấy được lịch trình của Ninh Tịch từ chỗ Lâm Chi Chi, sau đó lại chạy đến khách sạn Đế Tước, hôm nay Ninh Tịch phải tham gia một bữa tiệc.

Anh phải đến đó há miệng chờ sung mới được, chứ nếu không thì Tiểu Tịch Tịch sẽ tìm mọi cách để trốn tránh mất.

Lục Cảnh Lễ nghĩ thế liền ngồi ở một góc của sảnh khách sạn canh người, anh ta còn cầm hẳn tờ báo giơ lên để che mặt.

Thời gian trôi qua từng phút một...

Mãi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Ninh Tịch đâu, Lục Cảnh Lễ chờ lâu quá thì lăn ra ngủ gật, lúc tỉnh dậy đã sắp 12h đêm rồi, anh ta lập tức cuống quýt chạy đi hỏi nhân viên thì được biết là người trong phòng tiệc đã đi cả rồi.

Lục Cảnh Lễ đau khổ vì vô huyệt nên chỉ có thể lết xác đến Đào Hoa Ổ.

Nhưng mà, lúc đi tới khúc quanh của hành lang thì Lục Cảnh Lễ bất ngờ nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc, hình như là Ninh Tuyết Lạc lại còn nhắc tới Ninh Tịch...

Vì thế Lục Cảnh Lễ lập tức lùi lại một bước theo bản năng rồi trốn vào cái phòng trống sau lưng.

"Tuyết Lạc, em không sao chứ! Em uống nhiều rượu quá!"

"Ha... không sao... tôi sắp kết hôn... tôi vui mà..."

"Tuyết Lạc, cẩn thận một chút!"

"Chị Thường, chị nói thật với tôi xem, có phải bây giờ chị đang vô cùng hối hận vì lỡ bỏ qua cái cây hái ra tiền như Ninh Tịch?"

"Chị không có..."

"Tôi nói cho chị biết... Ninh... con tiện nhân Ninh Tịch kia... cả đời này cô ta

cũng đừng mong trốn thoát khỏi lòng bàn tay của tôi... Cô ta có leo cao hơn nữa... tôi cũng có thể kéo cô ta xuống... chị có tin không?"

"Vâng vâng vâng, tôi tin!" Giọng của Thường Lệ rõ ràng đang qua loa lấy lệ.

Dường như Ninh Tuyết Lạc rất bất mãn cái giọng qua loa của Thường Lệ, vì vậy cô ta hớn hờ nói: "Chị không tin? Để tôi nói cho chị biết... con đĩ kia ý mà... mười... mười tám tuổi... mười tám tuổi đã bị đàn ông làm cho to bụng... còn sinh đứa bé kia ra... sinh nó ra đây chị biết không ha ha ha ha..."

"Cái... cái gì!!!" Bấy giờ Thường Lệ mới cả kinh thật sự: "Đứa... đứa bé kia đâu?"

"Chết rồi... đứa con hoang đó vừa sinh ra đã chết... chắc, cô ta may mắn đấy... nếu nó còn sống... thì giờ chắc hay ho lắm đó..."

--- O ---

Chương 1363: Tiểu Tịch Tịch Là Kẻ Phụ Bạc

Sau khi Ninh Tuyết Lạc với Thường Lệ rời đi, Lục Cảnh Lễ mới bước ra từ chỗ tối, trên mặt anh ta vẫn chưa hết vẻ kinh hoàng.

Lần này anh ta không chạy đi tìm Ninh Tịch nữa mà vội vàng trở lại Bạch Kim Đế Cung.

"Anh Hai! Anh Hai! Em vừa mới vô tình lấy được một tin tức lớn này!" Lục Cảnh Lễ tìm nửa ngày rốt cuộc cũng thấy được anh trai yêu quý trong thư phòng.

Trong thư phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ mờ mờ tối, Lục Đình Kiêu đang ngồi dựa lưng về phía anh ta, hướng mắt về phía bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

Cho dù không nhìn rõ mặt anh trai mình, nhưng khi Lục Cảnh Lễ vừa mới bước chân vào lãnh địa của thư phòng đã cảm giác được hơi thở phiền muộn đậm đặc tới độ muốn hóa thành thực thể của anh trai. Hơi thở đó đặc quánh đến nỗi khiến người ta khó thở, là bằng chứng tố cáo chủ nhân của nó đang ở trong trạng thái cực kỳ nguy hiểm...

Tình trạng của anh Hai còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng.

Lục Cảnh Lễ cố chống lại cảm giác sợ hãi vội vàng báo cáo: "Anh, vừa nãy em chạy đi tìm Tiểu Tịch Tịch thì lại bất ngờ đụng phải Ninh Tuyết Lạc với trợ lý của cô ta! Em đã nghe lén hai bọn họ nói chuyện thì Ninh Tuyết Lạc bất ngờ nói với trợ lý của cô ta rằng.... rằng lúc Tiểu Tịch Tịch mới mười tám tuổi đã từng mang thai... còn sinh ra một đứa bé nhưng nó đã chết... Em thấy cô ta uống đến say khướt rồi... không biết chuyện này là thật hay giả..."

Lục Cảnh Lễ vừa nói xong, trong thư phòng lại khôi phục sự yên tĩnh như lúc ban đầu, không có bất cứ âm thanh nào được phát ra.

Không biết qua bao lâu thì thanh âm của Lục Đình Kiêu mới cất lên: "Thật thì sao? Giả thì sao?"

Đối với một thằng đàn ông bình thường thì khi biết bạn gái mình có chuyện như vậy thì chắc chắn anh ta sẽ phát điên, nhưng Lục Đình Kiêu lại chẳng có chút phản ứng nào, kể cả ngạc nhiên cũng không có.

Chỉ có sự hờ hững.

"Ồ..." Câu hỏi của Lục Đình Kiêu như thế thì Lục Cảnh Lễ cũng không cách nào trả lời được.

Được rồi, thật hay giả thì với anh Hai mà nói cũng chẳng khác nhau cho lắm, dù sao thì anh ấy cũng chẳng để ý.

"Ý của em là cho dù nói điều gì nữa thì em sợ Ninh Tuyết Lạc lại chuẩn bị làm cái gì đó để hãm hại Tiểu Tịch Tịch, em có nên đi điều tra một chút để đề phòng hay không?" Lục Cảnh Lễ đề nghị.

Đại khái là nghe được chuyện liên quan đến an nguy của vợ thì Lục Đình Kiêu mới khôi phục lại một chút hơi thở của con người, anh nhắc nhắc tay coi như là đồng ý.

"À à được, vậy em đi điều tra ngay đây!" Lục Cảnh Lễ vừa nói vừa lo lắng nhìn anh trai của mình: "Anh Hai đừng lo lắng quá, đều do cái miệng của em cả, chỉ biết nói bậy! Tiểu Tịch Tịch thích anh như thế thì chắc chắn không chia tay với anh đâu..."

"Nếu... là thật thì sao?" Ánh mắt của Lục Đình Kiêu chậm rãi nhìn thẳng vào Lục Cảnh Lễ rồi hỏi.

Nếu như cô thật sự không cần anh... thì anh nên làm cái gì... nên dùng cái gì để níu chân cô lại?

Anh không thể không thừa nhận rằng, lần suy đoán này của Lục Cảnh Lễ có khả năng chính xác là rất lớn, tất cả những biểu hiện của Ninh Tịch càng ngày càng chứng thực kết quả đó...

Bất kể lý do là tại sao nhưng cô thật sự muốn làm như vậy...

Lục Cảnh Lễ hoảng lên nhưng ngay sau đó ánh mắt lại sáng lóe lên như vừa nghĩ ra cái gì: "Anh không có lòng tin vào bản thân mình, vậy cũng phải có lòng tin với Tiểu Bảo chứ! Nếu không lúc hai người hẹn hò mang theo cái bùa hộ mạng - Tiểu Bảo đi cùng là được rồi! Xem Tiểu Tịch Tịch nói hai chữ kia kiểu gì!"

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu vẫn trống rỗng: "Cô ấy đã dặn trước là chỉ hai người thôi."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Còn cố ý không cho mang Tiêu Bảo theo?

Chết toi rồi... lần này to chuyện rồi...

Tiểu Tịch Tịch, cô là đồ phụ bạc!!!

--- O ---

Chương 1364: Chú Hai, Đạo Này Chú Uống Fristy Hơi Nhiều!

Sáng ngày thứ bảy.

Bánh bao nhỏ ôm cuộn tranh đi vào nhà, nhóc vừa mới xong thời gian học vẽ với thầy Tống đã bị Lục Cảnh Lễ vồ lấy.

"Bánh bao à a huhuhuhuhuu... mẹ cháu muốn chia tay với ba cháu kìa! Cháu nhanh nhanh đi khuyên nhủ mẹ cháu đi! Giờ chỉ có cháu mới khuyên được thôi!"

Mặt nhỏ của bánh bao nhỏ lập tức nghiêm lại, giãy giụa trốn khỏi lòng Lục Cảnh Lễ rồi cẩn thận sửa lại chỗ quần áo bị chú Hai làm nhăn.

"Này này này... bảo bồi, cháu đừng có mà làm lơ chú chứ! Chú nói thật đấy! Quả thực là chú hết cách rồi mới phải đến xin cháu cứu viện đây này! Cả cái nhà này chỉ có thể dựa vào cháu mà thôi!" Mấy ngày nay hành tung của Ninh Tịch rất khó xác định, Lục Cảnh Lễ vồ hụt vô số lần vì vậy chỉ có thể tìm đến Tiểu Bảo cầu cứu.

Bánh bao nhỏ đưa cái mặt phiên bản chibi của núi băng Lục Đình Kiêu về phía chú Hai: "Mẹ con muốn chia tay với hấn?"

Đến giờ bánh bao nhỏ vẫn gọi Lục Đình Kiêu là "hấn" mà chưa bao giờ gọi "ba" một lần nào.

"Ừ ừ ừ đúng thế! Ngay hôm nay đây này! Mẹ cháu vẫn luôn trốn tránh ba cháu rồi còn hẹn gặp mặt vào tối nay, bảo là có chuyện muốn nói! Đây không phải chia tay thì là cái gì!" Lục Cảnh Lễ vội nói.

Bánh bao nhỏ nghe thế thì chỉ nhàn nhạt liếc Lục Cảnh Lễ một cái, Lục Cảnh Lễ khẩn trương nhìn chăm chăm thẳng cháu trai quý hóa.

Một lớn một nhỏ cứ thế trở mặt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, bánh bao nhỏ mặt không đổi sắc nói: "Chú Hai."

Lục Cảnh Lễ: "Có!"

Tiểu Bảo: "Đạo này chú uống fristy hơi nhiều."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Đệch! Thằng nhỏ thế mà khinh bỉ mình bị hoang tưởng... ông đây hoang tưởng chỗ nào!

"Bánh bao à, chú Hai đã nghiêm túc suy đoán ra đây! Cháu không tin nhất định sẽ hối hận!" Lục Cảnh Lễ rên rỉ.

Khuôn mặt bánh bao nhỏ vẫn cứng đờ, nhóc tỏ vẻ rất lo lắng cho chỉ số thông minh của chú Hai mình: "Chú Hai, khó trách tại sao đến giờ chú vẫn không có bạn gái."

Lục Cảnh Lễ: "..."

Hừm hừm hừm, hình như anh vừa bị khinh bỉ thì phải...

Vì cái lông gì mà cứ có cảm giác sau khi Tiểu Bảo biết nói chuyện thì một nửa là gọi mẹ, còn một nửa là phỉ nhổ anh?

...

Hôm nay, toàn bộ người giúp việc của Ninh gia đều cực kỳ bận rộn.

Vì chuyện kết hôn của Ninh Tuyết Lạc mà toàn bộ Ninh gia đều được trang trí lại, giăng đèn đẹt hoa từ trong ra ngoài.

Ngoài cửa lớn có một cậu thiếu niên đang đi qua đi lại, cậu ăn mặc giản dị xách một cái túi bạt thật to. Sau lưng còn khoác một chiếc balo màu đen, khuôn mặt có chút xấu hổ.

Người giúp việc đang bố trí trong sân nhìn thấy cậu ta thì nghi ngờ hỏi: "Cậu tìm ai?"

Thiếu niên đang đi tới đi lui bị gọi giật lại thì sợ hết hồn, cậu vội vội vàng vàng nói: "Xin hỏi... Đường... à, Ninh Tuyết Lạc có ở đây không?"

Người giúp việc quan sát cậu thiếu niên từ trên xuống dưới: "Cậu tìm Đại tiểu thư nhà chúng tôi làm gì?"

Biết mình không tới nhầm chỗ thì cậu thở phào một hơi sau đó kích động nói: "Có thể giúp tôi gọi cô ấy không? Tôi là em trai của cô ấy!"

"Em trai...?" Người giúp việc nhìn cậu trai giản dị này một lượt từ trên xuống dưới, vẻ mặt vừa kinh bí vừa cảnh giác nói: "Chắc cậu nhầm rồi! Đại tiểu thư nhà chúng tôi là con gái một, tuyệt đối không có em trai! Cậu đừng thấy người sang bắt quàng làm họ!"

"Tôi nói thật mà! Phiền chị giúp tôi chuyển lời với cô ấy, hoặc cứ nói là Đường Nặc tìm cô ấy, chị chỉ cần nói với cô ấy thôi, cô ấy chắc chắn biết tôi mà!"

Người giúp việc thấy giọng điệu cậu thiếu niên này chắc chắn như vậy thì nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Chờ."

Phòng ngủ của Ninh Tuyết Lạc nhanh chóng vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi!"

--- O ---

Chương 1365: Thân Thiết Như Thường

Trong phòng ngủ, Ninh Tuyết Lạc hài lòng nhìn trang điểm của mình hôm nay. Tuy hai người để ra cô ta đều thuộc hạng nghèo hèn, thô tục chả có chỗ nào tốt, nhưng cũng may là mặt mũi không tệ nên cô ta mới có được một gương mặt đẹp thế này.

"Đại tiểu thư, bên ngoài có một thiếu niên nói cậu ta là em trai của cô, cô có muốn mời cậu ta vào không ạ?" Người giúp việc hỏi.

"Em trai tôi?"

"Đúng ạ, cậu ta nói cậu ta tên Đường Nặc."

Người giúp việc vừa dứt lời thì đột nhiên "choang" một tiếng, lọ kem dưỡng da trên tay Ninh Tuyết Lạc rơi xuống đất vỡ tung tóe.

Người giúp việc sợ hết hồn: "Đại tiểu thư, cô có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc tối sầm, cô ta đứng lên đi tới cửa sổ kéo rèm ra rồi nhìn xuống phía bên dưới.

Quả nhiên, dưới cổng có một cậu thiếu niên quê mùa xách túi lớn túi bé đang đứng trước cửa.

Chết tiệt....

Thằng oắt con này tới đây làm gì!

Lại còn tới ngay lúc nhạy cảm thế này nữa!

Vất vả lắm cô ta mới đem mấy lời đồn thổi kia đè xuống được, hôn sự với Tô gia cũng sắp tới gần rồi. Chẳng lẽ ông trời muốn đổi đầu với cô ta sao?

Ninh Tuyết Lạc không chút nào vui vẻ nói: "Cô làm việc ở Ninh gia này bao nhiêu năm chỉ biết chơi thôi sao? Tôi có em trai khi nào! Rõ ràng chỉ là một thằng nhãi thấy sang bắt quàng làm họ hòng kiếm ít tiền! Còn không mau đuổi nó đi? Chút chuyện nhỏ này còn cần tôi dạy hả?"

"Dạ dạ dạ... Tôi đi ngay đây ạ! Xin Đại tiểu thư đừng giận!" Người giúp việc vội vàng lui ra ngoài.

...Bên ngoài cửa.

"Đi nhanh đi! Ở đâu ra tên ăn xin thế này! Còn không biết xấu hổ nói có quen biết với Đại tiểu thư nhà chúng ta!"

"Tôi không phải..."

"Không phải cái gì mà không phải? Đại tiểu thư đã bảo không quen biết cậu! Không đi thì coi chừng tôi thả chó ra đấy!"

Nghe thấy tiếng chó sủa vang lên từ đằng xa, cậu thiếu niên chỉ có thể ảm đảm quay đầu bước đi.

Bầu trời Đê Đô dần xám xịt, trên đường ngựa xe như nước tấp nập ngược xuôi.

Thành phố phồn hoa rộng lớn này khiến người ta cảm thấy hoa cả mắt vì những thứ mới lạ, nhưng mà đến ngay cả một hạt bụi cũng chẳng thuộc về người như cậu ta.

Sớm biết thế thì chẳng tới đây...

Không nên đến...

Nhưng mà, cậu ta thật sự không còn cách nào khác.

Việc Ninh Tuyết Lạc đóng cửa thả chó đuổi cậu ta đi đã coi như chặt đứt tia hy vọng duy nhất của Đường Nặc.

Không biết mưa hạ xuống từ lúc nào, quần áo của Đường Nặc rất nhanh bị nước mưa làm ướt. Nhưng mà, cậu vẫn máy móc kéo hành lý đi tới một quán ăn vỉa hè gần đó để tránh mưa.

Ninh Tịch đang lái xe không mục đích trên đường thì đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc, suýt nữa cô còn cho rằng tâm trạng mình quá kém nên gặp ảo giác.

Tiểu Nặc?

Sao thẳng bé lại xuất hiện ở Đê Đô.

"Két" một tiếng, Ninh Tịch vội vàng phanh gấp dừng xe lại cách quán ăn kia

không xa.

"Đừng có mà đứng đây làm ảnh hưởng tới chuyện buôn bán của tao!" Cùng lúc đó, chủ quán ăn kia đang lớn tiếng mắng chửi Đường Nặc như mắng chửi một thằng ăn mày.

Trên mặt Đường Nặc hiện lên vẻ âm ức, cậu ta không nói một lời nào lại kéo đồ đi vào màn mưa.

"Tiểu Nặc!"

Đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng gọi, tiếng gọi quen thuộc đến mức khiến cậu ta muốn rơi lệ.

Sông lưng Đường Nặc cứng ngắc, vẻ mặt không tin nổi quay lại rồi ngơ ngác nhìn cô gái đứng phía đối diện, đôi môi tái nhợt mấp máy một lúc mãi mới phát ra được một chữ: "Chị..."

Đường Nặc với Ninh Tịch vẫn giữ liên lạc với nhau, cậu cũng thường xuyên dùng di động lên mạng đọc những tin tức liên quan đến Ninh Tịch. Cơ mà, khi chính mắt nhìn thấy cô thì Đường Nặc vẫn bị kinh động, cô thay đổi quá nhiều nhưng mà... sự thân thiết trong mắt vẫn nguyên vẹn như trước kia.

--- O ---

Chương 1366: Ai Bắt Nạt Em?

"Tiểu Nặc! Đúng là em rồi!" Ninh Tịch nhìn I bộ dạng chật vật của Đường Nặc thì chẳng nghĩ nhiều mà vội vàng cởi áo khoác trên người xuống rồi khoác lên người cậu ta: "Nhanh lên xe rồi hãy nói!"

Ninh Tịch nhận lấy túi đồ của Đường Nặc thả vào cốp rồi vội vàng thúc giục

Đường Nặc vẫn cứng ngắc đứng cạnh cửa chiếc xe ô tô sang trọng: "Em... người em bản..."

"Em nói vớ vẩn gì đấy! Dầm mưa đến ngốc luôn rồi hả!" Ninh Tịch tức giận đẩy cậu vào trong xe.

Chiếc BMW chở người đẹp cùng cậu thiếu niên rời đi, để lại ông chủ quán vỉa hè vẫn đang ngơ ngác phía sau...

Hình như vừa rồi ông ta vừa trông thấy một người đẹp giàu có chở một tên ăn mày đi đúng không?

Cô gái đó trông giống như là một diễn viên nổi tiếng...

Trên xe, Ninh Tịch mở hệ thống sưởi rồi ném cho Đường Nặc một cái khăn lông, sắc mặt không vui nói: "Nhanh lau khô đi! Em sao thế! Em không biết là sức khỏe mình vốn không tốt hả? Trời mưa mà cũng không biết kiếm chỗ trú là sao? Tại sao tự dưng lại tới đây? Mà tới rồi cũng chẳng bảo chị một câu là sao hả? số điện thoại với địa chỉ của chị em đều có mà..."

Nghe tiếng hỏi han cứ lải nhải không ngừng bên tai, Đường Nặc rớt cuộc không nhìn được nữa mà rơi nước mắt.

Ninh Tịch thấy vậy lập tức cuống quýt: "Tại sao lại khóc? Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Ai bắt nạt em! Mau

nói cho chị!"

Đường Nặc lắc lắc đầu rồi vội vàng lau sạch nước mắt, cậu nhóc có chút xấu hổ nói: "Không có đâu, chỉ là lâu quá mới gặp chị nên em mừng đến muốn khóc thôi!"

Nửa tiếng sau, Ninh Tịch đưa Đường Nặc về đến biệt thự.

Nhìn căn nhà xa hoa trước mắt, Đường Nặc không dấu được sự kinh ngạc trong mắt: "Chị, chị lợi hại thật đấy, hóa ra chị bảo chuyển đến căn nhà thật lớn là nói thật..."

"Chị còn có thể lừa em được hả? Bây giờ chị của em nổi tiếng lắm nhé! Em không coi ti vi à? Được rồi, lát nữa rồi nói chuyện, em mau đi tắm nước nóng đi!" Ninh Tịch tìm một độ đồ nam của mình rồi đưa cho Đường Nặc, cô đẩy cậu nhóc vào nhà tắm rồi nói cặn kẽ cách dùng.

Đường Nặc đi tắm, Ninh Tịch ngồi trên ghế salon trong phòng khách nhớ lại hình ảnh chật vật đáng thương của Đường Nặc khi nãy, ánh mắt cũng trở nên u ám dần.

Từ nhỏ đến lớn, quan hệ của hai chị em đều rất tốt, mặc dù năm xưa cô yếu đuối nhu nhược nhưng chỉ cần có người bắt nạt Đường Nặc thì cô chắc chắn là người đầu tiên đứng ra bảo vệ cậu. Bây giờ thấy em trai nhỏ bị người ta bắt nạt như vậy thì sao cô có thể chịu được...

Cho tới tận lúc tiếng bước chân tới gần Ninh Tịch mới thu lại vẻ âm trầm trên mặt. cô kéo Đường Nặc ngồi cạnh mình rồi nghiêm túc hỏi: "Em nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không... không có chuyện gì cả... chỉ là... chỉ là nhân kỳ nghỉ nên em tới Đê Đô chơi thôi... không muốn làm phiền chị nên mới không nói..."

Dầu sao cũng đã chung sống với nhau mười tám năm, Ninh Tịch chỉ liếc mắt thôi đã phát hiện Đường Nặc đang nói dối: "Có phải ở nhà xảy ra chuyện gì không?"

Cậu thiếu niên lập tức căng thẳng: "Không có! Ở nhà vẫn tốt, không xảy ra chuyện gì hết!"

Thấy em trai vẫn nhất quyết không nói thì Ninh Tịch cố ý gia tăng lời nói: "Nếu em coi chị là người ngoài không thể chia sẻ thì cũng được, chị không ép em nữa."

Đường Nặc nghe Ninh Tịch nói vậy thì khẩn trương đến độ đỏ hồng hai mắt: "Chị, em không có!!! Em... em chỉ sợ làm chị thêm lo..."

Chương 1367: Chốn Cũ

Sắc mặt Ninh Tịch lập tức thay đổi: "Cho nên ý em là trong nhà thật sự xảy ra chuyện?"

Đường Nặc thấy lừa không nổi nữa thì siết chặt nắm tay, cậu không muốn nói nhưng lại sợ Ninh Tịch cho rằng cậu coi cô là người ngoài nên chẳng thể làm gì khác hơn là kể hết mọi chuyện: "Nhà... quả thật có chút chuyện... chị cũng biết ba chúng ta dễ mềm lòng! Lúc trước ba cho một người phụ việc ở công trường mượn một số tiền lớn... kết quả... kết quả... giờ không đòi lại được..."

"Cho vay bao nhiêu?" Ninh Tịch cau mày hỏi.

"Đại khái là... toàn bộ tiền tiết kiệm... cả số tiền chị gửi về mấy lần trước cũng đều cho vay hết... tổng cộng lại cũng đến 60 vạn... Mọi người vốn định dùng nó để mua nhà ở trấn trên... nhưng mà, bây giờ còn không trả nổi học phí cho em... Thời gian trước bà nội bị bệnh... tiền thuốc thang cũng phải đi mượn..." Đường Nặc càng nói càng nhỏ.

Ninh Tịch trầm mặc một lúc rồi hỏi: "Em đã đi tìm Ninh Tuyết Lạc đúng không?"

Đường Nặc nghe vậy thì lập tức cuống quýt giải thích: "Bởi vì thật sự là cùng đường rồi... nếu không em chắc chắn không tìm đến chị ta... kết quả... quả nhiên là em không nên tìm đến..."

Những chuyện xảy ra sau khi Đường Nặc tìm đến Ninh Tuyết Lạc thì dù cậu không nói thì Ninh Tịch cũng biết.

Câu "sao không tìm chị" đã gần ra đến miệng rồi nhưng cuối cùng lại bị Ninh Tịch nuốt vào, cô chỉ thở dài một tiếng rồi nói: "Được rồi, chị đã rõ mọi chuyện rồi! Em đi đường cả ngày thế chắc giờ cũng mệt mỏi, tối nay cứ ngủ ở chỗ chị cho khỏe lại đi! Ngày mai chị đưa em về nhà."

Đường Nặc ngẩng phát đầu lên: "Chị..."

Ninh Tịch lập tức cắt lời không cho Đường Nặc từ chối: "Còn coi chị là chị của em thì đừng nói linh tinh nữa, đi ngủ! Chuyện hôm nay em tìm Ninh Tuyết Lạc mà lại không tìm chị đã đủ để chị tức giận rồi!"

Ninh Tịch đã nói đến vậy thì Đường Nặc cũng không thể từ chối được nữa. Cậu ta mang tâm trạng thấp thỏm ngoan ngoãn đi ngủ.

Trên thực tế thì trong lòng Đường Nặc vẫn luôn mong đợi Ninh Tịch có thể về nhà.

Nhưng mà, năm đó mẹ đã nói những lời khiến chị tổn thương như vậy rồi, Đường Nặc có muốn đến cỡ nào cũng chẳng dám nói chuyện mong Ninh Tịch trở về. Thậm chí, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu cũng chẳng có mặt mũi nào tới làm phiền chị.

Nhưng, hiện giờ cuối cùng vẫn làm phiền đến chị...

Đêm khuya.

Đêm nay vẫn là một đêm mất ngủ.

Ninh Tịch bước nhẹ chân đi tới phòng của Đường Nặc rồi giúp cậu kéo lại chăn, cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt lúc ngủ của em trai mình.

về đi thôi...

về một lần cũng tốt...

Có lẽ về lại chốn cũ sẽ khiến cô tỉnh táo hơn chẳng.

Rạng sáng ngày hôm sau, Ninh Tịch dẫn Đường Nặc về thành phố c, cô phải nhanh chóng giải quyết chuyện này để buổi tối còn về gặp Lục Đình Kiêu.

Để tránh bị fan nhận ra thì Ninh Tịch lại biến tấu một chút, lần này là một cô gái nông thôn đáng yêu chất phác.

Đường Nặc nhìn cô gái mặc quần hoa, tết tóc hai bên với đôi gò má ửng hồng trước mặt thì suýt chút nữa bật khóc.

Lâu lắm rồi, có dù nhớ nhung đến cỡ nào cũng không dám tìm chị cũng là do cậu thấy sợ hãi, cậu sợ người chị trong trí nhớ của mình mãi mãi không quay trở lại.

May mà chị vẫn còn...

Ninh Tịch biết mấy đêm liền cô ngủ không ngon cho nên không dám lái xe

đường dài. vì thế cô đặt vé xe khách để hai chị em cùng trở về.

Đường Nặc chẳng hề để ý chuyện này, trái lại cậu còn rất vui vẻ thoải mái nữa.

Dọc đường đi hai chị em nói chuyện với nhau rất nhiều, rất nhanh đã khôi phục lại không khí thân mật như trước kia, cứ như thể hai người chưa từng cách xa.

--- O ---

Chương 1368: Bởi Vì Người Anh Yêu Ở Đó

Đi được nửa đường, Ninh Tịch lấy di động ra rồi gửi cho Lục Cảnh Lễ một tin nhắn.

[Lục Cảnh Lễ, bây giờ tôi phải qua thành phố c giúp cha mẹ nuôi xử lý chút chuyện, nhưng mà buổi tối nhất định sẽ về. Cậu báo cho anh Hai cậu một tiếng dùm nhé, sau khi về Đê Đô tôi sẽ tìm anh ấy ngay.]

Cùng lúc đó tại Bạch Kim Đê Cung, trong thư phòng của Lục Đình Kiêu, anh đã giữ nguyên tư thế ngồi cứng ngắc kia suốt một đêm dài.

"Cốc cốc cốc " tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là Lục Cảnh Lễ cẩn thận bước vào: "Anh Hai... vừa nãy Tiểu Tịch Tịch gửi tin nhắn cho em! Chị ấy muốn em chuyển lời cho anh là bây giờ chị ấy phải qua thành phố c giúp cha mẹ nuôi xử lý vài chuyện! Nhưng mà, buổi tối nhất định quay trở lại, còn bảo sau khi về sẽ lập tức... lập tức tìm anh...!"

Nói tới đây, đôi mắt Lục Cảnh Lễ đảo đảo rồi lập tức đề nghị: "Anh Hai này! Hay là em gửi tin nhắn cho Tiểu Tịch Tịch, bảo là hẹn gặp vào hôm khác đi! Đường xa như vậy cũng không cần phải vội vàng trở về như thế!"

Ôi, anh phục trí thông minh của mình quá đi! Hiện giờ có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đó!

Trong thư phòng vẫn rất yên tĩnh, thời gian gần như ngưng lại, mỗi một phút một giây đều chậm chạp trôi qua...

Không biết qua bao lâu Lục Đình Kiêu mới đứng lên, anh cầm lấy áo khoác với chìa khóa xe rồi tiến về phía cửa.

Lục Cảnh Lễ thấy vậy lập tức biến sắc: "Anh Hai, anh làm gì..."

Anh muốn đi đâu?

Đừng nói là chạy tới thành phố c chứ?

Đây chẳng phải là đi chịu chết sao?

Thật ra thì vẫn có thể vớt vát một chút mà a a!

Lục Cảnh Lễ há miệng muốn nói, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Lục Đình

Kiều thì lại chẳng thể thốt lên nổi một chữ, anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng anh trai mình khuất dần.

Tấm lưng kia...

Chẳng hiểu sao lại đề Lục cảnh Lễ liên tưởng tới một câu "Gió tiêu điều thổi trên dòng sông Dịch Thủy, tráng sĩ bước đi chẳng quay về"... (Dịch Thủy Ca - Kinh Kha)

Anh Hai biết rõ con đường mình đang bước tới rất có thể là tử lộ, nhưng vì người anh yêu đang ở nơi đó cho nên dẫu có đi qua núi đao biển lửa cũng không hề chùn bước...

Lắc lư đi hết quãng đường, cuối cùng Ninh Tịch cũng thấy xóm làng vừa xa lạ vừa quen thuộc năm xưa.

Xa cách năm năm, khi bước chân trở về nơi mình đã sống suốt mười tám năm trời Ninh Tịch đột nhiên có cảm giác hoảng hốt, cứ như thể đã qua cả một đời.

Nơi cô có thể vô ưu vô tư suốt mười tám năm cũng là nơi bắt đầu của tất cả ác mộng, qua sự gột rửa của thời gian lúc này cũng chỉ còn nhàn nhạt cảm giác buồn bã cùng hoài niệm...

"Chị, còn một đoạn nữa mới về đến nhà, để em đi gọi xe bò!" Đường Nặc sợ cô đi lâu sẽ mỏi chân vì vậy lên tiếng đề nghị.

Ninh Tịch thu lại suy nghĩ của mình: "Gọi cái gì mà gọi, chả nhẽ chị đây chưa đi bao giờ chắc?"

"À..." Đường Nặc bị chị mình trừng cho nhưng lại thấy rất vui vẻ.

Cậu ta sợ nhất Ninh Tịch sẽ khách sáo với mình, nhưng hành động giống hệt lúc trước kia thế này lại khiến Đường Nặc cảm thấy sung sướng không nói nên lời.

Ninh Tịch vừa đi vừa hỏi: "Người vay tiền có lai lịch thế nào?"

Đường Nặc xụ giọng nói: "Cái tên kia tên là Hồng Bân! Trước đây hắn làm việc ở Hải Thành, mới về thôn cách đây không lâu, hắn ta nói cái gì mà làm việc cho một ông chủ lớn, nhưng thật ra chỉ là một tên khoác lác lưu manh thôi."

"Em đã nói với ba biết bao nhiêu lần là đừng có quan hệ với loại người như vậy, nhưng mà vừa uống mấy chén rượu với hấn thì ba đã xung huỳnh gọi đệ rồi! Thậm chí còn để hấn móc hết của cải để dành! Cuối cùng thì... đừng nói khoản tiền lời kêch xù mà ngay cả một đồng tiền vốn cũng không lấy lại được..."

Đường Nặc càng nói thì sắc mặt càng kém: "Nhưng mà chị đừng lo lắng vì chuyện này quá, trong nhà đã báo cảnh sát rồi, nhất định có thể lấy lại!"

--- O ---

Chương 1369: Chưa Từng Coi Là Người Thân

Ninh Tịch sao có thể tin lời Đường Nặc chứ, nêu báo cảnh sát mà có hiệu quả thì em trai cô đã chẳng đến nỗi phải lặn lội đường xa tới tìm Ninh Tuyết Lạc.

Đại khái là đi bộ tầm 20 phút thì cũng tới nơi, Ninh Tịch đang muốn chuẩn tinh thần một chút thì vừa bước đến cửa đã nghe thấy một tràng âm thanh đồ vỡ, xen lẫn vào đó là tiếng đàn ông quát to mắng chửi tục tĩu còn có cả tiếng mẹ nuôi Tôn Lan khóc thét chói tai: "Á! Đừng đánh đừng đánh! Tôi van các anh mà đừng đánh mà!"

"Đcm, Đường Thiện! Mày dám báo cảnh sát hả! Đê' coi hôm nay tao đánh chết mày thì ai dám nói một câu!"

"Con đĩ chó! Mày gào cái gì! Mày gào nữa tao cắt lưỡi mày!"

"Ba!!! Mẹ!!! Các người làm gì thế hả! Ban ngày ban mặt đập phá nhà người ta, còn coi vương pháp ra gì không?"

"Vương pháp? Tao chính là vương pháp!"

"Tiểu Nặc... Tiểu Nặc! Sao con lại về! Đi! Đi nhanh lên!" Tôn Lan đã hoảng đến mức không giữ được bình tĩnh.

"Ô, con trai về rồi đấy à! về đúng lúc lắm, có phải mà chạy lên Đé Đô lấy tiền của chị mày không? Đem tiền giao ra đây ngay cho tao, tao vui thì không chừng để ba mày sống thêm mấy ngày!" Hồng Ân vô lại nói.

"Hồng Ân... ông đừng có ý thế hiếp người quá đáng!" Đường Thiện bị đánh cho mặt mũi sưng vù thoi thóp nói.

Tôn Lan hét to: "Tiểu Nặc đi mau đi! Đừng đưa tiền cho bọn chúng!"

"Con đĩ chó, mày muốn chết hả!" Hồng Ân hung thần ác sát trợn mắt nhìn qua: "Mau lấy tiền ra! Mày muốn chết đúng không?"

Đường Nặc nhìn mẹ đang cố gắng kêu cậu ta chạy với không được đưa tiền thì cảm thấy khổ sở cùng tột giữu: "Mẹ, đủ rồi, con chẳng có một đồng nào trên người cả... Mẹ dựa vào đâu mà nghĩ con sẽ mượn được tiền? Con đã nói sớm rồi... chị ta sẽ không cho mượn đâu... chỉ sợ chị ta hận cả nhà chúng ta

không chết hết thôi..."

Tô Lan lập tức biến sắc: "Tiểu Nặc, con nói bậy cái gì đó!"

"Con nói bậy? Con đi tìm chị ta, kết quả chị ta còn chả nhìn lấy một cái còn thả chó đuổi đi! Chị ta nói chị ta không hề có em trai! Đên bây giờ mẹ vẫn chưa hiểu ra sao? Chị ta chưa bao giờ coi chúng ta là người thân cả!" Tất cả những ám ức nhịn nhục của Đường Nặc ngày hôm qua đều bùng phát hết ra vào lúc này.

Sắc mặt của Tô Lan với Đường Thiện đều vô cùng khó coi, mặc dù bọn họ không tin nhưng con trai họ đâu thể nói dối...

Tô Lan không ngừng lắc đầu: "Không thể nào, chắc chắn Tuyết Lạc không tuyệt tình đến vậy đâu! Nhất định là do nó bện quá nên không thấy con, hoặc là con tìm nhầm chỗ rồi?"

Đường Nặc bất lực, cậu ta không muốn tiếp tục giải thích cho người mẹ không ngừng tự lừa dối bản thân này.

Hồng Bân đứng một bên nhịn không được nói: "Tao đéo rảnh mà ngồi nghe chúng mày tâm sự, bất kể là chúng mày đi mượn đi cướp giật ở đâu đi chẳng nữa, mau nộp 10 vạn cho tao! cầm được tiền tao sẽ tha cho con chó già kia một mạng! Nêu không..."

Bị chuyện của con gái ruột đả kích lại thêm Hồng Bân đe dọa trước mặt thế này, Tô Lan cùng Đường Thiện đều cảm thấy tuyệt vọng...

Đường Thiện mất không chê hét lên: "Hồng Bân, mày đừng có quá đáng! Mày vay tiền tao không trả trước thì tao mới báo cảnh sát! Bây giờ mày không chỉ đánh tao mà còn đòi cướp tiền của chúng tao, mày là đồ súc sinh..."

Hồng Bân bị chọc giận, sầm mặt nói: "Súc sinh? Để tao cho mày thấy súc sinh thật sự là thế nào! Mày nghĩ là chỉ có đàn bà mới bán được sao? Tao nói cho mày biết thời buổi này mấy thằng có tiền thì khẩu vị cũng đặc biệt lắm! Con trai mày cũng xinh xắn đấy, tao thấy... bán nó có khi còn được hơn 10 vạn..."

Chương 1370: Lần Này Coi Như Là Phá Giới

Hồng Bân còn chưa nói xong thì đã bị một bạt tai khiến gã lệch cả mặt, phun ra một búng máu nhàn nhạt.

"Mẹ nó! Đứa nào! Đứa nào chán sống rồi hả?" Mấy tên đồng bọn của Hồng Bân đồng thời nhìn ra phía cửa.

Cái bọn chúng thấy là một cô gái nhỏ xinh xắn đang đứng đó, cô mặc bộ quần áo vải thô, thắt hai cái bím tóc, dáng người có vẻ gầy yếu nhưng vẻ mặt lại khiến người ta rét run...

"Chị..." Đường Nặc cũng sức nhớ đến chuyện Ninh Tịch cũng ở đây nên vội vàng chắn trước mặt cô.

Đường Thiện với Tôn Lan nghe thấy Đường Nặc gọi một tiếng "chị" thì cũng đồng thời quay phắt ra cửa.

"Tiểu Nặc, con nói cái gì? Tuyết Lạc đến sao?"

"Tuyết Lạc?"

Nhưng khi thấy rõ khuôn mặt của cô gái, hai bọn họ lại trợn tròn mắt.

Đây hình như không phải Tuyết Lạc...

Là...

Là Đường Tịch...

Là Tiểu Tịch!!!

Sao lại là Tiểu Tịch?

Chẳng phải Tiểu Nặc đi tìm Tuyết Lạc cơ mà?

Hồng Bân lau vết máu ở khóe miệng, sắc mặt gã lúc này đã cực kỳ khó coi: "Mày là con gái của Đường Thiện? Gan lớn lắm! Mày biết tao là ai không? Mày dám đánh cả tao cơ à!"

Mấy tên đồng bọn cũng hung ác nói: "Con nhãi con, mày muốn chết đúng không!"

"Má nó chứ, anh Bân, hay chúng ta mắng cả hai đứa nó đi đi! Con bé đó trông cũng được lắm!"

"Đúng thế, nhìn da nó kìa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kìa, tìm khắp làng trên xóm dưới cũng không kiếm được đứa nào xinh như nó đâu, không ngờ con chó già Đường Thiện lại có đứa con gái xinh như vậy..."

...

Nghe lời dung tục của lũ đàn ông, ánh mắt Đường Nặc cũng đỏ lên vì tức: "Các người dám động vào một sợi tóc của chị tôi, thì tôi liều mạng với các người!"

Tôn Lan cũng chẳng thêm đề ý tại sao Ninh Tịch lại đến đây, bà ta vội vàng kéo Đường Nặc lại: "Tiểu Nặc, con đừng làm loạn..."

"Đừng nói nhiều với chúng nó, các anh em, lên!"

...

Ninh Tịch liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, sắc mặt cô đã có vẻ không kiên nhẫn.

Năm phút sau.

Năm tên đàn ông cao to vừa nãy còn ra vẻ hung thần ác sát thì hiện giờ đã nằm sải lải trên đất.

Mà Đường Thiện, Tôn Lan cùng Đường Nặc thì ngây người đứng đó...

Ninh Tịch giẫm chân lên cổ tay Hồng Bân, mặc cho gã kêu như giết heo cô vẫn nhìn về phía Đường Nặc ôn hòa nói: "Nếu không ra tay nặng chút cho bọn họ phục, thì chỉ sợ lát nữa chị đi rồi bọn chúng lại đến gây sự với em."

"A a a a a... Đại ca tha mạng! Tha mạng! Em không dám nữa! Em tuyệt đối không dám tới làm phiền anh Đường nữa đâu!" Từng giọt mồ hôi lạnh trên trán Hồng Bân rơi xuống như mưa.

Cách ra đòn của Ninh Tịch nhìn thì có vẻ tầm thường, nhưng trên thực tế đều vô cùng có kỹ thuật. Nhìn bên ngoài thì không thấy dấu vết gì nhưng lại có thể khiến đối thủ đau đến sống không bằng chết. Thậm chí suốt mấy tháng sau cơ thể vẫn thấy đau đớn nhưng lại không tìm được nguyên nhân. Bình

thường cô không hay sử dụng những đòn âm độc thể này, hôm nay coi như là phá giới.

"Chỉ không gây sự là xong à?" Ninh Tịch lạnh lùng nói.

"Còn có tiền, em lập tức trả! Lập tức trả!"

"Chỉ trả tiền là xong à?"

"Còn có lãi! Lãi cũng trả luôn!"

...

Cuối cùng đám người này phải gom góp được 70 vạn đưa cho Đường Thiện thì Ninh Tịch mới chịu thả người.

Đám người này lập tức chạy biến không thấy bóng dáng, trong căn nhà trống hoác bỗng xuất hiện 70 vạn tiền mặt.

Tôn Lan đỡ Đường Thiện đang nằm dưới đất lên, mở to mắt nhìn Ninh Tịch, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi...

--- O ---

Chương 1371: Lục Đình Kiêu, Ánh Sáng Của Cô

"Chị... chị thật lợi hại! Chị học đâu những thứ đó đây!!! A a a em quên mất, lúc trước chị từng nói khi ở nước ngoài chị từng làm cascader, em cứ tưởng là chỉ diễn mấy động tác võ thuật cho đẹp thôi chứ! Không ngờ lại lợi hại như vậy! Chị có rảnh thì dạy em một chút được không? Như thế thì em chả lo có người dám tìm tới gây sự nữa!"

Thấy ánh mắt sáng rực tràn đầy sự sùng bái, ngưỡng mộ của Đường Nặc thì hòn đá lớn đè nặng trong lòng cô nhẹ đi không ít, cô xoa xoa đầu em trai nói: "Được, có cơ hội sẽ dạy em."

Thấy không khí có vẻ quý dị, Đường Nặc vội vàng nhắc nhở cha mẹ mình: "Ba mẹ... hai người nói gì đi chứ! Vất vả lắm chị mới về nhà một chuyến!"

Bấy giờ Tô Lan với Đường Thiện mới giật mình tỉnh táo lại, dường như Đường Thiện không biết phải làm thế nào đối mặt với đứa con gái suốt năm năm không gặp, lại thay đổi nhiều đến thế: "Tiểu Tịch à, lần này thật cảm ơn con... nếu không có con... haiz..."

"Con xem, con vừa về đã để con thấy chuyện thế này! Con ăn cơm chưa? Để mẹ đi làm cơm!"

...

Ninh Tịch nhìn những người đã từng là người thân cận nhất với mình nhưng giờ lại dùng thái độ lúng túng cẩn thận thế này, trong lòng cô dâng lên cảm giác khó nói: "Không cần đâu, hôm nay con còn có chút việc nên phải về luôn! Lần sau có rảnh lại tới thăm mọi người!"

"À, được... Tiểu Nặc, mau mau tiễn chị đi..."

"Không cần đâu Tiểu Nặc, ba mẹ vẫn còn đang sợ, em ở lại với họ đi! Còn nữa, tốt nhất là nhanh đưa ba đến viện băng bó một chút."

Ninh Tịch cố gắng lơ đi vẻ mặt như chút được gánh nặng của Tô Lan với Đường Thiện khi cô nói phải đi, cô nhanh chân xoay người đi thẳng.

Mà Tô Lan với Đường Thiện sau khi nghe hai tiếng "ba mẹ" của Ninh Tịch thì ngẩn ra, sau đó cảnh vật trước mắt hơi nhòe đi.

Đó là Tiểu Tịch...

Đó là con gái của bọn họ mà...

Năm năm, vất vả lắm nó mới về mà bọn họ lại cứ thế để con bé rời đi như vậy...

...

Ninh Tịch không biết mình dùng cách nào để rời khỏi nhà họ Đường, cô cảm giác cả người như chìm sâu dưới đáy biển mặn chát, dường như mỗi bước chân đều tốn hết toàn bộ sức lực của cô.

Những cảm xúc đen tối giấu kín tận sâu trong linh hồn dường như đang bủa vây lấy cô...

Cô giống như một kẻ mang điếm xấu, từ lúc ra đời cho tới tận bây giờ vẫn luôn phải chịu sự mất mát...

Mất đi những thứ quan trọng nhất...

Thứ cô càng cố gắng để dành lấy thì lại biến mất càng nhanh...

Chỉ khi cô chẳng ham muốn bất cứ một cái gì thì mới không có cái gì mất đi.

Con đường phía trước dường như bị phủ lên một màn sương mịn mù, xuyên qua nó, cô dường như loáng thoáng thấy một bóng người đang đứng ở phía trước.

Dưới ánh nắng chiều đỏ rực như lửa, một chiếc xe Maybach quen thuộc cùng một bóng người cao cao quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô.

Lần nào người kia cũng giống như ánh mặt trời chói lóa, phá tan lớp sương mù dày đặc để chiếu sáng đến thế giới của cô...

"Đình Kiên..."

"Xong việc rồi?" Không biết Lục Đình Kiên đã đứng chờ ở đó bao lâu, dưới chân anh là một đồng tàn thuốc, trên người cũng bị vương lấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Ninh Tịch ngơ ngác nhìn Lục Đình Kiên, quyết tâm mắt bao ngày mới gầy

dụng được của cô lúc này đều vỡ nát thành bột phấn.

Không muốn...

Cô không muốn mất đi người đang đứng trước mặt này...

--- O ---

Chương 1372: Trước Khi Chia Tay Thì Làm Một Lần?

"Ừ, xong rồi!" Ninh Tịch cố để giọng mình nghe thật bình thường: "Chẳng phải em đã nhắn với Lục Cảnh Lễ bảo với anh là em xong việc sẽ về tìm anh luôn sao? Sao anh còn chạy đường xa tới đây như này!"

"Vì để có thể gặp em sớm hơn một chút." Lục Đình Kiêu dường như chẳng phát hiện ra vẻ mặt khác thường của cô, anh bước qua giúp cô mở cửa xe.

Ninh Tịch hít sâu một hơi rồi máy móc ngồi vào trong xe.

Lục Đình Kiêu khởi động, chiếc xe chậm rãi lắc lư trên con làng chật hẹp...

Trong xe rất yên tĩnh, nhất thời chẳng ai nói câu gì.

Phía ngoài cửa sổ, quang cảnh quen thuộc của thôn quê nhanh rút lui về phía sau, giống như đã rời khỏi sinh mạng của cô...

Chiếc xe rời khỏi thôn nhỏ rồi tiến vào đường quốc lộ, con đường ngày càng rộng rãi. Chắc vì nơi đây khá xa xôi nên chẳng có bóng dáng chiếc xe nào trên đường.

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu đặt trên vô lăng, ánh mắt anh bình tĩnh hướng về phía trước. Đột nhiên có một bàn tay trắng nõn mềm mại vươn từ ghế phó lái sang dùng sức bẻ ngoặt vô lăng...

"Két!!!" Âm thanh chói tai của bánh xe ma sát xuống mặt đường vang lên, chiếc xe đột nhiên rẽ ngoặt từ bên làn đường trái đâm thẳng qua làn đường phải rồi cứ thế đâm thẳng xuống ruộng...

"Ninh Tịch!!!!!!!"

Lục Đình Kiêu không đề phòng khiến Ninh Tịch thừa cơ làm ra hành động vô cùng nguy hiểm, khuôn mặt vốn bình lặng lúc này lại nổi bão âm âm, anh nghiêm nghị gầm lên.

Nhưng, ngay lập tức Ninh Tịch đã dè xuống nút điều chỉnh ghế ngồi của anh khiến anh bất ngờ ngã người ra sau. Sự tức giận lạnh lùng trong mắt anh nhanh chóng được thay thế bằng hình ảnh phản chiếu của khuôn mặt cô cùng với cảm giác ấm áp mềm mại xâm lấn đôi môi...

Thân thể Ninh Tịch run lẩy bẩy đè lên người Lục Đình Kiêu, cố sức hôn lấy anh...

Lúc này, Lục Đình Kiêu làm gì còn nhớ nổi những thứ khác chứ, anh rửa thậm một tiếng rồi đưa bàn tay to lớn ra sau gáy cô đè lại khiến nụ hôn càng thêm kịch liệt.

Ninh Tịch nghiêng người hôn lấy mọi nơi trên cơ thể Lục Đình Kiêu, từ những ngón tay lạnh như băng rồi lướt qua những sợi tóc, nụ hôn kéo dần xuống ngực rồi bụng...

"Cạch" một tiếng, thất lưng của Lục Đình Kiêu được cởi ra.

Lục Đình Kiêu hít một hơi khí lạnh, da đầu anh lúc này đã tê dại, trong mắt cũng dâng lên sự tức giận cùng cực, anh giữ chặt cổ tay của cô lại...

Chết tiệt!

Cô gái đáng chết này!

Cô có ý gì? Rốt cuộc là cô muốn thế nào!!!

Trong khoảng thời gian qua lại với Ninh Tịch nên anh vẫn luôn chú ý mấy cái hot hot trên mạng để có cái mà nói chuyện với cô, cộng thêm việc Lục cảnh Lễ suốt ngày lải nhải bên tai.

Trong tình huống thế này thì trong đầu Lục Đình Kiêu lập tức hiện lên ba chữ: "Chịch lần cuối..."

Chẳng lẽ Ninh Tịch có ý này? Trước khi chia tay... thì làm một lần?

Đây là cái gì? Bồi thường?

Nghĩ đến đây thì trái tim Lục Đình Kiêu y như rơi vào hầm băng.

Ninh Tịch cúi đầu nhìn bàn tay của Lục Đình Kiêu đang siết lấy cổ tay mình, bởi vì anh quá tức giận nên gân xanh nổi hết lên...

Ninh Tịch bị anh cản lại không cho tiếp tục thì ngơ ngác quỳ trên người Lục Đình Kiêu, mãi một lúc lâu sau mới cuờn khẽ một cái dầy giễu cợt: "A... Lục Đình Kiêu... thật ra thì anh không cần phải như thế đâu... em cũng chẳng phải loại con gái ngây thơ trong sáng gì... cũng chẳng phải lần đầu tiên..."

Lục Đình Kiêu nhìn bộ dạng chán ghét chính bản thân mình cùng ánh mắt
buông xuôi của cô thì đau lòng nhưng cũng lại dâng lên sự tức giận chưa
từng có: "Ninh Tịch! Em nghĩ tôi sẽ để ý mấy chuyện đó sao?"

--- O ---

Chương 1373: Là Anh Dụ Đỗ Em

Ninh Tịch ngẩng đầu lên lẳng lẳng nhìn người đàn ông trước mắt, đôi mắt cô đen nhánh chẳng có chút ánh sáng nào: "Lục Đình Kiêu, chuyện em không phải lần đầu tiên... anh không để ý đúng không? Vậy thì... năm năm trước, nếu em mới có mười tám tuổi đã mất đi sự trinh trắng thì sao? Nếu như em mới mười tám tuổi đã mang thai con của một thằng đàn ông xa lạ, lại còn sinh ra nó... cho dù đứa bé đó đã chết thì sao!"

Nói xong Ninh Tịch dường như phát cuồng lên, cơ thể cô không kiềm được mà run lên lay bầy...

Tiếng gào đau đớn như tiếng kêu của con thú bị nhốt trong lồng của Ninh Tịch cứ quanh quẩn bên tai khiến Lục Đình Kiêu ngây ngẩn...

Vẻ mặt anh có chút kỳ dị... có chút giống như vẻ mặt vừa được cứu rỗi...

Lục Đình Kiêu dường như sợ sẽ quấy nhiễu đến cô nên vô cùng vô cùng nhẹ nhàng từ tốn hỏi: "Ninh Tịch... hôm trước em nói có chuyện muốn nói với anh... chính là chuyện này?"

Ninh Tịch gắt gao siết chặt nắm tay, giống như sức lực của cô bị rút sạch chỉ biết lặng im chờ đợi phán quyết cuối cùng: "Ừ!"

Cô vừa dứt lời thì trời đất bỗng đảo điên, lúc lấy lại phản ứng thì đã thấy Lục Đình Kiêu đảo khách thành chủ đè trên người mình.

Nụ hôn nóng bỏng xen lẫn sự sung sướng như sóng sót sau tại nạn ùn ùn kéo đến...

Nụ hôn mang theo tình yêu nồng nàn cháy bỏng đặt lên trán cô rồi kéo xuống mũi, trượt qua gò má rồi tiến dần đến môi, sau đó lại tiếp tục đi xuống xương quai xanh xinh đẹp...

Mặc dù Lục Đình Kiêu không nói gì, nhưng qua nụ hôn này Ninh Tịch vẫn cảm nhận được tâm tình của anh...

Phản ứng của Lục Đình Kiêu... hình như không giống trong tưởng tượng của cô cho lắm...

Còn đang thất thần thì đột nhiên cô bị cắn một cái.

Ninh Tịch kêu lên một tiếng, ánh mắt ngân ngấn nước âm ức nhìn Lục Đình Kiêu lên án.

Trong mắt Lục Đình Kiêu sục sôi lửa giận: "Anh hỏi em một lần nữa, hôm nay em hẹn gặp anh là để nói chuyện Ninh Tịch gật gật theo bản năng: "ừm!"

Vừa dứt lời lại bị hung hãn hôn thêm một trận nữa.

Sau một lúc khá lâu, Lục Đình Kiêu mới tạm coi là bỏ qua cho cô, anh hỏi lại một lần nữa để xác nhận: "Không có chuyện khác nữa đúng không?"

Ninh Tịch không dám nói "ừm" nữa mà mờ mịt hỏi: "Anh nghĩ... em muốn nói cái gì?"

Mặc dù lần này Ninh Tịch không nói "ừm" nhưng chẳng hiểu sao sắc mặt Lục Đình Kiêu vẫn càng khó coi như thế, nụ hôn lần này còn hung hăng hơn lần trước, hoàn toàn giống như đang trừng phạt...

Nhiệt độ nóng bỏng chiếm lĩnh khắp buồng xe, không biết qua bao lâu Lục Đình Kiêu mới kết thúc nụ hôn nồng nàn này: "Ninh Tịch, trong mắt em anh là loại người lật lọng như thế sao? Ở trong lòng em thì tình cảm của anh dành cho em sẽ dễ dàng thay đổi lắm sao? Anh đã nói, anh không thể can dự vào quá khứ của em, thế nên em có làm chuyện gì tội ác tà trời khiến cả thiên hạ không dung tha anh cũng không để ý! Em cho rằng những gì anh nói là đang lừa em sao?"

"Kẻ lừa đảo là chính em mà!!!" Ninh Tịch mắt không chể Lục Đình Kiêu ôm lấy cô gái sắp tan vỡ vào lòng thật chặt, nói nhấn từng chữ bên tai cô: "Ninh Tịch, em nghe cho rõ! Em không lừa anh bất cứ cái gì! Ngay từ đầu em đã cảnh báo anh rồi! Là anh dụ dỗ em, là anh trêu chọc em, là anh khiến em phải xé toạc miệng vết thương em luôn giấu kín ra trước mặt anh, vừa nãy anh còn to tiếng với em nữa... là anh sai... đừng giận, anh cứ nghĩ rằng... nghĩ rằng em muốn chia tay anh..."

Nước mắt mà Ninh Tịch vẫn luôn kìm nén suốt tuần qua cứ thế im lặng rơi xuống, kể cả bóng ma đè nặng cô suốt năm năm qua cũng dần phai mờ...

Chương 1374: Người Đàn Ông Xa Lạ

Lục Đình Kiêu cẩn thận ôm cô vào lòng rồi vỗ về, nhưng trong mắt đã kết thành từng tầng sương lạnh.

Thật ra thì ngay từ khi bắt đầu tiếp xúc với Ninh Tịch, cộng thêm sự sợ hãi bài xích của cô với những hành động thân mật và cả sự chán ghét đàn ông của cô, Lục Đình Kiêu cũng đã mơ hồ đoán được trước đây có lẽ cô từng trải qua sự việc không hay.

Cho nên anh chưa bao giờ tự ý đi điều tra quá khứ của cô, cũng không hỏi nhiều. Nhất là những chuyện nam nữ thì càng thêm cẩn thận, cho dù có phải nín nhịn đến mức nào cũng không muốn làm cô sợ hãi...

Ninh Tịch giống như con thú nhỏ từng phải chịu vết thương trí mạng mà dẫn đến sự đề phòng đối với nhân loại vậy.

Lúc mới đầu chỉ dám lặng lẽ thò đầu ra, tiếp đó mới dè dặt bò ra ngoài tò mò nhìn anh, sau đó mới lấy hết can đảm thử thăm dò liềm liềm ngón tay, rồi nhảy lên đầu gối ngủ ngon lành, thậm chí còn to gan tới mức gây họa, làm bậy trước mặt anh...

Cô thăm dò từng chút một từng chút một, cho đến khi xác định được anh hoàn toàn vô hại, anh dịu dàng với cô thì cô mới tháo hết lớp giáp phòng ngự xuống. Nhưng, khi những cái gai nhọn lĩa chia xung quanh được thu lại thì lộ ra vết thương còn thấm thiết gấp trăm lần những gì anh nghĩ, cô đem chỗ yếu ớt nhất của mình mạnh mẽ xé toạc ra...

Cô đặt mình trước mặt anh giống như là hiến tế...

Lòng ngực Lục Đình Kiêu nghẹn cứng lại, anh cố gắng ôm chặt lấy Ninh Tịch, chỉ hận không thể đem cô nhập vào cốt tủy của mình.

Trừ sự cảm động cùng đau lòng ra, trong mắt anh còn lộ ra một tia sắc lạnh.

Như vậy xem ra những gì Ninh Tuyết Lạc nói đều là thật.

Ninh Tuyết Lạc cũng biết chuyện này, hơn nữa còn coi nó là lá bài tẩy để gây khó dễ cho Ninh Tịch.

Trừ cái này ra, Lục Đình Kiêu cũng phát hiện trong lời nói của Ninh Tịch

dường như có quá nhiều điểm khả nghi.

Rõ ràng cô vừa nói tên kia là người đàn ông xa lạ...

Tại sao cô lại có quan hệ với một người đàn ông xa lạ? Nếu là bị ép buộc thì tại sao lúc phát hiện mình mang thai lại lưu lại đứa bé của người đàn ông kia?

"Có liên quan đến Ninh Tuyết Lạc sao?" Giọng điệu Lục Đình Kiêu cơ hồ đã chắc chắn.

Ninh Tịch cứ ngỡ cả đời này cô chẳng thể mở miệng nói về những chuyện năm xưa, trước đây cô đã từng được điều trị bởi bác sĩ có thuật thôi miên lợi hại nhất nhưng không thành công khiến cô mở lòng.

Nhưng, hiện giờ khi nghe được giọng nói trầm ấm của anh lại có thể khiến cô nói ra một cách tự nhiên: "Năm đó em vẫn coi Ninh Tuyết Lạc là chị em tốt, hoàn toàn không đề phòng cô ta! Càng không ngờ cô ta đã sớm lén lút qua lại với Tô Diễm sau lưng em! Vào ngày sinh nhật của Tô Diễm thì cô ta chúc em... sau đó lại sắp xếp hai tên trai bao..."

Cánh tay Lục Đình Kiêu bỗng siết chặt lại: "Không muốn nói thì đừng nói!"

Ninh Tịch lắc đầu một cái rồi nói tiếp: "Cô ta bảo em vào số phòng đó tìm Tô Diễm, em tin cô ta... Cuối cùng giữa chừng có vài chuyện ngoài ý muốn... em vào sai phòng... trong căn phòng đó không có hai tên trai bao mà Ninh Tuyết Lạc đã sắp xếp... mà là một người đàn ông xa lạ... em không biết là ai..."

Đại khái là do nhớ lại chuyện khi ấy nên thân thể Ninh Tịch lại run lên.

"Ninh Tịch..."

"Lục Đình Kiêu, anh đừng nói gì hết, để em nói xong đi! Có một số việc nếu bây giờ em không nói thì em chẳng có dũng khí mở miệng lần thứ hai đâu!"

Ninh Tịch tiếp tục nói: "Sau khi vào phòng thì em dần mất ý thức, lúc ấy em chẳng biết cái gì, cũng chẳng biết mình bị Ninh Tuyết Lạc lừa lại càng không biết Tô Diễm đã phản bội em từ lâu..."

"Em chỉ biết sáng ngày hôm sau khi em tỉnh dậy thì người nằm cạnh em là Tô Diễm, cho nên em rất vô tư cho rằng người tối qua ở cùng em là Tô Diễm,

mà gã ta cũng nói thế với em..."

--- O ---

Chương 1375: Người Mà Anh Yêu Nhất

Ninh Tịch cười nhạt một tiếng: "Chuyện sau đó chắc anh cũng đoán được, mang thai rồi thì em cứ nghĩ đứa bé kia là của Tô Diễm cho nên quyết tâm giữ lại! Lúc ấy Tô Diễm đi công tác nước ngoài cho tới khi cái thai được tám tháng thì gã ta mới quay về..."

"Sau khi về thì gã nói hết sự thật cho em biết... người hôm đó không phải là gã... đứa bé đó cũng không phải con gã... Gã vì biết chuyện Ninh Tuyết Lạc làm với em cho nên vì để giấu tội cho cô ta gã mới nói người đêm đó là gã..."

"Sau Ninh Tuyết Lạc lại nói ra hết tất cả sự thật thì em kích động chạy qua đường nên bị tai nạn, đứa bé... sinh quá non nên không sống được... xem ra đây là sự nhân từ duy nhất của ông trời đối với em..

Nếu không, em thật sự không biết nên đối mặt với đứa bé ấy như thế nào..."

Ninh Tịch nói một hơi hết tất cả mọi chuyện, những u buồn của năm đó cũng dần dần dâng lên trong lòng: "Anh... anh có biết cảm giác lúc đó của em như thế nào không... trời đất sụp đổ cũng chỉ đến vậy mà thôi..."

"Ninh Tuyết Lạc với Tô Diễm không biết rằng thực ra ngay từ đầu em đã nghi ngờ lời bọn họ nói, mặc dù trí nhớ của em hỗn loạn nhưng cảm giác thì chẳng bao giờ quên..."

"Người đàn ông xa lạ đó... vô cùng đáng sợ..."

"Em rất đau... rất đau..."

"Cảm giác như em sẽ chết vì sự đau đớn đó..."

"Sau hôm đó thì em sốt cao nguyên một tuần, nằm trên giường hơn một tháng mới khỏe lại! Cảm giác xấu hổ khi đi khám bác sĩ lúc đó em nhớ mãi đến tận bây giờ..."

"Điều giúp em chống đỡ vượt qua giai đoạn đó chỉ là ý nghĩ người hôm đó là Tô Diễm, em nghĩ cũng chẳng dám nghĩ nếu người kia không phải gã ta thì sẽ thế nào..."

"Cho nên, em vẫn luôn tự lừa gạt chính mình... cho đến khi không lừa được

nữa... cho đến khi cái giá phải trả lớn hơn..."

Ninh Tịch dừng một chút rồi nói tiếp: "Sau đó em mắc chứng sợ hãi đàn ông, em cực kỳ chán ghét sự tiếp xúc với bất cứ gã đàn ông nào, lần đầu tiên của năm năm trước cũng là lần duy nhất của em..."

"Em đi khám bác sĩ tâm lý rất nhiều lần nhưng chẳng có bất cứ tác dụng gì, cơ mà sau đó em cũng chẳng thèm quan tâm nữa..."

Nghe Ninh Tịch kể xong tất cả, nhất là nhìn bộ dạng sợ hãi của cô khi nhắc tới gã đàn ông kia thì sự lạnh lẽo trong mắt Lục Đình Kiêu càng nhiều: "Gã đàn ông kia là ai?"

Ninh Tịch khẽ run lên một chút: "Không biết... em đã tra rất lâu... nhưng mà chẳng có bất kỳ đầu mối nào... cũng không xác định được đó có phải là do Ninh Tuyết Lạc sắp xếp hay không... giống như... người kia hoàn toàn không tồn tại trên thế giới này..."

Rốt cuộc cũng nói xong, Ninh Tịch mê man ngơ ngác nhìn Lục Đình Kiêu: "Em nói xong rồi... đây là quá khứ của em..."

"Anh tốt như thế... tốt đến mức có lúc em chỉ ước... nếu anh xấu một tí... khốn nạn một tí thì tốt rồi..."

Lông mày Lục Đình Kiêu nhăn tít lại, nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch rồi hung dữ nói: "Ninh Tịch, anh lại nói rõ ràng cho em biết, người tình trong mắt hóa Tây thi! Bởi vì em yêu anh cho nên mới thấy anh tốt! Lần đầu tiên của anh cũng là lần duy nhất, thậm chí... còn để lại một đứa bé, đây là vết nhơ trong cuộc đời mà anh không thể nào xóa đi được..."

"Nói bậy! Tiểu Bảo không phải vết nhơ!" Vẻ mặt ngơ ngác của Ninh Tịch lập tức biến mất, thay vào đó là bộ dạng nghiêm túc trừng mắt nhìn Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu bắt đắc dĩ bật cười: "Vậy thì đúng rồi, đối với anh mà nói thì mấy chuyện trong quá khứ của em cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát, bất kể có chuyện gì thì nó cũng đã là quá khứ, nhờ nó mà em mới là em của hiện tại, là người mà anh yêu nhất."

Chương 1376: Cải Xanh Trong Đất Vàng

"Cám ơn." Lục Đình Kiêu nói xong liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Ninh Tịch nghệt mặt ra chẳng hiểu gì: "Hả? cám ơn cái gì?"

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của cô, sắc mặt Lục Đình Kiêu đen xì, anh cắn răng nói: "Cám ơn em đã nói mấy chuyện này, mà không phải là nói lời chia tay với anh! cảm ơn em... đã tha mạng!"

Khụ... tha mạng!!!

Ninh Tịch nghe xong thì sửng sốt: "Ô... thật ra thì vừa nãy em đã muốn hỏi, tại sao... anh lại nghĩ rằng em muốn chia tay với anh? cái ý này của anh cũng ngu quá... ấy!"

Thấy sắc mặt Lục Đình Kiêu không ổn, Ninh Tịch lập tức vòng vo nói: "Khụ khụ... ý em là sao em có thể ngu thế chứ, tự dưng đi chia tay một người tốt như anh..."

Lục Đình Kiêu đen mặt nhéo mi tâm một cái, thật ra thì chính anh cũng cảm thấy mình ngu lắm, tự dưng bị Lục Cảnh Lễ kéo xuống hố.

Cho tới bây giờ Ninh Tịch mới hiểu tại sao thái độ lúc trước của Lục Đình Kiêu lại kỳ lạ như vậy, nhìn cô như thể đang nhìn một thằng bội tình bạc nghĩa, chỉ hận không thể nhào đến bóp chết cô. Đồng thời trong mắt anh cũng ẩn chứa nỗi sợ hãi và khẩn trương như thể đang sợ sẽ mất đi tất cả mọi thứ...

Anh thật sự sợ cô sẽ chia tay với anh sao?

Ninh Tịch nhớ lại thái độ gần đây của mình đối với Lục Đình Kiêu, không chỉ ưu tư bất thường mà còn liên tục trốn tránh anh, hết lần này tới lần khác đều nói có chuyện muốn nói rõ với anh...

Haizz, thật đúng là dễ khiến người ta hiểu lầm...

Bạch Kim Đê Cung.

Trong biệt thự, lẫn theo gió lạnh trong màn đêm là từng đợt tiếng hát thể thảm thể lương.

"Cái xanh trông trong đất vàng, mới hai ba tuổi chẳng có mẹ ôm... đi theo cha cũng tốt nhưng lại chỉ sợ cha cưới mẹ kế mất thôi..."

"Cưới mẹ kế rồi ba năm rưỡi có thằng em trai, cái gì cũng giỏi hơn ta..."

"Em trai được ăn mì còn ta thì chỉ uống canh, bung bát lên mà lệ tràn khóe mi..."

Bánh bao nhỏ ngồi trên ghê salon trong phòng khách cực kỳ bắt mắt dĩ nhiên mi tâm một cái rồi bò dậy bước về phía cửa.

"Bánh bao à, bánh bao số khổ của chú..." vừa thấy Tiểu Bảo, Lục cảnh Lễ lập tức rung rung nước mắt ôm lấy nhóc.

Nhờ sau khi Tiểu Tịch Tịch đi mà bánh bao lại biến thành dáng vẻ như trước kia thì thế làm sao đây.

Nếu lại không được ăn đồ ăn ngon như thế nữa thì phải làm sao bây giờ, thật muốn chết mà...

Tiểu Bảo thực sự hết cách, cậu nhóc chỉ có thể nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại rồi đưa tay vỗ vỗ nhẹ ông chú đa sầu đa cảm này, an ủi tâm hồn bị thương của chú ấy...

Tiếng động cơ xe hơi tới gần, Lục cảnh Lễ lập tức dựng đứng lơ tai nhìn về phía phát ra tiếng động.

Sau đó anh thấy chiếc xe quen thuộc của anh Hai mình từ từ tiến vào cổng.

Trái tim Lục cảnh Lễ dâng đến tận cổ họng, anh thấy anh trai mình mở cửa xe rồi bước xuống, sau đó lại nhanh chóng đi vòng qua phía ghế phó lái rồi ôm một cô gái ra...

Lục cảnh lễ tròn to hai con mắt, chẳng lẽ anh Hai tức quá đánh ngất Tiểu Tịch Tịch luôn hả?

Cơ mà, xét từ giá trị vũ lực của Ninh Tịch thì điều này dường như không khả thi lắm?

Thấy ba mẹ đã về, bánh bao nhỏ thở phào nhẹ nhõm, nêu còn không về thì chú Hai sẽ vào viện thương điên mất thôi.

"Anh Hai... chuyện gì vậy... hai người..."

Lục Cảnh Lễ liên tục truy hỏi, cho đến tận lúc Lục Đình Kiêu ôm Ninh Tịch lên lầu rồi cẩn thận đặt cô lên giường.

--- O ---

Chương 1377: Bắt Được Tên Cầm Thú!

Chắc chắn Ninh Tịch đã có chỗ ngủ ngon xong, Lục Đình Kiêu cúi người đặt lên môi cô một nụ hôn.

Suốt mấy ngày nay Ninh Tịch chẳng được ngon giấc đêm nào, sau khi nói rõ mọi chuyện với Lục Đình Kiêu, áp lực đều biết mất thì không nhận được mà ngủ luôn trên đường về.

Đột nhiên, Ninh Tịch lại mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn người đàn ông dụ dàng trước mắt: "Ồ... về nhà rồi à?"

"ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu: "về nhà rồi."

Ninh Tịch đưa hai tay ôm lấy cổ Lục Đình Kiêu: "Em... buồn ngủ..."

Lục Đình Kiêu: "Em ngủ tiếp đi."

Ninh Tịch lập tức nhú mày lại: "Anh không ngủ lại với em sao?"

Suýt nữa thì Lục Đình Kiêu đồng ý với đề xuất của cô, anh ổn định tinh thần rồi mới nói: "Anh có chút chuyện cần xử lý, để Tiểu Bảo ngủ với em được không?"

Ninh Tịch lập tức ngoan ngoãn gật đầu một cái: "ừm."

"Tiểu Bảo, qua ngủ với mẹ con." Lục Đình Kiêu lập tức xoay người nói với con trai.

Mà bánh bao nhỏ thì chẳng cần Lục Đình Kiêu phải nói, nhóc đã sớm bỏ giấy trèo lên giường mẹ rồi: "Mẹ ơi, Tiểu Bảo ngủ cùng mẹ!"

Ninh Tịch ôm chầm lấy bánh bao nhỏ thơm mềm hôn một cái, vô cùng thỏa mãn chìm sâu vào giấc ngủ.

Lục Đình Kiêu hôn vợ với con trai mỗi người một cái rồi mới ra khỏi phòng.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên đã hoàn toàn chết não: "Này... em vẫn đang đứng đây đây... ba người... có thể giải thích cho em chuyện gì đang xảy ra có được không hả?"

Còn nữa, cái cảm giác bị nhồi thức ăn cho cún quen thuộc này là thế nào?

Một nhà ba người cùng nhồi!

Hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của anh.

Thu xếp ổn thỏa cho Ninh Tịch xong, Lục Đình Kiêu tỏ ý muốn Lục Cảnh Lễ đi cùng tới thư phòng, tất nhiên là cậu chàng lại sung sướng bám theo rồi.

"Anh Hai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh có chia tay với Tiểu Tịch Tịch không?"

Ánh mắt sắc lạnh như lưỡi đao của Lục Đình Kiêu bắn qua, Lục Cảnh Lễ lập tức yếu ớt nuốt nước miếng: "Em đây là chính là thần toán* đó nha, chẳng lẽ lần này em đoán sai rồi?"

*Thần toán: chỉ những người bói giỏi, trăm phát trăm trúng.

Xét theo tình huống hôm nay thì rõ ràng cái danh thần toán này bị đập cho tan nát rồi...

"Chuyện lúc trước tra xét thế nào?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Lục Cảnh Lễ nhất thời không theo kịp: "Hả? Chuyện gì ạ?"

Lục Đình Kiêu: "Chuyện em nghe được từ miệng Ninh Tuyết Lạc."

Lục Cảnh Lễ vừa nghe thì sắc mặt có chút không tốt lắm: "Kết quả điều tra bước đầu thì... chuyện này là thật... năm đó Tiểu Tịch Tịch thật sự đã từng sinh ra một đứa bé tuy nó đã chết... còn cụ thể tình huống thế nào thì em vẫn lo lắng chuyện của anh với Tiểu Tịch Tịch nên chưa điều tra..."

Lục Đình Kiêu: "Đi tra đi, càng cẩn kẽ càng tốt."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì nổi lòng nghi ngờ, trước đây thái độ của anh Hai rõ ràng là chẳng thèm quan tâm, nhưng mà mới đi thành phố c có một chuyện đã lại đích thân dặn anh phải điều tra cẩn kẽ?

Đôi mắt Lục Cảnh Lễ chuyển chuyển, chỉ số thông minh cuối cùng cũng login rồi: "Hi... anh Hai... anh đừng nói với em... Tiểu Tịch Tịch hẹn anh ra... là để nói chuyện này...?"

Lục Đình Kiêu không nói gì, coi như là đúng là như thế.

Lục Cảnh Lễ khóc ra máu: "Có làm hay không vậy... chỉ vì chuyện này thôi?"

Thê này chẳng phải anh ta tự mình dọa mình à?

Bi thương thật lâu, Lục cảnh lễ mới bình tĩnh lại được, được rồi được rồi, chỉ cần không chia tay là được rồi, cái danh thần toán muốn đập thì cứ đập đi!

Lục Cảnh Lễ đột nhiên thấy rất bội phục Tiểu Bảo, thằng nhóc này nhất định là trụ cột của gia đình, cứ nhìn phong thái ung dung bình tĩnh kia thì biết!

Sau đó Lục Đình Kiêu với Lục cảnh Lễ trao đổi một ít tin tức.

Lục Cảnh Lễ nghe xong thì cực kỳ tức giận: "Mẹ kiếp! Rốt cuộc là thằng nào vô sỉ như thê! Nhất định là thằng cầm thú! Anh yên tâm đi, em nhất định tóm cổ tên cầm thú đó về!"

--- O ---

Chương 1378: Tất Cả Đều Đứng Về Phía Em

Căn nhà nhỏ trong nào đó trong khu bình dân.

Ninh Thiên Tâm vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi thừ người trên ghế salon.

Những ngày qua cô vẫn luôn tìm bệnh viện làm phẫu thuật, nhưng mà hình như phía Mạc gia đã động tay động chân nên mấy cái bệnh viện cô tìm đến đều lấy lý do cơ thể cô không đủ điều kiện phẫu thuật để từ chối, hoặc là nói phải xếp số đến tận nửa tháng sau.

Đang muốn tìm biện pháp khác thì cha mẹ Mạc Lăng Thiên đã tìm tới cửa.

Ninh Thiên Tâm thấy hai vợ chồng trung niên khí chất không tầm thường ngoài cửa nhà mình thì rất ngạc nhiên: "Hai vị là..."

"Cháu chính là Thiên Tâm đi, hai bác là ba mẹ của Lăng Thiên! Thực xin lỗi cháu vì hai bác tới đây đột ngột thế này! Chúng ta có thể vào nhà rồi nói chuyện không?" Khang Thục Huệ vừa nói chuyện vừa đánh giá Ninh Thiên Tâm.

Bà ta thấy cô mặc bộ đồ ở nhà đơn giản, không trang điểm cầu kỳ nhất thời hảo cảm lại tăng lên không ít.

Quả nhiên em gái bà nói không sai, cô bé này không giống mấy người đàn bà trước đây.

"Ồ, tất nhiên rồi, mời hai bác vào ạ." Dù thế nào Ninh Thiên Tâm cũng chẳng thể để hai vị trưởng bối đích thân tới đây rồi lại còn bị nhốt bên ngoài.

Đè xuống nỗi bất an trong lòng, Ninh Thiên Tâm rót trà cho hai người họ.

"Cháu không ở cùng với người nhà sao?" Mạc Kiến Chương quan sát căn nhà rồi thuận miệng hỏi một câu.

"Lên đại học thì cháu dọn ra ngoài ỗ ạ."

"Bây giờ vẫn đang đi học sao?"

"Đang học lên thạc sỹ ạ."

Mạc Kiến chương hài lòng gật đầu một cái, hóa ra vẫn còn là sinh viên, cũng

khó trách tại sao vẫn còn đơn thuần như vậy.

"Bác có thể gọi cháu là Thiên Tâm không?" Giọng điệu Khang Thục Huệ dịu dàng đến lạ.

Ninh Thiên Tâm gật đầu: "Bác cứ tự nhiên ạ."

"Haizz, Thiên Tâm này! Mục đích tới đây của hai bác chắc cháu cũng rõ rồi! Hiện giờ trong bụng cháu đang mang giọt máu của Mạc gia cho nên kiêu gì thì kiêu hai bác sẽ bắt Lăng Thiên chịu trách nhiệm! vậy nên cháu không cần lo lắng! Đừng nên xúc động nhé, đừng làm gì tổn thương đến đứa bé này! Hai bác nhất định đứng về phía cháu!"

Khang Thục Huệ cố gắng nhất mạnh chữ "đừng làm gì tổn thương đến đứa bé", hiển nhiên bà đã biết chuyện gần đây Ninh Thiên Tâm liên tục tìm bệnh viện phá thai.

Ninh Thiên Tâm nghe vậy thì vẻ mặt có chút gượng gạo, cô cân nhắc chọn lời một lúc rồi nói: "Hai bác... chuyện này cháu với Lăng Thiên đã bàn bạc xong cách giải quyết rồi ạ..."

"Kết quả bàn bạc của hai đứa là bỏ đứa bé? Sinh mạng con người mà hai đứa cứ coi như trò đùa thế à? Quá hồ đồ rồi!!!" Mạc Kiến Chương không nhịn được mà tức giận nói.

Khang Thục Huệ trợn mắt trừng ông chồng một cái: "Chẳng phải là lỗi của con trai ông sao, ông quát cái gì mà quát! Con bé sợ thì phải làm thế nào?"

Giọng của Mạc Kiến Chương nhất thời giảm xuống mấy tông: "Tôi... tôi có quát đâu! Tôi đang mắng cái thằng nhóc kia đấy chứ!"

Khang Thục Huệ vỗ nhẹ mu bàn tay của Ninh Thiên Tâm: "Thấy chưa? Dì với chú đều đứng về phía cháu đó! Cháu chẳng cần sợ cái gì!"

Cùng lúc đó, trong phòng VIP của một quán bar nào đó.

Mạc Lăng Thiên đã tụ tập một đám bạn ăn chơi liên tục ba ngày ba đêm, người lúc nào cũng trong trạng thái mơ mơ màng màng.

"Mạc thiếu bị làm sao đó..." Người không biết chuyện nhanh chóng thăm dò người bên cạnh.

Người biết rõ chân tướng lập tức bô bô cái miệng: "Cậu không biết sao? Đạo này Mạc thiếu đang bị ép cưới đó! Trong giới đang đồn ầm lên đó!"

"Bị ép cưới? Chuyện này cũng bình thường mà? Chẳng phải Mạc thiếu vẫn luôn bị người nhà ép cưới sao?"

"Lần này không giống đâu! Lần này là xảy ra mạng người đó!"

--- O ---

Chương 1379: Đơn Phương Nhiều Năm

"Đệch! Không thể nào! Khó trách Mạc thiếu lại thảm thành như vậy... hai vị kia thềm cháu trai đến phát điên, Mạc thiếu không bị ép cưới mới là lạ?"

"Haizz, cây si của chúng ta vất vả lắm mới đợi được nữ thần về nước, tình địch lớn nhất là Lục Đình Kiêu đều đã có chủ, thiên thời địa lợi nhân hòa như thế lại xảy ra chuyện thảm cỡ này..."

"Người phụ nữ kia là ai? Cao tay phết đấy! Thậm chí dám bẫy cả Mạc thiếu luôn!"

"Cái này thì tôi không rõ lắm..."

"Mạc thiếu! Mạc thiếu đừng uống nữa!"

Thấy Mạc Lăng Thiên nốc rượu như điên nên những người khác sợ anh ta xảy ra chuyện bèn xúm lại khuyên nhủ.

Cơ mà ai khuyên cũng vô dụng, Mạc Lăng Thiên uống rượu cứ như uống nước lã, rõ ràng là đang hận không thể uống cho chết luôn, trong miệng vẫn còn lèm bèm: "Tử Dao... Tử Dao..."

"Phải rồi! Muốn cưới chuông phải tìm người buộc chuông, tôi thấy cứ gọi Quan đại tiểu thư đến đây một chuyên đi! Nêu không đề anh ta uống tiếp sợ xảy ra chuyện thật..."

Mấy người vây lại bàn bạc một chút, sau đó gọi điện cho Quan Tử Dao.

Chừng một tiếng sau thì Quan Tử Dao tới.

Những người khác đều vô cùng thức thời mà lui ra ngoài, nhường không gian lại cho họ.

"Sao lại uống nhiều như thế?" Quan Tử Dao cau mày giật lấy ly rượu trong tay Mạc Lăng Thiên.

Thấy rõ người trước mặt là ai, Mạc Lăng Thiên lập tức bật người ôm Quan Tử Dao vào lòng, gã tuyệt vọng nói: "Tử Dao... Tử Dao... em biết rồi đúng không? Thật xin lỗi... thật xin lỗi... anh không cố ý... lần đó là ngoài ý muốn... anh uống say nên coi cô ta thành em, anh không hề thích cô ta..."

"Em biết mà... trong lòng anh chỉ có em... anh yêu em... từ năm sáu tuổi, khi lần đầu nhìn thấy em anh đã yêu em rồi! Yêu hơn suốt hơn hai mươi năm!

"Anh vẫn luôn chờ đợi em... chờ em trở về... không có bất kỳ ai có thể thay thế... trừ em... anh sẽ không yêu bất cứ người nào nữa..."

Quan Tử Dao nhìn vẻ mặt thâm tình của Mạc Lăng Thiên, đôi mắt cô ta lóe lóe.

Tình cảm của Mạc Lăng Thiên với cô ta, cô ta biết rõ từ lâu rồi. Nói không có chút cảm động nào là không thể, chỉ tiếc là trong mắt cô ta thì chỉ có Lục Đình Kiêu mới xứng với cô ta mà thôi. Làm sao cô ta cam tâm chịu thất bại bởi con đàn bà có thân phận đê hèn đó mà chọn phương án thứ hai - Mạc Lăng Thiên chứ.

Tự trọng của cô ta tuyệt đối không cho phép!

"Tại sao anh biết chuyện cô ta mang thai? cô ta nói sao?" Quan Tử Dao hơi nhíu mày.

Tuy cô ta chưa bao giờ nghĩ sẽ ở cùng một chỗ với Mạc Lăng Thiên, nhưng mà nghe những tin đồn như vậy trong lòng cô ta cũng không thoải mái.

Mạc Lăng Thiên nghe vậy thì sắc mặt trắng bệch: "Lúc cô ta đi khám bệnh thì trùng hợp người khám cho cô ta là dì của anh. Lúc đó, dì của anh nghe cô ta với em họ cô ta nói chuyện thì biết được đứa bé đó là của anh, sau đó dì nói cho cha mẹ anh biết..."

"Trùng hợp như vậy?" Quan Tử Dao trầm ngâm.

Đầu óc Mạc Lăng Thiên hỗn loạn, gã nắm chặt tay Quan Tử Dao: "Chuyện này không quan trọng, bất kể thế nào, trừ em ra... anh sẽ không cưới bất kỳ ai khác..."

Quan Tử Dao chậm rãi rút tay mình ra: "Lăng Thiên, xin lỗi anh nhưng chuyện giữa chúng ta là không thể! Em không muốn mất đi người bạn như anh, chẳng phải chúng ta đã nói làm bạn cả đời sao? Anh thế này... em rất khó xử..."

Chương 1380: Không Phải Để Tôi Cưới Cô Ta Sao?

"Là vì chuyện này sao?" Mạc Lăng Thiên run rẩy nói.

Quan Tử Dao cau mày: "Lăng Thiên, em tin anh không phải loại người thích làm loạn bên ngoài, có lẽ anh bị cô ta bẫy không chừng, nhưng mà mọi chuyện dù sao cũng đã xảy ra."

Mạc Lăng Thiên kích động nói: "Lần đó hoàn toàn là ngoài ý muốn, hơn nữa đứa bé kia chắc chắn sẽ không giữ lại... chuyện thế này, em có thể chấp nhận Lục Đình Kiều... tại sao không chấp nhận anh?"

Quan Tử Dao nghe vậy thì biến sắc: "Cho dù không có chuyện này thì em với anh cũng không có khả năng."

Nói xong cô ta xoay người rời đi.

Mạc Lăng Thiên vội vàng đuổi theo: "Tử Dao... thật xin lỗi... ý của anh không phải như thế..."

vừa bước được mấy bước thì đột nhiên hai người lao ra cản hai người họ lại: "Thiếu gia, lão gia mời cậu trở về!"

"Cút! Tránh ra cho tôi!" vẻ mặt Mạc Lăng Thiên lúc này đã không dấu được sự tức giận.

"Thiếu gia, xin cậu đừng làm khó chúng tôi."

"Tôi bảo mấy người cút, có nghe hay không!!!"

"Thiếu gia, đắc tội!"

Hai người kia nhìn nhau một cái rồi cưỡng chế bắt người lên xe.

Mạc Lăng Thiên uống quá nhiều rượu nên không thể kháng phán được gì, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng Quan Tử Dao khuất dần trong bóng đêm...

Đêm đã khuya nhưng Mạc gia vẫn sáng ánh đèn.

Sau khi bị lôi về nhà thì Mạc Lăng Thiên được đưa tới phòng khách, hắn ta thấy cha mẹ mình đang ngồi đấy cùng với một cô gái... cô ấy chính là Ninh Thiên Tâm.

"Mày nhìn xem bộ dạng của mày lúc này ra cái thể thống gì!" Vừa nhìn thấy dáng vẻ say khướt của thằng con mất nết thì Mạc Kiến Chương nổi giận ùng ùng.

Mạc Lăng Thiên gắt gao nhìn chăm chăm vào Ninh Thiên Tâm, giống như đang nhìn thứ gì đó cực kỳ đáng SỢ: "Tại sao cô lại ở đây..."

Vẻ mặt hoài nghi, sợ hãi cùng chán ghét của hắn giống như một chiếc châm nhọn dính đầy độc tố găm thẳng vào trái tim của Ninh Thiên Tâm, khiến sắc mặt cô trở nên trắng nhợt.

Trước đó, cô đã gọi cho anh ta không biết bao nhiêu lần, cũng gửi vô số tin nhắn những anh ta lại chẳng hề trả lời lại lấy một lần.

Mạc lão gia cùng Mạc phu nhân đột nhiên tìm tới cửa khuyên cô giữ đứa bé lại, thân phận cô lúng túng không biết nên nói gì, lại không liên lạc được với Mạc Lăng Thiên cho nên chỉ có thể theo chân họ trở về Mạc gia. Chờ sau khi Mạc Lăng Thiên trở về thì ba mặt một lời nói rõ với nhau, nhưng lại không ngờ rằng...

Mạc Kiến chương tức giận nói: "Thái độ của mày kiểu gì vậy? Là tao với mẹ mày đích thân đi mời cô Ninh tới đây!"

Khang Thục Huệ cũng dịu giọng nói: "Mời Thiên Tâm đến là để mọi người cùng ngồi xuống bàn bạc xem phải giải quyết chuyện này như thế nào! Lăng Thiên, con có trốn tránh cũng chẳng giải quyết được vấn đề đâu!"

Mạc Lăng Thiên cười nhạt: "Hừ, giải quyết... giải quyết cái gì? Cái mà mấy người gọi là giải quyết... chẳng phải là để ép tôi cưới cô ta sao?"

"Tao với mẹ mày bắt mày cưới Thiên Tâm thì là sai sao? Mày gây chuyện lớn như vậy mà lại không muốn chịu trách nhiệm? Sao tao lại sinh ra cái đứa khốn nạn như mày!" Mạc Kiến Chương lại điên tiết.

"Lăng Thiên, trong bụng Thiên Tâm là con của con, chả lẽ con nhẫn tâm đến vậy ư?" Khang Thục Huệ cũng khở sở.

Khuôn mặt Mạc Lăng Thiên trở nên âm trầm: "Ở trong mắt hai người tôi chỉ là công cụ để nối dõi tông đường mà thôi!!! Hai người đã từng nghĩ tới cảm giác của tôi chưa? Có nghĩ xem người tôi yêu thật lòng là ai?"

"Thằng súc sinh!!!" Mạc Kiến Chương vỗ bàn một cái, tức đến nổi suýt nữa

thì bất tỉnh: "Mày vì con đàn bà kia làm loạn nhiều năm như thế, lại còn làm ra biết bao chuyện hoang đường như vậy thì đã có lần nào tao thật sự ép phải mày cưới người khác chưa?"

"Nỗi lòng của mày! Tình yêu của mày! vậy mày có nghĩ tới chuyện một cô gái đang hoàn hảo thế này lại chỉ vì sai lầm của mày phải trả giá thế nào chưa! Mày nói ra những lời thế này thì có còn là đàn ông nữa không?"

--- O ---

Chương 1381: Ngủ Ngon, Tạm Biệt

"Hừ, đàn ông cái gì chứ... Từ lúc Quan Tử Dao nói với tôi là không thể... tôi đã không còn là một con người nữa rồi ha ha ha..."

Mạc Lăng Thiên cười một cách điên cuồng, nói rồi quét ánh mắt lạnh lùng vào ba người phía đối diện: "Mọi người muốn tôi lấy cô ta chứ gì? Được thôi! Tôi chiều theo ý mọi người... mọi người muốn tôi lấy ai... thì tôi lấy người đó... dù sao... cũng chẳng phải là Tử Dao... cho dù có là ai... đối với tôi mà nói cũng chẳng khác gì nhau... ai cũng được."

Mạc Lăng Thiên nói xong thì bước chân lảo đảo rồi ngã gục xuống, say đến bất tỉnh.

Khang Thục Huệ giật mình đánh thót: "Lăng Thiên!!!"

Phòng khách thoáng chốc đã loạn thành một đống, người hầu trực tiếp dìu Mạc Lăng Thiên về phòng ngủ trên gác.

Một lúc sau, trong phòng khách dưới nhà.

Khang Thục Huệ áy náy nhìn Ninh Thiên Tâm ngồi im trên trên ghế không nói một câu nào từ đầu đến cuối: "Thiên Tâm à! Dì thực sự rất xin lỗi cháu, khiến cháu phải chịu ấm ức rồi! Cái thằng nhóc chết tiệt đó uống say rồi ăn nói linh tinh, cháu đừng để bụng nhé!"

Mạc Kiến Chương cũng xụ mặt nói: "Thiên Tâm, cháu đừng nghĩ nhiều, cuộc hôn nhân này nó có không muốn thì cũng phải kết! Cháu về nhà chuẩn bị nhé, ngày mai bác sẽ đưa nó sang nhà cháu để đàm hỏi!"

Ninh Thiên Tâm nhìn vẻ quan tâm thân thiết của hai ông bà mà đôi mắt cô cay xè: "Cháu cảm ơn hai bác."

Khang Thục Huệ vỗ vỗ vào tay cô: "Con gái ngoan! Bác biết là cháu thích Lăng Thiên nhà bác, cháu đừng lo, nó chỉ là nhất thời không dứt ra được thôi. Đợi đến khi kết hôn có con có cái rồi nó sẽ hiểu được ai mới thật sự là người tốt với nó!"

Nước mắt Ninh Thiên Tâm rơi lã chã, cô cố cưỡng ép bản thân mình phải trấn tĩnh lại rồi gật đầu thật mạnh: "Dạ!"

Khang Thục Huệ và Mạc Kiến Chương thấy tâm trạng của Ninh Thiên Tâm đã ổn định lại rồi, cuối cùng cũng không còn nghĩ tới việc phá thai nữa, cũng coi như là yên tâm được phần nào.

"Thiên Tâm, hôm nay muộn quá rồi, con ngủ lại đây một đêm có được không?" Khang Thục Huệ hỏi.

"Cám ơn bác, nhưng mà cháu nên về nhà thì hơn, cháu vẫn phải nói chuyện với người nhà."

Khang Thục Huệ nghe thế gật đầu liên hồi: "ừ ừ, đúng rồi, đúng là phải làm thế! Vậy bác gọi lái xe đưa con về nhé!"

"Cháu có thể lên gác thăm Lãng Thiên rồi đi có được không ạ?" Ninh Thiên Tâm hỏi.

"Con bé ngọc này, đương nhiên là được rồi! Cháu mau lên đi!"

Trên gác, phòng ngủ của Mạc Lãng Thiên.

"Kẹt!" một tiếng, cánh cửa phòng bị đẩy ra, Ninh Thiên Tâm bước đến bên mép giường của người đàn ông ngồi xuống, lặng yên ngắm nhìn gương mặt của anh.

Mặc dù là trong giấc ngủ nhưng trên gương mặt anh ta vẫn còn đọng lại vẻ đau khổ tuyệt vọng, miệng vẫn cứ lẩm bẩm cái tên của người anh ta yêu..

Trong cơn mơ màng, Mạc Lãng Thiên đột nhiên mở mắt, dường như nhìn rõ người ngồi bên mép giường là ai thì vẻ mặt trong thoáng chốc đã tràn ngập vẻ châm chọc: "Ninh Thiên Tâm... tôi sẽ cưới cô... bây giờ cô vừa lòng chưa...."

Ninh Thiên Tâm nhắm chặt mắt lại hít sâu một hơi rồi lại mở ra: "Vừa lòng chứ... ít nhất trong cuộc đời này anh cũng đã từng nói muốn lấy em..." Dù cho câu nói này khiến trái tim cô đau đến mức không thở nổi.

Mạc Lãng Thiên nói rồi lại mê man chìm vào trong giấc ngủ, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: "Tử Dao... Tử Dao, em đừng đi mà... làm sao giờ, tôi đã không xứng với em nữa rồi... tôi thế này... sao còn có thể yêu em được nữa..."

"Ngủ ngon."

Ninh Thiên Tâm cúi xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên những nếp nhăn đang nhúu chặt trên trán người đàn ông rồi rời khỏi căn phòng.

Tiếng "ngủ ngon" này của cô như thể có ma lực khiến tâm hồn người ta dịu lại, gương mặt đau khổ của Mạc Lăng Thiên dần dần giãn ra rồi từ từ chìm vào giấc ngủ sâu...

Mạc Kiến Chươn phái người đưa Ninh Thiên Tâm về nhà của Ninh Diệu Bang, sau khi đến nơi rồi Ninh Thiên Tâm lại không vào nhà mà gọi taxi đi về một hướng khác.

Sau khi lên xe rồi, những ngón tay run rẩy của Ninh Thiên Tâm mới rút ra một tờ rơi quảng cáo chuyên phá thai nhân nhúm...

Nhà họ Mạc đã đánh tiếng với tất cả các bệnh viện lớn, cô không thể đến đó được nữa, giờ cũng chỉ còn một lựa chọn mà thôi...

--- O ---

Chương 1382: Mẹ Yêu Con

Chiếc xe taxi đi khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi đỗ lại ở đầu một con ngõ nhỏ yên tĩnh ở khu vực ngoại thành phía Bắc.

"Ở đây không vào được nữa, cô phải tự đi một đoạn rồi." Gã tài xế len lén liếc nhìn Ninh Thiên Tâm qua kính chiếu hậu, sắc mặt có chút kỳ lạ.

Trông thuần khiết như sinh viên đại học, thế mà nửa đêm nửa hôm khuya khoắt lại một mình đi đến cái phòng khám tư nhân kiểu này...

"Được rồi, cảm ơn." Ninh Thiên Tâm thu lại vẻ hoảng hốt trên gương mặt, trả tiền xuống xe.

Trước mặt cô là một con ngõ nhỏ đen kịt sâu hun hút, tòa nhà ở tít trong cùng có treo một tấm biển hiệu, trên biển đề mấy chữ "Bệnh viện An Thái."

Nói là bệnh viện nhưng cũng chỉ là mấy gian phòng mà thôi, cùng lắm thì cũng chỉ có thể nói là một phòng khám.

Ninh Thiên Tâm vô thức đè lại bụng mình, chân nặng như đeo chì.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô mới bước từng bước một đi về phía trước.

Con ngõ nhỏ sâu thẳm đen kịt như một con thú dữ đang há miệng thật rộng dần dần nuốt chửng bóng dáng của cô gái nhỏ...

...

"Xin chào!"

"Cô y tá đang ngồi trước quầy lễ tân vừa cắn hạt dưa vừa xem phim trên điện thoại, liếc mắt thấy có người đến cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên: "Phá thai à?"

"Vâng."

"Đến tư vấn hay làm luôn bây giờ?"

"Làm luôn bây giờ."

"Sang phòng bên cạnh nộp tiền, nộp xong là làm lên bàn phẫu thuật được."

"Mất khoảng bao lâu thì có thể làm xong?"

"Xem tình hình đã, làm xét nghiệm trước, bình thường chỉ mấy phút thôi, chậm thì mất nửa tiếng, yên tâm đi, sẽ nhanh thôi! Những kiểu phẫu thuật như thế này bệnh viện chúng tôi một ngày làm không biết bao nhiêu ca, có nhiều kinh nghiệm lắm."

"Ừm..."

Nộp tiền với làm vài cái xét nghiệm tượng trưng xong một vị bác sĩ có tuổi vừa chuẩn bị đồ dùng phẫu thuật vừa nói: "Được rồi, ra ngoài đợi đi, mười phút sau vào làm phẫu thuật."

Ninh Thiên Tâm ngẩn ngơ gật gật, đi ra ngoài ngồi xuống băng ghế sơn xanh bong tróc của phòng khám.

Vì để phá cái thai này, mấy ngày hôm nay dường như cô đã đi hết một lượt những bệnh viện có thể đến nhưng mà vẫn không có kết quả. Hiện tại, không có một câu hỏi dư thừa nào, không có cảnh báo hay nhắc nhở, cũng chẳng cần chờ đợi lâu, chỉ cần nộp tiền là được làm phẫu thuật, nhanh đến mức cô không kịp phản ứng chỉ có thể máy móc đáp lại...

Mười phút...

Mười phút nữa...

Đứa trẻ không nên xuất hiện này...

Đứa trẻ khiến cha nó đau khổ không muốn sống này...

Đứa trẻ là nguyên nhân của tất cả những sự hỗn loạn này... cuối cùng cũng sẽ phải rời khỏi thế giới này!

Ninh Thiên Tâm cúi đầu, những sợi tóc rơi xuống che lấp gương mặt cô, trong lòng bàn tay trắng đến mức gần như là trong suốt là một bức ảnh siêu âm, trong ảnh cái thai đã thành hình, cái tay cái chân nho nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong bụng mẹ...

Nó... đáng yêu đến vậy cơ mà...

"Tí tách." Những giọt nước mắt rơi xuống ướt đẫm bức ảnh...

Cô gái vốn đang ngồi bất động ngay ra đó giờ phút này lại siết chặt tấm ảnh áp sát lên ngực, đau khổ khóc nức không thành tiếng, cả người run lên bần bật.

"Con ơi... mẹ xin lỗi... mẹ xin lỗi..."

"Xin lỗi con... mẹ không thể giữ con lại nữa..."

"Xin lỗi con... mẹ yêu con..."

Cô chưa từng nói với ai cô luyện tiếc đứa bé này đến mức nào, cho dù nó đến bất ngờ như thế, cho dù nó mang lại cho cô bao nhiêu đau khổ.

Nhưng cô nhớ rất rõ, lần đầu tiên siêu âm, lúc nhìn thấy con trong màn hình máy tính, trái tim cô bỗng ầm áp đến vô cùng.

Nhưng mà cô biết, giống như sự mong chờ vô vọng đối với Mạc Lăng Thiên, đứa bé này vốn dĩ không thuộc về cô...

Mạc Lăng Thiên, đây là chuyện cuối cùng em có thể làm vì anh...

--- O ---

Chương 1383: Cuộc Gọi Giữa Đêm Khuya

Đêm khuya, tại Bạch Kim Đế Cung.

Bởi vì áp lực tinh thần liên tiếp ập đến trong mấy ngày qua, nên sau khi trở về từ thành phố C Ninh Tịch vẫn đang ngủ say, mãi cho đến nửa đêm cô bị một cuộc điện thoại lạ đánh thức.

Để tránh đánh thức bánh bao nhỏ, Ninh Tịch ra ngoài cửa nghe điện thoại:
"Alo, ai đấy ạ?"

"Đây là bệnh viện An Thái, xin hỏi chị có biết cô Ninh Thiên Tâm không ạ?"

Bệnh viện?

Tim Ninh Tịch giật thót một cái: "Ninh Thiên Tâm... cô ấy là chị họ của tôi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô ấy đến bệnh viện của chúng tôi phá thai, trong quá trình phẫu thuật xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn... bây giờ đang mất máu nhiều, với điều kiện điều trị của chúng tôi không đủ để xử lý tình hình của cô ấy, cần chuyển viện ngay lập tức. Cô mau chóng thông báo cho người thân của cô ấy đến đây một chuyến, nếu như người mà chết ở đây, chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!" Đầu bên kia điện thoại báo địa chỉ xong liền cúp máy đánh "cạch" một cái.

Ninh Tịch chết sững ngay tại chỗ, cả người cô như rơi xuống hầm băng.

"Làm sao thế?" Đằng sau lưng vang lên giọng nói đầy lo lắng của Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch sực tỉnh, bàn tay cầm điện thoại run lẩy bẩy: "Lục Đình Kiêu, chị họ em xảy ra chuyện rồi, em phải đến bệnh viện ngay lập tức!"

"Bệnh viện nào?"

"Bệnh viện gì đó tên là An Thái, ở trên đường Trung Sơn, phía Bắc thành phố..."

Ninh Tịch nói rồi không cần biết gì nữa mà đâm đầu chạy vội ra ngoài, trên người vẫn còn đang mặc áo ngủ, chân còn đang đi dép lê....

Sau khi chạy điên cuồng ra ngoài, Ninh Tịch mới phát hiện ra xe mình không ở bên này, lại vội vàng chạy vào tìm Lục Đình Kiêu.

Đúng lúc này, một chiếc Bugatti Veyron màu trắng nhanh chóng chạy đến dừng lại ngay bên cạnh cô, Lục Đình Kiêu hạ kính xe xuống: "Lên xe đi."

Ninh Tịch lập tức mở cửa ngòi vào ghế lái phụ, cô nhanh chóng phát hiện trong xe còn để một đôi giày vào một cái khẩu trang màu trắng.

"Thay giày, đeo khẩu trang vào." Lục Đình Kiêu dặn dò, sau đó chiếc Bugatti Veyron màu trắng như một tia chớp nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Hai mươi phút sau, xe đã dừng trước đầu một con ngõ vắng vẻ.

Ninh Tịch đẩy cửa xe ra, lập tức chạy như điên về phía cái bệnh viện sâu trong con ngõ kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy cái bệnh viện, tim của Ninh Tịch liền chìm vào trong tuyệt vọng, đây đâu phải là bệnh viện, đây rõ ràng là một phòng khám chui mà!!!

Tại sao chị Thiên Tâm lại đến đây làm phẫu thuật?

Rõ ràng bọn họ đã hẹn với nhau khi nào làm phẫu thuật nhất định phải gọi cô đi cùng mà!

Có phải cái bệnh viện này nhằm lẫn gì không?

Ninh Tịch ôm một chút hy vọng mong manh xông vào bệnh viện: "Ninh Thiên Tâm ở đâu!!!"

Cô y tá đứng ở cửa vẻ mặt hình như rất khó chịu: "Đi thẳng, phòng phẫu thuật! Sao bây giờ các người mới đến! Bệnh nhân sắp không xong rồi kia kìa! Thế này mà chết ở đây chẳng phải là làm hỏng danh tiếng của chúng tôi rồi sao? Mau đưa đi đi!"

Ninh Tịch nghe thế mà rồ cả người, nhưng không có thời gian đâu mà đòi co với cô ta, vội vàng xông vào phòng phẫu thuật, Lục Đình Kiêu theo sát phía sau cô.

Vừa mới đẩy cửa ra, đập vào mắt Ninh Tịch là màu đỏ chói mắt của máu...

Nhìn thấy cô gái sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt nằm trên bàn phẫu thuật đầy máu đúng là Ninh Thiên Tâm, trong đầu của Ninh Tịch hoàn toàn trống rỗng, tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Trời dần trở sáng nhưng trái tim của Ninh Tịch lại càng lúc càng nặng trĩu.

Cho đến khi Ninh Thiên Tâm được đưa vào bệnh viện Nhân Ái, cô vẫn không dám tin rằng, cô gái nằm trong phòng phẫu thuật đang sáng đèn là Ninh Thiên Tâm.

"Lục tổng, tình hình của bệnh nhân không được ổn, e rằng hai vị phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra." Bác sĩ nói rồi mau chóng đi vào phòng phẫu thuật.

Rõ ràng mấy ngày trước vẫn còn đang yên đang lành, thế nhưng bây giờ lại có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào...

--- O ---

Chương 1384: Rốt Cuộc Ai Mới Là Kẻ Ngụ?

Trong đầu Ninh Tịch bây giờ toàn là cảnh tượng cô gái nằm trên bàn mổ đẫm máu mà cả người run lên bần bật, ngay đến hai chân cũng mềm nhũn.

Tại sao... tại sao lại thành ra như thế này...

"Là lỗi của em... đều do em... em nên luôn luôn ở bên cạnh chị ấy mới phải..." Ninh Tịch vùi vào sự tự trách.

Lục Đình Kiêu đau lòng ôm siết lấy bờ vai của cô gái nhỏ: "Em đừng nghĩ linh tinh, chuyện này không liên quan đến em, có thể là do phía bên Mạc Lăng Thiên xảy ra vấn đề gì đó."

Bằng không Ninh Thiên Tâm làm sao có thể đột nhiên nửa đêm khuya khoắt lại chạy đến phòng khám chui để phá thai.

"Mạc Lăng Thiên!!! " Ninh Tịch nghiến răng trèo trẹo, ánh mắt tràn đầy lửa giận mà lời điện thoại di động ra, những ngón tay hỗn loạn ấn tìm số điện thoại của Mạc Lăng Thiên trong danh bạ.

Nhưng, đầu dây bên kia lại vang lên thông báo tắt máy.

Ninh Tịch tức giận đến mức muốn phi thẳng đến nhà tìm người, nhưng giờ phút này cô tuyệt đối không thể rời khỏi bệnh viện.

"Đừng lo." Lục Đình Kiêu trấn an nhẹ nhàng xoa đầu cô gái nhỏ, sau đó anh liền gọi cho Mạc Kiến Chương.

....

Trời vừa mới sáng, Mạc Lăng Thiên đã bị Mạc Kiến Chương gọi người hầu trong nhà dựng dậy.

Ở phòng khách dưới nhà, Mạc Kiến Chương và Khang Thục Huệ đang bàn nhau xem mang quà gì đến ra mắt thì hợp.

Mạc Lăng Thiên ngồi trên sofa đầu tóc rối bời, trên người vẫn còn mặt áo ngủ tối hôm qua, vẻ mặt hờ hững.

Nhìn thấy cái vẻ chẳng thiết tha gì này của Mạc Lăng Thiên, Khang Thục Huệ bức tức nói: "Lăng Thiên, hôm nay phải đến nhà họ Ninh đàm hỏi đấy,

rốt cuộc con còn muốn lê mê đến bao giờ? Còn không mau đi rửa mặt thay quần áo rồi đi à! Con muốn để cho người ta cảm thấy nhà họ Mạc chúng ta ngay cả lễ nghĩa cơ bản cũng không hiểu hay sao? Hay là con lại muốn đổi ý! Tôi hôm qua con đã đồng ý rồi cơ mà!"

Mạc Lăng Thiên ngửa đầu vào sofa ngẩng mặt lên trời, nhếch môi cười nhạt: "Con có đồng ý hay không thì có khác gì nhau? Dù sao cũng đâu cũng là hôn lễ mà ba mẹ muốn... ba mẹ đi là được rồi..."

Ha, từng thề rằng không phải cô ấy thì không lấy, kể cả cho dù đối thủ có là Lục Đình Kiêu anh cũng chưa bao giờ bỏ cuộc, cố gắng đến bây giờ, cuối cùng cũng đã nhìn thấy một tia hy vọng thế nhưng giờ đây anh lại phải lấy vợ...

Anh và Tử Dao thề nhưng lại kết thúc triệt để bằng cách này...

Mạc Kiến Chương tức giận không thôi: "Cái thứ ngu xuẩn không biết tốt xấu, một cô gái tốt như Thiên Tâm mà mày không biết quý trọng, sau này rồi có ngày mày phải hối hận!"

Mạc Lăng Thiên nghe thấy cha mình nói vậy, trong lòng lại trôi lên sự bài xích cùng u ám.

Anh ta nghĩ rằng Ninh Thiên Tâm sẽ khác với những cô gái khác, thậm chí khi Tử Dao nói rằng mọi thứ quá trùng hợp, anh cũng không có chút nghi ngờ. Nhưng, bây giờ thì sao, đã hứa với anh ta rằng sẽ bỏ cái thai đi vậy mà lại không làm, ngược lại chỉ trong thời gian ngắn đã khiến ba mẹ anh hoàn toàn đứng về phía cô...

Nghĩ đến đó, cơn giận đè nén trong lòng Mạc Lăng Thiên bao lâu nay lại bùng phát hết vào giờ khắc này: "Nếu như cô ta thực sự tốt như những gì ba mẹ tưởng thì làm sao có thể ép con đến mức như thế này? Nếu cô ta đơn thuần như những gì ba mẹ nghĩ, vậy thì làm sao cô ta có thể trùng hợp gặp được dì, hơn nữa còn để cho dì biết ba của đứa trẻ là con? Rốt cuộc là con ngu hay ba mẹ ngu? Hừ, hoặc là nên nói, cả hai người căn bản không cần biết cô ta là người như thế nào, hai người chỉ quan tâm đến đứa cháu đích tôn nối dõi tông đường của hai người thôi chứ gì! Con hối hận! Con hối hận vì đã nhìn nhầm người!"

"Mày..." Mạc Kiến Chương đang định phát hỏa, nhưng đúng lúc này điện thoại của ông đột nhiên reo lên.

Người gọi đến là Lục Đình Kiêu.

Sao mới sáng sớm ra Lục Đình Kiêu đã gọi điện thoại cho ông?

Mạc Kiến Chương tràn đầy nghi ngờ nghe điện thoại: "Alo? Đình Kiêu à! Sớm thế này có việc gì không cháu?"

"Bác Mạc, Lăng Thiên có ở đó không ạ?"

"Có chứ, có chứ, cháu tìm nó à?"

"Bác Mạc, làm phiền bác bật loa ngoài lên được không ạ!"

--- O ---

Chương 1385: Kết Quả Không Thể Nào Ngờ Đến

Mạc Kiến Chương không hiểu lắm nhưng vẫn nghe theo lời Lục Đình Kiêu, mở loa ngoài lên.

Ngay sau đó, đầu bên kia vang lên giọng nói lạnh tanh không cảm xúc của Lục Đình Kiêu: "Phòng cấp cứu tầng cao nhất của bệnh viện Nhân Ái, Ninh Thiên Tâm trong quá trình phá thai bị mất máu quá nhiều hiện đang cấp cứu."

Giọng của Lục Đình Kiêu rõ mồn một vang lên trong phòng khách yên tĩnh, đập thẳng vào tai Mạc Kiến Chương, Khang Thục Huệ và cả Mạc Lăng Thiên.

Tin tức này như sét giữa trời quang...

Mất một lúc sau ba người mới phản ứng lại được, Khang Thục Huệ giật lấy điện thoại từ tay chồng, hốt hoảng hỏi dồn dập: "Đình Kiêu... cháu... cháu đang nói gì thế! Hôm qua hai bác khuyên Thiên Tâm cả buổi chiều, tôi qua lúc Thiên Tâm về vẫn còn ổn mà, con bé đã đồng ý với bác là không nghĩ đến chuyện phá thai nữa rồi mà. Hôm qua muộn quá rồi bác còn định giữ con bé ngủ lại đầu một đêm nhưng con bé nói nó còn phải về nhà thương lượng với cha nó nữa, tài xế đưa nó về đến tận cửa nhà mà... sao... sao... sao lại có thể đi phá thai được..."

"Bác đã đánh tiếng với bên bệnh viện Nhân Ái rồi mà, nếu Thiên Tâm đến đó, Bác tuyệt đối không thể không biết được." Mạc Kiến Chương cũng nói theo.

Nghe đến đây, Lục Đình Kiêu cũng coi như đã hiểu ra tại sao Ninh Thiên Tâm lại tìm đến một phòng khám chui để phá thai: "Nửa đêm về sáng ngày hôm qua, Ninh Thiên Tâm một mình đi đến một phòng khám tư ở phía Bắc thành phố."

Khang Thục Huệ không dám tin: "Đình Kiêu, tại sao cháu lại biết chuyện này?"

"Ninh Thiên Tâm là chị họ của bạn gái cháu, nửa đêm hôm qua Tiểu Tịch nhận được điện thoại của phòng khám tư. Khi chúng cháu đến nơi, cô ấy vì mất máu quá nhiều mà lâm vào tình trạng cực kỳ xấu, cho nên chúng cháu đã chuyển cô ấy đến bệnh viện Nhân Ái ngay trong đêm."

Lúc này trong lòng Mạc Kiến Chương tràn đầy hồi hận, lo lắng truy hỏi: "Bây giờ Thiên Tâm thế nào rồi? Đứa bé thì sao... Đứa bé thế nào rồi? Có giữ được không?"

"Đứa bé đã không còn, còn người lớn thì đang trong phòng cấp cứu, tình hình rất nguy cấp, bác sĩ nói có thể không giữ được tử cung."

Lời của Lục Đình Kiêu khiến cho Khang Thục Huệ và Mạc Kiến Chương chết sững.

Khang Thục Huệ ôm mặt thất thanh khóc nức lên.

Mạc Kiến Chương cố gắng đứng vững lại: "Thục Huệ, mau! Đi đến bệnh viện! Gọi cả Uyển Như nữa, tuyệt đối không thể để Thiên Tâm xảy ra chuyện được!"

Bằng không cả đời này ông sẽ không tha thứ cho chính mình...

Khang Thục Huệ vội gạt đầu, vừa nghẹn ngào vừa gọi điện, Mạc Kiến Chương lập tức cho quản gia chuẩn bị xe rồi hai người vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Đằng sau lưng, Mạc Lăng Thiên vẫn đờ đẫn ngồi chết lặng trên sofa, dường như không có cách nào tỉnh lại từ những gì Lục Đình Kiêu vừa nói.

Phá thai...

Đứa bé... không còn...

Tử cung có khả năng không giữ được...

Thiên Tâm.....

Một lúc lâu sau, Mạc Lăng Thiên mới hoảng hốt bừng tỉnh, đứng bật dậy đàn đàn độn độn chạy ra ngoài cửa.

Trên đường đến bệnh viện, Mạc Lăng Thiên lái xe nhanh nhất có thể, đồng thời cũng lôi điện thoại ra, bàn tay run run bật chiếc điện thoại mấy ngày nay luôn trong trạng thái tắt máy lên

Điện thoại vừa mới bật lên, liền hiện ra vô số những cuộc gọi nhỡ, đại đa số đều là của Ninh Thiên Tâm.

Trong hộp thư đến những tin nhắn Ninh Thiên Tâm gửi cho anh nằm lẳng lẳng trong đó...

[Lăng Thiên, hai hôm nay em đi tìm mấy bệnh viện rồi, họ toàn viện đủ các lý do không làm phẫu thuật cho em, có thể là do nhà anh đã đánh tiếng với bọn họ rồi, anh đã giải thích qua cho ba mẹ anh nghe chưa?]

[Lăng Thiên, đọc được tin nhắn thì trả lời ngay nhé.]

[Lăng Thiên?]

[Lăng Thiên, hôm nay cha mẹ anh đến tận nhà tìm em, đọc được tin nhắn thì gọi lại cho em được không? Có lẽ chúng ta nên cùng nói chuyện với ba mẹ anh, em tin bọn họ sẽ hiểu.]

Tin nhắn cuối cùng là gửi vào rạng sáng nay, nội dung chỉ có duy nhất hai chữ: [Lăng Thiên]

Ngoài hai chữ đó ra thì không còn gì khác, như thể đang viết được một nửa đột nhiên không biết viết gì nữa rồi cứ thế gửi đi...

--- O ---

Chương 1386: Đoạn Video Từ Camera Giám Sát

Bệnh viện Nhân Ái.

Lúc Mạc Lăng Thiên đến nơi, Ninh Thiên Tâm vừa mới được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

Đôi môi cô khô nứt, làn da trắng bệch gần như trong suốt, dường như chỉ cần chạm vào là rách...

"Bác sĩ, chị tôi thế nào rồi?" Ninh Tịch là người đầu tiên chạy lên hỏi.

Trên trán bác sĩ rịn một lớp mồ hôi, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi, thở dài một tiếng nói: "May là đưa đến kịp thời, tử cung coi như giữ được, nhưng mà..."

Giọng điệu của bác sĩ lại thêm mấy phần trách cứ: "Trước đó bệnh nhân đến bệnh viện kiểm tra chẳng lẽ bác sĩ không nói cho cô ấy biết, cô ấy bị mắc chứng "cung hàn" rất nặng sao, nếu phá thai sẽ gây ra tổn thương rất lớn cho thân thể, nghiêm trọng thì không thể mang thai được nữa? Giờ còn cộng thêm phá thai ở phòng khám chui nữa, mất máu nhiều thế này... sau này e rằng khó mà có con được... haizzz..."

"Là lỗi của tôi... đều là lỗi của chúng tôi... nếu như chúng tôi không cố ý ngăn Thiên Tâm đến bệnh viện phá thai thì con bé đâu bị ép đến mức phải đến cái phòng khám chui đó..." Khang Thục Huệ nhìn cô gái nằm trên xe đẩy cấp cứu mà nước mắt rơi như mưa.

Mạc Lăng Thiên đứng cách xe đẩy chỉ vài bước, anh chết lặng nhìn cô gái mặt trắng bệch không một chút máu.

Ninh Tịch thấy Mạc Lăng Thiên, cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện Mạc Kiến Chương và Khang Thục Huệ cũng đang có mặt ở đây, trong cơn kích động liền xông đến nhưng Lục Đình Kiêu đã vươn tay tay ra ngăn cô lại: "Ngoan nào, em đi vào với chị em đi, chuyện này giao cho anh được không?"

Ninh Tịch nhìn Ninh Thiên Tâm, cuối cùng vẫn quay sang chăm sóc Ninh Thiên Tâm trước.

Khang Thục Huệ và Mạc Kiến Chương cũng chẳng thèm nhìn Mạc Lăng Thiên nữa, cả hai ông bà đều cẩn thận đi cùng Ninh Thiên Tâm vào trong

phòng bệnh.

Thế nên, trong hành lang lúc này chỉ còn lại Lục Đình Kiêu và Mạc Lăng Thiên.

Lục Đình Kiêu bước đến trước mặt Mạc Lăng Thiên, anh cũng không nói gì, chỉ mở một đoạn video trong điện thoại mình lên, sau đó đưa cho Mạc Lăng Thiên.

Mạc Lăng Thiên nhìn điện thoại trong tay Lục Đình Kiêu, máy móc đưa tay ra đón lấy.

Lục Đình Kiêu vỗ vỗ vai anh ta một cái rồi quay vào phòng bệnh.

Mạc Lăng Thiên như thể người mất hồn, cầm điện thoại trong tay ngay ngắn bước đến bên băng ghế dài trong hành lang ngồi xuống.

Đoạn video trong điện thoại của Lục Đình Kiêu hình như là một đoạn video cắt từ camera giám sát.

Cảnh tượng bên trong video nhìn trông rất giống một phòng khám nhỏ cũ nát.

Không biết Mạc Lăng Thiên nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt thoáng đổi...

Quả nhiên ngay sau đó, trong video xuất hiện bóng dáng của Ninh Thiên Tâm.

Sống lưng của Mạc Lăng Thiên vô thức căng cứng, ánh mắt anh ta dán chặt vào hình bóng đơn độc mảnh dẻ ấy...

Trong video, thần sắc của Ninh Thiên Tâm ngẩn ngơ, một mình tới hỏi thăm cô y tá vài điều, sau đó nộp tiền, làm xét nghiệm rồi ngồi trên băng ghế đợi.

Từ đầu đến cuối vẻ mặt của cô gái đều bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Mãi cho đến khi... cho đến khi vào phòng phẫu thuật rồi, bác sĩ nói rằng 10 phút sau mới có thể làm phẫu thuật.

Hình ảnh cô gái siết chặt tấm ảnh siêu âm trong tay xuất hiện, từ góc độ của anh ta chỉ có thể nhìn thấy cô gái đang gục đầu xuống và bả vai đang run lên bần bật, thậm chí cô còn không phát ra một tiếng nào, trái tim anh ta đau đớn

như bị ai bóp nghẹt, đau đến mức không thở nổi.

Từ trong video truyền đến giọng nói ghen ngào ngất quăng của cô gái...

"Con yêu... mẹ xin lỗi... mẹ xin lỗi..."

"Xin lỗi con... mẹ không thể giữ con lại nữa..."

"Xin lỗi con... mẹ yêu con..."

"Ninh Thiên Tâm, vào làm phẫu thuật đi!" Tiếng thúc giục của bác sĩ vang lên.

Cô gái hoảng hốt ngẩng đầu để lộ gương mặt ướt đẫm nước mắt, nỗi sợ hãi tràn ngập gương mặt nhỏ nhắn.

Ngay sau đó, cô vội rút điện thoại ra, những ngón tay run rẩy gõ vài chữ, hình như đang gửi tin nhắn cho ai đó, về mặt nhưng thể đang tìm kiếm tia hy vọng cuối cùng

Nhưng mà cuối cùng, không biết cô gái nghĩ gì, tia hy vọng cuối cùng cũng tắt lịm, tin nhắn viết thật dài rồi lại xóa hết, ngón tay chán nản buông thõng...

Mạc Lăng Thiên mở điện thoại mình lên, nhìn tin nhắn cuối cùng cô ấy gửi cho mình, nhìn hai chữ "Lăng Thiên" đơn độc nằm lẳng lẳng trên màn hình, nhìn tin nhắn dang dở đó, anh ta bật khóc không thành tiếng...

--- O ---

Chương 1387: Chỉ Là Sợ Tay Vợ Đau

Trong hành lang người qua kẻ lại, một gã đàn ông mặc áo ngủ chân đi dép lê ngồi trên băng ghế lạnh ngắt, khóc như một đứa trẻ.

Không biết bao lâu sau, cửa phòng bệnh mở ra, bóng dáng cao lớn của một người đàn ông bước ra khỏi phòng, đứng trước mặt Mạc Lăng Thiên, vẻ mặt không biểu cảm lên tiếng: "Xem xong chưa?"

Mạc Lăng Thiên từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy đau khổ: "Lục Đình Kiêu, cậu cũng ác thật đấy..."

Lục Đình Kiêu: "Chẳng qua tôi sợ vợ tôi đánh cậu đau tay."

Ninh Tịch vừa mới thoát ra khỏi một nỗi đau khổ, hiện tại đã sức cùng lực kiệt, còn chưa khôi phục hoàn toàn thì anh làm sao có thể cho phép cô phải mệt mỏi thêm nữa.

Mạc Lăng Thiên: "..."

Có anh em bạn bè nào như thế này không?

Không thể không nói, có những lúc đàn ông còn biết cách làm thế nào để khiến một thằng đàn ông khác đau khổ hơn cả phụ nữ.

Cho dù anh ta có bị Ninh Tịch đánh chết cũng không thể so với việc tận mắt nhìn thấy cảnh Thiên Tâm một mình đi phá thai.

Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng của cô ấy trước khi bước vào phòng phẫu thuật... đoạn tin nhắn bị xóa mất... trái tim của anh ta lại quặn thắt đau đến mức không thể thở nổi...

Ba ngày trước khi cô nói với anh rằng sẽ bỏ cái thai đi, biểu cảm của cô bình tĩnh, thanh thản như thể cô chẳng để tâm chút nào.

Vậy mà anh ta cũng tin...

Thậm chí đến cuối cùng, anh ta vẫn còn ác ý nghi ngờ cô...

Mạc Lăng Thiên ngòai ngậy ra đó với ánh mắt trống rỗng: "Lục Đình Kiêu... cậu nói xem... đoạn tin nhắn Thiên Tâm muốn nhanh tin cho tôi là gì... cô ấy... muốn nói gì với tôi..."

Lục Đình Kiêu lạnh nhạt liếc anh ta một cái: "Khoảnh khắc cuối cùng đó, Ninh Thiên Tâm không phải là một cô gái yêu cậu nữa mà là một người mẹ. Xuất phát từ bản năng của một người mẹ, chắc cô ấy nghĩ thà phải chịu đựng tất cả ác ý và hoài nghi cũng muốn cứu con mình."

Lục Đình Kiêu vừa dứt lời, vành mắt Mạc Lăng Thiên vừa dịu xuống lại đỏ lên.

Nhưng mà, Lục Đình Kiêu vẫn nói tiếp: "Nhưng mà cô ấy biết, cậu không muốn cũng sẽ không cần. Cho nên chỉ có thể tuyệt vọng bước vào phòng phẫu thuật, tự tay giết chết con mình, để thành toàn cho tình cảm của cậu. Dù cho có biết rõ ràng với thể chất của mình, phá thai sẽ khiến cô ấy không thể mang thai được nữa, dù cho có phải hủy hoại cuộc sống của mình cũng muốn bảo vệ cuộc sống của cậu."

"Đừng nói nữa!!!" Mạc Lăng Thiên ôm đầu suy sụp gào lên.

Lúc Ninh Tịch bước ra khỏi phòng bệnh liền nghe thấy những lời ấy của Lục Đình Kiêu, cô trông thấy bả vai Mạc Lăng Thiên run bần bật, ôm đầu đau khổ gào thét...

Nhìn thấy Ninh Tịch đi ra, Lục Đình Kiêu lập tức sai bước đến bên cạnh cô: "Còn tức giận không?"

Nhìn thấy cái bộ dạng đau khổ không muốn sống nữa của Mạc Lăng Thiên, Ninh Tịch xoa xoa ấn đường: "Thôi, dù có tức cũng không đánh nữa. Bây giờ em mà đánh sẽ chỉ khiến anh ta giảm bớt cảm giác tội lỗi mà thôi!"

Thấy điện thoại của Lục Đình Kiêu vẫn cứ réo mãi, Ninh Tịch vội nói: "Lục Đình Kiêu, chị Thiên Tâm đã vượt qua cơn nguy hiểm rồi, công ty có việc thì anh mau đi đi!"

"Được rồi, có việc gì thì gọi cho anh nhé."

"Ừm." Ninh Tịch gật đầu rồi kiễng chân hôn lên môi anh: "Lục Đình Kiêu, cảm ơn anh."

Chuyện xảy ra quá đột ngột, tối hôm qua cô cũng trong trạng thái hoảng loạn, mọi chuyện đều do một tay Lục Đình Kiêu giải quyết, thậm chí ngay đến Mạc Lăng Thiên cũng là anh cho anh ta một bài học hộ cô.

Lục Đình Kiêu vuốt vuốt tóc cô: "Đừng để mình mệt quá nhé."

--- O ---

Chương 1388: Chỉ Muốn Nhìn Thấy Cô Ấy Một Lần Thôi

Sau khi Lục Đình Kiêu đến công ty rồi, Mạc Kiến Chương, Khang Thục Huệ và cả Khang Uyển Như đều lục tục ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ.

Vẻ mặt của ba người đều rất nặng nề, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn Mạc Lăng Thiên lấy một cái.

"Uyển Như à, em nói thật cho chị biết, tình hình nghiêm trọng đến mức nào?" Khang Thục Huệ căng thẳng hỏi, Ninh Tịch cũng cau mày nhìn sang.

Khang Uyển Như thở dài một tiếng: "Vừa nãy Viện trưởng Lương cũng đã nói rất rõ rồi, em không có gì để bổ sung nữa. Tình hình này, về cơ bản là không thể mang thai được nữa, tử cung giữ lại được đã là may mắn lắm rồi!"

Khang Thục Huệ bật khóc, trên gương mặt tràn đầy sự tự trách: "Tạo nghiệt mà... đúng là tạo nghiệt mà làm thế nào đây..."

Mạc Kiến Chương quay sang nhìn Ninh Tịch đang trầm mặt đứng đó: "Cô Ninh, lần này thực sự rất cảm ơn cô, nếu như không có cô đến kịp thì... đúng rồi, người nhà của Thiên Tâm biết chưa? có cần thông báo cho họ biết không? Dù sao chuyện lớn thế này.."

Ninh Tịch ngay lập tức lắc đầu, nói với giọng chắc chắn: "Không cần, sức khỏe của ông nội tôi không tốt, không chịu được cú shock này, chị Thiên Tâm chắc cũng không mong mẹ chị ấy biết chuyện rồi lại lo lắng, còn về phần chú tôi... nếu như ông ta biết chuyện này.... không biết sẽ làm ầm ỹ đến đâu nữa... đến lúc đó chỉ càng khiến chị ấy khó xử hơn mà thôi, tôi nghĩ đây là chuyện mà chị Thiên Tâm không muốn nhìn thấy nhất!"

Ninh Tịch nói rồi, giọng điệu có phần nặng nề: "Cảm ơn sự quan tâm của ba vị giành cho chị gái tôi, tôi sẽ chuyển lời đến cho chị ấy là ba người đã đến thăm, còn về phần chăm sóc chị ấy thì đã có tôi lo, ba vị có thể yên tâm."

Câu này của Ninh Tịch thực ra là đang ngầm đuổi khách.

Dù sao bây giờ bất cứ ai trong nhà họ Mạc đều có thể khiến Ninh Thiên Tâm chịu kích thích.

"Nêu như có bất kỳ điều gì cần trợ giúp làm ơn hãy liên lạc với chúng tôi."

Mạc Kiến Chương đương nhiên là hiểu ý của Ninh Tịch, vốn dĩ ông cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại đây, nói xong ông liền sa sầm quay sang nhìn Mạc Lăng Thiên: "Mày còn ngồi đó làm cái gì? Bây giờ tất cả đều đúng ý mày rồi còn gì?"

Mạc Lăng Thiên dường như không nghe thấy cha mình nói gì, vẫn ngồi bất động.

Khang Thục Huệ muốn nói rồi lại thôi, sau rồi bà cũng chẳng nói gì cả lắc đầu rồi đi.

Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Lăng Thiên được, bọn họ cũng sai, cách làm của bọn họ trước đó quá kích động, quá vội vã, thậm chí còn không nghe Thiên Tâm giải thích.

Nhưng mà, bây giờ có nói gì cũng vô dụng, nay thứ mà bọn họ có thể làm cũng chỉ là cố hết sức bồi thường mà thôi.

Chỉ trong một đêm, con dâu mất, cháu nội cũng không, cú đả kích lớn như thế, chớp mắt hai ông bà như đã già thêm mười tuổi.

Ở cửa bệnh viện, Khang Thục Huệ đây bi thương gạt nước mắt: "Cô gái tốt như thế mà, là nhà họ Mạc chúng ta không có phúc... không có phúc có được đứa con dâu tốt như thế! Tôi không cần biết ông và Lăng Thiên nghĩ thế nào, từ nay về sau, trong mắt tôi, Thiên Tâm chính là con gái ruột của tôi!"

Thoáng cái trước cửa phòng bệnh chỉ còn lại Ninh Tịch và Mạc Lăng Thiên.

Mạc Lăng Thiên cố gắng đứng dậy, đi về phía cửa phòng bệnh.

Ninh Tịch khoanh tay trước ngực dựa vào khung cửa, thấy thế liền giơ chân lên chắn giữa cửa không cho Mạc Lăng Thiên vào.

Mạc Lăng Thiên: "Đe tôi vào gặp cô ấy một lần."

Ninh Tịch: "Bắt đầu từ bây giờ trở đi, nếu như tôi để anh lại gần chị ấy trong vòng ba bước, tôi sẽ gọi anh là ông nội!"

Mạc Lăng Thiên: "Tôi chỉ nhìn một cái."

Ninh Tịch: "Nhìn rồi thì anh có thể làm được gì?"

Mạc Lăng Thiên im lặng, anh không biết... anh chỉ muốn được gặp cô...
muốn gặp cô đến điên cuồng...

--- O ---

Chương 1389: Chuyện Duy Nhất Có Thể Làm Được

Trong sự tĩnh mịch ấy, chuông điện thoại đột nhiên reo lên, Mạc Lăng Thiên giờ điện thoại lên theo phản xạ, nhìn thấy cái tên trên màn hình điện thoại, sắc mặt anh đột nhiên trắng bệch.

Người gọi đến là Tử Dao.

Đứa trẻ mà anh coi là "hồng thủy mãnh thú" đã không còn.

Ninh Thiên Tâm cũng không quán lấy anh nữa.

Ba mẹ cũng chẳng ép anh kết hôn.

Thậm chí ngay cả, Tử Dao cũng chủ động gọi điện cho anh...

Trời sáng rồi, nhưng thứ đợi anh không phải là tương lai đen tối vô tận, mà cuộc sống của anh đã hoàn toàn trở về với quỹ đạo bình thường...

Nhưng tại sao anh lại cảm thấy tất cả đều chẳng có nghĩa lý gì, ý nghĩ duy nhất trong đầu lúc này chỉ có muốn gặp cô ấy... muốn gặp cô ấy...

Mạc Lăng Thiên ngắt cuộc điện thoại của Quan Tử Dao, vẻ mặt tái nhợt nhìn về phía Ninh Tịch, vẫn cố chấp lặp lại một lần nữa: "Tôi chỉ nhìn cô ấy một lần mà thôi."

Ninh Tịch nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt lạnh như băng: "Mạc Lăng Thiên, nếu anh thực sự còn có một chút áy náy với chị Thiên Tâm thì mời anh từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chị ấy nữa, đây là điều duy nhất anh có thể làm vì chị ấy."

Sống lưng của Mạc Lăng Thiên đờ ra, đứng tại chỗ rất lâu...

Khoảng mười phút sau, người đàn ông cuối cùng mới chậm chạp lê bước đi, bước từng bước từng rời khỏi nơi này...

Cuối cùng thì Mạc Lăng Thiên cũng đi, Ninh Tịch day day ấn đường, thở dài một tiếng, rút điện thoại ra gọi.

Chuông điện thoại vừa đổ có mấy giây đầu bên kia đã nhấc máy, ngay sau đó vang lên giọng nói vui vẻ của cô gái: "Alo? Anh Tịch!"

"Annie, bây giờ em có thời gian rảnh không? Có thể giúp anh một việc không..."

Ninh Tịch còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng khóc đầy âm ức của cô bé: "Anh Tịch ơi hu hu hu..."

Ninh Tịch sốt ruột, vội hỏi: "Annie em sao thế?"

"Hu hu hu anh ơi, em bị Lão Đại cấm túc rồi!"

Ninh Tịch cau mày: "Cấm túc? Em làm gì vậy? Tại sao anh ta lại cấm túc em?"

"Em cảm thấy rất có thể là Lão Đại đang ghen tị với em..." Annie sụt sịt trả lời.

"Ha... hả?" Ninh Tịch ngẩn ra, không hiểu ý của Annie.

"Bắt đầu từ lần trước anh hẹn gặp em ý, Lão Đại liền phái người trông chừng em không cho phép em ra ngoài, quan trọng nhất là Lão Đại còn cướp sạch toàn bộ bánh quy anh làm cho em nữa! Toàn bộ ấy, cướp hết sạch luôn!" Annie nói rồi đau lòng khóc thút thít.

Má, con hàng kia thế nhưng lại cướp hết bánh quy cô tặng Annie? có nhầm không thế?

Khóe miệng Ninh Tịch cứng đờ, đầu đầy vạch đen, vội vàng an ủi cô nhóc Annie ở đầu dây bên kia: "Annie ngoan, không khóc nha, chẳng qua chỉ là mấy miếng bánh quy tự làm thôi mà, sau này anh làm cái khác cho em là được rồi! Em muốn bao nhiêu anh làm ấy nhiều!"

Đừng buồn nữa!"

"ừm..." Annie sụt sịt, sau đó liền hỏi cô: "Đúng rồi anh Tịch, tại sao anh lại nhờ em? Anh lại bị thương à?"

Ninh Tịch bóp trán: "Không phải anh, là một người bạn... giờ Satan đang ở nhà hay ở công ty?"

"Giờ này chắc đang ở công ty." Annie trả lời.

"Bây giờ trong nhà có ai đang trông em? có Đại sư huynh ở đó không?"

Ninh Tịch hỏi.

"Là chị Mười Sáu, còn Đại sư huynh em cũng không biết có ở nhà hay không nữa..."

"Được rồi, anh biết rồi, đợi anh đến tìm em nhé."

"ừm." Cô bé ngoan ngoãn trả lời.

Cúp điện thoại rồi, Ninh Tịch lại gọi cho một số khác.

Chuông vang một lúc lâu rồi chủ nhân của chiếc điện thoại mới thông thả nhất máy, ngay sau đó một giọng đàn ông ngái ngủ vang lên: "Alo?"

"Alo, Nhị sư huynh! Đi với muội đến nhà ma một chuyến!" Ninh Tịch nói nhanh.

--- O ---

Chương 1390: Chỉ Sợ Anh Không Cần Em

"Nhà ma gì?" Đường Lãng vẫn đang ngái ngủ chưa tỉnh hẳn.

Ninh Tịch: "Thì là cái chỗ đám người Đại sư huynh ở đó!"

Đường Lãng ngáp dài một cái: "Muội đến đó làm cái gì? Chẳng phải là muội sợ ma lắm à?"

Ninh Tịch: "Tìm người."

Đường Lãng cạ lời: "Tìm người? Em muốn tìm ai?"

Ninh Tịch: "Annie"

"..." Đầu dây bên kia im lặng một khoảng dài, sau đó mới nói: "Muội bảo huynh đi tìm phụ nữ với muội, Lục Đình Kiêu nhà muội có biết không?"

"Muội tìm Annie là có việc nghiêm túc, con bé bị Satan cầm tù giờ không ra ngoài được. Bây giờ muội sẽ xuất phát đến đó, lát nữa chúng ta trực tiếp hội họp ở bên đó nhé." Ninh Tịch nói rất nhanh.

"Huynh còn lâu mới đi! Nhỡ đâu gặp phải cái tên Đường Dạ biến thái kia thì sao?" Đường Lãng hậm hực, nhất quyết không chịu đi.

"Nói thừa, tìm huynh đến là để đối phó với Đại sư huynh mà!" Những người khác cô thừa khả năng giải quyết đây.

"Fuck! Nhân tính ở đâu???"

Ninh Tịch nghiêng răng trèo trẹo: "Huynh còn dám nhắc đến nhân tính với muội à? Có tin muội quẳng một xấp hóa đơn cho huynh đập mặt không! Từ lúc huynh về nước đến giờ tự tính xem mình đã nợ muội bao nhiêu tiền rồi hả? Tí lương còm của huynh còn không đủ trả đâu! Lần nào đi quẩy chẳng vác hóa đơn về cho muội thanh toán hả! Huynh bán thân cho muội còn chưa đủ để trả nợ đâu đấy! Hơn nữa đây vốn dĩ là nghĩa vụ của vệ sĩ đó, có biết không?"

Đường Lãng không phục phản bác: "Làm sao mà không đủ chứ, cái đầu của ông đây từng được treo thưởng một tỷ dollar mỹ trên bảng của Nguyên Tội đây có biết không?"

Ninh Tịch đỡ trán: "Thê mà huynh vẫn còn khoe được..." Gọi điện cho Đường Lãng xong, Ninh Tịch lập tức đến nơi ở của Vân Thâm.

Bây giờ tất cả các bác sĩ đều nói, tình hình của chị Thiên Tâm sau này cơ bản là không thể có thai được nữa, cô muốn tìm Annie đến xem thử xem, cho dù chỉ còn một tia hy vọng thôi cũng phải thử xem...

Cô vòng về nhà thay đồ nam cho tiện hành động rồi dắt Tiểu Hắc ra phóng đến cổng ngôi nhà cũ từ thời dân quốc ở ngoại thành.

Cho dù bây giờ là ban ngày, nhưng căn nhà này vẫn âm trầm toàn là quý khí, không hổ danh là hung trạch* đệ nhất Đê Đô.

*Hung trạch: đất dữ.

Nhưng mà chắc là do bây giờ là ban ngày, cộng thêm tác dụng từ việc xem hết cả cái ổ cứng toàn phim ma, lần này Ninh Tịch rõ ràng là bình tĩnh hơn nhiều.

Đường Lãng ngẩng đầu lên nhìn căn nhà trước mặt, chép miệng: "Chặc chặc... chỉ cần nhìn cái nhà này là biết cái gã đó cả đời này cơ bản là say goodbye với các cô em rồi... có em gái nào thích về nhà mà ở với anh chứ?"

"Đừng lảm mồm nữa, mau làm việc thôi." Ninh Tịch nín thở đưa mắt nhìn, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa lên vào.

Tốt nhất là có thể đưa Annie đi trong tình huống không làm kinh động đến những người khác, nửa tiếng sau lại đưa về.

Đúng như những gì Annie đã nói, hôm nay ở đây hình như không có ai, ngay đến cả Mười Sáu cũng không gặp, Ninh Tịch thuận lợi tránh đi còi báo động, trèo cửa sổ lên gác sau đó lên vào phòng Annie.

"Annie..." Ninh Tịch gọi khẽ.

"Anh Tịch!" cô nhóc đang rầu rĩ buồn bực nghịch thuốc trong phòng, nghe thấy tiếng của Ninh Tịch vội bỏ tất cả những thứ trong tay xuống chạy đến: "Cuối cùng anh cũng đến rồi, e, nhớ anh quá đi mất hu hu hu hu..."

"Ngoan... đừng khóc nữa..."

Ninh Tịch dịu dàng xoa đầu cô nhóc, vẻ mặt xin lỗi nói: "Xin lỗi em Annie,

lại làm phiền đến em rồi."

Annie lập tức lắc đầu thật mạnh "Anh Tịch, anh đừng bao giờ nên nói như thế, cái mạng của em là do anh cứu! Em chỉ sợ anh không cần em thôi!"

--- O ---

Chương 1391: Bị Kích Thích?

Đường Lãng tựa vào cửa, khước miệng giật giật: "Đại khái thôi đi có được không, không biết còn tưởng hai người muốn bỏ trốn vì tình yêu đấy! Nhanh lên chút đi! Nếu làm kinh động đến Đường Dạ thì người xui xẻo là tôi đây này!"

Ninh Tịch kéo theo Annie, nhanh chóng chạy theo Đường Lãng ra ngoài.

Ba người thuận lợi ra được đến cổng lớn, kết quả vừa ra khỏi cửa lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ thấy Mười sáu cả người đầy máu đang lao đảo chạy về phía họ...

Ninh Tịch, Đường Lãng và Annie đều sợ phát khiếp, Mười Sáu thấy Ninh Tịch và Đường Lãng lên đưa Annie chạy ra ngoài cũng tỏ ra kinh ngạc. Nhưng cô cũng không kịp nghĩ nhiều nữa, xanh mặt hoảng hốt nhìn về phía nguy hiểm đang dần áp sát phía sau...

Đúng vào lúc này, một chưởng vô cùng ác liệt tấn công về phía Mười Sáu, Mười sáu đang trên bờ tuyệt vọng.

Ngay lập tức, Ninh Tịch kéo Mười sáu ra phía sau cô rồi tóm Đường Lãng quăng tới phía trước.

"Đệch! Con bà nó chứ Đường Tịch!!!" Không ngờ con nhỏ này lại lấy anh ra làm lá chắn.

Đường Lãng vừa chửi rủa vừa xông lên tiếp chiến.

Sau khi nhìn rõ đối thủ là ai, Đường Lãng trợn tròn mắt, hai chân nhũn ra: "Đường... Đường Dạ..."

Giờ khắc này, hai mắt Đường Dạ đỏ ngầu, không hề đeo kính, rõ ràng đã hoàn toàn đánh mất lý trí...

"Mẹ nó! Tên này bị sao vậy?" Đường Lãng vừa kêu la vừa vội vàng ứng phó với những đợt công kích gần như phát điên của Đường Dạ.

Mười Sáu không khỏi sợ hãi nhìn về phía "người đàn ông" vừa cứu cô ta, vẻ mặt ngơ ngác hồi lâu mãi mới phản ứng lại được: "Đường... Đường Tịch..."

"Chuyện gì thế này? Sao Đại sư huynh lại muốn giết cô?" Ninh Tịch cau mày hỏi.

Lúc này Mười sáu mới hoàn hồn lại: "Tôi không biết, tự dung anh Dạ phát điên lên tấn công tôi... như thể bị kích thích vậy..."

"Bị kích thích?" Ninh Tịch bất chợt thay đổi sắc mặt.

Trước đây Đường Dạ cũng từng xảy ra tình trạng này, nhưng cực ít, rốt cuộc chuyện gì khiến huynh ấy bị kích thích đến mức này?

"Đường Tịch! còn không mau tới đây giúp ông! Ông đây sắp bị muội hại chết rồi!!!"

Cách đó không xa, Đường Dạ đang phát điên lên từng bước ép lùi Đường Lãng, buộc anh ta phải gào lên một cách tuyệt vọng.

Đối diện với một kẻ đã hoàn toàn đánh mất lý trí như Đường Dạ cũng là quá sức đối với Đường Lãng. Huống hồ cũng không biết cái tên Đường Lãng này làm sao, rõ ràng lúc trước còn nói sẽ cố gắng luyện công, kết quả ngày nào cũng chỉ ăn chơi lê lững vất vưởng.

Ninh Tịch biết trong lòng Đường Lãng có tâm sự, nhưng tên này lúc nào cũng trung ra cái vẻ cà lơ phất phơ, lần nào truy hỏi cũng chuyển chủ đề, đây rõ ràng là không muốn nói nên cô cũng hết cách.

"Annie, trông Mười sáu cho anh." Ninh Tịch cẩn thận đỡ Mười Sáu xuống sofa, sau đó nhanh chóng tham gia vào cuộc chiến.

Lần trước Mười Sáu đã so chiêu với Đường Tịch, biết thân thủ của Đường Tịch đã thụt lùi đến mức thảm hại, lúc này chỉ biết lo lắng nhìn theo...

Kết quả lại phát hiện, vì có sự tham gia của Đường Tịch, cuộc chiến trong phút chốc đã có chuyển biến.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi không gặp, thân thủ của Đường Tịch đã tiến bộ thần tốc, hơn nữa động tác của cô có hơi kỳ lạ, không giống với những thế võ trước đây, trước giờ chưa từng thấy...

Ngay đến cả Đường Lãng cũng phải giật mình: "Đệch! Con nhóc thôi! Muội học trộm được ở đâu đấy? Sao huynh chưa thấy mấy chiêu này bao giờ, đã có một sư phụ như huynh thế này rồi còn dám đi học lén người khác à?"

--- O ---

Chương 1392: Sao Không Ăn Chết Luôn Đi?

"Chính vì sư phụ là một kẻ không đáng tin như huynh nên ông đây mới phải đi học trộm đấy!" Ninh Tịch tức giận nguýt anh ta một cái.

Tiếp đó, ba người đánh nhau đến nổi trời đất mù mịt, tuy Ninh Tịch có học được vài chiêu của Hàn Kiêu nhưng cũng chỉ ứng phó được một lúc. Ngay sau đó, dù cho cả hai liên thủ lại cũng không ứng phó nổi Đường Dạ nữa...

Mắt Đường Dạ đỏ ngầu, đánh một đòn lên bả vai Ninh Tịch, sau đó lại lạnh lùng dùng đòn trí mạng tấn công về phía Đường Lãng...

Mãi tới khi cách đó không xa truyền tới một giọng nói biếng nhác...

"A Dạ."

Đường Dạ như bị điểm huyệt, đột nhiên dừng lại tất cả mọi động tác.

Mồ hôi Đường Lãng chảy ròng ròng trên trán, trốn được đòn trí mạng này của Đường Dạ coi như sông sót sau tai nạn.

Ninh Tịch cũng khom người thở hồng hộc, theo phản xạ nhìn về phía người đàn ông tóc bạch kim cách đó không xa...

Toi rồi, tên điên này về rồi...

Lúc này, sự điên cuồng trong mắt Đường Dạ như thủy triều từ từ thối lui, chỉ còn đọng lại chút thể lương đang ẩn nấp trong đó...

Thấy vẻ mặt này của Đường Dạ, Ninh Tịch lại cảm thấy sợ hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hôm nay Đại sư huynh quả thật rất khác thường.

Không biết qua bao lâu, đôi mắt Đường Dạ mới hoàn toàn hồi phục lại vẻ trấn tĩnh thường, anh ta nhìn chằm chằm vào Đường Lãng đang nhếch nhác bò ra đất: "Theo tôi qua đây."

Đường Lãng lau vết máu trên khóe môi: "Mẹ nó, ông đây có thể không qua không?"

Giờ mà qua đó chẳng phải là chịu chết sao? Anh ta thật sự bị con bé Đường

Tịch này hại chết rồi!

Giọng Đường Dạ lạnh như băng: "Không qua thì tiếp tục."

Không tới thì đánh tiếp á?

"Tới đây, tới đây..." Đường Lãng không nói hai lời, lập tức xách mông đi theo.

Ninh Tịch lo lắng nhìn bóng hai người đi ngày một xa: "Rốt cuộc Đại sư huynh bị làm sao vậy...?"

Người đàn ông tóc trắng phía đối diện khẽ bật cười, nhìn cô, lạnh lùng nói: "Darling à, giờ người em phải lo lắng phải là bản thân em mới đúng chứ nhỉ? Nhân lúc tôi không ở đây, dám trộm người của tôi hửm?"

Sắc mặt Ninh Tịch lập tức đen xì: "..."

Trộm người là cái quái gì?

Ninh Tịch vẫn còn đang lo cho Đại sư huynh với Nhị sư huynh nên cũng không nghĩ nhiều, hít sâu một hơi nói: "Tôi tìm Annie có chuyện gấp, chỉ cần nửa tiếng thôi, phải làm thế nào anh mới chịu để cô ấy đi với tôi, có nói thẳng điều kiện ra đi."

Vân Thâm hơi nhú mày lại: "Cầu xin tôi đi."

Ninh Tịch: "Xin anh đấy."

Tên kia lập tức lộ ra vẻ mặt chán nản: "Chậc... chẳng thú vị gì cả..."

Ninh Tịch: "..."

So, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?

Trông thấy vẻ mặt hơi suy sụp của Ninh Tịch, Vân Thâm từ từ nói: "Trả tiền thuê đi."

Thấy có hy vọng, Ninh Tịch lập tức hỏi: "Được, bao nhiêu?"

"Bánh quy, 10.000 cái, phải là bánh tự tay cô làm."

Ninh Tịch: "..."

10.000 cái bánh quy... sao anh không ăn đến chết luôn đi?

Annie nhất thời đầy vẻ tự trách đã làm liên lụy đến anh Tịch, quả nhiên Lão Đại vẫn còn giận chuyện bánh quy. Đáng ra cô nên cẩn thận một chút, không nên để Lão Đại trông thấy đồng bánh đó, rõ ràng cô biết đầu óc của Lão Đại không được bình thường...

Annie lo lắng không thôi, yêu ốt nói đỡ cho Ninh Tịch: "Lão Đại, 10.000 cái hình như hơi nhiều, hơn nữa còn phải tự tay làm..."

Vân Thâm nghe vậy sờ cằm, trông ra điều suy tư nghiền ngẫm, sau đó gật đầu nói, "Hình như có hơi nhiều thật, vậy thì 9.999 cái đi vậy."

Ninh Tịch:"..."

Annie:"..."

Mười Sáu:"..."

--- O ---

Chương 1393: No Chết Anh Ta Đi

Xin hỏi 9.999 cái với 10.000 cái có gì khác nhau không?

Mẹ nó, anh có tin là tôi sẽ bắt cóc hết các em gái trong tổ chức của anh đi không hả!

Ninh Tịch nổi đầy gân xanh trên trán, hít sâu một hơi nói, "9.999 cái chứ gì? Được! Nhưng từ nửa tiếng đổi thành một tháng!"

Kệ mẹ đi, giờ phải đưa Annie đi khám cho chị Thiên Tâm trước đã, biết đâu tranh thủ được thêm chút thời gian.

Tóc Vân Thâm bay quơ quơ trong gió, khẽ cười nói: "Được."

Vừa dứt lời, Ninh Tịch như sợ anh ta sẽ đổi ý, liền kéo Annie bỏ chạy.

"Anh Tịch, anh thật sự sẽ làm nhiều vậy sao? Nêu tự tay làm tất cả chỗ đó vậy chẳng phải..." Annie tỏ ra lo lắng.

"Làm chứ, sao lại không làm, anh sẽ để anh ta ăn no đến chết thì thôi!" Ninh Tịch nói rồi lại nhìn về phía Đường Lăng và Đường Dạ vừa rời đi.

Không biết Đại sư huynh tìm Nhị sư huynh là muốn làm gì nữa...

Thôi mặc kệ, có Vân Thâm ở đây, Đại sư huynh cũng đã tình tảo lại rồi, Đường Lăng da dày thịt béo, chắc sẽ không có chuyện gì đâu!

"Lên xe, mau lên." Ninh Tịch đội mũ bảo hiểm cho Annie, sau đó nhanh chóng lao tới bệnh viện.

Tại bệnh viện Nhân Ái.

Annie có chút tò mò đánh giá cô gái mặt trắng bệch như tờ giấy đang nằm trên giường bệnh.

Sắc mặt cô ấy rất kém, trông yếu vô cùng, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đây là một cô gái rất xinh đẹp.

Thấy Ninh Tịch lo lắng cho người này như thế, thậm chí còn dám chạy vào nhà ma tìm cô, Annie ừ xùi lên tiếng hỏi: "Anh Tịch... Đây là... bạn anh mới quen à?"

"Chị ấy là chị họ anh, Ninh Thiên Tâm." Ninh Tịch đáp.

"Ồ... Hóa ra là chị họ!" Annie lập tức vui vẻ trở lại: "Chị ấy sao thế? Trông có vẻ như bị mất nhiều máu..."

"Đúng là bị mất máu quá nhiều, chị ấy vừa làm phẫu thuật nạo thai, vì làm ở phòng khám chui, trong quá trình phẫu thuật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến việc bị mất máu quá nhiều, vừa mới cấp cứu, suýt chút nữa thì phải cắt bỏ cả tử cung. Giờ các bác sĩ đều nói sau này chị ấy không thể có con được nữa." Giọng điệu Ninh Tịch nghiêm nghị lạ thường.

Annie hiểu chuyện gật đầu: "VẬY... để em khám cho chị ấy xem."

"Được!" Ninh Tịch lập tức kéo một cái ghế tới cho Annie ngồi.

Annie ngồi xuống cạnh giường, khẽ nhắc cổ tay Ninh Thiên Tâm lên bắt mạch.

Ninh Tịch nín thở đứng bên cạnh, không dám quấy rầy.

Thời gian từng phút qua đi, sắc mặt Annie ngày càng nặng nề, tim Ninh Tịch cũng từng chút chìm xuống.

Chẳng lẽ ngay đến Annie cũng không còn cách nào nữa sao?

Khoảng năm phút sau, cuối cùng Annie cũng ngưng bắt mạch, cô đặt tay Ninh Thiên Tâm lại trong chăn.

"Annie, chị anh thế nào rồi?" Ninh Tịch vội hỏi.

Annie thở dài nói: "Có phải trước đây chị ấy có bị "cung hàn" đúng không?"

"Phải!"

Annie trầm ngâm nói: "Trước đây tuy cơ thể chị ấy có chút "cung hàn", nhưng cũng không phải là chuyện gì lớn, điều dưỡng tử tề là được. Nhưng giờ, vốn dĩ đã bị "cung hàn" rồi, lần phá thai này lại gây tổn hại nghiêm trọng tới thân thể... Máu là cội nguồn của sinh mệnh, chị ấy bị mất máu quá nhiều, sinh mệnh bị tổn hại dẫn đến cơ thể bị hư hại..."

"Không có cách nào chữa được sao? Chị ấy thật sự không thể mang thai được nữa à?" Thấy Annie nói nghiêm trọng như vậy, Ninh Tịch có hơi sốt

sảng gặng hỏi.

Annie cân nhắc một chút rồi mới mò miệng, "Khả năng có thể mang thai rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không có. Vấn đề là với tình trạng sức khỏe của chị ấy, kể cả có mang thai cũng tuyệt đối không thể giữ được."

--- O ---

Chương 1394: Đừng Để Anh Ta Bước Vào Nửa Bước

Annie nói đến đây, lại cẩn thận bắt mạch lại cho Ninh Thiên Tâm thêm một lần nữa rồi nói: "Có điều, anh đừng lo, may mà anh nói với Lão Đại để em ở đây một tháng. Trong khoảng thời gian một tháng này em sẽ giúp chị ấy điều dưỡng cơ thể, phối hợp với thuật châm cứu của em, chị ấy sẽ bài trừ được những hư hại trong cơ thể. Chỉ cần sau này chị ấy làm theo những gì em bảo, uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi đàng hoàng, nhiều thì ba năm năm, ít thì một hai năm là có thể khôi phục được tử cung, còn có thể thuận lợi mang thai lần nữa..."

Nghe tới đây, vẻ mặt căng thẳng cực độ của Ninh Tịch lúc này mới được dần ra: "Thật tốt quá... có hy vọng là tốt rồi... Annie, thật sự cảm ơn em nhiều lắm!"

"Anh Tịch không cần cảm ơn em, chị gái anh cũng chính là chị gái em mà! À, phải rồi..." Annie nhìn cô gái trên giường bệnh, không biết nghĩ đến chuyện gì, lại mở miệng nhắc...

"Trong tình trạng này, tình trạng tâm lý của bệnh nhân cũng rất quan trọng, không biết chị đã trải qua chuyện gì, anh nhất định phải khuyên nhủ chị ấy, để chị ấy giữ được tâm trạng vui vẻ. Nếu như cần thì có thể mời một bác sĩ tâm lý chuyên ngành!"

"Được, anh biết rồi, may mà em nhắc anh! May quá anh có quen một bác sĩ, để về anh sẽ liên hệ với người đó!" Nói đến đây, Ninh Tịch lại nhìn Ninh Thiên Tâm trên giường bệnh, thần sắc khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, là Tiểu Đào gọi tới.

Giờ Ninh Tịch mới nhớ ra hôm nay là ngày cử hành lễ bầm máu của Cửu Tiêu, cô vội bắt máy: "Alo, Tiểu Đào à?"

"Anh Tịch, dậy chưa thế? Hai tiếng nữa ở phim trường tổ chức lễ bầm máu, đừng quên đấy nhé!"

"Được, anh biết rồi." Ninh Tịch dập máy.

"Anh Tịch, nếu anh có việc thì cứ đi đi, cứ để em chăm sóc cho chị ấy!" Annie ở bên cạnh nói.

Ninh Tịch cảm kích ôm cô gái nhỏ vào lòng: "Cảm ơn em Annie, nếu không có em, anh không biết phải làm sao nữa. Vậy anh đi trước đây, xong việc anh sẽ về ngay, có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh nhé, có gì quan trọng thì gọi vào số điện thoại này, bảo anh ấy tới giúp em!"

Ninh Tịch nói rồi liền đưa số điện thoại của Hùng Chí cho cô bé.

"Vâng, anh mau đi đi!"

Ra khỏi phòng bệnh, Ninh Tịch lập tức gọi điện cho Hùng Chí.

"Tịch tiểu thư, cô có gì cần dặn dò sao?"

"Chị họ tôi đang phải nhập viện, mấy ngày này để Thạch Tiêu đi theo tôi là được rồi, anh giúp tôi trông chừng phía bệnh viện. Trong phòng bệnh có một cô gái tên là Annie, là bạn tôi, nếu cô ấy cần gì thì anh đi mua cho cô ấy... Tất nhiên cái này không phải là trọng điểm, quan trọng là anh nhớ rõ cho tôi, đừng để Mạc Lăng Thiên bước nửa bước lại gần phòng bệnh! Nhớ rõ chưa?"

Ninh Tịch còn cố tình nhấn mạnh câu "Đừng để Mạc Lăng Thiên bước nửa nước lại gần phòng bệnh".

"Nhớ rồi thưa cô! Tôi tuyệt đối sẽ không để anh ta tới gần đâu!" Hùng Chí cũng không hỏi tại sao, trực tiếp cam đoan.

"Tốt, tạm thời chỉ có vậy thôi. Vất vả cho anh rồi."

Ninh Tịch dặn xong mới rời đi.

Tại phim trường.

Sau khi Ninh Tịch trang điểm, thay đồ xong cũng kịp đến trước thời gian bấm máy nửa tiếng.

Ngày bấm máy đều phải là ngày đẹp đã xem trước, nếu lỡ thời gian sẽ bị cho là không may mắn.

Các diễn viên chính, đạo diễn, nhà sản xuất, giám chế, vân vân và mây mây lũ lượt kéo tới. Ngoài ra còn vài nhà đầu tư quan trọng khác, tất nhiên nhiều nhất vẫn là người của phía truyền thông, nơi tổ chức buổi lễ trở nên náo nhiệt vô cùng.

Bàn cúng đã chuẩn bị xong, trên bàn thờ có Quan Đế, hai bên là lư hương và heo sữa quay cùng hoa quả tươi để bày cúng.

--- O ---

Chương 1395: Bí Ẩn Về Bạn Trai Ninh Tịch

Bận từ nửa đêm đến giờ, Ninh Tịch choáng váng cả đầu óc, sau khi ứng phó với truyền thông xong, cô nhân lúc buổi lễ chưa bắt đầu, tìm một nơi để nghỉ tạm.

Kết quả, vừa đẩy cửa phòng nghỉ ra thì trông thấy...

Giang Mục Dã, Mạc Thần Tu, Tô Diễm...

Ba người đang chiếm mỗi người một góc để ngồi, bầu không khí quỷ dị hết nói.

Giang Mục Dã và Mạc Thần Tu thì thôi không nói nhưng tại sao Tô Diễm cũng ở trong phòng nghỉ của diễn viên?

Con mẹ nó, cô phải qua chỗ khác nghỉ thôi!

Nhưng rõ ràng đâu có dễ như vậy, Ninh Tịch vừa mới xoay chân Tô Diễm đang ngồi trên sofa cách đó không xa đã đứng dậy đi tới chỗ cô, "Tiểu Tịch..."

Tiểu Tịch?

Mạc Thần Tu vẫn vẫn luôn âm thầm đánh giá Giang Mục Dã, nghe thế liền lia mắt qua nhìn Tô Diễm.

Tên Tô Diễm này quen với Ninh Tịch à? Lại còn gọi nhau thân thiết như thế...

Vì Mạc Thần Tu cũng ở đây, Ninh Tịch đành quay lại mở lời đối phó: "Tô tổng có chuyện gì sao?"

"Có thể nói chuyện được không? Anh có chút chuyện muốn nói với em."

"Được chứ." Vì muốn tránh lộ sơ hở để Mạc Thần Tu bắt thóp, Ninh Tịch đành phải đi theo Tô Diễm ra ngoài.

...

Thấy hai người ra khỏi phòng nghỉ, sắc mặt Mạc Thần Tu liền thay đổi.

Tên Tô Diễm này ngay đến ánh mắt nhìn Ninh Tịch cũng bất thường!

Chẳng lẽ bạn trai của Ninh Tịch không phải là Giang Mục Dã mà là Tô Diễm?

Tô Diễm chẳng phải có bạn gái rồi sao? Hơn nữa cũng nghe nói sắp kết hôn rồi còn gì!

Chết tiệt, chẳng lẽ cô gái này lại muốn cặp kè với người đã có vợ sao???

Giang Mục Dã thấy Ninh Tịch đi theo Tô Diễm cũng tỏ ra khó chịu, hai người này muốn nói gì đây?

...

Một lát sau, Ninh Tịch và Tô Diễm đi tới vườn hoa phía sau khách sạn.

"Có chuyện gì thì nói mau đi, buổi lễ bấm máy sắp bắt đầu rồi!" Ninh Tịch liếc mắt nhìn đồng hồ.

Tô Diễm phức tạp nhìn cô gái trước mắt, sau một hồi, anh ta mới từ từ lấy một chiếc thiệp mời đỏ sẫm từ trong túi ra đưa tới trước mặt cô, "Anh với Tuyệt Lạc định ngày tổ chức hôn lễ rồi, là mừng 8 tháng sau."

Ninh Tịch nhận thiệp mời, thờ ơ nhìn một cái: "Chúc mừng!"

Thấy thái độ này của Ninh Tịch, Tô Diễm không biết tại sao lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Nếu cô cười nhạo anh ta như trước kia, có nghĩa là cô vẫn còn để ý, nhưng hiện tại...

Thấy Ninh Tịch nhận tấm thiệp mời, nói lời "chúc mừng" hờ hững rồi đi thẳng, Tô Diễm siết nắm chặt tay, đột nhiên đuổi theo kéo lấy tay cô: "Tiểu Tịch! Em không có gì muốn nói với anh sao?"

Ninh Tịch còn chưa kịp mở miệng, ở phía sau đã có người kéo lấy Ninh Tịch giật khỏi tay Tô Diễm.

Ninh Tịch quay lại, nhíu mày nhìn Giang Mục Dã ở đâu chạy tới: "Lông Vàng?"

Giang Mục Dã không vui tròng mắt với cô: "Có chuyện quái gì để nói với người yêu cũ chứ? Lỡ bị chụp được thì làm thế nào!"

Nói xong anh lạnh lùng nhìn Tô Diễm: "Tô đại thiếu gia, anh là người sắp kết hôn rồi, cảm phiền anh chú ý tới tay chân một chút, anh không sợ bọn nhiều chuyện nhưng đàn em nhà chúng tôi vẫn biết sợ scandal!"

Tô Diễm cau mày nhìn hai người rời đi.

Hai người không chỉ có quan hệ thân thiết, thậm chí Giang Mục Dã còn biết cả chuyện anh và cô từng yêu nhau sao...

Chẳng lẽ tin đồn đó là thật... Ninh Tịch thật sự đang qua lại với Giang Mục Dã?

Sau khi đưa Ninh Tịch đi, Giang Mục Dã mất hứng nói: "Bà phí lời với cái thằng khốn đó làm gì?"

Ninh Tịch nhún vai: "Hôm nay rõ ràng anh ta tới là để tính chuyện với tôi, giải quyết dứt khoát một lần cho đỡ phiền phức cũng được!"

Giang Mục Dã tỏ ra không tin nhìn cô: "Thật chứ? Chắc không phải bà vẫn còn lưu luyến mối tình đầu đấy chứ?"

--- O ---

Chương 1396: Bộ Dạng Đặc Ý

Dù sao mỗi tình đầu cũng khó quên mà...

"Ông nghĩ tôi bại não vậy chắc?" Ninh Tịch bực mình nói.

Giang Mục Dã càng tỏ ra nghiêm túc: "Vậy chẳng lẽ bà đã chuẩn bị dùng mấy cách kia để đối phó với Tô Diễm? ví dụ như câu Tô Diễm về rồi lại đá chẳng hạn?"

Ninh Tịch nhú mày, "Tôi đi câu Tô Diễm? Nêu tôi thật sự muốn câu anh ta, ông nghĩ Ninh Tuyết Lạc còn đất múa ở đây chắc?"

Giang Mục Dã:"..."

Hình như không bật lại được thật.

Ninh Tịch bỗng trừng mắt với Giang Mục Dã: "Lông Vàng, ông từng nghe thấy câu này chưa?"

Giang Mục Dã nhú mày: "Câu gì?"

Ninh Tịch liếc anh một cái: "Làm như không có chuyện gì là sự trả thù độc ác nhất."

Bảo cô đi quỳen rũ Tô Diễm, cái này tởm quá rồi đây.

Ninh Tịch nói xong lại tiếp tục: "Phải rồi, còn câu nữa: Bình thường, nếu một người không quên được người yêu cũ, vậy nhất định là vì người yêu hiện tại không đủ tốt. Mà, bảo bồi hiện tại của tôi tốt như vậy, ông nghĩ... tôi có lý do gì mà không quên được món hàng cũ không?"

Giang Mục Dã:"..."

Xem như tôi nói bừa đi...

Giang Mục Dã hít sâu mấy hơi mới thoát được khỏi lần bị ngược thứ N, anh nhìn cô gái ngọt ngào trước mặt lầm bầm: "Bà làm lành với Lục Đình Kiêu rồi à? Trông cái bộ dạng đặc ý của bà kia!"

Khoảng thời gian trước như mắc bệnh, anh còn không dám lại gần cô trong phạm vi ba bước.

Ninh Tịch nhớ lại chuyện tôi qua... ở thành c...

Cô hoàn toàn lơ đi câu hỏi của Giang Mục Dã, lộ ra vẻ mặt dụi dàng vô cùng, lảm bảm như chìm đắm trong thế giới riêng của mình: "Haiz... Tự dưng lại muốn được cục cưng của tôi cầu hôn ghê... Tôi phải nhanh chóng tích góp của hồi môn mới được..."

Giang Mục Dã:"..."

Coi như tôi chưa hỏi đi.

"..."

Ngay sau đó, liền tới nghi thức tổ chức lễ bầm máy.

Các nhân vật chính lần lượt lên dâng hương, cuối cùng đến là đạo diễn vén tấm vải đỏ che máy ra, tuyên bố bầm máy.

Tất cả mọi người cùng hoan hô và vỗ tay.

Mạnh Thi Ý đứng cạnh Ninh Tịch từ lúc bắt đầu làm lễ đến giờ vẫn luôn ở trong trạng thái mất tập trung, lúc này cô ta đi tới chỗ đạo diễn hỏi, "Đạo diễn Quách, hôm nay vân tổng không đến sao?"

"Bên phía vân tổng tôi đã thông báo rồi, nhưng nhân vật lớn như vậy chắc sẽ không tới buổi lễ bầm máy nhỏ này của chúng ta đâu!" Quách Khải Thăng đáp.

"Tôi biết rồi." Mạnh Thi Ý tỏ ra thất vọng hỏi lại: "Anh ấy thật sự sẽ tới đóng vai khách mời à?"

"Cái này à... lúc đó đối phương chỉ nhắc một lần qua điện thoại, còn đến lúc đó có tới hay không tôi cũng không rõ, dù sao cũng nghe nói tính cách vị kia có chút khó đoán, mọi thứ đều phải đợi tới lúc đó mới biết được..." Quách Khải Thăng không chắc chắn lắm.

Mạnh Thi Ý nghĩ một hồi rồi đề nghị: "Phải rồi đạo diễn Quách, vai diễn phụ thân bí của Lãnh Ngạo Tuyết chẳng phải vẫn còn trống sao? Hay để vân tổng tới đóng vai này đi? Đây là nhân vật chính diện, hơn nữa cũng được độc giả của nguyên tác yêu thích, chắc chắn sẽ thích hợp hơn vai phụ thân của yêu nữ ma giáo không phải sao?"

Nghe đến đây, Quách Khải Thăng làm gì có chuyện không hiểu ý của Mạnh Thi Ý, ông ho một cái rồi khó xử nói: "Việc này e là tôi không thể quyết định được, ngay từ đầu vai diễn vân Tứ Thiên là do ngài ấy tự chọn."

"Anh ấy tự chọn sao? Tại sao anh ấy cứ phải đóng vai đó chứ?"

"Chắc vì vai diễn này cũng họ vân nên có duyên với vân tông? Suy nghĩ của người có tiền ai mà biết được!"

Ninh Tịch ở bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của Mạnh Thi Ý và Quách Khải Thăng mà miết miết mi tâm, ôi thật là mệt tim.

--- O ---

Chương 1397: Chỉ Có Thể Dựa Vào Bản Thân Cô

Sau khi kết thúc lễ bái máy, Ninh Tịch lấy lý do người nhà ốm nên xin khát buổi tiệc xã giao, sau đó cô tức tốc chạy về viện để trông Ninh Thiên

Tâm.

Ninh Tịch vừa đến cổng viện liền thấy một người chạy như bay về phía cô.

"Đường Tịch, đồ khốn..."

"Aiyo, Nhị sư huynh, huynh về rồi à!" Ninh Tịch nhìn người đàn ông đối diện qua kính râm.

Chỉ thấy Đường Lãng tóc tai bù xù, quần áo bụi bặm, còn dính cả lá cây trên người, vừa nhìn đã thấy có vẻ rất "kịch liệt" chặc chặc...

"Con nhãi này, huynh tới giúp muội, kết quả muội lại quăng huynh lại ở đây một mình đi mất là sao!"

"Người ta không muốn làm phiền huynh với Đại sư huynh tương thân tương ái mà! Muội còn chưa hỏi huynh đâu, rốt cuộc huynh đã làm gì, cư nhiên lại kích thích Đại sư huynh đến vậy?" Ninh Tịch tò mò xông tới hỏi.

Sắc mặt Đường Lãng khế biến, bực bội nói: "Biến đi! Chuyện của người lớn trẻ con đừng có xen vào!"

Nói xong liền chạy mất dép.

Ninh Tịch nhìn về phía Đường Lãng chạy đi, thoáng tỏ ra lo lắng.

Có vẻ như có liên quan đến việc Đường Lãng phản bội sư môn, rời khỏi tổ chức. Trước đây cô còn định nghe ngóng từ chỗ Lục Đình Kiêu, nhưng Đường Lãng rõ ràng không muốn bất cứ ai biết chuyện, nên cô cũng không hỏi nữa...

Tới trước cửa phòng bệnh liền thấy Hùng Chí như một vị thần giữ cửa đang tận chức tận trách bảo vệ trước cửa.

"Tịch tiểu thư!"

"Lúc tôi không ở đây có ai tới không?" Ninh Tịch hỏi. "Không."

Ninh Tịch gật đầu, xem như tên kia thức thòi.

Ninh Tịch đẩy cửa đi vào, thấy Annie đang nói chuyện với Ninh Thiên Tâm.

"Chị Thiên Tâm, chị tỉnh rồi à?" Ninh Tịch vội vàng bước tới.

"Anh Tịch về rồi, chị Thiên Tâm vừa mới tỉnh thôi!" Annie nói.

Ánh mắt Ninh Thiên Tâm lướt qua mũi kim truyền nước trên mu bàn tay, nhìn căn phòng bệnh trắng toát, tỏ ra mờ mịt: "Tiểu Tịch... sao chị lại ở đây..."

"Chị tới chỗ kia phẫu thuật xảy ra chuyện, bị băng huyết không cầm máu được, nên chuyển tới đây."

Ninh Thiên Tâm nghe vậy tức khắc sờ lên cái bụng bằng phẳng của mình, ánh mắt khôi phục lại tiêu cự, mọi chuyện tối qua từng chút hiện lên trong đầu cô...

Ninh Tịch thấy động tác theo bản năng và vẻ mặt trống rỗng của Ninh Thiên Tâm, trái tim liền thắt lại: "Chị Thiên Tâm, giờ chị cảm thấy thế nào? có khó chịu ở đâu không?"

Ninh Thiên Tâm trì độn lắc đầu, cô nhìn Ninh Tịch: "Xin lỗi Tiểu Tịch, để em lo lắng rồi."

Ninh Tịch thở dài: "Em bị chị dọa sợ chết khiếp đây này..."

"Trong nhà đã ai biết chuyện chưa?" Ninh Thiên Tâm hỏi ngay.

"Yên tâm, em không nói với mọi người trong nhà, em giấu cho chị! Nhưng bên phía Mạc gia thì biết chuyện rồi, sáng nay cha mẹ và dì của Mạc Lăng Thiên còn tới thăm chị nữa, em sợ chị thấy phiền nên bảo họ đi rồi, còn Mạc Lăng Thiên... Tên đó nói muốn gặp chị... cũng bị em đuổi đi luôn... Sức khỏe của chị còn phải theo dõi vài hôm mới xuất viện được. Đên lúc đó chị qua chỗ em ở một thời gian, chị ở một mình em không yên tâm, còn có cô bạn Annie này của em nữa, y thuật của cô ấy tốt lắm, cô ấy có thể giúp chị điều dưỡng, cơ thể chị nhất định có thể nhanh chóng bình phục!"

"Cảm ơn em, Tiểu Tịch..."

Ninh Tịch chú ý từ lúc Ninh Thiên Tâm tỉnh lại tới giờ vẫn luôn bình thản,

nghe cô nói chuyện mà chẳng buồn cũng chẳng vui, càng đừng nói đến phản ứng kịch liệt gì, nhưng như vậy càng khiến Ninh Tịch thấy bất an hơn.

Nhưng cô biết, chuyện này, cô có lo lắng cũng chẳng có cách nào khác cả, tất cả chỉ có thể dựa vào chị ấy, dựa vào thời gian để chị ấy tự mình bước ra...

--- O ---

Chương 1398: Không Tin Là Không Bắt Được

Mấy hôm nay, tất cả mọi người ở tập đoàn Lục thị đều trong trạng thái sẵn sàng đón địch tấn công bất cứ lúc nào.

Thời gian sắp tới là tới thời gian tổ chức "cuộc họp gia tộc" một năm một lần của Lục gia rồi, lần này tất cả những nhân viên quản lý sự vụ của dòng họ Lục bao gồm cả ở nước ngoài đều tề tựu về Đê Đô, tiên hành họp một tuần.

Thế nên phải bảo đảm trong khoảng thời gian này tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ chuyện gì được.

Cuộc họp hội đồng công ty vừa mới kết thúc, mọi người lục đục rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ.

Lục cảnh Lễ mệt mỏi tựa người vào lưng ghế, trông như bị bòn rút hết sức lực: "Mẹ nó lại tới thời gian một năm một lần đáng sự nhất rồi!"

Mỗi năm vào cuộc họp gia tộc, mấy người kia ngoài việc bàn chính sự ra thì đều chỉ muốn giới thiệu con gái cho hai anh em họ.

Người bị nhồi nhét nhiều nhất là anh trai, tất nhiên anh cũng không ít. Ngay đến một người thích gái như anh còn không chống đỡ được chứ đừng nói đến ông anh trai không gần nữ sắc của anh.

Năm nay, tuy anh trai anh đã hết FA, nhưng mối quan hệ giữa anh và Ninh Tịch không thể công khai được, kể cả có công khai nếu thân phận gia thê của Ninh Tịch không đủ để mấy người kia từ bỏ ý định, cũng chỉ càng khiến họ điên cuồng giới thiệu con gái hơn thôi.

Dù sao đây cũng là vị trí bà chủ gia đình, phía sau kéo theo rất nhiều lợi ích, ai lại không muốn đưa người của mình lên vị trí này chứ.

Mà chuyện của Ninh Tịch năm ấy cũng là một mầm họa lớn...

Lục Đình Kiêu nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ: "Chuyện của Tiểu Tịch tra thế nào rồi?"

Lục Cảnh Lễ túm tóc: "Thân phận của tên đó quả thật rất khó tìm, khách sạn lớn như vậy, có bao nhiêu là phòng, muốn biết người đàn ông đêm đó là ai thật sự quá khó. vương nhất đây lại là Tầm Viên, anh cũng biết đấy, Tầm

Viện là nơi bảo vệ riêng tư có tiếng, cả khách sạn trong phạm vi mười dặm đều không lắp camera. Nhưng anh cứ yên tâm đi, em sẽ tra ra hết người đã ở khách sạn đêm đó, em không tin là không tóm được tên cầm thú đấy!"

"Cho em nghỉ bảy ngày."

"Không thành vấn đề! Em sẽ cố gắng xử lý xong!"

Đào Hoa Ổ.

Sau khi Ninh Thiên Tâm xuất viện tạm thời chuyển tới bên này, ngoài Annie ra, Ninh Tịch còn mời cả Tần Mộc Phong tới.

Trong sân, đêm thanh gió mát.

Ninh Thiên Tâm ngồi trên ghế mây lót đệm, tay bưng một cốc trà đông y mà Annie đặc biệt làm cho cô, bầu không khí tràn ngập mùi thơm ngát đặc trưng của thuốc bắc.

Nhìn người đàn ông bên cạnh, cô gái bình tĩnh nói: "Bác sĩ Tần, Tiểu Tịch nó lo lắng quá thôi, tôi thật sự không sao. Lúc quyết định phẫu thuật, tôi đã chuẩn bị tâm lý xấu nhất rồi, hơn nữa bản thân tôi cũng có thể chấp nhận kết quả xấu nhất. Từ lúc bắt đầu đến giờ, tôi chưa từng hối hận với bất cứ điều gì cả. Đôi khi, ôm lấy hy vọng không chắc chắn còn đau khổ hơn là hoàn toàn thất vọng không phải sao?"

Tần Mộc Phong hơi thất vọng miết miết mi tâm, bởi vì anh phát hiện, mình chẳng có đất dụng võ nữa.

"Tôi cũng quen với Mạc Lăng Thiên, nói thật... tôi không thể tưởng tượng được việc một cô gái như cô lại để ý tới cậu ta!"

Một người là cậu ấm có tiếng ở Đê Đô, một người lại là một cô gái dịu dàng xinh đẹp như đóa bách hợp, kiên cường như hoa tường vi, tính cách hai người đúng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Ninh Thiên Tâm ngẩng lên nhìn ánh trăng trên trời: "Năm ấy động tâm thật ra cũng rất đơn giản, không cần phải có lý do gì râm rộ cả, có lẽ là vì buổi chiều hôm ấy anh ấy mặc đúng chiếc áo sơ mi tôi thích, cũng có thể vì một ánh mắt, hay một cái liếc nhìn..."

Chương 1399: Tình Không Biết Bắt Đầu Từ Khi Nào

"Tôi nhớ lần đầu tiên hình như là lúc ở trên xe bus, lúc ấy tôi đến kỳ nên đau bụng tới mức đứng không vững, lúc đó anh ấy ngồi ngay cạnh tôi! Mái tóc nhuộm, trang phục kỳ dị, cả người đều có vẻ là thanh niên hư hỏng thế nhưng lại đứng dậy nhường ghế cho tôi..."

Tần Mộc Phong kinh ngạc nhìn về mặt hoài niệm của cô, không tìm được lại nhớ tới một câu: Tình không biết bắt đầu từ khi nào, khi nhớ lại đã không thể quay đầu.

Má, thằng chó Mạc Lăng Thiên kia bị mù mắt rồi đúng không?

...

Tần Mộc Phong trò chuyện với Ninh Thiên Tâm xong thì bị Ninh Tịch kéo đến một góc trong bếp: "Tần Mộc Phong, anh biết điều thì nói hết cho tôi, tình trạng của chị Thiên Tâm ra sao rồi?"

Tần Mộc Phong bắt đắ dĩ nói: "Bà chủ của tôi ơi, tôi nói biết bao nhiêu lần rồi hả? Đừng có mà lo lắng mù quáng nữa, Thiên Tâm là kiểu người bên ngoài mềm yếu bên trong kiên cường đó! Người ta ổn thật sự chứ không phải cố ra vẻ ổn đâu! Tuyệt đối sẽ không bị uất ức thành bệnh, càng không có chuyện đi tìm chết!"

Ninh Tịch: "Anh chắc chứ?"

Tần Mộc Phong: "Tin tưởng sự chuyên nghiệp của tôi đi, ok?"

Ninh Tịch tỏ vẻ, không tin.

Tần Mộc Phong đưa mắt nhìn về cô gái trong sân, cô gái ấy có thân hình nhỏ bé mảnh dẻ hết sức, sắc mặt cũng tái nhợt yếu ớt nhưng giữa chân mày lại chẳng có chút oán hận nào. Trái lại còn là vẻ thản nhiên hờ hững, trong đôi mắt nâu nhạt phẳng phát vẻ dẹt dẹt...

Ninh Tịch đưa tay quơ quơ trước mặt Tần Mộc Phong: "Anh nhìn cái gì thế hả?"

Tần Mộc Phong ho nhẹ một tiếng rồi thu hồi tầm mắt: "Dựa theo kinh nghiệm của tôi thì tôi cũng cho rằng tâm lý của cô ấy nhất định sẽ có vấn đề

lớn. Nhưng qua mấy ngày tiếp xúc thì cô ấy lại khiến tôi vô cùng kinh ngạc! Tóm lại là Thiên Tâm thật sự không sao, lần này cũng có thể coi như là cô ấy... bị dòn vào chỗ chết rồi tái sinh con người mới!"

Nghe Tần Mộc Phong nói thế thì Ninh Tịch hơi yên tâm một chút.

"Cho nên ý tôi ý mà, đợt điều trị đến đây là kết thúc!" Tần Mộc Phong mở miệng nói.

Ninh Tịch bất ngờ: "Hả? Nhanh thế á? Mới có mấy ngày thôi mà!"

Tần Mộc Phong buột miệng thốt lên: "Thừa lời, cứ tiếp tục làm bác sĩ tâm lý của cô ấy thì tôi làm sao mà cua được em gái..."

Ninh Tịch tròn tròn hai mắt: "Anh nói cái gì?"

"Khụ khụ khụ... Tôi chẳng nói cái gì!" Tần Mộc Phong vội vàng sửa lời.

Ninh Tịch híp mắt lại chăm chăm nhìn anh ta: "Anh vừa nói, anh muốn cua em gái!"

Tần Mộc Phong bị trừng đến nổi mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau rơi xuống, hết cách rồi chỉ có thể đầu hàng: "Được rồi được rồi... Cái kia... Thiên Tâm... vừa vặn là mẫu người tôi thích! Tôi muốn theo đuổi cô ấy!"

Tần Mộc Phong anh không thể nào có loại quan hệ như kiểu thầy thuốc với bệnh nhân.

"Mẹ kiếp, anh là đồ cầm thú! Người ta vừa mới trải qua đả kích lớn như vậy!" Nhất thời mặt Ninh Tịch đầy sát khí.

Tần Mộc Phong vội vàng quơ tay giải thích: "Kính nhờ, chính vì thế nên càng cần một môi trường khác để thoát khỏi cảm giác đau đớn mà!"

Ninh Tịch cảnh giác nhìn Tần Mộc Phong chăm chăm: "Tình trạng của chị Thiên Tâm... anh không để ý sao?"

Tần Mộc Phong tỏ vẻ đương nhiên: "Cái này thì có gì mà để ý? Cô ấy có yêu sai người cũng chẳng phải là lỗi của cô ấy, còn chuyện đưa bé thì tôi có hay không có con cũng chẳng có vấn đề gì! Anh em nhà tôi có tận bảy người cơ, cũng chẳng ai cần tôi nói dối tông đường cả! Cha mẹ tôi đều ở nước ngoài cho nên tư tưởng cũng cởi mở, họ chẳng để ý mấy cái này đâu!"

Ninh Tịch cau mày: "Anh nghiêm túc?"

Tần Mộc Phong thở dài nói: "Đại ca của tôi ơi, Thiên Tâm là chị họ của cô, không nghiêm túc thì tôi dám nói ra chắc? Nếu tôi mà đùa giỡn chẳng lẽ lại không sợ cô cắt phéng cả cái chân thứ ba của tôi!"

Ninh Tịch hừ hừ: "Anh biết là tốt!"

"Khụ, nhưng mà cô đừng nói với Thiên Tâm chuyện tôi thích cô ấy nhé, tôi sợ sẽ dọa cô ấy mất! Hơn nữa bây giờ tuy trạng thái tâm lý của cô ấy ổn định nhưng lại có di chứng rất nghiêm trọng!"

--- O ---

Chương 1400: Thấy Một Mặt Khác Của Cô Ấy

"Di chứng gì?" Ninh Tịch khẩn trương hỏi.

"Chính là rất khó để tiếp nhận một người nào đó nữa, cô không thấy là Thiên Tâm chẳng thèm quan tâm chuyện cô ấy có thể có con hay không sao? cô ấy đã chuẩn bị sẵn tinh thần để cả đời này cô độc một mình, nếu hiện giờ Thiên Tâm biết tình cảm của tôi vậy thì tôi chẳng có chút cơ hội nào." Tần Mộc Phong phân tích.

"Thật ra thì tôi cũng lo lắng cái này." Ninh Tịch thở dài.

"Bây giờ thì cô không cần lo lắng đâu, nếu là người khác thì đương nhiên không có phần thắng rồi, cơ mà tôi là dân chuyên đó nha!" Tần Mộc Phong tự tin nói.

Ninh Tịch nhướn mày nhìn sang: "Tần Mộc Phong, tôi đột nhiên phát hiện cái chuyên ngành tâm lý học này của anh dùng để tán gái rất hiệu quả đó nha!"

"Đó là tất nhiên, tôi chưa nói với cô sao, chưa có cô em nào tôi không của được mà chỉ có cô em tôi không muốn của."

Ninh Tịch nhất thời đành mặt: "Mẹ kiếp, rốt cuộc anh phá hoại đời bao nhiêu cô gái rồi hả?"

"Khụ, tôi chỉ nói thế thôi, chứ thực ra Thiên Tâm là cô gái duy nhất khiến trái tim tôi đập thành thịch có được không hả!"

Thấy Ninh Tịch dùng ánh mắt như nhìn sói xám để nhìn mình, Tần Mộc Phong toát mồ hôi: "Cô đừng có mà vội vàng như thế chứ, tôi có nói sẽ cướp chị của cô đi luôn đâu hả, chẳng qua là có hảo cảm, dù không làm được người yêu thì làm bạn không được sao! Tôi tuyệt đối không ép buộc cô ấy đâu!"

Nghe Tần Mộc Phong nói thế Ninh Tịch mới hơi buông lỏng cảnh giác.

Mới quen có ba ngày mà thôi, anh ta mà nói cái gì không phải là cô ấy tuyệt đối không được thì Ninh Tịch cô còn lâu mới tin!

Lúc này, cách không xa bên ngoài Đào Hoa ỗ có một chiếc xe màu đen

không một tiếng động yên lặng dừng lại ở đó.

Một người đàn ông đang dựa vào cửa xe, trên người anh ta vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ từ cái hôm vội vàng chạy tới bệnh viện, râu ria xồm xoàm, miệng ngậm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái sân đằng xa không chớp mắt.

Di động đặt trên ghê lái kêu liên hồi, Mạc Lăng Thiên liếc mắt nhìn cái tên hiển thị người gọi đến trên màn hình rồi bấm nhận: "Alo?"

"Lăng Thiên, có chuyện gì thế, sao anh không nghe máy?" Bên kia vang lên giọng nói lo lắng của một cô gái.

"Không sao... em tìm anh... có chuyện gì?"

"Thật xin lỗi Lăng Thiên, đêm hôm đó là em nặng lời."

"Không sao."

"Lăng Thiên, giọng của anh hình như không ổn lắm, anh bị bệnh sao?"

"Không có."

"Chẳng lẽ anh vẫn phiền lòng vì chuyện cả người đàn bà kia sao? Thật ra thì loại người đó cũng chỉ vì tiền thôi mà, nếu không chịu thỏa hiệp thì chắc chắn là cô ta muốn nhiều hơn..."

Mạc Lăng Thiên không có tâm trạng gì mà tập trung nghe Quan Tử Dao lái nhái. Được một nửa thì chẳng biết anh ta nhìn thấy cái gì mà tay chân luống cuống cúp điện thoại, sau đó khẩn trương nhìn chăm chăm về phía sân.

Dưới ánh sáng đèn, có một bóng người quen thuộc đi ra từ trong nhà, hơn nữa bóng người đó càng ngày càng tiến đến gần anh ta.

Mạc Lăng Thiên vội vàng dập tắt điếu thuốc trong tay rồi vội vàng trốn vào sau một góc cây.

Bóng người gầy yếu đơ đơ đó dừng lại ở một cái thùng rác cách anh ta chừng bảy tám bước, rồi ném cái túi rác màu đen trong tay vào thùng.

Dưới ánh sáng mờ tối của buổi đêm, thân hình vốn mảnh khảnh của cô gái kia càng thêm gầy gò ốm yếu, sắc mặt cũng tái nhợt, dường như chỉ một cơn

gió cũng có thể cuốn cô đi...

"Chị Thiên Tâm, sao chị lại chạy ra ngoài thế! Rác cứ để em vứt là được mà!" Ninh Tịch lập tức đuổi theo rồi cẩn thận đỡ lấy Thiên Tâm.

"Chị chẳng yếu ớt như vậy đâu, chỉ là đoạn đường bước có mấy bước chân thôi mà." Giọng điệu Ninh Thiên Tâm có chút bất đắc dĩ.

"Vậy cũng không được, Annie đã bảo mấy ngày này phải nằm dưỡng bệnh mà!"

cho đến lúc cô gái ấy vào nhà một lúc lâu, Mạc Lăng Thiên mới chậm rãi bò từ trong bóng cây ra.

Anh ta đã canh giữ ở đây ba ngày ba đêm rồi.

Cuối cùng... cũng được nhìn thấy cô một lần...

Nhưng đến lúc có thể gặp được cô, thì phản ứng đầu tiên của anh ta lại là né tránh...

Ninh Tịch nói quả không sai, gặp rồi thì làm gì đây?

Anh biết mình chẳng còn mặt mũi nào để gặp cô, chẳng qua là... anh không ngăn cản nổi mình...

Mấy ngày nay, dẫu anh có ngây ngốc ở chỗ nào thì cũng chẳng thể chìm vào giấc ngủ, trong lòng đầy bất an, chỉ có cách cô gần một chút thì anh mới có thể khá hơn.

--- O ---

Chương 1401: Triệu Hồi Rồng

Phim trường, đoàn làm phim cửu Tiêu.

Trong biển trúc xanh biếc, hai bóng người một xanh một đỏ đang so chiêu kịch liệt, hai người diễn xuất ăn ý, chiêu nào cũng như nước chảy mây trôi khiến người đứng ngoài xem hoa cả mắt, nhưng nếu đến gần xem thì sẽ thấy vẻ mặt nữ diễn viên có chút như không tập trung.

Mấy phút sau.

"Cắt! Ninh Tịch, vừa rồi diễn không tệ, nhưng với trình độ của cô thì còn có thể tốt hơn chút nữa! Chúng ta nghỉ 10 phút rồi quay lại!" Quách Khải Thăng nói.

"Vâng ạ!" Ninh Tịch gật đầu, lau mồ hôi trở về chỗ nghỉ ngơi.

Giang Mục Dã ném thanh kiếm đạo cụ trong tay cho trợ lý rồi ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh Ninh Tịch, quăng cho cô một ánh mắt bất mãn: "Ninh Tiểu Tịch, bà có ý gì thế! Xem thường tôi hay sao vậy, có thể dụng tâm chút được không? Hồn bà sắp bay ra đường vành đai 6 rồi đấy! Rốt cuộc sao thế hả?"

Ninh Tịch nhận nước chai nước khoáng Tiểu Đào đưa qua, ngửa đầu uống một hớp: "Nghĩ đến chuyện bây giờ tôi chạy làng bỏ diễn còn kịp không.."

"Bà lại bị thần kinh gì đó?"

Ninh Tịch mở kịch bản ra xem xem những cảnh diễn hôm nay, cuối cùng dán mắt vào một phân cảnh.

Nơi diễn: Vạn Độc Đường.

Nhân vật: vân Hoàng, vân Tứ Thiên.

"Tôi có cảm giác tôi sẽ chết trong bộ phim này..." Ninh Tịch than thở.

"Thì đến cuối, nhân vật của bà cũng sẽ chết mà!" Giang Mục Dã khó hiểu.

"Đừng nói gì với tôi lúc này, cảm ơn, tôi muốn yên lặng một chút..."

Giang Mục Dã theo ánh mắt cô nhìn vào quyển kịch bản: "Cảnh quay cuối

hôm nay của bà là diễn với nhà đầu tư đúng không?"

Nói đến đây, chẳng biết Giang Mục Dã nghĩ tới điều gì mà khuôn mặt bỗng thừ ra, anh nhìn cô chăm chăm rồi nói:

"Tôi nói này... nhà đầu tư này... không phải là có gì gì đó với bà chứ?"

Sắc mặt Ninh Tịch lập tức đen như đáy nồi: "... cậu trai à! Chẳng phải tôi bảo cậu đừng nói chuyện với tôi rồi à?"

Giang Mục Dã: "Ôi Cmn!!!!!! Có gì gì đó thật à?"

Giang Mục Dã bị sét đánh hơn nửa ngày, cuối cùng mới kịp phản ứng, gân xanh trên trán nháy nhót vô cùng vui vẻ: "Ninh Tiểu Tịch! Xem như tôi đây phục bà rồi! Cho bà sống buông thả nè! Bây giờ thì chết chưa! Tự chơi chết mình rồi đó!"

Giang Mục Dã giơ bàn tay ra đếm: "Một, hai, ba, bốn... Đệt! Đủ bàn chơi mặt chược luôn! Chỉ còn ba nữa là đủ cho bà triệu hồi Rồng rồi đó!"

"Triệu cái em gái nhà ông ấy! Tôi cũng đâu có muốn đâu, được không hả?"

Ai mà biết ngày đẹp trời nào đó mấy người này lại hẹn nhau đóng một bộ phim đâu! cô cũng thấy sập đây rồi này!

Càng sập hơn nữa là...

"Vợ" của cô cũng sẽ đến làm diễn viên phụ đó! Sau này còn có rất nhiều rất nhiều cảnh phải diễn chung với nhau nữa...

cô luôn mơ về một ngày sẽ được diễn một bộ phim thật kích thích, nhưng giờ thì hay chưa, kích thích bay cả óc luôn!!!

Giang Mục Dã chỉ biết cân nín mà trợn mắt nhìn cô: "Cái gì thế này? Lại thêm một tên bị bà hành rồi vứt bỏ à! Đừng trách tôi không nhắc bà nhé, bối cảnh của tên vân Thâm này không đơn giản đâu! Bà bây giờ quả đúng là đang đâm đầu tìm đường chết mà!"

Ninh Tịch trừng mắt nhìn Giang Mục Dã: "Ông cho là tôi có cái gan đó à? cái tên đó không giống như ông với Mạc Thần Tu đâu..."

Nghe đến đó, sắc mặt của Giang Mục Dã lập tức thay đổi: "Tên đó không

giống chúng tôi cái gì? chẳng lẽ bà từng động lòng với hắn?"

Ninh Tịch bực bội không thôi, vò đầu bứt tai: "Một lời không nói hết được, nói chung là khó giải quyết nhất..."

"Mọi người chuẩn bị, chúng ta làm lại!"

ở đằng kia, Quách Khải Thăng đã lên tiếng gọi, Giang Mục Dã chỉ có thể ôm một bụng đầy nghi ngờ tự thâm mà thôi.

--- O ---

Chương 1402: Rốt Cuộc Là Nhàm Chán Đến Thế Nào?

Sau khi cảnh quay này quay lại thêm vài lần nữa thì cuối cùng cũng thuận lợi thông qua.

Ninh Tịch ngồi lại trên ghế bắt đầu chờ đợi "cảnh quay chết chóc" cuối cùng của mình.

Sau cảnh của cô và Giang Mục Dã chính là cảnh của Mạnh Thi Ý.

Cũng là cảnh đánh nhau, tổng cộng có ba cảnh nhưng hiển nhiên là Mạnh Thi Ý là một tay lão luyện, tất cả đều một lần thông qua, rất được mọi người tán thưởng.

"Chị Thi Ý đúng là giỏi quá!"

"Không hổ là phái thực lực! Tất cả đều chỉ diễn một lần là qua!"

"Tôi nghe nói Ninh Tịch cũng nổi tiếng vì diễn một lần là qua đấy!"

"Chắc là thời phong lên thôi? Tuy rằng diễn xuất của cô ta cũng không tệ lắm nhưng rõ là không cùng một đẳng cấp với chị Thi Ý đó được không hả?"

Sau khi diễn xong, vẻ mặt Mạnh Thi Ý đầy ngạo nghễ, trào phúng nhìn thoáng về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch hãy còn đang phiền muộn chết, đương nhiên là chả có tâm tình đâu mà đi để ý Mạnh Thi Ý cả.

Cuối cùng cũng đã tới cảnh quay cuối, vậy mà cái vị "đại thần" kia vẫn còn chưa tới.

Quách Khải Thăng xem giờ: "Khụ, mọi người chờ một chút nhé!"

Kẻ có tiền chính là ông lớn, dù sao cũng chỉ là chờ một lát thôi mà, đương nhiên là mọi người không có ý kiến gì. Ngược lại, biết được người diễn cảnh này là ông chủ Vân nổi tiếng là có tiền trong truyền thuyết kia, ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Phần diễn của Mạnh Thi Ý đã xong mà lại không hề có ý rời đi trước mà vẫn ngồi đó chờ đợi, vừa trang điểm lại vừa thi thoảng liếc nhìn về phía cửa ra vào.

Ninh Tịch đã sớm thay xong trang phục cho cảnh diễn này, một tay chống đầu, tay kia thì gõ "lạch cạch" lên cái ghê bên cạnh, đôi đồng tử đảo tròn.

Hừm, không chừng tên kia chỉ tiện miệng nói vậy thôi, chứ vốn chả thèm đến đâu nhỉ?

Nghe Annie nói sau khi về nước thì tên đó siêu bận, lúc nào cũng như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, chắc không thể nào chỉ vì cô mà chạy đến đây làm chuyện nhảm xít thế này đâu?

Ninh Tịch càng nghĩ càng cảm thấy đúng!

Vừa nghĩ như vậy thì bên tai đã vang lên giọng nói kích động của Quách Khải Thăng.

"Vân tổng, cuối cùng ngài cũng tới rồi!"

Sau đó, đạo diễn, nhà chê tác, nhà sản xuất và tất cả những người chủ chốt của đoàn làm phim đều bước tới chỗ cửa ra vào.

Nhìn cái mái tóc bạch kim chói lòa quen thuộc kia...

Ninh Tịch lập tức đen cả mặt.

Thê mà đến thật, rốt cuộc là tên này nhảm chán đến mức độ nào đây?

"Anh Vân!"

Trông thấy người tới, Mạnh Thi Ý lập tức nâng váy chạy qua, một giây trước vẫn còn là dáng vẻ đoan trang chín chắn, bây giờ dáng vẻ lại trông như cô bé nhà bên.

Nghe xung hô thân mật này của Mạnh Thi Ý, tất cả diễn viên và nhân viên ở phim trường đều tỏ vẻ kinh ngạc châu đầu ghé tai lại xì xầm với nhau.

"Đệch! Mạnh Thi Ý lại quen với vân tổng à!"

"Mạnh Thi Ý có bối cảnh như thế, quen biết nhân vật thế này cũng chẳng có gì là lạ mà! Tôi còn nghe nói dường như hai nhà có qua lại nữa kìa!"

Đám nữ diễn viên vẫn đang nhìn chăm chăm vào vân Thâm nghe vậy lập tức thất vọng không thôi, vất vả lắm mới có miếng thịt mỡ ngon, ai ngờ đã bị

chim ưng theo dõi từ lâu mất rồi, thế này chẳng phải là các cô hết hy vọng rồi à...

--- O ---

Chương 1403: Con Gái Ngoan, Chờ Ta

Mạnh Thi Ý tính bỏ nhào qua chỗ Vân Thâm, nhưng kết quả là vừa mới tới gần đã bị hai người vệ sĩ mặc đồ đen, mặt mày nghiêm túc đứng chặn lại.

"Anh Vân..." Khuôn mặt Mạnh Thi Ý đầy vẻ tủi thân, giậm chân.

Đôi đống tử màu xám của Vân Thâm quét qua mặt Mạnh Thi Ý, sau đó nghiêng đầu hỏi Quách Khải Thăng ở bên cạnh: "Đạo diễn Quách, vai diễn của tôi là anh của cô ta à?"

Quách Khải Thăng lập tức sững sốt sau đó liền tỏ vẻ xấu hổ: "Không phải không phải, nhân vật của Vân tổng vẫn không thay đổi, vẫn là nhân vật mà ngài chọn lúc trước, là cha của Vân Hoàng, không phải là anh..."

Vừa nghe đoạn đối thoại này, trong đám người đứng hóng hớt liền có tiếng cười phì.

Hóa ra người ta chẳng quen biết gì cô ta...

Mạnh Thi Ý lập tức mở to mắt, dường như không ngờ được trước mặt bao nhiêu người như thế mà Vân Thâm lại chẳng nề mặt mình chút nào.

Chết tiệt... hẳn biết rõ cô ta là ai, vậy mà còn dám như thế với cô ta...

"Đã bắt đầu được chưa?"

"Đương nhiên, mời Vân tổng đi theo tôi, thợ trang điểm và tạo hình cũng đã sắp xếp đâu vào đấy rồi!" Quách Khải Thăng nhiệt tình dẫn đường, không ngờ ông chủ lớn này lại tích cực như thế.

Vân Thâm nhắc đôi chân dài không vội vã cũng chẳng chậm chạp của mình theo sát Quách Khải Thăng, lúc đi ngang qua Ninh Tịch, đôi mắt của anh ta liếc qua cô như cười mà lại như không, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, nói bằng khẩu hình: "Con gái ngoan, chờ ta."

Ninh Tịch: "..."

Chờ chờ cái đầu, ông đây mới là bố anh nhé!!!

Rất nhanh, sau khi Vân Thâm thay xong trang phục diễn bước ra ngoài thì toàn bộ đoàn phim đều lập tức sôi trào.

Tạo hình nhân vật trong phim của Vân Tâm cũng có một mái tóc bạc, thế nên hình ảnh hiện giờ mọi người đang thấy là một người đàn ông đầu bạc mặc một bộ đồ cổ trang đen tuyền, bên hông thắt đai lưng hoa văn hình rồng. Khuôn mặt dưới mái tóc bạc kim được trang điểm lại càng thêm phần mê hoặc, đôi đồng tử màu xám chuyển động lại khiến cho lòng người càng rung động.

Bởi vì Vân Tứ Thiên tu luyện tà công nên cơ thể không già đi, nên không cần tận lực hóa trang cho già đi.

"Woa Woa Woa... Ôi trời ơi!!! Các cô có chắc Vân tổng chỉ là phụ thân của nữ chính không đó?"

"Ôi ngất, tôi yêu phụ thân của nữ chính mất rồi!"

"Đây chắc chắn là ông bố đẹp trai nhất lịch sử luôn, quả thật là cướp luôn hào quang của nam chính nữa ấy chứ!"

"Tôi mà có ông bố yêu nghiệt như thế thì sức đâu ra mà để ý nam chính nữa!"

...

Quách Khải Thắng thấy vậy cũng vô cùng ngạc nhiên và thỏa mãn, đây chỉ là nhà đầu tư dựa vào quan hệ để chen chân vào thôi, ấy vậy mà lại cũng có thể trở thành một điểm sáng của bộ phim, như vậy thì sao ông ta không vui được cơ chứ, chỉ là không biết diễn xuất thế nào đây...

Hừm, có Ninh Tịch dẫn dắt thì chắc là không có vấn đề gì đâu!

"Ninh Tịch, chuẩn bị một chút đi, sắp bắt đầu rồi!" Quách Khải Thắng vẫn không yên tâm, còn cố ý kéo Ninh Tịch qua dặn dò một lượt, bảo cô chiếu cố vị "diễn viên mới" này một chút.

Ninh Tịch máy móc gật đầu.

Tất cả đã chuẩn bị xong, cảnh quay bắt đầu.

Cảnh này vô cùng đơn giản, gần đây nữ chính qua lại khá thân thiết với nam chính, bị phụ thân nữ chính phát hiện ra nên nổi trận lôi đình.

"3, 2, 1—— bắt đầu!"

Trong đại điện u ám, một người đàn ông yêu dị tuấn lãng đang lười biếng ngả người trên ghế tựa, hai bên tay cầm của chiếc ghế được chạm trổ thành hai con cự mãng, bàn tay trắng nõn thon thon của gã khoát lên đầu con rắn, một khung cảnh đẹp đến quý dị đập vào mắt người xem.

Vân Tứ Thiên vừa mới nghe thủ hạ báo lại tình hình gần đây của con gái Vân Hoàng, vốn cảnh này nên diễn thành giận tím mặt, nhưng vẻ mặt Vân Thâm lúc này lại nhẹ nhàng như gió bay, không có bất cứ phản ứng gì.

Quách Khải Thăng khẽ cau mày, nhưng vẫn không hô cắt mà tiếp tục theo dõi.

Lúc này, một tràng bước chân vọng tới từ ngoài điện, Ninh Tịch mặc bộ đồ đỏ như lửa xuất hiện.

--- O ---

Chương 1404: Thật Muốn Giết Cha

Trông thấy người tới, gã đàn ông ngồi trên đại diện tà tà híp mắt lại, trông hệt như một con dã thú đang nghỉ ngơi, lười biếng nói: "Cuối cùng cũng cam lòng trở về?"

Ninh Tịch gạt áo "xoạt" một tiếng, nửa quỳ hành lễ, sau đó thấp đầu cung kính gọi:

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Ninh Tịch cúi gằm xuống, cái tiếng "phụ thân" kẹt cứng trong cổ, làm thế nào cũng không nói nổi thành lời.

"Cắt!" Cuối cùng, Quách Khải Thăng thấy tình hình không ổn, bèn kêu dừng.

"Xin lỗi, là tôi thất thân." Ninh Tịch day day trán.

"Không sao không sao ha ha, làm lại một lần nữa!" Quách Khải Thăng có hơi ngoài ý muốn, không ngờ người NG đầu tiên lại là Ninh Tịch.

Chẳng lẽ Ninh Tịch cố ý NG để cho cái vị có thân phận tôn quý kia bót áp lực đi à?

Trên đại diện, ánh mắt của người đàn ông tóc trắng rơi xuống người cô gái đang đứng trong góc cố lấy lại tinh thần kia, đôi đồng tử của anh ta chợt lóe lên sự vui vẻ.

cảnh quay nhanh chóng bắt đầu lại lần nữa.

Vân Tứ Thiên: "Cuối cùng cũng cam lòng trở về?"

Lúc này đây, Ninh Tịch cúi gằm đầu đi thẳng vào, sau đó quỳ xuống hành lễ luôn, không thèm nhìn tên khốn trên điện nữa, để tránh không mô miệng nổi.

Chiêu này quả nhiên có ích, Ninh Tịch cúi gằm mặt đang muốn mở miệng thì người ngồi trên đột nhiên đánh gãy hành động của cô: "Ngẩng đầu lên,

nhìn vi phụ!"

Ninh Tịch:"..."

Đệt! Tên này tự ý sửa kịch bản!!!

Nhưng, Quách Khải Thăng cũng không hô dừng vì thê Ninh Tịch vẫn phải tiếp tục, vì phim truyền hình không khắt khe như phim điện ảnh nên quá trình diễn có thay đổi nho nhỏ cũng là chuyện bình thường.

Ninh Tịch bị ép ngẩng đầu, nhìn về phía khuôn mặt khiến cô chỉ muốn xông lên giết mà bị phần kẹt lời lần nữa...

"Phì..." Bên cạnh lập tức vang lên tiếng cười nhạo của Mạnh Thi Ý: "Đạo diễn, đây là diễn viên ông gọi là chuyên nghiệp đấy à, diễn viên tiềm lực cho dù diễn cùng tôi cũng sẽ không khiến tôi thất vọng? Tốt xấu gì cũng coi như là diễn viên hạng A, cũng chỉ hơi sửa kịch bản chút thôi vậy mà chả có lấy chút khả năng ứng phó gì cả, người như vậy mà cũng xứng với hai chữ diễn viên trong mắt ông à?"

Về mặt Quách Khải Thăng đầy xấu hổ, chính ông cũng đang không hiểu ra làm sao, đây là tình huống chưa từng có, rốt cuộc Ninh Tịch bị làm sao thê này?

Chỉ là một lời kịch đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, vậy mà cô lại NG những hai lần, đúng là quái lạ quá.

Nhân viên chung quanh cũng đang xì xào bàn tán.

"Quả nhiên phái thần tượng không thể so với phái thực lực được!"

"Mấy bình hoa dựa vào mặt đều thế hết ấy mà! có cái gì lạ đâu chứ!"

"Trong phim xem thì còn được không ngờ lúc quay thật trình độ lại nát thế này, chắc là phim trước cũng phải NG vô số lần đấy nhỉ?"

Cách đó không xa, Giang Mục Dĩ cũng kinh ngạc chẳng kém gì Quách Khải Thăng cả.

Người có thể ảnh hưởng Ninh Tịch đến mức này... từ trước tới giờ anh ta cũng chỉ thấy có một mình Lục Đình Kiêu mà thôi...

Lần trước lúc Ninh Tịch diễn cảnh hôn với anh bị NG là vì có mặt Lục Đình Kiêu ở đó, ông bạn trai cũ này của Ninh Tịch cũng có sức ảnh hưởng lớn như vậy cơ à?

Cùng lúc đó, Mạc Thần Tu vẫn đang âm thầm quan sát thì thấy theo như biểu hiện của Ninh Tịch xem ra tên Vân Thâm mới xuất hiện này dường như cũng có điểm đáng nghi...

Mẹ kiếp, rốt cuộc bạn trai của cô ta là ai? Ai cũng đáng nghi là sao?

"Vân tổng, thật xin lỗi, thật là ngại quá, nhất định là Ninh Tịch thấy ngài nên kích động quá!" Quách Khải Thăng vội vàng bước qua xin lỗi Vân Thâm.

Còn Vân Thâm thì lại chẳng có chút tức giận nào, ngược lại vẻ mặt còn rất hiền hòa, trông có vẻ đang rất vui vẻ nhìn nhìn Ninh Tịch rồi nói: "Không có gì đáng ngại cả!"

Đạo diễn, nghỉ 10 phút đi, để tôi nói đôi câu với Tiểu Tịch giúp cô ấy luyện thêm chút nữa!"

--- O ---

Chương 1405: Bà Đây Sẽ Thêm Thạch Tín Cho Anh

Ninh Tịch nghe vậy thì suýt bị cái vẻ đạo mạo của Vân Thâm làm cho tức đến nổi hộc máu.

Mà Vân Thâm cũng thật sự nghiêm chỉnh cầm kịch bản chạy tới tìm cô thật.

Ninh Tịch mắt đầy sát khí cố đè giọng thấp xuống: "Tên họ Vân kia! Rốt cuộc là anh muốn thế nào hả?"

Vân Thâm chống cằm nhìn cô: "Bánh quy của tôi đâu?"

Ninh Tịch trợn mắt: "Rốt cuộc phải làm thế nào thì anh mới bằng lòng rời khỏi đoàn làm phim?"

Vân Thâm nghe vậy thì tỏ vẻ trầm ngâm suy tư, còn Ninh Tịch thì khẩn trương chờ câu trả lời của gã.

Tên này ngâm hơn nửa ngày, cuối cùng mới lên tiếng: "À... Tôi thích ăn ngọt một chút, cho nên cho thêm đường vào nhé!"

Ninh Tịch dùng hết tất cả lý trí mà mình có mới khắc chế xúc động muốn tóm lấy cổ gã mà xiết chết gã.

Bà đây sẽ thêm thạch tín cho anh!

Cách chỗ Vân Thâm và Ninh Tịch không xa, Mạnh Thi Ý nhìn thấy cảnh này thì lập tức nghĩ tới cái gì: "Con khốn kia, không phải là nó cố ý giả vờ NG để lôi kéo làm quen với anh vân đây chứ!"

Trợ lý đứng bên cũng cạnh ghé miệng vào phụ họa: "Có vẻ là thế đấy, cơ mà diễn xuất của cô ta chả cần giả vờ cũng đã chẳng ra làm sao rồi! Máy hôm nay diễn đều có ra gì đâu, đúng là chẳng so nổi với cái móng tay của chị! Thật chẳng hiểu sao mấy đạo diễn đã hợp tác vdi cô ta đều khen không dứt lời! Xem chừng là... có chuyện gì mờ ám rồi... em thấy ngay cả vân tổng hình như cũng bị cô ả câu hồn mất rồi..."

Nghe đến đó, Mạnh Thi Ý không nhịn nổi nữa lập tức sai bước qua chỗ hai người kia.

Kết quả là gặp tình trạng giống hết vừa rồi, còn chưa kịp tới gần đã bị hai vệ sĩ mặt lạnh đứng cách đó không xa ngăn lại.

"Láo xược, các anh có biết tôi là ai không hả?" Mạnh Thi Ý ngoài mạnh trong yếu trợn lườm lườm hai người.

Hai vệ sĩ y như hai người máy, không có bất cứ tình cảm cảm xúc gì vẫn đứng sừng sững ngăn Mạnh Thi Ý lại.

"Các người... Được... Được lắm!" Trên mặt Mạnh Thi Ý hiện lên vẻ ác độc, quay người bỏ đi.

10 phút sau, cảnh quay lại tiếp tục bắt đầu.

Lúc này đây, Ninh Tịch phải lúi chiêu thôi miên mà bác sĩ Smith từng dạy ra thì mới có thể khiến mình hoàn thành cảnh diễn được.

Chỉ là một cảnh diễn ngắn thôi mà còn mệt hơn cả mấy cảnh đấu võ kịch liệt mà cô đã từng đóng.

Nhưng bi kịch này cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi, bởi vì bảo bối của cô cũng sắp gia nhập đoàn làm phim rồi...

Ninh Tịch đang kéo cái thân tàn mệt như chó chết về nhà thì chuông điện thoại lại vang lên.

Màn hình hiển thị Trang Vinh Quang gọi đến, dãy số này là lần trước tên nhóc kia sống chết đòi lưu vào.

Thấy điện thoại của Trang Vinh Quang, Ninh Tịch có hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ thằng nhóc này sẽ gọi điện cho cô: "Alo?"

"Alo, chị Tịch! Xong việc chưa thế? Qua đây chơi với em đi?" Bên kia điện thoại là giọng nói kích động của Trang Vinh Quang.

"Chơi cái gì?"

"Đương nhiên là bắn súng rồi! vẫn chỗ cũ nhé, qua nhanh qua nhanh! So với em một chút! Em bây giờ trâu lắm! Có cảm giác sắp vượt quá chị rồi ha ha ha..."

Giọng nói nhiệt tình hưng phấn của cậu thiếu niên ở đầu dây bên kia cũng xóa đi phần nào cảm xúc bi ai của Ninh Tịch, lại nghĩ quả thật dạo này cô bị dày vò quá, thư giãn một chút cũng được, vì vậy liền đồng ý: "Chàng trai trẻ, cậu đã yêu cầu bị hành hạ, vậy thì chị sẽ đây thỏa mãn cậu! Chờ đó! Tới

liên!"

Cùng lúc đó, Bạch Kim Đê cung.

Trong thư phòng của mình, Lục cảnh Lễ đang đau đầu phân tích để loại trừ các đối tượng hiểm nghi từ tư liệu năm năm trước.

--- O ---

Chương 1406: Chính Là Tên Cầm Thú Chúng Ta Cần Tìm

Tối hôm đó, Ninh Tịch tìm đến gian phòng mà Tô Diễm hẹn cô là 713, nhưng dường như sau đó lại ngoài ý muốn mà vào phải một gian phòng khác. Tuy không gặp hai gã trai bao mà Ninh Tuyết Lạc đã sắp xếp từ trước nhưng lại gặp một tên còn sức sinh cầm thú hơn hai gã trai bao kia.

Nếu là trai bao, chỉ cần bọn họ làm xong chuyện thì tốt xấu cũng sẽ không khiến con gái người ta mang thai, nhưng cái gã đàn ông kia lại chẳng dùng biện pháp gì, chỉ biết ăn xong rồi bỏ chạy, ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy đâu.

Sau đó, cuối cùng anh cũng điều tra được đêm đó Ninh Tịch đã vào căn phòng đối diện 713 là phòng 718.

Thảm Viên là một quán bar cao cấp, các phòng đều cần phải được đặt trước, hơn nữa còn có ghi chép tường tận, thế nên chỉ cần điều tra một chút là có thể biết người trong 718 hôm đó là ai.

Nhưng chuyện nào có dễ dàng như thế.

Quả nhiên, sau khi điều tra Lục cảnh Lễ phát hiện ghi chép về người ở phòng 718 hôm đó đã bị xóa mất không tra ra bất kỳ dấu vết gì để lại.

Mấy ngày kế tiếp đó, Lục cảnh Lễ bắt đầu dồn hết sức đi thăm dò xem rốt cuộc người trong phòng 718 hôm đó là ai.

Kết quả, tra ngày tra đêm còn tìm cao thủ máy tính để khôi phục dữ liệu bị xóa năm đó nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì.

Mất thấy thời gian một tuần đã hết, Lục cảnh Lễ chỉ có thể ôm đôi mắt gấu mèo đi tìm Lục Đình Kiêu báo cáo tiến độ điều tra.

Lục cảnh Lễ còn chẳng buồn thay đồ, cứ mặc cái áo ngủ mấy ngày không thay rồi lê dép đi trong nhà lóc cóc chạy đi tìm anh trai.

"Anh! Em xin lỗi hu hu hu! Đã nói trong vòng bảy ngày nhất định sẽ bắt được tên cầm thú kia cho anh! Kết quả là tên kia gian xảo quá! Chẳng để lại chút dấu vết gì, chẳng trách Tiểu Tịch điều tra tận năm năm mà chẳng tra được gì! Chắc chắn tên này không phải nhất thời ác ý mà là kẻ phạm tội

thành thói! Chắc chắn là một tên ác ma háo sắc!"

Lục Cảnh Lễ ôm một chồng tài liệu nghẹn ngào rơi lệ lên án, khuôn mặt tuấn tú kiêu ngạo giờ này y như anh chàng thư sinh đáng thương bị nữ quý hút cạn sinh lực.

Nhìn xem dáng vẻ sứt đầu mẻ trán này của Lục cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu có chút kinh ngạc, điều tra tin tức là lĩnh vực mà Lục cảnh Lễ am hiểu nhất, huống chi anh cũng đã tạo điều kiện thuận tiện nhất cho rồi, vậy mà mắt tới bảy ngày cũng không điều tra ra nổi gã đàn ông đêm đó là ai?

"Điều tra đến chỗ nào." Ngồi trước bàn làm việc lạnh lẽo, Lục Đình Kiêu lạnh lùng hỏi.

Lục cảnh Lễ vội đặt chồng tài liệu xuống trước mặt Lục Đình Kiêu: "Em đã khoan vùng đối tượng rồi nhưng vẫn không điều tra ra nổi tên đó là ai! Hệ thống bảo mật của Thâm Viên vô cùng tân tiến, cho dù có là hacker siêu đẳng thì cũng không thể yên lặng xóa hết dấu vết, không khôi phục nổi thế này."

Ánh mắt Lục Đình Kiêu nhanh chóng quét qua ngày tháng cùng với số phòng.

Vừa thấy rõ ngày và số phòng kia, khuôn mặt lạnh băng trước nay không đổi vì bất cứ cái gì của Lục Đình Kiêu đột nhiên biến đổi.

Vì Lục cảnh Lễ kích động quá nên nhất thời không chú ý, vẫn còn đang mãi lải nhải: "Bây giờ em có thể chắc chắn tối đó Ninh Tịch vào phòng 718 và chắc chắn người trong phòng 718 là tên cầm thú mà chúng ta cần tìm, chỉ là không biết hắn ta là ai... anh... anh có nghe em nói không vậy?"

--- O ---

Chương 1407: Em Cho Rằng Anh Có Thể Nhớ Nhầm Sao?

Lục Đình Kiêu khẽ nhưn mày nhìn Lục Cảnh Lễ.

Ánh mắt kia... phải nói là vô cùng quái dị... khiến Lục Cảnh Lễ chẳng hiểu ra làm sao: "Anh... Sao... làm sao thế?"

Đầu ngón tay Lục Đình Kiêu vừa chỉ lên số ngày và số phòng trên giấy thì giọng nói trầm thấp cũng đồng thời vang lên: "Là anh."

Lục Cảnh Lễ gãi đầu: "Hử? Cái gì? Cái gì là anh cơ?"

Lục Đình Kiêu chậm chạp đọc lại số ngày và số phòng: "Tối đó, người trong phòng này, là anh."

Vừa dứt lời, Lục Cảnh Lễ liền đứng đực ra, dường như không hiểu Lục Đình Kiêu đang nói gì, mãi nửa ngày sau mới tỉnh táo lại, truy hỏi, "Anh... Anh... Anh nói cái gì? Người trong phòng này... là... là anh á?"

"Tài liệu ghi chép tối đó, cũng là anh tự xóa." Lục Đình Kiêu tiếp tục nói.

Cả căn phòng rơi vào trầm mặc.

Ngây ra mắt một lúc, Lục Cảnh Lễ hốt tốc lao tới chụp lấy tờ tài liệu trên bàn Lục Đình Kiêu, nhìn nhìn số phòng với số ngày, sau đó đôi mắt càng lúc càng trợn trắng, sau đó nữa thì y như vừa bị sét đánh: "Đệt!!! Đùa nhau hả?"

Sao... lại không nghĩ tới chứ...

"Đây... đây không phải là cái ngày em hạ thuốc anh vào năm năm trước sao!!!"

Mẹ kiếp, mình bị váng đầu à? Sao không nghĩ đến điều này ngay từ đầu!

Nhưng cũng không thể trách anh được, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, với lại anh còn đang toàn tâm toàn ý điều tra chuyện của Tiểu Tịch, sao mà nghĩ được đến chuyện này. Lúc trước anh chỉ để ý đến số phòng, không hề để ý ngày, năm năm trước Thẩm Viên là nơi họ thường tới, mỗi lần tới cũng không vào phòng nào cố định nên cũng chẳng ấn tượng gì về số phòng này hết.

Mãi đến lúc này nghe anh trai nói vậy, anh mới bừng tỉnh!

Chẳng trách... Chẳng trách anh có làm thế nào cũng không điều tra ra nổi.

Anh trai đã tự tay xóa dấu vết, anh có thể tra ra sao! Chẳng ai có khả năng tra ra được hết!

Lục Cảnh Lễ xem đi xem lại tài liệu kia, dường như muốn tìm ra một chỗ hồng nào đó, vẻ mặt như sắp phát điên: "Hóa ra năm năm trước anh và Tiểu Tịch ở cùng một thời gian... cùng một địa điểm... sao lại có chuyện trùng hợp kỳ lạ thế này! Anh có nhớ nhầm không thế?"

Ánh mắt lạnh lẽo như băng của Lục Đình Kiêu bắn qua: "Em cho rằng anh có thể nhớ nhầm sao?"

Lục Cảnh Lễ bị ánh mắt rét lạnh kia dọa co cổ lại, lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Không đâu! Tuyệt đối không thế!

Lục cảnh Lễ gằn như sụp đổ ôm đầu: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này! Em sắp phát điên mất rồi! Sao Tiểu Tịch lại vào phòng anh được chứ! cái tên cầm thú kia..."

Nói đến hai chữ cầm thú, Lục cảnh Lễ đột nhiên kêu thành tiếng: "Không đúng, không đúng, nhất định là em nghĩ sai ở đâu rồi!"

Má ơi! Ai đến nói cho anh ta biết là anh ta đang nằm mơ đi!

Chuyện này quả thật quá kinh hãi rồi...

Nhưng mà, việc kinh hãi hơn còn ở phía sau.

Lục Đình Kiêu mở một trang tài liệu khác ra, giọng vô cùng thấp nói: "Ninh Tịch tai nạn xe sinh non vào ngày 18 tháng 8?"

Lục cảnh Lễ lập tức gật gật đầu, không hiểu sao đột nhiên anh Hai lại quan tâm tới chuyện này: "Đúng vậy, chuyện này tuyệt đối chắc chắn."

Lục Đình Kiêu day day trán, vẻ mặt như bão giạt cấp mười hai trên biển "Tiểu Bảo cũng đến nhà họ Lục vào ngày đó đúng không?"

--- O ---

Chương 1408: Má Oi! Anh Chết Chắc Rồi!

Nghe được câu hỏi này, khuôn mặt Lục Cảnh Lễ lập tức nứt toác, cả người như chìm vào cơn shock mãi nửa ngày sau mới phản xạ có điều kiện nói: "Ngày... ngày 18 tháng 8... Cũng là ngày 18 tháng 8!"

Chỉ qua một chốc thôi mà phải tiếp nhận tin tức lớn như thế, Lục Cảnh Lễ như sắp ngất đi vì kinh hãi.

Má ơi! Năm năm trước nơi anh trai bị mình hạ thuốc và nơi Ninh Tịch bị Ninh Tuyết Lạc hạ thuốc hãm hại lại cùng một địa điểm, cùng một ngày!

Còn đáng sợ hơn nữa là ngày Ninh Tịch bị tai nạn rồi sinh non cũng cùng với ngày Tiểu Bảo được đưa tới nhà họ Lục!!!

Chuyện này... Chuyện này nói lên điều gì...

Người anh chửi cảm thú bao nhiêu ngày như thế... chẳng lẽ... chẳng lẽ là...

Lục Cảnh Lễ quả thực không dám tiếp tục nhớ lại!

"Tiếp tục điều tra." Lúc này đây, sắc mặt của Lục Đình Kiêu cũng vô cùng khó coi, kinh khủng đến nỗi Lục Cảnh Lễ còn chẳng có gan mà liếc lấy một cái.

"Dạ dạ dạ... em lập tức đi điều tra lần nữa! Chắc là em nhầm rồi! Tối đó Tiểu Tịch chắc chắn không có vào phòng anh!" vẻ mặt của Lục Cảnh Lễ khổ sở vô cùng.

Trước khi đi, chẳng biết Lục Cảnh Lễ lấy dũng khí từ đâu ra mà dừng bước, quay người run rẩy nói: "Anh... Dù sao em điều tra cũng không thể lệch được... Tuy rằng người trong phòng đó là anh... nhưng vẫn có khả năng có người khác vào... Thật ra... thật ra... còn có một cách có thể... xác định chuyện này có đúng hay không..."

Lục Đình Kiêu: "Câm miệng!"

"Oa..." Lục Cảnh Lễ bị dọa kêu lên một tiếng rồi chạy mất dép.

Anh chưa từng thấy đáng sợ đáng sợ như thế của anh Hai bao giờ...

Anh có thể nghĩ được ra cách đó, vậy anh Hai không nghĩ ra được à?

Cách rút củi dưới đáy nồi hữu hiệu nhất là đi xét nghiệm DNA của Ninh Tịch và Tiểu Bảo, như vậy tất cả chẳng phải đều sẽ rõ ràng sao?

Nhưng anh nào có dám nói ra chứ!

Anh sắp bị dọa chết rồi đó được không hả?

Đêm hôm đó, là anh tự hạ thuốc cho anh Hai, hơn nữa còn sợ không đủ mà đồ gấp ba lần thuốc.

Phòng của anh Hai lại đôi diện phòng 713, mà 713 và 718 lại còn thoạt nhìn tương tự nhau...

Nhỡ như... nhỡ như Tiểu Tịch Tịch vào nhầm phòng... gặp phải anh Hai bị hạ thuốc mất hết lý trí, chỉ còn bản năng nữa...

Còn nữa, nếu như tất cả phỏng đoán đều là thật, vậy đứa con mà Tiểu Tịch Tịch mang chắc chắn là của anh Hai, nhưng mà rõ ràng năm đó Tiểu Tịch Tịch sinh một đứa bé chết từ trong bụng mẹ. Vậy sao có thể bị đưa đến nhà họ Lục mà Tiểu Tịch Tịch lại không hay biết tí gì?

Lục Cảnh Lễ cảm thấy đầu óc mình lúc này đang vận hành gần như một cỗ máy phân tích cao siêu.

Từ lời kể của anh Hai, anh biết được Ninh Tịch hận người đàn ông năm đó đến thế nào, người đó đã tạo nên biết bao tổn thương cho cô ấy, nếu như người đó quả thật là anh trai mình, vậy hậu quả...

Má ơi! Anh chết chắc rồi...

Không không không... nhưng cũng không thể hoàn toàn nghĩ như vậy được...

Nêu như Tiểu Tịch Tịch chính là mẹ ruột của Tiểu Bảo... vậy Tiểu Bảo hẳn là sẽ vui vẻ lắm!

Thê này thì anh có được tính là công cao hơn tội không nhỉ?

Trong thư phòng của Lục Đình Kiêu.

Có lẽ là Lục Cảnh Lễ nên tạ ơn trời vì chuôn nhanh, bởi dường như là ngay sau khi anh ta đi, nhiệt độ trong phòng lập tức hạ xuống âm mấy độ.

Dù cho Lục Đình Kiêu có nghĩ thế nào thì cũng không thể ngờ được anh ra sức điều tra người làm nhục Ninh Tịch năm đó, vậy mà cuối cùng lại tra đến mình...

Cái người mà anh hận không thể nghiền xương ra thành tro đó... vậy mà lại là chính bản thân anh...

Đây quả thật như là một giấc mơ vô cùng hoang đường vậy...

--- O ---

Chương 1409: Tiểu Bảo Cực Kỳ Giống Ninh Tịch

Không biết Lục Đình Kiêu đã ngồi trong thư phòng bao lâu, đột nhiên anh đứng phắt dậy khoác áo khoác rồi cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

"Thiếu gia, ngài muốn ra ngoài ạ?"

"Chuẩn bị xe, đi đón Tiểu Bảo."

"Vâng ạ!"

Cổng trường học.

Bây giờ là giờ tan học nên cổng trường rất ồn ào và náo nhiệt, các bạn nhỏ vui vẻ theo bố mẹ mình đi về.

Cổ áo vốn luôn thẳng thớm của Lục Đình Kiêu lúc này lại hơi nhàu nhĩ, anh đang lẳng lẳng dựa vào xe, trong tay là một chiếc thuốc hút dd, ẩn sâu trong đôi mắt là cơn giông tố dữ dội.

Cuối cùng, bóng dáng be bé quen thuộc cũng xuất hiện trước cổng trường.

Bánh bao nhỏ đeo ba lô nhỏ trên lưng, khuôn mặt bé nhỏ nghiêm túc đứng chờ quản gia tới đón như mọi ngày, nhưng vừa ngẩng đầu lên cậu bé đã thấy chiếc xe quen thuộc cùng với bóng người quen thuộc đứng trước xe.

Đôi mắt cậu nhóc lập tức sáng lên, chạy lon ton qua: "Mẹ!"

Lục Đình Kiêu dụi đầu thuốc lá trong tay đi: "Hôm nay mẹ con không tới."

Vẻ mặt của bánh bao nhỏ lập tức đầy thất vọng, cứ như là biến từ bánh bao nóng thành bánh bao nguội chỉ trong vòng một giây thôi vậy.

Chiếc xe màu đen chạy từ từ lăn bánh, cảnh vật thấp thoáng ngoài cửa sổ xe nhanh chóng lui về phía sau.

Trong xe, một lớn một nhỏ đều không nói một lời.

Bánh bao nhỏ đơ mặt ngồi trên ghế phó lái, Lục Đình Kiêu lái xe mà đôi mắt thâm trầm không ngừng đang đánh giá cậu nhóc qua kính chiếu hậu.

Khuôn mặt nhỏ bé lạnh lùng vô cảm của Tiểu Bảo rất giống anh, ngay cả

khuôn mặt hay ngũ quan cũng đều là phiên bản của anh, thằng bé là con anh, không ai hoài nghi được điều này.

Dù cho đã nhiều năm như vậy, mỗi lần có ai trong gia tộc nghi ngờ thân phận của Tiểu Bảo thì chỉ cần gặp thằng bé một lần là sẽ đều tan hết nghi vấn.

"Tối nay mẹ sẽ qua ạ?" Tiểu Bảo hỏi.

"Ba sẽ gọi cho mẹ." Lục Đình Kiêu nhìn chăm chăm vào chữ "My love" trên màn hình một lúc lâu rồi mới bấm

gọi.

"Alo, cưng à Giọng nói lạnh lạnh ở đầu bên kia điện thoại như một dòng nước ấm trấn an trái tim đang bất an của anh.

"Em đang ở đâu thế?"

"Em vừa xong việc, thằng nhóc Trang Vinh Quang gọi điện hẹn em đi bắn súng với nó, em đang định qua đó thư giãn một chút."

"Có thể dẫn Tiểu Bảo đi tìm em được không? Tiểu Bảo nhớ em."

"Đương nhiên là được rồi, mang con ngoan của em qua đây đi Ninh Tịch vui vẻ đồng ý.

Nghe câu "con ngoan của em" từ miệng Ninh Tịch mà lòng Lục Đình Kiêu đây mới ngổn ngang: "Được, bọn anh sẽ qua đó."

"Chúng ta sẽ tới chỗ mẹ ạ?" Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo lập tức sáng bừng.

"ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu.

Cậu nhóc nghe vậy liền cong môi để lộ nụ cười khê khàng vui vẻ.

Lục Đình Kiêu vô tình liếc mắt qua thì nhìn thấy cảnh này, ngay giây phút Tiểu Bảo mỉm cười đó, thần sắc giữa chân mày quả thật... cực kỳ giống Ninh Tịch...

Sự SỢ hãi lập tức lướt qua khuôn mặt của Lục Đình Kiêu.

Từ khi Ninh Tịch xuất hiện, Tiểu Bảo bắt đầu cười nhiều hơn, anh cũng đã phát hiện ra lúc Tiểu Bảo cười, nụ cười này hoàn toàn khác với anh.

Thậm chí không chỉ có ít nhất một người nói Tiểu Bảo và Ninh Tịch ở chung lâu ngày nên ngoại hình hai người bắt đầu giống nhau, nhất là lúc cười, thần thái khuôn mặt quả thật rất giống.

Lúc trước mỗi lần nghe như thế anh đều chỉ cho rằng đây là duyên phận, chưa bao giờ để tâm gì nhiều.

Bây giờ nhớ lại, từ lúc Tiểu Bảo nhìn thấy Ninh Tịch thì bám như hình với bóng, đến việc Ninh Tịch vô cùng vô cùng thích Tiểu Bảo đến kỳ lạ, từng chuyện từng chuyện một... bây giờ nghĩ lại quả thật là đáng phải giật mình...

--- O ---

Chương 1410: Xinh Đẹp Như Thế Mà Biết Bắn Súng Á?

Sân tập bắn.

Cũng chỉ mấy tháng ngắn ngủi không gặp thôi mà lúc Ninh Tịch gặp lại Trang Vinh Quang đã suýt không nhận ra cậu ta nữa rồi.

Cậu chàng này không chỉ thay đổi về cách ăn mặc bề ngoài mà cả tinh thần cũng sáng sủa lên không ít, lúc này cậu ta đang nói chuyện với mấy người bạn, không chỉ để lộ ra tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ mà còn xen lẫn chút kiên nghị quyết đoán của sự trưởng thành.

Xem ra lần này cậu ta thật sự thay đổi rồi, không "ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới*" như trước nữa rồi.

*Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi nước: thành ngữ TQ ám chỉ làm việc không đến nơi đến chốn.

Lúc này Ninh Tịch đang mặc một bộ váy màu đỏ không tay của nhà trồng được, đi đôi giày cao gót màu bạc khám pha lê, cô tháo kính râm xuống để lộ khuôn mặt xinh đẹp lộng lẫy.

Hôm nay không phải là ngày nghỉ nên sân bắn cũng không đông lắm, với lại dù cô có là ngôi sao thì tới sân tập bắn chơi một chút cũng chẳng vấn đề gì, không cần phải ra sức che giấu, vì thế Ninh Tịch cũng không cải trang quá nhiều.

Có điều dù là thế, việc Ninh Tịch xuất hiện vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt, tất cả đều là vì vẻ đẹp của cô chứ không phải vì thân phận nghệ sĩ của cô.

Đạo này, Ninh Tịch mặc đồ nam còn nổi tiếng hơn cả Ninh Tịch mặc đồ nữ, nổi tiếng trong đám phụ nữ hơn là cánh đàn ông. Mà những người đến sân tập bắn chủ yếu là nam, vì thế Ninh Tịch mặc đồ nữ tới cũng chỉ có lẻ tẻ mấy fan nam nhận ra mà thôi.

"Wow! Có mỹ... Mỹ nữ! Mỹ nữ cấp cao luôn!"

"Đâu thế, đâu thế? Mỹ nữ ở đâu!"

"Ôi! Đây chẳng phải là đại minh tinh Ninh Tịch đó à?" "Ninh Tịch nào thế?"

"Chính là nữ chính trong phim Người Tìm Mộng đó, lúc cô ấy mặc đồ nữ sẽ trông như thế này."

"Ôi chao, sao đại minh tinh lại tới nơi này? Không ngờ một người đẹp như thế mà còn thích bắn súng."

Trang Vinh Quang nghe mọi người bàn tán thì vô thức nhìn về phía cổng ra vào.

Cậu ta sững sốt mất một chút mới nhận ra vị siêu mỹ nữ này là ai, bèn hung phấn vẫy tay: "Chị Tịch!!! Ở đây! Mau qua đây đi!"

Gần đây Trang Vinh Quang có không ít bạn, thấy vậy thì cả đám đều lao qua buông lời trêu chọc.

"Quang này! Tên nhóc nhà cậu quen một người đẹp như thế từ bao giờ vậy?"

"Còn là đại minh tinh nữa chứ!"

"Nhanh nhanh giới thiệu một chút đi!"

"Không phải là bạn gái mới của mày đó chứ?"

Nghe được câu cuối cùng, sắc mặt Trang Vinh Quang lập tức hơi đỏ lên, tức giận lấy khuỷu tay huých cho cái tên đang nói luyên thuyên kia một cú: "Nói nhăng nói cuội gì đó! Không nghe tao gọi chị đó à! Chị ấy là bạn thân chị tao đó! Bắn súng đình lắm! Tay thiện xạ hôm trước tao nói với chúng mày chính là chị ấy đó!"

"Phì! Trang Vinh Quang mày chọc tao đấy à? Tay thiện xạ mà mày khen ngợi chính là cô ấy sao?"

"Nói đùa à, sao có thể như thế được! Xinh đẹp như thế mà cũng biết bắn súng á?"

"Tao còn tưởng là chị gái nào đó trông dũng mãnh như đàn ông chứ!"

Ninh Tịch ồ cách đó không xa nghe tiếng bàn luận náo nhiệt của họ thì có chút buồn cười.

"Chị Tịch! Cuối cùng chị cũng tới rồi! Mau cho mấy tên này được mở mang tầm mắt đi!" Trang Vinh Quang vui vẻ chạy ra đón.

Ninh Tịch chọn súng, tùy tay thử một chút thì là mấy cậu trai kia liền giương đôi mắt sáng lấp lánh như sao, lao nhao gọi "chị" theo Trang Vinh Quang.

Nhìn dáng vẻ trơn mắt há mồm của nguyên đám, Trang Vinh Quang còn cảm thấy đắc ý hơn cả mình được khen vậy.

Vì người vây tới xem càng lúc càng nhiều, Trang Vinh Quang bèn dẫn Ninh Tịch tới một sân tập bắn yên tĩnh không người khác.

--- O ---

Chương 1411: Con Trai Ngoan

Trang Liêu Nguyên vốn còn đang ngồi "hầu" Trang lão gia tử câu cá giải sầu ở gần đó thì nghe Trang Vinh Quang gọi Ninh Tịch tới muốn đọ bắn súng, vì vậy hai người liền hứng thú đi qua.

Lúc hai người đến nơi, Trang Vinh Quang đang hứng chí bùng bùng chém gió tung bùng với Ninh Tịch: "Chị Tịch, cuối cùng em cũng đã học xong chiêu bịt mắt bắn súng kia của chị rồi đó!"

Cậu chàng vút lời liền lôi một miếng vải đen ra bịt kín mắt mình rồi giơ súng lên, ngắm ngay vào bia bắn ở đối diện.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Bắn xong ba phát, bảng điểm bên cạnh nhanh chóng hiện thành tích: 10 điểm, 10 điểm, 10 điểm.

Ninh Tịch nhíu mày, "Không tệ đâu!"

"Thật không thật không???" Thấy Ninh Tịch khen mình, Trang Vinh Quang như thể sắp vênh đuôi lên trời đến nơi rồi vậy.

"Em đã nói là tiểu gia em đây thiên phú lắm mà! Trước đây chẳng qua em không muốn học thôi, em mà nghiêm túc rồi thì đến em còn tự sợ mình ấy chứ!"

"Thằng nhóc thôi, mới có chút thành tích mà đã đắc chí như vậy rồi." Trang Liêu Nguyên ở phía sau nghiêm mặt quở trách. Có điều, tuy là giọng điệu quở trách nhưng ánh mắt lại đầy tự hào và vui mừng, đồng thời vẻ mặt lúc nhìn Ninh Tịch cũng đầy cảm kích.

Thằng nhóc nhà họ có được ngày hôm nay đều là dựa vào cô bé này.

Nhìn thấy Trang Tông Nhân và Trang Liêu Nguyên, Ninh Tịch vội vàng lên tiếng chào hỏi sau đó cười nói: "Trong thời gian ngắn mà đạt được thành tích như thế, Vinh Quang quả thật là không tồi đâu ạ!"

Trang Vinh Quang nghe xong lập tức đắc ý hơn: "Ba thấy chưa, ngay cả chị Tịch cũng nói vậy rồi! Chị Tịch, đừng để ý họ nữa! Qua đây, chúng ta tiếp tục nào!"

Hai người luận bàn đọ súng một chốc thì sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi non nớt của trẻ con: "Mẹ!"

Vừa nghe thấy giọng của bảo bối nhà mình, Ninh Tịch lập tức để khẩu súng trong tay xuống, vui vẻ quay người lại đưa tay ra ôm chầm lấy cậu nhóc đang lon ton phi tới nhào vào lòng mình: "Con trai ngoan!"

Cả người bánh bao nhỏ vừa thơm vừa mềm, Ninh Tịch cứ ôm mãi mà chẳng muốn buông tay.

Trang lão gia tử nghe được một tiếng "mẹ" liền nhìn về phía bánh sao nhỏ, sau đó đầy ngạc nhiên mà quay sang nhìn Trang Liêu Nguyên ở bên cạnh: "Đứa bé này là..."

Ngay lập tức, phía sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn, sau đó là một người đàn ông tướng mạo rất giống với cậu nhóc mà Ninh Tịch đang ôm trong lòng cất bước đi tới.

Nhìn thấy Lục Đình Kiêu, không cần Trang Liêu Nguyên trả lời thì Trang Tông Nhân cũng đã đoán được: "Đây chính là cháu trai nhà họ Lục à?"

"Đúng vậy ạ." Trang Liêu Nguyên trông thấy Lục Đình Kiêu thì sắc mặt lập tức nghiêm lại.

Mới chỉ là quan hệ bạn trai bạn gái thôi, Ninh Tịch còn chưa gả qua, sao con trai nhà họ đã gọi Ninh Tịch là mẹ rồi!

"Trang lão tiên sinh, thủ trưởng Trang." Lục Đình Kiêu chào hỏi hai người, sau đó lại gọi Tiểu Bảo tới: "Qua đây chào mọi người."

Tiểu Bảo nhìn nhìn Trang Liêu Nguyên, sau đó lại nhìn nhìn Trang Tông Nhân rồi lễ phép chào hỏi: "Chào bác Trang! Chào ông Trang!"

Thấy dáng dấp nhỏ xinh, cộng thêm khuôn mặt trắng trẻo mềm mại đáng yêu, ngẩng đầu lên chào mình, vẻ mặt Trang Liêu Nguyên liền mềm đi không ít, nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Sao ông lại cảm thấy thằng bé này khang khác với lúc ông gặp ở bữa tiệc nhà

họ Lục nhỉ? Hình như đã hoạt bát hơn.

Còn vẻ mặt của Trang Tông Nhân thì tràn ngập hiền từ, ông duỗi bàn tay thô ráp ra xoa xoa đầu bánh bao nhỏ: "Bé ngoan!"

Cũng chẳng biết có phải là vì lớn tuổi nên phá lệ thích trẻ con hay không, lần đầu tiên trông thấy cậu nhóc này đã khiến ông thích rồi.

--- O ---

Chương 1412: Chú Gọi Nhóc Là Ba

Cách đó không xa, Trang Vinh Quang nhìn thấy Lục Đình Kiêu và Lục Đình Kiêu phiên bản mini thì liền mất hứng bĩu môi: "Chị Tịch, ánh mắt của chị làm sao đó, nhiều đàn ông như thế, sao lại nhất thiết cứ coi trọng Lục Đình Kiêu!"

Ninh Tịch nhướn mày: "Bởi vì đẹp trai!"

Trang Vinh Quang ghen hòng, nhìn khuôn mặt như điêu như tạc kia của Lục Đình Kiêu mà không tài nào phản bác nổi, vì thế bèn nói: "Sao chị lại nông cạn thế nhỉ, con của anh ta lớn như thế kia rồi?"

Ninh Tịch: "Ngại quá đi mất, chị thích nhất là con anh ấy đó!"

Trang Vinh Quang: "..."

Một cái bánh bao nhỏ vừa trắng vừa mềm, chả có chút khí phách nào thì có cái gì hay mà thích chứ?

"Chị Tịch, em cảm thấy chị thích hợp ở bên anh lính oai phong hơn đó, chờ em nhập ngũ rồi em sẽ để ý giúp chị, chắc chắn sẽ tìm được người còn đẹp trai hơn Lục Đình Kiêu gấp trăm lần, sau đó sinh một đứa con có khí chất bá đạo như chị, thế chẳng phải tốt hơn à..."

Hình tượng phóng khoáng bá đạo của Ninh Tịch trong đầu Trang Vinh Quang đã trở nên bất diệt, người con gái mạnh mẽ, dũng cảm, trí tuệ, kiên nhẫn, chính trực, nữ thần của cậu sao có thể bị trói buộc trong gia đình hào môn như con chim hoàng yến thế được!

Này, quả thật là đau đớn vô cùng.

Lúc này trong mắt Ninh Tịch chỉ còn con trai bảo bối của mình, nào có thời gian mà để ý tới thằng nhóc động kinh Trang Vinh Quang, cô vui vẻ đi tới trước mặt bánh bao nhỏ.

Tới gần liền thấy đôi mắt của bánh bao nhỏ đang sáng rực nhìn vào khẩu súng trong tay Trang Vinh Quang, Ninh Tịch cúi người xuống cười nói: "Bảo bối, con muốn chơi à?"

Bánh bao nhỏ lập tức mở to đôi mắt tròn đen nhánh của mình lên: "Có được

không ạ?"

Ninh Tịch bèn cười nói: "Đương nhiên là được rồi!"

Nghe thấy Ninh Tịch đồng ý cho Tiểu Bảo nghịch súng, bất kể là Lục Đình Kiêu hay Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân cũng đều không cảm thấy có vấn đề gì cả, ngược lại còn cảm thấy như đó là chuyện đương nhiên.

Nhà họ Trang là gia đình quân nhân lâu đời, Trang Tông Nhân lớn lên nơi sa trường không nói, lúc Trang Vinh Quang vừa biết đi, Trang Liêu Nguyên cũng đã lấy súng cho cậu làm đồ chơi, lúc khoảng 3 - 5 tuổi, Trang Liêu Nguyên còn thường dẫn cậu tới những chỗ như sân tập bắn để luyện tập.

Trang Vinh Quang kế thừa thiên phú của nhà họ Trang, từ bé đã có thiên phú cũng rất thích súng ống, chỉ tiếc có một đạo thể cục chính trị quá hỗn loạn, nhà họ Trang lại đứng đầu sóng ngọn gió, bọn họ bận rộn tranh đấu mà bỏ bê việc dạy dỗ Trang Vinh Quang, bỏ qua thời kỳ phát triển quan trọng nhất của cậu ta. Đến lúc muốn dậy dỗ uốn nắn lại thì lại dùng phương pháp quá mạnh mẽ, suýt nữa đã hủy đi mất một mầm non tốt...

Trang Vinh Quang trông thấy dáng vẻ dịu dàng cứng chiều kia của Ninh Tịch thì khinh thường bĩu môi nói: "Chị Tịch, chị cẩn thận không lại làm thương cái cánh tay nhỏ bé của nó! Không phải ai động vào súng lúc 3 - 5 tuổi mà cũng bắn được 10 điểm như em đâu!"

"Nếu Tiểu Bảo có thể bắn được 10 điểm thì sao?"

Lúc này, một giọng nói non nớt vang lên nhưng chẳng hiểu sao nó lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Trang Vinh Quang lập tức đưa mắt nhìn về phía bánh bao nhỏ, vẻ mặt đầy buồn cười: "Ha! Khẩu khí không nhỏ nhỉ! Đã động đến súng bao giờ chưa?"

Tiểu Bảo: "Chưa từng."

"Chưa từng mà còn dám phát ngôn bừa bãi à! Nếu nhóc mà bắn được 10 điểm thì chú sẽ gọi nhóc là ba luôn!"

Vừa dứt lời, Trang Liêu Nguyên lập tức trợn mắt nhìn thẳng con trai.

Trang Vinh Quang sờ mũi: "Khụ khụ khụ... Dù sao thì cũng chính là ý đó đó! Nếu nhóc mà bắn được 10 điểm thì nhóc muốn chú làm gì cũng được!"

Tiểu Bảo nghiêm khuôn mặt nhìn Trang Vinh Quang biểu cảm không chút thay đổi nói: "Nếu như Tiểu Bảo bắn được 10 điểm, chú không được châm ngòi ly gián trước mặt mẹ của Tiểu Bảo nữa!"

--- O ---

Chương 1413: Thiên Phú Di Truyền

Đệt, sao tai thẳng nhóc này thính thế, cậu ta nói nhỏ vậy mà nó cũng nghe được.

Mặt Trang Vinh Quang lập tức đỏ rần lên sau đó cứng đầu cứng cổ nói: "Chú châm ngòi ly gián bao giờ, những gì chú nói đều là thật hết có được không hả? Còn nữa, chị ấy mà là mẹ nhóc hả, nhóc đừng có gọi bậy gọi bạ!"

"Là mẹ của Tiểu Bảo!" Sau khi nghe thấy câu nói của Trang Vinh Quang, vẻ mặt của Tiểu Bảo trở nên lạnh lẽo chưa từng thấy, rõ ràng là đã thật sự tức giận.

Sau đó, bánh bao nhỏ nhắn từng chữ nói với Trang Vinh Quang: "Nếu Tiểu Bảo bắt được 10 điểm, chú phải nói "mẹ là mẹ của Tiểu Bảo" một trăm lần!"

Trang Vinh Quang không thèm để ý nói: "Nói thì nói! Chú mà phải sợ nhóc à!"

Trang Liêu Nguyên ở bên cạnh thấy con trai nhà mình đã mười tám tuổi rồi mà còn ngây thơ tranh cãi với một đứa trẻ năm tuổi thì lập tức đen mặt nói: "Vinh Quang, không được phép làm bậy!"

Mặt mo của Trang Tông Nhân cũng có chút không nhịn nổi nữa: "Cái thằng nhóc thối này, to đầu rồi mà còn ức hiếp một đứa trẻ, có biết xấu hổ là gì không hả!"

"Không sao đâu ạ." Lục Đình Kiêu thấy vậy thì lại chẳng buồn để ý.

"Sao lại mắng con, rõ ràng là mọi người đều thấy nó khiêu khích con cơ mà..." Trang Vinh Quang không phục bắt đầu lèm bèm.

"Là Tiểu Bảo khiêu khích, nếu Tiểu Bảo không làm được thì Tiểu Bảo sẽ nhận lỗi với chú, Tiểu Bảo sẽ gọi chú là anh một trăm lần."

"Được được được ~ Chú chờ nhóc gọi chú là anh một trăm lần."

...

Ninh Tịch biết Tiểu Bảo không phải là kiểu trẻ con nghịch ngợm tùy hứng, cậu nhóc đang rất nghiêm túc và cũng đang thật sự tức giận.

"Bảo bối, con thật sự muốn đánh cược à?"

Bánh bao nhỏ nhìn Ninh Tịch, trong mắt của nhóc mẹ là món đồ trân quý nhất thế gian này, không ai có thể xâm phạm: "Mẹ, mẹ là mẹ của con."

Ninh Tịch thấy thái độ của bánh bao nhỏ kiên quyết như thế, cuối cùng đành đi chọn một khẩu súng cho cậu nhóc.

Dù sao cũng chỉ là hai đứa trẻ con nghịch ngợm với nhau nên Lục Đình Kiêu cũng không thèm để ý, Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân thấy vậy cũng không lên tiếng ngăn cản.

Ninh Tịch chọn cho bánh bao nhỏ một khẩu súng ngắn hạng nhẹ, sức giật không lớn nhưng cũng đã quá sức với một đứa trẻ năm tuổi, thậm chí có cầm được chắc súng trong tay hay không cũng đã là một vấn đề rồi.

Cũng vì mấy người lớn ở đây đều là dân chuyên nghiệp nên cô mới dám để Tiểu Bảo chơi như thế.

"Bảo bối, chúng ta chơi cho vui thôi nhé, bởi vì mẹ đã là mẹ của con rồi, con không cần chứng minh với bất cứ ai hết, biết chưa?" Ninh Tịch trấn an cậu nhóc.

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong đôi mắt lại sáng ngời một cách lạ thường.

"Nào, để mẹ dạy con cầm súng!" Ninh Tịch cẩn thận kiên nhẫn dạy bánh bao nhỏ cách cầm súng và cả cách nhắm sao cho chuẩn nữa.

Trang Vinh Quang ở cạnh đó bô bô xen vào: "Áy áy áy áy, sao ngón tay lại đặt đó được... Đơn giản như thế mà cũng sai nữa... Lúc chú ba tuổi..."

Ninh Tịch trợn mắt lên: "Có phải là muốn chị dùng dao thật luận bàn với cậu một chút không."

Trang Vinh Quang nuốt nước miếng, lắc đầu như trống bỏi, đồng thời trong lòng cũng vô cùng ê ẩm, mẹ nó, cái dáng vẻ như gà mẹ bảo vệ gà con này là gì thế hả, cái thằng nhóc mềm mại như bánh bao này có gì tốt chứ! Cũng chỉ là dáng vẻ mũm mĩm một chút, trắng trẻo một chút, dễ thương một chút thôi mà!

Lục Đình Kiêu nhìn Ninh Tịch kiên nhẫn chỉ dạy cho Tiểu Bảo, cùng với vẻ

mặt học tập chăm chú của con trai, trong mắt anh bỗng xuất hiện một tia sáng nhạt không dễ gì phát hiện ra.

Năm tuổi bắt được 10 điểm.

Nếu không phải là đứa trẻ có được di truyền thiên phú siêu đẳng từ gia tộc họ Trang như Ninh Tịch và Trang Vinh Quang thì tuyệt đối là không thể làm được.

Nhà họ Lục đời đời kinh doanh, con cháu chỉ được truyền thụ nền giáo dục quý tộc, rõ ràng là không thể nào có thiên phú quá lớn trong lĩnh vực này được.

--- O ---

Chương 1414: Ba Em Đã Sớm Đánh Chết Em Rồi

"Bảo bối, con nhớ rõ chưa?"

"Mẹ, Tiểu Bảo nhớ rõ rồi ạ." Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

"Được, vậy chúng ta thử một chút nào! Không chê hô hấp thật tốt, ba điễm trên một đường thẳng..." Ninh Tịch đứng bên cạnh chỉ dẫn.

Tiểu Bảo nắm chặt súng trong tay nâng họng súng lên, vì dáng người hơi nhỏ bé nên góc bắn hơi chếch lên trên mới ngắm vào bia ngắm phía trước.

Ba người Trang Liêu Nguyên, Trang Tông Nhân và Lục Đình Kiêu đang trò chuyện ở gần đó thấy vậy cũng lập tức quay sang nhìn cậu bé.

Nhìn thấy tư thế cầm súng của Tiểu Bảo, đôi mắt của Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân cũng không nhịn được mà sáng lên mấy phần.

Khuôn mặt của Trang Tông Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc: "Đứa bé này... không nhìn ra là lực cổ tay cũng không tệ..."

Trang Liêu Nguyên cũng khẽ gật đầu: "Dáng đứng cũng vững vàng."

Nói xong lại nhìn thoáng qua Lục Đình Kiêu, xem ra bình thường chắc đứa trẻ này cũng trải qua huấn luyện, may mà không bị nhà họ Lục dạy thành một con mọt sách.

Hiện tại thể chất của Tiểu Bảo đã tiến bộ vượt bậc, đã sớm bỏ xa bạn bè cùng lứa vài con phố, vì thế việc cầm súng, nổ súng cũng không phải là quá khó đối với nhóc.

Trang Vinh Quang ở bên cạnh thấy dáng ngắm bia chuẩn của Tiểu Bảo thì cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cứ "hừ hừ" bắt bẻ: "Chỉ được cái mã thôi thì ích gì!"

Vừa dứt lời, "đoàng" một tiếng, Tiểu Bảo đã bắn phát súng thứ nhất.

Tất cả mọi người vô thức nhìn về phía bia ngắm bắn.

Một lát sau, bảng điễm hiện lên số điễm: 0 điễm.

Bầu không khí yên lặng một cách quái dị.

Sau đó, Trang Vinh Quang ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ha ha ha ha ha ha... 0 điểm! còn chả bắn trúng bia! Cho dù chú có bịt mắt cũng không thể không bắn trúng bia được! Ha ha ha ha... Thê mà còn nói khoác là bắn được 10 điểm, cười chết tôi rồi..."

Ninh Tịch đen mặt lườm Trang Vinh Quang: "Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo động vào súng có được không hả! Sao mà một phát ăn ngay 10 điểm được, thuận lợi nỏ súng được đã là lợi hại lắm rồi!"

Thật ra, Ninh Tịch nói không hề sai, quả thật là như vậy, bình thường mấy đứa trẻ khác còn chẳng dám sờ, cho dù có dám cũng không không chê được, làm gì có đứa nào nỏ súng được ngay từ lần cầm đầu tiên.

"Tuổi nhỏ mà được như thế là giỏi rồi!" Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân cũng mở miệng nói.

"Ai bảo vừa rồi nó to mồm thê chứ..." Trang Vinh Quang "hừ hừ".

Phát thứ nhất bắn không trúng, lại còn bị Trang Vinh Quang chế giễu thê nhưng vẻ mặt của Tiểu Bảo vẫn không thay đổi chút nào, ngược lại ánh sáng trong mắt còn sáng hơn.

Ninh Tịch chưa từng thấy dáng vẻ hưng phấn như thế của thằng bé bao giờ vì vậy tâm tình cũng vui lây theo, cô ngồi xỏm xuống dịu dàng nói: "Bảo bối, chơi vui không?"

Mắt bánh bao nhỏ sáng lấp lánh, ra sức gật đầu.

"Vậy chúng ta tiếp tục chơi ha! Chúng ta không cần để ý tới cái tên quý ấu tri kia!" Ninh Tịch nói xong lại lườm Trang Vinh Quang cái nữa.

Thế là bánh bao nhỏ lại giơ súng lên lần nữa.

"Đoàng" một tiếng, 3 điểm.

"Không tồi không tồi! Trúng bia rồi! Tiếp tục nào!" Ninh Tịch đứng bên cạnh cổ vũ.

"Đoàng", 4 điểm.

"Bảo bối giỏi quá đi! Lại tiến bộ rồi!" Khuôn mặt Ninh Tịch ngập vẻ vui mừng.

Trang Vinh Quang thấy thế thì khóe miệng hơi giật giật: "Chị có cần phải khen khoa trương vậy không! Bắn dở thế kia mà còn khen lấy khen để! Nếu em bắn như thế thì ba em đã sớm đánh chết em rồi đó!"

Ninh Tịch làm lơ "quỷ ấu trĩ", tiếp tục cổ vũ cho bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ lúc này cũng đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui thú bắn súng.

"Đoàng", 5 điểm.

"Đoàng", 6 điểm.

"Đoàng", 7 điểm.

--- O ---

Chương 1415: Vợ À, Là Do Gen Của Em Trâu

Lúc bảng điểm hiện lên con số 9,2, ánh mắt của Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân bắt đầu thay đổi, chỉ có mình Trang Vinh Quang là vẫn khinh thường như cũ.

"Thằng nhóc này cũng may mắn nhỉ! Bản được 9,2 điểm! Nhưng 10 điểm không phải cứ ăn may là được đâu!"

Vừa dứt lời, "đoàng" một tiếng 10 điểm!

"Đoàng", lại 10 điểm tiếp!

Hai lần 10 điểm liên tục, Trang Vinh Quang đang trào phúng thi suýt cắn phải lưỡi mình, lắp bắp nói: "Thằng nhóc này... quả nhiên là may mắn thật..."

Vừa mới dứt lời, Tiểu Bảo lại "đoàng" thêm phát nữa, 10 điểm lần thứ 3.

Trang Vinh Quang: "Ba lần 10 điểm? Như thế này thì có phải là... may mắn quá rồi không?"

"Đoàng", lại thêm 10 điểm nữa.

Sau đó, lại "đoàng" "đoàng" "đoàng" vang lên, mỗi lần Tiểu Bảo bắn đều trúng ngay hồng tâm, không xê xích một chút nào.

Không chỉ có Trang Vinh Quang đứng ngẩn tò te ra, mà khuôn mặt của Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân cũng tràn đầy kinh ngạc. Ngay cả Ninh Tịch cũng bị Tiểu Bảo dọa cho ngây người, vừa rồi cô còn đang cổ vũ khích lệ nhóc mà giờ đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Sau quãng thời gian ngắn ngủi, Tiểu Bảo không chỉ bắn được 10 điểm mà phát nào phát nấy đều trúng hồng tâm, không khác gì một tay thiện xạ cừ khôi.

Mãi lâu sau, Ninh Tịch mới ngơ ngác bật ra một câu: "Ôi... thần linh ơi! Lục Đình Kiêu... con của anh cũng nghịch thiên quá đi! Gen này đúng là quá trâu rồi!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Vợ à, có vẻ như cái này không phải từ gen của anh đâu.

Lúc này đây, nhìn con trai càng bắn càng nghiệm, bắn phát nào chuẩn phát đó thì nội tâm Lục Đình Kiêu lại càng phức tạp.

Anh dám chắc rằng trong nhà họ Lục, bao gồm cả anh, không có một ai có năng khiếu về phương diện này, đây cũng là lần đầu tiên thằng bé được sờ đến súng.

Thiên phú của Trang Vinh Quang từ cha và ông, còn thiên phú của Ninh Tịch thì dường như cũng là từ huyết mạch nhà họ Trang.

Vậy còn Tiểu Bảo thì sao?

Thiên phú của Tiểu Bảo từ đâu mà ra?

Cái ý niệm sinh ra từ kết quả điều tra của Lục cảnh Lễ, giống y như một hạt giống được gieo xuống đất từ từ nảy mầm và trở thành cây cỏ thụ chọc trời.

Dù sao Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ, cổ tay không thể nâng lâu quá được, Ninh Tịch sợ tay bánh bao nhỏ bị thương, chơi thêm một chốc liền kêu thằng bé ngừng lại.

Bánh bao nhỏ lưu luyện buông súng, vẻ mặt hoàn toàn chưa thỏa mãn.

Xưa nay, bánh bao nhỏ đối với cái gì cũng không có quá nhiều hứng thú, giờ lại nhìn thấy được dáng vẻ này của thằng bé thì Ninh Tịch rất vui, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy thân thiết hơn.

Lúc đầu, Trang Liêu Nguyên vẫn có chút thành kiến vì

Tiểu Bảo là con riêng của Lục Đình Kiêu, nhưng sau khi chứng kiến màn vừa rồi thì chẳng còn tí thành kiến nào nữa. Ánh mắt ông nhìn cậu nhóc mà sáng lờ lờ, thậm chí còn sáng hơn cả lúc nhìn thấy Ninh Tịch: "Đứa trẻ này... đúng là rất có thiên phú! Thiên phú còn cao hơn cả Vinh Quang nữa!"

Thậm chí rất có thể sẽ vượt qua được cả Ninh Tịch nữa.

Trang Vinh Quang lệ rơi đầy mặt, ba, con đã đủ mất thể diện lắm rồi, ba đừng nói nữa được không, con sắp phải gọi người khác là ba rồi đây này, hu hu hu!

Lúc này bánh bao nhỏ mới nhớ tới chuyện quan trọng nhất, lạnh lùng nhìn về phía Trang Vinh Quang: "Đừng có quên lời hứa của chú."

Dù sao thì Trang Vinh Quang cũng không đến nỗi đánh cược với trẻ con mà còn lật lọng, vì vậy chỉ có thể nén đau thương nói: "Sau này chú sẽ không châm ngòi ly gián nữa."

"Còn nữa."

"Ninh Tịch là mẹ cháu, là mẹ cháu... là mẹ cháu..."

Khuôn mặt nghiêm túc, căng cứng của bánh bao nhỏ lúc này mới giãn ra, nở nụ cười mỉm thỏa mãn, trông vô cùng đáng yêu.

Trang Vinh Quang nhìn nụ cười dễ thương kia của bánh bao nhỏ thì không nhận được mà rùng mình...

Móa! Sao trong chớp mắt thôi mà cậu lại thấy thằng nhóc đáng ghét này cũng đáng yêu được nhỉ?

--- O ---

Chương 1416: Em Có Thích Tiểu Bảo Không?

Hôm nay phát hiện ra bánh bao nhỏ có thiên phú ở lĩnh vực bắn súng nữa thì Ninh Tịch ngoài vui vẻ cùng thấy thân thiết ra còn có tí xiu ghen tỵ.

Gen của bánh bao nhỏ hoàn hảo đến mức nghịch thiên như thế này thì chắc là mẹ ruột của thằng bé cũng ưu tú giỏi giang hơn người nhỉ!

Mới chỉ một chốc thôi mà Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân đã cực kỳ thích cậu nhóc Tiểu Bảo đáng yêu này rồi, còn vì nể mặt bánh bao nhỏ mà nhiệt tình mời hai cha con tới ăn tối nữa. Trong bữa tối, bánh bao nhỏ thể hiện vô cùng nhiệt tình nên Trang lão gia tử còn muốn giữ bánh bao nhỏ ở lại Trang gia chơi mấy ngày.

Có điều, Lục Đình Kiêu cũng rất nhanh chóng lựa lời mà uyển chuyển từ chối, com nước xong xuôi liền đưa vợ con về.

Người nhà họ Trang này, cướp vợ anh còn chưa đủ mà còn nhớ nhung cả con trai anh nữa à.

...

Đêm khuya tại Bạch Kim Đế Cung.

Ninh Tịch dỡ bánh bao nhỏ ngủ ngon rồi liền rời khỏi phòng thằng bé.

Cô định tạm biệt Lục Đình Kiêu rồi về Đào Hoa Ổ, nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy người đâu.

Lòng vòng mãi cuối cùng cũng tìm được anh dưới giàn tường vi trong vườn.

Anh đang ngồi một mình trên ghé mây, một tay rũ lên thành ghé, tay kia cầm một điều thuốc, tàn thuốc đỏ rực lúc sáng lúc tối trong đêm.

Ninh Tịch cau mày lại, giẫm lên thảm cỏ mềm mại bước qua: "Sao anh lại ngồi một mình ở đây thế này?"

Nghe được giọng cô, lớp băng quanh thân ngăn cách người đàn ông với cả thế giới lúc này mới vỡ vụn ra, anh dụi điều thuốc đi nhìn về phía cô: "Qua đây."

Ninh Tịch nghe lời bước qua, vừa bước tới liền bị anh nắm tay, kéo cô ngồi

lên đùi anh.

Cái ôm của anh rất ấm áp, lại phảng phất mùi thuốc lá nhàn nhạt và có một chút gì đó bất an khiến cô không thể không chú ý tới.

"Sao thế? Anh có tâm sự gì à?" Ninh Tịch ngẩng đầu hỏi.

"Em có thích Tiểu Bảo không?" Trong làn gió đêm tịch mịch, Lục Đình Kiêu cất tiếng hỏi.

"Đương nhiên là thích rồi!" Ninh Tịch không hiểu lắm trả lời lại, không hiểu tại sao đột nhiên Lục Đình Kiêu lại hỏi vấn đề này.

Cái vấn đề này mà còn cần phải hỏi à?

Để chứng minh lời nói của mình, Ninh Tịch lại nói tiếp: "Thật ra thì... trước khi gặp Tiểu Bảo, quả thật là em không thích trẻ con, hừm... cũng không thể nói là không thích... chỉ là... không muốn tiếp cận trẻ con... mãi đến khi gặp được Tiểu Bảo..."

Nghe Ninh Tịch nói vậy lòng Lục Đình Kiêu cũng trĩu nặng dần.

Những lời cô nói ở ruộng lúa hôm đó dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

"Đứa bé... vừa sinh ra đã chết... xem ra đây là sự nhân từ duy nhất của ông trời dành cho em... Nếu không, em thật sự không biết nên đối mặt với đứa bé ấy như thế nào..."

Lục Đình Kiêu vô thức ôm chặt lấy cô gái trong lòng, hơi nghiêng người như muốn hôn, nhưng lúc tới gần thì lại lui về...

"Người đàn ông xa lạ đó... vô cùng đáng sợ..."

"Em rất đau... rất đau..."

"Cảm giác như em sẽ chết vì sự đau đớn đó..."

"Sau hôm đó thì em sốt cao nguyên một tuần, nằm trên giường hơn một tháng mới khỏe lại! Cảm giác xấu hổ khi đi khám bác sĩ lúc đó em nhớ mãi đến tận bây giờ..."

"Sau đó em mắc chứng sợ hãi đàn ông, em cực kỳ chán ghét sự tiếp xúc với

bất cứ gã đàn ông nào, lần đầu tiên của năm năm trước cũng là lần duy nhất của em..."

Từng lời nói của cô hôm đó cứ văng vẳng bên tai, khiến anh như đứng giữa hai nửa thiên đường và địa ngục.

Cuối cùng anh cũng biết được cái cảm giác của Ninh Tịch khi phải giữ một bí mật mà không cách nào có thể nói ra.

--- O ---

Chương 1417: Máu Của Ninh Tịch

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cơn sóng ngầm cuộn cuộn trong đôi mắt đen nháy của Lục Đình Kiêu cũng yên ắng trở lại.

Ngón tay thon dài của anh vuốt ve cần cổ thon dài của cô, nụ hôn hơi lạnh mang theo tình cảm nồng đậm rơi lên môi cô...

Ninh Tịch cũng không biết rốt cuộc cảm giác bất an của Lục Đình Kiêu do đâu, vì vậy chỉ có thể phối hợp với anh để anh yên lòng trở lại.

"A", đột nhiên Ninh Tịch ôm bả vai kêu lên một tiếng đau đớn.

"Sao thế?" Lục Đình Kiêu lo lắng hỏi.

"Ừm... Hình như có thứ gì đó cứa phải em!" Ninh Tịch ôm lấy bả vai mình.

Lục Đình Kiêu giơ tay lên nhìn thoáng qua cổ tay áo của mình: "Xin lỗi, là khuy áo của anh bị hở."

Nói xong liền vội lấy khăn tay ra bịt vết thương lại cho Ninh Tịch rồi đỡ cô đứng lên: "Anh đưa em đi xử lý vết thương!"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu lúc này không được tốt cho lắm.

Ninh Tịch nhìn vẻ mặt lo lắng của anh thì bất đắc dĩ cười nói: "Vết thương nhỏ thôi mà, không có gì đáng ngại đâu anh!"

Lục Đình Kiêu nhìn xem cô gái tỏ vẻ không sao hết, không hề cảnh giác mình tí nào mà trái tim lại đau đớn như bị dao đâm ...

Trong phòng ngủ trên lầu, Lục Đình Kiêu cẩn thận từng li từng tí lau vết thương cho Ninh Tịch.

Nếu như nhìn kỹ sẽ thấy vị trí kia gần chỗ bả vai, vừa hay cổ áo có thể che lấp được, không lo sẽ ảnh hưởng đến việc quay phim.

"Lục Đình Kiêu, hôm nay anh sao thế?" Ninh Tịch lo âu hỏi.

Lục Đình Kiêu đóng hộp cứu thương lại nhìn cô: "Sợ em ghét anh có con riêng."

Nghe đến đó, Ninh Tịch liền dờ khóc dờ cười ôm lấy cổ anh rồi hôn một cái lên gương mặt nghiêm túc của anh: "Anh để ý mấy lời ấu trĩ của Vinh Quang làm gì! Em nói rồi, em thích nhất là Tiểu Bảo! Sao có thể vì thế mà ghét anh được! Rõ ràng Tiểu Bảo là support, là thần trợ công cho anh đó!"

"Ừm." Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dường như anh đã được cô trấn an.

Từ đầu tới cuối, Ninh Tịch không chút hoài nghi gì về sự khác thường của Lục Đình Kiêu...

Vì Ninh Thiên Tâm và Annie vẫn còn đang ở Đào Hoa Ổ nên cô không yên lòng, cần phải trở về.

Sau khi Ninh Tịch đi rồi, Lục Đình Kiêu nhìn chăm chăm vào chiếc khăn dính máu kia, mãi không di chuyển...

Mãi đến một lúc sau thì Lục Cảnh Lễ gọi tới phá vỡ trạng thái của anh.

"Anh Hai, anh chưa ngủ à?"

"Qua đây..."

"Hả... em lập tức qua liền!"

Chưa đến mấy phút sau, Lục Cảnh Lễ đã chạy tới từ căn biệt thự sát vách.

Nhìn thấy dáng vẻ như rơi vào hầm băng của anh trai, Lục Cảnh Lễ không dám lại gần, yếu ớt đứng cách đó thật xa để báo cáo: "Anh... em đã điều tra lại rồi... hôm đó đúng là Ninh Tịch đã vào phòng anh thật... nhưng cô ấy có vào sau khi anh đã đi, hay còn có ai vào sau khi anh đi hay không... việc này quả thật em không thể xác định được..."

Không đợi Lục Cảnh Lễ nói xong, Lục Đình Kiêu đột nhiên đưa cho anh ta một thứ.

Lục Cảnh Lễ khó hiểu tiến về phía trước nhận lấy chiếc khăn tay mà anh trai đưa: "Khụ... này là sao ạ..."

Chẳng lẽ đưa cho em lau mồ hôi à?

Lục Cảnh Lễ cảm thấy kỳ lạ, tập trung nhìn kỹ thì thấy trên khăn có vết máu,

vì thế liền lập tức mở to mắt, lắp bắp hỏi lại: "Máu này... Máu này là..."

Chẳng lẽ...

Lục Đình Kiêu: "Là của Tiêu Tịch."

--- O ---

Chương 1418: Trái Tim Nhỏ Bé Sắp Vỡ Ra Rồi!

Quả nhiên!!!

Cuối cùng anh Hai cũng quyết định làm xét nghiệm DNA rồi! Đã sớm nên làm như thế mà! Hai anh điều tra đến nỗi sắp học hết ba lít máu rồi...

"Anh, anh dùng cách gì lấy máu thế? Không khiến cho Tiểu Tịch Tịch nghi ngờ gì đó chứ? Tình hình bây giờ phức tạp như thế, nhớ như..."

Lục Đình Kiêu liền cắt đứt mớ suy nghĩ linh tinh của Lục Cảnh Lễ: "Mỹ nhân kè."

"À..." Được, chiêu này mà đã dùng rồi, chắc chắn sẽ không nghi ngờ đâu.

"Vậy máu của Tiểu Bảo thì làm thế nào bây giờ?" Lục Cảnh Lễ lại hỏi.

"Ngày mai sắp xếp kiểm tra sức khỏe trong trường Tiểu Bảo."

"A a a... vậy thì không còn vấn đề gì nữa rồi!" Lục Cảnh Lễ liên tục gật đầu, run run tay cầm chiếc khăn tay có máu kia.

Những mẫu khác không tiện lấy, tóc thì cũng được nhưng nhất định phải có nang chân lông, mà nang chân lông trẻ con thì chưa phát triển hết, lúc xét nghiệm sẽ có sai sót, vì thế chuẩn nhất vẫn là máu.

Ôi! Mẹ nó!

Lo lắng quá đi mất!

Trái tim nhỏ bé sắp vỡ ra rồi!

Còn thảm hơn nữa là bí mật kinh thiên động địa như thế mà bắt đũa lăm mồm như anh phải giữ kín miệng như hũ nút... liệu anh có vì nhịn quá mà chết vì thiếu không khí không nhỉ...

Thì ra biết quá nhiều chuyện cũng là một loại đau thương!

...

Không lâu sau, cuối cùng ngày mà Ninh Tịch lo lắng nhất cũng đã đến.

Bảo bối của cô vào đoàn.

Hơn nữa, cảnh quay hôm nay còn thật sự rất rất kích thích, nam chính, nam phụ, cha nữ chính, ân vệ của nữ chính đều có đất diễn.

Giang Mục Dĩ, Mạc Thần Tu, Vân Thâm và cả anh yêu nhà cô sẽ đụng nhau >,<!!!

Chuyện này có nghĩa là gì...

Có nghĩa là đã gom đủ một bàn mặt chược rồi đó!

Có điều, lúc cô xuống xe thấy Kha Minh Vũ đằng xa thì vui vẻ vô cùng, quảng hết lo lắng ra sau đầu.

Bốn phía bãi đỗ xe không có ai, vì thế Ninh Tịch vui vẻ nhảy nhót qua chỗ Đại ma vương: "Kha Kha!"

Khuôn mặt vốn đang không có biểu cảm gì của người đàn ông, lúc trông thấy cô gái thì đôi mắt liền dịu dàng như có thể hòa tan người khác, hơi giang hai tay ra ôm cô vào lòng: "Đã ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi ăn rồi! Anh có bận không? Tới đóng phim được không?" Thật ra Ninh Tịch rất muốn nói là nếu bận quá thì anh có thể thôi diễn, có điều lại không nỡ bỏ cơ hội chung đụng hiếm có này.

Ôi chao, nếu như không có mấy người phá đám kia thì cô và Đại ma vương đã có thể có được quãng thời gian hẹn hò tốt đẹp rồi.

"Không bận, đã sắp xếp ổn rồi." Lục Đình Kiêu khẽ vuốt mái tóc cô: "Được rồi, qua chỗ đoàn làm phim nào."

"Ú ầu... em muốn ôm ôm cơ ~" Ninh Tịch ôm mãi không buông, đúng là một tim quá, cô phải ôm cứng nhà mình để xạc điện cái đã.

Người đàn ông hơi cong môi lên, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ nhưng vẫn đầy dung túng: "Cẩn thận bị người ta chụp được!"

"Em đã quan sát một lượt rồi, không có ai đâu!" Ninh Tịch vẫn không chịu buông tay ra.

Đúng, Ninh Tịch nói không sai, bốn phía không có người thật, nhưng... hôm

nay Thạch Tiêu cùng đi với cô, lúc này cậu chàng đang đứng hóa đá...

Đệt!!!!!!!!!!!!!!!

Cậu ta thấy chuyện gì thế này!!!

Bà chủ... bà chủ lại ôm một nam diễn viên không chịu buông tay!

Bây giờ coi như cậu ta cũng là fan trung thành của bà chủ, nếu cậu ta không nhầm thì người đàn ông kia chính là nam phụ Kha Minh Vũ trong Người Tìm Mộng.

--- O ---

Chương 1419: Bạn Trai Cũ Và Bạn Trai Mới Quyết Đấu

Sao bà chủ lại qua lại với cái tên diễn viên tướng mạo bình thường, không có tên tuổi gì thế này!

Lại còn dáng vẻ nũng nịu như thế nữa chứ!

Không phải là bà chủ thích cái đẹp à?

Cho dù tìm mấy tên trai lơ thì cũng không nên tìm tên này chứ!

Phì phì phì, không đúng! Đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là bà chủ cho Boss đội nón xanh! Rốt cuộc cậu ta biết bí mật lớn kinh thiên động địa gì thế này?

Thạch Tiêu quả thật sắp điên lên đến nơi rồi...

Nhưng sau đó còn có chuyện khiến cậu ta điên hơn nữa...

Lục Đình Kiêu sao có thể chịu được việc cô nũng nịu với mình như thế, bèn cúi người hôn lên môi cô: "Ngoan, tối nay cùng em."

Nhìn thấy tên đàn ông kia hôn bà chủ, Thạch Tiêu vốn đang hóa đá lúc này lập tức tan nát thành bụi phấn.

Chắc là vì khiếp sợ quá nên cậu ta còn quên cả đuổi theo, chỉ trơ mắt đứng đó nhìn hai người rời đi...

Mẹ nó...

Bây giờ cậu ta nên làm cái gì đây...

Nhanh đi nói cho Boss? cậu ta biết việc Boss bị đội nón xanh rồi thì còn có thể sống được không?

Đánh tên kia rồi đuổi hắn đi à? Nhưng lỡ như đánh một tên rồi lại có tên khác đến thì phải làm sao...

Lúc này trong đầu, Ninh Tịch chỉ có "bàn mặt chược" nào còn tâm trạng đâu

nữa mà chú ý đến Thạch Tiêu đang xoắn xuýt như bánh quai chèo kia. với lại trong lòng cô vốn biết rõ Kha Minh Vũ chính là Đại ma vương nên cũng không có ý thức phải đi giải thích cho Thạch Tiêu biết chuyện này.

về phần Lục Đình Kiêu, trong mắt anh cũng chỉ có vợ anh mà thôi.

Trên đường tới chỗ đoàn làm phim, Ninh Tịch nghĩ tới nghĩ lui rồi vẫn quyết định làm công tác tư tưởng trước cho Lục Đình Kiêu: "Anh này... đoàn phim này... về phần diễn viên có phần hơi phức tạp."

Thật ra trong mấy người này thì ngoại trừ Giang Mục Dã không cần phải lo lắng, Tô Diễm thì không hay đến, Mạc Thần Tu thì cô cũng có thể chê trộ... nhưng mấy người tới cùng một lúc thì lại hơi quá, huống chi còn một cái tên thần kinh nữa.

Chỉ sợ tên đó sẽ phá phách gì thôi, điều may mắn duy nhất là bọn họ không hề biết Kha Minh Vũ chính là Lục Đình Kiêu.

"Chuyện là... ông chủ của ức Lam... là nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim này... còn là diễn viên diễn vai phụ thân của em trong phim." Ninh Tịch kiên trì nói với Lục Đình Kiêu.

về phần ông chủ của ức Lam là ai thì chắc chắn là Lục Đình Kiêu đã biết rồi.

Đôi mắt Lục Đình Kiêu lướt qua một tia u tối: "ừ, anh biết rồi."

"Ukm, không phải trước đó hai người từng đụng độ nhau à? Có điều hẳn không biết anh là Lục Đình Kiêu... chắc sẽ không có phiền phức gì đâu..." nhỉ?

"Không sao, em cứ diễn tốt phần của em đi."

"Vâng vâng!"

Nói hết với Lục Đình Kiêu xong, lại nhìn khuôn mặt khiến cho người khác yên tâm của anh, Ninh Tịch cũng thả lỏng không ít.

Hai người đang đi về phía đoàn làm phim thì không ngờ lại đụng phải một người, tim Ninh Tịch suýt nữa bị dọa thành bệnh luôn.

Vân Thâm một đầu tóc trắng tiên tối, theo sau vẫn là hai vệ sĩ mặt lạnh như tiền. Thấy Ninh Tịch, vân Thâm nhàn nhã tháo kính râm trên mặt ra, khoe

môi khẽ cong lên, ánh mắt như có thể bắn thủng linh hồn người khác hướng về Ninh Tịch và Kha Minh Vũ...

Khuôn mặt của Lục Đình Kiêu chẳng hề có chút khác thường nào, hoàn toàn không nhìn ra được bất cứ cảm xúc nào của anh.

Ninh Tịch thấy tên kia vẫn đang dò xét Lục Đình Kiêu thì trái tim sắp nhảy tót lên cổ họng rồi, vội vàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái dị này: "Vân tông, không phải cảnh diễn của anh là buổi chiều sao? Sao lại đến sớm thế này?"

Lúc này vân Thâm mới thu ánh mắt đang nhìn Kha Minh Vũ lại, khẽ cười rồi nhìn Ninh Tịch đầy ẩn ý nói: "Darling à, là vì anh nhớ em đó!"

Ninh Tịch: "...

Vân Thâm, tôi XXX cả nhà anh!

--- O ---

Chương 1420: Người Kia Đang Theo Đuổi Cô

"À... Đúng rồi..." Vân Thâm bỗng xích lại gần: "Darling à... đừng quên lời hứa của em với anh... anh muốn tối nay..."

Ninh Tịch: "!!!"

Bà mẹ nó!

Cũng chỉ là hứa làm chút bánh quy thôi mà có cần phải nói mập mờ thế không!

Đôi mắt của Ninh Tịch bốc cháy hừng hực lửa, chỉ hận không thể thiêu chết tên khốn trước mặt này.

Còn kẻ đầu têu lại nhẹ nhàng quay mông đi thẳng, trước khi đi còn như có như không quét mắt liếc Kha Minh Vũ một cái.

Sau khi Vân Thâm đi rồi, Ninh Tịch vội vàng quay sang giải thích với Đại ma vương: "Anh yêu, anh đừng nghe cái tên đó nói huơu nói vượn! Lần trước em mời Annie tới giúp, bị tên đó ép phải đồng ý một điều kiện, tên biến thái đó muốn làm khó em, bảo em làm 9.999 cái bánh bích quy cho hắn! Lúc đó em vội tìm Annie để khám cho chị Thiên Tâm nên mới đồng ý..."

Mẹ nó, cô vẫn lo lắng tên này nhất nhưng tuyệt đối không ngờ tai họa lại tới nhanh thế, chỉ mới sơ sễ chút thôi mà đã suýt bị tên khốn này hại chết rồi.

Ninh Tịch đau đầu không thôi: "Tên thần kinh này thích nhất là trêu chọc người khác, anh không nên tin, dù chỉ một chữ thôi cũng không được tin, anh phải tin em, biết chưa?"

Ninh Tịch nói đến đây lại nghĩ tới tên kia vừa rồi chỉ là đơn thuần tới trêu chọc cô, hay là... đã nhìn ra thân phận thật của Kha Minh Vũ nên mới cố ý nói vậy trước mặt anh.

Chắc không phải thế đâu! Ngay cả cô lúc trước còn không thể lập tức nhận ra được nữa là... chắc là do cô nghĩ nhiều quá thôi.

Nhìn dáng vẻ vội vã luống cuống giải thích với mình của Ninh Tịch, sự u ám trong mắt Lục Đình Kiêu dần dần tản đi: "Đương nhiên là anh tin em rồi."

Anh đương nhiên sẽ không đến mức bị chút mách khéo ngây thơ đó của đối

phương châm ngời ly gián, nhưng mà...

Số lần tên kia xuất hiện bên cạnh Ninh Tịch ngày càng nhiều, anh không thể không để ý chút nào được.

Từ việc tặng vương miện trong buổi từ thiện đến việc giải vây trong tiệc rượu, bây giờ lại còn theo cả tới đoàn làm phim nữa...

Vậy mà cô gái ngọc này vẫn cứ ngây ngô không biết rằng tên đàn ông kia đang... theo đuổi cô!

Nghĩ tới đây, chân mày của Lục Đình Kiêu lập tức hiện lên vẻ lo lắng. Nếu như tên kia thật sự đến là vì cô, hơn nữa còn dùng hết tất cả thủ đoạn để níu kéo, Ninh Tịch... sẽ quay lại với hắn sao?

"Anh yêu, anh đang nghĩ gì đó?" Nhìn dáng vẻ bản thân của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch phát phát tay trước mặt anh.

Lục Đình Kiêu thu ý nghĩ đang mọc mầm trong lòng mình lại: "Không có gì, mấy cái bánh quy của em thì làm sao? Có cần anh giúp một tay không?"

Thấy vẻ mặt của Lục Đình Kiêu không hề để ý, cuối cùng Ninh Tịch mới khẽ thở phào, tỏ vẻ như đã chuẩn bị trước: "Không cần không cần đâu, việc này dễ, em tự giải quyết được!"

...

Lúc Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu rời đi, lập tức có một người từ từ bước tới từ sau cây trụ của hành lang.

Mạnh Thi Ý đứng đó, vẻ mặt vừa tức giận lại vừa kinh ngạc.

Tức giận là vì Vân Thâm đã bị con hồ ly tinh Ninh Tịch quyến rũ, lại còn nói những câu mập mờ với cô ta, nhưng còn ngạc nhiên là vì... không ngờ Ninh Tịch lại ở bên một tên diễn viên quèn thế này, thậm chí còn có vẻ như rất si tình với tên này, cật lực rũ sạch quan hệ với Vân Thâm, nhìn có vẻ như là yêu thật lòng chứ không giống giả vờ.

Trong mắt Mạnh Thi Ý hiện vẻ hồ nghi, con nhỏ này bị ngu à? Bỏ qua Vân Thâm mà coi trọng một tên diễn viên quèn chẳng có tiếng tăm cái gì cả.

Đương nhiên những chuyện này không phải là mấu chốt, mấu chốt là Vân

Thâm lại coi trọng cô ta.

--- O ---

Chương 1421: Cái Thứ Sinh Vật Gọi Là Bạn Trai Cũ

Khu nghỉ ngơi và phòng hóa trang của vai chính và vai phụ không ở cạnh nhau, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu sau khi tiến vào đoàn làm phim rồi thì tách riêng ra tự đi hóa trang.

Vừa mới bước vào phòng nghỉ, không thấy thợ hóa trang và trợ lý đâu nhưng lại thấy Giang Mục Dĩ đang vắt chân hát hò trước bàn trang điểm.

Vừa nhìn thấy Ninh Tịch, con hàng này đã tháo ngay tai nghe ra nhào đến: "Ninh Tiểu Tịch, thế nào, thế nào rồi, hôm nay có phải cậu tôi cũng đến đây đúng không?"

Giang Mục Dĩ vừa nói vừa ngoái ra ngoài nhìn xem, dáng vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn: "A ha ha ha... không biết mấy người họ tí nữa có đánh nhau không nhờ..."

Ninh Tịch "cạch" một cái kéo ghế ra rồi đặt mông ngồi xuống, cô day day ấn đường đang phủ đầy mây đen: "Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy thứ sinh vật gọi là bạn trai cũ nữa, một cọng lông thôi cũng không được. Nếu ông còn lớn vồn trước mặt tôi nữa thì đừng có trách tôi làm cái gì đó với ông..."

Ninh Tịch còn chưa nói xong, "vèo" một cái, Giang Mục Dĩ lập tức biến mất với tốc độ ánh sáng.

Đùa nhau à, giá trị bạo lực của Ninh Tịch lúc tâm trạng không tốt anh ném nhiều lắm rồi đấy...

Một lát sau, thợ hóa trang và Tiểu Đào ôm trang phục và tóc giả đến, Ninh Tịch lên lại dây cót cho tinh thần và bắt đầu thay quần áo, hóa trang.

...

Sau khi tạo hình xong xuôi, việc đầu tiên Ninh Tịch làm khi ra ngoài là đi tìm xem bảo bối nhà mình đang ở đâu và thám thính tình hình quân địch.

Lục Đình Kiêu lúc này đã thay bộ quần áo đen sì từ đầu đến chân, đang đứng xem kịch bản ở trong một góc khuất, nếu như không phải như cô cố ý tìm kiếm thì với cảm giác tồn tại gần như bằng không của anh chắc chẳng có ai thèm chú ý tới anh.

Quay lại nhìn gã nào đấy thì...

Vân Thâm ngồi trên cái ghế da thật xa hoa, trên đầu là ô che nắng to đùng, xung quanh là một đồng người nịnh bợ lấy lòng.

Giang Mục Dĩ sau khi bị cô cảnh cáo thì ngoan ngoãn ngồi yên ở ghế nghỉ của mình cầm lấy kịch bản giả vờ xem.

Cảnh quay của Mạc Thần Tu hôm nay xếp sau cho nên vẫn chưa đến.

Ninh Tịch cũng cố gắng hết mức có thể giảm bớt cảm giác tồn tại của mình xuống, để có thể an toàn vượt qua ngày hôm nay, nhưng mà... chuyện này rõ ràng là không có khả năng...

Cô vừa bước chân đi về phía ghế nghỉ của mình thì nghe thấy giọng nói lười biếng của ai đó đang gọi mình: "Phượng nhi..."

Ninh Tịch vốn dĩ định giả vờ như không nghe thấy nhưng cái gã đáng ăn đòn kia lại gọi tiếp.

"Hoàng nhi, lại đây ~"

Nhưng ai bảo Vân Thâm là nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này, đạo diễn đã sớm nhắc nhở, bảo tất cả bọn họ đều phải nhún nhường, chiều theo theo ý gã một chút, vì thế cô chẳng có cách nào khác là phải "nhẫn nại" một chút.

Ninh Tịch cứng đờ lết qua đó: "Vân tổng, ngài tìm tôi có việc gì ạ?"

Vân Thâm nghiêng đầu, cười cười nhìn cái vẻ khó ở của cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh: "Tiểu Hoàng nhi, chúng ta ráp thoại nhé, để tránh cho lát nữa con lại NG, người làm cha như ta đây đau lòng lắm."

Ninh Tịch: "... " Mẹ nhà anh, nghiện diễn rồi à?

Lúc này, Vân Thâm đã khoác lên mình bộ trang phục diễn và hóa trang xong xuôi, hoàn toàn biến thành hình tượng Vân Tứ Thiên yêu nghiệt mê hoặc trong phim. Anh ta dùng cái bộ dạng này nói ra những câu như thế liền khiến cho đám nghệ sĩ nữ và nhân viên nữ của đoàn làm phim kích động gào thét không ngừng.

"Ya ya ya... Ngưỡng mộ chết đi được ấy! Tôi cũng muốn có một người cha như Vân tổng lắm ý!"

"Nếu tôi có một ông bố đẹp trai như thế này thì tôi ở vậy cả đời cũng được luôn!"

"Vân tổng quả đúng là "Người Cha Quốc Dân" nha!"

Ninh Tịch đứng bên cạnh nghe thấy vậy trán lập tức đầy vạch đen, Người Cha Quốc Dân là cái vẹo gì!!!

--- O ---

Chương 1422: Kỹ Năng Tán Gái Thức Tỉnh

Cả ngày quay phim mà Ninh Tịch chốc phải đề phòng cái này, chốc lại phải đề phòng cái kia, quả thật là lao tâm lao lực. Thế nên trong quá trình quay phim cứ sai liên tục, có một cảnh không cẩn thận còn quất nhầm vào tay Giang Mục Dã một cái.

Giang Mục Dã ôm móng vuốt dè dặt sán đến, gương mặt đầy âm ức: "Hôm nay tôi ngoan thế, vì cái vẹo gì lại đánh tôi chứ! Tôi nào đâu có chọc đến bà, hức hức hức..."

Ninh Tịch cạ lời nhìn cái dáng vẻ "cánh tay sắp đứt" đến nơi của anh chàng: "Khóc cái gì mà khóc, lỡ tay một cái thôi mà! Với lại có mỗi cái vết hồng hồng tí tẹo này thôi mà ông cũng gào như cháy nhà đến nơi ấy, có phải là đàn ông nữa hay không! Tôi cho ông đánh trả là được chứ gì!"

Nói rồi giơ tay ra trước mặt Giang Mục Dã.

Kết quả...

"Bà hãm hại tôi! Bà lại muốn hãm hại tôi! Cậu tôi đang ở đây, tôi đánh bà khác gì bảo tôi tự tìm đường chết!" Giang Mục Dã vẻ mặt tức giận kiêu "ông đây biết tông âm mưu của bà rồi nhé" mà vội tránh ra xa.

"..." Ninh Tịch không biết nên nói gì chỉ đành đưa tay đỡ trán, quả thật là càng ngày càng loạn...

Cách đó không xa, đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu Mạnh Thi Ý bị hai gã vệ sĩ của Vân Tâm ngăn lại, bất kể là cô ta dùng biện pháp cứng hay mềm đều chẳng có tác dụng.

Đừng thấy Vân Tâm suốt ngày Hoàng nhi này tiểu Hoàng nhi nọ với Ninh Tịch, hơi tí là lại tìm Ninh Tịch để ghép thoại thì những người khác trong đoàn làm phim dám lại gần anh ta. Bởi vì, chỉ cần lại gần anh ta trong vòng ba bước thì hai gã vệ sĩ kia sẽ dùng ánh mắt đáng sợ như muốn giết người nhìn bọn họ chằm chằm.

Kỳ quái là... không biết là vì sao... dường như chỉ có mỗi Ninh Tịch là ngoại lệ...

Quách Khải Thăng quan sát mấy lần liền phát hiện ra, hai gã vệ sĩ đối với bất

kỳ ai cũng đều có thái độ đề phòng nhưng chỉ khi Ninh Tịch đến gần thì thái độ lại thả lỏng hơn, biểu hiện khá là rõ ràng.

"Tiểu Hoàng nhi làm sao thế, tâm trạng không tốt à?" Vân Thâm nhàn nhã đi đến trước mặt Ninh Tịch, những ngón tay thon dài của anh ta đang cầm một hộp kem: "Nghe nói đồ ngọt có thể khiến tâm trạng người ta tốt lên."

Ninh Tịch xoa xoa đám da gà da vịt nổi đầy trên người, nhìn con hàng này bằng ánh mắt gặp phải quỷ cmn rồi, cô đề thấp giọng nói: "Rất cuộc là anh lại lên cơn điên gì thế hả?"

Cái tên này cả ngày hôm nay đều cực kỳ khác thường, dịu dàng đến mức khiến cô sờn cả gai ốc...

Vân Thâm cười khẽ một tiếng như thể không nghe thấy câu nói vừa rồi của cô, giọng điệu lại càng dịu dàng hơn: "Có muốn tôi xúc cho em ăn không?"

Ninh Tịch vô thức nhìn về phía Lục Đình Kiêu một cái, nghiêng răng trèo trẹo nở một nụ cười khéo léo không chệ vào đâu được: "Cám ơn ý tốt của Vân tổng, nhưng thật xin lỗi, tôi đang giảm béo."

"Béo một chút không tốt sao?" Trong ánh mắt nhìn Ninh Tịch của Vân Thâm ý cười ngày càng đậm đặc: "Nếu béo lên một chút thì nơi mà tôi thích trên người em... cũng sẽ to hơn một vòng..."

Ninh Tịch: "!!!"

Ờ phắc!

Câu tán tỉnh ám muội thế này mà lại được thốt ra từ miệng của cái gã này á?

Cái gã này rốt cuộc là đã bị cái gì kích thích gì rồi???

...

Những người xung quanh tuy rằng cách cũng không xa nhưng lại không biết hai người đang nói gì, nhưng chỉ cần nhìn thái độ quan tâm đặc biệt của Vân Thâm đối với Ninh Tịch là trên mặt của bọn họ lại hiện vẻ hâm mộ.

Tuy rằng vì cảnh quay của hai người tương đối nhiều, lại là diễn cha con nhưng thái độ của Vân tổng đối với Ninh Tịch cũng hơi quá tốt rồi đấy. Cứ nhìn Mạnh Thi Ý vất hết óc ra tìm cách đến gần nhưng có ăn thua gì đâu,

xem ra tin đồn Vân tổng là của fan Ninh Tịch có khi là thật rồi.

Số Ninh Tịch cũng tốt quá đi mất, có được một fan trâu bò thế này, chẳng trách người như Vân tổng lại cố ý dành thời gian để chạy đến đây diễn một nhân vật phụ nhỏ nhoi! Tiêu 30.000 vạn để đổi lại một nhân vật phụ...

--- O ---

Chương 1423: Dừng Diễn Xuất Áp

"Chị Thi Ý... chị... chị không sao chứ?" Trợ lý của Mạnh Thi Ý sợ hãi hỏi một câu.

Bởi vì, biểu cảm lúc này của Mạnh Thi Ý quả thật rất đáng sợ.

"Con tiện nhân đáng chết, ngay đến người đàn ông của tao mà cũng dám cướp! Mà thực sự cho là có Lục thị chống lưng thì tao không dám làm gì mày à!" Vẻ mặt của Mạnh Thi Ý giận dữ đến mức méo mó.

Cô trợ lý của cô ta đứng bên cạnh cũng liên tục phụ họa nói: "Đúng, đúng đúng, trong cái giới giải trí này nào có chuyện chị Thi Ý phải nể mặt người khác! Cái đứa không biết xấu hổ là gì kia đúng là phải dạy dỗ cho sáng mắt ra! Nếu như Mạnh đồng biết việc này, cô ta chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt đẹp!"

Mạnh Thi Ý "hừ" lạnh một tiếng: "Đối phó với loại người như cô ta mà tôi còn phải dựa vào ba tôi sao?"

"Đương nhiên là không cần rồi! Chị Thi Ý chỉ cần dùng diễn xuất thôi là cũng đủ áp chết cô ta trong một giây!"

"Cảnh tiếp theo, Ninh Tịch, Thi Ý cả hai chuẩn bị nhé!" Quách Khải Thăng gọi.

Rất nhanh chóng, cảnh quay được bắt đầu.

Hai bóng người một đỏ, một trắng đứng đối diện nhau.

Hai đại mỹ nhân với hai phong cách khác hoàn toàn nhau cùng lúc xuất hiện trong một cảnh quay, thực sự khiến cho người ta cảm thấy mãn nhãn.

Mạnh Thi Ý nhìn Ninh Tịch đứng đối diện mà trong mắt lóe lên một tia quỷ quyệt.

Cô ta đã quan sát mấy ngày liền, cứ tưởng rằng người có diễn xuất khiến cả Quách Khải Thăng và Thẩm Miên đều xuýt xoa khen tặng thì cũng phải có chút bản lĩnh, không ngờ cũng chỉ đến thế mà thôi, chẳng qua chỉ tốt hơn cái đám bình hoa chút xíu.

Hôm nay cô ta sẽ khiến Ninh Tịch mất mặt trước tất cả mọi người.

Chút đạo hạnh nho nhỏ này của Ninh Tịch, nếu như cô ta cố tình dùng diễn xuất để chèn ép thì quả thật dễ như trở bàn tay.

Mạnh Thi Ý tràn đầy tự tin xông trận, nhưng mà tình hình thực tế còn dễ dàng hơn cô ta tưởng tượng nhiều. Cô ta chỉ hơi hơi thể hiện khả năng diễn xuất của mình một chút thôi thế mà Ninh Tịch lại NG liên tiếp ba lần, cuối cùng cảnh này quay tổng cộng mười hai lần mới xong.

Trong khoảng thời gian này, trạng thái của Ninh Tịch tuy rằng không tốt nhưng cô cũng chưa bao giờ NG một cảnh quá năm lần, đây là lần đầu tiên cô bị NG nhiều thế này...

Mạnh Thi Ý tưởng là mình đã áp được Ninh Tịch, nhưng thực tế thì chẳng qua là Ninh Tịch bị thái độ kỳ dị của cái gã điên nào đấy dọa cho hết hồn mà thôi.

Trong góc khuất, Lục Đình Kiêu thấy biểu hiện thất thường chưa từng có của Ninh Tịch thì đôi mắt lại tăng u ám thêm mấy phần.

Cơ mà, kẻ đầu tên ra trò này thì tâm tình lại đang vô cùng tốt ngồi vắt chân thương thức mười hai lần NG của Ninh Tịch.

...

"Đạo diễn Quách, thời gian của chị Thi Ý nhà chúng tôi quý giá biết bao nhiêu ông biết mà, hơn nữa từ trước đến nay chỉ đóng vai chính. Nhưng lần này, ngay đến cả chuyện một bộ phim có hai nữ chính chị ấy cũng đã nhận rồi, thì tốt xấu gì ông cũng phải tìm ai đẩy cho ra hồn chứ. Thật đúng là hạ thấp đẳng cấp của chị Thi Ý nhà chúng tôi!" Cô ả trợ lý thấy Mạnh Thi Ý chiến thắng trở về thì lập tức nhân cơ hội này đá đều Ninh Tịch.

Thực ra Quách Khải Thăng cũng rất đau đầu, mấy ngày hôm nay đâu chỉ có Ninh Tịch, những người khác cũng không sao tập trung tốt được trạng thái. Lúc diễn thì đúng là chẳng có lỗi lầm gì lớn nhưng so với chất lượng trong dự tính của ông thực sự là kém rất nhiều. Ngay đến Ninh Tịch còn thành ra thế này, quả thực khiến ông ta sứt đầu mẻ trán.

"Khụ khụ, Thi Ý à, Ninh Tịch dù sao cũng coi như là một nửa người mới, diễn xuất không được ổn định cho lắm, còn phải nhờ cô chi bảo nhiều!" Giờ thì Quách Khải Thăng cũng không dám khen Ninh Tịch nữa, thế nên chỉ đành xoa dịu tình hình vậy.

Mạnh Thi Ý nghiêng đầu cười khanh khách: "Biết mình là người mới thì đừng có mạnh mẽ thế chứ! Khoác lác cho ai xem đây?"

"Đúng thế đấy! Chị Thi Ý được đề cử cả Kim Mã, Kim Tượng cùng một lúc mà còn chưa nói gì đây, một cái bình hoa như cô ta cũng vênh vào quá cơ!"

--- O ---

Chương 1424: Người Đàn Ông Của Bà Mà Cũng Dám Động Đến!

Thực tế thì, từ trước đến nay Ninh Tịch chưa bao giờ nói rằng diễn xuất của cô tốt như thế nào, kỹ năng diễn xuất của cô đều là do những nhân viên trong đoàn làm phim cô đã từng hợp tác truyền tai nhau. Giờ đám Mạnh Thi Ý lại nói như thể cô là một đứα suốt ngày khoe khoang về diễn xuất của mình, dẫn đến những người khác trong đoàn làm phim cũng bắt đầu chỉ chỏ, nói những lời rất khó nghe.

"Tôi nghe bạn tôi suốt ngày khen Ninh Tịch có diễn xuất tốt, còn tưởng là cô ta là một người có thực lực cơ! Không ngờ lại là thứ dựa vào mặt để kiếm cơm... thật thất vọng nha..."

"Thực ra diễn xuất của Ninh Tịch so với cái đám bình hoa đó đúng thật là tốt hơn hẳn, chỉ trách lần này cô ta đụng phải một người thuộc trường phái thực lực chân chính thôi!"

"Quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn nha, cứ nhìn cô ta với Mạnh Thi Ý là lập tức biết ai giỏi ai kém ngay!"

Nghe những lời bàn tán xung quanh, Tiểu Đào tức chết mất thôi.

Cái gì chứ! Kỹ năng diễn xuất của anh Tịch nhà cô vốn dĩ đã rất lợi hại đấy có biết không?

Bỏ xa Mạnh Thi Ý mấy con phở lộn nhé!

Người trong cuộc - Ninh Tịch thì căn bản là chẳng thèm để ý, cả người đều đang nâng cao cảnh giác, không biết tiếp theo cái gã khùng kia sẽ làm gì. Thực sự là chẳng hơi đâu mà để tâm đến Mạnh Thi Ý, hơn nữa quả thật lần này tâm trạng của cô đúng là không được tốt, cũng không phản bác được gì cả.

"Anh Tịch, rốt cuộc dạo này anh làm sao thế? có phải là không được khỏe hay không? Bằng không em nói với chị Chi Chi nhé, nhờ chị ấy xin đoàn làm phim cho chị nghỉ mấy ngày!" Tiểu Đào lo lắng hỏi.

"Không cần đâu." Ninh Tịch mệt mỏi xua tay.

Xin nghỉ làm gì chứ, chẳng qua khác ở chỗ chết sớm hay chết muộn mà

thôi...

Sau một hồi phong ba nhỏ nhỏ, công việc quay phim lại tiếp tục.

Ninh Tịch lật giở kịch bản, cũng hơi hơi lên được chút tinh thần.

Cuối cùng cũng đến cảnh của bảo bối nhà cô.

Tuy rằng đại đa số các cảnh của Lục Đình Kiêu là diễn với cô nhưng cảnh hôm nay có hơi đặc biệt, cảnh này diễn với Mạnh Thi Ý.

Ánh mắt của Ninh Tịch thoáng liếc qua, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Mạnh Thi Ý liếc sang bên này, cô không khỏi nhú mày, trong lòng có chút bất an.

Sao cô cứ cảm thấy ánh mắt Mạnh Thi Ý nhìn mình có gì đó lạ lạ nhỉ?

Ninh Tịch lắc lắc đầu, tự cho là mình quá mẫn cảm rồi, Kha Minh vũ và Mạnh Thi Ý có liên quan quái gì đến nhau đâu!

Mạnh Thi Ý thu ánh mắt lại, khinh thường liếc qua Kha Minh Vũ phía đối diện.

Đây chính là người đàn ông mà Ninh Tịch thích?

Hừ, cô ta thật muốn xem thử xem cái gã đàn ông này rốt cuộc có gì khác biệt!

"3,2,1... action!"

Tình tiết của cảnh này là Lãnh Ngạo Tuyết trong một lần xuống núi rèn giữa thì bị thương nặng, đúng lúc đó lại gặp được Vân Hoàng.

Cách hành sự của Vân Hoàng tàn nhẫn và vô nhân tính, nhưng nhược điểm duy nhất của nàng đó chính là nam chính Lăng Tiêu. Nàng biết Lãnh Ngạo Tuyết là người mà Lăng Tiêu yêu đến chết đi sống lại nên sau một hồi tranh đấu đã âm thầm phá hủy ân vệ của mình là Lưu Diễm đến cứu.

Trong rừng sâu.

Bộ bạch y của Lãnh Ngạo Tuyết bị máu tươi nhuộm đỏ ướt sũng, trên bả vai và bụng là hai vết thương khủng khiếp do dã thú công kích, đang nằm trong vũng máu thở yếu ớt, vẻ mặt trắng bệch sắp chết của mỹ nhân đẹp vô cùng,

thợ quay phim vội vàng chạy lại gần lấy cảnh đặc tả.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc đồ đen không một tiếng động y như một bóng ma xuất hiện trước mặt Lãnh Ngạo Tuyết, sau khi kiểm tra vết thương của nàng ta liền đỡ nàng ta đứng dậy.

Lãnh Ngạo Tuyết híp mắt nhìn người đàn ông trước mặt: "Người... người là ai..."

Tình tiết phim đến đây thì không có vấn đề gì, nhưng trong mắt Ninh Tịch lại thoáng hiện vẻ khác thường, ánh mắt đó như một lưỡi dao sắc bén lao thẳng về phía Mạnh Thi Ý.

Đúng lúc này, bộ trang phục diễn của Mạnh Thi ý vì bị dã thú cắn rách mà trở nên xốc xếch thoáng để lộ ra đường cong xinh đẹp cùng với rãnh ngực sâu hun hút, vừa thánh thiện vừa khiến người ta muốn phạm tội...

Nếu như Ninh Tịch nhìn không nhầm, trong lúc diễn cùng Kha Minh Vũ, Mạnh Thi Ý đã cố tình dùng ngực của mình như có như không cọ cọ vào tay Kha Minh Vũ một cách đầy ám muội...

Một tiếng "Kéttttt" vang khiến người khác lạnh sống lưng.

Giang Mục Dĩ mở to mắt trừng trừng nhìn Ninh Tịch tay không bóp nát vụn... vụn luôn cái cốc trà trong tay...

Ồ... hình như... có kẻ nào đó sắp gặp xui xẻo rồi...

--- O ---

Chương 1425: Có Kẻ Xui Xẻo Rồi

Lúc cốc trà bị bóp nát, nước trà chảy dọc theo những ngón tay trắng nõn của Ninh Tịch nhỏ tong tỏng xuống đất.

Giang Mục Dĩ nhìn gương mặt Ninh Tịch rồi lại quay sang nhìn cốc trà trong tay cô, nuốt nước bọt đánh ực một cái...

Mẹ ơi... Ninh Tiểu Tịch lúc này đáng sợ quá đi mất...

Mà cái ả Mạnh Thi Ý này đang làm cái trò gì đấy? Đường đường là một Ảnh hậu thế mà lại ngấm ngấm quyến rũ một nghệ sĩ nam không có danh tiếng như Kha Minh Vũ?

Mạnh Thi Ý rõ ràng là một kẻ sành sỏi, cô ta khá mẫn cảm với máy quay, cố ý tránh đi không để người khác phát hiện ra động tác ám muội của cô ta...

Nhưng mà... chỉ có góc này, góc mà Ninh Tịch và anh đang ngồi là có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng...

Cái cọ khe khẽ của Mạnh Thi Ý trong mắt người khác thì cũng chỉ coi là hành động vô tình, nhưng làm sao mà có thể qua mắt được một tay lão luyện tình trường như Giang Mục Dĩ anh, đương nhiên cũng không thể đánh lừa được cả Ninh Tịch.

"Chuyện... chuyện gì thế này hả Ninh Tiểu Tịch? Không phải Mạnh Thi Ý vẫn đang theo đuôi Vân Thâm à? Tại sao lại đột nhiên quay sang quyến rũ Kha Minh Vũ?" Giang Mục Dĩ vừa nói vừa vội liếc nhìn cái tay của Ninh Tịch, thấy tay cô không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói đến đây, hình như Giang Mục Dĩ đột nhiên nghĩ ra cái gì đó mà hai mắt trợn trừng lên: "Mả cha nó, không phải là Mạnh Thi Ý đã phát hiện ra quan hệ giữa bà và Kha Minh Vũ không bình thường? cô ta thấy thái độ của Vân Thâm đối với bà đặc biệt thế cho nên mới cô tình đi tán tỉnh Kha Minh Vũ để trả thù bà?"

Anh quả thực bội phục dũng khí của Mạnh Thi Ý!

Trong khi Giang Mục Dĩ vẫn đang kích động phân tích thì Ninh Tịch lại không nói một câu nào xử lý sạch chỗ mảnh vụn rồi thông thả dùng giấy ăn lau sạch nước trà dính tay, vẻ mặt chẳng có chút gì là to tát.

Nhưng, trong mắt Giang Mục Dã thì như thế này lại càng đáng sợ, anh sợ đến nỗi sờn hết cả da gà...

"Cut! Tốt lắm! Qua..." Quách Khải Thắng hô lên.

Lúc kết thúc cảnh quay, Mạnh Thi Ý ném cho Kha Minh Vũ một ánh mắt mập mờ, chỉ cần là đàn ông bình thường thì đều hiểu được ám hiệu của phụ nữ dành cho đàn ông.

Làm xong tất cả, Mạnh Thi Ý mới coi như dễ chịu đôi chút, tâm tình thoải mái đi về ghế nghỉ của mình ngồi xuống.

Hừ, với địa vị của cô ta trong giới giải trí cũng thừa sức bỏ xa Ninh Tịch mấy con phố, loại đàn ông dựa vào phụ nữ để leo lên thế này đương nhiên nhiên biết rõ nên lựa chọn thế nào.

"Cảnh tiếp theo là gì?" Mạnh Thi Ý thuận miệng hỏi một câu.

"Là cảnh diễn với Ninh Tịch." Giọng điệu của ả trợ lý rất hả hê.

Mạnh Thi Ý cũng nhếch mép cười lên, có thể dạy dỗ con hồ ly tinh ấy thêm lần nữa, đương nhiên là cô ta không ngại nhiều rồi.

Hôm nay, cô ta nhất định sẽ khiến cho con nhỏ đó phải khóc tu tu chạy khỏi đoàn làm phim!

"Được rồi, cảnh tiếp theo bắt đầu nhé! Ninh Tịch, Thi Ý, cả hai chuẩn bị đi!" Đạo diễn hô lên.

Trước khi bắt đầu, Quách Khải Thắng còn cố ý phân tích kịch bản cho Ninh Tịch một lúc lâu, giúp cô làm dịu tinh thần.

Ninh Tịch nhìn Quách Khải Thắng với vẻ có lỗi: "Xin lỗi đạo diễn, bởi vì một vài nguyên nhân mà khoảng thời gian vừa rồi đã gây phiền phức cho ông rồi."

"Ài, không sao, thi thoảng trạng thái không tốt cũng là chuyện bình thường mà, mà cô cũng đừng vì chuyện này mà áp lực quá, cứ từ từ thôi." Quách Khải Thắng an ủi.

Ninh Tịch gật đầu: "Đạo diễn, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến cho bộ phim này của chúng ta nổi tiếng hơn cả mong đợi của ông!"

Ninh Tịch nói rồi, quay người tiên tới chỗ quay phim

Quách Khải Thăng nhìn theo bóng dáng rời đi của cô gái mà ngây cả người, ông cứ cảm thấy vừa rồi Ninh Tịch có cái gì đó lạ lạ.

Vừa nãy cô ấy nói sẽ làm cho bộ phim này nổi đúng không nhỉ?

Haizz, cái con nhóc này!

Câu nói rõ cuồng vọng như thế, ấy vậy mà không biết tại sao Quách Khải Thăng lại... thực sự tin vào nó...

--- O ---

Chương 1426: Ai Áp Diễn Ai

Thấy cảnh tiếp theo sắp bắt đầu, Giang Mục Dã liền nhanh chân rút cho mình một chén trà rồi lại lôi một túi hạt dưa ra, chuyển sang chế độ "xem kịch".

Anh thích nhất là nhìn Ninh Tịch đại khai sát giới với người khác trừ anh ra đây nhá nhá!!!

"Này, có ăn hạt dưa không?" Tâm trạng của Giang Mục Dã rất tốt cho nên nhiệt tình hỏi thăm Mạc Thần Tu đứng đối diện.

Mạc Thần Tu sâu kín nhìn về phía Giang Mục Dã một cái, bởi vì việc quan sát Ninh Tịch mấy ngày liền chẳng có tiến triển gì nên cuối cùng anh ta không nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Cậu và Đường... Ninh Tịch đang hẹn hò à?"

"Phụt!!! Khụ khụ khụ..." Giang Mục Dã suýt chút nữa thì chết vì sặc nước trà: "Làm sao có thể!!!"

"Không phải cậu... vậy rốt cuộc là ai..." Dáng vẻ của Mạc Thần Tu như người mất hồn, nếu nói đến những người có trạng thái không tốt thì Mạc Thần Tu là người đầu tiên phải nhắc đến.

Giang Mục Dã bắt chéo chân cắn hạt dưa, vừa rung đùi vừa nói với: "Đừng có nghĩ nữa, con nhóc đó đúng là đã có chủ rồi đấy, hơn nữa đối phương lại còn là người mà chút đạo hạnh cởn cởn của anh không thể so được đâu!"

"Cậu thích cô ấy." Mạc Thần Tu nói bằng giọng điệu chắc chắn.

Giang Mục Dã lại bị sặc lần nữa, đỏ mặt lườm Mạc Thần Tu một cái: "Liên quan cái mông gì đến anh!"

Mạc Thần Tu thấy thế không khỏi trầm tư.

Người có thể khiến Giang Mục Dã e ngại không dám ra tay với Ninh Tịch rốt cuộc là ai...

Giang Mục Dã dường như nhìn ra Mạc Thần Tu đang suy nghĩ cái gì, vì thế mà đen mặt bĩu môi, gì thế, anh không kiêng dè mà được à, bồi phận của đối phương cũng đã đủ để dè chết anh rồi!

...

"Mọi người vào vị trí chuẩn bị... bắt đầu!!!" Quách Khải Thăng hô to bắt đầu.

Trợ lý của Mạnh Thi Ý nhàm chán ngáp dài một cái rồi khoanh tay đứng đó, vừa lồi điện thoại ra xem giờ vừa mắt kiên nhẫn lải nhải: "Vì cái bộ phim chết tiệt này mà chị Thi Ý từ chối bao nhiêu lời mời của các đạo diễn phim điện ảnh lớn, ngay đến cả vai diễn ở Hollywood cũng từ chối, không ngờ lại bị lừa đến cái đoàn làm phim rẻ rách này..."

Trên thực tế thì thị trường phim truyền hình bây giờ đang rất ăn khách, dù phim điện ảnh của Mạnh Thi Ý có đẳng cấp đến mấy đi chăng nữa, nhưng nếu không có quần chúng làm hậu thuẫn, có muốn kiếm tiền cũng khó. Nếu như cô ta muốn đi trên con đường đẳng cấp không cần để ý đến tiền nong thì cũng được thôi, nhưng từ chối nhiều phim điện ảnh như thế chỉ để nhận một vai trong phim truyền hình hiển nhiên là cô ta đang muốn kiếm tiền.

Cửu Tiêu là bộ phim truyền hình huyền tưởng có vốn đầu tư cao nhất trong nước hiện nay, đạo diễn, nhà sản xuất, diễn viên cũng là những người có đẳng cấp hàng đầu. Ảnh đế, Ảnh hậu muốn tham gia vào đoàn làm phim có khối người, kể cả có mời cả các diễn viên cấp quốc tế cũng dư dả chứ đừng nói đến Mạnh Thi Ý chẳng qua cũng chỉ là mới được đề cử cho hai giải thưởng trong nước mà thôi.

Vai nữ chính này của Mạnh Thi Ý cũng do công ty của cô ta tốn không ít công sức mới giành được cho cô ta, nhưng bây giờ lại tỏ ra khinh thường, kiêu căng đến thế này thì Quách Khải Thăng có tốt tính đến mấy thì giờ cũng khó chịu ra mặt.

Nhưng Quách Khải Thăng cũng không thể nào mà đi đòi co tính toán với một đứa trợ lý nho nhỏ được, đành phải dẫn cơn tức xuống, tập trung hết tất cả mọi sự chú ý vào cảnh quay của Ninh Tịch và Mạnh Thi Ý trước mặt.

Hoàng hôn buông xuống, trong khu rừng chỉ còn lại những vệt sáng mờ.

Hai bóng người một trắng, một đỏ treo trên không trung bằng dây cáp, người áo trắng dần dần bắt kịp bóng áo đỏ phía trước, chuyển động của cả hai người đều rất nhanh.

"Soạt", làn váy đỏ của Vân Hoàng như một ngọn lửa bay múa giữa không trung, hai cánh tay dang rộng như ưng, mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất rồi

đột ngột dừng lại.

Lãnh Ngạo Tuyết bám sát lập tức lao xuống, một mũi tên màu bạc sắc bén nhắm thẳng vào người con gái đang trước: "Yêu nữ! Đứng lại! Hôm nay ta phải thay trời hành đạo!"

Trong mắt Mạnh Thi Ý tràn đầy sự phẫn nộ mãnh liệt cũng với vẻ trách trời thương dân, lột tả một cách xuất sắc hình tượng của vai diễn Lãnh Ngạo Tuyết lạnh lùng vô cùng nhưng cũng từ bi vô cùng.

--- O ---

Chương 1427: Giận Dữ Vì Hồng Nhan

Tình tiết của cảnh quay này là ân vạ thân cận nhất của Vân Hoàng là Lưu Diễm bị đám người chính phái đả thương, Vân Hoàng vì thế mà đại khai sát giới khiến chính phái máu chảy thành sông, Lãnh Ngạo Tuyết muốn thay trời hành đạo.

Toàn bộ cảnh quay này Lãnh Ngạo Tuyết chiếm trọn chính nghĩa và vị trí chủ đạo, đặc biệt thích hợp để áp diễn, chỉ cần cô ta khéo léo lợi dụng, lần này Ninh Tịch chắc chắn sẽ vô cùng mất mặt...

Trong khi Mạnh Thi Ý đang âm thầm giấu diêm ý nghĩ xấu xa trong đáy mắt, Vân Hoàng hình như lại chẳng thèm để ý đến lửa giận ngập trời và sát ý của Lãnh Ngạo Tuyết, nàng thản nhiên kiêu ngạo đứng ở đó, âm điệu kéo dài, như cười như không lên tiếng: "Không biết cái "hành đạo" này của Ngạo Tuyết tiên tử là... cái đạo gì?"

Đôi mắt xinh đẹp chứa đầy băng giá của Lãnh Ngạo Tuyết lại càng thêm lạnh lẽo: "Yêu nữ! Ngươi còn dám giả bộ! Chỉ trong một đêm ngươi giết sạch 107 mạng người của Thất Tinh Môn, giết người thành cuồng như thế đúng là nghiệp chướng khó tiêu! Thiên lý bất dung!"

"Ha..." Vân Hoàng rũ mắt, tiếng cười khẽ thoát khỏi lồng ngực, vài giây sau, đôi lông mi đen đậm từ từ nhấc lên, ánh mắt âm u nhìn về phía Lãnh Ngạo Tuyết, ngón tay nàng khẽ lướt qua vết máu trên gò má, những sợi tóc đen tung bay theo những cơn gió thốc tới, cả người quý dị khôn cùng: "Ta đã nói rồi... nếu như ai dám động đến một sợi tóc của hã... thì ta sẽ lấy đầu kẻ đó... Nêu như kẻ nào nào dám khiến hã bị thương... thì ta sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó..."

Xem đến đây, hai mắt Quách Khải Thăng bỗng chốc sáng ngời, kích động đến mức tim đập thình thịch!

Con nhóc này quả nhiên đã trở lại rồi!

Đoạn này diễn quả thật quá tuyệt!

Quách Khải Thăng đã hoàn toàn quên sự bức tức vừa rồi ra sau đầu, cực kỳ kích động mà nhìn về phía Mạnh Thi Ý.

"Yêu..."

Không ngờ đúng vào giây phút mọi người hồi hộp nhất, Mạnh Thi Ý thể nhưng lại... quên thoại?

"Yêu nữ..." Mạnh Thi Ý thử mở miệng nói lại nhưng vẫn cứ kẹt cứng trong miệng, không nói được tiếp.

Cô ta đã chuẩn bị tâm trạng để áp diễn Ninh Tịch khiến cho cô ả không thể nhấc đầu lên được nữa nhưng không ngờ khi đối diện với đôi mắt của Ninh Tịch, não bộ của cô ta đột nhiên mất khống chế, lời thoại vốn dĩ phải nói ra khỏi miệng lại mắc kẹt ở yết hầu, chỉ bật ra được đúng một từ liền không thể nói tiếp được nữa.

"Cut!!! Lại lần nữa!" Quách Khải Thăng chép miệng thở dài, đây về tiếc rẻ.

Mạnh Thi Ý còn chưa kịp phản ứng lại xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, bên tai đã vang lên tiếng hô cắt của Quách Khải Thăng.

Chết tiệt, chuyện quái quỷ gì thế này...

Vừa nãy cô ta thất thần ư?

Đối với sai lầm lần này, Mạnh Thi Ý chỉ coi như mình thất thần nhất thời mà thôi, trợ lý và nhân viên của đoàn làm phim cũng chẳng mấy ai để ý.

Rất nhanh chóng, lần quay thứ hai bắt đầu.

Mạnh Thi Ý hít một hơi thật sâu, trạng thái chuẩn bị lần này còn ác liệt hơn cả lần trước, cả người từ trên xuống dưới đều mang theo áp lực khủng khiếp phủ chụp lên Ninh Tịch, "Yêu nữ! Người còn dám giảo biện..."

Nêu như là một diễn viên mới bản lĩnh còn non, tuyệt đối sẽ bị áp lực từ cô ta ảnh hưởng dẫn đến phát huy thất thường, thậm chí ngay cả lời thoại cũng không nói được.

Nhưng mà...

"Ta đã nói rồi... nếu như ai dám động đến một sợi tóc của hấn... thì ta sẽ lấy đầu kẻ đó... Nêu như kẻ nào nào dám khiến hấn bị thương... thì ta sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó!!!"

Trong tình huống đối mặt với Mạnh Ý Thi đang dùng hết mười phần khả năng diễn xuất để cố ý áp diễn, thái độ của Ninh Tịch ngược lại càng thêm

bình tĩnh thông dong, thần thái đó như thể những chuyện đại nghịch bất đạo mà cô nói mới là đúng, mới là Thiên đạo chân chính.

Lúc này, cô gái áo đỏ trước mặt rất thông dong nhưng cũng lại đầy cuồng ngạo mà đem Thiên đạo giẫm nát dưới chân.

Đây, chính là vân Hoàng!

--- O ---

Chương 1428: Trò Hay Bây Giờ Mới Bắt Đầu

Không ngờ sự lý giải về vai diễn của Ninh Tịch lần này lại sâu đến thế, Quách Khải Thăng không kìm nén được sự kích động của mình.

"Yêu nữ... người..."

Nhưng mà, Mạnh Thi Ý bị phần tiếp tục NG lần hai.

Rõ ràng là Ninh Tịch từ thần thái đến lời thoại đều nhẹ nhàng thông dong như thể chẳng có bất kỳ áp lực gì nhưng không biết tại sao, khi đứng trước mặt cô Mạnh Thi Ý lại cảm giác như thể có một ngọn núi lớn đang đứng sừng sững ở đó không có cách nào vượt qua nổi, khiến cô ta không cách nào động đậy.

Đáng chết! Rốt cuộc cô ta đang làm sao vậy! Tại sao không thể nói nổi một câu thoại?

Nêu như lần đầu tiên là ngẫu nhiên, vậy lần tiếp theo... lại khiến cô ta cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Mặt mày Mạnh Thi Ý xanh mét, chân mày nhíu chặt nhìn về phía Ninh Tịch, mà Ninh Tịch thì đang nhận lấy bình nước từ tay trợ lý, giơ lên lắc lắc với cô ta, trên gương mặt cô hiện lên nụ cười nhếch mép khiến sống lưng cô ta lạnh buốt.

"Chị Thi Ý, chị sao thế? có phải là mệt quá rồi không? Đều tại cái bình hoa kia cả, vừa nãy cứ NG suốt thôi! Lãng phí bao nhiêu sức lực của chị!" Trợ lý vội vàng chạy đến xum xoe giải vây cho Mạnh Thi Ý.

Nghe được lời giải vây của trợ lý, vẻ mặt của Mạnh Thi Ý mới dịu đi chút ít.

Cách đó không xa, Giang Mục Dĩ cắn hạt dưa tanh tách như con chuột hamster nhìn về phía Mạnh Thi Ý, trong mắt hiện lên nét cười lạnh: "Hừ... mới có thể mà đã không chịu nổi rồi à? Mới chỉ bắt đầu thôi mà..."

Lần quay thứ ba nhanh chóng bắt đầu.

Mạnh Thi Ý cầm kịch bản cô ta đã sớm học thuộc lòng đọc lại một lượt nữa, xác định lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót gì, sau đó mới bắt đầu quay tiếp.

Bởi vì lần này đã có chuẩn bị, Mạnh Thi Ý không dám chủ quan lơ là đây là lần đầu tiên kể từ khi gia nhập đoàn làm phim cô ta phô bày ra toàn bộ thực lực như thế này, thậm chí còn bị ép phát huy hơn hẳn trình độ bình thường.

Khoảnh khắc câu thoại vừa mới dứt, khí thế mạnh mẽ của cô ta khiến cho đám nghệ sĩ và nhân viên đoàn làm phim đứng xem xung quang cũng im phăng phắc không dám hó hé nửa câu, thợ quay phim lấy cận cảnh cho cô ta cũng hết sức căng thẳng.

Gió càng lớn...

Vân Hoàng như một con phượng hoàng giương cánh trong ngọn lửa rừng rực, đôi mắt xéch trần đầy sự khinh miệt đối với những kẻ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức giả kia, giẫm đạp lên tất cả quy tắc, ánh mắt bề nghệ chúng sinh liếc nhìn Mạnh Thi Ý như đang nhìn một con kiến hôi, sau đó lặp lại đoạn thoại đại nghịch bất đạo kia lần nữa...

Lần này, Mạnh Thi Ý đứng ngây ra tại chỗ, ngay đến cả một chữ "yêu" cũng không thể thốt lên nổi.

Mà tất cả mọi người xung quanh, cho dù là nhân viên đoàn làm phim hay đến các nghệ sĩ đều bị dáng vẻ yêu nghiệt đến cùng cực này của Ninh Tịch làm cho chấn động.

Rõ ràng là lời thoại đại nghịch bất đạo như thế mà lại có thể khiến tất cả mọi người kích động đến mê muội trước sự cuồng vọng, kiêu ngạo của người con gái trước mặt.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi người mới sực tỉnh thoát ra khỏi bầu không khí của Ninh Tịch tạo nên.

Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là thật không thể tin nổi...

Vừa nãy Ninh Tịch đưa tất cả mọi người cùng vào vai diễn?

Đồng thời phản ứng của mọi người cũng là ồ, Mạnh Thi Ý lại NG tiếp kìa...

Vừa nãy còn nói Ninh Tịch giờ thì ngay đến cô ta cũng NG ba lượt đây thôi.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Ninh Tịch là một người thuộc phái thần tượng dựa vào khuôn mặt là chính, cô ấy NG là chuyện bình thường.

Nhưng đôi với một người trên cơ, luôn luôn thể hiện hình tượng phái thực lực như Mạnh Thi Ý mà nói thì điều này thật khiên người ta kinh ngạc...

Lần này thì vẻ mặt của Mạnh Thi Ý đã khó coi đến cực điểm.

"Chị Thi Ý, chị xem, chị bị cái bình hoa ấy làm cho mệt đến thế nào rồi này, mau nghỉ ngơi một chút đi.." Ả trợ lý vẫn một mực đồ hết tội lên đầu Ninh Tịch, giọng ngọt xót.

Nhưng mà vừa nãy tất cả mọi người đều được chứng kiến khả năng diễn xuất của Ninh Tịch, nên trong bụng rõ ràng là chẳng hề đồng tình với cái lý do mà ả trợ lý kia vừa mới bịa ra.

Đấy đâu phải là mệt đâu, Mạnh Thi Ý giống như bị diễn xuất của Ninh Tịch làm cho giật mình kinh ngạc đến quên luôn cả lời thoại thì có...

--- O ---

Chương 1429: Chặc, Chặc, Hung Tàn Quá Đi Mất

Sau khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn, lần quay thứ tư tiếp tục.

NG, chẳng có gì nghi ngờ cả lại NG tiếp

Sau đó là lần thứ năm, thứ sáu, thứ bảy...

Những người vây xem xung quanh càng ngày càng nhiều, biểu cảm càng lúc càng kinh hãi.

Mãi cho đến lần thứ mười ba!

Hình như vừa nãy Ninh Tịch cũng NG mười hai lần nhỉ?

Quần chúng vừa nghĩ như thế, Mạnh Thi Ý lại NG lần thứ mười ba.

NG lần thứ mười ba...

Thế nhưng lại còn NG nhiều hơn cả Ninh Tịch à...

Sau lần NG thứ mười ba, Mạnh Thi Ý đầu đầy mồ hôi, gần như sắp kiệt sức đến nơi, cô ta ném thanh kiếm trong tay xuống đất đánh "rầm" một cái rồi đi về phía khu nghỉ ngơi, sau đó lại phát điên lên ném tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Những âm thanh "loảng xoảng" vang lên, ả trợ lý sợ hãi bịt tai lại, mặt mũi trắng bệch: "Chị... chị Thi Ý..."

"Cút!!!"

...

Cái vẻ phát rồ đó của Mạnh Thi Ý, khiến mọi người trong phim trường anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, tất cả mọi người đều quay ra nhìn nhau.

Vốn bọn họ còn định nói đỡ cho cô ta nhưng NG 13 lần liền, lại còn là lỗi quên từ cơ bản, một Ảnh hậu như cô ta thì còn gì để biện minh đây? Sai sót kiểu này cũng LOW quá đi mất!

"Hoá ra Ảnh hậu cũng chỉ đến thế mà thôi..." Có người không kìm được mà lầm bầm.

Lúc này, đột ngột có một giọng nói phân khích xen vào: "Chẳng lẽ trọng điểm ở đây không phải là Ninh Tịch à! Ninh Tịch vừa rồi quả thực là ngẫu chết đi được ý!"

"Đúng đúng đúng, rõ ràng là nhân vật phản diện mà vì cái vẹo gì mà tôi lại thấy cô ấy ngẫu thế nhỉ! Muốn gả quá đi mất thôi! Mà tại sao tôi cứ cảm giác Vân Hoàng và Lưu Diễm có gian tình với nhau thế nhỉ? Kiểu "nổi giận vì hồng nhan" ý!"

"Chậc, hóa ra đạo diễn cũng không nói quá đâu nhỉ! Diễn xuất của Ninh Tịch quả thật rất đáng khen! Chắc lúc trước chỉ vì tâm trạng không tốt thôi..."

"Mà ngược lại, cái cô ảnh hậu Mạnh Thi Ý thì kể cả là diễn xuất hay nhân phẩm đều nói quá sự thật..."

...

Nghe thấy mọi người bàn tán như thế, Mạnh Thi Ý mặt mũi sầm sì nhìn về phía Ninh Tịch với ánh mắt căm thù.

Con ả đáng chết, rốt cuộc nó đã làm gì thế?

Tại sao cô ta lại không nói được lời thoại? Tại sao cô ta lại - không - thể - nói - nổi - lời thoại???

Lẽ nào... lẽ nào... con ả đó... cô ta đang áp diễn mình?

Không! Không thể nào!

Cái bình hoa chỉ biết dựa vào mặt để bò lên làm sao biết "áp diễn" được, phải biết trong giới giải trí người có thể làm được trò áp diễn này rất hiếm. Mà, áp diễn lại chỉ có thể dùng được với đám người mới, bản lĩnh vẫn non, Ninh Tịch này làm sao có thể áp diễn được cô ta...

Dù Mạnh Thi Ý có không muốn tin như thế nào, nhưng sự thật vẫn rành rành ra đó, cô ta bị Ninh Tịch áp diễn đến mức NG 13 lần...

"Chậc chậc chậc... thật hung tàn quá đi mất..." Giang Mục Dã xem say sưa.

Ài, có một số người... sống yên lành không được à? Sao cứ tự đâm đầu vào chỗ chết thế không biết!

Giang Mục Dã lại nghĩ tới chuyện mấy hôm nay tâm trạng của Ninh Tịch cứ như đang ở trên mây, nhưng mà không ngờ chỉ vì Mạnh Thi Ý mới hơi đung đến ông cậu nhà mình một tí thôi, thế mà con nhóc đó đã xù hết cả lông lên...

Nghĩ đến đó, vẻ mặt của Giang Mục Dã ảm đạm dần, trong mắt khó nén được sự buồn rầu.

Anh biết, một khi ông cậu nhà mình vào đoàn kiêu gì thì kiêu cũng bị nhét thức ăn cho chó đầy mồm, nhưng mà không ngờ ngay hôm đầu tiên đã suýt bội thực...

Cùng lúc đó, kể từ khi cái cảnh này bắt đầu quay Vân Thâm không hề nói một câu nào, chỉ lẳng lặng ngồi dưới tán cây râm mát. Gương mặt yêu nghiệt chìm vào trong bóng râm mờ mờ, nhìn không rõ biểu cảm, mà hai tên vệ sĩ đứng đó thì sống lưng cứng đờ một cách quái dị, như kiêu sắp đánh nhau đến nơi.

Bọn họ đi theo lão Đại lâu như thế, rất hiểu tâm tình của lão Đại, bây giờ tâm trạng của ngài ấy... cực kỳ không tốt.

--- O ---

Chương 1430: Cô Ta Chạm Vào Tay Nào Của Anh

"Chị Thi Ý, có cần tiếp tục nữa không? Nếu không em đi nói với đạo diễn để ngày mai quay tiếp nhé..." thấy Mạnh Thi Ý NG liên tục, ả trợ lý thử hỏi dò ý kiến cô ta.

Nhưng mà, câu nói này lại chẳng có tác dụng gì lại còn khiến Mạnh Thi Ý phát khùng lên, "Nói cái gì mà nói! Quay tiếp!"

Bây giờ mà cấp đít chạy, chẳng phải sẽ khiến tất cả mọi người cười nhạo cô ta rồi còn gì?

Dưới sự kiên quyết của Mạnh Thi Ý, lần quay thứ 14 bắt đầu.

Tất cả các nhân viên đều lên tinh thần để tiếp tục quay.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, nhìn về Ninh Tịch ở phía đối diện, Mạnh Thi Ý không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi, con ả này... thật sự là quá tà tính...

Lại sắp đến câu thoại mà cô ta nói 13 lần mà vẫn không thể thành công rồi.

Tay cầm kiếm của Mạnh Thi Ý rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Vân hoàng: "..... thì ta sẽ giết cả nhà kẻ đó!"

Lần này sự thể hiện của Ninh Tịch vẫn khiến người ta kinh ngạc thán phục, diễn đi diễn lại bao nhiêu lần như thế, mọi người cũng chán đến phát ngán rồi thế mà cô vẫn có thể khiến người khác hòa vào cảnh phim. Hơn thế nữa, mỗi lần thể hiện đều diễn vô cùng trọn vẹn, bản lĩnh như thế chỉ cần là người có chút hiểu biết về nghề đều sẽ thán phục không thôi...

Duy nhất có một điều khác đó chính là Mạnh Thi Ý kinh ngạc phát hiện ra, dường như thứ sức mạnh bóp nghẹt cổ họng cô ta, không chế cô ta đã biến mất, cô ta vội nắm lấy cơ hội này cuối cùng cũng nói ra được đoạn thoại vì nghĩa lớn tiếp đó...

"Cắt! Qua! Tốt lắm!" Quách Khải Thăng kích động cực kỳ hô cắt.

Tuy rằng quay đi quay lại 14 lần liên tục nhưng lại giá trị vô cùng, cả hai diễn viên đều diễn bằng toàn bộ thực lực của mình, quả thật là đặc sắc vô cùng.

"Thi Ý à, vừa nãy tôi mới nói rồi đây thôi là người ai chả có lúc tâm trạng không tốt, chẳng qua chỉ NG có mấy lần thôi mà, đừng để ý! Cô xem lần này chẳng phải là tốt lắm đây thôi!" Quách Khải Thăng nhân cơ hội này hòa giải xích mích lúc trước.

Nhưng mà vẻ mặt của Mạnh Thi Ý vẫn không tốt lên được là mấy, có điều bây giờ cô ta đã kiệt sức, ngay cả sức để nói cũng không có nữa.

Chết tiệt... là cô ta đã coi thường con ả đê tiện đó...

Mấy cảnh quay tiếp sau đó, đại đa số đều là của Ninh Tịch.

Trong đó có một cảnh là cảnh đánh nhau của Ninh Tịch và nam phụ Mạc Thần Tu, một cảnh là cảnh tình cảm của Ninh Tịch và nam chính Giang Mục Dã.

Sau 14 lần NG của Mạnh Thi Ý vừa nãy, khuôn mặt Ninh Tịch lại chẳng có nét mệt mỏi nào, ngược lại còn tập trung tuyệt đối vào bộ phim, kéo cả Mạc Thần Tu lẫn Giang Mục Dã nhập vai theo. Hai cảnh này qua rất nhanh hơn nữa hiệu quả còn tốt cực kỳ, nói là bằng chất lượng của phim điện ảnh cũng không quá lời.

Quách Khải Thăng nhìn cảnh đánh nhau đặc sắc như thể có thù giết cha của Ninh Tịch và Mạc Thần Tu; cảnh tình cảm Ninh Tịch kéo Giang Mục Dã nhập vai theo, diễn xuất phát huy vượt cả bình thường, dường như làm cho tất cả mọi người đều khóc theo mà cười toe tóe.

Một ngày quay phim cuối cùng cũng kết thúc.

Ninh Tịch cuối cùng cũng có cơ hội đi tìm bảo bối nhà cô.

Vừa đến nơi vắng vẻ, Ninh Tịch lập tức đẩy Lục Đình Kiêu lên bức tường phía sau, bỏ nhào đến cắn lên môi anh.

Lục Đình Kiêu "hừ" nhẹ một tiếng nhưng bàn tay lại ôm lấy eo cô để cô có thể tiện "hành hung" anh hơn...

"Cô ta chạm vào cái tay nào của anh! Tay này! Hay là tay này?" Trong đôi mắt của Ninh Tịch ngập tràn ánh lửa.

Thấy dáng vẻ ăn dấm của cô gái nhỏ, còn cả cảnh xù lông bùng nổ vừa rồi nữa, đôi mắt của anh không kìm được mà sáng rực lên, anh cúi xuống nhẹ

nhàng hôn lên đôi môi đỏ búng của cô sau đó bật cười khẽ."Anh còn cười
à!" Ninh Tịch lờm anh.

A

--- O ---

Chương 1431: Bao Nuôi Tiểu Bạch Kiểm

"Yên tâm, cô ta không có động vào anh." Lục Đình Kiêu "vuốt lông" con mèo nhỏ.

"Nhưng em thấy hết cả rồi! Thấy cô ta chạm ngực vào anh!" Nói tới đây, Ninh Tịch lại phát hỏa.

"Em nghĩ anh sẽ để cô ta chạm được vào anh sao?" Bàn tay to lớn của Lục Đình Kiêu vuốt ve mái tóc như muốn xù lên của cô, sự u ám giữa hai hàng lông mày cả ngày nay giờ cũng dần tan đi: "Anh đã tránh ra phía sau, chỉ là góc của em nhìn thì trông giống như có tiếp xúc với nhau thôi."

Hóa ra tại góc độ mà cô nhìn nhầm à, cô nói mà, sao Đại ma vương có thể để người ta tùy tiện sàm sỡ mình như vậy được...

Nghe đến đây, cơn giận trong lòng Ninh Tịch lúc này mới nguôi đi được một chút.

Hừm, cô thấp thỏm lo lắng bao lâu như thế, cứ sợ Lục Đình Kiêu sẽ rơi vào hũ giấm, thật không ngờ, kết quả chính mình lại suýt bị chết chìm trong giấm chua... thật đúng là...

Sau khi bình tĩnh lại, tâm trạng bất an mấy ngày nay của cô cũng ổn hơn rất nhiều, tình cảm của cô và Lục Đình Kiêu không đến nỗi bị ảnh hưởng chỉ vì chút chuyện nhỏ đó. Nếu bên phía Lục Đình Kiêu không sao, cô hoàn toàn không có gì phải lo lắng cả...

Nói rồi Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu cùng đi tới bãi đậu xe, bỗng có hai người từ phía đối diện đi tới, là Mạnh Thi Ý và trợ lý của cô ta.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Sao đi đâu cũng gặp phải cái bình hoa vỡ này thế nhỉ, đúng là thật xúi quẩy!" Á trợ lý của Mạnh Thi Ý lại giở giọng chê bai.

Mạnh Thi Ý vừa trông thấy Ninh Tịch thì muốn lập tức giết cô nhưng về mặt đó lại rất nhanh chóng biến mất, cô ta trào phúng nhìn về phía Kha Minh Vũ bên cạnh cô, ác ý nói: "Hừ, Ninh Tịch... không biết... nếu quản lý và fan của cô biết cô bao nuôi tên tiểu bạch kiểm này, chơi quy tắc ngầm với hậu bối cùng công ty... thì sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?"

Nghe tới đây, Ninh Tịch hơi cau mày lại.

Ừ hứ? Quy tắc ngầm?

Cô thích cái từ này! Càng thích "đối tượng" quy tắc ngầm của cô đấy.

Mạnh Thi Ý thấy Ninh Tịch không thèm để tâm, sắc mặt càng thâm trầm, cô ta lạnh lùng nói: "Ninh Tịch! Cô tưởng tôi không có chứng cứ thì không làm gì được cô chắc? Hừ, tôi nói cho cô biết, lời của Mạnh Thi Ý tôi trong làng giải trí, không cần phải có bằng chứng!"

Sự thật thì, với thân phận và địa vị của Mạnh Thi Ý, nếu cô ta phanh phui chuyện của Ninh Tịch và Kha Minh Vũ, mọi người không tin mười phần thì cũng phải tin tới tám chín.

Nghe thấy vậy, Ninh Tịch cười gằn một tiếng, sau đó không nhanh không chậm móc điện thoại ra, mở một đoạn video lên rồi từ từ nói: "Lời Mạnh ảnh hậu nói tất nhiên không cần phải có bằng chứng rồi, còn chúng tôi chỉ là nhân vật nhỏ bé... nói chuyện tất nhiên cần phải có chút chứng cứ!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy trong điện thoại là cảnh Mạnh Thi Ý liên tục bị NG, sau khi liên tiếp NG liền phát điên lên ngay trong trường quay, thậm chí còn có cảnh cô ta nổi trận lôi đình nữa.

Sau khi đoán được việc Mạnh Thi Ý có khả năng đã biết quan hệ giữa cô và Kha Minh Vũ, Ninh Tịch đã sớm dặn Tiểu Đào giúp cô quay lại cảnh này.

Có câu nói "có là vua cũng thua thằng liêu", cô NG thì không sao nhưng với Mạnh Thi Ý thì lại thành chuyện lớn, huống hồ Mạnh Thi Ý lần này lại NG nhiều lần trước mặt một hậu bối, một người mới, một bình hoa, một người của phái thần tượng mà cô ta luôn khinh thường.

Mạnh Thi Ý không ngờ Ninh Tịch lại cao hơn một tay, sắc mặt lập tức thay đổi, tức tím cả mặt: "MÀY!"

Nếu như đoạn video này bị truyền ra ngoài, có khi còn nghiêm trọng hơn scandal của Ninh Tịch và Kha Minh Vũ. Trong làng giải trí, scandal là chuyện quá thường tình, tuy sẽ bị ảnh hưởng nhưng ảnh hưởng có hạn, huống chi Mạnh Thi Ý lại chỉ nói miệng, không có đủ chứng cứ gây sốc thu hút người khác.

Nhưng đối với Mạnh Thi Ý mà nói, đoạn video trong tay Ninh Tịch sẽ khiến

hình tượng mà cô ta đã khổ tâm dựng bấy lâu nay bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Vậy nên, Ninh Tịch chắc chắn Mạnh Thi Ý tuyệt đối sẽ không dám manh động.

Thấy đã đạt được mục đích, Ninh Tịch cũng chẳng thềm nhiều lời với cô ta, cô khoác tay Kha Minh Vũ ngay trước mặt cô ta sải bước rời đi.

Phía sau, Mạnh Thi Ý suýt nữa thì tức phát ngất.

--- O ---

Chương 1432: Cảm Giác Được Bà Xã Bảo Vệ

"Cung à, có em ở đây, cung đừng sợ!"

Ninh Tịch trung ra bộ dạng "tổng tài bá đạo" che chở "tiểu tình nhân" của mình, có thể nói cô diễn trò "quy tắc ngầm" này cũng quá là chuyên nghiệp rồi.

Lục Đình Kiêu khẽ ho một tiếng, cố nén cười nói: "ừm."

Thấy dáng vẻ bảo vệ của cô, trong đầu Lục Đình Kiêu không khỏi hiện lên câu nói trong phim ban nãy của cô: nếu như ai dám động đến một sợi tóc của hắ... thì ta sẽ lấy đầu kẻ đó... Nếu như kẻ nào nào dám khiến hắ bị thương... thì ta sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó..."

Tim Lục Đình Kiêu bỗng cảm thấy mềm xụi và ấm áp, không nhịn được cúi xuống hôn lên môi cô...

Nhưng, Lục Đình Kiêu còn chưa kịp lại gần thì bỗng có người tập kích một đòn về phía anh.

Cơ thể Ninh Tịch nhanh chóng phản ứng kịp, cô lập tức kéo Lục Đình Kiêu ra phía sau rồi trực tiếp đánh về phía kẻ đánh lén.

Có điều, Ninh Tịch lại chỉ đánh vào không khí bởi vì đối phương vừa nhìn thấy cô lập tức đã thu đòn về.

"Ai!!!" Ninh Tịch nhìn kỹ lại, khi thấy rõ người vừa đánh lén là ai, cô tròn tròn cả mắt: "Thạch Tiêu...?"

Lúc này, Thạch Tiêu đang nhìn chăm chăm Lục Đình Kiêu đang ở phía sau lưng cô bằng ánh mắt hình viên đạn, chỉ muốn giết quách anh đi.

Ơ... Sao cảnh này quen thế không biết...

Phản ứng của anh chàng này giống y hệt lần Lục cảnh Lễ trông thấy Kha Minh Vũ.

Ninh Tịch gãi gãi đầu không biết làm sao.

Lúc này, cô mới nhớ ra việc Thạch Tiêu cũng ở đây, đồng thời cũng nhớ ra, hình như lúc sáng Thạch Tiêu cũng đã nhìn thấy cô với Kha Minh Vũ có

những tiếp xúc thân mật rồi. Với tính cách nóng nảy và xốc nổi của Thạch Tiêu, có thể nhìn tôi giờ mới ra tay đã là sự dẫn vật cực bi thảm rồi.

Ánh mắt Thạch Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống Kha Minh Vũ, cậu ta không nói hai lời liền tách Ninh Tịch ra tấn công về phía Kha Minh Vũ đang ở sau Ninh Tịch.

Nhưng, có Ninh Tịch ở đây, chắc chắn ngay đến một sợi tóc của Kha Minh Vũ Thạch Tiêu cũng đừng mong động vào được.

Thạch Tiêu liên tục tấn công nhưng đều bị Ninh Tịch ngăn lại, đừng nói đến việc tấn tên tiểu bạch kiểm kia, ngay đến động cũng không thể động được vào, thật tức chết mà.

Mẹ nó, đã biết mình chạy tới làm vệ sĩ cho bà chủ chính là tự rước lấy nhục, nhưng giờ ngay đến việc đối phó với một tên tiểu bạch kiểm cũng không làm được thì Boss còn cần tới cậu làm gì nữa! cậu còn mặt mũi nào mà đối mặt với Boss nữa đây!

Đại ma vương khi đối diện với cấp dưới đang sắp suy sụp tới nơi vẫn không hề có chút tự giác nào, cảm giác được bà xã bảo vệ đúng là rất tuyệt.

Sau khi đòn tấn công cuối cùng thất bại, Thạch Tiêu thật sự sụp đổ, hai mắt đỏ ngầu nhìn Ninh Tịch và tên tiểu bạch kiểm bên cạnh cô lên án: "Tịch tiểu thư, sao cô có thể làm ra chuyện này sau lưng Boss... tuy... tuy Boss của tôi nghiêm túc, cứng nhắc, không hiểu phong tình không biết dỗ dành phụ nữ, lúc điên lên thì không khác gì Diêm vương..."

Nghe tới đây, Ninh Tịch không nhìn nổi nữa, cô vùi đầu vào lòng Lục Đình Kiêu cười như điên: "Ha ha ha... cung à, cung nghe thấy thuộc hạ của mình có đánh giá về cung thành thật như vậy, cảm thấy thế nào?"

Thạch Tiêu lập tức ngẩng phắt đầu lên nhìn Kha Minh Vũ với ánh mắt không thể tin nổi.

Bà chủ nói vậy... là có ý gì...

Lục Đình Kiêu bất lực nhìn cô gái đang cười xấu xa trong lòng mình, anh thản nhiên nhìn Thạch Tiêu nói: "Là tôi."

Lần này, Lục Đình Kiêu dùng giọng thật của mình.

Âm thanh quen thuộc vừa vang lên, cả khuôn mặt của Thạch Tiêu như thể trời sụp đến nơi: "BOSS!!!"

--- O ---

Chương 1433: Hoàn Hảo

Một lát sau, trên xe.

Thạch Tiêu vừa lái xe vừa không ngừng nhìn qua gương chiếu hậu đánh giá người phía sau.

Ninh Tịch đang mệt mỏi dựa lên người Lục Đình Kiêu, cô ngáp liên tục, hai mắt díp lại rơm rớm nước.

Hôm nay quay nhiều cảnh quá, lại tốn rất nhiều sức, vừa thả lỏng một cái liền không thể chống đỡ nổi nữa.

Lục Đình Kiêu giúp cô điều chỉnh tư thế thoải mái hơn: "Mệt thì ngủ một lát đi."

Ninh Tịch mông lung gật đầu, cô nằm lên đùi Lục Đình Kiêu nhắm mắt lại, không lâu sau liền truyền tới tiếng hít thở khe khẽ.

Lục Đình Kiêu móc từ hộp đồ ra một tấm chăn đắp lên người cô, sau đó không thèm ngẩng đầu ra lệnh cho đang người lái xe phía trước, "Chỉh điều hòa cao lên một chút."

Bộ não Thạch Tiêu còn chưa kịp loát, cơ thể nhanh chóng chỉnh điều hòa cao lên.

Ặc...

Cái phản xạ có điều kiện đáng sợ này.

Người này... thật sự là Boss của cậu ta sao!?

Tuy hoàn toàn là một gương mặt khác, nhưng lại không hề có cảm giác thấp kém, khí chất của ngài ấy, nhất cử nhất động đều vô cùng cao quý, đặc biệt là ánh mắt cứng chiều của ngài khi nhìn Ninh Tịch... Ôi, đúng chuẩn Boss nhà cậu ta rồi!

Cậu ta cũng biết đến cái gọi là mặt nạ da người này, nhưng hoàn toàn không ngờ Boss nhà mình lại dùng cách này để đi quay phim cùng với Ninh Tịch, đây đúng là sủng đến nghịch thiên rồi!

Kha Minh Vũ...

Hóa ra Boss bắt đầu đi đóng phim từ hồi Người Tìm Mộng, ngài ấy muốn tự mình bảo vệ Tịch tiểu thư sao...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thạch Tiêu khó tránh khỏi có chút ảm đạm, nếu không phải do mình đánh mất niềm tin của Boss, Boss có gì phải làm đến mức này...

Buổi tối tại Đào Hoa ô.

Ninh Tịch sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy liền lập tức chạy vào bếp làm bánh.

Annie lo lắng chạy tới: "Anh Tịch, hay cứ để em giúp đi! Nhiều bánh như vậy anh làm tới bao giờ mới xong!"

"Không cần đâu, cũng sắp xong rồi." Ninh Tịch khoát khoát tay nói.

"Ting" một tiếng, lò nướng mở ra, mùi thơm của bánh tỏa ra thơm phức.

Ninh Tịch đeo bao tay dày mở lò nướng, lấy bánh ra ngoài.

Annie đang định hỏi một chút bánh như vậy sao mà đủ được, nhưng đến lúc nhìn thấy chỗ bánh mới ra lo xong thì... không biết nên nói gì nữa.

"Xong rồi!" Ninh Tịch nhanh chóng lấy bánh đã làm xong gói vào hộp, sau đó vỗ tay một cái.

Ninh Tịch làm tám miếng bánh quy, trên mỗi miếng bánh viết một chữ bằng mút hoa quả, ghép lại thành: Chín - nghìn - chín - trăm - chín - mươi - chín - cái.

Chín nghìn chín trăm chín mươi chín cái bánh quy, hoàn hảo!

Muốn đối phó với cái tên thần kinh không có logic kia thì phải là Thần của logic mới được!

Ôm tâm trạng giải quyết sớm cho dứt điểm, vừa làm xong một cái là Ninh Tịch lập tức chạy tới ngoại thành đưa bánh, sau khi giao cho Mươi Sáu xong thì cũng lập tức biến mất dạng.

Ninh Tịch không hề biết, sau khi cô rời khỏi đó không lâu, phía bên ngoài cổng của cái nhà ma kia có một chiếc xe đen xì y như một oan hồn đỗ lại trước cửa nhà.

Người lái xe nhanh chóng xuống xe, vòng ra sau, cẩn thận mở cửa cho người ngồi phía sau.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc trang phục cổ có tóc hoa râm, ước chừng khoảng hơn năm mươi tuổi bước xuống, Phong Tấn và bốn tên vệ sĩ nghiêm nghị đi theo phía sau.

Ông ta vừa bước vào cửa, Đường Dạ đã đích thân ra ngoài tiếp đón với một thái độ cực kỳ cung kính: "Su phụ!"

"ừm." Người đàn ông kia mặt không chút thay đổi đáp một tiếng rồi hỏi: "A Thâm đâu?"

"Ở trong phòng ạ."

--- O ---

Chương 1434: Tất Nhiên Là Vì Phụ Nữ Rồi

Ông sai bước đi vào phòng, dọc đường tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, không ai dám thở mạnh tiếng nào.

Trong phòng ngủ trên lầu.

Vân Thâm Đang ngả người trên chiếc ghế nằm ngoài ban công, trên chiếc bàn thấp bên cạnh có đặt một quyển kịch bản và một hộp bánh quy.

Nghe thấy tiếng động, anh quay lại nhìn người tới, lười nhác nói: "Chú Kiều, ngọn gió nào thổi chú đến đây thế?"

Sắc mặt của Kiều Dịch có chút khó coi, ông nhấc tay ra lệnh cho những người khác lui ra ngoài, sau đó đánh mặt nói: "A Thâm, đừng quên mục đích về nước của cháu! Rốt cuộc là Lục gia hay phụ nữ!"

Dưới ánh trăng, sắc mặt Vân Thâm lạnh lẽo dần, anh lạnh lùng nói: "Tất nhiên là phụ nữ rồi."

Kiều Dịch bị nghẹn lại: "Vân Thâm!"

"Ha ha ~ cháu đùa tí thôi mà ~ đừng sốt sắng như vậy ~" Vân Thâm khẽ cười một tiếng.

Sắc mặt Kiều Dịch lúc này thật sự không tốt một chút nào, người trước mặt là do một tay ông nuôi lớn, trên thế gian này người hiểu nó nhất cũng là ông. Nhưng, không biết bắt đầu từ khi nào, ông ngày càng không hiểu nổi nó nữa...

"Tự trong lòng cháu biết rõ là được!" Kiều Dịch buông một câu rồi đánh mặt đi ra ngoài.

Ngoài hành lang, Đường Dạ đang đứng thẳng lưng đợi ở ngoài.

"A Dạ, con qua đây với ta một chút."

Đường Dạ có vẻ sớm đã liệu được việc Kiều Dịch sẽ tìm anh ta, hai tay bên hông hơi nắm lại, đi theo Kiều Dịch vào thư phòng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, sắc mặt Kiều Dịch có chút lạnh lẽo: "A Dạ, kỳ hạn ba tháng đã hết, đừng nói với ta, các con nhiều người như vậy mà một tên

Đường Lãng cũng không bắt được!"

Con người Đường Dạ tức tốc phủ lên một màu âm đạm, anh quỳ sụp xuống: "Su phụ, Đường Lãng nó..."

Kiều Dịch giơ tay ngắt lời anh: "A Dạ, ta biết con lớn lên từ nhỏ với nó, tình như tay chân, sao ta có thể không đau lòng được? Thường ngày nó có quậy phá thế nào ta cũng đâu nói nửa lời? Nhưng lần này, là phản bội sư môn, nề tình thầy trò, ta mới bảo con ra tay, như thế đối với nó cũng đã là nương tay lắm rồi!"

Nói đến đây, ánh mắt Kiều Dịch mang theo tia áp bức cùng nhắc nhở: "Ta cho con thêm bảy ngày, A Dạ, đừng để ta thất vọng!"

...

Cùng lúc đó, tại Ninh gia.

Trong nhà treo đèn kết hoa, mọi người đang ăn uống linh đình tại phòng khách tổ chức tiệc.

Hôm nay là ngày tốt tổ chức lễ đính hôn cho hai nhà Tô - Ninh.

Vì chỉ là lễ đính hôn, nên tất cả mọi người ở đây đều chỉ là họ hàng của hai nhà, dù vậy, khí thế nơi đây cũng đủ nhộn nhịp, người đến đều là những người có máu mặt.

"Chúc mừng, chúc mừng!"

"Hai đứa trẻ đúng là một cặp trai tài gái sắc trời sinh!"

...

Mọi khách quý xuất hiện đều ra sức khen tặng và chúc mừng, như thể tất cả những lời Ninh Thu Đồng nói Ninh Tuyết Lạc trong buổi tiệc rượu hôm ấy chưa từng xảy ra.

Giờ đây, tất cả cổ phần trong tay Ninh Diệu Hoa đã giao hết cho Ninh Tuyết Lạc, tháng sau Tô gia sẽ cử hành hôn lễ đón Ninh Tuyết Lạc về. Người có mắt cũng biết hai đứa con gái nhà họ Ninh ai quan trọng hơn, thế nên không ai lại đi nhắc tới chuyện đó trong trường hợp này cả.

Ninh Tuyết Lạc khoác tay Tô Diễm đi tiếp khách, nhận ánh mắt chúc phúc và ngưỡng mộ của tất cả mọi người, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Đây mới chỉ khởi đầu thôi, tương lai... những thứ cô ta có được... sẽ càng nhiều... càng nhiều hơn nữa...

Tiếc là con khốn Ninh Tịch kia hôm nay không ở đây, không thể tận mắt chứng kiến tất cả những điều này.

Mà cũng chẳng sao, tháng sau là hôn lễ của cô ta rồi, tới lúc đó người của cả thành phố này đều sẽ chứng kiến, con khốn đó có muốn trốn cũng không trốn nổi!

--- O ---

Chương 1435: Muốn Gây Chú Ý Với Trang Gia

Một tiếng chuông điện thoại vang lên đánh gãy suy nghĩ của Ninh Tuyết Lạc, cô ta lấy điện thoại ra nhìn, là một dãy số lạ.

"Alo? Ai đây ạ?" Nghĩ là một vị khách nào đó gọi tới nên Ninh Tuyết Lạc hỏi với giọng rất ngọt ngào, khách khí.

"Tuyết Lạc... là mẹ... là mẹ đây..."

Ninh Tuyết Lạc lập tức thay đổi sắc mặt, cô ta bịt điện thoại lại, mỉm cười với Tô Diễm nói: "Diễm, em đi nghe điện thoại chút nhé."

"Ừm, đi đi."

Ninh Tuyết Lạc vội vàng cầm điện thoại ra ngoài sân, giọng nói ngọt ngào ban nay giờ không còn nữa, cô ta lạnh lùng nói: "Không phải tôi đã bảo bà đừng gọi điện thoại cho tôi rồi mà?"

Bên kia hơi sững lại một chút, sau đó mới truyền ra giọng nói quẫn bách: "Tuyết Lạc... mẹ nghe nói hôm nay là lễ đính hôn của con... mẹ chỉ muốn..."

"Im đi!" Một tiếng "mẹ" kia như chạm phải dây thần kinh yếu nhất của Ninh Tuyết Lạc, cô ta lạnh lùng ngắt lời người đầu dây bên kia.

Tôn Lan đại khái cũng ý thức được điều kiêng kỵ của con gái nên bà vội sửa miệng: "Mẹ chỉ muốn chúc mừng con một tiếng thôi..."

"Khỏi đi, chỉ cần bà coi như không có tôi thôi là tôi đã cảm kích bà lắm rồi!"

"Phải rồi, mấy hôm trước Tiểu Nặc có tới tìm con..."

"Bà còn dám nhắc tới Tiểu Nặc, tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi, các người tuyệt đối không được tới Ninh gia rồi! Rốt cuộc bà có nghe tôi nói không thế hả? Có phải muốn hại chết tôi rồi bà mới vui không?" Vừa nhắc tới chuyện đó, lửa giận của Ninh Tuyết Lạc lại bùng lên, cô ta không hề hỏi hôm đó Đường Nặc tới Ninh gia rốt cuộc là vì chuyện gì.

"Tuyết Lạc, con nói như vậy khiến mẹ rất đau lòng, mẹ cũng biết con ở Ninh gia không dễ dàng gì, vì không muốn gây thêm rắc rối cho con nên mấy năm nay chúng ta không hề tới tìm con lần nào, nhưng lần này thật sự không còn cách nào khác nên mẹ mới bảo Tiểu Nặc tới tìm con một chuyện..."

"Đủ rồi, giờ tôi đang bận lắm, không rảnh để nói với bà những chuyện này, bà nói thẳng ra đi, cần bao nhiêu tiền. Nhưng chỉ một lần này thôi! Các người nên rõ, các người không hề nuôi tôi được ngày nào, tôi không có nghĩa vụ gì với các người hết, càng không phải cái máy rút tiền của các người!" Ninh Tuyết Lạc vừa nghe giọng điệu của đối phương đã đoán chắc là vì tiền, nên liền tỏ ra chán ghét vô cùng.

"Không phải... Tuyết Lạc, con hiểu lầm rồi... mẹ không phải vì tiền..."

Tôn Lan không thể ngờ được con gái lại hiểu lầm mình như vậy, nếu không phải vì mấy tên lưu manh kia mà khiến gia đình cùng đường mặt lộ, sao bà lại tới làm phiền nó chứ. Nhưng đối phương lại chẳng hỏi vì sao Tiểu Nặc tìm nó hay trong nhà xảy ra chuyện gì để bà có cơ để giải thích cả.

"Tuyết Lạc, sao lại ở đây một mình thế này?" Phía sau truyền tới giọng của Trịnh Mẫn Quân.

Ninh Tuyết Lạc không đợi Tôn Lan giải thích, vội vàng dập máy.

"Dì..." Ninh Tuyết Lạc trưng ra nụ cười ngoan ngoãn làm tiền của mình.

"Con ngoan! Mấy ngày nữa là gọi mẹ chồng rồi! Dì đợi ngày này năm năm rồi đây!" Mẹ Trịnh Mẫn Quân từ ái kéo tay Ninh Tuyết Lạc.

Từ sau khi thân phận của Ninh Tuyết Lạc bị bại lộ, thái độ của Trịnh Mẫn Quân đối với cô ta lạnh nhạt đi không ít, kể cả khi Ninh Diệu Hoa đưa hết cổ phần cho cô ta rồi, nhưng chung quy vẫn khó có thể hồi phục lại giống như trước kia.

Ninh Tuyết Lạc không ngờ thái độ của bà ta đối với cô ta hôm nay lại tốt như vậy, khó tránh khỏi có chút bất ngờ, vậy nên cô ta liền trưng ra vẻ mặt ngượng ngùng cùng cảm động: "Có thể có một mẹ chồng như dì, là phúc phận của Tuyết Lạc con!"

Mẹ Tô tỏ ra rất hài lòng, kéo tay Ninh Tuyết Lạc lại nói vài lời thân thiết, sau đó liền chuyển chủ đề: "Tuyết Lạc à... ngày kết hôn, người nhà con có mời Trang gia không?"

Chương 1436: Vô Tư Mà Sống

Nghe đến đó, Ninh Tuyết Lạc hơi sửng sốt, tối nay thái độ của Trịnh Mẫn Quân tự dung lại tốt với cô ta như thế hóa ra vì nhà họ Trang...

Ninh Tuyết Lạc nhất thời lộ ra vẻ mặt khó nói: "Cái này... con không thấy ba mẹ con nói gì... Trong danh sách khách mời... hình như không có người nhà họ Trang..."

Trịnh Mẫn Quân cau mày lại, sau đó lại kéo tay Tuyết Lạc nói một cách đầy ảm ý: "Tuyết Lạc, giờ tốt xấu gì chúng ta cũng là người một nhà rồi, thế nên có những chuyện gì vẫn muốn nói vài câu, trên đời này làm gì có cha mẹ nào sai? Làm cha làm mẹ chẳng phải đều vì muốn tốt cho con cái sao? Mẹ con và phía nhà họ Trang xa cách nhau lâu như vậy cũng nên buông tay rồi. Con nói có phải không?"

Ninh Tuyết Lạc cân nhắc một chút: "Tất nhiên con cũng mong mẹ con có thể tiêu tan hiềm khích với ông ngoại, cả nhà hòa thuận bên nhau, nhưng... tính cách của mẹ con, dì cũng rõ rồi đấy..."

Con người Trịnh Mẫn Quân khê động động, bà ta nhanh chóng nói tiếp: "Đứa ngốc này, có những chuyện tự mẹ con nói tất nhiên sẽ thấy mất mặt, mà Trang gia cũng cần một bước đệm... lúc này tất nhiên phải dựa vào lũ trẻ các con rồi. Tháng sau con với Tô Diễm tổ chức hôn lễ là một cơ hội hiếm có!"

"Nếu lúc này, con chủ động mời nhà họ Trang, cho Trang gia một bước thêm để bước xuống, Trang gia chỉ cần có ý hòa giải, nhất định sẽ tới tham dự."

"Đến lúc đó chỉ cần Trang gia tới, trong ngày tổ chức đại hôn của con, mẹ con kể cả có khó chịu đến thế nào, chắc chắn cũng sẽ không tỏ ra mặt. Nhân lúc bầu không khí đang tốt, mọi người nói rõ những chuyện trước kia ra, chẳng phải sẽ cởi bỏ được mâu thuẫn rồi sao? Nói cho cùng, năm ấy Trang gia không đồng ý cho mẹ con kết hôn với ba con, cũng vì cảm thấy không môn đăng hộ đối. Giờ Ninh gia phát triển như thế, con lại biết điều, thông minh, tài giỏi... giờ lại có quan hệ thông gia với Tô gia chúng ta, Trang gia có thể nào cũng sẽ thay đổi thái độ thôi..."

Trịnh Mẫn Quân hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Ninh Tuyết Lạc không phải con đẻ của Ninh gia, bởi vì ngay đến cả Trang Linh Ngọc cũng chỉ thừa nhận Ninh Tuyết Lạc là con gái mình. Trang gia tất nhiên cũng sẽ như vậy,

chứ không chẳng lẽ lại đi gần gũi với Ninh Tịch – cái đứa bị Ninh gia đuổi ra khỏi nhà sao?

Mẹ Tô Diễm nói nghe cũng rất có lý nhưng trên mặt Ninh Tuyết Lạc lại chẳng thấy có chút vui mừng nào.

Chuyện Trịnh Mẫn Quân nghĩ tới, chẳng lẽ cô ta không nghĩ tới sao?

Cô ta sớm đã lén gửi thiệp mời qua nhà họ Trang rồi, nhưng qua bao ngày rồi mà bên đó vẫn chẳng thấy có phản hồi gì, rõ ràng không hề để ý tới ý của nhà họ Ninh bọn họ.

Vốn dĩ dựa vào giao thiệp của cô ta trong làng giải trí, công ty của cô ta và số cổ phần của Ninh gia mà cô ta có trong tay, sau này cô ta có gả đến nhà họ Tô cũng thừa sức đứng vững.

Nhưng, hôm nay chuyện cô ta không phải con ruột nhà họ Ninh đã bị lộ, chuyện này y như quả bom hẹn giờ treo trên đầu cô ta. Thế nên nếu chỉ những thứ này thì vẫn không đủ, chỉ khi nào có được sự trợ giúp của Trang gia thì cô ta mới có thể vô tư mà sống được...

Tất nhiên Ninh Tuyết Lạc không thể nói thẳng cho Trịnh Mẫn Quân biết việc Trang gia xem thường Ninh gia, vậy nên cô ta nói: "Dì à, con hiểu ý của dì, về phía nhà họ Trang con sẽ cố gắng mời bằng được."

Thấy Ninh Tuyết Lạc là một đứa thông minh hiểu được ý của mình, lúc này Trịnh Mẫn Quân mới hài lòng gật đầu.

Con người Ninh Tuyết Lạc thoáng lóe lên một tia âm hiểm, phía nhà họ Trang, hừ, xem ra cô ta phải nghĩ cách khác rồi...

--- O ---

Chương 1437: Cùng Tới Nhét Phụ Nữ Cho Anh

Sáng ngày hôm sau, tại tập toàn Lục thị.

Cuộc họp hội đồng quản trị của công ty vừa kết thúc, những người khác lục tục rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại Lục Sùng Sơn và Lục Đình Kiêu.

Trong khoảng thời gian này, vì tình trạng của Tiểu Bảo ngày càng tốt lên, đã khôi phục lại như những đứa trẻ bình thường khác, hơn nữa lại ngày càng thông minh lanh lợi, khiến bầu không khí của Lục gia cũng tốt lên nhiều.

Nhưng không lâu sau đó sẽ tới cuộc họp của gia tộc, nỗi lo chèn ép lên Lục Sùng Sơn bao lâu nay lại chuẩn bị phát tác.

"Đình Kiêu, sắp tới cuộc họp gia tộc rồi, thân là người đứng đầu dòng họ, đến lúc đó con phải ăn nói thế nào với mọi người đây? Chẳng lẽ con lại nói với họ... bà chủ tương lai của dòng họ là một diễn viên không có gia thế sao?"

Lục Đình Kiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt không có chút biểu cảm nào: "Con không cần phải giải thích với bất cứ ai cả."

Lời này khiến cơn lửa giận của Lục Sùng Sơn bùng lên: "Con ngồi ở vị trí này, sao có thể nói ra lời vô trách nhiệm như vậy?"

Lục Đình Kiêu: "Chính là vì con ngồi ở vị trí này nên mới vậy."

Nếu ngồi ở vị trí này rồi mà ngay đến người anh yêu cũng không thể bảo vệ nổi, anh việc gì phải ngồi đây nữa.

Lục Sùng Sơn tràn đầy bất lực cùng mệt mỏi, ông hạ giọng xuống: "Đình Kiêu, con có người con gái con thích, chuyện đó rất bình thường. Ba cũng không phản đối con qua lại với cô ấy, con muốn chiều chuộng cung chiều con bé ấy thế nào cũng được, nhưng vị trí bà chủ của dòng họ đâu phải là trò đùa?"

Với thân phận của Lục Đình Kiêu, muốn loại con gái thế nào mà chẳng được, kể cả anh muốn thì vài ba cô cũng chẳng có vấn đề gì cả, bỏ ra chút tiền bao nuôi là được. Nhưng người anh lấy lại là chuyện của cả một gia tộc.

Ngoài chuyện này ra, chuyện Lục Sùng Sơn lo lắng nhất vẫn là Tiểu Bảo...

Sau một hồi trầm mặc, Lục Sùng Sơn lại nghiêm mặt nói: "Đình Kiêu, kể cả con có không thích Tử Dao đến thế nào nhưng cũng không thể không thừa nhận, với gia thế của Tử Dao, ít nhất tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện giống như chuyện Tiểu Bảo bị bắt cóc ba năm trước!"

"Nhưng Ninh Tịch thì sao, con có dám bảo đảm một người nghệ sĩ lặn lội trong tầng lớp thấp nhất như cô ta, khi nhìn thấy mọi thứ của Lục gia, sẽ không nảy sinh bất cứ tư tưởng độc ác nào hay lợi dụng Tiểu Bảo làm gì đó không? Nhất là khi Tiểu Bảo lại tin tưởng cô ta như vậy!"

Nói đến đây, Lục Sùng Sơn dừng lại một chút, có chút hối hận: "Sớm biết con tìm tới tìm lui lại chọn một cô gái như vậy, không bằng khi ấy tra rõ ra thân thế của mẹ Tiểu Bảo là ai rồi đón thẳng mẹ đẻ nó về cho rồi!"

Lục Sùng Sơn nói nhiều như vậy cũng không biết Lục Đình Kiêu có nghe vào tai không, anh ngồi trên ghế chủ tịch, một tay đỡ trán, rõ ràng là không có chút tập trung nào.

Trông dáng vẻ mềm không ăn, cứng cũng chẳng nuốt của anh, Lục Sùng Sơn đen mặt "hừ" một tiếng rồi đi.

Cuộc trò chuyện của hai cha con lại một lần nữa tan rã trong không vui.

Một lát sau, Lục Cảnh Lễ dè dặt thò đầu vào phòng họp.

"Khụ, có phải ba lại nói mấy chuyện nhảm tai rồi không? Haizz, giờ không phải vẫn còn sớm sao! Đợi đến khi cuộc họp gia tộc mở ra, tất cả mọi người đều bầu lại giới thiệu con gái cho anh mới gọi là đáng sợ!" Nghĩ tới cảnh tượng mấy năm trước, Lục Cảnh Lễ bất giác run lên.

"Kết quả khi nào thì có?"

Mắt Lục Cảnh Lễ lập tức sáng lên: "Chiều nay, lát nữa em sẽ tới viện đợi lấy kết quả giám định! Em làm ở bệnh viện trong quân khu Đé Đô, tuyệt đối uy tín!"

Lục Đình Kiêu lạnh lùng đảo mắt nhìn qua, Lục Cảnh Lễ lập tức thề thốt: "Anh, em xin thề, chuyện này em không nói cho bất cứ ai, ai cũng không nói hết, anh cứ yên tâm đi!"

Lục Cảnh Lễ nói xong, khẽ ho nhẹ một tiếng, không nhịn được hỏi: "Anh... kết quả giám định thân nhân... anh... rốt cuộc hy vọng là phải... hay không

phải?"

--- O ---

Chương 1438: Giục Về Nhà Xem Mắt

Rốt cuộc là anh hy vọng phải hay không phải?

Lục Đình Kiêu hơi run lên, nhưng vẫn không mở miệng.

Nếu anh biết đáp án câu hỏi này, tinh thần cũng sẽ không bất an như vậy.

Lục Cảnh Lễ gãi đầu cũng tự cảm thấy vấn đề này nan giải thật: "Haiz, em tới bệnh viện đây, mọi thứ cứ đợi có kết quả đã rồi nói sau vậy, giờ có nghĩ cũng toàn chỉ tự làm khó mình thôi!"

...

Tại Đào Hoa Ổ.

Hôm nay Ninh Tịch không có cảnh quay, nên cô có thể nghỉ ở nhà.

Trong vườn hòa đào rụng đầy sân, xen lẫn là mùi dược thảo thơm mát.

Annie vui sướng mang thảo dược ra phơi nắng, Ninh Tịch và Ninh Thiên Tâm ngồi uống trà ăn điểm tâm dưới giàn hoa.

"Nhân qua viện trúc cùng sư chuyện trò. Kiếp phù sinh cũng được nhàn nửa ngày... Cuộc sống thế này thật là thích quá đi..."

Thấy Ninh Tịch trưng ra vẻ mặt hưởng thụ, tâm trạng Ninh Thiên Tâm cũng theo đó mà tốt hơn.

Thật ra, từ sau khi ra viện chuyển về đây, tâm tình của cô vẫn rất tốt, yên bình tĩnh lặng chưa từng thấy.

Vì cô không cần phải lo dược lo mất, cũng không cần lo lắng bị ai dắt mũi hay khống chế nữa cả.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Ninh Thiên Tâm.

"Alo?" Ninh Thiên Tâm thu lại nét mặt ôn hòa, lạnh lùng nghe máy.

"Thiên Tâm à, con có ở nhà không? Ba tới tìm con nhé? Ba có chuyện này rất quan trọng muốn bàn với con!"

"Con không có nhà, hiện tại đang ở chỗ Tiểu Tịch, ba có chuyện gì?"

Giọng của Ninh Diệu Bang lại vô cùng phấn khởi: "Có chuyện! Có một chuyện tốt! Con có biết Hồng Hùng Kiệt không? Là ông chủ lớn có tài sản hơn triệu vạn ấy, có quyền có thế hơn Tô gia nhiều. Lần trước trong buổi tiệc, Hồng tổng vừa gặp đã rất thích con, hôm nay chủ động cho người liên hệ với ba, nói muốn gặp con, khi nào con rảnh thì ra gặp người ta ăn bữa cơm nhé..."

"Con không rảnh, dập máy đây." Ninh Thiên Tâm nói vài câu rồi dập máy.

"Chú Hai gọi đến à?" Ninh Tịch hỏi, nhưng thấy vẻ mặt của Ninh Thiên Tâm, chắc chắn đôi phương chẳng nói được câu gì hay ho rồi.

Ninh Thiên Tâm gật đầu: "Giục chị về nhà xem mắt."

Ninh Tịch tối sầm mặt lại: "Còn chưa chịu từ bỏ à! Lần này lại là ai nữa?"

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, mấy tên quen với Ninh Diệu Bang đều là những tên cặn bã chẳng đáng tin, làm gì có chuyện giới thiệu được cho Ninh Thiên Tâm người tử tế.

Ninh Thiên Tâm: "Hồng Hùng Kiệt."

Nghe thấy cái tên này, Ninh Tịch lập tức nổi khùng lên: "Má nó chứ! Ngay đến một lão già năm sáu chục tuổi mà cũng giới thiệu cho chị, rốt cuộc ông ta có phải cha ruột chị không vậy!"

Cô biết Ninh Diệu Bang không đáng tin, nhưng không ngờ lại không có giới hạn đến vậy.

Tên Hồng Hùng Kiệt này là vua đánh bạc ở Úc thành, bài bạc thành thói, đúng là rất có quyền có thế. Nhưng, tuổi đã ngoài năm mươi rồi, tính cách thì háo sắc phong lưu, không biết đã đổi tới mấy bà vợ, còn chưa kể bao nhiêu vợ bé nữa.

Giao Ninh Thiên Tâm cho loại người như vậy có khác gì bức chị ấy vào con đường chết?

Xem ra Ninh Diệu Bang thấy Ninh Diệu Hoa làm thân được với nhà Tô gia nên chó cùng rứt giậu rồi, thật không ngờ ngay đến loại người này cũng muốn giới thiệu cho Ninh Thiên Tâm.

Sắc mặt Ninh Thiên Tâm đậm đậm, ngược lại trông chẳng có vẻ gì là tức giận, như thể cô sớm đã quen với việc này rồi vậy.

Ninh Tịch cau mày, lo lắng cân nhắc: "Chỉ sợ chú Hai sẽ không chịu hết hy vọng thôi..."

--- O ---

Chương 1439: Xuất Ngoại

"Sớm biết ông ấy sẽ thế này, chỉ là không ngờ còn nhanh hơn những gì chị tưởng tượng..." Ninh Thiên Tâm khẽ thở dài: "Tháng sau là chị tốt nghiệp rồi, chị định... sẽ ra nước ngoài."

"A..." Ninh Tịch bỗng thấy đau khổ: "Chị Thiên Tâm, chị định ra nước ngoài làm việc à?"

Ninh Thiên Tâm gật đầu, "Chị đã nộp hồ sơ vào mấy công ty chị thích ở Los Angeles rồi."

Ninh Tịch xót xa không nổi, nhưng cũng không thể không thừa nhận đây là cách tốt nhất đối với Ninh Thiên Tâm: "Vậy cũng tốt... chỉ cần chị vui là được! Ra nước ngoài phát triển cũng rất tốt! Bên đây em cũng có vài người bạn, nếu đến lúc ấy cần giúp gì nhất định phải nói với em nhé!"

"Ừm, cảm ơn em Tiểu Tịch." Ninh Thiên Tâm cảm kích: "Nếu không có em..."

Thấy Ninh Thiên Tâm lại bắt đầu cảm tạ, Ninh Tịch vội ngắt lời cô: "Là người một nhà cả, chị nói cái này làm gì!"

"Hả? Chị Thiên Tâm chuẩn bị ra nước ngoài sao?" Annie có chút không nổi.

"Phải! Annie, cảm ơn em thời gian này đã chăm sóc cho chị!" Mấy ngày nay ở chung với nhau, Ninh Thiên Tâm cũng rất thích người bạn nhỏ này của Ninh Tịch.

"Có gì đâu ạ, chị gái của anh Tịch cũng là chị gái em! Nếu chị muốn đi thì nói trước với em, về em sẽ chuẩn bị cho chị mấy đơn thuốc, sau đó sẽ viết cách điều dưỡng cho chị!"

"Cảm ơn em..."

...

Trong một nhà hàng tây tại Đế Đô.

"Lăng Thiên... Lăng Thiên?" Quan Tử Dao khua tay trước mặt người đàn ông.

"Gì thế?" Mạc Lăng Thiên đang ngẩn ngơ bỗng định thần lại.

"Lăng Thiên, anh sao thế, mấy ngày nay hồn cứ ở đâu đâu ấy, chẳng phải chuyện của cô gái kia đã giải quyết xong rồi sao?" Quan Tử Dao lo lắng hỏi.

Ánh mắt Mạc Lăng Thiên tối lại, anh ta miết thái dương, miễn cưỡng cười nói: "Không sao, vì không nghỉ ngơi đủ thôi..."

Quan Tử Dao nhíu mày: "Anh đừng có thức đêm nữa, thường ngày cũng ít uống rượu thôi, nếu không sức khỏe có tốt đến mấy cũng không chịu nổi đâu."

"Ừm, anh biết rồi." Mạc Lăng Thiên khôi phục lại vẻ bình thường: "Gần đây không phải em bận lắm sao? Sao bỗng dưng lại rảnh hện anh thế này?"

Quan Tử Dao lấy ra một tập hồ sơ đưa tới: "Lăng Thiên, lần này em tìm anh là vì có chuyện muốn nhờ anh giúp... người này, anh có thể tra giúp em tung tích của anh ta được không?"

Mạc Lăng Thiên đảo mắt nhìn tập hồ sơ: "Người này là ai?"

"Xin lỗi, đây là chút chuyện riêng của em." Quan Tử Dao không tiện nói, cũng biết Mạc Lăng Thiên sẽ không hỏi nhiều.

Mạc Lăng Thiên gập hồ sơ lại, hít sâu một hơi cố gắng xóa đi hình bóng trong đầu đi, hiện tại ngay đến cả ở trước mặt Quan Tử Dao cũng không thể tập trung nổi: "Anh sẽ cố gắng nhanh chóng tra ra giúp em."

Quan Tử Dao liền nở nụ cười cảm kích: "Cảm ơn anh, Lăng Thiên! Lúc nào em cũng làm phiền anh cả!"

Mạc Lăng Thiên: "Phải rồi, lần trước vốn đồng ý với em chuyện hện nói chuyện với Đình Kiêu, nhưng gần đây cậu ta bận quá, không rảnh lúc nào cả."

Quan Tử Dao nghe vậy cũng không để tâm nói: "Không sao, Lục gia đạo này quả thật rất bận, bên phía Đình Kiêu... thôi bỏ đi... cứ thuận theo tự nhiên vậy..."

Thấy vẻ mặt Quan Tử Dao không giống trước kia, Mạc Lăng Thiên có chút ngỡ ngàng.

Tử Dao... cuối cùng cũng chịu từ bỏ rồi sao?

Anh không biết bản thân mình đã đợi ngày này bao lâu, không biết bao lần từng đặt giả thiết, nếu không có Lục Đình Kiêu làm trở ngại, anh nhất định sẽ dùng mọi cách để theo đuổi cô.

Nhưng lúc này, có lẽ anh đã bị sự áy náy hồ thẹn đối với Thiên Tâm làm nhạt nhòa đi, tâm trạng anh không dấy lên được ngọn sóng nào cả, càng chẳng có sự nhiệt tình hay kích động như trong tưởng tượng trước kia nữa...

--- O ---

Chương 1440: Cá Chép Nhỏ Hồn Bay Phách Tán

Tại Bạch Kim Đế Cung.

Lục cảnh Lễ đang ôm chiếc cặp đựng giấy tờ trong lòng, chạy nhanh vào trong sân nhà ông anh như tên trộm.

Vừa vào tới cổng, lại đụng ngay một người khiến anh sợ đến nỗi suýt chút nữa thì hồn bay phách tán: "ôi., đêch! Tiểu... Tiểu Tịch Tịch!!!"

"Anh sao thế, sao trông thấy tôi mà cứ như nhìn thấy ma vậy!" Ninh Tịch ngờ vực cau mày đánh giá Lục cảnh Lễ.

Lục cảnh Lễ ôm chặt lấy chiếc cặp đựng giấy tờ, gương mặt đẹp trai bị dọa tái mét, con mẹ nó, chị còn đáng sợ hơn cả ma nữa đây biết không!!!

"Tiểu Tịch Tịch, chị... sao chị lại tới đây? Hôm nay không phải quay phim à?" Lục cảnh Lễ khó khăn lắm mới đem con tim suýt nữa thì vỡ vụn nhét trở lại lồng ngực được, cố gắng trấn tĩnh hỏi.

Trông thấy ánh mắt trốn tránh của Lục cảnh Lễ, trán thì đổ đầy mồ hôi, còn lấp ba lấp bắp, hai mắt Ninh Tịch nheo lại: "Có phải anh lại làm chuyện xấu gì đấy không?"

"Không có! Ai bảo em làm chuyện xấu chứ! Em moe với ngoan ngoãn, đáng yêu thế này, có chị làm chuyện xấu ấy, cả nhà chị làm chuyện xấu!" Lục cảnh Lễ vội vàng phủ nhận.

Ninh Tịch giật giật khóe miệng, làm gì mà kích động thế, thế càng khả nghi đấy nhé!

"Tay anh đang cầm cái gì thế?" Ninh Tịch theo phản xạ nhìn chăm chăm vào chiếc cặp đen trong lòng Lục cảnh Lễ.

Con tim bé nhỏ của Lục cảnh Lễ run lên: "Cặp! Chị không biết tự biết nhìn à?"

Ninh Tịch không dừng lại ở đó, tiếp tục hỏi: "Trong cặp đựng gì? Sao trông anh căng thẳng thế?"

"Tất nhiên là giấy tờ rồi! Là giấy tờ cơ mật! Không căng thẳng sao được?"

"Vấn đề là... Sao nhìn thấy tôi anh lại trở nên căng thẳng như thế?"

Lục cảnh Lễ sắp khóc đến nơi rồi: "Không nói chuyện với chị nữa, em còn phải nhanh chóng mang cái này vào cho anh em!"

Khóe miệng Ninh Tịch nhếch lên, cố tình chặn lại trước mặt Lục Cảnh Lễ, cô nheo mắt bước lại gần, dáng vẻ như một tên lưu manh ác bá đang bức ép một người phụ nữ đoan chính vậy: "Aiz ~ Đừng đi mà ~ Tôi càng nhìn càng thấy anh khả nghi ~ Chắc không phải là... thứ trong chiếc cặp này có liên quan gì đến tôi đây chứ?"

Á!!!

Anh!!!

Cứu em!!!

Lục cảnh Lễ phát ra tiếng kêu rên từ tận sâu trong tâm hồn, anh Hai đã bảo anh tuyệt đối không được để bất cứ ai biết, mà đối tượng không được biết nhất lại là Ninh Tịch!

Sao anh lại đen đui thế này, vừa đến đã đụng ngay phải cô, thảm nhất là anh còn không đánh lại được cô nữa...

Đúng lúc tay Ninh Tịch sắp chạm được tay vào tập công văn trong lòng Lục cảnh Lễ, bỗng có người dịu dàng ôm lấy eo cô.

"Đang làm gì thế?" Bên tai truyền tới giọng nói trầm thấp ôn hòa của Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch nhất thời bị người phía sau chuyển dời sự chú ý, cô quay lại ôm lấy eo Đại ma vương, cười xấu xa: "Em trêu Lục Nhị tí cho vui ấy mà! cậu ấy sắp bị em làm sợ chết khiếp rồi ha ha ha..."

Lục Cảnh Lễ:"!!!"

Sao lại có thể như thế được chứ!

Người dọa người có thể dọa chết người được đây có biết không hả?

"Hàng năm người trong dòng họ sẽ gửi tới một số thứ... ừm... là thông tin của một số cô gái..." Lục cảnh Lễ nhìn Ninh Tịch, bắt đắ dĩ giải thích, trong

ánh mắt vẫn còn đọng lại một chút lo lắng.

"Ặc... Tôi còn tưởng là thứ gì chứ! Tôi có nhỏ mọn vậy sao! Thật là!"

Ninh Tịch bấu môi, nhớ lại lần cô đang đợi Lục Đình Kiêu trong văn phòng của anh, không ngờ vô tình thấy một đồng ảnh xem mắt trên bàn. Lúc ấy phản ứng của Lục Đình Kiêu còn quá hơn cả Lục cảnh Lễ, chỉ vì sợ cô hiểu lầm mà chạy hộc hộc từ chỗ công xưởng đang thị sát về.

Đối với Lục Đình Kiêu thì cô hoàn toàn không có gì phải hoài nghi cả.

--- O ---

Chương 1441: Yêu Đến Tận Xương Tủy

Nguy cơ đáng sợ như thế mà chỉ cần một câu nói đã hoàn toàn giải trừ.

Đối với khả năng diễn xuất cùng mỹ nhân kế của anh Hai thì Lục cảnh Lễ chỉ có thể thốt lên hai từ "thán phục", anh ta liền thuận theo nói: "Được rồi, được rồi... Em cũng biết anh chắc chắn không xem... thôi thì để một mình em tự thăm mấy thứ này vậy."

Nóng xong thì chạy mất hút.

Thoát được Tiểu Tịch Tịch đã rồi nói sau!

"Sao tự dừng lại tới đây?" Lục Đình Kiêu nắm tay Ninh Tịch kéo vào trong phòng.

"Hôm nay em được nghỉ, buổi sáng ở nhà nghỉ ngơi với chơi cùng chị Thiên Tâm, buổi chiều tới chơi cùng con trai bảo bối của em! Tiểu Bảo đã tan học chưa?"

"Đã về, vừa nãy còn hỏi có thể đến chỗ em được không."

"Tất nhiên được chứ, thật ra thì hai người cũng không cần ngại chị Thiên Tâm, chuyện của chúng ta em cũng đã nói với chị ấy rồi! Sau này anh có thể mang Tiểu Bảo đến tìm em!"

"Ukm."

Lục Đình Kiêu tỉnh bơ liếc sau lưng một cái, xác định Lục cảnh Lễ đã chạy thoát.

Bánh bao nhỏ chỉ mới nghe được tiếng bước chân của Ninh Tịch thôi đã chạy như bay từ trên lầu xuống, sau đó lao vào lòng ngực Ninh Tịch: "Mẹ

Lúc bình thường Tiểu Bảo đối với xung quanh khá đăm đăm, mặc dù hiện tại đã có thể nói chuyện nhưng cũng chẳng khác trước kia là bao. Lúc Ninh Tịch không có ở đây thì không nói bất cứ một câu nào, nhưng chỉ cần Ninh Tịch xuất hiện thì chắc chắn sẽ có tiếng "mẹ" ngọt đến ngáy người. Hơn nữa mỗi một câu nhóc nói với Ninh Tịch đều phải có thêm chữ "mẹ" kia nữa, thực là khiến cho lòng người ta tan chảy.

Nêu người không biết chuyện nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ này, chắc

chấn sẽ không nghi ngờ gì mà nghĩ rằng đây chính là một đôi mẹ con ruột.

"Bánh bao, nhìn mẹ mang cho con cái gì này! Hi hi..."

Ninh Tịch kéo cái túi bên cạnh ra, bên trong là rất nhiều loại súng.

Dĩ nhiên là súng đồ chơi thôi.

"Hiện giờ con còn bé quá nên không thể chơi súng thật được, mẹ chơi súng nước với con được không?"

"Được! Mẹ, Tiểu Bảo thích súng phun nước!"

"Đi gọi ba đến chơi cùng chúng ta nha ~ nhiều người chơi mới vui Ninh Tịch nháy mắt với Tiểu Bảo.

Bánh bao nhỏ do dự một hồi, sau đó mới nhấc cái chân ngắn ngủn chạy tới cạnh Lục Đình Kiêu, ngược khuôn mặt tê liệt lên nhìn anh rồi nói: "Cùng nhau."

Thấy bánh bao nhỏ đổi thành bộ dạng cao ngạo lạnh lùng chỉ trong một giây thế này thật khiến Ninh Tịch dở khóc dở cười.

Bánh bao nhỏ gọi ông nội, gọi bà nội, gọi chú Hai, thậm chí cũng rất lễ phép với người lạ.

Cơ mà tại sao cứ nhất quyết không thèm gọi Lục Đình Kiêu là ba chứ?

Ninh Tịch với Tiểu Bảo chơi điên cuồng hết một buổi chiều, sau bữa cơm chiều thì một lớn một nhỏ chơi mệt quá nên cùng lăn ra ngủ.

Lục Đình Kiêu dịu dàng nhìn hai mẹ con nằm trên giường.

Anh cúi người hôn lên trán Ninh Tịch với Tiểu Bảo, sau đó gơ bàn tay ấm áp của mình lướt theo mí mắt Ninh Tịch rồi đến sống mũi, đôi môi... cho tới kéo tận xuống vùng bụng bằng phẳng của cô... Lục Đình Kiêu cực kỳ nhẹ nhàng vuốt ve....

Trước khi gặp Ninh Tịch thì Lục Đình Kiêu không có bất cứ mong đợi hay ham muốn gì trong cuộc đời này, nhưng sau khi gặp được cô thì hết thấy những thứ như hôn nhân, gia đình, đứa bé... toàn bộ những thứ anh chưa bao giờ mong muốn có được, lại chỉ vì có liên hệ với cô mà trở nên cực kỳ quan

trọng với anh...

Vừa nghĩ tới chuyện rất có thể Ninh Tịch chính là mẹ ruột của Tiểu Bảo, vừa nghĩ tới chuyện cô gái mà anh yêu tới tận xương tủy này vì anh mà sinh ra một đứa bé thì trong lòng ngực của anh lại dâng lên một cảm giác hạnh phúc, sự cảm động khó diễn tả được...

Đứa trẻ... đứa trẻ của anh và cô...

--- O ---

Chương 1442: Bất Luận Kết Quả Thế Nào

Cùng lúc đó, trong căn biệt thự nào đó thì cá chép nhỏ của chúng ta sắp bị hành đến suy nhược thần kinh.

Mặc dù mới trôi qua có mấy tiếng thôi, nhưng phải trông nom một cái bí mật to bằng trời thế này mà không được xem thì có khác nào là sự tra tấn tàn nhẫn nhất đối với Lục Cảnh Lễ anh đâu.

Ngay lúc Lục Cảnh Lễ không nhìn được nữa mà mon men đến gần kết quả giám định ADN thì Lục Đình Kiêu gọi điện tới.

Lục Đình Kiêu: "Qua đây."

Vừa nghe thấy anh Hai yêu dấu gọi, Lục Cảnh Lễ nhất thời bộc phát ra tốc độ thi chạy từ hồi đi học ra bay thẳng tới phía đối diện.

Lần này, dù là anh Hai đã gọi đến, nhưng vì lúc trưa bị Ninh Tịch dọa sợ nên Lục Cảnh Lễ vẫn lén lén lút lút quan sát nửa ngày để chắc chắn phụ cận không có ai rồi mới chui vào nhà.

"Anh Hai! Tiểu Tịch Tịch ngủ chưa?" Lục Cảnh Lễ bám cửa thở hổn hển nói.

"Rồi."

"À à à..." Lục Cảnh Lễ rón rén men theo cửa vào thư phòng. Sau đó vội vàng khóa trái lại rồi mới yên tâm lau mồ hôi.

Ánh mắt Lục Đình Kiêu rơi vào cặp màu đen trong tay Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ cẩn thận mở khóa kéo của cặp tài liệu rồi cẩn thận rút ra một tờ giấy, sau đó lại cẩn thận đặt lên bàn đọc của Lục Đình Kiêu.

Một tờ giấy mỏng manh mà nặng tựa ngàn cân.

Thật ra thì đến lúc này Lục Cảnh Lễ vẫn có cảm giác không chân thực... bởi vì chuyện này... thật sự quá... quá kỳ diệu!

Lục Cảnh Lễ đợi nửa ngày mà vẫn không thấy Lục Đình Kiêu có ý định xem thì khẩn trương nuốt nước miếng: "Anh Hai, có vấn đề gì sao?"

Lúc này, trên mặt Lục Đình Kiêu có vô vàn cảm xúc biến hóa, cứ như thể thứ trước mắt đang nắm giữ sự sống chết của anh.

Không biết qua bao lâu mà Lục Đình Kiêu vẫn không hề đụng vào tờ kết quả, vì thế Lục Cảnh Lễ thử thăm dò nói: "Anh Hai à, thật ra thì em cảm thấy anh đừng nghĩ nhiều... cái thằng cầm thú năm đó sao có thể là anh được chứ! Lần giám định này là để chứng minh sự trong sạch của anh mà! Dù anh không xem thì cũng phải để em liếc xem chứ! Nói thế nào thì cái này cũng là do em vượt qua cái chết mà cầm về đây! Em coi xong không nói cho anh là được chứ gì?"

Thấy Lục Đình Kiêu vẫn không lên tiếng, Lục Cảnh Lễ đi tới mò mò vào cái tờ giấy trên bàn: "Em nhìn đây... em xem thật đây... em đảm bảo sau khi xem xong thì anh mà không hỏi, em tuyệt đối sẽ không nói..."

Lục Cảnh Lễ nói xong thì lập tức hóa thân thành sói đói mà "vèo" một cái cầm tờ kết quả lên, hơn nữa còn trực tiếp xem một dòng cuối cùng.

Dựa theo quy luật di truyền của gen, phối hợp với kết quả giám định quan hệ thân thích, tổng hợp phân tích 19 cặp STR cho kết quả như sau. Kết quả kiểm tra cho thấy Ninh Tịch có đủ điều kiện yêu cầu phù hợp để xác nhận là mẹ ruột của Lục Kinh Vũ, quan hệ huyết thống xác xuất là 99,9999%...

Căn cứ vào kết quả phân tích DNA thì Ninh Tịch chính là mẹ ruột của Lục Kinh Vũ...

Nhìn dáng vẻ Lục Cảnh Lễ sau khi xem xong kia thì cho dù Lục Đình Kiêu không tự mình xem, anh cũng biết kết quả là như thế nào.

Ninh Tịch... thật sự là mẹ ruột của Tiểu Bảo...

"Anh Hai... anh... anh nhìn em làm gì.. em không nói cái gì đâu mà..."

Nhưng trong mắt Lục Cảnh Lễ lúc này đang chạy dòng chữ sáng lấp lánh: A a a a a a a a a a trời ơi trời ơi trời ơi Tiểu Tịch Tịch là mẹ ruột của Tiểu Bảo! Tên cầm thú hành hạ Tiểu Tịch Tịch đêm đó là anh trai mình...

--- O ---

Chương 1443: Đại Hồng Nhân Trước Mặt Tiểu Bảo

Ban đầu, Lục Cảnh Lễ muốn từ kết quả xét nghiệm để loại bỏ hiềm nghi cho anh trai mình, để có động lực đi tìm cầm thù chân chính, ai mà ngờ...

Cảnh Lễ có cảm giác mình bị ngũ lôi oanh đỉnh, sấm sét đánh vào đầu liên tọt.

Hiện giờ, Lục Cảnh Lễ vô cùng khó tin cơ mà ánh mắt nhìn anh mình lại như đang nhìn một vị thần...

"Đạch đục đục đục đục anh Hai, em cứ luôn cảm thấy tốc độ tiến triển của anh quá chậm ngay cả ga trải giường cũng không lăn được thế mà ngàn lần vạn lần không ngờ rằng anh không chỉ lăn rồi mà còn tòi ra cả một thằng con năm tuổi, em liền phục anh rồi từ giờ em không dám nói anh không của nổi gái nữa anh chính là thần tượng, là idol, là superstar, là người thầy đời này kiếp này của em..." Lục Cảnh Lễ nói thật nhanh, ngay cả một lần ngắt câu cũng không có.

Nói xong vẫn chưa ngừng lại, cậu chàng y như bị đánh tiết gà mà không ngừng đảo vòng vòng trong căn phòng: "Ôi trời ơi trời ơi trời ơi! Nếu Tiểu Bảo mà biết tin này thì phải sướng đến điên mất thôi! Tiểu Tịch Tịch là mẹ của nó, là mẹ ruột đó! Quả nhiên là khổ tận cam lai, má nó chứ em phát hiện vận may của Tiểu Bảo nhà chúng ta đúng là nghịch thiên."

Lục Đình Kiêu nhéo nhéo mi tâm, rồi đưa tay về phía thằng em trai đang om sòm.

Lục Cảnh Lễ đang kích động tới suýt nữa đi gặm bàn bậy giờ mới bình tĩnh lại, ngoan ngoãn nâng hai tay đưa kết quả giám định dâng lên cho anh trai.

Lục Đình Kiêu nhận lấy rồi lia ánh mắt sắc bén đọc từng chữ trong kết quả.

Cho dù Lục Cảnh Lễ đã gián tiếp báo cáo kết quả, nhưng mà chính mắt nhìn thấy dòng chữ "Ninh Tịch là mẹ ruột cùng huyết thống của Lục Kinh Vũ" thì nội tâm Lục Đình Kiêu vẫn kịch liệt chấn động.

Hiển nhiên là sự kích động kịch liệt của Đại ma vương cũng không thua kém gì bọ cá vàng nhỏ của chúng ta.

Là cô ấy...

Sớm biết là cô thì năm năm trước anh nên đi điều tra rõ ràng, như thế liệu có thể gặp cô sớm hơn một chút?

Trong chốc lát thì trong cái đầu của Lục Đình Kiêu có vô số ý niệm lung tung trôi qua.

Lục Cảnh Lễ lắc nhai cả nửa ngày rồi cẩn thận quan sát sắc mặt của Lục Đình Kiêu, sau đó mới ngậm ngừng nói: "Anh Hai... anh nhìn xem... mặc dù chủ ý năm xưa có hơi thất đức, thuốc là em cho anh uống, địa chỉ cũng là em chọn, em hại anh làm cầm thú..."

"Nhưng mà... ma xui quỷ khiến thế nào, đánh bậy đánh bạ thế nào mà anh lại lên giường với Tiểu Tịch Tịch! Không chỉ giữ được trinh tiết cho anh... mà đưa con đầu tiên của anh... tóm lại là đều thuộc về Tiểu Tịch Tịch... chuyện tốt khiến khắp chốn vui mừng thế này... em có được coi là có công không?"

Lục Cảnh Lễ lén lút liếc Lục Đình Kiêu một cái rồi cực kỳ không biết xấu hổ lắm bậm một câu: "Thật ra thì người ta cảm thấy... công lao của người ta rất lớn nha..."

Hừ hừ, không có cũng phải có, nếu anh trai nhất định không nhả thì tiểu gia đây phải đi tìm Tiểu Bảo làm chỗ dựa!

Nếu bảo bồi Tiểu Bảo mà biết nhất định cho cho tiểu gia đây chỗ dựa!

Sau này mình sẽ là đại hồng nhân bên cạnh Tiểu Bảo rồi, là công thần lớn nhất!

Lục Đình Kiêu thờ ơ liếc ánh mắt lạnh lạnh quét qua người Lục Cảnh Lễ một cái.

Không thể không nói từng câu từng chữ của Lục Cảnh Lễ đều đâm vào chỗ ngứa của anh.

Khi đã chắc chắn... ừm... người lên giường với anh năm đó đúng là Ninh Tịch... anh cũng không thể không thừa nhận... sâu trong nội tâm có cảm giác... vui sướng thỏa mãn chưa từng có...

--- O ---

Chương 1444: Đêm Đó Dững Mãnh Như Thần

Từ sau chuyện năm đó thì giữa anh và Lục Cảnh Lễ luôn tồn tại một chút hiềm khích nhỏ, cộng thêm việc Lục Cảnh Lễ vẫn luôn chột dạ tự trách, luôn sợ hãi, lại càng kiêng kỵ nhắc tới chuyện năm năm trước.

Cho đến lúc này vì Ninh Tịch mà chuyện này mới được nhắc lên một lần nữa.

Mà lúc này thì sao...

Lục Đình Kiêu nhìn thẳng em ngu xuẩn nhà mình chả hiểu sao lại có chút... thấy hợp mắt...

"Anh Hai..." Lục Cảnh Lễ bị ánh mắt bất thường của anh Hai chiếu thẳng vào mình như thế thì có chút sợ hãi: ""Khụ... anh đừng không nói gì mà... đừng dọa người như thế mà..."

Ngao! Toi đời rồi! Chắc anh Hai không định giết người diệt khẩu chứ?

Nếu không sao tự dưng ánh mắt lại dịu dàng thế? Chả lẽ đây là chút ôn nhu cuối cùng sao...

Lục Cảnh Lễ hoảng loạn nói: "Anh Hai, thật ra thì em thấy dù cho Tiểu Tịch Tịch có biết chuyện này đi nữa, chắc cũng chẳng làm sao cả đâu! Tuy là chị ấy hận người năm đó đến độ muốn giết tên đó cơ mà nếu người đó là anh... thì chắc chắn sẽ không như vậy đâu... Chị ấy thích anh đến vậy cơ mà..."

Nghe vậy, ánh mắt của Lục Đình Kiêu hơi trầm xuống, cũng không phải anh chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Trên thực tế thì chính bản thân Lục Đình Kiêu cũng đang tự an ủi bản thân mình như vậy.

Nhưng mà, Lục Cảnh Lễ không tận tai nghe thấy, không tận mắt chứng kiến bộ dạng tuyệt vọng của Ninh Tịch khi nhớ lại chuyện năm xưa...

Từng câu... từng câu một...

Giống như mũi dao rạch từng vết thương sâu hoắm trong trái tim anh.

Đáng chết!

Năm đó lượng thuốc mà Lục Cảnh Lễ bỏ quá lớn cho nên lúc mới đầu thì anh còn nhận biết được một chút, chỉ biết có một cô gái đi vào rồi chủ động mò sát vào gần anh. Cơ mà... những chuyện sau đó thì anh hoàn toàn không nhớ rõ...

Anh thế mà lại khiến Ninh Tịch bị đau đến sốt cao không dứt... thậm chí phải nằm trên giường hai tháng...

Lục Đình Kiêu thật sự không dám nghĩ tiếp...

Ninh Tịch vẫn luôn nói anh là ánh mặt trời chiếu sáng cuộc đời của cô, nhưng mà chỉ trong nháy mắt anh lại trở thành nguồn gốc của hết thảy mọi sự đen tối trong đời cô.

Làm sao anh có thể cho cô biết sự thật tàn nhẫn này?

Sau khi cô biết thì sẽ phản ứng thế nào?

Ngay cả một người lăn lộn trên thương trường, bày mưu lập kế đến xuất thân nhập hóa cũng không thể đoán được kết quả của chuyện này. Anh càng không cách nào dự liệu được bản thân có chịu nổi kết quả như vậy hay không.

Lục Cảnh Lễ là ai chứ, anh ta đảo mắt nhìn một vòng thì đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, vì thế khuôn mặt đẹp trai kia bắt đầu đỏ lên rồi nhăn nhó nói: "Khụ khụ... anh Hai... có phải... có phải cái đêm năm năm trước... anh quá dũng mãnh... làm Tiểu Tịch Tịch hơi thảm... cho nên không dám nói ra..."

Vừa dứt lời thì một ánh mắt lạnh như gió tuyết nơi Bắc Cực xông tới.

Mẹ ơi!

Lục Cảnh Lễ lập tức run lẩy bẩy, im lặng thật lâu mới lộ cái mặt đưa đám ra nói: "Được rồi được rồi... là em sai rồi... em không nên cho anh uống nhiều thuốc như vậy... nhưng mà lúc bình thường anh cứ lạnh lùng như thế... nên em mới bị ba mẹ ép đến đường cùng... em cũng hết cách."

Lục Đình Kiêu nhìn đi nhìn lại tờ giấy giám định, vùng giữa hai lông mày y như trời đông giá rét, không biết qua bao lâu mới lên tiếng: "Anh sẽ nói cho cô ấy nhưng không phải bây giờ, chờ chuyện này điều tra xong toàn bộ đã."

Tại sao người năm ấy lại là Ninh Tịch, tại sao đứa bé bị nói là đã chết kia lại

thành Tiểu Bảo... trung gian chuyện này... nhất định là có người biết rõ mọi chuyện...

Dĩ nhiên chuyện quan trọng hơn là hiện giờ chính là thời điểm quan hệ tình cảm của hai người đang ở giai đoạn ngọt ngào nhất, tự dưng chẳng hề báo trước mà bị một chuyện thế này đập xuống thì chính Lục Đình Kiêu cũng không chuẩn bị kịp tâm lý. Làm sao mà nói cho cô biết được, tất nhiên phải đợi tất cả mọi việc nắm chắc trong lòng bàn tay đã...

--- O ---

Chương 1445: Mơ Không Mặc Quần Áo?

Sau khi Lục Cảnh Lễ rời đi, Lục Đình Kiêu xem đi xem lại bản báo cáo giám định kia không biết bao nhiêu lần rồi mới trình trọng thu vào.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng ngủ của Ninh Tịch, chỉ thấy trong phòng tràn ngập ánh đèn vàng ấm áp nhu hòa của đèn giường. Hai mẹ con nằm trên giường như được phủ một tầng độ ấm khiến trái tim người ta cảm thấy vô cùng mềm mại.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường rồi vuốt lọn tóc đang xòa xuống mặt cô ra sau tai.

Ninh Tịch đang ôm Tiểu Bảo ngủ đến cực kỳ ngọt ngào, khuôn mặt không trang điểm đang say ngủ kia còn có chút non nớt.

Đúng vậy... cái tuổi của cô cũng chỉ là độ tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học của các cô gái bình thường khác...

Cái lúc cô mang thai Tiểu Bảo mới chỉ mười tám tuổi, vẫn chỉ là một cô bé mà lại phải đối mặt với một chuyện lớn như vậy. Chưa kể, những chuyện phát sinh về sau, từng truyện, từng truyện nếu không phải người kiên cường thì đã hoàn toàn sụp đổ, không thể gượng dậy nổi...

Mà theo như những gì trong tư liệu mà Lục Cảnh Lễ điều tra được thì quả thật Ninh Tịch đã từng có ý định tự sát...

Nghĩ đến đây, trái tim Lục Đình Kiêu lại dâng lên cảm giác đau đớn, sợ hãi khó mà diễn tả bằng lời.

Chưa bao giờ có xúc động mãnh liệt muốn ôm lấy cô như lúc này... muốn đem cô nhập vào thân thể mình. Vì vậy mà, Lục Đình Kiêu lặng lẽ ôm Ninh Tịch vào phòng ngủ của mình.

Dù cho Lục Đình Kiêu đã rất nhẹ nhàng nhưng lúc đặt Ninh Tịch lên giường vẫn làm cô giật mình tỉnh dậy. Nhưng, bên cạnh toàn là hơi thở quen thuộc khiến người ta yên tâm của Lục Đình Kiêu cho nên Ninh Tịch chẳng hề cảnh giác hay phòng bị gì. Cô mơ mơ màng màng mở mắt thì phát hiện mình được Lục Đình Kiêu ôm đến phòng ngủ của anh thì cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn, cô giống như con mèo cọ cọ anh một cái: "Ủm... anh yêu..."

"Ừ."

Lục Đình Kiêu không rút lại cánh tay đỡ sau gáy cô mà thuận thế biến thành gối đầu thay cho cô, xong xuôi anh mời nằm xuống cạnh cô.

Ninh Tịch rất tự giác lăn một phát vào lòng Lục Đình Kiêu: "Sao muộn thế rồi mà anh còn chưa ngủ..."

"Nhớ em, nằm mơ thấy em."

Nghe âm thanh khàn khàn trầm thấp dễ nghe đến nỗi khiến lỗ tai cũng mang thai kia, rõ ràng là ở ngay cách vách lại nói nhớ cô, mơ thấy cô thì trong đáy lòng Ninh Tịch lại ngọt ngào, cô cười khẽ mở đôi mắt ướt át ra.

Đôi mắt kia như bầu trời đầy sao đẹp đến không giống thực, cộng thêm việc Ninh Tịch vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê, thế này quả thật dễ khiến người ta sôi trào...

Bỗng dưng tính xấu của Ninh Tịch lại phát tác, cô dương đôi mắt lười biếng về phía người đang nằm bên cạnh: "Mơ thấy em à? Thế có mặc quần áo... hay là không mặc quần áo?"

Ngay lập tức đôi mắt của Lục Đình Kiêu tối sầm xuống, khi Ninh Tịch vừa nói dứt câu thì anh đã nhào qua dững mảnh hôn lấy đôi môi cô...

Cổ của Ninh Tịch bị cọ cọ thì có hơi nhột, cô bật cười nói: "Nhột em..."

Lục Đình Kiêu gặm nhấm xương quai xanh của Ninh Tịch rồi trượt xuống vùng da thịt phía dưới, tình dục trong con mắt sôi trào dững mảnh.

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái có đôi mắt cười trước mắt, trong mắt cô hoàn toàn tín nhiệm cũng yêu thương, chẳng có chút phòng bị nào, trái tim anh liền mềm nhũn...

Lúc mới quen biết, khi anh phát hiện cô cực kỳ bài xích chuyện thân mật nam nữ thì trong lúc không cách nào kìm chế được tình cảm của mình với Ninh Tịch, anh đã phải dùng đến cách giả vờ bị mộng du để có thể gần cô thêm một chút...

Nhưng bây giờ cô gái nhỏ trước mắt lại chẳng hề khó chịu với anh, thậm chí đã hình thành thói quen thân cận cùng anh...

Điều này khiến Lục Đình Kiêu vô cùng thỏa mãn và cảm động, nhưng xen lẫn với đó còn có sự âm thầm lo lắng...

--- O ---

Chương 1446: Cùng Đại Ma Vương Đóng Cảnh Giường Chiêu

Nhưng mà vẻ buồn rầu trên mặt vừa mới lộ ra đã bị gạt đi ngay lập tức.

Cửa phòng kêu "két" một tiếng, Tiểu Bảo phồng má thở phì phò đứng trước cửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như khắc câu "Hèn hạ, lại đi cướp mẹ của Tiểu Bảo".

Lục Đình Kiêu buồn cười vầy vầy tay với con trai: "Lại đây."

Tuy bánh bao nhỏ có chút không tình nguyện cơ mà nhìn thấy mẹ rồi thì chẳng nghĩ nhiều đến thế, nhóc lập tức bạch bạch chạy tới.

Cái chân ngắn ngủn leo lên giường của ba có hơi vất vả một tí, vì thế Lục Đình Kiêu cười cười túm con trai lên rồi thả vào giữa.

Ninh Tịch có con trai lập tức quên chồng, cô ôm bánh bao nhỏ hôn hôn một cái, bánh bao nhỏ ôm lấy mẹ đồng thời cũng cảnh giác nhìn ông bố xấu xa phía sau.

Lục Đình Kiêu nheo đuôi lông mày, như có suy nghĩ gì đó mà nhìn con trai mình, tự dung lại có hứng thú không biết bộ dạng thẳng nhóc này lúc biết Ninh Tịch là mẹ ruột, biết mình được chính Ninh Tịch sinh ra... sẽ thế nào...

Mấy ngày kế tiếp sau khi Ninh Tịch đã khôi phục trạng thái thì tiến triển của đoàn kịch lập tức tăng vọt.

Cái đáng nhắc tới nhất chính là hầu như lần nào Mạnh Thi Ý diễn cùng với Ninh Tịch thì cô ta phải NG đến mấy lần, ít thì năm ba lần, nhiều thì mười mấy lần, hơn nữa toàn bộ là do Mạnh Thi Ý mắc lỗi.

Mặc dù, kết quả cuối cùng vô cùng tốt nhưng mà nếu đem ra so sánh thì diễn xuất của Ninh Tịch hay Mạnh Thi Ý, ai tốt ai kém cũng thấy rõ ràng.

Cũng không biết là do lần trước bị Ninh Tịch quay video xong dọa hay không mà Mạnh Thi Ý lại không hề tìm cô gây phiền phức nữa, trái lại có chút an phận.

Ninh Tịch tất nhiên cũng vui vẻ vì được yên thân rồi.

Trừ lần diễn đầu tiên cô cố ý áp Mạnh Thi Ý ra, thì những lần tiếp theo cô đều nghiêm túc diễn, chỉ có điều... một khi Ninh Tịch nghiêm túc thì diễn xuất cũng sẽ tăng mạnh lên mà thôi. Nếu Mạnh Thi Ý không theo kịp, khí thế của cô ta không ngang được với Ninh Tịch thì rất nhiều phân đoạn sẽ không cho ra được hiệu quả như ý muốn.

Mạnh Thi Ý chỉ chạy theo Ninh Tịch thôi cũng đủ khiến cô ta tốn hết sức rồi còn thì giờ đâu mà kiếm chuyện.

Còn về phần Quách Khải Thăng thì hai diễn viên chính tận tâm tận lực với vai diễn như thế thì ông ta cầu còn không được nữa là.

Thậm chí, ngay cả phân diễn với Vân Thâm thì Ninh Tịch lúc này đã có thể khiến lòng mình bình lặng như nước mà gọi cha...

Cơ mà cảnh diễn ngày hôm nay với Lục Đình Kiêu... lại khiến cô có chút khẩn trương...

Đúng, không sai, cuối cùng cũng tới cảnh Vân Hoàng với Lưu Diễm lăn giường.

Nội dung cảnh quay này là Vân Hoàng trúng mị độc, vốn Vân Hoàng muốn tìm người trong lòng là Lăng Tiêu để giải độc vừa vặn đem hắn ta lên giường lăn một lần. Nhưng không ngờ lại thấy cảnh Lăng Tiêu đang tỏ tình với Lãnh Ngạo Tuyết, thậm chí còn ngay trước mặt nàng ta mà ra sức phủi sạch quan hệ với Vân Hoàng.

Vân Hoàng ôm trái tim đau đớn rời khỏi Tuyên Cơ Cung rồi cố gắng lết cái thân thể đang bị mị độc hành hạ đến độ sắp tẩu hỏa nhập ma đi, bất tri bất giác lại đi vào vùng núi của một đầu yêu thú nguy hiểm...

Ngay lúc này ẩn vệ Lưu Diễm xuất hiện, tiếp theo hả... thì chính là cảnh quay kiều diễm ướt át lăn lộn trên giường của hai người trong sơn động thôi...

"A a a a! Người ta khẩn trương quá đi ahihi..." Ninh Tịch ôm mặt tỏ vẻ đang xấu hổ.

Ngay cả ngoài đời cô còn chưa lăn giường với Đại ma vương đâu đó!

Vạn vạn không ngờ tới lần đầu tiên lại là trong phim nha!

Giang Mục Dã đứng một bên thấy cái vẻ rõ ràng là thích chết đi được còn làm vẻ của Ninh Tịch mà mặt mũi sầm sì.

Trên thực tế thì nhìn thấy nội dung cảnh quay ngày hôm nay xong thì sắc mặt anh ta có tốt được chút nào đâu...

Hừm, đúng là nhân quả báo ứng mà, nhớ năm đó Lục Đình Kiêu phải giương mắt nhìn anh diễn cảnh thân mật với Ninh Tịch, thế mà đảo mắt một cái đã đến phiên ông đây phải trơ mắt nhìn Lục Đình Kiêu diễn cảnh thân mật với cô, hơn nữa còn là cảnh giường chiếu, giường chiếu đó!

Cơ mà... Giang Mục Dã cũng không nhịn được mà liếc liếc qua mấy hướng khác... hình như có người còn thảm hơn ông đây ha?

--- O ---

Chương 1447: Biết Chừng Mực

"Ninh Tịch, Minh Vũ! Hai người tới đây để tôi 1X1 nói qua về cảnh quay nào!" Quách Khải Thăng ngoắc ngoắc gọi hai người qua.

"Kịch bản đã thuộc hết chưa?"

Ninh Tịch với Kha Minh Vũ gật đầu một cái.

"Không chỉ thuộc mà còn phải hiểu cho thấu đáo! cảnh này là bước ngoặt lớn nhất trong tình cảm của vân Hoàng, quan trọng nhất là phải lộ ra được tình cảm của nhân vật thay đổi, thể hiện được tính cách của vai diễn chứ không phải làm thế nào để cảnh quay càng thêm ướm át.

Bộ phim của chúng ta là bộ phim đứng đắn, không cần phải dựa vào mấy cảnh giường chiếu để hấp dẫn người xem! Không cần phải quay lộ liễu cho nên lát nữa hai người phải nhớ, nhất định phải lấy thái độ chuyên nghiệp mà diễn, phải không chê cho tốt, biết chừng mực... hiểu chưa?"

Quách Khải Thăng nói những lời này thì vẻ mặt có chút nghiêm nghị, hơn nữa còn nghiêm khắc nhìn về phía Kha Minh Vũ mà nói.

Xưa nay, không thiếu những nam nghệ sĩ lợi dụng cảnh thân mật mà chiếm tiện nghi của nữ nghệ sĩ. Ninh Tịch xinh đẹp lại nóng bỏng thế này thì càng dễ gặp phải loại chuyện như vậy.

Quách Khải Thăng bao che Ninh Tịch như vậy thì đương nhiên muốn cảnh cáo Kha Minh Vũ mấy câu, để cho anh biết nên làm cái gì và không nên làm cái gì.

"Đã hiểu." Kha Minh Vũ gật đầu.

"Vâng, vâng!" Ninh Tịch cũng liên tục gật đầu phụ họa.

Ày, cái cảnh quay này quả thật là khảo nghiệm sự chuyên nghiệp của cô mà... đạo diễn nói không sai!

"Hai cô cậu từng có một lần hợp tác trong Người Tìm Mộng nên cũng tiết kiệm được thời gian làm quen, chúng ta tranh thủ quay một lần cho xong! Những gì phải tránh tôi đã nói hết rồi... cái tôi muốn là thể hiện được nội tâm nhân vật giãy giụa... muốn nội hàm... muốn sắc mà không tục..."

Quách Khải Thăng vẫn chưa yên tâm mà nói thêm một hồi rồi mới thả cho hai người chuẩn bị.

Ninh Tịch với Kha Minh Vũ rời đi chưa được bao lâu, Mạc Thần Tu đã đi tới cạnh Quách Khải Thăng.

"Đạo diễn."

"Thần Tu đây à, tìm tôi có chuyện gì không? cảnh quay hôm nay của cậu đã xong rồi nhỉ?"

"Cũng còn có chút việc, tôi cho là cảnh quay kế tiếp của Ninh Tịch với Kha Minh Vũ có chút không ổn." Mạc Thần Tu lạnh mặt nói.

Giang Mục Dĩ đã sớm coi chừng Mạc Thần Tu, thế nên lúc này anh ta lập tức dựng thẳng sống lưng vĩnh tai sang hóng hót! Ui chao, chờ mãi cũng có thằng không nhìn được kìa! Tốt quá! Không cần ông đây ra tay!

Trong lòng Giang Mục Dĩ vẫn còn lẩn cấn chuyện cảnh hôn dưới mưa trong Thiên Hạ với nhiều cảnh thân mật khác bị cắt giảm sạch, nhưng đau ở chỗ là không báo thù được...

"Hừm? Chỗ nào không ổn?" Quách Khải Thăng lập tức hỏi.

Quách Khải Thăng là một đạo diễn thân thiện rất biết lắng nghe ý kiến của người khác, địa vị của Mạc Thần Tu trong đoàn cũng không thua gì nam chính cho nên ông vẫn khá coi trọng ý kiến của Mạc Thần Tu.

"Vân Hoàng nói sao thì cũng là một vai chính nhưng lại xảy ra quan hệ với nhân vật khác ngoài nam chính, rất nhiều người không thích tình huống như vậy! Chắc đạo diễn cũng không muốn lúc tuyên truyền lại có người vì tình tiết này mà phá hỏng cả hình tượng của vân Hoàng, thậm chí phá hỏng cả bộ phim đúng không?" Mạc Thần Tu tỏ vẻ "tôi hoàn toàn lo nghĩ cho bộ phim chứ không có bất kỳ tư tâm nào".

Quách Khải Thăng nghe vậy thì trầm ngâm một chút: "Đúng là trong tiểu thuyết cũng có rất nhiều tranh cãi lớn xung quanh tình tiết này... không ít độc giả bày tỏ không cách nào tiếp nhận việc vân Hoàng lại lăn giường với người khác ngoài nam chính.."

Mạc Thần Tu lúc này lại nói tiếp: "Cho nên, khi chúng ta cải biên nó thành phim truyền hình thì chẳng phải nên sửa đổi tình tiết này hay sao?"

"Sửa đôi?"

"Dù cho có nhất thiết phải giữ lại cảnh này thì thà sắp xếp là nam phụ với Vân Hoàng cùng một chỗ cũng đem lại hiệu quả tốt hơn là để Lưu Diễm! Nam phụ Nam Cung Thần với Vân Hoàng mặc dù là quan hệ đối đầu, người sống ta chết, nhưng càng đấu lại càng có tình cảm mập mờ, không ít độc giả ủng hộ cặp đôi này đâu! Thà rằng đôi trắng CP từ hận quá thành yêu có khi lại đem lại hiệu quả tốt hơn thì sao?" Mạc Thần Tu tỉnh bơ dẫn dắt.

--- O ---

Chương 1448: Lại Làm Hồng Chuyện Tốt Của Ông

Giang Mục Dĩ đang trốn một bên hóng hót nghe đến đây thì lập tức "đạch" một tiếng!

Con hàng Mạc Thần Tu này quá âm hiểm! Thế mà muốn nhân cơ hội đem nam phụ với nữ chính ghép thành một đôi! Ông đây làm nam chính còn chưa lên tiếng đây này!

Trái lại thì Quách Khải Thắng có thể hiểu tại sao Mạc Thần Tu lại nêu ý kiến như vậy. Nếu đúng theo những gì cậu ta nói thì đối với Mạc Thần Tu có lợi ích rất lớn, như vậy thì số cảnh quay của cậu ta sẽ tăng lên, địa vị cũng chẳng khác nam chính là bao.

Nếu kịch bản đổi thành hai CP thì quả thật nội dung sẽ trở nên rất phong phú, trước đây ông ta cũng đã từng nghĩ qua. Nhưng mà, cân nhắc tới nhu cầu giữ nguyên tác của fan tiểu thuyết thì Quách Khải Thắng cũng cố gắng không sửa đổi quá nhiều, còn một nguyên nhân khác cũng rất quan trọng chính là...

Không đợi Quách Khải Thắng mở miệng, Ninh Tịch đã phiêu phiêu bay tới cho Mạc Thần Tu một ánh mắt sâu kín rồi nói: "Lời ấy của anh là không đúng rồi, có tranh cãi mới có người xem! Lúc đầu chính vì đoạn tình tiết này mà dẫn đến đại chiến trong khu bình luận, trở thành đề tài cực hot! Sau khi có thông tin chuyển thể thành phim truyền hình thì đây cũng là đoạn tình tiết khiến rất nhiều độc giả bất mãn với nam chính mong chờ nhất! Chỉ cần xử lý cho tốt thì đây chính là phân đoạn cực kỳ đáng mong chờ."

"Và lại, Vân Hoàng vốn là một người phóng khoáng, không bị ràng buộc bởi bất cứ cái gì, đừng nói ba cái lễ nghi thê tục mà có là Thiên đạo thì trong mắt Vân Hoàng cũng chỉ là chó má thôi! Chẳng lẽ người như thế sẽ để ý vấn đề trình tiết sao? Anh đem vai chính dập khuôn như vậy thật quá hẹp hòi!"

"Trong kịch bản thì kết thúc là Vân Hoàng sau khi đã chết tâm rất nhiều lần đến mãi về sau mới buông tay với nữ nhi tình trường mà trở lại thành chính mình! cùng nam chính đoạn tuyệt, một mình cầm kiếm ngao du bốn bể! Đây mới chính là Vân Hoàng! Lúc yêu đã tuyệt vọng tới nỗi dùng chính sinh mạng của mình đánh bạc, lúc không yêu thì coi người chả ra cái quái gì! Thế mà hiện giờ anh lại muốn sửa đổi thành đánh nhau rồi cọ ra lửa với nam phụ, thay lòng đổi dạ, sửa như thế mới là phá hoại hình tượng nhân vật này, anh xem tôi nói vậy có đúng không?"

Lời này của Ninh Tịch nói có sách mách có chứng, đúng là khiến Mạc Thần Tu không thốt lên được nửa lời, vì vậy anh ta chỉ có thể nghiến răng trợn mắt nhìn Ninh Tịch: "Cô..."

Ninh Tịch thì không nhanh không chậm liếc trả một cái.

Hừm hừm, dám phá chuyện tốt của bà hả! Rửa chết nhà mi!

Thấy mùi thuốc súng giữa hai người càng ngày càng nặng, chỉ thiếu chút nữa là nhảy vào làm ầm lên thì Quách Khải Thăng vội vàng hòa giải: "Được rồi được rồi! Hai cô cậu có thể nghiêm túc thảo luận kịch bản như thế thật khiến tôi vui chết đi được! Nhưng mà đoạn tình tiết này... vẫn cứ dựa theo nguyên tác đi! Quên nói cho cô cậu, kịch bản của chúng ta có thể thay mấy chi tiết nhỏ nhưng nội dung chính thì không thể động vào..."

"Tại sao?" Mạc Thần Tu cau mày.

Cách đó không xa, một trong những vệ sĩ nôm nớp lo sợ chạy tới người đàn ông tóc trắng rồi nhỏ giọng nói câu gì đó.

Sau đó vẻ mặt Vân Thâm lập tức lạnh xuống.

Trên trán vệ sĩ cũng lập tức chảy một giọt mồ hôi lạnh:

"Thật xin lỗi thưa lão Đại... tôi đã điều tra, người mua lại bản quyền kịch bản là Lục thị, đối phương yêu cầu không được phép thay đổi một chữ nào trong tuyên nội dung chính, nếu không sẽ thu hồi quyền chế tác phim..."

"Lục thị?" Ngay cả Mạc Thần Tu nghe Quách Khải Thăng nói nội dung không khác với anh vệ sĩ kia lắm cũng nhăn chặt lông mày.

Anh ta nghĩ không ra tại sao Lục thị lại mua bản quyền kịch bản làm cái gì?

Mới nghe nói đầu tư quay phim, chứ chưa bao giờ nghe nói bỏ tiền ra mua kịch bản rồi sau đó mới cho người khác quay, này hoàn toàn là chẳng có chỗ tốt nào?

Chẳng lẽ cao tầng của Lục thị là fan trung thành của bộ tiểu thuyết này nên muốn làm cho trọn vẹn?

Ninh Tịch chớp mắt, hơi có chút ngoài ý muốn nhìn Kha Minh Vũ.

Giang Mục Dã thì đã hoàn toàn câm nín..

Đậu xanh, coi như tên kia chơi ác!

Thê mà Lục Đình Kiêu lại nắm đặng chuỗi của bộ phim! Người khác mới làm mừng một thì cậu cả anh đã cúng xong cả mười lăm, ba mươi rồi...

--- O ---

Chương 1449: Người Chính Là Giải Được

Một phen phong ba nhỏ qua đi thì tuồng vui này vẫn thuận lợi khai mạc.

cảnh quay hôm nay đều được quay trong studio, toàn bộ căn phòng dùng làm quay phim đều được bố trí thành cảnh rừng rậm mang hơi thở nguyên thủy nhất, dĩ nhiên đây mới chỉ là bố trí bước đầu thôi. Hậu kỹ sẽ dùng thêm các hiệu ứng máy tính để cảnh quay thêm thực tế.

"3, 2, 1! Ánh đèn, nước mưa chuẩn bị! Action!!!"

Tiếng gõ phách vang lên, Ninh Tịch đang đứng giữa rừng đã ngay lập tức thay đổi vẻ mặt, tiến vào trạng thái vào diễn.

Trên (tình đầu là từng đợt mưa phùn tí tách, đã vào cuối thu nên những giọt mưa lạnh băng đến nỗi như thể có vô số nhát dao chém vào người. Nhưng tất cả mọi thứ này chẳng khiến nàng đau đớn bằng cảnh tượng vừa mới nhìn thấy vừa rồi.

Khi còn bé, nàng chỉ là một Tiểu ma đầu, lớn lên thì thành một Đại ma đầu. Tất cả những việc Vân Hoàng làm chỉ để chính bản thân mình vui vẻ chứ chưa bao giờ để bất cứ cái gì trong lòng. Người trước nay chưa bao giờ để ý tới cảm xúc của người khác lại vì một người mà thay đổi.

Bộ quần áo đỏ rực như lửa trên người Vân Hoàng bị nước mưa thấm ướt, những sợi tóc cũng ướt sũng dính trên người khiến bộ dạng nàng càng trở nên chật vật. Nàng ôm lấy vùng đan điền đang bị chân khí tán loạn làm cho sắp nổ tung mà lão đảo bước lên phía trước.

Nước mưa lạnh băng rót trên người lạnh đến thấu xương, nhưng trong thân thể lại có một ngọn lửa đang cháy hừng hực vị mị độc.

Rốt cuộc Vân Hoàng không nhìn được nữa mà lão đảo ngã về phía trước.

Ngay lập tức có một bóng người màu đen lướt qua đỡ lấy cô: "Chủ nhân!"

Nhưng người trong lòng nóng hổi như phát sốt, đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Lưu Diễm không kịp nghĩ nhiều mà lập tức ôm Vân Hoàng đi tới một sơn động cách đó không xa để trú mưa.

cảnh này không có bị phân đoạn, ông kính lập tức được đẩy theo thanh trượt

đuổi theo hai người vào sơn động.

Lưu Diễm đặt Vân Hoàng lên một đám lá cây khô ráo trong động rồi đưa tay bắt mạch cho chủ nhân, ngay lập tức, trong đôi mắt bình tĩnh kia xuất hiện từng đợt gợn sóng.

Mị độc...

Không có bất cứ thuốc giải nào...

Chỉ có thể giao... hợp...

Nếu không thì sẽ tẩu hỏa nhập ma bạo thể mà chết!

Nhưng với sự tôn kính của hần đôi với Vân Hoàng thì tuyệt đối không thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy được...

Cách đó không xa Quách Khải Thăng gặt đầu liên tục, diễn xuất của Kha Minh Vũ này thực sự rất tốt, tất cả sự giãy giụa trong nội tâm nhân vật chỉ cần dùng một ánh mắt là có thể biểu hiện ra được.

Ngay lúc đó Vân Hoàng tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, đôi mắt mơ màng không tỉnh táo lắm nhìn người trước mắt.

Lưu Diễm: "Chủ nhân, ngài cảm thấy thế nào?"

Thấy Vân Hoàng không nói gì, Lưu Diễm lập tức đứng dậy.

Nhưng khi Lưu Diễm vừa xoay người thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên sau lưng: "Đi đâu?"

Lưu Diễm: "Tìm thuốc giải cho ngài."

Cái gọi là thuốc giải cũng chính là đàn ông.

Vân Hoàng: "Ha..."

Đi kèm với tiếng cười khẽ là thắt lưng của Lưu Diễm bị một vòng tay hơi ướt ôm lấy rồi kéo mạnh về phía sau.

Lưu Diễm không hề phòng bị mà bị kéo ngã xuống đất.

Ninh Tịch đặt cánh tay chống lên người Lưu Diễm, vẻ mặt đã không còn vẻ chết lặng lạnh lùng nữa mà hiện giờ đã tràn ngập sự dục hoặc, ngay cả giọng nói cũng trở nên câu hồn nhiếp phách: "Thuốc giải? Chẳng phải ở đây rồi sao?"

Ba người nào đó đang trơ mắt nhìn cảnh quay hot này:

"..."

Các nhân viên trường quay đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống mấy độ:"..."

"Cut!!!"

Ngay vào lúc này mà Quách Khải Thăng lại hô ngừng.

Giang Mục Dã cảm thấy mình vừa bị nhấc lên chín tầng mây rồi ném cái "bịch" xuống mặt đất, đúng là không nên chơi kích thích quá độ.

Đạo diễn hô "cut" xong thì Ninh Tịch với Kha Minh Vũ cũng đứng dậy tạm ngừng diễn.

--- O ---

Chương 1450: Hôn Thật Hay Hôn Giả?

Quách Khải Thăng cau mày nhìn hai người, ông ta cân nhắc chọn lời một chút rồi mở miệng nói: "Ninh Tịch này, biểu cảm của cô không đúng lắm! Rõ ràng là cô vừa mới thấy người đàn ông mình yêu tỏ tình với người khác rồi phải sạch quan hệ với cô cơ mà, phải đau đớn và tuyệt vọng... Lúc cô dụ dỗ Lưu Diễm thì dù cho bị mị độc không chê nhưng thực chất trong nội tâm lại vô cùng tỉnh táo, ánh mắt phải đẹp đẽ nhưng thê lương mới đúng... nhưng mà vừa nãy cô... có phải hơi tự nhiên quá rồi không?"

"Khụ..." Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng sờ mũi: "Là lỗi của tôi, tôi sẽ chú ý."

Quách Khải Thăng nói với Ninh Tịch xong thì lại quay ra nói với Kha Minh Vũ mấy câu.

Vậy nên, ông không nghe được câu Ninh Tịch lầm bầm lúc lướt qua mình: "Ai da, tệ quá, hưng phấn quá nên không kiểm chế được..."

Quách Khải Thăng không nghe được, nhưng mà ba con hàng không đi nghỉ ngơi mà đứng hóng hớt gần đó thì toàn bộ đều nghe thấy!

Vân Thâm:"..."

Giang Mục Dĩ:"..."

Mạc Thần Tu:"!!!"

Anh ta vừa nghe được cái gì vậy? Hình như biết được chuyện gì không nên biết rồi!

Vất nào quan sát suốt mấy ngày nay vẫn không tra ra được người đàn ông của Ninh Tịch là ai, chả có lẽ lại là người gần ngay trước mắt... Kha Minh Vũ?!

"Minh Vũ, cậu thì không có vấn đề gì, cơ mà đoạn sau mới là quan trọng, đừng chủ quan..."

Quách Khải Thăng đang nói chuyện với Kha Minh Vũ, Ninh Tịch đột nhiên nghĩ tới một vấn đề liền bước tới hỏi: "Đạo diễn, lát nữa đến đoạn hôn thì tôi hôn thật hay hôn giả?"

Nghe được câu hỏi này thì có ba con hàng lại học máu lần nữa.

Ngay cả Lục Đình Kiêu cũng ho nhẹ một tiếng.

Quách Khải Thăng nghĩ nghĩ một chút: "Cái này, nếu không..."

Ông đang định nói cứ làm giả như lúc đóng Thiên Hạ cũng được, nhưng Ninh Tịch không chờ Quách Khải Thăng nói đã ra vẻ chuyên nghiệp lên tiếng trước: "Đạo diễn này, tôi cảm thấy hay là cứ làm thật đi! Dầu sao tính cách của Vân Hoàng với Mạnh Trường Ca tính cách khác nhau! Nếu hôn giả thì không làm bắt được tính cách của Vân Hoàng, hơn nữa như thế càng đạt hiệu quả cao hơn!"

Ninh Tịch đồng ý hy sinh bản thân thì tất nhiên là Quách Khải Thăng cầu còn không được nữa là. Đồng thời ông ta cũng vô cùng cảm động trước sự chuyên nghiệp của cô mà khích lệ vỗ vai Ninh Tịch một cái: "Được, vất vả cho cô rồi!"

Cách đó không xa, Giang Mục Dĩ siết chặt nắm tay tới nỗi cái kính anh ta đang cầm cũng sắp gãy tới nơi, quá vô sỉ, quá vô sỉ!

Lúc đóng với ông đây thì bất kể là cảnh hôn hay cảnh lăn giường đều là mượn góc quay, có sao lăn đến cậu của ông đây lại chủ động muốn đóng thật!

Đạo diễn à, ông tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, con nhóc này đang lấy việc công làm việc tư đó!

"Được, không có vấn đề gì thì cứ tiếp tục nào! Đoạn trước thì coi như xong, quay tiếp từ đoạn trong sơn động đi!"

Quách Khải Thăng nói xong bắt đầu thông báo các bộ phận chuẩn bị.

"3! 2! 1! Bắt đầu!!!"

Vân Hoàng: "Đi đâu?"

Lưu Diễm: "Tìm thuốc giải cho ngài."

Vân Hoàng: "Ha, thuốc giải? Không phải ở đây rồi sao?"

Đang nói chuyện thì ngón tay mảnh khảnh mang theo một giọt nước của Vân Hoàng chạm đến xương quai xanh của Lưu Diễm, sau đó trượt xuống cổ áo rồi xé ra...

"Chủ nhân, không thể." Đôi mắt vốn không có bất cứ cảm tình gì của Lưu Diễm dường như xuất hiện một vết nứt.

Vân Hoàng giống như bị chọc vào chỗ đau, vẻ mặt của nàng lập tức thay đổi, trong nháy mắt sát khí ùn ùn kéo tới, ngón tay siết lấy cằm của Lưu Diễm:
"Sao? Ngay cả người cũng từ chối ta?"

Vân Hoàng đem sự tức giận trút lên người trước mắt này, bởi vì nàng biết bất kể nàng đối xử ra sao thì người này cũng không bao giờ bỏ nàng mà đi.

--- O ---

Chương 1451: Anh Yêu Lợi Hại Quá

"Không dám." Lưu Diễm nhất thời cung kính mà buông thông hai tay, nhưng mà cơ thể vẫn căng chặt như dây đàn.

"Thê này mới ngoan..." vân Hoàng giống như tên sở khanh đang lừa gạt thiêu nữ nhà lành. Giọng nói chuyên thành dịu dàng, vùng giữa lông mày cũng tràn ra vẻ mê hoặc lòng người, đúng là ngay cả thánh nhân cũng không cầm lòng được...

Cuối cùng nàng cúi đầu, chậm rãi hôn lên môi Lưu Diễm.

Ngay lúc Vân Hoàng nhắm mắt lại hôn Lưu Diễm, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống từ đôi mắt của cô, cái khép mắt lại đầy vẻ bất lực trong khoảnh khắc ấy đủ để khiến mọi người cảm thấy xúc động đến tan nát cõi lòng...

Hóa ra vẻ ngông cuồng tà ác ấy cũng chỉ là lớp bảo vệ vừa chạm vào đã nát mà thôi, hóa ra nữ ma đầu cũng có trái tim...

Quách Khải Thăng cầm kịch bản mà kích động vỗ tay một cái, ông ta nín thở tiếp tục xem mà không lên tiếng quấy rầy.

Kê tiếp là cảnh đặc tả của Lưu Diễm.

Trong kịch bản, nhân vật Lưu Diễm chính là một món binh khí hình người, không có bất cứ tình cảm gì, tình cảm duy nhất của hắn chính là sự trung thành với chủ nhân của mình.

Nhưng trong khoảnh khắc đôi môi của vị chủ nhân ấy chạm đến môi mình. Băng tuyết trong đôi mắt ấy dường như bùng lên một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt tất cả, có cái gì đó vẫn luôn bị khóa kín trong sâu thẳm tâm hồn hắn dường như đang lặng lẽ chui ra...

Đó chính là tình cảm chôn sâu tận đáy lòng của Lưu Diễm, dẫu biết là hắn không nên có bất cứ thứ gì khác ngoài lòng trung thành nhưng Lưu Diễm vẫn không cách nào tự khống chế tình cảm của chính mình.

Cái tình cảm chưa bao giờ trải qua khiến Lưu Diễm không biết phải gọi tên nó là gì, nhưng hiện giờ hắn đã biết.

Cảnh quay này không chỉ là bước ngoặt trong tình cảm của Vân Hoàng, mà nó cũng là bước ngoặt của Lưu Diễm.

Tất nhiên Lưu Diễm vốn chỉ là một vai phụ nhỏ nhoi nên cảnh của nhân vật này cũng chẳng quan trọng lắm. Nhưng khi được Kha Minh Vũ thể hiện thì vai diễn này tuyệt đối không có bất cứ ai có thể khinh thường, trái lại có khi còn không tìm được mà đi tìm hiểu tình cảm của Lưu Diễm với Vân Hoàng...

Lúc này mị độc đột nhiên phát tác, trên mặt Vân Hoàng lộ ra vẻ thông khổ, vì vậy Lưu Diễm cuối cùng cũng cử động.

Hắn xoay người đặt chủ nhân của mình dưới thân, ngón tay của Lưu Diễm dừng ở bên hông Vân Hoàng một giây rồi lập tức cởi đai lưng ra...

"Ồi giời ơi!" Giang Mục Dĩ nhắm mắt không dám nhìn cảnh đối diện, thuốc lá trong tay cháy hết đốt đến ngón tay rồi cũng không biết, đau đến phát khóc.

Chó má! Vì cái vẹo gì mà ông đây phải ngồi chỗ này nhìn bạn gái cũ lăn giường với cậu mình chứ!

Đây chẳng phải là tự tìm ngược sao!

Nhưng mà... nhưng mà không bước chân đi nổi...

Lớp áo đỏ rực được cởi ra từng lớp tung bay như cánh hoa trong gió, đám người vây xem đều căng hết dây thần kinh ra, bọn họ còn nuốt nước miếng chờ đợi cảnh ướm át kế tiếp...

Nhưng mà, ngay tại lúc này ánh mắt sắc như lưỡi dao của Lưu Diễm nhìn thẳng về phía cửa động, ngay sau đó một tiếng "chát!!!" vang lên, ngón tay của Lưu Diễm khẽ chuyển động bắn một hòn đá nhỏ về đồng dây leo và dây mây gần đó...

"Loạt xoạt xoạt" đám dây mây lập tức đổ rạp xuống che kín cửa hang, cũng đồng thời giấu kín cả khung cảnh xuân sắc...

Tất cả mọi người... đần mặt...

Cái này không giống trong kịch bản mà, này này?

Nhưng mà Quách Khải Thăng chỉ hơi trầm ngâm rồi ánh mắt lập tức sáng rực, ông tỏ ý máy quay tiếp tục.

Giữa những khe hở của đám dây mây, người bên ngoài chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy tình hình bên trong, còn Kha Minh Vũ Với Ninh Tịch cũng chẳng thể thấy Quách Khải Thăng nhắc nhở nên đoạn tiếp theo chỉ có thể tự do phát huy...

Hừ hừ, tự do phát huy...

Ninh Tịch cầu còn không được nữa là!

Cô đã sớm ngọt ngọt từ lâu rồi, lúc này lập tức nắm lấy cơ hội kéo cổ Đại ma vương xuống hôn một cái thật sâu rồi nhỏ giọng nói: "Anh yêu lợi hại quá đi..."

Viên đá kia bắn quá chuẩn!

--- O ---

Chương 1452: Rõ Ràng Là Con Cưỡng Ép Hấn

Lục Đình Kiêu hơi biên sắc.

Thời điểm này mà nói mấy câu kiêu như "thật lợi hại"?

Cô nhóc này gan to bằng trời rồi!

"Ôi, anh yêu thích tư thế gì? Chắc, theo tính cách của Vân Hoàng mà nói... xem chừng tư thế này cũng hay đấy..." Ninh Tịch vừa nói vừa xoay người đè lại Lục Đình Kiêu, sau đó mái tóc rũ xuống chặm rãi hôn lên đôi môi mỏng của anh...

Lục Đình Kiêu không kiềm chế nữa, anh túm cô lại dùng sức hôn lên...

Bên ngoài cửa hàng tất cả mọi người đều gấp đến độ sắp hộc máu, cái loại cảm giác không được gãi đúng chỗ ngứa này y như bị hành hạ tới chết nha!

Mặc dù bọn họ đều biết bên trong vật lộn cỡ nào cũng chỉ là giả thôi, nhưng mà cái kiêu nửa kín nửa hở thế này còn hấp dẫn hơn nhìn thấy trực tiếp hàng trăm lần...

Giang Mục Dã nhìn cảnh quần áo pháp phối tung bay mập mờ qua mấy cái khe của dây mây kia thì bày tỏ, bản thân đã dính đòn trí mạng mất 10.000 điểm sát thương.

Hai người này mất trí rồi...

Sắc mặt Mạc Thần Tu cực kỳ khó coi, "xoạt" một cái đứng bật dậy.

Ngay sau đó bên tai vang lên tiếng "crack", Giang Mục Dã cảm thấy cái âm thanh đó khá là quen thuộc... y như tiếng tách trà bị bóp vỡ...

Lén lút liếc mắt nhìn sang bên cạnh một cái... tách trà của "cha" Vân Hoàng quả nhiên đã vỡ...

Đoạn phim này sẽ được ghép thêm khoảng 30s âm nhạc và những cảnh hồi ức, thế cho nên chờ đủ 30s là Quách Khải Thăng mới kêu lên: "Cut! Qua!"

Một lát sau Ninh Tịch với Kha Minh Vĩ mới đi ra, quần áo hai người rất

chỉnh tề như thể cái cảnh quần áo như cờ bay phấp phới vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Hả? Qua rồi? Đạo diễn chắc chắn sao?" Ninh Tịch vội vàng hỏi.

"Chắc chắn, chắc chắn! Yên tâm đi, đoạn vừa nãy vô cùng hoàn mỹ! cô với Kha Minh Vũ biểu hiện cực kỳ tốt!" Quách Khải Thăng không hề keo kiệt những lời khích lệ.

Hiếm khi Ninh Tịch được Quách Khải Thăng khen ngợi mà cảm thấy không vui, trái lại còn có mấy phần tiếc nuối: "Ài, được rồi..."

Hiếm lắm mới có cảnh quay thân mật với Đại ma vương, thế mà cô lại để một lần đã qua, đây rõ ràng là lãng phí! Quá lãng phí!

Quách Khải Thăng nhìn Ninh Tịch, sao ông ta cứ có cảm giác cô nhóc này là lạ chỗ nào ý? Nhưng mà lại không nghĩ được là không đúng chỗ nào nên chỉ có thể lắc đầu một cái quên đi, sau đó tiếp tục chuẩn bị những cảnh quay khác.

Cảnh tiếp theo là cảnh của Ninh Tịch, Kha Minh Vũ và Vân Thâm.

cảnh quay này là cảnh Vân Tứ Thiên phát hiện ra chuyện của con gái mình với Lưu Diễm thì nổi trận lôi đình muốn ghê Lưu Diễm.

ừ, cảnh này cũng khá bạo lực...

Giang Mục Dã cố chống đỡ trọng thương mà lưu lại cũng chỉ vì muốn xem cảnh ba người này.

Ban đầu Quách Khải Thăng còn lo lắng cái vị ông chủ lớn này chỉ được cái mẽ ngoài, nhưng qua mấy lần tiếp xúc thì phát hiện khả năng diễn xuất thật sự rất tốt cho nên ông ta cũng yên tâm khá nhiều. Quách Khải Thăng nói qua một chút với ba người thì bắt đầu luôn.

"Các bộ phận chuẩn bị! Action!!!!"

Vân Tứ Thiên đứng phía đối diện, ông ta nhìn chằm chằm con gái mình cùng người ân vệ áo đen bên cạnh. Vẻ mặt Vân Tứ Thiên không đổi sắc nhưng khí tức xung quang khiến người ra có cảm giác vô cùng khản trương.

Uy áp kia giống như một ngọn núi lớn ùn ùn kéo đến đè ép Vân Hoàng cùng Lưu Diễm, kèm theo đó là ánh mắt khiến người đối diện run sợ từ sâu trong

linh hồn. Đây chính xác là phương pháp biểu hiện sự tức giận có tác dụng gấp trăm lần việc nổi trận lôi đình.

Không một ai tại hiện trường dám thở mạnh một cái... sợ quá đi...

"Phật!!!", Vân Thâm dùng sức phất ống tay áo một cái, Kha Minh Vũ cắn nát viên máu trong miệng rồi cơ thể chuyển động một chút tạo thành động tác học máu.

Sắc mặt Vân Tứ Thiên càng thêm âm trầm, ông ta giống như tử thần bước từng bước về phía Lưu Diễm...

Vân Hoàng lập tức nhảy ra ngăn trước mặt Vân Tứ Thiên: "Cha! Cha muốn làm cái gì!"

"Nó chạm vào con."

"Cha, chậm đã! Cha có thể nói lý chút không, rõ ràng là con cưỡng ép hắn! Tự dưng cha đánh hắn làm gì?" Ninh Tịch há mồm ngậm miệng đều gọi cha, gọi đến lạnh lẽo ngọt miệng.

"Cô..."

--- O ---

Chương 1453: Ánh Mắt Quá Độc!

"Đường Tịch!!!" Một tiếng gầm nghiến răng nghiến lợi vang lên, vì vậy Vân Thâm NG.

Ủa? Đường Tịch là ai... hình như Vân Thâm gọi nhầm tên rồi.

Quách Khải Thăng bắt đắc dĩ kêu cật.

Nhìn Vân Thâm bị Ninh Tịch chọc tức mà NG, Giang Mục Dã cảm thấy nội tâm của mình được an ủi.

Ngay cả người tâm cơ thâm trầm, bồi cảnh đáng sợ và quái thai lai quái vật như Vân Thâm còn bị Ninh Tịch chọc tức đến vậy thì Giang Mục Dã này đúng là không coi vào đâu...

Cùng lúc đó, Giang Mục Dã nhìn Vân Thâm, đột nhiên cũng nhớ tới việc tên này là ai, Đường Tịch... người biết cái tên này của Ninh Tịch cũng không nhiều!

Hơn nữa còn cả mái tóc bạc này nữa...

Lúc ở nước ngoài anh ta có biết chuyện Ninh Tịch từng mất tích một đoạn thời gian rất dài, không biết cô đi đâu làm gì, nhưng có một lần Giang Mục Dã thấy cô ở cùng một đám người mà vừa nhìn đã biết có lai lịch đặc thù. Người để lại ấn tượng cho Giang Mục Dã nhất chính là một người tóc xoắn, một người đeo kính gọng vàng, còn có một người có mái tóc màu trắng...

Bởi vì Giang Mục Dã biết bộ dạng Ninh Tịch lúc giả trai nên mới nhận ra cô, có lẽ Vân Thâm chính là người đàn ông tóc trắng khi đó?

Nhìn dáng vẻ này thì xem ra quan hệ của hai người họ không đơn giản...

Lúc này một số nhân viên cùng đám diễn viên quần chúng đang thấp giọng bàn tán.

"Ôi trời ơi phải làm sao đây... tôi là fan trung thành của Tịch Dã đảng, nhưng mà qua hai cảnh quay lại đột nhiên muốn ghép Vân Hoàng với Lưu Diễm thành một đôi!"

"Thật ra thì tôi vẫn luôn theo đảng anh Tịch với Kha Minh Vũ, lúc xem Người Tìm Mộng đã muốn Kỷ Tuyết Phi với Lâm Ngộ thành đôi rồi, mặc dù

cái thuyền CP này thật hoang vắng..."

"Ahihi, mấy người các cô thì tính cái gì, tôi đây là tôi muốn ghép Vân Hoàng với Vân Tứ Thiên, Cp phụ tử thì sao?"

"Chẳng lẽ tôi gặp ảo giác sao? Tôi cũng cảm thấy ánh mắt Vân Tứ Thiên nhìn Vân Hoàng rất không bình thường!"

...

Giang Mục Dã: Nhân loại ngu xuẩn, không phải ánh mắt Vân Tứ Thiên nhìn Vân Hoàng không bình thường! Mà là ánh mắt Vân Thâm nhìn Ninh Tịch không bình thường có được không hả?

Sau vài phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, lại tiếp tục quay phim.

Ninh Tịch, Kha Minh Vũ, Vân Thâm phải quay năm lần mới qua được.

Rốt cuộc cũng thắng được một lượt, Ninh Tịch lẩm bẩm hát vui sướng cực kỳ, tâm tình dường như phải tốt tới cỡ nào.

Phòng vệ sinh.

Lục Đình Kiêu vừa mới bước từ trong ra đã thấy một người đứng đối diện đang dựa vào tường.

Mái tóc trắng của anh ta rũ xuống che đi vết đao nhàn nhạt ở lông mày, trong tay còn kẹp điếu thuốc. Thấy Lục Đình Kiêu bước ra thì hơi híp mắt như cười như không nói: "Lục tổng... thật là có nhã hứng..."

Mặc dù đã bị người bóc trần thân phận nhưng Lục Đình Kiêu cũng chẳng có chút phản ứng, khuôn mặt chẳng chút thay đổi liếc Vân Thâm một cái: "Như nhau thôi."

Giang Mục Dã đang mắc tè muốn chạy tới nhà WC giải quyết, cơ mà vừa mới đến đã thấy có hai tên ôn thần đứng ở đó thì vội vàng phanh gấp rẽ ngoặt qua một khúc quanh gần đó.

Sau đó thì nghiêm nhiên nghe được cuộc đối thoại của hai người họ...

A đù... sao Vân Thâm lại nhận ra được Lục Đình Kiêu? Ánh mắt quá độc!

Còn có... hai người đùng có mà xia xói nhau nữa được không? Thật là hai tên nhàm chán! Không yên thân đi làm tổng tài bá đạo của mấy người đi, chạy tới đoàn làm phim cướp bát com của ông là muốn làm cái gì hả!

Giang Mục Dĩ thâm cổ vũ trong suy nghĩ, đánh đi, đánh đi!

Như thế ông há chẳng phải có thể trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi sao? Mà kể cả không được lợi thì xem một chút cũng vui mắt lắm!

Vân Thâm nhìn Lục Đình Kiêu, đang muốn nói gì đó thì khóe mắt liếc về phía khúc quanh như thể phát hiện có người đang núp ở đó, vì thế anh ta chỉ cười một tiếng rồi lả lướt xoay người đi.

A

--- O ---

Chương 1454: Vợ Vất Vả Rồi

Cửa hàng áo cưới cao cấp nào đó ở Đé Đô.

Một bàn tay đeo găng tay ren màu trắng nhẹ nhàng vén rèm lên, Ninh Tuyết Lạc mặc một chiếc váy cưới màu trắng hoa mỹ xuất hiện trước mặt mọi người.

Bên ngoài nhất thời vang lên từng tiếng thay nhau trầm trồ thán phục.

"Trời ơi! Đẹp quá!"

"Ninh tiểu thư, bộ váy cưới này hợp với cô quá!"

"Quả nhiên vẫn là mắt chọn của ngài Tô là tốt nhất! Chọn được chiếc hợp nhất cho Tô phu nhân!" Có nhân viên nhanh trí đổi cách gọi Ninh Tuyết Lạc sang Tô phu nhân.

...

Lúc này Tô Diễm đang mặc một bộ lễ phục cao cấp may thủ công đứng đó đợi, thấy Ninh Tuyết Lạc thay váy cưới đi ra thì trên mặt gã thoáng qua vẻ bất ngờ lại kinh diễm.

Hiển nhiên là Ninh Tuyết Lạc vô cùng hài lòng với phản ứng của gã, cô ta duyên dáng yêu kiều đứng đó rồi thẹn thùng lên tiếng: "Diễm, có đẹp không?"

Tô Diễm dụi dàng đáp: "Đẹp lắm."

Ninh Tuyết Lạc vui mừng lộ vẻ ỷ lại và quỵn luyến rúc vào lòng gã: "Diễm, cuối cùng em cũng có thể trở thành cô dâu của anh, anh có biết em chờ ngày này bao lâu rồi không?"

Tô Diễm nhìn cô gái mặc chiếc áo cưới thánh khiết đẹp đến không thật trước mắt tựa như nhìn cả thế giới của mình. Một chút ý nghĩ không nên có trong lòng lập tức bị nhét vào xó xỉnh nào đó, gã nhẹ nhàng vuốt tóc cô ta: "Anh cũng thế."

Cửa hàng trưởng với mấy nhân viên cùng thợ trang điểm nhìn hai bọn họ ân ái thì tỏ vẻ vô cùng hâm mộ: "Tô phu nhân, còn có bộ trang sức này nữa, cô thử đeo lên xem thế nào?"

"Được, làm phiền mọi người!"

"Đâu có đâu có, cửa hàng áo cưới của chúng tôi có thể phục vụ Tô phu nhân là vinh hạnh của chúng tôi!" Cửa hàng trưởng khách khí mở miệng.

Đây là nhờ bọn họ cạnh tranh với mấy cửa hàng áo cưới khác mới lấy được, đám cưới của Ninh Tuyết Lạc là sự kiện lớn nhất gần đây ở Đế đô, đương nhiên công sức tuyên truyền bỏ ra cũng không ít.

Sau đó Ninh Tuyết Lạc thử hết mấy bộ trang sức một lần.

Những món đồ trang sức này là do Tô Diễm đặt ở nước ngoài từ lâu trước đây, là độc nhất vô nhị trên toàn cầu. Nhất là chiếc vương miện trên đầu cô ta là món đồ thuộc về hoàng thất nước Anh, trước đây nó được người cất giấu sau đó được Tô Diễm mua lại với giá cực cao. Nếu so sánh với chiếc vương miện Queen trong bữa tiệc từ thiện lần trước thì không đến mức có cái giá khoa trương đến 10.000 vạn, nhưng chiếc vương miện của cô ta đang đeo cũng đến cái giá thật đã là 6.000 vạn rồi. Cái giá này đã gấp đôi giá thị trường của chiếc Queen nên cũng đủ kinh người.

Những người đứng bên cạnh đều lên tiếng tán dương, trên mặt Ninh Tuyết Lạc cũng tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Sau khi đã chọn xong, Ninh Tuyết Lạc khoác tay Tô Diễm ra về quan tâm nói: "Diễm, em kiểm tra lại váy và đồ trang sức một lần cuối, sau đó sẽ qua Spa chăm sóc da! Anh không cần đi cùng em đâu, anh có chuyện thì cứ đi trước đi!"

"Ừ, vợ vất vả rồi!" Tô Diễm cúi đầu hôn Ninh Tuyết Lạc một cái rồi mới rời đi.

Ninh Tuyết Lạc nhìn bóng lưng thon dài của Tô Diễm, bóng lưng của người sắp hoàn toàn thuộc về mình thì trong mắt cô ta không giấu nổi vẻ đắc ý, một người đàn ông như thế đương nhiên phải thuộc về cô ta rồi...

Ninh Tuyết Lạc đang bàn bạc với nhân viên để bổ sung một số chi tiết thì di động đột nhiên reo lên, người gọi tới là mẹ của Tô Diễm.

Ninh Tuyết Lạc hơi nhú mày, cầm lấy điện thoại đi ra ban công rồi mới bấm nhận: "Alo, dì ạ.."

"Tuyết Lạc đây à, hôm nay con với Tô Diễm đang đi thử váy cưới sao?"

"Vâng ạ, vừa mới thử xong, Tô Diễm đã quay lại công ty làm việc rồi ạ."

--- O ---

Chương 1455: Con Dâu Trưởng Nhà Họ Tô

"Có hài lòng không? Có chỗ nào không hài lòng thì con cứ nói với dì, dù sao kết hôn cũng là chuyện đại sự cả đời nên dì sẽ yêu cầu bọn họ thỏa mãn mọi yêu cầu của con, tuyệt đối không thể qua loa!" Giọng điệu Trịnh Mẫn Quân hôm nay cứng chiều dì thường.

Nghe giọng điệu của bà ta thì Ninh Tuyết Lạc đã hiểu nhất định bà ta có chuyện muốn nói, đôi mắt cô ta lóe lóe rồi tỏ vẻ "thụ sủng nhược kinh" nói: "Dì, con rất hài lòng ạ! Thật ra thì không cần phiền toái như vậy đâu, con chỉ cần có thể ở chung một chỗ với anh Diễm là được, mấy thứ khác con không để ý! Kết hôn cũng chỉ là hình thức mà thôi!"

"Như vậy sao được, con chính là con dâu trưởng của Tô gia nên không thể để con chịu nửa điểm ủy khuất rồi! Tóm lại là chỉ cần con hài lòng là được..." Trịnh Mẫn Quân nói nói xong lập tức đổi đề tài: "Tuyết Lạc, chuyện lần trước dì bảo con thế nào rồi? Nhà bên kia sẽ có người tới sao?"

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc hơi trầm xuống nhưng vẫn ra vẻ vui sướng khôn khéo nói: "Dì cứ yên tâm ạ, con sẽ cố gắng mời nên chắc vấn đề cũng không lớn!"

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói vậy Trịnh Mẫn Quân mới tỏ vẻ hài lòng, bà ta dặn dò mấy câu rồi mới cúp điện thoại.

Thằng con ngoài giá thú của Tô Hoàng Quang - Tô Luân cưới thiên kim thứ ba của Triệu gia là Triệu San San. Gần đây Triệu gia được thế nên sự uy hiếp của Tô Luân đối với Tô Diễm ngày càng lớn, vào lúc này mà Ninh Tuyết Lạc lại xảy ra sơ xuất lớn như vậy thì bà ta không thể không vì tương lai của Tô Diễm mà suy nghĩ...

Ninh Tuyết Lạc hít sâu một hơi rồi mới lấy di động ra gọi điện: "Vòng tay đã tới chưa?"

Bên đầu bên kia vang lên tiếng Thường Lệ: "Đã đến, mới lấy được đây, bây giờ đưa tới cho em luôn sao?"

"Đưa đến Spa luôn đi."

"Được."

Ninh Tuyết Lạc nói chuyện điện thoại xong thì trở lại trong phòng.

Cửa hàng trưởng vội vàng đi tới: "Ô phu nhân, dường như đã quên chuẩn bị vòng tay ạ!"

"Không sao, tôi sẽ tự chuẩn bị."

"À, vậy được rồi..."

...

Rời khỏi cửa hàng váy cưới, Ninh Tuyết Lạc lái xe đến Spa mà các thiên kim tiểu thư của Đế Đô hay tới nhất.

Thường Lệ đã đứng chờ trước cửa, trên tay cô ta còn cầm một chiếc hộp nhung nhỏ màu đen, thấy Ninh Tuyết Lạc đến thì vội vàng đưa chiếc hộp qua.

Ninh Tuyết Lạc mở ra xem xét thấy chắc chắn không có vấn đề gì mới nói: "Phía truyền thông đã liên lạc xong chưa?"

"Yên tâm, đều chuẩn bị xong hết cả rồi! Ngay cả bản thảo cũng viết xong hết rồi, có đăng liên tục một tháng cũng không thành vấn đề." Thường Lệ chắc chắn nói.

Rất nhiều các phương tiện truyền thông đã bắt đầu đưa tin, từ váy cưới của Ninh Tuyết Lạc đến chiếc nhẫn rồi vương miện... ngay cả đến màu sắc, thức ăn với phù dâu... Từng bước trải thảm cho ngày hôn lễ chính thức.

"Ừ được rồi, chị về đi."

Ninh Tuyết Lạc nói xong đi thẳng vào Spa.

Thường Lệ có chút nghi ngờ nhìn Ninh Tuyết Lạc, không hiểu tại sao cô ta lại phải để mình lén lút mua một chiếc vòng tay đắt như vậy.

Chẳng phải những đồ trang sức sử dụng trong lễ cưới đều do phía Tô gia chuẩn bị sao?

...

Cái trung tâm Spa mà Ninh Tuyết Lạc đến thường chỉ chào đón các hội viên

là danh viện của Đé Đô, dẫu Ninh Tuyết Lạc có lấy thân phận ngôi sao nổi tiếng cũng chưa chắc đã vào được. Nhưng cô ta còn có một thân phận khác là Đại tiểu thư của Ninh gia, lại còn là Tô phu nhân tương lai nên đương nhiên là lấy được thẻ hội viên rồi.

Ninh Tuyết Lạc vừa đến thì đã có một nhân viên quen mặt tươi cười chúc mừng.

"Ninh tiểu thư đã tới rồi! Xin được gửi lời chúc sớm tới cô!"

"Chúc hai người trăm năm hòa hợp!"

--- O ---

Chương 1456: Là Mẹ Tôi

"Cám ơn!" Suốt mấy ngày nay Ninh Tuyết Lạc đã thành thói quen nhận được những lời chúc mừng kiểu như vậy, cô ta chỉ khéo léo nói cảm ơn rồi tinh bơ quan sát bốn phía.

Rốt cuộc đôi mắt cô ta cũng sáng lên, bởi vì cô ta đã tìm thấy mục tiêu ngày hôm nay.

Trang Khả Nhi bước trên giày cao gót tiến vào, hôm nay cô mặc một bộ váy thiết kế cao cấp màu rượu chát của Tắc Linh, dáng vẻ lạnh lùng cao quý bước tới.

Ninh Tuyết Lạc nhìn bộ váy của Tắc Linh mà Trang Khả Nhi đang mặc thì ánh mắt có chút âm ỉ. Nhưng cô ta thu lại rất nhanh rồi làm bộ như không thấy đối phương mà giả vờ thả túi xách xuống rồi tự nhiên bước tới.

Ngay tại lúc Ninh Tuyết Lạc bước về phía trước thì một bức ảnh vô tình rơi ra từ trong túi xách, trùng hợp làm sao lại rơi xuống ngay dưới chân Trang Khả Nhi.

Trang Khả Nhi khom người nhặt lên, đang định gọi người phía trước lại thì khi ánh mắt vô tình liếc qua bức ảnh liền lập tức biến đổi...

Tấm hình này dường như đã được chụp từ rất lâu, nhưng hình như đã được phục chế. Quan trọng nhất là bên trong có năm người thì... có tới bốn người Trang Khả Nhi biết!

Ở giữa là ông nội của cô, bên trái ông nội là cô Hai, cô Ba, bên phải là Trang Liêu Nguyên và một cô gái khác...

Mặc dù mấy người trong hình nhìn rất trẻ, nhưng Trang Khả Nhi có thể khẳng định chắc chắn những người này là ai... nhưng người phụ nữ xa lạ đứng cạnh cha cô là ai?

Tại sao lại có một người lạ mặt như thế xuất hiện trong bức ảnh giống như là ảnh gia đình thế này?

Trang Khả Nhi ngậy người xong muốn gọi Ninh Tuyết Lạc lại thì cô ta cũng đã đi đến khúc quẹo.

"Xin chào, xin cho hỏi một chút, vị tiểu thư vừa đi qua kia là ai?" Trang Khả Nhi không thể làm gì khác hơn là hỏi thăm một nhân viên khác.

"Người kia sao... là Đại tiểu thư của Ninh gia, Ninh Tuyết Lạc!" Nhân viên rất nhiệt tình trả lời.

"Ninh Tuyết Lạc?" Trang Khả Nhi hơi đổi sắc.

Là cô em gái kia của Tiểu Tịch?

Sau khi thân với Ninh Tịch thì Trang Khả Nhi mới biết Ninh Tịch là con gái nuôi của Ninh gia, còn những chuyện khác của Ninh gia thì Trang Khả Nhi hoàn toàn không biết.

Nhưng mà tại sao Ninh Tuyết Lạc lại có bức ảnh này?

Nghĩ nghĩ một lát, Trang Khả Nhi nói: "Giúp tôi sắp xếp một căn phòng nhỏ để gặp Ninh tiểu thư."

"Vâng."

...

Ninh Tuyết Lạc vào phòng liền nằm thoải mái trên chiếc ghế da thật êm ái, cô ta đang chờ chuyên viên mát xa... cùng với Trang Khả Nhi...

Quả nhiên không tới ba phút, bên tai liền truyền tới tiếng giày cao gót.

"Ninh tiểu thư, cô đánh rơi đồ." Trang Khả Nhi đưa bức hình ra, sau đó thử thăm dò.

Ninh Tuyết Lạc vừa nhìn thấy tấm hình trong tay Khả Nhi thì lập tức biến sắc, vội vàng nhận lấy tấm hình: "A! Là của tôi... cảm ơn, cảm ơn! Thật sự cảm ơn!"

Nói xong còn đưa tay vuốt ve tấm hình như thể vô cùng quý trọng nó.

Trang Khả Nhi vừa quan sát vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc vừa nói: "Xin lỗi, có thể hỏi Ninh tiểu thư một chút là tại sao cô lại có tấm ảnh này không? Mặc dù có chút lỗ mẫn, nhưng người trong tấm hình này là ông nội, cha, đồng thời có cô Hai và cô Ba của tôi."

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì lộ vẻ khó nói, như thể cô ta không ngờ được Trang Khả Nhi sẽ thấy tấm hình này.

Cùng lúc đó cô ta cũng xác nhận được một chuyện, nhìn phản ứng của Trang Khả Nhi thì xem ra hoàn toàn không biết mình còn có một người cô nữa.

Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ do dự hồi lâu rồi mới bảo hai chuyên viên phục vụ đi ra ngoài. Sau đó cô ta bắt đầu nói với Trang Khả Nhi: "Tôi không ngờ lại vô tình để Trang tiểu thư thấy tấm hình này... thật ra thì... trong bức hình có một người là mẹ của tôi!"

A

--- O ---

Chương 1457: Cô Con Gái Thứ Ba

"Là người đứng cạnh cha tôi?" Trang Khả Nhi kinh ngạc.

"Đúng vậy."

"Làm sao mà..."

Nói tới đây thì hai người cũng thuận thế ngồi xuống nói chuyện với nhau.

Ninh Tuyết Lạc nhìn tấm hình rồi thở dài nói: "Mẹ tôi tên là Trang Linh Ngọc."

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói mẹ cô ta cũng họ "Trang", Khả Nhi lập tức phản ứng lại: "Cũng họ Trang... chẳng lẽ?"

"Đúng vậy, mẹ tôi là con gái út của của nhà họ Trang." Ninh Tuyết Lạc nói.

"Tại sao đến giờ tôi vẫn chưa bao giờ nghe qua?" Trang Khả Nhi cau mày.

Ông nội có ba người con gái? Tại sao cô chưa bao giờ nghe bất kỳ người nào nói tới!

Ninh Tuyết Lạc cân nhắc chọn lời rồi mới mở miệng: "Thật ra thì ban đầu tôi cũng không biết, sau này lớn một chút thì mới phát hiện ra! Tất nhiên là cũng không biết cụ thể mà chỉ là biết đại khái rằng mẹ với cha tôi yêu nhau, nhưng hai nhà không môn đăng hộ đối nên ông ngoại nhất quyết không đồng ý! Vì muốn sống chung với cha tôi nên mẹ tôi nhiều lần cãi nhau với ông ngoại cuối cùng lại tạo thành hiểu lầm với mâu thuẫn càng sâu! Kết cục là âm ỉ thế nào lại thành đoạn tuyệt quan hệ cha con! Đã hơn hai mươi năm hai người họ không liên hệ... cho nên hiện tại dường như chẳng còn ai biết chuyện này!"

Nói tới đây Ninh Tuyết Lạc có chút buồn bã: "Thật ra thì tôi cũng biết mẹ tôi rất hối hận vì làm ông ngoại thương tâm, cũng rất nhớ người nhà! Chẳng qua tính tình mẹ tôi quá quật cường nên mãi không chịu cúi đầu trước..."

Ninh Tuyết Lạc nói tới đây thì quay ra nhìn Trang Khả Nhi, vẻ mặt có chút khổ sở: "Nhìn mẹ mình như thế tôi đau lòng lắm, nên tôi định giúp mẹ và ông ngoại cởi bỏ hiểu lầm... nhưng mà, muốn liên lạc với ông ngoại thực sự khó khăn quá... cho nên... lúc trước tôi định liên lạc với Trang tiểu thư... chỉ

tiếc... không ngờ lại có vài chuyện hiểu lầm nhỏ nên bỏ lỡ cơ hội nói chuyện..."

Lời này của Ninh Tuyết Lạc rõ ràng là ám chỉ chuyện lần trước ở cửa hàng của History, cái lần Trang Khả Nhi giúp Ninh Tịch ra mặt, thậm chí còn ngấm ngấm nói Ninh Tịch có ý định ngăn cản.

Trang Khả Nhi nhìn Ninh Tuyết Lạc một cái rồi có nghi ngờ hỏi: "Tại sao cô lại mang theo bức ảnh này bên người?"

"Tấm hình này là tôi tìm được ở đầu giường của mẹ, chắc vì thường xuyên chạm vào cho nên nó bị hư tổn khá nghiêm trọng! Tôi lén lén mang đi phục chế đến hôm nay mới lấy về. Thật ra thì hôm nay tới đây tôi cũng chỉ ôm suy nghĩ thử vận may thôi, không biết có gặp được... chị họ không! Không ngờ ông trời lại giúp em như vậy..." Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn không phủ nhận mà thẳng thắn nói ý đồ của mình ra, thậm chí còn làm ra vẻ không khống chế được mà đôi giọng gọi Trang Khả Nhi là "chị họ".

Quả nhiên thấy Ninh Tuyết Lạc nói như vậy thì thái độ của Trang Khả Nhi hòa hoãn không ít, cũng đã tin mấy phần vào câu chuyện của cô ta.

Dẫu sao Ninh Tuyết Lạc cũng không cần phải lừa cô, bởi chuyện thế này chỉ cần về nhà hỏi một chút là biết thật giả.

Không ngờ mình lại có ba người cô, một người đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà nhiều năm...

Nhớ lại bộ dạng buồn rầu thường lộ ra của ông nội, cô cứ tưởng vì ông nhớ bà nhưng giờ nghĩ lại liệu có chút nào là nhớ cô con gái nhỏ nhiều năm trước rời nhà đi hay không...

"Chuyện của người lớn chúng ta cũng không tiện nhúng tay, nhưng em quả thật không đành lòng nhìn mẹ em mỗi ngày lại tiêu tụy thêm như vậy, cho nên mới lỗ mãng nói với chị họ nhiều như thế...", về mặt Ninh Tuyết Lạc có chút áy náy.

--- O ---

Chương 1458: Cô Ta Nói Như Vậy?

Nếu Trang Linh Ngọc thật sự là cô của cô thì Ninh Tuyết Lạc đúng là em họ của cô...

Nhưng mà không hiểu sao khi nghe Ninh Tuyết Lạc gọi là mình là chị họ thì trong lòng Trang Khả Nhi có chút không thoải mái.

Còn có vài chỗ Trang Khả Nhi thấy không ổn, chẳng lẽ chỉ vì không môn đăng hộ đối mà ông nội có thể âm ỉ với con gái ruột của mình tới mức hơn hai mươi năm cũng không thêm liên lạc?

"Không biết cô có thể cho tôi tấm hình này được không?" Trang Khả Nhi nói.

Thấy Trang Khả Nhi đã có hứng thú với chuyện này thì đương nhiên Ninh Tuyết Lạc vội vã gạt đầu: "Dĩ nhiên là được, tôi có sao thêm một tấm nữa để cất giữ."

Trang Khả Nhi: "Cám ơn."

"Aiz, thật ra thì mẹ tôi luôn muốn tìm một cơ hội gặp ông ngoại! Nhưng với tính cách của bà ấy lại chẳng thể mở miệng được, mặt khác cũng không tìm được thời cơ thích hợp..."

Sau đó Ninh Tuyết Lạc lại nói thêm với Trang Khả Nhi chuyện Trang Linh Ngọc nhớ nhưng Trang gia các kiểu, lại nói mấy câu về chuyện kết hôn của mình. Cuối cùng hai người làm xong liệu trình chăm sóc rồi rời khỏi thẩm mỹ viện.

Hai người cùng nhau đứng ở cửa chờ xe tới đón.

Ninh Tuyết Lạc gọi điện thoại: "Cái gì? Xe bị trục trặc? Nhưng hiện giờ tôi phải lập tức đi dự một buổi họp báo, chưa đến nửa tiếng nữa là bắt đầu rồi..."

Lúc này xe của Trang Khả Nhi đã tới, thấy Ninh Tuyết Lạc như vậy thì thuận miệng hỏi một câu: "Cô đi chỗ nào?"

"Trung tâm triển lãm!"

"Cũng thuận đường, để tôi đưa cô đi một đoạn."

"Cám ơn chị họ!" Ninh Tuyết Lạc cảm kích không thôi bước lên xe, lúc ngồi trên xe cô ta còn uyển chuyển mời Trang Khả Nhi đến dự hôn lễ của mình.

Trang gia.

Sau khi Trang Khả Nhi về nhà thì xem xét tấm ảnh kia rất nhiều lần.

Có nên hỏi thử không?

Nhưng trong nhà nhiều năm rồi chưa bao giờ nhắc đến cái tên Trang Linh Ngọc này thì chắc hẳn đây là điều rất kiêng kỵ, chuyện năm đó, cô tùy tiện hỏi như thế liệu có được hay không?

Nhất định là không thể hỏi ông nội rồi, còn mẹ cô cũng không chắc biết được mấy phần chuyện năm đó...

Hay đi hỏi Tiểu Tịch?

Chắc chắn không được... Tiểu Tịch chỉ là con nuôi của Ninh gia, mấy chuyện bí mật gia tộc thế này chắc chắn Tiểu Tịch không biết đâu, hơn nữa cũng chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc tới...

Trang Khả Nhi đang xoắn xuýt thì một tràng tiếng bước chân quen thuộc tiến đến gần.

"Ba, ba về rồi!" Trang Khả Nhi lập tức đứng lên.

"ừ, ông nội con đâu?" Trang Liễu Nguyên mặc cả thân quân phục hỏi han.

"Ông nội đi câu cá vẫn chưa về ạ." Trang Khả Nhi do dự mãi rốt cục vẫn mở miệng hỏi: "Ba... ông nội... có mấy người con gái?"

Trang Liễu Nguyên nghe con gái hỏi như vậy thì nhú chặt chân mày: "Sao tự dưng lại hỏi cái này?"

"Hôm nay con nghe có người nói... ông nội có ba người con gái, một người tên là... Trang Linh Ngọc?" Trang Khả Nhi thử thăm dò nói.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy cái tên này thì Trang Liễu Nguyên lập tức đổi sắc mặt: "Sao con biết? Nghe ai nói?"

"Hóa ra là thật!" Trang Khả Nhi kinh ngạc sau đó đưa tấm ảnh trong tay ra:

"Hôm nay lúc đi Spa con có gặp Đại tiểu thư của Ninh gia - Ninh Tuyết Lạc... con nhặt được tấm hình này... rồi nói chuyện mới biết... nghe cô ta nói... mẹ cô ta vẫn luôn nhớ thương ông nội..."

"Cô ta nói thế?" sắc mặt Trang Liêu Nguyên có chút quái dị.

"Đúng vậy, cô ta còn nói bức ảnh này mẹ cô ta vẫn luôn đặt ở đầu giường, vì thường xuyên vuốt ve mà bị hư hỏng, cho nên cô ta mới cầm đi phục chế..."
Trang Khả Nhi gật đầu.

--- O ---

Chương 1459: Nhất Định Chị Sẽ Về

Nghe Trang Khả Nhi nói vậy, vẻ mặt Trang Liêu Nguyên hoàn toàn chẳng có chút nhớ nhung hay xúc động nào cả, trái lại còn giống như bị chọc vào vảy ngược, ông lạnh mặt nói: "Chuyện này không phải là chuyện con nên hỏi, con cứ làm như không biết gì đi! Ngàn vạn lần đừng nhắc đến trước mặt ông nội con."

Trang Khả Nhi cũng đoán được cha mình sẽ nói như vậy, thấy sắc mặt cha khó coi đến vậy thì cũng ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, con biết rồi."

Nêu Trang Liêu Nguyên đã tỏ rõ thái độ như vậy thì chuyện đám cưới mà Ninh Tuyết Lạc nhắc đến, muốn mời cô tham dự đương nhiên cũng bị Trang Khả Nhi quên luôn.

Mặc dù cha không nói cụ thể, nhưng trong chuyện này nhất định có ân tình, cô không thể chỉ nghe một phía từ Ninh Tuyết Lạc rồi tùy tiện nhúng tay.

Coi như là vì Tiểu Tịch thì cô cũng chẳng muốn có quá nhiều quan hệ với cô em họ không rõ ràng chẳng biết từ đâu nhô ra này.

Bạch Kim Đê Cung.

Tối nay Lục Đình Kiêu xuống bếp, Tiểu Bảo thì làm trợ thủ, còn Ninh Tịch bị hai cha con cưỡng ép rời khỏi phòng bếp ngồi chờ đồ ăn.

Ninh Tịch tiện tay coi chút tin tức giải trí, tất cả đều là những tin có liên quan đến đám cưới của Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm, muốn coi chút tin tức khác cũng không được, hết cách chỉ có thể tắt đi động đi tiếp tục nhìn lên hai cha con.

Nhưng cô vừa mới để đi động xuống thì chuông di động lại đột nhiên kêu vang, là Đường Nặc gọi tới.

Chẳng lẽ ở nhà lại xảy ra chuyện gì?

Ninh Tịch lập tức nhận máy: "Alo, Tiểu Nặc? Ở nhà xảy ra chuyện gì sao? Đám người đó lại tìm mọi người à?"

"Không có, không có! Chị, bọn họ không đến tìm, à không đúng, là có đến một lần nhưng là để đưa hoa và trái cây, hơn nữa thái độ cũng rất khách

khí..."

Xem ra là do lần trước bị Ninh Tịch dọa sợ, xem ra, ra tay nặng là chính xác.

"À à, vậy thì tốt rồi!" Ninh Tịch lúc này mới yên lòng cười nói: "Thanh niên, mấy ngày nữa là đến ngày đi đại học rồi, có cần chị đưa em đi thi để cổ vũ không?"

"Đừng, ngàn vạn lần chị đừng làm thế, đừng ai tới cả, cứ để em bình tĩnh đi!" Đường Nặc vội vàng nói.

Ninh Tịch cười khẽ: "Được rồi, nghe em đấy! cố gắng lên, chị đang chờ em đến Đê Đô đây này!"

"Chị cứ chờ đi, em nhất định sẽ đến đó!"

"Ui chao, mạnh miệng quá ha!" Ninh Tịch trêu chọc, nhưng mà thành tích của Đường Nặc thực sự rất tốt, thi vào trường ở Đê Đô chắc chắn không thành vấn đề.

"Đúng rồi chị ơi... em gọi cho chị... thực ra là có chút chuyện..." Đường Nặc dường như có chút không tiện mở lời, cậu do dự một lúc mới nói: "Chị, lần trước chị về rồi lại đi nhanh quá, mọi người không kịp giữ chị lại, ý của ba mẹ là... chị giúp mọi người việc lớn như vậy, kiểu gì cũng phải mời chị ăn bữa cơm! Lúc nào chị rảnh rồi thì về nhà một chuyên được không? Chị... cả nhà chúng ta... lâu lắm rồi không gặp mặt..."

Câu nói sau cùng của Đường Nặc nghe vô cùng đáng thương.

Người chị cậu thương yêu nhất từ nhỏ tới lớn cứ đột nhiên rời đi như thế, thậm chí còn biến thành người chẳng có chút quan hệ nào thì làm sao trong lòng Đường Nặc có thể dễ chịu cho nổi. Chẳng qua là có quá nhiều chuyện dây dưa, ba mẹ cũng luôn phản đối cậu liên lạc với Ninh Tịch cho nên Đường Nặc muốn gặp cô cũng chỉ có thể nhịn. Cho đến khi Ninh Tịch bắt ngờ về nhà một chuyên thì trạng thái đóng băng bấy lâu nay mới tạm thời bị phá vỡ...

Ninh Tịch nghe thế thì do dự một chút, nhưng nghe giọng điệu vừa cẩn thận lại vừa đáng thương của em trai thì cuối cùng cô cũng không thể nhẫn tâm từ chối: "Được rồi, chờ chị rảnh sẽ về..."

"Thật sao? Chị đồng ý rồi! Không cho chị đôi ý đâu!"

--- O ---

Chương 1460: Đề Em Thối Cho

"Ừ ừ ừ, không đời nào! Em đừng có mà đề ý mấy thứ này nữa, tập trung vào thi cử đi!"

"Vâng, vâng, em biết rồi! Chị, em nhất định sẽ không chịu thua kém đâu!"

"Ngoan ~ " Ninh Tịch nở nụ cười ấm áp.

Hai chị em trò chuyện một hồi, Đường Nặc ấp úng có chút không được tự nhiên nói: "Đúng rồi chị, người kia sắp kết hôn rồi sao?"

Ninh Tịch nhận ra em trai đang nhắc đến Ninh Tuyết Lạc thì gật đầu nói: "Đúng vậy."

Đường Nặc ở đầu dây bên kia "hừ" một tiếng: "Cô ta còn chẳng gọi được một cuộc điện thoại về nhà, mọi người coi tivi mới biết đấy! Em lo là ba mẹ lại chạy tới, mặt nóng áp mông lạnh của người ta, may mà lần này mẹ chẳng nói gì, cũng chưa nói muốn đi... Lúc trước còn giục em phải gửi ít đặc sản ở quê ra cho người ta dùng trong tiệc cưới! Em khuyên kiểu gì cũng không được rồi chẳng hiểu tại sao lại thôi không nói gì nữa..."

Xem ra là đã gọi điện nói chuyện với Ninh Tuyết Lạc rồi...

Nhưng mà Ninh Tịch cũng chẳng nói ra.

Rất nhiều chuyện đứng ở vị trí của cô thì không tiện mở lời.

Chờ Ninh Tịch nói chuyện với Đường Nặc xong thì Lục Đình Kiêu với bánh bao nhỏ cũng chuẩn bị cơm nước xong.

"Mẹ, ăn cơm thôi!" Tiểu Bảo như hiện vật quý dặt Ninh Tịch đến trước bàn cơm.

Ninh Tịch thấy trên bàn là bữa cơm gia đình bình thường với bốn món, một canh, salat cà chua, thịt kho, cánh gà coca, canh củ từ nấu xương, còn có một đĩa rau cải xanh xào mà Lục Đình Kiêu sở trường nhất.

So với những gì Ninh Tịch tưởng tượng thì phong phú hơn nhiều, hơn nữa nhìn qua hình thức có vẻ không tệ.

"Ném thử xem." Lục Đình Kiêu đưa cho Ninh Tịch một đôi đũa.

Ninh Tịch cầm đũa rồi mỗi món nếm thử một miếng.

Bánh bao nhỏ với bánh bao lớn đều khản trương nhìn chăm chăm cô.

Một hồi lâu sau, ánh mắt Ninh Tịch sáng rực giờ ngón tay cái lên: "Làm tốt lắm! Ăn ngon!"

Bánh bao lớn thở phào nhẹ nhõm, bánh bao nhỏ vui vẻ, Lục Đình Kiêu giúp Ninh Tịch kéo ghế ra: "Ăn cơm thôi!"

"Ừ ừ..." Ninh Tịch liếc thấy trên mu bàn tay của Lục Đình Kiêu xuất hiện một vết rộp liền vội vàng kéo tay anh lại: "Tay anh làm sao thế?"

"Bị dầu bắn vào một chút thôi, không sao đâu, đã xử lý." Lục Đình Kiêu không để ý nói.

Ninh Tịch vội vàng thổi phù phù vào tay anh: "Có còn đau không? Để em thổi phù phù cho!"

Lục Đình Kiêu nhìn hành động như trẻ con của Ninh Tịch thì có chút dở khóc dở cười, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Bánh bao nhỏ bị mẹ bỏ quên đứng một bên tức giận nhìn ba mình, vẻ mặt nhóc như đang nói: tại sao ba có thể dùng khổ nhục kế tranh sủng với con!.

"Mẹ, Tiểu Bảo nữa!" Bánh bao nhỏ không chịu thua chen tới.

Ninh Tịch cười khẽ rồi cũng quay sang thổi phù phù vào móng vuốt của nhóc con.

Bánh bao nhỏ lập tức hài lòng, thấy chưa, Tiểu Bảo không cần xài kế cũng được mẹ yêu thương ~

...

Ăn cơm rồi dỡ bánh bao nhỏ đi ngủ xong, Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu ra vườn hoa nói chuyện phiếm.

"Anh yêu à... sao hôm nay tự dưng tốt với em thế?" Ninh Tịch có chút kỳ quái hỏi.

Trên thực tế thì không chỉ hôm nay mà là mấy ngày nay đều như vậy.

Trước kia Lục Đình Kiêu đôi xử với cô đã tốt lắm rồi, nhưng mấy ngày nay lại càng khoa trương hơn, việc này khiến Ninh Tịch cứ cảm giác mình sắp bị chiều chuộng thành phế nhân rồi.

Lục Đình Kiêu nào dám nói là vì đau lòng cùng... áy náy...

"Lo em khó chịu." Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ rồi quyết định tìm một lý do khác.

"Khó chịu cái gì? Anh nói chuyện Tô Diễm kết hôn sao?" Ninh Tịch nhướn mày như cười như không nói: "Nếu như là vì chuyện đó thì anh suy nghĩ nhiều rồi, aiz, hai bọn họ thật xứng đôi mà! Ở chung một chỗ tốt biết bao!"

A

--- O ---

Chương 1461: Bà Chắc Chắc Muốn Tôi Tới

Gần đây tốc độ quay Cửu Tiêu vô cùng thuận lợi nên Lâm Chi Chi cũng để Ninh Tịch vừa đóng phim vừa tham gia một số hoạt động khác.

Dẫu sao quay một bộ phim cũng cần đến mấy tháng, nếu biến mất lâu như vậy thì công chúng sẽ rất nhanh quên đi, vì vậy điều quan trọng nhất vẫn là phải đảm bảo độ phổ biến và độ hot nhất định.

Nhân khí của Ninh Tịch ngày càng cao, người thích cô ngày càng nhiều thì cũng càng có nhiều người chĩa mũi dùi vào cô, những tin đồn vô căn cứ hay scandal bịa đặt cũng bay đầy trời. May mà có Lâm Chi Chi trấn giữ cùng sự hầu thuẫn của Thịnh Thế nên mới không xảy ra sóng gió gì, thậm chí còn biến thành điểm sáng vì vậy nhân khí của Ninh Tịch ngày càng tăng lên.

Song song với công việc thì còn có một chuyện Ninh Tịch vẫn luôn làm đó chính là từ thiện.

Trước kia khả năng của cô có hạn thì cũng đành thôi nhưng lấy thân phận hiện giờ thì chuyện Ninh Tịch có thể làm ngày càng nhiều.

Lâm Chi Chi cũng rất ủng hộ việc này vì vậy đã lấy danh nghĩa của Ninh Tịch thành lập một quỹ từ thiện.

"Lễ thành lập chị đã giúp em sắp xếp xong xuôi rồi, vào mừng 8 tháng này, vừa lúc em không phải quay." Lâm Chi Chi nói.

"Mùng 8?" Ninh Tịch nhướn chân mày.

"Mùng 8 em có việc sao?"

Ninh Tịch cười cười lắc đầu: "Không có, cứ để mừng 8 đi!"

"Đây là danh sách khách mời, em nhìn thử xem."

"Dạ!" Ninh Tịch gật đầu rồi cầm danh sách lên xem xét, người được mời đều là danh nhân trong giới giải trí và một ít những đối tác quan trọng: "Không thành vấn đề."

...

Ninh Tịch vừa mới rời khỏi phòng làm việc của Lâm Chi Chi thì di động

vang lên.

Ninh Tịch không kịp nhìn người gọi tới là ai mà lỡ trượt tay nhận luôn, kết quả không ngờ đầu bên kia lại vang lên tiếng của Ninh Diệu Hoa: "Alo, Tiểu Tịch à, ngày hôn lễ của Tuyết Lạc con đừng có quên nha!"

"Mùng 8 tôi có việc."

"Có việc? Mà thì có cái việc gì hả? Có chuyện gì quan trọng hơn hôn lễ của Tuyết Lạc chắc?" Đầu bên kia đôi người thành Trang Linh Ngọc.

"Bà chắc chắn muốn tôi tới?"

Giọng điệu của Ninh Tịch khiến Trang Linh Ngọc cảnh giác một chút, dĩ nhiên là bà ta không mong cô tới rồi!

Ai mà biết nếu Ninh Tịch tới lại xảy ra chuyện gì chứ...

"Mày nghĩ là tao muốn mày tới à, chuyện lớn như hôn lễ của Tuyết Lạc mà mày cũng không đến được, rồi cả Thiên Tâm cũng không tới được là sao? Lũ chúng mày một đũa rồi hai đũa đều sợ người ngoài không biết nội bộ Ninh gia bất hòa hay sao?" Trang Linh Ngọc tức giận phì phò nói.

"Thôi kệ đi, nó không tới cũng có gì đáng ngại đâu..." Đầu bên kia Ninh Diệu Hoa nói đỡ một câu, sau đó thử thăm dò Ninh Tịch: "Tiểu Tịch, mùng 8 con bận chuyện gì thế? Khụ, Tiểu Tịch à, thật ra thì chuyện đã qua cứ để nó qua đi, cái chuyện như tình cảm thì cưỡng ép cũng đâu có kết quả gì tốt... cha thấy Vân tông kia cũng tốt lắm..."

Nghe giọng điệu ông ta thế này xem ra là sợ cô yêu quá hóa hận, nhân cơ hội mà gây chuyện đây mà, hơn nữa Ninh Diệu Hoa vẫn chưa quên được tiền của Vân Thâm...

Chắc là do lần trước thấy được giá trị của Ninh Tịch cho nên thái độ của ông ta gần đây cũng tốt hơn nhiều, nhưng điều đó chỉ càng khiến Ninh Tịch chán ghét ông ta hơn mà thôi.

"Ninh đừng có thể lên mạng xem hoặc gọi điện cho trợ lý của tôi để tìm hiểu lịch trình của tôi." Ninh Tịch nói xong thì cúp máy luôn.

...

Chớp mắt đã đến ngày mừng 8.

Trước cửa trung tâm triển lãm Đé Đô ngựa xe như nước, ngày hôm nay những vị khách hội tụ nơi đây đều là những nhà quý tộc giàu có nổi tiếng, cảnh tượng cùng bầu không khí này dường như có thể sánh ngang với lễ trao giải thưởng lớn.

Những ngôi sao khác tổ chức hôn lễ đa phần đều chọn hội trường khách sạn hoặc đảo nào đó. Nhưng tiệc cưới của Ninh Tuyết Lạc cùng Tô Diễm lại mời hơn 1000 người cho nên để đáp ứng số lượng người quá lớn này mới phải chọn trung tâm triển lãm Đé Đô.

--- O ---

Chương 1462: Quả Là Phúc Tinh Của Ông Ta

Ninh Tuyết Lạc với Tô Diễm đứng ở cửa tiếp đãi khách mời, hai người vô cùng xứng đôi, đẹp như đôi bích nhân* trong tranh. Hai đoàn phù dâu và phù rể cũng đều là những người nổi tiếng đồng lứa nên cũng tương đối hấp dẫn ánh nhìn.

*Đôi bích nhân: ám chỉ trai tài gái sắc nên duyên cùng một chỗ.

"Tô tổng, chúc mừng chúc mừng!"

"Lý tổng khách sáo quá, mời ngài vào bên trong!"

"Chúc mừng Tuyết Lạc, tân hôn vui vẻ! Hôm nay cô đẹp quá!"

"Chị Lâm mới đẹp đến không thể tả nổi mới đúng chứ? Em làm cô dâu cũng không đê nổi phong thái của chị đây này!"

...

Bên trong hội trường của tiệc cưới.

Ninh Diệu Hoa hào hứng sắp xếp cho các vị khách, một bên lại trò chuyện với mấy lão tổng cao cấp của Đế Đô.

Hiệu giờ ông ta cảm thấy giao 15% cổ phần vào tay Ninh Tuyết Lạc là quyết định đúng đắn nhất trong đời ông ta.

Tuyết Lạc quả nhiên là phúc tinh của ông ta mà!

Hừ, năm đó Trang gia mắt chó coi thường ông ta, phản đối chuyện gả con gái của họ cho ông ta. Nếu hôm nay bọn họ thấy cảnh tượng này thì không biết sẽ cảm thấy thế nào.

Nghĩ như thế, cho nên khi Tuyết Lạc đưa thiệp mời cho Trang gia thì ông ta cũng chẳng phản đối.

Nếu như Trang gia thay đổi thái độ thì ông ta cũng không ngại cởi bỏ hiềm khích lúc trước...

Chớp mắt đã qua hơn nửa thời gian, các khách mời cũng sắp đến đủ.

"Tuyết Lạc, Tô Diễm, bên này giao cho ba mẹ đi, hai con mau vào đi thôi! Lát nữa còn phải làm lễ nữa cơ mà!" Trang Linh Ngọc tươi cười nói.

Chân mày Ninh Tuyết Lạc nhăn chặt lại: "Không sao đâu mẹ, vẫn có khách chưa tới mà! Mẹ cứ để con với Tô Diễm chờ lát nữa đi!"

"Được rồi, hai con cũng đừng chờ lâu quá nhé. " Trang Linh Ngọc vừa nói vừa đi vào tiếp khách khứa.

Ninh Tuyết Lạc đợi thêm một lúc nhưng chỉ thấy mấy vị khách lẻ tẻ, tuyệt đối không thấy bất cứ bóng người nào của nhà họ Trang...

Chết tiệt...

Cô ta đã làm đến mức đấy mà vẫn không có tác dụng hay sao.

Chẳng lẽ nhà họ Trang thật sự tuyệt tình đến vậy?

Nác thang tốt như thế đã bày sẵn rồi, cũng nói nhiều với Trang Khả Nhi như thế thì chỉ cần bên kia có một chút ý tứ muốn hòa giải thì hôm nay nhất định sẽ tới.

"Tuyết Lạc, người bên ông ngoại con tới chưa?" Trịnh Mẫn Quân bước tới cười hỏi, vẻ mặt rất ân cần.

"Chưa tới ạ, xem chừng sẽ đến muộn một chút, hay là chúng ta cứ vào trước đi!" Ninh Tuyết Lạc mỉm cười, trong mắt xẹt qua một tia tối tăm.

Trịnh Mẫn Quân đề ý nhà họ Trang như vậy, nếu ngay cả cái chuyện đầu tiên lúc gả tới thế này mà cũng xoi hỏng bồng không thì sau này sao cô ta có thể đặt vững chân ở nhà họ Tô?

Bất kể thế nào hôm nay cũng phải mời bằng được người của nhà họ Trang đến, dù chỉ là lộ mặt.

Xem ra cô ta chỉ có thể dùng đến chiêu cuối cùng...

...

Cùng lúc đó tại quân khu đại viện.

Trang Khả Nhi mặc một bộ lễ phục đậm màu tương đối trang trọng, cô xách

túi lên xem chừng là chuẩn bị ra ngoài.

"Khả Nhi có hẹn với bạn sao? Là con trai hay con gái thế?" Mạnh Lâm Lang đang ngồi trên ghế salon giữa phòng khách lên tiếng hỏi, ánh mắt kia dường như có chút mong đợi.

Trang Khả Nhi bất đắc dĩ nói: "Mẹ, con phải đi ủng hộ cho Tiểu Tịch!"

"Tiểu Tịch? Hôm nay con bé có hoạt động gì sao?" Mạnh Lâm Lang hỏi.

"Tiểu Tịch mở một quỹ từ thiện, hôm nay là lễ thành lập đó mẹ! Con là bạn tốt đương nhiên phải tới chống lưng cho cậu ấy rồi!" Trang Khả Nhi trả lời.

Mạnh Lâm Lang gật đầu một cái rồi cảm thán: "Đứa bé ấy rất tốt, không những không bị danh lợi che mắt mà vẫn giữ vững được bản tâm, không hổ là..."

"Mẹ, không hổ cái gì?"

Hai mẹ con đang nói chuyện thì bà vú cầm một chiếc hộp nhỏ đi vào.

"Tiểu thư, cô để cái vòng tay này trong xe sao?"

"Vòng tay? Vòng tay gì?" Trang Khả Nhi không hiểu.

Bà vú nói: "Lúc lão Trương rửa xe thì phát hiện ra, nhìn thấy có vẻ quý lắm! Tiểu thư ơi, đồ quý thế này cô giữ cho tốt, cứ để trong xe như thế không an toàn đâu..."

--- O ---

Chương 1463: Không Đơn Giản Như Vậy

Trang Khả Nhi mở cái hộp nhỏ ra nhìn một cái, đầu óc mơ hồ: "Cái này không phải của tôi!"

Bà vú càng khó hiểu: "Không phải của tiểu thư? Vậy là của phu nhân sao? Nhưng mà nhìn kiểu dáng thì hợp với mấy cô gái trẻ hơn...."

"Không phải của tôi, tôi cũng chưa từng thấy qua." Mạnh Lâm Lang nói.

"Vậy thì kỳ lạ thật... xe của tôi cũng chẳng có ai khác ngồi..." Trang Khả Nhi xem đi xem lại chiếc vòng, chỉ nhìn một cái cũng biết chiếc vòng này đắt vô cùng, ít cũng phải mấy trăm vạn.

Lúc này Trang Khả Nhi đột nhiên nghĩ đến một người: "Chẳng lẽ là... Ninh Tuyết Lạc..."

"Khả Nhi, con nói ai?" Nghe được cái tên này, đôi mày nhả nhận của Mạnh Lâm Lang cau lại một chút.

"Chính là cô con gái của Ninh gia đó mẹ, cha cô ta là Ninh Diệu Hoa, mẹ là Trang Linh Ngọc, con cũng chỉ mới biết con có một cô em họ gần đây thôi..."

"Em họ?" Mạnh Lâm Lang càng nhíu chặt chân mày: "Cô ta mà là em họ con cái gì! Khoan đã... làm sao con biết mấy chuyện này? Ai nói với con?"

"Là Ninh Tuyết Lạc nói..." Trang Khả Nhi nhớ lại một chút rồi đem chuyện ngày đó đều kể lại.

Mạnh Lâm Lang chỉ yên lặng ngồi nghe từ đầu tới cuối, tới đoạn sau thì bà liên tục cười lạnh: "Ăn nói hàm hồ! Trang Linh Ngọc mà đem ảnh đặt ở đầu giường nhớ hung người nhà hàng đêm sao? Cô ta mà có nửa phần lương tâm thì năm đó đã chẳng làm chuyện lòng lang dạ sói như vậy!"

"Mẹ, năm đó xảy ra chuyện gì vậy? Con hỏi cha nhưng mà cha chẳng nói gì cả, thậm chí còn bảo con đừng hỏi, cũng đừng nhắc tới trước mặt ông." Trang Khả Nhi khó hiểu.

Để bà vú rời đi rồi Mạnh Lâm Lang mới nói: "Con có biết ban đầu tại sao ông nội con không đồng ý chuyện hôn nhân của Trang Linh Ngọc với Ninh

Diệu Hoa không?"

"Chẳng phải là do không môn đăng hộ đối sao? Cơ mà chắc là không đơn giản vậy đâu đúng không mẹ? Nếu chỉ vì cái này thì cùng lắm là cãi nhau mấy lần chứ làm gì mà nghiêm trọng như vậy?" Trang Khả Nhi nói.

Sắc mặt Mạnh Lâm Lang có chút khó coi, dường như bà cũng chẳng muốn nhắc tới chuyện này. Nhưng mà, nếu bà không nói thì rất có khả năng Trang Khả Nhi sẽ bị người ta lừa dối lợi dụng.

Do dự một hồi Mạnh Lâm Lang vẫn lựa chọn nói ra: "Thật ra năm đó điều kiện Ninh gia cũng không kém, tuy không phải nhà có chức quyền hay gia tộc giàu có gì nhưng Ninh gia mở được một cái công ty quy mô không nhỏ nên cũng coi là một nhà giàu! Lúc ấy đương gia là Ninh Trí Viễn, công ty bọn họ phát triển cũng không tệ, ông ấy muốn rèn luyện hai người con trai nên để bọn họ bên ngoài suốt hai năm."

"Nhưng mà, hai người con trai của Ninh gia lại kém cỏi vô cùng, người con thứ hai Ninh Diệu Bang thì suốt ngày gái gú rượu chè."

"Con cả là Ninh Diệu Hoa thì mở một công ty nhỏ! Mới nhìn vào thì thấy không tệ nhưng trên trên thực tế ông ta lợi dụng cái bản mặt cũng coi như đẹp đẽ đó là lẫn lộn giữa gấu váy đàn bà, cái chuyện nhờ niu váy đàn bà mà đi lên cũng chẳng phải làm lần đầu."

"Năm đó cha con đã điều tra cận kề rồi nói lại cho Trang Linh Ngọc, nhưng cô ta đã bị Ninh Diệu Hoa mê hoặc đến đầu óc mù mịt, hoàn toàn không nghe lọt bất cứ cái gì, còn nói là mọi người trong nhà làm khó dễ, đánh uyên ương, thậm chí..."

Nói tới đây thì sắc mặt Mạnh Lâm Lang cực kỳ khó coi: "Ninh Diệu Hoa còn từng dụ dỗ mẹ, chẳng qua là ông ta chỉ ỷ thế nên cũng chẳng có chứng cứ! Chuyện này mẹ cũng chỉ nói cho cha con biết, kết quả cha con lại chẳng nghĩ nhiều mà nói thẳng cho Trang Linh Ngọc biết! Kết quả chắc con cũng đoán được rồi, cô ta chẳng những không tin mà lại còn vu hãm mẹ dụ dỗ đàn ông của cô ta... hừ, ánh mắt của mẹ cũng chẳng nát đến mức đó!"

--- O ---

Chương 1464: Đoán Được Quỷ Kế

Trang Khả Nhi kinh ngạc, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao lúc ấy cha lại chẳng nói gì, kiểu chuyện thế này, lại là chuyện giữa các trưởng bối, đúng là không dễ mở miệng với văn bối như cô...

"Sau đó Ninh Diệu Hoa liên tục thổi gió bên tai Trang Linh Ngọc, cô ta nghe xong thì về cãi nhau với ông nội con, đòi ông nội mở cửa sau cho Ninh Diệu Hoa! Cô ta cho rằng một mảnh đất là giấy chắt, cứ thế mà cầm đưa cho Ninh Diệu Hoa là chuyện dễ dàng như vậy sao? Lúc ấy phía trên làm rất nghiêm, ông nội con lại là người chính trực liêm khiết, đừng nói Ninh Diệu Hoa mà dẫu có là con trai ruột cũng chẳng có chuyện cho đặc quyền như vậy! Tất cả chiến công của cha con cũng đều là do ông ấy từng bước cắn răng chinh chiến bên ngoài gom lại cả..."

Mạnh Lâm Lang im lặng hồi lâu, cuối cùng dứt khoát đem chuyện năm đó kể rõ từng việc một: "Sau khi bị bị cự tuyệt thì Trang Linh Ngọc lấy danh nghĩa ông nội con, lấy danh nghĩa của Trang gia đi tìm người hỗ trợ. Sau đó chuyện này bị đối thủ của ông nội phát hiện, không chỉ thiếu chút nữa là kéo ông nội con xuống mà còn phá hủy thanh danh cả đời của ông! Ông nội con vô cùng tức giận, vì vậy mới đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô ta..."

Trang Khả Nhi nghe mà choáng váng: "Hóa ra là như vậy!"

Mạnh Lâm Lang "hừ" lạnh một tiếng: "Cho dù đã đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, nhưng cha con vẫn nhớ mấy phần tình nghĩa nên cầm súng đi cảnh cáo Ninh Diệu Hoa, yêu cầu ông ta đối xử với Trang Linh Ngọc cho tốt! Nếu không con nghĩ loại người như ông ta mà lại đem Trang Linh Ngọc cung phụng như tô tông chắc, không sinh được con trai mà vẫn không dám bỏ cô ta?"

Nghe xong những lời này thì Trang Khả Nhi cũng hiểu rõ: "Vậy những lời Ninh Tuyệt Lạc nói..."

Mạnh Lâm Lang cười nhạt: "Một tháng trước, Trang Linh Ngọc gặp mẹ với cha con còn ra vẻ cao ngạo của phu nhân giàu có cơ mà, mắt còn không thèm liếc đến chúng ta ấy. Con nghĩ thái độ như thế là thái độ của người biết hối cải sao? Ninh Tuyệt Lạc kia tuổi không lớn lắm nhưng tâm nhãn lại nhiều, cô ta làm thế cũng là vì muốn mượn danh tiếng của nhà chúng ta!"

"Vậy cái vòng này là sao? Chẳng lẽ cô ta sợ con không nhận nên cố ý để lại

trên xe?" Trang Khả Nhi không hiểu, nhưng nếu sự việc là vậy thì cũng không hợp lý lắm.

"Cô ta muốn lừa con đến dự lễ cưới!" Mạnh Lâm Lang nhìn đồng hồ: "Không tin con cứ chờ mà xem, lát nữa thế nào cô ta cũng gọi điện tới nói mình vô ý đánh toi vòng tay trên xe của con, bày đủ loại lý do rằng không qua lấy được để con phải tự mình đưa qua!"

"Đến lúc đó thì, chỉ cần con xuất hiện, dấu cho chỉ là để đưa trả vòng tay thì trong mắt người khác cũng chỉ biết là con đến dự hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc, còn đưa một cái vòng vô cùng quý giá cho con coi như quà cưới!"

"Người khác biết con là Đại tiểu thư của Trang gia, biết con là đại biểu của nhà họ Trang! Mà đến lúc đó giá trị con người của Ninh Tuyết Lạc cũng theo đó mà dâng lên."

Mạnh Lâm Lang hiểu rất rõ đứa con gái của mình, ngoài lạnh trong nóng, nếu Ninh Tuyết Lạc muốn giăng bẫy thì tám phần là Trang Khả Nhi sẽ mắc bẫy.

Cũng may là bà kịp thời phát hiện.

Trang Khả Nhi cắn môi, vẻ mặt khó coi như ăn phải con ruồi: "Tâm cơ của cô ta quá đáng sợ..."

Đầu tiên là đánh bài thân tình, cuối cùng lại còn phòng ngừa cô không đến mà đào sẵn một cái hố to tướng cho cô nhảy, thật khó lòng phòng bị...

Đôi mắt của Mạnh Lâm Lang thoáng qua vẻ tàn khốc: "Giỏi cho một Ninh Tuyết Lạc, chưa tìm cô ta thì thôi mà cô ta đã dám tính toán tới tận Trang gia!"

Nói xong bà đứng lên xoay người nói với Trang Khả Nhi: "Con vừa mới nói hôm nay là tiệc mừng lễ thành lập quỹ từ thiện của Tiểu Tịch đúng không?"

--- O ---

Chương 1465: Tương Kế Tựu Kế

"Là hôm nay à, sao thế mẹ?"

"Địa điểm ở đâu?" Mạnh Lâm Lang lại hỏi.

"Hội trường nhỏ ở tầng chót trung tâm triển lãm, con nhớ hôm nay hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc cũng được tổ chức ở đó, hơn nữa còn bao nguyên tầng lớn nhất nữa!" Trang Khả Nhi trả lời.

Trung tâm triển lãm thường xuyên cử hành nhiều hoạt động hay hội nghị lớn nhỏ cùng lúc. Cái tầng lớn nhất, xa hoa nhất thường dùng để tổ chức các hội nghị hoặc hoạt động quan trọng cấp quốc gia, nhưng hoạt động khác đều được tổ chức ở những hội trường nhỏ trên tầng chót.

Trang Khả Nhi là fan hâm mộ trung thành của Ninh Tịch, mấy hôm trước đã thấy trên mạng thông báo tiệc thành lập quỹ từ thiện, những thứ như thời gian cũng địa điểm đã được định ra từ sớm, còn trước cả hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc.

Không ngờ hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc không chỉ cùng ngày lại còn trùng cả địa điểm...

Ngay lúc ấy điện thoại của Trang Khả Nhi reo lên, người gọi tới là Ninh Tuyết Lạc.

Cái hôm ở trung tâm Spa hai người đã trao đổi số điện thoại cho nhau.

Trang Khả Nhi lập tức nhìn về phía mẹ theo bản năng.

Mạnh Lâm Lang cười nhạt một cái rồi nói: "Nhận đi, xem cô ta nói thế nào."

"Vâng." Trang Khả Nhi gạt đầu một cái rồi nhận điện thoại, hơn nữa còn mở cả loa ngoài.

"Chị họ! Em có thể làm phiền chị một chuyện sao? Em có một chiếc vòng tay vô cùng quan trọng, sẽ dùng trong hôn lễ ngày hôm nay mà tìm mãi không thấy, em nhớ lại thì có thể cái hôm ngồi nhờ xe chị bữa trước em lỡ đánh rơi trên xe chị, chị xem giúp em một chút được không? Thật sự xin lỗi vì làm phiền chị quá!" Giọng điệu Ninh Tuyết Lạc vừa thành khẩn vừa lo lắng.

Nội dung cô ta nói giống y đúc những gì Mạnh Lâm Lang dự đoán, vì vậy Trang Khả Nhi lại càng thấy tức giận, nhất là lúc nghe Ninh Tuyết Lạc gọi mình là chị họ, há mồm ngậm miệng đều gọi cô là chị họ ngọt xớt nhưng đằng sau lưng lại từng bước tính toán dụ cô vào bẫy.

Khả Nhi đang muốn lên tiếng thì Mạnh Lâm Lang nháy mắt với con gái, ý bảo để xem cô ta nói cái gì tiếp.

Vì thế Trang Khả Nhi nói: "Chờ một chút, tôi tìm thử xem."

"Dạ, cảm ơn chị họ!"

Trang Khả Nhi tạm thời cúp máy: "Mẹ, mẹ muốn làm gì?"

"Lát nữa con cứ đồng ý với cô ta sẽ mang qua, tiếp theo mẹ tự có sắp xếp." Mạnh Lâm Lang nói.

"Dạ." Trang Khả Nhi gật đầu.

Đợi vài phút sau Trang Khả Nhi mới gọi cho Ninh Tuyết Lạc: "Tìm được, ở trên xe tôi."

"Thật sự may quá! Cái vòng đó có ý nghĩa rất quan trọng với em, là vật may mắn của em... nếu hôn lễ không có nó... em thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ..."

Giọng điệu Ninh Tuyết Lạc tỏ rõ ý thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nói tới đây lại có chút thay đổi, cô ta do dự nói: "Chị họ, thật ngại quá, bây giờ chị có rảnh không? Có thể em phải làm phiền chị một chuyện nữa! Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, em cho người qua lấy rồi lại về chỉ sợ không kịp... có thể... có thể làm phiền chị mang qua cho em không? Thật xin lỗi!"

Một ngày trọng đại trong đời người con gái như hôn lễ, chiếc vòng tay lại quan trọng như thế, lại còn nói cần gấp, cộng thêm việc khi thấy cái vòng tay này rồi sẽ biết giá trị không hề nhỏ thì lấy cá tính của Trang Khả Nhi thì nhất định sẽ tự mình mang qua...

Nghĩ tới đây, Trang Khả Nhi sợ run người một chút rồi thuận thế nói: "Để tôi mang qua cho cô."

"Cám ơn chị họ! Thật sự cảm tạ!" Ninh Tuyết Lạc liên tục nói cảm ơn nhiều lần.

--- O ---

Chương 1466: Chỗ Dựa Chân Chính

Sau khi cúp máy xong Trang Khả Nhi vẫn sợ run người,

Nếu cô thật sự đến đó rồi lại đem vòng tay đưa cho Trang Khả Nhi... vậy thì cái gì cũng xong rồi.

Sau này, lỡ như cô có nghe được cái gì mà "Trang gia đến tặng lễ vật quý giá trong hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc" truyền tới, vậy thì Ninh Tuyết Lạc cũng có thể lấy cái cớ là do khách khứa hiểu lầm là phải sạch mọi quan hệ. Mà cô lại chẳng thể đi tới từng người một để giải thích rõ ràng...

Mạnh Lâm Lang nhìn bộ dạng con gái như vậy cũng chỉ đành thở dài.

Con gái bà cái gì cũng tốt, chỉ có điều là quá ngây thơ.

Ấy thế mà ông chồng đầu đất của bà nghe thấy Ninh Tuyết Lạc đến tìm con gái lại chẳng có chút cảnh giác nào.

Thôi vậy, chuyện này cứ để bà giải quyết đi thôi!

Vốn là chuyện phải làm, chẳng qua là làm sớm hơn chút.

Vừa vặn hôm nay có cơ hội tốt thế này thì bà phải để bọn họ nhìn cho rõ ràng, cái gì gọi là chân chính ủng hộ, cái gì là chân chính chống lưng!

Mạnh Lâm Lang cầm di động lên rồi bắt đầu gọi điện thoại khắp nói: "Alo, trưởng khoa Triệu đó à, gần đây bà có bận gì không? À, tôi thì bận cái gì chứ, mới được điều về Đế Đô nên đột nhiên rảnh quá có chút không quen, gần đây tôi chủ yếu làm chút từ thiện..."

Tiếp theo Mạnh Lâm Lang liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó lại vẫn tiếp tục gọi.

Trang Khả Nhi dường như ý thức được cái gì đó, cô cũng bắt đầu cầm di động lên mời bạn bè trong giới của mình.

Mặc dù Trang Khả Nhi cơ hồ không có bạn bè gì, nhưng người muốn nịnh hót cô lại nhiều vô số kể, chỉ cần một câu thì có cả đoàn người muốn tới ủng hộ.

Một lát sau, Trang Khả Nhi mặc một bộ lễ phục màu đen, xách theo một

chiếc túi xách và một túi quà nhỏ tinh xảo. Mạnh Lâm Lang cũng mặc một bộ đồ trang trọng rồi hai mẹ con cùng nhau lên xe đi thẳng về phía trung tâm triển lãm.

...

Cùng lúc đó, trong đại sảnh tiệc cưới, Trịnh Mẫn Quân đã thúc giục Ninh Tuyết Lạc rất nhiều lần, dường như bà ta đã có chút mất kiên nhẫn.

Ninh Tuyết Lạc vừa mới nói chuyện với Trang Khả Nhi xong, trên mặt vẫn lộ rõ vẻ thỏa mãn, cô ta nhanh chóng đi tới cạnh Trịnh Mẫn Quân rồi dùng giọng điệu khẳng định nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi! Con vừa mới gọi điện cho chị họ thì chị ấy bảo đang trên đường tới rồi!"

"Phải vậy không? Vậy thì tốt quá! Mau tranh thủ thời gian cho người ra cửa đón đi!" Trịnh Mẫn Quân mừng rỡ nói.

"Đã phái người đi!"

"Vậy thì tốt rồi, chỉ có mình chị họ của con sao?" Trịnh Mẫn Quân lại hỏi.

"Cái này, có lẽ là vậy..."

"À à, như vậy... cũng tốt cũng tốt! Chị họ của con có thể tới đã tốt lắm rồi! Như nhau cả thôi!" Trịnh Mẫn Quân vui mừng, thỉnh thoảng cứ liếc ra phía cửa ngóng trông.

Ninh Tuyết Lạc nói chuyện với Trịnh Mẫn Quân xong thì tiến tới cạnh Trang Linh Ngọc.

Cô ta lo Trang Linh Ngọc sẽ làm hỏng chuyện cho nên bất an kéo kéo Trang Linh Ngọc làm nũng: "Mẹ, lát nữa Trang gia có tới... con hy vọng mẹ đừng so đo với bọn họ, nếu không lại hại thân thể của mẹ thì thật chẳng đáng..."

Thật ra Trang Linh Ngọc đã sớm biết chuyện bọn họ lén mời Trang gia, cơ mà bà ta cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, giờ nghe Ninh Tuyết Lạc nói vậy thì bà ta cũng chỉ nói: "Đã biết, hôm nay là ngày vui của con, tâm trạng mẹ đang rất tốt nên sẽ không so đo với bọn họ."

Dĩ nhiên bà ta cũng tự cân nhắc qua, mặc dù bà ta tuyệt đối không tha thứ chuyện mà cha và anh làm năm đó, nhưng cũng chẳng thể phủ nhận chuyện Trang gia tới tham dự hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc sẽ mang lại bao nhiêu chỗ

tốt. Đến lúc đó thì, bà ta cứ nhắm mắt tiếp đãi một chút là tốt rồi.

--- O ---

Chương 1467: Hậu Trường Của Người Ta Cứng

Trong tiệc vui này có không ít những ngôi sao nổi tiếng trong giới, ngay cả người của Thịnh Thế vốn đôi đầu người sống ta chết với Tinh Huy cũng có không ít.

Tuy bọn họ thuộc Thịnh Thế nhưng công ty cũng chẳng thể hạn chế quan hệ tư nhân của bọn họ.

Trong góc có hai nữ nghệ sĩ của Thịnh Thế đang nhỏ giọng nghị luận.

Một người mặc váy vàng có chút không yên tâm nói: "Haizz, theo quan hệ của Tinh Huy với Thịnh Thế thì chúng ta tới tham dự hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc có ổn không? Gần đây quan hệ của Ninh Tịch với Ninh Tuyết Lạc cũng căng thẳng lắm..."

Nữ nghệ sĩ mặc váy đỏ bên cạnh vênh mặt coi thường: "Chả sao đâu, sự kiện lớn thế này mà không đến chẳng lẽ lại chạy đến cái hội trường bé tí hin đó dự cái tiệc thành lập quỹ từ thiện sao? cô thích thì cô cứ đi đi!"

"Khụ, tôi cũng chỉ nói vậy thôi mà... nói tôi thì, Ninh Tuyết Lạc... Ninh Tịch... hai người này liệu có quan hệ thân thích gì không nhỉ? cùng là họ Ninh..."

Lúc mới đầu khi Ninh Tịch còn ở Tinh Huy thì Ninh Diệu Hoa để ngừa vạn nhất đã phong tỏa toàn bộ tin tức Ninh Tịch có quan hệ với Ninh gia. Cho nên trong giới giải trí hầu như không có ai biết thân phận của Ninh Tịch, chỉ có điều trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió, thế nên khó tránh khỏi có chút lời ra tiếng vào.

Nữ nghệ sĩ váy đỏ nghe vậy liền nói: "Cái kiểu tin đồn này ý mà, xem chừng không có lửa thì làm sao có khói! Nêu Ninh Tịch thật sự có quan hệ với Ninh gia thì trước kia Ninh gia cũng chẳng nhìn chăm chăm cô ta như thế! Ninh gia vì Ninh Tuyết Lạc mà rút vốn đầu tư, đuổi Ninh Tịch khỏi Tinh Huy nữa, cô không thấy sự kiện hôm nay to thế này mà Ninh Tịch cũng chẳng xuất hiện sao?"

"Cũng đúng..." Nữ nghệ sĩ váy vàng gật đầu liên tục, cũng yên tâm không ít.

"Hơn nữa Ninh gia cũng chẳng phải là dân làm ăn như cô thấy đâu, người ta còn có núi dựa cứng lắm đấy!"

"Ồ? Nói vậy là sao?"

"Nghe bảo hôm nay Trang gia của Đê Đô cũng đến đó! Là Trang gia có vị khai quốc tướng quân Trang Tông Nhân đó! Bây giờ cô đã hiểu chưa? Chắc... không nói với cô nữa, chị đây phải làm chính sự!"

Nghệ sĩ váy đỏ vội vàng dậm lại phần tô lại son rồi đứng dậy, bóng dáng ưỡn eo đi về phía một lão tông đã nhìn chằm chằm nãy giờ.

Tiệc cưới của Ninh Tuyết Lạc cơ hồ tụ hội tất cả nhà giàu của Đê Đô, trong mắt các nữ nghệ sĩ lại giống như từng cục thịt mỡ ngon miệng, cơ hội tốt như thế thì chỉ có kẻ ngu mới không đến thôi.

Ninh Tịch chẳng qua là nhờ Tô Dĩ Mạt rút đài, núi không vua nên mới thuận thế chiếm núi xung vương mà thôi. Nào có bằng Tô Dĩ Mạt trước đây có cái danh "bà chủ tập đoàn Lục thị" treo trên đầu với hậu trường vững chắc chứ, cần gì phải cho Ninh Tịch mặt mũi đến mức buông tha cơ hội tốt thế này.

Tình huống thế này chẳng thể nghi ngờ là cơ hội tốt để xây dựng các mối quan hệ cùng bàn chuyện làm ăn hợp tác. Trên cơ bản thì hầu như tất cả mọi người đều ôm mục đích như nữ nghệ sĩ váy đỏ kia.

Còn cái tin Trang gia cũng đến tham dự cũng không ít khách mời nghe được, vì thế hiện giờ đã có không ít người vây quanh Trịnh Mần Quân thăm dò.

"Tô phu nhân, nghe nói Trang gia cũng đến à, có thật hay không thế?"

Trịnh Mần Quân vừa mới lấy được câu trả lời khẳng định của Ninh Tuyết Lạc cho nên cũng hơn hờ nói: "Đúng là sẽ tới, Tuyết Lạc vừa bảo tôi Trang tiểu thư đang trên đường tới đây rồi!"

"Ôi chao, sao Tuyết Lạc lại quen biết được người của Trang gia thế? Tô phu nhân, cô con dâu này của bà đúng là thần thông quảng đại!"

Trịnh Mần Quân bên này được một đám người vây quanh xum xoe, cách đó không xa là Tô Tuân với vợ đang vác khuôn mặt âm trầm nhưng lại cố gắng không chê không để lộ ra cái gì, ai mà biết đang êm đẹp mà Ninh Tuyết Lạc kia lại lòi ra quân át chủ bài như vậy!

Chương 1468: Bất Ngờ Ngạc Nhiên?

Trịnh Mần Quân nghe người xung quanh tâng bốc rồi lại liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của thằng con riêng Tô Tuân thì trong bụng đắc ý lắm, sung sướng nói: "Ài, thật ra là vì Trang gia là sui gia của nhà gái chúng tôi mà..."

Nghe thế thì mọi người càng kinh ngạc, bọn họ chỉ nghĩ cùng lắm là giao tình giữa người trẻ mà thôi, ai mà biết lại có một tầng quan hệ như vậy?

Trang gia là nhà mẹ của Trang Linh Ngọc?

Nhưng mà... tại sao lại chưa nghe thấy bao giờ?

Mọi người trở mắt nhìn nhau nhưng cũng chẳng tiện hỏi nhiều.

Lúc này có mấy người tuổi tác hơi lớn dường như bừng tỉnh, nhớ ra cái gì đó rồi nói: "Đúng là có chuyện như vậy... Dâu trưởng của Ninh gia năm đó chính là con gái út của Trang lão tướng quan, chẳng qua là sau đó hình như giữa bọn họ có xích mích nên nhiều năm liền không qua lại... xem tình hình thế này... là hòa hảo lại rồi?"

"Dù sao cũng là ruột thịt cả, hòa hảo lại cũng là chuyện bình thường thôi đúng không?"

"Thì ra là như vậy! Chậc chậc, Tô gia đúng là nhật được bảo bồi rồi! vốn là tôi còn tưởng chỉ cưới được con phượng giả..."

"Cái gì mà phượng giả chứ, tôi thấy là do Ninh Thu Đồng muôn cướp tài sản của Ninh gia cho nên mới làm loạn lên thôi, Ninh Diệu Hoa cũng công khai mở hộp báo phủ nhận rồi mà?"

Mọi người đang bàn tán sôi nổi thì đột nhiên có một người khẽ hô lên: "Cửa... kia... có phải là Đại tiểu thư của Trang gia hay không?"

Trong phút chốc tất cả mọi người đều nhìn về phía về phía cửa.

Mà lại không chỉ nhìn thấy một người.

Mọi người không chỉ nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi, mà đi bên cạnh cô còn có một phu nhân đứng tuổi thần thái đoan trang, hai người ấy đang cùng người tiếp đón khách nói cái gì đó.

Phu nhân kia được chăm sóc vô cùng tốt, bà mặc một bộ áo dài màu xanh thẫm có thêu hoa văn chìm, đứng cạnh cô gái trẻ kia trông không giống mẹ mà có chút giống chị, tuy không đeo bất cứ đồ trang sức gì nhưng vẫn toát ra khí chất cao quý một cách tự nhiên.

Lập tức có người nhận ra hai người họ: "Không sai... đó chính là Trang đại tiểu thư! Còn có Trang phu nhân!"

"Cái gì? Người đi cùng kia chính là Trang phu nhân?"

"Trời ơi! Không ngờ cả tướng quân phu nhân cũng tới! Từ trước tới nay Trang phu nhân chưa bao giờ xuất hiện ở mấy trường hợp thế này đâu!"

"Xem ra Trang gia với Ninh gia có quan hệ thật rồi... không phải sui gia thì làm sao mà coi trọng đến thế chứ..."

Sự xuất hiện của hai người họ dường như đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của các quan khách, Ninh Tuyết Lạc với Trịnh Mẫn Quân quay ra nhìn nhau rồi vội vàng tiên lên nghênh đón.

Hai người không ngờ ngay cả Mạnh Lâm Lang cũng tới!

Người kinh ngạc nhất chính là Ninh Tuyết Lạc, bởi vì chỉ có mình cô ta rõ ràng rằng Trang Khả Nhi chỉ tới đưa vòng tay mà thôi, không ngờ lại kéo luôn cả Mạnh Lâm Lang tới.

Nhìn thế này xem ra không chỉ đơn giản là đến đưa đồ, chẳng lẽ... chẳng lẽ đến phút cuối Trang gia lại đổi ý, đồng ý tới dự hôn lễ của cô ta?

Nêu là như vậy... thì tốt quá...

Ninh Tuyết Lạc đưa ánh mắt cầu xin về phía Trang Linh Ngọc, trên mặt bà ta có chút không tình nguyện nhất là lúc thấy Mạnh Lâm Lang thì vẻ mặt càng không tốt. Nhưng mà nể mặt con gái mình nên bà ta vẫn đưa tay sửa lại mái tóc rồi theo Ninh Tuyết Lạc bước tới.

Ninh Diệu Hoa vô cùng mừng rỡ, nhất là khi ông ta nhìn thấy bộ dạng ghen tị đến giậm chân của Ninh Diệu Bang.

Vừa nãy Ninh Diệu Bang còn âm dương quái khí nói ông ta đem cổ phần cho một đứa con gái chẳng có chút quan hệ máu mủ nào, nói ông ta ngu đần, bảo ông ta cẩn thận đem giỏ trúc múc nước vô ích với đủ loại lời chua chát.

Nhưng mà hiện thực bây giờ đã chứng minh quyết định của ông ta chính xác biết bao!

--- O ---

Chương 1469: Ăn Trộm Gà Không Thành Còn Mất Năm Gạo

Nhưng mà địa vị của Ninh Diệu Hoa ngày hôm nay đã không giống năm xưa, cho dù trong lòng ông ta đang đắc ý tới cỡ nào đi nữa cũng phải tỏ vẻ tự nhiên. Thấy Ninh Tuyết Lạc với Trang Linh Ngọc đã đi qua thì ông ta cũng không vội tiến lên, mà là đứng yên đối đáp với lời tâng bốc của mọi người xung quanh và chờ đợi Trang gia tới chúc mừng.

Dưới ánh mắt của tất cả khách mời, Ninh Tuyết Lạc thân làm cô dâu tự mình ra tận cửa đón rồi thân mật nói chuyện: "Chị họ... bác... mời hai người vào..."

Nói xong còn không quên giới thiệu với Trịnh Mẫn Quân: "Mẹ, đây là chị họ với bác của con, trước đây con đã kể cho mẹ rồi..."

Chị họ!

Bác!

Những người không biết quan hệ của hai nhà Ninh - Trang nghe Ninh Tuyết Lạc gọi như vậy thì thay nhau vang lên tiếng hít khí lạnh.

Hơn nữa lần này Ninh Tuyết Lạc nói cực kỳ cao giọng như thể sợ người khác không nghe thấy không bằng.

Vốn dĩ nếu chỉ có mình Trang Khả Nhi tới thì đương nhiên cô ta sẽ lo sợ Trang Khả Nhi nói ra chân tướng mà đưa người tới chỗ vắng để nói chuyện, có làm ra vẻ mập mờ để cho người ta hiểu lầm. Nhưng hiện giờ thì chẳng cần như thế!

Trịnh Mẫn Quân cũng nhiệt tình nói: "Trang phu nhân, thật không ngờ ngài cũng tới đây! Trang tiểu thư đúng là ngày càng đẹp..."

Ngay tại lúc Ninh Tuyết Lạc với Trịnh Mẫn Quân nhiệt tình hàn huyên thì Mạnh Lâm Lang lên tiếng.

Bà dùng ánh mắt lãnh đạm như nhìn người xa lạ lướt qua mấy người trước mắt này, sau đó hàng chân mày xinh đẹp hơi nhíu lại nhìn về phía Trang Khả Nhi: "Khả Nhi, bọn họ là ai? Con có quen à?"

Trang Khả Nhi cũng mê man vô tội nói: "Con cũng không biết, con không quen... Mẹ, đi thôi, trễ nữa thì muộn mất!"

Mạnh Lâm Lang gật đầu một cái rồi để Trang Khả Nhi kéo đi, thậm chí còn chẳng buồn ngoái lại...

Ninh Tuyết Lạc, Trang Linh Ngọc, Trịnh Mẫn Quân, Tô Diễm, Ninh Diệu Hoa cùng với khách khứa: "..."

Ít nhất là đến hơn mười giây thì cả hội trường mới phản ứng lại được,

Đây... đây là tình huống gì?

Trang phu nhân với Trang tiểu thư nói không hề quen biết?

Hơn nữa hai người họ đến đây hoàn toàn không phải tới tham gia hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc mà chỉ là đi ngang qua cửa mà thôi?

"Vừa nãy Trang tiểu thư với Trang phu nhân nói gì với cô?" Trịnh Mẫn Quân bối rối nửa ngày vẫn không cách nào bình tĩnh lại được, sự nóng nảy không giấu nổi liền nghiêm giọng chất vấn người tiếp đón khách.

Nhân viên tiếp đón khách ngây người, nơm nớp lo sợ trả lời: "Không... không nói gì ạ... vừa nãy vị phu nhân và tiểu thư kia chỉ hỏi đường thôi ạ..."

Cái gì, hỏi đường?

Một màn này cơ hồ toàn thể mọi người ở đây đều nghe thấy rõ ràng, rất nhanh đã tùm tùm lại châu đầu ghé tai. Cuối cùng ai ai cũng biết Trang phu nhân với Trang đại tiểu thư vốn không hề tới dự hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc.

"Trời ơi... chuyện này là sao đây... tôi cũng ngốc luôn rồi..."

"Nhìn mà con không hiểu à? Trang gia chẳng có tí xíu quan hệ nào với Ninh gia cả, ồ được rồi, bất kể có quan hệ hay không thì nhìn thái độ này ý mà, tóm lại chắc chắn không có ý định có quan hệ với Ninh gia đâu! Từ đầu tới cuối chỉ do một phía Ninh gia tự mình ảo tưởng mà thôi!"

"Phụt, cười chết tôi... Ninh Tuyết Lạc muốn dát vàng lên mặt cũng không cần phải nói láo tới mức này chứ?"

"Ai mà biết được! Cũng có thể là do Trang gia đã đáp ứng, nhưng đến nửa

đường lại đổi ý thì sao? Hoặc có khi đơn thuần Trang gia có xích mích với Ninh gia cho nên cố ý cho Ninh gia một đòn ra oai phủ đầu!"

"Ha ha, đây đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo..."

--- O ---

Chương 1470: Hot Đến Sôi Trà

Đám người không ưa bộ dạng đặc ý của Ninh Diệu Hoa đều đang len lén liếc nhìn nhau, hả hê xem kịch hay.

Ninh gia với Tô gia sau khi phản ứng lại thì nhanh chóng cười ha hả nói hiểu nhầm rồi, bọn họ cố gắng đem tuồng kịch này cứu trở về.

Vào ngày vui thế này thì khách khứa cũng sẽ không làm âm ỉ quá khó coi nên cũng chỉ cười một cái rồi cho qua.

Chỉ có điều là chờ đến ngày mai thì không biết trà dư tửu hậu bọn họ sẽ nói thế nào...

Hôn lễ sắp bắt đầu, hai nhà cũng nhân cơ hội lánh đến phòng thay đồ của khách sạn.

Vừa đóng cửa lại sắc mặt của Trịnh Mẫn Quân lập tức biến thành cực kỳ khó coi: "Tuyệt Lạc, chuyện này là sao? Chẳng phải con thề thốt với chúng ta là Trang gia nhất định sẽ tới sao? Kết quả thì tới... nhưng mà tới phá đám?"

Ninh Tuyệt Lạc hoàn toàn không biết đã sai ở chỗ nào, nhưng cô ta đã hết cách nên chỉ có thể cắn răng rơi hai hàng nước mắt, ra vẻ tủi thân: "Mẹ... con không biết... con thật sự không biết... trong điện thoại chị họ nói chuyện với con tốt lắm mà... con không biết tại sao lại thành như vậy..."

Trang Linh Ngọc thấy thái độ của Trịnh Mẫn Quân như thế thì nhất thời nổi giận: "Bà sui gia này, chuyện này sao mà trách Tuyệt Lạc được, nếu nó biết mọi chuyện ra thành như thế thì sẽ để Trang gia tới sao? Hơn nữa bà sui này, công bằng mà nói thì nếu không phải bà cứ nhất quyết đòi Tuyệt Lạc mời Trang gia đến thì hôm nay sẽ xuất hiện chuyện này sao?"

Trịnh Mẫn Quân nhất thời cười nhạt: "Hừ, nói thế thì đây là lỗi của tôi à? Bà cho là tại sao tôi nhất định phải mời Trang gia đến, còn chẳng phải là vì..."

Thấy mẹ vợ với mẹ ruột chuẩn bị cãi nhau, Ninh Tuyệt Lạc tủi thân đứng khóc một bên thì Tô Diễm néo mi tâm một cái, trước khi mẹ mình nói lời quá khó nghe thì vội vàng lên tiếng trước: "Mẹ đừng nói nữa, chuyện đã thành ra thế này rồi còn nói gì! Chuyện này có thể là có cái gì hiểu lầm rồi, bây giờ chẳng phải là lúc thảo luận mấy chuyện này! Chờ hôn lễ kết thúc rồi nói sau đi!"

Sắc mặt của Ninh Diệu Hoa với Tô Hoàng Quang cũng hết sức khó coi nhưng cũng chỉ có thể tạm thời nhin xuống: "Hôn lễ bắt đầu ngay đây, hai đứa nắm chắc thời gian mà chuẩn bị! Lát nữa đừng để xảy ra sơ sót gì!"

...

Sau cuộc trao đổi ngắn ngủi thì hai gia đình nhanh chóng đi ra ngoài chiêu đãi tân khách, thời điểm này mà rời đi quá lâu dễ khiến người ta hoài nghi.

Nhưng mà hiện giờ trong hội trường phòng tiệc đã sắp nổ tung rồi.

"Đúng rồi, lúc này mấy người có nghe được không, Trang đại tiểu thư nói cái gì mà trễ nữa sẽ không kịp ý! Hai người họ tới đây dự cái gì vậy!"

"Dự cái gì? Tầng lớn nhất của trung tâm bị Ninh gia bao hết rồi, trên tầng chót chỉ có một hội trường nho nhỏ thôi, đâu có thể cử hành hoạt động trọng đại gì mà khiến phu nhân tướng quân với tiểu thư phải tự mình tham dự chứ?"

"Vậy thì kỳ quái quá.."

Trong lúc đám người đang nghị luận âm ỉ thì lục tục có người nhận được điện thoại, sau đó lên lút hạ thấp giọng nói chuyện.

"Cái gì? Quý từ thiện... trưởng khoa Triệu... đang ở trên tầng?"

"Bộ trưởng Lưu cũng tới? Anh chắc chứ? Anh đừng có mà dọa tôi đó! Tôi muốn hẹn gặp bộ trưởng Lưu mà hẹn ba tháng còn không thấy được người đấy!"

"Chuyện này sao có thể chứ? Được... chờ lát nữa tôi sẽ chạy qua xem..."

"Mà tôi cũng không nhận được thư mời nữa, cứ thế chạy qua liệu có ổn không? Cái gì, không cần mời? Chỉ cần quyền tiền... đương nhiên là không vấn đề rồi... biết biết..."

...

Đi kèm với từng cuộc điện thoại là số khách quý trong tiệc cưới càng lúc càng ít đi.

Chương 1471: Không Bằng Góp Cho Xong Chuyện

Lục tục có khách áy náy tỏ vẻ xin lỗi mà chào tạm biệt Ninh Diệu Hoa và Tô Hoảng Quang.

"Ninh đồng, thật sự xin lỗi quá, bên công ty tôi có chút việc gấp nên phải đi trước đây, cho tôi gửi lời chúc mừng nhé! Xin lỗi xin lỗi!"

"Không sao, không sao, uông tổng nói gì vậy chứ! Ngài có thể tới đây hôm nay đã là sự ủng hộ lớn với chúng tôi rồi! uông tổng đi thông thả!"

Ninh Diệu Hoa mới tiễn xong một người, thì lại có đối tác tìm tới: "Ninh đồng à, gần đây công ty tôi bận quá nên hôn lễ vẫn là cố lấy chút thời gian họp hành để tới, giờ tôi phải đi trước đây, Ninh đồng đừng trách nhé!"

Ninh Diệu Hoa vội nói: "Đâu có đâu có, để tôi tiễn Khương tổng!"

"Không cần đâu, Ninh đồng cứ bận rộn đi! Tôi tự đi là được..."

Lúc đầu Ninh Diệu Hoa vẫn cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng cho đến người khách thứ năm ra về trước thì ông ta mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Cùng lúc đó phía bên Tô Hoảng Quang cũng gặp phải tình huống tương tự.

Chẳng qua là hôn lễ sẽ bắt đầu ngay lập tức nên hai người cũng chẳng kịp nghĩ nhiều mà bị kêu ra sau chuẩn bị.

Cùng lúc đó tại phòng đa chức năng trên tầng.

Trước cửa để tấm poster của quỹ từ thiện cùng hai người tiếp đón khách. Nhìn qua mặc dù rất đơn giản nhưng poster được thiết kế tinh mỹ, thái độ của người tiếp đón cũng lễ độ, chỉ dẫn khách mời đến ký tên cùng quyên tiền, vừa nhìn đã biết là rất dụng tâm.

Trong đại sảnh cũng được bố trí đơn giản cùng có chùng mực, hiện giờ phần lớn người ở đây là nghệ sĩ của Thịnh Thê cùng vài đối tác làm ăn, người tuy không nhiều nhưng bầu không khí rất tốt.

Ninh Tịch đang trao đổi với trợ lý và quản lý thì di động trong tay kêu lên.

Người gọi tới là Trang Khả Nhi, cô ấy nói sẽ tới, còn đi cùng với mẹ.

Ninh Tịch nghe thế thì có chút kinh ngạc sau đó nở nụ cười cảm kích: "Cảm ơn cậu nhé, Khả Nhi!"

"Vớی tớ cậu còn khách khí cái gì, tớ tới cửa rồi đây, cúp trước nha!"

Ngoài cửa, Trang Khả Nhi ký tên mình lên rồi đặt túi quà trong tay lên bàn, rồi lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ màu đen rồi nói với người phụ trách: "Tôi quyên cái vòng này."

Cái vòng mà Trang Khả Nhi lấy ra chính là cái vòng tay mà Ninh Tuyết Lạc cố ý "đánh rơi" trên xe của cô.

Dù sao cái này cũng chẳng thể trả lại, mà Khả Nhi có giữ lại cũng chỉ càng thêm buồn nôn mà thôi. Đã như vậy còn không bằng đem làm từ thiện cho xong.

Ghi tên xong, Trang Khả Nhi cùng với mẹ mình đi vào trong tìm Ninh Tịch.

Ninh Tịch thấy hai người thì vội vàng chạy lên nghênh đón: "Khả Nhi, Bác Trang! cảm ơn hai người đã tới ủng hộ!"

Nêu là chỉ mình Trang Khả Nhi thì cũng thôi đi, nhưng Mạnh Lâm Lang cũng đích thân đến đây thế này quả thực là quá cho mặt mũi rồi, Ninh Tịch cũng không tránh khỏi có chút thụ sủng nhược kinh.

Mạnh Lâm Lang nhìn thái độ cảm kích của Ninh Tịch thì vẻ mặt cũng trở nên ôn hòa, bà hơi giận giọng nói: "Cái đĩa nhỏ này, đã bảo con bao nhiêu lần rồi hả? Cứ khách khí với chúng ta như vậy làm gì, phải cảm ơn thì là chúng ta phải cảm ơn con mới đúng! Trước kia con giúp nhà chúng ta nhiều như vậy mà lại chỉ có thể mời con ăn vài bữa cơm! Những chuyện khác chúng ta không thể nhúng tay nhưng chuyện từ thiện này vẫn có thể đến giúp con một chút, con không cần nói cảm ơn!"

Mạnh Lâm Lang cân nhắc kỹ càng rồi mới quyết định làm chuyện ngày hôm nay.

Từ thiện là một cơ hội không thể tốt hơn, ở bất kỳ lý do nào vì giúp đỡ Ninh Tịch hay là vì Trang gia cũng không có bất cứ điều bất lợi nào.

Ninh Tịch tất nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, cô cảm động trước suy nghĩ thấu đáo của Mạnh Lâm Lang rồi mỉm cười dẫn hai người qua một bên nghỉ ngơi uống trà.

Chẳng qua là Ninh Tịch kiêu gì cũng không ngờ Mạnh Lâm Lang không chỉ tự mình đến... mà còn... thật sự là hơn những gì cô tưởng tượng rất nhiều...

--- O ---

Chương 1472: Những Người Này Là Do Tôi Mời

Mạnh Lâm Lang vừa đặt chân tới không bao lâu thì đột nhiên ngoài cửa người tới đông tập nập, hơn nữa những người này cũng có chút kỳ quái...

Như vị lão tổng đang ghi tên này, ông ta mặc cả bộ lễ phục giống như thể đến dự một bữa tiệc trọng yếu nào vậy, ông ta hỏi thẳng: "Chỉ có thể quyên tiền à? Quyên đồ có được không?"

"Tất nhiên là được ạ!" Nhân viên ghi chép gật đầu.

Vì thế vị lão tổng kia chẳng nói hai lời mà lập tức tháo chiếc đồng hồ đeo tay vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ xuống: "Vậy tôi quyên góp cái đồng hồ đeo tay này!"

"À, vâng..."

Có một ắt có hai, liên tục có mấy người khách giống vị lão tổng kia nói rằng do vội vàng tới nên không chuẩn bị tiền mặt mà lấy đồ trang sức trên người quyên góp khiến các nhân viên trở mắt nhìn nhau...

Lâm Chi Chi thấy người đến ngày càng nhiều liền đi tới nói nhỏ với Ninh Tịch: "Ninh Tịch, những người này là do em mời tới sao?"

Ninh Tịch nhìn lướt qua những người rõ ràng không có tên trong danh sách: "Ờ, chẳng nhẽ những người này không phải do chị mời tới sao?"

Hai người sững sốt một lúc, hiển nhiên là ai cũng nghĩ những người khách này là do đối phương mời tới...

Vì bữa tiệc tối nay mang tính chất từ thiện cho nên Lâm Chi Chi đã làm công tác tuyên truyền và gửi lời mời từ rất sớm, nhưng rõ ràng những người này hoàn toàn không nằm trong phạm vi cô có thể mời được.

Chưa kể Ninh Tuyết Lạc quyết định thời gian tổ chức hôn lễ lại trùng với tiệc từ thiện cho nên phân nửa số người đã quyết định đi dự phía Ninh Tuyết Lạc, cho nên người có thể tới đây hôm nay rất ít...

Ninh Tịch dường như đột nhiên nhớ đến cái gì liền trầm ngâm một chút rồi nói: "Hình như em biết nguyên do... từ từ để em đi hỏi một chút..."

Ninh Tịch nói một tiếng với Lâm Chi Chi sau đó liền đi tới cạnh Mạnh Lâm

Lang: "Bác Trang, hình như hôm nay có không ít lão tổng với danh nhân của thành phố đến đây, những người này không có trong danh sách khách mời của cháu, là bác giúp cháu mời họ sao?"

Mạnh Lâm Lang liếc những người đó rồi cười khẩy, bà nói: "Những người này à? Không phải."

Không phải?

Không phải Mạnh Lâm Lang mời... vậy thì là ai...

Lúc này, những lão tổng nghe tin mà chạy vội vã đến đây đang tùm năm tùm ba đứng chung một chỗ bàn tán.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tin tức của mấy người có đúng không vậy? Tôi vừa mới hỏi qua thì đây chỉ là tiệc thành lập quỹ của một nữ nghệ sĩ nhỏ thôi mà!"

"Chờ một chút đi, các ông không thấy Trang phu nhân với Trang tiểu thư đang ngồi kia sao?"

"Cái gì mà trưởng khoa Triệu, bộ trưởng Lưu chứ? Chẳng phải đã bảo là sẽ đến à? Một người cũng chẳng thấy bóng dáng! Tôi đây đã phải liều mạng đắc tội hai nhà Tô - Ninh để đến bữa tiệc này đây, vậy chẳng phải là bấy người sao?"

"Trang tiểu thư kia liệu có phải fan của Ninh Tịch không, con gái tôi cũng là fan của Ninh Tịch, cả ngày nó cứ lải nhải bên tai tôi..."

"Nói như vậy cũng có thể lắm..."

"Ơ, thế cho nên cái gì mà trưởng khoa hay bộ trưởng.... chắc là hiểu nhầm rồi sao? Hay là... chúng ta lại quay về lễ cưới dưới lầu?"

Ngay tại lúc đám người kia đang than phiền mất công chạy đến đây thì ngoài cửa xuất hiện một nhóm người.

Nhóm người này cười nói bước tới, đi đầu chính là người mà bọn họ vẫn luôn ngậm trong miệng bàn tán - trưởng khoa Triệu với bộ trưởng Lưu...

Liếc ra những người phía sau thì càng đáng sợ hơn... nhìn đi nhìn lại đều là mấy nhân vật lớn muốn gặp mặt một lần còn khó hơn lên trời...

Kinh hoàng nhất là bọn họ trông thấy...

"Đó... đó chẳng phải là Trang tướng quân - Trang Liêu Nguyên sao?!"

Cùng lúc đó Mạnh Lâm Lang cũng nhìn về phía Ninh Tịch, bà nhẹ nhàng cười một tiếng rồi nói: "Đó, mấy người kia mới là bác mời tới."

Ninh Tịch: "Ây..."

--- O ---

Chương 1473: Vườn Không Nhà Trống

Ninh Tịch đúng là bị dọa không nhẹ.

Nói như vậy là những người này mới là do Mạnh Lâm Lang mời tới...

Còn những người khác... xem ra... là nhận được tin những người kia sẽ tới cho nên mới chạy tới?

Trang Liêu Nguyên nói một tiếng với mấy người đi cùng rồi bước thẳng về phía Ninh Tịch.

"Thủ trưởng Trang..." Ninh Tịch thấy Trang Liêu Nguyên cũng đích thân tới thì không biết nên nói gì cho phải, mặt mũi này... cũng quá lớn rồi.

"Tiểu Tịch, ta tự ý đổi tiệc từ thiện của con thành hạng mục liên kết với tổng hội từ thiện, hy vọng con không để ý chuyện này." Trang Liêu Nguyên nói.

Ninh Tịch vội vàng trả lời: "Làm sao có chuyện đấy chứ ạ, chỉ là con cảm thấy thế này thì làm phiền bác quá!"

Trang Liêu Nguyên không thêm để ý nói: "Chỉ cần không khiến con thêm phiền là được."

"Tất nhiên là không ạ! Chẳng qua là chỗ này hơi nhỏ, bố trí cũng đơn sơ nên con sợ không được chu đáo lắm..."

"Cái này con khỏi cần lo, phòng này của con là đủ rồi! Chúng ta làm từ thiện chứ không phải làm cho người ta xem! Đơn giản một chút thì tốt hơn."

Nghe đến đây Ninh Tịch mới yên lòng, cô lại cảm ơn một phen nữa rồi nói: "Vậy mọi người trò chuyện đi ạ, con đi chuẩn bị!"

Mạnh Lâm Lang dịu dàng nói: "Con mau đi đi, không cần để ý chúng ta!"

Đầu tiên là Ninh Tịch giải thích tình huống cho Lâm Chi Chi.

"Ninh Tịch, em quen biết Trang tướng quân?" Lâm Chi Chi kinh ngạc hỏi.

"Lúc trước em tình cờ giúp Trang gia một chuyện, sau đó quan hệ của em với Khả Nhi cũng không tệ lắm! Chắc là vì chuyện trước kia mà họ tới ủng hộ." Ninh Tịch giải thích đơn giản một chút.

Bấy giờ Lâm chi Chi mới thoáng yên tâm lại, thật ra thì cho dù đột nhiên có nhiều người đến thê này nhưng cô cũng chẳng cần phải bận tâm gì nhiều. Dù sao tổng hội từ thiện cũng đã phái không ít nhân viên tới mà kinh nghiệm của bọn họ phong phú vô cùng, cũng rất vui vẻ tiếp quản sự kiện này.

Tiệc cưới dưới lầu.

Hôn lễ mọi người chờ đợi đã lâu rốt cuộc cũng được bắt đầu, MC đứng trên sân khấu nhiệt tình đọc diễn văn sau đó khúc nhạc thần thánh dành cho hôn lễ vang lên. Phía cửa một tấm thảm đỏ được trải ra, cô dâu mặc váy cưới màu trắng khoác tay ba mình bước từng bước tiến về phía chú rể đứng ở đầu kia của thảm đỏ.

Giờ khắc cuối cùng khiến người ta kích động nhất đã đến, tất cả ống kính của giới truyền thông được mời đến đều hướng thẳng vào cô dâu Ninh Tuyết Lạc - người đang là tâm điểm của sự chú ý. Những cô gái có mặt ở đây đều tràn ngập sự ước ao hâm mộ và ghen tị trong mắt. Sự lúng túng do Trang gia mang tới đã hoàn toàn bị sự khuấy động của hôn lễ khiến khách mời quên đi...

Bởi vì hội trường rất lớn cho nên thảm đỏ cũng rất dài. Ngay lúc Ninh Tuyết Lạc đang bước vào thì các khách khứa xung quanh lại lặng yên mà biên mắt một nhóm lớn.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tôi cứ có cảm giác đột nhiên vắng không ít người?" Nữ nghệ sĩ váy vàng nào đó của Thịnh Thế nhìn ngó xung quanh.

Nữ nghệ sĩ váy đỏ cũng có chút nghi ngờ, ngay tại lúc hai người họ đang nói chuyện thì một vị lão tổng bên cạnh cô ta cũng vội vã quay đầu chạy ra cửa.

Nữ nghệ sĩ váy đỏ vội vàng kéo vị lão tổng kia lại: "Lý tổng, ngài đi đâu đó?"

"À à, tôi phải đi dự một sự kiện vô cùng quan trọng, lần sau có rảnh chúng ta lại gặp nhé cô Phùng..." Lý tổng nói xong liền vội vã rời đi.

Nữ nghệ sĩ mặc váy đỏ kia càng nghĩ càng thấy kỳ quái, cuối cùng cô ta không nhịn được mà đuổi theo ra phía ngoài cửa. Nữ nghệ sĩ váy vàng thấy thê cũng vội vàng đuổi theo, sau đó hai người họ liền thấy những vị khách quý rời khỏi hội trường đều đang vội vã chạy lên lầu...

Chương 1474: Thêu Hoa Trên Gấm

"Kỳ quá... trên lầu có sự kiện gì quan trọng sao?"

"Chẳng phải trên tầng chỉ có tiệc thành lập quỹ từ thiện của Ninh Tịch sao? Trên đó chỉ có một hội trường nhỏ thôi, không thể có sự kiện gì khác đâu..."

Ngay tại lúc hai nghệ sĩ nhỏ nhoi kia càng ngày càng thấy kỳ quái thì chỗ thang máy đi ra một đoàn người.

Ánh sáng của người dẫn đầu thiếu chút nữa chói mù mắt các cô, kia chẳng phải là ông chủ Lục Cảnh Lễ của các cô sao, mà người đi bên cạnh Lục Cảnh Lễ chính là ông chủ lớn Lục Đình Kiêu. Những người đi theo phía sau cũng đều là những cao tầng bình thường khó thấy mặt của Thịnh Thế...

Nhưng mà như vậy vẫn còn chưa xong, ngay sát bên phải cửa thang máy vang lên một loạt tiếng bước chân. Một người đàn ông tóc trắng đeo kính đen phiêu phiêu bước tới, theo sau đó là mấy tên vệ sĩ mặt lạnh và bên cạnh còn có một người đàn ông đeo kính gọng vàng...

cái... cái ký hiệu tóc trắng này! Chúa ơi... chẳng lẽ đây chính là Vân tổng trong lời đồn?

Trong ánh mắt khiếp sợ đến run lẩy bẩy của hai nữ nghệ sĩ bé nhỏ, hai đoàn người vừa vặn xếp thành một hàng đối mặt hai bên trái phải.

"Ôi chao, Lục tổng, thật là trùng hợp... ngài cũng tới... thêu hoa trên gấm?" Người đàn ông tóc trắng tháo kính xuống, cười nói với người đàn ông lạnh như băng đối diện.

Lục Đình Kiêu híp hai mắt lại, bước chân chỉ hơi ngừng rồi lại nhanh chóng tiếp tục bước lên lầu.

Lục Cảnh Lễ quay lại nhìn người đàn ông phía sau bĩu môi một cái rồi nhanh chóng đuổi theo anh trai.

Đệch, sao cả tên này cũng tới...

Đúng là hôm nay chẳng có chuyện gì thuận lợi cả!

Cứ định ninh cho rằng hôm nay có thể tới chống lưng cho Tiểu Tịch Tịch ngược chết đôi cầu nam nữ kia, cuối cùng không ngờ lại bị Trang gia cướp

mất một bước. Chẳng thể giúp người gặp nạn mà lại thành dật gấm thêm hoa thì cũng thôi đi, cơ mà ngay cả tình địch cũng chạy tới góp vui là thế nào...

Dưới lầu.

Hiện giờ những vị khách khác cũng phát hiện được chỗ không bình thường, bọn họ rói rít châu đầu chụm tai hỏi thăm tình huống rồi dần dần cũng đoán được tất cả những người kia rời đi đều hướng thẳng lên lầu.

Ngay cả tân khách cũng phát hiện được chỗ không bình thường huống chi là truyền thông.

Vì thế ngay lập tức có phóng viên thông minh nhận ra ở đây cũng chẳng kiếm được tin tức lớn cho nên không tiếc buông tha chụp ảnh Ninh Tuyết Lạc mà lén lút chạy lên lầu.

Mà đã không chạy lên thì không sao, chạy lên rồi thì bị tình huống nơi đây dọa cho suýt tiểu ra quần!

Cứ tưởng bên dưới đã là sự kiện trăm năm khó gặp, hóa ra trên này mới biết cái gì gọi là phô trương.

Quan lớn tụ tập, nhà giàu đàn dúm...

Nói ví dụ không được hay lắm thì là nêu hiện giờ ném một quả lựu đạn vào cái hội trường nhỏ này thì cả đất nước cũng sập theo luôn.

Vì thế tất cả các phóng viên rời đi đều một đi không trở lại...

Ninh Tuyết Lạc khoác tay Ninh Diệu Hoa, đôi mắt cô ta sáng lấp lánh, chân cô ta đang bước từng bước về phía hạnh phúc của cô ta, về tất cả mọi thứ cô ta cướp được...

Cuối cùng khi cô ta bước tới bên cạnh Tô Diễm rồi xoay người lại thì lại phát hiện đại sảnh vốn đầy ắp người đã ít đi hơn phân nửa, thậm chí còn có thể lấy mắt thường để trông thấy tốc độ giảm xuống của số lượng khách mời.

"Chuyện gì xảy ra..."

Nhưng lúc này dưới con mắt bao người cũng không tiện dò hỏi, vậy cho nên Ninh Tuyết Lạc chỉ có thể đề xuống bất an mà tiếp tục cử hành hôn lễ.

Trao nhẫn, tuyên thệ...

Đây vốn là thời khắc cô ta mong đợi nhất, nhưng càng ngày hội trường càng trở nên vắng lặng. Sau cùng số người còn lại không nổi một phần ba.

Dường như vừa làm lễ xong Ninh Tuyết lạc đã lập tức chạy xuống hỏi thăm tình hình.

"Ba mẹ... chuyện gì xảy ra thế? Sao tự dưng lại thiếu nhiều khách như vậy?"

--- O ---

Chương 1475: Ô, Lại Một Tên Nữa Này?

Trên trán Ninh Diệu Hoa rịn ra một tầng mồ hôi: "Ba vừa mới nghe nói khách khứa đều chạy lên lầu!"

"Bọn họ làm gì trên đó?" Khuôn mặt Ninh Tuyết Lạc trở nên âm trầm.

Hôn lễ đang êm đềm đẹp đột nhiên lại xảy ra vấn đề với Trang gia, xong đến thời khắc mấu chốt khách khứa lại chạy mất nhiều người như vậy, thậm chí những vị khách còn ngồi lại cũng không yên lòng bắt đầu bàn tán. Vừa nãy, cô ta y hệt một con ngu đứng trên sân khấu loe ngoe, Ninh Tuyết Lạc không biết mình đã trải qua mười phút làm lễ kia như thế nào, thậm chí còn đọc sai cả lời tuyên thệ...

Nhưng điều càng đáng buồn hơn là dẫu cô ta có đọc sai cũng chẳng ai thèm chú ý...

Trên lầu...?

Trên lầu chẳng phải là tiệc thành lập quỹ từ thiện nhằm nhí gì đó của Ninh Tịch sao?

Việc lựa chọn hôn lễ trùng thời gian và địa điểm thế này cũng có nguyên nhân rất lớn là vì cô ta cố ý muốn xung đột với Ninh Tịch, cho nên hiện giờ mới lập tức nhớ lại chuyện này.

Nhưng mà những người kia chạy lên trên lầu làm gì?

Chẳng lẽ Ninh Tịch muốn tránh cô ta nên đã đem thời gian đổi lại, hiện tại trên lầu đang tổ chức hội nghị hay sự kiện trọng yếu gì sao?

"Chuyện này không hỏi thăm được, trên đó bây giờ toàn người là người cả không chen vào được, cũng không có cách nào biết được chuyện gì đã xảy ra..." Tô Hoàng Quang âm trầm nói.

Sắc mặt Trang Linh Ngọc cực kỳ khó coi, bà ta nhìn về phía Tô Hoàng Quang cùng Trịnh Mẫn Quân nói: "Hôm nay là ngày trọng đại như thế tại sao lại để xảy ra chuyện không may như thế này? Chuyện lớn như thế cũng không biết là do cái gì gây ra chẳng lẽ còn phải để nhà gái chúng tôi đi điều tra sao?"

Trịnh Mẫn Quân nhăn mày nói: "Chẳng phải chúng tôi cũng điều tra rồi sao! Không biết chuyện này xảy ra là do vấn đề của bên nào đâu! Những vị khách rời đi cũng chẳng phải chỉ có khách do Tô gia chúng tôi mời tới!"

"Bà có ý gì?"

Giữa hai hàng lông mày của Tô Diễm đã lộ ra vẻ mệt mỏi, gã ta vội vã lên tiếng: "Mẹ, mọi người đừng cãi nhau nữa, để con đi lên coi có chuyện gì xảy ra!"

"Anh Diễm...."

"Ngoan, chờ anh một chút, anh về nhanh thôi." Tô Diễm xoa xoa đầu Ninh Tuyết Lạc sau đó nhanh chóng bước chân ra phía ngoài.

Khi Tô Diễm đi lên thì những người vây xung quanh đã hoàn toàn không thấy đâu.

Gã chỉ thấy một tấm áp phích quảng cáo hoạt động từ thiện dựng thẳng phía trước, trên tấm áp phích là ảnh chụp Ninh Tịch mặc một chiếc váy trắng tinh.

"Xin chào, mời ngài sang bên này ghi tên!" Thấy Tô Diễm, một nhân viên đón khách nhanh chóng lịch sự nói.

Lúc này, có người nhận ra Tô Diễm liền nhanh chóng nói nhỏ bên tai người ngồi cạnh mấy câu.

Người đó liếc nhìn chữ chú rở treo trước ngực Tô Diễm thì có chút lúng túng, trong đầu thầm nghĩ chú rở này chạy tới đây làm gì?

"Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút, hôm nay ở đây có sự kiện gì sao?" Mặc dù đã thấy tấm áp phích kia nhưng Tô Diễm vẫn muốn xác nhận lại một chút.

"Là anh Tịch của chúng tôi mở tiệc thành lập quỹ từ thiện cùng hoạt động quyên góp ạ!" Người nhân viên kia nói.

Tô Diễm hơi nhíu mày, thật sự là Ninh Tịch...

Cho dù có chút thất lễ nhưng Tô Diễm vẫn không nhin được mà liếc nhìn khách khứa trong hội trường một cái. Sau đó gã lập tức phát hiện quá nửa những vị khách rời khỏi lễ cưới đang ngồi ở đây, không những thế mà ngồi ở hàng đầu đều là những quan viên trọng yếu của thành phố, gã còn thấy được

cả người của Trang gia...

"Ồ... lại một tên nữa này?" Ngay lúc Tô Diễm đang trắng bệch cả mặt ra thì sau lưng vang lên một âm thanh vui sướng khi người gặp họa.

Gã vừa quay người lại liền thấy một người đàn ông tóc trắng như cời như không nhìn mình.

Bên cạnh người đàn ông đó còn có... có... Lục Đình Kiêu?

Bên kia Ninh Tịch nhận được tin Đại Boss cũng muốn qua đây thì chạy ra cửa chuẩn bị đích thân nghênh đón anh yêu nhà mình, cuối cùng... lại thấy được một cảnh tượng khó ở như vậy...

--- O ---

Chương 1476: Darling À, Mắt Mù Ghê Ta!

Ôi chết mất thôi...

Tình huống chết tiệt gì đây!

Vì cái vẹo gì mà con hàng Vân Thâm này cũng tới đây???

Mà Vân Thâm tới thì cũng thôi đi, thế quái nào mà Tô Diễm cũng tới lên đây vậy!

Ninh Tịch nhìn Lục Đình Kiêu, lại nhìn Vân Thâm rồi lại nhìn Tô Diễm... đầu óc liền thấy choáng váng.

Bằng cách thần kỳ nào mà cả ba người này cùng xuất hiện một lúc?

Vân Thâm thấy Ninh Tịch bước ra thì cười nhẹ một tiếng rồi liếc mắt về phía Tô Diễm nói: "Darling, đây chính là mối tình đầu mà em nói sao? Đúng là mắt mù ghê ta?"

Trán Ninh Tịch nổi gân xanh: "Anh mới mù, cả nhà anh mới mù!"

Nghe Ninh Tịch nói như vậy thì Vân Thâm quay ra nhìn phía Lục Đình Kiêu với Lục Cảnh Lễ một chút, sau đó hăm háp cười lên: "Ha ha ha, cả nhà tôi mù sao? Nói không sai...."

"Bố thằng điên..." Ninh Tịch chán nản nhìn sang phía Đường Dạ: "Có thể cầm chắc dây dắt lão Đại nhà huynh không?"

Đường Dạ tỏ vẻ chuyện này không liên quan đến mình.

Ninh Tịch nói xong nhìn về phía Tô Diễm rồi hơi nhướn mày: "Anh Tô, có phải anh đi nhầm hội trường rồi không?"

Lúc này sắc mặt của Tô Diễm vô cùng phức tạp, gã nhìn Ninh Tịch như thể có gì muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn xoay người rời đi mà chẳng nói gì.

Gã vẫn cho rằng Ninh Tịch không đến dự lễ cưới của gã là bởi vì không cách nào chấp nhận chuyện này, nhưng gã lại chẳng thể ngờ được rằng sự thực lại khác xa với những gì gã tưởng tượng.

Như thể hôn lễ của gã chẳng có bất cứ ảnh hưởng gì đến cô cả, ngay cả việc

gã xuất hiện ngay trước mặt cô thì cô cũng dừng đứng chẳng chút gợn sóng.

Nhưng điều làm gã càng kinh hãi hơn là thái độ cùng ánh mắt của hai người đàn ông kia nhìn Ninh Tịch.

Đều là đàn ông đương nhiên gã hiểu rõ ánh mắt kia có nghĩa là gì!

Còn có nguyên một hội trường toàn khách mời quan trọng...

Dường như giám đốc trung tâm đã nói thông hội trường này với một hội trường không thường được mở ra để tiếp đón các vị khách mới đến.

Gã phát hiện cô gái mà gã quen thuộc đã thay đổi từ lúc nào không biết, khiến gã hoàn toàn không rõ con người cô nữa...

Thấy Tô Diễm rời đi, Ninh Tịch vội vàng quay sang Lục Đình Kiêu với đôi mắt lấp lánh và thái độ quay ngoắt 180 độ: "Ông chủ, mời ngài vào!"

Lục Đình Kiêu dường như rất hài lòng với biểu tình mừng rỡ của cô khi thấy mình: "Ừ, đừng cố quá không lại mệt."

"Dạ dạ, nghe lời ông chủ!" Ninh Tịch liên tục gật đầu.

"Này này này, ở đây còn một ông chủ nữa đây này! Tiểu Tịch Tịch, mắt cô phải đi khám rồi!" Lục Cảnh Lễ hoàn toàn bị bỏ quên u oán tố cáo.

"Dạ dạ dạ, ông chủ cũng mau vào đi, ông chủ cực khổ rồi!"

"Thế này còn tạm được!" Lục Cảnh Lễ "hừ" một tiếng rồi mới chịu bước vào.

Vân Thâm không được ai đó khách khí mời vào cũng chẳng nổi giận mà trực tiếp phiêu phiêu đi vào.

Khi Lục Đình Kiêu bước vào trong nháy mắt, hội trường liên tục vang lên từng tiếng kinh hô, mà khi Vân Thâm bước vào thì tiếng kinh hô còn lớn hơn nữa...

"Trời ơi! Tôi vừa mới nói nếu Lục Đình Kiêu với Vân Thâm cũng đến nữa thì cái hội trường này sẽ hội tụ đầy đủ ông chủ lớn của thương giới mà! Không ngờ... lại tới thật..."

"Cái này thật quá dọa người rồi! Nghệ sĩ nhỏ kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Mặt mũi cũng cũng quá lớn rồi?"

"Nghe nói là ngôi sao nổi nhất của Thịnh thế dạo gần đây..."

Lúc này hai nữ nghệ sĩ của Thịnh Thế chạy đi tham dự hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc cũng hối hận đến xanh ruột rồi. Rõ ràng đã được mời ngay từ đầu mà không tới, bây giờ chạy tới thì đã bỏ lỡ cơ hội tốt rồi, lúc chạy đến được thì buổi hoạt động cũng đã tiến hành được phân nửa!

A

--- O ---

Chương 1477: Cưới Một Con Gà Rừng

"Diễn, anh về rồi! chuyện ra làm sao? Bên trên là có chuyện gì?" Ninh Tuyết Lạc vội vàng hỏi thăm.

"Có một sự kiện quan trọng... những vị khách kia đoán chừng là chạy lên tham dự cái đó rồi..." Tô Diễn chỉ nói phía trên có một sự kiện quan trọng chứ không nhắc tới Ninh Tịch.

Nhưng mà, Tô Diễn hàm hồ không nói rõ không có nghĩa là người khác không biết nói.

Tô Tuân chẳng biết đi tới từ lúc nào, giễu cợt nói: "Cái gì mà sự kiện quan trọng chứ, chỉ là một bữa tiệc thành lập quỹ từ thiện tư nhân của một nữ nghệ sĩ thôi mà! À đúng rồi... suýt chút nữa thì quên không nói... nữ nghệ sĩ kia ý mà... chính là Ninh Tịch đây!"

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc trắng nhợt: "Tô Tuân, chú nói gì cơ?"

"Tô Tuân, cậu không biết gì thì đừng có mà nói bậy bạ, Tô Diễn vừa nói là sự kiện quan trọng!" Nghe được cái tên Ninh Tịch, Trang Linh Ngọc nhất thời đổi sắc mặt.

Tô Tuân nghe vậy thì càng đắc ý, tiếp tục nói: "Ha, tôi nói bậy bạ? Không tin thì bà tự đi mà hỏi Tô Diễn xem có phải tôi nói đúng hay không! Trang phu nhân với Trang tiểu thư vừa mới tuyên bố không quen biết với mấy người ý mà, hiện giờ đang ngồi ở chỗ Ninh Tịch làm khách mời đấy! Không chỉ thế mà ngay cả Trang tướng quân cũng đích thân tới đó!"

"Chậc chậc chậc... cùng lắm chỉ là một cái tiệc từ thiện nho nhỏ mà thôi, một nhà ba người tới ủng hộ không nói, mà tất cả giới quyền chức tại Đê Đô này cũng tới tham dự.."

"Tô Diễn, những gì nó nói là thật sao?" Không đợi Trang Linh Ngọc mở miệng, Trịnh Mân Quân đã kéo tay Tô Diễn với vẻ mặt không cách nào tin nổi.

Trang Linh Ngọc với Ninh Tuyết Lạc cũng khiếp sợ.

Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn không cách nào tin lời Tô Tuân vừa nói... đây quả thực là chuyện không thể nào.

Ninh Tịch cùng lắm chỉ có mấy phần giao tình với Trang Khả Nhi thì làm sao có thể khiến Trang phu nhân với Trang tướng quân làm tới mức độ này?

Đây tuyệt đối là không thể nào!

Nhưng, Tô Diễm chẳng nói một lời nào, cộng thêm sắc mặt của gã thì chả khác nào đã âm thầm thừa nhận.

Cơ mà thế vẫn chưa hết, vợ của Tô Tuân - Triệu San San cười nói: "Đây đã coi là cái gì, ngay cả tổng tài Lục Đình Kiêu của Lục thị và vận tổng có bối cảnh thần bí trong tin đồn cũng tới, phô trương như vậy chẳng thể trách được người ta vừa nghe tiếng gió đã chạy đi..."

Ninh Diệu Hoa lúc này cả kinh: "Cái gì... Lục Đình Kiêu cũng đến?"

Lục Đình Kiêu cũng coi như là ông chủ của Thịnh Thế, anh đến cũng không quá khó hiểu...

"Vân tổng... vân tổng nào?" Ninh Diệu Hoa lại hỏi.

"Chính là vị Vân tổng đã giúp Ninh Tịch giải vây trong tiệc rượu lần trước!"

Triệu San San như thể sợ Ninh Tuyết Lạc không đủ hận mình nên lại cố ý nhắc đến chuyện tiệc rượu lần trước, lại còn chặc chặc lưỡi nhìn về phía Trịnh Mẫn quân nói: "Mẹ, con cũng chẳng hiểu mẹ nghĩ cái gì nữa, mất bao công sức và tiền của ra để làm cái đám cưới này... cuối cùng cũng chỉ để cưới về một con gà rừng?"

"Mà con gà rừng này lúc bình thường nhìn màu sắc cũng không tệ, nhưng mà chỉ cần đứng trước mặt phượng hoàng chân chính thì lại chẳng đáng một đồng!"

"Triệu San San! Mà nói ai là gà rừng!" Trang Linh Ngọc nổi giận, bà ta không nhịn được nữa mà nhào thẳng tới Triệu San San.

"Ơ, dám làm mà không dám để người ta nói à? Bà dám nói Ninh Tuyết Lạc thật sự là con ruột của bà sao? Bây giờ bà dám tới bệnh viện làm giám định thân nhân không? Bà muốn làm màu đi khắp nơi lừa gạt kẻ bên ngoài thì cũng thôi đi, trước mặt chúng tôi còn giả bộ cái gì?" Triệu San San nói một câu so với một câu càng khó nghe hơn, mỗi câu đều đâm vào máu thịt, cũng là chỗ mà Ninh Tuyết Lạc để ý nhất.

--- O ---

Chương 1478: Thua Thiệt Lớn!

Triệu San San cố ý điều tra Ninh Tuyết Lạc rõ ràng trước khi cô ta vào cửa nhưng chỉ tiếc là vẫn không tìm được chứng cứ xác thật. Hiện tại có cơ hội si và Ninh Tuyết Lạc một lần thì sao Triệu San San có thể buông tha cho được!

Tô Tuân vốn dĩ khó chịu vì hôn lễ của Tô Diễm được tổ chức lớn hơn gã, gã nhịn đã lâu rồi. Hiện giờ hôn lễ đã bị phá hỏng thì cả người gã thoải mái không ít liền ra vẻ cười trên sự đau khổ của người khác mà nói: "Anh này, em nói anh thì không phải phép chứ... theo như em biết thì ban đầu rõ ràng là anh qua lại với Ninh Tịch cơ mà? Ánh mắt anh đúng là... chọn đi chọn lại cuối cùng lại chọn cái loại hàng này về nhà sao?"

"Câm miệng!" Tô Diễm có nhịn giỏi đến đâu thì lúc này mây đen cũng giăng đầy trên mặt: "Chuyện của tao chưa đến phiên mày chõ mõm vào!"

Tô Tuân cười cười, gã chọc tức Tô Diễm xong rồi liền chọc tức cha ruột: "Ba, con cũng phục chỉ số thông minh của mấy người ghê ta, rốt cuộc mấy người nghĩ cái quái gì mà cho rằng Trang gia sẽ cho con gà rừng Ninh Tuyết Lạc này mặt mũi? Đầu óc sui gia của hai người không sáng dạ thì cũng thôi đi, nhưng Trang gia là ai, chẳng lẽ hàng thật hàng giả họ cũng không phân biệt được sao? Không giúp ruột thịt của mình mà chả lẽ đi giúp một con gà rừng chẳng dính tí máu mủ nào sao?"

Tô Tuân cứ nhằm từ "gà rừng" mà đay nghiến khiến cho sắc mặt của Ninh Tuyết Lạc, Trang Linh Ngọc với Ninh Diệu Hoa đã khó coi đến cực độ. Nhưng hiện giờ bên ngoài đều là khách khứa cả, to tiếng cãi lộn thì càng chẳng ra làm sao nên cũng chỉ cố gắng nuốt trôi cục tức này vào bụng.

Ninh Diệu Hoa hung dữ nói: "Tô Tuân, chú ý lời nói của mày!"

Mà Tô Hoảng Quang và Trịnh Mẫn Quân trừ sắc mặt khó coi ra thì trong thâm tâm cũng bắt đầu có chút hối hận.

Lời của Tô Tuân mặc dù khó nghe nhưng rất hợp tình hợp lý, đồng thời cũng giải thích rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện.

Tất cả mọi chuyện này cũng bắt đầu từ việc Trang gia muốn cho Ninh Tịch chỗ dựa, sau đó nhiều khách khứa mới nghe tiếng mà đến. Thậm chí ngay cả Lục Đình Kiêu với Vân Thâm cùng những nhân vật có sức nặng như vậy cũng đều đến ủng hộ... Cuối cùng giống như quả cầu tuyết lăn xuống từ đỉnh

núi tuyết, càng lặn càng lớn...

Trang gia... thật sự muốn cho Ninh Tịch chỗ dựa?

Trang gia không hề coi trọng viên minh châu trên tay Trang Linh Ngoe là Ninh Tuyết Lạc, nhưng lại coi trọng một nghệ sỹ nhỏ bé như Ninh Tịch, muốn bảo hộ cô.

Đây quả thực là quá khó tin, nhưng lại là sự thật...

Tô Hoàng Quang với Trịnh Mẫn Quân nhìn nhau một cái, từ mắt đối phương đều thấy được sự ngờ vực.

Nếu quả thật Trang gia coi trọng Ninh Tịch, thậm chí có ý tiếp nhận cùng thừa nhận Ninh Tịch thì cuộc hôn này với này đối bọn họ mà nói là... quá thiệt!

Dầu cho trăm cái Ninh gia cũng chẳng bằng một góc tường của Trang gia!

Ninh Tuyết Lạc nhìn vẻ hối hận xẹt qua trên mặt Tô Hoàng Quang cùng Trịnh Mẫn Quân thì trong lòng cô ta hận đến nổi móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cô ta cố gắng mô miệng: "Những năm gần đây chính phủ vẫn luôn đề xướng giới nghệ sỹ chúng con phát huy sức ảnh hưởng của bản thân để làm từ thiện... xem ra lần này là do Ninh Tịch đuối kịp chính sách của chính phủ..."

Ninh Diệu Hoa nghe thê cũng vội vàng nói: "Không sai, nhất định là như vậy! Ai mà biết hôn lễ của nhà chúng ta lại trùng với sự kiện này chứ... mà bất kể thê nào thì cũng phải làm xong chương trình đã! Khách khứa bên ngoài còn đang chờ cô dâu với chú rể mời rượu đó!"

Sắc mặt Trịnh Mẫn Quân đen xì, lúc này bà ta đã chẳng thể che giấu được tâm tình, lúc nhìn Ninh Tuyết Lạc lại chẳng thềm kiềm chế sự bất mãn: "Rốt cuộc là đi mời rượu hay là đi mất mặt!"

Ninh Tuyết Lạc cắn môi, hốc mắt đỏ bừng: "Ba... mẹ... thật xin lỗi... là con không tốt... đáng ra con nên cân nhắc kỹ càng hơn. Con thật không nghĩ tới sẽ trùng vào sự kiện của chị Ninh Tịch..."

Chương 1479: Ly Hôn Rồi Cưới

"Con thật không nghĩ tới sẽ trùng vào sự kiện của chị... thật xin lỗi..." Ninh Tuyết Lạc nghẹn ngào khóc lóc, khuôn mặt đầy ủy khuất.

Cho nên ý là cô ta chẳng biết tại sao lại trùng hợp đùng nhau như vậy? Còn đùng đến thảm như thế?

Gia đình hai bên nghe thế không khỏi cân nhắc lại vấn đề này, nhất là Trang Linh Ngọc, bà ta đã hận đến mức mắng ra tiếng: "Con khốn kia, rõ ràng là nó cố ý..."

Bất kể có chuyện gì xảy ra thì đây cũng không phải lúc suy nghĩ chuyện này, việc cấp thiết bây giờ là phải nhanh chóng hoàn thành hôn lễ này cho tròn vẹn.

Suy nghĩ một hồi lâu Tô Hoàng Quang mới hít sâu một hơi rồi nói: "Những chuyện khác để sau này rồi nói, Tô Diễm! Con mau đưa Tuyết Lạc ra ngoài mời rượu đi!"

Tô Diễm quàng tay lên bả vai Ninh Tuyết Lạc rồi đưa cô ta ra ngoài.

Trang Linh Ngọc cũng bị Ninh Diệu Hoa khuyên ra ngoài chiêu đãi khách khứa.

Trịnh Mẫn Quân không cam lòng, bà ta chờ mọi người ra ngoài hết rồi trùng mắt với chồng nói: "Chẳng lẽ ông cứ để kệ như vậy!"

Tô Hoàng Quang tức giận nói: "Vậy bà nghĩ tôi phải làm cái gì đây? Giấy chứng nhận đã lấy, đã thông báo với tất cả người thân bạn bè rồi, hôn lễ cũng tiến hành được một nửa thì tôi phải làm sao đây, có thể trả hàng lại à?"

"Tôi đang muốn trả hàng đây..." Trịnh Mẫn Quân lèm bèm.

"Bà nghĩ là tôi không muốn chắc! Chuyện này đã đủ loạn rồi bà đừng có gây thêm phiền nữa! Bây giờ nhìn thái độ của Trang gia còn chưa rõ! Mà dấu cho có rõ... thì cũng đã cưới rồi, bà có thể để Tô Diễm ly dị sao? Đến lúc đó thì càng mất mặt hơn! Bà vẫn ngại hôm nay chưa đủ mất mặt đúng không?" Tô Hoàng Quang phì phò nói.

Nghe đến đây thì tâm tư của Trịnh Mẫn Quân lại bắt đầu lung lay: "Ai bảo sẽ

để chúng nó ly dị ngay đâu? Tất nhiên còn phải chờ một khoảng thời gian nữa chứ... Nếu Trang gia thật sự muốn cho Ninh Tịch mặt mũi, thậm chí thừa nhận nó là cháu ngoại thì để cho Tô Diễm tái hôn với nó thì sao chứ? Dù sao cũng là do Ninh gia lừa dối chúng ta trước! Nếu không phải do bọn họ lừa gạt thì sao chúng ta có thể cưới một món đồ giả? Tô gia chúng ta có làm kiểu gì đi nữa cũng không quá đáng!"

Tô Hoàng Quang nghe vậy cũng chẳng nói đồng ý nhưng cũng không nói là không đồng ý, ông ta chỉ giục Trịnh Mẫn Quân nhanh nhanh đi ra ngoài tiếp khách.

Chuyện đã đến mức này thì bất kể trên lầu có gì xảy ra thì ở đây đã không cách nào vẫn hồi lại nữa. Hiện giờ chỉ có thể tiếp tục mời rượu khách khứa còn lại, nếu không thì chỉ sợ mấy vị khách kia cũng đi sạch.

Những vị khách còn ở lại đa phần đều là thân thích của hai nhà, nếu không phải sợ làm thế không hay thì e rằng đã sớm chạy lên lầu xem chuyện gì xảy ra. Vậy nên bọn họ cũng chỉ mong chóng cho tiệc cưới mau tàn.

Dựa theo lệ cũ thì đáng nhẽ phải có ít vị khách tính tình hoạt bát đứng lên nháo cô dâu chú rể, nhưng mà hiện giờ cả hội trường yên tĩnh ngoan ngoan như gà, lúng túng vô cùng.

Ninh Tuyết Lạc cứ thế hứng lấy vô số ánh mắt khác thường mà đi theo Tô Diễm chúc rượu khách khứa, rồi tiễn khách, rồi trở mắt nhìn những vị khách kia chân trước vừa mới bước ra thì chân sau đã lén lút chạy lên lầu...

Cô ta vì ngày hôn lễ hôm nay mà bận rộn lâu như thế, vất vả như vậy mới mời được ngàn ấy người nhưng rốt cuộc lại để cho Ninh Tịch hưởng?

Cho dù chết, cô ta cũng phải chết một cách rõ ràng!

Ninh Tuyết Lạc càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, cô ta chạy vào phòng thay đồ của khách sạn thay lại một bộ đồ bình thường rồi đeo khẩu trang cùng kính mắt lén lút chạy lên trên lầu. Sau đó quỳên góp một đôi bông tai rồi xâm nhập vào trong hội trường.

Lúc cô ta chạy đến thì trong hội trường dường như đã hết sạch chỗ ngồi, thậm chí căn phòng hiếm khi tiếp khách cũng được mở ra.

Vất vả lắm cô ta mới chen lên phía trước được một chút, Ninh Tuyết Lạc thấy những vị khách quý ngồi ở hàng ghế đầu đều thật khiến con người ta

trợn mắt kinh ngạc, bất cứ một người nào ngồi đó cũng là người chỉ cần giậm chân một cái thì cả thương giới đều rung chuyển!

Những người này... đều vì Trang gia mà tới sao?

Nhận thức được sức ảnh hưởng mạnh mẽ của Trang gia, Ninh Tuyết Lạc ghen tị cắn chặt môi, suýt thì bật máu.

Nếu như Trang gia tới dự tiệc cưới của cô ta ngày hôm nay, vậy thì hết thảy mọi thứ này phải thuộc về cô ta mới đúng...

--- O ---

Chương 1480: Cùng Nhau Chơi ~

Nếu như Trang gia tới dự tiệc cưới của cô ta ngày hôm nay, vậy thì hết thảy mọi thứ này phải thuộc về cô ta mới đúng...

Suy nghĩ như vậy cứ xoay vòng vòng trong đầu hành hạ Ninh Tuyết Lạc đến phát điên.

Nhưng bây giờ thì sao, cô ta trở mắt nhìn Ninh Tịch chín chu xinh đẹp đứng trên bục diễn văn màu đỏ sậm được tất cả mọi người chú ý đến. Hôn lễ mà cô ta tưởng bấy lâu nay đột nhiên biến thành một cơn ác mộng, bị hoàn toàn phá hủy...

Ninh Tịch đọc diễn văn xong thì dưới khán đài tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Sau đó là MC tuyên bố lễ quyên góp chính thức bắt đầu.

Bất tri bất giác Ninh Tuyết Lạc thấy Trang Khả Nhi bước lên sân khấu, MC đứng một bên giới thiệu món đồ mà Trang Khả Nhi quyên góp...

Một cái vòng tay...

Rõ ràng Trang Khả Nhi đã nói sẽ đến tham dự hôn lễ của cô ta nhưng kết quả lại xuất hiện ở đây, thậm chí cái vòng tay cô ta cố ý đánh rơi ở trên xe lại biến thành vật phẩm quyên tặng...

Khuôn mặt sau lớp khẩu trang của Ninh Tuyết Lạc trắng bệch như quỷ, chẳng lẽ Trang gia đã biết sự thực cô ta với Ninh Tịch bị nhận sai?

Chỉ vì phát hiện ra cô ta không phải cháu ruột nên đối xử với cô ta như vậy?

Rõ ràng cô ta mới là Đại tiểu thư của Ninh gia cơ mà! Rõ ràng rành rành Trang Linh Ngọc chính miệng thừa nhận cô ta là con gái duy nhất cơ mà! Rõ ràng cô ta mới là đứa cháu gái mà Trang gia phải thừa nhận cơ mà!

Tại sao... tại sao lại biến thành như vậy!

Con khốn Ninh Tịch! Mà dựa vào cái gì!

Ninh Tuyết Lạc lo lắng nếu ở nơi này quá lâu sẽ bị phát hiện nên dùng một tia lý trí cuối cùng mà cắn răng vội vã rời đi.

Những chuyện cô ta cần giải quyết quá nhiều, ngoài trừ đi lửa giận của Trịnh

Mẫn Quân thì cô ta còn phải tính toán đến chuyện truyền thông ngày mai sẽ đăng cái gì....

...

Một tiếng sau, tiệc từ thiện của Ninh Tịch kết thúc mỹ mãn.

Trừ những vị khách kia thì bạn bè của Ninh Tịch cũng tới rất đông, đa phần là nghệ sĩ của Thịnh Thế cùng vài người bạn quen biết lúc hợp tác đóng phim trước đây.

Sau khi sự kiện kết thúc thì Giang Mục Dã không chịu ngồi yên liền triệu tập một đám lớn đi hát Karaoke, kết quả đương nhiên là vừa nói ra thì mọi người nhao nhao ủng hộ.

Vì thế một đám người rời khỏi trung tâm triển lãm liền rầm rập kéo quân đi theo Giang Mục Dã đến quán Karaoke chơi đùa.

Ninh Tịch làm người tổ chức nên phải ở lại giải quyết nốt một số công việc, khiến cho Giang Mục Dã phải gọi điện thúc giục nhiều lần.

"Ninh Tiểu Tịch, bà bận xong chưa hả? Mau tới đây! Mọi người tới hết rồi chỉ chờ mình bà thôi đấy!" Giang Mục Dã thúc giục như lửa cháy đến mông rôi.

Ninh Tịch vừa sửa sang lại một ít tài liệu vừa cảm thấy bất đắc dĩ: "Lông Vàng, ông uống máu gà à mà hưng phấn thế hả? Tôi mệt đừ đừ cả ngày đây này làm gì còn sức mà chơi với ông hả!"

Bên kia di động lập tức vang lên tiếng Giang Mục Dã tố cáo: "Đệch! Có lòng tốt lại bị cho là lòng lang dạ sói, không phải bà chơi với tôi, mà là ông đây cố ý hạ mình quấy với cung đờc không hả?"

Ninh Tịch nhướn mày: "Hả? Ông cố ý hạ mình quấy với tôi?"

Giang Mục Dã hừ hừ: "Tôi nay là đêm động phòng hoa chúc của Tô Diễm đó! Ông đây chẳng phải sợ cung một mình buồn bã sẽ nghĩ bậy bạ sao? Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc bà tới hay không?"

Không ngờ tên này lại có thể nghĩ như vậy...

Chính cô cũng sắp quên luôn cả chuyện đó...

Nghe giọng nói có dấu hiệu bùng nổ của Giang Mục Dã, Ninh Tịch cảm thấy trong lòng rất âm áp: "Được được, gửi địa chỉ cho tôi đi, tới liền đây, ông cứ chơi trước! Còn nữa, tối nay bà đây mời khách!"

"Hừ, thế này nghe còn tạm được!" Giang Mục Dã bấy giờ mới hài lòng cúp máy.

Ninh Tịch bất đắc dĩ cười cười. Sau khi sắp xếp công việc xong cô lập tức chạy tới địa chỉ mà Giang Mục Dã gửi tới.

Cơ mà... nếu Ninh Tịch có năng lực tiên tri, sớm biết sẽ bị Giang Mục Dã bẫy thăm như thế... thì đánh chết Ninh Tịch cũng nhất quyết không đi...

--- O ---

Chương 1481: Mấy Người Tự Chơi Mạt Chược Với Nhau Đi

Chắc là để mọi người tiện đường đến thẳng luôn, địa chỉ của quán Karaoke đó rất gần, ngay tòa nhà đối diện bên đường, Ninh Tịch sau khi rời khỏi trung tâm triển lãm liền trực tiếp đi bộ thẳng đến đó.

ừm... nếu như cô mà có năng lực biết trước được tương lai, sớm biết được lần này sẽ bị Giang Mục Dĩ cho vào bẫy thê thảm như thế... thì có đánh chết cô cũng không đi...

Sau khi đến nơi rồi, Ninh Tịch vừa lên tầng vừa gọi điện thoại cho Giang Mục Dĩ: "Lông vàng, tôi đến rồi này, mọi người ở phòng nào đấy?"

"À... cái đó... cái đó ấy hả..." Đầu bên kia vang lên tiếng Giang Mục Dĩ áp a áp úng.

"Cái đó là cái nào? Ngồi ở phòng nào mà ông cũng không biết là sao?" Ninh Tịch cạn lời.

Giang Mục Dĩ ho khẽ một cái: "Khụ khụ, không... không phải... Ninh Tiểu Tịch à... cái đó... hay là bà đừng đến nữa thì hơn..."

Trên trán Ninh Tịch đầy vạch đen: "Tên họ vàng nhà ông chứ, ông tính chơi tôi đó hả! Tôi đến rồi đây này!"

"Tôi họ Giang mà " Giang Mục Dĩ yếu ớt nói.

"Phấn phấn phấn, đừng có mà đánh trống lảng với tôi, rốt cuộc là ở phòng nào? có phải là ông uống nhiều rồi không đấy?" Ninh Tịch nhíu mày, cô cảm thấy giọng điệu của Giang Mục Dĩ có gì đó quái quái.

Chắc là có người ngồi bên cạnh nghe thấy tiếng của Ninh Tịch phát ra từ điện thoại thê nên hét vào loa một câu: "Là anh Tịch ạ? Mọi người đang ở phòng VIP 888, anh đến mau đi!"

Ninh Tịch cũng không nghĩ nhiều biết được số phòng liền cúp điện thoại luôn.

Ngẩng mặt lên nhìn, phòng 888 ở đối diện cách đó không xa, Ninh Tịch chạy đến sau đó đẩy cửa bước vào...

Khoảnh khắc đẩy cửa ra đó, Ninh Tịch như thể bị sét đánh trúng...

1 giây....

2 giây...

3 giây...

Ninh Tịch quả quyết sập cửa lại cái rầm, rồi sau đó trong đầu cô vang lên tiếng hét kinh thiên động địa.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa... má nó chứ!

MỌ, cô vừa mới nhìn thấy cái quý cái quý gì thế?!?!

Dù cho chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi, dù trong phòng toàn người là người, nhưng mấy người đó quá ư là nổi bật, cô có muốn tảng lờ đi một người trong đó cũng không được!

Giang Mục Dã....

Mạc Thần Tu....

Vân Thâm....

Lục Đình Kiêu...

Giang Mục Dã, cái tên trời đánh này!!! Đã bảo là đi quấy với bà cơ mà! Thế này còn quấy cái mọe gì nữa! Sao các người không gom nhau lại làm bàn mặt chược luôn cho rồi!?

Mạc Thần Tu thì thôi không tính, tại sao cả vân Thâm lẫn Lục Đình Kiêu đều có mặt ở đó vậy?

Trong lúc Ninh Tịch đang ở bên ngoài xây lại "tam quan" thì cửa phòng đã bị ai đó đẩy ra, hai cô bé trong công ty nhiệt tình kéo cô vào trong.

"Anh Tịch, anh đứng ngoài cửa làm gì thế! Mau vào đi!"

"Anh Tịch mau vào đi, mau vào đi! Em nói anh nghe nè, hôm nay sếp lớn của chúng ta cũng ở đây đấy, còn có cả Vân tổng nữa..."

Ninh Tịch còn chưa kịp nói gì đã bị hai cô bé mỗi người một bên kéo xềnh

xêch vào trong phòng rồi.

Bởi vì biết quan hệ giữa cô và Giang Mục Dã, bọn họ còn cố ý để dành chỗ bên cạnh Giang Mục Dã cho cô.

Ninh Tịch kiên trì né tránh ánh mắt của ba người còn lại, sau đó trợn mắt lườm Giang Mục Dã: "Giang Mục Dã! Ông muốn chết à! Dám đào hố bẫy tôi cơ đấy!"

Cô khó khăn lắm mới chịu đựng được hết buổi tiệc từ thiện kết quả thế nhưng cả bốn tên kia đều tụ lại hết thế này!

Vẻ mặt của Giang Mục Dã đầy vô tội, sợ đến mức quẩn cả lại: "Tôi đâu có gọi bọn họ đến, tôi nào đâu biết bọn họ cũng sẽ đến chứ! Sau đó tôi chẳng cảnh báo cho bà rồi còn gì, bảo bà đừng đến nữa mà..."

Ninh Tịch bóp trán, nghiến răng kèn kẹt, "Tôi thật sự rất cảm ơn ông đây! Cảm ơn CẢ NHÀ ÔNG!!!"

Bởi vì mấy cái tên này bây giờ cô quả thực đã hoàn toàn chẳng còn chút tâm tư nào để đi quan tâm đến tên bạn trai cũ nữa...

Đây có được coi là lấy độc trị độc không nhỉ?

--- O ---

Chương 1482: Dù Sao Cũng Có Anh Ở Đây

Vốn dĩ Giang Mục Dã chỉ muốn tổ chức một buổi tiệc đập phá nho nhỏ mà thôi, kết quả là ông chủ bé Lục cảnh Lễ cũng muốn đến góp vui, anh ta đến thì cũng được thể nhưng còn kéo theo cả ông chủ lớn Lục Đình Kiêu đây nữa.

Bởi vì có Lục Đình Kiêu ở đây, mấy ông lớn trong thương giới vừa rời khỏi buổi tiệc từ thiện cũng chạy đến góp vui, cuối cùng ngay cả Vân Thâm cũng đến...

Thê nên từ một buổi tiệc mang tính chất đập phá thoát cái đã biến thành buổi tụ họp của giới thương nhân, tóm lại là chẳng thể quấy nổi nữa.

Chẳng thà xong việc rồi về nhà luôn lên giường đánh một giấc cho khỏe, ai ngờ ra đây còn bị hấp diêm tinh thần hu hu hu...

Ninh Tịch ngồi đó mà nhấp nha nhấp nhồm như ngồi phải gai mít, chẳng thể nào ngồi yên được, chán đến mức cứ thê mà bê rượu lên uống một cách vô thức, mãi đến khi ánh mắt của bảo bối nhà cô liếc qua đây.

Xung quanh Lục Đình Kiêu là có nhiều người ngồi nhất nên chẳng nhận được lúc nào, thê mà không ngờ anh còn có thể chú ý đến cô ở bên này.

Sau khi bị anh cảnh cáo Ninh Tịch cười hì hì, cúi đầu nhắn tin cho anh: "Dù sao cũng có anh ở đây mà"

Cho nên là có uống nhiều cũng chẳng sao!

Lục Đình Kiêu trông có vẻ như đang chăm chú nghe ông giám đốc nào đó thao thao bất tuyệt, đúng lúc này di động anh rung lên, anh cúi xuống nhìn lướt, vẻ xa cách cũng dịu đi vài phần, thê rồi cũng không ngăn Ninh Tịch nữa.

Bên cạnh Ninh Tịch thỉnh thoảng có người hiếu kỳ đến gần hỏi thăm, giọng điệu mang theo sự thăm dò...

"Anh Tịch, anh lợi hại thật đấy, hoạt động từ thiện hôm nay bao nhiêu người đến ủng hộ! Em giật bán cả người ấy!"

"Còn không phải à, em tưởng cái hôn lễ thê kỷ của Ninh Tuyết Lạc đã đủ

đáng sợ rồi chứ, kết quả so với anh thì đúng là gặp phải sự phụ..."

Ninh Tịch nhấp một ngụm rượu, bình thản nói: "Đúng lúc bên chính phủ đạo này đang đẩy mạnh phương diện này mà thôi, cộng thêm cả Boss đại nhân nhà mình cũng tới ủng hộ nữa, một con tôm nhỏ như tôi đây cũng chẳng qua vừa hay đại diện cho công ty...."

Bởi vì sự phô trương hôm nay quả thật quá đáng sợ, cho nên bọn họ khó tránh khỏi nghi ngờ rằng có phải Ninh Tịch có ô dù hùng hậu nào đó sau lưng mà bọn họ không biết không. Nhưng nghĩ đến quá trình nổi tiếng của cô bọn họ lại cảm thấy điều này không thể, nếu như cô ấy có ô dù hùng hậu như thế vậy thì tại sao Ninh Tịch phải làm một diễn viên phụ, đóng vai phản diện lâu như thế mới đi đến tận bây giờ...

Cái gọi là có ô dù thực sự phải giống như Mạnh Thi Ý kia, từ lúc debut đến bây giờ chưa từng diễn một vai phụ nào, phim nào phim nấy đều là những bộ phim được đầu tư lớn, bộ phim đầu tiên đã được đề cử Ảnh hậu, đây mới là điển hình của có ô dù.

Cho nên sau khi bọn họ nghe thấy Ninh Tịch nói vậy thì chẳng hề nghi ngờ, ngược lại bọn họ lại rất có hảo cảm với việc Ninh Tịch có gì nói đấy, không cố ý tô vẽ khoe khoang.

Trong phòng có rất nhiều người trẻ tuổi, mọi người đề nghị chơi trò "nói thật hoặc mạo hiểm", Ninh Tịch vừa nghe thấy trò này đã thấy đau đầu, trong cái cảnh có bốn ông ôn thần ở đây chơi trò này để tìm chết à?

Cho nên Ninh Tịch quyết đoán lấy cớ đi vệ sinh để chuồn đi!

Đi đến cuối hành lang không có ai để hít thở không khí trong lành, kết quả, vừa mới đứng bên cửa sổ được một lúc, đằng sau lưng đã vang lên tiếng bước chân.

Ninh Tịch quay lại liền bắt gặp đôi mắt hỗn loạn của Mạc Thần Tu, cả người toàn mùi rượu đứng ở đó.

Nhìn thấy anh ta Ninh Tịch quả thực rất nhức đầu: "Mạc Thần Tu, những gì nên nói tôi đã nói rất rõ ràng rồi, rốt cuộc anh muốn làm thế nào thì mới chịu kết thúc ân oán giữa chúng ta đây, nói thẳng đi cho đỡ mệt!"

Những ngón tay trắng nõn của Mạc Thần Tu vuốt ngược mái tóc lên, vẻ phóng khoáng bất kham lộ ra trên trán, khóe môi anh ta là nụ cười lạnh: "Ha,

kết thúc ân oán? Mẹ cha nó chứ, tôi lại thua một thằng đàn bà, không tiền, không gia thế cũng chẳng có vẻ ngoài! cô cho rằng ông đây nuốt được nỗi ghen này à?"

--- O ---

Chương 1483: Người Đàn Ông Của Tôi Là Ai?

Kể từ khi phát hiện ra sự ám muội giữa Ninh Tịch và Kha Minh Vũ, Mạc Thần Tu vẫn ức không thể nào nuốt nổi.

Anh ta vẫn luôn suy nghĩ người đàn ông như thế nào mới có thể khiến một người con gái như Đường Tịch đem lòng yêu thương được, cuối cùng lại là một tên đàn bà dựa vào phụ nữ để leo lên, như thế làm sao anh ta có thể cam tâm cho được?

Khóe miệng Ninh Tịch giãn giật, thẳng đàn bà... tên này đang nói đến là bảo bối nhà cô đấy à?

"Anh đang nói đến Kha Minh Vũ?" Ninh Tịch nhướn mày.

"Đừng có bảo với tôi cô và tên đó không có gì với nhau! Tôi đã để ý đến hai người rất lâu rồi, nếu như hai người không có gì thì tôi nuốt cả cái thùng rác này cho cô xem!" Mạc Thần Tu chỉ tay vào cái thùng rác bên cạnh phần nộ nói.

Ninh Tịch chặc một cái, trong lòng đang nghĩ thầm cái gã Mạc Thần Tu này cũng tinh mắt ra phết, mới đó đã tìm đúng người rồi, cô còn tưởng tên này sẽ nghi ngờ Giang Mục Dã cơ.

Cô không trả lời vấn đề này một cách xác thực mà lại hỏi ngược lại anh ta: "Vậy thì, anh cảm thấy người đàn ông của tôi là ai thì anh mới có thể nuốt cục tức này xuống? Tôi gọi anh ta đến đây để anh nuốt xuống cho nghẹn chết luôn nhé?"

"Cô... nuốt cái đầu cô ấy!!!" Mạc Thần Tu tức đến mức suýt chút nữa thì hộc máu mồm ngay tại chỗ.

"Ôi, tôi nghiêm túc đấy, anh nói nghe xem nào! Nói ra cái tên có thể khiến anh nuốt được cục tức này xuống đi! Ân oán của chúng ta hôm nay phải giải quyết xong!" Ninh Tịch nói.

Mạc Thần Tu nghe vậy liếc mắt đánh giá cô gái trước mặt từ trên xuống dưới, biết rõ ràng lời nói của cô thật buồn cười, biết rõ ràng cô đang chơi anh nhưng trong lòng anh ta vẫn nghẹn một cục tức, thế rồi anh ta bắt đầu suy nghĩ....

Không phải anh ta tự kiêu nhưng dù có tất cả nghệ sỹ nam trong giới giải trí này, bao gồm cả Giang Mực Dã, anh ta đều không để một ai vào mắt, còn về phần những người ngoài giới giải trí, cũng chẳng có mấy ai vào được mắt anh ta.

Cũng không trách được Mạc Thần Tu lại kiêu ngạo đến thế, cha anh ta là doanh nhân giàu có của thành phố H, chú Hai của anh ta là phó tổng giám đốc của công ty giải trí TL ở Hollywood, gia cảnh nhà anh ta dù có ở ngoài giới giải trí đi nữa cũng được coi là số một số hai.

Những năm nay người có tiền thì nhiều lắm, nhưng có mấy ai không phải là một lão già sáu mươi tuổi, phú nhị đại cũng nhiều nhưng mấy ai có được tướng mạo như anh ta...

Mạc Thần Tu nghĩ nửa ngày mà, trong đầu hiện lên vài cái tên ít ỏi, người thực sự khiến anh ta tâm phục khẩu phục chỉ có....

"Này, anh nghĩ xong chưa đây?" Ninh Tịch mất kiên nhẫn thúc giục.

Mạc Thần Tu dựa vào tường đốt một điếu thuốc, cười đầu ác ý: "Bỏ cuộc đi, trừ phi là Lục Đình Kiêu hoặc là Vân Thâm, bằng không dù cho người đàn ông của cô có là ai thì ân oán của chúng ta vẫn chưa hết đâu!!!"

Lục gia là gia tộc đứng đầu Đế Đô, Lục Đình Kiêu là thần thoại của giới kinh doanh Hoa Quốc, mà Vân Thâm dù chỉ mới có tiếng gần đây nhưng bối cảnh của anh ta lại sâu không lường được, thậm chí có người còn đồn rằng anh ta chính là vua của thế giới ngầm....

Mạc Thần Tu cố ý nói ra hai cái tên căn bản là không thể, rõ ràng là đang chơi khó cô.

Mà sau khi Ninh Tịch nghe thấy hai cái tên đó xong biểu cảm quả thực trở nên rất khó tả...

Lục Đình Kiêu thì cô có thể đoán được Mạc Thần Tu sẽ nói ra, nhưng cô không ngờ anh ta sẽ nhắc đến cả Vân Thâm nữa.

Nghe thấy hai cái tên cùng xuất hiện một lúc, tâm tình quả thực có chút kỳ dị.

Quan trọng bây giờ là xử được tên nào là xong tên đó, sau khi Mạc Thần Tu nói rồi, Ninh Tịch quả quyết rút điện thoại ra, sau đó bấm số gọi: "Alo, anh

yêu à, em đang đứng ở đầu kia của hành lang chỗ lối thoát hiểm ấy, anh có thể ra đây được không? Có chút việc tìm anh... đúng, bây giờ... ừm ừm... được rồi... em đợi anh nha~"

Mạc Thần Tu nhíu mày nhìn Ninh Tịch đột nhiên gọi điện thoại: "Cô gọi điện tho ai thế?"

Ninh Tịch cười cười: "Anh đoán xem~"

--- O ---

Chương 1484: Chủ Động Dâng Yêu Thương

Mạc Thần Tu nhíu mày thật chặt, vừa nãy anh ta nghe thấy Ninh Tịch lúc gọi điện có gọi đối phương là "anh yêu", gọi rõ là buồn nôn... Chẳng lẽ cô ta thực sự gọi điện cho người đàn ông đó?

Ngoài ra, nghe giọng cô ta thì hình như người đàn ông đó là một trong những người có mặt trong phòng karaoke tối nay?

Rốt cuộc người đó là ai....

Hay là đứa con gái chết tiệt nay lại đang đùa giỡn anh, cố tình giả vờ giả vịt!

Mạc Thần Tu cảnh giác nhìn cô chăm chăm: "Đường Tịch, rốt cuộc cô định làm cái quỷ gì thế?"

Ninh Tịch vô tội nhún vai: "Tôi đang nghiêm túc giải quyết ân oán với anh mà! Lát nữa, anh nói phải giữ lời, đừng có hối hận đấy nhé!"

Mạc Thần Tu bật cười thành tiếng, "Lẽ nào cô muốn nói với tôi người đàn ông của cô là Vân Thâm?"

Nói đến đây, vẻ mặt của Mạc Thần Tu thoáng thay đổi, bởi anh nghĩ đến lúc ở đoàn làm phim, quan hệ của Ninh Tịch và Vân Thâm quả thật có cái gì đó lạ lạ, người ta còn đồn rằng Vân Thâm là fan của Ninh Tịch, đầu tư phim, tham gia vào đoàn làm phim cũng vì Ninh Tịch...

Lẽ nào người đàn ông của Ninh Tịch là Vân Thâm thật?

Nhưng mà, khi Ninh Tịch nói với anh ta rằng mình đã có người yêu rồi, còn cả khi bọn họ cùng quay quảng cáo, lúc đó Vân Thâm vừa mới về nước chưa được bao lâu, lúc đó còn chưa qua lại gì mà...

Cô ta lại đang lừa anh ta ư?

Mạc Thần Tu đang chìm đắm trong suy nghĩ, Ninh Tịch đứng đó lắc đầu nói: "Sai rồi, Vân Thâm là quá khứ, Lục Đình Kiêu mới là hiện tại!"

Mạc Thần Tu: "..."

Những lời này của cô lập tức khiến Mạc Thần Tu sợ run, suýt chút nữa thì nôn ra một búng máu, trên trán đầy vạch đen: "Mọi nó, tôi điên rồi mới

đứng đây lải nhải với cô lâu thế! Hôm nay rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu rồi hả?"

Ninh Tịch xòe tay nhún vai, "Đạo này nói thật mà cũng không ai tin à?"

Trên trán Mạc Thần Tu nổi gân xanh, tỏ vẻ sẽ không tin cô nữa dù có là một chữ: "Nói thật cái khí gió! Ông đây vì tin cô nên mới bị biến thành cái dạng này đây!"

"Nhưng tôi không lừa anh thật mà..."

"Khốn khiếp..."

Hai người đang cãi nhau âm ỉ, tiếng bước chân mạnh mẽ vững vàng từ đằng xa vang lên.

Mạc Thần Tu vô thức quay lại nhìn về phía sau, đập vào mắt anh ta là một bóng dáng cao lớn, người đàn ông mặc vest đen khí thế bức người đang bước về phía anh ta và Ninh Tịch, cuối cùng lướt qua anh ta mà dừng lại trước mặt Ninh Tịch.

Lục Đình Kiêu...?

Anh ta ra đây để làm gì? Chẳng lẽ cũng ra đây cho thoáng? Bị Ninh Tịch lừa ra à?

Khi nào của Mạc Thần Tu còn đang loạn cào cào lên với hàng đồng suy nghĩ, Ninh Tịch đứng bên cạnh anh ta đột nhiên bỏ nhào vào lòng Lục Đình Kiêu... bỏ nhào đến... nhào đến...

Không chỉ có thế, điều khiến anh càng kinh ngạc hơn đó là sau khi Ninh Tịch bỏ nhào vào Lục Đình Kiêu, hai tay khoác lên cổ anh, không nói gì cứ thế vít cổ anh xuống, cứ thế cưỡng hôn anh... cưỡng hôn... cưỡng hôn đấy...

Mạc Thần Tu đứng ngẩn tò te, ngây ra nhìn cảnh tượng trước mắt, mãi đến khi đầu ngón tay bị điều thuốc lá cháy hết làm bỏng rát mới sực tỉnh.

Trước đó trong điện thoại, Lục Đình Kiêu không hề hỏi Ninh Tịch gọi mình ra làm gì, cứ thế mà đi thẳng ra đây không ngờ vừa mới ra liền thấy Mạc Thần Tu cũng ở đây.

Ánh mắt anh thoáng lóe lên, anh còn chưa kịp nói gì, thì đúng lúc đó, vợ mình không nói một câu liền bổ nhào vào anh chủ động dâng yêu thương.

Thế nên, trong mắt Lục Đình Kiêu chỉ còn lại duy nhất một người, anh nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, hơi cúi đầu, thuận theo ý cô, phối hợp với nụ hôn của cô...

--- O ---

Chương 1485: Vũ Khí Diệt Hoa Đào

Ninh Tịch như một con cún con, ôm lấy anh cắn cắn, trong đôi mắt sự chiếm hữu ngập tràn.

Lục Đình Kiêu cười khẽ một tiếng, tiếng cười trầm thấp thoát ra khỏi lồng ngực, anh khẽ xoa đầu cô, giọng nói vừa cứng chiều vừa dung túng: "Em lại bày trò gì đây?"

Ninh Tịch ôm lấy Lục Đình Kiêu, hàm hừ nhìn về phía Mạc Thần Tu giờ đã hóa đá trong không khí: "Không có gì, hóng gió một mình chán bỏ xử! Gọi anh ra đây với em!"

Lục Đình Kiêu như có như không nhìn về phía Mạc Thần Tu, anh làm sao mà không biết ý nghĩ của Ninh Tịch.

Giúp vợ yêu giải quyết tình địch, làm lá chắn cho vợ, những chuyện thế này anh đương nhiên là cầu còn không được, vui vẻ mà chịu đựng.

Huống chi anh với Ninh Tịch yêu nhau lâu như thế, hiếm khi thấy Ninh Tịch chủ động công khai thân phận của anh.

Giờ phút này Lục Đình Kiêu đâu còn sự lạnh lùng xa cách vừa nãy, nét mặt của anh khi nhìn cô quả thật là dịu dàng đến mức phát ngáy lên được, anh hơi nghiêng người, khẽ hôn lên khóe môi cô: "Muốn về nhà chưa?"

Ninh Tịch gật đầu lia lịa: "Em muốn về nhà từ lâu rồi! Tất cả chỉ tại cái tên Giang Mục Dĩ không đáng tin đó lừa em một vố..."

Mãi cho đến lúc hai người đã sải bước đi rồi, Mạc Thần Tu đằng sau mới coi như là hoàn toàn tỉnh táo, vội nói: "Từ từ đã!"

Ninh Tịch dừng bước, quay lại nói với Mạc Thần Tu: "Này, một thằng đàn ông như anh định nói mà không giữ lời đấy à?"

Mạc Thần Tu không thèm để ý đến Ninh Tịch, rõ ràng là bị Ninh Tịch lừa cho phát sợ rồi, đến bây giờ rồi vẫn không thể tin được cô, ngoan cố nhìn chằm chằm vào Lục Đình Kiêu hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, xin hỏi quan hệ giữa anh và Ninh Tịch là gì? Ninh Tịch là gì của anh?"

Mạc Thần Tu siết chặt nắm đấm, trong bụng nghĩ thầm có khi hai người này

chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, nói không chừng chỉ là tình nhân, bạn giường... thậm chí...

Dù sao Lục Đình Kiêu đã sớm tuyên bố với mọi người rằng anh ta đã có bạn gái từ lâu rồi!

Đứa con gái chết tiệt, luôn mồm bảo mình và anh ta không phải là một loại người, nhưng thực tế chẳng giống nhau đó sao....

Lục Đình Kiêu nhìn người đàn ông trước mặt với vẻ vô cảm, sau đó trả lời anh ta với vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh: "Cô ấy là vợ tương lai của tôi."

Nói rồi cũng chẳng thèm quan tâm về mặt của Mạc Thần Tu như thế nào, trực tiếp ôm vai Ninh Tịch đi mất.

Đằng sau lưng về mặt của Mạc Thần Tu trống rỗng, đã ngậy ra như phồng rỗi....

Bạn gái trong truyền thuyết của Lục Đình Kiêu... lại chính là Ninh Tịch?

Anh ta còn tưởng Ninh Tịch say rượu nói liêu, hóa ra lại là thật?

Lục Đình Kiêu thực sự là bạn trai hiện tại của cô ta... vậy Vân Thâm... lẽ nào đúng là bạn trai cũ của cô ta?

Mạc Thần Tu thật sự không dám nghĩ tiếp nữa....

Từ khi quen biết cô ta đến giờ, cô ta chưa bao giờ hành xử giống người bình thường.

Khi Lục Đình Kiêu đi ra ngoài tìm cô đã chào tạm biệt với những người trong phòng, nói mình về trước, Lục Đình Kiêu xuống gara để xe trước đợi cô, Ninh Tịch quay về phòng karaoke chào một tiếng rồi cũng về trước.

Lúc cô quay lại Vân Thâm cũng không có ở đó, hình như cũng về rồi.

Trên đường về.

Hôm nay cũng coi như là tránh thoát được cơn nguy hiểm trong gang tấc, về mặt của Ninh Tịch như trút được gánh nặng, "Ài, cuối cùng là cũng dọn dẹp xong một tên! Bảo bối anh hữu dụng quá đi mất! Quả đúng là vũ khí diệt hoa đào mà! Em nhìn cái biểu cảm của Mạc Thần Tu, chắc chắn dù hắn có liệt

dương cả đời cũng không dám đến tìm em đời nợ nữa há há!"

Chậc chậc, hoa đào kiếp của cô quả nhiên chỉ có mỗi Lục Đình Kiêu mới có thể giải được...

Lục Đình Kiêu cười khẽ: "Đa tạ quá khen."

"Nhưng mà... còn một bông nữa sợ rằng không dễ xử lý như thế này... ài, rốt cuộc dùng cái gì mới chém được nó đây..." Ninh Tịch lầm bầm.

Cô tưởng Lục Đình Kiêu không nghe thấy kết quả một lúc sau, bên cạnh vang lên giọng nói bình thản của anh: "Chúng nhận kết hôn."

Ninh Tịch: "Ặc..." Đủ ác.

--- O ---

Chương 1486: Chuẩn Bị Vẹn Toàn

Đề mau chóng tích đủ của hồi môn, bước lên đỉnh nhân sinh đôi lấy vũ khí diệt hoa đào tối cao - "Chứng nhận kết hôn", Ninh Tịch nửa đêm rồi mà còn hăng hái chạy đến chỗ Lâm Chi Chi.

Sau khi hoạt động từ thiện kết thúc Lâm Chi Chi cũng không về nhà mà đến thẳng công ty, ngoài ra Tiểu Đào và toàn bộ nhân viên của phòng quan hệ công chúng cũng bị dựng dậy gọi đến công ty.

Lần này, cái gọi là "hôn lễ thế kỷ" của Ninh Tuyết Lạc coi như đã hoàn toàn bị đảo loạn, tiếp sau đó bên Tinh Huy chắc chắn sẽ không thể dễ yên mà không làm gì được. Cho nên khi buổi tiệc vừa mới kết thúc Lâm Chi Chi lập tức điều động nhân sự, chuẩn bị tất cả mọi thứ vẹn toàn, để đối phó với mọi chiêu thức mà bên Tinh Huy có thể tung ra.

Sáng sớm hôm sau.

Tất cả các tờ báo lớn cùng các trang mạng lớn đều ngập tràn tin tức về hôn lễ của hai nhà Tô - Ninh.

Khác với tất cả dự đoán tình hình của mọi người là tất cả các bài báo về hôn lễ đều đi kèm thêm một cái tên "Ninh Tịch" và một hoạt động từ thiện vốn dĩ trước đó không hề có ai biết đến.

[Buổi lễ thành lập quỹ từ thiện của Ninh Tịch khách quý nhiều như mây, nháy mắt đã đè bẹp "hôn lễ thế kỷ".]

[Có một không hai, tiết lộ bí mật khiến "hôn lễ thế kỷ" của Ninh Tuyết Lạc thất bại nửa đường.]

["Hoạt động từ thiện thế kỷ" PK "Hôn lễ thế kỷ".]

Tất cả các bài báo đều miêu tả một cách chi tiết toàn bộ quá trình lúc đó, từ lúc lễ cưới của Ninh Tuyết Lạc chật kín chỗ cho đến khi khách khứa đi hết vắng tanh, sự phô trương đủ làm chấn động cả Đê Đô...

"Oi, buồn cười chết mất thôi, để xem đám người bên Tinh Huy sau này còn đắc ý cái kiểu gì! Hoàn toàn đã bị Thịnh Thế chúng ta đè bẹp rồi há há!"

"Đúng thế, đúng thế, một buổi lễ thành lập quỹ từ thiện nho nhỏ của Thịnh

Thê chúng ta cũng đủ để đê bẹp hôn lễ thế kỷ của bọn họ!"

"Từ sau khi Tô Dĩ Mạt rớt đài, rất nhiều người đều đồn nhảm rằng Thịnh Thê của chúng ta sắp sụp đổ đến nơi rồi, thật đúng là khiến người ta tức chết mà! Giờ thì để xem đứa nào dám lăm mồm! Thịnh Thê muốn nâng một Nhất tử khác lên chẳng phải còn dễ hơn ăn kẹo ư?"

"Tôi chỉ sợ lại thêm một "Tô Dĩ Mạt" nữa thôi..."

"Chắc là không đâu, tôi cảm thấy sau khi Ninh Tịch trở thành Nhất tử hoàn toàn chẳng thay đổi chút nào cả, chị ấy vẫn tốt lắm, trước đây tôi ở trong đoàn làm phim bị Mạnh Thi Ý bắt nạt chị ấy còn giải vây giúp tôi cơ!"

"Nhắc đến mới nhớ... lần trước tiết mục của tôi bị người bên Tinh Huy chiếm mất, chị Ninh Tịch cũng đứng ra giải quyết cho tôi ấy... sức chiến đấu của chị Ninh Tịch siêu mạnh luôn. Lúc đó chị ấy chẳng qua chỉ nói có mấy câu mà thôi mà đã khiến lão đạo diễn sợ mất vía, lập tức trả lại tiết mục cho tôi..."

"Ô... trước đây khi Tô Dĩ Mạt vẫn còn ở đây cô ta chỉ biết bắt nạt chúng ta, nhất là những nghệ sỹ nữ có xung đột về tài nguyên với cô ta như chúng mình... nhìn chằm chằm chúng ta như thể sợ chúng ta sẽ khiến địa vị của cô ta dao động... nhưng chị Ninh Tịch rất biết bênh vực người nhà nhé..."

"Đây chính là sự khác biệt giữa có thực lực và không đấy, biết chưa? Với thực lực của anh Tịch nhà chúng ta làm sao mà lo địa vị của mình sẽ bị dao động chứ!"

So với bầu không khí thoải mái của Thịnh Thế, toàn bộ Tinh Huy bị bao phủ bởi một lớp mây đen.

Hôm qua quá nửa công ty bọn họ đến lễ cưới của Ninh Tuyết Lạc để ủng hộ, Ninh Tuyết Lạc bị mất mặt xấu hổ, bọn họ cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Đương nhiên những người hả hê khi thấy cảnh này cũng không ít...

Trong phòng làm việc của Thường Lị.

Ngày tân hôn đầu tiên, Ninh Tịch đã đến công ty từ rất sớm, lúc này vẻ mặt của cô ta âm u sầm sì chưa bao giờ thấy.

Thường Lị bận đến mức quay tit mù, khó khăn lắm mới có chút thời gian rảnh: "Tuyết Lạc, cứ để bọn chúng đặc ý thêm một lúc, chiều chị sẽ tung hết

những tin tức đã chuẩn bị ra... lần này chắc chắn sẽ khiến Ninh Tịch ăn đủ!"

Nghe Thường Lệ nói vậy nhưng vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc cũng chẳng dịu đi chút nào, bọn họ có hành động nhưng không có nghĩa là Lâm Chi Chi không có đề phòng, chỉ riêng việc dựa vào những thứ này để lật đổ Ninh Tịch thôi căn bản là chẳng có chút thực tế nào, cô ta cần một thủ đoạn hiệu quả hơn...

--- O ---

Chương 1487: Đại Chiến Dư Luận

Mấy hôm trước, trên mạng còn náo nhiệt, khắp nơi đều là các nhân vật nổi tiếng, tai to mặt lớn khoe ảnh thiệp cưới và quà cưới của Ninh Tuyết Lạc, tất cả mọi người đều mong chờ đến khi đám cưới chính thức diễn ra sẽ còn náo nhiệt đến đâu.

Kết quả không có ai ngờ được, cuối cùng hôn lễ này lại có một cái kết thảm đạm như thế.

Hôn lễ của Ninh Tuyết Lạc long trọng như thế lại bị một hoạt động từ thiện nho nhỏ của Ninh Tịch đè bẹp đến mức không góc đầu lên nổi...

Thoáng cái trên mạng đã ầm ĩ nháo nhào lên, có người cười nhạo Ninh Tuyết Lạc, có người buôn chuyện về ô dù của Ninh Tịch. Cũng không ít người cho rằng Ninh Tuyết Lạc bỏ ra mười mấy nghìn vạn ra để làm đám cưới là xa hoa lãng phí mà Ninh Tịch thì ngược lại, việc đầu tiên cô làm sau khi thành danh đó chính là làm từ thiện, so sánh cả hai với nhau, khác biệt tốt xấu rõ mồn một.

Bình luận này của cư dân mạng nhanh chóng được đẩy lên đầu, thoáng cái những người vốn bất mãn với lễ cưới xa hoa của Ninh Tuyết Lạc ào ào lên tiếng.

[Ha ha ha, thế này nào đâu phải Ninh Tuyết Lạc tổ chức đám cưới cơ chứ! Mà là làm đám cưới cho đám truyền thông thì có! Chỉ toàn thấy khoe là khoe!]

[Tôi đã muốn nói từ rất lâu rồi, mấy ngày hôm nay Phùng Nhất Lan vừa mới đạt được giải Nobel làm rạng danh đất nước như thế mà không được bất kỳ sự chú ý nào, ngược lại tin về hôn lễ của một nghệ sĩ lại đâu đâu cũng thấy, cái xã hội này còn ra thể thống gì nữa hay không?]

[Tôi cảm thấy lần này Tổng hội từ thiện và mấy người phía trên có lẽ là không nhìn được nữa, mới cố ý làm ra chuyện này, chính đốn lại tác phong của giới giải trí!]

...

Vốn dĩ trên mạng đang ngập những lời châm chích hoặc chỉ trích Ninh Tuyết Lạc, đến buổi chiều chiều hướng này dần dần thay đổi.

[Nếu nói như thế, các người không cảm thấy toàn bộ chuyện này từ đầu đến cuối đều toát lên cái gì đó rất kỳ lạ sao? Tại sao buổi hoạt động từ thiện của Ninh Tịch lại trùng hợp đến nỗi tổ chức đúng ngày cưới của Ninh Tuyết Lạc mà lại còn cùng một địa điểm chỉ khác tầng trên tầng dưới?]

[Dù tất cả đều đúng như những gì các người đã nói, giới giải trí có bao nhiêu cây đa cây đề như thế sao cứ phải là Ninh Tịch, một ngôi sao mới nổi gần đây?]

[Hôn lễ đối với một người con gái mà nói là chuyện trọng đại cả đời, người ta có khả năng thì người ta tổ chức long trọng một tí thì có làm sao? Mà đâu chỉ có mỗi Ninh Tuyết Lạc như thế! Chỉ trách móc mỗi cô ấy thì chẳng phải quá không công bằng sao? Ngược lại Ninh Tịch khiến tôi cảm thấy hoạt động từ thiện này của cô ta như kiểu cố tình ý, như thể đang khoe của ấy!]

[Ha ha, quỹ từ thiện này cũng mờ ám lắm, các bạn tưởng nghệ sĩ thành lập quỹ từ thiện đó để từ thiện thật chắc? Các người đã quên scandal của Vương Lệ và Phương Nghệ Hoa rồi à?]

...

Đến sau cùng, dư luận đã nghiêng dần về ba vấn đề chính là "Ninh Tịch cố ý chọn cùng một ngày để cạnh tranh với Ninh Tuyết Lạc"; "Ô dù của Ninh Tịch"; "Ninh Tịch lợi dụng quỹ từ thiện để moi tiền".

Hai vấn đề đầu tiên còn đỡ, dường như tất cả mọi nghệ sĩ nữ đều gặp phải tai tiếng như thế này, không có chứng cứ thì mấy hôm sau cũng tắt mà thôi, nhưng cái đằng sau thì đã nghiêm trọng đến mức đủ để hủy hoại một nghệ sĩ.

Trước đây Vương Lệ lừa gạt quyền góp khiến thanh danh của cô ta tụt dốc không phanh, sổ sách của quỹ từ thiện Phương Nghệ Hoa bất minh cùng một loạt những tai tiếng khác không chỉ khiến cô ta không thể lẫn lộn trong giới nghệ sĩ nữa, mà suýt chút nữa còn phải vào tù...

Có thể thấy chiêu này của Ninh Tuyết Lạc ác đến mức nào.

"Mẹ nó, cái đám người này đúng là vô sỉ! Thời gian và địa điểm chúng ta đã định ra xong từ trước rồi, ai thêm tổ chức cùng một ngày với cô ta!", thực ra đã có chuẩn bị từ sớm nhưng nhìn những bình luận trên mạng, Tiểu Đào tức đến mức thở phì phì.

"Tung một phần chứng cứ lên mạng trước." Lâm Chi Chi nói.

"Vâng, em biết rồi ạ!" Tiểu Đào lập tức đăng nhập vào Weibo, sau đó tung lên mạng bằng chứng đã đặt trước địa điểm và thời gian từ ba tháng trước.

--- O ---

Chương 1488: Cục Diện Nghịch Chuyển Trong Nháy Mắt

Bên Ninh Tịch đang chứng cứ không lâu, phía bên Ninh Tuyết Lạc lập tức chuyển hướng sang vấn đề khác, dù sao bọn họ cũng biết hai vấn đề đó không ban đờ được Ninh Tịch, cho nên dời trọng điểm lên vấn đề thứ ba.

Rất nhanh sau đó có người tự xưng là biết chuyện nội bộ bắt đầu tung ra hàng loạt thông tin, nói rằng Ninh Tịch âm hiểm giả dối, âm thầm ăn chặn tiền quyên góp, mượn danh nghĩa từ thiện để kiếm tiền, nói như thể mình có mắt có mũi ngày nào cũng núp dưới gầm giường Ninh Tịch nên cái gì cũng biết.

Bởi vì, chuyện lần này có liên quan đến bên trên, nếu như Ninh Tịch bị vướng phải scandal kiểu này, bên trên tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn, cho dù là vì áp lực từ dư luận cũng nhất định sẽ điều tra rõ.

Tuy rằng Thường Lệ không có chứng cứ chính xác, nhưng trong giới giải trí người làm những chuyện này nhiều lắm, cô ta chắc chắn Ninh Tịch tuyệt đối không thể sạch sẽ được. Chỉ cần cô ta làm âm chuyện này trên mạng, phía trên chắc chắn sẽ có người vào cuộc, chỉ cần tra ra một vết nhơ bé tí tẹo thì Ninh Tịch chết là cái chắc...

"Tuyết Lạc, em có biết căn biệt thự Ninh Tịch vừa mua ở Đào Hoa Ổ bao nhiêu không? còn cả mấy cái xe thể thao cô ta đặt mua gần đây nữa, mới nổi có mấy ngày làm sao mà kiếm được nhiều tiền thế chứ, cho dù cộng tất cả tiền cát xê đóng phim và tiền đóng quảng cáo cũng không đủ để cô ta tiêu như thế, trong chuyện này nhất định có vấn đề..." Thường Lệ ra vẻ ta đây đã tính trước hết rồi.

Hừ, đó là điều đương nhiên! Ninh Tuyết Lạc cười lạnh một tiếng, Ninh Tịch tưởng rằng bám vào Trang Khả Nhi, có quan hệ với bên trên là vô ưu vô lo được à?

Bây giờ cô ta sẽ biến những thứ đó trở thành nhược điểm chí mạng của Ninh Tịch...

Dưới sự thúc đẩy toàn lực từ phía Ninh Tuyết Lạc, những lời đồn thổi nhanh chóng lan tỏa trên mạng, đa số cư dân mạng đều không có khả năng phán đoán, thấy dư luận nghiêng về phe nào liền chạy về phe đó, tình hình trước mắt đang diễn biến đúng như những gì mà Ninh Tuyết Lạc dự đoán...

cô ta không tin, chuyện của Ninh Tịch làm âm ỉ lớn như thế nhà họ Trang vẫn không có động tĩnh gì, nhà họ Trang sẽ mặc kệ để Ninh Tịch kéo mình xuống bùn?

Cô ta không tra ra những chuyện xấu xa của Ninh Tịch nhưng nếu như là nhà họ Trang thì chưa chắc...

Song....

Lần này Ninh Tuyết Lạc lại tiếp tục sai lầm.

Bên này Thường Lệ ra tay từ phương diện nhân phẩm của Ninh Tịch, đủ các loại bịa đặt đổ lên đầu Ninh Tịch, bảo cô giả nhân giả nghĩa, dựa vào làm từ thiện để khoe khoang, dần dần khiến mọi người tin rằng Ninh Tịch âm thầm chiếm đoạt tiền quyên góp là sự thật.

Nhưng đợi khi mọi chuyện tiên tri đã hòm hòm có thể tiên hành bước tiếp theo để gây áp lực lên phía trên điều tra rõ thì Weibo chính thức phía đại diện Ninh Tịch đột nhiên công bố một phần tài liệu.

Tài liệu về việc Ninh Tịch làm từ thiện trong suốt những năm qua...

Từng tờ biên lai chuyển tiền nhiều như thể tuyết rơi, những bức thư cảm ơn đến từ chính tay những em học sinh mà cô đã giúp đỡ, bắt đầu từ năm 18 tuổi mãi cho đến tận bây giờ, dù mưa gió chưa bao giờ ngừng...

Nêu như nói Ninh Tịch làm từ thiện chỉ để khoe khoang làm màu, để gây áp lực cho đồng sự, vậy thì khoảng thời gian trước khi cô vào giới giải trí, trước khi cô nổi tiếng thì sao? Tại sao cô phải làm chuyện này mà không hề gián đoạn một lúc nào?

Những việc tiếp theo đã không cần Lâm Chi Chi nhúng tay nữa, cánh nhà báo đến phỏng vấn những vùng núi, những cô nhi viện được tiết lộ trong tài liệu để lấy chứng cứ...

Nêu như chỉ có một hai nơi, một hai người thì còn có thể là phía Ninh Tịch đã làm giả, nhưng đến tất cả các nơi, toàn bộ chứng cứ đều là thật, toàn bộ mạng xã hội đều ồ lên, trong nháy mắt dư luận đã đảo ngược...

Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao bên trên cứ phải chọn Ninh Tịch, thậm chí còn để cô làm Đại sứ từ thiện, toàn lực ủng hộ cô đến tận bây giờ bọn họ đã hiểu.

--- O ---

Chương 1489: Không Bị Bọn Họ Nuôi Hồng Người

Lúc này có rất nhiều người đang đều đang chú ý tình hình trên mạng...

Nhà họ Trang.

Trong phòng khách, Trang Liêu Nguyên, Trang Tông Nhân, Mạnh Lâm Lang đều có mặt.

Sự việc trên mạng bọn họ đều rất rõ, chuyện này vừa nhìn vào đã biết có người cố ý sắp đặt. Nếu không giải quyết khéo, quả thực sẽ rất rắc rối, càng khó cái là chỉ cần bọn họ nhúng tay cho dù cuối cùng có chứng minh được Tiểu Tịch trong sạch, đàm tiếu trên mạng vẫn sẽ không hết. Bởi vì đối phương có thể tiếp tục khống chế dẫn dắt dư luận nói rằng bọn họ cố tình bao che cho Ninh Tịch...

Bởi vì tránh ảnh hưởng đến danh tiếng của Ninh Tịch cho nên bọn họ dẫn đo khá nhiều, lúc này cả ba người đang thương lượng xem nên giải quyết thế nào thì thấy Trang Khả Nhi ngồi bên cạnh vẫn đang nhìn chăm chăm vào máy tính đột nhiên kích động hét to máy tính đến trước mặt bọn họ: "Ba, mẹ, ông nội... mọi người xem này!"

Ba người quay ra nhìn nhau, rồi lập tức quay sang nhìn màn hình máy tính, sau đó bọn họ liền thấy vô số những tờ biên lai chuyển tiền cùng với bức thư cảm ơn, những dòng chữ non nớt cũng những bức vẽ ngây ngô...

Trang Khả Nhi lại bật sang một trang khác tìm những tin tức mới nhất, tất cả đều là những cuộc phỏng vấn của phóng viên, có viện trưởng, có các thầy cô của những vùng sâu vùng xa, nhiều nhất là khuôn mặt của những đứa trẻ ngây thơ...

"Vâng ạ, mấy hôm trước chị Tiểu Tịch còn đến đây nữa mà! Mang cho bọn em nhiều đồ ăn ngon lắm, cả sách vở nữa!"

"Thích chị Tiểu Tịch nhất!"

"Chị Tiểu Tịch bao giờ mới có thể đến thăm bọn em nữa?"

Không chỉ là tư liệu phỏng vấn, đám phóng viên còn tìm được không ít những tư liệu, hình ảnh từ xưa cũ nữa...

Xem những thứ này, trên gương mặt của Trang Khả Nhi tràn đầy kiêu ngạo và tự hào: "Con biết mà, chuyện này căn bản là không cần chúng ta phải lo!"

Không biết là vì sao, cũng không cần quan tâm chuyện gì xảy ra, cô có một sự tin tưởng mù quáng vào Ninh Tịch.

Thực ra rõ ràng biết Ninh Tuyết Lạc là chị em họ có cùng dòng máu nhưng mà cô vẫn không chút đắn đo mà đứng về phía Ninh Tịch.

Bây giờ dư luận trên mạng đã chuyển hướng, những lời đồn đãi nhắm vào Ninh Tịch trước đó, thậm chí là những điều ngôn luận và hoài nghi bất lợi đối với Tổng hội từ thiện và phía trên cũng đều biến mất.

Vì thế cho nên không cần bọn họ phải nhúng tay vào nữa, không thể nghi ngờ đây chính là kết quả tốt nhất.

Trang Tông Nhân nhìn những bức ảnh đó thở dài một hơi, trong lòng tràn đầy cảm thán và tiếc nuối, "Một đứa bé ngoan như thế mà lại gặp nhiều trắc trở đến vậy..."

Mạnh Lâm Lang biết Trang Tông Nhân đang nghĩ gì liền cười nói: "Ba, ba nên mừng thay cho Ninh Tịch vì đã không phải lớn lên bên cạnh cái cặp cha mẹ ấy mới phải! Bằng không còn không biết con bé còn bị hai người đó làm hỏng đến như thế nào nữa! Bây giờ như thế này chẳng phải tốt hơn bao nhiêu sao?"

"Khụ..." Trang Liêu Nguyên khẽ ho một tiếng, dù câu này của vợ có hơi thẳng quá nhưng đó cũng là sự thật.

Dĩ nhiên, chỉ hòa nhau một ván này thôi vẫn chưa thể đủ được.

Bên Lâm chi chi đương nhiên vẫn phải phản kích lại, thực tế thì cô cũng chẳng cần cố ý chỉ trực tiếp ra làm gì, trên mạng cũng đã có người liên tưởng đến kẻ đứng sau điều khiển vụ nhắm vào Ninh Tịch lần này là ai...

Cho nên Ninh Tuyết Lạc vừa bị mọi người bỏ quên giờ lại một lần nữa bị đẩy ra giữa dòng dư luận.

[Bây giờ coi như tôi đã biết không thể nhìn mặt mà bắt nhìn dong, ai nói mỹ nhân đều là rắn độc?]

[Thực ra Ninh Tịch cũng rất đáng thương, toàn bị người ta nói dùng mặt để

leo lên, nhưng tôi hoàn toàn không thấy cô ấy dựa vào mặt mà ngược lại vì khuôn mặt đó mà phải chịu vô số những đối xử bất công!]

[Ha ha ha, tôi chẳng nói đấy à, với tư sắc của anh Tịch nhà tôi, nếu thực sự muốn dựa vào mặt thì cần gì lăn lộn khổ sở trong giới thể làm gì? Đã sớm thành phu nhân nhà giàu từ lâu rồi!]

[Giờ thì ai đó nên im miệng được rồi đó! Chẳng lẽ người ta còn có thể xuyên về 5 năm trước để làm những chuyện này à?]

[Cái chiêu đánh lạc hướng sự chú ý của ai đó cũng thuần thục lắm nha! Còn về phần "ai đó" là ai ấy à, cũng chẳng cần tôi nói ra nữa nhỉ?]

--- O ---

Chương 1490: Làm Không Công Cho Người Khác Hưởng

Thường Lệ ngã ngồi trên ghế, mặt mày chán chường.

Lần này đã tính sai hết rồi...

Bọn họ ngàn tính vạn tình, cũng lại không ngờ tới bên phía Lâm Chi Chi có thể đưa ra bằng chứng như thế!

Ninh Tịch thế nhưng còn làm từ thiện từ trước khi vào giới giải trí, giờ thì dù bọn họ có nói gì cũng vô dụng, ngược lại còn khiến danh tiếng và hình tượng của cô ta thoáng cái đã tăng vọt, coi như là miễn phí lãng xê hộ Ninh Tịch một lần.

Như thế này, còn hiệu quả gấp mấy lần so với việc phía Lâm Chi Chi tự tung tự liệu Ninh Tịch làm từ thiện lên mạng để đánh bóng hình tượng...

Bọn họ bận bịu lâu như thế giờ toàn bộ đều biến thành công cốc, để người khác ngồi hưởng.

Giờ khắc này Thường Lệ thậm chí bắt đầu hối hận vì mình đã giúp Ninh Tuyết Lạc đối đầu với Ninh Tịch...

Cô ta phát hiện ra mọi việc đã càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát của cô ta, kết quả là lần một lần hai còn được, nhưng bao nhiêu lần thế tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, Ninh Tịch quả thật cực kỳ khó đối phó.

Như trong dự đoán của cô ta, một giây sau lập tức vang lên tiếng đồ vật vỡ vụn cùng với tiếng chửi mắng đầy phẫn nộ của Ninh Tuyết Lạc.

Tính tình của Ninh Tuyết Lạc dạo này càng lúc càng tệ, cuộc sống của cô ta càng lúc càng khó chịu...

Người ngoài đều nói Ninh Tuyết Lạc dịu dàng hòa nhã đoan trang ra sao, chỉ có cô ta mới biết Ninh Tuyết Lạc thực sự là người như thế nào, cô ta biết bao nhiêu bí mật của Ninh Tuyết Lạc như thế, giờ có hối hận thì cũng đã muộn.

Đôi lần ngẫu nhiên nhìn thấy Ninh Tịch và Lâm Chi Chi, nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa của Ninh Tịch với Lâm Chi Chi, hai bọn họ như bạn bè với nhau, nói không có chút ngưỡng mộ là điều không thể...

Ninh Tuyết Lạc cuối cùng cũng coi như là đã tạm thời xả xong, về mặt cô ta đây hung tợn nói: "Hoảng hốt cái gì! Tôi đã nói rồi, Ninh Tịch chẳng qua là con cá nằm trên thớt của tôi mà thôi, có vụng vầy, có nhảy cao đến đâu, chỉ cần tôi muốn là nó sẽ lập tức chết không có chỗ chôn!"

Chẳng qua bây giờ cô ta và Ninh Tịch đều nắm trong tay bí mật của nhau, vẫn chưa phải là lúc vạch trần nó...

Cho dù là lúc vạch mặt nó, cô ta tuyệt đối phải khiến cho Ninh Tịch chết càng thảm!

Việc phải làm thì vẫn phải làm tiếp, bằng không Ninh Tuyết Lạc lại vì thế mà lên cơn, Thường Lệ ôm lấy cánh tay bị mảnh sứ văng vào máu chảy đầm đìa, cố gắng lấy tinh thần nói: "Bây giờ chỉ có cách im lặng một thời gian, để dư luận tạm lắng xuống. Tôi vừa mới có được tin tức từ nội bộ, bộ Đại Sơn đã lọt vào để cử giải Kim Mã năm nay, cô được đề cử là nữ diễn viên chính xuất sắc nhất rồi. Tôi sẽ tìm một thời cơ thích hợp để tung tin này ra... còn việc hợp tác với đạo diễn Robert đang trong thời gian bàn bạc, muốn có được một vai diễn có lẽ không khó... là một diễn viên, đến cuối cùng mọi người vẫn sẽ nhìn vào tác phẩm của diễn viên..."

Ninh Tuyết Lạc bóp bóp ấn đường, về mặt âm trầm, cô ta phí bao nhiêu công sức cuối cùng cũng nhận được đề cử, cộng thêm vừa mới có được một vai trong bộ phim đầu tư lớn của Hollywood, tuy rằng chỉ là một nhân vật phụ xuất hiện có vài phút, nhưng đối với những diễn viên châu Á mà nói chỉ cần xuất hiện vài phút trong phim của Hollywood đã là chẳng dễ dàng gì rồi. Điều đó có nghĩa là cô ta chính thức bước chân vào thị trường quốc tế, sự nghiệp của cô ta đã bước sang trang mới, còn con nhỏ đề tiện Ninh Tịch đã sa ngã đến mức phải đi đóng phim truyền hình đó làm sao mà sánh được!

"Trông chừng bên Ninh Tịch chặt chẽ cho tôi..." cô ta không tin là không thể bắt được bất cứ nhược điểm nào của nó!

Thường Lệ nghe thế cũng chỉ đành âm ừ, trên thực tế xung quanh Ninh Tịch bị Lâm Chi Chi bảo vệ kín kẽ như cái thùng sắt, ngoài trừ điều đó ra... cô ta còn cảm giác một có thể lực khác trong bóng tối. Cô ta điều tra lâu như thế cũng chẳng điều tra được dấu vết gì, dù có tiếp tục đi nữa cũng chỉ phí công vô ích mà thôi...

Nhưng mà, cô ta không thể nói với Ninh Tuyết Lạc chuyện này, có nói rồi cũng chỉ nhận lại một câu chửi vô dụng mà thôi.

--- O ---

Chương 1491: Khuê Nữ Thật Sự Nhà Người Ta

Đối với Ninh Tuyết Lạc mà nói, chuyện của làng giải trí vẫn không phải là chuyện vương vít nhất, cô ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm để đối phó với Ninh Tịch.

Cô ta bảo Thường Lệ đẩy lùi lịch làm việc của mình trong thời gian này lại để dốc hết tâm sức ở bên cạnh Tô Diễm, đặc biệt còn phải lấy lòng Trịnh Mân Quân nữa.

Vốn dĩ, nếu như người của Trang gia tới tham dự hôn lễ của cô ta thì cô ta đã có thể ngồi vững trên vị trí dâu trưởng cao quý của Tô gia được rồi. Nhưng giờ cô ta lại phải làm một cô con dâu thấp kém, thậm chí còn phải chịu đựng cơn tức giận của con tiện nhân Triệu San San kia, nghe cô ta dè bĩu, châm biếm nữa.

"Mẹ, không lâu nữa History sẽ được mời tham dự tuần lễ thời trang Rorein, đây là vé hàng đầu, tới lúc đấy nếu mẹ rảnh thì đến xem nhé..."

Trịnh Mân Quân nhận tấm vé, trông có vẻ rất hứng khởi, chiếc vé này người bình thường không thể có được, huống hồ còn là vị trí hàng đầu: "Cảm ơn con, Tuyết Lạc, con chu đáo quá!"

Ninh Tuyết Lạc nở cười ngoan ngoãn: "Có gì đâu mà mẹ..."

Đúng lúc này, Triệu San San từ trên lầu đi xuống, cầm một tờ báo trên tay, cố tình đi tới trước mặt Trịnh Mân Quân và Ninh Tuyết Lạc nói với giọng điệu "thiên hạ không loạn thì bà đây không vui": "Ài, danh môn thiên kim chính là danh môn thiên kim, mẹ, mẹ nhìn tu dưỡng với khí chất con nhà người ta xem... bao năm qua lặng thầm làm chuyện tốt không để lại tên... Đây mới là khuê nữ chân chính này, trong người ta chảy dòng máu danh giá, từ tận xương tận tủy đã thấy cao quý rồi! Nào giống ai đó làm gì cũng tính toán... có chút thành tích nhỏ thôi cũng hận không thể khoe với cả thế giới này rồi..."

"Cô..." Ninh Tuyết Lạc tức phát run lên.

Cái con Triệu San San này mồm miệng thật cay độc!

Chuyện đến mức này rồi cô ta buộc phải làm gì đó, nếu không ở Tô gia cô ta sẽ luôn ở thế bị động mất...

"Được rồi San San, con bớt nói vài câu đi, Tuyết Lạc là chị dâu của con đấy!" So với vợ của đứa con riêng tất nhiên bà sẽ đứng về phía vợ của con mình rồi.

"Chẳng phải con cũng chỉ nói vài câu nói thật thôi sao, chẳng lẽ chị ấy không phải là gà rùng ở quê lên à?" Từ sau khi Triệu San San phát hiện ra việc cách xưng hô này có thể khiến Ninh Tuyết Lạc mất khống chế, cô ta bắt đầu không ngừng công kích Ninh Tuyết Lạc.

Lúc này, một người giúp việc được Ninh Tuyết Lạc mang theo khi được gả tới đây xông tới, không nhịn được mà tức giận nói: "Nhị thiếu phu nhân, cô quá đáng quá rồi đấy! Tiểu thư nhà chúng tôi vừa mới vào tới cửa cô đã ức hiếp cô ấy như vậy! Tiểu thư nhà chúng tôi được phu nhân nuôi từ nhỏ tới lớn, là người hiểu biết lễ nghĩa, thông minh không ai bằng, làm gì mà phải chơi trò tiểu nhân, rõ ràng kẻ không ngẩng mặt lên được là cái cô Ninh Tịch nuôi ở quê kia, cô tưởng cô ta tốt đẹp như vẻ bề ngoài chắc? Cô ta..."

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy vừa tỏ ra buồn khổ, lại tủi thân nói, "Tiểu Linh, đừng nói nữa!"

"Tuyết Lạc, con ngăn nó làm gì, con cứ để cho nó nói! Tiểu Linh, rốt cuộc chuyện này là sao? Ninh Tịch đã làm gì?" Trịnh Mẫn Quân lập tức truy hỏi.

Thật ra năm ấy bà ta cũng cảm thấy rất kỳ quặc, tại sao khi ấy con trai mình vốn quyết tâm ở bên Ninh Tịch bỗng dưng lại chia tay với cô?

Khi đó, bà ta vốn tưởng rằng con trai sau khi gặp được người tốt hơn là Ninh Tuyết Lạc nên thay lòng đổi dạ. Khoảng thời gian đó, bà ta nghĩ cuối cùng con trai mình cũng nghĩ thông rồi, Ninh Tịch cũng bị Ninh gia đưa ra nước ngoài sống nên bà ta cũng chẳng đào bới sâu, nhưng giờ nghĩ lại cảm thấy chuyện này có chút gì đó bất bình thường thật...

Tiểu Linh nhận được ánh mắt ra hiệu của Ninh Tuyết Lạc liền lập tức bô bô cái miệng: "Ninh Tịch cô ta..."

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một tiếng quát lớn: "Câm miệng."

Người vừa nói, là Tô Diễm.

Chỉ thấy trên gương mặt ôn hòa của Tô Diễm bỗng trở nên đáng sợ chưa từng có, Tiểu Linh nhất thời sợ đến nỗi chẳng dám thốt lên nửa lời, cô ta bất giác run lẩy bẩy cả lên.

--- O ---

Chương 1492: Vẫn Còn Tình Cảm Với Ninh Tịch?

Ngay đến Ninh Tuyết Lạc cũng bị phản ứng này của Tô Diễm làm cho giật mình: "Diễm, xin lỗi... là em không dạy bảo tốt con bé này..."

"Đi kết toán lương tháng này với quản gia đi." Tô Diễm thẳng thừng nói.

Tiểu Linh nhất thời kinh SỢ: "Cậu chủ, em sai rồi... em thật sự biết sai rồi... cậu đừng đuổi em..."

"Anh Diễm, anh tha cho nó một lần đi, Tiểu Linh vẫn luôn ở bên em, chăm sóc em bao năm nay, lần này chỉ là... chỉ là không nhìn nổi nữa nên mới..."
Ninh Tuyết Lạc đã chã nước mắt nhìn về phía Triệu San San.

"Được rồi, được rồi, đủ rồi! Các con vừa mới kết hôn, ngày vui lại thành cái dạng gì thế này! Tiểu Linh, xuống dưới đi! San San, con cũng về phòng đi!"
Trịnh Mẫn Quân không vui nói.

Triệu San San đen mặt bĩu môi rời khỏi đó, chặc, Ninh Tuyết Lạc dùng chiêu giả bộ đáng thương này cũng thuận thực thật đấy, chẳng trách Tô Diễm vẫn luôn nằm trong bàn tay cô ta như vậy.

"Tô Diễm, sao tự dung con lại nổi điên lên thế? Tốt xấu gì con cũng phải nghe xem nó muốn nói gì chứ..." Trịnh Mẫn Quân thờ dãi nói.

Tô Diễm nhíu mày: "Mẹ, mẹ biết con phản cảm nhất chuyện người làm đi bàn tán chuyện của chủ, những chuyện cô ta muốn nói chẳng qua cũng chỉ là việc lúc Ninh Tịch mới về Ninh gia vì không hiểu lễ nghĩa phép tắc nên có những hành động thất thố thôi, còn có thể nói gì được nữa..."

Trịnh Mẫn Quân nghĩ một hồi, con nhóc Tiểu Linh này có thể biết được gì, có lẽ nếu nói ra cũng chỉ là những chuyện này, thế nên không hỏi nhiều nữa.

Chỉ là khi bà trông thấy thái độ bảo vệ này của con trai mình, ngược lại không khỏi nghĩ nhiều...

Dù sao cũng từ bụng bà sinh ra, bà hiểu nó nhất, sợ rằng... chắc không phải là Tô Diễm vẫn còn tình cảm với Ninh Tịch đấy chứ?

Một lát sau, trong phòng mới của Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc phía trên lầu.

"Diễm, anh vẫn còn giận em sao?" Ninh Tuyết Lạc cẩn thận bước đến ban

công.

"Ban này Tiểu Linh muốn nói gì với mẹ?" Tô Diễm đứng ở ban công, giọng nói có chút lạnh lùng.

Ninh Tuyết Lạc hơi hoảng hốt, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại: "Còn có thể là gì được nữa, thì cũng chỉ là những chuyện năm ấy Ninh Tịch không hiểu lễ nghĩa xong gây chuyện thôi..."

Tô Diễm quay lại, nhìn sâu vào mắt cô ta, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Tuyết Lạc, nhớ cho kỹ những gì khi ấy anh đã nói với em, chuyện năm đó ảnh hưởng rất lớn tới Ninh Tịch, không thể để bất cứ ai biết được! Bao gồm cả người nhà của anh! Huống hồ chuyện đó căn bản là lỗi của chúng ta!"

"Diễm, tất nhiên là em biết chuyện này sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới chị rồi, sao em có thể nói lung tung bên ngoài được chứ! Diễm, anh không tin em sao? Anh... chẳng lẽ tối nay anh nghĩ em cố tình bảo Tiểu Linh nói những chuyện đó trước mặt mẹ à?" Ninh Tuyết Lạc không thể tin nổi, suy sụp vô cùng.

Tô Diễm im lặng không nói.

Vừa xong gã kịp thời ngắt lời Tiểu Linh, giờ muốn biết lúc đó Tiểu Linh muốn nói gì cũng không tra xét được nữa rồi.

Lúc này, Ninh Tuyết Lạc đã khóc lóc giàn giụa, lão đảo lúi lại phía sau, ánh mắt đầy vẻ thê lương: "Diễm... trong lòng anh, em là loại người đó sao?"

Thấy dáng vẻ đau thương cực hạn của Ninh Tuyết Lạc, nghĩ đến những uất ức hai ngày nay cô ta phải chịu đựng, cuối cùng Tô Diễm vẫn phải dịu sắc mặt xuống: "Anh không có ý này, chỉ muốn nhắc nhở em một chút thôi, đừng khóc nữa, là anh đã nặng lời rồi, xin lỗi em."

Ninh Tuyết Lạc nghẹn ngào nhào vào lòng Tô Diễm: "Diễm... em buồn lắm... em thật sự rất buồn... em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi... chỉ muốn được lấy anh thôi mà... sao bọn họ đều nói với em những lời như vậy..."

--- O ---

Chương 1493: Tránh Xa Đế Đô Ra

"Em cứ mặc kệ Triệu San San đi, tạm thời chúng ta cứ ở bên ba mẹ một thời gian rồi bọn mình sẽ chuyển ra ngoài ở riêng, còn về những tin đồn trên mạng, em đừng xem nữa, người tin em ắt sẽ tự tin em." Tô Diễm nói.

Ninh Tuyết Lạc cảm thấy lạc lõng, bất an: "Diễm, có phải anh cũng cảm thấy chị tốt hơn em phải không... em... em có xuất thân như vậy... căn bản không xứng với anh..."

"Nói linh tinh cái gì đấy? Nêu anh có ý này, khi ấy sao lại ở bên em chứ?" Tô Diễm nhíu mày, vỗ nhẹ lên vai Ninh Tuyết Lạc: "Mấy hôm nữa anh sẽ đưa em ra ngoài giải tỏa tâm trạng, anh cũng đặt xong chỗ hưởng tuần trăng mật rồi, đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa."

Ninh Tuyết Lạc gật gật đầu dựa vào lòng người đàn ông của mình: "ừm, Diễm... giờ em chẳng nghĩ gì nữa... em chỉ muốn nhanh sinh cho anh một đứa con thôi..."

Vì không muốn tiếp tục ở thê bị động nữa, nên cô ta vốn định thông qua Tiểu Linh để con bé nói cho Trịnh Mẫn Quân biết chuyện xấu của Ninh Tịch năm ấy, kết quả không ngờ lại đụng phải Tô Diễm. Mà Tô Diễm còn phản ứng gay gắt như vậy, nhưng đáng lo nhất vẫn là cô ta cứ cảm thấy thái độ của Tô Diễm với Ninh Tịch hình như không chỉ là cảm giác áy náy...

Giờ Tô Diễm đã bắt đầu nghi ngờ rồi nên cô ta đành phải tạm thời dừng mọi thứ lại, đợi tới khi cô ta mang thai con của Tô Diễm, mang thai đứa cháu đích tôn của Tô gia. Cô ta không tin đến lúc đó Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoàng Quang còn xía xói gì được!

Bất kể là vì Tô gia hay Ninh gia, đứa con này đều quan trọng vô cùng...

Giờ cô ta không thể chịu thêm bất cứ sai lầm nào nữa rồi...

Hôm sau, Ninh Tuyết Lạc rút chút thời gian ra gọi điện cho nhà họ Đường.

Đây là lần đầu tiên cô ta chủ động gọi cho Đường gia.

Tôn Lan đầu dây bên kia vô cùng kích động, có chút không tin nôi: "Alo...? Tuyết... Tuyết Lạc à con?"

"Là tôi."

"Tuyết Lạc, sao con lại gọi cho mẹ? Có chuyện gì sao? vốn dĩ mẹ muốn tới dự hôn lễ của con, nhưng lại sợ con không vui nên mới không đi... Dạo này con vẫn ổn cả chứ?" Tôn Lan dè dặt hỏi.

Ninh Tuyết Lạc thẳng thừng nói: "Đưa số tài khoản cho tôi, muốn bao nhiêu thì nói, nhưng chỉ lần này thôi."

Tôn Lan quẫn bách, lập tức từ chối: "Không cần, không cần, không cần đâu, chuyện đã được giải quyết xong rồi... người mượn tiền đã trả lại tiền cho mẹ rồi! Tuyết Lạc, xin lỗi con... Lúc đó bọn họ ngày nào cũng vác dao tới trước cửa nhà, mẹ thật sự cùng đường rồi nên mới bảo Tiểu Nặc tới Đê Đô tìm con... Mẹ không cố tình muốn làm phiền con đâu..."

"Được rồi, tôi không rảnh để nói với bà những chuyện này, nếu đã giải quyết xong rồi thì thôi. Tôi hỏi bà, Đường Nặc muốn đăng ký trường đại học ở thành phố nào?" Ninh Tuyết Lạc hỏi.

Tôn Lan còn tưởng cô ta quan tâm tới em trai mình, vui mừng nói: "Tiểu Nặc à! Tôi qua Tiểu Nặc có nói với mẹ là muốn tới Đê Đô học! Thằng nhóc này... từ nhỏ đã muốn lên Đê Đô học rồi... thành tích của nó cũng tốt, chắc sẽ không có vấn đề gì... Thằng bé từ nhỏ đã chẳng thích ra ngoài, mẹ thật sự không yên tâm để nó một mình lắm, đợi nó lên đại học rồi, mẹ muốn ở với nó, nhưng Tiểu Nặc nói không cần... Haiz... Đây cũng đều là chuyện sau này, đến lúc đấy lại bàn thêm vậy..."

Tôn Lan cứ mãi mê kể chuyện nhà mà Ninh Tuyết Lạc ở đầu kia mày đã nhíu mày càng chặt: "Bà bảo Đường Nặc đổi nguyện vọng sang thành phố khác đi."

"Hả...?" Tôn Lan vừa nghe thấy vậy liền ngẩn ra, không kịp phản ứng lại.

"Nêu bà thật sự cảm thấy có phần áy náy với tôi, thật sự coi tôi là con gái bà, vậy bảo nó đổi nguyện vọng đi, tránh xa Đê Đô ra!" Lời lẽ của Ninh Tuyết Lạc thẳng thừng vô cùng.

--- O ---

Chương 1494: Chiếm Đồ Của Người Khác

"Mẹ... đương nhiên con là con gái của mẹ rồi! Nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc Tiểu Nặc thi đại học ở thành phố nào chứ?" Tôn Lan cuống lên.

Giọng điệu Ninh Tuyết Lạc càng trở nên khó nghe: "Giờ Ninh Tịch hại tôi bị lộ thân thế, ngay đến cả mẹ chồng tôi cũng biết tôi không phải là Đại tiểu thư nhà họ Ninh mà chỉ là con gái của một người đàn bà quê mùa! Bà có biết giờ tình cảnh của tôi khôn khổ đến thế nào không? Lúc này mà bà để Đường Nặc lên Đế Đô, còn muốn ở chung với nó! Bà sợ người biết chuyện này còn chưa đủ nhiều hả?"

Tôn Lan nghe câu "con gái của người đàn bà quê mùa" mà lòng đau như cắt.

Bà không ngờ con gái bà lại ghét bỏ bọn họ đến vậy...

Giọng Tôn Lan hơi run lên: "Tuyết Lạc, mẹ biết con khó xử, nhưng chuyện này liên quan tới tiền đồ và tương lai của Tiểu Nặc! Đến lúc đó mẹ có thể không lên Đế Đô, nhưng e rằng không thể thay đổi nguyện vọng của Tiểu Nặc được... Tiểu Nặc từ nhỏ đã luôn mong muốn được tới Đế Đô... nếu giờ bảo nó thay đổi nguyện vọng... sao nó có thể chịu nổi chứ..."

Ninh Tuyết Lạc cười lạnh một tiếng: "Hừ, miệng thì lúc nào cũng kêu làm gì vì tôi cũng được, giờ liên quan tới con trai thì lại như thế, đây là cái mà bà gọi là yêu đáy hả?"

"Tuyết Lạc không phải đâu... mẹ... Tuyết Lạc, con để mẹ nghĩ thêm đã... để mẹ nghĩ đã được không? Đây không phải là chuyện một mình mẹ có thể quyết định được..."

...

Tại trấn Xuân Phong, thành C.

Trong một căn nhà trệt thấp bé.

Cậu thiếu niên nổi giận đùng đùng: "Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà bắt con đổi nguyện vọng! Chị ta nghĩ chị ta là ai! Chị ta có tư cách gì mà bảo chúng ta làm cái này làm cái nọ! Ba mẹ không nuôi chị ta ngày nào, thế còn chị ta thì sao, chị ta đã báo hiếu được ngày nào chưa? Ai nợ chị ta cái gì hả!"

Tôn Lan khóc nói: "Tiểu Nặc, con đừng nói vậy... nó có thể nào thì cũng là chị con... hơn nữa giờ con bé sống cũng không dễ dàng gì... nó nói giờ thân thể của nó đã bị lộ, nhà chồng cũng biết cả rồi... giờ đang khôn khổ lắm..."

Sắc mặt Đường Nặc càng trở nên khó coi: "Lộ thân thể thì sao? Chuyện từ năm năm trước đáng ra nên nói với tất cả mọi người rồi mới đúng đấy? Chị ta tưởng chị ta thật sự là Đại tiểu thư của Ninh gia chắc? Tất cả những thứ này vốn dĩ là của chị con... chị Tịch của con! Chị ta chiếm bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Mẹ, mẹ có thể dùng ích kỷ như thế được không! Kể cả chị Tịch không phải là con đẻ của mẹ, nhưng tốt xấu gì cũng ở nhà chúng ta mười tám năm, lúc khó khăn người đầu tiên xuất hiện cũng là chị ấy đấy!"

"Mẹ không... mẹ không nói Tiểu Tịch không tốt... nhưng người chúng ta đang nói là Tuyết Lạc... Chị con phải làm thế nào đây... Con bé sợ chúng ta lên Đế Đô... chuyện của nó sẽ bị càng nhiều người phát hiện... Mẹ biết những thứ này đáng ra là của Tiểu Tịch... nhưng chị con sống đến giờ cũng đâu có dễ dàng gì... Nó đi lấy chồng, nhà chồng lại có gia thế như thế, chắc chắn rất khó sống, nếu chúng ta ở gần nó kể cả không tới tìm nó, không bị ai phát hiện thì con bé vẫn sẽ thấy khó chịu trong lòng, lúc nào cũng sẽ thấp thỏm lo âu..."

"Khó sống? Chị ta lấy chồng giàu, ăn ngon mặc đẹp, có chỗ nào khó sống hả? Chiếm đồ của người ta lâu như vậy, giờ chị ta có thấp thỏm hay lo lắng thì cũng là đáng đời! Mẹ, mẹ nghĩ thử đi mấy năm nay chị ta đối xử với chúng ta như thế nào? Con thật sự không hiểu rốt cuộc mẹ có gì mà phải thấy hổ thẹn với chị ta nữa!" Cậu thiếu niên giận đỏ bừng cả mặt.

"Ba, chẳng lẽ ba cũng đồng ý chuyện bảo con đòi nguyện vọng sao?" Cậu nhìn cha mình hỏi.

--- O ---

Chương 1495: Không Gì Quan Trọng Bằng Cháu Ngoan

Hai mẹ con tranh cãi một hồi, Đường Thiện từ đầu tới cuối không nói một lời, ông vốn là một người không có chính kiến, lúc này càng không biết nói gì cả.

Thấy con trai hỏi mình, ông theo phản xạ lại nhìn qua vợ rồi mới áp úng nói: "Tiểu Nặc, thật ra mẹ con nói cũng có lý, con đâu cần cứ phải nộp vào Đê Đô. Những thành phố khác cũng có đầy trường tốt mà, cùng lắm con nộp nguyện vọng vào thành phố nào đó ở gần Đê Đô thì cũng có khác gì nhau đâu..."

Đường Nặc vô cùng thất vọng và tức giận: "Hai người... tóm lại con tuyệt đối sẽ không đổi nguyện vọng! Con sẽ thi vào đại học Đê Đô! Đừng ai nghĩ đến việc cản được con!"

Không chỉ vì từ nhỏ cậu đã hướng tới đại học Đê Đô, mà từ sau khi Ninh Tịch đi khỏi, cậu càng muốn đến Đê Đô hơn, cậu nhớ chị ấy, cậu đã nhìn nhận bao lâu nay... chính là để có một ngày thi vào đại học Đê Đô... như vậy mới có thể ở gần chị ấy hơn một chút, còn có thể thường xuyên gặp được chị...

Giờ vì một câu của người kia khiến cậu từ bỏ hết tất cả mục tiêu và nguyện vọng bao lâu nay của mình sao? Dựa vào cái gì chứ?

Sợ cậu vướng víu, hừ, cậu mới là người ghét chị ta vì chị ta đã hại cậu mất chị gái đây này!

"Vừa tới đã nghe thấy mấy đứa ồn ào, cãi vã cái gì đấy? Tiểu Nặc sắp thi đại học rồi, rốt cuộc anh chị có chịu để nó yên tĩnh học không! Chắc không phải... A Thiện lại đi mượn tiền cho người ta đấy chứ?" Một bà lão tóc bạc trắng, trông rất nghiêm khắc đi tới.

"Bà nội..." Đường Nặc gọi một tiếng.

"Không phải đâu mẹ, con nào dám!" Đường Thiện vội giải thích.

Tôn Lan thấy bà đi tới liền hoảng hốt, mẹ chồng của bà mất chồng từ hồi còn trẻ, một tay nuôi con trai khôn lớn, ở nhà nói một là không có hai, vì tính

tình bà rất cứng rắn nên Tôn Lan rất sợ bà.

"Thê có chuyện gì? Tiểu Nặc, cháu ngoan của bà, cháu nói bà nghe xem nào!" Bà lão hiền từ nhìn Đường Nặc.

Mắt Đường Nặc sáng lên, thấy bà như thấy cứu tinh, lập tức chạy tới trước mặt bà, kể hết mọi chuyện cho bà nghe.

Cậu thiếu niên vừa bóp vai cho bà vừa căm phẫn nói: "Bà ạ, chỉ vì cái lý do nực cười là khiến chị ta khó chịu mà ba mẹ con cứ bắt con phải đổi nguyện vọng, không muốn cho con thi vào đại học Đê Đô... Bà cũng biết đấy... từ nhỏ con đã thích Đê Đô rồi... con còn hứa sẽ đưa bà lên thủ đô chơi mà đúng không!"

Bà lão vừa nghe thấy quả nhiên nổi trận lôi đình: "Vớ vẩn! Ai dám bắt cháu ngoan của bà đổi nguyện vọng! Chuyện lớn thê này mà bảo đổi là đổi à, nó là cái đing gì? Con dĩ ranh như nó mà còn dám quản chuyện nhà họ Đường chúng ta nữa à!"

Tôn Lan lén dúi chồng một cái, Đường Thiện đành bắt đắc dĩ mờ lờ: "Mẹ... Mẹ nói vậy khó nghe quá... tốt xấu gì nó cũng là con gái con... là cháu gái của mẹ..."

"Cháu gái cái cút, có ăn hạt gạo nào của Đường gia không mà đòi làm cháu gái nhà này? Nêu đã cho nhà người ta rồi thì cho luôn đi, tôi không dính líu gì đến nó thì nó cũng đừng mơ tới chuyện xen vào bất cứ chuyện gì của cái nhà này! Đặc biệt là chuyện của Tiểu Nặc!" Giọng bà vang như sấm: "Không gì quan trọng bằng cháu ngoan của tôi hết, nêu còn để tôi nghe thấy cô kích A Thiện bảo Tiểu Nặc đổi nguyện vọng nữa, thì cô cút về nhà họ Tôn của cô luôn đi!"

Tôn Lan một dạ hai vâng không dám ho he câu nào nữa, Đường Thiện cũng vậy.

Thật ra họ nào muốn con trai mình chịu thiệt, chỉ là vẫn cảm thấy thương nhớ đứa con gái chưa từng ở bên mình một ngày nào một chút thôi...

Cuối cùng, vì sự can thiệp của bà nội, hai người vẫn phải bỏ cái suy nghĩ chuyện đổi nguyện vọng của con trai.

Chương 1496: Chẳng Lẽ Cung Không Nhớ Em À

Sau khi kết thúc quay phim ở phim trường, Ninh Tịch theo đoàn làm phim chạy khắp mười mấy nơi trên cả nước để lấy cảnh.

Thời gian thoáng cái qua đi, kết thúc cảnh quay ngày hôm nay là có thể về Đê" Đô được rồi.

Vừa hay, địa điểm quay ngày hôm nay lại ở thành c, trùng hợp hơn nữa lại đúng tại cánh đồng ở trấn Xuân Phong.

Trong Loạn Thế Anh Hùng có một cảnh quay giường chiếu ở đây, lần trước lúc cô nhào vào cục cung của cô ở trên xe cũng là ở đây... Chỉ tiếc lúc ấy không có lăn giường thật thôi...

Khoảng thời gian này không có cảnh của Kha Minh Vũ, nên lâu lắm rồi cô và Lục Đình Kiêu không gặp nhau, Ninh Tịch nhớ nhà như điên, chỉ muốn lao nhanh về để gặp bánh bao lớn và bánh bao nhỏ của cô thôi. Nhưng nghĩ đến việc giờ cô đang ở thành c, lúc trước cô đã hứa với Đường Nặc sẽ về ăn bữa cơm, để tránh việc cô phải chạy tới chạy lui, không bằng nhân cơ hội này về Đường gia một chuyến.

Cô vừa liên hệ với Đường Nặc xong thì Lục Đình Kiêu gọi điện tới.

"Alo~"

"Hôm nay về đúng không?"

"ừm ừm, nhưng tự dưng em nhớ ra là có hứa với Tiểu Nặc sẽ về nhà họ Đường ăn cơm, đúng lúc đang ở thành c nên định xong việc thì về đó một chuyến đã rồi mới đi, chắc em sẽ về muộn một chút đấy!" Ninh Tịch nói.

"Nêu muộn quá thì đừng về vội, mai về cũng được."

"ừm, em biết rồi!"

"Sắp họp rồi, anh dập máy trước đây."

"Vâng, anh làm việc đi! Bên em cũng sắp bắt đầu rồi!"

Ninh Tịch dập máy xong có chút lạc lõng, ôi ôi ôi lâu lắm không gặp mà cục cung của cô không nhớ cô chút nào sao? Đã thế còn bảo cô đừng về vội mai

về cũng được nữa chứ...

Dưới ánh chiều tà le lói.

Cuối cùng cũng hoàn thành cảnh quay ngày hôm nay, Ninh Tịch chào tạm biệt đoàn phim trước, sau đó nói với Tiểu Đào là cô phải tới thăm họ hàng gần đó, rồi cô lái xe thẳng đến Đường gia.

Có một đoạn đường không đi xe vào được, Ninh Tịch đỗ xe giữa đường rồi định đi bộ vào.

Vừa xuống xe, đã thấy bóng dáng cậu thiếu niên quen thuộc.

"Chị!" Đường Nặc vừa thấy cô xong liền ngẩn ra, sau đó mới lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Ninh Tịch không cải trang thành cô gái thôn quê như lần trước nữa, lần này cô là chính mình, sau khi xong việc cô tẩy trang, để mặt mộc, nhưng da dẻ lại mịn màng sáng bóng, ngũ quan xinh đẹp vô cùng, mái tóc xoăn dài như rong biển phối với một chiếc váy dài xanh nhạt, trông vừa trẻ trung lại xinh đẹp tuyệt trần.

"Tiểu Nặc, sao em lại ở đây?"

"Em tới đón chị!" cậu thiếu niên hai mắt sáng hấp háy nhìn đi nhìn lại cô: "Chị, trên mạng nói về đẹp của chị là nghịch thiên... em còn không tin, nghĩ là chị PS cơ..."

Ninh Tịch cạ lời: "Đệch! Chị cũng là hàng thật giá thật đấy nhé! Cũng có phải là em ruột chị không thể hả!"

Ninh Tịch vốn dĩ chỉ là do quen miệng nên nói ra câu này, nói xong mới kịp phản ứng lại, nhất thời hai chị em đều rơi vào thế khó xử...

Ninh Tịch vội chuyển chủ đề: "Mau đi thôi, đừng để ba mẹ đợi sốt ruột!"

"Ờm! Vừa biết tin chị về, từ sáng mẹ đã mua bao nhiêu thức ăn rồi, ba còn đi câu cá nữa, cá tươi đàng hoàng..." Đường Nặc bắt đầu kể với chị.

"Ai ya, suýt thì quên khen em, điểm cao như thế, nộp vào Đê Đô là đúng rồi, em trai chị đúng là trâu bò thật! Đã nhận được giấy báo trúng tuyển đại học chưa? Chụp cho chị tấm ảnh khoe cái nào!"

Đường Nặc ngại ngừng gãi đầu, "Chưa! Em vẫn đang đợi..."

--- O ---

Chương 1497: Con Gái Mười Tám Quả Nhiên Biển

Về đến Đường gia.

Quả nhiên Tôn Lan đã làm cả một bàn thức ăn, Đường Thiện cũng đợi sẵn ở cửa từ sớm, vừa thấy hai người liền đón ngay vào nhà.

So với sự ngưng ngập lần trước, bầu không khí lần này tốt hơn rất nhiều, vì ở xa lâu ngày nên còn hơi khách khí, nhưng cũng không đến nỗi quá lạnh nhạt với nhau.

"Tiểu Tịch đến rồi đây à, mau vào nhà vào nhà đi con! Ngại quá, lần trước không giữ con ở lại ăn bữa cơm đã để con đi rồi!"

"Không sao ạ, chuyện đơn giản ấy mà, có cần con giúp gì không?"

"Không cần, không cần, con chỉ cần chờ ăn là được rồi, mẹ còn một món canh nữa thôi, sắp ăn ngay được rồi đây!"

...

Một lát sau, một nhà bốn người lại quây quần bên mâm cơm.

Tôn Lan nhìn dáng vẻ lúc này của Ninh Tịch, có chút xấu hổ: "Con gái mười tám quả nhiên biển, mẹ sắp không nhận ra con nữa rồi..."

Đường Thiện cũng gật đầu cảm thán: "Tiểu Tịch xinh lên nhiều lắm!"

Lần trước cô cải trang nên họ không phát hiện ra điều gì, nhưng lúc này vừa nhìn đã cảm nhận sâu sắc được sự thay đổi của cô, bất luận là tướng mạo hay khí chất, mọi thứ đều thật lạ lẫm.

Nói chuyện khác sợ không được tự nhiên nên mọi người từ từ dần hết lên chuyện của Đường Nặc, nói đến việc lần này Đường Nặc thi được điểm cao, Tôn Lan và Đường Thiện đều vui mừng vô cùng.

"Thằng nhóc này cứ một mực muốn thi vào trường đại học ở Đế Đô, lần này coi như được thỏa ước nguyện rồi!"

"Đàn ông con trai nên tới thành phố lớn xông xáo mở rộng tầm mắt mà." Ninh Tịch nói.

Đường Thiện cũng gật đầu lia lịa: "Đúng thế, đúng thế đấy!"

Thấy con trai thi đạt kết quả tốt như vậy, Tôn Lan và Đường Thiện đều vui mừng vì quyết định khi ấy, nếu để Tiểu Nặc đổi nguyện vọng thật vậy đúng là đã làm lỡ dở cuộc đời thằng bé rồi.

"Chỉ là giấy báo nhập học mãi vẫn chưa gửi tới, sót hết cả ruột..." Đường Thiện nhú mày nói.

"Ông vội cái gì, giấy báo nhập học có bay mất được đâu?" Tôn Lan sáng giọng.

Đang nói dở, bà nội của Đường Nặc vội vã chạy tới.

Thấy có người đến, mọi người đều đứng hết cả dậy.

"Bà nội..."

"Mẹ, sao muộn thế này mẹ lại tới đây?"

Đường lão thái mở một quán ăn nhỏ trên thị trấn, thường ngày đều ở lại quán.

Bà nhìn về phía người bỗng đứng thừa ra trong căn nhà, "Đây là...?"

"Bà nội, chị ấy là chị con đây! Là chị Đường Tịch đây bà!" Đường Nặc vội kéo cánh tay bà.

"Đường... Đường Tịch... Sao con bé lại về đây..." Đường lão thái vô cùng kinh ngạc, nhưng lúc này cũng chẳng kịp nhiều lời, bà vội lấy một phong thư lớn mà chuyển phát nhanh vừa đưa tới từ trong ngực ra, kích động nói với Đường Nặc: "Tiểu Nặc à, giấy báo trúng tuyển của con đến rồi này!"

"Gì cơ?"

"Giấy báo trúng tuyển!"

Trong phút chốc ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên chiếc phong bì trên tay bà.

"Haiz, bà không chờ được nên cứ chốc chốc lại chạy tới chỗ chuyển phát xem xem có thư của Tiểu Nặc nhà chúng ta không, cuối cùng thì thứ bà đợi

cũng đến rồi! Các con mau mở ra xem đi, đọc cho bà nghe xem nào..."
Đường lão thái vui mừng nói.

Đường Nặc kích động nhận phong thư, hít sâu một hơi rồi mở phong bì ra, Tôn Lan và Đường Thiện đều kích động đi lòng vòng xung quanh.

Ninh Tịch nhìn dáng vẻ vui mừng của bốn người, trong lòng cũng thấy vui thay Đường Nặc.

Một giây sau, không biết vì sao sắc mặt của Đường Nặc lại đột nhiên thay đổi...

Trên tay đúng thật là giấy thông báo trúng tuyển, nhưng... nhưng lại không phải là giấy báo trúng tuyển trường đại học Đế Đô! Mà là trường đại học Tây Cương nào đó cách thành C và Đế Đô cả mười vạn tám nghìn dặm...

"Sao lại thế này! Học viện kỹ thuật Tây Cương gì thế... Đây không phải là trường con đăng ký nguyện vọng mà, sao con lại nhận được giấy báo trúng tuyển của trường này vậy?"

--- O ---

Chương 1498: Nhầm Lẫn Ở Đâu

"Gì cơ... Tây Cương..." Tô Lan sững người, nhưng vì bà không biết chữ nên đành giục chồng mình nhìn xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Đường Thiện vội cầm lấy giấy báo trúng tuyển xem: "Chuyện... Chuyện này là sao? Sao không phải là đại học Đế Đô mà là học viện Tây Cương gì đó thế này... Không phải là gửi nhầm rồi chứ?"

"Nhưng trên đó có viết tên của Tiểu Nặc!" Tuy Tô Lan không biết chữ, nhưng hai chữ "Đường Nặc" tên con trai bà thì bà vẫn có thể nhận ra được.

Đường lão thái không thể ngờ được kết quả mà mình vẫn luôn vui sướng giờ lại thành ra thế này, bà lo lắng kéo lấy Đường Nặc hỏi: "Tiểu Nặc à... chắc không phải là con không cẩn thận điền nhầm nguyện vọng chứ?"

"Không thể nào! Con tuyệt đối không điền bất cứ trường học Tây Cương nào, hơn nữa lúc điền nguyện vọng phải kiểm tra lại rất nhiều lần, không thể nào lại nhầm lẫn được cả!" Đường Nặc vô cùng chắc chắn.

"Thế... chuyện này là sao? Hay là vì trùng tên nên cái trường Tây Cương gì đó này nó gửi nhầm?" Đường lão thái suy đoán.

Đường Thiện lắc đầu: "Khả năng nhà trường nhầm không cao, nếu nguyện vọng của Tiểu Nặc không điền trường này, vậy sao trường này lại có thông tin của Tiểu Nặc?"

Sắc mặt Tô Lan tái mét: "Tiểu Nặc, con mau đi tra xem rốt cuộc chuyện này là thế nào đi?"

Đường Nặc đã nhanh chóng đi tra lại rồi, nghe thấy vậy cậu ngẩng khuôn mặt đang sầm mặt từ điện thoại lên: "Một trường loại hai, vì ở vị trí xa xôi nên có chính sách nâng đỡ, hơn 300 điểm là có thể vào rồi..."

"Hai... loại hai... điểm của Tiểu Nặc có thể vào được trường trọng điểm, sao lại thành cái trường rách nát này! Đã thế lại còn xa xôi hẻo lánh, ngồi tàu hỏa cũng mất hai ngày hai đêm! Nghe nói chỗ đó hỗn loạn lắm, trị an lại không tốt... Sao Tiểu Nặc có thể học ở đó được! Chuyện... chuyện này là sao..." Tô Lan cuống cuồng phát khóc cả lên.

Đường Thiện cũng hoảng loạn nói: "Hay... chúng ta cứ đợi thêm xem? Nói

không chừng mấy hôm nữa lại nhận được thêm giấy báo nhập học của đại học Đé Đô thì sao?"

Tôn Lan cả giận nói: "Giáo viên đã nói tuyệt đối sẽ không có tình huống này rồi, sao lại nhận được hai thông báo trúng tuyển cùng lúc được! Nếu nhận được giấy báo của trường này thì chắc chắn không vào được đại học Đé Đô! Đúng là tạo nghiệp... Sao số Tiểu Nặc nhà mình lại khổ thế này..."

"Đừng có khóc lóc nữa, cô khóc thì có tác dụng gì!" Đường lão thái thấy Tôn Lan như vậy càng điên tiết hơn.

Lúc này, Ninh Tịch không nhịn được nói: "Giờ muộn quá rồi cũng chẳng liên hệ được với ai cả, chúng ta đợi tới mai gọi điện đến văn phòng trường để hỏi rõ xem sao vậy."

Thấy Ninh Tịch nói vậy, Tôn Lan gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng... Chúng ta phải gọi điện hỏi cho rõ! Nhất định là nhầm đâu đó rồi!"

Đường Nặc im lặng nhìn trân trân vào tờ thông báo.

Đường Thiện cúi sầm xuống: "Cũng chỉ có thể như vậy được thôi..."

Đường lão thái nhìn Ninh Tịch, cũng không phản bác lại.

Tối hôm đó, cả nhà quây quần lại thảo luận vấn đề của Đường Nặc rất lâu, nhưng cũng chẳng có kết quả gì.

"Chị, giờ muộn quá rồi, chị lái xe về cũng không an toàn, hay hôm nay chị ở lại đây một đêm đi?" Đường Nặc miễn cưỡng lấy tinh lại tinh thần nói với Ninh Tịch.

Ninh Tịch nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu: "Ukm."

Vốn dĩ cô định về Đé Đô ngay trong tối nay, nhưng giờ tình hình của Đường Nặc thế này, cô cũng không yên tâm nên đồng ý ở lại, sau đó cô liền nhắn tin cho Lục Đình Kiêu nói rõ tình hình lúc này.

Chương 1499: Chắc Chắc Là Em Có Thể Vào Được

"Chị, chị ở phòng của em đi! Ga giường em vừa mới giặt sạch phơi khô cả rồi!" Đường Nặc nói.

Lúc sáng, nhận được điện thoại của Ninh Tịch xong cậu đã tự mình đi giặt ga giường để lỡ tối chị không tiện về thì ở lại một đêm.

Trước đây Ninh Tịch ngủ trong phòng chứa củi chất đầy đồ, nhiều năm không trở lại nên căn phòng đó giờ cũng không ở được nữa rồi.

"Thế em ngủ ở đâu?" Ninh Tịch hỏi.

"Em lấy chăn đệm ra ngủ tạm ở phòng khách là được rồi!" Đường Nặc không để ý nói.

Lúc này, Đường lão thái đang nói chuyện với con trai cả con dâu nghe thấy vậy mặt liền biến sắc: "Sao thế được, lỡ cảm lạnh thì sao?"

"Bà nội, con là con trai đây, ngủ đất một hôm thì có sao, cũng đâu thể để con gái ngủ như thế được?"

"Không được, xương cốt con yếu như vậy, dưới đất vừa ẩm vừa ướt sao mà ngủ được!" Đường lão thái không buông tha, bà nhìn Ninh Tịch như thể cô đang hại cháu gái tội vậy.

"Khụ..." Ninh Tịch ho khẽ một tiếng: "Tiểu Nặc, không cần phiền vậy đây, chị tới nhà nghỉ nào gần đây nghỉ tạm một đêm là được rồi."

"Thế càng không được, chỗ đó điều kiện thì kém, môi trường lại không tốt!" Đường Nặc nhíu chặt mày, nhìn về phía bà nội tuyệt đối không chịu thỏa hiệp, lại nhìn Ninh Tịch, cuối cùng cậu nói: "Có thể nào thì ở nhà vẫn tốt hơn, thế chị ngủ ở phòng khách đi, em sẽ mang nhiều chăn đệm ra cho chị!"

"Ừm." Thấy ánh mắt khẩn thiết của Đường Nặc, Ninh Tịch đành phải gật đầu.

Lúc này Đường lão thái mới miễn cưỡng không nói nữa, bà kéo con trai và con dâu qua một bên nói chuyện, "Mẹ còn chưa hỏi hai đứa, sao cái con chết tiệt này lại về đây thế?"

Đường Thiện khẽ ho một tiếng: "Khụ... mẹ... giờ người ta đã là Đại tiểu thư

nhieu tiền nhiều của rồi... không phải là cháu gái mẹ nữa đâu..."

"Nuôi tốn công tốn gạo cuối cùng vẫn là con nhà khác! Lúc đấy mẹ đã bảo vứt nó đi rồi thì chúng mày không nghe! Giờ thì tốt chưa, mắt công nuôi con gái nhà người ta bao nhiêu năm!" Đường lão thái ra vẻ nhưc nhối.

Đường Thiện vội kéo mẹ mình ra xa hơn một chút, thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa! Nếu như vứt đi thật mà người ta tìm đến thì chúng ta mới phiền phức đấy!"

Giọng ba người ngày một xa, Đường Thiện và Tôn Lan tiễn lão thái thái đi rồi mới về phòng ngủ.

Đường Nặc đang vui đầu vào dọn chăn màn trong phòng khách: "Được rồi!"

"Cảm ơn em!" Ninh Tịch đang định nằm xuống lại bị Đường Nặc kéo dậy: "Chị làm gì thế! Chị định ngủ đây thật à! Em nói thế chỉ để dọa bà nội thôi, đàn ông con trai như em sao lại để chị ngủ dưới đất thế này được! Chị mau về phòng ngủ đi!"

Ninh Tịch nghe vậy ngẩn ra, không biết cô nghĩ lại chuyện gì, vành mắt đỏ lên, ngay sau đó cô tiến tới ôm cậu thiếu niên vào lòng, không cho cậu nhìn thấy vành mắt ướt đẫm của mình: "Thằng nhóc chết tiệt..."

Đường Nặc trung ra vẻ mặt vô tội gãi đầu, "Chị... chị sao thế?"

Từ nhỏ tới lớn, đứa trẻ này lúc này cũng vậy... lúc nào cũng bảo vệ cô...

Ninh Tịch điều chỉnh lại cảm xúc rồi mới buông Đường Nặc ra: "Không sao."

"Chị mau vào ngủ đi, thức đêm sẽ bị quầng mắt đấy!"

"Đây, tôi không tranh với anh đâu, phải rồi, chuyện giấy báo trúng tuyển em đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu!" Ninh Tịch an ủi cậu.

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Đường Nặc bỗng sầm xuống, cậu cười khổ nói, "Sao có thể không lo được chứ... Em mong ước bao năm nay... cố gắng bao lâu như vậy... thật ra thì... chị... em sắp buồn đến chết rồi đây này... em sợ lắm... nhớ không vào được đại học Đé Đô thật thì sao..."

Ninh Tịch cười xoa đầu cậu, "Yên tâm đi, chị đảm bảo em nhất định có thể

vào được!"

--- O ---

Chương 1500: Kết Quả Tuyệt Vọng

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa sáng Đường lão thái đã chạy tới giục con trai và con dâu gọi điện thoại hỏi.

Đương nhiên không có ai bắt máy, sớm như vậy đã làm gì có ai đi làm.

Sắc mặt của Đường lão thái, Đường Thiện và Tôn Lan đều rất tiêu tụy, nhìn là biết cả đêm qua họ không ngủ. Còn Đường Nặc không biết có phải vì lời an ủi của Ninh Tịch trước lúc ngủ không mà lại có thể yên lành ngủ thiếp đi.

Cuối cùng cũng chờ được đến giờ làm việc, Đường Thiện lập tức gọi điện đến học viện kỹ thuật Tây Cương, vì căng thẳng quá nên ông cứ lắp bắp mãi nói không lên lời, cuối cùng phải để Đường Nặc tự cầm điện thoại hỏi, đồng thời mở loa ra cho cả nhà nghe.

"Chào thầy, đây có phải là phòng tuyển sinh của học viện kỹ thuật Tây Cương không ạ? Em là Đường Nặc, học sinh trường trung học Dục Lâm thành C. Hôm qua, em có nhận được giấy báo trúng tuyển của quý trường, nhưng nguyện vọng em điền không phải là trường mình. Nên em muốn xin nhà trường chứng thực lại cho em xem liệu có gì sai sót ở đây không ạ..."

"Nhận được giấy báo trúng tuyển rồi?"

"Vâng."

"Nếu đã nhận được giấy báo trúng tuyển rồi vậy là đỗ trường chúng tôi rồi, có thể sai ở đâu được chứ?"

"Nhưng nguyện vọng của em không phải là..."

"Thế thì chắc chắn do em điền sai nguyện vọng rồi, em nên tìm các cơ quan chức năng ở thành phố của em hỏi đi, hoặc hỏi lại giáo viên của em xem."

"Em cũng đang định hỏi đây ạ, nếu đúng không phải là sai sót bên nhà trường..."

"Em cứ kiểm tra lại nguyện vọng của em đi, nếu không sai thì gọi lại đây!"
Nói xong người kia dập búp điện thoại.

"Giáo viên này có thái độ gì vậy! Việc liên quan tới chuyện cả đời của Tiểu Nặc nhà chúng ta mà sao anh ta lại nói như thế hả! Anh ta tra giúp một chút

thì tốn bao nhiêu sức lực?" Đường lão thái tức giận nói.

"Được rồi được rồi, chắc tại người ta cũng đang bận thôi, Tiểu Nặc, con mau gọi điện cho bên tuyển sinh kiểm tra xem đi!" Đường Thiện nói.

Đường Nặc nghe vậy nhú mày, đành gọi điện cho phòng tuyển sinh.

Cậu rất chắc chắn cậu tuyệt đối không điền sai, nhưng bên Tây Cương đã nói như vậy, cậu cũng đành phải xác nhận lại thêm lần nữa cho chắc.

Tra nguyện vọng rất mất thời gian, khó khăn lắm mới chờ được tới trưa, ban tuyển sinh cuối cùng cũng gọi điện tới, kết quả cuối cùng lại khiến tất cả mọi người đều thất vọng...

"Không sai đâu, nguyện vọng một của em đúng là đã điền học viện kỹ thuật Tây Cương đây!"

"Không thể nào, lúc đó em không hề điền tên trường này, rõ ràng em đã điền đại học Đê Đô mà!" Đường Nặc kích động nói.

"Thưa thầy, không thể sửa lại được sao?" Tôn Lan dè dặt hỏi.

"Nếu học sinh nào cũng giống như em, bản thân không chọn tử tế xong lại nói lúc đó không hề điền trường này, rồi chúng tôi sửa lại cho em thì em thấy có được không?"

"Thầy em có thể làm chứng!" Đường Nặc lập tức nói.

Vị nhân viên kia cười lạnh một tiếng: "Ai biết được các người có cùng một giuộc với nhau không? Tôi nói em nghe này, người như em tôi gặp nhiều rồi! Chỉ riêng hôm nay thôi em đã là người thứ ba rồi đấy!"

"Em không... em thật sự không điền sai mà..."

"Được rồi, được rồi, đừng có quấy nhiễu chúng tôi nữa! Giờ một là em vào học trường Tây Cương này, không thì ôn lại một năm nữa đi!"

Đầu bên kia nói xong liền dập điện thoại.

Cả nhà im phăng phắc.

Mắt Đường Nặc đỏ lên, cậu siết chặt nắm tay: "Con không tin... con không

tin... rõ ràng con không điền sai mà!"

Im lặng nãy giờ, lúc này Ninh Tịch mới lên tiếng: "Liệu có phải bị ai đó sửa lại không?"

Đương nhiên cô tin Đường Nặc không thể nào lại phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy, quan trọng hơn là trước đó Đường Nặc hoàn toàn không hề biết gì về ngôi trường này cả. Thằng bé còn không nghĩ đến việc sẽ chọn nó thì sao có thể điền sai thần kỳ như thế được. H

--- O ---

Chương 1501: Em Có Anh Rể?

"Này... này phải làm thế nào bây giờ?" Tôn Lan khóc lóc rồi tung rồi mù cả lên.

Lúc này Đường lão thái cũng phát hoảng: "Không phải là bị ai đó sửa lại thật đấy chứ? Rốt cuộc là tên trời đánh nào thế này!"

Đường Thiện: "Có giáo viên làm chứng cũng không được sao?"

Tôn Lan: "Vừa rồi người ta đều nói không được! với lại ai biết có phải là sai sót từ phía giáo viên hay không... họ có chịu ra làm chứng không hay lại trốn tránh trách nhiệm."

Vừa dứt lời, khuôn mặt ba người lớn đều tràn đầy tuyệt vọng, còn Đường Nặc thì ngơ ngác ngẩn người một hồi lâu mới lại cảm điện thoại lên liên tục gọi tới mấy nơi như sở giáo dục cấp huyện, ban tổ chức thi, trường học, đều chỉ nhận được những câu trả lời công thức hóa: Nêu như trên giấy thông báo nhập học thật sự điền là Tây Cương thì không còn cách nào khác, chỉ còn nước khăn gói đến Tây Cương thôi.

"Thật sự hết cách rồi sao?" vẻ mặt Tôn Lan hốt hoảng.

Đường Thiện ngồi xổm xuống hút thuốc: "Chúng ta không quyền không thể... còn có thể làm gì được nữa... chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi..."

Đường lão thái tức tới mức không thở nổi: "Vậy sao được! Chuyện này không xong đâu! Cho dù tôi có liều mạng cái mạng già này cũng nhất định phải đòi lại công lý cho Tiểu Nặc! Cùng lắm thì ngày nào tôi cũng ngủ trước cửa bộ phận tuyển sinh! Tôi không tin là không ai quan tâm tới việc này!"

Đường Thiện bất đắc dĩ nói: "Mẹ, tuổi mẹ đã lớn vậy rồi, mẹ đừng tự làm khổ mình nữa! Nhà lão Ngưu ở thôn bên cạnh vì chuyện con trai nhà ông ta mà làm loạn ba năm ấy thế mà còn chẳng có kết quả gì. Vài ngày trước, còn không biết bị kẻ nào chặn đường đánh gãy chân, chúng ta không quyền không thể, ai mà thèm nghe lời mẹ chứ..."

Khuôn mặt Đường Nặc tràn đầy sự âm trầm: "Bà nội, bà đừng tức giận... thôi... cùng lắm thì năm sau con thi lại..."

Thân phận của Ninh Tịch khá là ngượng ngùng, không tiện nhúng tay vào chuyện nhà họ Đường nhưng lúc này cô cũng không thể không mở miệng được: "Đợi chút, để con gọi điện thoại thử xem có tìm được ai giúp đỡ không."

Vừa dứt lời, bốn người nhà họ Đường lập tức nhìn về phía cô.

"Tiểu Tịch... con... con có thể tìm được người giúp thật sao?" Tôn Lan cố nén sự kích động, cả Đường Thiện cũng quay ra nhìn cô.

Ninh Tịch cân nhắc lựa lời một chút: "Vấn đề này cũng không lớn lắm nên có lẽ là được, mọi người cũng đừng lo lắng quá."

Đường lão thái lập tức "hừ" lạnh một tiếng, tức giận nói: "Mạnh mẽ góm nhỉ, một con diễn viên như cô thì có cách gì..."

Không biết là Đường Nặc nghĩ tới điều gì mà khuôn mặt tràn ngập bất an, vừa kéo Ninh Tịch ra một chỗ khác vừa nói: "Chị, em thật sự không sao đâu, chị đừng vì em mà quy lụy người khác!"

Cậu biết quan hệ giữa Ninh Tịch và nhà họ Ninh không tốt, những gì chị ấy có hôm nay đều là dựa vào chính mình, cậu không muốn vì mình mà chị ấy phải cầu xin người khác.

Ninh Tịch cười một cách không sao cả: "Quy lụy gì chứ, người chị tìm chính là anh rể của em đó!"

"Hả? Anh... anh rể? Em có anh rể?" Đường Nặc sững sốt mất một lúc lâu.

"Lát nữa sẽ nói cho em, chị đi gọi điện thoại trước đã." Ninh Tịch vỗ vai Đường Nặc, sau đó ra phía sau nhà gọi điện thoại.

"Alo?" Giọng đàn ông khiến cho người ta an tâm vang lên phía bên kia đầu dây.

"Alo, anh yêu à... chắc là em có chút chuyện muốn nhờ anh giúp... chính là chuyện mà tối qua em nói với anh đó..."

"Chuyện giấy thông báo trúng tuyển của em trai em?"

"Ừm, có thể là nguyện vọng của Tiểu Nặc bị người ta sửa rồi..."

"ừ, anh biết rồi, anh sẽ nhanh chóng cho em một câu trả lời thuyết phục." câu trả lời tuy đơn giản nhưng rất rõ ràng.

Ninh Tịch gọi xong quay lại thì Tôn Lan lập tức bước lên hỏi thăm: "Tiểu Tịch, con gọi xong rồi à? Người ta nói thế nào?"

"Nói sẽ mau chóng cho con một câu trả lời." Ninh Tịch đáp.

--- O ---

Chương 1502: Bạn Trai Con

Nghe thấy câu trả lời lập lờ nước đôi này, cả Tôn Lan lẫn Đường Thiện đều có vẻ thất vọng, Đường lão thái thi lại đang bận bịu gọi điện thoại khắp nơi để tìm xem có ai giúp được hay không.

"Đúng rồi Tiểu Tịch, con tìm ai thế? Người này có đáng tin không?" Đường Thiện hỏi một câu.

"À, là bạn trai con." Ninh Tịch lại chẳng hề giấu giếm gì.

Tôn Lan có chút kinh ngạc: "Tiểu Tịch, con hẹn hò rồi sao? Đối phương làm nghề gì thế?"

Ninh Tịch: "Kinh doanh."

Đường lão thái vừa nói chuyện điện thoại xong liền tỏ vẻ ghét bỏ: "Một tên buôn bán thì có bản lĩnh gì chứ? Muốn tìm thì cũng phải tìm quan chức mới đúng! Đừng có trễ nải thời gian mà ảnh hưởng đến Tiểu Nặc..."

Ninh Tịch lại không phản bác lời của Đường lão thái, cô chỉ lẳng lặng đứng nghe.

Người nhà họ Đường dường như đều không mấy hy vọng vào cuộc điện thoại này của Ninh Tịch, ai nấy đều loay hoay như ruồi nghĩ cách...

Ngược lại, Đường Nặc lại có vẻ hứng thú với "anh rể" chưa gặp này, cậu tới trước mặt Ninh Tịch hỏi rất nhiều chuyện.

"Chị, chị có bạn trai thật à?"

"Chị gạt em làm cái gì!"

"Đẹp trai không chị? có đẹp trai hơn anh Tô... à nhầm, Tô cận bã không?"

"Thừa lời, đương nhiên là đẹp trai hơn rồi!"

Đảo mắt đã đến chạng vạng, sắc trời càng ngày càng tối, phía nhà họ Đường đã hết cách mà phía Ninh Tịch gọi cũng vẫn chưa có tin tức gì.

"Tiểu Tịch, bạn trai con đã trả lời con chưa?" Không còn cách nào khác, Tôn Lan đành đặt niềm hy vọng cuối cùng vào Ninh Tịch.

Ninh Tịch lắc đầu: "vẫn chưa ạ."

Mặc dù phía Lục Đình Kiêu không có chút tin tức nào nhưng Ninh Tịch cũng không gấp, cũng chẳng gọi điện thúc giục. Sao cô có thể hoài nghi năng lực làm việc của cung nhà cô được chứ.

"À..." Vẻ mặt của Tôn Lan tràn đầy thất vọng.

Cuối cùng thì sắc trời cũng đã tối hẳn, Đường Thiện cũng không ngồi yên nổi nữa: "Tiểu Tịch này, vẫn chưa có tin gì à? Hay là con gọi điện hỏi một chút xem?"

"Hỏi cái gì mà hỏi chứ, con thật sự trông cậy vào cái con hát thấp kém này sao..." Đường lão thái lo lắng chuyện của cháu trai nên lúc này đang rất tức giận, lời lẽ cũng càng lúc càng gay gắt.

Bà ta chẳng cần biết Ninh Tịch là tiểu thư nhà nào, trong mắt bà ta, cô chính là đồ vong ân bội nghĩa đã ăn không uống không của nhà họ Đường bọn họ nhiều năm!

Bởi vậy, bà ta mới nói con gái chính là thứ hàng lỗ vốn, nuôi chẳng được cái rắm gì, cứ nhìn thấy là lại ngứa mắt...

"Cốc cốc cốc!" Đột nhiên, một tràng gõ cửa vang lên, trong căn phòng đang im ắng như tờ lại càng nghe thấy rõ ràng.

"Trễ thế này rồi, ai vậy?" Tôn Lan thò đầu ra ngó một chút.

"Con đi mở cửa!" Đường Nặc vừa nói vừa bước về phía cửa.

Tiếng kéo cửa vang lên cọt két, một giây sau, Đường Nặc lập tức sững sờ ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn thân hình cao lớn đứng trước cửa.

Người đàn ông mặc bộ vest màu xám đậm được cắt may vừa người, cà vạt tối màu, nhàn nhã đưa lưng về phía bóng đêm đứng trước cửa, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy căn nhà nhỏ hẹp tối tăm này bừng sáng thêm mấy phần...

"Anh... anh là..." Đường Nặc ngẩn người nhìn người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn, khí chất cao quý trước mặt, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên mắt cậu sáng lên: "Chẳng lẽ... anh là anh rể của em sao?"

Lục Đình Kiêu nghe thấy hai chữ "anh rề" thì đôi mắt lạnh khẽ chuyển động, liếc nhìn cậu: "Cậu là em trai của Tiểu Tịch, Đường Nặc?"

"Dạ, đúng vậy ạ, em là Đường Nặc!" Đường Nặc vội vàng gật đầu.

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì giơ tay ra, lúc này Đường Nặc mới thấy trong tay anh đang cầm một chiếc bì thư lớn, cậu không hiểu ý anh là gì nên hỏi lại: "Đây là?"

Lục Đình Kiêu đưa thẳng chiếc bì thư này tới trước mặt em VỢ: "Quà gặp mặt."

"Hả?" Về mặt Đường Nặc ngơ ngác vô thức nhận lấy, đang chuẩn bị khách khí từ chối thì cậu quét mắt đến mấy chữ phía trên bì thư, lúc này sắc mặt cậu lập tức thay đổi.

Tên người gửi ngoài bì thư là Đại học Đê Đô, cậu cuống quít mở ra xem - là thông báo trúng tuyển vào đại học Đê Đô!!!

--- O ---

Chương 1503: Đơn Giản Là Làm Người Ta Muốn Quỳ Luôn

"A a a a a a chị! Chị nhanh ra đây đi!!!"

Đường Nặc đột nhiên kích động kêu to khiên Đường Thiện, Tôn Lan, Đường lão thái, còn cả Ninh Tịch, tất cả đều đồng loạt đi về phía cửa. Sau đó, liền trông thấy một người đàn ông đứng ở cửa còn Đường Nặc thì cầm một bì thư trong tay, dáng vẻ kích động không thôi.

"Chị! Chị xem này! Là... là giấy thông báo trúng tuyển! Thông báo trúng tuyển của đại học Đé Đô!"

"Cái gì... Tiểu Nặc, con lấy ở đâu ra thế này!" Tôn Lan, Đường Thiện và Đường lão thái lập tức bước tới, Ninh Tịch cũng hết sức kinh ngạc.

"Anh rề... vừa rồi, anh rề cho con! Nói là quà gặp mặt cho con!" Đường Nặc ôm bì thư vào lòng như bảo bối, sau đó lại lấy ra để cho cha mẹ và bà nội xem.

Quà... quà gặp mặt...

Ninh Tịch nhìn người đàn ông đứng đối diện mà khóe miệng co quắp lại một chút.

Mẹ nó, cô biết Đại ma vương làm việc luôn đáng tin cậy, nhưng ngàn vạn lần không ngờ lại đáng tin cậy đến mức này!

Lại còn đưa hẳn giấy thông báo trúng tuyển tới đây...

Mà bây giờ cách lúc cô gọi điện mới bao lâu đâu? Cũng chỉ mới nửa ngày thôi mà! Ngoại trừ thời gian lái xe tới đây thì chắc anh chỉ cần khoảng chưa đến một giờ để lấy được tờ thông báo này...

Đơn giản là làm người ta muốn quỳ luôn.

Trong khi mấy người nhà họ Đường đang kích động thì Ninh Tịch bước tới trước mặt Lục Đình Kiêu, không nén nổi mà cảm thán: "Tốc độ của anh... cũng thật nhanh quá..."

Lục Đình Kiêu: "Lần đầu tiên em mở miệng nhờ anh giúp."

Ninh Tịch lập tức ho khẽ một tiếng: "Khụ..."

Không hiểu sao... cô lại cảm thấy câu này của Lục Đình Kiêu có vẻ hơi ai oán thế nhỉ?

Quả thật, trước nay cô chưa từng nhờ Lục Đình Kiêu làm gì cả... lần này cũng là vì Đường Nặc nên mới mở miệng...

"Đây... đây quả thật là giấy thông báo trúng tuyển của đại học Đê Đô sao?" Khuôn mặt của Tôn Lan tràn ngập vẻ không tài nào tin nổi.

Hôm nay, cả nhà bọn họ cũng đã gọi không biết bao nhiêu là cuộc điện thoại, chạy tới bao nhiêu nơi đều chỉ nhận được câu trả lời là không có cách nào. Ai ngờ Ninh Tịch chỉ cần gọi một cuộc điện thoại thôi mà giấy trúng tuyển của đại học Đê Đô đã đưa thẳng tới cửa thê này.

"Tiểu Nặc à, con xem rõ ràng chưa?" Đường lão thái vừa vui vừa sợ hỏi han.

"Con đã xem từng chữ một rồi, không sai đâu, còn có dấu của đại học Đê Đô nữa..." Đường Nặc kích động nói.

"Tiểu Tịch à, bạn trai con xưng hô thế nào đây? Lần này quả thật là rất cảm ơn! Rất cảm ơn cậu ấy!" Tôn Lan lên tiếng.

"Anh ấy... họ Kha..." Ninh Tịch vẫn có chút thận trọng, không nói rõ thông tin thật của Lục Đình Kiêu.

"Thì ra là cậu Kha, thật không biết phải cảm ơn cậu thê nào cho phải!"

"Anh rề, rốt cuộc là anh làm thế nào vậy? Bọn họ đều khẳng định là nguyện vọng này của em không thể đổi lại được nữa!"

"Anh tìm một người bạn nhờ giúp đỡ, phía em có giáo viên làm chứng, không có vấn đề gì mấy." Lục Đình Kiêu chỉ giải thích đơn giản.

Mặc dù chỉ là một câu nói hời hợt nhưng người nhà họ Đường cũng đều tự biết chuyện không dễ dàng như thế, nếu lần này không có bạn trai của Tiểu Tịch giúp thì chắc chắn bọn họ phải chịu thua thiệt rồi...

Đường lão thái cầm tờ giấy thông báo trúng tuyển kia trong tay mà vui sướng vô cùng, không ngờ rằng lần này con bé kia có thể giúp thật, xem như không phí công nuôi nó mười tám năm, tốt xấu gì cũng còn biết giúp đỡ anh

em. còn tốt hơn con bé chết tiệt kia vừa bay lên cành cao là mất dạng luôn, cũng chưa từng trở lại nơi này lấy một lần!

Nhìn người mà con bé này tìm tới giúp đỡ... mặc dù không biết là làm gì, nhưng chỉ nhìn tướng mạo và khí chất... không thể phủ nhận rằng người này còn xuất sắc hơn cái vị Đại thiếu gia nhà họ Tô kia.

--- O ---

Chương 1504: Nhờ Vào Phúc Của Anh

Đường lão thái đi tới trước mặt Lục Đình Kiêu, vui mừng nói: "Cậu này... cậu Kha đúng không! Lần này chuyện của Tiểu Nặc nhà tôi quả thật đã làm phiền cậu thật rồi, đi đường xa tới chắc là đói bụng rồi nhỉ, nhất định phải ở lại ăn bữa cơm với chúng tôi!"

Lục Đình Kiêu không nói gì, chỉ nhìn về phía Ninh Tịch.

Đường Nặc vội vàng nói với Ninh Tịch: "Chị, lần đầu tiên anh về tới nhà, đương nhiên là phải ở lại ăn bữa cơm rồi! Em còn có nhiều chuyện muốn nói với anh về mà!"

Lần đầu tiên gặp mặt, có lời gì mà muốn nói chứ!

Nghe Đường Nặc mở miệng gọi "anh về" mà không chút lạ miệng, Ninh Tịch có hơi buồn cười: "Được rồi!"

Thế là Đường lão thái hơn hờ tự mình xuống bếp làm cơm, còn không ngừng nói với con trai và con dâu: "Lan này, con ra sân bắt gà làm thịt đi! Thiện, con đi đào vò rượu ngon chôn dưới đất kia lên cho mẹ! Tiểu Nặc, cháu ra vườn hái ít rau đi... những thứ kia của nhà chúng ta đều tươi mới... chắc người thành phố không mấy khi được ăn đến đâu..."

Nói xong bà lại nhìn Ninh Tịch: "Con bé này, đừng ngần ra đó làm gì? còn không nhanh dẫn bạn trai vào nhà ngồi, mau pha trà cho cậu ấy, lấy lá trà trong cái bình đỏ ấy, trà đó là bà mua từ trên trời! Trong ngăn kéo có hoa quả khô, mấy đĩa lấy ra mà ăn..."

Ninh Tịch mở bình trà màu đỏ ra pha cho Lục Đình Kiêu, cảm thấy Đại ma vương cũng nghịch thiên quá đi, ngay cả bà nội khó tính vậy mà vừa mới gặp một lần đã bị anh mua chuộc mất rồi.

"Đều nhờ phúc của anh hết, bà chưa bao giờ đối tốt với em như thế..."

Lục Đình Kiêu đưa tay vuốt mái tóc của cô, trong đôi mắt là vẻ đau lòng.

Ninh Tịch biết anh đang nghĩ tới cái gì, bèn cười nói: "Tất cả đều đã qua rồi, anh tốt với em... đây là đền bù tốt nhất của ông trời dành cho em rồi!"

Trên bàn cơm.

Đường Thiện uống say khướt: "Tiểu Tịch, ba kính con một chén... chuyện đấm người vay tiền không trả lần trước... cũng là con giải quyết giúp... Nhà họ Đường chúng ta nợ con nhiều lắm... là nhà họ Đường chúng ta nợ con..."

"Lão Đường, ông uống nhiều quá rồi!" Tôn Lan vội lúng túng ngăn cản Đường Thiện.

Đường lão thái nghe vậy thì chân mày cau chặt: "Chuyện lần trước cũng là con bé giải quyết?"

"Là chị con nghĩ cách dọa bọn họ một chút, nếu không thì mấy tên lưu manh kia sao lại ngoan ngoãn trả tiền được!" Sợ bà nội có thành kiến với Ninh Tịch nên Đường Nặc không dám nói chuyện Ninh Tịch đánh người.

Đường lão thái im lặng không nói gì, cơn giận nhen khuất trong lòng và sự bất mãn với Ninh Tịch trước đây cũng tiêu đi không ít, con bé này coi như là đứa có lương tâm.

Bởi vì chuyện nhận nhầm cháu gái nên trong lòng bà tức lắm, nuôi không con gái nhà người ta không nói, cháu gái nhà mình còn không trở về, ở đâu ra cái chuyện như vậy chứ!

Sau khi giải quyết chuyện của Đường Nặc xong, người nhà họ Đường lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác...

"Nguyện vọng trên phiêu điền nguyện vọng của Tiểu Nặc... đang êm đẹp sao lại biến thành đại học Tây Cương được?" Tôn Lan trầm giọng nói.

"Con chắc chắn là con tuyệt đối không điền nhầm!" Giọng điệu của Đường Nặc đầy chắc chắn.

Lúc này, Lục Đình Kiêu mới nói: "Hệ thống tuyển sinh bên này không đúng với tiêu chuẩn lắm, từ việc nhận phiêu điền nguyện vọng đến quá trình nhập thông tin nguyện vọng vào có rất nhiều cơ hội để động chân động tay, nếu đối phương làm kín đáo thì có thể hoàn toàn không để lộ chút dấu vết gì."

Lục Đình Kiêu nói tới đây thì như nghĩ tới cái gì mà dừng một chút rồi mới nói tiếp: "Mọi người tốt nhất là nên nghĩ lại gần đây xem có đặc tội với người nào không?"

"Đặc tội với người ta? Không... chông có mà... chúng ta sao có thể đặc tội với ai được chứ? Không phải là mấy tên côn đồ kia chứ? Nhưng, bọn chúng

đã sớm rời khỏi trần Xuân Phong rồi mà..." Đường Thiện cau chặt mày.

Tôn Lan nghĩ nửa ngày, cũng hoàn toàn nghĩ không ra là ai làm.

Lúc này, Đường lão thái lại lập tức đứng lên: "Tôi biết là ai làm! Là con bé kia! Nhất định là con bé chết tiệt kia!"

--- O ---

Chương 1505: Tạo Cái Nghiệt Gì!

"Mẹ... Mẹ nói ai thế?" Tôn Lan hồ nghi hỏi.

Đường lão thái lấy tay chỉ vào mặt Tôn Lan, tức phì phò nói: "Còn có thể là ai nữa! Còn không phải là đứa con gái ngoan do cô sinh ra à! Nó không muốn để Tiểu Nặc tới Đế Đô chướng mắt nó, không phải trước đó nó còn xúi cô bắt Tiểu Nặc đổi nguyện vọng à?"

Tôn Lan lập tức ngẩn ra, dường như hoàn toàn không nghĩ đến khả năng này: "Việc này... không thể nào đâu! Con đã giải thích với Tuyết Lạc rồi, đến lúc đó chỉ có mình Tiểu Nặc tới Đế Đô thôi, con sẽ không đi theo mà, cũng tuyệt đối không để Tiểu Nặc quấy rầy cuộc sống của nó... Lúc đó nó cũng đồng ý rồi, cũng không nói gì cả mà..."

Ninh Tuyết Lạc xúi Tôn Lan bảo Tiểu Nặc đổi nguyện vọng ư?

Ninh Tịch nghe đến đó thì cau mày lại, vốn cô đã thấy chuyện điên sai nguyện vọng này đã rất lạ rồi, bây giờ xem ra những gì cô phỏng đoán không sai, việc này chắc chắn do Ninh Tuyết Lạc làm.

Mặc dù cô đã nghi ngờ từ đầu nhưng vẫn không có nói ra, nếu chuyện này do chính cô nói ra thì lại thành châm ngòi ly gián. Cơ mà, từ thân phận người ngoài như Lục Đình Kiêu thì Đường lão thái đương nhiên là lập tức nghĩ đến Ninh Tuyết Lạc rồi...

Lúc này Đường lão thái đã hoàn toàn tức giận: "Cô đúng là ngu xuẩn, nó nói gì thì cô tin nấy à? Nhà họ Đường của chúng ta thì đặc tội được với người có bản lĩnh sửa nguyện vọng của Tiểu Nặc à! Bây giờ nó là Đại tiểu thư nhà giàu Đế Đô, lại còn là Thiếu phu nhân nhà họ Tô nữa! Những chuyện bản thủ, thất đức thế này chẳng phải rất dễ dàng sao! Ngoài nó ra thì còn có ai được nữa!"

"Là do tôi chủ quan quá mà, quá chủ quan nên mới không nghĩ tới sớm... suýt nữa thì đã hại đến tiền đồ của Tiểu Nặc rồi! Sao cái con này lại độc ác như vậy... nhà họ Đường chúng ta đã tạo nghiệt gì đây..."

Đường lão thái đập chân gào khóc.

Đường Thiệu bị lão thái gào khóc đến tỉnh cả rượu, lập tức hét hoảng khuyên nhủ: "Mẹ... mẹ bình tĩnh một chút... chuyện này không có chứng

cứ... dù sao... dù sao thì Tiểu Nặc cũng là em ruột của nó... Con cảm thấy Tuyết Lạc cũng không đến nỗi..."

"Hai cái đứa chúng mày, đến bây giờ mà còn chưa tỉnh ra, sớm muộn gì Tiểu Nặc cũng bị chúng mày hại chết!" Về mặt Đường lão thái đầy uất hận: "Nó là đồ sao chổi! Nó chính là tai họa của nhà họ Đường chúng ta! Nó sợ cái xuất thân từ nông thôn của nó bị người ta phát hiện ra làm nó mất mặt thì làm sao mà từ bỏ ý đồ cho được..."

"Mẹ, chuyện này chắc là có hiểu lầm gì đó, đợi ngày mai con gọi cho Tuyết Lạc hỏi một chút xem sao?"

"Hỏi cái gì mà hỏi, chẳng nhẽ nó lại còn thừa nhận chuyện tốt mà nó làm ra nữa à?" Đường lão thái lườm Tôn Lan rồi ôm Đường Nặc khóc lóc một trận, sau đó lại nhìn Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu như cứu tinh.

"Tịch này! Dù Tiểu Nặc không phải là em ruột của con nhưng tốt xấu gì hai đứa cũng là chị em mười tám năm, đợi Tiểu Nặc tới Đé Đô, con nhất định phải chăm sóc nó đó!"

Đường Nặc nghe vậy có hơi quẫn bách: "Bà nội! Con không cần chị giúp con đâu! Tự con có thể chăm sóc mình được mà!"

Không đợi Ninh Tịch đáp lời, Lục Đình Kiêu đã lên tiếng: "Tiểu Tịch vẫn luôn yêu thương Đường Nặc, tuy không phải em ruột nhưng còn thân thiết hơn cả em ruột. Từ lúc chúng con qua lại với nhau đến nay, cô ấy chưa từng nhờ con làm gì, đây là lần đầu tiên cô ấy mở miệng nhờ con giúp cũng là vì Đường Nặc. Sau khi Đường Nặc tới Đé Đô, không cần bà nhắc nhở chắc chắn chúng con sẽ chăm sóc tốt em ấy."

Nói đến đây, Lục Đình Kiêu lại nói tiếp: "Có điều, bà cũng biết đấy, Tiểu Tịch chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhoi, cháu cũng chỉ là một người có chút tiền thôi. May mà lần này có quen với một người bạn làm trong ngành giáo dục nên mới giúp được. Vì thế, nếu kẻ thù rất có quyền thế này của nhà mình vẫn không cam lòng, sau này lại muốn làm gì với Đường Nặc thì chỉ e là chúng cháu cũng bất lực thôi."

Chương 1506: Đáng Vẻ Nghĩ Một Đẳng Nói Một Nẻo Của Em Thật Đáng Yêu

Lời của Lục Đình Kiêu rất hợp tình hợp lý, không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này Đường lão thái mới hưng hân nói: "Tiểu Tịch, cậu Kha, hai đứa chỉ cần giúp chúng ta chăm sóc Tiểu Nặc một chút là được rồi, còn về phần con bé hèn hạ kia, bà già này tự có cách đối phó!"

Tuy nói Ninh Tuyết Lạc là cốt nhục nhà họ Đường, Tôn Lan và Đường Thiện cũng rất nhớ nhung đứa con gái này, nhưng trong lòng Đường lão thái thì không có gì quan trọng bằng cháu trai của bà hết. Con trai, con dâu đều phải đứng sang một bên hết thì cháu gái có là gì, dù bà có phải liều mạng già, cá chết lưới rách cũng không để cô ta làm hại cháu trai yêu quý của bà.

Lục Đình Kiêu cũng vì biết điều này nên mới cố ý nói như vậy.

Anh biết, nhà họ Đường là điểm yếu của Ninh Tịch, cách tốt nhất để đối phó với Ninh Tuyết Lạc vẫn là để nhà họ Đường tự mình ra tay.

...

Bởi vì hôm sau công ty của Lục Đình Kiêu còn có hội nghị nên sau khi ăn cơm tối xong, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu liền lái xe trở về Đế Đô.

Sau khi trở về, hai người chưa hàn huyên được bao lâu thì lại phải lao đầu vào việc riêng của mình, dạo này Lục Đình Kiêu rất bận, Ninh Tịch cũng quay như chong chóng.

Lâm Chi Chi vừa giúp cô ký được một hợp đồng đại diện cao cấp mà bao nhiêu người muốn tranh cướp, bao gồm cả Ninh Tuyết Lạc, cũng đang chọn kịch bản phim điện ảnh mới. Còn Tắc Linh đang chuẩn bị chiến đấu ở tuần lễ thời trang Lorraine năm nay, nếu thuận lợi thì sang năm có thể tiến quân ra thị trường nước ngoài được.

*Lorraine: một vùng của nước Pháp

Phía bên Tắc Linh đã đi vào quỹ đạo, không còn cần Ninh Tịch phải thường xuyên theo dõi như trước nữa, nhưng vào giai đoạn quan trọng thế này, Ninh Tịch vẫn cố gắng bớt chút thời gian để tự mình ghé qua, cũng may phía đoàn làm phim Cứu Tiêu cũng quay chụp rất thuận lợi, chắc là còn khoảng mấy

ngày nữa là có thể đóng máy.

Lục Đình Kiêu đã kết thúc hết toàn bộ phần diễn, còn Mạc Thần Tu thì cuối cùng cũng đã chết tâm sau lần ở quán karaoke kia. Ngay cả Mạnh Thi Ý - người vẫn luôn kiếm chuyện với cô đạo này cũng yên tĩnh lạ thường, xem như là khổ tận cam lai, thời gian này của cô ở đoàn làm phim trôi qua thật sự thanh thoi.

Sau khi quay xong ngày hôm nay thì Vân Thâm cũng chính thức hết vai, cuối cùng cô cũng được giải phóng hoàn toàn rồi.

Ninh Tịch đang vừa uống nước trái cây vừa ngâm nga thì bên cạnh bỗng vang lên giọng nói thâm trầm: "Tâm trạng tốt lắm à?"

Vân Thâm ngồi xuống chiếc ghế mát xa xa xỉ bên cạnh cô, vừa nói vừa tung hứng con dao găm Thụy Sĩ trong tay.

Bỗng, con dao kia đột nhiên bay ra khỏi tay anh ta tung lên không, khiến ai trông thấy đều sợ hết hồn...

Ninh Tịch cau mày lại, khoảnh khắc con dao kia bay lên không cô liền cướp lấy, tra dao vào vỏ rồi tiện tay ném cho vệ sĩ đứng cạnh Vân Thâm, cô lạnh lẽo nói: "Tên họ Vân kia, anh muốn tìm chết đúng không?"

Vệ sĩ cuống quýt đón lấy con dao, sợ hãi xem phản ứng của lão Đại.

Chỉ thấy Vân Thâm hơi giật mình, trên mặt dường như không hề có chút giận dữ nào mà ý cười trong đôi mắt yêu nghiệt lại càng làm say lòng người, "Darling à, em đang lo lắng cho tôi sao?"

Ninh Tịch đen mặt: "Tự luyện là bệnh, cần phải chữa! Tôi đau lòng cho Annie đó có được không hả?"

Tên này cũng không phải là không biết tình huống của chính mình, lại còn chơi thứ đồ chơi nguy hiểm như thế, có một lão Đại không bớt lo thế này, cô thật sự thấy mệt tim thay cho đám thủ hạ của anh ta.

Vân Thâm đỡ trán, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô gái bên cạnh: "Darling à, đáng vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo của em thật đáng yêu ~"

Ninh Tịch: "... đáng yêu cái ông nội nhà anh ấy!"

Vân Thâm: "Đáng vẻ mỗi lần nói ông nội tôi cũng rất đáng yêu ~"

Ninh Tịch: "... Anh ở nhà ma riết rồi bị nhập đó hả?"

Vân Thâm khẽ cười một tiếng: "Đường Tịch..."

Nghe vậy, trong lòng Ninh Tịch lập tức giật mình, xưa nay tên này không gọi tên cô bao giờ, lần nào cũng Darling ơi, Honey à, gọi cả họ tên cô ra thế này chắc không có chuyện gì hay ho cả.

--- O ---

Chương 1507: Chắc Chắc Là Nam Chính Qua Đường Rồi

Ninh Tịch cảnh giác nhìn anh ta: "Anh lại muốn làm gì?"

Vân Thâm: "Chúng ta quay lại đi."

Ninh Tịch:

"Ninh Tịch, vân tổng hai người chuẩn bị một chút, cảnh quay tiếp theo sẽ bắt đầu ngay đây!" Quách Khải Thắng cách đó không xa lên tiếng gọi.

Ninh Tịch nhìn vân Thâm y như nhìn phải quỷ, nghe thấy Quách Khải Thắng gọi cô lập tức phui mông chạy trốn về phía địa điểm quay.

Đây là cảnh quay cuối cùng của Ninh Tịch và vân Thâm. Nói tới thì, cảnh quay này vân Thâm khá là chất, tuyệt đối có thể nói là cảnh ngẫu nhất nhất phim của ông bố Vân Tứ Thiên.

Trong cảnh quay, vân Hoàng bị các đại phái của Tiên Môn liên hợp vây bắt, rơi vào tình cảnh như ngàn cân treo sợi tóc, tuyệt đối không thể chạy thoát được nữa.

Đúng vào lúc này thì Đại ma đầu - vân Tứ Thiên đã bê quan hơn trăm năm, chưa từng bước ra khỏi Vạn Độc Đường trong truyền thuyết bỗng xuất hiện.

Tất cả Trưởng lão, Tôn giả và các cao thủ của các Tiên Môn trước mặt vân Tứ Thiên không khác gì một con kiến nhỏ nhoi, ông ta như bước vào chỗ không người, huyết tẩy Tiên Môn cứu con gái ra...

"Oa oa oa... Cuối cùng cũng đến cảnh này rồi! Thật đáng mong chờ, thật đáng mong chờ, thật đáng mong chờ mà! Chắc chắn là bố vân của tôi ngẫu ngắt ngây con gà tây luôn!" Giọng nói kích động không thôi vang lên liên tiếp trong đoàn phim.

"Kết thúc cảnh này là bố vân không đóng nữa rồi, thật nhớ bố Vân quá mà hu hu hu!"

"Tôi dám chắc rằng chờ bộ phim này của chúng ta được phát sóng, tỉ lệ người xem nhất định sẽ phá kỷ lục! Anh Tịch và Mạnh Ảnh hậu thì không cần nói rồi, đến ngay cả một diễn viên phụ nhỏ nhoi của chúng ta thôi mà

cũng sáng chói như thế!"

Trong sự chờ mong của đám người mê muội kia, Ninh Tịch và Vân Thâm đã được đeo dây cáp kéo lên.

Cách đó không xa, Giang Mục Dĩ đang mắt húng chổng cầm: "Mẹ nó, cảnh giường chiếu với nữ chính không có phần của tôi, cảnh anh hùng cứu mỹ nhân cũng không có phần tôi, chắc chắn tôi chỉ là nam chính qua đường rồi..."

Mạnh Thi Ý ở bên cạnh nghe nói như thế thì hơi chau mày lại.

Cái gì mà không có phần của anh ta? Bộ cô ta không phải là nữ chính à?

Thật ra thì Giang Mục Dĩ cũng có cảnh thân mật, cũng có cả cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn nhiều là đằng khác chẳng qua là đều quay với Mạnh Thi Ý chứ không phải với Ninh Tịch.

Trong kịch bản nhân vật của Ninh Tịch còn mạnh hơn nam chính cả mấy con phố, vì thế nam chính thật sự là chẳng có chút cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân nào với nàng cả...

"Tất cả chuẩn bị! 3, 2, 1, bắt đầu!"

Quách Khải Thăng ra hiệu, Ninh Tịch lập tức nhập vai theo dây cáp bay lên cao về phía trước.

"Yêu nữ! Trôn đi đâu!" Đám người tu tiên đuổi sát sau lưng Vân Hoàng.

Vân Hoàng bị thương ôm lấy bụng vừa chạy trốn vừa né tránh các đòn tấn công của đám người kia y như trúng chọi đá. Cuối cùng, nàng bị dồn đến vách đá cao vạn trượng, không còn đường chạy nữa. Vân Hoàng lui lại từng bước một, đám người kia lại như hổ rình mồi vây kín xung quanh, thế là hôm nay phải chém chết yêu nữ này ngay tại đây.

"Giết ả!!!"

"Giết ả!!!"

"Yêu nữ lạm sát kẻ vô tội! Táng tận lương tâm! còn không biết liêm sỉ quyền rũ đệ tử tiên môn! Ai ai cũng có thể giết chết!"

Quách Khải Thăng khẩn trương phát tay, ra hiệu máy quay đuổi theo.

Camera đặt ở ở giá sắt trên cao quay thẳng xuống Ninh Tịch, Vân Hoàng thản nhiên dùng mu bàn tay lau đi vết máu bên khóe miệng, cả người nàng đỏ rực, không phân rõ nổi màu sắc của quần áo hay máu tươi nữa.

Đã bị dồn tới bước đường cùng nhưng khuôn mặt nàng không hề có vẻ tuyệt vọng kinh hoàng mà vẫn ngông cuồng y như cũ.

Nàng là con gái của vân Tứ Thiên, cho dù có chết cũng tuyệt đối không thể tỏ ra sợ hãi trước mặt đám người giả nhân giả nghĩa này...

--- O ---

Chương 1508: Xảy Ra Biến Cố

"Đối xử với yêu nữ không cần nói đạo nghĩa, mọi người cùng nhau xông lên!"

Chỉ trong chốc lát, đám người cùng nhau cầm Tiên khí ủa lên, mắt thấy Vân Hoàng sắp bị nghiền nát thì đúng lúc này, một bóng người màu đen bay đến, ông ta vung ông tay áo lên một phát khí thể như hủy thiên diệt địa.

Đám người Tiên môn lập tức kêu thảm mà ngã nhào xuống đất, một chiêu giết hết!

Vân Hoàng ngăn người nhìn người đàn ông đáp xuống từ trên không, chắc là vì biết cuối cùng mình cũng an toàn nên chút sức lực chống đỡ cuối cùng nhanh chóng bị hao hụt. Lúc nàng lung lay sắp ngã thì lập tức rơi vào lòng một người có hơi thở lạnh lẽo: "Cha..."

"Ngoan." Vân Tứ Thiên nhẹ nhàng đặt con gái sang một bên, sau đó dùng đôi mắt lạnh lẽo của mình quét qua đám người của Tiên Môn kia, y hệt như La sát bò lên từ địa ngục...

Những diễn viên phụ và cả các diễn viên quần chúng đều để lộ vẻ sợ hãi từ sâu trong lòng, lúc này ai nấy cũng bô bô vì đại nghĩa, giờ đây tất cả lại cảm nhu hèn, thậm chí đã có người lão đảo chạy trốn...

Quách Khải Thăng xem mà gật đầu liên tục, phó đạo diễn bên cạnh cũng cảm thán: "Diễn xuất của vị vận tổng này cũng thật là tốt! Ánh mắt này... chặc chặc chặc... có điều... anh ta là một người phụ thân, biểu hiện hình như... có hơi không giống một người phụ thân nên có?"

Quách Khải Thăng lại lắc đầu nói: "Không không không, Vân Thâm xử lý rất tốt! Trong kịch bản vợ của Vân Tứ Thiên là Đại đệ tử của Trưởng môn Đệ nhất Tiên môn, bởi vì hai người yêu nhau nên cuối cùng bị người của Tiên môn tự tay giết chết ngay cả xác cũng không còn, Vân Tứ Thiên hận đám nhân sĩ chính phái đến thấu xương."

"Chuyện năm đó là chấp niệm và tâm ma lớn nhất của ông ta, lúc này lại thấy đứa con gái duy nhất có tướng mạo cực giống với vợ mình bị chính phái đuổi giết, chuyện này khơi gợi lên ký ức lúc vợ ông ta bị giết, vì thế biểu hiện này của Vân Thâm cũng không có gì là quá đáng..."

Phó đạo diễn nghe vậy thì gật đầu liên tục.

Cảnh quay trước mắt vẫn tiếp tục nhưng lại khá là đơn giản, Vân Tứ Thiên thực hiện mấy động tác diễn làm màu phô diễn độ ngẫu đánh tan vòng vây xong về sau hậu kỳ lại tăng thêm hiệu ứng kỹ xảo cho cảnh này là hoàn mỹ rồi.

Mọi việc đang diễn ra thuận lợi thì lúc này lại có biên cố xảy ra!

Camera trên đầu Ninh Tịch bỗng vang lên tiếng "răng rắc" kinh hồn, sau đó rơi thẳng xuống vị trí của Ninh Tịch...

Mà lúc này, Ninh Tịch lại đang nhắm mắt nằm dưới đất diễn cảnh hôn mê nên không biết mọi việc xảy ra trước mắt, mãi đến khi người quay phim sợ hãi kêu lên một tiếng "tránh ra" thì đã không còn kịp nữa rồi...

Người chung quanh cũng sợ hãi la lên:

"A a a a a"

"Ninh Tịchhhh!!!"

Lúc Ninh Tịch mở choàng mắt ra thì chỉ thấy một bóng người đột nhiên lao đến che chở cho cô, sau đó lập tức bị lực tác động của vật nặng ép đè hẳn lên người cô, đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn...

"Vân Thâm!!!" Ninh Tịch đỡ lấy vân Thâm.

"Ôi trời đất ơi! Vân tông!"

"Vân tông, ngài sao rồi?" cả đoàn làm phim loạn cào cào.

"Lão Đại!!!" Hai vệ sĩ của vân Thâm cũng hét hoảng chạy tới.

"Gào cái gì?" Vân Thâm chống người ngồi dậy, động tác có vẻ hơi cứng nhắc.

Vì lúc này anh ta đang mặc đồ đen nên cũng không nhìn ra được là có bị thương hay không.

Lúc này, Ninh Tịch giơ tay cởi lớp trường sam tối màu trên người vân Thâm ra, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới, vẻ mặt hiện lên sự kinh hoàng trước

nay chưa từng có...

--- O ---

Chương 1509: Không Dịu Dàng Đỗ Tôi Một Lần Được À?

"Darling à, ở đây nhiều người như thế! Em thế này... không hay lắm thì phải?"

Giọng điệu của Vân Thâm vẫn gọi đòn như trước, Ninh Tịch tức đến nỗi suýt ngiên nát răng, cũng chẳng thèm để ý đến việc quanh mình còn có rất nhiều người vây quanh mà mắng: "Mẹ nó có phải anh bị điên rồi không! Ai bảo anh lao tới!!!"

Bị mắng lút đầu nhưng có vẻ tâm tình của Vân Thâm vẫn rất tốt: "Hung dữ với ân nhân thế đấy à?"

Ninh Tịch không để ý đến anh ta nữa mà giật phăng áo khoác ngoài trên người anh ta ra, để lộ lớp áo màu trắng bên trong, vết máu đỏ tươi chói lòa đập vào mắt, sắc mặt của Ninh Tịch lập tức thay đổi, ngay cả tay cũng đã bắt đầu run: "Anh chảy máu rồi!!!"

Vân Thâm ngheo đầu nhìn thoáng qua phía sau tay mình rồi cau mày: "Hừ, thật phiền phức!"

"Trời ạ! Vân tông bị thương rồi! Mau gọi xe cứu thương!" Người đứng vây quanh đó lớn tiếng la lên.

Ninh Tịch ráng làm mình bình tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn không kìm được mà hơi run rẩy: "Không được... không còn kịp nữa rồi... không kịp..."

"Ninh Tiểu Tịch, bà sao rồi, có bị thương không?" Giang Mục Dĩ thở hồng hộc chen vào.

Ninh Tịch lập tức nhìn Giang Mục Dĩ, "Giang Mục Dĩ, hôm nay ông đi xe gì tới?"

Giang Mục Dĩ khó hiểu: "Con xe đồ chót siêu tốc độ của tôi... Sao thế?"

Ninh Tịch vội vàng đỡ Vân Thâm dậy: "Đưa bọn tôi tới bệnh viện!"

Giang Mục Dĩ: "Hả?"

Ninh Tịch: "Nhanh!"

Giang Mục Dã: "À ừ..."

...

Cách đó không xa, Mạnh Thi Ý trơ mắt nhìn Vân Thâm không để ý đến tính mạng mình lao vào cứu Ninh Tịch, sự ghen ghét trong lòng cô ta lập tức dâng trào, đến nỗi móng tay bám vào da thịt dường như sắp gãy.

Con ả đê tiện đáng chết kia thế mà lại mê hoặc Vân Thâm đến nỗi khiến anh ta không cần cả mạng nữa rồi, lại còn dùng cơ thể tôn quý của mình để ngăn cản nguy hiểm cho cô ta.

...

Ở một nơi khác, Ninh Tịch vội vàng đỡ Vân Thâm lên xe của Giang Mục Dã, sau đó giục Giang Mục Dã chạy tới bệnh viện Nhân Dân số một của Đê Đô ở gần đây nhất.

Vân Thâm bị một mảnh kim loại của camera cắt một vết dài ở gần gáy, máu tươi đang chảy ào ạt ra ngoài, Ninh Tịch xé một miếng vải trên váy xử lý cấp tốc một chút, sau đó dùng tay đè chặt miệng vết thương, đồng thời thúc giục Giang Mục Dã lái xe ở đằng trước: "Giang Mục Dã, rút cuộc là ông có lái được không thế hả? Nhanh lên một chút! Nếu không được thì đổi tôi lái!"

Giang Mục Dã đen mặt: "Ai bảo tôi không được! Tôi đã lái nhanh lắm rồi đó!"

Ninh Tịch vẫn không ngừng thúc giục: "Đừng quan tâm đến đèn đỏ, không có ai thì cứ lao thẳng qua! Nhanh lên!"

Giang Mục Dã nhìn sáng vẻ khản trương mà anh ta chưa từng thấy ở Ninh Tịch bao giờ qua kính chiếu hậu, sắc mặt không khỏi có chút khó coi: "Đàn ông đàn ông bị thương ngoài da một chút thôi mà, bà có cần lo lắng đến mức đó không hả?"

Ninh Tịch nghiêm giọng đáp lại: "Đừng nói chuyện với tôi nữa, chuyên tâm lái xe của ông đi!"

Vẻ mặt của Giang Mục Dã vô cùng tủi thân: "... " - Rõ ràng là bà quấy rầy tôi mà!

Ở ghế sau, Vân Thâm yên lặng nhìn hàng lông mày đang cau chặt cùng với

vàng trán đỏ mồ hôi của Ninh Tịch mà cười khẽ: "Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo... còn nói là em không quan tâm tôi nữa..."

Ninh Tịch nhìn chăm chăm vào dòng máu chảy càng lúc càng nhanh qua kẽ tay của mình: "Tôi chỉ không muốn mình lại phải nợ anh nữa thôi!"

Ánh mắt Ninh Tịch hơi âm ỉm dần, anh ngửa lưng tựa vào ghế thì thào nói: "Hừm... đúng là độc ác... không dượng dẫu tôi một lần được à?"

Ninh Tịch: "Im miệng! Đừng làm nhảm nữa! Anh dành sức mà giữ tỉnh táo cho tôi!"

Giang Mục Dĩ nghe đối thoại của hai người thì càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, có phải Ninh Tịch lo cho Vân Thâm hơi quá mức rồi không?"

Tên bạn trai cũ này quả nhiên là có sức chiến đấu đáng sợ nhất...

--- O ---

Chương 1510: Nay Cũng Quá Xui Xẻo!

Cuối cùng cũng đã đến bệnh viện, Ninh Tịch đỡ Vân Thâm vào phòng cấp cứu bằng tốc độ nhanh nhất.

Giang Mục Dĩ đỗ xe xong đang muốn đuổi theo thì đuôi mắt quét về phía ghế sau, lập tức liền kinh sợ.

Ôi mẹ ơi... chỉ bị thương ngoài da một chút thôi mà, sao lại chảy nhiều máu như thế!

Giang Mục Dĩ lập tức tỉnh táo lại, không kịp nghĩ nhiều mà đuổi theo sát đằng sau.

Lúc Giang Mục Dĩ chạy tới, Vân Thâm đã được đưa vào phòng cấp cứu, Ninh Tịch đang sốt ruột gọi điện cho ai đó.

"Đúng... phòng cấp cứu của bệnh viện Nhân Dân số một Đé Đô... rồi... nhanh lên chút..."

Giang Mục Dĩ trông thấy hai tay Ninh Tịch đầy máu tươi, quần áo cũng dính đầy máu, trên hành lang cũng in một chuỗi dấu chân máu...

"Ninh Tiểu Tịch, rốt cuộc là có chuyện gì thế? Tên đó còn bị thương ở chỗ khác nữa à? Sao máu chảy nhiều thế này..." Giang Mục Dĩ ngu cả người hỏi.

Ninh Tịch chậm chạp ngồi xuống băng ghế dài trên hành lang, mệt mỏi day day trán: "Anh ta mắc hội chứng máu không đông... một khi bị thương thì máu sẽ chảy không ngừng..."

Trừ việc đó ra... còn có chuyện đau đầu hơn mà Ninh Tịch chưa nói.

"Ồ thì ra là thế!" Giang Mục Dĩ lập tức bừng tỉnh, chẳng trách Ninh Tịch lại lo lắng như thế.

Anh cũng biết một chút về căn bệnh này, trong đám bạn của anh có một người cũng mắc phải, bình thường cũng chỉ như người khác nhưng đến khi bị chảy máu thì không tài cầm máu nổi, còn đáng sợ hơn cả "dì cả" đến nữa...

Thời gian chậm chạp trôi qua, không biết đã được bao lâu thì cửa phòng cấp

cứu lại được mở ra.

Một cô y tá lo lắng bước ra: "Máu bệnh nhân chảy nhanh quá, dùng thuốc mà cũng không cầm được máu, kho máu của bệnh viện không đủ, cho dù là lấy từ bệnh viện khác tới thì e là với tốc độ máu chảy nhanh thế này, bệnh nhân cũng chẳng cầm cự nổi đến lúc đó..."

"What? Nhóm máu Rh - âm tính... Đây không phải là nhóm máu gấu trúc à?" Giang Mục Dã ngẩn cả người.

Tên này không chỉ bị máu không đông mà lại còn mang cả nhóm máu gấu trúc cực hiếm nữa... Còn có thể xui hơn được nữa không đây?"

Cuối cùng chuyện Ninh Tịch lo lắng nhất cũng đã xảy ra, sắc mặt của cô vô cùng khó coi: "Tôi có người bạn có thể châm cứu cầm máu, đang trên đường chạy tới đây rồi..."

Annie từ Ô Hoa Đào tới đây cũng phải mất ít nhất một tiếng, mà cho dù Annie có đến đây rồi thì hiệu quả cầm máu cũng rất có hạn, chỉ có cách duy nhất là truyền máu không ngừng duy trì tính mạng cho anh ta, cho cơ thể anh ta có thời gian hồi phục là được. Nhưng mà máu anh ta lại còn đặc thù như thế, một khi sử dụng hết chỗ máu trước khi cầm được máu thì anh ta cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều...

Phía bệnh viện cũng đã điều động trong kho máu của các bệnh viện khác tới đây với tốc độ nhanh nhất, đồng thời Annie và Đường Dạ cũng đã chạy tới đây.

Lúc đầu bác sĩ không đồng ý để Annie vào nhưng không biết Đường Dạ nói gì với bác sĩ đó, bác sĩ lập tức để Annie vào.

Ninh Tịch lo lắng chờ đợi bên ngoài, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Rh - âm tính, người có nhóm máu này thật sự rất ít, e là khắp Đế Đô cũng chẳng có mấy người, những người được ghi trong danh sách thì lại càng ít hơn.

"Chuyện này là sao?" Đường Dạ nói chuyện với bác sĩ xong liền bước tới trước mặt Ninh Tịch.

"Camera rơi xuống... Anh ta cản lại giúp mọi..." Sắc mặt Ninh Tịch trắng bệch, cười khổ nói: "Cái tên khốn này không tự biết tình trạng của mình à! Cứ thích cậy mạnh!"

Đường Dạ nhìn Ninh Tịch rồi khẽ thở dài một tiếng. Biết thì sao, nhìn thấy người mình thích gặp nguy hiểm, cho dù biết có lẽ mình sẽ gặp phải nguy hiểm hơn nhưng cũng không thể bỏ mặc...

"Cạch" một tiếng, cửa phòng cấp cứu lại mở ra lần nữa, sắc mặt cô y tá lại càng khó coi hơn, đồng thời cũng báo tin dữ: "Đã sử dụng hết máu dự trữ! Huyết áp của bệnh nhân đang giảm xuống nhanh chóng... Mọi người có quen biết ai có nhóm máu này không?"

Sắc mặt Ninh Tịch lập tức trắng nhợt...

Đúng vào lúc này, một tràng tiếng bước chân trầm ồm vang lên sau lưng, tiếp theo

--- O ---

Chương 1511: Bù Lại Cho Anh

đó là giọng nói trầm thấp của một người đàn ông: "Dùng máu của tôi!"

Ninh Tịch kinh ngạc quay lại nhìn người đàn ông phía sau: "Đình Kiêu..."

A

"Vậy thì nhanh vào đi!" Y tá nghe vậy liền vội vàng thúc giục.

Tình hình khẩn cấp nên Lục Đình Kiêu cũng không kịp nói gì với Ninh Tịch, chỉ nhẹ nhàng ôm cô một cái để an ủi: "Đừng lo lắng quá, không có việc gì đâu."

Nói xong liền đi theo y tá vào phòng cấp cứu.

Đường Dạ nhìn bóng lưng Lục Đình Kiêu, đôi mắt sau lớp kính bỗng lóe lên một tia sáng trắng.

"Gì vậy! Trùng hợp vậy sao? Cậu tôi cũng có nhóm máu gấu trúc..." Giang Mục Dĩ kinh ngạc lắm lắm, sao anh còn không biết việc này.

Ninh Tịch cũng chỉ vừa mới biết chuyện này, chân mày cô càng cau chặt hơn nhìn chăm chăm về phía cửa phòng cấp cứu.

Cô không ngờ Lục Đình Kiêu lại đột nhiên tới, rồi lại còn trùng hợp đến nỗi có cùng nhóm máu với Vân Thâm.

Vân Thâm và Lục Đình Kiêu đồng thời vào phòng cấp cứu, Ninh Tịch ngồi chờ người trên băng ghế ở ngoài, Giang Mục Dĩ thì đứng cạnh cô, còn Đường Dạ thì gọi điện ở phía cuối hành lang, bầu không khí cứ thế nặng nề dần.

Thời gian chậm chạp trôi qua, vô cùng gian nan...

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng đã mở ra lần nữa.

Ninh Tịch lập tức đứng lên bước tới hỏi: "Bác sĩ, thế nào rồi?"

Cả người bác sĩ ướt sũng mồ hôi, mệt mỏi trả lời: "Tạm thời đã qua cơn nguy hiểm rồi."

Sau đó Annie cũng đi ra, mặt cô cũng đầy mồ hôi, quần áo còn vương mấy vết máu: "Anh Tịch đừng lo, may mà có ngài Lục giúp đỡ, anh Thâm đã không sao rồi!"

Lúc này, có hai cô y tá đẩy Vân Thâm ra khỏi phòng cấp cứu đi về phía phòng bệnh.

Thấy Vân Thâm không sao thì các dây thần kinh căng cứng của Ninh Tịch cũng được thả lỏng, nhưng chưa được bao lâu lại lập tức căng thẳng trở lại, lo lắng ngó đầu nhìn vào trong: "Vậy Lục Đình Kiêu đâu?"

Vừa dứt lời, tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên từ bên trong, Lục Đình Kiêu cũng đi ra ngoài.

Chắc là vì rút quá nhiều máu nên khuôn mặt anh có vẻ tái nhợt, áo khoác ngoài trên người đã được cởi ra chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, ống tay áo được xắn lên cao, ngón tay anh đè lên chỗ đâm kim lấy máu.

Ninh Tịch vội vàng chạy tới đỡ: "Anh không sao chứ? Có bị văng đầu không?"

Thấy máu đã ngừng chảy, Lục Đình Kiêu buông miếng bông ra, đưa tay xoa tóc cô: "Không yếu ớt vậy đâu."

Ninh Tịch vừa cẩn thận dìu Lục Đình Kiêu vừa hỏi: "Sao anh lại biết được chuyện phía em..."

"Thạch Tiêu gọi điện cho anh." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Cái tên này..." Ninh Tịch nhìn sắc mặt tái nhợt của Lục Đình Kiêu mà đau lòng không thôi: "Về nhà em sẽ làm đồ ăn ngon bù lại cho anh..."

Giang Mục Dĩ vất vả làm chân lái xe lại còn bị ngược đãi bằng thức ăn cho chó ở bên cạnh: "..."

"Tôi thì sao, tôi thì sao! Khổ sở làm tài xế cho bà, đã thế bảo bồi vừa mua giờ lại còn bị dính đầy máu thì tính sao!"

Với bạn trai cũ hay bạn trai hiện tại đều ân cần như thế, chỉ có mình anh là chó thôi phải không!!!

Ninh Tịch lấy một chùm chìa khóa xe từ trong túi ra: "Cảm ơn, ông cứ lái

tạm Tiểu Bạch của tôi trước đi, lát nữa tôi sẽ đi rửa xe cho ông, chờ đóng máy rồi, tôi sẽ tổ đội chơi game với ông suốt đêm!"

Giang Mục Dã nghe được câu cuối cùng thì mới bơn bót tức, chỉ là vẫn có chút buồn buồn, Lục Đình Kiêu thì thôi không nói làm gì, nhưng Ninh Tịch đối Vân Thâm lo lắng hết lòng như vậy vẫn khiến cho anh có chút không vui.

Loại tâm lý này giống như là... bạn không thể ghen ghét với Einstein, nhưng lại ghen ghét đứa trẻ nhà bên vì nó ưu tú hơn mình...

Annie đi theo Vân Thâm vào phòng bệnh, Đường Dạ thì bước tới trước mặt Lục Đình Kiêu, ánh mắt dường như có ý gì đó lại xen lẫn mấy phần thăm dò: "Lục tổng, cảm ơn anh đã ra tay giúp đỡ."

Lục Đình Kiêu: "Không cần khách khí, chuyện của Tiểu Tịch chính là chuyện của tôi."

--- O ---

Chương 1512: Cô Ấy Nợ Anh, Tôi Sẽ Trả

Trong phòng bệnh.

Vân Thâm cũng không hôn mê lâu, anh ta vốn chỉ bị thương ngoài da, chỉ cần cầm được máu là sẽ không sao.

Khi anh ta hôn mê trông rất yên bình, mái tóc bạc ngoan ngoãn phủ lên trán, che khuất nửa gương mặt, thậm chí trông còn có vẻ yếu ớt, khác hẳn với dáng vẻ gọi đòn không ai bì nổi lúc bình thường.

Có điều, khi anh ta mở mắt ra, cả người liền như được khoác lên lớp trang bị trong chớp mắt, lập tức biến thành một người khác.

Đầu tiên, trong đôi đồng tử của anh ta lóe lên một tia cảnh giác ác liệt, cấp tốc quét mắt nhìn quanh đến khi nhìn thấy cô gái đứng bên giường thì vẻ thâm hiểm trong mắt mới lui đi, nhường chỗ cho biếng nhác, bất cần đời: "Hừm, xem ra là không chết rồi..."

"Xi!" Ninh Tịch tức giận trừng anh ta một cái: "Có ai lại nói chữ "chết" trong bệnh viện như thế không hả?"

Vẻ mặt Vân Thâm có mấy phần tiếc nuối: "Thật thất vọng..."

Ninh Tịch câm nín: "Thất vọng vì không chết à?"

Vân Thâm như cười như không nhìn cô: "Đột nhiên thật muốn xem xem, nếu như tôi chết rồi thì em sẽ có vẻ mặt gì..."

Ninh Tịch: "..."

Cái tên thần kinh này!

"Darling à, tôi lại cứu em một lần đó!" Mắt Vân Thâm đột nhiên lóe sáng, hứng thú nói.

Ninh Tịch một bộ không còn gì có thể đen hơn, cô cảnh giác nói: "Đừng có mà đào hố cho tôi nữa..."

Có trời mới biết cô hy vọng người bị thương là cô biết nhường nào!

Vân Thâm cười cười: "Tốt xấu gì cũng vì em mà chảy nhiều máu như thế,

em ở lại chăm sóc tôi đến khi nào tôi hồi phục chắc là không vấn đề gì chứ?"

Ninh Tịch vốn cho là Vân Thâm sẽ nêu ra yêu cầu gì quá đáng cơ, nếu thế thì cô sẽ lập tức từ chối thẳng thừng luôn. Nhưng, tên này sao lại đột nhiên bình thường thế này, yêu cầu cũng không có gì là quá quắt cả khiến cô không biết nên đáp ra sao nữa...

"Darling à, gọt táo giúp tôi đi~"

Ninh Tịch còn chưa đồng ý, người nào đó đã tùm tùm yêu cầu như ông lớn.

Ninh Tịch cau mày lại, ánh mắt cô rơi xuống lớp băng vải trên vai Vân Thâm, sau một hồi do dự cuối cùng vẫn bước tới cầm quả táo cạnh đó lên, đang chuẩn bị gọt thì sau lưng đột nhiên có một bàn tay vươn tới.

Chẳng biết Lục Đình Kiêu vào phòng từ bao giờ, nhận lấy quả táo và dao gọt trong tay Ninh Tịch một cách tự nhiên: "Để anh."

Vân Thâm nhìn thấy người tới thì liền cười mà như không nhìn anh.

Động tác của Lục Đình Kiêu rất thuần thục và nhanh chóng, một lát thôi đã gọt xong một quả táo, vỏ táo dính liền nhau không gãy chỗ nào.

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu cầm quả táo đưa về phía người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, mặt không đổi sắc nói: "Cô ấy nợ anh, tôi sẽ trả."

"Đình Kiêu..." Nghe thấy câu nói này, trong lòng Ninh Tịch bỗng trào dâng một cảm xúc khó nói nổi nên lời.

Trên giường bệnh, Vân Thâm hơi hơi nheo mắt lại lộ ra tia sắc bén nhưng về mặt lại chẳng thể hiện gì cả, anh nhìn lướt qua quả táo trong tay Lục Đình Kiêu vừa vờ ghét bỏ vừa nói: "Tôi chỉ ăn táo đã được cắt gọt thành hình con thỏ thôi."

Ninh Tịch: "... " Đủ rồi đây nha!!!

Lục Đình Kiêu thì lại không hề tức giận gì cả, anh tìm một cái khay rồi lập tức lưu loát khắc táo thành hình con thỏ.

"Đột nhiên lại không muốn ăn táo nữa rồi!" Vân Thâm bĩu bĩu môi, đôi mắt khiến người ta hồn xiêu phách lạc khẽ đảo tròn: "Giúp tôi thay quần áo..."

Cuối cùng thì Ninh Tịch cũng không nhịn nổi nữa, dáng vẻ như "anh thế mà cũng dám vấy bẩn vợ tôi à, tôi phải cắn chết anh": "Này, này! Đủ rồi đó nha!" Con hàng này vốn không ky nam nữ, không phải là coi trọng anh yêu nhà cô đó chứ hừm hừm...

--- O ---

Chương 1513: Tôi Không Có Hứng Thú Với Đàn Ông!

Thật ra có một thời gian dài Ninh Tịch nghi ngờ Vân Thâm thích đàn ông. Dù sao thì giai đoạn trước khi về nước, cô vẫn luôn cải trang thành nam xuất hiện trước mặt anh ta, giả nam lâu đến nỗi ngay cả cô cũng sắp quên giới tính thật của mình, còn nhớ lúc trước Vân Thâm đề nghị yêu nhau, cô còn kinh sợ đến nỗi ba hồn thoát khỏi xác luôn, lúc đó liền bật luôn: "Ông không chơi gay..."

Sau đó, cô còn âm thầm thảo luận với Tam sư tử chuyện này rất nhiều lần, luôn luôn nghi rằng không biết có phải cái tên này thích đàn ông hay không...

Nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Tịch, người đàn ông trên giường bệnh khẽ cười một tiếng: "Yên tâm, tôi không có hứng thú với đàn ông."

Ninh Tịch vẫn tỏ vẻ cảnh giác như cũ: "Tự anh nghĩ xem lời này của anh đáng tin hay không? còn nữa, tuy lần này là anh giúp tôi nhưng lúc anh chảy máu ào ào như "dì cả" đến, suýt ngỏm củ tỏi thì Lục Đình Kiêu cũng đã truyền máu cứu anh rồi, chúng ta coi như huề nhau.."

Vân Thâm nghe vậy liền có hơi trầm ngâm nhưng không biết nghĩ gì mà lại hờ hững nói: "Thân là tộc trưởng của Lục thị và cũng là người chèo lái tập đoàn Lục thị, em cho rằng Lục gia không có máu lưu trữ sao? Thế mà anh ta lại muốn đích thân truyền máu cho tôi.."

"Ài, Darling này, cái chiêu khổ nhục kê nông cạn như vậy mà em cũng không nhìn ra? óc của em... vớt cho chó ăn rồi à?"

Vừa dứt lời, ánh mắt của Lục Đình Kiêu lập tức lạnh xuống, lạnh lẽo nhìn người đàn ông đang tỏ vẻ khiêu khích trên giường bệnh, đồng thời trong mắt cũng có một tia lo lắng khó lòng nhận thấy được.

Mà, Ninh Tịch nghe Vân Thâm nói xong thì có chút giật mình mà ngẩn ra nhìn Lục Đình Kiêu, sau đó ngay lập tức lao vào lòng anh, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt cô đã đầy sự cảm động: "Anh yêu... cảm ơn anh..."

Trong đầu cô lúc này bỗng vang lên câu nói của Lục Đình Kiêu lúc trước: "Anh chỉ muốn nói với em, không có bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì có thể ảnh hưởng đến quyết định của em. Điều em cần cân nhắc chỉ có anh, chỉ có một việc mà thôi, đó là... em có thích anh hay không"

và, anh thật sự làm như thế, thậm chí vì không để cô phải tự trách còn không ngại tự mình hiến máu cho Vân Thâm, chỉ vì để trả nhân tình mà cô nợ cho Vân Thâm.

Lục Đình Kiêu thở nhẹ một hơi, ánh mắt nhìn cô gái trong lòng mình vô cùng dịu dàng, giữa bọn họ xưa nay chẳng cần phải giải thích.

về phần Vân Thâm, nhìn hai người ôm nhau trước mặt suýt nữa thì tức đến mức ói ra máu:"..."

"Khụ..." Đường Dạ ở cửa phòng bệnh kịp thời mở miệng cứu vớt lão Đại nhà mình: "Tiểu sư muội, hai người có thể về rồi, ở đây đã có huynh lo."

Ninh Tịch gãi gãi đầu: "ừm, thế này thì không hay lắm, muội vẫn nên ở lại đây giúp thôi, dù sao thì nguyên nhân cũng từ muội mà ra..."

Đường Dạ thở dài rồi đành uyển chuyển nói: "Hai người ở đây... sẽ khiến cho tâm trạng của bệnh nhân bất ổn."

Lúc này Ninh Tịch mới phát hiện ra mình lại không cẩn thận mà ngược thêm một chú chó nữa rồi, ánh mắt Vân Thâm hiện tại như đã muốn giết người, thế là cô lập tức kéo Lục Đình Kiêu chạy biên ra ngoài: "Khụ khụ... thế ha... Đại sư huynh cần gì thì liên lạc với muội nhé, bái bai..."

Sau khi Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu đi rồi, vẻ mặt người đàn ông trên giường bệnh vẫn không vui nổi: "Nhiều chuyện."

Đường Dạ đẩy kính mắt, nói sang chuyện khác: "Sư phụ đang trên đường tới đây."

Nghe thế sắc mặt Vân Thâm lại càng kém hơn: "Phiền phức..."

Không lâu sau, ngoài phòng bệnh vang lên tiếng bước chân của khoảng ba năm người, cửa phòng bệnh lập tức được đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc áo cổ tàu truyền thống đi tới.

Chương 1514: Thứ Con Bị Cướp Còn Nhiều Hơn

Ông ta liếc nhìn Vân Thâm trên giường bệnh một chút, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng: "Hồ đồ!"

Nói xong lại nhìn về Đường Dạ, trầm mặt nói: "Không phải là đã dặn đi dặn lại con phải trông chừng nó à?"

Đường Dạ lập tức nhận sai: "Là lỗi của con."

Trên thực tế, anh vốn cũng chẳng trông chừng gì, bởi vì có muốn cũng chẳng trông nổi.

"Chuyện này là sao?" Có vẻ như Kiều Dịch cũng biết tính tình của Vân Thâm nên chỉ đành áp chế lửa giận lại hỏi.

Đường Dạ giải thích đơn giản mọi chuyện rồi nói: "Nhóm máu của Satan ở Đê Đô đều được trữ ở nhà họ Lục, con vốn tưởng rằng lần này có thể thừa cơ ra tay... Nhưng không ngờ Lục Đình Kiêu lại đích thân tới đây truyền máu cho Satan..."

"Hừ..." Trên giường bệnh, Vân Thâm "hừ" một tiếng, ra vẻ ghét bỏ máu của người nào đó.

Kiều Dịch đổi thái độ nói: "A Thâm, không phải là Tiểu Tịch không có tình cảm với con, chỉ là bên ngoài có nhiều cảm dỗ như thế. Lục Đình Kiêu lại quen dùng thủ đoạn, con bé bị mê hoặc nhất thời cũng là chuyện bình thường. Các cô gái trẻ ấy à, sao mà chóng cự lại được một người đàn ông hấp dẫn như Lục Đình Kiêu..."

Nói đến đây, Kiều Dịch lại đổi giọng: "Nhưng mà, nêu một ngày kia con cướp được hết của người nọ, đến lúc tên đó không còn gì cả, con cho là còn có cô nào muốn theo nữa không? Trái lại, nếu như con không tranh, chỉ sợ thứ con bị cướp đi còn nhiều hơn, bao gồm cả... Đường Tịch."

Kiều Dịch nói đến đó thì không nói gì nữa, trước khi ra khỏi phòng bệnh thì ông đưa mắt ra hiệu cho Đường Dạ đi cùng, Đường Dạ chỉ có thể đi theo ra ngoài.

Vì Đường Dạ đã bao cả tầng nên trên tầng này không có ai hết, khu hành lang không có hơi người lại thêm phần lạnh lẽo và tĩnh mịch.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, sát ý đã tràn khắp ra mặt Kiều Dịch: "A Dạ, con khiên ta quá thất vọng!"

Đường Dạ lập tức nửa quỳ xuống cúi thấp đầu nói: "Thân thủ của Đường Lãng tiến bộ rất nhanh..."

"Đừng nói với ta rằng ngay cả con cũng không phải là đối thủ của nó."

"Dạ." Đường Dạ trả lời không do dự.

Kiều Dịch cúi xuống nhìn Đường Dạ, xem vẻ mặt thì có vẻ đang nghi ngờ Đường Dạ cố ý nhường.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Kiều Dịch mới nói: "Thôi được rồi... ta đành phải tự mình đi một chuyến để giải quyết nghiệp chướng vậy!"

Tay Đường Dạ nhất thời siết chặt lại: "Su phụ..."

Lúc này, cuối hành lang bỗng có tiếng bước chân dồn dập, trong không gian yên tĩnh lại càng rõ ràng.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc này, Đường Dạ vô thức ngẩng phát đầu lên...

"Đường Lãng..." Nhìn thấy người tới, sắc mặt của Đường Dạ lập tức thay đổi.

Sát khí quanh Kiều Dịch lập tức tăng mạnh, ánh mắt đầy vẻ thâm hiểm nhìn người đệ tử ngày xưa: "Nghịch chướng... còn dám xuất hiện trước mặt ta sao!"

Đường Lãng vẫn tỏ vẻ không tim không phổi như trước, cười hì hì: "Đã lâu không gặp nên cố ý tới hỏi thăm Su phụ đại nhân ngài ~ "

Ánh mắt Kiều Dịch nhìn anh ta như thể nhìn một người chết: "Để lại di ngôn cuối cùng trước khi chết đi."

"Hờ hờ..." Đường Lãng cười thấp một tiếng, ngẩng đầu nhìn Đường Dạ lúc này đã loạn cào cào trong lòng: "Đại sư huynh, huynh thấy rồi đó đệ sắp chết rồi, nếu không thì huynh để đệ gặp lại tài khoản bé nhỏ của đệ lần cuối được không?"

Đường Dạ:"..."

Ngay lúc Đường Lăng nói xong từ cuối cùng thì Kiều Dịch lập tức xông tới không chút do dự.

Nhìn hai người đánh nhau kịch liệt trước mặt, một người là huynh đệ lớn lên từ bé, một người là sư phụ có công ơn dưỡng dục như cha, khuôn mặt Đường Dạ không còn chút máu nào, trong lòng đấu tranh giằng xé đến nỗi máu chảy đầm đìa...

--- O ---

Chương 1515: Sẽ Không Nương Tay

Đương nhiên người Đường Dạ lo hơn vẫn là Đường Lãng, đấu với sư phụ thì Đường Lãng không hề có chút phần thắng nào cả...

Đường Lãng bị Kiều Dịch đánh lui từng bước, nhiều lần rơi vào nguy hiểm, lúc này Đường Dạ đã không thể giương mắt nhìn tiếp nữa.

Quả nhiên, Đường Lãng đến mười chiêu cũng không đỡ nổi, mắt thấy Kiều Dịch lại đánh về Đường Lãng, mặt Đường Dạ lập tức biến sắc đang muốn ra tay thì không ngờ Đường Lãng lại y như một con cá trạch trơn trượt lẩn tránh được đòn hiểm này.

Sau đó, Đường Lãng đứng cách Kiều Dịch ba bước, ung dung cười nói: "Sư phụ, con đã nhường người mười chiêu, tiếp đây người phải cẩn thận đó nha ~"

"Ngông cuồng!" Kiều Dịch nghe vậy thì giận tím mặt, đòn tấn công càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng lần này, Đường Lãng lại không giữ phòng thủ như vừa rồi nữa mà ra tay tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều sắc bén. Tất cả những gì Đường Lãng biết đều do Kiều Dịch tự tay dạy, Kiều Dịch hiểu rõ anh ta, nhưng đổi lại Đường Lãng cũng biết không ít về Kiều Dịch...

Đường Dạ nói thân thủ của Đường Lãng tiến bộ cũng không phải là hoàn toàn lừa gạt Kiều Dịch, chỉ một thời gian ngắn không gặp mà thân thủ của Đường Lãng đã khiến Kiều Dịch phải kinh ngạc.

Cuối cùng, hai người đánh ngang tay nhau, sau trăm chiêu vì Đường Lãng còn trẻ, sức lực dồi dào nên dần dần chiếm thế thượng phong...

Cuối cùng, khi năm ngón tay của Đường Lãng như móng vuốt chim ưng lao về phía cổ họng của Kiều Dịch...

"Đường Lãng!!!" Đường Dạ bỗng nhiên ra tay, hiểm hóc đỡ lấy chiêu này của Đường Lãng.

Còn Kiều Dịch thì lộ rõ vẻ khiếp sợ, dường như còn chưa tỉnh táo lại từ chuyện mình bị đồ đệ đánh bại...

Thấy Đường Dạ ra tay, Đường Lãng cũng không tiếp tục nữa mà dùng ánh mắt lạnh lẽo chưa từng thấy nhìn Kiều Dịch nói: "Su phụ, lần này xem như là để trả ơn dưỡng dục của người, lần tới con sẽ không nương tay nữa."

Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Các đốt ngón tay của Kiều Dịch siết chặt lại kêu "kẽo kẹt": "Tên nghiệt chướng này!!! Nghiệt chướng!!!"

Ông ta đã sớm biết thiên phú của Đường Lãng rất cao, chỉ là tính tình lười nhác, nếu như nó dụng tâm được bằng một phần mười của Đường Dạ thì chuyện nó trở nên siêu việt ông ta cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mặc dù đã sớm biết điều này nhưng hiện tại, khi chứng kiến tốc độ tiến bộ kinh khủng của Đường Lãng vẫn khiến ông ta phải khiếp sợ, đồng thời đây cũng là nguyên nhân tại sao ông ta lại phải vội vã diệt trừ Đường Lãng.

Nhưng, tình hình bây giờ càng lúc càng khó giải quyết, Đường Dạ không ra tay giết nó được, mà Lục Đình Kiêu lại âm thầm cho người cản trở nên những người ông ta phái đi cũng đã thất bại nhiều lần....

Được rồi, cũng chỉ là một con cá râu ria, không vội, bây giờ việc khẩn cấp trước mắt vẫn là nhà họ Lục...

...

Văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị.

Lục Cảnh Lễ điều tra rõ ràng rồi liền chạy tới báo cáo với Lục Đình Kiêu: "Anh, em đã điều tra rồi... Chuyện camera rơi đúng là ngoài ý muốn!"

Lục Đình Kiêu nghe vậy cũng không bảo Lục Cảnh Lễ ra ngoài mà nói: "Video."

Lúc quay không chỉ có một chiếc camera treo trên cao bị rơi xuống mà còn có camera quay lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra nữa, chắc chắn Lục Cảnh Lễ đã xem rồi.

"Áy..." Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ khó xử, khẽ ho một tiếng nói: "Anh, em đã điều tra rồi, không sai đâu, không cần phải xem đâu?"

Lục Đình Kiêu không nói gì mà chỉ ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ bị ánh mắt sắc bén của ông anh nhìn chăm chăm mà sợ đến nổi run một cái, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng không giao ra: "Anh, anh thật là chẳng nhẽ anh còn không tin vào năng lực làm việc của em à?"

--- O ---

Chương 1516: Chỗ Đứng Trong Lòng Cô

Nhưng mà... Lục Cảnh Lễ càng đùn đẩy thì càng chứng minh là có vấn đề...

Lục Cảnh Lễ lại từ chối giao video lần nữa thì Lục Đình Kiêu chẳng nói gì mà quay đầu nhìn về phía máy tính để bàn.

Lục Cảnh Lễ cứ nghĩ là trót lọt rồi không ngờ lại lập tức nghe thấy âm thanh quen thuộc phát ra từ cái máy tính Lục Đình Kiêu đang ngồi...

"Đối xử với yêu nữ không cần nói đạo nghĩa, mọi người cùng nhau xông lên", đây là phần âm thanh của quần chúng đang diễn.

"A a a a Ninh Tịch!!!" Đây là tiếng hét của nhân viên trong đoàn làm phim.

"Vân Thâm!!!" Đây là tiếng Ninh Tịch kinh hoàng hét lên.

Con người Lục Cảnh Lễ cũng sắp rớt ra ngoài rồi, anh chàng xoắn xuýt chạy đến gần màn hình của Lục Đình Kiêu, quả nhiên đã thấy cái đoạn video vốn nên nằm trong email của anh ta đang được bật trên màn hình.

"Sao anh lại hack máy tính của em! Sao anh có thể phũ phàng thế hả!"

Lục Đình Kiêu liếc em trai mình một cái, ánh mắt kia tựa như đang nói rằng "đối phó với chú mà anh đây cần phải hack máy tính?".

Vì thế một giây sau, Lục Cảnh Lễ đau thương phát hiện ra anh trai mình đang quang minh chính đại đăng nhập vào email của mình: "Cái gì thế này! Sao anh biết mật khẩu email của em!"

Đoạn video vẫn còn đang chạy tiếp, lúc này Lục Cảnh Lễ muốn ngăn cũng đã không ngăn nổi. Anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn anh trai mình xem được thái độ vô cùng lo lắng của Ninh Tịch đối với Vân Thâm...

"Khụ, anh Hai nè, thật ra thì cũng chẳng có gì đâu, dù sao tên kia cũng là vì Tiểu Tịch Tịch nên mới bị thương! Chị ấy khẩn trương như thế cũng là chuyện bình thường..." Câu an ủi này của Lục Cảnh Lễ quả thật có chút tự và vào miệng mình.

Nếu không có cái gì thì vừa nãy anh ta kiên quyết không cho anh mình xem là vì lý do gì?

Lục Đình Kiêu lẳng lẳng xem đoạn video, sắc mặt bình thản không biểu lộ chút suy nghĩ nào.

Ninh Tịch lo lắng như vậy là vì chuyện này do cô mà ra, là vì Vân Thâm là người có nhóm máu hiếm, là vì Vân Thâm là người ở cạnh cô lúc cuộc đời cô tăm tối nhất...

Tuy rằng Vân Thâm cũng để lại cho cô bóng tối nhưng ít nhiều vẫn khiến cô tiếp tục sống...

Mặc dù, anh gặp cô trước Vân Thâm nhưng lại bỏ lỡ mất quãng thời gian quan trọng nhất của cuộc đời cô...

Cho dù có nói nhiều lý do như thế nào đi nữa thì Lục Đình Kiêu cũng không thể không thừa nhận rằng, địa vị của Vân Thâm trong lòng Ninh Tịch là không thể thay thế.

...

Sau khi Ninh Tịch rời bệnh viện thì bắt đầu trả lời cuộc gọi của mọi người.

Vì đây là chuyện ngoài ý muốn cũng khiến toàn bộ đoàn làm phim rối loạn. Quách Khải Thăng với nhà sản xuất phim cũng sắp phát điên, sau khi bọn họ nhận được điện thoại của Ninh Tịch báo là Vân Thâm không sao thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Ninh Tịch lại thương lượng với đoàn làm phim xem nên giải quyết những chuyện tiếp theo như nào, tình huống lúc đó vô cùng khẩn cấp cho nên lúc cô cùng Giang Mục Dã đưa người đến bệnh viện cũng bị không ít người đi đường chụp lại rồi đăng lên mạng. Nhưng mà, chỉ cần Vân Thâm không sao thì vấn đề này cũng không lớn, đoàn làm phim vẫn ứng phó được...

...

Ngày hôm sau, Ninh Tịch vẫn đi tới đoàn làm phim như bình thường.

Sự cố ngày hôm qua phát sinh sau khi quay xong cho nên cảnh của Vân Thâm cũng đã qua, không cần quay lại.

Mấy ngày kế tiếp phần lớn đều là cảnh diễn của Ninh Tịch với Mạch Thi Ý.

Kết quả, cô chờ từ sáng tới tận trưa mới nhận được tin cho biết mấy ngày nay Mạnh Thi Ý có chuyện nên không tới được.

Quách Khải Thăng vốn định đánh nhanh diệt gọn đem mấy cảnh cuối cùng quay nốt cho xong, ai ngờ Mạnh Thi Ý lại kéo chân sau nên chỉ có thể bắt đắc dĩ ngừng lại, cho mọi người về nghỉ trước.

Ninh Tịch cầm chìa khóa xe đi về phía bãi đỗ xe, cô do dự một chút cuối cùng vẫn quyết định đi đến bệnh viện thăm tên nào đó một chút, rồi qua Tác Linh. Chờ buổi tối lại chạy qua chỗ Lục Đình Kiêu làm ít món ngon bổ dưỡng cho anh...

"Đứng im!!!"

Ninh Tịch đang lên kế hoạch những chuyện phải làm hôm nay thì bên tai vang lên một tiếng cảnh cáo, đồng thời bên hông cũng bị một vật gì đó cứng ngắc, lạnh lẽo dí sát vào.

--- O ---

Chương 1517: Sao Lão Đại Lại Không Muốn

Cảm giác này, là cảm giác cô quen đến không thể quen hơn được nữa.

"Xoay người, giơ tay lên!" Tên đàn ông kia lạnh lùng ra lệnh.

Ninh Tịch rất phối hợp giơ hai tay lên rồi quay người lại, sau đó cô thấy một gã đàn ông mặc áo may ô màu đen bó sát, tạng người cao lớn, mặt mũi hung tợn đang hăm hè cầm súng đe dọa.

Bên cạnh gã cũng có một người đàn ông đang cảnh giác y như thể chĩa súng vào cô, gã thấp giọng giục: "Lên xe!"

Ninh Tịch nhìn về chiếc xe Vans màu trắng bên cạnh, trong xe còn hai gã đàn ông nữa mà cả hai gã này đều có súng, đây tuyệt đối không phải bọn bắt cóc thông thường.

Sau khi cân nhắc, Ninh Tịch xác định cô có chạy cũng không thoát nên ngoan ngoãn phối hợp, đợi tìm được cơ hội rồi thoát thân sau...

Đột nhiên, một cú đập thật mạnh táng thẳng vào đầu Ninh Tịch, chiếc kẹp tóc màu hồng bị văng ra rơi xuống đất -Đó là món quà mà Tiểu Bảo tặng cô hôm sinh nhật...

Ánh mặt Ninh Tịch hơi căng ra, cô đang muốn quay lại nhặt thì tên đàn ông hung dữ kia giẫm thẳng cái kẹp tóc khiến nó nát vụn...

"Loảng ngoảng cái gì! Muốn chết à!!!" Gã đàn ông hung dữ đẩy cô một cái y như đẩy cái bao tải.

Ninh Tịch hít sâu một hơi che đi sát ý ánh lên trong mắt. Cô vừa mới bước lên xe thì đã bị trói gô lại, nhưng chúng không che mắt cô lại.

Điểm này khiến Ninh Tịch khẽ cau mày một chút, không bịt mắt... tức là không để người sống?

"Chúng mày là ai?" Ninh Tịch bình tĩnh đánh giá bốn người này.

Người đang lái xe trên mặt có một vết sẹo bị dao chém rất dài, ngồi kế bên ghế phó lái là một tên tóc vàng miệng ngậm điếu thuốc lá. Bên trái Ninh Tịch là tên đàn ông mặt mũi hung dữ còn bên phải là một người cao gầy.

Ninh Tịch quan sát xong mấy người này thấy thân hình bọn họ rất cường tráng, vừa nhìn đã biết là kẻ được rèn luyện nhưng còn chưa đến cấp bậc sát thủ hay lính đánh thuê như đám Phong Tiêu Tiêu, cho nên có thể loại trừ khả năng là người của Phong Tấn.

Dĩ nhiên, đây cũng chẳng phải hạng lưu manh đầu đường xó chợ bình thường, bốn tên này chắc hẳn cũng là người trong giới, bối cảnh cũng không hề nông...

"Người muốn mạng của mày!" Gã đàn ông hung dữ đang nghịch khẩu súng trong tay âm trầm lên tiếng.

Gã tóc vàng ngồi trên ghế phó lái hưng phấn xoa xoa tay, quay đầu lại nói: "Trước khi giết nó thì cho tôi thoải mái chút đi!"

Gã đàn ông hung dữ trợn mắt trừng tên tóc vàng: "Vậy cũng phải xem lão Đại có muốn không rồi mới đến lượt mày!"

"Ày... hàng ngon thế này... sao lão Đại lại không muốn chứ!"

"Đừng nói nhảm nữa, bố mày còn chưa nói đâu mày đánh rắm cái gì!"

"Dạ dạ dạ... em theo sau mấy đại ca nhất chút cơm thừa canh cặn cũng đủ rồi..." Tên tóc vàng cười hí hí, ánh mắt gã nhìn Ninh Tịch vô cùng lộ liễu.

Cô gái ngồi ghế sau da thịt trắng mịn như tuyết, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo khiến người ta thán phục, trên người cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt càng khiến bản thân thêm tươi ngon, khiến người vui thích...

"Chặc chặc... yêu tinh như thế này cơ mà, khó trách sao Đại tiểu thư của chúng ta nhất định phải diệt trừ..." Tên tóc vàng lẩm bẩm.

Nghe đến đây Ninh Tịch đã biết đối phương là người của ai, Mạnh Thi Ý?

Gã hung dữ thấy Ninh Tịch đoán ra cũng chẳng thèm để ý, dù sao thì hôm nay cô nàng này cũng phải chết, có biết hay không cũng chẳng sao!

Mấy người này rất cảnh giác, có lẽ là biết Ninh Tịch có chút thân thủ cho nên dù ở trên xe cũng không quên cầm súng chĩa về phía cô.

Cả đoạn đường đi Ninh Tịch đều rất an phận, cô nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần, cô thật sự rất tò mò... bối cảnh trong truyền thuyết của Mạnh Thi Ý rất

cuộc là như thế nào?

Chiếc xe lắc lư đi không biết bao lâu rồi cuộc cũng ngừng lại.

--- O ---

Chương 1518: Chơi Chết Thì Thôi

Cửa xe mở ra, Ninh Tịch bị đẩy xuống.

Trước mặt cô là một ngôi nhà có kiến trúc hơi giống đạo quán, trước cửa có dựng một lá cờ, ký hiệu trên là cờ chỉ có một chữ "Thanh".

Chân mày Ninh Tịch hơi nhướng lên, chắc, Thanh Huyền Bang?

Thì ra là thế...

Sau lưng Mạnh Thi Ý này lại là Thanh Huyền Bang...

Tên tóc vàng vừa nãy gọi cô ta là Đại tiểu thư, chẳng lẽ Mạnh Thi Ý là con gái của Bang chủ Thanh Huyền Bang - Mạnh Chấn Hoàn?

Khó trách, bọn họ lại chẳng có chút kiêng kỵ gì, giữa ban ngày ban mặt mà dám phái người cầm súng bắt trói người ngay ở cái đất Đé Đô này, lại còn chuẩn bị giết cô...

Trung Quốc có vô số bang phái lớn nhỏ, trừ Hắc Hồ Bang của tỉnh D thì thế lực ngầm nổi danh nhất chính là Thanh Huyền Bang. Số người của bang này không tính là nhiều nhất nhưng lực ảnh hưởng lại là lớn nhất, dấu sao Thanh Huyền Bang này cũng nắm trong tay toàn bộ thế lực ngầm của Đé đô cùng các tỉnh lân cận xung quanh...

Ninh Tịch vừa âm thầm suy đoán vừa theo mấy người kia đi xuyên qua đạo quán đến một chỗ khá sâu.

Đại khái là vì về đến "tổ" của mình cho nên mấy người này buông lỏng không ít, chắc là cảm thấy đã đến đây thì Ninh Tịch có mọc cánh cũng chẳng thể thoát được.

Ninh Tịch quan sát nơi này một chút, chỗ này cũng không tính là quá lớn, số người cũng phân phối khá mỏng nên có lẽ đây chỉ là một chi nhánh nhỏ mà thôi. Dĩ nhiên đối với Mạnh Thi Ý mà nói thì việc vận dụng một bộ phận nhỏ để giết một người thôi cũng đã đủ rồi.

"Lão Đại, người Đại tiểu thư muốn đã đưa tới!" Gã đàn ông hung dữ dùng sức kéo Ninh Tịch đến trước một người.

Chính giữa phòng được đặt một cái ghế lim rất lớn, trên ghế trải một tấm da

hỗ thượng hạng, một gã đàn ông lưng hùm vai gấu đang trái ôm phải áp ngồi trên đó.

Thấy Ninh Tịch được mang tới, gã đàn ông đẩy hai người đẹp đáng người nóng bỏng ra mà đứng lên đi tới đánh giá Ninh Tịch một cách đầy hứng thú: "Mày chính là con quý nhỏ chán sống, trêu chọc Đại tiểu thư của chúng ta?"

Ninh Tịch không nói gì mà điều chỉnh sắc mặt một chút sao có vẻ giống như đang sợ hãi, nhưng trên thực tế thì đang nhanh chóng đánh giá bốn phía nơi đây.

Lúc ánh mắt cô rơi vào một chiếc rương sắt cách đó không xa thì ánh mắt hơi sáng lên một chút... hùm hùm, thấy được đồ chơi rồi...

"Hỏi mày đó! Không phải nghe nói là cũng có có chút năng lực sao? Sao giờ câm rồi?" Kẻ cầm đầu thấy Ninh Tịch sợ phát run lên thì ý dâm trong mắt lại lan tràn, gã miễn cưỡng đè xuống rồi hỏi đàn em đứng một bên: "Đại tiểu thư nói thế nào?"

Gã đàn ông hung dữ tiến lên cười lạnh một tiếng: "Đại tiểu thư bảo chúng ta quay cho nó mấy bộ phim đặc sắc rồi mặc cho chúng ta chơi... chơi đến chết thì thôi!"

"Ha ha ha ha ha ha... rất hợp ý tao!" Tên đại ca kia cười lớn, đoán chừng là bình thường gã cũng làm như vậy nên nhanh chóng gọi người tới bày dụng cụ quay phim ra.

"Đại ca, anh trước đi! Để cho chúng em học tập tư thế oai hùng của anh một chút!" Gã tóc vàng ân cần vuốt mông ngựa.

Bởi vì, Ninh Tịch đang bày ra bộ dạng sợ đến mềm nhũn nên xung quanh cô chẳng có bất kỳ người nào canh chừng, chỉ có tên đại ca chờ không kịp mà hấp tấp cởi áo đi tới cạnh cô...

Chính là lúc này!

Khi tất cả mọi người đều mất cảnh giác...

Mẹ nó chứ, dám làm hỏng kẹp tóc Tiểu Bảo tặng bà à!!! Muốn chơi đúng không! Bà chơi chết chúng mày luôn!

Cái khoảnh khắc gã đàn ông kia nhào tới, Ninh Tịch túm lấy eo gã rồi mò

được khẩu súng của gã, sau đó cô lật tay chĩa thẳng họng súng lên trán gã. Trước khi đám người kịp phản ứng thì Ninh Tịch đã kéo gã cầm đầu đến cái rương mà cô chú ý hồi nãy rồi nhanh chóng lấy một món dụng cụ nhỏ ra nhét thẳng vào mồm ép gã nuốt xuống...

--- O ---

Chương 1519: Mời Thần Thì Dễ, Tiễn Thần Thì Khó

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong ba giây ngắn ngủi.

Gã tóc vàng không ngừng nịnh hót, gã cao gầy đang quay phim bằng di động, gã hung dữ đang sáng mắt lên và những tên đàn em đang cầm dụng cụ xung quanh... Tất cả đều ngây ra như phỗng!

Ninh Tịch đem cái món đồ nhỏ kia nhét vào bụng gã cầm đầu thì chẳng thèm để tâm đến gã nữa. cô quăng gã ra y như quăng một bao rác rồi chậm rãi bước tới ngồi lên cái ghế da hồ mà gã vừa ngồi khi nãy, tùy ý gác chân lên rồi lười biếng quét mắt nhìn tất cả mọi người bên dưới.

"Mẹ nó!!!"

"Con đĩ thôi này!"

"Bắt lấy cô ta!"

Lúc này đám đàn em kia cũng tỉnh táo lại, bọn chúng hô hào chạy tới vây bắt Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhàn nhã nhìn đám người nhào về phía mình, khi chúng tới gần sát thì ngón tay trắng nõn của cô giơ lên, trong ngón tay kẹp một thiết bị nhỏ nhỏ màu đỏ tươi trông giống như một cái kíp kích nổ.

"Trở về cho tao!!! Trở về!!!" Sau lưng, gã đại ca gào lên, sau đó lết mông quỳ xuống bám lấy chân Ninh Tịch: "Đừng! Đừng đừng đừng đừng! Nguy hiểm... nguy hiểm..."

Gã đại ca kia vừa khóc lóc vừa dùng tay móc cổ họng muôn nôn cái thứ vừa nuốt vào ra. Chẳng biết tại sao mà thứ đồ chơi kia cứ như cắm rễ trong bụng gã, làm sao cũng không nôn ra được...

Lúc này, những kẻ khác thấy cái kíp trong tay Ninh Tịch đều lộ vẻ sợ hãi rồi lui về sau theo bản năng.

Cái mà gã đại ca kia nuốt vào chính là một quả lựu đạn bỏ túi, sau khi nuốt vào nó sẽ tự động bám chặt lấy thành dạ dày. cái đồ chơi này nhìn thì nhỏ nhưng chỉ cần bấm công tắc một cái thì dễ dàng đem cơ thể người ta nổ thành một đồng thịt nát.

Mà hiện tại, cái kíp quyết định sống chết kia lại đang ở trong tay cô gái trước mắt.

Cô gái mặc chiếc váy hồng phấn xinh đẹp đáng yêu trước mặt vẫn là cô gái nhu nhược ban nãy nhưng lúc này lại mang đến cho gã cảm giác hoàn toàn khác biệt, vẻ mặt cô không hề đáng sợ, thậm chí là đôi môi còn mang theo ý cười thản nhiên nhưng lại khiến gã có cảm giác y như đang nhìn thấy một con ác ma...

Còn có một loạt động tác từ khi cô đoạt súng đến ép gã nuốt lựu đạn nữa. Tuy gã chỉ là kẻ cầm đầu một chi nhánh nhỏ nhưng chút nhãn lực này vẫn phải có, thân thủ kia nào có phải người bình thường, dẫu cho từng làm diễn viên đóng thế, biết chút võ nhưng cũng tuyệt đối không đạt được đến trình độ này...

Nhất là tư thế khi cô cầm súng... vừa nhìn đã biết đây là một tay súng lão luyện!

Hơn nữa lại còn nắm rõ kiến thức về những kiểu vũ khí mới nhất như lòng bàn tay, người bình thường có ai biết đây là lựu đạn sao?

Mẹ nó, rốt cuộc bọn họ đã chọc tới người nào đây...

Gã đại ca không kịp nghĩ nhiều mà thành khẩn nhìn chăm chú vào cái kíp kích nổ trong tay Ninh Tịch, gã chẳng thèm để ý đến hình tượng mà mở miệng cầu xin tha thứ: "Chị Hai..."

Ninh Tịch hí hai mắt lại: "Hửm? Gọi tao là cái gì?"

"Chị... không không không! Bà cô của con ơi! Là con có mắt không thấy Thái Sơn! Xin ngài rộng lòng nương tay cho con! Cái thứ kia không thể chơi bừa được đâu!"

Khóe mắt Ninh Tịch hơi chuyển, ngay lập tức bay lên đập ngã cái tên tóc vàng đang có ý đồ len lút cướp kíp nổ trong tay cô: "Chậc, vị đại ca này, xem ra có người muốn mày chết sớm một chút rồi kìa?"

"Khốn khiếp! Chúng mày muốn chết à! cầm thằng nào được động đây!" Gã đại ca điên tiết gầm lên rồi lại đập túi bụi vào người tên tóc vàng bị Ninh Tịch đá cho nằm bẹp trên đất.

Nói xong liền dè dặt nhìn về phía Ninh Tịch: "Bà cô của con ơi, con sai rồi..."

con thật sự biết lỗi rồi... con đưa ngài ra ngoài nhé, ngài thấy có được không?"

Dưới ánh mắt hoảng sợ của gã đại ca, Ninh Tịch xoay xoay cái kíp nổ trong tay cười khẽ một tiếng: "Đưa tao ra ngoài?"

"Đúng đúng đúng..."

--- O ---

Chương 1520: Đồi Sang Phụ Nữ Xem?

"Ai tao muốn đi?"

"Ớ..." Gã đại ca ngu người, những người khác cũng trô mắt nhìn nhau.

"VẬY... vậy bà cô muốn thế nào?"

"Chờ tao chơi đủ rồi sẽ đi Ninh Tịch tử về "nơi đây rất tốt, bà đây muốn ở đây định cư" khiến mọi người đều tối sầm mặt mày.

Cái này còn chưa tính, Ninh Tịch dùng ngón tay gõ gõ tay vịn rồi nói:
"Chúng mày, mỗi đứa nuốt một cái cho tao!"

Nói xong lại bỏ sung một câu: "Phụ nữ được tha."

"Cái gì!" Tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng, hai cô gái vừa mới hầu hạ gã đại ca kia thì thở phào nhẹ nhõm.

"Cái này... cái này chắc không cần chứ..." Gã cao gầy sợ hãi lui từng bước về phía sau.

Gã hung dữ cũng ho nhẹ một cái: "Đây là đại ca của chúng em, mạng của ngài ấy đã nằm trong tay chị rồi! Chúng em nào dám manh động?"

Ninh Tịch bĩu môi: "Nhỡ đâu chúng mày muốn gã chết sớm để soán vị thì sao?"

Gã đại ca kia nghe vậy lập tức nhảy cồm lên "chát, chát, chát" cho mỗi thằng đàn em một phát tát: "Nuốt! Chúng mày nuốt hết cho tao! BỐ mày đã nuốt rồi mà chúng mày còn không nuốt? Nhanh! Chúng mày muốn làm phản à!"

Gã hung dữ đau khổ: "Chúng em ăn hết thì chị làm sao biết ai là cái nào chứ!"

Mỗi một lựu đạn đều có một số thứ tự, kíp nổ trong tay Ninh Tịch muốn nổ quả nào thì nhấn số nấy. Nhưng nếu tất cả mọi người đều ăn thì cô chẳng thể phân biệt nổi ai là số mấy cả...

Ninh Tịch trầm ngâm rồi dưới ánh mắt mong đợi của của đám đàn em cô mở miệng nói: "Vậy tao cứ mở kíp tổng để mọi người cùng nhau nổ cho vui nhé!"

Tất cả mọi người: "..."

Ồi giờ ời! Ma đầu! Đây chính là một nữ ma đầu!

Bởi vì đã rơi vào tình trạng cá nằm trên thớt, Ninh Tịch lại nắm tính mạng của đại ca bọn họ trong tay cho nên chỉ có thể chia nhau mỗi người nuốt một quả lưu đạn.

"Cổ nội của tôi ời, giờ ngài hài lòng chưa?" Gã đại ca xoa xoa tay dè dặt hỏi.

Ninh Tịch xoay xoay kíp nổ trong tay tỏ vẻ nhàm chán: "Chả vui gì cả!"

Mấy chữ này y như bùa đòi mạng, khiến tất cả mọi người đều hồn vía lên mây.

Gã đại ca vội vàng hỏi: "Vậy bà cô thích gì? Muốn chơi cái gì? Để tôi lấy cho ngài nhé? Chỉ cần ngài vui vẻ thì muốn gì cũng được chứ?"

Việc cấp bách lúc này là phải đem bà cô này dỗ cho tử tế, nêu sơ ý một chút thì thành đồng thịch nát như chơi!

"Xem tĩnh hình đi..."

Lúc này gã tóc vàng vâng vâng dạ dạ cun cút đến gần thương lượng với gã đại ca: "Em em em em... em có ý này!"

"Ý gì?" Gã đại ca không vui nhìn gã.

Gã tóc vàng tiến tới nói nhỏ bên tai: "Đại ca, anh gọi điện kêu chị Hoa điều mấy thằng ngon zai hiểu chuyện đến đây..."

"Này có được không?" Gã đại ca với tên hung dữ nghi ngờ đưa mắt nhìn gã.

Tên tóc vàng lập tức nói: "Nói không chừng có tác dụng đấy ạ! Đàn bà bây giờ đều thích cái này cả..."

Gã đại ca trầm tư một chút, thôi thì còn nước còn tát nên gã ôm điện thoại đi vào góc gọi điện.

Một lát sau, một hàng mười cậu trai tuấn tú có vóc người hấp dẫn được điều giáo cẩn thận ngoan ngoãn xếp hàng cạnh Ninh Tịch.

Gã đại ca xoa xoa tay nói: "Bà cô ơi, ngài có thích mấy tên này không? Ngài muốn chơi kiêu gì cũng được! Bọn này được huấn luyện tốt lắm, sẽ phục vụ tận tình cho ngài!"

Ninh Tịch ngồi trên ghê nghiêm nghị quét mắt qua từng cậu trai bên dưới rồi chân mày hơi nhíu lại.

Ánh mắt của cô đã sớm bị Lục Đình Kiêu nuôi đến kén chọn thì sao có thể vừa mắt mấy loại hàng này...

Thấy Ninh Tịch nhíu mày thì gã đại ca kia toát hết cả mồ hôi lạnh, gã mau chóng đem người đuổi sạch rồi lại đập đập tên tóc vàng: "Này thì ý hay này! Này thì ý hay này!"

Gã tóc vàng kêu la oai oái vác vẻ mặt đura đám nói: "Sao lại không được nhỉ! Đây là loại hàng tốt nhất rồi mà... ôi... chẳng lẽ... chẳng lẽ bà cô này không thích loại này?"

Hay là... chúng ta thử đổi sang phụ nữ xem?"

--- O ---

Chương 1521: Thích Thì Tin

Tên tóc vàng vừa dứt lời liền bị đại ca nhà mình đá cho một phát rõ đau: "Biến! Mày muốn chết thì đừng có lôi ông theo cùng!"

Tóc vàng ôm đầu kêu thảm thiết: "Không không không... không phải mà đại ca! Thực sự là rất có khả năng mà... chẳng lẽ anh không thấy à, lúc nãy khi cô ta bắt tất cả chúng ta phải nuốt lựu đạn nhưng mà lại tha cho hai con bé kia... đối diện với nhiều "tiểu thịt tươi" tươi ngon thơm ngon như thế này mà vẫn chẳng thèm rung động, đã thế còn tỏ ra chán ghét như thế... đây rõ ràng là không thích đàn ông..."

Gã hung dữ đứng đó nghe vậy thì xoa cằm: "Ừ nhỉ, đại ca... thằng nhóc này nói hình như cũng có lý phết..."

Gã đại ca khò sở nghiên răng: "Có lý cái khi ấy..."

Một đại mỹ nhân như thế này, không thích đàn ông chẳng lẽ lại thích phụ nữ? Đánh chết gã cũng không tin!

"Đại ca... cứ thử đi xem nào... nếu không thì chết cả lũ..." Gã tóc vàng lại lèm bèm.

Gã đại ca cảm thấy chuyện này thật chẳng đáng tin tí nào, cho nên dù có nói thế nào cũng không chịu.

Lúc này, nữ ma đầu nào đó vì quá nhàm chán mà đang tìm người chơi trò bắn súng.

Đám tay chân vội vội vàng vàng đem bia bắn đến cho cô, thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.

Khẩu súng trong tay Ninh Tịch quay quay mấy vòng, híp mắt cười hì hì với đám người: "Chỉ chơi mỗi cái này thôi thì chán lắm, chúng ta chơi cái gì hay hơn nhé? Ba ván thắng hai thì thắng, nếu như ai thắng được tao thì tao sẽ thả kẻ đó đi!"

Vừa dứt lời cả đám đã ồ lên, bỗng dung tìm được một cơ hội sống nên tất cả đều sáng mắt lên.

"Có thật không? Chỉ cần thắng được chị... là có thể đi ạ? Nếu chị lật lọng thì

làm thế nào?" Có người yếu ớt lên tiếng hỏi lại.

Ninh Tịch liếc xéo gã đó một cái: "Chả làm thế nào hết, thích thì tin không thì thôi!"

"A!" Tất cả mọi người đều có vẻ mặt như sắp sồn ra quần đến nơi...

Con người gã tóc vàng liếc láo liên một vòng rồi thở hồng hộc chạy đến: "Đề em trước! Em tin chị Hai sẽ giữ lời mà!"

Ninh Tịch tùy ý vẫy vẫy tay: "Bắn đi."

Thế là gã tóc vàng lập tức rút súng ra, hít một hơi thật sâu rồi nhìn vào bia, ngắm thật chuẩn.

Cùng lúc đó, gã đại ca và đám lâu la cốt cán vây xung quanh đều căng thẳng nhìn về phía gã tóc vàng. Bọn họ đều biết tài bắn súng của tên này cũng khá chứ nếu không gã cũng đã chẳng vội vàng chạy ra như thế.

"Chị Hai, thế em bắt đầu nhé!"

"Lắm nhắm ít thôi!"

"Vâng vâng..."

Cuối cùng gã tóc vàng cũng bóp cò súng, "đoàng" một tiếng, phát súng thứ nhất có điểm số là...

"9.2" Tên cao gầy đứng ghi điểm số hét lên.

"Đoàng", phát súng thứ hai là 9.5.

"Đoàng", phát súng thứ ba là 10

"Ồ ồ ồ! Giỏi quá!", đám người đứng xung quanh vỗ tay âm âm.

"Thằng nhóc này âm hiểm quá, thế mà dám bỏ chúng ta lại mà chạy trước!"

Trong bầu không khí ồn ào, "đoàng, đoàng, đoàng" ba tiếng súng liên tiếp vang lên - Ninh Tịch bắn liền ba phát, cả ba đều trúng hồng tâm.

Tất cả mọi người đứng đó đều ngậy ra như phồng: "..."

"Tên tiếp theo." Ninh Tịch mặt không biểu cảm lên tiếng

"Đây không phải sự thật..." Một lúc lâu sau mãi mới có người ngó ra nói.

Tiếp sau đó, bởi vì không cam lòng mà những người khác lần lượt chạy đến khiêu chiến, kết quả là đều bị Ninh Tịch cho ăn hành thê thảm...

Cuối cùng, Ninh Tịch chơi chán rồi liền nói với một kẻ đang muốn đến khiêu chiến: "Bắt đầu từ bây giờ, người thua phải báo số mình vừa nuốt..."

Câu này vừa mới vang lên, tất cả đã kêu ầm trời, ôi mẹ ơi! Nữ ma đầu muốn đại khai sát giới rồi!!

Cuối cùng, gã đại ca không thể chịu nổi nữa, nếu cứ để bà cô này chơi tiếp thì tất cả mọi người đều xong đời...

--- O ---

Chương 1522: Bây Giờ Tự Cung Còn Kịp Không?

"Bà cô của con ơi, rốt cuộc làm thế nào thì bà mới chịu đi? Bà ra giá đi... bọn con bỏ tiền ra mua lại cái mạng mình được không?" Có người thử thăm dò.

"Ồ... thế mỗi người một 10.000 vạn nhé!" Ninh Tịch thuận miệng nói.

Mẹ nó, thế này thì khác gì ăn cướp! Ác quá đi mất!

Tất cả mọi người: "... " Chúng tôi chọn chết còn hơn!

Đây đúng là "mời thân thì dễ, tiễn thân thì khó" mà...

Nghĩ được cách nào cũng đã nghĩ hết cả rồi, nhưng mà người ta vẫn cứ không chịu đi. Gã đại ca quả thực hết cách vì thế liền tức giận trừng mắt nhìn gã tóc vàng một cái: "Ông đây đành nghe mày một lần! Nếu như thất bại, thì không cần bà cô kia động thủ đâu, ông đây sẽ tự tay hành chết mày!"

Nói rồi liền gọi một cuộc điện thoại: "Alo...không phải... không cần nam... lần này đổi thành nữ... lắm mồm! Đương nhiên phải xinh đẹp rồi! Phải sạch sẽ, nhà lành vào... nhanh!"

"Chị ơi chị tha cho em! Chị tha mạng cho em..." Một tên khiêu chiến thua sợ đến tè ra quần, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất, những người khác thấy thế cũng run cầm cập, nói không chừng lần sau sẽ đến lượt bọn họ...

Ninh Tịch đang định nói thì đúng lúc này một đám con gái bước vào...

Mười cô gái nhìn trông cũng không lớn, tầm khoảng mười tám, mười chín tuổi, đúng vào cái tuổi non đến mức mặt có thể bấm ra nước. Mấy cô này không giống hai cô gái xinh đẹp ăn mặc bốc lửa vừa nãy, vừa nhìn là biết đi theo phong cách con nhà lành, ăn mặc cũng rất bình thường, nhưng mà quan trọng nhất là ai nấy cũng xinh đẹp đáng yêu như hoa, lúc này tất cả đang đứng cúi gằm mặt như những con thú nhỏ sợ hãi...

Ồ... cũng biết điều quá ha.

Ninh Tịch nhìn thấy mấy cô em xinh đẹp thì tâm tình cũng tốt lên nhiều, cho nên rộng lượng vẫy vẫy tay với cái gã đang quỳ dưới đất xin tha không ngừng: "Thôi, đừng có nổ tung mà máu me thịt thà be bét dọa con gái nhà

người ta sợ."

Thế... thế ý là tha cho hắn rồi đó hả?

Hạnh phúc đến quá đột ngột! Tên tiểu lâu la quả thật không dám tin tưởng!
Vội rồi rít cảm ơn đứng dậy rồi chuồn lẹ.

Còn về phần gã đại ca nào đấy: "...". Đờ mờ, thế mà lại có tác dụng thật à?
Mà hiệu quả còn rõ rệt nữa chứ!

Một lúc sau...

Mười cô gái vốn còn đang sợ hãi nhưng đến khi nhìn thấy Ninh Tịch thì hai mắt liền sáng rực lên, hai má đỏ bừng che miệng cười khúc khích, thậm chí còn tranh nhau so bì tị nạnh, ai cũng tranh nhau rót rượu bón hoa quả bóp vai đâm lưng cho cô...

Gã đại ca: "...".

Gã tóc vàng cắn ngón tay, nhìn thái độ dịu dàng của Ninh Tịch dành cho mấy cô gái, quả thật hâm mộ muốn chết. "Chậc... vì cái vẹo gì mà mình không phải con gái chứ..."

Một tiểu lâu la đứng bên cạnh lẩm bẩm: "Tôi nói với bà chị kia mình thực ra là con gái, chẳng qua là đi chuyên giới... không biết chị ấy có tin không nhỉ?"

Còn có người ác hơn: "Tôi bây giờ tự cung luôn còn kịp không nhỉ?" Không có cái đó cũng còn tốt hơn là mất mạng

Mọi người: "...".

Vào giờ phút này, Ninh Tịch không biết rằng thế giới bên ngoài đã lộn tung phèo hết cả lên lên rồi...

Bệnh viện Nhân Dân số một Đé Đô.

Phong Tiêu Tiêu tay cầm một quả táo, đang gắng sức khắc thành một con thỏ nhỏ...

"Phù... cuối cùng cũng khắc xong rồi... Lão Đại, mời anh dùng!" Phong Tiêu Tiêu ân cần đưa quả táo cho Vân Thâm, tính cô vốn phóng khoáng ăn

to nói lớn, có bao giờ làm những việc tinh tế như thế này đâu, quả thực là tổn sức của cái mạng già này quá.

Ánh mắt của người đàn ông trên giường bệnh vẫn luôn dõi ra phía cửa như thể đang chờ đợi ai đó, vì không yên lòng mà tâm trạng bây giờ rất khó ở, ánh mắt anh thoáng liếc qua quả táo trong tay Phong Tiêu Tiêu, thẳng thừng phun ra một câu đánh giá: "Xấu."

--- O ---

Chương 1523: Cảnh Tượng Được Đưa Vào Trong Sử Sách

Phong Tiêu Tiêu: "... " Trái tim tan nát! Tại sao có thể nói ra cái chữ "xấu" với một cô gái được chứ, dù có là quả táo cô khắc cũng không được!

"Fuck! Tôi đã cố mãi mới khắc được như thế đấy... xấu đâu mà xấu, rõ ràng đáng yêu như thế này cơ mà... a, quả táo này là ai gọt ra thế..." Phong Tiêu Tiêu nhìn thấy đầu giường để một quả táo đã rất lâu rồi, màu đã chuyển sang màu vàng: "Quả táo này được khắc đẹp thật đấy, à không, quả đúng là một tác phẩm nghệ thuật nhưng sao anh không ăn...."

Vân Thâm nghe thế liền quay sang nhìn Phong Tiêu Tiêu bằng ánh mắt lạnh như băng.

Phong Tiêu Tiêu ôm quả táo lùi về sau một bước, vẻ mặt đầy vô tội: "Tôi nói sai điều gì à?"

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Đường Dạ bước vào: "Tiểu sư muội bị người của bang Thanh Huyền bắt đi rồi."

Vừa mới dứt lời, sắc mặt của cả Vân Thâm lẫn Phong Tiêu Tiêu đều biến.

Nhưng Phong Tiêu Tiêu lấy lại bình tĩnh rất nhanh: "Chậc chậc... trực giác của phụ nữ quả thật không sai mà... tôi biết ngay là cái cô Mạnh Thi Ý kia không nhìn được nữa mà... nhưng chắc chắn là Tiểu sư muội không sao đâu! Lão Đại đã tuyên bố với bên ngoài rồi còn gì, sẽ không có tên nào dám động đến Tiểu sư muội đâu. Trừ phi là đám tiểu lâu la không tiếp cận được trung tâm, không biết được lệnh cấm của anh, mà cái đám đó thì chắc chắn Tiểu sư muội xử lý được mà..."

Thực ra phán đoán của Phong Tiêu Tiêu không hề sai, dù Mạnh Thi Ý có là Đại tiểu thư của bang Thanh Huyền đi chăng nữa thì phần trung tâm của bang Thanh Huyền không phải thứ mà cô ta chỉ dùng một câu là điều động được, nhiều nhất chỉ là mấy con tôm, con cá nhãi nhép mà thôi.

Song, Vân Thâm hình như lại chẳng có chút thả lỏng nào mà ngược lại sắc mặt còn khó coi vô cùng, anh ta lập tức bật dậy lạnh lùng liếc Phong Tiêu Tiêu một cái, giọng điệu đầy chế nhạo: "Không sao? Nếu như là một năm trước thì đương nhiên là không sao! Bây giờ cô ta đã bị Lục Đình Kiêu nuôi thành một kẻ tàn phế rồi!"

Phong Tiêu Tiêu: "Ồ thì..." Nuôi thành tàn phế thì có làm sao, bao nhiêu người mong mình được chiêu thành phế nhân còn không được đấy! Đúng là chẳng hiểu gì về lãng mạn cả... thảo nào tán mãi mà chẳng cua được.

Chậc, cứ thừa nhận anh đang lo cho tiểu sư muội đi không được à...

Thấy Vân Thâm dùng tốc độ nhanh nhất xuống giường khoác áo, Đường Dạ nhíu mày ngăn anh ta lại: "Satan, miệng vết thương của anh còn chưa liền đâu, không được phép xuống giường."

Phong Tiêu Tiêu gật đầu lia lịa phụ họa: "Đúng nha, đúng nha, hơn nữa tôi cảm thấy chắc chắn Lục Đình Kiêu đã đến đó rồi, chúng ta không cần chạy đến đó góp vui đâu..."

Đường Dạ miết miết ấn đường, bắt lục nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái: "..."

Phong Tiêu Tiêu đàn ra: "Muội lại nói sai cái gì à?"

Bởi vì cái mồm quang quác của Phong Tiêu Tiêu, Đường Dạ biết mình có khuyết thể nào cũng vô dụng, chỉ đành trơ mắt nhìn Vân Thâm xuống giường tập trung một nhóm tinh nhuệ hai mươi người, tự mình dẫn người đến phân bộ của bang Thanh Huyền ở ngoại ô.

Khi đoàn người ùn ùn kéo đến địa điểm mà Ninh Tịch bị bắt cóc, liền đụng phải đoàn người của Lục Đình Kiêu.

Phong Tiêu Tiêu nhìn cái núi băng dẫn đầu phía đối diện rồi lại liếc sang lão Đại nhà mình, tặc lưỡi chậc chậc: "Đây đúng là một kỳ quan trăm năm khó gặp mà... Cái bang Thanh Huyền này cũng có mặt mũi thật, có thể khiến cho hai người cùng đích thân dẫn người đến tận cửa thế này, đúng là đáng được ghi chép vào sử sách bang phái rồi đây..."

Đằng sau lưng Lục Đình Kiêu, vẻ mặt Thạch Tiêu méo xẹo.

Tuy rằng bây giờ cậu ta là vệ sĩ của Ninh Tịch nhưng thực tế lại chẳng có tác dụng gì cả, để tránh khỏi cái tiếng chảnh chọe mà cậu ta chỉ có thể đi theo Ninh Tịch khi cô tham gia những sự kiện có khá nhiều người tham gia.

Chương 1524: Vui Mừng Đón Vào Cửa

Nhưng mà, lúc bình thường khi Ninh Tịch đóng phim, cậu ta không thể theo cùng chỉ có thể ngồi trong xe hoặc âm thầm bảo vệ. Với lại cộng thêm giá trị võ lực của bà chủ nữa thì mỗi ngày cậu ta đều nhàn hạ đến mọc mốc, chẳng có một cơ hội nào để thể hiện, tốt xấu gì thì Hùng Chí cũng được bà chủ sai đi bảo vệ chị họ của cô ấy...

Đang tiệc nuôi như thế thì bà chủ đột nhiên lại xảy ra chuyện thật, sau khi bà chủ kết thúc công việc rồi mà mãi chưa thấy đâu, điều tra ra mới hay bà chủ bị người ta bắt cóc, vốn dĩ cậu ta đang chuẩn bị tự mình đến cứu giá, không ngờ Boss lại biết mất rồi hơn nữa còn tự mình dẫn quân đến nữa...

Cái này thì thôi không tính nhưng cái đám người đối diện đến đây làm cái khi gì thế?

Thạch Tiêu cảm thấy mình không thể cứ ngồi yên chờ chết thế được, bằng không thì đừng nói là lập công ngay đến cả căn bã còn chẳng thừa lại cho cậu ta vét ấy, thế nên lập tức chủ động lên tiếng: "Boss, em đi thăm dò tình hình!"

"Từ từ." Lục Đình Kiêu không đồng ý, ánh mắt sắc bén của anh nhìn về phía cánh cửa lớn.

Cùng lúc đó, Vân Thâm ở phía đối diện cũng đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt đó, đôi mắt lạnh lẽo âm trầm đến mức khiến mọi người cảm như hén.

Đường Dạ đứng bên cạnh nhíu mày nói: "Chỉ sợ là có biến, bảo mọi người cẩn thận một chút."

Phong Tiêu Tiêu cũng không tự chủ được mà đề cao cảnh giác: "Đúng là có gì đó lạ lạ, tại sao ngay đến một đũa gác cửa cũng không có? Quả thực là yên tĩnh đến mức kỳ quái... người ở đây đâu hết rồi? Có đúng là Tiểu sư muội đang ở trong đó không? Chết tiệt, không lẽ Tiểu sư muội đã xảy ra chuyện rồi? Đám bang Thanh Huyền này to gan thật."

...

Phòng khách lớn sâu trong đạo quán.

Gã đại ca khô sở nào đó đang đích thân rót rượu cho Ninh Tịch.

Đây là rượu quý mà gã ta cất giữ bao nhiêu năm nay, một giọt rượu cũng không nỡ lãng phí đây!!!

Tiền tài, gái đẹp, rượu ngon... cái nào gã ta cũng dùng rồi nhưng mà cái đứa con gái ngồi gác chân trên ghế đang vui đến quên cả trời đất kia vẫn chẳng hề có ý định rời đi...

Mà thậm chí là ngoại trừ thái độ dịu dàng đối với mấy đứa con gái ra thì cô ta đối xử với đám đàn ông đúng là tàn nhẫn, hành hạ đủ kiểu, thất thường khó đoán, bọn họ sắp bị cô ta chơi chết đến nơi rồi đây!

Gã hung dữ sau khi lên mạng search các cách xem làm thế nào để lấy lòng con gái thì một gã mặt mũi méo xệch sán lại gần tên đại ca: "Tại sao cô ta vẫn chưa đi thế?"

"Mày hỏi tao thì tao hỏi ai!"

Đúng lúc này, một tên tiểu lâu la thờ hồng học chạy đến trước mặt đại ca nhà mình: "Đại ca! Bên ngoài... bên ngoài..."

"Bên ngoài làm sao?" Gã đại ca mắt kiên nhẫn quát lên.

"Có người đến! Rất nhiều người... nhiều lắm lắm luôn... em thấy hình như họ đến để cứu bà chị này hay sao ấy..."

"Có thật không?" Hai mắt gã đại ca lập tức sáng rực như hai cái đèn pha ô tô, sau đó vội gọi mấy đứa đàn em thân thiết trong bang nhân lúc Ninh Tịch còn đang dỗ mấy cô em xinh đẹp lần ra cửa.

Ngoài cửa, lúc tất cả mọi người còn đang vì tình hình quỷ dị này mà bất an, đang tính toán bàn bạc kế sách thì "két" một tiếng, cánh cửa lớn của đạo quán đột nhiên bị ai đó đẩy ra từ bên trong.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả người của Lục Đình Kiêu và Vân Thâm đều chĩa súng về phía cửa.

Tên đại ca dẫn đầu vội giơ cao hai tay đầu hàng: "Đừng đừng đừng... đừng kích động!!! Xin hỏi các vị có phải đến cứu bà... là đến cứu cô Ninh đúng không?"

Bọn họ chỉ dám đứng ở ngưỡng cửa không dám bước ra ngoài, bởi vì nếu vượt quá khoảng cách nhất định, thiết bị dẫn nổ ở chỗ Ninh Tịch sẽ phát ra tiếng cảnh báo.

"Biết sao còn không mau thả người!" Thạch Tiêu quát to.

Gã đại ca nghe thấy vậy lập tức quỳ rạp xuống đất nước mắt đầm đìa, mừng đến phát khóc: "Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Các người cuối cùng cũng đến rồi!"

Đám lâu la đằng sau gã ta cùng vui mừng khôn xiết, lập tức kích động mở rộng cửa lớn hân hoan chào đón bọn họ vào trong: "Mời vào, mời vào! Các vị mau vào đi!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Vân Thâm: "..."

Đường Dạ: "..."

Phong Tiêu Tiêu: "..."

--- O ---

Chương 1525: Người Nghe Thấy Mà Đau Lòng Rơi Lệ

Khóe miệng Phong Tiêu Tiêu giật giật: "Có phải tôi nhầm không vậy? Vì cái móng gì mà tôi cảm thấy cái đám này trông vui như mẹ đẻ em bé thế nhỉ?"

Chẳng lẽ có âm mưu mới gì đó mà cô không biết à?

Gã đại ca kích động gào khóc nửa ngày mới coi như là bỏ dẫy được, vẻ mặt đầy mong chờ chỉ sợ bọn họ đi mất: "Các vị khách quý, xin thứ lỗi cho tôi đã không tiếp đón từ xa, xin mời vào, các vị nhanh vào đi ạ..."

Không tiếp đón từ xa là có ý gì?

Chuyện này càng lúc càng quỷ dị.

Đương nhiên, với cái tổ hợp hung tàn này của bọn họ thì kể cả có mưu kế gì đi chăng nữa cũng chẳng thấm vào đâu.

Có lẽ thấy mục đích của cả hai bên đều giống nhau nên Vân Thâm và Lục Đình Kiêu liếc nhìn nhau một cái, trao đổi ý kiến rồi sau đó mới ra lệnh cho mọi người đi vào.

"Xin mời đi bên này!" Gã đại ca đích thân đi trước dẫn đường, khóe mắt mang theo nước mắt kích động, mấy tên đàn em bên cạnh cũng vui vẻ đi vào trong phòng khách.

Sau đó, trong đại sảnh vang lên tiếng bước chân rầm rầm, rất nhiều người chạy ra, khi nhìn thấy bọn họ thì y như thể nhìn thấy thiên sứ, biểu cảm vui mừng phấn khởi, thậm chí, còn có người không ngừng lẩm bẩm: "Tốt quá rồi, tốt quá rồi... cuối cùng cũng có người đến cứu chúng ta rồi..."

Hả?

Rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Vân Thâm và Lục Đình Kiêu dẫn đầu đi vào trước, Phong Tiêu Tiêu, Đường Dạ, Thạch Tiêu đi theo sau, cùng với một đám tinh anh vẻ mặt đờ đờ sát khí đi vào đại sảnh phía sâu bên trong.

Tình hình càng lúc càng khác thường, bọn họ không khỏi đề cao cảnh giác hơn nữa. Khi chỉ cách cánh cửa đại sảnh mấy bước, dây thần kinh của tất cả đã căng lên như dây đàn...

Sau đó, Lục Đình Kiêu và Vân Thâm đứng từ xa nhìn thấy cái người chết tiệt nào đó khiến bọn họ lo sốt vó đang bắt chéo hai chân ngồi trên một cái ghế trải da hổ rộng rãi. Bên cạnh còn có một đám cô em xinh tươi đang vây quanh, người bóp vai, người đâm lưng, người rót rượu, còn có cả người đứng quạt... những người khác thì đang đánh đàn, khiêu vũ.

Đám đàn ông lại đang bày trò làm xiếc, kẻ đội táo lên đầu, thằng dùng ngực đập đá, thậm chí còn có kẻ đang cầm thanh gỗ tấu hài nữa...

Đây đâu phải là bị bắt cóc đâu, có mà chiếm núi xung vương thì có.

Lục Đình Kiêu, Vân Thâm và tất cả mọi người đứng ở cửa: "..."

Gã đại ca thấy bọn họ đứng im không động đậy liền sốt ruột: "Các vị đại ca, làm phiền các anh mau đưa cô Ninh đi hộ em với! Bọn em thật sự không hề tổn thương đến một sợi lông chân của cô ấy..." Bà cô này làm tổn thương chúng tôi thì có!

"Là bọn em có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, bọn em biết sai rồi. Ngay từ đầu, bọn em đã muốn mời cô Ninh về rồi nhưng mà cô ấy lại không chịu, cách nào dùng được bọn em đã dùng hết rồi, bọn em thực sự là hết cách rồi..."

Mau đưa nữ ma đầu này đi đi!

Những người khác đứng bên cạnh nước mắt rơi như mưa liên tiếp phụ họa lời của gã: "Bọn em chỉ nghe lệnh mà làm để kiếm miếng cơm đồ vào mồm mà thôi, hơn nữa bọn em thực sự không động đến một cọng tóc của chị ấy đâu ạ!"

"Em còn chưa lấy được vợ mà..."

"Sau này em nhất định sẽ cải tà quy chính..."

Một đám đàn ông khóc lóc thảm thiết quả thật khiến người nghe thấy phải đau lòng rơi lệ.

Thực ra cũng không thể trách bọn họ được, Ninh Tịch mà nổi cơn tam bành lên thì cách thức hành hạ người khác quả đúng là rất thâm hiểm, đặc biệt còn rất giỏi chơi trò tâm lý, dù là Ninh Tịch đã để lại bóng ma không nhỏ cho đám người này.

Phong Tiêu Tiêu: "Thật... thật đáng thương..."

Trong phòng, những người khác cũng phát hiện ra sự khác thường ở cửa vì vậy mà quay ra nhìn, Ninh Tịch cũng ngẩng đầu lên, vừa mới liếc một cái thì ngum rượu trong mồm đã phọt ra ngoài...

"Ôi đệt!!!"

--- O ---

Chương 1526: Cục Diện Vô Cùng Hỗn Loạn

Anh yêu của cô...

Còn có cả tên họ Vân nữa...

Tại sao bọn họ lại đến đây, lại đi cùng nhau nữa???

Còn cả cái đội hình cấp cao đằng sau là như thế nào?

Ninh Tịch nuốt nước bọt đánh ực một cái... chắc... hình như... cô chơi hơi quá rồi thì phải?

"Tự tại quá ha ~ hửm?" Vân Thâm ngoài cười nhưng trong thì không nhìn kẻ nào đó chiếm núi xung vương ngời chễm chệ trên ghế, ánh mắt đó như sắp giết người được đến nơi.

Ninh Tịch chẳng thèm để ý đến Vân Thâm, cô lập tức quăng cái chén trong tay đi sau đó lao về phía Lục Đình Kiêu với tốc độ ánh sáng.

Gã đại ca run lấy bầy bồ nhào đến đỡ cái chén, ôi má ơi! Cái chén này là đồ cổ đấy! Đắt xất ra miếng đấy!

"Anh yêu ~" Ninh Tịch như con chim non bỏ nhào vào lồng ngực của Lục Đình Kiêu, biểu cảm trên mặt như thể phải chịu thiệt thòi rất lớn: "Hu hu hu... bọn họ bắt nạt em..."

"Choang" một tiếng, cái chén trên tay gã đại ca rơi xuống đất vỡ tan tành...

Không chỉ hấn ta, cái đám tiêu lâu la bên cạnh cũng nhìn về phía Ninh Tịch như thể nhìn thấy quỷ.

Fuck! Không thể như thế được! Làm người không thể vô sỉ như thế được...

"Không có! Chúng em không làm thế mà!"

"Oan uổng quá..."

"Đại nhân oan uổng quá!"

"Chúng em đâu dám bắt nạt bà chị này chứ..."

"Hai anh cũng nhìn rõ mọi việc rồi đó, nhất định phải làm chủ cho chúng em!"

Thoáng cái, trong căn phòng liền lao nhao vang lên những tiếng khóc lóc, vẻ mặt của đám bắt cóc còn âm ức hơn Ninh Tịch nhiều. Chắc là bọn họ biết Vân Thâm và Lục Đình Kiêu là hai người đứng đầu nên tất cả đều cầu xin hai người làm chủ.

Cục diện thoáng cái đã trở nên cực kỳ hỗn loạn...

Vân Thâm: "..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Lục Đình Kiêu cúi xuống nhìn cô gái nhỏ trong lòng, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Chuyện này là sao?"

Ninh Tịch khịt khịt ngẩng đầu lên nhìn anh: "Cặp tóc của em... cặp tóc của em bị bọn họ làm hỏng rồi..."

"Là cái quái gì thế?" Vân Thâm nhìn Ninh Tịch dán sát vào ngực Lục Đình Kiêu thì có chút bực bội.

Ninh Tịch quăng cho anh ta một cái lườm: "Anh mới là cái quái gì ấy! Đó là quà con trai tôi tặng sinh nhật tôi đấy được không! Quan trọng như thế mà bị bọn họ giẫm một cái nát vụn luôn!"

Vân Thâm: "..."

Tất cả mọi người trong phòng: "..."

Mả cha nhà nó... có bị điên không đây! Hành hạ bọn họ ra thế này chỉ vì một cái cặp tóc?

Gã đại ca hít sâu một hơi nhìn về phía mấy thằng lúc trước phụ trách bắt cóc Ninh Tịch: "Chúng mày... thằng nào giẫm hỏng cặp tóc của chị Ninh?"

Vẻ mặt gã tóc vàng, gã gầy cùng với tên mặt sẹo lái xe đầy vô tội, gã hung dữ thì run rẩy lắm bầm với vẻ mặt tuyệt vọng: "Hình như là em... nhưng mà em cũng chỉ là nhờ thôi mà..."

"Có phải cái này không?" Lúc này, Thạch Tiêu đứng đằng sau lấy một cái

cặp tóc màu hồng phấn từ trong túi quần ra.

Cuối cùng cậu ta cũng có cơ hội để thể hiện nhưng lại không phải là xông pha chiến đấu mà là vô tình nhặt được một cái cặp tóc...

"Chính là nó!" Ninh Tịch vội nhận lấy cái cặp tóc với vẻ đau lòng cực kỳ, sát khí trong mắt lại ào ào trỗi dậy.

Gã đại ca sợ cái bà nội này lại phát cuồng, lập tức quay sang đập cho gã hung dữ một trận túi bụi: "Ai bảo mày ngu! Cho mày ngu này! Bắt cóc thôi mà cũng không biết làm...Tự dưng đập vào cặp tóc của con gái nhà người ta làm gì! Mày có bệnh phải không???"

Gã hung dữ: "... " Rốt cuộc thì ai mới là đứa bệnh chứ!

"Dạ dạ dạ... em có bệnh... tất cả đều là lỗi của em..."

--- O ---

Chương 1527: Chúng Ta Đến Cứu Bọn Bắt Cóc Mà...

"Ừm..." Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu, đồng thời âm thầm thd phào một cái, coi như là tránh được một kiếp...

Nhưng mà, đúng vào lúc này, bên tai lại vang lên giọng nói u ám của vân Thâm...

"Vậy còn cái đám con gái kia là thế nào?"

Đệt! Cứ thích bới lông tìm vết là sao.

Ninh Tịch tức muốn chết vì vậy cô lập tức đáp trả: "Liên quan gì đến anh! Anh yêu của tôi còn chưa nói gì cơ mà!"

"Cô..."

Đường Dạ ho khẽ một tiếng, nhắc nhở một cách đầy bất lực: "Lão Đại còn đang bị thương đấy." Tiểu sư muội, muội "hạ khẩu lưu tình" một tí.

"Mấy cô gái này là như thế nào?" Lần này người hỏi là Lục Đình Kiêu.

Hiếm có khi nào Lục Đình Kiêu và vân Thâm lại có cùng lập trường, điều này khiến cho Vân Thâm không nhin được mà liếc nhìn anh một cái.

Lần này, Ninh Tịch đã hết trò để đánh lạc hướng mắt rồi, thế nên cô nàng tỏ vẻ rất chính đáng trả lời: "Còn chẳng phải là do cái đám kia à hu hu... Bọn họ vô sỉ quá đi mất thế mà dám dùng sắc đẹp để mua chuộc em! Thấy đàn ông không được liền đổi sang phụ nữ! Mọi người nói thử xem tôi là cái loại người có thể bị mua chuộc bằng sắc đẹp được à? Đương nhiên là không phải rồi! Tôi chỉ thấy cái đám đó hung dữ, tàn bạo như thế sẽ khiến các em gái sợ thế nên tôi chỉ chơi với bọn họ một lúc thôi mà, để làm dịu tâm lý sợ hãi của các em ấy..."

Quần chúng nhân dân:"..."

Rốt cuộc ai mới là kẻ hung dữ, tàn bạo! So với cô ta bọn họ mái đúng là bé ngoan ấy!

Ninh Tịch đang dẻo mồm uốn bảy tấc lưỡi của mình để thoát tội thì Vân Thâm đã "hừ" một tiếng: "Làm dịu tâm lý? Bao gồm cả việc để bọn họ ngồi lên đùi cô đấy à?"

Ninh Tịch:"!!!" Đệt!

"Cái đồ ngậm máu phun người! Làm gì có ai ngồi lên đùi tôi!!"

"Nếu như chúng tôi mà không đến thì chẳng ngồi lên đùi cô còn gì?"
vừa nãy anh ta còn nhìn thấy một cô gái đang dính sát sàn sạt lên người Ninh Tịch nữa kìa.

"Cho dù mọi người không đến thì tôi cũng sẽ không cho bọn họ ngồi lên, nghe chưa? Anh cho rằng tôi không biết kiềm chế như anh à?" Ninh Tịch phần nộ nói.

Vân Thâm tiếp tục châm chọc: "Chúng tôi ở bên ngoài nghĩ cách cứu cô, cô thì lại ở trong này trên hoa gheo nguyệt, cô nói xem có được không? Đên muộn thêm tí nữa thì ngay cả áp trại phu nhân cô cũng có luôn rồi đúng không?"

"Cái dếch, anh..."

Lục Đình Kiêu khẽ ho một tiếng, chặn ngang cuộc cãi vã của hai người: "Đi ra ngoài trước đã."

Đám người trong bang kia gật đầu lia lịa, đúng thế, đúng thế... các vị mau đi đi thôi!

Đoàn người ào ào rút lui, đằng sau là đám người của bang Thanh Huyền nước mắt nước mũi lưng tròng vui vẻ đưa tiễn, chỉ thiếu mỗi nước khua chiêng gõ trống nữa thôi...

Đên cửa, Ninh Tịch nhìn thấy vẻ mặt của Vân Thâm tái trắng, thi thoảng lại ôm miệng vết thương thì nhíu mày lại: "Vết thương vẫn còn chưa lành mò đến đây làm gì!"

Vân Thâm lập tức sầm mặt luôn: "Làm sao, đau lòng cho tình nhân của cô à, sợ tôi vất kiệt anh ta?"

Ninh Tịch: vất kiệt cái em gái nhà anh! Có nói

chuyện tử tề được không đây!

Phong Tiêu Tiêu đứng bên cạnh bắt lực lắc đầu: Ôi, cái chỉ số EQ của lão Đại nhà này... vừa nãy Tiểu sư muội rõ ràng là đang quan tâm đến anh đó...

"Ơ mà... hôm nay chúng ta rốt cuộc đến đây để làm gì?" Phong Tiêu Tiêu giờ tay ra hỏi, vẻ mặt không thể nguần hơn.

Thạch Tiêu: "Cứu người..." ừ, cứu bọn bắt cóc, không sai mà ~

Đêm khuya.

Vân Thâm ngồi quay lưng về phía cửa sổ sát đất: "Trước khi trời sáng, tiếp nhận bang Thanh Huyền."

Chẳng qua chỉ là một câu nói ngắn gọn nhưng lại đủ khiến cả thế giới ngầm của Đê Đô này dậy lên một tràng máu tanh trước nay chưa từng có...

Đường Dạ gật đầu nhận lệnh: "Vâng"

Trong căn phòng s - VIP của một Club cao cấp nào đó, bên trong đang nhộn nhịp vàng son, tất cả mọi người đều tận sức hưởng lạc, song, đúng vào lúc này, rầm một cái cánh cửa đột nhiên bị ai đó đập bay.

--- O ---

Chương 1528: Một Tràng Máu Tanh

Một đoàn người mặc đồ đen được huấn luyện nghiêm chỉnh bao vây toàn bộ căn phòng...

"Đám chó đẻ chết tiệt chúng mày muốn chết có phải không!!! Dám phá hỏng nhã hứng của ông!" Gã cầm đầu say khướt líu lưỡi gào lên.

Vừa mới dứt lời thì trên trán gã đã bị một họng súng chĩa thẳng vào: "Đầu hàng hoặc là chết."

"Các... các người rốt cuộc là ai? Chúng mày biết tao là ai không? Tao chính là lão Đại của Bạch Hồ Đường trong bang Thanh Huyền... tao..."

Tiếng súng khô khốc vang lên, trên trán gã lão Đại lập tức xuất hiện một lỗ máu rồi ngã xuống nền đất kêu đánh "bịch" một cái.

Có giảm thanh nên tiếng súng không lớn nhưng cũng đủ để khiến đám người trong căn phòng này tái hết cả mặt mũi...

"Giết... giết người rồi..."

"Lão Đại..."

"Trời ơi! Bọn họ lại dám giết vương Hồ kia!"

"Còn ai có ý kiến?" Người đàn ông mặc áo đen vừa nổ súng khi này dùng ánh mắt lạnh như băng quét về phía đám người trong phòng.

Tất cả mọi người đều câm như hến.

Người đàn ông áo đen khác dùng bút vạch một đường lên tờ giấy, ba chữ "Bạch Hồ Đường" trên giấy đã bị gạch bỏ...

"Tiếp theo..."

Cùng lúc đó, tình huống giống như thế cũng xảy ra tại mọi góc ngách của các tụ điểm của thế giới ngầm, cả Đê Đô như thế bị bao trùm trong một lớp sương mù đen tối dày đặc...

Trang viên xa hoa nào đó nằm giữa sườn núi.

Bên trong thư phòng.

Một người lão đảo xông vào bên trong: "Lão Đại... không xong rồi... không xong rồi!"

"Hấp ta hấp tấp ra cái thể thống gì nữa không?"

"Vừa nãy... các phân đường khác của chúng ta ở Đế Đô bị một đám người lạ mặt tập kích... trong vòng một tiếng ngắn ngủi, hơn mười phân đường của chúng ta đã bị không chế rồi..."

"Mày nói cái gì?" Mạnh Chấn Hoàn đứng bật dậy: "Người nào! Đúng là to gan!!!"

"Tốc độ của đối phương quá nhanh, bên chúng ta vẫn chưa tra ra được! Nhưng có một điểm chú ý là trên quần áo của bọn họ có một biểu tượng hình chữ s..."

"Cái... cái gì?" Mạnh Chấn Hoàn lập tức biến sắc: "Mày có nhìn rõ không?"

"Em nhìn thấy rõ ràng mà! Lão Đại, chắc không phải... không phải là người của bên Satan đúng không?" Tên thuộc hạ vừa nói vừa rùng mình.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn có thể làm được đến nước này và dám làm chuyện như thế này, trừ người đó ra, anh ta thực sự không nghĩ ra được người thứ hai.

"Không thể nào." Mạnh Chấn Hoàn trực tiếp phủ định luôn phán đoán của tên thuộc hạ.

Khi người đó vừa mới bước chân vào Đế Đô, ông ta đã gặp qua đối phương một lần để thăm dò xem thái độ bên đó như thế nào. Xem chừng thì đối phương hoàn toàn không có ý định nhúng tay vào thế lực ngầm của Đê Đô, thậm chí còn bảo bọn họ không cần căng thẳng, nên làm gì thì cứ làm thì sao có thể đột nhiên ra tay mà không hề báo trước?

"Vậy... có lẽ nào là gần đây chúng ta đã đắc tội với ai đó không?" Tên thuộc hạ không tài nào hiểu nổi.

"Đợi đã, để ta gọi một cuộc điện thoại..." Mạnh Chấn Hoàn trầm mặc, sau đó cầm điện thoại lên tìm một số điện thoại gọi đi.

Mà, đầu bên kia lại rất lâu không có ai nhắc máy...

Mạnh Chấn Hoàn trong bụng đầy bất an, chỉ có thể không ngừng gọi lại.

Cuối cùng lần này cũng có người bắt máy.

"Alo, Dạ Thiệu, đêm khuya quấy rầy ngài quá thật rất xin lỗi, bởi vì vừa nãy tôi vừa được thuộc hạ báo tin là rất nhiều cứ điểm của chúng tôi bị tấn công. Mà, người tấn công chúng tôi hình như lại là có biểu tượng của tổ chức các vị thì phải..."

"Là mệnh lệnh của Saatan."

Mặt Mạnh Chấn Hoàn nhất thời trắng bệch: "Cái... cái gì! Tại sao Satan lại làm như thế? Lần trước chúng ta chẳng nói rõ ràng là..."

"Điều này, tôi đề nghị ông Mạnh nên tự điều tra nguyên nhân thì hơn." Đầu bên kia nói xong liền dập máy luôn.

--- O ---

Chương 1529: Chó Nhà Có Tang

Sau khi nghe Đường Dạ nói xong, Mạnh Chấn Hoàn ngẩn ra tại chỗ.

Cái gì gọi là tự mình điều tra nguyên nhân?

Lẽ nào phía bên ông ta có vấn đề? Người của ông ta đã đắc tội với ai?

Làm sao có thể thế được?

Sau đó, Mạnh Chấn Hoàn liên tiếp gọi vài cuộc điện thoại mãi sau mới bắt được đầu mối, một gã quản lý một phân nhánh nhỏ nhắc nhở ông rằng hãy hỏi con gái của mình.

Hỏi Thi Ý?

Thi Ý làm sao mà biết được?

Mạnh Chấn Hoàn lại càng mù mờ nhưng cuối cùng ông ta vẫn cho người gọi con gái đến.

"Ba, ba gọi con à? Nửa đêm nửa hôm mà ba còn quấy nhiễu giấc ngủ chăm sóc nhan sắc của người ta!" Mạnh Thi Ý dấm dăng, vẻ mặt mát kiêu nhẵn.

"Ba hỏi con, gần đây con làm cái gì?" Mạnh Chấn Hoàn trầm giọng hỏi.

"Con còn có thể làm gì nữa? Quay phim, đi shopping, đi spa thôi.."

"Còn gì nữa?"

"Hết rồi ạ!"

"Con nghĩ thật kỹ cho ba!" Mạnh Chấn Hoàn đập bàn đánh "rầm" một cái.

Mạnh Thi Ý giật bắn, thấy vẻ mặt khó coi của cha mình thì mới tỉnh ngủ:

"Con thực sự không làm gì mà... làm gì mà dữ với con thế!"

"Gần đây con có đắc tội với ai không?"

"Ba, sao ba lại nói thế... làm gì có ai xứng để ba phải dùng hai chữ "đắc tội" này chứ?" Vẻ mặt của Mạnh Thi Ý đầy kiêu ngạo.

Nhưng mà, vẻ mặt của Mạnh Chấn Hoàn lại khó coi cực kỳ, ông ta lạnh lùng nói: "Người bên Satan đang toàn diện khống chế bang phái của chúng ta, người ta sắp giết đến tận nhà rồi đây con có biết không! Con còn không nhanh vắt óc mà nghĩ xem rốt cuộc con đã làm gì chọc giận người ta! Ba đã hỏi thăm qua rồi, đôi phương nói rằng ba phải hỏi con! Con còn dám nói mình không đắc tội với người ta?"

Nghe đến đó, vẻ mặt của Mạnh Thi Ý cuối cùng cũng thay đổi: "Không thể nào... con chẳng qua chỉ..."

"Con chẳng qua chỉ làm sao?" Mạnh Chấn Hoàn lập tức phát hiện ra có vấn đề, nhanh chóng truy hỏi.

Mạnh Thi Ý cắn môi, chột dạ nói: "Chẳng qua, con chỉ dạy cho con hồ ly tinh quyền rũ anh Vân một trận thôi mà!"

Mạnh Chấn Hoàn tức đến mức đập bàn rầm rầm: "Chắc chắn là chuyện này! Người nào! Con còn không mau khai rõ ra cho ba! Sau đó tự mình đến nhà người ta tạ tội thì may ra còn đường sống!"

Trong khi Mạnh Chấn Hoàn nói chuyện với Mạnh Thi Ý thì bên ngoài lần lượt có bảy tám người toàn thân đều là máu chạy đến báo cáo, trong thoáng chốc cứ điềm này nối tiếp cứ điềm kia bị hủy...

"Lão Đại... Thanh Long Đường không trụ nổi nữa rồi..."

"Lão Đại! Bên thành phố C cũng bị khống chế rồi!"

"Lão Đại, bên thành phố D trực tiếp làm phản rồi..."

Giữa thư phòng, Mạnh Thi Ý đứng như trời trồng nhìn những người ra ra vào vào báo cáo và cả những đàn em trong phòng liên tục hỏi cha cô ta phải làm thế nào, cô ta có cảm giác như thể mình đang nằm mơ.

Rõ ràng trước ngày hôm nay cô ta vẫn còn là một Đại tiểu thư muốn gió được gió muốn mưa được mưa, tại sao chỉ trong nháy mắt đã trở thành chó nhà có tang*...

*Chó nhà có tang: ám chỉ tình trạng thảm hại.

Mạnh Chấn Hoàn đã chẳng thềm nói chuyện với con gái nữa, nhanh chóng điều tra chuyện tình xảy ra ngày hôm nay rồi sai người đưa toàn bộ mấy đứa

bắt cóc đến đây.

"Đại ca... người không làm sao... người không làm sao! Cái bà chị đó không bị thương tổn một tí nào cả! Đã sớm được người ta cứu ra rồi! Chúng tôi sợ Đại tiểu thư sẽ trách tội nên vẫn không dám nói thật.." Tên đại ca bắt cóc Ninh Tịch run rẩy trả lời.

Gã ta chẳng qua chỉ là một tên quản lý nhãi nhép, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều đại ca lớn như thế, chân tay không nhịn được mà run bần bật.

Mạnh Chấn Hoàn nghe được cô gái đó không sao mới nhẹ nhõm thở ra, sau đó lại hỏi: "Được cứu đi rồi? Được ai cứu đi?"

"Em cũng không biết đó là ai, chưa từng gặp bao giờ nhưng vừa nhìn là đã biết không phải kẻ dễ chọc... à, đúng rồi! Trong hai người dẫn đầu đoàn người ấy thì có một vị khá đặc biệt, tóc màu trắng.."

"Tóc trắng?" Mạnh Chấn Hoàn đứng bật dậy.

--- O ---

Chương 1530: Cầu Cứu Thất Bại

Satan thể nhưng đích thân đi cứu người, có thể thấy địa vị của cô gái đó trong lòng anh ta không hề bình thường chút nào, mà Thi Ý lại dám bắt cóc người ta.

"Cô gái đó là ai?" Mạnh Chấn Hoàn hỏi.

"Một nghệ sĩ nhỏ, tên là Ninh Tịch..."

Mạnh Chấn Hoàn nghe xong lập tức ngồi phịch xuống ghế, tia hy vọng cuối cùng cũng mất rồi: "Thôi xong... xong thật rồi..."

"Ba! Chẳng qua chỉ là một nghệ sĩ nhỏ thôi mà! Động đến thì cũng động rồi! Hơn nữa cô ta cũng có làm sao đâu? Sao ba phải căng thẳng thế làm gì? Cùng lắm thì... cùng lắm thì con đi xin lỗi anh Vân là được chứ gì!"

Mạnh Chấn Hoàn giáng cho Mạnh Thi Ý một cái tát: "Mày biết cô ta là ai không? Cô ta là Đường Tịch!!! Là Tiểu sư muội của Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu! Là người phụ nữ duy nhất bên cạnh Vân Thâm! Không lâu trước đó Vân Thâm còn hạ lệnh, không cho phép bất kỳ ai được động đến một sợi tóc của cô ta! Trước đây tao đã cảnh cáo mày là người phụ nữ bên cạnh Vân Thâm dù là ai mày cũng không được đụng đến, thế mà mày còn dám động!"

Gã quản lý nhãi nhép nào đó bị Ninh Tịch hành cho kêu cha gọi mẹ: "..."

Bỏ mẹ! Đứa con gái đó hóa ra chính là Đường Tịch trong truyền thuyết...

Mạnh Chấn Hoàn cũng không ngờ rằng mình lại bị chính con gái ruột làm hại.

Mạnh Thi Ý giờ khắc này đã hoàn toàn chết sững ra: "Con làm sao mà biết được cô ta lại là Đường Tịch cơ chứ..."

Thực tế thì, vì câu nói đó của cha cô ta nên cô ta mới càng tức, cộng thêm chuyện Vân Thâm cứu Ninh Tịch ở trường quay khiến cô ta mù mịt đầu óc nên mới không màng đến cảnh cáo của cha mình, nào đâu ngờ rằng sẽ gây ra họa lớn thế này.

"Lão Đại, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là phải mau chóng tìm ra cách nào đó!" Một thuộc hạ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Một bang phái lâu đời như thế mà chỉ trong một đêm đã đối diện với nguy cơ sụp đổ, tất cả mọi người đều hiện lên vẻ khủng hoảng.

Mạnh Chấn Hoàn chán nản: "Nếu như là người khác thì có lẽ xin lỗi còn có tác dụng, nhưng bây giờ... ha ha ha... cho dù ta có tự tay giết con gái để tạ tội cũng vô dụng..."

Mạnh Chấn Hoàn ngậm ngừng một lúc sau đó nói tiếp: "Mau, bây giờ mấy đứa lập tức phái người đi tìm Lục Đình Kiêu! Người duy nhất có thể cứu chúng ta bây giờ chỉ có tập đoàn Lục Thị mà thôi..."

Bang Thanh Huyền không chế các thế lực ngầm ở Đé đô và các vùng lân cận lâu năm, mà tập đoàn Lục thị lớn như thế dù ở mặt nào cũng có dính dáng ít nhiều đến bọn họ, quan hệ rắc rối khó gỡ. Nếu như Bang Thanh Huyền bị diệt, vậy có nghĩa là Đé Đô sẽ rơi vào tay các tổ chức khác, Lục thị sẽ không khoan tay đứng nhìn!

"Dạ! Em đi ngay!" Một tên thuộc hạ vội vàng rời đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, phía đông mặt trời cũng dần dần nhô lên.

Gã thuộc hạ đi cầu cứu đã trở về.

"Sao rồi? Ngài Lục nói như thế nào?" Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào anh ta.

Vẻ mặt của người đi cầu viện xám xịt: "Ngài Lục... Ngài Lục..."

"Rốt cuộc là như thế nào! Mà nói mau đi!" Mạnh Chấn Hoàn tức giận giục già.

"Em đi liên lạc với người bên phía ngài Lục, nhưng bên đó lại trả lời em là..."

"Họ nói như thế nào?"

"Nói rằng chúng ta nên cảm thấy may mắn vì người ra tay là Satan, chứ không phải là Lục thị đích thân động thủ!"

"Cái... cái gì cơ!" Ngay cả Mạnh Chấn Hoàn cũng trợn mắt há mồm.

"Tại sao ngay đến cả Lục thị cũng muốn đôi phó với chúng ta?"

"Đúng vậy, tại sao lại thế! Satan là vì đàn bà vậy thì Lục Đình Kiêu là sao?"

Trong tiếng tranh chấp một giọng nói yếu ớt vang lên, lại là cái tên quản lý nhãi nhép vừa nãy: "Cái này... lúc này em có bảo đi cứu người phụ nữ đó có hai phe đúng không ạ... một phe khác... người dẫn đầu... hình như... trông giống giống Lục tông..."

"Mày nói cái gì?" Giờ phút này mọi người đều nhìn gã với ánh mắt không thể tin nổi.

Tên quản lý run lẩy bẩy: "Vốn dĩ em cũng không dám tin đâu, em sợ nhận nhầm cho nên em không dám nói linh tinh. Dù sao thì em cũng chưa gặp vị đại nhân vật đó bao giờ, nhưng bên cạnh ngài ấy có một vệ sĩ tên là Thạch Tiêu thì em biết, hôm nay... hình như em nhìn thấy Thạch Tiêu đứng sau lưng người đó..."

--- O ---

Chương 1531: Sao Các Người Không Lên Trời Mà Ngồi Luôn Đi?

"Câm miệng! Mày đừng có mà nói hươu nói vượn!" Mạnh Thi Ý chửi ầm lên.

Vân Thâm và Lục Đình Kiêu mà lại tự mình đi cứu Ninh Tịch sao?

Không chỉ có Mạnh Thi Ý mà ngay cả Mạnh Chấn Hoàn và những nhân vật cấp cao khác trong bang phái đều thấy việc này là không thể nào.

Phải biết, mối quan hệ giữa vân Thâm và tập đoàn Lục thị vô cùng phức tạp, gần đây còn tranh đấu với nhau từ nước ngoài cho đến trong nước, đấu đến mức người sống ta chết, nếu mà được trang bị vũ trang thì không khác gì một trận long trời lở đất cả! Sao có thể hòa thuận mà hợp sức lại cùng đi cứu Ninh Tịch được?

Cho dù hiện tại Ninh Tịch đã rút khỏi tổ chức, nhưng tốt xấu gì cũng từng là người bên cạnh vân Thâm, Lục Đình Kiêu không thể không biết chuyện này, thậm chí còn có thể nghi ngờ động cơ mà Ninh Tịch gia nhập Thịnh Thế.

Mạnh Chấn Hoàn nghiêm mắt nhìn tên tên quản lý nhỏ vừa nói kia: "Mày chắc chắn mày không nhìn nhầm đấy chứ?"

Gã quản lý vừa bị Mạnh Thi Ý chỉ thẳng mặt chửi rủa, hơn nữa giờ lại đứng trước ánh mắt hoài nghi của mọi người nên nào dám nói chắc chắn, chỉ yếu ớt nói: "Chuyện này... chuyện này em cũng không chắc lắm."

Mạnh Thi Ý tỏ vẻ biết thừa là vậy, cô ta lấy điện thoại ra nói: "Chắc chắn là cái thằng ngu này nhìn nhầm rồi! Trong chuyện này tuyệt đối là có hiểu lầm gì đó! Để con liên lạc với Lục cảnh Lễ xem sao!"

Mạnh Thi Ý là người trong làng giải trí nên việc cô ta có số điện thoại của Lục cảnh Lễ cũng là chuyện rất bình thường và Lục cảnh Lễ cũng nắm rất rõ bối cảnh của Mạnh Thi Ý.

Mạnh Chấn Hoàn thấy vậy cũng không cản con gái lại, chuyện này thật quá kỳ lạ, kể cả ông ta có chết cũng phải chết một cách rõ ràng mới được!

Sau khi nhận gọi cho Lục cảnh Lễ, Mạnh Thi Ý còn cố tình bật loa lên.

Đầu bên kia reo hơn chục tiếng chuông vẫn không có người bắt máy, khi đám người suốt ruột tới tận họng, cuối cùng mới thấy một giọng nói ngái ngủ bắt điện thoại.

"Alo, Nhị thiêu à! Tôi là Mạnh Thi Ý đây! Xin lỗi vì nửa đêm đã quấy rầy anh thế này! vì có chuyện khẩn cấp xảy ra nên tôi sẽ nói thẳng luôn. Bang phái của chúng tôi đêm nay bỗng bị vãn Thâm hạ lệnh tấn công, hy vọng phía Lục tổng có thể ra tay viện trợ, mong Nhị thiêu có thể chuyển lời giúp tôi."

"Mấy năm gần đây Mạnh gia chúng tôi không ít lần đã hợp tác vui vẻ giúp Lục thị rất nhiều việc, tôi tin là Lục tổng nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu! Nêu Lục tổng hiểu làm gì chúng tôi, chúng tôi có thể giải thích..." Mạnh Thi Ý nhanh chóng nói rõ tình hình.

Bên kia im lặng một hồi, có lẽ vì vừa mới ngủ dậy nên đang cố "tiêu hóa" những gì Mạnh Thi Ý nói.

Từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người nín thở nhìn nhau...

Một lát sau, điện thoại truyền tới giọng của Lục cảnh Lễ.

"Các người bị ngớ ngẩn à? Phái người bắt cóc chị dâu tôi rồi giờ lại muốn anh tôi cứu viện cho các người? Sao các người không lên trời mà ngồi luôn đi?"

Mạnh Thi Ý:

Mạnh Chân Hoàn:

Tên quản lý nhỏ cùng các nhân vật cấp cao khác:

"Nhị... Nhị thiêu! Anh nói vậy là có ý gì?" Mạnh Thi Ý đàn độn hết cả người.

"Ý trên mặt chữ! Tiểu Tịch Tịch là người phụ nữ của anh tôi, là chị dâu tương lai của tôi, hiểu chưa? Nếu không phải nể chút tình cảm mấy năm nay với nhau, anh tôi sấm đã tự mình ra tay rồi, làm gì đến lượt để cho người khác thể hiện..." Lục cảnh Lễ lâu bầu chê trách trí thông minh của đôi phương, sau đó dập điện thoại.

Cả căn phòng im lặng như tờ.

Trong đầu của đám người Thanh Huyền Bang bây giờ chỉ còn đọng lại câu nói "Ninh Tịch là chị dâu tương lai của Lục cảnh Lễ, là người phụ nữ của Lục Đình Kiêu".

Tuy không ai tin nổi chuyện này nhưng nêu thật sự là như vậy thì mọi chuyện cũng có thể lý giải được rồi...

Như vậy cũng có nghĩa là vì sự xúc động tỳ hứng của vị Đại tiểu thư nhà họ mà bang Thanh Huyền của bọn họ hôm nay không còn sức xoay chuyển nữa... hoàn toàn xong đời rồi!

--- O ---

Chương 1532: Quá Là Cung Chiêu ~

Tại Bạch Kim Đê Cung.

Vì việc không kịp báo cho Lục Đình Kiêu khiến anh lo lắng và suýt nữa để cho em gái ngồi vào lên đui... Ninh Tịch phải chịu kiểm điểm nặng.

Ngoài ra, chuyện ngày hôm nay cũng khó tránh khỏi khiến cô có chút lo lắng.

về tổng thể là khi cô trông thấy người mà Vân Thâm đưa tới thì phát hoảng, bọn họ đều là những người tinh nhuệ nhất của tổ chức. Thường những người này đều sẽ phân tán trên khắp mọi nơi trên thế giới, nhưng giờ tất cả đều tụ lại ở Đế Đô...

Không ngờ tên họ Vân kia lại điều hết tất cả quân tinh nhuệ về nước... rốt cuộc là anh ta muốn làm gì đây...

Lúc nào cô cũng cảm thấy tên này muốn làm chuyện lớn gì đó và có liên quan tới Lục Đình Kiêu!

May mà, cô sớm đã biết tuy Lục Đình Kiêu là một thương nhân nhưng lực lượng ngầm trong tay anh cũng không phải là dạng yếu kém, huống hồ ở đây còn là địa bàn của Lục Đình Kiêu nữa, nên hiện tại hai bên đều không làm gì được nhau cả.

Ngày hôm sau.

Bánh bao nhỏ đang chuyên tâm dùng keo dán dính từng viên đá lên chiếc cặp tóc làm riêng cho mẹ, bộ dạng đáng yêu không tả nổi.

Trước đó, cái kẹp tóc bị giẫm phải chỉ bị hỏng phần nhựa dính dưới lớp đá thôi, còn phần đá thì vẫn còn nguyên vẹn nên cậu nhóc chỉ cần dán lại chỗ đá đó lên chiếc cặp tóc.

Ai cũng nói đàn ông lúc nghiêm túc là mê người nhất, nhưng cô cảm thấy bánh bao nhỏ nhà cô mới là mê người nhất.

Không hổ danh là con trai cô, dán đồ thôi cũng phải đáng yêu đến thế-

Ninh Tịch chống cằm nhìn mà thấy vui rạo rục: "Xin lỗi con nhé, bảo bối! Lần sau mẹ nhất định sẽ cẩn thận, sẽ không làm hỏng nữa

Bánh bao nhỏ dính xong viên đá cuối cùng liền chu mỏ thối thối cho nhanh khô: "Không sao đâu mẹ, hỏng thì Tiểu Bảo lại sửa cho mẹ là được."

"Quào ~" Bảo bồi nhà cô đúng là chiều cô quá đi mất!

Sau khi keo dán khô lại, chiếc cặp tóc màu hồng hình trái tim lại trở về hình dạng giống y như trước, bánh bao nhỏ tự tay kẹp lên cho Ninh Tịch: "Mẹ thật là xinh đẹp!"

Lục Đình Kiêu vừa xuống nhà liền thấy cảnh thân mật của hai mẹ con nhà này, gương mặt lạnh lùng của anh trở nên nhu hòa vô cùng.

"Chị dâu, có tin tốt đây! Tin tốt đây! Tin cực kỳ tốt đây!" Lúc này, Lục cảnh Lễ hùng hổ chạy tới.

"Tin tốt gì thế?" Ninh Tịch nghiêng đầu hỏi.

Tay Lục cảnh Lễ ôm một chồng không biết là bảng biểu hay giấy tờ gì đó vui sướng nói: "Chị dâu, chị..."

"Em lọt danh sách đề cử nữ chính xuất sắc nhất của giải Kim Tông." Lục Đình Kiêu nói.

Lục cảnh Lễ bỗng thấy ai oán: "Ồ! Sao anh có thể như thế hả! Em đã nhanh đến thế rồi sao anh còn biết được sớm hơn cả em thế! Không để em có cơ hội khoe công một chút được à?"

Ninh Tịch nghe vậy sững người: "Gì cơ?"

Cuối cùng Lục cảnh Lễ cũng có cơ hội lên tiếng, anh vội đưa cho Ninh Tịch đóng bảng biểu rồi nói: "Người Tim Mộng của chị được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất trong liên hoan phim Kim Tông, đây là giấy tờ nội bộ đấy! Giấy trắng mực đen đàng hoàng nhé! Chắc phải ba hôm nữa thì danh sách những người vào vòng sau mới được công bố!"

Ninh Tịch đọc lướt thật nhanh, kết quả liền nhìn thấy Người Tim Mộng của cô được đề cử tận hai hạng mục là đạo diễn xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!

Hơn nữa, cô còn nhìn thấy tên một bộ phim quen thuộc khác là... Thiên Hạ.

"Thiên Hạ cũng lọt danh sách đề cử sao?" Ninh Tịch hỏi.

Lục cảnh Lễ chạy tới nhìn: "À, hình như thế, chẳng phải Thiên Hạ không kịp tham dự giải năm ngoái sao, nên chắc là xếp vào hạng mục năm nay luôn! ôi, vai trong Thiên Hạ của chị cũng được đề cử kìa, đề cử giải nữ phụ xuất sắc nhất kìa! Lúc nãy em chỉ chú ý việc chị được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất thôi nên không phát hiện ra!"

--- O ---

Chương 1533: Bà Xã Anh Là Lợi Hại Nhất!

Ninh Tịch nhìn năm chữ "Nữ phụ xuất sắc nhất" còn kích động hơn cả trông thấy Người Tìm Mộng được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất.

Dù thế nào Thiên Hạ cũng là bộ phim đầu tay của cô, đối với cô mà nói nó có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, có thể được đề cử trong liên hoan phim lớn nhất trong nước đã là sự khẳng định vô cùng có ý nghĩa đối với một nghệ sĩ mới như cô rồi.

Ngay sau đó, cô nhìn xuống hàng tiếp theo thì thấy...

"Ôi giờ! Diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc tệ hại như thế mà cũng được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất á?" Lục Cảnh Lễ kinh ngạc thốt lên sau đó lại hầm hừ lầm bầm: "Chắc chắn là đi cửa sau hoặc là chỉ cho vào cho có thôi!"

Cuối cùng Ninh Tịch cũng xem hết được danh sách, cô phát hiện lần này hai bộ phim của Ninh Tuyết Lạc đều được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất, một bộ là Thiên Hạ, bộ còn lại là Đại Sơn.

Xem ra, lần này Ninh Tuyết Lạc định sẽ đánh một trận lớn để vùng dậy rồi...

"Đã thế còn chọn tận hai bộ! Bên phía giám khảo bị mù hết rồi hả?" Lục Cảnh Lễ vẫn tiếp tục chửi rủa.

Ninh Tịch sờ cằm, phân tích: "Thật ra diễn xuất trong Thiên Hạ của Ninh Tuyết Lạc thể hiện khá tốt, được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất thì cũng đúng mà."

Thậm chí, đến giờ vẫn có rất nhiều người nói rằng trong sự nghiệp diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc thì diễn xuất trong Thiên Hạ chính là giai đoạn đỉnh cao của cô ta. Nhưng, mọi người không hề biết, diễn xuất khi ấy của Ninh Tuyết Lạc phần lớn là bị Ninh Tịch bức mà ra. Mấy phim sau đó thì không có cảm giác nguy hiểm nên không thể nhập trọn vai diễn được...

Ninh Tịch dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Còn về bộ phim Đại Sơn, lúc đó hình như chiếu cùng lúc với Người Tìm Mộng, nghe nói vé bán ra rất thảm, chỉ có vài trăm vạn. Có điều bộ phim này không nhằm vào việc bán vé mà nhằm vào việc đi tranh giải, loại hình và đề tài đều rất phù hợp, vai diễn cũng được xây dựng theo cách lấy được lòng của các nhà phê bình, có lọt bảng đề cử cũng không lấy gì làm lạ cả..."

Không cần biết Ninh Tuyết Lạc có đi cửa sau hay không, hai bộ phim này của cô ta được đề cử thì cũng sẽ chẳng gặp phải bất cứ tranh luận nào.

Nhưng còn Người Tìm Mộng lúc đầu được cho là phim thương mại máu chó, giờ lại được đề cử mới là điều bất ngờ. Với lại, tuy diễn xuất của Ninh Tịch trong Thiên Hạ rất tốt nhưng hạng mục nữ phụ xuất sắc nhất lần này cạnh tranh rất khốc liệt, cô đã trông thấy rất nhiều đối thủ mạnh của mấy bộ phim khác, nên có thể đoạt giải được không vẫn là một ẩn số...

Lục Cảnh Lễ vỗ vỗ vai Ninh Tịch: "Tiểu Tịch Tịch, theo em đoán... khả năng chị có thể đoạt được giải là rất cao! Dù sao thực lực của chị cũng lù lù ra đó mà!"

Lục Đình Kiêu: "Cái này mà còn phải đoán?"

Lục Cảnh Lễ hét nói nổi: "Vâng vâng vâng... không cần phải đoán, bà xã anh là giỏi nhất!"

Lục Đình Kiêu nhìn Ninh Tịch, động viên cô: "Đừng lo, giải thưởng Kim Tông được tôn sùng như vậy không chỉ vì tính chuyên nghiệp mà phần lớn còn là vì sự công bằng của nó nữa, người cuối cùng có thể đạt giải chỉ có thể dựa vào thực lực thôi."

Kể cả có người giở trò mờ ám thì cũng tuyệt đối không thể mó tới kết quả cuối cùng được.

Ninh Tịch vốn còn có chút lo lắng, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô được đề cử, nhưng khi nghe thấy lời động viên của Lục Đình Kiêu xong thì cô liền cảm thấy tốt hơn nhiều.

"Chúc mừng mẹ được đề cử ~" Bánh bao nhỏ bi bô chúc mừng Ninh Tịch, đã thế không biết từ lúc nào đã kiếm được một bó hoa mang tới rồi.

Bó hoa này khá to so với bánh bao nhỏ nên cả người cậu nhóc đã bị che lấp.

Lục Đình Kiêu nhận bó hoa từ tay bánh bao nhỏ, rồi đưa vào lòng Ninh Tịch, hôn một cái lên trán cô: "Chúc mừng em."

Trông hai cha con thế này... chắc đã sớm chuẩn bị từ trước rồi!

Lục Cảnh Lễ cô đơn lẻ bóng nhìn đến hộc máu, nhưng vẫn gắng gượng móc một chùm chìa khóa xe từ trong ngực ra: "Phần thưởng của công ty! Tặng

trước cho chị đây!"

"Cảm ơn..." Ninh Tịch nhẹ nhàng ôm lấy bó hoa, lúc này cô không còn lo được lo lắng về việc có được giải không nữa, mà chỉ cảm thấy ấm áp ngập tràn quanh mình.

--- O ---

Chương 1534: Ở Bên Là Lời Tỏ Tình Dài Nhất

Cảnh tượng này giống hệt như lúc cô nhận được vai diễn Mạnh Trường Ca.

Khi ấy, cô còn chẳng có lấy một người để chia sẻ tin mừng, lúc đang định ăn lẩu chúc mừng một mình thì Lục Đình Kiêu lại mang theo bánh bao nhỏ "rớt xuống tận cửa", sau đó hai ba con cùng chúc mừng cô trên bàn ăn...

"Sao thế?" Lục Đình Kiêu trông thấy Ninh Tịch thất thần, anh xoa nhẹ tóc cô hỏi.

Ninh Tịch mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, chỉ là em nhớ tới chuyện lần đầu tiên anh đưa bánh bao nhỏ tới nhà em thôi, hồi đó anh cũng là người đầu tiên chúc mừng em."

Thấm thoát, người đàn ông này đã ở bên cô lâu như vậy rồi.

Còn cô, từ một kẻ vô danh giờ đã có mảnh trời riêng trong giấc mộng của mình.

Và anh, từ người mà cô nghĩ rằng không thể ở bên giờ lại là người mà cô luôn ý lại.

...

Mấy ngày sau đó, Ninh Tịch trở lại đoàn làm phim để quay nốt mấy phân cảnh cuối cùng của Cửu Tiêu.

Sắc mặt Mạnh Thi Ý trông có vẻ rất tiêu tụy, trang điểm cũng không che hết được, nhưng vì từ đầu tới cuối cô ta đều rất phối hợp nên cảnh quay cũng rất thuận lợi.

"Ôi ôi ôi!!! Đóng máy rồi!"

"Chúc mừng, chúc mừng"

"Mọi người vất vả rồi!"

"Áu, thật không nở tẹo nào!"

"Tôi cũng không nở xa mọi người!"

Sau khi kết thúc cảnh cuối cùng, tất cả nhân viên trong đoàn đều hoan hô reo hò, thậm chí có người còn kích động đến mức rung rung nước mắt, trợ lý đạo diễn đẩy chiếc bánh gato tới chúc mừng, mọi người cùng lưu lại cách giữ liên lạc rồi ôm ấp nhau thắm thiết....

Dù cho đây không còn là lần đầu tiên trong tình cảnh như vậy, nhưng lần nào thì thời khắc này cũng là thời khắc Ninh Tịch cảm thấy vui mừng và thỏa mãn nhất.

"Này ~ Tôi nè ~ Sao bà chỉ biết có ôm gái thôi không vậy ~" Giang Mục Dĩ đen mặt nói.

Ninh Tịch cười tiến tới ôm lấy chú cún Long Vàng kêu ngạo nào đó một cái: "Vất vả rồi Giang tiền bối!"

"Hừ..." Cảm nhận được vòng tay của cô, vẻ mặt Giang Mục Dĩ có chút thay đổi, anh khe khẽ thở dài. Có lẽ nên mừng vì cho đến cuối cùng anh vẫn giữ được bí mật này, cho nên giờ vẫn có thể ở bên cô, chứ không như ai đó.

Cũng không biết Ninh Tịch rốt cuộc đã làm gì Mạc Thần Tu mà tên đó gần đây lúc nào trông cũng như bị tổn thương nghiêm trọng.

Ôi, nói chung chỉ cần tưởng tượng thôi cũng biết chắc chắn là hung tàn lắm rồi!

Mọi người nhao nhao lên một hồi sau đó quyết định hẹn nhau tập trung tại khách sạn Bốn Mùa gần đó.

Ninh Tịch đang đi tới bãi đỗ xe thì thấy một người đã đợi sẵn ở đó.

Là Mạnh Thi Ý...

Mạnh Thi Ý vừa trông thấy cô liền run lên như một con thú bị hoảng sợ, không dám nói một lời nào, đột nhiên cô ta cúi gập người xuống rồi chạy thẳng chằng thềm ngoảnh đầu lại, như thể phía sau có lũ lụt hay thú dữ ập tới vậy.

Khi ấy, có một "thú dữ" bắt Mạnh Thi Ý đến để Ninh Tịch tự tay giết cô ta.

Lúc đó, Ninh Tịch chỉ lờm một cái rồi từ chối, cô không có cái sở thích động tí lại đi giết người mà chỉ nói một câu Cửu Tiêu còn chưa quay xong, sau đó rời đi.

Vì câu nói này của cô, Mạnh Thi Ý mới có thể giữ được tính mạng của mình...

Nghe nói "thú dữ" đó trong một đêm đã diệt toàn bộ bang Thanh Huyền, tên quản lý nhỏ lật mặt phản bội, các thành phần cấp cao chết hơn nửa, Mạnh Chấn Hoàn cũng bị nhốt, công ty giải trí của Mạnh Thi Ý phá sản và bị thu mua lại.

Theo lý mà nói, sau khi về nước Vân Thâm sẽ không chế ròi râu tóm thế giới ngầm vì vậy việc tiếp quản bang Thanh Huyền là bước không thể thiếu, chỉ không biết tại sao luôn trì trệ không ra tay mà việc bắt cóc Ninh Tịch lại như một sợi dây dẫn lửa, thúc đẩy chuyện này xảy ra sớm hơn...

--- O ---

Chương 1535: Hoa Rơi Nhà Nào

Tuy đôi khi cái tên đó có hơi ngửa đòn nhưng khả năng bao che khuyết điểm thì đúng là không thể chê vào đâu được.

Ninh Tịch nghĩ đến đây liền ngẩn ra, có vẻ như người kia cho đến giờ vẫn luôn đặt cô trong phạm vi thể lực của mình...

Mà hiện giờ, Mạnh Thi Ý đã không còn công ty nâng đỡ, lại càng không có thể lực lớn chống lưng phía sau. Hiện tại, cô ta chỉ là một nghệ sĩ bình thường trong giới. Hơn nữa lại còn bị Vân Thâm dọa đến nỗi sắp bị thần kinh đến nơi, chắc không thể lại có suy nghĩ vẩn vơ gì nữa đâu.

Ninh Tịch có là thánh mẫu đến đâu cũng không thể đồng tình hay thương cảm cho kết cục của Mạnh Thi Ý được, thế giới đó của bọn họ vốn dĩ là như vậy, cá lớn nuốt cá bé mà sống. Làm chuyện gì cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần trả giá, nếu người hôm đó Mạnh Thi Ý bắt cóc không phải là cô mà là một cô cái bình thường khác, vậy giờ người chết có lẽ đã là cô gái kia rồi...

...

Hôm sau.

Danh sách nghệ sĩ được đề cử tại liên hoan phim Kim Tông lần thứ 53 được công bố.

Giải thưởng lớn một năm tổ chức một lần này lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả truyền thông cùng làng giải trí, danh sách vừa được tung ra đã tạo nên làn sóng dữ dội.

Việc thu hút sự chú ý của mọi người nhất không gì ngoài việc Ninh Tuyết Lạc được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất trong cả Thiên Hạ và Đại Sơn, ngoài ra Đại Sơn còn được đề cử tám hạng mục lớn bao gồm bộ phim xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nữ chính xuất sắc nhất, nữ phụ xuất sắc nhất... Đây là bộ phim được đề cử nhiều giải thưởng nhất liên hoan phim lần này và cũng là bộ phim có nhiều khả năng đoạt giải nhất.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trên mạng bắt đầu có những đánh giá cao về Ninh Tuyết Lạc, các nhà phê bình đua nhau tâng bốc diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc trong cả hai bộ phim. Cách đây không lâu vì chuyện bị mất mặt trong hôn lễ và bị chỉ danh bêu xấu Ninh Tịch, fan của Ninh Tuyết Lạc im

áng một thời gian dài giờ cũng đều phấn khởi vùng lên...

[Tuyệt Lạc nhà ngô quá giỏi luôn! Đề cử hai giải nữ chính cơ mà! Quá xá! Chuyện lần trước đã là chuyện của mười năm trước rồi!]

[Bồn phận của diễn viên chính là diễn tốt vai diễn, nào như ai đó cả ngày chỉ biết đầu cơ trục lợi, ôm đùi đại gia, thích được tất cả mọi người chú ý! Nghe nói người nào đó lần này cũng được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất đấy! Chậc chậc chậc chỉ là một bộ phim tình cảm máu chó thôi mà, thế mà cũng được đề cử giải nữ chính xuất sắc, các nhà phê bình bị mù cả rồi à!]

[Thế có là gì, chắc chắn lại chạy theo đuôi rồi ~]

Ninh Tịch là người mới, nổi tiếng không lâu, giờ lại cùng lúc được đề cử giải nữ chính và nữ phụ xuất sắc nhất nên tất nhiên sẽ bị mọi người chú ý, đặt nghi vấn này nọ chuyện này là không thể tránh khỏi.

Tất nhiên, giờ sức chiến đấu của fan Ninh Tịch cũng không phải chỉ là nói cho có, họ bắt đầu nhao lên chiến với fan của Ninh Tuyệt Lạc cùng anti fan, có rất nhiều fan hiểu chuyện còn phân tích đủ các mặt về tính tất yếu của việc Ninh Tịch được đề cử nữa...

[Phim tình cảm máu chó? Có câu nói bản thân là cái gì thì sẽ xem cái đó, cũng chỉ có mấy người không có văn hóa như các người mới cho rằng Người Tìm Mộng chỉ là một bộ phim tình cảm máu chó thôi!]

[Anh Tịch của tụi này trong phim đóng cùng lúc hai vai là nữ chính và anh trai song sinh của nữ chính, như thế là cùng lúc đóng hai giới tính! Từ đầu tới cuối thay đổi không hề có kẽ hở, không hề có gì lệch lạc, xem cảm giác rất đã, thế này gọi là không có khả năng diễn xuất hả?]

[Hơn nữa vai diễn Mạnh Trường Ca mà anh Tịch đóng trong Thiên Hạ, từ một một thiếu nữ ngây thơ trong sáng trở thành một yêu phi phải gánh vác vận mạng của cả gia tộc, chỉ có anh Tịch mới khiến vai Mạnh Trường Ca này rung động lòng người như thế! Lúc ấy anh Tịch chỉ là người mới, vừa đóng vai diễn đầu tiên trong đời thôi đấy mà đã có khả năng tốt như vậy rồi nhé! Ai dám nói anh Tịch không dựa vào thực lực thì kẻ đó mới là đồ mắt mù!]

Nói tóm lại, từ khi bản danh sách được công bố, hai bên bắt đầu lao vào chiến kịch liệt, thậm chí trên mạng có rất nhiều người bắt đầu cá cược, cá xem giải Ảnh hậu cuối cùng sẽ rơi vào tay ai...

--- O ---

Chương 1536: Vùng Giao Tranh Của Các Nữ Minh Tinh

Thậm chí có rất nhiều sòng bạc tư nhân cũng mở cược cho cuộc chiến này, người được cược nhiều nhất là Ninh Tuyết Lạc, Lục cảnh Lễ cũng bỏ không ít tiền đặt cược cho chị dâu nhà mình.

Tại Tinh Huy.

"Chị Tuyết Lạc đến rồi!"

"Chúc mừng chị Tuyết Lạc! Hai bộ phim đều được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất! Đúng là quá lợi hại luôn!"

"Thiên Hạ được đề cử bốn hạng mục, Đại Sơn được đề cử đủ tám hạng mục luôn, danh hiệu Ảnh hậu lần này không phải Tuyết Lạc thì không được rồi!"

"Còn phải nói sao! Đối thủ duy nhất của chị Tuyết Lạc chỉ có bản thân chị ấy thôi!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì tỏ ra khiêm tốn đáp lại lời chúc mừng của mọi người: "Đâu có khoa trương như mọi người nói, chỉ là đề cử thôi mà, hơn nữa danh sách đề cử lần này còn rất nhiều người có thực lực nữa!"

"Chị Tuyết Lạc, chị khiêm tốn quá rồi, Đại Sơn là tác phẩm lớn của đạo diễn Phong! Đạo diễn Phong là ai chứ, chính là đạo diễn lớn giành được giải thưởng tới mòn tay rẩy, còn cái loại đạo diễn phim thương mại rác rưởi như Thẩm Miên thì sao có thể bì được?"

"Đúng đấy, đúng đấy! Giải thưởng này chắc chắn là của Tuyết Lạc nhà chúng ta rồi, còn fan nhà ai đó thật đúng là nực cười chết người. Ấy thế mà lại dám lấy bộ phim thương mại kia đi đánh đồng với phim của Tuyết Lạc nhà chúng ta! Cái bộ Người Tìm Mộng kia còn chẳng xứng xách dép cho Tuyết Lạc nhà chúng ta ấy chứ?"

"Ai đấy lấy Thiên Hạ ra để có được đề cử nữ phụ xuất sắc thật ra cũng chỉ là ăn hôi chị Tuyết Lạc nhà mình thôi, thế mà còn dám đề đám fan đi anti chị Tuyết Lạc, vong ân phụ nghĩa như thế thì đúng là đồ vô liêm sỉ!"

Ninh Tuyết Lạc thấy mọi người tâng bốc mình và phỉ nhổ Ninh Tịch thì đám mây đen mấy ngày vừa qua đều được quét sạch sành sanh, cô ta cười nói:

"Tối nay tôi mời cơm ở Roger Dubuis, mọi người có rảnh thì đến nhé!"

"Nhất định, nhất định rồi!"

"Cảm ơn chị Tuyết Lạc

Sau khi Ninh Tuyết Lạc đi xa rồi, đám nghệ sĩ nhỏ kia mới tùm năm tùm ba lại xì xào bàn tán.

"Tôi thấy giải Ảnh hậu lần này thuộc về ai vẫn còn chưa biết được đâu! Trông cái dáng vẻ của cô ta kia, cứ như vật đã ở trong túi rồi ấy, cái đám thủy quân tâng bốc trên mạng không biết phải chi biết bao nhiêu tiền!"

"Ninh Tịch giờ không phải là diễn viên quần chúng dưới tay Thường Lệ nữa rồi. Người ta giờ có nhan sắc, có tài nguyên lại còn có cả diễn xuất, chất lượng hai bộ phim debut đều rất chất lượng, cái bộ cửu Tiêu vừa đóng máy cũng là tác phẩm lớn, nói không chừng sau này sẽ nổi tiếng lắm đấy... Giờ mà giành được thêm vài giải thưởng lớn nữa, tôi thấy sớm muộn gì cũng trở thành Lãnh Man Vân thứ hai, so với Tô Dĩ Mạt lấy danh nghĩa là bà chủ, có nâng đỡ thế nào cũng không nâng nổi kia thì đáng tin hơn nhiều!"

"Điểm duy nhất khiến Ninh Tịch không được hoàn hảo có lẽ là gia thế của cô ấy hơi kém một chút, nghe nói là xuất thân từ nông thôn, nhà nghèo lắm, cha mẹ đều làm ruộng cả. So với thân phận Đại tiểu thư vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng như Ninh Tuyết Lạc thì vẫn hơi chênh lệch..."

"Đây là chuyện trời sinh rồi, cũng đâu còn cách nào khác..."

Nói đến đây, mọi người lại thôn thức, dù sao họ cũng như Ninh Tịch, đều xuất thân từ gia đình bình thường, ắt hẳn sẽ ghen tị và ngưỡng mộ người như Ninh Tuyết Lạc.

Giải Kim Tông lần này được mọi người thảo luận rất sôi nổi trên mạng, liên tục ồ trên toptrend Weibo cho tới tận một tháng sau, sau chuỗi ngày chờ đợi cuối cùng cũng đến đêm trao giải.

Ninh Tịch ít nhiều cũng có chút hồi hộp, lo lắng, dù sao đây cũng là ước mơ của cô và cũng là lúc kiểm nghiệm thành quả nỗ lực của cô bao lâu nay.

Trước đêm trao giải, theo thường lệ vẫn là sự kiện đi thăm dò của các minh tinh, con đường này lần nào cũng là vùng giao tranh của các nữ nghệ sĩ, cho nên tất cả mọi người đều tranh đấu rất gắt gao.

Ninh Tịch vốn được xếp cùng bước vào thăm dò với một nữ minh tinh khác, nhưng không ngờ giữa chừng lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn...

--- O ---

Chương 1537: Cần Một Bạn Diễn Nam

Nữ minh tinh kia là Diệp Tư Huyền, là một đại mỹ nữ không thua kém gì so với Ninh Tịch. Ở giới giải trí những người được gọi là bình hoa cũng nhiều như được xưng nữ thần vậy, rất nhiều fan thích so sánh Ninh Tịch và Diệp Tư Huyền với nhau.

Vì Diệp Tư Huyền thành danh đã lâu, lượng fan cũng nhiều, người ủng hộ cô ta đều nói Ninh Tịch không biết tự lượng sức mình, tất nhiên số người nói Ninh Tịch sóng sau xô sóng trước cũng không phải là ít.

Tuy hai người chưa từng gặp nhau, nhưng vì thường ngày hay bị so sánh nên quan hệ thật ra cũng có chút gượng. Đã thế ban tổ chức lần này còn cố tình xếp cho hai người đi với nhau, e là cũng muốn tạo chút chú ý, dù sao cũng có nhiều người muốn thấy hai người đứng chung một khung hình.

Lâm Chi Chi cũng biết ban tổ chức sắp xếp như vậy là có ý gì, ban đầu cô muốn từ chối vì không có so sánh sẽ chẳng có đau thương, chỉ cần hình tượng một bên hụt hơn thì người đó sẽ bị người ta nắm được cơ hội giảm đập.

Nhưng sau khi Lâm Chi Chi thấy tạo hình thảm đỏ của Ninh Tịch xong liền bỏ ngay cái suy nghĩ này.

Không ngờ...

Ninh Tịch thì không có ý kiến gì nhưng cuối cùng bên phía Diệp Tư Huyền lại xảy ra vấn đề.

Trước lúc bước vào thảm đỏ, đôi phương mới từ chối cùng xuất hiện với Ninh Tịch.

"Đệch mẹ! Sao lại có thể như thế cơ chứ, không muốn thì nói sớm đi! sắp vào cửa đến nơi rồi mới kêu không muốn đi với anh Tịch nhà mình! Chơi nhau chác!" Tiểu Đào tức giận không thôi.

Bình thường rất ít khi xảy ra tình huống thế này, lúc bước vào thảm đỏ, phần lớn mọi người đều sẽ cùng đi với những người đóng chung phim với mình, hoặc một cặp nam nữ, hay già trẻ nhiều người cùng vào một lúc, Ninh Tịch và Diệp Tư Huyền cũng được coi là một cặp, trừ những trường hợp đặc biệt ra thì chỉ có những người như Ảnh đế, Ảnh hậu hay có thân phận cao thì mới

đi một mình vào.

Mà hiện tại, người bên phía Thẩm Miên và Quách Khải Thăng đều đi hết cả rồi, Ninh Tịch giờ mà bước vào một mình thì sẽ rất khó xử.

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen dừng lại, Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm cùng bước xuống xe.

Tô Diễm lịch thiệp dặt tay Ninh Tuyết Lạc, hai người cùng bước tới.

Tô Diễm lấy thân phận là một trong những cổ đông lớn nhất của Tinh Huy đồng thời là chồng Ninh Tuyết Lạc để đến, hai người dặt tay nhau bước vào thăm dò là chuyện không thể bình thường hơn được.

Trong phút chốc, ánh đèn huỳnh quang liên tiếp rọi tới, fan ở hai bên gào thét không dứt bên tai.

Bên phía Diệp Tu Huyền xảy ra chuyện không nói, không ngờ người đi trước Ninh Tịch lại là Ninh Tuyết Lạc, tình huống xem ra lại càng xấu hổ hơn...

Lâm Chi Chi vội gọi một cuộc điện thoại: "Giang Mục Dĩ, có phải cậu sắp tới rồi không? Ninh Tịch bên này gần vào thì thiếu bạn diễn nam! cậu có thể tới kịp không?"

Lần này Giang Mục Dĩ đi một mình, vốn dĩ Lôi Minh có sắp xếp một bạn cặp nữ đi cùng nhưng anh chàng này sống chết không chịu, dù sao anh ta quen thói làm theo ý mình rồi nên cũng không để ý tới suy nghĩ của người khác mấy.

"Sao thế? Không phải Ninh Tịch cùng vào với Diệp Tu Huyền sao?" Phía sau truyền tới âm thanh của Giang Mục Dĩ, tên này tay vẫn còn đang cầm điện thoại nói chuyện.

Lâm Chi Chi thấy Giang Mục Dĩ tới liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó dập điện thoại, may mà kịp kéo người tới cấp cứu.

Giang Mục Dĩ nói rồi đảo mắt nhìn Ninh Tịch còn trong xe, chỉ mơ hồ thấy nửa gương mặt của cô thôi nhưng nhất thời cũng ngần ra: "Chẳng trách..."

Anh bỗng cực hiểu tại sao sắp đến giờ thì Diệp Tu Huyền bỗng trở mặt, tám phần vì đã lén thăm dò được tạo hình tối nay của Ninh Tịch!

Con bé chết tiệt này, tối nay... bị yêu tinh nhập hả... làm gì có cô gái nào muốn đi cùng người như vậy chứ! Nã có úng đâu!

--- O ---

"Nữ thân xin hãy lấy tôi đi!"

"Anh Tịch cưới em! Em phải sinh khi con cho anh!"

cô gái có ngũ quan xinh đẹp như được Thượng Đế tự tay nhào nặn, tuy dưới ánh đèn mờ ảo nhưng làn da cô vẫn trắng đến phát sáng, mái tóc đen dài xoắn như mây mù hải đảo, đêm nay cô mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ, chiếc váy này như được lửa đốt cháy, trên đó còn có nhiều họa tiết màu vàng nâu ẩn hiện, làn váy phơi bày một cách bất quy tắc...

Trong phút chốc, không ít người nhận ra bộ đồ trên người cô là tác phẩm Niết Bàn đạt được giải thưởng Kim Đỉnh trong lần dự thi đầu tiên của nhà thiết kế truyền thuyết của Tắc Linh.

Đây là bộ lễ phục màu đỏ kinh điển nhất trong bộ sưu tập, có rất nhiều nữ minh tinh từng mặc bao gồm cả người mẫu Tân Sinh Nguyệt, nhưng không ai mặc bộ đồ này lại mang lại hiệu quả chấn động đến kinh điển lòng người như thế này.

Khí chất của Ninh Tịch như con phượng hoàng hồi sinh, cho người ta cảm giác xung động mãnh liệt, hoàn toàn phù hợp với chủ đề của bộ lễ phục này.

Mọi người đều biết Ninh Tịch mặc đồ nữ cũng khiến người ta kinh điển như khi cải trang thành nam, cũng biết vẻ đẹp của Ninh Tịch lâu nay đều như chống lại ý trời, nhưng ngàn vạn lần không thể ngờ được rằng nó có thể kinh điển được đến mức này, đến mức giờ cả hội trường xung quanh vĩ tôn lên vẻ đẹp của cô mà mất đi sắc màu...

Trong tâm trí mọi người bỗng hiện lên câu nói: Hoa của ta nở ra lần át hết cả muôn hoa!!!

Vào lúc này, trong khu chung cư cao cấp nọ.

Cung Thượng Trạch, Kiều Vi Lan, Hàn Mạt Mạt và vài người khác đang kích động xem truyền hình trực tiếp đêm trao giải.

Khoảnh khắc Ninh Tịch xuất hiện với bộ lễ phục Niết Bàn, con người Cung Thượng Trạch bỗng phát ra sắc màu chói lóa, hai mắt cậu nhanh chóng rung rung ngập nước.

Trước đây, cậu từng đề nghị Ninh Tịch chọn hai bộ đồ trên kia, cậu cũng cho rằng sự lựa chọn đầu tiên của Ninh Tịch phải là hai bộ đó.

Kết quả không ngờ, Ninh Tịch không chút do dự mà chọn bộ trang phục này.

Cô đã chọn bộ thiết kế do cậu tự mình thiết kế từ đầu tới cuối, đồng thời đó còn là bộ có ý nghĩa kỷ niệm ngày cậu một lần nữa bước chân lên con đường ước mơ của mình -Niết Bàn...

--- O ---

Chương 1539: Chơi Trội Quá Rồi Đây

Khoảnh khắc Ninh Tịch xuất hiện, hai MC trên sân khấu đưa mắt nhìn nhau, đồng thời có thể thấy trong mắt đối phương cùng một suy nghĩ: Chẳng trách Diệp Tư Huyền không muốn đi cùng Ninh Tịch!

Đây không phải là lỗi của Ninh Tịch, chỉ là do Diệp Tư Huyền từ chối chung khung hình với cô rồi chạy mất thôi...

Đừng nói là Diệp Tư Huyền, tất cả phụ nữ ở đây làm gì có ai vui lòng đi chung với cô chứ, thế chẳng phải tự tìm ngược sao?

Ninh Tuyết Lạc cố tình đi chậm lại là vì muốn nhìn Ninh Tịch đi phía sau cô ta, muốn thấy vẻ mặt của cô khi trông thấy cô ta xuất hiện cùng Tô Diễm. Nhưng không ngờ được rằng, con nhỏ đáng chết kia chỉ dựa vào gương mặt thôi cũng đã thu hút được hết ánh nhìn của mọi người, thậm chí còn nổi trội hơn so với cô ta ban này...

Con khốn này! Đúng là đồ hồ ly tinh!

Lúc này, Tô Diễm hơi hoảng hốt, trong ánh mắt gã tràn ngập sự kinh diễm và cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của đám đàn ông kia khi nhìn cô, trong lòng bỗng xuất hiện một thứ cảm giác không nói rõ được đó là gì.

Cô gái năm ấy, giờ đã thành đại minh tinh hào quang bắn tứ phía, khuynh quốc khuynh thành rồi...

Và, môi tình đầu của cô gái khiến đám đàn ông phát điên lên, người đầu tiên mà cô thích... là gã...

Cô từng yêu thương, ngưỡng mộ gã như vậy, nguyện vì gã mà trả giá tất cả...

Nghĩ tới đây, con người Tô Diễm nhất thời như bị thiêu đốt, gã có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, nhưng ngay sau đó, không biết nghĩ tới điều gì mà lại lập tức trở nên âm trầm...

Ninh Tuyết Lạc ắt sẽ chú ý thấy ánh mắt của Tô Diễm, cô ta có chút gượng ép nhìn gã, giọng điệu lạc lõng nói: "Diễm, hôm nay chị đẹp thật đấy, đúng là hạ đo ván hết các nữ minh tinh có mặt tại đây ngày hôm nay luôn!"

Tô Diễm nghe vậy thì gật đầu: "Ừ, cô ấy rất đẹp."

Nếu là trước đây, gã sẽ chú ý tới cảm xúc lạ thường của Ninh Tuyết Lạc mà nói vài lời an ủi cô ta như "mỗi người mỗi vẻ, em cũng rất đẹp" này nọ, nhưng giờ... gã thật sự không thể nói ra những lời trái lương tâm được nữa rồi.

"..." Ninh Tuyết Lạc nghe vậy nhất thời ghen họng, móng tay suýt chút nữa thì đâm thủng lòng bàn tay.

Cô ta cắn răng, u ám nhìn về phía Ninh Tịch, chỉ thấy Ninh Tịch tự xuống xe một mình, sau đó không thấy người đi cùng. Theo như cô ta được biết thì vốn dĩ tối nay Diệp Tư Huyền sẽ vào cùng Ninh Tịch, nhưng xem ra Diệp Tư Huyền sẽ không xuất hiện rồi.

Cây cao thì đón gió to, tối nay mà cổ tình gây náo động như vậy thì sau này tự mình đi mà hưởng nhé!

Bên phía Ninh Tịch, Lâm Chi Chi đã giúp cô nói rõ với Giang Mục Dã rồi. Sau khi Ninh Tịch xuống xong, sẽ mượn lý do chỉnh tà váy để đợi xe của Giang Mục Dã phía sau.

Lúc này, xung quanh vang lên những tiếng gào thét như "Anh Tịch nhìn phía này đi", "Nữ thân nhìn đây này" của các nhiếp ảnh gia và fan.

Bỗng, một tràng tiếng bước chân trầm ổn vang lên bên tai, Ninh Tịch theo phản xạ ngoảnh lại nhìn, đang chuẩn bị bước vào cùng Giang Mục Dã thì cô liền sững người...

Người đàn ông trong ánh mắt đầy bất ngờ của cô lại rất tự nhiên mà đi đến bên cạnh cô, giúp cô chỉnh lại tà váy, rồi đứng cạnh cô ra hiệu cho cô khoác lấy tay mình.

"Anh..." Ninh Tịch kinh ngạc nhìn người vừa mới tới.

Anh yêu của cô?

Gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn kia thuộc kiểu khí chất mạnh mẽ của kẻ bề trên, kiêu ngạo, lạnh lùng, nhất cử nhất động đều khiến người ta vui tai vui mắt, mỗi một cảnh tượng khi cap lại hình đều có thể là ảnh bìa thời trang. Tướng mạo và khí chất của anh vượt trội hơn bất cứ nam nghệ sĩ nào ở đây, người đó không phải Lục Đình Kiêu thì còn là ai nữa!

"Sao lại là anh?" Ninh Tịch đê thấp giọng hỏi.

"Không phải em thiếu bạn cặp nam sao?" Lục Đình Kiêu thản nhiên hỏi ngược lại.

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật: "..."

Cô cần bạn cặp nam là vì không muốn xuất hiện một mình quá nổi trội, nhưng nếu đối phương là anh... vậy thì sẽ càng trội hơn nữa rồi đây!!!

--- O ---

Chương 1540: Cùng Là Thân Phận Chó Lưu Lạc

Nhưng... hôm nay Lục Đình Kiêu đúng là đẹp trai quá xá!

Vẻ đẹp trước mắt này...

Cô có chết cũng không nói ra được lời cự tuyệt! Thảm quá đi mất!

Sau cơn đau khổ vật lộn, Ninh Tịch... không chút do dự mà khoác lấy cánh tay Lục Đình Kiêu.

Ngược lại, đến lúc đó có thể đẩy hết mọi chuyện lên đầu Diệp Tư Huyền, dù sao cũng chính Diệp Tư Huyền là người gần tới khi chương trình bắt đầu thì bỏ bom cô, ai hỏi thì nói Lục Đình Kiêu tiện đường tới cứu viện là được rồi...

Ninh Tịch tự tìm cho mình một cái cớ hoàn mỹ, che giấu sự thật về sự mê trai của mình ~

Thấy Ninh Tịch khoác tay Lục Đình Kiêu đi vào, khoảng khắc hai người xuất hiện trước thảm đỏ, tất cả phóng viên, khách mời và fan dường như đều phát điên cả lên!

"A A A A trời ơi! Người đó là ai, là ai thế? Bạn cặp với anh Tịch hôm nay là minh tinh nào thế, sao tôi chưa từng thấy bao giờ!"

"Sắc đẹp thế này sao sắc lang như tôi lại không có ấn tượng gì là sao, anh ấy chắc chắn không phải nghệ sĩ, có thể là sếp lớn hoặc nhân vật cấp cao của công ty nào đó chẳng?" Vì được nhìn no mắt nên các fan trở nên bùng nổ.

Một số người trong giới nhận ra được thân phận của Lục Đình Kiêu thì suýt chút nữa rớt cả tròng mắt: "Đệch mẹ! Chắc tôi không nhìn nhầm chứ? Bạn cặp của Ninh Tịch... là... là Lục Đình Kiêu sao?"

Có vài nghệ sĩ của Thịnh Thế cũng rất phấn chấn: "Má ơi! Hôm nay anh Tịch của tụi mình đẹp đến thăng thiên thì khỏi nói, ngay đến Đại Boss cũng phải tới làm mù mắt chúng ta sao!"

"Cặp đôi của công ty chúng mình đúng là mạnh nhất lịch sử! Quá tuyệt! Ha ha ha lần này xem ra Tinh Huy gần tò te hết cả rồi nhé! Để xem sau này còn dám chém gió nữa không! Còn dám tranh có người đẹp nhất không!"

Luận về sắc đẹp, bên mình bỏ cách bên đó phải vài trăm dặm phố ấy chứ?"

Hai người - một người là ngọn lửa sôi động, một người là đêm đen trầm tĩnh, khi cùng nhau bước tới...

Chỉ trên một đoạn thảm đỏ ngắn ngủi, lại có cảm giác như hai người đang bước ra nơi cử hành hôn lễ vậy, đúng là chói mù cả mắt.

Giang Lôg Vàng nào đó ở phía sau suýt nữa thì hộc máu tại chỗ: "Đệch mẹ..."

Có kiểu cướp com giữa đường như thế hả? Còn nữa Ninh Tiểu Tịch kia, bà bị sắc đẹp làm mù mị đầu óc rồi à mà đi với cậu tôi như thế chứ...

Lục Cảnh Lễ thâm thía vỗ vai thẳng cháu mình: "Đều là thân phận chó lưu lạc cả... Đừng đau lòng, còn có cậu nhỏ ở cạnh cháu mà!"

Giang Mục Dã: "..."

Ai muốn ở cùng cậu chứ!!!

Khi Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu bước tới trước bức tường ký tên, hai vị MC ngăn người ra để ngắm lúc này mới định thần lại.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, có chút ngỡ ngàng, ban nãy hai người họ khen cặp đôi Tô Diễn và Ninh Tuyết Lạc lên tận trời, gì mà CP đẹp nhất trong làng giải trí, gì mà cặp đôi được chú ý nhất đêm nay. Cơ mà, giờ trông thấy hai người trước mắt này thì cặp đôi Tô - Ninh đúng là chỉ đáng để đi xé giấy cho người ta.

"Hoan nghênh anh Tịch của chúng ta, à không... đêm nay chắc phải gọi là Tịch nữ thần mới đúng nhỉ! Chào mừng Tịch nữ thần và Lục tổng! Đêm nay hai người đúng là bắt mắt quá rồi đây!"

"Phải đó, phải đó, cặp đôi tuần nam mỹ nữ đúng là khiến chúng tôi mở mang tầm mắt!"

Tại lối vào, Tô Diễn trông thấy người đàn ông đi cạnh Ninh Tịch thì mặt mày tái mét.

Lục Đình Kiêu là Đại Boss chống lưng cho Thịnh Thế thì việc cùng đi thảm đỏ với nghệ sĩ dưới trướng là chuyện rất đổi bình thường. Nhưng cái khoảnh

khắc khi gã trông thấy Ninh Tịch khoác vào cánh tay anh ta, con tim gã lại cảm thấy u sầu và nôn nóng không sao tả được, thậm chí trong đầu gã còn xuất hiện một ý nghĩ điên rồ, nếu như người đàn ông đang đi cạnh Ninh Tịch lúc này là gã...

Sau khi tiễn hai người, cặp đôi phía sau... cũng coi là một trong những cặp đôi thu hút sự chú ý nhất đêm nay.

Lục Cảnh Lễ ôm vai Giang Mục Dĩ đang bắt đắc dĩ tiến vào, anh chàng Cảnh Lễ dứt khoát kéo xệch xệch thẳng cháu mình vào thăm đở.

Hai người, một người thì cười tươi như hoa đào nở tháng ba, một người thì trông có vẻ bực bội mất kiên nhẫn, nhất thời khiến lòng fan hủ nữ bùng cháy rạo rục...

A

--- O ---

Chương 1541: Ánh Sao Đêm Nay

Sau hai giờ, những cao trào của khâu đi thăm dò đã kết thúc, buổi lễ trao giải kích động lòng người chính thức được bắt đầu!

Giải Kim Tông được xưng là giải Oscar của người Hoa, cũng là vinh dự cao nhất của người hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật thứ 7 của người Trung Quốc. Phạm là người có kiến thức thì đều biết ý nghĩa của giải thưởng này chính là minh chứng cho thực lực của tác phẩm điện ảnh hay diễn viên Tống Lâm, Lãnh Man Vân, Triệu Tư Châu, Phương Hiểu Văn, Mạnh Thi Ý... cơ hồ là tất cả những cây đại thụ của nền điện ảnh đều muốn cầm lấy giải thưởng này.

Nói trắng ra thì giải Kim Tông này giống như một luật lệ mang ý nghĩa thượng vị.

Giải thưởng này có địa vị như vậy cũng không phải không có lý do, nó có sự chuyên nghiệp cùng công chính rõ ràng. Tất cả giám khảo tham gia đánh giá của giải thưởng này đều được giữ kín đến phút cuối cùng cho nên tất cả những nghệ sĩ được đề cử đang ngồi đây đều vô cùng khẩn trương.

Ngay cả Ninh Tuyết Lạc có cố gắng vận dụng tất cả khả năng của mình thì cũng chỉ có thể đề Thường Lệ giúp cô ta cho tên mình vào danh sách đề cử và cho Đại Sơn thêm mấy cái đề cử loe ngoe khác để nhằm tạo thế, chứ còn kết quả cuối cùng cô ta không cách nào xen vào được.

Nhưng mà, cô ta nghĩ dựa vào thực lực của bản thân cô ta và cộng thêm hai đề cử giải diễn viên chính xuất sắc nhất thì khả năng giành được giải tối nay là vô cùng lớn.

Tối nay, có nơi nào cô ta đặt chân đến mà không gây sự chú ý, màn hình lớn hay máy quay phim đều liên tục quay chụp cô ta mà. Ninh Tuyết Lạc duy trì phong thái đoan trang khéo léo không lộ chút sơ hở nào, cô ta ngồi thẳng lưng, trên mặt còn nở nụ cười mỉm điềm đạm.

Khóe mắt Ninh Tuyết Lạc hơi liếc về Ninh Tịch cách đó không xa rồi âm thầm cười nhạt. Hừ, đây là buổi lễ trao giải Kim Tông, là nơi nói chuyện bằng thực lực chứ không phải nơi dựa vào cái mặt đi lòe thiên hạ!

Chỉ cần cô ta có thể lấy được giải thưởng này thì tất cả những tin tức xấu trước đây đều được xóa sạch.

Hơn nữa, hiện tại cô ta cũng đã giải quyết xong chuyện bên nhà họ Đường rồi..

Cô ta đã cho người nghe ngóng biết được Đường gia đã chạy vạy khắp nơi tìm người cầu hỗ trợ lại còn ngây thơ nghĩ rằng có thể sửa lại nguyện vọng, nói chung giống như những gì cô ta dự liệu, tất cả đều là công dã tràng mà thôi. Cái loại không quyền không thế như nhà họ Đường gặp phải chuyện này cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Máy cơ quan chức năng kia sao có thể vì một đám người nhỏ nhoi như bọn họ mà phí sức đi điều tra cái chuyện chẳng có chút lợi lộc gì thế này!

Sau đó, Tôn Lan có gọi điện cho cô ta hỏi có biết chuyện Đường Nặc bị ghi nhầm nguyện vọng mà không đậu vào đại học Đé đô không. Cô ta vừa nghe đã đoán bà ta lại vòng vo muốn tìm cô ta giúp đỡ nên không nhìn được mà xả mấy câu rồi cúp máy.

Cô ta tuyệt đối... tuyệt đối không thể để những người này hay cái gia đình ấy làm ảnh hưởng!

Cô ta họ Ninh, là Đại tiểu thư của nhà họ Ninh! Hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Đường!

Dưới khán đài các ngôi sao tụ tập.

Đoàn làm phim của Đại Sơn, Thiên Hạ, Người Tìm Mộng được sắp xếp ngồi chung một hàng ghế.

Trên sân khấu, mỹ nữ MC - Hạ Giai Dĩnh chậm chậm bước ra.

"Xin chào các vị khách quý có mặt tại đây cùng khán giả xem truyền hình một buổi tối tốt lành, tôi là Hạ Giai Dĩnh, rất vinh hạnh được làm MC của buổi tối ngày hôm nay! Xin một lần nữa chào mừng toàn thể khách quý cùng quý vị khán giả đến với buổi lễ trao giải Kim Tông lần thứ 53..."

Sau lời mở đầu đầy nhiệt tình là tiếng vỗ tay vang lên như sấm động.

Qua thời gian làm nóng không khí là giai đoạn trao giải chính thức được bắt đầu.

"Tiếp theo là giải thưởng cho bộ phim có kỹ xảo điện ảnh ấn tượng nhất. Mọi người đều biết ý nghĩa của giải thưởng này đối với nền điện ảnh, là một trong những khâu quan trọng để tạo nên một bộ phim. Mời mọi người nhìn

vào màn hình để biết danh sách đề cử của chúng ta có những tác phẩm nào..."

Sau mấy hạng mục trao thưởng kết thúc, một vài ca sĩ làm khách mời lên hát vài bài để thả lỏng bầu không khí và sau đó buổi lễ trao giải tiến vào một hồi cao trào nhỏ.

Hạ Giai Dĩnh kích động nói: "Giải thưởng tiếp theo của chúng ta là... Giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất!"

--- O ---

Chương 1542: Vẫn Luôn Kiên Ngạo

Hiện trường vỗ tay như sấm động!

Từng ống kính máy quay chĩa về nhóm nữ nghệ sĩ được đề cử rồi đặc tả biểu tình của họ trên màn hình lớn.

Ngồi chính giữa là Ninh Tịch, cô đang cùng vỗ tay với mọi người, vẻ mặt cô có chút khẩn trương thấp thỏm, tất nhiên những người khác cũng như vậy.

Ninh Tuyết Lạc kiên định ngồi trên ghế nhìn hình ảnh Ninh Tịch khẩn trương trên màn hình mà không nhìn được khinh thường giễu cợt trong lòng, chỉ là một giải nữ phụ mà thôi cũng khiến mày khẩn trương như vậy sao?

Trên màn hình lớn bắt đầu hiện lên những đoạn cắt kèm theo lời giới thiệu từng bộ phim: "Ngô Yên của Tôi Có Một Bí Mật, Lưu Tinh Tinh của Khách Trọ, Tần Thái Tâm của Quán Cafe số 8... và Ninh Tịch của Thiên Hạ."

Bộ phim được xướng danh cuối cùng là Thiên Hạ đi kèm với đó là một cảnh phim, ban tổ chức cũng rất có tâm khi lấy một trong những cảnh kinh điển nhất của bộ phim, chính là cảnh Mạnh Trường Ca đang ôm lấy thi thể găm lấy đầy mũi tên của Tôn Hoán Khanh đồng thời ngoảnh mặt nhìn về phương hướng thành Trường An, khi ấy ánh mắt nàng từ một ánh mắt của một tướng quân anh dũng biến thành một yêu phi...

Dù chỉ là xuyên qua màn hình nhưng tất cả người xem đều cảm nhận được sự rung động to lớn ấy, kỹ năng diễn xuất của Ninh Tịch quả thật đánh mạnh vào người xem!

Những kẻ ngoài nghề cùng đám người thích bôi đen Ninh Tịch đều luôn miệng nói cô dùng vẻ ngoài để tô vẽ. Nhưng những người ngồi ở đây đa phần đều là những người tương đối chuyên nghiệp, trong lòng họ đều có sự tán thưởng đối với kỹ năng diễn xuất của Ninh Tịch, chỉ sợ rằng sau này giới giải trí lại có thêm một kỳ tài...

"Các vị khách quý, hiện giờ tôi muốn công bố chủ nhân của giải nữ phụ xuất sắc nhất của giải Kim Tông lần thứ 53 chính là..."

Tiếng MC vang lên đồng thời ống kính máy quay cũng nhanh chóng chĩa thẳng vào năm nữ nghệ sĩ được đề cử, cuối cùng trên màn hình lớn chia ra làm năm khung hình nhỏ đưa hình đặc tả của cả năm người.

Bởi vì năm máy quay dùng góc độ nhỏ để lấy hình cho nên cũng không quay được hình ảnh Giang Mục Dã đang ngồi cạnh Ninh Tịch.

Tên nào đó cúi đầu nhìn năm ngón tay đang siết chặt vào nhau của Ninh Tịch thì bĩu môi: "Bà khẩn trương cái gì?"

Ninh Tịch rất muốn tròng cái tên đang ngồi bên cạnh một cái nhưng hiện giờ máy quay đang ghi hình cô nên phải giữ hình tượng.

"Người giành giải nữ phụ xuất sắc nhất của chúng ta lần này chính là — Ninh Tịch!!!"

MC vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều hướng về phía Ninh Tịch mà vỗ tay chúc mừng.

"Tôi đã bảo bà không cần khẩn trương mà... có thể có chút tiền đồ được không! Bà chính là người sẽ cần quét tất cả các hạng mục giải thưởng trong tương lai đấy..." Giang Mục Dã hừ hừ còn chưa xong đã bị Ninh Tịch vỗ lấy ôm siết.

Giang Mục Dã còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì Ninh Tịch đã buông anh ta ra và quay sang ôm Quách Khải Thăng cùng các nhân viên của đoàn làm phim ngồi cạnh.

"Ninh Tịch dựa vào vai Mạnh Trường Ca trong Thiên Hạ giành được giải nữ phụ xuất sắc nhất, trong phim cô đã thể hiện rất rõ khả năng diễn xuất của mình..."

Đi kèm với lời giải thích lý do vì sao Ninh Tịch dành giải của MC, Ninh Tịch liên tiếp nhận được những lời chúc mừng từ bạn tốt xung quanh, xong xuôi hết cô mới đi lên phía sân khấu.

Giang Mục Dã nhìn cô gái trên sân khấu mà trong lòng vừa có chút vắng vẻ lại vừa có chút thỏa mãn, hừ hừ, người đóng cặp với cô là ông đấy nhá! Ông đây cũng có công đấy chứ!

MC lui xuống nhường lại sân khấu cho Ninh Tịch.

Lúc này Lục Đình Kiêu đang ngồi ở hàng ghế khách quý đầu tiên, mặc dù hồi nãy hai người ngồi cách nhau rất xa, thậm chí không thể trông thấy nhau. Nhưng mà, khi Ninh Tịch bước lên sân khấu thì khoảng cách giữa cô và anh lại trở nên gần gũi vô cùng.

Lục Đình Kiêu vẫn luôn vỗ tay, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi cô, trong mắt anh ánh lên vẻ kiêu ngạo. Dù cho đây chỉ là một vai nữ phụ nhưng lại giống như cô đã làm được chuyện gì to lớn giỏi giang lắm...

--- O ---

Chương 1543: Cám Ơn Ông Chủ Của Tôi

Ninh Tịch hít sâu một hơi rồi đứng trước micro bắt đầu bài phát biểu cảm nghĩ khi giành được giải thưởng: "Thiên Hạ là bộ phim điện ảnh đầu tiên của tôi, đối với tôi mà nói thì nó có ý nghĩa vô cùng đặc biệt! Tôi xin cảm ơn ban tổ chức giải Kim Tông, cảm ơn ban giám khảo đã công nhận tôi, cảm ơn đạo diễn Quách Khải Thăng đã cho tôi cơ hội được diễn nhân vật này, cảm ơn bạn diễn Giang Mục Dã..."

Người đề Ninh Tịch có thể nói cảm ơn khi diễn bộ phim này đúng là rất ít, hết bị Ninh Tuyết Lạc vu hãm lại bị Tinh Huy hủy hợp đồng... đây có thể nói là thời kỳ gian khổ nhất của cô.

Giang Mục Dã nghe tên mình được xưng lên thì cười đến sắp sái cả quai hàm, coi như con nhóc này vẫn còn chút lương tâm!

"Cuối cùng... người tôi phải nói lời cảm ơn nhất!" Ninh Tịch hơi dừng một chút, ánh mắt cô nhìn về phía hàng ghế thứ nhất: "Cám ơn ông chủ của tôi, anh Lục! có thể nói là nếu không có anh ấy thì cũng chẳng có tôi của ngày hôm nay, cảm ơn anh đã tin tưởng tôi như vậy..."

Mấy máy quay lập tức nhắm thẳng về hướng Lục cảnh Lễ, dù sao thì ai ai cũng biết chính Lục cảnh Lễ đã tự tay đào Ninh Tịch từ Tinh Huy qua Thịnh Thế, chuyện lúc đó còn vô cùng náo nhiệt.

Chỉ có Lục cảnh Lễ - người đang cố gắng giữ nụ cười hiền hòa là hiểu rõ nhất... dềch, anh Lục mà Tiểu Tịch Tịch thâm tình cảm ơn chính là anh Hai của ông có được không hả!

"Hết lòng đóng phim không chỉ là giấc mộng từ nhỏ của tôi mà cũng là vì để không phụ lòng các fan đã ủng hộ tin tưởng và yêu mến tôi hết mình, kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết!" Ninh Tịch dùng những lời này để kết thúc bài phát biểu cảm tưởng của mình.

Tiếng vỗ tay của toàn trường vang lên như sấm, bài phát biểu vừa rồi giành được hảo cảm của không ít người. Không ngờ cô gái này ngoài diễn xuất vượt trội thì EQ cũng rất cao.

Dưới sân khấu, Ninh Tuyết Lạc vẫn duy trì nụ cười chúc phúc và vỗ tay như bao người khác, nhưng mà trong lòng...

Chết tiệt...

Không ngờ lại để Ninh Tịch lấy được giải nữ phụ xuất sắc nhất!

Cầm được giải nữ phụ xuất sắc nhất của Kim Tồng thì sau này có lẫn lộn kém cỡ nào đi nữa thì cũng chẳng đến mức không nhận được phim. Quan trọng nhất chính là có giải thưởng này vào tay thì cái danh "bình hoa" mà Ninh Tịch lâu nay vẫn phải chịu sẽ bị đập nát.

Ninh Tuyết Lạc hít sâu một hơi bình ổn lại sự khó chịu trong lòng, hừ, dù sao cũng chỉ là giải nữ phụ thôi mà, không sai, cả đời Ninh Tịch cũng chỉ là vai phụ mà thôi, cả đời làm nữ phụ, vĩnh viễn chỉ là một nữ phụ mà thôi! Chỉ có cô ta mới mãi mãi là nhân vật chính...

Buổi lễ trao giải lại tiếp tục.

Sau đó Thiên Hạ lại tiếp tục giành được giải ở hạng mục kỹ xảo hành động đẹp nhất, những hạng mục khác cũng lục tục ra lò.

Bộ phim được đề cử nhiều nhất - Đại Sơn giành được giải kịch bản phim nguyên tác hay nhất, phản ứng của khán giả rất nhiệt liệt hưởng ứng rõ ràng ai cũng cảm thấy giải thưởng này là xứng đáng.

Một bộ kịch bản tốt như vậy dẫn đầu cho đánh lên giải thưởng quốc tế cũng không phải là không thể, rõ ràng phía sản xuất bộ phim này cũng ôm tâm tư như vậy.

Còn Người Tìm Mộng dù sao cũng chỉ là một bộ phim có đầu tư nhỏ, kịch bản cũng chẳng phải nguyên tác, cũng chẳng có tiền mà mời đội ngũ sản xuất giỏi nhất cho nên chẳng có duyên với mấy hạng mục đột tiền như "cảnh quay đẹp nhất", "hiệu ứng kỹ xảo đẹp nhất" hay "tạo hình thiết kế đẹp nhất"... cho nên cuối cùng chỉ thu được hai đề cử là "đạo diễn xuất sắc nhất" và "nữ chính xuất sắc nhất".

Giải nam chính xuất sắc nhất được một diễn viên gạo cội sau sáu lần đề cử mới giật được, sau đó mới tới giải thưởng quan trọng thứ hai và cũng là một trong những giải thưởng trọng yếu nhất: Đạo diễn xuất sắc nhất.

Chương 1544: Ngoài Ý Muốn Nhưng Vẫn Hợp Lý

Đồng thời được đề cử giải này ngoài ba bộ Đại Sơn, Thiên Hạ và Người Tìm Mộng ra thì hai bộ phim khác một là đề tài khoa học viễn tưởng, một là phim hành động.

Trên màn hình lớn xuất hiện đủ năm người Tề Phong, Quách Khải Thắng, Thẩm Miên, Tạ Nhất Lỗi, Kiều Ngôn.

Không chỉ mấy vị đạo diễn mà mấy diễn viên chính khác cũng khẩn trương vô cùng, dấu sao cũng là chuyện liên quan đến vinh quang của mình mà.

Ninh Tuyết Lạc hít sâu một hơi đè cơn lo lắng trong lòng xuống, bất kể là Quách Khải Thắng hay Tề Phong đều được nhưng mà tuyệt đối... tuyệt đối không thể là Thẩm Miên!

Bên trái Ninh Tịch là Giang Mục Dĩ rồi kê đến là Quách Khải Thắng, bên phải cô là Thẩm Miên.

Tề Phong ngồi ở hàng trước hơi chéo Thẩm Miên một chút.

Tề Phong là đạo diễn có nhiều đề cử nhiều nhất, cũng nhiều lần giành được các giải có tiếng trong và ngoài nước, ngay cả giải Kim Tông này ông ta cũng giành được hai lần, là lão làng của giới điện ảnh. Bộ phim Ninh Tuyết Lạc tham gia lần này không những không được trả một đồng thù lao nào mà còn phải phối hợp với mọi yêu cầu của ông ta, trong phim còn phải làm đủ chuyện không có giới hạn, cuối cùng còn phải giả trang xấu xí.

Là người từng trải như vậy nên đương nhiên Tề Phong cực kỳ bình tĩnh. Quách Khải Thắng cũng cười ha hả như thể cũng chẳng để tâm nhiều, ông vốn nhắm vào con đường làm phim doanh thu cao cho nên lần này có thể lấy được một vị trí trong danh sách đề cử đã là thu hoạch rất lớn rồi.

Còn thái độ của Thẩm Miên...

Lúc trước Thẩm Miên cũng từng nói với Ninh Tịch rằng lần này khả năng giành được giải thưởng không lớn. Mặc dù anh có thể có tên trong danh sách đề cử chứng tỏ không ít người trong ban giám khảo thương thức mình. Nhưng giám khảo của Kim Tông đa phần là đám người thích phim điện ảnh nghệ thuật, cho nên đề tài của Người Tìm Mộng rất khó hợp khẩu vị của các giám khảo đo.

Lần này người trao giải là một vị đạo diễn nước ngoài, ông ta dùng tiếng Trung không mấy thành thạo của mình công bố: "Mọi người, tôi xin công bố chủ nhân của giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất lần này chính là..."

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi kết quả...

Hạng mục giải thưởng này quan trọng như vậy cũng bởi vì đạo diễn xuất sắc nhất cũng chính là mũi tên chỉ đích cho hạng mục nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Rất nhiều trường hợp đạo diễn xuất sắc nhất và nữ diễn viên xuất sắc nhất là cùng một bộ phim.

"Người đoạt giải đạo diễn xuất sắc nhất chính là... Quách Khải Thắng!!!"

Nhân duyên của Quách Khải Thắng trong giới cũng khá tốt nên nhất thời toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt như sấm, bọn họ rối rít đứng lên chúc mừng Quách Khải Thắng.

Quách Khải Thắng nghe thấy tên mình được xướng lên dường như sững sờ mất một lúc rồi mới lập tức đứng lên chấp tay cảm ơn mọi người xung quanh.

Việc Quách Khải Thắng giật giải đúng là ngoài ý muốn nhưng vẫn hợp lý, dù sao người ta cũng hội tụ hết điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa như kịch bản tốt, vốn đầy đủ, diễn viên có diễn xuất tốt...

Ninh Tuyết Lạc nhất thời một bộ lộ ra vẻ kích động, cô ta lập tức đứng dậy quay ra tỏ ý muốn ôm Quách Khải Thắng chúc mừng.

Nhưng mà, Quách Khải Thắng lại xoay người chuyên hướng Ninh Tịch đầu tiên rồi ôm lấy cô.

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc vô cùng khó coi, cái lão già này không ôm diễn viên chính là cô ta mà lại cùng một vai phụ như Ninh Tịch chúc mừng là có ý gì?

May mà, Ninh Tịch ngồi cách Quách Khải Thắng khá gần cho nên nói ông thấy Ninh Tịch đứng gần thì ôm trước cũng là hợp lý.

Sau đó, Quách Khải Thắng mới ôm Ninh Tuyết Lạc, Triệu Tư Châu và mấy diễn viên cùng nhân viên khác trong đoàn.

Thẩm Miên cũng cười híp mắt chúc mừng Quách Khải Thắng mấy câu, còn

Tề Phong ngồi phía trước lại chẳng thể hiện chút biểu tình gì trên mặt...

Trên sân khấu, Quách Khải Thăng cầm cúp trong tay phát biểu cảm nghĩ và quy củ cảm ơn tất cả mọi người.

Lúc chuẩn bị xuống sân khấu thì MC cố tình muốn hâm nóng bầu không khí lên liền cố ý hỏi: "Đạo diễn Quách, ông có thể dự đoán cho chúng tôi một chút, xem lần này giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất nhất sẽ là ai không? Nhất là lần này Ninh Tuyết Lạc có tới hai bộ phim được đề cử, ông thấy là vai trong Thiên Hạ hay là vai trong Đại Sơn sẽ có khả năng hơn?"

--- O ---

Chương 1545: Hạ Vốn Gốc

Vấn đề này thật sự quá khó để trả lời nhưng hết lần này tới lần khác MC lại cố tình hỏi tới, mà lần này tình huống lại có chút đặc biệt nên câu hỏi còn càng xảo quyệt hơn.

Là Thiên Hạ của ông ta hay là Đại Sơn của Tề Phong có khả năng lớn hơn?

Thế này thì Quách Khải Thăng trả lời kiểu gì?

Cuối cùng thì Quách Khải Thăng cũng chỉ có thể cười cười nói nói hàm hồ rồi lảng qua vấn đề khác để vấn đề này trôi đi.

Hạng mục đạo diễn xuất sắc nhất đã trao xong thì chỉ còn một hạng mục cuối cùng, hạng mục nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cũng chính là Ảnh hậu được chú ý nhất tối nay!

Có thể nhìn thấy rõ, mọi người vốn có chút mệt mỏi vì buổi lễ kéo dài nhưng mà khi nghe thấy đến từ "nữ diễn viên chính xuất sắc nhất" thì tinh thần ai nấy đều phấn chấn trở lại.

"Người trao giải cho hạng mục tiếp theo chính là Giang Hành Chu và Tống Lâm!"

Chỉ cần nghe tên người trao giải cũng đủ để khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Một người là đạo diễn quốc tế đức cao vọng trọng, còn một người là đang giữ kỷ lục đoạt giải Ảnh hậu Tống Lâm!

Giang Hành Chu: "Chúc mọi người một buổi tối tốt lành."

Giang Hành Chu mặc một bộ tây trang màu đen, tướng mạo nho nhã, mới nhìn thì thấy đây là một người dễ thân thiện lành. Nhưng tất cả những người từng hợp tác với ông ta đều biết lúc quay phim con người nho nhã này sẽ biến thành một người khác. Giang Hành Chu lúc đó nghiêm khắc tới mức mà từng có nghệ sĩ sau khi hợp tác với ông xong phải chạy đi gặp bác sĩ tâm lý gấp, mà số lượng người như vậy cũng chẳng ít.

Và số lượng nghệ sĩ mong muốn hợp tác với ông chẳng khác nào số cá trong sông, lý do đơn giản là vì chẳng có bộ phim nào của ông ấy mà không đoạt

được giải thưởng ca.

Dĩ nhiên Giang Hành Chu chọn diễn viên cũng rất nghiêm khắc, số người cả đời này không qua nổi vòng gửi xe cũng nhiều không đếm xuể.

Tổng Lâm: "Xin chào mọi người! cảm ơn ban tổ chức đã mời tôi đến trao giải thưởng danh giá này..."

Tổng Lâm mặc một bộ lễ phục màu trắng, dung mạo đẹp đẽ khí chất thanh nhã. cô mới có 35 tuổi mà đã giành ba giải Ảnh hậu của ba lễ trao giải thưởng lớn nhất là Kim Tông, Kim Loan, Kim Lộ, đồng thời cũng gặt hái được 12 giải ảnh hậu Châu Á bỏ túi. và cô cũng được đánh giá là người giữ kỷ lục của "giải Ảnh hậu trẻ tuổi nhất trong nước", thậm chí còn từng được đề cử giải Quả cầu vàng danh giá của giải Oscar, là diễn viên tầm cỡ quốc tế cũng là nhân vật đại biểu cho nền điện ảnh Trung Quốc.

Hai người họ hàn huyên mấy câu rồi trên màn hình lớn bắt đầu chiếu danh sách đề cử.

Từ Kiều Kiều của Thuyền Độc Mộc;

La Kỳ của Chiếc Gương của Alice;

Ninh Tuyết Lạc của Thiên Hạ. cảnh được chọn của Thiên Hạ chính là cảnh Ninh Tuyết Lạc mặc trang phục của Thượng Quan Ánh Dung đứng dưới gốc cây lê quay đầu mỉm cười với nam chính;

Kê tiếp chính là Ninh Tịch của Người Tìm Mộng. Hình ảnh của Người Tìm Mộng chính là cảnh trong bữa tiệc mà Ninh Tịch mặc đồ nam nghiêng đầu nói cười khẽ với Thẩm Hãn Thân;

Sau đó là tác phẩm được đề cử cuối cùng, trên màn hình lớn lại xuất hiện tên của Ninh Tuyết Lạc một lần nữa, Ninh Tuyết Lạc của Đại Sơn.

Đại Sơn cùng Người Tìm Mộng được xếp cạnh nhau lại thành một sự so sánh đối lập về vẻ đẹp và phong cách.

Một là lấy bối cảnh một ngọn đồi hoang vu chất phác cùng căn phòng nhỏ đơn sơ, Ninh Tuyết Lạc ăn mặc như một phụ nữ nông thôn, cách nói chuyện bằng từ địa phương cũng tối nghĩa khó hiểu. Ngay chính Ninh Tuyết Lạc cũng sắp không nhận ra bản thân mình, rõ ràng có thể thấy vì để lấy được giải thưởng lần này mà Ninh Tuyết Lạc đã hạ vốn gốc. Nếu là trước đây thì

cô ta tuyệt đối không đồng ý diễn kiểu nhân vật thê này...

Sau khi đoạn phim kết thúc, dưới khán đài vang lên từng tràng tiếng vỗ tay khích lệ.

Ninh Tuyết Lạc hướng thẳng phía máy quay lộ ra một nụ cười khiêm tốn.

--- O ---

Chương 1546: Hạng Mục Nữ Diễn Viên Chính Xuất Sắc Nhất

Bên đám người đồng nghiệp trong giới của Quách Khải Thắng không nhìn được mà nói thầm với nhau: "Gần đây nền công nghiệp điện ảnh của Đài Loan ngày càng chẳng ra làm sao, chọn tới chọn lui lại chọn La Kỳ, rõ ràng là gấp quá nên cho ra thế chỗ! Nhưng mà, vai của Từ Kiều Kiều đúng là có chút thú vị..."

"Như bộ Thiên Hạ, tuy nói Ninh Tuyết Lạc đã vượt qua giới hạn mà phát huy khả năng của mình, nhưng có Mạnh Trường Ca của Ninh Tịch bày ở đó thì vai Thượng Quan Ánh Dung có vẻ không đủ nhìn..."

"Còn về Đại Sơn thì nói đây là cú huých của Ninh Tuyết Lạc cũng không sai, không tiếc đập vỡ hình tượng cơ mà! Hơn nữa rõ ràng Đại Sơn hợp khẩu vị của ban giám khảo hơn đúng không? Lão Quách, ông thấy thế nào?"

Quách Khải Thắng cười ha ha nói: "Tôi thấy thế nào có quan trọng gì đâu, quan trọng là giám khảo thấy thế nào chứ?"

Người bên cạnh nghe vậy thì không vui: "Ha, ông cười trừ với MC thì cũng thôi đi, còn không dám nói thật với bọn tôi sao?"

Quách Khải Thắng bất đắc dĩ chỉ có thể nói một câu: "Đây là giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!"

"Hả? Có ý gì?"

Không đợi người nọ suy đoán câu nói của Quách Khải Thắng mang ý nghĩa gì, trên sân khấu, hai người trao giải đã chuẩn bị công bố người giành giải thưởng cuối cùng.

Giang Hành Chu cùng Tống Lâm sau khi khách sáo với nhau một phen, cuối cùng Tống Lâm đưa cho Giang Hành Chu để ông công bố cái tên này.

Vì vậy Giang Hành Chu mở phong thư rồi chậm rãi hướng về phía micro nói: "Vậy thì để tôi công bố cái tên này đi..."

Đi kèm với tiếng "đùng đùng đùng" dồn dập của nhạc tạo hiệu ứng là trái tim tất cả mọi người dưới khán đài đều dâng lên tới cổ họng, máy quay đặc tả từng vị khách quý đang ngồi như Quách Khải Thắng, Tề Phong, Thẩm Miên,

Tô Diễm, Lục cảnh Lễ, Lục Đình Kiêu...

Cuối cùng trên màn hình lớn cố định bốn gương mặt được đề cử.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi kết quả cuối cùng, ngoài những người đề cử và khách quý có mặt tại hiện trường thì còn có cả những khán giả đang ngồi trước màn hình tivi nữa.

Cung Thượng Trạch, Kiều Vi Lan, Hàn Mạt Mạt, nhà họ Trang gia, Ninh Thiên Tâm, Annie, Đường Nặc... tất cả đều đang ngồi trước tivi.

"Giải Kim Tông lần thứ 53, hạng mục nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thuộc về... Ninh..."

Nghe được chữ "Ninh" này thì trên màn hình lớn sắc mặt của La Kỳ với Từ Kiều Kiều đều ảm đạm đi không ít, đối nghịch với bọn họ là đôi mắt sáng rực của Ninh Tuyết Lạc, quản lý và vài nhân viên bên cạnh cô ta không thể giấu nổi sự vui mừng, thậm chí còn có người đã chuẩn bị đứng lên để ôm chúc mừng...

"Ninh... Tịch!!!"

Cuối cùng thanh âm của Giang Hành Chu truyền khắp toàn bộ khán đài, bên tai tất cả mọi người đều quanh quẩn một cái tên: Ninh Tịch!

Toàn trường yên lặng một giây đồng hồ rồi đột nhiên từ phía của đoàn làm phim Người Tìm Mộng phát ra tiếng kêu kích động không thôi, Kỹ Ngữ Manh nhảy thẳng từ phía sau tới nhào vào người Ninh Tịch: "Anh Tịch! Chúc mừng anh!"

Lúc này Ninh Tịch mới hồi phục lại tinh thần, đáp lại từng cái ôm chúc mừng, đồng thời toàn trường cũng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

"Hai vai diễn Kỹ Phi Tuyết và Kỹ Phi Bạch trong bộ phim Người Tìm Mộng, Ninh Tịch đã dùng kỹ năng diễn xuất siêu việt của mình để thể hiện việc chuyển đổi giới tính linh hoạt cùng nội tâm nhân vật phong phú... Xin mời tân Ảnh hậu của chúng ta lên sân khấu!" MC kích động mở miệng.

Cũng chẳng biết có phải nhân viên quay phim cố ý hay không mà đột nhiên ống kính máy quay quét qua khuôn mặt của Ninh Tuyết Lạc. Khi cô ta thấy gương mặt khó coi của mình xuất hiện trên màn hình lớn thì lập tức đổi lại sắc mặt vui mừng mà vỗ tay tỏ vẻ hào phóng chúc mừng, nhưng mà, khuôn

mặt kia nhìn kiêu gì cũng thấy gượng gạo.

--- O ---

Chương 1547: Linh Hồn Của Một Bộ Phim

Đền cả, Tề Phong khi nhìn thấy kết quả này thì trên mặt cũng chỉ lộ vẻ "qua nhiên là thế". Nữ chính xuất sắc nhất tất nhiên vẫn phải dùng diễn xuất để quyết định.

Kịch bản của Đại Sơn có tốt đến đâu, đề tài có hợp khẩu vị của giám khảo cỡ nào thì cũng chẳng thay đổi được sự thật là diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc chẳng thể đánh động được ban giám khảo.

Cái giải kịch bản xuất sắc nhất mà bọn họ lấy được giờ lại trở thành sự châm chọc lớn nhất, kịch bản tốt như vậy mà ông lại phụ lòng...

Theo sự phát triển của thời đại thì thị trường của phim nghệ thuật ngày càng âm thầm, cho dù là những đạo diễn có tên tuổi như ông thì có bao người còn giữ được khí tiết không chạy đi mời các Tiểu Hoa, Tiểu Thụ Tươi để chống đỡ doanh thu bán vé.

Ngay cả Tề Phong ông cũng chẳng ngoại lệ, mặc dù biết rõ kỹ năng diễn xuất của Ninh Tuyết Lạc chẳng thể nào chống nổi bộ phim này nhưng ông vẫn phải khuất phục trước bối cảnh cùng độ hot của cô ta. Huống hồ, cô ta chẳng những rót vào lượng vốn đầu tư lớn mà lại còn không lấy thù lao nữa, điều kiện như vậy thật quá khó để có thể từ chối.

Mà Thẩm Miên lại có thể ở hoàn cảnh như vậy mà lợi ngược dòng, dùng toàn người mới quay được bộ phim như Người Tìm Mộng, chỉ riêng phần dũng khí này cũng đủ khiến ông bội phục. Dĩ nhiên việc khiến Tề Phong hâm mộ Thẩm Miên nhất vẫn chính là việc Thẩm Miên có thể gặp được một diễn viên như Ninh Tịch.

Hoàn toàn có thể nói rằng, nếu không có Ninh Tịch thì cũng chẳng có bộ phim Người Tìm Mộng này, mà cho dù có cũng chẳng có thể ghi lại dấu ấn trong lòng mọi người như vậy. Nói cho cùng thì diễn viên mới là linh hồn của bộ phim.

Trên sân khấu.

Đây là lần thứ hai Ninh Tịch bước lên sân khấu trong tối nay, cô khom lưng nhận thấy cúp vàng từ tay Tổng Lâm rồi đứng cạnh micro. Một lần nữa Ninh Tịch lại trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người cùng máy quay nơi đây.

Cho đến khi chạm tay vào chiếc cúp này Ninh Tịch vẫn có chút hoảng hốt, sau năm năm vật lộn trong bóng tối cuối cùng cô cũng đã có thể thoát khỏi địa ngục, tiếp nhận một cuộc sống mới.

Tất cả mọi chuyện cứ như một giấc mơ, Ninh Tịch cứ trôi lững lờ trên đám mây mềm mại chẳng có chút cảm giác chân thực nào.

Ninh Tịch đứng đó vẫn một mực im lặng chẳng nói gì, dưới sân khấu cũng chẳng ai thúc giục, tất cả bọn họ đều lẳng lẳng chờ đợi cô gái đang đứng trên sân khấu.

So với lúc bước trên thảm đỏ kinh diễm đến độ áp đi toàn bộ hoa thơm cỏ lạ thì giờ phút này Ninh Tịch dường như lắng xuống, an tĩnh xinh đẹp đến độ chẳng ai đành lòng quấy rầy.

Trong căn nhà cổ nào đó tại Đê Đô.

Một người đàn ông tóc trắng đang ngồi trước màn hình tivi cực lớn, anh ta nghiêng đầu nhìn cô gái đang nhận thưởng trên màn hình: "Cô ấy vì cái này mà muốn rời đi?"

Thanh âm của Đường Dạ từ một bên vang lên: "Ai cũng có thứ mà bản thân muốn bảo vệ và hướng tới! có thể thứ ấy trong mắt người khác chẳng đáng giá một đồng nhưng với bọn họ lại có ý nghĩa cả đời người."

Vân Thâm hơi nhú mày, tầm mắt vẫn giữ nguyên nhìn Ninh Tịch trên màn hình, trước đây anh không hiểu, nhưng khi anh thấy vẻ mặt Ninh Tịch khi nhận lấy chiếc cúp trong chớp mắt ấy thì dường như... anh đã hiểu...

Trên sân khấu, sau vài phút yên lặng thì Ninh Tịch nâng đôi mắt hơi ướt của mình lên rồi chậm rãi nói: "Rất vui sướng cũng rất vinh hạnh khi đạt được giải thưởng này! Càng khiến tôi hạnh phúc hơn chính là giải thưởng này lại do chính tay thần tượng của tôi trao tặng!"

Nói tới đây thì dưới khán đài vang lên một tràng tiêng cười, Tống Lâm cũng dịu dàng nở nụ cười. Thái độ của Ninh Tịch rất kích động mà lại thành khẩn, không hề khiên người ta có cảm giác cô đang cố ý nịnh hót mà trái lại cho người ta thấy cô là người rất thẳng thắn.

Chương 1548: Vì Người Tôi Yêu Nhất

"Có thể giành được giải thưởng này tôi phải cảm ơn rất nhiều người, cảm ơn đoàn làm phim, cảm ơn đạo diễn, cảm ơn người đại diện của tôi cùng với tất cả những fan hâm mộ, cảm ơn người đã đưa tay giúp đỡ tôi trong khoảng thời gian tăm tối mà tôi muốn buông tha hết tất cả trong cuộc đời."

"Nêu như nói Mạnh Trường Ca là vai diễn khởi đầu cho ước mơ của tôi, vậy Kỷ Phi Tuyết chính là trạm dừng chân đầu tiên! Đoạn đường sau này còn rất xa, nhưng tôi nhất định sẽ không quên đi những ước nguyện ban đầu mà sẽ luôn chăm chỉ cố gắng làm việc!"

Nói tới đây Ninh Tịch hơi dừng lại một chút, ánh mắt nóng bỏng của cô rơi xuống một chỗ nào đó dưới khán đài, sau đó cô mới tiếp tục nói: "Vì ước mơ cuối cùng của tôi, cũng là vì người mà tôi yêu nhất!"

Ninh Tịch vừa nói xong lập tức toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Trong tiếng nhạc của ca khúc Quạt cuồng, buổi lễ trao giải Kim Tông chính thức kết thúc.

"Khi ta khác biệt với cả thế giới, vậy hãy cứ để ta khác biệt,

Ta chính là thần ở nơi ta sống.

Ta kiêu ngạo quạt cuồng, ta cất tiếng hát trong cơn cuồng phong.

Lần này ta điên cuồng vì chính mình,

Đúng, người yêu ơi xin anh đừng lo lắng, em cô chấp nhưng vẫn rất lương thiện.

Anh đừng lo lắng cho em, hãy nhìn đôi cánh của em đi. Người ta nói phượng hoàng chỉ được sinh ra từ tro tàn.

Bay ngược gió mới có thể bay được thật cao..."

Hiện giờ bên ngoài cửa buổi lễ đã vây kín không ít phóng viên, vừa có người đi ra đã lập tức bị phóng viên vây chặt lấy không cho đi.

"Đạo diễn Phong, lần này Đại Sơn có tổng cộng 8 đề cử nhưng lại chỉ có thể giành được giải kịch bản hay nhất, ngài có ý kiến gì về chuyện này hay

không?"

"Đạo diễn Phong, lần này không giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất ngài có cảm thấy tiếc nuối hay không!"

Tê Phong không nói một lời nào mà đi thẳng về phía trước, dường như không hề có ý định trả lời phóng vấn.

Tất nhiên là phóng viên chẳng thể nào bỏ qua cho ông ta rồi: "Đạo diễn Phong, ngài có ý kiến gì về chủ nhân giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất lần này không ạ?"

"Đạo diễn Phong, ngài đừng đi vội mà!"

"Đạo diễn Phong, ngài nói vài câu đi mà!"

Tê Phong bị một đám người vây quanh thì đột nhiên dừng bước, ông lẳng lặng nhìn đám phóng viên kia rồi nói một câu: "Xứng đáng".

Tất cả phóng viên đều sững sốt một chút rồi mới giật mình phản ứng lại, toàn trường trở nên xôn xao.

Tê Phong lại nói Ninh Tịch là "xứng đáng"?

Hiển nhiên các phóng viên cũng không ngờ Ninh Tịch lại được đạo diễn đối thủ đánh giá cao như vậy, đồng thời bọn họ cũng thán phục thái độ làm người của Tê Phong, dưới tình huống thế này mà ông vẫn có thể nói được những lời như vậy.

Ninh Tuyết Lạc vừa mới bước ra đã nghe thấy Tê Phong nói câu đó thì sắc mặt cô ta không kìm được mà tái mét.

Còn chưa kịp thu hồi sắc mặt thì đám phóng viên đã vây lấy cô ta như sói đói thấy mồi.

Dĩ nhiên không phải vì tôi nay chiếm được nổi bật thế nào mà là vì... quá mất mặt!

Lần này rõ ràng Ninh Tuyết Lạc là người sáng giá nhất trong các ứng cử viên cuối cùng lại chẳng thu hoạch được cái gì. Đúng là khiến mọi người được mở rộng tầm mắt, mặt mũi cô ta lần này coi như mất sạch rồi, thậm chí ngay cả đạo diễn nhà mình cũng khẳng định diễn xuất của Ninh Tịch còn tốt

hơn cô ta.

Đại Sơn được đề cử 8 hạng mục nhưng chỉ nhận được giải kịch bản hay nhất là có ý gì?

Thiên Hạ chỉ được đề cử 4 hạng mục, giải kỹ xảo hành động ấn tượng nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, vai nữ phụ xuất sắc nhất đều thuận lợi về tay, vậy mà giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất lại không lấy được thế là sao?

Dẫu cho là người chẳng có tí kiến thức nào hay kẻ mù cũng nhìn ra được vấn đề...

"Tuyết Lạc, có phải lần này cô nhắm vào giải nữ chính xuất sắc nhất nhưng lại không được chọn, vừa rồi đạo diễn Phong cũng tán dương diễn xuất của Ninh Tịch! cô có ý kiến gì về chuyện này không?"

"Đại Sơn chỉ giành được giải kịch bản xuất sắc điều này có phải nói rằng diễn xuất của cô trong bộ phim này không lột tả được hết cái hay của nhân vật?"

"Ai ai cũng biết cô tham gia bộ phim này vì muốn thay đổi hình tượng nhưng giờ lại thất bại, sau này cô có ý định gì không?"

--- O ---

Chương 1549: Tuyệt Đối Không Cho Phép

Vấn đề các phóng viên đưa ra càng ngày càng điên cuồng, cuối cùng có người thậm chí còn hỏi ra miệng: "Bị sự muội cùng công ty ngày xưa đánh bại có cảm giác thế nào"...

Thậm chí cả người quản lý của Ninh Tuyết Lạc là Thường Lệ cũng không thoát khỏi, cô ta bị hỏi vài vấn đề mà cô ta chỉ muốn chết luôn cho xong. Dù sao thì Ninh Tịch cũng là chính tay cô ta đuổi đi.

"Cô Thường, lúc trước khi cô và quý công ty hủy hợp đồng với Ninh Tịch thì có nghĩ tới chuyện cô ấy có nhiều tiềm lực như vậy không?"

"Cô Thường, cô có từng hối hận với quyết định của mình không?"

"Mọi người nhường một chút, xin nhường một chút! Cảm ơn sự quan tâm của mọi người đối với Tuyết Lạc, mấy hôm nữa tôi sẽ sắp xếp tổ chức họp báo trả lời các vấn đề của mọi người!" Thường Lệ và Tô Diễm cùng nhau che chở cho Ninh Tuyết Lạc thoát khỏi vòng vây.

"Anh Tô, đối với chuyện vợ anh mất vị trí Ảnh hậu thì anh có ý kiến gì không?" Phóng viên lại lập tức chĩa mũi dùi vào Tô Diễm.

Dưới sự thúc ép của các phóng viên, Tô Diễm hơi nhíu mày rồi nói: "Tuyết Lạc vĩnh viễn là nữ chính xuất sắc nhất trong lòng tôi."

Nghe Tô Diễm nói vậy thì sắc mặt không mấy dễ coi của Ninh Tuyết Lạc mới khá hơn một chút.

Ngay tại lúc đó thì trong đám người đột nhiên vang lên tiếng thét kích động vô cùng chói tai.

Là Ảnh hậu Ninh Tịch bước ra.

Ninh Tịch vừa mới xuất hiện thì nhất thời đám phóng viên vây quanh Ninh Tuyết Lạc này giờ đều chạy biến chẳng còn một mống, ngay cả Tô Diễm cũng không không chế được ánh mắt nhìn lướt qua phía đó.

"Ninh Tịch, chúc mừng cô đoạt giải nữ phụ xuất sắc nhất cùng vòng nguyệt quế Ảnh hậu! Tận hai giải thưởng! Cô coi như là người chiến thắng của tối nay rồi, có thể cho chúng tôi biết tâm trạng hiện giờ của cô thế nào sao?"

"Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể thắng được các tiền bối lâu năm, Ảnh hậu Ninh quả không hổ danh là người sinh ra vì giới giải trí mà!"

"Không biết tiếp theo Ảnh hậu Ninh có tính toán gì không, nghe nói đạo diễn Giang Hành Chu đã đưa ra cảnh ô liu cho cô là thật sao?"

....

Ảnh hậu Ninh... Ảnh hậu Ninh...

Ảnh hậu Ninh mà lũ người kia đang tâng bốc lúc này lại là Ninh Tịch!

Là Ninh Tịch! Tại sao lại là Ninh Tịch!

Cô ta chuẩn bị lâu như thế, hy sinh bản thân mình đến nỗi đi diễn cái loại nhân vật bản thiện đê tiện như thế... Cả hai bộ phim của cô ta đều được đề cử, ấy thế mà lại để cho Ninh Tịch lấy được Ảnh hậu, sau này cô ta phải đặt chân trong giới giải trí thế nào đây?

Xưa nay con người đã quen thói nâng cao đạp thấp, hiện giờ bên tai Ninh Tuyết Lạc không ngừng truyền đến tiếng xì xào bàn tán của các nghệ sĩ khác...

"Ha, lúc đầu Ninh Tuyết Lạc còn nói là diễn viên phải dùng thực lực nói chuyện đấy! Chắc chắn, cô ta nói quả không sai! Làm diễn viên ý mà, quả thật phải dùng thực lực để nói chuyện! Không biết bây giờ cô ta còn nói gì được nữa không?"

"Nhan sắc lẫn tài năng còn chẳng bằng Ninh Tịch, không biết cô ta dựa vào đâu mà cho rằng mình hơn người nhỉ... ngay cả đàn ông... chắc chắn, lấy điều kiện của Ninh Tịch thì muốn tìm người đàn ông có tiền hơn cả Tô Diễn cũng chẳng khó gì đúng không?"

Nghe những lời nói khó nghe như vậy, trong cơ thể Ninh Tuyết Lạc dường như có một ngọn đuốc đang cháy hừng hực.

Cầm mồm cầm mồm cầm mồm! Thân phận cô ta là Đại tiểu thư của Ninh gia, thân phận cô ta vô cùng tôn quý, còn Ninh Tịch chỉ là một con nhà quê đê tiện thì sao sánh được với cô ta!

Vừa nghĩ tới chuyện sau này ở trong giới giải trí cô ta luôn thấp hơn Ninh

Tịch một bậc, bị mang cái danh kẻ bại trận thì cảm giác căm ghét trong lòng cô ta trào dâng mãnh liệt như thể muốn cắn nuốt luôn chính bản thân cô ta vậy.

Không được! Cô ta tuyệt đối không cho phép!

Còn gà rừng quê mùa đó, đứa con nuôi đê tiện đó... nó dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà dám cười lên đầu lên cổ cô ta?

Ninh Tuyết Lạc tức giận đến mức toàn thân run rẩy, thừa dịp Tô Diễm đi lấy xe cô ta lập tức cho Thường Lệ một ánh mắt tăm tối, ám chỉ cô ta mau hành động đi.

A

--- O ---

Chương 1550: Triệt ĐỂ Thay Thế

Thường Lệ lập tức hiểu Ninh Tuyết Lạc muốn gì, cô ta hơi do dự một chút hỏi lại: "Làm vậy thật sao?"

Thường Lệ đã sớm biết Ninh Tịch có xuất thân bản hàn lại còn là con nuôi của Ninh gia, nhưng lúc này mà muốn đưa chuyện này đi ra thì không hiểu sao Thường Lệ cứ có cảm giác bất an...

"Chẳng phải Ninh đồng đã giao phó không được để người ngoài biết được quan hệ của Ninh Tịch với Ninh gia sao?" Thường Lệ chần chừ.

"Tôi làm việc có cần chị chõ mồm vào không! Tôi bảo chị làm cái gì thì chị làm đi! còn chưa cút đi làm sao!" Ninh Tuyết Lạc lúc này đã sắp phát điên sao nghe được lời khuyên bảo của ai.

Dù sao trước đây khi Ninh Thu Đồng làm âm lên thì chuyện Ninh gia có hai người con gái, một là con ruột một là con nuôi cũng đã lộ ra ngoài. Lúc đó vì để chứng minh, Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc đã buộc phải mở họp báo thanh minh, tuyên bố Ninh Tuyết Lạc mới là Đại tiểu thư của Ninh gia. Hơn nữa còn chỉ rõ ra rằng đứa con gái còn lại chẳng qua chỉ là một đứa bé nhận nuôi ở nông thôn chứ không hề có chuyện nhận sai con.

Lúc ấy không ít phóng viên muốn đào xem đứa bé ấy là ai nhưng đều bị Ninh Diệu Hoa dè xuống.

Nhưng mà, một khi chuyện đã có kẽ hở thì bị lộ ra cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, thậm chí còn có khả năng giới truyền thông sẽ tiếp tục đào bới...

Cho nên, cô ta thà đi trước một bước tự mình thả chuyện này ra ngoài.

Nêu đứa con nuôi này là bất cứ ai khác thì cũng chẳng có gì, nhưng nêu là Ninh Tịch thì sao, nếu là một người cùng ở trong giới giải trí, lại đứng ở phía đối lập với cô ta như Ninh Tịch thì sao!

Như thế thì truyền thông cùng đại chúng sẽ nghĩ gì?

Bọn họ sẽ cho rằng Ninh Tịch là một đứa con nuôi vô liêm sỉ! Ninh gia đã tốt bụng nhận nuôi mà không biết báo ân thì thôi, lại còn mưu toan thay mặt đôi đào, tu hú chiếm tổ, không biết vô liêm sỉ giả mạo thiên kim tiểu thư...

Quan trọng nhất là một khi thân phận con nuôi này của Ninh Tịch được chụp xuống thì Ninh Tịch vĩnh viễn nợ Ninh gia công ơn nuôi dưỡng, như thế cũng chẳng khác nào nợ cô ta đâu. Thậm chí, Ninh Tịch ở trước mặt cô ta cũng chẳng khác nào một con nô tỳ hay gã sai vặt cả, Ninh Tịch sẽ mãi mãi thấp hơn cô ta một bậc. Đủ loại mâu thuẫn hay hiềm khích lúc trước cũng sẽ biến thành Ninh Tịch ghen tỵ, không biết điều, vong ân phụ nghĩa...

Ninh Tuyết Lạc tin chắc rằng cả Ninh Diệu Hoa lẫn Trang Linh Ngọc cùng toàn thể Tô gia đều đứng về phía cô ta, cũng sẽ chứng minh cô ta mới thật sự là Đại tiểu thư của Ninh gia.

Cũng vừa vặn cô ta đang muốn nhân cơ hội này mà giải quyết mọi chuyện tận gốc, trừ bỏ hoàn toàn nỗi lo về sau này mà chân chính trở thành Đại tiểu thư của Ninh gia và từ nay về sau sẽ không còn bất cứ một ai có thể nghi ngờ điều này!

Thấy thái độ của Ninh Tuyết Lạc quá kiên quyết nên Thường Lệ cũng hết cách, cô ta nhanh chóng tìm một cái xó không người nào đó mà lén lút gọi điện cho mấy phóng viên trước đây đã sắp xếp tốt.

Cứ ngỡ chuyện Ninh Tuyết Lạc giật giải lần này đã là chuyện mười phần chắc chín, nhưng kết cục thì ba mươi vẫn chưa phải là Tết.

Nhưng trước khi giải Kim Tông diễn ra, bọn họ cũng đã làm ra các biện pháp đề phòng khi xảy ra chuyện không như mong muốn, cũng chính là trường hợp Ninh Tịch lấy được giải thưởng...

Thường Lệ nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy lộ chuyện này ra ngoài đối với Ninh Tuyết Lạc mà nói thì cũng có chỗ tốt, hơn nữa còn rất có khả năng sẽ thay đổi được cục diện. Nghĩ nghĩ một hồi Thường Lệ cũng yên tâm mà ẩn trong bóng tối xem mọi chuyện phát triển.

Chỉ thấy lúc này, đột nhiên có một phóng viên vóc dáng cao to vọt tới cạnh Ninh Tịch rồi lớn tiếng hỏi: "Ảnh hậu Ninh, cô với Ninh Tuyết Lạc đều là họ Ninh, liệu có phải hai người có quan hệ gì không? có tin đồn rằng cô chính là con nuôi của Ninh gia, đây là thật sao?"

Chương 1551: Không Xứng Làm Người

Cái gì?

Ninh Tịch là con nuôi của Ninh gia?

Trong phút chốc, dường như có một viên đá bị ném vào mặt hồ đang yên ả, nhưng mà điều càng khó tin hơn còn ở phía sau...

Người kia tựa như sủng liên thanh mà nói tiếp: "Cô vốn là một đứa con gái nhà quê hèn mọn, Ninh gia thấy thương cho nên mới nhận nuôi cô, lại còn cho cô ra học nước ngoài nữa! Nhưng mà sau khi về nước thì chuyện đầu tiên cô làm lại là tiến vào giới giải trí, còn đối đầu với Ninh Tuyết Lạc, cố gắng cướp hết nổi bật của cô ấy. Thậm chí, còn cấu kết với người khác dựng chuyện nhận nhầm con nhằm mục đích tu hú chiếm ồ, mưu đoạt tài sản của Ninh gia! cái loại vong ân phụ, hèn hạ vô sỉ như cô thật không xứng làm người..."

Xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ, chẳng ai có thể ngờ lúc Ninh Tịch vừa mới đoạt giải Ánh hậu lại bị vướng vào vụ bê bối như này.

Nêu như mọi chuyện là sự thật, vậy thì hình ảnh miệt mài chăm chỉ của Ninh Tịch sẽ lập tức chuyển thành hình tượng tiểu nhân đặc ý.

Không ít phóng viên đứng đó nhớ tới cuộc họp báo thanh minh của Ninh gia trước đây, cô con gái nuôi mà lúc đó bọn họ không thể tra được là ai, vạn vạn không được người kia lại chính là Ninh Tịch!!!

"Cô Ninh, những gì anh ta nói là sự thật sao? cô thật sự là con nuôi của Ninh gia sao?"

"Nghe nói cô múa mép khua môi lừa Ninh lão lấy 10% cổ phần là thật sao?"

"Cô cứ luôn miệng nói cảm ơn người đã giúp cô lúc cực khổ nhất vậy mà hôm nay cô báo đáp họ như vậy sao?"

Đối mặt với những tiếng khinh bỉ chửi mắng, từ đầu đến cuối Ninh Tịch vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh đến dị thường. Ánh mắt của cô vượt qua tầng tầng lớp lớp phóng viên đang vây lấy mình mà nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc cách đó không xa.

Ninh Tuyết Lạc nhìn Ninh Tịch nhếch môi cười rồi miệng cô ta mấp máy: Tao đã nói rồi, tất cả mọi thứ là của tao.

sở dĩ Ninh Tuyết Lạc dám đổi trắng thay đen cũng chỉ vì cô ta biết rõ tất cả mọi người sẽ đứng về phía cô ta, dầu cho đó có toàn là lời nói dối thì Ninh Tịch cũng chẳng thể cãi lại cả trăm cái miệng.

Lúc này Tô Diễm đã trở lại, gã ta thấy cảnh này thì biên sắc: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao những phóng viên này lại biết chuyện đó?"

Ninh Tuyết Lạc ra vẻ lo lắng lắc đầu: "Em cũng không biết, hình như là các phóng viên điều tra được quan hệ của chị với Ninh gia..."

"Chắc vì lần trước trong tiệc rượu cô Thu Đồng nói như vậy, tạo thành ảnh hưởng quá lớn với em cho nên ba mẹ mới phải công khai lên tiếng thanh minh. Lúc ấy các phóng viên cũng điều tra dù cho ba mẹ vẫn luôn phong tỏa tin tức nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng lộ ra thôi... Chẳng qua là em không ngờ... lại lộ ra vào lúc này... Diễm, phải làm sao bây giờ?"

Ninh Tuyết Lạc vừa khóc vừa nói, cô ta thương tâm kéo ống tay áo Tô Diễm: "Diễm, em không thể để chị bị hiểu nhầm như vậy, hay là để em nói với các phóng viên nhé? Nói em mới là con nuôi, còn Ninh Tịch mới là con ruột..."

Sắc mặt Tô Diễm cực kỳ khó coi bật thốt lên: "Không được!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì trong mắt xẹt qua một ánh mắt đắc ý, cô ta đã biết là Tô Diễm nhất định sẽ đứng về phía cô ta mà.

Bây giờ cô ta là vợ của gã, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, nếu cô ta bị mất thể diện thì chính gã với Tô gia cũng sẽ mất thể diện theo.

Cuối cùng nên bảo vệ ai thì gã phải rõ ràng nhất.

Cùng lúc đó, Lâm Chi Chi chau mày che chắn cho Ninh Tịch, cô có chút chần chừ: "Đối phương quả nhiên có chuẩn bị mà đến! Em chắc mình em đấu được chứ? có cần chị tìm người giúp bà ấy không?"

Ninh Tịch thu mắt lại, không nhìn hướng Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm nữa, cô nhàn nhạt nói: "Không cần, chỉ cần đưa bà ấy vào là được."

"Rồi." Lâm Chi Chi lập tức lên tiếng đáp lại.

--- O ---

Chương 152: Võ Quyết Dày Có Móng Tay Nhọn

Bởi vì chuyện đột nhiên huyền não lên, cho nên người cũng được coi là người trong cuộc Ninh Tuyết Lạc cũng nhanh chóng bị phóng viên bao vây.

"Tuyết Lạc, Ninh Tịch thật sự là con nuôi của Ninh gia sao?"

"Ninh tiểu thư, Ninh Tịch làm nhiều chuyện quá đáng với cô như vậy! Tại sao cô vẫn muốn bao che cho kẻ vô sỉ, vong ân phụ nghĩa như vậy?"

Đứng trước những phóng viên bất bình bủa vây lấy, Ninh Tuyết Lạc cố tỏ vẻ ảm đạm tội nghiệp: "Không... không phải... chuyện không phải như các người nghĩ... tôi nghĩ trong đó có gì hiểu lầm rồi... tôi thật sự không biết tại sao chị ấy phải làm như vậy..."

Lời này nghe thì có vẻ đang giúp Ninh Tịch chối bỏ trách nhiệm, nhưng trên thực tế lại chẳng khác nào khẳng định lời các phóng viên nói.

Quả nhiên Ninh Tuyết Lạc vừa dứt lời thì toàn trường lại xôn xao lên.

Ninh Tuyết Lạc không phủ nhận!

Ninh Tịch thật sự là con nuôi của Ninh gia!

Ninh Tịch thật sự đã làm những chuyện xấu xa kia!

Trời ạ! cứ tưởng là một nữ thần chăm chỉ cần mẫn, không ngờ lại là một tên tiểu nhân hèn mọn.

Mà, Ninh Tuyết Lạc lại hiền lành nhẫn nhục chịu đựng tới mức này.

Hiện trường đang phấn chấn thì đột nhiên có một mùi hôi thối truyền tới, mọi người không nhìn được mà rút rít bịt mũi lại.

Dường như có một người rất khỏe, thô lỗ đẩy đám phóng viên kia ra, không biết người đó mang theo cái gì mà thổi đến mức chẳng cần phải đẩy, đám phóng viên cũng vội vàng luống cuống nhường đường, để người đó đi thẳng tới...

"Mợ nó! Cái gì thế? Thôi quá!"

"Đừng đẩy đừng đẩy! Ai chơi xấu thế hả?"

"Ai đây? Ở đâu ra đây?"

Khi cả đám đang oán trách thì một bà lão ôm một cái thùng gỗ to màu đen xông xộc đi tới trước mặt Ninh Tuyết Lạc.

Một giây sau, chợt nghe rào một tiếng, bà lão kia ôm thùng gỗ dùng sức hất mạnh cái thứ thối hoắc trong đó lên người Ninh Tuyết Lạc.

Toàn trường lập tức bị một mùi hôi thối xông thẳng vào mũi, mọi người bị thối đến mức suýt nữa thì lăn đùng ra ngất.

"A a a a a!" Ninh Tuyết Lạc sững người một giây sau đó liền thét chói tai.

Những người khác sau khi tỉnh táo lại thì cũng sợ đến ngây người, chẳng biết một bà lão lão từ đâu chạy tới tạt cho Ninh Tuyết Lạc nguyên một thùng phân.

Không đợi mọi người hiểu rõ chuyện gì, bà lão kia lấy tiếng thét còn chói tai hơn cả Ninh Tuyết Lạc mà gào lên: "Ôi giời ơi! Ôi làng nước ơi! Chết mất thối! cả nhà tôi bị cô ta ép chết mất thối!"

Này... là có tin tức lớn!

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người là rôi rít giờ máy quay phim lên nhưng chẳng phải đi quay Ninh Tịch.

Có điều, cũng chẳng trách được bọn họ, ngay cả Thường Lệ cùng Tô Diễn chả dám dám chạm vào Ninh Tuyết Lạc đang thối hoắc, chỉ có mình Ninh Tuyết Lạc như kẻ điên đứng đó giậm chân giãy nảy lên: "Người đâu! Người đâu! Người đâu!"

Nhưng tiếng hét của cô ta hoàn toàn bị tiếng kêu la của bà lão kia át mất: "Các người đừng để con tiện nhân này lừa! Nó chẳng phải thiên kim đại tiểu thư gì đâu, nó chính là đứa con gái chui từ khe núi chỗ chúng tôi ra đó, là cháu gái ruột của cái bà già này. Lúc ở viện bị nhận nhầm nên nó mới được vào nhà giàu sang!"

"Nó vào đó rồi liền quên luôn cả ơn sinh thành, không chừ coi như chúng tôi

không tồn tại mà nó còn sợ nhà chúng tôi làm lộ ra thân phận thấp kém của nó, nên nó muốn ép cả nhà tôi phải chết!”

“Nhà tôi bị lưu manh ép đến đường cùng, cháu trai tôi đến cầu xin nó mà nó nỡ để người giúp việc coi cháu trai tôi là ăn mày mà đuổi đi!”

“Nó SỢ bị người ta phát hiện mình là dân quê nên nó chẳng có chút tình thương nào mà chèn ép em trai nó, không cho phép thằng bé được vào học ở Đại học Đé Đô...”

"Bà câm môm! Bà câm môm! câm môm!!!" Ninh Tuyết Lạc sợ hãi điên cuồng xông tới.

Nhưng, Ninh Tuyết Lạc còn chưa kịp đến gần thì bà lão kia đã ngã ngòi xuống đất gào to: "ối giờ ơi, giết người rồi!!! Giết người rồi!!! cứu tôi với!!!"

--- O ---

Chương 153: Bằng Chứng Không Thể Chối Cãi

Ninh Tuyết Lạc đã bao giờ gặp được kiểu người vô sỉ như vậy đâu, cô ta chỉ biết luống cuống lui về sau: "Không có! Tôi đâu có đụng vào bà ấy!"

Bà lão vừa nãy còn sung sức như rồng như hổ mà giờ đã nằm trên đất một bộ hấp hối kêu khóc: "Nó muốn ép chết cả nhà chúng tôi mà, chúng tôi chết rồi thì còn ai biết những chuyện xấu xa của nó đâu!"

"Đường gia chúng tôi đã tạo nên cái nghiệt gì mà lại sinh ra một con đàn bà ác độc như vậy?"

Ninh Tuyết Lạc giận đến mức muốn ngất đi: "Không... không phải như vậy! Mọi người đừng tin bà ta! Tôi không hề biết bà ta đang nói cái gì cả, cũng chẳng biết bà ta là ai hết!"

"Mày từ gà rừng biến thành phượng hoàng đã về nhà lần nào đâu. Đương nhiên, mày chẳng biết cái thân già này là ai rồi, nhưng cái thân già này chưa một lần thấy mặt mày cũng nhận ra được, mày chính là con cháu của Đường gia chúng tao!" Giọng điệu bà lão cực kỳ chắc chắn.

Đên lúc này Thường Lệ mới hoàn toàn tỉnh táo lại, cô ta bịt mũi hô lớn: "Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Mấy người làm ăn kiểu gì vậy, để kẻ lạ mặt tùy tiện trà trộn thế này đây à?"

Thường Lệ nói tới đây thì nhìn chòng chọc về hướng Ninh Tịch: "Ninh Tịch! cô thật quá đáng! cô nghĩ rằng để một bà lão không rõ lai lịch đến đây là có thể đổi trắng thay đen hay sao? Tới tận bây giờ cô còn không biết hỏi cái, cô thật quá vô liêm sỉ!"

Thường Lệ tới giờ vẫn nghĩ Ninh Tuyết Lạc là Đại tiểu thư của Ninh gia, còn Ninh Tịch chỉ là con nuôi cho nên mới cho rằng chuyện này là do Ninh Tịch cố ý làm ra.

Mọi người nghe như vậy cũng đều tỏ vẻ bưng bít nhìn sang hướng Ninh Tịch.

"Đúng vậy, làm sao mà trùng hợp như thế được, vừa mới lộ ra chuyện Ninh Tịch là con nuôi lại lập tức mọc đầu một bà lão nông thôn tuyên bố Ninh Tuyết Lạc không phải con đẻ Ninh gia!"

"Xem ra là Ninh Tịch cô ý sắp xếp rồi!"

"Tôi thấy có khả năng lắm..."

Ninh Tuyết Lạc thấy tình hình có chút hòa hoãn thì trên mặt lộ vẻ vui mừng và còn thêm mấy phần điên cuồng.

Ha ha... Ninh Tịch... mày quá ngây thơ rồi, mày cho là dựa vào Đường gia nghèo hèn quê mùa thì có thể hại chết tao sao?

Nhưng mà, Ninh Tuyết Lạc còn chưa kịp vui mừng được bao lâu thì một giây sau sắc mặt đã trắng bệch.

"Mẹ!!! Mẹ làm cái gì vậy? Sao mẹ lại chạy tới đây? Mẹ mau ngồi dậy đi! Mau ngồi dậy đi mà!"

Người chạy đến là Tôn Lan.

Mọi người thấy một người phụ nữ trung niên sắc mặt vàng vọt chạy tởm kêu bà lão đang làm âm ỉ kia là "mẹ", vừa hô vừa kéo bà ấy đứng dậy.

Nhưng, điều khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là tuy da dẻ người đàn bà kia có chút kém nhưng ngũ quan lại giống Ninh Tuyết Lạc như đúc!!!

Bà lão kia thấy Tôn Lan thì lập quăng cho một phát tát: "Tôi không đến? Sao tôi lại không được đến? Tôi mà không tới thì tiên đồ của Tiểu Nặc cùng cả nhà chúng ta đều bị con khốn kia hại chết mất thôi!"

"Cô cho là lần này Tiểu Tịch giúp Tiểu Nặc giải quyết là xong hết rồi sao? chờ Tiểu Nặc lên Đê Đô, tới địa bàn của con khốn kia thì ai biết nó còn làm gì Tiểu Nặc nữa chứ, cô là đồ ngốc sao?"

"Được rồi, mấy người đều không lo! vậy để cái thân già này lo! Tôi tuyệt đối không thể đứng nhìn Đường gia chúng ta bị hủy hoại trong tay cái con khốn nạn này!"

Các phóng viên có mặt tại hiện trường trở mắt nhìn nhau, ngu người cả loạt.

"Chuyện... chuyện gì thế này? Mấy ông có thấy người phụ nữ này nhìn rất giống Ninh Tuyết Lạc không?"

"Giống cái gì mà giống, hoàn toàn từ một khuôn đúc ra thì có!"

"Trời ạ! Chẳng lẽ người đàn bà kia... thật sự là mẹ đẻ của Ninh Tuyết Lạc sao?"

Ninh Tuyết Lạc nhìn khuôn mặt của Tôn Lan rồi lại nghe tiếng nghị luận của mọi người xung quanh thì kinh hoàng lắc đầu bước lùi từng bước về phía sau, giống như cô ta trông thấy một thứ gì cực kỳ đáng SỢ: "Không... không phải vậy... bà ta không phải mẹ tôi... không phải... tôi là Đại tiểu thư của Ninh gia... tôi là con gái của Trang Linh Ngọc..."

Ninh Tuyết Lạc tự cho là mình đã nắm hết thảy mọi thứ trong tay, nhưng mà cô ta lại quên mất rằng huyết mạch là thứ mãi mãi chẳng thể nào phai mờ, giám định DNA thì có thể làm giả nhưng khuôn mặt này thì sao?

Khuôn mặt giống Tôn Lan như đúc của cô ta hoàn toàn có thể đem mọi lời nói dối phơi bày ra ánh sáng...

--- O ---

Chương 1554: Không Có Bất Kỳ Quan Hệ Nào

Không chỉ có phóng viên cùng những nghệ sĩ khác vây xem mà cả Thường Lệ cũng khiếp sợ đến ngất người. Cô ta ngơ ngác nhìn người đàn bà quê mùa kia mà chẳng thể thốt lên lời nào được.

Đây... đây là... chuyện gì?

"Trời ơi! Đây là thật hay giả vậy? Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn chẳng phải thiên kim đại tiểu thư gì?"

"Vậy tại sao nhiều năm qua người của Ninh gia vẫn cứ luôn khẳng định Ninh Tuyết Lạc mới là con ruột?"

Chuyện càng về sau càng khó hiểu, các phóng viên ngu người một hồi rồi đồng loạt xông về hướng Ninh Tịch.

"Cô Ninh! Cô Ninh! Chuyện này rốt cuộc là sao, cô có thể giải thích cho chúng tôi một chút được không?"

"Ninh Tịch, cô có biết hai người này không?"

"Ninh Tịch, cô có quan hệ thế nào với hai người này?"

Bà lão kia đẩy Tôn Lan ra rồi xông tới cạnh Ninh Tịch, bà ta chẳng nói lời nào đã bắt đầu kêu khóc: "Tịch ơi... Tịch... cái thân già này nói mà bọn họ chẳng tin. Con mau nói cho bọn họ biết con khốn kia chỉ là một con khốn thôi, cái thân già này không nói điều một chữ nào cả! Thân già này nói bậy một câu thôi thì cứ để thiên lôi đánh chết thân già này đi!"

"Bà biết con ở Đường gia mười mấy năm, thân già này vì luôn chán ghét con là con gái mà thường xuyên đánh con mắng con, đối xử không tốt với con... nhưng con... coi như là vì Tiểu Nặc... Tiểu Nặc vẫn luôn coi con là chị ruột mà!"

"Mặc dù thằng bé cố ý giấu bà, nhưng bà đều biết ngày nào nó cũng âm thầm giấu một phần thịt để cho con mà..."

"Con có nhớ lúc còn có một lần nhà nghèo đến mức chẳng có gì ăn, bà hét cách mới phải ném con ra bãi tha ma... ai ngờ mới ném con đi chẳng bao lâu... thì Tiểu Nặc liền sốt cao, nó sốt mãi không dứt... nó vẫn luôn gọi chị..."

bà không còn cách nào mới phải đem con về... cái mạng của con là do Tiểu Nặc cứu...”

“Thôi thì coi như cả Đường gia này xin lỗi con, cũng thay con khốn kia xin lỗi con, là nó tham lam vinh hoa phú quý, là nó cứ bám lấy cha mẹ con không buông...”

Bà lão lộ ra tin tức ngày càng nhiều, tất cả mọi người cũng nghe đến mùi ngon.

Cùng lúc đó, Tôn Lan bị các phóng viên vây quanh liên luống cuống, bà ta chỉ có thể làm theo bản năng đi bảo vệ Ninh Tuyết Lạc mà không ngừng phủ nhận: "Đừng hỏi tôi! Máy người đừng hỏi tôi nữa! Không... không phải... tôi không phải... tôi không phải mẹ con bé... tôi không biết cô bé ấy là ai cả... tôi không biết cô gái đó... cô gái ấy không phải con đẻ tôi... cô ấy là Đại tiểu thư của Ninh gia... Ninh Tịch... Ninh Tịch mới là con gái tôi... đúng... Ninh Tịch mới là con gái đẻ của tôi..."

Nếu Tôn Lan cứ luôn miệng nói Ninh Tuyết Lạc là con gái bà ta thì còn có thể khiến mọi người hoài nghi, nhưng hiện giờ cái thái độ bảo vệ Ninh Tuyết Lạc chăm chặt thế này thì chỉ khiến các phóng viên càng khẳng định chuyện bà ta chính là mẹ đẻ của Ninh Tuyết Lạc là sự thật.

Hừ, Ninh Tịch là con gái của bà?

Chẳng nhẽ cả đời này chưa soi gương nhìn cái mặt mình một chút sao? Bà ta mà đẻ ra được khuôn mặt như Ninh Tịch chắc?

Đứng trước đám phóng viên ùa lên đặt câu hỏi, Ninh Tịch chỉ nói một câu duy nhất: "Đúng là 18 năm trước tôi sống ở Đường gia! Còn chuyện tôi với Ninh gia thì bất kể là quá khứ, hiện tại hay tương lai tôi cũng chẳng có bất kỳ quan hệ cùng trách nhiệm gì cả."

Cũng không biết là có chuyện gì xảy ra mà chuyện bên này ồn ào đến vậy mà lại chẳng thấy một nhân viên bảo vệ nào tới “dẹp loạn”.

Cho đến khi Ninh Tịch nói xong thì mới có người đến giải tán đám đông. Thạch Tiêu cùng mấy vệ sĩ nhanh chóng che chắn cho Ninh Tịch rời đi.

Chương 155: Giấy Không Gói Được Lửa

Một hồi sóng gió cuối cùng cũng lắng xuống, chỉ có điều với một số người mà nói thì đây chỉ là bình yên trước cơn bão tố mà thôi.

Trên một chiếc xe sang trọng.

Thường Lệ cố chịu đựng mùi hôi thối mà dùng khăn lông lau tóc cho Ninh Tuyết Lạc.

Còn Tô Diễm thì đã bị gọi về nhà gấp mà đi trước.

Lúc này, Ninh Tuyết Lạc cả người bần thỉu, tóc tai ướt đẫm nhỏ nước lách tách, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân run rẩy, vẻ mặt âm trầm dữ tợn, Thường Lệ thực sự không dám trêu chọc vào cô ta lúc này.

Điện thoại của Thường Lệ lúc này sắp hết, ngay cả ông chủ cũng tự mình gọi điện tới hỏi.

Vì thế Thường Lệ chỉ có thể nhắm mắt nói: "Tuyết Lạc, chuyện này ảnh hưởng quá lớn! Chúng ta phải lập tức làm rõ mọi chuyện, nếu không sợ rằng hậu quả sẽ thảm thiết không chịu nổi! Nhưng mà trước khi mở họp báo thì em phải nói rõ với chị một chuyện, chuyện bà già với người phụ nữ trung niên kia nói... có phải là thật hay không?"

Một tiếng "chát" giòn dã vang lên, Ninh Tuyết Lạc thẳng tay hạ một cái tát lên mặt Thường Lệ: "Câm mồm! Đồ ngu xuẩn! Sao có thể là thật!"

Thường Lệ ôm lấy gò má bỏng rát đau đớn, mặc dù Ninh Tuyết Lạc vẫn luôn mồm từ chối, nhưng Thường Lệ dù gì cũng đã lăn lộn bên cô ta nhiều năm như thế rồi, chút ánh mắt này vẫn phải có, chỉ e là những chuyện này đều là thật.

Một người trước giờ vẫn luôn cho mình là thiên kim đại tiểu thư cao quý hơn người bình thường, luôn luôn gọi Ninh Tịch là đồ nhà quê... hóa ra mới là con gà rừng thật sự!

Người vong ân phụ nghĩa, hèn hạ vô sỉ kia chính là Ninh Tuyết Lạc!

Rốt cuộc cô ta làm thế nào mà có thể ngang nhiên đem cái tội danh này úp lên đầu Ninh Tịch, làm thế nào mà lại có thể đầu độc người của Ninh gia tình

nguyện bỏ qua con gái ruột thịt mà đi bảo bọc cô ta?

Rốt cuộc tâm cơ của cô ta sâu bao nhiêu...

Nghĩ tới đây Thường Lị không rét mà run.

Ninh Tuyết Lạc nghiêm giọng quát: "Mau! Mau khẩn trương đi thanh minh cho tôi! Nói tất cả mọi thứ này là giả! Con mụ già chết tiệt kia là giả! Con đàn bà khôn khiếp kia cũng là giả! Tất cả đều do Ninh Tịch gọi tới vu khống tôi!"

Thường Lị tỏ vẻ khó khăn: "Hôm nay người của Đường gia đã tự mình tới nói vậy rồi thì những phóng viên kia sẽ lần theo đầu mối Đường gia mà điều tra được thôi! Sơ hở nhiều lắm, giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cũng phát hiện ra! Huống hồ... còn... còn có khuôn mặt của cô với người kia..."

"Chị nói đủ chưa?" Ninh Tuyết Lạc lại giơ tay tát thêm phát nữa.

Thường Lị im bật không lên tiếng.

Chỉ trong thời gian có một đêm mà chuyện tối ngày hôm qua đã huyên náo khắp nơi, dường như cả thiên hạ ai cũng đã biết.

Cho dù Tô gia với Ninh gia đồng thời vận dụng mối quan hệ của cả hai nhà nhằm đề chuyện này xuống nhưng cũng chẳng thể vẫn hồi được chút nào.

Cơ hồ trên tất cả các tạp chí đều đăng về chuyện tối quá, cũng để hình của Ninh Tuyết Lạc và Tôn Lan cạnh nhau.

Giới truyền thông cũng đào ra chuyện Ninh Tịch đã lấy thân phận con gái ruột để sống tại Đường gia trong 18 năm. Năm Ninh Tịch 18 tuổi thì đột nhiên rời nhà bỏ đi, hàng xóm chung quanh cũng chỉ cho rằng Ninh Tịch ra ngoài làm việc.

Vốn là tra ra được mấy chuyện này cũng chả có tác dụng gì, nhưng hết lần này tới lần khác chính miệng Ninh Tuyết Lạc lại thừa nhận Ninh Tịch chính là con nuôi của Ninh gia.

Lúc trước, Ninh Diệu Hoa cũng đã nói đứa con gái nhận nuôi chỉ là một đứa bé mồ côi ở cô nhi viện, do thấy thương hại nên mới nhận nuôi.

Tại sao Ninh Diệu Hoa lại phải lừa dối công chúng như vậy?

Tại sao lại phải nhận nuôi một đứa con gái 18 tuổi mà lại chẳng phải là một cô nhi, đã thế lại còn cho cô bé đó họ Ninh?

Tại sao khuôn mặt của mẹ Ninh Tịch lại không giống Ninh Tịch mà lại như đúc từ một khuôn ra với Ninh Tuyết Lạc?

Quả thật, Thường Lệ nói không sai, chuyện này có quá nhiều sơ hở, không có cách nào để nắn lại cho tròn, cho nên bất kể là Ninh Tuyết Lạc có phủ nhận cỡ nào đi nữa thì trong mắt dư luận cũng chỉ là già mồm cãi láo mà thôi.

Trong một đêm, hình tượng "bạch phú mỹ", "thiên kim tiểu thư nhà giàu", "người chiến thắng" mà Ninh Tuyết Lạc đã vất vả gây dựng nên sụp đổ âm thầm...

--- O ---

Chương 1556: Nói Thật

"Nhận nhầm con gái" chính là vở kịch cầu huyết hot nhất gần đây, nhân vật chính là hai nữ nghệ sĩ ăn khách nhất gần đây, là hoa đán đương thời của Tinh Huy và Thịnh Thế, là tân Ảnh hậu Ninh Tịch.

Hội tụ những điều kiện trên, sự việc này nhanh chóng lấy được sự chú ý của toàn dân tới mức đáng sợ, có lấy thế lực của Ninh gia cùng Tô gia ra cũng chẳng thể đè ép được.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà giới truyền thông dường như đem tất cả những người có thể phỏng vấn bên cạnh Ninh Tuyết Lạc đào sạch.

Ai cũng muốn kiếm một cái tin hot hòn họt cả!

Trong đó có một nhân vật đưa tới náo động khá lớn, một hãng truyền thông nào đó tung ra đoạn video phỏng vấn em trai của Ninh Diệu Hoa - Ninh Diệu Bang.

Trong video đó Ninh Diệu Bang uống say khướt bị một phóng viên chặn lại dò hỏi.

Phóng viên: "Ngài Ninh, xin hỏi ngài có nghe tin đồn liên quan đến cháu gái của ngài không?"

Ninh Diệu Bang: "Cái này hả... đương nhiên là có!"

Phóng viên: "Vậy chân tướng rốt cuộc là gì? Liệu ngài Ninh có thể tiết lộ một chút cho chúng tôi không?"

Ninh Diệu Bang: "Ha ha ha ha ha... chân tướng? Chân tướng chẳng phải là thằng anh đàn độn của tôi không muốn nhận con ruột, mà lại đem một con gà rừng cung phụng như bảo bối sao..."

Phóng viên: "Vậy tại sao anh trai của ngài lại làm như vậy?"

Từ sau đám cưới của Tô Diễm với Ninh Tuyết Lạc, cuộc sống của Ninh Diệu Bang tại công ty càng ngày càng không tốt. Mà hết lần này đến lần khác lại chẳng tìm thấy con gái Ninh Thiên Tâm đâu, vì thế mà gần đây tâm trạng ông ta rất kém nên cũng chẳng giữ mồm giữ miệng: "Con khốn đó... chơi nhiều chiêu lắm! Ninh Tịch làm sao mà đấu lại nó cho được... cô ta thì mà

có bản lãnh dụ Ninh Diệu Hoa đưa 15% cổ phần của ông ta cho một đứa trời ơi đất hỡi như cô ta đây..."

Ninh gia.

"Ninh Diệu Bang! Mà nhìn những chuyện tốt mà mà làm đi?" Ninh Diệu Hoa vừa xem xong đoạn video trên máy tính thì lập tức gọi em trai tới, lúc này ông ta đang vỗ mạnh lên bàn gào thét như sấm.

Dù sao Tôn Lan cũng chỉ là một con mụ nhà quê đê hèn, làm sao khiên ai ai cũng tin được. Nhưng bây giờ thì sao chứ, em trai ruột của ông ta lại nói ra những lời này trước mặt phóng viên thì giờ có tẩy kiêu gì cũng không sạch!

Ninh Diệu Hoa một bộ lợn chết không sợ nước sôi, ông ta gác chân lên bàn giễu cợt nói: "Có bản lãnh thì anh đi mà nổi giận với đứa con gái bảo bối của anh ấy! Gào với tôi cái gì mà gào? Mấy chuyện xấu kia cũng chẳng phải do tôi lộ ra! Tôi chỉ thuận miệng nói mấy câu sự thật thôi, không đúng sao? Tạt phân la lối om sòm là bà nội của đứa con gái yêu dấu của anh đây, bọn họ chĩa thẳng gương mặt đó vào máy quay mà nói như thể chỉ sợ người khác không biết con gái anh là gà rừng, là con đẻ của bọn họ!"

"Câm mồm! Mà cắt ra ngoài cho tao!"

Ninh Diệu Bang phải mông đứng lên: "Ờ thì cắt... để tôi chống mắt lên mà xem anh giao công ty vào tay một đứa nhà quê thì có kết quả gì tốt?"

Ninh Diệu Bang vừa rời đi không lâu thì tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi!"

"Ba..." Ninh Tuyết Lạc đẩy cửa ra rồi rụt rè đứng ở cửa.

Thấy cô ta, sắc mặt Ninh Diệu Hoa có chút phức tạp: "Con vào ngồi đi."

Ninh Tuyết Lạc không ngồi xuống mà bịch một cái quỳ trước bàn làm việc của Ninh Diệu Hoa.

"Tuyết Lạc! Con làm cái gì vậy?" Ninh Diệu Hoa lập tức đứng lên.

"Ba, là con phụ lòng ba với mẹ, thật xin lỗi Ninh gia... đều là con sai... là con làm liên lụy đến mọi người..." Thân thể Ninh Tuyết Lạc run rẩy kịch liệt: "Con nguyện ý nhận hết trách nhiệm của chuyện này!"

"Con muốn làm cái gì?" Ninh Diệu Hoa cau mày.

"Chuyện này gây ra ảnh hưởng lớn như thế cũng vì con là người của giới giải trí... phương pháp duy nhất bây giờ chỉ có thể là... con rời khỏi giới giải trí..." sắc mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy ảm đạm và thống khổ, cô ta tỏ vẻ nhẫn nhịn chịu hy sinh vì lợi ích toàn cục.

Nhưng, trên thực tế thì hình tượng của cô ta hiện nay đã chẳng còn cách nào để vẫn hồi, dẫu cho cô có tiếp tục ở lại giới giải trí thì cũng chẳng thể nào lặn nổi nữa.

--- O ---

Chương 1557: Muốn Một Đứa Con Trai

"Con sẽ đưa một thông báo nói rằng mình sẽ rời khỏi giới giải trí... vĩnh viễn rời khỏi... như thế thì sẽ chẳng ai truy cứu chuyện này nữa!"

"Chứ nếu không... chỉ cần con vẫn ở trong giới một ngày thì chuyện này sẽ bị người ta lôi ra nhai lại ngày ấy!"

Lúc này đột nhiên thanh âm của Trang Linh Ngọc vang lên sau lưng: "Tuyết Lạc, con nói nhăng nói cuội gì đó? Chẳng phải làm diễn viên là ước mơ của con hay sao? Thật ra thì chuyện này không nghiêm trọng như con nghĩ đâu, dẫu cho tất cả mọi người đều biết con không phải là con ruột của chúng ta thì sao? Con vẫn là Đại tiểu thư Ninh gia mà thôi!"

"Còn mấy cái tin đồn vợ vắn ngoài kia, những lời nói khốn nạn của chú Hai con... nó không có căn cứ, con không cần để ý! Qua một thời gian nữa thì chẳng ai nhớ tới đâu! 1

Tất nhiên, Ninh Tuyết Lạc cũng biết rằng chuyện này nhìn thì có vẻ nghiêm trọng nhưng nếu đem so với mấy chuyện được coi là "án tử hình" với nghệ sĩ như hút cần sa, ngoại tình hay lộ clip sex... thì vấn đề của cô ta chỉ là chuyện riêng thôi. Tuy sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với hình tượng của cô ta nhưng tuyệt đối không đến mức bị phong sát.

Ban đầu, Ninh Tuyết Lạc bước vào giới giải trí cũng chỉ vì biết Ninh Tịch thích đóng phim thôi, mà cô ta thì lại chỉ nhằm nhe muốn chiếm lấy thứ mà Ninh Tịch khao khát.

Tất nhiên là bây giờ cô ta vẫn có thể ở lại giới giải trí, nhưng mà từ nay về sau trên đầu cô ta vĩnh viễn treo một cái danh hiệu "tu hú chiếm tổ", vĩnh viễn thấp hơn Ninh Tịch một bậc.

Làm sao cô ta có thể chịu được nỗi nhục nhã như vậy, làm sao cô ta có thể trơ mắt nhìn Ninh Tịch dương oai giễu võ trước mặt mình như thế?

Cho nên, hôm nay cô ta mới lấy lui làm tiến, trực tiếp rút khỏi giới giải trí!

Ninh Tuyết Lạc vẫn quỳ ở đó ra vẻ kiên quyết: "Ba mẹ, con đã quyết định rồi! Chỉ cần có thể làm giảm ảnh hưởng đối với nhà chúng ta thì con làm gì cũng được!"

Trang Linh Ngọc đau lòng cúi người ôm lấy cô ta: "Tuyết Lạc của mẹ, con chịu khổ rồi..."

Ninh Diệu Hoa bất đắc dĩ thở dài: "Tuyết Lạc, lần này để con chịu thiệt rồi!"

Trang Linh Ngọc tức giận: "Sao bà điên đó lại có thể tự mình chạy từ chỗ quê mùa kia tới tận đây vậy? Chắc chắn có người đứng sau giở trò quỷ rồi! Thậm chí còn cố ý chọn trường hợp như thế để khiến chuyện này to hơn!"

Ninh Diệu Hoa nghe vậy thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Lần này Ninh Tịch thật sự quá đáng quá!"

"Nó nghĩ làm thế là có thể ép chúng ta thừa nhận nó sao? Nằm mơ! Tôi chỉ hận tại sao đứa chui từ bụng tôi ra không phải là Tuyết Lạc! Để bây giờ nó phải chịu thiệt thòi nhiều như vậy!" Trang Linh Ngọc lạnh lùng nói.

Nhìn bộ dạng bảo vệ mình của Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc thì trong mắt Ninh Tuyết Lạc hiện lên vẻ đắc ý, nhưng trên mặt cô ta vẫn tỏ vẻ cảm kích nói: "Ba mẹ... con không thiệt thòi gì cả! Thật đấy! Thật ra thì nói ra rồi cũng là chuyện tốt, như thế con có thể chuyên tâm giúp ba mẹ xử lý chuyện công ty, History cũng đang vào thời kỳ mấu chốt cho nên có rất nhiều chuyện phải làm..."

"Tuyết Lạc, con có thể nghĩ được vậy cũng tốt, vậy cứ thế đi! Mẹ với ba con sẽ vĩnh viễn ủng hộ con..."

Trang Linh Ngọc với Ninh Diệu Hoa lại an ủi Ninh Tuyết Lạc thật lâu.

Sau khi Ninh Tuyết Lạc rời khỏi thu phòng, nơi đây chỉ còn Trang Linh Ngọc cùng Ninh Diệu Hoa.

Ninh Diệu Hoa bị chuyện này làm cho sứt đầu mẻ trán nên sắc mặt cũng có chút không tốt. Lúc này, ông ta đang nhìn tờ báo trên bàn mà ngẩn người.

Trên tờ báo kia là ảnh của Ninh Tuyết Lạc và Tôn Lan.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc kia như một cái kim nhọn hoắt đâm thẳng vào thần kinh ông ta. Dường như cái sự đau đớn đó đang nhắc nhở ông ta rằng cô gái trước mắt chẳng phải ruột thịt của mình.

Dù có tốt thế nào đi chăng nữa... đến cuối cùng vẫn không phải con ruột...

Nếu ông ta có thể có một đứa con trai... thì tốt biết bao...

Theo như ông ta biết thì đến tận giờ em trai ông ta vẫn chưa buông tha chuyện muốn có một đứa con trai, cho nên vẫn đang tìm mấy cô gái trẻ ở bên ngoài làm loạn.

Chỉ tiếc là ông ta thật sự không đặc tội nổi với Trang gia!

Cho nên ông ta có muốn sinh con trai thì cũng chỉ có thể sinh với Trang Linh Ngọc.

Thật ra thì sinh một đứa con nữa với Trang Linh Ngọc cũng không phải không có khả năng...

--- O ---

Chương 1558: Kế Hoạch Hoàn Mỹ

Thật ra thì sinh một đứa con nữa với Trang Linh Ngọc cũng không phải không có khả năng...

Vì lần đầu sinh con của Trang Linh Ngọc ở thôn quê, điều kiện không tốt cho nên trong quá trình sinh đã không cẩn thận mà gây ảnh hưởng tới tử cung. Tuy rằng sau này đã trị khỏi nhưng vẫn còn di chứng, sau khi sinh đứa con đầu thì không thể mang thai lần nữa.

Cũng chính vì thế mà Trang Linh Ngọc mới coi trọng và tốn tâm sức với đứa con gái duy nhất là Ninh Tuyết Lạc này.

Đây vốn là điểm mấu chốt của bà ta nên Ninh Diệu Hoa cũng không dám đề cập nửa lời tới chuyện muốn bà ta sinh thêm một đứa nữa.

Nhưng mà lần này, chuyện Ninh Tuyết Lạc không phải con ruột đã lan ra.

Khi mà Đường gia... nhất là khi người phụ nữ giống y hệt Ninh Tuyết Lạc xuất hiện thì Ninh Diệu Hoa cảm thấy ông ta có thể đề cập đến chuyện này...

Nghĩ tới đây Ninh Diệu Hoa lập tức đổi qua bộ dáng ân cần chăm sóc mà đi tới ôm lấy bả vai Trang Linh Ngọc, ông ta cẩn thận thăm dò: "Linh Ngọc, chuyện anh nói với em trước đây em có có nghĩ qua chưa? Thật ra thì bây giờ công nghệ kỹ thuật tiên tiến lắm rồi, hơn nữa có thể chọn giới tính là con trai hay con gái nữa đấy! Quan trọng nhất là không khiến em phải chịu nỗi khổ mang thai chín tháng mười ngày!"

Về mặt Trang Linh Ngọc có chút không được tự nhiên nhưng cũng không có khó chịu, bà ta cau mày nói: "Em lớn tuổi thế này liệu còn được hay không?"

Nghe thấy có cơ hội, Ninh Diệu Hoa lập tức nắm bả vai bà ta nói: "Em nói gì vậy, giờ anh nói vợ anh mới có 20 tuổi cũng có người tin nữa là!"

"Già đầu rồi còn nói linh tinh!" Trang Linh Ngọc cả giận nói một câu, tuy là lời trách cứ nhưng lại chẳng có ý tức giận nào.

Thật ra thì khi nhìn thấy gương mặt của Tôn Lan, ít nhiều gì Trang Linh Ngọc cũng có chút khó chịu, suy nghĩ bị bà ta cố gắng đè nén bấy lâu nay cũng nhân cơ hội này nhoi lên.

Ai mà chẳng muốn có một đứa bé mang dòng máu của mình chứ?

Nêu bà ta có một đứa con như vậy, nhất định bà ta sẽ càng quan tâm dạy dỗ, cho đứa bé kia mọi thứ để đứa bé đó còn hoàn hảo hơn cả Ninh Tuyết Lạc...

Mấy năm gần đây, chuyện đẻ thuê dường như ngày càng nhiều, Trang Linh Ngọc cũng có nghe mấy vị phu nhân nói, nghe đâu đợt trước bà Lâm cũng thuê người đẻ một đứa con trai mà bà Lâm lúc đó đã 48 tuổi rồi.

Có lẽ... có thể thử một chút?

Mặc dù bọn họ đều đã lớn tuổi cũng chẳng ỡ cạnh đứa bé này được bao lâu, nhưng có người chị dịu dàng hiền lành như Ninh Tuyết Lạc chăm sóc thì bọn họ cũng yên tâm...

Tuyết Lạc cũng hay nói có một mình rất cô đơn, nó rất muốn có em trai hoặc em gái gì đó. Nêu như thành công thì chắc hẳn nó sẽ rất vui mừng!

"Linh Ngọc, nếu em đồng ý thì anh sẽ lập tức sắp xếp chuyện này, lập tức cùng em ra nước ngoài làm kiểm tra!" Ninh Diệu Hoa có chút kích động nói.

"Em... để em suy nghĩ chút đã!" Trang Linh Ngọc có chút chần chừ nói: "Diệu Hoa, chuyện này có cần bàn bạc với Tuyết Lạc một chút không?"

Ninh Diệu Hoa lập tức nói: "Không cần, dù sao vẫn chưa xác định, không bằng chờ thành công rồi nói với nó sau được không?"

Trang Linh Ngọc nghĩ nghĩ một chút cuối cùng cũng đồng ý, dù sao thì mấy chuyện thế này bà ta cũng khó mà mở miệng được.

Kê hoạch của Ninh Diệu Hoa thành công mỹ mãn, chờ ông ta có con trai thì cỗ phần chuyên cho Ninh Tuyết Lạc đương nhiên phải chuyển về cho người thừa kế duy nhất này. Tuyết Lạc hiểu thuận nghe lời như vậy nên chắc chắn không có ý kiến gì, hơn nữa, con kê nghiệp cha vốn là chuyện đương nhiên, cho nên phía Tô gia cũng chẳng thể nói gì.

Dĩ nhiên đến lúc đó ông ta nhất định sẽ không bạc đãi Tuyết Lạc.

Chưa kể ông ta để Tuyết Lạc gả vào Tô gia đã là sự đảm bảo lớn nhất với cô ta rồi.

Chương 1559: Anh Tịch Của Chúng Ta

Khách sạn Hoàng Tước.

Hôm nay Ninh Tuyết Lạc sẽ tổ chức họp báo tại đây.

Sau khi mọi chuyện xảy ra thì Thường Lệ từ chối mọi lời yêu cầu phỏng vấn, Ninh Tuyết Lạc cũng chưa bao giờ ra mặt.

Biết tin hôm nay cô ta mở họp báo thì không chỉ các phóng viên chen nhau tới mà kể cả người vây xem cũng đông không nhìn thấy bờ. Trong có hơn phân nửa là fan hâm mộ Ninh Tịch, fan hâm mộ của Ninh Tuyết Lạc cũng chiếm không ít.

Sau chuyện kia, fan hâm mộ của Ninh Tuyết Lạc đã từ fan chuyển thành anti - fan.

Còn các fan hâm mộ của Ninh Tịch thì lấy Trang Khả Nhi làm hội trưởng mà tổ chức thành một fanclub, giúp thần tượng lên tiếng khắp nơi. Mặc dù các fan của Ninh Tịch đã cực kỳ tức giận nhưng mà vẫn giữ được lý trí nên giành được hảo cảm của không ít người. Điều này càng khiến không ít fan của Ninh Tuyết Lạc phản bội qua đầu quân cho fan của Ninh Tịch.

"Ninh Tuyết Lạc cút khỏi giới giải trí đi!"

"Đồ khốn! Mau xin lỗi anh Tịch của chúng tôi! Xin lỗi đi! Mau xin lỗi đi!"

"Ninh Tuyết Lạc là đồ lừa đảo vô liêm sỉ, phụ lòng chúng tôi thích cô bao nhiêu năm như vậy!"

Ninh Tuyết Lạc đeo kính đen cùng đồ khẩu trang nhờ sự giúp đỡ của mấy người vệ sĩ mới thuận lợi tiến vào khách sạn.

Cô ta ngồi xuống chính giữa sân khấu, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, bên cạnh cô ta là Thường Lệ cùng một vị cấp cao khác trong công ty.

Sắc mặt Thường Lệ có lẽ là khó coi nhất, cô ta nghĩ kiểu gì cũng không ngờ được Ninh Tuyết Lạc lại quyết định giải nghệ.

Danh tiếng của Ninh Tuyết Lạc thối như thế thì đương nhiên danh tiếng của người quản lý của cô ta cũng chẳng thơm được bao nhiêu.

Bây giờ Ninh Tuyết Lạc để lại một cục diện rối rắm như vậy rồi cứ thế phải mông mà đi, trở về tiếp tục làm Đại tiểu thư cao quý của cô ta.

Vậy Thường Lệ cô thì sao? Sự nghiệp cô ta hoàn toàn bị phá hủy rồi...

Nếu như thanh minh là do Ninh Tuyết Lạc ngụy trang quá tốt, ngay cả người quản lý ngày ngày kề bên như cô cũng bị cô ta lừa không biết một chút gì hết thì sao? Làm sao có ai tin nổi!

Lúc này, Thường Lệ đã hồi hận đến xanh ruột, cô ta nhìn bài phát biểu giải nghệ chuẩn bị sẵn trong tay mà thấy tuyệt vọng.

Ninh Tuyết Lạc cúi thấp đầu rồi nghẹn ngào nói: "Chắc hẳn mọi người cũng biết có rất nhiều chuyện xảy ra gần đây, tôi biết bây giờ tôi có nói cũng chẳng có ai tin tưởng tôi cả... nhưng mà rất nhiều chuyện không giống như bề ngoài mọi người thấy..."

"Chuyện này đã mang đến tổn thương cho các fan của tôi, tôi thật lòng bày tỏ sự xin lỗi với mọi người! Còn những fan vẫn đang ủng hộ tôi như cũ thì tôi vô cùng cảm ơn mọi người..."

"Diễn là ước mơ, là niềm yêu thích lớn nhất của tôi, nhưng vì muốn để cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng nên tôi quyết định bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ giải nghệ, hoàn toàn rút khỏi giới giải trí!"

Ninh Tuyết Lạc vừa dứt lời thì các phóng viên có mặt liền xông xáo, sau đó ánh đèn cùng tiếng chụp ảnh thay nhau vang lên.

Các phóng viên đều nín thở chờ xem tình thế sẽ xoay ngược thế nào, nhưng không ngờ Ninh Tuyết Lạc nói xong liền rời đi dưới sự hộ tống của các vệ sĩ.

Trong một thời gian ngắn ngủi, tin Ninh Tuyết Lạc giải nghệ đã lan truyền khắp nơi.

Trên mạng mọi người cũng đang nghị luận ầm ĩ.

[Mẹ kiếp, Ninh Tuyết Lạc nói vậy là có ý gì? Cứ như có ẩn tình gì động trời lắm ý, cô ta làm như tất cả mọi người đang vu oan cho cô ta vậy!]

[Còn có ẩn tình gì, nếu có ẩn tình thì cô ta đã bô bô đi tuyên truyền khắp nơi rồi! Còn ẩn tình gì mà thay đổi được sự thực sao? Cái đồ khôn nạn, tiểu nhân vô sỉ đến lúc này rồi mà còn làm trò, đúng là chết đến nơi rồi còn không biết

hôi cãi! Lời xin lỗi đâu! Lời xin lỗi của cô ta với Ninh Tịch đâu! Một chữ cũng không nghe được!]

[Cô ta nghĩ giải nghệ là đủ rồi ý hả? Cô ta giả vờ làm thiên kim tiểu thư, chiếm đoạt mọi thứ thuộc về Ninh Tịch nhiều năm như thế thì giờ tính thế nào?]

--- O ---

Chương 1560: Nhất Định Là Một Cô Gái

Không chỉ có fan của Ninh Tịch mà người đi đường cũng rối rít bất bình dùm cô.

[Đúng thế! Chuyện này phải tính thế nào đây! Cô ta không biết liêm sỉ hưởng thụ tất cả những thứ vốn thuộc về Ninh Tịch! Ngay cả cha mẹ của người ta cũng cướp, còn ai khôn nạn hơn cô ta không?]

Dưới sự căm phẫn, fan trung thành của Ninh Tịch nhao nhao bày tỏ ý kiến.

[Anh Tịch đã nói rồi đấy! Anh ấy nói bất kể là quá khứ, hiện tại hay tương lai đều không có bất cứ quan hệ hay trách nhiệm gì với Ninh gia cả! Anh Tịch mới không thềm cái thân phận công chúa hay thiên kim tiểu thư kia đâu, không thềm cha mẹ giàu có, anh Tịch của chúng ta chính là nữ vương!]

[Đúng, cha mẹ có mắt như mù thế thì cần làm quái gì! Anh Tịch đã có chúng ta rồi!]

Đang nói nói thì những fan hâm mộ đột ngột đổi hướng.

[Đừng nhắc đến con ả khôn nạn đáng ghét kia nữa, tôi với mấy người cùng tám một chuyện khác vô cùng thú vị đi! Chẳng lẽ mọi người không chú ý đến câu sau cùng trong bài phát biểu cảm nghĩ khi dành được giải Ảnh hậu của anh Tịch à?]

[Đương nhiên là chú ý! Vì ước mơ cuối cùng của tôi, cũng là vì người mà tôi yêu nhất... A a a a a! Người yêu nhất? Chẳng lẽ anh Tịch của chúng ta có người yêu rồi sao?]

[Là nam hay nữ???]

[Ồ... tôi đoán là một cô gái! Nhất định là một cô gái cực kỳ đáng yêu!]

...

Công ty Thịnh Thế.

Bởi vì chuyện hôm đó phát sinh quá đột ngột nên sau đó có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết. Sau khi Ninh Tịch rời khỏi buổi lễ trao giải thì đi cùng Lâm Chi Chi về thẳng công ty, nghỉ ngơi ăn uống cũng hoàn toàn ở trong công ty.

Cho tới tận hôm nay, khi hợp báo của Ninh Tuyết Lạc kết thúc thì mới có thể lơi tay một chút.

"Anh Tịch, Ninh Tuyết Lạc thật quá khôn nạn! Trước khi cô ta cấp đít đi còn không quên bôi đen anh thêm một lần!"

Trong mắt Ninh Tịch xẹt qua một tia âm trầm, tất nhiên là cô biết những lời đó của Ninh Tuyết Lạc là đang muốn cảnh cáo cô.

Trước đây cô có lẽ sẽ ngại cái chuỗi mà Ninh Tuyết Lạc đang nắm, nhưng sau khi thắng trận với Lục Đình Kiêu rồi thì cô đã thoải mái hơn nhiều.

Ninh Tịch liếc nhìn màn hình di động của mình.

Trên màn hình hiển thị tin nhắn mới nhất, cơ mà người gửi lại là Tô Diễm: [Tiểu Tịch... chúng ta có thể gặp mặt chút sao?]

Hiện tại không giống như năm xưa nữa rồi, lúc này Tô Diễm vẫn sẽ giống như lúc trước hết lòng bao che cho Ninh Tuyết Lạc, vì cô ta mà làm nhân chứng giả sao?

Chắc hẳn giờ chính Ninh Tuyết Lạc cũng không nắm chắc đi.

Cô ta biết lấy tính cách của Ninh Tuyết Lạc thì cô ta tuyệt đối không bao giờ dám mạo hiểm được ăn cả ngã về không.

Mà chuyện fan hâm mộ tỏ ý tò mò với bài phát biểu cảm nghĩ của mình thì cô nói với Lâm Chi Chi là khi ấy cô không nghĩ nhiều đến thế, cũng chẳng có ý nhắc đến người nào vì thế cũng không cần lên tiếng giải thích.

Cho nên chuyện này cô cũng chẳng thêm chú ý nhiều làm gì, mà từ thật tâm cô cũng chẳng muốn giải thích gì nhiều.

Mọi chuyện chấm dứt ở đây, ai về nhà nấy.

Ninh Tịch bước tới nhà để xe lại bất ngờ phát hiện Thạch Tiêu không chờ cô ở đó giống mọi ngày.

Cô nghi ngờ mở cửa xe rồi ngay lập tức nhào cả người vào phế lái: "Anh yêu ơi!!!"

Lục Đình Kiêu bị động tác của Ninh Tịch làm đập về phía sau một chút, anh

cẩn thận tiếp lấy cô thì đột nhiên chỗ ngực bị cái gì đó rất cứng đập vào có chút đau: "Đây là..."

"À à à... đúng rồi!" Ninh Tịch vò một cái rút từ trong lòng ngực ra một cái cúp vàng lấp lánh rồi nhét vào tay Lục Đình Kiêu. Ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào anh, gương mặt kích động đến đỏ bừng nói: "Anh yêu! Tặng anh đây!"

Lục Đình Kiêu: "... Món quà thật đặc biệt."

Chẳng lẽ vẫn cứ luôn ôm khư khư từ hôm nhận giải thế à? Không sợ cộm sao?

--- O ---

Chương 1561: Anh Ấy Là Người Đàn Ông Của Tôi

"Lúc nhận được cúp hôm đó thì em đã muốn làm vậy rồi, muốn chạy thật nhanh xuống để đưa nó cho người mà em yêu nhất... Kết quả lại đột nhiên xảy ra bao nhiêu chuyện nên mãi đến tận hôm nay mới đưa cho anh!" Ninh Tịch đáng thương kể lể.

"Ngoan." Lục Đình Kiêu xoa xoa đầu cô an ủi: "Cám ơn, anh rất thích."

Tất nhiên anh biết điều này chứ, ánh mắt cô nhìn anh lúc ấy lộ liễu đến mức chỉ sợ ai nhìn thấy cũng biết.

Ninh Tịch lập tức dán sát rạt cọ cọ vào người Lục Đình Kiêu, cô đang muốn chim chuột với anh một hồi thì đột nhiên chuông di động kêu lên, người gọi tới là Đường Nặc.

"Alo, Tiểu Nặc à? Có chuyện gì à?" Ninh Tịch lo lắng hỏi.

Đầu bên kia Đường Nặc vội vàng nói: "Ừm... thật ra thì cũng chẳng có gì, chỉ là người kia thật vô liêm sỉ! Cô ta phái người tới bảo bà nội với mẹ nói với bên ngoài rằng... nói rằng chị bắt hai người họ làm như thế, bắt họ phải đổi trắng thay đen!"

"Tính mẹ thì chị cũng biết rồi đây, cô ta dùng khổ nhục kế một tí thì mẹ đã chẳng thể làm đỡ được! Nhưng bà nội thì cứng lắm, nhưng mà vừa nghe cô ta cam kết là cho một số tiền lớn rồi còn đưa em đi du học thì cũng bắt đầu dao động rồi..."

Ninh Tịch lẳng lẳng nghe Tiểu Nặc nói, người phái đi theo dõi Đường gia không báo cáo lại chuyện này, lại cộng thêm việc Ninh Tuyết Lạc giải nghệ nên chắc hẳn chuyện đó không thành.

"Vậy sau đó thì sao? Em giải quyết thế nào?" Ninh Tịch hỏi.

"Sao chị biết là em giải quyết?" Đường Nặc hỏi.

"Trừ em trai của chị ra thì ai có bản lĩnh như vậy chứ?" Ninh Tịch cười khẽ.

Đường Nặc lập tức đắc ý nói: "Em cũng chẳng làm gì cả đâu, em chỉ lấy một sợi giây ném thẳng vào phòng lúc bọn họ đang thương lượng, em nói với bọn họ là nếu ai đồng ý điều kiện của cô ta thì em sẽ treo cổ chết luôn!"

Ninh Tịch nghe vậy có chút dở khóc dở cười, mặc dù cách này thô bạo đến đơn giản nhưng đúng là rất có hiệu quả.

Trừ cái này ra thì Ninh Tịch cũng thấy rất cảm động: "Cám ơn em, Tiểu Nặc."

Vừa mới cúp điện thoại không lâu thì di động lại kêu lên.

Ninh Tịch đang lái xe vì thế thuận miệng nói với Lục Đình Kiêu: "Anh yêu, giúp em nghe điện thoại với."

Lục Đình Kiêu nhìn tên người gọi tới là Tô Diễm thì chần chừ 2 giây rồi bấm nhận.

Lục Đình Kiêu không mở miệng nói chuyện trước và đầu bên kia cũng trầm mặc.

Một lúc sau, bên đầu giây bên kia truyền đến giọng của một người đàn ông, nghe giọng điệu Tô Diễm thì hình như gã đã uống say rồi nên lời nói hơi đứt quãng: "Tiểu Tịch... thật xin lỗi... thật thật xin lỗi... anh biết... cả đời này người anh có lỗi nhất chính là em... chúng ta... còn có thể sao?"

Lời nói vừa dứt, nhiệt độ trong xe lập tức lạnh xuống.

Lục Đình Kiêu: "Hiện giờ cô ấy không tiện nghe máy."

Nghe thấy giọng của đàn ông, Tô Diễm lập tức thanh tỉnh mấy phần, gã nghiêm nghị chất vấn: "Anh là ai? Tại sao lại có di động của Tiểu Tịch?"

Lục Đình Kiêu mím môi không nói gì, chẳng qua là sắc mặt lạnh hơn mấy phần.

Ninh Tịch vừa mới lái xe ra khỏi bãi đỗ lại mơ hồ nghe tiếng đàn ông quen quen vang ra từ điện thoại thì hỏi Lục Đình Kiêu: "Ai gọi thế?"

Không cần Lục Đình Kiêu trả lời, Ninh Tịch đã thấy hai chữ "Tô Diễm" chèn ềnh trên màn hình.

Sắc mặt cô tối sầm.

Quả nhiên là gã ta...

TVì thể Ninh Tịch nghiêng hẳn sang phía Lục Đình Kiêu, sau đó nói vào trong di động: "Anh ấy là người đàn ông của tôi, anh có ý kiến gì?"

--- O ---

Chương 1562: Có Phải Bị Úng Não Không?

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi của Ninh Tịch mà Lục Đình Kiêu đã được vượt lòng, hạ hỏa tử tế. Tô Diễm thì trầm mặc hồi lâu rồi sau đó tự ngắt điện thoại.

Ninh Tịch lấy làm khó hiểu hỏi Lục Đình Kiêu: "Đình Kiêu, thằng điên kia nói gì vậy?"

Hình như tâm trạng bảo bối vừa nãy không đúng lắm thì phải...

Phiến môi mỏng của Lục Đình Kiêu mím chặt: "Gã ta hỏi, gã với em còn có khả năng không?"

Ninh Tịch: "..."

Ninh Tịch cảm mím hồi lâu mới tìm lại được giọng của mình, khoe miệng cô giật giật nói: "Não của tên đó bị úng nước đúng không?"

Lục Đình Kiêu không nói gì nhưng ánh mắt anh nhìn Ninh Tịch có hơi trầm xuống, hai phiến môi mỏng càng mím chặt.

Anh đã sớm phát hiện ánh mắt của Tô Diễm khi nhìn Ninh Tịch có gì đó không đúng rồi, nhất là trong buổi lễ trao giải vừa rồi...

Cùng là đàn ông với nhau, ý đồ mãnh liệt đối với Ninh Tịch giấu trong mắt Tô Diễm thì sao anh có thể không nhận ra chứ.

Cô gái của anh càng ưu tú, càng ngày càng tỏa sáng...

"Anh yêu, anh đừng quan tâm đến tên đó làm gì! Anh mà để ý hạng người như vậy thì anh quá hạ giá mình rồi!"

Ninh Tịch nói, đồng thời trong mắt cũng ánh lên tia sáng lạnh lẽo, có khả năng hay không? Rốt cuộc tên đó lấy can đảm từ đâu để hỏi câu này vậy?

...

Tô gia.

Ninh Tuyết Lạc vừa mới trở về từ buổi họp báo.

Rời khỏi giới giải trí mới chỉ là bước đầu, phía sau còn có càng nhiều chuyện

khó giải quyết.

Cô ta vừa mới bước chân về đến nhà thì quả nhiên, toàn bộ Tô gia đều có mặt.

Tô Hoằng Quang, Trịnh Mẫn Quân, Tô Tuân, Triệu San San đều đang ngồi đó.

Nhưng mà, Tô Diễm lại không thấy.

"Ba, mẹ, Tô Tuân, San San..." Ninh Tuyết Lạc chào hỏi từng người một.

"Ôi kìa! Nhìn xem ai thế này? Đại minh tinh của chúng ta về rồi à?" Triệu San San giễu cợt nói, sao cô ta có thể bỏ qua cơ hội tốt để bỏ đá xuống giếng như vậy chứ.

Sắc mặt Trịnh Mẫn Quân cực kỳ khó coi, bà ta quét mắt nhìn Ninh Tuyết Lạc: "Tại sao lại về muộn như thế?"

Lúc không biết Ninh Tuyết Lạc là con nuôi thì thái độ của bà ta đối với cô ta rất tốt. Nhưng kể từ lúc biết cô ta chỉ là con gái của một phụ nữ quê mùa thì mỗi lần Trịnh Mẫn Quân thấy Ninh Tuyết Lạc đều tỏ vẻ chán ghét như ăn phải con ruồi, nhất là sau khi mẹ ruột và bà nội cô ta làm âm ỉ dư luận.

Bây giờ, bà ta sắp bị các phu nhân trong giới chê cười bằng chết rồi, mấy ngày nay chẳng dám vác mặt đi đâu. Chỉ sợ vừa mới ra cửa đã bị người ta dùng ánh mắt khác thường mà nhìn, bị nói là đầu óc có vấn đề, phượng hoàng chân chính không muốn mà lại để con trai cưới một con gà rừng.

Nếu không phải nhìn ở 15% cổ phần mà Ninh Tuyết Lạc đang nắm trong tay thì bà ta đã không nhìn lâu như thế!

Ninh Tuyết Lạc giấu đi sự u ám trong mắt mà thấp giọng nói: "Họp báo kết thúc thì phía công ty còn có vài chuyện phải xử lý..."

Không chờ Ninh Tuyết Lạc giải thích cho xong, Trịnh Mẫn Quân đã ngắt lời: "Có chuyện gì quan trọng hơn chồng cô à? Đã ba ngày, Tô Diễm không tới công ty cũng chẳng về nhà! Cô lại chẳng thèm quan tâm nó đi đâu! Cô làm vợ như thế đây à?"

"Me, con xin lỗi! Mấy ngày nay thật sự là con bận quá, bên Tinh Huy phải xử lý các thủ tục rồi còn phải chuẩn bị qua Ninh thị báo danh nữa! Con lập

tức đi tìm Tô Diễm ngay ạ..."

Nghe thấy Ninh Tuyết Lạc nói phải tới Ninh thị báo danh thì sắc mặt của Trịnh Mẫn Quân mới tốt hơn một chút, nhưng bà ta vẫn cảnh cáo: "Mấy ngày này cô đừng có chạy lung tung, cô cũng biết mẹ ruột với bà nội cô làm những chuyện khó coi cỡ nào rồi đấy! Bây giờ đến tôi chẳng dám hé mặt ra ngoài nữa đây này! Cô đừng khiến tôi mất mặt thêm nữa!"

Ninh Tuyết Lạc âm thầm siết chặt nắm tay nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ hiền chuyện: "Vâng thưa mẹ, con sẽ ở nhà chờ chuyện này lắng xuống."

"Được rồi, cô mau đi tìm Tô Diễm về đi!" Trịnh Mẫn Quân không nhịn được phát tay một cái.

--- O ---

Chương 1563: Cũng Coi Là Xứng

Ninh Tuyết Lạc vừa mới đi, Triệu San San đã lập tức tiến sát bên cạnh Trịnh Mẫn Quân bỏ đá xuống giếng.

"Mẹ, con nói chứ mẹ hiền quá! Cần gì phải hòa nhã với cô ta như thế? Thẻ diện của Tô gia chúng ta vì cô ta mà mất sạch rồi!"

"Cô bon bót cái miệng một tí đi! Còn nữa, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ cái gì, ngừng đi! Nếu để tôi biết cô ở ngoài ăn không nói có cái gì thì đừng trách tại sao tôi không nhắc cô trước!" Trịnh Mẫn Quân hằn học nói.

Tô Hoằng Quang ngồi một bên liếc hai người cũng nghiêm giọng nói: "Mẹ con nói không sai đâu, ba mặc kệ con muốn làm cái gì nhưng đây là chuyện liên quan đến thẻ diện của Tô gia, đem miệng quản cho tốt đi!"

Triệu San San bĩu môi một cái nhỏ giọng nói: "Cô ta còn có cái gọi là thẻ diện sao? Đâu cần con phải đi đưa chuyện..."

Tô Tuân ngồi dựa vào ghế salon, ánh mắt anh ta chuyển chuyển tròn rồi sâu kín nói: "Thật ra thì người chúng ta nên lo lắng phải là anh Cả mới đúng chứ? Dẫu sao trong chuyện này người bị tổn hại nhất vẫn là anh Cả mà! Với đàn ông mà nói thì cái quan trọng nhất chính là thẻ diện!"

Trong giới công tử của Đế Đô thì có ai cưới vợ mà không phải là tiểu thư danh môn nét na, bỗng dưng anh ấy lại bị lừa cưới một món hàng giả như vậy thì mặt mũi của anh ấy giờ để ở đâu chứ..."

Nhìn người anh luôn ưu tú, giỏi giang hơn mình ở tất cả mọi mặt giờ lại mất thẻ diện như vậy, trong lòng Tô Tuân thấy vô cùng sung sướng.

Chậc chậc, đúng là ông trời cũng giúp anh ta mà, hai người kia vừa mới kết hôn chẳng được bao lâu thì chuyện này đã lớn đến mức ai ai cũng biết. Kể cả Ninh gia có to mồm bao che cũng chẳng làm gì được, xem ra lần này còn "náo nhiệt" hơn lần trước nhiều...

Lời của Tô Tuân mặc dù khó nghe nhưng lại chọc đúng vào điểm mà Tô Hoằng Quang với Trịnh Mẫn Quân để ý nhất.

Nhất là Trịnh Mẫn Quân, ở trong mắt bà ta thì con trai mình là người ưu tú

nhất, như vậy thì sao bà ta có thể chịu được cảnh con mình có vết như như vậy.

Sau khi về phòng ngủ, Trịnh Mẫn Quân trái lo phải nghĩ rồi vẫn không nhịn được mà nói với Tô Hoàng Quang: "Hoàng Quang này, tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng quá!"

"Vậy bà muốn làm thế nào? Chuyện đã thành như thế rồi?" Tất nhiên là Tô Hoàng cũng giận dữ vì chuyện này.

Trịnh Mẫn Quân hỏi dò: "Hoàng Quang này, ông thấy... Ninh Tịch thế nào? Thật ra thì dạo gần đây tôi thấy Tô Diễm nhà chúng ta hình như vẫn còn có cảm tình với Ninh Tịch..."

Tô Hoàng Quang lập tức nhăn mày nhìn sang: "Bà còn ngại chuyện không đủ loạn đúng không? Dù sao Tô Diễm cũng đã kết hôn với Tuyết Lạc rồi mà giờ lại không rõ ràng với Ninh Tịch thì bà nghĩ người ta nhìn vào sẽ đánh giá Tô Diễm như nào, đánh giá Tô gia như thế nào?"

Trịnh Mẫn Quân lập tức sẵn giọng: "Ông nói cứ như thể tôi không biết gì ý? Đương nhiên tôi sẽ làm cực kỳ bí mật không để cho ai biết!"

Tô Hoàng Quang nghe vậy cũng không nói gì.

Trịnh Mẫn Quân lại mở miệng nói: "Kể cả quan hệ của Ninh Tịch với Ninh gia không tốt thì sao chứ? Chuyện hôm Tô Diễm kết hôn ông cũng thấy rồi đấy! Rõ ràng Trang gia đã nghiêng về phía Ninh Tịch rồi, đâu sao Ninh Tịch mới là con cháu mang dòng máu của Trang gia!"

"Chúng ta có để Tô Diễm ly dị với Ninh Tuyết Lạc rồi cưới Ninh Tịch thì tôi tin Ninh gia cũng chẳng có ý kiến gì đâu, là do bọn họ lừa chúng ta trước mà! Nói tới nói lui đều là chúng ta có lý!"

"Chờ Tô Diễm cưới Ninh Tịch rồi kéo cả Trang gia vào thì còn sợ Ninh gia không nhận Ninh Tịch sao?"

Tô Hoàng Quang nghe vậy cũng có chút lay động, nhưng ông ta vẫn hoài nghi nói: "Nhưng mấy thứ này chỉ là ý nghĩ từ một phía của bà thôi, bà đâu biết ý của Ninh Tịch với Tô Diễm thế nào?"

Trịnh Mẫn Quân tỏ vẻ đương nhiên nói: "Cái này mà còn phải hỏi à? Ông quên lúc đầu Ninh Tịch đã yêu say đắm Tô Diễm nhà chúng ta đến chết đi

sống như thế nào à? Bây giờ cái gì nó cũng đôi đầu với Tuyết Lạc như thế chẳng phải vì hận Tuyết Lạc cướp mất Tô Diễm sao?”

“Vốn là tôi cũng coi thường con bé ấy lắm, nhưng mà bây giờ nhìn lại mới thấy, mấy năm không gặp mà nó thay đổi cũng không tệ, cũng coi như là xứng đôi với Tô Diễm nhà chúng ta!”

--- O ---

Chương 1564: Đã Kết Hôn Rồi

Sau khi Ninh Tuyết Lạc rời khỏi Tô gia thì lập tức gọi một cuộc điện thoại: "Mấy ngày nay Tô Diễm đang làm gì?"

"Hình như Tô tổng có đến trấn Xuân Phong ở thành phố C một chuyến, sau khi về thì vẫn ở khách sạn uống rượu..." Người bên kia trả lời.

"Trần Xuân Phong..." Ninh Tuyết Lạc nhíu mày: "Vậy hiện giờ anh ấy đang ở đâu?"

"Cái này..." Người bên kia dường như có chút chần chừ.

"Tôi hỏi anh đây!" Ninh Tuyết Lạc không nhịn được gầm lên.

"Tô tổng hiện giờ... ở... ở Đào Hoa Ổ..."

"Anh nói cái gì?" Ninh Tuyết Lạc lập tức biến sắc.

Tất nhiên là cô ta biết Đào Hoa Ổ là chỗ Ninh Tịch ở.

"Đi vào đây từ bao giờ?" Ninh Tuyết Lạc lập tức hỏi, móng tay cô ta lúc này đã găm chặt vào lòng bàn tay.

"Không... không phải! Tô tổng không vào trong, anh ấy đứng nguyên một đêm ở bên ngoài..."

"Được rồi, anh tiếp tục theo dõi anh ấy cho tôi!" Ninh Tuyết Lạc cúp điện thoại.

Ninh Tuyết Lạc lúc này đã tức đến mức mà toàn thân phát run lên, mãi một lúc sau cô ta mới có thể bình tĩnh lại.

Ninh Tuyết Lạc dừng xe trước tòa nhà tập đoàn Úc Phong của Tô gia, sau đó tìm một hòn đá gần đó rồi cắn răng đập mạnh lên trán mình...

Một dòng máu đỏ tươi trượt xuống mắt khiến mặt mũi cô ta trở nên cực kỳ dữ tợn.

"Ninh Tịch... một ngày nào đó... tất cả những thứ này... tao sẽ trả cho mày gấp đôi!!!"

Ninh Tuyết Lạc ngã ngồi ở cạnh xe rồi cầm điện thoại lên gọi cho Tô Diễm.

Tiếng chuông vang lên một hồi rồi sau đó lập tức bị đối phương ngắt.

Ninh Tuyết Lạc tức điên lên suýt nữa thì quăng luôn điện thoại nhưng hiện tại cô ta chẳng thể làm gì hơn là tiếp tục gọi.

Lúc gọi đến cuộc thứ tư thì rốt cuộc cũng có người nhắc máy.

Không đợi Tô Diễm mở miệng, cô ta đã dùng giọng điệu vô cùng hoảng sợ lại yếu ớt đau đớn mà rên rỉ: "Anh Diễm... cứu em... cứu em... mau cứu em với..."

Đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói khẩn trương của Tô Diễm, chỉ có điều gã ta cố gắng đè thấp giọng nói xuống như thể sợ bị ai đó phát hiện: "Tuyết Lạc? Chuyện gì xảy ra?"

"Máu... em chảy rất nhiều máu... anh Diễm... có phải em sắp chết hay không?"

"Em nói nhăng nói cuội gì đó! Hiện giờ em đang ở đâu?"

"Em... em ở cửa công ty... em... không phải em cố ý muốn tìm anh! Em biết mấy ngày nay tâm trạng anh không tốt nên không muốn quấy rầy anh... nhưng mà... nhưng mà hôm nay em về nhà... mẹ nói đã mấy ngày rồi anh không về, nói em làm vợ mà không có trách nhiệm, bắt em đi tìm anh... nên em mới... thật xin lỗi..."

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Em bị thương sao?"

"Em không biết... em vừa mới xuống xe thì bị người ta đánh... có thể là... fan của chị..."

"Đừng nói nữa, anh lập tức tới ngay!"

Cúp máy phát, Ninh Tuyết Lạc lập tức chuyển từ dáng vẻ yếu ớt đáng thương thành âm trầm đáng sợ

Ninh Tịch! Mà nghĩ là tao không biết mày muốn làm cái gì, thích cái gì sao?

Mày cho là có thể cướp Tô Diễm đi dễ dàng vậy ư! Nằm mơ!

...

Tâm trạng gần đâu của Tô Diễm vô cùng nặng nề, gã đi tới trấn Xuân Phong, nơi mà năm xưa gã ở đó dưỡng bệnh. Gã nhớ từng ly từng tý những kỷ niệm năm xưa khi gã và Ninh Tịch có thì tâm trạng lại càng thêm tệ hại...

Gã muốn gặp Ninh Tịch điên cuồng, cho dù chỉ là nghe giọng của cô một chút cũng được.

Đúng như những gì mà gã đoán, Ninh Tịch không trả lời tin nhắn của gã. Rồi cuối cùng, gã mượn hơi men mà gọi một cuộc điện thoại cho cô, nhưng lại không ngờ người nhận điện thoại lại là một gã đàn ông, hơn nữa chính Ninh Tịch cũng nói cái gã đó là người đàn ông của cô!

Trong nháy mắt ấy tâm trạng gã sa sút đến cực điểm, trọng ngực cứ như có một con dã thú đang phát điên đâm đầu khắp nơi vẫn chẳng tìm thấy lối ra. Bởi lúc này, gã đã hoàn toàn mất đi tư cách để chất vấn cô...

Gã đã kết hôn rồi...

--- O ---

Chương 1565: Tôi Muốn Một Đứa Con

Mãi tới tận khi Ninh Tuyết Lạc gọi điện tới thì gã mới tỉnh dậy từ những mơ bồng bong kia mà lập tức chạy tới công ty.

Lúc gã chạy tới thì thấy, dưới ánh đèn lò mờ Ninh Tuyết Lạc đang yếu ớt dựa vào cạnh xe, bên cạnh cô ta là một vết máu lớn.

"Tuyết Lạc!!!"

"Diễn... anh đến rồi... em cứ ngỡ... không đợi được anh..."

"Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó! Để anh đưa em đến bệnh viện!" Nhìn vẻ mặt yếu đuối lại tuyệt vọng kia thì trái tim gã quặn lại, gã lập tức bế cô ta lên xe.

Quay cuồng một trận thì Tô Diễn đã đưa Ninh Tuyết Lạc đến bệnh viện xử lý vết thương xong xuôi rồi trở về nhà.

Thấy Ninh Tuyết Lạc được Tô Diễn bế vào, Trịnh Mẫn Quân với Tô Hoàng Quang cũng sợ hết hồn.

"Chuyện gì xảy ra thế này?"

Tô Diễn có chút khó coi nhìn Trịnh Mẫn Quân: "Mẹ, đã trẻ thế này sao mẹ lại bảo Tuyết Lạc ra ngoài tìm con?"

"Đã mấy ngày con không về rồi, mẹ đây chẳng phải đang lo lắng cho con sao? Cô ta là vợ của con đấy, những chuyện này hiển nhiên cô ta phải làm rồi!" Trịnh Mẫn Quân có chút mất hứng.

"Sao Tuyết Lạc lại bị thương thế này?" Tô Hoàng Quang hỏi.

"Cô ấy tới công ty tìm con nhưng lại bị người ta tấn công."

Tô Hoàng Quang trầm giọng nói: "Chuyện kia náo lớn như thế nên gần đây tình hình đúng là rất loạn, về sau sắp xếp cho Tuyết Lạc hai vệ sĩ đi!"

"Ba mẹ, con không sao... chỉ là vết thương ngoài da thôi... thật xin lỗi, con lại khiến ba mẹ thêm phiền rồi..." Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc tái nhợt.

Bộ dạng Ninh Tuyết Lạc thế này thì Trịnh Mẫn Quân có muốn nói một câu

nặng lời cũng chẳng được chứ đừng nói là tức giận, nói thêm nữa chỉ sợ lại khiến Tô Diễm không vui.

Tô Diễm rất bảo vệ con bé này! Vì thế, bà ta cũng chỉ có thể nhịn xuống.

...

Vào phòng, Tô Diễm đặt Ninh Tuyết Lạc xuống giường, đang định rời đi thì bị một đôi tay ôm vòng qua cổ,

"Diễm... anh cho em một đứa con được không? Em muốn một đứa bé thuộc về hai chúng ta... hiện giờ em đã giải nghệ rồi, có thể an tâm ở nhà chăm sóc gia đình! Có con rồi em cũng có thêm nhiều thời gian chăm sóc, bầu bạn với con..."

Ánh mắt Tô Diễm hơi lóe lên: "Không cần vội vàng, chúng ta vẫn còn trẻ."

Ninh Tuyết Lạc rung rung nước mắt, ngón tay cô ta mò xuống nửa thân dưới của gã: "Nhưng mà em muốn..."

"Không được làm ầu, em còn đang bị thương đấy."

"Không sao cả! Chỉ cần cẩn thận một chút là được mà!"

Dưới sự khiêu khích của Ninh Tuyết Lạc thì cuối cùng Tô Diễm cũng chẳng chống cự lại được.

"A... Diễm... chậm một chút... chậm một chút..."

Chẳng kiêu sao, tối nay Tô Diễm lại cực kỳ thô bạo, nhưng chính điều đó lại khiến Ninh Tuyết Lạc thấy an tâm. Quả nhiên Tô Diễm vẫn thích cô ta nhất, gã căn bản chẳng thể rời bỏ thân thể cô ta.

Ninh Tuyết Lạc nghĩ như thế nhưng lại chẳng nhận ra rằng, từ đầu tới cuối Tô Diễm chẳng nhìn cô ta lấy một lần mà dường như gã đang chìm vào ảo tưởng nào đó...

Một khắc cuối cùng, Tô Diễm dùng sức đẩy mạnh một cái rồi ngã người đè lên người Ninh Tuyết Lạc, gã cúi đầu xuống đặt bên tai cô ta rồi thì thầm một tiếng: "Tiểu Tịch..."

Sau khi gã nói xong thì mơ màng chìm vào giấc ngủ, trong giấc mộng vẫn

luôn đem Ninh Tuyết Lạc ôm vào lòng.

Còn Ninh Tuyết Lạc, khi nghe thấy Tô Diễm thì thềm cái tên kia thì cô ta như bị sét đánh thẳng vào đầu, trên mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Tô Diễm... làm sao có thể...

Sao gã ta có thể bị loại đàn bà đó làm cho mê muội?

Con đàn bà bản thủ từng quan hệ với một gã đàn ông xa lạ, lại còn sinh ra một đứa con hoang!

Lý do năm xưa Tô Diễm rời bỏ Ninh Tịch cũng phần lớn là vì gã để ý chuyện này, có thằng đàn ông nào chấp nhận người phụ nữ của mình từng quan hệ với thằng đàn ông khác, thậm chí còn sinh con hay không?

Phải biết rằng lúc đó tuy Ninh Tịch với Tô Diễm qua lại đã lâu nhưng lần đó vẫn là lần đầu tiên của Ninh Tịch!

Cho nên, không thể nào... nhất định là cô ta nghe lầm rồi! Tô Diễm tuyệt đối không thể có bất cứ ý đồ gì với Ninh Tịch cả...

--- O ---

Chương 1566: Tối Nay Có Rảnh Không?

Vở kịch hỗn loạn sau giải Kim Tông rốt cuộc cũng chấm dứt, công việc của Ninh Tịch cũng bước vào nề nếp.

Có hai giải thưởng chống lưng thì Ninh Tịch ngày hôm nay chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh. Dĩ nhiên là yêu cầu của cô đối với bản thân mình cũng cao hơn.

Lâm Chi Chi lựa chọn kịch bản phim và quảng cáo cho cô cũng càng thêm cẩn thận.

Lâm Chi Chi suy xét hồi lâu rồi cuối cùng vẫn đem kịch bản phim mới đẩy tới cạnh Ninh Tịch: "Ninh Tịch, chị đề nghị em thử tham gia bộ phim này."

"Phim mới của Giang Hành Chu?" Ninh Tịch liếc kịch bản một cái.

Chỉ cần ba chữ Giang Hành Chu này thì cơ hồ tất cả người trong giới giải trí đều cảm thấy sống lưng run rẩy.

Lúc quay phim, đạo diễn Giang thực sự là quá đáng sợ, ngay cả Tống Lâm lẫn lộn đến địa vị như kia mà bây giờ nhắc tới đạo diễn Giang vẫn còn thấy sợ nữa là.

Lâm Chi Chi nói: "Vai chính của phim này là một bà mẹ bị mù, nói về cuộc đời của bà ấy từ nhỏ cho tới khi đã già! Chị cũng đã đọc qua, kịch bản này cực kỳ tốt lại là phim do đạo diễn Giang quay nữa! Có thể nói chắc chắn sẽ lấy được các giải thưởng trong nước, nhưng mấu chốt nhất là bộ phim này có thể sẽ nhắm tới bốn giải thưởng quốc tế lớn nhất! Đương nhiên cũng vì lý do này mà lựa chọn diễn viên cũng rất nghiêm khắc! Chắc chắn sự cạnh tranh lần này sẽ cực kỳ khốc liệt!"

Ninh Tịch lật lật xem kịch bản, vừa đọc một đoạn đầu thì đã bị hấp dẫn: "Kịch bản này đúng là thực sự rất tốt! Hoàn toàn khác với Thiên Hạ hay Người Tìm Mộng, nó không có quá nhiều những kịch tính quanh co mà cả bộ phim chỉ nói về cuộc đời một bà mẹ và một đứa trẻ! Nhưng kiểu vai diễn này mới thật sự khảo nghiệm khả năng diễn xuất của diễn viên!"

Lâm Chi Chi gật đầu: "Nêu là người khác thì chị sẽ chọn bộ khác ôn hòa hơn, ví như bộ phim của đạo diễn Lâm chẳng hạn! Nhưng mà chị cho rằng em rất phù hợp với bộ phim Mẹ này."

Trong mắt Ninh Tịch lập tức ánh lên sự hiều chiến đã lâu không thấy: "Chọn cái này đi! Dù thế nào thì em cũng phải đi thử vai cái đã! Nếu không được thì chúng ta chọn những cái khác sau!"

"Được, vậy cứ quyết định thôi nhé, em về chuẩn bị một chút."

"Dạ!"

Ninh Tịch vừa mới rời đi không bao lâu thì di động đột nhiên vang lên.

Cô tùy tiện liếc nhìn màn hình một cái cuối cùng lại sợ hết hồn, hồn vía cũng sắp thăng thiên luôn!

Tống... Tống Lâm!!!

Là nữ thần Tống Lâm của cô!!!

Lần trước ở hậu trường lễ trao giải thì hai người có trao đổi số điện thoại, nhưng cô nào dám đi quấy rầy nữ thần chứ. Không ngờ nữ thần lại chủ động gọi điện cho cô thật sao?

Ninh Tịch hít vào thở ra mấy lần mới đủ cam đảm để nhận điện thoại: "Alo... Tống... Tống tiền bối?"

"Là tôi, bây giờ em có tiện nghe máy không? Không quấy rầy em chứ?" Đầu di động bên kia vang lên giọng nói vô cùng ý nhị.

"Không quấy rầy gì hết! Không có không có không có! Tống tiền bối có việc gì cứ nói!" Ninh Tịch vội vàng mở miệng.

Đầu bên kia vang lên một tiếng cười khẽ, dường như Tống Lâm bị phản ứng đáng yêu của Ninh Tịch chọc cười: "Cũng không phải chuyện gì lớn đâu, chỉ là muốn nói chuyện với em một chút thôi, em đang chuẩn bị quay phim mới sao?"

"Em vừa mới bàn với quản lý xong ạ, trước mắt em đang chuẩn bị đi thử vai cho bộ phim Mẹ của đạo diễn Giang." Ninh Tịch thành thật trả lời.

"Phim đó à... ừm, cũng không khác những gì chị đoán."

"Thật ra thì khả năng cũng không lớn lắm... chắc chắn người tham gia thử vai lần này toàn là cao thủ rồi..." Ninh Tịch gãi gãi đầu một cái rồi thành thật

nói.

Hiện tại, có nói tất cả tinh anh của giới giải trí đều tham gia tranh giành vai diễn trong phim này cũng không quá đáng, diễn xuất của Ninh Tịch tuy không tệ nhưng với nơi đậm rỗng hang hồ như giới giải trí thì cũng có không ít thiên tài. Cô càng đến gần đỉnh của kim tự tháp thì càng tiếp xúc với những người lợi hại hơn, dĩ nhiên, càng có tính khiêu chiến thì lại càng khiến Ninh Tịch thêm hưng phấn.

Đầu bên kia Tống Lâm nói: "Vừa hay, trong phim này chị cũng đóng một vai, nhưng mà là nhân vật phụ thôi, đã quyết định rồi."

"Thật ả?" Ánh mắt Ninh Tịch lập tức sáng như hai ánh đèn pha: "Vậy nếu em thành công thì sẽ được đóng phim chung với nữ thần rồi!"

Tống Lâm nghe vậy cũng rất vui vẻ: "Đúng là như vậy!"

"Tông tiên bối, em nhất định sẽ cố gắng hết sức mình ả!" Nhất thời động lực của Ninh Tịch đã được nạp đầy.

"Ninh Tịch, tối hôm nay... em có rảnh không?" Tống Lâm đột nhiên hỏi một câu với giọng điệu cực kỳ nhu hòa, thậm chí còn mang theo cảm giác dụ dỗ. Ngay cả một người phụ nữ như Ninh Tịch nghe thấy cũng bủn rủn cả chân tay.

--- O ---

Chương 1567: Không Mặc Gì Cũng Được

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút: "Tối nay sao? Cũng không có chuyện gì..."

Tống Lâm: "Nếu em không bận gì thì tới chỗ chị đi, chúng ta bàn chuyện kịch bản một chút."

Ninh Tịch vừa nghe liền ngậy ngấn, có cảm giác như bị bánh thịt từ trên trời rơi xuống đập cho choáng váng: "Ơ... Tống... Tống tiền bối... chị đang... mở cửa ngách cho em sao?"

Siêu cấp Ảnh hậu mà cô lấy làm mục tiêu, là người cô ngưỡng vọng, là nữ thần cô yêu thích bấy lâu chủ động liên lạc, lại còn chủ động lén lút hướng dẫn cho cô đi cửa ngách thật sao?

Hạnh phúc tới quá bất ngờ nên não không kịp load!

Tống Lâm cười nói: "Coi như là vậy đi, em muốn qua không?"

Tất nhiên là muốn rồi!

Ninh Tịch dè xuống lời nói suýt nữa thì bật thốt lên, cô căng thẳng hỏi lại: "Cái này... có làm phiền chị quá không? Chị bận rộn nhu vậy!"

"Không sao, chị gửi địa chỉ cho em rồi tối em đến đây đi!" Tống Lâm nói.

Nhận được tin nhắn của Tống Lâm, Ninh Tịch suýt nữa đem di động của mình đi cúng luôn.

Buổi tối, tại Bạch Kim Đê Cung.

Ninh Tịch cơm nước xong liền chui lên phòng không ngừng thử đi thử lại quần áo.

"Lá là là lá lá lá la la... cùng em nói nói chuyện phiếm đến ung thư gan cũng không sao, cùng em đi dạo phố đến mòn chân cũng không sao. Tất cả đều phải cảm ơn em đã khiến anh hồi sinh, khiến anh cảm nhận được thế nào mới là love, loving và happy, trái tim anh như đang ngồi trên tên lửa..."

Nghe tiếng hát sung sướng của Ninh Tịch vọng ra, Lục Cảnh Lễ đang quần lấy Tiểu Bảo chơi cờ caro ai oán nói: "Anh, tối nay hai người muốn ra ngoài hẹn hò à?"

Lục Đình Kiêu: "Không."

"Không?" Về mặt Lục Cảnh Lễ rõ ràng tỏ ý không tin: "Vậy cái bộ dạng "khi tình yêu đến" của chị ấy là đi hẹn với ai?"

Lục Đình Kiêu:

Lục Cảnh Lễ lập tức nhận ra mình lỡ mồm liền bùm miệng lại rồi ho nhẹ giải thích: "Khụ khụ... có khi là rảnh quá nên chơi trò thay đồ ý mà! Không nhất định là đi hẹn hò đâu ha ha ha..."

"Em chọn xong rồi! cái này đẹp không?"

Ninh Tịch mặc một chiếc váy ngắn màu xanh nước biển, cái màu đáng sợ này chỉ cần da hơi có vấn đề chút thôi là coi như hỏng bét luôn. Cơ mà mặc trên người Ninh Tịch thì hiệu quả đúng là... chắc chắn...

Bánh bao nhỏ không nhịn được mà thẳng tay hạ đo ván chú Hai phiên toái nhà mình, sau đó chạy lạch bạch tới cạnh mẹ: "Mẹ của Tiểu Bảo đẹp lắm!"

Ninh Tịch vui vẻ ôm bánh bao nhỏ gặm một cái: "Ánh mắt con trai mẹ là chuẩn nhất!"

"Mẹ muốn đi gặp ai sao?" Bánh bao nhỏ ngược cái đầu nhỏ lên hỏi.

Lục Cảnh Lễ lập tức ôm lòng hóng chuyện nhìn sang, Lục Đình Kiêu cũng hơi hơi ghé mắt.

Giọng điệu của Ninh Tịch cũng có chút kích động: "Đúng rồi! Tối nay mẹ có một cuộc hẹn vô cùng quan trọng! Mau cho mẹ một cái thơm khích lệ nào

Bánh bao nhỏ lập tức khôn khéo mà dâng lên một nụ hôn thật kêu.

Lục Đình Kiêu:

Lục Cảnh Lễ:

Ồi giờ ơi! Đi hẹn hò thật kìa!

Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ bị kinh SỢ: "Anh Tịch hẹn với ai thế? Ai có thể khiến anh Tịch của tôi chỉ đi ra ngoài một chuyên mà thay 18 bộ quần áo đổi 3 phong cách trang điểm thế hả? Dầu có là anh Hai em cũng không có đái ngộ

này đâu đây! Tiểu Tịch Tịch, sao chị có thể phũ phàng như thế? Chị làm thế anh của em chịu sao thấu?"

Ninh Tịch tròn mắt nhìn Lục Cảnh Lễ một cái rồi chạy bạch bạch tới cạnh Lục Đình Kiêu rồi nhón chân hôn lên môi anh một cái: "Thì sao hả? Trước mặt anh của anh thì tôi chẳng mặc gì cũng được nhá! Anh yêu, đừng nghe em trai anh khích bác!"

Ý lạnh trên mặt Lục Đình Kiêu nhất thời hóa thành dịu dàng cung chiều vô biên, không chút do dự phản bội em trai mình: "ừ."

Lục Cảnh Lễ:"!!!"

Đệch! Tiểu Tịch Tịch chính là cuồng ma vuốt lông đẹp lửa cho Đại ma vương!

--- O ---

Chương 1568: Làm Bé Yêu Của Mẹ

Vô sỉ quá vô sỉ!

"Anh hai, anh có thể nào có một chút nguyên tắc làm người được không hả? Tiểu Bảo cũng thế, mẹ con đang đi hẹn hò với người khác đấy!" Lục cảnh Lễ đau lòng ôm đầu nói.

Đúng là Hoàng đế không vội mà thái giám đã hoảng đến chết!

Ninh Tịch giơ chân in cho Lục cảnh Lễ một cái dấu chân to đùng trên đùi: "Tôi muốn hẹn hò với nữ thần của tôi thì sao? Anh ghen tị đúng không? Anh là đồ câu độc thân!"

"Cái gì mà câu độc thân? Cái gì mà câu độc thân hả? Tôi đây là một con sói cô đơn! Một con sói cô đơn!" Lục cảnh Lễ căm phẫn hát lên sau đó sừng sốt: "Hả? Nữ thần? Con gái hả..."

"Nói nhảm!" Ninh Tịch liếc nhìn di động: "Không nói linh tinh với anh nữa, tôi phải đi đây không thì muộn mất! Nữ thần cho tôi mở cửa ngách, muốn cùng tôi bàn kịch bản đấy! Tôi tuyệt đối không thể để nữ thần có ấn tượng đầu tiên không tốt được!"

"Bái bai anh yêu, bái bai cục cưng nha~" Ninh Tịch nói lời tạm biệt với bánh bao lớn và bánh bao nhỏ, sau đó sung sướng đi ra ngoài.

Sau lưng, Lục cảnh Lễ "hừ hừ" lâu bầu: "Gặp con gái thì long trọng như thế làm cái gì... Tiểu Bảo này, nữ thần của mẹ cháu là ai thế?"

"Tổng Lâm, 35 tuổi, là người trẻ nhất giữ kỷ lục đoạt giải Ảnh hậu! Từng được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất của giải Quả cầu vàng! Là diễn viên có tư cách giành được giải thưởng Oscar lớn nhất của Trung Quốc.." Bánh bao nhỏ là fan hâm mộ số một của mẹ Tiểu Tịch cho nên mấy chuyện này nhóc nắm rõ như lòng bàn tay.

"A! Tổng Lâm hả... khó trách!" Lục cảnh Lễ bưng tỉnh.

Người bên cạnh Ninh Tịch hầu hết đều biết cô là fan nảo tàn của Tổng Lâm. Nếu người Ninh Tịch hẹn là Tổng Lâm vậy thái độ của cô như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng mà, trong giới có ai lại không biết tính cách của Tống Lâm rất cao ngạo lạnh lùng chứ, cô nàng này rất ít khi qua lại với ai. Không ngờ chỉ mới gặp Ninh Tịch một lần ở lễ trao giải mà đã có thái độ khác biệt như vậy.

Cơ mà, danh tiếng của Tống Lâm trong giới cũng rất tốt, cũng rất có thực lực, để cho Tiểu Tịch Tịch tiếp xúc nhiều với Tống Lâm cũng mang lại nhiều chỗ tốt.

Lục Cảnh Lễ cũng không nghĩ nhiều về chuyện này, bởi vì trước mắt còn có chuyện càng khó giải quyết hơn.

"Hu hu hu anh Hai, anh Hai ới, anh Hai à... đại hội của gia tộc chỉ còn 3 ngày nữa là bắt đầu rồi! Bây giờ mấy người tai to mặt lớn đã lục tục chạy tới Đê Đô hết rồi! Nhà nào cũng chuẩn bị con gái để nhét vào lòng anh em ta rồi nè! Hai anh em mình phải sống thế nào đây?"

Lục Cảnh Lễ tê liệt ngã trên ghế salon bộ dạng như thể thà chết đi cho xong: "Hay là để em thông báo công khai rằng em thích con trai nhé? Không được.... như thế sẽ bị ba mẹ đập chết tươi mất..."

Bánh bao nhỏ khinh bỉ nhìn chú Hai lại lên cơn điên một cái rồi lên lầu đi ngủ.

Dù sao bên này đã có nhóc bảo vệ, nhóc tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư chuyện nhóc thành bé yêu của mẹ đâu!

Nghe Lục Cảnh Lễ nhắc tới đại hội gia tộc thì Lục Đình Kiêu vốn đang ngồi trên ghế chẳng biết nghĩ tới cái gì mà ánh mắt đột nhiên trầm xuống, trên mặt cũng bắt đầu nổi bão.

Lục Cảnh Lễ thấy biểu tình của anh trai thì trong mắt cũng hiện lên vẻ lo âu. Chẳng biết có phải do anh suy nghĩ nhiều hay không mà cứ có cảm giác trong đại hội gia tộc lần này sẽ xảy ra chuyện gì đó...

Địa chỉ mà Tống Lâm gửi cho Ninh Tịch là tại cảm Tú Viên tác đất tác vàng của Đê Đô.

Lúc Ninh Tịch thấy địa chỉ này thì rất kinh ngạc, bởi vì theo cô biết thì cảm Tú Viên chính là nhà riêng của Tống Lâm.

Siêu cấp Ảnh hậu như Tống Lâm đều rất chú ý đến vấn đề không gian riêng tư cho nên sẽ không tùy tiện mời người khác đến nhà riêng của mình.

--- O ---

Chương 1569: Đề Người Khác Biết Đến Sự Tồn Tại Của Em

"Kính cong!"

Ninh Tịch đứng trước cửa có chút khẩn trương mà bấm chuông.

Rất nhanh sau đó, cánh cửa được mở ra từ phía trong, Tống Lâm mặc bộ đồ ở nhà thuần sắc trắng, mái tóc đen nhánh tùy ý búi lại sau gáy, chân đi một đôi bép bông trắng muốt: "Tiểu Tịch đây à, chị cũng đoán là em đến, mau vào đi!"

Ninh Tịch sững sốt một chút mới phản ứng lại, cô vội vàng khom người lên tiếng chào trước rồi sau đó mới bước vào nhà: "Làm phiền tiên bối rồi!"

Lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có, ánh mắt Ninh Tịch dường như không cách nào rời khỏi Tống Lâm.

Lúc này Tống Lâm chỉ mặc đồ ở nhà, bộ dạng rất nhàn nhã thoải mái hoàn toàn khác biệt với hình ảnh gọn gàng xinh đẹp khi đứng trước ống kính. Điều này khiến Ninh Tịch có cảm giác giữa cả rừng fan hâm mộ chỉ có một mình cô là đặc biệt, chỉ một mình cô được thấy một vẻ khác của nữ thần.

Coi như là hiện tại Ninh Tịch cũng hiểu được tâm tình của những fan hâm mộ ngoài kia rồi!

"Ngồi đi." Tống Lâm gọi Ninh Tịch vào đồng thời rót một ly trà cho cô.

Giữa phòng khách bày một cái bàn nhỏ, bên trên đặt một bình hoa bằng sứ màu trắng cùng một bộ trà cụ tinh xảo.

"Cám ơn tiên bối!" Ninh Tịch nhận lấy ly trà rồi ngồi xuống tám đệm mềm bày bên cạnh bàn nhỏ: "Đây là trà gì mà thơm quá!"

"Trà hoa anh đào, là chị tự làm đây!"

"Thật á?"

Tống Lâm mỉm cười nhìn cô bé đang kích động trước mặt, tâm tình cũng vui vẻ theo, lâu lắm rồi cô không vui vẻ như vậy.

Tổng Lâm dần thân vào cái giới giải trí này đã quá lâu rồi, thành tựu trong diễn xuất lại rất cao cho nên người khác đối mặt với cô rất cuộc là thật lòng yêu thích, hay là đối trá tăng bốc, hay là ôm mục đích mà đến thì Tổng Lâm liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra.

Có đôi lúc Tổng Lâm thấy chán ghét chính khả năng có thể nhìn rõ lòng người của mình.

Cho nên... khi lần đầu tiên cô thấy Ninh Tịch ở lễ trao giải, thấy sự kích động và sùng bái thuần túy trong đôi mắt ấy, rồi nhìn thấy niềm yêu thích thật sự của cô với việc đóng phim thì Tổng Lâm giống như người lữ khách đi lâu ngày trong xa mạc thấy được dòng suối mát lành.

Tổng Lâm đưa Ninh Tịch thêm chút điểm tâm tự làm rồi tự nhiên tán gẫu: "Sao em lại muốn đóng phim?"

Ninh Tịch nghe thế thì vẻ mặt hơi cứng lại một chút, tại sao cô lại muốn đóng phim...

Vấn đề này cô còn chưa bao giờ nói với Lục Đình Kiêu, cũng chưa bao giờ thổ lộ trước giới truyền thông.

Nhưng, người hiện tại đang ngồi trước mặt cô có thể nói là người đã thay đổi cả cuộc đời cô, nên Ninh Tịch cũng chẳng giấu giếm.

Ninh Tịch suy nghĩ lựa lời một chút rồi trả lời: "Thật ra thì cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả... chỉ là muốn để người khác thấy em, biết em tồn tại... nhưng khi đó em chẳng biết phải làm thế nào... cho đến một ngày thấy chị trên tivi, thấy chị lên bục nhận giải thưởng, hình ảnh rực rỡ chói mắt như vậy, dường như tất cả mọi người đều đang nhìn chị..."

Khi còn bé đã phải chịu không chỉ một lần bị vứt bỏ nên khiến Ninh Tịch nhận thức được rằng bản thân cô quá nhỏ bé, quá yếu đuối. Trừ đứa em trai còn quan tâm đến cô ra thì dường như Ninh Tịch cô có biến mất trên cõi đời này cũng chẳng ai phát hiện.

Muốn cho mọi người biết mình tồn tại chính là phản ứng đầu tiên của bản năng muốn sống trong con người Ninh Tịch.

Mặc dù Ninh Tịch không nói rõ ràng nhưng Tổng Lâm nhớ đến thân thế của Ninh Tịch nên cũng đại khái biết được nguồn gốc của suy nghĩ này.

Ninh Tịch nói xong thì cười cười: "Đường nhiên em cũng giống như bao người khác thôi, vì muốn kiếm nhiều tiền hơn, trở nên lợi hại hơn!"

Và, để sánh vai cùng người ấy nữa.

Ninh Tịch nhìn người đang ngồi trước mặt, mỗi lần chị ấy giơ tay nhắc chân đều tỏa ra khí độ cùng ý vị được rèn luyện qua nhiều năm. Bất kể là giới giải trí hay là giới doanh nhân thì Tống Lâm đều ở mức đỉnh cao, nhất thời Ninh Tịch cảm thấy mình còn kém rất xa...

--- O ---

Chương 1570: Cách Ra Sân Khẩu Thông Thường

Ninh Tịch với Tống lâm nói rất nhiều chuyện.

Ban đầu Ninh Tịch còn có chút khách sáo nhưng không ngờ trò chuyện tới cuối thì hai người như thể đã quen nhau từ rất lâu. Rất nhiều chuyện Ninh Tịch với Tống Lâm có cùng quan điểm cùng lý giải. Ngay cả việc phân tích kịch bản hai người cũng nói không ít, mãi tới tận đêm khuya vẫn còn cảm thấy chưa đã.

Người xưa đã từng nói rằng “nghe quân một lời, bằng mười năm đèn sách”, hôm nay coi như Ninh Tịch đã cảm nhận được điều đó!

Ninh Tịch vốn là người thích tự mày mò nghiên cứu sách vở giờ lại đột nhiên có một người hướng dẫn tận tình chỉ dẫn những vấn đề cô không hiểu bấy lâu nay, thậm chí còn sửa lại đôi chỗ cô vẫn hiểu lầm hay ngộ nhận.

"Cám ơn Tống tiên bối, hôm nay thật cảm ơn chị!" Ninh Tịch cúi người thập thập tỏ lòng cảm ơn.

Tống Lâm cười cười: "Không cần khách khí, hiếm khi mới gặp được một người hợp duyên, lâu lắm rồi chị mới tìm được một người trò chuyện hợp ý như thế này! Sau này em cứ gọi là chị Lâm đi, đừng gọi tiên bối này nọ, nghe xa cách quá!"

Ninh Tịch lập tức lên tiếng đáp lại: "Chị Lâm!"

"Muộn lắm rồi, em tới đây một mình sao? Có muốn ngủ đây một đêm không?"

"Không cần phiền toái vậy đâu, em đã làm phiền chị lắm rồi! Có tài xế chờ em đến đây mà." Ninh Tịch vội nói.

"Vậy thì tốt rồi, về đi, đi đường thì cẩn thận một chút."

"Vâng vâng, vậy em đi trước đây! Chị Lâm ngủ ngon nhé!"

"Ngủ ngon." Sau khi Ninh Tịch rời đi, Tống Lâm cũng không vào nhà ngay mà đứng ở cổng lẳng lặng nhìn bóng lưng cô gái tràn đầy sức sống kia rời đi.

...

Dưới lầu.

Thạch Tiêu thấy Ninh Tịch bước xuống thì thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù người hẹn với bà chủ là phụ nữ...

Những mà, lấy sự hiểu biết của cậu ta về bà chủ thì phụ nữ cũng chẳng an toàn có được không hả!

"Tịch tiểu thư, về Bạch Kim Đế Cung sao?"

"Ừ, về đó đi."

Trên đường về, tâm trạng Ninh Tịch rất tốt, vừa hừ hừ hát vừa đem những gì mà Tống Lâm chỉ dẫn hồi nãy ghi lại.

Đang viết đến nhập thần thì chiếc xe đột nhiên phanh "két" lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tịch tiểu thư! Cảnh thận!!!" Thạch Tiêu sợ hãi, giọng nói đã bắt đầu run rẩy.

Sau đó Ninh Tịch thấy một cái bóng đen xì trông rất giống một con nhện đang ngồi ở đầu xe.

"Đêch..." Ninh Tịch dụi mạnh mắt mình, suýt nữa nghĩ là gặp phải quỷ rồi.

Đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?

Thạch Tiêu lấy một khẩu súng từ trong ngăn ngậm rồi cẩn thận mở cửa xe, nhắm thẳng cái vật thể không xác định kia mà nổ súng.

Mà, cái thứ đó lại dùng tốc độ cực nhanh không giống nhân loại nhắm thẳng Thạch Tiêu mà tấn công.

Ninh Tịch lập tức xuống xe, khi cô nhìn rõ cái thứ tấn công Thạch Tiêu là cái gì thì trợn tròn mắt, vội vã ngăn Thạch Tiêu lại: "Thạch Tiêu! Đừng nổ súng!"

"Phốc." một tiếng viên đạn từ súng giảm thanh bắn ra, vật thể kia lấy một góc độ vô cùng quỷ dị tránh đi viên đạn rồi cướp lấy súng của Thạch Tiêu.

"Tôi ghét người khác chĩa súng về phía mình."

Nghe được giọng điệu quen thuộc này, trong đầu Ninh Tịch thoáng cái có hàng nghìn câu chữ thề đủ thể loại, bà đây còn ghét người nửa đêm hết việc đi chặn xe người ta hơn đấy nhé!

"Đại thần Hàn Kiêu! Xin lỗi xin lỗi! Vệ sĩ của tôi không cố ý làm vậy đâu! Nhưng mà anh... sao nửa đêm canh ba... lại xuất hiện ở đây?" Ninh Tịch giật giật khóe miệng hỏi.

Có thể đổi cách ra sân khấu không hả?

Hàn Kiêu: "Tôi đói."

Ninh Tịch: "..."

Đại thần à, ngài có biết nửa đêm nửa hôm ngài nói với tôi câu đấy nó đáng sợ thế nào không hả?

May mà, tuy ít tiếp xúc với vị đại thần này nhưng Ninh Tịch vẫn hiểu được một chút tính tình của Hàn Kiêu...

"À à à, vậy tôi mời anh ăn cơm nhé! KFC bán suốt 24h luôn đó!"

"Ừ." Đại thần nào đó lập tức thu lại ánh mắt hằm hằm sát khí lại, không nhìn Thạch Tiêu nữa.

--- O ---

Chương 1571: Thối Nó, Tôi Sẽ Tới

Đêm khuya, tại KFC.

Hai nữ nhân viên phục vụ mở to mắt nhìn chăm chăm số lượng xương gà ngày càng nhiều trước mặt Hàn Kiêu, mới đầu khi gặp còn khiến con tim các cô đập loạn nhưng giờ đã chuyển thành sự sợ hãi như gặp quỷ giữa đêm...

Hóa ra một đại soái ca tóc dài, khí chất đặc biệt lại khó lường như thế mà lại là một thùng cơm!

Mà Ninh Tịch – người vốn đã có sự chuẩn bị tâm lý đối phó với sức ăn của Hàn Kiêu thì hiện tại ánh mắt cũng có chút bàng hoàng.

“Đại thần này... anh đây là... đúng dịp gặp tôi hả?” Ninh Tịch thử dò hỏi.

Hàn Kiêu gặm một phát hai cái đùi gà cùng một lúc rồi mới trả lời: "Không phải, đến tìm cô."

Ninh Tịch: "..."

Đêm khuya, lặn lộn đường xa chạy đến đây chỉ để chặn đầu xe mình... đúng là làm cô được coi trọng quá mà sinh lòng sợ hãi!

Lúc này, Thạch Tiêu ngồi chéo ở một bàn khác đang căng cứng toàn thân, bộ dạng như gặp phải đại địch mà nhìn chăm chăm về hướng Ninh Tịch với Hàn Kiêu đang ngồi.

Đây là sự sợ hãi đối với kẻ mạnh xuất phát từ bản năng...

Cho tới bây giờ Thạch Tiêu vẫn bị một màn vừa rồi dọa cho nhũn người.

Mẹ nó! Vì cái vẹo gì mà bên cạnh bà chủ một người so với một người còn đáng sợ hơn là thế hả?

Sao cậu cứ có cảm giác mình mới là người cần được bảo vệ hơn nhỉ?

Bà chủ, cô chắc chắn người này an toàn, thực sự không cần đi tìm cứu viện sao?

"Không biết... đại thần tìm tôi có chuyện gì?" Ninh Tịch ân cần kêu thêm một phần ăn gia đình nữa rồi mới hỏi.

Hàn Kiêu “gió cuốn mây trôi” hết một phần ăn gia đình rồi mới trích ra một xíu thời gian, móc móc thứ gì đó trên người rồi ném qua cho Ninh Tịch.

Ninh Tịch vội vàng đưa tay nhận lấy, cái mà Hàn Kiêu ném cho Ninh Tịch là một cái cái còi được điêu khắc những biểu tượng không rõ nghĩa làm, nó được móc vào một sợi dây màu đỏ tạo thành một cái dây đeo cổ.

Ninh Tịch lật đi lật lại cái còi này cả nửa ngày cũng không nghiên cứu ra đây là cái gì: "Đại thần, cái gì đây? Anh cho tôi cái này làm gì?"

"Cho cô để bảo vệ tính mạng." Hàn Kiêu nói.

"Hả?" Ninh Tịch có chút ngu người, không hiểu ra làm sao.

Hàn Kiêu giải thích: "Thôi nó, tôi sẽ tới."

"Hả? Khụ..." Ninh Tịch suýt nữa thì bị nước miếng của mình sặc chết: "Này... đại thần này, hình như có chỗ sai sai thì phải? Âm thanh của cái còi này có to lắm đâu? Trừ phi là anh đang ở gần đó thì mới nghe mà chạy tới được chứ?"

"Tôi sẽ tới." Hàn Kiêu chỉ lặp lại câu nói kia, hơn nữa vẻ mặt có chút bất mãn vì bị Ninh Tịch nghi ngờ.

Ninh Tịch thấy đại thần nhà mình có chút mất hứng thì làm sao dám nói nhiều nữa, chỉ dám vội vàng gật đầu: "Được được được! Tôi nhận! Cảm ơn đại thần! Vạn phần cảm ơn! Đại thần đối với tôi tốt quá! Tuyệt đối là người có nghĩa khí nhất giang hồ!"

Thấy vậy sắc mặt Hàn Kiêu mới hòa hoãn xuống, sau đó ánh mắt có chút âm trầm nói: "Gần đây Đé Đô rất loạn."

Ninh Tịch nghe thế thì nghĩ thầm, cái tên nào đó về nước... Đé Đô này không loạn được chắc...

Chỉ có điều, Ninh Tịch không nghĩ cô chỉ tiện tay giúp người này một lần, nửa đùa nửa giỡn nói anh ta nợ mình một mạng mà anh lại thật sự ghi nhớ trong đầu.

Thật là ngay thẳng.

Chỉ là đầu óc... có hơi dăm dớ thì phải?

Có cảm giác cách suy nghĩ của anh ta cứ như người nguyên thủy...

Ninh Tịch dở khóc dở cười nhìn cái còi trong tay, nhưng mà cô vẫn cảm nhận được sự quan tâm của đối phương nên trong lòng rất cảm kích.

"Cám ơn đại thần nhắc nhở, tôi sẽ chú ý." Ninh Tịch nói.

"Ừ, đi đây." Hàn Kiêu ăn no xong chẳng chút lưu luyến mà lặc mình rời đi, tốc độ rất nhanh, người khác còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã mất hút rồi.

Thạch Tiêu ngồi đối diện đang chuẩn bị gọi cứu viện lại ngu người tập hai.

Đi... đi?

Cứ thế mà đi...

--- O ---

Chương 1572: Không Thấy Mấy Thứ Này Rất Đáng Yêu Sao?

Nghĩa trang núi Long Tiềm.

Chạng vạng tối bầu trời bắt đầu có cơn mưa phùn, hạt mưa rơi trên da mang lại từng chút cảm giác lạnh lẽo.

Một chiếc Hummer màu đen lặng yên không một tiếng động dừng lại dưới chân núi.

Người tài xế nhanh chóng chạy xuống mở cửa xe, anh ta cầm một chiếc ô màu đen cực lớn tạo thành một bóng mờ dưới màn mưa.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc tây trang màu đen nghiêm chỉnh bước xuống.

Mái tóc bạc của người đàn ông ấy đung đưa nhẹ nhàng trong gió, trước ngực anh ta ôm một bó hoa hồng thật lớn vẫn còn dính hơi sương nhìn về nghĩa trang cách đó không xa.

Một tiếng mở cửa xe lại vang lên, một người đàn ông trung niên mặc áo cổ tàu bước xuống.

Kiều Dịch lệnh cho những người khác đứng chờ tại chỗ, ông ta không mang theo hộ vệ cũng không che dù mà sải bước theo Vân Thâm bước về phía nghĩa trang.

Trong màn mưa, hai người họ im lặng đi suốt một quãng đường mới tới trước một cái bia mộ.

Lúc nhìn thấy tấm bia kia, đôi mắt lạnh lùng của Kiều Dịch lại càng thêm rét lạnh, những ngón tay ông ta siết chặt thành quả đấm.

Vân Thâm thì chẳng nói gì, anh chỉ khom người đặt bó hoa hồng trắng cạnh bia mộ kia.

Bức ảnh trên bia mộ là một cô gái còn rất trẻ, gương mặt rất xinh đẹp nhưng dường như lại ảm ảm mang chút đau thương.

Kiều Dịch gắt gao nhìn chằm chằm bức ảnh kia, trong mắt lộ ra vẻ điên

cuồng: "Nhiều năm như thế... cuối cùng anh cũng đã về... em yên tâm, những thứ thuộc về em, anh sẽ giúp em đòi lại toàn bộ!"

Vân Thâm quay lưng lại châm một điếu thuốc, giữa làn khói uốn lượn mờ hồ hiện ra một nụ cười giễu cợt cùng vẻ mặt khinh bỉ.

Cùng lúc đó tại Bạch Kim Đê Cung.

Còn không tới mấy ngày nữa là đến buổi thử vai, Ninh Tịch đang cố sống cố chết học kịch bản thì đột nhiên nhận được điện thoại báo cô có chuyên phát nhanh.

Ninh Tịch xuống lầu ký nhận rồi nhờ sự giúp đỡ của Lục Đình Kiêu để cùng bê cái thùng vừa nặng vừa to vào nhà.

"Cái gì thế nhỉ?"

Ninh Tịch nghi ngờ mở ra cái hộp hình vuông to đùng kia, đúng là gần đây cô có mua ít đồ trên mạng, nhưng hình như không lớn như vậy đâu?

Ninh Tịch thuận thục mở cái hộp ra thì thấy bên trong có một cái rương gỗ màu đen.

"Chờ một chút." Ninh Tịch đang muốn mở nắp ra thì Lục Đình Kiêu nắm bả vai cô cản lại, sau đó tự mình mở.

Cái nắp vừa bật ra thì Ninh Tịch nhất thời kêu lên một tiếng rồi vội vàng dùng hai tay ôm chặt mắt mình: "Mù mịt nó rồi!!!"

Mù mắt chó của ông rồi!

Vàng...

Thê mà lại là một rương đầy vàng!!!

Ninh Tịch mắt thật lâu mới bình tĩnh lại được, sau đó cô cẩn thận cầm lấy một khối đưa lên miệng cắn cắn: "Đệt! Thật nè! Là vàng thật đó? chuyện gì đây... Thằng thần kinh nào lại gửi cả một rương vàng thê này?"

Lục Đình Kiêu nhìn chằm chằm đống vàng kia, chẳng biết nghĩ tới cái gì mà ánh mắt hơi trầm xuống.

Khóe mắt bỗng liếc thấy một tấm thẻ màu vàng đặt trên rương, Lục Đình Kiêu đưa tay nhặt lên.

Ninh Tịch thấy Lục Đình Kiêu cầm lên một cái thẻ thì rất tò mò nhón chân nhìn ké, cuối cùng lại thấy nét chữ quen thuộc của ai đó: [Darling à, Kim Tông có gì hay? cũng không thấy mấy thứ này còn đáng yêu hơn sao? Ký tên: YS]

Cõi lòng Ninh Tịch muốn nát vụn luôn:"..."

Được rồi, lúc cô cảm thấy người gửi là tên thần kinh thì nên nghĩ đến tên kia mới phải!

"Lại lên cơn rồi..." Ninh Tịch đau đầu ôm trán, đóng nắp rương kêu đánh "cạnh" một tiếng, che cái sổ vàng lóa mắt đến mức đáng sợ kia: "Sau này tìm cách đưa trả anh ta."

--- O ---

Chương 1573: Nụ Hôn Trừng Phạt

"Khốn khiếp! Tên này lại lên cơn rồi đúng không? Anh nó xem có người bình thường nào có suy nghĩ vậy không chứ? Kim Tông thì sao? Kim Tông trêu chọc gì anh ta chắc? Lúc trước thì hử chút là lấy kim cương đập người, bây giờ thì hay rồi, không lấy kim cương nữa mà đổi thành vàng thỏi luôn! Đồi trước em đã tạo nghiệt gì mà gặp phải một..."

Ninh Tịch đang thao thao bất tuyệt phỉ nhổ vân Thâm thì đôi môi nhỏ nhắn đột nhiên bị chặn lại.

Hơi lạnh bất ngờ xông tới còn mang theo một chút ý trừng phạt mà khế cắn cắn đôi môi của cô...

Tự dưng bị cắn một cái khiến Ninh Tịch khế kêu lên, làm ra vẻ mặt rất chi là vô tội: "Ơ..."

Lục Đình Kiêu ôm cô chặt hơn, dường như không cho cô chạy trốn, mãi một lúc lâu sau mới buông ra, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cô: "Không cho phép em dùng giọng thân mật như thế nói về tên kia."

"Ơ..." Ninh Tịch có chút câm nín: "Anh yêu này, sao tự dưng em lại thấy suy nghĩ của anh... cũng có chút lệch lệch..."

Cô dùng giọng điệu thân mật nói về tên thần kinh kia lúc nào hả?

Anh yêu, rốt cuộc não anh hiểu kiểu gì thế?

Sao cứ có cảm giác hôm nay Lục Đình Kiêu không đúng lắm?

Thôi kệ, dù sao anh yêu nhà mình nói đúng là đúng, có sai cũng là đúng.

Ninh Tịch không nói hai lời lập tức ra sức vuốt lông anh yêu của mình: "Đúng đúng đúng, anh yêu nói rất chí phải, em biết lỗi rồi! Anh đừng tức giận mà! Anh nghĩ mà xem! Em lấy được giải Kim Tông thì khác nào chúng ta lấy được nửa giấy chứng nhận kết hôn chứ?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì có hơi giãn ra, anh dùng ngón tay vuốt nhẹ lên môi cô rồi lại tiếp tục nhẹ nhàng đặt môi xuống...

Ninh Tịch để Lục Đình Kiêu tùy ý muốn hôn thê nào thì hôn, chân thì lạng lã đá cái rương kia ra xa một chút.

Chờ đỡ cho tâm tình Lục Đình Kiều lảng lảng xuống, Ninh Tịch lại thuận thê dắt Lục Đình Kiều ngồi lên ghế salon nói lảng sang chuyện khác: "Lục Đình Kiều, ngày mai là đại hội gia tộc của tập đoàn Lục thị đúng không? Em đã giúp hai người chuẩn bị xong quần áo rồi! Anh nhìn này, đây là của anh, đây là của bánh bao nhỏ! Anh thì không sao nhưng bánh bao nhỏ mặc thế này già dặn quá, chẳng phù hợp với tuổi của con gì cả! Thê cho nên em tặng thêm chút trang trí ở túi cho con này, anh thấy con thỏ con này có đáng yêu không..."

"ừ." Lục Đình Kiều ôm lấy Ninh Tịch, nghe cô làm nhà làm nhảm rồi ánh mắt rơi vào bộ quần áo mà Ninh Tịch chuẩn bị cho anh: "Không đi cùng anh sao?"

Ninh Tịch gãi đầu một cái: "Em có lấy được Kim Tông thì vẫn thiêu một nửa nữa mà... nếu em có thể giống như Tống tiền bối thì tốt biết bao! Có danh vọng cùng sức ảnh hưởng rất lớn trong quần chúng, thậm chí chị ấy còn dùng một phần tài sản của mình mua lấy 5% cổ phần của Lục thị! Em nhớ lúc chị ấy mua cổ phần của Lục thị không tới ba ngày thì giá cổ phần của Lục thị liền cao kỷ lục luôn!"

Phải biết là chỉ cần 1% cổ phần của Lục thị thôi đã có giá là con số trên trời rồi chứ đừng nói tới 5%.

Có thể nắm được 5% cổ phần trong công ty đã được coi là một đại cổ đông rồi, địa vị trong công ty cũng không thấp.

Chồng trước của Tống Lâm là tổng giám đốc của gia tộc Merck ở nước Mỹ, bạn trai đương nhiệm là ông chủ của công ty Hollywood sc, bạn khuê mật là công nương của nước Anh... tóm lại bên người đều là những mối quan hệ cao cấp, là một sự tồn tại giống như truyền kỳ.

Kể cả những gia tộc quyền quý trong nước luôn giữ ý kiên bảo thủ với những người trong giới giải trí cũng phải cho Tống Lâm mấy phần mặt mũi.

Nhìn bộ dạng chán nản của Ninh Tịch thì Lục Đình Kiều có chút hối hận, anh đau lòng hôn lên trán cô một cái rồi dịu dàng an ủi: "Có mục tiêu là tốt, nhưng không thể quá vội vàng! Dầu sao Tống Lâm cũng vào nghề sớm hơn em tận 10 năm, thành tích hiện giờ của em đã rất tốt! Sớm muộn gì cũng thành một truyền kỳ độc nhất vô nhị."

Truyền kỳ độc nhất vô nhị...

Nghe được lời tiên đoán của Đại ma vương, những đám mây đen đeo bám trong lòng Ninh Tịch được quét sạch sành sanh.

"Mặc dù em không thể công khai cùng tham dự với anh, nhưng mà có thể đổi một cách khác."

"Cách gì?" Ninh Tịch lập tức hỏi.

Lục Đình Kiêu nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: "Có son môi không?"

--- O ---

Chương 1574: Sắp Bị Thính Làm Nghẹn

"Son?"

Ninh Tịch sững sốt: "Có thì cũng có, nhưng mà anh cần son làm gì?"

Lục Đình Kiêu: "Mượn dùng."

Ninh Tịch: "Hả? Mượn dùng..."

Lục Đình Kiêu mượn son dùng làm gì? Chắc không phải anh ấy tính đánh son chứ?

Ninh Tịch chẳng hiểu gì cả, lục túi xách lấy một cây son hay dùng ra.

Lục Đình Kiêu mở nắp son ra, ngón tay thon dài hơi nâng cầm cô lên rồi cẩn thận đánh son cho cô.

Ninh Tịch chớp chớp mắt, vẫn không hiểu Lục Đình Kiêu muốn làm gì nha.

Cho đến khi Lục Đình Kiêu đánh son xong rồi cầm chiếc áo sơ mi trắng trên ghế đưa cho cô.

Bây giờ thì Ninh Tịch cũng hiểu Lục Đình Kiêu muốn làm gì rồi, trái tim lập tức nhảy âm âm trong lồng ngực, nai con trong tim cũng sắp đụng đầu đến hôn mê.

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: "Khụ, anh yêu này, anh... chắc chứ?"

Lục Đình Kiêu: "Chắc."

Ninh Tịch có chút do dự nhìn nhìn cổ áo sơ mi trắng tinh, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng in một dấu son môi lên lên cổ sao.

Nhìn dấu son đỏ tươi kia, khuôn mặt Ninh Tịch đỏ bừng.

Không ngờ Lục Đình Kiêu lại dùng cách này để cô bầu bạn với anh, đồng thời lại dùng cách như vậy để cản lại mấy người phụ nữ không cần thiết kia.

Ahhhh... Sắp bị thính làm nghẹn chết mất rồi!

Tại sao lại có thể như vậy chứ?

Kỹ năng tán gái của Đại ma vương lại lên cấp rồi!

"Cái này... có được không?" Ninh Tịch hỏi.

"Rất tốt." Lục Đình Kiêu xếp lại áo sơ mi.

Nhìn người đàn ông kia, lại cảm nhận được sự dung túng cứng chiều dường như không có điểm cuối dành cho mình thì trái tim Ninh Tịch rung động kịch liệt, cô hơi nghiêng người qua hỏi: "Hi hi hi, Boss đại nhân, chỗ khác có cần không?"

Ánh mắt của Lục Đình Kiêu trở nên sâu hơn, anh giữ lấy đầu cô rồi đem toàn bộ lớp son đỏ trên môi cô nuốt vào bụng...

Ngày hôm sau.

Đại hội gia tộc của Lục thị được tổ chức trong một khu nghỉ dưỡng tư nhân.

Toàn bộ những dòng nhánh quan trọng cùng những người góp vốn trọng yếu đều tề tựu đông đủ.

Những suối phun trong vườn được mở ra toàn bộ, giữa đại sảnh có một ban nhạc mô hình nhỏ đang trình diễn. Dưới ánh đèn thủy tinh là cảnh tượng xa hoa lãng phí bậc nhất của giai cấp thượng lưu quý tộc.

Người tham dự đều là các thành viên trong gia tộc cùng những khách mời có quan hệ đặc biệt với Lục thị. Bọn họ lợi dụng lần tụ họp mỗi năm một lần này để tâm sự, trao đổi tin tức, bầu không khí phải nói là vô cùng náo nhiệt. Trong đại sảnh tiếng nói cười vang lên khắp nơi, tất cả mọi người đều mỉm cười vui vẻ.

Mấy năm nay, dưới sự dẫn dắt của Lục Đình Kiêu, tập đoàn Lục thị dường như đã khuếch đại phát triển nên tất nhiên bọn họ cũng thu được không ít lợi ích.

Trong cả cái phòng tiệc này, người duy nhất có tâm trạng không tốt... cũng là người được hoan nghênh nhất đang bị vô số người vây công, chẳng ai khác chính là chú cá chép nhỏ đáng thương của chúng ta.

"Nhị thiếu, đây là con gái của thím Hai nhà dưỡng tôi, tên là Oánh Oánh, năm nay con bé 24 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học Princeton đấy! Nó học cùng ngành với cậu nên nhất định hai người có nhiều đề tài chung để nói

chuyện..."

"Cảnh Lễ là đây là cháu gái của thím Hai đây, tên là Nhan Nhan năm nay mới 18 tuổi, nó vẫn đang học cấp ba đây, con bé này cực kỳ sùng bái cháu, hai người rảnh rỗi thì trò chuyện nhiều một chút?"

"Nhị thiếu, cậu xem cô bé trong di động của tôi trông thế nào, mặc dù con bé lớn hơn cậu ba tuổi, nhưng mà có câu hay lắm nhé, gái hơn ba ôm cục vàng đây!"

"Nhị thiếu, nhị thiếu..."

--- O ---

Chương 1575: Anh Con Cũng Không Phải Là Dễ Bị Bắt Nạt

Lục Cảnh Lễ bị bảy cô tám dì vây vào lấy, không ngừng giới thiệu hết Oanh này đến Yến nọ. Kêu cha cha không thấu, kêu mẹ mẹ không nghe, bộ dạng như thể bị chà đạp đến thảm hại.

Hu hu hu

Anh Hai...

Sao anh còn chưa đến...

Cứu mạng!!

A

Cứu mạng!!!

Lục Cảnh Lễ thoát khỏi được đám người mà cứ như vừa bò từ chỗ chết ra.

Dĩ nhiên là anh ta rất yêu thích các cô em xinh tươi nhưng mấy cô em này anh ta chẳng cần ai hết, bởi vì tất cả đều muốn ép anh phải lấy họ!

Yêu đương thì còn có thể, nhưng hiện giờ anh đây không muốn đặt chân vào nấm mồ hôn nhân sớm thế đâu!

Người có thể khiến anh cam tâm tình nguyện bước vào ngôi mộ kia thì phải cỡ thần tiên tử tử mới được!

"Ba mẹ! Hai người thật quá đáng! Con là con ruột hai người hả? Vừa nãy con cầu cứu đến thế rồi mà chẳng ai thèm để ý con!" Lục Cảnh Lễ lạch bạch chạy đến cạnh Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn, thật là giận quá đi.

Nhan Như Ý giúp con trai sửa lại mái tóc bị làm rối rồi hơi giận giọng nói: "Lại nói hươu nói vượn cái gì thế! Gì mà cứu hay không cứu! Con lớn thế rồi cũng nên cân nhắc chuyện chung thân đại sự đi! Hôm nay có nhiều cô bé ưu tú thế mà con chẳng coi trọng một ai sao?"

"Nuông chiều con nhiều năm thế cũng đủ rồi, nhân cơ hội này thì con mau tìm một đối tượng rồi kết hôn luôn trong năm nay đi!" Lục Sùng Sơn không

vui hạ xuống quân lệnh.

Lục Cảnh Lễ bắt mãi lâu bàu: "Ba mẹ chỉ biết bắt nạt con thôi! Có bản lãnh thì đi mà nói thế với anh con ý!"

Lục Sùng Sơn trợn mắt: "Anh mày cũng thế cả thôi!"

Nhan Như Ý nhìn những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp tới đây hôm nay thì trên mặt hiện rõ sự khao khát: "Mấy cô gái tối nay thật không tệ, nói không chừng sẽ có người Đình Kiêu thích đấy..."

Lục Cảnh Lễ thản nhiên nhìn lướt qua: "Mẹ đừng nói lời trái lương tâm được không, chẳng có ai đẹp bằng chị dâu cả!"

"Chị dâu cái gì mà chị dâu! Đừng có mà gọi bừa!" Lục Sùng Sơn bắt mãi cảnh cáo.

Ông ta biết tối nay Ninh Tịch sẽ không xuất hiện, cho nên quyết định giấu đi chuyện Lục Đình Kiêu đã có bạn gái.

Mặc dù trước đây Lục Đình Kiêu đã từng công khai, nhưng chỉ cần tối nay Ninh Tịch không xuất hiện gây cản trở thì mọi chuyện đều có khả năng.

Tất nhiên là Lục Cảnh Lễ biết ý đồ của cha mình, lúc này anh không nhịn được hắt cho một bát nước lạnh: "Ba, con thấy ba ngây thơ quá đó, ba nghĩ là chị dâu con không đến được thì anh con sẽ mặc cho ba muốn làm gì thì làm sao? Anh con đâu có biết điều, hay nghe lời, lại dễ bắt nạt như con đâu..."

"Cái thằng nhóc này! Nói cái gì thế hả? Không muốn tốt cho anh con sao?" Nhan Như Ý bắt đấm dĩ lắc đầu một cái rồi liếc nhìn đồng hồ treo tường: "Đúng rồi, đến giờ này rồi mà sao anh con còn chưa tới?"

Nhan Như Ý đang chuẩn bị gọi điện hỏi một chút thì hiện trường đột nhiên vang lên những tiếng hô kích động.

Bắt đầu từ cửa, đoàn người tự động tách ra nhường một con đường.

Đi chính giữa là hai thân hình một lớn một nhỏ đang chậm rãi bước vào phòng tiệc.

Người đàn ông cùng một bé trai mặc âu phục cùng kiêu cực kỳ hấp dẫn ánh

nhìn.

Bé con kia mặc một bộ đồ màu đen trầm, trên mặt là biểu cảm lạnh lùng hơi hợt y hệt Lục Đình Kiêu. Đúng là một bản sao hoàn chỉnh của anh, ngay cả bộ dạng từ chối người từ ngàn dặm cũng y đúc.

Mặc dù bé con này có khuôn mặt rất xuất sắc, thừa kế hoàn hảo bộ gien ưu tú của Lục gia cơ mà dấu sao tuổi vẫn còn nhỏ, như thế này có vẻ hơi âm trầm quá chăng?

Trong đám người có người xuất hiện ý nghĩ như vậy thì bé con từ từ tiến đến gần.

Đến gần rồi bọn họ mới phát hiện ở túi ngực của bé con có một món đồ trang sức hình con thỏ con cực kỳ đáng yêu, nhất thời nó khiến cho bé con thêm mấy phần sinh động đáng yêu, khiến mọi người xung quanh nhũn hết cả lòng.

Lục Đình Kiêu vẫn mang một thân hơi thở mạnh mẽ bức bách người người như thường nhưng mà như thế cũng không đủ át đi sự hấp dẫn của khuôn mặt đẹp như điêu khắc kia.

Những cô gái trẻ tuổi tới đây hôm nay vốn còn đang lo sợ vì tin đồn Lục Đình Kiêu đáng sợ lạnh lùng, thế nhưng sau khi thấy người thật thì kích động đến nỗi chỉ kém nhào thẳng tới mà thôi!

--- O ---

Chương 1576: Dấu Sơn Mũi

"Aa a a... trời ơi! Đây... đây chính là Tộc trưởng đại nhân của chúng ta sao?"

"Tộc trưởng đại nhân đẹp trai thế á? Trì Oánh Oánh khôn khiếp! Dám lừa tôi rằng Tộc trưởng đại nhân là một quái vật u ám, tướng mạo xấu xí, cho nên mới ít khi xuất hiện ở sự kiện công khai với không cho phép truyền thông đăng hình! Làm hại tôi từ chối để cô tôi giới thiệu gặp mặt! Tôi phải đi tìm cô ta liều mạng!"

"Trời ơi sao cô ngu thế! Nói vậy mà cũng tin được à? Rõ ràng cô ta muốn triệt tiêu một đối thủ cạnh tranh có hiệu không hả?"

"Tôi cũng muốn được gả cho Tộc trưởng đại nhân! Chú tôi nói nhà chính đang chuẩn bị cho Nhị thiếu và Tộc trưởng đại nhân coi mắt đây!"

"Đừng có nằm mơ, cô nghĩ là muốn làm Tộc trưởng phu nhân dễ thế à? Kể cả Nhị thiếu cô cũng chưa đủ tư cách đâu!"

...

Lục Sùng Sơn mắt nhìn đứa con trai vô cùng ưu tú của mình, tai lại nghe những lời tán dương thì ông ta thấy rất hài lòng.

Đứa con trai này chính là kiêu ngạo cả đời của ông, nó có thể dẫn dắt Lục gia đi đến độ cao chưa từng có, có nói là Tộc trưởng hoàn mỹ nhất của Lục gia cũng không quá đáng.

Nhan Như Ý làm một người mẹ đương nhiên cũng rất vui vẻ, đồng thời đã âm thầm xem xét các cô bé tối nay.

May mà cô gái kia cũng biết thân biết phận, không tới đây tối nay.

"Ồ đệt, cái này không khoa học, sao anh Hai có thể ngoan ngoãn dẫn thân vào ổ sói như vậy được?" Đầu óc Lục Cảnh Lễ có chút mơ hồ, dù sao lấy hiểu biết của anh về anh trai mình thì thân là một hộ thể cuồng ma như Lục Đình Kiêu tuyệt đối sẽ không để một người đàn bà nào khác ngoài Ninh Tịch có cơ hội mơ ước mình.

"Con cho rằng anh con cũng giống con chỉ biết làm mấy việc chẳng ra sao à?" Lục Sùng Sơn trợn mắt nhìn Lục Cảnh Lễ một cái.

"Hừ! Không! Con không tin! Cái này không khoa học!"

Chờ Lục Đình Kiêu đưa bánh bao nhỏ tới chỗ ba người thì Lục Cảnh Lễ lập tức hóa thân thành chó đặc vụ xẹt tới xẹt lui, không buông tha bất cứ một xó xỉnh nào quan sát anh Hai nhà mình.

Lục Đình Kiêu cũng chẳng ngăn cản Lục Cảnh Lễ lên cơn điên, anh cứ đứng đó nói chuyện với Lục Sùng Sơn.

"Lần đầu tiên Tiểu Bảo tham dự đại hội gia tộc, con mang Tiểu Bảo đi làm quen với mọi người đi!" Lục Sùng Sơn từ ái nhìn cháu trai bảo bối nói.

Lời nói ra thì là như vậy, nhưng ý bóng gió trong đó lại là bảo Lục Đình Kiêu mau mang Tiểu Bảo đi khoe khoang nhiều một chút.

"Dạ." Lục Đình Kiêu gật đầu.

"A!!!"

Lục Đình Kiêu còn đang nói chuyện với Lục Sùng Sơn thì Lục Cảnh Lễ đột nhiên hét lên, anh ta như hóa thân thành Columbus khi phát hiện ra đại lục mới mà kéo kéo cổ áo Lục Đình Kiêu: "Trời ơi! Anh hai... anh chú ý hình tượng chút đi~"

Trên cổ áo Lục Đình Kiêu có một dấu son vô cùng rõ ràng, một nửa bên trong một nửa lộ ra ngoài. Khi Lục Cảnh Lễ kéo kéo một cái thì nửa dấu son giấu trong âu phục đã hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Dù sao thì Lục Đình Kiêu cũng là tiêu điểm của tối nay, cho nên làm gì có chuyện không ai phát hiện ra dấu son kia, chẳng qua là không ai dám xác nhận, cũng chẳng ai dám nói bậy thôi.

"Trên áo của Tộc trưởng đại nhân... cái đó... là dấu môi con gái... dấu son?"

"Tôi nghe nói Tộc trưởng đại nhân từng công khai nói ngài ấy đã có bạn gái..."

"Không! Cái này là không thể! Bên người Tộc trưởng đại nhân hoàn toàn không có cô gái nào hết!"

...

Lúc này cả phòng tiệc thay nhau vang lên từng tiếng kính hô, đồng thời là âm thanh trái tim tan vỡ của các cô gái.

Lục Đình Kiêu liếc em trai mình một cái rồi không nhanh không chậm gạt ray Lục Cảnh Lễ ra, lạnh lùng kéo cổ áo lại rồi nói: "Đừng đụng."

Lục Cảnh Lễ làm bộ dạng bản thân trúng 10 ngàn điểm thương tích, ôm ngực nói: "Đệch! Một vừa hai phải thôi có được không hả! Chị dâu không tới vậy mà một mình anh cũng có bản lĩnh hành hạ một bầy chó là sao!"

--- O ---

Chương 1577: Muốn Mặc Giống Ba

Một dấu son môi...

Cứ như thể hành hạ một bày chó...

Cứ như thể tuyên bố với tất cả mọi người rằng anh đã có chủ!

Bất kể cha mẹ nói thế nào thì Lục Cảnh Lễ cũng tin chắc anh Hai mình có chuẩn bị mà đến. Nhưng dùng thủ đoạn hung tàn, đơn giản lại thô bạo như thế thì Lục Cảnh Lễ hoàn toàn không ngờ được.

Các cô gái đều gắt gao nhìn chăm chăm dấu son trên cổ áo Lục Đình Kiêu, nếu ánh mắt có thể phóng hỏa được thì e rằng quần áo Lục Đình Kiêu đã bị thủng vô số cái lỗ.

"Nhìn màu đỏ đó thì hẳn là sản phẩm mới của hãng G màu số NT260! Cái màu này cực kỳ kén người, chỉ cần lệch một tí thôi thì nhìn thô tục cực kỳ! Tôi thấy rất ít người phụ nữ nào có thể làm chủ được màu sắc này, cô gái kia dám dùng màu này..." Là con gái thì đương nhiên ai cũng có hứng thú với son nên thành ra nghiên cứu khá nhiều, vì thế không ít cô gái ở đây chỉ dựa vào màu sắc đã có thể nói ra không ít tin tức liên quan.

"Vậy người phụ nữ của Tộc trưởng đại nhân chắc chắn là một đại mỹ nhân rồi! Thế mới dám dùng màu này! Đau lòng quá, tôi còn chưa cố gắng đã thấy trước kết quả thế nào rồi..."

"Nghe nói Tộc trưởng thích sạch sẽ, sao anh ấy lại để cô gái kia lưu lại dấu son trên cổ áo sơ mi của mình!" Có cô gái ghen tị đến mức nghiêng nát cả răng.

Khí chất của Lục Đình Kiêu thuộc loại lạnh lùng cao ngạo, cả người từ trên xuống dưới đều lộ vẻ không ăn khói lửa nhân gian. Nhưng dấu son kia lại đột nhiên xuất hiện trên người anh tạo thành một sự tương phản đối lập, càng khiến anh thêm gợi cảm quyến rũ đến chết người.

Có thể lưu lại một dấu son trên cổ áo một người đàn ông như thế... điều này có nghĩa là gì... thật là... chỉ mới thoáng nghĩ thôi đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi!!!

Một cô gái mặc một bộ váy ngắn màu đen nhấp một ngụm rượu vang, ánh

mát cô ta hơi đôi nói: "Tôi thấy tôi nay mấy cô nên an phận đi! Tộc trưởng đại nhân đã ám chỉ rõ ràng rồi, anh ta không có quan tâm đây là đại hội gia tộc hay là tiệc coi mắt đâu!"

Nghe cô gái này nói như vậy thì mấy cô gái xung quanh trở mắt nhìn nhau, trong lòng cũng có chút xúc động.

Mặc dù nói thì nói thế nhưng đây là vị trí Tộc trưởng phu nhân của Lục thị đó, ai có thể từ chối cảm dỗ như vậy chứ?

Dẫu cho chỉ có một chút xíu khả năng thì cũng làm gì có ai muốn bỏ qua?

Tại đây mỗi người đều có một tâm tư riêng, còn sắc mặt Lục Sùng Sơn lúc này đã đen hơn cả đáy nồi, Nhan Như Ý cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Không thể phủ nhận rằng, Lục Cảnh Lễ hiểu anh trai nó rất rõ...

"Con đó... aizz... nếu con đã không muốn thì ba mẹ có thể ép con sao? Cần gì phải làm loạn như vậy!" Nhan Như Ý than thở nói.

Lục Đình Kiêu không lên tiếng nhưng vẻ mặt rõ ràng đang nói anh không tin vào lời của bà.

Nhan Như Ý có chút lúng túng ho nhẹ một tiếng, rõ ràng, chính bà nói ra những lời như thế cũng có chút chột dạ. Dẫu sao gần đây bà vẫn luôn ngầm ngầm chuẩn bị chuyện này, những cô gái có mặt ở đây hôm nay đều do chính tay bà cẩn thận chọn lựa.

Mặc dù Lục Sùng Sơn đã tức điên lên rồi nhưng ông ta cũng chẳng thể làm lớn chuyện ngay giữa chón đông người thế này, nên chỉ có thể âm trầm nhìn xuống: "Còn không nhanh đi thay đồ đi."

Không đợi Lục Đình Kiêu nói chuyện thì bánh bao nhỏ đã lên tiếng: "Ông nội, con muốn mặc giống ba!"

Hai cha con rõ ràng đang mặc đồ đôi, ngay cả đá quý trang sức trên cổ áo sơ mi cũng giống nhau.

Lục Sùng Sơn thấy cháu trai bảo bối mở miệng vàng ra nói thì vô cùng hòa ái gật đầu: "Được được được, không thay thì không thay! Tiểu Bảo thích là được rồi!"

Lục Đình Kiêu nhìn con trai nhà mình, nghe được cái từ "ba" gián tiếp kia thì hơi nướng mày. Vì bảo vệ mẹ mà thằng nhóc này cũng hy sinh lớn ghê ta.

--- O ---

Chương 1578: Máu Chốt Nằm Trên Người Tiểu Thái Tử

Con sóng máu son môi tạm thời chấm dứt tại đây, nhưng mà Lục Đình Kiêu vẫn một mực giữ lấy máu son tuyên thệ chủ quyền kia cũng là cách cực kỳ hữu hiệu để khống chế tình hình.

Hậu quả chính là...

"Anh Hai! Anh thật quá đáng hu hu hu..."

Vì Lục Đình Kiêu có khiên chống đỡ nên vô số hỏa lực đều nhằm thẳng Lục cảnh Lễ mà bắn.

Ngay cả những người đánh chủ ý lên vị trí Tộc trưởng phu nhân cũng đều nhận ra là việc tìm cơ hội bên Lục Đình Kiêu là chuyện không thể, mà dù có thể thì bọn họ cũng không có lá gan đó.

Lục Đình Kiêu đã công khai rồi vậy bọn họ còn chạy đi tìm chết làm gì. vì thế, không ít người đầu óc linh hoạt liền đổi phương hướng ra tay.

ví dụ, như người con trai duy nhất của Lục Đình Kiêu.

"Có tin đồn nói là cô gái bên cạnh Lục Đình Kiêu hôm nay rất được lòng Tiểu Thái tử! Lục Đình Kiêu không gần nữ sắc cho nên cô ta hoàn toàn là nhờ vào Tiểu Thái tử mới lên chức thành công!"

"Tôi nghe nói thân phận cô gái kia cũng không ra gì, nhưng mà cô ta đem Tiểu Thái tử ăn gấu gao nên ngay cả Lục lão gia và Lục lão phu nhân cũng phải cho cô ta vài phần mặt mũi!"

"Xem ra máu chốt vẫn là Tiểu Thái tử rồi!"

"Cô giờ mới ngộ ra đấy à? cô nhìn Quan gia kia mà sáng mắt ra đi!" có người nhìn về phía cách đó không xa.

Quan Thụy mang theo đứa con trai lớn là Quan Tử Hòa với cháu trai Quan Trí Thần nhiệt tình chào hỏi với đám người Lục Sùng Sơn.

Đe tránh tỏ ra quá tận lực mà lần này Quan gia dứt khoát không để Quan Tử Dao xuất hiện.

Trước đây bọn họ quá mức ân cần khiến cho người ta dễ dàng coi thường, hưởng hồ Quan gia hiện giờ đã không giống ngày xưa.

Quan Tử Hào vừa mới về nước đã lấy được một hợp đồng đầu tư vật liệu xây dựng cho chính phủ, tiền lời của công trình này đủ để Quan gia mở rộng gấp hai. Nhờ hợp đồng này mà coi như Quan gia đã đứng vững gót chân ở trong nước.

Quan Tử Hào tướng mạo anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, thái độ tao nhã lễ phép: "Chú Lục, nghe nói trong tiệc mừng thọ lần trước Trí Thần nhà cháu gây chuyện không vui! Cháu đã dạy dỗ nó rồi, Trí Thần còn nhỏ nên tính tình có phần thẳng thắn không hiểu những quanh co uốn lượn! Nếu có gì không lễ phép hay chỗ nào không hay thì cháu xin thay mặt Trí Thần xin lỗi chú."

Ánh mắt Lục sùng Sơn khẽ đánh giá Quan Tử Hào nhiều năm không gặp, ông ta thấy khí độ của đối phương cũng có mấy phần tán thưởng nên mở miệng nói: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần nhắc lại."

Mặc dù chuyện ngày đó khiến ông ta rất giận Quan gia, nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến Lục sùng Sơn thấy hài lòng. Tất cả những tin đồn bất lợi của Tiểu Bảo đều được giải quyết.

Lại cộng thêm việc gần đây Quan gia phát triển không tệ, mà đối phương cũng để ý đến cảm thụ của bọn họ, không để Quan Tử Dao đến đây hôm nay nên ông ta cũng không làm quá lên làm gì.

Coi như không thành sui gia thì cũng không cần thêm một kẻ địch.

"Em Tiểu Bảo, anh xin lỗi em! Ngày đó là anh không đúng, không nên tin mấy tin vịt kia mà hiểu lầm em! Không ngờ em còn nhỏ vậy mà đã lợi hại thế, coi như anh phục em!" Thái độ của Quan Trí Thần cũng rất chân thành, hơn nữa lại khen Tiểu Bảo một phen.

Hừ, chỉ là một thằng nhóc con chưa dứt sữa làm sao có thể dễ dàng lấy được hảo cảm của mình chứ.

Nêu không phải ba với ông nội bắt nó làm thế thì còn lâu nó mới nói với thằng nhãi con này những lời trái lương tâm như vậy.

Quan Trí Thần vừa giấu cọt trong lòng vừa lấy ra một khối rubik rồi nhiệt tình đưa cho Tiểu Bảo: "Khối rubik đặc biệt này là cha mang từ Mỹ về cho

anh đây, anh thích lắm, mất một tiếng mới giải được nó ra! Anh tặng em, chơi nó có thể giết thời gian."

--- O ---

Chương 1579: Bụng Bánh Bao Nhỏ Nhà Minh Thiệt Đen

Giọng điệu Quan Trí Thần nghe thì có vẻ thân thiết, nhưng thực tế lại ẩn giấu một tia ngạo mạn.

Chỉ cần người hơi biết một chút cũng thấy khối rubik này rất khó giải. Người bình thường ít nhất phải mất năm ba tuần lễ còn nó chỉ mất một tiếng đã giải xong.

Lúc ấy cha cũng phải khen nó ấy!

Bánh bao nhỏ nhìn Quan Trí Thần, rồi lại nhìn khối rubik Quan Trí Thần đưa tới, nhóc chớp chớp mắt làm ra vẻ suy tư.

Mẹ nói khi người khác nói chuyện với mình mà mình không để ý tới người ta là hành vi không lễ phép.

Vì thế Bánh bao nhỏ nhận lấy khối rubik rồi bắt đầu xoay xoay.

Quan Trí Thần nhìn Tiểu Bảo nhận quà của mình rồi bắt đầu chơi thì nó tỏ vẻ đắc ý nhìn cha với ông nội mình một cái. Sau đó nhân cơ hội đến gần Bánh bao nhỏ bày đặt hướng dẫn: "Em Tiểu Bảo, em làm thế thì không thể khiến mỗi mặt đều là một màu đâu... Đê' anh dạy em kỹ xảo chơi nhé... Trước tiên phải xoay cái này, còn có... ai, không đúng rồi, em cứ xoay linh tinh thì là không được... em phải làm theo anh dạy em..."

Quan Trí Thần đang tỏ vẻ mình là anh lớn mà kiên nhẫn chỉ bảo em trai, kết quả một giây sau nhìn lại khối rubik trong tay Tiểu Bảo mà cứng họng.

Tiểu Bảo cầm khối rubik không đến hai phút đã giải xong trong tay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng chút cảm xúc nào nhìn về phía Quan Trí Thần rồi nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh dựa theo những gì mẹ dạy mà bình tĩnh nói: "Cám ơn, chơi rất vui."

Quan Trí Thần: "..."

Thật sự là... để giết thời gian rất tốt nha! Hai phút...

"Phụt!!!" Lục cảnh Lễ vất vả lắm mới thoát ra khỏi đám người kia thì liền thấy một màn này. Anh chàng không nhìn nổi mà bật cười ra tiếng rồi bị Lục

sùng Sơn tròng mắt mới cố thu lại.

Bụng Bánh bao nhỏ nhà mình thiệt đen mà! Thực lực quá mạnh! Tức chết người mà không cần đèn mạng!

Mặc dù Lục Sùng Sơn trợn mắt cảnh cáo Lục cảnh Lễ, nhưng trên thực tế thì trong lòng ông ta cũng sung sướng lắm!

Chỉ có Lục Đình Kiêu vẫn tỏ vẻ bình thản, biểu tình như thể đã nắm rõ sức chiến đấu của con trai nhà mình như lòng bàn tay, từ đầu tới cuối không có chút lo lắng nào cả.

Quan Trí Thần ghen đỏ mặt, thiếu chút nữa hộc máu.

Đáng chết, thằng nhãi con này cố ý làm nhục mình đúng không?

Bởi vì ông nội với cha đã căn dặn trăm nghìn lần cho nên dù bị mất mặt nhưng Quan Trí Thần hoàn toàn không dám nổi giận, trái lại còn cố gắng nở nụ cười tán dương: "Khụ, Tiểu... Tiểu Bảo thật lợi hại, nhanh thể đã giải xong rồi! Cách của em thật đặc biệt, anh chưa bao giờ thấy qua..."

Quan Tử Hào đương nhiên nhìn ra con trai mình sắp không chịu nổi vì vậy gã đứng ra dàn xếp: "Trí Thần, con đưa em Tiểu Bảo qua bên kia chơi đi! Nhớ chăm sóc em cẩn thận đấy!"

Lúc trước gã không có mặt thì thôi, nhưng lúc này được nhìn thấy tận mắt thì gã cũng không khỏi thừa nhận rằng, vị Tiểu Thái tử này của Lục gia thật sự không đơn giản.

"Dạ thưa ba, con biết rồi!" Quan Trí Thần hít sâu một hơi tiếp tục móc nối quan hệ với người mình ghét.

Sau khi hai đứa bé rời đi, Quan Thụy cười ha hả nói với Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý: "Trí Thần nhà thôi lúc ở nhà cứ luôn miệng khen Tiểu Bảo, nói chỉ có Tiểu Bảo mới khiến nó có hứng thú trao đổi, bàn luận, thật là giống y hệt Tử Dao cùng Đình Kiêu năm đó..."

Quan Tử Hào nhìn về phía Lục Đình Kiêu như thể bạn cũ đã lâu không gặp mà không ngừng hàn huyên.

Cha thì hầu hai ông bà của Lục gia, anh trai thì hầu Lục Đình Kiêu, cháu thì móc nối với Tiểu Thái tử.

Cho dù hôm nay Quan Tử Dao không tham dự nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra ý đồ của Quan gia, chẳng qua là chiêu số người ta quả thật rất cao.

--- O ---

Chương 1580: Không Thể Ngừng Đào Chân Tường

Nói tới thì Quan gia và Lục gia đúng là có mối quan hệ khá lâu năm.

Cha chú của Quan Thụy là thế giao với Lục gia, trong gia tộc Quan thì cũng có mấy người có dính dáng quan hệ thông gia với Lục thị. Chưa kể các mối quan hệ hợp tác làm ăn thì đúng là hai bên quan hệ rất mật thiết, cho dù mấy năm trước Quan gia ở nước ngoài nhưng vẫn chưa từng ngừng qua lại.

Sau khi Quan gia về nước thì có vài chuyện khiến hai nhà nổi lên hiềm khích, nhưng đầu sao giao tình trăm năm vẫn bày ở đó.

Nhưng mà, tối nay những người có thực lực mơ ước tới vị trí Tộc trưởng phu nhân mắt thấy Quan gia một người một ngựa đoạt trước tiên cơ thì đương nhiên không nhin nữa mà rối rít để con cháu nhà mình đi lấy lòng Tiểu Thái tử, đồng thời cũng tìm đủ cách ló mặt trước Lục Sùng Sơn và Nhan Như mà tiến cử người của mình.

Còn những người khác thấp bé nhẹ cân hơn cũng tự biết mình là ai, không có đi mơ tưởng cái vị trí kia mà nắm chặt thời cơ mở rộng móc nối mạng lưới giao thiệp.

Phải biết rằng, những người có thể tham dự buổi tiệc này đều là những người đỉnh của đỉnh, nhất là những người thuộc dòng chính của Lục gia và các đại cổ đông, đây đều là những nhân vật thường ngày khó gặp.

Lục Đình Kiêu đáng nhẽ càng phải là đối tượng bị bao vây mời rượu tới tấp, nhưng mà trước mặt vị Tộc trưởng trẻ tuổi này chẳng ai dám làm gì quá đà, bọn họ chỉ đơn giản mời một ly rượu rồi đi.

Đám người hơi có chút mặt mũi thì dè dặt hàn huyên mấy câu, báo cáo tình hình phát triển một chút. Chỉ có những người thuộc dòng chính như Lục Sùng Viễn mới dám cùng cháu mình chuyện trò, hơn nữa còn nhắc đến vài vấn đề nhạy cảm.

"Đình Kiêu này, có câu nói rất hay là thành gia rồi lập nghiệp! Chuyện hôn nhân đại sự của mình thì cháu cũng nên cân nhắc một chút đi, coi như không phải vì mình thì cũng nên vì con!" Lục Sùng Viễn khuyên nhủ rất chân thành, còn thử thăm dò nói một câu: "Chú thấy Quan Tử Dao cũng được đấy! Hai đứa là thanh mai trúc mã, tính tình cũng giống nhau, rất thích hợp đấy!"

Rõ ràng Lục Sùng Viễn theo phe Quan Trí Viễn.

Gần đây Quan Tử Hào nhận được hợp đồng cung cấp vật liệu cho chính phủ thì đối tượng hợp tác của gã chính là chi nhánh do Lục Sùng Viễn phụ trách. Em vợ của Lục Sùng Viễn cũng chính là vợ của Quan Thụy, hai nhà có quan hệ như thế nên đương nhiên ông ta sẽ nói đỡ cho Quan gia.

Hạ Tĩnh Thù ngồi một bên nghiêng đầu hỏi con gái Lục Hân Nghiên: "Hân Nghiên này, sao hôm nay chị Tử Dao của con không đến?"

Lục Hân Nghiên nhìn trái nhìn phải rồi nói: "Chị Tử Dao không đến à? Con có biết đâu..."

Hạ Tĩnh Thù sảng giọng: "Quan hệ của con với Tử Dao tốt như thế thì sao lại không biết chứ? Chẳng phải đã bảo con mang Tử Dao đến nhà chơi nhiều chút sao? Cuối cùng riết rồi cũng chẳng thấy đâu..."

"Mẹ, đừng làm phiền con nữa! Đã bảo không biết là không biết rồi mà! Con gái mẹ bây giờ đang làm chuyện lớn, con bận lắm!" Lục Hân Nghiên nói rồi giậm chân bỏ chạy.

Dù sao thì Ninh Tịch cũng coi như là đã từng cứu cô một mạng, lần đầu tiên làm ăn thành công trong đời cũng là nhờ Ninh Tịch. Lục Hân Nghiên có không biết điều cỡ nào đi chăng nữa cũng biết không thể giúp người ta đào góc tường của Ninh Tịch được!

Nhưng mà, quan hệ của cô ta với chị Tử Dao rất tốt, ba mẹ lại nghiêng về hướng Quan gia cho nên hôm nay Lục Hân Nghiên cũng chỉ có thể cố gắng trốn tránh, chẳng giúp bên nào cả để sau này đỡ khó ăn nói.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên ngoài cửa có người bước vào, mọi người đều quay đầu ra nhìn.

Nhìn xong thì đa số người có mặt đều lộ vẻ trốn tránh, toàn bộ phòng tiệc nhất thời yên tĩnh lại. Một lát sau mới tiếp tục nói chuyện phiếm, chẳng còn ai nhìn ra cửa nữa như thể cố ý tránh người vừa tới kia vậy.

--- O ---

Chương 1581: Lưu Lạc Đến Nước Này

Lục Sùng Sơn có hai em trai và ba cô em gái, ba cô em gái đều lấy chồng xa, dù trước kia gia cảnh nhà chồng có thế nào nhưng bây giờ vì có cái cây cổ thụ là nhà họ Lục làm chỗ dựa thế nên đều phát triển khá tốt.

Em trai thứ hai thì là Lục Sùng Viễn, vợ ông ta là Hạ Tĩnh Thù, con gái là Lục Hân Nghiên, cả nhà đều ở Đê Đô, quản lý một số sản nghiệp quan trọng của nhà họ Lục, là những người gần trung tâm quyền lực nhất.

Còn về phần một đứa con trai khác của Lục lão gia tử, xếp thứ tư trong nhà tên là Lục Sùng Minh, đã lưu lạc đến mức chỉ có thể lộ mặt trong đại hội gia tộc hàng năm, hơn nữa còn giống như một điều cấm kỵ, rất ít khi được nhắc đến.

Kẻ đứng ở cửa lúc này chính là chú tư của Lục Đình Kiêu, Lục Sùng Minh.

Ban đầu vì quyền thừa kế gia tộc mà Lục Sùng Sơn, Lục Sùng Viễn, Lục Sùng Minh đấu đá lẫn nhau rất khốc liệt, dù sao thì cũng không có kẻ nào là không thèm muốn cái vị trí đó cả.

Cuối cùng năng lực của Lục Sùng Sơn sâu nhất, lại thêm có sự yêu thích của Lục lão gia tử nên là người thừa kế mà Lục lão gia tử vừa ý nhất. Cho dù là Lục Sùng Viễn và Lục Sùng Minh có kết bè, kết phái ngầm đấu hay công khai tranh giành thì người cuối cùng giành được quyền thừa kế gia tộc vẫn là Lục Sùng Sơn.

Lục Sùng Viễn là một người biết thời biết thế, ông ta biết không thể địch lại nên nguyện ý lùi về phía sau, sống một cuộc sống vô cùng dễ chịu cho đến tận hôm nay.

Nhưng mà, Lục Sùng Minh lại là một kẻ có dã tâm, có mưu kế, lúc Lục lão gia tử còn sống thì còn biết kiềm chế đôi chút. Khi Lục lão gia tử vừa nhắm mắt xuôi tay qua đời không lâu, dã tâm cất giấu bao lâu lập tức ngóc đầu trở dậy. Năm năm trước ông ta đã gây ra một trận nội đấu trong gia tộc, suýt chút nữa khiến toàn bộ nhà họ Lục sụp đổ.

Lúc đó, Lục Sùng Sơn lao lực quá mức bệnh cũ phát tác, nguy kịch đến nỗi nằm liệt trên giường, cả Lục thị đều rối loạn tanh bành.

Cũng may là trong khoảng thời gian này, Lục Đình Kiêu vừa quay về từ phố

Wall, lập tức tiếp nhận quyền thừa kế và địa vị Tộc trưởng trong tay Lục Sùng Sơn, dùng thủ đoạn tàn bạo như sấm chớp gió giạt mà cho đến tận bây giờ vẫn còn khiến người ta kinh hãi dẹp yên cuộc nội đấu suýt chút nữa hủy diệt nhà họ Lục. Sau khi đào cả ổ của Lục Sùng Minh lên, anh đuổi ông ta đến một công ty chi nhánh vùng duyên hải, từ đó ông ta hết khả năng Đông Sơn tái khởi.

Đối với những người xung quanh mà nói, kết cục của Lục Sùng Minh đã không tính là tệ. Bởi vì quy tắc của nhà họ Lục là không cho phép huynh đệ tương tàn, cho nên lúc đầu Lục Đình Kiêu mới không đuổi tận giết tuyệt, dù gì Lục Sùng Minh cũng nắm trong tay 5% số cổ phần của tập đoàn Lục thị, chỉ cần ông ta yên phận, cả đời cũng có thể hưởng vinh hoa phú quý

Nhưng mà, đối với một kẻ suốt ngày chỉ nhằm nhằm tranh giành quyền thừa kế gia tộc như Lục Sùng Minh mà nói, ngày hôm nay trong tay ông ta chỉ có một căn nhà dột nát, rồi ngồi đó trơ mắt nhìn đám hậu bối ngồi trên cái vị trí ông ta mơ ước, tận hưởng tất cả vinh quang. Mà, ông ta lại bị mọi người trốn tránh xa lánh như thể ôn dịch, sự khác biệt lớn như thế thu thế làm sao ông ta chịu cho nổi...

Sau khi, Lục Sùng Minh bước vào liền ôm một bụng đầy tâm sự, về mặt sấm sì ngồi một góc quầy bar.

Không lâu sau đó một gã trung niên dáng vẻ béo mập cầm ly rượu đi đến bên cạnh Lục Sùng Minh cười nịnh nọt: “Tứ thiếu, lâu rồi không gặp, dạo này ra sao rồi?”

Nhìn thấy người đến, trong đáy mắt Lục Sùng Minh thoáng hiện vẻ chán ghét.

Gã này lên là Ngô Kiến Đạt, lúc đầu chẳng qua chỉ là một con chó chạy việc vặt dưới trướng của ông ta, kết quả, sau khi nhìn thấy Lục Sùng Sơn lên nắm quyền thì ngoắt một cái quay sang làm chó của Lục Sùng Sơn, phản bội ông ta, tiết lộ rất nhiều bí mật. Dựa vào chút công lao ban đầu thế mà giờ cũng ra dáng nghiêm chỉnh đạo mạo.

Giờ hử còn dám nói chuyện với ông ta đấy!

Với tính cách trước kia thì có lẽ Lục Sùng Minh đã sớm đá cho con lợn này một phát rồi. Nhưng giờ đã khác xưa, hồ lạc đồng bằng bị chó khinh chỉ đành im lặng nhẫn nhịn.

A

--- O ---

Chương 1582: Ông Đây Phế Mày

Ngô Kiến Đạt uốn cái bụng bịa béo phệ thở dài, “Ôi, Tứ thiếu, không phải tôi nói anh đâu, nhưng mà con người ấy à phải biết thức thời một chút! Anh nhìn Lục Sùng Viễn xem, giờ sống sung sướng biết mấy...”

Lục Sùng Minh lắc lắc thứ chất lỏng màu đỏ tươi trong ly: “Hừ, chẳng qua cũng chỉ là một con chó bên cạnh Lục Sùng Sơn mà thôi!”

“À, khụ khụ...” Tuy rằng Lục Sùng Minh đang mắng Lục Sùng Viễn nhưng rõ ràng là mắng luôn cả Ngô Kiến Đạt ông.

Ngô Kiến Đạt ho khẽ một tiếng, nói với giọng thâm tình thăm thiết lắm: “Tứ thiếu! Tôi biết anh hận tôi chuyện năm đó, nhưng mà lúc đó tôi không làm như vậy, thì tất cả mọi người đều phải chết chung! Trên tôi còn mẹ già, dưới còn con nhỏ, sao có thể để cả nhà già trẻ đi theo tôi được, đúng không?”

Thực ra thì, đi theo vị đó cũng không tồi, không thể phủ nhận Lục Đình Kiêu này tuy rằng tuổi tác không lớn nhưng quả thật đúng là một nhân vật tầm cỡ!”

Ngô Kiến Đạt nói rồi nhìn về phía Lục Đình Kiêu một cái, có vẻ hâm mộ lên tiếng: “Cũng không biết Lục Sùng Sơn kiếm đâu được phúc mà sinh được mấy thằng con tốt thế. Lục Cảnh Lễ, dù có hơi tầm thường nhưng ai nhìn mà chẳng biết người ta là đại trí giả ngu! Lục Cảnh Lễ nếu như không có cái tính này thì liệu nhà họ Lục còn có được cảnh yên ổn, thái bình như thế này nữa hay không? Không ít người đổ mắt mong chờ hai anh em họ bất hòa, để nhân cơ hội nhảy vào đấy!”

Nói đến sau cùng, mục đích của Ngô Kiến Đạt cuối cùng cũng lộ ra, ông ta sán đến trước mặt Lục Sùng Minh khuyên giải: “Tứ thiếu, bây giờ không giống ngày xưa nữa, tất cả đều thành cục diện đã định rồi, không bằng anh cứ mềm mềm một tí đi, để Lục Tổng điều anh quay về! Cứ ở mãi cái đất khi ho cò gáy đó cũng không phải là chuyện hay...”

Ngô Kiến Đạt đương nhiên chẳng tốt bụng đến mức có lòng tốt nói những lời này đâu, mà là vì ông ta là bộ hạ cũ của Lục Sùng Minh. Cho nên, dù trước kia có phản bội nhưng rốt cuộc vẫn bị đề phòng, có cố gắng đến mấy cũng không vào được tầng lớp lãnh đạo trung tâm của Lục thị.

Nếu như... Lục Sùng Minh chịu cúi đầu, hoàn toàn quy thuận Lục Sùng

Son, vậy thì ông ta có cơ hội để thăng tiến...

Lục Sùng Minh sao có thể không hiểu được mục đích của Ngô Kiến Đạt, lập tức phẫn nộ gào lên: “Cút, còn ở bên tai ông mà sủa nữa là ông phế mày đấy!”

Vẻ mặt của Ngô Kiến Đạt thoáng chốc đã ngẩn ra, đen mặt đứng dậy, trong miệng không ngừng lầm bầm mắng chửi: “Hừ cái thứ gì chứ? Vẫn coi mình là Tứ thiếu của nhà họ Lục thật đấy à? Mắng người khác là chó mà không tự nhìn lại mình xem có khác gì chó nhà có tang đâu!”

“Mày...” Bị cái loại người đó nhục mạ, Lục Sùng Minh tức đến nổi cả người run bần bật.

Ánh mắt âm độc của ông ta hướng về phía người đàn ông trẻ tuổi đang được mọi người vây quanh kia, hai nắm đấm nắm lại thật chặt...

Lục Đình Kiêu!

Nếu không phải là nó, ông ta sao phải lưu lạc đến nước này, tất cả những thứ này nên thuộc về ông ta mới đúng!

Năm đó ông ta chỉ còn cách thành công một bước kết quả lại bị Lục Đình Kiêu vừa mới về nước hủy hoại hoàn toàn, từ đó không còn cơ hội để trở mình nữa.

...

Cách đó không xa, trong lúc khốn quẫn, Lục Cảnh Lễ liền gọi cho Giang Mục Dĩ hồng tìm người phân tán hỏa lực cho mình.

“Alo! Giang Mục Dĩ! Cháu đến ngay lập tức cho cậu, nhanh!”

“Nào cháu có đứt dây thần kinh nào đâu mà qua đó! Cháu không đi!” Đầu dây bên kia vang lên tiếng Giang Mục Dĩ chơi game âm âm.

“Không đến cậu mày nói với Tiểu Tịch Tịch mày thích chị ấy đó!”

Vừa mới dứt lời, đầu dây bên kia đang vang lên tiếng trò chơi thông báo “nhiệm vụ thất bại”: “Đờ phắc!!!”

“Mau lên, cậu cho mày 10 phút!”

“Cậu hai, cậu ăn nói cho cẩn thận chứ, con mắt nào của cậu nhìn ra cháu thích con nhỏ đó? Mắt cậu bị mù à?”

Ờ mờ! Sao ai cũng lấy cái này ra uy hiếp anh thế nhỉ?

--- O ---

Chương 1583: Bóng Tối Bao Phủ!

"Không đến đúng không? vậy bây giờ cậu gọi điện cho Tiểu Tịch Tịch này! cậu gọi này!"

"Đến - ngay - bây - giờ - đây!" Giang Mục Dã nghiêng răng nghiêng lợi.

Quả nhiên, rất nhanh chóng Giang Mục Dã đã có mặt.

Tuy rằng Giang Mục Dã không có quan hệ huyết thống với nhà họ Lục nhưng lại rất thân cận với dòng chính, cho nên uy vọng của nhà họ Giang trong gia tộc cũng không hề nhỏ.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là thân phận đại minh tinh vạn người mê của Giang Mục Dã.

Quả nhiên Giang Mục Dã vừa đến, áp lực của Lục cảnh Lễ trong nháy mắt đã giảm đi một nửa.

Mãi cho đến khi âm nhạc trong đại sảnh bữa tiệc tạm thời dừng lại, người dẫn chương trình mời Lục Đình Kiêu lên phát biểu, Lục cảnh Lễ và Giang Mục Dã mới coi như là thoát nạn, cả hai nhanh chóng lẩn ngay vào trong góc.

Giang Mục Dã thở hắt thở không ra hơi: "Hôm nay ông cậu Cả của cháu đâu có mang theo bạn gái đâu, theo lý mà nói đám người đó phải xuống tay với cậu cả mới đúng chứ, vì cái lông gì mà lại điên cuồng với chúng ta đến vậy... Chuyện này thật vô lý!!!"

Khóe miệng Lục cảnh Lễ giật giật: "Xin hãy nhìn theo hướng mười giờ, nhìn cổ áo sơ mi của cậu cả cháu đi kia."

"Hả? Cổ áo thì làm sao cơ?" Giang Mục Dã thuận theo hướng Lục cảnh Lễ chỉ nhìn sang, ngay sau đó liền phun luôn ngụm rượu trong miệng ra: "Đệt!!!"

Giang Mục Dã ho sặc sụa: "Đừng có nói với cháu là... cậu cả vác cái dầu này chường cho thiên hạ xem cả buổi tối đây nhé?"

Lục cảnh Lễ thật thà gật đầu: "ừ đúng rồi! Cháu nói xem có ác không?"

Giang Mục Dã: "Ác vãi chường..."

Anh không muốn nói thêm cái gì nữa đâu...

Chạm đầu chề bai nói xấu với Lục Cảnh Lễ một lúc, ánh mắt Giang Mục Dã thoáng liếc đến cảnh Ngô Kiên Đạt vừa mới len lén chạy ra tìm Lục Sùng Minh, vì thế không nhịn được liền nói: “Cậu Hai, cái gã chui chui nhủi nhủi kia, cậu thật sự không cần đề phòng một chút à?”

"Có gì mà phải đề phòng, trong trường hợp như ngày hôm nay với cái lá gan của Ngô Kiên Đạt, cháu cho rằng ông ta dám làm cái gì à? Chắc chắn là lại đi khuyên giải gì rồi!" Lục Cảnh Lễ tỏ ra chẳng có gì là đáng ngạc nhiên.

Giang Mục Dã chặc một cái, "Cái ông chú Tư này của cậu vẫn còn chưa từ bỏ ý định à?"

Lục Cảnh Lễ cười lạnh một tiếng: "Từ bỏ ý định? Trước đó còn ngậm liên lạc với cậu cơ, thế một lòng theo cậu, muốn giúp cậu “soán vị” nữa là! ông ta coi cậu là thằng ngốc chặc? Lại còn muốn liên minh với cậu để lật đổ chính anh trai mình! Cậu là cái chần bồng bé bỏng âm áp của anh Hai cậu đấy nhé!"

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt đầy tự hào.

Khóe miệng Giang Mục Dã giật giật, nhưng mà đúng là không thể phủ nhận, trên thế giới này ai có thể phản bội Lục Đình Kiêu chứ Lục Cảnh Lễ là tuyệt đối không thể. Lục Sùng Minh thế mà lại không nhận ra được điều này chẳng trách lại lưu lạc đến nước này...

"Chào buổi tối."

Lúc này, trên sân khấu vang lên giọng nói trầm thấp của Lục Đình Kiêu.

Lời mở đầu vô cùng gọn gàng giống như chủ nhân của nó.

Trong sảnh lập tức vang lên một tràng vỗ tay rào rào, ánh mắt của tất cả mọi người đều mang sự sùng kính vô hạn với vị Tộc trưởng trẻ tuổi đứng trên sân khấu.

“Trong một năm vừa qua, dưới sự đồng tâm hiệp lực của các vị, tập đoàn Lục thị đã có được thành tích xuất sắc nhất từ trước đến nay trong lịch sử, vượt qua dự tính đầu năm về số lượng hoàn thành các hạng mục...”

Nhìn con trai đứng trên sân khấu, vẻ mặt Lục Sùng Sơn tràn đầy tự hào vào

kiêu ngạo, trong lòng cảm khái không thôi.

Khi sinh thời mà có thể nhìn thấy nhà họ Lục phát triển đến được tầm cao này, đợi tới ngày ông ta xuống suối vàng rồi thì cũng có thể thân nhiên đối mặt với liệt tổ liệt tông nhà họ Lục.

Sau khi bài phát biểu của Lục Đình Kiêu kết thúc, Lục Sùng Sơn đón lấy micro, nói với vẻ đầy kích động: “Vừa nãy Đình Kiêu đã nói rất đầy đủ, tôi cũng không nói nhiều nữa. Lục Sùng Sơn tôi cả đời này không có công tích gì to lớn, chỉ mong giữ gìn được cơ nghiệp của tổ tiên, bảo vệ cho Lục thị chúng ta tiếp tục phồn vinh. Mà, điều khiến cả đời này tôi đặc ý nhất đó chính là có được hai người con trai ưu tú này.”

“Mọi người đều biết, dựng cơ nghiệp dễ, giữ cơ nghiệp khó, đối với gia tộc chúng ta mà nói điều quan trọng nhất không phải là quyền thế không phải là tài lực mà là con cháu ưu tú. Đó mới là điều có thể giữ được cho gia tộc mãi thịnh vượng không suy. Đó là nguyên nhân vì sao từ trước đến nay tôi đều yêu cầu mọi người chú trọng việc dạy dỗ giáo dục con cháu.”

“Tôi tin chắc rằng, Đình Kiêu có thể đưa tất cả mọi người, đưa nhà họ Lục chúng ta đi lên một tầm cao mới...”

“Uỳnh!!!”

Lục Sùng Sơn còn chưa nói xong, một tiếng động rất lớn đã vang lên, cả sảnh đều bị màn đêm âm trầm phủ chụp...

Trong nháy mắt như thể bóng đêm đã giáng xuống...

--- O ---

Chương 1584: Đến Từ Địa Ngục

"A"

“Chuyện gì xảy ra thế này..

“Cái gì vậy?”

Cùng với tiếng ồn ào kinh hô của đám đông, cả căn phòng khắp nơi đều là những cánh hoa đang rơi rụng, cánh hoa màu đen... ngụ ý không lành.

Lục Cảnh Lễ dùng ngón tay kẹp lấy một cánh hoa, vẻ mặt anh lạnh như băng, ngay lập tức anh nhớ đến bó hoa màu đen xuất hiện trong buổi mừng thọ của cha mình - bó hoa Mạn Đà La đen....

Ý nghĩa của Mạn Đà La đen là báo thù!

Cái gì nên đến... cuối cùng vẫn phải đến!

Lục Cảnh Lễ vô thức nhìn về phía anh Hai Minh, thấy anh mình từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, như thể anh ấy đã đợi cảnh tượng trước mắt này rất lâu rồi.

Kèm theo trận mưa hoa dày đặc ập đến, một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc màu trắng đứng ở cửa, trong tay bung một thứ gì đó dài dài không rõ đang từng bước từng bước tiến vào đại sảnh...

“Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế này?” “Hệ thống an ninh đột ngột xảy ra sự cố rồi!”

“Rốt cuộc người này làm thế nào để vào vậy...”

"Tôi... chúng tôi cũng không biết!"

“Còn không mau giải quyết đi!”

Đại sảnh loạn cào cào, trên sân khấu, Lục Sùng Sơn đối mặt với người đàn ông trẻ đang bước từng bước một hướng về phía mình, không hiểu sao trong lòng hiện lên một cảm giác hoảng sợ bất thường.

“Cậu là ai?” Từ loa vang lên tiếng chất vấn của Lục Sùng Sơn.

Khí thể của người đàn ông trẻ tuổi này cực kỳ âm trầm quý dị, từng bước từng bước một giẫm lên những cánh hoa màu đen như thể đang bước trên con đường Hoàng Tuyền. Một mình cô độc đi ra địa ngục, như thể kéo theo hàng ngàn, hàng vạn lệ quý... cảnh tượng vô cùng kinh khủng, thoáng chốc thể nhưng không một ai dám đến gần anh ta...

"Đứng lại cho tôi!" Lục sùng Sơn lại quát to, nhưng mà trong giọng nói tưởng như lạnh lùng đó lại chứa đựng cả sự kinh hoàng và khiếp sợ mà ngay đến cả bản thân ông ta cũng không phát giác được.

"Ha..."

Cả hội trường yên tĩnh đến mức ngay tiếng kim rơi cũng nghe được, người đàn ông trẻ tuổi đó cười khẽ một tiếng, tiếng cười này khiến tất cả mọi người ở đây đều nổi da gà.

Tiếp theo đó, giọng nói trầm trầm thong thả của anh ta vọng vào trong tai mỗi người: "ông sinh ra tôi mà lại hỏi tôi là ai? Đây là đạo lý gì vậy... người cha thân yêu của tôi..."

"Cậu..." Vẻ mặt của Lục sùng Sơn thoáng cái đã trắng bệch như thể gặp phải quỷ, ông ta vô thức lùi về sau một bước: "Cậu ăn nói hàm hồ cái gì thế?"

Người đàn ông tóc trắng từng bước từng bước tiến lại gần, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo u ám: "Hàm hồ? Ban đầu... tên của tôi còn do ông đặt cơ mà! Đình Thâm, Lục... Đình Thâm!"

Vừa mới dứt lời, cả người Lục sùng Sơn liền giật bắn lên, đầu ngón tay run lẩy bẩy: "Cậu... cậu nói cậu là ai?"

Người đàn ông tóc trắng dùng ngón tay thon dài gạt phần tóc mái che trên trán, để lộ một vết sẹo nhạt trên xương mày, bật lên một tiếng cười quý dị như thể bị tâm thần: "Chính là một trong những đứa con ưu tú của ông còn gì."

"Im mồm! cậu im mồm ngay cho tôi! Tôi không quen cậu... tôi không biết ai là Lục Đình Thâm cả... tôi chỉ có hai đứa con trai! Tên lừa đảo ở đâu đến, thể nhưng lại dám lừa đến nhà họ Lục!" Lục sùng Sơn quát âm lên, kêu người tóm lấy anh ta, nhưng, thần thái đó vừa nhìn đã tiết lộ sự chột dạ và hoảng hốt trong lòng ông ta.

Cuối cùng, khi cách Lục sùng Sơn khoảng mười bước chân người đàn ông

tóc trắng dừng lại, sau đó từ từ kéo tấm vải trắng đang phủ lên thứ trong tay anh ta ra, một cái bài vị hiện ra rõ mồn mồn một trước mắt mọi người.

Trên bài vị khắc dòng chữ “Bài vị của vợ tôi: vân Lam”.

Những người quen thuộc với Lục sùng Sơn có mặt tại hiện trường đều ồ lên kinh ngạc, tất cả đều ngây ra bởi vì chữ trên bài vị đó... chính là chữ của Lục sùng Sơn!

VỢ tôi???

--- O ---

Chương 1585: Những Chuyện Không Muốn Người Khác Biết

Lục Sùng Sơn từ xưa đến nay chỉ có một đời vợ, đó chính là Nhan Như Ý, còn vị Vân Lam này là ai?

Khoảnh khắc nhìn thấy tấm bài vị, sợi dây thần kinh cuối cùng trong não Lục Sùng Sơn cũng đứt đoạn, cả người như bị rút sạch sức lực, vẻ mặt trống rỗng.

Ông ta đứng đực ra đó nhìn chăm chăm vào cái bài vị, miệng há hốc nhưng lại chẳng thể thốt ra được lấy một câu, trong đáy mắt vẫn đực chỉ còn lại sự sợ hãi không cùng như thể muốn nuốt chửng lấy ông ta.

“Rầm!” một tiếng, vẻ mặt của Lục Sùng Sơn trắng nhợt, bất ngờ ngã quy xuống đất.

“Sùng Sơn! Sùng Sơn! Sùng Sơn ông làm sao thế...” Vẻ mặt của Nhan Như Ý khi nhìn thấy hai chữ “vợ tôi” không được đẹp mấy, nhưng thấy Lục Sùng Sơn quy ngã thì mau chóng sực tỉnh lại, kinh hoàng thất sắc chạy đến nâng ông ta dậy.

“Ôi trời!”

“Chú Lục! Chú Lục...”

“Chủ tịch Lục, ngài làm sao vậy? Mau gọi xe cấp cứu!”

Hiện trường yên tĩnh bị biến cố này phá vỡ mà loạn hết lên.

Lục Sùng Sơn bị mọi người vây quanh, hơi thở yếu ớt vẫn cố xuyên qua đám người nhìn chăm chăm về phía người đàn ông trẻ tuổi như lệ quỷ đứng đằng xa cùng với tấm bài vị trong tay anh ta. Môi ông run rẩy mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại vì quá kích động mà chẳng thốt ra nổi một tiếng nào.

...

Cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ siết chặt nắm đấm đứng im tại chỗ, hai mắt anh đỏ bừng vì phản ứng của cha mình, trong mắt là vẻ không thể nào tin nổi cũng với sự đau khổ.

Là thật...

Tất cả thế nhưng lại là thật...

Người đó... thật sự là con trai của ba...

Dù anh có không muốn thừa nhận đến như thế nào đi chăng nữa, phản ứng của ba anh đã nói rõ tất cả, điều này khiến anh không thể tiếp tục tự lừa mình dối người nữa.

Cho dù anh Hai vẫn luôn giấu anh, nhưng dù gì anh cũng phụ trách bộ phận tình báo làm sao mà không nghe được tí phong phanh gì. Nhưng cái kết quả này vẫn khiến anh không thể nào kịp ứng phó và cũng không muốn tin tưởng...

Mãi cho đến giờ phút này, Lục Đình Kiêu mới khẽ phát tay một cái, một đội ngũ được huấn luyện nghiêm khắc nhanh chóng bao vây trong và ngoài sảnh lại, hai phe rơi vào trạng thái giằng co.

Từ đầu đến cuối thần sắc của Lục Đình Kiêu đều rất bình tĩnh, chẳng có chút kinh ngạc hay hoảng sợ nào y như một người đứng ngoài quan sát. Như thể đối phương chẳng qua chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi chẳng đáng quan tâm, hay tất cả chuyện này chỉ là một vở hài kịch mà thôi.

Thấy Lục Đình Kiêu mãi đến giờ phút này mới hành động, nhất là cái ánh mắt khinh thị, cái ánh nhìn của một kẻ bề trên đang nhìn một con kiến hôi khiến người khác khó chịu. Vân Thâm vô thức gãi gãi vết sẹo trên xương mày, cười khẽ: “Ha, vì muốn xác nhận tất cả chân tướng cho nên mới cố ý để tôi diễn màn kịch này sao? Vậy, ông anh Hai yêu quý của tôi, anh có vừa lòng với tất cả những gì vừa nhìn thấy không? Tôi dám đảm bảo vẫn còn nhiều thứ anh chưa biết lắm, kích thích hơn nhiều...”

“Bớt giả thần giả quỷ đi, anh rốt cuộc là ai? Mà dù anh có là ai thì cũng mời lập tức rời khỏi nhà tôi!” Lục Cảnh Lễ giận dữ lao đến.

Vân Thâm cười nhưng ý cười lại không hiện lên trong mắt: “Đối đãi với anh trai phải khách khí một chút chứ, có muốn cân nhắc sang bên này với anh không? Bây giờ... vẫn còn chưa muộn đâu!”

“Anh cái đầu! Mày là cái thá gì! Chẳng qua chỉ là vật đặt cược của một con đàn bà nào đó muốn leo càn cao mà thôi! Loại người như mày tao nhìn thấy nhiều lắm rồi!” Lục Cảnh Lễ phẫn nộ quát lên.

“Thật không? Hy vọng sau khi biết được chân tướng cậu vẫn còn có thể...
ngây thơ đơn thuần như thế.” Vân Thâm tỏ vẻ đồng tình, sau đó thông thả
xoay người rời đi.

Đi được nửa đường, Vân Thâm đột nhiên quay lại, nghiêng đầu nói với Lục
Đình Kiêu: “À, đúng rồi, anh Hai, chuyển lời đến cho con nhóc đó hộ tôi,
nếu đã không muốn về thì không cần về nữa, bởi vì... rất nhanh thôi cả Lục
thị này sẽ là của tôi...”

A

--- O ---

Chương 1586: Rốt Cuộc Là Ai?

Bệnh viện Nhân Ái, phòng vip tầng cao nhất.

Lúc này, khách khứa hỗn loạn cũng đã được ổn định lại, thân thích thăm bệnh cũng đã rời đi, Tiểu Bảo cũng đã được quản gia đưa về nhà, thoáng cái trong phòng bệnh chỉ còn lại Lục sùng Sơn đang nằm trên giường, Nhan Như Ý ngồi bên cạnh giường, Lục Đình Kiêu và Lục cảnh Lễ thì đang đứng trong phòng bệnh.

Bầu không khí nặng nề hơn bao giờ hết.

Không biết qua bao lâu, Lục cảnh Lễ cuối cùng không nhịn nổi nữa mà lên tiếng phá vỡ sự im lặng, giọng nói pha chút run rẩy: “Theo như những gì người đó nói, tuổi của anh ta lớn hơn con, nhưng... lại nhỏ hơn anh Hai..

Điều đó có nghĩa là gì?

Điều đó có nghĩa là Lục sùng Sơn ngoại tình sau khi đã kết hôn!

Nhan Như Ý khẽ khép mắt lại: “Cảnh Lễ, con đừng nói Trên mặt Lục cảnh Lễ tràn đầy vẻ bi thương phần nộ, anh gạt lời của mẹ sang một bên, cương quyết bám chặt hỏi tiếp: “Rõ ràng là ba đã ngoại tình còn tự tay khắc lên bài vị của người phụ nữ đó hai chữ “vợ tôi"! Ba! Rốt cuộc ba đặt mẹ con ở đâu?”

Tính cách của Lục sùng Sơn tuy rằng có đôi lúc rất cố chấp và cố hủ, nhưng dù thế nào thì đối với gia tộc, với công ty, với gia đình ông là một người cực kỳ có trách nhiệm.

Những nhà giống nhà bọn họ, có người nắm quyền nào mà bên ngoài không ngoại tình, con riêng loạn xì ngậu cả lên. Nhưng mà, bao nhiêu năm nay Lục sùng Sơn ngoại trừ một mình mẹ anh ra thì chưa bao giờ có người đàn bà nào khác, chỉ có mỗi hai đứa con trai là anh và anh Hai.

Bình thường, tuy rằng Lục cảnh Lễ rất hay phàn nàn về cha mình nhưng thực chất trong lòng vẫn luôn sùng bái.

Nhưng hôm nay... dường như mọi tín ngưỡng trong lòng anh bỗng chốc đều sụp đổ cả...

Anh không thể nào thừa nhận sự thật này...

Tâm trạng của Lục cảnh Lễ rất kích động, đang muốn nói tiếp thì một bàn tay to lớn đã đặt lên bả vai anh, sau đó bàn tay ấy khẽ xoa đầu anh...

Lục cảnh Lễ nhìn người anh trai đang đứng bên cạnh mình, dù có xảy ra chuyện gì thì người đứng trước mặt mình vĩnh viễn là anh Hai, vành mắt của anh lập tức đỏ bừng.

Trên giường bệnh, vẻ mặt của Lục sùng Sơn âm đảm xám xịt, giọng nói khàn khàn yếu ớt đứt quãng vì sức yếu: “Chuyện này... là lỗi của ba... nhưng mà... bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó... cảnh Lễ... Đình Kiêu... hai đứa con... lập tức chuẩn bị... hai tiếng sau... mở cuộc họp toàn thể các quản lý cấp cao... ba... đích thân chủ trì...”

"Sùng Sơn, ông đã thành ra như thế này rồi còn họp hành gì nữa? Đợi khi nào khỏe hơn một chút cũng không muộn mà, hoặc có thể giao cho Đình Kiêu và cảnh Lễ làm'..."

Nhan Như Ý dù có oán trách đến mấy nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của Lục Sùng Sơn, cuối cùng cũng không thể bỏ mặc không quan tâm.

"Không được!" Lục sùng Sơn không biết tại sao tâm tình càng trở nên kích động: "Tôi muốn đích thân đi! Tôi muốn đích thân đi... nó..."

Không biết Lục sùng Sơn nghĩ gì trong đôi mắt đầy vẻ bất an, ông lạnh giọng nói: "Tóm lại làm theo lời tôi nói!"

Lục Cảnh Lễ nhìn phản ứng khác thường của Lục sùng Sơn thì nhíu mày lại: "Ba, tại sao ba phải kiêng kỵ kẻ đó đến vậy? Rốt cuộc anh ta là ai? Không đúng... có lẽ con nên hỏi là... mẹ, anh ta rốt cuộc là ai?"

"Đây không phải là chuyện con nên hỏi! Đi ra ngoài!" vẻ mặt của Lục sùng Sơn bất chợt lạnh đi.

"Cái gì mới gọi là chuyện con nên hỏi? Chuyện này đáng lẽ ra nên phải là ba trả lời cho chúng con..."

Lục cảnh Lễ đang định tranh cãi nhưng Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh đã giữ vai anh lại.

Lục Đình Kiêu nhìn về phía Lục sùng Sơn trên giường bệnh, trầm giọng nói:

“Con sẽ chủ trì cuộc họp, mẹ, mẹ ở đây với ba, ba mẹ cứ yên tâm nghỉ ngơi, cảnh Lễ, đi theo anh.”

--- O ---

Chương 1587: Không Đơn Giản Đên Vậy

"Anh Hai, tại sao anh không để em hỏi cho rõ ràng?" Lục Cảnh Lễ tuy rằng đã đã bị kéo ra ^^ ngoài nhưng vẫn ôm một bụng tức.

Lục Đình Kiêu châm một điếu thuốc, khói thuốc bay lên che mắt gương mặt lạnh lùng của anh: "Để ba mẹ nói chuyện riêng một lúc."

Lục Cảnh Lễ nhú mày: "Tính mẹ như thế nếu không có chúng ta giúp đỡ, mẹ làm sao mà hỏi được... còn nữa... anh Hai, anh đã biết tất cả rồi ư?"

Lục Đình Kiêu lắc đầu.

Toàn bộ chuyện này từ đầu đến cuối anh chỉ phỏng đoán mà thôi, Vân Thâm cũng nằm trong sự phỏng đoán của anh. Nhưng về thân phận của người phụ nữ đó anh hoàn toàn không có chứng cứ, bây giờ nhìn thái độ của cha anh như thế, muốn tìm hiểu được gì đó từ phía ông là điều không thể.

Lục Đình Kiêu vẫy tàn thuốc: "Với tính cách của ba, ông đã không muốn nói tới, em có hỏi cũng vô ích, chuẩn bị cho cuộc họp đi."

Lục Cảnh Lễ hết cách, chỉ đành nhẫn nhịn đi giải quyết sự việc trước mắt, cái gã chết tiệt, dám ăn nói cuồng vọng muốn cả Lục thị, anh sẽ chống mắt lên xem xem rốt cuộc hắn ta có bản lĩnh gì!

Trong phòng bệnh.

Dường như chỉ trong một đêm mà Lục sùng Sơn đã già đi mười tuổi: "Nhu ý, tôi xin lỗi..."

Nhan Như Ý quay lưng đi lau vệt nước mắt trên khóe mắt: "Sùng Sơn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Tuy rằng năm đó hai vợ chồng họ là do mai mối mới lấy nhau, là do gia tộc hai bên sắp xếp nhưng mà sau khi kết hôn tình cảm của cả hai vẫn luôn rất ổn định. Lục sùng Sơn đối xử với bà rất tốt, những thói xấu trong giới xã hội thượng lưu ông cũng không mắc phải, vẫn luôn giữ bản thân mình trong sạch. Vợ chồng hai người sống rất hài hòa, hạnh phúc vẫn luôn được giới thượng lưu coi là tượng đài mẫu mực. Hai đứa con trai lớn lên trong hoàn cảnh như thế nên tình cảm anh em vẫn luôn cực kỳ hòa thuận.

Không ai ngờ được, chỉ trong vòng một đêm, tất cả lại thay đổi đến nghiêng trời lệch đất đến thế.

Lục Sùng Sơn nhắm mắt lại, thô dài một tiếng nã nê, "Năm đó... quả thật là lỗi của tôi... là tôi có lỗi với bà... có lỗi với các con... là tôi nhất thời mê loạn... lại xử lý không thích đáng... mới để xảy ra tình cảnh như hôm nay..."

Có lẽ, là vì không một thằng đàn ông nào muốn nhắc đến những lỗi lầm thời còn trẻ.

Tuy rằng Lục sùng Sơn nói không nhiều nhưng từ ngữ điệu của ông Nhan Như Ý cũng có thể đoán được đại khái sự việc.

Sau khi bọn họ kết hôn, Đình Kiêu sinh không bao lâu, Lục Sùng Sơn thê nhưng lại đi ngoại tình lại còn có con với cô ta, vậy mà bà lại chẳng hề phát giác.

Cứ nghĩ đến là lòng bà lại đau như cắt...

Lục Sùng Sơn ngáp ngừng một chút nhưng sau đó lại nhìn vợ mình với ánh mắt rất kiên quyết: "Nhưng mà bà yên tâm, cả đời này của Lục sùng Sơn tôi chỉ có hai đứa con trai là Đình Kiêu và cảnh Lễ, tôi tuyệt đối sẽ không để nhà họ Lục rơi vào tay người khác!"

Nhan Như Ý mím môi thật chặt, về chuyện này bà đương nhiên tin, Lục sùng Sơn nêu còn dây dưa với người phụ nữ đó có lẽ đã sớm đi tìm đứa trẻ đó rồi, sao có thể để đến bao nhiêu năm sau đứa bé đó mới tự mình xuất hiện.

Nhưng mà, đứa trẻ đó dường như có nỗi hận rất lớn với nhà họ Lục, điều này khiến bà cảm thấy bất an...

Điều bà lo lắng nhất vẫn là sợ Đình Kiêu và cảnh Lễ bị tổn thương.

Nghĩ đến đó, Nhan Như Ý chỉ thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Nêu đứa trẻ đó đã là cốt nhục của ông, nêu có thể thì cố gắng hết sức để giải quyết chuyện này trong hòa bình."

Lục Sùng Sơn đương nhiên hiểu ý của Nhan Như Ý, về mặt ông nặng nề lắc đầu, "Đây không phải là vấn đề tiền nong có thể giải quyết... cái mà nó muốn... không đơn giản thế đâu!"

Nhan Như Ý nghe vậy thì hoảng hốt: "Nó muốn tranh giành quyền thừa kế của nhà họ Lục?"

Lục Sùng Sơn nhắm mắt lại không nói gì nữa, trong lòng lại thở dài một tiếng: Đâu chỉ có thể...

Cái mà ông ta sợ nhất không phải nó muốn tranh quyền thừa kế mà là nó sẽ hủy cả nhà họ Lục...

--- O ---

Chương 1588: Là Bạn Trai Cũ Của Bà

Nó chọn đúng lúc đại hội gia tộc như thế để xuất hiện, khiến tất cả mọi người trong gia tộc đều biết chuyện này, việc này chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Phải biết rằng thế hệ này của nhà họ Lục có thể yên ổn như thế, một trong những nguyên nhân quan trọng nhất chính là quan hệ giữa hai anh em Đình Kiêu và Cảnh Lễ vô cùng hòa thuận. Mà, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một đứa con riêng, hơn nữa xem ra mối quan hệ của mẹ đứa con riêng này với Lục Sùng Sơn lại cũng không đơn giản, nếu chuyện này xử lý không tốt có thể tạo ra một cuộc xáo trộn trong gia tộc.

Dù sao nó cũng liên quan đến vấn đề quan trọng nhất - quyền thừa kế.

Nếu như đứa con riêng đó chẳng qua chỉ là một đứa tìm đến cửa để đòi chút lợi lộc thì cũng thôi, dù sao địa vị của Lục Đình Kiêu bây giờ cũng vững như Thái Sơn. Cho dù, có xuất hiện anh em cùng cha khác mẹ đi nữa cũng không thể làm dao động được địa vị của anh.

Nhưng mà, điều khó giải quyết chính là lúc ấy có rất nhiều người đều nhận ra đứa con riêng đó chính là ông chủ của công ty đầu tư có sức ảnh hưởng nhất của Đế Đô trong thời gian này - Công ty Đầu tư Mạo hiểm Úc Lam!

Đối phương tài lực hùng hậu, bối cảnh thâm sâu khó lường, thậm chí còn được người trong giới bàn tán là người duy nhất có thể sánh ngang với Lục Đình Kiêu.

Một người như thế này đột ngột trở thành con riêng của Lục Sùng Sơn, nhìn trông có vẻ còn lớn hơn Lục Cảnh Lễ, quả thật giống như giội một gáo nước vào chảo mỡ đang sôi, sức ảnh hưởng phải gọi là lớn vô cùng!

Chỉ trong thoáng chốc, cả công ty đều hoang mang...

Trong phòng họp của tập đoàn Lục thị.

“Cuộc họp bắt đầu.”

Máy chiếu sáng lên, trên màn hình xuất hiện những tư liệu không thể để người ngoài biết của công ty Úc Lam một cách tỉ mỉ kỹ càng chi tiết, vừa nhìn là biết đã có chuẩn bị hơn nữa còn là đã chuẩn bị trong một thời gian

khá dài nữa.

Người ngồi ở vị trí trung tâm, vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng mạnh mẽ như cũ, như thể ngày hôm nay không có chuyện gì xảy ra, từng câu từng chữ phân tích một cách tỉ mỉ kỹ càng tình hình của Úc Lam...

Người đàn ông ngồi đó vững chãi như một ngọn núi không lồ, vô hình trung đã khiến người ta yên tâm...

Đúng thế... có Lục Đình Kiêu ở đây mà...

Năm năm thái bình thịnh thế, bọn họ thế nhưng lại quên mất năm đó vị Diêm Vương sống này đã bình ổn Lục thị như nào!

Năm đó Lục thị trong tình cảnh loạn trong giặc ngoài nguy ngập hấp hối thế mà Lục Đình Kiêu vẫn có thể xoay chuyển tình thế, giờ một đứa con riêng xuất hiện thì có thể làm gì được anh.

Cuộc họp kết thúc, lòng người đã yên ổn được bảy tám phần.

...

Đào Hoa Ổ.

Ninh Tịch không hiểu tại sao cả ngày hôm nay cô đều cảm thấy bất an sao ấy, đang cân nhắc xem có nên gọi điện cho Lục Đình Kiêu hỏi thăm xem thì chuông cửa đột nhiên reo lên.

Ninh Tịch nhìn thấy Giang Mục Dĩ từ cái màn hình của Bánh Bao thế nên ấn nút mở cửa trên điều khiển tổng.

Cửa vừa mới mở ra, Giang Mục Dĩ đã lao đến trước mặt cô như một cơn gió tóm lấy vai cô lắc như một thằng điên: “Ninh Tịch... xảy ra chuyện lớn rồi...”

“Có chuyện gì, xảy ra chuyện gì lớn gì cơ? Chẳng lẽ Lục Đình Kiêu có chuyện gì sao?” Ninh Tịch lập tức truy hỏi.

Giang Mục Dĩ lắc đầu: “Không, không phải là Lục Đình Kiêu... mà không phải, cũng coi như có liên quan đến Lục Đình Kiêu! Không không không... không đúng! Phải nói có liên quan đến bà mới đúng!”

Gân xanh trên trán Ninh Tịch giật giật: “Ông còn nói chuyện tử tế được không đấy? Rồi cuộc ông đang định nói cái gì?”

Giang Mục Dã rối đến mức vò đầu bứt tóc, khó khăn lắm mới khôi phục lại năng lực nói chuyện bình thường: “Trong bữa tiệc gia tộc ngày hôm nay, lão gia tử đột nhiên lôi đầu ra thẳng con riêng, cậu tôi đột nhiên có thêm đứa em trai nữa...”

“Cái... cái gì?” Ninh Tịch bị cái tin này làm cho choáng váng.

Nhìn thấy vẻ mặt chấn kinh của Ninh Tịch, Giang Mục Dã cũng tỏ ra đồng tình, nghe thế choáng rồi đúng không?

“Con riêng? Thật hay giả đấy? Không phải... đứa con riêng đó có liên quan gì đến tôi?” Ninh Tịch vội hỏi.

Giang Mục Dã bóp bóp ấn đường, tự cho mình một liều chống shock trước đã sau rồi mới lên tiếng: “Đứa con riêng của nhà họ Lục... em trai cùng cha khác mẹ của cậu tôi... là... là...”

Ninh Tịch sốt ruột chết được, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái gì của tôi? Cái tên họ Giang kia, ông mà còn úp úp mở mở nữa thì tôi đánh ông một trận cho ông nôn ra sữa luôn đấy ông có tin không hả?”

Giang Mục Dã lập tức nói: “Là bạn trai cũ của bà đấy!”

Ninh Tịch’’....’’

A

Ninh Tịch: “...’’

--- O ---

Chương 1589: Sợ Đến Đần Cả Người

Biểu cảm của Ninh Tịch thoáng cái đã trở nên rất khó ở như thể vừa nuốt phải đồ thiêu...

Đứa con riêng của nhà họ Lục là... bạn trai cũ của cô?

Còn có một điều quan trọng hơn là...

“Giang! Mục! Dã!!!”

Con hàng này đang cố ý phải không?

Ông đây có bao nhiêu bạn trai cũ, nói thế biết là đứa nào?

“Là! Ai! Hả?” Ninh Tịch nghiến răng hỏi.

Giang Mục Dã so vai rụt cổ, thu mình trên sofa, dáng vẻ như trước đó lúc ở bữa tiệc đã anh đã phải chịu kích thích rất lớn, run rẩy nói: “Tui không biết... tui chả biết cái chi chi đâu... những chuyện khác bà hỏi cậu tui đi...”

Ninh Tịch suýt chút nữa là dần như anh chàng, con hàng này đã nói đến mức là một trong những người bạn trai cũ của cô rồi, cô còn dám đi hỏi Lục Đình Kiêu à?

“Ông có biết là nói nửa chừng thế này là sẽ bị người khác đánh chết không?”
Ninh Tịch âm trầm nói

Giang Mục Dã: “Vậy thì bà đánh chết tôi là được!”

Ninh Tịch: “...”

Ninh Tịch hết cách, chỉ đành tự đoán.

Chỉ những người có mặt tại Đế Đô, hơn nữa còn là người Giang Mục Dã biết...

Tô Diển?

Không đúng! Gã ta chắc chắn là Đại thiếu gia của nhà họ Tô rồi, không thể đang yên đang lành biến thành con riêng nhà họ Lục được.

“Là Mạc Thần Tu?” Ninh Tịch kinh hãi hỏi.

Giang Mục Dĩ yếu ớt lắc đầu: “Không phải...”

Ninh Tịch cắn móng tay, lại suy nghĩ một lúc lâu sau đó quay ra nhìn chăm chăm vào Giang Mục Dĩ: “Lẽ nào là ông?”

Biểu cảm của Giang Mục Dĩ càng kinh hoàng hơn, lập tức gào lên: “Làm sao có thể là tôi được?”

Ninh Tịch còn kích động hơn cả anh ta: “Vậy thì rốt cuộc là ai, ông nói xem nào? Tô Diễm tuyệt đối không thể rồi!”

Giang Mục Dĩ u ám nhìn cô một cái: “Ninh Tiểu Tịch, bà có phát hiện ra bà quên mất một người rồi không?”

“Tôi quên ai? Đâu có đâu! Kể đủ rồi mà! Tôi quên ai được nhỉ? Tôi...” Ninh Tịch nói đến một nửa không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên cảm thấy mình như thể vừa bị sét đánh mà đứng ngẩn ra đây.

Giang Mục Dĩ cũng không nói gì, ngồi thu lu nhìn cái vẻ bị sợ đến đần cả người của Ninh Tịch mà anh ta đã đoán trước.

Khoảnh khắc đó, trong đầu Ninh Tịch như thể vừa bị một cơn bão quét qua, cả người tan tác trong gió, cái tên khiến cô kinh hãi không thôi hiện lên trong đầu...

Không biết đã qua bao lâu, Ninh Tịch mới gọi là tìm về được giọng nói của mình, đần độn quay sang nhìn Giang Mục Dĩ ngồi trên sofa: “Vân... Vân Thâm...?”

Vân Thâm là con riêng của nhà họ Lục? Là em trai cũng cha khác mẹ với Lục Đình Kiêu?

Sao có thể thế được?

Tuy so sánh không phù hợp lắm nhưng tính giật gân của cái tin này quả thật kinh hãi không thua gì tin Giang Mục Dĩ là con trai cô...

Giang Mục Dĩ gật đầu như gà mổ thóc: “Biết tại sao tôi không nói chưa... là vì tôi cũng bị dọa cho sợ hết hồn ý...”

“Giang Mục Dã!!! Ông đang đùa tôi đó phỏng?” Ninh Tịch phần nộ hét lên.

“Tôi đùa bà làm gì, đùa bà thì được lợi lộc gì?” Giang Mục Dã tức quá lôi điện thoại ra bật một cái video lên.

Ngay lập tức, trên màn hình xuất hiện một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Một người đàn ông tóc trắng tay bê bài vị, từng bước từng bước đi về phía sân khấu: “Ông sinh ra tôi mà lại hỏi tôi là ai? Đây là đạo lý gì vậy... người cha thân yêu của tôi...”

...

“À, đúng rồi, anh Hai, chuyển lời đến cho con nhóc đó hộ tôi, nếu đã không muốn về thì không cần về nữa, bởi vì.. rất nhanh thôi cả Lục thị sẽ là của tôi...”

Ninh Tịch nhìn thấy gương mặt quý mị của Vân Thâm trong cái video, khi anh ta nói ra câu cuối cùng hình như phát hiện ra Giang Mục Dã đang quay lén anh ta nên đột nhiên quay sang nhìn về phía camera, như thể thông qua camera nhìn thẳng vào cô, Ninh Tịch sợ phát khiếp tay run lên quẳng luôn cả cái điện thoại đi.

A

--- O ---

Chương 1590: Anh Là “Hai” Nhất, Được Chưa?

Giang Mục Dĩ nhật điện thoại lên, lập tức xóa sạch cái video đi mới yên tâm được.

“Ninh Tiểu Tịch, lúc này nhà họ Lục đang loạn cào cào lên, cậu tôi đang mở cuộc họp khẩn cấp ở công ty đây! Đợi tí nữa cậu tôi về bà hỏi là biết... tất cả mọi người có mặt ở buổi tiệc đều bị cấm không cho phép để lộ chuyện này ra bên ngoài. Chẳng qua, tôi nghĩ người ngoài trong mệnh lệnh của cậu tôi chắc chắn không bao gồm cả bà, sợ bà không liên lạc được lại lo, nghĩ thế mới chạy đến đây báo cho bà biết đây...”

Ninh Tịch cúi đầu, giơ tay lên ý bảo Giang Mục Dĩ đừng nói nữa.

Cô cần yên tĩnh, não cô lúc này sắp nổ tung rồi...

Cô luôn âm thầm đoán mò xem ân oán giữa Vân Thâm và nhà họ Lục rốt cuộc là cái gì nhưng mà có đánh chết cô cũng không ngờ được kết quả thế nhưng lại ra thế này...

Vân Thâm và Lục Đình Kiêu thế nhưng lại là anh em cùng cha khác mẹ? Đùa cô à?

“Lục Đình Kiêu bây giờ đang ở đâu? Vẫn ở công ty đúng không?” Ninh Tịch hỏi.

“Chắc là thế.”

“Biết rồi, cảm ơn ông đã chạy qua đây báo tôi biết, bây giờ tôi đến công ty một chuyến!” Ninh Tịch đứng phắt dậy mặc áo khoác vào rồi lấy ví, đeo kính râm và khẩu trang lên rồi ra ngoài.

Cô không thể đợi thêm một phút nào nữa, phải làm rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào mới được.

Ninh Tịch vừa mới đến cửa công ty thì nhìn thấy hai người đàn ông đang đứng ngoài.

Một người là Lục Cảnh Lễ, một người đàn ông trung niên khác cô không nhận ra.

“Ồ, Tam thiếu, đi đâu đấy?” Người đàn ông trung niên đó nhìn về phía Lục

Cảnh Lễ với vẻ đầy cười cợt chào hỏi.

Lục Cảnh Lễ lúc nào cũng híp mắt tươi cười mà giờ lại lạnh như băng: “Chú Tư, chú vừa nói cái gì đấy? Chú nói lại tôi nghe xem?”

“Tôi nói... cháu Ba của tôi à...”

Lục Sùng Minh vừa mới dứt lời ngay lập tức “bốp” một cái, Lục Cảnh Lễ đã tổng cho cho cái kẻ mà anh gọi là chú Tư một đấm vào mặt.

Lục Sùng Minh bị đấm cho lão đảo, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn, nháy mắt đã vung tay lên đấm lại sau đó hai người bắt đầu đánh lộn.

Lục Cảnh Lễ vẫn luôn chiếm thế thượng phong, lúc này trông anh như thể một thằng điên bị đè nén lâu ngày nay tìm được chỗ để xả cơn, anh nhanh chóng ấn Lục Sùng Minh xuống tận một trận dừ tử.

Ninh Tịch chưa bao giờ nhìn thấy một Lục Cảnh Lễ như thế này...

Lúc này, Lục Sùng Minh bị Lục Cảnh Lễ ấn trên mặt đất đột nhiên sờ sờ tới đế giày của mình, sau đó bất thành linh rút một con dao găm từ trong đế giày ra, đôi mắt đỏ vằn giờ dao lên đâm vào lưng Lục Cảnh Lễ.

Ninh Tịch ngay lập tức lao lên đá mạnh vào cổ tay cầm dao của ông ta.

“Leng keng” một tiếng, con dao rơi trên mặt đất.

“Mẹ nó chứ!” Lục Cảnh Lễ nhìn thấy con dao, vẻ mặt lại càng thêm âm trầm đáng sợ.

Lục Sùng Minh kinh ngạc nhìn về phía đứa con gái đeo khẩu trang với kính râm, sau đó lại nhìn sang Lục Cảnh Lễ đang muôn nhào đến đánh ông ta liền lồm cồm bò dậy, lão đảo chạy mất.

Lục Cảnh Lễ sau khi nhìn thấy Ninh Tịch thì vẻ mặt đâu còn cái vẻ hung ác như ban nãy nữa. Anh tràn đầy âm ức, như thể mấy đứa bé con bị bạn ở lớp bắt nạt nhìn thấy phụ huynh liền nhào đến ôm đùi: “Hu hu! Chị dâu... bọn họ bắt nạt em... bọn họ toàn bắt nạt em thôi...”

Khóe miệng Ninh Tịch cứng đờ, rõ ràng vừa nãy có mỗi mình anh đánh người ta túi bụi đấy có được không?

“Rốt cuộc là làm sao?”

Lục Cảnh Lễ mếu máo: “Em không phải là thứ Ba! Không phải thứ Ba mà! Em là đứa thứ Hai, là đứa thứ Hai cơ!”

Trên trán Ninh Tịch hiện lên mấy cái vạch đen: “Nhỏ tiếng tí được không đại ca?”

Lục Cảnh Lễ còn trịnh trọng tuyên thệ thứ tự của mình: “Em là thứ Hai, chính là thứ Hai! Đứa nào dám bảo em là thứ Ba em đâm cho nó rơi răng!”

Ninh Tịch bất lực: “Được... được được! Anh là thứ Hai! Anh là thứ Hai! Anh “Hai” nhất được chưa...”

*Hai trong tiếng Trung còn dùng để ám chỉ người ngu.

--- O ---

Chương 1591: Một Cô Gái Đang Nằm Đó

Lục Cảnh Lễ vẫn tiếp tục kéo dài họng: "Chị dâu! Chị là chị dâu của mình em! Là của mình em thôi! Sườn kho với cá nấu giấm của chị cũng chỉ là của một mình em! Chị tuyệt đối không được đi làm chị dâu của người khác! Tuyệt đối không được đâu đấy!"

"Hờ..." Chị dâu của người khác?

Trong đầu Ninh Tịch bỗng hiện cảnh người nào đó gọi mình là chị dâu, phát góm, nổi hết cả da gà da vịt!

"Lục Cảnh Lễ! Anh đủ rồi đấy! Đứng lên cho tôi, đừng có làm nhảm nữa, anh trai anh đâu?" Ninh Tịch không nhịn được ngắt lời tên ngốc nọ.

Lục Cảnh Lễ tủi thân đứng dậy: "Vẫn đang họp, vừa họp hội nghị cấp cao xong, giờ đang họp cổ đông, chắc phải mất một lúc nữa... Em đang chuẩn bị vào viện thăm ba... Chị dâu, có phải chị đã biết chuyện gì xảy ra trong buổi tiệc rồi không?"

"Ừm, Giang Mục Dã nói với tôi rồi." Ninh Tịch gật đầu, sắc mặt có chút sầm xuống: "Thế tôi lên trên đó đợi anh ấy được không?"

Lục Cảnh Lễ lảm bảm: "Chị vào thẳng phòng họp mà đợi anh ý cũng được nữa là! Để em gọi điện thoại bảo thư ký đưa chị vào văn phòng chờ!"

"Ừm."

...

Vừa lên tới nơi cô đã thấy một thư ký đứng đón sẵn ở cửa, sau đó dẫn cô vào thẳng văn phòng của Lục Đình Kiêu.

"Phu nhân, Tổng giám đốc vẫn đang họp, xin cô đợi một lát." Viên thư ký mỉm cười ngọt ngào nói với Ninh Tịch, đã thế còn nhanh trí gọi cô là "phu nhân" luôn.

Trong điện thoại, Nhị thiếu đã nói thẳng là chị dâu anh ấy, vậy đây chẳng phải là bạn gái chính hiệu trong truyền thuyết của Boss đó sao?

Cơ hội lộ mặt tốt như vậy tất nhiên cô phải nắm bắt rồi, trước đây tốn bao công tạo dựng hảo cảm trước mặt mấy người giả mạo kia đúng là thiệt chết

đi được...

"Ừm, được rồi."

"Xin hỏi phu nhân muốn uống gì, trà, cafe, hay nước ép hoa quả?"

"Nước ép đi."

"Vâng, tôi đi lấy ngay."

Tuy cô gái đang ngồi trên sofa đeo kính râm và bịt khẩu trang kín mặt, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ và độ cong tinh xảo dưới cằm thôi cô cũng có thể nhìn ra đây là một đại đại đại mỹ nhân rồi!

Dù rất tò mò không biết vị chủ nhân bí mật này rốt cuộc là ai, nhưng cô thư ký cũng không dám phật lòng người ta, chỉ nhìn một cái rồi tức tốc thu ánh mắt lại rồi nhanh chóng ra ngoài mang nước ép vào.

Ninh Tịch nói tiếng cảm ơn rồi tiếp tục đợi, vì nghiên cứu kịch bản mấy ngày mấy đêm nay nên cô thật sự rất mệt mỏi, chỉ mới đợi một lát mà đã không chống đỡ được liền dựa vào sofa thiếp đi...

Phía bên kia, cuối cùng Lục Đình Kiêu cũng kết thúc cuộc họp dài đằng đẳng, anh và mấy vị cố đồng cùng đi về phía văn phòng, xem ra vẫn còn một số chuyện cần phản bàn bạc tiếp.

Lục Đình Kiêu đẩy cửa vào, mấy người khác cũng theo vào, sau đó mọi người liền thấy... một cô gái bỗng đâu lại đang nằm trên sofa trong phòng làm việc của Tổng giám đốc đại nhân! Tất cả rơi vào trạng thái bối rối cực độ...

Lục Đình Kiêu có chút bất ngờ khi thấy Ninh Tịch tựa vào sofa ngủ, nhưng ngay sau đó vẻ mặt anh lại như làn xuân thủy mới tan trong núi băng ra...

"Mọi người về trước đi, có gì thì nói sau." Lục Đình Kiêu hạ thấp giọng nói với mấy cố đồng phía sau.

Lục Đình Kiêu nhìn Ninh Tịch mà hơi nhú mày một cái, trông có vẻ không vui mà đi tới trước mặt cô gái, sau đó cầm một tấm chăn lên đắp cho cô.

Mấy vị cố đồng kia gật đầu rời khỏi nhưng vẫn chưa hết kinh ngạc, đi được ba bước lại ngoảnh lại nhìn một lần, nhưng vì bị Lục Đình Kiêu che mắt nên

ngay cả một góc áo cũng chẳng thấy được...

Có phải bọn họ vừa mới nhìn thấy bà chủ trong truyền thuyết đấy không?

Sếp cũng nhỏ mọn quá đi, tốt xấu gì cũng cho họ nhìn chính diện chút chứ...

--- O ---

Chương 1592: Không Cần Chú Ý

Lúc cả đám cổ đông bị Boss của mình trục xuất, cô gái trên sofa có vẻ đã hơi tỉnh lại, cô mơ màng duỗi tay ra vươn lên ôm lấy cổ Boss nhà họ: "Ôi... Anh yêu~"

Cô ngọt ngào gọi anh một tiếng, sau đó vô cùng tự nhiên mà hôn lên mặt Đại boss một cái.

Tại góc đó, tuy họ chỉ thấy nửa mặt nghiêng của cô nhưng cũng đủ thấy kinh diễm rồi, kinh ngạc hơn là vẻ mặt của sếp bọn họ trong khoảnh khắc ấy, đúng là cung nụng hết mức...

Tất cả: "..."

Thấy tiếng hít khí lạnh phía sau, Lục Đình Kiêu mới phát hiện ra đám người kia vẫn chưa đi, anh đánh mặt quay lại nhìn.

Lúc này mấy vị cổ đông kia mới như ong vỡ tổ mà lao ra ngoài, đóng cửa lại...

Địch!

Hết cả hôn!

"Không ngờ lại có thể thấy được một màn này của Boss, rõ ràng lúc họp thì cứ như Diêm Vương... vậy mà giờ thì lại mềm như sơi bún!"

"Mọi người nói xem... Bà chủ tương lai của chúng ta rốt cuộc là người thế nào?" Mấy vị cổ đông kia bắt đầu nhao nhao lên suy đoán.

"Chuyện này khó đoán lắm, nhưng trông sếp yêu chiều thế kia, địa vị của người này vững như Thái Sơn là chắc rồi!"

"Thế sao vẫn còn nhiều người tới giới thiệu phụ nữ cho sếp thế?"

Một vị cổ đông hơi lớn tuổi thần bí nói: "Điều này chỉ có thể chứng minh... tuy sếp thích cô gái này, nhưng hai ông bà ở nhà thì không hài lòng rồi... e là xuất thân không tốt..."

"Có lý lắm!" Mọi người xung quanh gật đầu, sau đó lại thấp giọng bàn tán: "Vậy có nghĩa là những người khác vẫn còn có cơ hội với vị trí bà chủ kia"

rồi! Nhất là trong khoảng thời gian đặc biệt này, Lục gia lại càng cần có thông gia có thể lực để củng cố địa vị, Lục tổng có thích mấy cũng phải lấy đại cục làm trọng thôi..."

"Giờ mọi người có nói thế nào cũng chỉ là suy đoán, tôi thấy đừng manh động quá, lỡ thế lực gia đình bà chủ rất ghê gớm thì sao? Cái này ai mà biết chắc được?"

...

Cả đoàn người hàn huyên một hồi, có người dè dặt nhìn về phía nữ cổ đông có vóc dáng uyển chuyển đang hờ hững đi sau cùng: "Cô Tổng này, khó khăn lắm mới gặp cô được một lần, lát nữa cùng ăn một bữa cơm được không?"

"Thật xin lỗi, lát nữa tôi bận mất rồi." Tống Lâm khéo léo từ chối.

"Tiếc quá, vậy để lần sau đi, lần sau nữ thần đại nhân nhất định phải nể chút mặt mũi đây nhé..."

"Được, anh Phùng đã mời thì tất nhiên là phải đi rồi, tôi xin phép đi trước."

Tống Lâm vừa đi vừa kín đáo ngoảnh lại nhìn về phía văn phòng Tổng giám đốc

...

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Lục Đình Kiêu vừa tới gần Ninh Tịch đã mơ màng tỉnh, hơn nữa còn theo bản năng mà xáp lấy anh, cơ mà làm xong mới phát hiện ra... đây là văn phòng của Lục Đình Kiêu!

Mà vừa xong hình như cô thấy phía sau Lục Đình Kiêu còn có một đám người thì phải?

Đệch! Mất mặt quá đi mất...

Ninh Tịch tỉnh táo lại tức thì, cô gương ngùng gãi đầu: "Xin lỗi, xin lỗi, em ngủ quên nên hơi mơ màng, lần sau nhất định sẽ chú ý..."

Lục Đình Kiêu nghiêng người tới, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, một lúc

lâu sau mới nói: "Không cần chú ý."

Ninh Tịch: "... Hửm?"

Lục Đình Kiêu ngồi xuống cạnh Ninh Tịch, sau đó bế cả cô lẫn chăn đặt lên đùi mình rồi hơi khép mắt lại, trông có vẻ như rất mệt mỏi. Hình như đã một ngày một đêm anh không được nghỉ rồi, bởi vì anh vẫn đang mặc bộ đồ lúc mới đi, trên cổ áo còn dấu son môi quen thuộc...

--- O ---

Chương 1593: Tìm Người Mà Tiểu Bảo Thích

"Biết hết rồi à?" Lục Đình Kiêu dịu dàng chỉnh sửa lại tóc cho cô.

Ninh Tịch gật đầu dò hỏi: "Thế nên... những chuyện đó đều là thật sao? Có phải... anh biết từ lâu rồi không?"

"Lúc trước mới chỉ là đoán thôi."

Giờ Ninh Tịch đang có cả một bụng câu hỏi, cô không nhịn được truy hỏi: "Thế rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tên kia thật sự là... của anh à..."

Cô không nói ra được, đến giờ cô vẫn còn thấy rất mơ hồ!

Lục Đình Kiêu cũng không có gì phải giấu cả, anh từ từ giải thích với cô: "Bề ngoài thì ba chỉ nói là năm đó nhất thời hồ đồ mà phạm sai lầm."

Ninh Tịch nhú mày, vậy có nghĩa là vẫn còn nội tình trong đó sao?

Tuy cô ở bên Vân Thâm cả một thời gian dài, nhưng lại chẳng biết gì cả, thậm chí ngay đến mối quan hệ giữa anh ta và Lục Đình Kiêu cô cũng là người biết cuối cùng...

"Em không biết gì về chuyện này, trước giờ anh ta chưa từng để lộ chuyện gì có liên quan cả." Ninh Tịch nói.

Lục Đình Kiêu hôn lên tay cô: "Em không phải làm gì cả, cũng không phải thấy khó xử, anh nói rồi, đây là chuyện giữa anh và anh ta."

Ninh Tịch cau mày.

Chẳng trách khi ấy Lục Đình Kiêu lại nói đây là ân oán riêng...

Mối thù này, đúng là quá lớn...

Ninh Tịch nhìn người đàn ông trước mắt, người đàn ông này bất luận là vào lúc nào, điều mà anh để ý tới nhất cũng là không muốn để cô chịu bất cứ liên lụy hay khó xử nào.

"Sao thế?" Thấy cô nhìn mình, Lục Đình Kiêu hỏi.

Ninh Tịch khẽ ngẩng lên, nhìn vào ánh mắt tràn ngập ánh sao của anh: "Lục

Đình Kiêu... Bất kể Lục gia là của ai... hay ai là ai của ai... em cũng sẽ là của anh..."

Đồng tử anh lập tức siết lại rồi y như một mặt hồ sâu mà run lên mãnh liệt, một lúc lâu sau mới hóa thành hồ sen bình lặng, anh khẽ thở dài, ôm lấy gáy cô hôn xuống...

...

Sau cuộc họp gia tộc, sóng ngầm trong Lục thị trời dậy mạnh mẽ, ngay cả Đế Đô cũng nổi gió, mây vần.

Dù có phong tỏa tin tức thế nào thì chuyện lớn như vậy cũng không thể giấu mãi được. Trong giới, chỉ cần những người nhanh nhạy tin tức một chút đều biết, e rằng... Lục gia sắp thay người đứng đầu rồi...

Em trai thứ tư của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lục thị - Lục Sùng Minh vốn ở tại quản lý công ty ở chi nhánh nước ngoài, nhưng gần đây lại trở thành quản lý cấp cao của Úc Lam, chuyện tình lớn như vậy, mọi người có muốn bỏ qua cũng không được!

Bên phía Úc Lam rõ ràng đã chuẩn bị đánh một cuộc chiến nhằm tranh quyền thừa kế, Lục Sùng Minh chỉ là bước đầu mà thôi.

Mấy năm nay, tập đoàn Lục thị dưới sự chỉ đạo của Lục Đình Kiêu mà vững chãi y như một cái thùng sắt, muốn đánh chiếm tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì. Ngoài Lục Sùng Minh ra, trước mắt bên Úc Lam cũng chỉ thu về được một ít cổ phần phân tán, nhưng tài lực của Úc Lam quả là kinh người, cứ tiếp tục để như vậy, không ai biết được tương lai sẽ thế nào.

Tại lão trạch của Lục gia.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tóc Lục Sùng Sơn đã bạc đi không ít.

"Nhu Ý, chuyện tôi bảo bà chuẩn bị, bà đã sắp xếp ổn thỏa hết chưa?"

Nhan Như Ý có hơi do dự: "Chúng ta giấu Đình Kiêu làm như vậy có tốt không? Hay cứ bàn qua với nó đã?"

"Không cần đâu, bà còn không hiểu tính nó sao? Có nói cũng chỉ tốn nước bọt thôi! Quan trọng nhất là giờ chúng ta đã không còn thời gian nữa rồi, buộc phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ! Nó đã ngồi vị trí này thì nó cần phải

chấp nhận những chuyện thế này!"

Nhan Như Ý nghe vậy lại thấy xót thương cho con trai, dù có khó chịu nhưng bà cũng không thể phản bác lại được.

"Đi thôi, bảo người đón Tiểu Bảo về trước đã, tôi sẽ nói chuyện với Tiểu Bảo, chuyện này... chúng ta vẫn phải nghĩ tới ý kiến của Tiểu Bảo... Nói chung là phải tìm một người mà Tiểu Bảo có thể chấp nhận được..."

Nghe thấy vậy, sắc mặt Nhan Như Ý mới dịu xuống được đôi chút: "Để tôi cho người đi đón nó."

--- O ---

Chương 1594: Con Sẽ Bảo Vệ Mẹ Thật Tốt!

Bạch Kim Đê Cung.

Người làm cẩn thận gõ cửa phòng làm việc: "Đại thiêu gia, người bên lão trạch tới nói muốn đón Tiểu thiếu gia về ăn bữa cơm."

Lục Đình Kiêu đang vui đầu vào đóng văn kiện trước mắt liền ngẩng lên: "Bảo Tiểu thiếu gia qua đây một lát."

"Vâng thưa Đại thiêu gia." Người làm đáp lại rồi lui xuống.

Một lát sau, Tiểu Bảo vào phòng.

Lục Đình Kiêu đứng dậy khỏi bàn làm việc rồi ngồi xuống sofa, nói với con trai, "Ngồi xuống đây."

Bánh bao nhỏ đi tới ngồi xuống, trong lòng vẫn còn đang ôm một chú thỏ trắng lông xù.

Đây là con thỏ mẹ cứu được hồi ra ngoại thành chơi lần trước, sau khi chân thỏ khỏi, Ninh Tịch vốn định đưa Tiểu Bảo đi thả nó ra. Nhưng, con thỏ này lại chẳng chịu đi đâu mà cứ theo Tiểu Bảo, mà Tiểu Bảo thật sự cũng rất luyến tiếc nó nên đành mang về nuôi.

Giờ thỏ con đã béo hơn nhiều so với lúc mới về nhà, bánh bao nhỏ ôm trong lòng mà cứ như đang ôm một quả bóng trắng tròn xoe vậy.

Lục Đình Kiêu nhìn con trai nói: "Ông bà nội muốn đón con về nhà ăn cơm tối, tất nhiên, ngoài chuyện ăn cơm ra còn có việc khác nữa..."

Bánh bao nhỏ chăm chú vuốt ve con thỏ trong lòng chẳng thềm ngẩng đầu lên.

Lục Đình Kiêu: "Có liên quan tới mẹ con."

Bánh bao nhỏ nghe vậy liền ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm Lục Đình Kiêu, ngay đến con thỏ trong lòng cũng dựng thẳng tai lắng nghe.

Lục Đình Kiêu dở khóc dở cười thở dài, anh nói tiếp: "Ông bà nội chuẩn bị bắt ba đi xem mắt."

Bánh bao nhỏ nhanh chóng hiểu ý của ba, bé con mím chặt môi, một lúc lâu sau đồng dạng nói: "Con sẽ bảo vệ mẹ thật tốt!"

Không có bất cứ ai có thể thay thế được mẹ cả!

Lục Đình Kiêu hài lòng gật đầu: "Con cứ cố gắng kéo dài thời gian là được rồi, những chuyện khác đã có ba."

Bánh bao nhỏ gật đầu.

Hai ba con nói chuyện xong, Tiểu Bảo liền theo người đi đón về lão trạch.

"Ông nội, bà nội!"

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đã đợi sẵn trong phòng khách, vừa thấy cháu trai bảo bối tới, hai người liền mừng ra mặt, mây đen mấy ngày qua dường như cũng tan biến hết.

"Tiểu Bảo đến rồi à, có nhớ bà nội không? Qua đây cho bà ôm cái nào!"

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn đi tới ôm bà.

Nhan Như Ý mừng nhũn cả người, bà chỉ cần có cháu trai là đủ.

"Mau qua đây ăn cơm đi, đừng để Tiểu Bảo đói!" Lục Sùng Sơn vừa nói vừa giục nhà bếp mang đồ ăn lên.

Trên bàn ăn đều là những món mà Tiểu Bảo thích nhất, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý thi nhau đắp thành ngọn vào bát Tiểu Bảo.

Hai ông bà từ ái nhìn cậu cháu trai vừa ngoan, vừa hiểu chuyện lại thông minh của mình.

Lục Sùng Sơn khẽ ho một tiếng, buộc phải phá vỡ bầu không khí, ông đánh mắt nhắc vợ mình.

Nhan Như Ý nhíu mày chần chừ lên tiếng: "Tiểu Bảo à, con thích một cô gái như thế nào làm mẹ của con?"

Tiểu Bảo ra vẻ nghiêm túc suy ngẫm, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều sốt ruột nhìn cậu bé.

"Cô nào giống mẹ con ấy." Bánh bao nhỏ đáp.

Lục Sùng Sơn cùng Nhan Như Ý:"..."

Không nghi ngờ gì nữa, "mẹ con" mà Tiểu Bảo nói chắc chắn là chỉ Ninh Tịch rồi.

Nhan Như Ý bắt lực khẽ ho một tiếng, nói tiếp: "Bảo bồi à, cô Tiểu Tịch của con đúng là một cô gái rất tốt, rất xuất sắc... Nhưng mà... thật ra thì còn có rất nhiều cô gái còn tốt và xuất sắc hơn nữa cơ! Chỉ là con còn quá nhỏ nên chưa gặp được thôi... Nếu có cô nào mà con thích hơn thì con có đồng ý để cô ấy làm mẹ con không?"

Bánh bao nhỏ chớp mắt: "Thế phải để con xem đã mới biết được."

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý nghe vậy vui mừng khôn xiết, không ngờ lại thuật lợi như thế.

Lục Sùng Sơn vội nói: "Thê để ông bà sắp xếp, đến lúc đó cho con tự chọn nhé?"

Bánh bao nhỏ gật đầu, "Vâng."

--- O ---

Chương 1595: Đám Người Ngu Ngốc

Thấy cháu trai trả lời chắc nịch, Lục sùng Sơn và Nhan Như Ý vui mừng không thôi.

"VẬY Tiểu Bảo này, ông bà nói rõ với con rồi đấy nhé, con không được nuốt lời đâu đấy?"

"Dạ, Tiểu Bảo sẽ nghiêm túc xem xét."

Lục Sùng Sơn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng buông được nửa khối đá lớn trong lòng rồi.

Hai ông bà còn tưởng sẽ khó khăn lắm, dù sao cô gái kia cũng bám chặt lấy cháu trai mình, không biết còn nói với Tiểu Bảo những gì. Ông chỉ sợ tới lúc đó Tiểu Bảo sẽ làm loạn lên, không ngờ chuyện lại thuận lợi hơn so với ông tưởng tượng nhiều.

Chỉ cần Tiểu Bảo chịu tiếp xúc với người khác, ông tin nhất định có thể khiến Tiểu Bảo hồi tâm chuyển ý!

Sau khi xử lý được bên phía Tiểu Bảo xong, Lục sùng Sơn và Nhan Như Ý lại bắt đầu nhón nháo lên bàn chuyện tiếp.

Buổi tiệc xem mắt lần này, tuyệt đối phải tổ chức lớn hơn so với năm năm trước.

Ông không tin, bao nhiêu cô gái xuất sắc như vậy, lại đều là đại tiểu thư con nhà danh gia vọng tộc mà lại không có ai hợp nhãn Tiểu Bảo.

Ngoài ra, buổi tiệc này có một điểm khác biệt lớn nhất so với năm năm trước là...

Người họ đề đi người đi xem mắt không phải là Lục Đình Kiêu, mà là Tiểu Bảo.

Tin Lục gia tổ chức "Tiệc trà danh viện" nhanh chóng được truyền khắp trong giới.

Bề ngoài thì chỉ nói là tiệc trà, mời toàn thiên kim tiểu thư của các gia tộc lớn tới ngắm hoa nhưng thực tế ai cũng biết đây là một buổi tiệc xem mắt.

Sở dĩ nói như vậy chẳng qua chỉ là một cách nói tao nhã, uyển chuyển hơn thôi.

Sau khi kết thúc cuộc họp gia tộc, các cô khuê nữ đến vì Lục Đình Kiêu mà vẫn chưa rời khỏi Đê Đô lúc nghe thấy tin này đều sôi sục cả lên.

Tại khu resort nào đó trực thuộc Lục thị.

Trong phòng spa, một đám con gái đang sốt sắng tranh nhau chăm sóc da, túm năm tụm ba lại thảo luận ríu rít với nhau.

"Trời ơi! Đên giờ tôi vẫn chưa có cảm giác đây là sự thật, anh Lục thật sự sẽ xem mắt sao?"

"Tôi còn giật mình hơn này, cứ tưởng lần này mất công đi một chuyến rồi cơ! Dù sao hôm đó trong cuộc họp gia tộc, trên cổ áo anh ấy cũng có vết son chói mắt như vậy cơ mà..." Cô gái này nói đầy vẻ chua xót.

"Lục gia xảy ra chuyện lớn như vậy, đây cũng là chuyện trong dự kiến!" Có người âu sầu lắm lắm, nhưng vì đây là chủ đề cấm kỵ nên cũng không dám nói lớn.

"Đừng nói nữa, còn phải nhanh chóng chuẩn bị đây này! Tôi lo lắng quá đi mất! Không biết Tộc trưởng thích kiểu thế nào nhỉ!"

"Tộc trưởng cũng là đàn ông thôi, đàn ông mà, chẳng phải đều thích gái đẹp sao..."

Lúc mấy cô gái này đang bàn tán sôi nổi, bỗng bên cạnh có một tiếng "xì" trào phúng khẽ vang lên: "Một đám ngu ngốc."

Cô gái vừa nói có làn da trắng trẻo, gương mặt xinh đẹp, dáng người thanh mảnh, vẻ mặt ngạo nghễ.

Một cô nàng đang làm móng tay thấy người tới liền nổi điên lên: "Này! Tri oánh oánh! cô nói ai ngu ngốc đấy hả? Lần trước cô lừa tôi nói Tộc trưởng đại nhân trông xấu xí như quái vật, tôi còn chưa tính sổ với cô đâu đấy!"

Cô gái bên cạnh cũng tháo mặt nạ đắp mắt ra: "Phải đó! Cô nói ai ngu hả? Có gì thì nói thẳng ra? Ở đây ra vẻ âm hồn, quý quái làm cái quái gì."

"Nhưng tôi đây không có nghĩa vụ lên lớp cho đám người ngu dốt các cô."

cô gái kia nói rồi quay người đi thẳng, không ở lại thêm giây nào nữa.

Cô ta đã sớm có tin nội bộ rằng người xuất hiện trong buổi tiệc trà lần này căn bản không phải là Lục Đình Kiêu, mà con trai duy nhất của anh - Tiểu Thái tử của Lục thị...

Thê nên đám con gái ngu ngốc này giờ có làm gì cũng đều là chuyện vô ích cả thôi!

Lúc này còn chưa biết điểm mấu chốt để ngòi lên vị trí kia là ở đâu thì không phải là ngu ngốc thì là gì?

--- O ---

Chương 1596: Tớ Là Vợ Anh Tiểu Bảo

Người có được tin nội bộ tất nhiên không phải chỉ có mình Trì Oánh Oánh.

Thậm chí không ít ứng cử viên được Lục Sùng Sơn nhắm tới còn được Lục gia tự mình tiết lộ tin tức.

Từ sau khi kết thúc cuộc họp gia tộc của Lục gia, Quan Trí Thần ngày nào cũng chạy tới Lục gia, thiếu điều mở miệng xin vào ở cùng luôn. Trì Gia cũng đưa cả cháu trai Trì Soái trạc tuổi Tiểu Bảo tới Lục gia để chơi cùng với Tiểu Thái tử, để xem Tiểu Thái tử thích gì, biết người biết ta vẫn tốt hơn.

Thậm chí những người biết nhìn xa trông rộng còn nghĩ, kể cả không thể làm Tộc trưởng phu nhân đời này, biết đâu lại có thể làm đời sau thì sao?

Thế là trong một khoảng thời gian ngắn, trong khu vườn của Lục gia đã trở thành nơi mà các cháu trai và cháu gái của các gia tộc tôn quý hội tụ.

Trong phòng khách, các vị phu nhân dịu dàng nhìn đám trẻ đáng yêu, hoạt bát đang chơi ngoài vườn.

Ngoài những đứa được ba mẹ căn dặn trước ra thì lũ trẻ hầu hết đều thật sự rất thích Tiểu Bảo, tuy cậu bé không nói nhiều, nhưng rất lịch thiệp, lễ phép, lại vô cùng thông minh, ngay từ khi sinh ra đã toát ra khí chất lãnh đạo rồi.

Đặc biệt là các bé gái, mới vài ngày mà đã nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt sùng bái vô cùng, tranh nhau được chơi cùng Tiểu Bảo, có gì ngon hay đồ chơi gì hay là đem tới tặng hết cho Tiểu Bảo.

Quan Trí Thần thấy bé con được mọi người vây lấy khen ngợi lấy lòng, dù rất coi thường nhưng ngoài mặt vẫn không ngừng khen: "Em Tiểu Bảo đúng là thiên tài, cái rubik lúc trước anh tặng Tiểu Bảo, anh mất một tiếng mới giải được, thế mà Tiểu Bảo chỉ mất có hơn một phút. Lần trước có một câu toán khó ời là khó, chẳng ai biết làm cả, mỗi Tiểu Bảo biết làm..."

"Oa! Tiểu Bảo giỏi thật đấy!"

"Giỏi quá! Tiểu Bảo, bạn có thể làm giáo viên của tớ không?"

"Tớ cũng muốn, tớ nữa!"

"Anh Tiểu Bảo, sau này lớn lên em muốn được gả cho anh có được không?"

Trong lũ trẻ có một bé gái mặc đồ loli đáng yêu xinh đẹp lon ton chạy tới, ngọt ngào nói.

Chỉ một câu nói này mà bầu không khí hòa bình mấy ngày qua liền bị phá vỡ...

Vừa dứt lời, trong đám bỗng có một cậu bé khôi ngô, cao lớn nói: "Điềm Điềm! Không được! Cậu là vợ tớ cơ mà?"

Bé loli tỏ ra chán ghét lườm cậu bé kia một cái, sau đó đi tới cạnh Tiểu Bảo: "Tớ không thèm làm vợ cậu! Tớ là vợ anh Tiểu Bảo cơ!"

"Cậu là vợ tớ! Cậu là vợ tớ!" Bé trai kia tức đỏ bừng mặt, thậm chí còn vươn tay ra kéo cô bé lại.

Thân là người trong cuộc, Tiểu Bảo hơi lùi lại, trên mặt vẫn tỏ ra vô cảm, y hệt như ông bố không gần nữ sắc của mình vậy. Rõ ràng là cậu nhóc hoàn toàn không hề có hứng thú với việc ai là vợ ai hết.

"Cậu nói đi, Điềm Điềm là vợ của tớ! Không phải của cậu!" Bé trai mập mạp kháu khỉnh kia không cãi lại được bé gái, liền chạy tới trước mặt Tiểu Bảo xô đẩy một hồi bắt nhóc phải thừa nhận.

Quan Trí Thần nghĩ nghĩ gì đó liếc nhìn bé mập kia một cái, nhận ra đây là cháu trai bảo bối Trì Soái của nhà Trì Tĩnh Văn - Một trong những cổ đông lớn nhất của tập đoàn Lục thị, Trì gia chiều đũa bé này đến độ vô pháp vô thiên, không sợ trời không sợ đất, tính tình mạnh bạo, lại rất dễ kích động.

Không ngờ loại người này mà Trì gia cũng dám đưa tới đây, không sợ nó gây rắc rối sao, không... đây chính là một cơ hội tốt.

Cha nói rồi, hiện tại Trì gia chính là đối thủ lớn nhất của cô Tử Dao...

Không bằng nó nhân cơ hội này giúp cô giải quyết bên phía Trì gia, để họ ngay cả cơ hội tham gia tiệc trà cũng không có luôn đi

--- O ---

Chương 1597: Thỏ Bông

Ánh mắt Quan Trí Thần lóe lên một tia gian xảo không phù hợp với lứa tuổi, tất nhiên, tốt nhất vẫn là một mũi tên hạ hai con chim, nó sẽ giải quyết luôn cả thằng nhóc Lục Kinh Vũ không coi ai ra gì kia nữa!

Lần trước, trong buổi tiệc mừng thọ hại nó mất mặt như vậy, về nhà còn bị ông với ba cầm tùc một tháng trời. Sau đó lại còn bắt nó vừa xin lỗi vừa đi dỗ dành Lục Kinh Vũ kia như kẻ hầu người hạ, nó chịu đựng đủ rồi.

Cục tức này, kiểu gì nó cũng phải trả lại!

Cái gì mà thiên tài siêu cấp, gì mà Tiểu Thái tử ngông cuồng tự đại, hôm nay nó phải khiến Lục Kinh Vũ mất mặt trước tất cả mọi người, xem sau này còn ai dám lấy thằng nhóc này ra so với nó nữa không!

Rõ ràng Trì Soái rất thích bé loli kia nên sốt sắng cả lên, trước đó vì cả nhà đã dặn đi dặn lại nên lúc chơi chung với Tiểu Bảo vẫn còn ôn. Giờ thấy cô bé mình thích bị cướp mất, nhất thời cậu bé vút hết mọi thứ ra sau đầu, ngay cả việc mẹ hứa nếu làm bạn được với Lục Kinh Vũ thì sẽ mua Transformers cho cũng quên bém mất luôn...

"Cậu đã nghe thấy chưa, Điềm Điềm là của tớ!" Bé mập gào lên.

"Ồ." Tiểu Bảo gật nhẹ một cái, sắc đẹp với nhóc cũng chỉ là phù du thôi.

Trì mập nhất thời ngớ ra, không ngờ Điềm Điềm đáng yêu như vậy mà Tiểu Bảo lại không tranh với mình.

Thấy bé mập tiêu tan cơn giận, không làm loạn lên nữa, Quan Trí Thần lại đổ thêm dầu vào lửa: "Em Trì Soái này, em như vậy là không được, thân là đàn ông con trai, phải tôn trọng ý kiến con gái người ta chứ!"

Rõ ràng toàn nói vì Tiểu Bảo nhưng lại trưng ra giọng điệu không muốn Tiểu Bảo bị ép phải thỏa hiệp.

Tiểu Bảo chậm rãi ngẩng lên nhìn về phía Quan Trí Thần.

Quan Trí Thần bị nhìn thì hơi chột dạ, lời nó vừa nói rõ ràng không có vấn đề gì, thằng nhóc này sao có thể nhìn ra được, kể cả có nhìn ra thì cũng đâu thể làm gì được nó đâu chứ...

Trì Soái nghe vậy thì cuống lên: "Điềm Điềm! Thế cậu nói đi! Cậu thích ai?"

"Tất nhiên là tớ thích anh Tiểu Bảo rồi!" Bé loli tên Điềm Điềm dõng dạc nói, đã thế còn thở hộc hộc chạy tới khoác tay Tiểu Bảo: "Tớ thích anh Tiểu Bảo, không thích cậu, cậu đừng có làm phiền tớ nữa! Tớ ghét cậu!"

Bị Quan Trí Thần kích một phát, vẫn đề lại trầm trọng lên rồi.

Lần này, Trì Soái lại càng tức giận hơn.

Trì Soái cùng tuổi với Tiểu Bảo, nhưng cao hơn Tiểu Bảo một cái đầu, khổ người cũng gấp đôi. Cậu bé thở phì phò như trâu lao tới chỗ Tiểu Bảo, đối với Tiểu Bảo mà nói thì đúng là y như một ngọn núi nhỏ lao tới vậy.

"Điềm Điềm! Thằng lùn này có gì tốt chứ? Nó vừa lùn lại còn gầy gò như vậy! Cậu xem trong túi nó còn để cả thổ bông này! Chỉ có con gái mới chơi cái này thôi! Nó là đồ bê đê! Đồ không biết xấu hổ!"

Tuy trẻ con ngây thơ vô tội, nhưng đứa trẻ càng ngây thơ lúc trở nên ác ý thì lại càng đáng sợ.

Dù sao mấy năm nay sức khỏe của Tiểu Bảo cũng không tốt, tuy được Ninh Tịch nuôi cho mập lên không ít, nhưng chiều cao thì vẫn khó phát triển được, so với các bạn cùng lứa thì đúng là hơi thấp hơn một chút.

Trì Soái cứ một câu "thằng lùn", một câu "thằng bệnh tật", "đồ đàn bà" mà chửi ầm lên. Thật ra mấy ngày nay, đám con trai bắt mẫn với Tiểu Bảo giống Trì Soái cũng không ít, đặc biệt khi thấy Tiểu Bảo được các bạn nữ thích như vậy, sao có thể không bắt mẫn tí nào được.

Nơi nào có người thì nơi đó có tranh đấu, kể cả là thế giới của lũ trẻ cũng không ngoại lệ.

Những bé vốn bị người lớn ép tới đây, thời gian tích tụ lại, bị khiêu khích một cái, mâu thuẫn trong phút chốc liền bùng nổ...

--- O ---

Chương 1598: Chân Truyền Của Tiểu Tịch Tịch

Sau khi thấy Trì Soái đứng ra đầu tiên, cả lũ đều nhỏ giọng phụ họa: "Đúng đấy, vừa lùn vừa trắng, cứ như là con gái vậy!"

"Bê dê! Đồ bê dê... Tớ thấy trong tivi nói như thế này chính là bê dê đấy..."

"Nó còn chơi đồ chơi của lũ con gái nữa kìa!"

Quan Trí Thần vẫn nói đỡ cho Tiểu Bảo: "Mọi người đừng làm âm lên nữa, đều là bạn bè với nhau cả, đừng làm mất vui thế, sao các cậu lại nói em Tiểu Bảo vậy chứ?"

Các bé gái khác bao gồm cả Diêm Diêm thì tức giận, lên tiếng bảo vệ cho Tiểu Bảo: "Các cậu quá đáng vừa thôi! Đừng có bắt nạt Tiểu Bảo!"

Trì Soái xông tới móc con thỏ bông trong túi áo Tiểu Bảo ra, siết trong tay: "Vốn dĩ là thế mà! Chơi đồ của con gái! Buồn nôn chết đi được!"

Lúc này, các mẹ trong phòng khách đã phát hiện ra ngoài vườn có gì đó bất thường, đặc biệt là Lão phu nhân của Trì gia, bà đứng phắt dậy chạy nhanh ra vườn.

Tiểu Bảo vốn từ đầu tới cuối đều không có chút biểu cảm nào trên mặt, nhưng sau khi thỏ bị giật lấy, trong nháy mắt sắc mặt cậu nhóc liền thay đổi.

Quan Trí Thần thấy Tiểu Bảo bị ăn quả đắng, bị bắt nạt không nói lại được câu nào thì trong lòng liền khoái chí cực độ.

"Trả lại tớ." Tiểu Bảo thấy thỏ bông bị Trì Soái cướp lấy rồi bóp trong tay, sắc mặt lạnh xuống cực độ.

Trì Soái bất giác rung mình một cái, nhưng thấy dáng vẻ yếu ớt của đối phương lại càng to gan hơn, dù sao ở nhà nó cũng là cậu chủ nhỏ không sợ trời không sợ đất, tính xấu thành thói, người lớn có dặn vài câu nhưng cũng đâu dễ sửa đổi cho được, nó đặc ý nói: "Không trả! Không trả đấy! Có giỏi thì mày tự giật lại đi! Đồ lùn tịt!"

Trì Soái vừa gào vừa cố tình giơ cao con thỏ lên, không để Tiểu Bảo với tới được, những bé trai khác đều cười trên sự đau khổ của bánh bao nhỏ: "Chắc lát nữa nó không khóc lên đấy chứ!"

"Có con gái mới khóc thôi!"

"Nó chính là con gái mà..."

Tiểu Bảo hít sâu một hơi: "Tao nói lại lần cuối cùng."

"Tao không đưa đây! Cho mày tức chết, tức chết đi! Có vút đi cũng không trả cho mày! Thăng lùn! Đồ bê đê!" Cái tay bản của Trì Soái giơ cao con thỏ bông kia lên quăng tới quăng lui.

Đúng vào lúc này, Tiểu Bảo vốn dĩ chỉ yên tĩnh đứng ở đó bỗng nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Trì Soái.

Ngay sau đó, không đợi nó kịp có bất cứ phản ứng gì, chỉ cảm thấy một tiếng gió lướt tới bên tai...

Một giây sau, thân hình to tròn mập mạp của Trì Soái như cánh diều đứt dây bị đá lặn xa mấy bước rồi ngã rầm xuống đất, bụi bặm tung hết cả lên...

Sau đó là tiếng hít gió lạnh truyền tới, tất cả lũ trẻ đều ngẩn ra tại chỗ, tròn tròn mắt.

Tiểu Bảo bước từng bước tới chỗ đá bay Trì Soái, từ trên cao nhìn xuống bé mập vẫn đang choáng váng không biết chuyện gì xảy ra. Rõ ràng, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu ấy thế mà lúc này lại lạnh lẽo đến mức khiến người ta sợ hãi: "Tao đã cảnh cáo mày rồi."

Cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ vốn định chạy tới xem tình hình thì bắt gặp đúng cảnh tượng vô cùng quen mắt này: "..."

Mẹ nó!

Một cước này...

Đúng là chân truyền của Tiểu Tịch Tịch rồi!

Thiệt cho anh còn sợ Tiểu Bảo chịu thiệt mà tức tốc chạy tới...

Đưa con kết hợp gen của của hai con thú dữ là anh Hai với Tiểu Tịch Tịch sinh ra mà chịu thiệt được á??

Chương 1599: Ngầu Chết Mất

"Mẹ tao dạy “tiên lễ hậu binh”, mà tao đã cho mày cơ hội rồi." Bánh bao nhỏ cúi xuống, nhặt con thỏ bông rơi bên cạnh lên, cực kỳ trân trọng phủi sạch bụi bẩn dính trên đó, sau đó lại cẩn thận nhét lại vào túi trước ngực.

Thỏ bông nhỏ bị nhét một nửa người vào túi, nửa còn lại thò đầu ra ngoài, giống như đang cố nhào ra, trông đáng yêu vô cùng.

"Ôi..." Các mẹ chạy tới đúng lúc thấy cảnh Trì Soái bị đập bay, nhất thời sững tại chỗ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được mà chạy nhanh tới, trong đó Trì lão phu nhân là chạy nhanh nhất.

"Soái Soái! Soái Soái! Con có sao không? Trời ơi! Sao lại thế này chứ..." Trì lão phu nhân sợ bay hết cả hồn vía.

"Cháu không chạm tới chỗ hiểm của nó, nó không sao." Tiểu Bảo lạnh lùng nói.

Bị đập xa như thế! Sao có thể không sao được?

Lúc này, Trì Soái bị đập ngó người cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau khi thăng bé tỉnh lại lập tức đẩy bà nó ra, chạy tới chỗ Tiểu Bảo như cơn lốc, kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Lục Kinh Vũ, mày mày mày... Sao mày làm được thế? Có phải mày biết võ không? Chính là kiêu đại hiệp trên tivi có thể đá bay người, còn có thể bay bay nữa ấy... mày làm lại một lần đi! Lại lần nữa đi!"

O...

Trì lão phu nhân nhất thời khó xử, lần này bà thật sự tin cháu trai bà không sao rồi, "Nói lung tung cái gì đấy! Cái gì mà lại lần nữa! Cái con khỉ này, bà đã nói con bao lần rồi, tới nhà người ta làm khách thì phải hiểu chuyện, lễ phép, sao con lại gây chuyện thế này hả?"

Trì lão phu nhân tận mắt thấy cháu trai mình là người giật đồ của người ta, là người gây chuyện trước. Nhưng vừa xong thấy Tiểu Bảo đá cháu mình chỉ sợ cháu mình bị thương, nghĩ đúng mà sợ!

Đây chẳng phải đắc tội với người ta quá sao!

Trì Soái nào biết nhiều như vậy, giờ nó đang kích động chạy vòng vòng quanh Tiểu Bảo, hỏi cậu nhóc sao lại làm được như vậy, có thể dạy nó được không. Thậm chí, còn lấy đồ chơi nó thích nhất ra để đổi, nếu sau người thẳng bé này mà có cái đuôi chắc lúc này đã vẫy vẫy liên tục rồi.

Không chỉ Trì Soái, mấy đứa trẻ khác cũng rất có hứng thú với chuyện này, đặc biệt là đám bé trai, thế nên trong phúc chốc Tiểu Bảo lại bị cả lũ vây lại.

"Anh Tiểu Bảo ngẫu chết mất!"

"Anh Tiểu Bảo giỏi quá! Đúng là nam tử hán! Còn lâu mới là con gái!"

"Lục Kinh Vũ, sao bạn lại khỏe thế chứ?"

"Lục Kinh Vũ, có phải bạn biết khinh công không?"

Nỗi buồn của đám nhóc cũng nhanh chóng biến mất, lúc này cả lũ đang vây lấy Tiểu Bảo mồm nồm miệng mười, ríu rít nói, không hề thấy đáng về xích mích gây chuyện ban nãy nữa...

"Lục phu nhân à, bà xem... thật ngại quá! Soái Soái nhà tôi nghịch ngợm quá, nhưng nó thật sự không có ác ý đâu!" Trì lão phu nhân tỏ ý xin lỗi Nhan Như Ý.

Ban nãy lúc Nhan Như Ý thấy Tiểu Bảo bị bắt nạt quả thật rất tức giận, nhưng giờ cũng nguôi đi nhiều rồi, thấy cháu trai mình đang dạy cho các bạn nhỏ thì bà nói: "Trẻ con cả mà, có chút xung đột cũng là chuyện bình thường, Trì phu nhân đừng lo lắng."

Lúc này Trì lão phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm, các vị phu nhân khác bên cạnh lập tức tranh thủ ninh nọt: "Lục phu nhân, Tiểu Bảo nhà bà đúng là giỏi quá! Còn nhỏ tuổi mà sao thân thủ lại tốt thế?"

Này cũng chẳng phải gọi là nịnh, với thân thủ ban nãy của Tiểu Bảo cùng với dáng vẻ đang dạy các bạn khác lúc này của cậu bé, vừa nhìn đã biết là được tập luyện chính quy rồi.

Chương 1600: Tới Đứa Nào Em Bỏ Cong Đứa Đó

Nhan Như Ý đầy vẻ tự hào: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là thuê một thầy dạy võ dạy võ chi nó để rèn luyện sức khỏe thôi..."

"Đây đâu chỉ là trình độ rèn luyện sức khỏe chứ? Nhà tôi cũng mời về một thầy dạy quyền đạo, kết quả chẳng có tác dụng gì cả!"

"Nhà tôi cũng thế đây, không biết Lục phu nhân mời danh sư nào vậy?" Một vị phu nhân hỏi han.

Nhan Như Ý nghe vậy có chút khó xử, bà nghe Cảnh Lễ nói thầy của Tiểu Bảo là một người bạn của Ninh Tịch.

"Chuyện này... đều do Đình Kiêu sắp xếp, tôi cũng không rõ nữa!" Nhan Như Ý nói lấp lửng.

Phía bên kia, Lục Cảnh Lễ đang hí hoáy gửi tin nhắn cho Tiểu Tịch Tịch và anh trai anh.

Lục Cảnh Lễ: [Tiểu Tịch Tịch, chị có biết em mới thấy gì không? Tiểu Bảo của mình trâu bò vãi luôn! Một chân đạp bay cái thang béo nhà họ Trì ức hiếp nó đấy!]

Ninh Tịch nhanh chóng trả lời lại: [Gien của bảo bối nhà tôi đúng là kinh khủng thật~]

Lục Cảnh Lễ lại gửi một tin nhắn có nội dung tương tự cho anh trai.

Lục Đình Kiêu: [Là mẹ nó dạy tốt.]

Lục Cảnh Lễ bị nhét thức ăn cho chó đầy mồm, ông đây không muốn sống nữa...

Hai người hẹn nhau nhắn thế cho tôi có đúng không!

...

Tại Đào Hoa Ổ.

Ninh Tịch nằm trên ghế mây dưới bóng mát sau vườn, một tay cầm kịch bản, tay còn lại cầm điện thoại trả lời tin nhắn của Lục Cảnh Lễ, trong mắt tràn

ngập ý cười.

Điện thoại "Đình" một tiếng, Lục Cảnh Lễ lại trở về nàng một đầu, là một trương Screenshots, Screenshots bên trong là Lục Cảnh Lễ vẫn đề giống như trước cũng đã hỏi Lục Đình Kiêu, Lục Đình Kiêu trả lời là: Là hài tử mẹ hẳn dạy tốt.

Ninh Tịch lập tức cười khẽ một tiếng, cơ hồ có thể tưởng tượng ra đến Lục Cảnh Lễ đồng thời thấy được nàng cùng Lục Đình Kiêu hồi phục sau sẽ là như thế nào biểu lộ.

Ngày mai nàng liền muốn đi Giang Hành Chu đoàn làm phim phỏng vấn, ban đêm Lục Đình Kiêu, Tiểu Bảo cùng Lục Cảnh Lễ đều sẽ tới dùng cơm, nói là muốn cho nàng cố lên động viên, Ninh Tịch thuận tiện đem Nhị sư huynh Đường Lãng cũng mời đi theo, dù sao hẳn là Tiểu Bảo sư phó, Tiểu Bảo lợi hại như vậy, hẳn cũng là không thể bỏ qua công lao.

Ban đêm tới về sau, Lục Cảnh Lễ lại sinh động như thật cùng Ninh Tịch miêu tả một lần ban ngày Tiểu Bảo anh tu.

"Hiện tại đám kia tiểu thí hài tất cả đều bị chúng ta Tiểu Bảo thu phục đến ngoan ngoãn~ "

Đường Lãng vốn là thật không vui ý thu cái này tiểu đồ đệ, lúc này ngược lại là phá lệ cao hứng, cảm thấy dị thường có cảm giác thành công, "Đúng thế, cũng không nhìn là ai dạy ra!"

Ninh Tịch không còn gì để nói mà nhìn xem bên cạnh cho mấy phần ánh nắng liền xán lạn người nào đó, "Ít hương trên mặt mình thiếp vàng a, kia là nhà ta Tiểu Bảo, nếu là biến thành người khác đến bị người cái này không đáng tin cậy sư phó tức chết! Có người như thế ba ngày hai đầu chạy không thấy bóng dáng sư phó a!"

Ninh Tịch một bên nói một bên ánh mắt ôn nhu mà nhìn xem tại trong phòng bếp bận rộn hai cha con, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên.

"Vậy ta cũng không có chậm trễ dạy học a, hôm nay chính là tốt nhất làm chúng nha..." Đường Lãng cười hắc hắc, lập tức như có điều suy nghĩ nhìn xem trên ghế sa lon Ninh Tịch, thần sắc rất là bội phục, "Chặc chặc, tiểu sư muội! Không phải ta nói người, người nha đủ bình tĩnh a! Tâm can bảo bối của người đều muốn ra mắt, người thế mà còn cười được?"

"Có nhà ta tâm can cùng bảo bối tọa trấn, ta có cái gì tốt lo lắng?" Ninh Tịch lườm hắt một cái, lập tức dừng một chút, kéo dài thanh âm mở miệng, "Lại nói..."

"Lại nói cái gì?" Đường Lãng cảm thấy hứng thú nhú mày.

Ninh Tịch hai chân gác ở trên bàn trà, một cái tay lười biếng nghiêng bám lấy đầu, ánh mắt lưu chuyển lên tiếp tục mở miệng, "Lại nói còn có ta đây ~ ai dám thông đồng nhà ta tim gan, cùng lắm thì... Tới một cái, ta vịn cong một cái!"

Đường Lãng: "..."

"Phốc ——" vừa bung chén nước đi tới Lục Cảnh Lễ một ngụm nước phun ra ngoài, ho đến kinh thiên động địa.

--- O ---

Chương 1601: Luôn Ở Bên Tiểu Bảo

Lục Cảnh Lễ ho "khù khụ" một hồi lâu rồi tỏ ra khiếp sợ nói: "Tiểu Tịch Tịch! Chị thật là đáng sợ quá đi! Sau này em nhất định phải bảo bạn gái em cách xa chị ra một chút mới được!"

Ninh Tịch liếc mắt nhìn cậu chàng: "Chờ anh có bạn gái rồi hãy nói nhé, đồ cầu độc thân! Đúng là ăn no rửng mỡ!"

"Đệt!" Lục Cảnh Lễ khẽ rủa một tiếng, sau đó liền căng cổ họng gào về phía nhà bếp: "Anh!!! Chị dâu nói muốn bẻ cong hết mấy em gái thông đồng với anh này! Anh còn không mau trông chừng chị ấy đi à!"

Lúc này lại đến phiên Ninh Tịch muốn mắng người: "Ờ! Lục Cảnh Lễ! Anh là trẻ ranh ba tuổi đó hả? Lại còn mách lẻo nữa!"

Ninh Tịch vừa nói vừa vội vàng thu chân xuống, lo lắng nhìn về phía anh yêu nhà cô. Lúc này, Lục Đình Kiêu đang bê một đĩa thức ăn tới, thản nhiên nhìn Lục Cảnh Lễ một cái: "Anh sẽ không cho cô ấy có cơ hội đó."

Ý là anh sẽ không cho bất cứ cô gái nào có cơ hội thông đồng với anh nên đương nhiên là Ninh Tịch cũng sẽ chẳng có cơ hội mà ra tay.

Ninh Tịch lập tức vui vẻ ra mặt, quăng cho Lục Cảnh Lễ một cái nhìn đắc ý rồi tiến tới hôn lên mặt Lục Đình Kiêu một cái.

"Tìm một người yêu toàn tâm toàn ý nhất để từ biệt cô đơn... tình si với một người vô tình mang lại cho tôi quá nhiều đớn đau..."

Lục Cảnh Lễ lại GAME - OVER lần nữa, khóc ngất trong nhà vệ sinh.

...

Sau bữa cơm tối, vì Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ còn phải về công ty xử lý công việc nên không thể ở lại quá lâu, Ninh Tịch muốn giữ bánh bao nhỏ ở lại một đêm nhưng lại bị bánh bao nhỏ từ chối.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu nhìn mẹ, vẻ mặt nhóc giãy giụa vô cùng nhưng vẫn rất kiên quyết nói: "Mẹ, hôm nay con vẫn nên về nhà ông bà nội thì hơn!"

Sợ Ninh Tịch không vui nên bánh bao nhỏ lại lo lắng đệm thêm một câu: "Mẹ đừng giận Tiểu Bảo nhé, Tiểu Bảo sau này sẽ luôn ở bên mẹ!"

Ninh Tịch sao lại không biết bánh bao nhỏ chủ động về nhà với ông bà là vì mình chứ, trong lòng cô tràn đầy cảm động vì hành động của thằng bé, cô ngồi xồm xuống ôm cơ thể nho nhỏ mềm mềm của nhóc: "Ừ! Sau này mẹ cũng sẽ luôn ở bên cạnh Tiểu Bảo! Vĩnh viễn ở bên Tiểu Bảo!"

Tiểu Bảo lập tức cong môi lên, trông đến là vui vẻ.

Sau khi ba người đi rồi, Ninh Tịch bèn lên nóc nhà uống rượu hóng gió với Đường Lãng.

Đường Lãng nằm ngửa trên trần trà, một tay gác sau đầu, vẻ mặt đầy cảm thán nói: "Chậc, đồ đệ ngoan của huynh thật khiến người ta yêu thương quá mà, chẳng trách muội lại tình nguyện yêu một người đàn ông đã có con!"

Ninh Tịch đang nằm dựa vào lan can ngược nhìn bầu trời sao nghe vậy liền bất mãn quay sang nói: "Người ta "mang bàn tay vàng"* nên huynh ghen ghét à!"

*Mang bàn tay vàng: ngôn ngữ truyện tu tiên, huyền huyền chỉ những nhân vật được mẹ - tác giả ưu ái tặng cho những thứ khiến cho nhân vật dễ dàng vượt xa hơn người khác.

"Ok ok ok... là huynh ghen ghét!" Đường Lãng chán nản nhìn dáng vẻ bao che của cô, chẳng biết lại nghĩ tới cái gì mà lại tỏ vẻ hầy còn sợ hãi: "Kinh dị thật đấy, không ngờ Satan và Lục Đình Kiêu lại có loại quan hệ thế này..."

Mặc dù Đường Lãng lớn lên từ nhỏ trong tổ chức nhưng chuyện này thì đến bây giờ mới biết, lại thêm tính tình anh ta vốn dĩ chẳng bao giờ thêm đề ý tới cái gì nên lại càng ít chú ý đến những chuyện thế này.

Ninh Tịch miết miết mi tâm, cứ nhắc tới chuyện này là liền đau đầu, cô mới là người phải kinh hãi nhất đó có được không?

"Nhị sư huynh... huynh ở bên cạnh Satan lâu vậy rồi đã từng gặp mẹ anh ta chưa? Có biết người đó là ai không?" Ninh Tịch thử thăm dò.

Đường Lãng nhún vai: "Chưa từng gặp cũng không nghe anh ta nhắc tới bao giờ. Huynh vẫn khó lòng mà hình dung nổi tên kia là do loài người sinh ra. Nếu không có chuyện lần này thì huynh còn tưởng là anh ta nứt ra từ hòn đá ấy chứ!"

Ninh Tịch: "..."

Được rồi, sớm biết hỏi tên này cũng bằng không mà! Cô vẫn nên dành thời gian đi đọc kịch bản thôi!

--- O ---

Chương 1602: Chỉ Nhìn Thực Lực

Sáng sớm hôm sau, Ninh Tịch đứng giờ có mặt ở buổi casting.

Thời gian này cô chỉ ở nhà nghiên cứu kịch bản, Lâm Chi Chi cũng giúp cô tìm thêm số lượng lớn các tư liệu liên quan đến đề tài bộ phim này, còn những thứ khác thì tạm thời không để ý đến.

Vì mọi người trong nghề đều biết rằng tuy đạo diễn Giang Hành Chu casting rất dễ nhưng đồng thời cũng khó qua nhất.

Đơn giản là vì đoàn phim của ông từ chối hết các lời giới thiệu và quy tắc ngầm, chỉ nhìn vào thực lực để tuyển người mà thôi, đây cũng là điểm khó ăn nhất.

Giang Hành Chu khó tính có tiếng, đến nổi diễn viên trong nghề chỉ cần nghe đến ba chữ này thì da đầu liền tê rần.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo phim của người ta được cam đoan về mặt chất lượng và giải thưởng thế nên mới khiến cho các diễn viên hạng A sôi sục tranh cướp.

Lúc Ninh Tịch đến thì quả nhiên, hầu hết những gương mặt gạo cội đều ở đây, hơn nữa phần lớn là phái thực lực.

Bởi vì, phái không có thực lực vốn chẳng dám tới đây.

Còn nhớ năm ngoái, có một diễn viên hot ỷ có lượng fans đông và hậu trường vững chắc muốn đánh bóng tên tuổi ở chỗ của Giang Hành Chu. Kết quả là vì diễn xuất quá kém nên bị Giang Hành Chu mắng chửi tới độ suýt phải rời khỏi ngành giải trí.

Ninh Tịch sau khi chào hỏi mọi người thì tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống chuẩn bị, những người khác cũng đang hết sức chăm chú chờ đợi. Tất cả những người ở đây đều là những diễn viên có kinh nghiệm phong phú, nhưng khi casting với đạo diễn Giang thì lại lo lắng hết như đang tham dự kỳ thi năng khiếu thi vào đại học năm nào vậy.

Ninh Tịch âm thầm lướt sơ qua các đối thủ của mình thì thấy mấy người quen, Phương Hiểu Văn, Hứa Kiền Kiền... hai người này, trong đợt casting quảng cáo nước hoa lần trước của Noble cô đã từng gặp qua. Phương Hiểu

Vẫn đến đây là chuyện bình thường, dù gì người ta cũng đã từng nhận giải Kim Tông, nhưng Hứa Kiều Kiều này... cô cũng chỉ có thể bội phục dũng khí của người ta mà thôi...

Không có diễn xuất mà vẫn chạy tới đây thử vận may như Hứa Kiều Kiều, đồ lại cũng có mấy người.

Điều đáng nói ở đây là phần lớn các diễn viên ở đây đều đã kết hôn và mang thai qua. Dù sao thì nữ chính trong kịch bản lần này cũng là một người mẹ và phần lớn các tình tiết đều diễn ra khi trung tuổi, nếu tuổi quá nhỏ thì cho dù có diễn xuất tốt đến mấy cũng chỉ e là không bộc lộ được tình mẫu tử và cảm giác tang thương cần có. Cái hôm tới nhà Tống Lâm chơi cũng có nghe chị ấy nói là lần này đạo diễn Giang tính tìm một diễn viên có chút lớn tuổi.

Mà hiển nhiên, so với đám người ở đây thì bất kể là tuổi tác hay điều kiện ngoại hình cô cũng chẳng hề có sức cạnh tranh gì.

"Tiền bối Tống!"

"Chị Lâm!"

"Chị Lâm tới rồi đó ạ!"

Trong đám người chợt có những tiếng xôn xao nhỏ, hóa ra là Tống Lâm tới.

Lần này Tống Lâm cũng là một thành viên trong ban giám khảo.

Ninh Tịch nghe thấy tên Tống Lâm thì liền phản xạ có điều kiện nhìn qua, càng khiến cô vui mừng là hôm nay nữ thần mặc đồ của Tác Linh họn họ.

Tống Lâm giữ nụ cười đúng mực trên môi hàn huyên với mọi người và cũng không cố ý trò chuyện với Ninh Tịch mà nhanh chóng bước vào phòng casting.

Sau khi Tống Lâm tới thì buổi casting nhanh chóng được bắt đầu.

Người đầu tiên đi vào là Hứa Kiều Kiều, còn chưa đến 3 phút đã khóc lóc đi ra.

Mọi người cũng chẳng ai lấy làm ngạc nhiên, ngược lại còn tỏ vẻ đây là điều trong dự đoán. Còn sắc mặt mấy cô diễn viên cũng tới thử vận may như Hứa

Kiều Kiều thì lại càng trắng hơn.

Buổi casting vẫn tiếp diễn, rất nhanh đã đến lượt Ninh Tịch. Sau khi số của cô được xướng lên, không ít người đảo mắt qua nhìn cô.

Ảnh hậu có được sự thừa nhận của đạo diễn Phong, đồng thời còn nhận được hai giải nữ phụ và nữ chính xuất sắc nhất của Kim Tông năm nay thì việc bị chú ý một chút cũng là điều khó tránh khỏi.

A

--- O ---

Chương 1603: Có Chút Quấy Nhiều?

Mặc dù mọi người không nói gì nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy Ninh Tịch có hơi kiêu ngạo, nói khó nghe một chút thì là không biết tự lượng sức mình.

Cũng chỉ mới đoạt giải Kim Tông thôi còn chưa tiến vào diễn viên hạng A, lại còn hoàn toàn không phù hợp với nhân vật này thế mà cũng dám đến casting phim của đạo diễn Giang? Cũng chẳng khác gì Hứa Kiều Kiều cả...

"Chào chư vị giám khảo, tôi là Ninh Tịch - nghệ sỹ của công ty giải trí Thịnh Thế." Ninh Tịch chào hỏi đơn giản.

Ban giám khảo gồm năm người, Giang Hành Chu ngồi ở giữa, bên tay phải ông là Tống Lâm, ngoài ra còn có nhà sản xuất, phó đạo diễn và biên kịch.

Không nghi ngờ gì, người có tiếng nói nhất trong năm người này chính là Giang Hành Chu.

Không biết có phải vì liên tục casting 10 người không phù hợp hay không mà lúc này vẻ mặt Giang Hành Chu đã không mấy dễ nhìn, dáng vẻ tức giận lại càng thêm đáng sợ.

"Đạo diễn Giang này, vẻ mặt này của ông sẽ ảnh hưởng đến sức phát huy của diễn viên đây!" Tống Lâm ở bên cạnh khẽ chế nhạo một tiếng.

Người duy nhất có mặt ở đây dám cười đùa với Giang Hành Chu e là cũng chỉ có một mình Tống Lâm thôi.

"Có chút quấy nhiễu thế mà không chịu được thì diễn cái quái gì nữa?" Giang Hành Chu lạnh mặt nói.

"Chỉ có chút thôi sao? Đạo diễn Giang khiêm tốn quá cơ, sau cái hôm tôi casting lần đầu với ông về còn mơ thấy ác mộng mấy đêm liền đấy..."

Nghe thấy chuyện lần đầu Tống Lâm casting với Giang Hành Chu cũng khản trương như thế, nên tinh thần vốn đang căng thẳng của Ninh Tịch cũng được thả lỏng hơn không ít. Ninh Tịch nhìn về phía Tống Lâm với đôi mắt hàm chứa ý cảm kích.

"Được rồi, bắt đầu đi." Giang Hành Chu nói.

Ninh Tịch gật đầu, rút một tờ giấy đề bài ra.

[Cảnh thứ 37: Đêm mưa mát con.]

Nhìn thấy cảnh mình rút phải, Ninh Tịch khẽ cau mày, hồng rôi, sao lại là cảnh này chứ...

Vừa rôi cũng đã có mấy người rút phải cảnh này nên Giang Hành Chu cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt: "Thời gian mười giây chuẩn bị bắt đầu."

Giang Hành Chu vừa dứt lời, bên cạnh đã có người bắt đầu tính giờ, không để cho diễn viên có chút thời gian để phản ứng.

Mặc dù nữ chính trong phim này là người câm, không có lời thoại nhưng chỉ có mười giây để xem kịch bản rồi lập tức diễn thì cũng là một việc có tính khiêu chiến rất lớn với diễn viên.

Cũng may là cô đã chuẩn bị đầy đủ trước, cũng đã thuộc kịch bản như lòng bàn tay chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết mình phải diễn đoạn nào rồi.

Thời gian mười giây đã hết.

Nhân viên hỗ trợ diễn đọc lời thoại: "Không... Không thờ nữa... Tiểu Trụ Tử không còn thờ nữa..."

Nhân viên chỉ phụ trách đọc lời thoại chứ không diễn, lúc đọc cũng không có bất cứ tình cảm gì cả, diễn viên casting phải tự nhập vào vai diễn một mình.

Ngay chớp mắt khi nhân viên đọc lời thoại xong, Ninh Tịch bỗng trở nên ngẩn ngơ sau đó nhào xuống đất ôm chặt lấy đạo cụ trên sàn.

Đồng thời, đạo cụ cũng rất thô sơ, chỉ là một chiếc chăn mềm cuộn lại xem như đó là một đứa trẻ con.

Ngay lúc Ninh Tịch lao tới như một kẻ điên, tất cả mọi người đều cho rằng cô sẽ gào lên khóc, nhưng không...

Ninh Tịch ôm "đứa con" vào lòng thật chặt, dán mặt mình lên mặt đứa bé rồi hôn lên vầng trán lạnh lẽo, khuôn mặt... cô run rẩy cởi áo khoác của mình ra, quần chặt lấy người đứa trẻ, ôm chặt nó rồi khẽ đong đưa...

Như thể đứa con hãy còn chưa chết...

Nhưng từ cơ thể run rẩy kịch liệt của người mẹ cùng với nét hoảng sợ cực hạn nhưng vẫn cố gắng chống đỡ trên khuôn mặt, đôi mắt mở to nhưng vẫn không chịu rơi lệ... Tất cả mọi người đều biết rằng đứa con thực sự đã chết rồi...

Mãi đến cuối cùng, tình cảm đè nén của người mẹ mới bộc phát, thút thít, im ắng nhưng lại đình tai nhức óc vô cùng.

--- O ---

Chương 1604: Là Vấn Đề Của Chính Em

Sau khi diễn xong, dường như chỉ trong chớp mắt Ninh Tịch đã ra khỏi nhân vật, cô đứng lên quay người cúi chào ban giám khảo.

Giang Hành Chu nhìn cô như có điều suy nghĩ, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu: "Được rồi."

Ninh Tịch lên tiếng đáp lại rồi đi ra ngoài, đôi mắt xẹt qua chút âm đạm.

Chỉ sợ lần này không được rồi...

Sau khi casting kết thúc, Ninh Tịch đang không yên lòng đi trên ven đường thì đột nhiên một chiếc xe màu trắng từ từ đỗ lại cạnh cô.

"Tiểu Tịch!"

Nghe thấy giọng của Tống Lâm, Ninh Tịch lập tức tươi tỉnh hơn: "Tiền bối Tống!"

"Cùng đi uống một chén nhé?" Tống Lâm mời.

Thật ra thì lúc này Ninh Tịch không có tâm trạng mấy nhưng vì nữ thần mở miệng mời nên cuối cùng cô cũng vẫn gật đầu.

Tống Lâm đưa cô tới một quán bar nhạc nhẹ cao cấp, bên trong cũng không đông người, âm nhạc êm dịu, bầu không khí rất tuyệt.

"Uống gì?" Tống Lâm hỏi.

"Em uống gì cũng được."

"Vậy chị chọn giúp em nhé?"

"Vâng." Ninh Tịch gật đầu.

Nhìn dáng vẻ nhu thuận của cô trong mắt Tống Lâm ánh lên ý cười: "Sao nào, hôm nay casting có nắm chắc không?"

Vừa nhắc đến chuyện này, vẻ mặt của Ninh Tịch liền lộ chút lúng túng nhưng vẫn thành thật trả lời: "Nói thật em không có lòng tin gì, lần này rất nhiều tiền bối có thực lực mà diễn xuất của em chắc cũng chỉ được coi là tầm

tâm thôi."

Tổng Lâm nhìn xoáy vào cô: "Cũng không đến nỗi, biểu hiện trước đó cũng em cũng đã được coi là có trình độ, nhưng mà..."

Tổng Lâm dừng một chút, sau đó lại nói: "Mặc dù cũng xem như là không tồi nhưng với tiêu chuẩn này muốn nhận được vai đó thì vẫn không khả quan lắm."

Ninh Tịch nghe vậy liền có vẻ mặt như trong dự liệu, lúc trước cô nhận kịch bản này không có xem kỹ, về nhà đọc hết nội dung, đồng thời nghiên cứu lại một phen mới phát hiện ra mấy vấn đề chí mạng. Mấy ngày này cô vẫn cố gắng nghĩ cách để vượt qua, nhưng... không ngờ đến lúc casting... vẫn thất bại.

"Thật ra trước khi đến em đã có chuẩn bị rồi, lần sau lại cố gắng vậy!" Ninh Tịch cười cười.

Phục vụ đưa hai ly cocktail mà Tổng Lâm đã chọn lên.

Tổng Lâm nhấp một hớp, nhìn cô: "Tại sao?"

Ninh Tịch nghe Tổng Lâm đột ngột hỏi nhất thời không kịp phản ứng lại: "Dạ?"

"Tại sao lại cố gắng đè nén diễn xuất của mình?" Tổng Lâm hỏi.

Ninh Tịch nghe vậy thì hơi hốt hoảng, thậm chí cảm thấy bất đắc dĩ, không hổ là tiền bối Tổng, quả nhiên là không dễ đánh lạc hướng...

"Không ạ, chị đánh giá em cao quá rồi, em thật sự đã phát huy hết sức." Ninh Tịch khẽ ho một tiếng giải thích.

Tổng Lâm nghĩ ngợi, sau đó chống cằm đáp: "Có lẽ, chị nên đổi cách nói khác, là em có "kiêng dè" nên không tài nào phát huy được hết trình độ thật của mình, chị không tin em chỉ có thể diễn được đến trình độ này..."

Ninh Tịch lại càng khổ não, thật ra diễn xuất của cô hôm nay đã được coi là tốt rồi, từ diễn xuất đến lời thoại.

Nhưng, lại có một điểm chí mạng là cô căn bản không chìm vào được cảm xúc của nhân vật, không có tình cảm thì không thể nào nhập vai được.

Người bình thường có lẽ sẽ không nhìn ra được nhưng người như Giang Hành Chu và Tống Lâm thì chắc chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi. Nhất là người coi trọng diễn mà không chỉ đơn thuần là diễn như Giang Hành Chu, thấy biểu hiện của cô ngày hôm nay chắc chắn sẽ không hài lòng.

"Có người âm thầm ngáng chân em hả?" Tống Lâm trầm giọng hỏi.

Ninh Tịch vội vàng lắc đầu giải thích: "Không phải, đây là vấn đề của chính em thôi!"

--- O ---

Chương 1605: Càng Ngày Càng Thích Em

Dựa vào EQ của Tống Lâm thì cũng nhận ra là Ninh Tịch không muốn nói nhiều tới vấn đề này nên cũng không ép hỏi, chỉ là cô vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Cô rất rõ giá trị của bộ phim này và cũng như khả năng nâng Ninh Tịch lên một tầm cao mới của nó, nếu như bỏ lỡ cơ hội này thì có khi còn phải mất thêm mấy năm nữa mới có thể nhận được một kịch bản có chất lượng như thế này.

"Đúng rồi, Tiểu Tịch, em đã có bạn trai chưa?"

Tống Lâm đột nhiên đổi chủ đề khiến Ninh Tịch lập tức sắc rượ: "Khụ khụ khụ..."

"Không sao chứ?" Tống Lâm vỗ lưng cho cô.

"Không sao, không sao ạ..." Ninh Tịch đã lấy lại bình tĩnh.

"Sao thế? Vấn đề này còn khó trả lời hơn vấn đề vừa nãy à?" Tống Lâm khẽ cười.

Ninh Tịch vội nói: "Không không, không có bạn trai!"

Ôi, mặc dù người trước mắt là nữ thần của cô nhưng cô cũng không thể thẳng thắn về chuyện này được.

"Thật sao?" Tống Lâm khẽ lắc lắc ly rượu trong tay: "VẬY... bạn gái thì sao?"

"Phụt!" Ninh Tịch lại bị sặc tập hai.

Tống Lâm bị phản ứng dễ thương của cô chọc cho cười không ngớt: "Tiểu Tịch, em thật đáng yêu quá!"

Vẻ mặt Ninh Tịch đầy đau khổ, hoàn toàn không ngờ được nữ thần lại còn có sở thích nói đùa khi vắng người thế này!

Khuôn mặt Tống Lâm đã có vẻ hơi ngà ngà say, ánh mắt long lanh nhìn cô gái trước mặt: "Thật là... càng ngày càng thích em rồi..."

Ninh Tịch tỏ vẻ được ưu ái mà sợ: "Em cũng rất rất thích chị!"

Tống Lâm nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì cả.

Cô nhóc này tuyệt đối không phải là người có tính cách đơn thuần, nếu không thì đã sớm bị nuốt chửng trong cái nghề này rồi. Nhưng đáng quý ở chỗ là trước mặt người cô ấy sùng bái kính trọng thì cô nhóc vẫn luôn giữ được vẻ thuần khiết chân thật của mình...

Và, cô rất thích những thứ chân thật...

Nó... khiến cô dâng lên khát vọng muốn chiếm thành của riêng mình...

...

Sau khi tạm biết Tống Lâm, việc đầu tiên mà Ninh Tịch làm là gọi điện thông báo cho Lâm Chi Chi.

Mặc dù trước khi về, Tống Lâm đã nói cô đừng từ bỏ sớm như thế không chừng vẫn còn có hy vọng, nhưng kỳ thực thì cô cũng biết rõ với tính tình hà khắc của đạo diễn Giang, bất kể là nguyên nhân gì đi nữa thì chắc chắn diễn xuất của cô hôm nay cũng không thể đạt được yêu cầu của ông.

"Chị Chi Chi, casting xong rồi... đau buồn là rút phải cảnh em không chắc ăn nhất... cảm giác thấp thỏm thật..."

Lâm Chi Chi nghe vậy liền an ủi cô mấy câu: "Không sao, cố gắng hết sức là được rồi, cứ chờ phía đoàn phim thông báo đã rồi nói sau, nếu không được thì chúng ta lại chọn bộ khác. Chị vừa đàm phán được cho em một bộ phim của Hollywood, đất diễn không nhiều lắm, nếu không có gì trắc trở thì quay mấy hôm là xong, vừa hay rảnh em diễn phim này trước đi. Lần này là vì phía đối phương đang gấp, lại chỉ là một nhân vật nhỏ nên không cần casting, ngày mai em cứ vào đoàn luôn là được."

Mặc dù Lâm Chi Chi nói thế nhưng ai cũng biết dù chỉ là một cảnh có vài giây thôi nhưng có thể xuất hiện trong phim Hollywood đã là ước mơ tha thiết của những diễn viên người Trung rồi, thậm chí chỉ mấy giây này thôi cũng có thể là bước đầu tiên đặt chân vào Hollywood rồi.

Có biết bao ngôi sao lớn thành danh ở nước nhà bao lâu rồi mà ở Hollywood vẫn chỉ là vai phụ. Tuy Lâm Chi Chi nói về vai diễn này rất nhẹ nhàng, nhưng chắc chắn để có được nó cũng chẳng dễ gì.

Ninh Tịch nghe vậy thì có chút sững sốt: "Phim Hollywood? Không phải là... Biệt Đội Điệp Viên Perak đó chứ? Là bộ phim mà Ninh Tuyết Lạc ký trước kia à?"

"Không sai, vốn là của Ninh Tuyết Lạc nhưng mà hiện tại cô ta đã rút khỏi ngành giải trí nên vai này liền trống người. Tuy là đột ngột thay đổi người nhưng cuộc chiến tranh giành vai này vẫn rất khốc liệt, em được chọn phần lớn là vì trước đó bộ phim Thiên Hạ của em chiếu bên Mỹ đã tạo nên tiếng vang rất tốt, trong phim cũng có khá nhiều cảnh đánh võ nên người nước ngoài khá hứng thú, sau khi đạo diễn bên đó xem xong cũng rất hài lòng..."

--- O ---

Chương 1606: Điều Do Anh Mang Đến

Thì ra là thế...

Vừa hay Ninh Tuyết Lạc rời khỏi ngành giải trí, cô lại đoạt giải Ảnh hậu của Kim Tông và cũng khá thích hợp về cả hình tượng lẫn độ nổi tiếng, thiên thời địa lợi nhân hòa vì thế liền nhận được vai diễn này.

"Được rồi, chị Chi Chi, em biết rồi, ngày mai đến đoàn làm phim này luôn à?"

Trước đó cô cũng đã tìm hiểu qua về vai diễn này, là một cô gái phương đông thần bí có võ công cao cường, thế nên việc này chẳng khó khăn gì với người có xuất thân nhà võ như cô.

Ngày nay, thị trường tiêu thụ phim của Trung Quốc ngày càng lớn mạnh, ngay đến cả Hollywood cũng không thể coi thường, rất nhiều phim Hollywood áp dụng chiến thuật cho diễn viên nổi tiếng Trung Quốc đóng mấy vai phụ để có thể bán được vé ở thị trường này. Lúc làm tuyên truyền quảng cáo vô cùng rầm rộ nhưng thực tế thì đến lúc chiếu phim, diễn viên Trung Quốc cũng chỉ xuất hiện có mấy phút, thậm chí là mấy giây diễn thôi, lời thoại cũng chỉ có một hai câu.

Hồi trước lúc cô thực tập ở Hollywood, đãi ngộ dành cho người Hoa cũng đã là một trời một vực so với người da trắng.

Mặc dù hiện thức rất tàn khốc nhưng tình trạng trước mắt quả thật là như thế.

Lâm Chi Chi trả lời lại: "Đúng rồi, ngày mai nhập đoàn. Vì hậu kỳ của Cửu Tiêu đã xong, cũng sắp bước vào giai đoạn tuyên truyền rồi nên chị cần chuẩn bị một chút không tự mình đưa em đi được, có mình Tiểu Đào đi cùng em thôi."

"Được rồi, không sao đâu chị." Ninh Tịch nói chuyện với Lâm Chi Chi xong thì cúp điện thoại.

Mặc dù nhận được tin tốt nhưng việc casting thất bại ít nhiều vẫn khiến Ninh Tịch cảm thấy hơi tiếc.

...

Đêm khuya tại Hoa Đào Ô.

Ngoài cửa bỗng có tiếng "tinh" vang lên, cửa tự động đang nhận dạng trông mắt và vân tay.

Lục Đình Kiêu vào phòng khách thì vẫn thấy đèn đang bật, còn cô gái mặc đồ ngủ dựa lưng trên ghế thì đang say ngủ, trong tay vẫn cầm một kịch bản đã đánh dấu chi chít.

Anh khẽ cau mày rồi nhẹ nhàng bước qua, từ từ rút kịch bản trong tay cô ra. Đang định đặt kịch bản lên bàn thì nhìn thấy nội dung trên đó, Lục Đình Kiêu có chút giật mình sững sốt.

Cảnh thứ 37: Đêm mưa mát con

Hiển nhiên chủ nhân của cuốn kịch bản này đã đọc trang này vô số lần nên mép trang giấy đã có chút sòn.

"Um... Lục Đình Kiêu...?"

"Ừ."

"Sao muộn vậy rồi mà anh vẫn còn tới?"

Lục Đình Kiêu không trả lời, anh xoay người bế cô lên đi về phía phòng ngủ: "Sao không ngủ trong phòng?"

Đương nhiên là vì lo lắng cho cô rồi, hôm nay Lục Cảnh Lễ đã nói chuyện casting của cô cho anh, có vẻ như không thuận lợi cho lắm.

"Không cần thận nên ngủ thiếp đi mất..." Ninh Tịch mơ màng dụi mắt.

Lục Đình Kiêu vừa đặt cô lên giường, cô liền tự giác lăn qua một bên chừa ra khoảng trống.

Lục Đình Kiêu xoa tóc cô rồi nằm xuống bên cạnh: "Hôm nay casting không thuận lợi à?"

Ninh Tịch thở dài: "Thật ra cũng được, chỉ là có nhiều cao thủ quá... Nhưng mà không sao, trước khi tham gia em đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nếu như lần này không qua thì lần sau lại cố gắng là được!"

Giọng điệu của cô rất nhẹ nhàng, nghe như không hề để ý đến nó. Nếu như không phải lúc này thấy cô đang ngủ mà tay vẫn không rời cái kịch bản thì có lẽ anh cũng đã tưởng là thật rồi...

Lục Đình Kiêu nhìn cô, chần chừ mãi cuối cùng vẫn nói: "Ừ, sau này sẽ lại có cơ hội."

Thật ra ban đầu lúc biết cô chọn bộ phim này, lòng anh đã không yên rồi, bây giờ xem ra là đúng như anh những gì anh đã dự đoán...

Tất cả đau đớn... của người con gái anh yêu nhất... lại đều là do anh mang đến...

--- O ---

Chương 1607: Kết Quả Không Tài Nào Đoán Trước Được

Thấy biểu cảm trên mặt Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch cười khẽ một tiếng, không nhìn được mà đưa tay nhéo nhéo mặt anh: "Nào nào, cũng chỉ là một bộ phim thôi mà, sao anh trông còn buồn hơn cả em thế! Thật sự không sao mà, em nào có yếu ớt đến nỗi chút thất bại nho nhỏ như thế mà cũng không chịu được vậy đâu!"

Nhìn cô gái rõ ràng trong lòng đang rỉ máu mà vẫn còn an ủi lại mình, trái tim Lục Đình Kiêu như bị dao cắt, anh ôm chặt cô vào lòng, muốn an ủi nhưng lại không dám động chạm đến cái quá khứ kia.

Ninh Tịch nhìn sắc mặt của Lục Đình Kiêu thì liền biết mình không lừa được anh, bèn thở dài nói: "Được rồi mà... quả thật em... vẫn còn hơi ảnh hưởng vì chuyện năm đó... dù sao đứa trẻ kia... cũng đã ở trong bụng em gần tám tháng..."

Cho dù sự thật là thế nào thì cô cũng đã coi đứa bé đó là người mình yêu nhất, từ đầu chí cuối cô vẫn luôn khao khát mong chờ sinh mạng mới đó được ra đời. Lúc mất liên lạc với Tô Diễm, cô chỉ có đứa trẻ này làm bạn, cô trò chuyện, ca hát, kể chuyện cổ tích, dành hết tình cảm và tình thương của mẹ cho nó...

Thế nhưng, sau khi tỉnh dậy từ cơn mơ tất cả mọi thứ đều như trời long đất lở, sinh mạng bé nhỏ cùng huyết thống trong cơ thể cô đã biến mất như thế...

Lúc cô được dẫn vào nhà xác, trông thấy cơ thể nhỏ bé tím lạnh của con cô...

Đó là ký ức mà cả đời này cô cũng không muốn nhớ lại...

Mà trong cảnh thứ 37 của bộ phim này, nếu như cô đồng cảm, nếu cô hoàn toàn nhập vai thì nhất định sẽ nhớ lại ký ức khi ấy...

Vì thế, cô không dám nhập vai.

Đó là phản ứng bảo vệ bản thân theo bản năng của cô, khiến cho cô buộc phải áp chế kỹ thuật diễn của chính mình.

Lục Đình Kiêu hôn lên trán cô, ngăn không cho cô nói tiếp: "Nếu không thích thì không cần phải diễn, anh sẽ giúp em tìm một kịch bản khác tốt hơn."

Ninh Tịch, nếu như anh nói cho em biết rằng đứa bé kia chưa chết, nếu anh nói với em rằng cha của đứa trẻ kia là anh, nếu anh để em biết người em hận thấu xương là anh, người khởi nguồn cho tất cả những đau khổ của em là anh...

Kể cả là anh có thông minh, có phán đoán giỏi cỡ nào đi nữa cũng không tài nào đoán được sau khi Ninh Tịch biết hết tất cả mọi chuyện thì anh sẽ phải đối mặt với điều gì nữa...

...

Nhà họ Tô.

Chuyện gà rừng hay phượng hoàng còn chưa qua, mấy ngày nay Ninh Tuyết Lạc vẫn luôn ở nhà lấy lòng Tô Hoàng Quang và Trịnh Mẫn Quân.

"Chị nói gì? Vai diễn Hollywood kia rơi vào tay Ninh Tịch?" Ninh Tuyết Lạc ra ban công nhận điện thoại, vẻ mặt lập tức trầm xuống khi biết được chuyện này.

"Đúng vậy, nghe nói đã ký hợp đồng rồi, ngày mai Ninh Tịch sẽ gia nhập vào đoàn làm phim." Đầu dây bên kia là tiếng của Thường Lệ.

"Con khốn này..." Ninh Tuyết Lạc vừa nghĩ đến chuyện mình tốn biết bao công sức mới cướp được vai này, vậy mà giờ lại bị Ninh Tịch lấy được dễ như trở bàn tay thì trong lòng liền đầy oán hận.

Nếu không phải là vì con khốn đó thì Ảnh hậu của Kim Tông và vai diễn Hollywood đều là của cô ta hết!!!

"Thế thì sao? Cũng chỉ là vai quần chúng mà tôi không muốn diễn nữa thôi! Chỉ có 3 phút xuất hiện với hai câu thoại! Cô ta đặc ý cái gì chứ!" Giọng điệu của Ninh Tuyết Lạc đầy khinh thường, lúc này đã không còn nhớ lúc trước khi cô ta đoạt được vai diễn này đã khoe khoang khắp nơi rằng mình sắp tiến quân vào Hollywood như thế nào.

"Cô ta cũng chỉ có thể đóng những vai em đã vứt đi rồi thôi, chị nghe nói dạo này cô ta mới đi casting phim của đạo diễn Giang, nghe nói diễn xuất rồi

tinh rồi mù, chắc chắn là không được chọn rồi! Đến lúc đó chị sẽ cho người làm âm ỹ vụ này lên đảm bảo sẽ khiến cô ta mất mặt!" Thường Lệ cố gắng nói những lời có thể khiến Ninh Tuyệt Lạc vui vẻ hơn.

--- O ---

Chương 1608: Tuần Trăng Mật

Quả nhiên, Ninh Tuyết Lạc nghe thấy vậy thì tâm trạng đã tốt hơn: "Chị nhớ theo dõi kết quả casting."

"Em yên tâm, chắc chắn chị sẽ theo dõi!" Thường Lệ liên mồm cam đoan rồi nói: "Đúng rồi Tuyết Lạc... chuyện lần trước chị nói... sao rồi? Bao giờ thì chị có thể rời khỏi Tinh Huy?"

Bây giờ địa vị của cô ta ở Tinh Huy đã xuống dốc không phanh, mà điều quan trọng nhất vẫn là cô ta thật sự không còn mặt mũi nào mà ở lại giới giải trí nữa, vì thế cô ta hy vọng Ninh Tuyết Lạc có thể tiến cử cô ta vào bộ phận Quan hệ công chúng (PR) của Quốc tế Ninh Thị.

"Chuyện đó nói sau, tôi còn đang ở nhà chờ thì làm sao mà dàn xếp cho chị được?" Giọng điệu của Ninh Tuyết Lạc có vẻ không kiên nhẫn: "Trước tiên chị cứ theo dõi Ninh Tịch cho tôi trước đã, nếu không thì không có gì để bàn nữa!"

Thường Lệ biết rõ là Ninh Tuyết Lạc đang lợi dụng mình, hút cạn giá trị cuối cùng của mình nhưng cũng chẳng còn cách nào khác chỉ có thể ảm đạm đáp: "Chị biết rồi..."

Nói chuyện điện thoại với Thường Lệ xong, Ninh Tuyết Lạc lại cảm một que thử thai vào toilet.

Sau một lúc lâu, cô ta đen mặt đi ra.

Chết tiệt, không có thai...

Lại không có thai!

Mấy ngày nay, thời gian Tô Diễm ở nhà càng lúc càng ít, thậm chí cô ta còn có thể cảm nhận được sự tránh né của gã, Trịnh Mẫn Quân cũng ngày càng lạnh nhạt với cô ta. Nhưng, điều khiến cô ta sợ hãi hơn là phía Ninh Diệu Hoa còn làm như vô tình thử thăm dò nói rằng: nếu như cô ta có em trai thì tốt rồi, có thể giúp đỡ cô ta, làm chỗ dựa cho cô ta...

Đúng là buồn cười! Chỗ dựa?

Nếu như cô ta thật sự có em trai, Ninh Diệu Hoa có con trai thì cô ta còn

sống yên ổn ở nhà họ Ninh được à? Ngay cả cỗ phân cũng còn chẳng giữ nổi ấy chứ!

Ninh Diệu Hoa vốn e sợ Trang Linh Ngọc nên chắc chắn không dám ngoại tình, nhưng sao đột nhiên lại có loại suy nghĩ này?

Hay là cô ta nghĩ nhiều rồi...?

...

Đảo mắt đã đến lúc nhập đoàn.

Cảnh quay ở Trung Quốc của Biệt Đội Điệp Viên Perak được quay tại thành phố Xuyên của tỉnh S, phong cảnh nơi đây rất đậm chất Trung Quốc, hết như một bức tranh non nước thủy mặc vậy.

Vì lần quay phim này có tác dụng tuyên truyền rất lớn nên phía thành phố Xuyên đã giúp đỡ phong tỏa khu vịnh chuyên dùng để quay phim, nhóm diễn viên cũng được ở khách sạn miễn phí.

"Wow, phong cảnh thật tuyệt! Phòng khách sạn ở đây vào mùa du lịch phải đặt trước mất 3 tháng mới có phòng đó!"

Tiểu Đào hưng phấn đẩy cửa sổ ra, khoảng không xanh biếc của rừng trúc liền đập vào mắt, nương theo đó là tiếng nước chảy róc rách, phía xa xa là những dãy núi mờ ảo hiện và đàn chim không biết tên đang bay lượn...

"Wow, anh Tịch, ước gì anh đừng có quay một lần là qua, như thế chúng ta có thể ở lại đây thêm mấy ngày!"

Ninh Tịch đang ép chân giãn cơ trên lan can, nghe vậy bèn quay đầu nhìn Tiểu Đào: "Ngại quá cưng ạ, chỉ sợ lần này làm em thất vọng rồi."

Cái câu "cung ạ" và cái điệu bộ tự tin đến là chói mắt kia... Tiểu Đào tỏ vẻ như vừa bị đâm một phát xuyên tim, sau đó vội vàng lôi máy ra chụp cảnh này lại.

"Anh Tịch, em đăng lên Weibo được không?" Tiểu Đào hưng phấn đưa ảnh vừa chụp cho Ninh Tịch xem qua.

Ninh Tịch cũng không nhìn kỹ: "Ừ, em đăng đi."

Chuyện Ninh Tịch tham gia bộ phim này đã được thông báo công khai nên có thể tiết lộ cho fan biết.

Tiểu Đào lập tức vui vẻ đăng ảnh lên Weibo.

[(icon thẹn thùng) ha zu ka shi i* ~ Có cảm giác như được đi hưởng tuần trăng mật với anh Tịch vậy hí hí hí ~]

*ha zu ka shi i: Tiếng nhật, ngại quá đi ~

Nội dung bức ảnh là dưới buổi trời chiều, Ninh Tịch đang ép chân ở lan can, động tác này có độ khó cực cao và cũng làm nổi bật dáng vẻ người con gái. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là cái nghiêng đầu nhìn về phía ống kính và nở nụ cười cung chiều, nụ cười này khiến ai ai nhìn thấy cũng phải đập loạn nhịp, hút hồn cả nam lẫn nữ.

--- O ---

Chương 1609: Anh Tịch Của Tôi Giỏi Quá Đi ~

Tiểu Đào vừa đăng ảnh lên Weibo thì ngay lập tức thu hút được rất nhiều bình luận, like và share, bài viết nhanh chóng lên top, đám fans của Ninh Tịch ghen tị đến nỗi muốn dằn cho Tiểu Đào một trận.

Ngoại trừ những thành phần liêm màn hình ra có không ít fans còn nhận ra Ninh Tịch đang ở nơi quay của Biệt Đội Điệp Viên Perak nên lại càng thêm hưng phấn.

[Tôi đã thích anh Tịch từ phim Thiên Hạ rồi, bây giờ anh Tịch nhà tôi càng ngày càng nổi, bây giờ lại còn được đóng cùng với Colin nữa, đúng là kích động quá mức!]

[Còn có tiểu yêu tinh Orlando, Benny và nữ thần Jennifer nhà tôi nữa! Tất cả đều là siêu sao Quốc tế đó! Anh Tịch của tôi giỏi quá đi!]

Trong những bình luận kích động cũng khó tránh khỏi có vài bình luận trái chiều...

[Đúng là bó tay, chẳng phải chỉ là một vai phụ bé như con muối thôi sao? Đám fans cuồng các cô có phần phải nhảy nhót tung hô thế không? Làm như vai diễn gì quan trọng lắm không bằng, chờ phim chiếu rồi lại vỡ mộng cho mà xem, vốn chỉ là diễn viên quần chúng thôi, đến lúc đó chắc đất diễn chỉ có mấy giây là cùng!]

[Hừ, đúng là cái đồ chỉ chuyên làm quần chúng đến tận bây giờ chẳng phải vẫn chỉ là quần chúng thôi à!]

[Vai diễn này không phải là do Ninh Tuyết Lạc vớt lại sau khi giải nghệ à? Rõ là thiên kim tiểu thư mà lại cứ thích nhặt đồ người ta vớt đi!]

...

[Thủy quân của ai đó lau miệng cho sạch sẽ chút, đã làm ra cái chuyện vô liêm sỉ như thế mà còn dám to mồm. Mà cái gì gọi là do cô ta vớt lại rõ ràng là bị đuổi ra khỏi giới giải trí như chó thì có! Có ai mà không biết cô ta bỏ ra mấy nghìn mấy vạn để mua lại cái vai quần chúng này? Bây giờ lại ra cái vẻ khinh thường à! Không biết xấu hổ à?]

[Không biết ai mới là cái đồ không biết xấu hổ, vất óc tính kế cướp hết mọi

thứ, bây giờ lại còn mặt dày chiếm lấy thân phận của người ta, chẳng qua là anh Tịch nhà tôi không cần cũng chẳng thêm vào thì có!]

Cũng may là sức chiến đấu của fans Ninh Tịch siêu mạnh, nhanh chóng mẫn cho phía đối phương lút cả đầu.

Nếu hỏi bây giờ fans người nào hùng mạnh nhất trong giới giải trí ra thì ngoại trừ Giang Mục Dĩ ra thì cũng chỉ có Ninh Tịch thôi!

Thậm chí còn không ít người thăm nghĩ nếu ngày nào đó fans của Giang Mục Dĩ và fans của Ninh Tịch chiến nhau thì chẳng biết là ai thắng nữa.

...

Sau khi nghỉ ngơi một đêm ở khách sạn, sáng hôm sau, Ninh Tịch đúng giờ có mặt tại địa điểm quay của đoàn phim.

Đoàn làm phim lúc này có khoảng năm mươi người, ai ai cũng đang khẩn trương làm nhiệm vụ của mình, lúc này họ đang quay một cảnh bắn nhau.

Bộ phim này có rất nhiều cảnh quay đấu súng nhưng không có phần của Ninh Tịch, đất diễn của cô rất ít, chỉ có hai cảnh và đều là những đoạn liên quan đến võ thuật Trung Quốc.

Trong bộ phim này có bốn nhân vật chính, ba nam một nữ gồm Colin, Orlando, Benny và Jennifer tất cả đều là những siêu sao Hollywood nổi tiếng ở Trung Quốc.

Vai của Ninh Tịch là một trong những thủ hạ của Boss phản diện.

Còn về nội dung kịch bản chỉ đơn giản là mấy anh hùng cùng xông pha cứu thế giới, là motif thường thấy ở Hollywood.

Cảnh quay nhanh chóng kết thúc, đạo diễn vừa hô "cắt" xong thì trông thấy một cô gái người Trung Quốc cách đó không xa, vì vậy hai mắt liền tỏa sáng, nhiệt tình bước lên đón: "Ha ha, Ninh Tịch đúng không?"

"Đạo diễn Martin!" Ninh Tịch vươn tay ra bắt tay đạo diễn.

"Ôi chà, cô còn đẹp hơn trong tưởng tượng của tôi đó, đúng là búp bê phương Đông mà!" Đạo diễn khen nức nở rồi nhiệt tình ôm Ninh Tịch một cái.

Ninh Tịch khiêm tốn hàn huyên đôi câu với đạo diễn thôi, chứ cũng chẳng để lời khen của đạo diễn trong lòng. Cứ giao tiếp với người nước ngoài nhiều sẽ biết, đây là thói quen của họ chứ không phải là thật sự thấy bạn tốt mới khen.

--- O ---

Chương 1610: Thêm Đất Diễn

Mấy diễn viên chính khác cũng nhanh chóng bước tới, lần lượt bắt chuyện với Ninh Tịch. Colin đi lên từ nhóm trai đẹp ở Mỹ, tương đương với nhóm Tiểu thịt tươi đang hot ở Trung Quốc bây giờ, chẳng qua là bây giờ Colin đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cả người toát ra vẻ thành thực của đàn ông trưởng thành, là nam thần trong tim của các fans hâm mộ trên khắp thế giới.

Benny có khổ người cao lớn, thuộc hình tượng mấy anh cơ bắp đầu trọc. Jennier thì khỏi phải nói, người đẹp siêu cấp với dáng người nóng bỏng và mái tóc xoăn dài vàng óng, là nữ chính duy nhất trong phim.

"Orlando, rất hân hạnh được làm quen với cô, người đẹp của tôi!" Người bắt chuyện là Orlando - người được fans Trung Quốc đặt cho biệt danh tiểu yêu tinh. Anh ta có mái tóc vàng và mắt xanh, bất kể là trong thực tế hay là trong phim vừa nhìn là biết kiểu đẹp trai phong lưu đa tình. Anh mắt khi anh ta nhìn Ninh Tịch thì hơi lộ vẻ hứng thú nhưng cũng không quá lộ liễu.

Là fans của Orlando đều biết anh ta thích nhất là con gái phương Đông, mấy cô bạn gái trước đều là người Trung Quốc.

"Me too, anh rất được các cô gái Trung Quốc hoan nghênh!"

"Ha ha, thật sao?"

Vì trước đó Ninh Tịch đã từng du học ở Los Angeles nên tiếng Anh của cô khá tốt, có thể giao lưu với tất cả mọi người, sau khi trò chuyện đôi câu, Ninh Tịch liền đi trang điểm thay quần áo. Trang phục trong phim của cô là một bộ sườn xám tượng trưng của đất nước Trung Hoa.

Ninh Tịch đi thay đồ thì bên ngoài đang khí thế ngất trời chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Vì đạo diễn đang bận trao đổi cảnh quay với mấy diễn viên chính nên chỉ bảo với nhân viên công tác là báo cho Ninh Tịch bao giờ hóa trang xong thì tự mình ra chỗ quay phim chuẩn bị.

Ninh Tịch sau khi thay đồ xong liền bước vào một gian nhà tranh chờ đến cảnh quay.

Lát nữa mấy diễn viên chính sẽ tới bãi phỏng chủ nhân của cô, còn cô phụ

trách ra ngoài tiếp đãi.

Ninh Tịch buồn chán chờ đợi trong phòng một lúc cuối cùng bên ngoài cũng có tiếng hô chuẩn bị quay.

"Action!!!"

Bên ngoài căn nhà, Colin, Orlando, Benny và Jennifer liếc nhìn nhau, sau đó tràn đầy cảnh giác tiếp cận căn nhà.

Kẹt kẹt...

Nương theo tiếng đẩy cửa, một ngón tay mảnh khảnh trắng nõn đẩy cánh cửa nhà tranh ra, một cô gái mặc sườn xám in hoa văn mây chìm xuất hiện trước mắt bọn họ.

Lúc này Ninh Tịch đã hoàn toàn khác với cô gái mặc quần jeans áo thun đơn giản lúc nãy, bộ sườn xám để lộ dáng người hoàn mỹ nhưng cũng vừa khéo tôn lên vẻ đẹp cổ điển của cô. Mái tóc đen chỉ dùng duy nhất một cây trâm mộc búi lại sau gáy, mày đen như vẽ, môi đỏ như son... giữa phong cảnh như bức tranh thủy mặc này sự xuất hiện của cô càng khiến khung cảnh thêm mộng ảo...

Làn gió phát phơ giữa vùng núi khe khẽ thổi lên làn tóc mai bên thái dương cô, khuôn mặt Ninh Tịch lạnh lẽo như băng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mấy vị khách không mời mà đến ở trước cửa: "Người đến là ai."

Nhìn cô gái đậm chất phương Đông trước mắt, Orlando ngẩn cả người, vẻ mặt dửng dưng khi nãy đã trở nên nóng rực, trong mắt ba người còn lại cũng ngập vẻ kinh diễm.

Dường như đạo diễn cũng không ngờ hiệu quả sau khi Ninh Tịch thay trang phục diễn sẽ tốt như vậy, vì thế cũng dễ dàng tha thứ cho nhóm diễn viên chính NG.

Cảnh quay bắt đầu lại lần nữa, Ninh Tịch mở cửa tiếp bốn người, sau đó châm trà mời họ chờ chủ nhân của cô về.

--- O ---

Chương 1611: Chết Mê Chết Mệt Vì Em

Đạo diễn Martin cũng có nghiên cứu về văn hóa Trung Hoa nên lập tức nhìn ra được tay nghề pha trà của Ninh Tịch rất chuyên nghiệp.

Vốn chỉ là một phân cảnh cực kỳ vô vị nhưng mọi cử động của Ninh Tịch, từ pha trà đến châm trà đều tràn đầy cảm giác nghệ thuật và hơi thở Trung Hoa cổ điển. Ninh Tịch đã làm nổi bật lên sự va chạm của văn hóa phương Đông và phương Tây trong cảnh quay này, điều này khiến cho máu trong người Martin như sôi trào, hiệu quả mà ông ta muốn chính là như vậy!

Vì thế, dù đã quá thời gian của cảnh này nhưng Martin vẫn không hô "Cắt" mà để máy quay tiếp tục quay và không có ý định cắt ghép cho ngắn lại.

"Tịch, cô thật sự quá tuyệt vời!"

Sau khi diễn xong, đạo diễn nhiệt tình bước lên ôm lấy Ninh Tịch, câu khen ngợi lần này đã có mấy phần thật lòng.

"Cô đã từng học pha trà à?"

Được đạo diễn mang tầm quốc tế như Martin khen ngợi nên đương nhiên là Ninh Tịch rất vui: "Từng nghiên cứu nhưng cũng không tinh thông cho lắm, chỉ đủ dùng cho một đoạn quay ngắn."

"Không không không, cô còn làm tốt hơn nhiều nghệ nhân chuyên nghiệp mà tôi từng gặp đó! Cô rất giỏi!" Vẻ mặt của Martin vô cùng nghiêm túc, sau đó ánh mắt nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Vốn ông ta tìm diễn viên Trung Quốc chỉ đơn thuần là vì muốn dựa vào mảnh lời mà kiếm thêm doanh thu phòng vé tại thị trường Trung Quốc, nhưng không ngờ biểu hiện của cô gái này lại xuất sắc như thế.

Ba phút xuất hiện trong phim không phải là quá ít rồi à?

...

Cảnh này quay thuận lợi vì vậy cảnh sau nhanh chóng bắt đầu.

Ninh Tịch có cả thấy hai cảnh diễn, nếu cảnh này mà cũng thuận lợi thì ngày mai là chuồn được rồi...

Cảnh còn lại là cảnh đánh nhau của cô và Orlando, đạo diễn đã cố ý mời chỉ đạo võ thuật hàng đầu trong nước chỉ dạy các động tác võ thuật cho họ.

Chắc hẳn mấy hôm nay Orlando vẫn luôn học với vị chỉ đạo võ thuật này nên động tác cũng rất nhuần nhuyễn, Ninh Tịch lại càng khỏi phải nói, cũng học rất nhanh.

Lúc Orlando mới tập diễn với Ninh Tịch thì động tác vẫn chậm, chờ đến lúc thuần thục thì mới tăng tốc độ lên một chút.

Thái độ của Orlando đã thay đổi hẳn từ lúc anh ta trông thấy Ninh Tịch thay đồ, lúc này vô cùng dịu dàng với cô, kiên nhẫn chỉ dạy và phối hợp với cô, chỉ sợ làm cô bị thương.

Ninh Tịch bị dáng vẻ chiều chuộng này của đối phương làm cho nổi da gà, dù gì cô cũng đã từng lăn lộn tình trường bao năm, sao mà không nhìn ra được ý đồ của cái tên này chứ.

Cái tên này... muốn thả thính cô à?

Có điều Orlando vẫn rất lịch sự, mặc dù có lợi dụng việc quay phim để tán gái nhưng chưa hề có những câu nói quá đáng hay động tay động chân gì.

"OK, mọi người chuẩn bị chút đi, cảnh tiếp theo bắt đầu!" Đạo diễn Martin ở cách đó không xa hô lên.

Orlando lập tức liếc mắt đưa tình nói với Ninh Tịch: "Đừng lo nhé, lát nữa anh sẽ lén chậm lại một chút, em không cần lo lắng là không theo kịp đâu..."

"Cảm ơn anh, tiền bối Orlando!" Ninh Tịch khéo léo nói cảm hơn.

Orlando thỏa mãn được ham muốn bảo vệ người đẹp nên cười cười.

"Action!!!"

Cảnh quay bắt đầu.

Orlando và Ninh Tịch đứng đối mặt nhau trong một rừng cây.

Cảnh này là lúc Orlando đánh cắp bản đồ kho báu bị Ninh Tịch chặn lại.

Trong chớp mắt đạo diễn hô bắt đầu, mỹ nhân cổ điển vốn đang uyển chuyển

mềm mại lập tức biến thành người khác, chỉ chớp mắt đã mang khí thế sắc bén tung một cước về phía Orlando.

Làn da trắng nõn lấp ló sau tà sườn xám xẻ cao.

Lúc tập diễn, động tác của hai người khá thuần thục, mà trong lần quay đầu tiên này, Orlando cũng chỉ tính ôn luyện lại động tác một chút, hoàn toàn không ngờ được là sau khi Ninh Tịch nhập vai diễn lại thay đổi hoàn toàn thế này, quả thật là y như một vũ khí giết người vậy.

Nhưng không đợi anh ta kịp phản ứng, từng chiêu của đôi phương đã càng lúc càng ác liệt hơn, nào có nửa xu dịu dàng ngoan ngoãn như lúc nãy nữa, trông đến là đáng sợ...

Đến cuối cùng, Orlando bị Ninh Tịch giẫm một chân lên người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn từ trên cao xuống, rút bản đồ kho báu anh ta đang giấu trên người ra...

Orlando nằm trên lớp lá khô, vẻ mặt tràn đầy si mê nhìn đáng vẻ đáng sợ khiến người ta không rét mà run của Ninh Tịch, miệng còn lầm bầm: "Ôi cưng ơi, anh đúng là chết mê chết mệt vì em rồi!"

Ninh Tịch: "..."

Trong kịch bản không có câu này đâu có được không hả???

Cái tên này không phải thích con gái Trung Quốc mà là M thích bị ngược đãi thì có!

--- O ---

Chương 1612: Đạo Diễn Mời

"Good - take!!!"

Một lát sau, đạo diễn hô lên.

Nghe thấy tiếng của đạo diễn, không chỉ có Orlando mà ngay cả Ninh Tịch cũng sửng sốt mất một chút.

Cô nghe nhầm à? Không phải "Take-two" (lại một lần) mà là "good-take" (làm rất tốt) sao?

Thôi được rồi, có lẽ đạo diễn cảm thấy câu thoại đột nhiên nảy ra này của Orlando cũng không tệ lắm nên mới vậy! Tóm lại qua được là tốt rồi.

Ninh Tịch nhanh chóng thu chân trên người Orlando xuống, chìa tay ra xin lỗi Orlando: "Rất xin lỗi anh, tiền bối Orlando, vừa rồi tôi không làm anh đau chứ?"

Orlando tỏ vẻ khoa trương y như được nữ vương sủng hạnh, vội vàng nắm chặt lấy tay Ninh Tịch: "Đương nhiên là không rồi cưng à, em vừa nảy vẫn dịu dàng quá, hoàn toàn có thể dùng thêm chút sức nữa! Để anh đau hơn một chút!"

Ninh Tịch: "..."

Dùng thêm chút sức để anh đau hơn một chút là cái quý gì chứ...

Cái tên này không phải là M thật đó chứ...

"Không sao là tốt rồi, rất cảm ơn anh! Lần hợp tác này với anh rất thuận lợi! Hy vọng sau này còn có cơ hội diễn với tiền bối nữa!" Ninh Tịch cúi gập người xuống chào tỏ vẻ cảm ơn Orlando, sau đó lại cảm ơn từng diễn viên và nhân viên khác nữa.

Sau khi kết thúc cảnh này là cô có thể đóng máy rồi.

Tiểu Đào ở cạnh đó vừa mới tỉnh lại từ cảnh anh Tịch nhà cô ngẫu ngất ngây con gà tây thì phát hiện ra anh ấy đã đóng máy mất rồi!

Chị Chi Chi nói thuận lợi thì vài hôm là xong nhưng không ngờ lại thuận lợi đến thế... một ngày đã quay xong rồi! Hu hu, tiếc quá đi mất thôi! Nơi này

không chỉ có phong cảnh đẹp mà mấy anh trai đẹp cũng đẹp trai đến ngút trời!

Orlando thấy Ninh Tịch tạm biệt mọi người thì liền đứng ngồi không yên, vội lao tới trước mặt Martin cầu xin: "Đạo diễn thân yêu của tôi ơi, tôi nhớ không nhầm thì hình như lúc này tôi nói sai lời thoại rồi, không phải sao?"

Vì thế mau mau để tôi quay lại đi mà!

Đạo diễn đang tập trung suy nghĩ, nghe vậy liền mất kiên nhẫn phát phát tay: "Orlando, cảnh này đã qua rồi, đừng quấy rầy tôi nữa."

Nói xong liền bước qua xem lại cảnh quay trong camera.

Ninh Tịch chào nhóm diễn viên và nhân viên xong liền đi tới trước mặt đạo diễn: "Đạo diễn Martin, rất hân hạnh được hợp tác với ngài, mặc dù thời gian ngắn ngủi nhưng thu hoạch vẫn thương đối khá."

Ninh Tịch khách khí xong liền nói lời tạm biệt: "Nếu không có chuyện gì cần tôi làm nữa thì tôi xin phép ngày mai rời đoàn."

Dù sao thì khách sạn cũng là cung cấp miễn phí, có thể xem như là tài nguyên của cộng đồng, cô đã hết phần diễn mà vẫn còn nán ở lại đây thì cũng không hay lắm.

Đạo diễn Martin dời mắt từ màn hình máy quay qua nhìn cô gái trước mặt, nghiêm túc nói: "Tịch thân mến, tôi có một thỉnh cầu mạo muội, hôm nay cô quay rất tốt hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng tôi hy vọng cô có thể ở lại thêm mấy ngày! Ba ngày... không, hai ngày, được chứ?"

Ninh Tịch nghe vậy liền hơi suy nghĩ một chút, chắc là phía sau có chỗ cần cô phối hợp, ví dụ như kịch bản có thay đổi gì đó, vậy thì cảnh quay phía trước của cô cũng sẽ bị liên lụy.

Nếu như đạo diễn đã tự mình yêu cầu, mà lịch trình sắp tới của cô vẫn rảnh thì đương nhiên là Ninh Tịch sẽ không từ chối vì vậy bèn đồng ý: "Đương nhiên là không thành vấn đề, tôi ở ngay trong khách sạn, nếu đạo diễn cần thì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào!"

Martin nghe vậy liền thở phào: "Thật cảm ơn quá!"

Chương 1613: Chắc Chắc Sẽ Rất Đặc Sắc

Sau khi kết thúc công việc, đạo diễn Martin liền tìm biên kịch: "Charles, sau khi xong liền xin tới phòng của tôi một chút! Mang cả kịch bản theo!"

Charles đang ngậm điều thuốc liền tỏ vẻ như đã dự đoán trước được, bèn ra dấu tay OK.

...

Trong phòng.

Martin đang đi qua đi lại, sau khi Charles bước vào còn chưa kịp nói gì thì Martin đã đi thẳng vào vấn đề: "Ê Charles này, tôi muốn dành thêm đất diễn cho Tịch, cậu cảm thấy thế nào?"

Charles đập tay với Martin, nói một câu tiếng Trung: "Tu tưởng lớn gặp nhau."

Martin lập tức vui vẻ nói suy nghĩ của mình ra: "Chỉ có một cảnh đánh nhau này thì ít quá, thân thủ của Tịch rất tuyệt có thể mang tới những cảnh đánh vô cùng ngoạn mục..."

Charles trầm ngâm một lát sau đó cắt lời đối phương: "Nhưng... đạo diễn, ông phải nghĩ cho kỹ, nếu tặng đất diễn lên nhiều quá thì cũng đồng nghĩa với việc kịch bản phải bị cắt ở chỗ khác!"

Phải biết rằng phim điện ảnh yêu cầu rất chính xác về thời gian, đôi khi chỉ cắt một cảnh thôi cũng đã tốn thất biết bao nhiêu tiền, tặng thêm một giây thôi cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Martin rồi rầm như vậy hiển nhiên cũng là vì nguyên nhân này, nghe xong thì liền kiên quyết nói: "Charles, cậu không cảm thấy phong cảnh đẹp như tranh vẽ mà thiên nhiên ban tặng này kết hợp với diễn xuất đậm chất phương Đông của Tịch còn rung động lòng người hơn hiệu ứng gương mặt lạnh à? Tôi biết sẽ dẫn tới mạo hiểm, nhưng tôi tin tưởng vào phán đoán của tôi!"

Charles nghe vậy bèn nhún vai: "OK, vốn tôi cũng cho rằng là như thế nếu ông đã quyết thì được rồi, vậy chúng ta nói tới chuyện tặng tình tiết phim, ông chuẩn bị tặng thêm bao nhiêu thời gian?"

"Mười phút! Không... mười lăm phút!" Martin kích động nói.

Xuất hiện tận mười lăm phút trong một bộ phim có hiệu ứng đặc biệt... này là gần bằng với đất diễn của nữ phụ rồi! Cho dù là Benny, một trong các vai chính đất diễn cũng chỉ có mười mấy phút thôi.

Charles nghe vậy bèn nói: "Nếu thế, tôi đề nghị tăng yếu tố tình cảm một chút, chuyện tình giữa cô ấy và Orlando..."

Charles còn chưa nói dứt lời thì "Ầm" một tiếng, một dáng người cao to lao như gió vào ôm chầm lấy Charles: "Ôi, Charles ơi, tôi yêu anh quá đi mất! Anh đúng thật là thiên sứ của tôi!!!"

Charles hơi ngao ngán đẩy anh chàng ra: "Orlando, anh không cần cảm ơn tôi, tôi cho rằng Martin cũng nghĩ như vậy, nếu không ông ấy cũng không giữ lại cái cảnh anh nói sai lời thoại kia..."

Orlando lại lập tức kích động muốn ôm Martin nhưng lại bị ông ghét bỏ né tránh, nghiêm giọng nói: "Orlando, tôi biết cô ấy là mẫu người cậu thích..."

Lúc này Orlando lại cắt lời ông ta: "Ồ không! Đạo diễn thân yêu ơi, cô ấy đâu chỉ là mẫu người tôi thích! Cô ấy là nữ vương của tôi!"

Martin có phần câm nín nhắc nhở: "Nhưng tôi muốn cảnh cáo cậu, cậu biết tính tôi rồi đó, nghiêm cấm chuyện tán tỉnh trong đoàn phim và nghiêm cấm có scandal tình ái! Tốt nhất là cậu nên chú ý một chút!"

Orlando vội chỉ tay lên trời thề: "Tôi xin thề với thượng đế! Nhất định tôi sẽ nhẫn nại đến lúc quay xong mới theo đuổi cô ấy!"

Martin cũng biết Orlando tuy là người phong lưu nhưng phẩm chất nghề nghiệp vẫn có, lúc này vẻ mặt mới hơi hòa hoãn.

Orlando thấy đạo diễn không tức giận liền vội vàng dính lấy biên kịch - người khá dễ nói chuyện như keo da chó, vẻ mặt nịnh hót cười nói: "Hi hi, Charles thân yêu, anh cảm thấy sắp xếp thêm một cảnh giường chiếu thì sao? Chắc chắn sẽ rất đặc sắc đó!"

Chương 1614: Xin Nhận Lấy Tình Yêu Của Anh

Yêu cầu của Orlando ngay lập tức bị đạo diễn bác bỏ một cách phũ phàng.

Quyết định cuối cùng là đi theo hướng mập mờ, nhân vật của Orlando rất có cảm tình với cô gái phương Đông này, nhưng "Tương vương có mộng, Thần nữ vô tâm, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình."*

*Lấy từ điển tích Giác Mộng Vu Sơn: Đát Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc. Thời Chiến Quốc, vua Sở - Tương vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đây, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn. Trong lúc mơ màng, vua Sở mộng thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích. Thiếu nữ đó là thần nữ núi Vu Sơn, sau khi ân ái với Tương vương thì để lại ngọc bội rồi biệt ly. Tương vương không tiếc hết thảy đi tìm nàng, nhưng khi tìm thấy thì nàng lại bảo hai người đã hết duyên, khuyên Tương vương quay về.)

Tóm lại chính là Orlando đơn phương.

Orlando tưởng tượng đến cảnh mình "được" đôi mắt lạnh lẽo không chút tình cảm nào của Ninh Tịch bề nghệ nhìn xuống thì liền thấy máu nóng sôi trào, ừm, bị nữ vương vô tình từ chối cũng đã rất tuyệt rồi!

...

Sau khi Ninh Tịch về khách sạn liền báo lại tình hình với Lâm Chi Chi một chút.

"Chị Chi Chi, hôm nay quay thuận lợi lắm, hai cảnh đều xong luôn rồi, nhưng đạo diễn bảo em ở lại hai ngày, chắc là cần em phối hợp về sau!"

Lâm Chi Chi phía bên kia nghe vậy thì yên lặng hồi lâu, nhưng cũng không nói thêm gì: "Được rồi, chị biết rồi."

Thường thì sẽ không có có chuyện diễn viên quay xong mà vẫn ở lại đoàn làm phim như thế này. Lại nói, phần diễn của Ninh Tịch cũng không có ảnh hưởng gì mấy, nếu không có gì lạ thì trừ phi... là về sau sẽ có thêm đất diễn.

Nhưng, thực tế thì trong các phim Hollywood, cảnh của người Trung đóng

không bị xóa bớt đã là may mắn lắm rồi. Rất nhiều diễn viên quay chụp đến mấy tháng, cuối cùng bị xóa gần hết chỉ xuất hiện có mấy cảnh... vì thế mà, chuyện thêm đất diễn là không có khả năng nào.

Lâm Chi Chi cũng không dám chắc nên cũng không có nhắc tới, chỉ bảo Ninh Tịch tiếp tục chờ đợi.

Ninh Tịch vừa tắm rửa xong, đang tựa trên ghế ban công hóng gió, gió đêm xen lẫn mùi cỏ cây thơm ngát, dưới tầng bổng nhiên có tiếng ca cất lên...

"Em cho tôi nếm tư vị ái tình

Như rừng đêm yên tĩnh

Như ngọn núi ngập trong sắc xuân

Như thoải mái dạo bước trong mưa

Như sa mạc gió lốc cuồng nhiệt

Như biển xanh dịu dàng say ngủ..."

Tiểu Đào lập tức lao từ trong phòng ra: "Ôi... Hay quá đi... giọng hát này... giọng hát này giống như của Orlando ấy!"

Trước khi Orlando dẫn thân vào điện ảnh thì đã là một ca sĩ có giọng hát rất hấp dẫn, từng được vinh danh là Hoàng Tử Tình Ca. Dưới bầu trời đêm đẹp đẽ như này, hát bài một tình ca ngập tràn tình yêu như thế cũng đủ để khiến tất cả các cô gái rơi vào bể tình rồi...

Tiểu Đào cũng chẳng buồn đắp mặt gì nữa, đưa tay lấy mặt nạ xuống, sau đó kích động nắm lấy lan can nhòm xuống rồi kích độ la to: "Aaaa! Anh Tịch! Đúng là Orlando rồi!"

Chỉ thấy lúc này đây, Orlando đang đứng dưới tán hoa tường vi, phía sau lưng là mặt hồ lấp lánh, vẻ mặt thâm tình ngược nhìn Ninh Tịch mà hát, lãng mạn y như trong phim vậy...

"Đề anh hiến dâng cả đời này cho em

Đề anh chìm trong nụ cười của em

Đề anh chết trong lòng em

Đề anh vĩnh viễn bầu bạn bên em

Xin hãy đón nhận tình yêu anh dành cho em..."

Nghe thấy câu này, Tiểu Đào đột nhiên tỉnh táo lại từ cơn say mê, lập tức đưa tay bịt miệng mình lại: "Ôi... ôi mẹ ơi... Or... Orlando có ý gì thế?"

Đứng dưới ban công của anh Tịch hát tình ca, lại còn là... tình ca có lời lẽ thế này...

Mặc dù Orlando hát tiếng Anh nhưng bài hát này lại quá nổi tiếng, ở Trung Quốc cũng vậy thế nên Tiểu Đào rất quen thuộc với bài này nên nghe phát đã hiểu rồi.

Ninh Tịch đưa mắt nhìn xuống đúng lúc bắt gặp ánh mắt đầy thâm tình của Orlando.

Ninh Tịch: "..."

Cô nghĩ dù Orlando có ý gì với cô thì cũng sẽ không làm ra cái gì quá đáng trong đoàn làm phim, nhưng bây giờ...

Ninh Tịch day day trán, đang nghĩ phải làm sao với cái tình huống phát sầu này thì lại nghe thấy tiếng điện thoại của Orlando vang lên dưới lầu.

Cùng lúc đó, cửa sổ khu đối diện mở ra, Ninh Tịch nhìn xuyên qua bóng cây liềm mơ hồ thấy đạo diễn Martin đang gào thét.

"Orlando! Tôi đã nói gì với cậu hả???" Trong điện thoại của Orlando vang lên tiếng gầm thét của đạo diễn.

Orlando bị quát liên tui thân: "Người ta đồng ý với ông rồi... nhưng mà... cô ấy đáng yêu quá... người ta không nhận được mà! Martin yêu dấu, nếu ông đã từng yêu một cô gái thì chắc chắn là ông hiểu được mà!"

"Cậu câm miệng cho tôi! Lập tức rời khỏi đó ngay!!!"

--- O ---

Chương 1615: Gậy Đánh Uyên Ương

"Cậu câm miệng cho tôi! Lập tức rời khỏi đó ngay!!!" Tiếng gào của Martin to đến nỗi Ninh Tịch ở đối diện cũng nghe thấy được.

Ninh Tịch nghe hai người đối đáp nhau thì mặt đen lại: "..."

Orlando lưu luyến không rời nhìn về phía Ninh Tịch, sau đó làm bầm với Martin ở đầu dây bên kia: "Martin... Ông biết không? Dáng vẻ của ông bây giờ như người cha dùng gậy đánh uyên ương, phá hỏng tình yêu của con gái mình ấy!"

Martin: "..."

Bây giờ ông ta rất muốn đánh chết thằng oắt kia.

Orlando bị mắng một trận té tát cuối cùng mới lê bước rời đi.

Orlando vừa đi không lâu, điện thoại của Ninh Tịch liền vang lên, là Martin gọi tới.

Giọng điệu của Martin ở đầu dây bên kia đầy vẻ bất đắc dĩ, ông chỉ thở dài nói: "Tịch, xin lỗi cô, thằng oắt kia đường đột quá, hy vọng không làm cô thấy khó chịu, cô cũng đừng chấp cậu ta làm gì!"

"Khụ... không sao đâu ạ..."

Cũng may khu vực này đã được phong tỏa rồi, không có người ngoài nên cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Martin tiếp tục nói: "Còn việc này nữa, lúc đầu muốn đợi chuẩn bị xong mới nói với cô, nhưng bây giờ tôi đành nói trước với cô vậy. Là thế này, tôi đã thương lượng với biên kịch rồi, muốn tặng thêm đất diễn cho cô, cụ thể tặng thế nào chúng tôi sẽ nhanh chóng lên kế hoạch, vì thế phiền cô chờ thêm mấy hôm."

Nghe thấy Martin nói thế, Ninh Tịch liền sừng sốt: "Thêm đất diễn?"

"Đúng vậy, diễn xuất của cô hôm nay rất tuyệt vời, tôi tin với sự tham gia của cô sẽ càng khiến cho người xem thích thú hơn.

Nghe giọng thì... chắc thêm không ít đất diễn rồi?

Ninh Tịch vội vàng bình tĩnh lại: "Đạo diễn Martin, cảm ơn ngài! Rất cảm ơn ngài đã coi trọng!"

"Không, đây là điều cô nên có, đúng rồi, phần diễn của cô... ngoại trừ thêm cảnh đánh nhau ra thì còn thêm cả yếu tố tình cảm nữa. Nhưng cô yên tâm đi, sẽ chỉ đi theo chiều hướng mập mờ thôi!" Martin giải thích.

"Dạ vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn đạo diễn, tôi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt! Cảm ơn đạo diễn đã tin tưởng và cho tôi cơ hội này!"

Mãi đến khi cúp máy Ninh Tịch vẫn còn ngẩn người, không chỉ thêm cảnh đánh nhau mà còn thêm yếu tố tình cảm với một trong số những vai chính?"

Tiểu Đào lập tức quên mất cọng rom Orlando kia, lúc này cô đã bị ba chữ "thêm đất diễn" của Martin hút hết sự chú ý: "Sao thế sao thế? Thêm đất diễn gì? Anh Tịch! Đạo diễn nói muốn cho anh thêm đất diễn à?"

"Có lẽ vậy."

"Vậy thì tốt quá rồi!" Tiểu Đào kích động quay vòng vòng: "Em phải đi báo tin tốt này với chị Chi Chi mới được."

Sau khi Lâm Chi Chi nhận được điện thoại của Tiểu Đào cũng không ngờ được dự đoán của cô lại thành sự thật. Lúc này, cũng chỉ biết dặn dò Ninh Tịch phải phối hợp thật tốt, sau đó căn dặn hai người tuyệt đối không nên lộ cho bên ngoài biết.

Dù sao thì bây giờ đạo diễn cũng mới chỉ nói mồm, còn chưa chắn chắn, huống hồ cho dù coi như là thật sự quyết định như thế, nhưng sau này có bị cắt đi hay không thì cũng chưa chắc. Nếu bây giờ lộ ra ngoài, sau này lỡ như bị cắt cảnh thì sẽ bị cho là ăn không nói có, lừa dối mọi người.

Mà hiện tại, Ninh Tịch đang bị vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào, sênh chân một phát là đi hết, vì vậy phải luôn cẩn thận từng li từng tí.

"Em biết rồi chị Chi Chi, mặt khác... còn có chuyện này nữa..." Tiểu Đào do dự Ninh Tịch, không biết có nên nói chuyện của Orlando ra không.

Ninh Tịch cũng rất nhức đầu nhưng cảm thấy vẫn nên nói với Lâm Chi Chi một tiếng, sau đó gật đầu ra hiệu cho Tiểu Đào nói.

Lúc này Tiểu Đào mới lên tiếng: "Chị Chi Chi, hình như Orlando... có ý gì

với anh Tịch nhà mình đó, vừa rồi còn hát tình ca dưới lầu của anh Tịch nữa. Chỉ tiếc là chưa hát được bao lâu đã bị đạo diễn gào lên đuổi... Hi, chị Chi Chi, chị không biết đâu, Orlando đẹp trai lắm, hát cũng rất hay nữa, thoạt nhìn còn có vẻ rất tích anh Tịch nhà mình..."

--- O ---

Chương 1616: Không Nỡ Xa Rời

Rõ là Tiểu Đào đang báo cáo mà cuối cùng lại nói lệch chủ đề.

Lâm Chi Chi bên kia điện thoại nghe vậy mà có chút dở khóc dở cười. Dù sao thì ngoại hình của Ninh Tịch cũng như thế, lúc trước khi quyết định làm quản lý của Ninh Tịch, cô cũng đã có chuẩn bị tâm lý cho những chuyện thế này, mà Ninh Tịch cũng đã làm rất khá trong chuyện cẩn thận lời ăn tiếng nói rồi.

Chỉ là không ngờ tránh được mùng một nhưng chạy không thoát khỏi mười lăm, không xảy ra chuyện gì với diễn viên trong nước, vậy mà vào đoàn làm phim Hollywood lại có chuyện...

"Chúng ta chỉ cần quản lý tốt bên mình để không tạo thành lời ra tiếng vào gì là được, còn về phần Orlando thì đạo diễn Martin có tiếng nghiêm ngặt rồi, ông ấy nhất định sẽ trông coi anh ta trong thời gian quay."

Về phần sau khi diễn xong, Ninh Tịch sẽ lập tức rời khỏi đoàn, còn Orlando khi kết thúc phần diễn cũng sẽ về nước, đến lúc đó thì tự nhiên hai người sẽ không có liên hệ gì với nhau nữa thôi.

Nói chuyện với Lâm Chi Chi xong, Ninh Tịch cũng đã an tâm hơn, quả thật chỉ cần cố gắng chịu đựng vài ngày là được rồi, huống hồ người đàn ông như Orlando, tình tới nhanh mà đi cũng rất nhanh.

...

Hai ngày sau, tình tiết kịch bản mới đã được công bố.

Ninh Tịch xem xong liền kinh ngạc không thôi, kịch bản này... còn nặng hơn cô nghĩ nhiều!

Sau khi biết được tin tức, Lâm Chi Chi lập tức điều chỉnh lịch giúp cô để trống ra thời gian.

Cho dù có thể là cuối cùng cũng vẫn bị cắt nhưng cơ hội tốt như vậy cũng đã rất hiếm có rồi, một giây thôi cũng phải tranh thủ.

"Chị Chi Chi, phía đạo diễn Giang bên kia... có tin tức gì không?" Lúc đầu Ninh Tịch đã tự nói với mình đừng nghĩ đến nữa, nhưng cuối cùng vẫn

không nhìn được mà hỏi một câu.

"Nghe đồn có thể là Phương Hiểu Văn được, nhưng tạm thời vẫn chưa có tin chính thức, nếu có tin, chị sẽ nói với em ngay." Lâm Chi Chi trả lời.

"Vâng, cảm ơn chị Chi Chi!"

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, Ninh Tịch quay phim rất thuận lợi, có sự uy hiếp từ đạo diễn Martin nên Orlando cũng có vẻ tém tém lại.

Đảo mắt, ngày mai đã là cảnh quay cuối rồi.

Vẻ mặt Orlando tràn đầy không nở bước đến trước mặt Ninh Tịch: "Tịch, ước gì bộ phim này đừng kết thúc, cứ mãi quay như thế...."

Ninh Tịch cười tủm tỉm: "Người Trung Quốc chúng tôi có một câu, không có bữa tiệc nào mà không tàn, nếu có duyên thì sau này sẽ còn có cơ hội hợp tác, cảm ơn tiền bồi Orlando đã chiếu cố trong thời gian này!"

Chắc hẳn vì biết Orlando là tên thích bị ngược nên Ninh Tịch vẫn âm thầm giữ vững hình tượng dịu dàng ngoan hiền, nhưng trước mắt xem ra chẳng có hiệu quả gì mấy.

Chẳng những ánh mắt Orlando nhìn cô không giảm bớt nhiệt mà ngược lại còn càng lúc càng nóng rực...

"Tịch, anh sợ anh không tài nào diễn nổi cảnh ngày mai mất." Orlando âu sầu nhìn khẩu súng trong tay.

Cảnh ngày mai là cảnh Orlando tự tay bắn chết Ninh Tịch...

Vì cái kết này mà Orlando đã ôm biên kịch Charles khóc lóc mấy lần, thậm chí yêu cầu mình bị Ninh Tịch giết cũng được chứ anh ta không tài nào giết được Ninh Tịch, cho dù là đóng phim đi chăng nữa...

Ninh Tịch vô tình liếc nhìn khẩu súng trên tay Orlando, sau đó hơi chau mày, không nén được lại nhìn thêm mấy giây.

Orlando thấy cô hứng thú thì lập tức hơn hờ giới thiệu với cô: "Đây là Beretta 92FS! Vua các loại súng đấy! Thân súng được làm từ hợp kim nhôm

chuyên dùng chế tạo đồ hàng không đó..."

Chắc hẳn là do đàn ông trời sinh đã có hứng thú với súng nên Orlando có thể thao thao bất tuyệt giới thiệu với Ninh Tịch cả buổi, sau đó mới nói: "Khẩu súng này là giả, nhưng được làm rất giống thật! Vai diễn của em ngày mai cũng có cảnh dùng súng, nào, anh dạy em cách cầm súng nhé!"

--- O ---

Chương 1617: Hoa Đào Này Do Chính Tôi Bóp Nát

Ninh Tịch vẫn còn muốn duy trì hình tượng Tiểu bạch thỏ thuần khiết của mình nên đương nhiên cũng không thể nói là cô đã chơi mòn cái thứ đồ chơi này rồi, vì thế cô chỉ ngậy thơ nói: "Cảm ơn tiền bối."

Orlando nghe xong liền hớn ha hớn hở dạy cho Ninh Tịch cách cầm súng, nổ súng, cùng với cách làm sao để có động tác kỹ xảo đẹp mắt.

"Orlando, chuẩn bị cảnh tiếp theo!" Đạo diễn đứng cách đó không xa cất tiếng gọi, giọng nói hàm chứa đầy ý cảnh cáo.

Trong thời gian này, chỉ cần Orlando tới gần Ninh Tịch quá 5 phút thôi là đã bị Martin "ân cần thân thiết hỏi thăm" rồi.

Orlando vô cùng ai oán liếc "cây chày đánh uyên ương" cách đó không xa, sau đó đành nhẹ nhàng đặt súng vào tay Ninh Tịch: "Thích không? Em có thể mang về chơi, ngày mai lúc quay trả lại cho anh là được! Martin để anh quen thuộc với việc cầm súng nên anh cũng đã rất nhuần nhuyễn rồi!"

Lúc đầu Ninh Tịch định nói không cần, cô còn chưa đến mức thấy có hứng với một khẩu súng mô phỏng, lại nói cảnh quay cô cầm súng không nhiều, chỉ có một cảnh thôi nên không cần tập, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt đầy mong chờ kia...

Thịnh tình không thể chối từ, Ninh Tịch chỉ có thể gật đầu nhận lấy: "Cảm ơn!"

Thời gian này trong sáng hay ngoài trời cô cũng đã âm thầm tỏ ý cự tuyệt rồi, thậm chí còn mơ hồ để lộ ra là mình đã có người mình thích rồi nhưng mà đối phương vẫn hoàn toàn đắm mình tự thiêu trong thế giới tình cảm của anh ta, chẳng nghe lọt tai gì cả.

Cũng may ngày mai là đóng máy rồi.

...

Buổi tối sau khi kết thúc công việc trở về khách sạn.

Tắm xong, Ninh Tịch gọi điện thoại cho Lục Đình Kiêu.

Lúc này, trong tòa cao ốc của tập đoàn Lục thị vẫn sáng trưng, trong phòng

họp, nhớ lại những khuôn trương lo lắng trước đó khiến khuôn mặt ai nấy cũng đều căng thẳng mệt mỏi.

Trong bầu không khí như đóng băng, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lục Đình Kiêu nhìn điện thoại, lập tức đưa tay cắt ngang báo cáo của một vị quản lý cấp cao: "Tạm dừng cuộc họp."

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuộc điện thoại này quan trọng đến mức nào mà có thể khiến Boss dừng cuộc họp ngay lúc này vậy?

"Này mà còn phải hỏi à? Nhìn vẻ mặt của Boss là biết rồi!"

"Thật có cảm giác mang ơn bà chủ cứu mạng..."

...

"Alo?" Lục Đình Kiêu đi tới góc yên tĩnh ngoài ban công.

"Em nhớ anh quá..."

Nghe giọng nữ phía bên kia điện thoại, vẻ mặt Lục Đình Kiêu đã thoáng cái đã trở nên dịu dàng hơn: "Anh bảo Trình Phong đặt vé máy bay."

Ninh Tịch tất nhiên là biết thời gian này Lục Đình Kiêu bận rộn biết bao nhiêu, ấy thế mà chỉ vì một câu than vãn của mình mà anh đã muốn tới bên cô ngay lập tức...

Ôi, chắc đời trước cô đã cứu vớt cả thế giới rồi.

Ninh Tịch lập tức nói: "Không cần đâu! Em gọi điện là vì muốn nói với anh rằng ngày mai là cảnh quay cuối của em, ngày kia là em được về rồi!"

"Gửi lịch trình cho anh, anh sẽ đi đón em."

"Vâng ạ ~"

Ninh Tịch đang chuẩn bị làm nũng với Lục Đình Kiêu một lát thì ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng ca: "Em cho anh nếm tư vị ái tình, như rừng già yên tĩnh giữa đêm, như ngọn núi chìm trong sắc xuân..."

Ninh Tịch lập tức đen mặt, suýt quên mất người nào đó thỉnh thoảng lại điên điên khùng khùng mở "hòa nhạc": "Khụ... diễn viên trong đoàn bọn em, trước kia anh ta là ca sĩ, rảnh rồi thích hát hò mấy câu..."

"Đề anh vĩnh viễn bầu bạn với em, xin em nhận lấy tình yêu của anh, Tịch của anh, Tịch mà anh yêu nhất..."

Ninh Tịch: "!!!" Đệt! Cái con hàng này còn đòi lời bài hát nữa!

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch: "Boss yên tâm, em sẽ tự bóp nát nó!"

...

Ngày hôm sau tại địa điểm quay phim.

Đêm qua, Ninh Tịch đã khổ cực giải thích lên giải thích xuống với Lục Đình Kiêu mất nửa ngày thế nên chuyện đầu tiên sau khi tới địa điểm quay là chuyên tâm chuẩn bị, phải cố gắng quay một lần là qua.

Ngược lại, Orlando thì lại quyết tâm hôm nay phải NG mấy lần!

Nhưng đến lúc quay phim, Orlando liền ngẩn tò te...

--- O ---

Chương 1618: Động Lòng Đến Nỗi Hết Thuốc Chữa

Cảnh hôm nay được quay ở một sườn đồi có phong cảnh rất tráng lệ.

Lúc đầu cái kết của Ninh Tịch là chết dưới súng của Orlando, nhưng sau đó Martin và Charles đã thương lượng một chút, cuối cùng quyết định kết thúc mở là cô rơi xuống sườn núi, cuối cùng không rõ sống chết ra sao.

Lúc Martin đưa ra đề nghị này, Charles liền hiểu ra ý của Martin.

Bộ phim này rất có thể sẽ được làm tiếp phần hai nên ở phần đầu tiên này nếu như mà nhân vật của Ninh Tịch tạo được tiếng vang tốt thì rất có thể Martin sẽ đề cô quay tiếp những phần sau.

Hiển nhiên lúc Ninh Tịch cầm kịch bản đã sửa cũng nghĩ đến việc này, cho dù hôm nay không phải vì tránh Orlando thì cô cũng muốn dùng hết khả năng của mình.

"3, 2, 1, Action!!!"

Cảnh quay bắt đầu.

Lúc đầu Orlando vẫn mang tâm tư cố ý thất bại mấy lần để ở bên Ninh Tịch lâu thêm một chút, anh ta lẩn lộn trong nghề lâu vậy rồi, chuyện NG không chút sơ hở này dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà, đến lúc chính thức quay, Orlando lập tức ngẩn tò te ra...

Đạo diễn vừa hô "Diễn", Ninh Tịch cầm súng diễn cảnh đấu súng với nhóm diễn viên quần chúng mà y như bị thứ gì đó rất đáng sợ nhập xác.

Vốn cảnh này của cô rất đơn giản, nhưng dưới diễn xuất của cô thì lại hoàn toàn khác, kỹ năng bắn súng tuyệt vời, động tác bắn súng cầm súng, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta hưng phấn đến nỗi run rẩy, trông như thể cô thật sự là sát thủ không có chút tình cảm gì vậy...

Hơn nữa thủ pháp dùng súng của Ninh Tịch cũng rất đáng kinh ngạc, hôm qua anh ta cũng chỉ tùy ý dạy cô một chút thôi, tuyệt đối không thể khiến cô làm đến mức này được.

Mặc dù là lần quay đầu tiên, trước đó hoàn toàn không diễn tập cùng gì nhưng Ninh Tịch vẫn có thể dẫn dắt mọi người nhập vai, khiến mọi người

phối hợp với từng động tác của cô. Thậm chí ngay cả Orlando đã định NG, ấy vậy mà cuối cùng cũng không khống chế được, phối hợp với cô mà đá khẩu súng trong tay cô xuống, sa đó giờ súng ngắm ngay tim cô, vẻ mặt tràn đầy cảm xúc yêu hận đan xen...

Lúc này đây anh ta đã quên hết thầy, quên mình là Orlando, quên mất ý định NG của mình, anh ta nhìn cô gái đối diện, hoàn toàn nhập vào thế giới nội tâm của nhân vật...

Cô gái thần bí này, cô gái khiến anh động lòng ấy thế mà hết lần này đến lần khác lại là kẻ địch của anh...

Khác với vẻ mặt giăng xé của Orlando, Ninh Tịch vẫn chỉ như một cỗ máy giết người được huấn luyện từ nhỏ, cô không có bất kỳ cảm xúc gì, dù đối diện với cái chết thì đôi mắt của cô vẫn không hề mảy may chớp động.

Ninh Tịch nhìn Orlando, nhìn khẩu súng trong tay anh ta, một giây sau, ánh mắt liền ác liệt, vẻ mặt vốn đang đắm chìm vào diễn xuất lạnh lùng đột nhiên thay đổi một chút, nhỏ bé đến nỗi khó mà nhận ra...

Cây súng kia...

"Đoàng!!!" Đúng lúc này, cuối cùng Orlando cũng nhắm mắt, bóp cò.

Trong chớp mắt mà Orlando nhắm mắt bóp cò, đôi mắt đang nhắm chặt bỗng hoảng sợ mở to, đồng thời bị tiếng súng lôi ra từ trong vai diễn.

Chuyện gì thế này!!!

Đây chỉ là một khẩu súng mô phỏng, sao lại có âm thanh này! Vừa rồi lúc anh ta nổ súng... cảm giác không đúng...

Không chỉ có Orlando, tất cả mọi người ở đó đều sợ ngây cả người, Martin, Charles và các nhân viên khác, mặt ai nấy đều tái mét chạy tới chỗ cô gái kia ngã xuống.

"Ôi lạy chúa tôi!"

"Trời ạ! Đó là súng thật!"

"F, U, C, K! Rốt cuộc là chuyện gì thế này!"

"Tịch! Ninh Tịch! Cô thế nào rồi?"

--- O ---

Chương 1619: Người Kia Là...

Bệnh viện, ngoài cửa phòng bệnh.

Mái tóc vàng óng đẹp đẽ của Orlando bị vò cho rối bời, quần áo cũng nhăn nhúm, giày rơi mất một cái, lúc này vẻ mặt vẫn còn đầy kinh hoàng.

Ngoại Orlando ra, ngoài phòng bệnh còn có đạo diễn, nhà chế tác, biên kịch, nhà đạo cụ và Tiểu Đào...

"Orlando! Tốt nhất là cậu cho tôi một lời giải thích! Rốt cuộc chuyện này là sao!" Lúc này Martin trông như một con sư tử hung dữ bị chọc giận.

"Martin! Tôi không biết! Tôi thật sự không biết... Tôi không biết tại sao lại thành súng thật thế này!" Khuôn mặt Orlando tràn đầy đau khổ, anh ta vò đầu, ngón tay vẫn còn run rẩy.

Martin nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, nhìn vẻ mặt anh ta thì không giống như giả vờ, có điều vẻ mặt Martin vẫn không dụ đi chút nào: "Cậu không biết! Cây súng đó vẫn luôn ở chỗ cậu, sao cậu lại không biết?"

Lúc này Orlando đã mất hồn mất vía, vò đầu một lúc đầu mới lắp bắp nói: "Đúng... đúng là ở chỗ tôi... nhưng không phải là luôn ở đó... Tối... Tối qua tôi đưa cho Tịch mượn... để cô ấy mang về luyện tập... sáng nay cô ấy đưa cho tôi..."

Tiểu Đào bên cạnh đã khóc đến nổi hai mắt sưng to như quả đào, nghe vậy liền thút thít nói: "Đạo diễn, quả thật tối qua anh Orlando đã đưa súng cho anh Tịch, hôm sau chính tôi đã cầm nó trả lại cho anh Orlando..."

"Trong lúc đó có qua tay người khác không?" Martin lập tức hỏi.

Tiểu Đào lắc đầu: "Chắc là không đâu!"

"Đáng chết..." Martin tức giận không thôi rửa mặt một tiếng.

Khách sạn đã bị phong tỏa, trừ nhân viên ra thì người ngoài không ai vào được, rốt cuộc là ai đổi khẩu súng mà thần không biết quỷ không hay? Đối phương muốn làm gì chúng ta?

Vừa rồi mọi chuyện loạn cào cào hết lên, trang phục diễn của Ninh Tịch lại là màu đỏ nên không nhìn ra được là bị thương ở đâu.

Bây giờ bác sĩ vẫn còn đang kiểm tra cho cô ấy ở bên trong, không biết tình hình thế nào rồi.

Ninh Tịch là diễn viên hot nhất của công ty giải trí có thực lực mạnh nhất của Trung Quốc và nó lại là công ty con của tập đoàn Lục thị, nếu như Ninh Tịch xảy ra chuyện gì trong đoàn làm phim của ông ta thì...

Cho dù chuyện này không đến mức làm kinh động đến vị đại nhân kia của Lục thị thì chắc chắn lần này bọn họ cũng gặp phiền phức không nhỏ rồi...

Trung Quốc quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, vì thế ông ta đã phải nhờ tới quan hệ để bí mật đưa người đến bệnh viện tư nhân này, nếu không, đến bệnh viện khác mà người ta phát hiện ra là vết đạn bắn thì nhất định sẽ kinh động đến cả cảnh sát nữa...

"Tại sao Tịch vẫn còn chưa ra..." Orlando nôn nóng, không ngừng nhìn ngó về phía phòng bệnh.

"Orlando, cậu về khách sạn đợi cho tôi, nghĩ cho kỹ vào, cậu còn chưa hết bị nghi ngờ đâu!" Martin lạnh lùng nói.

Orlando ủ rũ vô cùng: "Tôi biết, nhưng xin để tôi xác định được tình hình của Tịch đã!"

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, một bác sĩ mặc áo khoác trắng đi ra.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?" Mọi người vây lại.

Ngay vào lúc Martin đang vô cùng lo lắng xác nhận tình hình hiện tại của Ninh Tịch thì đột nhiên sau lưng bỗng có một loạt tiếng bước chân rầm rập trên hành lang.

Martin lập tức sầm mặt, tại sao lại có người đến thế này, rõ ràng ông ta đã dặn bệnh viện phong tỏa tầng này rồi mà.

Chỉ thấy một người đàn ông và một trợ lý có vẻ như là thủ hạ tiến tới, dáng vẻ lạnh lẽo như bước ra từ nơi băng tuyết dày đặc, khí thế vô cùng đáng sợ...

Nhìn thấy người tới, trong lòng Martin liền hoảng, thậm chí không hay rồi...

Chương 1620: Tự Tới Bóp Nát Hoa Đào

Lục... Lục Đình Kiêu...

Sao lại thế này được?

CEO của tập đoàn Lục thị, truyền kỳ phố Wall, thần thoại giới kinh doanh của Trung Quốc...

Người này rất hiếm khi lộ diện công khai, Martin có thể nhận ra anh là vì đã từng gặp một lần trong tiệc rượu. Có vẻ như đối phương không giống hình tượng không có tình người trong truyền thuyết mà dường như là rất hứng thú và cũng rất có kiến thức về giới giải trí, từng trò chuyện kha khá các vấn đề mang tính chuyên nghiệp với ông ta...

"Leo..." Martin nôm nớp gọi tên tiếng Anh của đối phương.

Martin có vẻ không chắc chắn lắm, vì người đàn ông trước mắt này quá khác với lúc trước.

"Người sao rồi?" Lục Đình Kiêu chẳng hề liếc Martin lấy một cái, ánh mắt như lưỡi dao nhìn thẳng vào bác sĩ.

Trong lòng Martin vốn đang ôm một tia may mắn nhưng không ngờ chuyện ông ta lo lắng nhất vẫn xảy ra, đối phương quả thật tới vì Ninh Tịch!

CEO một tập đoàn mà lại ra mặt vì một nhân viên của công ty con?

Bác sĩ bị khí thế của người vừa tới dọa cho rét run cả lưng, vì vậy mà vội bỏ qua Martin quay sang trả lời anh: "Người không sao, may là chỉ bị thương ngoài da."

"Bị thương ngoài da?"

"Chỉ bị thương ngoài da, anh chắc chứ?" Orlando không nhịn được mà xen miệng vào.

"Đúng vậy, đạn không bắn trúng chỗ hiểm, chỉ bắn trúng vai." Bác sĩ thành thật trả lời.

Nghe thấy bác sĩ nói, vẻ mặt Martin lập tức như vừa sống sót sau tai nạn, sau lưng đã ướt sũng vì mồ hôi.

Ánh mắt Martin tràn đầy vẻ không ngờ được, phải biết là trước đó Orlando đã nhắm bắn ngay vị trí tim của Ninh Tịch, nếu trúng thì chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Ông chợt nhớ tới trước lúc Orlando nổ súng, dường như Ninh Tịch đã nhích người với tốc độ rất nhanh, chẳng lẽ cô ấy phát hiện ra chỗ không hợp lý nên cố tình tránh thoát sao?

Orlando không có tâm trạng nào mà quan tâm người vừa xuất hiện là ai, bác sĩ vừa dứt lời, anh ta lập tức không chờ nổi nữa lao vào phòng bệnh: "Tịch!"

Lục Đình Kiêu nhìn Orlando một cái rồi cũng cất bước đi vào phòng bệnh.

Lúc này Martin hoàn toàn không rõ chuyện là như thế nào chỉ có thể bất an vào theo...

Trong phòng bệnh, Ninh Tịch đang dựa trên giường bệnh, vết thương đã được xử lý, cô cũng đã thay đồ bệnh nhân, xem ra vẫn ổn, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt.

"Tịch! Em vẫn ổn chứ? Anh xin lỗi! Anh rất xin lỗi... Anh không biết cây súng đó là thật... anh tình nguyện bắn vào anh... Bắn anh trăm ngàn phát... chịu hết đau đớn cho em..." Orlando vừa nói vừa kích động muốn nắm tay Ninh Tịch, nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy sống lưng lạnh toát vì thế nửa đường lại rút tay về.

Ninh Tịch nhìn Orlando, đang chuẩn bị nói thì mắt lại liếc thấy người đàn ông sau lưng Orlando liền kích động suýt nhảy dựng lên: "Anh y...Boss!!!"

Vội vàng đổi giọng.

Lục Đình Kiêu cau chặt mày, nhấc đôi chân dài bước qua, giọng nói lạnh lẽo vô cùng: "Đừng nhúc nhích!"

"BOSS! Sao anh lại tới đây!" Ôi! Anh yêu! Em nhớ anh quá đi mất!

"Đi công tác ngang qua đây, biết chuyện của cô." Vì lúc này trong phòng bệnh toàn là người của đoàn làm phim nên Lục Đình Kiêu chỉ nói đơn giản.

Thực tế là hôm qua sau khi gọi điện với Ninh Tịch, anh đã mua vé máy bay tới đây ngay, sợ vợ đau tay nên tự tới bóp nát hoa đào.

--- O ---

Chương 1621: Muốn Ôm Ôm ~ ~ Chờm Chờm ~ ~

Kết quả, đến rồi lại có một tin khác ập đến thiếu chút nữa khiến anh hồn bay phách lạc.

"Cảm ơn Boss, bác sĩ vừa mới khám qua cho tôi rồi, chỉ là bị thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại đâu!" Au! Người ta đau lắm đó nha ~ ~ Muốn ôm ôm, muốn chờm chờm cơ ~ ~

Tuy rằng Ninh Tịch luôn miệng gọi Boss này Boss nọ, nhưng đôi mắt đã hoàn toàn bán đứng suy nghĩ làm nũng trong đầu cô, Lục Đình Kiêu chút nữa thì không nhin nổi mà mắt không chế tại chỗ.

Vốn tiếng Trung của Orlando cũng tạm được, nghe hai người nói chuyện mới biết người đàn ông đột ngột xuất hiện chính là ông chủ của Ninh Tịch.

Orlando quay sang nhìn Lục Đình Kiêu với vẻ nghiêm túc, cúi gập người 90 độ: "Hóa ra ngài chính là ông chủ của Tịch! Tôi thường xuyên nghe Ninh Tịch nhắc đến ngài, nói rằng ngài là người cô ấy vô cùng sùng bái! Việc này từ đầu đến cuối đều là lỗi của tôi, tôi đã không bảo quản tốt súng dẫn đến việc khẩu súng bị người khác đổi. Là tôi đã hại Tịch phải chịu vết thương nặng như thế này... Xin ngài hãy yên tâm, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện này."

Lục Đình Kiêu chỉ nhìn ánh mắt Orlando nhìn Ninh Tịch thôi là đã biết, cái tên này chính là cái bông hoa đào nát hôm qua anh nghe thấy trong điện thoại, anh lạnh lùng hỏi lại: "Chịu trách nhiệm?"

Orlando ngường ngường len lén liếc nhìn về phía Ninh Tịch: "Tôi quyết định rồi, tôi sẽ gả cho Tịch!"

Orlando nói bằng tiếng Trung.

Mà hiển nhiên là vốn tiếng Trung của anh ta cũng chẳng tốt gì cho cam, chẳng phân biệt nổi "cưới" với "gả" có gì khác nhau, nói xong rồi mới nhận ra hình như mình nói sai liền vội vàng chữa lại: "Tôi muốn lấy Tịch! Tóm lại là tôi sẽ kết hôn với Tịch!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch: "... Người anh em này, ông đây có thù oán gì với anh à? Anh

bắn tôi một phát vẫn còn chưa đủ à? Tôi đã thành ra thế này rồi mà anh vẫn không bỏ qua cho tôi là sao?

Ngay đến cả Martin cũng không nhìn nổi nữa: "Orlando, cậu im mồm cho tôi!"

Cậu suýt nữa thì giết chết con nhà người ta, thế mà giờ lại đòi lấy con nhà người ta, cái logic kiểu què gì thế?

Hơn nữa cũng không biết có phải cảm giác của ông ta sai hay không mà ông cảm thấy sự xuất hiện Lục Đình Kiêu quá kỳ lạ. Chắc chắn chuyện không chỉ đơn giản là anh là đi ngang qua rồi biết, cho nên ông mới sợ cái thẳng góc Orlando này càng nói càng sai.

Nhưng mà giờ này Orlando nào có nghe vào lời khuyên của ông, vô cùng kích động nói liền thoảng với Lục Đình Kiêu: "Ngài Lục, xin ngài hãy tin tưởng vào tấm lòng chân thật của tôi dành cho Tịch, hôm nay tôi lấy lời thề để làm chứng! Những lời tôi nói một chữ cũng không giả! Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tịch tôi đã ái mộ cô ấy! Cho dù dù là đáng vẻ khi cô ấy đánh tôi hay vẻ lạnh lùng khi cô ấy nhìn tôi, tất cả đều khiến tôi tin chắc rằng cô ấy chính là người tôi tìm kiếm bấy lâu nay! Tôi xin ngài hãy giao Ninh Tịch cho tôi!"

Ninh Tịch: "... " Cô vất vả tìm được đường sống trong chỗ chết, lẽ nào lại bị cái loại hàng này làm cho tức chết?

Cô đã... hoàn toàn không dám nhìn vẻ mặt của Lục Đình Kiêu nữa rồi....

Bầu không khí... "yên tĩnh" một cách khác thường...

Orlando quật cường nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu chờ anh trả lời.

Lục Đình Kiêu: "Không được."

"Tại sao?" Orlando nhú mày: "Tôi thật lòng với Tịch mà, với lại vì sự nghiệp của cô ấy tôi có thể che giấu chuyện chúng tôi yêu nhau mà..."

Ánh mắt Lục Đình Kiêu liếc qua đám Martin: "Làm phiền các vị ra ngoài trước một lát, tôi có mấy câu muốn nói riêng với vị này."

Martin còn đang nghẹn một bụng nghi ngờ kết quả bị con hàng Orlando này làm mất cơ hội để hỏi, nhìn thấy sự việc phát triển đến nước này, chỉ đành

bất đắc dĩ đứng dậy đi với mọi người đi ra ngoài.

"Rốt cuộc là tại sao?" Sau khi tất cả mọi người ra ngoài rồi, Orlando vẫn không chịu buông tha bám riết lấy hỏi.

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái trên giường bệnh, những ngón tay thon dài khẽ mơn man trên cằm cô, rồi ngay sau đó anh nghiêng người đặt môi mình lên môi cô, một nụ hôn sâu quán quýt...

"Bởi vì cô ấy là của tôi."

--- O ---

Chương 1622: Ngẫu Đến Mức Tim Cô Đập Thành Thịch

Orlando đứng đực ra đó, vẻ mặt như thể bị vừa bị sét đánh.

Anh ta vò vò mái tóc rồi há miệng mấp máy dường như muốn nói gì đó nhưng nửa ngày vẫn không thốt lên nổi, không biết qua bao lâu, cuối cùng bật ra được một thành ngữ bằng tiếng trung: "Anh... anh... anh... biển thủ công quỹ!!!"

Ninh Tịch: "... " Tiếng Trung đã dốt thì đừng có chơi chữ có được không?

Nói đi nói lại, cô thật không thể không cảm thán một câu, kỹ năng "loại bỏ tình địch" của bảo bối nhà cô đúng là càng lúc càng thuần thực! Ngẫu đến mức tim cô đập thành thịch!

Ninh Tịch ho khẽ một tiếng, chỉnh lại lời của đối phương: "Là "lưỡng tình tương duyệt"*, tôi đã nói với anh rồi còn gì, tôi đã có người yêu rồi."

*Lưỡng tình tương duyệt: hai người có ý với nhau mà đi đến với nhau.

Orlando nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu, vẻ mặt như thể nhân sinh quan của anh ta đã hoàn toàn sụp đổ: "Điều này là không thể! Làm gì có cô gái nào lại thích một tảng băng thể này đâu! Tôi còn đẹp trai hơn anh ta, còn quyến rũ hơn anh ta, còn biết ăn nói hơn anh ta, còn đáng yêu hơn anh ta, còn nhiệt tình hơn anh ta... Tịch, có phải em bị anh ta ép không? Bởi vì anh ta là ông chủ của em?"

Ninh Tịch: "Tôi là người tử tình, muốn anh ấy làm bạn trai tôi."

Nghe cô gái nhỏ nói những lời đó để che chở anh, vẻ mặt của Lục Đình Kiêu trở nên dịu dàng vô cùng.

Orlando lão đảo ôm trái tim chồng chất vết thương, nhưng vẫn không chịu từ bỏ không biết đột nhiên nghĩ ra cái gì mà kích động gào lên: "Anh ta... anh ta có một đứa con trai! Anh ta ngay đến con trai cũng có! Anh ta đã sớm không còn thuần khiết nữa rồi!"

Không thuần khiết.....

Ninh Tịch nghe mà bất lực, anh ta nói như thể mình thuần khiết lắm ý, quen

bao nhiêu bạn gái thế rồi còn gì...

"Tiền bối, người yêu nhau sẽ không để ý đến những điều đó đâu."

"Làm sao có thể như thế được..." Orlando ngồi xôm trong góc, trên đầu phủ đầy mây đen: "Đây không phải là sự thật... tôi không tin... tôi sẽ không bỏ cuộc đâu..."

Sau cùng, tất cả mọi người trong đoàn làm phim bao gồm cả Orlando đều bị Trình Phong mời về để phối hợp điều tra sự việc lần này, thoáng cái trong phòng chỉ còn lại Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

Ninh Tịch bắt đầu "vuốt lông" cho ai đó: "Đình Kiêu, em thực sự không sao mà... một giây trước khi Orlando bắn em đã kịp phát hiện khẩu súng đó hình như là thật... cho nên đã kịp tránh khỏi chỗ hiểm... viên đạn chỉ sượt qua mà thôi, nhìn trông thì đáng sợ thật nhưng chỉ bị thương ngoài da thôi, sẽ lành nhanh thôi mà..."

Lục Đình Kiêu trầm mặc không nói gì, vẻ mặt vẫn cứ khó coi như cũ.

Nhờ đâu cô không tránh kịp thì sao? Viên đạn đó sẽ bắn trúng tim cô!

Ngay đến nghĩ anh cũng không dám nghĩ đến khả năng này.

"Xem ra có người muốn dồn em vào chỗ chết đây mà..."

Chỉ là... đối tượng tình nghi quá nhiều... trong khoảng thời gian ngắn thật sự là không có manh mối gì...

Ninh Tịch cau mày hồi tưởng lại biểu hiện của Orlando từ đầu đến cuối: "Trong khoảng thời gian này theo như những gì em tiếp xúc và biết được về Orlando, anh ta chắc hẳn là không biết gì. Còn về khẩu súng đó, nó luôn bên cạnh em hôm qua chưa từng qua tay người khác mới phải, quả thực là quá kỳ lạ..."

"Đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi cho khỏe, những chuyện này cứ để anh lo."

"Ừm." Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu.

"Về nhà." Lục Đình Kiêu cứ thế bế bổng cô lên, mặc dù ngữ điệu của anh cứng đờ đờ nhưng động tác của anh lại vô cùng dịu dàng.

Ninh Tịch nghe thế liền vội hỏi lại: "Hả? Nhưng mà cảnh cuối cùng của em thì làm thế nào..."

Suýt mất mạng đến nơi mà vẫn còn nghĩ đến cái này?

Mặt Lục Đình Kiêu lạnh như tiền đáp: "Kỹ xảo."

Thấy biểu cảm đáng sợ của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch liền im bật không dám hỏi thêm nữa, cô nghĩ nghĩ, mãi cho đến giây phút cuối cùng cô vẫn đang trong trạng thái diễn, chỉ có phần viên đạn găm thẳng vào tim rồi rơi xuống vực là dùng kỹ xảo thôi, thế nên mới yên tâm...

--- O ---

Chương 1623: Thật Đúng Là Oan Gia Ngõ Hẹp

Lục Đình Kiêu không để chậm trễ thêm một phút nào nữa, trực tiếp dùng máy bay tư nhân đưa Ninh Tịch về.

Orlando vẫn kiễng chân đứng bên cạnh cửa sổ đợi kết thúc điều tra để chạy đi tìm Ninh Tịch, lại không biết người ta đã sớm rời khỏi thành phố Xuyên rồi.

"Ngủ một lát đi."

Trên máy bay, Lục Đình Kiêu cẩn thận đắp chăn cho cô gái nhỏ.

Để có thể sớm quay xong phim, trong khoảng thời gian này Ninh Tịch quả thật rất mệt, cả thể lực lẫn tinh thần đều sắp cạn kiệt đến nơi. Lúc này, có Lục Đình Kiêu bên cạnh nên thoáng cái đã khiến cô hoàn toàn thả lỏng thư giãn, mơ mơ hồ hồ gật đầu rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng cởi áo cô ra, nhìn thấy lớp băng trên vai cô mà sắc mặt càng thêm âm trầm.

...

Đế Đô.

Sau khi trở về, Ninh Tịch nghe theo lời dặn của Lục Đình Kiêu, tạm thời dừng toàn bộ công việc lại, vô cùng ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương cho đến khi vết thương lên vảy rồi mới được phép đi ra ngoài.

Buổi tối, cô hẹn gặp Ninh Thiên Tâm ở một nhà hàng.

Ninh Thiên Tâm vì không muốn làm phiền cô nên sau khi sức khỏe hồi phục lại kha khá rồi thì quay về căn hộ của mình.

Trong khoảng thời gian này Ninh Tịch bận quay phim, còn Ninh Thiên Tâm bận chuyện xuất ngoại, đã rất lâu rồi hai người chưa gặp nhau.

"Tiểu Tịch, vết thương của em không sao rồi chứ?"

"Vết thương nhỏ ấy mà, đã lành rồi, còn chị thì sao, sức khỏe chị thế nào rồi? Thuốc Annie bốc cho chị vẫn uống đều chứ?" Ninh Tịch hỏi.

"Cũng ổn, thuốc của Annie rất hiệu quả, chị vẫn uống đúng giờ, bác sĩ nói chị hồi phục rất tốt." Ninh Thiên Tâm nói.

Ninh Tịch nghe thế cũng yên tâm được phần nào, cô đương nhiên biết Ninh Thiên Tâm phần lớn là đang an ủi cô thôi, đâu có thể không có di chứng gì được cơ chứ. Ngay cả Annie cũng nói rằng với tình hình của chị ấy muốn hồi phục lại được như ban đầu không phải là chuyện một sớm một chiều được. Còn về chuyện sau này rốt cuộc có thể có con được nữa hay không thì vẫn còn là ẩn số.

Chị làm xong thủ tục xuất ngoại chưa?"

"Cũng hòm hòm rồi." Ninh Thiên Tâm bung tách trà lên, vẻ mặt có chút bối rối: "Chị vốn định đưa cả mẹ đi cùng để tiện chăm sóc bà nhưng mẹ chị lại không đồng ý, bà bảo là bà không quen với cuộc sống bên nước ngoài..."

"Thì đúng là thế mà, hơn nữa tuổi tác cô cũng đã lớn rồi sao chịu chuyển đi chuyển lại. Bây giờ dù gì thì cô đã chuyển ra ngoài sống một mình rồi không cần lo lắng chuyện vợ vẫn kia nữa, chị mời một bác giúp việc đáng tin là được mà. Bình thường không có chuyện gì em cũng sẽ thường xuyên đến thăm cô, chị yên tâm đi!" Ninh Tịch an ủi nói.

"Tiểu Tịch, chị cảm ơn em, lần này nếu như không có em thì..."

"Xem chị kia lại bắt đầu khách sáo với em rồi!"

Hai người trò chuyện một lúc, Ninh Tịch bỗng phát hiện ra vẻ mặt của Ninh Thiên Tâm càng lúc càng tái nhợt, cô liền hỏi han: "Chị Thiên Tâm? Chị làm sao thế? Có chỗ nào không khỏe à?"

Ninh Thiên Tâm khẽ đặt tay lên bụng cau mày lắc đầu, khẽ nói: "Không sao đâu Tiểu Tịch, hôm nay chị đến ngày ấy mà, trước kia mỗi lần tới mấy ngày này đã hơi đau đau rồi, hơn nữa có thể là do lần này là lần đầu tiên sau khi phá thai nên hình như đau hơn bình thường một chút..."

Ninh Tịch nghe vậy mà đau lòng muốn chết, vội vàng đứng dậy vòng ra sau đỡ Ninh Thiên Tâm rồi tự trách bản thân nói: "Thế thì chị mau về nhà nghỉ ngơi đi! Biết thế hôm nay em không hẹn chị ra ngoài nữa!"

Nhìn thấy dáng vẻ như trời sắp sập đến nơi của Ninh Tịch, Ninh Thiên Tâm bất đắc dĩ nói: "Chỉ là đau bụng kinh bình thường thôi mà, đâu phải chuyện gì lớn đâu."

"Mặt trắng đến thế này rồi mà vẫn chi vẫn..." Ninh Tịch đỡ Ninh Thiên Tâm chậm rãi đi về phía cửa.

Ninh Thiên Tâm cũng không ngờ rằng phản ứng lần còn lớn hơn mọi khi, cô đúng thật là chịu không nổi nữa cho nên đành nhờ Ninh Tịch đỡ ra ngoài.

Hai người vừa mới ra khỏi cửa không ngờ lại gặp đúng hai người... Mạc Lăng Thiên và Quan Tử Dao...

Nhìn thấy hai người này, vẻ mặt của Ninh Tịch lập tức sầm xuống.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

--- O ---

Chương 1624: Cô Ấy Không Phải Là Loại Người Đó

Mạc Lăng Thiên ở phía đối diện nhìn thấy Ninh Tịch và Ninh Thiên Tâm thì lập tức sững sờ, đặc biệt là khi nhìn thấy Ninh Thiên Tâm, anh ta đứng sững tại đó mãi một lúc lâu sau vẫn không phản ứng lại.

Ánh mắt của Ninh Thiên Tâm chậm chậm lướt qua Mạc Lăng Thiên cùng với cô gái bên cạnh anh ta, vẻ mặt cô có hơi hoảng hốt một chút nhưng nhìn không ra bất kỳ phản ứng gì.

Ninh Tịch lúc vừa nãy nói chuyện với Ninh Thiên Tâm cố ý không nhắc một chữ nào về Mạc Lăng Thiên, vì sợ Ninh Thiên Tâm "tức cảnh sinh tình", nào đâu biết lúc gần về rồi thế mà còn trực tiếp đụng mặt nhau thế này. Đụng mặt nhau thì cũng thôi đi, thế nhưng bên cạnh Mạc Lăng Thiên lúc này lại còn có cả Quan Tử Dao...

Trên mặt Ninh Tịch hiện rõ vẻ bức bối, cố kìm nén cảm xúc muốn dằn cho Mạc Lăng Thiên một trận. Cô không nói lấy tiếng nào chỉ kéo Ninh Thiên Tâm vượt qua hai người đó mà nhanh chóng rời đi.

Đằng sau lưng, mãi đến khi Ninh Tịch và Ninh Thiên Tâm đã đi xa rồi, Mạc Lăng Thiên vẫn cứ đứng đực ra đó.

"Lăng Thiên... Lăng Thiên..."

Mãi cho đến khi bên tai vang lên tiếng của Quan Tử Dao, Mạc Lăng Thiên mới sực tỉnh: "Gì thế?"

"Anh có sao không?" Quan Tử Dao vừa hỏi vừa nhìn theo về phía hai người kia: "Vừa nãy... cô gái đi bên cạnh Ninh Tịch... có phải là... có phải cô ta không? Cô gái lúc trước đúng đứm bé để ép anh ấy?"

"Im đi!" Mạc Lăng Thiên lập tức lạnh lùng nói, vẻ mặt cũng đầy sượng giá.

Quan Tử Dao chưa bao giờ thấy Mạc Lăng Thiên lạnh lùng với mình như thế liền ngẩn ra.

Thấy Quan Tử Dao có vẻ như bị tổn thương, Mạc Lăng Thiên miết miết ấn đường, dịu giọng giải thích: "Tử Dao, anh đã nói rồi, cô ấy không phải là loại người như thế, là lỗi của anh, sau này đừng nói như thế nữa."

Quan Tử Dao nhíu mày thật chặt nhưng cuối cùng vẫn không nói gì nữa, chỉ tỏ ra vẻ khô sở nói: "Xin lỗi, em biết rồi."

...

Bên trong xe.

Ninh Tịch vừa lái xe vừa cẩn thận quan sát phản ứng của Ninh Thiên Tâm qua gương chiếu hậu.

"Xui chết đi được! Thế quái nào lại đụng phải cái tên cặn bã ấy thế không biết..." Ninh Tịch nhin không được mà lầm bầm, vẻ mặt cực kỳ khó ở.

Điều khiến cô càng tức hơn là dựa vào cái gì mà chị Thiên Tâm bị hại cho thâm như vật mà cái tên cặn bã khốn khiếp đó lại mặt mũi rạng rỡ có người đẹp ở bên như thể chẳng có chuyện quái gì xảy ra cả.

Cô biết ngay mà, mới đầu thì ngày nào cũng gào loạn lên đòi gặp chị Thiên Tâm nhưng sau này thì lại chẳng thấy mặt mũi đâu, hóa ra là đã tóm được tình yêu "chân chính" rồi!

Con mẹ nó chứ, dao của cô đâu rồi! Vừa nãy cô không nên nhin mới phải...

"Anh ta sống phong lưu sung sướng quá ha, đã hại chị thâm thể mà..."

Ninh Tịch đang bực bội lầm bầm thì phát hiện ra Ninh Thiên Tâm đang nhắm mắt thiếp đi ở ghế phụ, trên trán chị ấy đỏ từng giọt mồ hôi lạnh.

Ninh Tịch vội tăng tốc lên, nhìn Ninh Thiên Tâm thế này hình như là có chút nghiêm trọng, hay là cứ đến thẳng bệnh viện xem sao...

Đang định chuyên hướng thì trong xe liên vang lên giọng nói yếu ớt của Ninh Thiên Tâm: "Không đi bệnh viện... Tiểu Tịch... đưa chị... đưa chị về nhà... được không..."

Vẻ mặt của Ninh Tịch có chút do dự.

"Trong nhà có thuốc... chị nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi..."

Nhìn thấy vẻ bài xích bệnh viện của Ninh Thiên Tâm, Ninh Tịch cũng không còn cách nào khác cuối cùng đành đưa cô về nhà: "Được rồi, không đến bệnh viện, em đưa chị về nhà, chị cứ yên tâm nghỉ ngơi một chút đi nhé!"

...

Trong nhà hàng.

Bên tai là tiếng violin du dương, trong không khí thì tràn ngập mùi nước hoa Chanel.

Phía đối diện, Quan Tử Dao diện một bộ váy trắng - thiết kế cao cấp mới nhất của Chanel, làm nổi lên vòng eo thon thả của cô ta, làn da trắng nõn nà, đường cong phập phồng sinh động theo nhịp thở. Cả người từ trên xuống dưới đều toát ra cái vẻ cao quý kiêu ngạo, chỉ cần yên tĩnh ngồi đó nhưng lại tỏa ánh hào quang lấp lánh thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

--- O ---

Chương 1625: Em Ở Đây Cùng Với Chị

Xung quanh có không ít đàn ông nhìn Mạc Lăng Thiên với ánh mắt hâm mộ.

Nhưng mà, giờ phút này người đàn ông phía đối diện lại đang nghiêng người dựa vào lưng ghế, cánh tay tùy ý đặt lên tay vịn, trên mặt là vẻ lãnh đạm cùng xa cách, tuy rằng người vẫn ở đó nhưng lòng thì không.

Quan Tử Dao đương nhiên cũng phát hiện ra, Mạc Lăng Thiên kể từ khi gặp được cô gái kia thì có vẻ gì đó không thích hợp.

Trên thực tế, sau khi chuyện đó xảy ra Mạc Lăng Thiên vẫn luôn có cái gì đó không thích hợp.

Là vì cô gái kia đã mang thai con của anh ta cho nên dù không thích nhưng cuối cùng vẫn là cái gì đó đặc biệt đúng không?

Thực ra thì cô ta vốn cũng chẳng thích Mạc Lăng Thiên nhưng mà nhìn thấy thái độ của anh ta đối với mình thay đổi, đặc biệt là vừa nãy thế nhưng lại vì đứa con gái đó mà dùng thái độ đó để nói chuyện với cô ta nên trong lòng không mấy vui vẻ lắm.

Từ nhỏ đến lớn, Mạc Lăng Thiên chưa bao giờ nặng lời với cô ta lấy một câu, mỗi lần gặp cô ta thì tất cả ánh mắt và sự chú ý đều dồn hết lên cô ta, nhưng bây giờ thì....

Quan Tử Dao cố gắng phớt lờ sự khó chịu trong lòng: "Chú với dì thế mà lại giấu Đình Kiên sắp xếp cho anh ấy cái gì mà tiệc trà danh viện ấy, còn cho Tiểu Bảo chọn vợ cho bố nó nữa... thật đúng là... nhưng quả thật lần này tình hình của nhà họ Lục rất khó giải quyết, cũng khó trách hai người lại sốt ruột đến như thế!"

Cứ nghĩ đến lũ con gái hết đám này đến đám khác vất óc tìm cách đến nhà họ Lục tham gia tiệc trà, Quan Tử Dao lại một bụng khinh thường, để người ta lựa chọn mình như một món hàng thế này thật đúng là thật mất giá.

Những ngón tay thon dài của Mạc Lăng Thiên mơn man chén rượu trong tay, dưới đáy mắt là vẻ âm u mù mịt. Rõ ràng ngồi đối diện chính là người con gái mà anh ta yêu nhất cuộc đời này, nhưng giờ anh ta lại như một thằng điên, trong đầu bây giờ... bây giờ chỉ toàn là hình ảnh của một người con gái khác.

Lúc đầu khi biết được Ninh Thiên Tâm bỏ đứa bé đó đi, hơn nữa lại còn tận mắt nhìn thấy đoạn video đó, anh đã gần như phát điên lên mà muốn gặp lại cô, nhưng về sau lý trí lại khiến anh kiềm chế bản thân mình lại không tiếp tục đi quấy rầy cô nữa.

Thực ra anh ta càng kiềm chế thì mong muốn được gặp cô lại càng mãnh liệt.

Nhưng anh ta không ngờ được, hôm nay thế nhưng lại gặp lại cô trong hoàn cảnh không hề có sự chuẩn bị gì thế này.

Cô gầy đi rất nhiều, trước đây cô vốn đã gầy nhưng bây giờ nhìn vào trông càng mong manh, khi cô nhìn thấy anh... cô rất bình tĩnh...

Anh để ý thấy vẻ mặt cô có vẻ không được khỏe, mặt tái trắng, chẳng lẽ sức khỏe của cô có vấn đề?

Quan Tử Dao đang nói cái gì đó, nhưng mà anh ta lại chẳng nghe lọt lấy một chữ, nghĩ đến đó anh ta lại chẳng thể ngồi yên được...

"Két" tiếng chân ghê ma sát với mặt đất vang lên, Mạc Lăng Thiên rút một túi hồ sơ màu nâu đặt trước mặt Quan Tử Dao: "Đây là thứ mà em muốn, xin lỗi, anh có việc về trước."

"Lăng Thiên..." Quan Tử Dao kinh ngạc đứng dậy định đuổi theo truy hỏi nhưng Mạc Lăng Thiên đã đi mất dạng.

...

"Chị Thiên Tâm, chị thật sự không cần đến bệnh viện à?"

Ninh Tịch giúp Ninh Thiên Tâm uống thuốc giảm đau, sau đó lại sắc cho cô một thang thuốc theo đơn của Annie bốc nhưng vẫn không yên tâm.

"Bệnh cũ thôi mà, chị cũng đã tính trước rồi, ngủ một giấc là khỏi."

"Vậy được rồi, em ở đây với chị." Ninh Tịch dèm chăn cho cô.

Sau khi Ninh Thiên Tâm ngủ rồi, Ninh Tịch đi ra ban công, nhỏ tiếng gọi điện cho Annie.

"Alo, Annie à..."

Điện thoại vừa mới kết nối, đầu bên kia đã vang lên giọng nói căng thẳng của Annie: "Anh Tịch! Em nghe nói anh bị thương, bây giờ đã đỡ được chút nào chưa? Vốn dĩ em định đến thăm anh, nhưng bên này đang lộn tung phèo hết cả..."

"Bên em ra sao rồi?"

--- O ---

Chương 1626: Cơ Thể Rất Thành Thực

Dạo này vì tập trung dưỡng thương ngay cả lên mạng cô cũng chẳng lên, cũng chẳng quan tâm đến thế giới bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Annie do dự một chút mới nói: "Anh Tịch... anh không biết sao... anh Thâm bị cảnh sát dẫn đi rồi..."

"Cái gì? Chuyện xảy ra lúc nào thế?"

"Ba hôm trước..."

"Tại sao lại bị bắt đi?"

"Người ta bảo là bị tình nghi tàng trữ ma túy, bị đưa đi để phối hợp điều tra, đến bây giờ vẫn không biết đã được thả ra chưa... Anh Tịch... em biết lập trường của anh bây giờ rất khó xử... nhưng mà... em có thể nhờ anh một chuyện được hay không... xin anh hãy đến gặp anh Thâm đi... Bây giờ anh ấy chẳng chịu gặp ai cả... bọn em đều không biết rốt cuộc tình hình của anh ấy bây giờ ra sao nữa... mọi người đều rất lo lắng..."

Tàng trữ ma túy?

Ma túy quả thật là thứ mang lại lợi nhuận kék sù, dường như tất cả các tổ chức đều dính dáng đến nó, nhưng cái gã Vân Thâm này lại thích chơi vũ khí. Hơn nữa, anh ta cực kỳ coi thường đám người chơi ma túy nên cũng không cho phép bất kỳ ai trong tổ chức động đến cái thứ này.

Bây giờ nhà họ Lục và phía Vân Thâm đang đối đầu khốc liệt như thế này, Vân Thâm lại bị bắt, rất có khả năng là do người bên nhà họ Lục ra tay...

Trong chuyện này Ninh Tịch quả thực rất khó xử, sau khi biết được quan hệ giữa Vân Thâm và Lục Đình Kiêu, cô liền quyết định cho dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không nhúng tay vào. Nhưng người lên tiếng nhờ cô là Annie, Annie đã từng giúp đỡ cô rất nhiều lần...

"Annie, em đừng lo lắng, có sự phụ ở đó chắc chắn ông ấy sẽ không để Vân Thâm xảy ra chuyện gì đâu... Việc lần này đích thực anh không tiện tham gia vào, anh chỉ có thể giúp em đi thăm anh ta, xem tình hình anh ta thế nào thôi, đây là trong trường hợp anh ta đồng ý gặp anh."

Vấn đề là... tâm tư của cái tên đó khó đoán như thế, đã như thế rồi mà vẫn cương quyết không chịu gặp ai... như vậy chưa chắc là anh ta sẽ đồng ý gặp cô?

Annie kích động nói: "Cám ơn anh, anh Tịch! Anh Tâm chắc sẽ gặp anh! Để em đi tìm anh Dạ sắp xếp... đúng rồi... tí nữa thì quên mất, anh gọi cho em là có chuyện gì ạ?"

"Không có chuyện gì quan trọng đâu, vẫn là chuyện liên quan đến chị họ anh ấy mà, hôm nay chị ấy đến kỳ, chị ấy đau bụng lắm nhưng lại không chịu đi bệnh viện, anh có hơi lo lo..."

"Tình huống này cũng bình thường thôi ạ, trước đây em cũng đoán trước rồi, chỉ có thể từ từ điều trị cẩn thận thôi, em có kê cho chị ấy một đơn thuốc chỉ chuyên trị chứng đau bụng kinh rồi đó, anh sắc cho chị ấy một bát."

"Ừm, anh đã sắc rồi."

"Chị ấy mới làm kiểm tra sức khỏe toàn diện xong, sức khỏe cũng khôi phục khá tốt rồi, anh cho chị ấy uống thuốc rồi ngủ một giấc là ổn, không có gì đáng ngại cả."

"Vậy được rồi, anh biết rồi, cảm ơn em Annie!"

...

Sau khi nói chuyện với Annie, Ninh Tịch cũng yên tâm được phần nào.

Ninh Thiên Tâm uống thuốc xong cũng đã ngủ, Ninh Tịch vừa cầm điện thoại xem tin tức vừa trông chừng Ninh Thiên Tâm thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên, là Lâm Chi Chi gọi đến.

Ninh Tịch vội vàng nghe điện thoại: "Alo, chị Chi Chi à?"

"Tiểu Tịch, sức khỏe em khá lên chưa?"

"Đã không có vấn đề gì rồi ạ."

"Thế thì tốt, bây giờ em có tiện đến công ty một chuyến được không? Bộ phim của đạo diễn Giang... đã có hội âm rồi!" Lâm Chi Chi nói nhưng lại không nói thẳng về kết quả của buổi casting, hình như có ẩn tình gì đó.

"Dạ?" Thực ra trong lòng Ninh Tịch đã chuẩn bị sẵn tâm lý không có duyên với bộ phim này rồi, nhưng vừa nghe đến đó lập tức trở nên nghiêm túc.

Ài, miệng thì bảo không cần nhưng cơ thể thì thành thật lắm...

Thực ra thì cô rất thích kịch bản của bộ phim này và cũng rất hy vọng có thể nhận được vai diễn này, huống hồ còn có được cơ hội hợp tác với Tống Lâm.

Ninh Tịch thấy nhịp thở của Ninh Thiên Tâm đã ổn định, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều liền nói: "Được ạ, em đến bây giờ đây!"

--- O ---

Chương 1627: Không Cần Quấy Rầy Đến Cô

Ninh Tịch xác định Ninh Thiên Tâm không có vấn đề gì, sau đó liền viết một tờ giấy để lại rồi rời đi.

Dưới một cây cổ thụ cách cửa khu nhà cũ không xa.

Mạc Lăng Thiên đốt một điếu thuốc, ẩn mình trong bóng tối, vẻ mặt hơi ngẩn ra nhìn chằm chằm vào cánh cửa sổ phòng ngủ của Ninh Thiên Tâm thì đột nhiên cửa chính bị ai đó đẩy ra từ bên trong.

Sau đó Ninh Tịch đi ra.

Mạc Lăng Thiên sợ đến mức hồn vía lên mây, luống cuống dập tắt điếu thuốc sau đó lẩn vào trốn sau một thân cây, ngay đến thở cũng không dám thở mạnh.

Ninh Tịch hình như đang vội đi đâu đó, không chú ý đến xung quanh cứ thế lên xe rồi sau đó đi thẳng.

Mãi cho đến khi tiếng động cơ xe đã biến mất hẳn, Mạc Lăng Thiên mới thở phào như vừa thoát được một kiếp đi ra, chỉ có một lúc thôi mà lưng anh ta đã ướt đẫm.

Sau khi Ninh Tịch đi rồi, Mạc Lăng Thiên vẫn đứng ở dưới lâu rất lâu, trong khu nhà nhỏ rất yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động gì.

Vừa nãy sắc mặt cô trông không được khỏe, có phải là cô thực sự khó chịu ở đâu đó không?

Nhưng mà Ninh Tịch có thể rời đi nên chắc cô cũng không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?

Lúc này, trong lòng Mạc Lăng Thiên đang vô cùng phiền muộn, cho dù là dùng tiền hay dùng tất cả mọi cách, chỉ cần có thể bồi thường được cho cô, chỉ cần có thể khiến anh ta bình tĩnh lại, chỉ cần đừng khiến anh ta biến thành một kẻ mà chính anh ta cũng không nhận ra, anh ta đều có thể làm.

Nhưng thứ duy nhất mà anh ta có thể làm bây giờ cũng chỉ là không cần làm phiền đến cô.

...

Tòa nhà của công ty Thịnh Thế.

"Chị Chi Chi, đạo diễn Giang nói như thế nào ạ? Vai nữ chính chọn được chưa ạ?" Vừa mới đến văn phòng Ninh Tịch lập tức hỏi ngay vào vấn đề chính, vừa hỏi vừa thờ hỏn hển, nhìn là biết cô đã chạy vội đến đây.

"Ngồi xuống trước đi đã." Lâm Chi Chi rót cho Ninh Tịch một ly nước.

Đợi Ninh Tịch bình tĩnh lại rồi, Lâm Chi Chi cân nhắc lựa lời một chút mới nói: "Thực ra đã có kết quả từ mấy ngày trước rồi nhưng sợ ảnh hưởng đến việc dưỡng thương của em cho nên chị mới không nói."

Nghe đến đó, tim Ninh Tịch thoáng ngừng mất một nhịp: "Cho nên kết quả là?"

"Em trượt casting rồi, nữ chính được chọn là Tưởng Tâm Di."

Ninh Tịch thoáng ngẩn ra: "... " Quả nhiên là trượt.

Tưởng Tâm Di, một trong những nhân vật đại diện cho phái thực lực, đã từng được đề cử cho giải nữ chính xuất sắc nhất của điện ảnh Berlin, năm nay 30 tuổi, đã kết hôn, có một đôi song sinh trai gái rất đáng yêu, rất am hiểu các vai diễn bi kịch, cho dù xét trên bất kỳ phương diện nào cũng đều rất phù hợp với vai nữ chính của bộ phim Mẹ này.

Ninh Tịch tưởng Lâm Chi Chi sẽ bàn với mình chuyện chọn kịch bản khác nhưng Lâm Chi Chi lại nói tiếp: "Nhưng mà, theo như chị được biết, vốn dĩ người được chọn đã xác định là Tưởng Tâm Di, nhưng sau đó Tưởng Tâm Di lại được gọi đi cast tiếp vài cảnh nữa, đạo diễn Giang đều không hài lòng. Bây giờ đang có tin phong phanh là rất có khả năng sẽ có buổi thử vai lần thứ hai."

"Lần thứ hai?"

Thay đổi như chong chóng thế này khiến cho tim Ninh Tịch cứ lên lên xuống xuống theo.

"Đúng thế, chị nghe tin từ nhân viên nội bộ, có thể tin được. Nếu không có gì bất ngờ, trong hai ngày hôm nay, phía đoàn làm phim sẽ sắp xếp buổi thử vai lần thứ hai."

"Vậy buổi thử vai thứ hai này có những ai ạ?" Ninh Tịch vội hỏi.

"Có năm người, em là một trong năm người đó." Lâm Chi Chi đáp sau đó cẩn thận quan sát vẻ mặt của Ninh Tịch: "Có đi lần thứ hai này hay không, em tự mình suy nghĩ nhé, chị tôn trọng quyết định của em."

Rõ ràng Lâm Chi Chi cũng đã chú ý đến phản ứng khác thường của Ninh Tịch.

Tuy rằng bộ phim này rất hay nhưng cô vẫn tôn trọng suy nghĩ của Ninh Tịch, nếu như cô ấy thực sự có vấn đề thì dù có miễn cưỡng lấy được nhân vật này cũng không đạt được hiệu quả mong muốn.

Trong lúc Ninh Tịch còn đang chần chờ không biết nên trả lời thế nào thì chuông điện thoại của Lâm Chi Chi reo vang.

--- O ---

Chương 1628: Buổi Thử Vai Lần Thứ Hai

"Vâng... vâng... được rồi ạ, tôi biết rồi, đã làm phiền ông rồi ạ, cảm ơn ông, tôi bàn bạc với Ninh Tịch trước sau đó sẽ gọi điện thoại trả lời ông!"

Lâm Chi Chi nghe điện thoại xong liền quay sang nhìn Ninh Tịch: "Điện thoại của bên đoàn làm phim Mẹ, bọn họ đã quyết định rồi, báo cho em ngày mai đến, còn nhanh hơn cả chị nghĩ nữa..."

Lâm Chi Chi nói xong rồi thôi, để Ninh Tịch suy nghĩ.

Ninh Tịch ngồi thừ người trên sofa một lúc lâu, mãi sau cô mới quay sang nhìn Lâm Chi Chi: "Chị Chi Chi, em đi, chị trả lời với bên đoàn làm phim hộ em."

"Ok." Lâm Chi Chi cũng không biết bản thân mình nên thấy nhẹ nhõm hay là hy vọng Ninh Tịch đừng tự ép chính bản thân mình nữa.

Nhưng mà, cô hiểu Ninh Tịch, nếu như cô ấy đã quyết định thì đó chắc chắn đó là kết quả sau khi đã cân nhắc cẩn thận.

"Ngày mai chị sẽ đi cùng với em." Lâm Chi Chi chung quy là vẫn không yên tâm.

"Cám ơn chị, chị Chi Chi!"

...

Sau khi nói chuyện với Lâm Chi Chi, Ninh Tịch lái xe về Đào Hoa Ổ.

Trên đường, cô nhận điện thoại của Annie.

"Alo, Anh Tịch ạ! Buổi sáng ngày mai có được không ạ?"

Vốn dĩ Ninh Tịch đang thất thần, ngẩn ra một lúc mới nhớ ra mình đã đồng ý với Annie là đi thăm Vân Thâm: "Sáng mai mấy giờ?"

"9 giờ ạ." Annie trả lời.

Ninh Tịch nhíu mi: "Sáng mai 8 giờ anh đến đoàn làm phim thử vai, nếu như là 9 giờ thì có lẽ là không kịp, anh sẽ cố gắng hết sức..."

"Được ạ, để em báo lại với anh Dạ, cảm ơn anh Tịch!"

...

Sau khi trở về, Ninh Tịch không làm gì hết, cũng chẳng nghiên cứu phim điện ảnh, ngay cả kịch bản cũng không đọc, ăn tối rồi lên giường ngủ một giấc

Một đêm không mộng寐.

Lúc Ninh Tịch tỉnh lại đã là sáu giờ sáng, rời khỏi giường hóa trang chuẩn bị xong tất cả mọi thứ rồi tới gặp Lâm Chi Chi, sau đó cùng Lâm Chi Chi đến địa điểm thử vai sớm trước nửa tiếng.

Cô phát hiện ra bốn nghệ sĩ nữ khác đến thử vai cũng giống như cô, đều đến sớm hơn nửa tiếng đồng hồ.

Biểu cảm của từng người đều rất căng thẳng, đặc biệt là Tưởng Tâm Di, sắc mặt của cô ta cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ đã quyết định là cô ta rồi, kết quả thế nhưng lại không hài lòng muốn thử vai lại một lần nữa, mặt mũi của cô ta để đâu bây giờ?

Đây là Giang Hành Chu chứ nếu là đạo diễn khác cô ta đã sớm làm âm lên rồi!

Giang Hành Chu chọn diễn viên khó tính như thế này không phải là lần đầu tiên, đừng nói chỉ mới quyết, ngay đến cả đã bắt đầu vào quay rồi nếu như không đạt được trình độ mà ông ta yêu cầu, dù có vi phạm hợp đồng ông ta cũng kiên quyết đổi người cho bằng được, nên đừng nói tới chuyện nể nang ai bao giờ.

Tưởng Tâm Di liếc mắt đánh giá bốn đối thủ cạnh tranh còn lại, trình độ đều không bằng cô ta, bằng không thì ban đầu đã chẳng chọn cô ta rồi.

Cho nên cô ta rất bất mãn với lần thử vai thứ hai này, cảm thấy quả đúng là vẽ thêm việc. Đương nhiên đây cũng là cơ hội cuối cùng của cô ta, nếu như lần này đạo diễn Giang còn bất mãn nữa vậy thì tuyệt đối sẽ không có lần thử vai thứ ba.

Năm người bốc thăm số thứ tự, Tưởng Tâm Di thứ tư, Ninh Tịch là người cuối cùng.

Ninh Tịch nhìn số thứ năm trong tay, mày nhú chặt nhìn đồng hồ, cục cảnh sát có quy định giờ thăm nuôi, nếu như 9 giờ mà không kịp đến đó thì e là hôm nay không đi được...

8 giờ đúng, Giang Hành Chu, Tống Lâm cùng những người khác đúng giờ có mặt.

Sau khi bước vào phòng thử vai, nhà sản xuất ngồi xuống ghế rồi nhìn không được liền quay sang hỏi Giang Hành Chu: "Đạo diễn Giang à, lần thử vai này có thật sự cần thiết không? Lần thử vai lần trước kết quả đã rất rõ ràng rồi mà, cả bốn diễn viên còn lại đều không được, cũng chỉ có Tưởng Tâm Di là còn tạm!"

Biên kịch cũng trầm ngâm nói: "Thực ra Tưởng Tâm Di thể hiện cũng rất khá!"

Giang Hành Chu nghe thế vẻ mặt khó coi cực kỳ, "hừ" lạnh một tiếng: "Khá à? Thế này mà gọi là khá! Các ông đâu phải lần đầu tiên hợp tác với tôi?"

--- O ---

Chương 1629: Cơ Hội Cuối Cùng

"Khụ khụ..."

Bị Giang Hành Chu quạt cho một câu, nhà sản xuất và biên kịch liền im thin thít không dám nói thêm câu nào nữa.

Nhưng mà, bọn họ thật sự cảm thấy Tưởng Tâm Di thể hiện đã rất tròn vai thật mà, thể mà còn không đủ, rốt cuộc ông ta còn muốn như thế nào đây?

Ngay đến cả người viết kịch bản - biên kịch cũng rất hài lòng với sự thể hiện của Tưởng Tâm Di...

Tống Lâm thân nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt, từ đầu đến cuối đều không nói lấy một câu, chỉ có mình cô hiểu, lần thử vai lần này thực chất chỉ thử một trong số họ mà thôi.

Đạo diễn Giang muốn xác định lại một lần nữa, diễn xuất của người đó có phải chỉ như vậy hay không mà thôi.

Thứ mà cô ta có thể nhìn ra, sao Giang Hành Chu lại không thể nhìn ra chứ?

Ông chẳng thể nào mà không phát hiện ra lần trước Ninh Tịch đã không phát huy được hoàn toàn trình độ của mình.

Nhưng mà, Giang Hành Chu là một kẻ công chính nghiêm mình, có kỹ thuật diễn rất quan trọng nhưng vứt bỏ hết tất cả các yếu tố quý nhiều để phát huy toàn bộ thực lực của mình, cũng là một yếu tố rất quan trọng của diễn viên. Bằng không, chỉ có mỗi kỹ thuật diễn cũng vô dụng.

Cho nên, lúc đó cho dù Giang Hành Chu có nhìn ra nhưng lại cũng không có nói gì.

Mãi cho đến sau này, khi Tưởng Tâm Di thể hiện không đạt được hiệu quả mà ông ta mong muốn, cô mới giả vờ như vô tình nhắc mấy câu trước mặt ông ta hình như trong buổi thử vai lần trước Ninh Tịch vẫn chưa phát huy hết hoàn toàn thực lực...

Tống Lâm khẽ gõ nhẹ những đầu ngón tay lên mặt bàn, suy tư nhìn về phía cửa một cái...

Đạo diễn Giang cho thêm một cơ hội nữa nhưng cũng là duy nhất. Nếu như

Ninh Tịch vẫn không thể nắm lấy cơ hội này, vậy thì bộ phim này hoàn toàn đã hết cơ hội rồi, dù cô có ngâm ám chỉ với Giang Hành Chu thế nào cũng vô ích.

Bên ngoài phòng thử vai.

Nhân viên đang nói với Ninh Tịch và những người khác nội dung của buổi thử vai hôm nay.

Không phải là rút thăm nữa mà là diễn theo cảnh yêu cầu, cảnh thứ 37: Đêm mưa mất con, cả năm người chỉ được thử một lần.

Hiệu suất làm việc của nhân viên rất tốt, tất cả mọi thứ nhanh chóng được sắp xếp xong, tiếp sau đó mấy người có số thứ tự phía trước lục tục bước vào thử vai.

Quá trình thử vai diễn ra nhanh hơn Ninh Tịch nghĩ, người thứ nhất, người thứ hai, người thứ ba, cả ba người cộng lại còn chưa đến 10 phút, trung bình mỗi người chỉ khoảng 3 phút là ra ngoài. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của ba người bọn họ dường như cũng chẳng thuận lợi mấy.

Cuối cùng, Tưởng Tâm Di cũng được gọi vào.

Tưởng Tâm Di vào trong đó rất lâu, Ninh Tịch nhìn thời gian cố ý tính xem thì thấy cô ta đã vào trong đó được 18 phút.

Lâm Chi Chi ở bên cạnh vỗ vỗ tay Ninh Tịch, ý bảo cô đừng căng thẳng.

Lại thêm 2 phút nữa trôi qua, cuối cùng Tưởng Tâm Di cũng đã ra ngoài.

Lúc Tưởng Tâm Di đẩy cửa bước ra, cô ta hít một hơi thật sâu, biểu cảm trên mặt như thể vừa trút được gánh nặng

Tưởng Tâm Di vốn dĩ là người thể hiện tốt nhất trong số bọn họ, lại trải qua khoảng thời gian được Giang Hành Chu tự tay mài dũa thế nên lần này cô ta phát huy tốt hơn hẳn cũng là chuyện trong dự đoán.

"Người cuối cùng, Ninh Tịch!" Nhân viên gọi vọng ra bên ngoài.

"Tôi đi trước đây, cô cố gắng nhé!" Tưởng Tâm Di nhìn Ninh Tịch cười cười sau đó thì quay người đi thẳng, nhìn biểu hiện của cô ta thì chắc chắn rằng thắng lợi đã ở trong lòng bàn tay. Nếu như cô ta mà không yên lòng thì bây

giờ đã không đi về thẳng mà ở lại để đợi kết quả sau Ninh Tịch thử vai xong.

Ninh Tịch cũng không để ý, thực ra cô cũng chẳng hề chú ý đến Tưởng Tâm Di đang nói cái gì, sau khi nhân viên công tác gọi thì cô liền bước thẳng vào phòng thử vai.

"Đạo diễn Giang, lần này thì ông hài lòng rồi chứ? Lần này Tưởng Tâm Di lý giải nhân vật vô cùng tròn trịa!"

"Dù sao cũng là người có con rồi, tuổi tác cũng sờ sờ ra đó, kinh nghiệm cũng phong phú, tưởng tượng đến nếu như mình phải rời xa các con, đúng là cũng có cảm giác nhập vai!"

--- O ---

Chương 1630: Quá Liều Mạng!

Lúc Ninh Tịch bước vào thì nghe thấy mấy vị giám khảo đang bình luận, có vẻ như rất hài lòng với sự thể hiện của Tướng Di Tâm vừa rồi, nhưng mà Giang Hành Chu lại không hé miệng nói một câu nào, ông nhìn thấy Ninh Tịch bước vào thì ngẩng lên nói: "Cô bắt đầu đi!"

"Vâng." Ninh Tịch gật đầu.

"Đã không còn thờ nữa rồi..." Nhân viên đọc lời thoại.

Trên mặt Ninh Tịch trống rỗng, không có bất kỳ một biểu cảm gì.

Mấy giây sau, cô như thể mới hoảng hốt sự tĩnh, hiểu hết ý những gì người đó vừa nói mà từng bước từng bước một đi đến trước mặt đứa trẻ, ôm lấy đứa bé vào lòng.

Đôi mắt vô thần đại ra mở thật to nhìn chăm chú vào đứa trẻ, y như một cái xác bị rút mất linh hồn, cứ ngây ngốc ngồi tại đó. Cô cứ ngồi tại đó, không hề động đậy như thể đã hóa thành một bức tượng.

Rõ ràng là chẳng làm gì cả, thậm chí ngay cả biểu cảm còn không có nhưng mà chỉ chớp mắt, bầu không khí trong phòng thử vai đã nặng nề đến cực điểm. Thành viên ban giám khảo vốn chỉ coi Ninh Tịch đến cho có, không biết lúc nào cũng ngồi thẳng người lên, sống lưng căng cứng nín thở nhìn chằm chằm cô gái đang ngồi trên mặt đất.

Thần thái của Giang Hành Chu như thể chẳng có gì thay đổi nhưng bàn tay cầm bút máy lại siết chặt thêm vài phần, đôi môi mỏng mím chặt.

Lúc này, bầu không khí như thể bị đè nén lại trước khi cơn bão ập đến, cả bầu trời âm trầm phủ đầy mây đen.

Cuối cùng, khi bầu không khí bị nén đến cực hạn, cô gái gục đầu xuống bờ vai bắt đầu khẽ rung lên, cánh tay ôm đứa trẻ từng chút từng chút một siết chặt lại...

Đột nhiên, cô gái ghì siết đứa trẻ vào lòng ngực của mình.

"Aaaaa" Tiếng khóc vỡ vụn không thành tiếng của cô vang lên trong bầu không khí đè nén đến cực hạn.

"Aaaaaa..."

Đồn dập, tuyệt vọng, suy sụp... cả thế giới này đều đang sụp đổ trước mắt cô...

Con của cô... đứa trẻ cô mang nặng mười tháng, sống nương tựa vào nhau, chỉ một phút trước vẫn còn sinh động vui vẻ chạy trước mắt cô, mà giờ khắc này đã biến thành một thi thể lạnh băng băng...

Người thân duy nhất của cô trên thế giới này, nơi ký thác tinh thần duy nhất... cô đã không còn gì nữa rồi...

Không biết đã qua bao lâu, như thể cơn mưa rào chợt tạnh, cảm xúc của cô gái thoáng dịu đi đôi chút, cô ôm lấy đứa trẻ và giữ nguyên tư thế đó ngồi lặng im.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, nó không giống, cô đã không thể quay về được nữa rồi, tất cả hơi thở của sự sống trên người cô đã biến mất theo đứa con bé bỏng, chỉ còn lại cái xác không hồn...

"Đạo diễn Giang..." Sau cùng, Tống Lâm vẫn phải lên tiếng nhắc nhở, Giang Hành Chu và những giám khác mới sực tỉnh.

Cảnh này của Ninh Tịch đã kết thúc rồi.

Nhà sản xuất mở mắt trừng trừng, ngây ra nhìn chằm chằm vào Ninh Tịch hít một hơi thật sâu "Cô nhóc này... thật không đơn giản..."

Biên kịch thì đã sớm rơi đầy nước mắt, vẻ mặt đầy xúc động rút khăn giấy ra lau mặt, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Giang Hành Chu lại kiên trì đến thế. Ngay đến bản thân cô cũng cảm thấy Tưởng Tâm Di diễn như thế là đã đến cực hạn rồi, nhưng khi nhìn thấy Ninh Tịch mới biết cái gì mới gọi là kỹ thuật diễn thực sự.

Lần trước, Ninh Tịch diễn xong là lập tức thoát khỏi vai diễn nhưng lần này diễn xong rồi mà cô vẫn ngồi lặng im trên mặt đất, trong tay vẫn ôm con rối làm đạo cụ diễn.

"Mau đứng dậy nào, trên mặt đất lạnh." Tống Lâm đứng dậy đến đỡ Ninh Tịch dậy.

Vẻ mặt của Ninh Tịch vẫn vô hồn như thế, máy móc ngẩng đầu lên nhìn

Tống Lâm.

Ánh mắt này khiến trái tim Tống Lâm đau nhói, con nhóc này cũng liều mạng quá rồi!

Cho dù là nhập vai thì tốt xấu cũng phải để lại cho mình một đường lùi chứ!

Cô cũng là diễn viên, đương nhiên biết những kịch bản như thế này nếu nhập vai hoàn toàn sẽ có hậu quả như thế nào.

--- O ---

Chương 1631: Đừng Dẫn Vật Tội Này Nữa

Có rất nhiều diễn viên xuất sắc vì quá nhập vai mà sau khi kết thúc quay phim cả một thời gian dài vẫn không thể thoát vai được, thậm chí còn mắc bệnh trầm cảm.

"Ninh Tịch, đừng ngần ra đó nữa, chúc mừng em, hoan nghênh em gia nhập đoàn làm phim Mẹ!" Tống Lâm nhẹ nhàng nói muốn giúp Ninh Tịch thoát vai.

Cuối cùng mắt Ninh Tịch cũng lấy lại tiêu cự, đây là ý gì?

Giang Hành Chu - người luôn tỏ ra nghiêm nghị giờ sắc mặt cũng có vài phần tán thưởng, ngữ khí cũng nhu hòa đi nhiều: "Ninh Tịch, cô thể hiện rất tốt, thử vai qua rồi, quản lý tới chưa? Nếu như có thể, hôm nay chúng ta có thể ký hợp đồng luôn."

"Đến rồi, đang ở bên ngoài ạ..." Ninh Tịch trả lời theo phản xạ, lúc này cô mới khôi phục lại thần trí.

Qua rồi?

Vậy là cô có được vai diễn rồi sao?

"Cảm ơn đạo diễn! Cảm ơn chị Lâm! Cảm ơn các vị giám khảo!" Ninh Tịch cảm kích nói tiếng cảm ơn, sau đó chạy ra báo tin tốt này cho Lâm Chi Chi.

Trong phòng thử vai.

Cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề đầu đầu bao lâu nay, Giang Hành Chu thở phào nhẹ nhõm rồi đảo mắt nhìn mấy người bên cạnh: "Cái gì gọi là quá được, đã thấy chưa?"

Những người khác lập tức gật đầu lia lịa, cùng nhao nhao lên tiếng cảm thán.

"Đạo diễn Giang đúng là người chuyên nghiệp! Tôi phục ông rồi đấy!"

"Nói ra thì cô gái này tuy còn trẻ nhưng không đơn giản chút nào! Ngay đến Tưởng Tâm Di cũng không diễn được đến mức này! Lần trước không phát huy được, may mà lại thử vai thêm lần nữa!"

"Hậu sinh khả úy* đấy!"

*Hậu sinh khả úy: người lớp sau có tài hơn người lớp trước.

...

"Chị Chi Chi! Em qua rồi!" Ninh Tịch vừa ra liền chạy tới trước mặt Lâm Chi Chi.

Ninh Tịch vào mười phút, tuy so với Tưởng Tâm Di không tính là dài nhưng cũng đủ để Lâm Chi Chi cảm thấy sốt ruột. Giờ thấy Ninh Tịch mang tin tốt ra, một người luôn bình tĩnh như cô cũng có vài phần bất ngờ và vui mừng: "Thật sao? Đạo diễn nói thế nào?"

"Đạo diễn bảo hôm nay có thể ký hợp đồng, kêu chị vào đó đây!" Ninh Tịch vừa nói xong thì bỗng nghĩ tới chuyện gì, vội nhìn vào đồng hồ nói: "Chị Chi Chi, chuyện hợp đồng làm phiền chị, em có chuyện gấp, em đi trước nhé!"

Bây giờ đã là 8 giờ 40 phút, còn 20 phút nữa là tới giờ hẹn rồi.

"Không sao, em đi trước đi, bên này cứ giao cho chị!"

"Vâng, thế em đi trước đây, có gì thì gọi điện cho em!"

...

Ra khỏi tòa nhà thử vai, Ninh Tịch lái xe tới thẳng cục cảnh sát.

Trước cửa đồn cảnh sát, cô thấy Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu, Annie ngoài ra còn một người trông giống như luật sư đã đợi sẵn ở đó.

"Anh Tịch! Cuối cùng anh cũng đến rồi!" Thấy Ninh Tịch đang vội vã chạy tới, Annie kích động chạy ra đón: "Em còn tưởng anh không đến được cơ! Đang định gọi điện cho anh, lại sợ làm phiền anh lúc thử vai!"

"Xin lỗi, buổi thử vai vừa mới kết thúc!"

"Kết quả thế nào? Có thuận lợi không?" Annie quan tâm hỏi.

Ninh Tịch mỉm cười nói: "Ừm, thuận lợi!"

"Thật tốt quá, chúc mừng anh!" Annie cảm thấy mừng thay cô.

Lúc này, Đường Dạ ho khẽ một cái ngắt lời hai người: "Sắp đến giờ rồi."

Ninh Tịch nhìn Đường Dạ có chút không biết phải làm sao: "Vây... Đại sư huynh, muội muốn xin chỉ thị, giờ muội vào đó phải nói gì đây? Chỉ vào xem tình trạng của anh ta thế nào thôi à?"

Lúc này, Phong Tiêu Tiêu chen tới, ôm Ninh Tịch chen miệng vào: "Tiểu sư muội, xin muội hãy khuyên Lão Đại đi, xin hãy thương xót lấy tội này, đừng có dẫn vạ tội này nữa, mau ra khỏi đó đi được không, bên ngoài sắp loạn lên rồi đây này? Ở trong đó thoải mái lắm sao? Vui đến nỗi quên hết anh em đồng bọn rồi à?"

"Ặc..." Ninh Tịch đỏ mồ hôi, nói vậy là tên đó căn bản không muốn ra ngoài hả?

Cô đã sớm đoán được mà...

"Vâng... muội sẽ cố gắng..."

--- O ---

Chương 1632: Người Ta Lo Lắng Cho Anh Mà

Sau đó, Ninh Tịch được nhân viên công tác dẫn vào phòng thăm hỏi.

Người kia ngồi cách tầm kính ở phía đối diện, lười nhác chống tay lên đầu, trông có vẻ bực bội vì bị làm phiền, không hề có dáng vẻ tiêu tụy của một gã phạm nhân nên có gì cả. Ngược lại, trông anh ta còn phách lối hơn, như thể nơi anh ta vào không phải là nhà giam mà là lãnh địa của anh ta vậy...

"Tìm tôi có chuyện gì không?"

Mẹ nó, nghe cái giọng này xem, làm như đây là nhà anh không bằng.

Sau khi biết mối quan hệ giữa Vân Thâm và Lục Đình Kiêu, đây là lần đầu tiên cô gặp anh ta, nhất thời không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh ta cả.

Ninh Tịch không nhịn được liếc nhìn anh ta mấy cái, thậm tự hỏi, tên này thật sự là anh em cùng cha khác mẹ với Lục Đình Kiêu sao?

Bất kể là tướng mạo hay tính cách và khí chất, thật sự không giống chút nào cả...

Kỳ diệu thật đó...

Đột biến gen à...

"Nhìn đủ chưa?" Cảm giác được Ninh Tịch đang quan sát mình, Vân Thâm hơi nheo mắt lại.

Lúc này, Ninh Tịch mới tỉnh táo lại: "Khụ khụ, cũng không có gì, tôi đến để chuyển lời thôi, anh ở đây đủ chưa? Định lúc nào thì ra?"

Con người Vân Thâm lướt qua một tia ý lạnh, anh ta lạnh lùng nói: "Trả lời sai."

Nói rồi đứng dậy định đi mất.

Ninh Tịch ngẩn cả ra.

Sao chưa nói gì đã đi rồi?

Mắt công cô chạy vội tới đây như chó vậy...

"Đợi... đợi đã! Đợi chút!" Ninh Tịch cuống cuồng áp thẳng mặt lên tấm kính: "Sao lại trả lời sai? Được rồi, cứ xem là sai đi, vậy tốt xấu gì anh cũng phải cho tôi một gợi ý chứ!"

Người đàn ông đang định đi nghiêng đầu lại nhìn cô rồi tỏ ra khoan hồng độ lượng ngồi lại, lười nhác nói: "Vậy cho em thêm một cơ hội nữa, tìm tôi làm gì?"

Đệch...

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật đưa tay đỡ trán, tôi tìm anh còn có thể để làm gì chứ? Chỉ tới chuyển lời thôi mà! Không thì làm gì được nữa?

Đáp án này sai, vậy đáp án chính xác là gì? Tên này rốt cuộc có ý gì nhỉ?

Ninh Tịch sắp bị hành cho phát điên rồi, hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của tên điên kia...

Nín nhin hồi lâu, Ninh Tịch buông một câu: "Tôi có thể xin sự trợ giúp tại chỗ không?"

Người kia nhíu mày.

Ninh Tịch thấy anh ta không nói gì, coi như anh ta ngầm cho phép, cô vội gọi điện cho Đường Dạ.

"Alo? Tình hình thế nào rồi?"

Ninh Tịch hạ thấp giọng: "Không phải lo, vẫn sống nhăn răng, có vẻ muốn hành chết chúng ta thật đấy! Còn về việc khuyên anh ta ra ngoài... cái tên thần kinh này, muội không thể nào nói chuyện với anh ta được! Vừa vào đã hỏi sao muội lại tới tìm anh ta, muội nói muội tới chuyển lời, hỏi anh ta bao giờ thì ra, anh ta lại nói đáp án của muội bị sai, sau đó chẳng nói chẳng rằng quay đầu đi thẳng, giờ muội đang tranh thủ cơ hội trả lời lần hai..."

"..." Đường Dạ ở đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, đại khái là đang hạn hán lời không biết nói gì.

Sau đó, hình như bên kia bị Phong Tiêu Tiêu giật mất điện thoại nên có giọng Phong Tiêu Tiêu truyền tới: "Ngu quá! Sao lại tới tìm anh ta á! Vì

người ta lo lắng cho anh! Bảy chữ! Đáp án chính xác đây! Hiểu chưa?"

Ninh Tịch: "..."

Phong Tiêu Tiêu vừa nói vừa làm bầm chữ: "Tiểu sư muội, tử nói muội nghe, con hàng này nín nhịn lâu quá, đã thế tính tình lại còn trẻ con, tám phần chẳng qua là muốn được muội quan tâm thôi!"

"Không đến nỗi vậy chứ?"

"Không tin thì muội thử xem!"

"Được rồi! Để muội thử nói chuyện lại xem, nếu vẫn không được thì muội cũng hết cách đây nhé..."

Cái gì mà "vì người ta quan tâm anh mà", có đánh chết cô cũng không nói ra cái câu đó đâu nhé?

--- O ---

Chương 1633: Chui Vào Đây Mang Ông Ra

"Vậy muội đừng dậm máy, để có gì thì tử còn kịp thời cứu nguy cho!" Phong Tiêu Tiêu tỏ ra nghiêm túc nói, cô che giấu việc chẳng qua cô chỉ muốn hóng hớt mà thôi.

Ninh Tịch nghĩ rồi thấy cũng không có gì, vói lại vừa hay để họ biết luôn tên này khó chơi đến thế nào, cô thật sự cũng đã tận lực rồi.

Thế nên Ninh Tịch không dậm diện thoại, ngồi về chỗ.

"Trước lúc tôi trả lời anh, anh có thể trả lời một câu của tôi trước không? Sao anh lại muốn ở trong này?" Ninh Tịch hỏi.

Người kia nhếch lên một điệu cười trào phúng: "Để em nhìn xem chính nhân quân tử trong lòng em là người đạo mạo đến thế thế nào."

Ninh Tịch nghe vậy cau mày lại.

Ý của anh ta là chuyện này là do Lục Đình Kiêu làm?

"Trước tiên không nói chuyện này rốt cuộc là do ai làm, kể cả là người bên phía Lục Đình Kiêu ra tay thì giờ các anh đang ở phía đối lập nhau, trước đây anh cũng gây không ít rắc rối cho Lục thị mà đúng không?" Ninh Tịch mở miệng.

Người kia vẫn tỏ ra thản nhiên nói: "Thế thì sao, tôi không phải là người tốt, nhưng từ trước tới giờ khi đứng trước mặt em tôi chưa từng che giấu em điều gì."

Ninh Tịch: "..."

Mẹ nó, sao vắn vẹo quá vậy.

Quả nhiên không có cách nào để truyền đạt được...

Trước mắt Ninh Tịch hiện lên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang lo lắng của Annie, thế nên cô cố nén lại tiếp tục khuyên nhủ: "Chúng tôi đều rất lo cho anh, nếu là vì lý do này, thật sự đâu cần thiết. Được rồi, giờ tôi biết rồi, tôi biết anh ấy ra về đạo mạo rồi, được chưa?"

Phong Tiêu Tiêu đầu dây bên kia cuống lên: "Ồ, tiểu sư muội, muội như vậy"

không được đâu! Những lời anh ta vừa nói chẳng qua là cái có thôi, chỉ có câu mà tỹ nói với muội mới là đáp án chính xác duy nhất thôi, nhiều hay ít hơn một chữ đều không được..."

Ninh Tịch không còn gì để nói, cô đâu thể nói ra câu đó chứ?

"Em hết cơ hội rồi." Người đàn ông kia nói xong, đứng thẳng dậy đi mất.

"Này... anh..." Ninh Tịch đang định gọi anh ta lại, nhưng không biết có phải vì đứng dậy gấp quá không mà trước mắt cô tối sầm lại, choáng váng hết cả đầu óc, cô cố gắng đứng vững lại nhưng đột nhiên mất ý thức...

"Bụp..."

Phía sau truyền tới tiếng động lạ.

Vân Thâm đi được một nửa theo phản xạ ngoảnh lại thì thấy cô gái phía sau không biết tại sao lại ngất xỉu dưới đất.

"Ninh Tịch!!!" Anh ta nhanh chóng xông tới, gương mặt lười nhác mang theo vẻ lạnh lùng lúc này trở nên hoảng loạn: "Chết tiệt, cô đừng có giở trò với tôi!"

Cô gái nằm dưới đất vẫn không có chút động tĩnh gì, vẻ mặt tái xanh nhú chật mày, hô hấp ngày càng gấp gáp.

"Này? Chuyện gì thế chuyện gì thế... Tiểu sư muội, muội sao thế?" Điện thoại rơi bên cạnh Ninh Tịch truyền tới tiếng gọi nôn nóng của Phong Tiêu Tiêu.

"Xảy ra chuyện gì?" Đường Dạ cũng nói chen vào.

Lúc này, sắc mặt Vân Thâm trở nên khó coi cực độ, anh ta tới gần trước cửa khoét kính, gào ra ngoài...

"Đường Dạ! Lập tức chui vào đây mang ông ra!!!"

Đường Dạ: "..."

Phong Tiêu Tiêu: "..."

...

Đường Dạ lập tức đưa luật sư theo tức tốc chạy vào.

Không đến năm phút, người đã được thả ra, hơn nữa còn được mời ra một cách cung kính.

"Người đâu?" Người kia vừa ra đã đánh mặt hỏi.

Ninh Tịch ban nãy bị ngắt nên đã được người của cục cảnh sát đỡ ra ngoài.

"Trên xe." Đường Dạ đáp.

"Đỡ lên xe rồi, đừng lo, có Annie ở đó!" Phong Tiêu Tiêu vội nói.

Người đàn ông trước đó còn đang ung dung ngồi trong đôn giờ chạy ra ngoài nhanh như cơn gió...

--- O ---

Chương 1634: Hơi Ác Quá Rồi Đây!

Trên phần ghế rộng rãi phía sau xe SUV, Annie đang chăm sóc cho Ninh Tịch bị hôn mê.

Bỗng "soạt" một tiếng, cửa xe bị ai đó giật ra, Vân Thâm bực bội leo lên xe, cau mày nhìn cô gái đang nằm trên ghế: "Bị làm sao thế?"

Annie dè dặt nhìn anh ta một cái, sau đó cân nhắc chút rồi mới nói: "Em vừa bắt mạch cho anh Tịch... anh ấy bị ngất xỉu vì bị kích động quá độ, mất sức..."

Lúc này, Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu cũng đã lên xe theo, Phong Tiêu Tiêu nghe vậy thò đầu từ ghế phụ lái ra sau kính hải nói: "Đệch! Kích động quá độ... mất sức... Lão Đại, rốt cuộc ban nãy anh làm gì tiểu sư muội thế?"

Chỉ có vài phút ngắn ngủi thôi mà có thể khiến tiểu sư muội thành ra thế này, hơi ác quá rồi đây!

Vân Thâm nhìn chăm chăm lên gương mặt tái nhợt của Ninh Tịch, nhớ lại chuyện vừa xảy ra ở đồn cảnh sát, anh ta mím môi lạnh lùng nhìn Phong Tiêu Tiêu: "Câm miệng! Cô ta mà yếu đuối thế à?"

"Ồ thì..." Phong Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ một hồi, tỏ ý rất có lý, gật đầu lầm bầm: "Cũng phải... nếu thật sự yếu như vậy, sớm đã bị anh làm tức chết trăm lần rồi... Thế chuyện là sao? Chuyện gì khiến tâm trạng của Tiểu sư muội bị kích động đến vậy?"

Trong xe lập tức yên tĩnh xuống, sau đó Đường Dạ nói: "Có thể là vì buổi thử vai hồi sáng."

Annie nghĩ rồi cũng nói: "Tôi qua anh Tịch có nói với em sáng nay anh ấy phải đi thử vai, ngoài ra cũng không nói sáng còn có chuyện gì khác không, sau khi buổi thử vai kết thúc anh ấy lập tức chạy thẳng tới đây luôn..."

Thế nên, có lẽ chỉ có thể là vì chuyện này thôi.

"Lấy đoạn video thử vai của cô ta về cho tôi!" Vân Thâm trầm trầm nói.

Khóe miệng Phong Tiêu Tiêu giật giật: "Lão Đại à, chuyện này không ổn đâu?"

Vân Tâm lạnh lùng đảo mắt tới: "Cô rảnh lắm đúng không? Nhiệm vụ cấp S đã hoàn thành chưa?"

Vẻ mặt Phong Tiêu Tiêu lập tức như ăn phải shit: "Ha ha, tôi đi ngay đây! Tôi đi là được chứ gì..."

Ba năm trước, sư phụ có giao cho cô một nhiệm vụ cấp S là ám sát một nhân vật quan trọng, nhưng người đó thật sự quá khó giải quyết, ròng rã ba năm trời cô không thể tìm được cơ hội ra tay, đã tròn ba năm rồi đây! Đối với cô mà nói đây đúng là một sự sỉ nhục!

Mẹ nó nữa, đợt tên kia rơi vào tay cô rồi, cô nhất định sẽ hiếp xong rồi giết chết hắn!!!

Phong Tiêu Tiêu nhục nhã chạy mất, còn Đường Dạ vẫn nghe theo lời Vân Thâm giúp anh ta lấy đoạn video thử vai hồi sáng về.

Đường Dạ: "Đã gửi vào điện thoại anh rồi."

Vân Thâm đeo tai nghe vào, bật đoạn video lên.

Không biết anh ta nhìn thấy gì mà sắc mặt ngày càng kém, xem được một nửa thì ném điện thoại đi, u ám nhìn cô gái đang nằm trên ghế, ngón tay thon dài lạnh lẽo miết lấy cái cầm xinh đẹp của cô: "Ngu ngốc..."

Annie thấy tay Vân Thâm bóp ngày càng mạnh, cầm Ninh Tịch đã bị bóp đỏ lên liền lo lắng không thôi: "Anh... Anh Thâm, để em đưa anh Tịch về nghỉ nhé?"

Người đàn ông kia lạnh lùng nhìn cô: "Tới chỗ tôi."

Annie sợ hãi khuyên, "Nhưng... anh Thâm... chỗ anh đáng sợ lắm... anh Tịch sẽ bị sợ đấy... Giờ tinh thần của anh ấy không chịu nổi đả kích đâu... anh ấy cần nghỉ ngơi thật tốt..."

Vẻ mặt tên kia đáng sợ quá nên giọng Annie ngày càng nhỏ lại.

Kết quả là kẻ nào đó trước giờ luôn chuyên quyền độc đoán sao có thể nghe theo ý kiến của ai khác được, thế nên cuối cùng vẫn đưa Ninh Tịch về nhà ma của mình...

Chương 1635: Từ Nay Về Sau Cô Là Của Tôi

"Trong hai tiếng, chinh lại hết cái nơi quý quái này lại cho tôi." Vân Thâm bỏ lại một câu, rồi đóng sầm cửa phòng ngủ lại.

Annie nhìn cánh cửa khép chặt, tỏ ra lo lắng và tự trách: "Anh Tịch sẽ không có chuyện gì chứ?"

Dù sao đây cũng là chuyện cô nhờ anh Tịch giúp, lỡ anh Tịch xảy ra chuyện gì...

Đường Dạ: "Không sao, anh sẽ trông chừng cho."

Thấy Đường Dạ mở lời, Annie cũng yên tâm hơn một chút: "Vậy em đi làm việc trước, có gì nhất định phải nói với em đấy!"

Anh Thâm vẫn còn rất quan tâm tới anh Tịch nhỉ, thấy anh Tịch bị ngất liền tỏ ra lo lắng như vậy, biết anh Tịch sẽ sợ nhưng vẫn cố chấp đưa anh ấy về đây, còn đặc biệt dặn cô chinh lại chỗ này nữa.

...

Trong phòng ngủ, trên chiếc giường rộng rãi mềm mại, cô gái chìm sâu vào giấc ngủ.

Vân Thâm đứng cạnh giường lẳng lặng nhìn cô ngủ say, trên mặt thoáng có chút dao động, có vẻ như đang chìm trong hồi ức nào đó từ rất lâu rồi...

Năm ấy, khi lần đầu tiên gặp cô, cô đang bị một đám lưu manh ức hiếp.

Đó là bọn lưu manh có tiếng trong vùng, thích nhất là chơi đùa những cô gái người Hoa không có bối cảnh, tên nào cũng đã từng giết người. Bang phái chống lưng của bọn chúng không kiêng dè bất cứ ai, chỉ cần bị đám người đó nhắm vào, không chết cũng sẽ bị hủy hoại.

Sau khi thấy gương mặt cô, trong nháy mắt anh liền hiểu tại sao bọn chúng lại nhắm tới cô.

Tuy trông cô có vẻ sa sút tinh thần nhưng lại có một gương mặt xinh đẹp, đặc biệt cái dáng vẻ mỏng manh dễ bắt nạt kia càng khiến bọn chúng muốn ức hiếp cô hơn.

Anh không tẻ nhạt đến nỗi đi quản cả chuyện này nên vẫn tiếp tục đứng ở ban công quan sát lũ giun đé đánh nhau...

Nhưng không ngờ tình huống sau đó lại vượt ngoài sức tưởng tượng của anh...

Giây phút đám côn đồ kia áp sát lại, cô gái liền móc một khẩu súng từ sau lưng ra.

Ở Mỹ, mang súng theo người là hợp pháp, cô có súng trong người cũng không có gì là kỳ lạ cả.

Chậc, rõ ràng là tay mơ lần đầu tiên sờ vào súng nên tay vẫn còn run, ánh mắt vô cùng hoảng loạn, chẳng qua cô cũng chỉ đang vụng vầy một cách vô vị và nực cười thôi.

Anh quá hiểu đám người này, nhỏ bé nhu nhược, dù có cầm dao mổ trong tay chẳng có tác dụng gì.

Cô không dám nổ súng đâu.

Sau đó, mọi chuyện diễn ra như anh dự liệu, đó là một cuộc hành hạ từ một phía.

Nhưng... là cô gái hành hạ lũ cặn bã kia.

"Đoàng" một tiếng, một viên đạn trúng ngay giữa trán một tên lưu manh đang cười càn rỡ nhất, bắn đúng vào chỗ hiểm nên một phát chết tươi.

Lại "đoàng" một tiếng nữa, một tên khác ngã xuống, vẫn ở vị trí cũ.

Người mà anh ta kết luận tuyệt đối không dám nổi súng trong phút chốc đã nổ hai phát.

Cơ thể cô run lên cầm cập, mồ hôi chảy ra như tắm, đôi mắt to tròn ngật nổi khiếp sợ, nhưng khoảnh khắc cô nổ súng lại bình tĩnh đến đáng sợ. Rõ ràng là lần đầu tiên bắn súng nhưng phát nào phát nấy đều vào đúng chỗ trí mạng...

Nếu như chỉ là một người bình thường, dù là động vật cũng chưa chắc đã dám nổ súng, huống hồ đây còn là con người đang sống nhăn sống nhở?

Thật đúng là một cô gái thú vị...

Nhưng tiếc là tiếng súng chọc tới đồng bọn của lũ kia, tối này cô vẫn phải chết thôi.

...

Trong mơ, Ninh Tịch mơ một giấc mơ thật dài, cô mơ thấy nhiều thứ tại nhà họ Ninh, mơ thấy vụ tai nạn xe năm ấy, mơ thấy cơ thể tím ngắt của đứa bé, thậm chí còn mơ thấy lần cô suýt chết ở Los Angeles nữa...

Cô mơ thấy cô đã giết người, mơ thấy cô bị một đám người hung hãn, ác độc bao vây không có đường thối lui và một chàng trai tóc trắng từ trên trời giáng xuống trước mặt cô, nói với cô: Tôi đã cứu cô, từ nay về sau cô chính là của tôi...

--- O ---

Chương 1636: Thời Điểm Dễ Bị Quyên Rũ Nhất

Rõ ràng là một người yếu đuối như vậy...

Nhưng, từ cái khoảnh khắc cô nổ súng cho đến khi đưa cô về tổ chức cho đến nay, cô luôn khiến anh bất ngờ hết lần này tới lần khác.

Cô như một cọng cỏ dại ở tầng lớp thấp nhất nhưng lại mang sinh mệnh cứng rắn nhất, hấp thụ mọi thứ xung quanh mình một cách điên cuồng để trưởng thành.

Hoặc có lẽ, là vì cuộc sống của anh quá vô vị mà không biết từ lúc nào cô đã trở thành thú vui duy nhất của anh, là điều duy nhất anh không thể xác định và nắm bắt trong cuộc đời này...

Không biết từ khi nào, khi thấy đám con gái kia cười nói, làm nũng với cô trong lòng anh lại dâng lên một suy nghĩ ác độc. Sau khi biết cô có ý muốn về nước, cái suy nghĩ ác độc đó ngày càng không thể không chế nổi nữa, anh bất chấp tất cả hủy đi giao ước ban đầu với cô, cự tuyệt việc thả cô đi... rồi lại đưa ra một yêu cầu như thế, mặc dù biết rõ nó cũng không thể giữ nổi chân cô.

Anh sớm nên quen với việc tất cả những thứ mà anh coi trọng cuối cùng rồi cũng sẽ không níu giữ được...

...

"Anh Dạ, em đã bảo người sắp xếp đâu vào đấy rồi, anh Thâm anh ấy... vẫn chưa ra ạ?"

Annie lo lắng đứng ngoài cửa, hai người sắp ở trong đó hai tiếng đồng hồ rồi.

Bên trong vẫn rất yên tĩnh, nhưng nếu yên tĩnh như thế thì lại quá kỳ lạ, Đường Dạ nhíu mày rồi đưa tay gõ nhẹ lên cửa phòng. Bên trong vẫn không có bất cứ phản ứng gì, Đường Dạ lại gõ tiếp, cũng không thấy có phản ứng gì, anh lập tức biến sắc, đẩy thẳng cửa phòng xông vào, Annie cũng lo lắng không thôi bám sát theo và rồi hai người họ đứng sững lại ở cửa.

Ninh Tịch nằm trên giường đang say giấc nồng, còn Vân Thâm... thì lại đang nằm nhoài bên cạnh giường, yên lặng khép mắt, trông có vẻ như là ngủ rồi...

Trong cơn mơ, ngón tay của Vân Thâm vô tình tóm lấy góc tay áo của Ninh Tịch.

"Anh Thâm..." Annie giật mình lắm lắm.

Đường Dạ nhìn người đàn ông đang yên ắng chìm sâu trong giấc ngủ, khẽ thở dài: "Đề cậu ấy ngủ một lát đi."

Annie gật đầu: "Từ lúc... từ lúc từ cuộc họp gia tộc của Lục gia về đến giờ... hình như anh Thâm chưa hề ngủ hay sao ấy..."

"Ôi dồi cái mắt chó của tôi! Không ngờ tôi lại được thấy một cảnh ấm áp, đẹp đẽ thế này..." Không biết Phong Tiêu Tiêu về từ lúc nào, thò đầu vào thì thấy cảnh này thật đúng là như trông thấy quý.

"Suyt, đừng làm ồn họ..."

Sau khi đóng cửa lại, Phong Tiêu Tiêu vẫn chưa hết kinh ngạc: "Tôi còn tưởng tên kia đưa Tiểu sư muội về sẽ lại phát điên lên cơ... Cái này thì thà phát điên còn hơn... sợ vãi linh hồn..."

"Anh Thâm không có đáng sợ vậy đâu!" Annie lắm lắm.

Phong Tiêu Tiêu liếc Annie một cái rồi bĩu môi nói: "Nếu không phải đầu óc tên đó có vấn đề thì có khi sớm đã có được Tiểu sư muội rồi đấy nhé? Tròn bốn năm trời, bao nhiêu cơ hội như thế! Còn từng làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa! Năm ấy Tiểu sư muội mới bao tuổi đâu? Đó là thời điểm dễ bị quyến rũ nhất đấy! Bài tốt như vậy mà bị anh ta đánh thành thế này tôi cũng chịu luôn! Giờ thì hay rồi... có muốn hối hận cũng không kịp..."

Phong Tiêu Tiêu cứ mắng mỏ suốt, mà Đường Dạ ở bên cạnh từ đầu tới cuối lại chẳng nói gì.

Anh cũng được xem như là cùng lớn lên từ nhỏ với người kia, người kia... chẳng qua chỉ là không biết thể hiện tình cảm của mình, lại càng không hiểu cách làm thế nào để đối xử tốt với một người thôi... Hoặc có lẽ, trong tiềm thức của người kia không muốn dành cho ai đó quá nhiều tình cảm, càng không muốn cho bất cứ ai biết con người thật của mình...

...

Vì quá mệt mỏi nên Ninh Tịch ngủ một giấc rất sâu, tới lúc tỉnh lại, trong lúc

mơ màng liên đới mặt với gương mặt đang ngủ phóng to trước mắt, cô sợ đến mức tỉnh hẳn.

--- O ---

Chương 1637: Tự Mình Bế Lên Giường

Cô theo bản năng tụt lại phía sau thì phát hiện người kia đang nắm chặt lấy ống tay áo của mình... Ninh Tịch có chút choáng váng.

Người đàn ông đang chìm trong giấc mơ giờ đã mất đi lớp nguy trang kiêu ngạo biếng nhác thường ngày, để lộ ra gương mặt hơi trẻ con. Không biết anh ta mơ thấy gì mà hai đầu mày nhíu chặt lại, trông sắc mặt có vẻ đang phải gánh chịu nỗi đau to lớn nào đó, đầu ngón tay dùng sức tóm chặt lấy góc áo cô đến nỗi trắng nhợt...

Trông có vẻ khó chịu như vậy, chắc không phải là bị bệnh rồi chứ?

Ninh Tịch thấy tầng mồ hôi mỏng trên trán Vân Thâm, không hiểu sao cô lại đưa tay ra lau đi, kết quả bàn tay ấy lại bị người ta nắm chặt lấy, y như chết đuối vớ được cọc...

Ninh Tịch hơi nhíu mày đang định rút lại thì nghe thấy người kia mơ màng lầm bầm: "Mẹ..."

"..." Ninh Tịch sững sờ.

Mẹ?

Cô vừa nghe nhầm hả?

"Mẹ..." Vân Thâm lại thấp giọng gọi một tiếng, lần này nghe vừa cuống cuống lại sợ hãi nhưng âm thanh lại rất rõ ràng.

Anh ta đang gọi mẹ thật sao?

Ninh Tịch rơi vào trầm tư, rốt cuộc Vân Thâm mơ thấy gì vậy? Tại sao anh ta mơ thấy mẹ mà lại có phản ứng đau khổ như thế?

Người đàn ông kia vẫn chìm trong cơn ác mộng, nét mặt ngày càng đau khổ, thậm chí cơ thể còn bắt đầu lên cơn co giật nhẹ, Ninh Tịch vội vàng lay anh dậy: "Này... tỉnh dậy đi... Vân Thâm... Vân Thâm!"

"Soạt" một tiếng, người đàn ông kia bỗng mở trừng mắt. Ngay sau đó, cổ họng Ninh Tịch bị một bàn tay dùng sức bóp chặt, ánh mắt Vân Thâm lúc này vô cùng đáng sợ, chỉ toàn là âm u lãnh lẽo, không có lấy một tia sáng khiến người ta khiếp sợ không thôi.

Một giây, hai giây trôi qua...

Cuối cùng anh ta cũng nhìn rõ được đây là ai, sức lực trên tay cuối cùng cũng dần mất đi nhưng sắc mặt vẫn khó coi vô cùng: "Ai cho phép cô ở đây?"

Ninh Tịch thấy anh ta bị khó chịu vì gặp ác mộng vốn đang muốn an ủi vài câu, nhưng nghe thấy vậy thì hắc tuyến đầy đầu: "Sao tôi biết được? Tôi nhớ hình như lúc ở đồn cảnh sát tôi bị ngắt đi thì phải? Chẳng lẽ không phải anh đưa tôi về đây à?"

"Bớt tự mình đa tình đi!" Vân Thâm phủ nhận không chút do dự.

Ninh Tịch gãi đầu, chẳng lẽ không phải là anh ta thật, vậy thì ai đưa cô tới đây nhỉ?

Chắc không thể giống lần trước, lại là Phong Tấn đây chứ?

Không thể nào, lúc đó Đại sư huynh và Tam sư tỷ đều ở đó mà...

Ninh Tịch cũng không nghĩ nhiều về chuyện này nữa cô lầu bầu nói: "Vừa rồi anh mơ thấy ác mộng, tôi có lòng tốt gọi anh dậy, anh lại suýt chút nữa thì bóp chết tôi đây..."

"Cô trông thấy gì rồi?" Anh ta nhìn chăm chăm vào cô như đang nhìn một tên tội phạm rình trộm.

Ninh Tịch bị anh ta nhìn đến nổi hết nói nổi: "Tôi có thể nhìn thấy gì chứ, anh mơ ác mộng thì có gì hay mà nhìn... mà hình như tôi có thấy anh gọi mẹ thì phải..."

Sắc mặt Vân Thâm lại càng trở nên lạnh lẽo, cảm thấy bị người ta phá vỡ bí mật của mình nên thẹn quá hóa giận hét lên: "Ra ngoài!"

"Tôi cũng muốn, nhưng anh buông áo tôi ra trước đi!"

Vân Thâm sững người, vung tay hát góc áo cô ra, tỏ vẻ khinh bỉ như thể là cô tự mình nhét áo cô vào tay anh ta vậy.

Ninh Tịch vừa rời đi vừa lầu bầu mấy câu, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu và Annie đều đang ở trước cửa thấy Ninh Tịch bước ra liền nhao tới.

"Anh Tịch! Anh tỉnh rồi à!"

"Tiểu sư muội, muội không sao chứ? Tên đó có làm gì muội không?"

Ninh Tịch lắc đầu: "Không."

Phong Tiêu Tiêu nghe vậy thì đen mặt, ánh mắt xẹt qua một tia uất hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô bóp bóp cổ tay thở dài.

"Phải rồi, sao muội lại ở đây thế, còn... còn nằm trên giường cái tên đó nữa chứ?" Ninh Tịch khó hiểu hỏi.

Phong Tiêu Tiêu buột mồm nói: "Tên đó cứ cương quyết đem muội về đây, còn tự mình bế muội lên giường nữa!"

Ninh Tịch: "..."

--- O ---

Chương 1638: Người Như Anh Sẽ Cô Đơn Cả Đời Đây

"Tên đó cứ cương quyết đưa em về, còn tự mình bế muội lên giường nữa!" Phong Tiêu Tiêu không chút do dự mà bán đứng người ta.

"..." Ninh Tịch hết nói nổi, liệu có phải tên đó bị tâm thần phân liệt không vậy?

"Đệch! Thế mà anh ta vừa tỉnh một cái liền đuổi muội đi, còn chất vấn muội kêu sao muội lại ở đây nữa đây..." Ninh Tịch không nhìn được mà ói mửa.

Phong Tiêu Tiêu che mặt đỡ trán: "... " Lão Đại à, anh mà cứ vậy thì sẽ cô đơn cả đời đây!

"Nhưng Tiêu sư muội này, sáng nay muội chỉ tham gia một buổi thử vai thôi, sao lại đến nổi ngất xỉu thế hả? Annie nói tại muội bị kích động quá độ cộng với mất sức nên bị vậy! Kể cả là phim hành động cũng đâu đến nổi vậy?" Phong Tiêu Tiêu không nhìn được hỏi.

Ninh Tịch khẽ ho một tiếng: "Có những lúc vì quá nhập vai nên sẽ bị như vậy, chủ yếu vẫn là do đạo này muội mệt quá thôi..."

Phong Tiêu Tiêu cũng không nghi ngờ gì: "Lúc ấy Lão Đại còn cứ khẳng khẳng bắt mang cái video thử vai của muội về để xem cơ..."

Ninh Tịch "thịch" một cái trong lòng: "Anh ta có nói gì không?"

Phong Tiêu Tiêu nhún vai: "Không biết, tỳ chỉ nói anh ta làm vậy không tốt lắm đâu liền bị anh ta đuổi xuống xe luôn rồi!"

Ninh Tịch lại nhìn Annie, ánh mắt dò hỏi.

Trông Annie có vẻ hơi khó xử nhưng cuối cùng cũng vẫn không có cách nào cự tuyệt được câu hỏi của Ninh Tịch, cô hơi ngượng ngập nói: "Lão đại cũng không nói gì nhiều... chỉ có hai chữ..."

Ninh Tịch: "Hai chữ? Hai chữ gì?"

Annie: "Ngu... ngu ngốc..."

Ninh Tịch: "... "

Đúng lúc này, điện thoại của Phong Tiêu Tiêu vang lên.

Chính là ai kia gọi tới.

"Cô đưa cô ta về đi." Điện thoại truyền tới âm thanh lạnh lùng của Vân Thâm.

Mắt Phong Tiêu Tiêu sáng lên, cho là cuối cùng anh chàng này cũng đã giác ngộ rồi, đang tính nói với Tiểu sư muội thật ra tên này cũng có lúc bình thường để vun vén cho hai người. Kết quả, đầu dây bên kia lại truyền tới âm thanh sắc lạnh hơn: "Dám nói thừa một chữ, tôi sẽ đánh gãy chân cô!"

Phong Tiêu Tiêu: "...". Được thôi, cô từ bỏ việc trị liệu cho Lão Đại nhà mình đây...

Cuối cùng, Phong Tiêu Tiêu cũng không nhiều lời nữa: "Tiểu sư muội, xe của muội giờ vẫn đang ở đồn cảnh sát, để tỳ đưa muội về nhé!"

Ninh Tịch gật đầu không có từ chối, cái nơi quỷ quái này quả thật không thể bắt xe về được.

Ninh Tịch vừa mới tỉnh dậy vốn đầu óc còn hơi mơ màng, nhưng khi cô vừa xuống lầu cùng Phong Tiêu Tiêu và... nhìn thấy bày bố của căn biệt thự này xong thì lập tức lại rơi vào hoang mang...

"Ôi mẹ ơi! Muội đang nằm mơ hả? Hay muội tới nhầm chỗ rồi?"

Căn nhà ma u ám giờ bỗng rực rỡ lên hẳn, những bức tranh sơn dầu quỷ quái treo trên tường giờ đã đổi hết thành những bức tranh hiện đại với gam màu sắc tươi sáng, đồ gỗ tối màu cũng bị đổi sạch, trên bàn bày hoa tươi, tấm rèm cửa trắng u ám giờ cũng đổi thành màu hồng và có viền ren...

Sao tự nhiên cái nhà ma này lại thành lâu đài của công chúa thế này?

"Rốt cuộc khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, khẩu vị tên này sao tự dung thay đổi nặng thế?"

Phong Tiêu Tiêu nhìn vẻ mặt không chút rung động nào của Tiểu sư muội mà lại không thể nói "tất cả là làm vì muội đây", thật đúng là ghen chết mất thôi!

Trên lầu, trước cửa sổ buông ngủ, Vân Thâm chậm rãi châm một điếu thuốc,

kín đáo trông theo bóng lưng rời đi của cô gái, trong tâm trí lại hiện lên cảnh tượng mà anh đã thấy trong đoạn video thử vai lúc sáng.

Đồ ngốc, mong là sau khi cô biết được sự thật sẽ không hối hận...

--- O ---

Chương 1639: Tôi Chưa Từng Nghi Ngờ Chuyện Này

Ninh Tịch vừa về đến nhà, Lâm Chi Chi đã gọi điện tới thông báo đã ký xong hết hợp đồng với đoàn làm phim rồi.

Cuối cùng cô vẫn là người lấy được vai diễn này!

Lúc trước, Tưởng Tâm Di quá vội vàng, mặc kệ lời cảnh báo của đoàn làm phim là cấm tiết lộ mọi thứ liên quan tới buổi thử vai mà âm thầm công bố với truyền thông công chúng là cô ta thông qua thử vai. Giờ đoàn làm phim bỗng nhiên thông báo đổi người vì thế dẫn đến vụ lùm xùm không nhỏ, các thủy quân cũng thi nhau đưa ra thuyết âm mưu các kiểu.

Tuy Ninh Tịch vừa giành được giải Ảnh hậu Kim Tông nhưng lý lịch và chỗ đứng vẫn không bằng người đã lăn lộn trong giới hơn mười năm nay như Tưởng Tâm Di được. Nhưng dưới tình huống Tưởng Tâm Di đã được chọn, đoàn làm phim lại tổ chức buổi thử vai thứ hai, cô thông qua lần thứ hai để chen chân vào vị trí của Tưởng Tâm Di, điều này thật sự khiến người ta không thể không nghĩ nhiều được.

Nhưng vì đạo diễn bộ phim này là Giang Hành Chu, nhân phẩm và danh tiếng của ông trong làng giải trí quả thật là quá tốt, số người tin đoàn làm phim vẫn chiếm số đông hơn. Ai thích nghi vẫn thì nghi vẫn dù gì cũng chẳng gây được sóng gió gì. Ngược lại, không ít người lại rất kỳ vọng vào sự sáng tạo không ngừng của vị đạo diễn danh tiếng cùng với vị Ảnh hậu trẻ tuổi mới lên kia, không biết hai người sẽ mang đến bất ngờ gì cho người xem.

Ngoài chút sóng gió trước buổi bấm máy ra thì toàn bộ quá trình quay phim đều tiến hành một cách thầm lặng, hơn nữa các cảnh quay lại được quay khép kín trong một thôn nhỏ, không tiết lộ bất cứ thông tin gì cho bên truyền thông cả.

Vì muốn đạt hiệu quả quay phim tốt hơn, cuộc sống của cả đoàn làm phim đều sẽ ở trong thôn, làm lụng cùng dân làng, cùng ăn cùng ở luôn.

Vốn dĩ mọi người còn lo một cô gái yếu điệu như Ninh Tịch sẽ không chịu được cuộc sống này, không ngờ cô lại thích ứng rất tốt, việc nông gì cũng đều bắt tay vào làm đâu ra đấy, thậm chí còn có thể dạy lại cho những người khác trong đoàn.

Giang Hành Chu không chọn người bừa bãi, ông cũng đã tìm hiểu rõ hoàn cảnh của Ninh Tịch, biết cô sống dưới quê mười tám năm. Một người vẫn luôn nghiêm khắc như ông cũng không bắt bẻ gì được Ninh Tịch trái lại còn thấy khá hài lòng.

"Cô nhóc này không sai, là một mầm non tốt đấy! Chỉ cần không chạy sai đường, tương lai sẽ vượt qua cô cũng không biết chừng!"

Thấy Giang Hành Chu đánh giá Ninh Tịch cao như vậy, Tống Lâm lại không hề để bụng chút nào, cô còn nhìn về phía Ninh Tịch cười nói: "Tôi chưa từng nghi ngờ gì về chuyện này!"

Đúng lúc này, điện thoại của Tống Lâm "ting" lên một tiếng. Tống Lâm lấy điện thoại ra nhìn, ngay lập tức sắc mặt liền biến.

Sau đó, điện thoại của Giang Hành Chu cũng vang lên, ông cũng rút điện thoại ra xem, cũng kinh ngạc y hệt như Tống Lâm nhưng ngay sau đó khuôn mặt lại tràn đầy sự giận dữ.

Tống Lâm nhìn qua màn hình điện thoại của Giang Hành Chu, biết ông cũng thấy rồi nên vội khuyên bảo ông: "Đạo diễn Giang, trước khi chưa làm rõ mọi chuyện, xin ông hãy bớt giận trước!"

Giang Hành Chu dù sao cũng là người từng trải vì vậy ông cố gắng kiềm chế lại: "Cứ quay xong phim trước, đừng làm ảnh hưởng tới tâm tình của cô ấy."

"Cảm ơn đạo diễn!" Tống Lâm cảm kích nói, sự lo âu thoáng lướt qua khuôn mặt cô.

Lúc này, Ninh Tịch vẫn chưa hề biết thế giới bên ngoài xảy ra chuyện gì, khoảng thời gian này vì để chuyên tâm quay phim nên cô hầu như không quan tâm tới mọi chuyện ở ngoài.

Mãi tới khi quay xong cảnh lúc chạng vạng, Ninh Tịch vừa thả lỏng tâm trạng một chút mới phát hiện phản ứng của mọi người trong đoàn làm phim có gì đó khác thường. Mọi người cứ túm năm tụm ba lại vừa nhìn điện thoại vừa lén nhìn cô xì xào bàn tán.

Ninh Tịch nhú mày, đi tới chỗ Tiểu Đào.

Chỉ thấy Tiểu Đào đang hét sức sốt sắng gọi điện cho ai không biết.

"Tiểu Đào?"

"A! Anh Tịch!" Tiểu Đào dập điện thoại có chút hốt hoảng nhìn Ninh Tịch.

"Xảy ra chuyện gì à?" Ninh Tịch nhìn Tiểu Đào hỏi.

--- O ---

Chương 1640: Scandal

Tiểu Đào cắn cắn môi tỏ ra khó xử, cô lắp bắp mãi không nói lên lời.

"Đưa điện thoại đây cho chị." Ninh Tịch đưa tay ra.

Tiểu Đào chân chừ một hồi muốn giấu cũng không giấu được, cuối cùng cô vẫn trả lại điện thoại lại cho Ninh Tịch.

Ninh Tịch vừa mở máy liền thấy hiện lên tin mới nhất trong giới, tiêu đề bắt mắt đập thẳng mặt: [Ảnh hậu Kim Tông ngũ cùng đại gia!]

Ninh Tịch khẽ nhíu mày, từ lúc cô ra mắt tới giờ, không phải không có những tin hắt nước bẩn thế này. Nhưng từ sau khi Lâm Chi Chi kiện một tạp chí đề giết gà dọa khỉ xong, thêm việc thế lực của Thịnh Thế còn lù lù ra đó, dù có không nổi tiếng thì những tờ báo nhỏ cũng không dám viết ra những bài báo không căn cứ thế này.

Nhưng lần này, trên điện thoại của cô lại nhảy ra tin tức mới nhất của một nhà báo chuyên nghiệp có sức ảnh hưởng rất lớn.

Cộng thêm phản ứng bất thường của các nhân viên trường quay, thậm chí cả Tiểu Đào...

Ninh Tịch kích vào liên kết, đồng tử đột nhiên co thắt lại.

Vừa ấn vào liền thấy một tấm ảnh vô cùng khó coi, dù đã làm mờ những vẫn có thể thấy rõ tư thế phóng dăng của một nam một nữ trong ảnh.

Điều khiến cô kinh ngạc không phải là những tấm ảnh này mà là... gương mặt của cô gái trong ảnh chính là cô!

Chẳng lẽ là PTS?

Nhưng trông cũng không quá giống...

Ninh Tịch tiếp tục lướt xuống dưới xem, sau đó thấy một đoạn video, trong video đã được xử lý làm mờ vài chỗ, nhưng mặt của nam nữ trong đó đều rất rõ ràng.

Cô gái đó, vẫn là cô!

Đoạn video này rõ ràng đã đánh vỡ khả năng đây là PTS, tấm ảnh kia là thật!

Trong tin lá cải đó có miêu tả, người đàn ông trong đoạn video trên là một công tử nhà giàu có chút tiếng tăm trong thành phố.

"Anh Tịch... đừng xem nữa..."

Tiểu Đào vội nói, như thể sợ Ninh Tịch sẽ chịu đả kích lớn.

Ninh Tịch miết miết mi tâm, cảm thấy bất lực, ngay đến Tiểu Đào cũng cho rằng cô gái trong những tấm ảnh và video kia là cô chứ đừng nói những người khác...

Chuyện này đúng là hóc búa thật...

Ninh Tịch bỗng nhớ lại chuyện đôi súng giả thành súng thật lúc trước ở đoàn làm phim Biệt Đội Điệp Viên Perak, thế lực của Lục Đình Kiêu lớn như thế mà đến giờ vẫn chưa tra ra được là ai làm, mà giờ lại xảy ra chuyện thế này...

Đối phương thấy không lấy được mạng cô nên muốn hủy hoại cô sao?

Hay chuyện này không liên quan tới chuyện lần trước mà là do người khác làm...

Gần đây cô kéo theo nhiều thù hận ghê...

"Ninh Tịch, đạo diễn bảo cô qua đó một lát!" Ninh Tịch đang thất thần, trợ lý đạo diễn vội vã chạy tới thông báo, ánh mắt khi nhìn Ninh Tịch có chút ám muội.

"Tôi biết rồi. Cảm ơn."

Ninh Tịch không lập tức giải thích với Tiểu Đào mà đi tới chỗ đạo diễn trước.

Trong phòng, Giang Hành Chu và Tống Lâm đều ở đó, bầu không khí rất nặng nề.

"Biết chuyện rồi à?" Giang Hành Chu nghiêm túc hỏi thẳng vào vấn đề.

Ninh Tịch gật đầu, trên mặt không hề có chút chột dạ nào, cô nói thẳng: "Đạo diễn Giang, cô gái trong ảnh và clip không phải là tôi. Xin lỗi đã gây

phiên phức cho đoàn làm phim, chuyện này tôi sẽ liên hệ với quản lý để nhanh chóng xử lý kịp thời, không làm ảnh hưởng tới tiến độ quay của đoàn!"

Nếu vào lúc này Ninh Tịch mà tạo scandal gì, theo hợp đồng thì khi hình tượng của cô bị ảnh hưởng bởi chính cô, cô sẽ phải bồi thường một khoản tiền lớn. Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là sự cố gắng của cả đoàn trong khoảng thời gian này đều sẽ đổ sông đổ bể hết, sẽ phải chọn lại diễn viên và quay thật nhanh để kịp tham gia liên hoan phim, thậm chí sự nghiệp của cô trong giới cũng sẽ bị hủy sạch trong phút chốc chỉ vì chuyện này...

--- O ---

Chương 1641: Mắt Em Không Kém Thế Đâu

Tống Lâm liên tiếng đánh vỡ bầu không khí nghiêm trọng: "Đạo diễn Giang nghe tôi nói đã, tôi dám chắc đây không phải là Tiểu Tịch! Người phụ nữ trong video này chỉ hơi giống Tiểu Tịch thôi, chứ còn chả có được nửa phần hấp dẫn như em ấy! Biểu cảm thì cứng ngắc, dáng người cũng không đẹp bằng Tiểu Tịch! Bất kể là chân hay hông hay là ngực của Tiểu Tịch đều toát lên vẻ mạnh khỏe đầy sức sống, thêm một phần thì thừa mà bớt một phần thì thiếu! Phải nói là hoàn hảo trong hoàn hảo mà... cơ thể của người đàn bà trong video kia thì è oạt, chân quá ngắn, ngực thì..."

"Khụ..." Giang Hành Chu ho nhẹ một tiếng.

Tống Lâm khẽ cười một tiếng rồi vô tội nói: "Đạo diễn, tôi chỉ nói sự thật thôi."

Ngay cả Ninh Tịch ngồi nghe cũng phải toát mồ hôi, có chút ngượng ngùng, nữ thần ơi, chị có hỏa nhãn kim tinh hay sao thế?

Không ngờ nữ thần đại nhân lại để ý mình như thế, lại còn đánh giá cao đến vậy...

Nói tới dáng người và khuôn mặt thì Tống Lâm mới là người có ý vị ở đây, hơn nữa chị ấy đã đến cái tuổi này rồi mà vẫn giữ được dáng người hoàn hảo...

"Được rồi, không phải cô thì tốt! Hy vọng cô xử lý chuyện này cho ổn thỏa, nếu nó tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đến bộ phim thì tôi sẽ không thiên vị cho cô đâu!" Giang Hành Chu trầm mặt nói.

Mặc dù giọng điệu của Giang Hành Chu nghe rất xa cách nhưng trên thực tế thì ông vẫn bày tỏ thái độ đứng về phía Ninh Tịch, dẫu sao ông cũng đã lựa chọn tin tưởng cô.

"Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn đạo diễn!" Ninh Tịch cảm kích nói.

Vừa đi ra từ chỗ của đạo diễn Giang thì Ninh Tịch đã thấy Lâm Chi Chi đứng đợi ngoài cửa, nhìn bộ dạng của chị ấy thì hình như là vừa chạy tới.

"Chị Chi Chi, sao chị lại tới đây, em đang chuẩn bị quay về một chuyến!"

"Không cần, đừng làm ảnh hưởng đến chuyện quay phim của em."

Ninh Tịch sợ run lên, ý của chị Chi Chi nghĩa là...

"Đi thôi, đi bàn bạc xem làm sao để chứng minh trong sạch cho em." Lâm Chi Chi nói thẳng.

Ninh Tịch mở trừng hai mắt: "Chị Chi Chi, chị biết đây không phải em à?"

Lâm Chi Chi: "Mắt em không kém thế đâu."

Ninh Tịch: "Khụ khụ khụ..."

Ninh Tịch bỗng nhớ tới hồi đầu cô đã từng rất hùng hổ nói với Lâm Chi Chi rằng cả giới giải trí này thì người đàn ông duy nhất có thể khiến cô coi trọng chỉ có Đại Boss của bọn họ - Lục Đình Kiêu thôi...

Hồi đó chỉ nhanh miệng nói một câu mà không ngờ Lâm Chi Chi lại vẫn còn nhớ...

Trong phòng.

Tiểu Đào xem đi xem lại đoạn video kia cả trăm lần, mắt cũng sắp bị quáng gà luôn rồi: "Đù! Em đã bảo rồi mà! Anh Tịch của em muốn chọn đàn ông cũng phải chọn đàn ông cấp bậc cỡ Nhị thiếu chứ! Lăn đi lăn lại nửa ngày hóa ra lại chẳng phải là anh Tịch! Nhưng mà... này... này cũng giống quá! Đúng là giống anh Tịch như đúc!"

Quả thật là giống vô cùng.

Nếu không phải người cực kỳ thân quen và hiểu Ninh Tịch thì nhất định sẽ cho rằng người trong video chính là cô. Đến ngay cả Tiểu Đào ở cạnh cô lâu như thế cũng không nhận ra.

Đây cũng chỗ hóc búa nhất trong chuyện này.

Bởi vì quá giống nên dưới tình huống cô không có bất cứ bằng chứng chứng minh sự trong sạch của mình mà đi nói rằng người kia không phải là cô thì không một ai tin tưởng cả.

"Trường hợp đầu tiên là người này từ khi sinh ra đã có bộ dạng giống em, khả năng này cực nhỏ! Trường hợp khác là người này cố ý phẫu thuật thẩm

mỹ thành khuôn mặt của em. Nhưng mà để khôi phục lại bình thường sau khi phẫu thuật thì nhanh nhất cũng phải hai ba tháng, lâu thì năm rưỡi. Mà, chính đến mức này thì chắc chắn thời gian phục hồi không ngắn... Ý chính là có người đã bắt đầu tính kế em từ rất lâu rồi..." Lâm Chi Chi phân tích.

Tiểu Đào nghe thế thì trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại: "Cái... cái này thật đáng sợ!"

--- O ---

Chương 1642: Cảm Xúc Âm Áp Lưu Lại Trên Trán

Lâm Chi Chi nhíu chặt chân mày: "Hiện tại trên mạng các fan hâm mộ đều đang bảo vệ em, hiện giờ không giống trước kia chỉ cần một tấm ảnh nhạy cảm là cũng đủ để phá hủy một nghệ sĩ! Chỉ cần không dính đến vấn đề đạo đức như làm người thứ ba thì hoàn toàn có thể coi là vấn đề riêng tư để giải quyết. Tất nhiên là sẽ có ảnh hưởng nhất định đến hình tượng của em nhưng cũng không đến nỗi phá hủy con đường sự nghiệp... Vấn đề mấu chốt lại là đối phương rõ ràng có chuẩn bị mà đến, chắc chắn không thể nào chỉ đơn giản là tung ra một đoạn video như vậy!"

Ninh Tịch nghe vậy liền nhếch mép một cái: "Khôn khổ khôn nạn lắm mới phẫu thuật được thành bộ dạng của em lại chờ đợi lâu như thế, nếu không làm một quả lớn thì sao có thể thỏa mãn..."

Sợ rằng cái video này chỉ là chiêu đầu tiên mà thôi...

Ba người bất tri bất giác bàn bạc tới tận đêm khuya.

Quả nhiên, đối phương đi bước kế tiếp còn nhanh hơn những gì bọn họ dự đoán. Đến gần 1 giờ sáng khi Tiểu Đào đang không ngừng kiểm tra các tin tức mới đột nhiên kinh hô một tiếng: "Không xong rồi anh Tịch, chị Chi Chi, lại có một clip nữa này!"

Ninh Tịch với Lâm Chi Chi lập tức thò đầu qua xem, đối phương lại tung ra một clip mới, hơn nữa nội dung của clip lần này càng kinh khủng hơn. Người phụ nữ kia lên giường với ba người đàn ông một lúc, mà hai trong số ba người đàn ông đó lại là người đã có gia đình...

Lúc này thì khả năng duy nhất có thể tẩy trắng đã không còn.

Chuyện Lâm Chi Chi lo lắng nhất đã xảy ra nên sắc mặt cô có chút khó coi: "Hiện giờ cách duy nhất có thể chứng minh sự trong sạch của em là nhanh chóng tìm được người phụ nữ kia! Nhưng đối phương đã có chuẩn bị nên chắc chắn sẽ không để chúng ta dễ dàng tìm được cô ta. Nếu không nhanh chóng tìm được ra cô ta thì e là lâu quá chuyện giả cũng sẽ thành thật..."

Đến lúc đó thì xong đời thật rồi...

"Cho dù là có sự phối hợp của đội truyền thông công ty thì muốn tìm một người đã có mưu tính lẫn trốn ngay từ đầu như này đúng là chả khác nào mò

kim đáy biển!"

"Vây... vây có thể nhờ... phía tổng công ty hỗ trợ không?" Tiểu Đào hoảng loạn hỏi.

Lâm Chi Chi nghe thế chỉ cười khở: "Làm sao có thể chứ, gần đây Lục thị cũng đang rơi vào tình trạng khẩn trương rồi! Ngay cả Nhị thiếu cũng bị điều về công ty chính nữa là Thịnh Thế chỉ là một trong vô số những công ty con mà thôi! Không có chuyện bọn họ sẽ vì chuyện cá nhân của một nghệ sĩ mà kinh động đến tổng công ty đâu."

Ninh Tịch vuốt ve di động âm thầm suy nghĩ, quả thật tìm người kia không dễ nhưng không phải là không có khả năng, chỉ cần vận dụng mối quan hệ trước kia...

Chỉ là không đến bước đường cùng thì cô cũng không muốn vận dụng mối quan hệ bên kia...

Nhưng, tình hình bây giờ không cho phép cô nghĩ nhiều như vậy...

"Chị Chi Chi đừng lo, lúc ở Mỹ em có quen một vài người, có lẽ họ sẽ giúp được chuyện này..."

Ninh Tịch còn chưa dứt lời thì đột nhiên cánh cửa gỗ bị đẩy vào từ bên ngoài, một người đàn ông dáng vẻ mệt mỏi xuất hiện...

Người của thôn nhỏ này khá chất phác cho nên cửa nẻo không hề có khóa. Người đàn ông này dường như vừa rời khỏi một sự kiện trang trọng gì đó bởi vì trên người vẫn mặc một thân tây trang màu đen nghiêm chỉnh. Cổ áo sơ mi cũng được cài tới nút trên cùng, cà vạt trắng thơm, nét mặt vẫn còn mang vẻ từ trên cao nhìn xuống của một kẻ thuộc tầng lớp cầm quyền.

"Áy... Bos..."

Ninh Tịch còn đang muốn giấu giếm mà gọi một tiếng Boss thì đã bị một cánh tay kéo lại khiến cô quay một vòng rồi đụng vào một lồng ngực lạnh lạnh và sau đó là cảm giác có một thứ gì đó ấm áp, mềm mại in xuống trán mình...

Ninh Tịch ngây người tại chỗ...

Đệch!!!

Chuyện gì thế này hả trời, Boss đại nhân hôn mình kìa!!!

Trời ạ chị Chi Chi với Tiểu Đào vẫn đang ở đây đây!!!

--- O ---

Chương 1643: Bà Chủ Ở Ngay Bên Cạnh

Ninh Tịch lập tức đưa tay sờ cái trán mình một cái theo bản năng rồi quay đầu nhìn Lâm Chi Chi với Tiểu Đào...

Được rồi...

Hai người này biến thành tượng đá hết rồi...

Người trầm ổn như Lâm Chi Chi cũng hóa đá rồi chứ đừng nhắc tới Tiểu Đào, bộ dạng kia hoàn toàn có thể đem so sánh với khuôn mặt trong tác phẩm nghệ thuật Tiếng Thét.

Ninh Tịch đang định giãy thoát ra nhưng mà Đại ma vương đã nghiêng người tới rồi ấn đôi môi ấm nóng kia lên môi cô rồi đem đến một nụ hôn triền miên.

Ninh Tịch: "..."

Ôi anh yêu à, trong phòng này... còn có người... Còn có người khác đó nha...

Chẳng biết có phải ảo giác hay không mà không hiểu sao lúc này cô cứ có cảm giác trạng thái lúc này của Lục Đình Kiêu có chút... không bình thường...

Có chuyện gì sao?

Để tránh việc Đại ma vương làm ra chuyện gì quá đà thì Ninh Tịch vội vàng di dời sự chú ý của anh: "Anh... sao anh lại tới đây?"

Lục Đình Kiêu: "Nếu anh không tới có phải em cũng quên luôn chuyện em có một người bạn trai đúng không."

"Ồ..." Cái giọng điệu này... cũng đủ ai oán... Xem ra là nghe được lời cô vừa nói lúc nãy rồi.

Cô biết anh rất bận rộn cho nên mới không muốn để anh bận tâm chứ bộ!

Ninh Tịch nhìn nhìn Tiểu Đào một cái rồi lại nhìn nhìn Lâm Chi Chi, không cần phải hỏi thế giới quan của hai người này lại bị đập thành bụi phấn một lần nữa rồi.

"Aaaaaaa..." Sức chịu đựng của Tiểu Đào đã đến giới hạn, không nhịn được mà thét âm lên nhưng cũng rất nhanh chóng ý thức được hành động của mình sẽ kinh động những người khác mà đưa tay bịt miệng lại, dù sao thì ở đây cách âm cũng không tốt lắm.

Trời ạ trời ạ trời ạ! Mình vừa nghe thấy cái gì vừa nhìn thấy cái gì thế này! Có phải đang nằm mơ đúng không! Nhất định là nằm mơ rồi! Thế mà lại thấy Boss đại nhân ôm lấy anh Tịch và hôn anh ấy! Còn nghe được Boss đại nhân nói ngài ấy là bạn trai của anh Tịchhhhh...!

Người bạn gái thần bí trong truyền thuyết của đại Boss thần bí đến độ được bình chọn là cô bạn gái bí ẩn số một của giới giải trí... Bà chủ tương lai của mình... thế mà lại... lại ở ngay bên cạnh!!! Lại chính là anh Tịch!!!

Tiểu Đào đáng thương bị tin tức này làm chấn động đến não bộ chia năm xẻ bảy.

Còn Lâm Chi Chi thì hít sâu một hơi, dồn hết sự bình tĩnh từ lúc bú sữa mẹ tới giờ mới có thể tỉnh táo lại. Cô nhìn về phía ông chủ của mình như nhìn thấy thần linh hạ giới giữa đêm khuya: "Lục tổng... ngài..."

Được rồi... thực ra vẫn chưa tỉnh táo lại đâu!

Ninh Tịch có chút đau não nhìn nhìn Lục Đình Kiêu một chút rồi lại nhìn nhìn Lâm Chi Chi. Quan hệ của cô với Lục Đình Kiêu bị lộ trong tình huống quá bất ngờ, cho nên trong lúc nhất thời Ninh Tịch không biết giải thích thế nào với Lâm Chi Chi.

Ninh Tịch mãi mới lấy lại được sự bình tĩnh, nhắm mắt nhắm mũi nói: "Thật xin lỗi chị Chi Chi... ngay từ đầu chị đã nói em không được yêu đương... là em đã vi phạm cam kết với chị..."

Lâm Chi Chi hoàn toàn không biết nên nói cái gì: "...". Trọng điểm bây giờ rõ ràng không phải là Ninh Tịch đang vụng trộm yêu đương mà là đối tượng yêu đương của cô lại là...

Lúc này Lâm Chi Chi hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy ra từ lúc cô nhận làm quản lý Ninh Tịch cho đến bây giờ. Từ lúc Lục Cảnh Lễ giữa đêm hôm lại đích thân tới mời mình, đến chuyện luật sư hàng đầu của Lục thị - Trần Cảnh lại đích thân xử lý hợp đồng của Ninh Tịch với Tinh Huy, rồi đến bữa tiệc lễ kỷ niệm thành lập công ty...

Ngâm lại thì cũng không phải không để lại dấu vết gì, chỉ có điều là cô nhóc này che giấu quá tốt, phải nói là nửa giọt nước cũng không lọt, nếu hôm nay không phải Lục Đình Kiêu cố ý tiết lộ thì có lẽ cô sẽ không thể nào phát hiện ra...

--- O ---

Chương 1644: Bị Hôn Đến Mất Không Chế

Nếu nói là phải trách mắng Ninh Tịch thì Lâm Chi Chi cũng mắng không nổi.

Xem ra, Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu đã qua lại với nhau cũng ít nhất nửa năm rồi nhưng lại chẳng hề ảnh hưởng đến công việc, thậm chí còn chưa bao giờ lợi dụng quan hệ của cô với Lục Đình Kiêu.

"Cô Lâm, cảm ơn cô đã chăm sóc Tiểu Tịch trong khoảng thời gian này."

Lâm Chi Chi lập tức lấy lại tinh thần: "Lục tổng nói quá lời rồi, đây là trách nhiệm của tôi.""

"Còn chuyện của tôi với Tiểu Tịch thì tôi sẽ tôn trọng ý kiến của cô ấy, sẽ không để ảnh hưởng đến công việc! Ngay từ đầu tôi đã cam kết với cô ấy rằng sẽ không nhúng tay vào công việc của cô ấy." Nói tới đây giọng điệu của Lục Đình Kiêu liền thay đổi: "Nhưng chuyện này là vì tôi mà ra cho nên tôi sẽ xử lý, hy vọng cô thông cảm."

Ninh Tịch nghe vậy thì có chút ngạc nhiên nhìn Lục Đình Kiêu, chuyện lần này là do anh mà ra? Nói thế là có ý gì?

Tuy Lâm Chi Chi có chút ngờ vực nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thờ phào như trút được gánh nặng: "Chuyện lần này đúng là rất khó giải quyết, tôi cũng đang phát sầu vì nó! Nếu như Lục tổng có thể ra mặt giải quyết thì quá tốt rồi!"

Lâm Chi Chi nói xong thì nhìn hai người trước mặt một cái muốn nói gì đó nhưng không mở miệng được, vẻ mặt xoắn xuýt.

Lục Đình Kiêu biết Lâm Chi Chi đang nghĩ cái gì nên bổ sung tiếp: "Tôi với Ninh Tịch qua lại với nhau là lấy điều kiện kết hôn làm tiền đề, nói đơn giản là chỉ cần cô ấy gật đầu thì tôi với cô ấy sẽ lập tức đi lấy giấy chứng nhận kết hôn! Cô Lâm cứ yên tâm, Tiểu Tịch đã đồng ý với tôi là chờ cô ấy đứng trên đỉnh vinh quang thì sẽ gả cho tôi, cho nên hiện tại đành phải làm phiền hai vị nhọc lòng hơn."

Nói bóng gió chính là tôi có thể cưới được vợ hay không thì phải xem mấy người.

Lâm Chi Chi: "..."

Tiểu Đào: "..."

Lời này không thể nghi ngờ là lại khiến Lâm Chi Chi với Tiểu Đào chấn động, này... áp lực này quá lớn rồi Boss ơi!

Ninh Tịch đỡ trán, có chút bất đắc dĩ mà thấp giọng nói với Lục Đình Kiêu: "Anh đủ chưa! Đừng có dọa quản lý với trợ lý của em chứ..."

Thấy vợ mình sắp xù lông thì Lục Đình Kiêu khôn khéo thu tay lại: "Ừ."

Lâm Chi Chi với Tiểu Đào rất hiểu chuyện mà không tiếp tục ở lại làm bóng đèn nữa, hai người nói nói mấy câu rồi nhanh chóng đánh bài chuẩn.

Ninh Tịch có một bụng thắc mắc muốn hỏi Lục Đình Kiêu vì thế Lâm Chi Chi với Tiểu Đào vừa rời đi thì vội vàng quay sang hỏi: "Cái đó... Lục... ối..."

Kết quả cô vừa mới mở miệng thì đã bị một nụ hôn nóng bỏng chặn họng.

Nụ hôn này không giống với nụ hôn an ủi lúc nãy, Lục Đình Kiêu bầu chặt lấy eo cô, dùng bàn tay to lớn của mình ghì lấy đầu Ninh Tịch như chẳng hề kiêng kỵ gì mà xâm chiếm, cướp đoạt mọi thứ trong khoang miệng cô.

Ninh Tịch cảm thấy không khí trong ngực càng ngày càng ít đi, đầu óc dần trở nên choáng váng, lưỡi bị mút đến tê dại, dường như cả linh hồn cô cũng bị anh đoạt lấy...

Bất chợt Ninh Tịch cảm thấy môi mình đau nhói, cô lập tức rên một tiếng kháng nghị theo bản năng.

Lúc này, Lục Đình Kiêu mới hơi nhẹ tay hơn chút nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, chẳng được mấy chốc lại không không chế được mà lại ghì chặt lấy cô...

Hành động của Lục Đình Kiêu hôm nay quả thật có chút khác thường, đáng lẽ theo tính cách của anh thì chuyện có khẩn cấp cỡ nào anh cũng sẽ bàn bạc với cô một chút chứ không phải đột nhiên bộc phát khi Lâm Chi Chi vẫn còn có mặt.

Hơn nữa Ninh Tịch có thể cảm giác được rõ ràng rằng sau khi Lâm Chi Chi

với Tiểu Đào rời đi, sự phiền muộn và thô bạo được Lục Đình Kiêu cố gắng đè xuống này giờ... cả sự bất an dẫn đến mất bình tĩnh đều được bộc phát toàn bộ, dường như chúng đang quay cuồng tàn phá căn nhà gỗ nhỏ hẹp này...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

--- O ---

Chương 1645: Tìm Một Ruộng Ngô

Ninh Tịch đang nghĩ đến hồ đồ thì đột nhiên bị nhắc cả người lên, sau đó cô được đặt lên chiếc giường nhỏ trong nhà.

Chất lượng cái giường này không được tốt lắm, vừa chạm vào đã kêu "két" một tiếng, cực kỳ mờ ám.

Ninh Tịch còn chưa kịp phản ứng lại nụ hôn nóng bỏng kia lại rơi xuống lần nữa, nó lưu luyến ở vành tai nhạy cảm của cô một chút rồi trượt xuống xương quai xanh, rồi xuống đến ngực... bàn tay to lớn nóng hổi cũng lần vào trong lớp áo khiến Ninh Tịch run rẩy...

Chỉ có điều, chỉ cần có động tác hơi mạnh một chút thì cái giường gỗ nhỏ này chắc chắn sẽ như con thuyền độc mộc chơi vơi giữa biển trong gió bão, có thể vỡ tan bất cứ khi nào...

Ninh Tịch bị cái tiếng "két" "két" kia làm cho căng cứng hết cả dây thần kinh lại, cô thở hổn hển nói: "Sắp sắp giường rồi... cái kia... anh yêu... hay là hai chúng ta tìm một cái ruộng ngô mà ấy ấy còn thích hơn ấy..."

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì động tác hơi cứng lại, sau đó cắn một cái lên bầu ngực mềm mịn của cô: "Linh tinh."

"Em nói nghiêm túc mà..."

Lục Đình Kiêu bị Ninh Tịch đánh trống lảng như thế thì hơi thở thô bạo trên người giảm đi không ít, anh vòng tay ôm lấy cô vào lòng thật chặt.

Ninh Tịch gạt gạt tay của anh ra để dúi sâu cái đầu nhỏ vào ngực anh hơn: "Lục Đình Kiêu, đã có chuyện gì xảy ra sao?"

Giọng của anh rất nặng nề: "Không có, nhớ em thôi."

Ninh Tịch nghĩ nghĩ, đúng là vì bộ phim này mà lâu lắm rồi hai người không gặp nhau, Lục Đình Kiêu trả lời như vậy nghe thì đúng là không có vấn đề gì. Nhưng mà, không hiểu sao Ninh Tịch cứ có cảm giác là có chuyện gì đó khác xảy ra.

"Vậy... chuyện lúc nãy anh nói với chị Chi Chi ý, anh bảo có liên quan đến anh là sao?" Ninh Tịch lại hỏi.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu có chút nặng nề: "Trước mắt vẫn chưa chắc chắn nhưng em cứ an tâm kiếm tiền cưới đi, chuyện này giao cho anh xử lý là được rồi."

Ninh Tịch: "... An tâm kiếm tiền cưới..."

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái trong lòng một cách chăm chú, tình cảm trong mắt dày đặc tới mức đặc quánh lại, bàn tay to lớn của anh vòng lấy eo cô: "Tiểu Tịch..."

"Ừ?"

"Em có từng hối hận không?" Lục Đình Kiêu khàn giọng hỏi.

"Hối hận? Hối hận cái gì cơ?" Ninh Tịch không hiểu.

"Chuyện ở bên anh."

Ninh Tịch nghe vậy lập tức tròn mắt chẳng chút do dự mà trả lời luôn: "Làm sao có thể chứ! Đây chính là quyết định sáng suốt và chính xác nhất trong đời này của em đấy! Gả một tặng một, em có lời quá còn gì!"

Lục Đình Kiêu thở dài một tiếng rồi đưa tay vuốt tóc cô, để đầu cô tựa vào ngực mình: "Muộn rồi, ngủ đi! Đừng nghĩ nhiều nữa! Mọi chuyện đã có anh rồi, anh ngủ cùng em một lúc rồi đợi rạng sáng sẽ đi."

"Ừm." Ninh Tịch gật gật đầu cọ cọ trong lòng ngực anh.

Bởi vì sự xuất hiện của Lục Đình Kiêu mà tất cả những khó chịu khi nhìn thấy đoạn clip trên mạng và những lời suy đoán ác độc kia đều tan thành mây khói mà hóa thành cơn mệt mỏi khiến người ta chỉ muốn ngủ.

Ninh Tịch giống như một con thú con ỷ lại, dính sát vào lồng ngực Lục Đình Kiêu, giữa cơn buồn ngủ mông lung, cô mơ mơ màng màng lẩm bẩm: "Anh yêu... em thích anh nhất... anh là mặt trời của em..."

Sống lưng Lục Đình Kiêu hơi cứng lại một chút rồi anh nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán cô.

Ninh Tịch đã ngủ say rồi nhưng Lục Đình Kiêu vẫn còn thức, trong đầu anh đang lặp đi lặp lại đoạn video vừa mới xem qua cách đây không lâu...

Video quay lại cảnh trong buổi thử vai thứ hai của cô...

Chính cái video đó dường như đã dẫn dắt anh nhìn thấy sự tuyệt vọng mà năm đó cô đã phải trải qua... Những hình ảnh ấy cứ chuyển qua chuyển lại trong đầu mãi không thôi.

Lục Đình Kiêu dùng di động mở email của mình ra, rồi lại mở tiếp một tệp đính kèm trong một email ẩn danh.

Trong tệp đính kèm là mấy bức ảnh, bức thứ nhất chính là bức ảnh trước đây anh đã từng thấy lúc dọn nhà cho cô.

Trong tám ảnh là một đám người trẻ tuổi ăn mặc theo lối nhạc rock metal, Ninh Tịch đứng giữa mặc một bộ đồ đi xe máy màu đen, lúc này cô đang giả trai, trên mặt lộ ra một nụ cười phóng túng.

Cánh tay cô khạc lên vai một người đàn ông, người nọ đang nghiêng đầu nói chuyện với cô, xem tư thế thì dường như hai người này rất thân thiết. Người đàn ông kia đang nghiêng đầu bật lửa, lại thêm ánh sáng hơi tối nên không thấy rõ tướng mạo của anh ta, cái duy nhất nhìn thấy chỉ là một gò má mơ hồ cùng một mái tóc trắng...

--- O ---

Chương 1646: Đạt Được Mục Đích

Còn có vài tấm ảnh nữa đều là ảnh chụp cuộc sống của Ninh Tịch lúc còn ở Mỹ. Mặc dù đều là hình chụp nhóm, giữa cô với người đàn ông kia cũng chẳng có động tác gì mờ ám nhưng sự thân thiết cùng ăn ý của hai người lại lộ rành rành...

Bức ảnh cuối cùng... ngày tháng trên đó chính là hôm Ninh Tịch đi thử vai lần thứ hai.

Trong hình, Ninh Tịch đang nằm trên giường ngủ rất say, người đàn ông tóc trắng kia thì lẳng lặng nằm bên mép giường. Ngón tay người đó túm chặt một góc áo cô không buông, cũng đang ngủ rất say...

Anh nhận được bức email ẩn danh này là ngày hôm qua, đối phương dùng địa chỉ IP giả nên không thể kiểm tra được người gửi là ai.

Tuy những bức ảnh này chẳng có bất kỳ hình ảnh lộ liễu nào nhưng mỗi tấm đều khiến Lục Đình Kiêu ghen đến mất khống chế.

Đúng vậy, là ghen tuông.

Mặc dù chính bản thân anh cũng không muốn thừa nhận điều này, nhưng mà những tâm tư u ám bị anh cố gắng xem nhẹ, bị anh kìm chế ở nơi sâu nhất lại cứ thế gào thét xông ra...

Từng câu từng chữ Ninh Tịch nói thõa ban đầu giăng xé căn nuốt từng té bào thần kinh của anh...

"Lục Đình Kiêu, thật ra thì tôi đã nói với anh từ đầu rồi! Tôi đã có người mình thích, cực kỳ cực kỳ cực kỳ thích! Mặc dù có vài nguyên nhân khiến tôi chẳng thể ở bên người đó, nhưng người đó vẫn luôn ngự trị trong trái tim tôi, không một ai có thể thay thế, cũng không có bất kỳ một chỗ trống nào nữa. Dẫu cho có người tốt hơn người đó, hoàn hảo hơn người đó cũng không thể, anh có hiểu không?"

Màn hình di động đột nhiên thay đổi, có người gọi tới cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, vẻ u ám trên mặt anh mới từ từ rút đi, anh rón rén cầm di động ra sau nhà mới bấm nhận.

"Alo?"

"Boss, tóm được nội gián rồi! Suýt nữa thì để thằng chó kia uống thuốc độc tự sát, may mà Boss nhắc nhở trước! Hiện giờ bọn em đã không chế được rồi!"

"Được rồi, ngày mai tôi sẽ về tự mình thẩm vấn."

"Vâng!"

Lục Đình Kiêu cúp máy, trong mắt thoáng qua một tia sát ý lạnh lẽo.

Những tấm hình trong email ẩn danh kia tuyệt đối không thể do một người bình thường làm ra được, bất kể đối phương là ai thì hẳn cũng đã đạt được mục đích của mình.

Cho dù chính bản thân anh biết rõ đối phương gửi mấy thứ này để khiến mâu thuẫn của anh với người nào đó càng thêm gay gắt...

...

Đêm khuya, tại một căn biệt thự tại ngoại ô.

Kiều Dịch điên tiết vỗ bàn đứng dậy, vẻ mặt tức giận đến đáng sợ: "Mày nói cái gì?"

Gã thuộc hạ nơm nớp lo sợ trả lời: "Hắc Long... bị phát hiện... hiện giờ đã bị Lục Đình Kiêu không chế..."

"Ăn hại!" Sắc mặt của ông ta vô cùng âm trầm: "Đã phái người qua chưa?"

Gã thuộc hạ toát mồ hôi nhễ nhại: "Rồi ạ! Nhưng mà... bắt hụt, người đã bị đưa đi rồi, hơn nữa có tìm được cũng sợ là không cứu được, bọn họ canh phòng rất nghiêm ngặt..."

Kiều Dịch tất nhiên là biết điểm này, nếu không thì ông ta cũng đã chẳng tức điên đến vậy.

Hắc Long là biệt danh của nội gián ông ta cài vào Lục thị, là quân cờ chôn sâu nhất của ông ta. Trước mắt thì Hắc Long có địa vị khá cao trong tập đoàn Lục thị, kẻ này cung cấp cho Kiều Dịch vô số tin tình báo quan trọng nhưng đồng thời cũng nắm giữ rất nhiều bí mật.

Một khi Hắc Long rơi vào tay Lục Đình Kiêu thì hậu quả khó mà tưởng

tượng nổi.

Không được, phải nghĩ cách cứu kẻ kia ra.

Nếu không cứu ra được thì cũng phải diệt khẩu trước khi tên đó kịp mở miệng...

Kiều Dịch bước qua bước lại trong căn phòng: "Gọi Phong Tiêu Tiêu về đây, yêu cầu cô ta dừng tất cả nhiệm vụ trong tay quay về!"

"Vâng!" Gã thuộc hạ vội vàng nhận lệnh lui xuống.

Lúc này ngoài cửa vang lên một giọng nói lười biếng: "Chỉ phí công mà thôi."

"A Thâm..." Kiều Dịch nhìn về phía cửa.

--- O ---

Chương 1647: Anh Không Yêu Em Nữa À?

"Đã vào miệng Lục Đình Kiêu rồi thì còn mong cây từ răng anh ta ra được chắc?" Vân Thâm chậm rãi nói trên mặt vẫn treo nụ cười nhạt đầy giễu cợt.

Kiều Dịch nhăn mày: "Vậy cũng không thể để mặc Hắc Long rơi vào tay Lục Đình Kiêu, hắn ta biết quá nhiều chuyện của chúng ta!"

Vân Thâm nhướn mày chẳng thèm đếm xỉa: "Vậy thì sao?"

Kiều Dịch trầm giọng cảnh cáo: "A Thâm, con đừng khinh địch như thế, Lục Đình Kiêu không dễ đối phó đâu!"

Vân Thâm nhếch khóe miệng để lộ ra vẻ hứng thú cùng sự điên cuồng: "Ha, nếu dễ đối phó thì còn có ý nghĩa gì?"

Giọng điệu Kiêu Dịch đột nhiên trở nên nghiêm nghị: "A Thâm! Bình thường con muốn đùa nghịch thế nào cũng được, nhưng chuyện này không phải chuyện để cho con đùa! Con đừng quên mẹ con chết thế nào, Vân gia làm sao mà bị diệt!"

"Vân gia bị diệt có liên quan gì đến tôi?" Giọng nói của Vân Thâm đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Kiều Dịch hơi ngẩn ra: "Được, chúng ta không nói về Vân gia, chúng ta chỉ nói về mẹ con! A Thâm, đừng để mẹ con chết oan!"

"Chú Kiêu, chú không cần phải phí tâm nhắc nhở tôi! Mỗi đêm tôi đều thấy hình ảnh bà ấy chết trước mặt tôi! Câu trả lời này đủ để chú hài lòng chưa?"

"A Thâm, chú biết con đau khổ nhưng con phải nhớ, tất cả những thứ này đều do Lục gia gây ra cho con!"

...

Rạng sáng lúc năm giờ.

Trong thôn nhỏ yên tĩnh, khi tất cả thành viên của đoàn làm phim còn đang chìm trong giấc mộng, trừ Lâm Chi Chi với Tiểu Đào do quá kinh hãi mà mất ngủ cả đêm.

Một tiếng "két" rất nhỏ vang lên, Lục Đình Kiêu xoay người thức dậy mặc

lại quần áo nghiêm chỉnh.

Anh vừa định xuống giường thì một cánh tay mềm mại ôm lấy hông của anh: "Ừm... anh đi đâu đấy?"

Lục Đình Kiêu xoay người lại hôn nhẹ lên môi cô: "Anh phải đi rồi."

Ninh Tịch vẫn còn chưa tỉnh ngủ, chỉ lắc lắc đầu như đánh trống chầu theo bản năng: "Không muốn... không muốn anh đi..."

"Ngoan nào."

"Ừm... vậy để em dậy tiễn anh..."

"Không cần, em ngủ thêm lát nữa đi, hôm nay cảnh quay rất nặng, đừng làm lỡ." Lục Đình Kiêu dịu dàng nói.

Không ngờ Ninh Tịch cứ như thể nghe được gì đó phụ lòng lắm, cô tủi thâm lắm lắm: "Anh cũng biết là em phải cực khổ kiếm tiền cưới, anh không yêu em nữa à?"

Lục Đình Kiêu có chút bất đắc dĩ nhưng trên mặt lại mang vẻ cứng chiều dung túng khiến người ta tan chảy: "Anh nằm với em thêm một lúc nữa nhé, hửm?"

"Ừm..." Lúc này Ninh Tịch mới hài lòng mà mơ mơ màng màng thiếp đi tiếp.

Lại nằm thêm một lúc lâu cộng với hôn hôn dỗ dành con thỏ con trong lòng mãi thì Lục Đình Kiêu mới rời đi được.

Còn trẻ nữa thì những người khác cũng dậy mất, anh đi không nổi.

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng cài cửa lại nhưng không ngờ vừa mới bước ra cửa lại đụng phải một người.

Tống Lâm...

Cô thấy Lục Đình Kiêu bước từ phòng Ninh Tịch ra lại chẳng có vẻ gì là khiếp sợ, trái lại chỉ hơi nhướn mày: "Lục tổng, thật khéo."

Không đợi Lục Đình Kiêu kên tiếng thì Tống Lâm đã cười nói: "Đừng lo, tôi

sẽ giữ bí mật."

"Cám ơn, nhờ cô chăm sóc Tiểu Tịch." Bởi vì đây là thần tượng mà vợ mình một mực sùng bái nên thái độ của Lục Đình Kiêu cũng rất khách khí.

"Lục tổng khách sáo quá, tôi rất thích cô nhóc này! Chẳng qua là không ngờ cô gái ngày đó trong phòng làm việc của Lục tổng... thật sự là Tiểu Tịch..."
Tống Lâm đầy ắp ý cảm thán một câu, sau đó nhìn về phía Lục Đình Kiêu cất lời: "Lục tổng, tôi có chút chuyện muốn nói với anh, không biết anh có rảnh rồi không?"

"Chờ sắp xếp được thời gian rảnh tôi sẽ để trợ lý báo lại cho cô Tống."

Tống Lâm khẽ mỉm cười: "Được, vậy tôi chờ tin tức của Lục tổng."

--- O ---

Chương 1648: Thực Lực Của Cô Ấy

Đến tờ mờ sáng hôm sau thì chuyện đêm qua đã lan truyền khắp nơi trên mạng.

Đội thủy quân chuyên bồi đen Ninh Tịch cùng với những người đem lòng oán hận cô từ vụ của Tưởng Tâm Di lúc trước đều nhảy ra.

[Trời ạ! Cái này thật sự quá kinh người! Mấy cái clip này vẫn còn cập nhật cơ đấy, đếm đến giờ đã chín người rồi, đây là muốn ngủ với cả giới giải trí sao?]

[Tôi cứ cho rằng cô ta là một Ảnh hậu chuyên tâm diễn cơ đấy! Không ngờ cuộc sống riêng tư lại dâm dăng như thế, tài nguyên của cô ta trước giờ đều lấy được nhờ lãn giường à? Trước kia không có bằng chứng thì tôi không tin nhưng giờ thì bằng chứng chất như núi rồi! Khó trách tại sao vai của Tưởng Tâm Di đã tới tay rồi mà cô ta còn cướp được! Mới lộ ra thôi đã nhiều người thế này, không biết còn bao nhiêu người lên giường với cô ta còn chưa lộ ra nhỉ!]

[Nhắc mới nhớ, cái cô Ninh Tuyết Lạc bị Ninh Tịch ép phải giải nghệ lúc trước thật đáng thương! Khó trách tại sao Ninh gia thả nuôi một đứa con nuôi cũng không nhận cô con ruột này, hóa ra là do nhân cách tệ hại?]

[Trước khi mọi chuyện rõ ràng thì đừng có nói bậy, còn chưa biết người trong video kia là ai đâu!]

[Thủy quân của ai kia cũng biết đủ đi chứ, coi mọi người mù mắt hết rồi à? Có bằng chứng còn không tin vậy mấy người muốn thế nào?]

[Rốt cuộc ai mới là thủy quân thì tự hiểu nhé, bị đuổi khỏi giới giải trí rồi còn ngày ngày thuê thủy quân cắn anh Tịch mãi không buông cũng nên biết đủ đi! Nếu cô ta thực sự vô tội như lời nói ý mà, có bản lĩnh thì rời khỏi Ninh gia để chứng minh coi nào? Vô tội thế nào mà mặt dày mày dạn vào công ty của nhà người ta? Vô tội thế nào mà không nở bỏ được vinh hoa phú quý?]

...

Nhìn những fan hâm mộ đang chiến đấu hết lòng vì mình, Ninh Tịch sao có thể ngồi im không làm gì chứ.

Nếu Lục Đình Kiêu đã hứa như thế thì chắc chắn anh sẽ có biện pháp.

Ninh Tịch thượng lượng với Lâm Chi Chi một chút, sau đó đăng một bài weibo đơn giản để giải thích: [Người trong clip đó không phải là tôi, cảm ơn mọi người đã tin tưởng!]

Ninh Tịch vừa đăng weibo này thì những fan hâm mộ kia như được tiếp sức, sức chiến đấu của bọn họ dần dần tăng vọt, càng ra sức chiến với đám hắt nước bắn lung tung kia, chỉ cần cô nói thì bọn họ nhất định tin tưởng.

Ninh Tịch nhìn fan nhà mình chia sẻ lại weibo giải thích của mình kèm thêm những lời kiên định rằng sẽ luôn tin tưởng cô thì trong lòng cũng thấy cảm động.

"Lúc trước em cứ hâm mộ Giang Mục Dã, không ngờ cũng có ngày em cũng có nhiều fan ủng hộ em như vậy..."

Lâm Chi Chi nghe Ninh Tịch nhắc tới Giang Mục Dã thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, khó trách... khó trách tại sao lấy tính cách của Giang Mục Dã như thế... mà anh ta lại cam nguyện rút lui...

Đăng weibo xong, Ninh Tịch đi tới địa điểm quay phim, vừa mới tới nơi đã thấy các nhân viên túm năm tụm ba đồng loạt nhìn về phía cô.

Ninh Tịch thản nhiên chào buổi sáng mọi người rồi đi đến cạnh Giang Hành Chu.

Giang Hành Chu như thể chẳng biết chuyện gì, giống như chẳng có cái gì xảy ra mà vẫn như bình thường bàn chuyện quay phim với Ninh Tịch.

Những người khác thấy bộ dáng thản nhiên của cô, cộng thêm thái độ của đạo diễn thì cũng tin tưởng Ninh Tịch hơn nửa phần.

Dù sao thì vì quay bộ phim này mà thời gian bọn họ ở chung không ngắn, sự chăm chỉ cùng cố gắng của cô ai ai cũng nhìn thấy trong mắt.

Vì thế đa phần nhân viên đều chọn đứng ở vị trí trung lập, cũng có người không thèm quan tâm có bị dính líu gì hay không mà trực tiếp đăng weibo bày tỏ thái độ: [Tôi tin người trong clip đó không phải Ninh Tịch! Nói cô ấy dựa vào số lần lăn giường mà đi lên là hoàn toàn vô căn cứ! Bởi vì, chỉ cần dựa vào thực lực của cô ấy thì cũng quá đủ rồi!]

--- O ---

Chương 1649: Boss Có Được Hay Không?

Muốn chứng minh Ninh Tịch dựa vào quy tắc ngầm hay dựa vào bản thân thì ít nhất cũng phải chứng minh những tài nguyên mà Ninh Tịch lấy được đều là loại có tiếng mà không có miếng.

Nhưng trên thực tế thì, từ khi Ninh Tịch ra mắt đến nay thì mỗi một quảng cáo đại hiện hay mỗi bộ phim đóng đều được hoàn thành một cách xuất sắc đến kỳ lạ.

Cuộc chiến trên mạng cũng chẳng vì thế mà ngừng lại, bọn họ bắt đầu đánh lạc hướng dư luận thành Ninh Tịch trời sinh đã phóng đảng thích cầu kết với đàn ông, nói cô có thực lực đến đâu cũng không che giấu được chuyện đạo đức của cô có vấn đề...

Bởi vì Ninh Tịch chỉ đăng một cái weibo thanh minh mà lại chậm chạp không đưa ra chứng cứ, cho nên dư luận rất nhanh bị cái ý nghĩ này áp đảo.

Đến buổi tối ngày thứ ba đối phương lại phát tán một cái clip khác.

Lần này đối tượng trong clip là một nhà đầu tư trọng yếu trong bộ phim Mẹ.

Đám người vẫn cắn chết Ninh Tịch không buông lập tức như sói đói thấy được thịt, bọn chúng điên cuồng lấy cái này ra mà tấn công. Đồng thời cũng cố ý xem nhẹ sự thật rằng phim của đạo diễn Giang thì dù có là nhà đầu tư cũng không có quyền nhúng tay vào việc chọn diễn viên.

Dù sao thì cũng chẳng ai chê chuyện hay bị làm lớn..

Nhưng mà, mọi chuyện xoay chuyển cũng bắt đầu từ cái clip này.

Tiểu Đào nhìn đoạn clip mới nhất thì đã gấp đến độ quay vòng vòng: "Anh Tịch, không sao thật chứ? Đã ba ngày rồi sao phía Boss chẳng có chút tin tức gì, chứng cứ trong tay đối phương cứ tuôn ra không ngừng... rốt cuộc là Boss được hay không vậy?"

Ninh Tịch đang nằm trên giường dùng dũa chuột đắp mặt nạ nghe thế thì đây ả ý đáp: "Cung à, lá gan của cung lớn thật đó, dám nghi ngờ Boss là không được..."

Tiểu Đào nghe vậy bị dọa sợ đến suýt tè ra quần: "Anh Tịch! Em nào dám!

Em lo lắng cho anh thôi mà, anh còn trêu em là sao! Nhớ đâu phía Boss không giải quyết thì làm sao đây?"

Không lẫn lộn được trong giới giải trí nữa cũng không quan trọng, cái đáng sợ là cả đời này Ninh Tịch có thể sẽ phải đeo cái tội danh đáng sợ này, đối với phụ nữ mà nói thì như thế khác nào hủy cả cuộc đời.

Ý đồ của đối phương quá hiểm ác, rõ ràng muốn ép Ninh Tịch vào chỗ chết!

Ninh Tịch cười khê: "Không có nhớ đâu."

Gần như là Ninh Tịch vừa dứt lời thì di động reo lên, Lục Đình Kiêu gọi tới.

"Anh yêu, anh hết bận rồi sao ~"

Nhìn anh Tịch nhà mình bình thường vừa bá đạo vừa ngẫu ấy thế mà lúc người một cái đã biến thành cô gái nhỏ đang yêu, Tiểu Đào bày tỏ nhân sinh quan của cô đã nát bét rồi.

Chẳng lẽ anh Tịch đang... nói chuyện điện thoại với Boss đại nhân sao?

Má ơi, anh Tịch gọi Boss là anh yêu kìa, sên quá đi!

Ninh Tịch vì muốn chứng minh Boss đại nhân nhà mình có năng lực cho nên mở loa ngoài ra.

Quả nhiên trong di động vang lên tiếng của Lục Đình Kiêu: "Ừ, nhớ anh không?"

Tiểu Đào: "..."

Mẹ của con ơi, con cứ tưởng chỉ có mình anh Tịch sên súa thôi...

"Dĩ nhiên là nhớ rồi nà, nhưng mà em rất nghe lời anh mà tập trung quay phim đấy! Tiến độ bên này rất nhanh, mấy ngày nữa là được về rồi!"

"Ngoan lắm."

Tiểu Đào chính tai nghe thấy giọng điệu dịu dàng khiến người ta khiếp sợ cùng cái giọng như dỗ trẻ con của Boss đại nhân: "..."

Đù, không đúng, quan trọng là hiện giờ đang là tình huống khẩn cấp, hai

người có thể nói chính sự trước được không hả?

Đúng là Hoàng đế không vội thái giám đã lo chết rồi...

"Tiểu Tịch, em chuẩn bị một chút! 8 giờ tối mai tổ chức họp báo, cụ thể thế nào anh sẽ gửi cho Lâm Chi Chi."

Tiểu Đào bị ép ăn thức ăn cho chó nửa ngày cuối cùng cũng nghe được đoạn mấu chốt, nhất thời tinh thần trở nên phấn chấn!

8 giờ tối mai tổ chức họp báo? Ý là... Boss đại nhân đã có biện pháp làm rõ chuyện này?

--- O ---

Chương 1650: Quá Ngẫu, Quá Tri Kỷ

"Được, vậy để em xin đoàn làm phim cho nghỉ một ngày."

"Không cần, họp báo được tổ chức ngay khách sạn gần chỗ em thôi, em xong việc thì qua đó lộ cái mặt là được."

"Hửm, cũng được..."

Để đám phóng viên kia chạy tới chỗ thâm sơn cùng cốc này tổ chức họp báo? Boss đại nhân cũng trâu quá đi!

Ninh Tịch cúp máy, Tiểu Đào kích động đến thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, cô sai rồi, cô không nên nghi ngờ Boss đại nhân!

"Aaaaa... anh Tịch, Boss đại nhân quá ngẫu, quá tri kỷ!"

Chuyện này anh Tịch vốn không sai thì sao phải cúi đầu, đám người chuyên đổ thêm dầu vào lửa, chỉ sợ thiên hạ không loạn kia nếu muốn lấy được tin hot thì tự bò mà đến.

...

Lục Đình Kiêu vừa mới gọi điện thông báo cho Ninh Tịch xong, phía weibo chính thức của Thịnh Thế cũng đăng một thông báo rằng 8h tối mai tại khách sạn Bốn Mùa của thành phố D sẽ mở họp báo, đến lúc đó sẽ cho tất cả mọi người đáp án về chuyện "bồi ngủ" này.

Mạng xã hội lập tức nổ tung vì tin tức này, rốt cuộc Thịnh Thế đã công khai đáp trả.

Buổi họp báo có tổ chức ở đâu cũng không thành vấn đề, tất cả cánh truyền thông được mời đều chạy như bay tới thành phố D gấp.

Ninh Tịch ngủ một giấc thật ngon tới tận sáng, rồi lại vẫn đi quay phim như mọi ngày.

Hôm nay có khá nhiều cảnh quay với các diễn viên nhí, dù sao thì trẻ con cũng không có nhiều kinh nghiệm mà đạo diễn Giang lại cực kỳ nghiêm khắc nên NG rất nhiều lần.

Chờ lúc xong xuôi đã hơn bảy giờ.

Cùng lúc đó, cửa khách sạn Bốn Mùa đã sớm bị các phóng viên lấp kín.

Mắt thấy thời gian trôi qua từng phút, đồng hồ sắp điểm 8h vậy mà phía Ninh Tịch vẫn chẳng thấy một bóng người thì các phóng viên bắt đầu xì xào bàn tán.

"Chuyện gì thế này, sao vẫn còn chưa tới? Chẳng lẽ muốn đùa bỡn chúng ta à?"

"Chắc không phải là không dám tới chứ?"

"Tôi nói cho mấy ông này, Thịnh Thế rõ ràng là vịt chết còn cứng miệng! Cái người trong clip kia chắc chắn là Ninh Tịch! Từ khi cô ta debut thì tôi đã phụ trách tin tức của cô ta rồi, phải nói là tôi hiểu cô ta cực rõ! Không nhận lầm được!"

"Thật ra thì, tôi cũng cảm thấy bất kể là phẫu thuật hay là trời sinh đã giống thì thế nào cũng sẽ có sơ hở, nhưng cái người cái clip đến cả cái nốt ruồi sau tai cũng giống như đúc thì làm gì có chuyện là người khác!"

"Đúng đó..."

...

Đám phóng viên đang bàn luận sôi nổi thì một chiếc xe màu trắng đi tới, lúc này có người nhận ra đó là xe chuyên dụng của Thịnh Thế thì ánh đèn flash loang loáng chớp lên, tất cả ống kính đều chĩa thẳng vào chiếc xe kia.

"Cạch" một tiếng, cửa xe được mở ra, sau đó một cô gái bước xuống. Cô gái này có một mái tóc dài xoăn tự nhiên, mặc một chiếc váy hở vai màu đỏ tôn lên làn da trắng như bạch ngọc, cô ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tinh xảo.

"Ninh Tịch! Cô thấy thế nào về những clip được cho là của cô đang lan truyền trên mạng?"

"Cô đăng weibo nói đó không phải là cô, đây là thật sao? Hay là cô đang nói dối?"

"Cô có bằng chứng gì để chứng minh người trong clip đó không phải là cô không?"

...

Các phóng viên giống như châu chấu vây lấy cô gái, từng người tranh nhau đặt ra câu hỏi cứ như pháo liên thanh.

Sắc mặt cô gái kia lúc này tái trắng, trên mặt lộ rõ vẻ chột dạ bộ dạng như thể chẳng khác nào đút cho đám phóng viên thêm thuốc kích thích khiến bọn họ càng thêm hưng phấn, cũng càng chắc chắn phán đoán của mình không sai...

Bước xuống từ chiếc xe còn có thêm hai vệ sĩ áo đen và giám đốc phòng quan hệ công chúng của Thịnh Thế - Lương Phi Tinh, ba người này thấy cô gái kia bị bao vây cũng chẳng thèm có phản ứng gì, cũng không có ý tiến lên ngăn cản.

--- O ---

Chương 1651: Chính Chủ Xuất Hiện

Tất nhiên, các phóng viên cũng chú ý tới việc này, nhất thời trong lòng đều hiểu, thế này là Thịnh Thế... muốn buông tha cho Ninh Tịch rồi!

"Ninh Tịch, cô phụ lòng biết bao fan hâm mộ ủng hộ và tin tưởng cô như vậy sao?"

"Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, thật quá đáng!"

"Hôm nay cô tới đây là để nói lời xin lỗi với mọi người sao?"

...

Ngay lúc các phóng viên điên cuồng vây lấy cửa khách sạn anh một câu tôi một câu, thì sau lưng bọn họ đột nhiên vang lên một giọng nói: "Làm phiền mọi người nhường đường nào."

Người lên tiếng là trợ lý Tiểu Đào của Ninh Tịch.

Nghe thấy giọng điệu quen thuộc này thì các phóng viên nghiêng đầu lại nhìn theo phản xạ mà vừa nhìn thì lập tức đồng loạt ngậy người...

Có ba người đang bước đến.

Tiểu Đào, Lâm Chi Chi mà người đứng giữa lại là...

Đó là... là Ninh Tịch sao?

Vì để quay phim thuận lợi mà cả đoàn phim trong thời gian này đều sống một cuộc sống thôn quê, kể quả khi quay xong cũng vẫn mặc áo vải thô. Chưa kể hôm nay xong việc hơi muộn lại phải tranh thủ thời gian nên Ninh Tịch vẫn mặc nguyên bộ quần áo bình thường hay mặc sau khi xong việc. Mái tóc của cô được tết gọn gàng lại sau gáy, làn da phơi nắng lâu ngày mà hơi đen đi một chút so với trước đây, nếu nhìn kỹ thì đôi tay cũng thô ráp đi không ít, trên đó chẳng chịt những vết cắt nhỏ do gặt lúa tạo ra...

Chỉ có điều, ánh mắt của cô gái này rất sáng, khí độ quanh người cũng dừng dung bình tĩnh khiến người ta phải chú ý đến đầu tiên chứ không phải là tướng mạo hay lối ăn mặc.

Ánh mắt Ninh Tịch đảo qua đám phóng viên tại hiện trường rồi lễ độ nói:

"Xin lỗi vì khiến mọi người chờ lâu, công việc hôm nay kết thúc hơi muộn."

"Tịch... anh Tịch!" Một nữ phóng viên bị lấp phía sau kích động kinh hô thành tiếng: "Mấy người mù hết rồi à? Đây mới là anh Tịch của tôi chứ!"

Ninh Tịch cũng có chút ấn tượng với nữ phóng viên kia, cô gái đó là một trong những fan hâm mộ vẫn ở tuyến đầu chiến đấu bảo vệ cô, quả nhiên lần này cũng tới.

Ninh Tịch nhìn về phía cô gái kia rồi lộ ra một nụ cười cảm kích khiến nữ phóng viên kia càng thêm kích động, không hiểu sao lúc này nữ thần chỉ mặc áo vải thô thôi mà cũng thấy cực kỳ xinh đẹp!

Dung nhan của một người thì có thể làm giả, nhưng khí chất thì không thể bắt chước trong một sớm một chiều. Ninh Tịch vừa mới xuất hiện thì bất chấp hình ảnh lúc này của Ninh Tịch khác xa với bình thường bao nhiêu thì trong nháy mắt ai cũng hiểu, cô gái trước mắt này mới đúng là Ninh Tịch!

Cho nên... người vừa trên xe bước xuống... là đồ giả?

Các phóng viên lập tức quay đầu nhìn người phụ nữ bọn họ vừa bao vây, nhất thời cái cằm cũng rớt xuống đất luôn.

Thật sự sẽ có người giống Ninh Tịch đến như vậy sao, ngũ quan rồi ngay cả nốt ruồi đen trên tai cũng giống nhau như đúc, tuyệt đối có thể lấy giả làm thật. Với điều kiện tiên quyết là người thật không xuất hiện.

Lần này, không đợi các phóng viên phục hồi tinh thần mà bao vây Ninh Tịch thì Lương Phi Tinh đã tự mình mang theo vệ sĩ che chắn cho Ninh Tịch bước vào khách sạn.

Mà cái đồ "hàng giả" kia cũng bị một người vệ sĩ khác áp giải đi vào...

Điều kiện khách sạn nơi đây không thể so sánh với ở Đế đô, hội trường tổ chức đã bị nhồi đầy ắp, ngay cả trên hành lang cũng chật đầy người. Nhưng tất cả lại không có bất kỳ lời oán thán nào mà tập chung hết tinh thần nhìn chăm chăm lên phía sân khấu.

Mọi người nhìn Ninh Tịch, rồi lại nhìn Ninh Tịch giả, đúng là nhìn không chớp mắt.

Trước giờ hiệu suất làm việc của Thịnh Thế đều rất nhanh, không chơi mấy

thứ cong cong nhiều nhiều kia, cộng thêm việc Boss đại nhân đã cố ý dặn phải giải quyết nhanh chóng để bà chủ về nghỉ ngơi nên Lương Phi Tinh chỉ mở đầu mấy câu đơn giản rồi sau đó để cho nhân viên mở máy chiếu ra.

"Cạnh" một tiếng, màn hình lớn sáng lên, hiện ra tư liệu của một trung tâm thẩm mỹ quốc tế nổi tiếng nào đó. Một chuỗi những thuật ngữ chuyên nghiệp được kéo qua, sau đó phía dưới xuất hiện hai gương mặt được đặt lên bảng so sánh.

Một là trước khi phẫu thuật, một là sau khi phẫu thuật.

Gương mặt sau khi phẫu thuật chính là Ninh Tịch, còn gương mặt trước khi phẫu thuật... lại là... Nhất tỷ cũ của Thịnh Thế - Tô Dĩ Mạt!

--- O ---

Chương 1652: Cũng Chỉ Dựa Vào Khuôn Mặt

Khi thấy rõ những nội dung mà máy chiếu đưa lên, nhất thời cả hội trường nhỏ hẹp này yên tĩnh tới độ nghe được cả tiếng kim rơi.

Mấy giây sau, đám phóng viên giật mình tỉnh lại, toàn trường trở nên xôn xao rồi gất gao nhìn chằm chằm kẻ giả mạo Ninh Tịch, những tiết thét chói tai vang lên không dứt.

"Ồi... trời ạ! Mất tôi mù mắt thôi! Kia... khuôn mặt trước khi thẩm mỹ kia có phải Tô Dĩ Mạt không vậy?"

"Trên bệnh án kia có tên kia, giấy trắng mực đen viết rõ ràng rồi đó, chính là Tô Dĩ Mạt!"

"Khoan... khoan đã! Đẻ não tôi hoạt động đã! What the fuck! Đây... Ninh Tịch giả này chính là Tô Dĩ Mạt đã qua phẫu thuật thẩm mỹ? Đây đúng là bộ phim giả tưởng tiên tiến nhất từ trước đến nay!!!"

...

Lúc đầu, Tô Dĩ Mạt mượn cái danh bà Lục mà hoành hành bá đạo trong giới giải trí. Mãi cho đến khi chính chủ xuất hiện vạch trần cô ta, đồng thời công bố rằng đã có bạn gái từ lâu rồi thì Tô Dĩ Mạt mới trở nên im hơi lặng tiếng.

Mọi người ai cũng cho rằng Tô Dĩ Mạt chọc giận Lục Đình Kiều nên bị phong sát, vì thế mà tất cả những tin tức liên quan đến cô ta đều bị im xuống.

Nhưng mà ai có thể ngờ... Tô Dĩ Mạt lại trở lại trong một cái tình huống khiến mọi người rơi cả tròng mắt thế này!

Tô Dĩ Mạt biến mất bấy lâu nay lại lác mình một cái đã phẫu thuật mặt giống Ninh Tịch y như đúc... chuyện này quả thực quá đáng sợ!

"Cô này, xin hỏi cô đúng là Tô Dĩ Mạt thật sao?"

"Người trong những clip đó thật sự là cô sao?"

"Tại sao cô lại phẫu thuật thành giống Ninh Tịch để hãm hại cô ấy?"

"Có phải vì Ninh Tịch chiếm lấy vị trí của cô, cho nên cô mới dùng cách này để trả thù cô ấy?"

...

Không cần Lương Phi Tinh nói gì thì đám phóng viên đã tự tưởng tượng ra hết đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng mà, nguyên nhân sâu xa khiến cho Tô Dĩ Mạt quyết định phẫu thuật gương mặt giống Ninh Tịch như đúc là vì Ninh Tịch chính là cô bạn gái bí ẩn của Lục Đình Kiêu, mà điều này thì cánh phóng viên lại không biết.

"Cô Tô, phiền cô lên tiếng đi!"

Đứng trước đám phóng viên điên cuồng cũng những câu hỏi sắc bén dồn dập, sắc mặt của người phụ nữ kia trắng bệch không còn một giọt máu. Thân thể cô ta bắt đầu run rẩy kịch liệt như thể bị lột sạch quần áo mà trần trụi đứng trước mặt mọi người.

Lương Phi Tinh hơi nhíu mày nhìn người đàn bà kia, ánh mắt rõ ràng có ý thúc giục cùng cảnh cáo.

Rốt cuộc, người phụ nữ kia cũng ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp tinh xảo lại lộ ra làn nữa khiến mọi người kinh hô.

Toàn trường giống như đạt thành hiệp định gì đó mà đồng thời an tĩnh lại, bọn họ nhìn chằm chằm người đàn bà kia như thể sợ bỏ lỡ mất bất kỳ một câu nói nào của cô ta. Mất công chạy cả quãng đường dài tới đây thật không uổng, tin tức này đủ để khuấy đảo toàn bộ giới giải trí.

Ninh Tịch đứng một bên cũng đưa mắt nhìn người đàn bà kia, vì sự tín nhiệm đối với Lục Đình Kiêu mà từ đầu tới cuối cô cũng chẳng hỏi nhiều. Mãi vừa rồi khi nhìn thông tin mà máy chiếu đưa lên cô mới biết người này chính là Tô Dĩ Mạt, lúc này nhìn cái người có khuôn mặt giống mình y như đúc thì tâm tình của Ninh Tịch cũng khó nói thành lời. Hiên nhiên chính cô cũng không ngờ được Tô Dĩ Mạt sẽ làm đến mức này...

Bị vô số cặp mắt nhìn chằm chằm thì Tô Dĩ Mạt không nhịn được mà quay đầu đi, nhìn thoáng về phía Ninh Tịch.

Làn da xù xì ăn mặc quê mùa, làm gì được nửa phần chói mắt khi xưa?

Con khốn kia... cũng chỉ biết dựa vào gương mặt thôi, trừ cái khuôn mặt này ra thì còn có cái quái gì, vì mấy giải thưởng mà tự hủy hoại hình tượng của mình, đúng là nực cười...

--- O ---

Chương 1653: Cẩn Ngược Một Cái

Thấy Tô Dĩ Mạt nhìn chăm chăm Ninh Tịch mà không nói lời nào, các phóng viên lại bắt đầu um sùm nghị luận thúc giục.

Lúc này, Tô Dĩ Mạt quay mặt nhìn về các phóng viên rồi lên tiếng: "Tôi là Tô Dĩ Mạt."

Tô Dĩ Mạt biết nếu bọn họ đã tìm được mình thì có chối nữa cũng vô ích.

Mặc dù các phóng viên đã biết rõ nhưng khi nghe chính miệng cô ta nói ra thì vẫn cảm thấy khiếp sợ.

"Thật... thật sự là Tô Dĩ Mạt kìa!"

"Cô ta bị điên rồi đúng không?"

"Dù cho không phải Ninh Tịch thì ắt cũng sẽ có người khác thế chỗ cô ta mà! Cô ta bắt chấp phẫu thuật thành Ninh Tịch cũng biến thái quá đi!"

"Lại còn lấy danh nghĩa của Ninh Tịch lên giường với bao nhiêu đàn ông! Trời ạ! Tam quan của tôi bị cô ta đập vỡ rồi!"

...

Ngay khi các phóng viên đã xác nhận đầu đuôi mọi việc thì đột nhiên có một phóng viên nam cao ráo đưa ra nghi vấn: "Cô ta là Tô Dĩ Mạt thì đâu có chứng minh được cái gì? Muốn phẫu thuật thành thế nào là quyền tự do của cô ấy! Nhưng như thế cũng không nói rằng người phụ nữ trong những clip kia chính là Tô Dĩ Mạt đúng không? Máy người cứ nói như thế thì tôi cũng có thể nói rằng Tô Dĩ Mạt bị Thịnh Thế mấy người kéo ra làm kẻ chết thay cho Ninh Tịch?"

Tên phóng viên đó nói thế thì các phóng viên cũng trở mắt nhìn nhau, khả năng này... cũng không phải là không thể...

"Chắc không phải Thịnh Thế tìm kẻ chết thay thật chứ?"

"Đúng vậy, hai người này quả thật quá giống nhau, rất khó phân biệt thật giả!"

...

Thấy mọi người cũng bắt đầu thay đổi chiều hướng suy nghĩ thì tên phóng viên kia đặc ý nói: "Cô Tô, có phải cô bị Thịnh Thế uy hiếp hay không?"

Tô Dĩ Mạt đảo đảo mắt, bả vai hơi co lại tỏ vẻ như đang sợ hãi, cô ta phản ứng như vậy càng khiến mọi người tin lời nói của tên phóng viên kia.

Lương Phi Tinh lạnh lùng nhìn chằm chằm gã phóng viên kia một cái rồi máy chiếu sau lưng lại đổi qua hai tấm hình khác.

Một trong hai tấm hình là cảnh cắt ra từ đoạn clip Ninh Tịch ngủ cùng với nhà đầu tư phim Mẹ được tung ra cách đây không lâu. Trong ảnh, có một chiếc điện thoại bị vứt lăn lóc trên đầu giường, trong lúc vô tình gã đàn ông đó xẹt tay qua khiến màn hình sáng lên đồng thời cũng tiết lộ ngày tháng và thời gian lúc đó.

Vì chất lượng của đoạn clip này khá cao cho nên những con số trên màn hình di động cũng hiện lên rất rõ ràng.

Tấm hình thứ hai có thể nhận ra là được cắt từ camera an ninh, nội dung trong hình là Ninh Tịch đang đứng trước cửa, một người khác đang kéo cửa ra mời cô vào nhà.

Mà người đang kéo cửa ấy lại chính là Tống Lâm.

Điểm chính là thời gian trên tấm ảnh cắt ra từ camera an ninh lại hoàn toàn trùng khớp với thời gian trên màn hình di động.

Như thế này có ý gì?

Chỉ cần người không mù thì sẽ hiểu. Chẳng lẽ Ninh Tịch biết thuật phân thân sao, nếu không thì làm thế nào mà cùng lúc lại vừa có thể xuất hiện trên giường với nhà đầu tư, lại vừa có thể đứng trước cửa nhà Tống Lâm?

"Thời điểm đó tôi có hẹn Ninh Tịch đến nhà tôi làm khách, không biết người trong đoạn video kia là ai?"

Một loạt tiếng bước chân vang lên, không biết Tống Lâm đã đến từ lúc nào, cô cùng với những nhân viên khác cùng bước về phía sân khấu.

"A! Là Tống Lâm!"

"Là cô Tống!"

Địa vị của của Tống Lâm trong giới giải trí chẳng cần nói cũng biết, không có bất cứ ai lại đi nghi ngờ lời nói của cô cả. Huống hồ đã có chứng cứ xác thực rồi, lại thêm Tống Lâm tự mình đứng ra làm chứng.

"Tôi đã bảo cái người trong clip kia chắc chắn không phải anh Tịch rồi mà! Bây giờ thì chân tướng rõ ràng rồi đấy! Đã chứng minh được anh Tịch không có mặt ở đó! Lời của cô Tống chắc không có khả năng là giả đâu nhỉ!"

--- O ---

Chương 1654: Khuôn Mặt Đẹp Đến Hoàn Hảo

Trên mặt tên phóng viên nam kia lộ ra vẻ âm trầm: "Vậy thì sao, cũng chỉ chứng minh được người trong clip đó không phải Ninh Tịch chứ đâu có thể chứng minh Tô Dĩ Mạt giá họa Ninh Tịch chứ!"

"Mày bị đần à? Chỉ cần chứng minh được người trong clip kia không phải Ninh Tịch thì khác nào chứng minh được Tô Dĩ Mạt giá họa cho Ninh Tịch!"

"Lúc đầu tôi đã nghi ngờ, nếu Ninh Tịch thật sự là loại tiểu nhân tâm cơ thâm trầm như các người nói thì lúc cô ta làm mấy chuyện này sẽ để lại sơ hở sao! Mỗi một cái clip đều bị quay lại, thậm chí còn quay chất lượng cao luôn? Nhất là mặt ý! Như thế thì khác nào tự vả mình đâu?"

"Trừ khi tự cô ta quay lại!"

"Chuẩn bị trăm phương ngàn kế lâu như vậy lại tính căn ngược lại người ta, đúng là âm hiểm! Đây, anh là phóng viên của báo nào, có phải bị Tô Dĩ Mạt mua chuộc rồi đúng không!"

...

Các phóng viên mồm năm miệng mười đem cái gã phóng viên kia chặn họng chẳng thốt lên được một chữ.

Tên phóng viên kia thấy tình hình không thể xoay chuyển nữa thì thừa dịp các phóng viên đang kích động đặt câu hỏi cho Tống Lâm thì lẳng lặng rời đi, nhưng mà vừa bước chân ra khỏi cửa đã bị hai vệ sĩ cao to không chế nhét vào xe...

...

Hộp báo kết thúc, chuyện tình lần này được chấm dứt ở đây.

Sắc mặt Tô Dĩ Mạt xám ngoét, cô ta không ngờ lại để một sơ hở to như thế.

Lương Phi Tinh nhìn bộ dạng đờ đẫn của cô ta thì nở một nụ cười lạnh khinh bỉ. Cô ta điên cuồng tung các clip liên tục, cứ cho là chứng cứ càng nhiều thì Ninh Tịch càng khó xoay người nhưng lại quên mất rằng cô ta đưa ra càng nhiều thì sơ hở cũng càng nhiều...

"Tôi... tôi muốn gặp Lục tổng! Tôi có lời muốn nói với anh ấy!!!" Tô Dĩ Mạt

đột nhiên túm lấy cánh tay của Lương Phi Tinh rồi kích động nói.

Lương Phi Tinh ghét bỏ hất tay Tô Dĩ Mạt ra, lạnh lùng nói: "Cô nghĩ rằng ngài ấy là người cô muốn là có thể gặp sao?"

Tô Dĩ Mạt vội la lên: "Tôi bị oan! Có người ép tôi! Là có người ép tôi làm như vậy! Tôi cũng không muốn hại Ninh Tịch đâu! Làm sao tôi dám đụng tới người của ngài ấy chứ!"

"Có người ép cô? Ai?" Lương Phi Tinh nghe vậy lập tức trầm giọng hỏi.

"Tôi... tôi muốn gặp Lục tổng... chuyện này tôi chỉ nói cho mình ngài ấy!" Tô Dĩ Mạt kiên quyết mở miệng.

Lương Phi Tinh nhíu mày nhìn cô ta rồi tránh qua một bên gọi cho Lục Đình Kiêu.

Một lát sau, Lương Phi Tinh quay trở lại rồi không kiên nhẫn ra lệnh: "Đi thôi!"

"Ngài ấy đồng ý gặp tôi sao?" Tô Dĩ Mạt nhất thời mừng rỡ vội vàng theo Lương Phi Tinh lên xe.

Ngồi trên xe, cô ta vội vàng móc đồ trang điểm trong túi xách ra rồi bắt đầu trang điểm tử tế lại. Kiểu trang điểm của cô ta hôm nay hoàn toàn bắt chước kiểu trang điểm của Ninh Tịch đã áp đảo toàn bộ hoa thơm cỏ lạ trong buổi lễ trao giải Kim Tông.

Từ đó, Ninh Tịch liền được phong danh hiệu "Nữ hoàng thảm đỏ".

Tô Dĩ Mạt nhìn nhìn mình trong gương rồi chậm rãi lộ ra một nụ cười mỉm đã luyện tập hàng ngàn lần, gương mặt này đúng là được ông trời ưu đãi, hoàn mỹ đến không có bất cứ một tỳ vết nào.

Nhưng hiện giờ, nó là của cô ta! Dầu cho có là Ninh Tịch hàng thật giá thật cũng kém hơn cô ta thôi!

Lương Phi Tinh vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn người đàn bà ngồi đằng sau qua kính chiếu hậu. Anh ta thấy Tô Dĩ Mạt nhìn vào gương rồi mỉm cười một cái, tuy rằng gương mặt đó cực kỳ hoàn hảo nhưng lại khiến anh ta cảm thấy buồn nôn muốn chết...

--- O ---

Chương 1655: Lấy Thân Báo Đáp

Trong một gian phòng tư nhân tại một club nào đó.

Vừa nhìn thấy người đàn ông cao quý lạnh lùng kia, trong mắt Tô Dĩ Mạt toát ra một ánh mắt khác thường: "Ngài Lục... tôi..."

"Bớt thừa lời đi, cô gặp được ông chủ rồi đó, giờ thì nói đi người đứng sau cô là ai!" Lương Phi Tinh thúc giục, anh ta rất sợ ông chủ thấy cái gương mặt giả này sẽ không vui.

"Tôi không biết chính xác người kia là ai, họ giấu thân phận khi liên lạc với tôi nhưng tôi thật sự bị ép buộc thật mà! Người kia còn uy hiếp, bắt tôi phải nghe lời nếu không sẽ giết tôi! Anh ta bắt tôi phải phẫu thuật thẩm mỹ, còn bắt tôi làm mấy chuyện kia để giá họa cho Ninh Tịch!" Tô Dĩ Mạt nhìn chăm chăm vào Lục Đình Kiêu, há mồm ngậm miệng đều nói chuyện này không phải do cô ta tự nguyện, vẻ mặt đau khổ đáng thương, bày tỏ mình cũng chỉ là người bị hại.

Lương Phi Tinh đứng một bên nhìn ả đàn bà đang khóc lóc trước mặt thì không nhìn được liếc mắt một cái, gì mà bị ép buộc chứ, dẫu cho có người đứng sau cũng chắc chắn là đồng mưu?

Rõ ràng là ả đàn bà này chỉ mong cô Ninh Tịch thân bại danh liệt, thậm chí còn muốn ỷ vào gương mặt giả này mà quyến rũ ông chủ, sợ là cô ta với kẻ kia hợp tác rất vui vẻ đi!

Lương Phi Tinh có thể nghĩ tới thì làm sao Lục Đình Kiêu có thể không nhận ra, cũng chỉ có loại bại não ngu xuẩn cỡ Tô Dĩ Mạt mới dám trợn mắt nói láo như thế thôi, thậm chí lại còn dùng ánh mắt lộ liễu đến vậy để nhìn anh nữa.

Nghe Tô Dĩ Mạt giải thích xong thì thủ hạ phía sau Lục Đình Kiêu nhanh chóng đem cô ta ném ra ngoài.

Tô Dĩ Mạt thấy vậy thì khó mà tin nổi, Lục Đình Kiêu còn chẳng nói lấy một câu với cô ta, thậm chí còn không liếc mắt nhìn cô ta lấy một lần.

"Ngài Lục... ngài Lục... những gì tôi nói đều là sự thật..."

Âm thanh của Tô Dĩ Mạt dần biến mất sau cánh cửa, Lương Phi Tinh thử đến gần mở miệng thăm dò: "Ông chủ, có cần phải dùng thủ đoạn đặc biệt ép

cô ta khai không?"

Lục Đình Kiêu: "Không cần."

Rõ ràng là Tô Dĩ Mạt không biết bất cứ một cái gì, nếu đôi phương đã dám làm thì chắc chắn sẽ không để lộ sơ hở hay đầu mối ở chỗ Tô Dĩ Mạt.

Lương Phi Tinh cũng nghĩ đến điểm này, vẻ mặt có chút ngưng trọng: "Phía Tô Dĩ Mạt cũng không điều tra được gì, còn cái tên phóng viên kia cũng nói mình nhận tiền mà làm việc! Liệu có phải là do mình Tô Dĩ Mạt tự biên tự diễn hay không, thực tế vốn chẳng có bất kỳ người nào đứng sau lưng cô ta..."

"Cậu về đi, chuyện này sẽ có người khác điều tra." Lục Đình Kiêu nói.

"Vâng tôi đã biết, tôi sẽ để tâm đến phía bà chủ thật tốt! Ông chủ, xin đừng lo lắng! Dựa vào những chuyện Tô Dĩ Mạt đã làm thì riêng việc phát tán thông tin sai lệch phỉ báng người khác cũng đủ cho cô ta ăn cơm tù 3 - 5 năm rồi! Còn gương mặt cô ta có thể khôi phục nhanh như vậy thì chắc hẳn là dùng phương pháp phẫu thuật nhanh cho nên không đến nửa năm thì sẽ bị hủy thôi..."

"Thả cô ta." Lục Đình Kiêu đột nhiên nói một câu như vậy.

Lương Phi Tinh vừa nghe liền sững sờ, hả? Thả người?

Chẳng lẽ ông chủ thấy gương mặt đó rồi mềm lòng luôn à?

Phui phui cái mồm! Ông chủ đâu phải loại người sẽ bị sắc đẹp làm cho ngu si đi chứ, mà coi như có bị ngu đi thì cũng chỉ vì sắc đẹp của bà chủ nên mới ngu thôi...

"Boss, ngài chuẩn bị... dẫn xà xuất động?"

...

Thành phố D.

Cuộc họp báo lần này là cuộc họp báo thoải mái nhất mà Ninh Tịch từng tham gia, suốt từ lúc bắt đầu đến tận khi kết thúc cô chẳng cần phải nói một câu nào.

"Chị Lâm, lần này thật cảm ơn chị!" Trên đường về Ninh Tịch không ngừng nói lời cảm ơn.

Tống Lâm nhìn khuôn mặt cảm kích của cô, làn da mặc dù không đánh phấn lại còn không được tốt vì phơi nắng lâu ngày nhưng lại có cảm giác nhìn rất đáng yêu: "Không cần cảm ơn đâu, manh mối cũng không phải do chị phát hiện ra, chị cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi mà."

"VẬY em cũng phải cảm ơn vì chuyện chị đồng ý ra mặt cho em! Kiểu gì vẫn phải cảm ơn chị mà!"

Trong giới giải trí ai cũng biết rằng nhiều một chuyện không bằng một chuyện, ai lại nguyện ý dính vào mấy vụ bê bối thời hoặc thế này. Chưa kể, người có thân phận như Tống Lâm hoàn toàn có thể không cần quan tâm chuyện này.

Từ lúc quen biết Tống Lâm đến giờ, Ninh Tịch cứ cảm thấy hình như Tống Lâm rất quan tâm đến cô, tốt tới mức khiến cô phát sợ! Nếu cô là một người đàn ông chắc chắn sẽ muốn lấy thân báo đáp cho nữ thần!

--- O ---

Chương 1656: Đôi Tượng Hẹn Hò Thần Bí Của Anh Hai

Sau khi họp báo của Thịnh Thế kết thúc, tất cả các đoạn clip có liên quan trên mạng đều bị gỡ sạch sẽ. Còn hành động điên cuồng phẫu thuật thành Ninh Tịch của Tô Dĩ Mạt đã trở thành tin tức kinh thiên động địa, trở thành đầu đề câu chuyện của tất cả mọi người. Mãi đến lúc bộ phim Mẹ đóng máy thì nhiệt độ mới hơi giảm xuống.

"Chị Lâm! Cuối cùng cũng được về Đê Đô rồi! Để tỏ lòng cảm kích em mời chị tối mai qua nhà em ăn cơm nhé!" Buổi tối trước ngày đóng máy, Ninh Tịch lập tức chạy đi hẹn Tống Lâm.

Lúc trước vì đuổi kịp tiến độ quay phim mà chưa thể cảm ơn nữ thần chu đáo cho nên về tình về lý thì chuyện thứ nhất sau khi về chính là mời Tống Lâm ăn bữa cơm.

Tống Lâm nghe vậy thì lộ vẻ tiếc nuối: "Ngày mai sao? Tối mai chị có hẹn rồi, có thể dời qua ngày khác không?"

"Tất nhiên là được, em thì ngày nào cũng được!" Tống Lâm vừa về nhất định có rất nhiều người muốn gặp, Ninh Tịch cũng không nghĩ nhiều mà lập tức đồng ý.

Sau khi về phòng, Ninh Tịch sung sướng gọi điện cho Lục Đình Kiêu.

"Anh yêu, mai em về nhà rồi!"

"Anh để Trình Phong ra sân bay đón em, buổi tối có xã giao nhưng sẽ cố gắng về sớm." Lục Đình Kiêu dịu dàng nói.

"Dạ, em biết rồi! Anh cứ làm việc của mình đi!"

...

Ngày hôm sau, trong một nhà hàng đồ Trung chỉ dành cho hội viên nào đó tại Đê Đô.

"Ôi, Nhị thiếu! Con gió nào đưa ngài tới đây thế này~?" Bà chủ nhà hàng mặc một thân sườn xám thướt tha yêu kiều nghênh đón Lục Cảnh Lễ.

"Tôi nay mời mấy đôi tác bữa cơm, chuẩn bị phòng riêng cho tôi!" Lục Cảnh Lễ hóa thân thành một người cuồng công việc.

"Ày, không khéo rồi! Tôi nay có người dùng phòng riêng của ngài mất rồi!" Bà chủ có vẻ xin lỗi nói.

"Có người? Ai thế?" Lục Cảnh Lễ cau mày.

"Lục tổng đó!" Bà chủ trả lời.

"Anh tôi? Sao có thể?" Lục Cảnh Lễ có chút ngoài ý muốn.

Chẳng phải hôm nay là ngày chị dâu về sao? Ai mà lại có mặt mũi lớn đến nỗi có thể hẹn anh Hai vào ngày hôm nay chứ? Lại còn dùng bữa ở đây nữa!

Nhà hàng này tên Vọng Giang Lâu, ở đây có một phòng riêng chuyện biệt dành cho Lục thị sử dụng, bất cứ lúc nào cần đều có thể lập tức có chỗ.

"Anh tôi hẹn ai?" Lục Cảnh Lễ tò mò.

"Cái này..." Bà chủ nghe vậy thì có chút do dự.

Lục Cảnh Lễ cau mày lại: "Có gì không thể nói cho tôi sao?"

Tất nhiên là bà chủ biết quan hệ của hai anh em nhà họ Lục tốt đến cỡ nào, nghĩ đi nghĩ lại thì quả thật chuyện này cũng không có gì cần giấu diếm nên mở miệng nói: "Lục tổng hẹn cô Tống."

"Cô Tống? Cô Tống nào?"

"Chính là người bạn gái trong truyền thuyết của Lục tổng ý!" Bà chủ tỏ vẻ "ngài không cần lừa tôi, tôi biết cả rồi."

Lục Cảnh Lễ nhướn mày: "Ai bảo bà... chị dâu của tôi họ Tống?"

Bà chủ kia sững sốt: "Ồ, chẳng lẽ bạn gái của Lục tổng không phải là Tống Lâm sao?"

Lục Cảnh Lễ câm nín: "Tống Lâm? Bà có ảo tưởng cũng vừa vừa thôi nhá!"

"A... là do tôi hiểu nhầm! Người Lục tổng hẹn tôi nay chính là cô Tống... nên tôi cứ tưởng... xin lỗi xin lỗi..." Bà chủ cười áy náy nói.

Bạn gái của Lục Đình Kiêu đến nay vẫn còn là một ẩn số, không ít người từng suy đoán cô gái đó là người của giới giải trí, mà người của giới giải trí có tư cách để một người đàn ông như Lục Đình Kiêu coi trọng thì có mấy người?

Đương nhiên, người có khả năng nhất chính là Tống Lâm, cho nên khi bà ta thấy Lục Đình Kiêu hẹn gặp mặt Tống Lâm thì cứ đinh ninh rằng cô chính là bạn gái của Lục Đình Kiêu, không ngờ lại đoán sai...

Vậy thật là kỳ quái, cô gái kia sẽ là ai?

--- O ---

Chương 1657: Điều Tôi Muốn...

Sau khi Lục Cảnh Lễ nghe được câu trả lời của bà chủ thì sờ cằm một cái: "Gì cơ? Người anh tôi hẹn tôi nay là Tống Lâm?"

Anh Hai hẹn Tống Lâm làm gì?

Gần đây bọn họ đang đấu với đám bên kia đến toát đầu, các đại cổ đông đều là đối tượng bọn họ muốn mượn sức mà Tống Lâm lại nắm trong tay 5% cổ phần của Lục thị...

Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này sao?

"Cám ơn, tôi đã biết!" Lục Cảnh Lễ không yên lòng mà nghĩ miên man, bất tri bất giác đã đi tới trước cửa phòng riêng lúc nào không hay.

Lấy trực giác nhạy bén của Lục Cảnh Lễ thì không hiểu sao anh cứ có cảm giác chuyện này không đơn giản

...

Lúc này trong phòng riêng.

"Chuyện lần trước phải cảm ơn sự giúp đỡ của Tống tiểu thư." Lục Đình Kiêu kính người đối diện một ly.

Tống Lâm nhấp một chút rồi cười nói: "Lục tổng khách khí, chuyện của Tiểu Tịch đương nhiên tôi sẽ giúp."

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì vẻ mặt hơi ngừng lại một chút.

Tống Lâm nói tiếp: "Tiểu Tịch với tôi rất có duyên, tôi thật sự thích cô ấy. Trong giới giải trí này có rất ít cô gái nào được như Tiểu Tịch, vừa thật lòng yêu thích diễn xuất lại có điều kiện và vẻ ngoài tốt như thế mà lại vẫn chịu khó chăm chỉ đi lên! Từ đầu đến cuối vẫn có thể giữ nguyên được bản tính của mình, thậm chí... là có Lục tổng ngài chống lưng cũng chưa bao giờ dùng! Thật đúng là... đáng yêu..."

Tống Lâm nói rất nhiều mà từ đầu tới cuối Lục Đình Kiêu chỉ lẳng lẳng nghe mà không cắt lời.

Quả nhiên, Tống Lâm đang nói lại đột nhiên đổi giọng: "Không biết Lục

tổng có biết chuyện này hay không, gần đây có người ra giá cao muốn mua lại 5% cổ phần trong tay tôi..."

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Có biết một chút."

So với mấy con cáo già khó lay chuyển kia thì những người thuộc phe trung lập như Tống Lâm quả thật là đối tượng mượn sức tốt nhất, đây cũng là chuyện trong dự đoán.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Lục Đình Kiêu hẹn Tống Lâm hôm nay.

Ngoài cửa phòng, Lục Cảnh Lễ nghe đến đây thì căng hết cả thần kinh.

Mẹ nó, hóa ra là vì chuyện cổ phần thật... nhưng, không hiểu sao lại vẫn có dự cảm xấu...

"Tôi vẫn còn đang phân vân xem số cổ phần này là bán hay là không bán đây?" Tống Lâm lắc lắc ly rượu vang trong tay, trong lời nói có chút sâu xa cùng sự ám chỉ rõ ràng.

"Điều kiện của cô." Lục Đình Kiêu đi thẳng vào vấn đề.

Nếu đối phương đã tìm anh thì đương nhiên chứng tỏ chuyện này vẫn còn có thể thương lượng, nói cách khác là Tống Lâm có chuyện cần nhờ vả.

Lục Cảnh Lễ đứng ngoài căn cứ móng tay mình, trời ơi, tình hình thế này thì ông đây có thể đoán được hết nội dung phía sau rồi!

Dù sao thì số lượng các cô gái muốn gả vào Lục gia có thể xếp hàng dài quấn một vòng quanh Đế Đô này rồi.

Tống Lâm muốn dùng cổ phần ép anh Hai sao?

"Ha, thật ra thì... tôi không có hứng thú với tiền, hiện giờ đóng phim cũng chỉ là cách để tôi giết thời gian thôi... nhưng mà... gần đây tôi lại phát hiện một thứ... khiến tôi... cực kỳ muốn..." Tống Lâm nói, đồng thời dùng ánh mắt sáng quắc hướng thẳng về Lục Đình Kiêu đang ngồi đối diện: "Thứ tôi muốn là..."

Bên ngoài căn phòng, Lục Cảnh Lễ nghe đến đây đã gấp đến độ đầm ngực giậm chân, xoay xoay như con kiến đang bò trên chảo nóng!

Địch mợ! Quả nhiên mà! Bị ông đây đoán trúng rồi! Tống Lâm này đúng là có ý đồ với anh Hai nhà mình đây!

Câu cuối mà Tống Lâm nói nhất định là "Thứ tôi muốn là anh"!

"Thứ tôi muốn là... Ninh Tịch!"

Lục Đình Kiêu: "..."

Thần toán tự phong Lục Cảnh Lễ: "..."

Tống Lâm vừa nói gì ý nhê? Nhất định là cách nghe lén của tiểu gia đây có vấn đề rồi!!!

--- O ---

Chương 1658: Người Hùng Thâm Lặng

Người Tổng Lâm coi trọng... không phải là anh Hai, mà là... Tiểu Tịch Tịch?

Sao... sao tình tiết lại phát triển giống như chó hoang đứt xích thể này, hoàn toàn không theo kịch bản chút nào!

Lục Cảnh Lễ ngẩn ngơ đứng trước cửa, cả người cứ như bị thiên lôi đánh thẳng vào đầu, toàn thân cháy khét.

Tiểu Tịch Tịch, cô đúng là lợi hại! Thật muốn quỳ gối trước mặt cô luôn... Anh Hai thật đáng thương quá a hu hu hu hu...

Trong phòng im lặng chừng mười giây.

"Cô ấy không phải đồ vật." Sắc mặt Lục Đình Kiêu lạnh ngắt, không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống, đây là kết quả mà anh đã nể mặt Ninh Tịch mà kiềm chế lại một chút.

"Lục tổng, anh hiểu ý tôi mà." Tổng Lâm nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Tôi hoàn toàn hiểu được tại sao anh lại chọn Tiểu Tịch! Cô ấy thật sự quá đáng yêu lại hấp dẫn, nhưng cái mà anh thích chỉ là vẻ ngoài của cô ấy thôi! Đã như thế thì hình như có người còn thích hơn cô ấy đúng không?" Rõ ràng Tổng Lâm có ý ám chỉ Tô Dĩ Mạt.

"Còn Tiểu Tịch thì cô ấy sống vì mơ ước của mình, sống vì tình yêu điện ảnh chứ không phải một sủng vật mà bất cứ ai có thể độc chiếm."

"Cô ấy không phải sủng vật, cũng không phải là đồ độc chiếm! Cô ấy là người bên tôi trọn đời."

Dường như Tổng Lâm không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy nên hơi giật mình một chút, cô nhú mày nói: "Chắc hẳn anh cũng hiểu rõ, anh không hợp với cô ấy! Cũng không cho cô ấy những cái mà cô ấy muốn được! Còn tôi, tôi có thể khiến Ninh Tịch đặt chân lên đỉnh cao giấc mơ của cô ấy..."

Lúc này đột nhiên một tiếng "rầm" vang lên, Lục Cảnh Lễ khiếp sợ quá mức mà đứng không vững ngã nhào vào phòng.

Ánh mắt của Tổng Lâm với Lục Đình Kiêu cũng nhìn ra cửa theo phản xạ tự nhiên, vẻ mặt của hai người đều có chút giống như bị táo bón.

Lục Cảnh Lễ đau khổ bò dậy, lúng túng gãi gãi đầu nói: "Ày... ờ... ừm... tôi... tôi chỉ đi ngang qua thôi... chẳng may ngã một cái... hai người tiếp tục... tiếp tục đi..." Nói xong lập tức chạy biến đi như một làn khói.

Năm giây sau, Lục Cảnh Lễ lại nơm nớp lo sợ chạy lại thò nửa cái đầu vào, anh ta ho nhẹ một cái rồi nói: "Khụ, cô Tổng này, thật ra thì cô hiểu nhầm một chuyện... mơ ước của Tiểu Tịch Tịch đúng là đứng ở đỉnh cao của giới giải trí, không sai... nhưng mà, cô ấy muốn nhanh chóng hoàn thành giấc mộng như thế... thật ra là vì... để lấy được anh tôi về..."

Lục Cảnh Lễ nói xong mới "rầm" một tiếng khép cửa lại, tui là người hùng thâm lặng!

Tổng Lâm: "..."

...

Ninh Thiên Tâm sắp đi nước ngoài nên tranh thủ tối nay Ninh Tịch không bận gì mà cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm.

"Chị Thiên Tâm, đồ ở Vọng Giang Lâu thật sự rất ngon, ra nước ngoài rồi không được ăn nhiều đồ ngon như vậy đâu! Tối nay nhất định chị phải ăn nhiều một chút đấy!" Ninh Tịch thân thiết kéo tay Ninh Thiên Tâm than thở.

Hai chị em đang khoác tay nhau tiến vào lại bất ngờ đụng phải hai người.

Lục Đình Kiêu...

Còn có nữ thần nhà mình...

Vừa nhìn thấy hai người cùng bước ra từ một phòng riêng thì Ninh Tịch có chút ngây người.

Chẳng lẽ... người mà nữ thần hẹn tối nay chính là Lục Đình Kiêu?

Người mà Lục Đình Kiêu nói xã giao chính là chị Lâm?

Ninh Tịch chớp chớp mắt mãi mới tỉnh táo lại, lập tức lên tiếng chào hỏi: "Boss đại nhân, chị Lâm, hai người cũng tới ăn cơm đó à!"

Giọng điệu Ninh Tịch rõ ràng không có vấn đề gì, nhưng rõ ràng vẻ mặt lại có chút mất tự nhiên.

Lục Đình Kiêu nhìn phản ứng của Ninh Tịch thì biết có thể cô đã hiểu làm cái gì rồi, anh hơi nhú mày, không biết phải giải thích cho tình huống bất tiện này thế nào: "Ừ, công ty có chút việc."

--- O ---

Chương 1659: Không Ai Cướp Nổi

"À à... em cũng hẹn chị Thiên Tâm ăn cơm!"

Lục Đình Kiêu đưa tay xoa đầu cô: "Anh chờ em về."

"Ừm..."

Sau khi nói xong thì hai người liền đi làm chuyện của mình.

Ninh Tịch đi được nửa đường lại không nhìn được mà quay đầu nhìn bóng lưng hai người kia.

Mặc dù Tống Lâm lớn tuổi hơn Lục Đình Kiêu một chút, nhưng chị ấy chăm sóc bản thân quá tốt cho nên nói Tống Lâm mới hai mươi mấy tuổi cũng chẳng ai nghi ngờ. Chỉ là những cô gái bình thường tuyệt đối không thể so với phong độ của Tống Lâm. Lúc này, nhìn chị ấy với Lục Đình Kiêu đứng cùng một chỗ lại có cảm giác như thể hai vị vua đứng ngang hàng nhau.

Đó chính là điều mà cô luôn theo đuổi từ trước tới nay... hy vọng có thể sánh vai với Lục Đình Kiêu...

Ninh Tịch đang nhìn thì mơ hồ nghe được hai người họ nói chuyện.

"Lục tổng, những gì tôi nói hôm nay hoàn toàn nghiêm túc, hy vọng anh có thể suy nghĩ cho kỹ."

"Không cần."

...

Sau khi vào phòng riêng Ninh Tịch vẫn có chút không yên lòng.

Ninh Thiên Tâm thấy Ninh Tịch như vậy thì có chút lo lắng: "Tiểu Tịch, em không sao chứ? Chẳng phải ngài Lục vừa nói rồi sao? Là chuyện của công ty thôi, em đừng nghĩ nhiều..."

Ninh Tịch đập thẳng đầu xuống bàn nghe "rầm" một cái: "Hu hu hu... sao lại có thể như vậy chứ!!!"

Ninh Thiên Tâm nhìn cô kích động như vậy thì lựa lời khuyên nhưng chưa kịp lên tiếng thì Ninh Tịch đã nói tiếp: "Sao nữ thần nhà em với Boss đại

nhân lại xứng đôi như vậy chứ!!!"

Ninh Thiên Tâm: "..."

Phản ứng này hoàn toàn không có trong dự liệu của Ninh Thiên Tâm...

Ninh Tịch rên rỉ than thở một hồi rồi lại kích động đến không nhịn được mà lộn mấy vòng ngay tại chỗ: "Cứ có cảm giác đầu hũ nhà mình bị cướp!"

Lúc này Ninh Thiên Tâm đã hoàn toàn câm nín, con nhóc này không lo Lục Đình Kiêu bị cướp, mà lại lo... Tống Lâm bị cướp?

Chắc có lẽ vì trong tiềm thức Ninh Tịch luôn chắc chắn rằng ai cũng không cướp được Lục Đình Kiêu...

Vốn Ninh Thiên Tâm còn có chút lo lắng chuyện Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu qua lại với nhau, nhưng theo thời gian trôi qua thì cô cũng nhận ra là Lục Đình Kiêu hoàn toàn nghiêm túc với Ninh Tịch. Điều khiến Ninh Thiên Tâm thấy rung động nhất chính là sự tin tưởng lẫn nhau giữa hai người họ.

...

Bạch Kim Đế Cung.

Lục Đình Kiêu vừa mới về đến nhà thì Lục Cảnh Lễ bám gót xông vào.

Trên ghế salon trong phòng khách, anh trai anh đang đen mặt đưa tay nhéo nhéo mi tâm.

Lục Cảnh Lễ lặng lẽ bày tỏ sự cảm thông sâu sắc, đại quân cướp vợ của anh Hai đã tiến hóa đến mức này rồi, đúng là càng ngày càng đáng sợ...

Lục Cảnh Lễ nhào tới rên rỉ nói: "Anh Hai, chuyện này cũng là do em, chỉ trách em ban đầu không điều tra rõ lai lịch của Tống Lâm! Nhưng mà cô ta giấu kỹ quá! Ai lại ngờ cô ta ăn được cả trai lẫn gái chứ!"

Nói tới đây Lục Cảnh Lễ lại cẩn thận liếc anh trai một cái, sau đó lầm bầm nói: "Phải biết... địa vị của Tống Lâm trong lòng Tiểu Tịch Tịch không phải tầm thường! Nếu cô ta không thành công ở phía anh mà ra tay trực tiếp với Tiểu Tịch Tịch thì... em e là chị dâu sẽ không cầm lòng nổi mất..."

Thấy ánh mắt chết chóc đáng sợ của anh trai nhà mình Lục Cảnh Lễ lập tức

co rúm người lại, nhưng mà vẫn gắg nói cồ thêm nốt mấy câu: "Anh, anh tin em đi mà! Dầu gì em cũng cũng lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy cho nên rất rõ, ý nghĩa của thần tượng trong lòng fan hâm mộ tuyệt đối vượt quá những gì anh có thể tưởng tượng! Đừng nói là bạn trai, đến lúc mấu chôt thì có là chồng cũng phải xếp sau thần tượng..."

Tóm lại tức là tình địch của anh Hai lần này cực kỳ trâu bò...

--- O ---

Chương 1660: Không Phải Tình Địch Của Em, Mà Là Của Tôi

Sau khi cơm nước xong, Ninh Tịch đưa Ninh Thiên Tâm về nhà rồi chạy tới Bạch Kim Đế Cung.

Trên đường đi tâm trạng Ninh Tịch có chút nặng nề, sau khi vào nhà đang định tìm bánh bao nhỏ ôm một cái để chữa thương thì sực nhớ ra nhóc vẫn đang ở nhà ông bà!

Vì thế Ninh Tịch cứ như hoa hướng dương không tìm thấy mặt trời vậy, cô ảo não cúi đầu quăng mình lên ghế salon.

Không biết là ngần người mất bao lâu thì sau lưng vang lên những tiếng bước chân loạt xoạt.

"Sao lại nằm ở đây?"

Ninh Tịch ngheo đầu qua thì thấy Lục Đình Kiêu đang mặc quần áo ngủ, hình như anh vừa mới tắm xong...

Ninh Tịch nhìn nhìn người đàn ông đẹp đến kinh thiên động địa này từ trên xuống dưới, sau đó cô phồng má tỏ vẻ mình đang cực kỳ bất mãn.

Lục Đình Kiêu đi tới ngồi cạnh cô: "Có tâm sự?"

Ninh Tịch thành thật gật đầu một cái thật mạnh: "Ừ!"

Lục Đình Kiêu: "Vì Tống Lâm?"

Ninh Tịch tiếp tục gật đầu: "Ừ!"

Lục Đình Kiêu cân nhắc chọn lời một chút, suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào.

"Hu hu hu, tự dưng nữ thần biến thành tình địch! Sau này em phải đối mặt với chị ấy như thế nào bây giờ..." Ninh Tịch vô cùng xoắn xuýt ngồi phỉ nhổ.

Hiển nhiên cô cũng giống như Lục Cảnh Lễ lúc trước, cho rằng Tống Lâm thích Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu: "..."

Vợ ơi, em nghĩ nhiều quá, Tống Lâm không phải tình địch của em, mà là của tôi.

Ninh Tịch không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Lục Đình Kiêu vì còn đang bận âm thầm đau khổ đã. Ai cũng được tại sao lại là Tống Lâm, tại sao lại là nữ thân của cô chứ, ngay cả chính Ninh Tịch cũng cảm thấy Tống Lâm gần như là hoàn hảo, cực kỳ xứng đôi với Lục Đình Kiêu...

Nhìn bộ dạng xoắn xuýt của cô, Lục Đình Kiêu không nhìn được mà thở dài, cuối cùng vẫn không nói cho Ninh Tịch biết sự thật.

Dù sao người ta cũng là thân tượng của Ninh Tịch, anh không muốn phá hỏng tình cảm đơn thuần tốt đẹp này của cô, vì thế anh nói: "Em biết là tốt, cho nên sau này tốt nhất là đừng thân thiết quá mức với Tống Lâm."

Ninh Tịch cảm thấy Lục Đình Kiêu nói rất có lý liền gật đầu một cái: "Em biết rồi!"

Dù sao thì quan hệ như thế cũng quá lúng túng.

Lục Đình Kiêu đem Ninh Tịch đang ủ rũ như quả cà héo dựa vào vai mình từng bước chỉ dẫn, dụ dỗ nói: "Bắt đầu từ hôm nay cố gắng tránh ở riêng hai người với Tống lâm, biết chưa?"

Ninh Tịch: "Dạ dạ..."

Lục Đình Kiêu lại tiếp tục dặn dò: "Không được nhận những lời hẹn sau 10 giờ tối của cô ấy."

Ninh Tịch: "Ừm..."

Lục Đình Kiêu: "Phải giữ khoảng cách, không được có bất cứ động chạm thân mật nào."

Khóe miệng Ninh Tịch hơi giật giật: "Ồ... hai cái trước thì em hiểu, cơ mà cái thứ ba thì tại sao vậy?"

Đều là chị em với nhau cả, có lúc khoác tay hay ôm một cái cũng bình thường mà?

"Để tránh có va chạm cùng mâu thuẫn." Lục Đình Kiêu giải thích bừa.

Ninh Tịch gãi gãi đầu: "À..."

Sao cô cứ có cảm giác ba yêu cầu này đặt cạnh nhau nó cứ kỳ quái thế nào ấy nhỉ?

Thôi kệ, mặc xác nó.

Ninh Tịch rúc vào lòng Lục Đình Kiêu, ánh mắt long lanh chứa đầy khát vọng: "Anh yêu ơi..."

"Ừ?"

"Em nhớ bánh bao nhỏ!"

"Mai em có phải làm việc không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Mắt Ninh Tịch lập tức sáng rực: "Không có, mai em nghỉ cả ngày! Trừ việc đưa chị Thiên Tâm ra sân bay thì không còn việc gì khác!"

"Được rồi, mai anh đón Tiểu Bảo về."

"Ừ ừ!" Vừa nghe thấy sắp được gặp bảo bối Tiểu Bảo thì mọi phiền não lập tức bị Ninh Tịch quăng ra sau gáy.

--- O ---

Chương 1661: Thật Đáng Yêu

Trong phòng riêng tại một quán bar nào đó của Đé Đô.

Người phụ nữ lấy một bản hợp đồng từ trong túi ra đặt lên bàn rồi tự châm cho mình một điếu thuốc, rit một hơi.

Ánh mắt Đường Dạ dừng trên bản hợp đồng kia chừng một giây rồi vươn tay cầm lấy.

Anh ta hơi lật xem một chút thì lại ngoài ý muốn phát hiện chữ ký trong bản hợp đồng chuyển nhượng hợp cổ phần là tên người phụ nữ kia: Tống Lâm.

Vân Thâm cầm ly rượu vang trong tay ngả người dựa vào ghế salon đằng sau, khước mắt liếc về cái chữ ký kia rồi chẹp miệng một cái: "Sao? Cô Tống thay đổi chủ ý?"

Tống Lâm từ từ nhả ra một hơi khói mờ: "Vân tổng đã ra giá thì tôi làm gì có lý do mà cự tuyệt đúng không?"

Vân Thâm như cười như không nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện, tất nhiên anh ta không tin chỉ vì lý do này mà Tống Lâm đồng ý bán cổ phần cho mình, nếu cô ta thật sự động tâm với cái giá này thì đã không kéo dài như vậy.

"Không ngờ... cô Tống đây cũng thấy hứng thú với cái ghế bà Lục?" Lời của Vân Thâm coi như là khá lộ liễu.

Ý bóng gió là Tống Lâm muốn dùng 5% cổ phần này để đổi lấy vị trí cạnh Lục Đình Kiêu nhưng đáng tiếc là lại thất bại.

Tống Lâm hơi nhướn mày, sâu xa nói: "Quả thật là có thứ khiến tôi hứng thú, cơ mà đó không phải là Lục Đình Kiêu."

"Hừm?"

Không biết Tống Lâm nghĩ tới cái gì mà hai mắt đột nhiên cháy lên một ngọn lửa nóng bỏng: "Không biết Vân tổng có biết cô nhóc bên cạnh Lục Đình Kiêu hay không?"

Vân Thâm hơi ngừng động tác đưa ly rượu trong tay: "Ninh Tịch? Có nghe, làm sao?"

Tống Lâm chống tay nghiêng đầu khẽ cười một tiếng: "Thật đáng yêu."

Khóe miệng Vân Thâm giật một cái: "..."

Ngay cả Đường Dạ cũng hơi đen mặt: "..."

Hiển nhiên là hai người này cũng không ngờ câu trả lời sẽ là cái dạng này...

Tống Lâm thấy vậy nhường mày nói: "Chắc Vân tổng cũng không phải là loại người cổ hủ đâu nhỉ?"

Sắc mặt Vân Thâm hơi đen, đương nhiên anh chẳng có chút hứng thú gì với xu hướng giới tính của Tống Lâm, cũng chẳng thấy chuyện này có gì kỳ lạ cơ mà đối tượng Tống Lâm coi trọng...

Quả thật, Vân Thâm không nghĩ tới lý do khiến Tống Lâm đứng cùng chiến tuyến với anh lại bất ngờ như vậy.

Xem ra, lúc trước Tống Lâm muốn dùng 5% cổ phần này đổi lấy Ninh Tịch, nhưng cuối cùng lại bị Lục Đình Kiêu cự tuyệt cho nên mới tìm tới anh.

Một mặt là vì Lục Đình Kiêu từ chối, còn mặt khác chỉ sợ là Tống Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định...

Lục gia đã lục tục muốn làm đám hỏi cứu vãn tình thế, áp lực từ phía Lục thị càng lớn thì chuyện này càng bị giục gấp. Đến lúc đó thì Lục Đình Kiêu sẽ phải cưới người đàn bà khác rồi tự nhiên Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch sẽ chia tay...

Nghĩ nghĩ một lúc, Vân Thâm chìa tay ra: "Vậy thì cô Tống, hợp tác vui vẻ!"

Địch của địch đương nhiên là bạn.

Còn có một câu rất hay... bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

"Hợp tác vui vẻ!"

Vân Thâm đang định nói thêm về vài chi tiết liên quan đến hợp đồng thì di động đột nhiên reo lên.

"Alo?"

"Lão Đại, cứu được Hắc Long rồi!"

"Cứu được?" Vân Thâm nghe thế thì lộ rõ vẻ ngoài ý muốn: "Được, tôi về ngay lập tức."

Nhận điện thoại xong, Vân Thâm xin lỗi người đang ngồi đối diện: "Xin lỗi, tôi có chút chuyện gấp phải về xử lý trước, hôm khác sẽ nói chuyện với cô Tổng."

"Vân tổng cứ tự nhiên!"

...

Biệt thự ngoại ô.

Vân Thâm cùng Đường Dạ vội vã chạy về tới nơi.

"Chuyện này là sao? Ai làm?" Vân Thâm trầm giọng hỏi.

Ngay cả Phong Tiêu Tiêu cũng không cứu được Hắc Long ra thì ai có thể cứu gã?

Vân Thâm đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, bởi lấy sự hiểu biết của anh về Lục Đình Kiêu thì bọn họ tuyệt đối không có bất cứ cơ hội nào có thể cứu người ra.

--- O ---

Chương 1662: Người Âm Thâm Giúp Đỡ Trong Bóng Tối

Tên thủ hạ vội vã trả lời: "Lúc tối, tôi đang đi tuần thì đột nhiên phát hiện trước cửa có người, cẩn thận quan sát một chút thì phát hiện là Hắc Long..."

Vân Thâm híp hai tròng mắt lại: "Ý mày là... tự xưng Hắc Long xuất hiện trước cửa?"

"Vâng ạ!"

"Có người nào của chúng ta ra tay không?"

Gã thủ hạ cau mày trầm ngâm nói: "Lúc đầu tôi cũng cho là người của chúng ta, nhưng điều tra lại thì sau khi ngài hạ lệnh bọn họ cũng đều buông tha chuyện này! Chắc không có ai dám tự tiện hành động mới đúng! Lão Đại, ngài nói xem có phải Hắc Long tự mình trốn được không?"

Vân Thâm liếc tên đàn em một cái: "Hừ, tự trốn được? Mày trốn thử cho tao nhìn coi?"

"..." Tên đàn em sợ run, lập tức ngâm miệng.

Đến ngay cả Phong Tiêu Tiêu còn không tiếp cận được chỗ giam Hắc Long để cứu người, thậm chí còn suýt nữa nộp cả mạng mình luôn. Mà giờ Hắc Long đã bị chính đến mức gần hấp hối thì sao có thể tự mình trốn ra được.

"Người đâu?" Vân Thâm hỏi.

"Ồ trên lầu ạ, vẫn còn đang hôn mê."

"Tỉnh thì lập tức báo tao."

"Vâng!"

Vân Thâm nghiêng đầu nhìn về phía Đường Dạ vẫn đang im lặng suốt này giờ, liền bước tới gần quàng tay lên bả vai Đường Dạ: "A Dạ, nghĩ gì thế?"

Đường Dạ phục hồi tinh thần lại như có điều suy nghĩ nói: "Chỉ là tôi cảm thấy chuyện này hết sức kỳ quặc! Hắc Long không thể nào tự mình trốn ra nhưng cũng không phải là do người của chúng ta ra tay cứu, này là thế

nào..."

"Có người ngầm giúp chúng ta?" Tất nhiên Vân Thâm cũng nghĩ tới điểm này.

Đường Dạ nhìn về phía tên thủ hạ phát hiện ra Hắc Long: "Lập tức phái người đi điều tra xem, phía Lục Đình Kiêu hiện giờ có phản ứng gì."

"Vâng!"

Rất nhanh người bên kia đã truyền đến tin tức.

"Lão Đại, anh Dạ! Bọn em đã dò ra rồi, tối nay bên phía Lục Đình Kiêu bị một kẻ không rõ thân phận đột ngột xông vào cướp đi Hắc Long! Hơn nữa còn không để lại bất cứ dấu vết gì, ngay cả bên Lục Đình Kiêu cũng không biết chuyện này do ai làm! Chắc là bọn họ cho rằng là người của chúng ta ra tay!" Tên thủ hạ vội vã báo cáo.

"Đột ngột xông vào?" Vân Thâm nghe thế thì hơi dài giọng.

Đường Dạ cũng biến sắc, chỗ giam Hắc Long là một nơi bẫy rập trùng trùng điệp điệp, nơi đó chẳng những cần thân thủ tốt mà cũng cần phải có kinh nghiệm cùng kiến thức về các loại bẫy rập cực kỳ phong phú...

Người có thể đạt được cả hai điều kiện này...

Đường Dạ trầm giọng nói: "Có thể khẳng định được rằng có người đang âm thầm giúp chúng ta! Mà thân phận của người này có hai khả năng, một là thực lực của người này còn trên cả Phong Tiêu Tiêu! Hai là bên Lục Đình Kiêu có nội gián nên mới có thể thuận lợi xông vào cứu người."

Vân Thâm sờ cằm một cái: "Ồ, thật là càng ngày càng thú vị..."

"Đại ca, Hắc Long tỉnh rồi!" Lúc này có người vội vàng chạy tới báo cáo.

Trong một gian phòng trên lầu.

Gã đàn ông nằm trên giường thấy Đường Dạ cùng Vân Thâm thì giãy giụa muốn đứng dậy: "Lão Đại, anh Dạ..."

Đường Dạ đưa tay đè đầu vai gã lại: "Đừng động, nằm im đi! Chỉ có chút chuyện muốn hỏi cậu thôi, người cứu cậu tối nay là ai?"

Hắc Long nghe vậy thì sửng sốt: "Chẳng lẽ không phải mọi người phải người tới cứu tôi sao?"

"Bạn không thấy người cứu mình?" Đường Dạ cau mày.

Hắc Long cố nhớ lại: "Tôi nhớ lúc đây tôi đang ngủ, sau đó hình như có người tới gần nhưng tôi còn chưa kịp nhìn xem kẻ đó là ai thì đột ngột mất ý thức! Lúc tỉnh lại thì đã ở đây rồi..."

--- O ---

Chương 1663: Thằng Nào Dám Đạp Tên Tuổi Của Bà

Đường Dạ với Vân Thâm nghe vậy thì liếc nhìn nhau một cái, không lên tiếng.

Kiều Dịch sau khi nghe tin cũng chạy tới rất nhanh.

"Chuyện này là sao?"

Đường Dạ đem mọi chuyện kể đơn giản lại cho Kiều Dịch một chút.

Ánh mắt Kiều Dịch trở nên sắc lạnh như dao băng nhìn Hắc Long đang nằm trên giường.

Hắc Long cố chống đau đớn mà mọi vâng nói: "Lão Đại, chú Kiều! Mọi người yên tâm đi, tôi không hé răng nói một chữ nào cả! Bọn họ muốn moi ra đường dây buôn bán ngấm từ miệng tôi... may mà tối nay tôi được cứu ra... nếu không... tôi sợ... tôi sợ là tôi không chịu được mất..."

Cũng chẳng thể trách tại sao bọn họ lại lo lắng khẩn trương khi Hắc Long rơi vào tay Lục Đình Kiều như vậy. Gần đây thế cục đã rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, chỉ cần bắt cần một chút thôi là mọi chuyện đều đổ sông đổ bể. Nếu đường dây ngấm bị lộ ra ánh sáng thì tất cả các giao dịch ngấm khác cũng bị đình trệ, tôn thất phải nói là cực lớn. Nếu cứ mạo hiểm tiếp tục thì hậu quả chính là bị đám Mèo Đen* kia bắt tại chỗ...

*Mèo Đen: Cảnh sát ngấm

Hắc Long đang nói thì Phong Tiêu Tiêu xông vào như một cơn gió, cô xắn tay áo hét lên: "Mẹ nó! Ai đây hả! Thằng nào dám đạp tên tuổi của bà? Tiểu Hắc! Ai cứu cậu ra?"

"Chị Tiêu, lúc ấy tôi hôn mê nên cũng không biết..." Hắc Long cười khổ, nhưng không quên lập tức trấn an người nào đó đang xù lông vì bị cướp tên tuổi: "Đối phương có thể là nội gián được cài vào Lục thị..."

Kiều Dịch đen mặt nhìn Phong Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu, bắt đầu từ bây giờ con không được nhúng tay vào chuyện này nữa! Trong vòng một tháng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ cấp S của con!"

Sống lưng Phong Tiêu Tiêu cứng đờ, đưa đám lĩnh mệnh: "Vâng, thưa sư

phụ!"

Đù, bắt cô phải giải quyết con mèo kia trong vòng một tháng thì thà bảo cô chết đi còn hơn!

...

Sáng sớm hôm sau tại Lục Trạch.

"Cậu nói cái gì?" Lục Sùng Sơn nghe cấp dưới báo cáo xong thì đứng phắt dậy, cực kỳ tức giận.

Nhan Như Ý ngồi một bên cũng lo lắng ra mặt: "Cậu nói Tống Lâm đã bán tất cả số cổ phần của cô ta... cho phía bên kia?"

"Đúng vậy, tôi đã kiểm tra qua rồi, tin này là chính xác."

"Đình Kiêu có biết không?" Lục Sùng Sơn trầm giọng nói.

"Lục tổng đã biết ạ."

"Được rồi, cậu đi xuống đi!" Lục Sùng Sơn không nhìn được xua xua tay.

Sau khi cấp dưới rời đi, sự tức giận của Lục Sùng Sơn không nén được nữa mà lập tức bùng phát: "Tống Lâm, những năm nay Lục thị có bạc đãi cô ta chút nào không, thế mà lúc này cô ta lại phản bội ngay được... đúng là đồ con hát vô tình! Cậu này nói chẳng sai chút nào!"

Nhan Như Ý nhăn chặt đôi mày: "Tôi cứ nghĩ Tống Lâm này làm người không tệ... không ngờ..."

"Tiểu Bảo đâu? Thằng bé dậy chưa? Không thể trì hoãn được nữa!" Lục Sùng Sơn vội vàng giục.

Lúc đầu khi biết được Tiểu Bảo đồng ý xem xét mấy danh viện kia, đồng thời trong khoảng thời gian này cũng rất ngoan ngoãn ở lại Lục Trạch mà nghiêm túc chọn lựa thì Lục Sùng Sơn rất vui vẻ.

Nhưng mà thời gian trôi qua, ông ta lại phát hiện cậu cháu này rất nghiêm túc và nghiêm túc quá mức. Chỉ là sơ tuyn thôi mà tốn thời gian lâu như vậy, thậm chí tới tận giờ còn chưa tổ chức được buổi nói chuyện nào.

Tình hình bây giờ quá khẩn cấp, thật sự không thể chờ tiếp được nữa!

"Ông nội, bà nội!" Lúc này một bánh bao nhỏ mềm mịn đi từ trên lầu xuống.

--- O ---

Chương 1664: Cháu Trai Mềm Mềm Đáng Yêu

Hôm nay bánh bao nhỏ ăn mặc cực kỳ đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, cái giọng trẻ con líu lo gọi "ông nội", "bà nội" quả thực khiến người ta nhũn hết cả lòng, khiến bọn họ cảm thấy cho dù có phải hái sao trời cho nhóc cũng không hề do dự.

"Ôi Tiểu Bảo, đến cạnh ông nội nào!" Lục Sùng Sơn vừa rồi còn tức giận bưng bưng, nhưng vừa thấy cháu trai bảo bối liền vui vẻ ra mặt.

"Ông nội bé ~" Bé con nhiệt tình giơ hai cái tay ngấn ngón chạy tới ông nội.

Lục Sùng Sơn vui vẻ đến không biết làm gì cho đúng, ông vội vàng ôm Tiểu Bảo vào lòng: "Được được được, ông nội bế cháu!"

"Ông nội, lát nữa ba muốn đón Tiểu Bảo về nhà! Lâu lắm rồi Tiểu Bảo không ở cùng ba rồi! Nhưng mà ông nội yên tâm nhé, Tiểu Bảo sẽ về sớm với ông nội thôi, ông nội đừng nhớ Tiểu Bảo quá nha!" Tiểu Bảo cứ như ông cụ non mà dỗ ngon dỗ ngọt ông nội mình.

Lục Sùng Sơn bị dỗ đến cực kỳ sung sướng: "Được được được, Tiểu Bảo nhà chúng ta vừa ngoan lại vừa hiếu thuận!"

Nhan Như Ý ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, vừa lúc này là ai cuống cuống lên thế hả? Kết quả vừa thấy Tiểu Bảo đã đem chuyện kia quẳng hết ra sau gáy...

Lúc này Lục Sùng Sơn mới phản ứng được, ông ta có chút lúng túng ho nhẹ một tiếng rồi nhìn cháu nội bảo bối: "Tiểu Bảo này, cái danh sách lúc trước cháu đã chọn xong chưa? Nhất định trong tháng này phải xong đấy!"

Cặp mắt Tiểu Bảo chuyển chuyển, nhóc biết đã thời gian kéo dài tới bây giờ đã là cực hạn chỉ có thể tiến hành bước kế tiếp. Vì thế nhóc dứt khoát gạt đầu một cái: "Được ạ ông nội, Tiểu Bảo nhất định sẽ chọn xong sớm, mấy ngày nữa nhất định sẽ xong thôi!"

Lục Sùng Sơn nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

Haizzz, quả nhiên vẫn là cháu nội bảo bối là ngoan nhất, tri kỷ nhất mà!

Tiểu Bảo chạy lạch bạch đến cạnh bà nội rồi kéo kéo tay bà nội, nhóc con nghiêm túc nói: "Bà nội, bà thích mẫu con dâu thế nào? Tiểu Bảo giúp bà nội

chọn một người con dâu khéo léo hiểu chuyện y như Tiểu Bảo mới được! Người ấy phải cùng Tiểu Bảo chăm sóc, hiếu thuận với bà nội!"

Nhan Như Ý nghe Tiểu Bảo nói vậy thì cảm động đến rối tinh rối mù: "Tiểu Bảo ngoan quá, cảm ơn cháu trai ngoan của bà..."

Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn đang sung sướng nói chuyện với cháu trai thì khéo mắt Lục Sùng Sơn liếc thấy bóng dáng con trai mình đứng ở cửa, sắc mặt cũng trầm xuống ngay tức khắc.

Lục Sùng Sơn: "Đến rồi đây à."

Lục Đình Kiêu liếc nhìn con trai nhà mình đang đỡ hai ông bà già đến sung sướng: "Vâng, con tới đón Tiểu Bảo."

Sắc mặt Lục Sùng Sơn càng đen thùi, sao ông ta có thể không biết Lục Đình Kiêu đến đón Tiểu Bảo là để đi gặp người đàn bà kia, chẳng qua là ông ta không muốn chọc điếm này ra khiến Tiểu Bảo mất hứng mà thôi.

"Chuyện của Tống Lâm đã biết chưa?" Lục Sùng Sơn trầm giọng hỏi.

"Đã biết." Khuôn mặt tê liệt không cảm xúc của Lục Đình Kiêu càng khiến Lục Sùng Sơn có cảm giác đâm vào gối bông. Ông ta không muốn nói những lời không hay để rồi cãi vã trước mặt Tiểu Bảo nên cũng chỉ đành thôi: "Đi đi, đi đường cẩn thận một chút!"

"Tạm biệt ông nội, tạm biệt bà nội!"

"Ừ, tạm biệt Tiểu Bảo!"

"Đi đường cẩn thận!"

...

Sau khi bước lên xe, Tiểu Bảo lập tức đổi từ trạng thái cháu trai ngoan hiền về bộ dạng cao quý lạnh lùng.

"Mẹ đâu?"

"Ở chỗ đi Thiên Tâm của con, lát nữa chúng ta cùng qua sân bay tiễn đi ấy." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Ừm." Bánh bao nhỏ gật đầu một cái rồi không nói gì nữa, nhóc chỉ vùi đầu bấm máy điện thoại không biết đang làm cái gì.

--- O ---

Chương 1665: Cũng Không Phải Là Tình Yêu

Mạc gia.

Mạc Lăng Thiên đang ngủ thì đột nhiên bị một tràng tiếng chuông điện thoại đánh thức, anh ta tức giận bắt máy: "Thằng nào? Mới sáng sớm... đã muốn chết rồi hả?"

"Mẹ nó! Mạc Lăng Thiên, hôm nay là ngày ông đây kết hôn đấy, chú đã nói sẽ đi đón dâu với anh em cơ mà? Nhìn xem giờ là mấy giờ rồi hả?" Bên kia di động vang lên tiếng đàn ông đang nổi giận đùng đùng.

Sắc mặt Mạc Lăng Thiên hơi đổi, mơ màng lắm bầm: "Đón dâu?"

"Đệch mẹ! Đừng nói với tôi là quên thật đó chứ? Tôi nói chú này, Mạc Lăng Thiên, chú gần đây bị làm sao thế? Cả ngày tâm trí không yên, tụ họp không đến, hoạt động tập thể cũng không tham gia! Bây giờ ngay cả chuyện lớn như chuyện ông đây kết hôn cũng quên là thế nào!"

"Ồn chết đi được, nói nhảm ít thôi, tôi tới ngay đây! Tắt máy nhá!" Mạc Lăng Thiên cúp máy, phiền muộn mà vò vò mái tóc rối tung rối bù rồi nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt mũi, sau đó phóng như bay xuống lầu.

Trong phòng khách, Mạc Kiến Chương cùng Khang Thục Huệ đang ăn sáng.

Mạc Lăng Thiên tiện tay cầm một lát bánh mì: "Ba mẹ, con không ăn sáng, có việc gấp cần đi trước!"

Khang Thục Huệ cau mày gọi lại: "Dù gì cũng ăn mấy miếng rồi đi, mới sáng sớm thế đã vội vã đi đâu?"

"Hạo Tử cưới!" Mạc Lăng Thiên thuận miệng nói.

"À... đúng rồi... hôm nay là ngày cưới của thằng nhóc nhà họ Trác..." Khang Thục Huệ giật mình nghĩ tới, sắc mặt có hơi hoảng hốt mà lắm bầm, một lúc lâu sau mới hoàn hồn: "Vậy con mau đi đi, đừng tới trễ!"

"Dạ." Mạc Lăng Thiên buồn bực bước vội ra cửa, vừa tới cửa thì sắc mặt của anh ta trầm hẳn xuống.

Nếu là trước đây thì đừng nói bạn bè của anh kết hôn, mà chỉ cần chúng nó có bạn gái thôi thì anh đã bị ba mẹ nói ba ngày ba đêm giục tìm bạn gái kết

hôn rồi.

Nhưng mà, từ sau khi chuyện kia xảy ra, hai người họ chưa một lần yêu cầu anh phải tìm bạn gái hay giục giã kết hôn...

Từ sau 20 tuổi, chưa bao giờ lỗi tai của anh lại nhẹ nhõm, yên tĩnh như vậy...

Yên tĩnh như thế... thật là chẳng quen chút nào...

Trong đầu anh vẫn thi thoảng vang lên giọng người con gái ấy đang nỉ non... Lăng Thiên, đây là... chuyện cuối cùng em làm vì anh...

Anh biết mình nợ cô gái ấy quá nhiều nhưng đó là sự tự trách cùng áy náy chứ không phải tình yêu.

Mặc Lăng Thiên vượt mặt, dùng sức xua đi những suy nghĩ bừa bộn trong đầu, rồi nổ máy lái xe.

...

Sân bay Đế Đô.

Ninh Tịch dùng sức ôm chặt lấy cô gái trước mặt: "Chị Thiên Tâm! Em không muốn xa chị đâu!"

"Chị sẽ thường xuyên liên lạc với em mà."

"Chị nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, nếu có chuyện gì cần nhất định phải nói cho em!"

"Được mà!"

"Còn có thuốc mà Annie đưa chị cũng phải nhớ uống tiếp đó, trị an của nước ngoài không bằng trong nước, chị nhất định phải cẩn thận, buổi tối không được ra ngoài một mình, còn có, còn có..."

Thấy Ninh Tịch nói mãi không xong thì bên cạnh vang lên một giọng nói vô cùng bất đắc dĩ: "Làm ơn đi, có tôi ở cạnh rồi mà cô còn phải lo lắng như vậy sao? Tôi đảm bảo có thể thu xếp mọi chuyện ổn thỏa cho Thiên Tâm, xin cô cứ yên tâm đi ha!"

Ninh Tịch ôm Thiên Tâm, có chút cảnh giác trợn mắt nhìn Tàn Mộc Phong

một cái: "Tôi không yên tâm nhất là anh thì có!"

Tầm Mộc Phong tỏ vẻ mình vô tội rồi quay sang phía Lục Đình Kiêu xin giúp đỡ.

Lục Đình Kiêu túm lấy vai Ninh Tịch vỗ vỗ mấy cái trấn an: "Được rồi, ngoan, sắp trở gờ rồi! Mộc Phong cũng khá quen bên kia, đến lúc đó anh sẽ đề trợ lý chi nhánh bên ấy đi đón họ, sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Được rồi..." Ninh Tịch lúc này mới có chút yên lòng buông Ninh Thiên Tâm ra: "Chị Thiên Tâm, hẹn gặp lại! Tiểu Bảo tới đây nào, nói tạm biệt với dì con đi!"

--- O ---

Chương 1666: Thiên Hạ Không Có Bữa Tiệc Nào Không Tàn

Tiểu Bảo ngoan ngoãn đi tới ngược đầu lên nói: "Dì, đây là quà Tiểu Bảo chuẩn bị cho dì!"

Nhóc con vô cùng hiểu chuyện đưa tới một phần quà chia tay, đây là một bức vẽ Ninh Thiên Tâm dựa trên tám ảnh mà mẹ gửi cho nhóc, bức tranh còn được đóng khung đầy đủ.

Ngoại trừ mẹ thì rất ít khi Tiểu Bảo vẽ một người nào khác, có thể thấy ấn tượng của nhóc về người dì này là rất thích.

Ninh Thiên Tâm yêu thích nhận lấy, vẻ mặt dịu dàng nhìn bé con trước mặt rồi ngồi xổm xuống ôm lấy nhóc: "Cám ơn, cám ơn Tiểu Bảo! Dì rất thích!"

Thân thể bé con mềm mềm thơm thơm còn mang theo mùi sữa thơm phức khiến hóc mắt cô hơi chua chua, Ninh Thiên Tâm vội vàng buông nhóc ra: "Tiểu Tịch, chị đi đây, tụi em mau về đi thôi!"

"Vâng, chị bảo trọng!"

...

Sau khi tiễn Ninh Thiên Tâm đi, tâm tình Ninh Tịch có chút mất mát.

Bánh bao nhỏ thấy mẹ không vui thì lập tức nghiêm túc an ủi: "Mẹ đừng buồn, trên đời không có bữa tiệc nào mà không tàn cả! Hơn nữa Tiểu Bảo tin rằng dì sẽ có khởi đầu tốt đẹp hơn!"

Ninh Tịch nhìn nhìn con trai bảo bối rồi nở nụ cười: "Ừ, Tiểu Bảo nhà ta nói đúng!"

Tần Mộc Phong nói là qua Mỹ công tác nên thuận đường có thể đi cùng Ninh Thiên Tâm, trên đường cũng có thể chăm sóc một hai.

Anh ta đã sớm thẳng thắn với Ninh Tịch là mình có cảm tình đối với Ninh Thiên Tâm, cho nên Ninh Tịch biết rõ ý đồ của Tần Mộc Phong, chẳng qua là không biết hai người này có thể thành được hay không?

Nếu như có thể thì Tần Mộc Phong quả là một đối tượng rất tốt.

Đằng xa, tiếng động cơ máy bay gầm lên rồi phóng vút lên bầu trời, càng ngày càng xa tới tận lúc không còn thấy bóng dáng...

Ninh Tịch thu hồi tầm mắt rồi gửi một dòng tâm trạng lên wechat: "Thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không tàn! Điền tâm yêu quý của em, em tin rằng chị sẽ có một khởi đầu mới tốt đẹp hơn!"

...

Khu biệt thự đất tiền nào đó tại Đê đô.

Một hôn lễ hoành tráng náo nhiệt đang được diễn ra, một đám người cười cười nói nói khiến bầu không khí cực kỳ vui vẻ.

"Không cho vào, không cho vào! Phong bì đâu hả?"

"Phòng bì tới đây!"

"Không được, không được! Không đủ! Phải làm 100 cái hít đất trước!"

"Hớ, mấy người chơi xấu thế! Tại sao lại chia ra thành 10 người mỗi người 10 cái chứ hả!"

...

Mặc Lăng Thiên làm phụ rể đi theo đám người thực hiện mấy hành động cùi bắp do nhà gái đưa ra, giằng co hơn nửa ngày cuối cùng cũng giúp người anh em thuận lợi vào cửa.

Trác Hạo Nhiên cũng là một thành viên trong đám ăn chơi của bọn họ, thường ngày hăng tiết gà lên là quậy quên trời đất với bọn họ luôn, nhưng lúc này nhìn thấy vợ mình thì cười rất ngu, vụng về giúp cô dâu đi giày...

Mặc Lăng Thiên nghiêng người dựa vào vách tường lẳng lẳng nhìn hình ảnh trước mắt, rõ ràng cảnh tượng náo nhiệt đến vậy mà trong lòng anh lại vắng lặng một cách khó hiểu.

Điện thoại di động thỉnh thoảng vang lên tiếng "đình đình đình", anh tiện tay mở wechat lướt lướt thấy mấy thông báo bạn bè gửi lời chúc đến Trác Hạo Nhiên thì liền thuận tay bấm vài cái like.

Đang kéo kéo thì sắc mặt của anh đột nhiên cứng đờ...

Nữ ma đầu: Thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không tàn! Điềm tâm yêu quý của em, em tin rằng chị sẽ có một khởi đầu mới tốt đẹp hơn!

Nữ ma đầu là tên mà gã đặt cho Ninh Tịch trong wechat.

Điềm tâm...?

Thấy hai chữ này cùng với những lời kia thì không hiểu sao Mạc Lăng Thiên cảm thấy căng thẳng, anh ta vội vàng mở bức ảnh đính kèm ra.

Tám hình đính kèm là một bức tranh tinh xảo, một bức tranh với những gam màu ấn tượng khắc họa một người, căn cứ vào những đặc điểm thì có thể nhận ra ngay người trong tranh chính là Ninh Thiên Tâm...

--- O ---

Chương 1667: Giúp Đỡ Vô Điều Kiện

Mạc Lăng Thiên lặp đi lặp lại câu nói trên màn hình kia và nhìn đi nhìn lại bức tranh.

Bức tranh này vừa nhìn cũng biết là bút tích của Tiểu Bảo, người trong tranh cũng đúng là Thiên Tâm.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn... là có ý gì?

Lúc này anh ta mới chú ý tới địa điểm Ninh Tịch đăng bức hình này là ở sân bay Đế Đô.

Nhìn thấy địa chỉ này ngón tay Mạc Lăng Thiên khẽ run lên, trước khi đầu óc phản ứng được thì cả người anh ta đã nhanh chóng xông ra ngoài.

"Này? Mạc Lăng Thiên! Cậu đi đâu thế?"

"Tên này đi đâu vậy chứ?"

"Không biết!"

Tất cả mọi âm thanh đều biến mất sau lưng, Mạc Lăng Thiên cố gắng chạy nhanh nhất hết sức có thể lao xuống lầu lấy xe.

Lúc ngồi vào ghế lái chuẩn bị khởi động xe thì khước mắt gã lại liếc cái tin kia một cái, sắc mặt lập tức ngưng lại đồng thời mọi động tác cũng dừng lại.

Cái tin này Ninh Tịch đăng lên từ một tiếng trước...

Như vậy... chỉ sợ là cô ấy đã rời đi từ sớm rồi...

Mà kể cả giờ cô còn chưa đi thì hiện tại cũng đang là giờ cao điểm, từ đây đến sân bay phải mất ít nhất là hai tiếng nữa, bất kể thế nào cũng không đuổi kịp.

Trong nháy mắt, Mạc Lăng Thiên có cảm giác mình ngã xuống từ đỉnh núi cao chót vót, sự chói với choáng voảng bao phủ lấy anh ta.

Không biết đã qua biết bao lâu, anh ta vẫn nắm chặt cái điện thoại gục đầu xuống tay lái không nhúc nhích.

Chỗ trái tim anh ta như bị khoét rỗng khiến gió lạnh gào thét thổi qua.

Dường như tới bây giờ anh ta mới nhận ra một sự thật rằng, cô gái luôn đứng sau lưng anh ta mà chỉ cần anh ta quay lại là có thể thấy đã hoàn toàn rời khỏi cuộc đời của mình...

....

Sau khi trở về từ sân bay.

Ninh Tịch vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về chuyện của Ninh Thiên Tâm: "Anh yêu này, em hỏi anh nhé, Tần Mộc Phong là người thế nào? Có đáng tin không?"

"Nhân phẩm không tệ, đời sống cá nhân đơn giản, hoàn cảnh gia đình tốt và tư tưởng cha mẹ rất bao dung hiện đại."

Lục Đình Kiêu nói mấy câu đơn giản đã bao hàm tất cả những thông tin mà Ninh Tịch mong muốn.

Vẻ mặt Ninh Tịch có chút hòa hoãn lại: "Haizz, hy vọng anh ta cố gắng chút! Không biết kỹ năng tán gái của anh ta thế nào nhưng dù gì cũng là một nhà tâm lý học, chắc không đến nỗi nào đâu! Nếu không được thì anh bảo anh ta cứ đến hỏi em, em dạy cho! Dù sao cũng không phải là tên cặn bã và thật lòng đối tốt với chị Thiên Tâm thì em sẵn sàng giúp anh ta vô điều kiện!"

Lục Đình Kiêu dờ khóc dờ cười nhìn Ninh Tịch: "Loại chuyện này không vội được, vẫn phải chờ chị của em thông suốt đã."

"Em biết..." Ninh Tịch thở dài.

Cũng không thể trách tại sao Ninh Tịch lại lo lắng đến vậy, lấy sự hiểu biết của cô đối với Ninh Thiên Tâm thì chị ấy chính là kiểu người không muốn làm phiền người khác. Người càng đối xử tốt với chị ấy thì chị ấy lại càng không muốn làm phiền, Ninh Tịch chỉ sợ chị ấy sẽ thật sự lựa chọn sống một thân một mình cả đời...

Vật vả lăm mới có cơ hội gặp mặt Bánh bao nhỏ một chút, Ninh Tịch cố gắng xóc lại tinh thần: "Con yêu, hôm nay muốn đi chơi chỗ nào?"

"Mẹ, chúng ta có thể đến công viên trò chơi được không?"

"Tất nhiên là được rồi!"

Ở phương diện này thì bánh bao nhỏ cũng giống những đứa trẻ khác y như đúc, vừa rảnh rỗi sẽ muốn Ninh Tịch đưa nhóc tới những chỗ mà trẻ con hay chơi, thậm chí còn đòi đến KFC một lần. Lý do là vì nhóc thấy những đứa bé khác rất thích đi đến đó nên muốn thử xem.

Bánh bao nhỏ dần dần hòa nhập vào cuộc sống, trở nên giống những đứa bé bình thường khác nên Ninh Tịch dĩ nhiên là vui vẻ rồi.

Một nhà ba người cả ngày rong chơi khắp nơi, sau đó vô cùng thỏa mãn sung sướng mà đi về nhà.

"Mẹ, chúng ta lên sân thượng ngắm sao có được không?" Sau khi về đến nhà, bánh bao nhỏ đột nhiên ngược cái đầu bé xíu lên rồi giương đôi mắt lấp lánh ra xin xỏ.

--- O ---

Chương 1668: Gió Xuân Mười Dặm Cũng Không Bằng Mẹ

Ninh Tịch cười khẽ xoa xoa đầu nhóc: "Được nha!"

Nói xong thì dắt Bánh bao nhỏ lên sân thượng, Lục Đình Kiêu đi theo sau lưng, dường như có điều suy nghĩ mà nhìn nhìn con trai một cái.

Đến sân thượng, Ninh Tịch ngửa cổ nhìn bầu trời trông không thì không tìm được chút tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, ở Đế Đô không thấy được nhiều sao... Lần sau có cơ hội mẹ đưa con tới rừng đào xem nhé!"

Bánh bao nhỏ thỏa mãn nhìn mẹ mình: "Không sao đâu mẹ, chúng ta có thể ngắm thứ khác!"

Ninh Tịch nghe vậy thì không hiểu ra sao chớp chớp mắt: "Cái khác? Ngắm cái gì khác?"

Bánh bao nhỏ mím môi rồi chỉ chỉ chân trời: "Cái này..."

Ninh Tịch nhìn theo hướng ngón tay của Bánh bao nhỏ, sau đó trước mắt đột nhiên lóe lên một cái, một ánh lửa bốc thẳng lên trời rồi nổ "ầm" một tiếng giữa không trung, pháo hoa tung ra lấp la lấp lánh biến thành mấy chữ...

Cùng lúc đó.

Lục Cảnh Lễ đang nằm trên sân thượng uống rượu một mình và Giang Mục Dĩ đang chơi game trong phòng đều nghe thấy tiếng động này.

Sau đó thì nhìn thấy pháo hoa lấp lánh trên bầu trời hợp thành ba chữ: I love you.

Giang Mục Dĩ nhìn ba chữ to đùng vô cùng bắt mắt kia thì sắc mặt đen như đáy nồi, tay run một cái khiến nhân vật trong trò chơi chết thảm.

"Đệch!" Lục Cảnh Lễ lăn một cái bò dậy rồi siết lấy thành lan can ngửa đầu lên trời rống: "Mẹ nó! Còn là người hay không hả! Hai vợ chồng ân ái thì thôi đi! Nhưng có thể để đứa em trai này yên ổn được mấy ngày không hả, trái tim người ta đang đau đớn lắm có biết không..."

Lục Cảnh Lễ đang thao thao bất tuyệt phỉ nhổ thì lại vang lên một tiếng "ầm"

nữa, trên trời lại hiện lên hai chữ: "Mama".

I love you, Mama?

"Ồ..." Lục Cảnh Lễ hóa đá đứng đó.

Anh ta cứ ngỡ anh Hai nhà mình chơi trò lãng mạng, cuối cùng lại là Tiểu Bảo sao?

"Lợi... lợi hại, đúng là bánh bao nhà ta..."

Thằng nhóc này tuyệt thật, mới bao tuổi chứ hả? Lớn lên rồi còn thế nào nữa đây!

Giang Mục Dĩ nhìn hai dòng chữ mờ mờ "I love you, mama" và "Mười dặm gió xuân không bằng mẹ" trên không trung ngoài cửa sổ thì mặt đàn ra như chó, hóa ra anh ta thua trong tay một đứa con nít?

Công thần lợi hại như thần thể này, thật muốn quỳ lạy...

So sánh với Giang Mục Dĩ cùng Lục Cảnh Lễ, thì người có tâm tình phức tạp nhất hẳn là... Đại ma vương nào đó.

Lúc sáng, Lục Đình Kiêu có phát hiện thằng nhóc này đang âm thầm chuẩn bị cái gì đó, không ngờ lại là thứ này...

Con trai, con có biết là mình đang cướp việc của ba không?

Có điều, nhóc con cũng nhắc nhở anh chút chuyện, thời gian qua lại ngày càng dài thì Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch ngày càng ăn ý. Phương thức hai người ở chung cũng dần biến thành một cặp "vợ chồng già", cộng thêm việc Lục Đình Kiêu thật sự không giỏi về chuyện tạo chút cảm xúc lãng mạn.

Tuy nhóc con không được di truyền kỹ năng tế nhị này của anh nhưng lại được Ninh Tịch truyền cho khá nhiều tế bào lãng mạn...

"Oa... đây là..." Ninh Tịch lúc này vẫn còn chưa hoàn hồn lại, trên mặt vẫn toát ra vẻ sung sướng vui mừng.

Mặc dù kỹ năng tán gái đã thuộc mức thượng thừa, cũng thuộc đủ loại bài nhưng lúc này Ninh Tịch vẫn kích động y như một cô bé.

"Tiểu Bảo, con chuẩn bị những thứ này cho mẹ sao?"

Tiểu Bảo xấu hổ gật đầu một cái, trong mắt có không ít vẻ mong đợi: "Mẹ, trong sách có nói con gái rất thích những gì lãng mạn! Mẹ có thích không?"

Ninh Tịch đáp lại bánh bao nhỏ bằng một trận hôn mãnh liệt: "Thích! Quá thích!"

--- O ---

Chương 1669: Em Yêu Anh

"Đình", "Đình", di động của Ninh Tịch báo có hai tin nhắn đến.

[Ô yêu vương: Mẹ nó, ông đây dọn nhà! Tạm biệt!!!]

[Hoàng từ cá chép: Gâu!]

"Phụt..." Ninh Tịch bật cười ra tiếng.

Sau khi ngắm pháo hoa xong, Ninh Tịch cùng Lục Đình Kiêu đưa Tiểu Bảo về Lục trạch rồi mới quay trở lại Bạch Kim Đế Cung...

Lục Đình Kiêu đột nhiên móc ra một cái hộp nhung màu đen vuông vức rồi đưa cho Ninh Tịch.

Cô thấy thế liền chớp chớp mắt: "Cái gì đây?"

"Quà." Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch đưa tay nhận lấy, nghi ngờ nói: "Cũng chẳng phải ngày lễ gì sao lại tặng quà cho em?"

"Cần phải có lý do à?" Lục Đình Kiêu nhướn mày tỏ vẻ mình là tổng tài bá đạo - "Tôi tặng em quà còn cần lý do sao".

Ninh Tịch cười khẽ một tiếng rồi mở hộp ra, suýt nữa thì mù luôn cả mắt chó: "Ồi trời ơi!"

Món quà mà Lục Đình Kiêu tặng cô là một sợi dây chuyền kim cương, dường như là mẫu mới nhất của TFN tên là "Bầu trời đầy sao".

Quả nhiên vật đúng như tên, chói đến đau cả mắt...

"Ồi..." Ninh Tịch nhìn sợi dây chuyền kim cương lấp la lấp lánh kia, vẻ mặt có chút khó mà hình dung.

"Sao vậy?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Anh yêu, anh... thích kim cương?" Sở thích giống y người nào đó thật sự khiến Ninh Tịch có chút khiếp sợ!

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì không nhanh không chậm nói: "Anh không thích kim cương, chỉ thích khi nó được đeo trên người em thôi."

"!!!" Ninh Tịch lập tức bị một mũi tên tình yêu bắn trúng trái tim kêu cái "phập".

Anh yêu nhà mình tuyệt quá đi mất! Chỉ một câu thôi mà đem gỗ mục góa thành gỗ thần!

Ninh Tịch vui vẻ bước tới hôn lên má Lục Đình Kiêu một cái: "Cám ơn anh, mau giúp em đeo lên đi!"

"Ừ." Lục Đình Kiêu nhắc sợi dây lên rồi cẩn thận đeo lên cổ của cô.

"Có đẹp không?"

Đồ trang sức của Ninh Tịch phần lớn là các loại ngọc rất ít khi đeo kim cương, bởi vì cô chỉ cần nhìn thấy kim cương là đã muốn ói. Nhưng lúc này, Ninh Tịch lại cảm thấy sợi dây chuyền này cực kỳ đẹp, khó trách tại sao phụ nữ lại đều thích kim cương!

"Ừ." Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng ôm lấy hông của cô, trong giọng nói ẩn chứa một cơn sóng ngầm mãnh liệt: "Tiểu Tịch, cho anh thêm chút thời gian! Tin tưởng anh, anh sẽ giải quyết hết thảy mọi chuyện! Xem chừng mấy ngày nữa buổi tiệc trà kia sẽ được tổ chức, nhưng mà Tiểu Bảo sẽ cố gắng kéo dài hết mức có thể chờ đến khi anh giải quyết xong mọi chuyện."

Lục Đình Kiêu dùng giọng điệu chắc chắn để an ủi.

"Ừ, em tin anh mà!"

Ninh Tịch nói thế nhưng vẻ mặt lại có chút phức tạp, cô không biết Lục Đình Kiêu tính làm gì tiếp theo, hay là làm đến mức nào, hơn nữa bên kia cũng chẳng hề dễ đối phó, nhớ đâu...

Chưa kể, người kia thật sự có ơn cứu mạng với cô, nếu quả thực đến mức liên quan đến tính mạng thì Ninh Tịch sợ rằng mình không có biện pháp không quan tâm nữa...

Dường như Lục Đình Kiêu nhìn thấu sự lo lắng của cô nên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô nói: "Gia quy của Lục gia có ghi, không cho phép anh em chém giết lẫn nhau."

Nghe thế trong lòng Ninh Tịch có chút xúc động.

Cô hiểu ý của anh là gì khi nói thế, ý của anh là nếu quả thật đến mức độ kia thì bất kể đối phương có làm gì anh cũng không đuổi tận giết tuyệt.

Không chỉ bởi vì gia quy của Lục gia, sợ rằng... cũng có phần là vì cô... vì sợ làm khó cô...

"Đình Kiên, cảm ơn anh..."

"Hừm?" Lục Đình Kiên nghe vậy thì hơi nhíu mày: "Em có chắc muốn nói câu này với anh không?"

Ninh Tịch cười khẽ rồi hôn lên môi Lục Đình Kiên một cái: "Được rồi, phải là... em yêu anh!"

--- O ---

Chương 1670: Nhân Loại Ngu Xuân

Ninh Tịch thừa dịp được nghỉ sau khi đóng máy mà mỗi ngày đều chuyên tâm chuẩn bị bữa trưa dinh dưỡng cho anh yêu cùng bảo bối mang đến trường. Khoảng thời gian này Bánh bao cực khổ quá rồi, rõ ràng là chuyện của người lớn lại cứ bắt một đứa bé như nhóc phải tốn sức giải quyết.

Hy vọng mọi chuyện có thể kết thúc sớm một chút...

Đảo mắt một cái đã ba ngày trôi qua.

Dưới sự tổng động viên của toàn bộ Lục thị, "Tiệc trà danh viện" cuối cùng cũng được cử hành.

Vì để nhanh tiếp đón các thiên kim danh viện mà toàn bộ vườn riêng của Lục gi đều bị lật lên sửa lại một lần. Căn nhà mang phong cách cổ xưa giờ lại càng lộ ra vẻ tinh xảo, trước cửa xếp đầy các loại xe đất tiên, những tiểu thư danh viện kỳ công ăn diện, Yến sấu Hoàn phi* đủ loại hình khiến người ta hoa cả mắt.

*Yến sấu Hoàn phi: Yến là Triệu Phi Yến, Hoàn là Dương Ngọc Hoàn, Triệu Phi Yến gầy, Dương Ngọc Hoàn béo. Câu này nhằm ám chỉ người đẹp các thể loại bất kể là gầy hay béo.

Sự kiện trọng đại thế này sao Lục Cảnh Lễ có thể vắng mặt không tới bát quái, à không, là tới canh chừng...

Lúc này, nhìn cảnh tượng quá mức khoa trương trước mặt thì da gà của Lục Cảnh Lễ cũng dựng đứng hết lên.

Ồ, may mà có anh Hai đứng mũi chịu sào, nếu không e rằng mấy thứ đáng sợ này phải đổ hết lên đầu mình mất thôi.

"Cảnh Lễ, ngó ra đó làm cái gì thế? Còn không nhanh đến trường đón Tiểu Bảo đi!"

"Dạ!"

"Còn nữa, đừng có mà tưởng việc này không liên quan đến con, hôm nay cũng phải mau nhìn xem có cô gái nào con thích hay không!"

"Mẹ, mẹ nói cái quái gì thế? Gió lớn quá, con không nghe thấy gì cả!!!" Lục

Cảnh Lễ khoa trương kéo dài giọng rồi co giò chạy biến như một làn khói.

Sau lưng, Nhan Như Ý bắt đắc dĩ mà trợn mắt nhìn con trai mình một cái.

Thôi kệ vậy, xong đũa này rồi sẽ tính đến đũa kia, chuyện quan trọng bây giờ là phải giải quyết chuyện của Lục Đình Kiêu đã.

"Bác Lục, sao không thấy Tiểu Bảo đâu?" Có cô gái khôn ngoan chút đã tới làm quen.

"Tiểu Bảo còn đang ở trường học, Cảnh Lễ vừa mới đi đón! Mọi người chờ chút nhé, cứ đến trong sân uống trà đã!"

"Vậy sao? Không có chuyện gì đâu bác, việc học tập là quan trọng nhất mà!"

...

Rất nhanh, Tiểu Bảo được Lục Cảnh Lễ đưa về.

Mặc dù hôm nay chẳng phải lần đầu tiên mấy thiên kim danh viện này được thấy Tiểu Bảo, nhưng hiện tại nhìn bé con bất kể là khuôn mặt hay thần thái cũng giống Lục Đình Kiêu y xì đúc thì thấy đáng yêu chết đi được.

Mặc dù biết Lục Đình Kiêu có một đứa con riêng, gả vào phải làm mẹ ghẻ nhưng nhìn bé con đáng yêu thế này sao mà ghét bỏ cho được.

"Tiểu thái tử đáng yêu quá!"

"Nếu tôi có một đứa con trai đáng yêu như thế, tôi nằm mơ cũng cười tỉnh mất!"

"Nghe nói thật ra Tiểu thái tử rất dễ ở chung đó..."

...

Lục Cảnh Lễ đứng một bên nhìn đám con gái bị bề ngoài đáng yêu của Tiểu Bảo lừa gạt thì giật giật khóe miệng nói: "Chậc chậc, nhân loại ngu xuẩn! Chờ lát nữa xem bọn cô có khóc không..."

Hiệu suất của bánh bao nhỏ rất cao, vừa về đã ôm chồng tài liệu thật dày rồi nói với ông bà: "Ông bà nội, bắt đầu được rồi."

"Vừa về chẳng bao lâu mà, cháu không cần nghỉ một lúc sao?" Lục Sùng Sơn có chút đau lòng nói.

"Không cần đâu ạ! Tiểu Bảo không mệt, làm chính sự quan trọng hơn." Bánh bao nhỏ nghiêm túc nói.

Lục Sùng Sơn thỏa mãn gật đầu một cái: "Được, nghe Tiểu Bảo, vậy bắt đầu đi! Quy tắc thì cứ dựa theo những gì chúng ta bàn trước đây sao?"

Tiểu Bảo gật đầu: "Vâng, là Tiểu Bảo ra đề, mà đề lại tùy thuộc vào từng người! Tiểu Bảo sẽ căn cứ vào tình huống mà đưa ra đề bài, trả lời được thì vào vòng kế tiếp."

"Được!" Lục Sùng Sơn vội vàng kêu quản gia đến, để ông ta đi thông báo cho mọi người chuẩn bị để bắt đầu.

--- O ---

Chương 1671: Nhân Vật Lợi Hại?

Ngoài sân, những danh viện đang uống trà nói chuyện đều được phát cho những tấm bảng in số. Gọi tới số của ai thì người đó bước vào.

Quản gia uyển chuyển giải thích là mọi người cầm bảng số này rồi lát nữa sẽ chơi chút trò chơi nhỏ.

Rút được số nào, mà số này phải làm gì thì lúc đó mọi người mới biết.

"Tôi lo quá! Không biết Lục gia muốn thi kiểu nhỉ!"

"Nhà tôi tận dụng tất cả thủ đoạn để nghe ngóng xem đề thi là cái gì, cuối cùng lại chẳng nghe được cái gì, chỉ biết là Tiểu thái tử ra đề, còn đề là cái gì lại chẳng hề hay biết!"

"Thừa lời, Tiểu thái tử là thiên tài đấy! Suy nghĩ của cậu ấy đương nhiên phải khác với người thường rồi! Ra đề chắc khó lắm đây! Lúc đi học thành tích của tôi không tốt lắm, mấy ngày gần đây đều đang học bù đây nè."

"Học bù thì có ích gì? Tiểu thái tử cầm kỳ thi họa đều giỏi, trên thông thiên văn dưới tường địa lý! Ai mà biết Tiểu thái tử sẽ ra đề gì chứ, phạm vi quá lớn..."

...

Mấy thiên kim danh viện này từ nhỏ đã được chú trọng dạy dỗ làm sao để nắm giữ tình cảm, một ít hoa lá cảnh đẹp mà không thực dụng lắm. Nếu Tiểu thái tử mà bắt bọn họ làm mấy cái kiểu toán lý hóa thì quả thật bọn họ bó tay, hơn nữa mấy cái này cũng không phải học ngày một ngày hai là xong.

Trì Oánh Oánh nghe những nghị luận kia thì giễu cợt "hừ" lạnh một tiếng: "Đến lúc này mới nhớ đi ôm chân phật hủ, không sợ muộn quá rồi sao?"

Trì Oánh Oánh luôn luôn phách lối như vậy nên khiến mọi người có chút sợ cô ta. Bọn họ thấy cô ta giễu cợt như vậy thì dù trong lòng có bất mãn vẫn chỉ có thể nhịn mà âm thầm phỉ nhổ. Nhưng mà quả thật là Trì Oánh Oánh tốt nghiệp đại học Harvard, được công nhận là tài nữ hàng thật giá thật, cái khoản này bọn họ muốn không thừa nhận cũng không được.

"Phách lối gì chứ, mặc dù so với chúng ta thì phần thắng của cô ta tương đối

lớn! Nhưng đừng quên còn có Quan gia nữa đấy!"

"Quan gia người ta có quan hệ với Lục Sùng Viễn đó, lại còn có quan hệ thân thích với Lục gia nữa kìa! Chỉ sợ là quyết định xong hết rồi ý chứ, còn chúng ra chỉ là làm màu cho có thôi!"

"Ai nói không đúng nào! Chỉ có điều... dẫu cho chỉ có một tia hy vọng cũng muốn thử một chút..."

Dù gì đấy cũng là vị trí mà tất cả mọi cô gái đều mơ ước...

"Số 1, Xin mời Trì tiểu thư!" Quan gia bắt đầu đọc số, nhất thời mọi người đều khẩn trương đến không dám lên tiếng.

Không sai, người thứ nhất chính là Trì Oánh Oánh.

Chính vì vậy mà bọn họ càng khẩn trương hơn, nhờ đâu Trì Oánh Oánh biểu hiện quá tốt thì bọn họ liền chẳng có bất cứ hy vọng nào, cũng ủng hộ công bọn họ chuẩn bị bao lâu nay...

Trong nhà.

Tiểu Bảo ngồi trên ghế salon, Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý cũng ngồi đối diện.

Lục Cảnh Lễ tuy rất sợ Nhan Như Ý lại giục mình xem xét mấy cô gái này, nhưng cũng rất tò mò xem bánh bao tính làm thế nào xử lý đám danh viện kia, sau một hồi xoắn xuýt thì lòng hiếu kỳ thắng thế, anh dứt khoát ở lại!

Hơn nữa lát nữa còn phải "truyền hình trực tiếp" cho Tiểu Tịch Tịch xem nữa nha...

Thấy Trì Oánh Oánh bước vào thì Lục Cảnh Lễ hơi sững sốt một chút, chộ ôi, nhân vật thứ nhất lại là nhân vật lợi hại này sao?

"Chào chị!" Thấy người tới, Tiểu Bảo ngọt miệng lên tiếng chào hỏi.

Trì Oánh Oánh thấy Tiểu Bảo khôn khéo chào hỏi thì thần kinh đang căng ra cũng buông lỏng không ít: "Xin chào Tiểu Bảo, chị họ Trì, lúc trước đã gặp em trong bữa tiệc!"

"Vâng, em nhớ chị là chị của Trì Soái!"

"Đúng rồi!" Trì Oánh Oánh nhất thời vui mừng. Chuyện thằng mập nhà mình đắc tội Tiểu Bảo đã khiến cô ta nổi trận lôi đình, nhưng không ngờ hai đứa nhóc này không đánh không quen, quan hệ hiện giờ cũng không tệ lắm.

"Chị Trì, vậy em bắt đầu ra đề nhé!"

"Ừm." Trì Oánh Oánh dựng thẳng sống lưng theo bản năng.

--- O ---

Chương 1672: Cục Cung Đáng Yêu Phá Trời

Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý cùng Lục Cảnh Lễ ngồi một bên cũng khẩn trương nhìn sang Tiểu Bảo.

Sau đó chỉ thấy Tiểu Bảo chớp chớp con mắt rồi nói: "Chị có biết hát không?"

Trì Oánh Oánh sửng sốt: "Biết."

Tiểu Bảo vui vẻ nói: "Tốt quá, chị có thể hát cho em nghe bài "chú ếch con nhảy múa" không? Em thích bài đó lắm, buổi tối mỗi ngày đều phải nghe trước khi đi ngủ, nếu không thì em không ngủ được ~"

Trì Oánh Oánh nhất thời sửng sờ: "Ồ..."

Ếch con nhảy múa...?

Là cái quái gì vậy?

Không đúng... quan trọng là Tiểu thái tử chẳng phải là thần đồng nhí sao? Tại sao đề bài lại là hát nhạc thiếu nhi?

Nhưng bảo cô ta nói không đúng ở điểm nào thì đúng là chẳng nói được một chữ. Người ta chính là một đứa bé còn đang học mẫu giáo đó nha, buổi tối nghe chút nhạc thiếu nhi mới ngủ được rồi hy vọng mẹ tương lai có thể hát cho mình nghe chẳng phải là chuyện bình thường sao.

Ngay cả Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn cũng vô cùng bất ngờ khi thấy Tiểu Bảo lại ra đề như vậy. Nhưng nghĩ lại thì bọn họ chỉ cảm thấy đau đớn trong lòng, có hiểu chuyện thế nào thì bé con vẫn chỉ là một đứa bé thôi!

Bọn họ biết Tiểu Bảo ra đề không sai!

"Chị Trì không biết hát sao?" Tiểu Bảo lộ vẻ thất vọng.

Trì Oánh Oánh lúng túng nói: "Xin lỗi, chị quả thật không biết bài hát này..."

Vì thế Tiểu Bảo lại có chút mong đợi nói: "Vậy chị Trì có thể hát những bài thiếu nhi khác không?"

Xem chừng bé con này rất thích cô ta nên cho một cơ hội thứ hai.

Sắc mặt Trì Oánh Oánh càng không dễ nhìn: "Cái này... cũng không... chị không giỏi hát mấy cái này..."

Từ nhỏ đến lớn cô ta đều được giáo dục thành một tinh anh, làm gì có chuyện biết mấy bài nhạc thiếu nhi này. Kể cả coi như là biết mấy câu cũng chỉ sợ hát lên thì mọi chuyện sẽ càng tệ hơn.

Cô ta làm sao biết Tiểu thái tử sẽ ra đề như vậy, đúng là chẳng có chút chuẩn bị nào!

Vì thế tài nữ có hy vọng nhất lại cứ thế thua bởi một ca khúc thiếu nhi "chú ếch con nhảy múa".

Lục Cảnh Lễ nhớ tới lúc lần đầu tiên anh nghe thấy Ninh Tịch hát bài chú ếch con này cho Tiểu Bảo thì trong lòng có chút cảm khái.

Đầu tiên cảm khái là vì bánh bao nhỏ nhà mình lại thích nghe mấy kiểu nhạc thiếu nhi ngây thơ thế này, sau đó lại cảm khái vì Tiểu Tịch Tịch thế mà biết hát nhạc thiếu nhi...

Lục Cảnh Lễ vừa nghĩ vừa đem anh Hai với Tiểu Tịch Tịch kéo vào một nhóm chat rồi gửi một tin: Người thứ nhất, Trì Oánh Oánh! Tiểu Bảo ra đề: Hát bài "chú ếch con nhảy múa" ~ hỏi hai người có đáng sợ hay không!

Rất nhanh nhóm chat có câu trả lời

[Lục Đình Kiêu:...]

Ninh Tịch: [Anh mới đáng sợ! Cục cưng của tôi đáng yêu phá trời!]

Đối với việc Trì Oánh Oánh bị loại thì hai ông bà họ Lục không có bất cứ dị nghị gì, trái lại còn vội vàng đi dỗ bảo bồi Tiểu Bảo.

"Tiểu Bảo đừng buồn, phía sau còn nhiều chị lắm! Chắc chắn sẽ có người Tiểu Bảo thích mà!"

"Đúng đúng đúng, Tiểu Bảo à, chúng ta tiếp tục nào!"

...

Lúc này, đám thiên kim bên ngoài thấy Trì Oánh Oánh đen mặt bước ra thì trong lòng lạnh lẽo.

"Sao sắc mặt Trì Oánh Oánh tệ thế? Bị loại hả?"

"Mặt đen như cái đáy nồi thế thì bị loại chắc rồi!"

"Toi rồi, ngay cả Trì Oánh Oánh cũng bị loại nữa kìa! Rốt cuộc đề bài khó cỡ nào chứ!"

...

"Số 2, xin mời Tổng tiểu thư!"

Thiên kim tiểu thư thứ hai đi vào, Tiểu Bảo vẫn khéo léo lên tiếng chào hỏi sau đó ra đề: "Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng 10 phút chị có thể khiến em mở miệng nói chuyện thì chị sẽ qua!"

--- O ---

Chương 1673: Tiểu Bảo Đáng Thương

Đại tiểu thư của Tổng gia - Tổng Ngữ Yên nghe được đề bài xong thì nhất thời không phản ứng kịp.

Trong 10 phút khiến Tiểu thái tử mở miệng nói chuyện?

Cùng lắm chỉ để bé mở miệng nói chuyện thôi mà, coi như chỉ cần "a" một cái cũng xong, thế này có dễ quá không...

"Chị, bắt đầu rồi." Bánh bao nhỏ lễ phép nhắc nhở, sau đó liền duy trì tư thế ấy lẳng lẳng ngồi trên ghế salon.

Ngay khi Tổng Ngữ Yên nghĩ mọi chuyện thật dễ dàng thì cảm giác trên người bé con ngồi trên ghế lập tức thay đổi.

Rõ ràng vừa nãy còn là bé con hoạt bát đáng yêu, ấy thế mà lúc này cứ như có một cái lồng vô hình ngăn cách nhóc với toàn bộ thế giới bên ngoài, hoàn toàn ở trong một thế giới khác bọn họ.

Tổng Ngữ Yên thấy vậy thì không hiểu sao trong lòng phát hoảng một chút, mấy chuyện vừa nghĩ ra để chọc cho bé con cười đều bị ánh mắt đen nhánh lạnh lùng kia chặn lại.

Lục Cảnh Lễ ngồi một bên híp mắt lại thầm than, bánh bao nhà ta đúng là hết lòng đó nha...

Mồ hôi lạnh trên trán Tổng Ngữ Yên ứa ra, cô ta xoắn xuýt nửa ngày rồi thử thăm dò nói: "Tiểu Bảo... nhà chị có mở một hãng chocolate, có rất nhiều loại chocolate ngon, lần sau chị đưa em đến đó chơi được không?"

Phản ứng của Bánh bao nhỏ dường như hoàn toàn không nghe thấy cô ta nói cái gì, chính xác mà nói thì nhóc hoàn toàn không tránh né cô ta mà ánh mắt vẫn nhìn về phía Tổng Ngữ Yên. Nhưng mà, cô ta lại hoàn toàn không lọt vào mắt của nhóc, giống như cô ta chẳng phải đồng loại cũng chẳng nghe hiểu cô ta nói cái gì...

Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý từ lúc nghe được đề bài của Tiểu Bảo thì trầm mặt xuống rồi, lúc này lại càng nghiêm trọng hơn.

Bộ dạng này của Tiểu Bảo đối với bọn họ mà nói thì chẳng khác nào cơn ác

mộng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Tống Ngữ Yên vốn chẳng phải là người giỏi ở chung với trẻ con mà bộ dạng của Tiểu Bảo lúc này lại càng khiến cô ta hoảng sợ, mấy kỹ xảo nói chuyện phiếm vụng về càng khiến bầu không khí thêm trầm trọng...

"Hết giờ." Lục Cảnh Lễ ngồi một bên lên tiếng nhắc nhở.

Cuối cùng đã qua hết mười phút, phản ứng đầu tiên của Tống Ngữ Yên không phải là thất vọng khổ sở mà lại là thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc rồi...

Cuối cùng, cô ta cũng hiểu tại sao sắc mặt của Trì Oánh Oánh lại khó coi đến vậy.

"Chị này, có cần cho chị thêm chút thời gian không?" Nhất thời Tiểu Bảo lại biến về dáng vẻ lễ độ lại để nói chuyện như trước.

Trước hôm nay Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý cũng cho rằng nhất định Tiểu Bảo sẽ làm khó bọn họ, nhưng trên thực tế Tiểu Bảo lại cực kỳ ôn hòa. Không đợi Tống Ngữ Yên lên tiếng nói thế nào về sự hào phóng của Tiểu Bảo, hai người đã vội vàng lên tiếng.

"Không được Tiểu Bảo, quy tắc đã đặt ra rồi, không thể sửa lại!" Nhan Như Ý có chút nóng nảy.

"Được rồi, cứ vậy đi!" Lục Sùng Sơn cũng vội vàng quyết định.

Bọn họ thật sự không muốn tiếp tục nhìn bộ dáng kia của Tiểu Bảo. Thậm chí bộ dáng Tiểu Bảo vừa nãy khiến bọn họ sinh ra một tia lo lắng bất an trong lòng, nhớ đâu Tiểu Bảo lúc này chỉ là hoa trong gương trắng trong hồ*, chỉ cần bắt cần một chút sẽ lại trở nên giống trước kia.

*Hoa trong gương trắng trong hồ: ám chỉ ảo giác, không có thật.

Đó là thứ bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Mới có hai cô gái thôi mà Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý đã không muốn tiếp tục nữa.

Cơ mà, hiệu suất của Tiểu Bảo rất nhanh, cô gái thứ ba cũng được gọi vào.

Cô gái thứ ba có phong cách không giống với hai người trước. Hai cô gái ban đầu đều đúng chuẩn tiêu thụ đại các nhưng cô gái thứ ba lại có mái tóc ngắn, trang phục trung tính. Nhìn vừa sạch sẽ gọn gàng lại có chút hiện ngang khiến người trước mắt có ấn tượng rất tốt.

--- O ---

Chương 1674: Chú Hai Giúp Con

Lục Sùng Sơn cùng Nhan Như Ý thấy cô gái này cũng hơi thẳng sống lưng một chút, cô gái này là con gái của một dòng thứ của họ Lục nếu so sánh với các thiên kim khác thì tính tình tương đối hoạt bát, thân thủ cũng không tệ.

Nói không chừng đổi thành một người hướng ngoại như vậy có thể bù trừ cho Tiểu Bảo không?

"Chị là Lương Dư, năm nay 23 tuổi, bình thường thích các hoạt động thể dục thể thao, từng học qua nhu đạo và Tae Kwon Do..." Cô gái thứ ba giới thiệu sơ qua một chút.

"Xin chào chị Lương, xin chị chờ một chút!" Tiểu Bảo chào hỏi cô gái rồi nghiêng đầu về phía Lục Cảnh Lễ: "Chú Hai, đề bài này con cần chú giúp."

"OK, không thành vấn đề, giúp thế nào?" Lục Cảnh Lễ lập tức đồng ý.

Tiểu Bảo ngoắc ngoắc tay, Lục Cảnh Lễ vui vẻ chạy qua ngồi xổm xuống trước mặt Bánh bao nhỏ như nhóc yêu cầu.

Sau đó Tiểu Bảo mới xoay người nhìn về phía cô gái kia: "Chị, đề bài của em rất đơn giản..."

Tiểu Bảo vừa nói chuyện vừa "soạt" một tiếng, một cú đá dứt khoát gọn gàng lưu loát được tung ra đá vào huyệt Thái dương của Lục Cảnh Lễ, chỉ có điều chiêu này chỉ là hư chiêu, cũng chẳng phải đá thật.

"Vấn đề của em là một chiêu này phải phá giải thế nào."

Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý nhìn cháu trai bảo bối nhà mình giỏi như vậy thì tự hào không dứt.

Lương Dư không ngờ Tiểu Bảo sẽ ra đề như vậy, nhưng quả thật đây đúng là sở trường của cô ta, nhóc ra đề đúng lĩnh vực mà cô ta giỏi nhất thì đương nhiên cô ta không có ý kiến gì mà trái lại thấy rất hợp lý.

Lương Dư cân nhắc chọn lời một chút: "Một chiêu này... nếu đủ lực thì chắc chắn không có cách phá giải, vị trí của huyệt Thái dương thì chỉ ăn một cú đá này sẽ khiến người bị trúng đòn ngất đi..."

Lương Dư trầm ngâm mở miệng: "Nhưng mà, chị có thể thử một chút."

Tiểu bảo gật đầu: "Được, đề chú Hai của em so với chị được không?"

"Tất nhiên có thể, cảm ơn!"

Tiếp theo Lục Cảnh Lễ cùng cô gái kia đá mùi mấy lần, kết quả lại chẳng có lần nào... phá được cả...

Cuối cùng Lương Du chỉ có thể bị đào thải.

"Cảnh Lễ, con là một người đàn ông lại đi làm khó con gái nhà người ta thế có công bằng hay không?" Mất thấy đã có ba người bị loại, mà lại còn toàn là hạt giống tốt thì Nhan Như Ý có chút nóng nảy.

Lục Cảnh Lễ bất đắc dĩ lên tiếng: "Mẹ, coi như mẹ không hiểu mấy cái này thì cũng phải nhìn ra hồi nãy con chẳng dùng tí sức nào chứ, con cũng sợ làm tổn thương con gái nhà người ta lắm đó! Nếu cô ấy thật sự có khả năng thì con sẽ chịu luôn, vẫn không được ít ra phải có võ chứ? Nhưng mà cái cô kia chỉ có mấy động tác nhìn thì đẹp mắt thôi! Hoàn toàn không có bản lĩnh nhận thức được ba cái chữ "thân thủ tốt" kia đâu! Bây giờ cô ta bị vạch trần chả lẽ lỗi là do con à?"

Lục Sùng Sơn an ủi vợ mình: "Được rồi, gọi người tiếp theo đi, con gái vẫn phải ôn nhu dịu dàng chút mới tốt!"

Sau khi nghỉ ngơi một chút thì cô gái thứ tư bước vào.

Cô gái lần này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Lục Sùng Sơn, dịu dàng hiền tuệ lại còn có khả năng nấu nướng.

"Đề của em là... em muốn ăn kẹo hồ lô do chính tay chị làm, có được không?" Tiểu Bảo nói ra đề bài.

Nghe được đề bài, cô gái kia nhất thời bối rối một chút, nói cô ta nấu ăn giỏi quả thực không phải nói quá, dù gì cũng được đào tạo chuyên nghiệp, nhưng còn... kẹo hồ lô kia cũng được coi là món ăn sao?

Cô gái lộ ra dáng vẻ bị làm khó, hiển nhiên là không biết làm như nào.

Lúc này Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý đã hoàn toàn đứng về phía Tiểu Bảo, bọn họ chẳng cảm thấy đề bài Tiểu Bảo ra có cái gì không ổn, trái lại còn lộ ra vẻ thất vọng.

--- O ---

Chương 1675: Tiểu Bảo Thế Nào Rồi!

Chẳng phải nói là nấu ăn giỏi lắm sao? Thế mà kẹo hồ lô cũng không làm nổi?

Hình như bọn họ nhớ Ninh Tịch đã từng làm cho Tiểu Bảo món này, Tiểu Bảo còn mang một ít tới Lục Trạch nữa, mấy cái kia trông vừa đẹp, ăn lại vừa ngon vừa đảm bảo hơn mua ở bên ngoài nhiều...

Lúc người thứ tư bị loại thì chẳng biết tại sao Tiểu Bảo lại đột nhiên biến sắc.

Nhóc thò tay ra ôm bụng, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Nhan Như Ý thấy Tiểu Bảo không đứng liền vội vàng đi tới: "Tiểu Bảo, sao thế này?"

"Không sao ạ..."

"Cái gì mà không sao chứ! Mặt của con trắng bệch ra rồi!" Nhan Như Ý nóng nảy.

"Không sao đâu bà nội, con chỉ hơi đau bụng..." Tiểu Bảo ngoài miệng thì an ủi nhưng chỉ một lúc sau mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả vầng trán trắng nõn.

"Sao tự nhiên lại đau bụng chứ? Hình Vũ! Chuẩn bị xe! Mau chuẩn bị xe tới bệnh viện!"

Quản gia có chút chần chừ: "VẬY CÁC TIỂU THƯ BÊN NGOÀI..."

"Bảo bọn họ giải tán hết đi!" Thấy Tiểu Bảo khó chịu như thế, thậm chí bắt đầu nôn mửa, thân thể co quắp thì hai ông bà đã đã hoảng hồn, đâu còn chú ý được những chuyện khác.

Lục Cảnh Lễ nhăn chặt lông mày, nhanh chóng bế Tiểu Bảo lên rồi sai bước thật dài chạy ra phía ngoài cửa...

...

Bệnh viện Đệ Đô.

Tiểu Bảo được đưa vào phòng cấp cứu, Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý ở

bên ngoài gấp đến độ xoay vòng vòng, Lục Cảnh Lễ vội vàng gọi cho Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

"Ba mẹ, hai người đừng lo lắng quá! Tiểu Bảo phản ứng như thế chỉ sợ là bụng có chút khó chịu thôi..." Lục Cảnh Lễ đang an ủi thì bác sĩ đột ngột bước ra.

Hai ông bà nhà họ Lục vội vàng tiến lên hỏi han: "Bác sĩ, cháu tôi thế nào rồi?"

"Hai vị yên tâm, không còn gì đáng ngại." Bác sĩ trả lời.

Nhan Như Ý nghe vậy thì mới bình tĩnh lại: "Chuyện này là sao? Sao đột nhiên thằng bé lại bị như vậy?"

Đang hỏi thì sau lưng vang lên từng tràng tiếng bước chân dồn dập, là Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch đang chạy tới.

"Tiểu Bảo đâu? Tiểu Bảo sao rồi?" Trong mắt Ninh Tịch chỉ còn lại bé con đang nằm trên giường bệnh, cô vội vàng lao tới nắm lấy bàn tay Tiểu Bảo.

Sắc mặt bé con lúc này tái nhợt, đôi môi khô nứt thiếu nước, Ninh Tịch có cảm giác như trái tim của mình bị ai đó cầm kim xuyên qua vậy.

"Chuyện này là sao?" Lục Đình Kiêu trầm giọng nói.

Bác sĩ đưa ra vài báo cáo xét nghiệm: "Chúng tôi đã kiểm tra mẫu vật mà cháu bé nôn ra, trong đó có một hàm lượng độc tố nhất định sẽ dẫn đến các triệu chứng như tiêu chảy hoặc nôn mửa."

Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý lập tức biến sắc, Lục Cảnh Lễ kinh ngạc còn khuôn mặt của Lục Đình Kiêu vẫn không nhìn ra biểu tình gì.

"Cái gì? Đồ ăn có độc? Cái này sao có thể! Đồ ăn của Tiểu Bảo luôn..."

Nhan Như Ý vừa nói chân mày vừa nhăn chặt lại: "Mấy hôm nay Tiểu Bảo đều ăn cơm tối ở nhà, đồ ăn sáng với cơm trưa đều do cô ta chuẩn bị! Chiều nay lúc Cảnh Lễ đón Tiểu Bảo về vẫn chưa ăn gì, ngay cả nước cũng không uống lại bị thế..."

Ý bà ta là cả ngày nay Tiểu Bảo chỉ ăn đồ do Ninh Tịch chuẩn bị.

Trong lúc nhất thời, cả Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều nhìn về phía Ninh

Tịch.

Sự chú ý của Ninh Tịch đang đặt hết lên Bánh bao nhỏ, nghe thấy như vậy mới hơi dờ đi một chút.

Cái gì? Đồ ăn của Tiểu Bảo có độc? Hơn nữa nghe ý của Nhan Như Ý thì hôm nay Tiểu Bảo chỉ ăn đồ do cô làm...

Lục Sùng Sơn thở gấp, sắc mặt khó coi đến cực độ: "Đình Kiêu, tự mày xem mà giải quyết đi!"

Lục Đình Kiêu vẫn không đổi sắc nói: "Giải quyết cái gì?"

--- O ---

Chương 1676: Mẹ Ở Đây

Lục Sùng Sơn tức muốn chết: "Thằng khốn nạn, Tiểu Bảo là con trai ruột của mày, mày vì một con đàn bà mà không thêm quan tâm con trai mình sao? Cô ta muốn ngăn mày lấy người khác mà nhẫn tâm ra tay với Tiểu Bảo! Đến nước này rồi mày còn bao che cho cô ta sao?"

Với tình huống ngày hôm nay nếu Tiểu Bảo có chuyện gì thì đương nhiên "Tiệc trà gặp mặt" kia sẽ phải ngừng lại, cộng thêm thành kiến sẵn có nên Lục Sùng Sơn sẽ nghĩ chuyện là do Ninh Tịch làm.

Tất nhiên, Nhan Như Ý cũng nghĩ như vậy, ánh mắt lạnh băng của bà ta nhìn về phía Ninh Tịch rồi cảnh giác tiến đến cạnh Tiểu Bảo: "Đình Kiêu, lần này con thật sự quá đáng rồi!"

Ninh Tịch nhíu mày đang định mở miệng thì Lục Đình Kiêu đã cho cô một ánh mắt trấn an. Sau đó, anh vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc nhìn ba mẹ của mình: "Lý do."

"Lý do? Đây còn cần lý do sao? Lòng dạ Tư Mã Chiêu*, ai nhìn vào cũng biết!"

*Tư Mã Chiêu: một quyền thần có dã tâm lớn. Lòng dạ Tư Mã Chiêu ám chỉ những người có dã tâm lớn.

"Dựa theo lời của ba mẹ thì Tiểu Tịch làm vậy là vì muốn ngăn cản buổi tiệc trà được tiến hành, đúng không?" Lục Đình Kiêu chất vấn.

Lục Sùng Sơn "hừ" lạnh nói: "Chẳng lẽ không phải?"

Lục Đình Kiêu: "Lý do này không hợp lý."

Lục Sùng Sơn hít sâu một hơi: "Mày... mày ăn nói có lý một chút, cái lý do này không hợp lý chỗ nào?"

Lục Đình Kiêu: "Buổi tiệc trà này chính là cách để kéo dài thời gian do chính ba người nhà chúng con thương lượng quyết định, tại sao cô ấy lại phải ngăn cản?"

Lục Sùng Sơn: "..."

Nhan Như Ý: "..."

Hai bọn họ suýt nữa thì bị cái bản mặt tê liệt cùng với cái giọng đúng lý hợp tình kia của con trai làm cho nghẹn chết.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên giật giật khoe miệng, vội vàng chạy ra hòa giải: "Ba mẹ, hai người tỉnh táo chút đi có được không? Chuyện còn chưa điều tra rõ đâu! Bây giờ mà đổ tội cũng chẳng ổn chút nào hết? Không chừng lúc ở trường Tiểu Bảo còn ăn thứ gì đó khác?"

"Tiểu Bảo chưa bao giờ ăn đồ linh tinh ở bên ngoài!" Nhan Như Ý chắc chắn.

Lục Cảnh Lễ chỉ có thể nói lại: "Được được được, cứ cho là Tiểu Bảo chỉ ăn đồ do chị dâu làm đi, nhưng mẹ làm sao có thể đảm bảo không có người nào nửa đường động tay động chân chứ? Dựa theo những gì ba mẹ nói là chị dâu muốn ngăn buổi tiệc trà, vậy con cũng có thể nói có người cố ý muốn hãm hại chị dâu của con đúng không?"

"Chúng mày một đứa rồi hai đứa đều bị cô ta làm cho đầu óc mê muội cả rồi..."

Lục Sùng Sơn giận đến rít lên, ông ta đang định nói tiếp thì một giọng nói yếu ớt vang lên.

"Mẹ..."

"Mẹ ở đây!" Ninh Tịch lập tức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo.

"Tiểu Bảo! Tiểu Bảo con tỉnh rồi!"

"Đừng ngồi dậy! Cứ nằm im đi!"

Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý cũng không kịp bắt mắt với chuyện Ninh Tịch xưng "mẹ", bọn họ chỉ vội vàng chạy tới cạnh giường nhìn bộ dạng yếu ớt của bé con mà đau lòng khôn nguôi.

Tiểu Bảo thấy mẹ bên cạnh thì lộ ra một nụ cười an lòng, cọ cọ khuôn mặt mình lên tay Ninh Tịch như không muốn xa rời.

Sau đó, Tiểu Bảo nhìn về phía ông nội với bà nội áy náy nói: "Ông nội... bà nội... thật xin lỗi, là Tiểu Bảo lừa gạt ông bà."

Lục Sùng Sơn với Nhan Như Ý nhìn nhau một cái rồi hốt hoảng nhìn cháu

trai: "Bảo bồi, con đang nói gì thế? Lừa ông bà cái gì?"

Tiểu Bảo gật đầu một cái, sau đó gằn từng chữ nghiêm túc nói: "Lúc trước con nói sẽ nghiêm túc cân nhắc các chị kia đều là lừa gạt ông bà để kéo dài thời gian... Trong lòng con chỉ có mẹ Tiểu Tịch của con thôi, có thông minh, có giỏi giang, có xinh đẹp hơn nữa cũng không phải mẹ của con! Con chỉ cần mẹ, hưởng hồ mẹ Tiểu Tịch của con là người mẹ tốt nhất."

"Tiểu Bảo..." Ninh Tịch cảm động đến rớt tim rớt mù.

--- O ---

Chương 1677: Con Sẻ Giải Quyết Tất Cả

Nghe những lời tận đáy lòng Tiểu Bảo như thế thì ngay cả Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cũng không thốt nên lời.

Lục Cảnh Lễ cảm động đến rung rung nước mắt nói: "Ba mẹ, không phải con nói hai người chứ ba mẹ thật quá ngoan cố! Nhất là ba ý, vì cái gì mà cứ phải đi soi mói người ta thế? Tâm trạng một lần bị rấn chấn, mười năm sợ dây thừng thì con cũng hiểu, nhưng sao có thể vì chuyện ấy mà tuyên án tử hình cho một người khác chứ?"

"Thằng nhóc này, mày im miệng cho ba! Mày thì biết cái gì!" Lục Sùng Sơn nổi giận đùng đùng gất lên với thằng con út rồi nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Đình Kiêu, mày ra ngoài với ba!"

Lục Cảnh Lễ cho anh Hai nhà mình một ánh mắt như thể đang nói "yên tâm chỗ này có em".

Lục Đình Kiêu sờ trán Tiểu Bảo một cái rồi nói với Ninh Tịch một tiếng: "Anh đi ra ngoài một lát."

"Ừm."

...

Trong hành lang không người.

Mây đen giăng kín trên mặt Lục Sùng Sơn: "Đình Kiêu, có phải mày cũng nghĩ giống như Lục Cảnh Lễ không, cho rằng ba mày ngoan cố vô lý?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Lục Sùng Sơn: "..."

Lục Sùng Sơn thiếu chút nữa tức đến ngẹt thở mà lăn đùng ra ngất.

"Ba, tất cả những thành kiến và bất mãn của ba với Ninh Tịch đều là vì ba lo trong thời kỳ nhảy cảm, con chỉ đi sai một nước sẽ khiến toàn bộ Lục gia bị tiêu diệt." Lục Đình Kiêu nói.

Trên thực tế, thái độ của Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đối với Ninh Tịch vốn đã hòa hoãn đi rất nhiều, nhưng chỉ vì chuyện kia mà lúc này thái độ lại

lập tức lại trở về gay gắt như cũ, cho nên điểm mấu chốt là phải giải quyết vấn đề này đã.

Lục Sùng Sơn có chút hòa hoãn lại: "Cuối cùng mày vẫn còn chút lý trí."

"Trong bảy ngày, con sẽ giải quyết tất cả mọi thứ này." Lục Đình Kiêu nói.

"Bảy ngày?" Lục Sùng Sơn giận đến bật cười. Dầu cho thằng con này là niềm tự hào cũng là sự kiêu ngạo lớn nhất trong cuộc đời ông ta, nhưng nói trong bảy ngày mà có thể giải quyết một con quái vật khổng lồ có bối cảnh thâm hậu thì cũng quá khinh thường đối phương.

"Chưa nói mày có thể cam kết giải quyết được hay không, coi như có giải quyết hết thì chuyện hôm nay phải nói thế nào? Mày muốn chứng minh chuyện Tiểu Bảo bị hạ độc không phải do cô ta làm? Ba mày vừa mới kêu Hình Vũ đi điều tra, ở nhà với trường học cũng có camera theo dõi cả, đồ ăn của Tiểu Bảo không hề qua tay bất cứ nhân vật khả nghi nào, người duy nhất tẩy máy tay chân được chỉ có cô ta thôi!"

"Chuyện hoàn cảnh sinh hoạt có ảnh hưởng đến tính cách một người hay không, chắc ba mày khỏi cần nói mày cũng biết! Tao chưa nói cô ta lớn lên ở cái nơi khỉ ho cò gáy kia sẽ hình thành tính cách như nào, nhưng mày nhìn Ninh gia năm đó thà nhận một đứa con nuôi còn hơn nhận con ruột, thậm chí còn đưa cô ta ra nước ngoài mà mày chẳng có chút nghi ngờ nào sao? Trừ khi cô ra có chuyện không nói ra được mà thôi, chưa biết chừng chân tướng thật sự càng kinh khủng hơn đó?"

"Mấy chuyện như thế trong cái giới này thì thiếu gì, có biết bao đứa con nhà giàu quá tệ hại mà phải đưa ra nước ngoài che đậy! Thế mà mày yên tâm để cô ta làm mẹ Tiểu Bảo sao, mày để Tộc trưởng phu nhân tương lai của Lục gia là người có xuất thân như vậy? Chỉ bằng chút máu mủ của cô ta với Trang gia thôi sao? Mày có đảm bảo được tính cách của cô ta sẽ không làm hại đến Tiểu Bảo không?"

Cái mà Lục Sùng Sơn để ý nhất chính là chuyện này, tình huống ngày hôm nay đã kích thích đến dây thần kinh vốn yếu ớt của ông ta, khiến những lo lắng bất mãn kiềm chế bấy lâu nay đều xông ra.

Lục Đình Kiêu gằn từng chữ nói: "Thứ nhất, con sẽ hoàn thành cam kết của mình! Thứ hai, đến lúc đó con sẽ nói cho ba tất cả sự thật! Thứ ba, cái lo lắng của ba về với nhân phẩm của cô ấy, người ta nói ở lâu mới biết lòng người nhưng từ trước đến nay ba vẫn luôn từ chối, bài xích, xía xói cô ấy thì

sao ba có thể biết được con người thật của cô ấy?"

Lục Sùng Sơn nhăn chặt lông mày, mặt mũi âm trầm không nói gì tới tận một lúc sau mới mở miệng: "Được, mày nói ba mày có thành kiến, vậy tao sẽ cho cô ta một cơ hội!"

--- O ---

Chương 1678: Mọi Chuyện Đã Có Anh

Trong phòng bệnh.

Nhan Như Ý nhìn bộ dáng Tiểu Bảo ỷ lại vào Ninh Tịch chỉ biết thở dài: "Tiểu Bảo, trong người con còn chỗ nào khó chịu không?"

Bánh bao nhỏ dính chặt vào lòng Ninh Tịch lắc đầu một cái, có mẹ ở đây chỗ nào nhóc cũng tốt hết.

Ninh Tịch vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Bảo để dỗ nhóc ngủ, sau đó cô nói với Nhan Như Ý: "Lục phu nhân, chuyện Tiểu Bảo bị trúng độc cháu sẽ cho ngài một câu trả lời xác đáng."

Nhan Như Ý nghe vậy cũng chẳng biết nói gì hơn, cùng là người làm mẹ thì đương nhiên bà ta có thể nhìn ra một người đàn bà có thật lòng yêu thương một đứa bé hay không. Nhưng trong lòng bà ta vẫn có chút ngăn cách, chuyện này liên quan tới an nguy của Tiểu Bảo thì làm sao bà ta dám khinh thường.

"Mẹ..."

"Sao thế con yêu?"

"Mẹ hát cho con."

"Được, mẹ hát cho bảo bối của mẹ nghe, bảo bối muốn nghe bài gì?"

"Chú ếch con nhảy múa ạ."

"Được."

...

Lúc Lục Đình Kiêu bước thì thấy cảnh Ninh Tịch đang ôm Tiểu Bảo nhẹ nhàng cất tiếng hát, Nhan Như Ý đứng một bên nhìn hai người mà vẻ mặt có chút xoắn xuýt.

"Tiểu Tịch..."

"Suýt, nói nhỏ thôi, Tiểu Bảo đang ngủ." Ninh Tịch cẩn thận đặt Tiểu Bảo xuống giường rồi mới đứng lên.

Lúc đi khỏi phòng bệnh thì sắc mặt Ninh Tịch lạnh xuống, lấy sự coi trọng của Lục gia với Tiểu Bảo thì chắc chắn đã đi điều tra đầy đủ. Nếu vấn đề không phải ở nhà cũ và trường học thì sợ rằng vấn đề thật sự là ở chỗ cô...

Lục Đình Kiêu kéo cô lại rồi ôm cô vào lòng, trong ánh mắt dịu dàng nhưng lại xẹt qua một tia sáng sắc lẹm: "Đừng tự trách mình, em không sai, cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi yên tâm làm việc, mọi chuyện đã có anh lo."

Chẳng biết Ninh Tịch nghĩ tới cái gì mà nhìn có vẻ không yên lòng, cô chỉ buồn buồn gật đầu một cái: "Ừm."

...

Đảo mắt đã đến ba ngày sau.

Trong ba ngày ngắn ngủi mà xảy ra quá nhiều chuyện, sau Tống Lâm lại liên tiếp có ba đại cổ đông phản bội.

Số lượng cổ phần mà Vân Thâm nắm trong tay đã đạt tới con số 28%, hơn nữa còn đường hoàng tiến vào ban hội đồng quản trị của Lục thị và tiếp tục lôi kéo những quản lý cao tầng và cổ đông bất mãn với sự thống trị nghiêm khắc của Lục Đình Kiêu.

Đối phương chỉ về nước có mấy tháng ngắn ngủi thế mà lại có thể thuận tay lấy tài sản kèch xù thu mua cổ phần của Lục thị. Như vậy chẳng khác nào một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim Lục thị, thậm chí còn cho toàn bộ Đế Đô bàng hoàng.

Khi Lục Sùng Sơn biết được hai người bạn già cùng ông ta chiếm đánh giang sơn cũng đã phản bội Lục thị thì ông ta tức đến phát bệnh, rõ ràng chân trước còn thề thốt trung thành mà chân sau đã đem cổ phần bán cho Vân Thâm.

Thấy sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, Nhan Như Ý tỏ vẻ lo lắng: "Sao tự dung lão Trì lại phản bội chúng ta đem cổ phần bán đi? Chẳng lẽ bởi vì chuyện con gái bọn họ bị loại trong buổi tiệc trà? Nhưng là vì... là vì nửa chừng Tiểu Bảo xảy ra chuyện cho nên chúng ta mới dừng lại mà..."

Lục Sùng Sơn thở hắt hắt, ngón tay ông ta run lẩy bẩy: "Như Ý, bà đi một chuyến đến Quan gia ngay cho tôi, gần đây nhớ đi lại với bên kia nhiều một chút! Có một số việc nên đăng báo thì đăng báo đi, bà bảo với Quan Thụy đây là ý của tôi!"

Mặc dù các danh viện tham gia dự thi có rất nhiều nhưng đối tượng thích hợp chỉ có mấy người. Thực lực của Quan gia mạnh cả trong lẫn ngoài nước, Quan Tử Dao lại có xuất thân rõ ràng, còn có quan hệ với Lục Đình Kiêu từ nhỏ nên có cơ sở tình cảm nhất định. Chưa kể Lục Sùng Viễn một mực đưa đẩy nên Lục Sùng Sơn vẫn nghiêng về phía Quan gia.

--- O ---

Chương 1679: Cũng Chỉ Đến Thế Mà Thôi

Tiệc mừng thọ của Mạc Kiến Chương lúc trước, việc Quan gia âm thầm ra tay với Ninh Tịch nên khiến giữa Lục Sùng Sơn với Quan gia có khoảng cách, nhưng đến cuối cùng cũng chẳng tạo thành ảnh hưởng gì. Dù sao thì chuyện này cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của ông ta, chưa kể chính bản thân Lục Sùng Sơn cũng đã có sẵn bất mãn với Ninh Tịch. Dưới tình huống hôm nay thì lòng hám danh lợi lại lái ông ta về phía quyết định ông ta cho là thích hợp nhất.

Ông ta đã sai một lần rồi, ông ta không thể.... không thể nhìn Lục gia bị hủy trong tay mình...

"Sùng Sơn, chúng ta có nên chờ một chút hay không? Chẳng phải Đình Kiêu đã bảo nó có cách giải quyết sao?" Nhan Như Ý nghĩ nghĩ một chút rồi chần chừ nói.

"Giải quyết? Đã ba ngày rồi mà tôi chỉ thấy Lục thị càng lúc càng tiến đến bờ vực thảm thôi! Tôi không thể vì một câu nói của nó mà đem Lục thị đánh đổi được! Nếu là trước đây thì tôi còn tin nhưng hiện giờ nó đã bị ả đàn bà kia làm cho u mê rồi!" Lục Sùng Sơn run rẩy nói.

"Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, tôi đi là được, ông đừng có kích động! Bác sĩ đã dặn bao nhiêu lần là ông không được tức giận rồi mà!" Nhan Như Ý bắt đầu khuyên nhủ.

"Còn nữa, chuyện quan trọng nhất... đừng để Tiểu Bảo ở chung với cô ta một mình!"

"Trong lòng tôi tự có giới hạn, ông yên tâm!"

...

Cùng lúc đó tại một biệt thự ở ngoại ô.

Một mình Kiều Dịch ở trong một căn phòng mờ tối, ngay giữa phòng có một bàn thờ cùng một bát hương, trên bàn là bài vị của một người phụ nữ.

Ánh mắt nóng bỏng của ông ta nhìn chằm chằm bức ảnh trên bài vị, nhưng trên mặt vẫn là vẻ âm trầm: "Lam nhi... đừng vội... anh sắp thay em báo được thù rồi... anh sẽ khiến tất cả bọn họ phải trả cái giá thật đắt..."

"Cộc cộc cộc" tiếng gõ cửa vang lên.

Kiều Dịch lập tức khôi phục sắc mặt lạnh lùng nói: "Đi vào."

Phong Tấn đẩy cửa vào rồi vội vàng báo cáo: "Chú Kiều, Lương gia đã chuẩn bị xong rồi!"

Kiều Dịch nghe vậy thì trong mắt xẹt qua một tia u ám, ông ta hài lòng gật đầu một cái: "Rất tốt."

Tiền có thể giải quyết được nửa số chuyện trên đời này, mà những chuyện mà tiền không giải quyết được cũng sẽ được giải quyết bằng cách khác, bởi vì, chỉ cần là người ắt sẽ có nhược điểm.

Tập đoàn Lục thị nhìn thì có vẻ là con quái vật không lồ khó là dao động, nhưng thực tế tập đoàn càng lớn thì những vấn đề tiềm ẩn càng nhiều. Ông ta chỉ cần mở một cái lỗ ra thì bên dưới sẽ nhanh chóng mục nát.

Phong Tấn báo cáo xong tình hình gần đây rồi có chút do dự nói: "Chỉ là chú Kiều, mọi chuyện gần đây... hình như quá nhanh... quá thuận lợi?"

Kiều Dịch nhìn Phong Tấn một cái: "Là cậu đánh giá Lục thị quá cao! Chúng ta đã chuẩn bị biết bao nhiêu năm như thế rồi, mà bọn chúng cũng chỉ có thể mà thôi, cậu sợ cái gì?"

"Chú Kiều nói phải!" Phong Tấn gật đầu nói phải.

Huống chi bọn họ đã cẩn thận suy xét từng bước một, tuyệt đối không có sơ xuất gì.

...

Tập đoàn Lục thị, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Lục Đình Kiều đang bàn chuyện với Lục Cảnh Lễ, Trình Phong đột nhiên xông vào báo cáo với vẻ mặt nghiêm trọng: "Boss, mới nhận được tin bên kia tôi qua nhân lúc không có ai đã đi gặp Lương tổng, chỉ sợ Lương đồng cũng..."

Trong tay Lục Đình Kiều có 30% cổ phần, mà Vân Thâm mới có 28%.

Một khi Vân Thâm đoạt được số cổ phần của Lương đồng thì lượng cổ phần

anh ta nắm trong tay sẽ vượt qua cả Lục Đình Kiêu đang có!

Bây giờ lòng người đã bất ổn, nếu tiếp tục để bọn họ thu mua cổ phần của Lục thị nữa thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Lục Cảnh Lễ ngồi một bên không nói gì nhưng sắc mặt đã cực kỳ nghiêm trọng.

Lục Đình Kiêu trầm giọng mở miệng: "Được rồi, cậu đi xuống đi."

"Vâng." Trình Phong lên tiếng đáp lại nhưng trên mặt vẫn rất lo lắng.

--- O ---

Chương 1680: Cuối Cùng Cũng Có Thể Thu Lưới

Chân trước Trình Phong vừa mới rời đi thì Lục Cảnh Lễ vốn phải mang về mặt nặng nề lại đột nhiên hóa thân thành hồ ly mà nhếch miệng cười nhạt: "Anh Hai, cuối cùng cũng có thể thu lưới!"

Ánh mắt Lục Đình Kiêu rơi xuống màn hình máy tính, ngón tay thon dài với những khớp xương cân đối gõ lạch cạch trên mặt bàn. Khuôn mặt anh lúc này chẳng còn vẻ dịu dàng khi đứng trước Ninh Tịch nữa mà chỉ còn vẻ lạnh lẽo xơ xác tiêu điều.

Lục Cảnh Lễ lặng lẽ liếc mắt nhìn màn hình của Lục Đình Kiêu, rồi lại lặng lẽ rùng mình: "Anh Hai, anh đừng để bị ảnh hưởng! Đối phương cứ như âm hồn bám riết không tha mà cứ gửi mấy cái hình này cho anh, này là muốn ép anh rối loạn đó! Nhưng mà anh trai em là ai chứ, dùng chút thủ đoạn nhỏ này mà muốn nhiều loạn anh thì đúng là quá ngây thơ rồi!"

Không chỉ không có tác dụng... trái lại còn khiến sức chiến đấu và chỉ số hung tàn của anh trai nhà tui bùng nổ luôn có được không hả?

Năm năm trước tiêu gia đã được kiến thức qua một lần, nhưng mà lần này còn điên cuồng hơn thế nữa.

Một bước tiếp một bước, một bầy sau một bầy, mãi cho đến khi đối phương hoàn toàn nhảy vào mà từ đầu tới đuôi vẫn không hề phát hiện!

"Chưa kể Tiêu Tịch Tịch đã bị anh làm cho chết mê chết mệt thì trong mắt đầu thể chứa những người khác được chứ!"

Nghe một câu này, Lục Đình Kiêu mới khôi phục chút biểu cảm mà con người nên có.

Lục Cảnh Lễ sốt ruột nhân cơ hội mở miệng nói: "Vậy anh này, lúc nào chúng ta mới có thể ra tay? Giờ đã được rồi chứ?"

Lục Đình Kiêu liếc em trai nhà mình một cái; "Chờ bọn họ ký hợp đồng với Lương Đức Vận xong."

"Ừ ừ ừ, được!" Lục Cảnh Lễ vừa đáp lời vừa âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Mẹ nó, quá độc ác rồi! Bất chấp cả việc cô phen bị đặt đến mức nguy hiểm cũng phải ép khô đôi phương tới giọt máu cuối cùng.

Lúc này những ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn của Lục Đình Kiều đột nhiên dừng lại, anh khẽ nâng đầu lên: "Thời gian đến."

Lục Cảnh Lễ nhìn thời gian trên màn hình di động, quả nhiên.

...

Một lát sau, tại một sân nghiệp bí mật dưới trướng Lục thị.

Trên một sườn núi xanh bát ngát.

Lục Cảnh Lễ cầm gậy đánh golf quơ một phát ra ngoài, sau đó hoan hô một tiếng: "Ôi trời ơi! Hôm nay vận may của tiểu gia bùng nổ rồi! Một phát vào lỗ luôn!"

Vừa dứt lời thì cách đó không xa có một người cao đàn ông trung niên cao lớn đi thẳng về hướng bọn họ.

Tuy người đàn ông này mặc quần áo bình thường nhưng sống lưng thẳng tắp cùng với những bước chân nặng trĩu có quy luật đã chứng tỏ người đàn ông này chẳng phải người bình thường.

Trang Liêu Nguyên đi tới cạnh hai người họ thì dừng lại, ông không nói nhiều mà đi thẳng vào vấn đề: "Đồ đâu?"

Lục Đình Kiều đưa qua một cái usb lớn chùng một ngón tay cái: "Đều trong này cả, bên trong là toàn bộ tài liệu giao dịch và đường dây buôn bán súng ống đạn dược của bọn họ."

Sân golf lớn như vậy nhưng lại chỉ có ba người họ, không cần phải lo lắng về vấn đề sẽ bị nghe trộm.

"Cậu chắc chắn nguồn tin chính xác chứ?" Trang Liêu Nguyên nhận lấy cái usb, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Chắc chắn." Lục Đình Kiều nói.

Trang Liêu Nguyên do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Được, tôi sẽ giúp cậu nộp cái này lên, nhưng cụ thể Mèo Đen có tin số tài liệu này hay không

thì không nằm trong phạm vi quyền hành của tôi, mà tôi cũng sẽ không nhúng tay."

Lục Đình Kiêu: "Cám ơn."

Trên thực tế thì, việc Trang Liêu Nguyên đích thân đưa cái này cho Mèo Đen cũng đã là một loại đảm bảo.

Trang Liêu Nguyên cất đồ đi, ông nhìn Lục Đình Kiêu một chút rồi vòng vo nói: "Nghe nói gần đây cậu đi coi mắt?"

"Kế hoãn binh, tôi đã báo cáo với Tiểu Tịch." Lục Đình Kiêu thản nhiên nói.

Trang Liêu Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Đừng nghĩ Trang gia chết hết rồi, chuyện này tôi không nhúng tay vào chính là vì không muốn Tiểu Tịch ở cùng một chỗ với cậu!"

--- O ---

Chương 1681: Thế Nào Cũng Không Quên "Cây Góc Tường"

Trang Liêu Nguyên cũng chẳng chút giấu giếm nói ra suy nghĩ của mình.

Tuy rằng ông vẫn rất bất mãn với Lục Đình Kiêu, nhưng bất đắc dĩ là Tiểu Tịch lại thích cái thằng này, một lòng một dạ với nó. Bây giờ đối với con bé mà nói thì ông chẳng qua cũng chỉ là một người quen mà thôi, quả thật không tiện nhúng tay.

Thấy đám nhà họ Lục khiến Tiểu Tịch phải chịu nhiều áp lực như thế, tuy là ông rất ngứa mắt nhưng vì bản thân cũng có chút tâm tư riêng. Nên vẫn hy vọng chuyện này có thể khiến Tiểu Tịch hiểu rõ mà chia tay với thằng nhóc này, đến lúc đó ông sẽ tìm cho con bé một người tốt hơn!

Còn về việc vì sao giúp thằng nhóc này chẳng qua cũng chỉ vì sự việc lần này quả thật rất nghiêm trọng, nếu ông đã biết rồi thì không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Lục Đình Kiêu làm sao mà không biết suy nghĩ trong đầu của Trang Liêu Nguyên chứ, vì vậy anh thông thả lên tiếng: "Vậy rất có khả năng khiến ngài phải thất vọng rồi, đợi đến khi cháu và Tiểu Tịch kết hôn, mong Thiếu tướng Trang đến chung vui."

Giọng điệu chắc chắn anh và Ninh Tịch tuyệt đối sẽ thành một đôi.

Trang Liêu Nguyên tức gần chết vác cái mặt đen sì đi mất.

Sau khi Trang Liêu Nguyên đi rồi, Lục Cảnh Lễ mới chẹp miệng chặc chặc: "Thật đúng là Thiếu tướng Trang sao khi nào cũng không quên "cây góc tường" nhà anh thế! Con trai anh với Tiểu Tịch Tịch đã lớn như thế rồi, ông ấy còn cậy được à! Tính nhỏ củ cải còn mang theo cả đất à! À mà so sánh kiểu này không đúng lắm nhỉ? Nhưng mà, cũng là cùng một ý như thế này mà..."

...

Buổi tối ngày hôm sau.

Cuối cùng Nhan Như Ý vẫn bị Lục Sùng Sơn giục đi đến nhà họ Quan một chuyến.

"Tử Dao! Tử Dao à! Di Lạc của con đến rồi này, mau xuống đi, đừng có ở lì trên phòng nữa! Cái con bé này, dạo này nó cứ ở lì trong phòng thôi, cũng chẳng hiểu là nó đang bận cái gì nữa..." Mẹ Quan Tử Dao vừa nói vừa dẫn Nhan Như Ý đến trước cửa phòng của cô ta.

"Di Lạc ạ!" Quan Tử Dao nghe thấy tiếng của mẹ liền nhanh chóng đứng dậy vội gập quyển sách trong tay lại.

Nhưng mà, Nhan Như Ý đã nhìn thấy nội dung của quyển sách đó, hình như là sách giới thiệu về tâm lý học trẻ em. Lại liếc một vòng xung quanh căn phòng của Quan Tử Dao, dường như khắp nơi đều rải rác những quyển sách có liên quan đến phương diện giáo dục trẻ em...

Nhan Như Ý tiện tay nhắc một quyển sách lên xem: "Tử Dao, những quyển sách này là?"

Quan Tử Dao nghe thế cũng cảm thấy có chút quẫn bách: "Di Lạc, không có gì đâu ạ, lúc trước con không nói với dì là con đang học chuyên ngành này ạ? Chẳng qua là tiện thì đọc thôi ạ..."

"Tiện thì đọc? Con đã ở lì trong phòng bao nhiêu ngày rồi? Mẹ còn tưởng con đang làm gì nữa đây? Hóa ra đang đọc mấy thứ này à?" Mẹ Quan Tử Dao sẵng giọng.

Trên mặt Quan Tử Dao hiện lên vẻ áy náy tự trách: "Bởi vì con học không đến nơi đến chốn, mới để xảy ra chuyện hiểu nhầm lẫn lộn trước, con vẫn cảm thấy rất có lỗi..."

Nhan Như Ý nghe thế thì ngẩn ra, vẻ mặt có chút cảm động: "Con bé này, chuyện đã từ bao lâu rồi mà vẫn nhớ thế, dì đã nói là không trách con rồi mà, trước kia cũng chỉ là con không hiểu tình hình của Tiểu Bảo mà thôi!"

Nói đến đó, Nhan Như Ý thuận tay cầm lấy tay Quan Tử Dao: "Chỉ đọc sách không thôi thì vô dụng, cái này ấy à cần phải tiếp xúc nhiều với nhau hơn, sau này tiếp xúc nhiều rồi tự nhiên sẽ hiểu thôi, con nói có phải không?"

Quan Tử Dao và mẹ cô ta nhìn nhau một cái, rõ ràng đều nghe hiểu ẩn ý trong câu nói của Nhan Như Ý.

Nhan Như Ý thở dài một tiếng: "Nhà họ Lạc nhà dì có mỗi một đứa cháu này, nó từ nhỏ lại không có mẹ ở bên chăm sóc, khó tránh khỏi có những tình huống căng thẳng, thế nên dì mong con rộng lòng bỏ qua cho nó!"

"Dì ơi dì không cần nói thế đâu ạ, con rất thích Tiểu Bảo mà! Bé thật sự rất khiến người khác yêu thích mà!" Giọng điệu của Quan Tử Dao nghe rất chân thành.

Nhan Như Ý để lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Ôi, khó có được đến bây giờ con vẫn còn nghiêng về phía Đình Kiêu nhà dì... con cũng biết mà dạo gần đây nhà họ Lục xảy ra không ít chuyện. Nhưng mà với năng lực của Đình Kiêu, chắc chắn có thể giải quyết được, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!"

--- O ---

Chương 1682: Tạm Thời Cứ Quan Sát Đã

"Điều đó là đương nhiên rồi, con tin vào Đình Kiêu." Quan Tử Dao lập tức nói.

Nhan Như Ý hài lòng gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: "Nhưng mà, trong lòng dì vẫn không được yên tâm cho lắm, cho nên mới tính cuối tuần này sẽ đi cùng với chú đưa Tiểu Bảo đến chùa Pháp Hoa dâng hương cầu phúc! Không biết con có thời gian hay không? Nếu như có thời gian thì con đi cùng chú đi nhé?"

Này là muốn tạo cơ hội cho cô ta tiếp xúc với Tiểu Bảo đây mà, đồng thời, cùng hai ông bà và Tiểu Bảo đi dâng hương cũng đồng nghĩa với việc ngầm thừa nhận thân phận của cô ta.

Quan Tử Dao quay sang nhìn mẹ mình một cái rồi gật đầu: "Dì Lục, con có rảnh ạ, cuối tuần này con không cần đến công ty cũng đúng lúc nhàn rồi."

"Vậy thì tốt!" Nhan Như Ý cười cười lại kéo tay Quan Tử Dao trò chuyện việc nhà một lúc lâu.

Sau khi Nhan Như Ý về chưa được bao lâu thì Quan Thụy cũng về đến nhà.

"Ba!"

"Ông về rồi à!" Bà Quan bước đến đón áo khoác từ tay Quan Thụy.

Nghe nói hôm nay dì Lục của con đến hả?" Quan Thụy hỏi con gái.

Quan Tử Dao gật gật: "Ừm, dì ấy qua lúc chiều, vừa mới về chưa được bao lâu."

"Bà ấy nói gì thế?"

Bà Quan rót cho chồng mình một chén trà, vẻ mặt nhìn trông khá bất mã: "Còn nói được cái gì nữa, tới đây vậy cảnh oliu chứ làm cái gì! Với cái tình hình nhà họ Lục bây giờ bà ta còn không sót ruột được à! Ông này, tôi bảo... ông có chắc bây giờ chúng ta đứng về phía Lục Đình Kiêu sẽ không có vấn đề gì không? Tôi nghe nói cổ phần của đứa con riêng kia còn nhiều hơn cả Lục Đình Kiêu đấy!"

"Đàn bà tầm mắt hạn hẹp, cổ phần không phải là tuyệt đối, ưu thế lớn nhất

của Lục Đình Kiêu là nằm ở uy vọng của cậu ta tại Lục Thị, hưởng hồ... ngoại trừ những những mặt nổi chúng ta thấy bằng mắt ra, cậu ta vẫn còn rất nhiều thế lực ngầm mà chúng ta không biết đấy...." Quan Thụy trầm ngâm lên tiếng.

"Đúng đấy mẹ, hơn nữa, Lục Đình Kiêu tốt xấu gì cũng là con trai trưởng danh chính ngôn thuận, còn kẻ kia chẳng qua chỉ là một đứa con riêng không đầu vào đầu mà thôi." Quan Tử Dao bổ sung.

"Cho nên ý của cả hai là lần này Lục Đình Kiêu nhất định sẽ thắng?"

Quan Thụy quay ra nhìn bà một cái: "Làm sao có thể? Đứa con riêng đó mới về nước mà chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã làm được đến mức này thì làm sao mà là một đứa tầm thường được? Bối cảnh đằng sau lưng nó còn đáng sợ hơn nhiều, chẳng qua là căn cơ không ổn. Nếu như có thời gian, nó tuyệt đối sẽ trở thành một đối thủ đáng gờm, Lục Đình Kiêu có thể chơi lại nó hay không còn chưa biết được đâu!"

Bà Quan vừa nghe thế liền sốt ruột: "Thế mà ông còn để Tử Dao gả sang nhà họ Lục à? Nhớ đâu đến lúc đó...."

Quan Thụy thủng thảng nói: "Tôi bảo để gả Tử Dao qua đó bao giờ? Sốt ruột cái gì? Chúng ta cứ từ từ quan sát đã!"

Bà Quan nghe thế sững ra một lúc sau mới sực hiểu: "Tôi hiểu rồi!"

"Vậy chuyện Nhan Như Ý cuối tuần này mời Tử Dao đi chùa Pháp Hoa dâng hương thì sao, có thể đi không?" Bà Quan lại hỏi.

"Đi chứ, tại sao lại không đi, không có trở ngại gì hết, cứ đi đi."

Ý của Quan Thụy rất rõ ràng, trước cứ bám lấy nhà họ Lục trước đã rồi sau đó tùy cơ ứng biến, dù sao thì bọn họ cũng đã hứa hẹn cái gì đâu.

Ánh mắt Quan Tử Dao lóe lóe, cuối cùng cũng không nói gì nữa nghe theo sự sắp xếp của cha mình.

...

Ngày hôm sau, cũng chính là ngày thứ năm trong cái hẹn giữa Lục Đình Kiêu và Lục Sùng Sơn, sự việc đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Nhìn thấy Lục Đình Kiêu từng bước từng bước một bị ép tới bờ vực, đảng Thái tử vốn đang chắc mẫm cũng đã bắt đầu nhấp nhòm không yên. Cái vị con riêng ấy là cũng là một kẻ hung tàn, nhờ đâu gió mà đổi chiều một cái, đợi đến lúc anh ta lên nắm quyền thì bọn họ chắc chắn là những kẻ bị anh ta chém đầu tiên.

--- O ---

Chương 1683: Mẹ, Con Xin Lỗi

Nhưng dù sao thì lực ảnh hưởng của Lục Đình Kiêu cũng đã có từ lâu, bọn họ không phải Lục Sùng Minh một kẻ lưu vong vô dã mà lại sát, cũng không phải là kẻ trung lập như Tống Lâm, không có lá gan phản chiến vào lúc này như Trì Giai Thành Và Lương Đức Vận. Kết cục của những kẻ phản bội năm năm trước, bọn họ vẫn còn nhớ rõ mòn một, điều này thật sự khiến bọn họ rơi vào cảnh đi hay ở đều chết.

Haizz, quả nhiên, con riêng chính là ngọn nguồn tai họa của của các nhà thế gia hào môn, ngay đến nhà họ Lục cũng không thể tránh khỏi...

Thời gian thoáng cái đã chớp mắt đến ngày thứ sáu mà Lục Đình Kiêu hứa với Lục Sùng Sơn.

Hôm đó cũng là ngày cuối tuần, mấy hôm trước Nhan Như Ý đã quyết định hôm nay cả nhà sẽ đến chùa Pháp Hoa dâng hương.

Vốn dĩ bà định gọi cả Đình Kiêu và Cảnh Lễ đi cùng nhưng tình hình công ty bây giờ như thế cả hai đều bận tối mắt tối mũi, chắc chắn không có thời gian rồi, bọn họ là trưởng bối chỉ đành làm hộ chúng nó mấy chuyện như này.

Mấy ngày hôm nay sức khỏe của Tiểu Bảo cũng đã tốt lên rồi, Lục Sùng Sơn nghe bảo bà đã đến nhà họ Quan, Quan Tử Dao cũng đồng ý cuối tuần này sẽ đi cùng bọn họ nên tâm trạng cũng nhẹ nhõm không ít.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ sáng sủa rực rỡ, thời tiết hôm nay khá đẹp, rất thích hợp để ra ngoài.

Mới sáng sớm Nhan Như Ý đã dậy để chuẩn bị, còn cố ý dặn phòng bếp làm đồ chay.

Quan Tử Dao cũng đến từ rất sớm, cô ta đang ngồi trên sofa bắt chuyện với Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cũng không cố ý làm cô ta khó xử nhưng thái độ vẫn cực kỳ xa cách.

Nhan Như Ý bước ra khỏi phòng bếp nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Bảo luôn hướng về phía cửa thì thấy làm lạ: "Tiểu Bảo, con đang nhìn cái gì đấy?"

"Không có gì ạ." Tiểu Bảo quay đi không nhìn nữa.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, Nhan Như Ý, Lục Sùng Sơn, còn có cả Quan Tử Dao cộng thêm Tiểu Bảo, bốn người cùng đi ra khỏi cửa.

Sau khi bước ra khỏi cửa rồi, đôi môi mỏng của Tiểu Bảo mím thật chặt nhìn chăm chăm về phía xa, vẻ mặt chẳng hề vui một tí nào, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý hỏi, nhóc cũng chẳng buồn để tâm.

Mãi cho đến khi sắp bước lên xe rồi, đột nhiên "két" một cái, tiếng phanh xe vang lên, một chiếc xe thể thao màu trắng đánh một vòng xinh đẹp rồi dừng trước cửa nhà họ Lục.

Rất nhanh sau đó, một cô gái nhanh chóng đẩy cửa xe bước xuống rồi chạy về phía Tiểu Bảo với vẻ đầy lo lắng, dang tay ra ôm chặt Tiểu Bảo vào lòng: "Tiểu Bảo!!!"

"Mẹ ơi ~" Tiểu Bảo nhìn thấy Ninh Tịch rồi thì cái vẻ mặt làm lì cả sáng giờ lập tức giãn ra nở một nụ cười tươi rói.

Ninh Tịch kiểm tra Bánh bao nhỏ kỹ lưỡng từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt tràn đầy vẻ hoài nghi: "Bảo bối, con bị đau ở đâu? Không thoải mái ở chỗ nào?"

Tiểu Bảo chột dạ chớp chớp mắt rồi cúi đầu lý nhí nói: "Mẹ, con xin lỗi... Tiểu Bảo lừa mẹ thôi... Tiểu Bảo không sao hết... không bị đau ở đâu cả... cũng không có chỗ nào là không thoải mái cả..."

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt..." Phản ứng đầu tiên của Ninh Tịch là thở phào một hơi nhẹ nhõm sau đó mới bớt chút chú ý nhìn sang ba người với vẻ mặt kỳ dị đằng sau.

Chỉ cần nhìn một cái, Ninh Tịch liền biết tại sao Tiểu Bảo lại lừa cô đến đây.

Tiểu Bảo siết chặt tay cô, kéo cô đến trước mặt Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý nói: "Ông nội, ông đã đồng ý với con rồi mà. Ông cũng đã dạy con, đàn ông nói phải giữ lời!"

Lục Sùng Sơn nhìn thấy Ninh Tịch lại chạy đến đây phá rối thì bất mãn, nhưng còn chưa kịp phát tác lại bị một câu nói ngăn ngui của Tiểu Bảo làm cho cứng họng.

Quả đúng là ông ta đã đồng ý với Lục Đình Kiêu là sẽ cho Ninh Tịch cơ hội nhưng tại sao Tiểu Bảo cũng biết chuyện này?

Cái thằng nhóc thôi tha kia! Chỉ biết dùng Tiểu Bảo đến đối phó ông!

Lục Sùng Sơn cau mày, nhìn vẻ mặt kiên quyết của cậu cháu nội yêu quý, biết rằng nếu thái độ của ông ta quá cứng rắn chắc chắn sẽ làm tổn thương đến nó và chuyện ngày hôm nay sẽ thất bại hoàn toàn, huống hồ chậm trễ thời gian cầu phúc sẽ không lành.

--- O ---

Chương 1684: Mẹ Chỉ Thích Con Thôi

Quan Tử Dao nhìn thấy dáng vẻ bảo vệ của Tiểu Bảo dành cho Ninh Tịch, thậm chí còn lên gọi Ninh Tịch đến thì bàn tay đặt bên mép váy siết chặt lại, khẽ hít một hơi thật sâu rồi tỏ thái độ hào phóng nói: "Chú dì, hay cứ để Ninh Tịch đi cùng với chúng ta đi! Thêm một người cũng không sao mà!"

Giọng điệu không khác gì chủ nhân trong nhà.

Lục Sùng Sơn quăng cho Ninh Tịch một ánh mắt cảnh cáo: "VẬY thì chúng ta cùng đi thôi."

Nói rồi lại nhìn về phía Tiểu Bảo với ánh mắt hiền từ: "Tiểu Bảo, thế này là được rồi chứ? Ông nội đương nhiên là sẽ giữ lời rồi!"

Tiểu Bảo gật đầu hài lòng, sau đó lại căng thẳng nhìn sang Ninh Tịch: "Mẹ, con xin lỗi, Tiểu Bảo biết sai thật rồi mà, mẹ đi cùng với con nha?"

Cho dù thái độ của Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý hay Quan Tử Dao có thể nào, Ninh Tịch căn bản là chẳng thèm để ý, cô chỉ để ý đến mình Tiểu Bảo thôi.

Giờ phút này cô chỉ đầy bất đắc dĩ mà nhìn cậu nhóc, làm sao cô có thể từ chối bất kỳ yêu cầu gì của Tiểu Bảo chứ: "Được rồi, mẹ sẽ đi cùng, nhưng mà lần sau con không được làm thế này nữa đâu đấy, con có biết mẹ lo lắng đến thế nào không?"

"Con biết rồi ạ! Mẹ là tuyệt nhất!" Kỹ năng làm nũng của Tiểu Bảo càng lúc càng thuần thực, khiến cho Ninh Tịch căn bản là chẳng thể làm gì được cậu nhóc cả.

Ninh Tịch tự xưng là "mẹ" hoàn toàn chỉ là do thói quen nhưng Quan Tử Dao nghe được thì lại chẳng khác gì đang khiêu khích cô ta cả, ánh mắt thoáng cái đã lạnh đi.

Sau chút phong ba ngăn ngui, năm người lên xe, cùng đi về phía chùa Pháp Hoa.

Không gian bên trong chiếc Lincol rất rộng, Tiểu Bảo và Ninh Tịch còn cả Lục Sùng Sơn ngồi một bên, Quan Tử Dao và Nhan Như Ý ngồi phía đối diện.

Ninh Tịch vì đi vội cho nên không hóa trang, vốn đang râu rĩ thì Tiểu Bảo như Doremon lôi khẩu trang, kính đen thậm chí cả tóc giả từ trong balo ra.

Ninh Tịch quả thực dở khóc dở cười: "Nhóc con, con đã âm mưu từ trước rồi à!"

"Làm ngôi sao đúng là có chút bất tiện, ra ngoài cũng phiền phức." Quan Tử Dao ngồi đối diện lên tiếng, có vẻ như là vô ý nói thôi nhưng đang âm thầm cố ý nhắc đến thân phận và nghề nghiệp của Ninh Tịch.

Quả nhiên vừa mới dứt lời, Lục Sùng Sơn đã nhíu mày lại.

"Ừm, quả thật là rất phiền phức!" Tiểu Bảo cũng nghiêm túc gật đầu phụ họa.

Quan Tử Dao nghe thế thì vui lắm, nhưng ngay sau đó Tiểu Bảo đã nhào vào lòng Ninh Tịch: "Con ghét có nhiều người cùng thích mẹ thế! Mẹ chỉ là của một mình con mà thôi!"

Cậu nhóc nói rồi len lén chớp mắt với mẹ tỏ ý: Mẹ cứ yên tâm, ba không có ở đây, con sẽ thay ba bảo vệ mẹ!

Ninh Tịch nhìn cái vẻ bao che này của Tiểu Bảo mà vừa cảm động lại vừa buồn cười, gõ gõ lên cái mũi của cậu nhóc: "Vậy thì có sao đâu, dù có bao nhiêu người thích mẹ đi nữa, mẹ cũng chỉ thích mình con thôi!"

Tiểu Bảo được "vuốt lông", lập tức cười còn tươi hơn cả ánh nắng ngoài cửa sổ...

Lục Sùng Sơn thầm "hừ" lạnh một cái, miệng lưỡi dẻo quẹo, tuy rằng... cảnh tượng trước mắt này chính là cảnh mà ông muốn nhìn thấy nhất...

Ông luôn hy vọng nhìn thấy Tiểu Bảo có một người có thể chăm sóc cho nó, có một người có thể nói chuyện với nó, có thể dỗ nó vui vẻ...

Nhưng tại sao cứ phải là đứa con gái có động cơ không chính đáng này?

Một đường sóng ngầm mãnh liệt cuối cùng cũng đến được chùa Pháp Hoa.

Trong sân chùa những cây cổ thụ ken dày, rất mát mẻ và yên tĩnh, vừa bước chân vào liền khiến cho người ta có cảm giác cả trái tim lắng xuống.

Lần trước khi đến đây, hình như là lần Tịch Thế Khanh đòi xuất gia, cô đến đây khuyên bảo.

À, mà lúc đó Huyền Tịnh đại sư còn tính cho cô một quẻ, đưa cho cô một bông hoa đào, ám chỉ cô có hoa đào kiếp...

--- O ---

Chương 1685: Hy Vọng Con Là Con Ruột Của Mẹ

Năm người cùng mua hương ở bên ngoài rồi vào trong đại đường, lần lượt dâng hương cầu phúc.

Ninh Tịch cẩn thận giúp Tiểu Bảo dâng hương sau đó dạy cậu bé dâng hương, quỳ gối, bái lễ ra sao.

Tiểu Bảo dâng một nén hương sau đó cũng rất ra dáng thành kính quỳ gối trên đệm cói, nhắm mắt lại nghiêm túc cầu nguyện.

Ninh Tịch nhìn thấy dáng vẻ thành kính của bánh bao nhỏ, khoe miệng cô khễ cong cong lên: "Tiểu Bảo, con cầu nguyện điều gì vậy?"

Tiểu Bảo hiềm khi không trả lời lại Ninh Tịch mà nghiêm túc nói: "Con không thể nói được, nói ra sẽ mất linh mất!"

"Ok, ok, ok!" Ninh Tịch cười khễ.

Nhưng mà cô thực sự rất hiếu kỳ mà! Không biết thằng bé cầu nguyện điều gì?

Bánh bao nhỏ mím môi, ngẩng đầu lên nhìn mẹ, lại quay sang nhìn tượng Phật trước mặt thâm lạp lời cầu nguyện vừa nãy một lần nữa.

Hy vọng mẹ có thể làm mẹ của con cả đời này! Phật tổ ơi, xin ngài hãy tha thứ cho lòng tham của con nhé, nếu như được, con còn có một nguyện vọng nữa, con còn hy vọng nếu như con là con ruột của mẹ thì tốt biết mấy...

"Phật Tổ xin phù hộ cho nhà con, phù hộ cho nhà họ Lục chúng con có thể qua khỏi kiếp nạn này!" Nhan Như Ý cầu khẩn với vẻ mặt lo lắng rồi sau đó lại âm thầm lẩm bẩm: "Hy vọng Đình Kiêu sớm lập gia đình..."

Ninh Tịch quỳ một lúc rồi đứng lên, cô không cầu nguyện bất kỳ chuyện gì, cô tin tưởng vào Lục Đình Kiêu, thực ra cũng chẳng có gì để cầu xin với Phật Tổ cả.

Lục Sùng Sơn một khi đã quyên thì là quyên hẳn một pho tượng vàng, sư thầy cảm kích chấp hai tay làm lễ nói: "A di đà Phật, thí chủ đại thiện! Cảm tạ thí chủ đã quyên tặng!"

Lục Sùng Sơn cũng chấp tay đáp lại một câu "A di đà Phật" sau đó liền hỏi:

"Không biết hôm nay Huyền Tịnh đại sư có ở trong chùa không ạ? Không biết thầy ấy có rảnh không? Lục mỗ tôi có chuyện muốn quấy rầy!"

Sư thầy nghe thế cũng lên tiếng: "Sư phụ hiện tại đang bế quan không tiện gặp khách, thành thật xin lỗi."

"Không sao, tôi hiểu mà, cảm ơn!" Lục Sùng Sơn lộ vẻ tiếc nuối.

Vốn dĩ ông còn định hỏi Huyền Tịnh đại sư chuyện nhà họ Lục lần này có cách nào phá giải không.

Haizz, thế mà ông ta cũng có ngày phải cầu thần khẩn phật thế này...

Tuy rằng không thể gặp được Huyền Tịnh đại sư nhưng bọn họ cũng không về ngay lập tức, để bày tỏ lòng thành kính của mình, bọn họ ở trong chùa tụng kinh, chép kinh mãi đến khi trời tối mới rời khỏi chùa.

Chiếc xe hơi màu đen chạy yên tĩnh chạy trên đường trở về thành phố.

Ra ngoài cả một ngày, Tiểu Bảo ngáp dài một cái, buồn ngủ thiếp đi trong ngực Ninh Tịch, Ninh Tịch bị Tiểu Bảo lay cơn buồn ngủ, cũng lơ mơ díp mắt lại.

Mà ba người khác mỗi người đuổi theo một suy nghĩ khác nhau.

"Ninh Tịch à, để tôi bế Tiểu Bảo cho!" Nhan Như Ý đón Tiểu Bảo từ tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch tiếc nuối buông lỏng tay ra, rời khỏi vòng tay của mẹ Tiểu Bảo bất an nhịu mày bị Nhan Như Ý ôm mất.

"Tử Dao à, tối nay con ở lại ăn cơm nhé!" Nhan Như Ý thân thiết mời Quan Tử Dao ở lại.

Hôm nay, Ninh Tịch đột ngột xuất hiện mà quan hệ cô với Tiểu Bảo lại tốt như thế, bà ta lo rằng Quan Tử Dao trong lòng có chút khó chịu.

"Ồ lại đi cháu! Cả nhà chúng ta hôm nay tụ họp một bữa!" Lục Sùng Sơn cứ thế quyết định.

Hai người vô tình mà cố ý trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Ninh Tịch, chẳng hề nhắc đến cô.

Lục Sùng Sơn sầm mặt, ông ta không tin đã nói đến nước này rồi đưa con gái này còn có thể mặt dày mà đem Tiểu Bảo ra làm cái cớ để ở lại...

Đúng lúc này, Ninh Tịch đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở bừng mắt ra, trong đôi mắt ánh lên ánh sáng lạnh: "Cẩn thận!!!"

Dường như trong khoảng khắc cô vừa mới dứt lời, một tiếng nổ "ầm" khiến người ta nổi da gà cùng lúc vang lên, xe của bọn họ bị va đập một cú kịch liệt...

--- O ---

Chương 1686: Tuyệt Đối Không Phải Là Người Thường

"A!!!"

Nhan Như Ý và Quan Tử Dao trong xe hét lên âm ỹ.

Phản ứng đầu tiên của Ninh Tịch là xem Tiểu Bảo thế nào rồi, sau đó vừa nhìn một cái hồn vía đã lên mây, cửa xe không biết đã bị mở ra từ lúc nào. Một cái bóng đen phi vào với tốc độ nhanh như chớp cướp đi Tiểu Bảo đang ngủ say trong lòng Nhan Như Ý...

Hai mắt Ninh Tịch đỏ hồng, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ nhào về phía Nhan Như Ý nhưng lại chỉ tóm được một góc áo của Tiểu Bảo.

"A....Trời ơi! Tiểu Bảo..." Nhan Như Ý cũng coi như là tỉnh táo lại như trời sụp đến nơi mà gào lên.

Ninh Tịch đã đuổi theo người nọ, hai người đấu tay đôi với nhau, vừa mới giao thủ Ninh Tịch liền lạng người. Đây là lính đánh thuê chuyên nghiệp, tuyệt đối không phải là người bình thường!

Hơn nữa người nọ đang ôm Tiểu Bảo, cô sợ ném chuột vỡ bình, cục diện nhất thời rơi vào thế bế tắc.

Trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng Ninh Tịch vẫn luôn cảm thấy bất an, cho nên vẫn liềm mạng luyện công. Cộng thêm chuyện này có liên quan đến Tiểu Bảo, thoáng cái võ lực đã bùng nổ đến cực điểm, cuối cùng khi sắp cướp lại được Tiểu Bảo từ tay người nọ. Thì vào đúng lúc này lại có một người khác từ bên mé sườn lao ra đột nhiên lao đến tấn công cô với chiêu thức sắc bén ngang ngược, chuyên nhằm vào những yếu điểm trên người cô...

Đối phương là đàn ông, vốn dĩ đã có ưu thế tự nhiên về mặt sức lực, một cú đá xé gió lao đến, cuốn theo một lực đạo đáng sợ, cú đá này mà rơi vào huyết Thái dương thì ngất đi vẫn là chuyện nhỏ, chết luôn tại chỗ cũng được ấy chứ.

"Aaaaa..." Nhan Như Ý đứng đằng sau nhìn thấy cảnh này, theo bản năng hét lên một tiếng đầu sợ hãi.

Khoảnh khắc sát chiêu ập đến, Ninh Tịch dùng hai tay túm chặt cổ chân của hắn ta hòng nhằm làm giảm thể công của hắn. Sau đó hai tay như thể lưỡi dao sắc bén bẻ vặn cổ chân hắn ta 360 độ, trực tiếp quăng hắn ta ngã xuống đất xong đập thẳng một phát vào đan điền của hắn ta.

"Á!!!" Tên đàn ông đó rống lên đau đớn lẫn lộn trên mặt đất.

Ninh Tịch không dây dưa với tên đó nữa, thoáng cái đã đuổi theo tên đang ôm Tiểu Bảo.

"Fuck!" Gã đàn ông ôm lấy Tiểu Bảo chửi một tiếng, trong ánh mắt ngập tràn sát khí, hung ác nói: "Đứng yên! Nếu mày dám..."

Nhưng mà còn chưa nói xong, Ninh Tịch đã áp sát hắn như thể ma quỷ, ngay sau đó khủy tay và xương bánh chè của hắn cùng lúc truyền đến cảm giác đau đớn như thể xương khớp vỡ vụn, hắn ta lập tức hét lên đau đớn rồi quỵ sụp xuống...

Ninh Tịch tóm lấy cơ hội này, đưa tay ra giành lại Tiểu Bảo nhanh chóng chạy về phía chiếc xe đằng sau lưng.

Chỉ còn mấy bước nữa thôi, vừa chạy đến trước xe thì hai gã lính đánh thuê đã đuổi kịp cô. Một tên trong số đó xòe bàn tay như vuốt ửng tóm chặt lấy vai cô, ngăn không cho cô chạy về phía trước.

Cả người Ninh Tịch bị ấn chặt khó động đậy, mắt thấy Tiểu Bảo lại sắp bị cướp đi mà đúng lúc này Quan Tử Dao lại đang ở gần cô nhất. Hơn nữa còn đứng bên cạnh cửa ghế lái, thế nên Ninh Tịch quả quyết đẩy Tiểu Bảo vào lòng cô ta, hét lớn một tiếng: "Lái xe! Đi mau!"

Nói rồi liền quay người lại ngăn hai gã đánh thuê kia, hy vọng rằng có thể kéo dài thời gian đến mức tối đa, chỉ cần bọn họ lên được xe là an toàn rồi!

Thiết kế an toàn của chiếc xe này tốt vô cùng, nếu như không phải tài xế phản bội mở cửa xe ra thì đối phương căn bản là không thể dễ dàng cướp Tiểu Bảo đi như thế...

Ninh Tịch nghĩ như thế, ánh mắt cô hơi liếc về phía sau nhìn tình hình, vừa nhìn thì đồng tử trong mắt đột nhiên thu hẹp lại. Không biết Quan Tử Dao có phải sợ đến ngu người rồi hay không thế mà mặt đầy hoảng hốt, nghe thấy cô giục giã đón lấy Tiểu Bảo rồi thế mà lại cứ đứng đực ra đây bỏ lỡ thời cơ chạy trốn quý báu...

--- O ---

Chương 1687: Mẹ Sẻ Không Để Con Một Mình Đâu

Chỉ trong khoảng thời gian vài giây ngắn ngủi thế thôi mà một tên đã đột nhiên lao đến đến gần cô lại, hung hãn lao đến cướp Tiểu Bảo đi từ trong tay của Quan Tử Dao.

Cùng lúc đó cách chỗ này không xa vang lên một tiếng động đinh tai nhức óc, cát bụi đất đá văng tung tóe mù mịt, một chiếc trực thăng từ trên không từ từ đáp xuống. Lại thêm ba tên lính đánh thuê đeo mặt nạ ăn mặc đồng phục giống hệt như hai tên vừa rồi nhanh chóng nhảy xuống khỏi trực thăng, tên nào cũng lăm lăm vũ khí trong tay.

Cả người Ninh Tịch lạnh đến tận xương, trái tim như thể rơi xuống vực sâu không đáy...

Xong rồi...

Nhìn thấy Tiểu Bảo chỉ thiếu một chút nữa thôi là được cứu về rồi thế mà lại bị cướp đi, tất cả diễn ra vô cùng chóng vánh. Nhan Như Ý đã sớm không thể chịu được nữa, mặt bà đầy mồ hôi bám lấy tay Lục Sùng Sơn cố gắng đứng dậy không ngừng kêu gào: "Tiểu Bảo... cứu Tiểu Bảo..."

Lục Sùng Sơn mặt mũi sầm sì vút mạnh chiếc bộ đàm trong tay xuống đất lạnh lùng nói: "Các người là ai? Thả thằng bé ra, các người muốn gì cứ việc nói!"

Một tên đeo cái mặt nạ có khắc một chữ K chắc là tên dẫn đầu, lạnh lùng liếc nhìn hai gã thuộc hạ thất thủ mà chẳng thèm nhìn đến Lục Sùng Sơn một cái, sau đó liền vẫy vẫy tay ra hiệu, tất cả bọn họ đều nhanh chóng rút lên máy bay.

Cùng với tiếng cánh quạt âm âm chuyển động, máy bay từ từ lên cao.

Nhìn thấy Tiểu Bảo bị đưa lên máy bay, Nhan Như Ý lão đảo chạy đuổi theo sau, "Tiểu Bảo!!!"

"Dì Lục, cẩn thận!" Quan Tử Dao vội đỡ lấy Nhan Như Ý đang lão đảo có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Trơ mắt nhìn Tiểu Bảo bị bắt đi, vẻ mặt Lục Sùng Sơn tái nhợt, đưa tay ôm lấy ngực đang quặn lên từng cơn, trời đất quay cuồng, trước mặt tối sầm...

"Tiểu Bảo đừng sợ... mẹ sẽ không để con lại một mình đâu..."

Đúng vào lúc này, Lục Sùng Sơn dường như nghe thấy tiếng Ninh Tịch làm bầm, ngay sau đó ông ta nhìn thấy thân mình cô gái căng lên như một cánh cung được kéo căng, khoảnh khắc cửa chiếc trục thẳng chuẩn bị khép lại, cô nhảy bật lên, lao vọt lên dùng tay bám chặt lấy sàn của chiếc trục thẳng, bật lộn người lên nhảy vào bên trong chiếc trục thẳng.

Sau khi Ninh Tịch nhảy vào cả chiếc trục thẳng lắc lư kịch liệt, nghiêng ngả tới lui trong không trung sau đó dần dần bay xa, mãi cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt...

Nhan Như Ý như thể bị rút sạch sức lực ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt trắng bệch tái nhợt đại ra, Quan Tử Dao lo lắng đứng bên cạnh, còn Lục Sùng Sơn vẫn ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời mênh mông trên đỉnh đầu...

"Lão gia! Lão phu nhân! Hai người không sao chứ?" Bên cạnh vang lên những âm thanh hốt hoảng, Hình Võ đi cà nhắc ôm cánh tay vẫn còn chảy máu đầm đề đến.

"Các người làm sao thế hả? Người đâu hết rồi! Lúc ra ngoài mang bao nhiêu người thế cơ mà! Tất cả đi đâu hết cả rồi! Tiểu Bảo bị bắt cóc rồi các người có biết không!!!" Nhan Như Ý như tìm được nơi để xả ra, cuối cùng suy sụp mà hét lên thật to.

Không... không đúng... không phải là bị bắt cóc... mà bị cướp đi ngay trước mặt bọn họ!!!

"Cái... cái gì? Tiểu thiếu gia bị bắt cóc?" Hình Võ không ngờ rằng mọi chuyện còn tệ hại hơn so với tưởng tượng của anh ta, thoáng cái vẻ mặt đã trắng bệch, quỳ sụp xuống đất: "Thuộc hạ đáng chết! Tất cả người của chúng ta bảo vệ xung quanh đều cùng lúc gặp được phục kích, dường như đối phương hiểu rất rõ đường đi cùng vị trí của những người bảo vệ ngầm xung quanh của chúng ta..."

"Câm mồm, tôi không muốn nghe các cậu biện hộ!" Lục Sùng Sơn ngắt lời bọn họ.

Từ sau vụ Tiểu Bảo bị bắt cóc lần trước, hệ thống đội an ninh nhà họ Lục đã được nâng cấp cực kỳ nghiêm ngặt, thế nhưng bây giờ ông ta lại để Tiểu Bảo bị cướp đi ngay trước mặt ông ta, bên người không có bất cứ một ai, giờ phút cuối cùng người có thể đứng ra phía trước ngăn cản lại chỉ có một mình đứa

con gái đó...

--- O ---

Chương 1688: Mau Đi Cứu Tiểu Bảo

"Đình Kiêu... Sùng Sơn mau nói chuyện này cho Đình Kiêu biết! Mau bảo nó đi cứu Tiểu Bảo!" Nhan Như Ý vội vàng lên tiếng thúc giục, qua một lúc bà bổ sung thêm một câu: "Còn cả con bé đó nữa..."

Nhan Như Ý nhắm mắt lại run rẩy nói: "May là... may là lần này Tiểu Bảo không phải chỉ có một mình... có con bé đó ở bên cạnh, chí ít Tiểu Bảo cũng sẽ không sợ nữa... tôi quả thật không dám nghĩ, nếu như lần này Tiểu Bảo chỉ có một mình..."

Nhan Như Ý nói rồi nước mắt liền rơi như mưa.

Vừa nghĩ đến việc bọn họ thế nhưng lại một lần nữa để Tiểu Bảo phải chịu đựng chuyện này. Nghĩ đến chuyện nhờ mà Ninh Tịch không đi theo, Tiểu Bảo lại một lần nữa hứng chịu chuyện này, phải chịu tổn thương tâm lý nặng nề, bà hận đến mức không thể giết chết chính mình.

"Là tôi... đều là lỗi của tôi... là tôi không bảo vệ tốt Tiểu Bảo... tại sao lúc đó tôi lại không ôm chặt Tiểu Bảo chứ... tại sao lúc đó tôi lại muốn đón Tiểu Bảo từ tay Ninh Tịch cơ chứ, nếu như lúc đó người ôm Tiểu Bảo là Ninh Tịch..." Lúc này Nhan Như Ý đã chôn vùi trong sự tự trách.

Lục Sùng Sơn không nói gì hết nhưng tâm trạng của ông ta lúc này cũng chẳng khá hơn Nhan Như Ý là mấy. Nếu như không phải là vì ông ta sốt ruột muốn xác định quan hệ với nhà họ Quan, thì hôm nay cũng sẽ không để đối phương thừa cơ ra tay.

Quan Tử Dao cẩn thận đỡ Nhan Như Ý đứng lên: "Dì Lục, dì đừng tự trách bản thân mình nữa, trong tình huống lúc đó làm sao lại là lỗi của dì được, trách con... trách con lúc đó quá sững sờ không phản ứng kịp, không kịp đưa Tiểu Bảo đi..."

"Lão gia, lão phu nhân, nơi này không tiện ở lâu! Chúng ta nên mau chóng về nhà nghĩ đối sách thì hơn! Bây giờ chậm trễ thêm một giây là Tiểu thiếu gia lại thêm một phần nguy hiểm!" Hình Võ đứng bên cạnh vội nhắc nhở.

"Đi về! Mau!"

...

Trên đường đi, điện thoại của Lục Đình Kiêu vẫn không thể gọi được, Lục Sùng Sơn chỉ đành bảo Hình Võ lái thẳng xe đến công ty.

Đến hầm để xe mọi người vừa mới xuống xe, không ngờ lại gặp đúng trợ lý đặc biệt của Lục Đình Kiêu - Trình Phong.

Trình Phong vừa đẩy cửa bước xuống xe, vừa nghe điện thoại trên mặt tràn đầy nụ cười, thần sắc nhìn có vẻ rất kích động hưng phấn.

"Trình Phong!" Lục Sùng Sơn lập tức lên tiếng gọi anh ta lại.

Trình Phong cúp điện thoại, kinh ngạc nhìn ba người Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý và Quan Tử Dao: "Chủ tịch? Phu nhân? Muộn thế này, sao hai người lại đến công ty thế này?"

"Đình Kiêu đâu? Tại sao không nghe điện thoại?" Nhan Như Ý vội vã bước đến hỏi.

"Lục tổng bây giờ chắc chắn đang rất bận!" Vẻ mặt Trình Phong đầy kích động báo cáo với Lục Sùng Sơn: "Chủ Tịch! Lần này bên Úc Lam thua chắc rồi!"

"Cậu nói gì cơ?" Lục Sùng Sơn ngắt ra.

"Một đơn hàng lớn đang vận hành hiện nay của Úc Lam xảy ra vấn đề, cho nên tất cả hàng hóa đều không phù hợp với điều kiện giao hàng, phải bồi thường một khoản vi phạm hợp đồng rất lớn. Nhưng mà tất cả tiền của đối phương đang điên cuồng đập vào thu mua cổ phần của Lục thị, giờ căn bản là không lấy đâu ra nhiều vốn lưu động để cứu chữa."

"Nếu bọn họ muốn bảo về được Úc Lam, nhất định phải bán sạch số cổ phần của Lục thị đang nắm trong tay. Phải biết rằng số cổ phiếu trong tay bọn họ đều là bỏ ra số tiền gấp mấy lần giá trị thực thu mua. Bây giờ bọn họ đang cực kỳ thiếu tiền, nếu như bán ra với giá thấp thì cứ coi như có bảo vệ được Úc Lam nhưng chắc chắn tổn thất sẽ vô cùng nặng nề. Quan trọng nhất là cứ tiếp cái đà này thì nguy cơ của Lục thị sẽ hoàn toàn được giải trừ!"

"Hơn nữa chủ tịch, ngài nhìn số cổ phiếu này xem ..."

Trình Phong mau chóng mở Ipad lên, kéo đến phần những cổ phiếu mà Úc Lam đang tập trung đầu tư. Vốn dĩ tất cả đều là những cổ phiếu có xu hướng tăng trưởng mạnh, nhưng bây giờ đang giảm điểm với tốc độ nhanh chóng.

--- O ---

Chương 1689: Đó Là Cháu Ruột Ông Đây!

Trình Phong nhìn xu thế của các mã cổ phiếu đó mà liên tục giải thích cho Lục Sùng Sơn nghe: "Boss từ nửa năm trước đã bắt đầu tổ chức một tổ chuyên môn đặc biệt, toàn là những cao thủ đỉnh nhất của phố Wall đây ạ. Giờ thì Boss đang đích thân lãnh đạo tổ chuyên môn ấy, nếu không ngoài dự đoán thì chỉ cần sau một đêm, đến sáng ngày mai Úc Lam chắc chắn sẽ sụp, đến lúc đó họ sẽ phải bán tống bán tháo cổ phần của Úc Lam đi..."

Trình Phong tiếp tục nói với vẻ mặt đầy sùng bái, kể ra quá trình Lục Đình Kiêu từng bước từng bước giăng bẫy ra sao, phòng ngừa chu đáo như thế nào. Còn Lục Sùng Sơn thì ngẩn ngơ nhìn những mã cổ phiếu hiển thị trên màn hình Ipad mà chẳng nói được nửa chữ.

Bảy ngày...

Lời hẹn của Lục Đình Kiêu với ông ta là bảy ngày...

Mà bây giờ chính là buổi tối ngày thứ sáu...

Thằng con ông... nó thực sự làm được...

Chẳng trách...chẳng trách Tiểu Bảo lại đột nhiên bị bắt cóc!

Hóa ra là chó cùng dút đậu!

"Ừa, chủ tịch...ngài làm sao vậy? Còn cả phu nhân nữa..." Trình Phong cuối cùng cũng chú ý đến vẻ lạ lùng trên gương mặt bọn họ.

"Hôm nay tôi và chú và dì mang Tiểu Bảo đến chùa thắp hương, không ngờ giữa đường lại bị một đám cướp, bọn họ bắt cóc Tiểu Bảo mất rồi!" Quan Tử Dao lên tiếng, đồng thời trong đáy mắt cô ta cũng thoáng lướt qua một tia sáng, cô ta biết mà, người đàn ông cô ta coi trọng làm sao có thể yếu như thế được!

Thảo nào, thằng oắt con đó lại bị bắt cóc, tám phần là do người của đứa con riêng đó làm. Đám người đó cũng không phải là thứ lương thiện gì cho cam, bị dồn đến đường cùng thì chuyện gì mà chẳng làm ra được. Hơn nữa, lần này không chỉ thằng oắt con mà cả con nhỏ Ninh Tịch kia cũng tự lao đầu vào chỗ chết.

Vốn dĩ cô ta còn đang lo lắng tất cả, thế mà chỉ trong một tối mọi thứ đã được giải quyết hết...

"Cô nói cái gì? Tiểu Bảo... Tiểu Bảo bị bắt cóc rồi sao! Chuyện này làm sao có thể?" Trình Phong biến sắc.

"Không thể cái gì, Tiểu Bảo bị bắt đi ngay trước mặt chúng tôi này! Cậu đừng có lè mề nữa, mau đi thông báo cho Đình Kiêu biết!" Nhan Như Ý gấp gáp thúc giục.

"VẬY..." Trình Phong nghe rồi định gật đầu đồng ý ngay nhưng không biết anh ta nghĩ đến cái gì mà lại chân chừ do dự.

Trình Phong chưa kịp nói, Lục Sùng Sơn đã lên tiếng ngăn lại: "Đợi đã! Bây giờ không thể nói chuyện này với Đình Kiêu được!"

"Ông nói cái gì?" Nhan Như Ý nhìn chồng với ánh mắt không thể tin nổi: "Tại sao không thể nói với Đình Kiêu? Giờ đã là lúc nào rồi???"

Lục Sùng Sơn trầm giọng nói: "Bên Úc Lam đó chắc chắn bây giờ đã bắt đầu phản kích rồi. Đêm nay việc không chế thị trường cổ phiếu là vô cùng quan trọng, Đình Kiêu tuyệt đối không thể bị bất cứ thứ gì ảnh hưởng được, bằng không chỉ cần một chút sai sót, tất cả công sức trước đó sẽ đổ ra sông ra biển hết! Bà cho rằng tại sao đôi phương lại tìm mọi cách để bắt Tiểu Bảo đi? Chính là vì muốn quấy nhiễu Đình Kiêu đấy!"

Cánh môi của Nhan Như Ý run lên bần bật, bà nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt, dường như không còn nhận ra ông ta là ai nữa: "Lục Sùng Sơn... ông biết mình đang nói cái gì không? Người bị bắt cóc là Tiểu Bảo! Là cháu nội ruột thịt của ông đấy! Ông luôn mồm nói vì đại cục của nhà họ Lục, hy sinh nhiều như thế, thiệt thòi nhiều như thế... cuối cùng, bây giờ ngay đến cả tính mạng của Tiểu Bảo ông cũng đem ra hy sinh nốt? Rốt cuộc thì ông có tim hay không!?"

Lục Sùng Sơn nhíu mày thật chặt: "Như Ý, ý tôi không phải như thế, tôi có nói là hy sinh tính mạng của Tiểu Bảo bao giờ đâu. Tôi đã thông báo cho tất cả mọi người đi tìm kiếm hành tung của đám người đó rồi, hơn nữa đảm bảo bọn họ sẽ tìm tới để đưa ra yêu sách, đến lúc đó chúng ta lại..."

"Đủ rồi! Lục Sùng Sơn! Ông không cần nói cho tôi những lý lẽ lớn lao đó! Tôi chỉ cần biết trong mắt ông tính mạng của Tiểu Bảo quan trọng hơn hay nhà họ Lục quan trọng hơn!" Nhan Như Ý mắt kiếm soát hét lên.

--- O ---

Chương 1690: Giải Pháp Thỏa Đáng Nhất

Quan Tử Dao đứng bên cạnh dịu dàng khuyên bảo: "Dì à, dì bình tĩnh lại một chút đi, chú nói rất có lý, nếu như chúng ta nói cho Đình Kiêu bây giờ, vậy thì sẽ khiến anh ấy rối lên. Nhỡ đâu đến lúc đó bọn họ vừa đạt được mục đích lại không muốn buông tha cho Tiểu Bảo thì làm sao đây..."

"Cô im ngay cho tôi!" Giờ khắc này trong lòng Nhan Như Ý đã hoàn toàn bị nỗi sợ hãi Tiểu Bảo sẽ gặp nguy hiểm bao trùm, không thềm nể nang mà quát thẳng vào mặt Quan Tử Dao.

Quan Tử Dao từ trước đến nay chưa bao giờ bị Nhan Như Ý quát nạt như thế cả, nhất thời mặt tái mét lập tức tỏ ra âm ức đầy tủi thân.

"Lục Sùng Sơn, ông không nói đúng không? Được! Vậy thì tôi tự đi tìm Đình Kiêu!" Nhan Như Ý gạt đám người xung quanh ra, sau đó nhanh chóng chạy về phía thang máy chuyên dụng.

Vừa mới đi đến cửa thang máy, Nhan Như Ý bỗng lão đảo, bất ngờ đổ gục, ngã sõng xoài xuống đất.

Hôm nay, bà đã phải chịu sự kích thích quá lớn, có thể chống chọi được đến tận bây giờ đã là cực hạn...

"Như Ý!"

"Dì Lục!"

"Phu nhân!!!"

Ba người vội lao đến đỡ bà dậy.

"Chủ tịch, chuyện này..." Trình Phong vẻ mặt hốt hoảng.

"Lập tức gọi bác sỹ!" Lục Sùng Sơn vội vàng nói.

"Vậy... vậy chuyện của Tiểu thiếu gia... có cần phải nói cho sếp không ạ?" Trình Phong hỏi.

Những ngón tay của Lục Sùng Sơn run lên bần bật, ông ta nhắm mắt lại, không biết qua bao lâu sau cuối cùng cũng lên tiếng: "Tạm thời đừng nói cho Đình Kiêu biết... nhưng mà, đợi đến 12 giờ đêm nay nếu như vẫn không thể

cứu được Tiểu Bảo ra..."

Lục Sùng Sơn thở dài một tiếng, nói tiếp: "Cho dù tình hình của Lục thị như thế nào đi chăng nữa, cậu nhất định phải báo cho Đình Kiêu biết!"

Trình Phong gật đầu: "Vâng, tôi biết rồi ạ."

Lục Sùng Sơn nhìn Nhan Như Ý đang hôn mê, bên tai văng vẳng lại từng câu từng chữ trách móc của bà ấy, trái tim lại quặn lên vì đau.

Ông ta nhìn Tiểu Bảo từ nhỏ đến lớn, cho đến giờ ông vẫn còn nhớ cái cảm giác kích động lần đầu tiên khi nhìn thấy thằng bé, nhớ cái cảm giác mềm mềm khi ông bế nó. Sau đó từng ngày từng ngày nó lớn dần lên, càng ngày càng thông minh, càng ngày càng đáng yêu, bây giờ lại là một đứa trẻ vừa ngoan ngoãn lại vừa hiểu chuyện, còn rất hiếu thảo...

Đó là cháu ruột của ông, là mạng sống của ông! Ông làm sao mà không căng thẳng được, làm sao mà không đau lòng cho được! Ông thà rằng người bị bắt cóc giờ phút này là chính mình còn hơn!

Nhưng mà, chuyện này liên quan đến sự tồn vong của cả gia tộc nhà họ Lục, tất cả đều là do ông gây ra, ông ta không thể bỏ mặc tất cả mọi thứ được...

Đợi đến 12 giờ đêm nay, đã là biện pháp thỏa đáng duy nhất mà ông có thể nghĩ ra...

...

Trước đó không lâu.

Trong tòa nhà của công ty đầu tư mạo hiểm Úc Lam.

Trong phòng làm việc mờ tối, màn hình máy tính hắt thứ ánh sáng xanh lên gương mặt sa sầm và máu tóc màu trắng của người đàn ông đối diện.

Anh ta đang xem từng tấm ảnh một, toàn bộ đều là những cảnh chung sống âm áp thường ngày của Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu. Còn có cả những bức ảnh một nhà ba người với Tiểu Bảo nữa, tất cả đều là chụp trộm, nhưng lại chân thực vô cùng, chỉ thông qua những bức ảnh thôi là có thể cảm nhận được tình cảm đầy tràn trong đôi mắt của cô gái.

Trên giao diện email, hiển thị tên người gửi ảnh đến không phải là nặc danh

mà là được đường hoàng gửi đến: Lục Cảnh Lễ!

Khỏi nghi ngờ, chuyện này rất phù hợp với tính cách của Lục Cảnh Lễ.

Mỗi ngày anh trai yêu quý của anh đều bị mấy tấm ảnh này kích thích, anh đương nhiên phải chơi trò gậy ông đập lưng ông lại rồi! Ai sợ ai chứ!

"Lão Đại... không! Không hay rồi!" Lúc này đột nhiên có người hốt hoảng chạy vào.

"Gọi tôi cái gì?" Ánh mắt u ám của người đàn ông ngược lên nhìn người tới.

"Tổng... tổng giám đốc! Tổng giám đốc đại nhân! Không hay rồi! Đơn hàng của chúng ta với Gia Hành bên kia có vấn đề, bây giờ phải bồi thường cho họ 3 tỷ USD..."

"Thế thì bồi thường đi."

"Nhưng mà... hết tiền rồi ạ!"

--- O ---

Chương 1691: Vây Nhất Định Là Rất Thú Vị

"Tiền đâu?" Người đàn ông kia thờ ơ hỏi lại.

"Lúc trước đã dùng hết vào việc thu mua lại cổ phần của tập đoàn Lục thì rồi! Không còn gì cả! Chính ngài nói không cần lo cứ lấy hết tiền để thu mua đi!" Tên thuộc hạ hoảng hốt nói.

Vân Thâm nghe vậy thì nhú mày: "Tôi từng nói vậy à?"

"Chính ngài đã nói thế ạ!" Đối phương sắp bị lão Đại nhà mình hành cho phát khóc lên rồi.

Đúng lúc này, cửa văn phòng lại bị đẩy ra, Kiều Dịch lạnh lùng bước vào tiếp lời tên thuộc hạ: "Hơn nữa toàn bộ các mối giao dịch ngầm đều bị lộ cả rồi!"

Như vậy có nghĩa là tất cả nguồn kinh tế của bọn họ đều đã bị chặt đứt!

Lúc trước, khi Hắc Long được cứu ra kịp thời, bọn họ còn cho rằng chắc chắn sẽ không có chuyện gì, không ngờ những mối giao dịch ngầm này vẫn bị lộ, lại còn dẫn thẳng tới chỗ Mèo Đen, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Nhưng giờ cũng không còn thời gian để nghĩ tới những chuyện này nữa rồi.

Chết tiệt... thằng oắt Lục Đình Kiều này... quả nhiên không hề đơn giản!

Cũng may... ông ta đã sớm chuẩn bị từ trước!

Đường Dạ ở phía sau nói: "Giờ Lục Đình Kiều đang chuẩn bị tấn công vào thị trường cổ phiếu của chúng ta!"

Vân Thâm trước giờ chưa từng có hứng thú với bất cứ điều gì lúc này ánh mắt bỗng phát ra một tia sáng trước nay chưa từng có. Như thể cuối cùng thì thứ khiến cho anh ta cảm thấy hứng thú, khiến anh ta có dự vọng thật sự đã xuất hiện...

"Tốt lắm, để tôi chơi với anh ta!" Ngón tay người đàn ông khẽ động, trên màn hình máy tính bỗng xuất hiện biểu đồ cổ phiếu phức tạp: "Ha, để tôi xem xem, thần thoại phố Wall trước đây có phải trăm trận trăm thắng thật không..."

Nếu như có thể đánh bại được Lục Đình Kiêu trong lĩnh vực mà anh ta đặc ý nhất, lĩnh vực sở trường của anh ta, vậy nhất định là sẽ rất thú vị!

Kiều Dịch nhìn vẻ mặt của Vân Thâm, biết anh ta cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc rồi nhưng ông ta vẫn cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Ông ta biết thật ra Vân Thâm cũng như Lục Đình Kiêu, đều là thiên tài có trình độ kinh người về phương diện chứng khoán. Bọn họ có thể trong một thời gian ngắn mà xây dựng Ưc Lam lớn mạnh thế này đâu phải chỉ cần có tiền là làm được.

Rốt cuộc lần này ai sẽ thắng, ông ta thật sự không thể phán đoán tùy tiện được.

Có điều, ông ta không cho phép có bất cứ khả năng thất bại nào!

Lần này, ông ta buộc phải thắng và nhất định sẽ thắng!

Vì chiến thắng này ông ta không tiếc đánh đổi bất cứ giá nào!

Vân Thâm cho tất cả mọi người lui rồi bắt đầu vùi đầu vào đồng số liệu. Đường Dạ tức tập kết toàn bộ đội ngũ nhân viên công ty, bắt đầu trận đấu với bên phía Lục thị.

Kiều Dịch ra ngoài ra mắt cảnh báo đám thuộc hạ: "Chuyện tối nay tuyệt đối không được cho A Thâm biết!"

Đầu óc đứa trẻ này đôi khi quá cứng nhắc, lại quá tự phụ, làm việc không câu nệ tiểu tiết, cứ cho là ông không thừa thủ đoạn nào thì sao? Ông căn bản là không cần nói nhân nghĩa đạo đức với loại người như Lục Sùng Sơn!

"Vâng." Tên thuộc hạ đáp.

...

Đêm nay, chắc chắn là một đêm không ngủ rồi.

Nhan Như Ý vẫn đang trong cơn hôn mê, Lục Sùng Sơn điều tất cả lực lượng ngầm của Lục gia đi tìm Tiểu Bảo, lúc này chuyện ông ta có thể làm chỉ có chờ đợi, đợi đôi phương tự mình liên lạc với ông ta.

Một khi đôi phương liên lạc với ông ta, nhất định sẽ đưa ra yêu cầu quá

đáng. Nhưng chỉ cần bọn chúng chịu liên lạc thì có thể tìm ra vị trí của bọn chúng để cứu Tiểu Bảo ra.

Nhưng thời gian cứ từng chút qua đi, trời càng về đêm, đi đâu bao nhiêu người như vậy mà vẫn không có chút tin tức nào của Tiểu Bảo cả, chiếc trực thăng kia cũng biến mất không chút tăm hơi, không để lại tí vết tích nào. Thậm chí ông ta còn không chắc được liệu đối phương còn ở trong nước hay không,

Mà đối phương thì vẫn không chịu liên lạc với ông ta...

Một người bình tĩnh như Lục Sùng Sơn cuối cùng sắc mặt cũng phải đổi...

--- O ---

Chương 1692: Chỉ Cần Được Ở Cùng Mẹ

Tại biệt thự khu ngoại ô.

"Chú Kiều! Bên phía tập đoàn Lục thị vẫn chưa có động tĩnh gì. Hình như, Lục Sùng Sơn không nói chuyện này cho Lục Đình Kiều biết, còn âm thầm phái người đi tìm chúng ta... Giờ có cần liên lạc với Lục Sùng Sơn không?" Phong Tấn xin chỉ thị.

"Liên lạc với ông ta làm gì?" Kiều Dịch hờ hững hỏi.

Phong Tấn nghe vậy thì sững sờ: "Tất nhiên là..."

"Câu tưởng tôi dùng thằng bé đó để uy hiếp Lục Sùng Sơn sao?" Kiều Dịch cười như không cười.

Phong Tấn nghe vậy thì khó hiểu: "Chẳng lẽ... không phải? Vậy ngài định làm gì?"

Kiều Dịch ngồi trên chiếc ghế bành rộng, lạnh lùng nhìn ra sắc trời đen như mực ngoài cửa sổ, hai tròng mắt sâu hoắm như con thú dữ xấu xí dữ tợn, đang cố gắng ngọ nguậy để xông ra: "Giết nó đi."

Vừa dứt lời, con người Phong Tấn thất lại: "Sao ạ?"

Người đàn ông kia cười lạnh: "Sao nào? Sợ rồi?"

Phong Tấn cúi đầu, giấu đi sự kinh hãi trong ánh mắt: "Không... chỉ là..."

"Sợ cái gì? Sau đêm nay, mọi thứ đều là của chúng ta, Lục Sùng Sơn chẳng qua chỉ là con chó mất chủ thôi!"

Phong Tấn nghe vậy nhú mày, dù là vậy cũng đâu nhất thiết phải giết đứa bé đó? Rõ ràng còn cách khác ôn hòa hơn mà...

Lỡ như giết đứa nhỏ đó rồi lại càng khiến Lục thị phản công điên cuồng hơn thì sao...

"Còn chuyện gì không?" Ánh mắt Kiều Dịch âm u bắn về phía người trước mắt.

Phong Tấn hơi run lên: "Không! Tôi đi làm ngay đây!"

Nói rồi, không biết ông ta nghĩ tới điều gì lại nói: "VẬY... còn Đường Tịch thì sao?"

Biến số duy nhất của nhiệm vụ lần này chính là vô tình cũng bắt cả Đường Tịch về, lúc đó suýt chút nữa đã để cô phá hỏng việc rồi.

Chắc không phải ngay đến Đường Tịch mà chú Kiều cũng...

Nghĩ đến đây, cánh tay bị Vân Thâm bắn tàn phế của Phong Tấn theo phản xạ lại giật lên.

Kiều Dịch thở dài, bất đắc dĩ nói: "Giữ lại, khó lắm mới có một thứ mà A Thâm thích. Để nó tận mắt chứng kiến thằng nhóc con đó chết thế nào."

Để nó biết... kết cục của kẻ phản bội sẽ ra sao...

Giọng Phong Tấn hơi run lên: "Vâng."

Sau khi Phong Tấn rời khỏi đó, Kiều Dịch khẽ vuốt ve sợi dây chuyên trước ngực, ông ta bật mở lấy ra một tấm ảnh nhỏ, ánh mắt rõ ràng rất dịu dàng nhưng lại đáng sợ như một con quỷ: "Ha ha ha... Lục Sùng Sơn... để mày sống bao nhiêu năm nay... giờ cũng nên chấm dứt cuộc đời mày rồi... Tao sẽ để mày nếm thử... cảm giác mất đi người thân yêu nhất... ha... ha ha ha ha..."

Tiếng cười như một kẻ thần kinh vang vọng trong đêm đen tĩnh mịch, khiến người ta phát lạnh cả người...

...

Ninh Tịch và Tiểu Bảo bị bịt mắt đưa đến một căn phòng nhỏ tầm 20 mét vuông.

Trong phòng không có cửa sổ, chỉ có một cái cửa sắt, trước cửa có hai tên đang đứng canh gác. Căn phòng trống hoác, ngoài cô và Tiểu Bảo ra ngay đến một cọng tóc rụng cũng không có, hoàn toàn không thể đoán được đây rốt cuộc là nơi nào.

Sau khi cô và Tiểu Bảo bị nhốt lại, không có ai đếm xỉa tới họ nữa cả.

Thời gian từng chút qua đi, chớp mắt cái đã sắp qua hai tiếng đồng hồ.

Và vẻ mặt của Ninh Tịch cũng ngày càng nghiêm trọng theo dòng thời

gian...

"Tiểu Bảo, con có sợ không?" Ninh Tịch ôm chặt lấy bé con trong lòng.

Tiểu Bảo nhận được cái ôm ấm áp từ mẹ, lắc lắc cái đầu nhỏ cũng không hề tỏ ra sợ hãi: "Chỉ cần ở với mẹ là được."

Ánh mắt Ninh Tịch khẽ run lên, cô dịu dàng hôn lên trán nhóc con giấu đi sự u ám nơi đáy mắt: "Ngoan."

--- O ---

Chương 1693: Mẹ Sẻ Không Để Con Gặp Chuyện Đâu

Dây thần kinh của Ninh Tịch căng như dây đàn, cô cố gắng chú ý tới mọi động tĩnh ở bên ngoài. Nhưng hai tên gác cửa thì như hai bức tượng điêu khắc, yên tĩnh đến mức gần như ngay đến tiếng hít thở cũng không nghe thấy. Cũng không có người nào khác tới đây cả, khi cô cố tình dò hỏi hai người kia cũng chẳng ai thèm đáp lại.

Lại nữa tiếng nữa trôi qua, sắc mặt Ninh Tịch đã sầm xuống hẳn.

Kẻ có thể bắt cóc Tiểu Bảo từ tay Lục gia, lại còn điều động cả lính đánh thuê cấp A chỉ để bắt cóc một đứa trẻ ngoài đám người bên kia ra thì không ai có thể làm vậy được.

Còn lý do tại sao bên đó lại bắt cóc Tiểu Bảo thì chỉ có một, Lục Đình Kiêu đã bắt đầu phản công, có lẽ bên đó không chống đỡ nổi nên mới có ý định dùng Tiểu Bảo để uy hiếp Lục gia.

Mới đầu cô cũng nghĩ như vậy nên không quá lo lắng, chỉ cần đối phương đưa ra điều kiện thì Tiểu Bảo sẽ không làm sao cả.

Nhưng thời gian trôi qua ngày càng lâu, cô càng phát hiện sự việc có gì đó rất bất thường...

Nếu đối phương định dùng Tiểu Bảo để uy hiếp Lục gia, vậy việc đầu tiên trước khi bắt cóc Tiểu Bảo chính là nên nói thẳng mục đích của mình với Lục Sùng Sơn mới đúng. Kể cả không nói ngay từ đâu, vậy bọn họ bắt cóc lâu như vậy rồi sao vẫn không liên lạc gì với Lục gia, chẳng phải là cứ kéo dài thời gian thì bọn họ sẽ càng bất lợi sao?

Sao bọn họ vẫn không liên lạc gì với Lục gia?

Trừ phi...

Nghĩ tới khả năng này, Ninh Tịch theo phản xạ siết chặt lấy Tiểu Bảo.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng phía bên ngoài cánh cửa kia cũng truyền tới tiếng bước chân.

Tên cầm đầu trên mặt nạ có khắc chữ K đang bàn giao gì đó với hai tên canh cửa.

Ninh Tịch nhạy bén phát giác thấy một tên trong đó tỏ ra khiếp sợ sau khi nghe lệnh...

Tên K kia đã nói gì, sao tên canh cửa lại có phản ứng như vậy?

Bọn chúng dường như không hề kiêng kỵ có cô ở đây và cũng không hề có ý nói nhỏ tiếng, thế nên Ninh Tịch lờ mờ nghe thấy được mấy chữ là: "Rạng sáng", "đây là lệnh của cấp trên", "giữ cô gái kia lại"...

Ninh Tịch chấp ghép lại nghĩa của chúng, máu trong người nhất thời đóng băng hết lại.

Câu "giữ cô gái kia lại" còn có nghĩa là...

Không giữ đứa nhỏ!!!

Tiếng bước chân ngày càng xa, tên cầm đầu đã rời khỏi đó, căn phòng lại yên tĩnh trở lại.

Ninh Tịch không thể khống chế được cơ thể đang run rẩy của mình.

"Mẹ..." Cảm nhận được cảm xúc chấn động của Ninh Tịch, Tiểu Bảo lo lắng ngẩng lên nhìn cô.

Ninh Tịch ôm chặt lấy Tiểu Bảo: "Không sao..."

Không sao... sẽ không có chuyện gì đâu...

Mẹ tuyệt đối sẽ không để con xảy ra chuyện gì hết!

Ninh Tịch cố gắng bình tĩnh lại, sau đó, sắc mặt chợt biến, cô từ từ ôm lấy bụng dưới của mình, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

"Mẹ?" Tiểu Bảo vừa xong còn bình tĩnh giờ thấy mẹ đau đớn như vậy thì gương mặt bé bỏng liền thay đổi, cậu bé cuống cuống lên gọi: "Mẹ ơi mẹ sao thế?"

Ninh Tịch không nói nổi nữa cô đã bắt đầu lên cơn co giật, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

"MẸ!!!"

Thấy động tĩnh bên trong, tên gác cửa bên phải quay lại nhìn vào trong, nhìn thấy tình hình liền lập tức nhú mày lại, đang định mở cửa thì tên bên cạnh đã ngăn gã ta lại: "Mày làm gì thế?"

"Cô ta..."

"Đừng làm chuyện dư thừa." Tên đồng bọn cảnh cáo.

Tên canh cửa chân chừ một hồi, rồi lại đứng về chỗ cũ.

Nhưng một lúc sau phản ứng của Ninh Tịch ngày một nghiêm trọng, cô đau đớn lăn lộn trên mặt đất, cố dùng sức đập đầu vào tường, đập đến khi máu me be bét.

--- O ---

Chương 1694: Đừng Quên Cô Ta Là Đường Tịch

Bánh bao nhỏ hoảng loạn gào lên thất thanh, ôm lấy Ninh Tịch đang lăn lộn dưới đất khóc không ra hơi: "Mẹ ơi..."

Tên canh cửa không đứng nổi nữa: "Đề tao vào xem xem!"

Không đợi đồng bọn kịp mở miệng khuyên gã đã lạnh lùng nói: "Cấp trên ra lệnh giữ lại cô ta, lỡ xảy ra chuyện gì mày có gánh nổi không?"

Tên đồng bọn hừ lạnh một tiếng, nhắc nhở bằng giọng điệu châm biếm: "Đó là Đường Tịch! Hơn nữa mày đừng quên, cô ta là một diễn viên!"

Tên đồng bọn nói rồi lại bồi thêm một câu: "Hơn nữa còn là một diễn viên vô cùng xuất sắc!"

Rõ ràng gã rất hiểu về Ninh Tịch.

Tên canh cửa vốn đang định vào nghe thấy thế, nhất thời chân chừ thu chân lại, đành tiếp tục chú ý động tĩnh bên trong.

"Mẹ... cháu xin các chú hãy cứu mẹ cháu với!!!"

Bé con khóc xé lòng xé ruột, bổ nhào tới trước cánh cửa sắt, cầu xin họ hãy cứu lấy mẹ cậu nhóc khiến cho những kẻ được huấn luyện đặc biệt như bọn họ cũng không khỏi nhú mày.

Cùng lúc đó, tần suất co giật của cô gái đang nằm dưới đất ngày càng ít đi, khóe miệng cũng bắt đầu không ngừng tuôn ra máu, cuối cùng cơ thể không hề nhúc nhích nữa...

Hai tên canh cửa rút cuộc cũng biến sắc.

Một trong hai tên kéo cửa ra xông vào, tên còn lại cảnh giác ôm súng đứng thủ sẵn ở cửa.

Tên xông vào nhanh chóng đi tới trước mặt Ninh Tịch, đá mạnh vào cô một cái, sau đó cúi thấp xuống kiểm tra tình hình của cô.

Đúng lúc này, biến cố xảy ra, chân gã bị một nguồn sức mạnh bao phủ, trong nháy mắt gã ngã "uỳnh" xuống đất. Sau đó, người con gái đầu và miệng vẫn tiếp tục chảy máu nhưng ánh mắt lại sắc lạnh đến tận xương tủy đưa một tay

che mắt đưa bé lại, tay còn lại vịn cánh tay đang cầm súng của gã nhắm về phải tên còn đang ở ngoài cửa, cô ấn ngón tay gã, kéo cò súng.

"Phụt!!!" một tiếng, viên đạn từ khẩu súng gắn giảm thanh găm thẳng giữa trán tên kia, gã vẫn giữ vững tư thế cầm súng chuẩn bị bắn về phía cô trọn tròn mắt ngã xuống đất...

Lại "phụt" một tiếng nữa, tên còn lại cũng bị cô bắn một phát.

Tất cả những điều này chỉ xảy ra trong tích tắc, trong căn phòng giờ chỉ còn lại hai cỗ thi thể.

Phải, cô là Đường Tịch, cô là một diễn viên xuất sắc.

Cứ cho là họ biết rõ về lai lịch của cô thì đã sao?

Diễn xuất thật sự chính là... dù cho bạn biết rõ, nhưng lại không thể nhận ra người ta đang diễn.

"Mẹ..." Tiểu Bảo gạt tay mẹ ra, lạnh lùng nhìn hai thi thể trên mặt đất, trong mắt không hề có chút khiếp sợ nào.

Chỉ lúc nhìn về phía mẹ, cậu bé mới âm ỨC bỏ nhào tới: "Mẹ, mẹ không sao chứ..."

"Mẹ không sao, mẹ lừa bọn họ thôi, xin lỗi vì để con trai của mẹ lo nhé!" Ninh Tịch dặt súng bên hông rồi bế Tiểu Bảo lên sau đó tìm trong người hai tên canh cửa một đoạn dây thừng, buộc chắc Tiểu Bảo lại trước người mình.

"Con yêu đừng sợ, mẹ đưa con ra khỏi đây!" Vào lúc Ninh Tịch làm xong tất cả những thứ này, trong căn phòng yên ắng bỗng vang lên một tiếng cảnh báo chói tai, trên thi thể của hai tên kia cùng lúc phát ra ánh sáng đỏ chói mắt.

"Chết tiệt!" Ninh Tịch biến sắc, cô nhìn gắt gao vào ánh sáng đỏ kia.

Không ngờ trên người hai tên này lại có máy cảm ứng, chỉ cần người mang thiết bị cảm ứng chết đi thì tim và huyết áp sẽ xuất hiện tình trạng dị thường dẫn đến hệ thống sẽ tự động phát ra cảnh báo.

Chương 1695: Mời Ông Xem Một vở Kịch Hay

Tại căn biệt thự ở ngoại ô.

"Chú Kiều! Không xong rồi!"

"Làm sao?" Kiều Dịch đang nhớ tới người xưa thì bị ngắt quãng, ông ta bực bội ngẩng lên.

"Là... là Đường Tịch... Đường Tịch giết hai tên canh cửa... rồi mang theo thằng bé trốn ra ngoài rồi!" Phong Tấn thở hồng hộc báo cáo.

"Đến đâu rồi?" Kiều Dịch nhíu mày, ông ta đang tỏ ra rất khó chịu, khó chịu vì một nhiệm vụ đơn giản như vậy mà bọn họ cứ gặp vấn đề liên tục.

"Vẫn còn trong phạm vi không chế của chúng ta, chắc... chắc không thoát ra được đâu!" Tuy Phong Tấn nói vậy nhưng giọng điệu lại chẳng hề chắc chắn.

Thật ra cô gái này là người không thể đoán biết trước được điều gì, trong tình trạng bị trông coi nghiêm ngặt như vậy, bên người còn mang theo một đứa bé, vậy mà cô vẫn có thể giết hai tên lính đánh thuê cấp A của bọn họ để trốn ra ngoài.

Kiều Dịch ngừng vuốt ve sợi dây chuyền rồi từ từ đứng dậy, chỉnh lại ống tay áo rồi nói: "Đi thôi."

"Ngài muốn đích thân đi..." Phong Tấn kinh ngạc.

"Cậu không đi? Lũ các cậu có đứa nào dám động vào con nhóc đấy?"

Quả nhiên, Phong Tấn vừa nghe vậy sắc mặt liền tái nhợt.

Kiều Dịch tiếc nuối lắc đầu, cảm thán nói: "Haiz, tư chất của nó vốn không tồi, cũng coi như có chút tình thầy trò đối với ta, chỉ tiếc là... lại chọn con đường không nên đi... Nên đành..."

Phong Tấn thấy trong mắt người đàn ông kia toát ra vẻ điên cuồng bệnh hoạn mà chảy mồ hôi lạnh ròng ròng...

...

Tại Lục Trạch.

"Lão gia, tất cả mọi người đều ra ngoài tìm rồi nhưng vẫn không thấy tin tức gì!"

"Bên đó cũng chưa có ai tới liên lạc với chúng ta cả!"

Lục Sùng Sơn nghe thuộc hạ báo cáo như vậy thì nhìn chăm vào di động lẫn điện thoại bàn vẫn im lìm như chết kia, sau đó lại nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường đang từng chút nhích gần tới 0 giờ.

Ngón tay ông ta không khống chế được mà run lên bần bật, dự cảm không lành trong lòng ngày một nghiêm trọng.

"Lão gia, giờ phải làm sao? Có cần... đợi tiếp không?" Hình Võ đỏ đầy mồ hôi lạnh quay ra nhìn đồng hồ trên tường.

Không tới 10 phút nữa là qua 0 giờ rồi.

"Bên phía công ty thế nào rồi?" Lục Sùng Sơn hỏi.

Hình Võ đáp: "Vừa rồi Trình Phong có truyền tin tới, mọi thứ đều thuận lợi, chỉ thiếu chút nữa thôi! Cổ phiếu đang càng ngày càng hạ sát với mức giá mà phía đối phương có thể chịu đựng được, giờ dù đối phương có muốn giữ thì cũng sẽ không giữ nổi đồng cổ phiếu kia. Còn nếu giữ, vậy thì sẽ tổn thất cực lớn, đối phương có thể sắp không chống đỡ nổi nữa rồi..."

Giọng Lục Sùng Sơn hơi run lên, ông ta khó khăn lắm mới mở miệng được, "Đợi... thêm chút nữa..."

Hình Võ: "Vâng..."

Đồng hồ tích tắc tích tắc, từng giây lại từng giây trôi qua...

Chỉ vài phút ngắn ngủi trôi qua nhưng lại cứ ngỡ như là cả một thế kỷ vậy...

"Ring ring ring" tiếng chuông điện thoại vang lên như một tiếng sấm trong căn phòng yên tĩnh.

Điện thoại Lục Sùng Sơn vừa vang lên, trên màn hình liền hiện lên một dãy số lạ, đối phương yêu cầu gọi video call.

"Gọi tới rồi!" Hình Võ thấy vậy nhất thời tròn tròn mắt.

Cuối cùng cũng gọi tới rồi!!!

Ông ta biết đôi phương nhất định sẽ liên lạc với ông ta mà!

Lục Sùng Sơn giữ vững tinh thần, ấn nút nhận.

Một giây sau, trên màn hình chợt lóe lên một cái, sau đó xuất hiện gương mặt một người đàn ông trung niên.

Ông ta mặc một cái áo cổ tàu màu xanh đậm, có vẻ như đang ngồi trên một cái đài cao nào đó, ánh sáng trên đó chiếu rọi xuống phía dưới, chỉ có thể thấy đó là một khu bỏ hoang, ánh sáng mạnh kia chiếu rõ từng góc của cái khu đó không sót chỗ nào...

"Vân Dịch!" Lục Sùng Sơn nhìn chăm chăm vào gương mặt người đàn ông trung niên kia, tức khắc sầm mặt xuống.

Kiều Dịch cúi đầu cười lạnh một tiếng: "Ha ha, hóa ra chủ tịch Lục vẫn còn nhớ tới tôi? Tôi còn tưởng quý nhân như ông thì thường hay quên chuyện cũ chứ!"

"Vân Dịch, giờ ông thu tay lại vẫn còn kịp đấy, ông biết rõ chuyện năm đó..." Lục Sùng Sơn thấp giọng nói.

Người đàn ông kia bật cười ngắt lời ông ta: "Chủ tịch Lục, không cần phải nhắc chuyện năm ấy với tôi, cũng không cần chơi trò kéo dài thời gian làm gì, tôi không định chơi cái trò nhảm chán này với ông đâu..."

Ông ta nói tới đây rồi nở một nụ cười quỷ quyết, "Ha ha, đêm nay tôi muốn mời chủ tịch Lục xem một vở kịch... một vở kịch... rất rất hay..."

--- O ---

Chương 1696: Chết Trước Mặt Ông

Thấy ánh mắt u ám, bạo ngược điên cuồng mang ý báo thù và kèm theo cả câu nói kia của Vân Dịch thì mọi bình tĩnh và lý trí của Lục Sùng Sơn đều bị đập tắt toàn bộ, ông ta gào rách tiếng với Hình Võ: "Thông báo với Đình Kiêu! Lập tức thông báo cho Đình Kiêu ngay!!!"

"Lão gia..."

"Câm miệng! Mau lên!!!"

Kiều Dịch ở đầu dây bên kia thấy vậy thì khóe miệng nhếch lên nụ cười cực kỳ sung sướng: "Thật đáng tiếc... đã muộn rồi..."

Khoảnh khắc ông ta vừa dứt lời, ống kính video đổi góc, chiếu thẳng vào đồng hoang phế ở phía dưới, sau đó từ từ kéo gần lại, cảnh tượng trong ống kính rất sắc nét, dù giờ đã là nửa đêm nhưng vẫn thấy rõ mọi thứ phía dưới đó.

Cuối cùng, trong màn hình xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Chính là con bé đó!

Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo trong lòng, cô chạy nhanh ra khỏi một tòa nhà có kiến trúc phức tạp, cảnh giác nhìn ngó khắp nơi, sau đó liều mạng chạy đi thật xa. Nhưng lại không hề biết thứ đợi cô không phải là cơ hội sống sót mà là một trận thiên la địa võng đã được sắp xếp từ lâu, một cuộc... giết chóc điên cuồng...

Không hề có điềm báo trước, “đoàng” một tiếng, trong điện thoại truyền tới tiếng súng nổ.

"A!!!" Ninh Tịch khẽ kêu lên, trên cổ tay của cô lập tức nở bung một đóa hoa máu.

Ninh Tịch mặc kệ cái tay trúng đạn của mình, vẫn cố gắng ôm chặt Tiểu Bảo trong lòng chạy chôn. Cô ngẩng lên cảnh giác nhìn tứ phía như chỗ này đang ẩn giấu một con thú lớn đang chực chờ lao ra xé nát họ...

"Mẹ..." Tiểu Bảo nhất thời hét âm lên, gương mặt bé bỏng tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Con yêu đừng sợ! Là giả đây... là giả... mẹ lừa bọn chúng thôi..." Ninh Tịch dùng âm thanh vô cùng dịu dàng để dỗ dành Tiểu Bảo, nhân lúc bé con không chú ý, tay cô vòng ra sau, cố gắng không chế lực tay đập lên gáy Tiểu Bảo một cái.

Ánh mắt sợ hãi của bé con trong phút chốc khép chặt lại, rơi vào mê man.

Ninh Tịch lại buộc Tiểu Bảo chắc hơn chút nữa, sau đó không hề chân chừ mà tiếp tục chạy về phía trước.

Mười mét, mười lăm mét, một trăm mét, hai trăm mét... cô lại thấy một cửa ải tiếp theo.

"Đoàng", lại một tiếng súng nữa vang lên.

Chân phải của Ninh Tịch bị bắn trúng lập tức quỳ rạp xuống đất, bóng lưng cô run rẩy cong thành con tôm để bảo vệ đứa nhỏ trong lòng rồi nhanh chóng đứng lên, lết cái chân trúng đạn đang chảy máu không ngừng dùng tốc độ không thua gì ban nãy tiếp tục chạy như bay... cứ chạy mãi...

Một khắc cũng không ngừng...

Dù cô biết bản thân mình đang bị một đám thú dữ bao vây, dường như không còn bất cứ khả năng sống sót nào, dù cho cái chân đang đau buốt tận nhưng cô buộc phải trốn ra! Cô phải trốn ra ngoài! Cô phải đưa Tiểu Bảo trốn ra! Cô đã hứa với Tiểu Bảo rồi...

Đối phương như đang chơi mèo vờn chuột với cô, mỗi lần thấy cô không chống đỡ nổi nữa lại cố tình sai người dừng lại, để cô có thời gian hít thở. Đợi tới khi cô suýt thấy hy vọng rồi lại bắn vỡ nát nó...

Cánh tay, cẳng chân, bụng, cổ chân... đối phương không bắn vào các chỗ hiểm của cô.

Từng phát súng như quăng cô lên trời rồi lại ngã mạnh xuống đất...

Dù cô biết là như vậy, biết rõ đây là trò đùa của đối phương nhưng hết lần này tới lần khác sau khi gục ngã lại không hề do dự tiếp tục đứng lên...

"Đủ rồi!!!" Lục Sùng Sơn ôm lấy con tim đang lên cơn quặn đau của mình, ông gào ầm lên vào điện thoại: "Tôi nói đủ rồi... Ông muốn gì! Vân Dịch! Ông muốn cái gì! Ông muốn Lục gia có đúng không! Tôi cho ông! Ông thả

thằng bé ra! Ông thả nó ra ngay! Có nghe thấy không hả!"

Trong điện thoại lại xuất hiện gương mặt của Kiều Dịch, thấy dáng vẻ đau khổ của đối phương, ông ta cười âm lên một cách điên cuồng: "Ha ha ha ha ha... tôi muốn gì? Lục Sùng Sơn! Tôi muốn ông đau đớn đến không muốn sống nữa! Tôi muốn ông sống không bằng chết! Tôi muốn ông trở mặt ra chứng kiến người thân yêu nhất của mình chết ngay trước mắt mà lại không thể làm gì được!"

--- O ---

Chương 1697: Cho Ông Được Thoải Mái

Từng câu từng chữ của ông ta đều như chiếc búa sắc nhọn cố gắng găm vào ngực Lục Sùng Sơn, sau đó lại tàn nhẫn chọc ngoáy tim ông.

Tim Lục Sùng Sơn ngày càng đau quặn, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, "Ông..."

Thấy dáng vẻ chật vật hoàn toàn mất không chế của Lục Sùng Sơn, không hề còn vẻ ngông cuồng tự đại như trước đây, Kiều Dịch tỏ ra thông cảm thờ dài nhưng giọng điệu lại trào phúng và lạnh lẽo cực điểm: "Không ngờ... chủ tịch Lục mà cũng có mặt trọng tình trọng nghĩa thế này... thật khiến tôi kinh ngạc ghê đày..."

Nói rồi, ông ta nhấc tay ra hiệu cho người bên cạnh: "Được rồi, cho chủ tịch Lục được thoải mái đi!"

Trong nháy mắt, Lục Sùng Sơn trợn tròn mắt, gào khản cả họng: "Vân Dịch! Ông dám! Ông..."

Cơn đau tim không thể chịu nổi truyền tới, Lục Sùng Sơn nói được một nửa liền im bật, trước mắt tối đen, ngã bịch một cái xuống đất.

Điện thoại rơi xuống đất...

Trước lúc ông ta mất đi ý thức, ông ta còn thấy rõ cảnh đạn pháo đang âm âm nã về phía cô gái đang bỏ chạy. Bức tường dày phía sau cô đổ âm xuống, tầm nhìn trong phút chốc liền không còn thấy bóng dáng cô đâu nữa, chỉ còn lại hình ảnh đám tường ngói đổ vỡ, một bãi máu đỏ tươi từ từ chảy ra từ khe các viên gạch... thấm hết xuống đất, nhuộm đỏ cả một vùng...

...

Tại tập đoàn Lục thị.

Một tiếng "két" chói tai vang lên, chiếc bút máy trong tay Lục Đình Kiều không cẩn thận xé rách tờ giấy, để lại một vết rách rất khó nhìn.

Anh mím chặt môi, nhìn đống giấy trắng ngập số liệu trước mắt, nhúu chặt mày lại, không biết tại sao sắc mặt liền sầm xuống.

"Anh! Lần này đối phương chết chắc rồi!" Lục Cảnh Lễ vui sướng chạy vào,

thấy mặt Lục Đình Kiêu có vẻ bất thường thì hỏi: "Anh sao thế? Bên mình xảy ra vấn đề gì à?"

Lục Đình Kiêu đứng phất dậy: "Chị dâu em đâu?"

Lục Cảnh Lễ không ngờ Lục Đình Kiêu lại chuyển chủ đề nhanh như vậy nhất thời không phản ứng lại kịp: "Hả? Tiểu Tịch Tịch? Đang ở nhà ba mẹ! Chẳng phải ban ngày ba mẹ đi chùa sao, tối còn giữ Quan Tử Dao lại ăn cơm, sau đó Tiểu Bảo cũng cố giữ Tiểu Tịch Tịch lại..."

"Boss! Anh xem bên này này!" Một nhân viên chứng khoán vô cùng lo lắng chạy tới trước mặt Lục Đình Kiêu.

"Sếp, đối phương vẫn chưa ra tay, giờ phải làm thế nào? Chúng ta có cần phải tiếp tục bán tổng cổ phiếu đi không? Chỉ còn lại bảy vạn cổ phiếu nữa thôi!" Bên còn lại cũng truyền tới tiếng xin chỉ thị.

Giờ đang là thời khắc mấu chốt, Lục Đình Kiêu chính là người cầm lái cho tất cả bọn họ, từng giây từng phút đều không được phân tâm. Nếu không, chỉ cần một tia sai lầm thôi cũng thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, rơi vào tình huống không thể nào cứu chữa!

"Anh, anh đang lo lắng gì thế? Có Tiểu Bảo mà! Tiểu Tịch Tịch sẽ không chịu thiệt đâu! Chúng ta chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!" Lục Cảnh Lễ giục giã.

Chỉ một chút này nữa thôi là anh của anh sẽ có thể giải quyết triệt để được tên tình địch lớn nhất rồi!

Lục Đình Kiêu bỏ mặc lời thúc giục của Lục Cảnh Lễ, anh nhấc tay ra hiệu với những người đang xin chỉ thị toàn bộ đều tạm dừng, sau đó nói với Lục Cảnh Lễ: "Em đi đón Ninh Tịch tới đây, đi ngay, anh phải thấy cô ấy trong tầm mắt."

Lục Cảnh Lễ rên rỉ: "Anh, không phải chứ... chỉ mới sáu ngày không gặp thôi mà... mai là mọi thứ đều được giải quyết cả rồi... cũng chỉ thêm có một ngày chứ mấy!"

Bị ánh mắt băng giá của ông anh nhìn tới, Lục Cảnh Lễ lập tức nhận lệnh: "Em đi đón chị ấy lại ngay đây!"

Lục Cảnh Lễ vừa dứt lời, bỗng một bóng người lão đảo xông vào: "Đại thiếu

gia! Nhị thiếu gia! Không... không xong rồi! Tiểu thiếu gia bị bắt cóc rồi...
còn cả... còn cả cô Tiểu Tịch nữa..."

--- O ---

Chương 1698: Lũ Súc Sinh, Tao Phải Giết Chúng Mà!

"Cậu nói gì? Bắt cóc? Từ khi nào?"

Hình Võ lau mồ hôi lạnh trên trán: "Chập... chập tối... lúc 6 giờ hơn..."

"Má nhà nó! Từ chập tối mà tới sáng sớm anh mới tới nói? Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Anh còn không mau nói rõ đi!" Lục Cảnh Lễ gào lên, lo lắng không thôi truy hỏi.

Từ lúc Lục Đình Kiêu nghe thấy lời của Hình Võ, anh không nói một chữ nào cả, ánh mắt anh tối đen như một cái hồ sâu không thấy đáy, mãi đến lúc này mới hỏi lại bằng một giọng điệu lạnh lẽo khiến người ta phát lạnh: "Họ còn sống không?"

Khoảng khắc Lục Cảnh Lễ đang gào lên với Hình Võ thì bị những lời này của Lục Đình Kiêu là cho đóng đá, máu trên người cứ lạnh dần đi...

Chuyện xảy ra từ tối mà mãi tới giờ mới báo cho họ, không phải vì trong thời khắc máu chột này không muốn làm phiền tới tâm trí của anh Hai sao. Nhưng giờ, tại sao lại điên cuồng chạy tới đây báo cho họ biết...

Trong chuyện này... đã xảy ra biến cố gì rồi...

Hình Võ quỳ sụp xuống đất, run môi nửa ngày cuối cùng cũng nói được một câu: "Giờ... sống chết không rõ..."

Lục Cảnh Lễ run bắn gào lên: "Sống là sống, chết là chết! Cái gì gọi là sống chết không rõ!!!"

"Mục đích... của đối phương... hình như không phải để uy hiếp hay vơ vét... mà là..." Hình Võ không nói nổi nữa nhưng Lục Đình Kiêu và Lục Cảnh Lễ cũng đủ hiểu ý anh.

Thứ đối phương cần, chính là mạng người!

Trong không khí tràn ngập sự tĩnh mịch dọa người...

Không biết Lục Đình Kiêu gọi điện cho ai bàn giao gì đó rồi sau đó mới nói với Hình Võ: "Kể lại hết mọi chuyện đi."

Hình Võ lập tức đáp: "Trên đường chúng tôi rời khỏi chùa Pháp Hoa thì gặp mai phục, tài xế bị mua chuộc... Tiểu thiếu gia bị bọn chúng dùng trực thăng bắt đi... còn cô Tiểu Tịch... cô ấy tự mình đuổi theo rồi nhảy lên máy bay..."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì hai mắt đỏ ngầu lên: "Chắc chắn là chị dâu sợ Tiểu Bảo một mình sẽ sợ nên mới liều mạng theo sau!"

Trên mặt Lục Đình Kiêu lúc này không hề thấy rõ bất cứ phản ứng nào, anh nhấc điện thoại lên gọi.

Đầu dây bên kia truyền tới âm thanh yếu ớt của Lục Sùng Sơn: "Alo... Đình Kiêu... ba xin lỗi... lần này ba xin lỗi con... con... mau lên..."

Lục Đình Kiêu ngắt lời ông: "Gửi đoạn thu video trò chuyện qua cho con."

Lục Sùng Sơn ngẩn ra mãi một lúc lâu sau ông ta mới phản ứng lại được: "Được..."

Đình Kiêu không biết tình hình cụ thể nhưng đã liệu được việc đối phương nhất định sẽ gọi video call tới.

Nhưng, đoạn video đó... nếu Đình Kiêu trông thấy đoạn video đó...

"Ba không cần phải lo chuyện con sẽ không chịu đựng được." Lục Đình Kiêu nói xong liền dập điện thoại.

Lục Sùng Sơn ngỡ ngác nhìn điện thoại bị cắt ngang, nếu có thể, ông ta hy vọng Đình Kiêu sẽ không bao giờ trông thấy cảnh đó. Nhưng đoạn video có thể đang giấu manh mối quan trọng nào đó không chừng...

Điện thoại Lục Đình Kiêu nhanh chóng vang lên, anh nhận được một đoạn video ghi lại.

Lục Đình Kiêu mở đoạn video đó ra.

Sau khi đến đoạn bức tường bị sụp, Lục Cảnh Lễ dấn mạnh lên tường, nắm đấm chảy be bét máu: "Lũ súc sinh! Tao phải giết chúng mày!!!"

Còn Lục Đình Kiêu, anh như bị kéo ra khỏi mọi thứ tình cảm của con người, vẻ mặt lạnh băng của anh dần trở nên máy móc, từ đầu tới cuối không hề có bất cứ phản ứng nào thừa thãi, anh cứ yên lặng xem đoạn video đó.

Cảnh cuối cùng, khi tiếng “âm” lớn vang lên, bức tường dày phía sau cô gái nổ tung, chôn vùi cả thân hình bé nhỏ của cô, máu tươi ướt sũng một mảng...

Cả người cô nhuộm đẫm máu, mãi cho tới giây phút cuối cùng, cô vẫn duy trì tư thế khom lưng, chặn hết mọi đau thương, theo bản năng mà che chở đứa bé trong lòng...

--- O ---

Chương 1699: Hai Người Ngàn Vạn Lần Đùng Xảy Ra Chuyện Gì

Ngay đến cả Hình Võ ở bên cạnh cũng đỏ hết cả mắt, còn Lục Đình Kiêu... vẫn không có bất cứ phản ứng gì.

"Anh..." Lục Cảnh Lễ thấy phản ứng bình tĩnh đến nỗi khiến anh ngỡ ngác của Lục Đình Kiêu liền phát hoảng.

Nếu như anh Hai nổi trận lôi đình thậm chí phát điên lên cũng được, nhưng bộ dạng này...

Mãi tới khi đoạn video kết thúc, Lục Đình Kiêu mới nhìn Lục Cảnh Lễ nói: "Xin lỗi."

Vừa dứt lời, một tiếng động lớn đột nhiên vang lên ngoài cửa sổ, một chiếc trực thăng bay từ xa tới, đang xoay quanh phía trên công ty.

Lục Đình Kiêu sau khi trông thấy cảnh cuối cùng trong đoạn video, anh cúi xuống khẽ hôn nhẹ lên màn hình điện thoại.

Sau đó từ ban công nhảy lên chiếc máy bay kia.

Lục Cảnh Lễ nắm chặt tay, nhìn chăm chăm về phía chiếc máy bay đang rời xa.

Anh biết, Lục Đình Kiêu nói xin lỗi vì lúc này anh ấy buộc phải rời khỏi đây, vì anh ấy sẽ buông bỏ gia tộc, bỏ rơi công ty vì Ninh Tịch và Tiểu Bảo.

Lục Cảnh Lễ dụi vành mắt đỏ ửng của mình, nghiêng đầu quay đi.

Khôn nạn! Nói xin lỗi gì chứ! Vợ với con trai đều vậy rồi còn thiết tha gì tới công ty nữa!

Tiểu Tịch Tịch...

Tiểu Bảo bảo bối...

Hai người nhất định không được xảy ra chuyện gì nhé...

Nếu không... không biết anh trai anh sẽ thế nào nữa...

...

Lục Đình Kiêu lên chiếc trực thăng có bốn người, ba người kia đều là người của anh. Một người đang lái máy bay, hai người còn lại đang dò định vị tìm vị trí của đối phương, người còn lại là Đường Lãng.

Đường Lãng xem đi xem lại cảnh trong video từ điện thoại của Lục Đình Kiêu, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu xin lỗi: "Tôi chưa từng thấy nơi này bao giờ, cũng không rõ rốt cuộc là ở đâu nữa... Có điều, nếu suy tính về mặt thời gian thì chắc không quá xa đâu. Có thể sử dụng nhiều vũ khí như vậy chắc chắn không phải trong nước, thử tìm dọc biên giới của các nước nhỏ lân cận chắc chắn sẽ tìm được, chỉ có điều về mặt thời gian..."

Đường Lãng nói tới đây sắc mặt liền không tốt mấy, cái vương vীu nhất bây giờ chính là thời gian.

Tiểu sư muội không đợi nổi nữa rồi!

Từ đoạn video có thể thấy, kể cả lúc này nếu mà Tiểu sư muội vẫn còn sống thì chắc chắn cũng đã bị thương rất nặng, không chống đỡ được bao lâu nữa...

Càng đừng nhắc tới Tiểu Bảo không rõ thương thế ra sao...

Xung quanh nhiều nước như vậy, đa số địa hình đều phức tạp, muốn tìm thấy khu vực trong video trong một khoảng thời gian ngắn nào có dễ như vậy?

Nhưng điều khiến anh lo lắng nhất vẫn là... có khả năng Tiểu sư muội và Tiểu Bảo đã bị...

Đường Lãng nói xong có chút khản trương nhìn sang người đàn ông bên cạnh, bỗng thấy kính nể trong lòng.

Người con gái mình yêu và đứa con trai duy nhất gặp phải chuyện như thế này, thậm chí rất có khả năng... không còn trên đời nữa... vậy mà anh ấy vẫn cố chống đỡ được đến giờ, không hề mất không chế hay suy sụp.

Thời gian từng giây từng phút qua đi...

Quả nhiên cũng tìm ra được vài chỗ nhưng huy động hết mọi nguồn lực và mạng lưới cũng đều không thể tìm ra nơi đó rốt cuộc là nơi nào.

Khung cảnh trong đoạn video vốn là nửa đêm, ngoài nơi có ánh sáng mạnh chiếu rọi có thể trông thấy rõ ra thì những chỗ khác đều tối đen như mực, quả thật rất khó phán đoán.

Nếu như đối phương đã cố tình muốn dẫn vật bọn họ, thì tất nhiên phải chọn một nơi bí ẩn, sao có thể để họ dễ dàng tìm thấy nơi đó được.

10 phút nhanh chóng trôi qua.

Lục Đình Kiêu khép mắt, anh không nhúc nhích như thể đang tập trung hết sự chú ý của mình lại để bình tĩnh mà suy nghĩ...

Một lát sau, Lục Đình Kiêu mở mắt, anh nhanh chóng mở một hộp thư trong điện thoại thoại ra, sau đó gọi đi.

--- O ---

Chương 1700: Cuối Cùng Cũng Tìm Được Nơi Đó

Sau khi gọi vào dãy số kia, Lục Đình Kiêu nói thẳng với đầu dây bên đó: "Xem email, trong vòng 10 giây trả lời lại cho tôi."

Nói xong mấy chữ này, Lục Đình Kiêu dập điện thoại và lẳng lẳng ngồi đó.

Từng giây từng giây lại qua đi...

Đường Lãng vừa thầm đếm ngược mười giây thì "ting" một tiếng, điện thoại Lục Đình Kiêu sáng lên.

Anh mở email ra lướt xem, sau đó lập tức nói với phi công: "Quay lại, thông báo cho tất cả mọi người, ở nước F, 31 kinh độ đông, vĩ độ bắc..."

Đường Lãng thấy Lục Đình Kiêu đột nhiên thông báo địa chỉ, còn là tọa độ chính xác, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Rốt cuộc Lục Đình Kiêu đã gọi điện cho ai mà trong vòng 10 giây có thể tra ra được vị trí đó?

10 giây còn không đủ để xem hết cái video đó nữa!

Trừ khi chỉ cần nhìn lập tức biết đây là đâu, sau đó gửi thẳng tới email của Lục Đình Kiêu...

Nghĩ đến đây, Đường Lãng lại nhớ lại dãy số ban nãy Lục Đình Kiêu gọi, sau đó ngẩn ra.

Anh nhớ ra rồi!

Đó... đó chẳng phải là một trong những số điện thoại cá nhân của Satan sao?

Không ngờ Lục Đình Kiêu lại gọi điện cho anh ta?

Khiến anh kinh ngạc hơn là Satan còn gửi địa chỉ tới nữa chứ...

Không phải là bị người bên đó bắt sao?

Đường Lãng lộ ra thần sắc nghiêm trọng: "Satan... ý tôi nói là Vân Thâm, lời của anh ta cũng có thể tin sao? Tiểu sư muội và Tiểu Bảo thật sự đang ở chỗ mà anh ta nói?"

Lục Đình Kiêu: "Sẽ ở đó."

...

Cuối cùng, máy bay nhanh chóng bay vào địa phận nước F.

May mà nước F tiếp giáp với Trung Quốc, cách thủ đô cũng rất gần.

Quả nhiên đối phương không đi xa...

Họ nhanh chóng trông thấy kiến trúc quen thuộc kia, từ xa nhìn xuống, mơ hồ có thể thấy được kiến trúc cực giống trong đoạn video, chính là nơi này rồi!

Không ngờ Satan lại gửi đúng địa chỉ thật?

Sau khi đến nơi phụ cận, họ không hề chậm trễ lập tức xuống máy bay.

Nhưng, không ngờ vừa xuống máy bay đang chuẩn bị tìm người thì đã bị một đám người bao vây.

Đường Lãng trông thấy vũ khí đáng sợ cùng ký hiệu quen thuộc trên người đối phương lúc này mới bừng tỉnh, không ngờ vào đây rồi mà họ cũng bị khống chế. Vì anh đã ra khỏi tổ chức từ lâu nên hoàn toàn không biết nơi này, hơn nữa nơi này cũng có vẻ như là lá bài tẩy của đối phương...

Nếu không phải là Vân Thâm... phỏng chừng không ai có thể biết chỗ này được...

Mắt thấy Ninh Tịch và Tiểu Bảo đang ở tòa kiến trúc phía sau, nhưng họ lại bị một đám người chặn lại, Lục Đình Kiêu trên đường vẫn luôn giữ bình tĩnh cuối cùng cũng bùng phát, khủng bố đến dọa người...

Dù bọn họ đang ở thế thượng phong nhưng để xử lý xong lũ này cũng vẫn tốn không ít thời gian.

Đúng lúc này, một chiếc trực thăng màu bạc từ trên trời đáp xuống, lúc máy bay còn chưa hạ cánh đã có một người nhảy từ trên đó xuống.

Người đàn ông tóc bạc tùy ý bay lượn dưới cánh quạt cuồn cuộn, trông hung ác không kém phần Lục Đình Kiêu.

Khoảng khắc anh ta xuất hiện, những kẻ đang ngăn chặn Lục Đình Kiêu đều lộ ra thân sắc sợ hãi cùng kính nể.

Một tên cầm đầu trong đó tức tốc tiến tới, mặt mày tái mét nói: "Satan, chúng tôi nhận lệnh của chú Kiêu ở đây để..." Bảo vệ ở đây.

"Cút!"

Tên cầm đầu còn chưa nói hết đã nhận phải ánh mắt lạnh thấu xương của đối phương, trong phút chốc gã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, không dám nói nhiều nữa mà lui lại phía sau nhường đường.

Những kẻ phía sau cũng lui xuống như nước thủy triều, để nhường hẳn một con đường ra...

--- O ---

Chương 1701: Chỉ Sợ Người Đã...

"Người đâu?"

Tên cầm đầu run rẩy: "Chú Kiều cho người thẳng tay xử lý bọn họ... chỉ sợ bây giờ đã..."

Còn chưa nói dứt, gã đã bị đập cho một cước hôn mê bất tỉnh, Lục Đình Kiều, Vân Thâm và Đường Lãng thì biến sắc mặt cấp tốc chạy vào trong.

Vừa bước vào bãi kiến trúc hoang phế, Vân Thâm vốn đang dẫn đầu nhưng không nghĩ tới điều gì mà đột nhiên dừng chân lại, ngón tay khẽ run run rồi siết chặt thành nắm đấm. Lục Đình Kiều thì vẫn không dừng bước nhanh chóng vượt qua Vân Thâm rồi tiếp tục tiến lên phía trước, đi rất xa rồi mà Vân Thâm vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Đường Lãng như có chút suy nghĩ quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau mình, mơ hồ nhận thấy trong đôi mắt luôn hờ hững kia lại như thể đang lóe lên chút cảm xúc lo sợ, luống cuống dù chỉ là trong chớp mắt...

Anh ta... đang sợ sao?

Sợ rằng lát nữa có thể sẽ trông thấy... thi thể của Tiểu sư muội sao...

Lúc Vân Thâm gửi địa chỉ cho Lục Đình Kiều, Đường Lãng đã rất kinh ngạc rồi nhưng đến tận lúc này mới nhận ra.

Chẳng lẽ... từ đầu chí cuối Vân Thâm không hề biết chuyện Tiểu Bảo và Ninh Tịch bị bắt cóc?

Tuy cũng không loại trừ khả năng Kiều Dịch làm những chuyện này sau lưng anh ta, nhưng sao Lục Đình Kiều lại biết chắc như thế, đồng thời còn cũng chắc rằng Vân Thâm sẽ giúp bọn họ?

Anh biết người này đã lâu như thế mà cũng không dám nói là hoàn toàn hiểu hết tính tình người này, hay biết chắc anh ta sẽ làm gì, sẽ không làm gì...

...

Cuối cùng cũng đã tới khu đồ nát trong video, không khí ngạt mùi thuốc nổ xen lẫn mùi máu tươi tanh nồng.

Vừa đặt chân tới nơi, cả đám người đều ngẩn cả ra.

Khu đổ nát yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió rít gào ra thì chẳng hề có lấy chút âm thanh dư thừa gì nữa.

Điều quái lạ hơn nữa là dọc đường, bọn họ còn thấy một vài thủ vệ của đoàn lính đánh thuê đang nằm ngổn ngang dưới đất. Đường Lãng tiến lên kiểm tra một chút, sau đó lập tức sợ hãi.

"Những người này đều đã chết..."

Bởi vì trên người bọn họ không hề có bất kỳ vết thương hay vết máu gì nên anh ta vẫn tưởng chỉ hôn mê, đến gần kiểm tra mới biết bọn họ đã không còn thở nữa. Không chỉ có vậy, những người này đều là bị nội thương nghiêm trọng, lục phủ ngũ tạng vỡ nát nên mới mất mạng ngay tại chỗ.

Lúc này, Lục Đình Kiêu đã khấn cập bước tới đồng tường đổ nát.

Bên cạnh đồng tường đổ nát kia cũng chỉ có hai cái xác của lính đánh thuê, súng rơi trên mặt đất, cạnh đó còn có bãi máu đỏ sẫm chưa khô...

"Chuyện này là sao..." Đường Lãng cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc này, Vân Thâm cũng đã theo tới, ánh mắt lập tức nhìn chăm chăm vết máu trên đá vụn kia, sau đó lại liếc tới thi thể mấy tên lính, sắc mặt âm trầm đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, liền lập tức có người dẫn tên cầm đầu lúc nãy kia qua.

"Người đâu?" Sắc mặt Vân Thâm u ám hỏi.

Tên cầm đầu nhìn những thi thể có vẻ như đã chết đang nằm la liệt dưới đất cũng kinh ngạc không thôi: "Vừa rồi vẫn còn ở đây mà... Sao lại như vậy được... Chú Kiêu còn cố ý bàn giao cho họ sau khi xử lý xong thi thể thì..."

Tên cầm đầu len lén nhìn Lục Đình Kiêu một cái: "... thì đưa thi thể đến nhà họ Lục..."

"Có người từng vào đây không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Tên cầm đầu chỉ nhìn Lục Đình Kiêu một cái, không có trả lời lại, gã cảm thấy không thể trả lời đối thủ một mắt một còn trước mặt lão Đại được, kết quả lại bị lão Đại nhà mình đập cho một cái: "Hỏi mà đó! Ngoại trừ bọn tao

ra còn có ai khác vào nữa không?"

Tên cầm đầu vôi vàng trả lời: "Không! Trừ mọi người ra thì không còn ai vào nữa! Cũng không có ai ra ngoài hết! Máy chực dậm quanh chỗ này đều có người của chúng ta trông coi, nếu có ai ra vào thì chắc chắn là tôi sẽ biết!"

--- O ---

Chương 1702: Không Rõ Tung Tích

Bốn phía đều có người canh chừng thế mà lại không ai phát hiện ra có người đã từng vào đây hay ra ngoài sao?

Nghe nói như thế, sắc mặt ba người Lục Đình Kiêu, Vân Thâm và Đường Lãng đều khẽ thay đổi.

"Từ dấu vết ở hiện trường và cái chết giống nhau của toàn bộ lính đánh thuê ở đây, xem ra đối phương chỉ có một người. Người này không những tránh né được lính canh, lại còn giết hết đám lính này mà không để ai phát hiện ra?" Đường Lãng cau chặt lông mày đưa ra ý kiến: "Rất có thể Tiểu sư muội và Tiểu Bảo đã bị hấn mang đi... Nhưng, đối phương rốt cuộc là thù hay bạn? Tại sao lại muốn đưa họ đi?"

"Trong ấn tượng của tôi cũng không có ai như vậy..." Vân Thâm trầm ngâm.

Sắc mặt Đường Lãng cũng khá là nặng nề: "Vì thế tôi mới thấy lạ người này làm sao mà lại có thể làm được, ngay cả tôi và Đường Dạ liên thủ lại cũng không thể ở trong tình huống canh phòng nghiêm ngặt như này mà dẫn người rời đi, lại còn không kinh động đến ai như thế này được!"

"Đám lính này mới chết chưa bao lâu, đối phương chắc chắn vẫn còn ở trong địa phận nước F, mau chia nhau ra tìm, lục soát kỹ lưỡng." Lục Đình Kiêu lập tức lệnh cho đám thủ hạ anh mang tới.

"Triệu tập tất cả mọi người, lục soát hết cả trong lẫn ngoài thành phố này cho tôi!" Vân Thâm cũng trầm mặt hạ lệnh.

"Giấy thông hành." Lục Đình Kiêu lạnh giọng nói với người đàn ông tóc trắng trước mặt.

Nếu như không có giấy thông hành, trong quá trình bọn họ tìm kiếm mà gặp phải người của Vân Thâm thì chắc chắn hai bên lại đánh nhau, làm trễ thời gian.

Vân Thâm liếc tên cầm đầu: "Đưa giấy thông hành cho họ!"

Tên cầm đầu không dám dị nghị gì, vội vàng phát giấy thông hành cho những người Lục Đình Kiêu dẫn tới. Lúc này, gã cũng sắp không hiểu gì nữa rồi, không phải là hai bên đối đầu nhau à? Tại sao Lục Đình Kiêu nói gì lão

Đại lại nghe vậy vậy?

Đừng nói là tên cầm đầu, ngay cả Đường Lãng khi thấy cảnh lạ lòng như thế cũng không nhận được mà nhượng nhượng mày.

Sau khi lấy giấy thông hành, Lục Đình Kiêu không chậm trễ nữa mà nhanh chóng dẫn người đi tìm kiếm.

Lục lượng hai bên nhanh chóng tràn ra từng góc ngách của thành phố...

...

Trung Quốc, Lục trạch.

Lúc này, Lục Sùng Sơn đang yếu ớt nằm trên giường trong phòng ngủ, tay đang cầm ống truyền nước...

Hình Võ vội vàng đẩy cửa bước vào: "Lão gia..."

"Có phải là phía Đình Kiêu có tin gì không?" Lục Sùng Sơn xoay người ngồi dậy.

"Lão gia, bác sĩ nói ngài vẫn chưa thể dậy được!" Hình Võ vội tới đỡ ông ta.

"Đừng nói nhiều nữa, nhanh nói xem tình hình sao rồi?" Lục Đình Kiêu hỏi thúc.

Sắc mặt Hình Võ không được dễ nhìn lắm và cũng đầy do dự, dường như không biết nên mở miệng ra sao.

Lục Sùng Sơn thấy vẻ mặt của Hình Võ thì chỉ thấy rét lạnh, cả người run lấy bầy: "Có phải... có phải đã..."

Hình Võ thấy Lục Sùng Sơn hiểu lầm liền vội giải thích: "Không phải, có vẻ như Tiểu thiếu gia và Tịch Tiểu thư mất tích..."

"Mất... Mất tích? Sao lại mất tích!?" Vẻ mặt Lục Sùng Sơn tràn đầy kinh ngạc.

"Tôi cũng không rõ lắm, tin bên kia truyền về là như vậy, nói là Thiếu gia đã tìm được nơi Tiểu thiếu gia và Tịch tiểu thư bị bắt cóc. Nhưng, lúc đuổi đến nơi lại không thấy Tiểu thiếu gia và Tịch tiểu thư đâu, bây giờ đang tìm

người ở nước F..."

Hình Võ nói xong liền an ủi: "Thật ra thì không tìm thấy người cũng coi như là tin tốt rồi, chí ít... chí ít là có khả năng bọn họ vẫn còn sống! Xin Lão gia đừng lo lắng, nếu ngài mà xảy ra chuyện gì thì Thiếu gia lại phải phân tâm..."

"Tiểu Bảo đâu! Tiểu Bảo đâu! Tiểu Bảo có về không? Có phải Tiểu Bảo đã được cứu về rồi không? Hả?"

Hình Võ và Lục Sùng Sơn đang nói chuyện thì Nhan Như Ý vừa hôn mê tỉnh lại đẩy cửa bước vào truy hỏi.

--- O ---

Chương 1703: Tiểu Bảo Của Tôi Chết Rồi!

Hình Võ nhìn thấy người tới liền lập tức đau đầu, xong rồi!

"Lão phu nhân..."

"Hình Võ, Sùng Sơn... Tiểu Bảo đâu? Tiểu Bảo đâu rồi? Có phải mọi người chuộc Tiểu Bảo về rồi không?" Nhan Như Ý tóm lấy tay Hình Võ, nhìn Lục Sùng Sơn vẫn nằm trên giường thì vẻ mặt vô cùng hoảng sợ: "Có phải Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì rồi không? Cậu nói cho tôi biết! Có phải Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì rồi không!" Nếu không thì sao Lục Sùng Sơn lại phát bệnh được?

Vẻ mặt Lục Sùng Sơn tràn đầy mệt mỏi mở miệng trấn an: "Như Ý, bà bình tĩnh lại chút! Không sao! Tiểu Bảo không xảy ra chuyện gì... Đình Kiêu đã đi cứu người rồi..."

Nói xong lại hơi đưa mắt cho Hình Võ ở bên cạnh.

Hình Võ nhận được ánh mắt nhắc nhở của Lục Sùng Sơn thì liền vội vàng nói theo: "Lão gia nói thật đấy ạ, Lão phu nhân, Thiếu gia đã đi chuộc người rồi! Sẽ nhanh dẫn được người về thôi!"

"Thật sao?" Vẻ mặt Nhan Như Ý lúc này hòa hoãn lại đưa tay ra che ngực: "Vậy sao... sao tôi vẫn không an tâm nổi... lần trước Tiểu Bảo bị bắt cóc tôi cũng bất an thế này... Đình Kiêu có thể cứu Tiểu Bảo thật sao? Tiểu Bảo sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Chắc chắn là không ạ! Đối phương đã đưa ra điều kiện trao đổi, chỉ cần chúng ta thỏa mãn được yêu cầu của họ thì chắc chắn Tiểu thiếu gia sẽ không có việc gì! Xin Lão phu nhân kiên nhẫn chờ đợi là được! Ngài còn không tin Thiếu gia sao?" Giọng điệu của Hình Võ chắc nịch.

"Được rồi... được rồi... Tôi đi tụng kinh... tôi đi cầu xin Phật tổ phù hộ cho Tiểu Bảo nhà chúng ta... còn cả con bé kia nữa..." Nhan Như Ý gật đầu, hồn bay phách lạc rời khỏi phòng.

Lúc này Hình Võ và Lục Sùng Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Nhan Như Ý đi, Lục Sùng Sơn cầm điện thoại mở đoạn video kia ra muốn xem xem có thể tìm được manh mối gì bỏ sót không, chỉ tiếc là vẫn

không có thu hoạch gì.

Một lát sau, Nhan Như Ý lại gõ cửa bước vào trên tay bê chén trà sâm:
"Sùng Sơn, ông uống chút trà sâm đi."

Lục Sùng Sơn vội vàng buông điện thoại xuống: "Ừ, bà đừng đi đi lại lại nữa, mau đi nghỉ đi!"

"Tôi không sao... Tôi không ngồi yên nổi..." Vẻ mặt Nhan Như Ý vẫn tràn đầy kinh hoàng: "Sùng Sơn, ông còn nhớ không? Huyền Tĩnh đại sư nói con bé kia có phúc vận vô song, có thể gặp dữ hóa lành! Con bé kia cũng đi cùng! Phúc phận của con bé sẽ bảo vệ cho Tiểu Bảo của chúng ta! Nên chắc chắn lần này Tiểu Bảo của chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì đúng không? Ông bảo không cần tin những thứ này, nhưng... nhưng đôi khi những chuyện này cũng rất linh!"

Lục Sùng Sơn gật đầu thuận theo bà: "Ừ, chắc chắn không sao! Tôi tin mà! Tôi tin!"

Chắc hẳn là được động viên nên lúc này Nhan Như Ý mới hơi dễ chịu một chút, bưng chén trà mà Lục Sùng Sơn đã uống xong ra ngoài.

Lục Sùng Sơn cũng không để ý lúc Nhan Như Ý mang chén trà đi cũng đã lặng lẽ cầm theo điện thoại của ông. Đến khi Lục Sùng Sơn phát hiện ra không thấy điện thoại đâu thì đã không kịp nữa rồi.

Tiếp sau đó, ngoài cửa vang lên tiếng thét chói tai đầy kinh sợ rồi "rầm" một tiếng... và không có tiếng gì nữa.

Lục Sùng Sơn nhanh chóng rút kim truyền nước rồi lão đảo chạy ra, sau đó liền thấy vợ mình đã hôn mê ngã ra đất, mà... trong tay vẫn cầm chiếc điện thoại đang phát đoạn video kia.

Nhan Như Ý rút cuộc vẫn không tin bọn họ, chắc hẳn lúc thấy ông cứ nhìn điện thoại mãi nên lên lấy điện thoại của ông ra xem...

"Lão phu nhân! Lão phu nhân, tỉnh lại đi!" Hình Võ ra sức ấn huyệt nhân trung của Nhan Như Ý.

Nhan Như Ý từ từ tỉnh lại, ngơ ngác ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, đôi mắt đen ngòm không chút ánh sáng khiến người ta phải lạnh sống lưng: "Tiểu Bảo chết rồi... Tiểu Bảo của tôi chết rồi... có phải không..."

--- O ---

Chương 1704: Tao Phải Giết Mày

"Không... không phải đâu phu nhân... Chuyện không phải như ngài thấy đâu... Mặc dù... nhưng cũng không chắc là... chết rồi." Hình Võ không biết nên nói ra sao.

Ai cũng biết gặp chuyện kinh khủng như vậy thì khả năng hai người còn sống là rất nhỏ, nhất là cô gái kia.

"Tiểu Bảo của tôi chết rồi... Cháu trai ngoan của tôi... Tiểu Bảo chết rồi..." Đôi mắt của Nhan Như Ý trống rỗng làm bầm câu này liên hồi.

"Tôi hại... là tôi hại... là tôi hại chết Tiểu Bảo... tại sao tôi lại muốn ôm Tiểu Bảo từ chỗ Ninh Tịch... nếu lúc đó là Ninh Tịch ôm Tiểu Bảo... chắc chắn Tiểu Bảo sẽ không bị cướp... là tôi không ôm chặt Tiểu Bảo... là tôi khiến Tiểu Bảo bị cướp mất... là tôi hại Tiểu Bảo... là tôi giết cháu trai tôi... là tôi..."

Nhan Như Ý gào khóc đến lạc giọng, không ngừng tự đâm ngực mình, nghẹn ngào không thở nổi: "Bà nội hại con rồi... là bà nội hại con... Tiểu Bảo của bà..."

Lục Sùng Sơn ra sức ôm lấy vợ: "Như Ý! Như Ý! Thôi! Không phải lỗi của bà! Không phải lỗi của bà nghe chưa? Là tôi... mọi chuyện đều vì tôi mà ra... có sai thì cũng là tôi của tôi... tôi xin lỗi... tôi xin lỗi... tôi có lỗi với mọi người... có lỗi với Tiểu Bảo..."

"Chú, dì... chuyện gì thế này?" Ngoài cửa truyền đến tiếng của Quan Tử Dao, theo sau còn có bố, mẹ và anh trai của cô ta.

Nhan Như Ý vừa thấy Quan Tử Dao thì đôi mắt lập tức tràn đầy oán hận, bà đẩy Lục Sùng Sơn ra, sau đó lao về phía Quan Tử Dao rồi tát thẳng lên mặt cô ta, dùng sức túm lấy tóc cô ta đẩy cô ta ngã xuống đất!

"Con ả độc ác này! Mày trả Tiểu Bảo cho tao! Trả Tiểu Bảo đây! Lúc đó Ninh Tịch đã cứu Tiểu Bảo ra rồi, nó giao Tiểu Bảo cho mày! Tại sao mày không lái xe dẫn Tiểu Bảo đi! Tại sao mày không cứu Tiểu Bảo! Tại sao mày muốn giao cháu tao cho đám côn đồ kia! Tại sao lại muốn hại chết Tiểu Bảo của tao!"

"A... không mà... dì... con không có... lúc đó con sợ quá không phản ứng

được... không phải con cô ý... á... dì tin con đi..."

"Tao phải giết mày... giết mày..."

Nhan Như Ý ưu nhã cao quý đã biến mất, lúc này bà hết như một người điên, tóm chặt lấy Quan Tử Dao không buông.

Mãi đến khi đám người kia giật mình tỉnh táo lại mới vội vàng chạy tới khuyên nhủ, khiến khung cảnh lại càng thêm hỗn loạn...

"Bác sĩ! Nhanh đi gọi bác sĩ tới! Tiêm cho phu nhân một mũi an thần!" Lục Sùng Sơn la lên.

Giày vò mất nửa ngày, cuối cùng Nhan Như Ý cũng bị kéo ra để bác sĩ tiêm thuốc an thần, tình hình cuối cùng mới an tĩnh lại.

Gương mặt của Quan Tử Dao lúc này đã sung đỏ hết lên, đầu tóc thì rối bời, trên người đầy những là vết cào rướm máu, cô ta được mẹ cô ta đỡ dậy, hét hoảng lên tiếng: "Xin lỗi... Chú... cháu xin lỗi... Thật sự không phải cháu cố ý... Tất cả là lỗi của cháu..."

Lục Sùng Sơn không còn hơi sức đâu mà an ủi Quan Tử Dao chỉ mệt mỏi nói: "Tiểu Bảo xảy ra chuyện nên tinh thần của bà ắt khá kích động."

Ánh mắt của Quan Thụy khẽ thay đổi, bước lên hỏi: "Vừa rồi chị dâu nói Tiểu Bảo bị hại chết là có ý gì? Chẳng nhẽ Tiểu Bảo đã..."

--- O ---

Chương 1705: Chờ Làm Thiếu Phu Nhân

Chẳng lẽ Tiểu Bảo đã chết?

Nghe Quan Thụy nói như thế, Quan Tử Dao, Quan Tử Hào và vợ ông ta lập tức đồng loạt quay ra nhìn Lục Sùng Sơn.

Sắc mặt Lục Sùng Sơn rất khó coi, trả lời lập lờ nước đôi: "Tình hình hiện tại của Tiểu Bảo còn chưa rõ, Đình Kiêu đã đi tìm người rồi."

Còn chưa rõ?

Vậy là... chưa biết sống chết thế nào, dữ nhiều lành ít?

Quan Thụy khẽ đảo mắt rồi tỏ vẻ đầy đau thương nói: "Chỉ trách Tử Dao nhà tôi là con gái, gan bé, lúc đó không giúp gì được. Sau khi về, nó vẫn luôn tự trách mình, không cách nào yên lòng nổi nên bây giờ mới qua đây hỏi thăm tình hình, thật có lỗi quá!"

Quan Tử Hào cũng lên tiếng an ủi: "Chú Lục, chuyện của Tiểu Bảo chúng cháu cũng đều rất buồn, xin chú cố giữ sức khỏe, toàn bộ Lục gia và công ty còn dựa vào chú! Nếu có gì cần cháu giúp thì chú cứ nói, nếu giúp được thì chắc chắn chúng cháu sẽ dốc hết sức mình!"

"Cảm ơn, có điều tạm thời không cần. Xin lỗi, hôm nay không tiện tiếp khách, xin mọi người trở về trước đi." Lục Sùng Sơn nói mấy câu lấy lệ rồi cho người tiễn khách.

...

Ngoài cổng lớn nhà họ Lục.

Sau khi lên xe, mẹ Quan Tử Dao lập tức đổi sắc mặt, đau lòng không thôi xem xét vết thương của Quan Tử Dao: "Chết tiệt! Uổng cho Nhan Như Ý kia xuất thân thiên kim nhà cao cửa rộng! Thế này mà là phu nhân thế gia à? Là bà bán cá ngoài chợ thì có! Ông xem bà ta đánh Tử Dao nhà chúng ta ra nông nổi nào này? Ra tay thật ác!"

"Được rồi, cháu trai bảo bồi duy nhất của người ta chết rồi, phát điên chút cũng là chuyện thường." Quan Thụy nhàn nhã mở miệng, từ ngữ điệu nghe ra được là tâm tình ông ta rất tốt.

"Không phải nói còn chưa rõ à? Sao ông biết là chết rồi?" Vợ ông ta hỏi lại.

"Bà còn không biết tính Lục Sùng Sơn à? Chắc chắn sẽ vì bảo vệ công ty mà kéo dài thời gian không cho Lục Đình Kiêu biết, đối phương bị ép như thế chắc phải giết con tin mới hả dạ rồi. Không thì, bà nghĩ sao mà Nhan Như Ý lại kích động như thế? Chắc chắn là xảy ra chuyện rồi, lành ít dữ nhiều!"
Quan Thụy phân tích.

"VẬY... Ninh Tịch thì sao?" Sắc mặt Quan Tử Dao âm trầm sờ sờ gương mặt sừng đỏ của mình hỏi.

Quan Tử Hào ở bên cạnh nói: "Đến Tiểu thái tử cũng đã chết rồi, một người râu ria như cô ta mà còn sống được à? Đương nhiên là chết còn sớm hơn rồi!"

"Nhưng thân thủ của cô ta rất tốt... có thể xảy ra chuyện gì bất trắc không?"
Quan Tử Dao lo lắng nói.

Quan Tử Hào chau mày: "Em đùa à? Con nhỏ kia có giỏi đến mấy thì cũng chỉ có một mình, lại còn là nữ, đối đầu với một băng nhóm như thế thì làm gì được? Em cứ ngồi đợi làm Thiếu phu nhân của nhà họ Lục đi!"

"Nhưng, chuyện lần này khiến dì có khoảng cách lớn như thế với em..." Vẻ mặt Quan Tử Dao tràn đầy sầu lo.

Mẹ Quan Tử Dao thì lại không chút lo lắng gì mà nói: "Con bé ngốc này, bây giờ bà ta cũng chỉ nhất thời đau lòng vì mất cháu thôi, chờ con sinh cho bà ta một đứa thì bà ta vẫn còn không thích được à? Có khi còn nâng niu con như bảo bối ấy chứ! "Mẫu bằng tử quý" thế thôi!"

"Vì thế, mẹ mới nói không thể giữ đứa con riêng này của Lục Đình Kiêu lại được! Nhà họ Lục quá coi trọng thằng bé này! Sau này, gia sản để lại cho nó hết vậy chẳng phải là chúng ta thiệt thòi à? Cho dù lần này nó không có việc gì thì sau này chắc chắn chúng ta cũng phải nghĩ cách loại trừ. Lần này đúng là bớt việc, hơn nữa còn là một mũi tên trúng hai đích, giải quyết được cả con nhỏ kia luôn!"

Quan Tử Hào cười nói: "Mẹ nói chí phải, em đừng lo nữa, tối nay chúng ta về nhà ăn mừng chút đi! Chắc là mai sẽ nghe được "tin tốt" của thằng nhãi con kia thôi!"

Chương 1706: Ông Mà Cũng Xứng Mang Họ Vân?

Nước F.

Lục Đình Kiêu và Vân Thâm cùng hợp sức phong tỏa nước F, lật cả nước F lên nhưng vẫn không tìm được Ninh Tịch và Tiểu Bảo.

Đáng ra thì việc đối phương mang theo một cô gái và một đứa trẻ - một mục tiêu lớn như thế thì không thể biến mất mà không để lại chút dấu vết gì thế này mới đúng.

Từng giây từng phút trôi quá, bây giờ chỉ chậm thêm một giây thôi cũng đã thêm một phần nguy hiểm cho Ninh Tịch và Tiểu Bảo.

Lại thêm nửa giờ nữa trôi qua, Lục Đình Kiêu và Vân Thâm gặp nhau trong thành phố, hai người nhìn nhau liền biết đối phương cũng không tìm được. Nhất thời, bầu không khí nghiêm trọng vô cùng.

Nước F rất nhỏ, không lớn bằng một thành phố của Trung Quốc, đã lâu vậy rồi mà dù bọn họ đã tìm đi tìm lại mấy lần nhưng vẫn không thấy chút tung tích nào, như thể đối phương biến mất vào hư không vậy.

Annie đã được Vân Thâm đón tới, đề lờ như có tìm thấy Ninh Tịch và Tiểu Bảo thì có thể kịp thời cứu chữa cho hai người, lúc này cô đang theo sát sau lưng Vân Thâm.

Lục Đình Kiêu nhìn về phía Annie: "Bọn họ có thể chịu được bao lâu?"

Annie nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống: "Tiểu Bảo luôn được anh Tịch ôm vào lòng che chở nên không thấy rõ được vết thương, thế nên tôi không phán đoán được. Còn anh Tịch thì bắp chân, tay, phần bụng của anh ấy đều bị trúng đạn... nhưng trí mạng nhất vẫn là quả pháo sau cùng, tôi đoán... chắc là nội tạng sẽ bị thương nặng... chỉ sợ "phần đầu" cũng bị thương không nhẹ..."

Nói đến đây, Annie dường như không cách nào nói tiếp được nữa: "Cứ cho là may mắn không chết tại chỗ nhưng nếu như không thể tìm được để cứu chữa kịp thời thì... chắc chắn... không chịu được bao lâu..."

Annie không trả lời Lục Đình Kiêu rốt cuộc có thể chịu được bao lâu, bởi vì theo như tình hình thì Ninh Tịch bị thương nặng như thế... lại đã qua bao

nhiều thời gian như thế rồi... có khi đã...

Annie nói xong bầu không khí hoàn toàn chìm vào sự yên lặng, sắc mặt cả hai người đàn ông đều cực kỳ khó coi.

Mãi một lúc sau, Lục Đình Kiêu đột nhiên mở miệng: "Trở về nơi lúc này."

Con người Vân Thâm hơi lóe lên: "Nơi lúc này? Ý anh là?"

Đường Lãng lập tức la lên: "Đúng rồi! Chúng ta đã tìm lâu vậy rồi mà không thấy, có thể là đối phương vốn không hề rời khỏi đó?"

Thế là một đám người lại cùng nhau quay về chỗ Ninh Tịch và Tiểu Bảo mất tích, bắt đầu lục soát đồng phế tích kia...

"A Thâm!!!"

Ngay lúc Lục Đình Kiêu, Vân Thâm và mọi người đang giành giật từng giây để tìm người thì đột nhiên sau lưng truyền tới một giọng nói đầy tức giận.

Nghe thấy giọng nói này, Vân Thâm khẽ nheo hai con mắt mà quay người lại, trong đôi mắt toát lên vẻ lạnh lẽo thấu xương.

Kiều Dịch giận dữ, sải bước đi tới trước mặt anh ta: "A Thâm! Mà đi điên rồi à? Không ngồi trấn giữ ở công ty mà chạy tới đây làm gì? Đúng là làm bừa!"

"Tại sao tôi chạy tới đây, chú còn không rõ sao?" Giọng điệu của Vân Thâm vô cùng lạnh lẽo.

"A Thâm! Chuyện lần này tao không nói với mày là vì không muốn ảnh hưởng tới mày, tao làm tất cả cũng chỉ vì tốt cho mày! Mà mày thì lại hủy hoại hết tất cả! Tao ra lệnh cho mày về công ty ngay lập tức!" Kiêu Dịch nổi giận.

Vân Thâm cười nhạt một tiếng: "Ồ, ra lệnh cho tôi? Kiêu Dịch... Ông nghĩ tôi là ai? Ông nghĩ ông là ai? Là cậu của tôi chắc? Ông mà cũng xứng? Ông mà cũng xứng với cái họ Vân này à?"

"Vân Thâm!!!" Kiêu Dịch tức đến tím cả mặt.

Đường Lãng, Đường Dạ nghe thấy đoạn đối thoại của hai người thì kinh ngạc không thôi.

Cái gì?

Kiều Dịch lại là... cậu của Vân Thâm?

--- O ---

Chương 1707: Đề Tôi Xem Xem Ai Dám Động Đến Anh Ta

Kiều Dịch khi đối ngoại thường dùng cái tên Đường Dịch, chỉ có bọn họ mới biết tên thật của ông ta là Kiều Dịch. Nhưng bây giờ nghe hai người nói chuyện, bọn họ mới kinh ngạc phát hiện ra là Kiều Dịch lại còn có một cái tên khác, một thân phận khác?

Ông ta và Vân Thâm... thế mà lại có quan hệ kinh người này...

Sắc mặt Kiều Dịch lúc này rất kém: "Vân Thâm! Chỉ vì một đứa con gái... mà mày dám nói chuyện như thế với tao! Chỉ vì một đứa con gái mà mày tro mắt nhìn tất cả công sức của chúng ta trong bao năm thất bại trong gang tấc? Mày quên mẹ mày chết thế nào rồi à? Có phải mày muốn mẹ mày dưới suối vàng cũng không được yên không!!!"

Đường Lãng đứng đối diện ngoay ngoáy tay, hừ, lại là cái lời thoại này, anh ta nghe đến nổi lỗ tai cũng chai rồi, không đổi câu khác được à?

Nghe Kiều Dịch nói, Vân Thâm cúi đầu cười khẽ một tiếng: "Đúng... Không sai... chỉ vì một người con gái..." Anh ta nói đến đây thì bỗng thu nụ cười lại, đôi mắt vốn hờ hững lúc này lại ánh lên vẻ ác liệt: "Tôi đã sớm cảnh cáo ông rồi, không được động đến cô ấy!"

Kiều Dịch nhìn vẻ mặt của Vân Thâm thì trong lòng liền hoảng, thật ra ông ta đã hối hận rồi. Ông ta rất hiểu tính tình của Vân Thâm, rất ít người có thể đi vào lòng nó nhưng một khi đã có người được nó xem là người của mình thì nó sẽ hoàn toàn đặt vào phạm vi của mình, không cho phép người khác động đến dù chỉ là một chút. Lần này, quả thật là ông ta đã hơi quá khích... nhưng cứ nghĩ đến chuyện năm đó, cứ nhìn thấy gương mặt của Lục Sùng Sơn, ông ta thật sự không chịu nổi và cả con nhỏ ăn cây táo rào cây sung kia nữa.

Không ngờ phản ứng của Vân Thâm lại còn kịch liệt hơn ông ta tưởng, lần này ngay cả khi nhắc đến mẹ nó cũng không lung lay được nó.

"Vân Thâm, cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà, sau này cháu muốn bao nhiêu mà không có? Một đứa phản bội không đáng để cháu làm như vậy! Bây giờ cháu trở về với cậu... chúng ta..."

Kiều Dịch đang nói thì Lục Đình Kiêu dẫn người lục soát trong đồng cỏ nát

kia cũng đã đi ra, sắc mặt Kiều Dịch lập tức thay đổi mau chóng ra lệnh cho thủ hạ ở đó: "Bắt lấy Lục Đình Kiêu cho tôi!"

Lục Đình Kiêu lạnh mặt đi thẳng tới đứng đối diện với Kiều Dịch.

Kiều Dịch cười lạnh một tiếng: "Lục tổng đúng là thật can đảm, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại cứ thích xông vào!"

Trong lúc nói chuyện, Lục Đình Kiêu và thủ hạ của anh đã bị người của Kiều Dịch bao vây.

Chết tiệt, nếu đã không khuyên nôi Vân Thâm thì liền xử lý luôn Lục Đình Kiêu tại chỗ đi, một lần vất vả nhàn nhã cả đời!

Lúc này, Vân Thâm không nhanh không chậm bước tới chỗ Lục Đình Kiêu, hồ hững đưa mắt liếc đám người kia: "Để tôi xem xem, ai dám động đến anh ta!"

"Mày! Vân Thâm! Có phải mày điên thật rồi không! Mày có biết rốt cuộc mày đang làm gì không?" Kiều Dịch không tài nào tin nôi vào mắt mình.

Ông ta không thể ngờ được Vân Thâm lại giúp đỡ Lục Đình Kiêu!

Hiện tại, Lục Đình Kiêu rơi vào địa bàn của ông ta, ông ta không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, vì thế liền lập tức ra lệnh: "Tất cả lên hết cho tôi!"

Thủ hạ chung quanh, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, nhất thời không ai dám động đây.

"Ngay cả mệnh lệnh của tôi mà các cậu cũng dám không nghe à!!!" Kiều Dịch giận dữ.

Những người ông ta dẫn tới đây đều là thân tín của ông ta, nước F cũng do một tay ông ta điều khiển, giờ đám người này lại dám không nghe lệnh của ông ta!

Chương 1708: Người Thần Bí Kia Là Ai

Kiều Dịch thở dồn dập, vẻ mặt không tài nào tin nổi.

Vì để phòng tình huống không không chế được Vân Thâm, ông ta vẫn âm thầm tự nuôi dưỡng và thao túng một nhóm lực lượng trọng yếu nhất. Bình thường thì Vân Thâm trông cũng có vẻ không quan tâm đến mấy chuyện này, luôn tin tưởng mà giao hết tất cả cho ông ta. Khiến ông ta cứ tưởng rằng những năm nay ông ta đã nắm hết thảy trong tay, nhưng mãi đến giờ mới nhận ra rằng ông ta đã đánh giá thấp người trước mắt này.

Vân Thâm sửa lại ống tay áo, đôi mắt ánh vẻ không kiên nhẫn: "Đưa chú Kiêu về nghỉ đi, lớn tuổi rồi, thức đêm không tốt cho sức khỏe!"

Thấy Kiêu Dịch bị cưỡng ép dẫn đi, Phong Tấn cúi thấp đầu không nói gì, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân. Ông ta là một trong những thân tín quan trọng nhất của Kiêu Dịch, một khi Vân Thâm và Kiêu Dịch trở mặt, người đầu tiên Vân Thâm muốn đối phó sẽ là ông ta.

Tuy Đường Dạ muốn lên tiếng nhưng cũng biết bây giờ chỉ có mình anh ta thì cũng không có cách nào thay đổi được tình hình, nhiều lời sẽ lại chọc giận Vân Thâm nên chỉ có thể im lặng không nói.

Lúc này, người đàn ông trước mắt đã xé rách vẻ hờ hững vô hại trên người để lộ ra bản chất ngang tàng khát máu, hết như một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào...

"Tiếp tục tìm cho tôi! Trong vòng ba phút, nếu không tìm thấy người thì tất cả các người đều sẽ chôn cùng!"

Ba phút?

Tìm lâu như vậy cũng không có tung tích gì thì trong vòng ba phút sao mà tìm ra được đây?

Chỉ trong hóp mắt, bầu không khí đã đầy vẻ âm u chết chóc...

Nhìn bạo quân trước mắt, những người tham dự việc bắt cóc lần này đều đang hồi hận đến đau cả ruột nhưng bọn họ cũng chỉ nghe lệnh làm việc thôi mà...

Ngay lúc mọi người bị bóng ma tử thần bao trùm, Lục Đình Kiêu đang gõ máy tính bỗng lạnh giọng nói với Vân Thâm: "Qua đây."

"Gọi chó à?" Bao quân nào đó tỏ vẻ không vui nhưng vẫn bước tới.

Lục Đình Kiêu: "Mật khẩu là bao nhiêu."

Vân Thâm vừa nhìn vào màn hình vi tính của Lục Đình Kiêu thì trong mắt liền lướt qua một tia kinh ngạc: "Cái này mà cũng bị anh tìm ra được..."

Thành phố F cũng gần như là một thành phố hoang phế, camera theo dõi trong thành phố hầu hết đã bị hủy gần hết, Lục Đình Kiêu tìm ra được mạng lưới camera theo dõi duy nhất trong thành phố mà lúc trước khi vừa khống chế được nước F do chính Vân Thâm thiết đặt lại.

"Mật khẩu!" Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu có chút không kiên nhẫn mà thúc giục.

Vân Thâm bĩu bĩu môi: "Sinh nhật của con nhỏ kia."

Lục Đình Kiêu: "..."

Đường Lãng và Đường Dạ: "..."

Mật khẩu quan trọng như thế mà anh ta lại lấy số đơn giản như vậy làm mật khẩu?

Không đúng... trọng điểm không phải việc này...

Trọng điểm là cái tên này lại dùng sinh nhật của Tiểu sư muội làm mật khẩu!

"Hừm! Đúng là không nhìn ra tên biến thái này lại có lúc đàn ông như thế!" Đường Lãng khoanh tay trước ngực sấp lại gần Đường Dạ nói xấu.

Lục Đình Kiêu hơi đơ người ra một chút rồi mau chóng nhập sinh nhật của Ninh Tịch vào và tìm nhật ký camera lúc đó.

So với đoạn video không rõ nét trong điện thoại của Lục Sùng Sơn thì camera theo dõi của toàn bộ thành phố này cũng coi như là cao cấp, ban đêm mà vẫn rõ nét, hiệu quả tốt hơn đoạn video kia nhiều, còn nhìn thấy cả vẻ mặt nữa.

Lục Đình Kiêu lập tức tua đến đoạn đám lính đánh thuê chuẩn bị xử lý Ninh Tịch, xem rốt cuộc lúc đó xảy ra chuyện gì, người thân bí đột nhiên xuất hiện kia là ai.

--- O ---

Chương 1709: Người Thành Ra Thế Này Còn Có Thể Chạy Được À?

Trong video, Ninh Tịch bị hai tên lính kéo ra từ dưới đồng đồ nát.

Cả người cô đầy thương tích, toàn thân đều là máu, không nhìn ra sống chết, cả người cả mặt Tiểu Bảo trong lòng cô cũng toàn là máu, không biết là máu cậu nhóc hay là máu của Ninh Tịch.

Một tên lính đá Ninh Tịch một cái rồi chửi rủa: "Con khốn! Hại chúng ta chết mất hai người anh em!"

Tên lính còn lại không nhịn được nói: "Đừng có lải nhải nữa, bên trên đã căn dặn là phải lẳng trì! Nhanh ra tay đi! Tránh đem dài lăm mọng!"

"Chậc chậc, "lẳng trì" thú vị nhất là tiến hành lúc người ta còn tỉnh, để cô ta trơ mắt nhìn từng khúc từng khúc trên cơ thể mình bị cắt lìa hết, chỉ còn lại xương, cắt cho đến chết, giờ cô ta như thế này đúng là chán chết... Nhưng mà này, mà nói xem nếu Lục Sùng Sơn thấy cháu mình thành một đồng thịt nát thì sẽ có vẻ mặt gì đây?"

Phần lớn tâm lý của đám lính đánh thuê hung ác này rất biến thái, dường như giết chóc quá nhiều mà thành nghiện, lấy việc tra tấn người làm thú vui, lúc này ai nấy đều có vẻ rất mong chờ.

"Chỉ tiếc là người đẹp thế này, dựa vào thân thủ của cô ả nếu vút thẳng nhóc này lại thì thật ra cũng có cơ hội thoát, chậc chậc... Lady first, đành ra tay từ cô trước vậy..." Gã lính đánh thuê cầm một con dao sắc lẹm cười cợt tới gần cô gái.

Lục Đình Kiêu và Vân Thâm thấy vậy thì sắc mặt liền thay đổi, tuy không nghe thấy tiếng nhưng zoom lại gần thì có thể dựa vào việc đọc khẩu ngữ cũng đoán được đại khái cuộc đối thoại của họ.

Tên lính kia tới gần Ninh Tịch, vẻ mặt lạnh lẽo nhưng lại ẩn hiện vui sướng, phát tay một cái liền rạch một vết trên tay Ninh Tịch, máu tươi lập tức chảy xuống.

Đang muốn ra tay tiếp thì không biết hấn ta nghĩ đến cái gì mà tạm dừng động tác, lấy một thứ đồ từ trong ngực ra.

Đó là một cái còi màu bạc khoảng chừng ngón tay cái, bên trên khắc hoa văn cổ.

Cái còi này là lúc trước hắn ta lục soát trên người cô ả này thì thấy, vì thấy hoa văn này có lai lịch lớn nên lên giữ lại.

Tên lính nhìn nhìn biểu tượng hoa văn kia, lại nhìn Ninh Tịch một cái, trên mặt thoáng lộ ra vẻ chần chừ.

Sao cô ả lại có thứ này trên người? Không phải cô ta và... gia tộc trong truyền thuyết kia có quan hệ gì đấy chứ... không thể như vậy được...

Nhưng thế thì sao thứ đồ chơi này lại xuất hiện trên người cô ả này? Rất ít người biết về biểu tượng này thế nên không thể tùy tiện có trên một cái còi được, còn nữa, thứ này dùng để làm gì?

Tên lính càng nghĩ càng thấy lạ, thử thổi nhẹ cái còi kia một cái, thứ này có hình dáng của một cái còi nhưng lại chẳng có chút âm thanh gì, có vẻ như trong là ruột đặc thì phải...

Sau đó gã lại tỉ mỉ quan sát cái còi kia...

"Này! Mà y lẽ mề cái gì thế?"

Mãi đến khi có người thúc giục, tên lính kia mới cất cái còi đi: "Má mà y! Giục cái con khỉ! Gấp cái gì chứ! Người thành ra thế này còn chạy được à!"

Thôi vậy, mặc kệ con bé này có lai lịch gì, có quan hệ gì với gia tộc kia thì hôm nay cũng phải chết! Với lại gia tộc kia cũng chỉ có trong truyền thuyết, sao có thể là thật được...

Sau khúc nhạc dạo ngắn ngủi này, tên lính kia lại cầm dao lên tiến tới gần cô gái...

Đúng vào lúc này, tên lính đang nở nụ cười khát máu bỗng trợn to mắt, ngã thẳng xuống.

"Ai?"

"Cái khỉ gì thế!"

Đám lính đứng xung quanh hấp tấp rút vũ khí ra, cảnh giác nhìn bốn phía

nhưng đến cái bóng còn chưa bắt được thì đã thi nhau ngã xuống, mãi đến khi trong tòa thành hoang phế chỉ còn lại sự tĩnh mịch...

--- O ---

Chương 1710: Trong Đám Các Cậu, Ai Là Người Đàn Ông Của Con Nhóc Này

Sau đó, một người đàn ông chợt xuất hiện trong video, người này có mái tóc đen dài, xinh đẹp như yêu tinh...

Anh ta lôi cái còi trong ngực tên lính kia ra, sau đó đi tới trước mặt Ninh Tịch quan sát một chốc rồi khẽ nói một câu: "Mạng lớn thật..."

Nói xong liền xoay người bế cô lên, nhảy nháy mấy cái liền không thấy bóng đâu nữa.

Trong chớp mắt nhìn thấy người này, cả Đường Lăng và Đường Dạ đều đồng thanh hô lên!

"Má nó chứ! Sao lại là tên này!"

"Là hần!"

"Hai người quen hần?" Vân Thâm hỏi.

Lục Đình Kiêu cũng chau mày, anh từng thấy cái còi kia, lúc đó Ninh Tịch nói là có một vị cao thủ nợ cô nên tặng nó cho cô, khi nào gặp nguy cấp thời nó thì vị cao thủ sẽ tới cứu cô. Chỉ không may là Ninh Tịch còn chưa kịp nhớ tới cái còi thì đã bị đám lính kia tịch thu. Mãi đến lúc cuối, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tên lính kia lại thổi cái còi, chắc hẳn là vị cao thủ này cũng đang ở gần đó nên mới tới nhanh được như thế...

Chẳng trách người kia lại nói "Mạng lớn thật" như vậy...

Lục Đình Kiêu chỉ liên tưởng tới những điều này thôi đã thấy lòng mình chấn động. Cao thủ mà Ninh Tịch nói lúc đó chắc hẳn là người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong video này, nếu đối phương đã nợ Ninh Tịch thì có nghĩa là bạn chứ không phải địch.

Đường Lăng kích động không thôi: "Đêm đó chính cái tên này cắt ngang trận quyết đấu của tôi và Đường Dạ, còn đánh cho tôi và Đường Dạ..." tè ra quần.

"Lúc đó, tôi và Đường Dạ cùng liên thủ mà cũng không thể tiếp cận được, mẹ nó đúng là quái vật! Sao tên này lại xuất hiện ở đây cứu Tiểu sư muội?"

Sao tên này và Tiểu sư muối lại quen nhau?"

"Những chuyện này không phải trọng điểm, hình như hấn ta đang đi về phía nghĩa trang!" Đường Dạ nói.

"Nghĩa trang?"

...

Mấy người cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức dẫn hết thủ hạ di chuyển về phía nghĩa trang.

Nghĩa trang rất gần chỗ này nhưng vừa rồi người của bọn họ đã lục soát chỗ này bao nhiêu lần rồi, căn bản là không có dấu vết gì!

Cuối cùng, đoàn người cũng tới nghĩa trang rà soát thêm lần nữa, quả nhiên cũng giống như trước, không thu hoạch được gì.

Đúng vào lúc này, trong nghĩa địa u ám bỗng có tiếng "kèo kẹt kèo kẹt" phát ra từ nơi nào đó mà nghe rùng cả mình.

Sóng lưng của tất cả mọi người căng cứng quay về phía phát ra âm thanh.

Theo sau âm thanh như tiếng mở cửa địa ngục kia là tiếng nói lạnh lùng âm u một người đàn ông: "Trong đám các cậu, ai là người đàn ông của con nhóc này?"

Lục Đình Kiêu, Vân Thâm, Đường Lãng, Đường Dạ cùng với một đám thủ hạ mau chóng tiến lại gần chỗ người đàn ông nọ, đến gần mới thấy anh ta đúng là người trong đoạn video kia.

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Kiêu, Vân Thâm khẽ cau mày: "Là tôi, rốt cuộc anh là ai? Đường Tịch đang ở đâu?"

Hàn Kiêu khẽ cau mày lại, sau đó nghiêm túc nói: "Tôi ghét nhất là lừa đảo."

Vân Thâm lập tức ghen hống, cái tên này dựa vào đâu mà nói anh lừa đảo.

Hàn Kiêu không để ý đến sắc mặt khó coi của Vân Thâm, dùng ánh mắt như chim ưng nhìn thẳng về phía Lục Đình Kiêu: "Là cậu đúng không, về ngoài của cậu với thằng nhóc kia giống nhau như đúc."

"Là tôi." Lục Đình Kiêu không quan tâm đến vẻ mặt của Vân Thâm mà vội vàng bước tới chỗ Hàn Kiêu, chỉ thấy sau lưng anh ta là một địa cung*, hai bên thấp đèn dầu, sâu hun hút.

*Địa cung: chỉ tổ hợp kiến trúc trong lòng đất.

"Đi theo tôi." Người đàn ông tóc dài đi thẳng xuống dưới.

Lục Đình Kiêu vừa theo vào, cánh cửa kia liền đóng kín lại rồi chôn vùi dưới lớp cỏ, không để lại chút dấu vết nào.

--- O ---

Chương 1711: Anh Nói Tiểu Bảo Không Sao Thật Chứ?

Sau khi đi xuyên qua một con đường dài tới một gian mật thất, Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng thấy Ninh Tịch và Tiểu Bảo đang nằm trên một chiếc giường đá.

Tìm lâu vậy rồi... cuối cùng cũng tìm được họ...

"Bọn họ... sao rồi..." Giọng nói của Lục Đình Kiêu có chút run rẩy, anh bước đến gần đưa tay ra nhưng lại khựng lại, rõ ràng là không dám chạm vào cô gái đang bị thương đầy mình...

Có vẻ như vết thương trên người Ninh Tịch đã được xử lý qua, nhưng anh lại gần như không cảm nhận được hơi thở của cô, lồng ngực của Tiểu Bảo có thể thấy vẫn đang hơi phập phồng.

Hàn Kiêu trả lời: "Nhỏ không sao, vì không rành cách ứng phó với trẻ con nên để cậu bé ngủ một chút. Lớn thì..."

Lục Đình Kiêu: "Lớn thì thế nào?"

Hàn Kiêu nhìn cô gái trên giường đá khẽ thở dài một cái, vẻ mặt hơi phức tạp, mãi một lúc lâu sau mới cân nhắc được từ để nói: "Tôi chỉ am hiểu về ngoại thương, chỉ có thể đảm bảo cho cô ấy trong thời gian ngắn, bây giờ cậu lập tức mang cô ấy đi bệnh viện cứu chữa, sống chết ra sao tôi không dám chắc."

Lời của Hàn Kiêu khiến Lục Đình Kiêu lờ mờ dâng lên linh cảm chẳng lành: "Tôi đi ngay! Cảm ơn!"

...

Trung Quốc, bệnh viện Đệ Đô.

Sau một đêm chập vạt tìm kiếm, cuối cùng Lục Đình Kiêu cũng đưa được Ninh Tịch và Tiểu Bảo trở về.

Vân Thâm không có đi cùng vào bệnh viện mà chỉ để Annie lại túc trực.

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn vẫn ở nhà vừa nhận được tin tức liền chạy tới

bệnh viện đầu tiên, sau đó Lục Cảnh Lễ cũng từ công ty chạy tới.

"Đình Kiêu! Tiểu Bảo đâu! Tiểu Bảo của mẹ đâu! Tiểu Bảo đâu rồi?" Sắc mặt Nhan Như Ý trắng bệch tóm chặt lấy áo của Lục Đình Kiêu, đôi mắt đỏ ngầu vì quá hoảng sợ nên mở thật to.

Lục Sùng Sơn thở hồn hên, chống gậy đi tới: "Tiểu Bảo thế nào rồi?"

Lục Cảnh Lễ nhìn Lục Đình Kiêu nhếch nhác đứng trước phòng phẫu thuật, dáng vẻ trống rỗng ngơ ngẩn thì nước mắt liền rơi xuống: "Anh, không phải là Tiểu Bảo đã..."

Sau một lúc lâu, Lục Đình Kiêu mới nói: "Tiểu Bảo không sao."

Nhan Như Ý, Lục Sùng Sơn và Lục Cảnh Lễ nghe vậy đều ngẩn cả người.

"Cái gì? Đình Kiêu, con vừa nói gì?"

"Anh, anh nói Tiểu Bảo không sao thật chứ?"

"Đình Kiêu, con nói thật đi! Đừng an ủi mẹ nữa, rốt cuộc là Tiểu Bảo ra sao rồi? Chỉ cần không chết! Cho dù chỉ còn một hơi thở thôi, mẹ cũng không dám mong ước xa vời..."

Nhìn người nhà họ Lục sốt sắng hỏi han loạn lên, Đường Lãng đang rồi bời đứng tựa lưng vào tường lên tiếng: "Đừng ồn nữa, không phải đã nói là không sao à? Thằng bé ở phòng bệnh trên tầng, các người tự đi xem đi!"

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý nghe vậy liền vội vàng để Lục Cảnh Lễ đi về phía phòng bệnh ở trên tầng.

Ba người vừa mới tới cửa phòng bệnh thì đã thấy một người mặc áo khoác trắng blue đi ra.

"Bác sĩ! Bác sĩ! Tiểu Bảo nhà tôi sao rồi?"

Bác sĩ phụ trách cho Tiểu Bảo chính là phó viện trưởng, trông thấy là ông bà nhà họ Lục thì mau chóng đáp lời: "Lục lão tiên sinh, Lục lão phu nhân, hai người yên tâm, cháu trai hai người vẫn bình an không sao cả, chỉ là bị trầy xước ngoài da vài chỗ thôi. Bây giờ vẫn còn đang mê man nhưng sẽ mau chóng tỉnh lại."

Nghe thấy bác sĩ nói vậy, Nhan Như Ý liền ngậy ra không dám tin vào tai mình: "Bác... Bác sĩ! Bác sĩ vừa nói gì? Bác sĩ nói Tiểu Bảo không sao? Bác sĩ nói Tiểu Bảo nhà tôi không sao?"

"Đúng vậy, bây giờ có thể thăm bệnh được rồi, bà vào thăm cậu ấy đi." Bác sĩ an ủi.

"Vâng... vâng... vâng... Tôi đi ngay! Đi ngay!"

Ba người vội vàng tiến vào phòng bệnh, quả nhiên thấy Tiểu Bảo đang nằm an ổn trên giường.

Nhan Như Ý mau chóng nắm lấy tay cậu nhóc, thấy vẫn còn nóng hôi hổi, lại sờ sờ vị trí trái tim đang nhẹ nhàng đập và chóp mũi vẫn đang hít thở đều đều thì lúc này mới tin được rằng người trước mắt vẫn còn sống.

"Tiểu Bảo còn sống... Tiểu Bảo của tôi còn sống khỏe... Ông trời phù hộ... Ông trời phù hộ mà..." Nhan Như Ý không nén nổi nữa mà cầm tay Tiểu Bảo nghẹn ngào khóc nức lên.

Lục Sùng Sơn ở bên cạnh cũng kích động chảy nước mắt, lần này Tiểu Bảo lành ít dữ nhiều nên ông cũng không dám nghĩ thằng bé có thể trở về an toàn, an toàn trở về cạnh bên bọn họ...

Nhìn bố mẹ đang kích động và Tiểu Bảo bình an vô sự trên giường, sắc mặt Lục Cảnh Lễ càng ngày càng kém: "Ba, mẹ... con xuống nhà xem chị dâu thế nào... Chị dâu còn chưa biết ra sao..."

--- O ---

Chương 1712: Chúng Tôi Đã Hết Sức Cứu Chữa

"Đúng vậy, còn con bé kia..." Nhan Như Ý cũng đột nhiên nghĩ tới.

"Bà trông Tiểu Bảo, tôi xuống xem một chút." Lục Sùng Sơn không nở rời mắt khỏi Tiểu Bảo, lại sờ khuôn mặt nhỏ bé ấm áp một lượt rồi mới đi theo Lục Cảnh Lễ xuống dưới.

Nhan Như Ý lo lắng nhìn theo bóng lưng của hai người.

...

Lúc Lục Sùng Sơn và Lục Cảnh Lễ xuống tầng, đèn trước cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đỏ rực cho thấy Ninh Tịch vẫn đang được cứu chữa bên trong.

"Tình hình con bé thế nào rồi?" Lục Sùng Sơn hỏi.

Lục Đình Kiêu cúi đầu ngồi lặng im trên băng ghế lạnh lẽo, nghe ba mình hỏi mà cũng chẳng hề có phản ứng gì.

Đường Lãng cười lạnh trả lời: "Tay, bụng, bắp chân đùi... chỗ nào cũng trúng đạn, xương bả vai gãy nát, gãy ba cây xương sườn, phần đầu bị thương..."

Đường Lãng nói thêm một chữ thì sắc mặt Lục Sùng Sơn lại trắng đi một phần, ông tận mắt trông thấy cái video đó thì sao có thể không rõ tình hình thương thế của con bé cho được...

Lục Cảnh Lễ không biết nên nói gì, chỉ có thể đi tới trước mặt Lục Đình Kiêu vỗ vỗ lên bờ vai cứng ngắc của anh an ủi: "Chị dâu phúc lớn mạng lớn, chắc chắn sẽ không sao đâu!"

Lục Đình Kiêu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lục Cảnh Lễ biết lúc này anh trai cái gì cũng không nghe vào được thế nên khuyên vài câu rồi liền để anh ấy yên tĩnh một mình.

Anh ruột cứ im lìm mà Đường Lãng lại y như thùng thuốc nổ động vào là nổ, Lục Cảnh Lễ gấp đến nỗi xoay vòng quanh, thấy Annie trong góc thì cứ như là thấy cứu tinh: "Ê, cô là bạn của chị dâu tôi, là người được xưng tụng là Tiểu thần y - Annie đúng không!"

Annie gật gật đầu, vẻ mặt có hơi ngẩn ngơ, không mấy tập trung.

"Chị dâu tôi... chị ấy hiện tại thế nào? Có cô ở đây chắc là không sao đúng không?" Lục Cảnh Lễ hỏi với vẻ đầy hy vọng.

Annie nhìn anh ta một cái rồi nhặt nhẹo trả lời: "Tôi không giúp được gì cả."

Cho dù cô có giỏi đến mấy cũng không thể thay thế được hệ thống y học hiện đại tiên tiến. Huống hồ người thân bí kia đã xử lý vết thương cho anh Tịch rất hoàn hảo, cô thừa nhận đến ngay cả cô cũng chưa chắc đã làm được tốt như thế. Nếu không phải lúc đó anh Tịch may mắn gặp được người kia thì chắc đã không chờ nổi đến khi được đưa đến bệnh viện.

Nói xong câu đó, cô liền không nói gì nữa, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm về phía cửa phòng phẫu thuật.

Lục Cảnh Lễ nhìn vào mắt Annie, không hiểu sao lại thấy được linh cảm không lành trong đôi mắt đó...

...

Thời gian trôi qua từng phút từng giờ, cuộc phẫu thuật kéo dài tới tận khuya, đến tận hừng đông vẫn chưa kết thúc.

6h sáng, "ding" một tiếng, đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu đã tắt, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng đã mở ra.

Đầu tiên là hai trợ lý phẫu thuật đi ra, sau đó là bác sĩ mổ chính.

Cả người bác sĩ mướt mồ hôi, sau khi ra ngoài liền tháo khẩu trang xuống để lộ vẻ mặt xót xa.

Vừa trông thấy vẻ mặt của bác sĩ, trái tim mọi người đều phát hoảng.

Lúc này Nhan Như Ý cũng đã chạy tới, đang chấp tay trước ngực nhắm mắt tụng kinh cầu nguyện, thấy bác sĩ ra liền tiến lên hỏi: "Bác sĩ, tình hình phẫu thuật thế nào? Con bé sao rồi?"

Bác sĩ nhận lấy ánh mắt của mọi người, cân nhắc hồi lâu rồi mới nói: "Xin lỗi, chúng tôi đã hết sức cứu chữa, phẫu thuật cũng đã thành công. Nhưng vết thương của bệnh nhân quá nặng, vẫn không thể tỉnh lại. Trước mắt, bệnh nhân đã mất tự chủ hô hấp, phản xạ não và sóng điện não cũng đã mất..."

--- O ---

Chương 1713: Tiểu Tịch, Tha Thứ Cho Sự Ích Kỷ Của Anh

Nghe bác sĩ trả lời, tất cả mọi người đều ngây ra.

Không biết qua bao lâu, giọng kích động truy hỏi của Lục Cảnh Lễ mới vang lên: "Cái gì là không tự chủ được hô hấp, cái gì là phản xạ não biến mất... những câu hình dung này... chẳng lẽ không phải là đang hình dung người chết à? Phiền bác sĩ có thể nói rõ hơn một chút được không?"

Bác sĩ mô chính là viện trưởng, ông biết cuộc phẫu thuật này quan trọng nhường nào, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nói thật: "Lúc bệnh nhân vào đây đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu, trước mắt chúng tôi chỉ có thể dùng máy hô hấp và thuốc để duy trì dấu hiệu sống cho bệnh nhân, một khi rút máy thì bệnh nhân sẽ lập tức tử vong.

Bác sĩ vừa nói xong, khắp hành lang lại rơi vào im ắng.

Nhan Như Ý lập tức trắng mặt ngã ngồi xuống ghế: "Sao lại thế được... Sao lại như thế được..."

Lục Đình Kiêu lại hết như một bức tượng, ngồi im đó chẳng hề nhúc nhích.

Bác sĩ nói xong thì đưa mắt nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Xin gia đình nén bi thương! Thực xin lỗi nhưng bây giờ tôi vẫn phải hỏi một câu theo thông lệ... tiếp tục duy trì tính mạng của bệnh nhân... hay là... rút máy để bệnh nhân an tâm ra đi..."

"Tiếp tục duy trì tính mạng của bệnh nhân thì sẽ ra sao?" Sau một lúc lâu sau, Đường Lăng run rẩy hỏi.

"Tiếp tục duy trì thì... sẽ là người thực vật, có thể sẽ phải nằm trên giường cả đời. Thông thường, dùng máy và thuốc để duy trì thì nhiều nhất cũng chỉ duy trì thêm được vài chục năm, vì qua thời gian dài các chức năng cơ thể của bệnh nhân sẽ dần thoái hóa..." Bác sĩ trả lời rồi thở dài một hơi, mặc dù vẫn được tính là còn sống nhưng cũng chịu khổ mà thôi.

Bác sĩ nói câu nào thì trái tim mọi người lại lạnh thêm câu đấy.

"Đương nhiên là tiếp tục duy trì rồi, cho dù là người thực vật thì cũng sẽ có ngày tỉnh lại mà!" Lục Cảnh Lễ vội nói.

Bác sĩ gật đầu: "Đúng là như vậy, mặc dù cơ hội rất thấp nhưng cũng đã có rất nhiều tiền lệ rồi."

"Vậy ông còn phải hỏi à? Đương nhiên là tiếp tục duy trì!" Lục Cảnh Lễ trực tiếp ra quyết định luôn.

Vẻ mặt bác sĩ có chút không chắc chắn, cuối cùng vẫn nói với Lục Đình Kiêu: "Lục tổng, ý của anh..."

Lục Cảnh Lễ thấy bác sĩ vẫn còn hỏi ý kiến anh trai mình thì sốt ruột không thôi, hỏi anh trai anh vấn đề này thì có khác gì lấy dao đâm vào tim anh ấy không?

Không biết đã qua bao lâu, trong hành lang trống rỗng mới vang lên giọng đàn ông đã vỡ khàn không thành tiếng: "Tiếp tục duy trì."

"Vâng, tôi hiểu rồi." Bác sĩ thở dài rời đi.

...

Trong phòng bệnh cao cấp.

Lúc này đây, cô gái vẫn luôn phóng khoáng tự do như một ngọn gió đang mình đây thương tích lẳng lặng nằm trên giường, mắt tắt cả tri giác, chỉ có thể dựa vào máy hô hấp để duy trì tính mạng.

Lục Đình Kiêu lặng người ngồi trước giường bệnh, cẩn thận cầm lấy bàn tay chi chít vết thương của cô, khẽ cúi đầu in lên đó một nụ hôn nhẹ, cứ như anh đang sợ quá nhiều đến cô dù biết có thể cô sẽ không tỉnh lại được nữa...

Tiểu Tịch... xin lỗi...

Tha thứ cho sự ích kỷ của anh...

Anh không thể để em đi được...

Xin lỗi...

Phía ngoài cửa, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn áy náy tự trách nên không vào, vẻ mặt nặng nề quan sát tình hình trong phòng bệnh thông qua cửa kính. Bọn họ trông thấy đứa con trai lớn vẫn luôn nói năng cẩn trọng, đối với ai cũng lãnh đạm hờ hững, ngay cả khi gặp khó khăn cũng vẫn không đổi sắc

mặt... thế mà lúc này đây lại đang cầm hai tay của cô gái nọ, cúi đầu... khóc không ra tiếng...

--- O ---

Chương 1714: Tặng Em Làm Của Hồi Môn

Cô gái này, từ trước tới nay bọn họ đều hiểu lầm cô, hoài nghi cô, phủ nhận hết tất cả những gì cô làm cho Tiểu Bảo, luôn tự cho rằng cô sẽ làm hại tới Tiểu Bảo. Thế nhưng cuối cùng, lúc Tiểu Bảo nguy hiểm nhất thì lại chỉ có mình cô liều mình bảo vệ Tiểu Bảo.

Trong đầu họ lại hiện lên cảnh cô gái dù có trúng đạn vẫn cứ ôm Tiểu Bảo chạy thật nhanh, lúc thấy pháo bay đến, phản ứng đầu tiên của cô vẫn là bảo vệ đứa bé trong lòng mình, trái tim của Nhan Như Ý đau đớn vì áy náy và hối hận. Lúc đó, con bé đã phải chịu đau đớn và tra tấn đến mức nào mới có thể bảo vệ được Tiểu Bảo bình yên vô sự.

Cho dù bà không hiểu nhưng cũng nhìn ra được thân thủ cô rất tốt, bằng vào thân thủ của cô, nếu không phải vì còn có Tiểu Bảo thì chắc chắn sẽ chạy trốn được. Huống hồ tai họa lần này chẳng liên quan gì đến cô thế mà cô lại vì Tiểu Bảo mà làm đến mức đó.

Cô gái này thật sự thích Tiểu Bảo, yêu thương Tiểu Bảo... Tình yêu này vốn chẳng hề thua kém tình yêu mà người mẹ dành cho con mình!

Một người mẹ thì sao có thể hại con mình được?

Nhan Như Ý nhìn cô gái mình đầy vết thương trong phòng bệnh, hối hận khôn nguôi: "Đều là lỗi của tôi... tôi không nên cứ nghĩ sai về con bé... người Đình Kiêu tin tưởng... người Tiểu Bảo thích... sao lúc đó tôi không tử cố tìm hiểu con bé hơn..."

"Nếu như tôi tin tưởng Đình Kiêu và Tiểu Bảo... tin tưởng con bé... thì tất cả những chuyện này đã không xảy ra..."

"Bây giờ con bé thành ra thế này... tôi phải đối mặt với Đình Kiêu thế nào đây... chờ Tiểu Bảo tỉnh lại... tôi phải giải thích với thằng bé thế nào đây..."

Nghe vợ mình ghen ngào, Lục Sùng Sơn cũng đứng ngẩn ra đó không nói gì, chỉ trong một đêm mà tóc ông đã bạc trắng, như thể đã già đi mười tuổi...

Cháu trai đã được cứu rồi...

Nhưng nhìn cô gái trong phòng bệnh kia...

Nhà họ Lục bọn họ nợ cô gái này rất nhiều, dù bọn họ có lấy hết tất cả ra cũng chẳng thể nào báo đáp lại...

Sai một li đi một dặm, vì ông cố chấp nên suýt hại chết cháu trai mình, cuối cùng lại khiến cho một người vô tội khác phải gánh hết hậu quả.

Nếu như có thể, ông tình nguyện người phải chịu tất cả nhưng điều này là ông, nhưng bây giờ có nói thế nào cũng không thể vẫn hồi lại được...

...

Cuối hành lang tĩnh mịch.

Annie ngậy người mãi một hồi lâu rồi mới cầm điện thoại lên gọi: "Alo..."

"Cô ấy sao rồi?" Đầu bên kia có tiếng đàn ông khàn khàn.

Annie im lặng thật lâu, người bên kia cũng im lặng theo, không hề thúc giục.

Mãi sau, Annie mới hít sâu một hơi rồi nói: "Vừa phẫu thuật xong, dù thành công nhưng vết thương của anh Tịch quá nặng, không thể tỉnh lại. Trước mắt, chỉ có thể duy trì tính mạng bằng máy hô hấp. Nếu may thì chắc ngày nào đó sẽ tỉnh lại... hoặc cũng có thể... cả đời này sẽ không tỉnh lại."

Cô nói xong, đầu dây bên kia vẫn im lặng, mãi không trả lời...

"Anh Thâm?" Annie lo lắng gọi một tiếng.

"Không sao, cô cứ ở đó, nếu giúp được gì thì giúp." Vân Thâm nói xong liền cúp điện thoại.

Trong bóng tối, Vân Thâm ngẩn ngơ nhìn đồ thị cổ phần phức tạp đang chạy trên màn hình máy tính, khẽ lầm bầm: "Hừm, đồng đồ chơi này... coi như tặng em làm của hồi môn đi... Nếu như em không tỉnh lại thì cô gái khác sẽ được lợi mất thôi..."

--- O ---

Chương 1715: Tiểu Bảo Tỉnh Lại

Mặt trời ló dạng, ánh sáng rực rỡ phủ khắp thành phố.

Trận giao tranh đoạt quyền oanh liệt giữa con trưởng và con riêng nhà họ Lục, trận đại chiến giữa Tập đoàn Lục thị và Công ty đầu tư mạo hiểm Úc Lam kết thúc bằng sự thắng lợi của Tập đoàn Lục thị.

Vì số cổ phiếu đầu đầu tư quan trọng của Úc Lam sụt giảm mạnh dẫn đến đến tổn thất nặng nề và cũng phải bồi thường khoản phí vi phạm hợp đồng kénh xù cho đối tác nên không thể không bán tháo cổ phần của Lục thị trong tay ra, trong vòng một đêm đã hoàn toàn thôi lui khỏi ban hội đồng quản trị của Lục thị.

Nhưng dù sao thì chuyện này cũng đã mang tới ảnh hưởng nặng nề cho Lục thị, hiện tại còn có rất nhiều chuyện cần xử lý, mà đối thủ cũng có thể phản công bất cứ lúc nào.

Lục Cảnh Lễ như trưởng thành chỉ trong một đêm, vị công tử ca luôn bất cần đời lúc này lại yên lặng gánh vác hết thảy, gia đình lộn xộn, công ty lại xảy ra vô số vấn đề...

Từ sau khi Ninh Tịch phẫu thuật xong, Lục Đình Kiêu không hề rời cô lấy một bước.

Lục Cảnh Lễ quay đầu đi giấu đôi mắt đỏ ửng, sau đó lại nhìn người đàn ông trước giường bệnh nghiêm túc nói: "Anh, anh yên tâm, chuyện công ty đã có em, em cũng sẽ chăm sóc ba mẹ... anh... chỉ cần ở bên chị dâu... còn lại không cần nghĩ gì nữa cả...."

Anh rất rõ lúc này anh trai mình đang đau đớn và hồi hận đến nhường nào.

Đến tận lúc này anh vẫn nhớ như in khoảnh khắc trước lúc nhận được tin dữ, Lục Đình Kiêu đột nhiên bảo anh đi đón Ninh Tịch, để cô nằm trong phạm vi anh nhìn thấy được.

Chỉ sợ lúc đó anh đã linh cảm được nguy hiểm rồi...

Lục Đình Kiêu cầm chặt hai tay cô, khóe miệng đắng chát, bây giờ ở bên cô... còn có ích gì nữa...

Mặc dù anh không muốn thừa nhận nhưng quả thật là những bức ảnh kia đã khiến anh ghen ghét với người đàn ông nọ, khiến anh mất hết lý trí và phán đoán, một lòng muốn giải quyết tất cả nhưng lại không để ý đến thứ quan trọng nhất.

Anh luôn để cô đợi... đợi tất cả những chuyện này kết thúc...

Vậy mà bây giờ, cô lại không thấy được...

Nếu như anh có thể lo lắng chu toàn thêm chút nữa thì chắc chắn những chuyện này sẽ không xảy ra... nghĩ đến những chuyện này, sự tuyệt vọng và hối hận gần như nuốt chửng cả con người anh.

Anh nghĩ, nếu lúc đó anh chu toàn thêm một chút, tinh táo thêm một chút, không xúc động như thế... Nếu ngay từ đầu anh không trêu chọc đến cô... nếu như anh không ép buộc cô vào thế giới của mình...

Cô phóng khoáng tự do như vậy, sôi nổi như thế, người cô thích chắc cũng giống như cô...

Nhưng cô lại vì anh mà thu hết góc cạnh lại, bẻ gãy đôi cánh, thay đổi bản thân, chịu thiệt thòi về mình, đến ngay cả tính mạng mình cũng giao ra...

"Có lẽ... từ lúc bắt đầu anh đã sai... Anh không nên ép cô ấy ở cạnh anh..." Lúc này đây, giọng nói của anh như mất hết sự lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày, yếu ớt đến nỗi dường như chỉ cần chạm vào là sẽ lập tức vỡ tan.

Lục Cảnh Lễ chưa hề trông thấy dáng vẻ yếu ớt thế này ở Lục Đình Kiêu bao giờ, tim anh ta nhói đau: "Anh, anh nói bậy gì thế! Tiểu Tịch Tịch thật lòng thích anh đó!"

Lục Cảnh Lễ lo lắng không thôi đang muốn an ủi thì điện thoại đột nhiên vang lên, là Nhan Như Ý gọi tới.

"Alo, mẹ, sao thế ạ?"

"Alo, Cảnh Lễ à, con mau qua đây đi, tốt nhất là bảo anh con tranh thủ qua nữa, Tiểu Bảo tỉnh rồi..." Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói hốt hoảng của Nhan Như Ý.

Mặt Lục Cảnh Lễ lập tức căng cứng, "Tiểu Bảo tỉnh rồi sao? Được, con lập tức đến ngay!"

--- O ---

Chương 1716: Đó Là Mẹ Của Nhóc

Trong phòng bệnh VIP.

"Tiểu Bảo... tỉnh rồi à... có đói bụng không? Muốn ăn gì? Bà nội bảo người làm cho con!"

"Tiểu Bảo, con có thấy trên người có chỗ nào không thoải mái không? Nói ông nội nghe đi!"

...

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn dè dặt đỡ Tiểu Bảo dậy, đứng trước giường bệnh ông một câu bà một câu lo lắng hỏi han.

Trên giường bệnh, Tiểu Bảo yên lặng ngồi thừ người ở đó, mu bàn tay bị xước đã được dán miếng băng dán cá nhân nhỏ, khuôn mặt tái nhợt không có biểu cảm gì, ánh mắt trống rỗng nhìn vào Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đang nói chuyện với mình.

Lúc Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu chạy tới liền thấy một cảnh như thế.

"Cảnh Lễ, Đình Kiêu... hai con mau đến xem Tiểu Bảo! Tiểu Bảo làm sao thế này? Sau khi tỉnh lại vẫn ngơ ngác như thế, không có phản ứng gì! Hỏi nó cũng không nói!" Về mặt Nhan Như Ý tràn đầy lo lắng và bối rối.

Lục Cảnh Lễ đi qua ôm lấy Tiểu Bảo khẽ vỗ vỗ vai cậu nhóc: "Tiểu Bảo, đừng sợ, không sao rồi, cháu an toàn rồi, không có người xấu tổn thương cháu nữa! Cháu xem, ông nội, bà nội, tất cả mọi người đều ở đây! Mọi người đều sẽ bảo vệ cháu!"

Lúc này, cửa phòng bệnh đẩy ra, Hình Võ mang mấy hộp cơm đến: "Phu nhân, đồ ăn chuẩn bị xong rồi!"

"Ừ, nhanh mang tới đây!" Nhan Như Ý vội vàng nhận lấy: "Tiểu Bảo à, lâu không ăn gì, chắc là đói bụng rồi nhỉ, ăn chút gì trước được không?"

"Đúng đúng đúng... Ăn chút gì trước đã!"

Mọi người bận rộn nửa ngày nhưng cho dù họ có nói gì, làm gì, cậu nhóc trên giường bệnh vẫn cứ đờ đẫn, từ đầu chí cuối vẫn chẳng hề có phản ứng nào.

Nhan Như Ý bê hộp cơm trong tay khóc nức lên: "Phải làm sao bây giờ..."

Lục Sùng Sơn nhắm hai mắt lại, vẻ mặt tràn đầy chán chường.

Cuối cùng ông vẫn hại Tiểu Bảo...

Vốn dĩ nhờ con bé kia kiên nhẫn đồng hành mà Tiểu Bảo đã hoàn toàn hồi phục, trở nên hoạt bát thông minh khiến ai ai đều thích, thế mà bây giờ tình trạng lại nặng hơn lúc trước...

Lục Cảnh Lễ đỏ mắt nói: "Chắc là Tiểu Bảo biết, biết Tiểu Tịch Tịch vì nó... nó không muốn tỉnh lại, như thế mới có thể không phải đối diện với mấy chuyện này..."

Bầu không khí trong phòng bệnh như ngưng lại.

Không biết qua bao lâu, Lục Đình Kiêu bước tới trước giường bệnh lặng im nhìn ánh mắt vô hồn của con trai: "Ba dẫn con đi thăm mẹ."

Nhan Như Ý nghe vậy liền cuống lên: "Như vậy sao được!"

Lục Sùng Sơn cũng cau chặt mày: "Tiểu Bảo chịu kinh hãi lớn như thế, tình hình bây giờ đã đủ tệ rồi, nếu nhìn thấy dáng vẻ của con bé bây giờ..."

Lục Đình Kiêu cúi người, bế con trai lên: "Sớm muộn gì nó cũng phải đổi mặt."

"Nhưng mà... chuyện này quá tàn nhẫn..." Nhan Như Ý mặc dù biết không thể gạt chuyện này được nhưng rốt cuộc vẫn không đành lòng.

Lục Đình Kiêu ôm con trai đến phòng bệnh của Ninh Tịch, đến cửa, anh nhẹ nhàng đặt thẳng bé xuống.

Cậu nhóc đứng trước cửa ra vào, ánh mắt máy móc rơi về phía giường bệnh.

Một cô gái có sắc mặt trắng bệch đang nằm trên đó, cả người đều bị băng bó, miệng đeo bình ô xi, còn có rất nhiều ống dây phức tạp, trông rất đáng sợ.

Người nằm trên giường bệnh, người trông rất đáng sợ đó, là mẹ của nhóc.

Chương 1717: Mẹ Cần Con

Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý và Lục Cảnh Lễ đều rất lo lắng cho Tiểu Bảo, sợ cậu nhóc thấy cảnh này sẽ không kim lòng được, thậm chí còn bảo bác sĩ chuẩn bị xong hết mọi thứ.

Nhưng mà, thứ chờ đợi bọn họ lại là tình hình còn xấu hơn cả lúc cảm xúc sụp đổ.

Cho dù đã thấy Ninh Tịch nhưng Tiểu Bảo vẫn không hề có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn đờ đẫn không khác gì trước đó, chẳng hề thay đổi chút nào...

Chuyện bọn họ lo lắng nhất... vẫn xảy ra...

Cậu nhóc tận mắt thấy Ninh Tịch trúng đạn bị thương, lại bị Ninh Tịch đánh ngất trong lúc đang hoảng sợ bất an. Thậm chí, rất có thể giây phút cuối cùng cậu nhóc còn nhớ trong ý thức là mơ màng tỉnh lại trong lòng Ninh Tịch đang đầy máu...

Trong tiềm thức của cậu nhóc, có lẽ là Ninh Tịch đã chết rồi, vì thế cậu nhóc cũng chết theo mẹ, vĩnh viễn chìm vào trong thế giới kia.

Nhìn cháu trai hệt như người gỗ không hề có tình cảm gì, không có phản ứng gì với thế giới bên ngoài, vẻ mặt Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn tràn đầy tuyệt vọng.

Trước đó, là nhờ Ninh Tịch nên Tiểu Bảo mới thoát ra được. Nhưng lúc này, đã không có Ninh Tịch thì ai có thể kéo thẳng bé ra khỏi bóng ma đó lần thứ hai đây?

Lục Cảnh Lễ cuống lên, bước vội qua ôm lấy Tiểu Bảo đi tới trước giường bệnh của Ninh Tịch, đặt cậu nhóc ngồi bên mép giường của Ninh Tịch, cầm tay cậu nhóc chạm lên mặt Ninh Tịch: "Bảo bối, cháu xem, là mẹ mà!"

Nhưng cậu nhóc lại như con rối bị giật dây, máy móc tuân theo...

Tim Lục Cảnh Lễ lập tức rơi xuống vực thẳm, đau xót ôm cậu nhóc vào lòng: "Tiểu Bảo, cháu tỉnh lại đi."

Lúc này, trong phòng bệnh vang lên giọng nói trầm thấp của Lục Đình Kiêu: "Tay, phần bụng và chân của mẹ con đều bị trúng đạn, xương bả vai bị gãy,

xương sườn gãy ba cái..."

Nghe những lời này, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn ở cạnh đó đều lo lắng không thôi, không hiểu sao con trai lại muốn nói những lời này công kích Tiểu Bảo, vội vàng len lén kéo anh lại muốn ngăn không cho anh nói tiếp.

Nhưng Lục Đình Kiêu lại không hề do dự nói tiếp: "Trạng thái của mẹ con bây giờ là PVS, cũng chính là người thực vật. Vì bị thương quá nặng nên dù bảo vệ được tính mạng nhưng có thể cả đời này sẽ không tỉnh lại."

Nói đến đây, Lục Đình Kiêu lại nhìn tấm lưng căng cứng của con trai, biết cậu nhóc nghe được: "Đương nhiên cũng có thể ngày nào đó sẽ đột nhiên tỉnh lại. Mẹ con lúc này cần người mà cô ấy quan tâm nhất, thân nhất, yêu thương nhất ở cạnh cô ấy, gọi cô ấy, bảo vệ cô ấy."

"Mẹ con cố gắng như vậy mới bảo vệ được con, con nhẫn tâm để cô ấy nằm đó cả đời sao? Nếu như con nhẫn tâm để cô ấy đổi mạng lấy một đĩa bát như con vậy thì con có thể tiếp tục như thế."

Lục Đình Kiêu dừng một chút sau đó mới nói: "Tiểu Bảo, mẹ con cần con."

Trong chớp mắt, khi Lục Đình Kiêu nói xong, cuối cùng trong đôi mắt trống rỗng của cậu nhóc cũng khẽ thay đổi, bàn tay để trên mặt Ninh Tịch cũng khẽ nhúc nhích.

Nhan Như Ý thấy Tiểu Bảo đột nhiên nhìn chăm chăm hộp cơm trong tay mình thì vội vã bước tới: "Tiểu Bảo, có phải cháu muốn ăn gì không?"

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn chăm chăm đồ ăn trên tay Nhan Như Ý khẽ gật đầu.

Thấy cuối cùng Tiểu Bảo cũng có phản ứng, Nhan Như Ý mừng phát điên, Lục Sùng Sơn và Lục Cảnh Lễ cũng khẽ thở ra một hơi.

"Nào, Tiểu Bảo, ăn chút cháo trước đi! Cháo này nấu mềm lắm, thơm lắm!"

Tiểu Bảo tự bê bát cháo, dường như rất đói mà nhanh chóng ăn hết nửa bát.

"Chậm một chút chậm một chút, vẫn còn đây nữa..."

Tiểu Bảo ăn hết hai bát cháo mới dừng lại, sau đó cấp tốc quay người, bò tới nằm xuống cạnh mẹ mình cầm lấy tay mẹ để sờ lên cái bụng nhỏ tròn vo của mình.

Mẹ, mẹ xem này, Tiểu Bảo rất khỏe, Tiểu Bảo ngoan lắm...

--- O ---

Chương 1718: Chỉ Sợ Đêm Dài Lắm Mộng

Nhà họ Quan.

"Sao rồi? Nghe ngóng được gì chưa? Tình hình thế nào?" Mẹ Quan Tử Dao thấy con trai về thì vội vàng hỏi han.

Quan Tử Dao bên cạnh cũng lo lắng nhìn anh trai mình: "Anh, Tiểu Bảo và cô ả kia thế nào rồi?"

Vẻ mặt mẹ Quan Tử Dao không tốt đẹp gì mà thậm chí nói: "Mạng lớn thật đấy, đã thế rồi mà vẫn còn cứu về được."

Quan Thụy lại điềm nhiên ngồi ở đó: "Bà gấp cái gì, Tử Hào, từ từ mà nói!"

Quan Tử Hào cởi áo khoác, uống nửa chén trà rồi nói: "Mẹ, Tử Dao, không cần phải lo, mặc dù cứu được người nhưng kết quả cũng không khác gì mấy. Hai người này đã không có bất cứ uy hiếp gì tới chúng ta nữa!"

"Không có uy hiếp? Ý của con là... Có phải bị đám người kia làm cho tàn phế rồi không? Nghe nói bọn chúng đều là kẻ liều mạng, ai cũng rất biết cách tra tấn người khác!" Bà Quan nói.

"Còn nghiêm trọng hơn thế nữa, con hồ ly tinh kia đã thành người thực vật rồi. Còn về đứa con riêng của Lục Đình Kiêu, con tìm người trong bệnh viện nghe ngóng được biết là do chịu kinh hãi quá lớn, sau khi tỉnh lại thì không nói một lời, không ăn không uống gì, tình hình còn nghiêm trọng hơn hồi trước, chắc là phế rồi!" Quan Tử Hào nói chi tiết với bọn họ.

Nghe nói như thế, hai ông bà nhà họ Quan đều vui vẻ vô cùng: "Con nói thật chứ? Tin tức này có tin được không?"

"Đương nhiên là tin được rồi! Lát nữa mọi người có thể chuẩn bị một chút, qua bên đó thăm bệnh, xem tình hình!" Quan Tử Hào nói chắc nịch.

Quan Tử Dao nghe đến đó thì vẻ mặt mới thả lỏng nhưng vẫn còn có chút lo lắng: "Người thực vật, nhưng vẫn có khả năng tỉnh lại đúng không?"

Bà Quan cũng gấp: "Đúng thế, đúng thế, nếu cô ả kia tỉnh lại thì làm sao bây giờ? Con tiện nhân đó rất có năng lực, nếu nó tỉnh lại đỡ được Tiểu Bảo thì chẳng phải là phí công rồi à?"

Quan Tử Hào không thèm để ý nói: "Người thực vật nào có dễ tỉnh đến thế? Hơn nữa cô ả đó bị thương khá nặng, xác suất tỉnh lại rất thấp! Cho dù cô ta có may mắn thì cũng phải đợi mười mười tám năm nữa. Lục Đình Kiêu cũng chẳng là một thằng ngốc, sao lại lãng phí thời gian chờ một người thực vật được? Cho dù anh ta có chịu thì cũng phải xem Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn có đồng ý không cái đã!"

"Chỉ e... đêm dài lắm mộng..." Quan Thụy trầm ngâm, lập tức nhìn vợ và Quan Tử Dao rồi nói: "Tử Dao, bây giờ con và mẹ con cùng qua bệnh viện một chuyến, xem tình hình thế nào. Hai nữa là dò ý bên kia xem!"

Quan Tử Dao vô thức sờ vết cào còn chưa khỏi hẳn, vẻ mặt âm trầm có chút không tình nguyện: "Bây giờ đi luôn à? Nhưng dì Lục có thành kiến với con như thế, lần trước còn..."

Bà Quan vội kéo tay con gái khuyên: "Không phải lần trước mẹ nói con rồi à? Đó là nhất thời thôi, chờ con sinh được một thằng nhóc mập mạp là giải quyết được hết! Bây giờ con tạm thời nhẫn nhịn chút, cho dù Nhan Như Ý ra sao thì lúc này chúng ta cũng phải tỏ thái độ. Con nhất định phải để bà ta tin rằng con chỉ là vô ý, con cũng rất áy náy vì chuyện này. Tuyệt đối không thể để bà ta cảm thấy con có ý muốn hại Tiểu Bảo dù chỉ là một chút xíu..."

Quan Thụy cũng gật gật đầu: "Mẹ con nói có lý, Tử Dao, đi thôi, không nhịn được việc nhỏ thì việc lớn sẽ chẳng nên cơm cháo gì hết!"

Lúc này, Quan Trí Thần đột nhiên lao từ trong nhà ra: "Cháu cũng đi, cháu cũng đi! Thằng cầm điếc kia biến thành kẻ đần rồi à! Cháu muốn xem xem!"

"Đừng làm loạn, cháu đi theo làm gì, đừng có kích thích người ta nữa!"

--- O ---

Chương 1719: Người Con Dâu Này, Tôi Thừa Nhận!

Bệnh viện Đế Đô.

Cửa thang máy mở ra, mẹ con Quan Tử Dao vừa bước ra khỏi thang máy liền thấy một người đang đứng cuối hành lang lau nước mắt, đó chính là Nhan Như Ý.

"Chị Lục! Chị không sao chứ?" Bà Quan vội vàng tỏ vẻ ân cần bước lên an ủi.

Quan Tử Dao không dám lại gần quá, đứng nép sau lưng mẹ mình áy náy nói: "Dì, Tiểu Bảo sao rồi ạ?"

Nhan Như Ý vội vàng lau nước mắt, khôi phục vẻ mặt bình thường nhìn hai người rồi trả lời: "Tiểu Bảo đã tỉnh, may không bị thương gì, chỉ là hơi hoảng sợ."

Lúc này Nhan Như Ý đã hoàn toàn khác với hình ảnh bà bán cá tối qua, trở lại vẻ cao quý ưu nhã vốn có của mình.

Hai mẹ con Quan Tử Dao liếc mắt nhìn nhau, hoảng sợ à? Quả nhiên...

"Chỉ cần người không sao là tốt rồi, người không sao là tốt rồi..." Khuôn mặt bà Quan tràn đầy vẻ may mắn, vỗ ngực rồi kéo Quan Tử Dao xin lỗi: "Chị Lục, chuyện lần này thật có lỗi quá, chị và anh trách cũng đúng! Tử Dao rất buồn vì chuyện này, trở về vẫn luôn tự trách, cơm ăn không vào, còn chưa uống lấy hớp nước nào!"

Nhìn dáng vẻ tiều tụy và sắc mặt tái nhợt của Quan Tử Dao, Nhan Như Ý thở dài một cái rồi nói: "Người nên nói xin lỗi là tôi, tối qua tôi kích động quá. Tử Dao, dì xin lỗi, cháu còn đau không?"

Thấy Nhan Như Ý đổi thái độ, mắt Quan Tử Dao lập tức hơi sáng lên: "Dì, cháu không sao! Chỉ cần dì tha thứ cho cháu, muốn cháu làm gì cũng được! Cháu có thể giúp dì chăm sóc cho Tiểu Bảo."

Nhan Như Ý nhã nhặn từ chối: "Cháu có tấm lòng này là dì cảm ơn lắm rồi, nhưng không cần đâu, bên cạnh Tiểu Bảo đã có người chăm sóc rồi."

Nghe thấy thái độ né tránh của Nhan Như Ý, mẹ con nhà họ Quan lại càng

chắc chắn nhưng gì mà Quan Tử Hào nghe ngóng được là đúng.

Bà Quan lại trấn an Nhan Như Ý thêm mấy câu, thấy thái độ của Nhan Như Ý hòa hoãn thì thừa cơ hỏi dò: "Chị dâu, tục ngữ nói "đại nạn không chết ắt có phúc", bây giờ công ty không sao, Tiểu Bảo cũng được cứu rồi, sau này chắc chắn sẽ khổ tận cam lai! Nhưng xảy ra nhiều chuyện như thế thì vẫn có chút xui, cần một việc vui xông nhà mới được, chị thấy sao?"

Nhan Như Ý nghe vậy thì nét mặt liền thay đổi, lập tức hiểu được ý của bà ta.

Lúc đầu, Nhan Như Ý vẫn còn đang nghĩ sau này sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện này, nhưng bà ta đã mở miệng thì bà cũng không muốn kéo dài nữa. Vì thế, Nhan Như Ý hơi suy nghĩ một chút xong liền nhìn bà Quan nói: "Em Quan này, chuyện này sở dĩ chị không trách Tử Dao là vì chung quy Tử Dao cũng chẳng phải thân thích, chị không có tư cách yêu cầu nó làm bất cứ chuyện gì vì Tiểu Bảo nhà chị. Tình hình lúc đó, nếu Tử Dao làm gì thì rất có thể sẽ bị liên lụy, vì thế chị cũng không trách nó."

Nghe thấy lời này của Nhan Như Ý có vẻ như là muốn phủi sạch quan hệ, sắc mặt của bà Quan lập tức thay đổi, Quan Tử Dao cũng cau mày.

Nhan Như Ý nhìn hai người, lại nói tiếp: "Mà Ninh Tịch... có thể nói... lần này... mạng Tiểu Bảo nhà chị là do con bé cứu về! Là con bé dùng mạng mình để đổi lại!"

Nhan Như Ý nói mà vành mắt lại hơi chua xót, lúc sau mới từ từ nói tiếp: "Làm người phải giữ lấy lương tâm, nếu như đến nước này mà chị còn nghi ngờ con bé, ngăn cản con bé và Đình Kiêu ở bên nhau thì cũng quá khiến lòng người rét lạnh!"

Trong lúc mặt bà Quan và Quan Tử Dao đang biến sắc, Nhan Như Ý cũng chốt một câu: "Vì thế bất kể con bé ra sao, có tỉnh lại hay không thì người con dâu này, chị cũng thừa nhận rồi!"

--- O ---

Chương 1720: Cũng Muốn Nghe Theo Trái Tim Một Lần

Nhan Như Ý nói xong câu này, hai mẹ con nhà họ Quan lập tức sững sờ, vẻ mặt không tài nào tin nổi, dường như hoàn toàn không ngờ được Nhan Như Ý sẽ nói những lời thế này.

"Không dối gạt gì hai người, vết thương con bé nặng quá, có thể cả đời này cũng không tỉnh lại được..."

Lúc này bảo bà ép con trai đi cưới người khác, vậy không phải là đâm một dao vào tim con trai bà à? Sao bà có thể nhẫn tâm làm ra chuyện như thế được?

Cho dù không phải vì con trai thì cũng là vì Tiểu Bảo, bà không thể làm như thế được!

Có thể nào thì bà Quan cũng không ngờ rằng chuyện lần này lại khiến thái độ của Nhan Như Ý thay đổi lớn như vậy, mất một lúc mới bình tĩnh lại được: "Chị Lục, em hiểu ý chị, nhưng... nhưng chị cũng không thể vì áy náy mà để Đình Kiêu cưới một người thực vật như thế, quyết định thế này sẽ hại đời con mình mất!"

Nhan Như Ý cười khỏ nói: "Nếu lúc này chị còn ép buộc nó cưới người nó không thích thì mới là hại đời nó..."

Nhan Như Ý áy náy nhìn đôi phương một chút rồi nói tiếp: "Em Quan này, em cũng biết đấy! Chị vẫn luôn thích Tử Dao, lúc đầu chị luôn hy vọng là Tử Dao có thể bồi dưỡng tình cảm với Đình Kiêu... nhưng kết quả lại... Chị cũng thấy rất tiếc... bây giờ trong lòng trong mắt Đình Kiêu đều chỉ có Ninh Tịch, giờ nếu bắt Đình Kiêu miễn cưỡng ở bên Tử Dao thì cũng rất vô trách nhiệm với Tử Dao!"

Nhan Như Ý nói xong lại nhìn Quan Tử Dao thờ dãi: "Tử Dao, cháu là cô gái tốt, là nhà họ Lục chúng ta không có phúc!"

Sắc mặt của Quan Tử Dao còn trắng hơn cả lúc này, cắn môi không nói lời nào.

Nhan Như Ý lại tình nguyện để cho Lục Đình Kiêu cưới một người thực vật chứ không cho anh cưới cô ta?

Ninh Tịch đã thành ra thế này rồi... thế mà cô ta vẫn còn bại dưới tay Ninh Tịch?

Cũng bởi vì cô ta cứu được Tiểu Bảo sao?

Nhan Như Ý đã nói đến nước này rồi, bà Quan cũng cuống lên: "Chị Lục, có một số việc em cảm thấy vẫn không thể dễ dàng quyết định như thế, sao chị biết Tiểu Bảo là do cô gái kia cứu? Một cô gái như cô ta thì làm được gì? Đuổi theo được đã là chuyện không dễ dàng gì rồi!"

Nghe bà Quan chất vấn như thế, nét mặt ôn hòa của Nhan Như Ý đã có chút khó nhìn: "Em yên tâm, chuyện này đương nhiên là chị đã tra rõ ràng rồi!"

Nhan Như Ý nói xong liền tự giấu trong lòng, lúc này bà bất mãn vì người khác chất vấn Ninh Tịch, nhưng... người trước đây vẫn luôn chất vấn lại chính là bà...

Nhất thời, mẹ Quan Tử Giao không phản bác được gì, chỉ có thể cau chặt mày nói: "Chị, em nghĩ chuyện này chị vẫn nên nghĩ cho kỹ càng! Dù sao việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời của con mình! Con mình tùy hứng, chẳng lẽ chị cũng tùy hứng theo à!"

Nhan Như Ý cười cười: "Chị lý trí cả đời rồi, thỉnh thoảng cũng muốn nghe theo trái tim một lần. Em Quan, Tử Dao, cảm ơn hai người đã quan tâm, chị còn phải chăm sóc Tiểu Bảo, không tiếp chuyện lâu được."

Mãi đến lúc Nhan Như Ý uyển chuyển đuổi khách, bà Quan mới đen mặt không cam lòng dẫn Quan Tử Dao rời khỏi bệnh viện.

Sau khi tiễn hai mẹ con nhà họ Quan, Nhan Như Ý vừa quay người lại đã thấy Lục Sùng Sơn đang đứng cách đó không xa.

Nhìn thấy Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý khẽ giật mình: "Ông nghe hết rồi à?"

Lục Sùng Sơn không nói gì, xem như là thừa nhận.

Vẻ mặt Nhan Như Ý lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn ông: "Sao nào, muốn hỏi tội à?"

Lục Sùng Sơn nhìn dáng vẻ ngoài mạnh trong yếu hiếm có của vợ mình thì thở dài một cái: "Trong mắt bà... tôi là người không có tình người thế à?"

--- O ---

Chương 1721: Không Muốn Sai Thêm Lần Thứ Hai

"Nhan Như Ý, cả tôi và bà đều giống nhau, sở dĩ ban đầu không muốn tin tưởng con bé đó chẳng qua là vì nó là diễn viên. Lo rằng nó sẽ giống người đàn bà năm đó, tất cả mọi thứ nó làm cho Tiểu Bảo đều là giả tạo, đều là diễn, tất cả đều là giả..."

Lục Sùng Sơn nói rồi lắc đầu cười khò: "Tôi sống đến ngàn này tuổi, cuối cùng cũng không sáng suốt bằng Lục Đình Kiều. Nó nói không sai, cuối cùng tôi vẫn hại Tiểu Bảo, không phải là ai khác mà lại là chính tôi - người đã dùng danh nghĩa yêu thương mà bảo vệ Tiểu Bảo quá mức, một lão già mãi sống trong bóng ma của quá khứ..."

Nhan Như Ý nhắm chặt mắt lại, bà chẳng phải cũng giống vậy hay sao.

"Vậy là ông... đồng ý cho hai đứa nó rồi hả?" Nhan Như Ý hỏi.

Lục Sùng Sơn nghe vậy thì im lặng không trả lời ngay.

Nhan Như Ý tỏ vẻ biết ngay mà, bà đã đoán trước rồi nên nói thẳng luôn: "Tôi không cần biết ông nghĩ như thế nào, lại cần nhắc hay kiêng dè cái gì tôi mặc kệ. Lần này, ôi chỉ muốn làm một người mẹ đứng về phía con trai mình mà thôi."

Lục Sùng Sơn ngậy ngẩn nhìn cánh cửa phòng bệnh, lộ ra vẻ mặt chua xót.

Cả cuộc đời này, ông là người thừa kế, là chủ tịch, là tộc trưởng từ trước đến nay vẫn luôn vì đại cục, vì công ty, vì tất cả mọi người trong gia tộc nhưng lại chưa bao giờ vì chính bản thân mình. Mãi cho đến khi tận mắt nhìn thấy cái đoạn video ấy, cái khoảnh khắc Tiểu Bảo "chết" trước mặt mình, ông mới biết cuộc đời này mình đã bỏ lỡ bao nhiêu thứ.

Đây là sứ mệnh từ khi sinh ra của ông, cho dù có cho ông một cơ hội nữa, ông cũng chỉ có thể lựa chọn tương tự như thế mà thôi.

Nhưng, cái mà ông ta đã sai đó chính là quá tự phụ, quá cố chấp cũng quá tin tưởng vào phán đoán của bản thân mình.

Ông đã sai một lần cho nên không muốn sai thêm lần nữa.

Lần này, ông lựa chọn tin tưởng vào quyết định của con trai mình.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Lục Sùng Sơn cuối cùng cũng trầm ngâm lên tiếng: "Chỉ sợ là sẽ khó ăn khó nói với nhà họ Quan. Tôi sẽ cố gắng hết sức để được vẹn cả đôi đường, dù sao chúng ta cũng là bên đuối lý, nếu như thực sự không được nữa thì sẽ bồi thường cho họ vậy..."

Nghe rõ ý của Lục Sùng Sơn rồi Nhan Như Ý khó tránh khỏi kinh ngạc, không ngờ rằng, người cố chấp, ngang ngược cả đời như ông ấy cũng có ngày cúi đầu thỏa hiệp...

...

Nhà họ Quan.

"Bà nói cái gì?" Sau khi nghe vợ mình kể lại từ đầu đến cuối sự việc, Quan Thụy lập tức vỗ bàn đứng bật dậy.

Quan Tử Hào sầm mặt ngồi trên sofa: "Bọn họ coi nhà họ Quan chúng ta là cái gì? Gọi thì đến đuối thì đi à! Đừng quên rằng ban đầu chính bọn họ mới là người đến cửa cầu hôn đấy! Bây giờ công ty không sao rồi thì lại muốn qua cầu rút ván? Làm gì có chuyện ngon lành như thế!"

Bà Quan vẻ mặt cũng đầy phẫn nộ: "Còn không phải thế à! Lúc đó tôi nghe Nhan Như Ý nói thế mà suýt chút nữa thì đứng chửi cho bà ta một trận ngay tại chỗ luôn! Con à kia là cái thá gì chứ? Con gái tôi xinh đẹp giỏi giang thế này mà còn không so được với một con hát tàn phế nằm trên giường bệnh à? Nhà họ Lục bọn họ đúng là bắt nạt con người ta quá đáng! Tôi phải đòi lại công bằng mới được! Ông, ông nói cái gì đi chứ?"

Quan Thụy lạnh lùng nói: "Chuyện này đương nhiên là không thể cứ thế mà cho qua được. Nhưng mà, chuyện còn chưa đến bước đường cùng, đừng có tự mình làm rối lên! Hiện tại, chẳng qua cũng chỉ là lời của một phía Nhan Như Ý mà thôi. Đàn bà đầu óc hạn hẹp, lại dễ mềm lòng, hơn nữa lời của bà ta cũng không có tác dụng gì, chuyện này vẫn còn phải xem thái độ của Lục Sùng Sơn thế nào!"

Quan Tử Dao nhíu mày: "Con thấy sự việc lần này đối với chú dì mà nói ảnh hưởng rất lớn, nhớ chú cũng..."

Quan Thụy lập tức cầm điện thoại lên: "Thế để ba gọi cho Lục Sùng Sơn, hẹn cả hai nhà ra gặp mặt nói chuyện cho đến nơi đến chốn. Ba muốn đích thân hỏi Lục Sùng Sơn xem, ý của ông ta là như thế nào!"

--- O ---

Chương 1722: Nhất Định Phải Cho Chúng Tôi Một Câu Trả Lời Rõ Ràng

Bệnh viện Đé Đô.

Lục Đình Kiêu cuối cùng cũng ra khỏi phòng bệnh.

Nhan Như Ý đau lòng nhìn dáng vẻ tiều tụy của con trai: "Đình Kiêu à, con cũng đừng đau lòng quá, trước đây con cũng khuyên Tiểu Bảo mà? Con nhất định cũng phải sống cho thật tốt! Bây giờ y học tiên tiến lắm, Tiểu Tịch sẽ có cơ hội tỉnh lại mà! Còn phía mẹ với ba con thì... tuy rằng bây giờ nói đã muộn nhưng... mẹ biết trước kia là ba mẹ đã sai... là ba mẹ hiểu nhầm con bé..."

Nhan Như Ý sợ anh không tin liền nói tiếp: "Vừa nãy người bên nhà họ Quan có đến, mẹ đã nói rõ ràng với bọn họ rồi, ý của ba con cũng như thế. Chung quy lại thì hai nhà cũng có nhiều năm tình cảm, mẹ với ba con tự ý quyết định rồi làm bao nhiêu chuyện như thế, khiến cho Tử Dao nhà người ta chờ mong phí công vô ích, cuối cùng vẫn là có lỗi với con nhà người ta. Nhưng mà, chuyện này con không phải lo, mẹ với ba con sẽ giải quyết, sẽ cố gắng không để ảnh hưởng đến tình cảm của cả hai nhà..."

Lục Sùng Sơn cũng biết với tính cách của con trai mình, Ninh Tịch hiện tại biến thành như này sợ rằng nó sẽ tuyệt đối không chấp nhận bất kỳ một đứa con gái nào khác. Cho dù thời gian có thể xóa nhòa tất cả và rồi cũng sẽ có một ngày nó chịu chấp nhận mà bắt đầu lại từ đầu, nhưng không biết khi đó đã là bao lâu...

Tuy ông ta vẫn tiếc nuối vì mối hôn sự với nhà họ Quan không thành, nhưng bây giờ tình hình đã như thế này rồi, ông cũng không thể cứ kéo dài mãi được, dù sao cũng phải nói cho rõ ràng.

"Cho dù không trở thành người một nhà được nhưng cũng không thể thành kẻ thù..." Lục Sùng Sơn thở dài một tiếng, đang định nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Thấy màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi đến, Lục Sùng Sơn liền cau mày: "Là điện thoại của nhà họ Quan."

"Ông nhớ nói rõ với người ta đấy..." Nhan Như Ý vội lên tiếng nhắc.

Lục Sùng Sơn gật đầu rồi nhắc máy: "Chú Quan đây à..."

Đầu bên kia vang lên giọng nói đầy tức tối của Quan Thụy: "Anh Lục, tôi biết lần này nhà họ Lục các anh gặp phải đại nạn, cũng đồng tình với những gì mà con bé đó gặp phải. Bồi thường cho một người thì có rất nhiều cách nhưng là anh không thể lấy hạnh phúc cả đời của hai đứa trẻ ra để đánh đổi được!"

Cái từ "hai đứa trẻ" trong câu nói của Quan Thụy rõ ràng là đang chỉ Lục Đình Kiêu và Quan Tử Dao.

Lục Sùng Sơn đã sớm liệu đến chuyện Quan Thụy sẽ gọi điện sang, nghe như vậy ông ta cũng chỉ biết bất đắc dĩ giải thích: "Chú Quan à, chú nghe tôi nói, chuyện này là nhà họ Lục chúng tôi có lỗi với Ninh Tịch. Con bé bây giờ thành ra thế này mà chúng tôi lại để Đình Kiêu cưới người khác... Cái chuyện vong ân bội nghĩa như thế này cho dù là đối với ai đi chăng nữa thì nhà họ Lục chúng tôi đều không thể làm được. Huống hồ Đình Kiêu nhà chúng tôi lại là người trọng tình trọng nghĩa... Còn về Tử Dao, chúng tôi hoàn toàn không muốn để con bé phải chậm trễ..."

Quan Thụy không ngờ rằng ngay đến Lục Sùng Sơn cũng có cái thái độ như vậy, lập tức nổi cơn tam bành: "Làm chậm trễ Tử Dao? Nhưng các người đã khiến nó chậm trễ rồi! Anh Lục, lúc ban đầu anh đã nói với tôi, Đình Kiêu với đứa con gái đó chẳng qua chỉ là vui chơi qua đường, tuyệt đối sẽ không để ảnh hưởng đến Tử Dao. Chính các người đã chủ động tác hợp cho Tử Dao nhà chúng tôi và Đình Kiêu ở bên nhau!"

"Sau khi về nước, có biết bao nhiêu chàng trai ưu tú đến nhà họ Quan chúng tôi để cầu thân nhưng chúng tôi đều từ chối hết chỉ vì một lời hứa của ông. Kết quả giờ thì sao? Đợi đến bây giờ ông lại nói với chúng tôi, ông vì một đứa con gái thân phận đê tiện mà lại phản bội lời hứa của chính mình!"

"Anh Lục, Tử Dao dù gì thì vẫn là hòn ngọc quý trên tay chúng tôi, từ nhỏ tới lớn chúng tôi yêu thương nó như châu như báu. Bởi vì nó thực sự thích Đình Kiêu và cũng vì tình cảm giữa hai nhà chúng ta nên đối với chuyện về đứa con gái ấy chúng tôi cũng cố mắt nhắm mắt mở cho qua, nhìn rồi lại nhìn, thậm chí còn coi Tiểu Bảo như cháu ruột mà yêu thương quan tâm!"

"Nhưng nhà họ Lục các người thì sao, các người coi Tử Dao nhà chúng tôi là cái gì? Cái thứ gọi đến thì đến, đuổi thì phải đi đó phỏng? Chuyện này nhà họ Lục các người nhất định phải cho chúng tôi một câu trả lời thích đáng!"

--- O ---

Chương 1723: Đợi Xem Màn Kịch Hay

Lục Sùng Sơn tự biết mình đuối lý nên cũng chỉ nhẹ giọng: "Chú Quan à, chuyện này quả thực là phía nhà họ Lục chúng tôi làm không thỏa đáng, nhưng nó không liên quan gì đến Đình Kiêu, là do người làm cha tôi đây không giải quyết tốt. Tất cả hậu quả sẽ do một mình tôi gánh chịu, nhà chú muốn bồi thường như thế nào tôi cũng..."

Lục Sùng Sơn nói đến đó, đột nhiên Lục Đình Kiêu ở phía sau lên tiếng ngắt lời.

"Đề con nói chuyện với chủ tịch Quan." Lục Đình Kiêu nói.

Lục Sùng Sơn do dự một lát rồi mới đưa điện thoại cho con trai, Lục Đình Kiêu đón lấy di động lạnh lùng đáp lại: "Chủ tịch Quan."

Nghe thấy giọng của Lục Đình Kiêu cùng với xung hô xa lạ, Quan Thụy lập tức cười lạnh một tiếng: "Đình Kiêu à, thật đúng là một đứa bé ngoan nhỉ, bây giờ ngay cả một tiếng "chú" cũng không thèm gọi nữa rồi đúng không?"

"Phòng khách tầng cao nhất của bệnh viện Đé Đô, tôi sẽ cho chủ tịch Quan một câu trả lời thích đáng." Lục Đình Kiêu hờ hững đáp lại.

"Hừ, đúng là đủ chân thành quá nhỉ! Muốn cho tôi một câu trả lời thế mà không tự mình đến nhà mà ngược lại còn bắt cái thân già này đến cái chỗ xui xẻo như bệnh viện ấy hả? Được thôi, tôi sẽ đến, tôi muốn xem xem, nhà họ Lục các người sẽ trả lời tôi như thế nào!"

Sau khi cúp điện thoại rồi, Nhan Như Ý vẻ mặt đầy lo lắng bước đến bên cạnh Lục Đình Kiêu: "Đình Kiêu, con định trả lời nhà họ Quan như thế nào?"

Đúng lúc này, Lục Cảnh Lễ bước ra khỏi phòng bệnh, anh ta dang tay ôm lấy vai mẹ mình: "Ôi, mẹ ơi, mẹ lo làm cái gì? Mẹ nghĩ xem mẹ có hai đứa con trai đẹp trai, thông minh thế này mà mẹ còn phải lo nữa hay sao? Đợi lát nữa mẹ chỉ cần ngồi xem kịch hay là được!"

"Kịch hay cái gì cơ? Con đừng có làm bậy nữa đây!"

"Con có làm bậy bao giờ đâu! Dù mẹ có không tin con thì cũng phải tin anh con chứ? Tóm lại là hai người không cần phải làm gì hết, đến lúc đó có mặt

là được rồi!" Lục Cảnh Lễ nói với giọng chắc nịch.

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn quay ra nhìn nhau, chẳng biết hai đứa nó tính làm cái gì nữa. Nhưng mà, thấy Đình Kiêu không có tâm trạng uể oải mệt mỏi sau cơn đả kích, còn chủ động xử lý những chuyện này, hai người không khỏi thở phào một hơi.

...

Tiểu Bảo một bước cũng không rời khỏi phòng bệnh, ở bên cạnh làm bạn với Ninh Tịch, Annie cũng ở bên chăm sóc.

Còn Lục Sùng Sơn, Nhan Như Ý, Lục Đình Kiêu và cả Lục Cảnh Lễ đều đang chuẩn bị cho cuộc gặp mặt với nhà họ Quan.

Nửa tiếng đồng hồ sau, người nhà họ Quan đã có mặt.

"Chú dì, Cảnh Lễ..." Quan Tử Dao lần lượt chào mọi người, sau đó do dự nhìn sang người đàn ông đối diện đã rất lâu rồi không gặp: "Đình Kiêu..."

Bà Quan nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Lục Đình Kiêu thì rất bất mãn: "Được rồi Tử Dao, con có tốt với nó thế nào thì cũng thế cả thôi? Còn không phải là bị đám phụ nữ bên ngoài làm cho mê muội đầu óc, mới dùng tí thủ đoạn thôi đã không phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa rồi!"

Bà Quan vừa mới nói xong, liền cảm thấy hơi thở lạnh lùng xa cách của người đàn ông phía đối diện đột nhiên thay đổi, tuy rằng không rõ ràng, nhưng áp lực vô hình lại như thể khí thế của ngàn quân phủ chụp xuống, khiến người ta không thể thở nổi.

Bà ta khẽ ho một cái rồi dịu giọng đi, nói bằng ngữ điệu vô cùng chân thành tha thiết: "Đình Kiêu à, không phải dì nói con đâu, dì cũng lớn tuổi rồi, trải qua cũng nhiều rồi, cho nên dì rõ hơn con rất nhiều. Con nhìn đứa con gái mà con coi trọng đó, rồi lại quay sang nhìn Tử Dao nhà dì mà xem. Tử Dao nhà dì là tiểu thư khuê các, bất kể là nhân phẩm hay tài năng đều không cần phải bàn, tính cách lại hiền lành đơn thuần, ba mẹ con cũng nhìn thấy quá trình trưởng thành của nó, cũng biết rõ nhất..."

Tạm thời không để ý tới nhận xét của bà Quan về Ninh Tịch thì chỉ riêng về Quan Tử Dao mà nói, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn quả thật vô cùng tán thưởng và hài lòng, lúc này trên mặt của bọn họ cũng khó tránh khỏi hiện lên sự áy náy.

--- O ---

Chương 1724: Bị Tiên Làm Cho Mờ Mắt

Nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý, Quan Thụy liền ngay lập tức tiếp lời: "Đứa con gái đó lần này đánh bậy đánh bạ cứu được Tiểu Bảo, hai người muốn bồi thường cho cô ta hoàn toàn là chuyện có thể hiểu được. Trước đó trong điện thoại tôi cũng đã nói rồi, có rất nhiều cách để bồi thường nhưng để Đình Kiêu lấy một đứa con gái như thế này thì..."

"Ý của tôi không phải nói bây giờ cô ta đã thành người thực vật, mà là đứa con gái đó vốn dĩ thanh danh đã vô cùng thối nát... trước đây còn bị phát tán clip sex đầy trên mạng chỗ nào cũng có! Dâu trưởng của nhà họ Lục làm sao có thể là loại con gái như thế được?"

Nhan Như Ý nhíu mày thật chặt: "Chuyện này tôi cũng biết đôi chút, về sau đã làm rõ con bé bị người khác hãm hại rồi mà. Người trong ảnh là một nghệ sỹ nữ khác phẫu thuật thẩm mỹ thành khuôn mặt của nó..."

Đúng lúc này, Quan Tử Hào lên tiếng: "Dì Lục à, làm gì có chuyện trúng không nết mà ruồi lại bầu, đứa con gái đó chắc chắn là có vấn đề. Có thể là do bình thường dì không chú ý đến chuyện trong giới giải trí lắm, chứ thực ra danh tiếng trên mạng cũng như trong giới giải trí của cô ta đều cực kỳ tệ hại, hai ba ngày lại có scandal, chỗ nào cũng có người ném đá!"

"Loại con gái như thế này, đối với đàn ông có địa vị, có thân phận như chúng ta mà nói có thể vui chơi qua đường nhưng tuyệt đối không thể lấy về nhà. Phải biết rằng lấy cái loại phụ nữ như thế này về nhà, nhẹ thì bị người ta chỉ trích nói ra nói vào, nặng thì còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến cổ phiếu của công ty!"

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý nghe vậy thì sắc mặt có chút nặng nề, tuy rằng những gì Quan Tử Hào vừa nói rất khó nghe nhưng tất cả đều là sự thật. Nhưng mà lần này Ninh Tịch đã cứu Tiểu Bảo vì vậy những thứ này bọn họ cũng đã chuẩn bị tinh thần để thừa nhận rồi.

Bà Quan rất hài lòng với phản ứng của Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn, cho nên vô cùng đặc ý mà nói tiếp: "Tử Dao nhà chúng tôi ấy à, chính là vì quá thích Đình Kiêu, kính trọng Đình Kiêu, cho nên dù nó đã có một đứa con riêng, con bé cũng không hề để ý mà ngược lại còn tốn không biết bao nhiêu công sức cho đứa bé đó nữa!"

"Các người cho rằng nó vì hứng thú nên mới học ba cái thứ tâm lý học, giáo

dục thiếu nhi gì gì đó hay sao? Còn không phải là vì Tiểu Bảo nhà các người à! Nhưng Đình Kiêu thì sao, lại chà đạp lên lòng thành của con bé, lấy một con hát đê tiện ra để nhục mạ nó! Cậu ta làm như thế sao xứng với Tử Dao, làm sao xứng với tình cảm của hai nhà chúng ta?"

"Bây giờ ngay đến cả anh chị cũng làm tổn thương tấm lòng của chúng tôi... tôi thật sự là..."

Bà Quan thao thao bất tuyệt nói không ngừng, luôn miệng nói mình chịu thiệt thòi, tấm lòng chân thành bị phụ bạc, Lục Cảnh Lễ ngồi một bên chán muốn chết, ngoáy ngoáy tai liên hồi, trên mặt tràn đầy vẻ trào phúng.

Lục Đình Kiêu từ đầu đến cuối không hề ngắt lời đám người nhà họ Quan, mãi cho đến lúc này anh mới vô cảm lên tiếng: "Nói xong chưa?"

Quan Thụy bất mãn "hừ" lạnh một tiếng: "Làm sao? Lễ nào những gì chúng tôi nói có chữ nào không đúng à? Bây giờ chúng tôi đã đến đủ cả rồi đây, cái gọi là câu trả lời thích đáng của cậu đâu?"

Lục Đình Kiêu gọi một cuộc điện thoại và chỉ nói với đầu dây bên kia đúng hai chữ: "Vào đi."

Ngay sau đó, hai vệ sĩ mặt lạnh như tiền tha một người đàn ông như đang tha bao tải vút vào trong phòng.

Người nhà họ Quan lúc đến nhà họ Lục đã từng gặp người này cho nên đều nhận ra đây chính là đầu bếp của nhà họ Lục.

"Lão gia, Lão phu nhân, Đại thiếu gia... tôi sai rồi! Tôi thật sự biết sai rồi! Tôi bị tiền làm mờ mắt!"

Gã đầu bếp nước mắt nước mũi tèm lem, quỳ xuống lê lét đến trước mặt Lục Đình Kiêu: "Đại thiếu gia! Xin cậu tha cho tôi! Xin cậu xem xét vì Tiểu thiếu gia không có bị làm sao mà tha cho tôi đi! Đối phương yêu cầu tôi cho gấp đôi lượng thuốc vào nhưng mà tôi không dám, tôi chỉ dám bỏ một chút vào hộp cơm của Tiểu thiếu gia mà thôi, tôi thật sự không muốn tổn thương Tiểu thiếu gia mà..."

Chương 1725: Không Chống Cự Được Hấp Dẫn

Nghe đầu bếp nói thì là đang nhắc đến chuyện lần trước Tiểu Bảo ngộ độc ở buổi tiệc trà.

Sắc mặt của cả Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn lập tức biến đổi, bọn họ vẫn cho rằng là do phía Ninh Tịch có vấn đề chứ không nghĩ tới vấn đề lại là từ phía bọn họ? Không phải có người hạ thuốc vào thức ăn mà là do đầu bếp động tay động chân với hộp cơm của Tiểu Bảo!

Quan Thụy nhàn nhã nhấp một ngụm trà, sau đó mở miệng nói: "Hóa ra lần trước Tiểu Bảo bị trúng độc là do đầu bếp làm à!"

Quan Tử Hào hí hóp đôi mắt lại: "Bây giờ đang nói đến chuyện của hai nhà chúng ta, tự dung lời tên này ra đây để làm gì?"

Lục Cảnh Lễ cười tủm tỉm: "Quan thiếu gia vội gì chứ! Cứ từ từ chờ xem đi!"

Nhan Như Ý nhìn gã đầu bếp mà giận đến mức run cả người: "Bác Trần! Bác đã làm cho nhà họ Lục mười mấy năm nay, nhà họ Lục chúng tôi không hề bạc đãi bác, rốt cuộc là ai, ai đã cho bác lợi lộc gì? Bác thế nhưng làm ra chuyện lòng lang dạ sói thế này! Bác biết thừa Tiểu Bảo là mạng sống của tôi cơ mà!"

"Lão phu nhân... xin lỗi... tôi xin lỗi... tôi xin lỗi bà... tôi xin lỗi Lão gia... tôi... tôi bị ma quỷ sai khiến! Là cái cô Ninh Tịch... cái cô Ninh Tịch kia ngủ với tôi một đêm, cho tôi một khoản tiền lớn rồi bảo tôi làm việc này, nói rằng tuyệt đối sẽ không tra ra tôi đâu, tôi... tôi không kháng cự nỗi sự hấp dẫn đó nên mới mạo hiểm làm việc này..."

"Bác nói cái gì cơ?" Vẻ mặt của Nhan Như Ý thoát cái đã thay đổi.

Trên mặt của Lục Sùng Sơn thoáng hiện lên sự nghi ngờ nhưng cũng không có phản ứng gì lớn lắm, vẫn bình tĩnh ngồi yên ở đó, nếu như Đinh Kiêu đã có ý gọi đầu bếp Trần đến đây, vậy thì chuyện này chắc chắn không đơn giản như thế.

"Lão phu nhân, Lão gia, cả Đại thiếu gia nữa lời của tôi nói hoàn toàn là sự thật, tôi không dám gian dối dù một chữ! Thật sự là cái cô Ninh Tịch đó bảo tôi làm! Nếu tôi nói dối sẽ bị sét đánh chết! Cho tôi một trăm lá gan nữa tôi

cũng không dám nói dối!" Đầu bếp Trần giơ tay lên thề thốt.

Bà Quan nghe thế vẻ mặt đầy châm chọc lắc đầu: "Để đạt được mục đích mà không tiếc hãm hại một đứa bé thì thôi không nói, thế nhưng... thế nhưng ngay cả một tên đầu bếp cũng bò lên giường cùng được... quả thật đúng là..."

Đúng vào lúc này, cửa phòng lại một lần nữa được mở ra, một người phụ nữ được đưa đến.

"Là cô ta đúng không?" Lục Đình Kiêu lên tiếng hỏi.

Gã đầu bếp nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đứng ở cửa, gật đầu lia lịa: "Chính là cô ta, đại minh tinh Ninh Tịch!"

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ ở cửa, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đều ngẩn ra kinh ngạc, Ninh Tịch?

Làm sao có thể? Ninh Tịch bây giờ rõ ràng còn đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh cơ mà!

Vậy thì đứa con gái này là...

Nhan Như Ý nghĩ nghĩ một lát mới nhớ ra: "Đây... cô ta chính là Tô Dĩ Mạt, người đã phẫu thuật thành Ninh Tịch đúng không?"

"Đúng thế, chính là cô ta." Lục Cảnh Lễ gật đầu.

Nhan Như Ý thế mới vỗ ngực nói: "Chẳng trách mẹ lại cảm thấy ánh mắt của cô gái này cứ khác khác..."

"Mẹ đúng là hỏa nhãn kim tinh!" Lục Cảnh Lễ nịnh nọt.

"Đừng có dẻo miệng! Thế nên là người sai đầu bếp làm ra chuyện này thực chất là Tô Dĩ Mạt?" Nhan Như Ý hỏi.

Đúng lúc này Quan Tử Hào mở miệng: "Cái này cũng chưa chắc! Dù sao bề ngoài của cả hai cũng đều y hệt nhau, ai có thể phân biệt rõ ràng ai là ai? Ai biết được có phải là do Lục tổng muốn tẩy sạch tội danh của Ninh Tịch cho nên mới cố ý đẩy cái cô này ra để thế tội?"

Bà Quan cũng lên tiếng phụ họa: "Các người không nói đến chuyện chính

mà lại để chúng tôi xem mấy chuyện linh tinh này, rốt cuộc là có ý gì đây?"

Lục Đình Kiêu nhìn về phía Lục Cảnh Lễ, Lục Cảnh Lễ nhận được tín hiệu của anh trai liền lấy điện thoại ra sau đó mở một đoạn ghi âm lên: "Đoạn ghi âm tiếp sau đây có thể có chút không phù hợp với thiếu nhi... nhưng mà cũng may, ở đây chúng ta không có ai là trẻ vị thành niên cả..."

--- O ---

Chương 1726: Tất Cả Điều Đã Xong Hết Rồi!

Khoảnh khắc Lục Cảnh Lễ vừa ấn mở đoạn ghi âm đó thì cả căn phòng lập tức tràn ngập tiếng thờ đốc nặng nề của cả nam lẫn nữ xen lẫn cùng tiếng thân thể va vào nhau.

Dù chỉ có tiếng động nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều là người trưởng thành, thoáng cái đã nghe ra hai người nọ đang làm cái gì.

"Thằng nhóc đáng chết này, con bật cái gì đó hả!" Nhan Như Ý tức giận lườm Lục Cảnh Lễ.

Quan Tử Hào ngồi phía đối diện lúc ban đầu còn coi như đang xem kịch vui, nhưng nghe một hồi thì sắc mặt liền đột ngột thay đổi, không thể tin nổi mà nhìn về phía Tô Dĩ Mạt đang rúm ró trong góc.

Đúng lúc Nhan Như Ý đang định ngăn Lục Cảnh Lễ không cho anh bật tiếp cái đoạn ghi âm đó nữa thì trong điện thoại bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc...

"Chậc, không yên lòng đến thế à... làm sao? Dụ dỗ được Lục Đình Kiêu rồi thì không thêm để ý đến tôi nữa hả? Cô nên nhớ cho kỹ, cô chỉ là một thứ hàng dỏm thôi, thế mà lại còn tự coi mình là "chính chủ" thật? Cái dáng vẻ này của cô, ngoại trừ bản mặt này ra thì đúng là rách giầy cho Ninh Tịch cũng không xứng!"

"Những việc mà anh bảo tôi làm tôi đều làm cả rồi, để giá họa cho Ninh Tịch, tôi ngủ với bao nhiêu người như thế, thậm chí cả một thằng đầu bếp cũng phải hầu hạ, tại sao anh còn không buông tha cho tôi? Tôi không muốn làm việc cho anh nữa!"

"Chà! Lục Đình Kiêu mới đối xử tốt với mày một chút thôi mà đã thế này rồi, lần này không hành chết mày, mày còn cho là có thể dùng cái bản mặt này bò lên thật đấy à? Vội đến mức muốn đá rớt tao rồi đấy à? Nói cho mày biết! Còn lâu mới có chuyện đó! Ông đây bỏ ra bao nhiêu tiền để mày phẫu thuật ra cái bản mặt này! Muốn chạy dễ thế à!"

"Bây giờ Lục Đình Kiêu đã phát hiện ra sự tồn tại của tôi, tất cả mọi người đều biết tôi phẫu thuật trở thành dáng vẻ của Ninh Tịch, tôi đã bị lộ rồi! Không có cách nào làm việc thay anh được nữa rồi! Còn nữa tốt nhất là anh đừng đến tìm tôi, nhỡ bị Lục Đình Kiêu phát hiện ra thì đừng có trách tôi

không nhắc anh trước..."

Tiếp đó là tiếng thở hỏn hển của cả nam lẫn nữ nhưng nghe đến đây cũng đã đủ rồi.

Giọng nói trong đoạn ghi âm này chính là Quan Tử Hào.

Bầu không khí trong phòng im ắng không tả nổi.

Rất rõ ràng, đoạn ghi âm riêng tư thế này thì chỉ có người trong cuộc mới có thể ghi âm được.

"Con khốn này! Mày thế nhưng lại dám..." Quan Tử Hào phần nộ nhìn trừng mắt nhìn Tô Dĩ Mạt, buột mồm thốt lên nhưng ngay sau đó liền lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt hốt hoảng vô thức nhận ra rằng mình đã bị lộ.

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cũng không thể ngờ được, tất cả những thứ này, từ chuyện Ninh Tịch bị hãm hại đổ vạ cho đến chuyện Tiểu Bảo bị trúng độc thế nhưng lại là do một tay Quan Tử Hào làm ra. Hai người nhìn chằm chằm vào người đối diện - người thanh niên tài cao trong ấn tượng của họ rồi lại quay ra nhìn người nhà họ Quan, mãi vẫn không thể tin được chuyện này là thật...

Quan Tử Dao kinh hoảng, những ngón tay cô ta vắn vẹo đan vào nhau, đồng thời nhìn anh trai mình với ánh mắt không thể nào tin nổi.

Cô ta đã dặn đi dặn lại anh mình nhất định phải làm tốt chuyện này, thế mà anh ta lại làm thế này đây? Làm tốt đến mức lôi luôn cả Tô Dĩ Mạt lên giường? Còn để lại một nhược điểm lớn như thế nữa!!!

Là vì bây giờ Tô Dĩ Mạt có cái gương mặt xinh đẹp đó hay sao?

Ngay đến cả anh trai ruột của cô ta cũng không chống cự được sức hấp dẫn đó?

Thoáng một cái, vẻ mặt Quan Tử Dao đã âm trầm như đáy nồi...

Xong rồi... tất cả đều xong rồi...

Lục Cảnh Lễ nhướng mày nói: "Quan thiếu gia, bây giờ anh còn gì muốn nói nữa không?"

Những ngón tay của Lục Sùng Sơn run lên bần bật: "Tử Hào! Cậu thế nhưng..."

Không đợi Lục Sùng Sơn lên tiếng, Quan Thụy đột nhiên đẩy ghế đứng bật dậy giáng cho Quan Tử Hào một cái tát: "Súc sinh! Tại sao mày có thể làm ra những chuyện như vậy!"

Quan Thụy đánh Quan Tử Hào xong liền quay sang nói với Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý: "Anh Lục, chị Lục, chuyện này tôi và mẹ nó hoàn toàn không biết! Tử Dao lại càng không biết! Tôi cũng không ngờ được thế nhưng nó lại lén lút làm những việc này đằng sau lưng tôi! Tử Hào dù sao cũng vẫn còn trẻ, bông bột và nông nổi... Nó chỉ là... chỉ là nhìn thấy Tử Dao phải chịu thiệt thòi quá nên mới tức giận mà làm ra những chuyện như thế này, thậm chí còn hại đến cả Tiểu Bảo, nhưng vốn dĩ nó không có ý như vậy..."

--- O ---

Chương 1727: Nói Là Muốn Đưa Cô Tiểu Tịch Đi

Lục Cảnh Lễ nghe thế thì thấy buồn cười: "Cố ý sai người ta bỏ gấp đôi lượng thuốc, ý định vốn dĩ không phải như thế?"

Chuyện đã phát triển đến nước này, Lục Đình Kiêu lại chẳng nói một câu nào, anh đứng dậy rời khỏi nơi này.

Mà, Lục Cảnh Lễ cười ha ha cầm điện thoại lên tìm mở một đoạn ghi âm khác: "Đừng có đóng kịch nữa, tôi thấy các người có thể đi tranh giải Oscar được rồi đấy!"

Giọng nói truyền ra từ đoạn ghi âm là của bà Quan...

"Chết tiệt! Uông cho Nhan Như Ý kia xuất thân thiên kim nhà cao cửa rộng! Thế này mà là phu nhân thế gia à? Là bà bán cá ngoài chợ thì có! Ông xem bà ta đánh Tử Dao nhà chúng ta ra nông nổi nào này? Ra tay thật ác!"

"Được rồi, cháu trai bảo bồi duy nhất của người ta chết rồi, phát điên chút cũng là chuyện thường." Ngay sau đó lập tức vang lên giọng nói của Quan Thụy.

Nghe những lời nói đó, thoát một cái mặt mũi của cả Quan Thụy lẫn bà Quan đều tái nhợt.

Cơ mà, khiến người ta càng kinh ngạc hơn đó là nội dung tiếp sau đó...

"Con bé ngốc này, bây giờ bà ta cũng chỉ nhất thời đau lòng vì mất cháu thôi, chờ con sinh cho bà ta một đứa thì bà ta vẫn còn không thích được à? Có khi còn nâng niu con như bảo bối ấy chứ! "Mẫu bằng tử quý" thế thôi!"

"Vì thế, mẹ mới nói không thể giữ đứa con riêng này của Lục Đình Kiêu lại được! Nhà họ Lục quá coi trọng thằng bé này! Sau này, gia sản để lại cho nó hết vậy chẳng phải là chúng ta thiệt thòi à? Cho dù lần này nó không có việc gì thì sau này chắc chắn chúng ta cũng phải nghĩ cách loại trừ. Lần này đúng là bớt việc, hơn nữa còn là một mũi tên trúng hai đích, giải quyết được cả con nhỏ kia luôn!"

"Mẹ nói chí phải, em đừng lo nữa, tối nay chúng ta về nhà ăn mừng chút đi! Chắc là mai sẽ nghe được "tin tốt" của thằng nhãi con kia thôi!"

Nhan Như Ý không thể tin nổi vào tai mình, những người từ trước đến nay bà vẫn coi là thân nhân, đối xử như người trong nhà, thế mà tâm tư của họ lại ác độc đến thế, cả một nhà đều ác độc nham hiểm đến mức không ngờ!

"Quan Thụy! Ông... bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn coi ông là anh em tốt... ông thế nhưng..." Lục Sùng Sơn đưa tay ôm lấy trái tim đang quặn lên từng cơn, ngay đến một câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

Cũng may đây là bệnh viện, dường như Lục Đình Kiều đã sớm có chuẩn bị, lập tức gọi bác sĩ vào làm cấp cứu, ổn định lại tình hình của Lục Sùng Sơn.

Người ông ta vẫn luôn coi là anh em tốt là bạn thân, đưa con dâu mà ông ta vẫn luôn xem trọng, mỗi tình cảm thâm đậm ông ta vẫn cố chấp với người nhà họ Quan. Biết tận gốc tận rễ, quan trọng nhất họ là tuyệt đối sẽ không tổn thương đến Tiểu Bảo, mà vừa nãy bọn họ cũng luôn mồm nói yêu thương Tiểu Bảo đến mức nào, coi Tiểu Bảo như cháu ruột...

Thế nhưng, trong bụng thì sao???

Chưa lấy về nhà thế nhưng đã nghĩ cách hại chết Tiểu Bảo, mưu kế cướp đoạt gia sản!

Nhan Như Ý hoảng sợ nghĩ tới lúc đó Quan Tử Dao rốt cuộc có thật sự là sống sờ không hay là cố ý như thế? Suy nghĩ này khiến lông tơ trên người bà dựng đứng hết cả lên.

Sự thật chứng minh, bọn họ đã sai rồi, sai một cách nghiêm trọng.

Kẻ nhìn lầm người thực sự chính là bọn họ, người suýt hại chết Tiểu Bảo cũng chính là bọn họ.

Chính tay ông bà đã đẩy Tiểu Bảo xuống hố lửa!

Thế mà bọn họ còn cảm thấy áy náy mãi vì cuộc hôn nhân này không thành, nghĩ mọi cách để bồi thường, để rồi khi nhà bọn họ gặp nạn thì đám người đó lại nghĩ xem nên ăn mừng như thế nào...

Quan Thụy thấy tất cả đã bại lộ trong đáy mắt liền hiện lên ác độc, ông ta lạnh giọng nói: "Anh Lục, anh đừng có trách tôi, có trách thì phải trách con trai anh mất mù, con gái tôi ưu tú như thế lại vụt sang một bên không cần, cứ khăng khăng yêu một con hát đê tiện!"

"Các người cứ tự thử hỏi xem, nếu như hai nhà chúng ta liên hôn thì sẽ hoàn mỹ thế nào? Còn về Tiểu Bảo, chỉ cần đến lúc đó các người để con của Tử Dao là người thừa kế thì chúng tôi đương nhiên sẽ không so đo với một đứa trẻ con! Bây giờ các người hối hận cũng đã không kịp rồi!"

"Mày... mày im miệng cho tao..." Lục Sùng Sơn đang tức giận thở hồng hộc mắng chửi thì Hình Võ hoảng loạn xông vào.

"Lão gia, Lão phu nhân, Nhị thiếu gia! Mọi người mau tới đây! Không hay rồi! không hay rồi! Đột nhiên có rất nhiều người đến, tất cả đều mặc quân phục nói rằng muốn đưa cô Tiểu Tịch đi!!!"

--- O ---

Chương 1728: Chúng Tôi Đến Đón Tiểu Thư Nhà Chúng Tôi

"Cậu nói cái gì cơ? Muốn đưa Tiểu Tịch đi?" Nhan Như Ý giật mình hoảng hốt.

"Ai? Ai dám cả gan công khai đến địa bàn của nhà họ Lục cướp người!" Sắc mặt của Lục Sùng Sơn thoáng cái cũng sa sầm xuống.

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý cũng chẳng thèm quan tâm đến nhà họ Quan nữa, cả hai vội vàng chạy ra ngoài xem xét tình huống.

Đằng sau lưng, đám người nhà họ Quan cũng quay ra nhìn nhau rồi im ỉm mà bám theo sau...

Lục Cảnh Lễ nhăn mày lắm lắm: "Mặc quân phục? Lễ nào lại là..."

Chết tiệt... nếu như là người của bên kia... thật đúng là hồng бет...

Vừa mới ra khỏi phòng tiếp khách, liền nhìn thấy một đoàn quân nhân mặc quân phục về mặt nghiêm nghị đứng thành hai hàng dọc hành lang. Trước cửa phòng bệnh của Ninh Tịch, cả viện trưởng lẫn phó viện trưởng đều đang toát mồ hôi hột mà đứng ở đó.

"Lục tiên sinh... Lục phu nhân... các vị xem... những người này đột nhiên xông vào... còn nói là có lệnh đưa cô Ninh Tịch đi nữa... chúng tôi cản cũng không cản nổi..." Viện trưởng về mặt đầy sợ hãi nhìn đám người vừa ập đến với ý định hình như chẳng tốt lành gì.

Bọn họ làm nghề này gặp nhiều người, đương nhiên nhìn ra được những người này không phải là người bình thường, tuyệt đối không phải là hạng dễ chọc.

"Các người là ai? Và nghe lệnh của ai?" Lục Sùng Sơn nhìn đám người đó bằng ánh mắt lạnh băng băng, nghiêm giọng hỏi.

Người dẫn đầu là một sĩ quan trẻ, anh ta nện bước đi đến trước mặt Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý, khuôn mặt không biểu cảm lên tiếng: "Tôi nhận lệnh của Thiếu tướng Trang đến trước đón tiểu thư nhà chúng tôi về!"

Vị sĩ quan trẻ vừa mới dứt lời, cả Lục Sùng Sơn lẫn Nhan Như Ý đều ngây

ra.

"Thiếu tướng Trang...?" Nhan Như Ý ngạc nhiên nhìn về phía chồng mình.

Thoắt một cái vẻ mặt của Lục Sùng Sơn trở nên cực kỳ phức tạp, xem ra ông ta đoán không sai, thế nhưng lại thực sự là người của nhà họ Trang...

Cũng chỉ có người nhà họ Trang...

Nếu không thì còn có ai có thể làm ra động tĩnh lớn như thế, dám quang minh chính đại phái quân đội đến bệnh viện cướp người với nhà họ Lục?

Lục Cảnh Lễ hậm hực giậm chân, âm thầm nguyên rửa một tiếng, thôi xong, mẹ nó chứ! Thế mà lại là người nhà họ Trang thật...

Trong góc khuất, người nhà họ Quan núp sau cánh cửa nhìn thấy cảnh tượng này đều nghệt mặt quay ra nhìn nhau.

"Thiếu tướng Trang? Thiếu tướng Trang nào cơ!?" Bà Quan nhỏ giọng hỏi.

"Cả cái Đê Đô này, trừ Trang Liêu Nguyên ra thì còn có thể là Thiếu tướng Trang nào nữa?" Vẻ mặt của Quan Thụy đen kịt.

Quan Tử Dao nhíu mày thật chặt: "Vậy ý của vị sĩ quan đó là gì? Cái gì mà đến đón tiểu thư nhà chúng tôi? Không lẽ ý của anh ta là chỉ Ninh Tịch? Ninh Tịch làm sao mà có liên quan gì đến nhà họ Trang được? Ba, chẳng phải lúc đầu ba đã điều tra rồi hay sao, ba bảo là thân phận thật sự của Ninh Tịch là người nhà họ Ninh mà, là con gái của Ninh Diệu Hoa cơ mà?"

"Ba đích thực là đã điều tra rồi mà, điều này tuyệt đối không thể sai được! Sau đây, chuyện này chẳng làm ầm lên khắp nơi còn gì!" Quan Thụy nhíu mày.

Quan Tử Hào nghiêng răng kèn kẹt: "Đứa con gái đê tiện đó làm sao có thể có quan hệ gì với nhà họ Trang cho được, hừ, hay lại là có "quan hệ" gì với Trang Liêu Nguyên đây..."

Bà Quan cũng phụ họa: "Chắc chắn là như thế rồi! Bằng không thì làm gì còn nguyên nhân nào khác? Hoặc có thể là cô ta đã phạm tội!"

...

Giờ phút này, sau khi nghe đôi phương trả lời biết được họ là người của nhà họ Trang, Lục Sùng Sơn trầm giọng nói: "Đồng chí này, làm phiền đồng chí chuyển lời với Thiếu tướng Trang, bên nhà họ Lục chúng tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về những gì liên quan đến cô Ninh!"

Đúng vào lúc này, một giọng nói già nua nhưng lại trầm nặng như tiếng chuông đồng vang lên đằng sau lưng tất cả mọi người...

"Hừ! Nhà họ Lục các người sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm? Dám hỏi nhà họ Lục các người một câu, các người dựa vào thân phận gì, lại lấy tư cách gì mà chịu trách nhiệm về cháu ngoại của Trang Tông Nhân tôi đây!"

--- O ---

Chương 1729: Gia Tộc Hàng Đầu

Chỉ thấy đầu bên kia hành lang, một ông lão tóc bạc phơ nhưng tinh thần lại cực kỳ minh mẫn, được Trang Liêu Nguyên đỡ một bên chống gậy đi đến.

Đi cạnh ông lão còn có một cậu thiếu niên cao lớn, đôi mắt sáng rực như ánh mặt trời đang bùng bùng lửa giận nhìn về phía người nhà họ Lục.

Nhìn thấy không chỉ có Trang Liêu Nguyên, ngay cả Trang Tông Nhân cũng đích thân đến đây, biểu cảm lạnh lùng của Lục Sùng Sơn bỗng chốc biến mất mấy phần: "Lão thủ trưởng, tại sao ngài lại đích thân đến đây..."

Cùng lúc này, đám người nhà họ Quan nấp trong góc tường đều đang chết sững vì câu nói "cháu ngoại của tôi" của Trang Tông Nhân.

"Cháu ngoại... cháu ngoại cái gì cơ? Ninh Tịch là... là cháu ngoại của Trang Tông Nhân!" Bà Quan ngây ngẩn lắm bầm, trên gương mặt hiện rõ vẻ không thể tin nổi.

Sắc mặt Quan Tử Dao trắng bệch: "Không thể nào! Ninh Tịch làm sao có thể là cháu ngoại của Trang Tông Nhân được..."

Nói ra câu này rồi không biết cô ta nghĩ ra đến điều gì đột nhiên im bặt, dáng vẻ cứng ngắc nghiêng đầu sang nhìn ba mình: "Ba, trước đây trong tư liệu mà ba điều tra được... Mẹ của Ninh Tịch... tên là gì? Có phải là... có phải là họ..."

Vẻ mặt của Quan Thụy lúc này cũng khó coi đến cùng cực: "Không sai, họ Trang, Trang Linh Ngọc!"

Quan Tử Hào miệng há hốc, nửa ngày mới tỉnh táo lại được: "Vợ của Ninh Diệu Hoa lại là tiểu thư của nhà họ Trang? Làm sao có thể thế được? Chưa bao giờ nghe thấy chuyện này cả!"

Quan Thụy bóp bóp sống mũi: "Dù sao chúng ta nhiều năm không ở Đế Đô, rất nhiều tin tức đều không rõ ràng. Cộng thêm việc lúc đầu ba tra được cha ruột của Ninh Tịch là Ninh Diệu Hoa thì cũng không điều tra sâu thêm nữa, quả thật có chút sơ hở... chỉ sợ thân phận của Trang Linh Ngọc này... có chút không đơn giản..."

Dù sao thì bây giờ lão tướng quân nhà người ta cũng đã đích thân đến tận

cửa nói rằng Ninh Tịch là cháu ngoại của mình, đây tuyệt đối không thể là giả được!

Quan Tử Dao nghe xong lời của cha mình thì ngẩn người, trong đáy mắt cô ta hiện lên sự tuyệt vọng, cứ đứng chôn chân tại đó nhìn chăm chăm về phía cảnh tượng trước mắt...

Không thể nào...

Chuyện này không thể nào được...

Vốn dĩ cô ta còn ôm chút hy vọng, Ninh Tịch đã biến thành người thực vật rồi, nhà họ Lục dù có áy náy, dù Lục Đình Kiêu có thích cô ta đến mấy đi chăng nữa cũng sẽ không đợi được cô ta cả một đời. Huống hồ, đứa con riêng đó chỉ là thất bại lần này, bất kỳ lúc nào cũng có thể ngóc đầu trở dậy được, tình huống của nhà họ Lục bây giờ không phải là đã hết nguy hiểm, cho nên nhà họ Quan vẫn còn cơ hội trở mình.

Cô ta nghĩ rồi cũng sẽ có một ngày Lục Đình Kiêu sẽ phát hiện ra chỉ có mình cô ta mới là người thích hợp với anh ấy nhất, rồi sẽ có một ngày nhà họ Lục sẽ nhìn rõ sự thật, cuối cùng sẽ chọn lấy lợi ích...

Nhưng cô ta không thể ngờ rằng, ông ngoại của Ninh Tịch lại là Trang Tông Nhân!

Nhà họ Trang là nhà như thế nào, là gia tộc đời đời tham gia vào chính trường, là gia tộc đứng đầu Đế Đô, nhà bọn họ căn bản không thể so sánh được. Luận về lịch sử cùng nội tình của gia tộc, cho dù có là nhà họ Lục cũng không so được với nhà họ Trang...

"Tôi mà còn không đến thì cái mạng này của cháu tôi cũng mất luôn rồi!

Đối mặt với sự trách móc của Trang Tông Nhân, Lục Sùng Sơn không dám ho he lấy một chữ, cũng biết mình đuối lý đành nhẹ nhàng giải thích: "Lão thủ trưởng, lần này cô Tịch bị thương quả đúng là vì nhà họ Lục chúng tôi, vì cứu Tiểu Bảo thế nên mới chịu thương, cả nhà họ Lục chúng tôi đều vô cùng cảm kích cô ấy. Hiện tại, chúng tôi đã mời những chuyên gia hàng đầu thế giới để hội chẩn rồi, sẽ cố gắng hết sức để cứu cô Tịch! Tóm lại, nhà họ Lục chúng tôi chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này! Xin ngài cứ yên tâm!"

Không đợi Trang Tông Nhân lên tiếng, Trang Vinh Quang đứng bên cạnh đã

nhìn hết nổi lập tức phẫn nộ lên tiếng mắng chửi...

--- O ---

Chương 1730: Cả Nhà Họ Lục Các Người Đều Không Phải Là Người Tốt

Trong đôi mắt của cậu thiếu niên tràn đầy lửa giận: "Chịu trách nhiệm cái beep! Chị họ tôi bị nhà họ Lục các người hại thành ra thế này! Các người thế nhưng còn giữ khư khư không chịu trả chị ấy về! Các người nghĩ chị họ tôi một mình một người không có ai chống lưng phải không? Tôi nói cho các người hay, hôm nay tôi nhất định phải đưa chị họ tôi đi! Bằng không cứ tiếp tục ở lại chỗ này của các người không biết còn bị hại thành ra như thế nào nữa! Nhà họ Lục các người không một ai là người tốt!"

Hôm nay bên bộ đội ra ngoài mua đồ, Trang Vinh Quang nhân cơ hội này lén lút về nhà một chuyến. Không ngờ lại nghe được cuộc đối thoại của ba và ông nội mình, thế mới biết chị Tịch đã xảy ra chuyện lớn, càng bất ngờ hơn là chị Tịch thực sự là chị của cậu ta, là chị họ thật luôn!

Hừm! Cậu ta đã bảo rồi mà! Vì cái vẹo gì mà bà Tịch lại trâu bò thế! Hóa ra căn bản chị ấy là người nhà họ Trang!

Thế nên cậu ta quyết tâm làm nũng ăn vạ, nhất quyết phải đi cùng cha với ông đến bệnh viện đón người.

Bây giờ chị và mẹ đang ở nhà đợi tin của bọn họ đấy, lần này dù có thế nào cũng phải cứu chị Tịch ra khỏi hồ lửa!

Có những câu với thân phận của ba và ông nội cậu không tiện nói vậy thì để cậu mắng thay, dù sao cậu ta cũng là gã cậu ấm ăn chơi, nếu không có chị Tịch thì không biết bây giờ cậu còn lăn lê chơi bời ở cái xó xỉnh nào đâu.

Nghe thấy con trai phần nộ mắng mỏ, Trang Liêu Nguyên cũng chỉ lườm cậu ta một cái cảnh cáo mà thôi, hiển nhiên là ông cũng rất bất mãn với nhà họ Lục.

Lục Sùng Sơn bị mắng cho tái mét mặt mày, cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà tiếp tục xuống nước: "Trước đây là tôi có chút hiểu lầm với cô Tịch, quả thật đó là lỗi của tôi, lúc này tôi trình trọng xin lỗi! Cô Tịch đã cứu Tiểu Bảo nhà chúng tôi, là đại ân nhân của nhà chúng tôi, tôi có dùng tất cả mọi cách để đền bù còn chẳng đủ sao có thể làm hại cô ấy đây? Xin hai vị tin tưởng, chúng tôi thật sự chân thành muốn đền bù cho cô ấy!"

"Biết người biết mặt không biết lòng, ai biết được nhà các người thế nào!"

Trang Vinh Quang hàm hừ.

Đúng lúc này, Trang Liêu Nguyên từ đầu đến giờ không nói câu nào mới lên tiếng: "Chủ tịch Lục, đền bù không cần thiết, con bé vốn hiền lành lương thiện, tôi tin rằng nó cứu người cũng là xuất phát từ ý muốn của nó, không có liên quan đến người khác nên cũng không cần đền bù gì hết. Bây giờ với thân phận là người nhà của Ninh Tịch, tôi chỉ muốn đưa Ninh Tịch đi mà không phải làm phiền đến người ngoài chăm sóc nó, tôi tin rằng yêu cầu này, chủ tịch Lục chắc hẳn cảm thấy không có vấn đề gì đúng không?"

Trang Liêu Nguyên ăn nói kín kẽ vô cùng, một câu thôi đã chặn lại tất cả những giải thích của Lục Sùng Sơn.

Người ta không cần ông bồi thường, hơn nữa người ta là người nhà của Ninh Tịch, người ta đến đưa nó đi là chuyện đương nhiên, chẳng có vấn đề gì hết.

Thế nên Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý quay ra nhìn nhau, thoáng chốc đã lâm vào tình thế khó xử.

Xem thái độ của nhà họ Trang thì một khi đã đưa Ninh Tịch đi là tuyệt đối không để Ninh Tịch có bất kỳ tiếp xúc gì với người nhà họ Lục bọn họ nữa.

Con trai mình một lòng một dạ yêu cô gái này, Tiểu Bảo lại càng không muốn rời khỏi cô ấy dù chỉ một phút một giây... nếu như thực sự để bọn họ đưa Ninh Tịch đi thì làm thế nào đây...

"Ai đó! Lén lén lút lút cái gì! Ra đây!" Trang Vinh Quang trừng mắt, đột nhiên nhảy về phía sau tóm lấy một người trong số đó lôi xềnh xệch ra khỏi phòng tiếp khách.

"A... đau... bỏ ra! Bỏ tay ra..." Quan Tử Hào đau đớn kêu oai oái, ông bà Quan và Quan Tử Dao cũng vội chạy ra theo muốn cướp người lại từ trong tay Trang Vinh Quang.

Nhìn thấy nhà họ Quan vẫn chưa đi mà còn bị nhà họ Trang bắt được, vẻ mặt của Lục Sùng Sơn quả thật càng khó nhìn.

Vốn dĩ nhà họ Trang đã bắt mối với bọn họ lắm rồi giờ thì sợ là sẽ càng hiểu nhầm...

Quả nhiên, Trang Liêu Nguyên ánh mắt lạnh căm căm liếc đám người đó một cái: "Tiểu Tịch giờ phút này vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường thế mà các

người lại đưa cái đám này đến tận chỗ của con bé, thật đúng là chân thành quá..."

--- O ---

Chương 1731: Sức Chiến Đấu Bùng Nổ

Trang Vinh Quan quăng Quan Tử Hào ngã lăn ra đất: "Nào là nói cảm ơn! Nào là muốn thành tâm bù đắp! Tất cả đều là cút chó hết! Chị họ tôi còn chưa chết, các người đã vội đi tìm người khác cho con trai! Có phải sau này còn muốn bán đường thành thân trước cửa phòng bệnh của chị tôi nữa luôn không!"

"A!!!" Tay Quan Tử Hào như bị gãy, gã ta đau đớn gào âm lên: "Không có! Không liên quan tới chúng tôi! Là nhà họ Lục lật lọng, gọi chúng tôi tới để giải trừ hôn ước!"

Cái gì?

Hủy bỏ hôn ước?

Không chỉ phía Trang gia mà ngay cả Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý nghe thấy vậy đều sững sờ.

Quan Thụy cố tình liếc nhìn người nhà họ Trang một cái, sau đó liền tỏ ra thất vọng, trào phúng nói: "Lúc đầu tôi còn không hiểu tại sao anh Lục lại muốn hủy bỏ hôn ước, nhưng giờ... hóa ra là vậy..."

Bà Quan cũng thừa nước đục thả câu bắt đầu the thé lên: "Lục Sùng Sơn ông giỏi lắm, tôi còn nói sao ông vốn thề non hẹn biển hay thế giờ lại đòi bội ước với chúng tôi, hóa ra là muốn leo càn cao! Cháu ngoại của nhà họ Trang tất nhiên là phải hơn gia đình nhỏ bé chúng tôi rồi! Lục Sùng Sơn, ông tính kèo này ghê đấy!"

Lục Sùng Sơn thấy Quan gia mở miệng nói bậy, đổi trắng thay đen và Quan Tử Dao vẫn tỏ ra tủi nhục đứng đó cứ như thể là nhà bọn họ phụ lòng bên đó thật thì suýt nữa lên cơn đau tim, giờ ông ta thật sự đã nhìn rõ được bộ mặt thật của cái gia đình này rồi.

Lúc này Nhan Như Ý đột nhiên đứng dậy tát thẳng một cái lên mặt bà Quan: "Cái tát này, tôi đánh thay cho Tiểu Bảo nhà tôi!"

Vừa dứt lời, bà lại tát thêm một cái nữa: "Cái tát này tôi tát thay cho con bé Tịch! Ủng công tôi và Sùng Sơn luôn xem nhà họ Quan nhà các người thân thiết với gia đình chúng tôi, tin tưởng vào phẩm hạnh và giáo dục của nhà các người như vậy, thậm chí còn mặc kệ việc Đình Kiêu đã có người mình

thích mà hết lần này tới lần khác muốn tác hợp nó với con gái nhà các người! Nhưng các người thì sao... Không ngờ tới tận hôm nay, mãi tới khi Đình Kiêu lấy ra chứng cứ vạch trần mọi chuyện, tôi mới biết hóa ra cái gia đình mà tôi và Sùng Sơn luôn tin tưởng bao năm nay, xem như người thân trong gia đình lại là một lũ lòng lang dạ sói!"

"Các người luôn mồm kêu mình đơn thuần, lương thiện nhưng sau lưng lại làm ra bao chuyện dơ bẩn xấu xa, hãm hại Tiểu Tịch, làm hại tới Tiểu Bảo. Còn chưa gả vào nhà này đã lên kế hoạch chiếm đoạt tài sản của Lục gia, giờ còn bôi nhọ chúng tôi nói giữa hai nhà có hôn ước? Khi Lục gia gặp nạn, tôi quả thật rất hy vọng hai nhà có thể mau kết thành thông gia, không chỉ giấu Đình Kiêu đi xem mắt cho nó, thậm chí không ít lần còn đến tận nhà các người dò ý xem thế nào nhưng thái độ của các người thì sao?"

"Khi ấy các người thấy tình hình Lục gia không được khả quan liền chối đây đây! Giờ chuyện công ty đã được giải quyết, Tiểu Tịch vì cứu Tiểu Bảo thậm chí suýt nữa thì mất mạng, lúc này các người lại muốn tới ngồi mát ăn bát vàng? Các người coi Lục gia chúng tôi là đồ ngọc cả chắc? Tôi nói cho các người hay! Đừng nói con bé giờ hôn mê bất tỉnh, kể cả cả đời này không tỉnh lại đi chẳng nữa, Nhan Như Ý tôi cũng chỉ nhận mình con bé là con dâu nhà này thôi!!!"

Lời này của Nhan Như Ý vang vọng khắp hành lang...

Lục Cảnh Lễ trợn mắt há mồm đứng bên cạnh, ù má! Sao sức chiến đấu của mẹ hôm nay bùng phát ghê vậy!

Phải biết, mẹ anh là người chú ý tới hình tượng nhất, lại là kiểu người có tính cách nhu nhược, dịu dàng thường ngày rất ít khi ăn to nói lớn, không ngờ lúc này lại lợi hại như vậy...

Quả nhiên, phụ nữ vốn yếu đuối nhưng một khi đã thành mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ vì con mình...

"Có phải giờ các người còn muốn tôi đưa những chứng cứ xấu xa của các người ra cho Thiếu tướng Trang và lão tướng quân xem nữa đúng không?" Nhan Như Ý lạnh lùng lên án rồi nhìn về phía thẳng con thứ nhà mình: "Cảnh Lễ!"

Chương 1732: Có Mắt Nhìn Người

Lục Cảnh Lễ nhận lệnh, lập tức mở đoạn ghi âm lên.

Đoạn ghi âm vừa vang lên, người nhà họ Quan liền biến sắc, trước lúc Trang gia kịp phản ứng lại bọn họ đã vội giăng Quan Tử Hào đang trong tay Trang Vinh Quang về rồi chạy mất dép.

Sau khi Trang Vinh Quang nghe đoạn thu âm xong liền giận tím mặt: "Lũ khốn nạn này!!!"

Chuyện chị Tịch bị hãm hại hồi trước không ngờ kẻ chủ mưu lại chính là bọn họ?

Trang Vinh Quang định đuổi theo nhưng nghĩ tới hôm nay còn chuyện quan trọng hơn phải làm nên mới cố nhịn xuống, kệ đi, không gấp! Sau này có thời gian sẽ xử lý đám người đó sau!

"Hừ, giờ thì biết ai tốt ai xấu rồi, sớm biết thế thì đừng có làm!" Trang Vinh Quang làm bầm hừ lạnh một tiếng: "Tôi thấy Lục gia các người... may mà cái tên chị tôi để mắt tới cũng có mắt nhìn người đấy..."

Lục Cảnh Lễ vội nhếch mắt chỉ vào mình: "Đây đây đây, đây còn một người nữa cũng có mắt nhìn người nè! Tôi là người lúc nào cũng ủng hộ anh trai với chị dâu đấy! Xin hãy gọi tôi là thần trợ công số 2!"

Sau khi hiểu làm được hóa giải, về mặt Trang Liêu Nguyên mới dịu xuống, còn về việc Quan gia nói Lục gia muốn trèo cao, Trang Liêu Nguyên biết rõ đây là chuyện không thể.

Trước đây, cha ông vì không thể làm hòa được với Linh Ngọc được nên chỉ có thể âm thầm chăm sóc cho Tiểu Tịch một hai chữ không chính thức nhận con bé. Mà ông cũng có thành kiến với Lục Đình Kiêu nên không muốn Tiểu Tịch ở bên chàng trai này, vì vậy khi biết rõ chuyện của Lục gia, biết Tiểu Tịch đang đối diện với tình trạng rất khó khăn nhưng ông vẫn không chịu ra mặt, ngược lại còn mong cô biết khó mà lui, cuối cùng mới gây nên hậu quả thế này...

Trong chuyện này... họ cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn...

Đứa nhỏ kia đã giúp họ không biết bao nhiêu lần, nhưng họ lại chẳng thể làm

gì giúp con bé cả...

Sau khi người nhà họ Quan chuẩn mắt, Nhan Như Ý đi tới trước mặt Trang Liêu Nguyên và Trang Tông Nhân thành khẩn nói: "Lão thủ trưởng, Thiếu tướng Trang, ngàn sai vạn sai đều là do sai lầm của người làm cha làm mẹ chúng tôi, là chúng tôi nhìn lầm người, không rõ bộ mặt thật của bọn họ, lại luôn hiểu lầm Tiểu Tịch, hết lần này tới lần khác ngăn cản không cho Đình Kiêu và con bé ở bên nhau! Nhưng Đình Kiêu nhà chúng tôi vẫn luôn thật lòng thật dạ với con bé! Thằng con tôi vừa gặp đã nhận định chỉ có thể là con bé. Bất kể chúng tôi có khuyên bảo thế nào, tình cảm của nó đối với Tiểu Tịch cũng chưa từng dao động. Có là buổi tiệc xem mắt lúc trước hay là chuyện muốn làm thông gia với nhà họ Quan, tất cả những chuyện đó đều là tôi với ba nó tự quyết định và đi ngược lại với ý muốn của nó..."

Lục Sùng Sơn khép mắt lại, thở dài nói: "Khi ấy tôi cứ cố chấp phản đối chúng nó bên nhau, tôi còn nói với Đình Kiêu, thân là người lãnh đạo của công ty và là trưởng họ, chuyện chọn vợ không phải là của riêng mình nó vậy mà khi ấy Đình Kiêu lại nói với tôi... Nó nói, ngoài tôi với mẹ nó ra, không ai có thể làm ảnh hưởng tới quyết định của nó hết..."

Nghe thấy vậy, đáy mắt Trang Liêu Nguyên khẽ thay đổi, Trang Tông Nhân cũng cảm khái vài phần. Thật ra, bình tĩnh mà nghĩ lại, họ cũng đã gặp Lục Đình Kiêu mấy lần, cậu ta còn tới nhà họ ăn cơm nữa, nhìn cách cậu ta và Tiểu Tịch ở bên nhau cũng có thể thấy được chàng trai này thật sự rất thật lòng với Tiểu Tịch.

Trang Liêu Nguyên có thành kiến với Lục Đình Kiêu chủ yếu cũng chỉ vì người nhà cậu ta khiến Tiểu Tịch phải chịu ủy khuất...

Lục Sùng Sơn nói rồi hộc mắt đỏ lên, giọng có chút run rẩy: "Đình Kiêu là một người con rất có hiếu, nó luôn cố gắng tìm mọi cách để có thể cân bằng được cả hai bên, kỳ thật lúc trước tôi với mẹ nó cũng đã bị nó làm lung lay rồi, định cứ thuận theo tự nhiên thôi, nhưng không ngờ Lục gia lại xảy ra biến cố rồi ren như vậy... Bảy ngày trước, Đình Kiêu còn nói với tôi rằng nó có thể giải quyết tất cả những chuyện này, nó bảo tôi hãy cho nó bảy ngày, nhưng... tôi lại không tin nó... đây là lỗi của tôi..."

Chương 1733: Hôm Nay, Tôi Phải Đưa Người Đi

Trang Liêu Nguyên trầm ngâm một hồi, lại đưa mắt nhìn cha mình, ông chần chừ một hồi mới nói: "Chuyện thị phi của Lục gia chúng tôi không hỏi nhiều, quan trọng là giờ mọi chuyện đã thành thế này rồi, có nói gì đi nữa Tiểu Tịch cũng không tỉnh lại được, giờ chúng tôi chỉ muốn đưa con bé về thôi."

"Lâm Khiêm, đi đón tiểu thư đi." Không đợi Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý lên tiếng, Trang Liêu Nguyên đã giơ tay ra hiệu, tỏ rõ ý nhất định trong hôm nay phải đưa được người đi.

"Vâng!"

Sau khi viên sĩ quan trẻ tuổi kia nhận được chỉ thị lập tức mang một đội bao gồm cả bác sĩ chuyên nghiệp đã chuẩn bị sẵn từ trước đi vào phòng bệnh, những bác sĩ và y tá khác bị sự nghiêm nghị của đám quân nhân này làm kinh sợ, cả đám người co rúm vào một góc, không ai dám bước tới cản lại cả...

Viên sĩ quan trẻ tuổi có tên Lâm Khiêm kia sải bước tiến tới trước cửa, đang định giơ tay đẩy cửa vào, bỗng cửa phòng bệnh lại được đẩy từ trong ra.

Một người đàn ông mặc bộ vest đen, dáng người cao lớn lạnh lùng đứng trước cửa, anh đảo mắt nhìn, bắn ra sát khí chỉ những người đã ở trên cương vị cao và từng trải qua ngàn vạn trận chiến mới có được.

Trực giác của Lâm Khiêm cảm nhận được nguy hiểm ập tới, anh ta cảnh giác sờ lên vũ khí bên hông, đồng thời dừng bước không dám tiến tới nữa.

Trang Liêu Nguyên thấy Lục Đình Kiêu xuất hiện, bất giác hơi thở quanh người cũng lạnh xuống.

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, khí thế không phân cao thấp khiến bầu không khí trong phút chốc trở nên căng thẳng cực độ.

Trang Liêu Nguyên mím chặt bờ môi mỏng của mình thành một đường, ông nói với giọng điệu vô cùng lạnh lùng: "Lục Đình Kiêu, trước đây tôi đã không đồng ý cho hai người bên nhau bởi vì tôi biết rõ, Tiểu Tịch quá đơn thuần, gia đình cậu không hợp với nó. Sự thật chứng minh, giờ tất cả đã ứng nghiệm rồi! Tình huống như thế này có lần một, thì sẽ có thể có lần hai. Tôi

chỉ hận khi ấy tôi không ngăn cản kịp thời nên mới để chuyện như vậy xảy ra, trơ mắt nhìn con bé thành bộ dạng ngày hôm nay. Thế nên xin lỗi, hôm nay tôi buộc phải đưa người đi! Sau này Tiểu Tích có ra sao đều không còn liên quan gì tới Lục gia các người nữa!"

Trang Vinh Quang ở bên cạnh cũng hòa vào: "Đúng đấy! Từ đầu tôi đã cảm thấy anh không xứng với chị họ tôi rồi, chị họ tôi vừa xinh đẹp lại tốt như vậy, gả cho ai chẳng được, sao cứ phải gả cho một gã đã có con riêng như anh chứ! Giờ chị tôi vì muốn cứu con anh mà sắp mất cả mạng rồi! Chẳng lẽ như thế còn chưa đủ à?"

Trang Tông Nhân không nói gì nhưng rõ ràng ông cũng đồng ý với Trang Liêu Nguyên, cũng có ý định phải để cháu gái mình tránh xa Lục gia ra.

Lục Đình Kiêu không đáp lại Trang Liêu Nguyên và Trang Vinh Quang nhưng ánh mắt anh luôn nhìn về phía Trang Tông Nhân: "Lão thủ trưởng, cháu có thể nói chuyện với ông một lát không?"

Trang Vinh Quang nghe vậy cuống lên: "Nói cái gì mà nói, còn có gì để nói nữa hả? Anh cứ xách thừng con mình đi kiếm đại một thiên kim thiếu thư nhà nào đó về mà làm mẹ kế của nó đi! Đừng có làm hại chị tôi nữa!"

Trang Tông Nhân lạnh mắt nhìn chàng trai trẻ trước mắt, nhìn thẳng vào cặp mắt không gợn chút sóng của anh.

Một lát sau, Trang Tông Nhân nói: "Được."

"Ông..."

Trang Tông Nhân giơ tay ra hiệu cho cháu trai im lặng, sau đó đi theo Lục Đình Kiêu tới hành lang cách đó không xa nói chuyện riêng.

Trang Vinh Quang ở phía sau sốt ruột đi vòng vòng: "Ba! Sao vừa rồi ba không cản ông lại! Lỡ tên đó rút lời đường mật lấy lòng ông thì làm thế nào?"

Trang Liêu Nguyên liếc nhìn con trai: "Ông con dễ bị mê hoặc thế sao?"

Trang Vinh Quang gãi đầu: "Cũng phải..."

Chương 1734: Đùng Khách Khí, Khử Chết Hẳn Đi

Trang Vinh Qua hầm hừ, xoa xoa lòng bàn tay, ông nội, ông đùng khách khí, khử chết hẳn đi!

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người bỗng dâng đầy cảm giác bất an.

Thái độ của Trang gia kiên quyết như vậy, Đình Kiêu thật sự có cách thuyết phục được lão thủ trưởng sao?

Lỡ thất bại thì sao...

Tiểu Bảo phải làm thế nào bây giờ...

Phía cuối hành lang.

Mặt Trang Tông Nhân sắc lạnh như sương: "Cậu muốn nói gì thì nói luôn đi. Nhưng tôi phải nói rõ trước, bất luận cậu có nói gì thì hôm nay tôi cũng nhất định phải đưa con bé đi. Chính vì sự do dự của mình mà tôi đã mắc sai lầm một lần, tôi tuyệt đối không thể để con bé lại bị tổn thương thêm lần nữa. Vừa rồi tuy Vinh Quang nó nói có hơi thô thiển nhưng không phải không có lý, con bé không cần các người bù đắp cái gì hết, càng không cần sự hổ thẹn vô nghĩa của các người, cậu với con mình có thể bắt đầu lại từ đầu, còn cháu tôi..."

Lục Đình Kiêu: "Tiểu Bảo là con ruột của cháu và Ninh Tịch."

Lời còn lại của Trang Tông Nhận bị nghẹn ở cuống họng, ông kinh ngạc tròn mắt nhìn chàng trai trẻ trước mắt: "Cậu... cậu vừa mới nói gì?"

"Tiểu Bảo là đứa bé do cháu và Ninh Tịch sinh ra." Lục Đình Kiêu lặp lại một lần nữa.

Dù là một người đã trải qua bao sóng to gió lớn của cuộc đời nhưng vào lúc này Trang Tông Nhận vẫn thờ người ra một lúc lâu mãi mới phản ứng lại được: "Cậu nói... cậu nói Tiểu Bảo là do Tiểu Tịch sinh ra?"

"Vâng. Tiểu Bảo là con trai của Ninh Tịch, là chất ngoại của ông." Lục Đình Kiêu đáp.

Trang gia nhà ông tới đời Ninh Tịch thì hầu hết đều chưa kết hôn, nếu có kết

hôn rồi cũng bận công bận việc mà không chịu sinh con thế nên Trang Tông Nhân vẫn chưa có đứa cháu nào, ông luôn thấy tiếc vì chuyện này, không biết trước lúc mình chết có được bế cháu đời thứ tư nhà họ Trang không...

Vậy mà lúc này Lục Đình Kiêu bỗng nói với ông, ông có cháu ngoại rồi...

Chuyện này, bảo ông sao có thể không kinh ngạc được đây?

Sau kinh ngạc... là cơn kích động không thể kiềm chế lại được...

"Này cậu, cậu nói thật à? Không phải cậu đang lừa tôi đấy chứ?" Trang Tông Nhân nghiêm mặt truy hỏi.

Gương mặt Lục Đình Kiêu vẫn không chút sóng gợn: "Cháu đã lên tới viện Quân y Đế Đô giám định thân nhân giữa Tiểu Bảo và Ninh Tịch. Nếu ông không tin có thể tới viện Quân y tìm bác sĩ Trịnh, ông rất thân với ông ấy nên cháu nghĩ lời của ông ấy ông nhất định sẽ tin. Mà nói cách khác, kể cả không có giám định thì chỉ cần dựa vào phán đoán của lão thủ trưởng, ông nghĩ Tiểu Bảo không phải là người nhà họ Trang sao?"

Lão thủ trưởng quả nhiên không cần nghĩ liền nói thẳng: "Đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi mà đã bắn súng rất giỏi, còn giỏi hơn cả Vinh Quang hồi đó, là người của Trang gia chúng tôi cũng không có gì ngạc nhiên cả?"

Trang Tông Nhân nói xong mới phát hiện hình như mình vừa mới lột hổ của Lục Đình Kiêu nhưng ông cũng chẳng màng tới những chuyện đó, ngược lại ông nhớ tới lần tiếp xúc gần gũi với Tiểu Bảo trước đó, càng nghĩ càng hoảng sợ: "Giống... giống cực kỳ... chẳng trách lần đó tôi cứ cảm thấy sao mà Tiểu Bảo lại có rất nhiều nét giống với Tiểu Tịch..."

Trang Tông Nhân nói rồi lại ngập ngừng: "Không đúng... cậu vừa mới nói cậu đi giám định rồi mới biết được chuyện này... Chẳng lẽ Tiểu Tịch nó không biết sao?"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu hơi sầm xuống, anh gật đầu nói: "Vâng, trước mắt Tiểu Tịch vẫn chưa biết rõ, chuyện này rất phức tạp. Một mặt, xuất phát từ tâm tư của cháu. Mặt khác, chuyện năm ấy còn quá nhiều điểm đáng ngờ mà cháu chưa điều tra rõ nên không dám manh động, tránh rút dây động rừng. Đây không phải là nơi để nói chuyện, về sau cháu sẽ kể rõ mọi chuyện cho ông, nhưng trước khi cháu tra rõ ra tất cả, cháu hy vọng tạm thời ông có thể giữ bí mật chuyện này."

Trang Tông Nhân nghiêm túc vuốt cằm nói: "Chuyện này tôi tự biết chùng biết mực."

Nói rồi ông sốt sắng hỏi: "Thế giờ Tiểu Bảo đang ở đâu?"

--- O ---

Chương 1735: Đúng Là Cầu Còn Không Được

"Tiểu Bảo giờ đang trong phòng bệnh với Tiểu Tịch."

Lục Đình Kiêu đáp lại rồi nói tiếp: "Chuyện lần này đã gây chấn động lớn cho Tiểu Bảo, vì thấy hồ thẹn mà nó không thể đối diện được với sự thật vì cứu nó mà Tiểu Tịch phải gặp nguy hiểm. Sau khi tỉnh lại, nó không nghe bất cứ ai cả, không ăn không uống cũng chẳng chịu nói chuyện với ai."

Trang Tông Nhân nhất thời căng thẳng: "Sao lại như vậy? Thế giờ nó thế nào rồi?"

"Sau đây cháu nói với thằng bé, giờ mẹ nó đang hôn mê bất tỉnh và mẹ nó cần nó, nó mới dần bình phục lại, lúc nào cũng ở bên cạnh trông Tiểu Tịch không rời nửa bước. Giờ Tiểu Bảo không xa mẹ nó được, mà cháu tin là giữa hai mẹ con có sự kết nối khó có thể chặt đứt, Tiểu Bảo là người có khả năng khiến Tiểu Tịch có thể tỉnh lại nhất."

Trang Tông Nhân vừa rồi còn trừng mày trợn mắt với Lục Đình Kiêu giờ nghe thấy vậy cũng gật gù: "Đúng thế, cậu nói có lý lắm! Giờ chắc chắn không thể tách Tiểu Bảo với con bé ra được!"

Trang Tông Nhân nói rồi nhìn Lục Đình Kiêu hỏi: "Vậy ý cậu thế nào?"

Lục Đình Kiêu hơi ngập ngừng rồi mới đưa ra ý kiến: "Với quen biết của ông hẳn là có thể tranh thủ được điều kiện chữa trị tốt hơn lớp trẻ như cháu, cháu tán thành việc ông đón Tiểu Tịch đi."

Trang Tông Nhân thấy Lục Đình Kiêu không hề có ý muốn giữ Ninh Tịch lại như cha mẹ anh, chút giận giữ cuối cùng còn sót lại trong lòng giờ cũng tiêu tán, ông tỏ vẻ hài lòng nói: "Xem như cậu cũng còn biết tốt xấu."

"Nhưng, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ không tách khỏi Tiểu Tịch được, vậy thì không bằng để thằng bé theo ông luôn được không ạ?"

Trang Tông Nhân nghe vậy cầu còn không được: "Để Tiểu Bảo đi với tôi? Chuyện này tất nhiên là tốt nhất rồi! Nhưng cậu có thể quyết định được việc này không?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ba mẹ cháu sẽ đồng ý, ông cứ yên tâm."

Trang Tông Nhân lập tức chốt luôn: "Vậy thì tốt, chuyện này cứ quyết định vậy đi!"

...

Cách đó không xa, Trang Vinh Quang thấy ông nội mình nói mãi với đôi phương không xong, không khỏi có chút sốt ruột.

Hai người lại quay lưng lại với bọn họ, không nghe thấy tiếng cũng không rõ về mặt thế nào, không biết rốt cuộc nói gì mà lâu thế...

Đang nghĩ có nên lên lân la tới nghe trộm không thì hai người ở phía cuối hành lang cuối cùng cũng trở lại.

"Ông! Ông quay lại rồi! Ông không nghe tên đó dở ngon dở ngọt gì vậy?" Trang Vinh Quang vội chạy tới, trung ra vẻ mặt kỳ vọng.

Trang Tông Nhân liếc nhìn thẳng cháu trai nhà mình một cái: "Nói linh tinh cái gì đây?"

Trang Vinh Quang liền bóp vai lấy lòng ông: "Cháu biết ông chắc chắn sẽ không nghe đâu mà! Giờ mình có thể đón chị đi chưa ạ?"

Trang Tông Nhân gật gật: "Ừm, người thì tất nhiên phải đón đi rồi."

Trang Vinh Quang nghe vậy mừng quýnh, Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý phía đối diện liền tỏ ra lo lắng.

"Lâm Khiêm..."

Trang Liêu Nguyên lại hạ lệnh bảo người vào, Trang Tông Nhân bực bội ngắt lời ông: "Đợi đã, đứng im đó! Tất cả lui ra hết đi, các người nhiều người như vậy, lỡ dọa người ta sợ chết khiếp thì sao hả? Để tôi tự đi!"

Trang Liêu Nguyên nhú mày, Trang Vinh Quang đầy vẻ ngờ vực, dọa người ta sợ? Chị họ đang hôn mê thì bọn họ dọa ai được?

Trang Tông Nhân tự mình đi vào, tất nhiên chẳng ai dám cản ông lại, vậy nên tất cả mọi người chỉ thấy Trang Tông Nhân nghiêm mặt đi vào phòng bệnh Ninh Tịch.

Sau khi vào phòng bệnh, Trang Tông Nhân liền thấy một cậu bé mềm mại

đang nằm nhoài bên giường bệnh của Ninh Tịch, bàn tay bé nhỏ đặt trong lòng bàn tay cô, nhìn cô không hề chớp mắt, như thể chỉ cần cậu nhóc chớp mắt một cái thì cô sẽ biến mất vậy...

Và, trong mắt của cậu nhóc, cả thế giới của cậu cũng chỉ có mình cậu và mẹ...

Trang Liêu Nguyên thấy vậy thì trái tim không khỏi run lên, khóe mắt ông cay cay, cố gắng nói thật khẽ như sợ sẽ làm phiền tới cậu bé: "Tiểu Bảo... Tiểu Bảo à, đến chỗ cụ... khụ khụ... qua đây với ông Trang nào..."

--- O ---

Chương 1736: Mà Gọi Ai Là Nhãi Con Hả?

Có vẻ như bé con đã nhận ra có người ngoài xâm nhập vào, vẻ mặt quỵn luyến lúc nhìn mẹ lúc này bỗng thay đổi, gương mặt nhỏ nhắn bỗng đóng băng lại, ánh mắt sắc lạnh quét tới phía người còn lại trong căn phòng như một con thú con xòe móng vuốt ra, tuy non nớt nhưng khí thế lại không hề yếu đuối.

"Cạch, cạch", bỗng có tiếng động kỳ lạ như tiếng động kim loại va vào nhau vang lên, không biết từ lúc nào trong phòng bỗng chui ra một đồng robot, trên cơ thể cứng nhắc tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, cái ống trên cánh tay sắt nhắm thẳng vào "kẻ xâm phạm".

"Ôi mẹ ơi! Tiểu Bảo, cháu mang mấy cái này đến đây từ bao giờ vậy?" Lục Cảnh Lễ sợ tới nỗi suýt thì ôm đầu chạy trốn chết, vội vàng tìm xem có gì có thể che chắn được không, tránh để lát bị ngộ thương rồi "chết thối".

Thấy đồng robot kia xếp thành một hàng chỉnh tề, rõ ràng là có người đang điều khiển đồng người máy đó, người nhà họ Trang bao gồm cả những sĩ quan bên ngoài nhìn thấy đều hết sức kinh ngạc.

Tròng mắt Trang Vinh Quang như muốn rớt ra ngoài: "Ngầu quá xá! Những... Những người máy này chắc không phải là do thằng nhãi con kia điều khiển đấy chứ?"

Bình tĩnh nhìn kỹ lại, quả thật trong tay Tiểu Bảo có một thứ giống như bộ điều khiển màu đen.

"Thằng oắt kia! Mà gọi ai là thằng nhãi con đấy hả?" Trang Vinh Quang vừa dứt lời đã bị Trang Tông Nhân đập cho một cái vào đầu.

Trang Vinh Quang ôm đầu kêu lên, chả hiểu sao tự dưng ông lại đánh mình: "Ông nội, sao ông lại đánh con!"

Trang Tông Nhân trừng mắt với cậu ta, sau đó lại nhìn cậu bé đang nghiêm mặt bảo vệ Ninh Tịch phía đối diện bằng ánh mắt tràn đầy tán thưởng, ông dịu giọng lại, từ ái nói: "Tiểu Bảo à, đừng lo, đừng sợ, chúng ta không hại mẹ con... chúng ta tới để giúp cô ấy..."

Thần sắc của Tiểu Bảo không hề thay đổi, cậu bé vẫn vô cùng cảnh giác, dùng cơ thể nhỏ nhắn của mình che chắn trước người Ninh Tịch, những

người máy kia vẫn đang trong trạng thái chờ lệnh.

Trang Tông Nhân tỏ ra bất lực.

Lúc này Lục Đình Kiêu xuyên qua đám robot tới trước mặt Tiểu Bảo, anh ngồi xuống nói với tiểu Bảo: "Con muốn mẹ sớm khỏe lại không?"

Bé con lập tức bị câu này thu hút sự chú ý mà ngẩng đầu nhìn Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nói tiếp: "Đây là ông Trang, con từng gặp ông rồi, lúc đấy còn có cả mẹ nữa, còn nhớ không?"

Nghe thấy có liên quan tới mẹ, bánh bao nhỏ rất nghiêm túc nhớ lại sau đó khe khẽ gật đầu.

Trang Tông Nhân thấy bé con vẫn còn nhớ mình liền tỏ ra vui mừng.

"Ông ấy là bạn của mẹ, có thể đưa mẹ tới bệnh viện tốt hơn." Lục Đình Kiêu nói.

Bé con nghe thấy vậy, tuy có chút thả lỏng nhưng vẫn không có ý nhượng bộ.

"Con đi với mẹ đi theo ông được không?" Mãi đến khi Lục Đình Kiêu nói ra câu này, Tiểu Bảo mới hoàn toàn buông lỏng, sau đó gật đầu.

Cùng lúc đó, đồng robot đang chặn trước giường bệnh cũng thu lại vũ khí trên tay, tách ra thành hai hàng, nhường thành một con đường.

Lục Cảnh Lễ thấy vậy mới vỗ ngực từ sau cửa chui ra, có chút mờ mịt.

Chuyện gì vậy? Anh Hai không chỉ để người nhà họ Trang đưa Tiểu Tịch Tịch đi, còn bảo họ mang cả Tiểu Bảo đi sao?

Đây... Đây chẳng phải là mất cả chì lẫn chài à?

Lúc này, Trang Tông Nhân hít sâu một hơi, cố thăm dò thêm lần nữa: "Tiểu Bảo, tới đây với ông Trang nào?"

Tiểu Bảo chần chừ một hồi, cuối cùng vẫn đi lại phía Trang Tông Nhân.

Trang Tông Nhân nhìn dáng vẻ sống chết bảo vệ mẹ của bé con, thấy cậu

nhóc dè dặt bước từng bước tiến lại phía mình mà đau lòng không thôi, ông cẩn thận bế cậu nhóc lên.

Sau khi đỡ được Tiểu Bảo rồi, Trang Tông Nhân mới hạ lệnh cho đội ngũ y bác sĩ đi theo lúc này có thể di chuyển bệnh nhân được rồi.

--- O ---

Chương 1737: Âm Ưc

Trang Tông Nhân bế cậu bé mềm mại trên tay, cực kỳ nhẫn nại dỗ dành: "Tiểu Bảo à, đừng sợ, theo ông về nhà ông sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con, ông cũng hứa với con là sẽ không cho phép bất cứ ai chia cách con và mẹ cả, Tiểu Bảo lúc nào cũng có thể ở bên mẹ hết!"

Bánh bao nhỏ nhìn nhìn ông lão từ ái, vẻ mặt cảnh giác giờ đã dịu đi không ít, bé con ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy cậu nhóc phản ứng lại với lời nói của mình, hơn nữa còn gật đầu, Trang Tông Nhân vui mừng vô cùng: "Được được được... mình về nhà thôi!"

Trang Tông Nhân thường ngày rất nghiêm khắc với các cấp dưới của mình, thêm việc nửa đời ông đều ở trên địa vị cao, lúc nào cũng nghiêm túc và cứng nhắc. Bình thường trước mặt bề dưới, ngay đến một nụ cười của ông cũng rất hiếm khi thấy được, nhưng lúc này ông lại dịu dàng với Tiểu Bảo đến nỗi khó tin.

Trang Vinh Quang thấy ông nội yêu mến bế bánh bao nhỏ thì tròn mắt, vội đi tới trước mặt Trang Tông Nhân: "Ông, ông sao thế? Đưa chị họ đi là được rồi, sao ngay đến cả thằng oắt này... ngay đến thằng bé này cũng phải mang theo? Đang yên đang lành ông lôi nó theo làm gì!"

Đã bảo cắt đứt toàn bộ với Lục gia rồi cơ mà? Cái thằng nhỏ này là sao?

Trang Tông Nhân vừa nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Bảo dỗ dành, vừa bực mình trừng mắt với Trang Vinh Quang: "Ông làm gì có cần sự đồng ý của cháu không? Đừng có ở đó mà gào ầm lên nữa, cháu đến cũng đến rồi, còn không mau quay trở lại đơn vị đi!"

"Ồ! Ông muốn đón thằng nhóc này về nhà mà lại muốn đuổi cháu đi! Cháu có phải là cháu ruột của ông không thế!" Trang Vinh Quang âm ức: "Ba, ba không quản chuyện này à!"

Trang Liêu Nguyên mím môi không nói gì, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Lục Đình Kiêu, sắc mặt rõ ràng không tốt lắm.

Không biết rốt cuộc thằng nhóc này đã nói gì với ba, không ngờ lại có thể khiến ba khăng khăng phải mang đứa bé này theo như vậy...

Trọng điểm không phải là việc mang theo đứa bé, mà là sau khi mang đứa bé này đi theo thì chắc chắn sẽ không thể tách bạch với Lục gia được...

Chết tiệt, ông đánh giá thấp Lục Đình Kiêu rồi!

"Tôi sẽ đưa Tiểu Tịch về chữa trị tại viện Điều dưỡng Quân y Kinh Giao. Còn Tiểu Bảo, tôi thương nó còn nhỏ, lại có tình cảm với Tiểu Tịch, giờ không thể xa nó nên cũng sẽ mang thẳng bé theo luôn, hai người có ý kiến gì không?" Trang Tông Nhân nhìn Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý.

Tuy Trang Tông Nhân hỏi ý kiến nhưng ông bé Tiểu Bảo không chịu buông, rõ ràng là đã quyết định phải vậy rồi.

Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đưa mắt nhìn nhau, không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này, nhất thời hai người lâm vào thế khó xử.

Tiểu Bảo và Ninh Tịch không phải xa nhau tất nhiên là chuyện tốt, nhưng... để người nhà họ Trang bế luôn cả Tiểu Bảo theo... thì...

"Sao nào, vẫn lo Trang gia chúng tôi sẽ hại cháu trai nhà các người à?" Trang Tông Nhân bỗng đánh mặt nói.

Lục Sùng Sơn nhìn con trai, ông biết có lẽ đây là kết quả tốt nhất mà con ông có được, Đình Kiêu làm vậy hẳn là có suy nghĩ riêng của nó.

Huông hồ, một gia đình như Trang gia nếu đã đón Tiểu Bảo đi, vậy chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho nó, họ có lo lắng cũng chỉ là chuyện thừa thãi.

Lục Sùng Sơn sau một khoảng thời gian do dự ngần ngại cuối cùng vẫn nói: "Lão thủ trưởng nặng lời rồi, chúng tôi chỉ sợ Tiểu Bảo sẽ làm phiền tới các vị thôi!"

"Không phiền." Trang Tông Nhân nghe vậy liền đánh nhịp quyết định: "Nếu đã không có ý kiến gì, vậy chuyện này cứ quyết định thế đi."

"Hừm... ai nói là không có ý kiến..." Lời của Trang Vinh Quang hoàn toàn bị tắt cả ngó lơ.

--- O ---

Chương 1738: Không Muốn Ba Đi

Lục Đình Kiêu tự mình đưa mọi người tới tận viện Điều dưỡng Quân y Kinh Giao.

Bệnh viện ở đây chỉ có những lãnh đạo cấp cao của quốc gia hoặc người thân mới có thể vào, những thiết bị chữa trị ở đây đều là tân tiến nhất, quan trọng nhất là xung quanh có bộ đội tinh nhuệ đóng quân nên tuyệt đối an toàn và bí mật.

Lục Đình Kiêu cúi xuống hôn lên trán Ninh Tịch, anh nhìn cô một hồi lâu rồi mới đứng dậy nói với con trai: "Tiểu Bảo, con ở đây với mẹ, nhớ nghe lời chú Trang và ông Trang biết chưa?"

Tiểu Bảo đứng đó, cúi đầu, không nói không rằng.

"Ba đi đây."

Tiểu Bảo vẫn đứng bất động, không có phản ứng gì đáp lại.

Lục Đình Kiêu khẽ thở dài, bàn tay to lớn của anh vỗ nhẹ lên đầu cậu bé sau đó quay người rời đi, chưa đi được mấy bước, một bên chân bỗng mềm nhũn.

Lục Đình Kiêu cúi xuống liền thấy con trai đang ôm chặt lấy chân anh, cậu nhóc ngẩng cái đầu bé nhỏ lên nhìn anh, trên gương mặt nhỏ nhắn đã ngập đầy nước mắt...

Phải, nhóc ghét ba, từ trước đến nay đều ghét nhưng... nhóc không muốn ba đi...

Thấy con trai khóc trái tim Lục Đình Kiêu như bị hàng ngàn con côn trùng gặm nhấm, đau nhói từng cơn, anh vội ngồi xuống bế cậu con trai nhỏ của mình lên, học theo bộ dạng Ninh Tịch thường ngày vẫn hay dỗ con, bàn tay vụng về vỗ nhẹ nhẹ: "Đừng khóc, con sao thế?"

Trang Tông Nhân đứng trước cửa thấy vậy, hai vành mắt liền cay xè, ông vội đi tới vỗ về: "Tiểu Bảo đừng khóc, con đừng khóc! Đâu phải ba con đi rồi không quay lại nữa, ba con có thể tới thăm con và mẹ con bất cứ lúc nào! Ông hứa đấy!"

Haiz, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, vừa trải qua đả kích lớn như vậy, mẹ nó vì cứu nó mà có thể không tỉnh lại nữa, giờ ba cũng muốn rời đi, đã thế bỗng dưng còn phải sống trong một môi trường lạ hoắc nữa, sao có thể không hoảng sợ được!

Thấy bé con khóc đến mức không nói nổi, Trang Tông Nhân đau lòng nhưng lại không biết làm sao cho tốt, thế là ông buột miệng nói: "Haiz, chuyện đó... Đình Kiêu à, hay là tối nay cậu cứ ở lại đây một đêm trước đi, căn phòng này rất lớn, đủ để các cậu ở lại, cậu ở đây với Tiểu Bảo, chờ Tiểu Bảo thích ứng được với hoàn cảnh rồi tính tiếp, đừng đi vội! Có gì quan trọng hơn con mình đâu chứ? Nghe chưa đấy?"

Lục Đình Kiêu còn đang luống cuống tay chân dỗ Tiểu Bảo, nghe thấy vậy liền theo gật đầu theo phản xạ: "Vâng ạ."

Đem đứa trẻ tới đây đã là quá lắm rồi, giờ còn cho phép Lục Đình Kiêu tùy tiện ra vào, thậm chí còn giữ luôn cậu ta lại sao?

Trang Liêu Nguyên đứng trước cửa hoàn toàn không chen lời vào được, ông còn chưa kịp ngăn lại thì đã phải trơ mắt ra nhìn sự việc phát triển tới mức này, lúc này ông chỉ biết đen mặt bất đắc dĩ thở dài.

...

Sáng sớm ngày hôm sau Lục Đình Kiêu mới rời khỏi đó.

Lúc về Bạch Kim Đế Cung, trong phòng khách đã có năm người mặc vest đen ngồi đợi sẵn, Đường Lãng thì không giống với năm người kia, bộ đồ anh ta mặc y như cái bảng pha màu đủ loại sắc màu, tóc xoắn rối tung, bất cần đời gác chân trên sofa, trông có vẻ hơi uể oải.

Trước bàn làm việc, người đàn ông lạnh mặt nói: "Cuộc hành động lần này Đường Lãng sẽ làm tổng chỉ huy, có ai có dị nghị gì không?"

Cả năm người đều hô "vâng".

Đường Lãng giơ tay, khước miệng giật giật: "Tôi? Tổng chỉ huy?"

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn anh: "Có vấn đề gì à?"

"Không... không có vấn đề gì hết! Boss thật biết dùng người!" Đường Lãng lập tức quét sạch vẻ mặt chán chường trên mặt, trong ánh mắt lướt qua một

tia ý lạnh: "Tôi tuyệt đối sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

--- O ---

Chương 1739: Có Một Thứ Chắc Chắn Có Liên Quan

Tại công ty giải trí Thịnh Thế, trong phòng làm việc của Lâm Chi Chi.

Tiểu Đào thở hồng hộc gõ cửa chạy vào: "Chị Chi Chi! Trong nhà anh Tịch... còn cả những nơi mà anh Tịch có thể tới đều tìm cả rồi... nhưng vẫn chẳng thấy người đâu cả..."

"Đều không thấy?" Lâm Chi Chi nghe vậy sầm mặt xuống.

Khoảng thời gian này Ninh Tịch nhận hết phim này tới phim khác, gần như không có thời gian nghỉ ngơi, sau khi Mẹ đóng máy, cô liền cho Ninh Tịch nghỉ dài hạn để cô có thể thể nghỉ ngơi thật tốt. Tuy vẫn đang trong kỳ nghỉ, nhưng để tránh có việc gì gấp cô vẫn cố gắng căn dặn Ninh Tịch giống như trước, các phương thức liên lạc như điện thoại di động lúc nào cũng phải duy trì tình trạng liên lạc được.

Về mặt này, từ trước tới giờ Ninh Tịch đều rất biết điều, căn bản sẽ không để cô phải lo lắng, nhưng không ngờ lần này lại xảy ra vấn đề.

Đêm nay là đêm lên sóng đầu tiên của Cửu Tiêu, cô vốn định bảo Tiểu Đào gọi điện cho Ninh Tịch bảo cô lên weibo giao lưu với fan một chút để kéo rating, không ngờ cả điện thoại di động lẫn điện thoại bàn nhà Ninh Tịch đều không gọi được. Tiểu Đào không yên tâm còn tới nhà Ninh Tịch tìm nhưng cũng không thấy người, sau đó thậm chí cả những chỗ cô thường tới cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Tiểu Đào lau mồ hôi: "Vâng, em chạy khắp nơi tìm rồi! Giờ phải làm sao hả chị Chi Chi? Chắc không phải anh Tịch xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

"Đừng nói linh tinh."

"Vâng..." Tiểu Đào vội ngậm miệng, sau đó mắt cô sáng lên, thử nêu ý kiến: "Chị Chi Chi, có một người... chắc chắn có thể liên lạc được với anh Tịch!"

"Người nào?"

"Đại Boss!" Tiểu Đào buột miệng nói: "Hay em gọi điện cho Đại Boss hỏi thử nhé?"

Ánh mắt Lâm Chi Chi hơi ngưng lại, thân phận người đó rất đặc biệt còn cô

chẳng qua chỉ là một quản lý nhỏ bé, gọi thẳng cho người ta hỏi tung tích của Ninh Tịch thì có vẻ không được thích hợp lắm.

Lâm Chi Chi chần chừ một hồi, cuối cùng vẫn gọi một cuộc điện.

Điện thoại reo khoảng bảy tám tiếng gì đó đầu bên kia mới có người bắt máy, một giọng nói ngái ngủ truyền tới: "Quản lý Lâm... nếu cô không có lý do hợp lý làm bốn đại gia đây thức dậy..."

"Không thấy Ninh Tịch đâu cả, anh có cách nào liên lạc được với cô ấy không?" Lâm Chi Chi hỏi thẳng vào vấn đề.

Đầu bên kia im lặng tầm hai giây, giọng người đàn ông kia rõ ràng tỉnh táo lên không ít: "Không thấy Ninh Tịch là ý gì?"

"Tôi nay là ngày lên sóng của Cửu Tiêu, tôi định tìm cô ấy để bảo cô ấy up tin lên weibo nhưng điện thoại của cô ấy không gọi được, nhà và những nơi thường tới cũng không thấy đâu." Lâm Chi Chi nhanh chóng giải thích tình hình.

"Chậc, con nhóc này... chắc không phải lại trốn ở đâu uống rượu rồi chứ? Đi uống rượu mà dám không gọi tôi à..." Giang Mục Dĩ hàm hồ lắm bằm.

"Ninh Tịch không phải là người không biết chừng mực như vậy." Lâm Chi Chi nói.

"Xin cô đấy, cô quên chuyện lần trước cô ta quấy tung bar lên dẫn đến việc fan bạo động rồi à?" Giang Mục Dĩ lại lôi chuyện cũ ra nhai lại.

"Tôi chỉ sợ cô ấy xảy ra chuyện gì..."

"Cô nghĩ nhiều quá rồi, kể cả có xảy ra chuyện thật, vậy cũng là người ta gặp chuyện OK?" Giang Mục Dĩ lên giọng nói nhưng thấy giọng Lâm Chi Chi có vẻ cuống, vì vậy anh tỏ ra hào phóng nói: "Được rồi, để tôi tìm hộ cô thử xem!"

"Ừ, còn nữa, phiền anh xem giúp tôi một chút xem cô ấy có đang ở chỗ Lục tổng không nhé."

"Ồ..." Giang Mục Dĩ vừa nói xong, một giây xong liền sững sờ: "Đệch! Cô... sao cô lại biết chuyện của cô ấy với cậu tôi?"

"Đây không phải là trọng điểm."

"Sao lại không phải trọng điểm, đờ mờ! Tôi chỉ có thể dựa được vào chuyện này để bắt thóp được con nhóc kia thôi đấy! Cô ấy rất sợ bị cô phát hiện có biết không hả! Quả này không còn gì để chơi nữa rồi..." Giang Mục Dã nhưc nhối nói.

"..." Lâm Chi Chi trầm mặc.

--- O ---

Chương 1740: Cháu Tìm Ninh Tịch

Sau khi Giang Mục Dã nói chuyện với Lâm Chi Chi xong còn chẳng thèm thay đồ ngủ, mặc luôn như vậy rồi xỏ dép lê chạy sang nhà sát vách.

Cái cô kia còn có thể đi đâu được, ngoài quay phim và không phải hâm thức ăn cho chó ra thì chính là ném thức ăn cho chó đó...

Tới trước cổng biệt thự nhà Lục Đình Kiêu, phía đối diện bỗng có một người vội vã chạy tới, đi đường cũng chẳng thèm nhìn đăm luôn đầu vào người anh.

"Áu, dù mé nó chứ! Cậu Hai... cậu làm gì thế? Vội cái gì mà cuống lên thế này!"

Lục Cảnh Lễ nhất động tài liệu bị rơi dưới đất lên, gấp gấp hỏi: "Tìm anh trai có chuyện, mà sao cháu cũng ở đây?"

"Cháu tìm Ninh Tịch! Lâm Chi Chi vừa gọi tới bảo tạm dừng không liên lạc được với cô ấy!" Giang Mục Dã đáp lại.

Nghe thấy tên Ninh Tịch, sắc mặt Lục Cảnh Lễ khẽ biến rồi bỗng dờ người ra đó.

Giang Mục Dã thấy sắc mặt Lục Cảnh Lễ thay đổi thì nhíu mày: "Sao thế ạ?"

Lục Cảnh Lễ miết mi tâm, không biết nên mở lời thế nào.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cả tập đoàn nhà họ Lục đang loạn cả lên, tất cả mọi người đều bận đến bù đầu, bên Trang gia vừa đến làm loạn lên xong, giờ còn rất nhiều chuyện vẫn chưa kịp giải quyết nữa.

Ví dụ như, vấn đề quan trọng nhất lúc này chính là công việc của Ninh Tịch, vụ này đúng là rất vướng víu...

Ninh Tịch giờ đang như vậy, không biết bao giờ mới tỉnh lại, công việc của cô phải xử lý sao đây? Phải nói rõ với fan và truyền thông thế nào bây giờ?

Giang Mục Dã chưa từng thấy vẻ mặt nghiêm túc như vậy của Lục Cảnh Lễ bao giờ, anh khẽ biến sắc: "Cậu Hai, rốt cuộc là làm sao? Cô ấy... chắc không phải cô ấy chia tay với cậu cháu rồi đấy chứ?"

Lục Cảnh Lễ hít sâu một hơi rồi nói: "Tiểu Tịch Tịch cô ấy... xảy ra chuyện rồi... Tiểu Bảo bị người bên kia bắt cóc, cô ấy vì muốn cứu Tiểu Bảo mà bị thương nặng... sau khi phẫu thuật xong vẫn không thể tỉnh lại được..."

Sắc mặt Giang Mục Dĩ bỗng trở nên trống rỗng, có thể nào anh cũng không thể tưởng tượng được Ninh Tịch lại xảy ra chuyện.

"Sao... cái gì gọi là không thể tỉnh lại?" Gian Mục Dĩ run rẩy.

"Hôn mê sâu, giờ đang trong trạng thái người thực vật, trước mắt đều phải dựa vào máy ôxi để duy trì sự sống..."

"Sao có thể như vậy... sao lại như thế? Chuyện từ khi nào?" Giang Mục Dĩ không thể tin nổi sự thật này.

"Đêm hôm kia được cứu về, sáng hôm qua vừa làm phẫu thuật xong, giờ được đưa đến viện Điều dưỡng Quân y Kinh Giao để chăm sóc rồi..."

Giang Mục Dĩ há hốc miệng đờ đẫn ra đó, một chữ cũng không thốt ra nổi.

Bên phía Lục gia đã phong tỏa mọi tin tức, chuyện lớn như vậy nhưng không lộ chút tin tức nào và giờ anh mới biết được chuyện này!

"Anh!" Lục Cảnh Lễ thấy Lục Đình Kiêu đi từ trong nhà ra.

Lục Đình Kiêu nhận lấy tập văn kiện từ tay Lục Cảnh Lễ, cùng lúc đó anh cũng nhanh chóng bước lên chiếc xe đen đang đỗ trước cổng, chỉ bỏ lại một câu: "Đi đón Lâm Chi Chi và Tiểu Đào, đưa họ tới viện Điều dưỡng, anh sẽ tới sau."

Giang Mục Dĩ nghe vậy liền nói: "Cậu, để cháu đi đón họ cho!"

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn một cái, cũng không có từ chối.

Lục Cảnh Lễ vỗ vai Giang Mục Dĩ: "Vậy Mục Dĩ, phiền cháu một chuyện nữa, nhất định phải giữ bí mật đấy nhé! Chúng ta phải bàn bạc kỹ lại chuyện này xem phải làm thế nào để không gây ảnh hưởng tới công việc của Tiểu Tịch Tịch..."

Giang Mục Dĩ ngơ ngác gật đầu.

Sau khi Lục Cảnh Lễ rời khỏi, Giang Mục Dĩ vẫn đứng ngẩn ngơ tại chỗ,

không biết qua bao lâu anh mới vượt mặt cho tỉnh táo rồi lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Chi Chi với giọng khô khốc: "Alo... Chi Chi à... giờ cô và Tiểu Đào đang ở đâu? Tôi tới đón hai người!"

--- O ---

Chương 1741: Sợ Rằng Không Kéo Dài Được Bao lâu

Một chiếc Maybach màu đen cùng một chiếc Ferrari màu trắng bạc đồng thời đỗ lại trước cổng viện Điều dưỡng Quân y Kinh Giao.

"Cậu, cháu đón người rồi!"

"Lục tổng!"

"Boss đại nhân!"

Chào hỏi xong mọi người cùng tiến vào viện Điều dưỡng.

Tiểu Đào tròn mắt nhìn nơi này, trước cửa không chỉ có lính canh đeo súng mà còn có những trạm gác rất cao, hình như phía trên cũng có người canh gác.

Đây... đây không phải là viện Điều dưỡng của quân đội trong truyền thuyết sao? Nghe nói chỉ có quan chức chính phủ trọng yếu hoặc họ hàng của họ mới có thể chữa trị tại đây!

Tại sao anh Tịch lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ là do Lục tổng sắp xếp...

Đến cửa, Lục Đình Kiêu gọi một cú điện thoại: "Tôi mang mấy người tới, hy vọng có thể gặp Tiểu Tịch một chút! Là quản lý cùng trợ lý của cô ấy, sau này một số chuyện công việc của Tiểu Tịch cần bọn họ xử lý thích đáng nên cần phải biết chuyện này."

Sau câu nói ngắn gọn thì nhanh chóng có một sĩ quan trẻ tuổi đi từ bên trong ra.

Thấy sĩ quan kia, tất cả các lính gác ở cửa đều đồng loạt cúi chào: "Thượng tá Lâm!"

"Ừ, mở cửa cho bọn họ vào đi."

"Vâng."

"Mời Lục tổng." Lâm Khiêm đưa đoàn người vào.

Chỉ là cửa thứ nhất mà đi bộ hết mười phút, qua mấy trạm gác mới có thể thấy một tòa nhà bằng gạch đỏ ẩn sâu trong rừng cây rậm rạp. Nếu không nhờ Lâm Khiêm mang tới thì người bình thường tuyệt đối không thể vào được đến đây.

Bởi vì tình hình không thích hợp cho nhiều người vào thăm bệnh cho nên đám người Lâm Chi Chi và Giang Mục Dã chỉ có thể đứng ở cửa nhìn qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong.

"Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé rất đáng yêu, ai cũng yêu quý cô bé, nhất là bà ngoại của cô. Cô bé muốn cái gì bà ngoại đều cho cô cả. Có một lần, bà ngoại đưa cho cô bé một cái áo choàng màu đỏ, cô bé mặc vào rồi đội mũ lên trông rất đáng yêu, chính vì thế mà..."

Trong phòng bệnh quanh quẩn giọng nói non nớt của trẻ con.

Lục Đình Kiêu lẳng lẳng nhìn cô gái cùng đứa bé trong phòng bệnh, sắc mặt lạnh ngắt dường như được hòa tan đi phần nào.

Lục Cảnh Lễ cũng lộ vẻ xúc động: "Tiểu Bảo nói chuyện rồi..."

Ánh nắng ấm áp rơi xuống phủ trên gương mặt điềm tĩnh của bé con, trong tay cậu nhóc cầm một quyển sách ngồi ở đầu giường. Giọng nói non nớt mềm mềm của nhóc cứ thế ngân nga đọc lên câu chuyện cổ tích, trông cứ như một thiên sứ.

Mà cô gái bên cạnh vẫn lặng im nằm trên giường bệnh, từ trên xuống dưới quần kín bằng gạch trắng toát. Cận giường là những dụng cụ máy móc phức tạp, vô số đầu dây cứ thế nối vào thân thể cô.

Giang Mục Dã không tìm được mà vội vàng che giấu khóe mắt ửng đỏ của mình rồi nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

Lâm Chi Chi cũng hết sức sợ hãi xen lẫn cả đau lòng, lúc trên xe Giang Mục Dã không rõ ràng mà chỉ nói hàm hồ là sự tình rất nghiêm trọng. Nhưng khi chính mắt nhìn thấy cô vẫn không tin nổi vào mắt mình, sự việc hóa ra lại nghiêm trọng đến vậy.

Tiểu Đào ngơ ngác đứng cạnh Lâm Chi Chi, sắc mặt cô bé trắng bệch, cả người run lẩy bẩy: "Anh Tịch..."

"Cô Lâm, bên cô có thể kéo dài nhất là bao lâu." Lục Đình Kiêu lập tức đi

thẳng vào vấn đề.

Lâm Chi Chi hít sâu một hơi để mình tỉnh táo lại rồi mới mở miệng trả lời: "Nói thật, tôi không dám xác định! Cái này phải căn cứ vào phản ứng của các fan hâm mộ."

"Trong thời gian tới, Ninh Tịch sẽ có ba bộ phim Cửu Tiêu, Mẹ, Biệt Đội Điệp Viên Perak được công chiếu, độ nổi tiếng của cô ấy sẽ đạt tới đỉnh cao! Nhất là trong đoạn thời gian này, đáng nhẽ Ninh Tịch phải đi tham gia các hoạt động có tính ảnh hưởng như là quảng bá cho phim, cô ấy là vai chính nên hầu như tất cả các sự kiện đều cần cô ấy phải có mặt."

"Dưới tình huống này nếu Ninh Tịch không xuất hiện một hay hai lần thì còn được nhưng nếu mãi không xuất hiện thì về lâu dài các fan cũng sẽ nghi ngờ."

Lâm Chi Chi có chút khó khăn nói: "Tôi bên này... sợ rằng không kéo dài được bao lâu..."

--- O ---

Chương 1742: Thật Xin Lỗi, Là Anh Hại Em

Nghe Lâm Chi Chi nói vậy thì không khí càng trở nên ngọt ngào, vẻ mặt ai nấy đều trở nên nặng nề.

Ai cũng biết sự nghiệp diễn xuất này đối với Ninh Tịch quan trọng cỡ nào, thế nên dù có mất bao nhiêu công sức cũng được, bọn họ dĩ nhiên phải cố hết sức bảo vệ thứ quý giá nhất của cô.

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái vẫn đang nằm im sau lớp cửa sổ thủy tinh, anh yên lặng hồi lâu mới nói: "Ba tháng sau, nếu Tiểu Tịch vẫn chưa tỉnh thì công bố tình trạng thật của cô ấy."

Lâm Chi Chi nghe vậy liền gật đầu, thời hạn mà Lục Đình Kiêu đưa ra vừa vặn cũng là thời gian mà cô có thể kéo dài được.

"Khoảng thời gian này, tôi sẽ thay Ninh Tịch xử lý những sự kiện xã giao, cố gắng dùng hết khả năng để kéo dài thời gian để ổn định nhân khí cùng mức nổi tiếng của cô ấy! Nếu Ninh Tịch có thể tỉnh là tốt nhất, còn nếu... tình huống không thể không chế được thì tôi sẽ sắp xếp hợp báo, chuẩn bị lời giải thích hợp lý rồi nói rõ tình huống của Ninh Tịch cho bọn họ."

Trong lòng Lâm Chi Chi rất rõ ràng, tình huống của Ninh Tịch thế này thì khả năng cô có thể tỉnh lại là rất mong manh nhưng dù chỉ có một tia hy vọng thì cũng phải thử một lần. May mà, hiện giờ Ninh Tịch ở viện Điều dưỡng Quân y, không có nơi nào có tính bảo mật mạnh hơn nơi đây cho nên có thể ngăn tin tức bị lộ ra.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên Ninh Tịch lại bị thương nặng đến như vậy...

Lâm Chi Chi nhạy cảm phát giác ra trong chuyện này ẩn chứa không ít bí mật của giới quý tộc, thế nên cô cũng không dám hỏi nhiều. Với thân phận là người quản lý của Ninh Tịch thì cái Lâm Chi Chi cần biết chỉ là phải dùng hết tất cả khả năng của mình để bảo vệ sự nỗ lực của Ninh Tịch trong thời gian qua.

"Ừ." Lục Đình Kiêu gật đầu đồng ý với sắp xếp của Lâm Chi Chi, sau đó đưa cho cô số di động cá nhân của mình: "Tất cả những chuyện có liên quan đến Tiểu Tịch thì gọi điện trực tiếp cho tôi."

"Vâng." Lâm Chi Chi gật đầu nhẹ.

Lúc này, cô đột nhiên hiểu ra tại sao một cô gái tự do tự tại như Ninh Tịch lại chọn người đàn ông này.

Lấy thân phận và địa vị của Lục Đình Kiêu thì một khi anh đã thích ai, hoàn toàn có khả năng đem người ấy nuôi nhốt, cho người đó hết thấy và khiến người đó phải tuân theo mọi sở thích cùng thân phận của anh.

Nhưng mà, Ninh Tịch qua lại với Lục Đình Kiêu lâu như thế mà cô lại chưa bao giờ phát hiện, thậm chí Ninh Tịch còn âm thầm nói cho cô biết rằng, Kha Minh Vũ chính là Lục Đình Kiêu.

Người đàn ông này yêu Ninh Tịch nhưng không hề ép buộc cô phải làm bất cứ chuyện gì. Anh chỉ đứng cạnh cô, tôn trọng, dung túng cùng bảo vệ cô hết thấy.

Ngay khi Lâm Chi Chi đang bàn bạc với Lục Đình Kiêu thì Tiểu Đào vẫn mặt mũi trắng bệch nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch qua lớp kính.

"Anh Tịch... còn có khả năng tỉnh lại sao? Bao giờ tỉnh? Ba tháng sau có thể tỉnh lại không?" Tiểu Đào hét hoảng hỏi.

Lục Cảnh Lễ đứng một bên khô khốc trả lời: "Cái này không xác định được, bác sĩ cũng bảo không biết bao giờ cô ấy có thể tỉnh lại, hoặc là... có thể tỉnh lại hay không..."

"Anh nói có thể cả đời này anh Tịch sẽ không tỉnh lại sao?" Cả người Tiểu Đào run lên.

Lục Cảnh Lễ cười khô: "Cũng không thể loại bỏ khả năng này..."

Lời này của Lục Cảnh Lễ giống như một cái chốt mở, Tiểu Đào đột nhiên vỡ òa ra, nước mắt giàn dụa quỳ xuống rồi hướng về Ninh Tịch khóc rống lên: "Anh Tịch... Anh Tịch, em thật sự xin lỗi... đều là em hại anh... là em làm hại anh... thật xin lỗi... thật xin lỗi..."

Thấy Tiểu Đào đột nhiên mất khống chế gào khóc, Lâm Chi Chi hét hồn vội vàng xoay người đỡ cô bé dậy: "Tiểu Đào, đây là sao?"

Chương 1743: Phản Bội

Tiểu Đào phản ứng như vậy thì Lục Đình Kiêu với Lục Cảnh Lễ liếc nhìn nhau một cái, cũng không lên tiếng, ánh mắt của hai người rất bình tĩnh như thể đã sớm biết được mọi chuyện.

"Tiểu Đào, mau đứng dậy rồi nói sau!"

Tiểu Đào lắc đầu thật mạnh rồi cố gắng đẩy Lâm Chi Chi ra, quỳ xuống: "Không! Chị Chi Chi! Em không đứng lên! Là em... đều là em làm hại anh Tịch... là em hại anh Tịch thành như vậy... anh Tịch đối xử với em tốt như thế... mà em lại khiến anh ấy biến thành bộ dạng thế này..."

"Tiểu Đào, em bình tĩnh một chút, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?" Sắc mặt Lâm Chi Chi càng thêm nghiêm trọng.

Tiểu Đào đau đớn kích động, không ngừng lặp đi lặp lại câu "Đều là em làm hại". Lâm Chi Chi an ủi một hồi lâu thì cô ấy mới thoáng tỉnh táo lại rồi run giọng nói: "Em biết... em đã sớm biết... em đã sớm biết có người ngầm ngầm muốn hại anh Tịch... bọn họ muốn hại chết anh Tịch... muốn mạng của anh ấy..."

"Cái gì? Có người muốn hại Ninh Tịch? Sao em biết?" Lâm Chi Chi vội vàng hỏi.

Tiểu Đào nghẹn ngào mở miệng: "Bởi vì đám người kia từng tìm đến em! Lúc ở thành phố Xuyên đóng phim, khẩu súng đó... khẩu súng đó là em đổi! Là em đổi khẩu súng đó thành súng thật!"

"Em nói cái gì?" Nghe Tiểu Đào nói vậy Lâm Chi Chi lập tức ngăn người, cô hoàn toàn không ngờ được thủ phạm vẫn mãi không tìm ra lại là... lại là Tiểu Đào!

Lục Cảnh Lễ nhìn Tiểu Đào quỳ dưới đất cũng chỉ khe khẽ thở dài. Lúc trước, bọn họ vẫn luôn điều tra xem thủ phạm tráo đổi khẩu súng kia là ai nhưng vẫn mãi không điều tra được, giống như thể khẩu súng đó vô thanh vô tức bị người ta tráo đổi.

Nhưng trên đời làm gì có chuyện như vậy?

Như vậy... cũng chỉ còn lại một khả năng...

Thủ phạm chính là người thân cận nhất, được Ninh Tịch tin tưởng nhất cho nên mới có thể thần không biết quỷ không hay ra tay mà không để lại bất cứ dấu vết gì.

Mà người luôn luôn đi theo Ninh Tịch, lại có đầy đủ cơ hội và khả năng ra tay thì chỉ có Tiểu Đào.

"Lần trước là em suýt nữa hại chết anh Tịch! May mà thân thủ anh ấy tốt nên mới không sao! Em cứ hy vọng bọn họ thấy khó mà lui, không mạo hiểm ra tay với anh ấy nữa, cho nên em vẫn luôn im lặng không nói! Không nhắc nhở anh Tịch! Không ngờ lại hại biến anh Tịch thành thế này... thật xin lỗi chị Chi Chi... thật xin lỗi Lục tổng... đều do tôi làm hại.. Lục tổng, ngài bắt tôi lại đi.." Tiểu Đào phủ phục trên mặt đất nhìn Ninh Tịch cả người quần đầy băng trên giường bệnh, khóc đến trời đất đều sụp đổ.

Lục Đình Kiêu lại nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh một cái, lúc điều tra ra thủ phạm là Tiểu Đào thì anh lo Ninh Tịch không chịu nổi cho nên vẫn tạm thời giữ bí mật với cô, đồng thời phái người âm thầm theo dõi hành tung của Tiểu Đào.

Có thể xác định được rằng người xúi Tiểu Đào lấy mạng Ninh Tịch với đám Kiều Dịch không phải là một bọn.

Tiểu Đào không rõ ràng tình hình, cho nên cô ấy nghĩ rằng lần này Ninh Tịch bị thương cũng do những kẻ xúi giục mình lần trước gây ra. Chính vì vậy mà khi nhìn thấy bộ dạng này của Ninh Tịch thì cô ấy lại đau đớn đến như vậy, đồng thời cảm giác áy náy cũng khiến Tiểu Đào nhận định rằng mình chính là người hại Ninh Tịch, tự trách cực độ dẫn đến hành vi khai báo tất cả mọi chuyện.

Hôm nay Lục Đình Kiêu cố ý để Tiểu Đào tới đây cũng bởi tồn tại chút tâm tư hy vọng Tiểu Đào có thể thẳng thắn.

"Tiểu Đào, rốt cuộc là tại sao em lại làm như vậy? Là ai khiến em làm như vậy?" Lâm Chi Chi vội vàng tra hỏi.

Tiểu Đào vẫn chưa hết hoảng sợ nói: "Chị Chi Chi, chị cũng biết em có một đứa em trai đang học đại học ở Mỹ! Bọn chúng lấy em trai em ra uy hiếp em, chúng bảo em mà không làm sẽ giết chết thằng bé... Em cũng không biết rốt cuộc bọn họ là người nào... Chỉ biết bọn họ nói tiếng Anh rất chuẩn... bên cạnh còn có phiên dịch... chắc không phải người Trung..."

--- O ---

Chương 1744: Không Tin Bất Kỳ Ai

"Sau đó bọn chúng có tìm cô nữa không?" Lục Cảnh Lễ nói.

"Không có... bọn chúng bảo khi nào cần sẽ liên lạc tôi... đoán chừng là đang đợi cơ hội ra tay... bọn chúng uy hiếp tôi không được nói cho bất kỳ kẻ nào... nếu không em tôi sẽ gặp nguy hiểm..."

Sở dĩ hôm nay Tiểu Đào nói hết tất cả mọi chuyện một phần là vì sự áy náy tự trách và đau đớn sau khi nhìn thấy Ninh Tịch.

Phần còn lại cũng bởi cô biết nơi đây tuyệt đối an toàn nên cô mới buông lỏng cảnh giác mà nói hết.

Nghĩ đến Ninh Tịch, Tiểu Đào lại khóc không thành tiếng: "Anh Tịch tin tưởng và đối xử tốt với em như thế... từ đầu đến cuối không hề nghi ngờ em... những nghệ sĩ khác đều mắng chửi trợ lý của bọn họ, không vui thì còn đánh đập! Nhưng anh Tịch vẫn luôn dịu dàng, mỗi lần có gì ăn ngon cũng đều phần em cả, rõ ràng em mới là trợ lý mà anh ấy cứ luôn sợ em mệt, việc bản việc nặng gì cũng không cho em làm..."

"Quãng thời gian làm việc với anh Tịch là quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời em, em thật sự... thật sự hy vọng có thể ở cùng anh ấy cả đời..."

"Nhưng mà... đã không còn cơ hội nữa rồi..."

Nghe Tiểu Đào nói thế, Lâm Chi Chi cũng chẳng biết nói gì hơn. Mặc dù khó tin nhưng kẻ phản bội lại là người Ninh Tịch tin tưởng nhất, nhưng tình huống của Tiểu Đào như thế cô cũng chẳng thể chỉ trích được gì.

Tiểu Đào hít sâu một hơi rồi cố ngừng khóc, cô nhìn về phía Lục Đình Kiêu cầu xin: "Lục tổng, là tôi có lỗi với sự tín nhiệm của anh Tịch với tôi! Có lỗi với công ty, tôi mặc ngài xử trí! Nhưng tôi chỉ sợ đám người kia biết được tin tức của tôi bên này sẽ nổi điên khiến em tôi xảy ra chuyện... Tôi biết ngài thần thông quảng đại, ngài xử lý tôi thế nào cũng được, nhưng mà có thể... có thể giúp em trai tôi một tay không..."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu nói: "Tôi sẽ không xử lý cô, cô là người của Tiểu Tịch cho nên phải giải quyết cô thế nào cũng là do cô ấy quyết định. Còn chuyện em

traị của cô thì nếu cô tin tưởng, tôi cam đoan là cậu ấy an toàn. Nhưng, điều kiện tiên quyết là cô phải nghe theo mọi sự sắp xếp của tôi."

Lục Cảnh Lễ đứng một bên giải thích: "Ý là cô cứ coi như chuyện hôm nay chưa hề xảy ra, tiếp tục giữ liên lạc với đám người bên kia để làm gián điệp cho bọn tôi. Đám người kia có bất cứ động tĩnh gì thì cô đều phải thông báo cho bọn tôi đầu tiên!"

Tiểu Đào vốn đã cho đây là trường hợp xấu nhất rồi, hoàn toàn không ngờ được kết quả cuối cùng lại thành như vậy.

Biết là Lục Đình Kiêu nể mặt Ninh Tịch nên mới cho mình một cơ hội, nước mắt mắt Tiểu Đào lại trào ra, cô gật đầu liên tục nói: "Tôi có thể làm tất cả mọi thứ! Chỉ cần tôi có thể đền bù sai lầm này!"

"Phía em trai cô, người khác có thể ra tay thì tôi cũng có thể." Lục Đình Kiêu lạnh lùng bổ sung một câu.

Rất rõ ràng, anh không tin tưởng bất cứ một người nào cả.

Sống lưng Tiểu Đào cứng đờ, toàn thân run như cây sậy: "Tôi hiểu, tôi hiểu..."

Tiểu Đào biết mình từng phản bội Ninh Tịch thế nên cũng coi như đã đánh mất sạch niềm tin, cách làm của Lục tổng cô hoàn toàn hiểu.

Thay vì cả ngày cứ phải lo lắng đề phòng thì thà đi tin tưởng Lục tổng, coi như có bị Lục tổng không chế cũng tốt hơn là bị đám người kia uy hiếp.

Lâm Chi Chi nhìn cách xử lý của Lục Đình Kiêu thì khẽ thở ra một hơi. Cách làm như vậy đúng là thích hợp nhất, thời điểm lúc này rất đặc thù, nếu đột nhiên thay đổi trợ lý hay dùng bên cạnh Ninh Tịch sẽ gây ra động tĩnh lớn. Nếu đôi người khác thì chưa nói đến chuyện phải giải thích với người ta thế nào, mà chính bản thân Lâm Chi Chi cũng không thể yên tâm mà dùng...

--- O ---

Chương 1745: Rồng Con Quyết Bảo Vệ Mẹ

Thấy bầu không khí có chút đáng sợ, Lục Cảnh Lễ đứng một bên ho nhẹ một cái hòa giải: "Được rồi, được rồi, nếu chuyện đã nói rồi thì cứ quyết định thế đi! Anh đừng có xì mặt ra thế, anh có biết là nhìn anh thế này em cũng sợ vãi đái không! Anh đứng gần chị dâu thế sẽ làm ảnh hưởng đến chị ấy bây giờ!"

Nghe được câu cuối thì sắc mặt Lục Đình Kiêu mới hơi hòa hoãn lại.

Đám người rời khỏi cửa phòng bệnh bước ra sân, Giang Mục Dã đang đứng dưới một gốc cây to, hai mắt anh ta đỏ hồng chắc là vừa mới khóc.

Thấy bọn họ đi ra, Giang Mục Dã vội vàng đứng dậy đi tới đứng cạnh Lục Đình Kiêu: "Cháu có thể nói riêng vài lời với cô ấy không?"

Lục Cảnh Lễ đứng sau lưng giật giật khóe miệng, có cái khí ý mà nói...

"Không thể."

Quả nhiên, vừa mới nghĩ xong thì Lục Cảnh Lễ đã nghe được anh Hai nhà mình trả lời như vậy.

Giang Mục Dã siết chặt nắm tay.

Ngay sau đó Lục Đình Kiêu lại bồi thêm một câu: "Tiểu Bảo đang ở đó."

Giang Mục Dã vừa nghe thì biết có cơ hội, anh ta vội vàng nói: "Có Tiểu Bảo cũng không sao!"

Lục Đình Kiêu không nói gì mà bước thẳng đi, coi như là ngầm cho phép.

Giang Mục Dã vội vàng xông vào.

"Khụ... cái thằng đàn này..." Lục Cảnh Lễ thấy vậy thì dở khóc dở cười lắc đầu một cái.

Có Tiểu Bảo ở đó thì làm gì có chuyện không sao?

Xem ra cái thằng này định thổ lộ tâm tình với Ninh Tịch rồi...

Ngay trước mặt Tiểu Bảo...

Cái cảnh tượng kia vừa nghĩ đã thấy chua xót đến sung sướng rồi...

Lâm Chi Chi nhìn bóng lưng vọt vào phòng bệnh của Giang Mục Dã thì trên mặt lộ vẻ mặt quả nhiên.

Anh ta.. hối hận rồi...

Từ trước tới nay con người cứ tới lúc mất đi rồi mới biết hối hận, mới biết hối tiếc tại sao có vài lời không nói sớm hơn, có một số việc không làm sớm hơn...

...

Trong phòng bệnh của Ninh Tịch.

Tiểu Bảo vừa mới kể xong câu chuyện "Cô bé quàng khăn đỏ" thì phát hiện có người tới quấy rầy, nhóc không vui mà nhăn mày một cái.

Giang Mục Dã liền vội vàng giải thích: "Anh chỉ muốn nói với cô ấy mấy câu thôi, ba em đồng ý rồi..."

Tiểu Bảo không lên tiếng, cũng không phản ứng gì mà chỉ yên lặng ngồi đó.

Giang Mục Dã ho nhẹ một tiếng thử thăm dò mở miệng: "Cho nên là ông trẻ à, ngài có thể tránh ra một lúc được không, để cho cháu có thể nói riêng với cô ấy mấy lời?"

Ngay lập tức, vẻ không thèm quan tâm trên mặt Tiểu Bảo bỗng chốc lạnh băng lại, nhiệt độ trong phòng bệnh cũng giảm mấy độ.

Giang Mục Dã ngượng ngùng, cuối cùng cũng hiểu tại sao Lục Đình Kiêu lại cố ý nói một câu "Tiểu Bảo đang ở đó": "Được rồi được rồi, ông trẻ không cần tránh! Ngài cứ ngồi đó đi ha..."

Nghĩ nghĩ một hồi thì Tiểu Bảo cũng chỉ là nhóc con thì hiểu cái gì, Giang Mục Dã cũng chẳng thèm quan tâm nhóc nữa mà kéo ghế ngồi xuống méo giường Ninh Tịch.

Nhìn gần thì những vết thương của Ninh Tịch càng thêm đáng sợ, cả người từ đầu tới chân chẳng có chút sức sống nào, cứ như thể toàn bộ sự sống đã bị hút sạch.

Giang Mục Dã nhìn cô gái không nhúc nhích trên giường bệnh: "Mẹ kiếp... đã nói là cùng nhau chơi đến cùng trời góc bể rồi mà..."

Nói xong liền chôn đầu thật sâu.

Mãi một lúc sau, anh mới khò sờ lằm bằm: "Sớm biết... sớm biết thế này tôi còn lo lắng nhiều thứ thế để làm gì... bần khoản lằm thế để làm gì... mặc xác bà nghĩ thế nào... mặc xác bà thích đưa vào... mặt mũi cái quái gì... mẹ kiếp... tôi... tôi th..."

Giang Mục Dã còn chưa dứt lời đã cảm thấy một trận gió Bắc gào thét xông tới, nó như thể hóa thành thực chất mà khóa cứng người anh ta lại.

Sau đó Giang Mục Dã ngẩng đầu dậy thì thấy cái bánh bao nhỏ trắng nõn nào đó đang bảo vệ mẹ như "rồng" bảo vệ kho báu của mình mà nhìn chăm chăm lấy anh ta.

Cái ánh mắt nho nhỏ kia... thật quá hung tàn...

--- O ---

Chương 1746: Dụ Đồ

Giang Mục Dĩ lúc này mới hiểu sao người nào đó có thể yên tâm để mình gặp riêng Ninh Tịch...

Hóa ra ở đây còn có "thứ" chờ mình...

Cuối cùng dưới tầm mắt tấn công mãnh liệt của "con rồng nhỏ" thì Giang Mục Dĩ cũng chẳng nói nổi mấy chữ cuối. Anh ta chán nản rũ vai hận không thể chết luôn cho rảnh nợ: "Đệch, đời trước ông đây phá miếu Nguyệt Lão đúng không?"

Vì quai mà kiếp này đường tình quá bi thảm!

...

Đêm khuya tại biên giới nước F.

Không biết Đường Lăng móc đầu được một cọng cỏ mà nhét vào trong miệng ngậm, anh ta nghiêng nghiêng đầu nói nhỏ với người bên cạnh: "Hiện tại là lúc phòng thủ của mục tiêu yếu nhất, đối tượng cần phải chú ý duy nhất chỉ có mình tên đeo kính kia, chờ lát nữa tôi quỳn rũ tên kia... ấy nhầm, dụ đồ tên đó ra!"

Người mặc đồ đen bên cạnh: "... " Quỳn rũ với dụ đồ có khác nhau à?

Người mặc đồ đen có chút chần chừ không chắc chắn nói: "Có chắc là chúng ta đủ người không? Tôi cứ có cảm giác hơi mạo hiểm quá! Bọn họ toàn chơi vũ khí nóng, nhỡ đâu bên kia..."

"Yên tâm đi, chẳng phải Boss nói rồi sao! Người bên kia chắc chắn không nhúng tay vào đâu, không cần sợ cứ yên tâm mà quỳn đề!" Đường Lăng ung dung nói.

Thật ra thì bản thân anh cũng cũng có chút lo lắng, nhưng mà nếu Lục Đình Kiêu đã nói không thành vấn đề thì anh ta tin rằng nhất định không có vấn đề.

Không phải là anh mù quáng tin tưởng Lục Đình Kiêu.. mà là không thể không tin!

Cứ dựa vào lần trước, ngay thời khắc mấu chốt Lục Đình Kiêu lại trực tiếp

gọi điện cho Satan mà Satan lại thật sự đưa địa chỉ ra, thậm chí còn nói gì nghe đấy...

Dựa vào sự hiểu biết của mình đối với Satan thì Đường Lãng vẫn lựa chọn tin tưởng phán đoán của Lục Đình Kiêu.

Sau khi Đường Lãng nói xong thì không nhanh không chậm lấy di động ra gửi cho Đường Dạ một tin nhắn: [Đệ chờ huynh ở khu rừng nhỏ cách 800m hướng 10h, chuyện lần trước huynh hỏi hiện giờ đệ cho huynh câu trả lời. Muốn nghe không?]

Cơ hồ ngay khi tin nhắn được gửi đi thì tin nhắn trả lời đến ngay lập tức: [Được]

Dụ dỗ thành công ~

Nhìn bóng người quen thuộc đi ra khỏi phòng thì Đường Lãng đặc ý làm một dấu OK cho người phía sau: "Đã xong, ra tay!"

Trong bóng đêm, đoàn người lặng yên không một tiếng động di chuyển đến gần căn nhà phía trước.

...

Bên trong rừng cây.

Lúc Đường Dạ tới thì thấy Đường Lãng đang ngồi vắt vẻo trên một cành cây rất lớn.

Vừa thấy người thì Đường Lãng tung người nhảy xuống: "Ồ, tới rồi! Nhanh thế!"

"Câu trả lời!" Đường Dạ không đổi sắc nhìn người phía đối diện.

Đường Lãng nhún vai nói: "Chậc, huynh đã biết thì hỏi lại đệ làm cái gì?"

"Huynh phải nghe chính miệng đệ nói!" Ánh mắt Đường Dạ càng thêm ác liệt.

"Thôi mà ~ được rồi, được rồi, được rồi ~ chính miệng đệ nói cũng được ~ Trước tiên đánh một trận chứ? Thắng thì đệ nói cho huynh!" Đường Lãng vừa nói vừa xông thẳng tới tấn công.

Đường Dạ không đổi sắc mặt mà chỉ hơi chuyển người một chút liền tránh được đòn tấn công này, sau đó hai người liền lao vào đánh nhau.

Sau mười chiêu, Đường Lăng nhìn gọng kính vàng trên mặt đối phương mà trong mắt dấy lên một ngọn lửa: "Chậc, không tháo kính? Xem thường tiểu gia đây à?" Dứt lời, ra đòn lại càng thêm mãnh liệt!

Sau một trăm chiêu, trong rừng vang lên tiếng rên rỉ của Đường Lăng: "Mợ nó! Cái tên biến thái Đường Dạ này!"

Cái thể chất siêu cấp biến thái - gặp đối thủ mạnh cũng sẽ mạnh lên này, mới bao lâu không gặp mà tên này không cần tháo kính mà cũng có thể đánh ngang tay với mình...

Một khi Đường Dạ tiến vào trạng thái chiến đấu thì tuyệt đối sẽ không phân tâm, không chú ý bất cứ chuyện gì bên ngoài trận đấu.

Mà đây cũng chính là điều mà Đường Lăng mong muốn.

Không biết đã qua bao nhiêu chiêu, Đường Lăng nhìn tín hiệu bí ẩn báo tin thành công cách đó không xa thì sắc mặt mới thoải mái hơn một chút.

Mà trong cái khoảng khắc ấy, anh đã bị Đường Dạ nắm lấy động mạch. Thân thể Đường Lăng liền thuận thế tiến sát lại Đường Dạ, nhưng không phải để công kích mà là ôm chặt lấy đối phương rồi nói một câu trầm thấp bên tai Đường Dạ: "Su huynh, xin lỗi..."

Nghe được câu này, Đường Dạ lập tức tỉnh lại từ trạng thái chiến đấu, biến sắc nhìn về phương hướng cách đó không xa: "Đường Lăng! Đệ..."

Thấy Đường Dạ muốn chạy đi thì Đường Lăng lạnh lùng nói: "Không cần đi đâu, người đã mang đi rồi! Su huynh đừng trách đệ, đệ đã nói không muốn đối địch với huynh! Đây là cách duy nhất đệ có thể nghĩ ra."

--- O ---

Chương 1747: Tự Chơi Chết Mình

Trung Quốc, biệt thự ngoại ô.

Phong Tấn ôm vết thương bị đạn bắn mà lao vào một căn phòng tối: "Satan! Chú Kiêu bị người của Lục Đình Kiêu bắt đi rồi! Ngài mau... mau phái người đi cứu chú ấy! Nếu không thì không kịp mất... nếu để chú ấy rơi vào tay Lục Đình Kiêu..."

Trên chiếc ghế gỗ đàn hương cực lớn, người đàn ông tóc trắng chỉ hơi nghiêng đầu bung tách trà lên rồi không nhanh không chậm nhấp một ngụm, sau đó mới nâng đôi mắt lãnh đạm kia lên hờ hững nói: "Có quan hệ gì với tôi?"

Sắc mặt Phong Tấn cứng đờ, ông ta vừa tuyệt vọng lại kích động kêu lên: "Satan! Chuyện lúc trước lừa ngài là chú Kiêu sai, nhưng tất cả những gì chú ấy làm đều vì ngài cả! Ngài muốn giết chú ấy thì cũng không thể nhắm mắt làm ngơ nhìn chú ấy mất mạng! Chú ấy là..."

Cái liếc mắt lạnh thấu xương đảo qua, sắc mặt Phong Tấn càng thêm trắng bệch, câu nói ra đến cửa miệng rồi cũng đành phải nuốt ngược trở lại: "Chủ nhân, ngài nể mặt chú ấy bên cạnh ngài nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao..."

"Hừ, bây giờ còn muốn kể công với tôi à? Lúc ông đem lời của tôi coi như chó má thì sao chưa từng nghĩ tôi mới là chủ nhân của ông?"

Phong Tấn biết mình có tiền án nên càng chột dạ, lúc này đứng trước lửa giận của đối phương cũng chỉ có thể nhắm mắt cầu xin: "Ngài hãy coi như là nể mặt mẹ của ngài..."

Nghe Phong Tấn nhắc đến mẹ của mình thì sắc mặt Vân Thâm lại càng thêm lạnh lẽo: "Là ai khiến cho ông nghĩ rằng tôi tốt tính lắm vậy hả? Sẽ cho con chó không biết nghe lời cơ hội thứ nhất rồi thứ hai, thứ ba?"

Thấy Vân Thâm quyết tâm muốn mặc kệ thì Phong Tấn lập tức nóng nảy: "Chú Kiêu nắm trong tay nhiều chuyện của chúng ta như thế, nếu rơi vào tay Lục Đình Kiêu thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi! Hắc Long chính là ví dụ!"

"Lúc trước bọn họ cũng nghĩ rằng Hắc Long không khai ra cái gì, nhưng kết

quả là toàn bộ những đường dây ngầm đều bị lộ khiến bọn họ rơi vào thế bị động, dưới tình huống không hề chuẩn bị gì mà mất đi một số người lớn.

Vẻ mặt Vân Thâm đã có chút mất kiên nhẫn: "Mấy chuyện mà ông nói thì ngay từ một năm trước tôi đã hạ lệnh bảo ông ta thu tay lại toàn bộ, nhưng các người đã làm cái gì? Cho rằng tôi không biết chút gì sao?"

"Nếu những con đường làm ăn kia đều bỏ tất thì khác nào chúng ta tự chặt mất một cánh, làm sao đấu lại với Lục gia? Đây là kế ly gián của Lục Đình Kiêu, ngài ngàn lần đừng mắc lừa! Nếu chú Kiêu thật sự vào tay của hắn ta thì tổ chức của chúng ta sẽ bị rung chuyển lớn cỡ nào ngài có nghĩ tới không! Lục Đình Kiêu đối phó với chú Kiêu xong thì kế tiếp chính là ngài!"

"Thật không? Tôi thật mong đợi."

...

Phong Tấn khuyên mãi không được, cuối cùng chỉ có thể vác bộ mặt xám xịt lui ra ngoài.

Phong Tiêu Tiêu nghiêng người dựa vào cửa nhìn vẻ mặt của Phong Tấn, bộ dạng như đã biết trước: "Tôi đã sớm bảo là không có tác dụng gì đâu! Ông cho là ngài ấy vẫn là bù nhìn của chú Kiêu năm đó chắc?"

"Nhưng chú Kiêu làm mọi chuyện cũng vì nó! Tại sao nó lại có thể vong ân phụ nghĩa như vậy!"

Phong Tiêu Tiêu trợn trắng cả mắt: "Vì cái rắm! Chuyện tên kia muốn làm nhất cũng là chuyện này được không hả? Nếu không phải bọn ông tự cho là mình là thông minh đi bắt cóc Tiểu Bảo thì trận này với Lục gia ai thua ai thắng còn chưa biết đâu! Anh ta mong đợi trận chiến này với Lục Đình Kiêu đến tim gan còn cào, đang cao hứng thì bị bọn ông dội cho gáo nước lạnh chẳng lẽ còn không tức giận sao? Bây giờ thì đẹp mặt chưa! Nếu bọn ông có bản lĩnh kia thì tự đi mà chơi chết mình đi!"

Phong Tấn nghe xong thì sắc mặt càng ngày càng khó coi, lúc Kiêu Dịch muốn xử lý Ninh Tịch thì ông ta cũng từng có chút băn khoăn. Nhưng lúc đó, ông ta cho rằng cùng lắm là Satan tức giận một trận thôi chứ bất kể thế nào cũng không làm gì Kiêu Dịch, không ngờ lại quyết liệt đến mức này!

"Vấn đề bây giờ là xem làm thế nào để chủ nhân bớt giận..."

"Đừng có ngây thơ như thế, đụng đến "khu vực cấm" của người ta rồi có nói gì cũng vô ích, chờ chết đi!"

--- O ---

Chương 1748: Anh Muốn?

"Ông nhìn Đường Dạ đi, người ta thông minh hơn biết bao nhiêu, huynh ấy biết là không thể nên căn bản chưa hề nghĩ tới chuyện đi tìm Satan!"

Nhắc tới Đường Dạ, trong mắt Phong Tấn thoáng qua một chút hy vọng: "Có lẽ Đường Dạ có cách..."

Phong Tiêu Tiêu thở dài: "Có cách gì được chứ? Lần trước Hắc Long chúng ta còn cứu không nổi thì lần này dựa vào đâu mà cứu được chú Kiều? Huống hồ lần này càng khó giải quyết hơn, bên kia còn có Đường Lãng..."

"Đừng nhắc tới thằng phản đồ đó!!!"

....

Tầng hầm của khách sạn nào đó dưới trướng của Lục thị tại ngoại ô.

"Aaaaaaaa..."

Tường cách âm vừa dày vừa nặng ngăn cách những tiếng gào thét khiến người ta rợn cả tóc gáy...

"Tôi nói... tôi nói... tôi nói hết..."

Lục Cảnh Lễ bĩu môi một cái: "Không phải chứ? Nhanh thế á? Tiểu Hắc Long nhà mấy người còn trụ được ba ngày đó!"

Lục Đình Kiều vô cảm ngồi trên ghế salon quan sát.

Xương bánh chè dính theo cả thịt vụn của Kiều Dịch bị tươi sống móc ra, ông ta giống như một con chó thảm bại tê liệt ngã trên đất. Con mắt u ám của ông ta nhìn chăm chăm vào người đang ngồi trên ghế salon, thủ đoạn của thằng nhóc này còn đáng sợ hơn cả ác quỷ, trong mắt ông ta đã ngập vẻ sợ hãi.

Thiệt cho ông ta cứ nghĩ là Hắc Long có thể chịu nổi...

Ông ta cứ cho rằng, Lục Đình Kiều chỉ là một thằng oắt con làm thương nhân cả người chỉ sặc mùi tiền, không ngờ thủ đoạn của nó so với người của bọn họ chỉ có hơn chứ không có kém!

Dưới sự tra tấn thế này thì thần tiên còn không chịu được nữa là con người...

Hừ, người của Lục gia quả nhiên toàn là đám tiểu nhân dối trá luôn thích tỏ ra vẻ đạo mạo mà!

Ông ta không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được! Còn chưa diệt được Lục gia cơ mà! Sao ông ta có thể chết ở đây cơ chứ, chết trong tay những người này!

Chỉ cần ông ta có thể thoát ra ngoài, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám người này!

Còn có thằng súc sinh vong ân bội nghĩa kia nữa, nó thật sự để mặc ông ta đi chết.

Nghe Kiều Dịch chỉ rên rỉ mà không nói gì, người đàn ông ngồi trên ghế salon vô cảm ra lệnh: "Tiếp tục."

Lục Cảnh Lễ gãi đầu một cái: "Hừm? Nhưng ông ta muốn khai rồi? Ôi được rồi, nhanh như thế mà đã đầu hàng thì chắc chắn ông ta không nói thật đâu! Cứ tiếp tục đi..."

...

Bình minh ló dạng.

Lục Đình Kiều bước ra khỏi phòng, trên người vẫn bộ tây trang chỉnh chu màu đen như thường lệ. Nếu như trừ đi lệ khí mơ hồ cùng mùi máu xen lẫn trong hơi thở thì trông anh cứ như vừa rời khỏi bữa tiệc rượu tao nhã nào đó.

Lục Cảnh Lễ có chút xuất thần nhìn anh trai mình, chẳng biết tại sao trong lòng chẳng hề có chút sợ hãi mà trái lại còn có cảm giác ấm áp.

Anh thích anh Hai mình như vậy.

Một anh Hai chân thật, thậm chí có chút đáng sợ chứ không phải một người mãi mãi có cái vẻ hoàn hảo đến mức không phải con người, không phải anh Hai luôn giấu những thứ xấu xa khỏi tầm mắt anh.

Đường Lãng ngồi ở quầy bar nghe được tiếng bước chân thì quay đầu lại, sắc mặt có chút men say: "Xong rồi?"

Lục Cảnh Lễ vẫy vẫy con chip ghi âm trong tay: "Đã giải quyết! Đủ để tử hình ông ta luôn!"

Đường Lãng nghe vậy hơi nhướn mày, nhỏ giọng thì thầm: "Cần gì phải phiền toái như thế? Cứ giết chết ông ta là được rồi!"

Lục Đình Kiêu hơi hột liếc Đường Lãng một cái: "Hợp pháp."

Lục Cảnh Lễ đi tới bung ly rượu lên nhấp một ngụm, sau đó quàng vai Đường Lãng giải thích: "Ý của anh tôi ý mà, tức là chúng ta đều là công dân tốt thì đương nhiên phải biết tuân thủ pháp luật, cứ theo luật mà làm"

Đường Lãng nghe thế thì giật giật khóe miệng, đúng rồi, các người tuân thủ luật pháp lắm cơ. So với cái chỗ này của mấy người thì ngục giam chính là thiên đường đó có được không...

"Anh muốn?" Lục Đình Kiêu nhìn Đường Lãng rồi đột nhiên hỏi.

"Hửm? Muốn gì?" Đường Lãng có chút không phản ứng kịp.

Cá chép nhỏ nào đó lại tiếp tục kiêm chức máy phiên dịch: "Anh tôi đang hỏi anh có muốn mạng của ông ta không, bọn tôi đang định giao cho Mèo Đen! Nhưng nếu anh muốn thì cho anh cũng được! Dù sao thì lần này cũng nhờ anh mà chúng tôi bắt được ông ta!"

Cảnh Lễ vừa dứt lời thì sắc mặt Đường Lãng hơi run lên, anh im lặng một lúc lâu rồi nhún nhún vai nói: "Thôi kệ đi, cậu nói không sai, tôi cứ làm công dân gương mẫu tuân thủ luật pháp thôi!"

Thôi... cứ vậy đi...

Nếu anh tự tay giết chết ông ta thì chẳng phải sẽ bị Đường Dạ đuổi giết cả đời sao...

--- O ---

Chương 1749: Có Phải Là Em Trai Thân Yêu Nhất Của Anh Không

Rời khỏi tầng hầm khách sạn, cơn gió lạnh sáng sớm dần dần thổi tan mùi máu tanh quanh quẩn trên cơ thể hai người.

Giằng co suốt một ngày một đêm, Lục Cảnh Lễ đuổi đuổi người xua tan cơn bồn ngủ, anh không nhận được mà phỉ nhổ: "Anh hai, nói thế nào thì cũng quá kỳ lạ! Nhiều thông tin cơ mật đã moi ra được... nhưng chuyện về người phụ nữ tên Vân Lam kia... lại chẳng hé răng lấy một chữ... ba cũng giống thế, chẳng nói cái gì cho chúng ta cả!"

"Thật ra thì, em vẫn xoắn xuýt chuyện này này lắm, lấy quan niệm về gia tộc cũng như gia đình và cái tính khí ấy của ông già thì đâu có gặp được người phụ nào mà ông già thích điên cuồng cũng không thể có ý cưới bà ta đâu! Nhưng cái bia mộ khắc chữ "vợ tôi" kia đúng là do ông già viết... tò mò chết em mất thôi! Chúng ta có cần thăm vấn một lần nữa không?"

Lục Đình Kiêu: "Không cần."

Kiều Dịch muốn sống cho nên mới khai nhanh như vậy nhưng với ông ta mà nói thì có thứ còn quan trọng hơn cả mạng ông ta.

Có điều, bất kể đầu đuôi của mâu thuẫn này có là gì thì đối với anh mà nói cũng chẳng quan trọng.

Lục Đình Kiêu nhìn sắc trời dần sáng lên, một lúc lâu sau mới nhìn về phía Lục Cảnh Lễ với vẻ mặt dịu dàng hơn trước nhiều: "Đi về nghỉ ngơi thôi."

Lục Cảnh Lễ xoa xoa cặp mắt sắp không mở lên được gật đầu một cái: "Dạ, còn anh thì sao?"

Lục Đình Kiêu: "Anh có chuyện cần xử lý."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì trợn tròn hai mắt rồi vội vàng la lên: "Còn xử lý cái gì nữa! Có chuyện động trời cỡ nào thì cũng phải ngủ một giấc rồi nói sau! Từ lúc chúng ta đi cứu chị dâu với Tiểu Bảo đến giờ em chưa thấy anh ngủ đâu!"

"Không sao."

"Cái gì mà không sao, anh..."

Lúc này tiếng chuông của Lục Đình Kiêu đột nhiên vang lên, vì thế anh giơ tay cắt lời Lục Cảnh Lễ rồi bắt đầu nghe điện thoại: "Alo? Ừ, ngay hôm nay đi! Đặt một chiếc máy bay gần đây! Được."

Lục Cảnh Lễ không cách nào tin nổi: "Anh còn định bay đi đâu? Anh không muốn sống nữa à! Nếu anh xảy ra chuyện gì thì chị dâu với Tiểu Bảo phải làm thế nào!"

"Anh tự có chừng mực."

"Anh có chừng mực cái rắm ý mà chừng mực! Anh quên rằng anh chỉ là một con người sao! Không được, nhất định hôm nay anh phải đi ngủ! Lập tức, ngay lập tức! Nếu không anh đừng hòng đi đâu được..."

Lời còn chưa dứt thì Lục Cảnh Lễ đã cảm thấy gáy mình đau xót, sau đó trước mắt đột nhiên tối sầm lại rồi dần dần mất đi ý thức, anh có cảm giác cơ thể mình được một cánh tay rộng lớn đỡ vào trong xe.

"Anh Hai..."

"Nghe lời."

Lục Cảnh Lễ không cam lòng mà nhắm mắt lại, lâm vào giấc ngủ mê man.

Đù! Một lời không hợp đã đánh mình ngất xỉu luôn!!!

Em có phải em trai thân yêu nhất của anh không!

Chuyện mà Lục Cảnh Lễ lo lắng nhất đã xảy ra, không có Tiểu Tịch Tịch ở đây... tức là không có bất cứ ai có thể khuyên nổi anh Hai...

...

Cùng lúc đó.

Các nhà truyền thông lớn đều đang điên cuồng đăng tin về bộ phim huyền tưởng được mong đợi nhất - Cứu Tiêu. Bộ phim này có kinh phí đầu tư lên đến 5000 vạn, được bộ đôi ảnh hậu cùng đội hình diễn viên siêu sao thể hiện, ngay ngày lên sóng đầu tiên đã đạt mức rating kỷ lục. Lượng xem trên mạng cũng nhẹ nhàng vượt lên con số ngàn vạn lượt, cặp đôi Giang Mục Dã với

Mạnh Thi Ý cũng nhanh chóng vọt lên bảng xếp hạng CP.

Mấy tập đầu, phân đoạn của Ninh Tịch không nhiều cho nên sự chú ý vẫn chưa cao.

Đây cũng là điểm để Lâm Chi Chi thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó lại cười khở, chuyện cô lo lắng nhất bây giờ không phải Ninh Tịch không hot, mà là sợ Ninh Tịch quá hot...

Lâm Chi Chi lên weibo của Ninh Tịch rồi bắt chước giọng điệu của Ninh Tịch mà up một cái weibo tuyên truyền, Giang Mục Dã cũng rất ăn ý mà chia sẻ lại. Trước mắt thì phía các fan hâm mộ đều vẫn thuận lợi, không có ai phát hiện ra cái gì bất thường.

--- O ---

Chương 1750: Vẫn Là Nghĩ Sâu Xa Chút!

Lúc Lục Cảnh Lễ tỉnh lại thì bên ngoài trời đã tối đen rồi.

Đầu tiên hẳn là nên đi tìm anh Hai nhà mình nhưng vừa mới mở di động ra thì đã thấy Mạc Lăng Thiên gọi tới.

Người này gọi cho mình làm gì? Lục Cảnh Lễ có chút hoài nghi: "Alo, anh Thiên à! Tìm em có chuyện gì thế?"

Giọng điệu Mạc Lăng Thiên nghe rất nghiêm túc: "Cảnh Lễ, anh của em xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại trở mặt với Quan gia?"

"Hả? Trở mặt? Đúng là trở mặt! Trở mặt từ sớm rồi! Nhưng mà sao anh lại biết?" Lục Cảnh Lễ hỏi.

"Sao anh biết? Bây giờ tất cả mọi người trong giới đều biết cả rồi! Cái hợp đồng của Quan gia với chính phủ gần đây bị lật ra là do có hời lộ một khoảng kếch xù, cạnh tranh bất chính nên Quan Thụy đã bị bắt để điều tra rồi! Mà công ty ở nước ngoài của Quan gia trong một đêm đã đến bờ phá sản! Hiện giờ Quan gia đang đi chạy vạy khắp nơi tìm người giúp đỡ nhưng Lục Đình Kiêu lại trực tiếp thả lời là ai mà giúp Quan gia tức là đối nghịch với cậu ấy!" Mạc Lăng Thiên nhanh chóng tóm tắt tình hình.

Lục Cảnh Lễ trở mặt ghen hợm: "Mẹ kiếp! Em chỉ ngủ một giấc dậy thôi mà... anh em đã muốn cả nhà người ta phá sản à?"

"Bây giờ anh gọi điện cho anh của em không được cho nên chỉ biết tìm em thôi, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?" Mạc Lăng Thiên trầm giọng truy hỏi.

Lục Cảnh Lễ bĩu bĩu môi: "Hừ, có phải Quan Tử Dao lại nhờ anh giúp đỡ đúng không? Anh Thiên, đừng trách em không nhắc nhở anh! Chuyện này tốt nhất là anh đừng có dính vào, nếu không thì không xứng là bạn với anh em đâu!"

"Anh cũng phải biết lý do chứ!"

Giọng điệu Lục Cảnh Lễ có chút giễu cợt: "Trước khi em nói lý do thì em muốn hỏi anh một câu, Quan Tử Dao nói cái gì với anh."

"Cô ấy nói anh em làm thế là vì Ninh Tịch! Lý do này... hợp lý nhưng không quá thích hợp, nếu không phải xảy ra chuyện gì đặc biệt thì chắc chắn cậu ấy đã không làm đến mức này."

Nghe thấy Mạc Lăng Thiên cũng coi như là có chút lý trí thì thái độ của Lục Cảnh Lễ mới coi như hòa hoãn một chút: "May là anh tìm em đó, nếu mà tìm anh em thì với cái tính của anh ấy chắc chả thêm giải thích cho đâu! Đến lúc đó, anh lại bị người ta dùng mỹ nhân kế vừa khóc vừa nói thì chắc chắn lại bị lừa! Chờ em gửi cho anh hai đoạn ghi âm rất đặc sắc, tự anh nghe đi!"

Lục Cảnh Lễ nói xong liền thở dài: "Anh Thiên, em khâm phục anh qua nhiều năm mà vẫn có thể giữ vững tình cảm với một người, kính phục cái sự cố chấp của anh! Nhưng mà có vài người chẳng giống cái mã ngoài của bọn họ đâu, anh vẫn là tự nghĩ sâu xa chút đi!"

Mạc Lăng Thiên cúp máy rồi im lặng thật lâu.

Rất nhanh, email báo có thư mới đến.

Mạc Lăng Thiên châm một điếu thuốc, do dự một chút rồi cũng mở ra hai đoạn ghi âm kia lên, theo những âm thanh phát ra thì sắc mặt của Mạc Lăng Thiên càng thêm khó coi...

Không biết qua bao lâu, Mạc Lăng Thiên cuối cùng cũng quay trở lại.

Trong phòng, Quan Tử Dao vừa thấy anh ta quay lại thì lập tức khẩn trương truy hỏi: "Lăng Thiên, Đình Kiêu nói thế nào?"

Mạc Lăng Thiên nhìn cô ta bằng ánh mắt phức tạp, sau đó mở miệng nói: "Di động của Đình Kiêu không gọi được, anh gọi cho Cảnh Lễ rồi cậu ấy gửi cho anh hai đoạn ghi âm."

Quan Tử Dao nghe được hai chữ "ghi âm" thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Mạc Lăng Thiên nhìn chằm chằm cô gái trước mắt: "Tử Dao, có phải em có chuyện gạt anh đúng không?"

Quan Tử Dao ngã ngồi xuống băng ghế sau lưng, biết đã không lừa được nên cô ta chỉ có thể cười thảm: "Đúng... cha mẹ với anh của em... làm chút chuyện hồ đồ... nhưng bọn họ cũng là vì em... vì muốn em có thể hạnh phúc... nhưng vì sự cố chấp của em mà phải trả giá đắt... nhưng bọn họ đều vô tội..."

--- O ---

Chương 1751: Xoa Tan Hết Tất Cả Khói Mù Trên Thế Gian Đây

"Vô tội? Tử Dao, em thật sự cho rằng... bọn họ vô tội?" Mạc Lăng Thiên dứt khoát mở ra đoạn ghi âm thứ hai, những lời nói lộ liễu của đám người nhà họ Quan vang lên quanh quẩn trong khắp căn phòng.

Sau khi đoạn ghi âm kết thúc, cả căn phòng rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

"Lăng Thiên..."

Không đợi Quan Tử Dao kia ỉ ôi cái gì, Mạc Lăng Thiên đã nói: "Lúc trước trong tiệc mừng thọ của ba anh, Ninh Tịch bị đẩy xuống nước suýt nữa mất mạng cũng là do bọn em làm đúng không? Ha ha, lúc đó anh còn tin lời em nói đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn..."

Quan Tử Dao đau khổ nhìn chằm chằm người trước mặt: "Bất kể bọn họ làm cái gì thì đây cũng là cha của em, anh của em! Anh bảo em phải làm thế nào? Chẳng lẽ em phải trơ mắt nhìn Quan gia bị hủy mà không làm cái gì sao?"

Sống lưng Mạc Lăng Thiên cứng ngắc, hai mắt đỏ thẫm. Trong đôi mắt ấy là sự thất vọng cùng lạnh lùng mà Quan Tử Dao chưa từng thấy bao giờ: "Tử Dao, những chuyện mà người nhà em làm thì em đều biết đúng không? Nhưng em lại chưa bao giờ ngăn cản bọn họ!"

"Ha ha..."

Đôi mắt với sự chất vấn của Mạc Lăng Thiên thì Quan Tử Dao chỉ cười lạnh một tiếng, cô ta giương mắt nhìn chằm chằm anh ta rồi gằn từng chữ nói: "Tại sao em phải ngăn cản? Con đàn bà kia không xứng với Lục Đình Kiêu! Nếu không phải Đình Kiêu bị cô ta làm cho mê muội đầu óc thì hai nhà bọn em đã sớm làm đám cưới rồi! Dựa vào thực lực của Quan gia, hai nhà mà liên thủ lại thì thằng con riêng đó đâu đủ để gây ra sợ hãi! Tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra, Tiêu Bảo cũng không bị bắt cóc! Nhưng hiện giờ, Lục Đình Kiêu lại bất chấp tất cả cũng phải phá hủy Quan gia! Tất cả đều là do con đàn bà kia gây ra!"

Mạc Lăng Thiên nhìn Quan Tử Dao, bỗng nhiên cảm thấy sự vô lực dâng lên từ tận sâu trong lòng. Anh cực kỳ căm ghét sự cố chấp của Quan Tử Dao, nhưng lại chẳng thể chỉ trích cô ta lấy một chữ, bởi vì... ngay bản thân anh

đôi với cô ta cũng có khác gì đâu?

Biết rõ là chuyện không có khả năng, biết rõ người ta đã thích người khác những vẫn chẳng thể buông tay...

Trước kia bất kể có chuyện gì xảy ra, đôi mắt với bất cứ cái gì thì chỉ cần có thể nhìn thấy Quan Tử Dao, có thể nghe thấy giọng cô ấy là anh đã thỏa mãn, nguyện ý làm tất cả mọi chuyện cho cô ta.

Nhất là sau khi Quan Tử Dao về nước thì anh cứ có cảm giác như mình được hồi sinh, bất kể làm cái gì cũng tràn đầy năng lượng. Anh nghĩ mọi biện pháp để cô ta được vui vẻ, dù cho chẳng được đáp lại cái gì những cũng vẫn thấy ngọt ngào như được ăn mật.

Nhưng bây giờ, mỗi lần gặp mặt anh chỉ cảm thấy khó thở...

Cô gái khiến trái tim anh đập thình thình hóa ra lại cách xa anh đến vậy, càng ngày càng mơ hồ. Anh dường như đã không nhớ nổi hình dáng cô gái anh thích lúc trước, người đó và người đang đứng trước mặt anh liệu có phải cùng là một người?

Trái tim Mạc Lăng Thiên đau đớn không chịu nổi.

Lúc này, di động của Mạc Lăng Thiên hơi rung một cái, một dãy số nước ngoài gửi cho anh một tấm ảnh.

Trên con đường vắng lặng có một cô gái đang mặc một chiếc váy hoa màu xanh nhạt đứng ở ven đường. Cô gái kia đang trêu chọc một con mèo nhỏ tròn vo màu vàng quắt, sự dịu dàng trên khuôn mặt đó dường như có thể xoa tan tất cả khói bụi, cũng khiến cảm giác khó thở lúc này của anh đột nhiên biến mất...

Thiên Tâm...

Thiên Tâm...

Nhận ra trong đầu mình đang lặp đi lặp lại cái tên này thì Mạc Lăng Thiên đột nhiên biến sắc, sau đó vội vàng thu điện thoại về.

Anh thích Tử Dao, anh yêu Tử Dao, anh đã thề rằng cả đời này chỉ thích mình cô ấy, những hiện tại anh đang làm cái gì!

Cái cảm giác phản bội này khiến anh cảm thấy thống khổ...

"Lăng Thiên, chuyện lần này quả thật là chúng em sai, bất kể thế nào anh của em cũng không nên động tới Tiểu Bảo! Cũng may là anh ấy hoàn toàn không muốn làm hại thằng bé, Tiểu Bảo lúc ấy cũng không có gì đáng ngại cả! Mà người đàn bà kia vẫn luôn được Lục Đình Kiêu che chở nên chúng em cũng chẳng làm gì nổi cô ta, đúng không? Giờ cô ta bị thương cũng đâu liên quan gì đến Quan gia chúng em đâu! Đình Kiêu giận cá chém thớt như thế thật quá đáng! Lăng Thiên..."

Mặc Lăng Thiên hít sâu một hơi rồi cắt lời: "Tử Dao, chỗ ba của em thì anh sẽ cố gắng tìm người giúp ba em để giảm bớt hình phạt! Nhưng chuyện của công ty thì... xin lỗi, anh không thể nhúng tay."

--- O ---

Chương 1752: Lòng Anh Đã Ngươi Lạnh

Nghe Mạc Lăng Thiên nói không thể nhúng tay, sắc mặt Quan Tử Dao lập tức đổi thành vẻ kinh hoàng, không thể tin nổi.

Người đàn ông này đã từng vì cô ta mà nguyện ý làm tất cả mọi chuyện cơ mà, huống hồ đây còn là lúc mà cô ta cần giúp đỡ nhất.

"Lăng Thiên, Đình Kiêu đã thả lời như vậy nên người em có thể xin giúp đỡ chỉ có mình anh thôi, người có thể nói với Đình Kiêu cũng chỉ có anh! Nếu em không đến đường cùng thì tuyệt đối không phiền tới anh..."

Vẻ mặt Mạc Lăng Thiên đã chết lặng: "Tử Dao, ba người chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, em là bạn của anh mà Đình Kiêu lại là anh em của anh! Chuyện này lỗi là ở Quan gia, đây cũng là những gì anh có thể làm cho em, cũng là... chuyện cuối cùng anh làm vì em."

Huông chi Ninh Tịch không chỉ là người yêu của Lục Đình Kiêu, mà còn là... em họ của Thiên Tâm...

Quan Tử Dao siết chặt nắm tay: "Anh nói vậy là có ý gì?"

Mạc Lăng Thiên khẽ khép mắt lại rồi nói: "Tử Dao, anh hiểu sự cố chấp của em với Đình Kiêu, bởi vì anh đối với em cũng thế."

"Lăng Thiên, em biết là anh hiểu em..."

Không đợi Quan Tử Dao nói tiếp, Mạc Lăng Thiên đã cắt lời: "Nhưng mà Tử Dao, anh thích em là quang minh chính đại thích em, theo đuổi em nhưng chưa bao giờ làm tổn thương em hay những người bên cạnh em! Càng không ép em làm bất cứ chuyện gì! Nhưng em đối với Lục Đình Kiêu thì đã không còn là thích, thực sự thích một người không phải là nhất định vì để có được đối phương mà bất chấp mọi thủ đoạn! Em hiểu không?"

Những lời này Mạc Lăng Thiên không biết là để Quan Tử Dao nghe, hay là để chính mình nghe,

Chỉ là sau khi nói xong anh cảm thấy mình như được giải thoát.

Anh nhớ tới câu là Lục Cảnh Lễ nói với anh, có vài người không giống vẻ bề ngoài mà anh nhìn thấy...

Thật ra thì, anh nên phát hiện từ sớm, rõ ràng Quan Tử Dao luôn nói rằng cô ấy đã buông tay nhưng một bên lại không ngừng thông qua anh tìm cơ hội đến gần Lục Đình Kiêu. Từ đầu tới cuối mà nói thì giá trị của anh trong mắt cô ấy cũng chỉ là một người anh em thân cận của Lục Đình Kiêu, thậm chí còn không được coi là bạn của cô ta...

Chẳng qua là anh không dám dùng suy nghĩ độc ác đó đi nghĩ về cô gái mình yêu, cũng không muốn tin tưởng cô gái mình thích bao lâu nay lại là loại người mà mình ghét nhất.

Mạc Lăng Thiên nói xong thì đứng lên rồi đẩy cửa rời đi.

Quan Tử Dao ngơ ngác ngồi một chỗ, cô ta nhìn hướng Mạc Lăng Thiên, dường như đến lúc này cô ta mới phản ứng được rằng bản thân đã mất đi cái gì...

Một giây kế tiếp, Quan Tử Dao vội vàng đứng lên đuổi theo Mạc Lăng Thiên rồi kéo tay anh lại, cô ta run rẩy nói: "Lăng Thiên... thật xin lỗi... Em biết em khiến anh thất vọng... Em biết em lừa gạt anh... Em chưa bao giờ buông tay với anh ấy cả... nhưng em... thật sự là không không chế được... Em không có cách nào không chế được bản thân mình... Em yêu anh ấy..."

"Em thật sự không thể trơ mắt nhìn Quan gia bị hủy vì em, xin anh, chỉ lần này thôi... được không? Lần này em tuyệt vọng thật rồi, em sẽ không làm phiền anh ấy nữa..."

Mạc Lăng Thiên im lặng nhìn cánh tay đang túm lấy mình, mãi một lát sau, anh chậm rãi kéo bàn tay đang túm chặt lấy cánh tay mình ra rồi nói: "Tử Dao, lòng anh đã nguội lạnh rồi."

Sắc mặt Quan Tử Dao trắng bệch.

"Vì em mà anh đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, làm tổn thương quá nhiều người! Cho nên, anh xin lỗi."

--- O ---

Chương 1753: Có Phải Đi Tìm Thiên Tâm Hay Không?

Một tuần sau.

Quanh miệng Lục Cảnh Lễ mọc đầy mụn nước, mấy ngày nay anh liên tục bám theo anh trai nhà mình khuyên nhủ anh ấy nghỉ ngơi, nói đến toác mồm rách miệng mà vẫn chẳng có tác dụng gì.

Thật nhớ quãng thời gian có Tiểu Tịch Tịch ở đây, chỉ cần một câu của cô ấy thôi cũng giải quyết xong rồi, ngoan ngoãn biết bao nhiêu...

Nghĩ đến đây Lục Cảnh Lễ lại muốn khóc.

Lục Cảnh Lễ còn đang rên rỉ thương cảm thì di động đột nhiên reo lên, anh liếc mắt một cái liền thấy người gọi tới là người của Mạc gia.

"Alo, cô Mạc đấy ạ?"

Vừa mới nhận điện thoại thì đầu bên kia đã vang lên thanh âm sốt sắng của Khang Thục Huệ: "Cảnh Lễ à, mấy ngày nay con có gặp Lăng Thiên không?"

"Anh Thiên? Không ạ! Có gì thế ạ?"

"Suốt cả tuần nay chẳng thấy nó đâu cả! Di động thì vẫn gọi được nhưng chẳng ai bắt máy! Cô hỏi khắp nơi cũng chẳng ai biết nó ở chỗ nào! Cô lo sắp chết rồi đây!"

"Cái gì? Không thấy đâu?" Lục Cảnh Lễ hơi biến sắc.

Một tuần trước...

Đó chẳng phải là lúc mà mình nói chân tướng cho anh Thiên sao?

"Chắc là nghĩ không thông nên xảy ra chuyện rồi..." Lục Cảnh Lễ vô thức lẩm bẩm ra tiếng.

Khang Thục Huệ nghe thấy suýt nữa thì phát điên: "Cảnh Lễ! Cháu nói cái gì? Có chuyện gì xảy ra? Có phải cháu biết cái gì hay không? Cháu nhất định phải nói cho cô biết! Khoảng thời gian này Lăng Thiên nó... Từ sau chuyện

của Thiên Tâm... nó vẫn luôn an phận... mỗi ngày đều về nhà đúng giờ... cũng không biết tại sao lại biến mất lâu như vậy..."

Lục Cảnh Lễ cũng lo có chuyện xảy ra nên cũng đành khai báo sự thật: "Một tuần trước anh Thiên có hỏi cháu về chuyện của anh cháu và Quan gia..."

"Sau đó thì sao? Cô biết chắc là lại có liên quan đến cô ta mà! Chỉ có chuyện liên quan đến con khốn đày thì thằng bé mới có thể như vậy! Lúc trước Quan gia còn đến cầu xin ba của Lăng Thiên đấy, nhưng cô chú không biết rõ nội tình nên cũng không nhúng tay!"

"Sau đó thì cháu chỉ nói thật thôi ạ, đại khái là Quan gia vẫn luôn âm thầm giở trò muốn hại bạn gái của anh trai cháu, thậm chí còn suýt nữa thì hại cả Tiểu Bảo... Cháu thấy lần này anh Thiên cũng không nhúng tay quá nhiều! Chắc là đã hiểu ra rồi chỉ là nhất thời vẫn chưa chấp nhận nổi..."

Lục Cảnh Lễ vừa nói vừa vội vàng an ủi: "Nhưng mà cô đừng vội, người lớn dùng thế rồi làm gì có thể dễ dàng xảy ra chuyện chứ! Cháu đoán là anh ấy khó chịu nên mới tìm một chỗ để khuây khỏa lại thôi! Lúc cháu có gì khó chịu trong lòng cũng hay như vậy lắm!"

"Thật sao?"

"Thật, cô cứ yên tâm đi! Cháu cũng giúp mọi người một tay tìm anh ý xem sao!"

"Cám ơn cháu Cảnh Lễ..."

....

Khang Thục Huệ nói chuyện điện thoại xong thì lập tức đem tình hình nói lại cho Mạc Kiến Chương.

Mạc Kiến Chương trầm ngâm nói: "Vậy cứ để nó khuây khỏa mấy ngày đi, bà vội cái gì?"

"Tôi có thể không lo à! Ông cũng biết con trai ông đã tuyệt vọng với con bé kia rồi! Nhỡ đâu nó chịu đả kích quá lớn mà vẫn không nghĩ thông thì sao? Đã bảy ngày rồi đấy! Cháu tôi đã không còn, có phải ông muốn tôi mất cả con trai thì ông mới vừa lòng đúng không?"

Mạc Kiến Chương thấy vợ mình càng nói càng hồ đồ, ông ta chỉ có thể nói:

"Tôi cũng cho người đi tìm rồi còn gì! Bà kiên nhẫn một chút được không nào? Không biết cái thằng nhóc thối tha kia chạy đi đâu nữa! Thậm chí ngay cả tôi cũng tìm không được!"

Lúc này chẳng biết Khang Thục Huệ nhớ tới cái gì mà đột nhiên nói: "Ông bảo... có phải Lăng Thiên chạy đi tìm Thiên Tâm không?"

"Thiên Tâm?" Mạc Kiến Chương hơi nhăn mày: "Chẳng phải Thiên Tâm ra nước ngoài rồi sao?"

--- O ---

Chương 1754: Thoải Mái

Khang Thục Huệ càng nghĩ càng thấy chuyện này có khả năng: "Thật ra thì, khoảng thời gian này tôi vẫn luôn ngầm quan sát, Lăng Thiên nhà chúng ta đối với Thiên Tâm hoàn toàn không phải không có chút tình cảm nào như thằng bé vẫn nói! Chẳng qua là thằng nhóc thối kia không tự biết mà thôi! Ông không phát hiện từ sau khi Thiên Tâm đi thì hồn vía của thằng bé cứ như bay đi đâu mất sao? Lại cộng thêm đả kích lần này thì chưa biết chừng nó lại đi tìm Thiên Tâm thật ý chứ?"

Mạc Kiến Chương cũng bị vợ mình nói cho dao động: "Nhưng nhờ đâu không phải thì sao? Bà cứ tự tiện đi tìm con gái nhà người ta thế không ổn đâu!"

Khang Thục Huệ do dự hồi lâu: "Tất nhiên là tôi cũng không muốn quấy rầy Thiên Tâm, cũng không có mặt mũi nào đi tìm con bé cả... thôi... chúng ta cứ chờ xem mai có tin tức gì không..."

...

Một đêm trôi qua.

Mạc Lăng Thiên vẫn không có tin tức gì, lúc này Khang Thục Huệ phát hoảng, cuối cùng bà cũng bất chấp tất cả mà run rẩy nhấn gọi vào dây số ở nước ngoài của Ninh Thiên Tâm.

"Alo?"

Nghe thấy giọng nói dịu dàng ở đầu dây bên kia, Khang Thục Huệ không nhận được nữa mà khóc ra thành tiếng: "Thiên Tâm... bác... bác là mẹ của Lăng Thiên..."

"Mạc phu nhân?" Giọng nói bên kia rõ ràng là có một chút kinh ngạc.

"Có phải bác làm phiền cháu nghỉ ngơi rồi không?" Khang Thục Huệ nói.

"Không ạ, bên cháu đang là buổi chiều, nhưng mà sao bác... sớm như thế này... là có chuyện gì xảy ra sao?"

Giọng nói nho nhã lại lễ độ của Ninh Thiên Tâm càng khiến Khang Thục Huệ càng thêm áy náy, trên mặt cũng nóng phừng phừng. Nếu như Ninh

Thiên Tâm không nói gì mà cúp máy luôn thì bà cũng có thể hiểu, nhưng sự dụi dằng cùng thoải mái dường như đã thấm nhuần vào xương tủy của con bé khiến cho nó dù gặp phải bao nhiêu chuyện như vậy những vẫn vẹn nguyên như lúc ban đầu.

"Thiên Tâm, thật xin lỗi vì làm phiền cháu! Bác chỉ hỏi một câu thôi rồi cúp máy luôn mà, không biết mấy ngày nay Lăng Thiên có qua bên đây tìm cháu không?" Khang Thục Huệ khẩn trương hỏi.

Chắc là do nghe đến cái tên "Mạc Lăng Thiên" nên Ninh Thiên Tâm yên lặng một giây rồi mới trả lời: "Không có ạ."

"Không có?" Một chút hy vọng cuối cùng cũng biến mất, cả người Khang Thục Huệ nhất thời cứng ngắc, trái tim cứ như rơi vào hầm băng.

Nghe thấy tiếng khóc sù sùi ở bên kia, Ninh Thiên Tâm bất an hỏi han: "Mạc phu nhân, bác có khỏe không?"

"Bác không sao... là Lăng Thiên... Lăng Thiên đột nhiên mất tích... Bác lo không biết có xảy ra chuyện gì hay không... Di động của nó vẫn gọi được nhưng không ai bắt máy cả... Nếu có thể, có thể làm phiền cháu gọi cho nó hay gửi một cái tin nhắn cũng được... hỏi xem nó đang ở đâu... nói không chừng nếu cháu gọi... thì nó sẽ bắt máy..." Khang Thục Huệ thút thít cầu xin.

"Cái này..."

"Bác biết cái này là làm khó cháu, nhưng bác bây giờ đã là "bệnh nặng thì vái tứ phương", nếu cháu không muốn cũng không sao, không quan hệ..."

"Cháu... để cháu thử xem, nhưng cháu nghĩ... chắc không giúp được gì đâu..."

"Có thật không? Tốt quá! Cảm ơn! Cảm ơn cháu Thiên Tâm! Dù thế nào cũng cảm ơn cháu!"

...

Ninh Thiên Tâm cúp máy, sau đó thì ngồi ngây người ra trên ghế salon.

Vừa rồi là vì cô không chịu nổi cảnh Khang Thục Huệ vừa khóc vừa cầu xin nên đã đáp ứng nhưng khi bình tĩnh nghĩ lại thì cô thấy chuyện này mà cô nhúng tay vào thì có chút hoang đường...

Nghĩ nghĩ một hồi, cô gọi cho Ninh Tịch.

"Alo, Tiểu Tịch..."

"Alo, xin chào! Tôi là quản lý Lâm Chi Chi của Ninh Tịch, cô là chị họ của cô ấy sao?" Thanh âm vang lên ở đầu bên kia cũng chẳng phải Ninh Tịch.

"Đúng vậy."

"Xin lỗi, hiện giờ cô ấy đang có việc bận không thể nghe máy, có việc gì cần thì tôi có thể báo lại cho cô ấy gọi lại cho cô được không?"

--- O ---

Chương 1755: Không Thẹn Với Lương Tâm

"Oh... không cần đâu, cũng chẳng phải chuyện gì gấp! Không cần quấy rầy em ấy đâu."

Thấy Ninh Tịch đang bận thì Ninh Thiên Tâm cũng liền cúp máy, ngồi ngẫm nghĩ một chút thì cô đột nhiên khẽ lắc đầu một cái, cảm thấy mình có chút buồn cười.

Dù sao thì cũng đã chẳng còn quan hệ gì nữa rồi, cần gì phải quan tâm người ta sẽ nghĩ cái gì, cần gì phải quan tâm có hoang đường hay không?

Làm gì thì làm, không thẹn với lương tâm là được.

Ninh Thiên Tâm nghĩ xong liền mở wechat ra rồi nhanh chóng gửi một tin nhắn đi, sau đó cầm quyển sách đặt bên cạnh lên đi về phía phòng học.

...

Trên hòn đảo nào đó tại thành phố S.

Hòn đảo nhỏ nhỏ bé lẳng lẳng nằm cô đơn giữa biển khơi, trên đảo có một căn biệt thự có kiến trúc rất đặc biệt.

Nhưng mà, hiện giờ trong hầm rượu của căn biệt thự này lại là một đồng hồ.

Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng hoàn toàn không để ánh sáng lọt vào, cả hầm rượu đều rỗng tuếch, vỏ chai vút vương vãi khắp nơi, trong không khí cũng tràn ngập mùi rượu gắt mũi.

Một gã đàn ông nằm lăn lóc giữa đồng chai lọ cùng mảnh vỡ, cả người gầy đi hẳn một vòng. Trán gã dính những mảnh vụn của chai lọ, gò má hõm sâu, đôi mắt xám xịt không có một chút ánh sáng nào trông cứ như xác của một con thú đã chết...

Bên cạnh gã có một chiếc di động đã tắt chuông, thỉnh thoảng màn hình lại sáng lên chiếu sáng căn hầm tối om này.

Không biết qua bao lâu, gã đàn ông máy móc đứng lên, quờ tay lên kệ rượu đã bị khoắng sạch hơn nửa mà mò mẫm lấy một chai.

Chân gã chẳng biết vấp phải cái gì mà ngã lăn ra, nhưng gã cũng chẳng buồn để ý mà tiếp tục nằm đó.

Lúc này di động bên cạnh gã lại sáng lên, nhưng dường như mắt của gã đã chẳng còn thấy được bất cứ cái gì trên đời này, gã chẳng thèm nhìn nó lấy một cái. Tự dung cái thứ ánh sáng kia khiến gã bị chói mắt nên gã mới phân tâm đi nhìn một chút.

Lúc ngón tay gã đè lên nút tắt nguồn thì đột nhiên con mắt xám xịt chết lặng ấy bốc lên một ngọn lửa mạnh mẽ. Gã ngồi bật dậy nhanh như một viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, bàng hoàng nhìn cái tên hiện trên màn hình.

Thiên Tâm...?

Vì trên thông báo chỉ hiện tên người gửi chứ không hiện nội dung, cho nên Mạc Lăng Thiên run run tay đi mở khóa di động.

Nhưng mà, chính lúc đấy thì chiếc điện thoại của gã hết pin, tự động tắt máy.

"Mẹ kiếp!!!"

Trong hầm rượu suốt bảy ngày bảy đêm không có một tiếng người đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ của một gã đàn ông.

Tìm cả biệt thự lại chẳng có cái sạc pin nào.

Mạc Lăng Thiên lập tức xông ra cửa, nổ máy du thuyền rời khỏi đảo nhỏ.

Trên bờ biển cách đảo nhỏ không xa có một làng chài, anh ta vội vàng chạy về phía cửa hàng tạp hóa gần đó.

"Chủ quán... sạc pin... ông có không?"

Chủ quán kia thấy người này quần áo lam lũ, mặt mũi dơ bẩn thì bị dọa cho hết cả hồn: "Cậu..."

Không đợi chủ quán nói chuyện, Mạc Lăng Thiên đã vồ tồ một trăm tệ lên trên quầy.

"Có! Có! Cậu muốn loại nào cũng có!"

"Chỗ ông có sạc được không?"

"Có đây, ổ điện ở cạnh chân cậu ý!"

Mạc Lăng Thiên cầm lấy sạc điện thoại rồi đặt mông ngồi thẳng xuống mau chóng cắm sạc vào ổ điện.

Một giây... năm giây... mười giây...

"Sao lại chậm thế hả?"

"Hi hi, cái chỗ thôn quê như chúng tôi sao mà nhanh được, anh cứ chờ chút đi!" Chủ quán tò mò vừa nhìn vừa đánh giá Mạc Lăng Thiên: "Nhóc con, có phải cậu bị bọn bán hàng đa cấp lừa đúng không? Có muốn tôi giúp báo cảnh sát không?"

"Không cần." Mạc Lăng Thiên nhìn chăm chăm vào cái đèn màu đỏ biểu hiện điện đang vào của di động trên mặt đất.

Đợi chừng ba phút, di động cuối cũng cũng có thể khởi động.

Mạc Lăng Thiên đang muốn mở wechat thì lại đột nhiên khựng lại, ngón tay anh co rồi lại duỗi ra không biết bao nhiêu lần mới mở được wechat để đọc mẩu tin nhắn kia...

--- O ---

Chương 1756: Chuyện Duy Nhất Có Thể Làm Vì Em

[Thiên Tâm: Anh đang ở đâu? Mẹ anh rất lo lắng, nếu đọc được xin hãy gọi điện lại cho bà ấy]

Mạc Lăng Thiên nhìn tin nhắn kia, dòng máu chảy ngược suốt này giờ cùng với nỗi đau đốn đến mất không chế đều lắng đọng lại trong nháy mắt.

Không phải ảo giác...

Hóa ra không phải là ảo giác...

Chủ quán đang lăm bằm hát hò sắp xếp lại hàng hóa thì liếc thấy cái thằng nhóc luôn mồm đòi sạc điện thoại kia đột nhiên cứng đờ cúi đầu nhìn chằm chằm vào cái di động, lát sau thì lại thấy có giọt nước rơi xuống màn hình điện thoại...

"Ồi! Nhóc con làm sao thế? Có cần tôi giúp gì không?" Chủ quán có chút lo lắng chạy tới.

Mạc Lăng Thiên chẳng buồn ngẩng đầu lên chỉ nói: "Cho tôi một gói thuốc lá."

"Cậu muốn loại nào? Chỗ tôi đây chẳng có gì ngoài thuốc lá nhưng chỉ sợ cậu hút không quen thôi..."

"Cái nào cũng được, không sao."

Ông chủ đứng bên cạnh nhìn nhìn, có chút do dự cầm một bao thuốc lá từ trên quầy đưa cho Mạc Lăng Thiên, nhân tiện còn đưa qua một cái bật lửa.

Mạc Lăng Thiên châm thuốc rồi rít một hơi, lập tức mũi bị khói xông lên mà ho khan liên tục.

Chủ quán kia thấy thế thì cười ha hả: "Sạc rồi thấy chưa! Ở đây chúng tôi đều hút loại này đó, đủ đô!"

Vùng biển này dân tình chất phác, chắc người chủ quán kia vẫn luôn lo lắng Mạc Lăng Thiên có chuyện gì nên vẫn không ngừng kiếm chuyện để nói với anh ta. Những lời nói sang sảng liên tục vang lên bên tai, trên mặt biển sắc trời bắt đầu sáng dần, gió biển mang theo mùi muối mặn thổi qua khuôn mặt...

Mạc Lăng Thiên lẳng lẳng nhìn tin nhắn trên di động kia, một lần rồi lại một lần.

Dường như có một cỗ lực lượng to lớn đang tràn ngập khắp thân thể anh ta, từ trong lòng đất tăm tối không có ánh mặt trời mà phá đất chui lên...

Thời gian lẳng lẳng trôi qua...

Mạc Lăng Thiên vẫn chẳng nhúc nhích gì mà nhìn chăm chăm vào cái tin nhắn kia, ngón tay đã đề lên nút trả lời nhưng rốt cuộc vẫn chẳng làm gì hết.

Chờ pin sạc thêm được một chút thì Mạc Lăng Thiên lập tức mở ra danh bạ gọi về nhà một cú.

"Alo, mẹ..."

"Lăng Thiên... Lăng Thiên! Thật sự là con đấy à! Cái thằng nhóc xấu xa! Rốt cuộc là con chạy đi đâu vậy hả? Có biết mẹ của con sắp bị con dọa chết rồi không! Giọng của con làm sao thế? Có phải bị ốm rồi không? Bây giờ con đang ở đâu? Mấy ngày nay đi chỗ nào?" Một tràng những vấn đề bị Khang Thục Huệ tuôn ra.

"Mẹ, con xin lỗi, con về ngay đây, sau này sẽ không để mẹ lo lắng nữa."

"Thằng nhóc xấu xa này..." Nghe âm thanh khản đặc tiêu tụy của con trai trong lòng Khang Thục Huệ đau đớn khôn nguôi.

"Mẹ, làm phiền mẹ gọi lại cho Thiên Tâm, bảo cô ấy là con không sao." Mạc Lăng Thiên lại nói.

Khang Thục Huệ ở đầu dây bên kia nghe vậy thì sửng sốt: "Thiên Tâm liên lạc với con? Sao con không tự đi nói với nó đi? Lăng Thiên, biết điều thì nói ngay cho mẹ, có phải con dối với Thiên Tâm..."

"Mẹ, không phải đâu." Giọng của Mạc Lăng Thiên không có bất kỳ sự do dự nào: "Phiền mẹ gọi giúp con, máy con hết pin rồi."

Khang Thục Huệ cũng không nghi ngờ nhiều, cộng thêm việc bà thật sự muốn gặp con trai nên vội vàng nói luôn: "À à được... vậy con mau về đi!"

"Vâng."

...

Hút hết điều thuốc Mạc Lăng Thiên mới chậm rãi đứng lên: "Cám ơn, thuốc không tệ."

Chủ quán cười ha hả nhìn anh: "Thật không! Ai hút thuốc ở đây xong cũng khen ngon đây! Nhóc con, có phải cậu... gặp chuyện gì hay không?"

Mạc Lăng Thiên nhìn về phía mặt biển cách đó không xa: "Chỉ là đột nhiên hiểu ra một ít chuyện."

Anh rút cuộc cũng hiểu, cũng nguyện ý thừa nhận rằng qua quãng thời gian dài bầu bạn thì anh đã yêu một người con gái khác.

Chỉ là chờ đến lúc anh phát hiện ra tình cảm của mình thì hai người họ đã không còn khả năng nữa.

Chuyện duy nhất anh có thể làm cho em cũng chỉ có một chuyện...

Không làm phiền em nữa...

...

--- O ---

Chương 1757: Gọi Tiểu Tịch Cùng Đến

Ninh gia.

"Phu nhân, Đại tiểu thư về rồi!"

Nghe được người hầu thông báo thì Trang Linh Ngọc đang ngồi trên ghế salon sung sướng đứng dậy nghênh đón.

Ninh Tuyết Lạc đem túi lớn túi bé trong tay giao cho người hầu rồi ngọt miệng gọi một tiếng: "Mẹ!"

"Mau vào đi! Nhìn con toát hết cả mồ hôi rồi này! Con hết phải chạy qua công ty nhà mình lại lo chuyện công ty mình sắp đưa ra thị trường, bận rộn thế còn qua đây làm gì!"

"Mẹ, con nhớ mẹ mà! Đây là tổ yến với vi cá con nhờ người mua được đây, hàng chất lượng đó mẹ! Bình thường mẹ rảnh thì ăn một ít để bồi bổ sức khỏe!"

"Những thứ này thì giữ lại tặng cho mẹ chồng con đi!"

"Bên mẹ chồng con cũng đưa rồi mà."

Trang Linh Ngọc ân cần nắm lấy tay Ninh Tuyết Lạc: "Thế nào? Ở Tô gia có tốt không? Thái độ của Trịnh Mẫn Quân với con thế nào?"

Ninh Tuyết Lạc gượng gạo cười một tiếng: "Dù không so được với trước kia... nhưng mà đã tốt hơn nhiều rồi..."

Nhìn vẻ mặt của cô ta thì rõ ràng ở đang nói cô ta ở Tô gia đã chịu không ít thiệt thòi, thế nên sắc mặt của Trang Linh Ngọc có chút khó coi.

Ninh Tuyết Lạc vội vàng ân cần nói: "Mẹ đừng lo cho con, con nhất định sẽ cố gắng không để mẹ mất mặt đâu, sẽ để cho mọi người đều thấy mẹ nuôi dạy được cô con gái tốt như nào!"

Lời này của Ninh Tuyết Lạc rõ ràng chạm đến tim gan của Trang Linh Ngọc, nhất thời bà ta thổn thức không thôi: "Ngoan, Tuyết Lạc của mẹ đã đủ tốt rồi, chỉ có mắt mù mới không nhìn ra thôi!"

Hai mẹ con đang nói thì Ninh Trí Viễn chống gậy đi từ ngoài vào, Ninh

Tuyết Lạc thấy thế vội vàng đứng lên chào hỏi: "Ông nội!"

"Ừ." Ninh Trí Viễn hơi gật đầu một cái rồi cũng không nhiều lời tiếp tục bước vào nhà, đang đi lại đột nhiên nghĩ đến cái gì mà dừng lại nói: "Tối mai Văn Bác về nước, nhà chúng ta tụ tập một chút, gọi cả Tiểu Tịch đến cùng đi."

Sắc mặt Trang Linh Ngọc liền sầm xuống: "Ba, ba cũng biết tình tình của con bé ấy mà, ba quên những gì nó nói rồi sao? Nó căn bản là không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Ninh gia cả! Chúng ta cần gì phải lấy mặt nóng úp mông lạnh!"

Lúc này Ninh Diệu Hoa bước tới, ông ta ho nhẹ một cái nói: "Linh Ngọc, con bé chỉ nói lấy thế thôi, có nhiều chỗ là chúng ta không đúng nên trong lòng nó cũng có chút hậm hực! Người một nhà thì cái quan trọng nhất là phải giữ hòa khí, cần gì phải chấp nhặt con bé chứ! Anh thấy tối mai cứ gọi Tiểu Tịch đến đi!"

Ninh Trí Viễn thấy vậy mới hài lòng gật đầu một cái, sau đó dường như không tin con trai mình mà đứng ngay đó nói: "Vậy thì gọi ngay đi."

Ninh Diệu Hoa lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Ba, ba còn chưa tin con sao? Con gọi ngay đây được chưa!"

Trang Linh Ngọc thì không ngừng nháy mắt với Ninh Diệu Hoa.

Ninh Diệu Hoa đè thấp giọng nói: "Sức khỏe của ba không tốt, đừng vì chuyện này mà làm ba tức giận! Cũng chỉ là ăn bữa cơm thôi mà! Chưa kể chúng ta không mời thì bên Thu Đồng cũng nhất định kêu Tiểu Tịch đến thôi! Cần gì phải cho người ta có cơ hội ly gián một nhà chúng ta chứ!"

Ninh Tuyết Lạc đứng một bên nghe được hai chữ "một nhà" của Ninh Diệu Hoa thì trong mắt lóe lên vẻ âm trầm.

Ngay trước mặt bố chồng thế này Trang Linh Ngọc có muốn cũng không thể nói nhiều, thái độ Ninh Diệu Hoa lại rất kiên quyết cho nên chỉ có thể mặc cho ông ta gọi điện.

"Alo, Tiểu Tịch à... tối mai con..."

Ninh Diệu Hoa gọi cho Ninh Tịch, đang chuẩn bị đóng vai một người cha từ ái thì bị âm thanh máy móc ở đầu bên kia cắt đứt.

"Alo, xin chào, xin hỏi ngài là ai? Tôi là người quản lý của Ninh Tịch, hiện giờ cô ấy đang làm việc nên không tiện nghe điện thoại."

Ninh Diệu Hoa sững sốt, ngay sau đó lại lên giọng nói: "Tôi là ba của nó, cô bảo với nó thế nó sẽ nhận."

--- O ---

Chương 1758: Động Lòng

"Ngài là cha nuôi của cô ấy, ông Đường Thiện sao?"

"Nuôi núng cái gì, tôi là ba ruột của nó!"

"Thưa ngài, theo tôi được biết thì Ninh Tịch đã sớm cắt đứt quan hệ với ba mẹ ruột của mình."

Ninh Diệu Hoa đi ra xa một chút rồi thấp giọng nói: "Uổng cho cái danh người quản lý của Ninh Tịch, cô nghe mấy tin đồn vợ vẫn đó ở đâu đấy hả, bây giờ cô lập tức để Tiểu Tịch nghe máy ngay cho tôi!"

"Xin lỗi thưa ngài, tất cả những người thân quen với Ninh Tịch tôi đều biết cả, lúc cô ấy làm việc sẽ không nhận điện thoại."

Nghe tiếng cúp máy của đầu bên kia, Ninh Diệu Hoa tức đến mức mặt mày tối sầm.

Ninh Tuyết Lạc thấy sắc mặt Ninh Diệu Hoa khó coi như vậy thì mắt lóe lóe sáng: "Ba, sao rồi?"

"Không sao..." Tất nhiên Ninh Diệu Hoa không có mặt mũi nói rằng mình bị một quản lý từ chối nhận điện thoại, ông ta ho nhẹ rồi nói: "Tiểu Tịch đang bận, không nghe máy được."

Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ thấu hiểu: "Chị bây giờ đang nổi tiếng như vậy quả thật là rất bận! Muốn mời chị ấy sợ rằng không dễ..."

Trang Linh Ngọc cười lạnh một tiếng: "Chỉ quay được mấy bộ phim thôi mà đã chẳng biết trời cao đất rộng thế nào rồi, lúc trước khi con nổi tiếng thì không biết nó còn chui ở cái xó xỉnh nào đâu! Dùng trăm phương ngàn kế cướp lấy tất cả tài nguyên của con thì giờ nó lấy đâu ra mặt mũi mà ra oai trước mặt chúng ta?"

Ninh Trí Viễn không vui nhìn quét qua bọn họ: "Được rồi, nếu Tiểu Tịch bận thì thôi, ồn ào cái gì?"

"Ban đầu nếu anh chị chọn công khai chuyện của Tuyết Lạc chứ không phải lừa dối đến cùng thì giờ con bé cũng sẽ không rơi vào bước đường như thế. Nếu anh chị có thể xử lý tốt phía Đường gia thì cũng chẳng khiến toàn bộ

Ninh gia mất mặt."

"Tất cả mọi chuyện đều do chính anh chị gây ra đừng có đổ hết lên đầu Tiểu Tịch!"

Ninh Diệu Hoa vội vàng nói: "Ba bớt giận, chuyện đã qua rồi cần gì phải nhắc lại, còn buổi tụ họp gia đình tối mai... Tiểu Tịch đối với chúng ta có chút thành kiến và hiểu lầm nên chắc con mời thì nó không tới đâu! Nhưng mà phía bên Thu Đồng với Văn Bác ra mặt thì chắc nó cũng nể mặt thôi."

Bố chồng luôn đứng về phía Ninh Tịch đã khiến Trang Linh Ngọc rất không vui, lúc này lại thấy Ninh Diệu Hoa cũng một mực nói giúp Ninh Tịch thì bà ta lại càng thêm tức giận.

Trong lòng bà ta hiểu rõ, Ninh Diệu Hoa đâu có tí xú gì để tâm đến sức khỏe của Lão gia tử, rõ ràng là ông ta thấy Ninh Tịch bám được vào Trang gia nên động lòng đây mà.

Trang gia là loại người vì tư lợi và danh tiếng của mình mà có thể không màng tới cả ruột thịt, như thế thì sao có thể thật sự có gì với con bé kia?

Nếu Trang gia thật sự thừa nhận thì con bé kia đã sớm loan tin khắp thế giới này rồi, làm gì có chuyện yên ắng thế chứ.

....

Buổi tối hôm sau.

Trong một phòng bao riêng, Ninh Diệu Hoa, Ninh Diệu Bang cùng Ninh Thu Đồng đều có mặt ở đây, ngồi cạnh Ninh Thu Đồng là Quách Văn Bắc mới từ nước ngoài về, Ninh Tuyết Lạc cùng Tô Diễm cũng có mặt.

Lúc bữa cơm bắt đầu, Ninh Tuyết Lạc mang vẻ mặt ân cần giống như vô tình nói ra: "Không đợi Tiểu Tịch sao?"

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói vậy thì Tô Diễm ngồi một bên cũng ngẩn ra, lập tức quay đầu nhìn ra cửa một cái theo bản năng, từ sau giải Kim Tông lần trước thì trừ trên tivi và đài báo ra gã chưa được gặp cô một lần nào.

Ninh Thu Đồng ngược mắt lên nói: "Tiểu Tịch không rảnh, hôm nay không tới."

--- O ---

Chương 1759: Vậy Ai Là Người Ngoài

"Ồ..." Ninh Tuyết Lạc lộ vẻ ngoài ý muốn: "Cha cũng gọi điện cho chị nhưng mà là do người quản lý của chị bắt máy, nói là bận! Con cứ tưởng rằng nếu cô gọi thì... chị ấy sẽ tới..."

Trang Linh Ngọc cười nhạt một tiếng: "Cô ta hiện giờ đang bận la liếm người khác, đâu còn nhớ Ninh gia này đâu!"

Ninh Thu Đồng không hề bị ly gián mà còn liếc một cái sắc lẹm trả lại: "Tiểu Tịch lặn lội tốt, người làm cô như tôi đương nhiên là càng vui vẻ rồi, bây giờ tôi đi tới đâu có ai không khen cháu gái ruột của tôi vừa đẹp lại vừa giỏi giang chứ? Suốt ngày suốt đêm chẳng biết có bao nhiêu thiên kim danh viện chạy đến chỗ tôi muốn nhờ tôi xin chữ ký của Tiểu Tịch, muốn đi xem con bé làm việc!"

Nghe thế sắc mặt Ninh Tuyết Lạc cứng đờ, móng tay cô ta hung hăng bấu chặt vào lòng bàn tay.

Trang Linh Ngọc cũng giận đến mức gân xanh nổi đầy mặt, Ninh Thu Đồng này luôn đối nghịch với bà ta, hết lần này đến lần khác cứ nhằm vào tử huyệt của bà ta mà đâm. Rõ ràng là biết rõ Tuyết Lạc đã rút khỏi giới giải trí rồi mà còn cố ý dùng những lời này đâm chọc!

"Được rồi, ăn cơm đi!" Mãi cho đến khi Ninh lão gia tử ho "khụ" một tiếng thì trận đấu khẩu này mới miễn cưỡng dẹp sang một bên.

"Văn Bác, lần này về nước định ở bao lâu." Đang ăn, Lão gia tử hàn huyên chút chuyện.

Quách Văn Bác để đũa xuống rồi nhẹ nhàng nói: "Không ở lại lâu, chủ yếu là qua bên này gặp vài khách hàng với giúp Thu Đồng xử lý vài chuyện."

Xử lý vài chuyện?

Nghe thế Ninh Diệu Hoa lập tức nhạy bén hé mắt sang nhìn.

Quả nhiên sau đó liền nghe Ninh Thu Đồng nói: "Lão Trần ở phòng kế toán chẳng phải muốn từ chức sao? Cái ghế trưởng phòng kế toán này kiểu gì cũng phải có người ngồi nên con đề Văn Bác giúp con mời một kế toán cao cấp về quản lý!"

Không đợi Ninh Diệu Hoa lên tiếng, Trang Linh Ngọc đã không nhịn nổi: "Cái gì mà mời tới chứ? Tôi thấy cô muốn gài người của cô vào chứ gì! Vị trí trưởng phòng kế toán này Diệu Hoa đã sớm để dành cho Tuyết Lạc rồi! Để nó làm quen một thời gian là có thể nhậm chức, cô không cần bận tâm quá nhiều!"

Ninh Thu Đồng chậm rãi nói: "Bạn tâm quá nhiều? Chị dâu, chị đừng có quên là bây giờ tôi tuy chưa nhận chức, nhưng tôi chính là người nắm số cổ phần lớn nhất của Ninh thị."

Ninh Tuyết Lạc không được chia cổ phần, coi như là Ninh Diệu Hoa có đem toàn bộ cổ phần trong tay ông ta chuyển hết cho cô ta thì cô ta cũng chỉ có 15% mà thôi.

Mà, Ninh Thu Đồng trong tay vốn có 10%, cộng thêm Ninh Tịch chuyển nhượng thêm 10% nữa tức là hiện tại bà có đến 20% cổ phần trong tay, là cổ đông lớn nhất trong công ty.

Trang Linh Ngọc giận dữ: "Như thế cô cũng không có quyền tự tiện đưa ra quyết định! Cái vị trí quan trọng này không thể để người của cô nắm vùng được!"

Ninh Thu Đồng nhướn mày: "Hừm? Nói thế thì chẳng lẽ của chị thì được?"

Trang Linh Ngọc "hừ" lạnh một tiếng: "Tuyết Lạc cũng không phải người ngoài!"

Ý bóng gió tức là Ninh Thu Đồng cũng chỉ là một người ngoài mà thôi.

Nghe thế, Ninh Thu Đồng bật cười ra tiếng: "Ôi... chị dâu, chị đang kể chuyện cười sao? Cô ta không phải người ngoài, vậy thì ai là người ngoài?"

"Ninh Thu Đồng! Cô đừng có quá đáng!!!"

Ninh Diệu Hoa trầm mặt: "Thu Đồng, em thật sự quá đáng rồi! Cổ phần của em nhiều nhất nhưng hiện tại anh mới là chủ tịch! Nhân sự trong công ty còn chưa tới phiên em nhúng tay vào!"

Sắc mặt Ninh Thu Đồng lập tức trở nên sắc bén: "Ồ, chủ tịch, đúng là ra dáng quá đi! Trong tay chẳng có một cổ phần nào cũng được làm chủ tịch? Tôi nói cho anh biết, nếu không phải Tiểu Tịch khinh không thêm vào công ty thì tôi đã cho nó ngồi xuống cái vị trí ấy rồi, tôi đương nhiên là có cái

quyền lợi ấy! Không tin anh cứ thử mà xem!"

--- O ---

Chương 1760: Cạnh Tranh Công Bằng

Nếu Tiểu Tịch đã đem cổ phần giao cho mình thì tất nhiên là Ninh Thu Đồng không muốn phụ sự ủy thác cùng tín nhiệm của cô. Đương nhiên cũng không thể để mặc cho lũ lòng lang dạ sói này làm xằng làm bậy trong công ty.

"Cô..." Ninh Diệu Hoa tức đến suýt nữa thì hộc máu.

Ninh Diệu Bang lặng lẽ ngồi một bên uống rượu xem kịch vui, quả thật vui quá mà.

Ninh Tuyết Lạc không nói lời nào, sắc mặt cô ta có chút lúng túng, nhưng hôm nay cô ta tới đây cũng vì có chút mưu đồ nên lúc này chỉ có thể kiên nhẫn ngồi tiếp.

Lúc trước, vào những thời điểm thế này thì chắc chắn Tô Diễm sẽ đứng ra làm chỗ dựa cho cô ta, nhưng bây giờ Tô Diễm lại chỉ ngồi yên không nói gì. Ninh Tuyết Lạc cắn môi tỏ vẻ tủi thân, nhưng đối phương còn chẳng thèm nhìn sự tủi thân của cô ta.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, sự chú ý của gã đã dần dần không còn ở trên người cô ta. Tất nhiên cô ta có thể đoán được rằng tâm tư của Tô Diễm đã sớm bị con khốn kia câu đi rồi...

"Thùng thùng thùng", tiếng quả trọng gõ xuống nên đất vang lên âm âm, Ninh Trí Viễn giận dữ nói: "Được rồi, im miệng hết đi! Tôi còn chưa chết mà các anh các chị đã muốn làm loạn cái nhà này lên rồi đúng không?"

Trong phòng lặng ngắt không một ai dám lên tiếng.

Ninh Trí Viễn thở hỏn hển, một lát sau mới trầm mặt hít sâu một hơi nói: "Kinh nghiệm của Tuyết Lạc chưa đủ, trong thời gian ngắn mà ngồi vị trí kia đúng là không ổn, cũng khó thu phục mọi người! Người Thu Đồng mời về có giới thế nào đi chẳng nữa mà không hiểu tình huống của Ninh thị thì có ích lợi gì?"

"Vậy nên ý của ba là gì?" Ninh Diệu Bang ngồi một bên sợ thiên hạ không loạn lên tiếng.

Lão gia tử trợn mắt nhìn ông ta một cái rồi tiếp tục nói: "Thu Đồng, con mời người vào công ty cũng được nhưng người đó cũng phải giống như Tuyết

Lạc, đi từ tầng dưới cùng đi lên để làm quen với tình hình công ty! Phía lão Trần thì ba sẽ thương lượng với ông ta để ông ta ở lại gánh vác thêm chút thời gian. Đến lúc đó thì vị trí này thuộc về ai sẽ được quyết định bằng khoảng thời gian cạnh tranh công bằng này, bằng lá phiếu của hội đồng cổ đông."

Ninh Diệu Hoa với Ninh Thu Đồng không nói gì, coi như là âm thầm chấp nhận cách của Lão gia tử.

Bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc.

Trên đường về, Trang Linh Ngọc vẫn không nguôi giận: "Cái gì mà cạnh tranh công bằng chứ, đây rõ ràng là thiên vị Ninh Thu Đồng! Cô ta không chỉ nắm cổ phần nhiều mà còn có Quách Văn Bác làm chỗ dựa! Tuyết Lạc của chúng ta phải làm sao mới thắng được chứ? Đều là do con khốn kia, nếu không phải nó cứ đối nghịch với chúng ta mà đem cổ phần đưa hết cho Ninh Thiên Tâm thì hiện giờ chúng ta sao có thể rơi vào hoàn cảnh bị động thế này?"

Ninh Tuyết Lạc vội vàng an ủi: "Mẹ đừng tức giận mà, có anh Diễm cũng giúp con mà! Diễm, anh nói có phải không?"

Mãi đến lúc này, Tô Diễm trầm mặc cả buổi tối không nói một lời mới gạt đầu một cái: "Đó là tất nhiên."

Sắc mặt Trang Linh Ngọc lúc bấy giờ mới khá hơn một chút, bà ta kéo tay Ninh Tuyết Lạc với Tô Diễm đặt chồng lên nhau: "Hai con rất giỏi, nhưng quan trọng nhất là phải nhanh nhanh sinh một đứa bé, như thế Lão gia tử mới yên tâm đứng về phía các con!"

"Mẹ, sao mẹ lại nói cái này!" Ninh Tuyết Lạc ngượng ngùng.

Trang Linh Ngọc sắc giọng: "Chuyện mẹ nói rất quan trọng đấy, hai đứa cũng phải nghe lời mẹ! Tô Diễm, chẳng lẽ mẹ con không thúc giục?"

Tô Diễm ho nhẹ một cái nói: "Mẹ con thấy không sao, bà ấy tôn trọng ý kiến của bọn con."

Thật ra thì ban đầu, khi chưa kết hôn với Ninh Tuyết Lạc thì mẹ gã đã luôn thúc giục sớm muốn có cháu bé rồi. Nhưng mà đến khi gã kết hôn với Ninh Tuyết Lạc rồi thì dường như mẹ... có chút phai nhạt... cũng không thúc giục bọn họ nữa...

--- O ---

Chương 1761: Đây Là Thiên Hạ Mà Trẫm Cho Nàng

Đêm khuya tại Bạch Kim Đế Cung, trong phòng làm việc vẫn sáng ánh đèn.

Lục Cảnh Lễ nhìn đống tài liệu trong tay mà hận không thể cầm tấm chống mí mắt của mình lên cho rồi. Nhưng mà, vẫn có một kẻ không phải nhân loại còn đang xử lý mấy thứ văn kiện phức tạp kia.

Những ngày này, Lục Cảnh Lễ một mực trông nom, không rời nửa bước mà vẫn chẳng khuyên nổi Lục Đình Kiêu, cho nên cũng chỉ có thể căng mắt chùng chùng đề phòng anh Hai mình xảy ra chuyện gì.

"Anh Hai... anh... em biết... biết anh muốn để sau khi chị dâu tỉnh lại... sẽ có một giang sơn thái bình... đến lúc đó thì nói một câu "Nàng nhìn xem, đây chính là thiên hạ mà trẫm giành cho nàng! Cả giang sơn này chính là sính lễ!" Lãng mạng biết bao nhiêu! Nhưng anh cũng phải tính đến chuyện còn mạng mà sống đến ngày chị ấy tỉnh lại chứ?"

Lục Đình Kiêu ngược mắt nhìn Lục Cảnh Lễ đang tê liệt nằm như con cá chết trên ghế salon.

Lục Cảnh Lễ lập tức che gáy mình lại theo bản năng: "Làm gì? Anh lại muốn đánh em à? Được... được được được... em biết rồi... em im miệng là được! Em còn phải giữ mạng giúp Tiểu Tịch Tịch canh chừng anh chứ!"

Lúc này chuông điện thoại của Lục Đình Kiêu đột nhiên vang lên.

"Lục tổng, thời gian này bên truyền thông với fan hâm mộ cũng coi như ổn định, chỉ là... vài ngày trước chị họ của Ninh Tịch gọi điện tới, không biết là vì chuyện gì! Hôm nay, Ninh Diệu Hoa cùng Ninh Thu Đồng cũng gọi điện tới, hình như là chồng của Ninh Thu Đồng về nước nên họp mặt gia đình! Tôi đã nghĩ cách từ chối, bọn họ cũng không nghi ngờ gì."

Lâm Chi Chi theo thông lệ gọi điện báo cáo cho Lục Đình Kiêu mọi chuyện của Ninh Tịch, ngay sau đó lại xin chỉ thị: "Liệu có phải... cả những người này, cũng phải giấu?"

Lục Đình Kiêu: "Càng ít người biết càng tốt."

Lâm Chi Chi gật đầu: "Vâng, tôi đã biết."

Chuyện của Tiểu Đào lần trước là một hồi chuông cảnh tỉnh, tình trạng của Ninh Tịch đúng là càng người ít càng tốt.

Bên này Lục Đình Kiêu vừa mới cúp điện thoại thì đột nhiên có một người vội vã tông cửa xông vào, Đường Lãng thờ hồng hộc khom người nói: "Mẹ nó! Kiêu Dịch bị cứu đi rồi! Đã đưa ông ta vào tù rồi cơ mà! Thế mà còn có thể cứu ra! Cái tên kia là nhân loại à?"

"Cái gì? Cướp ngục á! Trâu thế! Là người lần trước cứu Hắc Long sao?" Lục Cảnh Lễ lập tức lên tinh thần.

Đường Lãng thờ lấy hơi: "Cách gây án này tôi thấy hẳn là cùng một người! Hình như Kiêu Dịch vẫn nghĩ Hắc Long là do chúng ta thả ra nhưng nào có biết đâu thực chất lại là bị cướp đu chú? Hừ, bây giờ con hàng này lại xuất hiện rồi!"

Lục Cảnh Lễ không hiểu: "Người nọ có lai lịch gì? Chẳng lẽ Kiêu Dịch cũng không biết? Xem ra bọn họ cũng không phải cùng một nhóm người?"

Đường Lãng phiền não vò đầu tóc rối tung rối mù: "Cái này thật ra cũng không xác định được, nhưng tôi ở trong tổ chức nhiều năm như vậy căn bản là không biết có người nào như vậy! Nếu như có mà tôi không biết thì cái tên cuồng đánh nhau như Đường Dạ có thể không biết sao?"

Lục Cảnh Lễ gật đầu tỏ ý "Anh nói cũng có lý".

"Chỉ tiếc là cả hai lần tôi đều không chụp được cổ tay người nọ, nếu không chắc có thể nhận ra một chút!" Đường Lãng nói xong liền nhúc đầu không thôi nhìn người đàn ông vẫn giữ lạnh lùng ngồi trước bàn: "Boss, làm thế nào bây giờ?"

Lục Đình Kiêu dựa nghiêng người vào cái ghế, đôi mắt u ám giống như một cái động đen ngòm sâu không thấy đáy: "Chờ."

"Hả? Ý gì?" Đường Lãng mặt ngu.

Lục Cảnh Lễ cười hì hì chạy qua bóp vai Đường Lãng, nhỏ giọng nịnh bợ như cô vợ nhỏ: "Anh tôi để tôi nhân lúc ông ta hôn mê thì... nhét vào người ông ta chút đồ nhỏ ~"

Đường Lãng kinh ngạc như rụng mảy: "Các cậu nhét thiết bị theo dõi lên người Kiêu Dịch?"

--- O ---

Chương 1762: Nổi Tiếng Tột Cùng

"Bây giờ có thể biết bọn họ đi chỗ nào chưa?" Đường Lãng không kịp nghĩ nhiều hỏi luôn.

Lục Cảnh lễ đặc ý nói: "Đừng vội thế mà, dù sao đối phương cũng không phải người bình thường nên cũng chưa chắc là không nghĩ tới chiêu này đâu! Nhờ đâu thiết bị theo dõi bị phát hiện thì chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao? Cho nên cái đồ chơi kia chúng tôi vẫn chưa đụng tới, phải chờ lúc bên kia buông lỏng cảnh giác mới có thể xác định vị trí!"

"Hơn nữa, cái thứ kia còn có chức năng quay phim nữa đó nha! Trong nháy mắt khởi động là có thể đem tất cả tư liệu truyền qua chỗ chúng ta, nếu bị ngoại lực phá hủy cũng tự động chuyển dữ liệu!"

Khóe miệng Đường Lãng giật giật, không hô danh là anh em với tên kia... đều biến thái y như nhau...

Dưới tình huống Kiều Dịch đã hoàn toàn không phải một mối uy hiếp mà bọn họ vẫn chuẩn bị phương án thứ hai. Chẳng lẽ đã sớm đoán được người kia sẽ xuất hiện?

"Thật ra thì bây giờ Kiều Dịch đã vô dụng rồi, có trốn cũng chả làm được trò trống gì! Lần này xem ra Satan hoàn toàn trở mặt với ông ta mà thu tóm toàn bộ lực lượng phía bên kia."

Đường Lãng vừa nói vừa có điều suy nghĩ nhìn về khuôn mặt tê liệt không cảm xúc của người đàn ông đang ngồi trước bàn.

Hôm nay đã giải quyết Kiều Dịch, vậy thì mục tiêu kế tiếp của người này chắc... chắc không phải tên kia đó chứ?

Đến lúc đó chả lẽ lại có thêm một trận đại chiến nữa à?

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt đã qua ba tháng.

Toàn bộ Đế Đô đều yên bình, ngay cả trận đại chiến mà Đường Lãng dự đoán cũng không hề xuất hiện.

Và kỳ tích mà mọi người mong đợi cũng không xuất hiện.

Cô gái tự do ngạo nghễ năm xưa vẫn lẳng lẳng nằm trong phòng bệnh được canh phòng nghiêm ngặt, không có chút dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại.

Tệ hơn nữa là khi bộ phim Mẹ của Ninh Tịch ra mắt lại còn nhận được giải Kim Lộc và Kim Loan cho giải nữ chính xuất sắc nhất, cộng thêm giải Kim Tông lần trước thì Ninh Tịch chính là người một tay thu tóm ba giải ảnh hậu quyền uy nhất. Chưa kể những giải thưởng lớn nhỏ khác thì xem ra những giải lớn trong nước Ninh Tịch cũng sắp ôm đủ. Giang Hành Chu còn tiết lộ tin tức rằng bộ phim Mẹ đã được lựa chọn để đi tham gia giải điện ảnh quốc tế.

Cùng lúc đó, từ sau khi Cửu Tiêu được lên sóng thì nhân khí của Ninh Tịch cũng theo đó mà ngày càng tăng cao. Cảnh lăn giường của Ninh Tịch với Kha Minh Vũ đã phá vỡ kỷ lục rating người xem lại nhiều nhất của đài truyền hình Đệ Đô, kỷ lục lượt xem trên mạng cũng lại một nữa được phá vỡ. Ngay cả game cùng tên cũng theo đó mà trở nên hot, bất kể là trên mạng ảo hay trai gái già trẻ ngoài đời thật đều đang bàn luận về bộ phim này.

Trong bộ phim này thì bất kể vai lớn vai nhỏ đều tăng độ nổi tiếng lên một bậc, Ninh Tịch lại lấy lượng nhân khí cùng kỹ năng diễn xuất áp đảo Ảnh hậu Mạnh Thi Ý mà giành được đề cử cho giải "nữ hoàng truyền hình" của giải Kim Lan năm nay.

Không còn gì nghi ngờ nữa, năm nay bất kể là mảng điện ảnh hay truyền hình Ninh Tịch đều trúng lớn, tất cả các tạp chí online đều là những bài báo có liên quan đến Ninh Tịch.

Phim Biệt Đội Điệp Viên Perak vẫn còn đang ở giai đoạn hậu kỳ nên chưa lên sóng, Ninh Tịch chỉ bằng hai tác phẩm đã nổi đến cùng cực. Tình thế phát triển quá nhanh không thể không chế nổi, hiện tại trong cả giới giải trí không một nữ nghệ sĩ nào có nhân khí đủ để sánh cùng với cô.

Nếu trước kia Ninh Tịch được coi là người nối nghiệp của Lãnh Man Vân, thì hiện giờ đánh giá của mọi người về cô đã là "Trò giỏi hơn thầy", "Trường Giang sáng sau đèn sáng trước", "Báu vật của giới điện ảnh", "Diễn viên thiên tài nhất trong lịch sử", "Tổng Lâm thứ 2"...

Chương 1763: Không Thể Tiếp Tục Ép Xuống

Nhân khí của Ninh Tịch ngày càng lên cao nhưng lúc này tại phòng làm việc của Lâm Chi Chi trong cao ốc Thịnh Thế lại là một mảnh xám xịt.

Những sự kiện mà Ninh Tịch cần tự mình tham dự gần đây thật sự quá nhiều, có vài cái có thể từ chối nhưng những sự kiện tuyên truyền và các giải thưởng lớn tuyệt đối không thể vắng mặt.

Ninh Tịch đã vắng mặt trong tất cả các buổi tuyên truyền của Mẹ cũng như lễ trao giải Kim Lan và Kim Lộc. Thậm chí cả buổi lễ trao giải Kim Loan hôm qua cũng vắng mặt.

Phía đoàn làm phim Mẹ thì nhờ có Giang Hành Chi bao dung cùng với Tổng Lâm bảo kê nên còn có thể thoái thác, giải Kim Lan và Kim Lộc cũng có thể để người quản lý nhận dùm. Nhưng giải Kim Loan lại có quy định bắt buộc là phải có mặt lãnh thưởng nếu không sẽ không trao cúp.

Mặc dù cái tên Ảnh hậu vẫn được giữ lại nhưng vắng mặt trong sự kiện quan trọng như vậy thì bất kể là ban giám khảo hay người hâm mộ cũng sẽ có ấn tượng xấu về Ninh Tịch.

Trong ba tháng này, dẫu cho cô lấy thân phận người quản lý nghĩ ra đủ lý do vô cùng hoàn hảo đến mức nào đi nữa thì trong tình huống suốt ba tháng không xuất hiện lấy một lần thì còn gì có thể nói nữa đây...

Trong phòng làm việc, di động cùng email riêng của Lâm Chi Chi chưa hề dừng lại, hiện giờ Tiểu Đào chỉ phụ trách mấy sự kiện nhỏ không đáng kể, còn những chuyện khác đều do đích thân Lâm Chi Chi xử lý.

Nhìn hàng ngàn tin tức có liên quan đến Ninh Tịch, thư mời đến dự lễ trao giải và những kịch bản quảng cáo nhiều như tuyết rơi thì Lâm Chi Chi cảm thấy cực kỳ bất lực.

Chung quy là cô... vẫn đánh giá thấp Ninh Tịch...

Lần này, chắc chắn không đè nổi nữa...

Lúc này tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" đồm độp vang lên.

Tổng giám đốc Trịnh Húc Đông của Thịnh Thế bê cái mặt cực kỳ khó coi

bước vào, ông ta chẳng nói hai lời mà bê chồng tài liệu ném thẳng lên bàn làm việc của Lâm Chi Chi: "Lâm Chi Chi! Rốt cuộc cô đang làm cái gì? Đây là năng lực làm việc của cô hả? Người đâu! Ninh Tịch đâu?"

Trên bàn đầy rẫy những tin tức liên quan đến chuyện Ninh Tịch vắng mặt tại các sự kiện lớn, giới truyền thông và các fan bắt đầu lật lại thời gian thì phát hiện ra sự thật suốt ba tháng liền Ninh Tịch đã biến mất, không hề xuất hiện lấy một lần, bây giờ trên mạng các suy luận, phán đoán đã bay đầy trời...

"Tôi cứ cho là qua chuyện của Lãnh Man Vân cô sẽ rút ra được bài học, nhưng lần này thì sao? Lần này vẫn y như cũ! Ngay cả nghệ sĩ của mình còn không quản lý được thì cô làm người quản lý làm cái chó gì!" Dịch Húc Đông gầm thét như sấm.

Cũng khó trách tại sao ông ta lại nổi điên như vậy, hiện tại Ninh Tịch vô cùng nổi tiếng, dường như 90% doanh thu của công ty đều do Ninh Tịch đem lại. Nhưng lúc này Ninh Tịch lại mất tích, chưa nói đến chuyện vắng mặt tại nhiều sự kiện quan trọng nhưng chuyện phải hủy biết bao hợp đồng quảng cáo lớn thì sao, đây đều là tiền cả đó!

Lục Cảnh Lễ đã sớm trao quyền lại, giao Thịnh Thế vào tay ông ta. Hôm nay, ông ta đã từ chức Phó tổng mà bỏ lên chức Tổng giám đốc thì sao ông ta có thể cho phép vị trí của mình bị lung lay, sao có thể chấp nhận sơ suất lớn như vậy.

Đôi mắt với lửa giận của Dịch Húc Đông, Lâm Chi Chi mím môi: "Xin lỗi."

Cô hiểu sự tức giận của Dịch Húc Đông, nhưng cô không thể nói ra sự thật, những gì có thể nói bây giờ cũng chỉ có hai chữ này.

Dịch Húc Đông thấy Lâm Chi Chi như vậy thì giận điên người: "Nói xin lỗi thì có tích sự gì! Thà cô tìm người nhanh cho tôi! Cô nghĩ rằng mấy nhà đầu tư với đối tác quan trọng kia có thời gian chờ cô à? Tôi nói cho cô biết, công ty không cần cái loại nghệ sĩ thích làm gì thì làm, coi thường hợp đồng như vậy đâu! Ngay bây giờ cô đem tất cả những kịch bản cùng đề nghị hợp tác mà Ninh Tịch từ chối sửa sang lại rồi giao cho tôi! Cô ta không làm! Có người khác làm!"

Chương 1764: Không Có Em Bên Cạnh

"Vâng." Lâm Chi Chi không có bất cứ kiến nghị gì.

Lấy tình hình của Ninh Tịch hiện giờ thì những hợp đồng này để trong tay cô cũng chỉ mục nát mà thôi, đương nhiên Dịch Húc Đông sẽ căn cứ vào nguyên tắc có thể đưa lại lợi ích lớn nhất cho công ty để chuyển giao cho những nghệ sĩ khác. Về chuyện này thì cứ coi như Lục Cảnh Lễ có đích thân tới nói chuyện thì cũng chỉ có thể giải quyết như vậy.

Thậm chí cứ kéo dài thế này chỉ sợ Dịch Húc Đông sẽ nhanh chóng xem xét người thay thế vị trí của Ninh Tịch...

Chứ nếu không thì những tài nguyên nằm trên tay Ninh Tịch sẽ biến thành bong bóng bọt nước hết...

"Lâm Chi Chi, tôi mặc kệ cô có liên lạc được với cô ta hay không, nhưng tôi cho cô bảy ngày! Trong bảy ngày nếu cô ta vẫn không xuất hiện thì cô ta cũng không cần đến công ty nữa đâu!"

Dịch Húc Đông hung hãn đưa ra hạn chót.

...

Lúc Lâm Chi Chi sắp xếp xong tất cả các tài liệu và kịch bản thì đã là rất khuya rồi.

Khi đi ngang qua phòng làm việc của Dịch Húc Đông thì Lâm Chi Chi vô tình nghe được âm thanh... trai gái mập mờ truyền ra từ trong phòng... cô lập tức nhú mày lại...

Nghe giọng người con gái kia... có chút giống một nghệ sĩ mới vừa vào công ty cách đây không lâu...

Đại khái là thấy Ninh Tịch gần đây nổi tiếng nên công ty tuyển không ít nghệ sĩ mới có phong cách tương tự như vậy, cô gái kia là người có nhan sắc đẹp nhất trong đám người mới, con đường phát triển cũng hoàn toàn dựa theo con đường giá trị nhan sắc cao như Ninh Tịch. Nhưng mà vì ánh sáng của Ninh Tịch quá chói nên đám người mới cũng chẳng làm ăn được gì.

Hiện tại thấy cơ hội tốt như vậy cũng khó trách có người gấp đến độ không

thể chờ được.

Giới giải trí này đúng là như vậy, chém giết và cạnh tranh chưa bao giờ ngừng lại.

Lâm Chi Chi chỉ hơi ngừng chân một chút, rồi lại nhanh chóng bước đi như thể không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

...

Sáng sớm.

Viện Điều dưỡng Quân y ở ngoại ô vẫn vô cùng yên tĩnh.

Hiếm khi mới thấy Lục Đình Kiêu an tĩnh ngồi cạnh giường bệnh của Ninh Tịch, anh đã ngồi suốt một đêm.

Ba tháng này đủ để anh đem những chuyện có thể làm đều làm xong hết, đến nỗi giờ anh chẳng thể tìm nổi chuyện gì để làm mình quên đi...

Thời gian tích tắc trôi qua, cuối cùng đã tới sáu giờ.

Tính thời gian Ninh Tịch hôn mê tới giờ đã là ba tháng.

Thật ra thì trước đó tình trạng của Ninh Tịch vẫn không thể khẳng định là người thực vật, nhưng nếu trong ba tháng vẫn chưa thể tỉnh lại...

Ba tháng là quãng thời gian bệnh nhân có khả năng tỉnh lại lớn nhất, qua khoảng thời gian này thì dường như đã không còn khả năng tỉnh lại nữa.

Trên giường, cô gái ấy vẫn lẳng lặng nằm đó như thể chỉ đang chìm vào giấc ngủ. Tiểu Bảo cũng ngoan ngoãn nằm cạnh cô cùng nhau ngủ một giấc bình yên, tựa như mọi thứ vẫn giống như trước đây, cô vẫn đang nằm ở nhà mơ một giấc mơ đẹp.

Nhưng mà thực tế lại tàn khốc vô cùng, cô gái mà anh yêu nhất có thể không bao giờ mở miệng nói chuyện nữa, sẽ không trả lời anh, cũng không còn mở mắt ra được...

Lục Đình Kiêu nhẹ nhàng cầm tay của cô lên rồi vùi đầu mình vào đó, những lời lầm bầm nhỏ đến không thể nghe rõ: "Tiểu Tịch... xin lỗi... anh cũng... cũng không giống như em tưởng tượng, không mạnh mẽ đến vậy..."

Không có em bên cạnh anh mới biết, anh chẳng là cái gì cả... mới biết anh yếu đuối đến nhường nào...

"Cạch!!!" Tiếng mở cửa vang lên.

Lục Cảnh Lễ thò đầu vào: "Biết ngay là anh ở đây mà... anh lại thức trắng đêm không ngủ sao? Em mua đồ ăn sáng này, mau qua ăn chút đi!"

Lục Đình Kiêu buông tay Ninh Tịch ra, đứng lên, nhưng ngay lúc anh đứng dậy thì thân thể đột nhiên ngã ngửa về phía sau...

"Anh Hai!!!" Lục Cảnh Lễ sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng vọt vào.

Tiểu Bảo cũng bị tiếng động lớn làm cho choàng tỉnh giấc, nhóc hoảng sợ nhìn Lục Đình Kiêu đang nằm dưới đất...

--- O ---

Chương 1765: Làm Như Vậy Không Giải Quyết Được Đâu

"Người đâu! Mau vào đây!!! Bác sĩ!!!"

Sau một màn hoảng loạn đến ngay cả phía Trang gia cũng đều bị kinh động, Lục Đình Kiêu được sắp xếp ở phòng bệnh cách vách.

Hàng chân mày nhíu chặt của bác sĩ khi kiểm tra cho Lục Đình Kiêu khiến Lục Cảnh Lễ gấp đến nỗi quay vòng vòng: "Anh của tôi sao rồi? Rốt cuộc anh ấy bị làm sao?"

Vị bác sĩ nhìn qua có vẻ rất lớn tuổi kia buông ống nghe xuống, sau đó ông trầm mặt quát mắng: "Đúng là hồ đồ! Có ai lại tự chà đạp thân thể của mình như vậy không? Cậu hỏi người này bị làm sao à? Dạ dày thủng như cái rổ thể này ít nhất là hai tháng rồi, cứ tiếp tục để cơ thể suy nhược thêm vài tháng nữa thì cái thằng này so với con bé nằm phòng bên không khá hơn bao nhiêu đâu!"

Sắc mặt Lục Cảnh Lễ trắng bệch, gấp đến độ sắp khóc lên: "Từ sau khi Tiểu Tịch Tịch hôn mê... anh Hai cơ hồ không hề ngủ... cháu dùng hết khả năng trông chừng anh ấy... chỉ sợ anh ấy xảy ra chuyện... nhưng mà cháu... cháu không khuyên được anh ấy... cháu cũng biết không ai khuyên nổi... anh ấy không thể không chế bản thân mình..."

Nghe Lục Cảnh Lễ nói vậy thì vị bác sĩ kia với Trang Tông Nhân đứng sau ông đều thở dài.

Trang Liêu Nguyên tuy còn nghiêm mặt nhưng trong mắt cũng xẹt qua một vẻ buồn rầu, nhất là khi ông thấy gương mặt bất an của Tiểu Bảo đang canh giữ trước giường ba mình...

Quả thật lúc đầu, ông rất có thành kiến với hai cha con nọ, thậm chí còn không hiểu nổi quyết định của cha mình. Nhưng suốt quãng thời gian vừa rồi, được nhìn thấy tận mắt sự lo lắng của Tiểu Bảo đối với Ninh Tịch, nhìn thấy vẻ bình thản không thay đổi của Lục Đình Kiêu nhưng mà cơ thể lại nhanh chóng gầy xộc, tiêu tụy đi, thậm chí còn biến thành cái dạng như bây giờ...

Chút bất mãn trong lòng trong lòng ông cũng đã vơi đi không ít...

Coi như là Tiểu Tịch đã không yêu sai người...

Ông ý vào việc mình là bác của Tiểu Tịch, là thân nhân của cô nhưng thực tế lại chẳng vì cô mà làm được cái gì và cũng chẳng có tư cách can thiệp vào sự lựa chọn của cô.

Lục Cảnh lễ nghẹn ngào: "Thật ra thì cháu đã sớm biết là bề ngoài anh ấy không có bất cứ vấn đề gì, nhưng thực tế đã yếu đến mức chỉ cần một cơn gió cũng đủ làm anh ấy ngã xuống... Anh Hai đã không chịu nổi... nhưng vẫn... cố gượng đến tận bây giờ..."

Niềm tin mà Lục Đình Kiêu dựa vào để gượng gượng suốt ba tháng nay đã hoàn toàn sụp đổ.

Trong khoảng thời gian này, áp lực đè nặng lên vai Lục Đình Kiêu không chỉ là việc Ninh Tịch bị hôn mê, mà phần nhiều là sự tự trách cùng sự hối hận chôn sâu trong trái tim... từng thứ từng thứ đều từ từ gặm nhấm tinh thần và xương tủy của anh...

Lục Cảnh Lễ siết chặt nắm tay rồi đứng phắt dậy, anh khom người cúi xuống thật thấp: "Anh Hai của cháu xin nhờ mọi người chăm sóc một lát, cháu đi rồi sẽ về ngay!"

Lục Cảnh Lễ biết đây là "tâm bệnh", cứ tiếp tục như vậy căn bản không giải quyết bất cứ vấn đề gì.

Anh nhất định... nhất định phải nghĩ cách...

Nếu không cứ như vậy thì Tiểu Tịch Tịch chưa kịp tỉnh lại, e là anh Hai đã ngã xuống trước rồi!

Lục Cảnh Lễ rời đi không bao lâu, Lục Đình Kiêu liền tỉnh lại, chuyện thứ nhất anh làm chính là liếc nhìn thời gian trên di động.

Thấy Lục Đình Kiêu định ngồi dậy thì vị bác sĩ bên cạnh vội vàng hung hăng quát lên: "Nằm im đi!"

Vị bác sĩ này chính là người lúc trước giúp Lục Đình Kiêu làm giám định thân nhân cho Ninh Tịch và Tiểu Bảo - bác sĩ Triệu.

Lục Đình Kiêu cau mày không hề để ý đến tình trạng của mình, cũng không thèm hỏi tại sao bản thân mình phải nằm đây mà chỉ nói: "Hôm nay có hẹn

với tổ chuyên gia làm kiểm tra toàn diện cho Tiểu Tịch!"

Bác sĩ Triệu bực tức nói: "Kể cả thế thì anh cũng nằm im cho tôi, chẳng lẽ không có anh thì bọn họ không kiểm tra được à?"

"Xin lỗi." Lục Đình Kiêu cũng không tranh cãi, mà rút ống truyền nước trên tay đi ra ngoài cửa.

--- O ---

Chương 1766: Kết Quả Chuẩn Đoán

"Anh anh anh... tôi chưa từng thấy bệnh nhân nào cứng đầu như anh! Không muốn sống nữa đúng không!" Bác sĩ Triệu gấp đến độ giậm chân, thấy người sắp chạy mất cũng chỉ đành bám theo sang phòng bên.

Bởi vì cuộc kiểm tra hôm nay có chút đặc biệt nên Trang gia cũng nhả ra đồng ý cho Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý tới.

Lúc bọn họ nghe tin con trai mình ngất xỉu đúng là bị dọa cho hồn bay phách tán, họ liên tục hỏi thăm xem tình hình thế nào đồng thời lo lắng không yên chờ các chuyên gia đưa ra kết quả kiểm tra của Ninh Tịch.

"Đình Kiêu! Con không sao chứ? Cảnh Lễ nói con bị ngất xỉu là sao! Thằng này, mẹ đã nói biết bao nhiêu lần là phải biết yêu quý cơ thể mình cơ mà! Suốt ngày chỉ biết nói Tiểu Bảo, con như thế này thì làm sao mà làm gương được! Chờ Tiểu Tịch nó tỉnh lại sẽ đau lòng như nào có biết không?"

"Không sao."

"Cái gì mà không sao!" Nhan Như Ý gấp đến độ nước mắt trào ra như mưa, sau đó nhìn về phía phòng bệnh bên cạnh một cái: "Tình huống của Tiểu Tịch thế nào?"

"Bác sĩ nói thế nào?" Lục Sùng Sơn cũng vội hỏi.

Lục Đình Kiêu nhẹ giọng nói: "Chờ kết quả."

Bác sĩ Triệu đứng ở cửa nhìn ai kia vẫn đang thẳng tắp sống lưng đứng đó đợi kết quả mà chỉ biết lắc đầu thờ dài, trong mắt ánh lên sự không đành lòng.

Trang Tông Nhân đang khần trương đứng cạnh thấy bác sĩ Triệu thờ dài thì xoắn tít lông mày lại: "Lão Triệu, đang yên đang lành sao ông thờ dài thế? Chẳng lẽ tình trạng của Tiểu Tịch không tốt?"

Bác sĩ Triệu liếc nhìn Trang Tông Nhân một cái, cũng không giấu giếm gì mà nói thẳng: "Không lạc quan cho lắm."

Trang Tông Nhân nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống.

Một lát sau, một đám chuyên gia làm xong đủ loại kiểm tra cẩn thận lại tiếp

tục mở một buổi họp nhỏ thảo luận rồi mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Tất cả mọi người không dám lên tiếng, chỉ nín thở đưa mắt nhìn các bác sĩ đưa ra kết quả.

Vị bác sĩ dẫn đầu có chút ngưng trọng nói: "Trong khoảng thời gian này, tình huống của bệnh nhân... không có gì thay đổi... kết quả chuẩn đoán của chúng tôi, vẫn giống như lần trước."

Cái gì?

Chờ tới tận bây giờ mà kết quả vẫn giống y như lần trước, Tiểu Tịch không có chút chuyển biến nào sao?

Trang Tông Nhân cẩn thận ôm Tiểu Bảo vào lòng, vốn dĩ hôm nay ông không muốn để Tiểu Bảo lại đây đâu nhưng thằng bé con này lại thừa hưởng cái tính cố chấp y hệt cha mình, khuyên bảo kiểu gì cũng không được.

Trang Tông Nhân sốt ruột hỏi: "Tiểu Tịch có khả năng tỉnh lại không?"

Bác sĩ dẫn đầu có chút khó xử, ông ta cố gắng dùng giọng uyển chuyển nhất nói: "Thứ cho tôi nói thẳng, trong ba tháng đầu là khoảng thời gian bệnh nhân dễ tỉnh lại nhất, qua ba tháng mà nói... thì khả năng là... cực nhỏ... có khả năng cơ thể của bệnh nhân cũng sẽ dần dần thoái hóa..."

Nghe xong kết quả chuẩn đoán, bầu không khí lập tức trầm xuống. Dường như tất cả mọi người đều rơi vào hầm băng, bị rơi tự do từ đám mây hy vọng xuống vực sâu không đáy.

Lục Đình Kiêu đứng đó vẫn không nói một lời, đối diện với kết quả này anh vẫn chẳng có chút biểu cảm gì thay đổi ở trên mặt.

Khoảng thời gian này anh lật biết bao sách y học cùng tài liệu có liên quan, gần như cũng được coi là nửa chuyên gia.

Kết quả thế này cũng đã sớm nằm trong dự đoán.

Anh đã sớm biết.

Chẳng qua là vẫn muốn đích thân nghe được kết quả.

Cách đó không xa, Lục Cảnh Lễ vừa mới chạy về nghe được bác sĩ nói như

vậy, ngay sau đó anh liền thấy được bộ dạng trông rỗng lạnh như băng của anh trai mình, khuôn mặt đẹp nhưng chẳng có chút sức sống, cứ như thể mọi sự sống đã bị hút đi sạch chỉ để lại một cái xác không hồn.

Trái tim Lục Cảnh Lễ đau nhói một cái, ngón tay anh ta siết chặt lấy món đồ lạnh lẽo rồi hít sâu một hơi nhanh chóng đi tới kéo Lục Đình Kiêu còn đang ngẩn người qua một gốc cây cách đó không xa rồi nhét một cây bút ghi âm vào tay anh mình: "Anh Hai! Anh nghe cái này đi! Bây giờ, ngay lập tức nghe nó!!!"

--- O ---

Chương 1767: Sự Thật Phủ Đầy Bụi

Thấy Lục Đình Kiêu chẳng có phản ứng gì thì Lục Cảnh Lễ phát hoảng, anh dứt khoát mở đoạn ghi âm ra.

Ninh Tịch: [Ê ê ê, không đợi tôi mà uống một mình trước à?]

Giang Mục Dã: [Chẳng phải bà cai rượu rồi à? Chờ bà thì có khác gì uống một mình đâu!]

Ninh Tịch: [Được rồi, coi như tôi chưa nói gì đi, ông cứ uống của ông đi! Có gọi nước trái cây cho tôi không?]

Giang Mục Dã: [Gọi cái rắm! Quán rượu thì lấy đâu ra nước trái cây!]

...

Cho đến khi chiếc bút ghi âm kia vang lên giọng nói quen thuộc của Ninh Tịch thì sự chú ý của Lục Đình Kiêu mới chuyển về nó.

Lục Cảnh Lễ thở phào nhẹ nhõm lau đi mồ hôi trên ót, anh ần ần vài cái sau đó bút ghi âm lại chuyển giọng Ninh Tịch đang hỏi: [Tôi hỏi ông này, hôm đó... hôm đó Lục Đình Kiêu.... thật... thật sự hôn tôi à?]

Lục Cảnh Lễ đứng một bên nhanh chóng giải thích: "Anh Hai, anh còn nhớ cái bút ghi âm này không? Hồi đó Giang Mục Dã mới về nước, đoàn làm phim Thiên Hạ tổ chức một buổi tiệc đón gió cho cậu ta đấy! Lúc tan tiệc anh tới đón Tiểu Tịch Tịch mà chị ấy uống say, thằng nhóc Giang Mục Dã kia chất vấn tình cảm của anh với Tiểu Tịch Tịch là như thế nào, sau đó anh hôn chị dâu ngay trước mặt nó."

"Sau đó Giang Mục Dã lại đem chuyện này nói cho Tiểu Tịch Tịch, rồi chị ấy lại hẹn Giang Mục Dã ra ngoài gặp."

"Lúc ấy em cảm thấy cuộc nói chuyện của bọn họ nhất định sẽ có gì thú vị nên không nhịn được muốn chạy qua nghe lén nhưng bị anh ngăn cản. Có điều, lúc đó đã có chó săn cài sẵn máy nghe trộm trong phòng đó, cái bút ghi âm này là ông chủ ở đó chặn tên chó săn lại rồi đưa qua chỗ em..."

"Lúc ấy anh không muốn dùng cách này để tìm hiểu chuyện riêng tư của Tiểu Tịch Tịch cho nên không nghe, nhưng mà em đã lén lén lưu lại rồi, đều"

trong cái bút ghi âm này cả!"

Thấy ánh mắt của Lục Đình Kiêu dần dần khôi phục tiêu cự như thể đang nhớ lại cái gì, Lục Cảnh lễ cũng không thừa lời mà nhanh chóng đi vào điểm mấu chốt.

Ninh Tịch: [Được, nếu ông hỏi tôi thì tôi cũng hỏi ông một vấn đề!]

Ninh Tịch: [Tôi hỏi ông, nếu ông bước vào một căn phòng rồi nhìn thấy người mình thích đang trúng thuốc kích thích, mặc đồ ngủ trong suốt, nằm trên chiếc giường kingsize phủ kín cánh hoa hồng đỏ thì ông sẽ làm gì?]

Ninh Tịch: [Ông biết lúc Lục Đình Kiêu gặp phải chuyện này thì anh ấy đã làm gì không?]

Ninh Tịch: [Anh ấy chẳng làm cái gì cả! Chỉ an ủi tôi đừng sợ, nói chuyện phiếm với tôi để phân tán sự chú ý, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ hành động quá đáng nào, cứ thế yên lặng cùng tôi vượt qua cái đêm tôi bất lực khó chịu nhất trong đời.]

Ninh Tịch: [Ông nghĩ Lục Đình Kiêu là loại người nào? Không phải đàn ông? Hay là không thích tôi?]

Giang Mục Dã: [... tôi chắc chắn cậu tôi thích bà!]

Ninh Tịch: [Vốn tôi cũng không xác định, cũng không dám xác định! Nhưng hiện giờ tôi biết anh ấy thích tôi cho nên còn có trường hợp thứ 3]

Giang Mục Dã: [Cái gì?]

Nghe đến chỗ này thì Lục Đình Kiêu cũng nín thở chờ đợi y như Giang Mục Dã lúc đó.

Sau đó chiếc bút ghi âm truyền tới tiếng Ninh Tịch nhẹ giọng than thở: [Không phải vì tôi ngu mà là vì anh ấy quá cao tay! Tôi có động lòng với anh cũng cũng không kỳ quái chút nào, cũng không có gì không cam lòng cả...]

Những lời này của Ninh Tịch vừa vang lên, sắc mặt của Lục Đình Kiêu chợt biến đổi mãnh liệt, như thể bị vô số cảm xúc mãnh liệt tấn công.

Sau đó là tiếng hơi run run của Giang Mục Dã:[Bà.... động lòng?]

Ninh Tịch:[Mặc dù không muốn thừa nhận, cũng trốn tránh suốt bao lâu rồi nhưng mà, đây đúng là sự thật.]

Nghe đến đây, Lục Đình Kiêu nắm chặt bút ghi âm trong tay mà có chút ngẩn ngơ, mãi mà vẫn chưa hoàn hồn lại...

--- O ---

Chương 1768: Không Có Ai Khác, Là Chính Anh

Ngay sau đó là giọng chát vắn cực kỳ kích động của Giang Mục Dã: [Ninh Tịch! Bà hiểu anh ta bao nhiêu? Biết về anh ta bao nhiêu? Trước mặt bà bây giờ chỉ là một trong những cái mặt nạ của anh ta mà thôi! Bà cho là Lục Đình Kiêu đích thực là một người lịch sự dịu dàng như trước mặt bà sao? Bà có biết Giả Thanh Thanh đã chết mất xác ở chốn hoang vu không? Bà có biết vì con heo mập Chu Hương Thành đó giờ có kết quả như nào à? Bà có biết vì để phá một cảnh hôn thôi mà anh ta huy động cả máy bay làm mưa nhân tạo không? Thậm chí chuyện nhà tôi đột nhiên xảy ra chuyện... tất cả đều là do anh ta một tay sắp đặt!]

Đi kèm với tiếng chát vắn của Giang Mục Dã chính là sắc mặt căng thẳng của Lục Đình Kiêu.

[Nhưng này Giang Mục Dã, cho tới giờ anh ấy chưa từng làm chuyện gì tổn thương tôi cả! Nếu chỉ vì mấy thứ kia mà tôi sợ anh ấy, xa cách anh ấy, phỉ báng anh ấy thì đây mới gọi là không công bằng! Ông nói tôi không biết tốt xấu cũng được, nói tôi không biết sống chết cũng tốt! Tôi chỉ biết rằng anh ấy đối xử với tôi rất tốt, cực kỳ tốt! Chưa từng có người đối tốt với tôi như anh ấy.]

Lục Đình Kiêu nghe được câu trả lời của Ninh Tịch thì cả người cứ như được kéo lại từ vách đá cheo leo.

Cô nói chưa từng có ai giống như anh, đối tốt với cô giống anh...

Lời của cô vẫn còn tiếp tục...

Ninh Tịch: [Tôi là cái dạng gì trong lòng tôi rõ nhất! Động lòng không có nghĩa là tôi mất đi lý trí, tôi biết mình đang làm cái gì và nên làm cái gì!]

Ninh Tịch: [Giang Mục Dã, mượn một câu ông nói lúc trước, ông hiểu tôi bao nhiêu? Biết về tôi bao nhiêu? Ở trước mặt ông tôi chỉ biểu hiện ra một mặt mà ông muốn tôi thấy, ông thật sự cho rằng bản thân tôi giống như những gì tôi biểu hiện ra sao?]

Bản ghi âm tới đây thì kết thúc.

Biểu tình của Lục Đình Kiêu chấn động kịch liệt, sắc mặt run run đứng dưới tàng cây xanh um tươi tốt. Rốt cuộc thì anh cũng biết rõ hết thấy đầu đuôi

mọi chuyện.

Hóa ra sự chống cự từ chối của cô với anh cũng chỉ vì khúc mắc năm xưa trong ký ức của cô và cái cô gọi là người yêu đích thực chỉ là một bia đỡ đạn mà thôi.

Lục Cảnh Lễ nhìn về mặt anh trai mình, bỗng thấy hốc mắt có chút cay cay: "Anh nghe chưa? Không có cái gì là nếu như cả! Cũng không có bất kỳ ai khác! Người Tiểu Tịch Tịch thích ngay từ đầu đã là anh! Chỉ có mình anh!"

Lục Đình Kiêu nhắm chặt hai mắt dùng sắc siết lấy cái bút ghi âm kia, vô số những ký ức dồn dập kéo đến căng đầy trong tâm trí anh...

Lục Đình Kiêu nhớ lại về mặt kiêu ngạo của Ninh Tịch khi nói: Người tôi thích? Anh ấy... Người đó à... anh ấy rất khí phách, thân cao tám thước, văn võ song toàn, vừa dịu dàng vừa lãng mạn lại còn cơ trí dũng mãnh, thành thực chững chạc, là đấng quân vương ngàn năm khó gặp, trước nay chưa từng có, bày mưu tính kế thì xuất thần nhập hóa, vẻ ngoài thì như "chim sa, cá lặn, nguyệt thẹn, hoa nhường", nghiêng nước nghiêng thành, là tiên nhân chân đạp chân đầu vân ngao du thiên hạ! Hừ, nếu mấy người biết anh ấy là ai thì chắc chắn không cảm thấy tôi nói khoa trương đâu!

Anh nhớ tới cô từng kiên định nói rằng: "Lục Đình Kiêu, thật ra thì ban đầu tôi đã từng nói với anh là tôi đã có người mình thích, vô cùng vô cùng thích! Vô cùng thích! Mặc dù có vài nguyên nhân khiến tôi không thể ở bên anh ấy được, nhưng đời này người ấy sẽ mãi ở trong trái tim tôi, nhiều đến mức không ai có thể thay thế, cũng không có bất kỳ chỗ trống nào! Anh có tốt hơn nữa, hoàn hảo hơn nữa cũng không thể, anh có hiểu không?"

Anh lại nhớ tới buổi tối không lâu sau ngày cô từ chối anh, anh đứng ở cửa phòng nghe tiếng cô hát bên trong: Em nhớ anh, thật sự rất nhớ anh, dù tự dối lòng như thế nào nữa thì em vẫn rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh. Bí mật sâu kín của em là nỗi nhớ về anh, rất nhớ anh, cố gắng giữ chặt trong lòng...

Anh nhớ cô đã từng đăng một dòng tâm trạng trên wechat... Tôi vốn có thể chịu được bóng tối nếu như tôi chưa bao giờ thấy được ánh mặt trời, nhưng hôm nay mặt trời lại chiếu rọi sự cô đơn, sự lạnh lẽo của tôi...

Anh nhớ cô từng nói rằng, anh chính là mặt trời của cô...

Chương 1769: Làm Chứng

Người kia... Người mà cô yêu đến sâu đậm, người mà anh cho rằng thích hợp với cô hơn hóa ra... lại chính là anh...

Rõ ràng có nhiều sơ hở như vậy, rõ ràng có nhiều dấu vết như thế...

Tại sao... tại sao đến bây giờ anh mới phát hiện ra...

Lục Đình Kiêu ngồi xuống một cái ghế gỗ, chôn đầu thật sâu không nhúc nhích, Lục Cảnh Lễ cũng không quây rầy mà đi ra xa một chút để anh trai mình có không gian riêng.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Lục Đình Kiêu ngẩn ngơ liếc nhìn cái bút ghi âm kia rồi lập tức rút di động ra, khàn giọng gọi một cú điện thoại: "Alo, cô Lâm, phiền cô giúp tôi chuẩn bị một phần chữ ký của Ninh Tịch, lát nữa tôi sẽ cho trợ lý đến lấy."

Sau đó lại lập tức gọi cuộc điện thoại thứ hai: "Bây giờ cậu chạy qua phòng làm việc của tôi, giúp tôi lấy một thứ! Ở ngăn kéo dưới cùng dưới bàn làm việc của tôi... còn có..."

Lục Cảnh Lễ thấy anh mình ngồi dưới tán cây gọi điện rất lâu, rồi lại yên lặng ngồi im ở đó.

...

Trong phòng bệnh của Ninh Tịch.

Bầu không khí chưa bao giờ nặng nề như vậy.

Lúc này Trang Khả Nhi và Trang Vinh Quang cũng có mặt, Trang Khả Nhi gục trước giường Ninh Tịch khóc mãi không thôi còn Trang Vinh Quang cũng rất đau thương.

Nhan Như Ý không dám nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh: "Đều do Lục gia chúng ta tạo nghiệt... nhưng lại liên lụy đến đứa bé này... Huyền Tịnh đại sư đã nói Tiểu Tịch phúc phận vô song... nhưng nó lại hao hết phúc phận cả đời... mới đổi lấy được một mạng của Tiểu Bảo..."

Lục Sùng Sơn biết mình có nói gì cũng vô dụng, ông ta chỉ có thể yên lặng đứng đó không dám lên tiếng.

Trang Tông Nhân thở ra một hơi thật dài, Tiểu Tịch hoàn toàn không biết Tiểu Bảo chính là con ruột của mình nhưng lại vẫn có thể vì Tiểu Bảo mà làm đến mức này, thứ tình cảm này...

Trang Liêu Nguyên căng cứng cơ mặt: "Chuyện đã thành ra thế này có nói gì cũng vô ích! Bất kể Tiểu Tịch có thành dạng gì chúng tôi cũng chăm sóc nó cả đời."

Nói xong thì ông nhìn về phía Lục Sùng Sơn cùng Nhan Như Ý: "Tình trạng của Tiểu Tịch hai người cũng đã thấy, mấy ngày nay cũng thấy được sự á náy của hai người nhưng giờ đã không cần thiết nữa rồi, chấm dứt thôi."

Tình trạng của Ninh Tịch bày ra trước mắt, có khi cả đời này cô cũng không thể tỉnh lại. Bọn họ có lợi dụng sự á náy của Lục gia mà đòi Lục Đình Kiêu phải hao tổn cả đời với một người không còn tri giác thì có ý nghĩa gì?

Nếu trong khoảng thời gian ngắn thì bọn họ còn có thể á náy mà làm như vậy, nhưng có cái gì mà không dần phai nhạt đi theo thời gian?

Ngay khi tất cả mọi người đều mang sắc mặt nặng nề, sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân.

Lục Đình Kiêu với Lục Cảnh Lễ một trước một sau đi vào, sau lưng hai người họ còn có Lâm Chi Chi và trợ lý Trình Phong.

Không biết tại sao bây giờ bọn họ nhìn Lục Đình Kiêu so với hồi nãy... cứ có cảm giác khang khác....

Lục Đình Kiêu bước thẳng vào trong phòng rồi đưa mắt nhìn tất cả mọi người có mặt, sau đó mở miệng nói: "Hôm nay thừa dịp tất cả mọi người đều có mặt ở đây, hy vọng mọi người có thể giúp tôi làm chứng một chuyện."

Làm chứng?

Chuyện gì?

Tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau, không biết Lục Đình Kiêu định làm cái gì.

Ngay cả Lục Cảnh Lễ cũng không hiểu anh mình chuẩn bị làm cái gì, chỉ là mơ hồ đoán được chút chút...

"Trình Phong."

Lục Đình Kiêu gọi trợ lý của mình một tiếng.

Trình Phong nhanh chóng tiến lên rút một cái hộp nhỏ hình vuông màu đen trong túi xách ra rồi cẩn thận giao cho Lục Đình Kiêu.

Ngay sau đó mọi người liền thấy Lục Đình Kiêu cầm cái hộp nhưng màu đen kia đi thẳng tới bên giường Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 1770: Người Vợ Duy Nhất Trong Cuộc Đời Đây Của Anh

Ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu mở chiếc hộp ra, bên trong lại là một cặp nhẫn đôi có kiểu dáng đơn giản. Mặt trong của chiếc nhẫn có thể thấy được loáng thoáng hai ký tự XX*.

*Tịch: âm đọc là XI; Kiêu: âm đọc là XIAO, XX là tên viết tắt hai chữ cái đầu tên của hai người.

Sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người Lục Đình Kiêu quỳ một chân xuống, đeo chiếc nhẫn nam lên ngón áp út của mình, còn chiếc nhẫn nữ thì nhẹ nhàng lồng vào ngón áp út của Ninh Tịch.

Đây... đây...

Đây là...

Trang Liêu Nguyên cùng Trang Tông Nhân thấy vậy thì rất khiếp sợ, Trang Khả Nhi với Trang Vinh Quang cũng ngăn người ra đó, còn Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn đã ngậy người đến độ không thốt nên lời.

Lục Cảnh Lễ sai một hồi kinh ngạc thì ánh mắt đột nhiên dẫn ra, lộ ra vẻ quả nhiên là như vậy.

Lục Đình Kiêu cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn trên tay Ninh Tịch, giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên trong căn phòng yên tĩnh, quanh quẩn bên tai tất cả mọi người: "Anh nguyện yêu em, trung thành với em! Bất kể nghèo khó, bệnh tật, khốn khổ vẫn quyết không rời xa! Trọn đời này bên nhau cho đến tận khi nhắm mắt xuôi tay! Ninh Tịch, em là người vợ duy nhất của anh trong cuộc đời này!"

Ánh mặt trời rực rỡ len lỏi qua những chấn song cửa sổ rơi tán loạn trong phòng. Người đàn ông ấy quỳ một chân trước giường đọc lên lời tuyên thệ, nét mặt anh lúc này như đang làm đứng trước tín ngưỡng cùng sinh mệnh của cuộc đời mình mà vô cùng thành kính.

Hốc mắt Trang Khả Nhi đỏ ửng, những giọt lệ lăn dài trên má, cô thấp giọng khóc nức lên.

Còn những người khác, sau khi đi qua sự kinh ngạc cùng khiếp sợ ban đầu

thì lúc này đôi mắt cũng đã nhập nhòa...

Một lát sau Trình Phong bước tới: "Boss, cái này đã xử lý xong rồi."

Cái Trình Phong đưa tới là hai quyển sổ nhỏ màu đỏ, đây chính là... giấy chứng nhận kết hôn.

Trình Phong vừa nhận được điện thoại của Lục Đình Kiêu thì lập tức lấy thời gian cực nhanh chuẩn bị xong hết tất cả tài liệu, sau đó tìm quan hệ bên Cục dân chính để làm xong mọi thủ tục.

Trang Liêu Nguyên vốn vẫn còn thành kiến với Lục Đình Kiêu nhưng lúc này cũng không thốt nên lời, quả thật ông không thể ngờ được Lục Đình Kiêu lại có thể làm đến mức này.

Lúc đầu Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn còn tỏ vẻ khiếp sợ nhưng sau đó cũng lộ vẻ đã lường trước được sự việc

Thôi vậy, bọn họ đã sớm biết kết quả là thế này...

Nhan Như Ý nhìn giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực đến chói mắt kia thì cảm thấy vô cùng hối hận. Nếu ngay từ đầu bọn họ không cố chấp như vậy mà để hai đứa bé sớm ở bên nhau một chút, thì cả nhà bọn họ bây giờ đã vui vẻ an bình chứ đâu có thể lương đến thế này.

Chỉ là hiện giờ nói gì cũng đã muộn.

Tiểu Bảo vừa thấy thứ trong tay Trình Phong thì lập tức không ngồi yên, nhóc ngo ngoậy thoát khỏi lồng ngực của Trang Tông Nhân rồi nhanh chóng chạy tới cạnh Trình Phong. Cái đầu nhỏ ngược lên cùng với ánh mắt tha thiết nhìn cậu ta chăm chăm.

Trình Phong vội vàng ngồi xổm xuống đem hai quyển chứng nhận kết hôn giao cho nhóc.

Bé con cẩn thận nâng trong tay như nâng bảo bối vô giá vậy, xem một lần rồi lại xem một lần...

Lục Cảnh Lễ khẽ cười đi tới bé nhóc lên, sau đó còn cố ý liếc Trang Vinh Quang một cái rồi mới nói: "Tiểu Bảo có thích không? Sau này ai mà nói Tiểu Tịch Tịch không phải mẹ con thì mỗi ngày con cứ treo cái này trên cổ! Đằng trước một cái, đằng sau một cái! Để bọn họ phải mở to mắt ra mà nhìn

cho kỹ!"

Tiểu Bảo nghe vậy thì gật đầu một cái thật mạnh, sau đó đem hai quyển sổ đo đở kia nhét vào lòng ngực.

...

Bên ngoài phòng bệnh.

Lâm Chi Chi, Lục Cảnh Lễ với Lục Đình Kiêu đứng trong khu vườn cách đó không xa nói chuyện.

Lâm Chi Chi liếc nhìn cái nhẫn trên tay Lục Đình Kiêu một cái liền có chút thảng thốt, trong lòng cũng đầy cảm khái.

Không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến một màn thế này, không ngờ hai người họ lại thật sự kết hôn, hơn nữa lại còn ở trong tình huống thế này.

"Quản lý Lâm, cô vất vả rồi, chỗ bên cô hiện tại sợ rằng... muốn lật trời rồi đi? Tiểu Tịch Tịch thật trâu quá mà!" Lục Cảnh Lễ cười khổ.

--- O ---

Chương 1771: Cô Ấy Là Không Thể Thay Thế

Lâm Chi Chi thở dài một tiếng: "Đúng vậy! Tiểu Tịch thật sự là người sinh ra để làm diễn viên!"

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại đạt được đến tầm cao như vậy, cũng khó trách tại sao cả giới giải trí này đều náo loạn vì cô ấy.

Lâm Chi Chi nói tới chỗ này liền có chút do dự, cô nhìn Lục Đình Kiêu rồi nói: "Lục tổng, tình hình hiện tại... đã không đề xuống được... có làm theo kế hoạch của chúng ta lúc trước không? Công bố tình hình của Ninh Tịch?"

Lâm Chi Chi nói xong bầu không khí lại có chút nặng nề.

Không biết qua bao lâu Lục Cảnh Lễ mới cau mày nói: "Em đề nghị là không! Anh Hai không hiểu chuyện trong giới cho nên mới nghĩ có thể dựa theo tính cách của Tiểu Tịch mà nói sự thật với các fan."

"Nhưng trên thực tế thì, vì hiện giờ họ không rõ tình huống nên mới còn yên ổn! Nếu một khi họ đã biết thì nhất định sẽ bàn luận chấn thương gì mà nghiêm trọng tới nỗi biến thành người thực vật? Tiểu Tịch Tịch đang ở bệnh viện nào? Đám chó săn với phóng viên sẽ ùn ùn kéo đến như châu chấu mà điên cuồng tìm hiểu! Đến lúc đó sợ rằng chuyện của viện Điều dưỡng này cũng bị bọn họ moi ra, mà một khi đã liên quan đến Trang gia thì mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp! Máy loại tin đồn đáng sợ cũng bay đầy trời..."

Sắc mặt Lâm Chi Chi cũng có chút nghiêm trọng, cô trầm ngâm nói: "Nhi thiếu nói không sai, đây cũng chính là cái tôi lo lắng nhất! Cho nên hôm nay tôi tới đây cũng hy vọng có thể thương lượng kỹ càng với hai người."

Lục Cảnh Lễ cân nhắc một chút rồi lên tiếng đề nghị với Lục Đình Kiêu: "Anh Hai, hay là chúng ta "xử lý lạnh" đi! Chúng ta không đưa ra bất kỳ tin tức gì mà cứ để thời gian lau sạch chuyện này! Trong giới giải trí cũng không thiếu những nghệ sĩ đột nhiên giải nghệ! Những trường hợp này quá thật sẽ gây xôn xao một thời gian nhưng độ chú ý của công chúng cũng có hạn! Qua một thời gian ắt sẽ bị những chuyện khác dời đi sự chú ý thôi."

Lâm Chi Chi gật đầu: "Đúng vậy, nếu thời gian dài không tìm ra nguyên nhân vậy thì đa phần mọi người sẽ cho rằng Ninh Tịch giải nghệ! Bất kể bọn họ có suy đoán vì nguyên nhân riêng tư gì thì cũng sẽ không tạo thành kết

quả quá nghiêm trọng."

Một lát sau Lục Đình Kiêu mới mở miệng, đồng ý với đề nghị của hai người họ: "Dựa theo lời hai người mà làm."

Lâm Chi Chi lập tức gật đầu: "Vâng."

Ba người căn cứ vào tình hình thực tế lại bàn bạc chi tiết thêm một hồi.

Lục Cảnh Lễ từ nãy đến giờ dường như có chuyện không yên, chờ mọi người thương lượng gần như ổn thỏa thì anh ta mới do dự nói với Lục Đình Kiêu: "Anh Hai, thật ra thì... còn có một cách khác..."

Lục Đình Kiêu cùng Lâm Chi Chi nghe vậy thì cùng nhìn sang phía Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ nói: "Hai người quên Tô Dĩ Mạt vẫn còn ở trong tù kia sao? Mạt của cô ta có thể lấy giả tráo thật đấy, nếu lần trước không phải do chúng ta đào ra thì ai ai cũng bị lừa! Chúng ta lợi dụng cô ta để thay Ninh Tịch chống đỡ một thời gian thì thế nào, chỉ cần sắp xếp hợp lý chắc cũng không có vấn đề gì đâu."

Lâm Chi Chi nghe vậy cũng chẳng nói gì, chỉ là chân mày hơi nhíu lại, phương án của Lục Cảnh Lễ quả thật không có vấn đề gì, chỉ là...

Lục Cảnh Lễ cùng Lâm Chi Chi đều nhìn về phía Lục Đình Kiêu chờ anh ra quyết định.

Lục Đình Kiêu liếc mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út một lúc lâu mới lên tiếng: "Cô ấy là không thể thay thế."

Lời của Lục Đình Kiêu vừa ra, trái tim Lâm Chi Chi như bị cái gì đó đột ngột đụng vào.

Lục Cảnh Lễ cười khẽ nhún nhún vai nói: "Được rồi, được rồi, em cũng biết là anh sẽ nói vậy mà! Cho nên em mới không nói với anh đấy."

Lục Cảnh Lễ vừa nói đồng thời vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc: "Anh Hai nói không sai, không ai có thể thay thế chị dâu được."

Chương 1772: Không Một Ngày Nào Từ Bỏ

Đông đi qua xuân lại về, thời gian thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt đã đi qua một năm rồi.

Sáng sớm, trong viện Điều dưỡng được canh phòng cẩn mật vẫn đơn giản mà trong lành như xưa.

Dưới một gốc cây ngô đồng đã có tuổi, một bàn đá được bày ở đó. Trên chiếc bàn có đặt một bàn cờ cùng hai người đang đấu cờ với nhau.

Người đàn ông ngồi đối diện Trang Tông Nhân nhắc quân cờ đen lên, chiếc nhẫn trên ngón áp út hơi ánh lên chút ánh sáng khiêm tốn.

Người đàn ông này vẫn luôn mặc bộ tây trang màu đen, áo sơ mi cài lên nút trên cùng. Hơi thở mạnh mẽ áp bức, lạnh lẽo như băng năm xưa trải qua ngày rộng tháng dài dường như đã lắng đọng xuống hình thành một loại hơi thở nhuốm mùi thời gian.

"Nhanh thật... đã qua một năm rồi..." Trang Tông Nhân nhìn áng mây bay nơi cuối chân trời rồi nhẹ nhàng thở ra một tiếng thật dài.

Người đàn ông kia vẫn không lên tiếng, chỉ là con cờ đang nắm trong tay hơi ngưng lại một chút.

Qua một lúc lâu, Trang Tông Nhân buông cờ nhìn thẳng vào người đối diện: "Nói đi, lần này tìm tôi là có chuyện gì?"

Người đàn ông kia hạ xuống một nước cờ rồi mở miệng: "Cháu muốn mang Tiểu Tịch đi."

Lông mày Trang Tông Nhân cau lại, ông trầm mặc một hồi lâu rồi cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Được rồi, đi thì đi đi... cứ ở mãi cái chỗ vắng ngắt thế này chắc Tiểu Tịch cũng nhàm chán lắm rồi."

Một năm này cũng đủ để mọi thứ yên ả lại, mới ban đầu truyền thông với công chúng còn trở nên điên cuồng mà khắp nơi đào móc, nhưng tới bây giờ thì chẳng ai chú ý, thậm chí cái tên của Ninh Tịch cũng không còn ai nhắc tới.

Bởi vì đã bị lãng quên, cho nên cô sẽ không còn bị người đời quấy rầy.

Trang Tông Nhân nhìn người đàn ông đang ngồi trước mắt mình thật lâu, một năm qua chưa có một ngày nào mà đứa bé này không ở cạnh bầu bạn với Tiểu Tịch, không có một ngày không nghĩ cách để con bé tỉnh lại, không một ngày nào từ bỏ...

Cho dù đó chỉ là một chấp niệm vô vọng...

Trang Tông Nhân mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng đến cuối cùng lại chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

...

Biên giới Đế Đô, một trấn nhỏ chưa bị làn sóng của đô thị hóa lan tới.

Một căn nhà vườn xinh xắn tọa lạc tại một góc nhỏ phía đông của thị trấn, vườn hoa nhỏ dựa lưng vào dãy núi phía sau. Bên cạnh có một cái hồ lớn, dưới ánh mặt trời phản chiếu, mặt hồ cứ lấp la lấp lánh như đá quý vậy, thi thoảng có vài chú hươu hay thỏ rừng nhảy nhót từ trong rừng ra lại gần mặt hồ uống nước.

Bởi vì thị trấn này có rất nhiều hươu cho nên thị trấn nhỏ này được gọi luôn là thị trấn Lộc*, nơi này đẹp đến nỗi như thể đây là thế giới thần tiên.

*Hươu trong tiếng trung gọi là Lộc.

Lục Cảnh Lễ dẫn anh mình đi loanh quanh xem xét một vòng: "Trí nhớ của anh tốt thật đấy, thế mà nhớ em còn có một cái nhà ở đây, anh mà không nói chắc em cũng sắp quên luôn rồi! Nơi này dân phong chất phác, hơn nữa cũng không có khách du lịch nên khá yên tĩnh."

"Lại cách thành phố cũng không xa, lái xe cũng chỉ mất vài giờ thôi! Ở Đế Đô này không tìm ra chỗ thứ hai như này đâu, dùng để điều dưỡng đúng là chỉ có chuẩn!"

"May mà nhà cửa vẫn có người giúp việc quét dọn, chỗ ở cũng lớn nên đủ không gian cho mấy thiết bị y tế hỗ trợ! Anh xem, không có vấn đề gì thì lúc nào cũng có thể đưa chị dâu về đây."

Lục Cảnh Lễ tính vốn thích chơi cờ, năm đó bay nhảy khắp nơi cũng mua không ít bất động sản.

Sau khi xem xét xong Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừ."

"Vây được rồi, đây là chìa khóa này!" Lục Cảnh Lễ ném một chuỗi chìa khóa qua.

Tiểu Tịch Tịch đã hôn mê suốt một năm nay, thật ra thì tất cả mọi người đều biết cái người đàn ông trông có vẻ mạnh mẽ không thể gục ngã này lại đang cố bấu víu vào một tia hy vọng nhỏ nhoi để không bị sụp đổ.

Lục Cảnh Lễ muốn an ủi nhưng lại không biết nên mở lời thế nào bởi vì những lời an ủi anh ấy đã nghe quá nhiều rồi.

--- O ---

Chương 1773: Mọi Chuyện Hôm Nay Đều Tốt

Sau đó, Ninh Tịch được Lục Đình Kiêu chuyển từ viện Điều dưỡng đến thị trấn Lộc.

Đê Đô là nơi tác đất tác vàng, vùng ven như mấy cái trấn nhỏ này cũng thuộc diện di dời và cải tạo. Nhưng mà, năm đó cư dân ở đây kháng nghị tập thể, lại cộng thêm việc trong sổ cư dân ở đây có một nhà địa chất có tầm cỡ quốc tế tốn bao công sức mới xin cho cái trấn này một chứng chỉ di sản văn hóa nên mới bảo vệ lại khung cảnh thiên nhiên nơi đây không bị đồng hóa với bên ngoài.

Chạng vạng tối, ánh chiều tà vương khắp vườn hoa, bên tai là tiếng chim hót líu lo, những giọt sương đọng trên cánh hoa tường vi phản chiếu ra ánh sáng bảy màu.

"Ngài Lục, hôm nay ngài về sớm thế?" Hộ lý nhìn thấy người tới từ xa liền vội vàng đi ra đón rồi nhận lấy áo khoác của người nọ.

"Hôm nay phu nhân thế nào?" Vẫn một câu như vậy, dường như đã thành lệ.

"Phu nhân hôm nay vẫn khỏe." Hộ lý vội vàng trả lời.

"Ừ." Người đàn ông gật đầu một cái rồi bước lên lầu.

Còn vị hộ lý kia lại giống như thường ngày bung nước ấm lên rồi nhanh chóng lui ra. Mặc dù, bà ta là hộ lý chuyên nghiệp được Lục gia dùng lương cao mời tới, nhưng trên thực tế công việc của bà ta rất ít ỏi. Người đàn ông này đã học hết thấy những kỹ năng của một hộ lý rồi đích thân chăm sóc cho phu nhân của mình. Thậm chí so với một người chuyên nghiệp như bà ta còn muốn giỏi hơn.

Suốt một năm liền mưa mặc mưa, gió mặc gió, chưa bao giờ gián đoạn.

Bà ta làm hộ lý không biết bao nhiêu năm, cũng gặp đủ nhân tình âm lạnh. Có câu nói rằng "bệnh lâu hiều mấy cũng hết", mà tình nghĩa vợ chồng cũng giống vậy mà thôi. Đại đa số người lúc mới đầu còn thương tâm khổ sở, tự mình chăm sóc được mấy ngày, nhưng thời gian dần trôi qua... người bầu bạn bên những bệnh nhân này chỉ còn lại những hộ lý như bọn họ mà thôi.

Đây là lần đầu tiên bà thấy được có một người đàn ông có thể làm được đến

mức này cho vợ của mình...

Trong phòng.

Lục Đình Kiêu quen tay xắn tay áo sơ mi một cách nhanh chóng, sau đó lại đem khăn lông nhúng vào nước, vắt khô rồi bắt đầu lau người cho cô gái đang nằm trên giường.

Những vết thương của Ninh Tịch đều do người đàn ông thần bí có mái tóc dài kia xử lý, kỹ thuật khâu vết thương của người nọ thì ngay cả mấy bác sĩ tốt nhất của viện Quân y cũng phải thán phục.

Qua một năm khôi phục, lại cộng thêm việc sử dụng những loại thuốc trừ sọ thì trên người Ninh Tịch dường như đã không nhìn ra bất cứ dấu vết nào.

Trái lại, vì quanh năm ở trong phòng lại thêm hộ lý hết lòng chăm sóc cho nên da dẻ của Ninh Tịch càng thêm trắng nõn trong suốt, cô cứ an tĩnh nằm đó ngỡ như chỉ một giây sau sẽ tỉnh lại.

Lục Đình Kiêu lau người xong thì bắt đầu bôi các loại kem dưỡng da. Sau đó lại tỉ mỉ chải mái tóc dài đen nhánh như thác nước của cô, cuối cùng loại thuần thực đám bóp khắp cơ thể cô.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Lục Đình Kiêu ngồi ở mép giường đặt một nụ hôn trên trán cô.

Mỗi một ngày đều là những chương trình lặp đi lặp lại, những động tác giống nhau như đúc.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân "bạch bạch" chạy lên lầu cắt ngang phút phân thần của anh, sau đó liền thấy Tiểu Bảo ôm một bó hoa tươi vừa mới hái phi vào phòng.

Nhưng mà vì chạy quá nhanh nên lúc chạy qua cửa cậu nhóc không chú ý liền vấp chân một cái, kết quả là ngã sấp xuống sàn, hoa dại trong tay cũng văng khắp nơi.

Lục Đình Kiêu vội vàng đứng dậy bước qua đỡ Tiểu Bảo lên, lông mày nhăn tít nhìn mảng sưng đỏ trên đầu gối của con trai.

"Ngồi im đừng cử động, ba đi lấy thuốc." Sắc mặt Lục Đình Kiêu lập tức trở nên nghiêm túc, anh xoay người đi tìm rương thuốc.

Tiểu Bảo ngồi lặng im trên sàn nhà ngẩn người nhìn vết thương trên đầu gối của mình.

Lục Đình Kiêu cầm thuốc đến bôi cho nhóc, nhưng cậu nhóc vẫn cứ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm đầu gối của mình mà không nói một lời, từ đầu tới cuối cũng không chuyển mắt.

"Sao thế?" Lục Đình Kiêu cau mày hỏi.

Tiểu Bảo sờ đầu gối của mình một cái, đôi mắt đen nhánh ngược lên nhìn Lục Đình Kiêu: "Mẹ... mẹ sẽ phù phù cho Tiểu Bảo..."

Sắc mặt Lục Đình Kiêu cứng đờ, lớp vỏ ngoài yếu ớt kia tựa như bị thứ gì đó nặng nề đập vào một cái gây ra những vết nứt chằng chịt.

Một hồi lâu sau, Lục Đình Kiêu mới ổn định lại tâm tình của mình, anh nhìn con trai rồi khom người cúi xuống chỗ đầu gối bị sưng của thằng bé mà thổi thổi: "Còn đau không?"

Tiểu Bảo dụi mắt một cái rồi lắc lắc đầu: "Con không phải là em bé năm tuổi nữa rồi."

Mẹ, Tiểu Bảo đã sáu tuổi rồi, mấy tháng nữa là Tiểu Bảo được bảy tuổi rồi đó.

Mẹ, chờ lúc Tiểu Bảo bảy tuổi thì mẹ có thể tỉnh lại không?

Mẹ, Tiểu Bảo biết Tiểu Bảo không còn là em bé nữa, nhưng mà mẹ ơi, Tiểu Bảo rất nhớ mẹ...

--- O ---

Chương 1774: Nhà Mà Không Phải Nhà

Ăn xong bữa cơm chiều không bao lâu, di động của Lục Đình Kiêu đột nhiên vang lên inh ỏi.

"Alo?" Lục Đình Kiêu nhận điện thoại.

"Alo! Anh! Không xong rồi... ba... ba đột nhiên bị ngất xỉu... hiện giờ đã đưa tới bệnh viện... bác sĩ nói... lần này... lần này có khi không qua khỏi..." Đầu bên kia truyền đến thanh âm đứt quãng mà rối loạn của Lục Cảnh Lễ.

Sắc mặt Lục Đình Kiêu như chìm xuống đầm lầy sâu hun hút: "Anh qua ngay đây."

"Khoan đã! Anh, anh mang cả Tiểu Bảo tới đây đi, nhờ đâu ba..." Cuối cùng Lục Cảnh Lễ vẫn không thể thốt lên cái trường hợp nhờ đâu đó.

Lục Đình Kiêu ngừng một chút: "Ừ, biết rồi."

...

Ban đêm tại bệnh viện Đé Đô.

Lục Sùng Sơn vừa mới cướp lại được mạng sống từ tử thần, hiện tại ông đang nằm trong phòng ICU (Hội sức cấp cứu).

"Bác sĩ? Chồng tôi thế nào rồi?"

Vẻ mặt vị bác sĩ kia rất nghiêm trọng: "Trong thời gian này thân thể của Lục lão tiên sinh không được tốt lắm! Lần này rất nguy hiểm, sợ rằng sau này..."

Cả người Nhan Như Ý run lên có chút đứng không vững mà ngã vào lòng Lục Cảnh Lễ rồi khóc nức không thành tiếng: "Sùng Sơn..."

"Mẹ đừng khóc! Ba có phải lần đầu thế này đâu! Qua biết bao lần mà mẹ vẫn không chịu nổi sao? Sáu năm trước cũng có một lần nguy hiểm như vậy chẳng phải cũng vượt qua rồi sao? Ba sống trên đời trải qua biết bao nhiêu sóng gió như thế, chắc chắn lần này cũng sẽ vượt qua!" Lục Cảnh Lễ kiên định nói.

Bác sĩ cũng vội vàng an ủi: "Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn ông lão đang nằm trên giường bệnh thông qua cửa kính, nhóc nhẹ nhàng nắm lấy tay bà nội rồi siết chặt.

Nhan Như Ý ngồi xỏm xuống, ôm lấy Tiểu Bảo vào lòng, tựa như đang ôm một ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Lục Đình Kiêu đứng một bên vẫn không nói chỉ nhìn bác sĩ một cái, sau đó thấp giọng gọi người tới một chỗ xa hơn.

"Tôi muốn nghe lời nói thật." Lục Đình Kiêu đi thẳng vào vấn đề chính.

Thầy thuốc cười khổ trả lời: "Thật ra thì chủ yếu vẫn phải xem ý chí muốn sống của bệnh nhân! Tình hình của lão tiên sinh suốt một năm nay anh cũng thấy rồi đấy! Trong lòng ông ấy có khúc mắc vẫn chưa giải quyết được nên tình trạng bây giờ cũng chỉ là chuyện sớm muộn... Bệnh này của ông ấy bị ảnh hưởng bởi tâm trạng rất nhiều..."

Thật ra thì trong lòng bọn họ cũng đã có chuẩn bị, bắt đầu từ cuộc họp mặt gia tộc đến giờ liên tiếp xảy ra bao nhiêu chuyện, sức khỏe của Lục Sùng Sơn cứ thế mà suy yếu dần...

"Chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức, các vị là người nhà nhưng chuyện có thể làm cũng không nhiều. Thôi thì cố gắng an ủi ông ấy một chút, để ông ấy yên tâm biết đâu tình hình sẽ chuyển biến tốt." Bác sĩ cũng đã nói vậy nhưng thực tế cũng chẳng có bao nhiêu hy vọng. Dù sao thì qua suốt một năm này khúc mắc nào có thể giải quyết thì đã sớm giải quyết rồi nhưng tình hình cũng chẳng khá hơn.

"Tôi biết rồi, cảm ơn."

Nhan Như Ý khóc mết rồi ngẩn ngơ ngồi trên ghế thấp giọng nói: "Ba con, ông ấy... bình thường dù không nói... nhưng ông ấy biết... tất cả là do ông ấy hại các con... hại Tiểu Tịch... hại con... cũng hại Tiểu Bảo... Tiểu Tịch lãng phí cả đời trên giường bệnh thì... cả đời của con với Tiểu Bảo cũng bị phá hủy... cả nhà chúng ta cũng đều bị phá hủy... nhà mà chẳng phải nhà..."

Lục Cảnh Lễ với Lục Đình Kiêu chỉ trầm mặc đứng đó, ai cũng không lên tiếng.

Trong hành lang tĩnh mịch chỉ còn văng vẳng tiếng khóc bi thương sục sùi của Nhan Như Ý, mây đen vẫn giăng kín trên đỉnh đầu mỗi người.

Sau đó, Lục Sùng Sơn ở hẳn tại bệnh viện.

Chỉ những lúc có Tiểu Bảo thì tình trạng của ông mới tốt hơn một chút, có thể miễn cưỡng ăn thêm mấy hóp đồ ăn nên trong khoảng thời gian này Tiểu Bảo cũng ở luôn trong bệnh viện.

Tin tức bệnh tình của Lục Sùng Sơn nguy kịch bị lộ ra, trên dưới gia tộc đều rối rít chạy đến hỏi thăm xem tình hình thế nào, chỉ trong một thời gian ngắn thôi mà cả gia tộc và tập đoàn đều hoảng loạn...

--- O ---

Chương 1775: Ánh Mặt Trời Đầu Tiên

Bóng tối...

Cứ kéo dài không biên giới...

Tựa như thể nó vĩnh viễn sẽ không bao giờ kết thúc...

Cô không biết mình đi bao lâu, cũng không biết mình đi bao xa...

Chỉ biết là con đường này hình như mãi mãi không có điểm cuối...

Mệt quá...

Mệt quá...

Cứ như thế này...

Cứ như thế này mà nằm ở đây đi...

Ý thức của cô dần dần bị cướp lấy, bị bóng tối xâm chiếm từng chút một...

Nhưng mà, cứ mỗi lần cô bị bóng tối kia hoàn toàn cắn nuốt thì luôn có một tia sáng yếu ớt nhưng vẫn một mực chiếu sáng kia, bên tai dường như cứ văng vẳng một giọng nói dịu dàng ấm áp. Những thứ đó dường như chưa bao giờ bị dập tắt mà cứ thế cuộn cuộn tiếp thêm sức lực vào thân thể cô.

Thế là cô lại bò dậy đi tiếp, đi tiếp...

Cô quá mệt mỏi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghĩ nổi, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn nhớ một chuyện rằng, ở chỗ có tia sáng yếu ớt kia có một thứ rất quan trọng, cực kỳ quan trọng đang chờ mình...

...

Cứ như thế lặp đi lặp lại không biết bao lâu, kéo dài bao nhiêu lần.

Cuối cùng ánh sáng kia ngày càng ngày càng rực rỡ, càng ngày càng sáng, tựa như nó cách cô rất gần, càng gần thêm.

Cô lấy chút sức lực cuối cùng mà lao thẳng về phía điểm sáng kia...

"Oành!" một tiếng.

Ánh sáng chói mắt bao bọc lấy cô, cả thế giới từ đen đến vô tận biến thành sáng đến vô cùng.

Căn phòng tràn ngập mùi hoa cỏ, chiếc giường gỗ được chạm trổ những hoa văn cổ xưa nhưng cực kỳ thoải mái. Trong căn phòng đó có một cô gái đang mặc đồ ngủ màu trắng, đôi mắt đã lâu chưa có phản ứng nào đang không ngừng run rẩy...

Không biết qua bao lâu, đôi mắt kia bắt đầu hé ra từng chút một, hàng lông mi như cánh bướm không ngừng run rẩy chớp động.

Tia sáng mặt trời đầu tiên rơi vào đôi mắt trong suốt kia, đẹp đến ngỡ ngàng.

Trước mắt đều là ánh sáng chói chang, mất một lúc sau thị lực của cô mới từ từ khôi phục, cũng nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Trên đỉnh đầu là rèm cửa và một trần nhà cổ xưa, một căn phòng được bố trí đơn giản thanh nhã. Trên chiếc bàn những bông hoa đại sinh đẹp được cắm trong một chiếc bình trắng men, chuông gió treo ở cửa phát ra tiếng đing đing đang đang êm tai...

Ngoài cửa sổ, mặt hồ lấp lánh tựa như đá quý phản chiếu cả bầu trời cùng ánh nắng ấm áp.

Cứ như một thế giới thần tiên.

Cô tỉnh lại từ một cơn ác mộng, rồi lại sang một giấc mộng đẹp khác sao?

Ánh mắt Ninh Tịch hơi chuyển động, khẽ quan sát cả căn phòng, sau đó, cô muốn dùng cánh tay chống lên để chậm rãi ngồi dậy.

Cơ thể vốn nhanh nhẹn linh hoạt chẳng hiểu sao lại trở nên cực kỳ cứng nhắc, chỉ một động tác ngồi dậy thôi mà cô cũng thấy cực kỳ khó khăn.

Và mặt nạ dưỡng khí cùng mấy cái dây rợ loằng ngoằng trên người nói với đủ loại máy móc kia cũng làm cô không vui.

Ninh Tịch thích gì làm đấy, cô mau chóng đem mấy cái thứ đó gỡ ra từng cái một, rồi lại dùng cả nửa ngày mới làm quen được với cái thân thể cứng nhắc này, cô từ từ bước xuống giường rồi vô tri vô giác đi ra khỏi phòng.

Cả người Ninh Tịch cứ lâng lâng như đang bước trên đám mây, lung la lung lay bước từng bước, bất tri bất giác lại bước xuống lầu, lướt qua vườn hoa rồi cứ bước đi không mục đích tới một chỗ xa hơn.

Nếu như đây vẫn là giấc mộng thì cô thích giấc mộng này.

Quá lâu, cô đã phải nhìn bóng tối quá lâu rồi.

Hiện giờ trong giấc mộng này cô có thể nhìn, có thể nghe, có thể đi, có thể cử động.

Giấc mộng này thật đẹp.

Cô cứ đi mãi...

Cho đến khi...

Cho đến khi cô đi tới một cửa tiệm bày bán tạp chí và báo giấy.

Trong tiệm, một ông bác đang ngồi bên trong xem tivi, trong tivi đang phát tin tức giải trí mới nhất thì phải, nó vang lên giọng nói nuối tiếc của người dẫn chương trình.

"Aiz, mấy người mới này đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ trước! Xem ra, việc Hàn Tử Huyền nhảy sang công ty khác đã mang lại một kích đối với Thịnh Thế! Họ từng là người đứng đầu giới giải trí vậy mà bây giờ lại suy bại đến vậy, xem ra không lâu nữa sẽ rút khỏi võ đài thôi..."

--- O ---

Chương 1776: Vừa Tỉnh Dậy

Thần trí đang lơ lửng treo lên không trung của Ninh Tịch bám theo tiếng nói của người dẫn chương trình mà hạ xuống mặt đất, về với thực tế.

Cô ngơ ngác cúi đầu nhìn mình một cái, rồi lại nhìn chung quanh một vòng thị trấn nhỏ này.

Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Nhưng mà... đây là nơi nào? Tại sao sau khi cô tỉnh dậy lại ở đây? Lục Đình Kiêu đâu? Tiểu Bảo đâu rồi?

Tiểu Bảo không phải bị Kiêu Dịch bắt cóc rồi chứ?

Rõ ràng là cô ôm Tiểu Bảo cùng nhau chạy trốn, vẫn chạy trốn... cho đến khi có một tiếng nổ rất lớn, cô đột nhiên mất hết ý thức.

Cô và Tiểu Bảo được cứu sao?

Nhưng mà, sao lại không có cảm giác chân thực chút nào...

Sao tin tức giải trí trong tivi cô lại nghe mà không hiểu?

Hàn Tử Huyền là ai?

Thịnh Thế lại bại tới mức phải lui khỏi võ đài?

Cô tiếp tục ngẩng đầu nhìn về phía tivi nhưng mà bản tin đã kết thúc rồi, vị chủ quán kia đã đổi sang kênh khác, đang phân khởi ngồi xem phim "mẹ chồng nàng dâu".

Ánh mắt Ninh Tịch rơi vào đồng tạp chí, cô nhẹ giọng nói: "Chủ..."

Sao vừa mở miệng lại thấy giọng nói khô khốc như giấy nhám thế này, chẳng nhẽ miệng của cô cũng bị thương sao?

"Chủ quán..."

Ninh Tịch thử lại một lần nữa, lần này trót lọt hơn trước nhiều.

Cảm giác này không giống bị thương, mà giống như đã rất lâu rồi cô không

nói chuyện nên khi đột nhiên lên tiếng thì có chút không thích ứng.

"Tới ngay! Muốn mua cái gì?" Vị chủ quán kia vẫn không rời mắt khỏi màn hình tivi, mãi mới quay ra nhìn cô gái đang đứng trước quầy.

Một giây sau, ông ta đứng ngu người ở đó, chén nước chè đang cầm trong tay đổ nghiêng ra ngoài mà không biết, ông ta cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm Ninh Tịch...

Cô gái này không trang điểm cũng không đeo bất kỳ đồ trang sức nào, mái tóc dài mượt như tơ đen buông xõa ngang hông. Cô chỉ mặc bộ đồ ngủ thêu hoa nhỏ rộng thùng thình nhưng đám hoa hải đường bồng bồng nở rộ phía sau lưng cô lại không cướp nổi chút ánh sáng nào....

Quá... quá đẹp...

Cứ như là tiên nữ hạ phàm...

"Chủ quán?"

Ninh Tịch gọi nhiều lần thì ông bác kia mới tỉnh táo lại: "A... cô... cô cần gì?"

"Xin lỗi, tôi không mang theo tiền... mấy tờ báo này tôi có thể xem nhờ chút hay không?"

"Có thể... có thể! Tất nhiên có thể! Cô xem đi! Cô cứ xem thoải mái đi!!!"

"Cám ơn."

Ninh Tịch cầm lên một tờ báo mới nhất rồi mở luôn phần tin tức giải trí ra.

Đầu đề là phần quảng cáo của một bộ phim, trong phim là một cô gái mặc đồ cổ trang màu đỏ thắm đang ngồi xếp bằng trên biển cát vàng mênh mông.

Trong tay cô gái đó đang nắm hờ một vò nữ nhi hồng, đôi môi đỏ tươi, đôi lông mày chéch chéch đẹp đến nóng bỏng lại phách lối...

Tựa đề bài báo là: [Quách Khải Thăng tự mình "cầm đao" xử lý kịch bản truyền hình của Thiên Hạ, Hàn Tử Huyền xác nhận tham gia diễn xuất vai Mạnh Trường ca.]

Hàn Tử Huyền...

Lại cái tên này...

Quách Khải Thăng muốn làm bản truyền hình của Thiên Hạ?

Làm sao có thể?

Cô hoàn toàn chưa nghe qua tin tức này!

Ninh Tịch nhanh chóng lật xem những tờ báo khác, cô phát hiện cái tần suất xuất hiện của cái tên Hàn Tử Huyền là nhiều nhất, tất cả các tạp chí lớn nhỏ đều có tin tức liên quan đến cô ta.

Cô thậm chí còn thấy được scandal của Giang Mục Dĩ....

Trong hình có hai người đang ôm hôn nhau trong quán rượu mờ tối, mặc dù hình ảnh không rõ nhưng cô có thể dễ dàng xác nhận người kia chính là Giang Mục Dĩ..

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra...

Vừa tỉnh dậy...

Cả thế giới liền thay đổi...

--- O ---

Chương 1777: Cảm Giác Không Chân Thật

Thông qua báo chí và tạp chí có vô số tin tức tràn vào đầu Ninh Tịch, cô có cảm giác đầu mình đặc sệt, quay cuồng một trận.

Cho đến khi cô vô tình thấy được một cái tiêu đề...

Vẫn là tin tức Quách Khải Thắng quay lại Thiên Hạ nhưng tựa đề này lại là: [Sau gần 2 năm, Quách Khải Thắng sắp quay lại Thiên hạ với phiên bản truyền hình!]

Ánh mắt của Ninh Tịch lập tức rơi vào mấy chữ "Sau gần 2 năm"...

Đã gần 2 năm?

Làm sao có thể?

Khoảng thời gian từ khi cô quay xong Thiên Hạ còn chưa tới một năm cơ mà!

Chẳng lẽ nhà báo này bị ám đầu à?

Đúng lúc này, cô cuối cùng cũng chú ý tới ngày tháng được in trên những tờ báo này...

Năm 201X!!!

Nhà báo có thể ám đầu nhưng không có khả năng cả tòa soạn cũng hậm hạp theo chứ?

Giọng của Ninh Tịch có chút run rẩy: "Chủ quán..."

"Cô gái, cô còn cần gì sao?" Ánh mắt của vị chủ quán từ nãy đến giờ vẫn không rời khỏi Ninh Tịch, lúc này nghe cô gọi đến mình lập tức ân cần mở miệng.

"Xin hỏi một chút... bây giờ... là năm bao nhiêu?"

Chủ quán nghe vậy thì vẻ mặt thương thức trên mặt lập tức đổi thành ngạc nhiên, trong đầu nghĩ chẳng lẽ cô gái xinh đẹp thế này lại là một kẻ ngốc sao?

"Ồ, cô không sao chứ? Năm nay là năm 201X... cô này, hình như tôi chưa gặp cô bao giờ, cô từ vùng khác tới sao..."

Ông chủ còn nói gì đó tiếp nhưng Ninh Tịch đã hoàn toàn không nghe được, cả người cứ bàng hoàng không tin nổi mà đứng ngây ngô ra ở đó.

Cô chỉ có cảm giác vừa mới tỉnh dậy nhưng thật ra lại ngủ suốt hơn một năm?

Khó trách... khó trách sau khi tỉnh dậy mọi thứ lại thay đổi hết...

Trên bản tin giải trí cũng có vô số khuôn mặt xa lạ...

Cái nơi giống như giới giải trí khác nào thủy triều lên xuống, nó đổi mới và biến chuyển rất nhanh. Dù chỉ là mười ngày nửa tháng cũng có vô số người mới xuất hiện rồi huống hồ lại là khoảng thời gian dài suốt một năm...

Ngay khi Ninh Tịch đang nói chuyện với chủ quán, sau lưng có hai nữ sinh trung học đang kinh ngạc nhìn về phía cô.

Một người trong đó dùng sức kéo bạn của mình: "Ê này! Cậu mau nhìn cô gái kia kìa! Sao lại... sao lại trông giống Ninh Tịch đến vậy?"

"Ninh Tịch? Ai thế?" Người bạn kia không hiểu.

"Chính là Ninh Tịch đó! Là một nữ nghệ sĩ trước đây tớ rất thích!" Cô bé kia có chút kích động giải thích.

Người bạn kia nghĩ nghĩ rất lâu rồi mới coi như miễng cưỡng nhớ lại: "À, là nghệ sĩ mà hồi năm lớp 11 cậu phát cuồng đó hả... Chắc cậu nhìn lầm rồi! Chẳng phải cậu nói là cô ấy giải nghệ rồi sao?"

"Nhưng mà... nhìn giống lắm... ôi... không đúng... khí chất này... hình như không giống lắm... có chút cảm giác không thật..."

"Đừng có đoán mò, nhất định là cậu nhận nhầm rồi!"

"Ừ..."

....

"Cám ơn."

Ninh Tịch nói lời cảm ơn với ông chủ sau đó đi về phía căn nhà hoa mình đi ra từ lúc nãy.

Xem ra chỉ có thể quay về tìm người hỏi một chút mới được.

Cùng lúc đó tại tầng hai của căn nhà hoa.

Lục Cảnh Lễ giống một con sư tử đang điên cuồng gầm thét, anh cũng muốn điên rồi: "Không thấy! Cái gì gọi là không thấy? Đang yên đang lành làm gì có chuyện một người cứ thế biến mất như vậy?"

Hộ lý run rẩy trả lời: "Nhị thiếu... tôi thật sự không biết... thuốc bôi của cô Annie cứ cách một giờ phải bôi một lần, lúc này tôi vẫn giống như mọi khi đi chuẩn bị thuốc cho phu nhân... kết quả... kết quả quay lại thì lại chẳng thấy người đâu..."

--- O ---

Chương 1778: Đã Lâu Không Gặp

Một người thực vật vô tri vô giác, không thể đi cũng không thể nhảy thì làm sao có thể vô căn cứ mà biến mất chứ. Chính người hộ lý cũng hoàn toàn không hiểu ra làm sao mà người lại đột nhiên biến mất như vậy.

Người đàn ông mặc áo đen sau khi nghe tin cũng chạy tới với bộ mặt xám ngoét: "Nhị thiếu, tôi vừa mới liên hệ với tất cả mọi người, phía bên kia của chúng ta không có bất cứ điều gì khác thường... hơn nữa qua những gì tôi kiểm tra thì nơi này hoàn toàn không có dấu vết bị người xâm nhập..."

Lục Cảnh Lễ nhìn cái giường trống rỗng cùng với mớ máy móc đã tắt ngúm kia, anh không còn nghe được bọn họ nói cái gì nữa chỉ biết tuyệt vọng ôm đầu không dừng lắm bẫm: "Xong rồi... xong rồi..."

Tiểu Tịch bây giờ chính là mạng của anh Hai nha!

Nhờ đâu xảy ra nửa đêm không may...

Anh Hai, Tiểu Bảo... thậm chí là toàn bộ Lục gia cũng không chịu được đả kích này...

Lúc trước ở viện Điều dưỡng Quân y được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt nhưng chính vì nghiêm ngặt đến nỗi chẳng có chút hơi người sống nào cho nên bọn họ mới tính thay đổi hoàn cảnh cho Tiểu Tịch một chút. Thầm cầu mong chuyện này có trợ giúp đối với bệnh tình của cô nên trong phòng cũng không bố trí canh phòng phức tạp.

Đã qua hơn một năm rồi, cả giới giải trí cơ hồ đã không còn ai nhắc đến tên Ninh Tịch, cho nên không thể nào có chuyện có fan hâm mộ bám theo đến đây, còn những chuyện khác...

Bản thân cái trấn nhỏ này rất đơn giản, cộng thêm việc bọn họ đã bố trí đầy đủ nhân viên theo dõi trong và ngoài, cho nên, nếu có bất cứ kẻ khả nghi nào ra vào thì bên kia cũng có phản ứng mới đúng.

Như thế thì ai là kẻ mang Tiểu Tịch đi?

Có ai có thể làm đến mức thần không biết quỷ không hay đem một người sống sờ sờ như vậy mang đi?

Chẳng lẽ là người thần bí trước kia?

Vô số giả thiết rậm rạp giăng kín trong đầu khiến Lục Cảnh Lễ vò loạn tóc mình thành một mớ rối bù.

"Không thấy! Không thấy! Không thấy! Làm sao có thể không thấy! Làm sao có chuyện chẳng có chút dấu vết nào chứ hả? Chẳng lẽ chị ấy có thể tự mình từ trên giường bò dậy rồi chạy ra ngoài sao?"

"Nếu như bị người mang đi thì chắc chắn chưa thể rời khỏi đây đâu! Tìm! Mau ra ngoài tìm cho tôi! Bảo tất cả mọi người ra ngoài tìm! Bất kể dùng cách gì! Nhất định phải đem người hoàn chỉnh về đây trước khi anh tôi biết tin này! Đi mau!!!"

Lục Cảnh Lễ gằm thét, thanh âm thê lương vọt lên tận bầu trời xa xăm, trong cánh rừng cách đó không xa, đàn chim cũng bị âm thanh này làm cho giật mình mà hoảng hốt bay lên không trung.

Ngay tại lúc này...

Sau lưng bọn họ vang lên một thanh âm khàn khàn...

"Ồ... tìm cái gì? Tôi sao?"

Trong phút chốc...

Thời gian như ngừng lại, thật im lặng.

Sống lưng Lục Cảnh Lễ như hóa đá, cả người anh ta cũng biến thành một hòn đá. Chẳng biết qua bao lâu mới "cành cạch" cử động xoay người lại.

Sau đó, Lục Cảnh Lễ liền thấy một cô gái có mái tóc đen dài đứng đó, trong đôi mắt phát ra ánh sáng nhàn nhạt của nắng mai, cô chỉ lẳng lặng đứng đó mỉm cười với anh...

Ngoài cửa sổ đột nhiên có một cơn gió thổi vào mang theo mùi hoa cỏ nhẹ nhẹ, góc áo cùng đuôi tóc của cô gái đó nhẹ nhàng đung đưa...

Thấy cô gái kia đột nhiên xuất hiện sau lưng, con mắt của hộ lý với người đàn ông áo đen kia thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

Còn Lục Cảnh Lễ đang ngơ ngác nhìn người trước mắt, anh ta há miệng một

cái nhưng cả người cứ như bị người ngoài hành tinh không chế nên đầu óc hoàn toàn không làm ra phản ứng gì được.

Ninh Tịch nhìn thân thể cứng còng trước mặt thì nhẹ nhàng cười nói: "Nhị thiếu, đã lâu không gặp."

Lục Cảnh Lễ trợn to hai hốc mắt ầng ậng nước, những giọt nước mắt kia bất thành hình rơi xuống: "Tiểu Tịch Tịch..."

--- O ---

Chương 1779: Yêu Tinh Được Giải Trừ Phong Ấn

Đầu óc Lục Cảnh Lễ cứ như sắp nổ tung, anh không biết nên khóc hay nên cười vào lúc này: "Đây... đây không phải là thật... tôi đang nằm mơ... tôi nhất định đang nằm mơ..."

Lục Cảnh Lễ vừa nói vừa run rẩy đưa tay về phía Ninh Tịch nhưng lại rụt lại ngay lập tức: "Hu hu hu ~ không được... anh Hai sẽ đánh mình... hay là tự cầu mình đi..."

Nói xong anh lập tức thò tay xuống đùi mình véo một cái mạnh nhất có thể.

"ÁU!!!" Đi kèm với tiếng thét đau đớn là cảnh nước mắt của Lục Cảnh Lễ tuôn như mưa, khóc cứ như một thằng ngốc: "Chị dâu! Chị tỉnh rồi tỉnh rồi tỉnh rồi! Chị tỉnh thật rồi! Em không nằm mơ! Trời ơi! Em muốn điên rồi!!!"

Lục Cảnh Lễ kích động đến xoay vòng vòng, đang quay quay đột nhiên phanh gấp một cái rồi dè dặt chìa ngón tay ra đâm đâm trên người Ninh Tịch: "Thật... không phải ảo giác... Ôi giờ ơi..."

Chọc chọc xong lại điên cuồng xoay vòng vòng thêm một hồi.

Chờ Lục Cảnh Lễ bình thường lại được đã qua mất nửa ngày.

Trong phòng chỉ còn Lục Cảnh Lễ và Ninh Tịch.

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: "Được rồi cậu Hai, cậu đừng đi vòng vòng nữa, tôi hoa mắt lắm rồi! Qua đờ tôi một cái... chân tôi hơi tê..."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy vội vàng chạy qua rồi dùng tư thế đỡ lão phật gia cản thận đỡ Ninh Tịch ngồi xuống ghế salon.

"Anh ngồi xuống, tôi có chuyện muốn hỏi."

"Ừ ừ ừ..." Lục Cảnh Lễ vội vàng ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Tôi hôn mê bao lâu?" Ninh Tịch hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

"Một năm lẻ một tháng!" Lục Cảnh Lễ lập tức trả lời.

Ninh Tịch kinh ngạc giật giật cái chân: "Tôi ngủ mê man lâu vậy á... khó trách tại sao tôi cứ có cảm giác đây không phải cơ thể của mình nữa, nhất

định là một cái xác ướp rồi! Đi bộ rồi nói chuyện cũng mệt chết đi được..."

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì đầu đầy hắc tuyến nhìn cô chăm chăm: "Cho xin ả! Chị nằm nguyên một năm đấy, không phải một ngày, không phải một tuần cũng không phải một tháng đâu! Người ta nằm một năm tỉnh lại đến ngồi cũng khó khăn có được không hả? Nào có ai biến thái như chị vừa dậy đã tung tăng chạy loạn? Chị có biết tiểu gia đây suýt nữa bị chị dọa chết không!"

Ninh Tịch chớp mắt một cái: "Ồ... tôi chỉ đi vòng vo quanh đây thôi mà... vừa tỉnh lại có chút không tỉnh táo... cứ nghĩ rằng còn đang mơ... mơ mơ màng màng một hồi cứ thế xuống lầu rồi đi ra ngoài..."

"Chị đi xuống lầu! Lại còn lòng vòng quanh đây!" Lục Cảnh Lễ cảm thấy căm nhín mà liếc liếc nhìn cô gái đối diện, sau đó suýt bị Ninh Tịch làm cho mù mắt chó.

Nếu nói lúc trước Ninh Tịch là mỹ nhân ngủ say, vậy thì sau khi tỉnh lại chẳng khác nào yêu tinh được giải trừ phong ấn, so với trước đây còn phải.... Cảnh Lễ đáng thương đã không tìm ra từ nào để hình dung nữa rồi!

Thuốc của Annie là thần dược à?

Nằm lâu thế mà da dẻ còn như bóp ra nước thế này, cơ thể dù hơi cứng ngắt nhưng so với những người bị giống như vậy đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Quan trọng nhất chính là khí chất, giống như là thay xương đổi tủy rũ đi một thân phàm tục.

"Đúng rồi, Hàn Tử Huyền là ai?" Vất vả lắm mới tóm được một người, Ninh Tịch hỏi thẳng luôn vấn đề mà mình đang thắc mắc.

Cô phải nhanh chóng xác định tình hình để có thể xác định sau khi mình tỉnh lại có thể sống thật tốt.

Lục Cảnh Lễ nghe vậy có chút bất ngờ: "Sao chị biết cái tên Hàn Tử Huyền này?"

"Mới nãy đi ngang qua cái tiệm kia thì thấy trên báo." Ninh Tịch trả lời.

Lục Cảnh Lễ nhìn Ninh Tịch một cái dường như có gì khó nói, anh ta cân

nhắc một chút rồi mới trả lời: "Hàn Tử Huyền... có thể nói hiện giờ cô ta là nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất đi..."

--- O ---

Chương 1780: Tôi Lợi Hại Như Vậy Á!

"Lúc mới đầu chị hôn mê bất tỉnh thì ba tháng đầu tiên Lâm Chi Chi vẫn luôn giúp chị ứng phó, hy vọng có thể kéo dài đến lúc chị tỉnh lại! Nhưng mà đến cuối cùng vẫn không thể giấu được."

"Cửu Tiêu với Mẹ tiếp bước nhau lên sóng, mà chị đúng là trâu thật đấy! Máy giải thưởng lớn bé gì đều ôm hết, trang bìa có hình chị phải nói là nhiều như mây bay! Trong cả đám nữ nghệ sĩ trong giới thì chị chính là nữ nghệ sĩ ăn khách nhất..."

Lục Cảnh Lễ đang nói đến kích động lại đột nhiên im bặt, sau đó có chút lo lắng sợ Ninh Tịch không tiếp nhận nổi hiện thực tương phản bây giờ.

"Tôi lợi hại như vậy á..." Ninh Tịch chống cằm nghe đến vui vẻ, bắt đầu giục: "Tiếp tục đi! Sau đó thì sao? Cái này thì có liên quan gì đến Hàn Tử Huyền?"

Lục Cảnh Lễ thấy Ninh Tịch không có gì khác thường mới yên tâm nói tiếp: "Cũng chỉ vì chị quá nổi, độ chú ý quá cao cho nên chuyện chị mất tích mới không giấu được! Sau đó bọn em bàn bạc mới quyết định không đáp trả bất cứ cái gì, để chị tự nhiên giải nghệ..."

Ninh Tịch gật đầu một cái, dưới tình huống lúc đó thì biện pháp "xử lý lạnh" là biện pháp tốt nhất. Bởi vì chỉ cần đáp lại bất cứ cái gì cũng bị truyền thông bám vào dẫn đến đủ các loại suy luận, thậm chí còn bị bóp méo hoặc hiểu lầm.

"Hàn Tử Huyền này là người sau khi chị giải nghệ thì nhô ra, cô ta vốn là một tân binh của Thịnh Thế! Lúc đó chị hot cỡ như thế, cho nên Thịnh Thế muốn đào tạo mấy người có phong cách tương tự như chị! Chính vì thế nên mới tuyển không ít tân binh có ngoại hình tốt, nhưng gió của chị quá lớn nên mấy người này chả làm ăn được gì."

"Rồi chị đột nhiên biến mất, cả đồng tài nguyên, cả đồng hợp đồng đều bị gác lại! Thịnh Thế tất nhiên không chịu ngồi yên mà đưa những tài nguyên này cho nhà khác."

"Lúc ấy, em đã về công ty mẹ giúp anh Hai cho nên mọi chuyện của Thịnh Thế đều giao cho Dịch Húc Đông phụ trách! Mà tân binh Dịch Húc Đông nâng lên chính là Hàn Tử Huyền!"

"Tất cả tài nguyên của chị cơ hồ đều sang tên cho cô ta! Dưới tình huống ấy thì quả thật là một kẻ đầu đất cũng có thể nổi!"

"Khó trách... vậy chuyện nhảy công ty kia là sao? Dịch Húc Đông nâng cô ta như thế thì sao cô ta phải nhảy?" Ninh Tịch lấy làm khó hiểu.

Lục Cảnh Lễ cười lạnh một tiếng: "Ôi, chị dâu ơi! Không có chuyện tất cả mọi người trong giới giải trí này đều giống chị đâu! Chị vì báo ơn mà cho dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ! Trong cái giới này, kẻ vong ân phụ nghĩa nhiều lắm, huống chi Dịch Húc Đông với Hàn Tử Huyền kia cũng chỉ là chơi quy tắc ngầm với nhau thôi, dùng tiền đổi sắc."

"Bởi vì Hàn Tử Huyền ôm lấy tất cả tài nguyên của chị, cho nên cô ta cũng nghiêm nhiên đi theo con đường của chị! Một ngày cô ta còn ở Thịnh Thế thì tức là một ngày cô ta còn sống dưới cái bóng của chị, tất nhiên là muốn đi rồi!"

"Mà cô ta đâu chỉ đi một mình, cô ta với quản lý còn kéo theo một đồng lớn nghệ sĩ của Thịnh Thế nữa kia kìa! Thịnh Thế với Tinh Huy đấu đến người chết ta sống, tất cả tài nguyên mà Dịch Húc Đông đổ lên người Hàn Tử Huyền cũng bị cô ta mang đi, đúng là thua hết cả vốn!"

Lục Cảnh Lễ ngừng một chút, sau đó vuốt vuốt tay nói tiếp: "Tóm lại là bây giờ Thịnh Thế đã không giống ngày xưa, hoàn toàn bị Tinh Huy áp đảo."

"Sau khi sự việc phát sinh em cũng nói chuyện với Dịch Húc Đông một lần, để ông ta có thể đem tài nguyên trong công ty phân phối theo công trạng của các nghệ sĩ một cách công bằng! Kéo được bao nhiêu thì kéo, ít nhất cũng thu được một khoản."

"Nhưng mà, ông ta trước mặt em thì đồng ý ngọt xớt, quay đầu lại đổ hết lên đầu con đàn bà kia! Lúc em hỏi đến thì còn đẩy tới đẩy lui nói là đối tác bên kia chỉ định, không biết sau lưng em ông ta còn làm cái gì nữa đây? Bây giờ thành như vậy mà tên khốn kia còn không biết xấu hổ chạy đến tập đoàn cầu cứu em, cứu cái rắm ý mà cứu!"

Chương 1781: Vừa Tỉnh Dậy Đã Chơi Một Quả Lớn Như Thế Rồi!

"Mẹ cái thằng cha ngu xuẩn này, lãng phí bao nhiêu sức lực như thế chỉ để làm ra một thứ hàng nhái, kết quả ngay cả công ty cũng bị ông ta lôi sụp!"

Càng nói Lục Cảnh Lễ càng tức, như sắp phát rồ lên đến nơi.

Người trong cuộc - Ninh Tịch ngược lại thì rất thản nhiên, vẻ mặt không có gì là lạ cả: "Cá lớn nuốt cá bé, lợi ích là hàng đầu, bản thân giới giải trí đã là như thế rồi."

Cho dù cộng tất cả lợi ích của 90% nghệ sỹ trong công ty lại cũng không bằng lợi ích mang lại từ việc lãng xê một đại minh tinh lên, cũng khó trách Dịch Húc Đông lại muốn tạo ra một bản sao của cô.

Nghe đến đó, trái tim đang lơ lửng của Ninh Tịch cuối cùng cũng yên tâm lại.

Bóng tối dài dằng dặc đó cuối cùng cũng kết thúc...

Cô cuối cùng... cũng tỉnh lại rồi...

"Anh trai anh đâu? Còn cả Tiểu Bảo nữa? Bọn họ bây giờ ra sao rồi?" Giọng nói của Ninh Tịch hơi run rẩy.

Lục Cảnh Lễ không muốn để cô phải lo lắng, cho nên qua loa thuật lại tình hình lúc đó: "Lúc Tiểu Bảo vừa mới tỉnh dậy bị shock nhẹ, nhưng sau đó đã khôi phục rồi. Bởi vì thằng bé biết chị cần nó, cho nên vẫn rất hiểu chuyện, luôn ở bên cạnh bầu bạn chăm sóc cho chị, mỗi ngày nó đều đọc sách, hát cho chị nghe."

"Mỗi ngày thằng bé đều vẽ cho chị một bức tranh, dù mỗi ngày chị đều giống như nhau. Mấy hôm nay ba em ốm cho nên thời gian thằng bé đến đây mới ít đi một chút..."

"Còn về phần anh trai em ấy à... chị biến thành như thế này, anh ấy còn có thể thế nào được nữa, tinh thần sa sút, chỉ có một chút niệm tưởng cuối cùng làm chỗ dựa chống đỡ tinh thần, đợi chị tỉnh lại..."

Lục Cảnh Lễ nói đến đó, đột ngột hét lên thật to: "Aaaa! Đúng rồi! Em phải

mau chóng nói với anh Hai là chị đã tỉnh rồi mới được! Anh em chắc chắn sẽ vui đến phát điên cho mà xem!"

Lục Cảnh Lễ nói rồi gọi định gọi điện thoại.

Ninh Tịch thấy thế vội giơ tay lên ngăn anh ta lại: "Từ từ đã."

"Làm sao thế?"

"Anh hai cậu và Tiểu Bảo bây giờ đang ở đâu?" Ninh Tịch hỏi.

Lục Cảnh Lễ nhìn đồng hồ trên tường, đáp: "Nếu như là lúc này, Tiểu Bảo chắc chắn đang ở trường, còn về phần anh Hai thì... anh ấy đang ở quán rượu!"

Ninh Tịch nghe thế vẻ mặt đại ra, nghĩ rằng bản thân mình đang nghe nhầm: "Quán rượu? Lúc này ấy à?"

Lục Đình Kiêu không có thói quen uống rượu.

Lục Cảnh Lễ gật đầu, cười khỏ nói: "Chị không biết đâu, kể từ sau khi chị hôn mê, tình trạng mất ngủ của anh Hai ngày càng nghiêm trọng, sau này mỗi ngày đều uống say khướt ở quán bar mới có thể khiến anh ấy dễ chịu hơn đôi chút."

"Em biết là cứ tiếp tục thế này cơ thể của anh ấy sẽ không chịu nổi nữa nhưng mà nếu không để anh ấy xả ra đồng thời làm tê liệt nỗi đau đó, anh ấy sẽ lại càng chẳng chống đỡ nổi nữa... may mà... may mà cuối cùng chị cũng đã tỉnh lại rồi!"

"Nhị thiếu..."

Lục Cảnh Lễ chớp chớp mắt: "Chị dâu, chị gọi em là Cảnh Lễ đi, gọi Cảnh Lễ nhé! Người một nhà sao mà xa cách thế!"

Ninh Tịch không chú ý đến câu này của Lục Cảnh Lễ có vấn đề gì hay không dù sao thì trước đây anh ta vẫn hay gọi cô là chị dâu thế nên cô cũng đổi cách gọi: "Được rồi, Cảnh Lễ, Tiểu Bảo đi học, vậy thì đừng làm phiền thằng bé, cậu đưa tôi đi tìm anh trai cậu đi!"

Lục Cảnh Lễ có chút ngạc nhiên: "Hả? Chị muốn đi tìm anh Hai luôn hả? Ý của chị là...?"

"Tôi muốn cho anh ấy một niềm vui bất ngờ." Ninh Tịch lên tiếng, trong đáy mắt hiện lên vẻ giảo hoạt của hồ ly.

Khóe miệng Lục Cảnh Lễ giật một cái: "Khụ... Chị có chắc là niềm vui bất ngờ không đấy? Tại sao em lại cảm thấy anh Hai sẽ bị chị dọa cho chết mất nhỉ! Chị dâu hay là chúng ta kiếm chế một chút? Vừa mới tỉnh lại đã chơi một quả lớn như vậy... không được hay cho lắm thì phải?"

Đôi mắt ngập nước sóng sánh của Ninh Tịch khẽ nheo lại: "Ông đây nằm trên giường mất mợ nó một năm, khó khăn lắm mới tỉnh lại, còn không thể chơi một vỏ lớn được à?"

Ban nãy cảm giác mà Ninh Tịch mang đến quá không chân thực, nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ, giọng điệu, ngữ khí quen thuộc của người trước mắt, Lục Cảnh Lễ liền gật đầu lia lịa: "Có thể! Có thể! Cực kỳ luôn ấy chứ! Đại gia, ngài nói cái gì thì là cái ấy!"

--- O ---

Chương 1782: Tôi Có Thể Ăn Anh Ấy Được À?

Quán bar.

Tiếng nhạc xập xình đình tai nhức óc, ánh đèn nhấp nháy cùng với những đám người đang điên cuồng nhún nhảy theo tiếng nhạc trong sàn nhảy.

Lục Cảnh Lễ dẫn Ninh Tịch vào quán bar theo một lối riêng biệt, cẩn thận che chở từng ly từng tí một cho cô.

Lúc đi vào đến cửa, Lục Cảnh Lễ đột ngột đứng khựng lại, nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng: "Đợi đã, từ từ... chị dâu, để em tìm thứ gì để che mặt chị lại đã! Thế này thì nổi quá!"

Nói rồi thuận tay cầm lấy một cái mặt nạ che nửa mặt gắn đá tung xòe trên quầy bar đưa cho Ninh Tịch đeo lên thế mới yên tâm được phần nào.

Ninh Tịch nghiêng đầu liếc mắt đánh giá một vòng hoàn cảnh xung quanh, thoáng cái đã hiểu ra tại sao Lục Đình Kiêu lại chọn nơi này để mua say.

Chỉ có những nơi như thế này mới khiến người ta có cảm giác mình vẫn đang sống giữa nhân gian.

Nghĩ đến đó, trái tim Ninh Tịch lại quặn lên.

"Anh em ở phía trên." Lục Cảnh Lễ nhìn về phía tầng hai chỉ chỉ vào nơi nào đó.

Tầng một là vũ trường náo nhiệt, còn tầng hai trên cao thì nhô ra những căn phòng đặc biệt nửa khép kín, từ bên trong những căn phòng đó có thể nhìn rõ ràng tất cả cảnh tượng phía dưới. Nhưng ở tầng dưới lại không thể nhìn rõ tình cảnh trên tầng hai, vừa có thể quan sát toàn bộ lại vừa không bị quấy rầy.

"Chị dâu... thực ra thì... em vẫn cảm thấy chị nên dụ dàng một chút... chứ cứ như em vừa nãy... tỳ nữa thì em cũng bị chị dọa cho chết luôn!" Lục Cảnh Lễ vừa đỡ Ninh Tịch lên gác vừa cố gắng khuyên nhủ.

"Tôi không dụ dàng?"

"Không không không! Ý của em không phải là như thế! Em chỉ muốn hỏi xem, rốt cuộc cái niềm vui bất ngờ chị chuẩn bị cho anh em nó như thế nào

thôi! Để em còn chuẩn bị tâm lý!"

Ninh Tịch lườm anh ta một cái: "Tôi chuẩn bị cho anh ấy thì liên quan móc gì đến anh mà anh chuẩn bị! Đừng lè mề nữa, mau dẫn đường đi, tôi còn ăn được anh của anh à?"

"À thì, đương nhiên là không rồi! Chị làm sao có thể là loại người đó được!"
Lục Cảnh Lễ hì hì nói.

"Ai bảo tôi không phải? Chẳng qua cái cơ thể bé nhỏ này của tôi không gặm nổi thôi!" Ninh Tịch tỏ vẻ tiếc nuối.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Ninh Tịch không có kiên nhẫn lại nhai với Lục Cảnh Lễ nữa đi thẳng về phía phòng riêng.

Hai gã vệ sĩ cao lớn mặc áo đen nhìn thấy lập tức sầm mặt, đứng chắn trước cửa như hai tòa núi lớn: "Không phận sự miễn vào."

Lúc này, Lục Cảnh Lễ ở sau lưng vội đuổi đến nơi: "Anh tôi có ở trong đó không?"

Gã vệ sĩ nhìn thấy Lục Cảnh Lễ thần sắc cũng dịu đi đôi chút: "Thưa Nhị thiếu, có ạ."

"Ừ ừ, có là tốt rồi, các người tránh ra đi, để chị ấy vào." Lục Cảnh Lễ trực tiếp ra lệnh.

Gã vệ sĩ đánh giá người phụ nữ lạ mặt đeo mặt nạ này với vẻ cảnh giác, trên mặt hiện lên vẻ do dự: "Nhị thiếu, đây..."

"Được rồi, tránh ra, tránh ra, có chuyện gì xảy ra tôi chịu trách nhiệm." Lục Cảnh Lễ thẳng thừng xua tay.

Vệ sĩ thấy Lục Cảnh Lễ tự mình đưa người đến, giọng điệu lại chắc nịch như thể mới lùi sang bên cạnh.

Lục Cảnh Lễ nói xong liền cùng Ninh Tịch đi vào trong.

Ninh Tịch thấy thế chau mày đứng khựng lại: "Anh cũng vào làm gì?"

Lục Cảnh Lễ vẻ mặt đầy nịnh nọt, giã giũa nốt lần cuối: "Cái này ấy ạ, em vào cùng cũng không ảnh hưởng đến niềm vui bất của chị mà..."

Ninh Tịch nhếch môi cười cười: "Không sợ bị ghen chết vì thức ăn cho chó thì tốt nhất là đừng vào, cái thân thể yếu đuối này của tôi cho dù không "lái xe" nổi nhưng vẫn đủ để khiến anh ghen chết đấy!"

Lục Cảnh Lễ ngay lập tức sửa lời: "Chị dâu, xin mời vào, em ở ngoài canh chừng cho chị!"

Hu hu hu, tránh nhiệm này anh không gánh nổi đâu!

Mạ! Tiểu Tịch Tịch làm lớn chuyện thế này, anh thật sự là không gánh nổi mà!

Nhưng cũng hết cách rồi, ai bảo anh sống ở tầng chót của chuỗi thức ăn chứ!

Anh trai, đừng trách em, em cũng bị ép mà thôi!

--- O ---

Chương 1783: Bảo Bối, Em Về Rồi Đây!

Ninh Tịch đẩy cửa bước vào.

Cấu tạo của phòng riêng này rất đơn giản, một chiếc bàn trà màu đen sáng loáng, một bộ sofa da thật cao cấp hình chữ U, phía đối diện là ban công kiểu châu Âu, đứng ở đó nhìn xuống là có thể thu hết cảnh tượng náo nhiệt phía dưới vào mắt.

Trong căn phòng không có lấy một hạt bụi, sạch sẽ vô cùng, hoàn toàn không hề bộn nhur trong tưởng tượng của cô.

Thậm chí, bên ngoài âm ỉ ồn ào như thế mà ở đây lại như thể bị ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài, nó mang đến cho cô cảm giác lạnh lẽo đến cực hạn.

Thứ thu hút toàn bộ ánh nhìn của cô chính là người đàn ông đang ngồi trên sofa kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đó, Ninh Tịch chỉ cảm thấy tất cả những âm thanh xung quanh như trôi về một nơi thật xa, những ánh đèn chói mắt kia trong nháy mắt cũng hóa thành bóng tối.

Trong mắt cô, cả thế giới này chỉ còn lại duy nhất một tia sáng, chỉ còn lại duy nhất người đàn ông trước mặt.

Đôi mày lạnh lẽo, bờ môi mỏng mím chặt, đôi mắt khép hờ, một tay vất lên thành sofa, những ngón tay nghiêng nghiêng đỡ lấy trán, nếu như không phải bên cạnh anh có vô số những bình rượu rỗng, thì có khi người ta còn cho rằng anh đang suy tư và nghỉ ngơi.

Người đàn ông này ngay đến mua say cũng tự gò bó mình đến thế.

Ninh Tịch cố nén cảm giác xúc động muốn khóc ấy lại, dịu dàng đứng đó, khẽ cười lên tiếng: "Thưa ngài, ngài có cần phục vụ không?"

Giọng nói khô khốc của cô gái vang lên xen lẫn giữa những âm thanh huyền ảo âm ỉ.

"Cút!"

Ngay lập tức một cái ly rượu bê tan tành ngay bên chân cô.

Tuy rằng cái ly rượu đó không làm cô bị thương, nhưng cảm giác tức giận cùng sự lạnh lẽo từ trên người anh phủ xuống cô, y như lưỡi hái của tử thần bóp nghẹt yết hầu người khác.

Nhưng mà, cô gái đó lại như thể chẳng cảm nhận được sự nguy hiểm nào, cứ tiếp tục đi về phía người đàn ông: "Ngài chắc không? Tôi cho rằng, ngài chắc chắn sẽ hài lòng về tôi."

"Muốn chết?"

Người đàn ông trên sofa đột ngột mở mắt ra, ánh mắt lạnh như dao phóng thẳng về phía cô.

Cùng lúc đó, hai chân của Ninh Tịch như thể tự có ý thức của nó, sải bước vượt qua tất cả, không để ý đến bất kỳ điều gì, chẳng chút do dự cứ thế lao thẳng về phía anh.

Những suy nghĩ hỗn loạn trong não muốn tặng cho anh một niềm vui bất ngờ vừa rồi tất cả đều biến thành một suy nghĩ duy nhất: Đến gần anh! Ôm chặt lấy anh! Hôn anh!

"Em nhớ anh..."

Ngay sau đó, cô gái tháo mặt nạ đang đeo trên mặt xuống, cơ thể mềm mại như một đám mây ngã vào lòng anh.

Đôi môi mềm mại như cánh hoa chẳng chút do dự đặt lên môi anh...

Khi gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc phản chiếu trong đáy mắt, khi thân thể mềm mại rơi vào lồng ngực, khi hương thơm ngọt ngào của cô gái nhỏ tràn ngập xoang mũi...

Cơ thể của người đàn ông căng lên như thể dây đàn, đôi tay đang thực hiện dở động tác đột ngột mất đi không chế mà cứng ngắc dừng lại trong không trung, anh cứ ngồi yên không động đậy ở đó, hai tay chịu trói, để mặc cho cô gái nhỏ hôn...

Nhìn người đàn ông một giây trước còn sát khí đằng đằng, ấy thế mà trong nháy mắt lớp áo giáp bên ngoài đã bị rút sạch để lộ ra phần yếu ớt nhất của bản thân, trái tim của Ninh Tịch lại quặn lên đau nhói.

Tiếp đó, tay cô đột ngột dùng sức đẩy anh ngã lên sofa, suối tóc đen nhánh

đổ xuống phía trên anh...

Đôi mắt sâu thẳm như hồ sâu không nhìn thấy đáy của anh nhìn chăm chăm vào cô, bàn tay đặt hờ bên eo cô đột nhiên siết chặt, mang theo sự run rẩy đến mức khiến người khó lòng mà chịu nổi.

"Hừm, đừng cầu em nhé, anh sẽ đau lòng cho mà xem!" Cô gái nhỏ nằm trên lòng ngực của người đàn ông, khe khẽ nói sau đó cắn một cái thật mạnh lên môi của anh: "Anh yêu, em về rồi đây..."

--- O ---

Chương 1784: Ở Đây Với Anh Thêm Một Lúc, Được Không?

Nụ cười này... đã rất lâu rồi...

Ánh sáng rực rỡ sinh động...

Sinh mệnh của anh...

Cả thế giới của anh...

Đã trở lại rồi...

Trong đáy mắt người đàn ông bỗng chốc dậy lên một cơn giông tố, anh ôm ghì lấy đầu cô, bất chấp tất cả hôn lên môi cô.

Cô cũng choàng lấy cổ anh kéo xuống, không cam chịu yếu thế mà hôn lại.

Nhưng mà, mới qua có mười giây, Ninh Tịch đã thở hắt hắt, đầu óc quay cuồng, dựa vào vai anh thở dốc: "Từ... từ... chậm thôi... em không thở nổi... khó chịu quá..."

Vẻ mặt Lục Đình Kiêu lập tức thay đổi, đột nhiên lật người ngồi dậy rồi để cô gái ngồi trên đùi mình: "Khó chịu ở đâu?"

"Ừm, không sao rồi, thì là em cảm thấy thể lực bây giờ kém trước kia nhiều quá... Đù! Thế mà mình còn chuẩn bị làm một trận "lửa nóng" cơ đấy! Ôi, cái cơ thể này yếu quá đi mất..."

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu ngay lập tức sa sầm lại: "Ai cho phép em đến đây?"

"Lục Cảnh Lễ đó! Anh ta đưa em đến mà!" Ninh Tịch chẳng mấy may do dự bán luôn Lục Cảnh Lễ nhưng mà vẫn còn chút lương tâm giải thích một câu: "Nhưng cũng là do em ép, bởi vì em muốn cho anh một niềm vui bất ngờ."

Cô gái nhỏ vừa nói, trong đôi mắt long lanh tràn ngập ý cười: "Ngài Lục, ngài có hài lòng không?"

Mãi mà không thấy anh trả lời, Ninh Tịch nghi ngờ ngẩng đầu lên: "Làm sao lại không nói gì nữa thế?"

"Thật..." Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

"Hả? Gì cơ?" Ninh Tịch không hiểu.

"Đây là lần đầu tiên giấc mơ chân thật đến thế này." Anh nói.

"..." Tim Ninh Tịch đau nói, mãi đến bây giờ cô mới phát hiện ra, đôi mắt của anh không hề có tiêu cự, anh đang say thật.

"Ở lại với anh thêm một lát, được không?"

Người đàn ông mạnh mẽ bất khả chiến bại, không có gì là không làm được trong mắt cô, giờ phút này đang gục đầu bên vai cô, giọng nói yếu ớt như thể chỉ cần chạm vào là vỡ tan.

Ninh Tịch mấp máy môi lại chẳng biết nói cái gì, sau cùng tất cả chỉ dồn thành một chữ: "Ừm!"

Cách tay của người đàn ông siết chặt lại nhưng rồi sợ cô sẽ tan biến như thể những hạt cát, càng siết chặt biết mất lại càng nhanh, chột thả lòng vòng tay đang siết chặt cô ra, chỉ dám nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn lên môi cô, xương quai xanh những nụ hôn nhẹ nhàng khe khẽ...

Từ phản ứng vừa rồi của Lục Đình Kiêu, cô liền biết cho dù anh uống say đến mức không biết gì nhưng thần kinh anh vẫn cứ luôn căng chặt như cũ.

Giờ phút này, anh đang ôm cô trong vòng tay, dáng vẻ khi ngủ trông vô hại y như một đứa trẻ...

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng riêng.

Lục Cảnh Lễ như một con thằn lằn dán cả người lên cánh cửa.

Đáng tiếc, bên ngoài quá ồn cho nên dù có một chữ anh chàng cũng không nghe rõ.

Vệ sĩ mặc áo đen đứng bên cạnh khoe miệng giật giật liếc nhìn bạn nào đấy không thèm để ý đến hình tượng của bản thân, vẻ mặt cứ ngạp ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Đột nhiên đưa một cô gái vào phòng riêng của boss lại vừa đứng ngoài nghe lén, rốt cuộc ông nội này muốn bày trò gì đây?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lục Cảnh Lễ nôn nóng đến nỗi sắp bứt sạch tóc trên đầu.

Ôi mẹ ơi! Thần linh ơi! Tình hình bên trong rốt cuộc là như thế nào? Sao lâu thế vẫn không có động tĩnh gì?

Anh ta sốt ruột chết mất thôi...

Tiểu Tịch Tịch chẳng bảo là với cái thân thể yếu ớt của cô ấy không gặm nổi anh Hai mà?

Lục Cảnh Lễ vừa lo vừa sợ, lúc này mà xông vào thì không biết sẽ bắt gặp cái cảnh tượng "lửa nóng" gì nữa, chỉ đành đứng ngoài lo sưng.

Lại một tiếng nữa trôi qua, cuối cùng Lục Cảnh Lễ chịu hết nổi, mạnh tay đẩy cửa ra rồi xông thẳng vào trong phòng.

Ngay sau đó anh ta liền nhìn thấy, người đàn ông ngồi trên ghế sofa đang ôm một cô gái đang cuộn tròn vào trong lòng, cả hai dựa vào nhau ngủ say sưa.

Bởi vì cảm giác được có người xâm nhập vào lãnh địa của mình, Lục Đình Kiêu lập tức tỉnh lại, đôi lông mày nhíu chặt, không vui mở mắt ra.

Sự lạnh lẽo nơi đáy mắt còn chưa kịp lan tỏa, cả người anh đột ngột cứng ngắc, cực kỳ chậm chạp cúi đầu xuống...

Vừa cúi xuống anh liền nhìn thấy cô gái trong lòng mình.

--- O ---

Chương 1785: Anh Ấy Bị Chị Dọa Cho Đần Ra Rồi Kìa!

"Thưa ngài, ngài có cần phục vụ không?"

"Em nhớ anh..."

"Ngài chắc không? Tôi cho rằng, ngài chắc chắn sẽ hài lòng về tôi."

"Anh yêu, em về rồi đây..."

"Ừm, em ở bên cạnh anh."

...

Cảnh tượng trong giấc mộng như một cơn thủy triều trào dâng trong đầu anh.

Anh cho rằng sự nhân từ nhất mà ông trời cho anh chính là cuối cùng cũng để anh gặp được cô trong giấc mơ.

Nếu như đây là mơ, anh nguyện rằng cả đời này đều không tỉnh.

Mà anh nghĩ cũng không dám nghĩ, sau khi tỉnh lại, tất cả những cảnh tượng đó không phải là mơ... mà là sự thật...

Nhìn biểu cảm đại ra của ông anh mình, Lục Cảnh Lễ ho khẽ một tiếng, chổi bay biến: "Anh hai, anh đừng hỏi em, hỏi chị ấy ý!"

Đúng lúc này, cô gái trong ngực anh y như một con mèo nhỏ với cái đầu mướt mà dụi dụi vào cằm anh, sau đó ngáp một cái, mơ mơ màng màng mở mắt ra rồi rướn người đặt một nụ hôn lên khóe môi anh: "Ồ... Anh yêu! Anh tỉnh rồi à? Ngủ có ngon không?"

Thấy Ninh Tịch tỉnh lại, Lục Cảnh Lễ không nhịn nổi nữa lập tức lải nhải phàn nàn: "Chị dâu, chị làm em giật cả mình! Lâu như thế rồi mà vẫn không ra! Em còn tưởng chị làm gì anh em rồi nữa cơ! Rốt cuộc là chị đã nói rõ với anh ấy chưa?"

Ninh Tịch ngồi trên đùi Lục Đình Kiêu đong đưa hai chân, tay ôm cổ anh dụi dụi, lườm Lục Cảnh Lễ một cái: "Anh tưởng tôi cũng ngốc như anh à! Đương nhiên là tôi nói rồi!"

Lục Cảnh Lễ bắt lục nói: "Chị nói rồi á, vậy tại làm sao mà anh em lại ngờ ra thế kia? Mà em đã nói rồi còn gì, chị đừng có dọa anh ấy nữa, chị nhất quyết cứ đòi làm cho anh ấy bất ngờ cơ, bây giờ thì hay rồi! Anh ấy bị chị dọa cho ngu người luôn rồi kia!"

"Anh ấy uống say nghĩ rằng mình đang nằm mơ, tôi thấy anh ấy mệt nên mới bảo anh ấy ngủ một giấc trước đi đã! Tôi nào có dọa anh ấy đâu? Anh yêu, em có dọa anh không? Em dịu dàng lắm mà! Anh ấy bảo tôi ở lại cạnh anh ấy tôi liền ở, anh ấy bảo tôi cười tôi liền cười cho anh ấy xem, bảo bối bảo tôi hát thì tôi hát..." Ninh Tịch tỏ ra ngoan ngoãn như một con thỏ trắng nhỏ.

Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ một chữ ông cũng không tin: "Em tin được chị mới là lạ!"

...

Một lúc sau, hai bạn trẻ nhao nhao ầm ĩ đã ngoan ngoãn ngồi im trên sofa.

Nghiêm khắc mà nói, chỉ có Lục Cảnh Lễ ngoan ngoãn ngồi trên sofa mà thôi.

Ninh Tịch vừa phàn một câu ngồi sofa này khó chịu thì ai đó đã ngay lập tức ôm cô đặt lên đùi mình, trên chân còn đắp một tấm thảm.

Thần sắc của Lục Đình Kiêu cực kỳ nghiêm khắc: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Ninh Tịch phụ họa: "Này tên ngốc! Anh ấy bảo anh giải thích kìa!"

Trán Lục Cảnh Lễ hiện lên một đồng vạch đen: "Má! Tại sao lại là em! Chuyện này rõ ràng là do chị gây ra cơ mà! Là chị nhất quyết đòi làm còn gì!"

Ninh Tịch: "Anh yêu, cô hòng em bị đau."

Lục Đình Kiêu: "Cảnh Lễ, em nói đi."

"..." Lục Cảnh Lễ bị hành cho suýt chút nữa thì cảm luôn đầu xuống đất, chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời kể lại cho Lục Đình Kiêu nghe toàn bộ sự việc không sót một chi tiết nào kể từ khi Ninh Tịch tỉnh dậy đến giờ.

Lục Đình Kiêu nghe thế liền cau mày nói: "Cô ấy làm liều mà em cũng làm vậy theo luôn à?"

"Em biết sai rồi!" Lục Cảnh Lễ gục đầu nhận sai, chuyện này anh quả thực có lỗi, không nên để bà cô này tự do làm loạn mới phải, anh đã sớm hối hận rồi.

"Lập tức liên lạc cho tất cả bác sĩ ở thị trấn Lộc chuẩn bị sẵn sàng, còn nữa cũng liên lạc cho Annie." Lục Đình Kiêu lập tức nhanh chóng lên tiếng dặn dò như thể sắp có chuyện hệ trọng xảy ra.

"Vâng."

Ninh Tịch ở bên cạnh âm ỨC lằm bằm: "Em đâu có liều gì đâu, sau khi em tỉnh lại điều đầu tiên mà em muốn làm nhất đương nhiên là gặp anh rồi!"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Ngủ mất một năm mà kỹ năng "vuốt lông" không thụt lùi đi tí nào nhỉ...

Cả người Lục Đình Kiêu run lên, anh ôm chặt cô vào lòng: "Ninh Tịch, anh không cách nào để mất em lần thứ hai nữa."

--- O ---

Chương 1786: Không Thể Vận Động Mạnh

Thị trấn Lộc, trong căn nhà hoa.

Tất cả các bác sĩ sau khi nhận được lệnh đã bố trí ổn thỏa, sẵn sàng.

Ninh Tịch nhìn thấy một phòng toàn bác sĩ mặc blouse trắng toát với một đồng dụng cụ trắng toát, thoát cái đã cảm thấy lông tơ trên người đã dựng đứng hết cả lên.

Lục Đình Kiêu lập tức cảm nhận được cảm xúc của cô gái: "Ngoan, em cần phải làm kiểm tra sức khỏe toàn diện một lần, sẽ rất nhanh thôi."

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu.

Sau một hồi kiểm tra kỹ càng.

"Thế nào rồi?" Môi của Lục Đình Kiêu mím chặt, Lục Cảnh Lễ đứng bên cạnh vẻ mặt cũng rất căng thẳng.

Bác sĩ đứng đầu đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, vẻ mặt đầy vẻ mừng và kích động trả lời Lục Đình Kiêu: "Tất cả các chỉ tiêu sức khỏe của Lục phu nhân đều rất bình thường, thậm chí còn có thể duy trì ở trạng thái như thế này có nói là kỳ tích cũng không quá lời. Tất cả đều là do nền tảng sức khỏe của Lục phu nhân rất tốt, chăm sóc thỏa đáng, quan trọng nhất là thuốc mỡ mà vị Tiều thần y kia điều chế, hiệu quả thật đúng là thần kỳ!"

Vị chuyên gia đã có tuổi này nói với giọng tràn đầy khâm phục.

Lúc đầu, Lục Đình Kiêu kiên quyết tin tưởng vào cô gái trẻ đó, để bệnh nhân sử dụng thứ thuốc không rõ nguồn gốc kia, ông ta đã phản đối rất nhiều lần, thậm chí còn cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích.

Nhưng lúc này, ông ta thật sự phải cảm thán một câu, y học vô bờ, trên thế giới này còn quá nhiều lĩnh vực bí mật và cao nhân tồn tại trong dân gian mà bọn họ không biết.

"Bây giờ cô ấy cảm thấy cơ thể không linh hoạt, sức lực cũng kém đi, hô hấp khó khăn, cổ họng không thoải mái... những thứ này thì sao, có bình thường không?" Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu rất nghiêm túc mà hỏi thăm kỹ càng, không dám mảy may lơ là.

Bác sĩ an ủi anh với giọng nhẹ nhàng thoải mái: "Ngài Lục, tôi đã kiểm tra rồi, không có gì đáng ngại cả, dù sao phu nhân cũng nằm trên giường một thời gian dài nên những triệu chứng đó cũng là bình thường thôi. Sau này tôi sẽ lên kế hoạch sắp xếp cho phu nhân một chương trình khôi phục hoàn chỉnh, tôi tin rằng với nền tảng sức khỏe của phu nhân, sẽ nhanh chóng hồi phục lại thôi."

"Nhưng mà, tất cả phải tiến hành từng bước một, không thể nóng vội để tránh tổn thương đến căn bản, phu nhân cần phải tĩnh dưỡng thật tốt mới được."

Lục Đình Kiêu ghi nhớ từng thứ một: "Cám ơn."

"Anh Tịch..." Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói run rẩy không thể tin nổi của một cô gái.

"Annie..."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cô gái, Ninh Tịch lập tức bật dậy xuống giường chạy ra cửa.

"Anh Tịch, anh chậm thôi! Bây giờ anh chưa thể vận động mạnh được đâu!" Annie hoảng hồn vội chạy đến đỡ Ninh Tịch, thế rồi vành mắt cô bé đỏ hồng, "Anh Tịch, anh tỉnh rồi... lúc Nhị thiếu gọi điện cho em, em còn tưởng em đang nằm mơ cơ!"

Ninh Tịch nhẹ nhàng vỗ lưng cô gái nhỏ đang nghẹn ngào khóc: "Đừng khóc nữa, chẳng phải anh đã tỉnh lại rồi còn gì? Annie, khoảng thời gian này em đã phải vất vả rồi, bác sĩ nói rằng thuốc mà em điều chế cho anh rất có hiệu quả!"

Annie vội vàng lắc đầu: "Anh Tịch, em không vất vả, thực ra em cũng chẳng làm gì được cả, lúc đầu anh bệnh nặng hôn mê bất tỉnh, em chẳng thể giúp được gì hết. Điều duy nhất em có thể làm cũng chỉ là cố gắng hết sức để làm chậm lại quá trình thoái hóa của các cơ quan trong cơ thể, thu thập đủ dược liệu... còn chăm sóc cho anh đều do bên ngài Lục làm hết."

"Annie, vẫn phải làm phiền cô bắt mạch lại cho Tiểu Tịch." Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh lên tiếng.

Annie thế mới nhớ ra chuyện quan trọng nhất vội vàng đỡ Ninh Tịch ngồi xuống, "Anh Tịch, anh qua đây ngồi nào, để em xem cho anh đã!"

"Được rồi!" Ninh Tịch ngồi xuống đưa tay ra.

Những ngón tay của Annie đặt lên cổ tay của Ninh Tịch, tập trung bắt mạch cho cô.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn Annie, chờ đợi kết quả chẩn đoán của cô.

--- O ---

Chương 1787: Vẫn Luôn Ở Bên Cạnh Anh

Một lúc lâu sau.

Annie kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần cuối cùng mới rút tay lại, mím cười nói ra kết quả chẩn đoán giống các vị chuyên gia: "Mạch của anh Tịch ngoại trừ hơi chậm và yếu ra thì những thứ khác hoàn toàn bình thường, bây giờ các cơ quan của cơ thể có khả năng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi lại trạng thái bình thường, nhưng điều đó chỉ là vấn đề thời gian. Nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt, hoàn toàn có thể khôi phục lại như trước kia!"

Mãi cho đến lúc này, sợi dây thần kinh cuối cùng vẫn luôn căng lên trong đầu Lục Đình Kiêu rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Cô gái của anh...

Thực sự đã trở về bên cạnh anh rồi...

Ngay sau đó, Lục Đình Kiêu vươn tay ra mạnh mẽ ôm siết lấy cô gái của mình vào lòng.

Lục Cảnh Lễ đưa mắt liếc nhìn những người khác, tất cả mọi người lập tức lặng lẽ rời khỏi phòng này.

Thoáng cái trong căn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ninh Tịch cũng vòng tay ôm eo anh, vòng eo gầy hảnh một vòng, giọng cô tràn đầy vẻ đau lòng: "Anh yêu, anh còn buồn ngủ không? Nếu không thì anh ngủ thêm một lát đi?"

Người đàn ông lặng im chăm chú nhìn cô: "Anh không buồn ngủ."

Từ sau khi tỉnh táo lại đến giờ, ánh mắt của anh chưa rời khỏi cô gái trong ngực mình lấy một giây một phút, anh không nở, không muốn bỏ qua một chữ nào của cô, một biểu cảm nào của cô, thậm chí đến một nhịp thở của cô...

"Sau này anh đừng uống nhiều rượu như thế nữa."

"Được."

"Còn phải ăn cơm đảng hoàng, tên gốc nhà anh bảo anh còn bị thủng dạ

dày mấy lần rồi." Ninh Tịch nhú mày nói.

"Được."

"Còn cả thuốc lá cũng phải cai nữa."

"Được."

"Còn nữa..."

Ninh Tịch vốn dĩ có một bụng đầy những thứ muốn nói sau cùng tất cả lại biến thành một câu, cô mỉm cười nói với anh: "Thôi, dù sao thì sau này em cũng luôn ở bên cạnh anh mà."

"Được." Người đàn ông mãnh mẽ siết chặt cô gái của mình vào lòng, anh vùi đầu mình thật sâu vào cổ cô.

Ninh Tịch cảm thấy bên vai mình ấm nóng, ướt đẫm nước mắt của anh, trái tim cô quặn đau như thể bị ai đó bóp chặt: "Em xin lỗi, đã để anh phải lo lắng."

Cô khó lòng mà tưởng tượng nổi, anh đã làm thế nào để vượt qua cả một năm trời dài đằng đẵng chỉ ôm nỗi chờ đợi trong vô vọng...

Lục Đình Kiêu lo cho sức khỏe của Ninh Tịch, chẳng mấy chốc anh liền cẩn thận đỡ cô ngồi xuống giường: "Những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, Cảnh Lễ đã nói cho em nghe chưa?"

Ninh Tịch gật gật: "Đại khái em cũng đã biết nhưng mà em chưa hỏi kỹ, chỉ biết là lúc đó trong giới giải trí em đang rất nổi tiếng?"

Lục Đình Kiêu: "Không ai có thể tỏa sáng được như em."

Ninh Tịch nghe thế liền ngẩn ra, ngọn lửa trong trái tim cô thoáng cái bị một câu của Lục Đình Kiêu khơi dậy: "Anh yêu, miệng anh ngọt quá đi mất!"

"Mẹ" có đạt giải không anh?" Ninh Tịch hỏi.

"Có, giải nữ chính xuất sắc nhất của Kim Lộ, nữ chính xuất sắc nhất của Kim Loan, còn có cả giải ảnh hậu Kim Tông thứ thứ hai nữa. Giải thưởng phim điện ảnh Hoa ngữ xuất sắc nhất của tại Lorraine, dành vai nữ chính xuất sắc nhất..." Lục Đình Kiêu kể chi tiết tất cả giải thưởng và vinh dự

Ninh Tịch có được.

Ninh Tịch nghe xong hết liền có cảm giác không thật, như thể cô đang nghe chuyện của người khác vậy, cô ho khẽ một cái: "Tóm lại là không phụ kỳ vọng và sự tin tưởng của đạo diễn Giang."

"Cửu Tiêu cũng giành giải phim truyền hình xuất sắc nhất cùng kịch bản tốt nhất, phá vỡ kỷ lục thứ 37, khiến em trở thành nghệ sỹ nữ hàng đầu quốc dân." Lục Đình Kiêu tiếp tục nói tiếp.

Một bộ phim mang lại cho cô lượng người ủng hộ nhiều đến đáng sợ, một bộ phim khiến cô liên tiếp giạt giải thưởng, trực tiếp đẩy cô lên vị trí cao nhất trong giới giải trí.

Nhưng mà bây giờ...

Lục Đình Kiêu không bỏ qua vẻ ủ ê thoáng hiện lên trong đáy mắt cô: "Rút lui ở ẩn vẫn có thể tái xuất được mà."

Ninh Tịch ngẩn ngơ nhìn người đàn ông cho dù thế nào vẫn luôn đứng đằng sau ủng hộ cô.

Như cơn gió mát vượt qua mây mù nơi đỉnh núi thổi lên những ngọn sóng lăn tăn trên mặt hồ, vẻ mặt của cô gái hiện lên nụ cười khẽ thản nhiên như gió thoảng mây trôi: "Không sao, rút lui thì rút lui, bắt đầu từ năm 18 tuổi em chưa bao giờ dừng bước, bây giờ những thứ nên đạt được em đã có được toàn bộ rồi, cũng không còn gì nuối tiếc nữa. Hơn nữa giờ em có một thứ còn quan trọng hơn cả ước mơ của em."

--- O ---

Chương 1788: Anh Và Tiểu Bảo

Trong đôi mắt sáng ngời của cô gái tràn đầy hình ảnh phản chiếu của anh: "Mà bây giờ, em còn có thứ quan trọng hơn cả giấc mơ."

Trái tim anh như thể có thứ gì đó nặng nề va phải, đập thình thịch: "Em chắc chứ?"

Cô cười khẽ: "Thành công rút lui, bây giờ em chỉ muốn được ở bên anh và Tiểu Bảo."

Nếu như đôi thành cô trong quá khứ, rút lui trên đỉnh vinh quang dù thế nào cô cũng không cam lòng, nhưng mà sau khi lượn một vòng ở Quỷ Môn Quan, cô mới rõ rằng trong sinh mệnh của cô cái gì mới là quan trọng.

Anh cúi người khẽ hôn lên trán cô: "Dù em có quyết định thế nào đi chăng nữa, anh và Tiểu Bảo vẫn luôn ủng hộ em."

Với tình hình sức khỏe của Ninh Tịch bây giờ điều cần thiết nhất là phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, muốn sức khỏe khôi phục lại như trước đây không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Điều anh lo lắng nhất chính là sau khi Ninh Tịch tỉnh lại biết hết tất cả mọi chuyện rồi không chịu đựng được chuyện đang từ tâm điểm của sự chú ý lại bị mọi người quên lãng, sự chênh lệch này quá lớn.

Nhưng anh lại không ngờ rằng, cô gái của anh lại một lần nữa khiến anh kinh ngạc.

"À, đúng rồi, Tiểu Bảo chắc cũng sắp tan học rồi đúng không? Chúng ta đi đón Tiểu Bảo đi?" Ninh Tịch nhìn đồng hồ kích động lên tiếng.

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừm, chúng ta đi đón Tiểu Bảo."

"Đợi một chút, em đi thay quần áo đã, bên này có đồ em để em thay không?" Trước đây vội đi gặp Lục Đình Kiêu quá nên cô không thay đồ chỉ tùy tiện khoác thêm một cái áo ngoài.

"Có, đợi anh một lát."

...

Một lúc sau, Ninh Tịch mặc một bộ váy liền hoa bằng vải cotton, mái tóc đen dài để xõa sau lưng.

"Em thế này có được không?"

"Đẹp lắm."

"Đầu tóc thì sao?"

"Rất đẹp!"

Sau khi lên xe rồi.

Ninh Tịch vẫn không ngừng xem lại bản thân mình: "Lục Đình Kiêu, anh nói xem Tiểu Bảo bảo có trách em không? Có trách em để nó đợi lâu thế không..."

Chắc do quá nôn nao, lo lắng, trên đường Ninh Tịch đều rất căng thẳng.

"Yên tâm đi, sẽ không đâu." Lục Đình Kiêu an ủi cô.

"Một năm này... Tiểu Bảo vẫn tốt chứ?" Ninh Tịch do dự hỏi.

"Rất ngoan, thằng bé rất nhớ em."

Dù sao đã qua một khoảng thời gian dài như thế, trong lòng Ninh Tịch tràn đầy bất an.

Tiểu Bảo sẽ không quên mất cô chứ...

Thằng bé sẽ không xa lạ với cô chứ...

Tiểu Bảo có cao lên không ...

Tiểu Bảo có thích những cô khác hơn không...

...

Cả quãng đường nghĩ linh tinh, chiếc xe cuối cùng cũng đến trước cổng trường.

Đây đã không phải là trường mẫu giáo trước kia nữa mà là một trường tiểu học, Tiểu Bảo năm nay đã vào lớp một.

Bây giờ còn cách thời điểm tan học khoảng mười mấy phút, xe của Lục Đình Kiêu yên lặng đỗ ở đó.

Thời gian từng giây từng phút một chậm chậm trôi qua...

"Reng..."

Cuối cùng tiếng chuông báo hiệu tan học cũng vang lên, từng tiếng từng tiếng một vang vọng lên không trung của ngôi trường...

Trước cửa trường học yên tĩnh bỗng chốc vang lên tiếng người huyên náo, những đứa trẻ liên tiếp chạy như bay ra khỏi cổng trường...

Ninh Tịch nhìn trong đám đông học sinh và phụ huynh, mong ngóng trông đợi...

Đợi mười mấy phút rồi, mãi đến khi trước cổng trường dần dần thưa bóng người rồi mà vẫn không thấy Tiểu Bảo đâu.

Ninh Tịch không khỏi sốt ruột: "Sao Tiểu Bảo mãi không thấy ra vậy."

Lại đợi thêm một lúc nữa, mãi đến khi cổng trường gần như không còn ai nữa, cuối cùng Ninh Tịch cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Cậu nhóc lưng đeo cặp sách, trên gương mặt nhỏ nhắn vẫn không có biểu cảm gì như trước kia, trong tay cậu bé cầm một cầm một cái hộp vuông vức.

Dường như trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiểu Bảo ấy nước mắt Ninh Tịch liền trào lên: "Tiểu Bảo cao lên rồi..."

"Ừ... cao lên được 6cm."

--- O ---

Chương 1789: Chưa Bao Giờ Quên

Lục Đình Kiêu nói rồi, mở cửa đi xuống: "Anh đi đón nó, em đừng chạy lung tung, bên này người đi lại và xe đông lắm."

"Vâng." Ánh mắt của Ninh Tịch vẫn luôn dõi theo bóng dáng của Tiểu Bảo ở cách đó không xa, trong lòng đầy bất an gập đầu.

Lục Đình Kiêu đẩy cửa xuống xe, đi về phía con trai.

Tiểu Bảo đang đứng đợi trước cửa nhìn thấy người đang đến liền đi về phía ba mình như mọi khi.

Lục Đình Kiêu khẽ xoa đầu con trai: "Sao hôm nay ra muộn thế?"

Tiểu Bảo cúi đầu nhìn cái hộp trong tay: "Tiết thủ công, làm bánh ngọt, con cũng làm cho mẹ một cái."

Lục Đình Kiêu nhìn hộp bánh ngọt rồi đón lấy, anh nắm lấy tay con đi về phía chiếc xe đang đỗ.

Hai người đi qua một hàng đồ chơi, chủ quán bày rất nhiều đồ, có những con vật nhỏ như bướm bướm, châu châu làm bằng tre.

Chủ quán thấy một cậu bé đáng yêu nhìn chằm chằm vào những món đồ chơi trong sạp hàng liền lập tức nhiệt tình mời chào: "Này cậu bạn nhỏ có thích không? Bảo ba mua cho cậu một thứ đi!"

Tiểu Bảo liền quay người đi thẳng, chẳng chút lưu luyến gì.

Không đẹp bằng mẹ làm.

Lúc sắp đến gần chỗ xe đang đỗ, Tiểu Bảo chợt ngừng lại: "Hôm nay con sang nhà ông bà, đưa bánh cho mẹ hộ con."

Lục Đình Kiêu nghe thế không trả lời.

Tiểu Bảo nhăn mày nhìn về phía ba mình.

"Con..." Tiểu Bảo tưởng ba mình không nghe thấy đang định lặp lại lần nữa.

Kết quả Lục Đình Kiêu lại trực tiếp ngắt lời cậu nhóc: "Con tự đưa cho mẹ

con đi."

Nói rồi, đưa tay ra mở cửa ghế sau.

Vẻ mặt của Tiểu Bảo gần như thay đổi trong một giây, cậu nhóc chậm chạp đưa ánh mắt nhìn về phía ghế sau vừa mới được mở ra.

Ngay sau đó, cậu nhóc như thể nhìn thấy một thứ không thể tưởng tượng nổi mà ngay người ra, gương mặt không biểu cảm cũng kinh ngạc cực kỳ, cái miệng bé nhỏ mấp máy nhưng không thốt lên nổi chữ nào.

Ninh Tịch cũng bất chấp mớ cảm xúc hỗn loạn cùng sự do dự vừa rồi, thoát cái đã lao xuống xe đem Tiểu Bảo ôm vào trong lòng: "Bé yêu của mẹ..."

Được vòng ôm ấm áp dịu dàng đó bao quanh, đôi mắt cậu nhóc mở thật to, nhanh chóng ầng ậng nước rồi dần dần hóa thành nước mắt, lặng lẽ tuôn rơi không ngừng trên gò má...

Sau rồi cậu nhóc cũng run rẩy gọi được một tiếng: "Mẹ ơi..."

"Xin lỗi con, mẹ đã khiến con phải chờ lâu quá rồi."

"Mẹ ơi..."

"Mẹ đây!"

"Mẹ ơi..." Tiểu Bảo ôm chặt lấy cổ mẹ, khóc nức nở.

Tất cả mong đợi, tất cả nỗi nhớ thoáng chốc đã được trút hết ra ngoài toàn bộ.

Ôm lấy Tiểu Bảo đang khóc không thành tiếng, Ninh Tịch khó chịu đến mức sắp vỡ òa đến nơi: "Xin lỗi... con yêu mẹ xin lỗi..."

Lục Đình Kiều đứng bên cạnh dịu dàng nhìn hai mẹ con đang khóc nức nở, anh nhẹ nhàng nhắc Tiểu Bảo: "Chẳng phải con có thứ muốn tặng cho mẹ hay sao?"

Tiểu Bảo thế mới tạm nín khóc, nắc cục nghẹn nghẹn lấy cái hộp từ trên tay ba mình đưa cho mẹ.

"Con tặng mẹ sao?" Ninh Tịch hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu.

Ninh Tịch cẩn thận từng chút một mở hộp ra, liền nhìn thấy trong đó là một cái bánh ngọt, trên mặt bánh có một bức tranh vẽ bằng mứt hoa quả.

Những đường nét đơn giản vẽ nên bức tranh cô gái nằm trên giường bệnh, bên cạnh cô gái, có một bóng dáng bé nhỏ đang ngồi...

Tiểu Bảo của cô...

Chưa bao giờ quên cô...

Cứ nghĩ đến mỗi ngày cậu nhóc cô đơn ngồi bên giường đợi cô tỉnh lại, tim Ninh Tịch lại tràn ngập áy náy, tại sao cô lại không thể tỉnh lại sớm hơn, sớm hơn một chút nữa chứ.

"Cám ơn... mẹ rất thích... cám ơn con..."

--- O ---

Chương 1790: Ông Đây Còn Chưa Đủ Bình Tĩnh Hay Sao?

Trong một chung cư cao cấp nào đó ở Đé Đô.

Phòng khách bừa bãi lộn xộn.

Màn hình ti vi treo trên tường đầy những vết nứt vỡ, đang kêu tanh tách, tay cầm điện tử nện thẳng vào khung hình vang lên một tiếng chát chúa.

Lôi Minh co đầu rụt cổ nấp vào trong góc, khóc không ra nước mắt, cố gắng khuyên nhủ: "Ôi tổ tông của tôi ơi! Đừng có đập nữa... đừng đập nữa... tôi xin cậu đừng đập bình tĩnh một chút đi..."

"Con mẹ nó chứ ông đây còn chưa đủ bình tĩnh à?" Đôi mắt của Giang Mục Dã đỏ ngầu đập một phát cái sofa ở trước bàn trà lật ngửa.

Những thứ trên bàn trà rơi hết xuống đất, ngay cả cái laptop cũng không thoát khỏi tai vạ.

Trên màn hình đang sáng lên có thể nhìn thấy được một bài báo lá cải, một bức ảnh chiếm gần hết màn hình.

Trong quán rượu mờ tối, một nam một nữ tư thế mờ ám, đang hôn nhau.

Hai người trong tấm ảnh chính là Giang Mục Dã và Hàn Tử Huyền.

Bức ảnh này vừa mới được tung ra lập tức liền chiếm ngay các tit của các trang báo lá cải, lên top hot của weibo và các trang tìm kiếm.

Cùng với đó, tất cả những scandal trước đây giữa hai người đều bị đám cư dân mạng đào hết lên, đám truyền thông cùng fan đều đang đoán già đoán non quan hệ của hai người, thậm chí còn cho rằng bọn họ đã ở bên nhau từ lâu rồi.

"Vâng vâng vâng! Ngài chỉ phát điên ở nhà thôi đã là bình tĩnh lắm rồi!"

Lôi Minh cố gắng xoa dịu cơn tức của anh ta: "Mục Dã, không phải là anh nói em đâu, nhưng tốt xấu gì em cũng lăn lộn trong cái giới giải trí này bao nhiêu năm thế rồi, sóng to gió lớn gì mà chẳng trải qua, đám nghệ sỹ nữ lợi dụng danh tiếng của em để nổi còn ít hay sao? Chuyện con con này căn bản

không đáng quan tâm! Thực sự không cần thiết phải tức giận đến thế đâu, tức thì tổ thiệt thân thôi, không đáng!"

"Có đũa nào lại làm ra cái trò này không? Da mặt của ông đây đã bị con diên này lột mẹ ra rồi! Lén lút làm những chuyện bẩn thỉu thế này, chúng nó coi ông đây không biết gì à?" Giang Mục Dĩ lúc này đang phát khùng như một con sư tử, căn bản là không kiềm chế nổi cơn giận dữ.

"Đúng đúng đúng... lúc mới đầu, cô ta còn là nghệ sĩ của Thịnh Thế, tất cả mọi người đều cùng thuộc một công ty, em dẫn dắt người mới, đây cũng là chuyện khó tránh được, bọn họ lợi dụng em để nổi cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua."

"Nhưng mà, lần này đối phương ngay cả một câu cũng không nói trước, cố tình để lộ ảnh trong phim ra cho bên truyền thông, gây chuyện âm ỉ như này thật sự là quá đáng quá đi mất!"

Giọng của Lôi Minh cũng rất bất mãn nhưng sự việc đã đến nước này, nhất định phải tìm ra một biện pháp giải quyết ít ảnh hưởng nhất.

Khuôn mặt của Giang Mục Dĩ sa sầm: "Lập tức thanh minh làm sáng tỏ cho tôi! Anh không đăng tôi sẽ tự lên weibo đăng đấy!"

"Không được không được không được! Tổ tông của tôi ơi, cậu đừng bao giờ đăng lên weibo!"

Với tình trạng của Giang Mục Dĩ bây giờ để cậu ta tự đăng lên weibo thì không biết sự việc còn âm ỉ lớn đến đâu.

Lôi Minh chỉ kém nước quỳ xuống trước mặt cậu ta, khổ tâm khuyên giải nói: "Mục Dĩ, em nghĩ kỹ lại mà xem, tại sao team của Hàn Tử Huyền lại lén lút phát tán ảnh đó vào lúc này? Không phải là vì Thiên Hạ sắp khởi quay hay sao, bọn họ muốn nhân cơ hội này để nổi hơn nữa đây!"

"Bình tĩnh mà suy xét thì lãng xê cái kiểu đó, đối với Hàn Tử Huyền, đối với chúng ta, đối với đoàn làm phim... tất cả đều có lợi!"

"Ha, thế nên ý của anh là bảo tôi nhịn tiếp chứ gì? " Giang Mục Dĩ cười đến đáng sợ.

Vốn dĩ ngay đến Thiên Hạ anh ta cũng không muốn nhận, nhưng Thiên Hạ đối với Ninh Tịch mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt, anh ta không thể để đám

người đó làm nó lạnh tanh bành ra mà không ngó ngàng gì đến được.

Lôi Minh nuốt nước bọt đánh ực một ngụm, anh ta đương nhiên mong Giang Mục Dĩ nhin xuống rồi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng mà anh ta nào dám nói thẳng thế.

Thực ra bên phía Hàn Tử Huyền sở dĩ dám làm như thế cũng là vì chắc chắn rằng bọn họ sẽ ngậm miệng chịu thiệt.

--- O ---

Chương 1791: Lễ Ký Hợp Đồng

Đầu Lôi Minh đau như búa bổ, từ lúc Ninh Tịch lui về ở ẩn, Lâm Chi Chi cũng từ chức, ngày nào anh ta cũng phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

"Mục Dã, không phải là anh không muốn làm rõ, mà thật sự không thể làm rõ được! Lần này bên đoàn làm phim mà cậu đóng chung với Hàn Tử Huyền đã yêu cầu phải giữ bí mật. Nếu vì để làm rõ chuyện này mà công bố bộ phim này sớm, bên phía Hàn Tử Huyền chỉ cần nói một câu không biết tại sao bức ảnh lại bị truyền ra thì sẽ chẳng phải chịu trách nhiệm gì, mà chúng ta thì sẽ toi đời luôn, đến lúc đó chúng ta lại là người gánh tội đấy! Đây còn là phim của Thẩm Miên nữa!"

Thật ra Giang Mục Dã tham gia đóng vai khách mời của bộ phim này chẳng qua cũng chỉ vì muốn nể mặt Thẩm Miên mà thôi, chứ đất diễn của anh rất ít.

Trong vụ lùm xùn này, người được lợi nhất vẫn là Hàn Tử Huyền.

"Sắp đến buổi lễ ký kết Thiên Hạ rồi, nếu làm âm ỉ lên thì sẽ làm liên lụy tới cả đoàn làm phim của Thiên Hạ nữa, phim còn chưa quay, nam nữ chính đã bất hòa, thế này thì người ta nghĩ thế nào được nữa?" Lôi Minh hết lời khuyên nhủ.

Nghe thấy sẽ làm ảnh hưởng tới Thiên Hạ, Giang Mục Dã cũng từ từ thay đổi thái độ.

Lôi Minh nhân cơ hội này khuyên nhủ tiếp: "Chờ tới khi nào bộ phim hiện đại kia của đạo diễn Thẩm tiến vào giai đoạn tuyên truyền, Thiên Hạ cũng bắt máy rồi, tới lúc đó chúng ta sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện, cậu cố nhịn lại đi..."

Lôi Minh nói đến nỗi sắp rách cả miệng ra Giang Mục Dã lúc này mới chịu yên.

...

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, scandal giữa Giang Mục Dã và Hàn Tử Huyền đã ngày càng trở nên nóng hổi, ngay đến cả việc quay lại Thiên Hạ phiên bản truyền hình cũng bị đảo bới một phen.

Sau khi được cải biên lại, Tôn Hoán Khanh và Mạnh Trường Ca từ cặp đôi

phụ nhận được nhiều mến mộ mà trở thành nam nữ chính trong Thiên Hạ, coi như để bù đắp lại cho những nuôi tiếc của fan, vì lẽ đó nên cặp đôi này rất được quan tâm.

Trên mạng, đâu đâu cũng thấy bàn luận sôi nổi không dứt.

[Oa! Mạnh Trường Ca - Hàn Tử Huyền, Tôn Hoán Khanh - Giang Mục Dã kìa! Mong ngóng cặp đôi này ghê! Ngộ có cảm giác chắc chắn sẽ vượt qua cả bản gốc ấy!]

[Tất nhiên rồi, ngoài đời hai người họ vốn là một đôi mà, giờ tham gia đóng chung nữa chắc chắn sẽ càng đem lại hiệu quả càng tốt hơn!]

[Đau lòng ghê, không ngờ nữ thần thật sự đã có chủ rồi! Nhưng sao họ lại không công khai nhỉ? Hình như hai người họ có scandal từ lâu lắm rồi mà!]

[Những chuyện như thế này tất nhiên đều là vấn đề bên nhà nam rồi! Cô hiểu mà!]

[Nếu thật sự là bên nam không muốn công khai, vậy nhân phẩm của Giang Mục Dã cũng tồi quá rồi, qua lại với nhau lâu như vậy mà vẫn không cho nhau được một danh phận à?]

...

Hôm đó, tại khách sạn Đế Đô Hoàng Tước.

Buổi lễ ký kết của Thiên Hạ và buổi họp báo nhận được nhiều sự quan tâm nhất gần đây cuối cùng cũng được tổ chức.

Hầu hết các tòa báo lớn đều huy động toàn bộ lực lượng tới, cả sảnh chức năng lấp kín người, ngay đến cả đường vào cũng lấp đầy các phóng viên đã sẵn sàng với "nòng pháo" của mình.

Hàn Tử Huyền mặc một bộ váy dạ hội đỏ quỳn rũ, mái tóc dài đen nhánh nổi bật trên làn da trắng bóc, gương mặt xinh đẹp không tì vết, khoảnh khắc cô ta xuất hiện liền thu hút bao lời thán phục, tồn không biết bao nhiêu cuộn phim.

"Chào mọi người!" Hàn Tử Huyền lễ độ chào hỏi tất cả các phóng viên, sau đó tự ngồi về vị trí đã được đặt bảng tên mình trên chiếc bàn dài.

Ngồi bàn đó lần lượt là đạo diễn Quách Khải Thăng, phó đạo diễn Vương Lâm Hải, nhà sản xuất Tần An, biên kịch Diệp Linh Lung, quản lý của Hàn Tử Huyền - Trịnh An Như, rồi đến hai diễn viên chính là Hàn Tử Huyền và Giang Mục Dã.

Lúc này, những người khác đều đã đến rồi, chỉ có Giang Mục Dã và quản lý là vẫn chưa thấy tăm hơi đâu.

--- O ---

Chương 1792: Chỉ Là Chơi Game Cả Đêm Thôi

Cuộc họp báo đã bắt đầu được mười phút, người bên phía Giang Mục Dã vẫn chưa thấy tới.

Hàn Tử Huyền vừa nói chuyện với đạo diễn vừa đợi người, một đấng vẫn thân mật nói chuyện phiếm với các phóng viên để dời đi sự chú ý của mọi người, cô ta bình tĩnh làm dịu đi bầu không khí gượng gạo vì sự chậm trễ của nam chính.

"Tên Giang Mục Dã này mắc bệnh ngội sao quá đấy? Buổi lễ quan trọng thế này mà cũng đến muộn được!"

"Đúng đấy! Lại còn để một cô gái phải xoa dịu chuyện này nữa chứ!"

"Nữ thần Tử Huyền đúng là tốt quá, EQ quá cao!"

"Giờ kiểm đâu được mấy nữ nghệ sĩ thực lực vừa xinh đẹp, thông minh lại có diễn xuất tốt như vậy cơ chứ!"

...

Mười phút nữa trôi qua, Giang Mục Dã cuối cùng cũng lững thững đi tới.

"Xin lỗi, xin lỗi mọi người! Chúng tôi bị tắc đường nên đến muộn! Thật ngại quá, bắt mọi người phải đợi lâu!" Lôi Minh chấp tay lần lượt xin lỗi đạo diễn, nhà sản xuất và các phóng viên, có câu nào hay ho thì cố gắng nói hết một lượt, nhìn thôi đã biết rất có kinh nghiệm trong vụ này rồi.

Sau khi trấn an được mọi người xong, Lôi Minh dẫn ngay Giang Mục Dã ngồi vào vị trí, lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cũng biết là Giang Mục Dã mới ngủ dậy, anh ta mặc bừa một chiếc T-shirt nhăn nhúm, hững hờ thông chân ngội đó, cánh tay gác lên lưng ghế, chống đầu, cặp mắt đảo hoa híp lại...

Nhưng cũng hết cách rồi, về khoản tướng mạo thì Giang Mục Dã quả thật quá xuất sắc, dù dáng vẻ có lồi thối lếch thếch như vậy nhưng vẫn đẹp trai cực độ. Thậm chí dáng vẻ lười biếng, mệt mỏi này trông còn quyến rũ hơn cả những lần ăn mặc chỉnh tề trước đây.

Đám phóng viên ban nãy còn có vẻ bực bội, nhưng giờ nhất là các nữ ký giả

giờ hầu như đều đã tha thứ hết cho anh chàng.

Hàn Tử Huyền thấy dáng vẻ này Giang Mục Dĩ, cô ta hơi nhú mày nói: "Tiền bối Giang, anh lại thức đêm xem kịch bản sao? Nghe đạo diễn Quách nói anh rất coi trọng bộ phim này, xem ra quả nhiên là vậy rồi, em rất hy vọng vào lần hợp tác này giữa hai chúng ta."

Câu này vừa để giải vây cho Giang Mục Dĩ, lại vừa để tăng bốc anh.

Như những người khác thường thì chắc chắn sẽ lái theo, hướng hồ người nói lại là một mỹ nhân như thế này, nhưng anh chàng này là Giang Mục Dĩ chứ đâu phải người bình thường.

Giang Mục Dĩ còn chẳng thèm mở mắt: "Cô nghĩ nhiều rồi, chỉ là chơi game cả đêm thôi."

Hàn Tử Huyền: "..."

Lôi Minh: "... Anh ta muốn chết quá!

Bỏ đi bỏ đi, may mà đây cũng chỉ là nói chuyện riêng.

Lúc này, người phụ trách tuyên truyền cho bộ phim cầm tờ phát biểu lên bắt đầu nói.

"Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ rồi vậy chúng ta bắt đầu buổi họp báo thôi! Trước tiên, tôi xin chân thành cảm ơn sự quan tâm và yêu thích của fan và truyền thông đối với Thiên Hạ. Hôm nay mời các vị tới đây, chủ yếu là muốn công bố cho các vị biết hai nhân vật quan trọng nhất trong bộ phim này của chúng tôi, đồng thời sẽ tiến hành luôn lễ ký hợp đồng. Để không phụ lòng mong chờ và niềm tin của các vị, sau ba tháng tuyển chọn khắt khe, cuối cùng ứng cử viên cho vai diễn Mạnh Trường Ca và Tôn Hoán Khanh cũng đã ra lò. Nam chính chính là Tôn Hoán Khanh bản gốc mà mọi người đều quen thuộc do diễn viên Giang Mục Dĩ thủ vai. Nữ chính là nữ thần quốc dân Hàn Tử Huyền đã nhận được sự yêu mến của khán giả mê phim truyền hình từ những bộ phim đình đám như Yêu Thâm, Đào Nguyên Ký, Lang Yêu Đế Quốc...! Đặc biệt vai diễn công chúa Trường An của Tử Huyền trong Lang Yêu Đế Quốc đã khiến mọi người tin tưởng cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm được vai diễn Mạnh Trường Ca này. Tôi tin chắc rằng sau khi mọi người trông thấy hai người được chọn thì có thể buông được nỗi lo trong lòng..."

Sau màn phát biểu hình thức nhiệt tình, anh ta nói: "Tiếp theo là thời gian hỏi đáp tự do, mọi người có câu gì giờ có thể bắt đầu hỏi được rồi!"

Cuối cùng cũng đến màn mà tất cả các ký giả đều chờ đợi, trong nháy mắt mọi người đều nhao nhao lên giờ tay đặt câu hỏi.

--- O ---

Chương 1793: Tôi Có Được Chọn Đâu?

Phóng viên đầu tiên được chọn lập tức kích động nói: "Câu hỏi này của tôi có lẽ là sẽ đại diện hỏi cho tất cả các phóng viên và fan đang ngồi đây, Tử Huyền và Mục Dã, có thật là hai người đang hẹn hò với nhau không?"

Câu hỏi vừa được đặt ra, trong phòng lập tức dấy lên một trận náo động không nhỏ.

Dù sao đây cũng là tin tức lớn, hầu hết ai cũng đều háo hức chuyện này.

Vẻ mặt lười biếng của Giang Mục Dã lúc này bỗng từ từ đóng thành băng...

Mới câu hỏi đầu tiên đã gây sốc như vậy, Lôi Minh sợ toát mồ hôi, không dám lơ lửng Giang Mục Dã tới một khắc, chỉ sợ cậu ta không nhìn được mà bạo phát.

Cùng lúc đó, Lôi Minh vội vàng làm một động tác thu hút sự chú ý rồi đáp: "Ha ha, chỉ là hiểu lầm thôi, mọi người đừng nghĩ nhiều!"

Đám phóng viên sao có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy, cả đám bắt đầu truy hỏi: "Trong ảnh rõ ràng như thế, chắc không chỉ đơn giản là hiểu lầm đâu chứ!"

Lôi Minh đang muốn nói sau này sẽ cho mọi người một lời giải thích hợp lý, nhưng lúc này quản lý của Hàn Tử Huyền là Trịnh An Như lại cướp lời trước: "Xin lỗi, tôi rất hiểu sự quan tâm của mọi người đối với Tử Huyền, nhưng hôm nay là họp báo cho Thiên Hạ, hy vọng mọi người sẽ đặt sự quan tâm của mình vào những vấn đề liên quan tới bộ phim nhiều hơn!"

Lôi Minh nghe thấy lời này mặt liền đen như đít nôi.

Người khác thì không nghe ra, nhưng sao anh ta có thể không hiểu cơ chứ.

Thoạt nhìn thì có vẻ là người tốt nhảy ra giải vây, nhưng thức chất câu này với việc ngầm thừa nhận thì chẳng khác quái gì nhau?

Quả nhiên, tuy đám phóng viên không truy hỏi nữa, nhưng ánh mắt càng trở nên mờ ám, vừa nhìn cũng biết đã ngầm mặc định quan hệ của hai người rồi.

Phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi.

"Tử Huyền, lần này cô tham gia vào một bộ phim được quay lại, cô có lo sợ việc không vượt qua được nguyên tác không?" Phóng viên thứ hai đặt câu hỏi.

Đây là một câu hỏi rất khó trả lời đối với các diễn viên tham gia vào một bộ phim được quay lại.

Hàn Tử Huyền vẫn không thay đổi sắc mặt, cô ta khẽ đáp: "Không có vượt qua và cũng không cần phải vượt qua bất cứ ai, tôi chính là tôi thôi."

Chỉ một câu ngắn thôi mà có thể thấy được sự tự tin lại không quá ngông cuồng của cô ta, điều này khiến các phóng viên có hảo cảm với cô ta hơn.

Giang Mục Dĩ nheo mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng.

Ký giả thứ ba đặt câu hỏi cho Giang Mục Dĩ: "Mục Dĩ, cũng gần hai năm trôi qua rồi, lần này lại diễn vai Tôn Hoán Khanh, anh có cảm nhận gì đặc biệt không? Anh có cảm thấy hài lòng với bản diễn của mình không?"

Lôi Minh lén mở lòng bàn tay ra, cho Giang Mục Dĩ xem câu trả lời mình đã chuẩn bị sẵn.

Kết quả, Giang Mục Dĩ lại trả lời: "Tôi có được chọn đâu?"

Lôi Minh: "..."

Thôi được rồi... đáp án này với anh ta mà nói... đã là "ngoan" lắm rồi...

"Ha ha, Mục Dĩ thích đùa thôi, tất nhiên chúng tôi rất hài lòng về sự tuyển chọn khắt khe trong ba tháng qua của các nhân viên chuyên nghiệp trong đoàn làm phim, cũng rất kỳ vọng vào lần hợp tác tiếp theo." Lôi Minh vội vàng kết thúc.

Dù xảy ra chuyện gì, Hàn Tử Huyền vẫn tỉnh bơ mỉm cười, Trịnh An Như thì sầm mặt quay ra nhìn Giang Mục Dĩ.

Câu hỏi của mọi người nhanh chóng được giải đáp hết.

Sắp tới hồi kết, MC nói: "Vẫn còn một cơ hội đặt câu hỏi cuối cùng, xin mời người mặc áo đỏ!"

Cô gái mặc áo đỏ trông có vẻ kích động, cô hít sâu một hơi đứng dậy, nhìn Hàn Tử Huyền, nghiêm túc nói: "Mọi người đều biết, Thiên Hạ là tác phẩm thành danh của Ảnh hậu Ninh Tịch, cũng là tác phẩm mà cô ấy đã đạt được giải nữ phụ xuất sắc nhất trong liên hoan phim Kim Tông, cô ấy đóng Mạnh Trường Ca một cách xuất thần nhập hóa, đi sâu vào lòng người như vậy."

--- O ---

Chương 1794: Lòng Vàng Bùng Nổ

"Đối với rất nhiều fan lão làng mà nói, vai Mạnh Trường Ca của Ninh Tịch chính là tín ngưỡng của họ, dù bộ phim kết thúc trong tiếc nuối nhưng hồi tiếc cũng là một điều đẹp đẽ. Tôi muốn hỏi cô Tử Huyền một chút rằng, cô có cách nhìn nhận thế nào đối với tâm trạng của các fan nguyên tác?"

Câu hỏi này tuy khác nhưng có hiệu quả không thua gì câu hỏi đầu tiên, có điều lại càng sắc bén hơn, thậm chí còn nhắc cái tên mà hầu như đã bị mọi người quên lãng. Trực tiếp nói thẳng Hàn Tử Huyền không thể bì với Ninh Tịch được, sẽ làm hỏng Mạnh Trường Ca trong lòng các fan cũ.

Nghe thấy cái tên này cùng lời chất vấn sắc bén như vậy thì Hàn Tử Huyền cũng không có phản ứng gì quá đặc biệt. Như thể đối với cô ta mà nói thì đây cũng chỉ là một cái tên chẳng có gì là quan trọng mà thôi.

Lúc này, Trịnh An Như mở lời: "Câu hỏi này xin cho phép tôi trả lời thay Tử Huyền."

Trịnh An Như ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: "Sở dĩ tôi muốn trả lời vì Tử Huyền không hề biết hay hiểu gì về nghệ sĩ tên Ninh Tịch mà cô nói tới cả. Để tránh bị nguyên tác ảnh hưởng, Tử Huyền ngay đến một lần cũng không dám xem bản gốc. Như ban nãy Tử Huyền có trả lời, cô ấy không phải vượt qua ai cả, cô ấy chỉ cần làm tốt chính bản thân mình mà thôi."

Ha ha, không biết?

Không hiểu...?

Nụ cười trào phúng nơi khóe môi Giang Mục Dĩ càng sâu hơn.

Một kẻ cướp hết tài nguyên của Ninh Tịch, mô phỏng theo con đường của Ninh Tịch, cướp mất quá nửa số fan của cô, vì muốn thoát khỏi cái bóng của Ninh Tịch mà cố tình hủy hợp đồng rời khỏi công ty, thậm chí ngay câu trả lời phóng viên cũng vụng về mà bất chước theo cách đáp trả hung hăng của Ninh Tịch...

Đây mà gọi là không hiểu ấy hả?

Quản lý của Hàn Tử Huyền nói tới đây thì tỏ ra không vui, cô ta tiếp tục nói với mọi người: "Từ lúc Tử Huyền debut tới giờ, cô ấy đã phải chịu đựng vô

số lời chửi bới ác ý, vì ngoại hình xuất sắc, cũng từng bị đem ra so với các nữ minh tinh bình hoa chỉ được cái vẻ bề ngoài.”

“Nhưng thời gian và thực lực có thể chứng minh tất cả. Tử Huyền không phải người mà mọi người có thể đánh đồng với những kẻ thấp kém dựa vào mặt mũi và cơ thể để tiến thân, đây là sự si nhục đối với Tử Huyền!”

Gần như từ lúc Hàn Tử Huyền dứt lời tới giờ, ánh mắt biếng nhác của Giang Mục Dĩ bỗng trũng lớn hơn, sự lạnh lẽo trong đôi mắt ấy toát ra bao trùm cả bầu không khí...

Lôi Minh quả thật bị lời này của Trịnh An Như làm sợ cho bay mất cả hồn vía.

Theo Giang Mục Dĩ lâu vậy rồi, anh ta biết rõ cái gì là giới hạn của Giang Mục Dĩ và điểm tuyệt đối không thể động vào cậu ta!

Dựa vào mặt mũi và cơ thể để tiến thân... Trịnh An Như nói lời này vì khoảng thời gian Ninh Tịch vừa bắt đầu mất tích, rất nhiều người hoài nghi và cố tình bịa đặt nói là vì Ninh Tịch được bao dưỡng rồi nên mới rời khỏi giới giải trí...

Rõ ràng Trịnh An Như đang ẩn dụ những chuyện này.

Lôi Minh vội lau mồ hôi lạnh trên trán, anh ta nhìn chăm chăm vào Giang Mục Dĩ, chỉ sợ cậu ta kích động lên sẽ làm ra chuyện gì đó.

Trịnh An Như rõ ràng là mở đường cho nghệ sĩ của mình giẫm lên đầu Ninh Tịch, lại dựa vào sự nổi tiếng của Giang Mục Dĩ để tiến thân, lúc này lại vẫn tiếp tục dựa vào việc Ninh Tịch sớm đã ở ẩn không người quan tâm mà điên đảo thị phi.

"Tại đây, tôi xin trình trọng gửi tới tất cả các phóng viên lời giải thích, hy vọng các vị sau này đừng hỏi lại những câu hỏi mang tính si nhục thể này nữa! Cũng đừng lấy tên của Tử Huyền ra nhắc chung với những người có nhân phẩm thấp kém kia!" Trịnh An Như chót một câu nghe có vẻ rất khí phách.

Tay Lôi Minh run lên, sợ đến nổi sắp tè cả ra quần, thấy Giang Mục Dĩ vẫn ngoan ngoãn ngồi nghịch điện thoại, có vẻ như không chú ý tới lời của Trịnh An Như, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào đúng lúc anh thở hắt ra thì Giang Mục Dã nhét lại điện thoại vào túi, bỗng đứng dậy dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người, sải bước đi thẳng ra cửa.

Lôi Minh và mọi người trong đoàn cùng cả đám phóng viên lập tức rơi vào trong trạng thái mơ hồ...

Bỗng, điện thoại của rất nhiều người đang có mặt ở đây đều rung lên và báo chuông...

Đối với weibo của một số nghệ sĩ quan trọng trong làng giải trí, mọi người đều cài đặt chế độ nhắc nhở đặc biệt.

Sau đó, tất cả mọi người đều thấy status mới nhất mà Giang Mục Dã vừa đăng lên mấy giây trước.

Giang Mục Dã share lại tin scandal của anh và Hàn Tử Huyền, trong bài tin đó có kèm cả ảnh hai người hôn nhau, hơn nữa còn tạo ra một biên tình sử sâu nặng giữa Giang Mục Dã và Hàn Tử Huyền, giữa các hàng chữ đều diễn tả sâu sắc việc Giang Mục Dã si mê Hàn Tử Huyền đến mức nào...

Giang Mục Dã share lại cái status đó, chỉ viết bốn chữ [Cút mẹ mày đi!]

--- O ---

Chương 1795: Đủ Thời Gian Bầu Bạ

Lôi Minh thấy phản ứng của tất cả phóng viên, tim bỗng đập thịch một cái, dâng lên một dự cảm cực không lành.

Anh ta run rẩy mớ điện thoại ra, ảo tưởng sự việc nào đó có lẽ không gay go như trong tưởng tượng của mình. Anh ta tự an ủi bản thân, ở lâu với Giang Mục Dã như vậy, có sóng to gió lớn nào là chưa từng thấy đâu...

Kết quả, vừa thấy bốn chữ này, người đàn ông cao to lực lưỡng bỗng chao đảo, suýt thì khóc ra nước mắt.

Ông tổ nhà tôi ơi...

Cậu muốn lấy mạng tôi luôn đấy à!

Cùng lúc đó, Trịnh An Như, Hàn Tử Huyền và cả các thành viên khác đang trao đổi với nhau, lúc đó tất cả đều cũng đã thấy cái status Giang Mục Dã vừa up, hết người này tới người kia đều đen mặt không dám nhìn thẳng nữa.

Quách Khải Thăng sau một thời gian kinh ngạc ngẩn ngui liền lắc đầu lộ ra nụ cười khổ nhưng dù sao đây cũng là điều trong dự liệu.

Lúc những người kia nhắc tới Ninh Tịch, ông ta đã có dự cảm chẳng lành rồi...

Quả nhiên...

Một năm nay, tính cách Giang Mục Dã đã ngoan không ít, thậm chí còn khiến mọi người có ảo giác anh là một người có tính cách trầm ổn, nhưng tất cả lại quên mất rằng, Giang Mục Dã dù thế nào vẫn là Giang Mục Dã mà thôi.

Trong sảnh lớn, sau vài giây yên lặng quái dị, cả ban tổ chức buổi họp báo đều bị đám ký giả xông lên vây lại, đập vào mặt đủ các loại câu hỏi.

"Xin hỏi một chút vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tại sao Giang Mục Dã lại up dòng trạng thái này!"

"Xin hỏi, liệu có phải hai diễn viên chính có bất hòa với nhau không?"

"Đừng đi, phiền anh giải thích một chút về chuyện này!"

...

Người tổ chức không thể ngờ được lại xảy ra chuyện lớn thế này, bọn họ không hề có phương án khẩn cấp, chỉ có thể để mọi người rời khỏi đây trước, tránh đám phóng viên điên cuồng kia.

Trong phút chốc, cả hội trường trở nên hỗn loạn.

Mà người khởi xướng thì không thấy tăm hơi đâu nữa rồi.

Lôi Minh vất vả lắm mới trốn được cuộc đuổi bắt của đám phóng viên, anh ta trốn vào hành lang không người điên cuồng gọi điện cho Giang Mục Dã.

Nhưng điện thoại của Giang Mục Dã đã không còn trong vùng phủ sóng nữa...

Còn điện thoại của anh ta thì bị đủ thứ người liên tục gọi tới, riêng Dịch Húc Đông thôi cũng đã gọi tới mấy chục cuộc rồi.

Dù sao thì giờ Thịnh Thế hầu như cũng chỉ có thể dựa vào Giang Mục Dã để chống đỡ. Giờ thì hay rồi, được quả dòng độc đinh duy nhất thì cũng xảy ra chuyện, anh ta có chết vạn lần cũng không thể đền tội được.

Trước kia, lúc Lâm Chi Chi vẫn còn ở đây, tốt xấu gì lời của cô Giang Mục Dã vẫn còn sẽ nghe vài câu nhưng giờ Ninh Tịch không ở đây nữa, Lục Cảnh Lễ thì sớm đã quay lại tập đoàn bỏ mặc chuyện này, ngay đến cả Lâm Chi Chi cũng không thấy tăm hơi đâu từ khi Ninh Tịch ở ẩn, giờ anh mới thật sự gọi là tứ cố vô thân này...

...

Tại thị trấn Lộc trấn.

Trong căn phòng ngủ rộng thênh thang, không thấy bóng dáng người con gái kia đâu cả.

Lục Đình Kiêu bung một bát canh sâm đứng ở cửa, bát canh rơi xuống, vỡ tan cạnh chân anh.

"A... anh yêu, anh sao thế? Có bị thương ở đâu không?" Nghe thấy tiếng cô

gái truyền tới từ phía sau, Lục Đình Kiêu mới từ từ ngoảnh lại, dùng hết sức ôm cô vào lòng.

Tim anh đập rất nhanh, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hỗn loạn, nóng bỏng phả vào bên cổ cô.

Trước khoảnh khắc Ninh Tịch bị anh ôm chặt trong lòng, dường như cô thấy được vẻ mặt hoảng sợ và yếu đuối từ trước tới giờ cô chưa từng thấy ở anh...

Là vì vừa rồi cô ra ngoài một chút, anh bỗng không thấy cô đâu nên mới lo lắng như vậy sao?

Từ sau khi cô tỉnh lại, hình như Lục Đình Kiêu đều như vậy, chỉ cần cô biến mất khỏi tầm mắt của anh, anh sẽ như một chú chim sợ cành cong vậy.

Tiểu Bảo cũng thế, không lúc nào chịu rời cô ra cả.

Không sao, cô có đủ thời gian để có thể ở bên họ, bù đắp cho quãng thời gian khuyết thiếu hơn một năm qua...

--- O ---

Chương 1796: Không Được! Quẩy Lên Nào!

Ngoài ra, sau khi tỉnh dậy, cô còn một chuyện quan trọng nữa phải làm!

Chuyện khiến cô cảm thấy hối hận nhất vì không kịp làm trước lúc hôn mê bất tỉnh.

Ninh Tịch đảo mắt, kéo tay Lục Đình Kiêu, gương mặt nhỏ nhắn sáng bừng: "Anh yêu à, anh qua đây với em một chút, em phát hiện ra một chỗ có phong cảnh rất rất chi là đẹp, rất hợp để nói chuyện yêu đương, anh đưa em đi xem có được không?"

Lục Đình Kiêu không chút nghi ngờ, giọng điệu tràn ngập sự cung chiều và dung túng: "Được."

Anh phủ thêm lên người cô một chiếc áo khoác, hai người cùng đi về phía hồ nước sau rừng.

Dọc cả đoạn đường, Ninh Tịch không ngừng đánh trống lảng nói chuyện với Lục Đình Kiêu, bất luận cô nói gì Lục Đình Kiêu cũng đều chuyên chú lắng nghe, nghiêm túc trả lời.

Càng đi sâu vào rừng mọi thứ càng trở nên tĩnh mịch, phong cảnh cũng ngày càng đẹp hơn, nhưng lòng bàn tay Ninh Tịch nắm lấy tay Lục Đình Kiêu cũng bắt đầu đổ mồ hôi vì căng thẳng...

Con mẹ nó, tán gái thành thần thế rồi sao đúng vào thời khắc máu chột thì tự dừng lại nhát cáy thế này?

Không được, không được! Phải quẩy lên thôi!

Hai người băng qua con đường đầy hoa lá, bước qua con đường ngập mùi hoa thơm cỏ mát, tầm nhìn bỗng mở ra, trước mắt là cả một rừng hoa, từng cánh hoa đang đung đưa theo gió...

Đây là chỗ lúc cô đứng ngoài cửa sổ thì phát hiện ra, ban nãy cô lên ra khỏi phòng cũng là để tìm thử tới đây.

Tự dung trông thấy một rừng hoa lớn như vậy, Lục Đình Kiêu cũng thấy bị choáng ngợp.

Tuy đã ở đây hơn một tháng, nhưng ngoài căn nhà hoa có cô ở ra những nơi

khác anh cũng chưa từng đặt chân tới.

"Anh yêu, có đẹp không?"

Lục Đình Kiêu nhìn vào đôi mắt phản chiếu cánh rừng hoa của cô: "Ừm."

Ninh Tịch ngẩng lên nhìn anh: "Lục Đình Kiêu..."

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghiêm túc gọi tên anh như vậy, thần sắc Lục Đình Kiêu bất giác cũng trở nên căng thẳng lên theo, anh lẳng lặng nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Ninh Tịch hít sâu một hơi rồi nói: "Trước khi gặp được anh, em chỉ sống vì muốn sinh tồn, vì muốn hoàn thành ước mơ của mình. Đợi sau khi thực hiện hết được những điều này, em nên làm gì, cuộc sống em còn có ý nghĩa gì nữa không em cũng chưa từng nghĩ tới, dù giờ có bảo em chết đi, em cũng không có gì lưu luyến hay có kỷ niệm gì để nhớ thương cả."

Nghe tới đây, con người Lục Đình Kiêu thu lại.

Ninh Tịch khẽ cười, cô nhìn anh chăm chú rồi nói tiếp: "Nhưng, sau khi gặp được anh, gặp được Tiểu Bảo, lần đầu tiên em biết tới cảm giác có một người cần tới mình. Lần đầu tiên có được cảm giác được ai đó coi mình là cả thế giới của họ. Lần đầu tiên em biết em cũng có thể yếu đuối, em cũng có thể tùy tiện, em cũng có thể chỉ cần là chính mình, em cũng có thể yêu và sống như biết bao người bình thường khác..."

Cô kiễng chân hôn lên khóe môi anh: "Lục Đình Kiêu, được muôn người chú ý cũng không bằng là người duy nhất trong trái tim anh, anh là sự gặp gỡ đẹp đẽ nhất, ấm áp nhất trong cuộc đời này của em..."

"Lục Đình Kiêu... chúng mình... kết hôn nhé..."

Rừng hoa chập trùng trong gió, bướm bướm bay khắp rừng, thần trí của Lục Đình Kiêu trong phút chốc bỗng như bị chấn động từ tận sâu thẳm trong tâm hồn, anh đứng đờ ra đó, được cô hôn nhưng vẫn không nhúc nhích, mất đi tất cả năng lực phản xạ.

Anh... vừa nghe thấy gì vậy?

Mãi không thấy anh có phản ứng gì, dù đạo hạnh của Ninh Tịch có thâm sâu đến đâu thì lúc này cũng không chống đỡ nổi nữa, tay cô toát hết cả mồ hôi

lạnh: "Anh... anh vẫn chưa nói cho em biết đáp án của anh."

Sau cơn mừng như điên của mình, không biết qua bao lâu anh mới bình tĩnh lại được, anh run rẩy đáp: "Vợ à, anh sợ là... anh không làm được..."

--- O ---

Chương 1797: Anh Đã Kết Hôn Rồi

Anh sợ là không làm được...

Không làm được...

Ninh Tịch chỉ chú ý tới câu nói này của Lục Đình Kiêu, sắc mặt cô bỗng tái nhợt, đứng ngẩn ra đó.

Cô cố gắng kiềm chế hết sức mới có thể làm lòng mình bình tĩnh nhất có thể, gắng gượng mở lời: "Tại sao thế?"

Lục Đình Kiêu rút tay ra khỏi tay cô, úp tay xuống, xò ra trước mặt cô.

Dưới ánh nắng, Ninh Tịch có thể thấy rõ chiếc nhẫn đơn giản trên ngón áp út của anh.

Đó là... nhẫn cưới?

Khoảnh khắc vừa rồi, trong tâm trí cô đã hiện lên vô số khả năng nhưng không ngờ kết quả lại thành ra thế này.

Lục Đình Kiêu anh ấy... kết hôn rồi sao?

Chiếc nhẫn kia đơn giản quá nên cô không hề phát hiện ra?

"Anh... kết hôn rồi?" Ninh Tịch không biết bằng cách nào mà mình có thể hỏi ra được câu này nữa.

"Phải." Lục Đình Kiêu cho cô một đáp án chắc chắn.

Con ngươi Ninh Tịch bỗng bắn ra một tia sát khí: "Người phụ nữ đó là ai?"

"Cô ấy..." Lục Đình Kiêu ngập ngừng, sau đó nhìn cô chăm chú nói: "Cô ấy là cô gái đáng yêu, lương thiện, rục rịch nhất mà anh từng gặp trong cuộc đời này..."

Cô gái trước mặt Lục Đình Kiêu miết chặt nắm tay, tưởng chừng như sắp biến thành khung long bạo chúa tới nơi.

"Lần đầu gặp mặt, dáng vẻ của cô ấy lúc nói anh thích đàn ông rất đáng yêu; lúc anh đưa ra yêu cầu muốn lấy thân báo đáp, bộ dạng chạy trốn chết của cô

ấy cũng rất dễ thương, rõ là rất thích anh nhưng lúc nào cũng nói một đằng làm một nẻo, ngay cả điệu bộ đó cũng đáng yêu nữa..."

Nghe tới đây, Ninh Tịch bỗng ngẩn ra.

"Vợ anh, lúc cô ấy gọi anh là "Lục Đình Kiêu" rất đáng yêu, lúc gọi anh là "Boss đại nhân" rất đáng yêu, gọi anh là "anh yêu" cũng rất đáng yêu, giờ đây khi đang đứng trước mặt anh, bộ dạng muốn cắn chết anh cũng rất... đáng yêu!"

Cuối cùng, Ninh Tịch hoàn toàn bị Lục Đình Kiêu làm cho sững sờ, mãi lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình: "Anh... anh nói vậy là có ý gì?"

Lục Đình Kiêu lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn khác, nhẹ nhàng đeo lên ngón tay áp út của cô: "Anh đã kết hôn rồi, kết hôn với em."

Ninh Tịch nhìn chăm chăm chiếc nhẫn bỗng xuất hiện trên ngón tay mình, rõ ràng đây là chiếc nhẫn cùng một cặp với cái của Lục Đình Kiêu.

Hả?

"Xin lỗi, lúc trước cơ thể em bị phù, sợ sẽ ảnh hưởng đến việc lưu thông máu của em nên anh tạm thời mới tháo nhẫn xuống. Còn giấy đăng ký kết hôn thì đang ở chỗ Tiểu Bảo, đêm nào nó cũng phải ôm cái đó mới ngủ được, về anh sẽ bảo Tiểu Bảo lấy ra cho em xem."

Cái gì, cái gì cơ?

Chữ nào Lục Đình Kiêu nói cô cũng biết, nhưng sao ghép vào nhau thì cô lại chẳng hiểu gì thế này?

Ninh Tịch cảm thấy mình như một con ngốc vậy: "Chờ... chờ đã! Chờ chút! Anh nói... anh... đã kết hôn rồi? Và đối tượng kết hôn của anh là em? Hơn nữa ngay đến giấy chứng nhận kết hôn mình cũng có rồi á? Sao em lại chẳng biết gì thế này? Chẳng lẽ em bị mất trí nhớ à?"

"Lúc em hôn mê được ba tháng, bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho em, nói có thể em sẽ không tỉnh lại được nữa. Hôm đó, anh đã cầu hôn em trước giường bệnh rồi làm thủ tục kết hôn với em." Lục Đình Kiêu giải thích từng điều một.

Ninh Tịch: "..."

Vậy nên, cô thật sự đã kết hôn với anh từ lâu rồi sao?

Vừa rồi cô còn ngớ ngẩn chạy đi cầu hôn anh nữa chứ?

Chẳng trách Lục Đình Kiêu nói không làm được...

Đúng rồi, hình như từ đầu anh đã đổi cách gọi cô là vợ rồi, tại cô không chú ý, còn cả Lục Cảnh Lễ nữa, tuy trước đây thỉnh thoảng anh có gọi cô là chị dâu, nhưng sau khi tỉnh lại thì cứ mở mồm ra là anh ta đã gọi cô như vậy rồi...

Vào lúc này, Ninh Tịch hoàn toàn đờ đẫn.

Cố tình chạy tới đây bày tỏ, rồi cầu hôn một cách chân thành, kết quả là căng thẳng đến thót tim thế mà đối tượng kết hôn... đã là chồng cô từ đời nào rồi?

Có ai thảm như cô không...

Không đúng, phải nói có người nào may mắn đến ngược đời thế này không hả?

--- O ---

Chương 1798: Vợ Nói Là Phải

"Xin lỗi vì không được sự đồng ý của em..."

Lục Đình Kiêu muốn nói xin lỗi vì chưa có được sự đồng ý của cô mà anh đã tự mình quyết định.

Kết quả, một giây sau thấy cô nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay, hai mắt sáng lên thán phục: "Đù! Em đúng là may mắn nhất trần đời rồi! Toát mồ hôi hột đi cầu hôn, cuối cùng người đã là của em từ bao giờ rồi?"

Lục Đình Kiêu cười khò, cô gái này, đầu óc đúng là chẳng lúc nào giống người bình thường cả.

"Nhưng anh suýt thì dọa chết em đấy, em còn tưởng anh kết hôn với người phụ nữ khác thật cơ!" Ninh Tịch oán giận lắm bằm.

Lục Đình Kiêu lẳng lẳng nhìn cô: "Nếu anh thật sự kết hôn với người khác thì em sẽ thế nào?"

Thấy anh hỏi vậy, Ninh Tịch bỗng cau mày, đôi mắt đẹp ánh lên ánh sáng rực rỡ: "Sao có thể thế được, em lương thiện, đáng yêu lại ngoan ngoãn thế này, đầu anh bị kẹp vào cửa mới đi lấy người khác!"

Khóe miệng Lục Đình Kiêu giật giật, khẽ bật ra tiếng cười: "Ừ, vợ nói phải."

Ninh Tịch thấy anh gọi mình một tiếng "vợ", con tim mềm yếu nhất bỗng trở nên tê dại, cô vui vẻ nhào tới ôm anh: "Em thích anh gọi em là "vợ" lắm, gọi thêm lần nữa đi..."

Lục Đình Kiêu khẽ ho một tiếng, có chút mất tự nhiên: "Vợ à."

Lúc này Ninh Tịch mới thấy thỏa mãn, nhưng cô lại nghĩ ngay đến một vấn đề quan trọng, cô nghiêm túc hỏi: "Không còn chuyện gì em không biết nữa đấy chứ?"

"Trong khoảng thời gian em hôn mê, quả thật đã xảy ra rất nhiều chuyện." Lục Đình Kiêu nói.

Vì sợ cô vừa tỉnh lại đã phải tiếp nhận quá nhiều tin tức sẽ bị loạn, nên anh không nói nhiều với cô cùng một lúc.

Ninh Tịch liền giục: "Chuyện gì? Mau nói cho em biết đi!"

Hai người vừa thong thả đi về vừa nói chuyện.

"Còn chuyện bên phía Trang gia nữa."

"Trang gia? Trang gia làm sao?" Ninh Tịch không hiểu.

"Lúc mới đầu, em không dưỡng bệnh ở đây mà được chữa trị trong viện Điều dưỡng Quân y, sau đó anh sợ em chán nên mới đổi tới đây, mong sẽ giúp được gì đó cho bệnh tình của em." Lục Đình Kiêu đáp.

"Em có thể vào được viện Điều dưỡng Quân y á, là bên Trang gia giúp à?" Ninh Tịch hỏi.

"Ừ, người nhà họ Trang đã biết rõ thân phận của em rồi, họ đã xem em là người thân, một năm trở lại đây đều hết lòng chăm sóc và nghĩ cách để em tỉnh lại."

"À..." Ninh Tịch nghe vậy có chút bất ngờ: "Ngay cả Khả Nhi và Vinh Quang cũng biết à?"

"Phải." Lục Đình Kiêu gật đầu, vì tránh cô lo lắng anh không nói tới vụ xung đột lúc đầu: "Vậy nên chuyện em tỉnh lại tạm thời cần giữ bí mật với bên ngoài, nhưng về phía Trang gia thì vẫn phải báo một tiếng, anh đã bảo Cảnh Lễ báo cho họ rồi."

"Ừ ừ, đó là chuyện tất nhiên." Ninh Tịch gật vội.

Ninh Tịch vốn đợi Lục Đình Kiêu nói tiếp, nhưng lại phát hiện anh không nói gì nữa cả, sau đó cô cân nhắc trước sau rồi mới hỏi: "Trước em có nghe Cảnh Lễ với Tiểu Bảo nói, dạo này sức khỏe của ba anh không được tốt lắm à?"

Lục Đình Kiêu trầm mặc một hồi rồi gật đầu: "Tình trạng không được khả quan lắm, trước mắt vẫn phải dựa vào thuốc để duy trì. Em đã cứu Tiểu Bảo, ba mẹ anh cũng rất cảm ơn em, họ vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với em."

Ngoài ra, Lục Đình Kiêu không nói gì thêm nữa.

Lúc hai người về tới trước cổng thì gặp Lục Cảnh Lễ đang đi vào sân.

Lục Cảnh Lễ thấy hai người liền học tốc chạy tới: "Anh, em thông báo cho phía Trang gia rồi, ba mẹ cũng biết chuyện rồi!"

Lục Cảnh Lễ nói rồi nhìn Ninh Tịch rồi chần chừ nói: "Chuyện là ba nói... muốn gặp chị dâu... mẹ cũng thế... nói có thứ muốn đưa cho chị dâu..."

--- O ---

Chương 1799: Giữ Lại Cái Mạng Chó Này Cho Em Đi

Lục Đình Kiêu cau mày lại, đang muốn từ chối, Ninh Tịch đã giữ anh lại nói: "Họ là ba mẹ anh, không phải là lũ lụt hay thú dữ, gặp mặt thôi mà, không có gì đáng ngại đâu."

Giờ cô và Lục Đình Kiêu đã có quan hệ thế này rồi, có những chuyện không thể cứ tiếp tục né tránh được.

Lục Cảnh Lễ gật đầu lia lịa, "Phải đó, phải đó! Chị dâu, ba mẹ em giờ tốt hơn nhiều rồi, họ rất cảm ơn chị. Ba đã đẩy lùi hết các thiên kim tiêu thụ chạy tới tận cửa rồi, cả mẹ nữa, một năm nay, để cầu phúc cho chị mà hầu hết đền chùa trên cả cái nước này bà đều đi hết cả rồi ấy!"

"Chị không biết đâu, tất cả những chuyện xấu xa mà Quan Tử Dao làm đều bị anh trai tra rõ rồi vạch mặt trước mặt ba mẹ, cả chuyện Tô Dĩ Mạt đi chính hình, còn chuyện đầu bếp hạ độc Tiểu Bảo trong buổi tiệc xem mắt, tất cả đều do Quan gia giở trò quỷ hết."

"Thậm chí lúc ở riêng với nhau họ còn dám nói, sau này chuyện đầu tiên sau khi vào nhà em chính là phải hại chết Tiểu Bảo nữa cơ! Phải rồi, lúc Tiểu bảo gặp nguy hiểm, cũng là Quan Tử Dao cố tình buông tay Tiểu Bảo để nó bị bắt đi!"

"Ba mẹ em biết sai rồi, biết mình nhìn nhầm người rồi, ba em rất hối hận khi ấy không tin lời anh em, mẹ em cũng luôn cảm thấy tự trách vì đã hiểu lầm chị."

"Vừa rồi lúc em nói với họ là chị đã tỉnh lại, ba em đang nằm trên giường bệnh đến động đậy còn chẳng động nổi, thế mà vừa biết tin chị tỉnh lại còn ngồi bật dậy, nói muốn tới thăm chị, mẹ em thì khóc lóc om sòm kêu muốn theo em đến đây nữa cơ..."

Ninh Tịch bị Lục Cảnh Lễ làm dở khóc dở cười, có con cái nào nói ba mẹ mình thế không hả?

"Chị dâu, tin em đi, em không lừa chị đâu, là thật đấy!" Lục Cảnh Lễ nghiêm túc nói.

Ninh Tịch nghe vậy nheo mắt lại: "Còn nói không lừa tôi? Thế sao anh không nói cho tôi biết trước chuyện tôi đã kết hôn với anh trai anh rồi?"

"Ặc..." Lục Cảnh Lễ nghe thấy thế trợn tròn mắt, "Đúng rồi, chị không biết đâu... nhưng chuyện này... chuyện này thật sự không thể trách em được! Căn bản là em không nhớ ra vụ này ấy! Em đã quen với việc chị là chị dâu em hơn một năm nay rồi nên không nhớ ra thật..."

Lục Cảnh Lễ nói xong dè dặt nhìn hai người: "Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?"

Ninh Tịch "hừ" một tiếng: "Tôi vừa đưa anh trai anh tới rừng hoa lãng mạn phía sau, còn dốc hết tim gan ra để bày tỏ tâm tình, cầu hôn anh trai anh. Kết quả anh ấy nói với tôi, xin lỗi anh ấy không làm được, vì anh ấy đã kết hôn rồi!"

"Anh có biết tâm trạng của tôi lúc đấy ngớ ngẩn đến thế nào không hả?"

Lục Cảnh Lễ hắc tuyến đầy đầu nói: "Thế chị có biết lúc này bị hai người nhét thức ăn cho chó, tâm trạng của em đau đớn đến không muốn sống nữa không hả? Làm ơn giữ cái mạng chó này lại cho em với!"

"Phải rồi, cậu mau kể cho tôi chuyện khi đó đi, anh trai anh cầu hôn tôi thế nào vậy?" Lục Đình Kiêu không kể chi tiết, Ninh Tịch lập tức tóm Lục Cảnh Lễ truy hỏi.

Lục Đình Kiêu nhìn Lục Cảnh Lễ, khẽ ho một tiếng.

Lục Cảnh Lễ không hề chú ý tới sắc mặt của ông anh, lập tức bán đứng anh mình: "Chị dâu, chị không biết đâu, lúc đấy tất cả mọi người đều nghĩ chắc chị không tỉnh lại được nữa rồi. Trang gia thậm chí còn bảo anh em không cần đợi nữa, nhà họ sẽ chăm sóc chị cả đời."

"Kết quả, anh em hùng hổ móc luôn nhẫn ra cầu hôn chị trước giường bệnh, lúc ấy người nhà họ Trang, ba mẹ em, còn cả quản lý của chị cũng ở đó. Anh em đọc lời thề trước sự làm chứng của tất cả mọi người, cầu hôn, đeo nhẫn cho chị, đã thế còn cử người đi làm luôn cả giấy đăng ký kết hôn cơ..."

--- O ---

Chương 1800: Mẹ Bạn Nghĩ Bạn Bị Lạnh

Ninh Tịch vẫn mỉm cười lắng nghe, nghe tới cuối cùng cô lại rung rung nước mắt.

"Ồ chị dâu, sao chị lại khóc! Có phải em nói gì sai không?" Lục Cảnh Lễ đang kể rất hăng say, thấy vậy cuống lên.

Lục Đình Kiêu cũng biến sắc: "Sao vậy?"

"Em không sao." Ninh Tịch lắc đầu.

Cô chỉ nghĩ đến chuyện Lục Đình Kiêu lẻ loi làm hết tất cả những việc mà đáng ra phải là hai người cùng làm, trong lòng bỗng cảm thấy đau nhói.

...

Ba người bàn bạc xong, cuối cùng vẫn quyết định sẽ gặp vào tối nay.

Sau khi Lục Cảnh Lễ đi khỏi, việc đầu tiên Ninh Tịch làm chính là tìm Tiểu Bảo để xem giấy đăng ký kết hôn.

Cậu nhóc nhìn chằm chằm Ninh Tịch đến không muốn chớp mắt, cả đêm không ngủ, tới sáng mới thiếp đi.

Ninh Tịch hôn lên mặt nhóc rồi khẽ hỏi Lục Đình Kiêu: "Ở đâu cơ?"

Lục Đình Kiêu khẽ nâng đầu con trai lên, quả nhiên lấy được hai quyển sổ đỏ dưới gối ra.

Tiểu Bảo nhú nhú mày nhưng vì phát giác được mùi hương quen thuộc của mẹ nên cậu nhóc lại cọ vào bàn tay cô rồi ngủ say sưa.

Ninh Tịch cẩn thận mở đăng ký kết hôn ra xem, xem đi xem lại mấy lần, vừa xem vừa khẽ lầm bầm: "Ôi, đây không phải là giả đấy chứ?"

Lục Đình Kiêu nhất thời đen mặt: "Là thật."

Ninh Tịch thấy rất mới lạ, nhìn ngấm mãi, cuối cùng cảm thấy việc mình vừa tinh dậy đã kết hôn rồi thật thần kỳ.

Ảnh dán trên đó cắt từ bức ảnh cô và Lục Đình Kiêu chụp từ hồi đi hẹn hò,

giấy chứng nhận anh cũng có cách làm ra được, chữ ký quả thật cũng là chữ ký của cô...

"Em chắc là muốn đi gặp họ chứ?" Lục Đình Kiêu cuối cùng vẫn cau mày hỏi lại.

Ninh Tịch gập giấy chứng nhận lại, nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt nói: "Lục Đình Kiêu, từ trước đến giờ, anh luôn nói với em rằng mọi thứ cứ để cho anh lo. Nhưng giờ, chúng ta đã là vợ chồng, bất luận là chuyện gì, chúng ta cũng đều phải cùng nhau đối mặt."

Một câu "chúng ta là vợ chồng" bỗng khiến hai hàng lông mày của anh tràn ngập dịu dàng...

...

Buổi tối.

Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu dẫn theo cả Tiểu Bảo, một nhà ba người cùng về nhà họ Lục.

Vừa tới cửa, đã thấy cả Lục Trạch và sân vườn đều đã đổi mới hết, xe vừa đỗ xuống, quản gia và người làm đều hoan hỉ chạy ra đón: "Đại thiếu gia, Tiểu thiếu gia, Thiếu phu nhân!"

Từ thái độ của người làm có thể biết, chắc chắn đã được ông bà dặn dò kỹ rồi. Từ góc độ nào đó mà nói, thái độ của người làm cũng thể hiện được thái độ của hai ông bà.

Một người phụ nữ khí chất nho nhã từ trong nhà vội vàng chạy ra, người đó chính là Nhan Như Ý.

Nhan Như Ý thấy Ninh Tịch, đầu tiên thì ngần ra, sau đó vành mắt đỏ lên, bà bước nhanh tới kích động dặt tay Ninh Tịch: "Tiểu Tịch tới rồi à! Sao lại mặc ít thế này! Có lạnh không? Đình Kiêu, sao con không mặc thêm áo cho vợ con, trời tháng ba vẫn còn lạnh lắm đấy!"

Lục Đình Kiêu nghe thấy vậy, nghe lời khoác áo khoác của anh lên người Ninh Tịch.

Lục Cảnh Lễ ở phía sau lắc đầu than thở: "Có một loại lạnh gọi là mẹ bạn cảm thấy bạn bị lạnh!"

Nhan Như Ý liếc thẳng con út âm ươnng nhà mình: "Chị dâu con giờ còn đang yếu, mẹ đã bảo để mẹ tự tới rồi, con lại cứ không cho mẹ đi! Giờ mệt thì trách ai hả?"

Lục Cảnh Lễ nằm không cũng trúng đạn: "..."

Quả nhiên "câu độc thân" không hề có chút địa vị nào tồn tại trong cái gia đình này hết!

"Tiểu Tịch à, nào, mau vào uống canh gà giữ ấm đi, mẹ đích thân xuống bếp hầm đây, còn đun nhỏ lửa mấy tiếng đồng hồ nữa cơ!" Nhan Như Ý nhiệt tình khoác tay Ninh Tịch đưa cô vào nhà, quên luôn hai thằng con mình sau đầu.

Chỉ có Tiểu Bảo miễn cưỡng vẫn được nhớ tới, được bà nhắc: "Tiểu Bảo, con cũng mau vào nhà đi!"

--- O ---

Chương 1801: Là Con Dâu Tôi

Mọi người vừa vào cửa chưa bao lâu thì đột nhiên thấy Lục Sùng Sơn được người hầu đỡ từ trên lầu đi xuống.

Lục Sùng Sơn nhìn thấy cô gái mà vợ mình đang thân mật kéo tay thì cả người lập tức run rẩy vì kích động.

"Ba, sao ba lại xuống giường rồi?" Lục Cảnh Lễ bước tới đỡ.

Lục Sùng Sơn phụng phịu khoát khoát tay: "Ba không có suy yếu đến vậy đâu."

Lục Cảnh Lễ cầm nín: "Lại còn không phải à! Hôm qua ba còn nằm trên giường không động đậy nổi, đến cơm cũng phải để Tiểu Bảo đỡ mới miễn cưỡng ăn được vài miếng!"

"Cái thằng này!"

"Được được được, con sai rồi, ba không suy yếu đến thế, còn có sức mắng con cơ mà, mau ngồi xuống đi thưa ngài!"

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống bàn cơm, bỗng chốc chẳng có ai lên tiếng, bầu không khí lúc này có phần hơi gượng gạo.

Nhan Như Ý cuống quýt đưa mắt ra hiệu cho chồng mình để ông đừng có nghiêm mặt không ừ hừ gì như thế nữa. Lục Sùng Sơn thật sự không biết nên mở miệng thế nào, mãi một lúc lâu sau mới ho nhẹ một tiếng, hỏi con trai: "Đình Kiêu, sức khỏe vợ con thế nào rồi? Đã kiểm tra hết chưa?"

"Đã kiểm tra rồi ạ, không có vấn đề gì hết, chỉ cần tập phục hồi và tĩnh dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Vậy thì tốt... vậy thì tốt..." Lục Sùng Sơn thở phào một hơi, dường như áp lực vô hình từ ngọn núi khổng lồ đè lên đầu ông lúc này mới vơi đi được một chút để cho ông có chỗ thở.

"Được rồi, cả nhà ăn cơm đi, có gì thì ăn rồi nói sau. Đừng để Tiểu Tịch và Tiểu Bảo bị đói." Nhan Như Ý vừa nói vừa không ngừng gấp thức ăn cho Ninh Tịch.

Tiểu Bảo và Lục Đình Kiêu cũng đang thi nhau gấp thức ăn cho Ninh Tịch,

bát com của Ninh Tịch nhanh chóng bị chắt lên như một ngọn núi nhỏ.

Nhưng lúc này Lục Sùng Sơn lại nói, "Lấy cho vợ con ít canh linh chi bong bóng cá đi..."

Trước khi đến đây, Ninh Tịch đã chuẩn bị đủ các loại tâm lý và cách ứng đối nhưng hiện tại thái độ của hai ông bà dành cho cô đã thay đổi 180 độ, thậm chí còn quá hơn cả Lục Cảnh Lễ nữa, thành ra khiến cô không biết nên đối đáp lại thế nào. Vì thế, để che giấu sự luống cuống của mình cả bữa ăn cô chỉ có thể cố gắng ăn, ăn và ăn.

Sau khi ăn tối xong, Nhan Như Ý kéo tay Ninh Tịch, thăm thía nói: "Tiểu Tịch, mẹ có thể nói chuyện riêng với con được không?"

Nghe thế, Ninh Tịch còn chưa nói gì, Lục Đình Kiêu đã lập tức chau mày.

Nhan Như Ý thấy sắc mặt con trai thay đổi liền biết anh đang nghĩ gì: "Nhăn cái gì mà nhăn? Mẹ có ăn thịt vợ con đâu? Ninh Tịch cũng là con dâu của mẹ mà?"

Lúc này Lục Đình Kiêu mới giãn chân mày ra: "Con không có ý này."

"Con là từ bụng mẹ sinh ra, mẹ còn không biết con nghĩ gì à?"

Thấy hai mẹ con sắp cãi nhau đến nơi, Ninh Tịch liền nhìn Lục Đình Kiêu một cái rồi ho khẽ: "Lục lão phu nhân, chúng ta không cần phải để ý anh ấy đâu, ngài có gì cứ nói là được!"

Bã xã đã lên tiếng rồi, Lục Đình Kiêu cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Nhan Như Ý kéo Ninh Tịch tới căn phòng trồng hoa phía sau nhà, trên mặt bàn ở chính giữa căn phòng là một bình trà hoa quả vừa mới pha vẫn còn nóng hôi hổi.

"Ném thử trà hoa quả này đi, sạch miệng mà lại tiêu thực."

"Cảm ơn ngài."

Nhìn dáng vẻ khách khí của Ninh Tịch, vẻ mặt Nhan Như Ý âm thầm đi mấy phần, nhưng nghĩ đến việc cô cuối cùng cũng tỉnh lại, đôi mắt bà lại ngập vẻ vui mừng: "Bồ tát phù hộ, một năm rồi, cuối cùng con cũng đã tỉnh! Mấy bữa nữa mẹ phải đi làm lễ tạ ơn trong tất cả các chùa các miếu mới được!"

Giọng điệu của Nhan Như Ý đầy cảm khái, sau một hồi trầm ngâm bà mới mở miệng nói tiếp: "Tiểu Tịch, hôm nay mẹ gọi con qua đây, một là để cảm ơn con, cảm ơn những gì con đã làm vì Tiểu Bảo và Đình Kiêu. Mặt khác là để xin lỗi con, mẹ và ba của Đình Kiêu đã hiểu lầm con nhiều quá... Ngoài ra, còn muốn giải thích với con một số chuyện..."

--- O ---

Chương 1802: Ngọn Nguồn Năm Đó

Ninh Tịch nhận ra rất có thể Nhan Như Ý sắp nói ra chuyện gì đó rất quan trọng cho nên bèn yên lặng lắng nghe.

Nhan Như Ý thở dài một tiếng: "Tiểu Tịch, thật ra có nhiều chuyện không phải như con nghĩ đâu. Lúc đầu khi biết Đình Kiêu thích một cô gái, thậm chí Tiểu Bảo cũng thích cô gái đó thì mẹ và ba cũng rất vui vẻ, mãi đến khi... chúng ta biết... con là một diễn viên..."

"Là bởi vì nghề nghiệp của con sao?" Ninh Tịch trầm ngâm.

Nhan Như Ý lắc đầu: "Sở dĩ chúng ta luôn phản đối Đình Kiêu đến với con, thậm chí là cả chuyện Tiểu Bảo quá thân thiết với con... không phải là vì gia thế của con, càng không phải là vì nghề nghiệp của con..."

"... mà, nói là vì nghề nghiệp của con cũng đúng, nhưng mà không phải là vì chúng ta coi thường người trong giới giải trí như con nghĩ đâu."

"Thật ra chúng ta rất tôn trọng những người cố gắng vươn lên trong nghề, thậm chí chính mẹ cũng đã từng làm fan hâm mộ, đến giờ vẫn còn thích một vài diễn viên ngày xưa."

Nói đến đây, Nhan Như Ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Sở dĩ chúng ta có thành kiến với nghề diễn viên như vậy là vì bắt nguồn từ việc Tiểu Bảo bị bắt cóc năm đó..."

Nghe nói như thế, ánh mắt Ninh Tịch lập tức biến đổi, nghiêm túc lắng nghe.

"Chuyện năm đó gây ra âm ỹ rất lớn, đây cũng là một trong những điều kiêng kỵ của nhà họ Lục chúng ta cho nên chúng ta chưa từng nhắc đến với bất kỳ ai cả, chỉ mong xóa hết sạch mọi dấu vết năm đó."

"Nhưng... Tiểu Tịch, con không phải người ngoài, con là vợ của Đình Kiêu, là con dâu của nhà họ Lục, rất nhiều chuyện mẹ hy vọng con có thể biết. Còn về phần sau khi biết tất cả con nghĩ thế nào đó là quyền tự do của con."

Chuyện Tiểu Bảo bị bắt cóc cô cũng có biết một chút nhưng thấy người nhà họ Lục luôn muốn giấu kín truyện này nên cô cũng chưa từng tìm tòi quá sâu.

Nhan Như Ý như lạc vào hồi ức năm đó, bà hít sâu một hơi rồi nói tiếp: "Đình Kiêu ấy à, từ nhỏ nó đã luôn thích ở một mình, tính tình khá lạnh lùng, thậm chí... đến tuổi cưới vợ rồi mà vẫn chưa hề qua lại với cô gái nào, cũng chẳng muốn qua lại với ai cả."

"Thế nên mẹ và ba nó đều lo sốt hết cả vó, cũng đã dùng đủ mọi cách chỉ hy vọng nó sớm ngày lập gia đình nhưng mà vẫn không có thành công."

"Khi chúng ta đã bỏ cuộc rồi, thậm chí còn nghĩ Đình Kiêu nó... khụ, có thể là không thích con gái... thì đúng lúc này, Tiểu Bảo xuất hiện..."

Nhắc đến Tiểu Bảo, trong mắt Nhan Như Ý tràn đầy vẻ dịu dàng từ ái: "Chỉ cần nghĩ tới thôi là cũng có thể biết thằng bé đã mang đến nhà ta bao nhiêu niềm vui, mà nó cũng rất khiến người ta phải yêu thích! Điều đáng tiếc duy nhất đó là nó không có mẹ ở bên!"

Nhan Như Ý thở dài: "Năm đó, khi Tiểu Bảo được người ta đặt ngay tại cửa nhà họ Lục của chúng ta... trừ một tờ giấy nói rằng đó là con trai của Đình Kiêu ra thì không còn gì nữa cả."

"Dưới tình huống hoang đường và không rõ ngọn ngành như thế mà mẹ chỉ cần nhìn Tiểu Bảo một chút thôi là đã gần như lập tức tin tới bảy tám phần. Bởi vì đứa trẻ này thực sự quá giống Đình Kiêu lúc còn nhỏ, sau này xét nghiệm ADN thì quả nhiên đúng là con trai của Đình Kiêu thật."

"Hẳn là Đình Kiêu cũng đã kể với con Tiểu Bảo là như thế nào mà có. Con đừng hiểu lầm nó, hết thấy đều là vì chúng ta tự chủ trương cũng chẳng phải là Đình Kiêu nó tự nguyện."

"Sau đó, Cảnh Lễ cũng có đi điều tra về cô gái mà nó sắp xếp với Đình Kiêu đêm đó nhưng mà vẫn không tìm được mẹ đẻ của Tiểu Bảo... mãi đến khi Tiểu Bảo ba tuổi thì có một cô gái xuất hiện..."

Nghe đến đó, sắc mặt Ninh Tịch lập tức nghiêm lại: "Một cô gái?"

--- O ---

Chương 1803: Một Con Ác Mộng

Nhan Như Ý cân nhắc tìm từ một chút rồi mới nói: "Cô gái kia cũng là diễn viên như con."

Ninh Tịch khẽ cau mày, dường như đã mơ hồ hiểu được tại sao hai ông bà lại có thành kiến với nghề diễn viên như vậy.

"Thật ra tính tình của Tiểu Bảo nhà ta cũng không hoàn toàn lãnh tình như Đình Kiều, thằng bé hoạt bát hơn Đình Kiều nhiều. Tuy lúc hứng thú với cái gì thì rất yên lặng, quyết tâm nghiên cứu, tìm hiểu đến cùng, nhưng đại đa số thời gian vẫn rất hoạt bát, cái miệng nhỏ rất biết dỗ cho người ta vui vẻ..."

Lúc Nhan Như Ý nhắc tới những điều này, vẻ mặt bà tràn đầy dịu dàng nhưng lại rất nhanh chóng bị phai đi theo dòng hồi ức: "Mặc dù chúng ta vẫn luôn bảo vệ Tiểu Bảo rất kỹ nhưng cuối cùng... thằng bé vẫn là thông minh hơn những đứa trẻ cùng lứa khác, lớn hơn một chút liền ý thức được mình khác những đứa trẻ khác, nó biết... nó không có mẹ..."

Nghe Nhan Như Ý nói những lời này, trái tim Ninh Tịch như bị ai bóp chặt.

"Lúc ban đầu Tiểu Bảo cũng có hỏi qua, nhưng về sau... chắc hẳn là vì mỗi lần hỏi, nó thấy sắc mặt chúng ta không được tốt nên cũng không nhắc đến nữa... chỉ là trong lòng nó vẫn để ý tới chuyện này..."

"Lại thêm tính tình của Đình Kiều vốn không biết dỗ trẻ con. Năm đó, công việc lại rất bận, thường xuyên công tác ở nước ngoài nên Tiểu Bảo lại càng ít có tình thương của cha mẹ."

Nhan Như Ý thở dài một tiếng: "Đúng lúc đó thì cô gái kia đột nhiên tìm tới cửa, nói mình là mẹ đẻ của Tiểu Bảo."

Ninh Tịch nghe vậy liền giật mình: "Mẹ đẻ của Tiểu Bảo..."

Nhan Như Ý gật gật đầu: "Đúng vậy, đáng vẻ cô gái kia rất thanh tú xinh đẹp, tính tình nhìn cũng đơn thuần. Cô ta kể lại rất kỹ chuyện năm đó, còn nói biết rõ thân phận mình không thể vào được cửa nhà họ Lục, nhưng mà nếu cứ giữ đứa bé lại thì sự nghiệp của cô ấy coi như xong. Cô ta bắt buộc mới phải đưa Tiểu Bảo đến nhà họ Lục, nói rằng mấy năm nay cô ta vẫn luôn nhớ Tiểu Bảo, thật sự không nhịn được nỗi nhớ ruột thịt nên mới mạo muội tìm tới cửa."

"Tiểu Bảo còn bé, lại được chúng ta bảo vệ quá kỹ không biết được lòng người hiểm ác, huông hồ... nó đã muốn có mẹ lâu như thế nên dường như là lập tức thích cô gái kia."

"Về phần Đình Kiêu, nó rất kiên kỵ chuyện đêm hôm đó, thế nên chúng ta cũng không dám nhắc lại trước mặt nó. Huông chi, nó cũng chẳng biết cô gái kia là ai vì thế chúng ta mới đi hỏi Cảnh Lễ."

"Cảnh Lễ nói cô gái này đúng là một trong những cô gái nó sắp xếp năm đó. Chúng ta thấy Tiểu Bảo thích cô ta như thế, hai người lại rất hợp nhau nên lúc đó gần như đã đã hoàn toàn tin lời cô ta"

"VẬY... Sau đó thì sao ạ?" Nhớ đến tình trạng phía sau của Tiểu Bảo, Ninh Tịch đã có phần không dám nghe tiếp.

Nhan Như Ý chau đón nhắm hai mắt lại: "Về sau... Chính là một cơn ác mộng... Cô gái kia quá biết diễn kịch, chỉ trong thời gian ngắn thôi đã được lòng tất cả mọi người trong nhà, nhất là rất được Tiểu Bảo yêu thích!"

"Mẹ và ba nghĩ rằng nếu Tiểu Bảo đã thích cô ta như thế thì gia thế và công việc chúng ta đều có thể cho qua. Chỉ cần Tiểu Bảo thích, chỉ cần gia thế trong sạch thì để Đình Kiêu cưới cô ta cũng được. Cho dù Đình Kiêu không tình nguyện nhưng chúng ta đã quyết giữ cô gái này ở lại nhà họ Lục, để cô ta ở bên Tiểu Bảo, lâu ngày sinh tình, không chừng Đình Kiêu sẽ đổi ý..."

--- O ---

Chương 1804: Vợ Của Tộc Trưởng

Ninh Tịch nghe ngữ điệu của Nhan Như Ý nói thì nhận ra hình như cô gái kia là giả mạo...

Vì thế cô bèn hỏi: "Lúc đó mọi người không đi xét nghiệm ADN cho cô ta và Tiểu Bảo sao?"

Nghe thấy Ninh Tịch nói thế, vẻ mặt Nhan Như Ý bỗng tràn đầy hối hận: "Ngay từ đầu đã quá vui mừng nên vốn cũng chẳng nghi ngờ gì, dù sao cũng là vì "cái đêm đó" mới có Tiểu Bảo. Mà chúng ta cũng không ngờ được lại có người dám ngang nhiên tới tận cửa nhà họ Lục để lừa dối!"

"Càng về sau, quan hệ giữa cô ta và Tiểu Bảo càng lúc càng tốt, chúng ta cũng có nghĩ tới chuyện xét nghiệm cho hai người, nhưng lần nào cũng bị Tiểu Bảo từ chối, cô ta đã dành nó đến nỗi cô ta nói gì thì nó nghe vậy!"

"Còn chúng ta thì đương nhiên thấy Tiểu Bảo vui thì cũng vui lòng thuận theo nó, yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối xử với cô ta cũng rất tốt."

"Chuyện này... lúc đó Đình Kiêu không nói gì sao?" Ninh Tịch lấy làm khó hiểu.

Nhan Như Ý thở dài nói: "Đình Kiêu vốn dĩ rất ghét nhắc đến chuyện đêm đó nên làm sao mà đi quan tâm cô gái này được, lúc đó nó chỉ dặn chúng ta đi xét nghiệm ADN, còn lại không nói gì nữa cả..."

"Điều mẹ hối hận nhất là vì quá mù quáng và tin tưởng cô ta nên vẫn luôn không đi xét nghiệm..."

"Mãi đến khi Đình Kiêu về nước, đưa ra yêu cầu muốn xem kết quả giám định ADN, chúng ta ngẫm lại cũng thấy cần thiết nên một lần nữa nhắc lại chuyện này."

"Lúc đó vì chuyện này mà Tiểu Bảo còn âm ỹ với chúng ta một trận, nhưng sau lại được cô gái kia trấn an, lúc đó cô ta rất bình tĩnh nói không sao, còn rất phối hợp với bác sĩ tới lấy máu nữa."

"Chúng ta thấy thế thì thấy mình cả nghĩ quá rồi, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thậm chí còn hơi oán trách thái độ của Đình Kiêu quá cứng rắn lạnh lùng làm tổn thương Tiểu Bảo, cũng tổn thương đến cô gái kia..."

Nhan Như Ý nói đến đây, không biết nhớ lại điều gì mà giọng nói khẽ run rẩy: "Kết quả là... ngay tối cái hôm lấy kết quả, Tiểu Bảo bị bắt cóc..."

Nói đến đây, bầu không khí trong phòng trồng hoa như ngưng lại.

Mãi một lúc sau Nhan Như Ý mới bình tĩnh lại: "Sau khi điều tra rõ, cô gái này là "quân cờ" do một tay nguyên lão tham ô công khoản trong công ty bị Đình Kiêu đuổi ra nên tính kế trả thù! Mặc dù lúc đó chúng ta đã kịp ngăn bi kịch xảy ra, Tiểu Bảo bề ngoài cũng không nhận lấy thương tổn gì nhưng dù sao thì... Bởi vì bị một người mình tin tưởng và y lại như thế làm tổn thương nên từ đó về sau, thằng bé cứ tự mình o bế bản thân lại..."

"Thậm chí là cả chúng ta cũng không dám tùy tiện tin vào bất kỳ ai nữa, Cảnh Lễ cũng bị chúng ta hạ lệnh nghiêm cấm tuyệt đối không được qua lại mật thiết với bất kỳ diễn viên nào..."

Nhan Như Ý nói xong lại kéo tay Ninh Tịch: "Tiểu Tịch, mẹ xin lỗi... chuyện năm đó thật sự là đả kích quá lớn với chúng ta, khiến chúng ta nhìn ai cũng thấy giống người xấu, nhất là con... lại quá giống với cô gái năm đó..."

"Lý do chúng ta luôn mong Đình Kiêu tìm cho Tiểu Bảo một người mẹ môn đăng hộ đối, một mặt là vì gia tộc cần, nhưng quan trọng hơn là chúng ta cảm thấy môn đăng hộ đối, biết tường tận gốc rễ nhau thì chí ít bi kịch sẽ không lại tái diễn nữa... có điều, cuối cùng vẫn xảy ra bi kịch này..."

"Mãi đến khi... mãi đến khi con dùng tính mạng mình cứu Tiểu Bảo thì chúng ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thoát khỏi cố chấp và bóng ma năm đó..."

"Mẹ biết có những thương tổn không cách nào vãn hồi được, mẹ cũng không kỳ vọng con có thể tiếp nhận được ba mẹ chồng tệ hại như ba mẹ, chỉ cần con tỉnh lại là được, chỉ cần sau này con ở bên Đình Kiêu và Tiểu Bảo là được!"

Viên mắt Nhan Như Ý đã bắt đầu ươn ướt, bà tháo một cái vòng tay đang đeo ra: "Đây là vòng ngọc gia truyền của nhà họ Lục chúng ta, chỉ truyền cho vợ của tộc trưởng, bây giờ mẹ giao nó cho con, hi vọng... con sẽ nhận lấy..."

Chương 1805: Người Mẹ Duy Nhất Của Tiểu Bảo

Nhan Như Ý vừa nói vừa vô cùng lo lắng nhìn cô gái trước mặt.

Ninh Tịch lẳng lẳng nhìn chiếc vòng tay kia, một lúc lâu sau mới cẩn thận nhận lấy rồi nhẹ giọng nói: "Con cảm ơn mẹ."

Vừa dứt lời thì Nhan Như Ý đột nhiên ngẩn ra, sau đó nước mắt không thể kiềm chế nổi nữa mà lập tức lã xuống, run rẩy khóc thút thít không thôi.

Ninh Tịch nhẹ nhàng vỗ vai an ủi bà.

Nói cho cùng thì Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý vốn không xấu, cũng chỉ là vì con vì cháu, hưởng hờ cho đến giờ, bọn họ cũng chưa từng làm chuyện gì tổn thương trực tiếp đến cô.

Hơn nữa, chung quy thì bọn họ vẫn là bố mẹ của Lục Đình Kiêu, ông nội bà nội của Tiểu Bảo.

Nhan Như Ý khóc hơn nửa ngày mới ngưng rơi nước mắt, bà kéo tay Ninh Tịch mãi không buông: "Tiểu Tịch, con yên tâm, chỉ cần có mẹ và ba Đình Kiêu ở đây, con sẽ vẫn là con dâu trưởng nhà họ Lục chúng ta, không có bất kỳ ai có thể lung lay địa vị của con. Cho dù sau này mẹ đẻ của Tiểu Bảo xuất hiện cũng thế, con chính là người mẹ duy nhất của Tiểu Bảo!"

...

Ngoài phòng trồng hoa.

Tiểu Bảo vừa thấy Ninh Tịch đi ra liền lập tức chạy vội tới.

Ninh Tịch bèn đưa tay ôm lấy cậu nhóc vào lòng để lộ ra khuôn mặt đau lòng, bị một người toàn tâm toàn ý tin tưởng như thế phản bội, phải khó khăn thế nào thằng bé mới có thể mở lòng với cô lần nữa đây?

Sự tin tưởng và ỷ lại thế này quý giá biết bao nhiêu?

"Nói chuyện xong rồi mà hai người còn chưa ra à! Một lớn một nhỏ này sắp phá nhà đến nơi rồi này!" Lục Cảnh Lễ nói giọng nói thẳm, đôi mắt tinh ý phát hiện ra chiếc vòng ngọc quen thuộc trên tay Ninh Tịch thì lập tức lao tới như phát hiện ra bảo bối: "WOW! Lần này mẹ đúng là dốc hết vốn liếng ra rồi, ngay cả thứ này mà cũng tặng luôn sao?"

Nhan Như Ý tức giận đánh lên vai Lục Cảnh Lễ một cái: "Nói bậy bạ gì đó, Tiểu Tịch là con dâu trưởng nhà họ Lục, thứ này vốn nên truyền cho nó!"

Nhan Như Ý nói xong liền nghiêm mặt nhìn cậu con trai lớn: "Đình Kiêu con qua đây, mẹ cũng có lời muốn nói với con!"

Lục Đình Kiêu thoáng nhìn qua vợ con, sau đó cất bước đi theo mẹ qua chỗ cách đó không xa.

Đi ra xa một chút, Nhan Như Ý mới nói: "Vừa rồi mẹ đã giải thích chuyện năm đó có người giả mạo là mẹ đẻ rồi bắt cóc Tiểu Bảo với Tiểu Tịch rồi. Cũng đã nói với Tiểu Tịch rằng sau này bất kể có ai xuất hiện, cho dù đó có là mẹ đẻ của Tiểu Bảo thì con bé vẫn là người mẹ duy nhất của Tiểu Bảo, là nữ chủ nhân duy nhất của nhà họ Lục. Tuyệt đối không thể có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn xuất hiện, cũng tuyệt đối không được tổn thương tâm lòng của Tiểu Tịch!"

Nhan Như Ý vừa nói, vừa phiền muộn day trán, chỉ sợ niềm hạnh phúc an ổn bây giờ lại bị phá hủy.

Lục Đình Kiêu nhìn mẹ mình một cách đầy ý vị: "Mẹ yên tâm, sẽ không vậy đâu."

Bây giờ chuyện Ninh Tịch là mẹ đẻ của Tiểu Bảo đã không còn quan trọng nữa, chỉ là người năm đó để Tiểu Bảo ở trước cửa nhà họ Lục, thân phận và mục đích của người này là gì anh điều tra lâu vậy rồi mà nay vẫn không rõ, có điều dựa vào chút ít manh mối còn sót lại anh cũng suy đoán được một ít...

Cơ mà, vì cũng chỉ là suy đoán mơ hồ nên bây giờ cũng không thể để quá nhiều người biết, nhất là Ninh Tịch...

Trò chuyện với mẹ mình xong, Lục Đình Kiêu đang chuẩn bị đi tìm Ninh Tịch thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Lục Đình Kiêu nhìn thấy cái tên trên màn hình liền cau mày...

Cung Thượng Trạch...

Từ khi Ninh Tịch hôn mê, việc kinh doanh của Tắc Linh ổn định nhưng phía Cung Thượng Trạch lại có vấn đề nghiêm trọng... cậu ta dần dần lâm vào bình cảnh, không tài nào sáng tác được thiết kế mới. Là hạt nhân quan trọng

nhất của công ty - nhà thiết kế chính cạn kiệt ý tưởng có thể nói là mối nguy
trí mạng của công ty, dẫn đến việc kế hoạch đưa ra thị trường của Tác Linh
cũng chỉ có thể mắc cạn...

--- O ---

Chương 1806: Chồng Oi

"Alo, Ngài Lục..." Đây bên kia điện thoại là giọng nói khàn khàn tiêu tụy.

"Ừm."

"Xin lỗi đã mạo muội quấy rầy, hôm nay gọi cho ngài là vì có một chuyện muốn xin ý kiến phê chuẩn của ngài."

"Cậu nói đi."

"Tôi..." Giọng chàng trai phía đầu dây bên kia như thể đang giãy giụa và do dự, cuối cùng mãi mới nói được: "Thưa ngài, tôi muốn từ chức."

Lục Đình Kiêu khẽ cau mày: "Tôi cũng không phải là cấp trên của cậu, không có quyền phê chuẩn cho yêu cầu của cậu."

Chàng trai kia nghe vậy thì có chút mất kiểm soát: "Nhưng ngài là người duy nhất có thể quyết định thay bà chủ, nếu tôi cứ ngồi ở vị trí này thì sẽ hủy hoại Tác Linh mất. Sau khi tôi từ chức, bằng năng lực của ngài hoàn toàn có thể tìm được nhà thiết kế tốt hơn cho Tác Linh!"

Lục Đình Kiêu day day trán nhưng không có nói gì, về chuyện Ninh Tịch đột nhiên biến mất, anh cũng không tiết lộ gì với phía Tác Linh, còn phía bọn suy đoán thế nào thì anh cũng không để tâm lắm.

Hàn Mạt Mạt và Kiều Vi Lan thì còn đỡ, mặc dù lúc đầu có hơi khó khăn nhưng tốt xấu gì thì cuối cùng cũng chống đỡ được, vận hành công ty đi vào ổn định. Nhưng Cung Thượng Trạch lại có ảnh hưởng rất lớn.

Dù sao thì các nhà thiết kế giỏi đa phần đều dựa vào linh cảm, hơn nữa còn có thể nói Ninh Tịch chính là tín ngưỡng của Cung Thượng Trạch, đột nhiên tín ngưỡng này im hơi lặng tiếng bỏ đi, cũng có thể mừng tượng được việc này có sức ảnh hưởng thế nào đến cậu ta.

Về phương diện kinh doanh của công ty thì anh còn có thể âm thầm trợ giúp nhưng về linh cảm của nhà thiết kế anh cũng bó tay chịu trôi.

Trước đó, lúc Ninh Tịch hỏi tình hình Tác Linh anh vẫn chưa nói nhiều về tình trạng của Cung Thượng Trạch, bây giờ xem ra không thể tiếp tục giấu giếm nữa rồi.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Cung Thượng Trạch xong, Lục Đình Kiều hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn đem chuyện này nói cho Ninh Tịch.

"Vừa rồi Cung Thượng Trạch gọi điện tới."

"Hả! A Trạch hả, cậu ấy nói gì thế?" Ninh Tịch lập tức hỏi.

"Cậu ấy muốn từ chức?"

"Cái gì?" Sắc mặt của Ninh Tịch lập tức thay đổi: "Đang êm đẹp sao lại muốn từ chức?"

Lục Đình Kiều nhìn cô: "Thật ra tình hình của Cung Thượng Trạch một năm nay không tốt lắm, sau khi em biến mất, tình trạng của cậu ta ngày càng bết bát, đến nỗi lâm vào bình cảnh. Đã nửa năm cậu ta không sáng tác được bản thiết kế nào ra hồn cả. Vốn anh không muốn em thêm lo nên không nói cho em, muốn đợi sức khỏe em hồi phục thêm một chút mới nói nhưng bây giờ chỉ e chuyện này vẫn cần em ra mặt."

"Sao lại thế được..." Ninh Tịch day day trán, sau đó lập tức nói: "Bây giờ em đi tìm cậu ấy luôn đây!"

Lục Đình Kiều tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh biết rõ sau khi cô biết thì chắc chắn sẽ thế này.

Ninh Tịch thấy chân mày Lục Đình Kiều nhăn nhăn lại thì bèn sáp lại ôm anh, mềm giọng nói: "Chồng ơi, anh đừng cứ coi em như thủy tinh dễ vỡ được không, đây cũng chẳng phải đóng phim, không hao thể lực chút nào. Lại không cần em phải thiết kế hay tính toán sổ sách gì, sẽ không mệt đâu mà."

"Vả lại, đã làm việc thì phải đến nơi đến chốn, Tác Linh là tâm huyết cả mọi người, em không nói gì mà bỏ rơi bọn họ một năm là em sai rồi. Bây giờ em đã tỉnh lại, bất kể thế nào cũng phải cho đồng bọn của em một câu trả lời thích đáng chứ. Chắc chắn A Trạch cũng sẽ không tiết lộ tình hình của em ra ngoài đâu, vả lại... chẳng phải là vẫn còn có anh ở đây à ~"

Cuối cùng, Lục Đình Kiều đành thở dài một tiếng rồi nói: "Anh đi với em."

Trên thực tế, lúc Ninh Tịch gọi "hai chữ" kia thì anh đã định sẵn là sẽ thỏa hiệp rồi.

--- O ---

Chương 1807: Chung Quy Giới Thiết Kế Này Vẫn Là Địa Bàn Của Gã

Cùng lúc đó, tại quán bar Eaton.

Trong phòng VIP đang vang lên tiếng nâng ly cạn chén và tiếng người huyên náo.

"Nào nào chúng ta cùng mời nhà thiết kế Đới một chén!"

"Cạn ly!"

"Cạn ly!!! Lượng tiêu thụ của History chúng ta quý vừa rồi chiếm lĩnh vị trí đầu! Không thể bỏ qua công lao của giám đốc Đới được!"

"Trước kia Tác Linh gì đó hoàn toàn là đạo phong cách của chúng ta thế mà còn vọng tưởng cướp được thị trường của chúng ta, giám đốc Đới đúng là đã dạy hẳn ta một bài học làm người rồi ha ha ha ha!"

...

Trong phòng ngập tiếng lầy lòng, Đới Uy uống đến nổi mặt mũi đỏ bừng, hớn hờ kể với đám đàn em và đồng nghiệp: "Tôi đã sớm nói rồi mà, cái nghề thiết kế này ấy mà, không phải là xem ai đi được nhanh hơn mà phải xem ai đi được xa nhất!"

"Quản lý Đới đúng là miệng vàng lời ngọc, tôi phải ghi nhớ mới được, để cho cái đám không biết trời cao đất dày kia hiểu rõ thế nào mới là nhà thiết kế đích thực đi!"

"Tên đó mà là nhà thiết kế quái gì chứ, giấu đầu lộ đuôi ra vẻ thần bí, cũng chỉ là tên gà mờ, sớm nở tối tàn mà thôi... Chỉ mới giao tranh mấy trận thôi mà đã bị anh Đới đây đánh cho không cả đám ra khỏi cửa rồi!"

"Ha ha ha, đã nửa năm rồi Tác Linh không có cho ra sản phẩm mới? Tôi thấy chẳng mấy nữa mà đóng cửa rồi đó!"

...

Đới Uy được thôi phòng cho lằng lằng cả người nhưng tốt xấu gì cũng chưa đến nổi vầng đầu, gã nịnh nọt nhìn cô gái đang gồi trên ghế sofa nói: "Tôi

chỉ phụ trách tốt phần thiết kế thôi, công ty có được ngày hôm nay vẫn là nhờ sự dẫn dắt của Ninh đại tiểu thư!"

Những người khác nghe xong cũng vội vàng chạy tới nhìn bộ Ninh Tuyết Lạc đủ kiểu.

"Bây giờ bà chủ của chúng ta không chỉ là giám đốc tài chính của Ninh thị mà còn là phó tổng giám đốc công ty giải trí Tinh Huy, cái danh xưng "nữ Gia Cát" đúng là chỉ dành cho cô!"

"Mọi người nói xem, khắp cái Đế Đô này còn có vị tiểu thư, phu nhân nào độ được với bà chủ chúng ta nào?"

Giữa ghế sofa, Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ cao quý ưu nhã nhấp rượu: "Được rồi, đừng có tâng bốc tôi nữa, thời gian này mọi người đều vất vả rồi, tháng này tiền thưởng tăng gấp ba."

Vừa dứt lời, cả phòng lập tức hưng phấn reo hò.

Ninh Tuyết Lạc lại lấy một chùm chìa khóa trong túi ra ném cho Đới Uy: "Giám đốc Đới của chúng ta là công thần lớn nhất, điều này không thể nghi ngờ!"

"Wow! Ferrari! Bà chủ đúng là hào phóng quá!"

"Anh Đới, lát nữa cho tôi mượn lái một chút!"

"Tôi cũng muốn tôi cũng muốn! Cho tôi mượn lái một chút!"

Đới Uy vui mừng ra mặt: "Cảm ơn bà chủ ban thưởng!"

Ninh Tuyết Lạc cười cười: "Chỉ cần một lòng đi theo tôi, vì lợi nhuận của công ty thì sẽ được đối xử như nhau, đều có phần thưởng hồi đáp khiến mọi người hài lòng!"

"Cảm ơn bà chủ! Đi theo bà chủ có thịt ăn!"

"Bà chủ, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng! Vì sự thành đạt của công ty mà cống hiến hết mình!"

Đới Uy tự tin nói: "Bà chủ yên tâm đi! Tuần lễ thời trang xuân hè quốc tế lần này, tôi sẽ hoàn toàn khiến Tác Linh không còn chỗ xoay người! Tránh để

nó làm bản mặt bà chủ!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy liền dừng dung nói: "Này vốn dĩ chẳng đáng là gì."

Đới Uy liên tục phụ họa: "Bà chủ nói đúng, Tắc Linh không xứng cho chúng ta để vào mắt!"

Một năm qua, không thể nghĩ ngờ gì Đới Uy đúng là sống rất dễ chịu. Vốn bị Tắc Linh ép đến nỗi không thở nổi, thậm chí bị Ninh Tuyết Lạc quở trách suốt ngày, đồng nghiệp cười chê, điều khiến gã lo lắng nhất chính là cái bí mật kia - phong cách thiết kế của nhà thiết kế thần bí của Tắc Linh chẳng khác người kia là bao...

Mà bây giờ, tất cả đều không cần phải lo lắng nữa rồi...

Chung quy giới thiết kế này vẫn là địa bàn của gã!

--- O ---

Chương 1808: Lịch Sử Do Người Chiến Thắng Viết

Sau khi tan cuộc, mọi người ai về nhà nấy.

Một chiếc Bentley đỗ trước cửa quán bar, Ninh Tuyết Lạc mở cửa xe bước lên trước con mắt hâm mộ và sùng bái của mọi người.

Sau khi Ninh Tuyết Lạc lên xe lại cúi người hôn lên môi người đàn ông đang lái xe một cái: "Vất vả cho anh rồi, muộn thế này mà còn phải nhờ anh tới đón em! Quý này công ty em lại đứng đầu tiêu thụ nên dẫn mọi người tới đây vui vẻ một chút!"

"Người vất vả là em mới đúng, đừng để mệt quá!"

"Không đâu! Chẳng vất vả tẹo nào!"

Tô Diễn xoa đầu cô ta, lập tức khởi động xe.

Ninh Tuyết Lạc nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, tỏ vẻ lơ đãng nói: "Diễn, Thiên Hạ sắp được quay lại rồi, anh có biết không?"

Tô Diễn gạt đầu: "Cũng có nghe nói."

"Trước đó đoàn làm phim còn tới nhờ em tham gia đợt tuyên truyền tới, nói là muốn mời tất cả các diễn viên cũ cùng tuyên truyền với dàn diễn viên mới. Nhưng em đã rời khỏi ngành giải trí rồi, vì thế đang nghĩ xem có nên đi không!"

Thấy Tô Diễn mãi không nói gì, Ninh Tuyết Lạc mới phát hiện ra là anh ta đang thất thần: "Lần nay vai Mạnh Trường Ca của chị... là do Hàn Tử Huyền của công ty chúng ta thủ vai. Cô bé ấy rất tốt, rất có tiềm lực, tốc độ phát triển khá nhanh, công ty cũng vẫn chú trọng nâng đỡ cô ấy..."

Nói đến đây, Ninh Tuyết Lạc bỗng chuyển chủ đề: "Cũng chẳng biết cả năm nay chị đi đâu mà không liên lạc được, những người quanh chị ấy cũng chẳng biết chị ấy đi đâu. Bất kể ra sao thì tốt xấu gì cũng nên nói với người trong nhà một tiếng chứ, hại mọi người lo lắng. Lại còn được đám người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn kia nữa, thế mà dám tung tin đồn nhảm là chị được bao nuôi nên mới ẩn lui..."

Tô Diễn sắc mặt hơi khó coi day day trán: "Chắc chắn là Tiểu Tịch có lý do

của cô ấy."

Ninh Tuyết Lạc gật gật đầu, tỏ vẻ lo âu: "Em cũng tin chị ấy, chỉ sợ chị ấy có chuyện gì ngoài ý muốn... hy vọng sẽ sớm ngày có tin tức của chị ấy..."

Lúc Ninh Tịch vừa mất tích, cô ta quả thật đã lo lắng một thời gian dài, cũng âm thầm đi điều tra tung tích của Ninh Tịch. Nhưng ba tháng trôi qua, rồi nửa năm trôi qua mãi cho đến giờ đã ròng rã một năm trời, cho dù bên ngoài đã loạn thành như thế nào thì Ninh Tịch cũng vẫn chưa từng xuất hiện.

Mà cô ta cuối cùng cũng dừng việc tìm người.

Bây giờ Ninh thị là của cô ta, History cũng đã hoàn toàn đứng vững được và dưới sự giúp đỡ của Tô Diễn cô ta thành công gia nhập ban quản lý cấp cao của Tinh Huy. Còn Hàn Tử Huyền thì đã hoàn toàn thay thế địa vị của Ninh Tịch trong ngành giải trí.

Bây giờ cho dù Ninh Tịch có trở về thì cũng chỉ là một kẻ bỏ đi, một nữ minh tinh hết thời, con khốn đó lấy gì mà so với cô ta?

Về phía nhà họ Tô, Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoảng Quang trước đây vẫn luôn bối rối cô ta bây giờ lại chẳng còn phải đội cô ta lên đầu. Tô Tuân và Triệu San San đáng chết kia thấy cô ta cũng phải cúp đuôi mà chạy.

Chỉ có phía Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc dường như thời gian này có hơi là lạ, chờ cô ta xong việc chắc vẫn phải phái người qua điều tra một chút. Có điều, nhà họ Ninh bây giờ đã hoàn toàn bị cô ta nắm trong lòng bàn tay, ngay cả cổ phần của Ninh Diệu Bang cũng đã bị cô ta cướp được, đến cả Ninh Thu Đồng cũng chẳng làm gì được cô ta thì bọn họ đừng hòng ngo ngoe gì.

Hừ, nếu lúc trước cô ta đàn độn đi theo đám nhà quê về cái vùng chim không thềm ị kia thì e rằng bây giờ cũng chỉ là một cô ả nông thôn, nào có được tất cả mọi thứ như bây giờ.

Gia thế là khoảng cách mà một người dùng cả đời cũng chẳng tài nào vượt qua nổi.

Nếu như không phải bởi vì cô ta là Đại tiểu thư của Ninh gia thì sao cô ta có thể thuận lợi bước vào ngành giải trí, sao có thể môn đăng hộ đối với Tô Diễn, sao có thể chiếm được tất cả như ngày hôm nay?

Đợi đến khi Thiên Hạ bắt đầu tuyên truyền, thậm chí cô ta còn có thể lợi dụng cơ hội này để tái xuất, xóa hết tất cả sỉ nhục trong quá khứ.

Cái gọi là lịch sử, chẳng phải đều do người thắng viết hay sao!

--- O ---

Chương 1809: Làm Sao Để Đỗ Người?

Đối lập với hình ảnh ồn ào náo nhiệt của quán bar vừa nãy là một phòng làm việc lạnh lẽo tịch mịch, trong căn phòng không có lấy một tia sáng.

Một chàng trai ngồi ôm chân cõ quắp không nhúc nhích ở trong góc tường, trên người một có lớp sương trắng như màng nhện bao phủ.

Bên cạnh là cậu ta là một chiếc điện thoại đã hết pin, bản thảo, bút, giấy, mực quăng loạn xạ khắp căn phòng. Gió thổi len qua cửa sổ lật những bản thảo trên mặt đất lên làm phát ra những tiếng "lào xào"...

...

Lúc Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu tới thì cả văn phòng không có lấy một ánh đèn, chỉ một màu đen kịt, thậm chí chẳng hề có chút âm thanh của người.

"A Trạch có ở trong này thật không?" Ninh Tịch không chắc chắn hỏi lại.

Nơi này cho người ta cảm giác như nhiều năm không có ai ở.

Sau khi Tắc Linh trở thành công ty lớn thì chuyên địa điểm sang chỗ khác, chỉ có mình Cung Thượng Trạch vẫn quen sáng tác ở nơi này, cậu ta nói chỉ có ở đây mới có linh cảm nên Ninh Tịch cũng không cưỡng ép.

Chẳng nhẽ một năm trôi qua mà cậu ấy vẫn ở đây sao?

"Nghe trợ lý nói một ngày 24 giờ, cậu ấy đều giam mình ở đây." Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch nghe vậy liền cau chặt mày.

"Kéttttt" một tiếng, Lục Đình Kiêu đẩy cửa phòng thiết kế rồi che chờ cho Ninh Tịch đi vào trong.

Trong nháy mắt trông rõ căn phòng sau khi được bật đèn lên, đồng tử của Ninh Tịch bỗng co lại một chút.

Cả căn phòng toàn bản thảo nhưng hơn nửa số bản thảo đó lại chỉ vẽ được một nửa đã bỏ dở, từ vết tích những đường cong nguệch ngoạc vạch ra trên giấy cũng có thể thấy được chủ nhân của nó đã phải trải qua sự giằng xé đau khổ thế nào.

Mà chủ nhân của nó lại đang ngồi co quắp ngồi ở nơi góc phòng âm u hẻo lánh, cả người không nhúc nhích như thể đã chết theo cả căn phòng.

Trước khi đến, Ninh Tịch đã có chuẩn bị tâm lý rằng có thể tình hình hiện tại của Cung Thượng Trạch sẽ không được ổn lắm nhưng không ngờ hiện thực lại đau lòng đến vậy.

Cho dù lúc cô gặp cậu ấy nằm vạ vật ăn xin trên đường cái Los Angless, cậu ấy vẫn có thể nhận ra khuyết điểm trên bộ quần áo cô mặc nhưng mà người trước mặt này lại giống như đã mất đi tất cả tài hoa... như đứa trẻ bị thân vứt bỏ, mất đi tất cả tự tin ngưỡng...

Chàng trai không ý thức được có người đến, thậm chí Ninh Tịch còn không biết rằng liệu cậu ấy có còn tỉnh táo hay không.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Ninh Tịch mới lấy lại được tinh thần, cô hít sâu một hơi rồi đi từng bước tới trước mặt Cung Thượng Trạch và chậm rãi ngồi xuống. Cô vươn tay ra cẩn thận gạt mạng nhện trên tóc cậu ra, nhưng dường như lại sợ kinh động đến cậu mà chỉ khe khẽ cất tiếng gọi: "A Trạch..."

Cái khoảnh khắc giọng nói của Ninh Tịch vang lên, cơ thể chết lặng của chàng thanh niên bỗng khẽ run lên, như thể từ sâu trong linh hồn cậu đang dâng lên một cơn bão táp.

"A Trạch... chị về rồi..."

Chàng trai máy móc nhắc cái đầu đang chôn ở giữa hai đầu gối mình lên, đôi mắt tối tăm vô hồn nhìn xoáy vào Ninh Tịch...

Một giây sau, cậu ta dùng tay che khuất hai mắt mình lại, những giọt nước mắt của cậu rơi xuống những bản thảo thiết kế nằm vương vãi trên sàn, những nét vẽ mang sắc thái đau khổ dần bị nước mắt làm phai đi...

Chàng trai ấy không hề nói gì, thậm chí còn chẳng phát ra âm thanh gì, chỉ dùng tay che mắt mắt lại... như thế mà cũng chẳng giữ nổi nước mắt.

Ninh Tịch chưa bao giờ trông thấy một người đàn ông khóc đến nỗi này và cũng không biết rằng một người đàn ông lại cũng có thể khóc nhòe cả hai mắt đến như thế. Thấy mình vừa đến mà đã chọc cho người ta khóc thành bộ dạng này thì hốt hoảng quay ra nhìn Lục Đình Kiêu: "Ồi, anh ơi... phải làm sao bây giờ? Làm sao mà dở bây giờ?"

--- O ---

Chương 1810: Vẫn Là Vua Của Thế Giới Này

Lục Đình Kiêu day day trán, hiển nhiên cũng bó tay.

Mặt Ninh Tịch lập tức dài thượt ra, được rồi, được rồi, tự cô chọc cho người ta khóc thì phải tự đổ lấy vậy.

Thế là Ninh Tịch đành mau chóng mở miệng giải thích: "A Trạch, xin lỗi vì đã đột nhiên biến mất lâu như thế, chị không phải là cố ý, càng không phải cố tình mặc kệ Tác Linh. Do chị bị thương nặng, phải nằm trên giường ròng rã suốt một năm liền, mấy hôm trước mới tỉnh lại. Bởi vì nằm quá lâu nên lúc tỉnh lại người hơi suy nhược, đến nói chuyện cũng khó khăn nên mới không kịp thời quan tâm tới Tác Linh được. Vì để tránh bị lộ tin tức dẫn đến các suy đoán ác ý cho nên mới phong tỏa hết tin tức, không nói với bất kỳ ai, thật xin lỗi..."

Ninh Tịch thao thao bất tuyệt đến nỗi sắp rách cả miệng thì Cung Thượng Trạch mới nức nở nói: "Em... Em làm chị thất vọng rồi..."

"Sao mà vậy được! Em giỏi như thế! Chị nhật được em chẳng khác gì nhật được của báu đó!"

"Em còn tưởng là... do em còn chưa đủ tốt... không tài nào khiến chị hài lòng được... Em và Tác Linh chỉ là thứ râu ria đối với chị... bỗng dưng em không biết... không biết việc em cứ tiếp tục kiên trì có ý nghĩa gì..."

Ninh Tịch suýt nữa thì không chịu nổi, nhưng lời này... sao cô lại có cảm giác mình cứ như là một thằng đàn ông phụ bạc thế nhỉ?

Cô không có thật mà!

"Haizz thôi mà! Sao em cứ thích nghĩ linh tinh mua việc vào người vậy? Tác Linh có quan trọng với chị hay không chẳng nhẽ em còn không biết à? Tác Linh là nơi bắt nguồn bản thiết kế đầu tiên của chúng ta, là nơi có vị khách đầu tiên, là cửa hàng đầu tiên của chúng ta... chúng ta vất vả bước từng bước một mới đến ngày hôm nay, chị còn chưa thấy Tác Linh đứng trên đỉnh thế giới, còn chưa khiến tất cả mọi người đều biết em mới là nhà thiết kế thiên tài chứ không phải là tên giả mạo - Đới Uy kia!"

Cung Thượng Trạch vẫn nắm chặt tay cúi đầu như cũ: "Bà chủ... em xin lỗi... Lúc chị không ở đây... em đã không... không làm tốt... em xin lỗi..."

"Không sao, không sao! Nói cho cùng thì cũng là lỗi của chị!" Ninh Tịch vội vàng an ủi.

Thật ra thì Ninh Tịch hoàn toàn có thể lý giải được tâm trạng của Cung Thượng Trạch. Việc bị phản bội và vứt bỏ lần trước đã để lại vết thương tâm lý cho cậu ta. Mà trong sự chờ đợi dài đằng đặc lần này những suy đoán, hoài nghi và phủ định bản thân không ngừng tấn công lý trí cậu ta dẫn tới việc cậu ta chán ghét và vứt bỏ bản thân. Thậm chí còn cho rằng mình cố gắng hết thủy nhưng người kia lại không thấy, không thèm để ý điều này khiến cậu ta đánh mất niềm tin.

Đối với một người làm sáng tác, "bình cảnh" trí mạng nhất ngoại trừ "hoài nghi bản thân" còn có "đánh mất niềm tin", dù là bất kỳ loại nào cũng đủ để hủy hoại một nhà thiết kế.

Huống hồ, Cung Thượng Trạch lại còn đồng thời lâm vào cả hai, có thể kiên trì đến giờ đã chẳng dễ dàng gì rồi.

Nếu cô mà tỉnh dậy muộn chút nữa thì chỉ sợ là sẽ khiến một thiên tài bị hủy mất, cứ nghĩ đến điều này là phát sợ: "Người nên xin lỗi là chị mới đúng. Em nhìn em xem, chị vất vả lắm mới nuôi em được thành Tiểu thịt tươi, thế mà em lại trả cho chị một ông chú râu ria xồm xoàm thế này! Nào, mau đứng dậy, đi theo chị!"

Cung Thượng Trạch từ từ đứng dậy: "Bà chủ... chúng ta đi đâu..."

"Cứ đi theo chị! Dù sao thì chị cũng không hờ em đâu!"

Cung Thượng Trạch nhìn thoáng qua phía Lục Đình Kiêu: "Em... em... vẫn là thôi đi... em ở đây là được rồi..."

"Được gì mà được, chị đến chậm xíu nữa là em thành một cái xác khô rồi! Em nhìn anh nhà chị làm gì? Yên tâm anh ấy rộng lượng lắm, em không làm nổi bóng đèn đâu! Em nói xem, mỗi ngày em đều ghen ở đây thì làm gì có linh cảm được? Chị dẫn em đi đôi hoàn cảnh, cam đoan em sẽ phát hiện ra em vẫn là nhà thiết kế thiên tài bất khả chiến bại! Vẫn là vua của thế giới này!"

Chương 1811: Lại Bị Cho Ăn Thính Rồi!

Chi cam đoan em sẽ phát hiện ra em vẫn là nhà thiết kế thiên tài bất khả chiến bại...

Vẫn là vua của thế giới này...

Trong sự chờ đợi tối tăm dày vò dài đằng đẵng kia, cô như một vầng sáng rực rỡ chói lòa đột nhiên xuất hiện xua tan hết mọi buồn lo trong thế giới của cậu, xiềng xích vẫn luôn khóa chặt linh hồn cậu bỗng vỡ nát thành bụi phấn...

...

Cuối cùng, Ninh Tịch đưa Cung Thượng Trạch về căn nhà hoa của thị trấn Lộc.

Trong vườn hoa nhỏ cách nhà chính không xa có một tòa nhà gỗ nhỏ nằm độc lập, vừa vặn làm chỗ cho Cung Thượng Trạch ở tạm.

Cung Thượng Trạch sau khi tới đó liền ngủ li bì, hai ngày rồi mà vẫn không rời khỏi căn nhà nhỏ, Ninh Tịch có đi qua xem xét mấy lần, thấy cậu ta chỉ là đang ngủ say thì mới yên lòng.

Mãi đến sáng hôm thứ ba, cuối cùng thì Cung Thượng Trạch cũng tỉnh lại, không hề đau đầu muốn nứt hay hỗn loạn như trước, lần này cậu ta cảm thấy cả người sáng khoái, nhẹ nhõm hơn hẳn.

Sau một hồi ngẩn người, cậu ta mới nhớ ra là bị bà chủ lôi đến đây.

Cung Thượng Trạch nhìn ngắm chung quanh căn phòng có cách bài trí cổ điển tinh tế, sau đó mới từ từ đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc tới đây với bà chủ là vào đêm hôm khuya khoắt, còn chưa có cơ hội nhìn ngắm bốn phía. Thế nên, lúc mở cửa ra, Cung Thượng Trạch liền ngẩn cả người.

Đập vào mắt là một hồ nước lấp lánh, vài con nai con đang uống nước bên hồ, chim bay từng đợt lướt qua mặt hồ.

Cung Thượng Trạch nhìn về phía mây mù và vùng núi xa xa rồi hít một hơi thật sâu, có cảm giác như mình đang lạc vào cõi tiên.

Sau mấy lần hít thở sâu, Cung Thượng Trạch quay người trở lại tính đi tìm Ninh Tịch, nhưng vừa đi chưa được bao lâu lại trông thấy bóng Ninh Tịch ở dưới dàn hoa tường vi trong sân.

Cô mặc bộ đồ ở nhà bằng vải sợi đay, cậu bé bên cạnh cũng thế, hai người đang tập bài quyền Ngũ Cầm Hí, động tác của một lớn một nhỏ khá là đều. Một người đàn ông cũng mặc đồ ở nhà đi đến bên cạnh cô, giúp cô lau đi mồ hôi trên trán.

"Được rồi, nghỉ ngơi chút đi." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch gật gật đầu ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh, vừa ngồi xuống thì đã thấy một con thỏ trắng mập mạp kê sát vào chân, vì vậy cười tí mắt nói: "Ôi béo tốt ghê, không ngờ con thỏ này vẫn còn ở đây!"

Lục Đình Kiêu: "Tiểu Bảo chăm sóc nó rất tốt."

Tiểu Bảo thấy mẹ ôm con thỏ kia lên vuốt ve thì bèn lon ton đi tới trước mặt mẹ, khuôn mặt nhỏ bé lúc này tràn ngập cảnh giác.

Nhóc cũng không muốn nuôi ra một đứa tình địch đến tranh giành tình cảm với mình đâu!

Ninh Tịch buông con thỏ trong lòng xuống, tươi cười kéo Tiểu Bảo vào lòng xoa xoa đầu cậu nhóc: "Tiểu Bảo của mẹ, giỏi quá đi!"

Con thỏ kia bị buông ra liền lập tức chạy nhảy loạn xạ, nhưng chưa nhảy được bao lâu đã lại ngoan ngoãn theo sau mông Tiểu Bảo, không rời lấy một tấc.

"Tiểu Bảo, đi vào phòng bê canh sâm trên bàn tới cho mẹ." Lục Đình Kiêu nói.

Tiểu Bảo gật gật đầu rồi lập tức lon ton chạy vào phòng.

Ninh Tịch nghe vậy liền nói: "Ồ, tự em đi là được rồi, sao anh lại sai Tiểu Bảo..."

Lời còn chưa dứt, người đàn ông kia đã hôn lên khóe môi cô: "Muốn ở riêng với em một chút."

Ninh Tịch lập tức đỏ mặt, hừm hừm, phạm quy, phạm quy, lại bị Đại ma

vương cho ăn thính rồi!

Cung Thượng Trạch kinh ngạc nhìn khung cảnh ấm áp và tràn đầy hương vị tình yêu trước mắt, lập tức như từ cõi tiên trở về tới trần gian, chỉ trong nháy mắt, linh cảm đã như pháo hoa nở rộ...

--- O ---

Chương 1812: Bà Chủ Đã Về Rồi!

"O? A Trạch! Em tỉnh rồi à? Phòng bếp có cháo, nhanh đi ăn đi! Em ngủ ba ngày rồi đó biết không?" Trông thấy Cung Thượng Trạch ở cách đó không xa, Ninh Tịch liền vội vàng đi tới.

"Cám ơn bà chủ, em rất khỏe, không sao hết!"

Lúc này, cậu đã hoàn toàn khác với dáng vẻ ba ngày trước, mặc dù vẫn lờ lờ thối lếch thếch nhưng lại mang đến cảm giác khác hẳn.

Ninh Tịch khẽ thở phào một hơi rồi cười nói: "Sao nào, đã nói không có hổ em mà, có phải nơi này rất tuyệt đúng không? Có thấy linh cảm mới không?"

Cung Thượng Trạch nhìn cách ăn mặc ở nhà hoàn toàn khác biệt về chói lọi mỗi lần xuất hiện của cô, khẽ gật đầu: "Có."

Ninh Tịch lập tức mừng ra mặt: "Ha ha, có thật à! Nhanh vậy à? Vậy em phải ở lại đây thêm mấy ngày nữa đó."

Cung Thượng Trạch cười cười nhẹ nhàng nói: "Cám ơn bà chủ, nhưng mà không cần đâu, em đã không sao nữa rồi. lát nữa em tính sẽ quay về phòng làm việc, em đã hoang phế quá lâu rồi, bây giờ mỗi phút mỗi giây đều rất quan trọng!"

Ninh Tịch thấy Cung Thượng Trạch đã khôi phục dáng vẻ ý chí thì đương nhiên rất vui: "Cũng được, vậy em ăn sáng xong hãy đi, lúc về thì giúp chị giải thích với Mạt Mạt và chị Vi Lan một chút!"

"Dạ."

"Đúng rồi, nhớ là phải thay quần áo và chải chuốt tóc tai trước khi đi đó nhé!"

"Dạ."

...

Phòng làm việc của Tắc Linh.

Hàn Mạt Mạt vẻ mặt bí hiểm nhìn cả phòng thiết kế bừa bộn không một bóng người: "Ngài Lục nói giám đốc Cung đến chỗ ngài ấy, nhưng đã qua ba

ngày rồi, anh ấy vẫn chưa quay lại? Chẳng lẽ anh ấy định từ chức rồi mặc kệ công ty luôn?"

"Đừng suy đoán bừa." Kiều Vi Lan mệt mỏi ngồi trên ghế salon nghiêng đầu trả lời.

Dù sao cô cũng lăn lộn trong thị trường kinh doanh, đương nhiên là có tố chất tâm lý mạnh hơn người thường, nhưng Ninh Tịch là nòng cốt của công ty, việc cô ấy đột nhiên biến mất, ít nhiều cũng ảnh hưởng không nhỏ đến cô. Bây giờ tình hình công ty căn bản là không mấy lạc quan, cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Tuần lễ thời trang quốc tế lần này là cơ hội duy nhất để đảo ngược tình thế, nếu thất bại thì chỉ e là không vực nổi công ty dậy nữa rồi. Mà với tình trạng của Cung Thượng Trạch bây giờ, dường như chẳng có chút phần thắng nào trong tuần lễ thời trang cả...

Hàn Mạt Mạt thở dài, Kiều Vi Lan suy nghĩ miên man.

Không biết qua bao lâu, phía cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Hàn Mạt Mạt và Kiều Vi Lan vô thức nhìn về phía đó.

Trong nháy mắt trông thấy chàng trai xuất hiện, Hàn Mạt Mạt bỗng đưa tay che miệng rồi hét lên thành tiếng: "Giám đốc... Cung"

Trời ạ, đã bao lâu rồi cô không được thấy dáng vẻ đẹp trai của giám đốc nhà mình rồi? Cảm giác như đang nằm mơ vậy!

Kiều Vi Lan thấy Cung Thượng Trạch cả người nhẹ nhàng, khoan khoái thì cũng ngẩn cả người.

Nhìn thấy hai người, Cung Thượng Trạch lập tức mở miệng: "Mạt Mạt, lập tức chuẩn bị giấy bút cho anh! Gọi cả các thợ may lành nghề đến đây luôn!"

"Dạ dạ dạ..." Hàn Mạt Mạt vừa vô thức gật đầu tìm giấy bút, vừa nhìn chằm chằm Cung Thượng Trạch đến ngẩn tò te: "Giám đốc, anh bị cái gì kích thích thế?"

Không biết cô nghĩ tới cái gì mà lại lập tức hét hoảng: "Ồ, giám đốc Cung! Không phải là anh cần thuốc đó chứ!"

Phải biết rằng rất nhiều nhà thiết kế vì muốn tìm linh cảm nên tìm đến thuốc

phiện, mà Cung Thượng Trạch thì đừng nói thuốc, thậm chí cả rượu lẫn thuốc lá đều không dính, có thể coi như là tấm gương của ngành thiết kế rồi.

"Không." Cung Thượng Trạch cầm lấy giấy bút vẽ loạt xoạt không thèm ngẩng đầu lên nói.

"Vậy thì sao thế này?" Hàn Mạt Mạt ngơ ngác, Kiều Vi Lan bên cạnh cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Cung Thượng Trạch vẽ mấy nét, những đường cong sinh động như nước chảy mây trôi dần hiện ra, sau đó cậu viết mấy chữ chủ đề lên đó rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Kiều Vi Lan và Hàn Mạt Mạt trả lời...

"Nàng thơ của tôi, trở về rồi..."

Hàn Mạt Mạt và Kiều Vi Lan đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ không tài nào tin nổi, ngơ ngác nhìn chàng trai như được tái sinh trước mặt: "Nàng... nàng thơ của anh? Anh... anh nói là bà chủ đã về rồi sao!!!"

--- O ---

Chương 1813: Vợ Nói Có Lý

Căn nhà hoa.

Sau khi tiễn Cung Thượng Trạch đi, Ninh Tịch nghĩ đến việc mình biến mất quá lâu quả thật đã khiến cho nhiều người lo lắng, nghĩ ngợi hồi lâu vẫn quyết định thông báo tình hình cho vài người.

Cung Thượng Trạch sẽ giải thích với phía Tác Linh giúp cô, một thời gian ngắn nữa cô cũng sẽ đích thân qua đó, mặt khác còn có... phía chị Thiên Tâm...

"Anh yêu ơi, lúc trước anh giải thích với chị Thiên Tâm thế nào?" Ninh Tịch hỏi.

"Sợ chị ấy lo nên nói em đi du học, cũng vẫn dùng điện thoại di động của em để liên hệ với chị ấy." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Thế chị ấy không nghi ngờ gì à?"

"Có nghi ngờ."

"Hừm, quả nhiên, bằng tâm tư tỉ mỉ của chị ấy chắc hẳn đã sớm nghi ngờ... em vẫn nên giải thích với chị ấy một chút, tránh để chị ấy lo lắng cho em."

Lục Đình Kiêu nghe vậy bèn cau mày nói: "Anh cho là chuyện này càng ít người biết càng tốt."

Ninh Tịch lâu bầu: "Nhưng chị ấy không biết gì cả, chắc chắn sẽ rất lo lắng, em không muốn để cho tình trạng như A Trạch lại xảy ra nữa!"

Lục Đình Kiêu không nói gì chỉ đưa tay day day trán.

Ninh Tịch thấy sắc mặt anh không đúng, bèn thử thăm dò: "Có phải lúc em hôn mê đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không? Có vẻ mọi người đều đã nhắc đến tất cả rồi, nhưng... hình như duy chỉ có không nói tới Tiểu Đào? Tiểu Đào đâu? Chị Chi Chi từ chức, vậy cô ấy thì sao? Cũng rời khỏi công ty luôn sao?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừ, rời khỏi công ty."

Sắc mặt Ninh Tịch có chút nghiêm trọng dần: "Có phải Tiểu Đào gặp chuyện

gì không?"

Lục Đình Kiêu nhìn vẻ mặt của Ninh Tịch, biết chắc chắn là cô đã đoán được ít nhiều thế nên đành phải nói thật với cô: "Đúng vậy, chuyện khẩu súng trong lần quay "Đội đặc công Perak" kia quả thật là do Tiểu Đào đổi."

Ninh Tịch nghe vậy thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống, chẳng trách Lục Đình Kiêu lại luôn thận trọng như vậy, thậm chí là phòng bị bất cứ ai...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Ninh Tịch mới đáp: "Thật ra lúc trước em có nghĩ đến nhưng cũng chỉ là một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu mà thôi, căn bản là không ngờ đến Tiểu Đào sẽ lại làm ra chuyện như này thật... Có phải Tiểu Đào... bị người ta uy hiếp không?"

Lục Đình Kiêu gật gật đầu: "Có người dùng tính mạng em trai đang học ở nước ngoài của cô ấy ra uy hiếp."

Ninh Tịch: "Thì ra là như thế... Vậy bây giờ em trai cô ấy sao rồi?"

Lục Đình Kiêu: "Em ở ẩn một năm, người phía bên kia cũng mất tin tức nên em trai cô ấy không sao?"

Lúc này Ninh Tịch mới thờ phào nhẹ nhõm: "Có điều tra được ra là ai làm không?"

"Một thế lực xã hội đen ở Los Angeles, mấy năm nay mới bắt đầu lớn mạnh, nội bộ khá loạn, tạm thời không rõ động cơ nhưng đã phái người theo dõi rồi." Lục Đình Kiêu trả lời.

Ninh Tịch khẽ gật đầu, vẻ mặt có hơi hoang mang.

Lục Đình Kiêu thấy vậy bèn đưa tay ôm cô vào lòng: "Đừng buồn."

"Em không sao..."

Mặc dù cuối cùng đã chứng minh người phản bội cô là Tiểu Đào nhưng cô vẫn không hối hận vì lúc trước đã tin tưởng cô bé ấy.

Ninh Tịch hít sâu một hơi, nhanh chóng khôi phục lại: "Mặc dù nói là một lần rần căn mười năm sợ dây thừng nhưng cũng không thể chỉ vì trải qua một lần liền từ chối hết tất cả. Anh xem, không phải ba chúng ta là ví dụ tốt nhất à? Vì thế, em vẫn muốn nói cho chị Thiên Tâm biết!"

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái rục rờ như ánh nắng mai, không bị ảnh hưởng tâm trạng chút nào thì khuôn mặt cũng trở nên diu dàng: "Ừ, vợ nói có lý."

Ninh Tịch lập tức được nịnh hơn ha hơn hờ, "Đúng không đúng không!"

--- O ---

Chương 1814: Bị Dọa Đến Nỗi Cả Thở Cũng Ném

Quả nhiên, lúc Ninh Tịch gọi video cho Ninh Thiên Tâm, Ninh Thiên Tâm liền nói cô ấy đang tính xin nghỉ dài hạn để trở về nước một chuyến.

Vì tin tưởng Lục Đình Kiêu, cô luôn cố đè nỗi nghi ngờ trong lòng lại nhưng mà lâu như vậy rồi mà lòng cô vẫn không yên nổi, bất luận thế nào cô vẫn muốn phải được tận mắt trông thấy Ninh Tịch thì mới yên tâm được.

"Chị Thiên Tâm, em không sao, nhảy nhót tung tung luôn hà! Em nhảy chị xem nhé!" Ninh Tịch vừa nói vừa cầm điện thoại nhảy tung tung.

"Không sao là tốt rồi... Không sao là tốt rồi..." Ninh Thiên Tâm không hỏi nguyên nhân ra sao, chỉ cần thấy được Ninh Tịch là cô liền yên tâm.

"Chị Thiên Tâm, chị thì sao? Dạo này thế nào? Sao em trông sắc mặt chị không được tốt lắm?" Ninh Tịch quan tâm hỏi han.

Ninh Thiên Tâm khẽ thở dài một tiếng: "Cũng không có việc gì lớn, đã giải quyết xong rồi."

"Có phải Ninh Diệu Bang lại làm phiền chị không? Cái ông già này đúng là vẫn còn chưa hết hy vọng?" Ninh Tịch cau mày.

Vẻ mặt Ninh Thiên Tâm cũng bất đắc dĩ: "Em có biết tình hình của Ninh gia bây giờ không?"

Ninh Tịch trầm ngâm: "Đại khái cũng biết qua loa một chút."

Đầu bên kia điện thoại, Ninh Thiên Tâm cân nhắc một chút rồi mới nói: "Không biết Ninh Tuyết Lạc dùng thủ đoạn gì mà 6% cổ phần trong tay ba chị đều cho cô ta hết. Vì thế, bây giờ trong tay Ninh Tuyết Lạc có tới 21% cổ phần, còn nhiều hơn cả số cổ phần trong tay cô Thu Đồng, trên cơ bản là bây giờ cô ta đang nắm giữ công ty."

"Bây giờ, ba chị ép chị kết hôn không được nên muốn lấy 10% cổ phần trong tay chị..."

"Khốn kiếp! Tuyết đối đừng cho ông ta! Cổ phần này là thứ để chị và mẹ chị sống an ổn qua ngày mà!" Ninh Tịch vội nói.

"Chị biết, chị tuyệt đối sẽ không giao cho ông ta, việc học của chị bên này đã

kết thúc, cũng đã dọn tới nơi mới, chắc ông ta không tìm đến nữa đâu."

Ninh Tịch gật gật đầu: "Chị cẩn thận một chút, chị còn liên lạc với Tần Mộc Phong kia không?"

"Có, bác sĩ Tần giúp chị rất nhiều."

"Vậy là được rồi, có việc gì thì chị cứ tìm anh ta, đừng khách khí làm gì. Phía trong nước, em cũng sẽ theo dõi giúp chị, nếu có chuyện gì chị nhất định phải liên lạc với em đó."

"Được rồi, chị biết rồi, em cũng chăm sóc bản thân cho tốt."

Ninh Tịch trò chuyện với Ninh Thiên Tâm xong, Lục Đình Kiêu lại vuốt tóc cô: "Lần này yên tâm rồi chứ?"

Ninh Tịch gật gật đầu: "Vâng, yên tâm rồi ạ!"

"Em ngồi ngoài này chơi thêm một lát nữa, anh và Tiểu Bảo đi nấu cơm cho em."

"Hừm? Em cũng đi nữa!" Ninh Tịch kéo kéo tay anh.

"Không được, phòng bếp có khói dầu." Lục Đình Kiêu nghiêm mặt, không cho phép thương lượng.

"Oh, được rồi!"

Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo đều đã vào bếp nấu cơm rồi, hai cha con bánh bao đều nhất trí cho rằng phòng bếp có khói dầu, không tốt cho sức khỏe nên bảo cô ở ngoài chờ đến giờ ăn.

Thế là Ninh Tịch liền ôm con thỏ béo kia đi tản bộ trong vườn.

Cung Thượng Trạch đã hồi phục, phía chị Thiên Tâm cũng đã liên lạc rồi, xem như đã giải quyết được một số việc...

Do hiệu quả của thuốc mỡ Annie điều chế riêng cho cô trước đó, mà hiện tại sức khỏe của cô hồi phục rất nhanh, chắc không bao lâu nữa là sẽ hồi phục như xưa.

Lục Đình Kiêu thấy cô ở chỗ này nhàm chán quá, bèn cho lắp đặt một sân

tập bắn cỡ nhỏ cho cô để cô qua đó chơi cho đã nghiệm, có vẻ như là chiều sẽ lấp đặt xong.

Ninh Tịch vừa ôm con thỏ nhàn nhã đi lãng quăng, vừa vu vơ nghĩ vài việc lật vạt, vẻ mặt rất chi là hài lòng. Thế cho nên, lúc cô đi vòng qua một khóm hoa và đột nhiên trông thấy một người đàn ông tóc trắng đang đứng dưới dàn tường vi... liền bị dọa đến nỗi tí thì ném cả con thỏ đi!

--- O ---

Chương 1815: Chị Dâu Thân Yêu Của Tôi

Chú thỏ trắng đáng thương một giây trước còn đang hưởng thụ sự vuốt ve, một giây sau đã bị ném đi liền ngấn tò te đứng bên chân người đàn ông tóc trắng.

Còn Ninh Tịch thì vẫn cứ ngơ ngác đứng đó, duy trì vẻ mặt như thể gặp ma giữa ban ngày.

"Anh... Anh anh..." Ninh Tịch "anh, anh" cả nửa ngày vẫn không nói nổi đoạn sau.

Người đàn ông vuốt ve một bông tường vi ngậm sương, nhẹ nhàng "hừ" một tiếng: "Tôi làm sao? Nhận của hồi môn chứ không nhận người à, chị dâu thân yêu của tôi?"

Chị... Chị dâu?

Ninh Tịch lại tỏ vẻ như bị kinh hãi: "Anh... Anh đừng có gọi bậy! Cái gì mà chị dâu!"

"Chẳng lẽ không phải à?" Người nọ chau mày, mái tóc trắng kèm với dáng vẻ tay cầm hoa tường vi đúng là rất yêu nghiệt.

"..." Ninh Tịch hết nói nổi luôn, tên này biết cô và Lục Đình Kiêu kết hôn rồi à?

"Của hồi môn là cái quý gì? Tôi nhận của hồi môn của anh lúc nào?" Ninh Tịch lại tiếp tục đàn thôi mặt.

Vân Thâm không trả lời mà hứng thú nhìn nhìn con thỏ bên chân, anh cúi người, bế con thỏ lên trong ánh mắt khấn chương của Ninh Tịch, ngón tay trắng nõn đến trong suốt nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại của nó: "Ồ, mập thật đấy."

Ninh Tịch lập tức đen mặt: "Mập thì sao, cũng đâu có ăn cà rốt nhà anh đâu!"

Vân Thâm ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Có tinh thần như thế, xem ra là không sao?"

Nghe nói như thế, vẻ mặt cảnh giác của Ninh Tịch mới thoáng nói lỏng, tên

này là đang thể hiện quan tâm với cô đúng không?

Chẳng lẽ không thể xuất hiện một cách bình thường được sao! Cô mới tỉnh lại chưa bao lâu mà lại bị dọa đến nỗi sắp bất tỉnh lần nữa rồi!

Thật ra tâm trạng của cô đối với Vân Thâm cũng rất phức tạp!

Sau khi tỉnh lại, một trong những chuyện cô quan tâm nhất không thể nghi ngờ đó chính là chuyện của Vân Thâm và Kiều Dịch. Sau thì cũng biết được khi đó Vân Thâm trở mặt với Kiều Dịch, Lục Đình Kiêu bắt Kiều Dịch đi tù nhưng nửa đường thì ông ta được cứu đi, đến nay vẫn không rõ tung tích nhưng cũng không thấy xuất hiện nữa.

Chuyện Kiều Dịch tạm thời kết thúc như thế, sau đó Vân Thâm và Lục Đình Kiêu vốn phải có một trận "đại chiến" nữa, nhưng rông rã suốt một năm, thế lực hai bên vẫn duy trì sự cân bằng một cách rất kỳ diệu, từ đầu chí cuối không có dấu hiệu bị phá vỡ.

Dưới dàn hoa tường vi, người đàn ông tóc trắng khẽ cười, không phải cười lạnh cũng không phải là cười hững hờ, cũng không phải là nụ cười bất cần... mà là một nụ cười cô chưa từng thấy bao giờ... một nụ cười rất ấm áp.

Lúc Ninh Tịch đang ngẩn người, người kia đã quay người bỏ đi: "Đi đây."

"Hả..." Đi á?

Dọa chết con nhà người ta xong liền bỏ chạy á?

Ninh Tịch vốn đang ngẩn người, đột nhiên phát hiện ra điều gì đó liền lập tức la lên: "A, ê con thỏ của tôi!"

Lúc này người đàn ông kia mới xoay người lại, Ninh Tịch vội chạy tới ôm con thỏ về, mau cảm ơn cứu mạng của tao đi con mập này, nếu không chỉ sợ mày đã bị tên này mang về cho vào nôi rồi đó.

Ninh Tịch liếc thấy bên túi Vân Thâm có một cục bông xù màu trắng, trông rất chi là quái lạ, vì thế mới vô thức hỏi: "Trong túi của anh... là cái gì vậy?"

Vân Thâm nghe vậy liền rũ mắt xuống lấy cái điện thoại di động trong túi ra: "Cái này."

Cuối cùng Ninh Tịch cũng thấy rõ, hóa ra cục bông xù kia là dây đeo điện

thoại.

Khóe miệng cô lập tức co quắp một chút: "Ôi đậu má, anh mà cũng dùng cái loại dây đeo kute hột me này á?"

Mà sao cô lại có cảm giác nhìn cục bông này quen quen?

Nhưng cô không nghĩ ra nổi là đã thấy ở đâu...

Vân Thâm nhướn mày, bóp bóp cục bông xù kia: "Đáng yêu không?"

Ninh Tịch ho nhẹ một tiếng: "Đáng yêu thật, chỉ là... chẳng hợp với anh tí nào!"

Không biết anh ta nghĩ tới cái gì mà chớp mắt về mặt đã chuyển sang vẻ hốt hoảng, miệng thì thào lẩm bẫm: "Phải không? Không hợp sao... hóa ra là thế..."

Ninh Tịch chẳng biết đầu đuôi tai nheo gì, chỉ là thấy vẻ mặt anh ta có hơi kỳ lạ.

Sau đó, Vân Thâm liền không nói một lời quay người rời đi.

Người đàn ông luôn hững hờ không ai bì nổi này, chẳng hiểu sao bóng lưng lúc anh ta bỏ đi lại khiến cô có một loại ảo giác cô đơn...

--- O ---

Chương 1816: Hồn Loạn

Sau một thời gian, việc Giang Mục Dã "nửa đường đứt gánh" ở buổi họp báo Thiên Hạ đã đem đến một trận chiến ác liệt trên weibo.

Fan hâm mộ của Hàn Tử Huyền biết tin liền lập tức ủa lên, cấp tốc công chiếm weibo của Giang Mục Dã, weibo người đại diện, weibo của Thịnh Thế. Bọn họ điên cuồng khiển trách hành vi ngang ngược vô lý của Giang Mục Dã, là một nhân vật của công chúng mà hành xử lỗ mãng, nhất trí đòi lấy lại công bằng cho nữ thần Hàn Tử Huyền nhà mình.

Mà hơn nửa fan của Hàn Tử Huyền đều vốn là fan của Ninh Tịch chuyển sang, phải biết rằng sức chiến đấu của fan nhà Ninh Tịch năm đó chẳng thua gì fan của Giang Mục Dã. Bây giờ lại bị người ta cố ý châm lửa cho thì sao mà không nổi khùng lên mà lao lên đấu đá túi bụi, khiến mạng xã hội hỗn loạn chưa từng thấy.

Chuyện lần này của Giang Mục Dã, vấn đề đau đầu nhất chính là do anh ta lỗ mãng, hơn nữa còn là lỗ mãng với một cô gái.

Dưới tình huống như vậy, rất nhiều fan và người qua đường không thêm biết nguyên nhân, cũng chẳng tra đầu đuôi câu chuyện chỉ nhìn vào đó đã kết luận là Giang Mục Dã không có nhân phẩm, không có phong độ, bất kể thế nào cũng không nên làm chuyện quá đáng như thế với một cô gái.

Nhất là những fan cho rằng Giang Mục Dã và Hàn Tử Huyền vốn là một đôi mà bây giờ chuyện lại ảm ỹ thế này, nên Giang Mục Dã lập tức bị gán cho cái tên "cặn bã" mà chửi cho túi bụi.

Dù phía Thịnh Thế huy động tất cả các mối quan hệ nhưng vẫn không tài nào挽 hồi nổi thanh danh của Giang Mục Dã, cộng thêm sự o ép từ phía Tinh Huy, hình tượng của Giang Mục Dã đã rơi xuống ngàn trượng.

Càng khó giải quyết hơn là bản thân Giang Mục Dã cũng không chịu phối hợp, từ sau hôm họp báo liền không liên lạc được, Thịnh Thế muốn làm gì cũng chỉ phí công.

Trong văn phòng giám đốc.

Dịch Húc Đông đập bàn làm việc, nổi trận lôi đình mắng mỏ Lương Phi Tinh: "Lương Phi Tinh, mẹ nó chứ anh làm cái gì thế hả? Vốn dĩ chuyện ban

đâu rất đơn giản sao lại thành ra thế này? Có thể mà cũng không xử lý được! Mau thu dọn đồ mà cắt con mẹ nó đi! Đồ ăn hại!"

Đổi mặt với sự mắng mỏ của Dịch Húc Đông, Lương Phi Tinh vẻ mặt chẳng sao cả điềm nhiên ngồi trên ghế salon: "Không bột đổ gột nên hồ, bây giờ người trong bộ phận quan hệ công chúng đã bị đào đi hết cả rồi, ông bắt một thằng tướng chạy đi phụ bếp, có bị điên không?"

"À đúng rồi, quên nói với ông, lúc này phía Tinh Huy còn gọi điện cho tôi nói muốn mời tôi qua đó, tiền lương gấp ba, ông nói xem, tôi nên đi hay ở?"

Hừm, nếu không phải nể mặt Đại Boss, lại thêm việc biết quan hệ giữa Ninh Tịch và Đại Boss thì anh ta còn lâu mới thềm làm cấp dưới cho tên thiếu năng Dịch Húc Đông này?

Nhị thiếu vừa rời khỏi chưa bao lâu đã không chờ được mà lạm quyền, dùng quy tắc ngầm với chính nghệ sĩ dưới trướng, ép Lâm Chi Chi đi, liên tục nghe lời gièm pha, quyết sách sai lầm, chôn vùi Thịnh Thế trong tay tên thiếu năng này.

Dịch Húc Đông nghe thế liền im thin thít, ngay một cái rắm cũng không dám thả nữa.

Nếu như đến Lương Phi Tinh cũng đi thì Thịnh Thế xong thật rồi...

Dịch Húc Đông một bụng tức mà không có chỗ xả, lại không dám mắng mỏ Lương Phi Tinh, vì thế bèn chuyển qua Lôi Minh đang im hơi lặng tiếng trong góc: "Còn cậu Lôi Minh nữa! Người chịu trách nhiệm lớn nhất trong chuyện này là cậu, cậu là người đại diện của Giang Mục Dã, tôi đã dặn cậu phải trông coi cậu ta cho cẩn thận, rốt cuộc cậu đã làm cái gì?"

"Tại sao lại để cậu ta đăng cái bài trong tình huống nhạy cảm như thế! Vì sao không làm cho Giang Mục Dã mau chóng lên tiền giải thích? Miệng cậu luôn thề thốt là đã khuyên được Giang Mục Dã rồi, kết quả là khuyên thế này đây?"

--- O ---

Chương 1817: Y Như Vợ Mình Bỏ Trốn Theo Giai

Lôi Minh không như Lương Phi Tinh, mặc dù vóc người cao lớn nhưng tính tình lại hiền lành, bị mắng mà cũng không bật lại tiếng nào chỉ tiếp tục ngồi đó.

"Đồ vô dụng, xảy ra chuyện liền làm thẳng cằm, mẹ nó ngay cả đàn bà cũng không bằng..." Dịch Húc Đông càng mắng càng khó nghe.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một người đàn ông say khướt lập tức ngã vào.

Anh ta mặc lôi thôi lếch thếch, trong tay còn cầm bình rượu, người toàn mùi rượu nồng nặc, lớn tiếng nói với Dịch Húc Đông: "Dịch tổng... anh... anh tìm tôi à?"

Thấy người tới, sắc mặt Dịch Húc Đông càng thêm khó coi: "Từ Thao! Anh nhìn nhìn anh xem có giống người không! Tôi hỏi anh, mấy nữ diễn viên dưới tay anh là có chuyện gì? Vất vả năm mới lãng xê được, sao đột nhiên lại muốn hủy hợp đồng đồng loạt, lại còn là sau khi nhận thông báo từ luật sư mới biết được là sao!"

"Chạy rồi... chạy rồi... cái bọn ăn cháo đá bát... ha ha... ông đây chăm cho con gái cũng chẳng tốn sức đến thế.... ngày nào cũng hầu hạ chăm bẵm như công chúa..."

"Ông đây vì muốn lấy quảng cáo cho cái lũ đó mà uống đến nổi xuất huyết dạ dày... một hớp rượu ông đây cũng không để các cô ta phải hầu..."

"Kết quả là vừa quay đầu đã xách đít chạy đi ăn máng khác... rồi còn nói ông đây quấy rối tình dục... nói ông đây ép dùng quy tắc ngầm... nói ông đây ngược đãi... chèn ép họ... ha ha ha... tôi ngược đãi bọn họ đấy..." Từ Thao vừa nói vừa không ngừng uống rượu.

Dịch Húc Đông nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta thì giận sôi gan: "Này không phải là anh vô dụng à! Đồ ăn hại! Có mấy con nhóc mà cũng không quản nổi!"

Từ Thao nghe vậy thì đôi mắt liền rét lạnh mà "hừ" một tiếng: "Dịch Húc Đông, anh chớ có nói bừa trước mặt tôi, năm tôi quát tháo trong ngành giải trí, là người quản lý hàng đầu trong giới thì con mẹ nó anh vẫn còn đang

nằm bú sữa mẹ đây!"

"Ông đây là do Nhị thiếu mời tới! Lúc trước đi theo Nhị thiếu, ông đây được ăn no uống say, nghệ sĩ nào muốn nổi đều phải ngoan ngoãn khom lưng cúi đầu trước ông, ngay cả anh cũng phải cun cút gọi ông đây một tiếng "anh Thao"! Mẹ nó chứ, anh thử hỏi lương tâm của mình xem, ông đây thành ra thế này là do ai!!!"

Từ Thao nói xong liền nện chai rượu xuống đất, vỡ tung tóe.

Lương Phi Tinh cau mày, đi qua khuyên nhủ: "Được rồi, lão Từ."

Lôi Minh cũng qua đó giữ chặt người: "Đi thôi."

Bọn họ cũng biết, người chịu thiệt nhất cả công ty này chắc chắn là Từ Thao. Năm anh thành danh, Trịnh An Như vẫn chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ chạy việc dưới tay anh.

Mà lúc Hàn Tử Huyền và người quản lý của cô ta - Trịnh An Như mang hết tài nguyên và lời phần lớn nghệ sĩ của công ty đi, một tay Từ Thao đứng ra ổn định lại công ty, bắt tay lại từ đầu. Anh đi lời kéo hợp tác khắp nơi, kéo tài nguyên về cho công ty, bất kể đối phương trả giá thế nào cũng không đi mà ở lại bồi dưỡng ra hai nghệ sĩ hạng A đối chọi lại với Tinh Huy, đến mức bị Trịnh An Như và Tinh Huy xem như là cái gai trong mắt, lén ngáng chân anh không biết bao nhiêu lần.

Có một lần, anh còn bị một bọn lưu manh chặn trong ngõ đánh cho nằm liệt giường cả tháng...

Một người đàn ông thẳng thắn cương nghị như thế, vất vả lắm mới bồi dưỡng được hai nữ minh tinh, ấy thế à cuối cùng hai người đó lại đi ăn máng khác và anh cứ thế triệt để suy sụp...

"Phi Tinh, Lôi Minh này, mẹ nó các cậu có biết bây giờ ông đây cảm thấy thế nào không?" Từ Thao đấm đấm vào ngực mình: "Mẹ nó cứ y như thế vợ mình bỏ trốn theo giai ấy..."

A

Chương 1818: Có Tình Yêu Nuôi Dưỡng

"Đúng đúng đúng, em hiểu tâm trạng của anh nhưng anh cũng không thể giày xéo cái thân già của mình được. Đừng uống nhiều rượu như thế nữa, nghỉ ngơi cho tốt rồi làm lại từ đầu, tìm người có năng lực, nhất định có thể đông sơn tái khởi!" Lôi Minh ồ không mang nổi mình ồ nhưng vẫn cố gắng an ủi người anh lớn trước mặt mình.

Từ Thao cười thấp mấy tiếng: "Làm lại từ đầu... cậu cho rằng làm lại từ đầu dễ vậy sao... tôi không chịu nổi việc bắt đầu lại một lần nữa đâu Lôi Minh..."

"Cậu cho rằng ai cũng là Ninh Tịch à? Hạt giống tốt trong ngành giải trí này ba năm mới có một người, như Ninh Tịch trăm năm cũng khó có được một người..."

"Công ty lại lâm vào tình trạng thế này... cậu bảo tôi dựa vào đâu làm lại từ đầu... Lôi Minh, tôi mệt lắm... thật đấy..."

Lôi Minh không cách nào đáp trả lại được những lời nói này.

Lương Phi Tinh thở dài một tiếng, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, bây giờ công ty chỉ còn mấy "lão thành" như bọn họ. Người đi trà lạnh, cảnh còn người mất, sau một hồi rục rủa bùng cháy giờ chỉ còn lại nắm tro tàn, làng giải trí của bọn họ, thiên hạ của bọn họ đang dần đi xa...

Từ Thao ngồi sụp xuống đất ngẩn người nhìn mặt trời đang lặn ở phương xa qua lớp cửa kính: "Thịnh Thế bây giờ... chỉ chịu được nửa năm nữa thôi... nếu như... nếu như lúc trước Ninh Tịch không có ở ần... nếu như Ninh Tịch có thể trở lại... haizz... sao có thể được..."

...

Thị trấn Lộ.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của bánh bao lớn và bánh bao nhỏ, sức khỏe của Ninh Tịch hồi phục rất nhanh. Lúc Annie tới kiểm tra cho cô cũng phải sợ hãi trước tốc độ hồi phục của cô.

Ninh Tịch chỉ nói: do có tình yêu nuôi dưỡng.

"Đoàng!"

Sau ba ngày thích ứng, Ninh Tịch đã có thể bắn chuẩn xác vào hồng tâm.

Ban đầu khi trông thấy mình còn không bắn nổi sáu điểm, tâm trạng cô rất tệ cũng may Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo vẫn ở bên cô, phân tán lực chú ý của cô, giúp đỡ cô thích ứng từng chút một.

Cuối cùng cô phát hiện ra, cảm giác tìm lại năng lực vốn thuộc về mình cũng không tệ.

Có loại cảm giác quả nhiên anh đây vẫn trâu như thế.

Ninh Tịch đang luyện súng thì đột nhiên có tiếng thiếu niên cao vút:
"AAAA! Chị Tịch Chị Tịch Chị Tịch! Chị tỉnh lại thật rồi!"

"Vinh Quang... Khả Nhi..."

Nhìn thấy người tới, Ninh Tịch lập tức vui mừng chào đón: "Sao hai người lại tới đây?"

Trang Vinh Quang lao tới như một mũi tên, lờm Lục Đình Kiêu bên cạnh một cái rồi oán hận nói: "Em đã muốn đến từ sớm rồi nhưng tên này cứ giấu chị đi, còn nói gì mà miễn tiếp khách, vì thế mà bây giờ tụi em mới qua đây thăm chị được! Chị Tịch, chị trâu quá! Bị thực vật mà chị cũng tỉnh được! Em đã biết chị là người làm việc lớn mà."

Ninh Tịch bị Trang Vinh Quang nói vậy thì dở khóc dở cười: "Em mới là người làm việc lớn đó, nghe nói bây giờ em ở bộ đội như cá gặp nước, đứng đầu cuộc thi đấu võ?"

"Ha ha ha... Nào có! Bình thường thôi mà, bình thường thôi!" Chàng trai gãi đầu, miệng khiêm tốn nhưng đuôi lại sắp vênh lên trời rồi.

Cậu chàng trông thấy súng trong tay Ninh Tịch và mấy khẩu bên cạnh nữa thì hai mắt sáng lên: "Ôi má ơi, Colt Python bằng vàng! Chát quá, chát quá! Em chỉ mới thấy trên ảnh thôi! Hụm, đây đều là những khẩu súng trong truyền thuyết mà!"

"Chị! Chị chị chị! Em thử một lần được không?" Cậu chàng sắp nhỏ dãi đến nơi rồi.

Ninh Tịch cười như không cười: "Vậy em phải hỏi anh rể của em rồi."

--- O ---

Chương 1819: Vẫn Luôn Tốt

Trang Vinh Quang lập tức mất hứng bĩu môi: "Em không thèm, em còn chưa nhận anh ta là anh rể đâu! Chị, chị thấy anh Lâm Khiêm của em thế nào? Tuổi còn trẻ đã là Đại tá! Trước đó chính anh ấy đã phụ trách đón chị vào trại điều dưỡng đó. Cho dù chị không tin vào mắt em thì cũng nên tin vào mắt ba em chứ, anh ấy là thủ hạ thân tín của ba em đó, là con nhà người ta trong truyền thuyết đó, em cứ bị ba em so sánh với anh ấy hoài..."

Lục Đình Kiêu thấy Trang Vinh Quang ngang nhiên trước mặt anh đào góc tường thì cũng không nói gì, chỉ lôi một khẩu súng ra, nhắm bia bắn một phát trúng ngay hồng tâm.

Trang Vinh Quang trông thấy khẩu súng trong tay Lục Đình Kiêu thì y như thấy người tình trong mộng của mình, lập tức lao tới, "Ôi! Anh rể! Anh rể ơi! Cho em mượn sờ một chút! Đều là người một nhà, chắc anh không hẹp hòi vậy đâu đúng không?"

Ninh Tịch: "..."

Tiểu Bảo đầy vẻ khinh bỉ: "..."

Ninh Tịch cười cười, sau đó kéo Trang Khả Nhi ra cái bàn gỗ cách đó không xa.

Cô không nói gì, chỉ ôm Trang Khả Nhi một cái thật chặt.

Cô biết, đôi với Trang Khả Nhi lúc này mà nói, đây chính là cách trùng phùng tốt nhất.

Cánh hoa tường vi chập chờn trong gió, hai cô gái lẳng lẳng ôm nhau đẹp như một bức tranh.

Cả người Trang Khả Nhi khẽ run lên, mãi đến khi nhiệt độ cơ thể của Ninh Tịch truyền tới cô mới có cảm giác chân thực, nghẹn ngào nói: "Mình biết... mình biết... chắc chắn cậu sẽ tỉnh lại..."

"Đương nhiên rồi, mình không nỡ để Khả Nhi phải lo lắng cho mình!"

Mãi lâu sau Trang Khả Nhi mới bình tĩnh được mà buông Ninh Tịch ra, vẻ mặt đầy dịu dàng: "Chẳng trách chúng ta hợp ý đến thế, không ngờ cậu là em

họ* mình."

*Bên Trung Quốc anh em họ thường xưng theo tuổi, ai lớn hơn thì là người đó là chị là anh không giống dựa vào vai vế của bố mẹ như ở Việt Nam.

Ninh Tịch cũng cười: "Duyên phận quả thật rất thần kỳ."

"Tiểu Tịch, có phải... cậu đã sớm biết rồi không? Biết quan hệ giữa hai nhà chúng ta?" Trang Khả Nhi hỏi.

"Có nghe qua một chút từ Trang Linh Ngọc..."

"Vậy sao cậu... trước nay không nói..." Trang Khả Nhi chau mày.

Ninh Tịch cười nói: "Vi nói hay không cũng thế thôi, dù sao thì chúng ta vẫn là chị em tốt!"

Trang Khả Nhi nghe thấy vậy thì thấy cả lòng ấm áp, lập tức gật đầu: "Ừ, cậu nói đúng!"

Không biết nghĩ tới điều gì mà vẻ mặt Trang Khả Nhi lại âm đạm đi: "Tiểu Tịch, mình xin lỗi..."

"Đang êm đẹp xin lỗi gì chứ!" Ninh Tịch vội nói.

Trang Khả Nhi cúi đầu: "Mình không quản lý tốt dàn fan của cậu... Từ khi cậu hôn mê... mọi người liền... đi hết..."

Ninh Tịch lập tức an ủi: "Việc này cũng khó tránh mà, dù sao thì em cũng đã ở ẩn lâu đến vậy...."

Trang Khả Nhi buồn bã thở dài: "Mới đầu mọi người vẫn cố gắng, cố gắng đợi em về, bất kể có chuyện gì, từ đầu đến cuối vẫn có một nhóm người không dao động..."

"Mãi đến khi Hàn Tử Huyền xuất hiện, bọn họ âm thầm phái người lên vào nội bộ chúng ta, còn mua được quản lý fan cấp cao của chúng ta, thừa dịp chị không ở đây tung các loại tin đồn nhằm rồi gây loạn nội bộ, mọi người dần dần không chịu nổi..."

"Lại thêm việc phong cách của Hàn Tử Huyền quá giống với em, lại được Dịch Húc Đông nâng đỡ... thế nên đã nhanh chóng chiếm được đa số fans

của chúng ta..."

Ninh Tịch nghe Trang Khả Nhi nói vậy, dù chỉ rải rác mấy câu nhưng vẫn có thể cảm nhận được lúc đó ồn ào thế nào, cảnh Trang Khả Nhi bất lực nhưng vẫn liều chết ra sao, cảnh những người kia chiến đấu vì cô thế nào, dù cô không tự mình trải qua nhưng trong lòng vẫn có cảm giác rung động mãnh liệt...

Trang Khả Nhi nói xong lại hít sâu một hơi rồi nhìn Ninh Tịch nở nụ cười vui như hoa: "Nhưng giờ đã qua hết rồi, em đã tỉnh lại rồi. Người chân chính thích em, quan tâm em, chỉ cần em vui vẻ khỏe mạnh là được, cho dù em ở nơi họ không thấy được..."

--- O ---

Chương 1820: Đêm Dài Trần Trọc

Đêm khuya.

Ninh Tịch trần trọc tỉnh lại.

Từng câu từng chữ của Trang Khả Nhi lúc ban ngày vẫn quanh quẩn trong đầu cô.

Cô hôn lên trán Tiểu Bảo một cái rồi lén trườn qua Lục Đình Kiêu, xuống giường đi về phía phòng làm việc.

Ngồi trước bàn hồi lâu, cuối cùng Ninh Tịch vẫn bật máy tính lên.

Sau khi quyết định ở ẩn, trừ việc nghe được chút tin từ Lục Cảnh Lễ ra, cô không còn chú ý tới bất kỳ tin tức nào trên mạng nữa.

Mở công cụ tìm kiếm ra, cô ngây người nhìn màn hình một lúc mãi lâu sau mới nhẹ nhàng gõ bốn chữ "Ninh Tịch ở ẩn".

Vừa enter phát thì lập tức có vô số tin tức liên quan hiện ra, cơ bản đều là tin cũ một năm trước.

Có fan nói rằng nhất định sẽ chờ cô trở lại, có fan còn thị uy trước công Thịnh Thế, có sóng gió lớn khi cô vắng mặt trong các lễ trao giải...

Từng cái title, tất cả đều là cô...

Theo thời gian, tên cô xuất hiện càng lúc càng ít, dần dần bị Hàn Tử Huyền và vô số người mới thay thế, mãi đến khi tên cô không còn được nhắc đến...

"Đình", dưới góc phải đột nhiên hiện lên một tin tức giải trí hot, dường như nhắc đến tên của Giang Mục Dã.

Ninh Tịch nhìn thoáng qua, tiện tay ấn mở.

Sau đó liền thấy một tiêu đề chói mắt được phóng to: "Fan liên tục kháng nghị: Giang Mục Dã rút khỏi giới giải trí!!!"

Chuyện gì xảy ra thế này?

Sắc mặt Ninh Tịch lập tức thay đổi, đọc kỹ tin tức này.

Đọc rồi mới thấy thật trùng hợp, chuyện này lại có liên quan đến cô Hàn Tử Huyền kia.

Nguyên nhân là Giang Mục Dã lỡ mồm công khai đăng weibo nhục mạ cô ta, thậm chí còn làm nhục cả mẹ của đối phương.

[Cút mẹ mày đi...]

Ninh Tịch cau mày nhìn dòng chữ này, cho dù Giang Mục Dã có kích động thế nào thì cũng không dùng ngôn từ quá khích như này với con gái.

Thế là cô bắt đầu tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện.

Hóa ra cô cũng biết nguyên nhân bắt đầu, chính là cái tin Giang Mục Dã và Hàn Tử Huyền hẹn hò trên báo mà cô thấy lúc cô vừa tỉnh lại ngày đó.

Ngay từ đầu dường như Giang Mục Dã không để ý tới, dù sao thì nữ minh tinh muốn ăn hôi theo anh ta cũng rất nhiều.

Tầm hình kia, Ninh Tịch đoán chắc là cảnh phim, chờ đến lúc công bố thì làm sáng tỏ chút là được.

Còn về việc buổi họp báo Thiên Hạ thì lại đột nhiên nhiên không chế...

Ninh Tịch xem kỹ lại hiện trường buổi họp báo xem đã có chuyện gì. Sau đó, cô tìm được một đoạn clip người quản lý của Hàn Tử Huyền đang trả lời một câu hỏi của phóng viên...

Trịnh An Như: "Từ lúc Tử Huyền debut tới giờ, cô ấy đã phải chịu đựng vô số lời chửi bới ác ý, vì ngoại hình xuất sắc, cũng từng bị đem ra so với các nữ minh tinh bình hoa chỉ được cái vẻ bề ngoài."

"Tử Huyền không phải người mà mọi người có thể đánh đồng với những kẻ thấp kém dựa vào mặt mũi và cơ thể để tiến thân, đây là sự sỉ nhục đối với Tử Huyền!"

"Tại đây, tôi xin trình trọng gửi tới tất cả các phóng viên lời giải thích, hy vọng các vị sau này đừng hỏi lại những câu hỏi mang tính sỉ nhục thế này nữa! Cũng đừng lấy tên của Tử Huyền ra nhắc chung với những người có nhân phẩm thấp kém kia!..."

Lúc Trịnh An Như nói những lời này, khuôn mặt của Giang Mục Dã luôn ần

trong tôi nên không thấy rõ, vẫn đang hững hờ nghịch điện thoại.

Mà ngay khi Trịnh An Như nói những lời này xong, Giang Mục Dĩ liền thông thả đứng dậy, bỏ đi không một lời giải thích.

Sau đó, toàn bộ hiện trường liền loạn cào cào.

Ngay vào lúc đó, cái câu chữ kia được đăng lên weibo của Giang Mục Dĩ.

Ninh Tịch xem đoạn clip kia, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng đầy châm chọc của Giang Mục Dĩ và bóng lưng phách lối bỏ đi không thèm quay đầu lại thì khẽ nở nụ cười bất đắc dĩ...

Cái tên này...

--- O ---

Chương 1821: Chiến Đấu Vì Tình Yêu

"Không ngủ được sao?" Đằng sau lưng vang lên giọng nói của Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch rời mắt khỏi màn hình máy tính, quay sang nhìn Lục Đình Kiêu, vẻ mặt cô có chút không yên lòng: "Vâng.."

Ánh mắt Lục Đình Kiêu liếc qua đoạn clip và kết quả tìm kiếm trên màn hình, anh dùng lòng bàn tay to lớn vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô: "Anh đã nói rồi, cho dù em có quyết định như thế nào đi chăng nữa, anh đều ủng hộ em."

Ninh Tịch vui đầu vào ngực anh im lặng một lúc rất lâu.

Không biết đã qua bao lâu, ánh mắt cô dần dần trở nên kiên quyết: "Lục Đình Kiêu, em muốn comeback."

Lục Đình Kiêu: "Được."

Nói cho cùng, lần này Giang Mục Dã cũng là vì cô, cô không thể ngồi đó mặc kệ được.

Mà cũng giống như Giang Mục Dã, còn có cả Khả Nhi, còn có rất nhiều những fan trung thành vẫn luôn âm thầm bảo vệ cô nữa.

Nếu như nói lần đầu tiên debut là vì giấc mơ của mình thì lần này cô muốn làm vì những người vẫn luôn đứng sau lưng cô ủng hộ cô.

...

Sau khi quyết định comeback để lấy lại danh dự cho "thằng cháu họ", trong khoảng thời gian tiếp theo đó, Ninh Tịch vừa điều dưỡng khôi phục sức khỏe, vừa tìm hiểu tất cả mọi động thái xảy ra trong giới giải trí một năm vừa rồi bằng tốc độ nhanh nhất.

Lúc này, Ninh Tịch đang ngồi xích đu trong vườn đọc tuần san giải trí kỳ mới nhất với tốc độ nhanh như gió. Lúc ánh mắt rơi xuống một cái tên quen thuộc thuộc trên một tin tức nằm nghiêng nghiêng bên góc, cô thoáng khựng lại.

Từ Thao...

Người quản lý có thâm niên lão làng nhất của Thịnh Thế, nay thế nhưng lại mua say ở quán bar với cái bộ dạng lôi thôi lếch thếch, xảy ra tranh chấp với nữ nghệ sỹ đã mình đã từng quản lý, bị trợ lý của nữ nghệ sỹ đó tát cho một cái rồi sỉ vả nhục mạ ngay tại chỗ.

Mà bài viết này rõ ràng đang nghiêng về phía nữ nghệ sỹ kia, từng câu từng chữ đều hiện lên vẻ châm chọc, vui sướng khi người gặp họa, tỏ ý rằng do Từ Thao thường xuyên ngược đãi, áp bức nghệ sỹ mình phụ trách, cho nên kết quả ngày hôm nay là do ông ta tự làm tự chịu.

Đọc bài viết này, Ninh Tịch không khỏi nhú mày.

Danh tiếng của Từ Thao trong giới vốn rất tốt, nghe nói kể từ sau khi Thịnh Thế xảy ra chuyện thì đều là một mình Từ Thao ra mặt chống đỡ. Một người vì công việc mà bán hết cả gia sản của mình thì không thể nào làm ra chuyện trái với đạo đức nghề nghiệp của mình được.

Nhưng mà, những chuyện thế này cũng đã quá quen rồi.

Đám nghệ sỹ được ông ta dốc hết tâm huyết ra bồi dưỡng đào tạo, giờ lại bị Tinh Huy dùng một cái giá cao để kéo về đương nhiên là phải tìm một lý do danh chính ngôn thuận để khỏi mang cái tiếng vong ân phụ nghĩa rồi, vì vậy mà Từ Thao không ngừng bị đặt điều nói xấu.

Trước đây Lục Đình Kiêu đã giúp cô nghe ngóng tin tức của chị Chi Chi, nhưng hình như sức khỏe người nhà chị ấy không được tốt, chị ấy vẫn luôn bận chăm sóc.

Chị Chi Chi đã rất vất vả mới đưa cô lên được đến vị trí kia, bây giờ cô thật sự không nở lại để chị ấy phải để lao tâm lao lực làm lại từ đầu một lần nữa.

Vốn dĩ cô đang sầu thối ruột vì chưa tìm thấy người quản lý cho lần comeback này đây...

"Từ Thao..." Những ngón tay của Ninh Tịch khẽ gõ gõ lên cái tên in trên mặt báo, vẻ mặt như đang suy tư.

...

Ở các đó không xa.

"Boss, ngài... ngài gọi tôi đến đây để làm gì ạ?"

Cho dù thế nào Lương Phi Tinh cũng không ngờ được, thế nhưng có một ngày chính mình lại được sếp đích thân gọi đến.

Cả quãng đường anh ta đều nghĩ rốt cuộc Boss gọi mình đến là có việc gì, nhưng lại không dám hỏi nhiều chỉ đành nơm nơm đi theo phía sau.

Lương Phi Tinh đi theo Lục Đình Kiêu xuyên qua tầng tầng hoa lá, anh ta mơ hồ nhìn thấy dưới dàn hoa cách đó không xa, hình như có một cô gái đang ngồi ở đó, nhưng gương mặt của cô gái lại khuất sau bóng những đóa hoa, nhìn không rõ.

Một phán đoán mơ hồ hình thành trong đầu, gương mặt của Lương Phi Tinh dần hiện lên vẻ hoài nghi nhưng lại cảm thấy điều đó là không thể.

Đúng vào lúc này, cô gái đó lại từ từ đứng dậy, gương mặt khiến nắng gắt giữa trưa cũng phải mất đi vẻ rực rỡ, gương mặt đó dần dần hiện ra rõ ràng trước mặt anh ta...

"Giám đốc Lương, đã lâu không gặp."

--- O ---

Chương 1822: Người Chiến Thắng Trong Cuộc Sống Thật Sự

"Ninh... Ninh Tịch..."

Sau khi nhìn rõ cô gái ấy là ai, Lương Phi Tinh tròn tròn mắt, biểu cảm như thể gặp ma giữa ban ngày.

Anh ta kinh ngạc đánh giá người phụ nữ đã biến mất cả năm trời trước mặt, không chỉ kinh ngạc vì đột nhiên nhìn thấy cô xuất hiện mà còn là vì khí chất của cô ấy lúc này.

Lương Phi Tinh quả thật khó lòng mà tưởng tượng ra nổi cái đám chuột cống luôn âm thầm đưa ra các suy đoán nào là dáng người của Ninh Tịch bây giờ biến dạng thế nào, hay là phẫu thuật thất bại không dám ra ngoài.... khi nhìn thấy Ninh Tịch lúc này sẽ có biểu cảm như thế nào!

Khó mà tưởng tượng ra... nếu như Ninh Tịch lại một lần nữa xuất hiện trước công chúng sẽ gây ra chấn động đến mức nào...

Cả cái giới giải trí này đều đảo lộn vì cô ấy...

Chỉ cần... cô ấy muốn mà thôi...

Quả thật cô ấy sinh ra đã được định là vua, là người chiến thắng của thế giới này...

Lương Tĩnh Phi bình thường mồm mép dẻo kẹo như thế mà giờ khắc này ngay cả một câu cũng không thốt lên nổi, cả người đều rơi vào trạng thái kinh ngạc cực độ cùng với không thể tin nổi.

Đúng vào lúc này, ánh mắt anh ta liếc thấy chiếc nhẫn khiên tốn nằm im lặng trên ngón tay của cô gái...

Anh ta lập tức liếc về phía chiếc nhẫn trên ngón tay của ông chủ mình, quả nhiên là cùng một cặp...

Ôi má ơi...

Bọn họ kết hôn rồi?

Cứ cho là anh ta đã biết mối quan hệ của bọn họ từ sớm rồi nhưng bây giờ cũng mất một giây để đàn người.

Ôi Đại Boss của anh, Nữ Vương của anh thế mà lại lấy nhau thật rồi này...

Hừm, cái tin này mà tung ra ngoài đảm bảo cả cái giới giải trí này sẽ nổ tung!

Hồi trước còn rộ lên cái tin Ninh Tịch bị lão già giàu có nào đó bao nuôi hay là lén lút có chữa hoang nên mới rút lui khỏi giới giải trí, mẹ nó chứ, người ta mới thực sự là kẻ chiến thắng trong cuộc sống này đây, cái đám nhân loại ngu ngốc này!

"Bà... bà chủ! Đã lâu không gặp... quả thực đã lâu không gặp..." Không biết qua bao lâu Lương Phi Tinh mới khôi phục lại năng lực nói chuyện bình thường của mình.

Thấy Lương Phi Tinh nhìn chằm chằm vào Ninh Tịch lâu như thế, Lục Đình Kiêu vốn dĩ đã không vui nhưng sau khi nghe thấy câu "bà chủ" thì vẻ mặt mới dịu đi đôi chút: "Là Tiểu Tịch muốn tìm anh."

"Ồ... là bà chủ tìm tôi ạ... Không biết bà chủ tìm tôi... là có chuyện gì ạ?" Vẻ mặt của Lương Phi Tinh lại càng hoảng loạn.

Ninh Tịch thấy thế liền trấn an: "Giám đốc Lương đừng căng thẳng, không có chuyện gì lớn đâu, anh cứ ngồi xuống uống chén trà trước đã."

Bên công ty, giờ cũng chỉ có Lương Phi Tinh là cô còn có chút quen, mà cô có rất nhiều chuyện vẫn cần đến anh ta ra mặt giúp mình. Cộng thêm việc Lương Phi Tinh cũng biết quan hệ của cô với Lục Đình Kiêu, cũng coi như là người phe ta thế nên khi Lục Đình Kiêu liên lạc với Lương Phi Tinh hộ cô, cô mới không từ chối.

"Vâng... vâng vâng..." Lương Phi Tinh ngồi xuống, nhấp một ngụm trà hoa đặt trên bàn.

"Giám đốc Lương, lần này tìm anh đến đây là vì... tôi muốn comeback." Ninh Tịch lên tiếng.

"Phụt..." Ngụm trà trong Lương Phi Tinh bay luôn ra ngoài, ho sặc ho sụa: "Cái... cái gì? Không phải chứ, bà chủ vừa nói cái gì cơ ạ?"

"Tôi nói, tôi muốn trở lại." Ninh Tịch lặp lại một lần nữa, gương mặt xuất trần đó dần dần nở một nụ cười.

Lương Phi Tinh: "!!!"

Anh ta vừa nghe thấy cái gì thế???

Ninh Tịch nói rằng cô ấy muốn "comeback"?

Thế này mà không phải là việc lớn ấy à?

Nhưng mà, chuyện này làm sao có thể được? Bây giờ Ninh Tịch có thiếu cái gì đâu, ở giới giải trí cô ấy cũng đã lên đến đỉnh vinh quang, lại còn lấy được một người đàn ông như Lục Đình Kiêu nữa, cuộc sống này còn gì phải mong muốn? Sao có thể lại muốn "comeback" nữa đây?

A

--- O ---

Chương 1823: Cái Này Không Liên Quan Đến Thế Lực

Ninh Tịch như đã đoán ra nghi vấn của Lương Phi Tinh, cô chậm rãi lên tiếng: "Sau khi tôi rút lui đường như đã mang lại rất nhiều phiền toái cho mọi người. Đạo này lại biết được chuyện của Giang Mục Dã, dù sao thì chuyện này cũng do tôi mà ra."

"Đâu có, đâu có, cái này có liên quan gì đến bà chủ đâu ạ, chuyện thành ra thế này hoàn toàn là do đám người đàn độn nào đấy thôi!" Lương Phi Tinh vội lên tiếng.

Anh ta làm sao mà ngờ được đúng vào lúc Thịnh Thế rơi vào đường cùng, sắp rơi vào cảnh tuyệt vọng vì bị tập đoàn mẹ vứt bỏ đến nơi, Ninh Tịch lại đột nhiên xuất hiện còn chủ động nhắc đến chuyện "comeback" nữa chứ.

Ninh Tịch comeback đâu chỉ đơn thuần là comeback, cô ấy còn là đại diện cho Đại Boss, đại diện cho cả tập đoàn Lục thị.

"Bà chủ, cô có biết mấy ngày trước tôi và anh Từ còn nhắc đến cô không, chúng tôi nói rằng nếu như cô có thể comeback thì tốt biết mấy! Bà chủ, cô có chắc chắn là sẽ quay lại thật không? Vậy lần này cô định chọn ai làm người quản lý? Để tôi gọi Lâm Chi Chi quay trở về nhé?" Lương Phi Tinh hỏi liên tù tì.

"Nhà chị Chi Chi đang có chuyện, không cần thiết phải làm phiền chị ấy, để anh Thao làm là được rồi." Ninh Tịch lên tiếng.

"Lão Từ? Bà chủ, cô chắc chứ? Ồi má ơi! Cái gã đó mà biết cô trở lại chắc chắn sẽ vui đến phát điên mất!"

Lương Phi Tinh đang lúc kích động thì đột nhiên sững ra, sau đó vô cùng e dè quay sang nhìn "Hộ thể cuồng ma" nào đó đang ngồi bên cạnh: "Vậy còn Đại Boss thì sao, anh ấy... cũng đồng ý cho cô comeback chứ?"

Ninh Tịch ôm lấy cánh tay Lục Đình Kiêu: "Ừm, anh nhà tôi đã đồng ý rồi, chỉ cần đừng để mình mệt quá là được, tình trạng sức khỏe của tôi không được tốt lắm."

"Hả? Bà chủ, cô đang có thai à?" Lương Phi Tinh nhìn trừng trừng nhìn vào bụng Ninh Tịch.

Khóe môi Ninh Tịch lập tức cứng đờ: "Lúc trước bệnh nặng mất một thời gian, giờ đang trong giai đoạn điều dưỡng..."

"Ồ ồ ồ, hóa ra là như thế! Sếp, bà chủ, về vấn đề lượng công việc hai người cứ yên tâm, chỉ cần bà chủ giơ ngón tay út lên thôi là đã ngang ngửa cái đúi thô của bọn họ rồi, nào đâu cần cô phí tâm phí sức chứ! Lần này bà chủ comeback chính là để mang chúng tiểu nhân đi theo thu phục giang sơn, quét ngang thiên hạ!"

Ninh Tịch bật cười: "Giám đốc Lương, anh có phần tin tưởng thái quá vào tôi rồi."

"Bà chủ, những lời tôi nói tuyệt đối là sự thật đấy! Đúng rồi, vậy bao giờ chúng ta bắt đầu công việc?" Lương Phi Tinh nôn nóng hỏi.

Ninh Tịch nghĩ nghĩ rồi nói: "Càng nhanh càng tốt, ngày mai đi, ngày mai anh đưa tôi đi tìm anh Thao trước đã."

"Không thành vấn đề!"

...

Màn đêm yên tĩnh.

Ninh Tịch thom lên trán của Tiểu Bảo vừa được dỗ ngủ say rồi sau đó vòng qua bên Lục Đình Kiêu đang ngủ, dán sát vào lòng người nào đấy mà dỗ dành: "Anh yêu, đừng lo mà, em sẽ biết chừng biết mực thật mà, chắc chắn sẽ không để bản thân quá mệt mỏi quá đâu! Bây giờ sức khỏe của em đã khôi phục hơn phân nửa rồi mà!"

Vốn dĩ cô còn đang định nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa nhưng cô đang lo chuyện này nếu cứ càng kéo dài thêm sẽ càng bất lợi cho Giang Mục Dã nên mới muốn sớm giải quyết cho xong.

Lục Đình Kiêu không nói gì, Ninh Tịch bặm dính lấy anh, hết cọ rồi lại ôm, cuối cùng anh không nhịn nổi nữa: "Đã hồi phục hơn phân nửa rồi? Hừm?"

Nói rồi liền bế cô gái đang làm loạn từ trên giường dậy, đi sang phòng cho khách ở bên cạnh.

Ninh Tịch cảm thấy bản thân mình đang chọt lơ lửng trên không rồi lại được nhẹ nhàng đặt lên chăn đệm mềm mại.

Dưới ánh trăng, đôi mắt của người đàn ông đang phủ trên người cô như thể có một ngọn lửa đang cháy rùng rục, ngọn lửa đó càng lúc càng gần rồi đột ngột phủ lên môi cô như đang thiêu đốt cô.

Um...

Thế này là có nghĩa là cuối cùng cô cũng phải hoàn thành việc động phòng hoa chúc vẫn luôn kéo dài cho đến tận bây giờ phải không?

Nụ hôn dây dưa mỗi lúc một sâu, dường như ngay đến cả linh hồn cô anh cũng muốn nuốt trọn, cảm giác tê dại đến từ trên ngực khiến cơn run rẩy từ sâu thẳm bên trong Ninh Tịch trỗi dậy, những ngón chân mướt mà thoáng cái đã co rúm lại.

Chẳng qua chỉ là ve vuốt vui đùa trước khi bắt đầu, ấy thế mà Ninh Tịch đã cảm thấy mình y như một con cá mắc cạn khô khốc thiếu nước, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng thì anh cũng rời khỏi môi cô, trên gương mặt anh hiện rõ vẻ mặt đang dùng tất cả lý trí để đè nén, kiểm chế mình lại: "Bây giờ em còn dám chắc thể lực em vẫn ổn không? Hửm?"

Ninh Tịch lập tức vùi đầu vào trong lồng ngực của anh, những ngón tay không cam tâm cào những vết thật dài lên lưng anh: "Thế này làm sao mà có thể giống nhau cho được! Cái này căn bản là chẳng liên quan gì đến thể lực cả? Cho dù chỉ là anh cười với em một cái thôi là tim em cũng có thể đập thình thịch rồi, huống chi anh còn làm như thế này lại rồi... lại như thế này với em nữa..."

Lục Đình Kiêu lập tức sững người ra, anh bị câu nịnh đầm bắt ngờ này của cô làm cho dở khóc dở cười: "Em lấy đâu ra cái có ấy thế..."

"Đây đúng là thật mà!"

--- O ---

Chương 1824: Kể Cả Có Là Bồ Của Ông Trời Có Quay Lại Đi Chẳng Nữa

Bởi vì cái nguyên nhân gọi là "thể lực" này thế nên "động phòng" vẫn không thành.

Ninh Tịch âm thầm hạ quyết tâm mau chóng đẩy nhanh tiến độ phục hồi sức khỏe, nói chung đi "đề" người ta vẫn tốt hơn.

Tối hôm qua đã đến bước đó rồi thế nhưng Lục Đình Kiêu thấy thể lực của cô không thể chống đỡ nổi nữa liền nhin tiếp thật.

Cũng không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, có lúc cô thực sự cảm thấy trên phương diện này Lục Đình Kiêu đối với cô... có chút cẩn thận hơi thái quá thì phải...

Nhưng mà, cảm giác được tôn trọng và quý trọng này lần nào cũng khiến cô rất cảm động.

Nếu như người đó không phải là anh, có lẽ cả đời này của cô sẽ không thể có hành vi thân mật đến thế với một người đàn ông nào khác.

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Lương Phi Tinh đã đích thân lái xe đến đón cô.

Trước khi đi, để tránh khỏi phiền phức, Ninh Tịch tạm thời tháo nhẫn cưới xuống, dùng một sợi dây chuyền bạc xâu vào rồi đeo lên cổ.

"À, bà chủ, có cái này... lão Từ dạo gần đây tâm trạng không được tốt lắm... lát nữa cô nhìn thấy anh ta... thì không cần kinh ngạc quá nhé..." Lương Phi Tinh nhắc nhở Ninh Tịch trước, có chút lo rằng Ninh Tịch nhìn thấy cái dáng vẻ quỷ quái đó của Từ Thao sẽ thay đổi ý định.

Vì bạn bè, anh ta đương nhiên là hy vọng rằng Từ Thao có thể bắt được cơ hội duy nhất có thể trở mình đứng dậy này.

"Không sao." Nét mặt của Ninh Tịch nhìn có vẻ không để ý cho lắm.

Sau khi trải qua quãng đường dài hơn nửa tiếng, hai người dừng trước một khu chung cư cũ kỹ chật chội.

"Vì để lãng xê mấy người mới dưới tay mình, lão Từ đã bán hết tất cả tài sản của mình, ngay đến căn phòng đang ở bây giờ cũng là đi thuê. Khó khăn lắm tân binh mới thành danh được, không ngờ đến bây giờ cả hai bọn họ đều quay ngược lại cắn anh ấy một ngụm. Vì chuyện này mà lão Từ cũng cảm thấy chán chường, trong khoảng thời gian này vẫn luôn uống rượu mua say, mấy hôm trước còn bị một đứa trẻ lý tát cho một cái trước mặt bàn dân thiên hạ, tâm trạng chắc có lẽ càng tệ hơn..."

Lương Phi Tinh vừa thở dài, vừa cẩn thận từng tí một dẫn Ninh Tịch lên lầu.

Hai người vừa đi đến cửa liền nhìn thấy đồ đạc trong phòng liên tục bị vứt ra ngoài, rồi sau đó vang lên tiếng quát tháo chói tai khác nghiệt: "Cái tên nát rượu thôi tha không biết xấu hổ này! Còn người quản lý hàng đầu cái gì? Lại còn đại minh tinh Lưu Hiểu Nhu và Doãn Ưu Ưu đều là nghệ sỹ do mày dẫn dắt? Quản lý ngôi sao hàng đầu mà có cái đức hạnh như mày chắc? Bà đây nói cho mày biết ngày mai mà còn không trả tiền nhà thì cút ngay đi cho bà!"

Lại một loạt những tiếng "binh binh bang bang" nữa vang lên, bà chủ nhà cho thuê mang thân hình mập mạp mặt váy ngủ vênh vào hung hăng đi từ trong phòng ra ngoài. Vừa nhìn thấy người đàn ông khí chất bất phàm đang đứng bên ngoài và người phụ nữ đeo kính đen bên cạnh anh ta thì vẻ mặt ngẩn ra, tò mò quay đầu lại nhìn hai người vài cái sau đó mới đi, vừa đi vừa lẩm bả lẩm bầm...

"Khụ, bà chủ, ngại quá, từ từ thôi ạ, đi bên này!" Lương Phi Tinh không ngờ thực tế còn tệ hại hơn những gì anh ta dự đoán, cẩn thận đá mấy thứ linh tinh sang một bên, dẫn Ninh Tịch đi vào trong phòng.

Vừa mới vào phòng, mùi rượu nồng nặc gay mũi đã xông đến, tất cả mọi thứ trong phòng đều nát bét, loạn thành một đống, mà bản thân Từ Thao thì đang nằm trên một đống hỗn độn cả người nhào ra như một đống bùn không biết trôi dạt gì nữa.

Lương Phi Tinh bịt mũi, giơ chân đá vào đùi Từ Thao mấy phát: "Lão Từ, tỉnh lại đi, tỉnh đi! Mau tỉnh dậy mà xem xem! Ông xem ai đến kia kia!"

Từ Thao mất kiên nhẫn quơ quơ cái bình rượu đang cầm trong tay lên: "Cút... cút hết cả đi... cho dù có là bố của ông trời có đến đây... ông cũng không thèm..."

Lương Phi Tinh ái ngại quay sang nhìn Ninh Tịch một cái, vội vã giật lấy chai rượu trong tay Từ Thao ném đi: "Ông tỉnh táo lại cho tôi nhờ, Ninh Tịch, là Ninh Tịch đã quay trở lại rồi đây này! Cô ấy muốn mời ông làm quản lý đây!!!"

Nghe thấy tên Ninh Tịch, Từ Thao ngây ra như phỗng sau đó cười đến mức sắp khóc ra luôn: "Ha...ha ha ha... Lương Tử... mẹ nó chứ ông còn say hơn cả tôi... Ninh Tịch trở về rồi... Ninh Tịch muốn mời tôi làm người quản lý... ha ha... Nếu như là Ninh Tịch quay trở lại... tôi để ông "cưỡi" tôi luôn..."

Lương Phi Tinh: "... Cảm ơn, tôi đây méo có hứng thú với ông!"

--- O ---

Chương 1825: Đi Lấy Nó Về

Từ Thao vừa nghe thấy thế lập tức liền xù lông lên: "Fuck! Dựa vào cái gì mà ông không có hứng thú với tôi! Ông có biết năm đó tôi đẹp trai đến nỗi một giây là đập chết hết đám Tiểu thọt tươi không? Có biết là bao nhiêu nghệ sỹ nam nghệ sỹ nữ muốn lên giường với ông đây không? Mẹ nó chứ! Bây giờ hết người này đến người khác đều nói ông đây chơi quy tắc ngầm với chúng nó, bảo ông đây cưỡng ép chúng nó lên giường với ông? Có cho ông cũng đéo thèm nhé!"

Lương Phi Tinh bất lực nhìn cái vẻ "ông chú lớn tuổi nát rượu" của đôi phương mà chỉ biết im lặng che mặt.

"Khụ..." Ninh Tịch đứng bên cạnh, thật sự không nhịn được phải bật cười.

Nghe thấy trong phòng đột nhiên có tiếng cười khẽ của phụ nữ, Từ Thao đang hùng hùm hổ hổ như bị ai đó bóp cổ, thoáng cái đã im bật.

Mãi cho đến lúc này anh ta mới phát hiện ra, đằng sau lưng Lương Phi Tinh còn có thêm một người nữa.

Ninh Tịch nén cười, tháo kính râm xuống nhìn người đàn ông đang ngồi trên một đồng hồ độn phía đối diện: "Anh Thao."

Từ Thao vẫn đàn ra như cũ: "..."

"Giám đốc Lương không lừa anh đâu, đúng là tôi đang muốn mời anh làm quản lý của tôi." Ninh Tịch tiếp tục nói.

"Cái... cái... đờ mờ! LƯƠNG PHI TINH!!! Cái đờ mờ nhà ông..."

Một lúc sau, Từ Thao mới gào lên một tiếng phẫn nộ rồi đứng bật dậy, kéo theo một đồng hồ ngỗng ngang cũng rơi trên mặt đất.

Người đàn ông cũng chẳng buồn đi nhặt lên, vội vàng như con quay lôi ra cái ghế sạch sẽ duy nhất còn lại trong đám đồ hỗn tạp rồi lại dùng ga giường lau lại một lần, sau đó đẩy cái ghế đến trước mặt Ninh Tịch: "Ngồi... Tịch nữ thân, cô mau ngồi xuống đi! Thật ngại quá, nhà cửa loạn quá!"

Nói xong quay sang kéo Lương Phi Tinh đang thảnh thơi đứng bên cạnh xem kịch vui chui vào trong góc: "Mẹ nhà ông chứ, sao không nói sớm với

tôi!"

Lương Phi Tinh hí mắt cười hì hì: "Nếu tôi nói sớm cho ông thì nào đâu có cơ hội được thấy Từ mỹ nhân đây chủ động hiến thân cơ chứ!"

"Cút!" Từ Thao tức giận đá anh ta một phát, quay sang chỗ Ninh Tịch lại đổi thành vẻ mặt nịnh nọt: "Tôi... Tôi có phải đang nằm mơ không! Đại ảnh hậu Ninh Tịch thực sự đã quay về rồi, cô ấy thực sự muốn comeback sao?"

"Đúng là tôi đang có ý định như vậy."

"Nhưng mà... tại sao là tôi... cô chắc chắn muốn để tôi làm quản lý của cô chứ?" Từ Thao có chút ngại ngùng nhìn cái dáng vẻ chật vật của mình.

Cái gã Lương Phi Tinh chết tiệt này, nếu nhắc anh ta sớm hơn thì anh ta cũng không đến nỗi để lại ấn tượng tệ hại đến thế với nữ thân.

Lương Phi Tinh hình như đã đoán ra được anh ta đang nghĩ gì, khoanh tay trước ngực nhướn mày nói: "Đừng có lải nhải nữa, ông tưởng Ninh Tịch không biết cái bộ dạng quỷ quái của ông bây giờ à, ảnh chụp dáng vẻ ông chú tệ hại của ông đã sớm bay đầy trời rồi kia kìa!"

"Anh Thao, giờ anh là người hiểu rõ tình hình công ty nhất, tôi nghĩ rằng anh là người thích hợp nhất cho vị trí người quản lý của tôi, hưởng hồ tôi cũng rất kính nể nghĩa khí mà anh vẫn kiên trì giữ vững được cho đến bây giờ."

Từ Thao nghe thế liền ngẩn ra, hộc mắt nóng lên.

"Nếu như anh Thao cảm thấy không có vấn đề gì, thì bây giờ chúng ta có thể bắt đầu sắp xếp công việc được rồi, trước mắt có việc gì cần tôi làm không?"

Từ Thao vừa nghe vậy ánh mắt đục ngầu lập tức trở nên sắc bén, cuối cùng anh ta cũng nhận ra Ninh Tịch là đang rất nghiêm túc, cuối cùng anh ta cũng nhận ra tất cả đều là sự thật không phải anh ta đang nằm mơ.

Anh ta thế mà đợi được đến lúc mình có cơ hội xoay người ...

Từ Thao vuốt vuốt mặt rồi nhanh chóng lôi ra một đồng tài liệu từ trong ngăn kéo ra, dùng một tốc độ cực kỳ nhanh nói: "Quảng cáo sản phẩm dưỡng da của YLD, tôi chạy vạy mất cả tháng trời mới giúp Lưu Hiểu Nhu lấy được, kết quả cô ta bị Tinh Huy lôi đi mất thế là hoàn toàn trở thành công lao của Tinh Huy... chiều nay bọn họ sẽ ký hợp đồng! Ngay cả thời gian

cũng là do tôi định ra từ lúc ban đầu luôn!"

Ninh Tịch gật đầu, đứng dậy: "VẬY ĐI THÔI, ĐI LẤY NÓ VỀ, CHÚNG TA BẮT ĐẦU TỪ QUẢNG CÁO NÀY."

--- O ---

Chương 1826: Nét Đẹp Nhất Là Nét Đẹp Từ Bên Trong

Chỉ đơn giản một câu thôi mà chỉ trong nháy mắt đã khiến cõi lòng lạnh giá của của Từ Thao lại hùng hực cháy rục lên một lần nữa.

Thấy tinh thần của Từ Thao đã khôi phục, Lương Phi Tinh đứng bên cạnh cũng thở phào một hơi: "Nhiệm vụ bắc cầu đã hoàn thành, tôi cũng phải về làm việc đây."

Bây giờ Ninh Tịch đã quay trở lại, anh ta còn phải đi chuẩn bị một loạt kế hoạch liên quan đến việc quảng bá hình ảnh của cô ấy.

Ninh Tịch gật đầu: "Có việc thì gọi điện."

Ba người bàn bạc một lát, sau đó bắt đầu chia nhau ra làm việc.

Từ Thao dùng tốc độ nhanh nhất để sửa sang lại bản thân cho ra hình ra dáng, sau đó lập tức đưa Ninh Tịch đến chi nhánh của YLD đặt tại Trung Quốc.

Làm đại diện của các nhãn hiệu hàng đầu Quốc tế, đối với mỗi một nữ minh tinh đang trong thời kỳ huy hoàng muốn dát vàng danh tiếng mà nói thì đúng là một ước mơ tha thiết.

Lưu Hiểu Nhu bây giờ chỉ thiếu mỗi việc làm đại diện cho một vài thương hiệu lớn cùng giật thêm một vài giải thưởng có danh tiếng là đẳng cấp của cô ta có thể tăng lên được thêm một bậc. Cho nên anh ta mới phải mất bao nhiêu công bao nhiêu sức để lấy bằng được quyền đại diện nhãn hiệu này cho cô ta.

Vì Lưu Hiểu Nhu và Ninh Tịch là đi theo hai phong cách khác hoàn toàn nhau nên Dịch Húc Đông không coi trọng cô ta, cũng không muốn lãng phí công sức vào cô ta, có thể nói rằng tất cả tài nguyên của cô ta đều là do một tay anh dành giật về.

Nói đến cái hợp đồng đại diện này, đây là công sức anh ta mặt dày chạy trước đón sau, nhờ vả không biết bao nhiêu mối quan hệ, xã giao các kiểu đều tự mình bỏ tiền túi ra trả, cuối cùng kết quả lại thành ra như thế này, thử hỏi làm sao anh ta có thể không mất khống chế cho được.

Anh ta biết lần này hoàn toàn là do bên Tinh Huy cố ý, trước đây anh ta đã đắc tội nặng với Tinh Huy nên đôi phương chỉ canh để cho anh một cú cuối cùng mà thôi.

...

Tòa nhà trụ sở của công ty YLD.

Người phụ trách của YLD là Parker và Lưu Hiểu Nhu cùng người quản lý mới của cô ta là Trình Nghị Tân đang ở trong văn phòng trò chuyện vui vẻ với nhau.

Trình Nghị Tân tỏ ra rất sâu sắc mà thâm thúy nói: "Ôi, bây giờ bên ngoài có một đồng bình hoa có tiếng mà không có miếng, những nghệ sỹ có đặc sắc riêng, có tiếng tăm như Hiểu Nhu của chúng tôi thế này quả thật chẳng có mấy đâu. Không phải tôi khoe khoang chứ người Hoa chúng tôi có một câu nói rất hay "Nét đẹp nhất là nét đẹp từ bên trong", nhãn hiệu cao cấp lâu đời giống như YLD đang cần chính là một người đại diện vừa có khí chất lại vừa có nội hàm như Hiểu Nhu của chúng tôi!"

Dáng vẻ bề ngoài của Lưu Hiểu Nhu không được xuất sắc nhưng cô ta lại có cái phong độ của người tri thức khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, trong cái giới giải trí đầy hoa thơm cỏ lạ này cô ta như thể một dòng suối tinh khiết, đó cũng chính là lý do mà ban đầu Từ Thao coi trọng cô ta.

Kết quả sau đó thì chính vì kiểu khí chất đặc biệt của cô ta mà có được một vài vai diễn kinh điển, lập tức hút được một đám fan trung thành, này cũng chứng minh cho ánh mắt độc đáo của Từ Thao.

Parker cười nói: "Ha ha, chúng tôi nhìn trúng cô Hiểu Nhu đây cũng là vì khí chất đặc biệt này của cô ấy."

Hiển nhiên Parker cũng rất hài lòng với Lưu Hiểu Nhu, tuy rằng trước đó người dùng cách nói này để thuyết phục ông ta là Từ Thao, nhưng mà điều này đối với ông ta mà nói cũng chẳng có gì khác biệt cả. Chỉ cần kết quả như nhau là được, người quản lý của Lưu Hiểu Nhu có đôi thành ai chẳng can hệ gì đến ông ta. Huống hồ, thực lực của Tinh Huy còn mạnh hơn cả Thịnh Thế, Lưu Hiểu Nhu vào Tinh Huy đối với bọn họ mà nói chỉ càng có lợi hơn mà thôi.

Trình Nghị Tân nhìn sang Lưu Hiểu Nhu bên cạnh, chỉ cần nghĩ đến cái vẻ mặt tức muốn chết của Từ Thao, trong lòng lại dậy lên cảm giác khoái chí:

"Ông Parker, ông xem, nếu như không còn vấn đề nào khác nữa, hôm nay chúng ta ký hợp đồng có được không? Chúng tôi đã đặt bàn sẵn ở khách sạn Hoàng Tước để chúc mừng cho lần hợp tác vui vẻ này của chúng ta rồi!"

Parker gật đầu, lật giở tập hợp đồng đại diện dày cộp trong tay: "Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, đây là..."

Mới nói được nửa câu, đột nhiên bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

Trợ lý nam xin lỗi đẩy cửa bước vào, vẻ mặt trông có vẻ rất khó xử đi đến bên cạnh Parker.

"Chuyện gì?" Parker trầm giọng hỏi, có hơi bất mãn vì bị quấy rầy.

--- O ---

Chương 1827: Cơ Hội Duy Nhất Để Vượt Qua Ss

"Giám đốc, chuyện này... anh Từ... anh Từ đến rồi ạ..." Trợ lý ái ngại nhìn về phía Lưu Hiểu Nhu và Trình Nghị Tân ngồi ở phía đối diện.

"Từ Thao?" Parker nhíu mày.

Lưu Hiểu Nhu và Trình Nghị Tân cau mày quay ra nhìn nhau.

"Đúng thế ạ."

"Anh ta đến đây để làm gì?" Parker hỏi.

Trợ lý ngại ngùng ho khẽ một tiếng, trả lời: "Anh ta nói... anh ta đến đây để ký hợp đồng ạ..."

Parker còn chưa kịp nói gì, Trình Nghị Tân ngồi đối diện đã bật cười sảng sặc: "Ký hợp đồng? Gã ta lấy cái gì ra để ký hợp đồng đây?"

"Tôi thấy anh ta đi cùng với một nghệ sỹ nữ khác." Trợ lý trả lời.

"Nghệ sỹ nữ, nghệ sỹ nào cơ?" Lưu Hiểu Nhu thử thăm dò hỏi. Cô ta không nhớ là dưới tay của Từ Thao lại còn có nghệ sỹ nào có chất lượng.

"Đối phương đeo khẩu trang và kính râm, tôi cũng không rõ là ai, nhưng có thể là nghệ sỹ mới của anh ta chăng?" Trợ lý đoán thế.

Trình Nghị Tân vẻ mặt đầy giận dữ "hừ" lạnh một tiếng: "Cái tên nát rượu này, uống đến nổi đầu óc mụ mị rồi à, thế mà dám tùy tiện dẫn một nghệ sỹ đến đây để ép người ta ký hợp đồng? Gã ta coi đây là đâu chứ?"

Trên mặt của Lưu Hiểu Nhu cũng hiện lên vài phần buồn bã: "Anh Thao chắc có lẽ vẫn còn không vui vì chuyện tôi rời khỏi Thịnh Thế..."

Mặt mũi Trình Nghị Tân sa sầm: "Không vui? Gã ta còn có mặt mũi để mà không vui? Hừ, một mâm non tốt như Hiểu Nhu thế mà lại bị gã ta làm trể nải cho đến tận bây giờ. Nếu như đến Tinh Huy của chúng tôi sớm hơn thì đã sớm nổi tiếng thành đại minh tinh từ lâu rồi, nào đâu phải chịu nhiều khổ như thế, làm lãng phí bao nhiêu năm tháng tốt đẹp của Hiểu Nhu!"

Lưu Hiểu Nhu mấp máy đôi môi, trên mặt hiện lên vài phần oán hận.

Cô ta vẫn luôn tin rằng mình có thể có được ngày hôm nay hoàn toàn là do chính bản thân cô ta, cộng thêm sự tấy não liên tục của Trình Nghị Tân, cô ta lại càng tin chắc chắn là như thế. Cô ta oán hận Từ Thao và Thịnh Thế đã khiến cô ta bị mai một mà không hề nghĩ đến lúc đầu nếu như không có Từ Thao phát hiện ra thì với điều kiện của cô ta như thế này thì có khi cả đời này cũng chẳng có cơ hội để nổi tiếng.

Parker cũng rất bất mãn vì cái kiểu dây dưa càn quấy này của Từ Thao, về mặt ông ta thoáng sa sầm xuống: "Mời anh ta đi về đi cho tôi, nói với anh ta, tôi đã quyết định ký hợp đồng với cô Lưu đây rồi."

"Vâng." Trợ lý gật đầu, bởi vì vừa nãy Từ Thao có nhét cho anh ta một cái phong bì dày dầy thế nên giả dờ lơ đãng nói thêm một câu: "Đúng rồi, giám đốc, anh Từ có nhờ tôi chuyển cho ngài một câu, anh ta nói..."

"Anh ta nói cái gì?" Parker không để ý lắm mà hỏi.

"Anh ta nói, nếu như ngài vẫn cứ cố chấp ký hợp đồng với cô Lưu thì sẽ để mất cơ hội duy nhất để vượt qua SS." Trợ lý đáp.

Khoảnh khắc trợ lý vừa mới dứt lời, về mặt của Parker thoáng cái đã thay đổi.

SS là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của YLD tại thị trường khu vực Trung Quốc. Gần như lượng tiêu thụ mỗi năm của YLD đều bị SS đè đầu cưỡi cổ, giám đốc phụ trách thị trường khu vực này là ông ta đây mỗi lần họp hành đều bị cấp trên lôi ra gõ cho một trận, năm nay còn bị phía trên hạ lệnh thép - nhất định phải vượt SS.

Nhưng mà, người đại diện của SS hiện tại là ngôi sao nữ có danh tiếng lớn nhất - Hàn Tử Huyền, ông ta làm cách nào cũng không tìm ra được bất kỳ một ai có thể vượt qua Hàn Tử Huyền được, thế nên ông ta mới bị Từ Thao thuyết phục, quyết định dùng một con đường khác, chọn Lưu Hiểu Nhu làm đại diện.

Nhưng bây giờ, Từ Thao - người thuyết phục ông ta ban đầu giờ lại nói với ông ta rằng nếu như ông ta chọn ký hợp đồng với Lưu Hiểu Nhu thì sẽ để mất cơ hội duy nhất để vượt qua SS, thật đúng là ngược đời.

Trình Nghị Tân thấy về mặt của Parker là lạ liền vội vàng nói: "Ngài Parker, ngài đừng nghe gã ta ăn nói linh tinh, gã ta hoàn toàn là vì cùng đường rồi nên mới cố ý nói thế để kích thích ngài! Cái gì là cơ hội duy nhất để vượt

qua SS chứ, chẳng lẽ ký hợp đồng với gã ta là có thể vượt qua SS sao? Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày!"

--- O ---

Chương 1828: Thực Lực Nói Lên Tất Cả

Lưu Hiểu Nhu cũng nhân cơ hội này lên tiếng: "Theo như những gì tôi biết, sau khi tôi và chị Ưu Ưu đi rồi, dưới trướng anh Thao không còn ai nữa... cho dù là cả Thịnh Thế... cũng chẳng còn nữ nghệ sỹ nào có thể đẩy ra được nữa."

Nghe Trình Nghị Tân và Lưu Hiểu Nhu nói thế, Parker từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc không nói gì.

Ông ta không thể không thừa nhận, Từ Thao đã nắm được tử huyệt của ông ta, đối với ông ta mà nói câu này quả thực có lực tác động quá lớn.

Một lúc lâu sau, dưới ánh nhìn của hai người nọ Parker từ từ đứng dậy: "Anh Trình, cô Lưu, xin hai người đợi một chút, tôi đi gặp anh ta một lát rồi sẽ trở lại ngay."

Trình Nghị Tân trong bụng dù có không vui nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài, vội hào phóng cười nói: "Ngài Parker đúng là suy nghĩ chu đáo, vẫn phải nói rõ với bọn họ để tránh cho sau này xảy ra những phiền toái không cần thiết."

Sau khi Parker vội vã đi khỏi, sắc mặt của Trình Nghị Tân lập tức sa sầm xuống, vỗ mạnh một cái lên bàn trà: "Mày được lắm Từ Thao! Đến cái lúc này rồi thế mà còn dám ngáng chân ông đây, xem ra tao vẫn còn nhẹ tay với mày quá! Cái thứ không biết sống chết!"

Lưu Hiểu Nhu ở bên cạnh vội vàng an ủi: "Anh Tân, anh đừng có lo, giờ dưới trướng anh ta căn bản chẳng có một nghệ sỹ nào ra hồn cả đâu, cho dù anh ta có lừa được giám đốc Parker qua thì chẳng qua cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi."

Đáy mắt của Trình Nghị Tân thoáng hiện lên vẻ độc ác: "Đợi chúng ta ký xong hợp đồng xong, chúng ta sẽ tính sổ với gã!"

...

Nội thất phòng khách của YLD được thiết kế tràn ngập hơi thở nghệ thuật, cửa sổ thủy tinh ngũ sắc theo lối phục cổ, ghé sofa thêu hoa mang phong cách cổ xưa, thảm nhung màu trắng, trên bàn trà là một bình hoa mẫu đơn và sơn trà, trong tủ trưng bày đặt cạnh đó bày đủ những tác phẩm kinh điển của

công ty.

Lúc này, Ninh Tịch đã tháo khẩu trang và kính râm trên mặt xuống, đang ngồi trên sofa tiện tay cầm tập tranh đặt bên cạnh lên lật xem.

Mà Từ Thao lại chẳng làm gì hết chỉ nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, như thể là thần giữ của đang trông coi cái kho báu lớn của nhà mình vậy.

Cũng hết cách rồi mà, chỉ cần là đàn ông, không, chỉ cần là người thì tuyệt đối sẽ không có cách nào rời mắt khỏi Ninh Tịch được.

Hai người không đợi lâu, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân từ xa.

Tiếng bước chân rất nhanh chóng đi đến trước cửa, Parker với khuôn mặt lạnh như tiền đẩy thẳng cửa đi vào phòng: "Anh Từ, xin hỏi rốt cuộc là anh có ý gì đây, lúc đầu rõ ràng là anh đề cử Lưu Hiểu Nhu với tôi, kể cả giờ cô ta không phải là nghệ sỹ của anh nữa, anh cũng không nên đến phá đám..."

Parker đang tức tối nói thì ngay sau đó ánh mắt ông ta như thể tự có ý thức, chỉ thoáng cái đã bị bóng dáng ngồi trên sofa thu hút, đồng tử co lại tràn đầy vẻ không thể tin nổi: "Ôi thượng đế tôi... Ninh... cô Ninh..."

Từ Thao chẳng hề ngạc nhiên trước phản ứng này của Parker, anh ta nhún vai nói: "Ngài Parker, tôi không tự mâu thuẫn với chính mình đến thế đâu. Lúc đầu khi tôi thuyết phục ông dùng Lưu Hiểu Nhu đã từng nói là nếu như dùng Lưu Hiểu Nhu, ông có thể lấy được chiến thắng trong nguy hiểm nhưng lần này..."

Dường như chỉ trong nháy mắt Parker đã phản ứng lại được, thái độ quay ngoắt 180 độ luôn: "Thành thật xin lỗi, vừa nãy có nhiều chuyện phiền toái phải giải quyết quá, xin hai vị đợi trong chốc lát."

Nói rồi lập tức đi ra cửa nói với trợ lý đang đứng ngoài: "Lập tức đi chuẩn bị một bộ hợp đồng đại diện mới mang qua đây!"

"Hả?" Trợ lý ngậy ra ngay lập tức.

Giám đốc chẳng qua chỉ vào trong đó có vài phút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khóe miệng Từ Thao khẽ nhếch lên, trong lòng có một cảm giác không nói lên lời.

Lúc đầu anh ta thuyết phục được Parker phải mất bao nhiêu công sức, nói đến rách cả miệng, thế mà bây giờ anh ta chỉ cần nói có một câu ngắn ngủn là xong.

Khi đứng trước mặt thực lực chân chính, tất cả kỹ xảo đều chỉ là một đống vô dụng.

--- O ---

Chương 1829: Thỏa Mãn Tất Cả Yêu Cầu

Parker lau lau lòng bàn tay đầy mồ hôi, nho nhã chào Ninh Tịch bằng lễ nghi của một quý ông, ông ta đưa tay về phía Ninh Tịch: "Chào cô, cô Ninh Tịch."

Ninh Tịch cũng đưa tay ra khẽ nắm lấy tay của Parker: "Chào ông, ngài Parker."

Parker kích động đến mức khó có thể nói lên lời: "Cô Ninh, thật đúng là đã lâu không gặp! Từ lúc gặp nhau trong trong buổi dạ tiệc lần trước, chớp mắt một cái đã một năm trôi qua! Không ngờ chỉ một năm trôi qua mà dung mạo của cô Ninh còn xuất sắc hơn cả trước kia!"

Chưa nói đến chuyện sau một năm ở ẩn Ninh Tịch trở lại sẽ dẫn đến nào động như thế nào, chỉ riêng dung nhan đáng kinh ngạc như "thời gian chảy ngược" này đã hoàn toàn có thể trở thành điểm nhấn thu hút lớn nhất của quảng cáo lần này.

Trong lịch sử của quảng cáo thương hiệu, có không ít những cú lội ngược dòng ngoạn mục của vài thương hiệu lớn và lượng tiêu thụ đạt đến mức thần thoại đều xảy ra trong tình huống các Thiên hậu và Ảnh Hậu đã rút lui lại tái xuất, huống hồ Ninh Tịch mới rút lui không lâu, mức độ quan tâm của công chúng vẫn còn rất mạnh.

Nếu như ông ta không tận mắt nhìn thấy Ninh Tịch sau một năm ở ẩn, ông ta vẫn không dám khẳng định rằng cô có thể thắng được Hàn Tử Huyền - người đang có danh tiếng vang dội như hiện giờ hay không, nhưng mà bây giờ khi được tận mắt nhìn thấy người thật rồi, chút băn khoăn cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất.

Hàn Tử Huyền và Ninh Tịch, hoàn toàn là không cùng một đẳng cấp.

Từ Thao không hề nói sai, nếu như bỏ qua lần này, e rằng ông ta đã thực sự bỏ qua cơ hội duy nhất để đánh bại SS. Lần hợp tác này, cho dù có thể nào cũng phải nắm chắc!

"Ngài Parker, ông quá lời rồi."

"Không không không, những lời tôi nói hoàn toàn là lời tự đáy lòng!" Về mặt của Parker chân thành một cách lạ thường: "Chỉ là tôi không ngờ cô

Ninh sẽ quay trở lại, thực đúng là một niềm vui bất ngờ quá lớn. Nếu như tôi sớm biết, đương nhiên là tôi phải đích thân đến hỏi thăm, hà tất phải làm phiền cô Ninh mất công đi một chuyến ...

Nói rồi lại quay sang nhìn Từ Thao với gương mặt tràn đầy kích động: "Anh Từ, tôi xin được gửi lời xin lỗi chân thành từ đáy lòng mình đến anh vì những mạo muội và bất kính trước đây. Rất mong hai người có thể ký hợp đồng đại diện lần này với YLD chúng tôi, về vấn đề thù lao của người đại diện đương nhiên chúng tôi sẽ bàn bạc lại một lần nữa, bên các vị cứ đưa ra cái giá thích hợp, vấn đề này tôi vẫn có thể làm chủ được!"

Từ Thao ngoài cười mà trong thì không, nhếch mép nói: "Ha ha, thế này thì không được thỏa đáng lắm nhỉ? Bên kia của các ông vẫn còn có người đang đợi cơ mà!? Bị người khác nói chúng tôi giữa đường nhảy ra cướp mất hợp đồng của bọn họ, cũng không hay ho gì đâu."

Parker lập tức chính trực lên tiếng: "Vốn dĩ người hôm nay chúng tôi hẹn ký hợp đồng là anh Từ, tôi nghĩ chuyện này chẳng có gì là không thỏa đáng cả, tất cả mọi người trong công ty có thể chứng minh, trong khoảng thời gian này tôi vẫn luôn bàn bạc chuyện hợp tác với anh Từ đây."

Thần sắc của Từ Thao thoáng có chút héo lờ, chắc, cái gã này cũng mồm mép thật đấy...

"Được, vậy bây giờ chúng ta bàn bạc một vài chi tiết cụ thể chứ?" Từ Thao cũng biết chùng mực, thấy được rồi liền thôi.

"Không vấn đề gì, đây là bản phác thảo hợp đồng, hai vị xem trước, chúng tôi sẽ cố gắng thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của anh và cô Ninh."

...

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc.

Parker nói rằng chỉ đi một lát sẽ quay về, kết quả là vừa đi liền mất dạng, Trình Nghị Tân và Lưu Hiểu Nhu đợi hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy ông ta quay lại.

Trình Nghị Tân vốn dĩ rất bình tĩnh nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy sốt ruột: "Chuyện này là sao! Ông ta đi đâu rồi?"

Dù sao Từ Thao cũng là người quản lý có thâm niên uy tín trong cái nghề

này, tung hoành ở giới giải trí đã nhiều năm, rất khôn khéo, không phải là gã ta lại giở thủ đoạn gì đó ra rồi việc này lại thành ra hồng bét đấy chứ?

Lưu Hiểu Nhu cứ nhìn về phía cửa, tin chắc rằng dù Từ Thao có giỏi đến đâu thì cũng "không bột đố gột nên hồ" được, cho nên không để ý lắm nói: "Có lẽ là bị Từ Thao quán lấy rồi, anh cũng biết mà, Từ Thao là một kẻ khó chơi..."

Trình Nghị Tân khó chịu ra mặt: "Cái loại mặt dày vô lại này, cứ trực tiếp gọi bảo vệ đuổi đi là xong, nói chuyện với cái gã đó làm quái gì, lãng phí biết bao nhiêu thời gian của chúng ta!"

Đúng lúc Trình Nghị Tân đang phàn nàn, trợ lý của Parker gõ cửa bước vào phòng.

--- O ---

Chương 1830: Hai Vị Không Cần Phải Quay Lại Nữa

"Trợ lý Phùng, rốt cuộc thì anh cũng đã quay trở lại, ngài Parker đâu?" Trình Nghị Tân ngó nghiêng nhìn phía về phía đằng sau trợ lý nhưng lại không thấy ai cả.

Trợ lý khách khí trả lời: "Ngại quá, ngài Parker đang tiếp đã khách quý, xin hai vị hãy về đi."

Trình Nghị Tân nghe thế ngẩn ra: "Khách quý? Khách quý gì mà có thể khiến Parker bỏ dở một hợp đồng quan trọng thế này?"

Mắt thấy chỉ còn một bước nữa thôi là có thể ký được hợp đồng rồi, ngay cả tiệc chúc mừng anh ta cũng đã đặt, kết quả lại xuất hiện biến cố. Thoáng cái vẻ mặt của Trình Nghị Tân đã trở nên có chút khó coi, giọng của anh ta trầm xuống: "Trợ lý Phùng, làm phiền cậu chuyển lời cho giám đốc Parker giùm tôi, đã hẹn trước là hôm nay ký hợp đồng rồi. Bên này tôi cũng đã từ chối hộ Hiếu Nhu mất mấy hợp đồng quảng cáo quan trọng, quý công ty đột nhiên thay đổi thời gian thật sự là không thỏa đáng. Nếu lại hẹn đến lần sau thì trong vòng một tháng tới bên này chúng tôi không chắc là dành thời gian ra được."

Giọng điệu của Trình Nghị Tân mang theo cảnh cáo.

Lưu Hiếu Nhu nghe thấy Trình Nghị Tân nói thế nhất thời cũng có hơi lo lo, nhưng bây giờ cô ta đã là nghệ sỹ của Tinh Huy, giờ đã khác với ngày xưa rồi.

Cậu trợ lý nghe vậy thì trong mắt thoáng hiện lên vẻ châm chọc, vẻ mặt không hề căng thẳng một chút nào mà ngược lại còn rất thông dong trả lời: "Không cần đổi sang ngày khác, hai vị không cần phải đến nữa, chúng tôi đã quyết định chọn người đại diện khác rồi."

"Cậu nói cái gì!!!" Trợ lý vừa dứt lời, Trình Nghị Tân liền đứng bật dậy.

Vẻ mặt của Lưu Hiếu Nhu thoát cái đã biến sắc, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

"Các người coi Tinh Huy của chúng tôi là cái gì? Bảo đổi người là đổi đây à, một câu cũng không thềm báo trước?" Trình Nghị Tân không kiềm chế nổi nữa, vẻ mặt đầy phần nộ.

Trợ lý cười ha hả, từ tốn lên tiếng: "Anh Trình nói thế thì nghiêm trọng quá, quy tắc trong giới anh cũng biết, tất cả những lời hứa miệng đều không thể coi là thật được. Chỉ cần chưa ký hợp đồng, bất kỳ ai cũng có cơ hội cạnh tranh. Huống hồ dù có là đã quyết định với nhau rồi, nhưng mà đó cũng chỉ là thỏa thuận giữa anh Từ và ngài Parker, đâu có quan hệ gì đến anh Trình đây đâu?"

"Cậu..."

"Nhưng mà người Từ Thao chọn là tôi!" Lưu Hiểu Nhu không cam tâm nói.

"Nhưng bây giờ anh Từ lại đề cử cho chúng tôi một lựa chọn tốt hơn."

Trình Nghị Tân tức đến nổi phổi nhưng lại không dám lên cơn giận ở YLD, chỉ đành cắn răng nhịn cục tức này xuống, mặt mũi xăm xì hỏi: "Người đại diện mới mà giám đốc các anh chọn là ai"

Anh ta muốn xem xem đưa nào không có mắt thế nhưng ngay đến cả hợp đồng của Tinh Huy cũng dám cướp!

Dù có cướp được hợp đồng đại diện thì làm sao, anh ta lập tức phong sát con nhỏ đó để xem Từ Thao có bảo vệ cô ta được không!

"Xin lỗi, vấn đề này thuộc về cơ mật của công ty, thứ cho tôi không thể tiết lộ." Trợ lý chỉ nói một câu thế rồi đi luôn.

Lưu Hiểu Nhu ngò lạng người trên ghế: "Chuyện này không thể thế được... Từ Thao căn bản làm gì có ai tốt hơn đâu..."

Trình Nghị Tân "hừ" lạnh một tiếng: "Chắc chắn tên đó lại đang giở trò quỷ rồi!"

Lưu Hiểu Nhu sốt hết cả ruột: "Anh Tân, vậy bây giờ làm thế nào đây? Hợp đồng đại diện này rõ ràng là của em cơ mà! Anh Tân, anh nhất định phải giúp em cướp lại nó! Em đợi bao nhiêu lâu vậy mà..."

"Chẳng qua chỉ là một hợp đồng đại diện nho nhỏ, lo cái gì? Cái thứ hạn hẹp, thiếu kiến thức! Cô theo tôi còn lo không có hợp đồng đại diện à?" Trình Nghị Tân bực bội lấy lệ nói.

Thái độ của Parker đã là thế này thì anh ta làm sao mà cướp lại được?

Anh ta không giống cái gã Từ Thao đấy, chỉ vì một hợp đồng đại diện mà mất hết mặt mũi cầu xin người ta!

Lưu Hiểu Nhu còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy anh mắt mắt kiên nhẫn của Trình Nghị Tân chỉ đành uất ức câm nín.

Dưới trướng Trình Nghị Vân còn có rất nhiều ngôi sao, tất cả tài nguyên tốt đều ưu tiên cho người khác hết, làm gì có phần của cô ta.

--- O ---

Chương 1831: Che Chở

Mà hơn nữa đây còn là YLD, là một thương hiệu đại diện có cùng đẳng cấp với SS, nếu được làm người mẫu đại diện cho thương hiệu này, mọi tài nguyên của cô và hình ảnh của cô ta sau này đều sẽ có giá trị hơn.

Vốn tưởng sau khi tới Tinh Huy, nước lên thì thuyền lên, nào ngờ vừa mới rời khỏi Từ Thao cô ta đã mất một hợp đồng quan trọng như vậy...

Cô ta đã đánh giá quá thấp con người Từ Thao rồi!

Chết tiệt! Anh ta thật sự, thật sự muốn hủy hoại cô ta!

Người bảo trợ lý tát anh ta trước mặt mọi người, sỉ nhục anh ta là Doãn Ưu Ưu chứ đâu phải cô ta, cô ta chỉ gió chiều nào theo chiều đó, chẳng qua cũng chỉ là vì muốn bảo vệ bản thân mà thôi. Anh ta dựa vào cái gì mà muốn chống đối với cô ta? Dựa vào cái gì mà muốn cướp mất thứ khó khăn lắm cô ta mới có được?

Không có hợp đồng này, một người không thân phận, không có chống lưng, lại giữa đường đi ăn máng khác như cô ta thì làm sao mà cạnh tranh được cái chỗ khốc liệt như Tinh Huy...

...

Trước tòa nhà công ty YLD.

Từ Thao cẩn thận mở cửa đỡ Ninh Tịch lên xe, đang định ngồi vào ghế lái thì phía sau bỗng truyền tới tiếng quát tháo.

Lưu Hiểu Nhu một thân một mình dùng dùng đuổi theo, vừa thấy Từ Thao cô ta đã bắt đầu chửi bới ầm lên: "Từ Thao! Anh quá quắt nó vừa thôi!"

Từ Thao khẽ nhíu mày dừng lại: "Hả? Quá quắt? Lưu đại minh tinh, không biết tôi quá quắt chỗ nào vậy?"

Lưu Hiểu Nhu mắt đầy lửa giận: "Rõ ràng anh biết hợp đồng đại diện này quan trọng thế nào đối với tôi!"

Từ Thao cười lạnh: "Hơ, tất nhiên là tôi biết."

Nếu như anh ta không biết thì sao có thể liều mạng mà tranh cướp về cho cô

ta được?

Lưu Hiểu Nhu bắt đầu the thé lên trào phúng nói: "Từ Thao, anh đừng có tỏ ra đã làm nhiều việc cho tôi, tôi có được hôm nay hoàn toàn là dựa vào năng lực của bản thân. Nếu như tôi ở Tinh Huy chứ không phải là Thịnh Thế thì sớm đã nổi tiếng lâu rồi, chỉ vì tôi ở chung với loại ăn hại như anh nên mới cứ thụt lùi mãi, anh hoàn toàn không xứng làm quản lý của tôi!"

Từ Thao không nói gì cả, những lời này của Lưu Hiểu Nhu anh ta đã sớm nghe đến nhàm cả tai rồi.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn bồng đẩy cửa chiếc xe đen vẫn luôn im lìm kia ra.

Một cô gái chậm rãi bước xuống, cô nhìn cô gái đang cầm phần xôi sục trước xe nói: "Với tư chất của cô, nếu ở Tinh Huy thì cả đời này cũng sẽ chẳng có ngày mà góc đầu lên được. Ở Thịnh Thế, nếu không nhờ có anh Thao thì cả đời này cô cũng chỉ có thể là kẻ chuyên đi đóng vai quần chúng mà thôi. Không xứng, cô nói không sai, nhưng mà là cô không xứng có được một quản lý như Từ Thao."

Lưu Hiểu Nhu tròn mắt nhìn cô gái vừa bước ra khỏi xe, cả người cô ta run lên như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ: "Tiền bối Ninh... Ninh Tịch..."

Chuyện... chuyện này sao có thể...

Nghệ sĩ mới mà Từ Thao dẫn dắt... lại... lại là Ninh Tịch sao...

"Bỏ đi, Ninh Tịch, không có gì để nói với cô ta đâu." Thấy Ninh Tịch đứng ra che chở cho mình, Từ Thao có chút bất ngờ và cũng thật âm lòng.

"Sau này cô sẽ có rất nhiều cơ hội để biết thứ mà cô đã mất đi khi phản bội lại công ty là gì." Ninh Tịch nói xong câu này liền quay trở lại xe.

Lưu Hiểu Nhu ngơ ngác nhìn theo chiếc xe đi ngày một xa, mãi vẫn chưa hoàn hồn lại được...

Câu nói "cô không xứng có một quản lý như Từ Thao" như đè nặng lên người cô ta...

Ninh Tịch trở lại rồi... và lại chọn Từ Thao làm quản lý cho cô ấy?

Chỉ riêng sự thật này thôi cũng đủ để cô ta phát hoảng rồi...

Cảm giác này giống như thứ đồ mà cô ta khinh thường đem vứt đi thì được người ta nhặt lên, nói đó là bảo vật vô cùng quý giá, chẳng qua là do chính cô ta có mắt không trông nên không hề nhận ra điều đó mà thôi...

--- O ---

Chương 1832: Phá Đám

Trên xe.

"Khụ, Ninh Tịch à, vừa rồi... cảm ơn em nhé, thật ra em không cần phải làm vậy đâu. Anh đã quen với việc đó rồi, giải thích với loại người đó chỉ hạ thấp thân phận của em thôi." Từ Thao cảm kích nói.

Ninh Tịch chống đầu, không để tâm nói: "Không có gì, chỉ là em không quen thấy người ta bắt nạt người của em thôi."

Từ Thao vừa nghe vậy bỗng rưng rưng nước mắt, mẹ nó, sao cảm giác ôm được đùi to nó lại sung sướng thế không biết.

"Trong tay anh giờ còn những ai?" Ninh Tịch gõ trán hỏi.

Từ Thao thở dài: "Haiz, cũng chẳng có nghệ sĩ nào nổi trội cả, chỉ có một diễn viên hạng hai là Tần Sương là được được thôi. Đó là một cô gái rất có năng lực nhưng lại không được may mắn lắm, vào nghề tám năm rồi. Những người vào cùng đợt với cô ấy đều đã nổi hết người này tới người khác nhưng cô ấy mãi chẳng lên nổi, luôn bị thua kém hơn một chút."

Ninh Tịch gật đầu: "Sau này em sẽ nâng đỡ cô ấy."

Từ Thao nghe thế thì mừng rỡ vô cùng: "Vậy thì tốt quá."

Ninh Tịch nghịch nghịch điện thoại, tin tức giải trí không ngừng cập nhật những tin đồn liên quan tới Giang Mục Dã và Hàn Tử Huyền, cô nhú mày hỏi: "Bên phía Giang Mục Dã thế nào rồi?"

Từ Thao bắt đầu dĩ lắc đầu: "Lôi Minh nói cậu ấy chẳng chịu phối hợp gì cả, hơn nữa tình hình càng lúc càng gay go, chuyện này nếu cứ kéo dài mà không kịp làm sáng tỏ thì e rằng sẽ khiến fan có ấn tượng xấu, sau này muốn tẩy trắng cũng rất khó..."

"Tấm ảnh của cậu ấy và Hàn Tử Huyền trước đó là ảnh trong phim hả?"
Ninh Tịch hỏi nhưng lại dùng giọng điệu rất chắc chắn.

Từ Thao gật đầu: "Là ảnh trong phim mới của Thẩm Miên, Giang Mục Dã chỉ đóng vai khách mời, cảnh hôn lúc đó thật ra cũng chỉ là mượn góc."

"Vì chủ đề về bộ phim này khá là nhạy cảm, khó có thể công chiếu trong

nước, nên quá trình quay phim hoàn toàn bảo mật. Thẩm Miên định lên mang ra nước ngoài tham dự liên hoan phim, nên tuyệt đối không thể tiết lộ trước được, nếu tin tức mà bị lộ ra rồi chắc chắn sẽ bị cắt, mọi cố gắng sẽ thành công cốc hết. Giang Mục Dã làm vậy là đã đủ nghĩa khí lắm rồi, bị bao người chửi bới là loại đàn ông cận bã thôi tha nhưng vẫn cố chống đỡ không ho he câu nào, Lôi Minh và Lương Tử vốn định để cậu ấy đứng ra xin lỗi, nên chuyện này xuống trước nhưng cậu ấy không chịu... giờ chỉ có thể ở thế giằng co thế thôi..."

Ninh Tịch khẽ thở dài lắc đầu, với tính cách của Giang Mục Dã sao có thể chịu đứng ra xin lỗi được.

Từ Thao nghe vậy liền hỏi dò: "Ninh Tịch, lần này em trở lại cũng có liên quan tới Giang Mục Dã hả? Chuyện này... em định..."

Thật ra người hiểu chuyện đều biết, sở dĩ Giang Mục Dã dùng ngôn từ gay gắt như vậy để công khai chống đối Hàn Tử Huyền, nguyên nhân trực tiếp chính là vì những lời mà Trịnh An Như nói trong buổi họp báo hôm đó.

Người trong Thịnh Thế có ai là không biết Hàn Tử Huyền đã làm thế nào để nổi được như bây giờ đâu? Kết quả đám người đó lại công khai nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy!

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một hồi, lại hỏi: "Lần tuyên truyền sắp tới của Thiên Hạ là bao giờ thế?"

Tuy gần đây Từ Thao luôn trong trạng thái tâm hồn treo ngược cành cây nhưng đối với những tin tức thế này thì anh ta vẫn nắm rõ trong lòng bàn tay, vì thế mà lập tức đáp luôn: "Sau hai ngày nữa, vì cuộc họp báo lần trước bị Giang Mục Dã phá hỏng nên lần này họ sẽ chuẩn bị một buổi gặp mặt lớn hơn. Đã thế còn mời tất cả nhân vật cũ trong nguyên tác điện ảnh như Triệu Tư Châu, Phùng Dịch Bác tới để tạo khí thế cơ... thậm chí nghe nói ngay đến cả Ninh Tuyết Lạc cũng sẽ tới tham dự cuộc họp..."

Ninh Tịch gật đầu: "Vậy thì chuẩn bị chút đi, chúng ta cũng sẽ tới góp vui."

Mắt Từ Thao sáng lên, đúng là cậu còn chẳng được: "Ý của em là em sẽ cướp lại vai diễn đó sao? Thế có cần tìm Giang Mục Dã không? Nghe nói bên đó vừa gửi thông điệp cuối cùng cho Giang Mục Dã, yêu cầu cậu ấy phải công khai xin lỗi nếu không sẽ đối nam chính đấy! Lần này chúng ta dứt khoát giành lại cả nam lẫn nữ chính hả?"

Ninh Tịch nghe vậy thì nhú mào, cô lạnh lùng nói: "Ai bảo là em muốn tới cướp vai?"

"Hả? Không phải..." Từ Thao ngẩn ra: "Thế chúng ta tới đó làm gì?"

Ninh Tịch mỉm cười: "Tất nhiên là để... phá đám rồi."

Từ Thao: "..."

--- O ---

Chương 1833: Chỉ Có Chính Họ Mới Có Thể Vượt Qua Được

Tại khách sạn Hoàng Tước.

Nhà sản xuất và vài nhà đầu tư lớn của Thiên Hạ đang tụ tập với nhau.

"Tên Giang Mục Dã này đúng là không coi ai ra gì, bộ phim được đầu tư lớn như vậy mà suýt chút nữa đã bị phá hỏng trong tay cậu ta rồi!" Một ông sếp bụng bia mặt than khó chịu nói.

"Cần gì phải cho loại người này cơ hội, tôi thấy cứ đá thẳng đi cho rồi!" Một người đàn ông trung niên trông có vẻ nghiêm túc phụ họa theo.

Tổng giám đốc Tinh Huy cười cười lên tiếng xoa dịu: "Tính khí của Giang Mục Dã như vậy chúng ta đâu nói được gì, chỉ cần cậu ta chịu hối cải, cho Tử Huyền của chúng tôi một lời xin lỗi là được. Những buổi tuyên truyền sau này nếu cố gắng phối hợp cho tốt thì cũng không phải không thể không cho cậu ta một cơ hội được. Có lùm xùm bộ phim này của chúng ta mới càng được nhiều người chú ý!"

Nhà sản xuất Tần An cũng mở lời: "Tôi đã liên hệ với Lôi Minh rồi, ngày kia Giang Mục Dã buộc phải xuất hiện để công khai xin lỗi, đây là cơ hội cuối cùng, tôi tin bọn họ biết nên chọn lựa thế nào!"

Phó đạo diễn Vương Lâm Hải đứng ra nâng ly nói: "Được rồi, được rồi, không nhắc tới những chuyện bực mình này nữa, chúng ta cùng kính Hàn đại mỹ nhân một ly nào, lần này để Tử Huyền phải chịu ấm ức rồi!"

"Cái tên Giang Mục Dã bội tình bạc nghĩa kia thật là quá quái!"

"Thân là đàn ông mà chẳng ra cái thể thống gì cả!"

...

Mọi người trong phòng bắt đầu nhao nhao lên nói này nói nọ Giang Mục Dã, vẫn không quên ân cần rót rượu cho Hàn Tử Huyền. Dù sao cho tới giờ thì cô ta vẫn là vai chính trong bộ phim này, kể cả nhà đầu tư cũng phải nể mặt nể mũi cô ta vài phần.

Một nhà đầu tư đã uống say đỏ cả mặt bỗng đứng dậy, kích động và đặc ý

nói: "Các vị, tôi có lòng tin, bộ phim của chúng ta có dàn diễn viên lớn mạnh thế này, tuyệt đối có thể vượt qua được kỷ lục của Cửu Tiêu năm ngoái!"

"Ha ha ha, tất nhiên rồi! Với độ nổi tiếng của Tử Huyền, muốn không nổi cũng khó đây!"

...

Năm ngoái, Cửu Tiêu nổi đình đám, không chỉ nâng đỡ được cả một dàn diễn viên mà các nhà đầu tư cũng kiếm được bội tiền, khó trách những nhà đầu tư này lại tâm tâm niệm niệm muốn mời đạo diễn Quách Khải Thăng tới làm đạo diễn, muốn tạo nên kỳ tích một lần nữa.

Tuy lần này Thiên Hạ được đầu tư không thua gì Cửu Tiêu, lại có sức hút từ bản truyền hình làm bước đệm, còn dùng mảnh lời "tình cảm" để thu hút nhưng Quách Khải Thăng lại không thấy đẹp đẽ gì ở những chuyện này cả.

Một bộ phim đầu tư lớn như vậy chắc chắn sẽ kiếm được tiền nhưng muốn nổi đình nổi đám sao? Còn muốn vượt qua cả Cửu Tiêu?

Ha ha...

Bọn họ có biết kể cả một diễn viên quần chúng trong Cửu Tiêu cũng trở nên nổi tiếng cực độ, được fan của phim viết ra bao nhiêu câu chuyện đồng nhân không?

Bọn họ có biết kể cả vai cha của nữ chính, cái vai có đất diễn ít tới đáng thương đó cũng có nguyên một đám fan nào tàn trên mạng ủng hộ không?

Hướng hồ hình tượng kinh điển của Vân Hoàng do Ninh Tịch đắp nặn lên đã công phá khắp mọi miền đất nước, già trẻ lớn bé ai ai cũng biết tới như vậy...

Bọn họ nghĩ muốn nổi đình nổi đám là chuyện dễ dàng như vậy sao?

Kể cả có lượng fan hùng hậu từ Thiên Hạ cũ đi chăng nữa cũng không thể dễ dàng vượt qua Cửu Tiêu được. Ông dám nói chắc rằng, người có thể đưa Thiên Hạ bản điện ảnh vượt qua được huy hoàng của Cửu Tiêu, chỉ có thể là chính Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ mà thôi!

Những nhà đầu kia căn bản là không hề hiểu được hạt nhân và linh hồn của Thiên Hạ nằm ở đâu, mà ông cũng lười đàn gảy tai trâu.

Nếu các nhà đầu tư đã nhắm tới tảng mỡ béo Thiên Hạ này, kể cả không tìm ông quay thì cũng sẽ tìm tới người khác, còn đối với ông mà nói, Ninh Tịch ở ẩn rồi thì ai cũng vậy cả thôi.

Chỉ là tới giờ ngay đến cả Giang Mục Dã cũng không thể giữ lại được nữa thì càng khiến ông cảm thấy thêm nản lòng...

Thế mà giờ bọn họ còn mong Giang Mục Dã thỏa hiệp cúi đầu xin lỗi, muốn lợi dụng và chèn ép điếm giá trị cuối cùng của ông sao?

Đúng là ngây thơ quá rồi đây...

--- O ---

Chương 1834: Thật Ra Cũng Chẳng Cần Phải "Đè" Ra Đâu

Căn nhà hoa tại thị trấn Lộc.

Ninh Tịch sau khi xong việc thì trở về nhà, thoải mái ngả người vào sofa, Lục Đình Kiêu thành thực xoa bóp hai chân cho cô: "Mệt không?"

Ninh Tịch thích thú như chú mèo con được gãi cổ, cô híp mắt lại, xua xua tay nói: "Không mệt, hôm nay em lấy được một hợp đồng đại diện, em chẳng phải làm gì cả, ngay đến miệng cũng chẳng cần động, xong việc là về luôn!"

Lục Đình Kiêu khẽ cười: "Vợ anh lợi hại thật."

"Hề hề, tất nhiên là thế rồi, cũng không nhìn xem em là vợ ai cơ chứ!" Ai đó khen mình cũng không quên khen cả một nửa của mình nữa.

Lục Đình Kiêu yêu chết cái vẻ sinh động này của cô, anh cúi xuống hôn lên trán cô, sau đó liền bung bát canh đã bớt nóng trên bàn lên.

"Không phải lúc này đã ăn rồi à? Giờ lại là gì nữa thế?" Ninh Tịch nhú mày.

"Mẹ hầm cho em đây."

"Ôi, anh yêu à, chúng mình có thể thương lượng chút được không? Anh đừng để mẹ hầm canh cho em nữa, anh xem cái bụng nhỏ nhắn này của em sắp được nuôi lòi ra rồi đây này..." Ninh Tịch vuốt vuốt cái bụng bằng phẳng của mình.

Lục Đình Kiêu dịu dàng dỗ dành: "Chỉ để lại cho em một bát nhỏ thôi, còn đâu anh đưa hết cho Cảnh Lễ rồi."

Ninh Tịch bật cười: "Phụt... đúng là anh ruột mà..."

Lúc này con cá chép nào đó đang no đến phát ói lên: Tôi nhất định là em trai giả!!!

Lục Đình Kiêu thỏa mãn dứt từng thìa cho bà xã: "Có cần anh tìm Giang Mục Dã giúp em không?"

Con mắt hồ ly của Ninh Tịch khẽ chuyển động: "Không cần đâu, tới lúc đó Lông Vàng sẽ tự mình xuất hiện thôi."

Ăn canh xong, Ninh Tịch trở mình bật xuống khỏi sofa nhảy tung tung nói: "Không nói chuyện với anh nữa, em phải đi luyện công đây!"

Lục Đình Kiêu cau mày: "Không phải đã nói không được vì chuyện comeback mà để bản thân quá mệt mỏi sao?"

Ninh Tịch chớp chớp mắt nói: "Ai nói em tập là vì muốn comeback, em làm đều vì anh hết đây!"

"Vì anh?" Lục Đình Kiêu thấy khó hiểu.

"Phải, vì muốn "đè" được anh đấy! Ai bảo anh nói thể lực em kém cơ!" Ninh Tịch nói rồi chạy mất dạng, rõ ràng cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đêm đó.

Lục Đình Kiêu: "..."

Thật ra không cần cô phải "đè" anh ra đâu, anh có thể... phối hợp mà...

...

Hai ngày này, sau khi lấy được hợp đồng đại diện cho một thương hiệu lớn, Ninh Tịch liền im hơi lặng tiếng luôn.

Tuy Lưu Hiểu Nhu vô cùng kinh ngạc vì sự xuất hiện của Ninh Tịch ngày hôm đó, nhưng vì không rõ tình hình thế nào nên cô ta không hề nhắc tới chuyện này với bất cứ ai cả, huống hồ có nói ra cũng chẳng có lợi gì đối với cô ta. Chỉ là cô ta vẫn còn thấp thỏm lo sợ, hy vọng chuyện không như cô ta tưởng tượng mà chỉ là hiểu lầm gì đó.

Sau khi đánh mất hợp đồng đại diện của YLD, cô ta luôn ra sức lấy lòng Trình Nghị Tân, mong hẳn ta có thể kiếm cho cô ta hợp đồng đại diện và tài nguyên khác, để cô ta nhanh chóng có chỗ đứng tại Tinh Huy.

Kết quả, sau khi Trình Khải Tân trực lợi được từ cô ta xong cuối cùng cũng đồng ý sẽ giật dây giúp, nhưng buổi tối hôm đó hẳn ta lại đưa cô ta tới hầu một lão già đã gần 60 uống rượu...

Trình Khải Tân có ý gì, chuyện này ngay cả đứn si cũng biết!

Còn tên già kia chẳng qua cũng chỉ là quản lý cấp cao của một công ty hạng hai mà thôi.

Bống, cô ta nhớ tới có lần Từ Thao uống say từng nói, dù anh ta có phải bán "hoa cúc" của mình cũng tuyệt đối không để những bông cải trắng thơm ngon dưới tay mình cho cái loại heo này gặm...

"Sau này cô sẽ có rất nhiều cơ hội để biết thứ mà cô đã mất đi khi phản bội lại công ty là gì..."

Cô ta không ngờ lời hôm ấy của Ninh Tịch lại ứng nghiệm nhanh như vậy...

A

--- O ---

Chương 1835: Không Ngừng Dậy Sóng

Hôm sau, tại Trung tâm Triển lãm Quốc tế Đé Đô.

Nhà tổ chức tiền tài như nước, vì muốn rửa sạch sự sỉ nhục của buổi họp báo lần trước mà hoạt động tuyên truyền lần này được tổ chức tại một phòng triển lãm có sức chứa tới hai ngàn người. Tuần trước vừa công bố tin tức ra, vé đã được bán sạch, các tòa soạn tạp chí vì muốn được phỏng vấn mà chen nhau tới đầu rơi máu chảy.

"Thế nào rồi, bên phía Thịnh Thế nói sao?"

Trong hậu trường, tổng giám đốc của Tinh Tuy là Vương Hạo Quân sầm mặt hỏi một nhân viên cấp cao phòng quan hệ công chúng.

"Tôi đã cảnh cáo họ rồi, phía Thịnh Thế cũng đã trả lời, nói hôm nay sẽ cho chúng ta một đáp án vừa lòng." Đối phương đắc ý nói.

Vương Hạo Quân nghe vậy trung ra vẻ mặt như trong dự liệu, hừ lạnh một tiếng: "Tôi biết mà, còn tưởng khí phách thế nào, cuối cùng chẳng phải vẫn phải cúi đầu đầy sao? Nếu không phải vì sức hút của tên nhãi đó, tôi đã đổi hết thành nghệ sĩ của Tinh Huy rồi, đỡ để bọn họ chiếm được lợi!"

"Vương tổng nói chí phải ạ!" Tên cấp dưới liên tục phụ họa.

Hồi quay bộ điện ảnh Thiên Hạ, Tinh Huy nửa đường rút vốn nên chẳng vớ được chút lợi lộc nào. Ngay từ đầu bọn họ đã luôn nhắm tới miếng thịt béo này rồi, cuối cùng cũng tóm được cơ hội quay lại bộ phim này, hơn nữa còn trở thành nhà đầu tư lớn nhất.

"Còn một chuyện nữa muốn xác nhận với ngài, phó tổng giám đốc Ninh lần này cũng sẽ xuất hiện sao?" Tên cấp dưới hỏi dò.

Vương Hạo Quân ra vẻ bày mưu tính kế nói: "Ninh phó tổng xuất hiện sẽ là yếu tố then chốt, không chỉ là nữ chính của nguyên tác mà cũng là nhà đầu tư quan trọng của bộ phim này nữa."

Chuyện khi đó đã qua lâu rồi, hương hồ Ninh Tịch cũng sớm đã lui về ở ẩn, đây chính là cơ hội tốt nhất để Tuyết Lạc quay lại xuất hiện trước mặt công chúng một lần nữa.

...

"Tử Huyền, thấy chưa? Tất cả mọi người ở đây đều đến vì em đấy!" Lúc này, Trịnh An Như ở phía sau khán đài trông thấy đám fan và đoàn người đông như kiến kia thì ánh mắt đen tối tràn đầy kích động và dã tâm.

Hàn Tử Huyền nghe vậy thì nghịch nghịch lọn tóc bên tai, có chút mất hứng, cái này chẳng phải là tất nhiên sao, có gì mà phải kích động chứ?

"Chị nghe ngóng rồi, bộ phim kia của Thâm Miên chỉ cần thuận lợi đưa đi dự liên hoan phim, khả năng đoạt giải là trên 80%. Thêm việc bộ phim Thiên Hạ này sẽ giúp em thêm nổi tiếng ở trong nước nữa, đến lúc đó thì em sẽ là sự tồn tại mà không ai có thể vượt qua trong làng giải trí này rồi. Sau này sẽ không còn ai dám nhắc tới cái tên Ninh Tịch trước mặt em nữa, kể cả có nhắc tới cũng chỉ tự mình rước nhục thôi..."

Mãi tới khi nghe thấy câu này, đáy mắt Hàn Tử Huyền mới khẽ động, vầng trán cũng vì thế mà giãn ra.

Trịnh An Như biết mình gãi đúng chỗ ngứa nên ra sức nói những lời mà Hàn Tử Huyền thích nghe: "Tên Giang Mục Dĩ đáng chết kia, chúng ta có lòng tốt đưa hắn theo để tuyên truyền. Hắn ta lại rượu mừng không uống muốn uống rượu phạt, Tử Huyền em yên tâm đi, hôm nay hắn ta sẽ phải xin lỗi em trước mặt mọi người!"

...

Cùng lúc đó, phía trước sân khấu đã bắt đầu rầm rộ lên.

Hai MC một nam một nữ nhiệt liệt nói lời mở màn hâm nóng bầu không khí, sau đó màn hình phía sau liền chiếu một đoạn hậu trường các tạo hình xinh đẹp của dàn diễn viên mới.

Các fan lập tức gào thét âm ỹ cả lên.

"Xin mời nhà sản xuất của Thiên Hạ lên sân khấu."

"Mời ngài! Xin mọi người cho một tràng pháo tay!"

...

Hai MC lần lượt giới thiệu và phỏng vấn từng nhân viên công tác của đoàn

làm phim, đồng thời cũng tổ chức giao lưu với fan.

Đây mới chỉ là món khai vị mà thôi, phía sau còn nhiều tiết mục đặc sắc nữa.

--- O ---

Chương 1836: Mạnh Trường Ca Tuyệt Nhất

Sau màn giao lưu của ban tổ chức, MC bắt đầu thừa nước đục thả câu cho mời tất cả diễn viên của nguyên tác từ phụ tới chính lên sân khấu ôn lại chuyện cũ với fan.

Nam chính Sở Bắc Thần trong bản điện ảnh - Triệu Tư Châu vừa mới xuất hiện, cả hội trường liền vang lên những tiếng reo hò âm ỹ, cuộc giao lưu giữa Triệu Tư Châu và Sở Bắc Thần bản mới cũng nhận được rất nhiều sự quan tâm.

Ban tổ chức và các nhà đầu tư đang ngồi ở hàng ghế đầu thấy bầu không khí ngày càng dâng cao và mọi thứ đều suôn sẻ thì đều tỏ ra rất hài lòng.

Đợi tới lúc tâm trạng fan và các phóng viên tăng cao rồi, MC mới kích động nói: "Người sắp xuất hiện tiếp theo đây, mọi người có biết là ai không?"

"Hàn Tử Huyền!"

"Tử Huyền! Tử Huyền! Tử Huyền!!!"

"Huyền Huyền! Huyền Huyền! Huyền Huyền!"

Tiếng reo hò vang lên như sấm, các fan điên cuồng lắc lightstick và poster phim, tất cả như đã hẹn trước đồng loạt hô to:

"Không Tử Huyền! Không Trường Ca!"

"Không Tử Huyền! Không Trường Ca!"

"Không Tử Huyền! Không Trường Ca!"

"Huyền nữ thần là tuyệt nhất, là Mạnh Trường Ca tuyệt nhất!"

Tùng đợt khẩu hiệu vang lên khắp phòng, đỉnh tai nhức hóc, bầu không khí bỗng chốc được đẩy lên cực độ.

"Trời ơi! Tử Huyền của chúng ta có sức hút quá đi mất!"

"Tất nhiên rồi! Huyền nữ thần là "nữ hoàng sức hút" mà lại!"

"Vậy còn đợi gì nữa, mau mời Huyền nữ thần của chúng ta lên sân khấu nào!"

Mọi người cũng hô to hơn một chút được không ạ? Để nữ thần nghe thấy tiếng hô của các bạn, cảm nhận được sự nhiệt tình của các bạn đi nào!!!"

Đủ kiểu khẩu hiệu và hoan hô đồng loạt vang lên như trong mong đợi, cuối cùng Hàn Tử Huyền cũng từ từ bước ra sân khấu.

Thân là át chủ bài của Tinh Huy, Hàn Tử Huyền tất nhiên là phải cấp mặt mũi cho quản lý cao tầng của mình thế nên lúc này đây cô ta đang mặc trên người bộ đồ chủ chốt vừa được tung ra nửa năm đầu của History, trang phục có tên Phồn Hoa.

Ngụ ý của bộ trang phục này cũng rất hợp với sự nổi tiếng Hàn Tử Huyền lúc này, hai bên cùng bổ sung sức hút cho nhau.

Chất liệu phóng khoáng như sương khói trong mộng, được mười người thợ thủ công trạm đủ 365 bông hoa đá lên chạy từ ngực xuống tận chân váy, đẹp để không gì sánh được. Trên cổ cô ta đeo một chuỗi dây chuyền có gắn 15 viên kim cương hình tròn, 26 viên hình lê, 9 viên hình trái tim, 5 viên phi thủy, chập lại thành một chuỗi vòng lấp lánh như ánh sao trời, trên tay cô ta là chuỗi vòng kỷ niệm trăm năm ngày thành lập của tập đoàn đá quý KDY, đôi guốc cô ta đi cũng là hàng đặt riêng cao cấp chưa tung ra thị trường của hãng C...

Lúc này, ai ai cũng cảm thấy cô ta chói lóa đến mức ngay đến sợi tóc của cô ta cũng phát sáng, quý phái sang trọng.

"Trời đất thiên địa ơi! Hôm nay Huyền nữ thần đẹp quá đi mất thôi!" Nữ MC khoa trương kêu lên.

Mắt MC nam thì không dời khỏi cô ta được nữa: "Rõ ràng là Huyền nữ thần của chúng ta lúc nào mà chẳng đẹp như vậy! Các bạn nói có phải không?"

"Phải!!!" Các fan gào khản cả cổ, fan yêu thích cái đẹp càng tỏ ra kích động hơn.

Sau một hồi làm nóng không khí, MC mời Hàn Tử Huyền ngồi xuống sofa, lần lượt nói chuyện với các diễn viên trong đoàn về tình tiết của bộ phim.

Phó đạo diễn từ đầu tới cuối đều dùng mọi lời hay ý đẹp mà tâng bốc: "Thiên Hạ bản điện ảnh của đạo diễn Quách quả đúng là kinh điển, nhưng lần này vì có thêm sự góp mặt của Huyền Huyền, tôi dám chắc rằng đợi tới khi bộ phim này quay xong, chắc chắn sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của các bạn!"

Nhà sản xuất cũng cười ha hả nói: "Có thể nói vai diễn này sinh ra là để dành cho Huyền Huyền, đặc biệt sau khi kịch bản được sửa lại để cho Mạnh Trường Ca làm nhân vật chính, tuyệt đối sẽ bù đắp mọi tiếc nuối cho mọi người, để mọi người càng ghiền hơn nữa!"

A

--- O ---

Chương 1837: Còn Thiếu Một Người

Trịnh An Như ngồi bên cạnh kiêu ngạo nói: "Vì bộ phim này, Huyền Huyền của chúng tôi đã bắt đầu chuẩn bị từ nửa năm trước rồi, cô ấy còn tự mình theo thầy học võ, cố gắng không cần người đóng thế, tới lúc quay sẽ tự mình hoàn thành tất cả các cảnh quay!"

Trịnh An Như vừa nói ra câu này lập tức lấy được lòng được lượng lớn fan hâm mộ, phía dưới lại bắt đầu kích động tung hô, cảm thấy đau lòng vì nữ thần đã phải vất vả vì họ.

MC nghe vậy lập tức theo kịch bản đã sắp xếp từ trước, kích động nói: "Thật vậy sao? Vậy thì háo hức quá! Không biết hôm nay chúng tôi có thể được xem một phần biểu diễn đặc sắc sắc của Huyền Huyền ngay tại đây không nhỉ? Các bạn có muốn xem không?"

"MUỐN!!!" Phía dưới lập tức hò hét.

Hàn Tử Huyền lập tức tỏ ra khó xử nhìn bộ đồ liền của mình: "Chắc tôi phải đi thay đồ trước đã."

"Chúng tôi chờ được mà..."

"Vì nữ thần chờ bao lâu cũng được..."

...

Trong lúc khán giả nôn nóng chờ đợi, Hàn Tử Huyền cũng thuận thế ra sau khán đài thay quần áo, MC tiếp tục làm nóng chương trình.

Một lát sau, Hàn Tử Huyền buộc tóc đuôi ngựa mặc một bộ đồ đỏ, tay cầm trường thương oai phong lẫm liệt bước ra.

Không ngoài dự liệu, tiếng gào thét của fan như muốn bật tung cả nóc nhà!

Trên sân khấu ngoài Hàn Tử Huyền ra, còn một diễn viên mặc áo giáp nữa sẽ đóng cặp với cô ta.

Trên màn hình phía sau chỉ thấy ánh mắt sắc lạnh của Hàn Tử Huyền, thanh trường thương trong tay lập tức tập kích về phía đối phương, trận đấu đặc sắc khiến fan hâm mộ nhìn no cả mắt mà hô hào lên, ai nấy đều lấy điện thoại ra quay lại, các máy quay cũng quay đủ 360 độ, không góc chết...

Dù sao tới lúc đó đoạn video này cũng sẽ được up lên mạng để tuyên truyền...

Sau màn biểu diễn đặc sắc, tiếng hô "Không Tử Huyền! Không Trường Ca!" lại càng trở nên vang vọng.

Phía sau khán đài, Vương Hạo Quân vô cùng vui sướng gật gù, tốn nhiều tiền tạo khí thế như vậy đúng là đáng giá thật.

Giờ chỉ còn thiếu mỗi lời xin lỗi của Giang Mục Dã nữa thôi, sau cùng Ninh Tuyết Lạc sẽ lấy thân phận là người đầu tư lên làm đại diện nói lời tổng kết, như vậy là có thể kết thúc hoàn mỹ rồi!

"Báo cho Thịnh Thế, có thể để Giang Mục Dã lên sân khấu rồi." Vương Hạo Quân dặn lại với cấp dưới.

"Vâng, tôi đi ngay đây!"

...

MC thông qua tai nghe nhận được thông báo từ phía sau hậu trường, nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Mọi người có phát hiện hôm nay còn một người nữa chưa tới không?"

Tất cả khán giả đều biết người mà MC nhắc tới chính là ai vì thế fan cứng của Hàn Tử Huyền lập tức phát ra tiếng "xì" khinh bỉ. Còn phía của FC Giang Mục Dã nghe thế thì cũng nhiệt tình hơn, hai FC vốn đã như nước với lửa, sựyt thì lao vào đánh nhau luôn ở đây.

"Nghe nói vị khách tới muộn này có lời muốn nói với Tử Huyền của chúng ta đây!"

Mọi người bị MC kích thích sự tò mò, bắt đầu nháo nhác nhìn về phía sau khán đài.

Tầm khoảng một phút sau, một người đàn ông hơn lớn tuổi mặc một bộ vest đen xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Từ Thao...

"Sao lại là anh ta? Lôi Minh đâu?" Vương Hạo Quân thấy vậy liền nhíu mày.

"Chắc không quản được Giang Mục Dĩ nên đổi quản lý khác cho cậu ta rồi cũng nên!" Tên cấp dưới phỏng đoán.

"Hừm, khác quái gì nhau đâu? Từ Thao chẳng phải cũng chỉ là một tên phế vật thôi à."

Trên sân khấu, Từ Thao xuất hiện dưới ánh đèn trước rồi ngay sau đó, mọi người thấy anh ta cẩn thận đưa tay về phía bóng tối phía sau, một ngón tay trắng nõn đặt lên tay anh ta để anh ta dắt ra, người ấy từ trong bóng tối xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu rục rỡ...

--- O ---

Chương 1838: Nghệ Sĩ Hết Thời?

Một cô gái từ trong bóng tối bước ra, chậm rãi xuất hiện dưới ánh đèn, mái tóc đen nhánh được búi ngược lên phía sau, quanh xương quai xanh xinh đẹp ngoài sợi dây chuyền có xỏ chiếc nhẫn mộc mạc ra thì không có thêm bất cứ thứ đồ trang sức nào thừa thãi cả.

Nhưng khoảnh khắc cô xuất hiện, lại như vầng thái dương hiện lên giữa màn đêm đen, rực rỡ đến mức có thể khiến mọi thứ trên thế gian này trở nên lu mờ.

MC, diễn viên, khách khứa và toàn thể fan hâm mộ cùng phóng viên dưới sân khấu... Cả một hội trường lớn như vậy mà không có lấy một tiếng động, dường như tất cả đã chết lặng.

Như thể chỉ cần phát ra tiếng động thôi thì mọi thứ trước mắt sẽ biến mất như ánh trăng dưới nước.

"Ninh Tịch..." Trong đám người, không biết là ai gọi ra cái tên này đầu tiên.

Ngay sau đó, cái tên này như ngọn sóng nhanh chóng bao trùm lấy tất cả hội trường, vang vọng trong tai mỗi người. Tất cả đều như người vừa tỉnh mộng đều nhìn chăm chăm vào cô gái đang bước từ từ tới giữa sân khấu, âm thanh như thủy triều dâng càng lúc càng to...

"Trời đất ơi... Ninh Tịch... là Ninh Tịch thật kìa..." Một fan nữ che mặt thất thanh kêu lên.

"Chuyện này... không thể nào..."

Lúc này người ngơ ngác hơn tất cả chính là Vương Hạo Quân.

Vương Hạo Quân lấy lại tỉnh táo lại sau khi chìm đắm trong nhan sắc của Ninh Tịch, cả người ông ta có cảm giác như đang đứng trên bờ vực thẳm: "Chuyện này là thế nào! Người trên sân khấu phải là Giang Mục Dĩ mới đúng chứ? Sao lại là Ninh Tịch!!!"

Tên cấp dưới bên cạnh cũng trợn tròn cả mắt, người ngơ ngặt nhạo nhạo cả lên y như một con quay chạy chấp nơi để hỏi chuyện này là sao.

Phía trên sân khấu cũng chẳng hơn được chút nào, hai MC chuyên nghiệp

mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, ngay đến một câu cũng chẳng nói nổi, kể cả Trịnh An Như luôn bình tĩnh, xảo quyết lúc này cũng hoàn toàn sững sờ.

Hàn Tử Huyền vừa kết thúc màn biểu diễn của mình xong cũng đứng đờ đẫn ra đó.

Giây phút trước cô ta vẫn còn là nữ thần áo đỏ oai phong lẫm liệt lúc này lại như một kẻ qua đường chẳng có gì quan trọng, hoàn toàn bị mọi người ngó lơ...

Cuối cùng, chính Từ Thao là người tiến lên giật lấy mic của MC vẫn còn đang thần thờ ra kia, anh ta chậm rãi nói: "Các bạn thân mến, chúc mọi người một buổi tối tốt lành! Tôi cảm thấy rất vinh hạnh khi hết lần này tới lần khác nhận được lời mời của ban tổ chức đến đây tham gia buổi lễ tuyên truyền cho Thiên Hạ này..."

Nghe Từ Thao nói vậy, Vương Hạo Quân phía sau sân khấu tức đến hộc máu.

Từ Thao! Con! Mẹ! Mày! Tao mời mày lần nào mà kêu hết lần này tới lần khác hả?

Ông ta có điên đâu? Điên đâu mà đi mời Ninh Tịch!

"Vương tổng, giờ phải làm thế nào? Trước mắt bao người thế này cũng đâu thể đi lên đuổi người ta xuống được!" Tên cấp dưới đồ mồ hôi.

"Bảo tất cả bình tĩnh cho tôi! Chẳng qua cũng chỉ là một nghệ sĩ hết thời thôi, hoảng cái gì mà hoảng?" Vương Hạo Quân giận dữ gầm lên.

"Vâng... vâng..." Cấp dưới lau mồ hôi, không kiềm chế được lại liếc mắt về phía cô gái đang đứng cạnh Từ Thao, thầm nghĩ, nghệ sĩ hết thời sao...?

Nhưng "cô nghệ sĩ hết thời" này vừa lên sân khấu lại có thể khiến tất cả mọi người đều tròn mắt, đờ bẹp luôn cả Hàn Tử Huyền...

Ngay đến chính họ, cái khoảnh khắc vừa rồi cảm giác đầu tiên không phải là kinh hoàng mà là sự mê muội theo bản năng.

Cùng lúc đó.

Tại Trung tâm Trò chơi lớn nào đó của Đế Đô.

Giang Mục Dã chân đi dép lê, miệng ngậm kẹo mút, râu ria xồm xoàm, tóc vàng chốe như cái ổ gà... với bộ dạng này của anh ta giờ kể cả có gặp phải fan cũng chẳng sợ bị nhận ra.

GAME OVER!

Nhìn dòng chữ lớn màu đỏ hiện trên màn hình, anh ta tức tối đập cái máy xuống đất.

Đù! Suy cho cùng anh vẫn cảm thấy không thể xuống được...

Hôm nay chính là ngày tuyên truyền trọng đại của đám chó má kia...

--- O ---

Chương 1839: Sự Tồn Tại Của Cô Chính Là Tiêu Điểm

Trung tâm triển lãm.

Trước sau sân khấu đều là một mảnh náo loạn, khó khăn lắm bọn họ mới có thể khôi phục lại trật tự để tiếp tục chương trình.

Chỉ là một nữ nghệ sĩ hết thời thôi mà, nếu cô ta muốn tự rước lấy nhục giúp bọn họ thì bọn họ có gì mà không giúp một tay?

Nhưng mà, đám người tổ chức vất vả lắm mới thích ứng được tình hình thì những fan hâm mộ phía dưới lại bắt đầu bạo động. Tiếng nghị luận vang lên càng ngày càng lớn, tất cả mọi người đều đang điên cuồng nhào về phía sân khấu. Bảo vệ đã cầm gậy uy hiếp và không ngừng thổi còi cảnh cáo nhưng căn bản là chẳng có chút tác dụng nào, trong đám người không ít fan bị ngộ thương mà kêu la khóc thét chói tai...

"... Tôi rất hiểu sự kích động của mọi người, nhưng mà xin mọi người kiềm chế một chút!"

"Khụ, đúng thế, đúng thế, mọi người làm ơn kiềm chế một chút nha!"

Hai MC nói một hồi lâu nhưng lại chẳng ai thèm nghe, vì thế bọn họ đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Hàn Tử Huyền cùng Trịnh An Như.

Thấy Ninh Tịch vừa xuất hiện đã gây ra ảnh hưởng lớn như vậy thì sắc mặt của Trịnh An Như nặng nề đến nỗi dường như có thể vắt ra nước.

Lúc này Hàn Tử Huyền đã lấy lại tỉnh táo, cô ta cầm lấy micro lên rồi dịu dàng nói: "Làm phiền những fan hâm mộ của tôi yên lặng một chút được không? Cảm ơn mọi người!"

Nếu là trước đây thì một khi thần tượng đã mở miệng đương nhiên các fan sẽ ngoan ngoãn nghe theo, nhưng vào giờ phút này thì... các fan đã hoàn toàn mất đi lý trí nên vẫn điên cuồng xô đẩy như cũ.

"Trời ạ! Ninh Tịch!!! Thật sự là Ninh Tịch sao?"

"A a a đừng đẩy! Đừng đẩy mà!"

"Chắc không phải bên tổ chức tìm một người tới giả mạo tới chứ!"

...

Toàn trường lúc này dường như khắp nơi đều là cái tên "Ninh Tịch" "Ninh Tịch" "Ninh Tịch", tâm trạng các fan hâm mộ cũng ngày càng kích động. Ban tổ chức đã loạn thành một đoàn, tình cảnh trước mắt đã sắp không khống chế được...

Đúng lúc này, đột nhiên micro vang lên một tiếng "Suyt!".

Ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc vang lên, xuyên qua những tiếng huyên náo ồn ào dưới kia: "Này những chàng trai ở đây, làm ơn để ý những cô gái bên cạnh mình, đừng để các cô ấy bị thương do xô đẩy có được không?"

Mặc dù giọng nói này không to, lại mềm mại dịu dàng như dòng nước vô hại, đáng nhẽ ra nó phải chìm ngấm trong những tiếng ồn ào kia nhưng mà giọng nói ấy cứ như thể có một năng lượng đặc biệt vậy...

Khi giọng nói ấy vang lên trong nháy mắt, dường như toàn trường đều ngừng ra, bọn họ không những ngừng lại động tác xô đẩy của bản thân mà còn tự giác đem người bên cạnh kéo lại. Những chàng trai lịch sự giang hai cánh tay ra bảo vệ cô gái đứng cạnh mình. Còn những cô gái vừa rồi còn hùng dũng không thua gì đàn ông lúc này đều trở nên vô cùng ngoan ngoãn, thùy mị...

Trong ba giây, hiện trường nhanh chóng khôi phục trật tự thành một mảnh lặng ngắt như tờ.

Này... quá mạnh mẽ... khả năng kêu gọi quá mạnh mẽ khiến người ta phải trở mặt ghen hòng...

Phía sau hậu trường, sắc mặt giám đốc quan hệ công chúng của Tinh Huy càng thêm nặng nề. Gã ta hốt hoảng nhớ lại chuyện năm đó, trước đây fan của Ninh Tịch nổi tiếng là có nề nếp, trong những hoạt động công cộng bọn họ cứ như một đội quân được quản lý chuyện nghiệp, là cộng đồng fan có trật tự, có nề nếp nhất trong tất cả các cộng đồng fan.

Tuy Hàn Tử Huyền tiếp nhận lượng fan không lồ của Ninh Tịch nhưng lại hoàn toàn không giữ được tính chất đặc thù này. Ấy thế mà Ninh Tịch vừa trở về một cái thì đám fan đến Hàn Tử Huyền cũng không khống chế nổi lại

trở nên ngoan ngoãn, nghe lời như vậy...

Này quả thực...

Hai vị MC cùng các bảo vệ đang toát mồ hôi thấy toàn trường đột nhiên im lặng thì kinh ngạc liếc nhìn nhau một cái.

Sững sờ một hồi bọn họ mới phản ứng lại rồi vội vàng sắp xếp cho các vị khách quý cùng các diễn viên chính ngồi xuống.

Hôm nay Hàn Tử Huyền là nhân vật chính duy nhất, bất kể thế nào cũng phải nghĩ cách kéo sân khấu này lại cho bằng được...

--- O ---

Chương 1840: Ai Là Nhân Vật Chính Duy Nhất

Trung tâm triển lãm.

Trước sau sân khấu đều là một mảnh náo loạn, khó khăn lắm bọn họ mới có thể khôi phục lại trật tự để tiếp tục chương trình.

Chỉ là một nữ nghệ sĩ hết thời thôi mà, nếu cô ta muốn tự rước lấy nhục giúp bọn họ thì bọn họ có gì mà không giúp một tay?

Nhưng mà, đám người tổ chức vất vả lắm mới thích ứng được tình hình thì những fan hâm mộ phía dưới lại bắt đầu bạo động. Tiếng nghị luận vang lên càng ngày càng lớn, tất cả mọi người đều đang điên cuồng nhào về phía sân khấu. Bảo vệ đã cầm gậy uy hiếp và không ngừng thổi còi cảnh cáo nhưng căn bản là chẳng có chút tác dụng nào, trong đám người không ít fan bị ngộ thương mà kêu la khóc thét chói tai...

"... Tôi rất hiểu sự kích động của mọi người, nhưng mà xin mọi người kiềm chế một chút!"

"Khụ, đúng thế, đúng thế, mọi người làm ơn kiềm chế một chút nha!"

Hai MC nói một hồi lâu nhưng lại chẳng ai thèm nghe, vì thế bọn họ đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Hàn Tử Huyền cùng Trịnh An Như.

Thấy Ninh Tịch vừa xuất hiện đã gây ra ảnh hưởng lớn như vậy thì sắc mặt của Trịnh An Như nặng nề đến nỗi dường như có thể vắt ra nước.

Lúc này Hàn Tử Huyền đã lấy lại tỉnh táo, cô ta cầm lấy micro lên rồi dịu dàng nói: "Làm phiền những fan hâm mộ của tôi yên lặng một chút được không? Cảm ơn mọi người!"

Nếu là trước đây thì một khi thần tượng đã mở miệng đương nhiên các fan sẽ ngoan ngoãn nghe theo, nhưng vào giờ phút này thì... các fan đã hoàn toàn mất đi lý trí nên vẫn điên cuồng xô đẩy như cũ.

"Trời ạ! Ninh Tịch!!! Thật sự là Ninh Tịch sao?"

"A a a đừng đẩy! Đừng đẩy mà!"

"Chắc không phải bên tổ chức tìm một người tới giả mạo tới chứ!"

...

Toàn trường lúc này dường như khắp nơi đều là cái tên "Ninh Tịch" "Ninh Tịch" "Ninh Tịch", tâm trạng các fan hâm mộ cũng ngày càng kích động. Ban tổ chức đã loạn thành một đoàn, tình cảnh trước mắt đã sắp không khống chế được...

Đúng lúc này, đột nhiên micro vang lên một tiếng "Suyt!".

Ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc vang lên, xuyên qua những tiếng huyên náo ồn ào dưới kia: "Này những chàng trai ở đây, làm ơn để ý những cô gái bên cạnh mình, đừng để các cô ấy bị thương do xô đẩy có được không?"

Mặc dù giọng nói này không to, lại mềm mại dịu dàng như dòng nước vô hại, đáng nhẽ ra nó phải chìm ngấm trong những tiếng ồn ào kia nhưng mà giọng nói ấy cứ như thể có một năng lượng đặc biệt vậy...

Khi giọng nói ấy vang lên trong nháy mắt, dường như toàn trường đều ngừng ra, bọn họ không những ngừng lại động tác xô đẩy của bản thân mà còn tự giác đem người bên cạnh kéo lại. Những chàng trai lịch sự giang hai cánh tay ra bảo vệ cô gái đứng cạnh mình. Còn những cô gái vừa rồi còn hùng dũng không thua gì đàn ông lúc này đều trở nên vô cùng ngoan ngoãn, thùy mị...

Trong ba giây, hiện trường nhanh chóng khôi phục trật tự thành một mảnh lặng ngắt như tờ.

Này... quá mạnh mẽ... khả năng kêu gọi quá mạnh mẽ khiến người ta phải trở mặt ghen hòng...

Phía sau hậu trường, sắc mặt giám đốc quan hệ công chúng của Tinh Huy càng thêm nặng nề. Gã ta hốt hoảng nhớ lại chuyện năm đó, trước đây fan của Ninh Tịch nổi tiếng là có nề nếp, trong những hoạt động công cộng bọn họ cứ như một đội quân được quản lý chuyện nghiệp, là cộng đồng fan có trật tự, có nề nếp nhất trong tất cả các cộng đồng fan.

Tuy Hàn Tử Huyền tiếp nhận lượng fan không lồ của Ninh Tịch nhưng lại hoàn toàn không giữ được tính chất đặc thù này. Ấy thế mà Ninh Tịch vừa trở về một cái thì đám fan đến Hàn Tử Huyền cũng không khống chế nổi lại trở nên ngoan ngoãn, nghe lời như vậy...

Này quả thực...

Hai vị MC cùng các bảo vệ đang toát mồ hôi thấy toàn trường đột nhiên im lặng thì kinh ngạc liếc nhìn nhau một cái.

Sững sờ một hồi bọn họ mới phản ứng lại rồi vội vàng sắp xếp cho các vị khách quý cùng các diễn viên chính ngồi xuống.

Hôm nay Hàn Tử Huyền là nhân vật chính duy nhất, bất kể thế nào cũng phải nghĩ cách kéo sân khấu này lại cho bằng được...

--- O ---

Chương 1841: Pk Ngay Tại Hiện Trường!

"Khụ, chắc không ai ngờ ban tổ chức hôm nay lại có thể mời "Nữ thần quốc dân năm xưa" - Ninh Tịch tới tham dự đâu nhỉ, xem ra mọi người đều rất bất ngờ rồi!"

"Ngay cả MC tôi cũng bất ngờ đến ngay người đây này! Dù sao thì cô Ninh Tịch cũng đã rời khỏi giới giải trí hơn một năm rồi!"

Nhận được ánh mắt nhắc nhở của Trịnh An Như, vị MC kia nhìn thì có thể nhiệt tình nhưng thực chất lại đang trào phúng ám chỉ: "Cô Ninh, không biết cô có cảm nhận thế nào đối với biểu hiện vừa rồi của Tử Huyền? Các fan và các khán giả cũng rất hài lòng với một Mạnh Trường Ca mới tinh của Hàn Tử Huyền!"

Cái vấn đề này...

Đã nói là các fan và người xem đã hài lòng, nếu Ninh Tịch nói là không lòng thì chẳng phải là muốn đối nghịch với quần chúng sao?

Nếu trả lời là hài lòng thì lại chẳng khác gì chính miệng khẳng định khả năng diễn xuất của Hàn Tử Huyền rất khiến người ta mong đợi.

Kể cả cho Ninh Tịch hơi khách khí một chút thì đối phương chắc chắn có thể tát nước theo mưa. Đến lúc đó thì toàn bộ cái tí sẽ giật thành: "Ninh Tịch công khai thừa nhận diễn xuất không bằng người", "Trường Giang sáng sau đè sáng trước"... mà trở thành đá kê chân cho Hàn Tử Huyền.

Đối mặt với cái hố mà MC đào sẵn, Ninh Tịch không hề biến sắc mà nhẹ nhàng vượt cằm nói: "Ánh mắt của fan và các khán giả tất nhiên là không thể sai."

Thấy Ninh Tịch rơi vào bẫy, Trịnh An Như âm thầm lộ ra một nụ cười trào phúng.

Ninh Tịch, không ngờ cô ta còn dám xuất hiện, cũng đúng dịp lắm!

"Tiền bối quá lời, tôi còn nhiều chỗ phải học tập thêm." Hàn Tử Huyền tỏ vẻ hào phóng mà không kém phần khiêm tốn trả lời một câu.

Nhưng mà cái câu "tiền bối" này đúng là đủ mười phần châm chọc.

Bất kể là MC hay Hàn Tử Huyền đều há mồm ngậm miệng đều nói là ngày xưa, là tiền bối, là đã từng... thời thời khắc khắc đều nhắc nhở Ninh Tịch chỉ là một thời quá khứ...

Lúc này, Triệu An Như làm như lơ đãng mở miệng: "Quả thật Tử Huyền còn nhiều chỗ cần học hỏi, cũng may hôm nay tiền bối Ninh Tịch cũng ở đây, đúng là một cơ hội hiếm có! Không bằng để tiền bối biểu diễn một đoạn đánh nhau để Tử Huyền học tập?"

"Đúng vậy, cô Ninh! Cô thể hiện một đoạn đi! Chắc hẳn mọi người cũng rất vô cùng mong đợi đúng chứ? Mọi người nói có đúng không?" MC lập tức phụ họa.

Ninh Tịch còn chưa nói gì, Từ Thao đã đổi sắc mặt: "Này cũng quá mức kịch liệt rồi! Gần đây tình trạng cơ thể của Ninh Tịch không tốt lắm, không thể chịu được đâu."

Nghe Từ Thao từ chối, Trịnh An Như càng khoái chí, cô ta sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy.

Lúc trước Ninh Tịch từng làm cascader nên thân thủ rất tốt, nhưng bây giờ cô đã ở ẩn hơn một năm nên chắc chắn tài nghệ không bằng lúc trước, nhan sắc không thay đổi thì sao chứ? Nhân vật Mạnh Trường Ca này cũng đâu phải chỉ cần mỗi cái mặt!

Nhìn bộ dạng yếu ớt của Ninh Tịch bây giờ cũng biết cô chắc chắn không làm được.

Chỉ cần ngay tại đây, ngay hôm nay Ninh Tịch khiến tất cả mọi người vỡ mộng là từ nay về sau Tử Huyền không cần phải lo lắng gì nữa rồi!

"Ồ... như thế sao! Thật đáng tiếc! Nhưng mà cũng chỉ là qua loa thử một chút thôi mà, chắc không có gì đáng ngại đâu đúng không? Mạnh Trường Ca năm đó của cô Ninh quá được yêu thích, ở đây cũng có rất nhiều fan lâu năm đang vô cùng mong đợi được trông thấy phong thái năm đó của cô đó!" MC âm thầm giục dấy, rõ ràng là muốn để Ninh Tịch không biểu diễn là không được.

"Là anh Thao lo lắng quá thôi, không có gì đáng ngại cả! Có thương không?" Ninh Tịch chẳng thèm để ý mà hỏi thẳng.

Từ Thao nghe vậy liền hoảng, anh ta nhớ kỹ là Lương Phi Tinh từng nói

Ninh Tịch mới trải qua một hồi bệnh nặng, gần đây mới khôi phục cho nên tuyệt đối không thể để cô quá mệt nhọc hay vận động kịch liệt.

--- O ---

Chương 1842: Cái Gì Gọi Là Xuất Sắc

Từ Thao đang định mở miệng nói chuyện thì Ninh Tịch đã cho anh một ánh mắt trấn an tỏ ý cô có chừng mực.

Từ Thao thấy vẻ mặt Ninh Tịch vẫn bình thường nên cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống, nhưng mà sống lưng vẫn cứ banh chặt, tùy thời chuẩn bị cho bất cứ tình huống đột ngột phát sinh nào.

Cơ mà, cho dù anh ta đã rất cảnh giác cũng không thể ngờ đối phương lại vô liêm sỉ tới mức như vậy...

Nhân viên vừa rồi diễn cảnh đánh nhau với Hàn Tử Huyền cầm một thanh trường thương bước ra, sau đó gã thẳng tay ném mạnh thanh trường thương về hướng Ninh Tịch...

Lực ném kia rất lớn, người bình thường chắc chắn không thể tiếp nổi hơn nữa còn sẽ phải chật vật né tránh theo phản xạ tự nhiên.

Hiểu nhiên đây chính là kết quả mà đối phương mong muốn, sợ rằng các tay nháy dưới kia đã âm thầm chuẩn bị để chụp ngay lại cảnh Ninh Tịch chật vật...

Ngay khi Từ Thao đang tức muốn học máu định xông lên ngăn cái trường thương đó lại thì liền thấy... Ninh Tịch còn không thèm chớp mắt mà chỉ hơi xoay người lại nghiêng thân mình về sau tránh một cái rồi vươn tay ra vững vàng bắt lấy thanh trường thương kia.

Qua màn hình lớn phía sau, những fan hâm mộ có thể thấy rõ cây trường thương kia lao đến với tốc độ cực kỳ nhanh, thậm chí là hình ảnh cây trường thương sau khi được Ninh Tịch cầm lấy rồi mà vẫn kịch liệt rung rung.

"WOA!!!"

Hiện trường vang lên từng trận thán phục, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

Sắc mặt Trịnh An Như đen xì, chỉ là bắt một cây trường thương thôi mà, có cái quái gì lạ mà phải ngạc nhiên!

Nhân viên kia hơi nhú mày, trong mắt gã thoáng qua vẻ ngoài ý muốn nhưng thấy được vẻ mặt không vui của Trịnh An Như thì lập tức nhắc cây

trường thương trong tay mình lên lao về phía Ninh Tịch.

Lúc này khi người nhân viên này đánh nhau với Hàn Tử Huyền, Trịnh An Như cũng từng thổi phồng nói rằng gã ta là một cascader chuyên nghiệp vẫn luôn huấn luyện Hàn Tử Huyền suốt nửa năm nay, mà chính bản thân gã cũng là người có chút bản lĩnh.

Thấy đối phương hung hăng đánh tới nhưng Ninh Tịch vẫn đứng nguyên tại chỗ. Trường thương trong tay cô giống như có sinh mệnh mà quay một vòng trong lòng bàn tay của cô sau đó "ầm" một tiếng va chạm với trường thương của gã nhân viên kia. Nơi giao nhau tóe ra tia lửa, mãnh liệt bắn ra bốn phía.

Chỉ một chiêu này, tên cascader kia đã biết Ninh Tịch không hề giống Hàn Tử Huyền kia chỉ biết làm động tác sao cho đẹp mắt, chiêu thức của cô thật sự rất có lực, vì thế hẳn không dám xem thường nữa...

Ban đầu, gã còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để có thể khiến Ninh Tịch bị bêu xấu mà không bị phát hiện. Nhưng đến cuối cùng gã lại chẳng còn tâm tư suy nghĩ những cái trò mè o này nữa, bởi vì cái gã có thể làm chỉ là toàn lực ứng phó những chiêu thức ngày càng xảo quyết của Ninh Tịch...

Đáng chết!

Người đàn bà này thế mà lại là một tay đánh trường thương điêu luyện. Lúc trước Quách Khải Thăng có nói tất cả những động tác võ thuật trong phim đều do Ninh Tịch tự mình diễn gã còn không tin, nhưng hiện giờ...

Những khán giả dưới sân khấu và cả MC đều không nhịn được mà thỉnh thoảng thốt lên kinh ngạc, từng người đều nín thở dõi mắt nhìn theo, hồi hộp đến độ không rời mắt được một giây nào. Bọn họ cảm thấy trước mắt bọn họ bây giờ không phải là một sân khấu rục rỡ mà là một chiến trường hỗn loạn, đây không phải diễn mà là một cuộc chiến sinh tử.

Cuối cùng...

"Keng" một tiếng, cây trường thương trong tay gã nhân viên kia bị Ninh Tịch đánh rơi xuống một cách chật vật.

Trong phút chốc tất cả các fan có mặt tại đây đều hét lên chói tai, tiếng huýt sáo vang lên không ngừng.

"Ninh Tịch giỏi quá đi!"

"Thật lợi hại!"

"Thật quá đặc sắc! Tôi khẩn trương đến nỗi toát cả mồ hôi lạnh đây này!"

...

Nhìn phản ứng của các fan, Hàn Tử Huyền trong miệng thì nghiến chặt răng nhưng trên mặt vẫn phải duy trì nụ cười mỉm mà vỗ tay theo mọi người. Khuôn mặt Trịnh An Như núp trong bóng tối cũng vắn vẹo điên cuồng.

--- O ---

Chương 1843: Một Chiêu Cuối Cùng

Đồ vô dụng! Phế vật!

Cô ta tốn bao tiền mới mời được cái tên này về thế mà lại bị đánh bại bởi một người đàn bà?

Gã cascader kia nhận được ánh mắt tàn nhẫn của Trịnh An Như thì run lên một cái, ngay lập tức trong mắt gã thoáng lướt qua một tia sáng tàn độc, gã đột nhiên duỗi tay nhặt cây trường thương bên chân mình lên rồi bất ngờ tấn công về phía Ninh Tịch...

"Vèo!!!"

Ngay lập tức cây trường thương trong tay Ninh Tịch thấy thế sét đánh xoẹt qua cổ gã cascader kia.

Một tiếng "rầm" lớn vang lên, mũi thương đã cắm sâu vào vách tường phía sau lưng đối phương.

Trên màn hình lớn thể hiện rõ lúc mũi thương kia xẹt qua đã cắt mất vài sợi tóc của gã cascader kia rồi thẳng tắp cắm sâu vào bức tường, còn cái gã kia vẫn cứ cứng ngắc đứng đó. Vẻ kinh hoàng trên mặt gã cứ thế được phóng đại trên màn hình lớn được khán giả xem rõ rành rành...

"Aaaaaa...", toàn trường yên lặng mất ba giây, sau đó là từng tràng tiếng hét chói tai cơ hồ muốn thổi bay cả nóc nhà vang lên.

Không có bộ đồ đỏ rực chói mắt, không có lớp trang điểm anh khí, thậm chí lúc này Ninh Tịch chỉ mặc một chiếc sườn xám dịu dàng nhưng lại chẳng một ai hoài nghi rằng một khắc kia, linh hồn trong Ninh Tịch chính là Mạnh Trường Ca!

Cho dù người kia có giải nghệ về vườn, cho dù có một ngày thân thể người kia hóa thành tro bụi thì cô ấy vẫn là Mạnh Trường Ca!!!

"Trường Ca! Trường Ca! Trường Ca!!!" Những fan lâu năm có mặt tại đây kích động la hét suýt khóc.

"Ninh Tịch, vẫn ổn chứ!" Ninh Tịch vừa mới ngồi xuống, Từ Thao đã lập tức hóa thân thành gà mẹ vội vàng hỏi han.

"Không sao." Ninh Tịch lắc đầu một cái, trên trán cô thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, cổ tay cũng hơi sưng đau nhưng may mà lúc này đánh không lâu nên cũng không có gì đáng ngại.

Lúc này, Trịnh An Như nhìn phản ứng của toàn trường mà ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay...

Xong rồi...

Không cách nào cứu được nữa rồi...

Vốn còn muốn phá hủy hình tượng của Ninh Tịch trong lòng fan, nhưng kết quả lại chứng minh cho cô ta thấy rằng đây là chuyện không thể...

Đúng là tự đào hố chôn mình!

Không được...

Tuyệt đối không thể để cho chuyện này phát sinh! Một khi các fan đã có ấn tượng như vậy thì hết thảy mọi thứ đều hỏng bét!

"Tiền bối không hổ là tiền bối, quả nhiên bảo đao chưa lão! Tử Huyền của chúng ta tuổi còn trẻ nên xem ra vẫn còn quá non nớt!" Trịnh An Như vẫn trơ tráo cười nói, nhưng trong lời nói của cô ta lại cố tình tăng thêm một chữ "lão" nhằm nêu bật sự trẻ trung của Tử Huyền.

Mà trên thực tế thì tuổi tác của Hàn Tử Huyền cũng chẳng chênh lệch với Ninh Tịch là bao nhiêu.

Trịnh An Như nói tới đây thì như cười như không nhìn lướt qua đám fan hâm mộ đang kích động phía dưới, sau đó chậm rãi nói: "Hôm nay tiền bối Ninh Tịch có thể tới tham dự với chúng ta quả thật khiến người ta thấy vui mừng, nhưng mà nhiều hơn vẫn là ngoài ý muốn!"

"Dù sao thì tiền bối cũng đã giải nghệ hơn một năm rồi, thời gian đầu các fan đúng là vô cùng đau lòng đó!"

"Hôm nay, tiền bối đột nhiên xuất hiện sau hơn một năm thế này chẳng lẽ không có gì muốn nói với các fan sao?"

Trịnh An Như cười lạnh, từng câu từng câu của cô ta đều mang tính khích bác. Không thể nghi ngờ gì, cô ta muốn kéo sự chú ý của các fan vào quãng

thời gian một năm này, cũng chính là điểm mấu chốt nảy sinh mâu thuẫn giữa Ninh Tịch và các fan.

Đám fan nào tàn ngu xuẩn, chẳng lẽ tụi bây đã quên lúc ban đầu người đàn bà này đã tàn nhẫn như nào, không thèm nói một câu đã biến mất sao? Loại người như vậy... có đáng để tụi bây tiếp tục thích không?

Quả nhiên, Trịnh An Như vừa dứt lời thì những người fan vừa rồi còn đang kích động hô hào đều trở nên trầm mặc.

Những người có mặt ở đây hôm nay quá nửa là fan hâm mộ của Hàn Tử Huyền và Giang Mục Dã.

Mà trong đám fan đó cơ hồ đều là fan trung thành của Ninh Tịch năm xưa.

Trên sân khấu, Ninh Tịch vẫn yên lặng ngồi đó trầm mặc hồi lâu.

Đáy lòng Từ Thao thắt chặt, chuyện anh ta lo lắng nhất đã xảy ra...

--- O ---

Chương 1844: Cùng Nhau Đi Đến Vinh Quang

Nhìn phản ứng của các fan, Trịnh An Như cùng với Vương Hạo Quân đều thở ra một hơi.

"May là Trịnh An Như có cách!" Vương Hạo Quân tỏ ra rất hài lòng.

Giám đốc quan hệ công chúng (PR) cũng xúc động: "Dù sao thì cô ta cũng được coi là một trong những người hiểu Ninh Tịch rõ nhất, tất nhiên sẽ biết tử huyệt của Ninh Tịch ở đâu!"

Lúc này trong hội trường vẫn là một mảnh im ắng như như cũ.

Không biết qua bao lâu...

Bầu không khí càng ngày càng nặng nề, giống như sự bình yên trước cơn bão lớn.

"Thật xin lỗi... để mọi người lo lắng, để mọi người chờ đợi quá... lâu như vậy..."

Dưới sân khấu các fan vẫn lặng ngắt như tờ.

"Rất nhiều chuyện... tôi không biết nên mở miệng nói như thế nào..."

"Tôi... vậy để tôi hát cho mọi người nghe đi!" Ninh Tịch ngẩng đầu lên mỉm cười thật nhẹ nhàng nhưng trong mắt lại chứa ngàn vạn sự đau đớn.

Vẫn không có người lên tiếng.

Ninh Tịch nghiêng đầu nhẹ nhàng nói với Từ Thao mấy câu, vẻ mặt của anh ta hơi do dự một chút nhưng sau vẫn gật đầu rời đi.

Đám người Trịnh An Như cũng chẳng thềm ngăn cản mà chỉ lạnh mắt liếc nhìn, ha ha, lúc này rồi mà còn muốn hát? Định di dời đi sự chú ý sao? Đúng là trò cười! Chẳng lẽ cô ta muốn đổi nghề qua làm ca sĩ?

Cô ta làm sao có thể xoay mình được chứ! Mà cứ cho là xoay được đi nữa thì bọn họ cũng có cách lật lại! Còn không chống mắt lên mà nhìn xem sân khấu ngày hôm nay là của ai sao!

Một lát sau.

"Cạch" một tiếng, toàn bộ khán phòng đột nhiên tối sầm chỉ để lại một bóng đèn chiếu thẳng vào cô gái đang mặc váy trắng trên sân khấu.

Cô gái ấy hơi hạ mắt, yên lặng ngồi đó.

Tiếng nhạc dạo đầu vang lên...

"Cám ơn bạn..." Cô gái đó cầm micro lên ánh mắt rơi vào những fan hâm mộ dưới sân khấu rồi nhẹ nhàng cất giọng: "Đã cho tôi tất cả vinh quang..."

"Tôi sẽ cúi người thật sâu trước bạn... để cảm tạ sự cố gắng của bạn..."

Trong nháy mắt khi giọng Ninh Tịch vang lên, ánh mắt của những fan hâm mộ phía dưới nhất thời co lại.

"Tiếng vỗ tay như sấm cuộn cuộn dâng lên trong lòng,

Đây chỉ là sự khởi đầu mà không phải kết thúc

Khi đôi bàn tay của bạn đau đớn vì những tràng vỗ tay

Tôi nên lấy gì để báo đáp tình yêu duy nhất này..."

Trong tiếng hát ngân nga là màn hình lớn sau lưng Ninh Tịch đột nhiên sáng lên.

Trên màn hình xuất hiện một cô gái mặc trang phục đỏ thắm, cô gái ấy đang xâu hồ ký tên cho fan, cô gái ấy nói đây là lần đầu tiên được ký tên cho fan nên rất cảm ơn mọi người...

"Cám ơn vinh quang mà bạn dành cho tôi

Tôi đã từng chẳng là một cái gì

Là bạn biến giấc mộng của tôi thành sự thật..."

Hình ảnh trên màn hình lớn thay đổi, Ninh Tịch mặc đồ nam trông cực kỳ đẹp trai đang đứng với đoàn làm phim và được một đoàn fan hâm mộ vây quanh. Hàng mi cong cong, khóe môi khé nhếch, cô gái ấy đang nói với các nhân viên bảo vệ là nên dịu dàng với con gái một chút...

"Cái giây phút kia trong lòng tôi,

Có quá nhiều cảm xúc mà tôi không thể hình dung.

Tương lai có quá nhiều biến đổi nhưng tuyệt đối không buông tay

Tôi muốn chứng minh sự lựa chọn của bạn không giống bất cứ ai..."

Hình ảnh cô gái trên màn hình lớn đang giàn giụa nước mắt, lê bước một mình trong một khu rừng hoang vu rộng lớn. Sau đó là cảnh cô gái kia quá mệt mỏi mà ngã xuống đất...

"Đây là vinh quang của chúng ta

Tôi đã biết mình nên đi đâu..."

Cô gái trên màn hình mặc bộ váy đỏ rực, dưới con mắt chăm chú của tất cả mọi người mà hiên ngang nhận lấy giải thưởng Kim Tông danh giá, đôi mắt cô đỏ hoe đang phát biểu cảm nghĩ sau khi nhận giải...

"Đây là vinh quang của chúng ta

Đây là khúc ca mà bạn dành cho tôi

Mỗi người trong các bạn đều là anh hùng của tôi..."

Đi kèm với câu hát cuối cùng đầy nghẹn ngào của Ninh Tịch là hình ảnh trên màn hình dừng lại ở tấm hình cô với khuôn mặt đầm nước mắt kia.

Mà lúc này cô cũng đã sớm không kìm nổi mà rơi nước mắt...

--- O ---

Chương 1845: Không Ninh Tịch, Không Thiên Hạ

Tiếng nhạc dừng lại, ánh đèn sáng lên. Ninh Tịch đứng dậy cúi người một cái thật sâu đối với tất cả những fan hâm mộ phía dưới.

Một màn hồi ức những kỷ niệm giữa bọn họ và Ninh Tịch khiến các fan đỏ bừng hốc mắt, ai ai cũng không kiềm được mà rơi nước mắt...

Trong đám người, chẳng biết là ai lên tiếng đầu tiên phá vỡ sự yên lặng này...

"Fan anh Tịch chỗ nào cũng có, anh Tịch là không thể thay thế!"

Một tiếng hô quen thuộc này gần như đã thành khẩu hiệu của nhóm fan trung thành, giống như viên đá rơi vào hồ nước lặng, trong nháy mắt ngọn lửa chôn giấu trong lòng mỗi người đều được thổi bùng lên.

Nhất thời, tiếng hô vang lên ùn ùn như cơn thủy triều không ai có thể cản nổi.

"Fan anh Tịch chỗ nào cũng có, anh Tịch là không thể thay thế!"

"Fan anh Tịch chỗ nào cũng có, anh Tịch là không thể thay thế!"

"Fan anh Tịch chỗ nào cũng có, anh Tịch là không thể thay thế!"

...

Chỗ ngồi VIP, Trang Khả Nhi khóc đến đỏ cả mắt bỗng nhiên đứng lên hô hào: "Một lòng sắt son, cùng nhau đi đến vinh quang."

Có người đầu tiên, người phía sau cũng bắt đầu hô hào: "Một lòng sắt son, cùng nhau đi đến vinh quang..."

Trang Vinh Quang ngồi cạnh Trang Khả Nhi cũng im lặng lau đi "giọt nước mắt đàn ông" rồi bắt đầu gân cổ lên gào: "Không Ninh Tịch, không Thiên Hạ!!!"

"Không Ninh Tịch, không Thiên Hạ!!!"

"Không Ninh Tịch, không Thiên Hạ!!!"

"Không Ninh Tịch, không Thiên Hạ!!!"

...

Mãi cho đến khi Ninh Tịch đã cúi người rời khỏi sân khấu mà những âm thanh kia vẫn vang vọng khắp hội trường, tiếng hô kéo dài thật lâu, những fan hâm mộ kích động nhìn theo bóng lưng rời đi của Ninh Tịch.

Đó là thần tượng của bọn họ, là tình yêu của bọn họ, là tín ngưỡng của bọn họ, là thanh xuân của bọn họ...

Cho dù cô ấy có rời đi thì sao?

Chúng ta vẫn còn ở đây! Chúng ta mãi mãi đều ở đây!

Dưới sân khấu, một cô bé có gương mặt tròn tròn đang chôn mặt vào vai bạn thân của mình khóc đến không thở được.

Người bạn thân kia nhẹ nhàng vỗ vai cô bé ấy: "Được rồi, được rồi, anh Tịch chẳng phải đã về rồi sao!"

"Tớ không khóc vì cái này!"

"Vậy cậu khóc vì cái gì?"

"Vì tớ thấy tớ ngu quá, sao lại phản bội anh Tịch mà đi thích cái đồ đạo nhái như Hàn Tử Huyền kia? Tớ không xứng làm fan của anh Tịch!"

"Ừm nhưng mà đừng có đau lòng quá, dù sao thì cũng có nhiều người cùng làm con ngu với cậu thôi!"

Cô bé mặt tròn tròn kia nghe vậy phá lên cười, đôi mắt lấp lánh ánh nước nói: "Có vài thứ xuất hiện rồi người ta mới biết, cái gì là không thể thay thế..."

Vào giờ phút này.

Sắc mặt Hàn Tử Huyền thì trắng bệch...

Trịnh An Như thì hồi hận đến tím cả ruột, cô ta hồi hận vì đã để cho Ninh Tịch hát cái bài đó.

Còn hai MC kia thì đã hoàn toàn không há nổi miệng, tình hình hiện giờ đã

không thể cứu vãn nổi rồi.

Chỗ ngồi VIP, đám nhà đầu tư kia đã hoàn toàn ngây người.

Bên trong hậu trường, Vương Hạo Quân nhìn chăm chăm những fan vẫn đang điên cuồng hô khẩu hiệu kia, nhìn những fan hâm mộ của Hàn Tử Huyền lại đi gào thét tên của Ninh Tịch, tí thì giận đến suýt ngất.

Ông ta bỏ biết bao nhiêu tiền, mời biết bao nhiêu truyền thông cùng khách quý, kết quả lại...

Kết quả lại thành sân khấu để Ninh Tịch comeback...

Bản mới của Thiên Hạ thì không ai thèm để ý, các fan thì chỉ vì một ca khúc của Ninh Tịch đã quay về vòng tay ôm ấp của cô ta...

Cuối cùng ông ta hiểu ra rằng, hôm nay Thịnh Thế tới đây là để phá hoại!
Phá sạch sành sanh!

Giám đốc PR đứng một bên nhìn trộm đám fan còn đang điên cuồng kia tỏ vẻ đã xem đủ rồi.

Hazz, ban đầu ông ta cũng cho rằng Hàn Tử Huyền là siêu việt, nhưng một khí chính chủ đã xuất hiện thì Hàn Tử Huyền có hot cỡ nào, chói mắt cỡ nào cũng chỉ là một con tép riu.

Công rãnh còn đòi sóng sánh với đại dương, máng mương mà đòi tương đương với thủy điện...

--- O ---

Chương 1846: Ai Nói Tôi Tới Không Phải Là Để Phá Hoại?

Trung tâm Trò chơi.

Lúc này có vô số người đi đường đang ngửa đầu lên nhìn màn hình đang phát sóng trực tiếp, đôi mắt của bọn họ cũng đỏ hoe giống như những người có mặt trực tiếp tại sự kiện, họ kim lòng không được lại hô theo khẩu hiệu.

Ngoại trừ cái này ra còn có các nhà hàng, phố lớn hẻm nhỏ, công ty, nhà riêng...

Vô số người đều xem được đoạn phát sóng trực tiếp này, vô số fan thấy được Ninh Tịch, nghe được tiếng cô hát, nghe được những tiếng hô hào dậy sóng kia...

Sau khi Ninh Tịch rời khỏi hội trường thì chương trình vẫn được phát trực tiếp.

"Ninh Tịch, xin hỏi lần này cô xuất hiện lại là muốn comeback sao?"

"Ảnh hậu Ninh, tại sao vắng mặt một năm liền mà cô lại chọn tình huống thế này để xuất hiện? Thật sự là do được mời sao?"

"Chuyện của Giang Mục Dĩ cô cũng biết đúng không? Hôm nay chúng tôi vẫn luôn đợi Giang Mục Dĩ nói lời xin lỗi, nghe nói đã sắp xếp để hôm nay Giang Mục Dĩ sẽ tham dự mà tại sao bây giờ lại biến thành cô? Là vì Giang Mục Dĩ không chịu nói xin lỗi nên Thịnh Thế mới để cô ra mặt sao?"

"Hôm nay cô làm thế này liệu có chút giọng khách át giọng chủ không? Cái gì mà được mời tới ủng hộ chứ, cô đến là để phá hoại đúng không?"

"Ảnh hậu Ninh, làm phiền cô trả lời chút được không?"

Ninh Tịch vừa mới bước ra đã bị đám phóng viên bu kín lại.

Đối mặt với đám câu hỏi như pháo liên thanh kia, Ninh Tịch dừng chân nhìn thẳng vào người phóng viên nghi ngờ cô tới là để phá hoại.

Người phóng viên nọ bị cô nhìn thì có chút sợ hãi mà không tự chủ được lui về sau một bước.

Sau đó, gã liền thấy Ninh Tịch hơi nhường mày rồi sâu xa nói: "Ai nói... tôi tới đây không phải là để phá hoại đâu?"

Tất cả các phóng viên: "..."

Giang Mục Dã đang nằm vắt vẻo trên ngựa gỗ tập trung xem phát sóng trực tiếp thì đột nhiên: "Phụt!!! Khụ, khụ..."

Phóng viên cố ý muốn làm cho Ninh Tịch khó chịu kia thấy thái độ thân thiện của cô như vậy thì đỏ mặt phùng phùng nói: "Cô làm như thế thật quá đáng, ý mình là tiền bối rồi đi bắt nạt người khác sao? Chẳng lẽ cô không biết hành động của Giang Mục Dã tệ hại như thế nào sao? Loại người như thế mà cô còn bao che cơ à? Nữ thần cái quái gì, cũng chỉ là một đám cặn bã cá mè một lứa như nhau mà thôi!"

"Ghi lại chưa?" Ninh Tịch không trả lời mà quay sang Từ Thao hỏi.

Từ Thao gật đầu quơ quơ tay: "Rồi! Mà thật ra thì chả cần ghi đâu, còn đang phát trực tiếp đó! Mọi người ai cũng thấy thôi!"

Tên phóng viên kia nghe thế thì nóng nảy: "Tôi chỉ nói thật thôi, chẳng lẽ đạo này còn cấm cả nói thật sao?"

Từ Thao cười âm hiểm: "Là nói thật hay là tung tin vịt thì sẽ có luật sư nói chuyện với anh thôi."

Ninh Tịch nhìn lướt qua những phóng viên đang không ngừng truy hỏi kia rồi nhàn nhạt nói: "Chuyện của tiền bối Giang tôi đã biết và cũng biết là ban tổ chức hôm nay vốn muốn sắp xếp để anh ấy xin lỗi công khai! Không sai, quả thật tôi cũng cho là anh ấy cần một lời xin lỗi công khai."

Nghe Ninh Tịch nói thế, gã phóng viên kia cho rằng cô chột dạ nên vô cùng đắc ý: "Ảnh hậu Ninh, bây giờ cô có muốn đòi lời cũng không kịp..."

Nhưng mà một giây sau đó, ánh mắt Ninh Tịch nhất thời trở nên sắc lạnh, giọng nói cũng thay đổi: "Nhưng mà, là ban tổ chức phải đứng ra nói xin lỗi với tiền bối Giang."

Ninh Tịch vừa dứt lời toàn trường liền xôn xao.

Cái gì? Nói xin lỗi Giang Mục Dã? Ninh Tịch bị điên rồi đúng không?

Cũng có một bộ phận lớn các phóng viên thì âm thầm đoán, giọng điệu của Ninh Tịch như vậy chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì khác?

Ninh Tịch nói xong cũng không thể ý tới đám phóng viên kia nữa mà đi thẳng lên xe nhờ sự hộ tống của Từ Thao và các vệ sĩ.

Trung tâm Trò chơi

Giang Mục Dĩ ngơ ngác nhìn chăm chăm màn hình, nhìn cô gái ngang ngược kia đang công khai che chở cho mình, nhìn cô gái kia nhướn mày nói "Ai nói tôi tới đây không phải để phá hoại". Trong lòng anh dần căng cứng lên, có một thứ cảm giác không nói lên được thành lời...

--- O ---

Chương 1847: Chỗ Dựa Vững Chắc

Trên xe.

Tâm tình Từ Thao tốt đến muốn điên luôn: "Ninh Tịch, bài hát cô vừa hát đó mang lại hiệu quả quá tuyệt vời! Bài hát đó phối hợp với mấy bức ảnh tôi luôn mang theo kia đúng là chiến thuật cướp nước mắt level MAX luôn! Ngay cả tôi cũng khóc như thằng ngốc đây này! Lần này đúng là bớt không ít chuyện, vốn còn đang nghĩ không biết giải thích với các fan thế nào..."

Từ Thao nói nói mới nhớ chuyện Ninh Tịch vừa mới nói ngay trước tên phóng viên kia liền có chút lo lắng, giọng cũng mềm xuống hỏi: "Khụ, nhưng mà Ninh Tịch này, lúc nãy cô nói thế với phóng viên liệu có ổn hay không? Chuyện của Giang Mục Dã khó giải quyết lắm đó! Tôi hiểu cô muốn giúp Giang Mục Dã, cơ mà nói thế chỉ sợ sẽ cuốn cả mình vào!"

"Bọn họ sẽ xin lỗi thôi." Ninh Tịch chắc chắn nói.

Nói xong, Ninh Tịch cầm di động lên gọi một cú điện thoại.

Từ Thao thấy thế thì rất tò mò, không biết cô định gọi cho ai.

Chuyện lần này của Giang Mục Dã chỉ sợ có tìm ai cũng vô dụng thôi!

Bức ảnh kia chính là bằng chứng!

Trừ phi... Thẩm Miên tự mình đứng ra làm rõ.

Nhưng mà sao có thể chứ!

Thẩm Miên coi bộ phim kia như bảo bối của mình vậy, cũng chính vì thế nên đến giờ này Giang Mục Dã vẫn chưa nói một chữ nào.

Cứ cho là Ninh Tịch với Thẩm Miên có chút giao tình thì sợ là cũng không thuyết phục nổi...

"Alo, đạo diễn Thẩm! Đã lâu không gặp rồi nhỉ?"

"Cô... Ninh Ninh Ninh... Ninh Tịch?" Đầu bên kia, giọng điệu Thẩm Miên cứ như đang gặp quỷ vậy, lời nói cũng không nói rõ ràng được: "Mẹ nó! Tôi vừa mới coi trực tiếp còn tưởng tôi gặp ảo giác rồi chứ! Cô đã trở lại rồi sao? Suốt một năm ba tháng! Tôi còn tưởng cô về hành tinh của mình rồi!"

"Khó có được, đạo diễn Thẩm lại còn nhớ rõ tôi." Ninh Tịch sâu xa nói.

Thẩm Miên nghe giọng điệu Ninh Tịch có chút không ổn liền ho nhẹ một cái: "Cái gì chứ, cô gọi cho tôi là vì..."

"Giang Mục Dĩ." Ninh Tịch trực tiếp huých toẹt: "Chuyện này đạo diễn Thẩm hình như... đúng là không có chút nghĩa khí gì cả?"

Giọng Thẩm Miên có chút lúng túng: "Này này này, tôi biết, tôi biết trong chuyện này Giang Mục Dĩ thật sự phải chịu thiệt thòi! Nhưng mà, tôi cũng bị người hại mà!"

"Tôi vẫn luôn nơm nớp lo sợ, giấu nhem đi rồi nhưng ai mà ngờ được lại đột nhiên bị người ta tiết lộ ra ngoài chứ!"

"Không biết bọn họ có nói với cô không, nhưng mà bộ phim này của tôi có đề tài hơi nhạy cảm. Chắc chắn không chiếu được trong nước cho nên tôi định mang nó đi tham dự triển lãm điện ảnh quốc tế!"

"Cô nói xem... bên kia tôi còn đang phải lén lút đưa phim đi thẩm định, bên này nếu tôi cứ thế tuồn ra thì phía "bên trên" chắc chắn cấm tôi luôn quá. Chắc chắn không để tôi mang đi tham dự triển lãm đâu, lúc đó tôi tìm ai khóc đây? Nếu như thế chẳng phải là bộ phim này quay phí công sao!"

"Cho nên anh cứ trơ mắt nhìn Giang Mục Dĩ một mình gánh hết hậu quả?"

Thẩm Miên xoắn xuýt không thôi: "Ninh Tịch, tôi biết cô bất bình thay cho Giang Mục Dĩ, tôi với cậu ta hợp tác biết bao bộ phim cũng được xem là người thân quen! Lần này tôi thực sự cảm ơn cậu ta đã trọng nghĩa như vậy, chờ tôi xác định được bộ phim này có tư cách được mang đi dự triển lãm hay không rồi thanh minh có được không?"

"Chờ đến lúc đó thì mồ cũng xanh cỏ rồi!"

"Nhưng mà... nhưng mà bây giờ cũng chỉ còn cách này thôi! Nếu không thì cô nói xem, cô muốn tôi làm gì?" Thẩm Miên không biết nên làm thế nào.

"Bây giờ lập tức làm rõ đi."

"Bà cô tổ của tôi ơi, đây chẳng phải là cô làm khó tôi sao? Bây giờ mà làm rõ thì khác nào hủy luôn cả phim của tôi hả!"

"Hủy rồi tôi đền cho anh một bộ khác."

"Được!!! Vậy tôi đi làm rõ ngay lập tức đây!" Thẩm Miên đổi lời còn nhanh hơn thay áo.

--- O ---

Chương 1848: Nữ Vương Đại Nhân Của Tôi Quá Lợi Hại!

Từ Thao ngồi cạnh nghe loáng thoáng nội dung câu chuyện, suýt nữa thì cái thân già của anh ta phun một ngụm máu ra ngoài!

Đạch, cái gã Thẩm Miên này... tiết tháo đâu hết rồi...

Ninh Tịch cũng không ngờ Thẩm Miên lại đổi thái độ nhanh đến như vậy, cô nhìn di động mà khoe miệng hơi giắt giắt.

"Ninh Tịch, đây là chính miệng cô nói đấy nhé! Cô nói đèn cho tôi một bộ rồi đấy! Vai chính phim tiếp theo của tôi đã đặt cô trước rồi đó, nữ chính không được thì nam chính! Đặt cô trước rồi đấy, cô không được đổi ý!" Thẩm Miên vừa nãy còn xoắn xuýt không thôi mà hiện giờ đã hung phấn như thể chỉ mong bộ phim kia bị phá luôn cho rồi.

Ninh Tịch bật cười: "Biết rồi, chuyện tôi đã đồng ý thì có đổi ý bao giờ chưa."

"Ha ha ha... được! Vậy tôi đi làm rồi! Cô chờ đó ha!" Thẩm Miên vui tươi hơn hờ nói.

Từ Thao ngồi một bên tỏ vẻ đã xem đủ rồi, anh ta bị bất ngờ đến choáng váng: "Ồ... cái này là giải quyết xong rồi... hả?"

Nữ vương đại nhân của tôi quá lợi hại!

"Chậc, nhưng đúng là quá lời cho tên Thẩm Miên kia! Bộ phim đầu tiên sau khi trở lại của cô lại cứ thế đưa cho cái gã đó rồi! Tôi nói nè, sau khi Thẩm Miên quay xong bộ Người Tìm Mộng với cô xong ý mà, anh ta cũng đã quay tiếp hai bộ nữa. Tuy không tệ lắm nhưng tuyệt đối không thể so được với Người Tìm Mộng được."

"Xem ra là anh ta bị người khác nói là không còn quay được bộ phim nào qua được Người Tìm Mộng nữa nên có chút nóng nảy, bí quá hóa liều mới tìm Hàn Tử Huyền quay một bộ phim cảm, tham vọng muốn lấy giải quốc tế đây mà..." Từ Thao không nhịn được dè bỉu.

...

Cùng lúc đó, trung tâm triển lãm đã không còn ai.

Vương Hạo Quân, Trịnh An Như, Hàn Tử Huyền cùng những người có liên quan đứng sau hậu trường mắt to trừng mắt nhỏ, bầu không khí nặng nề vô cùng.

Lúc này người khó chịu nhất trừ Hàn Tử Huyền ra còn một vị ăn mặc lộng lẫy - phó tổng của Tinh Huy - Ninh Tuyết Lạc...

Tôi nay chính là cơ hội mà cô ta tìm kiếm đã lâu mới xuất hiện, cô ta cố ý ra sân khấu cuối cùng để nhân cơ hội tự tẩy trắng mình, thậm chí cái ý tưởng mời dàn diễn cũ tới cũng là của cô ta đề xuất ra.

Lại không ngờ rằng... Ninh Tịch biến mất lâu như vậy lại giống một quả lựu đạn, không chút dấu hiệu nào mà đột nhiên xuất hiện rồi khiến thế giới của cô ta nổ tung.

Vốn chuyện của cô ta đã dần dần chìm vào quên lãng theo sự biến mất của Ninh Tịch. Con đường sự nghiệp của cô ta ngày càng thành công cũng kéo theo bản thân cô ta dần dần đi vào con đường hình tượng nữ thần. Thân phận con nuôi không những không bị ai lên án mà còn nhận được sự đồng tình và lý giải của cơ sở những người ở tầng chót.

Cơ mà, Ninh Tịch xuất hiện cái thì tất cả những sỉ nhục, những ghét bỏ, những gì cô ta muốn giấu kín không để ai biết đều nổi hết lên mặt nước.

Chỉ cần Ninh Tịch còn tồn tại một ngày thì tất cả mọi người đều nhớ kỹ rằng Ninh Tịch mới thật sự là thiên kim đại tiểu thư, còn cô ta chỉ là một món hàng giả, một con tu hú chiếm tổ mà thôi.

Cho dù hôm nay cô ta đã nắm tất cả mọi thứ trong tay thì cũng không thoát khỏi cái bóng đáng chết đó...

"Lúc Thịnh Thế đáp ứng sao cậu không điều tra rõ ràng?" Ninh Tuyết Lạc lòng dạ có thâm sâu cỡ nào thì lúc này cũng đã tức đến sôi máu.

"Hỏi cậu đó! Tại sao không điều tra cho rõ!" Vương Hạo Quân tức giận.

Giám đốc PR đau khổ nói: "Tôi đã hỏi rõ rồi, đối phương cũng khẳng định rằng chắc chắn sẽ cho chúng ta một câu trả lời! Tôi làm sao biết Thịnh Thế lại... đánh chết tôi cũng không nghĩ tới là Ninh Tịch sẽ ra mặt..."

Thịnh Thế trong mắt bọn họ cũng chỉ đang hấp hối kéo dài hơi tàn mà thôi, đừng nói là cậu ta mà tất cả mọi người đều không coi Thịnh Thế ra cái gì, thế cho nên mới xảy ra cơ sự ngày hôm nay.

Anh ta tiếp tục: "Hơn nữa nhìn cách Ninh Tịch trả lời mấy phóng viên kia, bọn họ... rõ ràng đã sớm có âm mưu... cố ý tới phá hoại..."

--- O ---

Chương 1849: Muốn Đổi Người?

"Thừa lời! Cái này còn cần cậu phải nói sao?" Vương Hạo Quân tức giận.

Sân của mình bị đập nát còn phải lót đường cho người ta nữa!

Lúc này, mấy nhà đầu tư vẫn đang bàn luận với nhau nãy giờ thì đột nhiên có một người đứng dậy lên tiếng: "Khụ, thật ra thì... từ chuyện ngày hôm nay có thể thấy được... đội hình diễn viên của bộ phim này của chúng ta... cũng nên điều chỉnh lại một chút..."

Trịnh An Như vừa nghe liền biến sắc: "Ý của Tiên tông là gì?"

Tiên tông ưỡn cái bụng bia của ông ta mà cười ha hả nói: "Hôm nay ý mà, mấy người cũng thấy được Ninh Tịch có nhân khí và độ hot lớn thế nào rồi đây! Bộ phim này chúng tôi chi rất nhiều tiền nên tất nhiên muốn thu về được số lãi cao nhất! Mọi người nói có đúng hay không?"

Nhất thời sắc mặt Trịnh An Như khó coi vô cùng: "Hợp đồng với Tử Huyền đã ký rồi, chẳng lẽ các ông vẫn còn muốn đổi người? Đổi thành một nghệ sĩ hết thời ở ẩn lâu như vậy?"

"Tiên tông, Lý tông, Thôi tông, các ông chẳng hiểu gì về giới giải trí cả cho nên mới bị một màn này của đối phương che mắt! Ninh Tịch nhận được phản ứng như hôm nay vì cô ta đã biến mất quá lâu, các fan khó tránh khỏi có chút kích động nhưng cũng chỉ là sớm nở tối tàn!"

"Cô ta bây giờ không tài nguyên, không quan hệ lại vẫn đang chết dí ở cái chỗ như Thịnh Thế kia, cô ta dựa vào đâu mà muốn so với Tử Huyền? Ngay cả tư cách xách giày cho Tử Huyền cũng không có!"

Trịnh An Như dùng dùng nói một đống như thế khiến đám nhà đầu tư kia trở mắt nhìn nhau, nhất thời lại lâm vào do dự.

Vương Hạo Quân cũng nhân cơ hội nói: "Mấy vị xin cứ an tâm, đừng nóng vội! Quản lý Trịnh dù sao cũng là người quản lý hàng đầu trong giới, lời cô ấy nói chắc chắn không sai! Lần này Tinh Huy chúng tôi cũng rót vốn nhiều nhất cho nên chúng tôi cũng chắc chắn không tự hại mình đâu!"

Có một người đàn ông áo mũ chỉnh tề không vui mà trầm giọng nói: "Mấy người đừng coi chúng tôi không biết gì, là thằng ngu để moi tiền! Kể cả

Ninh Tịch hiện tại không có tài nguyên nhưng chỉ riêng việc cô ấy mới ra sân thôi đã phá sạch công sức chúng ta chuẩn bị bao lâu như thế cũng đủ chứng minh thực lực của mình rồi!"

"Bản điện ảnh Thiên Hạ ở trong lòng công chúng mãi mãi là bức tường thành không thể vượt qua! Chúng tôi đập tiền nhiều như thế nào nữa cũng vô dụng! Đã không qua nổi tác phẩm gốc mà còn ảo tưởng muốn vượt qua Cửu Tiêu? Nằm mơ à?"

"Dựa vào cái gì? Dựa vào cái mà mấy người gọi là nữ hoàng nhân khí - Hàn Tử Huyền? Cái người mà ngay cả fan của mình cũng không quản được?"

Tối nay, fan của Hàn Tử Huyền nườm nượp kéo nhau phản bội đã là một cái tát nặng nề vào thẳng mặt cô ta. Lúc này, lại bị mấy nhà đầu tư chỉ thẳng mặt mà mắng lại càng khiến cô ta giận đến cả người phát run. Từ sau khi cô ta nổi tiếng đến giờ có chỗ nào cô ta bước chân đến mà không được người ta khách khí, nịnh bợ, đã bao giờ phải chịu khuất nhục như này?

Ngay lúc Hàn Tử Huyền tưởng mình không nhin nổi mà bạo phát thì Ninh Tuyết Lạc đứng một bên nói: "Lý tổng nói vậy là sai rồi, ngài phải biết những fan hâm mộ tối nay không phải đều là fan của Hàn Tử Huyền, ít nhất một nửa trong đó là fan trung thành của Giang Mục Dã."

"Cái gọi là dành được sự đồng tình của số đông là thật, hay là có người cố tình sắp xếp cho người khác xem để đạt được mục đích, thậm chí... là muốn cướp vai... Lý tổng không hiểu giới giải trí, nhưng mấy cái lắt léo này chắc ngài cũng hiểu chứ?"

Vị Lý tổng kia nghe Ninh Tuyết Lạc nói vậy thì hơi nhú mày coi như là có nghe vào. Tính chân thực của việc này đúng là ông ta không thể đảm bảo được, nhưng tình huống tối nay... dựa theo trực giác của ông ta mà nói thì ông ta không nghĩ rằng có thể là giả được. Dù sao thì ông ta chỉ là một người đứng xem thôi mà cũng thấy động lòng, cũng bị Ninh Tịch thuyết phục...

--- O ---

Chương 1850: Không Khởi Quá Để Mắt

Vương Hạo Quân với Ninh Tuyết Lạc vất vả lắm mới trấn an được mấy nhà đầu tư, nhưng thế quái nào phía bên kia lại xảy ra chuyện.

Giám đốc PR lã chã mồ hôi cầm di động chạy vào: "Vương... Vương tổng... Ninh phó tổng..."

"Sao thế?" Vương Hạo Quân không nhịn được hỏi.

Ninh Tuyết Lạc với Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như thấy sắc mặt anh ta không ổn cũng cau mày nhìn sang.

Đối diện với ánh mắt của tất cả mọi người, gương mặt Lưu Văn Lương trắng nhợt xoắn xuýt như bánh quẩy, khó khăn nói: "Thảm Thảm Thảm..."

"Thảm cái gì mà Thảm?" Vương Hạo Quân mắng.

"Thảm Miên!!!" Lưu Văn Lương cuối cùng cũng thốt lên được cái tên này rồi lén lút nhìn về phía Hàn Tử Huyền với Trịnh An Như một cái rồi mới lên tiếng: "Thảm Miên vừa đăng lên weibo làm rõ chuyện bức ảnh của Giang Mục Dã và Tử Huyền chỉ là một cảnh chụp lúc quay phim!"

"Anh nói cái gì? Chuyện này là không thể nào!" Trịnh An Như biến sắc.

Lưu Văn Lương đau khổ nói: "Là thật, Thảm Miên còn cắt một đoạn phim chi tiết để làm bằng chứng!"

"Thảm Miên bị điên rồi sao? Anh ta có biết mình đang làm gì hay không?" Trịnh An Như không thể tin nổi mà thất thanh hét lên.

Sắc mặt Hàn Tử Huyền cũng thay đổi hoàn toàn nhưng cô ta vẫn chắc giọng nói: "Nhất định là có cái gì hiểu lầm ở đây, đạo diễn Thảm tuyệt đối không thể làm như vậy được!"

Cái Thảm Miên không muốn nhất chính là lộ chuyện này ra ánh sáng, cho nên lúc đầu bọn họ mới không e ngại gì mà để lộ ảnh ra ngoài.

Hàn Tử Huyền vừa nói vừa vội vàng cầm lấy di động vào weibo của Thảm Miên xem.

Kết quả, cô ta thấy ngay được nội dung mà Thảm Miên vừa mới đăng lên

trông vô cùng bắt mắt...

[Tại đây, tôi muốn làm rõ một chuyện với mọi người, tấm hình này là một cảnh trong bộ phim mới của tôi tên là Loạn Quan Đông, là một cảnh trong phim, cảnh này cũng là mượn góc để hoàn thành. Bởi vì chút suy nghĩ riêng và ích kỷ của bản thân mà mặc dù biết rõ sự thực nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn không hề đứng ra làm rõ, khiến người vô tội bị liên lụy rất lớn, chuyện lần này tôi thực sự áy náy!]

Đi kèm đoạn văn này là một đoạn video so sánh tấm ảnh với cảnh quay và thông tin liên quan đến nội dung phim, thậm chí còn bao gồm cả những nội dung nhạy cảm...

Hàn Tử Huyền ngu người tại chỗ.

Thẩm Miên này thực sự điên rồi... Thậm chí còn điên không phải nhẹ...

Sắc mặt Trịnh An Như đen xì: "Chuyện này không thể mặc kệ như vậy được! Rốt cuộc Thẩm Miên này bị làm sao vậy, coi như có nổi điên thì cũng không thể kéo Tử Huyền của chúng ta xuống nước được, chẳng lẽ anh ta không biết bộ phim này quan trọng với Tử Huyền cỡ nào sao! Ngay lúc quan trọng thế này mà lại đem chuyện này tuồn ra! Lại còn làm âm lên cho ai ai cũng biết! Là sợ bên trên không dám cấm anh ta sao?"

Lưu Văn Lương ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Tôi thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, Thẩm Miên không thể vô duyên vô cớ mà làm như này..."

"Cái này còn cần cậu nói à? Nhất định là phía bên Thịnh Thế lại giờ trò rồi!" Vương Hạo Quân cả giận nói.

Lưu Văn Lương cau mày: "Nhưng mà... lấy khả năng hiện giờ của Thịnh Thế... Làm sao có bản lĩnh thuyết phục được Thẩm Huyền làm ra cái chuyện tự hy sinh lớn như vậy, lại còn tự mình thay Giang Mục Dã ra mặt..."

"Ninh Tịch..." Lúc này, Ninh Tuyết Lạc đang u ám ngồi một bên bật thốt ra một cái tên.

Trịnh An Như tuy chán ghét Ninh Tịch nhưng cô ta cũng không quá đồng ý với Ninh Tuyết Lạc: "Ninh Tịch có mặt mũi lớn thế sao? Ninh phó tổng đánh giá cô ta cao quá rồi!"

Wương Hạo Quân quả thật muốn sút đầu bẻ trán: "Được rồi, đừng nói nhảm

nữa, vấn đề bây giờ là phải giải quyết chuyện này thế nào đã! Lưu Văn Lương, cái mồm cậu đâu? Liên tục để hỏng nhiều chuyện như thế này à, các chức giám đốc PR của cậu là để làm cảnh hả? Khó trách sao người ta cứ nói cậu là vạn năm chỉ đứng thứ hai, cả đời này bị Lương Phi Tinh đè!"

--- O ---

Chương 1851: Người Mất Tích Trở Về

Lưu Văn Lương trầm mặt, nguyên một ngày hôm nay cái gì cũng be bét, ăn nguyên một bụng tức.

Mà chuyện này liên quan cái rắm thì tới ông đây? Có bản lĩnh thì mấy người đi mà bắt Lương Phi Tinh thiên tài kia về đây đi!

"Vương tổng, nếu không phải Trịnh An Như tự tiện đem hình ảnh tiết lộ ra ngoài, lại còn thề thốt với tôi rằng chuyện này chắc chắn không có vấn đề thì hôm nay sẽ đến mức này sao? Lúc đó cô ta có đem cái giám đốc PR của tôi vào mắt không? Bây giờ xảy ra chuyện lại chạy tới tìm tôi, tôi còn có thể làm gì nữa?"

"Lưu Văn Lương, anh nói thế là có ý gì? Này, còn chẳng phải là hoạt động tuyên truyền của mấy người không theo kịp độ nổi tiếng của Tử Huyền nên chúng tôi mới phải tự nghĩ cách sao? Lúc đầu thấy hiệu quả tốt như vậy sao không thấy anh nói cái gì?"

"Các cô làm cũng làm rồi, tôi còn nói được cái gì à? Tôi đã bảo cái kiểu tuyên truyền quá dày đặc thế này sẽ khiến các fan khó chịu, phải luôn giữ một chút khoảng cách để tạo cảm giác thần bí nhưng cô có nghe tôi không?"

"Tử Huyền là do một tay tôi nâng lên, tôi làm việc còn cần anh dạy à? Anh thì biết tuyên truyền cái chó gì!"

"Cô..."

...

Ngay tại lúc nội bộ Tinh Huy đang gà bay chó sủa...

Tại Thịnh Thế.

Một đám thực tập sinh và những nghệ sỹ không có gì làm ở công ty vừa coi xong buổi truyền hình trực tiếp buổi tuyên truyền của Thiên Hạ, lúc này nguyên một đám đều kích động đến sắp nhảy cẫng lên.

Bất kể là người có quan hệ tốt với Ninh Tịch hay là không ưa Ninh Tịch thì hiện giờ thấy cô xuất hiện cũng cảm thấy vô cùng phấn khích.

Nếu như việc Ninh Tịch comeback có thể cứu lại Thịnh Thế thì bọn họ cũng

được cứu rồi!

"Trời ơi! Anh Tịch! Thật sự là anh Tịch của tôi kìa! Anh Tịch về rồi!"

"VẬY Thịnh Thế được cứu rồi đúng không?"

"Này... này cũng không nhất định? Thịnh Thế bây giờ đã không giống ngày xưa, huông hồ anh Tịch cũng biến mất cả năm rồi..."

"Thế thì có sao! Hôm nay anh Tịch phá quá đã, hoàn toàn đè bẹp con khôn Hàn Tử Huyền kia! Vấn đề bây giờ chỉ còn là vấn đề của thời gian mà thôi!"

Ngay khi đám người kia đang kích động riu ra riu rít thảo luận với nhau thì không biết là ai đột nhiên nhìn ra cửa rồi hô một tiếng.

"A..."

Sau đó mọi người liền thấy Từ Thao ân cần dẫn một người bước vào cửa công ty.

Người bên cạnh Từ Thao lại chính là đối tượng mà bọn họ bàn luận nãy giờ.

"Anh Tịch!!!"

"Anh Tịch, bọn em nhớ anh quá! Một năm nay anh đã đi đâu vậy?"

"Anh Tịch đã về rồi!"

"Anh Tịch, người đại diện của anh là anh Thao sao?"

...

Ninh Tịch nhìn những gương mặt xa lạ hoặc quen thuộc kia, cô mỉm cười chào hỏi rồi trả lời vấn đề của từng người một.

"Đúng vậy, anh Thao bây giờ là quản lý của tôi."

"Không thể nào! Anh Tịch phải nghĩ cho kỹ đó! Nhớ đâu bị mang lệch..." Đám người xung quanh vừa nghe đã rối rít liếc qua Từ Thao, chỉ là giọng điệu đều là mang ý đùa giỡn chứ không hề có ác ý.

Khóe miệng Từ Thao giật giật: "Này này này, cái đám nhãi con này nói lung tung gì trước mặt nữ vương nhà anh đấy hả? Muốn tạo phản đúng không!"

Chung quanh cười âm lên.

Ninh Tịch đang được mọi người nhiệt tình vây quanh thì đột nhiên có một bóng người phi vào, sau đó không thèm nói lời nào cứ thế mà mạnh mẽ kéo Ninh Tịch chạy.

"A a a a anh Tịch! Ai thế! Đây là sao?"

"Mau ngăn tên đó lại!"

"Khụ, không sao đâu, đây là tiền bối Giang." Từ Thao đang giơ chân định đạp cho người kia một phát thì Ninh Tịch vội vàng ngoái đầu lại giải thích một câu.

Mọi người: "..."

Từ Thao: "..."

Người đang mất tích mà Lôi Minh quý xuống van nài cũng không quay về, đã trở lại...

--- O ---

Chương 1852: Bụng Đói Ăn Quàng Cũng Không Ăn Cái Này

Trong hành lang không người.

Có hai thanh niên đứng mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng vẫn là Ninh Tịch nhìn cái bộ dáng bô nhếch bô nhách của Giang Mục Dĩ thì không nhìn được mà cười khẽ một tiếng rồi mở miệng nói: "Chậc, thời gian đúng là một con dao giết heo mà..."

Nụ cười rục rờ ấy làm trái tim Giang Mục Dĩ đập như trống chầu, máu trong người như thể đều xông thẳng lên đầu khiến cả người đều ngây ngốc.

Sau khi Ninh Tịch rơi vào hôn mê thì Giang Mục Dĩ chỉ gặp cô một lần duy nhất chính là lần trong viện điều dưỡng quân đội ấy, về sau cũng chưa gặp thêm lần nào.

Một năm trời không gặp, Ninh Tịch lúc này khiến Giang Mục Dĩ nhớ tới cảnh tượng hai người gặp nhau lần đầu tiên ở Mỹ...

Cảm giác của mỗi tình đầu...

Giang Mục Dĩ buồn bực vò vò mớ lông vàng của mình, cố đè nén lại cái trái tim đang đập loạn trong lồng ngực, đập cái gì mà đập! Đồ không có tiền đồ!

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Mục Dĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ninh Tiểu Tịch! Bà nói ai là heo hả! Tiểu gia đây đẹp trai quá lâu rồi nên muốn thử trải nghiệm cảm giác phạm tặc của mấy người một chút cũng không được sao?"

Ninh Tịch nhìn cười, gật gật đầu: "Tiền bối Giang quả nhiên đã đạt cảnh giới xuất trần!"

Giang Mục Dĩ bị bộ dạng tươi như hoa của Ninh Tịch dọa cho bản thân cả người, khẽ rửa một tiếng rồi tránh mắt đi: "Bà... tỉnh lúc nào?"

"Ukm..." Ninh Tịch có chút lúng túng ho nhẹ một cái mới trả lời: "Cái này hả... hình như tỉnh lại được một thời gian rồi đi..."

Giang Mục Dĩ vừa nghe lập tức xù lông: "Mợ nó chứ! Tỉnh dậy một thời gian rồi mà không nói tiếng nào cho ông đây? Ninh Tiểu Tịch, bà có coi ông

đây là anh em không?"

Ninh Tịch cười hì hì nói: "Nói sớm thì bây giờ làm sao cho ông niềm kinh hỷ này chứ!"

"Ông đây kinh hỷ cái rắm ý!"

Tự dưng thấy người lù lù xuất hiện trên tivi làm Giang Mục Dã sợ đến suýt nữa thì cặp mông thành đường ai nấy đi vì bị ngã dập!

"Còn nữa, tôi không coi ông là anh em nhưng... tôi coi ông là cháu trai nha!"

Giang Mục Dã nhất thời đen mặt: "Cháu trai cái đầu bà ý!"

Không biết nói tới đây, Giang Mục Dã nghĩ đến cái gì mà đột nhiên im lặng xuống. Một hồi lâu sau, anh ta mới mở miệng nói: "Tôi vừa mới coi trực tiếp xong, còn cả cái bài đăng của Thẩm Miên nữa..."

Giang Mục Dã có chút phiền não: "Ông đây mới không cần một đứa con gái đứng ra thu thập cục diện giúp đâu! Bà đã đồng ý với lão hồ ly Thẩm Miên kia cái gì?"

Ninh Tịch không thèm để ý nói: "Chỉ là đồng ý đền cho anh ta một bộ phim thôi."

Giang Mục Dã biến sắc: "Mẹ kiếp! Khó trách! Cái đồ cáo già kia muốn ăn cướp chắc!"

"Là chính tôi đề nghị mà, dù sao tôi cũng cần một bộ phim! Lần trước hợp tác với anh ta cũng khá vui vẻ."

Nghe Ninh Tịch giải thích nhưng sắc mặt của Giang Mục Dã vẫn không tốt lên được.

Ninh Tịch mỉm cười nói: "Tiền bối Giang, năm đó lúc tôi mới vào nghề... tôi biết, dù anh không nói ra lại còn phá đám tôi khắp nơi nhưng thật ra lại âm thầm giúp tôi rất nhiều chuyện! Mà nguyên nhân của sự việc lần này cũng là vì tôi... cứ để tôi báo đáp anh một lần đi, tiền bối Giang!"

Giang Mục Dã đỏ mặt, có chút mất tự nhiên quay đầu đi: "Đệch, đang êm đang đẹp tự nhiên sến sẩm cái khỉ gì? Ông đây nổi hết cả da gà lên rồi!"

Giang Mục Dã nói xong vẫn có chút nghi ngờ mà lâu bầu hỏi một câu: "Bà... sao bà biết mấy cái kia là giả? Lôi Minh nói với bà à?"

Ninh Tịch nhượng mày: "Cái này còn cần anh Lôi nói với tôi à?"

"Vậy tại sao bà biết?"

Dù sao thì bằng chứng cũng khá vững chắc cơ mà, ngay cả fan của anh ta sau thi thấy tấm hình còn bị mất một nhóm lớn, chuyển thành antifan.

Ninh Tịch so vai: "Tôi nghĩ... dù ông không có tiết tháo gì, nhưng chắc hẳn cũng chẳng đói bụng ăn quàng đến cái loại hàng này."

Giang Mục Dã: "..."

Ai là đứa không có tiết tháo* hả!!!

*Tiết tháo: khí tiết, chí khí cương trực và trong sạch.

--- O ---

Chương 1853: Ngoan, Gọi Mẹ Cái Coi!

Giang Mục Dã với Ninh Tịch đang nói chuyện thì đột nhiên có một người đàn ông thân hình cao lớn lấy tốc độ ánh sáng vọt tới.

"Tổ tông của tôi! Cuối cùng cậu cũng về rồi! Trời ạ, sao bộ dạng cậu lại thế này, nhớ đâu bị fan thấy thì..."

Lôi Minh nhìn bộ dạng thê thảm không chịu nổi của Giang Mục Dã lúc này mà đau lòng ôm đầu. Tổ tông ơi, ngài là dựa vào cái mặt để kiếm cơm đó!

"Thấy thì sao?" Giang Mục Dã hí hai mắt lại, trong giọng nói đã có chút uy hiếp.

"Khụ khụ, có thấy thì chắc chắn vẫn yêu cậu tha thiết!" Lôi Minh nhanh chóng chuyển giọng.

Sau đó anh ta hớn hờ nói với Giang Mục Dã: "Mục Dã, cậu có lên weibo không, Thẩm Miên đã công khai giúp cậu làm rõ sự việc rồi đó! Bây giờ trên mạng đã nổ tung cả rồi, mọi người đều đang nói xin lỗi cậu đấy, nói cậu rất đàn ông, rất nghĩa khí."

"Fan của cậu đang khóc lóc thảm thương tự trách vì đã hiểu lầm cậu đó, cũng có cả người đau lòng vì cậu phải chịu oan uổng!"

"Mà cái sung sướng nhất là giám đốc Lương đã kịp thời sắp xếp thủy quân chuyên nghiệp dẫn dắt dư luận rồi, hiện giờ mũi dùi đang chĩa thẳng về Hàn Tử Huyền kia kìa..."

"Chĩa thẳng cô ta?" Giang Mục Dã nhướng mày.

"Đúng vậy! Cậu nghĩ xem, Thẩm Miên giấu bộ phim kia còn kỹ hơn cả mèo giấu cứt, vậy thì tấm hình kia ai là người lộ ra ngoài?"

Ninh Tịch đứng một bên nói: "Tất nhiên là người được lợi lớn nhất."

"Chính xác! Người được lợi lớn nhất trong chuyện này lại chẳng phải là Hàn Tử Huyền sao?" Lôi Minh nói.

Giang Mục Dã "hừ" lạnh một tiếng: "Các fan sẽ tin chắc? Diễn xuất của cô ta không ra sao nhưng kỹ năng lừa gạt các fan thì hàng đầu đấy!"

Lôi Minh chắc giọng nói: "Có giám đốc Lương đứng sau màn điều khiển thì có không tin cũng phải tin đến ba phần, tóm lại là chỉ cần có người nghi ngờ là đủ rồi!"

"Quan trọng nhất là Hàn Tử Huyền chắc chắn không thoát được can hệ trong chuyện này, dù gì cô ta cũng là vai chính trong bộ phim đó, cũng là một trong những người biết chuyện rõ nhất. Nhưng cô ta lại vì lợi ích của mình mà giấu nhem sự thật đi, mặc cho tất cả mọi người hiểu lầm quan hệ giữa cô ta và cậu."

"Thậm chí còn mặc cho ban tổ chức Thiên Hạ đứng ra yêu cầu cậu công khai xin lỗi cô ta nữa! Đây hoàn toàn là vấn đề liên quan đến nhân phẩm, thậm chí còn là mặt dày không biết xấu hổ!"

"Chí ít thì cô ta cũng có thể đứng ra giải thích về scandal giữa hai người mà, nhưng cô ta đã không."

Nghe được kết quả của chuyện mình để ý nhất thì sắc mặt Giang Mục Dã cũng khá hơn nhiều.

Lôi Minh lặng lẽ đến gần hai người rồi nhỏ giọng nói: "Vẫn chưa hết đâu! Anh mới nhận được tin tức mới nhất nè, cái bài đăng của Thẩm Miên thu hút quá nhiều sự chú ý nên anh ta đã bị "bên trên" mời đi uống trà rồi, tám phần là bộ phim này sẽ bị dán nhãn vàng*! Hàn Tử Huyền đúng là tự làm tự chịu!"

*Bị dán nhãn vàng: bị cấm

"Ninh Tịch, lần này thật cảm ơn em quá!" Lôi Minh rung rung nước mắt nói cảm ơn, như thể muốn đem Ninh Tịch lên cung phụng luôn cho rồi.

Anh ta cứ tưởng quả này chết chắc rồi! Nhưng không ngờ Ninh Tịch vừa mới xuất hiện trong mấy tiếng ngắn ngủi thôi mà mọi việc đã được giải quyết sạch sẽ!

Ninh Tịch như cười như không nhìn Giang Mục Dã một cái, sau đó nói với Lôi Minh: "Anh Minh khách sáo quá! Dù sao cũng là người một nhà cả."

Lôi Minh cho rằng ý của Ninh Tịch nói tức là mọi người đều cũng một công ty, vì vậy anh ta vội vàng phụ họa: "Đúng đúng đúng, đều là người một nhà!"

Giang Muc Dã: "..."

"Mục Dã, mặc dù các fan của em rất yêu em, nhưng mà... khụ... hay là em cứ tắm rửa trước đi đã nhỉ! Anh đi bàn với giám đốc Lương mấy chuyện về sau!" Lôi Minh nói xong liền hào hứng chạy mất dạng, phải mau tranh thủ thời cơ, lúc trước hình tượng của Giang Muc Dã quá ăn chơi không được chính chắn, chuyện lần này cũng rất có lợi cho việc chuyển đổi hình tượng của cậu ta.

Bây giờ giới giải trí Tiểu thít tươi nhiều vô số kể, lấy tuổi tác của Giang Muc Dã bây giờ đáng lẽ nên đổi hình tượng từ sớm rồi!

"Ai là người một nhà với bà!" Lôi Minh vừa đi thì Giang Muc Dã lập tức sầm mặt lại lý luận với Ninh Tịch.

Ninh Tịch đắc ý mồm nhếch cười đeo trên cổ ra nói từng chữ một: "Ngoan, gọi mẹ cái coi!"

--- O ---

Chương 1854: Phụng Hoàng Thật Đã Trở Lại

Thấy chiếc nhẫn kia, một ngum máu của Giang Mục Dã nghẹn lại trong họng: "..."

Rõ ràng chính tên này năm đó há mồm ngậm miệng, thề thốt là sẽ tuyệt đối không làm vợ của mình cơ mà...

Kết quả...

Ninh Tịch khoe khoang xong mới cẩn thận đem nhẫn nhét lại rồi ra về trước bói nói: "Được rồi! Cháu trai lớn, cho cháu chút thời gian làm quen!"

Giang Mục Dã: "..."

Làm quen cái rắm ý!

...

Cùng lúc đó tại nhà họ Tô.

Ninh Tuyết Lạc sau khi sút đầu mẻ trán xử lý ở công ty xong đến lúc về nhà thì bộ lễ phục hoa lệ trên người đã nhăm nhúm.

Hôm nay vốn là ngày hoàn hảo nhất của cô ta, là ngày cô ta thu được thắng lợi.

Nhưng mà bây giờ, chỉ trong một đêm ngắn ngủi, tất cả những thứ vốn hoàn mỹ thuận lợi đều bắt đầu sụp đổ...

Cảm giác này thật sự quá tồi tệ!

Ninh Tịch! Ninh Tịch! Ninh Tịch! Cái tên cứ như cơn ác mộng này lại xuất hiện!

"Tuyết Lạc về rồi đây à!" Trịnh Mẫn Quân ngồi trên ghế salon thấy Ninh Tuyết Lạc về thì lập tức đứng dậy tươi cười chào đón.

"Mẹ, sao mẹ còn chưa ngủ?" Ninh Tuyết Lạc gắng gượng chào hỏi.

"Này chẳng phải là không yên tâm về con sao, mẹ đang chờ con về!" Trịnh Mẫn Quân thấy sắc mặt Ninh Tuyết Lạc không đúng thì nhíu mày hỏi: "Sao

sắc mặt lại kém như vậy? Chẳng phải hôm nay có buổi xã giao quan trọng sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Me, con không sao, chỉ là hơi mệt thôi."

"Vậy mau ngồi nghỉ đi, mẹ đã bảo nhà bếp hầm canh gà rồi! Để mẹ bảo người giúp việc bê lên cho con một bát!" Trịnh Mẫn Quân quan tâm nói.

Vốn là vì chuyện Ninh Tuyết Lạc là con nuôi bị lộ ra cho nên quan hệ của bà ta với Ninh Tuyết Lạc từng khó chịu một thời gian.

Nhưng mà, Ninh Tuyết Lạc một năm nay ăn nên làm ra và Ninh Tịch biến mất cho nên chút tâm tư muốn bám vào Ninh Tịch leo lên Trang gia cũng biến mất theo. Vì thế cho nên, thái độ của bà ta với Ninh Tuyết Lạc cũng thay đổi, thậm chí còn tốt hơn so với trước kia nữa, nói là cô ta nói gì nghe nấy cũng không quá đáng.

Thấy Trịnh Mẫn Quân ân cần dịu dàng với Ninh Tuyết Lạc như vậy, Triệu San San khoan thai bước xuống lầu, trên mặt còn lộ rõ vẻ châm chọc, tâm tình cô ta hiện tại đang rất sung sướng: "Ui, mệt mỗi cơ đấy? Con thấy phải là lòng mệt mới đúng! Dù sao thì phượng hoàng chân chính cũng trở về rồi! Giác mộng muốn bay lên trời của chị dâu lại tan vỡ!"

Một năm này thấy Ninh Tuyết Lạc sống càng ngày càng tốt, đỡ mẹ chồng ngày càng vui vẻ, chèn ép cô ta với Tô Tuân đến cơ hội thờ đóc cũng không có, Triệu San San trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhưng bây giờ Ninh Tịch đã về rồi!

Đây quả là tin tức cực kỳ tốt!

"Cái gì? Ninh Tịch đã trở lại?" Trịnh Mẫn Quân nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

Ninh Tuyết Lạc u ám nhìn Triệu San San một cái, sau đó thì lập tức nhíu chặt lông mày. Con khốn Ninh Tịch kia vừa mới về một cái mà Triệu San San đã dám ăn nói với cô ta như vậy. Thế thì Trịnh Mẫn Quân sau khi biết tin Ninh Tịch trở về liệu có nảy ra mấy suy nghĩ không nên có nào không...

Trịnh Mẫn Quân rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bà ta vừa bảo người bưng canh lên vừa nói: "Về thì về! Có cái gì mà ngạc nhiên! Chỉ là một con hát bị người ta bao dưỡng thôi mà!"

Sau khi phân tích lợi hại một chút, bà ta đã quyết định không vì Ninh Tịch mà đắc tội Ninh Tuyệt Lạc.

Triệu San San thấy thái độ của Trịnh Mẫn Quên như vậy thì nóng nảy: "Mẹ, cái gì mà bị bao nuôi chứ! Máy cái kia chỉ là bọn người không biết gì đồn bậy đồn bạ thôi, Ninh Tịch chính là cháu gái của Trang gia đấy! Sao có thể làm chuyện như vậy!"

--- O ---

Chương 1855: Con Dâu Tôi Rất Có Bản Lĩnh

Trịnh Mẫn Quân vẫn tỏ vẻ xem thường: "Không có lửa làm sao có khói, nếu không phải có cái gì đó thì sao lại có mấy loại đồn đãi như vậy? Nếu không con nói xem tại sao cô ta lại biến mất lâu như vậy?"

Giọng điệu Trịnh Mẫn Quân vô cùng chắc chắn, bà ta đã cố ý đi nghe ngóng, lại còn có ảnh làm bằng chứng, đồng thời cũng xác nhận hơn một năm nay Ninh Tịch không có bất cứ liên hệ nào với Trang gia.

Nếu là Ninh Tịch thật sự có quan hệ với Trang gia thì làm sao có thể cam tâm bị người ta bao nuôi.

Quả nhiên, Trang gia kia còn không nhận Trang Linh Ngọc kia thì làm sao thừa nhận Ninh Tịch chứ.

Thấy Trịnh Mẫn Quân không tin mình thì Triệu San San tức giận giậm chân, Trịnh Mẫn Quân đáng chết này đã bị Ninh Tuyết Lạc tẩy não rồi!

Ninh Tuyết Lạc nhìn bộ dạng tức đến thở hổn hển của Triệu San San thì nhếch khóe miệng.

Muốn ly gián sao? Nghĩ đơn giản thế à!

Cô ta đã khiến cho Trịnh Mẫn Quân hoàn toàn tin rằng Ninh Tịch bị bao nuôi, hơn nữa còn không có bất cứ quan hệ gì với Trang gia.

Cô ta đã nói rồi, dẫu Ninh Tịch có quay trở lại cũng chẳng làm được cái gì.

Tất cả mọi thứ vẫn là của cô ta như cũ!

Mà, chút sóng nhỏ kia quả thực khiến cô ta có hơi phiền lòng nhưng nếu cô ta muốn đề xuống cũng chỉ tốn chút sức lực mà thôi. Bằng thực lực của Thịnh Thế bây giờ mà muốn đối nghịch với cô ta sao?

Bất kể là Triệu San San nói thế nào đi nữa thì Trịnh Mẫn Quân cũng chẳng thèm để ý tới cô ta. Bà ta nhận canh gà từ tay người làm rồi đi tới cạnh Ninh Tuyết Lạc từ ái an ủi: "Tuyết Lạc này, đừng để mấy thứ bản thủ kia ảnh hưởng đến tâm tình, mau ăn cháo gà đi! Con phải bồi bổ cho tốt, mẹ vẫn đang chờ được ôm cháu đây!"

"Cám ơn mẹ!" Ninh Tuyết Lạc ngoài mặt thì cảm động nhưng trong lòng lại

cười nhạt.

Nếu không phải hiện giờ cô ta còn là giám đốc tài chính của Ninh thị và History với Tinh Huy lại như mặt trời trên cao thì Trịnh Mẫn Quân còn lâu mới cho qua vụ cô ta đã kết hôn một năm rồi mà chưa có bầu.

"Đúng rồi..."

Ninh Tuyết Lạc rút một tấm thiệp mời màu đỏ từ trong túi sách rồi đưa cho Trịnh Mẫn Quân: "Mẹ, ngày mai mẹ có rảnh không? Con lấy được thư mời của Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền này, mẹ có rảnh thì chúng ta cùng đi gặp Lý phu nhân, được chứ?"

"Thật á?" Trịnh Mẫn Quân vui mừng quá đổi nhận lấy: "Gần đây nghe tin Bộ trưởng Lý với phu nhân tới đây, biết bao nhiêu quan chức quý tộc hiền hách muốn mãi đầu gặp mặt một lần cũng không làm được, sao con lại có được vậy?"

"Không có gì ạ, chỉ là nhờ chút quan hệ thôi." Ninh Tuyết Lạc trả lời.

Trịnh Mẫn Quân cười toét miệng: "Con dâu của mẹ đúng là có bản lĩnh! Hôm trước đến cả Kiều phu nhân còn than với mẹ rằng không kiếm được thư mời đấy! Suốt ngày chém gió cái gì mà anh bà ta làm chức to ở tỉnh nào đó thế mà còn không lấy được đấy!"

Triệu San San đứng một bên, cô ta cũng là con dâu nhưng cái câu "con dâu mẹ đúng là có bản lĩnh" này của Trịnh Mẫn Quân khác nào đang tát thẳng vào mặt cô ta đâu chứ.

Đúng vậy, cô con dâu Ninh Tuyết Lạc kia có bản lĩnh, còn cô ta chỉ là một phé vật có cũng được, không có cũng được!

"Có chuyện gì mà vui vẻ thế?" Lúc này Tô Hoàng Quang cũng đi từ nhà trong ra.

Trịnh Mẫn Quân cầm thư mời ra khoe: "Hoàng Quang, Tuyết Lạc lấy được thư mời của phu nhân bộ trưởng Lý này!"

"Thật không?" Tô Hoàng Quang cũng hết sức kinh ngạc và vui mừng: "Nếu có thể đặt được quan hệ với bộ trưởng Lý thì tập đoàn Úc Phong nhà chúng ta có lợi rất lớn!"

Bất cứ một công trình của quốc gia nào cũng là đơn hàng trị giá mấy trăm vạn đó!

"Đúng thế! Tuyết Lạc thật có bản lĩnh! Bây giờ cả cái Đế Đô này có ai mà không hâm mộ việc nhà chúng ta có một đứa con dâu tài giỏi như thế này chứ!" Trịnh Mẫn Quân kiêu ngạo.

"Tuyết Lạc vất vả rồi!" Tô Hoằng Quang cũng rất vui vẻ.

Triệu San San thấy bố mẹ chồng đều vây quanh Ninh Tuyết Lạc thì sắc mặt cực kỳ khó coi, giận dữ mà xoay người lên lầu.

--- O ---

Chương 1856: Đồi Giọng Thật Nhanh

Sáng ngày hôm sau, tại thị trấn Lộc.

Ninh Tịch tối qua về là ngủ một giấc đến khi tự tỉnh lại, lúc này bên mép giường không có ai nhưng lại có mùi cháo thoang thoảng mê người từ dưới lầu bốc lên.

Mặc dù đã comeback nhưng cô cũng không bận rộn gì nhiều, chuyện của Giang Mục Dã cũng đã giải quyết, còn những chuyện khác thì cũng không gấp

"Dậy rồi, đến ăn sáng." Lục Đình Kiêu vẫn như mọi ngày tự mình chuẩn bị xong bữa sáng.

Dưới ánh nắng ban mai, người đàn ông ấy đeo tạp dề gọi cô qua ăn đúng là khiến nai con trong lòng Ninh Tịch không ngừng chạy loạn.

Mặc dù cô nấu ăn rất giỏi nhưng từ lúc ở chung với Lục Đình Kiêu thì số lần cô nấu cơm ngày càng ít, mà tay nghề của Lục Đình Kiêu lại ngày càng tốt, thậm chí nói là tiến bộ vượt bậc cũng không quá đáng.

Nhất là từ sau khi cô tỉnh lại đến giờ thì chưa xuống bếp một lần nào.

Lúc này, Tiểu Bảo cẩn thận bưng chén cháo đi tới cạnh Ninh Tịch: "Mẹ, để Tiểu Bảo bón cho mẹ."

Ninh Tịch vội vàng nói: "Cảm ơn Tiểu Bảo, mẹ tự ăn được mà."

"Nhưng mà tay mẹ bị thương." Tiểu Bảo nhìn về phía cổ tay có chút sưng đỏ của cô, khuôn mặt bé nhỏ kia cực kỳ nghiêm túc.

Nói tới cái này, Ninh Tịch có chút chột dạ liếc nhìn Lục Đình Kiêu một cái.

Cô làm sao mà biết, hôm qua lúc ở buổi tuyên truyền còn không thấy cái gì ai ngờ đến tới cổ tay lại sưng lên...

Cũng may mà không bị thương quá nặng, có điều vẫn bị hai cha con nhà này dạy dỗ một lát.

"Được rồi, được rồi, được rồi, cảm ơn con yêu nhé!" Ninh Tịch lập tức không dám nói gì nữa mà khôn khéo phối hợp.

Hôm nay là cuối tuần.

Hôm nay ăn sáng xong, Ninh Tịch đang chơi cùng Tiểu Bảo thì đột nhiên có khách đến chơi.

Nhìn người tới Ninh Tịch thấy rất kinh ngạc: "Trang phu nhân... Sao bác lại đến đây!"

Mạnh Lâm Lang từ ái nhìn Ninh Tịch, trên mặt cũng có chút đau lòng: "Tới thăm con một chút, thật ra thì muốn đến từ lâu rồi nhưng lại sợ làm phiền con."

"Không đâu Trang phu nhân, bác mau vào đi!" Ninh Tịch vội vàng nói.

Mạnh Lâm Lang nghe được Ninh Tịch lại gọi mình là "Trang phu nhân" thì bất mãn ra mặt, bà cả giận nói: "Tiểu Tịch, con vừa mới gọi là gì?"

"Ồ..." Ninh Tịch nghe hỏi vậy thì có chút không biết làm sao.

Cô đã nghe Lục Đình Kiêu nói chuyện Trang gia muốn nhận lại mình, nhưng mà đột nhiên lại đổi giọng ngay thế này cô có chút không quen...

Với Trang Khả Nhi và Trang Vinh Quang thì không sao, dù gì thì cũng giống như bạn bè cả, nhưng đối với trưởng bối thì dường như có chút lúng túng. Cô một thân một mình quen rồi, vì thế mà không biết nên ở chung với các trưởng bối như thế nào.

Ngay lúc Ninh Tịch còn đang lúng túng không biết làm sao thì sau lưng vang lên một thanh âm giòn tan: "Bà!"

Mạnh Lâm Lang thấy bé con lon ton chạy tới thì vẻ giả vờ giận dữ đã không giữ nổi, lập tức cười tươi roi rói ngồi xổm xuống ôm lấy nhóc: "Ôi, con nhà ai mà ngoan thế này!"

Mặc dù lúc đầu bà giận cá chém thớt nên không thích đứa con riêng này của Lục Đình Kiêu, nhưng sau khi ở chung thì lại không nhịn được mà yêu thích đứa bé này.

Cùng lúc đó lại có một giọng nam trầm trầm cũng vang lên: "Mợ ạ."

Ninh Tịch nhìn Tiểu Bảo, rồi lại nhìn Lục Đình Kiêu... ngẩn ra!

Hai người... đôi giọng cũng nhanh quá rồi đó nha!

Nhưng mà, hai cha con tự nhiên xưng hô như thế chắc là lúc cô hôn mê cũng đã gọi như vậy rồi thì phải?

Bánh bao lớn cùng bánh bao nhỏ nắm tay nhau phản chiến tuyền, Ninh Tịch cũng chỉ có thể ngoãn ngoãn mở miệng gọi theo Lục Đình Kiêu: "Mợ ạ."

"Ừ!" Mạnh Lâm Lang lúc này mới hài lòng.

*TQ: cách xưng hô anh của mẹ giống khu vực miền Trung của Việt Nam, anh em của mẹ đều gọi là cậu.

--- O ---

Chương 1857: Cho Danh Phận

Sau khi vào phòng, Mạnh Lâm Lang trò chuyện rất vui vẻ với Lục Đình Kiêu.

Ninh Tịch thấy vậy thì không nhìn được mà cảm khái, chặc chặc, đồ trưởng bối thật giỏi nha!

Nhìn anh yêu nhà mình kia, một câu "mợ" này, hai câu "mợ" nọ.

Chẳng giống ai kia... bây giờ cô vẫn chưa được nghe một tiếng "mợ" đâu.

Mấy người trò chuyện một hồi rồi Mạnh Lâm Lang mới gọi riêng Ninh Tịch ra nói chuyện: "Tiểu Tịch, mợ hỏi con, Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn đối xử với con thế nào?"

Tuy bà yên tâm với Lục Đình Kiêu nhưng với hai vị kia của Lục gia thì vẫn không yên lòng nổi.

Dù sao thì Tiểu Tịch với Lục Đình Kiêu đã kết hôn rồi, sau khi kết hôn thì đây không còn là chuyện riêng của hai người nữa. Sau này con bé sẽ phải đối mặt với cả gia tộc nhà họ Lục nữa, nếu Nhan Như Ý với Lục Sùng Sơn vẫn giữ thái độ trước kia thì sau này con bé phải sống ở Lục gia như thế nào?

Con bé vất vả lắm mới thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, bà tuyệt đối không cho phép cô phải chịu ủy khuất thêm một chút nào nữa.

"Bọn họ đối xử với con tốt lắm." Ninh Tịch vội vàng trả lời.

Mạnh Lâm Lang có chút hoài nghi: "Thật sao? Con đừng có bao che cho bọn họ."

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: "Là thật ạ, hôm trước hai người họ còn mời con qua Lục trạch, nói chuyện với con rất lâu, cũng đã xin lỗi con rồi! Sau đó thì bọn họ đối xử với con rất tốt!"

Mạnh Lâm Lang thấy vẻ mặt Ninh Tịch không giống như đang giả vờ mới hơi yên tâm một chút, bà "hừ" một tiếng rồi nói: "Vậy thì tốt, coi như là Lục gia bọn họ còn có chút lương tâm."

Ninh Tịch gật đầu liên tục: "Vâng vâng, mợ cứ yên tâm đi ạ!"

Mạnh Lâm Lang nghe Ninh Tịch ngọt ngào gọi mợ thì lòng dạ mềm nhũn, từ ái nói: "Tiểu Tịch, sau này con có dự định gì không? Công việc, gia đình thì sao?"

Ninh Tịch nghĩ nghĩ một chút: "Vấn đề này thì trước đây con cũng nghĩ qua rồi, vốn con định lần này tỉnh lại thì cũng thuận thế mà giải nghệ luôn! Dành thời gian chăm sóc cho Đình Kiều với Tiểu Bảo! Lúc trước con bận rộn quá, chẳng có thời gian ở cạnh họ mà Đình Kiều thì lại luôn dung túng cho con..."

Mạnh Lâm Lang gật đầu: "Sau đó thì sao? Mợ nghe Khả Nhi với Vinh Quang nói con chuẩn bị làm việc lại?"

"Vâng." Ninh Tịch nói: "Bởi vì, sau đó lại xảy ra một ít chuyện mà nguyên nhân chính lại xuất phát con mà ra! Chuyện khó giải quyết nhất thì trước mắt cũng giải quyết xong rồi, con đang chuẩn bị đi diễn lại nhưng chắc chắn sẽ không liều mạng như trước đây, sẽ cố chu toàn giữa công việc và gia đình."

Mạnh Lâm Lang nghe vậy thì cũng tỏ vẻ đồng ý: "Nhu vậy thì tốt quá, thật ra thì mợ không ủng hộ con hoàn toàn giải nghệ! Phụ nữ vẫn phải có sự nghiệp của riêng mình."

Mạnh Lâm Lang nói xong liền hỏi chuyện mà bà quan tâm nhất: "Vậy con với Đình Kiều bao giờ kết hôn? Lúc nào mới công khai quan hệ? Con đừng trách mợ quản nhiều! Lúc trước tuy nói là do hoàn cảnh bắt buộc, nhưng việc cưới xin này của hai đứa quả thật quá qua loa vội vàng! Với phụ nữ mà nói thì kết hôn là chuyện lớn cả đời đấy!"

Ninh Tịch nghe vậy thì có chút xấu hổ: "Trên thực tế thì lúc con với Đình Kiều quen nhau chưa được bao lâu thì anh ấy đã cầu hôn con rồi! Chỉ là công việc của con nên mới kéo dài tới tận bây giờ, không công khai cũng vì thế."

"Nhưng hiện tại không giống như vậy, lúc mới bắt đầu thì fan không ổn định, chuyện kết hôn có ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của con! Nhưng hiện tại chờ con comeback thành công là có thể công khai chuyện con kết hôn, chắc cũng không mất quá nhiều thời gian."

"Con cũng rất muốn được quang minh chính đại ở bên anh ấy!"

Dẫu sao anh yêu nhà cô đã chờ cái danh phận này quá lâu rồi...

Chương 1858: Nữ Chủ Nhân Gia Tộc

Mạnh Lâm Lang thấy Ninh Tịch có tính toán cẩn thận thì cũng an lòng: "Trong lòng con tự biết là tốt rồi. Tóm lại là con có gì khó chịu hay chỗ nào không hài lòng, hoặc bị họ bắt nạt đều phải nói ngay cho mẹ! Chúng ta không cần phải nhìn sắc mặt của nhà họ Lục bọn họ! Không thích thì về nhà!"

Về nhà...

Ninh Tịch không diễn tả được cảm giác của mình lúc nghe thấy hai từ này là thế nào, chỉ biết là trong lòng tràn ngập sự ấm áp: "Con nhớ rồi mẹ."

"Thế này mới ngoan!" Mạnh Lâm Lang cười cười vỗ lên mu bàn tay Ninh Tịch, không biết đột nhiên bà nghĩ tới cái gì mà vui vẻ nói: "Mẹ có một người bạn thân, mới đến Đế Đô gần đây, trước đây mẹ có nhắc con với bà ấy thì bà ấy nói muốn gặp con! Đúng lúc có cơ hội tốt như thế này, tối nay mẹ mang con đi gặp bà ấy một chút!"

Ninh Tịch nghe vậy thì có chút khó xử: "Dạ... bạn thân của mẹ sao?"

Mạnh Lâm Lang thấy cô lúng túng thì vội vàng giải thích: "Không cần câu nệ gì đâu, mẹ với bà ấy thân nhau lắm! Con đó, cũng phải tự biết mình hôm nay đã là nữ chủ nhân của Lục gia, ngày sau còn phải đối mặt với cả một gia tộc nữa đấy! Tiếp xúc với những người như này nhiều một chút mới tốt! Nếu không, con làm sao mà trấn áp được đám gia tộc trong bụng chỉ biết tính toán thiệt hơn?"

Mạnh Lâm Lang thấy Ninh Tịch hoàn toàn không nghĩ tới mấy vấn đề này thì nhất thời lại cảm thấy đau lòng: "Vốn là mấy chuyện này phải để mẹ con dạy con, nhưng mà... Thôi! Quên cái loại mắt mù đó đi! Không nhắc tới cũng được! Nếu con tin mẹ thì cứ nghe mẹ! Mẹ tuyệt đối không hại con đâu!"

Ninh Tịch thấy Mạnh Lâm Lang lo lắng cho mình nhiều như vậy thì trong lòng cảm động không thôi, tất nhiên là sẽ không từ chối ý tốt của bà nữa mà vội vàng gật đầu nói: "Sao con lại không tin mẹ chứ! Con biết rồi mẹ, con sẽ đi!"

Mạnh Lâm Lang vui vẻ: "Vậy không quấy rầy ba người nhà con nữa, buổi tối mẹ lại qua đón con!"

"Đề con tiền mợ!"

Thấy Mạnh Lâm Lang phải đi, Tiểu Bảo lập tức buồn buồn sán tới: "Bà phải đi rồi sao?"

"Ừ, bà phải đi rồi, lần sau bà lại qua thăm Tiểu Bảo nhé."

"VẬY bà nhớ tới sớm chút nhé."

"Ừ ừ ừ..." Mạnh Lâm Lang bị đở đến tươi cười toét miệng.

Ban đầu, kể cả không có chuyện Tiểu Tịch bị thương vì Tiểu Bảo thì bà vốn cũng đã có bất mãn với Tiểu Bảo rồi. Dù sao thì với cái chuyện chưa kết hôn mà đã có con đối với người có xuất thân từ thế gia như Mạnh Lâm Lang mà nói thì là điều hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Cho nên lúc ở bệnh viện, Lão gia tử đột nhiên muốn nhận cả Tiểu Bảo vào viện điều dưỡng thì không chỉ chồng mình mà chính bà cũng vô cùng bất mãn.

Chẳng qua là bé con này quá đáng yêu, lại hiểu chuyện khiến người ta yêu thương cho nên bà mới dần dần thay đổi suy nghĩ của mình.

Chồng của bà tình tình tương đối thẳng thắn nên cũng không nghĩ nhiều, nhưng bà suy nghĩ kỹ một chút lại cảm thấy chuyện này cứ có chỗ không đúng.

Lão gia tử là một người sáng suốt, lúc đầu ở bệnh viện Lục Đình Kiêu đã nói cái gì với ông mà có thể khiến ông lập tức đón nhận Tiểu Bảo, lại còn đối xử tốt với Tiểu Bảo như vậy?

Kết hợp với không khí thân mật giữa Tiểu Bảo và Ninh Tịch thì trong lòng bà có một suy đoán mơ hồ, chẳng qua là vẫn không dám xác định.

Nếu lão gia tử đã không muốn nói thì chắc chắn là có lý do, cho nên bà cũng không dám tự tiện đi điều tra chân tướng.

Chẳng qua là bà có chút kỳ quái, nếu quả thật sự thật giống như những gì bà nghĩ vậy thì tại sao chính bản thân Ninh Tịch lại không biết?

Chương 1859: Điều Là Người Nhà

Mợ nói cái gì?" Sau khi Mạnh Lâm Lang đi, Lục Đình Kiêu hỏi một câu.

Dù cho trên mặt Lục Đình Kiêu chẳng biểu hiện cái gì nhưng Ninh Tịch vẫn có thể đoán ra anh đang nghĩ gì từ những thay đổi rất nhỏ trên mặt và nhận ra câu hỏi của anh... không đơn giản như trên mặt chữ.

Vì thế cô liền bay qua vượt lông: "Yên tâm đi, không ai đào góc tường của anh đâu! Mợ đã bị anh với Tiểu Bảo dỗ vui vẻ tới nỗi cho bay cả suy nghĩ ấy luôn rồi ấy chứ!"

"Mợ hỏi em là ba mẹ đối xử với em thế nào, tất nhiên là em báo cáo tình hình thực tế rồi! Mợ còn hỏi... lúc nào tổ chức hôn lễ... lúc nào công khai quan hệ..."

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì nhướn mày, Ninh Tịch lập tức dấn sát vào: "Em đã nói là nhanh thôi! Tình hình hiện tại của em bây giờ chỉ còn thiếu một thời cơ thích hợp thôi!"

Lục Đình Kiêu nâng môi cười: "Cảm tạ phu nhân ban cho danh phận."

Ninh Tịch chợt dạ ho nhẹ một tiếng: "Đừng khách khí đừng khách khí! Em thề lần này là thật! À đúng rồi, buổi tối em còn phải đi cùng mợ đến gặp một người bạn của mợ, mợ nói nên tiếp xúc với mấy người này nhiều một chút mới có lợi."

"Mợ nói không sai, bà ấy thật lòng muốn tốt cho em."

...

Chạng vạng.

Mạnh Lâm Lang tới đón Ninh Tịch, thấy bộ lễ phục trắng Ninh Tịch mặc trên người thì hai mắt nhất thời sáng rực.

"Tiểu Tịch, con mặc bộ đồ này đẹp quá."

Ninh Tịch thở phào một hơi: "Có thật không ạ? Con còn đang lo màu trắng nhìn quá đơn giản."

Mạnh Lâm Lang lắc đầu: "Không đâu, rất đẹp! Gần đây không biết Đế Đô

có chuyện gì mà cứ thích mặc mấy cái loại quần áo lòe loẹt kia, đây mới thật sự là vẻ đẹp của phong cách Trung Hoa chứ."

"Cái loại kia nhìn thì đẹp đấy nhưng nhìn nhiều mắt bị khó chịu, trông cũng nặng nề! Bộ váy trắng này của con thật sự là khiến cho đôi mắt người ta được thanh tẩy, nhẹ nhàng khoan khoái!"

Nhất là cô cháu gái này của bà lại có dung mạo quá xuất sắc, bộ váy trắng này chẳng khác nào tôn cô lên thành tiên nữ hạ phàm.

"Nếu nhà thiết kế của con mà nghe được lời nhận xét này của mẹ thì vui lắm đây!" Ninh Tịch vui vẻ nói.

"Đây cũng là nhãn hiệu của con hả? Tắc Linh?" Mạnh Lâm Lang chợt nhớ ra là Khả Nhi rất thích nhãn hiệu này.

"Đúng ạ, chỉ là đoạn thời gian trước cậu ấy gặp chút bế tắc về linh cảm nên tình hình công ty cũng không tốt lắm! Bộ con đang mặc trên người là tác phẩm trong bộ sưu tập mới nhất của cậu ấy, chủ đề của bộ sưu tập này là "trở về nguyên dạng"." Ninh Tịch trả lời.

"Hay cho một câu "trở về nguyên dạng", nhà thiết kế của con quả thực không tồi! Người khác đều dùng các loại trang sức xa xỉ phối hợp trang phục thì cậu ấy tập trung vào thiết kế vào kết cấu của trang phục, đúng là đã đạt đến tầm cao mới!" Mạnh Lâm Lang cũng có nghiên cứu về thời trang và các loại trang sức nên đưa ra lời phân tích.

"Về sau nếu nhà thiết kế của con có rảnh thì cũng thiết kế cho mẹ một bộ được chứ?"

"Tất nhiên rồi ạ, chỉ cần mẹ không chê thôi!"

...

Rất nhanh, xe đã tới nơi.

Mạnh Lâm Lang mặc trên người bộ sườn sám màu cánh sen thanh nhã, khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng tới độ nhìn không ra tuổi tác thật, bà đi cạnh Ninh Tịch mà hai người lại trông giống như là chị em gái nhiều hơn.

"Tiểu Tịch, mẹ với phu nhân Lý Vu từ nhỏ đã chơi thân với nhau, quan hệ rất tốt! Lát nữa con cũng không cần quá khách sáo đâu, cứ coi như người

trong nhà đi."

"Vâng, con biết rồi ạ." Ninh Tịch khôn khéo gật đầu.

Ninh Tịch biết tâm ý của Mạnh Lâm Lang đối với mình, cũng hiểu ý đồ của bà ấy khi đưa cô tới đây.

Đi thêm mấy bước nữa thì Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên đã ngay trước mặt.

--- O ---

Chương 1860: Oan Gia Ngõ Hẹp

Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền này chính là một khu nghỉ dưỡng cao cấp, là nơi mà những người quyền thế tụ họp, hơn nữa không có thiệp mời thì không được vào.

Mấy năm trước khu này từng được tân trang lại nhưng nhìn chung vẫn giữ được vẻ cổ kính, cảnh đẹp cũng không hề bị phá hủy.

Lúc Mạnh Lâm Lang đi tới cửa thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

Vừa nhìn tên người gọi tới, Mạnh Lâm Lang liền nói với Ninh Tịch: "Tiểu Tịch, mợ có cuộc điện thoại quan trọng, con chờ ở đây một lát nhé."

"Không có gì đâu, mợ cứ làm việc đi." Ninh Tịch rất hiểu chuyện đáp lại.

Thân phận của Mạnh Lâm Lang khá đặc biệt, những cuộc điện thoại quan trọng đa phần đều là cơ mật quốc gia cho nên cần cẩn thận một chút cũng khó tránh khỏi.

...

Chờ Mạnh Lâm Lang rời đi, Ninh Tịch liền đi dạo chung quanh ngắm phong cảnh.

Lúc này, ngoài cửa khu nghỉ dưỡng có hai nữ nhân viên lễ tân cao ráo, xinh đẹp đang thỉnh thoảng liếc mắt đánh giá Ninh Tịch.

"Cô gái kia đang làm gì vậy... Tôi thấy cô ta cứ vòng vo quanh chỗ này hơn nửa ngày rồi! Nhìn khí chất kia, tướng mạo kia chẳng lẽ là một khách quyền quý nào sao?" Một người lên tiếng.

"Không giống." Một nhân viên khác lắc đầu: "Gần đây khu nghỉ dưỡng chúng ta thiếu người làm công, vẫn đang đăng tuyển! Chắc là cô ta tới xin việc."

Những cô gái quyền quý hay tới Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền này cô ta đều có ấn tượng, nhưng cô gái này lại hết sức lạ mặt, cô chưa từng gặp qua bao giờ.

Danh tiếng của nơi này khiến không ít các cô gái xinh đẹp, thậm chí là người có gia thế tốt cũng muốn luôn lách chui vào. Cứ nhìn những nhân viên như

bọn họ xem, có ai là trình độ học vấn hay gia thế kém đâu? Mỗi chức vụ ở đây là đều là một bàn đạp tốt để tiến tới địa vị cao hơn.

"Quả thật không phải là khách ở đây, nhưng nhìn cũng có vài phần quen mặt. Hình như là một nghệ sĩ rất nổi tiếng không lâu trước đây...". Nữ nhân viên kia nhìn chằm chằm khuôn mặt mà chỉ cần nhìn từ xa cũng đủ khiến mọi người phụ nữ ghen tị rồi chần chừ nói.

"Hừ, coi như là đang nổi tiếng cũng không xứng với khu nghỉ dưỡng của chúng ta, hưởng hồ là một người hết thời!" Một người khác khinh thường nói.

Người như vậy bọn họ đã thấy rất nhiều cho nên cũng không để ý lắm.

Không lâu sau có một chiếc xe Maserati trắng chậm rãi đậu sát cửa.

Cửa xe mở ra, một người đàn bà mặc lễ phục màu xanh da trời, tay cầm túi xách Chanel bước xuống.

"Cô Ninh!"

Tuy cô gái này keo kính râm nhưng hai nhân viên kia vừa nhìn một cái đã nhận ra, sau đó lập tức chạy lên nghênh đón.

Ninh Tuyết Lạc đi vòng qua ghế phó lái rồi mở cửa xe, đỡ một người phụ nữ trung niên xuống.

"Kia là mẹ chồng của cô Ninh, Trịnh phu nhân..."

Nhìn thấy người phụ nữ trung niên kia, một nữ nhân viên nhẹ giọng nói, những nhân viên như bọn họ gần như là nắm rõ lý lịch của giới thượng lưu như lòng bàn tay.

"Làm phiền hai cô đợi lâu, đây là thư mời của tôi." Ninh Tuyết Lạc khách khí nói.

Mấy người hàn huyên một hồi rồi đang định đi vào bên trong...

Lúc này khóe mắt Trịnh Mẫn Quân đột nhiên hướng về một bóng người quen thuộc bên khe suối xa xa.

Người kia là...

Chân mày của Trịnh Mẫn Quân lập tức nhíu chặt, bà ta kéo ta Ninh Tuyết Lạc nói: "Tuyết Lạc, con mau nhìn xem, kia có phải là Ninh Tịch không?"

Cái gì? Ninh Tịch?

Nghe đến cái tên Ninh Tịch, Ninh Tuyết Lạc lập tức nhìn về phía khe suối một cái theo bản năng.

Sau đó con ngươi cô ta thất chặt lại!

Thật sự là Ninh Tịch!

"Mẹ, là chị đó không sai đâu!" Ninh Tuyết Lạc nói, con ngươi cũng trở nên âm trầm.

Không ngờ lại gặp được con khồn này ở đây!

Cô ta tới đây làm gì?

Ninh Tuyết Lạc nghĩ nghĩ một chút thì lập tức hiểu ra, tám phần là đến nịnh hót móc nối quan hệ?

Chắc không phải bị thằng già nào đó lặn lội cho không chịu nổi nữa, nên muốn tìm núi khác?

Trên mặt Ninh Tuyết Lạc thoáng qua một tia sung sướng, cô ta chỉnh lại vạt áo tinh xảo rồi nói với Trịnh Mẫn Quân: "Mẹ, chúng ta qua chào chị đi! Lâu lắm rồi không gặp chị, "vắt vả" lắm mới có cơ hội gặp ở đây!"

--- O ---

Chương 1861: Tới Móc Nồi Quan Hệ

Ninh Tuyết Lạc nói xong liền gấp gấp bước về phía trước cứ như thể đang đi gặp thân nhân thật sự.

Trịnh Mẫn Quân vốn không muốn làm như vậy nhưng thấy Ninh Tuyết Lạc đã bắn tới chỗ bên kia rồi thì bà ta cũng chỉ có thể đi theo.

"Chị, là chị sao?"

Đi tới cạnh khe suối, Ninh Tuyết Lạc kích động mà thấp thỏm lên tiếng gọi Ninh Tịch.

Nghe có tiếng người sau lưng, Ninh Tịch xoay người lại theo bản năng.

Thấy người kia là Ninh Tuyết Lạc thì cô có hơi sững sờ mà nhướn chân mày lên, cô không ngờ lại gặp Ninh Tuyết Lạc ở chỗ này, cả Trịnh Mẫn Quân cũng có mặt ở đây.

"Suốt một năm nay chị đã đi đâu thế, em với anh Diễm rất lo lắng cho chị!"

"Lo lắng?" Trịnh Mẫn Quân ở một bên cười lạnh: "Tuyết Lạc, con lo lắng cái gì? Ai chả biết cô ta được một lão già quyền thế bao nuôi chứ? Nếu không, sao người ta lại rời khỏi giới giải trí chứ, một năm nay chắc chắn là bay nhảy đến sung sướng đã đời rồi, cần gì con phải lo lắng?"

"Mẹ, con tin chị tuyệt đối không phải là người như vậy." Ninh Tuyết Lạc lập tức nói hộ thay Ninh Tịch.

"Tuyết Lạc, con ngây thơ quá! Mẹ sống bao nhiêu năm thế này có loại người nào mà chưa từng gặp qua! Những ả đàn bà vì vinh hoa phú quý mà tự nguyện bán đứng thân thể mình nhiều không đếm xuể, con làm sao biết những điều bản thủ trong đó chứ!" Trịnh Mẫn Quân nhìn Ninh Tịch cứ như đang nhìn một thứ gì đó cực kỳ bản thủ.

Ninh Tuyết Lạc áy náy cười với Ninh Tịch một tiếng: "Mẹ đừng nói chị như thế chứ..."

Ninh Tịch đứng im đó xem hai kẻ đàn độn này kẻ xướng người họa.

Hơn một năm không gặp, cứ tưởng Ninh Tuyết Lạc sẽ có chút tiến bộ, cuối cùng thì thủ đoạn của cô ta vẫn chẳng thay đổi nổi, vẫn dựa vào một chiêu

này mà lừa gạt khắp thiên hạ.

Không đợi Trịnh Mẫn Quân lên tiếng, Ninh Tuyết Lạc lập tức tỏ vẻ như đang hòa giải mà nói: "Chị, xin lỗi, em với mẹ còn có việc phải vào trong khu nghỉ dưỡng, đành đi trước vậy."

Nói xong lại giả vờ như vô tình nhắc nhở: "Đúng rồi, chị tới đây gặp Lý phu nhân sao? Muốn vào trong phải có thư mời đấy! Đáng tiếc là em chỉ có hai cái thôi, nếu không thì có thể mang cả chị vào rồi."

Trịnh Mẫn Quân lập tức cau mày nói: "Tuyết Lạc, được rồi, chỗ này là chỗ loại người như cô ra có thể vào à? Hai mẹ con mình vào đi thôi, đừng để Lý phu nhân chờ lâu."

"Chị, lần sau nếu có cơ hội thì em lại tìm chị." Sau khi mục đích khoe khoang đã đạt được, Ninh Tuyết Lạc mới hài lòng mà rời đi với Trịnh Mẫn Quân.

Hai cô lễ tân thấy thế thì một người có chút hiếu kỳ hỏi: "Ninh tiểu thư, Trịnh phu nhân, hai vị quen cô gái kia sao?"

Trịnh Mẫn Quân lập tức mở miệng nói: "Sao chúng tôi có thể quen loại đàn bà đê tiện như thế chứ!"

Nữ nhân viên nghe giọng điệu Trịnh Mẫn Quân như vậy thì lập tức sửa lời: "Tôi đã nói rồi, lấy thân phận của hai vị thì sao có thể quen biết gì với cô gái kia được! Tôi thấy cô ta vòng vo ở đây cả nửa ngày, xem chừng là tới xin vào làm việc ở đây."

"Một diễn viên hết thời mà thôi, sợ là bị người ta bao nuôi chơi đùa chán rồi không làm ăn được gì nữa nên mới tới xin làm nhân viên quét dọn." Trịnh Mẫn Quân cười nhạt.

"Dạ? Diễn viên hết thời? Lại còn bị bao nuôi?"

Nghe Trịnh Mẫn Quân nói vậy, trên mặt hai nhân viên kia hiện rõ vẻ chán ghét.

"Khó trách tôi vừa mới nhìn một cái là nhận ra cô ta cũng giống như mấy người đàn bà lăng lơ kia, muốn chui vào đây để móc nối quan hệ!"

Chương 1862: Cảnh Cáo

"Bọn họ nghĩ đây là chỗ nào chứ? Kể cả những lễ tân như chúng tôi cũng đều có trình độ học vấn cao cả! Phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc mới vào được! Cô ta nghĩ rằng dựa vào cái mặt với cái thân thể kia là có thể vào được đây sao?"

Những lễ tân chuyên nghiệp giống như bọn họ mà nói thì cực ghét những người đàn bà cậy vào mặt mà muốn cướp chén cơm của bọn cô, tự nhiên nói chuyện cũng rất khó nghe.

Dĩ nhiên là những lời này vào tai Trịnh Mẫn Quân và Ninh Tuyết Lạc đều khiến hai người họ rất chi là sáng khoái.

"Nếu tới xin việc thật thì ngàn lần đừng nhận cô ta, làm bẩn cả khu nghỉ dưỡng cao cấp này." Trịnh Mẫn Quân sâu xa nói.

"Đó là nhất định! Hai vị cứ yên tâm đi ạ, chúng tôi sẽ cảnh cáo cô ta ngay! Sẽ không để cô ta quấy rầy các vị khách quý!" Hai nữ nhân viên lục tục lên tiếng đáp lại.

...

Rất nhanh, hai nữ nhân viên kia đưa Trịnh Mẫn Quân và Ninh Tuyết Lạc vào xong liền trở lại.

Vừa nhìn đã thấy, quả nhiên là Ninh Tịch vẫn đứng đó không đi, hai người họ liếc nhau một cái rồi lạnh mặt bước tới.

Đến gần rồi bọn họ mới nhìn rõ tướng mạo của Ninh Tịch, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

Khó trách vừa rồi lại thấy quen mắt như vậy...

Đây đúng là một ngôi sao lớn, chính là người năm đó nhờ vào vai chính của Cửu Tiêu mà nổi khắp trời nam đất bắc - Ninh Tịch?

Hai người họ kiểu gì cũng không ngờ được Ninh Tịch ngoài đời lại còn đẹp hơn trong tivi gấp ngàn lần. Thậm chí, việc hơn một năm không xuất hiện trên màn ảnh cũng không hề khiến dung mạo hay dáng người cô bị ảnh hưởng, trái lại còn khiến nó hấp dẫn hơn cả trước kia.

Sợ rằng đây không phải là... bị vứt bỏ, mà là Ninh Tịch ỷ vào việc mình có bề ngoài xuất chúng nên không cam lòng bị bao nuôi, mà muốn tiếp tục leo lên vị trí cao hơn!

Có xinh nữa, có nổi tiếng nữa thì sao, cuối cùng vẫn chỉ là một diễn viên hết thời với thân phận thấp kém mà thôi, chẳng lẽ cô ta còn muốn làm phu nhân quan lớn sao?

Lòng tham không đáy muốn rấn nuốt voi, ảo tưởng không biên giới!

Trong những người đến xin vào làm việc ở đây, bọn các cô ghét nhất là người trong giới giải trí. Bởi vì cái đám con gái trong cái giới ấy thủ đoạn nhiều vô kể, cũng là những người có uy hiếp nhất đối với các cô.

"Xin lỗi, đây là khu nghỉ dưỡng tư nhân, không thể tự tiện tham quan!" Một trong hai nữ nhân viên lên tiếng, cô ta không thềm che giấu mà đánh giá Ninh Tịch từ trên xuống dưới, giọng điệu cũng vô cùng lạnh lùng.

"Nếu cô tới đây xin việc thì thật xin lỗi! Gần đây Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên đã tuyển đủ người rồi, cô có thể tìm chỗ khác thử xem." Cô gái còn lại cũng lên tiếng.

"Xin việc...?"

Ninh Tịch sững sốt một chút, sau đó thì có chút dở khóc dở cười. Trông cô nhìn giống người tới xin việc lắm sao?

Một trong hai người liếc nhìn thời gian trên di động rồi có vẻ mất kiên nhẫn nói: "Đừng có giả vờ nữa, cái loại đàn bà như cô chúng tôi thấy nhiều lắm rồi, mau đi đi! Nếu không lát nữa còn thấy cô loanh quanh ở đây thì không chỉ cảnh cáo đơn giản vậy thôi đâu!"

Hai người bọn họ còn muốn vào bên trong chiêu đãi khách quý, chứ chẳng muốn phí thời gian ở chỗ này.

--- O ---

Chương 1863: Khả Năng Ngoại Giao Của Các Phu Nhân

Hai người mới đi không lâu, Ninh Tịch liền nhận được điện thoại của Mạnh Lâm Lang.

"Tiểu Tịch, thật xin lỗi quá! Mẹ bên này có chút việc gấp! Mẹ đã cho người ra đón con vào trước rồi, con cứ đi vào cùng cô ấy vào nhé, mẹ sẽ qua nhanh thôi!"

"Dạ, không sao đâu ạ! Mẹ cứ làm việc đi!"

Ninh Tịch cũng không nói với Mạnh Lâm Lang chuyện vừa rồi để tránh cho bà khó xử, cũng tránh cho việc có va chạm gì với chủ nhà, dù sao thì cũng chỉ là có chút hiểu lầm nho nhỏ với hai người nhân viên mà thôi.

Sau khi Ninh Tịch cúp máy, rất nhanh có một người mặc đồng phục giống hai cô gái vừa rồi chạy ra.

Nhân viên kia vừa nhìn thấy Ninh Tịch thì đã bị dung mạo và khí chất của Ninh Tịch làm cho choáng ngợp, nhưng dựa sự chuyên nghiệp của bản thân thì cô ấy cũng rất nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo.

"Xin chào, là Trang phu nhân để tôi tới đón cô, mời cô đi cùng tôi."

"Cảm ơn."

Đọc đường đi, nhân viên kia cứ lén lút đánh giá Ninh Tịch, rốt cuộc đây là người nào của Mạnh Lâm Lang, tại sao trước giờ chưa từng gặp qua?

Nhìn mặt thì trông rất giống một nghệ sĩ lớn mà cô biết, nhưng mà khí chất và dung mạo lại có sự khác biệt rất lớn...

Chắc là người giống người thôi...

...

Cùng lúc đó, cuộc tụ họp của các phu nhân bên trong đang vô cùng náo nhiệt.

Hai nữ nhân viên lúc này bây giờ cũng đang tươi cười, thành thạo len vào

giữa để phục vụ cho các vị phu nhân tôn quý.

Lý phu nhân được mọi người vây lấy nói đủ thứ chuyện trên đời.

Đề tài nói chuyện của phụ nữ thì chỉ xoay quanh quần áo, đồ trang sức và đàn ông, tất nhiên cũng không quên dò la tin tức, đồng thời đem mục đích của mình ám chỉ cho đối phương biết.

Đây là một mảnh khóc thuộc về khả năng ngoại giao của các phu nhân.

Xưa nay, ở trong giới chính trị và thương trường thì "khả năng ngoại giao của các phu nhân" cũng chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng.

Lúc Ninh Tuyết Lạc cùng Trịnh Mẫn Quân đến nơi thì thấy ở đây đều là các nhân vật mà bình thường bọn họ muốn gặp cũng khó hơn lên trời, ngoài những nữ chủ nhân của các gia tộc lớn ra thì cũng có không ít phu nhân quan lớn.

Ninh Tuyết Lạc với Trịnh Mẫn Quân ở trong mảng thương nhân thì cũng có chút mặt mũi nhưng đã đến nơi này thì hai người họ chẳng là cái đinh gì cả, người tiên cử Ninh Tuyết Lạc tới đây cũng chỉ chào hỏi cô ta một câu sau đó thì mặc kệ mà tiếp tục tán gẫu với các phu nhân khác.

Ninh Tuyết Lạc và Trịnh Mẫn Quân cũng không để bụng tới chuyện này, dù sao thì thân phận của đối phương vẫn bày chình ình ra đây.

Trịnh Mẫn Quân thấy buổi tụ họp này cao cấp như vậy thì trong lòng cũng dấy lên cảm giác tự hào cùng mong đợi. Chỉ riêng hôm nay thôi cũng đủ để cho bà ta khoe khoang trước mặt đám phu nhân kia thật lâu!

Ánh mắt Ninh Tuyết Lạc đảo một vòng, phải ra tay từ một phu nhân nào đó có chút giao tình mới được, sau đó từ từ sát nhập vào câu chuyện của bọn họ.

Tuy hiện tại không trèo lên được Lý phu nhân, nhưng cô ta cũng hiểu chuyện này không thể gấp được. Hôm nay chỉ cần có thể làm quen thôi cũng coi như là thành công rồi, nếu thái độ quá ân cần thì có khi còn khiến đối phương có ấn tượng xấu.

Trò chuyện một hồi, khóc mắt Ninh Tuyết Lạc bay về phía chiếc cài áo hình hoa lan trên người Lý phu nhân, cô ta thử thăm dò lấy đề tài nói: "Lý phu nhân, cái cài áo ngài đang dùng trông thật khác biệt, không biết là mua ở đâu! Sắp tới sinh nhật của mẹ tôi rồi, tôi vẫn đang rầu rĩ vì không biết tặng

cái gì đây?"

Bởi vì Ninh Tuyết Lạc chen mồm vào, cho nên nhất thời tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía cô ta.

Mọi người chỉ thấy người nói chuyện là một cô gái lạ mặt, tướng mạo xinh đẹp, khí chất cũng dịu dàng, chắc hẳn gia thế không tầm thường.

--- O ---

Chương 1864: Người Không Phận Sự?

Lý Vưu nghe được câu hỏi của Ninh Tuyết Lạc thì vẻ mặt có chút khoái trá, bà ta nói: "Cái này à... sợ rằng không mua được đâu! Đây là do con trai tôi tự làm cho tôi!"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì hai mắt sáng rực, cô ta biết lời này của mình đâm đúng chỗ rồi liền thuận thế tung bôc: "Lý công tử thật là có hiếu!"

Có Ninh Tuyết Lạc bắt đầu những người khác cũng rói rít khen ngợi con trai của Lý Vưu.

"Còn phải nói sao, công tử nhà Bộ trưởng Lý nổi tiếng là người con có hiếu!"

"Đâu chỉ vậy, nghe nói cả Bộ Ngoại giao cũng rất thưởng thức cậu ấy! Ngay cả vị kia cũng từng chính miệng khen ngợi đấy! Tiền đồ không giới hạn!"

Trịnh Mẫn Quân thấy một câu của Ninh Tuyết Lạc chọc đúng vào điểm máu chốt, khiến Lý Vưu vui vẻ thì tất nhiên là mừng rỡ không thôi, bà ta liên tục tán dương: "Lý phu nhân thật là có phúc!"

Thấy mọi người không ngừng nhắc tới đứa con làm mình kiêu ngạo, tâm trạng Li Vưu cũng vì thế mà rất tốt, cũng nói nhiều mấy câu: "Vị phu nhân này nhìn thật lạ mặt, không biết bà là ai?"

Trịnh Mẫn Quân thấy Lý Vưu chú ý tới mình, lại còn nói chuyện với mình thì mừng rỡ như điên, lập tức đọc cả một tràng dài giới thiệu: "Tôi họ Trịnh, chồng tôi là chủ tịch tập đoàn Úc Phong tên là Tô Hoàng Quang, con trai tôi là CEO của Úc Phong, còn đây là con dâu tôi Tuyết Lạc."

"Xin chào Lý phu nhân, cháu tên là Ninh Tuyết Lạc."

Thế gia quyền quý ở Đế Đô quơ tay là được một nắm nên thực tình Lý Vưu cũng chẳng có cái ấn tượng gì với cái tên tập đoàn Úc Phong hay cô gái trước mặt này, nhưng mà bà vẫn khách khí nói mấy câu: "Trịnh phu nhân cũng thật có phúc, cưới được một cô con dâu đẹp như vậy!"

Mặc dù chỉ trao đổi mấy câu, nhưng có thể vào mắt Lý phu nhân thì chuyện đi ngày hôm nay cũng quá đáng giá!

Trịnh Mẫn Quân càng cảm thấy quyết định để Tô Diễm cưới Ninh Tuyết Lạc về là không sai, quả nhiên là một người vợ giỏi!

Hai nữ nhân viên kia cũng là loại người hướng theo chiều gió, bọn họ thấy Trịnh Mẫn Quân và Ninh Tuyết Lạc vào mắt Lý Vưu thì phục vụ hai người họ càng thêm ân cần.

"Lâu lắm mới thấy Lý phu nhân vui vẻ thế này!"

"Còn phải nói sao!"

Hai người họ đang thành thạo phục vụ các quý phu nhân này thì khoe mắt đột nhiên liếc về một bóng người quen thuộc cách đó không xa!

Còn dám đến đây!

Thấy Ninh Tịch chuẩn bị đi vào đây thì nữ nhân viên cầm nhon kia lập tức để việc trong tay xuống, sau đó vội vàng vọt tới lớn tiếng mắng: "Đứng lại! Ai cho cô vào đây! Cô biết đây là đâu không?"

Nữ nhân viên tóc ngắn thì nhìn chằm chằm người nhân viên dẫn Ninh Tịch vào rồi lạnh lùng nói: "Tiểu Thái, cô đang làm gì vậy! Cô đã nhận của cô ta bao nhiêu rồi hả! Cái loại người vớ vẩn này dám cũng cho vào! Nếu làm những vị khách quý bên trong khó chịu thì cô có chịu trách nhiệm nổi không?"

Dù sao thì vừa nãy chính miệng Trịnh Mẫn Quân cũng nói Ninh Tịch chỉ là một diễn viên, cho nên hai bọn họ đã hoàn toàn nhận định thân phận này của Ninh Tịch, hoàn toàn không nghĩ tới những khả năng khác.

Mà nhân viên tên Tiểu Thái kia định mở miệng giải thích nhưng lại bị hai người kia cả vú lấp em làm cho bối rối không thôi.

Này... chẳng lẽ cô gái này không phải là người mà Trang phu nhân bảo cô dẫn vào hay sao?

Không lẽ nhận nhầm người rồi?

Vậy... vậy cô gây ra họa lớn rồi!

Thấy vẻ mặt kinh hoàng của Tiểu Thái, hai người kia càng chắc chắn với phán đoán của mình.

Lúc này, động tĩnh bên ngoài sảnh tiếp khách cũng đã kinh động đến các phu nhân bên trong.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Lý Vưu không vui cau mày lại.

"Không biết nữa! Hình như có người không phận sự xông vào đây..."

...

Ninh Tuyết Lạc đã sớm chú ý tới chuyện ngoài cửa, cô ta thấy Ninh Tịch lớn gan mua chuộc người dẫn mình vào trong thế này thì âm thầm phỉ nhổ Ninh Tịch là kẻ dốt nát ngu xuẩn đến buồn cười.

Được tận mắt thấy Ninh Tịch chật vật và mắt mặt như vậy thì trong lòng Ninh Tuyết Lạc vô cùng sáng khoái.

Trịnh Mẫn Quân thì vẫn tỏ vẻ cao quý ngồi ở đó, cũng không dấu sự chán ghét trên mặt: "Thật là mắt mặt..."

"Tiểu Thái, cô ăn gan hùm à! Đừng có mà giải thích với chúng tôi! Tự đi mà giải thích với giám đốc đi!"

"Còn có cô nữa, rốt cuộc cô có biết xấu hổ hay không! Chẳng phải chúng tôi đã nói với cô rồi sao, ở đây không tuyển người nữa!"

"Chỉ một diễn viên cón con, đi dọn nhà vệ sinh cho Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên chúng tôi còn ngại bản đây!"

Hai nhân viên kia cô một câu tôi một câu, càng nói càng khó nghe hơn nữa còn chuẩn bị gọi bảo vệ tới bắt người.

Nhưng mà ngay khi nữ nhân viên cảm nhận kia dứt lời, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng giận dữ, vô cùng ác liệt: "Láo xược!!!"

--- O ---

Chương 1865: Cháu Gái Của Mạnh Lâm Lang

Lý Vưu vô cùng khó chịu việc buổi tụ họp của mình bị người ta quấy rầy, bà ta định gọi người tới đuổi thì đột nhiên thấy Mạnh Lâm Lang xuất hiện và giận dữ quát hai người nhân viên kia.

"Đề cháu gái của Mạnh Lâm Lang này đi dọn nhà vệ sinh cho Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền của mấy người! Ai cho các người lá gan ấy!!!"

Mạnh Lâm Lang dù sao cũng xuất thân từ gia tộc quân nhân, lúc bà tức giận thì khí thế thật sự rất kinh người. Không khí trầm trọng trong nháy mắt đã bao phủ cả sảnh tiếp khách.

Mà đi kèm với một câu rống giận của Mạnh Lâm Lang thì những người ở đây đều ngây ra!

Hai nhân viên nữ kia lập tức đờ người ra, hoảng sợ đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không thể tin nổi vào tai mình...

Này... cái cô diễn viên bản thủ này... lại là cháu gái của Mạnh Lâm Lang?

Điều... điều này sao có thể!

Vừa nãy chính miệng Trịnh Mẫn Quân nói cô gái này là một diễn viên bị người ta bao dưỡng cơ mà!

Nhưng, Mạnh Lâm Lang đâu thể nói bậy...

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Cô nhân viên tóc ngắn cả người run rẩy: "Trang... Trang phu nhân... không phải như thế... đây là hiểu lầm... chúng tôi... chúng tôi nhận lầm người..."

Nữ nhân viên cầm nhon kia cũng nhanh chóng tiếp lời: "Đúng đúng đúng, là chúng tôi nhận lầm người! Nhận lầm người! Người không biết không có tội! Mong Trang phu nhân độ lượng tha thứ!"

Nghe hai người này giải thích, sắc mặt của Mạnh Lâm Lang không chỉ không hòa hoãn mà trái lại còn càng thêm âm trầm, bà liếc qua hai người kia rồi lạnh lùng lên tiếng: "Hừ, nhận lầm người? Ý của cô tức là Tiểu Tịch nhà tôi nhìn rất giống nhân viên phục vụ sao, giống một người ngay cả việc quét dọn nhà vệ sinh cho Khu nghỉ dưỡng này cũng không xứng, là người không

phận sự?"

Một chữ cuối cùng vừa rơi xuống, áp lực thuộc về người ở vị trí cao đột nhiên tỏa ra khiến cho hai nữ nhân viên kia mềm nhũn cả chân, suýt nữa sợ đến ngã ngồi xuống sàn!

Mà người nhân viên lúc nãy dẫn Ninh Tịch vào bị hai nữ nhân viên kia dọa cho sắp khóc giờ lại ngơ ngác đứng đó...

Cứ tưởng mình chết chắc rồi chứ! Không ngờ người hiểu nhầm không phải là cô, mà là hai người kia!

Hù chết người!

Cô đã bảo mà, cô gái có khí chất tuyệt vời như vậy sao cô nhận lầm người được chứ?

Ninh Tịch thấy Mạnh Lâm Lang giận đến thở gấp thì không nhịn được nói: "Mợ, thôi kệ đi..."

Dù sao thì đây cũng là buổi tụ họp của Lý phu nhân, mà Lý phu nhân cùng Mạnh Lâm Lang lại là bạn thân, nếu chỉ vì cô mà làm ồn ào lên thì Mạnh Lâm Lang bị kẹp ở giữa, rất khó xử.

Mạnh Lâm Lang một lòng vì cô, cô thực sự không muốn vì mình mà cho bà thêm phiền.

Đây cũng chính là lý do Ninh Tịch không có so đo với hai người kia, muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì.

Tất nhiên Mạnh Lâm Lang biết Ninh Tịch vì mình mà mới nhẫn nhịn, bà cười lạnh nói: "Kệ?"

Nói xong, Mạnh Lâm Lang lạnh mắt liếc về phía phòng tiếp khách nói: "Lý Vưu! Đây là đạo đãi khách của Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền?"

Lý Vưu không thể ngờ chuyện sẽ phát triển đến mức như vậy, nhất thời cảm thấy đầu cũng to ra mấy phần.

Hai đứa ngu này! Sao lại phạm phải cái sai lầm ngu ngốc này!

Mạnh Lâm Lang là ai chứ! Đắc tội người này rồi thì cái thân phận phu nhân

Bộ trưởng này cũng không đỡ được đâu!

Hơn nữa lấy sự hiểu biết của bà ta về Mạnh Lâm Lang thì xem ra là đang cực kỳ tức giận rồi. Từ đây có thể suy ra địa vị của cô gái này ở Trang gia tuyệt đối không thấp.

Thấy đến cả Lý Vưu cũng phải luống cuống trước cơn giận của Mạnh Lâm Lang, tất cả các vị phu nhân ở đây cũng đều câm như hến, không ai dám ho he một câu nào.

Lý Vưu hung ác trợn mắt nhìn hai nữ nhân viên kia một cái rồi vội vàng chạy tới xin lỗi.

--- O ---

Chương 1866: Xin Lỗi Ngay Trước Mặt Mọi Người

Lý Vưu vội vàng đi tới: "Lâm Lang, quả thực xin lỗi, chuyện này đúng là hiểu lầm mà! Nếu biết cô bé chính là Tiểu Tịch nhà cậu thì bọn họ có một trăm lá gan cũng không dám nói vậy đâu!"

Lý Vưu cũng chẳng biết hai nhân viên kia bị quỷ mê đầu óc hay là như thế nào, nhưng việc cần thiết phải làm bây giờ là làm sao để Mạnh Lâm Lang mau chóng bớt giận chứ không phải là cắn mãi không buông, khiến chuyện này càng thêm lớn.

"Hai người các cô! Còn không mau qua đây xin lỗi Tịch tiểu thư!" Lý Vưu vừa trông thấy hai người kia thì trong lòng cũng giận dữ.

Hai nữ nhân viên kia tất nhiên không dám nói bọn họ vì ghen tị, vì sợ bị cướp mất miếng cơm, càng không dám nói là vì do Trịnh Mẫn Quân bảo rằng Ninh Tịch chỉ là một diễn viên hết thời. Nếu vậy, không đắc tội với Mạnh Lâm Lang thì cũng đắc tội Trịnh Mẫn Quân, chính vì thế họ chỉ có thể không ngừng xin lỗi.

"Thật xin lỗi Trang phu nhân! Thật xin lỗi Tịch tiểu thư!"

"Thật xin lỗi! Chúng tôi thật sự không cố ý!"

Lý Vưu không chút do dự nói: "Hai người các cô tự mình đến phòng kế toán kết toán tiền lương tháng này đi, ngày mai không cần đến đây nữa!"

Nghe Lý Vưu nói vậy, hai nhân viên xám xịt cả mặt mày: "Lý phu nhân, chúng tôi..."

Trong nhà tốn không biết bao nhiêu tiền, vận dụng biết bao nhiêu mối quan hệ mới có thể cho bọn cô chén cơm này, nếu như bị chính Lý phu nhân sa thải thì danh tiếng cũng coi như xong...

Hai người họ muốn cầu xin nhưng mà vẻ tàn khốc trong mắt Lý Vưu cho họ biết rằng nếu nhiều lời hơn nữa chỉ khiến hậu quả thêm thảm khốc, vì vậy bọn họ chỉ đành tái mặt lui xuống.

Tiểu Thái đứng một bên nhìn hồi lâu, đến khi chắc chắn là mình không sao thì cũng vội vàng lui xuống.

Xử lý hai nhân viên kia xong, Lý Vưu tươi cười đi tới khoác tay Mạnh Lâm Lang: "Lâm Lang, người tớ cũng đã xử lý rồi nên cậu đừng giận nữa! Vất vả lắm hai chúng ta mới gặp nhau một lần! Cái tính nóng nảy như lửa này của cậu... trước mặt bao nhiêu người cũng cho tớ chút mặt mũi đi chứ!" Lý Vưu có chút ai oán.

Vừa nãy Mạnh Lâm Lang một mặt là giận thật, một mặt khác làm vì cũng muốn nhân cơ hội này cho mọi người thấy địa vị của Ninh Tịch trong lòng bà.

Thấy mục đích đã đạt được thì tất nhiên Mạnh Lâm Lang cũng chẳng cần mãi không buông nữa. Đôi mắt đẹp của bà liếc người bạn thân một cái rồi nói: "A Vưu, cậu cũng biết tính tớ rồi đấy! Nếu là người khác thì cậu nghĩ chuyện hôm nay dễ dàng cho qua vậy sao?"

Lý Vưu bật cười: "Dạ dạ dạ! Biết cậu dịu dàng lắm rồi, cảm ơn cậu đã cho mặt mũi nha! Chuyện ngày hôm nay đúng là Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền đã đãi khách không cần thận!"

Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền dù sao cũng là sản nghiệp của Lý gia, hôm nay bà không chỉ là chủ nhân của bữa tiệc mà đồng thời cũng là người quản lý của nơi này, trách nhiệm này đúng là không đùn đẩy được.

Lý Vưu nói xong thì vội vàng đổi chủ đề, bà ta tươi cười kéo sự chú ý của Mạnh Lâm Lang về phía Ninh Tịch: "Lâm Lang, trước đây khi nghe cậu nhắc tới thì tớ còn tưởng cậu nói quá đấy! Hôm nay gặp tận mắt mới biết đúng là không khoa trương chút nào, mà phải nói là quá khiêm tốn rồi! Dung mạo với khí chất này có tìm khắp các tiêu thư nhà quyền quý cũng không tìm nổi người thứ hai đâu!"

Vừa nãy khoảng cách hơi xa, cộng thêm việc Ninh Tịch bị mấy người kia ngăn chở nên bà ta không nhìn rõ, hiện giờ thấy rõ được bộ dạng của Ninh Tịch thì càng cảm thấy kỳ quái.

Hai nhân viên kia cũng được coi là có chút ánh mắt, tại sao tự dung lại cho rằng Tiểu Tịch tới đây xin việc? Càng hoang đường hơn là bọn họ lại mù quáng nói Ninh Tịch chỉ là hạng diễn viên thấp kém bị bao dưỡng.

Dù cho con bé có là một diễn viên đi chăng nữa thì với bối cảnh của con bé sao có thể làm mấy chuyện như vậy được?

Lúc này trong đám phu nhân quyền quý đứng trong phòng thì người kinh hãi

nhất không ai khác chính là Trịnh Mẫn Quân và Ninh Tuyết Lạc.

Từ sau khi Mạnh Lâm Lang xuất hiện thì Trịnh Mẫn Quân đã có cảm giác không lành. Cho đến khi Mạnh Lâm Lang ở trước mặt mọi người nói ra câu "Cháu gái của Mạnh Lâm Lang tôi" thì trong đầu bà ta như bị nổ tung, cả người đều ngu ra...

--- O ---

Chương 1867: Dựa Vào Cái Gì Mà Tất Cả Mọi Thứ Đều Là Của Cô Ta

Ngoài ra, còn có cảm giác chột dạ cùng sợ hãi.

Nhất là lúc Lý Vưu xử lý hai nhân viên kia, bà ta rất sợ hai người bọn họ lỗ miệng vạch trần chuyện này là do bà ta đặt điều gây ra.

Trịnh Mẫn Quân thấy Lý Vưu vô cùng nhiệt tình kéo tay Ninh Tịch khen không dứt miệng, những phu nhân xung quanh cũng bắt đầu tăng bốc nịnh hót thì cơ thể bà ta càng lúc càng cứng đờ. Trong phút chốc, vẻ mặt đặc ý tự hào ban nãy đã biến sạch không còn chút tăm hơi. Nhà bọn họ hao hết tâm trí mới tìm được quan hệ để lấy được hai bức thư mời, nghĩ đến nát óc mới có thể nói với Lý phu nhân đôi ba câu, nực cười ở chỗ bà ta còn lấy cái đó mà đi dương dương tự đắc.

Còn Ninh Tịch thì sao, chỉ vì cô là con cháu của Trang gia, là cháu gái của Trang Liêu Nguyên và Mạnh Lâm Lang cho nên chỉ cần cô khẽ động đầu ngón tay một cái thôi là cũng đã có thể tiếp xúc được với nhân vật ở thượng tầng mà bà ta cả đời này cũng khó lòng với tới, có thể dễ dàng lấy được những tài nguyên mà bọn họ khổ cực cả đời cũng chưa chắc có được.

Mà con trai của bà ta, Tô gia nhà bọn họ vốn là có cơ hội để cưới được một người có thân phận cao quý như vậy, cưới được một người con dâu mang đến cho Tô gia vinh quang vô hạn...

Cưới một con phượng hoàng chân chính...

Vì khả năng kinh doanh của mình, Ninh Tuyết Lạc cơ hồ đã khiến Trịnh Mẫn Quân quên đi xuất thân của cô ta, nhưng hiện tại bà ta mới sâu sắc cảm nhận được lợi ích của việc có thân phận lớn!

Tất cả mọi thứ của Ninh Tuyết Lạc có cộng lại cũng vẫn kém một cái thân phận này của Ninh Tịch.

Bà ta đã sớm biết được điều này, năm đó khi bà ta biết Ninh Tịch có quan hệ rất gần gũi với Trang gia đã lập tức này ra ý định này rồi, mãi cho tới lúc Ninh Tịch mất tích rồi có tin đồn bị người ta bao nuôi...

Nhưng mà bây giờ...

Bà ta có thể nào cũng không thể ngờ được Trang gia lại nhận Ninh Tịch và Mạnh Lâm Lang lại coi trọng, bảo vệ Ninh Tịch đến mức này.

Ngay cả đối xử với con gái ruột thì cũng chỉ đến như vậy mà thôi!

Vậy xem ra cái tin đồn Ninh Tịch bị bao dưỡng nhất định chỉ là một trò hề!

Nghĩ đến những bức hình, video... cùng tất cả đám chứng cứ không đáng tin kia... thì Trịnh Mẫn Quân cũng hồi hận đến xanh cả ruột, người ngợm bản thân như thể hồn vía đã bay đi đâu mất.

Ninh Tuyết Lạc ngồi bên cạnh sao có thể không rõ lúc này Trịnh Mẫn Quân đang nghĩ cái gì, móng tay của cô đã sớm bấu chặt vào lòng bàn tay rồi.

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì mà tất cả những thứ này đều là của Ninh Tịch!

Rõ ràng cô ta mới là Đại tiểu thư của Ninh gia, là con gái của Trang Linh Ngọc. Ngay từ khi cô ta được sinh ra đã là như vậy, tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về cô ta!

Dựa vào đâu mà cô ta đã cố gắng đến như thế vậy mà vẫn kém hơn một con gà rừng lớn lên ở nơi khỉ ho cò gáy!

Vị phu nhân tiền cử Ninh Tuyết Lạc cũng có chút giao tình với Trang Linh Ngọc, tất nhiên cũng biết một ít chuyện về Ninh gia và Trang gia.

Thấy vậy bà ta không nhịn được nói: "Tuyết Lạc, sao cháu không qua chào hỏi Trang phu nhân một tiếng?"

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì cứng đờ lại: "Cái này... cháu sợ cứ thế bất ngờ đi lên như vậy có chút đường đột."

Sao cô ta lại không muốn làm như thế chứ, nhưng mà chỉ sợ là Trang gia đã sớm bị con khốn kia mê hoặc rồi, cho nên bọn họ mới chẳng thèm đoái hoài gì tới cô ta cả, lúc này cô ta mà tự dưng đi tới bắt chuyện thì chẳng khác gì tự rước lấy nhục!

Trịnh Mẫn Quân thấy vậy thì cảm giác khó chịu trong lòng càng lúc càng lớn, bà ta kéo Ninh Tuyết Lạc qua một bên rồi gằn giọng nói: "Dựa vào đâu cô ta thì có thể còn cô thì không hả? Bình thường tôi đã nói cô nhiều như thế

rốt cuộc cô có nghe vào không hả? Chỉ cần cô hơi chú ý một chút thì đến lượt Ninh Tịch kia sao? Quan hệ giữa cô ta và Trang gia chẳng phải chỉ vì mẹ của cô hay sao!"

--- O ---

Chương 1868: Tin Tức Dọa Người

Ninh Tuyết Lạc nghe Trịnh Mẫn Quân phàn nàn như vậy thì trong mắt cũng thoáng đen đi: "Mẹ, là vì con với mẹ ruột rất thân thiết với nhau cho nên Trang gia mới không thân cận với con! Mẹ cũng biết mẹ con với Trang gia có chút hiềm khích!"

"Nếu cô nghe tôi đi khuyên nhủ mẹ cô, bảo mẹ cô vì cô mà suy nghĩ một chút! Nếu có quan hệ tốt với Trang gia thì vị trí bên cạnh Lý phu nhân kia chắc chắn là cô! Cần gì đến nỗi van hết ông này bà nọ chỉ vì để lấy được một cái thư mời!" Trịnh Mẫn Quân chỉ hận rèn sắt không thành thép, trong lời nói cũng tràn đầy oán trách.

Ninh Tuyết Lạc thấy giọng điệu của Trịnh Mẫn Quân như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Đúng là đứng nói chuyện thì không đau lưng mà, bà ta nghĩ cô ta chưa làm thế bao giờ sao?

Nếu mà, mọi chuyện dễ dàng như vậy thì làm gì có chuyện tới ngày hôm nay rồi mà cô ta vẫn không bám được lên Trang gia chứ.

Nhưng thường ngày Ninh Tuyết Lạc vẫn tỏ vẻ là một người không tranh không đoạt gì nhiều nên lúc này cô ta có muốn giải thích cũng không được, chỉ có thể nén giận mà trơ mắt nhìn Ninh Tịch đi theo Mạnh Lâm Lang hòa vào giữa các vị phu nhân tôn quý.

"Trang phu nhân như vậy là không đúng rồi, có một cô cháu gái xinh đẹp lại xuất sắc như vậy mà cứ giấu giếm hoài! Ngài mau giới thiệu với chúng tôi một chút, cô cháu gái của ngài tên gì? Không biết có phải tôi nhầm không mà cứ thấy cháu gái ngài có chút quen mắt!" Một vị phu nhân mặc váy dài màu đỏ rượu có chút chần chừ hỏi.

Những vị phu nhân ngồi cạnh thấy thế cũng rối rít phụ họa: "Đúng là có chút quen mắt!"

Chẳng qua là bọn họ không dám nhận định linh tinh...

Cái tính này của Mạnh Lâm Lang ngay cả Lý Vưu còn sợ thì ai dám động chạm đến bà cơ chứ.

Ninh Tuyết Lạc nghe vị phu nhân kia nói thì không khỏi mừng thầm, hừ, có thể không quen được sao? Có thể nào cũng chỉ là một diễn viên thấp kém!

Dẫu có leo lên cái cành cao như Trang gia cũng chẳng thay đổi được sự thật này! Huống hồ hiện giờ cô ta đã bắt đầu hoạt động lại.

Mạnh Lâm Lang thấy mọi người truy hỏi thì nhìn Ninh Tịch một cái, thấy vẻ mặt cô vẫn thản nhiên thì trong lòng cũng thấy yên tâm.

Vì thế Mạnh Lâm Lang mang vẻ mặt tự hào mà kiêu ngạo nói: "Tất nhiên phải quen rồi, cháu gái của tôi tên là Ninh Tịch!"

"Ninh Tịch..."

Nghe cái tên quen thuộc này, nhất thời mấy vị phu nhân liền tỉnh táo lại!

Cô gái này... thật sự là Ninh Tịch?

Là ngôi sao cực kỳ nổi tiếng của một năm trước nhưng lại đột nhiên biến mất?

Ninh Tịch lại là cháu gái của Trang gia.

Tin tức này cũng quá dọa người.

"Ồ, hóa ra thật sự là Ninh Tịch à! Tôi đã bảo sao lại trông quen thế có chứ! Chỉ là cháu gái của Trang phu nhân ở bên ngoài lại xinh đẹp, có khí chất như vậy nên tôi nhất thời không nhận ra!"

"Ninh tiểu thư, con gái tôi là fan trung thành của cô đấy! Lát nữa có thể cho tôi xin chữ ký không?"

...

Ninh Tuyết Lạc thấy những vị phu nhân vẫn luôn chẳng coi người của giới giải trí ra gì, ấy thế mà lúc này lại khen lầy khen đẽ Ninh Tịch thì cô ta không cam lòng cắn môi.

Con khốn, chẳng phải ỷ vào cái danh hiệu cháu gái của Trang gia thôi sao!

...

Buổi tụ họp vẫn còn tiếp tục.

"Ninh tiểu thư, tôi rất thích xem cô đóng phim! Cô diễn quá tốt! Lúc trước

biết cô muốn giải nghệ tôi còn cảm thấy đáng tiếc, không biết sau này cô có đóng phim nữa không?" Có vị phu nhân có chút tiếc nuối hỏi, nhìn về mặt của người đó xem ra thật sự thích phim Ninh Tịch đóng.

Ninh Tịch nghe vậy cũng nói thật: "Chắc là có, sự thật thì có lẽ mấy ngày sắp tới chắc sẽ có tuyên bố chính thức về việc hoạt động lại."

--- O ---

Chương 1869: Thí Sinh Cho Ngôi Vị Nữ Chủ Nhân Gia Tộc

"Có thật không? Vậy thì hay quá!" Vị phu nhân kia tỏ vẻ rất mong đợi.

Lúc này Lý Vu có chút không nhịn được mà nói với Mạnh Lâm Lang: "Làm diễn viên rất vất vả, sao cậu lại để Tiểu Tịch chịu khổ như vậy?"

Lý Vu thực sự cảm thấy cái nghề diễn viên này không phù hợp với thân phận của Ninh Tịch, mà quan hệ của bà ta với Mạnh Lâm Lang cũng tốt nên cũng nói thẳng.

Ninh Tịch nói: "Cháu thích đóng phim ạ, cho nên cũng không thấy khổ cực gì."

Mạnh Lâm Lang hiểu ý tứ bóng gió của Lý Vu nhưng bà cũng chẳng thèm để ý mà nói: "Con gái Trang gia nhà tớ ý mà, chỉ cần có bản lĩnh thì muốn làm gì cứ làm cái đó, không cần để ý nhiều thứ như vậy!"

Nếu là người khác nói như vậy thì có lẽ bọn họ sẽ có chút xem thường, nhưng lời này lại do Mạnh Lâm Lang nói ra nên mọi người chẳng thể phản bác.

Lấy điều kiện và bối cảnh của Trang gia thì Ninh Tịch muốn làm gì mà chẳng được?

Hiện giờ trong giới giải trí có chút nghệ sỹ khi nhìn qua thì có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng trên thực tế thì thân phận và bối cảnh của họ rất kinh người. Chỉ là do thế lực gia tộc quá lớn mạnh cho nên bên ngoài không ai biết, chỉ có một vài người trong giới biết một hai mà thôi.

Cho nên đối với nghề nghiệp của Ninh Tịch cũng không có vị phu nhân nào có ý kiến gì. Giới giải trí có loạn thế chứ loạn mấy nữa, lấy bối cảnh của Ninh Tịch thì cũng không gặp phải mấy cái thứ đó.

Trái lại, trong lần gặp mặt đầu tiên này bọn họ phát hiện ra cô bé này không chỉ có có tướng mạo và khí chất xuất sắc mà nhân phẩm cũng rất tốt.

Vừa nãy, đứng trước hai nhân viên vô lễ ngang ngược kia mà từ đầu đến cuối vẻ mặt Ninh Tịch vẫn rất bình thản, không hờn giận chút nào. Ngay cả lúc này, đối mặt với sự truy hỏi về nghề nghiệp của mình thì cô cũng vẫn rất

thần nhiên, đây hoàn toàn là phong thái của tiểu thư nhà quan to quyền quý mới dạy ra được.

Mà tính cách của Ninh Tịch như vậy thì không thể nghi ngờ là thí sinh tốt nhất cho vị trí nữ chủ nhân của gia tộc.

Trong lúc nhất thời, có vài phu nhân trong nhà có con trai đến tuổi lấy vợ liền không hẹn mà cùng có ý đồ với Ninh Tịch...

Trịnh Mẫn Quân thấy mấy vị phu nhân kia có hứng thú với Ninh Tịch thì lại cảm thấy khó chịu như bị moi tim nạo phổi.

Còn Ninh Tuyết Lạc nhìn thái độ của các phu nhân đối với Ninh Tịch, thậm chí có người vô tình tỏ ý thăm dò đám hỏi thì không ở đây nổi nữa. Cô ta lấy lý do thân thể không thoải mái mà rời khỏi buổi tụ họp mà cô ta đã mất rất nhiều công sức mới tham dự được.

Trịnh Mẫn Quân vẫn lo lắng chuyện mình đặt điều nói xấu trước mặt hai nhân viên kia bị người ta phát hiện ra nên cũng chẳng dám ở lâu, hai người họ vội vàng rời đi.

Trước khi đi, Trịnh Mẫn Quân có liếc về phía Ninh Tịch một cái, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng không rõ nghĩa...

Mọi người đang ôm ý đồ dò hỏi Mạnh Lâm Lang thì ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân, mấy nhân viên phục vụ cẩn thận bê những túi quà xinh đẹp đi về phía phòng khách.

Đi theo sau những nhân viên đó là một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu xám tro, khí chất cao quý, anh ta hướng về phía Lý Vưu gọi một tiếng: "Mẹ."

"Mộ Ngôn, sao con lại tới đây?" Thấy con trai mình, Lý Vưu lập tức nở nụ cười vui vẻ.

"Con vừa mới xong việc, nghe nói mẹ đang ở đây tiếp khách nên cố ý qua chào hỏi các vị khách quý."

Lý Mộ Ngôn nói xong thì ra hiệu cho những nhân viên kia phân phát những túi quà nhỏ, sau đó tỏ vẻ thành khẩn nói: "Bởi vì Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên quản lý có thiếu sót cho nên vừa nãy đã để ảnh hưởng đến nhã hứng các vị khách quý, tại đây cháu muốn gửi lời xin lỗi đến mọi người!"

--- O ---

Chương 1870: Cô Gái Lọt Vào Mắt Xanh

Các vị phu nhân thấy người con trai trong truyền thuyết của Lý phu nhân vừa đẹp trai cao quý, làm việc lại cẩn thận thì tán thưởng không thôi.

"Lý công tử quá khách khí rồi! Cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, không có gì đáng ngại!"

"Lý phu nhân, hóa ra đây chính là con trai bà đấy à, quả nhiên là tuần tú lịch sự!"

...

Hàn huyên với các vị khách một hồi, Lý Mộ Ngôn cố ý đi tới chào hỏi Mạnh Lâm Lang, trong giọng điệu cũng thân mật hơn những vị khách kia nhiều: "Cô Lâm!"

Nhìn đứa bé mà mình rất thích này, vẻ mặt của Mạnh Lâm Lang vui vẻ hơn không ít: "Mộ Ngôn đã về rồi đấy à!"

"Cô Lâm, chuyện vừa nãy..."

Mạnh Lâm Lang biết cậu ta định nói gì nên bà lên tiếng cắt đứt luôn: "Được rồi, chuyện đã giải quyết rồi thì nhắc lại làm gì! Cô cũng không đến nỗi chỉ vì mấy chuyện con con này mà để trong lòng đâu, Tiểu Tịch nhà cô cũng không phải người nhỏ mọn như vậy."

Mạnh Lâm Lang nói xong liền đem Tiểu Tịch còn đang bị một đám phu nhân vây quanh gọi qua: "Tiểu Tịch, đến đây!"

Chẳng hiểu mấy vị phu nhân kia bị làm sao, tự nhiên bọn họ có vẻ hứng thú mấy chuyện riêng của cô. Vòng vo hỏi thăm một hồi khiến Ninh Tịch sắp không đỡ nổi. Lúc này thấy Mạnh Lâm Lang gọi mình thì Ninh Tịch thở phào một hơi, vội vàng nói một tiếng với mấy vị phu nhân kia rồi đi tới cạnh Mạnh Lâm Lang.

"Mợ!"

Lý Mộ Ngôn nghe được một giọng nói trong trẻo thì ngẩng đầu lên nhìn về phía Ninh Tịch, nhưng mà một cái nhìn đó cũng đủ khiến anh ta ngơ ngẩn cả người...

Cô gái kia mặc một một váy trắng tinh, mái tóc đen nhánh như rong biển, khuôn mặt đẹp đến không một từ ngữ nào có thể miêu tả được. Nhất là đôi mắt linh động kia, đuôi mắt cứ như mang theo nét cười...

"Mộ Ngôn, đây là Tiểu Tịch." Mạnh Lâm Lang lên tiếng giới thiệu, sau đó nói với Ninh Tịch: "Tiểu Tịch, đây là con trai của cô Vưu tên Lý Mộ Ngôn! Nó lớn hơn con hai tuổi cho nên con phải gọi nó một tiếng anh đấy."

Ninh Tịch nghe vậy thì gật đầu chào hỏi: "Xin chào anh Mộ Ngôn, em là Ninh Tịch."

Lúc này Lý Mộ Ngôn đã nhanh chóng tỉnh táo lại sau vài giây thất thố, anh ta cũng không để bất kỳ ai phát hiện sự khác thường của mình mà vội vàng nói: "Xin chào Tiểu Tịch, đã nghe cô Lâm nhắc tới em rất nhiều! Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy."

Mặc dù Lý Mộ Ngôn có thể làm cho không một ai phát hiện sự khác thường của mình, nhưng không bao gồm Lý Vưu.

Mặc dù chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng Lý Vưu vẫn nhận ra trong mắt con trai mình có cái gì đó không giống bình thường.

Đứa con trai này của bà năm nào cũng bay ra nước ngoài, chạy nhảy khắp các nước trên thế giới nên dần dà mắt nó còn đặt cao hơn đầu. Thậm chí bà ta còn chưa bao giờ thấy bất cứ cô gái nào có thể lọt vào đôi mắt của con trai.

Chuyện hôn nhân của Lý Mộ Ngôn cũng là điều mà bà ta suy nghĩ và lo lắng nhiều nhất.

Ánh mắt Lý Vưu hơi thay đổi, lúc này thuận thế nói: "Mộ Ngôn! Tiểu Tịch cứ ngồi nói chuyện với mấy bà già này mãi thì chắc cũng cảm thấy nhàm chán! Mẹ lo em nó sẽ buồn, may mà con về đúng lúc, hay là con đưa em đi dạo xung quanh một lát đi, cũng coi như làm tròn trách nhiệm chủ nhà!"

"Tất nhiên ạ, nếu Tiểu Tịch không chê thì anh rất vui lòng làm hướng dẫn cho em." Lý Mộ Ngôn nói.

Ninh Tịch nghe thế thì nhìn Mạnh Lâm Lang theo bản năng.

Không biết Mạnh Lâm Lang nghĩ tới cái gì mà ánh mắt hơi đổi, nhưng nó cũng chỉ là một cái thoáng qua.

Sau đó bà dùng ánh mắt từ ái nhìn Ninh Tịch mà nói: "Đi đi, đi dạo một chút cũng tốt!"

Mục đích hôm nay đã đạt được, sợ rằng nếu quá mức Tiểu Tịch sẽ không đối phó nổi, mấy chuyện như này vẫn phải tuần tự mà làm từng bước một.

--- O ---

Chương 1871: Bạn Đòi

Thật ra thì Mạnh Lâm Lang cũng cảm thấy có chút tiếc nuối trong lòng. Nếu như sớm đón Tiểu Tịch về nhà thì bà nhất định sẽ giúp Tiểu Tịch sắp đặt một cuộc hôn nhân thích hợp nhất.

Công bằng mà nói, thân phận và địa vị của Lục Đình Kiêu đều rất tốt, nhưng cái khiến Mạnh Lâm Lang lo lắng cũng chính là việc này. Bà lo với tính cách của Ninh Tịch, con bé sẽ không thể quản lý nổi cả một gia tộc vừa khổng lồ vừa phức tạp như vậy.

Nói ra thì nhà họ Lý này lại có vẻ thích hợp hơn.

Thân phận và địa vị của bọn họ đủ để xứng với Trang gia, gia cảnh cũng không quá cao sang khiến Ninh Tịch cảm thấy áp lực.

Quan trọng nhất là quan hệ gia tộc của Lý gia đơn giản hơn nhiều.

Lý gia là gia đình quyền quý đứng đầu thành phố S, mà Lý Vu lại là con gái duy nhất của Lý gia, Mộ Ngôn lại là con trai duy nhất của Lý Vu, không chỉ thừa kế công việc của ba tại Bộ ngoại giao, phía sau còn có tài lực của Lý gia chống lưng, để anh có thể ngồi vững chôn quan trường, từng bước đi lên.

Trùng hợp ở chỗ, vợ chồng nhà Lý Vu đều họ Lý, thế nên nhà mẹ của Lý Vu lại càng thân thiết hơn với đứa cháu ngoại cùng họ này, cả gia tộc đều dồn hết sức mà lót đường cho nó.

Nếu Ninh Tịch được gả cho người như vậy, sau này nhất định sẽ không bị làm phiền bởi những mối quan hệ phức tạp.

Hướng hồ, bà và Lý Vu có quan hệ thân thiết với nhau, Tiểu Tịch nếu gả qua đây, ngay đến quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng chẳng đáng lo nữa...

Trong khoảng thời gian ngắn, Mạnh Lâm Lang ngẫm nghĩ một lượt lại bối cảnh Lý gia.

Chỉ tiếc là...

Chuyện duy nhất bà có thể làm bây giờ là cố gắng giúp Ninh Tịch mở rộng mạng lưới quan hệ, giúp cô trong tương lai có thể ứng phó mọi vấn đề có thể

xây ra tại Lục gia.

Tất nhiên nếu nói ngược lại, chẳng may Tiểu Tịch không đối phó nổi thì Trang gia mãi mãi là đường lui của cô.

...

Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên, giữa sườn núi.

Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên được gọi là "Thiên Tuyên" vì ở đó có một dòng suối rất nổi tiếng tên là Thiên Hà Thủy. Nghe nói sau khi uống vào có thể trừ vận xui, thân thể khỏe mạnh.

Lý Mộ Ngôn quả thật xứng với cái chức "hướng dẫn viên", anh giới thiệu mọi thứ về khu nghỉ dưỡng, từ cấu tạo, nguồn gốc cái tên cho đến những danh nhân từng qua lại đây, cuối cùng lại thành ra giảng giải lịch sử của cả Đế đô. Đúng là còn chuyên nghiệp hơn cả hướng dẫn viên du lịch thực thụ.

Ninh Tịch nghe rất chăm chú, cô ở Đế Đô cũng đã vài năm, nhưng nghe Lý Mộ Ngôn nói mới phát hiện những thứ mình biết về nơi đây thật sự quá ít.

Lý Mộ Ngôn thấy con mắt chăm chú của Ninh Tịch, trong mắt có hình ảnh phản chiếu của bầu trời và những hàng cây cùng với... bóng dáng anh...

Ngoài mặt thì anh ta vẫn duy trì dáng vẻ lịch sự để nói chuyện, nhưng thực chất lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Tim anh đập nhanh đến mức không thể khống chế nổi.

Thật ra anh ta đâu có phải đang nghiêm túc làm hướng dẫn viên đâu, chẳng qua anh ta chỉ có thể nói không ngừng để cố gắng giữ vẻ bình tĩnh của mình mà thôi.

Chắc do từ nhỏ Lý Mộ Ngôn đã theo cha vào nam ra bắc, lại được ông bà ngoại chiều chuộng nên tất cả những gì Lý Mộ Ngôn dùng đều là thứ tốt nhất.

Những người phụ nữ anh ta từng tiếp xúc cũng có đủ kiểu từ thiên kim tiểu thư nhà quan cho đến công chúa hay Vương phi...

Cũng chính vì thế anh ta dần trở nên kén chọn, đối xử với con gái rất đúng mực nhưng lại chẳng có hứng thú gì.

Người bạn đời mà anh ta theo đuổi phải là người có thể khiến anh ta rung động cả linh hồn, chứ không phải mấy người được gia tộc dạy dỗ cẩn thận kia. Cả đám cứ giống như những con rối chẳng có linh hồn.

Cho tới bây giờ chưa có một người nào mà chỉ dùng một liếc mắt đã có thể hấp dẫn được anh ta như Ninh Tịch. Thậm chí anh ta còn chẳng biết cô là ai mà đã bị khí chất trên người cô hấp dẫn.

"Tiểu Tịch không lớn lên ở Đế đô sao?" Thấy Ninh Tịch không biết nhiều chuyện ở Đế đô nên Lý Mộ Ngôn thuận miệng hỏi.

Ninh Tịch lắc đầu: "Trước năm 18 tuổi em sống ở một thị trấn nhỏ trong thành phố C."

--- O ---

Chương 1872: Cậu Có Ý Với Tiểu Tịch?

Một thị trấn nhỏ tại thành phố C...?

Tại sao cháu gái của Trang gia lại sống ở chỗ như vậy đến tận năm 18 tuổi?

Anh ta nhớ Trang gia không gả cô con gái nào tới thành phố C thì phải...

"Thì ra là thế."

Chỉ một câu, Lý Mộ Ngôn hiểu trong chuyện này chắc chắn có nhiều ẩn tình mà anh ta không biết, nên lập tức kết thúc vấn đề mà không hỏi nhiều nữa.

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, bữa tiệc của các phu nhân cũng đến hồi kết thúc.

Ninh Tịch theo Mạnh Lâm Lang chào tạm biệt rồi rời đi.

Nước suối chảy róc rách, phía sau là một rừng cây trăm hoa đua nở. Lý Mộ Ngôn cứ đứng ở cổng khu nghỉ dưỡng nhìn chiếc xe dần dần mất bóng...

Làm một nhân viên ngoại giao thì cái cần nhất chính là lý trí, lý trí và lý trí.

Bất kể là đối với chuyện quốc gia đại sự, hay là với bạn đời của mình đều phải nghiêm khắc giữ vững quy tắc cùng tiêu chuẩn của bản thân.

Nhưng cho đến khi gặp được người ấy anh ta mới biết, hóa ra cũng có một ngày anh ta biết cái gì gọi là "yêu từ cái nhìn đầu tiên", đây là cảm giác mà không một loại đạo lý hay lý trí nào có thể mô tả cả...

Lý Mộ Ngôn miết mi tâm, trong đôi mắt vốn yên lặng như giếng cổ chưa từng để đối thủ nhìn ra bất cứ sơ hở nào lúc này lại có thêm một ánh sáng lấp lánh.

Cái cảm giác này khiến anh ta thấy hốt hoảng và luống cuống, nhưng anh ta lại có một cảm giác mới lạ thoát khỏi những quan niệm đã trói chặt mình bao năm qua.

"Mộ Ngôn... Mộ Ngôn?" Lý Vưu có chút suy ngẫm nhìn con trai.

"Mẹ." Lý Mộ Ngôn ngoảnh lại trả lời.

"Con đôi với Ninh Tịch...." Lý Vưu chân chừ một hồi mới nói: "Có cần mẹ nghe ngóng chuyện Tiểu Tịch cho con không?"

Tình huống của Tiểu Tịch thật ra có chút phức tạp, vừa sinh ra đã bị bé nhầm, trước năm 18 tuổi vẫn sống ở nông thôn cho nên quan hệ của Ninh Tịch với mẹ đẻ có mâu thuẫn rất lớn, gần như đã cắt đứt liên lạc.

Mà mẹ đẻ của Ninh Tịch năm đó cũng vì vài chuyện mà đoạn tuyệt quan hệ với Trang gia...

Nhưng quan trọng nhất là Trang gia hoàn toàn không qua lại với mẹ của Ninh Tịch, ấy thế mà lại vô cùng thương yêu đứa cháu gái này.

Sở dĩ hôm nay Mạnh Lâm Lang giận đến như vậy cũng không phải vì do Khu nghỉ dưỡng nhà mình sai sót, khả năng cao là đang làm chỗ dựa Ninh Tịch chỗ!

"Mộ Ngôn, nếu con..."

Lý Vưu đang định nói gì đó nữa thì Lý Mộ Ngôn đã cắt lời mẹ mình: "Mẹ, không cần đâu! Con không muốn làm theo thủ tục coi mắt! Cứ để mọi thứ tự nhiên là tốt rồi."

Lý Vưu cũng chỉ muốn thăm dò, bây giờ nghe con trai nói vậy thì lập tức kinh ngạc: "Con thật sự có ý với Tiểu Tịch?"

Lúc này trái tim đang cuộn sóng của Lý Mộ Ngôn vẫn chưa êm đềm lại, anh ta nói với mẹ mình: "Mẹ, con chưa bao giờ có cảm giác như thế này với bất kỳ cô gái nào."

Lý Vưu thấy cuối cùng con trai mình cũng thích một người thì bà cũng mừng lắm, hướng chi cả điều kiện và gia thế của đôi phương cũng không tệ, Mạnh Lâm Lang lại là bạn thân của bà.

"Thân thế Tiểu Tịch dù có chút lận đận nhưng quan hệ của nó với Trang gia vẫn rành rành ra đây, cũng coi như là xứng với Lý gia chúng ta! Nhưng chúng ta vẫn còn hiểu quá ít về Ninh Tịch, không bằng..."

"Mẹ, con không để ý mấy cái đó! Hướng hồ muốn sống chung với một người thì chuyện ý nghĩa nhất là quá trình tự mình tìm hiểu người ấy đấy."

Lý Vưu bắt đầu dĩ cười khê: "Được được được, mẹ không nói lại con! Cứ

theo ý con đi, thuận theo tự nhiên, mẹ không nhúng tay vào."

Cùng lúc đó, trong xe của Mạnh Lâm Lang.

"Tiểu Tịch, nói chuyện với Mộ Ngôn con thấy thế nào?" Mạnh Lâm Lang làm như lơ đãng hỏi.

Ninh Tịch gật đầu một cái: "Rất tốt ạ, anh Mộ Ngôn có kiến thức rất uyên bác, cũng là người hiền lành."

Mạnh Lâm Lang nhìn Ninh Tịch, xác định không có gì khác thường, thiết nghĩ cùng lắm con bé cũng chỉ có chút hảo cảm thôi, chắc là bà nghĩ nhiều rồi.

--- O ---

Chương 1873: Thật Sự Quá Đẹp

Ban đêm, tại tòa nhà trụ sở công ty History.

Về đến nửa đường, Ninh Tuyết Lạc đã bị một cuộc điện thoại gọi qua công ty.

Từ chỗ Lý phu nhân về, tâm trạng vốn đang phiền loạn thì bên công ty lại thông báo có tin xấu.

Tắc Linh đã yên lặng suốt một năm, bị bọn họ ép cho gần như biến mất khỏi sân chơi thời trang Trung Hoa, nhưng dường như vì bộ sườn sám Ninh Tịch mặc trong buổi tuyên truyền phim Thiên Hạ mà bỗng nổi tiếng trở lại chỉ trong nháy mắt.

Càng khó giải quyết hơn chính là Tắc Linh cũng nhân chuyện này mà bất thành linh công bố đưa ra bộ sưu tập mới, hơn nữa mới trong giai đoạn đặt hàng thôi mà bộ sưu tập này đã sắp cháy hàng rồi.

"Cái gì mà "trở về nguyên dạng"! Rõ ràng chỉ là một kẻ hết thời chẳng biết thiết kế là cái gì! Bản thiết kế rách rưới chẳng có điểm sáng, chẳng có gì đặc sắc thế này thì bán kiểu gì?" Phó phòng thiết kế nổi giận quát âm lên.

"Hay là vì hiệu ứng người nổi tiếng? Hôm đó Ninh Tịch mặc bộ sườn sám một màu trắng như vậy đúng là không có gì đặc sắc, nhưng người ta mặc vào trông..."

Nhà thiết kế kia đang định nói là "thật sự là quá đẹp" nhưng liếc mắt thấy Đới Uy đen mặt thì đổi giọng: "Trông cũng bình thường thôi! Tôi thấy trông như hàng chợ!"

Một nhà thiết kế tuổi tác khá trẻ yếu ớt nói: "Thật ra thì tôi cảm thấy... chắc là do mọi người đã quá mệt mỏi với những bộ đồ phong cách Trung Quốc mang màu sắc lòe loẹt rồi, cho nên "trở về nguyên dạng" vừa ra đã thu hút được sự chú ý..."

Trong phòng họp, bầu không khí trở nên nặng nề.

Ngay sau đó có người mở miệng nói: "Bọn họ làm được thì chúng ta cũng làm được! Mấy cái thiết kế rách nát đó của bọn họ cũng chỉ có thể nổi mấy ngày như thế thôi, chúng ta còn có anh Đới mà! Chẳng qua chỉ là bị bọn họ

chiếm được cơ hội trước thôi mà?"

Đới Uy sầm mặt, lạnh lùng liếc người vừa lên tiếng một cái: "Ý cậu là chúng ta phải ăn theo Tác Linh?"

Người vừa lên tiếng lập tức cứng đờ, vội nói: "Dĩ nhiên là tôi không có ý đó... sự chuyên nghiệp của anh Đới vẫn luôn tỏa sáng, anh là người đi trước dẫn đường mọi xu thế. Bọn họ luôn bắt chước anh nhưng lại chẳng vượt qua được! Đâu cần phải ăn theo người khác! Ý của tôi là tên này thiết kế quá nát, lần này do tên đó ăn may thôi! Chúng ta không cần để ý! Sự nổi tiếng kia cũng chỉ là nhất thời thôi, không thể lâu dài được!"

"Phải đấy, chẳng phải cũng giống trước đây sao? Tên kia chắc chẳng chống đỡ được bao lâu đâu!" Những người khác cũng phụ họa.

Sắc mặt Đới Uy vẫn khó coi như cũ, mặc dù chuyện lần này không lớn nhưng vẫn khiến gã khó chịu.

Trên ghế chủ tọa, mặt Ninh Tuyết Lạc cũng sầm xuống: "Mặc dù đây không phải vấn đề nghiêm trọng, nhưng cũng không thể xem thường mà mặc kệ như thế được! Hôm nay mọi người phải nghĩ cách giải quyết cho tôi, tôi không cho phép History xảy ra bất cứ sự cố nào!"

Gần đây những chuyện khiến cô ta phiền lòng đã nhiều lắm rồi!

Ninh Tịch xuất hiện cứ như là một sự nguyên rủa, cứ hết chuyện này tới chuyện khác xảy ra vấn đề, chẳng có gì thuận lợi cả...

Ninh Tuyết Lạc nắm cây bút trong tay nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo lóe lên.

Cô ta dường như có thể tưởng tượng ra được thái độ của Trịnh Mẫn Quân sau này sẽ thay đổi như thế nào, thậm chí có thể sẽ còn nghiêm trọng hơn trước đây.

Công sức suốt một năm ổn định địa vị ở Tô gia đã bị phá hủy sạch sẽ trong buổi tụ họp của Lý phu nhân.

Đới Uy nghe Ninh Tuyết Lạc nói vậy liền âm trầm nhìn tên phó phòng thiết kế.

Gã phó phòng thiết kế kia nhận được ám chỉ liền đẩy kính mắt lên sống mũi

rồi lên tiếng: "Anh Đới, anh nói vậy là không đúng rồi, sao anh có thể ăn theo ai chứ! Một tháng trước anh đã sớm phát hiện thị trường thời trang đa sắc màu trở nên bão hòa nên đã chuẩn bị đổi phong cách! Ngay cả bản thiết kế cũng chuẩn bị xong đến bảy tám phần rồi, chỉ là chưa hoàn thành hết nên mới không công bố ra thôi đúng không! Ai ngờ lại bị tên thiết kế rác rưởi kia chạy trước mấy ngày chứ!"

--- O ---

Chương 1874: Có Ý Đồ

Giọng điệu của phó phòng đầy căm phẫn, như thể gã thực sự nhìn không nổi mà bất bình thay Đới Uy.

Bỗng chốc cả phòng họp như bừng tỉnh.

"Thì ra là thế! Đúng là tiếc thật đấy!"

"Sự nhạy cảm của giám đốc Đới với xu hướng thời trang đúng là luôn đi trước chúng ta! Chỉ có điều anh đã tốt rồi còn muốn tốt hơn, cho nên mới bị người khác đoạt trước!"

"Thật ra thì tôi thấy cũng chẳng cần để ý cái mà ăn theo với không ăn theo, vấn đề chỉ là ai là người thiết kế đẹp hơn thôi! Hơn nữa ai sẽ cho rằng công ty No.1 như History của chúng ta lại phải ăn theo một cái công ty nhỏ bị thị trường đào thải kia chứ?"

"Đúng vậy! Muốn nói ăn theo thì cũng là bọn họ ăn theo chúng ta!"

...

Mọi người rồi rít phụ họa lời của phó phòng.

Mà trên thực tế thì mọi chuyện đúng là như vậy, dẫu cho là bên kia cho ra mắt trước nhưng nhiều người không rõ chuyện vẫn sẽ theo bản năng mà cảm thấy nhất định là do công ty nhỏ ăn theo công ty lớn.

Trong cái giới này thì mấy chuyện kiểu như vậy cũng chẳng phải xảy ra lần đầu.

Rất nhiều những công ty nhỏ vất vả lắm mới có chút khởi sắc, nhưng lại cứ thế bị các công ty lớn đè chết. Tình huống tốt thì bị mua lại thiết kế, tình huống xấu là thị trường của công ty nhỏ hoàn toàn bị công ty lớn chiếm lấy.

Phó phòng thấy thời cơ đã chín muồi, gã liền thuận thế nói: "Tôi cũng cho rằng anh Đới chẳng phải ngại cái gì hết! Cứ hoàn thành bản thiết kế rồi cho ra bộ sưu tập mới! Chắc chắn sẽ đè chết Tắc Linh kia!"

"Tôi đồng ý!"

"Tôi cũng đồng ý!"

...

Nghe những tiếng phụ họa xung quanh, trong mắt Đới Uy thoáng vẻ đặc ý. Gã nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc rồi nói: "Chuyện này vẫn nghe Ninh tổng đi!"

Ninh Tuyết Lạc hơi nghĩ nghĩ một chút rồi quyết định: "Cứ làm như vậy đi!"

Sau đó cô ta vẫn hỏi một câu để đảm bảo: "Anh chắc chắn thiết kế không có vấn đề gì chứ?"

Đới Uy nói với giọng điệu chắc nịch: "Nếu Ninh tổng đã tin tôi, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô."

Một năm này đã đủ để gã đào tạo một nhóm "đàn em" có thể yên tâm mà dùng, gã chỉ cần đem những thiết kế của bọn họ ra rồi viết tên mình lên đấy thì cũng đã là vinh dự của họ rồi...

...

Đêm khuya, tại Tô gia.

Ninh Tuyết Lạc đoán không sai.

Trịnh Mẫn Quân vừa về đến nhà đã nhốt mình trong phòng ngủ, tâm trí bà ta trở nên hỗn loạn.

Tô Hoàng Quang vừa mới đẩy cửa bước vào đã thấy Trịnh Mẫn Quân cứ đi loanh quanh, ông ta không tìm được nhú mày: "Đã muộn thế này rồi mà bà còn không ngủ cứ loanh qua loanh quanh trong phòng làm gì đấy? Hôm nay qua chỗ Lý phu nhân thế nào?"

Tô Hoàng Quang rất coi trọng chuyện này nên cố tình hỏi một câu.

Vừa nhắc tới chuyện này, Trịnh Mẫn Quân lập tức kích động nhìn về phía chồng: "Hoàng Quang, ông về rồi đấy à!"

"Xảy ra chuyện gì thế?" Thấy Trịnh Mẫn Quân khác thường, Tô Hoàng Quang nhú chặt chân mày hỏi.

Trịnh Mẫn Quân bực bội nói: "Hôm nay trong buổi tụ họp của Lý phu nhân tôi có thấy Ninh Tịch!"

"Ninh Tịch? Chẳng phải con bé đó đã biến mất hơn một năm rồi sao? Nghe nói là bị tên nhà giàu nào đó bao nuôi mà?" Tô Hoằng Quang tuy không chú tâm tìm hiểu chuyện này, nhưng cũng có biết qua.

Vừa nhắc tới đây Trịnh Mẫn Quân liền biến sắc: "Căn bản không phải như vậy! Xem chừng một năm nay Ninh Tịch ở bên Trang gia đó!"

"Sao Ninh Tịch lại ở bên Trang gia?"

"Hoằng Quang, ông không biết đấy thôi! Ninh Tịch đi cùng Mạnh Lâm Lang đến Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên, Mạnh Lâm Lang còn tuyên bố trước mặt mọi người rằng Ninh Tịch là cháu gái của bà ta! E là nhà họ Trang đã nhận Ninh Tịch từ lâu rồi!"

Nghe vợ mình nói vậy, Tô Hoằng Quang cũng lập tức biến sắc...

--- O ---

Chương 1875: Cưới Phượng Hoàng Chân Chính

"Tuyệt Lạc tốn biết bao công sức mới lấy được hai tấm thư mời, lúc đi vào cũng chẳng nói được mấy câu! Vất vả lắm mới khiến người ta chú ý được đến mình, nhưng mà Ninh Tịch... chỉ bởi chút chuyện nhỏ không vừa ý mà Mạnh Lâm Lang nổi trận lôi đình làm chỗ dựa cho nó, tất cả mọi người ai cũng lo sợ đắc tội con bé, ngay cả thái độ của Lý phu nhân với Ninh Tịch trở nên ân cần và thận trọng..."

Trịnh Mẫn Quân không kể rõ chuyện mình vạ miệng, trong giọng nói của bà ta chỉ có sự hối tiếc khi đồ của mình bị người ta cướp mất.

"Những gì bà nói đều là thật?" Tô Hoằng Quang khiếp sợ.

"Giả thế nào được! Tận mắt tôi trông thấy mà! Hơn nữa lúc ấy có mấy vị phu nhân cũng tỏ ra có hứng thú với Ninh Tịch nữa!" Trịnh Mẫn Quân gấp đến độ xoay vòng vòng: "Thật ra thì năm đó chúng ta nên phát hiện ra sớm mới phải, chỉ tại chúng ta quá sơ xuất!"

Sắc mặt Tô Hoằng Quang có chút nghiêm trọng, ông ta yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng: "Chuyện đã qua thì đừng nhắc lại nữa! Hôm nay Ninh Tịch thế nào đã không còn liên quan gì đến chúng ta nữa rồi."

"Sao lại không liên quan được! Tô Diễn nhà chúng ta vốn phải kết hôn với một tiểu thư thế gia chân chính! Nếu ban đầu nó cưới Ninh Tịch thì hôm nay chúng ta muốn tiến thêm một bước đâu phải khó khăn như vậy? Lúc trước nhà họ Tề vẫn luôn bị chúng ta chèn ép, nhưng chỉ vì con trai họ cưới con gái của Bộ trưởng nên mới được thuyên lên theo nước, ông có biết mỗi lần tôi thấy cái bản mặt đắc ý của Tề phu nhân thì có tâm trạng thế nào không?"

Nghe vợ mình thao thao bất tuyệt than phiền, Tô Hoằng Quang bất lực nhéo mi tâm một cái.

"Sao tôi có thể không biết đạo lý ấy chứ, nhưng bây giờ chuyện đã thành thế này rồi! Ban đầu là chúng ta cho rằng Ninh Tịch chẳng ra gì, dù biết rõ mọi chuyện vẫn lựa chọn Ninh Tuyệt Lạc! Bây giờ hai đứa đó cũng kết hôn lâu như vậy rồi, muốn đổi lại đâu có dễ dàng như vậy?"

Trịnh Mẫn Quân tức giận: "Vậy cũng đâu trách chúng ta được, chẳng phải do Ninh gia bọn họ lừa dối chúng ta trước sao! Dẫu cho chúng ta để Tô Diễn ly dị rồi cưới người khác cũng là chúng ta có lý cơ mà!"

"Bà cảm thấy với thân phận của Ninh Tịch bây giờ nó còn muốn gả vào Tô gia sao? Bà cũng chỉ là một phía thôi, đừng mù quáng khiến gà chó không yên nữa!" Sao ông ta lại không muốn có quan hệ thông gia với nhà họ Trang chứ, nhưng thực tế đã khác rồi. Ninh Tịch hôm nay đã không còn là Ninh Tịch của ngày xưa nữa.

Trịnh Mẫn Quân nghe chồng nói vậy thì lập tức đắc ý nói: "Cái này đương nhiên là tôi chắc chắn, ông quên trước đây con bé thích Tô Diễm đến mức nào rồi? Với tướng mạo, nhân phẩm, học thức của Tô Diễm nhà chúng ta, không biết hơn mấy công tử nhà khác mấy trăm lần? Ninh Tịch dù cho có Trang gia làm chỗ dựa nhưng so ra vẫn kém tiểu thư đứng đắn nhà người ta, chuyện tốt như thế mà nó còn không muốn sao?"

Thái độ của Tô Hoảng Quang cũng có chút dao động, nhưng ông ta vẫn cẩn thận nói: "Chuyện này hay cứ để từ từ rồi tính."

...

Hôm sau.

Ninh Tịch vô ưu vô lo nghỉ ngơi cả một ngày dài, còn truyền thông, các fan, tất cả các công ty giải trí và thậm chí là cả giới giải trí đã nổ tung chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Nơi nơi đều là chuyện Ninh Tịch biến mất hơn một năm lại đột nhiên xuất hiện trong buổi tuyên truyền của bộ phim Thiên Hạ.

Ở sân bay.

Tô Diễm mệt mỏi đi công tác về, vừa xuống máy bay đang định gọi điện cho tài xế thì gã vô tình ngẩng đầu lên, thấy chính giữa màn hình lớn trong sân bay là hình ảnh cô gái ấy hốc mắt ửng đỏ đang hát. Cả người gã như bị sét đánh...

--- O ---

Chương 1876: Nguyên Nhân Giải Nghệ

"Tiểu Tịch..."

Tô Diễm chẳng nghe được đầu bên kia tài xế đang nói gì nữa, tiếng ồn ào trong sân bay cũng đột nhiên trở nên im lặng. Trong mắt gã, trong tâm trí gã chỉ còn lại hình ảnh cô gái mặc chiếc váy thuần trắng đang nhẹ nhàng hát lên.

Cô gái ấy trong sáng, xinh đẹp, hình ảnh ấy cùng với hình ảnh cô bé non nớt mặc quần hoa năm xưa trong ký ức gã từ từ chồng lên nhau, như thể một lát sau sẽ biến mất vậy.

Hình ảnh trên màn hình lớn kết thúc, hình ảnh Ninh Tịch cũng biến mất nhưng trái tim của gã cứ như bị một bàn tay bóp chặt lấy, đập rất nhanh.

Tiểu Tịch!

"Tô tổng... Tô tổng... Alo?" Tài xế bên kia đợi mãi không thấy ông chủ trả lời liền vội vàng thúc giục.

Tô Diễm không thèm để ý đến tài xế nữa mà cúp máy luôn, sau đó mở ra chức năng tìm kiếm trên điện thoại.

Căn bản không cần gã tốn công tìm làm gì, chỉ cần vài từ mấu chốt là có thể thấy hàng đồng bài báo viết về sự xuất hiện của Ninh Tịch...

Cho đến khi nhìn hàng loạt bài báo thế này gã mới có cảm giác đây là sự thật.

Cô gái cứ như đã bốc hơi khỏi nhân gian đã quay trở về...

Gã siết chặt di động trong tay, tình cảm ngủ sâu trong trái tim giống như ngọn núi lửa đang ngủ đột nhiên phun trào...

...

Công ty giải trí Tinh Huy.

Trong phòng làm việc của Hàn Tử Huyền.

Trịnh An Như đã bắt đầu điều động thủy quân, cô ta ra về tất cả mọi chuyện

đều trong dự liệu, đặc ý nói: "Tử Huyền, Em cứ yên tâm đi! Lần này Ninh Tịch trở về chỉ tự rước lấy nhục thôi!"

Lúc đầu những ý kiến trên mạng còn là kích động cùng nhiệt tình vì sự tái xuất của của Ninh Tịch, nhưng dưới sự cố gắng dắt mũi dư luận của Trịnh An Như thì càng ngày càng có nhiều người bắt đầu nghi ngờ về nguyên nhân Ninh Tịch biến mất một năm nay.

"Hôm đó trong hoạt động tuyên truyền, Ninh Tịch giao hoạt dời đi sự chú ý của các fan! Muốn cứ thế rồi bỏ qua sao, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Một nghệ sĩ hết thời muốn giải nghệ để được bao nuôi, bị kim chủ vứt bỏ nên không cách nào kiếm được tiền nữa, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết cô ta rồi!"

Mấy ngày nay tâm tình của Hàn Tử Huyền rất tệ, mãi cho tới khi thấy hướng gió trên mạng xoay chiều, thấy càng nhiều người chửi Ninh Tịch thì sắc mặt cô ta mới khá hơn một chút.

[Gì mà Nữ hoàng chăm chỉ của giới giải trí chứ, cô ta dám nói ra lý do tại sao cô ta biến mất suốt một năm nay không?]

[Bị kim chủ vứt bỏ nên mới lại nghĩ cách lừa tiền các fan chứ gì, cô ta nghĩ ai cũng bị ngu chắc?]

[Tôi nói thật, fan nào tàn của Ninh Tịch đừng có mà chửi tôi! Tôi cũng từng là fan trung thành của cô ta, cho nên tôi biết rõ cái đoạn Ninh Tịch múa thưng trong buổi tuyên truyền kia hoàn toàn không bằng trước đây đâu? Tôi thấy một năm nay cô ta căn bản không cần phải làm gì cả chieh biết ăn ngon mặc đẹp thôi!]

[Đúng! Chúng ta muốn anh Tịch tốt nhất, chứ không phải cái loại hàng thứ phẩm này!]

...

Lúc đầu còn có người đi đường nghi ngờ, nhưng rất nhiều người cũng bắt đầu xuôi theo hướng gió trên mạng. Dần dà bắt đầu có fan dao động, trừ một bộ phận fan trung thành và fan của Giang Mục Dĩ vẫn giữ yên lặng ra.

Trịnh An Như vui sướng nhìn không ít hợp đồng quảng cáo lại quay về trong tay: "Ninh Tịch càng náo loạn thì Hàn Tử Huyền càng nổi tiếng, hiệu quả còn tốt hơn cả scandal với Giang Mục Dĩ nữa đấy! Mấy nhà đầu tư lúc trước

đang dao động cũng đang xem xét lại rồi, bọn họ cũng đâu có ngu mà đi bỏ một ngôi sao đang hot như em để quay về với mình tinh hết thời!"

Hàn Tử Huyền cầm ipad trên tay chậm rãi lướt mạng, thưởng thức những lời bàn tán kia: "Đừng xem thường, Ninh Tịch chắc chắn có chuẩn bị."

Trịnh An Như nghe thế cũng chẳng thêm quan tâm: "Cô ta thì chuẩn bị được cái gì? Cô ta có thở ra hoa cũng không giải thích được việc cô ta thật sự biến mất hơn một năm qua!"

--- O ---

Chương 1877: Kết Quả Chẳng Hề Hồi Hộp

"Chỉ là một tàn hoa bại liễu mà còn muốn comeback? Muốn áp chế em sao? Đúng là mơ mộng hão huyền! Cô ta cứ ngoan ngoãn làm đá lót đường đi! Con hồ ly tinh kia có thể đầu độc các fan thì sao chứ? Chúng ta đã cướp được một lần thì chắc chắn sẽ cướp được lần thứ hai! Cứ yên tâm đi, các fan sẽ trở lại vòng tay em thôi! Hơn nữa sau lần này bọn họ sẽ càng trung thành hơn!" Trịnh An Như ra vẻ nhiều kinh nghiệm, sắc mặt cũng vô cùng ung dung.

Hàn Tử Huyền vốn không để Ninh Tịch trong mắt, cô ta thấy hướng gió trên mạng đã hoàn toàn thổi theo ý bọn họ nên vẻ mặt cũng thả lỏng hơn: "Sau đó để các fan có chút phúc lợi đi!"

"Yên tâm, chị đã chuẩn bị từ lâu rồi! Vừa vặn bảng bình chọn ngôi sao được yêu thích nhất trong giới giải trí cũng sắp bắt đầu! Chúng ta nhân cơ hội này chớp lấy nó để cho Ninh Tịch trắng mắt ra, xem bây giờ giới giải trí này là địa bàn của ai!"

Hàn Tử Huyền nghe vậy cũng lộ vẻ xem thường: "Có cái gì mà phải chuẩn bị, tôi cần phải tranh với cô ta sao?"

"Tất nhiên là không cần, kết quả chẳng có gì đáng hồi hộp cả! Chúng ta hoàn toàn áp đảo rồi!"

...

Thị trấn Lộ

Nhìn những lời bình luận ngày càng khó nghe trên mạng cùng với các loại nước bắn điên cuồng hắt vào Ninh Tịch, Lương Phi Tinh gấp đến độ quay vòng vòng.

Nếu không thể cho các fan một câu trả lời rõ ràng thì sợ rằng mọi thứ sẽ đều uổng phí mất, mỗi bước sau này của Ninh Tịch cũng khó hơn lên trời.

Chỉ cần cái mũ "giải nghệ để được bao nuôi" này chụp xuống đầu thì Ninh Tịch không còn đường mà vùng dậy được nữa.

Trong vườn hoa nhỏ, Lương Phi Tinh gấp đến độ đi qua đi lại không ngừng: "Trầm cảm? Du học? Đồi nghề? Hay là lập gia đình... bất kể lý do gì cũng

không thể giải thích tại sao bà chủ lại bốc hơi như thế, không thể đem ra giải thích với các fan được!"

Anh ta rất rõ, nếu không có một lý do đủ hợp lý để chặn lại miệng những người kia lại thì hậu quả tuyệt đối khó lường.

Lương Phi Tinh vừa than thở, vừa len lén nhìn Ninh Tịch vẫn đang ngồi trên ghế.

Thực tế thì lý do mà Ninh Tịch giải nghệ suốt một năm này là gì ngay cả anh ta cũng không biết.

Trên mạng bây giờ đều nói là do Ninh Tịch chột dạ nên chẳng nói chẳng rằng rời đi, thậm chí còn có người nghi ngờ cô vô tình, chẳng thèm để ý đến các fan. Nếu không tại sao lại trở mặt nhìn nhiều người lo lắng cho mình như vậy mà cũng không xuất hiện...

Trừ Ninh Tịch ra thì hôm nay Giang Mục Dã cũng ở đây. Con hàng này trừ việc tắm rửa sạch sẽ ra thì đầu tóc vẫn như lão ăn mày, chẳng thèm để ý hình tượng của mình gì cả. Lôi Minh bất lực, chỉ cầu vị tổ tông này không tiếp tục phát điên là được.

Giang Mục Dã nghiêng đầu nhìn Ninh Tịch một cái, dường như cô đang nghĩ cái gì đó, vẻ mặt có chút khó xử.

Giang Mục Dã thấy thế chống cằm lầu bàu: "Xoắn xuýt làm cái gì? Cứ nói thẳng với các fan là được chứ sao! Bà làm người thực vật, nghiêm chỉnh nằm một năm trên giường thì làm sao mà xuất hiện, làm sao mà lộ mặt, sao nào?"

"Hả... cái gì?!" Lương Phi Tinh vừa nghe thì khiếp sợ đến suýt nữa thì nhảy dựng lên: "Ninh... Ninh Tịch, cô thành người thực vật nằm trên giường suốt một năm trời á?"

Mặc dù Lương Phi Tinh đoán được nguyên nhân có lẽ là do vấn đề sức khỏe, nhưng hoàn toàn không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa với quan hệ của Ninh Tịch với Boss đại nhân thì nội tình e là liên quan đến rất nhiều thứ...

Cái này xem chừng cũng là nguyên nhân thực sự của việc không công bố tin Ninh Tịch giải nghệ.

Ngay lúc Lương Phi Tinh còn đang nghĩ nghĩ thì sau lưng vang lên một

tràng tiếng bước chân trầm ổn.

Lương Phi Tinh lập tức nghiêm mặt xoay người lại: "Boss"

Lục Đình Kiêu đưa một tập tài liệu cho cậu ta rồi chỉ mở miệng nó đúng một câu: "Đi phân phát."

"Đây là..." Lương Phi Tinh chân chừ nhận lấy.

Anh vừa mở ra một cái thì lập tức vui mừng: "Là tài liệu theo dõi bệnh tình cùng giấy chuẩn đoán của viện Quân y Đệ Đô! Có cái này thì xong hết mọi chuyện rồi!"

--- O ---

Chương 1878: Đột Nhiên Cảm Thấy Mình Thật Tỏa Sáng

Ninh Tịch liếc tập tài liệu mà Lương Phi Tinh cầm trên tay, chắc đã đoán được đó là cái gì nên cô không tìm được mà nhăn mày lại.

Lục Đình Kiêu biết cô lo lắng cái gì, anh bước tới gần rồi từ từ ngồi xuống cầm tay cô lên: "Xin lỗi, lúc đầu anh không công bố nguyên nhân vì sợ truyền thông sẽ điên cuồng đào bới tìm tin ảnh hưởng đến việc điều trị của em. Trừ cái này ra, những chuyện khác em không cần phải lo, bất kể là nhà họ Lục hay là nhà họ Trang."

Lương Phi Tinh nghe mà gật đầu liên tục, đúng đúng! Dù sao cũng có Đại Boss siêu nhân che chở cho cơ mà!

Chỉ cần có thứ này để chứng minh là đủ rồi, còn lý do tại sao lại thành người thực vật thì cứ nói là tai nạn giao thông đi... anh ta có thể bịa ra một lý do hoàn hảo không chê vào đâu được.

Ninh Tịch khe khẽ thở dài: "Sao lại là anh sai chứ... thật ra nếu là em thì em cũng sẽ làm vậy, em sẽ chọn không nói sự thật cho các fan biết..."

Ninh Tịch nói tới đây liền nghĩ đến chuyện mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây Lục Đình Kiêu đều phải chịu đựng cảm giác hy vọng rồi lại thất vọng khiến trái tim cô đau đớn.

Lương Phi Tinh với Giang Mục Dĩ đứng một bên nhìn hai người kia đang anh anh em em: "..."

Lương Phi Tinh: "Khụ, sao tự dưng thấy mình sáng quá nha!"

Giang Mục Dĩ bình tĩnh lắc lắc chân: "Sáng quen là được rồi!"

Lương Phi Tinh: "..."

...

Sau khi bàn bạc và sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Lương Phi Tinh quyết định các kế hoạch bàn giao sau này.

Bây giờ cứ để trên mạng nóng thêm một chút, tối mai tổ chức họp báo vừa

chính thức tuyên bố Ninh Tịch hoạt động trở lại, cũng vừa công bố lý do Ninh Tịch biến mất suốt một năm nay.

Từ Thao đang ở nhà nghĩ nát óc xem phải đối phó chuyện này thế nào thì nhận được điện thoại của Lương Phi Tinh. Sau khi biết nguyên nhân thực sự đến anh ta cũng thấy khiếp sợ.

"Không ngờ... nguyên nhân thật sự lại như vậy? Đến lúc đó thì nói thế nào?"

"Nguyên nhân thật sự có ảnh hưởng rất lớn nên không dùng được! Bên này Nhị thiếu sẽ xử lý phong tỏa tin tức, tuyệt đối không để tin tức lộ ra ngoài! Chúng ta cứ dùng nguyên nhân là tai nạn giao thông đi, mặc dù đơn giản nhưng mọi người cũng dễ chấp nhận."

"Vậy bây giờ tôi đi thông báo cho giới truyền thông là mai tổ chức họp báo nhé?"

"Được."

"Được rồi."

Nói chuyện xong, Từ Thao đột nhiên nghĩ nghĩ một hồi rồi đăng một status lên weibo: [8 giờ tối mai, tại khách sạn Hoàng Tước, Ninh Tịch sẽ tổ chức họp báo.]

Đơn giản lại rõ ràng.

Cái weibo này vừa đăng lên, cơ hồ toàn bộ weibo đều chấn động.

Rốt cuộc Ninh Tịch cũng chính thức mở họp báo rồi!

Phía dưới bình luận của weibo đều là những câu hỏi...

[Vậy nguyên nhân Ninh Tịch biến mất thì sao? Thật sự là do cô ta tự nguyện sa đọa giống những nghệ sĩ khác, lẫn lộn được chút danh tiếng thì liền tìm một kim chủ sao?]

[Chúng tôi chỉ quan tâm lý do Ninh Tịch biến mất! Tại sao cô ta không nói tiếng nào đã rồi đi! Cô ta coi fan của mình là cái gì? Lợi dụng xong rồi thì quẳng đi chắc?]

[Mấy người sốt ruột cái gì? Người ta đã công bố sẽ tổ chức họp báo rồi cơ

mà, dĩ nhiên sẽ cho chúng ta một câu trả lời thôi! Chuyện còn chưa làm rõ đã há mồm ngậm miệng đều là tìm kim chủ bao nuôi, ngay cả lòng tin cơ bản nhất cũng không có! Thì ra đây là cái gọi tình yêu và sự ủng hộ của mấy người sao?]

...

Thủy quân cùng những người bị thủy quân dắt mũi, thêm cả những fan trung thành của Ninh Tịch nhìn không nổi nữa liền lao ra đại chiến.

Từ Thao nhìn mọi chuyện phát triển như trong dự tính, anh ta lập tức đăng cái weibo thứ hai: [Có đôi lúc, sự thật còn không bằng quên lãng.]

A ha ha ha ha ha, con khốn Trịnh An Như kia, lúc ông mày còn đang lặn lội thì không biết mày còn đang nghịch bùn ở đâu nữa đây! Muốn chơi kích động dư luận với tao sao?

--- O ---

Chương 1879: Lá Gan Ông Đây Cho

Lương Phi Tinh đang trên đường về công ty thì di động thông báo nội dung weibo thứ hai của Từ Thao.

Nhìn cái giọng văn triết lý cảm thán lại lừa tình này cùng với hình tượng đại thúc vô liêm sỉ hoàn toàn khác xa nhau kia khiến Lương Phi Tinh dở khóc dở cười.

Từ sở trường mặt dày không biết xấu hổ mà xem xét thì Từ Thao đúng là thích hợp làm người quản lý cho Ninh Tịch.

Bởi vì Từ Thao có thể bù vào chỗ thiếu sót của cô.

Ninh Tịch quá chính trực, ngay cả phong cách làm việc của Lâm Chi Chi trước đây cũng chính trực y như vậy.

Phải biết Hàn Tử Huyền này chính là một kẻ hay chơi chiêu trò, cô ta quay phim mà xước một ngón tay thôi cũng phải chụp hình đăng weibo làm màu.

Nhưng Ninh Tịch thì thế nào, bất kể cô bị thương lớn hay nhỏ, cố gắng mệt đến cỡ nào đi nữa cũng chưa bao giờ than phiền với các fan. Nhắc tới cô thì mọi người vĩnh viễn chỉ thấy cô gọn gàng xinh đẹp, truyền thông cũng chỉ biết cô là một diễn viên thiên tài ngàn năm khó gặp. Giống như mọi thứ cô đạt được chỉ cần dựa vào thiên phú là đủ.

Lương Phi Tinh vừa gõ cửa bước vào phòng làm việc của Từ Thao thì phát hiện Dịch Húc Đông cũng ở đây.

Sắc mặt ông ta cực kỳ kém: "Mấy người có ý gì đây? Chuyện Ninh Tịch trở lại lớn như vậy mà không nói với tôi câu nào! Tôi làm Tổng giám đốc cũng phải biết chuyện từ miệng người khác! Bây giờ một người, hai người các anh đều muốn thành quản lý của Ninh Tịch, muốn mở họp báo sao! Đã được tôi thông qua chưa? Muốn đi thì đi, muốn về thì về như thế à? Các anh coi Thịnh Thế này là cái gì?"

Lương Phi Tinh nhướng mày: "Hóa ra Dịch tổng không hy vọng Ninh Tịch trở về Thịnh Thế... Yên tâm, tôi sẽ giúp ông chuyển lời!"

Dịch Húc Đông vừa mới ra uy lập tức biến sắc: "Lương Phi Tinh, anh đừng có mà chơi trò khích bác ly gián! Tôi không mong Ninh Tịch trở về lúc nào,

tôi nói là có chuyện gì thì hẳn các anh nên nói với Tổng giám đốc là tôi một tiếng!"

"Các anh xem bình luận trên mạng chưa, đúng là không thể chấp nhận nổi! Cũng chính vì các anh chẳng có chuẩn bị gì, không nói tiếng nào đã tự ý làm bậy nên mới khiến chúng ta rơi và thế bị động thế này! Tôi nói cho các anh biết, bắt đầu từ bây giờ mọi việc có liên quan đến Ninh Tịch đều do tôi toàn quyền quyết định!"

"Còn hai anh, bây giờ tôi cho hai anh tạm thời từ chức về nhà! Các anh có quyền gì mà vượt mặt công ty quyết định tất cả mọi thứ? Rốt cuộc là ai cho các anh lá gan ấy? Các anh muôn tạo phản đúng không!"

Dịch Húc Đông rõ ràng đang già mồm cãi láo, thậm chí còn định một cước đá văng bọn họ để một mình ông ta nắm lấy Ninh Tịch, dựa vào cô mà xoay người.

Từ Thao với Lương Phi Tinh liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cả hai đều sầm xuống. Mặc dù đã dự đoán trước rằng Dịch Húc Đông sẽ gây khó dễ nhưng không thể ngờ da mặt ông ta lại dày đến mức này.

Nếu Dịch Húc Đông thực sự cưỡng ép nhúng tay vào thì chỉ sợ bọn họ sẽ vô cùng phiền phức...

Đúng lúc này ngoài cửa vang lên một tràng tiếng bước chân, cửa được gõ một cái. Sau đó người đàn ông mặc âu phục màu lam nhạt đứng nghiêng người dựa vào cửa. Khuôn mặt đẹp trai đến mức có thể giết chết một đám mỹ nam trong giới giải trí.

"Ông đây cho bọn họ lá gan đấy, có ý kiến gì?"

Anh vừa dứt lời thì Từ Thao với Lương Phi Tinh lập tức trở nên kích động: "Nhị thiếu!!!"

Từ Thao không biết tầng quan hệ của Ninh Tịch với Lục gia, cho nên anh ta không thể nghĩ tới Lục Cảnh Lễ lại đến công ty ngay lúc này!

Bắt đầu từ khi Ninh Tịch biến mất, công ty không khác nào được tập đoàn nuôi thả. Dẫu sao một tập đoàn lớn như Lục thị, dưới trướng có trăm ngàn cái xí nghiệp lớn nhỏ, Thịnh Thế cùng lắm cũng chỉ là một chỗ cho Lục Cảnh Lễ luyện tay mà thôi.

Dịch Húc Đông thấy Lục Cảnh Lễ thì bộ dạng cả vú lấp miệng em lập tức xùi xuống, mặt mũi ông ta trắng bệch rồi run rẩy nói: "Nhị... Nhị thiếu..."

--- O ---

Chương 1880: Bốn Thiếu Gia Đẹp Trai

Chết tiệt! Chẳng phải Nhị thiếu đã trở lại tập đoàn rồi sao? Tự dung lại tới Thịnh Thế thế này? Lại còn đúng lúc này mới chết chứ!

Dịch Húc Đông lau mồ hôi trên trán, ra vẻ ân cần nói: "Nhị thiếu, chuyện không như cậu nghĩ đâu! Là hai kẻ này quá mức ngông cuồng, chuyện Ninh Tịch tái xuất lớn như thế sao có thể để bọn họ tự ý làm bậy như vậy chứ!"

"Bởi vì thời thế thay đổi mà một năm nay tình hình của Thịnh Thế thật sự không tốt lắm..".

"Nhưng năm ngoái, sau khi Ninh Tịch đột nhiên mất tích, Lâm Chi Chi cũng từ chức không thèm quan tâm công ty nữa, tôi cũng chỉ biết cố gắng tìm một người thích hợp nhất để thay thế Ninh Tịch là Hàn Tử Huyền mà thôi! Đâu biết Hàn Tử Huyền với Trịnh An Như lại là đồ vong ân bội nghĩa đem tất cả tài nguyên nhảy qua công ty khác, lại còn đem theo nhiều người như vậy! Tất cả những chuyện này đều là âm mưu của Tinh Huy cả! Nhưng Nhị thiếu cứ yên tâm, tôi sẽ đích thân nhận lấy Ninh Tịch, nhất định sẽ để Thịnh Thế khôi phục lại như trước kia!"

Chỉ cần ông ta có thể đông sơn tái khởi thì mọi chuyện đều không thành vấn đề...

Dịch Húc Đông một bên tỏ lòng trung thành, một bên thoái thác sạch sẽ trách nhiệm khỏi chuyện này. Là do Ninh Tịch sai, Lâm Chi Chi sai, Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như sai, Tinh Huy cũng sai, dù sao chỉ cần không liên quan tới ông ta là được.

Trình độ khôn nạn vô liêm sỉ này đúng là khiến người ta mở mang tầm mắt.

Lục Cảnh Lễ híp mắt nhìn ông ta nịnh hót: "Trông tôi giống thằng ngu lắm à?"

Khóe miệng Từ Thao giật giật, Lương Phi Tinh nghiêng đầu nhin cười.

Sắc mặt Dịch Húc Đông có chút vắn vẹo: "Sao... có thể thế được! Nhị thiếu đừng nói vậy!"

Nụ cười trên mặt Lục Cảnh Lễ biến mất, thay vào đó là vẻ ác liệt lạnh lùng: "Tiểu gia đây còn chưa động tới các nghệ sĩ trong công ty thì thôi, mồm ông

cũng to thật đấy, coi công ty là hậu cung của ông chắc? Muốn sủng ái ai thì sủng ái! Muốn đem tài nguyên cho ai thì cho à?"

Lúc Lục Cảnh Lễ tức giận, vẻ mặt không khác Lục Đình Kiêu là bao, cảm giác áp bách kia khiến Dịch Húc Đông đang định cười ha hả đánh trống lảng cũng không cười nổi.

Ông ta toát mồ hôi lạnh cố gắng giãy giụa: "Không... không có... sao tôi có thể động vào nghệ sĩ của công ty được... mấy cái kia đều là tin vịt thôi... Nhị thiếu, cậu đừng tin bọn họ... tôi thật sự một lòng vì công ty mà..."

Lục Cảnh Lễ không có kiên nhẫn nghe ông ta nói nhảm thêm nữa. Anh giơ tay lên để cho người được tập đoàn điều tới thay thế, xử lý Dịch Húc Đông.

Dịch Húc Đông bị đưa đi rồi vẫn không cam lòng, ông ta không hiểu tại sao Lục Cảnh Lễ lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chết tiệt!

Lương Phi Tinh! Từ Thao!

Nhất định là hai tên khốn khiếp đó!

Dám tố cáo bậy bạ sau lưng ông ta!

Ông ta phải xem xem đá ông ta đi rồi, chỉ còn lại một kẻ chẳng biết gì kia thì Thịnh Thế sẽ biến thành cái gì.

Bất kể thế nào thì Hàn Tử Huyền cũng do một tay ông ta nâng lên, bọn họ muốn trông cậy vào Ninh Tịch để đập ngã Hàn Tử Huyền, thậm chí cứu lại Thịnh Thế ư?

Đúng là chuyện nực cười!

Thấy Lục Cảnh Lễ không nói hai lời mà trực tiếp xử lý Dịch Húc Đông, Từ Thao thở phào nhẹ nhõm. Anh ta cũng không quên vượt cái mông ngựa này: "Nhị thiếu quả nhiên anh minh thần võ, suy xét như thần!"

Lục Cảnh Lễ không đổi sắc mặt nói: "Những chuyện cần giải quyết tôi đã giúp mấy người giải quyết rồi! Tổng giám đốc mới sẽ phối hợp với công việc của mấy người, có gì cần thì cứ tìm anh ta."

"Cám ơn Nhị thiếu."

"Ừm." Lục Cảnh Lễ gật đầu bước đi.

Nhìn bóng lưng của Cảnh lễ, Từ Thao cảm khái không thôi: "Mới một năm không gặp mà Nhị thiếu cứ như biến thành người khác vậy!"

Lương Phi Tinh cũng gật đầu một cái: "Nghe nói thời gian này trên tập đoàn cũng hỗn loạn lắm."

Ngay khi Từ Thao với Lương Phi Tinh còn đang cảm khái Lục Cảnh Lễ đã trở thành chứng chặc...

Trên xe, cá chép nhỏ nào đó đang gọi điện kể công: "Chị dâu! Em đã bảo chị rồi mà, vừa nãy bọn thiếu gia đẹp trai chết đi được! Đẹp trai đến độ đủ để chị tự mình xuống bếp làm cho em một nồi sườn chua ngọt đó..."

--- O ---

Chương 1881: Đòi Lại Từ Cô Ta

Không bao lâu kể từ khi Từ Thao đăng lên weibo, phía Trịnh An Như cũng đã lập tức nhìn thấy.

"Chậc, còn dám mời phóng viên mở hộp báo cơ đấy! Còn đăng cái gì mà chân tướng không bằng quên lãng? Tưởng là nói một câu không đầu không đuôi, lập lòe nước đôi là có thể tránh nặng tìm nhẹ, đánh lạc hướng đấy à? Lại dùng mấy chiêu cũ rích này! Hừ, lần này không thể để cho hấn ta dễ dàng lừa gạt thế được."

"Theo dõi sát sao vào." Hàn Tử Huyền liếc Trịnh An Như một cái, cô ta không muốn để xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa. Sự việc của Giang Mục Dã lần trước đã khiến cô ta tổn thương nặng nề rồi.

Cô ta tổn công tổn sức khua môi múa mép giả vờ đáng thương, giải thích với fan là vì xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp nên mới không đứng ra giải thích chân tướng sự việc đúng lúc được. Nhưng trước đây fan đã từng căm hận phi nhờ Giang Mục Dã như thế nào, đổ oan cho cho Giang Mục Dã bao nhiêu thì bây giờ lại quay ra căm ghét cô ta bấy nhiêu.

Muốn dập tắt cơn tức của fan không phải là chuyện việc chỉ trong một sớm một chiều, hướng hồ fan của Giang Mục Dã lại còn là fan hiếu chiến nhất giới giải trí nữa.

Sau lần này, cô ta không chỉ mất đi một lượng lớn fan thích ghép cặp cô ta với Giang Mục Dã. Mà mấu chốt nhất là sau này cô ta sẽ không bao giờ có thể tung scandal với Giang Mục Dã được nữa, không chỉ như thế, cô ta còn phải tránh xa cái tên Giang Mục Dã này ra nữa.

Tất cả những thứ này, cô ta đều sẽ phải đòi lại từ Ninh Tịch!

"Tử Huyền, em cứ yên tâm, bên này chị nhất định sẽ theo dõi sát sao, đến lúc đó bên phóng viên cũng sẽ có người của chúng ta sắp xếp vào. Bất kể bọn họ dùng lý do gì đi chăng nữa tuyệt đối cũng sẽ không thể lừa dối cho qua chuyện này được! Em nghĩ xem, lý do gì có thể giải thích cho việc Ninh Tịch biến mất cả một năm trời, ngay đến cái mặt cũng không thèm xuất hiện lấy một lần? Chỉ riêng việc bỏ rơi fan của mình thôi cũng đã đủ để cô ta nửa bước đều khó đi rồi!"

...

Tối hôm sau, tại khách sạn Hoàng Tước.

Cả giới giải trí đều hướng sự tập trung vào buổi họp báo trở lại của Ninh Tịch.

Bắt đầu từ sáng sớm, bên ngoài khách sạn đã đầy ắp fan, các kênh truyền thông và phóng viên thì không ngừng kéo đến, cả một cái khách sạn bị vây chặt như nêm cối. Thư mời của cuộc họp báo này lại càng khó có được.

Khi chỉ còn cách thời gian bắt đầu của cuộc họp báo khoảng mười phút, một chiếc xe màu đen yên lặng dừng trên đường đối diện khách sạn cách khoảng 100 mét.

Trong xe, Tô Diễm nhìn chăm chăm vào lối ra vào của khách sạn.

Những âm thanh ồn ào huyên náo vang lên, một chiếc xe bảo mẫu dừng trước cửa khách sạn, dưới sự hộ tống của vệ sỹ, Ninh Tịch nhanh chóng vào trong khách sạn.

Từ góc độ của Tô Diễm, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu nhạt, nhưng lại khiến bàn tay đặt trên vô lăng của gã ta siết lại thật chặt, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Sau khi biết được Ninh Tịch trở lại, gã ta liền đến nơi cô ở, bao gồm cả những nơi cô có thể ở, nhưng mà vẫn chẳng thu hoạch được gì cho nên chỉ đành đợi ở đây.

Từ tối hôm qua, khi biết được Ninh Tịch muốn mở họp báo tại đây, xe của gã ta vẫn luôn đỗ ở khu vực quanh khách sạn cả một đêm...

Lúc này, trong phòng đa chức năng của khách sạn không còn một chỗ trống, ngay đến cả lối đi cũng chật cứng phóng viên.

Toàn bộ quá trình của cuộc họp báo lần này được một kênh chia sẻ video nổi tiếng nào đó phát sóng trực tiếp, ngoại trừ các phóng viên có mặt tại hiện trường thì tất cả các fan đều đang đợi phát sóng trực tiếp.

"Xin hỏi vì Ninh Tịch bị bao nuôi nên mới rút lui là sự thật có phải không?"

"Ninh Tịch không chịu tiến bộ, thực lực giảm sút, lần này comeback có thể tiếp tục sự huy hoàng của trước kia chứ?"

"Năm đó Ninh Tịch không có trách nhiệm, không xuất hiện trong bất cứ một sự kiện quan trọng nào hết, thậm chí cả lễ trao giải. Mặc kệ cho fan lo lắng cùng kêu gọi, bây giờ lại xuất hiện để moi tiền, như thế phải chăng là quá không tôn trọng các fan?"

...

Vừa mới bắt đầu, đám phóng viên đã tới tập thi nhau đặt câu hỏi, câu sau còn sắc bén hơn câu trước.

Trên kênh phát sóng trực tiếp những lời khó nghe hơn nữa và cả những vấn đề khác cũng ào ào xuất hiện.

[Làm thế nào bây giờ... cứ coi như trái tim tui làm bằng thủy tinh đi... cho dù lý do của anh Tịch là gì đi chăng nữa... tôi vẫn cảm thấy như mình bị bỏ rơi...]

[Lâu trên thân mến, không phải chỉ có một mình bạn đâu!]

--- O ---

Chương 1882: Chân Tướng

[Cứ xem anh Tịch nói thế nào trước đã chứ?]

[Có gì mà phải xem, cho dù xảy ra chuyện gì thì cô ấy cũng phải ra mặt cho chúng ta biết một câu chứ, để chúng ta còn yên tâm, thế mà cũng không được à? Nhưng không hề, chẳng có cái gì hết!]

[Tôi cảm thấy Hàn Tử Huyền vẫn tốt hơn, bình thường cũng tương tác nhiều với chúng ta, tính cách thân thiện! Có cảm giác như được xem trọng ấy!]

...

Những bình luận như thế này càng lúc càng nhiều, tất cả đều là phóng viên và thủy quân mà Trịnh An Như xếp vào. Một năm một mười bám chặt lấy cái điểm yếu "bỏ rơi fan" này của Ninh Tịch, đập lên Ninh Tịch đồng thời vẫn không quên tâng bốc Hàn Tử Huyền.

"Cảm ơn các quý vị truyền thông hôm nay đã đến đây, cũng cảm ơn các fan lúc này đang cùng xem trực tiếp..."

Buổi họp báo bắt đầu, Lương Phi Tinh lên tiếng chào hỏi mở màn rồi đưa mic cho Ninh Tịch: "Về nguyên nhân của việc một năm trước Ninh Tịch đột ngột rút lui khỏi giới giải trí, sau đây sẽ do đích thân cô ấy giải đáp cho mọi người."

Nghe Lương Phi Tinh nói, hiện trường buổi họp báo nhất thời im lìm, ngay đến cả phần bình luận trên kênh trực tiếp cũng ngừng lại trong thoáng chốc.

Tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung vào cô gái ngồi giữa sân khấu.

Ninh Tịch đón lấy mic từ Lương Phi Tinh, cô trầm mặc mất vài phút sau đó mới lên tiếng: "Rất xin lỗi, mãi cho đến bây giờ mới xuất hiện ở đây để cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng... Một năm trước, sở dĩ tôi đột ngột rút lui là bởi vì tôi bất ngờ gặp phải tai nạn rồi trở thành người thực vật, rơi vào trạng thái hôn mê sâu."

Khoảnh khắc Ninh Tịch vừa mới dứt lời, vẻ mặt của tất cả phóng viên kinh ngạc vô cùng, mà trên kênh phát sóng trực tiếp thì sau một khoảng im lặng ngắn ngủi thì hoàn toàn nổ tung.

[Người thực vật!!!]

[Anh Tịch thế nhưng lại trở thành người thực vật?]

[Thật hay giả thế?]

[Có phải vừa nãy tôi nghe nhầm không vậy?]

...

Lương Phi Tinh và Từ Thao hết sức căng thẳng, tập trung chú ý đến phản ứng của các bên, đang chờ Ninh Tịch nói tiếp thì phát hiện ra cô đã đặt mic xuống luôn rồi.

Lương Phi Tinh thật muốn ngắt luôn, bảo cô giải thích nguyên nhân thế mà cô chỉ giải thích có đúng một câu không hơn không kém đó à?

Vẻ mặt của Từ Thao cũng đầy bất đắc dĩ, vốn dĩ thấy biểu hiện của Ninh Tịch trong buổi tuyên truyền của Thiên Hạ tốt như thế, còn tưởng rằng hôm nay anh ta sẽ chẳng cần lo nghĩ nhiều, cho nên cũng chỉ dặn dò qua loa một câu.

Bây giờ anh ta mới phát hiện ra, hóa ra Ninh Tịch thật sự không am hiểu mấy cái trò lắt léo hay tỏ ra đáng thương kéo sự đồng tình của người hâm mộ. Vì thế cho nên lúc đấy cô ấy mới chọn cách hát để bày tỏ tâm tình của mình đó hả?

Cũng may khả năng kiểm soát hiện trường của Lương Phi Tinh và Từ Thao đều đang trong trạng thái sẵn sàng. Lương Phi Tinh nhanh chóng sai nhân viên lần lượt phát cho tất cả phóng viên có mặt ở đây một phần giấy tờ chứng minh, hơn nữa màn hình lớn đằng sau lưng cũng cho trình chiếu phần chứng cứ này.

[Đó là cái gì thế?]

[Không biết nữa! Mau xem xem...]

[Ôi đệt! Giấy chứng minh chẩn đoán của bệnh viện Quân y Đé Đô... tổn thương não bộ... người thực vật!!!]

...

Phóng viên và các fan trên kênh trực tiếp còn chưa kịp đưa ra chất vấn với câu nói vừa rồi của Ninh Tịch thì đã bị bằng chứng thép này tương thẳng vào mặt.

Cùng lúc đó, Từ Thao cũng lên tiếng với vẻ mặt vô cùng trầm trọng: "Lúc đầu... khi Ninh Tịch vừa mới bị thương... tất cả mọi người đều cho rằng sẽ có kỳ tích xảy ra... cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại..."

"Dù sao... cô cũng đã trải qua bao nhiêu thứ như thế... cố gắng bao nhiêu lâu như vậy... mới có thể đạt được tất những gì cô ấy nên có... và cô ấy còn rất nhiều... rất nhiều fan yêu quý cô ấy đang chờ đợi cô ấy..."

"Tất cả chúng tôi đều tin rằng, sự mong chờ của các bạn, tình yêu của các bạn đối với cô ấy chắc chắn sẽ khiến cô ấy tỉnh lại..."

"Thế nên, chúng tôi mới trăm phương ngàn kế giấu giếm tin tức này..."

--- O ---

Chương 1883: Là Bọn Họ Đã Ruồng Bỏ Cô Ấy

Cùng với những lời nói của Từ Thao, hiện trường im lặng đến mức một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Từ Thao hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói: "Nhưng mà, theo thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, Ninh Tịch... cô ấy... đến cuối cùng vẫn không tỉnh lại..."

"Khi Mẹ và Cửu Tiêu lần lượt công chiếu... cô ấy thật sự rất nổi tiếng... Chưa bao giờ chúng tôi lại như lúc đó... mong rằng cô ấy đừng nổi tiếng đến thế... như vậy... chúng tôi có thể tranh thủ thêm một chút thời gian bảo vệ cô ấy... cho dù là một ngày thôi cũng tốt..."

"Nhưng mà... cuối cùng... chúng tôi đã cố gắng nhiều như thế... thứ đợi được vẫn là kết quả xấu nhất..."

"Ba tháng, suốt ba tháng trời, Ninh Tịch vẫn không thể tỉnh lại..."

"Lúc đó bác sỹ nói rằng, với tình hình của cô ấy nếu qua hết ba tháng mà vẫn không tỉnh lại thì đồng nghĩa với việc sẽ không có khả năng tỉnh lại nữa..."

Từ Thao tiếp tục miêu tả kỹ lưỡng tất cả tình hình lúc đó với tất cả mọi người, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ đều khiến tất cả mọi người cảm nhận được một cách chân thật sự tuyệt vọng và bi thương của bọn họ.

Biểu cảm của Từ Thao đầy châm chọc: "Những chuyện sau đó thì mọi người đều biết cả rồi, từ chuyện các fan náo loạn đến chuyện Ninh Tịch hoàn toàn bị quên lãng, chẳng qua cũng chỉ là một năm ngắn ngủi mà thôi..."

"Chúng tôi chưa từng công bố sự thật về việc Ninh Tịch đột ngột rút lui khỏi giới giải trí, chuyện này chúng tôi đúng là cần phải trình trọng gửi lời xin lỗi đến từng fan đã lo lắng quan tâm cho Ninh Tịch!"

Nói đến đó, giọng điệu của Từ Thao bỗng thay đổi, ánh mắt đầy kiên quyết: "Nhưng mà, cho dù có cho chúng tôi thêm một cơ hội khác đi chẳng nữa, dù biết làm như vậy sẽ mang đến hậu quả vô cùng tồi tệ... nhưng chúng tôi cũng vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy!"

"Bởi vì, một khi chúng tôi công bố với bên ngoài thì cái Ninh Tịch phải đổi mất đó chính là sự quấy rầy và những phiền phức không ngừng đến từ giới

truyền thông và phóng viên! Cho dù cô ấy biến thành người thực vật nằm trên giường bệnh rồi cũng không thể yên ổn được một giây một phút!"

Nghe đến đó, tất cả cánh phóng viên có mặt ở hiện trường không ai nói một câu nào. Cho dù bọn họ không muốn thừa nhận cũng không được, nếu năm đó Thịnh Thế mà công bố tình hình thực sự của Ninh Tịch thì chắc chắn bọn họ sẽ lật tung tất cả các bệnh viện lên để tìm Ninh Tịch, để có được những tin tức nóng sốt nhất của Ninh Tịch. Cho dù có là rất lâu sau đó đi chăng nữa thì cũng vẫn sẽ có rất nhiều phóng viên muốn đầu cơ trục lợi mà canh chừng bên cạnh để có những tin tức sốt dẻo nhất.

Ninh Tịch nghe những lời này của Từ Thao mà những ngón tay của cô đã khẽ siết chặt từ lúc nào.

Từ Thao nói đến rất nhiều chuyện, thậm chí có những chuyện mà ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Tuy rằng tất cả những gì mà Từ Thao biết đều là nghe được từ phía Giang Mục Dã, anh ta chỉ là người ở giữa kể lại câu chuyện năm đó mà thôi, nhưng đã đủ đưa cô đến từng cảnh từng cảnh của năm đó. Năm đó, trong suốt quãng thời gian cô hôn mê, chị Chi Chi, Giang Mục Dã, Lục Đình Kiêu bọn họ đã trải qua những gì...

Nói đến đó Từ Thao quay sang nhìn Ninh Tịch: "Đối với cách thức xử lý của chúng tôi dẫn đến chuyện các fan hiểu nhầm và ngộ nhận, chúng tôi cũng đã xin lỗi Ninh Tịch. Nhưng câu trả lời của Ninh Tịch là nếu là cô ấy, cô ấy cũng sẽ chọn cách không nói gì cả."

Nghe Từ Thao nói thế, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường và kênh phát sóng trực tiếp đều ồ lên xôn xao.

Từ Thao tạm dừng một chút, khẽ than một tiếng rồi nói tiếp: "Ninh Tịch, cô ấy nói rằng, thay vì cho mọi người một hy vọng mong manh... cùng với sự chờ đợi không biết đến bao giờ... không bằng... để mọi người hoàn toàn quên cô ấy đi..."

Có đôi lúc, sự thật còn không bằng quên lãng.

Hóa ra đây chính là ý nghĩa thực sự của cái status đó ...

Chính vào khoảnh khắc Từ Thao dứt lời ấy, lúc này, tất cả mọi nơi, những fan đang ngồi theo dõi trực tiếp không một ai là không khóc...

Hóa ra mãi cho đến tận bây giờ...

Tất cả đều là do bọn họ ngộ nhận...

Hóa ra từ khi bắt đầu cho đến bây giờ...

Không phải là anh Tịch từ bỏ họ mà là bọn họ ruồng bỏ anh ấy...

--- O ---

Chương 1884: Ai Cho Các Người Tự Tin ?

Ánh mắt của Từ Thao quét qua đám phóng viên im như gà mắc thóc, lại liếc đến phần phát sóng trực tiếp trên điện thoại, spam bình luận đang nhảy lên liên tục.

Ha, tưởng thế là xong rồi à?

"Cái gì mà thực lực giảm sút lớn? Không chịu tiến bộ? Lừa dối fan? Ninh Tịch trở thành người thực vật nằm trên giường cả một năm trời, sau khi tỉnh lại, ngay cả việc đơn giản như đi lại nói chuyện cũng mất sức vô cùng. Cho dù ngày nào cũng kiên trì tập luyện để khôi phục sức khỏe, cũng không thể chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể hồi phục lại hoàn toàn như trước kia. Nhưng cho dù là như vậy cũng vẫn đủ để đê bẹp cái gọi là thành quả luyện tập cả nửa năm trời của ai đó trong vòng một giây!

"Rốt cuộc là ai không chịu tiến bộ! Là ai lừa gạt fan hâm mộ! Rốt cuộc là ai chỉ muốn moi tiền fan!"

"Con mẹ nó chứ, ngay cả một người thực vật cũng không bằng lại còn dám khoe với thiên hạ là ta đây chăm chỉ nỗ lực lắm! Rốt cuộc là ai cho các người tự tin hả?"

Giọng nói của Từ Thao vang vọng trong đại sảnh, mũi dùi đột ngột chĩa thẳng về phía Hàn Tử Huyền.

"Một năm trước Ninh Tịch đã càn quét sạch tất cả các giải thưởng, thống lĩnh giới giải trí. Cô ấy luôn cố gắng hết sức mình, dù cho ông trời có trêu ngươi cô ấy, dù cho cô ấy bị người đời quên lãng, cô ấy cũng không có gì phải nuối tiếc."

"Ngay lúc đầu, Ninh Tịch không hề có ý định trở lại nhưng mà có kẻ lại được đăng chân lên đăng đầu, ép cô ấy phải ra mặt!"

Nói đến đó, ánh mắt của Từ Thao đột ngột trở nên lạnh lùng.

Cùng lúc này, Lương Phi Tinh ở bên cạnh liền mở một đoạn cut video trên màn hình lớn đằng sau.

Trong đoạn video, một phóng viên mặc bộ đồ đỏ nhắc đến vai diễn Mạnh Trường Ca của Ninh Tịch trong lòng các fan nguyên tác là không thể vượt

qua được, hỏi rằng Hàn Tử Huyền đối với vấn đề này có cái nhìn như thế nào.

Tiếp sau đó là câu trả lời của Trịnh An Như...

Từng câu từng chữ đều là "ngoài châm chích, trong trào phúng".

Thậm chí còn nói thẳng ra: Tử Huyền không phải người mà mọi người có thể đánh đồng với những kẻ thấp kém dựa vào mặt mũi và cơ thể để tiến thân, đây là sự sỉ nhục đối với Tử Huyền!

Ngay lập tức, cả kênh phát sóng trực tiếp lập tức nổ tung, những tiếng mắng chửi lập tức âm âm kéo đến.

Mà lúc cuối cùng Trịnh An Như nói: Tại đây, tôi xin trình trọng gửi tới tất cả các phóng viên lời giải thích, hy vọng các vị sau này đừng hỏi lại những câu hỏi mang tính sỉ nhục thế này nữa! Cũng đừng lấy tên của Tử Huyền ra nhắc chung với những người có nhân phẩm thấp kém kia!

Cơn phản nộ của các fan trên kênh phát sóng trực tiếp lập tức lên đến đỉnh điểm!

Mà cùng lúc đó, tất cả mọi người đột nhiên hiểu ra một việc.

[Cái con mẹ nó chứ! Trịnh An Như! Cô ta dám nói anh Tịch của chúng ta như thế sao! Là một người quản lý hàng đầu thế mà trong tình huống chẳng có tí chứng cứ nào đã dám phỉ báng bôi nhọ người khác trong những trường hợp công khai thế này? Mà người bị phỉ báng lại còn là tiền bối trong ngành giải trí! Đây chính là sự chuyên nghiệp, tu dưỡng đạo đức của cô ta đó hả?]

[Ê! Mọi người, tôi đột nhiên biết được một chuyện! Hóa ra Giang Mục Dã đột nhiên rời khỏi buổi họp báo lần trước rồi sau đó đăng cái status chửi bới là vì Anh Tịch đấy!!!]

[Ôi trời ơi! Đúng thế thật! Giang Mục Dã là vì nghe quản lý của Hàn Tử Huyền nói thế xong mới đột ngột bỏ đi! Thật đúng là ngẫu quá! Men quá đi mất!]

[Cái status đó mắng hay lắm! Thật đúng là khiến người ta hả hê!]

[Người ngẫu hơn là anh Tịch của chúng ta đấy, có biết không? Mọi người có nhớ lúc đó anh Tịch trả lời phóng viên một câu "Ai bảo không phải là tôi đến

để phá hoại?"]

[Uồi! Tôi muốn làm fan của CP Tịch Dã một vạn năm! Hàn Tử Huyền là cái gì? Biến mẹ ra chỗ khác cho tôi!]

...

Tất cả phóng viên có mặt tại đó hoàn toàn không ngờ được tình thế lại chuyển biến như thế này, đặc biệt là phóng viên do Trịnh An Như sắp xếp vào, đàn ra luôn tại chỗ.

Từ Thao bất ngờ ra tay, bầy trong bầy, quả thật đánh cho bọn họ không kịp trở tay.

Buổi họp báo come back này không chỉ làm sáng tỏ tất cả chân tướng mà còn hung hăng vả đôm đốp vài cái vào mặt đám người Hàn Tử Huyền.

--- O ---

Chương 1885: Mong Muốn Của Mọi Người, Tình Thế Đã Định

Đến bây giờ, việc Ninh Tịch quay trở lại đã là mong muốn chung của tất cả mọi người, là tình thế đã định, bất kỳ thế lực nào cũng không thể ngăn cản.

Khi cuộc họp báo gần kết thúc, Từ Thao cười lạnh rồi chột một câu: "Năm đó người gây ra tai nạn giao thông của Ninh Tịch, đến nay vẫn còn đang lẩn trốn."

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi, cũng chẳng chỉ mặt gọi tên bất kỳ ai, nhưng thoáng cái đã có thể đẩy phe hàn Tử Huyền ra trước đầu sóng ngọn gió, đẩy cô ta vào bẫy.

Ninh Tịch vừa mới đi, Hàn Tử Huyền - từ một tân binh của Thịnh Thế dần dần lên cao, thay thế vị trí Nhất Ty của Ninh Tịch.

Vậy thì vụ tai nạn giao thông của Ninh Tịch năm đó rốt cuộc là do ngoài ý muốn hay là do cố tình gây ra?

Nếu như là do cố tình thì là ai đã gây ra chuyện này?

Vấn đề tưởng tượng không giới hạn này hãy cứ để cho đám phóng viên hờ ra một cái là muốn giật tin nóng tranh nhau viết đi!

Sau khi buổi họp báo kết thúc.

Trên xe bảo mẫu, Lương Phi Tinh cười tươi rói giơ tay lên, Từ Thao nhướn mày một cái rồi cũng giơ tay lên đập tay chúc mừng với anh ta.

Lương Phi Tinh nhìn cái vẻ hăng hái của anh ta, tặc lưỡi đánh chặc một cái: "Quả nhiên, mấy việc không cần mặt mũi này nên để ông đi làm mới đúng! Đào hồ bầy người đến là thuần thực!"

Vẻ mặt của Từ Thao như thể vừa được nhận giải thưởng vinh dự, rất chi là hưởng thụ gặt đầu: "Điều đó là đương nhiên rồi!"

Nói rồi nghiêng người quay xuống ghé sau nhìn Ninh Tịch tranh công: "Nữ Vương đại nhân, ngài thấy biểu hiện hôm nay của thần như thế nào? Có tính là đã qua thử việc không?"

Ninh Tịch dờ khóc dờ cười nhìn anh ta: "Ừm, khá lắm."

Cô đã quen với cách làm việc có nề có nếp của Lâm Chi Chi nên phong cách của Từ Thao thật đúng là hoàn toàn khác biệt.

Nhưng mà, đối với tình huống phức tạp khó giải quyết như của cô bây giờ thì phong cách làm việc khôn khéo này của Từ Thao quả thật cũng là một chuyện tốt, có thể bù đắp cho những thiếu sót của cô.

"Ha ha ha, bây giờ đám Trịnh An Như và Hàn Tử Huyền chắc chắn là đã tức sắp chết rồi! Còn cả cái tên khốn kiếp Vương Hạo Quân kia nữa! Cho chúng mày đào người của ông đi này!" Từ Thao vui vẻ ra mặt, cục tức nhin trong bụng lâu thế cuối cùng cũng đã được xả ra.

Bước quan trọng nhất đã tiến hành thuận lợi xong, Lương Phi Tinh cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn cẩn thận nói: "Tuy rằng lần này có thể khiến bên đó thương tổn nặng nề, nhưng mà muốn hạ gục cô ta trong một lần thì là chuyện không thể."

Từ Thao rung đùi, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm Ninh Tịch: "Sợ cái gì, Thanh Long Yên Nguyệt Dao của ông đây mà còn không chém được con dao bết rỉ của Trịnh An Như à?"

Ninh Tịch: "..."

So sánh kiểu này...

...

Cùng lúc đó Giang Mục Dĩ đang ở nhà, vừa xem xong trực tiếp buổi họp báo của Ninh Tịch.

Nhìn thấy hàng lô hàng lốc comment "Giang Mục Dĩ ngẫu quá" ; "Giang Mục Dĩ men thật"; "Giang Mục Dĩ với anh Tịch nhà chúng ta xứng đôi quá đi", bạn Lông Vàng nào đây tỏ ra mình đang có tâm trạng rất tốt.

Giang Mục Dĩ cầm điện thoại lên gọi điện cho Lôi Minh: "Alo, anh Minh à ~"

"Ôi, Tổ tông của tôi, cậu có chuyện gì đấy?" Lôi Minh nơm nớp lo sợ, từ trước đến nay đều là anh ta gọi điện cho cậu ta, cái thằng nhóc rất ít khi chủ động tới tìm anh ta.

"Hẹn stylist cho tôi nhé!" Giang Mục Dã nói.

Lôi Minh nghe thế ngạc nhiên lắm: "Ôi trời đất ơi! Cuối cùng cậu cũng nghĩ kỹ rồi hả! Tôi lập tức hẹn ngay cho cậu đây! Khụ... nhưng mà cậu muốn đổi sang phong cách gì vậy?"

"Tiểu gia đây đồng ý thay đổi hình tượng."

Lôi Minh: "..."

Giang Mục Dã mà lại phối hợp thế này á?

"Lần này cái chức nghệ sỹ nam được yêu thích nhất phải là của Tiểu gia đây, cẩn thận cho Tiểu gia, biết chưa?" Giang Mục Dã dặn dò.

Lôi Minh: "..."

Không chỉ phối hợp thế nhưng còn biết tiến bộ thế cơ đấy!!!

Trước đây toàn là anh xin lên xin xuống, bảo cậu ta cẩn thận mà cậu ta luôn luôn mất kiên nhẫn không thềm để ý.

Quả thật là không thể tin nổi, anh ta cuối cùng cũng đến lúc hết khổ rồi!

--- O ---

Chương 1886: Lại Là Ninh Tịch

Cùng quan tâm đến buổi họp báo ngày hôm nay còn có rất nhiều rất nhiều người.

Trong tòa nhà của công ty Thịnh Thế, các nghệ sỹ cả mới lẫn cũ đang tùm tùm cùng nhau xem trực tiếp đều kích động hoan hô.

"Chậc! Anh Thao khí phách thật! Giờ thì đám Hàn Tử Huyền hứng đủ nhé!"

"Không ngờ được nguyên nhân năm đó anh Tịch rút lui lại là như thế này!"

"Ôi trời, tai nạn giao thông thành người thực vật! Lúc xem đoạn anh Tịch cướp trường thương thế mà tôi còn dám nói thực lực của anh Tịch giảm sút, tôi phải xin lỗi anh Tịch! Anh Tịch của chúng ta trâu bò quá đi mất!"

"Oan khuất của tiền bối Giang cuối cùng cũng đã được rửa sạch, anh Tịch cũng đã quay trở về rồi, giờ Thịnh Thế của chúng ta thực sự được cứu rồi!"

...

Đối lập với không khí vui mừng hân hoan của Thịnh Thế thì bầu không khí của Tinh Huy hiện giờ lại u ám chưa từng thấy.

Buổi họp báo bên Ninh Tịch vừa mới kết thúc, tất cả các quản lý cấp cao của Tinh Huy lập tức mở cuộc họp khẩn cấp.

Trịnh An Như giờ đã tức đến mức sắp nôn ra máu: "Cái gã Từ Thao khốn nạn! Thật vô sỉ quá đi mất! Câu cuối cùng hắn ta nói là có ý gì! Rõ ràng hắn ta đang vu oan giá họa cho chúng ta vụ tai nạn xe của Ninh Tịch là do chúng ta sắp xếp đây mà! Lập tức gọi luật sư đến đây, tôi muốn kiện anh ta tội phỉ báng!"

Giám đốc phòng quan hệ công chúng - Lưu Văn Lương liếc cô ta một cái, khuôn mặt nặng nề lên tiếng: "Đối phương chỉ nói một câu thủ phạm đã lần trốn, trừ cái đó ra thì có nói cái gì nữa đâu, cô kiện cái gì mà kiện? Ngược lại một quản lý như cô mà nói năng không thêm suy nghĩ, trong trường hợp như thế mà dám nói ra những lời vô căn cứ ấy, cái gì mà dựa vào mặt, bán thân thể để rồi bây giờ bị người ta nắm trong tay nhược điểm lớn như thế! Cô xem xem trên mạng giờ đã chửi chúng ta ra như thế nào rồi!"

Trịnh An Như lạnh mặt: "Cái gì mà không có căn cứ, Ninh Tịch bán thân tất cả mọi người đều biết, cần gì chứng cứ?"

Lưu Văn Lương cười lạnh một tiếng, "Có chứng cứ thì cô lấy ra đây tôi xem nào! Một câu tất cả mọi người đều biết là xong đấy à? Những lời như thế này mà một quản lý hàng đầu như cô cũng thốt ra được à? Tôi quả thực không còn cách nào nói chuyện với cô được nữa rồi!"

"Anh..."

Trịnh An Như đang định nói tiếp thì Vương Hạo Quân đã tức tối ngắt lời cô ta: "Đủ rồi, mấy người đừng có cãi nhau nữa, tôi gọi các người qua đây là để các người cãi nhau đây à!"

Ninh Tuyết Lạc vừa xử lý xong chuyện của Tác Linh thì ngay sau đó liền nhận được tin tức từ Tinh Huy, lúc này cô ta đang bức bối sắp phát điên lên được: "Sự việc trong buổi họp báo tuyên truyền lần trước vẫn chưa đủ để các người tỉnh táo lại sao? Tại sao hết lần này đến lần khác toàn để xảy ra những vấn đề kiểu này?"

Chết tiệt!

Ninh Tịch! Ninh Tịch! Tại sao lại là Ninh Tịch!!!

Lưu Văn Lương trầm giọng nói: "Ninh phó tổng, không phải là chúng tôi không tỉnh ra mà là do những chứng cứ của bên Ninh Tịch quá đầy đủ, lý do này hoàn toàn không có cách nào để phản bác. Chúng tôi có đề phòng thế nào cũng không phòng được, chỉ là không ngờ rằng Từ Thao không chỉ kích động các fan mà còn vô liêm sỉ đến như thế, không chỉ trả đũa còn bẫy ngược lại chúng ta nữa!"

"Tuy rằng phía Từ Thao không có chứng cứ, nhưng miệng lưỡi người đời đáng sợ, chuyện này mà lan rộng ra thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của nghệ sỹ."

Ninh Tuyết Lạc bóp bóp mi tâm: "Vậy thì nắm chặt lấy cái điểm không có chứng cứ ấy, tuyệt đối không thể để fan bị kích động. Còn về An Như, bây giờ cô lập tức đăng một bài giải thích xin lỗi, thái độ thành khẩn một chút."

"Cái gì? Bảo tôi xin lỗi á?" Trịnh An Như lập tức biến sắc, ánh mắt vô thức liếc về phía Hàn Tử Huyền.

Vẻ mặt của Hàn Tử Huyền cũng rất mất kiên nhẫn: "Không phải chị xin lỗi chẳng lẽ lại là tôi chắc?"

Trịnh An Như lập tức im bặt.

Vương Hạo Quân đau đầu đỡ trán: "Bây giờ cũng chỉ đành thế mà thôi, cố gắng hết sức để bù đắp lại tổn thất. An Như, chuyện này cô nhất định phải gánh lấy, hình ảnh của Tử Huyền không thể có bất kỳ sứt mẻ nào cả."

--- O ---

Chương 1887: Tình Thế Bất Buộc

"Tôi biết rồi." Trịnh An Như buồn bực nói.

Ninh Tuyết Lạc nghiêm túc dặn dò thêm: "Mấy ngày nữa là bắt đầu vote cho bảng xếp hạng của "Ánh sáng giải trí" rồi, năm nay vị trí No.10 ngôi sao nữ, Tử Huyền nhất định phải giành được!"

"Ánh sáng giải trí" là tạp chí quyền lực nhất của ngành giải trí, hàng năm tạp chí này sẽ tổ chức một lần bầu chọn trên mạng lớn nhất, dựa vào số phiếu bình chọn để chọn ra các bảng xếp hạng, nhận được sự quan tâm nhiều nhất đó chính là bảng xếp hạng sao nữ và sao nam danh tiếng nhất. Ngoài ra còn có một số bảng xếp hạng khác, ví dụ như "bảng xếp hạng các ngôi sao muốn lấy làm chồng nhất"; "bảng xếp hạng tân binh có tiềm lực nhất trong giới giải trí"; thậm chí còn có "bảng xếp hạng các ngôi sao muốn "ngủ" nhất"; mỗi năm cứ tầm này là fan của các nhà đại chiến, nó có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới giải trí.

Lần bình chọn trước, Ninh Tịch với số phiếu gấp đôi lập tức đè bẹp người ở vị trí thứ hai, đó còn là trong tình huống Ninh Tịch đã biến mất suốt ba tháng.

Trịnh An Như gật đầu: "Ninh phó tổng cứ yên tâm, chúng tôi đang ở trong tình thế bất buộc rồi!"

Vị trí No.1 năm nay, với danh tiếng của Tử Huyền chắc chắn là sẽ giành được thôi.

"Có gì cần thì cứ trực tiếp nói với tôi và tổng giám đốc Vương, phía công ty sẽ toàn lực phối hợp với hai người." Ninh Tuyết Lạc lên tiếng.

Cho dù Ninh Tịch có trở về nhưng cuộc bình chọn tháng sau đã bắt đầu rồi, với danh tiếng của cô ta hiện nay tuyệt đối không thể so sánh với Hàn Tử Huyền được, chỉ là cô ta không muốn để xảy ra bất kỳ sai sót nào thôi.

Cuộc họp này kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ...

Sau khi quyết định phương án giải quyết, Vương Hạo Quân nói: "Vậy thì cứ thế mà làm đi thôi! Tan họp! Tôi còn phải đi an ủi các nhà đầu tư đây."

Phía Ninh Tịch vừa kết thúc cuộc họp báo, phía các nhà đầu tư của Thiên Hạ

đã làm âm lên rồi.

Giờ phút này, Vương Hạo Quân thực sự hồi hận vô cùng.

Phải biết là Ninh Tịch vốn dĩ là nghệ sỹ của Tinh Huy bọn họ đấy chứ!

Nếu biết trước tiềm lực và khả năng đột phá của cô sau này lại mạnh mẽ như thế, có đánh chết ông ta thì cũng phải giữ lại cô cho bằng được, kết quả bây giờ lại tự tạo cho chính mình một đối thủ khó giải quyết như thế.

Đã không thể mượn sức, vậy thì chỉ có thể khiến cô ta hoàn toàn không còn cơ hội để trở mình được nữa!

Ông ta buộc phải bảo vệ Hàn Tử Huyền, cho dù nhà đầu tư của Thiên Hạ không thể nhận được lợi ích như đã tính trước nhưng nhất định phải để Hàn Tử Huyền dè bẹp Ninh Tịch, dè được Ninh Tịch thì có nghĩa là dè được Thịnh Thế.

Ông ta sẽ không để Thịnh Thế có bất kỳ một cơ hội nào để vùng dậy!

...

Sau khi cuộc họp báo kết thúc, Ninh Tịch quay về công ty một chuyến, mở một cuộc họp nhỏ với Từ Thao và mọi người.

Chỗ nào trong công ty lúc này cũng tràn ngập hoa tươi và quà từ bạn bè và các fan gửi đến.

Sau khi họp xong, Ninh Tịch nghiêm túc đi xem từng món quà một rồi nhờ nhân viên thu dọn lại cho gọn.

Lúc đang thu dọn thì có một tấm thiệp rơi ra từ một bó hoa.

Ninh Tịch tiện tay nhặt lên nhìn lướt qua, phần ký tên lại là một cái tên quen thuộc.

Lý Mộ Ngôn...?

Con trai của cô Vưu?

Một quan chức ngoại giao công việc bận rộn thế nhưng lại đặc biệt nhớ gửi tặng cô một bó hoa?

Quả nhiên đúng như mợ đã nói, Lý Mộ Ngôn tuy rằng còn trẻ nhưng cách đối nhân xử thế thì đúng là rất cẩn thận và kín kẽ.

Ninh Tịch cũng không để ý lắm, nhưng xuất phát từ phép lịch sự vẫn gửi một cái tin nhắn để cảm ơn.

Khoảng năm phút sau, Lý Mộ Ngôn trả lời lại một câu.

[Đừng khách sáo. Nhưng mà không ngờ rằng Tiểu Tịch nhiều fan như thế lại có thể phát hiện ra bó hoa của anh, điều này thể hiện rằng em đã rất nghiêm túc đi xem từng món quà một, em là một thần tượng xứng đáng để các fan yêu thích.]

Không hổ là quan chức ngoại giao, thật biết ăn nói, tuy chỉ là những lời khách sáo với nhau nhưng lại khen rất có tình có lý.

--- O ---

Chương 1888: Bị Mọi Người Vứt Bỏ

Trong một chiếc xe màu đen đỗ gần khách sạn.

Tô Diễm xem xong trực tiếp buổi họp báo xong, cả người như thể hóa đá, một lúc lâu sau vẫn không động đậy.

Tiểu Tịch...

Trong một năm qua, thế nhưng cô lại xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy.

Mà gã ta thì lại chẳng biết cái gì.

Thậm chí còn có mấy lần gã cùng giống như những kẻ khác, cũng từng nghi ngờ cô.

Cô gái đã từng ngây thơ đơn thuần, vì gã ta mà rời khỏi nơi mình sống hơn mười tám năm.

Vì gã ta mà cô gắng thích ứng với cuộc sống mà mình không biết.

Vì gã ta mà bỏ đi tất cả những thứ vốn có, từ từ thay đổi chính bản thân mình...

Cô ấy nói, anh Diễm, anh tin em, em có thể làm được mà.

Cô ấy nói, anh Diễm rồi sẽ có một ngày em có thể sống vai đứng bên cạnh anh...

Vì tương lai của bọn họ, cô buông bỏ rất nhiều thứ, cố gắng rất lâu nhưng mà đến cuối cùng gã ta lại phản bội cô, ruồng bỏ lời hứa của bọn họ, để lại một mình cô đơn độc, bị tất cả mọi người vứt bỏ...

Tuyết Lạc đã có được tất cả, có được tất cả mọi thứ, còn cô lại chỉ vì một tai nạn ngoài ý muốn mà lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Quyết định nào đó ở trong lòng lúc này y như một mầm cây trời dậy bật lên mặt đất, trong nhánh mắt đã biến thành đại thụ che trời...

Nhưng mà, tin nhắn và cả điện thoại của gã ta cô không thèm để ý chứ đừng nói chi là gặp được cô...

Người đàn ông cầm lấy điện thoại, sau khi suy nghĩ mất một lúc liền gọi một cuộc điện thoại.

"Alo, Tiểu Nặc à?"

"A... anh Tô Diễm à..." Đầu dây bên kia vang lên giọng nói không mấy tự nhiên của Đường Nặc.

Trước đây khi Tô Diễm vẫn còn đang yêu Ninh Tịch, quan hệ của Đường Nặc với Tô Diễm rất tốt, gần như coi gã ta là anh ruột. Nhưng từ khi Tô Diễm quay sang yêu Ninh Tuyết Lạc, hai người bọn họ cũng chẳng còn có quan hệ gì nữa.

"Xem tin tức chưa? Có tin của chị em đấy." Tô Diễm nói.

"Hả? Chị em á? Chị em làm sao? Không phải chị em ra nước ngoài học rồi à? Đạo này em chuẩn bị thi không có thời gian lên mạng!" Phản ứng đầu tiên của Đường Nặc chính là "chị em" chắc chắn phải là Ninh Tịch, hoàn toàn không nghĩ đến bất kỳ ai khác.

...

Công ty Thịnh Thế.

Ninh Tịch sau khi bận rộn xong xuôi đang chuẩn bị về nhà, thì đột nhiên số điện thoại di động tư nhân của cô đột ngột vang lên.

Màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi đến là Đường Nặc.

Nhìn cái tên trên màn hình, ánh mắt của Ninh Tịch lập tức trở nên âm áp, nhưng sau đó lại thấy đau đầu.

Quả nhiên, vừa mới nghe điện thoại đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói lải nhải của Đường Nặc cứ như thể Đường Tăng đang niệm kinh: "Chị!!! Chị xảy ra chuyện lớn như thế mà em lại chẳng hề hay biết gì cả! Trợ lý của chị bảo chị ra nước ngoài du học rồi, em thế mà cũng tin đấy!"

"Một năm không có tin tức gì của chị, em cũng chẳng biết đường mà đi tìm chị nữa, em căn bản là không xứng để làm em trai chị, chị đối xử tốt với em như thế... nhưng những lúc chị gặp khó khăn trắc trở, em lại chẳng giúp gì được cho chị, thậm chí ngay cả..."

Ninh Tịch bất lực ngắt lời cậu nhóc: "Khụ, được rồi được rồi, làm sao lại là lỗi của em được, là lỗi của chị, xin lỗi đã để em phải lo lắng nhưng mà yên tâm đi, bây giờ chị đã khỏe mạnh, không còn vấn đề gì nữa rồi!"

"Người thực vật nằm trên giường cả một năm trời, làm sao mà không có vấn đề gì cho được! Cái đám người đó cũng thật quá đáng quá đi mất, ai lại đi nói chị như thế bao giờ!"

"Thôi nào, tất cả đã qua rồi."

"Chị, bây giờ chị đang ở đâu? Em có thể đi tìm chị không? Ừm nếu như mà không tiện... thì thôi vậy..." Đường Nặc cẩn thận hỏi.

"Em muốn gặp chị làm sao mà không tiện chứ? Để chị đến tìm em vậy! Nhưng mà bây giờ có hơi muộn, để ngày mai chị đến thành phố C nhé?" Ninh Tịch nói.

"Ô, chị, em đang ở Đê Đô mà, chị quên rồi à!"

"À! Đúng rồi nhỉ! Em trai chị giỏi lắm thi được vào đại học Đê Đô!" Ninh Tịch lập tức cười lên: "Chị đang ở công ty, cách chỗ em gần lắm, em đợi chị mấy phút, bây giờ chị qua chỗ em ngay đây!"

"Chị, chị chắc chứ? Nhỡ đâu gây náo động thì làm thế nào!"

"Tối muộn rồi mà không sao, hơn nữa chị sẽ thay quần áo khác mà."

"Ồ, vâng ạ, thế em đợi chị ở trên khán đài của sân thể dục trường nhé?"

"Ừ!"

A

--- O ---

Chương 1889: Cải Trắng Xinh Đẹp Nhà Mình

"Anh Thao, em muốn đến đại học Đé Đô một chuyến, có thể giúp em tìm một bộ quần áo nào đấy trông bình thường được không?" Ninh Tịch tìm Từ Thao hỏi.

Từ Thao vội gật đầu: "Được, thưa Nữ vương đại nhân! Nhưng mà muện thế này rồi em còn đi đâu đấy?"

"Đi gặp em trai em." Ninh Tịch trả lời.

"Có cần anh đi theo cùng không?" Từ Thao tỏ ra chỉ hận không thể biến thành phụ kiện đeo trên chân Ninh Tịch.

"Không sao, em cũng có vệ sĩ ở gần đó mà." Ninh Tịch cười nói.

"Được, được, vậy em đợi chút nhé, anh đi tìm cho em đây!" Từ Thao vui vẻ chạy đi tìm đồ cho Nữ vương đại nhân.

Một lúc sau.

Từ Thao đắc ý quay lại với một bộ quần áo trên tay: "Ninh Tịch, em xem bộ này thế nào? Tuyệt đối bình thường!"

"Ồ thì..." Ninh Tịch nhìn bộ đồng phục đại học Đé Đô trong tay, vẻ mặt không biết nói gì nữa luôn.

Quả đúng là đủ "bình thường", trực tiếp biến thành sinh viên của đại học Đé Đô luôn rồi...

"Làm sao mà anh lấy được đồng phục của đại học Đé Đô thế?" Ninh Tịch đây hiểu kỳ hỏi.

Từ Thao nhún vai: "Anh cũng không biết, mở kho ra tìm thì thấy thôi, chắc là trang phục đóng phim, là hàng thật đấy! Kịch cỡ anh cũng xem qua rồi, em mặc chắc cũng vừa!"

Đồng phục của đại học Đé Đô nổi tiếng là đẹp, thế nên dù trường không yêu cầu bình thường phải mặc đồng phục nhưng vẫn có rất nhiều học sinh thích mặc.

"Cảm ơn anh Thao!"

Ninh Tịch cảm ơn rồi vào trong phòng thay quần áo thay bộ này vào, sau đó túm hết tóc lên buộc thành đuôi ngựa, tìm một cái khẩu trang, thoáng cái đã "biến hình" xong.

Sau khi Ninh Tịch thay xong quần áo đi ra ngoài, hai mắt Từ Thao liền sáng rực lên như đèn pha ô tô.

Má ơi! Ai bảo Nữ vương đại nhân nhà mình không bắt mắt!

Cho dù là che mặt rồi chỉ còn hở mỗi mắt nhưng cũng biết đó tuyệt đối là một siêu cấp đại mỹ nữ! Đeo khẩu trang này còn không bằng không đeo!

Chậc! Thật chẳng yên tâm! Quả thật muốn không ăn không ngủ lúc nào cũng kè kè canh chừng quá đi mất, bằng không cái trắng xinh đẹp nhà mình không cẩn thận lại bị heo cắp mất!

...

Đại học Đê đô.

Tối muộn, trong khuôn viên trường sáng rọi ánh đèn đường, trên đường đám sinh viên túm năm tụm ba cười đùa với nhau, cũng có rải rác vài ba đôi tình nhân, trên đường còn vài người đang chạy bộ rèn luyện sức khỏe, mồ hôi rơi như mưa...

Ninh Tịch mặc đồng phục, thong thả bước đi, thoáng chốc đã thấy bản thân mình đã bình tĩnh lại.

Năm đó với thành tích của cô, thi vào đại học hoàn toàn chẳng vấn đề gì nhưng tiếc là bởi vì giữa đường quay về nhà họ Ninh, tất cả sức lực của cô đều lãng phí vào việc làm thế nào để thích ứng và hòa hợp với cái gọi là thượng lưu kia, nên việc học hành cũng bỏ bê...

Bởi vì Từ Thao bất ngờ đưa cho cô bộ đồng phục này lại khiến cô có cảm giác được thỏa mộng.

Ninh Tịch vừa ngó nghiêng xung quanh, vừa chậm rãi đi về phía khán đài chỗ sân thể dục.

Ngẩng đầu lên nhìn quanh liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở một góc khán đài.

Ninh Tịch vội bước nhanh, sai bước đi về phía Đường Nặc.

Đường Nặc cũng mặc đồng phục của đại học Đế Đô, nhưng mà áo sơ mi bên trong lại phanh ra, áo khoác tùy tiện khoác trên vai.

Một năm không gặp, khuôn mặt và dáng người của cậu thiếu niên cũng thay đổi không ít, sáng sủa đẹp trai, có lẽ rất được các cô bé trong trường yêu thích.

Trong lòng Ninh Tịch cảm thán vô hạn, cô cứ có cảm giác như thể "con trai nhà mình đã lớn rồi"...

"Tiểu Nặc!"

Đường Nặc đang ngó ngó nghiêng nghiêng chờ đợi, đột nhiên nhìn thấy một nữ sinh đeo khẩu trang ở bên cạnh lại còn gọi tên mình thế nên nghi ngờ quay sang nhìn: "Bạn là..."

Ninh Tịch tháo khẩu trang xuống, Đường Nặc vừa kinh ngạc vừa vui mừng trợn tròn mắt: "Chị!!"

--- O ---

Chương 1890: Là Anh Rể Em

"Nhưng mà chị... chị... sao chị lại mặc đồng phục trường em..."

"Chị nguy trang tí ấy mà! Giống không?" Ninh Tịch cười khẽ.

Đường Nặc gật đầu lia lịa: "Giống! Căn bản là nhìn không khác gì sinh viên luôn!"

"Tiểu Nặc cũng cao lên nhiều rồi nhỉ, càng lớn càng đẹp trai ra, chị tí nữa thì không dám nhận luôn ấy! Sao rồi? Có phải trong trường có rất nhiều bạn gái thích em đúng không? Có bạn gái chưa?" Ninh Tịch trêu cậu.

Đường Nặc liền đỏ mặt, lắc đầu nguầy nguậy: "Chị, chị đừng có đùa em nữa, em chỉ nghĩ tập trung học thật giỏi thôi, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương cả!"

"Ồ..." Thấy vẻ chính trực nói rằng muốn tập trung học hành em trai, Ninh Tịch có chút dở khóc dở cười.

"Chị, chị đi đến đây bằng gì?" Đường Nặc hỏi.

"Thì đi bộ qua thôi, cũng không xa mà."

"Thế thì mệt lắm! Chị mau ngồi xuống đi!" Đường Nặc vội vàng đỡ cô ngồi xuống.

Ninh Tịch không để ý lắm xua xua tay: "Chị không yếu ớt đến thế đâu, video buổi họp báo vừa nãy em xem đều là do quản lý của chị nói quá lên thôi. Thực ra chị có một người bạn kê cho chị một loại thuốc đặc biệt, chị khôi phục cũng rất nhanh, ít nhất bây giờ sinh hoạt hàng ngày hoàn toàn không phải là vấn đề."

"Thật chứ? Tốt quá rồi!"

"Đi thôi, chúng ta đi dạo quanh sân thể dục nhé?"

"Vâng." Thiếu niên thế mới yên tâm.

Gió đêm hơi lạnh, Đường Nặc chu đáo cởi áo khoác ngoài của mình ra choàng lên vai Ninh Tịch: "Chị mặc vào khỏi lạnh!"

Ninh Tịch kéo kéo áo khoác, trên mặt tràn đầy ấm áp: "Cảm ơn em, em trai ngoan của chị ~"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Ninh Tịch quan tâm hỏi: "Em sống ở Đé Đô quen chưa?"

Đường Nặc im lặng hồi lâu rồi mới trả lời: "Mới bắt đầu... thực ra em cũng không quen lắm... dù sao chúng ta cũng ở nông thôn... lúc em ở nhà thì cả thôn đều coi em là niềm vinh dự... nhưng bây giờ, đến đây mới biết... thực ra em chẳng là cái gì cả... cảm giác hụt hẫng đó... thực ra cũng rất khó chịu..."

Vẻ mặt của cậu nhóc có chút buồn bã nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường: "Nhưng chẳng qua đó chỉ là lúc đầu thôi, sau này em dần dần quen rồi, bây giờ em với mọi người sống chung tốt lắm!"

Cậu nhóc chỉ nói qua loa nhưng lại có thể tưởng tượng được, lúc đầu chắc chắn cũng gặp rất nhiều khó khăn.

Đường Nặc nói xong, vẻ mặt có hơi buồn buồn nhìn về phía chị gái: "Chị ơi, năm đó... lúc chị rời khỏi nhà đến đây... chắc cũng thế đúng không..."

Ninh Tịch khẽ thở dài một cái, cô nhìn bầu trời đêm trên đầu mình, ở trước mặt Đường Nặc cô cũng không cần phải cố ý giấu giếm, chậm rãi mở miệng nói: "Đúng thế... mỗi ngày... mỗi ngày đều nhớ nhà... muốn về nhà... nhưng mà... không thể nhớ... cũng không thể nghĩ... nếu như đã chọn rồi... thì không thể quay lại được..."

Nghe chị mình nói thế, những ngón tay của Đường Nặc siết chặt lại, ngoại trừ đau lòng ra cậu cũng không biết nên nói gì.

Đáng tiếc lúc đó cậu còn quá nhỏ, không thể làm được gì.

"Chị...chị vẫn còn hận anh Tô Diễn à..." Đường Nặc hỏi.

Ninh Tịch nghiêng đầu nhìn cậu thiếu niên đang đau lòng: "Hận? Chị nên cảm ơn anh ta mới phải. Nếu như không có anh ta thì chị làm sao... có thể gặp được người ấy..."

Lúc cô nói câu đó, vẻ mặt tràn đầy ấm áp chẳng có gì là đau buồn.

Đường Nặc cũng bị lây cảm xúc đó từ chị mình: "Chị! Người chị nói đến có

phải anh bạn trai đó của chị không?"

Ninh Tịch tươi cười chữa lại: "Không phải là bạn trai, là anh rể của em đây, bọn chị kết hôn rồi."

Đường Nặc nghe thế gương mặt tràn đầy sự ngạc nhiên, vui mừng nói: "Thật ạ!"

Chắc là do ảnh hưởng từ Tô Diễm nên cậu vẫn luôn lo lắng người đàn ông đó không thật lòng đối đãi với chị mình, có khả năng là chỉ coi trọng vẻ ngoài xinh đẹp nên muốn vui chơi qua đường mà thôi, không ngờ bọn họ thế nhưng đã lấy nhau rồi!

--- O ---

Chương 1891: Bắt Đầu Lại Từ Đầu?

"Đúng vậy, đã kết hôn rồi, hơn nữa chị còn rất hạnh phúc nữa! Giờ thì yên tâm được chưa hả Tiểu Đường Tăng?" Ninh Tịch khẽ cười.

Đường Nặc gật đầu lia lịa, cuối cùng cậu cũng thể bỏ được tảng đá lớn trong lòng rồi.

"Có điều, em cũng hiểu đấy, vì vấn đề nghề nghiệp của chị nên tạm thời vẫn chưa thể tổ chức hôn lễ được, tới lúc đấy sẽ mời em, chị còn phải để em công chị xuất môn nữa chứ!"

"Chuyện đó thì tất nhiên rồi! Chắc chắn phải là em công chứ!" Đường Nặc kích động.

Hai chị em cứ vui vẻ vừa đi vòng quanh sân tập vừa nói chuyện.

Đang nói, phía sau bỗng truyền tới một tiếng gọi giật...

"Tiểu Tịch..."

Hai chị em theo phản xạ ngoảnh lại.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc vest đứng phía sau mình, trông gã có vẻ mệt mỏi, hơi chật vật, gã nhìn chằm chằm Ninh Tịch không rời một khắc.

Thấy Tô Diễm bỗng xuất hiện ở đây, Ninh Tịch cau mày, sắc mặt cô cũng lạnh xuống.

Đường Nặc nhìn Ninh Tịch, lại nhìn Tô Diễm, sau đó như nghĩ tới chuyện gì mà lập tức cuống quýt: "Chị, không phải em... em không biết sao anh ta lại ở đây nữa..."

Không đợi Ninh Tịch mở miệng, Tô Diễm đã đáp thay: "Là anh cố tình đợi ở đây, vì ngoài nơi này ra, anh thật sự không biết làm thế nào mới có thể gặp được em nữa."

Bắt đầu từ trước khoảng thời gian cô hôn mê, Tô Diễm luôn cố gắng liên lạc với cô, không ngờ sau khi tỉnh lại gã vẫn chưa chịu từ bỏ, thậm chí còn lợi dụng cả Đường Nặc...

"Có chuyện gì không?" Ninh Tịch hỏi.

"Anh có thể nói chuyện riêng với em không?" Tô Diễm nói rồi đưa mắt nhìn Đường Nặc.

"Chị..." Đường Nặc khó xử nhìn Ninh Tịch, cậu biết rõ chị mình không muốn gặp Tô Diễm nhưng giờ vì cậu mà lại phải chạm mặt với gã.

Cậu nào biết sau khi Tô Diễm gọi điện thoại cho cậu thì đã liệu được việc cậu sẽ hẹn gặp Ninh Tịch mà thủ sẵn ở đây...

Ninh Tịch nhìn vẻ mặt áy náy xin lỗi của Đường Nặc, sắc mặt cô dịu xuống vồ về: "Tiểu Nặc, chuyện này không liên quan tới em, em ở đây đợi chị."

Đường Nặc chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Ninh Tịch nói xong liền đi thẳng về phía khán đài.

Tô Diễm thở phào nhẹ nhõm vội đuổi theo cô.

Đường Nặc đứng bên dưới, có chút lo lắng nhìn hai người, đề cao cảnh giác để nếu xảy ra chuyện gì thì có thể xông tới bất cứ lúc nào.

Lúc này, trên khán đài chỉ có Ninh Tịch và Tô Diễm.

Ninh Tịch không nhiều lời, cô thẳng thừng: "Nói đi."

"Anh..."

Tròn một năm qua, gã có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại cứ phải nín nhịn trong lòng, vậy mà lúc này khi đứng trước mặt cô, gã lại không biết phải mở miệng thế nào cả.

Lúc này, cô mặc đồng phục đại học Đé Đô, buộc tóc đuôi ngựa, vì không trang điểm nên trông càng non nớt hơn vẻ thường ngày, dù đứng trong màn đêm đen thê này gã vẫn có thể thấy được làn da mịn màng của cô. Gã bỗng như được đưa về thời niên thiếu, người đứng trước mặt gã đây như trùng lặp với hình ảnh cô gái trong hồi ức...

Người con gái của gã...

Tô Diễm không nói, Ninh Tịch cũng không mở lời, hai người chỉ lẳng lẳng đứng đó.

Tay gã siết chặt thành quyền ở hai bên hông, vì quá căng thẳng mà có chút run rẩy.

Còn Ninh Tịch đã bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Tô Diễm cũng chịu nói: "Tiểu Tịch, chúng ta..."

Ninh Tịch ngược mắt, nhìn người đang ông đang mãi không nói tiếp được.

Bị cô nhìn chăm chú, Tô Diễm chỉ cảm thấy máu toàn thân mình như muốn sôi trào lên...

Cuối cùng, gã buột mồm nói nốt lời còn lại: "Chúng ta... bắt đầu lại từ đầu được không?"

--- O ---

Chương 1892: Người Yêu Chân Thành

Nghe thấy câu nói này, vẻ mặt lạnh lùng của Ninh Tịch nhất thời có chút chấn động.

Cô còn tưởng mình nghe nhầm rồi cơ.

Bắt đầu... lại từ đầu?

Cô thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của gã đàn ông này nữa rồi.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa khi gã và Ninh Tuyết Lạc đã kết hôn được một năm, sao gã có thể thốt ra lời này với cô được vậy?

Ánh mắt của cô khiến Tô Diễm lạnh người.

Giọng gã có chút khô khốc, gã nói: "Tiểu Tịch, anh biết em nghe anh nói vậy thì sẽ cảm thấy rất nực cười, rất vô lý..."

"Chẳng lẽ không phải chắc?"

"Em nghe nói anh..."

Tô Diễm hít thật sâu: "Anh đã nghĩ rất lâu, rất lâu... đây không phải là xung động nhất thời của anh, cũng không phải anh nhất thời nổi hứng mới nói với em như vậy... anh thật sự... anh sự rất hối hận... cuối cùng anh cũng biết... người anh thật sự thích... người anh thật sự yêu là ai rồi..."

Ninh Tịch nhìn người đàn ông mà cô đã gửi gắm hết thời thanh xuân tươi đẹp của mình, người đã từng khiến cô đau đớn tận tâm can...

Cuối cùng cô cũng nghe được gã nói, gã hối hận rồi.

Nghe được gã nói, người gã thật sự yêu là cô.

Nhưng, nội tâm cô lại chẳng có chút cảm giác nào cả.

Nếu có, thì cũng chỉ là sự lạnh lùng xuất phát từ trong tim.

"Tiểu Tịch, chuyện năm ấy là anh không đúng, là anh đã vứt bỏ tình cảm của chúng ta trước... Nhưng mới đầu, anh thật sự không hề muốn chia tay em... mãi tới khi anh gặp Tuyết Lạc... Tuyết Lạc là cô gái đơn thuần, yếu ớt, lại

gặp phải biến cố lớn như vậy, cô ấy thường kể chuyện với anh, anh mới dần dần... anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào... tình cảm đó đã biến chất nữa..." Về mặt Tô Diễm tràn ngập sự đau đớn, xót xa và ân hận.

Tâm trí Ninh Tịch lại rất rõ ràng.

Phải, mọi sai lầm đều ở cô, là cô không biết giả bộ đáng thương, không biết khóc lóc như Ninh Tuyết Lạc để thỏa mãn dục vọng bảo vệ của một kẻ thân là bạn trai như gã.

Cô sai ở chỗ trước giờ chỉ luôn nói chuyện vui vẻ chứ không than buồn phiền, sợ gã lo lắng cho cô, sai ở chỗ dù hết lần này tới lần khác bị mất mặt, bị xa lánh, bị cô lập cũng không nói với gã nửa lời...

"Mãi đến sau này... sau một lần xúc động mà xảy ra chuyện đó với Tuyết Lạc... đó là lần đầu tiên của Tuyết Lạc... anh là một thằng đàn ông... anh không thể không chịu trách nhiệm với cô ấy được... anh luôn giấu em... vì anh thật sự không biết nên làm thế nào để đối mặt với em nữa..."

Hừ, chịu trách nhiệm... lúc gã chịu trách nhiệm với kẻ thứ ba thì có từng nghĩ tới người bạn gái là cô không?

Lần đầu của Ninh Tuyết Lạc thì quý giá, còn cô lại chỉ là một kẻ không biết tại sao bị thất thân, lại còn chữa hoang, sao có thể xứng với Đại thiếu gia tôn quý của Tô gia chứ?

"Nhưng, mãi đến sau này anh mới nghĩ thông, cho tới nay anh lúc nào cũng chỉ lo lắng cho Tuyết Lạc, nhưng lại chưa từng nghĩ tới cảm nhận của em, em vì anh mới rời xa quê hương, cuối cùng anh lại vứt bỏ em lại một mình. Thậm chí sau khi để em gặp phải chuyện như vậy, một thân một mình bị đưa ra nước ngoài, về nước rồi lại một mình lăn lộn trong cái làng giải trí hỗn độn kia... Thật ra anh vẫn luôn muốn giúp em, muốn bù đắp cho em... nhưng tính cách của em lại quá quật cường..."

Ánh mắt Tô Diễm nhìn thẳng vào cô gái trước mắt: "Em mất tích tròn một năm, anh cũng nghĩ tròn một năm, cho tới tận khi em lại xuất hiện..."

Sau một hồi trầm mặc.

Tô Diễm hít sâu rồi nói tiếp: "Tiểu Tịch, anh đã tự lừa dối chính mình quá lâu... anh không muốn tiếp tục lừa gạt bản thân thêm nữa! Anh không muốn phải dối gạt mình cả đời này!"

Khóe miệng Ninh Tịch nhếch lên đầy trào phúng: "Thế nên?"

"Anh biết với tình huống của mình lúc này không có tư cách để nói với em những điều này, anh cũng tuyệt đối không hề có ý muốn sỉ nhục em, anh sẽ... quay trở lại làm người độc thân..."

--- O ---

Chương 1893: Lấy Đầu Ra Tự Tin Thế

Trở lại làm người độc thân?

Ninh Tịch có chút bất ngờ...

Gã yêu Ninh Tuyết Lạc đến chết đi sống lại, năm ấy thậm chí dù biết rõ mọi chuyện cô ta làm với mình, gã cũng chỉ có thể vì vài lời khóc lóc xin lỗi của cô ta mà mềm lòng tha thứ một cách dễ dàng.

Giờ gã lại đứng trước mặt cô nói gã hối hận rồi, gã hiểu rõ rồi, gã muốn ly hôn với Ninh Tuyết Lạc?

Ninh Tịch không thể nói rõ rốt cuộc cô cảm thấy thế nào.

Một lúc lâu sau, Ninh Tịch mới nói với ánh mắt sắc lạnh: "Tô Diễm, có những thứ giống như chiếc áo bông mùa hè, chiếc quạt mùa đông và cũng như khi một người đã mất hết ý chí mà hồi tâm chuyển ý vậy."

Đồng tử Tô Diễm thu chặt lại: "Tiểu Tịch, anh biết em hận anh nhưng anh biết đó là bởi vì em yêu anh. Anh biết giờ đã quá muộn rồi, nhưng Tiểu Tịch à, em tin anh đi, tất cả những gì anh vừa nói đều là thật lòng, anh cũng sẽ làm được. Anh sẽ cho em danh phận, anh sẽ lấy em, anh sẽ xử lý hết tất cả những chuyện này! Em vẫn sẽ là Tô thiếu phu nhân! Mọi thứ của chúng ta đều sẽ bắt đầu lại từ đầu!"

"Ha..." Thấy Tô Diễm nói gã chắc chắn sẽ ly hôn rồi cô nhất định sẽ trở về bên gã, Ninh Tịch chỉ cười gằn một tiếng, không nói gì thêm.

Cô cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là ai đã cho cái gã sự tự tin như vậy.

Bao năm nay cô đã phiêu bạt khắp nơi, gã dựa vào cái gì mà cho rằng cô sẽ luôn ở nơi cũ đợi gã?

"Tiểu Tịch, đợi anh!" Tô Diễm nói xong câu này liền quay người đi thẳng.

Ninh Tịch nhìn theo bóng lưng gã đàn ông kia trong bóng tối, cô không làm gì cả, tất nhiên càng không có chuyện ngăn cản gã lại.

Ngược lại cô rất muốn xem xem, Tô Diễm có thật sự sẽ ly hôn không, nếu gã đưa ra lời đề nghị này không biết về mặt Ninh Tuyết Lạc lúc đó sẽ thế nào nhỉ...

Sau khi thấy Tô Diễm đi khỏi, Đường Nặc lo lắng chạy tới hỏi cô: "Chị, chị không sao chứ? Anh ta nói gì với chị vậy?"

"Không có gì, toàn nói nhảm ấy mà, đi thôi." Ninh Tịch thờ ơ nói.

Thấy sắc mặt Ninh Tịch không tốt lắm, Đường Nặc lại tự trách mình: "Chị à, em xin lỗi, tại em nên chị mới bị làm phiền thế này! Thật ra lúc anh ta gọi điện thoại cho em, em mới biết là chị đã về nên mới hẹn gặp chị, kết quả không ngờ anh ta lại cố tình..."

"Được rồi, người ta vô liêm sỉ lợi dụng em thì liên quan gì tới em đâu, đừng tự trách mình nữa..." Ninh Tịch đang nói dở với Đường Nặc thì điện thoại bỗng vang lên.

Ninh Tịch nhìn màn hình hiển thị lên chữ "Anh yêu" mà dịu xuống, cô mỉm cười bắt máy: "Alo, ông xã à?"

Thấy Ninh Tịch ngọt ngào gọi mình là "ông xã", Lục Đình Kiêu cảm thấy cả người như bị lặn trong đường mật, anh trầm giọng để lộ tâm tình vui vẻ của mình: "Ừm, xong việc chưa? Anh tới đón em nhé."

"Em xong rồi! Chắc anh cũng họp xong rồi hả?" Ninh Tịch hỏi.

"Vừa xong, còn phần kết luận nữa, chắc nhanh thôi."

"Thế đừng tới đây vội, em tới chỗ anh là được, đợi em nhé ~" Ninh Tịch thân mật nói.

"Ừ." Bà xã tới thăm, tất nhiên anh sẽ không từ chối rồi.

...

"Là anh rể ạ, anh rể hả chị? " Đường Nặc mắt sáng lên hỏi.

"Ừ, chị tới công ty anh ấy đây, em cũng mau về ký túc đi!" Ninh Tịch khẽ cười nói.

"Vâng vâng, chị đi đường cẩn thận nhé, giúp em gửi lời hỏi thăm tới anh rể!"

Đường Nặc thấy Ninh Tịch nhìn thấy là anh rể gọi tới thì sự lạnh lùng trên mặt ban nãy bỗng quét sạch, con tim căng thẳng của cậu cuối cùng cũng thả lỏng được một chút.

Thật may, may mà có người đó xuất hiện...

Để chị cậu có thể quên đi quá khứ, bắt đầu lại từ đầu...

--- O ---

Chương 1894: Anh Sẽ Phân Tâm

Tại tập đoàn Lục thị.

Trình Phong vừa nghe tin bà chủ sắp tới vội chuồn xuống tự thân tiếp đón.

Ninh Tịch đi theo Trình Phong đi thẳng lên tầng trên cùng.

Sau khi đưa cô vào văn phòng, Trình Phong rất có mắt nhìn mà lập tức rời khỏi, chỉ là trước khi đi vẫn không nhịn được liếc nhìn Ninh Tịch thêm cái nữa.

"Anh yêu ~ Em tới rồi nè ~" Cánh cửa sau lưng vừa khép lại, Ninh Tịch lập tức tháo khẩu trang, vui vẻ tung tăng chạy tới chỗ Lục Đình Kiêu.

"Tới rồi à..." Nghe thấy giọng cô, Lục Đình Kiêu đang vui đầu trong đồng tài liệu cũng theo phản xạ mà ngẩng lên.

Một giây sau, khi anh nhìn rõ cô gái trước mặt, anh bỗng ngẩn ra, đôi đồng tử trong trẻo cũng sầm xuống.

Cô gái trước mặt anh đang mặc một bộ đồng phục, nếu anh không nhầm thì đây là đồng phục nữ của đại học Đé Đô. Trước đây Lục Cảnh Lễ đã từng mang ảnh tới cho anh xem, nói muốn lấy cái này làm tham khảo cho đồng phục của công ty, bị anh phủ quyết nên anh cũng có chút ấn tượng.

"Anh yêu, em muốn ôm an ủi~" Ninh Tịch bị gã đàn ông kia làm cho kinh tởm quá, lúc này thấy Lục Đình Kiêu như nhìn thấy dòng suối xanh mát, lập tức vòng qua bàn làm việc, dính chặt người vào anh.

Tới lúc Lục Đình Kiêu phản ứng lại thì đã bắt giác ôm cô vào lòng từ khi nào rồi.

Ninh Tịch ngồi trên đùi anh, làm tổ trong lồng ngực an toàn, cái đầu nhỏ tựa vào cạ cạ lên cằm anh.

Anh cẩn thận vuốt ve đầu cô, âm thanh khàn khàn khó phát hiện: "Sao lại mặc thế này?"

Lúc này Ninh Tịch mới nhớ ra là mình vẫn còn mặc đồng phục, cô giật mình gãi đầu: "À... vì em mới tới đại học Đé Đô gặp Tiểu Nặc nên bảo Từ Thao tìm cho một bộ đồ không bắt mắt, kết quả không biết anh ta móc đâu ra bộ

đồng phục này nữa ~"

Chẳng trách lúc cô mới tới đây, Trình Phong và vài nhân viên khác lại nhìn cô kỳ quặc như vậy!

Hu, chắc không phải họ tưởng cô đang chơi trò đồng phục tình thú với Đinh Kiều đấy chứ?

Thảm rồi, cô thật sự không cố tình mà!

Nhưng mà... cũng có thể cố tình đấy...

Ánh mắt tinh nghịch của cô khẽ lay động, cô áp mặt tới: "Anh yêu à, em mặc vậy có đẹp không?"

Đôi đồng tử của Lục Đinh Kiều bỗng trở nên u tối: "Đẹp."

Ninh Tịch cảm thấy đặc ý vô cùng: "Hi hi ~ Hồi trước không phải em chém gió đâu ~ Anh lấy được em là lấy được bảo bối rồi đấy ~ Em đã bảo sẽ cho anh cảm giác mỗi ngày có một cô vợ rồi mà, đâu phải là dễ anh đâu ~"

Cô vừa đặc ý cười ha hả, vừa khua tay múa chân trên đùi anh, cơ hồ có thể thoáng thấy được sự suy sụp trên gương mặt Lục Đinh Kiều, anh nói: "Ngoan, em lên sofa ngồi một lát đi, anh xử lý nốt việc đã."

Ninh Tịch nghe vậy liền xì mặt ra: "Em không thể ngồi đây mà anh vẫn làm việc được à?"

Lục Đinh Kiều: "Không được."

Ninh Tịch càng tỏ ra tủi thân hơn: "Thế em không làm phiền anh, không nói chuyện được không?"

Nhìn cô vợ đang bám dính trong lòng mình, Lục Đinh Kiều bắt lực nhú mày, qua hồi lâu, anh thở dài một hơi rồi nắm lấy tay cô, ấn xuống nơi nào đó phía dưới của mình...

Ninh Tịch bị anh lôi kéo một cách khó hiểu thì chớp chớp mắt, một lúc sau cô bỗng cảm nhận được sự cương cứng, nóng rực ở lòng bàn tay, lúc này cô chỉ biết trợn tròn mắt: "!!!"

Lục Đinh Kiều hôn lên gáy cô, âm thanh khản đặc: "Anh sẽ phân tâm."

--- O ---

Chương 1895: Càng Đừng Nói Đến Việc Đẩy Ngã Anh

Sao lại phân tâm chứ...

Ninh Tịch tỏ ra vô tội cực độ.

Rõ ràng vừa rồi cô có làm gì đâu? Chỉ nói với anh vài câu thôi mà...

Có điều, tự dưng trêu được Đại ma vương dễ như vậy, cô thấy vui lắm ~

Ninh Tịch ngẩng đầu, nhìn về mặt ẩn nhẫn của anh, chớp mắt nói: "Ôi... anh yêu à, thật ra thì... cơ thể em đỡ lên nhiều rồi... có Annie luôn phối thuốc cho em, với cả mẹ ngày nào cũng hầm canh bổ dưỡng cho em nữa..." Thế nên, thật ra anh không phải kiềm chế đâu...

Cô nói rồi vươn tới hôn lên bờ môi lạnh của anh.

Hiểu được lời ám hiệu của cô, cả người Lục Đình Kiêu bỗng trở nên cứng nhắc.

Một lát sau, bàn tay bên hông cô bỗng siết chặt lại, anh giữ lấy ót cô hôn cô vô cùng cuồng nhiệt...

Không gian trên ghế quá chật hẹp, hông của Ninh Tịch bị ép vào bàn làm việc phía sau, bị đập vào có hơi khó chịu nên cô khẽ rên lên...

Một giây sau cả người cô được nhắc bổng lên rồi được đặt xuống chiếc sofa rộng và êm ái trong phòng làm việc...

Ninh Tịch nằm xuống ghế, nhìn người đàn ông đang phủ trên người mình, đôi mắt trước giờ luôn thanh lãnh giờ lại như ngọn lửa nóng rực, vẻ mặt vì nhiễm sắc dục mà trở nên quỳn rũ gấp trăm lần.

Chỉ cần nghĩ đến việc người đàn ông này hoàn toàn vì cô mà động tình, cảm giác này càng khiến cô cảm thấy thỏa mãn.

Thấy anh cúi xuống, hôn cô hết lần này tới lần khác, Ninh Tịch cố tình đưa tay ra ngăn lại nụ hôn của anh, cong môi nói: "Ồ hay, chẳng phải nói là còn chuyện cần xử lý sao? Không sao chứ?"

Yết hầu người đàn ông khẽ dịch chuyển, anh giữ chặt lấy tay cô rồi hôn nhẹ lên đó: "Xử lý xong hết rồi."

Ninh Tịch cảm nhận được độ nóng và ngứa ngứa ở lòng bàn tay, cảm giác tê dại chạy từ lòng bàn chân chạy lên tận đỉnh đầu: "Được lắm, hóa ra vừa rồi anh lừa em..."

"Em chắc chắn... cơ thể em không sao chứ?"

Ninh Tịch khẽ cười: "Thật mà, không sao đâu, em nói anh nghe giờ có bảo em lên núi đánh hổ cũng vô tư, chứ đừng nói là..."

Nói tới đây, Ninh Tịch ngấp ngừng lại rồi cô quay người bỏ nhào lên người anh, ngạo nghễ nói: "Chứ đừng nói là... đẩy ngã anh nhé!"

Khoảnh khắc Ninh Tịch vừa dứt lời, trong mắt anh như có gì đó muốn lao mạnh ra khỏi lồng, hóa thành ngọn lửa cuốn lấy cô...

Ngón tay thon dài từng chút từng chút cởi bỏ cúc áo đồng phục từ cổ cô xuống...

Tí tách...

Giọt mồ hôi nóng bỏng rơi xuống da cô...

"Cạch" một tiếng mở thất lưng da vang lên, lúc này, váy của Ninh Tịch cũng đã bị kéo khóa xuống...

Giây phút này, hơi thở của Lục Đình Kiêu đã trở nên hỗn loạn, làn da màu nâu đồng chảy đầy mồ hôi: "Nếu thấy khó chịu ở đâu... thì nói với anh..."

Tâm trí của Ninh Tịch cũng trở nên hỗn loạn, thật ra cô căn bản là không hề nghe rõ anh nói gì, chỉ gật đầu theo phản xạ.

"A..." Một giây sau, vật kia mang theo lực đạo đáng sợ gào thét mà tiến sâu vào cơ thể cô, cả người cô lập tức cuộn tròn lại như tôm...

--- O ---

Chương 1896: Thức Ăn Cho Chó Ngập Mặt

Cảm nhận được sự co rút của cơ thể cô, anh khẩn trương tạm dừng lại động tác.

Nhưng việc anh dừng lại như vậy đối với cô mà nói lại chẳng khác gì là cực hình.

"Khó chịu à?"

Ninh Tịch sắp không thốt lên lời nữa rồi, tại sao... tại sao đây rõ ràng không phải là lần đầu tiên... mà lại đau như vậy...

Boss... anh có chắc... anh, anh... size của anh là bình thường không vậy?

Thấy vào lúc này rồi mà điều đầu tiên Lục Đình Kiêu cảm thấy kiêng kỵ nhất vẫn là cảm giác của mình, cơ thể đang co quắp của Ninh Tịch bắt giắc từ từ thả lỏng ra, khoe mắt cô cong lên rồi dùng đầu cạ vào cổ anh: "Không sao..."

Giọng điệu và vẻ mặt dịu dàng như mèo của cô hoàn toàn xé rách sức không chế cuối cùng trong anh...

Trong căn phòng làm việc lớn, chỉ còn sót lại nhịp điệu ngọt ngào, ái muội giữa hai người...

Lúc này, điện thoại trong túi Ninh Tịch để bên cạnh bỗng vang lên.

Đang trong lúc mơ hồ, thần chí của Ninh Tịch lúc này đã có chút tỉnh táo lại: "Điện thoại..."

Nhưng còn chưa kịp nói hết, đã bị động tác ngày càng kịch liệt của Đại ma vương xông tới khiến cô mất hết sức lực để suy nghĩ, chỉ có thể hoàn toàn thả lỏng người, thảng trầm cùng anh...

...

Sau đó của sau đó, Ninh Tịch mới biết mình ngây thơ, ngốc nghếch đến mức nào.

Tính sai rồi!

Hồ cũng đâu có hung mãnh như Boss đâu!

Cô còn to mồm chắc chắn là sức khỏe của mình tốt lắm, không có vấn đề gì cả.

Nhưng vấn đề là kể cả sức khỏe của cô có tốt mấy đi chăng nữa, e là cô cũng không thể chịu nổi nhu cầu của Đại ma vương mất...

Hựm, tự dưng cảm thấy lo lắng cho tương lai của bản thân ghê...

...

Cùng lúc đó, tại thị trấn Lộc.

Tiểu Bảo bảo bồi bỗng đứng phắt dậy: "Con phải đi tìm mẹ!"

Cậu nhóc gọi mãi không được cho Ninh Tịch nên giờ rất sốt ruột.

Lục Cảnh Lễ cũng gọi điện cho Lục Đình Kiêu nhưng điện thoại của anh cũng không gọi được.

Nếu nói, chỉ cần điện thoại của một trong hai người không gọi được thì anh sẽ khá là lo lắng, nhưng giờ điện thoại của cả hai cùng đều không gọi được, vậy...

Nghĩ tới đây, Lục Cảnh Lễ bỗng tỏ ra thích thú, anh xoa xoa đầu Tiểu Bảo nói: "Đợi, đợi đợi đã bảo bồi, con tin chú đi, mẹ con không sao đâu!"

"Nhưng mẹ không nghe điện thoại của Tiểu Bảo!" Tiểu Bảo đánh mặt.

"Chắc có chuyện gì đấy bạn đến mức không nghe máy được thôi!" Lục Cảnh Lễ giải thích.

Bỗng anh có dự cảm không lành, thức ăn cho chó lần này, có vẻ sẽ khiến anh no đến chết mất...

"Không thể nào, mẹ Tiểu Bảo có làm gì cũng không có chuyện không nghe máy của Tiểu Bảo đâu." Tiểu Bảo khẳng định nói.

Lục Cảnh Lễ đồng tình lắc đầu, trầm nghĩ, cháu yêu à, sự thật thì... có lẽ sau này sợ là cháu sẽ bị ngược nhiều lần nữa đấy... đây mới chỉ là khởi đầu thôi...

"Đừng vội, để chú gọi lại hỏi xem." Lục Cảnh Lễ nói rồi gọi điện cho Trình Phong.

"Alo, trợ lý Trình à ~ có thấy chị dâu tôi đâu không?" Lục Cảnh Lễ hỏi thẳng.

"Có, bà chủ vừa tới công ty xong." Trình Phong thành thật trả lời.

"Thế giờ chị ấy đang ở đâu?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ, tôi tan làm rồi, nhưng lúc tôi đi thì bà chủ với Boss vẫn chưa đi." Trình Phong nghĩ một hồi lâu, cuối cùng khẽ ho một tiếng chậm rì thêm một câu: "Khụ, Nhị thiếu, nếu anh không có chuyện gì gấp thì cũng đừng làm phiền họ lúc này..."

Chậc chậc, quả nhiên...

Bôn thiếu gia đúng là thông minh tuyệt đỉnh mà!

"Được, tôi biết rồi."

Lục Cảnh Lễ dập điện thoại.

Ok, giờ không phải lo lắng gì nữa.

Chỉ là về phía Tiểu Bảo...

Lục Cảnh Lễ cố nuốt nước mắt, nhận mệnh mà dỗ dành bé con mãi mới khiến thằng bé chịu yên.

Thôi được rồi, anh trai anh nhẫn nhịn lâu như thế, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, thức ăn cho chó lần này, anh đây không thềm so đo nữa...

--- O ---

Chương 1897: Lợi Ích Và Sức Quyến Rũ To Lớn

Nửa đêm, tại Tô Trạch.

Sau khi Tô Diễm rời khỏi đại học Đê Đô anh ta liền nhanh chóng về thẳng nhà.

Trịnh Mẫn Quân đang gọi điện cho một bà bạn thường ngày có quan hệ tốt với mình trong phòng khách, đang định đi ngủ thì nghe thấy tiếng xe ngoài cửa, sau đó là tiếng bước chân, bà ta nhìn thấy đứa con trai lâu ngày không về.

Thấy con trai về nhà, trên mặt Trịnh Mẫn Quân tràn ngập ý cười: "Tô Diễm về rồi à con! Sao mà muộn thế? Chẳng phải con nên về đến nhà từ tối qua rồi sao?"

Tô Diễm không đáp lại: "Ba với Tuyệt Lạc đâu ạ?"

"Ba con đang trong phòng làm việc, Tuyệt Lạc thì hình như tối nay có tiệc xã giao, vẫn chưa về!"

"Vâng." Tô Diễm khẽ gật rồi sải bước lên tầng: "Con đi tìm ba, có chuyện cần bàn với ông ấy."

Hai ngày nay Trịnh Mẫn Quân chạy khắp nơi để nghe ngóng về Ninh Tịch và Trang gia, lúc này thấy Tô Diễm về, vốn định hỏi ý con trai trước, nhưng thấy dáng vẻ vội vàng của Tô Diễm hình như là có chuyện gấp, nên bà ta đành gác lại: "Ồ... được... mau đi đi!"

Trong phòng làm việc.

Dưới ánh đèn, Tô Hoàng Quang nghiêm mặt xem dự án cạnh tranh một miếng đất. Miếng đất này rất quan trọng đối với tập đoàn bọn họ, nhưng nếu không có quan hệ tay trong với phía trên, bọn họ cũng chẳng có khả năng mà cạnh tranh lại được với hai công ty kia.

Trong giới này là thế, đôi khi chỉ thiếu chút quen biết thôi là sẽ khó như lên trời.

Mắt Tô Hoàng Quang sầm xuống, ông ta bất giác nghĩ tới lời của vợ mình...

Tô Diễm và Tuyệt Lạc dù sao cũng kết hôn được một thời gian dài rồi, Tô gia

và Ninh gia giờ đã gắn bó thân thiết với nhau, ly hôn sẽ như rút dây động rừng, thế nên ông ta mới bảo Trịnh Mẫn Quân không được manh động.

Nhưng lúc này, Tô Diễm nếu có thể lấy được Ninh Tịch, vậy sẽ có lợi ích lớn hơn, ông ta có kiên định đến đâu cũng cảm thấy dao động.

Nếu thật sự có thể liên hôn được với Trang gia, vậy những rắc rối từ việc ly hôn đem lại chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi...

Tô Hoàng Quang đang thất thần, bên tai lại truyền tới giọng nói quen thuộc của con trai...

"Ba."

Tô Hoàng Quang lúc này mới định thần lại, ông ta ngẩng lên nhìn con trai: "Về rồi à."

Tô Diễm gật đầu, trông có vẻ hơi khác thường: "Ba, con có chuyện muốn bàn với ba."

Thấy thần sắc Tô Diễm khác lạ, Tô Hoàng Quang cũng nghiêm túc lắng nghe: "Ngồi đi, muộn thế này rồi còn có chuyện gì?"

Tô Diễm không ngồi mà vẫn đứng thẳng trước bàn làm việc, như thể gã đã hạ quyết tâm lớn mới nhìn Tô Hoàng Quang với ánh mắt kiên định như vậy, gã gằn từng chữ nói: "Ba, con định sẽ ly hôn với Tuyết Lạc."

Gã vừa dứt lời, Tô Hoàng Quang giật mình biến sắc, cùng lúc đó, ánh mắt cũng tối dần.

Tô Hoàng Quang cố áp suy nghĩ đang hỗn loạn trong đầu xuống nhìn chằm chằm vào con trai nói: "Con có biết con đang nói gì không?"

"Ba, con biết ba và mẹ chắc chắn sẽ phản đối, cũng tuyệt đối không hiểu nổi hành động kích động vô lý này của con, nhưng... chuyện này... tuyệt đối không phải là suy nghĩ nhất thời, con đã nghĩ kỹ rồi, nghĩ tròn một năm trời! Con đã quyết định rồi!" Giọng điệu của Tô Diễm vô cùng cương quyết.

Nói là đến bàn bạc với ông, chẳng bằng nói chỉ đến để thông báo với ông một câu mà thôi.

Nếu trước lúc biết thân phận thật sự của Ninh Tịch mà Tô Hoàng Quang

nghe thấy Tô Diễm nói muốn ly hôn, ông ta chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình...

Nhưng...

Giờ mọi chuyện đã khác rồi...

--- O ---

Chương 1898: Thân Phận Xứng Đòi

Vậy nên dù lúc này mặt Tô Hoằng Quang rất nghiêm nghị nhưng lại thoáng thấy cảm giác nhẹ nhõm trong đó.

"Chuyện lớn thế này, con cũng phải nói lý do chứ, Tuyết Lạc nó sai ở đâu sao?"

Tô Diễm miết tay để hai bên đùi: "Không... không phải Tuyết Lạc làm gì sai, là lỗi của con, con nợ một người quá nhiều..."

Trong nháy mắt, con ngươi Tô Hoằng Quang sáng lên: "Một người... chẳng lẽ người con nói là... Ninh Tịch?"

Tô Diễm nghe vậy gật đầu: "Ba, ba cũng biết chuyện con với Ninh Tịch rồi, khi ấy bất luận thế nào cũng là con phản bội cô ấy trước, đến nỗi sau này cô ấy phải cô đơn một mình chịu bao đau khổ. Thậm chí đến giờ con mới biết, một năm nay tất cả chúng ta đều đã hiểu lầm cô ấy, cô ấy hoàn toàn không hề bản thủ như tin tức nói, gì mà được bao dưỡng này nợ mà là cô ấy xảy ra tai nạn xe, sau đó hôn mê sâu, nằm trên giường cả năm trời..."

Hóa ra là vậy...

Thật ra Tô Hoằng Quang ít nhiều cũng sớm nhìn ra tâm tư này của con trai.

Dù sao ông cũng là đàn ông, có thể hiểu được đàn ông nghĩ gì.

Người như Ninh Tịch, e rằng chẳng có người đàn ông nào lại không động tâm cả.

Hơn nữa, khi Ninh Tịch luôn một lòng một dạ với con trai ông ta thì nó không cảm thấy gì, giờ bỗng trở nên lạnh nhạt rồi thì lại có dáng vẻ kinh diễm như thế, tất nhiên sẽ thu hút được sự chú ý của con ông ta rồi.

Thêm việc sự thật Ninh Tịch bị mất tích cả năm trời được lộ ra, bỗng chạm đúng sự thương tiếc ăn năn của nó...

Con trai bỗng đưa lời đề nghị ly hôn, thật ra ông ta cũng có thể hiểu được.

"Chuyện của Ninh Tịch, ba cũng biết rồi." Tô Hoằng Quang nói.

"Ba, ba cũng biết rồi ạ?" Dù sao Tô Hoằng Quang trước giờ cũng chẳng

quan tâm gì tới tin tức giải trí nên Tô Diễm mới hơi bất ngờ.

Đôi mắt Tô Hoàng Quang lóe lên, ông ta vừa quan sát vẻ mặt con trai, vừa nói, "Ninh Tịch lại là cháu ngoại của Trang gia, đã được người ta thừa nhận, thân phận tốt đẹp như thế sao có thể như những lời truyền miệng bên ngoài kia được."

Tô Diễm nghe vậy có chút kinh ngạc: "Ba, ba nói Trang gia đã nhận Ninh Tịch rồi sao?"

"Ừ." Tô Hoàng Quang gật đầu: "Hơn nữa, chính mắt mẹ con trông thấy hôm tham dự buổi tiệc phu nhân Lý Bộ trưởng đấy, Mạnh Lâm Lang còn đưa con bé ra, chính miệng giới thiệu với mọi người thế mà."

Tô Diễm trầm ngâm: "Có lẽ hôm đám cưới của con với Tuyết Lạc... Trang gia đã biết thân thế của Ninh Tịch rồi... chỉ là từ trước đến giờ Trang gia vẫn luôn không muốn mọi người chú ý... nên không ai biết thôi..."

"Được lắm, cứ quyết định vậy đi."

Tô Hoàng Quang nói xong, lại nói sâu xa: "Năm ấy, ba và mẹ con bị Ninh gia làm cho mê muội chẳng biết gì, với thân phận và giáo dục của Ninh Tịch, chắc chắn không thể vào nhà chúng ta được. Còn giờ nếu đã biết cả rồi, con bé nếu đã là ruột thịt của Ninh gia, lại là cháu ngoại Trang gia, thân phận này xứng với Tô gia chúng ta thì chuyện này cũng có thể."

Tô Diễm có thể nghe ra ý của ba gã, gã mừng rỡ: "Thế ý của ba là... ba đồng ý sao?"

Tô Hoàng Quang không trực tiếp trả lời mà hỏi lại: "Thế bên Tuyết Lạc con định làm thế nào? Nó chẳng làm gì sai cả, con bỗng dưng đòi ly hôn với nó, Tuyết Lạc có chịu không? Ninh gia liệu có đồng ý không?"

Làm sai?

Tô Diễm nhớ tới chuyện Tuyết Lạc làm với Ninh Tịch năm đó, tuy không thể nói cho Tô Hoàng Quang biết sự thật, nhưng trong lòng lại như bị kim đâm.

Gã cũng không hiểu khi ấy gã bị cái gì làm mù mị đầu óc mà để cho cô ta làm chuyện như vậy với Ninh Tịch mà gã vẫn quyết định tha thứ cho cô ta...

Chương 1899: Đề Mọi Thứ Trở Về Với Quỹ Đạo Của Nó

Khi ấy, trong lòng gã chỉ có cô gái yếu đuối này, mình là trời là đất, là điểm tựa duy nhất và là tất cả của cô.

Cô ta nói vì cô ta sợ mất gã nên mới làm ra chuyện như vậy, gã cảm động trước tình cảm sâu đậm của cô ta thế nên cứ như vậy mà tha thứ.

Gã luôn cảm thấy sau khi chuyện bé nhảm từ viện làm sai lệch thân thế hai người bị lộ ra, Tuyết Lạc chỉ có một mình, thế nên gã bao dung mọi thứ của cô ta, từ đầu đến cuối đều bảo vệ cô ta để cô ta không phải chịu bất cứ sự tổn thương nào.

Nhưng sự thật thì, tuy thân thế bị bại lộ, Tuyết Lạc vẫn là Đại tiểu thư được vạn người yêu thương của Ninh gia, cô ta có gia thế tốt, có tình thân và sự cưng chiều của Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc, thậm chí ngay cả gã cũng phản bội lại Ninh Tịch mà đứng về phía cô ta.

Ngược lại, Ninh Tịch rời khỏi gia đình nuôi dưỡng cô nhưng lại không được cha mẹ để chấp nhận, thậm chí ngay đến cả gã cũng...

Mãi đến khi thời gian từng chút, từng chút khiến gã tỉnh ra, cuối cùng gã cũng hiểu, tất cả những gì gã làm khi ấy đối với một cô gái mà nói thật quá là tàn nhẫn.

Rồi tới khi cô gái ấy từng chút, từng chút cố gắng để tỏa sáng, gã mới phát hiện, tình cảm của gã đối với cô chưa từng biến mất...

Tại sao mọi chuyện lại từng bước trở nên như vậy?

Nói cho cùng, cũng vì gã là con trưởng của Tô gia, dù dưỡng bệnh dưới quê nhiều năm nhưng từ trong xương máu vẫn có khí chất cao quý cùng kiêu ngạo...

Năm ấy khi gã bơ vơ không nơi nương tựa ở dưới quê, sự tồn tại của Ninh Tịch khiến gã cảm thấy như một ánh sáng ấm áp.

Nhưng, khi về tới đô thị phồn hoa, mọi thứ đều nhắc nhở thân phận của gã và Ninh Tịch hoàn toàn không có chỗ nào tương đồng với giới thượng lưu cả, cô dần khiến gã sinh ra tâm trạng chán ghét, thậm chí bắt đầu muốn trốn

tránh cô...

Lúc ấy, Ninh Tuyết Lạc đúng lúc xuất hiện, cô ta vừa có sắc vừa có tài, lại luôn bày tỏ tình ý với gã, điểm nào của cô ta cũng xứng với gã, khiến gã khó mà không rung động được...

Cũng vì tâm cao khí ngạo, dù rất tán thưởng và thương tiếc cho Ninh Tuyết Lạc, nhưng thân phận thật sự của cô ta thật ra vẫn luôn là cái gai trong lòng gã.

Đặc biệt là lúc thân thể Ninh Tuyết Lạc bị lộ trước mặt mọi người.

Với cái tính tình kiêu ngạo như vậy sao có thể chịu được vẻ thương hại, hả hê của đám người đó, bọn họ lại không ngừng khua môi múa mép nói những lời cay độc như gã đã lấy một con gà rừng về làm vợ nữa chứ!

Giờ đây, chẳng qua gã chỉ muốn để mọi thứ trở về với quỹ đạo của nó mà thôi.

Vợ của Tô Diễm gã, vốn chính là thiên kim tiểu thư chân chính, vốn dĩ đã có thân phận tôn quý rồi!

Thế nên hôm nay, dù phải đánh đổi mọi thứ gã cũng muốn bù đắp và vẫn hỏi để giữ lại người con gái mà gã đã yêu sâu đậm bấy lâu nay.

Thậm chí, gã hận không thể lập tức bay đến trước mặt cô nói với cô rằng, mình đã trở lại làm con người tự do rồi.

Gã mong có thể thấy lại vẻ mặt tươi cười và yêu thương của cô như trước chứ không phải cứ lạnh băng và trào phúng như bây giờ...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Diễm lại càng trở nên kiên định: "Về phía Tuyết Lạc con sẽ xử lý nhưng còn Ninh gia, có lẽ sẽ phải nhờ ba mẹ dàn xếp hộ."

Lúc này trong đầu Tô Hoàng Quang chỉ toàn là lợi ích, thật ra ông ta đã hoàn toàn đổ gục trước danh lợi rồi, ông ta chậm rãi nói: "Nếu con thật sự đã quyết định như thế, ba với mẹ con cũng chỉ có thể ra mặt thôi..."

Nếu tất cả mọi thứ đều thuận lợi, chỉ cần xác định được quan hệ giữa Tô Diễm và Ninh Tịch, thậm chí có thể kịp thời lấy được mảnh đất kia cũng nên.

Sau này lợi ích ùn ùn kéo tới là chuyện khỏi phải bàn...

Còn về Ninh Tịch, Tô Hoằng Quang lại cảm thấy vô cùng yên tâm, ông ta chẳng hỏi nhiều, cô gái đó vốn dĩ yêu con trai ông ta đến chết đi sống lại, giờ con trai ông ta vì cô mà ly hôn, nguyện ý lấy cô ta, sao cô ta có thể không đồng ý được!

--- O ---

Chương 1900: Sinh Cho Anh Một Đứa Con

Bàn tính của Tô Hoằng Quang vang lên tanh tách....

Nhưng ông ta lại không biết rằng mọi tính toán của mình chẳng qua chỉ là một trò cười...

Trong phòng Tổng giám đốc tập đoàn Lục thị.

Ninh Tịch đã được Lục Đình Kiêu bế lên chiếc giường rộng êm ái trong phòng ngủ.

Trên tủ đầu giường, những bông hoa trong bình khẽ lay động, từng cánh hoa rơi xuống...

Tất cả quần áo trên người cô đều đã bị cởi sạch, làn da trắng như ngọc tỏa ra khí nóng ngọt ngào, giờ còn đỏ hơn cả những cánh hoa kia. Cơ thể mềm mại của cô đung đưa theo động tác của anh. Còn cơ thể cứng rắn và nóng bỏng đang phủ trên người cô đã trở thành sự so sánh đẹp đẽ...

Không bài trừ, không sợ hãi, không hoảng loạn...

Không hề có chút u ám hay tạp niệm nào...

Cô mặc định giao phó hết mình cho anh...

Cảm giác viên mãn lấp đầy trái tim cô...

Hóa ra chuyện nam nữ lại có cảm giác thế này, đẹp đẽ và thuần túy...

Lục Đình Kiêu dù sao cũng kiềm chế quá lâu rồi, anh vẫn luôn sợ sẽ làm tổn thương đến cô, nhưng khi thật sự kết hợp với cô, hai chữ "tiết chế" và "khống chế" đối với anh mà nói đúng chẳng khác gì cực hình.

Không biết Lục Đình Kiêu nghĩ tới điều gì, anh bỗng biến sắc, bất chợt dừng động tác.

Tóc Ninh Tịch rối loạn dính ở thái dương, cô nhìn vẻ mặt ẩn nhẫn đến mức sắp sụp đổ của anh, khàn giọng hỏi: "Sao thế..."

Thanh âm mềm mại và ánh mắt trong như nước của cô như thêm dầu vào lửa, lúc này cơ thể Lục Đình Kiêu căng cứng đến cong cả người, trên trán

từng tầng mồ hôi đổ xuống: "Chỗ anh... không có..."

"Hửm? Không có gì?" Ninh Tịch thoáng giật mình, cô nhanh chóng nhận ra thứ anh nói là khoe môi khê cong lên, hai tay mềm mại vòng lấy ôm chặt lấy cổ anh: "Ôi... anh yêu à... anh nói bao, cao, su hả?"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu sầm xuống cực độ khê gật nhẹ đầu: "Ừm."

Ninh Tịch cạ cạ vào cổ anh: "Không sao đâu, đang trong thời kỳ an toàn..."

Ninh Tịch nói rồi, ánh mắt mờ mịt rục rở lại chuyên chú nhìn thẳng vào anh: "Thật ra... anh yêu à... em rất muốn sinh cho anh một đứa con..."

Khoảnh khắc cô vừa dứt lời, đôi đồng tử của Lục Đình Kiêu lập tức thu lại, cảm thấy như có một luồng điện bỗng chạy qua sống lưng, sau đó, anh cứ thế mà... bắn ra!!!

"Chết tiệt!!!" Lục Đình Kiêu ảo não chửi một câu.

Sự nóng bỏng trong cơ thể khiến Ninh Tịch run lên kịch liệt, cảm nhận được sự chán nản của anh, cô chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Xin anh đẩy Boss đại nhân, giờ trời cũng sắp sáng sáng rồi đây!

Cơ thể có thể lên núi đánh hổ của em giờ cũng không chịu nổi nữa rồi! Anh còn muốn bao lâu nữa?

Lục Đình Kiêu không rút ra ngay mà có chút căng thẳng ôm chặt lấy cơ thể cô: "Tiểu Tịch, em... em chắc chắn chứ? Em thật sự bằng lòng sao?"

Anh vẫn luôn lo lắng chuyện năm ấy sẽ khiến cô bị ám ảnh, thế nên anh chưa từng nghĩ cô sẽ đồng ý có thai thêm lần nữa, cũng chưa từng nhắc tới vấn đề này trước mặt cô...

Ninh Tịch không tỏ ra có gì khác thường, cô mỉm cười nói: "Tất nhiên là chắc chắn rồi, em xin anh đấy, mình đã lấy nhau rồi, em sinh con cho anh thì có gì là không đúng đâu?"

Nói rồi, không biết Ninh Tịch nghĩ tới điều gì, gương mặt nhỏ nhắn của cô thoáng vẻ lo âu: "Nhưng... em sợ Tiểu Bảo sẽ không thích... thật ra... em có Tiểu Bảo là đủ rồi..."

Vừa xong nói với anh như vậy vì cô nghĩ đó là cách tốt nhất để cô bày tỏ tình cảm của mình với anh, đại khái chính là sinh cho anh một đứa con.

Thấy cô nói vậy, đáy mắt anh thoáng lóe lên một tia sáng dị thường, anh nói chắc nịch: "Yên tâm, Tiểu Bảo sẽ thích, anh bảo đảm."

--- O ---

Chương 1901: Cảm Giác Xa Lạ

Lúc Ninh Tuyết Lạc kết thúc buổi xã giao về nhà đã là đêm khuya.

Nhìn đôi giày đàn ông quen thuộc đặt cạnh cửa, vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc lập tức vui vẻ trở lại.

Vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên liền trông thấy Tô Diễm đang đứng ở ngoài ban công.

"Diễm... Anh về rồi... Em rất nhớ anh..."

Cảm nhận được cơ thể mềm mại áp tới sau lưng, cơ thể Tô Diễm hơi thoáng cứng đờ ra sau đó nhanh chóng quay người lại nhìn cô ta: "Hết bận rồi à?"

Ninh Tuyết Lạc gật gật đầu, vẻ mặt có hơi buồn bực: "Dạo này History và Tinh Huy liên tục xảy ra chuyện, nhất là phía Tinh Huy... Vì chị trở về mà buổi tuyên truyền cho Thiên Hạ... chúng ta chuẩn bị lâu như thế đã bị phá hỏng, phía Tử Huyền cũng liên tục có vấn đề... À, đúng rồi Diễm, anh biết không? Chị em trở về rồi!"

Tô Diễm gật đầu: "Có nghe nói."

Con người Ninh Tuyết Lạc hơi tối lại, cũng đoán chắc được Tô Diễm đã biết sự thật về việc Ninh Tịch mất tích thế nên giờ giọng áy náy nói: "Không ngờ chị ấy xảy ra chuyện lớn như thế, tiếc là chúng ta chẳng biết gì nên không thể giúp một tay..."

Tô Diễm không trả lời, chỉ nhìn lên bầu trời đêm.

Ninh Tuyết Lạc nhìn vẻ mặt của Tô Diễm, chẳng hiểu sao lại dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt. Đồng thời cũng không khỏi nghĩ tới việc Tô Diễm đã đi công tác về từ hôm qua mà lại bỗng dưng biến mất cả một ngày.

Trong khoảng thời gian từ sân bay về đến nhà, gã ta đã đi đâu? Thật sự chỉ ở công ty thôi sao? Đến tối rồi cũng không về...

Theo cô biết thì dạo này công ty cũng không bận đến mức đó...

Vì hai ngày nay quá nhiều chuyện nên cô ta cũng không chú ý đến hành tung của gã, lúc này còn đang định gọi cho trợ lý của gã để hỏi nhưng kết quả lại thấy gã đã về...

Điều khiến cô ta lo lắng nhất là... có phải Tô Diễm đã biết chuyện Ninh Tịch và nhà họ Trang rồi không?

Có khi nào sau khi gã biết thân phận của Ninh Tịch rồi thì cũng sẽ giống như Trịnh Mẫn Quân không...

Từ một năm trước cô ta đã phát hiện ra Tô Diễm không bình thường rồi. Có điều, vì Ninh Tịch đột nhiên biến mất nên sự lo nghĩ của cô ta còn chưa bắt đầu đã kết thúc, thế nhưng bây giờ Ninh Tịch đã trở về rồi...

Ninh Tuyết Lạc càng nghĩ càng bất an.

Chết tiệt, sao cô ta lại quên chuyện quan trọng như thế được, thế mà lại xem nhẹ Tô Diễm!

Cho dù có là nắm được mười công ty trong tay cũng không bằng nắm chặt được Tô Diễm, nắm chặt được điểm trọng yếu của nhà họ Tô!

Kể cả có đôi mắt với sự làm khó của Trịnh Mẫn Quân lúc đó, cô ta vẫn rất bình tĩnh là bởi vì cô ta vẫn nắm chắc được Tô Diễm.

Cho dù Trịnh Mẫn Quân có ý kiến với cô ta nhưng chỉ cần Tô Diễm vẫn đứng về phía cô ta thì Trịnh Mẫn Quân cũng không làm gì được cô ta, kể cả Tô Hoàng Quang có tự ra mặt nữa thì cũng vô dụng.

Nhưng bây giờ, nhìn người đàn ông vẫn luôn bị cô ta không chế trước mặt, đột nhiên cô ta lại có cảm giác không chắc chắn...

Thậm chí là biểu tình gã nhìn cô ta lúc này lại khiến cô ta có cảm giác cực kỳ xa lạ.

Từ bao giờ mà ánh mắt của người đàn ông luôn thuận theo mình đã dần dần không còn lửa nóng như trước đây nữa?

Trái tim gã không còn ở chỗ cô ta nữa... mà đã lưu lạc đi nơi nào...

Con người Ninh Tuyết Lạc ánh lên vẻ âm tàn, một giây sau, mắt cô ta đỏ ửng lên như thể chịu phải nỗi thiệt thòi to lớn nào đó mà nhào vào lòng Tô Diễm: "Diễm... Làm sao bây giờ... Em sợ lắm..."

Tô Diễm vốn đang định nói nhưng nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ cực độ này của cô ta lại thu những lời định nói lại: "Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

--- O ---

Chương 1902: Phân Vân

"Diễn, có phải anh không cần em nữa không..." Ninh Tuyết Lạc nước mắt lã chã ngẩng đầu hỏi.

Tô Diễn nghe thấy như thế thì có tật mà giật mình, nghẹn lời không biết nói gì.

Mà biểu hiện của Tô Diễn thì lại khiến Ninh Tuyết Lạc như bị một chậu nước lạnh dội thẳng xuống, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay!

Tô Diễn! Gã ta lại có suy nghĩ như thế thật!

Đáy lòng Ninh Tuyết Lạc giăng đầy mây đen, vẻ mặt lại càng thêm tủi thân: "Diễn, anh biết không? Cho dù em có cố gắng thế nào thì phía bên ông ngoại đều không để ý tới em, thậm chí còn cho là em có mưu đồ khác, nhưng mà... nhưng mà em thật sự chỉ muốn hóa giải mâu thuẫn giữa ông ngoại và mẹ thôi mà..."

"Anh biết em có ý tốt." Tô Diễn nói với vẻ có chút không để ý.

"Em cũng chẳng biết là em làm sai ở đâu nữa, chắc là vì mâu thuẫn giữa ông ngoại và mẹ quá lớn. Mà em lại luôn thân thiết với mẹ nên phía ông ngoại mới không thèm nhìn mặt em, nhưng lại... lại nhận Ninh Tịch..." Nói đến đây, trên mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy vẻ đau lòng.

Tô Diễn khẽ vỗ vỗ vai cô ta: "Việc này không liên quan đến em... đại khái là... là vì chung quy Ninh Tịch cũng là con cháu ruột thịt nhà họ Trang."

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc lập tức trắng bệch, đặng chát cười nói: "À, đúng thế... là ruột thịt... chung quy thì chị ấy mới là ruột thịt... Em thì chẳng là gì cả... bây giờ ngay cả ông ngoại cũng chỉ nhận chị... em biết... em không xứng... nhưng em sợ... em thật sự rất sợ..."

"Diễn... anh cũng biết mà... lúc trước, vì chuyện thân phận của em mà mẹ rất bất mãn với em... một năm nay, em phải cố gắng liều mạng làm việc như thế... mới có thể khiến mẹ hài lòng về em..."

"Thế nhưng, thế nhưng từ khi mẹ trông thấy mợ dẫn Ninh Tịch tới buổi tụ hội của Lý phu nhân, thái độ của mẹ đối với em cũng thay đổi... Em thật sự rất sợ... thật sự rất sợ mẹ sẽ ghét em... sẽ ép em rời khỏi anh..."

Nói tới đây, Ninh Tuyết Lạc đã khóc không thành tiếng.

Cô ta không nói một chữ nào tới chuyện Tô Diễm thay lòng đổi dạ, luôn tỏ vẻ vẫn nghĩ rằng Tô Diễm luôn một lòng một dạ với cô ta và lo sợ Trịnh Mẫn Quân sẽ chia rẽ hai người.

Thấy Ninh Tuyết Lạc không hề nghi ngờ gì, lại vì lo sợ sẽ phải xa gã mà thất kinh đến thế, cho dù quyết định đã suy nghĩ rành rã cả một năm, cho dù đã khẳng định với cha mình nhưng...

Lúc này đây, Tô Diễm vẫn không tránh khỏi do dự, những lời đã chuẩn bị sẵn, không cách nào thốt ra được.

Tô Diễm cau chặt mày, cuối cùng cũng chỉ nói một câu: "Đừng nghĩ linh tinh, thân phận của Ninh Tịch ở nhà họ Ninh thế nào, nhà họ Trang đối xử với cô ấy ra sao cũng chẳng liên quan gì đến em."

Vốn dĩ gã ta cũng không vì cái nguyên nhân này mà quyết định ly hôn, chỉ là chuyện này cũng đã góp phần củng cố thêm quyết định của gã ta ở một mức độ nào đó mà thôi. Kể cả không có nguyên nhân này gã ta cũng sẽ quyết định như thế.

Ninh Tuyết Lạc tựa vào lòng Tô Diễm khóc lóc thảm thiết: "Diễm, thật ra... em mệt mỏi lắm... cực kỳ mệt mỏi... nhưng chỉ cần nghĩ đến việc có thể ở bên anh, chỉ cần biết rằng anh yêu em... em có thể chịu đựng được hết thảy... em sẽ vui vẻ chịu đựng hết thảy..."

Nét mặt Tô Diễm lại càng thêm cứng ngắt, ý chí kiên định trong lòng cũng đã bắt đầu dao động, quả thật Ninh Tuyết Lạc cũng đã bỏ ra không ít vì gã... Nhưng lúc này đây, tình cảm của gã đã khác trước, chỉ có không đành lòng chứ chẳng hề không nỡ, thậm chí nhìn dáng vẻ này của Ninh Tuyết Lạc còn khiến lòng gã thêm phần bực bội.

Lúc này, trong đầu gã hiện lên khuôn mặt tuyệt đẹp kia...

Cô gái trước nay chưa từng nói những lời này trước mặt gã, cũng chẳng bao giờ tỏ khổ, khi nào gặp gã cũng mang vẻ mặt tươi cười.

Ước muốn mãnh liệt có được cô gái đó lập tức khiến cho cảm xúc của gã ta ổn định hơn không ít.

Chương 1903: Tuyệt Đối Không Nhường

Gã ta nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô ta nhưng ánh mắt lại lướt qua một tia kiên định: "Tuyệt Lạc, anh biết vì ở bên anh mà em đã phải bỏ ra rất nhiều, cũng đã chịu nhiều tủi hờn... nhưng thật ra người bị tổn thương nhất và vô tội nhất... vẫn là Ninh Tịch... thậm chí năm đó em còn làm ra chuyện như thế với cô ấy."

Cơ thể của Ninh Tuyệt Lạc lập tức cứng đờ ra, chuyện này là tử huyệt của cô ta!

Chết tiệt, năm đó nếu không phải vì hai tên phế vật kia không cẩn thận bị Tô Diễm phát hiện ra thì giờ cô ta có bị bó chân bó tay như giờ không. Đến mức, mặc dù chuyện năm đó đã đánh gục con khốn kia nhưng đồng thời cũng trở thành quả bom hẹn giờ giữa cô ta và Tô Diễm. Khiến cô ta luôn ở thế bị động trong mối quan hệ ba người này, mỗi lần trông thấy Ninh Tịch đều phải ra về áy náy tự trách...

Quá đủ rồi!

Nhưng cô ta lại không thể không làm thế, nếu như Tô Diễm phát hiện ra năm đó cô ta cố ý làm như vậy thì cô ta đúng là xong rồi!

Nước mắt Ninh Tuyệt Lạc rơi như mưa, vẻ mặt đầy tự trách đau đớn vô cùng: "Em biết... em vẫn luôn biết... Cho nên mấy năm nay em đều không tranh giành gì với chị... Thậm chí em còn có thể trả lại tất cả cho chị... chỉ hy vọng chị có thể tha thứ cho em..."

"Nhưng mà Diễm, anh cũng biết mà, chị hiểu lầm em quá sâu rồi, chị không chịu nhận bất cứ sự đền bù nào của em..."

"Nếu như cô ấy chịu thì sao? Cái gì em cũng tình nguyện làm chứ? Trả lại hết cho cô ấy?" Đột nhiên Tô Diễm lại hỏi như vậy.

"..."

Ninh Tuyệt Lạc lập tức bị câu hỏi này dọa cho ngây người, mãi lâu sau vẫn không thể nói gì, cơn giận từ đáy lòng cứ thế bốc lên!

Con khốn! Nó đã bí mật thông đồng với Tô Diễm rồi sao? Nếu không thì sao Tô Diễm lại nói ra những câu này?

Gã ta đang ám chỉ điều gì? Trả lại cho Ninh Tịch? Trả cái gì lại cho cô ta? Tô Diễm sao? Đừng có mơ!!!

Tô Diễm là người đàn ông của cô ta, là chồng của cô ta, cô ta mới là Tô thiếu phu nhân duy nhất! Vị trí này sẽ mãi là của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ không nhường!

Tô Diễm không để ý tới biểu tình của Ninh Tuyết Lạc mà bỏ dở chủ đề này: "Muộn rồi, đi ngủ thôi."

Hôm nay không có nói thẳng ra coi như là cho Ninh Tuyết Lạc thời gian chuẩn bị tâm lý, chờ gã ta xử lý xong hết tất cả các vấn đề phát sinh phía sau liên quan đến thỏa thuận ly hôn thì nói ra cũng không muộn, đỡ phải phát sinh phiền toái.

Mấy năm nay, Ninh Tuyết Lạc cũng có chút ít thành tích trên thương trường, cũng được kha khá người trong nghề tán thưởng. Nhưng dù gì cô ta cũng chỉ là phái yếu, nếu không phải dựa vào Ninh gia và Tô gia chống lưng cho thì e là nửa bước cũng khó mà đi được. Ninh thị, History hay Tinh Huy đều được Tô gia bọn họ bơm một số tiền lớn vào hoặc là tham gia đóng góp cổ phần, thậm chí, gã còn chuyển hết cổ phần của Tinh Huy sang cho cô ta. Sau khi ly hôn, gã có thể cho cô ta hết những thứ này để đền bù, đây cũng coi như đã là không tệ với cô ta rồi. Dựa vào những thứ này, cuộc sống của cô ta sẽ đầy đủ, lại thêm sự yêu chiều của Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc dành cho cô ta thì cuộc sống sau hôn nhân của cô ta cũng sẽ không quá khổ...

Mãi đến khi Tô Diễm đã quay người vào phòng tắm, Ninh Tuyết Lạc vẫn còn ngơ ngác đứng ngoài ban công.

Đã ở bên nhau bao năm như thế, sao cô ta lại không đoán được suy nghĩ của Tô Diễm chứ. Cái gã này thật sự đã bị con khốn kia chuốc bùa mê thuốc lú rồi, cho dù hôm nay gã ta không nhắc đến nhưng chỉ e là không lâu nữa...

Ly hôn?

Tuyệt đối là không thể nào...

Thừa dịp Tô Diễm đi tắm, Ninh Tuyết Lạc lôi một bình nhỏ xinh màu hổ phách ở dưới đáy tủ ra, cô ta đổ chất lỏng trong bình vào lọ đốt tinh dầu...

Trong chớp mắt, cả căn phòng ngập tràn mùi thơm ngọt ngào thoang thoảng...

--- O ---

Chương 1904: Xem Ông Đây Là Thăng Ngụ À?

Mùi thơm ngọt ngào kia luồn qua khe cửa, đồng thời len vào trong phòng tắm...

Tô Diễm đang vừa tắm vừa nghĩ đến những việc cần xử lý sau khi ly hôn.

Cứ nghĩ tới bóng dáng trong mộng hằng đêm, nghĩ đến việc cô gái kia sẽ rất nhanh trở lại bên cạnh gã lần nữa, hoàn toàn thuộc về gã. Sẽ không còn bị người đàn ông khác ngấp nghé nữa thì tia đành lòng cuối cùng dành cho Ninh Tuyết Lạc ở trong lòng gã cũng bay sạch. Gã cũng chỉ là muốn bù đắp sai lầm và tổn thương mà mình đã tạo ra mà thôi...

Đang cạo rửa cơ thể dưới nước, thì bất giác... phía dưới của gã lại đột nhiên có phản ứng...

Cùng lúc đó, trong đầu gã cũng ngập tràn bóng dáng một cô gái, hình ảnh cô mặc bộ váy đỏ bước đi trên thảm đỏ rực rỡ như ánh nắng mặt trời chiều tà. Hình ảnh cô mặc một đồ trắng khe khẽ ca hát bên bờ biển như một nàng tiên không vương bụi trần... Gã tưởng tượng... tay mình chạm được vào cô... hôn lên đôi môi cô... Và rồi, tay gã không không chế nổi xoa lên chỗ kia của mình...

Mà đúng lúc này, "soạt" một tiếng, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài.

Trong làn sương mù Ninh Tuyết Lạc đã đứng sau lưng gã, ngón tay cô ta đặt lên thắt lưng của chính mình rồi kéo nút buộc ra, chiếc váy ngủ lập tức rơi xuống dưới chân...

Nhìn cảnh trước mắt, đôi mắt Tô Diễm đột nhiên hằn lên những tia máu, cơ thể trong làn sương mù kia dần dần biến thành Ninh Tịch...

Tiếp theo đó, cổ tay cô ta bị tóm chặt lấy ấn lên vách tường lạnh lẽo và gã ta dùng sức gằn như thô lỗ đòi hỏi, cùng với đó là những tiếng thở gấp xen lẫn tiếng gọi: "Tiểu Tịch... Tiểu Tịch..."

...

Nửa đêm, khi Tô Diễm nằm mê man ở trên giường, Ninh Tuyết Lạc cầm lấy áo ngủ ở cạnh đó, nhìn cơ thể đầy vết xanh tím của mình mà trong đầu chỉ

toàn cái tên mà Tô Diễm vừa gọi. Sắc mặt cô ta lúc này vô cùng dữ tợn không khác gì một con quỷ dữ.

Số lần Tô Diễm chung phòng với cô ta ngày càng ít đi, vì để có thể sớm ngày có thai mà cô ta không thể không dùng tới một số thủ đoạn đặc thù. Một năm này, không hiếm lần cô ta phải dùng tinh dầu trợ hứng mới thành công...

Nhưng kể cả có là kết quả xấu nhất đi chăng nữa thì Tô Diễm cũng chưa từng gọi tên của người phụ nữ khác...

Nhưng bây giờ, anh ta lại...

Một con tiện nhân không giữ nổi người đàn ông của mình, một đứa bỏ đi, một đứa bị hãm hiếp mà có bầu như nó thì dựa vào cái gì!

Ninh Tuyết Lạc sắc mặt lạnh lẽo lấy một chiếc điện thoại kiểu cũ trong tủ bảo hiểm bí mật ra đi lên ban công tầng cao nhất.

"Alo?" Sau khi điện thoại thông, bên kia đầu dây vang lên giọng mất kiên nhẫn của một đàn ông.

Ninh Tuyết Lạc cũng không chú ý tới giọng điệu của gã, cô ta sắc bén nói: "Tôi muốn Ninh Tịch chết! Lập tức giết nó cho tôi! Bây giờ! Lập tức! Lập tức!"

Sau một hồi im lặng ngẩn ngui, bên kia "hừ" lạnh lại một tiếng: "Ha ha, Ninh đại tiểu thư, xin chú ý giọng điệu của cô, con bà nó chứ, mà xem bang Solomon chúng tao là đứa chạy việc cho nhà mày đấy à?"

Giọng điệu hung ác của gã khiến Ninh Tuyết Lạc tỉnh táo hơn một chút, cô ta hòa hoãn nói: "Bao nhiêu tiền cũng được! Chỉ cần con nhỏ đó biến mất trên thế giới này! Tôi không cần anh đi bắt cóc hay âm thầm uy hiếp ai, như thế rất dễ bị thất thủ! Một khắc tôi cũng không chờ nổi nữa rồi! Tôi muốn cô ta chết ngay bây giờ!"

Giọng điệu người kia càng thêm không kiên nhẫn: "Cô ta là nhân vật của công chúng, xung quanh lại có vệ sĩ bảo vệ. Âm sát ấy à? Làm như dễ ăn lắm ấy! Đừng nói với tao rằng mày không biết mối quan hệ giữa cô ta và nhà họ Trang?"

"Lần trước bảo ông đây đi trị Trang Vinh Quang làm ông đây suýt nữa thì bị mày hại chết, bây giờ còn bảo ông đây đi giết cháu ngoại của Trang Tông

Nhân? Ha ha, mà xem ông đây là thằng ngu đấy à?

[P/s lời tác giả: Mọi người có nhớ Solomon không nhỉ? Lão Đại của băng nhóm này từng được Ninh Tịch cứu ở Los Angeles, khi đó ông ta còn chạy theo xin Ninh Tịch làm Lão Đại băng nhóm đó (chi tiết tại chương 497).]

--- O ---

Chương 1905: Người Đàn Ông Muốn Gả Cho Nhất

Nghe xong, vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc vô cùng khó coi đồng thời trong lòng cũng tràn đầy khinh thường.

Lũ vô dụng, đến giết một người còn không dám mà còn mặt mũi nói mình là người đứng đầu gì gì đó!

"Đạo này ông đây rất bận, đừng có suốt ngày làm phiền nữa!" Nói xong liền cúp điện thoại luôn.

Ninh Tuyết Lạc nhìn chiếc điện thoại bị cúp, hận đến nổi suýt cắn nát răng.

Đáng chết! Nếu không phải tìm người trong nước ra tay quá mức mạo hiểm thì sao cô ta phải phiền phức tìm một thế lực không khống chế được như này chứ! Cô ta đã làm nhiều chuyện vì bọn chúng như thế, ấy vậy mà lúc đến mấu chốt bên đó lại "tuột xích". Cơ mà, cả hai bên lại đều đang nắm giữ điểm yếu của đối phương nên cô ta chẳng thể nào làm gì bọn chúng được. Lần trước uy hiếp con bé trợ lý kia đối súng thất bại, lần này lại bị từ chối thẳng.

Sao con chó kia mệnh lại lớn đến như thế chứ!

Lần này rõ ràng là Tô Diễm đã rất quyết tâm rồi, thậm chí còn có thể đã liên hợp với Tô Hoàng Quang và Trịnh Mẫn Quân nữa. Trước mắt, nếu không có cách nào lập tức diệt trừ được Ninh Tịch thì việc Tô Diễm đề nghị ly hôn với cô ta là chuyện một sớm một chiều. Cô ta biết rất rõ tầm quan trọng của nhà họ Tô đối với cô ta, với History, với Tinh Huy và nhất là địa vị của cô ta ở Ninh thị... Tất cả đều cùng một nhịp thở với nhà họ Tô thì sao cô ta có thể cho phép Ninh Tịch cướp hết tất cả những gì đã tới tay cô ta một lần nữa được!

Con khốn, muốn đấu với tao à, muốn Tô Diễm ly hôn tao à, mày nghĩ dễ dàng thế sao...

Ninh Tuyết Lạc âm trầm cúi đầu vuốt ve bụng mình, xem ra bây giờ cũng chỉ còn một cách như thế...

...

Mấy ngày sau.

Bảng xếp hạng giới giải trí chính thức được công bố.

Trong những bảng xếp hạng này ngoại trừ danh sách của giới giải trí ra còn có mấy bảng xếp hạng toàn dân nữa.

Chẳng hạn như, trong "bảng xếp hạng người đàn ông mà tất cả phái nữ Trung Quốc muốn gả nhất", mặc dù đa phần người có tên trong danh sách là nam diễn viên nhưng cũng có một vài người ngoài ngành được đề tên.

Ví dụ... người xếp vị trí đầu tiên và cũng là người năm nào cũng chiếm số phiếu cao nhất, đó chính là - Lục Đình Kiêu.

Bất kể bảng xếp hạng khác có dao động thế nào, biến ảo ra sao hay tranh cướp đến đâu rơi máu chảy thế nào thì cái vị trí này của Lục Đình Kiêu vẫn chưa từng thay đổi. Lần nào cũng thế, cứ vừa tới ngày bỏ phiếu đầu tiên, số phiếu của anh đã tăng vọt với tốc độ kinh khủng, sau đó đứng trên cao chiếm chệch trông xuống.

Ninh Tịch nằm trên giường, ngón tay lướt lướt qua bảng xếp hạng trước mặt, nhìn vị trí No.1 vững vàng của anh yêu nhà mình thì không nhìn được mà tắc lưỡi.

Mấy em gái này đáng sợ quá đi...

Hơ hơ hơ, nếu như các cô ấy biết người mà các cô ấy muốn gả nhất đã bị cô chiếm rồi thì sao nhỉ...?

"Đang xem gì thế?" Lục Đình Kiêu duy trì khoảng cách không gần không xa, ngồi xuống chiếc ghế ở bên giường.

Được nếm qua ngon ngọt nên sau lần đó, dường như anh không thể chịu đựng nổi khi cô xuất hiện cách mình ba bước, chỉ đụng chạm một cái thôi cũng có thể khiến anh có phản ứng. Nhưng vì lo cho sức khỏe của cô nên mãi anh vẫn chưa chạm vào cô lần nữa.

Ninh Tịch xoay người ngồi dậy, dí điện thoại cho anh xem: "Anh yêu, anh xem này, năm nay anh lại đứng đầu rồi!"

"Đây là cái gì thế?" Lục Đình Kiêu nhìn lướt qua.

"Anh không biết à? Bảng xếp hạng nổi danh nhất nước ta đó, năm nào anh cũng xếp No.1 trên bảng xếp hạng người mà các cô gái muốn cho gả nhất!"

Ninh Tịch vừa nói vừa tỏ vẻ khá áp lực: "Ôi, tình địch của em cũng nhiều quá đi mất thôi!"

Lúc Ninh Tịch nói những lời này, cô tuyệt đối không ngờ chỉ không lâu sau đó, cô sẽ phải tự vả vào mặt mình...

Tình địch cái gì chứ, chẳng có ai nhiều tình địch hơn Lục Đình Kiêu cả...

--- O ---

Chương 1906: "Đồ Sát" Các Bảng Xếp Hạng

Bảng xếp hạng Ánh Sáng Giải Trí lần này cũng rất được phía Từ Thao xem trọng, anh ta đã sớm lên kế hoạch để thu hút phiếu bầu cho Ninh Tịch.

Khó được là không ngờ lần này cái tên Giang Mục Dã kia cũng để ý tới sự kiện này. Trước kia cậu ta luôn chê cái trò này phiền phức, Lôi Minh phải lạy lục mãi thì mới chịu ra mặt phối hợp một chút để hút phiếu bầu. Còn lần này, không chỉ phối hợp thay đổi tạo hình hay đồng ý tổ chức buổi gặp mặt fan mà thậm chí còn đăng lên weibo nói rằng nếu lần này lấy được vị trí No.1 ở 3 bảng thì sẽ để fan "mãn nhãn" một hôm!

Mặc dù con hàng Giang Mục Dã này phóng túng không ai bằng nhưng xưa nay đều không đóng phim hờ nhiều, bình thường chụp ảnh cùng lắm cũng chỉ lộ cơ bụng là nhiều, lần này trực tiếp cho fan được "mãn nhãn"... Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một!

Chính vì phúc lợi quá kích thích này mà ngay từ ngày đầu tiên bắt đầu bỏ phiếu, Giang Mục Dã đã quét sạch bốn phương tám hướng, bắt đầu "đồ sát" các bảng xếp hạng.

Ba bảng xếp hạng mà Giang Mục Dã muốn chiếm, ngoại trừ bảng xếp hạng quan trọng nhất và nhiều người tranh cướp nhất là "Nghệ sĩ nam được yêu thích nhất làng giải trí" thì còn có hai danh sách nữa là "Nam thần quốc dân" và "Nghệ sĩ nam muốn ngủ cùng nhất".

Bảng xếp hạng "Muốn được gả nhất" Giang Mục Dã cũng muốn nhưng phía trên lại có ông cậu trấn giữ mất rồi, lại thêm hình tượng xưa nay của anh như thế nên phái nữ càng chỉ muốn ngủ với anh ta hơn, thế nên anh ta cũng chẳng ao ước nữa.

Những năm trước, vì số phiếu trên tay fan có hạn, mỗi người chỉ có hai phiếu vì thế Lôi Minh thường sẽ chỉ ra sức bảo vệ bảng xếp hạng quan trọng nhất, nhưng năm nay bị phía Tinh Huy kích động nên Giang Mục Dã quyết định "đồ sát" các bảng.

Hiếm khi con hàng Giang Mục Dã này lại có dã tâm nhiệt huyết như thế đương nhiên là Lôi Minh cầu còn không được, thế nên cứ hơn ha hơn hờ bận rộn chân không chạm đất mấy ngày này.

Trong buổi gặp mặt fan.

Giang Mục Dã đã đem kiêu tóc vàng vuốt keo lộn xộn nhuộm lại màu nâu đen vốn có và mặc một bộ vest màu đen đơn giản, thiết kế ôm sát thân hình cao gầy, vẻ cà lơ phất phơ trên mặt đã trở nên chín chắn hơn nhiều.

Đây là lần đầu tiên Giang Mục Dã xuất hiện sau vụ việc giận dữ rời khỏi buổi họp báo Thiên Hạ, đám fan đau lòng cho anh ta đều hết sức mỏi mắt trông chờ. Đến khi trông thấy thần tượng xuất hiện tươi mới thế này, tất cả fan đều trở nên sôi trào!

"A a a a a a... Mục Dã! Mục Dã! Mục Dã!"

"Trời ạ! Đẹp trai quá!"

"Chưa từng thấy dáng vẻ này của Mục Dã bao giờ, có cảm giác như anh ấy đã đẹp trai đến một độ cao mới vậy."

"Mẹ ơi, tôi lại "cảm nắng" rồi!"

...

Kết quả là hiệu quả lần này tốt ngoài dự tính. Không chỉ có số phiếu trên ba bảng xếp hạng kia tăng vọt mà ngay cả số phiếu trên bảng "Muốn gả nhất" cũng tăng lên không ít.

Mấy "Tiểu thịt tươi" đang nổi ở phía Tinh Huy dạo gần đây cũng chiếm một số lớn trong các bảng xếp hạng, có lẽ Tinh Huy nhìn thấy không đè ép được Giang Mục Dã nên quyết định ra toàn lực bảo vệ một người mà đắp hết phiếu vào người nổi tiếng nhất. Nhưng cho dù có là như thế cũng không tài nào đuổi kịp số phiếu của Giang Mục Dã.

Lôi Minh kích động không thôi: "Cuối cùng cũng có thể chiếm được top đầu bảng xếp hạng được hoan nghênh rồi!"

Năm ngoái, vì Giang Mục Dã quá biếng nhác nên tên trên bảng xếp hạng hoan nghênh đều bị phía Tinh Huy cướp sạch.

Vừa về tới trong xe bảo mẫu, mặc dù vẫn mặc bộ đồ thành thực trên người nhưng thần thái của Giang Mục Dã đã lập tức trở về như cũ, vò tung mái tóc chải chuốt theo nếp lên, đặc ý nhướn mày rung chân nói: "Đã nói rồi mà, chỉ cần tôi muốn thì không có gì là tôi không làm được!"

Hồ không ra oai thì liền coi là Hello Kitty à! Để bố dạy các con làm người!

"Tình hình phía Ninh Tịch sao rồi?" Giang Mục Dã nghiêm túc hỏi.

Lôi Minh xem số liệu rồi khẽ cau mày nói: "Phía Ninh Tịch... chỉ e hơi khó giải quyết..."

--- O ---

Chương 1907: Ông Đây Mà Đã Muốn Thì Đẹp Trai Chết Mấy Người Luôn!

Phía nghệ sĩ nam có các bảng xếp hạng "Nghệ sĩ nam được yêu thích nhất"; "Nam thần quốc dân"; "Người muốn gả làm chồng nhất"; "Nghệ sĩ nam có tiềm lực nhất"; "Nghệ sĩ nam muốn ngủ cùng nhất"...

Phía nghệ sĩ nữ thì có "Nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất"; "Nữ thần quốc dân"; "Nghệ sĩ nữ tiềm lực nhất"...

"Người muốn gả làm chồng" và "Nghệ sĩ nam muốn ngủ cùng nhất" ở bảng xếp hạng nam được coi như là tăng tính thú vị cho cuộc bầu chọn quy mô lớn này, nhưng lại hơi miễn cảm với đối tượng là nữ giới vì thế phía nghệ sĩ nữ mới không có hai bảng xếp hạng này, chỉ có bảng "Nữ thần quốc dân" làm tổng quát thôi.

Vì thế ngoại trừ "Nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất", danh sách "Nữ thần quốc dân" cũng rất hot, thậm chí còn không thua gì "Nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất".

Lôi Minh phân tích: "Hiện tại thì Ninh Tịch đang đứng thứ 4 trên bảng xếp hạng hoan nghênh, hai vị trí đầu bảng đều là gà của Tinh Huy.

Người đứng đầu là Hàn Tử Huyền, người thứ hai là gà của Từ Thao nhưng đã nhảy qua Tinh Huy trước đó - Doãn Ưu Ưu, còn người thứ ba là nghệ sĩ của Phong Hành.

Tình hình phía bảng xếp hạng "Nữ thần quốc dân" cũng không mấy lạc quan, Hàn Tử Huyền đang đứng đầu danh sách, chiếm số phiếu gấp ba lần số phiếu của người đứng thứ hai..."

Giang Mục Dã im lặng không nói gì.

Lôi Minh tiếp tục nói: "Thật ra thì, lần này chắc là phía Tinh Huy cũng dự đoán được là không ngăn nổi cậu nên không phí sức bên này. À, chỉ là có lẽ bọn họ sẽ không ngờ cậu lại làm một cú như thế, chẳng chừa cho họ lấy một chén canh."

Nói đến đây, Lôi Minh lại dừng một chút rồi trầm ngâm: "Hàn Tử Huyền vừa mới xảy ra bao nhiêu chuyện như thế, lại bị Ninh Tịch đập cho một cú không góc đầu lên được nên chắc chắn lần này sẽ không buông tha cho

bảng xếp hạng được hoan nghênh."

"Nếu như mà để cho một người vừa mới quay lại như Ninh Tịch cướp được vị trí đầu thì chẳng phải đồng nghĩa với việc sức hút của cô ta còn kém hơn cả một người đã ở ẩn rồi tái xuất như Ninh Tịch sao? Bảng xếp hạng này chính là để khẳng định tên tuổi, trông thì có vẻ như không quan trọng nhưng hiệu quả dư luận lại ảnh hưởng cực kỳ lớn!"

Giang Mục Dĩ cười lạnh một tiếng, vẻ mặt như trong dự đoán: "Cho nên mới không từ bất cứ thủ đoạn nào, lần này chắc chắn Tinh Huy sẽ giúp cô ta chiếm được hai bảng xếp hạng này!"

Lôi Minh gật đầu: "Đúng là như thế, cậu cũng biết là tình hình của Thịnh Thế chúng ta bây giờ không tốt lắm, giờ Tinh Huy lại dồn toàn lực giúp Hàn Tử Huyền cướp được top đầu hai bảng xếp hạng này, bất kể chúng ta có kêu gọi bỏ phiếu thế nào cũng vô dụng! Sự chênh lệch quá lớn!"

Vì thế cho nên, dù Ninh Tịch có tái xuất mạnh mẽ như thế, cũng gặt hái thành công trong buổi họp báo nhưng số thứ tự trên bảng xếp hạng lần này của cô ấy vẫn không thể nổi trội hơn Hàn Tử Huyền được.

"Anh mau đi tìm Từ Thao, tôi sẽ tự đập tiền mua phiếu cho Ninh Tiểu Tịch!"
Giang Mục Dĩ cả giận nói.

Lôi Minh dờ khóc dờ cười: "Tổ tông của tôi ơi, cậu biết rõ đây không phải vấn đề tiền bạc mà. Chưa kể chúng ta có ngân thu mua được phiếu nhưng số lượng cũng chỉ có hạn, mà chuyện này cậu cũng phải hỏi ý kiến Ninh Tịch trước chứ?"

Giang Mục Dĩ nghe vậy liền lôi điện thoại ra hùng hùng hổ hổ gọi điện cho Ninh Tịch.

"Alo, Ninh Tiểu Tịch!"

"Alo, cháu trai cả của mợ hôm nay đẹp trai quá ta ~" Đầu dây bên kia vang lên tiếng cọt nhả của Ninh Tịch, rõ ràng là cô đã thấy hình tượng của anh chàng trong buổi fan - meeting.

Giang Mục Dĩ vốn đang ôm một bụng lửa giận, đột nhiên nghe vậy thì lửa cũng tắt ngúm, thậm chí còn hơn hử nói: "Đương nhiên rồi! Ông đây mà đã muốn thì đẹp trai chết mấy người luôn! Ồ, mà không đúng... Mẹ nó chứ, vừa rồi bà gọi ai là cháu..."

Giang Mục Dã lập tức né Lôi Minh ra rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: "Kêu loạn cái gì đó! Tôi đang nói chính sự với bà!"

--- O ---

Chương 1908: Bảng Xếp Hàng Lần Này, Tất Cả Tôi Đều Muốn!

"Vâng vâng vâng thưa tiền bối Giang, xin hỏi ngài có gì chỉ giáo?" Ninh Tịch rất thức thời mở miệng vuốt lông.

Giang Mục Dĩ lập tức thao thao bất tuyệt: "Tôi còn chỉ giáo cái gì được nữa, bà có biết bảng xếp hàng lần này đối với việc bà tái xuất quan trọng thế nào không? Bà muốn bị cái đồ hàng fake kia giẫm đạp dưới chân à? Sao bà lại không để bụng chút nào hả! Mau kéo phiếu lên!!!"

"Thời đại này không còn là "rượu ngon không sợ ngõ nhỏ sâu" nữa đâu, bà không lên tiếng thì ai biết, ai tương tác với bà! Bà ấy, cái đồ chỉ biết vui đầu diễn phim, tật xấu này phải thay đổi đi! Chẳng lẽ Từ Thao không dạy bà à? Khóc lóc hay giả vờ dễ thương đi! Nếu không được..."

Ninh Tịch bật cười: "Nếu không được... thì phải show hàng như ông à?"

Giang Mục Dĩ lập tức nhảy dựng lên: "Đương nhiên không được rồi! Tôi là đàn ông không quan trọng, đến lúc đó lộ nửa thân trần cũng được rồi, bà thì sao mà thế được! Bọn họ cứ nằm đó mà mơ đi! Tôi đã nói là không được thì bà cứ giả vờ yếu đuối, vung chút nũng nịu ra cũng được, cánh đàn ông đều dính chiêu này hết..."

"Phì... Không ngờ tiền bối Giang lại còn có khẩu vị này nữa!"

"Tôi đang nói đến phần lớn đàn ông! Phần lớn!" Giang Mục Dĩ gào lên rồi bất mãn hừ một tiếng: "Bà cười cái gì, đây là chuyện rất nghiêm túc. Đã nói là cùng nhau bá chiếm hết các bảng xếp hạng rồi! Hiếm khi ông đây nghiêm túc như vậy, bà đừng có mà "tuột xích" đúng lúc mấu chốt như vậy!"

Anh muốn lên đỉnh vinh quang cùng cô... cùng chiếm hết các bảng xếp hạng...

Nếu chỉ có mình anh thì chẳng có ý nghĩa gì cả!

Dạo này trông thấy dáng vẻ chăm chỉ điên cuồng hiếm có của Giang Mục Dĩ nên ít nhiều Ninh Tịch cũng bị nhiễm. Ngay cả Giang Mục Dĩ cũng đã nghiêm túc như vậy rồi thì sao cô lại lười biếng được? Không làm thì thôi, nếu như đã trở về thì đương nhiên cô sẽ dốc hết toàn lực.

Một lát sau.

"Yên tâm đi, tiền bối Giang, bảng xếp hạng lần này, tất cả tôi đều muốn!"

Mặc dù giọng điệu như gió thổi mây bay nhưng lại khiến trái tim của Giang Mục Dĩ đập mạnh một cái, không hiểu sao lại tin tưởng mà chẳng cần lý do gì, tin rằng cô có thể làm được.

Chỉ là... cuối cùng Giang Mục Dĩ vẫn tính sai...

Anh ta tuyệt đối không ngờ... cái mà Ninh Tịch gọi là chiếm hết các bảng... lại vô nhân tính đến nỗi chiếm luôn của mình...

...

Thị trấn Lộc.

Lục Đình Kiêu không hiểu chuyện trong ngành giải trí lắm, nhất là mấy cái mới bảng xếp hạng hồ lớn này. Nhưng vì Ninh Tịch nên vẫn tìm hiểu một chút và biết rằng bảng xếp hạng này rất quan trọng với Ninh Tịch.

"Có cần anh giúp không?" Lục Đình Kiêu đi đến bên cạnh cô.

Ninh Tịch nghe vậy bèn quay đầu hôn lên cằm Lục Đình Kiêu một cái, cong khóe miệng nói: "Không cần đâu anh, giết gà sao lại dùng dao mổ trâu được!"

Lục Đình Kiêu nhìn đôi mắt ba phần kiêu ngạo bảy phần tiêu sái quen thuộc của cô, đôi đồng tử chột co lại, máu trong người cũng bắt đầu nóng rục lên.

Có một số thứ, một khi đã ném qua thì muốn tiết chế lại đúng thật là còn khó hơn lên trời. Mỗi một ánh mắt, mỗi một thần thái nhỏ bé của cô cũng đủ khiến khả năng kiềm chế mà anh từng kiêu ngạo sụp đổ...

Đến lúc anh tỉnh táo lại thì đã cúi người hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào như cánh hoa của cô rồi.

Đang nói thì đột nhiên bị hôn, Ninh Tịch hơi ngần ra một chút nhưng cũng rất nhanh chóng nhận lấy nụ hôn không hề có điềm báo trước này...

"Chờ xong quãng thời gian bận rộn này, anh sẽ dẫn em tới một nơi." Lục Đình Kiêu nói.

Ôi ~ anh yêu nhà cô muốn dẫn cô đi chơi à?

Ninh Tịch lập tức tràn đầy mong chờ mà gật gật đầu không thôi, như thế này thì càng có động lực hơn để làm việc rồi: "Vâng!"

--- O ---

Chương 1909: Đêm Hội Ngôi Sao

Công ty giải trí Tinh Huy.

Trịnh An Như thấy Hàn Tử Huyền vẫn đứng vững ở vị trí đầu tiên trên hai bảng thì thở phào nhẹ nhõm: "Mới ngày đầu mà số phiếu đã cao vậy rồi, chắc chắn không bị vượt đâu! Chị đã nói rồi mà, ả minh tinh hết thời kia căn bản là chẳng đáng để vào mắt, chỉ biết bày mấy trò cồng kềnh thôi, cứ đụng đến thực lực chân chính thì biết tay nhau ngay!"

Mà cái gọi là thực lực chân chính thì không chỉ có mình thực lực cá nhân, quan trọng nhất vẫn là thực lực tài nguyên, mạng lưới quan hệ và cả công ty chống lưng phía sau nữa. Ninh Tịch kia thì có được cái gì chứ?

Hàn Tử Huyền biết mình đứng đầu bảng mà vẻ mặt cũng chẳng có thay đổi gì, hừ, đây cũng là chuyện trong dự tính thôi mà, Tinh Huy tuyệt đối sẽ không để cô ta bị Ninh Tịch chèn ép. Nhưng mà, khi thấy Giang Mục Dã cũng có xếp hạng cao không kém thì sắc mặt của cô ta lập tức trở nên khó coi.

Trịnh An Như thấy ánh mắt của Hàn Tử Huyền, biết cô ta đang nghĩ cái gì vì vậy bèn giải thích: "Sức hút của Giang Mục Dã vốn đã luôn cao rồi, lần này sự thật được công bố, tin đồn được xóa bỏ nên sức hút ngày càng cao. Lại thêm, lần này cũng không biết cậu ta ăn nhầm cái gì mà lại liều mạng đến như thế..."

"Bởi vì ra sức giúp em ngăn chặn Ninh Tịch nên phía Tinh Huy đã dồn hết tài nguyên cho em, thế nên phía bảng xếp hạng các nghệ sĩ nam bên kia không giữ được..."

Hàn Tử Huyền đương nhiên là cũng biết điều này, nhưng sao cô ta có thể nuốt được cục tức này chứ. Cái tên không biết điều kia khiến cô ta mất mặt nhiều lần như thế, lại còn bị fan của tên đó mắng cho lút đầu. Vậy thì cô ta sao có thể đứng im nhìn hấn được vui vẻ chứ? Cơ mà, cô ta cũng hiểu rõ việc cấp bách hiện giờ là cô ta phải vượt qua Ninh Tịch, thế nên chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

...

Thời gian bỏ phiếu bầu chọn là một tuần lễ.

Mấy ngày tiếp theo, quả nhiên, dưới sự "chỉ đạo kịch bản" của Từ Thao và Lương Phi Tinh, số phiếu của Ninh Tịch không ngừng tăng lên, thành công chiếm vị trí số hai trên bản xếp hạng. Nhưng dù là thế thì vẫn còn chênh lệch khá lớn với Hàn Tử Huyền ở vị trí đầu tiên.

Hiển nhiên là Tinh Huy đã dốc hết toàn lực đập hết tài nguyên vào Hàn Tử Huyền nên số lượng phiếu này quả thực rất đáng sợ, hơn nữa còn có xu thế chiếm hết cả hai bảng xếp hạng này.

Vì có "số phiếu khủng" của Hàn Tử Huyền phía trước cho nên việc Ninh Tịch vất vả lắm mới bò lên vị trí số hai chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí càng tăng thêm phần châm chọc.

Mất thấy chỉ còn lại ngày cuối cùng của đợt bầu chọn, thứ tự bảng xếp hạng gần như là sẽ không còn bất cứ biến động gì nữa.

Với cường độ bỏ phiếu lớn như thế thì số phiếu trong tay các fan dường như đã bị ép cho tã hết cả rồi, muốn xoay người chỉ trong ngày cuối này là điều không thể.

Mặc dù Giang Mục Dĩ thành công đánh chiếm ba bảng xếp hạng nhưng sắc mặt vẫn chẳng dễ nhìn một chút nào: "Mẹ nó, sớm biết con ả kia âm hiểm như thế thì tôi đã bảo fan nhà tôi bỏ phiếu hết cho bà luôn rồi!"

Mấy ngày nay phía Hàn Tử Huyền có thể nói là dở hết thủ đoạn, đầu tiên là ỷ vào vị trí của mình để cướp hết những thông báo có tính quảng bá tốt nhất, ra sức kêu gọi bỏ phiếu trên mọi mặt trận, cuối cùng lại còn tỏ vẻ mệt mỏi quá nên té xỉu ở phim trường. Trịnh An Như kia thì thừa cơ khóc lóc kể lể nào là Tử Huyền nhà cô ta cố gắng, liều mạng bao nhiêu, phải nói là vô cùng thảm thiết.

"Lo cái gì chứ, còn chưa tới hồi kết mà." Ninh Tịch liếc nhìn Giang Mục Dĩ đang hoảng loạn.

Nhìn dáng vẻ "bồn hoàng đế" không vội này của Ninh Tịch, "vị thái giám" nào đó suýt tức chết: "Chỉ còn lại ngày cuối này thôi, tôi không lo mà được à?"

"Còn có Đêm Hội Ngôi Sao ngày mai mà." Ninh Tịch nói, trong mắt ánh lên tia thích thú không rõ nghĩa.

Giang Mục Dĩ bĩu môi lắm bầm: "Có ích gì chứ? Chờ đến lúc đó thì hoa cúc

cũng tàn rồi!"

--- O ---

Chương 1910: Bóng Ma Trong Nhà Hát

Đêm Hội Ngôi Sao cũng chính là đêm trao giải của làng giải trí. Đến lúc đó không chỉ có các đài phát trực tiếp mà bốn kênh truyền hình vệ tinh cũng đồng thời phát sóng.

8 giờ tối, đêm hội sẽ chính thức được diễn ra, sau bữa tiệc tối kéo dài bốn tiếng thì đúng 12 giờ đêm kết quả của các bảng xếp hạng sẽ được công bố và trao giải

Cũng tức là đợi đến lúc Đêm Hội Ngôi Sao diễn ra thì chỉ còn có bốn tiếng nữa là thời hạn bầu chọn kết thúc. Bốn tiếng thì làm được cái quái gì? Cũng chẳng trách Giang Mục Dã lại cuống cuống đến như thế. Nhưng ngoại trừ đánh cuộc lần cuối ra thì anh ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Trước đó bọn họ cũng đã quyết định là sẽ biểu diễn một vở nhạc kịch tại đêm hội này, vở nhạc kịch chuyển thể từ tác phẩm kinh điển - Bóng ma trong nhà hát.

Vở nhạc kịch này miêu tả về một nhà hát Opera tại Paris hoa lệ, xung quanh cái nhà hát này xảy ra khá nhiều chuyện quái lạ. Khi cô diễn viên chính của nhà hát này bị đèn đập trúng đầu mà phải nghỉ thì Phantom - một "bóng ma" luôn lẩn trốn ở tầng hầm nhà hát đã xuất hiện trước mặt Christine, dạy cô hát. Nhờ đó, cô diễn viên phụ này nhanh chóng được nhận vai chính và trở nên nổi tiếng khắp nước Pháp.

"Bóng ma" yêu Christine tha thiết nhưng Christine lại đem lòng yêu vị quản lý nhà hát đẹp trai và giàu có - Raoul, "bóng ma" vì đó kị mà đã gây ra một màn giam giữ và giết chóc...

Đoạn kết của câu chuyện là nữ chính Christine dùng một cái hôn để gọi tâm hồn hiền lành lương thiện đang ẩn sâu trong lòng "bóng ma" trở về. "Bóng ma" phát hiện ra rằng mình yêu Christine đến nỗi vượt qua tham vọng chiếm giữ cô, vì thế "bóng ma" quyết định buông tha cho Christine và Raoul. Hắn ta cũng để lại mặt nạ và áo choàng của mình rồi biến mất sau lối hầm ngầm đen ngòm.

Theo bố trí của bọn họ thì Ninh Tịch sẽ diễn vai nữ chính Christine, vị quản lý giàu có và đẹp trai sẽ do Giang Mục Dã đảm nhận. Còn vai "bóng ma" thì có chút khó khăn, thời gian gấp như vậy mà Thịnh Thế bọn họ lại không ai có thể đảm nhận, thế nên bọn họ quyết định mời một nghệ sĩ nhạc kịch

chuyên nghiệp đến diễn vai này.

Nghĩ đến những điều này, Giang Mục Dĩ lại càng đau đầu hơn. Đừng nói đến chuyện muốn biểu diễn nhạc kịch rất khó, không chỉ yêu cầu phải có kỹ thuật diễn mà kỹ thuật hát cũng không được thiếu. Mà quan trọng là đạo gàn đây chẳng còn mấy ai hứng thú với thể loại nhạc kịch này nữa! Cho dù có biểu diễn tốt cũng uổng công thôi! Còn không bằng nhảy nhót hay hát những bài hát đang thịnh hành như những người khác!

Nhưng Ninh Tịch lại rất kiên trì, Giang Mục Dĩ cũng chỉ có thể phối hợp tập luyện, cũng may trước khi làm diễn viên, anh chàng cũng đã từng hoạt động ở trong mảng âm nhạc rồi. Mặc dù đã lâu không hát nhưng chỉ luyện tập lại một hai lần là có thể dọa người rồi. Còn cái khả năng biến thái kia của Ninh Tịch ấy à, anh ta thật sự không muốn đề cập tới.

...

Công ty giải trí Tinh Huy, trong phòng làm việc của Hàn Tử Huyền.

Lễ phục đắt đỏ và các trang sức quý giá xếp đầy cả phòng khiến người ta phải lóa mắt.

Theo tình hình trước mắt thì bọn họ có thể chắc chắn rằng số phiếu của Hàn Tử Huyền đã không cách nào bị đánh bại, nhưng cũng không thể phớt lờ Đêm Hội Ngôi Sao ngày mai, phải biết năm đó Ninh Tịch còn được mệnh danh là "nữ hoàng thảm đỏ".

"Tất cả đều không được!" Về mặt Hàn Tử Huyền đầy sự ghét bỏ nhìn đồng quần áo đắt đỏ kia.

Stylist ở bên cạnh tỏ vẻ khó xử: "Những thứ này đã là tốt nhất rồi... Tử Huyền, cô xem cái này xem, bộ đồ kỷ niệm 100 năm thành lập của thương hiệu C, chưa bao giờ cho người ngoài mượn, khó khăn lắm tôi mới mượn được đó."

Sắc mặt Hàn Tử Huyền lập tức lạnh lẽo: "Cô đang chất vấn mắt thẩm mỹ của tôi?"

"Sao thế được... Được rồi, tôi đi tìm bộ khác." Chỉ một bộ lễ phục thôi mà mấy hôm nay Stylist đã phải loay hoay đến mức suýt hộc máu, bây giờ cũng chỉ có thể nén giận.

--- O ---

Chương 1911: Ngoài Em Ra Thì Không Thể Là Ai Khác Nữa

Stylist vừa thu dọn trang phục trong phòng, vừa âm thầm chửi bới trong lòng, đúng là bắt bẻ quá đáng! Rốt cuộc cô ta muốn mặc cái gì? Long bào chắc? Ninh Tịch nhà người ta chỉ mặc một bộ sườn xám trắng thôi mà đã đề bẹp được các hoa thơm cỏ lạ rồi! Nói cho cùng thì trang phục thì cũng phải coi là do người nào mặc nữa! Người mặc không đẹp thì bắt bẻ quần áo có ích gì...

Đương nhiên là những lời này cô ta không dám nói toẹt ra rồi, chỉ có thể cúp đuôi ra ngoài tìm tiếp.

Sau khi Stylist rời đi không lâu thì Trịnh An Như đi vào. Cô ta nhìn đồng hồ lễ phục trong phòng cùng với vẻ mặt khó coi của Hàn Tử Huyền thì lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, bèn bước tới trấn an: "Tử Huyền, vẫn còn lo lắng chuyện lễ phục à! Dựa vào bọn họ thì kiếm được bộ lễ phục nào đẹp chứ? Yên tâm, Ninh phó tổng đã tự mình đặt đồ ở nước ngoài về cho em rồi, nhất định sẽ về trước đêm mai."

Nghe nói như thế, sắc mặt của Hàn Tử Huyền mới thoáng giãn ra, nếu là Ninh Tuyết Lạc tự mình ra tay giúp cô ta thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Không biết nghĩ đến điều gì, Hàn Tử Huyền lại ngẩng đầu hỏi Trịnh An Như: "Có nghe ngóng được gì về tiết mục của đám Ninh Tịch không?"

Vừa nhắc đến chuyện này, Trịnh An Như lập tức cười như không thấy mặt trời: "Có, dạo này bọn họ vẫn luôn luyện tập chuẩn bị cho nó, là một vở nhạc kịch cũ rích, bọn chúng nghĩ ra được cái trò này cũng tài!"

"Nhạc kịch..." Hàn Tử Huyền cũng cười lạnh một tiếng.

"Tự cho là thanh cao khác biệt, xem ra muốn làm màu đến điên rồi! Cũng chẳng nghĩ xem bây giờ là thời đại nào rồi, còn ai có hứng thú với thứ đó nữa chứ! Đến lúc đấy người xem chắc chắn sẽ ngủ thiếp đi mất, thật khôi hài!" Vẻ mặt Trịnh An Như đầy khinh thường.

Nói xong lại kích động nói tiếp: "Ngược lại, đoạn dance của em chắc chắn sẽ khiến mọi người choáng ngợp không thôi!"

...

Đảo mắt đã đến ngày cuối cùng.

Trong văn phòng làm việc của Từ Thao, một nữ diễn viên trẻ ngồi trên salon khăn trương đến xoắn hết các ngón tay vào với nhau: "Anh Thao... Em không làm được đâu... chuyện quan trọng như thế... nhờ em làm hỏng thì sao..."

Từ Thao khuyên nhủ: "Tần Sương, em vào nghề đã lâu vậy rồi, mọi sự nỗ lực, cố gắng của em, anh đều trông thấy hết. Em chỉ thiếu một cơ hội, bây giờ cơ hội ấy đập xuống đầu em rồi, em còn tính đẩy ra ngoài, em nói xem em có ngốc hay không?"

Vẻ mặt của Tần Sương vẫn đầy bối rối: "Anh Tịch định đổi tiết mục khác ạ, cho nên mới bảo em diễn thay vai nữ chính cho anh ấy? Không phải là em không muốn giúp, mà... em lo rằng mình sẽ làm không tốt... gây thêm phiền phức cho công ty..."

Dù sao, cô cũng chỉ là một diễn viên hạng ba nhỏ nhỏ mà thôi, nào có tư cách góp mặt trong sự kiện lớn như thế, lại còn đảm nhiệm vai diễn quan trọng.

"Tiểu Tịch không đổi tiết mục, chỉ đổi vai thôi." Từ Thao cũng không giải thích thêm mà tiếp tục khuyên: "Em nói xem em còn phải sợ gì nào? Em không tin mình, chẳng nhẽ cũng không tin cả anh và Tiểu Tịch sao?"

"Em có xuất thân chính quy, lại được đào tạo chuyên nghiệp. Trước khi vào nghề cũng đã từng tham gia biểu diễn nhạc kịch và đóng kịch, nội dung vở "Bóng ma trong nhà hát" này cũng nắm rõ như lòng bàn tay, ngoài em ra thì không thể là ai khác nữa! Trước đó Ninh Tịch cũng đã nói với anh rồi, muốn nâng đỡ em. Vừa hay lần này lại có cơ hội tốt như thế. Cơ hội trở mình của em tới rồi đó con bé ngốc này!"

Từ Thao nói thế lại càng khiến Tần Sương thấy áp lực hơn: "Em vẫn cảm thấy em không làm được..."

Từ Thao ra sức vừa dỗ vừa phỉnh, nói đến mức rách toạc cả miệng ra mà con bé này vẫn cứng đầu như thế thì ức đến muốn thổ huyết. Con bé này cái gì cũng tốt hết, ngoan ngoãn thành thật nhưng cái chỗ dở nhất cũng chính là vì quá ngoan ngoãn thành thật nên không đủ can đảm.

Chương 1912: Suýt Bị Cô Làm Cong

Đúng lúc này, cửa phòng thử đồ phía sau lưng Từ Thao được đẩy ra, một người đàn ông mặc vest đuôi tôm kiểu Châu Âu cổ điển bước ra...

Dưới lớp mặt nạ, người đàn ông khẽ mở đôi môi như được thượng đế điều khiển: "Sao rồi, Tần Sương không đồng ý à?"

"Aaaaaa..."

Tần Sương nhìn người "đàn ông" đột nhiên xuất hiện liền kinh hô một tiếng, đôi mắt ngật về không tài nào tin nổi mà khẽ đỏ hồng lên, kích động đến nỗi đôi môi run rẩy mãi mà chẳng nói nổi nên lời.

Chỉ thấy người đàn ông trước mắt mặc một bộ "white tie full dress", đây là kiểu lễ phục nam được chú trọng hình thức và quý giá nhất trong thời Trung cổ Châu Âu, hình thức đuôi tôm, cổ bẻ kinh điển kết hợp với chiếc áo sơ mi lót trong màu trắng cùng nơ trắng, bên ngoài là một lớp áo choàng lông dê màu đen bóng như Hắc Ngọc.

"Anh... Anh Tịch!!!"

Tần Sương là một trong những fan trung thành của Ninh Tịch, đương nhiên chỉ cần liếc mắt đã nhận ra người mặc đồ nam trông như người trời này chính là Ninh Tịch. Một giây sau, cô nói không hề do dự mà nói: "Em đồng ý! Đồng ý!!!"

Có thể nào cô cũng không ngờ được, sở dĩ Ninh Tịch đột nhiên bỏ vai nữ chính không phải là vì muốn đổi tiết mục mà muốn diễn vai nam, diễn vai có độ khó nhất vở kịch - Bóng Ma.

Nhưng nhìn người trước mắt, nhìn Ninh Tịch đã lâu không giả trai, trong lòng Tần Sương lập tức chắc chắn rằng nếu là anh Tịch thì nhất định sẽ được! Thậm chí ngay cả chính cô đây, vừa nghĩ tới việc được diễn cùng anh Tịch thì tất cả sợ hãi và bất an trong lòng đều biến mất.

Từ Thao trông thấy Ninh Tịch thay đồ xong đi ra thì cũng lập tức tròn tròn mắt, ngây ra nửa ngày mới phản ứng lại được, mạnh mẽ lôi đôi mắt như đang muốn dính chặt lên người Ninh Tịch trở về.

"Khôn nạn! Ông đây là đàn ông thẳng hơn cả cột điện mà còn suýt chút nữa

thì bị độ ngẫu của cô bẻ cong!"

Dù cho đã sớm biết Ninh Tịch mặc đồ nam có bao nhiêu đáng sợ, nhưng sau một năm gặp lại này thì Ninh Tịch một mực luôn xuất hiện trong bộ dạng "thần tiên tỷ tỷ", làm cho gần như là tất cả mọi người đều đã quên bộ dạng giả trai của Ninh Tịch năm đó.

Bây giờ nhìn lại lần nữa, sức công kích này... quả đúng là không tài nào tưởng tượng nổi... Không nói những cái khác, chỉ cần nhìn phản ứng của con bé Tần Sương kia là cũng có thể đoán được ít nhiều rồi.

Khóe miệng của Từ Thao khẽ giật, có chút không dễ thở "hừ hừ" nói: "Đẹp trai tốt thật đó, tui nói đến rách cả mồm cũng vô dụng, thế mà người ta còn chưa nói câu nào mà em đã "em đồng ý" rồi! Hừm hừm ~"

Tần Sương lập tức đỏ mặt, chột dạ cúi đầu xuống nhưng lại không nở rời mắt khỏi Ninh Tịch, đôi mắt ngập nước sáng lấp lánh như thể tìm được mối tình đầu lưu lạc đã lâu.

"Anh Tịch, anh định diễn vai "Bóng Ma" à?" Tần Sương nhìn đồ hóa trang và mặt nạ trên tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch gật đầu: "Ừm, anh và anh Thao vốn đã tính như thế, sở dĩ ngày cuối mới thông báo cho em là vì lo lắng phía Tinh Huy biết được kế hoạch của chúng ta mà phá hoại."

Tần Sương gật đầu liên tục: "Hóa ra là thế!"

Ninh Tịch nói xong liền đeo mặt nạ trong tay lên che khuất nửa mặt, nhìn Tần Sương rồi hỏi: "Em tương đối chuyên nghiệp, xem hộ anh xem hình tượng này của anh thế nào? Có nở rời xa anh không ~"

Tần Sương ôm trái tim sắp sửa lao ra đến nơi của mình, lắc đầu như trống bỏi mà thốt lên: "Sao thế được! Nhất định sẽ không! Nếu em là Christine thì chắc chắn sẽ chọn anh chứ không chọn Raoul đâu!"

Ngay lúc Tần Sương nói xong câu đó thì cửa phòng làm việc của Từ Thao bị người ta đẩy vào từ bên ngoài: "Mọi! Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà không chọn ông đây hả!"

Vừa nói xong, Giang Mục Dĩ liền trông thấy Ninh Tịch đứng phía sau Tần Sương...

"Tôi... đờ mờ... mắt chó của ông..."

--- O ---

Chương 1913: Bỏ Cong Ông Trong Vòng Ba Giây

"Tôi... đờ mờ... mắt chó của ông..." Giang Mục Dĩ đau đớn ôm đôi mắt bị lóa mù của mình.

Đáng chết, sao anh lại quên kỹ năng giết người trong nháy mắt của con hàng này... Anh đã nói mà, đang êm đẹp sao tự dưng lại bị bại não đến nỗi muốn biểu diễn nhạc kịch, thì ra đã sớm đào một cái hố to như thế rồi.

Hừm, Hàn Tử Huyền kia có thể cướp hết tài nguyên của Ninh Tịch, có thể bắt chước được phong cách của Ninh Tịch, nhưng... có một điều mà trước giờ cô ta chưa từng dám thử. Còn nhớ mang máng, thật ra thì năm đó Hàn Tử Huyền quả thật cũng đã từng thử giả trai một lần, nhưng lại dọa người ta chẳng kém gì Lương Bích Cầm trong "Anh chỉ thích em", đúng là chẳng khác gì cóc đi guốc, khi đeo hoa.

Bởi vì dấu vết bắt chước Ninh Tịch quá rõ ràng nên lúc đó còn khiến một đám fans trung thành của Ninh Tịch châm chọc. Sau này phía Tinh Huy cũng đã dốc sức xóa hết sạch những tin tức này, đồng thời cũng không dám nổi lên ý nghĩ cho Hàn Tử Huyền đi theo con đường "ăn sạch cả nam lẫn nữ" này nữa.

Giờ phút này, mặc dù mắt Giang Mục Dĩ đã sắp mù rồi nhưng ánh mắt vẫn không nhìn được mà liêng liếc qua phía đối diện.

Đáng ghét! Còn đẹp trai hơn cả anh thật! Nếu anh mà là nữ thì cũng muốn gả! Đệt!!! Anh đang nghĩ cái quần què gì thế này!

Giang Mục Dĩ lắc mạnh đầu đem suy nghĩ không đáng có vứt ra khỏi bộ não của mình, mặc dù trong lòng ghen ghét muốn chết nhưng ngoài miệng vẫn cứ phải tỏ ra thanh cao mà khinh thường nói: "Gì mà khoa trương thế, cũng bình thường thôi mà!"

Ninh Tịch nghe vậy liền hơi nhướn mày gõ gõ nhẹ lên cái mặt nạ màu trắng, từ tốn bước tới chỗ Giang Mục Dĩ kéo dài giọng nói: "Thật sao? Bình thường thôi à?"

Giang Mục Dĩ cảnh giác bước lui ra sau một bước: "Vốn là thế mà, được không hả?"

"Ồ ~" Ninh Tịch khẽ nheo hai mắt lại, tiến sát thêm một bước nữa: "Vậy ông

có tin, tôi có thể bẻ cong được ông chỉ trong vòng ba giây không?"

"Á!!!" Giang Mục Dĩ lập tức gào lên một tiếng nhảy ra thật xa, ôm đầu núp trong góc: "Đại ca, em sai rồi! Xin tha cho em!"

Hu hu hu anh sẽ không ngửa miệng nữa! Anh cũng không muốn thảm hại như Mạc Thần Tu kia đâu, bị bẻ cong đến độ không "cứng" nổi với phụ nữ nữa... Mặc dù cái tên đó đúng là bị trừng phạt đúng tội, nhưng như thế thật sự... cũng thảm quá rồi...

Tần Sương nhìn hai người trước mặt mà cười phì ra tiếng. Anh Tịch và tiền bối Giang "tình tứ" thật đấy, xứng đôi quá đi! Cô sắp thấy vai nữ chính của mình trở nên thừa thãi rồi.

Từ Thao đứng bên cạnh thì hai mắt sáng choang, kích động xoa tay: "Được rồi, được rồi, đừng đùa nữa, thời gian có hạn, mọi người mau nắm chắc thời gian tập luyện đi!"

Tiếp sau đó, trong phòng tập luyện tràn ngập những tiếng gào thét oán giận của Giang Mục Dĩ!

"Này này này, Tần Tiểu Sương! Anh mới là nam chính! Anh mới là nam chính đó được không? Có phải ánh mắt chất chứa tình cảm của em nhằm chỗ rồi không?"

"Christine, anh mới là thanh mai trúc mã của em, là người em yêu! Em đang muốn đội nón xanh cho anh sao?"

"Ninh Tiểu Tịch, mẹ nó, bà đủ rồi đó! Nữ chính của tôi sắp bị bà câu hồn đi mất rồi đấy, sao bà không dựa theo kịch bản hả? Sự chuyên nghiệp của bà đâu rồi?"

"Đệt! Vì tôi không đủ quyền rũ? Ông đây không đủ quyền rũ à! Máy người chờ đó cho tôi!"

...

Kết quả cuối cùng là Giang Mục Dĩ bị Ninh Tịch chọc tức gần chết, Tần Sương thì bị hai anh chàng đẹp trai này mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi. Cô phát hiện ra diễn cùng với anh Tịch thật... phải nói sao nhỉ, rất thần kỳ, cô luôn có thể nhập mình hoàn toàn vào vai diễn và phát huy được tiềm lực lớn nhất của mình!

Sau buổi tập luyện gà bay chó sủa thì mọi người cùng đi ăn cơm, sau đó bắt đầu trang điểm hóa trang để chuẩn bị cho Đêm Hội Ngôi Sao.

--- O ---

Chương 1914: Tôi Khoác Bao Tải!

Lúc hóa trang, Giang Mục Dã lại bắt đầu chạy xung quanh Ninh Tịch làm âm ỉ.

"Ninh Tiểu Tịch, lễ phục của bà chọn xong chưa? Đêm nay mặc gì? Tôi vừa nghe ngóng được cái đồ hàng fake kia tôi nay sẽ mặc bộ đồ cổ của Vương phi nào đó từng mặc qua, giá trị hơn chục nghìn vạn, chỉ thuê một ngày thôi đã là tám trăm vạn rồi! Chúng ta không thể bị đê bẹp được."

"Ừ." Giang Mục Dã nói cả nửa ngày, Ninh Tịch chỉ đáp lại anh ta một chữ.

"Ừ là ý gì, bà nói gì đi xem nào! Rốt cuộc bà tính mặc gì?"

Ninh Tịch: "Tôi khoác bao tải."

Giang Mục Dã: "..."

Ông đây đang nghiêm túc đó, đừng có đùa chứ! Con tim tôi mắc mệt quá! Cuối cùng, giờ anh cũng đã nắm được mùi vị khổ sở của quản lý lúc diễn viên không chịu phối hợp là như thế nào rồi.

...

8 giờ tối, cuối cùng, Đêm Hội Ngôi Sao mà vạn người trông chờ cũng chính thức bắt đầu. Tất cả mọi người đều đang châu chực trên trang web trực tuyến hoặc trước màn hình trực tiếp cổ vũ cho thần tượng nhà mình.

Trên thảm đỏ, ánh sáng chói lòa, những người nổi tiếng bắt đầu ký tên vào tấm bảng kỷ niệm trước khi bước vào trong.

Hôm nay, Lưu Hiểu Nhu mặc bộ lễ phục kỷ niệm 100 năm thành lập của thương hiệu C, bộ lễ phục làm nổi bật vẻ cao quý và ưu nhã của cô ta.

MC cũng có mắt nhìn vì thế bèn khen: "Hôm nay Hiểu Nhu đúng là đẹp quá!"

"Đúng vậy! Bộ lễ phục này hình như là bộ kỷ niệm 100 năm thành lập của thương hiệu C đúng không, tôi còn chưa thấy ai trong giới giải trí mặc qua đâu."

Nếu là trước kia, được lấy lòng như thế thì chắc chắn Lưu Hiểu Nhu sẽ rất

vui vẻ, nhưng lúc này đây cô ta lại chẳng thể vui nổi. Bộ lễ phục này đương nhiên là quý, nhưng đây là bộ đồ bị Hàn Tử Huyền vớt lại mới đến phiên cô ta, chứ không phải là bộ đồ thiết kế riêng cho cô ta và cũng chẳng phù hợp với khí chất của cô ta.

Hồi trước, khi ở Thịnh Thế, Từ Thao luôn tận tâm tỉ mỉ chuẩn bị sẵn mọi thứ cho cô ta, ngay cả chọn đồ cũng phù hợp với hình tượng cả cô ta. Nhưng từ lúc đến Tinh Huy, tất cả tài nguyên tốt nhất, tất cả các bạng xếp hạng, thậm chí là cả lễ phục, những thứ tốt nhất đều phải chờ Hàn Tử Huyền chọn trước đã.

Màn hình lớn bên trái sân khấu hiển thị xếp hạng theo số phiếu hiện tại, nhìn vị trí cuối cùng của mình trên đó, Lưu Hiểu Nhu lại càng thấy khó chịu. Nhưng đến ngay cả Doãn Ưu Ưu cũng bị Hàn Tử Huyền đề đầu cưới cỗ thì cô ta còn có thể nói gì được nữa.

Đúng vào lúc này, Lưu Hiểu Nhu không ngờ mình lại gặp một người.

"Chị Tần?" Lưu Hiểu Nhu kinh ngạc.

"Hiểu Nhu..." Mặc dù đã sớm chuẩn bị rằng có thể sẽ gặp nhau trong trường hợp này nhưng vẻ mặt của Tần Sương vẫn hơi không được tự nhiên.

"Là chị thật à, em còn tưởng em nhìn nhầm." Lưu Hiểu Nhu đưa mắt đánh giá cô gái mặc bộ lễ phục đơn giản đậm màu trước mặt, tỏ vẻ thật bất ngờ khi gặp được cô trong trường hợp này. Dù sao thì với địa vị của Tần Sương cũng không đủ tư cách tham gia đêm hội này.

"Sao? Chị cũng tới tham gia đêm hội à?" Lưu Hiểu Nhu biết mà còn cố hỏi.

"Đi cho vui." Tần Sương không nói nhiều. Cô vào nghề sớm hơn Lưu Hiểu Nhu mấy năm, đối phương còn từng gọi mình là "tiền bối" nhưng đến nay cô vẫn chỉ là một diễn viên hạng ba, quả thật không ngẩng đầu lên được trước mặt cô ta.

Lưu Hiểu Nhu khoanh tay trước ngực nhìn Tần Sương một lượt từ trên xuống dưới rồi lắc đầu thờ dãi: "Chị Tần này, không phải em nói gì chị đâu, mặc dù chị không mấy nổi tiếng cũng chẳng có mấy ai hâm mộ. Thế nhưng, em với chị Ưu Ưu lúc trước cũng đã giúp chị nói không ít lời hay, Tinh Huy lúc đó vốn cũng muốn tiện thể kéo chị qua luôn. Nhưng mà, chị lại chẳng biết tốt xấu gì cả, ở lại Thịnh Thế thì có cái tiền đồ gì chứ?"

"Ha ha, không phải là chị vẫn cứ ngây thơ tin tưởng những gì Từ Thao nói đó chứ? Cái gì mà thực lực của chị hơn người, nền tảng vững chắc, còn giỏi hơn em và chị Ưu Ưu, chỉ thiếu một cơ hội thôi là đã có thể bay thẳng lên trời?"

--- O ---

Chương 1915: Rót Tròng Mắt

Lưu Hiểu Nhu như đang nói cái gì đó cực kỳ đáng cười: "Chị cũng ngây thơ thật đó, Ninh Tịch quay lại thì đương nhiên tất cả mọi tài nguyên đều sẽ thuộc về cô ta, còn có chỗ cho chị nổi danh nữa à?"

Tần Sương nghe những câu xóc xiêm như vậy mà vẫn chẳng buồn nói lại câu nào. Tối nay cô còn có một nhiệm vụ rất quan trọng, không thể để anh Tịch và anh Thao thất vọng được, không được gây phiền phức.

Lưu Hiểu Nhu vốn dĩ có chút khó ở, nhưng giờ trông thấy Tần Sương bị mình châm chọc mà chẳng dám nói lại gì, chỉ biết tái mặt rời đi thì trong lòng cũng được an ủi không ít.

Một phía khác, đi kèm theo tiếng đám con gái kích động reo hò và thét chói tai là hình ảnh Giang Mục Dĩ bước vào thảm đỏ.

So với cách ăn mặc vẫn còn tùy tiện hôm fan - meeting bữa nào, thì hôm nay có thể nói trang phục của Giang Mục Dĩ được chuẩn bị tỉ mỉ từ đầu đến chân, từ bộ vest thiết kế riêng đến đồng hồ đeo tay, thậm chí là từng nút áo cũng đều là đồ hàng hiệu cao cấp, bộ đồ này ít nhất cũng phải có giá hơn nghìn vạn.

Ngoại hình của Giang Mục Dĩ vốn đã rất được, giờ lại khoác lên mình bộ cánh này đúng là càng khiến đám con gái không ngừng gào thét đến khản giọng, tất cả những nghệ sĩ nam và Tiểu thụy tụy ở đây đều không thể so được độ nổi với anh ta.

Đi kèm với việc Giang Mục Dĩ xuất hiện nổi trội như thế là số phiếu bình chọn của anh ta trên màn hình lớn cũng đang không ngừng tăng lên.

Mặc dù đạt được hiệu quả như trong dự đoán nhưng lòng mày Giang Mục Dĩ vẫn cứ nhíu chặt như cũ. Vừa rồi anh mới nói với Ninh Tịch được một nửa đã bị cô đá ra ngoài, vì thế cũng không biết được hôm nay cô mặc lễ phục gì. Khổ quá, sao anh cảm thấy càng ngày mình lại càng có khuynh hướng biến thành mẹ già thế nhỉ.

Đang ảo não, đôi mắt Giang Mục Dĩ chợt toát ra ý lạnh, Hàn Tử Huyền đã xuất hiện.

Xem ra lần này Tinh Huy đã dốc hết vốn liếng ra cho cô ta rồi, ngoại trừ bộ

lễ phục cổ hơn chục nghìn vạn kia ra thì mỗi bộ trang sức trên người cô ta đều đáng giá hơn nghìn vạn, ngay cả bông tai - thứ vốn không mấy được chú ý cũng hơn trăm vạn.

Hàn Tử Huyền vừa xuất hiện liền khiến mọi người không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

MC lập tức dùng những lời có cánh nêu ra lai lịch của những món đồ trên người Hàn Tử Huyền, lập tức khiến cho tất cả những nữ minh tinh khác ở đêm hội tỏ rõ vẻ ao ước và ghen ghét.

"Chẳng trách Hàn Tử Huyền lại đôi máng qua Tinh Huy! Đúng là tiền tài như nước!"

"Lại còn không phải à, chẳng qua cũng chỉ là một Đêm Hội Ngôi Sao thôi mà đã bỏ ra nhiều tiền vậy rồi!"

"Nhưng cũng khó trách, Ninh Tịch tái xuất, lại làm Hàn Tử Huyền mất mặt nhiều lần như thế, lần này mà thua nữa thì cô ta giấu mặt vào đâu? Tinh Huy đương nhiên là cũng chẳng thể để cho chuyện này xảy ra rồi."

"Sao Ninh Tịch còn chưa tới? Không biết hôm nay cô ấy mặc trang phục gì nữa!"

"Mặc dù thực lực của Thịnh Thế không tài nào so nổi với Tinh Huy nhưng đây cũng là người duy nhất khiến Thịnh Thế có cơ hội vùng dậy, chắc cũng liều mạng thôi! Chỉ là làm sao mà so được với độ chịu chơi của Tinh Huy, tôi thấy nhất định sẽ bị Hàn Tử Huyền đè đầu cưỡi cổ cho coi!"

...

Sau khi Hàn Tử Huyền tiến vào thăm dò, mọi người lại bàn tán chờ xem rốt cuộc đêm nay Ninh Tịch sẽ xuất hiện choáng ngợp đến thế nào. Đương nhiên là cũng bao gồm cả Hàn Tử Huyền, bộ đồ này đã đem đến cho cô ta sức mạnh và lòng tin to lớn đến nhường nào.

Cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Ninh Tịch cũng xuất hiện.

"Sau đây sẽ là người đã xa cách chúng ta một năm nay, tính từ giải Kim Tông - Ninh Tịch!!!"

Giang Mục Dã ngھnh cổ, kiểng nhắ nhìn sang, một giây sau liền rút tròng

mắt luôn. Anh cứ cho rằng Ninh Tịch chỉ đùa thôi, thế nhưng ai mà ngờ được...

Con nhóc kia lại... mẹ nó chứ, nó "khoác bao tải" tới thật!!!

Mặc dù bộ đồ trên người cô được thiết kế rất đẹp đẽ nhưng không phải cũng chỉ là một bộ váy bằng vải gai phổ thông thôi sao?

--- O ---

Chương 1916: Quá Hèn Hạ!

Hàn Tử Huyền ngồi dưới khán đài, khuôn mặt lập tức đen như đít nồi. Cái cảm giác này thật giống như cô ta tổn hết tâm tư nghĩ ra đủ mọi loại thủ đoạn để đánh bại đội phương, thậm chí còn buộc cả thuốc nổ lâm trận mà đối phương lại tay không tác sắt ra trận... Đường như... cô ta chỉ là loài giun đế không đáng được để nhắc tới. Bộ trang phục rực rỡ hoa lệ vốn cho cô ta thêm sức mạnh giờ đây lại giống như dây thừng cuốn chặt lấy người cô ta, khiến cho cô ta cảm thấy vô cùng sỉ nhục.

Hiện trường sau một hồi im lặng vì kinh ngạc thì liền liên tiếp vang lên những tiếng cười nhạo.

"Này cũng quá chất chơi rồi... Hàn Tử Huyền mặc thành như vậy, thế mà Ninh Tịch người ta lại chỉ "khoác bao tải" là xong!"

"Người ta căn bản là chẳng thèm để cô ta vào mắt!"

"Vốn có cùng một đẳng cấp đâu!"

...

Hàn Tử Huyền tức tới nỗi run cả người, cái lần Ninh Tịch chỉ mặc bộ sườn xám trắng đã đẽ bẹp cô ta cũng không làm cô ta giận dữ tới vậy.

Trịnh An Như thấy cảm xúc của Hàn Tử Huyền sắp không khống chế nổi nữa, bèn chạy tới trấn an: "Tử Huyền, đừng nóng! Đừng nóng! Không cần phải so đo với con hèn chỉ biết dùng thủ đoạn như cô ta, dù cô ta làm nhục được chúng ta nhưng với dáng vẻ như quý này căn bản là không thể kéo phiếu của fan! Mục đích cuối cùng của chúng ta vẫn là bảng xếp hạng mà! Đến lúc đều đoạt No.1 hết thì chẳng khác gì giáng cho cô ta mấy phát tát rồi!"

"Em muốn tất cả bảng xếp hạng."

"Này là tất nhiên!"

...

Sau khi ngồi xuống, Giang Mục Dĩ liếc Ninh Tịch một cái, vẻ mặt rất chi là khó mà hình dung nổi: "Ai nêu cái ý kiến này cho bà?"

"Làm sao?" Ninh Tịch nhíu mày.

"Quá hèn hạ!" Giang Mục Dĩ ăn ngay nói thật.

Đúng lúc này, đằng sau đột nhiên có một cái đầu thò ra, Từ Thao đẩy mắt húng nói: "Hừm, sao nào! Cậu không thấy quá được à? Làm Hàn Tử Huyền tức chết, lại còn có thể tiết kiệm được tiền."

Khóe miệng Giang Mục Dĩ hơi méo: "Điểm mấu chốt nhất của anh là tiết kiệm tiền đúng không?"

Từ Thao nghiêm trang nói: "Không thể nói như thế được, tất cả đều là vì công ty mà."

Giang Mục Dĩ câm nín.

Cái tên Từ Thao này ấy à, đúng là vô song...

"Nhưng bà cứ thế này thì cũng thành ra quá không coi trọng rồi! Dù sao cũng phải tôn trọng ban tổ chức một chút chứ!" Giang Mục Dĩ nói thầm.

Ninh Tịch nghiêng đầu, không để tâm nói: "Cuống cái gì chứ? Lát nữa còn có lễ trao giải mà, đến lúc đó thay sau."

Giang Mục Dĩ: "..."

Cái điệu "đợi ông cầm giải thưởng rồi trang điểm cũng chưa muộn" này... Có cần phách lối vậy không?

Lúc này, camera bỗng lia về phía bọn họ, Ninh Tịch lập tức mỉm cười, chào hỏi fans qua ống kính.

Nhất tiểu khuynh thành... cũng chỉ thế mà thôi!

Trên màn hình lớn, số phiếu của Ninh Tịch lập tức tăng lên vù vù. Nhưng mà số phiếu hiện tại của Hàn Tử Huyền đang là gấp đôi Ninh Tịch, nên với lượng tăng đó căn bản là muối bỏ bể. Có điều đây cũng là toàn bộ số phiếu mà Tinh Huy kiếm được, về cơ bản cũng đã đến đỉnh điểm.

Giang Mục Dĩ vô thức liếc qua bên cạnh, bộ trang phục thoải mái dễ chịu như ở nhà, làn tóc dài tùy ý xõa tung trên vai, lại thêm nụ cười như gió xuân, này... còn khiến tim người ta đập thình thịch hơn dáng vẻ xinh đẹp rực rỡ

thường ngày của cô. Có loại cảm giác rất bình thường nhưng lại rất đi vào lòng người, khiến cho người ta có cảm giác người trước mặt như đang bùng sáng sức sống, như đang được hơi ấm của tình yêu bao quanh, thậm chí người nhìn cô còn bị thứ cảm giác này lây nhiễm.

"Bộ trang phục này của bà... là do nhà thiết kế kia làm ra à?" Giang Mục Dã lại không nhịn được mà hỏi.

Tên kia đúng là vô đối thật, sao lúc nào cũng có thể khai quật hết khí chất động lòng người của con bé này thế chứ?

Ninh Tịch kiêu ngạo gật đầu: "Đúng thế, mẫu mới nhất đó."

"Tốc độ nhanh vậy? Lại còn mẫu mới? Không phải là đã ra rồi sao?" Giang Mục Dã kinh ngạc.

--- O ---

Chương 1917: Diễn Chung Với Nhau

Ninh Tịch nghe vậy, đôi mắt liền hiện lên vẻ tối tăm.

Bộ sưu tập "trở về nguyên dạng" của họ vừa mới hot lên, History đã bắt chước theo, lại còn trắng trợn tuyên truyền trên các kênh là do Đới Uy tự thiết kế ra, ý vào sự nổi tiếng của mình để đổi trắng thay đen, tố cáo ngược lại rằng chính phía Tắc Linh mới là bên đạo. Mặc dù, cũng có người mua lý trí biết xem thứ tự tung ra thị trường trước sau, hiểu rõ mọi chuyện nhưng đây cũng chỉ là số ít.

Được cái là... Cô vẫn tin chắc vào câu nói kia, trước thực lực chân chính, tất cả mọi âm mưu quỷ kế đều chỉ là mây bay.

Đạo này, nhà thiết kế nhà cô như được thần thiết kế nhập vậy, linh cảm tới liên hồi, vừa cho ra "trở về nguyên dạng" đã lại thiết kế được bộ sưu tập mới, bộ trên người cô cũng nằm trong bộ thiết kế này, tên là - "yêu".

Có giỏi thì cũng ăn theo bọn họ tiếp đi, cái trò đổi trắng thay đen kia cũng chỉ chơi được một lần, chơi nữa thì thành ra xem tất cả loài người đều là đồ ngu à?

Mặc dù Ninh Tịch không trả lời nhưng cơ bản Giang Mục Dĩ cũng đã hiểu ra. Lúc Ninh Tịch không ở đây, nhà thiết kế kia cũng chẳng thiết kế được gì, con bé này vừa về phát thì linh cảm lập tức ào ạt. Đây rõ ràng là coi Ninh Tịch như nàng thơ, là suối nguồn cảm hứng.

"Tiết mục của chúng ta xếp thứ mấy?" Giang Mục Dĩ hỏi Từ Thao ở phía sau lưng.

"Mau lắm, vị trí thứ tư, lát nữa hai người có thể vào hậu trường chuẩn bị luôn." Từ Thao trả lời.

"Cái gì! Diễn sớm như thế làm gì! Phải để gần cuối mới đúng chứ!" Giang Mục Dĩ lập tức bất mãn.

Bình thường thì người càng nổi tiếng thì càng ra sân khấu muộn hơn.

Từ Thao nguyền cho anh chàng một cái: "Cậu quên là chúng ta cần phải kéo phiếu sao? Mấu chốt nhất là phải tranh thủ thời gian, càng sớm thì càng có lợi cho chúng ta!"

Phía Hàn Tử Huyền không lo gì về số phiếu nên đương nhiên là sẽ chọn diễn cuối cùng rồi.

Sau lời đạo đầu của MC, tiết mục của nhóm khách quý nhanh chóng được bắt đầu. Bình thường những trường hợp này, nếu không hát thì cũng sẽ nhảy, cơ bản là chẳng có tiết mục gì đa dạng.

Không ngoài dự đoán, ba tiết mục đầu đều là vừa hát vừa nhảy. Một người là ca sĩ chuyên nghiệp, hai người còn lại thì đều là diễn viên, không cần biết bọn họ hát ra sao, vì bọn họ cũng chỉ là diễn viên nên người xem và fans cũng chẳng yêu cầu gì quá cao với bọn họ, chỉ cần không quá xấu là được...

Sau khi ba tiết mục liên tiếp kết thúc, bầu không khí dưới khán đài đã có phần trầm xuống.

MC bắt đầu tuyên bố tiết mục thứ tư: "Tiếp theo, xin mời anh Giang Mục Dĩ và cô Ninh Tịch, đêm nay họ sẽ đem đến cho chúng ta vở nhạc kịch kinh điển - "Bóng Ma trong nhà hát"! "Bóng Ma trong nhà hát" - tác phẩm kinh điển của nhà nhạc kịch Andrew Lloyd Webber, với những giai điệu tuyệt vời, nội dung lãng mạn và những vũ đạo tuyệt mỹ, không biết cặp đôi có nhiều fan CP nhất sẽ mang đến cho chúng ta những trải nghiệm mới mẻ như thế nào!"

"Aaaaaaaa... Giang Mục Dĩ!!! Ninh Tịch!!!"

"Cuối cùng cũng có thể trông thấy bọn họ diễn chung với nhau nữa rồi! Tịch - Dĩ đáng rất thỏa mãn!!!"

...

Khán giả dưới đài lập tức kêu to tên của Giang Mục Dĩ và Ninh Tịch, đám fans đang canh giữ bên màn hình cũng không ngừng điên cuồng spam bình luận. Mặc dù phần lớn bọn họ không hiểu nhạc kịch nhưng trước đó cũng đã xem danh sách tiết mục nên cố ý đi bổ sung kiến thức còn thiếu rồi.

[Tôi đã đặc biệt đi hiểu tìm rồi, khí chất của Giang Mục Dĩ quá hợp với nhân vật Raoul này! Vừa đẹp trai lại vừa thâm tình!]

[Hình như trong kịch bản còn có một "Bóng Ma" biến thái bị hủy dung nên toàn đeo mặt nạ, cứ vắn vương Christine mãi, phá hoại cô ấy với Raoul...]

[Nhưng tại sao lại là nhạc kịch? Có vẻ như không thú vị mấy... Lần trước

đồng nghiệp của tôi kéo tôi đi xem, tôi còn suýt ngủ quên mất.]

...

--- O ---

Chương 1918: Nữ Chính Bị Đổi?

Một lát sau, MC rời khỏi sân khấu.

"Đình" một tiếng, cả sân khấu rơi vào khoảng tối, khán giả cũng dần yên tĩnh lại chờ đợi Ninh Tịch ra sân khấu.

"Nhớ đến em

Hãy nhớ em đến sâu đậm

Khi chúng ta đã nói lời tạm biệt

Anh có từng nhớ đến em

Nếu anh có một thoáng nhìn hạ

Xin cho em một chút nhớ mong..."

Theo tiếng ca uyển chuyển chất chứa tình cảm vang lên, đèn trên sân khấu cũng sáng dần lên. Khán giả lập tức mở to mắt xem, kết quả là một giây sau, ai nấy cũng đều ngẩn cả người.

Bởi vì cô gái mặc bộ váy bông hoa lệ thời Trung cổ đang ca hát chính giữa sân khấu lại không phải là Ninh Tịch.

"Hử! Tôi hoa mắt à? Sao nữ chính không phải là Ninh Tịch?"

"Tình huống gì thế này? Ai đây?"

"Hơi quen mặt nhưng không nhớ ra tên! Có phải nhầm chỗ nào không? Chẳng phải nói là tiết mục của Giang Mục Dã và Ninh Tịch sao?"

Tất cả người có mặt đều ngơ ngác xôn xao, bỗng... một giọng ca nam lại vang lên...

"Có thể sao? Christine, là em sao?"

Trước kia rất lâu rồi, tựa hồ rất lâu rồi trước đây

Khi đó chúng ta vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn còn khờ dại

Có lẽ em không nhớ được anh, nhưng anh vẫn còn nhớ em..."

Giang Mục Dã ra sân.

Vì tiếng ca của Christine vang lên nên khiến Raoul đang ở gần đó bỗng nhớ lại cô bé trước mắt đúng là người bạn thanh mai trúc mã thuở nhỏ của anh.

Lúc này, Tần Sương đương nhiên thấy được ánh mắt khác thường của khán giả, cô cố nén nỗi bất an trong lòng, tiếp tục cất tiếng hát cùng với Giang Mục Dã!

"Nghĩ lại những ngày tháng đó!

Nghĩ lại quãng thời gian đó

Nghĩ lại nhưng chuyện chúng ta chưa từng làm

Không có ngày nào là em không nhớ anh..."

Bộ trang phục hoa lệ, tuyệt đẹp này của Tần Sương góp phần tôn nên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, giọng hát lại càng khiến lòng người say mê.

Trong lòng khán giả đầy hồ nghi nhưng cũng không nhin được mà tiếp tục xem tiếp...

Trên sân khấu, một đôi tình nhân đắm lệ nhận ra nhau, thắm thiết nắm lấy tay nhau mà trút bầu tâm sự. Raoul khó che giấu nỗi tình yêu trong lòng mình, anh đưa ra đề nghị hẹn hò với Christine và Christine vui vẻ đồng ý. Trên sân khấu, lập tức tràn đầy sự ngọt ngào.

Nhưng ngay thời khắc Christine trở về phòng thay quần áo...

Trong không trung bỗng vang lên tiếng ca trầm lắng mà xa xôi:

"Đêm dần tới, mọi giác quan dần trở nên rõ rệt

Bóng tối trời dậy, đánh thức mọi sức tưởng tượng

Chỉ vì... đây là đêm nhạc của bóng tối..."

Tiếng ca khàn khàn như tiếng hát của Người Cá khiến lòng người phiêu đảng này không chỉ hấp dẫn Christine trên đài mà cũng lập tức khiến đám fans vốn đang bất an vì đôi người nín thở, chăm chú theo dõi theo bản

năng...

Chẳng hiểu sao... giọng ca này lại có chút quen thuộc?

Ở chỗ dành cho khách quý, Hàn Tử Huyền cau mày, còn Trịnh An Như thì khẽ "xì" một tiếng: "Cái đám giả thần giả quỷ này, tính chơi trò gì đây? Để một diễn viên hạng ba như Tần Sương làm nữ chính, có phải là đầu óc bị bệnh rồi không?"

Hàn Tử Huyền không nói gì, cô ta luôn có cảm giác dường như mình đã để sót mất chuyện gì đó, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được đó là gì.

"Yên nào, dịu dàng nào, hãy để cho âm nhạc nhẹ nhàng vuốt ve em

Lắng nghe nó, chạm vào nó, lắng yên giao mình cho nó..."

Christine bị thứ âm thanh này mê hoặc, quên mất ước hẹn giữa mình và Raoul, cô đi về hướng có tiếng hát rồi mở cửa mật thất đi vào lòng đất bí mật...

Lúc này đây, tất cả fan hâm mộ và người xem đã bị kịch bản hấp dẫn, chăm chú theo dõi Christine và chờ đợi không biết rốt cuộc Christine sẽ tìm thấy gì...

--- O ---

Chương 1919: Bị Quyên Rũ Tới Nỗi Tim Đập Loạn Nhịp

"Hãy mở cửa trái tim em

Em không cần đấu tranh trong bóng tối này, trong đêm nhạc của bóng tối này...

Hãy nhắm hai mắt lại, đi tới một thế giới mới tràn ngập sự ma quái..."

Cuối cùng, Christine được tiếng ca dẫn dắt mà đẩy cánh cửa dẫn tới vương quốc bóng tối kia ra!

Cùng lúc đó, sự tò mò của người xem cũng đã được đẩy lên đỉnh điểm. Nhưng đúng vào lúc này, Christine lại đột nhiên ngắt đi trong tiếng ca tuyệt diệu.

Trong nháy mắt khán giả đang chờ đợi, một bóng ma màu đen hiện lên, Christine đã rơi vào một lồng ngực...

Áo đuôi tôm phong cách Trung cổ, áo choàng lông đen, mặt nạ trắng, nửa gương mặt lộ ra ngoài đẹp đến nỗi khiến người ta lỡ mất một nhịp đập của trái tim, rõ ràng là hình tượng tao nhã kiêu ngạo như thế, mà lại tỏa ra một hơi thở u ám và quỷ quái.

"Bóng Ma" chăm chú nhìn người phụ nữ đang mê man trong lòng mình, ánh mắt ngập tràn ham muốn chiếm hữu và đố kỵ như muốn thiêu đốt tất cả...

Cả toàn trường, thời gian như ngừng lại.

Cuối cùng thì Hàn Tử Huyền cũng nhớ ra là mình đã quên cái gì, chỉ chớp mắt, sắc mặt cô ta đã trắng bệch như tờ giấy, nhưng muộn rồi, tất cả đã quá muộn rồi.

Sau sự im lặng ngắn ngủi, tất cả người xem lập tức thét lên những tiếng thét kinh thiên động địa.

"Aaaaaaaaaa....."

"Anh Tịch!!!"

"Tôi đang nằm mơ sao!!!!!"

Tất cả mọi người đều không ngờ được, kể cả những fan biết về kịch bản của "Bóng Ma trong nhà hát" cũng không nghĩ tới rằng Ninh Tịch sẽ không diễn vai nữ chính mà lại giả nam để diễn nhân vật "Bóng Ma" này.

Trông thấy Ninh Tịch giả nam, trông thấy "anh Tịch" đã lâu không gặp, bọn họ kích động không thua gì khi trông thấy cô xuất hiện trong buổi tuyên truyền của Thiên Hạ lần đó.

Trên màn hình lớn bên trái, số phiếu của Ninh Tịch đang tăng lên như điên, nhanh tới nỗi mắt của Giang Mục Dã cũng muốn rút gân luôn.

Má nó! Có cần khoa trương như vậy không? Chẳng phải là chỉ thay một bộ đồ thôi à? Lại còn chỉ để lộ nửa gương mặt nữa! Một cục đen sì sì như thế thì có gì đẹp mắt! Các cô nhìn tôi đây này, nhìn bộ cánh xịn của tôi đây này, rõ là ông đây đẹp trai hơn có được không hả?

Nhưng, Giang Mục Dã - Raoul đang tìm nữ chính mất tích trên sân khấu cơ bản đã bị khán giả coi như người tàng hình rồi...

Không chỉ có người phụ nữ bị cướp mà khán giả cũng coi thường anh ta luôn...

Ninh Tịch không vẫn không bị quấy nhiễu chút nào, hoàn toàn đắm chìm vào trong vở kịch.

"Bóng Ma" khẽ đặt Christine lên giường, ngón tay thon dài trắng nõn không khắc chế nổi mà nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô.

"Vứt bỏ mọi ý nghĩa thế tục của em trước kia

Nhắm hai mắt lại, để âm nhạc giải thoát sự trói buộc của em

Mãi đến lúc đó, mãi đến lúc đó em mới... thuộc về tôi..."

Khoảng khắc ba chữ "thuộc về tôi" được thốt ra, tiếng hét ở hiện trường dường như đã sắp phá trời rồi.

Một giây sau, "Bóng Ma" cầm tay cô gái lên, nhẹ nhàng đặt lên ngực mình rồi rũ mắt xuống, từ từ tới gần môi cô gái.

"Sự ngọt ngào đến say mê này, chạm vào tôi, tin tưởng tôi, tận hưởng cảm giác này một chút một..."

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..... "

Lúc này óc nhà cũng sắp bay rồi, tất cả các cô gái ở dưới khán đài đều bị quỵn rũ tới nỗi tim đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng bừng, cứ như người đang hôn mê trên giường, sắp được hôn kia chính là mình vậy.

Thậm chí, ngay cả đàn ông cũng không cưỡng lại nổi sự hấp dẫn, cả đám đều đỏ bừng mặt, hơn nữa bọn họ cũng không nhập mình vào "Bóng Ma" kia mà lại nhập mình vào nữ chính...

Đáng thương cho đám đàn ông chỉ có thể không ngừng niệm "mình là trai thẳng", "mình chỉ bị nữ thần của mình tẩy não"... Kết quả lại phát hiện ra nữ thần vốn không đẹp mắt được như "anh ấy"...

Thảm rồi thảm rồi, cong cong cmn rồi...

--- O ---

Chương 1920: Mê Hoặc

Cao quý mà quý quái, điên cuồng mà khắc chế, dung nhan bị hủy nhưng vẫn đẹp đến mức khiến người ta choáng ngợp, khác biệt như ngày và đêm này lại dung hợp hoàn mỹ trên người Ninh Tịch, mang lại sinh mệnh hoàn toàn mới cho "Bóng Ma" kia.

"Bóng Ma" nhìn cô gái trên giường cất tiếng hát mê hoặc vô cùng.

"Hãy để cho giấc mộng được bắt đầu, để sự u ám trong lòng em tan đi

Cúi đầu trước âm nhạc của tôi

Cúi đầu trước sức mạnh âm nhạc của đêm đen..."

Nương theo giọng ca mê hoặc kia, bất kể fan ở đó hay là những người xem trực tiếp trước màn hình, bất kể nam hay nữ, trong chớp mắt này đã cúi đầu xung thân với con người ở trên sân khấu kia.

Giọng hát của Ninh Tịch tuy không tệ nhưng chắc chắn vẫn có khoảng cách với những người chuyên nghiệp, có điều trong giọng ca của cô lại ẩn chứa tình cảm mà không một ca sĩ chuyên nghiệp nào sánh nổi, cô đã hoàn toàn dung hợp kỹ thuật diễn của mình vào trong âm nhạc.

Thông qua máy biến âm, giọng hát khàn khàn động lòng người mang âm hưởng của đàn ông cộng với nửa khuôn mặt yêu nghiệt không phân giới tính kia cũng đã đủ khiến người ta điên cuồng.

Ngay lúc nhóm khán giả đang như si như say, đèn trên sân khấu chợt tối dần.

Đến lúc ánh đèn sáng lên lần nữa thì "Bóng Ma" kia đã biến mất, Christine tỉnh lại trong phòng mình, dường như tất cả chỉ là một giấc mộng.

Vốn phần lớn mọi người ít ai cảm thụ được nhạc kịch, lúc này đều đã bị hấp dẫn, ai nấy cũng đều chăm chú chờ đợi cảnh tiếp theo.

Giám đốc bốn đài truyền hình vệ tinh cũng cùng lúc nhận được thông báo là tỷ lệ người xem đang tăng lên một cách chóng mặt, có thể sẽ phá kỷ lục Đêm Hội Ngôi Sao trong mười năm nay, kênh phát sóng trực tiếp trên mạng thì lại chẳng cần phải nói nhiều, độ hot của Đêm Hội Ngôi Sao đã lập tức dẫn đầu top tìm kiếm.

Sau đó, Christine và "Bóng Ma" trải qua thời gian vừa là thầy vừa là bạn, "Bóng Ma" âm thầm truyền thụ kỹ năng ca hát cho Christine, đồng thời loại trừ hết chướng ngại cho cô, thậm chí còn không tiếc mà hại đến mạng người, đưa cô lên vị trí nữ diễn viên chính của nhà hát...

Nhưng mà, tất cả chỉ khiến Christine thêm sợ hãi, mà tình cảm giữa cô và Raoul lại càng lúc càng khăng khít không thể tách rời. Sau một chuyện ngoài ý muốn xảy ra trên sân khấu, Christine và Raoul thừa dịp mọi người đang hoảng hốt để chạy trốn lên nóc nhà. Ở đó, cô nói ra tình cảm của mình dành cho Raoul, Raoul cũng bày tỏ tình yêu thương dành cho cô chôn dấu đã lâu, hai người cùng cất tiếng hát khúc ca "All I ask of you" để tỏ rõ tâm ý của nhau.

"Bóng Ma" kia thấy hết tất cả, đau khổ vì Raoul mê hoặc Christine và sự phản bội của Christine, vì thế "Bóng Ma" quyết định nguyên rửa bọn họ.

...

Đến lúc khi diễn viên trong nhà hát nói lời cảm ơn kết thúc vở Faust, "Bóng Ma" làm chùm đèn treo rơi xuống đầu Christine, nhằm tỏ rõ sự phẫn nộ và cảnh cáo của mình.

Đến đây, kịch bản liền chuyển sang màn hai.

Sau nửa năm trôi qua, "Bóng Ma" khiến người ta bàng hoàng sợ hãi không còn xuất hiện nữa, đèn treo cũng đã được sửa, nhà hát tổ chức vũ hội hóa trang chào mừng cuộc sống mới.

Christine và Raoul đã bí mật đính hôn trong thời gian này, hai người nắm tay nhau nhảy múa trong đám người.

Ngay lúc cuộc vui đến cao trào, chợt có người khách đeo mặt nạ tử thần màu đỏ xuất hiện, mọi người đều bị người kỳ quái này dọa cho hết hoảng.

Người đến chính là Bóng Ma mai danh ẩn tích đã lâu.

"Bóng Ma" tìm trăm phương nghìn kế nguy trang thành người khác và giành được cơ hội được diễn cùng Christine.

Chương 1921: Cơ Thể Của Chúng Ta Quán Lấy Nhau

Khi Ninh Tịch xuất hiện trước mắt khán giả với bộ cánh đỏ chói tà mị, kênh phát sóng trực tiếp trên mạng âm âm dậy lên một đồng spam đòi liếm màn hình, gần như là phủ đầy màn hình luôn, đặc biệt là khi "Bóng Ma" tiếp tục diễn tiếp ca khúc "Không thể quay đầu lại"...

"Buông xuống tất cả sự đề phòng, hoàn toàn thân phục tôi

Cắt bước đi, bước chân không thể quay đầu lại này

Buông bỏ tất cả suy nghĩ, để giấc mơ được tiếp tục

Với ngọn lửa cuồng nộ như vậy ngay đến linh hồn cũng không thể cưỡng lại

Sự quyến rũ ngọt ngào đang nằm trước mặt chúng ta..."

Cùng với tiếng hát đầy mê hoặc của Bóng Ma dành cho Christine, các fan dưới khán đài cũng điên cuồng theo...

"Aaaaa.....! Phục tùng phục tùng! Anh Tịch là của mị! Người của mị, tim của mị, linh hồn của mị, tất cả đều cho anh hết!"

"Tôi đã đến nơi này

Rất khó để biết tại sao

Trong đầu tôi, tôi đã tưởng tượng rằng

Thân thể của chúng ta quán lấy nhau

Tôi đã quyết định rồi!

Quyết định rồi!

Cắt bước đi, bước chân không thể quay lại này

Không thể quay đầu lại nữa..."

"Aaaaaaa.....! Cha mẹ ơi! Thân thể quán lấy nhau là cái gì! Cứ để đẩy tôi làm cho!!!!"

"Trò chơi kích tình của chúng ta cuối cùng cũng bắt đầu rồi

Không cần nghĩ ngợi đúng hay sai

Sau cùng chỉ còn lại một vấn đề

Chúng ta phải đợi bao lâu nữa để có thể... hai trở thành một

Lúc nào thì máu của chúng ta mới bắt đầu sôi trào?

Lúc nào thì ngọn lửa tình mãnh liệt mới nuốt trọn chúng ta?"

"Bây giờ, bây giờ, bây giờ!!! Anh Tịch, xin anh hãy nuốt chửng em đi! Em nằm sẵn rồi này!" Kênh trực tiếp trên mạng bắt đầu ào ào spam bình luận.

"Nói rằng em sẽ chia sẻ tất cả với tôi,

Là tình yêu duy nhất của cuộc đời em

Hãy dẫn dắt tôi, giải cứu tôi khỏi sự cô độc này

Cho dù em đi đâu, hãy mang tôi theo..."

Khúc hát kết thúc, dường như tất cả mọi người đều cảm nhận được tình yêu vô vọng của "Bóng Ma" với nữ chính, dù hẳn ta có cố chấp, có bất chấp mọi thủ đoạn nhưng vẫn khiến người ta đau lòng đến mức không thể tự kiềm chế. Đối với "Bóng Ma" mà nói, nữ chính là tất cả của hẳn ta, là sự cứu rỗi duy nhất của hẳn ta.

Trên thực tế thì, Christine yêu Raoul và cũng yêu cả "Bóng Ma". Giữa thiên sứ và ác ma, cô vẫn luôn do dự, không biết chọn ai. Cô biết là hẳn ta nguy hiểm, hẳn ta thuộc về bóng tối nhưng lại không thể kiềm chế bản thân tiến về phía hẳn.

Trên sân khấu, bọn họ càng lúc càng tiến gần sát lại với nhau, cuối cùng là kề sát bên nhau, bài hát này giống như một lời dự đoán của hai người không nên yêu nhau nhưng đến cuối cùng vẫn không thể kiềm chế được mà chìm đắm trong ngọn lửa tình yêu.

Cuối cùng, khi "Bóng Ma" hát bài hát đính ước mà Raoul đã hát cho Christine nghe - All I ask of you, tiếng hát đã đánh thức Christine tỉnh lại để cô nhận ra người trước mắt mình là "Bóng Ma".

Ngay khi nữ chính tháo chiếc mặt nạ của "Bóng Ma" xuống, khám phá ra thân phận của hắn ta, tâm trạng của tất cả mọi người không phải là thờ dài một hơi mà là lo lắng.

Trên sân khấu, "Bóng Ma" chật vật tránh khỏi ánh mắt của nữ chính, vết tích xấu xí tàn khốc nửa bên mặt cứ như thế hoàn toàn bại lộ trước mặt người con gái mà hắn ta yêu nhất...

Tất cả người xem và fan đều đau lòng vô cùng.

Bởi vì giờ phút này, sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung hết lên sân khấu, cho nên tất cả mọi người đều không chú ý đến, không biết từ lúc nào số phiếu trên cả hai bảng xếp hạng của Ninh Tịch đã càng ngày càng đuổi sát Hàn Tử Huyền...

Tuy rằng trước đó, số phiếu của đại đa số mọi người đều đã bị vắt sạch, nhưng vẫn còn một số người thích để lại đến sau cùng mới bỏ. Cộng thêm dưới sự kích động hưng phấn mãnh liệt đến đỉnh điểm, tất cả mọi người đều lén lút hỗ trợ chuyển phiếu ủng hộ thần tượng mình, từ cha mẹ, bạn bè, đồng nghiệp xung quanh cho đến người xa lạ, ai có thể kêu gọi được đều kêu gọi. Sức mạnh của quần chúng vĩnh viễn không có cách nào đoán trước được, chỉ cần bạn có thực lực huy động nó mà thôi.

Cuối cùng của cuối cùng...

Bóng Ma đã hoàn toàn đánh mất lý trí, giam cầm Christine trong mật thất dưới lòng đất của mình.

"Tại sao... tại sao thế giới này lại bất công với ta như vậy... chỉ vì ta có một gương mặt đáng sợ thôi sao, ngay đến mẹ ta cũng không dám nhìn thẳng vào ta..." "Bóng Ma" đau đớn nói.

--- O ---

Chương 1922: Cảnh Hôn

Christine kích động nói: "Không... không phải thế giới này không công bằng với anh, đây không phải lỗi của mọi người, mà là chính anh đã tự giam cầm linh hồn của mình. Để đạt được mục đích của mình mà giết người, cướp đoạt những thứ mà người khác yêu thích... tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của anh... nhưng tình cảm của tôi với anh... giờ đây chỉ còn lại căm hận..."

Nghe được câu nói đó, nghe được cô gái mà mình yêu nói căm hận mình, vẻ mặt "Bóng Ma" lập tức hiện lên sự đố kỵ đến cùng cực, trong nháy mắt cả người đã trống rỗng, cô độc đứng tại đó... như thể tất cả mọi thứ đối với hắn mà nói đã mất đi ý nghĩa.

Tất cả người xem đều vô thức ngồi thẳng lên, trái tim đau nhói, thần kinh căng thẳng đến tột cùng.

Đúng vào lúc này, Raoul xuất hiện.

Giang Mục Dã cũng rất chuyên nghiệp, hét vang một tiếng: "Xin anh, xin hãy thả Christine ra, tôi nguyện ý làm bất kỳ chuyện gì vì anh!"

Nhìn thấy tên đàn ông đã cướp đi trái tim người con gái mà hắn yêu, "Bóng Ma" lại một lần nữa mất kiểm soát, hắn lập tức dùng một đạo cụ đặc biệt siết chặt lấy cổ của Raoul.

"A... không..." Christine kinh hoàng hét lên một tiếng,

Bóng Ma quay sang nhìn Christine đang kinh hoàng căng thẳng ở bên cạnh, ép cô phải đưa ra lựa chọn cuối cùng: "Bây giờ, tôi cho em hai lựa chọn, dùng mạng sống của Raoul để đổi lấy tự do cho em, hắn ta chết tôi sẽ thả em đi. Hai là khoác váy cưới lên trở thành cô dâu của tôi, đổi lấy mạng sống của Raoul!"

Tình yêu của Raoul đối với Christine đã ăn sâu vào xương tủy, nghe thấy như thế anh ta gần như không chút do dự mà lên tiếng: "Christine, đừng đồng ý với hắn ta, đừng lấy tên ác ma này! Nếu như em muốn cứu anh mà nói em yêu hắn ta, vậy thì sinh mệnh của anh cũng sẽ kết thúc!"

Mà giờ khắc này, người xem dưới sân khấu cùng các fan đang ngồi xem trực tiếp dường như đều muốn gào lên một câu "Còn đợi cái mie gì nữa! Đương nhiên là lấy Bóng Ma rồi!"

"Lấy anh ấy đi! Lấy anh ấy!"

"Nữ chính, cô không muốn lấy thì buông tay ra để tôi lấy hộ cho!"

...

Giang Mục Dã nghe thấy khán giả có mặt đang nhao nhao thúc giục, quả thật tức muốn hộc máu, dạo này đám con gái toàn thích thần kinh với biến thái hả? Mẹ nó chứ! Các người trơ mắt nhìn ông đây đi chết hả? Nhân tính đi đâu hết rồi?

Cuối cùng, cái cục diện bế tắc này... rốt cuộc phải giải quyết thế nào đây?

Vở nhạc kịch mang phong cách hoàn toàn khác lạ này, đến thời điểm này đã hoàn toàn khơi dậy hứng thú của tất cả mọi người.

Mà một số ít người biết tình tiết vở kịch tiếp theo đó sẽ phát triển như thế nào thì lại càng kích động, tim đập thình thịch, bởi vì bọn họ biết tiếp sau đó sẽ có cảnh hôn đó, có cảnh hôn thật đó a ha ha ha ha!

Đối diện với lựa chọn mà Bóng Ma đưa ra, Christine rơi vào sự vùng vẫy đầy đau khổ.

Cuối cùng, cô vẫn không đành lòng nhìn Raoul - người mình yêu hy sinh vì mình.

Ánh mắt bàng hoàng vô vọng của cô đột nhiên trở nên kiên quyết. Cuối cùng, cô đứng cảm ngáng đầu lên nhìn về phía "Bóng Ma", nói với "Bóng Ma" rằng, sức mạnh của tình yêu mạnh mẽ như thế nào, Thượng Đế cuối cùng rồi cũng sẽ cứu rỗi linh hồn điên cuồng của hắn.

Ngay sau đó, Christine hít một hơi thật sâu, rồi bất ngờ bước lên phía trước tặng cho "Bóng Ma" một nụ hôn dài....

Tuy chỉ là mượn góc thôi, nhưng tim Tần Sương vẫn đập thình thịch như sắp nổ tung, dường như cô đã phải dùng hết tất cả sự chuyên nghiệp của mình để khiến bản thân không mất kiểm chế ngay vào lúc này.

Mà cái khoảnh khắc Ninh Tịch bị hôn đó, tất cả mọi người có mặt ở hiện trường như thể sắp phát cuồng, bầu không khí tăng vọt lên đến đỉnh điểm, một mức độ mới từ trước đến nay chưa từng có. Chỉ trong chốc lát rapping của đài truyền hình vệ tinh, lướt xem kênh trực tiếp trên mạng đã vượt qua

tất cả kỷ lục đã được ghi lại từ trước đến nay.

Chẳng qua chỉ là một màn biểu diễn ngắn ngủi thôi mà trên màn hình lớn số phiếu của Ninh Tịch đã gần bằng với số phiếu của Hàn Tử Huyền...

"Bóng Ma" đột nhiên được người con gái mình yêu chủ động hôn, mọi biểu cảm điên cuồng bất kham của hắn đột nhiên trở nên trống rỗng.

Gương mặt vốn dĩ âm trầm đáng sợ đó giờ phút này lại khiến người ta cảm thấy đáng yêu vô cùng.

--- O ---

Chương 1923: Thành Công Viên Mãn

Một nụ hôn dài đầy ý nghĩa, một nụ hôn của sự cứu rỗi, như ánh sáng từ đấng tạo hóa chiếu sáng cho tâm hồn bị giam cầm của Bóng Ma.

Cuối cùng, Bóng Ma hoàn toàn bị thuyết phục bởi sức mạnh tình yêu kiên định của Christine...

Vào khoảnh khắc cuối cùng đó, bởi vì một nụ hôn, "Bóng Ma" cuối cùng cũng đã hiểu ra rằng tình yêu thật sự không phải là giam cầm cũng không phải là cướp đoạt...

"Bóng Ma" vội vàng lùi về phía sau một bước, quay người tránh khỏi tầm mắt của cô gái, đồng thời cũng buông lỏng sợi dây đang siết cổ của Raoul ra. Không biết đã qua bao lâu cuối cùng thì "Bóng Ma" khó khăn giơ tay lên, xua tay với Christine và Raoul để bọn họ rời khỏi đây. Christine và Raoul không thể nào tin nổi chạy đến ôm nhau.

Cuối cùng, Christine quay về bên cạnh "Bóng Ma", tháo chiếc nhẫn trước đó mà "Bóng Ma" đã đeo lên cho cô ra trả lại cho hắn ta.

"Bóng Ma" nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay của mình rồi từ từ nắm chặt lại, từng bước từng bước chậm chậm cô đơn bước về phía ngai vàng ở một góc sân khấu, ánh mắt đuổi theo bóng dáng hai người dần dần đi xa, đơn độc hát một mình...

"Không có em tôi cảm thấy thật là trống rỗng

Chuyện gì đã xảy ra khiến em rời xa tôi

Xin lỗi, tôi không biết phải làm gì nữa

Tôi đã thử tiếp tục nhưng lại khó khăn và gian nan đến vậy

Là tôi đã sai rồi hay đây chỉ là một trò chơi

Tôi thực sự không thể tin rằng em sẽ rời xa tôi

Tôi không cách nào chịu đựng thêm một ngày đơn độc nữa

Tôi không thể quên được em

Nỗi đau đớn khiến tôi suy sụp này bởi vì chúng ta đã kết thúc

Tôi chỉ muốn em quay lại, tôi chỉ cần em quay về

Nhưng tôi lại buông tay để em đi

Bây giờ tất cả đều đã kết thúc rồi..."

Tiếng nhạc càng lúc càng xa xôi, sân khấu một lần nữa trở về với bóng tối. Trong lòng tất cả mọi người đều như có một tảng đá lớn đang đè nặng, không thể thở nổi.

Cảnh cuối cùng.

Rất nhiều năm về sau, Christine đã qua đời, khi Raoul đến thăm mộ cô liền phát hiện trên mộ có một cảnh hồng bằng lụa đen.

Vở kịch kết thúc, tất cả mọi người dưới sân khấu vẫn còn đang chìm đắm trong vở kịch, một lúc sau mới phản ứng lại được. Qua một lúc rất lâu sau, dưới sân khấu mới vang lên một tràng vỗ tay như sấm dậy.

Tiếng vỗ tay kéo dài mãi vẫn chưa kết thúc.

Người dẫn chương trình đứng lúc bước lên sân khấu: "Thật không thể ngờ được, Ninh Tịch và Giang Mục Dã lại mang đến cho chúng ta một màn biểu diễn tuyệt vời đến thế. Khả năng biểu diễn cùng bản lĩnh ca hát của nữ chính Tần Sương đã khiến cho chúng ta mở rộng tầm mắt, mang đến cho chúng ta một bữa tiệc âm thanh hình ảnh vô cùng tuyệt vời! Bây giờ xin mời ba vị diễn viên chính lên sân khấu.

Cùng với giọng nói đầy kích động của người dẫn chương trình, Tần Sương và Giang Mục Dã lần lượt lên sân khấu. Hai người vẫn đang mặc trang phục biểu diễn.

Trong vở kịch này, mỗi một bộ tạo hình của Tần Sương đều hoa mỹ đến cực điểm, tô điểm cho khuôn mặt vì quá khiêm tốn mà có vẻ nhạt nhẽo từ ba phần dễ nhìn thành bảy phần xinh đẹp. Nhất là khi cô cùng với hai diễn viên lão làng như Giang Mục Dã và Ninh Tịch diễn với nhau, thế nhưng biểu hiện lại không hề thua kém một chút nào, chỉ trong nháy mắt cô đã được khán giả ghi nhớ.

Lúc vở nhạc kịch vừa mới bắt đầu đã có rất nhiều người đi tìm kiếm tin tức

của cô.

Còn về phần Giang Mục Dã, vai diễn của anh ta hôm nay mang tông màu cam*.

*Vai diễn mang tông màu cam: chỉ những người đóng vai chính diện, mang tư tưởng tốt đẹp.

Nếu như nói "Bóng Ma" là ác ma, vậy thì vai diễn của Giang Mục Dã - Raoul là thiên sứ.

Anh ta là một quý tộc nhưng lại đem lòng yêu cô gái mồ côi, lớn lên ở nhà hát kịch của mình. Anh yêu cô, anh chạy đến gác mái nhiệt tình bày tỏ tấm lòng của mình, anh đi đến căn mật thất mà Christine đang bị "Bóng Ma" mê hoặc, không màng đến nguy hiểm chạy tới cứu cô, trong giờ phút sinh tử nói với cô đừng vì anh mà hy sinh cuộc sống của mình.

Bóng Ma cuồng si vì Christine, Raoul lại tình nguyện vì hạnh phúc của Christine mà trả giá bằng mạng sống của mình.

--- O ---

Chương 1924: Anh Tịch, Lâu Rồi Không Gặp

Hai vai nam chính của vở kịch này, thực ra đều vô cùng xuất sắc khiến người ta khó mà đưa ra lựa chọn.

Vai diễn này của Giang Mục Dĩ cũng đã thu hút được một lượng fan lớn. Mà Ninh Tịch lại càng pro hơn, chỉ để lộ ra nửa gương mặt mà đã khiến tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

Lần này coi như là cục diện tam thắng.

Bởi vì nửa bên mặt của Ninh Tịch phải tạo hiệu ứng đặc biệt bị hủy hoại nên khá là mất thời gian để hóa trang, cho nên khi tẩy trang cũng khá là phiền phức, đợi khi Tần Sương và Giang Mục Dĩ đã lên sân khấu thì cô mới chậm rãi đi ra từ sau cánh gà.

Vẫn là bộ trang phục diễn ưu nhã cao quý, nhưng giờ phút này đã được cởi bỏ lớp áo choàng và mặt nạ ra. Sau khi tẩy lớp hóa trang đặc thù đi, gương mặt xinh đẹp đến cực độ đã hoàn toàn hiện ra trước mắt khán giả

"Aaaaaaaa... Anh Tịch!!! Anh Tịch!!! Anh Tịch!!!"

"Anh ơi, em muốn sinh khí con cho anh nha~"

...

Đối diện với sự nhiệt tình của fan, Ninh Tịch nhận lấy mic từ tay người dẫn chương trình nói một câu: "Cảm ơn mọi người, đã lâu không gặp."

Chỉ cần bốn chữ "đã lâu không gặp" này thoáng cái đã khơi dậy sự nhiệt tình của tất cả mọi người.

"Anh Tịch! Đã lâu không gặp!"

"Đã lâu không gặp! Anh Tịch, em nhớ anh lắm!"

"Chồng ơi, em yêu anh! Những năm nay em vẫn luôn "thủ thân như ngọc" đợi anh trở về, anh có biết không?"

...

Sau khi Người Tim Mộng kết thúc quả thật Ninh Tịch đã rất lâu không xuất

hiện trước công chúng với hình ảnh mặc đồ nam nữa rồi.

Càng tuyệt vời hơn nữa là mỗi lần Ninh Tịch thay đổi trang phục như thế nhân cách cũng thay đổi theo vậy, hoàn toàn biến thành một người khác, tính cách khí chất đều cho người ta có cảm giác đã thay đổi hoàn toàn. Cũng khó trách các fan lại kích động như thế.

Mà khi Ninh Tịch ở trên sân khấu nói ra câu "đã lâu không gặp", bảng xếp hạng ở màn hình lớn bên trái vốn dĩ đang đứng yên ấy thế mà trong nháy mắt đã xảy ra thay đổi lớn.

Số phiếu của cả hai bảng xếp hạng đều vượt lên trên Hàn Tử Huyền - người vốn dĩ có số phiếu nhiều gấp đôi cô hơn nữa còn đang trong xu thế không ngừng tăng lên!

Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như vẫn luôn chăm chú theo dõi bảng xếp hạng, giờ phút này nhìn thấy bọn họ đã bị Ninh Tịch vượt qua thì lập tức biến sắc.

"Các người làm cái trò gì thế! Số phiếu bầu cao như thế mà còn có thể để cô ta vượt qua được à! Bên Lưu Văn Lương không có biện pháp ứng phó khẩn cấp sao?" Hàn Tử Huyền dù có bình tĩnh đến đâu giờ phút này cũng không khỏi đánh mất bình tĩnh.

Trịnh An Như lau mồ hôi: "Ngay từ lúc bắt đầu có thể đập phiếu vào đều đã đập, bây giờ trong tay gần như chẳng còn được bao nhiêu phiếu nữa, lúc này mới đi kiểm phiếu căn bản là không kịp nữa rồi! Đáng chết! Cái tên Từ Thao khôn khiếp đó thật là quá âm hiểm! Thế mà lại dùng chiêu này! Rõ ràng đây là bảng xếp hạng dành cho nữ ngôi sao mà, Ninh Tịch làm trò này là có ý gì? Thế này rõ ràng là phạm quy mà! Tôi muốn khiếu nại với ban tổ chức!"

Vẻ mặt của Hàn Tử Huyền lạnh căm căm: "Chị cho rằng ban tổ chức không biết chuyện này sao?"

Bên ban tổ chức rõ ràng đã sớm đồng ý cho bên Ninh Tịch làm thế, chấp nhận cách làm của bên Ninh Tịch. Bọn họ chỉ cần độ hot và danh tiếng của chương trình, nào đâu để ý đến các nghệ sĩ dùng thủ đoạn gì. Là phía cô ta đã quá sơ suất, không ngờ được đến phút cuối cùng, bọn họ lại thay đổi kế hoạch, đi nước cờ này.

"Tôi đã thắc mắc là tại sao tiết mục của bên Ninh Tịch lại xếp trước như thế, hóa ra là đợi ở đây để cho chúng ta một đòn mà! Tiết mục của chúng ta là tiết mục cuối cùng, nhưng đợi đến lúc đó e rằng không kịp nữa, không bằng

chúng ta đảo tiết mục lên trước, như vậy có thể tranh thủ được thời gian để kéo thêm một ít phiếu nữa! Tử Huyền em vẫn luôn xuất hiện bằng hình ảnh nữ thần cao ngạo lạnh lùng, lần này đột nhiên đột phá hình ảnh, nhảy sexy dance như thế đám đàn ông lại chẳng phát điên lên à! Ninh Tịch bắt được fan nữ vậy thì chúng ta tóm lấy fan nam là được rồi!"

Hàn Tử Huyền nghĩ ngợi một hồi khá lâu, tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu nhưng tình hình trước mắt cũng chỉ có như thế mới cứu vãn được tình hình: "Thế thì cứ làm như chị nói đi!"

Trịnh An Như tính toán đâu ra đấy lắm nhưng không ngờ được rằng, đêm nay Ninh Tịch mê hoặc các fan nữ chết đi sống lại rồi thì đám fan nam cũng bị cô bẻ cong đến mức kêu gào thảm thiết...

--- O ---

Chương 1925: Cởi Cúc Áo

Tiết mục có hạn chế về mặt thời gian, mỗi một vị khách quý chỉ có 10 đến 15 phút đồng hồ để biểu diễn, bởi vì gộp hai tiết mục của Giang Mục Dã và Ninh Tịch lại mới tranh thủ được thời gian là nửa tiếng.

Bọn họ đã tối giản toàn bộ vở nhạc kịch đồng thời thay đổi kịch bản sao cho thông tục dễ hiểu nhất, cộng thêm sự phối hợp hoàn mỹ của ba người, vốn dĩ là nửa tiếng dài đằng đẵng chán chết nhưng qua tay bọn họ đã trở nên vô cùng đặc sắc. Mãi cho đến khi kết thúc, tất cả mọi người vẫn còn tiếc nuối muốn xem tiếp.

Sau khi ba người xuống sân khấu rồi, ánh mắt của tất cả mọi người vẫn không rời khỏi ba người đó, đặc biệt là không rời mắt khỏi Ninh Tịch.

"Vô cùng cảm ơn ba vị đã mang đến cho chúng ta một tiết mục đặc sắc như vậy. Các khán giả ngồi trước màn hình ti vi và xem trên mạng đừng vội đi nhé, tiếp sau đây vẫn còn tiết mục đặc sắc hơn đang đợi mọi người. Đến đây tôi xin được phép tỏ ra bí hiểm một chút, mọi người có đoán được tiếp sau đây người lên sân khấu là ai không ạ?"

Cho dù MC đã uốn ba tấc lưỡi bảy tấc răng cô ra vẻ thần bí nhưng mà vẫn không so được với Ninh Tịch đang về chỗ ngồi, hình ảnh này đối với các fan mà nói còn có sức hút hơn. Ánh mắt của khán giả có mặt ở hiện trường vẫn dõi theo Ninh Tịch xuống sân khấu cho đến khi cô quay về vị trí của khách quý, cúi đầu cup mắt nói chuyện với Giang Mục Dã và Tần Sương.

Rõ ràng là cô chẳng làm gì nhưng mỗi một động tác mỗi một lời nói của cô, lại khiến người không thể dời mắt ra được.

Ông kính của camera "thỉnh thoảng" lại quét qua góc của Ninh Tịch, khán giả có mặt tại đây và các fan xem trực tiếp không một ai là không hét âm lên, đặc biệt là các fan đang xem trực tiếp, comment ào ào kéo lên, toàn bộ đều là:

[Aaaaaaaa! Bác quay phim thân mến, xin hãy quay Anh Tịch của cháu ạ!]

[Bác quay phim ơi! Cháu muốn xem chồng cháu!]

[Bác quay phim, làm ơn giúp đỡ ạ!]

...

Cùng lúc đó ánh đèn trên sân khấu tối dần, chỉ còn đúng một chiếc đèn ở giữa sân khấu.

Một lúc sau, âm thanh sôi động vang lên đập vào màng nhĩ của mọi người, những vũ công lần lượt xuất hiện, màn nhảy sexy trong nháy mắt quét sạch bầu không khí vừa rồi.

Dưới sân khấu, Ninh Tịch ngồi đó với tư thái yên tĩnh khác hẳn với trên sân khấu, bởi vì vừa mới diễn xong nên lúc này có những giọt mồ hôi rịn trên trán và trên xương quai xanh của cô.

"Chậc... làm thế nào đây?" Tổ quay phim thấy phản ứng của khán giả và các fan như thế cho nên rất là khó xử.

Đúng lúc này, giám đốc đài truyền hình quả quyết ra lệnh: "Hướng ống kính về phía Ninh Tịch!"

"Nhưng tiếp theo là tiết mục của Hàn Tử Huyền mà..."

"Chuyện nhỏ nhỏ như thế này mà cũng cần tôi dạy à? Đừng rõ ràng quá là được! Có biết tận dụng triệt để không? Có biết thay đổi góc độ không?" Giám đốc đài truyền hình quen đường quen nẻo nói.

Tổ quay phim nghe thấy mệnh lệnh trong bộ đàm, thoáng cái đã hiểu ra.

Trên sân khấu, qua một khoảng thời gian ngắn làm nóng sân khấu đột nhiên, "đùng" một tiếng, vị trí đèn chiếu chính giữa sân khấu đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng, có một người nhảy từ dưới lên.

Mà người nhảy từ dưới lên sân khấu đó chính là Hàn Tử Huyền. Cô ta mặc một bộ đồ da bó sát người màu đen, để lộ vòng eo thon gọn và đôi chân thon dài, mái tóc đen dài gọn sóng.

Hoàn toàn thay đổi hình tượng nữ thần cao quý thường ngày sang một hình ảnh gợi cảm lại mê hoặc!

Hình tượng hoàn toàn mới mẻ và vũ điệu nóng bỏng này nhất thời đã thu hút ánh mắt của khán giả và các fan, số phiếu của Hàn Tử Huyền tăng lên với tốc độ nhanh chóng.

Trên bảng xếp hạng, thứ hạng của Ninh Tịch và Hàn Tử Huyền đang đeo bám sát nhau.

Dưới sân khấu, Trịnh An Như vốn đang căng thẳng đến mức tim sắp nhảy ra ngoài, giờ phút này nhìn phản ứng xảy ra ngoài dự đoán của quần chúng như vậy cô ta mới lộ ra vẻ mặt yên tâm.

Biết ngay là chiêu này chắc chắn không có vấn đề gì mà!

Đúng lúc này, quay phim của máy quay số 1 không biết đột nhiên bắt được cái gì, bởi vì vị trí của anh ta cách Ninh Tịch gần nhất, lập tức hướng máy quay số 1 về phía Ninh Tịch.

Chỉ thấy trên màn hình lớn đột nhiên chuyển cảnh, chuyển đến góc của Ninh Tịch và Giang Mục Dĩ, Ninh Tịch vì mặc bộ đồ diễn quá dày lại nặng nên cảm thấy hơi ngột ngạt, cho nên đưa tay lên, mắt vẫn nhìn tiết mục trên sân khấu, một tay thong thả cởi cúc áo cổ đầu tiên ra...

[Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! Đẹp trai quá!!! Đẹp trai quá! Tim tui muốn vỡ tung ra rồi!!!]

[Hormone đang phát tán kìa!!!]

[Chồng em đẹp trai quá hự hự!!!]

[Xin hãy cởi tiếp đi đừng ngừng aaaa....!!!]

--- O ---

Chương 1926: Ninh Tiểu Tịch, Cái Đồ Biến Thái Này!

Chỉ trong chớp mắt, dường như tất cả fan và người xem đều đột ngột chuyển ánh mắt sang Ninh Tịch, mà số phiếu của Ninh Tịch như thể ngòi tên lửa mà tăng lên vèo vèo.

Còn về phần tỷ suất xem thì càng khỏi phải nói.

Giám đốc đài truyền hình nhìn tỷ suất người xem tăng vọt, kích động đến nỗi tim sắp ngừng đập đến nơi. Không chỉ có không trách cứ thợ quay phim số 1 đột ngột chuyển sang quay cận cảnh cho Ninh Tịch, ngược lại về mặt còn đầy tán thưởng, hơn nữa còn sửa lại chính lời mình vừa nói ban nãy

"Không sai... khá lắm... khụ khụ... thực ra rõ ràng một chút cũng không sao ~"

Tổ quay phim vốn dĩ còn đang kiêng dè, không dám làm quá rõ ràng, giờ phút này nhận được sự tán thành đúng lúc của Boss lập tức càng thêm tự do hướng ống kính về phía Ninh Tịch.

Mười máy quay đồng thời quay Hàn Tử Huyền, cũng gần như là luôn thuận tiện thu luôn hình ảnh Ninh Tịch vào trong ống kính.

Dưới sân khấu, nhìn thấy số phiếu đột nhiên tăng lên đến mức Hàn Tử Huyền quát ngựa truy phong cũng khó mà theo kịp, cùng với biểu hiện như sắp phát cuồng của tất cả mọi người, Giang Mục Dĩ ngồi bên cạnh Ninh Tịch cũng đại ra luôn.

"Đù... Cái quỷ gì thế! Con nhóc này, bà chẳng qua chỉ mới cưới có một cục thối mà? Cần thiết phải như thế sao? Tần Tiểu Sương, cô nói xem có phải trong đầu của đám fan này có não không vậy?"

Tần Sương ngồi bên cạnh căn bản là không hơi đâu mà phản ứng với Giang Mục Dĩ.

Giang Mục Dĩ quay sang nhìn, liền thấy ánh mắt của con nhóc đó trực tiếp bỏ qua mình mà nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch bên cạnh, hai tay ôm ngực, về mặt đỏ bừng như sắp ngất đi đến nơi rồi.

Giang Mục Dĩ: "..."

Rõ ràng anh ta và Ninh Tịch ngồi cạnh nhau, cùng xuất hiện trong ống kính máy quay, kết quả thế nhưng anh ta lại hoàn toàn bị xem nhẹ một cách triệt để. Từ sau khi debut đến giờ anh ta chưa từng gặp phải chuyện nào như thế này, mọi lần chỉ cần anh ta xuất hiện thì tất cả các nghệ sĩ nam ở trước mắt anh ta đều chẳng phải làm nền cho anh ta hết sao? Thế mà anh ta lại bị một đứa con gái đánh bại?

Cho nên, Giang Mục Dã cuối cùng không nhịn nổi nữa: "Mịa, không phải chỉ là cỏi cục áo thôi à? Ai mà chẳng biết!"

Nói xong, soạt một phát cỏi liên tiếp ba cái cục áo.

[Aaaaaaaa....! Mục Dã! Mục Dã! Mục Dã!]

Các fan của Giang Mục Dã cuối cùng cũng chú ý đến thần tượng nhà mình, ào ào hét lên thật to.

Hy sinh nhiều như thế cuối cùng mới thu về được chút sự chú ý nhỏ bé này, Giang Mục Dã không chỉ không vui mà ngược lại biểu cảm lại thêm phần chua chát, ánh mắt ghen tị quay sang lườm bạn nào đấy đang lười biếng dựa vào ghế bên cạnh.

Sau khi Ninh Tịch cảm nhận được ánh mắt của người nào đó, cô thoáng liếc qua Long Vàng một cái, đột nhiên tỏ vẻ đang suy tư cái gì đó.

Giang Mục Dã bị cô lườm cho nổi da gà: "Bà đang nghĩ cái gì trong đầu đấy?"

Ninh Tịch chống tay vào đầu nhìn anh ta, nhếch môi cười đều nói: "Đột nhiên lại nghĩ, nếu như ông mặc đồ nữ thì sẽ thế nào nhỉ?"

Giang Mục Dã lập tức xù lông lên ngay tại chỗ, ôm ngực như thể cô dâu nhỏ bị bắt nạt: "Ninh Tiểu Tịch! Bà là đồ biến thái!!!"

Tuy rằng các fan và khán giả không biết nội dung cuộc nói chuyện của Ninh Tịch và Giang Mục Dã nhưng cách thức tương tác giữa hai người rất sinh động đáng yêu, dáng vẻ kia của Giang Mục Dã rõ ràng là bị bắt nạt đến mức sắp suy sụp đến nơi. Hai người ở cùng nhau quả thật giống hình tượng hoàn mỹ của bạn "công" bụng dạ đen tối nham hiểm với bạn "thụ" kiêu ngạo nhưng lại hay xù lông tức giận, vô hình trung khiến máu hủ nữ trong lòng tất cả mọi người trào dâng...

[Aaaaa...! Đáng yêu quá đi mất thôi! Cái dáng vẻ xù lông này của Mục Dã nhà chúng ta thật đáng yêu quá đi!]

[Quả thực công - thụ rõ ràng! Anh Tịch "công" đập cả vào mặt tôi kia kìa! Mục Dã là thụ 100% rồi nhé!]

[Thật muốn biết bọn họ đang nói gì quá aaa...!]

[Tôi biết này tôi biết này! Tôi đặc biệt ghi lại cảnh đây xem lại mấy lần để đọc khẩu hình đây! Anh Tịch bảo là muốn biết Mục Dã mặc đồ nữ thì sẽ như thế nào!]

[Oa oa oa! Anh Tịch thật đáng khen! Tui cũng muốn biết chồng nhà tui mà mặc đồ nữ sẽ như thế nào!]

...

Dưới sân khấu, Giang Mục Dã đang cầm điện thoại xem bình luận ở kênh trực tiếp trên mạng, cái mặt dửng như đã đen xì như cái đít nồi: "Đệt đệt đệt! Mọi rồ cuộc ai mới là thụ! Ông đây là công! Là công đây!!!"

--- O ---

Chương 1927: Càn Quét Các Bảng Xếp Hạng

Tuy rằng mấy ngày trước các fannome cực lực huy động bỏ phiếu bình chọn, nhưng vẫn còn một bộ phận fan thích để đến lúc sau cùng mới đi vote và còn có một bộ phận lớn hơn nữa là "người qua đường" lười không thèm vote.

Mà giờ phút này, khi cảm xúc trong họ được khơi dậy một cách hoàn toàn, thì toàn bộ số phiếu này trong nháy mắt đã bị vắt kiệt. Càng đừng nói đến lực lượng mạnh mẽ của các fan đang đi huy động vote ở khắp nơi.

Giờ phút này, Tinh Huy đương nhiên là vẫn đang cố nghĩ cách giải quyết nhưng căn bản là không theo kịp với tốc độ tăng lên như tên lửa của Ninh Tịch...

Trên sân khấu, Hàn Tử Huyền vẫn đang mướt mồ hôi uồn ẻo, làm các kiểu động tác sexy gợi cảm, ánh mắt cô ta thoáng liếc nhìn thế nhưng lại phát hiện ra số phiếu của mình hoàn toàn đã bị Ninh Tịch đẽ bẹp và hình như đối tượng mà khán giả dưới sân khấu đang hoan hô hò hét cũng không phải là cô ta.

Cô ta cũng nhận ra là có điều gì đó là lạ.

Lúc cô ta quay người lại vì một động tác trong vũ đạo, đột nhiên nhìn thấy trên màn hình lớn đằng sau lưng cô ta thế nhưng lại là cảnh quay của Ninh Tịch chứ không phải là cô ta!!!

Biểu cảm của Hàn Tử Huyền thoáng cái đã trở nên tái mét, động tác chân lão đảo hỗn loạn, thoáng cái đã lờ nhịp.

Trịnh An Như ở dưới sân khấu cũng nhìn thấy thế liền hoảng đến mức mặt mũi tái mét.

"Chết tiệt! Đám nhân viên hậu trường làm ăn cái kiểu gì thế không biết! Đây là tiết mục của Tử Huyền cơ mà! Ông kính hướng đi đâu vậy!"

Tiếp sau đó, vô cùng bi kịch là... dù Hàn Tử Huyền có phạm phải sai lầm nghiêm trọng như thế... thế nhưng lại không có ai phát hiện ra...

Cùng là "khiêu khích" nhưng so ra cách thức của Hàn Tử Huyền và cách thức của Ninh Tịch là hai đẳng cấp khác biệt hoàn toàn.

Kẻ đầu tiên, cố ý và trau chuốt một cách thái quá ngược lại khiến người ta cảm thấy vô vị và phát ngán. Mà Ninh Tịch thì ngược lại, lần nào cũng có kiểu "tôi căn bản là không muốn gheo bạn đâu mà", "vờn" người ta một cách rất vô thức, bất kể là nam hay nữ đều chết dưới tay cô...

Chỉ là một động tác rất nhỏ, một ánh mắt thôi cũng có thể khiến cho tim người ta đập thành thịch.

Cuối cùng trên sân khấu, tiết mục của Hàn Tử Huyền cũng đã kết thúc.

Mà trên màn hình lớn bên tay trái, số phiếu bầu của Ninh Tịch đã kinh khủng đến mức vượt lên trước gấp đôi số phiếu của Hàn Tử Huyền và chiếm lĩnh vị trí đầu bảng của hai bảng xếp hạng.

Rõ ràng tiết mục biểu diễn này là con bài chốt để Hàn Tử kéo phiếu về mình, còn đối cả thứ tự nữa thế mà lại hoàn toàn khiến cô ta rơi thẳng xuống địa ngục.

Trịnh An Như nhìn thấy lượng phiếu bầu tuyệt đối không có cách nào vượt qua được thì "soạt" một cái đứng bật dậy, rồi lại ngồi "phịch" xuống ghế, vẻ mặt không thể nào tin nổi...

"Chuyện này... chuyện này là không thể nào! Làm sao có thể như thế này được!!!"

"Thật lợi hại! Anh Tịch! Số phiếu của anh tăng vọt rồi kìa! Hơn nữa là còn vượt gấp nhiều lần luôn! Bây giờ vẫn còn đang tăng kìa!" Tần Tiểu Thương vẫn luôn chú ý sát sao đến số phiếu của Ninh Tịch, giờ phút này cũng vô cùng kích động.

Đây thật đúng là kỳ tích... Người trước mắt luôn luôn có cách hoàn thành những việc tưởng chừng không thể hoàn thành nổi. Chỉ cần ở bên cạnh cô ấy thì sẽ cảm thấy rất yên tâm!

Giang Mục Dã lúc này cảm đã rơi cả xuống đất, khóe miệng cứng đờ, giật giật: "Được! Lại dụ dỗ thêm được một đứa nữa, bà là cái đồ tai họa!"

Tuy rằng trong lòng rất đố kỵ nhưng mà nhìn thấy Ninh Tịch và anh ta cùng nhau dẫn đầu các bảng xếp hạng, Giang Mục Dã cũng cảm thấy đắc ý lắm.

Chặc chặc chặc, nhìn cái bảng xếp hạng này thật sự sáng khoái quá đi mất thôi!!!

Nghệ sĩ nam được yêu thích nhất: NO.1: Giang Mục Dã

Nam thần quốc dân: NO.1: Giang Mục Dã

Nghệ sĩ nam muốn được "ngủ" cùng nhất: No. 1: Giang Mục Dã

Nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất: NO.1: Ninh Tịch

Nữ thần quốc dân: NO.1: Ninh Tịch

Năm bảng xếp hạng có sức ảnh hưởng lớn nhất tất cả đều bị Thịnh Thế chiếm toàn bộ!

Còn về vị trí số một của bảng xếp hạng "Người muốn được gả nhất - Ông chồng quốc dân", Lục Đình Kiêu vẫn vững vàng như núi Thái sơn, ờ thì vẫn là người của mình nha!

Nhưng mà rất nhanh sau đó, Giang Mục Dã chẳng thể đắc ý nổi nữa...

Tiết mục của Hàn Tử Huyền kết thúc cùng với đó là những tiết mục khác cũng bắt đầu, mà những bảng xếp hạng vốn dĩ không có tên, số phiếu của Ninh Tịch cứ âm thầm tăng lên...

--- O ---

Chương 1928: Biến Động Bất Ngờ Của Các Bảng Xếp Hạng!

Nhưng mà bởi vì màn hình lớn bên tay trái chỉ hiển thị top mười của bảng xếp hạng, những vị trí sau đó đều không hiện cho nên tạm thời không ai phát hiện ra.

Sự điên cuồng của fan và "người qua đường" trong âm thầm cũng không ai biết được...

Lúc này, trong hậu trường.

Trịnh An Như không ngừng quát tháo: "Chết tiệt! Cái tên Lưu Văn Lương ngu xuẩn này! Tại sao lại không có biện pháp dự phòng chứ! Thế mà cứ trở mặt nhìn số phiếu của Ninh Tịch tăng chóng mặt mà không có cách khống chế lại à!"

Lý trí và phong độ của của Hàn Tử Huyền đã không thể nào duy trì nổi nữa, hất tay một phát ném luôn chai nước khoáng do trợ lý đưa đến đi.

Cô trợ lý bị cả chai nước nện phải đả cả trán, đứng bên cạnh cẩn thận từng ly từng tý một nói: "Bọn họ chắc chắn là ăn gian phiếu bầu rồi! Bằng không nào có thể tăng nhanh đến như thế được!"

Tuy rằng bọn họ đều biết, với thực lực của Thịnh Thế tuyệt đối không thể gian lận đến mức này được, nhưng mà cách giải thích này so với việc nói là do tài nghệ của Hàn Tử Huyền thua kém người ta vẫn dễ nghe hơn một chút.

"Còn không mau gọi điện cho công ty đi à!" Hàn Tử Huyền khẽ rửa một tiếng.

Trịnh An Như sốt ruột đến mức cuống cả lên, lập tức gọi điện cho bộ phận PR của công ty, không ngừng phẫn nộ la hét trong điện thoại: "Lưu Văn Lương, anh lập tức nghĩ cách đối phó cho tôi! Không cần biết anh dùng cách gì! Anh đừng có quên Vương tổng đã dặn rồi, lần này ngôi vị nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất phải là Tử Huyền, chỉ có thể là Tử Huyền! Anh nghĩ cho kỹ nếu như lần này mà thất bại thì hậu quả sẽ như thế nào!"

Đầu bên kia điện thoại Lưu Văn Lương giờ cũng đang sút đầu mẻ trán, bận đến mức quay mòng mòng, anh ta vừa mới bị Vương Hạo Quân và Ninh Tuyệt Lạc mắng xong, giờ Trịnh An Như lại gọi điện thoại đến, quả thật ôm

một bụng tức.

"Trịnh An Như, cô cho tôi là thần chắc! Ninh Tịch kia chỉ ngồi ở khu khách quý chẳng làm cái mẹ gì hết mà lượng phiếu thì cứ tăng lên vùn vụt, tôi còn có làm cái bà gì được nữa?"

Trong lúc Trịnh An Như và Lưu Văn Lương đang tranh cãi với nhau qua điện thoại thì ánh mắt Trịnh An Như thoáng liếc thấy, tốc độ số phiếu bầu của Ninh Tịch trên hai bảng xếp hạng đang dần dần chậm lại thậm chí còn có dấu hiệu sắp dừng lại.

Trịnh An Như lập tức mừng húm: "Ngừng rồi, ngừng rồi... tôi biết ngay mà! Cuối cùng cũng không tăng nữa rồi! Lưu Văn Lương, anh còn không mau nhân cơ hội này mà hành động đi!"

Lưu Văn Lương đương nhiên cũng phát hiện ra, lập tức phát điên nói: "Hành động cái mông! Cô bảo tôi vượt cái kiêu gì? Cô tự xem lại xem, khoảng cách giữa số phiếu bầu bây giờ là như thế nào! Cho dù có ngừng cũng tuyệt đối không thể vượt qua!"

"Phải biết rằng lượng phiếu đó của chúng ta phải mất sáu ngày liền mới gom góp được từng ấy đấy! Giờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi làm sao mà huy động được nhiều phiếu bầu như thế! Cứ mong chờ vào tôi không bằng bảo Hàn Tử Huyền tự nghĩ cách bảo fan của cô ta vote cho mình đi cho nhanh!"

Trịnh An Như nhìn Hàn Tử Huyền một cái, vẻ mặt đầy âm trầm, trong một khoảng thời gian ngắn như thế cô ta làm sao mà nghĩ được cách nào đây?

Ngay đến cả tiết mục nóng bỏng như lúc này cũng không có tác dụng!

Chẳng lẽ xin xỏ ban tổ chức thêm một tiết mục nữa?

Trong lúc Trịnh An Như và Lưu Văn Lương còn đang mặc cả tranh luận không nghỉ với nhau.

Trợ lý ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào bảng xếp hạng trên màn hình lớn cách đó không xa, đột nhiên che miệng kinh ngạc kêu lên: "Ôi... trời ạ... chuyện gì đang xảy ra thế này?"

"Gào cái gì mà gào?" Trịnh An Như bực tức hỏi.

Trợ lý liền chỉ tay vào bảng xếp hạng kích động nói: "Chị An Như, chị nhìn bảng xếp hạng bên nam kia! Tên của Ninh Tịch sao lại đột nhiên xuất hiện trên bảng xếp hạng của nam được? Có phải là hệ thống có vấn đề không vậy?"

Trịnh An Như lập tức quay sang nhìn, kết quả phát hiện ra tên của Ninh Tịch thể nhưng lại thực sự xuất hiện trên bảng xếp hạng của nam!

Nghệ sĩ nam được yêu thích nhất: No.10: Ninh Tịch!

Nam thần quốc Dân. No. 9: Ninh Tịch!

Nghệ sĩ nam muốn được "ngủ" cùng nhất: No.9: Ninh Tịch!

"Làm cái trò gì vậy! Điên hết cả rồi sao! Ninh Tịch làm sao lại có thể xuất hiện trên bảng xếp hạng của nam được! Đây là gian lận một cách công khai! Đây rõ ràng là đang gian lận!" Trịnh An Như trở mắt ghen hờn.

--- O ---

Chương 1929: Tăng Lên Một Cách Điên Cuồng

Lúc này, đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lưu Văn Lương, nghe có vẻ bình tĩnh hơn Trịnh An Như đã hoàn toàn mất kiểm chế: "Không phải là gian lận... nghệ sĩ nữ xuất hiện trên bảng bên nam hoặc là nghệ sĩ nam xuất hiện bên bảng của nữ, đều là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra."

"Bởi vì rất nhiều bảng xếp hạng cả nam lẫn nữ đều có thể có tên cho nên ngoại trừ bảng xếp hạng các tân binh có hạn chế ra thì những bảng xếp hạng khác đều có cùng một danh sách bình chọn."

"Mấy năm trước đây cũng có fan đùa hoặc là ác ý cố ý vote vào nhưng số phiếu đều rất ít, chưa bao giờ có thể gây hỗn loạn bảng xếp hạng được, cơ mà lần này..."

"Vậy thì cũng không thể hỗn loạn đến mức này được! Đây đúng là làm loạn mà! Ban tổ chức chẳng lẽ cứ mặc kệ không quản?" Trịnh An Như phẫn nộ nói.

Lưu Văn Lương lên tiếng: "Trong quy định của ban tổ chức không có điều nào quy định là không cho phép cả, thậm chí ban tổ chức sắp đặt như thế căn bản là để gia tăng thêm sự thú vị đấy!"

"Vậy liên lạc với Vương tổng bảo ông ấy làm việc với ban tổ chức ngay! Áp cho cô ta tội danh ăn gian, phạm quy! Hoặc là dứt khoát nói rằng cô ta ăn gian số phiếu! Để cô ta không lên được bất kỳ một cái bảng xếp hạng nào nữa! Tôi không tin không có cách nào để trị cô ta!"

Vấn đề bên bảng xếp hạng của nữ còn chưa giải quyết xong, bên bảng nam lại xuất hiện vấn đề, Trịnh An Như tức sắp nổ phổi ra rồi.

Lưu Văn Lương biết rõ mách khéo của phía ban tổ chức, việc này căn bản là không đơn giản như những gì Trịnh An Như nói nhưng chuyện đã đến nước này cũng chỉ đành thử xem mà thôi.

Dù sao thì bảng xếp hạng lần này quả thật cũng rất quan trọng đối với anh ta. Tình hình mà còn xấu đi nữa, người đầu tiên bị tai ương sẽ là anh ta.

Đêm Hội Ngôi Sao hôm nay, Vương Hạo Quân và Ninh Tuyết Lạc đều có tư cách tham gia, nhưng Ninh Tuyết Lạc vì chuyện của Tô Diễm quân lấy nên lần này không đích thân xuất hiện, chỉ có mình Vương Hạo Quân ngồi trên

ghế VIP tận mắt nhìn thấy tất cả. Không cần Lưu Văn Lương liên hệ với ông ta, ông ta đã âm thầm bí mật hẹn gặp với người tổng phụ trách ở hậu trường.

Vương Hạo Quân thuận thục đốt cho Tần Trăn một điếu thuốc, khoác lên vai ông ta tỏ vẻ đều là người mình cả nói: "Anh Kiều này, nghệ sĩ nữ lên bảng xếp hạng nam, cũng khó tránh khỏi có chút hỗn loạn nhỉ?"

Người lên kế hoạch tổng thể của Ánh Sáng Giải Trí và Đêm Hội Ngôi Sao đều là người của Tần Trăn, nên khi ông ta nghe vậy ánh mắt cũng thay đổi.

Không cần đối phương nói ông ta cũng đã biết mục đích của Vương Hạo Quân tìm ông ta là gì, vì thế thẳng thừng nói: "Vương tổng này, quy tắc của bảng xếp hạng này năm nào cũng như thế. Tôi nghĩ chắc ông cũng rõ, tuy rằng mấy năm trước không có tình huống này nhưng quy định quả thật vẫn cho phép..."

Đêm Hội Ngôi Sao lần này nhờ có Ninh Tịch mà đạt được thành tích lượt xem và độ hot trước nay chưa từng có, ông ta mong còn chẳng được, làm sao mà tự vác đá đập vào chân mình?

Nói cho cùng, trong cái giới này không có bạn bè vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi.

Vương Hạo Quân nhìn lão cáo già trước mặt làm sao mà không biết ông ta đang nghĩ gì, nhìn đồng hồ thời gian cũng không còn bao nhiêu, đành nghiên răng đưa tay ra, trực tiếp đưa ra một con số rồi nói: "Dùng tội danh phạm quy, gạt tên của Ninh Tịch ra khỏi toàn bộ các bảng xếp hạng! Xong việc, tôi sẽ cho anh con số này!"

Tần Trăn nhìn con số mà Vương Hạo Quân đưa ra xong, hai mắt lập tức sáng lên sau đó vẻ mặt hiện rõ vẻ dao động. Nhưng mà trong lúc đang do dự, ông ta lơ đãng thoáng nhìn qua khe cửa thấy bảng xếp hạng trên màn hình lớn vào giờ phút này.

Không nhìn không biết, nhìn một cái liền giật nảy.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ông ta và Vương Hạo Quân mới nói với nhau mấy câu, tên của Ninh Tịch trên bảng xếp hạng nam đã nhảy lên top 5 các bảng còn bảng "Nghệ sĩ nam muốn được ngủ cùng nhất" thì đã leo lên top 3 và số phiếu vẫn không ngừng tăng lên.

Chương 1930: Tiểu Gia Ra Gấp Mười Lần

Lần này tất cả mọi người đều biết, bởi vì Tinh Huy đem tất cả tài nguyên quặng hết vào Hàn Tử Huyền cho nên số phiếu bên bảng nam thua xa bảng nữ, cho nên còn dễ vượt qua hơn cả bảng nữ.

Cơ mà, Ninh Tịch vượt qua bảng nữ rồi thế nhưng lại tiếp tục vượt qua bảng nam, thật là khiến người ta mở mang tầm mắt.

Sự thay đổi trên bảng xếp hạng này đương nhiên là đã sớm rơi vào trong mắt của quần chúng, các fan trên mạng và khán giả ở hiện trường đều như thể một đám gà chọi hăng máu, nhìn thấy bảng nữ đã lên đến đỉnh điểm lại bắt đầu đập phiếu của mình vào bảng nam, thế cho nên số phiếu tăng càng lúc càng nhanh!

Nhìn thấy bảng xếp hạng rồi, Tần Trăn lại không chắc chắn.

Dù sao quy tắc vẫn lù lù ở đó, Ninh Tịch không hề phạm quy. Nếu như lúc này nghe theo lời của Vương Hạo Quân, trong lúc Ninh Tịch đang được lòng người thế này mà cố gắng cưỡng ép bôi đen cô ấy, đến lúc đó Đêm Hội Ngôi Sao của bọn họ sẽ bị tất cả mọi người bầu vào phỉ nhổ!

Vương Hạo Quân thấy thế lại ra một con số khác, đẩy cái giá lên cao hơn!

Vẻ mặt của Tần Trăn ngẩn ra rõ ràng, trong mắt hiện lên vẻ tham lam... Ông ta không nhìn được mà nghĩ đến với một số tiền lớn như thế sau này dù ông ta không làm nhà sản xuất nữa thì cũng đủ xài đến hết đời!

Trong lúc Tần Trăn đang phân vân đến mức bực bội, ông ta đột nhiên nhận được một cuộc gọi đến.

"À, Vương tổng, tôi có một cuộc điện thoại quan trọng, xin đợi một lát!"

Tần Trăn nhìn thấy số điện thoại trên màn hình thì mặt đột nhiên tái đi, nói một câu xin đợi sau đó nhanh chóng lẩn vào trong góc.

Vương Hạo Quân nhìn thấy biểu hiện của Tần Trăn không hiểu sao lại có dự cảm không lành.

Vào thời điểm này... thì sẽ là điện thoại của ai?

Tần Trăn lúc này đang nấp trong góc, mặc dù người ở đầu dây bên kia căn

bản là không nhìn thấy ông ta nhưng vẫn cúi đầu khom lưng nghe điện thoại.

"Khụ, Nhị... Nhị thiếu, hôm nay ngài làm sao lại có thời gian rảnh mà gọi điện cho tôi thế này! Thật đúng là vinh hạnh mà! Vinh hạnh mà!"

Ông ta vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói nhàn nhã vào thẳng vấn đề: "Không cần biết tên Vương Hạo Quân đó ra giá bao nhiêu, tiểu gia ra gấp mười lần!"

Mười! Mười lần!

Tần Trăn suýt nữa bị con số này dọa chết, nhưng mà ông ta làm sao mà dám chứ! Người gọi điện cho ông ta chính là Lục Cảnh Lễ đây!

Chết tiệt, Lục Cảnh Lễ không phải là đã sớm trở về tập đoàn mẹ rồi hay sao? Thịnh Thế trong một năm nay thành ra thế này mà anh ta cũng chẳng thêm hỏi thăm lấy một lần.

Gần đây ông ta cũng nghe nói rằng quản lý cấp cao bên đó có biến động không nhỏ, chẳng lẽ tập đoàn Lục thị lại một lần nữa bắt đầu tiếp quản Thịnh Thế?

Nghĩ vậy, Tần Trăn không hề do dự mà sửa lời ngay: "Khụ khụ, Nhị thiếu tôi không hiểu ngài đang nói gì cả, Vương tổng căn bản là không tìm đến tìm tôi mà! Nếu như là có tìm đến đi chẳng nữa, chúng tôi chắc chắn cũng sẽ cứ theo quy định mà làm thôi! Ngài cứ yên tâm đi ạ!"

Đùa gì thế, Tinh Huy và Lục thị, ông ta còn phải chọn hay sao?

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười khẽ của Lục Cảnh Lễ: "Nhà sản xuất Tần quả nhiên là người thông minh."

"Nhị thiếu, ngài quá khen rồi, quá khen rồi ..."

Sau khi cúp điện thoại, Tần Trăn vuốt mồ hôi như vừa sống sót sau tai nạn, sau đó ông ta lập tức quay về, nhất quyết cự tuyệt Vương Hạo Quân.

"Vương tổng à, lần này tôi thật sự không giúp được ông, ông cũng nhìn thấy tình hình bây giờ rồi đó. Ninh Tịch đã hoàn toàn trở thành tâm điểm của mọi người, phạm quy hay ăn gian phiếu bầu gì đó căn bản là vô lý lắm!"

"Ông hẳn cũng biết một khi mà chúng tôi làm như vậy sẽ phải đối mặt với

hậu quả và áp lực dư luận đáng sợ đến mức nào!"

"Cho nên, Vương tổng à, lần này tôi thật sự là không giúp được gì rồi, chúng tôi đều là người liêm chính, cứ theo quy định mà làm thôi! Nếu như Tử Huyền cũng có thể có cách lên được bảng nam thì tôi chắc chắn cũng sẽ không nói lấy một câu, đối xử bình đẳng, đối xử bình đẳng mà..."

--- O ---

Chương 1931: Ngủ Chán Hết Rồi Đúng Không?

Tần Trăn nói xong những lời này, còn chẳng đợi Vương Hạo Quân đáp lại liền kêu bận rồi vội vàng lui đi luôn.

"Nhà sản xuất Tần, sản xuất Tần... chờ đã... chết tiệt!!!"

Vương Hạo Quân ngàn vạn lần cũng không ngờ được... Tần Trăn vốn dĩ đã có chút lung lay rồi, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại kia thì lập tức thay đổi thái độ, kiên quyết giữ quy tắc của chương trình.

Vương Hạo Quân tức giận đập một cái lên tường.

Chết tiệt! Rốt cuộc chuyện này là sao? Thịnh Thế đã thành cái bộ dạng này rồi, còn có khả năng gì để làm lung lay quyết định của Tần Trăn? Hay là các sếp đứng sau của Đêm Hội Ngôi Sao đã liệu được chuyện gì nên đặc biệt cảnh cáo Tần Trăn?

Bình tĩnh xem xét thì chính Vương Hạo Quân cũng rất rõ chuyện lần này quá thật rất khó giải quyết. Ông ta sầm mặt liếc mắt nhìn bảng xếp hạng bên cạnh sân khấu, con người ông ta lập tức co rút lại.

Ba bảng xếp hạng quan trọng của nghệ sĩ nam, Ninh Tịch thế mà đã lọt vào top 3 cả ba rồi!

Hiện tại có thể trực tiếp nhìn ra, tất cả ai ai cũng đều đang tự mình bỏ phiếu cho Ninh Tịch, kể cả những fan không quan tâm và quần thể "người qua đường". Lúc này, đêm hội đã sắp tới hồi kết thúc thế mà lượng người xem đài vẫn rất cao và không có dấu hiệu đi xuống, có thể thấy mức độ quan tâm của quần chúng tới chương trình này là cao đến thế nào! Ai mà ngờ được chỉ trong khoảng thời gian 4 tiếng ngắn ngủi mà lại xảy ra nhiều biến hóa như thế, giờ Vương Hạo Quân có muốn giở thủ đoạn gì ra để cứu cánh cũng không kịp nữa rồi...

...

Dưới sân khấu.

Giang Mục Dĩ sững người nhìn cái tên Ninh Tịch đang điên cuồng leo bảng xếp hạng nam, hơn nữa còn ngày càng bám sát các vị trí No.1 của mình.

Quả thực là tam quan sụp đổ!!!

Giờ anh chỉ hận không thể tóm ngay lấy vai ai kia mà lắc mạnh: "Mẹ nó! Ninh Tiểu Tịch! Con mẹ nó, tôi để cho bà cùng tôi "đồ sát" các bảng xếp hạng, chứ không phải để bà khởi động hình thức "gặp thần giết thần, gặp phật giết phật" có được không! Này bà có nghe không đó!"

"Ồ..."

Nói thật, thật ra thì Ninh Tịch cũng hoàn toàn không ngờ lại xuất hiện tình huống này, cô đã quên mất rằng có một vài bảng xếp hạng của Ánh Sáng Giải Trí đôi khi cũng không phân nam nữ, càng không ngờ các fan lại cho cô lên top bảng nam thế kia. Thế nên, lần này Giang Mục Dã nghĩ oan cho cô thật rồi.

Lúc đang nói chuyện, thực tế trên bảng xếp hạng lúc này đã là...

Nghệ sĩ nam được yêu thích nhất - No.3: Ninh Tịch!

Nam thần quốc dân - No.3: Ninh Tịch!

Nghệ sĩ nam muốn "ngủ" cùng nhất - No.1: Ninh Tịch!

Giang Mục Dã nhìn bảng xếp hạng "muốn ngủ cùng nhất" bỗng bị vượt mặt, lập tức xù hết lông trên người lên: "Đờ mờ! Cái này không khoa học! Từ lúc có bảng xếp hạng này tới nay, ông đây vẫn luôn ở vị trí quán quân! Vậy mà, đêm nay lại không giữ được, lại còn bị con gái vượt mặt á???"

Tuy hai cái trước có giá trị đánh bóng tên tuổi hơn, nhưng... cái thứ ba này liên quan tới lòng tự tôn của đàn ông đó!

Ninh Tịch thấy mình thăng đến hạng nhất bảng xếp hạng "muốn ngủ cùng nhất" thì chỉ có thể nhướng mày an ủi: "Này... ít nhất thế này thì ông không cần phải show hàng nữa mà!"

"Ông đây thà up ảnh khỏa thân còn hơn ấy! Có lỗi cả người cũng được!"
Giang Mục Dã khóc ròng.

Cuối cùng, sau một hồi ai oán cực độ, Giang Mục Dã lạch bạch đăng nhập vào nick chính của mình, vào trang phát sóng trực tiếp trên mạng bắt đầu lướt bình luận của người xem.

Giang Mục Dã có quyền hạn đặc biệt, thế nên chỉ cần anh vào là tất cả mọi người đều sẽ nhận được thông báo.

Giang Mục Dã: "Má, sao lại không phải là muốn ngủ với tôi nhất! Tại sao? Có còn yêu nhau nữa không thế hả!"

Giang Mục Dã: "Ngủ phát chán hết rồi đúng không?"

Giang Mục Dã: "Các người đúng là một lũ tiểu yêu tinh vô tình, vô sỉ, vô lý!"

Sau khi các fan tận mắt trông thấy Giang Mục Dã đích thân "ra trận", ai nấy cũng đều sắc nước miếng đến quần quai.

"Anh với anh Tịch thì so làm gì! Ai hạng nhất mà chẳng giống nhau~"

"Ha ha ha ha ha, Mục Dã, lần này anh ngoan ngoãn bị "đè" đi!"

"Bỏ tay thôi, thụ quá rõ mà, Mục Dã à, vừa nhìn đã biết anh là người nằm dưới rồi!"

--- O ---

Chương 1932: Trọng Sắc Khinh Bạ

Càng ghê hơn là thậm chí có nhiều fan còn sợ chưa đủ loạn liền spam tập thể...

"Cầu ông xã thế vai!"

"Cầu ông xã mặc đồ nữ áu áu áu!"

"Chỉ cần ông xã mặc đồ nữ, bọn em đảm bảo sẽ để anh tàn sát bảng xếp hạng nữ!"

"Hú hú hú đồng ý!"

...

Giang Mục Dĩ nhìn thấy những dòng này xong, mặt không trắng hơn đít nồi được là bao.

Đạch! Nằm dưới ông nội các người ấy! Ai thèm mặc đồ nữ chứ! Các người là một lũ biến thái! Ông đây cần quái gì bảng xếp hạng nữ! Để thanh danh một đời ông bị hủy à! Có đánh chết ông cũng không muốn mặc!

Giang Mục Dĩ đau khổ quá thoát luôn khỏi kênh trực tiếp, nhưng lại phát hiện ra một chuyện càng tuyệt vọng hơn...

Vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng "muốn được gả nhất" không ngờ cũng bị Ninh Tịch vượt mặt mất rồi.

Giờ tên của Ninh Tịch đang bám sát phía sau Lục Đình Kiêu!

Ninh Tịch cũng thấy, cô chăm chú nhìn một lúc lâu, không biết nghĩ tới điều gì mà hai mắt bỗng sáng lên.

Giang Mục Dĩ trông thấy ánh mắt khác thường của Ninh Tịch, nhất thời có dự cảm không lành: "Bà... bà lại định làm cái gì đấy?"

Ninh Tịch nhìn Giang Mục Dĩ khẽ thở dài: "Xin lỗi nhé, ông bạn!"

"Xin lỗi là có ý gì! Rốt cuộc bà muốn làm cái gì!!!" Giang Mục Dĩ muốn sụp đổ đến nơi rồi.

Xin lỗi.... Vì anh yêu của cô... Vì để tên cô có thể cùng đứng cạnh anh ở nơi cao nhất... Cô phải... trọng sắc khinh bạn một lần... lật con chột thôi...

Cùng lúc đó, màn biểu diễn của những nghệ sĩ khác trên sân khấu cũng đã tới hồi kết thúc, sau đó là tới phần cảm ơn và kêu gọi bình chọn của những nghệ sĩ có tên trong danh sách top 10.

MC hào hứng mời tất cả các khách mời lên sân khấu! Giờ chỉ còn lại... trận chiến cuối cùng nữa thôi!

Các nghệ sĩ dựa theo số thứ tự của mình lần lượt lên sân khấu kêu gọi bình chọn đồng thời phát biểu cảm tưởng.

"Cảm ơn mọi người đã bình chọn cho tôi! Tuy thứ hạng không cao nhưng tôi đã rất hài lòng rồi, cảm ơn sự cổ vũ của mọi người! Xin gửi lời cảm ơn tới mỗi fan đã yêu thích tôi!"

"Cảm ơn các bạn, năm tới tôi nhất định sẽ cố gắng hơn nữa!"

"Là một nghệ sĩ mới, tôi cảm thấy rất kích động vì được nhiều người yêu thích như vậy, hy vọng mọi người sẽ tiếp tục dành lá phiếu của các bạn cho tôi, tôi nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của mọi người đâu!"

...

Từng lượt kêu gọi bình chọn qua đi, cuối cùng cũng tới lượt Hàn Tử Huyền.

Vừa rồi đứng sau hậu trường lâu như vậy, bên phía Hàn Tử Huyền chắc chắn cũng đã bàn bạc tìm ra phương án mở đường sống cuối cùng rồi, không biết lần này bọn họ còn định giở thủ đoạn gì nữa.

Nghĩ tới đây đám người Từ Thao, Giang Mục Dĩ đều phải nín thở chờ đợi.

Lúc này, vẻ mặt Hàn Tử Huyền đã không còn vẻ mặt không chế và hoảng loạn như ban nãy nữa mà trở lại dáng vẻ nữ thần của mình, bình tĩnh đứng trước sân khấu.

Cô ta không kêu gọi bình chọn như những người khác mà chỉ điềm tĩnh nói: "Nhân ngày hội lớn như hôm nay, tôi muốn chia sẻ cho mọi người một tin vui. Tôi vừa nhận được lời mời tham gia vào bộ phim mới của nhà sản xuất nổi tiếng Hollywood - ngài Giles, điều này cũng có nghĩa là sự nghiệp của tôi sắp bước lên chặng đường mới rồi! Tất nhiên, mọi thứ tôi có lúc này

không thể tách rời khỏi sự ủng hộ của các bạn được! Tôi xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người! Không có các bạn sẽ không có Hàn Tử Huyền tôi ngày hôm nay!"

Khoảnh khắc Hàn Tử Huyền vừa dứt lời, tất cả các fan đều bị cái tên của nhà sản xuất Giles đình đám Hollywood kia làm cho chấn động.

Đây là nhà sản xuất số một của Hollywood, ông ta đã làm ra vô số tuyệt tác kinh điển nên mọi người không còn thấy xa lạ gì với cái tên của ông nữa. Hơn nữa, ông rất ít khi hợp tác với người Trung Quốc, huống hồ lần này còn đích thân mời, không ngờ Hàn Tử Huyền lại nhận được lời mời của Giles?

Cả cái làng giải trí này chẳng ai có được vinh hạnh lớn như vậy đâu!

Tuy Hàn Tử Huyền không trực tiếp kêu gọi bình chọn, nhưng số phiếu của cô ta lại tăng vọt lên một cách chóng mặt ngay sau khi cô ta công bố tin tức này. Suy cho cùng trong tiềm thức của con người vẫn luôn sùng bái kẻ mạnh mà!

--- O ---

Chương 1933: No.1!!!

Lúc này, Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như phía sau hậu trường nhìn thấy số phiếu đang tăng tăng tăng lên mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Dù không thể lên được bảng xếp hạng nam nhưng ít nhất bên bảng nữ cũng phải chèn ép được Ninh Tịch, kể cả trong tình huống xấu nhất, ít nhất cũng phải lấy được một bảng xếp hạng.

Sau đó nhanh chóng tới lượt Giang Mục Dã, anh chàng nói một cách rất đơn giản và táo bạo: "Hạng nhất ba bảng, tôi sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của các bạn!" - Mẹ nó! Phải liều, phải liều mới có cơm ăn!

Cùng với tiếng gào thét chói tai, quả nhiên phiếu bầu của Giang Mục Dã cũng bắt đầu tăng lên điên cuồng, thậm chí ngay cả bảng "muốn ngủ cùng nhất" cũng bắt đầu vượt qua Ninh Tịch.

"A a a a! Muốn hôn ~ muốn ôm ~ muốn moaz moaz!!!"

"Em muốn "fap fap fap" được không?"

"Bọn em nhiều người như vậy... ông xã sẽ mất mạng mất..."

...

Giang Mục Dã thấy vậy cũng không màng tới việc mình sẽ bị ép khô, đặc ý liếc Ninh Tịch một cái.

Hừ ranh con, muốn đấu với tôi á! Tiền bối tôi ăn muối còn nhiều hơn bà ăn cơm nhiều! Mặc kệ có thể nào, cứ phải giữ vững bảng xếp hạng và tôn nghiêm của mình đã rồi tính sau!

Màn phát biểu của Ninh Tịch ngay sau Giang Mục Dã.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều ngưng thở nhìn về nhân vật điên đảo chúng sinh đang đứng giữa sân khấu kia.

Đồng thời bên phía Hàn Tử Huyền và Tinh Huy cũng đang liều hết sức mình có thể, số phiếu của Hàn Tử Huyền đang tăng lên một cách chóng mặt. Hiển nhiên là Tinh Huy đã hạ quyết tâm phải dành được vị trí đầu bảng xếp hạng "nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất" về, khoảng cách giữa số phiếu của Hàn Tử Huyền và Ninh Tịch ngày càng ít đi.

Còn trên bảng xếp hạng nam, khoảng cách giữa ba vị trí dẫn đầu không lớn, đang đuổi sát nút nhau, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

"Tiếp theo, xin mời anh Tịch của chúng ta bắt đầu phần kéo phiếu bình chọn! Không biết anh Tịch có gì muốn nói với các fan của mình ở đây không nhỉ?" Nữ MC nhìn người đứng cạnh mình, tim cũng đập thình thịch.

Tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe, rốt cuộc Ninh Tịch sẽ làm thế nào, cô sẽ nói gì đây! Phải biết, phía Hàn Tử Huyền lần này vô cùng liều mạng, vào thời điểm mấu chốt tung ra một tin gây shock như vậy.

Lúc này, Ninh Tịch vẫn đang mặc bộ đồ Trung cổ xa hoa kia, chỉ là vừa rồi vì nóng quá nên cô đã tháo hai cái cúc đầu ra, mái tóc dính mồ hôi nên cũng hơi rối, như thế lại càng khiến cô trông tùy ý mà quyến rũ.

Dưới ánh mắt căng thẳng, mong chờ và nín thở của mọi người, Ninh Tịch đặt ngón tay lên cổ áo rồi cài lại hai chiếc cúc áo kia, chỉ lộ ra nửa cái cổ trắng ngần.

Chỉ một chi tiết cực nhỏ, chỉ một ánh mắt thoáng nghiêm túc lại vậy thôi mà khí chất cả người cô bỗng thay đổi, "Bóng Ma" quý dị ban nãy giờ đã như một con người khác, lúc này, trông cô như một vị vua đang chờ đợi người tình của mình hàng nghìn hàng vạn năm trong lâu đài cổ vậy...

Ninh Tịch khẽ cúi người, lịch sự nhã nhặn nhưng lại không mất vẻ cao quý mà nói với tất cả mọi người: "Cảm ơn!"

Sau ba giây yên lặng quý dị... Cả hội trường lập tức bùng nổ bằng những tiếng gào thét đình tai nhức óc!!!

"Không ngủ được với anh Tịch thì cuộc đời này khác méo gì con cá muối nữa đâu!!!"

"Chồng à, em không cần hôn, chẳng cần ôm, cũng chẳng cần moaz moaz, càng đêch thềm "fap fap fap" nữa, em chỉ cần anh liếc nhìn em một cái giữa dòng người mà thôi!"

"A a a chẳng phải chỉ là phiếu thôi sao! Cho anh! Cho anh! Cho anh hết! Trái tim em, tình yêu của em, linh hồn em, trinh tiết của em đều trao hết cho anh!"

...

Không cần những lời lẽ hoa mỹ, không cần tin tức gây sốc, chỉ một động tác, một lời cảm ơn.

Trên màn hình lớn...

Nghệ sĩ nam được yêu thích nhất - No.1: Ninh Tịch!

Nam thần quốc dân - No.1: Ninh Tịch!

Nam nghệ sĩ muốn ngủ cùng nhất trong làng giải trí - No.1: Ninh Tịch!

Nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất - No.1: Ninh Tịch!

Nữ thần quốc dân - No.1: Ninh Tịch!

--- O ---

Chương 1934: Thức Ăn Cho Chó Có Độc!

"Chuyện... chuyện này là không thể nào!!!" Dưới khán đài, Trịnh An Như đứng bật dậy.

Còn sắc mặt Hàn Tử Huyền thì tái nhợt ra.

Chết tiệt! Tại sao! Tại sao cô ta đã làm đến mức này rồi mà vẫn không thể bằng cái con nghệ sĩ hết thời chỉ biết đầu cơ trục lợi, lòn mắt thiên hạ kia chứ!

Và lúc này, sau khi thấy thứ bậc trên bảng xếp hạng, tâm trạng Giang Mục Dĩ chẳng khác nào đang bị chó gặm cả.

Con mẹ nó, anh đã phải bán đứng cả thể xác mình rồi, vậy mà vẫn không bằng... không bằng hai cái cục áo kia sao? Thiên lý ở đâu? Rốt cuộc anh đang cạnh tranh với cái loại quái quỷ gì thế này?

Việc khiến Giang Mục Dĩ ngàn vạn lần không thể lường được là... chuyện ngược tâm hơn vẫn còn ở phía sau... đó chính là kết quả bảng xếp hạng "Người muốn gả nhất" hay còn gọi là "Ông chồng quốc dân"...

No.1: Lục Đình Kiêu!

No.2: Ninh Tịch!

Ánh Sáng Giải Trí có tổng cộng mười hai hạng mục lớn nhỏ thì No.1 trong sáu bảng xếp hạng lớn nhất đều là: Ninh Tịch! Ninh Tịch! Ninh Tịch! Ninh Tịch! Ninh Tịch! Lục Đình Kiêu!

Nhìn hai cái tên sánh vai nhau, Giang Mục Dĩ như trông thấy hai vợ chồng nhà kia đang cùng nhau chiếm đóng một nửa giang sơn vậy, thật đúng là tức hộc máu mà!

Đây là lần anh bị hai con người này ngược tâm nhất từ trước đến giờ đây... món thức ăn cho chó này có độc!!!

...

Cùng lúc đó.

Tại thị trấn Lộ.

Lục Cảnh Lễ và Lục Đình Kiêu đang ngồi xem chương trình trực tiếp, Tiểu Bảo thì vì mai phải đi học nên dù không nữa vẫn phải đi ngủ.

Lúc này, Lục Đình Kiêu đang chống đầu chăm chú nhìn vào màn hình, trông có vẻ rất chuyên chú.

Còn Lục Cảnh Lễ thì đang ôm một đống đồ ăn vặt bắp rang bơ các thứ, thỉnh thoảng lại khóc lóc inh ỏi lên cùng các fan: "Áu! Thôi bỏ mẹ rồi, bỏ mẹ rồi, cong oặt rồi! Chị dâu nhà mình ngẫu quá đi! Anh trai à, nếu không phải em biết tính hướng của anh thì chắc chắn em sẽ tưởng anh là cong thật ấy!"

"Á!!! Em thật sự không thể tưởng tượng nổi Tiểu Bảo bảo bồi nhà chúng ta tập hợp gien của hai người lại, sau này lớn rồi sẽ điên đảo chúng sinh đến thế nào nữa!" Lục Cảnh Lễ ríu ra ríu rít nói hết chuyện này đến chuyện kia.

Tới thời điểm đếm ngược 10 giây cũng chính là lúc bảng xếp hạng chính thức ra lò, tay Lục Cảnh Lễ nắm chặt miếng khoai, nín thở nhìn màn hình.

Đến khi trông thấy kết quả cuối cùng của bảng xếp hạng... anh chàng bỗng thộn mặt ra, quăng luôn miếng khoai trong tay đi, ôm đầu đau khổ khóc lóc!

"Sống không nổi nữa rồi hu hu hu hu! Con mẹ nó chị dâu quá hung tàn rồi! Nhất định là chị ấy cố tình, cố tình đấy!!!"

Tại sao anh chỉ xem một chương trình trao giải thôi mà cũng thấy bị ngược ngạt mặt thế này! Rốt cuộc còn chút nhân tính nào không thế hả!

Còn Lục Đình Kiêu, sau khi nhìn thấy tên trên màn hình lớn, nhìn cô gái cúi gập người cảm ơn trên sân khấu kia, ánh mắt anh chỉ có một từ để hình dung, đó chính là... dịu dàng như nước!

Cô gái của anh lúc nào cũng khiến anh cảm thấy bất ngờ và cảm động như vậy.

...

Đối diện với kết quả này, người vui nhất chắc chắn là fan của Ninh Tịch, tiếng reo hò nhảy nhót vang lên trong khung phát sóng trực tiếp trên mạng, kể cả "người qua đường" cũng bị bầu không khí này cảm nhiễm.

"Aaaaaaaa....!!! Ông xã uy vũ ngất trời!"

"Anh Tịch sau khi thống nhất thiên hạ, hậu cung lên đến ba nghìn vạn giai nhân!

"Nguyện khi còn sống có thể thấy được đức vua của ta thống nhất thiên hạ!!!"

...

Dưới sân khấu, Tần Trăn sau khi trông thấy kết quả kinh người kia và thấy được phản ứng của khán giả và fan thì lặng lẽ đưa tay lau mồ hôi, không khỏi thâm thấy may mắn. May mà, khi đó ông ta không bị chút tiền kia của Vương Hạo Quân làm mờ mắt. Sự nghiệp của ông ta đình trệ đã lâu, nhưng sau bảng xếp hạng lần này, tên tuổi ông ta tuyệt đối sẽ dâng theo thế nước, sau này còn sợ không có cơ hội kiếm được bộn tiền nữa sao? Dù sao cái đặc điểm không phân chia nam nữ này là do chính ông ta đề xuất mà!

--- O ---

Chương 1935: Xuất Hiện Trên Cùng Bảng Xếp Hạng Với Đại Ma Vương

"Trời ạ! Kết quả này... thật đúng là quá ghê gớm rồi! Bảng xếp hạng của Ánh Sáng Giải Trí chúng tôi từ khi được tổ chức tới giờ chưa bao giờ xuất hiện tình huống khiến mọi người phải kinh hãi thế này cả..."

Trên sân khấu, MC kích động nói không ngừng, trong bầu không khí sôi động, người đạt giải lần lượt lên sân khấu, trước hết là cúp dành cho bảng xếp hạng nam.

Chỉ mình Ninh Tịch thôi đã giành được ba cúp rồi, không sai, chính là ba cái cúp mà Giang Mục Dã thề non hẹn biển muốn có đấy.

Dưới sân khấu, đừng nói là ba bảng, Giang Mục Dã ngay đến một cúp còn chẳng lấy được đang bắt đầu hoài nghi về cuộc đời mình.

"Con mẹ nó, ông đây muốn rút khỏi làng giải trí!!!" - Méo thể sống nổi trong cái giới này nữa rồi!

Lôi Minh khẽ ho một tiếng, đứng ra an ủi: "Khụ khụ, thật ra thì hạng hai cũng được rồi, là tốt lắm rồi!"

"Bị cái "tên khốn khiếp" đó đê thì tốt ở đâu hả? Anh nhìn trong phần bình luận xem lũ hâm kia nói gì! Ông đây mà là thụ á? Ông đây rất cuộc thụ chỗ nào hả?" Giang Mục Dã gào ầm lên.

Còn Từ Thao lúc này thì cười không ngậm được miệng, hoàn toàn trưng ra dáng vẻ của một fan nảo tàn: "A ha ha nữ vương đại nhân nhà tui trâu bò quá xá! Không ngờ Từ Thao này cũng đến lúc chuyển vận rồi!"

...

"Ninh Tịch, chúc mừng cô đã tàn sát hết các soái ca của chúng ta, quét sạch cả ba bảng xếp hạng lớn nhất, thậm chí ngay đến bảng "ông chồng quốc dân" cũng đạt hạng hai. Không biết được xuất hiện cùng bảng xếp hạng với Lục đại thần, tâm trạng cô lúc này thế nào?" Trên sân khấu, MC thích thú hỏi.

Tuy rằng với thân phận của Lục Đình Kiêu sẽ không có chuyện anh sẽ đến lĩnh cái giải thưởng nhỏ này, nhưng vị MC hài hước này chắc chắn vẫn không chịu bỏ qua, thế nên mới cố tình nhắc tới anh một chút.

Ninh Tịch nghe vậy thì nhướn mày, ôi ~ cùng đứng chung bảng xếp hạng với Lục Đình Kiêu...

Tâm trạng này, đúng là rất khó mà dùng lời để hình dung được.

Kỳ diệu... nhưng mà lại có cảm giác tát thẳng vào mặt nữa... Dù sao thì trước đó không lâu cô vẫn còn đang oán thán với Lục Đình Kiêu rằng là mình có quá nhiều tình địch...

Ninh Tịch cân nhắc một chút rồi mới đáp: "Có thể để tên mình đứng ngang hàng với Lục đại thần, đó là niềm vinh hạnh của tôi."

Cô còn lời chưa nói ra là: Khi còn sống, tên của chúng tôi vẫn sẽ mãi, sẽ mãi đồng hành với nhau!

Dưới sân khấu, tuy Từ Thao và Lô Minh đều không biết mối quan hệ giữa Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu, nhưng Lương Phi Tinh và Giang Mục Dã thì đều biết cả nên khi nghe tới đây lập tức đều bị thức ăn cho chó tấp cho rát cả mặt.

Sau đó liền tới giải thưởng của các nữ nghệ sĩ.

Lúc này, bọn Từ Thao vẫn luôn chú ý tới bình luận ở trên mạng, phát hiện ra có vài người không dễ chịu lắm.

[Gì thế hả? Ánh Sáng Giải Trí rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy? Cưng nhiên lại để con gái lên bảng xếp hạng nam! Đúng là bừa bãi mà!]

[Bảng nam không nói, bảng nữ cũng chẳng công bằng chút nào! "Nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất" và "nữ thần quốc dân" có thể nào cũng phải là Từ Huyền mới đúng chứ?]

"Đúng đấy! Từ Huyền mới là nữ thần thật sự! Đám người đó mù hết rồi hả? Cái đồ nam không ra nam, nữ không ra nữ như Ninh Tịch đó rốt cuộc có cái quái gì tốt chứ?]

...

Khỏi phải nói, nhìn là biết bên Tinh Huy giờ trò rồi.

Giang Mục Dã vừa rồi vẫn còn đang trách móc Ninh Tịch nhưng lúc này nhìn thấy đồng bình luận vớ vẩn kia xong, anh chàng lại lập tức đứng ra che

chở: "Hừ, cái đám nhân loại ngu xuẩn!"

Anh chẳng có gì mà phải tỏ ra sợ hãi cả, chút nữa thôi cái lũ người này sẽ bị tát cho rát cả mặt.

"Chương trình trao giải của chúng ta đã sắp vào hồi kết thúc rồi! Giờ đây chính là giây phút trao hai giải thưởng lớn nhất của chúng ta, đó là "nghệ sĩ nữ được yêu thích nhất" và "nữ thần quốc dân"! Vì hai giải này đều thuộc về Ảnh hậu Ninh Tịch, vậy nên chúng tôi quyết định sẽ phát giải một lần luôn, xin mời Ninh Tịch bước lên sân khấu một lần nữa!"

Sau lời nói sôi động của MC, một người từ sau khán đài từ từ bước ra...

Khi bóng hình màu trắng sáng kia từ phía sau bước ra trước ánh đèn mờ lung, xuất hiện trong tầm mắt mọi người, rồi đến tận khi người ấy đứng giữa ánh đèn huỳnh quang.

Cả hội trường bỗng im bật.

Giây phút này, vị vua cao quý làm điên đảo chúng sinh kia, đã cởi bỏ lớp nam trang, trở về với diện mạo thật của mình...

--- O ---

Chương 1936: Tàn Sát Thôn Tân Thủ

Bộ quần áo Ninh Tịch mặc lúc này, không phải là bộ "bao tải" ban nãy nữa, mà là... một trong những bảo vật trấn điểm của Tắc Linh - Lạc Thần!

Dù sao Giang Mục Dã vẫn là trai thẳng, sau khi thấy Ninh Tịch quay về với dáng vẻ con gái, anh chàng lập tức thay đổi sắc mặt, vành tai phiếm đỏ, ánh mắt nhất thời cũng nóng lên. Có điều, tên chúa kiêu ngạo có chết cũng không bao giờ tỏ ra mặt này chỉ chống cằm, lẩm bẩm nói: "Xì... hết vui! Chẳng có hồi hộp gì cả. Nay thì có khác gì là toàn thân trang bị mẫn cấp vác đao đi đồ sát thôn tân thủ không!"

Thực lực luôn là cách tốt nhất khiến kẻ khác phải câm miệng.

Ninh Tịch vừa xuất hiện, nhất thời mọi âm thanh ồn ào đều biến mất, những lời lẽ không hay đều bị quần chúng chôn vùi, bị fan của Ninh Tịch mắng cho toi bời hoa lá.

[Aaaaaa....! Nữ thần đẹp quá, đẹp quá, đẹp quá, đẹp quá! Mẹ ơi làm sao giờ, con không biết giờ con thích đàn ông hay phụ nữ nữa rồi!]

[Xin hỏi bộ đồ trên người nữ thần là của hãng nào thế? Chưa thấy bao giờ! Trông còn thần tiên hơn bộ của Hàn Tử Huyền nhiều nhé? Bộ của Hàn Tử Huyền đẹp thì đẹp, nhưng trông giống mấy đứa giàu xổi quá!]

[Tôi biết, tôi biết! Là Tắc Linh! Nữ thần là fan cứng của Tắc Linh đó! Các má không biết à? Năm ấy, khi nữ thần tham gia lễ kỷ niệm của Thịnh Thế cũng mặc bảo vật trấn điểm của Tắc Linh là Chúng Sinh nạ. Hồi dự liên hoan phim Kim Tông thì mặc bộ Niết Bàn, còn đây là bảo vật trấn điểm thứ hai tên Lạc Thần, là bản thiết kế được chính nhà thiết kế hàng đầu của Tắc Linh hợp tác với Quốc họa đại sư Tống Căng tiên sinh làm ra đấy!!!]

[Còn nữa, còn nữa! Bộ sườn xám màu trắng lúc anh Tịch tái xuất nằm trong bộ sưu tập "trở về nguyên dạng" vừa mới ra cách đây không lâu, bộ đi thăm đồ ban nãy thì tôi chưa thấy, tôi nghĩ chắc cũng là mẫu mới mà Tắc Linh chưa tung ra thị trường!]

"Tôi đã nói mà! Hóa ra là Tắc Linh! Hồi trước nổi lắm đấy!"

"Đạo này bên đó ra nhiều mẫu cũng đẹp lắm!"

Có fan trung thành cẩn thận giới thiệu cho mọi người về tất cả những bộ mà Ninh Tịch từng mặc của Tắc Linh từ lúc debut tới giờ, nháy mắt, Tắc Linh lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, đây rõ ràng là một buổi tuyên truyền tiêu thụ miễn phí có hiệu quả cực kỳ tốt.

...

Đêm Hội Ngôi Sao đêm nay cuối cùng cũng kết thúc và Tinh Huy cũng hoàn toàn mất hết tất cả cơ hội để chuyển mình.

Đêm khuya trong bệnh viện.

Ninh Tuyết Lạc đã nhận được thông báo từ phía công ty, cô ta ngồi trên sofa với tâm trạng bức dọc: "Một lũ bất tài vô dụng!"

Đập bao nhiêu tài nguyên, bao nhiêu tiền vào như thế mà vẫn không đè nổi một Ninh Tịch đã hết thời, không chơi lại được một Thịnh Thế sắp đóng cửa đến nơi.

Nhưng giờ cô ta cũng chẳng hơi sức đâu mà xử lý vấn đề của Tinh Huy nữa, bởi vì cô ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm. Ninh Tuyết Lạc sốt ruột nhìn điện thoại, ngồi đợi kết quả chuẩn đoán của bác sĩ.

Một lát sau, một nữ bác sĩ tầm bốn năm mươi tuổi mặc blouse trắng cuối cùng cũng bước từ ngoài vào.

Bác sĩ nhìn Ninh Tuyết Lạc, vẻ mặt trông có vẻ không được tốt lắm: "Cô Tô, kết quả của cô có rồi..."

Ninh Tuyết Lạc thấy vẻ mặt của bác sĩ, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Vẫn không có thai được?"

Bác sĩ khó xử gật đầu: "Phải..."

Sau đó bà vội an ủi: "Cô Tô, cô đừng lo, cô vẫn còn trẻ, hơn nữa mới chỉ kết hôn hơn một năm, sau này còn rất nhiều cơ hội có con, không nhất thiết cứ phải là hiện tại."

Ninh Tuyết Lạc sầm mặt cười lạnh một tiếng trong lòng.

Ha ha, không gấp? Còn lẽ mề nữa thì cô ta sắp không giữ nổi cái vị trí Tô thiếu phu nhân này của mình nữa rồi!

--- O ---

Chương 1937: Làm Gì Có Mỹ Nữ Nào Mà Chưa Từng Gặp

Đêm Hội Ngôi Sao kết thúc một cách viên mãn, lần này Thịnh Thế đánh một trận quá đẹp. Đương nhiên là cũng có một số người không nghĩ như vậy.

Trong phòng trang điểm sau sân khấu.

"Đồ trọng sắc khinh bạn! Đồ vô nhân tính! Ninh Tiểu Tịch, tình bạn của chúng ta tới đây là hết!" Giang Mục Dã ra rồi mà vẫn tức giận.

Con hàng này chắc chắn là cố ý! Chỉ vì muốn show ân ái mà có thể bán đứng cả anh như vậy!

Ninh Tịch ngồi trước bàn trang điểm, vừa tháo khuyên tai vừa nhìn Giang Mục Dã qua gương lạnh lùng nói: "Thì tôi bảo nhường ông bằng nữ, là tại ông không chịu đẩy chứ!"

Nói xong, cô sâu xa đánh giá Long Vàng nào đó một lượt, ngũ quan Giang Mục Dã vô cùng tinh tế, hoàn mỹ, nếu thằng nhóc này thật sự trang điểm rồi mặc đồ nữ vào...

Chậc...

Giang Mục Dã bị ánh mắt lộ liễu của Ninh Tịch làm cho sồn hết cả da gà: "Đồ nữ cái em gái bà! Ninh Tiểu Tịch, nếu bà còn dám tự ý đặt điều cho tôi như thế nữa, tôi sẽ liêu với bà đấy!"

Ninh Tịch thở dài, rõ ràng là trông có vẻ rất tiếc nuối.

Lúc này, tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" vang lên.

"Mời vào." Ninh Tịch vừa nói vừa nhìn ra cửa theo phản xạ, trông thấy người vừa tới, cô có chút bất ngờ.

Anh ta mặc một bộ vest đen, ôm một bó hoa rất đặc biệt, phon phớt hồng, trông giống loại hoa của quý tộc châu Âu thời Trung cổ mà cơ hồ chỉ nước R mới có thể trồng được, số lượng rất khan hiếm.

"Chúc mừng em." Lý Mộ Ngôn lịch lãm đưa bó hoa qua.

Ninh Tịch vội đứng dậy đón lấy bó hoa: "Anh Lý... cảm ơn anh..."

"Tôi nay lúc anh đang ở gần đây hẹn gặp đại sứ nước R thì vô tình thấy chương trình trực tiếp, vì thế mới biết hôm nay em có hoạt động quan trọng. Mạo muội tới đây, hy vọng không làm phiền tới em." Lý Mộ Ngôn giải thích ngắn gọn lý do vì sao anh ta có mặt ở đây.

Ninh Tịch mỉm cười nói: "Tất nhiên là không rồi, anh khách khí quá! Em rất thích hoa này, cảm ơn anh!"

Hoa này có mùi thơm rất đặc biệt, khiến cô có cảm giác đoàn tụ và thanh mát như Giang Nam những ngày đầu hạ vậy.

"Đây là Magnolia stellata của nước R, vì gần sát giờ anh mới biết nên mới đi tìm đại sứ nước R xin một bó." Lý Mộ Ngôn nói.

Tất nhiên Ninh Tịch biết Lý Mộ Ngôn đang đùa cô thôi nhưng cũng hơi bất ngờ vì người như anh ta mà cũng biết trêu chọc người khác, cơ mà ở vị trí như anh ta thì có nói vậy cũng là điều bình thường.

Lúc này, Giang Mục Dã ở bên cạnh bỗng dung thấy một tên đàn ông lạ mặt ở đâu chui ra thì từ Lòng Vàng biến luôn thành sư tử, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

"Phải rồi, đây là tiền bối trong công ty em, anh Giang Mục Dã." Ninh Tịch giới thiệu.

"Lý Mộ Ngôn." Lý Mộ Ngôn đưa tay ra, tự giới thiệu về mình: "Đã nghe tiếng anh Giang từ lâu, anh Giang rất nổi tiếng trong nước, em gái tôi cũng là fan của anh đấy."

Biết nói chuyện ghê... Giang Mục Dã đưa tay ra bắt tay qua loa với đối phương: "Khách khí rồi."

Lý Mộ Ngôn không ở lại lâu, anh ta chỉ hỏi han vài câu rồi ra về.

Người vừa mới đi, Giang Mục Dã đã lập tức chạy tới trước mặt Ninh Tịch hỏi: "Anh ta là ai thế?"

"Con trai của bạn thân mợ tôi, là nhân viên quan hệ ngoại giao, sao thế?"
Ninh Tịch đáp bừa.

Giang Mục Dã lâm bầm: "Không có gì, chỉ cảm thấy hơi kỳ thôi... có phải anh ta có ý gì với bà không?"

"Tôi đâu phải nhân dân tệ! Trên thế giới có mỹ nữ nào mà người ta chưa từng gặp, có nhất thiết phải không có kiến thức thế không..." Ninh Tịch đang vui vẻ, ngọt ngào nhắn tin cho Lục Đình Kiêu nên cũng chẳng thèm ngẩng lên mà nói luôn.

--- O ---

Chương 1938: Tối Nay Có Hẹn

Giang Mục Dã vẫn cảm thấy kỳ kỳ ở đâu đó.

Người này nói năng trôi chảy, ánh mắt nhìn Ninh Tịch cũng rất đời bình thường, nhưng chính vì quá bình thường nên anh lại càng cảm thấy bất thường?

Giang Mục Dã vốn định hỏi tiếp cho rõ, kết quả lại thấy tin nhắn Ninh Tịch vừa gửi cho Lục Đình Kiên: [Anh iu, khi còn sống, tên của chúng ta vẫn sẽ mãi, sẽ mãi đồng hành với nhau!]

Đạch đục đục, bận lòng làm cái quái gì! Bị ngược như chó rồi còn phiền lòng cái này làm chi nữa! Trong mắt con nhóc này giờ chỉ còn anh iu của cô ta thôi, dù cho trông mắt giống loài khác có bám dính lấy cô ta chắc có lẽ cô ta cũng chẳng biết đâu!

...

Thị trấn Lộc.

Lục Đình Kiên đọc được tin nhắn xong, ánh mắt lập tức tràn ngập dịu dàng, anh đứng dậy đi lên lầu.

Tới lúc Lục Đình Kiên xuống lầu, cốc nước chanh trong tay Lục Cảnh Lễ nghiêng một cái đổ hết ra quần, trông mắt anh chàng suýt thì rớt cả ra.

Áu! Đẹp trai quá, đẹp trai quá, đẹp quá!!!

Anh Hai mặc bộ vest mà Ninh Tịch mua cho, kiểu dáng đặc biệt, màu sắc cũng rất dễ chịu. Thẩm mỹ của Ninh Tịch trước giờ đều rất bá đạo, nhưng khi mặc lên người anh Hai lại mang vẻ mê người khác hẳn lúc bình thường.

"Áy, anh ơi! Tối thế này rồi anh còn mặc vậy đi đâu thía?" Lục Cảnh Lễ kích động truy hỏi.

Lục Đình Kiên nhấc tay, chỉnh lại ống tay áo nói: "Trông Tiểu Bảo hộ anh, sáng mai anh về sớm."

Lục Cảnh Lễ khóc rùng, cắn cắn ngón tay: "Anh đi hẹn hò với chị dâu à hu hu hu..."

"Ừm." Lục Đình Kiêu thẳng thắn thừa nhận.

Lục Cảnh Lễ: "..."

Cuộc sống bi thảm trong dự liệu của anh quả nhiên đã bắt đầu rồi!

Lục Cảnh Lễ ôm con tim thủng lỗ chỗ của mình: "Hai người đi đâu thế, đi bao lâu, bao giờ mới về, lúc về còn yêu thương em nữa không?"

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn thẳng em mê diễm của mình: "Trong tủ lạnh có sườn chua ngọt đấy."

Thịt sườn của anh Hai!!!!

Phải biết là tay nghề của ông anh cuồng vợ nhà anh càng ngày càng tốt, sắp vượt qua cả chị dâu rồi!

Hi hi hi! Anh Hai quả nhiên vẫn yêu anh lắm mà!

Cá chép nhỏ thành công bị một đĩa sườn chua ngọt vỗ về, lúc này vui vẻ sửa miệng: "Em biết rồi! Em sẽ ngoan ngoãn ở nhà trông cháu, anh đi đi! Chơi vui vào nhé! Về sớm hay muộn cũng hồng có sao hết á!!!"

Hơn nữa, anh cảm thấy... với năng lực của anh trai anh... chắc chắn sáng mai về không nổi rồi...

Anh Hai đúng là ngây thơ quá đi!

Anh tìm đâu được quả em trai toẹt zời thế này chứ!

...

Phía sau hậu trường.

Ninh Tịch thay một chiếc váy hồng xinh đẹp, đáng yêu đi ra: "Cháu trai, cháu tự về đi! Tối nay mẹ có hẹn rồi!"

Giang Mục Dĩ có cảm giác mắt cũng sùi bong bóng tới nơi vì chua xót, anh "hừ" một tiếng: "Ai thèm đi với bà, ông đây cũng có hẹn nhé!"

"Ồ, vậy đi chơi vui nha! Bái bai ~"

Thấy bóng lưng xa dần, vẻ xù lông trên người Giang Mục Dĩ nhanh chóng

rút về như cơn thủy triều, anh cúi đầu, ủ rũ trông như một chú chó to cô đơn, lạc lõng.

Ông đây đẹp trai như vậy... chẳng lẽ không trông thấy à?

Tình yêu mà, trước giờ nào có công bằng đâu.

...

"Ui! Anh yêu của em đẹp trai quá!!!"

Ninh Tịch vừa lên xe, thấy Lục Đình Kiêu một cái liền bổ nhào tới.

Người đàn ông được cô nhào vào lòng nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, ánh mắt tràn ngập yêu thương: "Chắc hơi xa, trên đường em cứ ngủ một chút đi, tới nơi anh sẽ gọi."

Ninh Tịch háo hức: "Rất cuộc anh muốn đưa em đi đâu thế?"

Lục Đình Kiêu không đáp lại, chỉ hăng hăng giọng, ánh mắt trông có vẻ... không được tự nhiên lắm.

Hiếm lắm mới thấy Lục Đình Kiêu lộ ra vẻ mặt như vậy, Ninh Tịch đảo đảo mắt, càng cảm thấy tò mò hơn.

--- O ---

Chương 1939: Có Muốn "Thử" Ở Chỗ Đây Không?

Ôi, bất ngờ của Đại ma vương... rốt cuộc là gì nhỉ?

Ninh Tịch vốn muốn thức để đi với Lục Đình Kiêu, nhưng vì bận rộn cả tối cuối cùng cô vẫn mê man thiếp đi.

Tới lúc tỉnh lại, xe cũng vừa đỗ lại.

"Ừm, đến rồi à?" Ninh Tịch dụi mắt.

Đang định mở mắt thì bỗng một bàn tay ấm áp bịt mắt cô lại: "Em cứ nhắm mắt lại trước đã nhé."

Ninh Tịch lập tức tỉnh táo hơn vài phần, cô ngoan ngoãn gật đầu, tim cũng đập nhanh hơn.

Cửa xe bật mở, cô được một bàn tay đỡ lấy eo, cẩn thận dắt cô đi từng bước tới phía trước. Chân cô có cảm giác đang tiếp xúc với thứ gì đó mềm mềm, có lẽ là đất. Trong không khí xen lẫn mùi cỏ thơm ngát, trời về đêm hơi se lạnh, bên tai vọng tiếng xào xạc, nghe rất đổi quen thuộc...

Tuy trước mắt là một mảng đen xì, nhưng vì có hơi thở và độ ấm quen thuộc bên cạnh, cô hoàn toàn tin tưởng mà ủy thác cả cơ thể và trái tim cô cho anh, thoải mái cảm nhận mọi thứ xung quanh mình.

Không biết đi bao lâu, mảng đất dưới chân dần trở thành từng ván gỗ chắc chắn, phía dưới hơi lắc, có lẽ đang đi trên cầu.

"Mở mắt được rồi." Bên tai truyền tới âm thanh trầm thấp của anh.

Ninh Tịch dừng bước, từ từ mở mắt ra, thoáng cái đồng tử đang chìm vào u tối của cô bỗng dần ra thật to...

Đập mắt cô là một rừng trúc rậm rạp, tiếng xào xạc ban nãy là tiếng gió thổi vào rừng trúc. Trong rừng trúc, khắp nơi đều là đom đom, khung cảnh đẹp như mơ vậy... Hồ nước phía dưới phản chiếu muôn vàn ánh sao và bóng dáng hai người đang tựa vào nhau...

Sâu trong rừng trúc có một căn nhà nhỏ xây dựng theo phong cách cổ, lúc này đang bật đèn sáng trưng, dịu dàng ấm áp.

Càng khiến cô kinh ngạc hơn là... đây chính là rừng trúc ở trấn Xuân Phong của thành phố C.

Buổi tối hôm đó, cái hôm mà cô bị người ta bỏ thuốc, lúc nói chuyện với anh, cô đã từng nhắc tới rừng trúc này. Cô nói nếu có thể được lăn giường cùng người yêu ở rừng trúc này thì thật lãng mạn biết mấy...

Nơi này vốn không có bất cứ công trình kiến trúc gì, trước đây chắc chắn cũng không có căn nhà kia, thậm chí đom đóm trong rừng trúc lúc trước dù có nhưng cũng rất ít, tuyệt đối không thể nhiều như vậy.

Rốt cuộc anh đã bắt đầu chuẩn bị từ bao giờ?

Ninh Tịch hoàn toàn không thể hình dung nổi tâm trạng của mình lúc này. Một người đàn ông luôn nghiêm túc, cứng nhắc và vô vị như anh lại vì cô mà làm ra chuyện hoàn toàn không phải sở trường của mình như vậy.

"Thích không?" Giọng Lục Đình Kiêu rõ ràng là có chút căng thẳng.

Vừa dứt lời, đôi môi mềm mại như cánh hoa đầu xuân liền phủ lên bờ môi lạnh của anh.

Lục Đình Kiêu bỗng cứng cả người, tay ôm cô lại càng chặt hơn, đồng thời cũng đáp trả lại bằng một nụ hôn sâu.

"Anh bắt đầu chuẩn bị từ bao giờ thế?" Ninh Tịch hỏi.

"Không nhớ nữa, từ lúc em hôn mê." Lục Đình Kiêu đáp.

Lòng Ninh Tịch xen lẫn chua xót cùng ngọt ngào: "Cảm ơn anh, em thích lắm... em rất thích..."

Lục Đình Kiêu khẽ ho một tiếng: "Vốn định là..."

Tuy anh chưa nói hết, nhưng Ninh Tịch thoáng cái liền hiểu ngay.

Anh yêu của cô nào có chuyện sẽ để cô chịu tải, dự là anh định lần đầu tiên sau khi cưới sẽ là ở đây nhưng lại bị cô bất ngờ nhào tới mà phá vỡ phòng tuyến ngay tại văn phòng...

Ninh Tịch bật cười thành tiếng: "Chỉ cần là với anh, thật ra ở đâu cũng vậy mà! Chúng ta còn cả đời này, sau này có thể "thử" rất nhiều, rất nhiều nơi

nữa..."

Anh ôm chặt cô vào lòng: "Ừm."

Ninh Tịch ngẩng lên, chớp chớp đôi mắt không ngừng phản chiếu ánh sao của mình: "Anh yêu, hôm nay bọn mình có "thủ" ở đây không?"

--- O ---

Chương 1940: Có Đẹp Trai Nữa Cũng Không Đẹp Bằng Em

Giọng Lục Đình Kiêu có chút căng thẳng, anh đè nén giọng mình xuống: "Đề lần sau, hôm nay muộn quá rồi, em nghỉ ngơi đi."

"..."

Ninh Tịch không biết nên nói gì nữa, hóa ra nửa đêm nửa hôm anh đưa cô đi xa như vậy, thật sự chỉ đơn thuần là muốn gây bất ngờ cho cô thôi sao?

Ninh Tịch đảo mắt rồi kéo tay Lục Đình Kiêu đi vào căn nhà trong rừng trúc phía đối diện: "Ôi, được rồi! Đi nghỉ thôi, đi nghỉ thôi! Bọn mình cùng nghỉ với nhau! Anh lái xe lâu như thế chắc cũng mệt lắm rồi!"

Hừ hừ, đợi lên giường rồi còn sợ không ăn được vào miệng nữa sao? Ừc... Sao tự dưng cô lại cảm thấy bản thân như đang cảm dỗ chú thỏ trắng thuần khiết thế nhỉ?

Sau khi hai người vào nhà, Ninh Tịch lại tròn mắt cảm thán thêm lần nữa.

Nóc phòng ngủ được lắp kính trong suốt, nằm trên giường có thể trông thấy cả bầu trời đầy sao bên ngoài, ngoài cửa sổ có thể nghe được tiếng gió xào xạc, chiếc giường lớn hình tổ chim với đệm trắng mềm mại cứ như là mây vậy...

Nhưng tất cả những điều đẹp đẽ này đều không so được với người bên cạnh cô.

Lục Đình Kiêu đứng trước giường, đang cởi từng cúc áo.

Ninh Tịch chống cằm say mê nhìn.

Quả nhiên không có so sánh sẽ chẳng có đau thương! Cô thì tính là cái gì chứ? Nếu để đám người kia trông thấy dáng vẻ cởi cúc áo của Đại ma vương, thế chẳng phải sẽ điên hết cả sao?

Còn nữa, nếu để họ biết No.1 và No.2 của đội "Ông chồng quốc dân" thật ra sớm đã ăn nhau rồi...

Lục Đình Kiêu vừa thay đồ xong thì thấy Ninh Tịch đã nằm sẵn trên giường

chờ anh.

Thấy anh quay lại, cô còn vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn của mình sang bên cạnh, trưng ra vẻ mặt "mọi người mau ngoan ngoãn đi ngủ thôi nào". Nhưng mà, ánh sáng trong đáy mắt đã hoàn toàn bán đứng cô mất rồi...

Trong mắt Lục Đình Kiêu tràn ngập ý cười, anh cúi xuống dùng ngón tay khẽ vuốt cằm cô: "Không mệt à?"

Ninh Tịch lắc đầu như trống bỏi: "Xin anh đấy, anh quyến rũ em như thế, em có mệt như chó cũng phải hồi máu sống lại thôi!"

Lục Đình Kiêu nghe vậy thì dở khóc dở cười, anh có quyến rũ cô sao?

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của cô: "Anh lớn tuổi hơn em, rồi sẽ có một ngày, anh sẽ không còn sức hấp dẫn với em nữa."

Cái gì cơ! Không ngờ Đại ma vương mà cũng có lúc không có cảm giác an toàn thế này!

Ninh Tịch nhướn nhướn mày: "Thế thì sao nào? Trai đẹp hay Tiểu thịt tươi trong làng giải trí đây rầy ra đấy! Nhưng đẹp trai thì có mài ra mà ăn được không? Dù họ có đẹp mấy, đẹp trai nữa thì cũng chẳng đẹp được bằng em!"

Cô chính là No.1 được mọi người chứng nhận đó nha?

Lục Đình Kiêu: "..."

Lý do này...

Phụ nữ bình thường sẽ an ủi nói rằng em cũng có ngày già đi, nhưng câu "dù có đẹp trai nữa cũng không đẹp bằng em" của Ninh Tịch đúng là không ai có thể phản bác lại được.

Lục Đình Kiêu chính là yêu muốn chết cái dáng vẻ phách lối này của cô...

"Ừm, vợ nói phải, rất có lý."

Lục Đình Kiêu khẽ cười rồi cúi xuống, ngón tay thon dài đặt lên cổ áo cô.

Bộ đồ này của cô được thiết kế một hàng mười chiếc cúc, hơn nữa cúc nào

cũng rất nhỏ, rất khó coi.

Lục Đình Kiêu vừa hôn lên trán, mũi, môi, rồi dọc xuống xương quai xanh, từng tác da của cô vừa từ từ cởi dần từng chiếc cúc, ngón tay thỉnh thoảng như có điện, chạm vào khiến Ninh Tịch trở nên tê dại...

Từ tốn đến dần vật.

Lần đầu tiên mang đến cho cô quá nhiều đau khổ, lần thứ hai lại quá vội vàng hấp tấp, nhưng lần này, anh muốn dành cho cô sự trải nghiệm tuyệt vời nhất.

Cho dù là chuyện không phải là sở trường của anh, nhưng chỉ cần anh muốn thì cũng có thể làm đến mức tốt nhất.

Tựa như đêm nay chẳng hạn.

...

--- O ---

Chương 1941: Cơ Hội Tái Sinh

Ngày kể.

Bên trong rừng trúc gió xuân vẫn thổi đến ngọt ngào thì thế giới bên ngoài đã đảo lộn. Những tin tức liên quan đến việc Ninh Tịch lấy chiến thắng áp đảo trước Hàn Tử Huyền đầy rẫy trên các phương tiện thông tin đại chúng.

"Đêm Hội Ngôi Sao, Ninh Tịch tàn sát tất cả bảng bình chọn! Nam nữ đều bị giết sạch!"

"Nữ vương đích thực đã trở lại, nữ thần giả mạo phải sống thế nào"

"Nhiều nhà đầu tư của bộ phim Thiên Hạ đồng loạt rút vốn."

...

Những bài báo có tựa đề kích động lòng người như vậy xuất hiện liên tục trên các tạp chí và tuần san của giới giải trí. Ninh Tịch lấy một tình thế không thua gì năm đó mà nhanh chóng trở lại tầm mắt của công chúng.

Sau tiết mục diễn cùng Ninh Tịch và Giang Mục Dã trong Đêm Hội Ngôi Sao thì nữ chính của "Bóng Ma trong nhà hát" là Christine - Tần Sương cũng nổi sau một đêm nhờ vào sự chuyên nghiệp cùng biểu hiện xuất sắc của mình!

Cùng lúc đó tin cao tầng của Thịnh Thế có sự thay đổi lớn, Dịch Húc Đông đã bị sa thải để thay bằng một CEO mới do Lục thị phái xuống cũng đã được truyền ra.

Bấy giờ, Dịch Húc Đông vốn đang mua say ở quán bar, ông ta luôn mồm chửi bới nguyên rủa nói rằng không có ông ta thì Thịnh Thế sẽ sụp đổ ngay thôi, nói Hàn Tử Huyền do một tay ông ta nâng đỡ lên nên chắc chắn không một ai có thể vượt qua cô ta!

Kết quả, sau khi ngủ một giấc dậy đã thấy cả giới giải trí đảo lộn.

Sau buổi họp báo tuyên bố come back đầy oanh động đấy, Ninh Tịch lấy một phương thức cực kỳ xinh đẹp giành lấy mọi sự chú ý trong Đêm Hội Ánh Sao, không những thế mà còn tiện tay nâng thêm một Tần Sương!

Đáng chết! Người phụ nữ này... thật sự có thể lấy sức của một mình cô ta

khiến cho Thịnh Thế tái sinh!!!

Dịch Húc Đông nhìn những bài báo có liên quan đến Ninh Tịch thì dờ dẫm ngã ngòai ra ghê...

...

Công ty giải trí Tinh Huy thì bị mây đen bao phủ.

Chuyện này không phải chỉ là thất bại của một mình Hàn Tử Huyền, mà còn là một cú đả kích lớn với toàn bộ Tinh Huy.

Vất vả lắm mới có thể đem Thịnh Thế giẫm dưới chân, ấy thế mà, lại cho bên đó có cơ hội tái sinh!!!

Trong cuộc họp.

Vương Hạo Quân trầm mặt: "Đi thông báo, hạng mục Thiên Hạ tạm thời dừng lại."

Ông ta không nói nguyên nhân nhưng ai nấy cũng hiểu rõ cả. Máy nhà đầu tư kia bắt mẫn với sức hút cùng biểu hiện của Hàn Tử Huyền nên đồng loạt thu hồi vốn trong vòng một đêm, thậm chí ngay cả Quách Khải Thắng cũng rút lui vai trò đạo diễn.

Sắc mặt Trịnh An Như cực kỳ âm trầm: "Tôi mới nhận được tin, bộ phim kia của Hàn Tử Huyền hợp tác với đạo diễn Thẩm đã bị bên trên cấm rồi."

Ý tứ là bộ phim kia coi như là vứt đi, cả kế hoạch giành lấy một giải thưởng quốc tế cũng coi như là ngậm nước nóng.

Dứt lời, Trịnh An Như không thềm nể mặt mà nhìn về phía Lưu Văn Lương bắt đầu mắng chửi ra rả: "Lưu Văn Lương! Rốt cuộc là anh làm ăn cái kiểu gì vậy! Chẳng phải tôi đã bảo anh phải chạy trốn bên trên cho ổn thỏa rồi cơ mà! Nếu như thế thì bộ phim này chắc chắn không xảy ra vấn đề gì hết! Cái chức giám đốc phòng PR của anh chỉ để bày cho đẹp thôi à! Đồ bị thối!"

Lưu Văn Lương cười lạnh rồi đập thẳng thư từ chức xuống bàn: "Xin lỗi nhé, ông đây đêch thềm làm nữa! Quản lý Trịnh có giỏi thì từ nay về sau phiên cô tự đi mà lau cái mông của mình đi!"

"Anh..." Trịnh An Như tức ói máu, quay sang Vương Hạo Quân: "Vương

tổng, ông xem đi, rốt cuộc ông có quản không hả?"

Chết tiệt, cứ đến thời khắc mấu chốt là Ninh phó tổng lại không có mặt!

Vương Hạo Quân lúc này thật sự đã bị bọn họ làm cho sút đầu mẻ trán:
"Được rồi, giám đốc phòng PR mới tới đảm nhiệm đi!"

"Vậy bây giờ Tử Huyền phải làm thế nào đây!" Trịnh An Như giãy nảy lên:
"Tử Huyền của chúng ta bị con khốn kia làm cho tức đến phát bệnh rồi!
Vương tổng, ông nhất định phải nghĩ cách gì đi!"

--- O ---

Chương 1942: Ngát Xiu

Thực tế thì, do tối qua Hàn Tử Huyền quá mất mặt cho nên hôm nay cô ta không muốn đến công ty mà thôi.

Tất nhiên là Vương Hạo Quân cũng biết cái này nhưng ông ta cũng chẳng thèm vạch trần mà chỉ nhéo nhéo mi tâm nói: "Tin Tử Huyền tiến quân đến Hollywood cho thả hết ra ngoài đi!"

Cuối cùng Trịnh An Như có chút nguôi ngoai mà lập tức gật đầu nói: "Vương tổng nói không sai! Ninh Tịch kia có lợi hại cỡ nào cũng chỉ nổi trong nước thôi! Tử Huyền của chúng ta mới vào nghề được một năm mà đã được Hollywood tung cánh ô liu ra rồi, hơn nữa còn là phim của nhà sản xuất hàng đầu Giles nữa!"

...

Lý do Ninh Tuyết Lạc không có mặt tại buổi họp sáng nay là vì mới sáng sớm Tô Diễm nay đã gọi cho cô ta, hẹn cô ta cùng nhau ăn tối, lại còn bảo có chuyện cần nói. Bọn họ quen biết nhau lâu như thế nên đương nhiên cô ta chỉ cần dựa vào ngữ khí của Tô Diễm là biết, những gì cô ta làm để lấy lòng gã mấy ngày qua chẳng có tác dụng gì hết, gã vẫn quyết tâm muốn li dị! Chỉ sợ là tối nay gã sẽ nói thẳng với cô ta mà thôi.

Ninh Tuyết Lạc ngồi cạnh bàn trang điểm, nhìn gương mặt được trang điểm tỉ mỉ kỹ lưỡng trong gương mà móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay lúc nào không hay.

Dưới lầu.

"Sao Tuyết Lạc còn chưa xuống? Chẳng phải tối nay Tô Diễm hẹn nó nói chuyện kia sao?"

Trịnh Mẫn Quân nhấp nhồm liên tục ngược nhìn trên lầu, hiển nhiên bà ta đã biết chuyện tối nay gã con trai của bà ta sẽ ngửa bài với Ninh Tuyết Lạc. Cứ nghĩ đến chuyện sau này sẽ thành thông gia với Trang gia thì mấy ngày nay bà ta đều cảm thấy thân phận mình cao hơn mấy phu nhân khác mấy cái đầu, vì thế nên tất nhiên là bà ta mong mọi chuyện tối nay thuận lợi.

"Hoằng Quang, ông nói xem... đến lúc đó Tuyết Lạc có làm âm lên không?"

Tô Hoàng Quang trầm ngâm: "Làm... nhất định nó sẽ làm âm hết cả lên! Nhưng mà Tô gia chúng ta cũng sẽ không bạc đãi nó!"

Trịnh Mẫn Quân lập tức giãy nảy lên như bị giẫm phải đuôi: "Cái gì mà bạc đãi hay không bạc đãi chứ, nó ở Tô gia hơn một năm nay thì chúng ta đã bạc đãi nó lúc nào chưa? Chỉ có Ninh gia bọn họ đào hố cho Tô gia chúng ta thôi có được không? Ông cũng đâu phải không biết người ta âm thầm nói Tô gia chúng ta thế nào?"

"Ngay mấy ngày trước thôi, mẹ của San San còn đứng ngay trước mặt tôi nói Tô Diễn nhà chúng ta tìm một đứa nhà quê làm thông gia! Chả nhẽ ông nhẫn tâm nhìn Tô Diễn cả đời này không góc đầu lên được à?"

Tô Hoàng Quang bất đắc dĩ nói: "Tôi đã nói cái gì đâu, đang êm đang đẹp bà nhắc chuyện này làm gì."

"Tóm lại là chuyện này, chúng ta phải đứng về phía Tô Diễn, nếu Tuyết Lạc thật sự thích Tô Diễn thì cũng nên suy nghĩ cho tiền đồ của nó!"

...

Trịnh Mẫn Quân với Tô Hoàng Quang đang nói chuyện thì đột nhiên trên lầu vang lên tiếng thét thất thanh của người giúp việc.

"A!!! Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân làm sao thế này! Cô tỉnh lại đi! Không xong rồi... người đâu! Người đâu! Thiếu phu nhân ngất xỉu rồi!"

Tiếng thét chói tai của người nữ giúp việc kia cũng kinh động tới hai người đang ngồi dưới lầu.

"Sao thế? Tuyết Lạc ngất xỉu?" Trịnh Mẫn Quân lập tức nhíu chặt lông mày.

Tô Hoàng Quang cũng đổi sắc mặt.

Hai người họ vội vàng chạy lên quả thực thấy Ninh Tuyết Lạc đang nằm bất tỉnh nhân sự cạnh bàn trang điểm, mà người giúp việc kia đã hoảng đến bật khóc.

"Chuyện gì xảy ra? Sao tự dưng lại ngất xỉu!" Trịnh Mẫn Quân vội vàng hỏi.

"Tôi... tôi cũng không biết... vừa nãy tôi đi vào đưa quần áo cho Thiếu phu nhân... sau đó thì thấy Thiếu phu nhân ngất xỉu nằm ở đây!"

"Còn không mau gọi tài xế chuẩn bị xe đi, mau đưa người đến bệnh viện!"
Tô Hoàng Quang trầm giọng nói, vừa dứt lời lại bổ sung thêm một câu: "Gọi Tô Diễm về đi!"

Lúc này sắc mặt của Trịnh Mẫn Quân cực kỳ khó coi, bà ta nhìn Ninh Tuyết Lạc đang nằm chình ình ở đó muốn nói cái gì nhưng lại thôi. Trong lòng bà ta âm thầm nghĩ, ngất xỉu? Sao lại nhằm vào lúc này?

--- O ---

Chương 1943: Mang Thai!

Bệnh viện.

Trừ người của Tô gia thì Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc cũng chạy đến.

Nét mặt của Trang Linh Ngọc vô cùng bất mãn: "Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Một người đang khỏe mạnh thì sao có thể nói ngất là ngất đi như vậy?"

Trịnh Mẫn Quân thấy người của Ninh gia cũng tới, lại thêm thái độ chật vắn này của Trang Linh Ngọc thì cực kỳ mất hứng.

Chắc là con giúp việc lảm mồm kia lại leo mép rồi đây. Chỉ là ngất xiu thôi chứ có cái quái gì mà phải ngạc nhiên như vậy? Nhìn vẻ mặt kia của Trang Linh Ngọc, chã nhẽ bà ta cho rằng Tô gia họ ngược đãi cô ta chắc. Không có mệnh làm thiên kim tiểu thư mà cứ làm như mình cũng mong manh dễ vỡ giống người ta!

Trịnh Mẫn Quân cực kỳ không vui mà lạnh giọng nói: "Bà sui này, là Tiểu Linh nói quá lên thôi! Xem chừng Tuyết Lạc chỉ là mệt mỏi quá độ, ngủ một giấc là sẽ chẳng có chuyện gì hết!"

Vì chuyện thân thể của Ninh Tuyết Lạc mà không ít lần Trang Linh Ngọc phải nhẫn nhịn trước cái giọng đậm bị thóc chọc bị gạo của Trịnh Mẫn Quân. Lúc này bà ta thấy hai bên đã chẳng nể nang gì với nhau cho nên tức giận nói: "Ngất xiu chỉ là chuyện nhỏ? Lúc Tuyết Lạc ở nhà thì nó là cảnh vàng lá ngọc! Đến nhà mấy người thì nó bị đối xử như thế đấy à?"

Tô Hoàng Quang đứng cạnh ho nhẹ một tiếng giảng hòa: "Bà sui hiểu lầm rồi, chúng tôi đối xử với Tuyết Lạc thế nào thì ông bà sui cũng biết mà! Nếu không tin thì mọi người cứ đi hỏi Tuyết Lạc đi. Chắc là do gần đây công ty xảy ra nhiều chuyện quá nên Tuyết Lạc mệt mỏi quá thôi! Tóm lại là mọi người đừng nên tranh cãi, cứ chờ bác sĩ đưa ra kết quả rồi lại nói!"

Ninh Diệu Hoa cũng làm như tốt tính nói: "Không sai, sức khỏe của Tuyết Lạc quan trọng hơn."

Dù sao, nếu làm căng với Tô gia quá thì đối với Tuyết Lạc hay đối với Ninh gia đều không có chỗ tốt.

Bên kia Tô Diễm đã theo chân bác sĩ đi lấy kết quả khám.

"Bác sĩ, tình huống của cô ấy thế nào? Có nghiêm trọng không?" Tô Diễm hỏi.

Bà bác sĩ cầm kết quả khám bệnh đi ra hớn hờ nói: "Không sao, không sao, đây còn là chuyện tốt đấy! Chúc mừng anh Tô, cô Tô đã mang thai rồi!"

Bác sĩ vừa dứt lời thì sắc mặt Tô Diễm lập tức trắng bệch, gã dường như không tin nổi vào tai mình.

"Bác sĩ... Bác sĩ vừa nói cái gì? Mang thai?"

Bà bác sĩ kia chỉ nghĩ rằng Tô Diễm đang rất cao hứng cho nên vội vàng cười nói: "Đúng thế, cái thai đã được tám tuần tuổi rồi, sắp được ba tháng rồi!"

Tô Diễm lập tức trắng bệch mặt đứng ngậy ra ở đó. Gã bận rộn nhiều ngày như thế, nào là mời luật sư chuyên nghiệp, nào là soạn thỏa thuận ly hôn, cũng chỉ chờ ngày hôm nay để mở miệng nói với cô ta. Gã vẫn mong ngóng sau hôm nay là gã lại là kẻ tự do để đi tìm Ninh Tịch. Nhưng gã lại không thể ngờ rằng, gã còn chưa kịp há mồm ra nói thì đã nghe được tin Ninh Tuyết Lạc mang thai.

Tô Diễm không biết gã cầm kết quả đi ra như thế nào. Gã chỉ cảm thấy cả người gã cứ như bị chìm xuống hầm băng lạnh đến thấu xương.

"Tô Diễm... Tô Diễm... Tuyết Lạc thế nào? Con nói chuyện đi chứ!""

Mãi cho đến lúc tiếng thúc giục của Trang Linh Ngọc vang lên bên cạnh thì gã mới phục hồi tinh thần lại. Gã hít sâu một hơi cưỡng chế đầu óc của mình tỉnh táo lại: "Tuyết Lạc không sao, cô ấy... có thai..."

"Cái gì? Con nói Tuyết Lạc có thai!" Khuôn mặt Trang Linh Ngọc lập tức tràn đầy sung sướng: "Tốt quá! Chuyện này thật sự tốt quá!"

Ninh Diệu Hoa nghe vậy cũng rất kích động: "Các con đã kết hôn hơn một năm rồi, cuối cùng cũng có tin vui!"

"Tuyết Lạc đâu rồi? Để mẹ qua xem nó một chút!"

Chương 1944: Dao Động

Trang Linh Ngọc cùng Ninh Diệu Hoa đắm chìm trong cảm giác vui sướng, vội vã đi xem tình hình Ninh Tuyết Lạc cho nên đã bỏ qua sắc mặt không đúng của ba người nhà họ Tô.

Sau khi hai người kia vừa đi thì Trịnh Mẫn Quân khẽ chửi một tiếng: "Có phải bệnh viện lâm rồi không? Tại sao lại có thai ngay lúc này chứ! Tô Diễm đã chuẩn bị ly hôn với nó rồi nhưng giờ nó lại mang thai thì chuyện này phải giải quyết thế nào?"

Tô Hoàng Quang vội cau mày nhắc vợ mình: "Bà nói nhỏ thôi!"

Dứt lời thì sắc mặt ông ta cũng rất phức tạp.

Một mặt là tiếc nuôi, còn một mặt là do đứa bé trong bụng Ninh Tuyết Lạc dù sao thì cũng là máu thịt của Tô gia bọn họ. Chờ lâu như thế cuối cùng Tô gia cũng có đời kế tiếp.

"Vậy ông nói cho tôi biết chuyện này bây giờ phải làm sao!" Trịnh Mẫn Quân nổi nóng.

Mắt thấy phượng hoàng đã tới tay rồi còn bay đi mất thì việc có cháu trai cũng không khiến bà ta vui vẻ hơn chút nào. Cháu trai thì sớm muộn gì cũng có, nhưng nó được chui ra từ bụng ai mới là chuyện lớn!

Đầu óc Tô Diễm hiện giờ chỉ là một mảnh trống rỗng, từ đầu đến cuối gã chẳng nói lời nào.

Cuối cùng vẫn là Tô Hoàng Quang lên tiếng làm dịu tình hình: "Chuyện ly hôn thì cứ để bàn bạc kỹ hơn đã! Bây giờ đừng ai nhắc lại chuyện này nữa, ông bà thông gia vẫn còn ở đây đây."

Lúc này mà bảo ly hôn thì kiêu gì thì kiêu Ninh gia cũng làm âm lên. Trịnh Mẫn Quân cũng biết đạo lý này cho nên dù bà ta không cam lòng chút nào cũng chỉ có thể nín nhịn xuống.

...

Trong phòng bệnh.

"Ba... mẹ... sao hai người lại ở đây... con... sao thế này?" Ninh Tuyết Lạc

chậm rãi tỉnh lại, khuôn mặt cô ta vẫn giữ vẻ mê man.

Trang Linh Ngọc vui vẻ cầm tay Ninh Tuyết Lạc: "Tuyết Lạc, con có thai rồi, con sắp được làm mẹ rồi!"

Đầu tiên là Ninh Tuyết Lạc thừ người ra một giây, ngay sau đó thì không tin nổi mà mừng như điên: "Thật sao? Mẹ! Con có thai rồi?"

"Bác sĩ đã nói như vậy thì còn sai được sao? Con đó! Chẳng chú ý gì cả! Ba tháng rồi mới phát hiện! Lại còn té xỉu ở nhà nữa! Thật là chẳng khiến người ta yên tâm nổi" Trang Linh Ngọc đau lòng trách cứ.

"Mẹ, con xin lỗi..."

Trang Linh Ngọc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó mà sắc mặt chuyển lạnh: "Con nói xin lỗi cái gì? Đừng tưởng mẹ không biết, chẳng phải do cái đứa chết tiệt kia tự dưng trở về làm con phiền sao! Nếu không thì sao con lại mệt đến thành thế này?"

Bà ta nói xong còn sợ mấy lời vừa rồi làm ảnh hưởng đến cô con gái quý giá của bà ta nên vội vàng nói thêm: "Nhiệm vụ quan trọng nhất của con bây giờ là phải dưỡng thai cho tốt! Chuyện công ty thì cứ giao cho người khác xử lý là được! Cái gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe của con và đứa bé hết!"

"Vâng, con biết rồi mẹ!"

Tô Hoàng Quang với Trịnh Mẫn Quân cũng đi vào hỏi thăm mấy câu lấy lệ. Sau đó cả đám người cùng đi ra ngoài cho Tô Diễm với Ninh Tuyết Lạc ở riêng.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Ninh Tuyết Lạc ngượng ngùng nhưng không giấu nổi vẻ hạnh phúc trên mặt nói: "Diễm, cuối cùng chúng ta cũng có con rồi! Em vui lắm!"

Tô Diễm nhìn cô gái không biết bất cứ chuyện gì hết đang hạnh phúc vì mang thai đứa con của gã, trong đầu gã cũng giãy giụa, giằng co không dứt. Đứng giữa hai ngã đường, một bên là tình yêu đích thực vất vả lắm gã mới nhận ra, còn một bên là người đã bầu bạn với gã nhiều năm. Gã đã quyết tâm muốn cho Ninh Tịch một danh phận, nhưng lúc này, đứng trước Ninh Tuyết Lạc đang mang thai đứa con của gã thì gã không thốt lên nổi hai chữ "ly hôn" kia.

"Anh... cũng rất vui, nhưng chuyện hôm nay thật sự quá nguy hiểm! Bắt đầu từ bây giờ em phải nghỉ ngơi cho khỏe, những chuyện khác cứ giao cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết." Tô Diễm nói.

Trong mắt Ninh Tuyết Lạc xẹt qua một tia mừng thầm, nhưng trên mặt cô ta vẫn tỏ vẻ cảm động mà rúc vào ngực của gã: "Diễm, cảm ơn anh!"

--- O ---

Chương 1945: Tiến Quân Sang Hollywood

Ngày tiếp theo.

Tin tức Hàn Tử Huyền tiến quân sang Hollywood đã chiếm cứ tất cả các trang nhất của các tạp chí.

"Hàn Tử Huyền xác nhận sẽ tham gia dự án bom tấn Sát Thủ của Hollywood."

"Nhà sản xuất hàng đầu Hollywood - Giles sử dụng diễn viên người Hoa trong bộ phim bom tấn Sát Thủ."

"Hàn Tử Huyền: Ánh sáng của Trung Quốc trên đấu trường Hollywood!"

...

Hai mươi năm trước, bộ phim Sát Thủ này đã càn quét tất cả các giải thưởng lớn của Hollywood, được chiếu lại vô số lần cũng chỉ vì sự đam mê đối với tác phẩm kinh điển này, cho nên tin tức vừa mới lộ ra đã gây nên sự chú ý rất lớn. Mà kịch bản của bộ phim này cũng rất phù hợp với phong cách của Hollywood từ trước tới nay.

Nhân vật nữ chính - Anna được một tổ chức sát thủ đào tạo thành cỗ máy giết người từ khi còn rất nhỏ, sau quãng thời gian đào tạo cuối cùng tổ chức cũng giao nhiệm vụ cho cô đi ám sát người cầm quyền của một gia tộc hiển hách. Bộ phim xoay quanh những âm mưu cùng câu chuyện tình yêu giữa một thanh niên đa mưu túc trí với một cô gái chỉ biết giết người.

Bất kể Hàn Tử Huyền giành được nhân vật gì, cho dù chỉ là một con tốt thí mạng bình thường nhất đi chăng nữa thì việc cô ta có mặt trong đoàn làm phim Sát Thủ cũng khiến thân phận và địa vị của cô ta dâng lên như sóng.

Điểm chết người đó là dựa theo cách làm việc của bên Hollywood thì bọn họ rất ít khi chọn vai diễn là người Trung Quốc. Ý ở đây tức là nói nếu Hàn Tử Huyền đã thành công tham gia vào bộ phim này thì khả năng Ninh Tịch cũng vào tham gia là không đáng kể.

...

Công ty giải trí Thịnh Thế.

Ánh mắt Từ Thao nhìn vào tiêu đề bài báo mà như muốn bốc lửa: "Khoe cái rắm! Nữ vương đại nhân nhà ông năm trước đã tiến quân vào Hollywood rồi nhé?"

Lương Phi Tinh liếc mắt nhìn anh ta: "Đáng tiếc đến giờ vẫn chưa chiếu."

Từ Thao tức giận không thôi: "Nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ nhảy nhót như vậy được!"

Lương Phi Tinh hí hai mắt lại: "Tôi nghe nói hình như buổi thử vai dành cho người Trung của Sát Thủ một tuần sau mới chính thức bắt đầu, nhưng Hàn Tử Huyền đã được ngầm xác định rồi! Nghe nói là bọn họ vì nhận vai này mà chấp nhận đập không ít tiền đó. Giờ vì muốn điên cuồng áp chế Ninh Tịch cho nên mới không đợi buổi casting diễn ra đã tung tin ra rồi!"

Hai mắt Từ Thao sáng rực lên: "Nếu Ninh Tịch mà đi thử vai thì nhất định sẽ đem cô ta đê bẹp!"

Lương Phi Tinh nghe vậy nhưng cũng không mấy lạc quan: "Nếu là đã ngầm xác định mà Tinh Huy còn gióng trống khua chiêng như thế chỉ sợ là đã chắc được đến 9/10 rồi! Vai này không dễ tranh đấu, quan trọng nhất là... tôi thấy không cần thiết phải như vậy! Chỉ là xuất hiện mấy giây, nói một lời thoại thôi mà!"

"Nói cũng đúng, mấy vai kiểu này thì chỉ cần dân chuyên nghiệp nhìn là cũng biết tự hạ giá mình! Đi qua trình mỗi cái mặt xong đi về! Tôi thấy chắc Ninh Tịch cũng không muốn đi đâu, trong Biệt Đội Điệp Viên Perak thì cảnh của cô ấy cũng có tận hơn mười mấy phút cơ mà!"

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Ninh Tịch bước vào nói: "Không sao, tôi có thể đi thử vai."

Từ Thao lập tức cau mày: "Nhưng mà..."

"Đã đi đến bước này rồi thì sao có thể bỏ dở giữa chừng chứ! Huống chi chỉ cần mấy giây trong bộ phim Sát Thủ này cũng cực kỳ đáng giá! Chính tôi cũng là fan trung thành của bộ phim ấy đấy, cứ coi như lần này đi là để hoàn thành tâm nguyện cho tôi đi!" Ninh Tịch nói.

Từ Thao thấy nữ thần nhà mình hiểu lòng người đến vậy thì cảm động đến độ nước mắt chan nước mũi.

Lương Phi Tinh nghĩ nghĩ một chút, cách để áp chế lại Hàn Tử Huyền bây giờ quả thật cũng chỉ còn cách giành lấy vai diễn này. Nếu không thì những chuyện đã làm trước đây dù không đến mức thất bại trong gang tấc nhưng hiệu quả cũng kém đi nhiều. Bụt chùa nhà không thiêng, người dân trong nước vẫn có một cảm giác sùng bái tự nhiên đối với Hollywood.

"Bây giờ xem ra cũng chỉ có thể như vậy thôi, tôi đi thu thập ít tình huống bên đoàn làm phim!" Lương Phi Tinh nói.

--- O ---

Chương 1946: Đi Lau Sâu Khấu

Từ Thao: "Tôi đi sắp xếp chuyện thử vai."

Đoàn làm phim bên kia chọn Hàn Tử Huyền cũng chỉ vì muốn cá kiếm ở thị trường Trung Quốc mà thôi, bàn về mức độ nổi tiếng thì Ninh Tịch cũng không thua gì cô ta. Nếu Ninh Tịch muốn thì chuyện đoạt lại vai diễn này cũng không phải không có khả năng.

Ninh Tịch: "Ừm."

Bàn bạc xong xuôi, Ninh Tịch liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho buổi thử vai tuần sau.

Thật ra thì, cái vai này cũng chỉ làm một người qua đường lộ cái mặt ra một tí là xong, cảnh diễn còn chẳng nhiều bằng bên Biệt Đội Điệp Viên Perak trước khi thêm cảnh nữa. Nhưng mà, bộ phim Sát thủ này đúng là một vết son trong lòng Ninh Tịch, nhất là vai chính - Anna lại là một trong những vai cô thích nhất. Cứ coi như đây là cơ hội nghiên cứu tác phẩm kinh điển này thêm một lần nữa đi.

...

Một tuần sau, buổi thử vai của Sát Thủ chính thức bắt đầu.

Ninh Tịch với Từ Thao đúng giờ có mặt tại nơi thử vai, vì quy định trợ lý cùng người quản lý không thể vào trong cho nên Từ Thao giờ tay cô vũ Ninh Tịch rồi đứng đợi bên ngoài.

Ninh Tịch quét mắt nhìn một vòng, những người có mặt ở đây cơ bản đều là diễn viên hạng nhất nhưng số năm trong nghề không giống nhau, điểm chung duy nhất chính là bọn họ đều là những người có tên tuổi và có độ hot khá cao. Có thể thấy là đoàn làm phim chọn nhân vật người Trung cũng chỉ là để chiều lòng thị trường trong nước mà thôi.

Trong phòng chờ, đám nghệ sĩ thấy Ninh Tịch tới thì không ít người tiến đến lễ phép chào hỏi. Luật của giới giải trí chính là bọ cao đập thấp, gần đây Ninh Tịch đang lên như điều gặp gió nên đương nhiên sẽ có người đi lên bầu vùi rồi.

Cơ mà với mấy nghệ sĩ của Tinh Huy, bởi vì hai công ty đang cạnh nhau

kịch liệt nên bọn họ cũng chỉ lạnh mặt đứng đó mà xì xào bàn tán.

"Ninh Tịch cũng tới đây kìa, chẳng nhẽ cô ta không biết buổi thử vai hôm nay chỉ bày ra cho có thôi sao? Tử Huyền đã được ngầm xác định rồi, những người tới đây hôm nay chắc chắn không được nhận đâu!"

"Chắc là chưa từ bỏ ý định thôi! Đây là buổi thử vai của Sát Thủ đó! Là tác phẩm kinh điển nhất của Hollywood đó! Cô ta với Hàn Tử Huyền đấu nhau đến tóe lửa tóe khói như thế thì sao có thể không tới đây chứ?"

"Nói về tài nguyên thì Ninh Tịch có cuỡi ngựa cũng đuổi không kịp Tử Huyền, ở trong nước thì còn khá chút chút còn muốn phát triển lên trên nữa... chắc chắn là rất khó! Hiện giờ nhìn vào thì có vẻ như là cô ta đang đàn áp Hàn Tử Huyền, nhưng thật ra cũng là nỗ lực hết đà thôi? Tôi thấy tiền đồ của Doãn Ưu Ưu nhảy công ty qua Tinh Huy còn xán lạn hơn cô ta nữa đấy..."

...

Trong những tiếng xì xào bàn tán xôn xao, có một nhân viên nữ người Trung Quốc bước ra thông báo buổi thử vai bắt đầu.

"Mọi người cứ theo thứ tự tiến vào."

Vì Ninh Tịch đến khá muộn cho nên số thứ tự của cô là số cuối cùng.

Tuy nói buổi thử vai này chỉ bày ra cho có nhưng không ít người vẫn ôm một tia may mắn, những người tham gia thử vai bắt đầu rồi rít chuẩn bị sửa sang lại lớp trang điểm của mình. Nhưng dần dần, sự mong đợi của mọi người ngày càng nhạt dần.

Bởi vì, tiếng gọi người kế tiếp vang lên không ngừng, trung bình mỗi nghệ sĩ đi vào chỉ mất không đến mười giây là đi ra. Thậm chí có người vừa mới bước chân vào được năm ba giây lại đã đi ra.

Đây là thử vai kiểu gì vậy? Có vài ba giây thế kia thì không kịp nhìn rõ mặt người đến thử nữa là!

"Khôn khiếp! Hollywood làm ăn cũng quá lăm cơ! Nói làm màu thì chả lẽ làm màu thật à! Thậm chí còn không thêm giả vờ một chút hay sao?"

"Đoàn làm phim của người ta lớn như thế cơ mà, bọn họ chịu tổ chức một

buổi thử vai đã là khá lắm rồi đây! Cô còn muốn đòi hỏi gì?"

"Haizz, dù sao thì mấy người ngồi trong kia cũng toàn là ông trùm của Hollywood đó, thôi thì hôm nay cứ coi như là đến là để nhìn xem mấy người kia ngoài đời trông như thế nào đi, coi như thêm chút kiến thức!"

...

Tiếng gọi số ngày càng nhanh, dường như không đến mười phút đã đến lượt Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 1947: Khiếp Sợ

Nghe đến cái tên Ninh Tịch được vang lên thì không ít nghệ sĩ đều nhìn về phía cô, trong đôi mắt họ không dấu được vẻ đồng tình. Ninh Tịch thì không thèm để tâm đến ánh mắt của mấy người đó, đi thẳng vào bên trong dưới sự hướng dẫn của nhân viên.

Cũng giống như những gì Lương Phi Tinh đã nghe ngóng được, trong ba người tới làm giám khảo ngày hôm nay chỉ có một vị phó đạo diễn coi như là cao nhất.

Còn nhân vật cấp bậc truyền thuyết như Giles thì dù có là buổi thử vai của nhân vật chính thì ông ta cũng không cần xuất hiện chứ đừng nói đến loại nhân vật nhỏ bé như thế này.

Thấy Ninh Tịch bước vào, thái độ của phó đạo diễn cũng khá lịch sự.

"Cô Ninh Tịch?"

"Vâng, chào ngài."

"Cô quả giống y như trong lời đồn, là một mỹ nhân phương Đông." Đôi mắt của phó đạo diễn hơi sáng lên, hiển nhiên ấn tượng đầu tiên của ông ta về Ninh Tịch không tệ. Nếu không phải vì vai này đã xác định sẽ hợp tác với Tinh Huy thì dùng cô gái này cũng không tệ.

"Ngài quá khen."

Về mặt phó đạo diễn có chút phức tạp, ông gật đầu một cái: "Được rồi, cô cứ quay về chờ thông báo đi."

Quả nhiên vẫn ngắn gọn y như dự đoán.

Cơ mà, nhìn về mặt của phó đạo diễn thì cũng không hẳn là không có cơ hội.

Trên thực tế thì, sau khi Ninh Tịch rời đi, trong phòng thử vai cũng dấy lên một trận tranh cãi, thảo luận.

"Các ông thấy thế nào?" Phó đạo diễn trầm giọng hỏi.

Một người trong đó lên tiếng: "Khí chất của cô gái này quả thật rất tốt, trước mắt thì sức hút của cô ấy tại thị trường Trung Quốc không hề thua kém Hàn

Tử Huyền! Nhưng mà theo những gì tôi biết thì cô ấy mới chỉ tái xuất sau một năm vắng bóng, tài nguyên trong tay cũng không nhiều! Sự phát triển trong tương lai của cô ấy vẫn rất mơ hồ, không dự đoán được! Tôi cho rằng chúng ta cứ dùng Hàn Tử Huyền đi cho rồi!"

Một người khác lại bày tỏ không đồng ý: "Không hề thua kém? Mike, cô gái này chính là phái thực lực đó! Ông nên xem bộ phim Mẹ của cô ấy đi!"

"DeWitt, ông phải biết rằng cái vai này chả cần thực lực làm quái gì, thậm chí còn chẳng liên quan gì đến bản thân diễn viên phải thế nào! Vai này chỉ cần một người có sức hút, có hậu trường vững chắc thôi! Như thế mới thu được lợi ích cao nhất từ thị trường Trung Quốc!"

"Trước mắt thì Thịnh Thế đã được Lục thị thu về rồi, tiềm lực của nó như thế nào còn chưa biết được đâu! Mike, ông đừng khẳng định mọi chuyện quá sớm như thế!"

"Chính ông cũng nói là tương lai còn chưa biết là gì, chúng ta không cần mạo hiểm."

...

Ngoài cửa, những người khác thấy Ninh Tịch thử vai cũng chóng vánh như vậy thì cũng chẳng lộ ra vẻ quả nhiên, trong đó cũng có không ít ánh mắt đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Kết quả cuối cùng đều đã thấy được, lúc này mọi người mới hài lòng rời đi.

Mà, trong phòng thử vai thì phó đạo diễn với hai người còn lại cũng đang tranh cãi đến nảy lửa. Nếu thực sự không quyết định được thì cứ đem tài liệu chuyển về bên kia đi, cho cấp trên giải quyết.

Buổi thử vai này đều được truyền hình trực tiếp cho tất cả những người phía trên, nhưng chỉ là mấy ông lớn kia không nhất định sẽ xem, hoặc là vốn dĩ đã chẳng buồn quan tâm.

Đột nhiên đúng lúc này, nữ nhân viên người Trung Quốc ban nãy vội vàng đẩy cửa xông vào, cô nhìn về phía phó đạo diễn nói: "Phó đạo diễn, cái cô Ninh Tịch vừa nãy đi đâu rồi ạ?"

"Vừa đi rồi, sao thế?" Phó đạo diễn không hiểu.

Nữ nhân viên kia có chút hốt hoảng: "Giles... ngài Giles muốn gặp cô ấy!"

"Cô nói cái gì? Ngài Giles muốn đích thân gặp cô ấy?" Phó đạo diễn giật nảy mình đứng phắt dậy.

Về mặt hai vị giám khảo ngồi cạnh ông ta cũng y như gặp quý.

--- O ---

Chương 1948: Nhà Sản Xuất Phim Thần Bí

Phải biết rằng Giles từ trước tới nay không hề công khai ra mặt, ngay cả bọn họ cũng chưa từng được gặp Giles bao giờ, kể cả phó đạo diễn cũng vậy.

"Chắc cô ấy còn chưa đi xa đâu! Tôi gọi điện cho cô ấy ngay đây!" Phó đạo diễn nói.

"Không cần đâu, tôi tự mình đuổi theo cũng được." Nữ nhân viên kia vội vội vàng vàng nói rồi bước ra ngoài.

...

"Ninh Tịch, sao rồi?"

Từ Thao đứng chờ ngoài cửa thấy Ninh Tịch bước ra thì lập tức hỏi thăm.

Ninh Tịch cân nhắc một chút rồi mới trả lời: "Cơ hội chắc là 50 - 50 thôi."

"Một nửa đã là trâu lăm rồi đó, mấy chuyện còn lại cứ giao cho anh và Lương Phi Tinh đi, lần này..."

Từ Thao với Ninh Tịch đang vừa nói chuyện vừa đi về phía bãi đỗ xe, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập...

"Cô Ninh Tịch, xin dừng bước!"

Ninh Tịch vừa quay người lại thấy người chạy đến là nhân viên của đoàn làm phim thì vô cùng kịch ngạc.

"Cô Linda?"

"Cô Ninh Tịch, xin chào!" Linda thở hồng hộc vừa vỗ vỗ ngực vừa nói.

"Xin chào." Ninh Tịch mỉm cười gật đầu, ánh mắt có chút dò hỏi, không hiểu vì sao người này lại đuổi theo mình.

"Là thế này, nhà sản xuất của chúng tôi muốn mời cô qua một chuyến để bàn bạc vài chuyện." Thái độ của Linda vô cùng khách khí.

Ninh Tịch nghe thế thì sửng sốt, sau đó mới cẩn thận hỏi lại: "Nhà sản xuất phim? Ý cô là... ngài Giles?"

"Đúng vậy, là ngài Giles."

Nghe được câu trả lời khẳng định của đối phương thì không chỉ Ninh Tịch mà ngay cả Từ Thao đứng bên cạnh cũng ngây ra.

"Ngài Giles muốn đích thân gặp Ninh Tịch của chúng tôi? Không... không biết là vì chuyện gì vậy?" Từ Thao vội vàng hạ giọng chọn lời hỏi thăm.

"Đúng thế, ngài Giles muốn đích thân gặp cô Ninh Tịch, còn cụ thể là muốn bàn về chuyện gì thì tôi cũng không rõ, cô cứ qua đi rồi sẽ biết." Nhân viên kia mỉm cười nói, trên mặt vẫn còn mang theo chút khảng khái như thể rất sợ chuyện này không thành, không thể dẫn người vào gặp cấp trên nhà mình.

Ninh Tịch với Từ Thao đưa mắt nhìn nhau một cái.

Ở trong nước danh tiếng của Ninh Tịch lớn thật, nhưng đặt ở Hollywood nhất là với những người có địa vị như Giles thì hoàn toàn không đáng nhắc tới, kể cả sự tồn tại của cô cũng chưa chắc đã biết.

Ngay cả chính Ninh Tịch cũng không nghĩ ra nổi, hôm nay cô chỉ ôm chút may mắn đến thử một chút thôi mà, sao người kia lại muốn gặp cô?

Cuối cùng vẫn là Từ Thao nhanh chóng đưa ra quyết định: "Vậy thì làm phiền cô dẫn đường!"

"Vâng, mời cô đi theo tôi!" Người nhân viên kia thở phào nhẹ nhõm.

...

Ngồi lên xe, ước chừng nửa tiếng sau thì Ninh Tịch được nhân viên kia dẫn đến một câu lạc bộ tư nhân.

Đến cửa phòng riêng, Linda nói với Từ Thao: "Làm phiền anh chờ ở bên ngoài một lát."

Dứt lời lại quay sang Ninh Tịch làm một động tác "mời", thậm chí còn mở cửa ra hộ Ninh Tịch.

"Cám ơn!" Ninh Tịch nói cảm ơn rồi hít một hơi thật sâu đi vào phòng.

Trong phòng, có một ông lão tóc bạc trắng đang ngồi chờ đã lâu. Ông lão kia lúc này đang lâm vào trầm tư, nghe tiếng mở cửa thì lập tức ngẩng đầu nhìn

về phía Ninh Tịch.

Lúc đi trên đường, Ninh Tịch đã củng cố lại tâm tình của mình cho nên lúc này cũng coi như là khá bình tĩnh: "Ngài Giles, xin chào."

Vừa nói chuyện, Ninh Tịch vừa không nhận được quan sát ông lão đang ngồi trước mặt. Một khuôn mặt với những nét đặc trưng của người Châu Âu, chẳng qua là gương mặt này đã nhuốm màu thời gian, ông lão này ước chừng 80 tuổi, có vẻ rất hiền lành, dễ gần.

Danh tiếng của Giles lớn đến nỗi khiến người ta khó mà tưởng tượng được. Chỉ là ông rất thần bí, không có bất kỳ một đài báo hay phương tiện truyền thông nào dám đăng hình của Giles.

--- O ---

Chương 1949: Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống

Kể cả Ninh Tịch có thường xuyên chú ý tin tức của Giles cũng chưa bao giờ thấy được ông trông như thế nào.

Ông lão kia nhìn chăm chăm Ninh Tịch, không biết ông ấy đang nghĩ tới cái gì mà có chút xuất thần, con người cũng hơi co rút lại.

Qua một lúc lâu sau ông mới lên tiếng: "Cô Ninh Tịch, mời ngồi."

Ninh Tịch gật đầu ngồi xuống, cô chẳng biết ý đồ của Giles là gì nên chỉ có thể cẩn thận chờ ông lên tiếng. Ngoài ra thì cô cũng rất khẩn trương nên không biết phải nói cái gì.

Dẫu sao người đang ngồi trước mắt cô bây giờ cũng là một truyền kỳ trong giới Hollywood, là nhân vật chỉ tồn tại trong sự tưởng tượng thế mà bây giờ lại đang sống sờ sờ ngồi trước mặt cô!

Ánh mắt của ông lão rất sắc bén, dường như có thể nhìn thấu đáy lòng của người khác. Nhưng mà, hiện giờ ánh mắt ông nhìn Ninh Tịch cũng không có xen lẫn cảm giác áp bách mà trái lại còn thêm mấy phần thân thiết: "Xin lỗi, gọi cô tới vội vàng như vậy, cũng là vì tôi vừa mới xem xong tư liệu thử vai của cô."

"Không sao, chỉ là không biết ngài Giles tìm tôi là vì..." Ninh Tịch khó hiểu.

"Tôi hy vọng có thể mời Cô Ninh Tịch nhận vai Anna của bộ phim Sát Thủ." Giles trả lời rất thẳng thắn.

Mặc dù Ninh Tịch đã nghĩ tới vô số khả năng nhưng khi chính tai mình nghe được câu trả lời của Giles thì hoàn toàn ngẩn người...

Anna?

Giles nói muốn mời cô đóng vai nữ chính Anna! Nhưng Anna chính là vai nữ chính của bộ phim này mà!

Giles tiếp tục nói: "Năm đó người thủ vai chính của Sát Thủ là con gái tôi Caroline, là biên kịch cũng là vai chính."

Nghe Giles nói như thế Ninh Tịch lại kinh hãi thêm một lần nữa. Hóa ra nhân vật truyền kỳ của Hollywood ấy lại là con gái của Giles.

Lúc này, tuy biết Caroline là con gái của Giles nhưng Ninh Tịch cũng không dám hỏi nhiều.

"Chỉ tiếc là con gái tôi đã nhiễm bệnh nặng trong một lần đi du lịch và đã qua đời, cũng được vài năm rồi... Cho nên tôi muốn quay lại bộ phim này cũng coi như là tưởng nhớ con gái mình." Vẻ mặt của ông lão có chút ảm đạm.

Nghe nói như vậy thì Ninh Tịch lộ vẻ kinh ngạc. Năm đó, lúc xem bản đầu tiên của Sát Thủ cô đã cực kỳ yêu thích vai diễn sát thủ của Caroline này, cực kỳ ngẫu. Chỉ có điều là Caroline chỉ quay duy nhất một bộ phim Sát Thủ này, sau đó cô ấy liền biệt tăm biệt tích không hề có chút tin tức nào, có thể nào cũng không thể ngờ được Caroline đã sớm qua đời.

Đối với những chuyện phía sau hậu trường của bộ phim Sát Thủ thì Ninh Tịch cũng chẳng hay biết gì, đây cũng là lần đầu tiên cô nghe về chuyện này.

"Xin ngài nén bi thương." Trong lúc nhất thời, Ninh Tịch cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Ông lão buồn bã một hồi rồi ngay sau đó mở miệng nói: "Cho nên tôi rất coi trọng nhân vật này, hy vọng cô có thể đem toàn lực để diễn nó!"

Ân ý của lời này tức là vai này đã hoàn toàn thuộc về cô?

Cái bánh từ trên trời rơi xuống này cũng quá lớn rồi, đem cô đập cho choáng váng luôn.

Ninh Tịch không nhịn được mà hỏi lại: "Theo tôi được biết thì nhân vật chính đã được xác định là Lillian tiểu thư?"

Giles nói: "Cũng chưa xác định hẳn, chỉ là sàng lọc bước đầu thôi! Mà hôm nay tôi vừa thấy cô thì thấy khí chất và hình tượng của cô đều vô cùng hợp với nhân vật này. Chắc cô cũng biết bộ phim này có một bộ phận sẽ quay ở Trung Quốc? Thật ra là bởi vì mẹ của Caroline là người Hoa, Lillian cũng từng sống ở Trung Quốc, từng quay phim ở Trung Quốc nên mới tạm thời xác định như vậy."

Ông lão nói xong lại rơi vào trầm tư, dường như ông đang nhớ lại chuyện cũ nào đó khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

Ninh Tịch: "Thì ra là thế."

--- O ---

Chương 1950: Đơn Giản Đó Là Một Kỳ Tích

"Huống hồ, tôi cũng tin tưởng ánh mắt của Martin." Giles nói.

Đạo diễn Martin...

Mất một lúc lâu để Ninh Tịch nghĩ người thì cô mới nhớ ra người mà Giles đang nói tới là ai.

Bộ phim Biệt Đội Điệp Viên Perak mà Ninh Tịch đóng một năm trước do Martin làm đạo diễn. Bộ phim ấy cần quá nhiều kỹ xảo cho nên đến giờ vẫn chưa được ra mắt.

Nhờ công Giles giải thích lý do, lại thêm chuyện ông nhắc tới đạo diễn Martin, cuối cùng thì Ninh Tịch cũng tiêu hóa hết cái bánh không lò này...

Sau đó Ninh Tịch với Giles bàn luận một chút về những tình tiết trong kịch bản của Sát Thủ, mãi tới chạng vạng tối mới rời đi.

Cho đến khi rời khỏi phòng, Ninh Tịch vẫn có cảm giác như đang ở trên mây. Kiểu gì thì kiểu, cô cũng không thể ngờ được rằng mình chỉ đến thử một vai quần chúng nho nhỏ thôi thế nhưng kết quả lại là không những gặp được Giles trong truyền thuyết, mà còn được ông trao cho vai chính.

"Bà cô của tôi ơi, cuối cùng cô cũng đi ra rồi! Sao rồi? Rốt cuộc ngài Giles đã nói gì với cô thế? Sao cô lại đi lâu vậy? Ông ta không làm gì cô chứ hả!" Từ Thao y như gà mẹ lải nhải không ngừng.

Ninh Tịch có chút câm nín: "Đừng có mà nói linh tinh! Ngài Giles bàn bạc với tôi chuyện để tôi diễn Anna."

"Mớ!!! Cái gì cơ?" Từ Thao suýt nữa cắn luôn vào đầu lưỡi mình.

Bộ phim kinh điển - Sát Thủ của Hollywood này Từ Thao cũng đã xem đi xem lại không dưới sáu bảy lần. Đương nhiên anh ta cũng biết rằng nữ chính tên là Anna, cũng là một trong những nhân vật xuất sắc nhất trong lịch sử Hollywood.

"Cô nói lại tôi nghe cái, ngài Giles bảo cô diễn nhân vật nào cơ?"

"Nữ chính." Ninh Tịch không chút biểu cảm nói.

Từ Thao ngu người tâm ba giây rồi lập tức hoàn hồn lại, sau đó anh ta trở nên cực kỳ kích động: "Cô lấy được vai nữ chính Anna??? Nữ vương đại nhân của tôi ơi, ngàn vạn lần cô đừng đùa cợt tôi mà, trái tim già cõi của tôi hoạt động không được tốt lắm đâu!"

Trong giới giải trí Trung Quốc thì không thiếu những ngôi sao từng tiến quân vào Hollywood, nhưng người có thể nhận được vai chính thì chưa từng có bất kỳ ai.

Thông thường Hollywood tìm các diễn viên người Trung Quốc cũng chỉ vì muốn cá kiếm ở thị trường Trung Quốc rộng lớn, cho nên đa phần cảnh của mấy diễn viên Trung Quốc cũng chẳng quan trọng lắm.

Hoặc, nói trắng ra là diễn viên Trung Quốc mà muốn lấy được một vai chính của Hollywood là chuyện không tưởng. Cho dù có là ngôi sao hàng đầu trong nước mà muốn có được một vai quan trọng trong một bộ phim của Hollywood thì cũng chả khác nào bắc thang lên trời.

Đến nay, người duy nhất làm được điều này chỉ có mình Tống Lâm. Thế nhưng đạo diễn của bộ phim đó lại có quốc tịch là người gốc Hoa cho nên sử dụng phần lớn các diễn viên là người Trung Quốc.

Tất nhiên Ninh Tịch cũng đoán trước được phản ứng của Từ Thao, cho nên cô chỉ nhún vai nói: "Anh cứ tự cấu mình thử xem, đau thì chuyện này là thật đó!"

"Thần linh ơi, nữ vương đại nhân của tôi ơi, cô thật là... đây chính là một kỳ tích, là kiêu ngạo của toàn bộ giới giải trí Trung Quốc luôn, ôi tôi chết mất!" Từ Thao kích động đến nói không nên lời.

Cả đời này anh ta cũng không ngờ được nghệ sĩ mà mình dẫn dắt lại có thể giành lấy vai nữ chính trong một bộ phim của Hollywood.

Chỉ vì điều này thôi mà cái mặt của ông đây có thể vênh đến mấy đời đấy nhé! Đồ con bò Trịnh An Như, mày cứ to mồm khắp nơi đi, lần này thì mày bị cả thiên hạ cười cho thối mũi nhé!

"VẬY ÔNG ĐÂY PHẢI ĐI BÁO CHO TRUYỀN THÔNG NGAY ĐÂY, LẬP TỨC "CHIẾU CÁO THIÊN HẠ"!"

*Chiếu cáo thiên hạ: thông báo cho cả thiên hạ đều biết.

Từ Thao vừa dứt lời đã lại lắc đầu: "Không không không, giờ không thông báo được! Phía Trịnh An Như bên kia đang làm tuyên truyền rầm rộ như thế thì chờ lúc Sát Thủ chính thức khởi quay chắc chắn sẽ thu hút nhiều truyền thông tới! Chúng ta sẽ lợi dụng mạng lưới truyền thông của Trịnh An Như! Chờ mấy ngày nữa thì phía Trịnh An Như với Hàn Tử Huyền chắc chắn sẽ chuẩn bị ổn thỏa cho chúng ta hí hí hí hí..

--- O ---

Chương 1951: Là Vợ Thì Tất Nhiên Là Có Thể Rồi

Ninh Tịch bắt đầu dĩ lặc đầu, phong cách làm việc của Từ Thao đúng thiệt là... quá âm hiểm.

"Ninh Tịch, sao em lại được chọn thế? Hay là Giles chỉ định!" Từ Thao vẩy đuôi tí tồ lò chạy theo hỏi không ngừng miệng.

Hết cách, Ninh Tịch chỉ có thể đem quá trình nói cặn kẽ lại cho Từ Thao, anh ta chăm chú nghe đến nỗi chớp mắt cũng không dám chớp.

...

Rời khỏi câu lạc bộ tư nhân, Ninh Tịch về thẳng thị trấn Lộc.

Sau khi tán gẫu với Giles hồi lâu thì Ninh Tịch cũng đã hiểu tại sao buổi casting của Sát Thủ lần này lại tổ chức trong nước. Căn cứ theo những gì Giles nói thì con gái Caroline của ông ta rất thích Trung Quốc nên sẽ có một phần của bộ phim được quay tại Trung Quốc.

Tất nhiên là chờ sau khi Sát Thủ bắt đầu bước vào quá trình quay chụp, ngoài những cảnh quay trong nước thì Ninh Tịch cũng cần theo chân đoàn làm phim qua các nước khác để phục vụ quá trình quay.

"Sao rồi, có thuận lợi không?" Lục Đình Kiêu hỏi.

Bộ phim Sát Thủ này cũng từng gây náo động một thời, Lục Đình Kiêu cũng đã từng xem qua, cũng biết Ninh Tịch thích bộ phim này đến cỡ nào. Thậm chí chỉ vì một vai phụ xuất hiện vài giây mà cô còn nghiên cứu cái kịch bản này rất lâu.

"Hức hức hức, anh iu à... chẳng suôn sẻ gì cả, yêm đi thử vai mà người ta không chọn yêm!" Ninh Tịch khóc tức tưởi nhào tới cầu vuốt ve, cầu an ủi.

Lục Đình Kiêu thấy cô như vậy thì đương nhiên là đau lòng nên vội vàng an ủi bà xã mình.

Cơ mà, vừa mới dứt lời đã thấy cô ngẩng đầu lên nhìn anh y như một con hồ ly, trong đôi mắt kia làm gì có chút xíu đau lòng nào: "Hi hi hi, mặc dù em không được chọn vào nhân vật đó, nhưng mà... bọn họ để em diễn nhân vật chính đó nha..."

"..."

Nghe Ninh Tịch nói vậy thì đến cả Lục Đình Kiêu cũng kinh ngạc. Anh cứ tưởng là cô đi thử vai không được, chứ hoàn toàn không ngờ lại giành được vai nữ chính luôn. Ở Hollywood thì địa vị của người Trung Quốc rất thấp, ai ai cũng biết, chỉ một vai phụ thôi đã khó có được chứ đừng nói tới vai chính.

"Anh yêu này! Anh biết không, hôm nay thần tượng của em đã đích thân gặp em đó!" Ninh Tịch hưng phấn nói.

"Giles?" Lục Đình Kiêu nói.

"Sao anh biết!" Ninh Tịch bĩu môi, cô còn đang định khoe khoang với Lục Đình Kiêu một hồi mà.

"Trừ Giles ra thì có ai có thể khiến em hưng phấn như vậy." Lục Đình Kiêu cung chiêu nói, anh thích nhất là bộ dáng tỏa sáng của cô khi nói tới chuyện công việc.

"Ngài Giles vừa lịch sự vừa thân thiện, chẳng giống trong tưởng tượng của em chút nào cả! Cứ như một người ông nội hiền từ ý!"

"Hơn nữa anh có biết không? Vai chính hồi trước lại chính là con gái của ngài Giles đó, cơ mà đáng tiếc là cô ấy đã qua đời rồi..." Ninh Tịch vô cùng thương tiếc nói, đồng thời cô cũng càng thêm quyết tâm phải diễn bộ phim này cho thật tốt.

"Anh yêu, bộ phim này em nhất định phải diễn sao cho hoàn hảo nhất có thể."

"Là vợ thì tất nhiên là có thể rồi!" Lục Đình Kiêu vừa nói vừa không biết nghĩ tới cái gì mà trong mắt âm thầm thoáng qua một tia sáng không rõ nghĩa.

...

Hiệu suất của đoàn làm phim Sát Thủ cực kỳ cao, rất nhanh đã có thông báo Ninh Tịch đến thử trang phục.

Hôm đó Ninh Tịch tới rất sớm. Trong phòng hóa trang có một cô gái mang nét đẹp cổ điển phương Tây đi tới trước Ninh Tịch, đôi mắt xanh biếc xinh đẹp đánh giá cô từ trên xuống dưới.

"Cô chính là diễn viên người Trung Quốc - Ninh Tịch đúng không." Cô gái da trắng cười nói.

"Xin chào, tôi là Ninh Tịch." Ninh Tịch lễ phép nói.

"Tôi từng nghe về cô rồi... hình như cô cũng từng lăn lộn ở Hollywood, đóng trong bộ phim mà gần đây mới chiếu đó hả?" Cô gái da trắng kia chìa tay về phía Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 1952: Cần Thận Một Chút?

Cô gái da trắng trước mắt cũng không quá xa lạ gì với Ninh Tịch, dù sao đây cũng là một diễn viên khá nổi tiếng của Hollywood.

Dàn diễn viên của bộ phim Sát Thủ này cực kỳ máu mặt, nam chính do Ảnh đế của Hollywood là Stein Will đảm nhiệm.

Vì hôm qua đã trao đổi rất nhiều với Giles cho nên cô cũng biết được đại khái về dàn diễn viên lần này, cô gái người da trắng này là người diễn vai trợ lý của nam chính trong phim.

"Cô lợi hại thật đấy, thế mà lại vượt qua cả đồng đội thủ mệnh mẽ như thế để giành được vai chính." Cô gái da trắng kia tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Mặc dù bên ngoài chưa biết quá nhiều nhưng chuyện vai chính bị đổi thành một diễn viên người Trung Quốc đã khuấy đảo nội bộ đoàn làm phim lên rồi.

"Nhưng mà cô Ninh Tịch này, có lẽ cô nên cẩn thận một chút thì hơn." Cô gái da trắng kia nhìn xung quanh một chút rồi đề thấp giọng nói.

"Cẩn thận?" Ninh Tịch có chút khó hiểu.

Cô gái da trắng kia gật đầu rồi nhẹ giọng nói: "Vốn nhân vật nữ chính đã được quyết định là Lillian nhưng sau đó lại có thông báo thay đổi, cô sẽ đảm nhiệm nhân vật chính mà... Lillian lại bị đẩy xuống thành nhân vật phản diện..."

Lillian là Ảnh hậu quyền lực nhất trong mấy năm gần đây của Hollywood, lúc Sát Thủ chuẩn bị được làm lại cũng đã liên lạc với Lillian. Sau khi trải qua giai đoạn casting thì đã gần như đã xác định Lillian là nữ chính. Nhưng, sự xuất hiện của Ninh Tịch khiến đoàn làm phim bỗng dưng thay đổi quyết định. Nghe nói phía trên cũng không biết tại sao đột nhiên lại đổi người cho nên ai ai cũng tò mò về Ninh Tịch.

Cô gái da trắng kia dường như rất kiêng kỵ Lillian cho nên mới nhắc nhở Ninh Tịch cẩn thận một chút. Chuyện này Ninh Tịch cũng đã sớm biết, cô cũng cố ý hỏi qua Giles rồi, vậy nên cũng không để chuyện này trong lòng.

Vai chính của Sát Thủ là do nhà sản xuất phim Giles quyết định cho nên không có bất cứ liên quan gì đến cô, lại càng không phải do cô cướp lấy cho

nên cô không cần phải thẹn với lương tâm, cứ làm hết sức mình là được rồi.

"Đúng là gặp quý, Lilian vốn là nữ chính giờ lại bị người ta thay thế bằng một diễn viên Trung Quốc, chẳng hiểu bên sản xuất phim nghĩ thế nào nữa!"

"Tôi nghe nói cô diễn viên người Trung kia lên là Ninh Tịch gì gì ý. Ở Trung Quốc cô ta cũng có chút danh tiếng đấy nhưng ở Hollywood này thì chẳng là cái thá gì hết!"

Rất nhanh, có thêm hai cô gái người da đen đi vào phòng hóa trang và lập tức nhìn thấy Ninh Tịch đang ở trong phòng.

Một cô lạnh giọng nói: "Diễn viên Trung Quốc mà muốn lấn lộn ở Hollywood sao, tưởng dễ ăn lắm à! Hừ, có diễn bao nhiêu bộ thì cuối cùng cũng phải cấp đít rời đi mà thôi!"

"Bọn họ á, ai ai cũng muốn xông vào Hollywood, nhưng cuối cùng có ai ở lại được đâu!"

Lời của hai cô gái da đen kia rõ ràng đang nói cho Ninh Tịch nghe. Không đợi hai cô gái da đen kia nói cái gì tiếp thì mấy chuyên viên trang điểm của đoàn làm phim đã vội vã chạy tới.

"Xin chào mọi người, chúng tôi là chuyên viên trang điểm của đoàn làm phim, hôm nay chúng tôi sẽ hóa trang cho mọi người." Người phụ nữ trung niên đi đầu cười nói.

Lúc này hai cô gái da đen kia mới im lặng ngồi xuống ghế chờ đến lượt hóa trang.

"Xin chào cô, Ninh Tịch! Tôi là Lisa và cũng là chuyên viên trang điểm của cô." Người phụ nữ trung niên kia đi tới trước Ninh Tịch rồi tự giới thiệu.

"Xin chào, làm phiền chị." Ninh Tịch gật đầu chào hỏi.

--- O ---

Chương 1953: Vai Nữ Chính

"Mọi chuyện cứ giao cho tôi đi." Lisa cười nói.

Lisa là một Hoa Kiều cho nên tiếng Trung của cô khá lưu loát, sau khi biết diễn viên chính là một người Trung Quốc thì Lisa xung phong nhận làm chuyên viên trang điểm của người này luôn.

Đồ trang điểm đã bày đầy bàn nhưng Lisa mãi vẫn chưa có ý định bắt đầu trang điểm.

"Lisa, có vấn đề gì sao?" Ninh Tịch nghi ngờ hỏi.

Trong mắt Lisa hiện lên vẻ ngưỡng mộ: "Ninh Tịch, da của cô đẹp quá, tôi làm nghề này mười bảy năm chưa từng gặp ai có làn da đẹp như cô, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy đâu."

Lisa thán phục một tiếng, Ninh Tịch chỉ cần trang điểm thật nhạt thôi đã có thể nói là hoàn mỹ, đâu cần vẽ rấn thêm chân. Mà nhân vật Anna này vốn cũng được yêu cầu không được trang điểm đậm, trang điểm sao cho giữ được vẻ sạch sẽ và trong trẻo lạnh lùng vốn có của nhân vật.

"Cám ơn lời khen của chị." Thái độ của Ninh Tịch rất là khiêm tốn.

"Ninh Tịch, cô... căn bản không cần phải trang điểm." Lisa vốn định móc hết vốn liếng ra nhưng cuối cùng lại đành cam chịu đặt đồ trang điểm xuống bàn, chỉ sửa sang một chút xíu trên mặt Ninh Tịch sao cho nổi bật các ưu điểm của cô lên.

Cách đó không xa, mấy chuyên viên hóa trang khác cũng không nhìn được ghé mắt nhìn sang hướng Ninh Tịch hóng hớt.

"Chả thấy da đẹp chỗ nào, mắt có vấn đề rồi chắc!"

"Da có đẹp hơn nữa thì đẹp bằng người da trắng chắc?"

Hai cô gái da đen kia liếc Ninh Tịch một cái rồi khinh thường nói.

"Mặc kệ bọn họ đi! Bản thân cũng là người bị kỳ thị mà lại đi giễu cợt người khác để tìm kiếm cảm giác tồn tại của mình!" Lisa cho Ninh Tịch một ánh mắt trấn an.

Những chuyện tương tự thế này Lisa từng gặp rất nhiều. Không chỉ riêng diễn viên Trung Quốc mà bất cứ một diễn viên của một quốc gia nào khi vừa đặt chân tới Hollywood cũng sẽ bị người khác dè bĩu. Tất nhiên, không phải ai cũng như Ninh Tịch có thể cướp luôn vai của Lilian để trở thành nữ chính. Cũng chẳng rõ vì nguyên nhân gì mà có thể khiến cho bên sản xuất quyết định thay đổi nữ chính như vậy.

"Lilian, chị tới rồi!"

Đột nhiên hai cô gái da đen kia nhìn về phía trước, trong đáy mắt xẹt qua vẻ sung sướng trên khi người khác gặp phải tai ương.

Một cô gái da trắng dẫn theo trợ lý vào phòng hóa trang.

Khi Lilian biết mình bị người khác thay thế thì cực kỳ tức giận, nhất là khi biết người thay thế cô ta chỉ là một diễn viên Trung Quốc thì cô ta còn chạy đến đoàn làm phim làm ầm ĩ lên. Lúc này, thấy Ninh Tịch thì trong mắt cô ta xẹt qua một tia u ám, ánh mắt không chút khách khí mà quét lên quét xuống trên người Ninh Tịch.

"Chị Lilian, mau ngồi đi."

Một cô gái da đen nhanh chóng đứng lên, ân cần nhường chỗ cho Lilian.

Chờ Lilian ngồi xuống rồi thì trợ lý của cô ta quét mắt nhìn Ninh Tịch, sau đó cau mày nói: "Diễn viên thấp kém này ở đâu ra thế, phòng hóa trang của đoàn làm phim mà để cho mấy người thế này bước chân vào là sao?"

"Đây chính là cô Ninh Tịch, là nữ chính của bộ phim này." Lisa không nhanh không chậm nói.

"Ninh Tịch? Ai thế? Tôi chưa nghe cái cái tên này bao giờ cả, chẳng biết là ở kẽ nứt nào chui ra nữa! Mấy người có ai từng nghe đến cái tên này chưa?" Trợ lý của Lilian đưa mắt nhìn khắp bốn phía.

"Không biết, Ninh Tịch gì, chưa bao giờ nghe thấy!"

"Cái vai nữ chính này chắc không phải là do cô ta ngủ với vị nào phía trên mà đổi được đấy chứ? Tôi nghe nói là cái giới giải trí của Trung Quốc này bản thủ lắm đó!"

Hai cô gái da đen kia kẻ tung người hứng rồi cười lạnh.

"Mấy cô đùng có mà quá đáng, các cô ăn nói khó nghe như vậy chẳng lẽ là do bố mẹ các cô không có dạy dỗ tử tế sao?" Lisa nhìn chăm chăm vào hai cô gái da đen kia, trong giọng cũng mang theo sự cảnh cáo.

--- O ---

Chương 1954: Nơi Đại Thần Thường Lui Tới

Tuy mấy cái chiêu trò cấp thấp thế này đối với Ninh Tịch mà nói thì không đau cũng chẳng ngứa, cơ mà sự bảo vệ của Lisa cũng khiến ánh mắt Ninh Tịch có chút cảm kích.

"Lisa, chuyện này có liên quan đến cô à?"

Hai cô gái da đen nhíu mày, chuyên viên trang điểm này rất có danh tiếng trong giới, nghe nói còn có quan hệ với Ảnh đế Stein Will, thế nên hai cô gái da đen kia cũng không dám làm căng mà chỉ nhỏ giọng oán trách.

Lilian nghe thế thì cho trợ lý một ánh mắt, trợ lý nhất thời im bặt.

Thấy Lilian không lên tiếng thì hai cô gái da đen kia cũng không nhiều lời nữa.

Lisa nhìn thái độ của Lilian thì có chút bất ngờ. Dù sao thì Lilian này cũng không phải là người tốt tính gì, cô cứ ngỡ lần này Lilian nhất định phải cho Ninh Tịch một đòn ra oai phủ đầu mới đúng, không ngờ cô ta lại chọn cách dàn xếp ôn hòa?

Lisa lại liếc Ninh Tịch một chút, cô gái này nếu có thể giành được vị trí nữ chính thì sợ rằng thân phận với bối cảnh cũng không đơn giản? Thậm chí cả Lilian cũng phải kiêng dè...

Không lâu sau, Lilian nhận được điện thoại của quản lý liền đứng dậy rời đi.

Mấy diễn viên khác cũng chia ra luyện tập diễn với nhau, tới gần trưa mọi người mới rời khỏi đoàn làm phim.

...

Ninh Tịch vừa định về thì di động đột nhiên vang lên. Cô nhìn vào màn hình xong thì hết sức kinh ngạc, kích động đến mức suýt quăng cả điện thoại đi luôn.

"Hàn Kiêu?"

Ôi! Đại thần!

Bình tĩnh lại rồi Ninh Tịch lập tức run rẩy nhận điện thoại: "Alo? Đại... Đại

thần? Ngài tìm tôi ạ?"

"KFC trên đường J, qua đây."

Ninh Tịch còn chưa kịp nói gì đã thấy tiếng tút tút tút...

Cái quý gì vậy, vừa mở miệng đã là KFC?

Hết cách, Ninh Tịch chỉ có thể lết cái thân đi tới đó.

Đại thần đã hú thì đừng nói là KFC, dẫu có là núi đao biển lửa cũng phải nhảy vào!

...

Trong quán KFC, Ninh Tịch thấy Hàn Kiêu đang ngồi trong một góc.

Anh ta mặc một bộ đồ trắng rộng thùng thình, nhìn qua cực kỳ thoải mái, trông cứ như là cậu trai nhà bên chẳng có chút lực sát thương nào. Nhìn thì đẹp đấy, cơ mà... cái tướng ăn kia quả thật có chút nhức mắt.

Hai chân bắt chéo, tay trái cầm đùi gà, tay phải cầm thịt bò cuộn, miệng còn cúi đầu hút trà sữa.

Ninh Tịch ngồi cạnh Hàn Kiêu một lúc lâu thế mà người này lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của cô.

"Ăn ngon không?"

Ninh Tịch vốn không định quấy rầy Hàn Kiêu, cơ mà chờ đến lúc Đại thần chuẩn bị cơm nước xong thì lại thấy Đại thần vẫy tay gọi thêm một phần gà gia đình nữa!!!

Chờ anh ta ăn xong thì chắc cũng đến tận thế luôn!

"Ồ... cô đến đây từ lúc nào?" Hàn Kiêu quay đầu lại nhìn Ninh Tịch đã ngồi đến há cả mồm.

"Tới được 10 phút rồi." Ninh Tịch bị ai đó lơ đẹp thì hơi giật giật khoe miệng.

"Ồ... vậy đi gọi thêm một phần gà gia đình giúp tôi đi, nhân tiện... thanh toán

tiền cho tôi." Hàn Kiêu gật đầu tỏ ý đã biết rồi nói.

Gọi cái bà nội ý mà gọi! Ninh Tịch chỉ hận không thể dùng một tát mà tát chết tên ăn hàng này. Gần một năm nay hai người họ dường như không hề liên lạc với nhau, thế mà vừa mới gặp thì câu đầu tiên của anh ta lại là bắt mình đi mua gà... Điên tiết nhất là còn phải trả tiền cho anh ta!

Cứ tưởng có chuyện lớn gì mà xảy ra nên cô mới phóng xe bạt mạng tới đây, ai ngờ...

Thôi kệ vậy, dù sao tên này cũng đã từng cứu mạng mình...

...

Sau khi ăn xong, Hàn Kiêu thỏa mãn hút trà sữa.

"Lâu lắm không gặp, gần đây khỏe không?" Hàn Kiêu đặt trà sữa xuống và cũng bình thường lại một tí.

"Nếu anh không gọi điện cho tôi thì còn tốt hơn đây." Ninh Tịch thành thật trả lời. Suýt nữa thì dọa chết cô rồi!

"Không gọi cho cô thì tôi không xong." Hàn Kiêu trả lời.

"Tại sao?" Ninh Tịch không hiểu.

A

"Tại sao?" Ninh Tịch không hiểu.

--- O ---

Chương 1955: Có Người Theo Dõi

"Ăn chưa no mà tiền thì không đủ." Hàn Kiêu nghĩ nghĩ một chút rồi cũng thành thật trả lời.

Ninh Tịch: "..."

"Bây giờ nhìn thì có vẻ thân thể cô đã khỏe lại cả rồi." Hàn Kiêu quan sát Ninh Tịch từ trên xuống dưới.

"Thân thể khỏe lại?"

"Chẳng phải cô thành người thực vật sao, cứ tưởng không gặp được cô nữa." Hàn Kiêu lau cái miệng bóng loáng dầu mỡ của mình.

"Cũng nhờ phúc của anh cả!" Ninh Tịch cũng không biết làm sao mà người này mở miệng thì nói rõ hay cơ mà... trên mặt lại... chẳng cho người ta nhìn thấy chút chân thành nào cả?

"À đúng rồi, cô vừa mời tôi ăn nên dù sao cũng phải cho cô chút lợi lộc... Có mấy người đang theo dõi cô đấy." Hàn Kiêu nhìn thẳng vào Ninh Tịch rồi nói.

"Có người theo dõi tôi?"

Ninh Tịch kinh ngạc nhìn chăm chăm Hàn Kiêu, nếu không phải anh ta nói ra thì cô hoàn toàn không phát hiện.

"Vừa nãy còn cùng cô vào cửa hàng đấy, công phu nhìn cũng không tệ! Chỉ bằng cái thân thể gà bệnh này của cô thì bọn họ bóp chết cô chẳng khác nào bóp chết một con gà con!"

Anh mới là gà con, cả nhà anh mới là gà con!

"Cô nói xem, dù sao cô cũng được coi là một ngôi sao lớn có quyền có thế, thế mà ra ngoài đi đi lại lại cũng chỉ có mỗi một chiêu hóa trang, ngay cả vệ sĩ cũng chẳng có lấy một người." Hàn Kiêu lắc đầu một cái.

"Vệ sĩ... có anh ở đây thì tôi còn cần vệ sĩ làm gì, Hàn Kiêu ộp pa ~" Ninh Tịch nhìn chăm chăm Hàn Kiêu cười tươi rói. Cô tới gặp Hàn Kiêu thì sao có thể mang theo người khác chứ, nhớ đâu anh ta có chuyện bí mật khẩn cấp cần giải quyết thì sao? Ai mà ngờ... là do cô suy nghĩ quá nhiều!

"Có gọi tôi mà cha cũng vô dụng, ăn no rồi buồn ngủ." Hàn Kiêu ngáp một cái.

Ăn của người ta xong liền trở mặt đúng không!!!

Lúc này, Ninh Tịch khao khát có một vị cao thủ nào đó xuất hiện để đập cho Hàn Kiêu một trận, tốt nhất là đập cho phun hết chỗ đồ ăn vừa vào bụng anh ta ra. Nhưng mà, đây là chuyện không thể nào...

Ninh Tịch không nhìn được mà quan sát xung quanh, là ai theo dõi cô? Với mục đích là gì?

Dù Ninh Tịch không phát hiện nhưng Hàn Kiêu đã nói ra thì chắc chắn sẽ không sai.

"Cho thêm một phần gà gia đình nữa đi!" Bỗng nhiên Hàn Kiêu hô to một tiếng.

Ninh Tịch: "Cái đầu anh ý!"

Hàn Kiêu: "Đi lấy, đi trả tiền!"

Trả cái em gái anh ý!

Ninh Tịch thề, nếu không phải cái tên đang ngồi trước mặt này chẳng khác gì quái vật thì nhất định cô phải đánh cho anh ta một trận như tử.

Ninh Tịch trợn mắt đảo một vòng rồi cười hì hì nói: "Trả tiền cũng được... nhưng anh phải giúp tôi xử lý mấy người kia."

"Chỉ một phần gà gia đình mà muốn tôi nhấc tay sao?" Hàn Kiêu sừng sốt một chút, rõ ràng anh ta đang cảm thấy mình chịu thiệt.

"Hai phần được không, lúc nãy đã thanh toán trước một phần rồi!" Ninh Tịch cò kè mặc cả.

"Được... được rồi..." Hàn Kiêu trầm tư trong chốc lát rồi mới miễn cưỡng chấp nhận.

Sau khi ăn uống no đủ, cái đùi gà cuối cùng được Hàn Kiêu cầm trên tay rồi đi với Ninh Tịch.

Thấy Ninh Tịch rời khỏi, hai gã đàn ông đeo kính đen cũng đồng thời đứng dậy sải bước đi theo.

Ninh Tịch lái xe chạy ra ngoại thành.

Bỗng, một chiếc xe việt dã vọt lên chặn lại xe của Ninh Tịch, hai gã đàn ông bước xuống.

"Ninh Tịch, mời cô đi cùng chúng tôi một chuyến." Một gã đàn ông hơi mập nhanh chóng tiến lên túm lấy cổ tay Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhanh chóng giật phắt tay phải lên, cũng thuận thế đẩy cho tên đàn ông kia hơi lảo đảo một chút.

"Ninh Tịch, đừng tự tìm đường chết! Cho cô thêm một cơ hội, hoặc là đi cùng chúng tôi hoặc là..." Trong mắt gã đàn ông hơi mập xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Nghe gã đàn ông kia nói vậy, Ninh Tịch vẫn đứng yên mà khẽ nhếch khóe miệng, chậm rãi nở một nụ cười xấu xa.

--- O ---

Chương 1956: Lại Gặp Biền Thái

Hai người này có rèn luyện thân thể qua, lại còn mang theo cả súng để hỗ trợ, nhưng mà Ninh Tịch cũng chẳng có gì phải sợ.

Bởi vì, trên xe cô còn có một tên quái vật đáng sợ hơn cả đạn đại bác nữa kia kia.

Lúc này, Hàn Kiêu đang ngồi ở ghế phó lái gặm nốt cái đùi gà.

"Tôi nói này, hai tên đàn ông như các anh mà lại đi bắt nạt cô gái yếu đuối như như thế thật chẳng ra sao." Hàn Kiêu nhìn hai gã đàn ông đứng bên ngoài.

Gã đàn ông vừa gầy vừa lùn nghe thế thì lập tức đóng ghế phó lái lại, lạnh giọng nói với Hàn Kiêu: "Ăn đồ của mày đi, đừng có tự tìm đường chết."

Mệnh lệnh của hai người họ là phải mang Ninh Tịch về, nếu Ninh Tịch không phối hợp thì cứ dùng bạo lực mà giải quyết. Còn những người khác không nằm trong phạm vi của bọn họ.

"Ngon lắm, muốn ăn không." Hàn Kiêu ăn xong hạ kính xuống nhìn gã lùn kia.

"Ăn cái gì?" Gã lùn kia không hiểu nên hỏi lại theo bản năng.

"Mời mày ăn gà."

Dứt lời, cái xương gà đang được Hàn Kiêu nắm trong tay bị ném vèo một cái, kéo theo cả một tiếng xé gió...

Cái xương gà kia đâm thẳng vào mồm của gã lùn kia.

"Ố... hự... hự"

Cái xương cắm sâu vào cổ họng của gã, không đến hai hơi thở thì mặt gã xanh mét, hai mắt đỏ lờm, trong cổ họng phát ra những tiếng ú ớ.

"Ăn có ngon không..." Nhìn bộ dạng đau đớn của gã lùn kia thì trong mắt Hàn Kiêu ánh lên vẻ tàn nhẫn.

Lát sau, đột nhiên "rầm" một tiếng, gã đàn ông lùn kia đã đổ trên mặt đất và

không ngừng co giật cơ thể.

"Mày... chán sống rồi!"

Tình huống đột ngột phát sinh thế này khiến tên mập biến sắc, gã lập tức móc súng bên hông ra rồi chĩa thẳng về phía Hàn Kiêu.

"Đoàng!"

Chẳng biết Hàn Kiêu đã hành động thế nào, cái mà gã béo thấy chỉ có một cái bóng trắng chợt lóe lên và Hàn Kiêu đã xuất hiện bên cạnh gã, năm ngón tay của anh ta hời hợt đặt trên nòng súng của gã.

Gã béo sợ hãi muốn bóp cò súng theo bản năng... nhưng mà, họng súng đen ngòm lại đang chĩa thẳng vào chính mình, cả người gã run lẩy bẩy hết lên.

Hai người bọn họ dù gì cũng là những sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng cái gã ẻo lả nhìn qua có vẻ vô cùng trẻ tuổi này lại ẩn chứa một loại sức mạnh vượt khỏi giới hạn mà con người có thể lý giải...

Dường như không có bất cứ một sự đánh trả nào, trong sự đùa giỡn của người đàn ông tà mị kia thì tình thế đã hoàn toàn đảo ngược.

"Cái đồ chơi vớ vẩn gì đây, dùng kiểu gì, ớ..."

"Đoàng!"

Hàn Kiêu còn chưa nói xong thì họng súng đã phát ra một tiếng nổ lớn, viên đạn xé gió xông ra xuyên thẳng qua đầu gã mập.

"Áy chà... xin lỗi, xin lỗi, tay dính mỡ nên trơn quá." Hàn Kiêu nhìn chăm chăm thi thể của gã mập ngã sóng xoài trên đất mà khẽ nói.

Nhìn vẻ mặt ấy của Hàn Kiêu thì chính Ninh Tịch cũng không nhịn được mà rùng mình một cái, nói tên này là quái vật đúng chả khoa trương chút nào. Nếu anh ta là bạn thì sẽ mang lại cảm giác cực kỳ an toàn, còn nếu là địch thì... thôi đừng có tưởng tượng nữa!

"Hàn Kiêu, cái ông nội nhà anh, sao anh giết hết bọn họ luôn rồi!"

Chờ Ninh Tịch tỉnh táo lại thì mới nhận ra là hai tên đi bắt cô đã bị Hàn Kiêu xử hết rồi. Quá trình này nhanh quá, cô có muốn cản lại cũng không kịp.

"Ông nội tôi? Chuyện này liên quan gì đến ông nội tôi, là tôi giúp cô giết bọn họ mà chứ có phải ông nội tôi giết đâu." Hàn Kiêu tùy tiện quăng súng sang một bên.

"Anh..."

Một hớp máu già của Ninh Tịch suýt nữa phun thẳng vào mặt Hàn Kiêu, cái khả năng nghe hiểu quái quỷ này chắc cô giáo dạy Ngữ Văn chết sớm!

--- O ---

Chương 1957: Cái Này Quá Phi Lý

Ninh Tịch còn đang định hỏi đám người này xem ai là người đứng sau màn nhưng Hàn Kiêu lại... giết người mà không hề thêm chớp mắt, đã vậy còn nói tay dính mỡ... lừa quỷ chắc.

Tên này liệu có phải là đã biết cái gì?

"Hai người, mỗi người một phần gà gia đình, hai người hai phần, cũng không sai lắm." Hàn Kiêu nói.

Ninh Tịch: "..."

Cô không khỏi cảm thấy thương thay cho hai tên sát thủ kia, trong mắt Hàn Kiêu thì cái mạng của họ cũng chỉ đáng giá một phần gà gia đình mà thôi... Hơn nữa, còn không phải phần gà cao cấp...

"Được được được, tôi mời ăn 200 phần, tôi nhìn anh ăn hết thì thôi." Ninh Tịch có chút bất đắc dĩ, sao Hàn Kiêu này lúc thì biến thái đến kinh khủng lúc thì chả khác gì một đứa bé chưa trưởng thành.

"Ừ... cô nói rồi đó, nhưng mà tôi nay tôi không rảnh, có hẹn với người đẹp rồi, rảnh sẽ tìm cô." Hàn Kiêu xoay người vẫy tay, không chờ Ninh Tịch nói gì người đã biến mất tăm.

"Hẹn người đẹp..." Ninh Tịch không nhận được trọn trắng mắt.

Cho đến tận bây giờ cô chưa từng thấy bên cạnh Hàn Kiêu có bất cứ người phụ nữ nào, mà chẳng cần nói phụ nữ, đến đàn ông còn chả thấy nữa là. Muốn kiểm soát cũng nên tìm một cái cơ có thể tin được chứ!

...

Lúc Ninh Tịch trở về thì không thấy Lục Đình Kiêu đâu, nhưng Lục Cảnh Lễ đã chạy tới đây rồi. Hình như số lần tới đây của người này càng ngày càng ít thì phải, nghe nói là do đã bị bội thực thức ăn cho chó.

"Sao anh cũng tới đây? Có đói không?" Ninh Tịch mở cửa để con hàng này vào nhà, sau đó thì nhướn mày hỏi.

Lục Cảnh Lễ đau khổ nói: "Chị dâu khách sáo quá đi, cái "mó" trong bụng này của em cũng đủ em sống đến hết đời sau rồi..."

"Chị dâu, em tìm chị là vì nghe anh Hai nói chị sẽ diễn vai chính trong Sát Thủ! Đây, là thật đấy à?" Lục Cảnh Lễ cực kỳ hưng phấn hỏi.

Ninh Tịch gật đầu: "Đúng vậy, anh trai của anh đâu?"

Lục Cảnh Lễ quay vòng quanh Ninh Tịch: "Đang ở công ty, mấy ngày này có ít chuyện cần xử lý!"

Ninh Tịch vốn định gọi điện cho Lục Đình Kiêu nhưng nghe Lục Cảnh Lễ nói anh bận thì cũng đành thôi.

"Chị dâu, em biết "một khắc không gặp giống như đã ba thu" nhưng mà chị nói rõ tình hình cho em trước được không? Cái anh Hai em nói là thật hay giả vậy?"

"Cái bộ Sát Thủ này chính là tác phẩm cực kỳ kinh điển của Hollywood năm đó đấy! Cần quét sạch các giải thưởng lớn luôn! Mặc dù hiện tại trong nước chị cũng có danh tiếng nhưng mà tới Hollywood thì chẳng thấm vào đâu! Nói bên kia muốn tấn công thị trường Trung Quốc nên cho chị một vai phụ thì còn nghe được... nhưng để chị đóng vai chính, lại còn là tác phẩm kinh điển người người mong đợi, cái này thật phi lý..."

Đối với bộ phim Sát Thủ này thì Lục Cảnh Lễ tuyệt đối không xa lạ gì. Thậm chí phải nói rằng có ai lẫn lộn trong cái giới giải trí này mà chưa từng xem Sát Thủ chứ? Mặc dù đã qua rất nhiều năm, nhưng những bộ phim kinh điển trong nước hay những bộ phim điện ảnh cực kỳ ăn khách hầu như đều phải ngả mũ cúi đầu trước nó.

Hiện giờ, mới tung ra tin tức bộ phim Sát Thủ sẽ được làm lại mà đã khuấy động toàn bộ giới giải trí trong nước, rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng muốn tìm một nhân vật qua đường trong bộ phim này thôi mà cũng cực kỳ khó khăn.

"Không nói dối anh đâu, là thật đó." Ninh Tịch bất đắc dĩ nói.

Lục Cảnh Lễ nghe chính miệng Lục Đình Kiêu xác nhận nhưng vẫn không quá tin tưởng.

Dàn diễn viên của phiên bản mới này phải nói là máu mặt chưa từng thấy. Nam chính là do chính Stein Will đỉnh đỉnh đại danh, nổi tiếng toàn thế giới đảm nhiệm, người này còn hay được gọi là Will Đế, là một Ảnh đế cấp Hollywood,

Mà người vốn được xác định đóng nữ chính - Lilian lại là một trong những ngôi sao ăn khách nhất của Hollywood, tuổi tác của cô ta với Ninh Tịch cũng không chênh nhau quá nhiều. Nhưng Lilian xuất thân từ Hollywood, tuổi còn trẻ đã được phong là Ảnh hậu, phải nói mình cô ta đã át hết ánh hào quang của các nữ diễn viên khác. Bộ phim Romance cô ta đóng cùng Will Đế hồi trước cũng nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

--- O ---

Chương 1958: Vẫn Là Chị Dâu Thương Em

Danh tiếng của Ninh Tịch tuy không nhỏ nhưng vẫn chỉ tập trung vào thị trường trong nước thôi. Những nghệ sĩ như Ninh Tịch muốn lấy một vai phụ ở Hollywood cũng không khó nhưng mà để đóng vai chính trong một bộ phim của Hollywood lại là điều trước nay chưa từng có. Đoàn làm phim này lại còn là đoàn làm phim hàng đầu, ngay cả một diễn viên đóng vai phụ nhỏ nhoi cũng là diễn viên có danh tiếng không nhỏ ở Hollywood.

Quan trọng nhất là nhà sản xuất của bộ phim này chính Giles - một nhân vật thần bí của giới...

Ngay trong nước, cũng không biết có bao nhiêu người quản lý vận dụng toàn bộ thủ đoạn chỉ để cho nghệ sĩ nhà mình giật được nhân vật nhỏ, dù làm con tốt thí cũng đáng giá... chỉ tiếc là dường như không ai có thể thành công.

Mặc dù Lục Cảnh Lễ rất có lòng tin vào năng lực của Ninh Tịch, nhưng chuyện này dù sao thì cũng không hợp với lẽ thường. Cho nên để ngừa vạn nhất thì anh ta mới không yên tâm mà chạy qua đây hỏi thêm vài câu.

"Chị dâu, đừng nói cái bộ Sát Thủ kinh điển này, dẫu cho là một bộ phim bình thường nhất của Hollywood thì chị đã thấy diễn viên nào của Trung Quốc được đóng nhân vật chính chưa? Mà kể cả là vai phụ quan trọng thì cũng chỉ mới đem được trên đầu ngón tay thôi, coi như không có... À mà, Giles bao nhiêu tuổi?"

Lục Cảnh Lễ chuyển mắt nhanh như chớp hỏi, cái khả năng tổ lái này cũng quá mạnh rồi.

Ninh Tịch sao có thể không biết Lục Cảnh Lễ đang nghĩ cái gì, cô nói thẳng: "Tối thiểu cũng phải 80 rồi! Đừng có mà nghĩ bậy nghĩ bạ! Ngài Giles rất tốt!"

"Vậy chẳng lẽ ông ấy bị úng não à..." Lục Cảnh Lễ nhỏ giọng thăm thì.

"Hừm!!!" Ninh Tịch nheo mắt lại.

"Áy... không được nói bậy, không được nói bậy. Phải nói là phía sản xuất của Sát Thủ lần này thực không tệ, không bó buộc theo lệ cũ mà dám đột phá thử nghiệm phong cách mới! Cũng may cho bọn họ là tìm được nghệ sĩ siêu cấp như chị dâu của em đây, đến em cũng thấy hâm mộ..." Lục Cảnh Lễ gio

ngón tay cái lên, đôi giọng ngay tắp tự.

"Bớt vỗ mông ngựa đi." Ninh Tịch nhét luôn quả táo mới gọt xong vào miệng Lục Cảnh Lễ.

Nhìn con dao gọt trái cây sáng loáng trong tay Ninh Tịch, Lục Cảnh Lễ nhìn nọt cười nói: "Chị dâu này, em đây có thân phận gì chứ, sao em có thể vỗ mông ngựa được, có vỗ cũng vỗ mông rồng đó... ahihi..."

Lục Cảnh Lễ dờ dề tài: "Chị dâu... bộ phim này... em thấy có một vai rất hợp với em..."

Nhân vật này Ninh Tịch cũng nhớ rất rõ.

Trong phiên bản cũ thì vai nam sát thủ ấy cũng là một nhân vật khá quan trọng, người thủ vai này năm đó chính là diễn viên hài Marlowe, cô vẫn nhớ như in cảnh giả gái kinh điển đấy.

"Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ, Lục công tử anh tuấn tiêu sái sao có thể diễn cái vai ấy chứ, đừng có làm các thiếu nữ vỡ mộng nữa đi!" Ninh Tịch liếc Lục Cảnh Lễ một cái.

"Vẫn là chị dâu quan tâm em nhất ahuhuhu!" Lục Cảnh Lễ cảm động.

Lúc này tiếng mở cửa vang lên, Lục Đình Kiêu đi vào rút chìa khóa rồi cất đi, trong tay anh cầm không ít rau củ và thịt tươi.

"Anh hai, chuyện bên công ty xong rồi à?" Lục Cảnh lễ vội vàng chạy tới.

Lục Đình Kêu vào bếp rửa tay xong quay lại phòng khách mới trả lời: "Không sao nữa rồi."

"Không sao thì tốt, không sao thì tốt! Không làm phiền hai người nữa, em đi đây!" Lục Cảnh Lễ phủi mông chuẩn bị chạy, anh ta không định ở lại ăn đồ ăn cho chó nữa đâu.

"Đến cũng đã đến rồi, ở lại đây ăn cơm tối đi!" Ninh Tịch nói.

"Ô, cái này à..." Dưới sự đấu tranh nội tâm giữa một bên là thức ăn cho chó còn một bên là đồ ăn ngon cho người thì cuối cùng Lục Cảnh Lễ cũng đành quỳ gối trước đồ ăn ngon.

"Vẫn cứ là chị dâu thương em, em ở lại vậy!" Lục Cảnh Lễ lập tức quay lại ngồi trên ghế salon coi phim.

--- O ---

Chương 1959: Nơi Thú Dữ Đi Qua

Đúng là cơ hội khó có được!

Gần đây để tạo không gian hai người cho bọn họ thì cả Lục gia đều được tổng động viên, ngay cả Tiểu Bảo cũng dứt khoát rời khỏi vòng tay của mẹ yêu để đến Lục Trạch chơi với ông bà nội, vậy nên Lục Cảnh Lễ cũng không tiện chạy tới ăn ké...

Nỗi khổ của chó độc thân thì người bình thường sao có thể thấu hiểu...

...

"Anh yêu, lúc anh nấu cơm nhìn đẹp trai quá đi!" Nhịn bộ dạng tập trung làm bếp của Lục Đình Kiêu khiến Ninh Tịch không nhịn được mà khen một câu.

Nghe vậy thì Lục Đình Kiêu hơi nhướng mày: "Chỉ lúc nấu cơm mới đẹp trai?"

"Lúc nào cũng đẹp trai hết!" Ninh Tịch chớp chớp mắt.

Khóe môi Lục Đình Kiêu khẽ nâng lên rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô: "Ám mùi khói dầu đó, em ra ngoài trước đi, đợi anh nửa tiếng thôi."

Ninh Tịch vốn định cùng làm với Lục Đình Kiêu, nhưng cô lo nhớ đâu cơm còn chưa được ăn đã đem anh nuốt luôn cho nên đành ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng bếp.

...

Sau khi ăn cơm xong, Lục Cảnh Lễ định té nhưng nhìn sắc trời đã quá muộn nên Lục Đình Kiêu giữ em trai mình ở lại.

"Anh Hai, chị dâu, em ở đây không quấy rầy "chuyện tốt" của hai người chứ..." Lục Cảnh Lễ cười hí hí.

"Thế thì em đi về đi." Lục Đình Kiêu hời hợt nói.

"Ồ... em uống tí rượu... nên hơi say mắt rồi, em đi ngủ đây... không làm phiền hai người nữa!" Lục Cảnh Lễ vội vàng lủi vào phòng ngủ, không cho anh trai có cơ hội đuổi mình đi.

Ngay tại lúc ấy, chẳng biết ở một cái xó xỉnh nào đó vang lên một tiếng gâm trầm đục, khiến lòng người kinh hãi. Nghe thấy âm thanh đó Lục Đình Kiêu hơi ngậy người một chút rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Thú hoang à?" Ninh Tịch có chút nghi ngờ.

Lục Đình Kiêu hơi nhú mày: "Hồ."

"Hồ?" Ninh Tịch có chút khó tin.

Thị trấn Lộc tuy có chút dân dã, thôn quê nhưng làm gì có chuyện hồ đi qua đi lại chứ?

"Tiếng gâm như này... đây không phải hồ trong vườn thú." Lục Đình Kiêu nói, tiếng gâm vừa rồi rất mạnh mẽ vững vàng, từ phân tích độ vang thì chắc tiếng gâm này cách đây mười cây số.

"Má!!!"

Lục Cảnh Lễ mặc quần đùi hoa lão đà lão đảo phi ra từ phòng ngủ, trên mặt vẫn mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra: "Cái gì thế, hai người vừa mới xem thế giới động vật đây à?"

"Cũng có thể là bị xông ra từ vườn thú!" Ninh Tịch nói một câu.

"Hả???" Lục Cảnh Lễ kinh hoàng: "Chị dâu, chị nói đùa sao, chỗ quanh đây của chúng ta chim còn không thềm ỉa nói gì đến vườn thú! Trong trấn cũng có vườn thú đâu? Gần đây cũng không có dã thú! Quanh đây chỉ toàn nai với thỏ thôi!"

"Dã thú trốn khỏi vườn thú chẳng lẽ chỉ biết loanh quanh ở gần vườn thú hả?" Ninh Tịch hỏi ngược lại.

"Cái này..."

Lục Cảnh Lễ á khẩu không trả lời được.

"Anh hai... chị dâu, em về đây, hôm nay có việc... thế, em đi trước nhé..."
Lục Cảnh Lễ vội nói.

Lúc còn bé Lục Cảnh Lễ từng đến chơi ở nhà một người họ hàng, bị con hồ nhà đó nuôi rượt chạy mấy con phố cho nên có chút bóng ma với mấy thứ

liên quan đến hồ.

"Không sợ đang đi liền đụng phải nó thì cứ đi đi." Lục Đình Kiêu nói rồi dắt Ninh Tịch về phòng.

"Anh... anh đừng có mà dọa em..." Lục Cảnh Lễ nhìn màn đêm đen như mực ngoài cửa sổ, vừa nhìn đã biết độ an toàn cực thấp rồi.

"Hồ thì sao chứ, ông đây mà gặp sẽ ăn thịt nó luôn!" Lục Cảnh Lễ làm bà làm bầm một hồi, cuối cùng vẫn quay lại phòng ngủ.

...

Một góc thị trấn Lộc.

Một con hồ trắng to gấp đôi những con hồ bình thường khác đang tiến bước về phía trước. Nếu có ai nhìn thấy cảnh này chỉ sợ sẽ lăn đùng ra ngất mất.

Trên lưng con hồ đó có cõng một người thanh niên, xem tình trạng thì hình như người này đã rơi dần vào trạng thái nửa hôn mê rồi.

Tầm nửa tiếng sau, con hồ trắng cõng người kia đi tới căn nhà hoa của Ninh Tịch.

"GRAO!!!!!"

Một tiếng gầm khiến người khác rung động không thôi vang lên trong màn đêm.

--- O ---

Chương 1960: Là Cái Quỷ Gì Vậy?

"Ôi mẹ ơi cứu con!!!"

Lục Cảnh Lễ đang thiu thiu ngủ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng hồ gầm kinh người như thể dọa anh chàng suýt chút nữa thì phi thẳng xuống giường.

Lục Cảnh Lễ hoảng hồn quay đầu nhìn ra cửa sổ thì thấy một con hổ trắng khổng lồ đang đứng ngoài sân, nhìn thứ ánh sáng lạnh lạnh trong đôi mắt to tổ chảng kia thì cá chép nhỏ của chúng ta đàn người ngay tại chỗ.

Con hổ trắng đứng ngoài cửa nhìn thấy Lục Cảnh Lễ luống ca luống xuống trong phòng thì nó lại gầm lên một tiếng như đang nói "mở cửa cho bố vào!!!".

"Anh Hai! Chị dâu! Có quỷ kia!!! Không đúng... là hổ... là hổ thật..." Lục Cảnh Lễ không kịp mặc quần mà dùng tốc độ ánh sáng phi ra phòng ngủ chạy lên lầu hai.

"Anh Hai, chị dâu, có chuyện rồi, có chuyện lớn rồi!!!" Lục Cảnh Lễ chạy lên lầu, vừa chạy vừa gào rú không ngừng.

Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch lúc này cũng đi ra khỏi phòng.

Hai tiếng hồ gầm kia quá mức rung động, Lục Đình Kiêu với Ninh Tịch cũng chưa ngủ cho nên nghe càng thêm rõ ràng.

"Vừa nãy đúng là tiếng hồ gầm, chắc nó đang ở gần đây, chẳng lẽ xổng từ vườn thú ra thật?" Ninh Tịch có chút kỳ quái.

"Gần cái gì! Nó chình ình ngay ngoài cửa sổ phòng em kia kia!"

Lục Cảnh Lễ lúc này còn chưa tỉnh táo lại, đang mơ mơ màng màng nhìn thấy nguyên một con hổ trắng ngoài cửa sổ thì hoảng loạn đến nỗi suýt tiều ra quần.

"Đi xem thế nào." Lục Đình Kiêu nói.

"Đi cái gì mà đi! Hổ đây anh ơi, anh nghĩ nó là con khỉ à! Anh quên em trai anh lúc bé suýt bị hổ cắn chết à..." Cá chép nhỏ lập tức biến thành bạch tuộc bám chặt lấy anh trai cố gắng níu kéo lại.

Lục Đình Kiêu liếc mắt nhìn Lục Cảnh Lễ: "Xuống khỏi người anh ngay."

"À..." Lục Cảnh Lễ đáng thương hề hề bò xuống.

Ninh Tịch đi theo sau Lục Đình Kiêu, ba người đi tới phòng của Lục Cảnh Lễ.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng có chút mờ ảo.

Nhờ ánh trăng, thân hình của con hổ trắng khổng lồ hiện ra dưới mắt bọn họ.

"Hổ trắng..." Lục Đình Kiêu nhíu chân mày, nơi như Đê Đô này tại sao lại có hổ trắng?

"Quý!!!" Bỗng nhiên, Lục Cảnh Lễ dụi dụi mắt nhìn về phía lưng con hổ, cảnh tượng kia đúng là khiến người ta giật cả mình. Lần này thì gặp quý thật rồi!

Nghe thế ngay cả Ninh Tịch cũng run cả người lên, nửa đêm canh ba trước cửa nhà mình đột nhiên xuất hiện một con hổ trắng đã quý dị lắm rồi, mà Lục Cảnh Lễ lại còn hét toáng cái từ kia lên.

Mà Ninh Tịch của chúng ta không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ ma...

"Là người." Lục Đình Kiêu vội vàng trấn an cô vợ nhỏ của mình, anh lần theo ánh mắt của Lục Cảnh Lễ mà quan sát "thứ" trên lưng con hổ, trên đó có một người.

"Hổ cũng người? Anh đừng có đùa mà, nói cũng quý còn dễ tin hơn!" Lục Cảnh Lễ bĩu môi nói.

"Rốt cuộc là cái gì vậy..." Ninh Tịch cau mày.

Lục Đình Kiêu tiến lên mấy bước rồi cẩn thận quan sát, cuối cùng cũng thấy rõ.

"Hàn Kiêu." Lục Đình Kiêu nói.

"Là cái quý gì thế...?" Ninh Tịch ngỡ rằng mình nghe lầm. Vừa rồi anh yêu nhà cô nói gì cơ?

"Hàn Kiêu." Lục Đình Kiêu lặp lại một lần nữa.

Nghe anh nói vậy, Ninh Tịch lập tức bước về phía trước.

"Đù!" Chờ Ninh Tịch quan sát rõ ràng, thấy rõ người đàn ông trên lưng hổ thì ngay người ra tại chỗ, đầu óc cũng trống rỗng luôn.

Hiện giờ rõ ràng là Hàn Kiêu đang hôn mê, trên người còn có vết thương.

"Không thể nào... anh ta Hàn Kiêu á, Đại thần võ học siêu cấp á!" Lục Cảnh Lễ cả kinh.

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một giấc mộng giang hồ, có thể là những trò chơi tàn sát khốc liệt, hoặc là những trang truyện kiếm hiệp, hoặc những ảo tưởng hảo huyền trong thực tế. Ban đầu, khi Lục Cảnh lễ biết được sự tồn tại của Hàn Kiêu thì cũng đã muốn gặp mặt vị anh hùng Lương Sơn này xem mặt mũi ngang dọc thế nào.

--- O ---

Chương 1961: Ngẫu Muốn Chết

Nhưng mà, Lục Cảnh Lễ kiêu gì cũng không thể ngờ được lần đầu anh ta được gặp người thật thì người ta lại ra sân bằng phương thức này...

Cưỡi trên lưng một con hổ trắng...

Nếu không phải Hàn Kiêu còn đang hôn mê vì bị thương nặng thì lúc này chỉ sợ... là đã ngẫu muốn chết!

"Chuyện này là sao?" Lục Đình Kiêu nhíu chặt lông mày.

Tất nhiên là anh biết Hàn Kiêu, cũng từng nghe Ninh Tịch kể vô số lần, lúc trước cũng là Hàn Kiêu đã cứu mạng Ninh Tịch và Tiểu Bảo.

"Không thể nào... Đại thần mà cũng bị thương á?" Ninh Tịch tỏ vẻ không thể tin nổi.

Người khác không biết thực lực của Hàn Kiêu nhưng cô thì sao có thể không biết chứ. Có là súng là đạn cũng không thể làm tên biến thái này bị thương được, ấy thế mà giờ lại đang nằm hôn mê trên lưng hổ???

"Không được, nhanh nhanh mang anh ấy vào đây!" Ninh Tịch có chút gấp gáp.

Mặc kệ Hàn Kiêu nghĩ thế nào, nhưng trong mắt cô thì Hàn Kiêu không chỉ là anh em của cô, mà còn là ân nhân của cô. Lúc trước nếu không nhờ Hàn Kiêu thì cô với Tiểu Bảo đã sớm không còn bay nhảy trên thế gian này nữa rồi.

"Không... không phải chứ!" Lục Cảnh Lễ lập tức kích động kéo Ninh Tịch lại: "Chị dâu, chị mang Đại thần vào kiêu gì, người ta đang ở trên lưng hổ đó!"

Hàn Kiêu bây giờ đang nằm trên lưng hổ đó, mang vào kiêu gì chứ? Chả lẽ chạy ra nói với hổ là "bé ngoan à, hãy để Đại thần xuống đi" sao? Hay là đem cả con hổ kia vào? Nhân tiện giải quyết vấn đề "ám no" của nó luôn?

Nghe Lục Cảnh Lễ nói vậy thì Ninh Tịch cũng ngẩn ra, cô cũng có chút kỳ quái tại sao Hàn Kiêu lại bị thương nặng đến vậy và sao lại nằm trên lưng hổ như thế này...

"Không sao đâu, cứ mở cửa đi." Lục Đình Kiêu nói.

"Anh Hai, anh chắc chứ..." Lục Cảnh Lễ có cảm giác Ninh Tịch với Lục Đình Kiêu đều bị điên rồi.

"Con hồ này sẽ không tấn công người." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch còn chưa kịp mở miệng, bên ngoài cửa sổ đã xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ.

Con hồ trắng từ từ để Hàn Kiêu xuống đất rồi từ từ lui về phía sau mười mấy mét.

"Má tôi!" Cảnh tượng này khiến Lục Cảnh Lễ trợn tròn mắt ngạc nhiên.

"Con hồ này sao lại thông minh như vậy?" Lục Cảnh Lễ khó hiểu: "Còn thông minh hơn cả chó..."

"Hồ thông minh hơn chó thì lạ lắm sao?" Ninh Tịch hỏi ngược lại.

"Cái đạo lý này thì em cũng hiểu... nhưng mà em chưa tiếp xúc với hồ bao giờ cả, em mới chơi với chó thôi." Lục Cảnh Lễ tỏ vẻ đương nhiên nói.

Lục Đình Kiêu không thèm để ý đến Lục Cảnh Lễ nữa, anh không chút do dự mở cửa phòng rồi đưa Hàn Kiêu vào trong phòng.

Con hồ trắng đứng tít phía xa vẫn không nhúc nhích, chờ đến khi nó nhìn thấy Hàn Kiêu được đưa vào nhà xong mới xoay người rời đi.

"Anh gọi bác sĩ tới đây trước, nếu không được thì sẽ đưa đến bệnh viện." Lục Đình Kiêu nói.

"Dạ..." Ninh Tịch gật đầu.

Lục Đình Kiêu đứng dậy gọi một cú điện thoại, yêu cầu bác sĩ lập tức tới đây.

Lục Cảnh Lễ nhìn nhìn Hàn Kiêu, tò mò mãi không thôi. Đây chính là cái tên biến thái... à không, là Đại thần mà chị dâu từng nói qua sao... Hôm nay vừa nhìn đã biết người này đúng là Đại thần, cười hắc Bạch Hồ cơ mà. Nhưng... người cỡ này thì ai có thể khiến anh ta bị thương chứ? Lúc trước chị dâu từng nói rằng đến súng đạn còn không làm anh ta bị thương được cơ

mà... Dù gì thì gì Lục Cảnh Lễ vẫn thấy rất khó tin, trên đời làm gì có ai không sợ sủng.

"Chị dâu, Đại thần sao lại nằm trên lưng hổ?" Lục Cảnh Lễ nhìn về phía Ninh Tịch.

"Không biết."

"Em coi như là đã được mở mang tầm mắt!" Lục Cảnh Lễ chặc chặc lưỡi.

"Đừng làm ồn..."

Bỗng nhiên, Hàn Kiêu vẫn đang hôn mê nhíu nhíu mắt, thái độ có vẻ hơi khó chịu.

"Đại thần tỉnh rồi? Anh không sao chứ?" Thấy Hàn Kiêu nói chuyện thì Ninh Tịch vội vàng xích lại.

"Không sao... chưa chết thì vẫn ổn..." Hàn Kiêu vẫn không mở mắt ra, nhưng dựa theo cách nói chuyện thì anh vẫn rất tỉnh táo.

--- O ---

Chương 1962: Siêu Cấp Biến Thái

Đây là lần đầu tiên Ninh Tịch thấy Hàn Kiêu bị thương, việc Hàn Kiêu bị thương tới hôn mê thế này là điều Ninh Tịch chưa bao giờ nghĩ tới. Cô cứ ngỡ Hàn Kiêu bị thương rất nặng, nhưng giờ thấy anh ta còn nói được như vậy thì mới thở ra một hơi.

"Nhưng Đại thần này, ngực của anh còn đang chảy máu kia..." Lục Cảnh Lễ chỉ chỉ ngực của Hàn Kiêu rồi nói.

Ninh Tịch nhìn kỹ xem thì hết hồn, đây là vết thương do vũ khí lạnh gây ra, nhìn hình dáng vết thương thì chắc là do dao găm đâm vào, chỉ cần lệch một chút thì trái tim của Hàn Kiêu chắc chắn sẽ bị đâm thủng...

Vết thương nặng như vậy mà ở trên cơ thể người bình thường chỉ sợ rằng không nhanh đưa tới bệnh viện thì đã thặng rồi. Nhưng Hàn Kiêu này thì vẫn có thể ung dung mở miệng nói chuyện.

"Không bị thương đến chỗ hiểm, chỉ mất ít dinh dưỡng thôi." Hàn Kiêu chẳng thèm để ý nói.

"Ra chuyện thế này này còn giả vờ ngẫu nhiên làm cái gì, anh không có vấn đề gì thì tại sao lại hôn mê trên lưng hổ?" Ninh Tịch nhíu chặt chân mày.

Lục Cảnh Lễ cũng định hỏi Hàn Kiêu chuyện con hổ, nhưng còn chưa kịp nói gì thì một ông lão mặc âu phục đã gõ cửa bước vào.

Ông lão này chính là bác sĩ tư nhân mà Lục Đình Kiêu gọi tới. Vừa bước chân vào thì ông đã trông thấy Hàn Kiêu, ông chẳng kịp nói gì mà vội vàng chạy tới kiểm tra tình huống bệnh nhân.

"Ngài Lục, bệnh nhân mà ngài nói chính là người này?"

"Ừ."

"Mất máu quá nhiều, vết thương quá sâu, vị trí quá gần tim..." Ông lão kiểm tra cho Hàn Kiêu xong thì kinh hãi không thôi.

Chưa nói cái khác, nhưng nếu là người bình thường mà chịu một vết thương do vũ khí sắc bén như vậy gây ra đã đau đến kêu cha gọi mẹ rồi, chưa kể lượng máu bị mất quá nhiều, nếu không nhanh chóng chữa trị thì không trụ

được bao lâu đã đi gặp Diêm Vương rồi. Nhưng người trẻ tuổi này vẫn rất bình thản, dường như anh ta không hề để ý đến vết thương của mình chút nào, ngay cả chân mày cũng không nhíu lại. Nếu có cơ hội thật muốn làm thí nghiệm xem sức chịu đựng của người này đạt đến mức độ nào.

"Tình huống thế nào?" Lục Đình Kiêu hỏi.

"Kỳ lạ... nhìn thì có vẻ vấn đề của người này không lớn, nhưng vết thương thế này..." Sắc mặt bác sĩ có chút nghi ngờ.

"Khử trùng vết thương, rồi khâu lại." Hàn Kiêu nói.

"Chàng trai, cậu phải đến bệnh viện thôi! Vết thương này quá nặng rồi tôi không thể xử lý được..." Bác sĩ nhắc nhở.

"Không cần."" Hàn Kiêu đứng đưng, anh vốn chính là bác sĩ giỏi nhất rồi, tình huống cơ thể mình thế nào đương nhiên chính anh là người rõ nhất.

"Ngài Lục, ngài xem..." Vị bác sĩ nhìn Lục Đình Kiêu, hình như người này là bạn của Lục Đình Kiêu, nhờ đâu có gì bất trắc thì ông gánh không nổi.

"Anh ấy bảo ông khử trùng rồi khâu lại thì ông cứ làm theo là được." Ninh Tịch vội vàng nói. Bất kể thế nào đi chăng nữa thì bản năng của cô vẫn mách bảo cô tin tưởng Hàn Kiêu.

"Cứ làm thế đi." Lục Đình Kiêu nói.

"Vâng... được rồi..." Hết cách, vị bác sĩ kia chỉ có thể làm theo lời Hàn Kiêu, đầu tiên khử trùng làm sạch rồi sau đó khâu lại.

Cẩn thận khâu vết thương lại xong, vị bác sĩ đứng lên mượn phòng vệ sinh rửa tay rồi dặn dò thêm mấy câu nữa mới rời đi.

...

"Hàn Kiêu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao anh lại bị thương thành như này?"

Lục Đình Kiêu đã đưa cho Hàn Kiêu một bộ đồ, sau khi Hàn Kiêu thay quần áo xong thì Ninh Tịch lập tức xán lại gần hỏi.

"Bị người ta đánh." Hàn Kiêu tỏ vẻ sao cũng được.

"Bị người ta đánh? Ai có thể đem anh đánh thành như vậy?" Ninh Tịch kinh ngạc.

Cái tên trước mắt này biến thái cỡ nào Ninh Tịch đương nhiên cực kỳ rõ ràng, là quái vật tránh được cả đạn mà cũng có người đập tên này thành như vậy sao?

"Suýt nữa thì bị đánh chết rồi, may mà tôi đủ cảnh giác đấy, nếu không bị dao găm của tên đó găm thẳng vào tim rồi..." Tuy đang nói một chuyện rất nguy hiểm nhưng thái độ của Hàn Kiêu vẫn tỏ vẻ "Có giỏi thì tới đây đâm tao thêm mấy phát nữa nè"... quả thật rất thiếu đánh.

"Ồ, đây thật sự là loài người sao?" Lục Cảnh Lễ giật giật khóe miệng.

Bị người ta xuýt nữa thì xuyên thẳng vào tim mà chỉ cần khâu lại... Ấy thế mà bây giờ nhìn bộ dạng anh ta lại giống như một người bình thường chẳng có bất cứ vấn đề gì hết. Đúng y như những gì chị dâu nói, đây là một tên siêu cấp biến thái.

--- O ---

Chương 1963: Tìm Hồ Trắng

"Ai có thể khiến anh bị thương thành như vậy được?" Ninh Tịch vẫn không nhìn được mà hỏi thành lời.

"Thôi, không nói nữa." Hàn Kiêu dường như quá lười để tiếp tục bàn chủ đề này.

"Đại thần, anh trâu chó như thế thì ai có thể đập cho thành thảm hại thế này?" Lục Cảnh Lễ nhìn Hàn Kiêu, không sợ chết mà hỏi.

"Hừ, ông đây ngủ quên nên bị đánh lén." Hàn Kiêu quăng cho Lục Cảnh Lễ một ánh mắt xem thường.

"Đại thần, anh trâu như thế mà cũng bị đánh lén á?" Lục Cảnh Lễ lấy làm khó hiểu.

"Tôi trâu như vậy, có tin tôi quăng một bàn tay là cậu thắng luôn không." Hàn Kiêu nhìn chằm chằm Lục Cảnh Lễ.

"Đại thần... cái thằng đánh lén anh đúng là một thằng vô liêm sỉ, người quang minh chính đại không làm những chuyện lén lút! Nhất là những người chuyên quyết đấu sinh tử như Đại thần thì sao có thể dùng loại thủ đoạn hèn hạ vô liêm sỉ như vậy chứ..." Lục Cảnh Lễ trở mặt lập tức tỏ vẻ ghét cay ghét đắng cái tên đánh lén kia.

"Ninh Tịch, ai đây?" Hàn Kiêu có chút khó hiểu nhìn Ninh Tịch.

"Em... em chồng tôi... vừa nãy anh ta bị con hồ kia dọa nên hơi lảm miệng tí, anh đừng để ý..." Ninh Tịch giật giật khóe miệng.

"Đúng rồi, sao anh lại được một con hồ đưa đến đây thế?" Ninh Tịch hỏi.

"Đó là bạn tôi." Hàn Kiêu ngáp một cái: "Hồ trắng Bangladesh... từ nhỏ đã theo tôi, cũng đã được bảy năm rồi."

Ninh Tịch có chút câm lạng, quả nhiên là bị cô đoán trúng rồi, tên này thật sự nuôi dã thú.

"Mà hồ của tôi đâu?" Hàn Kiêu lúc này mới nhận ra hồ không có ở đây liền nhìn xung quanh hỏi.

"Sao mấy người không để hổ của tôi vào?" Hàn Kiêu ngạc nhiên hỏi.

Ninh Tịch đỡ trán: "Cho xin đi Đại thần, không phải ai cũng biến thái như anh đâu! Đó là dã thú, anh dùng đầu ngón chân mà nghĩ xem, trong tình huống còn chưa biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra thì ai dám để một con hổ vào nhà chứ?"

"Sợ cái gì, hổ của tôi còn thông minh hơn người đấy, không thèm ăn mấy người đâu." Hàn Kiêu lập tức đứng lên muốn chạy ra ngoài tìm hổ.

"Để anh ta nghỉ ngơi trước đi." Lục Đình Kiêu nói.

Ninh Tịch gật gật đầu, sau đó vội vàng kéo Hàn Kiêu lại: "Anh cứ nằm yên đi, đừng có làm khổ mình nữa!"

Vết thương vừa mới được khử độc và khâu lại xong sao có thể vận động mạnh chứ, nếu bây giờ mà để tên này chạy loanh quanh bên ngoài lỗ đâu vết thương rách ra hoặc nhiễm trùng thì... bỏ mẹ.

"Tôi đi tìm cho." Lục Đình Kiêu mặc áo khoác vào, người này đã từng cứu mạng Tiểu Bảo và Ninh Tịch nên về tình hay về lý thì chuyện của anh ta, anh cũng sẽ giúp một tay.

"Đi cùng anh." Lục Đình Kiêu nhìn em trai mình rồi nói.

Tin dữ từ trên trời rơi xuống, cá chép nhỏ muốn bật khóc: "Anh Hai... Đại thần không ở một mình được đâu, anh xem, anh ta bị thương nặng thế cơ mà, chờ lát nữa có khát nước hay gì gì đó thì em có thể giúp đỡ được một chút..."

Đêm đen mù mịt bắt mình ra ngoài tìm một con hổ trắng khổng lồ, đây là thứ anh ruột gì vậy!

Ninh Tịch nói: "Đình Kiêu, em đi cùng anh."

Nói xong thì quay đầu lại nói với Lục Cảnh Lễ: "Anh ở nhà trông chừng Đại thần nhé."

Lục Cảnh Lễ lập tức gật đầu như giã lạc.

Vì thế, hiện tại trong phòng khách chỉ còn lại mỗi Lục Cảnh lễ với Hàn Kiêu mắt to trừng mắt nhỏ.

"Đại thần, cái kia... có thể dạy tôi làm sao để thuần hồ được không?" Lục Cảnh Lễ chớp lấy cơ hội hỏi thăm một chút.

Hàn Kiêu: "Hồ cần thuần à?"

Lục Cảnh Lễ: "..."

...

Trong đêm tối, có hai người đang chạy khắp nơi tìm kiếm một con hồ trắng. Nếu không tìm được trước khi trời sáng, chỉ sợ đến lúc mặt trời lên sẽ kinh động tới người dân trong trấn, như thế chắc chắn sẽ gây ra hỗn loạn mất thôi.

Tìm khắp nơi chừng hơn mười phút thì Ninh Tịch trông thấy một thân hình to to bên sườn núi, cô lấy đèn pin chiếu vào rồi lập tức kéo Lục Đình Kiêu: "Anh nhìn kia!"

Lục Đình Kiêu xoay người kéo theo ánh sáng đèn pin cũng chiếu về hướng đó.

Phía trước mặt là một con hồ trắng cực lớn đang nằm ườn ra đất, một đôi mắt to như đèn pha đang nhìn chằm chằm Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 1964: Bé Yêu Về Nhà Với Chị Nhé

"Cẩn thận!" Lục Đình Kiêu lập tức kéo Ninh Tịch ra sau lưng.

Tuy trong lòng cũng biết con hổ này của Hàn Kiêu rất thông minh, thật ra thì từ lúc nó cống Hàn Kiêu tới đây rồi làm một loạt các hành động sau đó cũng không khó để nhìn ra điều này. Nhưng đây là bản năng của loài người đối với thú dữ, luôn luôn phải có lòng cảnh giác.

"Bé ơi~"

Ninh Tịch nhìn chăm chăm con hổ rồi nhẹ nhàng gọi một tiếng thăm dò.

Nghe Ninh Tịch gọi thì con hổ kia có chút ngập ngừng, sau đó nó chậm rãi đứng lên nhìn về phía Ninh Tịch lắc lắc cái đuôi trắng như tuyết tỏ ý có nghe thấy.

Lục Đình Kiêu thấy vậy thì trong lòng không khỏi thán phục, anh có vài người bạn ở nước ngoài cũng nuôi mấy con kiêu hổ với báo này làm thú cưng, nhưng một con vật lại có thể hiểu tiếng người đến như thế này thì quả thực rất hiếm thấy.

Rất nhanh, hổ trắng đã yên lặng đi tới bên cạnh Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch.

"Bé đừng có sợ, về nhà với chị nhé ~" Ninh Tịch không nhịn được đưa tay sờ người nó một cái.

Cơ thể con hổ hơi rung rung lên, cực kỳ ngoan ngoãn cho Ninh Tịch sờ.

"Bé yêu giỏi quá!"

Không ngờ dùng thái độ đối với Tiểu Bảo áp dụng với con hổ này lại có hiệu quả như vậy, tất nhiên điều quan trọng nhất vẫn là trên người cô có hơi thở của Hàn Kiêu, nó lại biết cô không có ác ý nên mới ngoan ngoãn như vậy. Ninh Tịch không kìm được lại âm thầm bội phục Hàn Kiêu thêm lần nữa, tên đó làm kiêu quái gì mà lại có thể thuần phục con thú dữ đứng đầu chuỗi thức ăn thành bộ dạng này...

"Đi thôi."

Lục Đình Kiêu không dám lơ là cảnh giác mà che chắn cho Ninh Tịch, hai

người một hồ đi về phía căn nhà hoa.

Lúc đi đường Ninh Tịch liên tục ngheo đầu nhìn chăm chăm vào chú hồ trắng sau lưng, nếu không phải hình thể nó quá khổng lồ thì cô chỉ muốn ôm nó vào lòng vuốt ve thôi.

"Anh yêu, em cũng muốn nuôi một con hồ trắng!" Ninh Tịch không nhịn được nói.

"Trừ phi Hàn Kiêu giúp em thuần hóa." Lục Đình Kiêu nói.

Chó mèo bình thường thì không sao, cơ mà cái loại thú dữ cầm đầu chuỗi thức ăn thế này thì bớt chọc đến thì tốt hơn. Cho dù là nuôi từ nhỏ nhưng đợi đến lúc nó trưởng thành thì chỉ cần hơi lơ là một chút cũng có thể thành thảm kịch.

"Mời anh ta giúp em thuần hóa á? Em sợ là mời không nổi." Ninh Tịch lắc đầu, Hàn Kiêu mà giúp cô thuần hóa thì sau này nó còn là của cô sao... Nhưng mà đáng yêu quá đi!

Thấy chú hồ ngoe nguẩy cái đuôi trắng bóc, ánh mắt dịu dàng kia cứ nhìn mình chăm chăm thì Ninh Tịch cảm thấy cõi lòng của mình như đã bị cái sự đáng yêu của con hồ này làm cho tan chảy.

Mãnh thú cái quái gì chứ, đây chính là một thần thú siêu cấp đáng yêu đó!

Nuôi mèo nuôi chó gì chứ... đã nuôi thì phải nuôi hồ!

...

Lúc về đến nhà hoa thì đã qua nửa tiếng.

May mà cánh cửa căn nhà này được thiết kế là cửa đôi, nếu không chỉ sợ là có nhồi kiêu gì con hồ này cũng không chui qua được. Kể cả thế thì khi chú hồ này vào phòng cũng không được dễ dàng cho lắm.

"Ồi mẹ của con ơi..." Lục Cảnh Lễ nhìn thấy con hồ trắng đang nằm chình ình trong nhà thì da đầu muốn tê dại luôn, da gà da vịt nổi khắp người.

Thỉnh thoảng khi ánh mắt của nó liếc qua Lục Cảnh Lễ thì Lục Cảnh Lễ lại run lên một cái. Cái thứ đồ chơi này mà đột nhiên phát điên thì ông đây có một trăm cái mạng cũng không đủ cho con hồ kia tấp một nhát đầu.

"Bé ơi ~ Bé à"

Sau khi về Ninh Tịch cứ quẩn quýt lấy hồ trắng, không ngừng sờ tới sờ lui trên người nó, lớp lông mềm mềm kia sờ cực thích!!!

"Bắt tay nào!"

Ninh Tịch nâng cái móng vuốt của con hổ lên, sờ sờ cái đệm thịt mềm mềm kia như đang tận hưởng sự sung sướng nhất trên thế gian này...

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là tuy móng vuốt của nó cực kỳ sắc bén, nhưng lúc nó chơi đùa với Ninh Tịch thì lại chủ động thu móng vào sâu trong đệm thịt, cứ như là sợ làm cô bị thương.

"Bảo bối của chị, yêu em chết đi được!"

Ninh Tịch lăn lộn một chỗ với con hổ trắng kia, cô nâng đầu nó lên hôn một cái lên trán của nó.

--- O ---

Chương 1965: Tên Ăn Hàng Không Biết Kiểm Chế

Và ánh mắt của Lục Cảnh Lễ nhìn Ninh Tịch đã không khác gì nhìn một tên biến thái... Đáng sợ thế mà còn nói là đáng yêu, lại còn đi vuốt ve nó nữa!!!

"Hàn Kiêu, tôi quyết định rồi." Bỗng nhiên, Ninh Tịch nhìn Hàn Kiêu đang ngồi một bên gặm đào hô lên.

Hàn Kiêu không hiểu ra làm sao nhìn Ninh Tịch: "Cái gì."

"Tôi quyết định thu nhận con hồ Bangladesh này của anh, không cần cảm ơn tôi đâu." Ninh Tịch ôm lấy hồ trắng không buông.

"Thu nhận hồ của tôi?" Hàn Kiêu ngẩn ra một chút, vẫn không hiểu Ninh Tịch đang nói gì.

"Cô đang nằm mơ sao?" Chờ Hàn Kiêu phản ứng lại thì liền bấu môi, cướp hồ của mình còn bảo mình không phải cảm ơn, thỏ phi à?

"Hàn Kiêu ộp pa à!" Ninh Tịch gọi bằng cái giọng nhũn nhẽo.

"Không có cửa đâu." Hàn Kiêu cực kỳ dứt khoát cự tuyệt.

"Ông nội à!"

"Không được."

"Một trăm phần KFC cao cấp!"

"Không được."

"Tôi đưa anh một cửa hàng KFC..." Ninh Tịch quyết định ra ác chiêu.

"Mười nghìn cửa hàng cũng không có cửa đâu."

Lần này thì Hàn Kiêu cũng đã chống lại được sự cám dỗ của KFC mà không buông vũ khí đầu hàng. Đối với một tên chuyên ăn hàng mà nói thì đây đúng là quyết định không dễ dàng!

...

Một đêm này, trái ngược với Ninh Tịch đang quán lấy hồ trắng đáng yêu thì

cá chép nhỏ của chúng ta đang trợn mắt nhìn trần nhà mà không cách nào ngủ nổi. Nhỡ đâu đang ngủ lại táng thân dưới miệng hồ thì phải tìm ai đòi công bằng đây.

...

Liên tiếp mấy ngày liền, Hàn Kiêu ăn ngủ tại nhà hoa, Lục Đình Kiêu cũng sắp xếp xong xuôi mọi chuyện để Hàn Kiêu có thể an tâm dưỡng thương.

Còn Ninh Tịch, vì muốn ở chung với chú hồ trắng thêm mấy ngày mà chỉ hận không thể khiến Hàn Kiêu đăng ký hộ khẩu ở đây luôn.

Sau một tuần, vết thương của Hàn Kiêu đã hoàn toàn khôi phục, đồng thời cũng cưỡng ép kéo hồ trắng rời đi. Mà trước khi rời đi anh ta còn lấy lý do cần thức ăn cho hồ trắng mà đem toàn bộ đồ ăn vặt cùng thức ăn của nhà hoa khoảng sạch.

Chờ lúc Hàn Kiêu mang hồ đi rồi Ninh Tịch mới chột nhận ra.

Má, chưa từng nghe hồ biết ăn vặt bao giờ! Cái tên ăn hàng này đúng là không có tiết tháo!

...

Mấy ngày sau.

Giles gọi điện cho Ninh Tịch hẹn cô gặp nhau ở câu lạc bộ tư nhân lần trước.

Lúc đến nơi thì đã là buổi trưa.

Trong phòng, Giles thấy Ninh Tịch bước vào thì lịch sự kéo ghế cho cô.

Ninh Tịch cảm kích nói: "Cám ơn ngài Giles."

"Ninh Tịch đừng khách khí như vậy, nếu có thể... tôi nói là... nếu có thể... thì cô... có thể gọi tôi là "ông" sao?" Giles nhìn chằm chằm Ninh Tịch, vẻ mặt không giấu nổi sự mong đợi cùng khẩn trương.

Nghe vậy thì Ninh Tịch sững sốt một chút, ông lão hiền hòa này đồng thời cũng là thần tượng của mình lại bảo mình gọi là ông ấy là "ông"... Điều này kiểu gì thì kiểu cũng không thể từ chối.

"Ông ạ." Ninh Tịch nghe lời gọi một tiếng.

"Cám ơn..." Đôi mắt đục ngầu của Giles ánh lên một tia sáng khó có thể hình dung bằng lời.

"Không biết hôm nay ông gọi con tới có chuyện gì không?" Ninh Tịch hỏi.

"À, có chút chuyện liên quan tới diễn viên đóng vai sát thủ nam - Carl." Giles nói về chuyện chính.

"Sát thủ nam..."

Theo trí nhớ của Ninh Tịch thì trong Sát Thủ đúng là có một vai nam phụ tên là Carl cũng khá là quan trọng, là một sát thủ chuyên giả gái làm nhiệm vụ. Nhân vật này có quan hệ khá tốt với nữ chính, hai người họ cũng thường xuyên phối hợp với nhau đi làm nhiệm vụ.

"Theo kịch bản mới thì nhân vật này là một sát thủ thân bí phương Đông gốc Hoa, võ công khá là cao cường chỉ dưới nữ chính thôi! Mà nhân vật thế này thì tìm một diễn viên người Hoa là thích hợp nhất." Giles giải thích.

Những tình tiết được sửa đổi trong Sát Thủ cũng không được tính là quá nhiều, nhưng đoạn tình tiết được sửa lại thì khá là hợp lý.

--- O ---

Chương 1966: Đưa Tôi Một Cô Em

"Ý của ông là muốn để con đề cử một diễn viên người Hoa thích hợp sao?"
Ninh Tịch hỏi lại.

"Đúng vậy." Giles gật đầu.

Sự tín nhiệm của Giles đối với Ninh Tịch khiến cô có chút ngoài ý muốn.

Vai sát thủ Carl này cũng được coi là một nhân vật khá quan trọng, bất cứ một nam diễn viên trong nước nào có thể nhận được vai này thì bất kể thân phận hay địa vị của người đó như nào cũng được dâng lên kha khá, tầm quan trọng thì chẳng cần nói cũng biết. Quyền lợi lớn như thế mà Giles lại trao vào tay cô...

"Nếu như là vai sát thủ này thì con nghĩ rằng tướng mạo của và khí chất của diễn viên là quan trọng nhất, hướng chi nó còn ảnh hưởng đến cốt truyện! Mặt khác người đó cũng phải là một nghệ sĩ hàng đầu để có thể dễ thâm nhập thị trường điện ảnh Trung Quốc, trong những nghệ sĩ mà con biết thì có một người khá là phù hợp!" Ninh Tịch trầm tư trong chốc lát rồi mới lên tiếng.

"Vậy thì không thể tốt hơn nữa." Giles lấy ra một bản hợp đồng rồi đưa cho Ninh Tịch.

"Đây là hợp đồng, cát xê cùng những điều khoản khác đều được ghi rõ trên đây, làm phiền con nhé." Giles nói.

Vừa nhận lấy hợp đồng thì Ninh Tịch đã sợ ngây người.

Cái này... cái này lại giao cho cô? Rõ ràng cô mới chỉ nói mấy câu thôi mà? Liệu sự tín nhiệm này có hơi quá không thế?

Để cẩn thận Ninh Tịch vẫn từ chối một chút, nhưng Giles lại vô cùng tin tưởng phó thác cho cô. Cuối cùng, Ninh Tịch không thể từ chối nên tiếp nhận lấy hợp đồng.

Dù sao thì cô cũng có lòng tin vào người mà cô đề cử.

...

Sau khi rời khỏi đó thì Ninh Tịch không hề chân chừ mà đi thẳng tới một căn

biệt thự nào đó ở Đê Đô, rồi gõ cửa phòng Giang Mục Dã.

Giang Mục Dã mặc đồ ngủ, chân đi dép loẹt quẹt, đầu chia chia khắp nơi như cái ổ gà, trong tay vẫn còn cầm điều khiển trò chơi đi ra mở cửa.

Thấy người đến là Ninh Tịch thì anh chàng ngẩn ra một hồi vì không ngờ cô sẽ đến đây, chờ lúc phản ứng được thì lại giận dữ nói: "Ôi, mợ Cả đây à, ngọn gió nào thổi mợ tới đây thế này?"

Cái đồ trọng sắc khinh bạn, cơn giận của ông đây còn chưa nguôi đâu!

Ninh Tịch chẳng trả lời mà thò đầu vào bên trong ngó ngó, sau đó thần bí hỏi: "Bên trong... có ai không..."

"Có em gái cô ý!" Giang Mục Dã nghe vậy lập tức trợn trắng hai mắt.

Ông đây là loại người thác loạn thế sao?

"Chẳng phải ông nói dạo này đang hẹn hò với người đẹp nào sao, tôi sợ quấy rầy đến hạnh phúc của cháu chắt trong nhà nên nào dám qua đây!" Biết trong phòng Giang Mục Dã không có cô gái nào thì Ninh Tịch chẳng thêm ngại mà đây anh ta ra rồi ngang nhiên đi vào nhà.

Giang Mục Dã đóng cửa phòng, nhảy lên ghế salon, tiếp tục lắc lư, điều khiển cái máy trong tay mà chơi game tiếp.

"Đừng chơi nữa, có chuyện quan trọng tìm ông đây." Thấy Giang Mục Dã chơi game đến hăng say thì Ninh Tịch cắt ngang.

"Lát nữa rồi nói, ông đây chơi cả đêm rồi, đang tới lúc quan trọng đây!" Giang Mục Dã cực kỳ tập trung.

"Đây là ông ép tôi đây nhá!"

Ninh Tịch bước lên chắn ngang mặt của Giang Mục Dã, thừa lúc anh ta không chú ý mà rút nguồn máy chơi game.

Giang Mục Dã găm rú nhảy vọt lên: "Ninh Tiểu Tịch! Bà có đưa một cô em cho tôi thì hôm nay bà cũng không xong đâu nhé!"

Ninh Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Đưa cái em gái ông ý! Nghĩ hay quá ha! Cơ mà chuyện tốt thì có một chuyện đây!"

"Bà tìm tôi thì có chuyện tốt quái gì? Không hành hạ tôi đã là tốt lắm rồi!"
Giang Mục Dã hừ hừ nói.

"Lần này tôi tìm ông là có chuyện cực kỳ quan trọng đây, tìm ông diễn một nhân vật." Ninh Tịch nghiêm túc nói.

"Nhân vật... nhân vật gì?" Giang Mục Dã nghe vậy mới tỏ ra nghiêm chỉnh, có chút khó hiểu mà nhìn Ninh Tịch.

Nhân vật gì có thể khiến Ninh Tịch đích thân chạy tới tìm mình? Ông đây còn thiếu vai diễn sao?

--- O ---

Chương 1967: Ninh Tiểu Tịch, Bà Là Tên Biến Thái

"Một vai sát thủ nam." Ninh Tịch nói.

"Sát thủ nam..." Giang Mục Dĩ sờ sờ cằm, đối với những nhân vật ngẫu nhiên này thì anh ta cũng có chút thích thú.

"Diễn vai giả trang." Ninh Tịch lại bổ sung một câu.

"Là cái quái gì thế?" Giang Mục Dĩ ngẩn người.

"Sát thủ chuyên giả gái!" Ninh Tịch giải thích căn kẽ hơn một chút.

Một giây sau, đã thấy Giang Mục Dĩ giãy nảy lên chỉ thẳng mũi Ninh Tịch mà mắng: "Ninh Tiểu Tịch, cái đồ biến thái như bà vẫn chưa từ bỏ ý định sao! Ông đây sống tốt lắm, đừng có mà mong ông đây đi mặc đồ con gái! Mau rút ngay cái ý nghĩ thôi tha kia của bà đi, ông đây thà chết chứ không mặc đồ con gái nhé!"

"Thật hả?" Ninh Tịch hí mắt một cái.

"Thật! Còn thật hơn cả trên châu! Nếu tôi mà mặc đồ con gái thì tôi làm con trai bà!" Giang Mục Dĩ cười nhạt.

"Aiz..." Ninh Tịch lắc đầu một cái, tỏ vẻ cực kỳ đáng tiếc: "Có chuyện tốt nên tôi để dành cho ông, không ngờ ông lại chẳng cảm kích, đành thôi vậy!"

"Chuyện tốt kiểu đó thì bà tự đi mà giữ đi!" Giang Mục Dĩ tỏ vẻ chân thành cảm ơn.

"Đáng tiếc, vai sát thủ Carl này tôi chỉ có thể đi tìm người khác mà thôi." Ninh Tịch vừa nói vừa xoay người định đi.

"Cái gì? Sát thủ Carl???" Nghe Ninh Tịch nói thế, Giang Mục Dĩ lập tức xông lên chặn cửa.

"Bà vừa nói... là bộ phim Sát Thủ... của Hollywood?" Giang Mục Dĩ hỏi dò.

"Đúng thế, còn cái khác sao?" Ninh Tịch gật đầu.

"Ninh Tiểu Tịch, bà lừa quỷ hả, cái vai quan trọng như thế sẽ mời nghệ sĩ Trung Quốc chắc?" Giang Mục Dĩ tỏ vẻ "bà đừng mong tôi mắc lừa".

"Xem đi."

Ninh Tịch rút hợp đồng ra ném thẳng cho Giang Mục Dã. Ôm tâm trạng nửa tin nửa ngờ, Giang Mục Dã cũng mở hợp đồng ra rồi cẩn thận xem xét, một lát sau đôi mắt anh ta hơi co lại.

Đây chính là hợp đồng của vai sát thủ Carl trong bộ phim làm lại của tác phẩm kinh điển Sát Thủ. Hơn nữa, Ninh Tịch cũng chắc chắn không có khả năng cầm cái thứ này đến lừa anh ta được.

"Sao bà lấy được nhân vật này hả Ninh Tiểu Tịch? Bà được lắm đó!" Giang Mục Dã kích động.

Giang Mục Dã chính là fan hâm mộ siêu cấp của Sát Thủ, từ nhỏ đến lớn xem đi xem lại bộ phim này không dưới trăm lần. Nhưng mấu chốt vẫn chính là thần tượng Giles của anh ta lại là nhà sản xuất phim của phiên bản mới này!

"Trả lại đây!" Ninh Tịch định đem hợp đồng lấy lại.

"Mợ Cả à, đừng mà... cháu diễn là được rồi không phải sao..." Giang Mục Dã cười hì hì nói.

"Chặc chặc, xin lỗi nha, bây giờ có gọi tôi là mợ cũng vô ích thôi!" Ninh Tịch không nhận lời nịnh nọt này mà sâu xa nói: "Chả biết ai vừa nói là nếu nhận diễn vai này thì sẽ gọi tôi là bố thế nhỉ..."

"Bố ơi!" Giang Mục Dã nhanh chóng kêu một tiếng.

Ninh Tịch: "..."

Ninh Tịch nhìn Giang Mục Dã, có chút cảm giác căm nín. Lúc bảo diễn thì sống chết không chịu, lại còn bảo cô độc ác. Thế mà bây giờ lại liếm mặt gọi "bố" chỉ để cướp lấy hợp đồng. Liêm sỉ của tên này đâu rồi?

Giang Mục Dã hơn ha hơn hờ, cố gắng để nụ cười trên mặt mình càng thêm chân thành: "Bố ơi, con sai rồi mà! Thật sự sai rồi mà!"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, cô ném lại hợp đồng cho Giang Mục Dã: "Ông nhanh coi cho kỹ đi, tôi còn phải trả lời lại bên kia nữa."

"Ninh Tiểu Tịch, sao bà lấy được nhân vật này cho tôi chứ?" Giang Mục Dã

không chờ được mà lập tức ký tên mình lên, sau đó mới có chút nghi ngờ hỏi lại.

"Ngài Giles bảo tôi tìm giúp, tôi thấy ông hợp thì đề cử ông." Ninh Tịch nói.

Nghe Ninh Tịch nhắc tới Giles thì Giang Mục Đã sững sờ.

--- O ---

Chương 1968: Đánh Cho Sung Mặt

"Bà quen Glies?" Giang Mục Dã kinh hãi.

Ninh Tịch mới vào giới bao lâu chứ, cứ cho là nhân vật nổi tiếng nhất trong nước thì cũng không có khả năng quen biết Giles.

"Sao tôi quen được ý hả, lúc tôi đi thử vai thì gặp được ông ấy! Nói chuyện cũng rất hợp nhau nữa, nhân vật của tôi là do ông ấy chỉ định." Ninh Tịch nói.

"Thử vai? À đúng rồi, tôi còn chưa hỏi bà đấy! Nhân vật của bà là ai?" Giang Mục Dã thuận miệng hỏi.

"Sát thủ." Ninh Tịch trả lời.

Vẻ mặt Giang Mục Dã lập tức biến thành vẻ như giẫm phải phân chó: "Bà đừng nói với tôi là bà diễn vai Anna đấy nhé?"

Ninh Tịch cũng đoán trước Giang Mục Dã sẽ phản ứng như vậy cho nên chỉ nâng cằm nói: "Tôi cũng thấy như đang nằm mơ ý... nghe nói vai này vốn đã được xác định cho Lilian rồi..."

Giang Mục Dã đã không biết nên nói cái gì. Cái loại tác phẩm kinh điển thế giới của Hollywood như Sát Thủ sẽ dùng nghệ sĩ người Hoa diễn vai chính! Chuyện này chưa bao giờ xuất hiện trong nước cả. Đừng nói đến Sát Thủ, cho dù chỉ là một bộ phim bình thường nhất của Hollywood thì những nhân vật hơi quan trọng một chút cũng chẳng đến lượt diễn viên Trung Quốc, mà có đi chăng nữa thì số lượng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhất là khi biết Ninh Tịch thế chỗ Lilian thì Giang Mục Dã đã bội phục sát đất. Lilian chính là Ảnh hậu trẻ tuổi nhất trong lịch sử Hollywood, cũng là một trong những nghệ sĩ quyền lực nhất của Kinh Đô điện ảnh thế giới. Sức ảnh hưởng của cô gái này không cần nói cũng biết, nữ chính của Sát Thủ vốn được quyết định là cô ta thế mà Ninh Tịch lại thay thế được, lại còn là thân tượng Giles của anh ta quyết định...

Giang Mục Dã nhú mày, biểu tình có chút vi diệu: "Chậc, phía Hàn Tử Huyền với Trịnh An Như còn đang gióng trống khua chiêng về chuyện Hàn Tử Huyền thành công tham gia đoàn làm phim của Sát Thủ... bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ bà lại là nữ chính của Sát Thủ đi!"

Xem ra lần này mặt mũi của Trịnh An Như với Hàn Tử Huyền đều bị Ninh Tịch vả cho sưng thành đầu heo rồi.

"Nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi đi trước đây! Nếu ông cần đồ nữ thì cứ tìm tôi nhá há há!" Ninh Tịch cười há há nói.

"..."

Vừa nghĩ tới chuyện phải giả gái thì tâm trạng kích động của Giang Mục Dã cũng âm ỉ đi mấy phần. Đệch, sao vẫn có cảm giác bị bẫy là thế nào?

Sau khi rời khỏi khu biệt thự thì Ninh Tịch lái xe quay về nhà hoa.

Nhớ tới chuyện quần quýt với hồ trắng mấy ngày thì trái tim Ninh Tịch lại mềm nhũn. Vì thế cô không nhận được gọi điện cho Hàn Kiêu, bảo anh ta mang hồ tới cho cô xoa xoa.

Chỉ tiếc là... điện thoại của Hàn Kiêu đã tắt máy, gọi không được.

Đại thần quả nhiên vẫn là xuất quỷ nhập thần...

...

Một tuần sau, dường như tất cả các phương tiện truyền thông giải trí đều rít chạy tới địa điểm quay của Sát Thủ.

Hôm này đoàn làm phim sẽ tổ chức họp báo ra mắt. Nữ diễn viên nổi tiếng Hàn Tử Huyền thành công tham gia vào đoàn làm phim thế nên bất cứ công ty truyền thông nào cũng mong mình là người lấy được tin đầu tiên, cũng thuận tiện phỏng vấn thêm một chút.

Khu vực họp báo tạm thời được dựng lên.

Will Đé lần đầu tiên xuất hiện. Anh mặc một bộ com lê màu đen cực tôn lên dáng người tiêu chuẩn.

"Will Đé!!!"

"Trời ơi, đẹp trai quá đi mất!"

Thấy Will đé thì không ít truyền thông đã bị anh ta khuấy phục trong nháy mắt, người thật còn đẹp trai hơn cả trong phim nữa.

Will Đế vội vàng chào một tiếng rồi vội vã rời đi, sau đó Lilian cùng những diễn viên hàng đầu Hollywood khác cũng lần lượt ra mặt, bọn họ lịch sự trả lời vài vấn đề của truyền thông rồi quay lại đoàn làm phim.

Ước chừng nửa tiếng sau, Hàn Tử Huyền dẫn theo hai trợ lý cùng với Trịnh An như xuất hiện trước truyền thông.

"Cô Hàn Tử Huyền, xin hỏi cô làm thế nào mà có thể thành công tham gia vào đoàn làm phim Sát Thủ vậy?"

--- O ---

Chương 1969: Mang Theo Vai Phụ Của Phụ Của Cô

Thấy Hàn Tử Huyền xuất hiện thì đông đảo truyền thông vọt tới như ong vỡ tổ.

Trịnh An Như cũng treo nụ cười kiêu ngạo trên mép, cô ta đặc ý giải đáp các câu hỏi của các phong viên: "Đầu tiên là do Tử Huyền có kỹ năng diễn xuất xuất sắc, thứ hai là vai diễn này rất phù hợp với cô ấy! Cộng thêm danh tiếng của cô ấy vượt qua rất nhiều người! Cho nên chuyện Tử Huyền nhận được vai diễn này cũng đơn giản như nước chảy thành sông, cực kỳ thuận lợi."

Phóng viên: "Vậy xin hỏi vai diễn của cô Tử Huyền trong phim là nhân vật nào?"

Phóng viên: "Chúng ta đều biết bộ phim Sát Thủ được xưng là kỳ tích không thể vượt qua của Hollywood, không biết cô Tử Huyền có thấy áp lực hay không?"

Trịnh An Như nói: "Tử Huyền cực kỳ thấu hiểu bộ phim Sát thủ này, cũng đã ôn tập rất nhiều lần! Thậm chí vì để tập trung cho bộ phim này mà ngay cả dự án Thiên Hạ cũng tạm thời ngừng lại. Không dám nói sẽ vượt qua được những người đi trước, nhưng chắc chắn sẽ dốc hết sức mình! Cố gắng thể hiện nhân vật thật tinh tế."

"Còn nhân vật này thì tuy không có quá nhiều cảnh nhưng chắc mọi người cũng biết, muốn lấy một vai phụ trong một bộ phim bình thường của Hollywood cũng đã rất khó khăn! Còn bộ phim kinh điển như Sát Thủ, Tử Huyền có thể lấy được nhân vật này, có thể diễn cùng với Ảnh đế Will và Ảnh hậu Lilian cũng đã đủ kiêu ngạo."

"Đúng rồi, tôi nghe nói cô Ninh Tịch cũng tham gia thử vai cho vai này! Hiện tại, Thịnh Thế không tung ra tin tức gì, không biết phía Tinh Huy có nghe được tin gì không?" Một nữ phóng viên nhân cơ hội đặt câu hỏi.

Nhắc tới Ninh Tịch thì khóe miệng của Trịnh An Như liền nhếch lên, trong mắt cô ta xẹt qua một vẻ khinh thường rồi mới nhàn nhạt nói: "Chúng tôi không biết những tin tức của bên Thịnh Thế, cũng không nghe ngóng chuyện gì cả."

"Chỉ là... những vai diễn trong Sát Thủ đã được quyết định từ lâu, cộng thêm việc Thịnh Thế không có tung ra tin tức gì thì chắc mọi người cũng hiểu

được! Huông hồ trong những tác phẩm kinh điển như này thì Hollywood cũng chỉ sử dụng tối đa một diễn viên người Hoa thôi, nếu Tử Huyền đã thành công thì..."

Trịnh An Như tuy không nói thẳng ra, nhưng ẩn ý trong đó cũng đủ rõ ràng. Sợ là Ninh Tịch thử vai không thành công, hoặc có thể là hai nghệ sĩ nữ nổi tiếng nhất trong nước là Ninh Tịch và Hàn Tử Huyền cùng tranh một nhân vật. Kết quả là Hàn Tử Huyền lấy được còn Ninh Tịch thì thất bại.

"Bộ phim này, ngoài nam chính là Will Đê, nữ chính là Lilian thì những nhân vật khác cũng khá là mờ nhạt! Nếu Hollywood chỉ chọn một nhân vật người Hoa vậy thì ý cô có phải là cô Ninh Tịch với cô Hàn Tử Huyền cùng tranh một nhân vật, cuối cùng là Hàn Tử Huyền giành thắng lợi."

Có người bắt được điểm chính liền lập tức đặt câu hỏi.

Trịnh An Như khẽ mỉm cười: "Cái này chúng tôi cũng không rõ, mà quá trình thế nào thì cũng không quan trọng! Cái chính là Tử Huyền đã được tham gia đóng phim Sát Thủ..."

Trịnh An Như không nói rõ ràng nhưng ẩn ý thì đã bày ra trước mắt, tất cả các phóng viên đều tỏ vẻ đã hiểu.

Bên này còn đang phỏng vấn thì Từ Thao dẫn theo mấy trợ lý và Ninh Tịch xuất hiện.

"Ồ!" Từ Thao nhìn Trịnh An Như cách đó không xa thì nói: "Quản lý Trịnh đây à, hôm nay mang vai phụ của phụ nữ mình tới làm rạng danh cho Tinh Huy đây à?"

Thấy Ninh Tịch và Từ Thao xuất hiện ở đây thì Trịnh An Như cười lạnh nói: "Sao nào, anh mang một nghệ sĩ hết thời không lấy nổi một vai phụ của phụ đến đây tìm cảm giác tồn tại, hưởng ké chút ánh sáng sao?"

--- O ---

Chương 1970: Hạng Người Dốt Đặc Cán Mai

"Mô? Cô nói cái gì cơ? Nghệ sĩ hết thời không lấy nổi vai phụ của phụ?" Từ Thao làm vẻ mặt cực kỳ khoa trương: "Hình như cô là hạng người dốt đặc cán mai đúng không?"

Trịnh An Như còn chẳng thèm giấu đi sự khinh thường trong mắt nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch và Từ Thao, hừ, đến lúc này rồi mà còn cố làm ra vẻ.

"Cô Ninh Tịch, nghe nói lúc trước cô cũng tham gia buổi thử vai tranh vai diễn với Hàn Tử Huyền, nhưng cuối cùng cô lại thua đúng không?"

"Cô Ninh Tịch, đây có phải là bằng chứng chứng minh rằng tuy trong nước cô rất nổi tiếng, thậm chí có thể cán quét 5 bảng xếp hạng trong một đêm nhưng địa vị trên trường quốc tế lại không bằng cô Tử Huyền đúng không?"

Nghe phóng viên hỏi như vậy thì Trịnh An Như cười nhạt không thôi, mấy vấn đề này đúng là nên hỏi nhiều một chút.

Từ Thao còn chưa kịp nói gì thì đoàn làm phim Sát Thủ đã thông báo rằng buổi họp báo chính thức bắt đầu. Lập tức, tất cả các phóng viên không ai thèm để ý đến Ninh Tịch nữa, bọn họ nhanh chóng vọt vào hội trường để tìm một góc tốt nhất để bắt đầu tác nghiệp.

Từ Thao lại mang Ninh Tịch đi vào bằng một lối đi khác.

...

Lúc này trong hội trường, Will Đế cùng Lilian và tất cả các diễn viên của phiên bản mới đều đã góp mặt đông đủ.

Những loại vai diễn phụ của phụ như Hàn Tử Huyền thì không được lên sân khấu, chỉ có những vai diễn quan trọng mới có tư cách lên sân khấu.

"Sao lại có một chỗ trống?" Một phóng viên tỏ vẻ nghi ngờ.

"Lilian... ngồi ở vị trí nữ thứ sao?"

Có phóng viên nhanh mắt liền phát hiện ra chỗ Lilian ngồi không phải chỗ của nữ chính mà là nữ thứ.

"Chẳng lẽ tin đồn sai rồi, vai của Lilian trong phim không phải nữ chính mà

là nữ thứ."

"Vậy nữ chính là ai?"

"Chắc là một trong mấy Ảnh hậu có nhân khí cực cao của Hollywood rồi! Tôi đoán không phải Jennifer thì cũng là Blanche!"

...

Trong lúc các phóng viên đang rối rít bàn luận thì Ninh Tịch tiến vào hội trường.

Thấy Ninh Tịch thì Will Đế lịch sự đứng dậy, sau đó kéo chiếc ghế ở vị trí nữ chính ra.

Thấy hành động của Will Đế tất cả các phóng viên đều nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm bóng dáng hai vị ảnh hậu của Hollywood.

"Chỉ là một nghệ sĩ hết thời mà cũng dám tới đây hưởng ké độ hot? Cũng không sợ làm Trung Quốc chúng ta mất mặt hay sao?"

Thấy Ninh Tịch và Từ Thao cùng tiến trong hội trường, Trịnh An Như cười nhạt không thôi.

"Đúng đấy, không tranh nổi với chị Từ Huyền thì cũng thôi đi. Dù sao đây cũng là buổi họp báo của Sát Thủ, nếu đã đến thì cũng để cô ta xem cho đỡ nghiền đi, dù sao được thấy một đồng nghiệp siêu sao Hollywood này cũng coi như đã an ủi nỗi nhục thất bại của cô ta."

"Hạng người như thế ý mà, cũng chỉ có thể ngồi trước màn hình mà nhìn chị Từ Huyền diễn chung với Will Đế và Lilian, cô ta cả đời này thì làm gì có cơ hội này đâu chứ."

"Không chừng là tới làm âm lên đó? Cô ta có biết xấu hổ đâu mà!"

Hai trợ lý của Hàn Từ Huyền cười nhạt nói.

Không chỉ đám người Trịnh An Như mà không ít phóng viên cũng trông thấy Ninh Tịch.

"Cô Ninh Tịch, cuộc cạnh tranh của cô với cô Hàn Từ Huyền cũng đã lấy thất bại mà chấm dứt! Dầu cô có là ngôi sao nổi tiếng nhất trong nước nhưng

tự dừng lại tới buổi họp báo của Sát Thủ thế này, liệu có thích hợp không?"

"Cô Ninh Tịch, xin hỏi lúc này cô cảm thấy thế nào?"

Mười mấy phóng viên xông lên vây quanh Ninh Tịch, rồi liên tục đặt câu hỏi.

"Xin lỗi... xin lỗi, làm ơn nhường đường một chút..."

Từ Thao lười phản ứng mấy người này, chỉ một mực che chở cho Ninh Tịch đi lên sân khấu. Vì thế, mọi người có mặt ở đây đều trông thấy Ninh Tịch đi thẳng về phía chỗ ngồi của những vai diễn quan trọng,

"Cô Ninh Tịch, mời ngồi."

Mà lúc này, Will Đế vừa giúp kéo ghế ra xong lại vô cùng lịch sự làm một động tác "Mời".

--- O ---

Chương 1971: Toàn Trường Khiếp Sợ

"Cám ơn!" Ninh Tịch gật đầu cảm ơn, sau đó vững vàng ngồi xuống vị trí nữ chính dưới con mắt kính hoàng của tất cả mọi người.

Tình huống này khiến Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như cùng mấy người trợ lý cộng với toàn thể phóng viên có mặt tại đây đều đờ đẫn ra tại chỗ.

Nụ cười khinh miệt trên mặt Trịnh An Như giờ cứng ngắc, khuôn mặt cô ta giống như đã hóa đá vậy.

Mà Lilian ngồi một bên thì thoáng liếc nhìn Ninh Tịch, cô ta không hiểu phía sản xuất phim đang nghĩ cái gì nữa. Nền công nghiệp Hollywood, nhất là một bộ phim kinh điển như Sát Thủ tại sao lại phải sử dụng một nghệ sĩ người Hoa. Nhưng mà, đối với vấn đề này thì ngay cả đạo diễn Simon cũng giữ kín như bưng, giọng điệu của ông ấy lúc nói về chuyện này cũng không bình thường. Thậm chí còn cố ý nhắc nhở cô ta đừng nên làm ồn ã lên để tránh phiền toái.

Vì thế cho nên, mặc dù Lilian vô cùng bất mãn nhưng cũng không dám làm cái gì.

Tất nhiên cũng phải chờ bộ phim ra mắt đã, đến lúc đó mà doanh thu không đạt thì đó chính là vấn đề do bên sản xuất chọn nữ chính.

Vào lúc này những phóng viên kia dường như đang hóa đá tại chỗ, thậm chí còn quên cả việc đặt câu hỏi.

Tác phẩm Hollywood lại cùng nghệ sĩ người Trung làm nữ chính, mà nữ chính này lại chính là Ninh Tịch...

Tất cả các ông kính đều nhắm ngay Ninh Tịch.

"Xin chào cô Ninh Tịch, cô là diễn viên thủ vai nữ chính Anna trong bộ phim Sát Thủ này sao?" Một phóng viên lập tức đặt câu hỏi.

"Đúng vậy." Ninh Tịch gật đầu trả lời.

Mọi người vốn có chút nghi ngờ, nhưng sau khi Ninh Tịch chính miệng thừa nhận thì nhất thời toàn trường như nổ tung lên, ồn ào vô cùng.

Trịnh An Như với Hàn Tử Huyền cùng đám trợ lý nhìn thấy Ninh Tịch lúc

này đang được mọi người chú ý thì chết sững tại chỗ.

"Ninh Tịch là... nữ chính, lừa đảo... đừng lừa đảo chứ..." Trọ lý nào đó cực kỳ hoảng sợ đến tát mặt.

"Làm sao có thể như thế được!" Sắc mặt Trịnh An Như lập tức thay đổi.

Nghệ sĩ nổi tiếng hàng đầu Trung Quốc có thể diễn một vai phụ của phụ trong Sát Thủ, chỉ cần hơi lộ mặt đã cực kỳ hiếm thấy rồi, nhưng đóng vai nữ chính... đây là đại hội kể chuyện tiểu lâm quốc tế hay sao?

"Trịnh An Như, ngồi với vai phụ của phụ nhà mình ở dưới đó có mát không? Sao không lên trên này ngồi chút?" Lúc này Từ Thao nhớn nhोर tung tẩy đi lên phía trước mặt Trịnh An Như rồi híp mắt cười nói.

Trịnh An Như siết chặt hai nắm tay, sắc mặt cô ta đã âm trầm đến độ nhỏ được ra nước. Chuyện như thế này thì dù cô ta có chết cũng không dự đoán trước được.

Nữ chính của phim kinh điển của Hollywood nghĩa là gì? Từ Thao nhếch khóe miệng xấu xa cười hề hề, sau bộ phim Sát Thủ này thì Ninh Tịch chính là một ngôi sao quốc tế! Từ nay về sau trong giới nghệ thuật Trung Quốc có ai có thể so với Ninh Tịch? Hàn Tử Huyền ư? Chỉ là một đồng cặn bã mà thôi!

Trừ phi Hàn Tử Huyền có thể đem vai diễn của mình trong Sát Thủ trở nên sáng chói thì may ra còn có thể. Nhưng mà, một diễn viên quần chúng thì chuyện này có khả năng sao?

"Từ Thao, anh đừng có mà phách lối!" Trịnh An Như nhìn bộ dạng đắc chí của Từ Thao thì tức muốn nổ phôi.

Cứ nghĩ rằng sau khi Hàn Tử Huyền lấy được nhân vật này thì về sau địa vị của cô ta ở giới giải trí trong nước sẽ là không thể rung chuyển, nhưng ai mà ngờ được phía sản xuất của Sát Thủ lại bị úng não đến mức để Ninh Tịch thủ vai nữ chính!

"Tôi cứ phách lối đấy thì sao? Cô cần tôi à? Chỉ sợ rằng cô nát hết mà thôi!" Từ Thao cười ha hả.

Thấy bộ dạng Trịnh An Như tức đến hít thở cũng không thông thì Từ Thao sung sướng không chịu được.

"Anh đắc ý cái gì?" Trịnh An như chỉ thẳng mặt Từ Thao: "Ai mà biết cái đồ nghệ sĩ hết thời như vậy sẽ bị thay thế bất cứ lúc nào hay không chứ, mà kể cả không có bị thay thì cứ chờ phim này không đạt đủ mức doanh thu thì tôi xem các người chết thế nào!" Trịnh An Như giận đến mức nói cũng run.

--- O ---

Chương 1972: Tôi Là Fan Của Ninh Tịch

"Ha ha, tôi có chết hay không thì đó cũng là chuyện sau này, chứ bây giờ tôi đang nhìn xem cô chết như thế nào!"

Từ Thao thấy việc "đổ thêm dầu vào lửa" cũng đủ rồi thì mới hài lòng xoay người rời đi, cũng chẳng thèm nhìn Trịnh An Như thêm nữa con mắt.

Sắc mặt Trịnh An Như cực kỳ âm trầm, cô ta đứng tại chỗ không nói một lời nhưng trong lòng lúc này đã loạn như ma.

Lần này, cô ta thật sự sợ hãi.

...

"Cô Ninh Tịch, xin hỏi cô làm thế nào để lấy được vai nữ chính của Sát Thủ?" Phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi cho Ninh Tịch.

Ninh Tịch còn chưa mở miệng thì phó đạo diễn Simon Joseph đã lên tiếng trả lời: "Rất đơn giản, đó là vì hình tượng và khí chất của cô Ninh Tịch rất phù hợp với hình tượng của nữ chính Anna."

"Đây là lần đầu tiên Hollywood chọn một nữ diễn viên người Trung Quốc để đảm nhiệm vai nữ chính, mà cô Ninh Tịch lại là nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất Trung Quốc cho nên vô cùng thích hợp." Will Đế ngồi một bên cũng phụ họa, lời này không khác gì tát thẳng vào mặt Tử Huyền.

"Anh Will, anh đã từng xem qua tác phẩm của cô Ninh Tịch rồi đúng không?" Lúc này một nam phóng viên đột nhiên hỏi.

Đại khái là tất cả mọi đều không ngờ rằng không chỉ phó đạo diễn Simon mà ngay cả Will Đế cũng nói thay Ninh Tịch. Tuy nói hôm nay đã ở cùng một chiến tuyến nhưng điều này vẫn khiến người ta khó mà tin tưởng được.

"Đúng vậy, mấy ngày trước sau khi biết tôi sẽ diễn cùng cô Ninh Tịch thì tôi đã tìm xem các tác phẩm của cô ấy. Bộ phim Thiên Hạ có mang đậm hơi thở của Trung Hoa, mặc dù tôi không hiểu quá rõ nhưng nhân vật Mạnh Trường Ca này đã được cô Ninh Tịch thể hiện quá tuyệt vời!"

"Còn trong tác phẩm Mẹ, nhân vật người mẹ mù trong đó... phải nói là đã đem tất cả tình thương của một người mẹ cùng sự nhân đạo thể hiện đến mức

tột cùng."

"Tác phẩm Người Tìm Mộng thì hình tượng giả trai của cô ấy cũng đủ chứng minh chuyện cô ấy có thể diễn được một Anna khi giả trai!"

Will Đế phân tích một cách tỉ mỉ, thật sự đã nắm lòng những tác phẩm của Ninh Tịch nên không ai có thể bới móc được một chỗ sai nào. Trên thực tế thì Will Đế cũng đã thực sự xem qua tất cả những tác phẩm của Ninh Tịch, hơn nữa bản thân anh ta cũng rất thưởng thức.

"Cho nên bây giờ tôi đã thành fan của cô Ninh Tịch rồi, tôi rất mong đợi việc được đóng chung với cô ấy." Will Đế cười nói.

"Cám ơn anh Will." Ninh Tịch nói với Will Đế, có được sự đánh giá cao như thế của Will Đế thực sự là ngoài ý muốn của Ninh Tịch.

Giới truyền thông trong nước nghe bình luận của Will Đế xong thì khiếp sợ không thôi.

"Cám ơn anh Will, cảm ơn câu trả lời của anh! Nhưng tôi vẫn còn một câu hỏi nữa, nếu có thể được chọn lựa thì giữa cô Ninh Tịch và cô Hàn Tử Huyền thì anh muốn diễn với ai hơn?"

"Cái gì?" Will Đế có chút sững sốt.

"Giữa cô Ninh Tịch và cô Hàn Tử Huyền thì anh hy vọng được diễn với ai..." Phóng viên kia nghĩ là Will Đế nghe không rõ nên lặp lại câu hỏi một lần nữa.

"Tôi hiểu ý của anh, nhưng mà... cô Hàn Tử Huyền mà anh nói... thật xin lỗi, tôi không có chú ý tới cái tên này." Will Đế nói.

Những ngôi sao nổi tiếng thế giới như bọn họ chưa bao giờ phải nói lời khách sáo trong mấy trường hợp này, biết thì nói là biết, không biết thì nói không biết.

Will Đế vừa dứt lời, vẻ mặt của Trịnh An Như với Hàn Tử Huyền thoáng cái đã thành cái vẻ mà không ngôn từ nào có thể diễn tả, mấy trợ lý bên cạnh nghe vậy cũng cảm thấy oán hận.

"Anh Will, cô Hàn Tử Huyền cũng là một nữ nghệ sĩ nổi tiếng của Trung Quốc chúng tôi, danh tiếng cũng tương đương với cô Ninh Tịch..." Phóng

viên kia có chút lúng túng.

"Thật xin lỗi, tôi mới chỉ xem qua tác phẩm của cô Ninh Tịch, chưa từng xem tác phẩm nào của cô Hàn Tử Huyền! Nếu sau này có cơ hội thì tôi sẽ xem thử xem, đến lúc đó thì tôi sẽ trả lời vấn đề này của anh." Will Đế thoải mái nói.

--- O ---

Chương 1973: Thực Lực Giả Gái

"Được rồi, cảm ơn anh Will Đế!" Phóng viên kia gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu và không hỏi thêm nữa.

Biểu tình của tất cả mọi người thật sự là có chút khó mà hình dung, nhưng mà mọi người cũng tỉnh táo lại rất nhanh, cũng tiếp tục đặt câu hỏi.

"Cô Ninh Tịch, phiên bản cũ của Sát Thủ đã là một phiên bản rất kinh điển, không biết lần này khiêu chiến một nhân vật lớn như vậy thì cô có áp lực hay không?"

"Tôi sẽ cố hết sức mình và dùng hết cái tâm để diễn thật tốt vai diễn này, còn vấn đề áp lực thì đương nhiên là có! Nhưng..."

Ninh Tịch còn đang trả lời thì Giang Mục Dã với quản lý và trợ lý vội vội vàng vàng xông vào hội trường.

Thấy đến giờ này Giang Mục Dã mới lộ mặt đến thì Ninh Tịch âm thầm trợn mắt trừng anh chàng một cái, thế mà cũng dám tới trễ!

Thấy Giang Mục Dã đột nhiên xuất hiện thì không ít ống kính chuyển qua nhắm thẳng vào anh ta.

"Xin lỗi, thật ngại quá, nửa đường tự dừng xe hỏng." Lôi Minh vô cùng áy náy nói lời xin lỗi.

Có đánh chết anh ta cũng không dám nói do tên cái tên đầu đất này tối qua hưng phấn quá không ngủ được nên sáng nay ngủ quên!

Giang Mục Dã đi tới cạnh Simon Joseph rồi nói: "Phó đạo diễn Simon, thật xin lỗi."

"Ngồi xuống đi." Simon Joseph khoát tay một cái.

Sau khi Giang Mục Dã nhận được hợp đồng từ Ninh Tịch thì đã đến gặp nhà sản xuất Giles một lần, cũng lăn lộn với đoàn làm phim một chút cho quen mặt. Người này không nghiêm túc thì thôi đi, nhưng một khi đã nghiêm túc thì khó có ai mà không thích anh ta, cho nên đã nhanh chóng bay nhảy trong đoàn làm phim.

Thấy Giang Mục Dã ngồi xuống vị trí của nhân vật Carl thì hiện trường lại ồ

lên một trận nữa...

"Trời ơi! Giang Mục Dã diễn vai Carl sao!!!"

"Dù cảnh diễn của Carl không tính là quá nhiều, nhưng độ kinh điển thì không thua kém nhân vật chính đâu..."

...

Năm đó người thủ vai Carl chỉ dựa vào một vai diễn này mà xông thẳng đến con đường diễn viên quốc tế hàng đầu.

Bây giờ người đó cũng là một trong những ngôi sao hài có cát xê cao nhất Hollywood.

Lôi Minh liếc liếc nhìn xung quanh, sau đó sai bước đến trước mặt Từ Thao cười nói: "Anh Từ, lần này may mà có Ninh Tịch thì Mục Dã mới tranh thủ được cơ hội tốt thế này!"

Từ Thao đắc ý nói: "Nữ vương đại nhân nhà tôi nghĩa khí như vậy đấy!"

Lần đầu tiên Hollywood sử dụng đến ba diễn viên Trung Quốc trong một bộ phim, cái vai quân chúng của Hàn Tử Huyền thì thôi tạm cho qua đi, còn vai của Ninh Tịch và Giang Mục Dã thì một là nữ chính, một là vai phụ cực kỳ xuất sắc, đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng.

"Nhưng anh Giang Mục Dã này, hình như không nghe tin anh đi thử vai mà! Không biết anh đã lấy được nhân vật này như nào?" Một nữ phóng viên có chút nghi ngờ nhìn về phía Giang Mục Dã.

Nghe vậy Giang Mục Dã cũng thẳng thắn gật đầu trả lời: "Đúng là lúc trước tôi không đi thử vai."

"Vậy nhân vật này của anh..." Phóng viên nữ kia tiếp tục nói.

"Là Ninh Tịch giúp tôi lấy được." Giang Mục Dã ăn ngay nói thẳng.

Không chỉ nữ phóng viên đặt câu hỏi mà toàn bộ các phóng viên ở đây cũng ngẩn ra.

Cái gì? Ninh Tịch giúp anh ta lấy được? Đây là có ý gì?

Trong lúc nhất thời toàn bộ ánh mắt đều hướng về Ninh Tịch.

"Tôi chỉ đề cử thôi, chủ yếu vẫn nhờ thực lực của tiền bối Giang cả." Ninh Tịch cười nói.

Nghe Ninh Tịch nói thế thì đầu Giang Mục Dã cũng đầy hắc tuyến.

Đệch, thực lực! Là thực lực giả gái của ông đây sao? Thế quái nào cứ cảm thấy lời này có chút ân ý gì ấy nhỉ!

Lúc này truyền thông trong nước lại rơi vào im lặng, cho tới lúc này, bọn họ luôn đem Hàn Tử Huyền ra so sánh với Ninh Tịch nhưng hiện tại nhìn lại thì thấy đây quả thực là chuyện nực cười.

--- O ---

Chương 1974: Ánh Sáng Của Trung Quốc Trên Trường Hollywood

Ninh Tịch trở thành nữ chính, sau đó lại đề cử Giang Mục Dã nhận vai nhân vật Carl - cũng là một trong những vai diễn kinh điển nhất của Sát Thủ.

Lại nhìn Hàn Tử Huyền xem, khổ cực chuẩn bị biết bao lâu mà cũng chỉ lấy được một vai phụ của phụ.

Phải biết rằng Giang Mục Dã người ta còn chẳng cần phải đi thử vai, chỉ vì một câu của Ninh Tịch đã lấy được vai Carl đó!

Tình huống hiện nay là thế nào? Will Đế chỉ biết Ninh Tịch, còn nói mình là fan của Ninh Tịch, mà nhắc tới Hàn Tử Huyền thì chẳng thèm chừa chút mặt mũi nào mà nói thẳng là mình không biết.

Hàn Tử Huyền sau khi lấy được một vai quần chúng trong Sát Thủ thì Tinh Huy liền tuyên truyền âm ỉ, đủ các loại danh hiệu như "Ánh sáng Trung Quốc" này nọ đập lên đầu cô ta.

Nhìn Ninh Tịch mà xem, người ta còn không có bất cứ một sự tuyên truyền nào, yên lặng chờ tới lễ khởi động máy tại Trung Quốc của Sát Thủ thì mới đi thẳng tới vị trí nữ chính...

Cái gì gọi là chênh lệch? Không cần nói rõ cũng biết đây chính là sự chênh lệch! Không có so sánh, thì sẽ không đau lòng!

...

"Anh Giang Mục Dã, anh có thể nói qua một chút sự hiểu biết của anh về nhân vật của mình không?" Phóng viên hỏi.

"Có thể." Giang Mục Dã gật đầu trầm tư chốc lát rồi nói: "Carl này với Anna là người trong cùng một tổ chức, hai người họ thường xuyên cùng nhau làm nhiệm vụ ám sát! Trong một nhiệm vụ, Carl giả gái..."

"Vậy anh Giang Mục Dã có cảm nghĩ gì về chuyện giả gái? Anh có thể chấp nhận một vai diễn có độ biến hóa lớn như vậy sao?" Phóng viên lập tức cắt ngang.

Hiển nhiên các phóng viên rất chú ý những vấn đề thú vị này.

Giang Mục Dã chỉ hận không thể tát một phát cho tên phóng viên kia chết tươi, nhưng cũng chỉ có thể đành nhẫn nhịn nói: "Tôi là fan trung thành của Sát Thủ, cũng cực kỳ thích nhân vật Carl này! Có cơ hội được diễn vai này đã là điều cực kỳ vinh hạnh với tôi rồi! Còn chuyện giả gái thì cũng là những gì mà bộ phim cần."

"Làm một diễn viên chuyên nghiệp thì phải thử thách bản thân mình với các vai diễn đa dạng, không ngừng vượt qua chính mình! Tóm lại là tôi sẽ cố hết sức mình để diễn thật tốt vai diễn này."

Giang Mục Dã nhìn ánh đèn máy ảnh lóa lên loang loáng bốn phía thì nhúc nhúc không thôi. Nếu là một bộ phim Hollywood khác thì anh ta sẽ chẳng hề do dự mà thẳng thắn từ chối kiểu vai phải giả gái thế này. Nhưng thân là một fan trung thành của Sát Thủ thì quả thật khó mà chống cự lại được sự cám dỗ, cho nên anh ta chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Những phóng viên trong nước lại tiếp tục đặt câu hỏi, phần lớn chủ đề đều xoay quanh Ninh Tịch cùng đám người Will Đế. Còn những vai quần chúng giống như Hàn Tử Huyền đều bị truyền thông coi như không thấy.

"Cô Ninh Tịch, cô chính là ánh sáng Trung Quốc tại trường Hollywood, là niềm vinh dự của nước chúng ta!" Một phóng viên nhìn thẳng vào Ninh Tịch sau đó cảm thán nói.

Sau buổi họp báo này, Ninh Tịch đã biến cái danh xưng "Ánh sáng Trung Quốc" mà Hàn Tử Huyền khoác lác lúc trước trở thành của mình.

...

Tinh Huy.

Vương Hạo Quân ngồi trên chiếc ghế da thật rộng lớn mà mặt mũi xám ngoét.

"Làm sao có thể..."

Ông ta chỉ nghĩ rằng cùng lắm thì nhân vật quần chúng này sẽ có thể bị Lục Cảnh Lễ vận dụng quan hệ của tập đoàn Lục thị mà cướp lấy cho Ninh Tịch mà thôi.

Kể cả chuyện như vậy có xảy ra thì ông ta vẫn có cách xoay chuyển thế cục, nói là Ninh Tịch dùng thủ đoạn cướp lấy vai diễn của Hàn Tử Huyền, dùng

đư luận đả kích Ninh Tịch. Nhưng ai mà ngờ được, nhân vật của Hàn Tử Huyền không bị cướp mà Ninh Tịch lại thắng tay lấy luôn vai nữ chính, ngay cả Giang Mục Dã cũng dành được một vai quan trọng.

Ván bài này... đã kết thúc rồi!

Sau trận này thì Thịnh Thế đã hoàn toàn xoay mình, tình cảnh của Tinh Huy sau này thế nào ông ta đã không dám nghĩ tới nữa rồi..

--- O ---

Chương 1975: Gần Cô Ấy Thêm Một Chút

Lúc này có một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Thấy người tới là ai xong thì Vương Hạo Quân lập tức đứng lên: "Ô tổng... sao ngài lại tới đây?"

Sau khi Tô Diễm đem hết cổ phần chuyển vào tay Ninh Tuyết Lạc thì rất ít khi đến đây.

Chẳng lẽ là Ninh Tuyết Lạc bảo gã tới đây sao? Nhất định là thế! Nếu như mượn được lực lượng của Tô gia...

Trong mắt Vương Hạo Quân lóe lên chút hy vọng: "Ô tổng, lần này phía dưới làm ăn tắc trách khiến công ty mất đi một đôi tác quan trọng như vậy tôi cũng không thể trốn tránh trách nhiệm! Nhưng việc cần thiết bây giờ là phải nghĩ cách gỡ gạc lại, không biết Ô tổng có biện pháp gì hay không?"

Tô Diễm nhìn tờ báo trên bàn làm việc của Vương Hạo Quân.

Trên đó là bức ảnh Ninh Tịch đang ngồi ở ghế nữ chính của Sát Thủ tiếp nhận phỏng vấn, tựa đề bài báo là: Ánh sáng Trung Quốc tại trường Hollywood - Ninh Tịch.

Tô Diễm nhìn tấm ảnh kia mà trông mắt phát đau.

Cô gái của gã...

Đáng lẽ đã phải sớm đi tìm cô, rồi cho cô một câu trả lời. Nhưng bây giờ gã chỉ có thể một lần nữa vi phạm cam kết với cô, chật vật né tránh cô.

"Ô tổng... Ô tổng?"

Tô Diễm thu lại ánh mắt ở trên tờ báo: "Nghệ sĩ của mình không bằng người ta thì gỡ kiểu gì?"

Vương Hạo Quân nghe vậy thì sừng sốt: "Khụ, nhưng Tử Huyền hiện giờ dấu sao cũng là Nhất Tỷ của Tinh Huy chúng ta, mặt mũi của cô ấy cũng là mặt mũi của Tinh Huy! Lần này bị Ninh Tịch chèn ép đến thế thì mặt mũi của Tinh Huy chúng ta quả thực cũng mất sạch!"

"Có cạnh tranh mới có bước tiến, cô ta không được thì đòi người khác đi, nói

chuyện bằng thực lực."

Vương Hạo Quân bị Tô Diễm nói cho nghẹn cả họng, có điều lời của Tô Diễm... tuy nói thì nghe không hay lắm nhưng lại rất có đạo lý. Các vai diễn đã được quyết định, ván đã đóng thuyền, đây là chuyện không thể thay đổi. Hôm nay Tử Huyền đã bị ép đến mức này thì Tinh Huy cũng không thể đem tất cả tài nguyên đều dồn hết cho cô ta được.

"Tôi hiểu ý của Tô tổng rồi." Vương Hạo Quân nói.

"Ừ, dạo này thân thể Tuyết Lạc không được khỏe, có chuyện gì thì hãy tìm tôi." Tô Diễm nói, trong mắt xẹt qua vẻ khổ sở, hiện giờ gã cũng chỉ có thể dùng cách này để có thể gần cô thêm một chút...

"Vâng, tôi biết rồi." Vương Hạo Quân gật đầu.

Hiện giờ Tô Diễm thay Ninh Tuyết Lạc quản lý Tinh Huy, mặc dù không thể thay đổi cục diện hiện tại nhưng Vương Hạo Quân cũng có thể tự an ủi mình rằng, dẫu sao cũng nhiều thêm một chỗ dựa.

Tô Diễm vừa mới đi không lâu thì Trịnh An Như đã như lửa cháy ngay sau mông mà xông thẳng vào phòng làm việc của Vương Hạo Quân.

"Vương tổng! Ông nhất định phải đòi công bằng cho Tử Huyền của chúng ta! Tử Huyền đã tức đến nỗi phải nhập viện rồi! Không biết con khốn Ninh Tịch kia dùng âm mưu quỷ kế gì mà lại lấy được vai nữ chính! Chuyện này chắc chắn có gì đen tối đây mà! Tử Huyền của chúng ta sao có thể đi làm nền cho loại người ấy chứ, đây chẳng phải là..."

Vương Hạo Quân không vui cắt đứt lời lải nhải của Trịnh An Như: "Được rồi, chuyện gì cũng là lỗi do người khác sao? Tôi đem tất cả tài nguyên đập trên người cô ta rồi thì phải đòi công bằng thế nào được nữa? Giles tự mình giám sát việc chọn nữ chính thì có thể dùng âm mưu quỷ kế gì?"

Kể cả Lục thị có dùng quan hệ thì bản thân diễn viên cũng phải có thực lực đủ sức để thuyết phục đoàn làm phim, thậm chí còn phải thuyết phục được ngài Giles, riêng cái này thôi so với việc có quan hệ còn khó hơn lên trời! Dù sao thì ngài Giles cũng không thể tự tay phá hủy danh tiếng của mình được.

Nếu lúc trước Vương Hạo Quân chỉ có một chút hối hận, thì giờ này ông ta đã hối hận đến xanh cả ruột.

Nếu Ninh Tịch vẫn cứ ở lại Tinh Huy thì kỳ tích này, vinh dự to lớn này cũng sẽ thuộc về Tinh Huy, mà cái tên Vương Hạo Quân của ông ta cũng vĩnh viễn lưu danh trong lịch sử giới giải trí nước nhà.

--- O ---

Chương 1976: Cảnh Cáo

Nghĩ tới đây thì tâm tình Vương Hạo Quân càng thêm tồi tệ, ông ta trầm giọng nói: "Chuyện đã đến nước này rồi mà cô ta vẫn không hài lòng, nếu đã không hài lòng thì khỏi diễn, tôi để cho người khác!"

"Vương tổng, ý của tôi không phải như vậy..." Trịnh An Như vội vàng nói.

Ý của cô ta là cướp vai nữ chính về tay, chứ không phải rút lui khỏi đoàn làm phim.

Vương Hạo Quân khó chịu nói: "Vậy thì chuẩn bị tốt một chút cho tôi! Nếu cô ta đổ bệnh thì thời gian này cứ ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe, tiện thì nghĩ xem phải diễn thế nào! Thời buổi cạnh tranh khó khăn như thế này mà công ty cũng đâu phải chỉ có một mình cô ta đâu!"

Ý tứ cảnh cáo rõ ràng như vậy thì đương nhiên Trịnh An Như cũng nhìn ra, cô ta còn định nói nữa nhưng lại sợ chọc điên Vương Hạo Quân lên thì hậu quả sẽ càng thảm, nên chỉ có thể cúp đuôi đi ra ngoài.

Kết quả thế này thực ra Trịnh An Như cũng đã đoán được, nhưng mà... cô ta thật sự không cam lòng!

Tại sao nữ nghệ sĩ hot nhất giới giải trí do một tay cô ta dẫn dắt nên lại bị một nữ nghệ sĩ hết thời như Ninh Tịch chèn ép đến mức này?

...

Buổi họp báo kết thúc, Hàn Tử Huyền lần này đã mát sạch mặt mũi thế nên chỉ có thể rụt đầu như con rùa mà nhanh chóng trở về, tuyệt đối không dám khoác lác thêm cái gì.

Thịnh Thế thì mở một buổi tiệc chúc mừng cực kỳ náo nhiệt, tất cả mọi người đều cảm thấy hân hoan, niềm hy vọng về tương lai tươi sáng cũng dần sống lại.

Từ chuyện của Tần Sương với Giang Mục Dĩ là có thể thấy Ninh Tịch không phải kiểu người độc chiếm tài nguyên. Trái lại, từ khi cô tái xuất thì cô vẫn không quên phân tài nguyên cho bọn họ.

Cứ thế, địa vị cùng sự tín nhiệm của Ninh Tịch trong lòng các nhân viên và

nghệ sỹ của Thịnh Thế đã lên đến đỉnh điểm.

Không lâu sau, Sát Thủ bắt đầu tiến vào giai đoạn quay phim khẩn trương.

Ninh Tịch ngồi trong trường quay, tay cầm kịch bản nghiên cứu, chỉ cần có thời gian rảnh là cô lại lôi ra nghiên cứu cẩn thận.

Bất ngờ nhất chính là tên Giang Mục Dĩ kia cũng gần như là ở luôn tại đoàn làm phim, nghiêm túc đến tẩu hỏa nhập ma. Việc này khiến Lôi Minh cảm động đến nước mắt nước mũi tung bay, thằng con ương ngành nhà mình cuối cùng cũng đã lớn rồi!

Những cảnh quay lấy bối cảnh ở Trung Quốc thì quay khoảng một tuần là xong, sau đó Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ phải theo đoàn làm phim bay tới châu Âu để quay tiếp.

...

Cùng lúc đó, thị trường tài chính của Trung Quốc đột nhiên gặp phải khủng hoảng lớn.

Phần lớn thị trường tài chính của Trung Quốc bao gồm: tiền gửi và lãi suất ngắn hạn, tiền tệ, chứng khoán cùng địa ốc, thậm chí một bộ phận cổ phiếu được đưa ra thị trường gặp phải khủng hoảng cũng trở nên biến động không ngừng.

Mà một khi cổ phiếu có biến động thì kẻ đứng mũi chịu sào chính là tập đoàn Lục thị. Tập đoàn Lục thị có chi nhánh trải dài toàn bộ châu Á, là hoa tiêu của hệ thống kinh tế Trung Quốc, là tập đoàn gần như nắm giữ toàn bộ mạch kinh tế của châu Á.

Một khi tập đoàn Lục thị sụp đổ thì chắc chắn sẽ gây ra một cuộc khủng hoảng cực kỳ tồi tệ đối với toàn bộ hệ thống kinh tế của Trung Quốc.

Trong phòng họp, trong đôi mắt sâu hút của Lục Đình Kiêu là một mảng u tối.

"Anh Hai, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Lục Cảnh Lễ vội vàng chạy đến phòng họp, vừa vặn trông thấy Lục Đình Kiêu còn chưa rời đi.

Lục Đình Kiêu nhìn những con số phức tạp trên màn hình: "Có người âm thầm điều khiển phía sau."

Nền kinh tế Trung Quốc lúc này chẳng khác gì một đồng hồ độn, cực kỳ giống tình hình trong bong bóng kinh tế* trước đây! Một khi bong bóng vỡ ra thì hậu quả thảm thiết đến mức khó mà chịu nổi. Mà muốn làm sập nền kinh tế Trung Quốc thì đơn giản nhất là đối phó với Lục thị là xong.

* Hiện tượng bong bóng kinh tế là hiện tượng chỉ tình trạng thị trường trong đó giá hàng hóa hoặc tài sản giao dịch tăng đột biến đến một mức giá vô lý hoặc mức giá không bền vững.

"Ai có bản lĩnh lớn như vậy? Đây thực sự là không thể!"

Mục đích của đối phương không phải chỉ là một hay hai cái công ty mà là cả nước, phải là thế lực không lồ cỡ nào mới có thể làm được điều này?

Hiện giờ một số cổ đông nhỏ của Lục thị đã đưa ra thông báo từ ba ngày trước rằng, bọn họ sẽ lấy hình thức bán tổng bán tháo mà tung cổ phần ra ngoài.

--- O ---

Chương 1977: Bị Người Phụ Nữ Kia Đầu Độc

Mà chỉ trong một đêm, toàn bộ những cổ phiếu bị bán ra đều bị một tập đoàn nước ngoài cực kỳ thần bí mua sạch.

Nếu như mà tập đoàn Lục thị đổi chủ, rơi vào tay người nước ngoài dẫn đến tình trạng bong bóng kinh tế giả thì chỉ cần một thời gian ngắn thôi cũng cũng đủ để phá hủy nền kinh tế Trung Quốc. Nghĩ tới những điều này thì Lục Cảnh Lễ thấy tê cả đầu.

Đây chắc chắn là một âm mưu! Không chỉ nhằm vào tập đoàn Lục thị, mà mấy tập đoàn có thực lực lớn trong nước cũng gặp tình huống giống y như Lục thị!

"Nói như vậy thì chuyện này không chỉ đơn thuần nhắm vào một mình Lục thị... mà là muốn không chế toàn bộ nền kinh tế châu Á?"

Lục Cảnh Lễ nhìn Lục Đình Kiêu, trong mắt có chút hoảng sợ.

Nền kinh tế châu Á còn kèm theo cả thế lực ngầm của châu Á nữa. Nếu nền kinh tế này mà bị phá hủy thì muốn đập tan mấy thế lực kia... là vô cùng đơn giản.

"Rốt cuộc là thế lực phương nào? Em cứ tưởng là tên khốn họ Vân lại giờ trò quý! Nhưng nghĩ kỹ một chút thì tên kia hoàn toàn không làm được đến mức này!" Đầu óc Lục Cảnh Lễ cũng sắp nổ tung.

Một lúc lâu sau, Lục Đình Kiêu mới mở miệng nói: "Ông trùm châu Âu."

Nghe cái tên này thì Lục Cảnh Lễ giật nảy mình, sau đó mới cả kinh nói: "Mẹ nó... không thể nào... nước sông không phạm nước giếng... Lão già kia đột nhiên chạy tới địa bàn của chúng ta làm gì? Hơn nữa có cảm giác lần này bọn họ còn nhằm thẳng vào Lục thị của chúng ta!"

Nếu Lục thị không ngã đài đổi chủ thì tình hình trước mắt vẫn có thể bình ổn được, chỉ khi nào Lục thị rút đài thì hậu quả cũng không cần nói nhiều. Những công ty có thực lực trong nước cũng sẽ sụp đổ theo tập đoàn Lục thị.

Vốn "thù trong" - Vân Thâm đã hết sức khó khăn, bây giờ thì "giặc ngoài" cũng chạy tới thêm vào một chân...

...

Ban đêm, một căn biệt thự nào đó ở ngoại ô.

Trong bóng tối mờ ảo vang lên tiếng nói hời hợt của một người đàn ông tóc trắng: "Chậc, chú Kiều đúng là mạng lớn nha."

Nhìn người đã chối bỏ toàn bộ gia tộc và hận thù ngay trước mắt thì sắc mặt của Kiều Dịch càng thêm âm trầm: "A Thâm, con bị quỷ mê đầu óc, bị con đàn bà kia đầu độc rồi! Chú có thể tha thứ cho con một lần."

"Ha..." Vân Thâm cười nhẹ một tiếng, cứ như thể anh vừa nghe được chuyện gì đó buồn cười lắm.

"Bây giờ, chú cho con một cơ hội cuối cùng! Liên thủ với chú, đây là cơ hội duy nhất để chúng ta có thể lật đổ nhà họ Lục!"

Ánh mắt Vân Thâm rơi xuống người Kiều Dịch: "Xem ra... lần này chú Kiều ôm được cái đùi to nhỉ? Đã thế thì còn cần kẻ làm cháu trai này làm gì?"

Kiều Dịch bị cái giọng dửng dưng của Vân Thâm chọc giận: "Nghiệt chương! Hài cốt mẹ mày còn chưa lạnh đâu! Mày lãng phí thời gian như vậy à? Chính mày tự nghĩ xem, suốt một năm nay mày đã làm được những gì!"

"Làm được những gì..." Ánh mắt Vân Thâm khẽ thay đổi, rõ ràng một năm này anh chẳng hề làm cái gì, nhưng chính một năm nay lại cho anh cảm giác mình đang sống thực sự.

"Chú đang kéo mày ra khỏi vũng bùn!" Kiều Dịch tỏ vẻ hận không thể biến sắt thành kim cương.

Vân Thâm nghe thế thì cười nhẹ một tiếng: "Chẳng lẽ chú không sợ tôi lại giống lần trước sao! Nửa đường phản bội, lại còn chạy đi giúp Lục Đình Kiêu làm hỏng "chuyện tốt" của chú?"

"Mày dám!" Bị Vân Thâm nói huých toẹt ra suy nghĩ của mình thì Kiều Dịch nhất thời nổi điên lên.

Vân Thâm nhướn mày: "Lần này chú Kiều ôm được cái đùi to như thế thì cháu có dám hay không cũng đâu có gì khác nhau đâu?"

"Mày biết thì tốt rồi! Lần này bất kể thế nào thì Lục gia đều phải chết!... Nếu

con bắt tay cùng chú thì chuyện lúc trước chú có thể coi như chưa từng xảy ra!"

--- O ---

Chương 1978: Anh Cả Thân Yêu

Kiều Dịch nói hơi chậm lại, sau đó lại giở giọng dụ dỗ: "Nếu con thật sự thích con đàn bà kia thì cũng không phải chuyện to tát gì, diệt nhà họ Lục xong rồi cướp lấy là được!"

"A Dạ, tiền khách."" Vân Thâm dường như mất hết sự kiên nhẫn mà hạ lệnh đuổi khách.

"Mày..." Kiều Dịch thấy đối phương không nghe lời như vậy thì nhú chặt chân mày: "A Thâm, chú không tốn thời gian với con nữa! Bây giờ có hai lựa chọn, một là đứng chung chiến tuyến với chú thì chúng ta là người một nhà, còn không thì sau này chúng ta sẽ là địch."

Vân Thâm nâng môi: "Ha, tôi cứ nghĩ chúng ta đã là kẻ địch từ lâu rồi chứ?"

"Mày... mày... Tốt! Tốt lắm! Tốt lắm!" Kiều Dịch đứng phắt dậy, nói liên tục ba tiếng tốt.

"Nếu mày đã muốn đối nghịch với tao, với ông trùm châu Âu thì đừng có trách chú Kiều này!" Kiều Dịch đứng dậy xoay người đi thẳng.

Đường Dạ nhận mệnh tiễn người ra tận cửa, Kiều Dịch nhìn anh rồi trầm giọng nói: "A Dạ, con có rảnh thì khuyên can nó một chút! Sự phụ làm mọi chuyện cũng chỉ vì muốn tốt cho nó thôi! Nếu không đến lúc ông trùm châu Âu tiếp nhận toàn bộ thế lực châu Á thì sự phụ không cứu nổi nó!"

Đường Dạ nghe vậy cũng không nói gì, anh bị kẹp giữa Vân Thâm và Kiều Dịch nên có rất nhiều chỗ khó khăn. Không ngờ... khi đó sự phụ không chỉ trốn được mà còn bám lên được thế lực của trùm châu Âu...

Theo như những gì anh biết thì kể cả tổ chức của bọn họ ở thời kỳ thịnh vượng cũng không sánh được với thế lực kia...

Trong chuyện này ẩn chứa rất nhiều câu hỏi không có lời giải. Người cứu sự phụ năm đó là ai? Sao sự phụ lại có thể bắt tay với trùm châu Âu? Tình hình kinh tế của Trung Quốc hiện giờ có liên quan gì đến sự phụ không? Mặc dù sự phụ không có bản lĩnh này, nhưng nếu đã dính đến ông trùm châu Âu... đừng nói là Trung Quốc, mà toàn bộ nền kinh tế châu Á cũng bị phá hủy.

...

Đường như chân trước Kiều Dịch vừa mới đi thì chân sau đã có người khác tới thăm.

Đường Dạ thấy người này thì có chút kinh ngạc.

Lục Đình Kiều...

Từ sau khi Ninh Tịch hôn mê đến giờ, Lục Đình Kiều với Vân Thâm chưa bao giờ đồng thời xuất hiện hay gặp mặt nhưng cả hai lại như có sự ăn ý mà cùng duy trì một loại cân bằng vi diệu.

Tối nay Lục Đình Kiều tự mình tới đây xem ra cũng có liên quan đến tên trùm Châu Âu kia, chuyện này bất kể là nhà họ Lục hay bọn họ cũng khó tránh khỏi liên lụy.

Giống như lời sư phụ đã nói, chuyện trùm châu Âu xử lý xong các thế lực ở châu Á đã là tình thế bắt buộc, nếu bọn họ không hợp tác với ông ta thì sau khi ông ta giải quyết nhà họ Lục xong thì tiếp theo đó... chỉ sợ chính là bọn họ.

Đường Dạ thu lại những suy nghĩ miên man kia, anh ta đi vào báo với Vân Thâm một tiếng sau đó dẫn người lên.

Thấy người tới, Vân Thâm đặt hai chân lên bàn uống trà, hơi nghiêng đầu nói: "Thực là ~ tối nay có thật nhiều khách quý quá ~ cứ ngồi tự nhiên ~"

Lục Đình Kiều ngồi xuống ghế salon đối diện Vân Thâm, anh không nói bất cứ cái gì dư thừa thẳng thắn chém ra hai chữ: "Hợp tác."

Vân Thâm cười ra tiếng: "Tôi nói anh Cả yêu quý này, cái cách anh đi thuyết phục người khác cũng đặc biệt thật đấy! Anh biết không? Vừa nãy người chú kia của tôi còn nói, nếu dẹp xong nhà họ Lục thì..."

Vân Thâm còn chưa dứt lời thì Lục Đình Kiều đã biết Kiều Dịch nói cái gì, trong đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của anh đột nhiên lóe lên những ánh sáng sắc bén bắn ra bốn phía.

Ánh mắt Vân Thâm cũng lập tức lạnh xuống trong nháy mắt, anh ta đột nhiên hỏi: "Thực ra thì anh cũng muốn giết tôi đúng không?"

Giống như anh ta cũng muốn giết chết Lục Đình Kiều vậy.

--- O ---

Chương 1979: Anh Có Nhà Họ Lục, Tôi Có Đường Tịch

Mỗi giây, mỗi phút đều muốn làm vậy, nhưng... lại vì cô nhóc không tìm không phải kia mà lại nhìn xuống ý nghĩ này.

Ngay cả chính bản thân Vân Thâm cũng vô cùng kinh ngạc, người như anh mà lại có thể nhìn đến như vậy... Tất nhiên là cái tên đối diện kia cũng không kém phần.

"Cậu đã từ chối Kiều Dịch." Lục Đình Kiêu nói, giọng điệu cực kỳ chắc chắn, dường như anh không chỉ biết chuyện Kiều Dịch đến tìm Vân Thâm mà còn đoán được cả quyết định của anh ta.

Vân Thâm "xì" một tiếng: "Tôi từ chối ông ta thì tức là tôi phải nhận lời anh hả? "Anh Hai" suy luận thật tài tình nha!"

"Cậu biết rõ chân tướng năm đó là gì." Lúc này Lục Đình Kiêu đột nhiên lên tiếng.

Đôi mắt Vân Thâm nhất thời co lại: "Hừm, biết thì sao? Tất cả những người năm đó đều đáng chết! Bao gồm cả nhà họ Lục các người!"

"Sau khi chuyện này kết thúc, tôi sẽ rời khỏi Lục thị." Lục Đình Kiêu tiếp tục nói.

Lục thị lớn như vậy mà có thể nói bỏ là bỏ? Nhìn vẻ mặt chẳng chút thay đổi nào của đối phương cứ như anh ta chẳng thèm để ý đến chuyện này chút nào thì Vân Thâm híp mắt lại, trong lòng chẳng có chút cảm giác vui vẻ nào chỉ cười lạnh nói: "Nếu không chúng ta đổi lại xem, anh có nhà họ Lục, tôi có Đường Tịch?"

Lục Đình Kiêu lạnh mặt nói: "Cô ấy không phải món đồ để giao dịch." Nói xong thì quay người đi thẳng.

Sau lưng, vẻ lạnh lùng trên mặt Vân Thâm nhất thời biến thành vẻ trống rỗng chết lặng.

"Chậc, thật là... chẳng vui gì cả..."

...

Nửa tháng sau, Ninh Tịch với Giang Mục Dĩ về nước, những cảnh quay lấy bối cảnh ở nước ngoài cũng rất thuận lợi.

Vốn những diễn viên khác trong đoàn còn có chút nghi ngờ, nhưng sau khi bọn họ thấy Anna mà Ninh Tịch thể hiện thì đều ngậm miệng lại. Mặc dù Hollywood có chút bài xích người Hoa, nhưng cũng rất tôn trọng những người có thực lực thật sự.

Kể cả là Lilian thì hiện giờ quan hệ giữa hai người cũng khá lên rất nhiều, lúc quay ở châu Âu còn có báo chí đưa tin là Ninh Tịch cùng đi dạo phố, đi quán bar với Lilian.

...

Ninh Tịch vừa xuống máy bay thì chuông di động lập tức vang lên.

"Alo, baby à, đã tới nơi chưa?" Đầu bên kia là tiếng con gái ngọt ngào.

"Đến rồi Lilian, tớ vừa xuống máy bay xong." Ninh Tịch nói.

"Ồ, baby! Cậu biết không, tớ vừa mới xem xong Thiên Hạ của cậu đấy, Mạnh Trường Ca của cậu diễn qua tuyệt vời! Nếu ở Hollywood thì chắc chắn được một cái tượng Oscar rồi!" Di động truyền tới tiếng nói kích động của Lilian, thậm chí Ninh Tịch còn nghe loáng thoáng được lời thoại của Mạnh Trường Ca,

"Lilian, cậu nói quá rồi." Ninh Tịch bất đắc dĩ bật cười.

"Được rồi baby, cậu về nước an toàn thì tớ yên tâm rồi, có rảnh rồi nhất định phải gọi cho tớ đó nha!"

"Yên tâm đi, nhất định sẽ gọi mà!" Ninh Tịch cười nói.

Nửa tháng ở châu Âu thì những cảnh quay của cô với Lilian là nhiều nhất, hai người sớm chiều ở chung rồi không biết lúc nào quan hệ giằng co ban đầu đã biến thành quan hệ bạn thân không giấu giếm nhau cái gì.

Cúp máy xong, Ninh Tịch đi ra khỏi sân bay.

Cô rất nóng lòng muốn về nhà, không lâu sau cô sẽ phải bay đi các quốc gia khác để quay tiếp, phải tranh thủ khoảng thời gian nghỉ ngơi này vỗ về anh yêu cùng bảo bối Tiểu Bảo nhà mình.

Không biết nghĩ đến cái gì mà trong mắt Ninh Tịch thoáng hiện vẻ sầu lo. Gần đây cô vẫn luôn ở trong tình trạng không được tiếp xúc với bất cứ tin tức thế giới bên ngoài nào để tập trung quay phim, thế nên cũng chỉ vừa mới biết được trong khoảng thời gian này tình hình kinh tế trong nước đang hỗn loạn cỡ nào, hơn nữa đối tượng ảnh hưởng nhiều nhất chính là Lục thị.

Không biết tình hình phía Lục Đình Kiêu thế nào rồi...

Ninh Tịch lên xe, đang chuẩn bị về thị trấn Lộc thì di động đột nhiên kêu lên.

[Người gọi tới: Hàn Kiêu.]

--- O ---

Chương 1980: Phiếu Cơm Lâu Dài

Lần thứ hai nhận được điện thoại của Đại thần thì Ninh Tịch đã không ngạc nhiên nữa, chỉ là chân mày hơi nhướng lên mà nghĩ chẳng lẽ tên này lại muốn mình mời ăn cơm?

"Ê nhóc con ~"

"Đại thần đang ở KFC nào, tiểu nhân đến trả tiền." Ninh Tịch vô cùng ngoan ngoãn mà tự giác nói.

"Trả tiền thì không cần." Hàn Kiêu nói.

Lần này tốt thế á? Ninh Tịch ngạc nhiên: "Vậy anh tìm tôi làm gì?"

"Đem hổ của tôi đi đi." Hàn Kiêu trả lời.

"À.... Hả??? Anh nói gì?"

"Tiền ăn của nó một ngày bằng tôi ăn nửa tháng rồi, mấy ngày nay không mua nổi phần ăn gia đình nào nữa, chỉ có thể mua mỗi đùi gà, ngay cả trà sữa cũng không được uống..." Hàn Kiêu thở dài, cực kỳ ai oán.

Đế Đô không có rừng rậm lại còn phải nuôi một con hổ lớn như thế này thật sự quá khó. Nhất là kẻ giống như Hàn Kiêu, ngay cả bản thân mình còn nuôi không nổi chứ đừng nói tới chuyện cho hổ ăn no.

Ninh Tịch phát hiện tuy Đại thần rất lợi hại nhưng khả năng tự lo liệu cuộc sống lại cực kỳ kém, không hiểu anh ta sống đến giờ này bằng cách nào.

Ninh Tịch: "Cho nên ý của anh là?"

"Giúp tôi nuôi nó mấy ngày!" Hàn Kiêu không khách khí nói.

"..."

Ninh Tịch bây giờ không muốn nói bất cứ cái gì. Lần đầu tiên thì bắt cô đi thanh toán hóa đơn, lần thứ hai thì coi cô thành phiếu cơm luôn, là phiếu cơm của một con hổ khổng lồ!

May mà... cái yêu cầu này Ninh Tịch cầu còn không được!

Á á á! Bé hồ đáng yêu của cô ~

"Không thành vấn đề, anh cứ đưa nó đến đây đi! Tôi ở ngay cái trần nhỏ lúc trước ý!"

Sau khi cúp máy không lâu thì Hàn Kiêu liền chờ không nổi mà lập tức đưa hồ đến thị trấn Lộc. May mà nơi đây hẻo lánh, thuộc về khu không được khai phá lại thêm việc bây giờ là buổi tối, nếu không chỉ sợ sự xuất hiện của nó sẽ khiến nơi đây náo động.

Thấy Hàn Kiêu đưa hồ đến thì hai mắt Ninh Tịch lập tức sáng quắc: "Đại thần, bình thường nó ăn gì?"

"Cô muốn cho nó ăn gì cũng được!" Hàn Kiêu lười biếng ngáp một cái, cứ thế mà phát tay rời đi.

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, cô thở dài sờ cái đầu to đùng của hồ trắng: "Chủ nhân của em thật chẳng đáng tin cậy tí nào, hay là sau này em ở với chị đi! Chị sẽ nuôi em thành quả bóng trắng luôn!"

"Mẹ!!!"

Ninh Tịch đang cúi đầu nói chuyện với bé hồ trắng thì đột nhiên cảm thấy trên đùi mềm mềm, một cục beo béo mềm mềm nhào vào chân cô.

"Ôi ~ Bảo bối Tiểu Bảo! Mẹ nhớ con muốn chết đi được! Mau cho mẹ ôm ôm hôn hôn nào ~"

Tiểu Bảo dính vào lòng Ninh Tịch, trong lòng cực kỳ sung sướng, nhưng mà khi cậu nhóc liếc thấy chú hồ trắng bên cạnh Ninh Tịch thì lập tức mở to mắt: "Mẹ! Cảnh thận!"

Cậu nhóc nói xong lập tức lao ra chắn giữa Ninh Tịch và hồ trắng rồi giang tay làm tư thế cản lại.

"Con hồ con" - Tiểu Bảo lom lom nhìn con hồ trắng bự ở đối diện.

Ninh Tịch cảm động đến tí mù xoa xoa đầu con trai: "Tiểu Bảo đừng lo, đây là bạn của mẹ đó, không làm ai bị thương đâu."

"Bạn của mẹ?"

"Đúng rồi."

Nghe Ninh Tịch nói vậy thì Tiểu Bảo mới bình tĩnh lại, thôi không cảnh giác nữa thì tò mò nhìn chú hồ kia mãi không thôi.

"Đi nào, chúng ta vào nhà chơi, đừng dọa hàng xóm."

"Dạ."

Ninh Tịch liền dẫn bánh bao nhỏ cùng hồ trắng vào phòng.

Lục Đình Kiêu nghe thấy tiếng động ở cửa thì biết Ninh Tịch đã về nên nhìn về phía cửa.

Thấy con hồ quen thuộc kia ở bên cạnh cô thì Lục Đình Kiêu ngẩn ra: "Hàn Kiêu đến?"

Ninh Tịch nhún vai: "Không, là tên kia nói không nuôi nổi nên để em nuôi mấy ngày! Chủ nhân như thế thật chẳng đáng tin mà!"

--- O ---

Chương 1981: Xông Vào Hang Hổ

Lục Đình Kiêu nghe vậy, vẻ mặt liền hiện lên vẻ nghi hoặc.

Tính cách của Hàn Kiêu này nhìn có vẻ như thể là một kẻ không am hiểu chuyện đời, nhưng anh lại có cảm giác rằng người này không hề đơn giản như những gì anh ta thể hiện. Mỗi một việc mà anh ta làm, nhìn trông có vẻ kỳ quái hoang đường nhưng thực ra đều có ẩn ý riêng của anh ta. Tuy rằng đoán không ra ý đồ của đối phương, nhưng mà có thể xác định được đối phương không phải là địch.

Một bên khác, Ninh Tịch và Tiểu Bảo đang vui sướng chơi với hổ trắng, hai người dứt từng miếng một cho nó ăn.

Sau khi đã ăn uống no say, hổ trắng nằm ườn ra mặt đất, ưỡn cái bụng ra để Tiểu Bảo mặc sức cọ tới cọ lui trên đó.

Ninh Tịch thấy vậy thì thấy mœ chết đi được ý.

"Lại đây ăn cơm nào." Lục Đình Kiêu bất đắc dĩ nhìn một lớn một nhỏ đang nằm bò trên mặt đất chơi đến vui sướng.

Có thể cân nhắc đến việc cho hai người này nuôi thú cưng được rồi nhỉ?

"Dạ! Đến đây ạ!"

Ninh Tịch thể mới lưu luyến không rời, thôi không nhìn con hổ trắng đó nữa mà đi ăn cơm. Nhưng đúng lúc này, chú hổ trắng lại bật người dậy ngay lập tức, đôi mắt của nó sáng quắc nhìn chăm chăm về phía cửa, hơn nữa trong họng cũng phát ra những tiếng gầm gừ như thể đang cảnh cáo.

"Pằng!!!"

Một âm thanh đanh gọn vang lên, cửa nhà lập tức bị phá tan.

Hai người đàn ông che mặt mặc một bộ đồ đen bó sát người chớp mắt đã lao vào trong.

"Đi theo chúng tôi..."

Trong đó, có một người còn chưa nói hết câu thì đột nhiên liếc thấy con hổ trắng Bangladesh to vĩ đại đứng chênh ình bên cạnh Ninh Tịch.

Với sự chuyên nghiệp và kiến thức của gã ta cũng đủ để biết sinh vật trước mặt này có nghĩa là gì. Đây không phải là con hổ trắng bình thường trong sở thú đâu!

Người đàn ông đó ngậy ra mắt khoảng tầm ba giây.

"Xin lỗi, chúng tôi đi nhầm nhà!" Gã ta phản ứng khá nhanh, kéo nốt tên còn lại định chạy.

Nhưng mà, hổ trắng đã gầm lên một tiếng vang trời rồi như mũi tên lao ra khỏi cung, phi đến chắn ngay trước cửa.

Tiếng gầm này ngay cả đến Ninh Tịch cũng phải khẽ run rẩy, hoảng hốt cả người, phải biết rằng ngoài thiên nhiên hoang dã, một tiếng gầm của hổ là có thể khiến trời đất rung chuyển, chứ đừng nói đến chuyện cảm nhận tiếng gầm của hổ ở khoảng cách gần thế này.

Còn về phần gã áo đen kia sau khi phải hứng chịu tiếng hổ gầm, cả người lão đảo, tí nữa thì mềm nhũn ngã lăn ra đất. Mắt thấy con hổ không nhào lên ngay lập tức thì hai gã lập tức vội vã chạy chối chết.

Rất nhanh chóng sau đó, hai thuộc hạ của Lục Đình Kiêu thở hồng hộc chạy vào: "Boss! Ngài không sao chứ!"

Một người nhìn thấy con hổ trắng ở cửa thì sợ đến mức giật bắn: "Đây... đây là..."

"Chuyện này là sao?" Lục Đình Kiêu trầm giọng hỏi.

"Có kẻ đột nhập... nhưng đối phương rõ ràng là lính đánh thuê chuyên nghiệp, lúc chúng tôi phát hiện ra thì bọn họ đã lên được vào đến đây rồi ạ!" Về mặt của anh thuộc hạ đầy tự trách.

Lục Đình Kiêu hơi cau mày, thị trấn Lộc dù sao cũng là khu dân cư, anh không thể phòng thủ đến mức quá nghiêm ngặt được. Mà kể cả có phòng thủ nghiêm ngặt hơn đi chăng nữa thì chỉ cần người của đối phương phải đến có đẳng cấp cao hơn thì nhất định sẽ có khả năng vòng phòng thủ bị đột phá.

Vòng phòng thủ xung quanh đây anh đã làm đến hết mức rồi nhưng có thể thấy rằng đẳng cấp của hai người vừa rồi ít nhất cũng hạng A.

Thế lực có thể mời được lính đánh thuê hạng A... này đã không cần phải

đoán nhiều nữa.

Nhìn thấy hồ trắng đang đảo vòng quanh hai bạn thuộc hạ của Lục Đình Kiêu thì Ninh Tịch vội vàng ra dắt nó về: "Bé yêu, quay lại đây nào! Bọn họ không phải là kẻ địch!"

"Đại Bạch, đến đây nào!" Tiểu Bảo vẫy tay với con hồ trắng.

Dường như nghe hiểu lời Ninh Tịch và Tiểu Bảo nói, hồ trắng vung vẩy cái đuôi, đi về phía Tiểu Bảo đang cầm tảng thịt bò trong tay.

Ninh Tịch nhìn ra ngoài cửa, chân mày cô khẽ nhíu lại.

Khoảng thời gian này dường như không được yên ổn...

Lần trước cô cũng gặp phải một lần bị bám đuôi theo dõi cuối cùng bị Hàn Kiêu giải quyết.

--- O ---

Chương 1982: Lừa Đại Thần Làm Vệ Sĩ

Chuyện bị theo đuôi trước đó, Ninh Tịch sợ Lục Đình Kiêu lo lắng cho nên không nói với anh. Tối ngày hôm nay, lại còn có người xâm nhập vào thị trấn Lộc, xông thẳng vào nhà hoa. Lần này, may mà có chú hổ của Hàn Kiêu ở đây, bằng không cho dù cô và Lục Đình Kiêu có đối phó được với hai người đó đi nữa, nhưng mà... Hôm nay Tiểu Bảo lại cũng ở đây, nhờ đâu xảy ra sai sót gì, cho dù là nhỏ đi chăng nữa cô cũng không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Trước mắt có hổ trắng ở đây, chắc tạm thời không có vấn đề gì.

"Đừng lo lắng, anh đã bảo Đường Lãng đến đây rồi, mấy ngày này em tốt nhất đừng ra khỏi nhà." Lục Đình Kiêu lên tiếng.

Ninh Tịch gật đầu: "Vâng, chúng ta đưa Tiểu Bảo về nhà chính trước đã! Còn cả anh nữa... cũng phải thật cẩn thận đấy!"

Mục đích của đối phương rõ ràng là cô, đương nhiên có khả năng lần này ngay cả Lục Đình Kiêu cũng là mục tiêu của chúng.

"Ừ."

...

Hai ngày yên ổn trôi qua, dường như đối phương không có dự định đánh lén lần nữa, có lẽ đang chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Nhưng Hàn Kiêu lại không mời mà tự đến.

Hổ trắng sau khi nhìn thấy Hàn Kiêu thì cực kỳ kích động, trực tiếp bỏ nhào về phía Hàn Kiêu.

"Ồ, ăn uống khá đó nha ~" Thấy Bạch Hổ khỏe khoắn hiếu động, Hàn Kiêu cười nói.

"Đương nhiên, cũng không xem là ai chăm, không bằng tặng luôn cho tôi đi, tôi nuôi cho, đỡ phải rơi vào cảnh ăn gió uống sương với anh!" Ninh Tịch càng nhìn càng không nở.

"Thế thì không được." Hàn Kiêu lắc đầu.

Ninh Tịch cũng chỉ nói đùa thôi, vì biết chắc là Hàn Kiêu nhất định sẽ không

đồng ý.

"Hi hi, Đại thần ~~" Đột nhiên Ninh Tịch tóm chặt Hàn Kiêu lại.

"Làm gì thế? Muốn mời tôi ăn cơm à?" Hàn Kiêu đưa mắt lườm cô một cái.

Ninh Tịch nhất thời câm nín, có thể đừng có hở ra một cái là chỉ biết ăn thôi được hay không? Rất ảnh hưởng đến hình tượng sáng chói của anh đấy!

"Là thế này, tôi bị lũ sát thủ ngắm rồi, tối mấy hôm trước còn có người xâm nhập vào đây đánh lén cơ... Đại thần, cầu được bảo vệ, xin cho ôm đùi ~" Hai mắt Ninh Tịch sáng như sao.

"Không được, tôi còn có việc." Hàn Kiêu dứt khoát từ chối.

"Là việc gấp sao?" Ninh Tịch nghĩ nếu như anh ta khó xử thì đương nhiên cô cũng sẽ không ép.

"KFC ra món mới, tôi phải đi xếp hàng." Hàn Kiêu vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Cái đệt... Đại thần à, anh đừng đùa tôi nữa được không? Hơn nữa, anh làm sao có thể nói mà không giữ lời chứ?" Gương mặt Ninh Tịch đầy vẻ lên án.

"Nói mà không giữ lời?" Hàn Kiêu không hiểu.

Ninh Tịch tìm tìm, lôi ra cái còi lúc đầu Hàn Kiêu đưa cho cô: "Có phải lúc đó anh từng nói rằng, đồng ý với tôi một chuyện, coi như anh trả nợ nhân tình cho tôi, sau đó còn đưa cho tôi cái còi này, đúng không?"

May là cái còi này vẫn còn ở đây, sau lúc đó thì Lục Đình Kiêu đã nhặt nó lại cho cô.

"Nợ nhân tình không phải đã trả rồi còn gì? Lần trước tôi đã cứu cô rồi mà!" Hàn Kiêu nói.

"Không đúng." Ninh Tịch quả quyết lắc đầu: "Lần trước có phải tôi thổi cái còi này đâu."

"Không phải cô thổi thì đã làm sao, tôi thật sự đã cứu cô rồi mà." Biểu cảm của Hàn Kiêu rất đương nhiên.

"Có phải tôi bảo anh cứu không?" Ninh Tịch hỏi ngược lại.

Hàn Kiêu nghiêm túc ngẫm nghĩ một lúc sau đó trả lời: "Không phải."

"Nếu như đã không phải là tôi thổi cái còi, cũng chẳng phải là tôi bảo anh cứu tôi... Vậy thì phần ân tình này làm sao có thể coi như là đã trả rồi... Đại thần à, anh nói xem có đúng thế không?" Ninh Tịch cười hì hì nói, biểu cảm trên gương mặt lại càng tỏ ra vẻ đương nhiên là như thế.

"Đúng..." Hàn Kiêu theo bản năng trả lời.

"Đại thần, tôi biết anh là người phân rõ phải trái nhất mà!" Ninh Tịch ngoắt cái đã khen Hàn Kiêu lên tận trời.

Nếu như có thể để Hàn Kiêu ở bên này trấn giữ, cô còn sợ sát thủ cái gì nữa! Thế cho nên cho dù nói cái gì cũng phải lừa được Đại thần sang đây!

Hàn Kiêu vốn định cãi nhưng chẳng biết cãi cái gì, Ninh Tịch nói không sai chút nào, không phải cô ấy thổi cái còi đó cũng không phải cô ấy bảo anh đến đó cứu người...

"Sao cứ có cảm giác nó sai sai thế nào ấy nhỉ..." Hàn Kiêu ngẩn ra nhìn cô nhóc đối diện.

Ninh Tịch: "Thế thì tôi bảo người đi xếp hàng mua đồ hộ anh nhé, nửa tiếng nữa sẽ mang đến đây cho anh!"

Hàn Kiêu: "Ok!"

--- O ---

Chương 1983: Chơi Cùng Đại Thần

Cùng lúc này, Đường Lãng mặc một cái áo sơ mi hoa lá cành, chân xỏ dép lê, lết đến căn nhà hoa.

"Boss, anh tìm tôi có chuyện gì thế?" Đường Lãng vừa mới bước vào cửa liền mở miệng hỏi luôn.

Ninh Tịch ngó ra, nhìn về phía cửa một cái: "Nhị sư huynh, huynh đến rồi à, vốn dĩ là có chuyện... nhưng mà bây giờ thì hết rồi."

"SO ~ rất cuộc là có chuyện gì?" Đường Lãng cạ lời, xa xôi mịt mù như thể mà gọi anh ta chạy vội đến đây, đùa nhau à!

"Dạo này không được yên ổn, tối mấy hôm trước có sát thủ xông đến, vốn dĩ gọi huynh đến để trấn giữ." Ninh Tịch giải thích nói.

"Sát thủ..." Khóe mắt Đường Lãng liếc một cái liền thấy Hàn Kiêu đang ở cách đó không xa.

Ngay lập tức trái tim nhỏ bé của anh ta run bắn lên: "Móa móa móa móa! Sao con hàng này lại ở đây thế? Cái tên sát thủ gì gì đó chắc không phải là cái con hàng này đây chứ!"

Ninh Tịch lườm anh ta một cái: "Đại thần là do mọi người đến để trấn giữ đây có biết không?"

Nghe thế, Đường Lãng mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu cái gã này mà là sát thủ thật chỉ sợ chẳng mấy ai có thể thoát được, sự tồn tại của tên này quả thật như BUG trong game ấy.

"Nếu đã có người trấn giữ rồi còn tìm huynh làm cái gì!" Đường Lãng thực sự câm nín, trời nóng như thế này anh chỉ muốn về nhà ăn dưa hấu!

"Này thằng nhóc, qua đây chơi với tôi." Đột nhiên Hàn Kiêu vươn người ra, ngoắc ngoắc tay với Đường Lãng.

Nghe thế Ninh Tịch lập tức nịnh nọt cười một tiếng: "Gọi huynh đến đây đương nhiên là có việc rồi, Nhị sư huynh, huynh mau đi chơi với Đại thần đi kìa!"

"Cái đệt!!! Ninh Tiểu Tịch! Con nhóc nhà cô lại bán tôi nữa phải không! Tôi

không đánh đâu!" Đường Lãng kiên quyết lắc đầu.

Đừng đùa quá trớn thế chứ! Cái gã này, cả anh và Đường Dạ liên thủ đều không tiếp cận được hắn ta, đánh nhau với hắn ta á, anh không thèm đòn đến vậy đâu!

"Ha... nhóc con, cậu không đến thì tôi sẽ đập chết cậu đấy." Hàn Kiêu nhàm chán nói.

Đường Lãng tỏ vẻ có đánh chết anh ta thì anh ta cũng sẽ không đánh đâu.

"Đến đây nào, nếu như không được thật... thì tôi dùng một ngón tay đánh với cậu thôi vậy." Hàn Kiêu cười cười nheo mắt nói.

"Anh nói cái gì?" Đột nhiên hai mắt của Đường Lãng lóe lên.

Fuck! Hơi bị quá đáng rồi đấy! Một ngón tay? Khinh con nhà người ta vừa vừa thôi chứ!

"Tôi nói là tôi dùng một ngón tay để đánh với cậu." Hàn Kiêu giơ một ngón tay ra.

"Nhị sư huynh, không lẽ ngay cả một ngón tay của Đại thần, huynh cũng không đánh nổi đấy chứ?" Ninh Tịch ngồi bên cạnh than thở một tiếng.

"Đùa cái gì thế!" Đường Lãng tức muốn nổ phổi: "Được, là anh nói đấy nhé, một ngón tay! Nếu như ngay cả một ngón tay mà tôi cũng không đánh lại anh, tôi gọi anh là ông nội!"

Nói xong, Đường Lãng tung người lên, trong nháy mắt đã lao về phía Hàn Kiêu.

Lúc này, Hàn Kiêu vẫn đứng tại chỗ cũ không thèm động đậy, tay trái lật ra đằng sau, chỉ giơ ra đúng một ngón tay.

Khi Đường Lãng chỉ còn cách Hàn Kiêu chưa đầy nửa mét, trong mắt Hàn Kiêu lóe lên một tia sáng, ngay lập tức ngón tay điểm vào không trung.

Soạt!!!

Trong căn nhà hoa liền vang lên những tiếng rít xé gió.

Ngón tay đó của Hàn Kiêu lướt trong không khí, mang theo kinh phong quét đến.

Ngón tay còn chưa đến nơi, luồng kinh kinh người kia đã đến trước.

Tốc độ của ngón tay Hàn Kiêu nhanh vô cùng, không chỉ là Ninh Tịch không nhìn rõ mà đến cả Đường Lãng cũng không nhìn ra.

Chỉ trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi, ngón tay đó với thế dễ như bỡn điềm đúng vào bụng Đường Lãng.

"Bụp" một tiếng.

Đường Lãng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị một ngón tay của Hàn Kiêu ấn trên mặt đất.

Vẻ mặt Đường Lãng đầy hốt hoảng, nhìn chăm chăm dáng vẻ nhàn nhã của Hàn Kiêu, trên mặt tràn ngập biểu cảm không thể tin được.

Người đàn ông lười biếng trước mặt này, căn bản chỉ tùy ý điềm một cái thế mà đã khiến anh ta không cách nào phản kháng lại được... Thật khó mà tưởng tượng nếu như người đàn ông này mà dùng hết sức, có khi nào anh ta sẽ bị một ngón tay này dí cho một phát là chết tươi luôn?

Đường Lãng trên phương diện võ học cũng được coi như là vô cùng có thiên phú nên cực kỳ tự phụ, nhưng núi cao thì còn có núi khác cao hơn, thật đúng là không phục không được.

Trong bụng Đường Lãng đang tự an ủi mình, anh ta là con người bình thường làm sao mà có thể so được với quái vật đây!

--- O ---

Chương 1984: Giết Chết Chỉ Trong Một Giây

"Tôi thua rồi..." Đường Lãng thở dài một tiếng, con người thì làm sao có thể đánh lại quái vật được!

"Haizz, đúng là chán chết, làm trận nữa nào." Hàn Kiêu lại một lần nữa ngoắc ngoắc ngón tay với Đường Lãng.

Đường Lãng lập tức lộn người đứng dậy chấp tay trước Hàn Kiêu: "Ông nội, con không chơi nữa đâu ạ."

Dường như Hàn Kiêu cũng cảm thấy chán, ánh mắt anh ta chuyển sang Ninh Tịch: "Cô muốn làm một trận không?"

Ninh Tịch lập tức lắc đầu như trống bỏi: "Đại thần, như anh đã nói đấy thôi, tôi chính là một con gà bệnh tật, xin hãy bỏ qua cho tôi đi!"

"Thôi được rồi." Hàn Kiêu ngồi về ghế sofa, mở tivi lên xem hoạt hình.

Đúng thế, là phim hoạt hình...

Lục Đình Kiêu tan làm về nhà nhìn thấy Hàn Kiêu cũng có mặt ở đây liền cảm thấy hơi kỳ lạ.

Ninh Tịch đắc ý lén lút kéo Lục Đình Kiêu sang một bên, kể cho anh nghe mình đã lừa Hàn Kiêu tới đây như thế nào.

Lục Đình Kiêu nghe xong thật sự là dở khóc dở cười nhìn người đàn ông trông có vẻ vô lo vô nghĩ trên ghế kia.

Và anh cũng càng thêm chắc chắn về phán đoán của mình, e là Hàn Kiêu đã sớm biết có thể sẽ xảy ra chuyện, chuyện con hổ hôm đó cũng là do anh ta cố ý đưa tới.

...

Đêm khuya, bên ngoài căn nhà hoa có những động tĩnh khác thường.

Trong phòng khách rất tối, Đường Lãng ngồi xem hoạt hình với Hàn Kiêu cả một ngày trời, cả hai đều xem vô cùng say sưa.

"Ông nội, có người đến kìa." Đột nhiên đôi mắt Đường Lãng lóe lên sự lạnh

lễ, nhìn ra phía cửa.

Bây giờ người này đã gọi "ông nội" đến mức trơn tru ngọt xót mà chẳng có tí trở ngại tâm lý nào.

"Thế mà cậu còn không ra mở cửa à?" Hàn Kiêu nói.

"Vâng ạ!" Đường Lãng đứng dậy, chạy bước nhỏ ra ngoài mở cửa.

"Ồ, hoan nghênh đến chơi." Đường Lãng cười nói với mấy gã mặc vest tay cầm súng đứng ở ngoài cửa.

Thấy vậy, mấy tên sát thủ lập tức đều ngẩn ra, kẻ dẫn đầu nhíu mày, giơ súng lên về phía Đường Lãng.

Phản ứng của Đường Lãng cũng vô cùng nhanh, cùng lúc gã đàn ông đó giơ tay lên đã sải bước chạy đi, né ra.

"Ông nội, có người không nể mặt ông này!" Đường Lãng gào lên thật to với Hàn Kiêu đang ngồi trên sofa.

Cơ mà vừa mới dứt lời nhìn lại thì phát hiện Hàn Kiêu đã chạy đâu mất từ lúc nào rồi.

"Đệt, cái tốc độ quỷ quái gì thế này..." Đường Lãng nhìn chằm chằm vào Hàn Kiêu đang đứng trước cửa, không nhận được mà rùng mình một cái.

"Cái thứ đồ chơi này giết chết được người à?" Hàn Kiêu đứng trước mặt mấy tên đó nhìn chằm chằm vào cái họng súng đen ngòm.

"Muốn chết hả thằng kia!" Trong mắt kẻ cầm súng lóe lên sự lạnh lẽo, gương họng súng về phía Hàn Kiêu kéo cò súng.

"Pằng!"

Một tiếng vang lớn quanh quần trong căn nhà hoa.

"Cái gì..."

Mấy gã sát thủ quay ra nhìn nhau, bọn chúng chỉ nhìn thấy người đàn ông mang dáng vẻ biếng nhác đó, giờ một ngón tay ra điểm một cái thế là đã khiến họng súng quay ngang sang một bên khác.

Phát súng của gã đó không đánh chết Hàn Kiêu mà ngược lại giết chết mất một tên đồng bọn đứng đằng trước.

"Trẻ con thì đừng có nghịch súng, nhìn đi này, xảy ra chuyện rồi đấy." Hàn Kiêu lắc đầu.

Anh vừa mới mở miệng thì mấy kẻ khác cũng đồng loạt rút súng ra.

"Đưa tôi mượn xem nào." Hàn Kiêu cướp lấy súng của một trong số những tên sát thủ đó.

"Pằng!"

Hàn Kiêu chớp mắt một cái đã bóp cò, bắn vài phát liên tiếp.

Mà mỗi một phát súng đều bắn vào đầu của mấy tên sát thủ...

Tùng tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đêm khuya.

"Thật ngại quá... bắn trật rồi, rồi bắn lại nhé!"

Hàn Kiêu giơ súng lên, nhắm vào mấy cái đầu mà bóp cò.

"Pằng!"

"Pằng!"

"Pằng!"

...

Sau mấy tiếng súng, đầu của mấy gã sát thủ đã bị bắn thủng sọ, chết thảm ngay tại chỗ.

"Lần này bắn mới chuẩn này." Hàn Kiêu liếc nhìn mấy cái xác trên mặt đất, rồi tiện tay quăng luôn cái súng ra ngoài cửa.

"Chướng mắt quá, dọn dẹp đi." Hàn Kiêu lại quay về với cái sofa, xé gói khoai tây chiên ra tiếp tục xem hoạt hình tiếp.

"Vâng ạ, ông nội nói gì, con nghe ông tất ~" Đường Lãng nhanh tay nhanh chân kéo mấy cái xác ra ngoài.

--- O ---

Chương 1985: Chân Không Thiếu Đồ Trang Sức

Mấy tay sát thủ mà Kiều Dịch phái ra, mấy ngày hôm nay cũng đã đi được mấy nhóm. Nhưng mà... hễ cứ đến thị trấn Lộc rồi liền không có bất kỳ tin tức gì, như thể bốc hơi giữa nhân gian luôn rồi.

"Chú Kiều, xem ra bên Lục gia có đề phòng, mấy đợt sát thủ phái đi trước đó cũng chỉ có hai người trốn được về, nói rằng ở thị trấn Lộc có một con hổ trắng." Phong Tấn trầm ngâm nói.

"Hổ trắng?" Vẻ mặt Kiều Dịch đầy nghi hoặc, có lẽ nào mấy đợt sát thủ trước đều bị con hổ trắng này xử lý hết?

"Chú Kiều, tôi cho rằng, có thể để thế lực của bên ông trùm châu Âu hành động rồi." Phong Tấn nói.

Nghe thế, Kiều Dịch liền lắc đầu, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ nhặt thế này đều không làm tốt, thậm chí còn cần đến thế lực bên phía ông trùm châu Âu điều động tới, chỉ sợ thế này có chút không quá thỏa đáng.

"Lại điều thêm mấy tay sát thủ nữa đến thị trấn Lộc." Trong mắt Kiều Dịch lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Nếu như lần này vẫn không được, vậy thì đích thân ông ta phải ra mặt rồi, cho dù là thế nào, cũng phải xử lý sạch đám người Lục Đình Kiều!

...

Mấy ngày hôm nay, Hàn Kiều ở lại thị trấn Lộc để trấn giữ thế nên tất cả các sát thủ đều bị anh ta nhẹ nhàng giải quyết hết.

Mỗi ngày, Đường Lãng đều chỉ ngồi trên sofa ăn dưa hấu, nhìn đám sát thủ không biết sống chết kia lao đầu đến nạp mạng, sau đó đứng dậy làm công tác dọn dẹp, cũng thoải mái muốn chết.

"Này nhóc, ra đây chơi!"

Hàn Kiều ngáp một cái, vẻ mặt lười biếng nhìn chằm chằm vào Đường Lãng đang ăn dưa hấu nói.

"Ông nội, đừng đùa nữa, ông ăn dưa hấu không?" Đường Lãng đầy nịnh nọt đưa cho Hàn Kiều một miếng dưa.

"Ăn." Hàn Kiêu gật đầu, nhận lấy miếng dưa Đường Lãng đưa đến gặm sạch.

Từ lần trước trở đi, Đường Lãng không chịu "luyện tập" với Hàn Kiêu nữa.

Anh ta chỉ là một con người thôi làm sao có thể chịu được nửa chiêu dưới tay quái vật này chứ, tự chuốc khổ vào thân ấy à, làm một lần là đủ rồi, dưa nào muốn thử lần thứ hai thì đó chính là thằng ngu.

"Có người đột phá vòng phòng thủ của thị trấn Lộc..." Nửa đêm nửa hôm, Ninh Tịch xuất hiện dưới phòng khách lên tiếng nhắc nhở.

"Ông nội, lại có người không nể mặt ông kia, rõ ràng biết có ông ở đây trấn giữ thế mà cứ hai ba hôm lại chạy đến đây gây sự, con không hiểu bọn họ nghĩ thế nào nữa, nếu như có người không nể mặt con như thế, con nhất định sẽ xé xác hắn thành tám mảnh." Đường Lãng nhìn Hàn Kiêu, cười cười nói.

Hàn Kiêu vắt chân chữ ngũ ngồi rung đùi, dường như không nghe thấy lời của Đường Lãng.

Nửa phút sau, Hàn Kiêu lại cầm lên một miếng dưa hấu nữa, vừa gặm vừa nói: "Hai người ra ngoài cho mát đi!"

"Trong phòng có điều hòa, còn mát hơn bên ngoài." Đường Lãng vô thức nói.

Cơ mà, vừa mới dứt lời, vẻ mặt của anh thoáng cái đã thay đổi.

Lần này chỉ sợ có không ít sát thủ đến, đợi lát nữa nếu như xảy ra đấu súng vậy thì đúng là nghiêm trọng.

Anh ta và Ninh Tịch lại không phải quái vật đó, nhớ đâu ăn đạn thì đúng là xong phim.

"Ông nội nói đúng lắm, bên ngoài vẫn mát hơn..." Đường Lãng lập tức kéo Ninh Tịch chạy khỏi căn nhà hoa.

...

Một tiếng đồng hồ sau, quả nhiên trong căn nhà hoa vang lên tiếng súng âm âm.

Lại thêm 15 phút nữa trôi qua, đợi sau khi tiếng súng hoàn toàn biến mất, Ninh Tịch và Đường Lãng mới quay về.

Hàn Kiêu vẫn nằm trên sofa gặm dưa hấu như cũ, còn phòng khách từ trong ra ngoài lại toàn là thi thể...

Đường Lãng xuất hiện, Hàn Kiêu đưa mắt nhìn anh ta một cái.

"Dạ, con biết rồi ạ..." Đường Lãng nịnh nọt cười, giống như một con ong chăm chỉ kéo hết mấy cái xác ra khỏi căn nhà hoa, thuận tiện lau chùi sạch sẽ.

"Đại thần, xin được ôm đùi ~" Ninh Tịch hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm Hàn Kiêu.

"Trên chân tôi không có thiếu đồ trang sức." Hàn Kiêu phũ phàng nói.

"Tôi bảo này, lúc nào thì tôi mới có thể đi được đây?" Không đợi Ninh Tịch trả lời, Hàn Kiêu đã quăng miếng vỏ dưa hấu vào trong thùng rác, nhìn Ninh Tịch hỏi.

Vẻ mặt Ninh Tịch tràn đầy ý cười sâu xa, nhìn chăm chăm Hàn Kiêu, đã đến đây rồi, còn muốn chạy sao, không dễ thế đâu nha!

"Đợi đến khi nào không có tên sát thủ nào dám đến đây nữa..." Ninh Tịch cười hì hì nói.

Hàn Kiêu lại thở dài một tiếng, trong lòng đầy oán hận, anh ta cuối cùng lại trở thành bảo mẫu. Thôi vì nể mặt đồ ăn ở bên này ngon đấy!

--- O ---

Chương 1986: Đại Sư Huynh Mộc Sừng Rồi!

Hàn Kiêu mấy lần định đi nhưng mà đều bị Ninh Tịch dùng thức ăn ngon kíp thời giữ lại.

Đối với Ninh Tịch mà nói, vị Đại thần này thì chỉ cần dùng mấy bữa ăn ngon là có thể xử lý được. Nếu như ngại phiền phức, gọi mấy phần suất ăn gia đình của KFC là tiết kiệm được luôn cả công xuống bếp nấu nướng.

...

"Bé ơi, bé cưng ơi ~"

Ngày hôm sau Ninh Tịch tay cầm miếng thịt bò Mỹ, vẫy vẫy trước mặt hổ trắng trong phòng khách.

Hổ trắng thấy thế liền đứng dậy luôn, hăng hái vẫy cái cái đuôi trắng to đùng đi về phía Ninh Tịch.

"Bắt tay nào ~" Ninh Tịch dụ dỗ nói.

Con hổ trắng nghiêng đầu, nghệt mặt nhìn chăm chăm Ninh Tịch.

"Cái này không tệ đâu!"

Ninh Tịch đang chuẩn bị cho hổ ăn thì đột nhiên Hàn Kiêu xuất hiện ngay bên cạnh cô cướp lấy mấy túi thịt bò Mỹ trên tay cô.

"Đại thần... đây là thức ăn của hổ trắng mà... còn sống đấy!" Ninh Tịch dờ khóc dờ cười nói.

"Nhóc con."

Hàn Kiêu phất tay quăng túi thịt bò cho Đường Lãng đang ở cách đó không xa.

"Vâng ạ, ông nội chờ tý!" Đường Lãng hớn hờ chạy vào phòng bếp, nhanh tay nhanh chân rán thịt bò.

"Hai người..." Ninh Tịch nhìn Hàn Kiêu, rồi lại quay ra nhìn Đường Lãng

Hai cái tên này, đúng là cầu kết với nhau làm chuyện xấu mà!

Đặc biệt là Đường Lãng, cmn chứ, thế mà huynh ấy lại xuống bếp tự tay nấu nướng cho Hàn Kiêu cơ đấy... xuống bếp đấy!

Đột nhiên cô có cảm giác Đại sư huynh nhà mình bị cầm sừng...

"Khó ăn chết được." Hàn Kiêu ăn một miếng lập tức mất hết cả hứng thú.

Đúng lúc này hồ trắng đi đến trước mặt Hàn Kiêu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào miếng thịt bò trong tay Hàn Kiêu.

Thấy thế Hàn Kiêu liền quẳng luôn miếng thịt bò xuống đất, hồ trắng liền vung vẩy cái đuôi, một miếng nuốt chửng cả tảng thịt bò.

Nhưng mà... chỉ trong vòng có hai tích tắc mà miếng thịt bò lại được hồ trắng nôn ra nguyên xi.

"Không đến nỗi nào mà..." Đường Lãng cười tạp dề ra, vẻ mặt có hơi xấu hổ.

Ninh Tịch: "..."

...

Cùng lúc đó, trong thị trấn Lộc.

Một ông lão người châu Âu chống gậy batoong nhìn về phía người đàn ông trung niên da đen phía sau, bình tĩnh hỏi: "Yorick, có thuận lợi không?"

Gã da đen vẻ mặt không biểu cảm nói: "Một lũ vô dụng mà thôi, xem ra những người bảo vệ ở nơi này cực kỳ bình thường."

"Đừng có sơ ý, bên trên thế nhưng lại để chúng ta hành động, chỉ sợ không phải đơn giản." Ông già da trắng kia nói.

Hai người này đều là sát thủ trên bảng Paroda, thứ hạng cũng nằm trong top đầu.

"Đám người mà Kiêu Dịch phái đi đều là một đám rác rưởi." Người đàn ông da đen được gọi là Yorick ấy dùng khăn giấy lau lau vết máu trên tay.

"Nếu như thế lực của ông trùm không muốn chiếm lấy châu Á thì làm sao có thể để mắt đến gã giết dây - Kiêu Dịch này, ngay cả chuyện nhỏ nhặt thế này cũng không làm xong, còn phải để chúng ta ra tay, thật đúng là buồn cười."

Yorick ngồi xổm xuống, lại lau lau bụi bẩn bám trên giày.

"Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, nhiệm vụ được phía trên giao xuống, không thể thất bại được." Ông già da trắng cười khẽ, đi về phía căn nhà hoa.

...

Khoảng chừng nửa tiếng sau, trước cửa của căn nhà hoa, Yorick lôi một khẩu súng tiêu liên ra.

"Yorick, đừng thô lỗ như thế chứ, chúng ta đến hỏi thăm cơ mà." Ông lão da trắng nói.

Yorick nhún vai, lại cất khẩu tiêu liên vào.

"Xin hỏi có ai ở nhà không?" Ông lão da trắng gõ cửa cực kỳ lịch sự.

Rất nhanh chóng, Ninh Tịch đi ra mở cửa, có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm vào ông lão vẻ mặt hiền hòa trước mắt.

"Xin chào, xin được lượng thứ vì mạo muội đến đây quấy rầy." Ông già da trắng đó nhìn Ninh Tịch cười khẽ.

"Ông là?" Ninh Tịch hỏi.

"Làm gì đấy?" Đường Lãng cầm nửa miếng dưa hấu trong tay đi đến.

"Xin chào các vị, cho tôi hỏi cô đây là cô Ninh Tịch đúng không?" Ông già kia cười nói.

"Tôi là Ninh Tịch." Ninh Tịch nói.

"Chào cô, Ninh Tịch... cô còn di ngôn gì muốn để lại không?"

Nói rồi, ông ta rút từ trong người ra một con dao phẫu thuật, nét cười hiền hòa trên mặt lại càng sâu hơn.

--- O ---

Chương 1987: Có Thể Để Cho Người Ta Một Chút Mặt Mũi Được Không?

Thấy ông già trước mặt đột nhiên rút ra một con dao phẫu thuật sắc bén sáng lóa thì Ninh Tịch theo bản năng vô thức lùi về phía sau.

Dù có phản ứng chậm đến mấy đi chăng nữa, giờ phút này cũng đã nhận ra, lão da trắng và gã da đen trước mặt này đều là sát thủ.

"Ông là... gã Bác Sĩ Tử Vong đứng thứ 10 trên bảng sát thủ Paroda??"
Đường Lãng đột nhiên nhíu mày.

"Cậu nhóc, cậu biết tôi sao." Bác Sĩ Tử Vong cười hỏi.

Thấy ông ta thừa nhận thân phận mình, Đường Lãng lại như hít phải một hơi lạnh.

Bác Sĩ Tử Vong là biệt hiệu của lão già này, tên tuổi của ông ta vô cùng có uy lực ở thế giới ngầm Âu - Mỹ. Khi còn trẻ, ông ta là một vị bác sỹ ngoại khoa vô cùng có danh tiếng. Sau này không biết đã xảy ra chuyện gì, ông ta đã dùng chính dao mổ của mình cắt đứt đầu con gái và vợ mình, là một gã biến thái vô cùng.

Từ đó về sau ông ta trở thành một tay sát thủ, danh hiệu mà người bên ngoài tặng cho ông ta chính là Bác Sĩ Tử Vong.

Trái tim của Đường Lãng run lên, nếu như lão già này là Bác Sĩ Tử Vong vậy thì người đàn ông da đen bên cạnh ông ta là cộng sự của ông ta, kẻ đứng thứ 7 trên bảng sát thủ Paroda "Tên mổ bụng có tật thích sạch sẽ."

Nhân vật có thể sai hai kẻ trong top mười bảng xếp hạng Paroda đến Trung Quốc để ám sát, e rằng chỉ có thể lực của ông trùm châu Âu mà thôi...

"Hai vị, xin hỏi còn di ngôn gì không, nếu như không có thì chúng ta có thể bắt đầu được rồi." Bác Sĩ Tử Vong cười nói.

Đúng lúc này, Đường Lãng hét lên thật to nói: "Ông nội ơi! Có người lại không nể mặt ông nữa rồi này!"

Hàn Kiêu tay cầm một cái đùi gà, mồm toàn dầu mỡ, chân đang xỏ dép lê của Ninh Tịch, vừa ăn vừa đi ra.

"Lão già, có ngon thì đứng chạy, ông nội tôi đến rồi đấy, lão cứ chờ mà xem." Thấy Hàn Kiêu lê dép đi ra ngoài, vẻ nghiêm trọng trên gương mặt của Đường Lãng cuối cùng cũng biến mất, bắt đầu gặm tiếp nửa miếng dưa còn lại.

"Ai đấy!" Hàn Kiêu đi đến bên cạnh Ninh Tịch.

"Chính là cái lão đen sì này này, còn cả lão già trắng trắng này nữa!" Đường Lãng vừa ăn dưa hấu vừa chỉ chỉ vào Bác Sĩ Tử Vong và cộng sự của ông ta - Yorick.

"Các người là ai nào?" Hàn Kiêu cướp miếng dưa từ trong tay Đường Lãng, vừa ăn vừa hỏi.

Nhìn thấy hai tên quần chúng vừa xem kịch vừa gặm dưa này, Ninh Tịch quả thật không còn gì để nói.

Má nó chứ, đây là sát thủ top 10 của bảng Paroda đây, dù gì thì các anh cũng phải để cho người ta một ít thể diện chứ!

Sau khi nhìn thấy Hàn Kiêu ra mặt, vẻ điên cuồng ánh lên trong đôi mắt bệnh hoạn của lão già da trắng thoáng cái đã biến mất.

Đặc biệt là Yorick, vội vàng cất khẩu tiêu liên đi, trên gương mặt lạnh băng bỗng nhiên hiện lên nụ cười như thể đang lấy lòng: "Ôi, là Kiêu gia đó à, thế nào mà lại là ngài nha!"

Trán Yorick rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, mẹ... mẹ nó chứ, đám bên trên đang đùa quá trớn rồi đấy? Không có ai nói với các người rằng, cái gã Hàn Kiêu biến thái này cũng đang ở đây à???

"Các người là ai?" Hàn Kiêu vừa ăn dưa vừa hỏi.

"Kiêu gia, ngài xem trí nhớ của ngài kìa... Tôi là Yorick..." Yorick vội vàng cười cầu hòa nói.

"Ồ." Hàn Kiêu nghĩ nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra.

"Trước đây tôi không có mắt đác tội với ngài, ngài đại nhân đại lượng, đánh gãy một cái chân của tôi sau đó tôi được bạn tôi chữa khỏi rồi." Yorick nhìn lão già da trắng bên cạnh nói.

Đại khái là hai năm trước, gã ta và Bác Sĩ Tử Vong nhận một nhiệm vụ ám sát, giữa đường gặp phải Hàn Kiêu.

Kết quả là suýt nữa thì bị Hàn Kiêu đập cho nhừ tử...

Yorick bị đánh gãy một chân, sau đó được Bác Sĩ Tử Vong nối xương lại cho.

"Ông cầm dao phẫu thuật chỉ vào tôi là có ý gì đây?" Hàn Kiêu nhìn về phía Bác Sĩ Tử Vong.

"Ồ... tôi... tôi..." Lão già kia lập tức run bắn lên, sau đó lập tức dùng con dao khua khua dưới cằm mình một cái: "Kiêu gia đừng hiểu lầm, tôi chỉ cạo râu thôi..."

--- O ---

Chương 1988: Cướp Tiền

"Tôi cạo râu thôi, mấy ngày rồi tôi không cạo, thật khó chịu quá..." Ông ta lắc lắc đầu, con dao phẫu thuật kia sắc bén quẹt qua quẹt lại dưới cằm.

"Cằm ông chảy máu kìa." Đường Lãng vừa gặm dưa vừa chớp chớp mắt nói.

"Ồ... không sao, không sao, chuyện nhỏ ấy mà!" Ông ta đưa tay lên dùng tay áo quẹt quẹt vết máu đi.

"Có cần tôi giúp ông cạo không?" Hàn Kiêu hỏi.

"Không không không..." Lão già lắc đầu nguầy nguậy.

"Đừng khách sáo." Hàn Kiêu quăng cái vỏ dưa đi, cái vỏ dưa đập thẳng vào mặt Yorick.

Thấy Yorick vẫn đang dần ra, Hàn Kiêu nhíu mày hỏi: "Còn chuyện gì nữa à?"

"Hết... hết rồi ạ, hoàn toàn không có vấn đề gì đâu ạ, không biết vỏ dưa từ đâu bay đến, chuyện nhỏ ấy mà..." Yorick nói.

Hàn Kiêu nhún vai, cầm lấy con dao phẫu thuật từ tay của lão già da trắng.

"Đứng yên đừng động đậy nhé, nếu không là cửa vào cổ đó.." Hàn Kiêu nói xong, quả thật bắt đầu cạo râu cho Bác Sỹ Tử Vong.

Cạo xong râu rồi nhưng Hàn Kiêu vẫn không dừng lại mà tiện tay cạo hết tóc của lão ta, cạo thành trọc luôn.

"Ông nội, sao ông cạo luôn cả lông mày của lão ta đi thế?" Đường Lãng hỏi.

"Để thế cho mát mà!" Hàn Kiêu đáp.

"Mát mẽ hơn không?" Sau đó Hàn Kiêu quay sang hỏi lão già.

"Mát! Mát lắm! Thật sự rất mát!" Bác Sỹ Tử Vong gật đầu lia lịa, chỉ sợ nói nhầm một chữ thôi là đắc tội với cái gã biến thái này rồi.

Nghe thế Hàn Kiêu mới hài lòng, cầm dao phẫu thuật trong tay đi đến bên cạnh Yorick không nói câu nào mà đem đám râu rậm, lông mày và tóc của

Yorick cũng bị cạo cho bằng sạch.

"Mát không?" Hàn Kiêu nhìn Yorick, cười cười hỏi.

"Mát lắm ạ! Làm phiền Kiêu Gia rồi ạ, tôi đã muốn cạo hết từ lâu rồi, thật thoải mái." Trên gương mặt Yorick tràn đầy vẻ tươi cười lấy lòng.

"Cám ơn, mỗi người 500 USD." Hàn Kiêu giơ tay ra.

Yorick và Bác Sỹ Tử Vong sực tỉnh lại vội vàng lục tung mọi thứ trên người lên.

"Kiêu gia, tôi không mang theo tiền, chỉ có 300 thôi..."

"Tôi chỉ có 400..."

Yorick và Bác Sỹ Tử Vong lấy hết toàn bộ số tiền trong người mang theo đưa cho Hàn Kiêu.

"Anh nợ tôi một trăm, ông nợ tôi hai trăm.." Hàn Kiêu tính tính một hồi rồi nói.

"Thế này đi, chúng ta cứ tính theo lãi suất của ngân hàng Trung Quốc thôi, đến lúc đó đừng quên trả tiền cho tôi." Hàn Kiêu cầm 700 USD nhét vào túi quần.

"Vâng vâng vâng... Kiêu gia, chúng tôi còn có việc, đi trước nhé, đợt sau này sẽ đến trả tiền cho ngài.."

Yorick kéo Bác Sỹ Tử Vong vẫn còn ngây ra tại chỗ biến lẹ, chỉ hận bố mẹ mình sinh ra không có thêm mấy cái chân nữa, gần như là vừa chạy vừa lăn ra khỏi khu vực căn nhà hoa.

...

"Này nhóc, đi mua thêm mấy quả dưa, với thịt nữa về đây." Hàn Kiêu quăng 700 USD cho Đường Lãng.

"Vâng ạ." Đường Lãng gật đầu nói.

Ninh Tịch đứng bên cạnh đã hoàn toàn bái phục rồi, muốn quỳ xuống bái phục luôn ấy.

Cạo sạch tóc tai, lông mày, râu của hai gã sát thủ xếp hạng top 10 trên bảng sát thủ Paroda, lại còn bắt người ta móc túi ra trả 700 đô nữa chứ.

Xong... lại bảo Đường Lãng đi mua dưa hấu với cả thịt... 700 USD đấy, bà nó chứ, mua bao nhiêu dưa hấu với thịt cho hết từng ấy tiền!!!

Ninh Tịch coi như mở rộng tầm mắt, Hàn Kiêu này thật sự là cái tên ngốc chả biết gì về cơm áo gạo tiền hết...

"Ông nội, tại sao ông lại để bọn chúng chạy mất thế? Sao không giết luôn cho đỡ phải đi hại người khác!" Đường Lãng cầm tiền nhét vào túi, nhìn chằm chằm Hàn Kiêu cười nói.

"Giết?" Hàn Kiêu ngẩn ra, tư dung ù ù cạc cạc nhìn Đường Lãng đầy khó hiểu: "Bọn họ là ai?"

Nghe thế, Đường Lãng và Ninh Tịch suýt nữa thì hộc máu mồm.

Làm trò cả nửa ngày, cạo sạch bạc lông tóc con nhà người ta, còn ép người ta trả 700 đô nữa... Kết quả, con hàng thế nhưng lại chẳng biết bọn họ là ai, đến để làm gì...

Đột nhiên Ninh Tịch cảm thấy đau lòng thay cho hai gã sát thủ kia, thật đúng là chẳng dễ dàng gì!

--- O ---

Chương 1989: Đây Đơn Giản Chính Là Kỳ Tích Của Thần

Kiều Dịch lúc này đang nghe giọng nói đang phát điên ở đầu dây bên kia.

"Mẹ cái thằng khốn kiếp này! Lẽ nào mày không biết ai đang ở thị trấn Lộc? Dám tùy tiện bảo cấp trên ra nhiệm vụ cho chúng tao hả?" Yorick tức phát điên.

"Ông đâu không muốn phí lời với mày nữa, mau bảo người mang 300 USD đến đây, nếu như xảy ra chuyện gì thì mày cứ đợi chết đi!" Yorick nói xong liền cúp máy luôn.

Kiều Dịch nghe xong hoàn toàn ù ù cạc cạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ông ta căn bản là không biết Yorick đang nói đến chuyện gì. Lại còn 300 USD là chuyện gì nữa? Huống hồ nhiệm vụ là từ bên ông trùm giao cho bọn họ, liên quan gì đến ông ta?

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, Kiều Dịch cũng không phải thằng ngu, ngay đến cả Bác Sĩ Tử Vong và Yorick cũng không xử lý nổi, sợ là bên Lục Đình Kiều thực sự mời được cao thủ đến trấn giữ.

"Chẳng lẽ... phải dùng đến kẻ đó?" Phong Tấn nhíu mày.

Kiều Dịch cũng rơi vào trầm ngâm, người mà Phong Tấn nói đến chẳng có danh tiếng gì, nhưng mà hắn ta lại là sát thủ mạnh nhất của ông trùm châu Âu. Nói là số 1 cũng không thái quá.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Kiều Dịch chỉ có thể lại liên lạc với thế lực của ông trùm châu Âu lần nữa, nhờ bọn họ phái ra sát thủ mạnh hơn nữa.

"Kiều Dịch, ông nói thế là muốn chúng tôi điều động Tiêu Chiến?" Một giọng nói trầm trầm vang lên từ đầu dây bên kia.

"Nếu như Tiêu Chiến đồng ý xuất thủ... thì tất cả đều không thành vấn đề." Kiều Dịch cười nói.

"Vậy thì ông phải biết, Tiêu Chiến lần trước đi ám sát Hàn Kiều, bị thương không hề nhẹ, giờ vẫn đang còn dưỡng bệnh đấy."

"Hàn Kiều!"

Nghe được cái tên Hàn Kiêu này, Kiêu Dịch thoáng cái liền ngân ra. Tuy rằng ông ta chưa bao giờ nhìn thấy Hàn Kiêu, nhưng danh tiếng to lớn của Hàn Kiêu lại như sấm bên tai.

Năm đó, con gái út của ông trùm châu Âu vốn dĩ định lấy Hàn Kiêu.

Nhưng, Hàn Kiêu người ta căn bản là không thèm, cuối cùng trở mặt với ông trùm.

Thế lực của ông trùm châu Âu bao nhiêu năm nay liên tục điều động một lượng lớn các sát thủ hàng đầu để giết Hàn Kiêu, kết quả là chẳng có lấy một kẻ có thể sống sót trở về.

Đối với tên tuổi Hàn Kiêu, Kiêu Dịch cũng biết đôi chút. Nghe nói đó là thiên tài của một gia tộc lánh đời nào đấy, thực lực vô cùng mạnh, đã vượt qua giới hạn mà thế tục có thể hiểu được.

"Tiêu Chiến... vẫn còn sống sao?" Kiêu Dịch vô thức hỏi một câu, trong đầu ông ta, Hàn Kiêu và hai chữ "vô địch" dường như là ngang nhau.

E là chỉ có Tần Vấn Thiên trong truyền thuyết mới có thể đánh ngang tay với Hàn Kiêu. Những nhân vật giống như bọn họ đã sớm trở thành cấp bậc truyền thuyết rồi, Tiêu Chiến có lợi hại đến mấy cũng chỉ là đẳng cấp của nơi thế gian phàm tục mà thôi.

"Hừm, suýt chút nữa thì mất mạng! Đáng tiếc..." Đầu dây bên kia lại vang lên tiếng thở dài.

Cách thức ám sát của Tiêu Chiến có thể tính là số một trên thế giới, cho dù là Hàn Kiêu thì cũng suýt nữa đã trúng chiêu.

"Tiêu Chiến quả thật rất lợi hại." Kiêu Dịch không khỏi thở dài, chỉ một chút nữa thôi là có thể ám sát được Hàn Kiêu, đây quả thật là kỳ tích của thần rồi.

Cho dù là bại nhưng ít nhất cũng khiến cho Hàn Kiêu bị thương.

"Ha... Kiêu Dịch, tôi nói ông nghe, Yorick có gọi điện về, ông có biết ai đang trấn giữ ở nhà họ Lục không?" Đầu bên kia lên tiếng.

"Là ai?" Kiêu Dịch vội vàng truy hỏi.

"Hàn Kiêu."

"Cái gì???" Kiều Dịch sợ hãi hít một hơi lạnh, người ở thị trấn Lộc thế nhưng lại là Hàn Kiêu? Chuyện này sao có thể xảy ra!

Hàn Kiêu với Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch có quan hệ gì? Làm sao có thể ở thị trấn Lộc ra mặt cho Ninh Tịch được? Từ trước đến giờ Kiều Dịch chưa bao giờ biết chuyện Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch lại quen biết Hàn Kiêu.

"Được rồi, có là sát thủ lợi hại đến mấy thì cũng vô dụng thôi, ông phải biết là ngay đến sát thủ số 1 của bảng Paroda - Lý Tùy Phong cũng dễ dàng bị Hàn Kiêu xử gọn, khó trách bọn Yorick lại hận ông đến thế, lần này đành để Tiêu Chiến đi vậy!"

Nói rồi cũng không cho Kiều Dịch có cơ hội nói tiếp nữa, cúp điện thoại luôn.

--- O ---

Chương 1990: Cái Gã Sát Thủ Này Không Đơn Giản

Thị trấn Lộc.

Đêm đã khuya, trời có sao nhưng không trăng.

Trên sofa, Ninh Tịch đắp chăn, dựa vào lòng Lục Đình Kiêu, tay cầm máy chơi game, chơi với Đường Lãng.

Hàn Kiêu thì ngồi bên cạnh con hồ của mình gặm dưa, còn hồ trắng nằm bên chân anh ta đang lim dim chớp mắt.

Mấy ngày hôm nay, bọn họ vốn dĩ phải căng thẳng đón hết đợt sát thủ này đến đợt sát thủ khác tập kích, kết quả... thế mà lại biến thành kỳ nghỉ dưỡng của bọn họ.

Cô lãng phí bao nhiêu ngày để làm tổ trong nhà sống một cuộc sống ngọt ngào, thật đúng là quá thoải mái.

Hàn Kiêu ăn dưa xong quẳng vỏ dưa vào thùng rác, nhìn ba người đang ngồi trên sofa, sau đó anh ta đứng dậy, đi lên phía trước tắt luôn máy chơi game đi.

"Ông nội, làm gì thế, con sắp đánh chết được Đường Tiểu Tịch rồi này!" Đường Lãng oán giận nói.

Ninh Tịch cạ lời: "Huynh nằm mơ đấy à! Rõ ràng là Đại thần đang cứu huynh đấy!"

"Lên đi ngủ đi, đóng chặt cửa phòng vào." Hàn Kiêu nói.

Nghe thế Đường Lãng ngẩn ra, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu thì quay ra nhìn nhau, vẻ mặt như đang suy nghĩ cái gì đó.

Mấy ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên nghe Hàn Kiêu nói như thế, e là sát thủ tối hôm nay không hề đơn giản?

"Lên gác đi ngủ thôi!"

Đường Lãng ngược lại chẳng hề lo lắng tí nào, anh ta vô cùng tin tưởng vào cái sự biến thái của ai đó, cứ thế xỏ dép lê đi chạy tung tăng lên phòng ngủ.

Ninh Tịch nhìn Lục Đình Kiêu, Lục Đình Kiêu cũng cho cô một ánh mắt an ủi, dắt tay cô đi lên gác.

Hàn Kiêu chưa bao giờ nói một câu vô nghĩa nào, nếu như anh ta đã bảo bọn họ đi ngủ, vậy bọn họ cứ phối hợp là được.

Đợi khi mấy người họ lên gác hết rồi, sau khi tắt hết đèn phòng khách, Hàn Kiêu nằm xuống sofa.

....

Đêm khuya tĩnh lặng, mãi cho đến nửa đêm về sáng.

Một người đàn ông gầy gò, xuất hiện trong căn nhà hoa như thể một con quỷ. Cửa nhà đóng chặt, không ai biết người đàn ông này đến đây từ lúc nào, cứ như là gã đàn ông gầy gò này đã sớm giấu mình trốn trong căn nhà này từ lâu rồi.

"Hàn Kiêu, lần trước may mắn, đêm nay may phải chết." Gã đàn ông gầy gò lầm bầm những lời giấu sâu trong đáy lòng, trong đôi mắt chẳng có chút tình cảm nào.

Anh ta rút một con dao ngắn từ trong người ra, đi đến trước sofa nhìn chằm chằm vào Hàn Kiêu đang ngủ say.

Trước đây gã đã từng đến Trung Quốc để ám sát Hàn Kiêu, suýt nữa thì giết được. Tối nay cho dù có thế nào Hàn Kiêu cũng phải chết dưới tay gã.

Con dao ánh lên vẻ lạnh lẽo...

Soạt!!!

Gần như không hề có bất kỳ do dự nào, con dao đó đâm thẳng vào tim của Hàn Kiêu.

Cùng lúc đó, đôi mắt của Hàn Kiêu đột ngột mở ra, tay phải khẽ vung lên.

"Bốp!!!" Hàn Kiêu túm chặt lấy cổ tay của gã đàn ông gầy gò.

"Cái gì?" Thấy thế gã đàn ông kia sững sốt ngây ra tại chỗ, gương mặt ngáp tràn vẻ không thể tin được.

"Tiêu Chiến, muộn như thế này rồi còn tìm tôi có chuyện gì?" Hàn Kiêu không chút biểu cảm nhìn chăm chăm vào gã ta.

"Không thể nào! Làm sao mày có thể phát hiện ra tao được?" Về mặt Tiêu Chiến không thể tin nổi.

"À ~ Cậu cho là tôi thả đám Yorick đi là vì sao nào?" Hàn Kiêu nhếch mép.

Sau khi Yorick và Bác Sĩ Tử Vong rời khỏi đây, chắc chắn sẽ báo tin anh đang ở thị trấn Lộc với ông trùm châu Âu. Biết mình đang ở thị trấn Lộc, ông trùm chắc chắn sẽ cử Tiêu Chiến đến để ám sát mình. Lần trước bị cái thằng này cho một vố, anh ta muốn tóm nó lâu lắm rồi!

"Tiêu Chiến, bản lĩnh ám sát của cậu quả thật cũng coi như là không tồi, nhưng mà cho dù có là sư phụ của cậu nhìn thấy tôi cũng phải khách khí ngoan ngoãn nhưng mà cậu ấy à... bướng bỉnh thật đấy!"

Tay phải của Hàn Kiêu dùng sức túm chặt lấy cánh tay của Tiêu Chiến, chớp mắt đã quăng thẳng gã ta ra ngoài.

"Rầm!" Một tiếng động khủng khiếp vang lên trong căn nhà hoa.

--- O ---

Chương 1991: Các Người Ác Ôn Quá!

Âm thanh lớn vang lên, bỗng làm kinh động tới ba người trên lầu, vì vậy bọn họ vội từ trong các phòng ngủ chạy ra, nhìn xuống phòng khách.

Xoẹt!

Đúng lúc Tiêu Chiến bị ném ra ngoài, hai chân gã ta đập một cái lên tường bắn trở lại, gã vẫn chưa chịu từ bỏ, con dao găm trong tay gã đâm về hướng tim của Hàn Kiêu.

Lúc này, Hàn Kiêu khẽ búng một cái vào cổ tay phải của Tiêu Chiến.

Tiêu Chiến lập tức kêu thảm một tiếng, con dao găm tuột khỏi tay gã văng ra xa.

"Tiêu Chiến, lần trước cậu giờ trò với tôi, để xem lần này tôi có đánh chết cậu không!" Hàn Kiêu giật nhếch lên một nụ cười tà mị.

Thoắt cái, anh đã tóm chặt lấy cổ Tiêu Chiến, nhưng mà... vào thời điểm cấp bách thế này, Hàn Kiêu lại nghiêng đầu quay ra nhìn ba người ở cầu thang hỏi: "Xử thằng này thế nào?"

"Ông nội, đánh chết thằng nhãi đó đi!" Đường Lãng la lớn.

Ninh Tịch chớp mắt: "Úi, tôi không phản đối."

Lục Đình Kiêu cũng lập tức "vợ nói gì thì chồng phụ họa theo": "Đồng ý."

Hàn Kiêu sững ra nhìn ba người kia với ánh mắt kỳ dị: "Mấy người các người... sao mà ác quá vậy? Động cái là muốn giết người! Có khi nào, hôm nào đấy sát tâm nổi lên rồi giết luôn cả tôi không?"

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy "rắc" một tiếng.

Cổ của Tiêu Chiến đã bị Hàn Kiêu bóp nát.

Hàn Kiêu lập tức giật nảy mình, nhìn chăm chăm vào Tiêu Chiến đã há mồm thè lưỡi, lại nhìn ba người trên lầu kinh ngạc nói: "Sao lại chết rồi, các người giết à?"

Trên lầu: "..."

Đường Lãng giật giật khóe miệng: "Ông nội ơi, là ông giết mà..."

"Tôi giết á? Cậu chắc chứ?" Hàn Kiêu hỏi lại.

Đường Lãng hắc tuyền đầy đầu: "Nếu con không nhìn nhầm... thì chính là ông nội giết đấy..."

Ninh Tịch: "Tôi chắc chắn là anh giết đấy, anh bẻ gãy cổ người ta thế kia mà, ác quá thể đáng... không ngờ anh lại là một Đại thần như vậy, tôi đã nhìn nhầm người rồi!"

Lục Đình Kiêu: "Chắc là... anh giết đấy."

"Ố... hình như là tôi bị trượt tay, không phải cố ý đâu! Xin lỗi!" Hàn Kiêu nhìn Tiêu Chiến đã bị mình bóp chết nói.

Đường Lãng: "..."

Ninh Tịch: "..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch trợn trắng mắt nhìn Hàn Kiêu một cái.

Mặt dày thì cô thấy nhiều rồi nhưng chưa từng thấy tên nào không biết xấu hổ như Hàn Kiêu. Rõ ràng là ghim thù từ lần trước, cố tình bóp chết cái gã gầy gò kia, thế mà giờ còn vờ vịt vô tội.

Vô liêm sỉ nhất là tên này tự giết người rồi còn không thừa nhận, muốn chụp mũ bọn họ, nói người là do họ giết nữa chứ.

Bọn họ đứng trên lầu, giết người kiểu quái gì được, dùng "niềm tin và sức mạnh" chắc?

"Đại thần thật vô liêm sỉ, các anh có thấy vậy không?" Ninh Tịch cười cười, nhìn Đường Lãng và Lục Đình Kiêu.

Đường Lãng: "Sur muội, muội hỗn quá đấy, không được nói ông nội huynh như vậy, cẩn thận huynh lật mặt với muội đấy ~ Ông nội tuy vô liêm sỉ thật, nhưng người vô liêm sỉ thiên hạ này nhiều lắm... ông nội huynh chẳng cần chứng minh cũng đã là vô địch rồi!"

Lục Đình Kiêu: "Cũng tạm tạm."

"Tôi đi ăn dưa hấu đây!" Hàn Kiêu không để ý mấy người kia xỏ xiên mình, phệt mông xuống sofa.

"Ông nội, con hiểu mà!" Đường Lãng lập tức phi vào phòng khách, lấy dưa hấu đã được để lạnh trong tủ ra đưa cho Hàn Kiêu, sau đó lôi xác Tiêu Chiến đi một cách thuận thực.

"Đại thần, hôm nay anh cố tình thả cái tên Yorick và bác sĩ gì đó kia đi để dụ hết cái đám ám sát anh ra đúng không!" Ninh Tịch hỏi.

"Yorick..." Hàn Kiêu ngơ ngác nhìn Ninh Tịch: "Là ai cơ..."

Ninh Tịch: "..."

--- O ---

Chương 1992: Ăn Khuya Đã Rồi Hãy Đi?

Hàn Kiêu ngáp một cái, rồi lại chỉ vào trong phòng ngủ.

Hồ trắng thông dong đi từ trong phòng ra, bước tới bên cạnh Hàn Kiêu.

"Đi đây." Hàn Kiêu vừa đi vừa vẫy tay với ba người.

Ninh Tịch ngăn ra: "Ồ! Đại thần phải đi rồi à?"

"Chẳng phải nói chỉ cần không có sát thủ nào dám đến nữa thì tôi có thể đi rồi sao?" Hàn Kiêu trưng ra vẻ mặt "chắc không phải cô lại muốn chơi khăm tôi nữa đấy chứ".

Đường Lãng ở bên cạnh gật đầu phụ họa: "Ông nội nói phải lắm, Tiêu Chiến đã là tên đỉnh nhất rồi!"

Ngay đến Tiêu Chiến cũng chết ở đây rồi thì ai dám vác xác tới tìm chết nữa, trừ khi kẻ đó bị điên thôi.

Mấy ngày nay ở chung, giờ bỗng phải chia tay, Ninh Tịch cảm thấy có chút buồn bã, "Muộn thế này rồi... hay Đại thần ở lại ăn đêm đã rồi đi?"

Hàn Kiêu không hề do dự quay luôn lại: "Được!"

Ninh Tịch: "..."

Nỗi buồn biệt ly của Ninh Tịch trong nháy mắt tan thành mây khói hết.

...

Nửa đêm.

"Anh à, bên chỗ anh liệu có phải có chuyện không?" Ninh Tịch nằm trên giường, không ngủ được quay ta hỏi Lục Đình Kiêu.

"Không có niềm tin với anh vậy à?" Âm thanh khàn đục của anh vang lên trên đầu cô.

Ninh Tịch nhào tới chụt một cái: "Tất nhiên là không rồi!"

Lục Đình Kiêu hôn lên đầu cô: "Em cứ chuyên tâm làm việc của mình,

dưỡng thân thể cho khỏe đi."

Còn lại, là chiến trường của anh...

...

Sau khi Hàn Kiêu đi khỏi, quả nhiên không có tên sát thủ nào tới thị trấn Lộc nữa, mọi thứ quay lại yên bình như cũ, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mấy ngày sau, thị trấn Lộc lại xuất hiện thêm một con hổ trắng con.

Còn thể giới bên ngoài...

Sau khi đôi phương biết việc ám sát không thành công đã đổi hướng, trong khoảng thời gian ngắn, nền kinh tế cả châu Á cùng thế giới ngậm đầu dậy sóng, Lục Đình Kiêu bắt đầu lao đầu vào công việc...

Còn công việc của Ninh Tịch, lại quay về thời kỳ hưng thịnh.

...

"YLD - Thời gian nghịch chuyển, bạn là người đẹp nhất!"

Trên màn hình ở quảng trường trung tâm có lượng người qua lại lớn nhất Đê Đô, Ninh Tịch đang nằm giữa vườn địa đàng tràn đầy, làn da không trang điểm của cô mịn màng, sáng bóng.

Cảnh tượng mộng ảo khiến người qua đường cũng phải dừng chân lại ngắm nhìn.

"Ôi! Da của Ninh Tịch đẹp thật đấy! Nghe nói lúc cô ấy quay cái quảng cáo này là để mặt mộc, không trang điểm tí nào luôn đấy!"

"Tôi từng thấy Ninh Tịch ở gần rồi, tuyệt đối còn đẹp hơn trong quảng cáo này nhiều! Bốn chữ "thời gian nghịch chuyển" dùng thật chính xác mà!"

"Không ngờ YLD lại mời được Ninh Tịch làm người đại diện, cảm giác thương hiệu này ngày càng chất lượng hơn rồi đây!"

"Trước đây tôi toàn dùng của hãng SS, đợt lĩnh lương tôi sẽ mua sản phẩm của YLD dùng thử xem!"

...

Tại công ty YLD.

"Lần này cậu làm tốt lắm" Trong cuộc họp qua video call, CEO bên Mỹ vui vẻ khen một câu.

Sản phẩm của YLD lần này không chỉ vượt qua cả SS ở khu vực trong nước mà ngay đến lượng tiêu thụ Mỹ cũng tăng lên rất nhiều.

Parker nhìn mức tiêu thụ quý này, thấy sếp khen vậy chắc ý vô cùng.

Bị SS chèn ép bao năm nay, cuối cùng ông ta cũng rửa sạch được mối nhục này rồi.

Khi ấy ông ta bỏ Lưu Hiểu Như, chọn Ninh Tịch quả là một quyết định quá là sáng suốt!

Ai mà ngờ được, sau khi Ninh Tịch trở lại, khí thế lại mạnh mẽ như vậy, không những đè bẹp Hàn Tử Huyền mà trong nháy mắt còn kéo cao vị thế của YLD lên nữa.

Phải biết, ký được hợp đồng với nghệ sĩ đang lên còn có lợi hơn ký với nghệ sĩ đã nổi tiếng nhiều.

Sau khi Parker họp với sếp xong, lập tức gọi điện cho Từ Thao để cảm ơn, tiện thể mời Ninh Tịch tới tham dự đêm hội thời trang của YLD luôn.

--- O ---

Chương 1993: Lôi Kéo

Tại công ty giải trí Tinh Huy.

Vương Hạo Quân nhìn đồng số liệu phức tạp trên màn hình máy tính mà đầu đau như muốn nổ tung.

Tỷ số định mức trên thị trường của Thịnh Thế tăng nhanh kinh người và đã vượt qua cả Tinh Huy, giá cổ phiếu cũng đang không ngừng tăng lên.

Còn Hàn Tử Huyền, bên phía ông ta thật sự không thể cứu vãn lại được nữa rồi.

Trước khi tham gia Thiên Hạ, chân sau bị Ninh Tịch phá đám, Đêm Hội Ngôi Sao lại bị cướp mất giải, khó khăn lắm mới có được tài nguyên từ Hollywood thì lại làm phải nền cho Ninh Tịch. Ngay đến cả thương hiệu SS do cô ta làm đại diện quảng cáo cũng bị YLD – thương hiệu Ninh Tịch làm người mẫu đại diện chèn ép.

"Trình Nghị Tân! Lưu Hiểu Nhu! Rốt cuộc các người làm cái quái gì thế hả? Nếu tôi nhớ không nhầm, người mẫu đại diện cho YLD phải là Lưu Hiểu Nhu mới đúng chứ? Tại sao cuối cùng lại thành Ninh Tịch thế này?"

Công ty thì bao nhiêu là chuyện, ông ta không thể chuyện nào cũng giám sát hết được, mà tới lúc biết tin thì đã muộn mất rồi.

Không chỉ mất đi một hợp đồng quảng cáo, lại còn để Hàn Tử Huyền bị chèn ép lần nữa.

Lưu Hiểu Nhu giận mà không dám nói gì, chỉ có thể âm ức mà chịu đựng.

Trình Nghị Tân lau mồ hôi trên trán, nịnh nọt nói: "Vương tổng, chuyện này thật sự không thể trách tôi được! Đáng ra hôm đó chúng tôi đã ký được hợp đồng rồi, ai ngờ giữa chừng Từ Thao lại đưa Ninh Tịch tới phá đám chứ, tôi cũng hết cách mà! Có lẽ là Từ Thao muốn trả thù Hiểu Nhu chuyện đổi công ty, chuyện này hoàn toàn là do mâu thuẫn cá nhân của bọn họ gây ra, thật sự không liên quan tới tôi!"

Lưu Hiểu Nhu không thể tin nổi nhìn quản lý của mình, cô ta suýt thì tức phát khóc: "Hợp đồng đại diện này trước lúc tôi vào công ty đã đàm phán xong rồi, tại sao trước lúc tôi vào thì yên lành, vào tới nơi rồi lại đổ bể hết!"

Đây sao có thể là lỗi của tôi được?"

Trình Nghị Tân bỗng sầm mặt xuống: "Hiểu Nhu, cô nói vậy là có ý gì? Ý cô nói là do tôi khiến cô mất hợp đồng quảng cáo à?"

Từ ngày tới Tinh Huy tới giờ phải chịu bao tải nhục, uất ức, đã thế còn phải trơ mắt ra nhìn Tần Sương – người từng bị cô ta cười nhạo từng bước đi lên, Lưu Hiểu Như không nhìn nổi nữa, bật khóc mắng:

"Trình Nghị Tân! Anh đừng có ức hiếp người quá đáng! Sau khi tôi tới Tinh Huy anh đối xử với tôi thế nào, tự lòng anh rõ nhất! Không tranh thủ lấy tài nguyên cho tôi, suốt ngày chỉ biết đưa tôi đi hầu rượu người khác! Chỉ vì một cái hợp đồng hạng hai mà còn bắt tôi ngủ với một lão già!"

"Ngủ với lão ý thì sao? Trong cái nghề này có ai là không làm vậy? Chắc mình cô thanh cao? Bảo cô ngủ với người ta chẳng phải là muốn lấy hợp đồng cho cô đấy còn gì!"

"Anh..."

"Được rồi! Cả hai người câm miệng lại cho tôi! Không ra cái thể thống gì cả!"

Sau khi đuổi Trình Nghị Tân và Lưu Hiểu Nhu cứ cãi vã âm ỹ ra ngoài, Vương Hạo Quân càng thấy đau đầu hơn. Giờ ông ta cũng chỉ có thể kỳ vọng vào Tô Diễm nữa thôi.

Chờ tới chập tối, Tô Diễm cũng lững thững đi tới.

Vương Hạo Quân vội chạy ra tận cửa đón: "Tô tổng, anh đến rồi, mời vào ngồi!"

Tô Diễm hơi gật đầu rồi ngồi xuống sofa: "Chuyện gì thế?"

Vương Hạo Quân tỏ ra khó xử: "Tình hình của công ty dạo gần đây chắc anh cũng biết rồi. Ninh Tịch trở lại, cú kích này ảnh hưởng ngày càng lớn tới công ty chúng ta, tôi tìm anh tới đây là muốn thương lượng với anh xem có cách giải quyết nào không!"

Tô Diễm nghe vậy, mắt hơi lóe lên: "Nếu đã không chèn ép được vậy sao không đưa cảnh ô liu ra?"

Vương Hạo Quân thấy thế cũng sờ: "Ý của Tô tổng là lôi kéo Ninh Tịch về đây á?"

"Có gì là không thể?" Tô Diễm hỏi ngược lại.

Vương Hạo Quân tỏ ra khó xử nói: "Khụ, Tô tổng, anh cũng biết khúc mắc giữa Ninh Tịch và Tuyết Lạc rồi đây. Khi ấy Ninh Tịch bị chúng tôi đuổi đi, giờ sao có thể đồng ý quay lại được? Mà kể cả Ninh Tịch có chịu đi chăng nữa, e là cũng khó ăn nói với Tuyết Lạc..."

--- O ---

Chương 1994: Cậu Nhất Định Phải Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Đây!

"Ông không cần lo chuyện Tuyệt Lạc, còn phía Ninh Tịch tôi sẽ tự mình nói chuyện." Trong thanh âm của Tô Diễm có chút căng thẳng khó ai phát giác được.

Vương Hạo Quân vừa nghe vậy, hai mắt liền sáng lên: "Tô tổng mà tự mình thân chinh thì tốt không gì bằng rồi! Chỉ cần Ninh Tịch chịu về đây, chúng tôi có thể hứa sẽ dành cho cô ấy những tài nguyên tốt nhất, mở phòng làm việc riêng cho cô ấy, cô ấy cũng có thể mang cả quản lý từ bên đó sang nữa!"

Kể cả khoảng thời gian này Thịnh Thế rất phát triển đi nữa, nhưng cũng chẳng thể bì được với Tinh Huy, thêm việc Tô Diễm tự mình đi đàm phán, khả năng thắng trận này là rất lớn.

...

Hôm sau.

Từ Thao nổi cơn tam bành xông vào phòng làm việc của Lương Phi Tinh: "Vương Hạo Quân, đêch cụ mày!!!"

Lương Phi Tinh nhíu mày: "Không ngờ khẩu vị của anh lại nặng thế đấy?"

"Tôi không đùa với cậu đâu! Con mẹ nó, ông đây vừa biết được tin nội bộ, lão già Vương Hạo Quân kia thế mà muốn lôi kéo Ninh Tịch nhà tôi!"

"Ha, lôi kéo Ninh Tịch?" Lương Phi Tinh nghe vậy cũng tỏ ra khá bất ngờ.

"Mẹ nó! Giờ phải làm sao? Lỡ mà... lỡ mà Nữ vương đại nhân thật sự bị người ta "bắt" mất thì làm sao! Vậy tôi cũng không muốn sống nữa đâu!" Từ Thao trưng ra vẻ mặt nếu Ninh Tịch đi thật, anh ta sẽ lao đầu vào tường chết luôn.

Lương Phi Tinh giật giật khóe miệng: "Bình tĩnh lại chút đi được không? Anh nghĩ Ninh Tịch là loại người đó chắc?"

"Tất nhiên là Ninh Tịch không thế rồi! Nhưng mà cái lão Vương Hạo Quân kia lại thủ đoạn vô biên. Con bà nó chứ, tôi cứ nuôi được cái mầm nào tốt tốt

là lại bị lão ta cướp mất, đã bao nhiêu lần rồi, đến mức tôi bị ám ảnh tâm lý luôn đấy cậu có biết không hả?" Từ Thao suy sụp nói.

Lương Phi Tinh lại ung dung nói: "Yên tâm đi, ai bị lôi đi chứ Ninh Tịch thì không thể đâu."

"Cậu dựa vào cái gì mà chắc chắn thế?" Từ Thao nước mắt lã chã.

Từ Thao giờ đã coi Ninh Tịch còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Thêm nữa, trước đây cũng quá nhiều lần bị nghệ sĩ dưới tay mình phản bội, có vẻ như đã bị ám ảnh tâm lý thật rồi.

Lương Phi Tinh nhìn dáng vẻ ai oán chỉ sợ bị người ta bỏ rơi của Từ Thao thì cạn lời lờm cho một cái.

Tất nhiên là dựa vào việc Ninh Tịch không chỉ là nghệ sĩ của Thịnh Thế, mà còn là bà chủ ở đây nữa rồi. Đã từng thấy ai nói muốn lôi cả bà chủ nhà người ta đi như vậy chưa?

"Nói tóm anh cứ tin tôi là được, yên tâm làm việc của anh đi, đừng nghĩ linh tinh nữa." Lương Phi Tinh nói.

Từ Thao vẫn đang phát hờn: "Thế nếu Nữ vương đại nhân vứt bỏ tôi rồi, cậu có chịu trách nhiệm không?"

"Chịu chịu! Nếu anh bị vứt bỏ, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh, OK? Giờ thì biến mau đi, ông đây còn phải làm việc!"

Lương Phi Tinh nói đến rách cả miệng mới tổng được tên Từ Thao om sòm kia đi.

...

Đêm hội thời trang YLD.

Ninh Tịch nhận lời tới tham dự, lúc cô đang hít thở không khí trong sân không ngờ lại đụng mặt Tô Diễm đã lâu không gặp.

Từ sau lần gặp nhau ở đại học Đé Đô, Tô Diễm cũng không tới tìm cô nữa.

Kết quả này ngược lại lại nằm trong dự liệu của cô.

Tô Diễm không làm gì được Ninh Tuyết Lạc đâu mà.

Nghe nói, gần đây Tô Diễm đã thay Ninh Tuyết Lạc tiếp quản Tinh Huy, lý do là vì sức khỏe của Ninh Tuyết Lạc không tốt.

Cô quá hiểu tính cách của Ninh Tuyết Lạc, không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cô ta giao quyền trong tay ra.

Trừ khi...

Đêm lạnh như làn nước mùa thu, Ninh Tịch mặc một chiếc váy trắng bạc dài, mái tóc đen nhánh được búi lại phía sau, cô thích ý ngồi trên xích đu nhâm nhi ly rượu.

Cảnh tượng trước mắt đẹp đến mức không chân thực.

Tim Tô Diễm đập thình thịch, gã tiến tới gần: "Tiểu Tịch..."

Như thể sợ người trước mắt sẽ lại trốn tránh mình, gã vội nói: "Tiểu Tịch, lần này anh tìm em là vì công việc."

"Công việc?" Ninh Tịch nghiêng đầu, đôi mắt như sương gờ đã mang về ngà ngà say, rõ ràng trông rất ngây ngô, khờ khạo nhưng lại mê người như yêu tinh giữa màn đêm đen.

--- O ---

Chương 1995: Bà Chỉ Biết Có Anh Yêu Nhà Bà Thôi

Tô Diễm chỉ cảm thấy cổ họng mình khô khốc, gã hít sâu một hơi mới bình ổn được tâm trạng, gã nói thẳng với cô: "Tiểu Tịch, tới Tinh Huy đi!"

Thấy Tô Diễm nói vậy, Ninh Tịch hơi nhú mày, cô thật sự không ngờ Tô Diễm lại tới để lôi kéo người thế này đây?

Ánh mắt Tô Diễm tràn ngập sự dịu dàng, thương yêu: "Tiểu Tịch, em là thân con gái, bao năm nay một mình lang bạt ở ngoài, chịu nhiều khổ cực rồi. Tuy giờ em sống cũng rất tốt, nhưng dù Thịnh Thế có trọng dụng em đi nữa, giữa em và Thịnh Thế dù sao cũng chỉ là mối quan hệ dây dưa mang đến lợi ích với nhau. Còn nếu em về Tinh Huy, ít nhất anh còn có thể chăm sóc được cho em. Hoặc nếu em làm việc mệt quá, muốn nghỉ ngơi cũng được, không cần cứ phải để bản thân vất vả như vậy..."

"Hơ..." Ninh Tịch cười gằn: "Ý của Tô tổng là muốn bao dưỡng tôi à?"

Tô Diễm biến sắc, vội nói: "Tiểu Tịch! Anh không có ý này! Anh chỉ muốn chăm sóc cho em thôi!"

"Tô tổng nên chăm sóc tốt cho mẹ con Ninh Tuyết Lạc đi thì hơn, không khiến anh phải lo cho tôi."

Ninh Tịch vừa dứt lời, mặt Tô Diễm liền trắng bệch như giấy: "Em biết rồi à..."

Tô Diễm khẩn thiết nhìn cô gái trước mắt mình giải thích: "Tiểu Tịch, anh không lừa em, anh vừa về đã bảo luật sư làm thủ tục ly hôn rồi. Hôm đó, anh cũng đã hẹn Tuyết Lạc để nói rõ với cô ấy nhưng tới hôm đó... Tuyết Lạc bỗng bị ngất nên phải đưa vào viện... sau khi xét nghiệm thì phát hiện.. đã có thai mất rồi... Lúc đó anh thật sự cũng không biết mở miệng thế nào nữa... Anh biết anh lại khiến em thất vọng... Tiểu Tịch, hãy đợi anh... cho anh thêm chút thời gian nữa, được không?"

Tô Diễm nói xong, căng thẳng nhìn cô, lại phát hiện cô đã nhắm mắt, khẽ tựa đầu vào xích đu, hình như ngủ mất rồi.

Cảnh này...

Tô Diễm như bị mê hoặc, gã không tự chủ được mà tiến lại phía cô.

Nhưng, khi tay gã sắp chạm vào cô, bỗng có một người lách vào đứng ngay trước mặt Ninh Tịch, chặn tay gã lại.

Trong mắt Giang Mục Dĩ tràn ngập những mảnh băng sắc lạnh: "Tôi nói này tổng giám đốc Tô, anh là người đã có vợ, làm thế này e là không thích hợp đâu?"

Bốn chữ "người đã có vợ" đâm thẳng vào Tô Diễm khiến sắc mặt gã khó coi vô cùng: "Tiểu Tịch uống say rồi, phiền cậu gọi trợ lý của cô ấy tới đây."

Giang Mục Dĩ xùy một tiếng: "Cô ấy có làm sao thì liên quan quái gì đến anh!"

Nói xong anh chàng bực bội nhìn Ninh Tịch ngủ say như chết không biết trời trăng gì bên cạnh rồi đỡ cô lên.

Cô nhóc chết tiệt này! Chẳng có chút cảnh giác nào cả.

Ninh Tịch được kéo dậy lúc này mới mơ màng mở mắt: "Lông Vàng...?"

"Chẳng phải tôi bảo bà uống ít rượu thôi hả! Uống nhiều thế làm gì, muốn chết à!" Giang Mục Dĩ quát.

Ninh Tịch miết miết mi tâm: "Tôi chỉ uống có một ly thôi mà..."

Sau khi hôn mê một năm, sức khỏe cô cũng đã bình phục kha khá nhưng tất nhiên cũng sẽ để lại di chứng, cô phát hiện tư lượng của cô bị giảm đi, chỉ một ly là gục.

Giang Mục Dĩ đỡ cô đi nhanh khỏi đó, vừa đi vừa nổi cơn tam bành chửi bới: "Ban nãy suýt chút nữa là bà bị cái tên họ Tô kia sàm sỡ rồi đấy có biết không hả?"

"Cảm ơn nhé."

"Tất nhiên là bà phải cảm ơn tôi rồi! Có quả bạn trai cũ tốt như tôi thế này, chắc kiếp trước bà tu tốt lắm! Sau này bà còn lấy tôi ra so với cái thằng tồi tệ đó nữa là bà không xong với tôi đâu nhé!"

"Sao có thể chứ! Ông là cháu trai tôi cơ mà!"

"Con mẹ nó bà nói thêm lần nữa xem, tôi là gì của bà? Có tin tôi vút luôn bà

ở đây không?"

"Người anh em! Đại ca à... chuyện hôm nay, đừng nói với anh yêu nhà tui nha..."

"Bà chỉ biết có anh yêu nhà bà thôi!"

--- O ---

Chương 1996: Em Sẽ Không Bỏ Rơi Tôi Đâu, Đúng Không?

Những ngày này, Ninh Tịch phát hiện Từ Thao có gì đó rất kỳ lạ.

Lúc nào anh cũng đi lòng vòng quanh cô, hỏi han ân cần, hết bung trà rồi lại rót nước.

Trước đây tuy là Từ Thao vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, nhưng mấy gần đây rõ ràng là cứ như kiếm chuyện, nhiều khi trông còn có vẻ gì đó muốn nói lại thôi.

Ninh Tịch hết cách đành hỏi thẳng: "Anh Thao, anh bị làm sao thế? Có gì thì nói thẳng em nghe xem nào!"

Từ Thao líu ríu cả nửa ngày mới chịu ai oán mở lời: "Nữ vương đại nhân, em sẽ không bỏ rơi anh đâu đúng không?"

"Sao tự dưng lại nói thế?" Ninh Tịch khó hiểu.

"Còn chẳng phải vì con bê khốn nạn Vương Hạo Quân kia sao? Loại cóc ghè như lão ta mà đòi ăn thịt thiên nga, muốn lôi kéo em qua Tinh Huy còn gì!" Từ Thao căm phẫn quát lên.

Ninh Tịch nghe vậy dở khóc dở cười: "Anh đã bảo ông ta là cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga rồi, sao mà em qua chỗ ông ta được?"

"Nhưng anh không có cảm giác an toàn mà..."

Lúc này, Lương Phi Tinh đẩy cửa vào, xách cổ Từ Thao ném qua một bên: "Già đầu thế rồi còn nũng nịu cái gì! Nổi hết cả da gà! Chẳng phải đã bảo anh đừng có làm phiền Ninh Tịch rồi cơ mà? Đi làm việc đi!"

Nói rồi anh ta ngoảnh lại nói với Ninh Tịch: "Ninh Tịch, em mặc kệ tên này đi, "ông cậu" đang tới, tính khí thật thường đó."

*Ông cậu = bà dì = đến kinh nguyệt

Ninh Tịch bất đắc dĩ nói: "Anh Thao, anh cứ yên tâm, tối qua Tô Diễm quả thật có tới tìm em nhưng em đã từ chối rồi."

"Đệch ạ! Con bê khôn đó quả là vô liêm sỉ! Không ngờ còn đá cả Tô Diễm ra nữa!" Từ Thao tức mém chết.

Có điều nghe thấy Ninh Tịch nói đã từ chối, cuối cùng Từ Thao cũng bỏ được tảng đá lớn trong lòng, anh lại ngoe nguẩy đuôi vui vẻ đi làm việc: "Thế Nữ vương đại nhân này, tối nay anh đón em tới dự lễ kỷ niệm của đài truyền hình Đé Đô nhé!"

"Em vẫn chưa biết mấy giờ mới xong việc chiều nay, dù sao thì chương trình của em cũng ở phía sau. Anh cứ đưa Tần Sương tới đó chuẩn bị trước, xong việc em tới thẳng đó là được." Ninh Tịch nói.

"Ồ kè!" Lúc này, Từ Thao lại tràn trề sức sống.

Nữ thần đại nhân thật quá là thấu hiểu lòng người mà!

...

Buổi tối.

Từ Thao đưa Tần Sương tới đài truyền hình.

Sau khi tới nơi, hai người vào phòng trang điểm được chỉ định.

Vừa mới bước vào liền phát hiện có người đã ở sẵn trong đó, lúc này Từ Thao mới biết là mình vào nhầm phòng.

Trong phòng chỉ thấy Doãn Ưu Ưu và quản lý cùng hai trợ lý của cô ta, với một chuyên viên trang điểm, một stylist và hai vệ sĩ, cả đám đều đang bu lại xung quanh để hầu hạ, trang điểm cho cô ta.

Từ sau khi nhảy qua Tinh Huy, Doãn Ưu Ưu luôn vô cùng chú trọng tới trang điểm, quần áo, tóc tai khi ra ngoài, như thể chỉ sợ người ta không biết sau khi đổi công ty thì cô ta sống tốt đến thế nào vậy.

Trong đó, một trợ lý cảm nhận của Doãn Ưu Ưu nhìn thấy người ngoài tiến vào, lập tức giận dùm dùm lên quát thẳng vào mặt Từ Thao và Tần Sương: "Ai cho các người tự tiện vào đây hả! Đây là phòng trang điểm dành riêng cho Ưu Ưu!"

Lúc Từ Thao biết mình vào nhầm, tính định đưa Tần Sương êm đẹp ra khỏi đó luôn.

Nhưng, ai biểu là oan gia ngõ hẹp, anh nhìn cô trợ lý cầm nhon kia rồi cười lạnh một tiếng: "Hơ, phòng trang điểm riêng? Trên đó có viết tên cô ta chắc?"

Cô trợ lý kia nhìn Từ Thao đầy vẻ trào phúng: "Từ Thao, tốt xấu gì năm ấy anh cũng là một quản lý hàng đầu, tuy sau này sa sút đến mức suýt phải ngủ đầu đường xó chợ, nhưng cũng đâu cần phải như tên lưu manh thế này chứ?"

Cô trợ lý đang nói chính là người đã tát Từ Thao ở quán bar hôm ấy, là người sỉ nhục anh trước mặt tất cả mọi người, sau đó chuyện này còn bị báo chí khai ra, khiến Từ Thao bị tất cả mọi người trong giới chế nhạo.

Quản lý vàng ngày ấy, cư nhiên lại bị một trợ lý nhỏ bé tát trước mặt bao người...

--- O ---

Chương 1997: Diễn Viên Hạng Bét

Từ sau chuyện đó, cô ta rất được Doãn Ưu Ưu coi trọng, rõ ràng việc cô ta làm lúc đó đã khiến Doãn Ưu Ưu vô cùng thỏa mãn.

Vậy nên, hôm nay có cơ hội tốt như thế để thể hiện, tất nhiên cô trợ lý này không thể bỏ qua rồi.

"Hơ hơ, người thật sự phải ngủ “đầu đường xó chợ” e là kẻ khác chứ nhỉ?" Từ Thao cố tình nhìn về phía Doãn Ưu Ưu, lạnh lùng nói.

Nghe thấy lời anh nói, Doãn Ưu Ưu đang trang điểm nhất thời cứng hết cả người, mặt cũng biến sắc.

Rõ ràng Từ Thao đang châm biếm cô ta.

Một năm trước, khi cô ta gặp cảnh nghèo khổ nhất đúng là đã phải ngủ đầu đường xó chợ thật, sau đó được Từ Thao nhìn trúng đưa về Thịnh Thế mới nhảy được lên vị trí sao hạng A ngày hôm nay.

Cô trợ lý kia cũng từng nghe nói về quá khứ của Doãn Ưu Ưu, biết chắc chắn tâm trạng của cô ta lúc này rất khó chịu liền xông tới trước mặt hai người kia: "Đã bảo đây là phòng trang điểm riêng của Ưu Ưu rồi, chớ nghe không hiểu tiếng người à?"

Lúc này nhân viên của đài truyền hình nghe thấy động tĩnh ở đây nên vội vàng chạy tới.

"Xin hỏi xảy ra chuyện gì vậy?" Một người đàn ông trung niên để râu và một cô nhân viên trẻ đi vào.

Cô trợ lý cảm nhận thấy người tới lập tức cáo trạng: "Biên đạo Trần, anh cũng biết đây là phòng trang điểm chuyên dụng của Ưu Ưu đúng không? Mỗi lần Ưu Ưu tới đây đều được dùng phòng này một mình, những phòng khác nhỏ quá thật sự không chen nổi! Nhưng hai người này cứ như lưu manh đứng đây không chịu đi, định cướp phòng trang điểm của Ưu Ưu nhà chúng tôi đây!"

"Chuyện này..." Biên đạo nhìn Doãn Ưu Ưu đang trang điểm, lại nhìn Tân Sương và Từ Thao, cảm thấy thật nhức đầu.

Làm trong nghề của ông, thường đều là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, mà Doãn Ưu Ưu lại là nhân vật nổi tiếng khó nhằn trong giới.

Ngược lại tuy Tần Sương nổi chỉ sau một đêm, danh tiếng ngút trời nhưng không thể so sánh với Doãn Ưu Ưu hiện tại được, căn bản là không cùng một đẳng cấp.

Ông ta không nhất thiết phải vì Tần Sương mà đắc tội với Doãn Ưu Ưu.

Sau một hồi cân nhắc, biên đạo liền ho nhẹ một tiếng rồi quay ra nói với Từ Thao và Tần Sương: "Căn phòng này quả thật là phòng trang điểm chuyên dụng của cô Doãn, hai người theo tôi qua phòng khác được không?"

Trợ lý cầm nhon thấy đạo diễn quả nhiên vẫn đứng về phía bọn họ lập tức trung về dương dương đắc ý: "Nghe thấy chưa?"

Tần Sương không muốn gây thêm rắc rối cho Từ Thao nên cô khẽ khuyên anh: "Bỏ đi anh Thao, bọn mình qua chỗ khác đi!"

Từ Thao không nói nữa, nhưng mặt vẫn xị ra.

Thấy hai người vẫn không nhúc nhích, cô trợ lý kia mặt kiên nhẫn: "Tiết mục của Ưu Ưu nhà chúng tôi sắp bắt đầu rồi, để cô ấy lên sân khấu muộn các người có chịu trách nhiệm nổi không?"

Vốn chẳng phải chuyện gì to tát nhưng cô trợ lý này lại cứ muốn gây gổ, rõ ràng là cố tình muốn để họ khó xử.

Biên đạo Trần đứng cạnh nhìn đồng hồ, đúng là sắp muộn thật, vậy nên ông cũng chẳng muốn dây dưa nữa, giọng điệu cũng tỏ ra cương quyết hơn: "Mời hai vị rời khỏi đây, xin đừng làm ảnh hưởng tới sự chuẩn bị của các nghệ sĩ khác."

Cô trợ lý kia đánh mắt ra hiệu cho hai tên vệ sĩ, the thé cái giọng lên: "Còn không mau cút đi! Mang một diễn viên hạng bét bỗng nổi tiếng sau một đêm tới đây mà cũng muốn lên mặt cướp phòng trang điểm của Ưu Ưu nhà chúng tôi à, ai cho các người mặt mũi thế đây!"

Lúc nói, hai tên vệ sĩ đã tiến tới, muốn đuổi hai người đi...

Đúng lúc này, cánh cửa sau lưng Tần Sương và Từ Thao bỗng truyền tới một giọng nói lạnh lùng: "Hóa ra... tôi là diễn viên hạng bét à?"

--- O ---

Chương 1998: Phòng Chuyên Dụng Của Ninh Tịch

Khoảnh khắc âm thanh quen thuộc vang lên, không chỉ hai tên vệ sĩ sững lại mà ngay cả trợ lý, Doãn Ưu Ưu, biên đạo Trần và nhân viên kia cùng đồng loạt nhìn về phía cánh cửa.

Tất cả đều trông thấy Ninh Tịch, hình như cô vừa tham gia một hoạt động gì đó về nên vẫn còn mặc lễ phục dạ hội.

Trông thấy cô, cô trợ lý cầm nhon kia vốn đang phách lối lập tức hoang mang, cô ta gân cổ nói: "Người tôi nói là Tần Sương, không phải là cô Ninh!"

"Thế nào?" Ninh Tịch không nhìn cô trợ lý cầm nhon kia mà đánh mắt hỏi Tần Sương đứng gần mình nhất.

Tần Sương vội nói nhỏ giải thích: "Không có gì đâu anh Tịch, tại bọn em đi nhầm phòng nên bên họ bảo bọn em đi thôi..."

Cô trợ lý kia thấy mình có lý, lập tức không buông tha tiếp tục chen miệng vào: "Cái gì mà đi nhầm, nói dễ nghe thế à! Rõ ràng hai người này cố tình tới tranh phòng tranh điểm! Còn la lối om sòm mà không tự nhìn xem mình là cái thá gì! Vừa mới nổi tiếng được vài ngày đã không biết bản thân là ai thế hả!"

Nghe những lời cô trợ lý kia nói, Ninh Tịch cũng không phản ứng gì, cô đi từng bước về phía Doãn Ưu Ưu.

Lúc này, Doãn Ưu Ưu trông thấy Ninh Tịch xuất hiện nên cũng đứng bật dậy.

Ninh Tịch kéo luôn cái ghế phía sau Doãn Ưu Ưu tới trước mặt mình rồi từ từ ngồi xuống, cô gác đôi chân được bao bởi chiếc váy xẻ tà cao kia lên, tay chống lên lưng ghế, chống đầu, quét mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng, không nhanh không chậm nói: "Tôi muốn phòng trang điểm này."

Ninh Tịch vừa dứt lời, mặt Doãn Ưu Ưu bỗng sầm mặt xuống nhìn chằm chằm vào cô.

Còn cô trợ lý cầm nhon kia vội nói: "Cô Ninh, đây là phòng trang điểm của Ưu Ưu nhà chúng tôi!"

Ninh Tịch nhíu mày: "Ồ? Phòng trang điểm của cô ta? Có viết tên cô ta không?"

Cô trợ lý không ngờ Ninh Tịch lại nói giống hệt Từ Thao, sắc mặt bỗng khó coi vô cùng.

Cô ta có thể tùy tiện quát mắng Từ Thao, nhưng lại không dám dùng thái độ đó với Ninh Tịch, vì thế chỉ có thể trưng ra cái mặt âm úc, cả giận nói: "Cô Ninh, đây quả thật là phòng trang điểm của Ưu Ưu nhà chúng tôi, không tin cô có thể hỏi biên đạo Trần."

"Được, để tôi hỏi." Ninh Tịch đưa mắt nhìn biên đạo Trần, cô khẽ hỏi: "Biên đạo Trần, xin hỏi... căn phòng này, là phòng trang điểm của ai?"

Biên đạo Trần lau mồ hôi trên trán, ông ta im lặng một hồi rồi mới đáp: "Căn phòng này... căn phòng này tất nhiên là phòng trang điểm của cô Ninh rồi, là phòng chuyên dụng của cô!"

Nói xong ông liền đánh mắt ra hiệu cho trợ lý của mình.

"Cái gì?"

Cô trợ lý kia không thể tin nổi đang định bật lại, lại thấy nữ trợ lý bên cạnh biên đạo Trần sau khi được ông ra hiệu, lập tức gật đầu rồi chạy đi.

Cô ấy đi rất nhanh rồi trở lại, lúc về trên tay còn có một tờ giấy cứng màu trắng.

Trên giấy được viết vài chữ màu đen in đậm: Phòng trang điểm chuyên dụng của Ninh Tịch!

Sau đó cả trợ lý và Doãn Ưu Ưu cùng những người khác cứ trơ mắt như vậy nhìn cô trợ lý treo tờ giấy vừa to vừa bắt mắt kia lên cửa.

"Nhìn thấy chưa?" Ngoài ánh mắt lạnh lùng ra thì từ đầu tới cuối Ninh Tịch không hề thay đổi thái độ.

"Các... các người..." Trợ lý cầm nhón trơ mắt nhìn cảnh này, nhìn thái độ của biên đạo, cô ta nghẹn đến tím cả mặt.

Còn Doãn Ưu Ưu thì tức phát điên lên, thiếu điều muốn tắc thở ngay tại chỗ.

--- O ---

Chương 1999: Dừng Lại Của Chính Họ

Vẫn chưa dừng lại ở đây, biên đạo Trần còn quay qua đám người Doãn Ưu Ưu nói: "Cô Doãn, tôi nghĩ chắc các cô đi nhầm phòng rồi, mời các cô lập tức tới phòng trang điểm khác dùm cho!"

Đi nhầm á! Giờ sao lại là bọn họ đi nhầm? Bọn họ đã đến từ lâu rồi đấy nhé? Đây rõ ràng là phòng trang điểm mà Ưu Ưu vẫn luôn dùng mà!

Nhưng, lúc này rõ ràng biên đạo thấy vị thế của Ninh Tịch cao hơn nên không dám đắc tội đành phải nói thế, tất cả đều là cố ý bắt chẹt bọn họ hết.

"Xin mời!" Biên đạo Trần lại giục.

Giờ cô trợ lý kia không dám ho he thêm chữ nào nữa, nếu như Ninh Tịch mặc kệ, cô ta có thể không kiêng dè ai hết nhưng rõ ràng Ninh Tịch đang đứng ra dẫn mặt họ Tần Sương, một trợ lý nhỏ như cô ta còn dám nói gì được nữa?

Doãn Ưu Ưu chưa bao giờ bị sỉ nhục đến mức thế này, cô ta găm chặt móng tay vào lòng bàn tay, suýt chút nữa là mất kiểm soát, cố gắng lắm mới nhin xuống được: "Chúng ta đi."

Trong phòng, đám người mà Doãn Ưu Ưu đem theo cúi gằm mặt cố gắng thu dọn đồ thật nhanh.

Cả đám vừa ra đến cửa, lúc đi qua chỗ Từ Thao và Tần Sương, cô trợ lý cảm nhận kia giận quá nên cố hung hăng bỏ lại một câu: "Đắc ý cái gì? Cái thứ tiểu nhân đắc chí! Chẳng phải các người cũng chỉ ôm đùi Ninh Tịch để bò lên thôi sao?"

Giọng cô ta không hề nhỏ, tất nhiên Ninh Tịch cũng nghe thấy, thấy sắc mặt Từ Thao và Tần Sương không tốt, mặt Ninh Tịch cũng lạnh xuống.

Đúng lúc này, Ninh Tịch đang ngồi trên ghế của Doãn Ưu Ưu bỗng đứng dậy, cô vừa đi tới chỗ Tần Sương và Từ Thao vừa nói: "Anh Thao, Sương Sương, hai người theo em lên phòng trang điểm tầng trên."

Phòng trang điểm của Ninh Tịch vốn được xếp ở trên tầng.

Căn phòng này của Doãn Ưu Ưu tuy cũng tốt lắm rồi, nhưng căn phòng xa

hoa nhất, chuyên dành cho những sao lớn tầm cỡ quốc tế như Tống Lâm lại là phòng ở tầng trên kia.

Tần Sương ngoan ngoãn gật đầu.

Còn Doãn Ưu Ưu vừa nghe thấy hai chữ tầng trên, sắc mặt càng khó coi hơn.

Lúc này, một nhân viên đài truyền hình học tốc chạy tới thông báo: "Cô Doãn, tiết mục của cô sắp bắt đầu rồi! Mời cô mau lên sân khấu!"

"Gì cơ?" Cô trợ lý kia bỗng biến sắc: "Nhưng Ưu Ưu của chúng tôi mới trang điểm xong được một nửa thôi!"

Nói tới đây, cô ta không quản được nhiều nữa, vội nói: "Nếu cô Ninh đã tới phòng trang điểm khác, không dùng tới phòng này nữa, vậy để Ưu Ưu của chúng tôi vào trang điểm nốt đi!"

Nói xong cô ta lao thẳng vào trong.

Khóe miệng Ninh Tịch nhếch lên, nhìn mấy chữ "Phòng trang điểm chuyên dụng của Ninh Tịch" trên cửa nói: "Tôi đã cho phép cô ta dùng chưa?"

Cô không chỉ muốn cướp, mà mà kể cả cướp được rồi không dùng, cũng không tới lượt cô ta.

Biên đạo Trần chọn mặt gửi lời, làm gì có chuyện không hiểu ý của Ninh Tịch, ông liền nói: "Tôi e là không được, đây là phòng chuyên dụng của cô Ninh, chưa có được sự đồng ý của cô ấy, người khác không thể tùy tiện vào được. Các cô chọn chỗ khác đi, bên ngoài có phòng trang điểm chung đấy."

"Cái gì! Ông dám để Ưu Ưu của chúng tôi tới phòng trang điểm chung à! Còn nữa, rõ ràng phòng này trống mà sao lại không cho chúng tôi dùng?" Cô trợ lý kia không thể tin nổi nói.

Biên đạo Trần mặt không chút thay đổi nói thẳng: "Đây vốn là căn phòng chúng tôi để dành cho cô Ninh, lúc đầu là do bên cô vào nhầm, chuyện này chúng tôi cũng bó tay thôi. Nếu các cô không mau lên, chúng tôi đành phải đẩy tiết mục phía sau lên đấy."

Đúng là ức hiếp người quá đáng mà!

Cô trợ lý kia tức không chịu nổi, nhưng cũng không thể làm gì khác, nếu còn

lễ mề nữa thì sẽ phải hủy chương trình thật mất.

Cuối cùng, đám người Doãn Ưu Ưu đành phải chen chúc vào phòng trang điểm đã lấp đầy người kia, trang điểm nốt phần còn lại dưới ánh mắt tò mò mua vui của bao nghệ sĩ khác.

--- O ---

Chương 2000: Không Phải Cùng Đẳng Cấp

Trên sân khấu, vì Doãn Ưu Ưu vội lên sân khấu, tâm tình lại không tốt nên không được tập trung, lúc hát còn lệch tông mấy lần đã thế còn có nốt cao không lên nổi.

Doãn Ưu Ưu sầm mặt trở lại hậu đài thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng thì thâm to nhỏ với nhau.

"Trời ơi! Rốt cuộc ai cho Doãn Ưu Ưu dũng khí để chọn tiết mục hát này vậy?"

"Ha ha, gần đây nhiều nghệ sĩ bị dính scandal hát nhép, cô ta đang muốn chứng minh mình không hát nhép thôi!"

"Phụt... có kiêu chơi lây vậy hả?"

"Ê ê ê, quan trọng không phải là chuyện này? Các cô có biết Doãn Ưu Ưu bị sao không? Ban nãy sao lại phải chạy tới chen chúc trong phòng trang điểm chung nhỉ? Chẳng phải trước giờ cô ta đều có phòng trang điểm riêng sao?"

"Ha ha, tôi biết! Tôi vừa nghe tin nội bộ xong, nghe nói Từ Thao với Tần Sương vào nhầm phòng, kết quả lại bị Doãn Ưu Ưu mượn cơ gây chuyện, nói họ cố tình muốn cướp phòng, còn sai người đuổi họ đi nữa..."

"Sao đó thì sao, sau đó thế nào? Sao cuối cùng lại thành Doãn Ưu Ưu bị đuổi ra ngoài?"

Cô nghệ sĩ tự xưng là biết tin nội bộ kia kích động nói: "Sau đó thì Ninh Tịch nữ thần tới! Chuyện phía sau chắc không cần tôi phải nói nhiều với các cô nữa chứ?"

"Ninh Tịch vốn là người rất trọng nghĩa khí, nghe nói cô ấy còn rất bao che bảo vệ nghệ sĩ công ty mình nữa! Gần đây Thịnh Thế ngoài Tần Sương ra còn mấy người nữa cơ!"

"Doãn Ưu Ưu cậy mình nổi tiếng, cả ngày chỉ biết kiêu căng phách lối, lần này xem như đá phải cửa sắt rồi! Chỉ biết bắt nạt người đẳng cấp thấp hơn cô ta, có giỏi thì ra đọ với Ninh Tịch kia kìa!"

...

Nghe mấy người kia nói chuyện, Doãn Ưu Ưu tức run lên: "Nói đủ chưa?"

Phía sau bỗng truyền tới giọng nói của nhân vật chính trong câu chuyện khiến mọi người bị giật mình, lữ lượt cúi đầu giả vờ bận rộn như không có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ Doãn Ưu Ưu này lại nổi điên lên.

Mãi tới khi Doãn Ưu Ưu tức tối bỏ đi, họ mới lại xôn xao buôn chuyện tiếp.

"Các cô đoán xem lần này Doãn Ưu Ưu sẽ làm thế nào? Trước đây ai đắc tội với cô ta đều sẽ bị chinh cho đến là thảm!" Có người hỏi.

"Chinh Ninh Tịch, cô đang đùa chặc? Doãn Ưu Ưu căn bản không cùng đẳng cấp với Ninh Tịch nhé? Cô nhìn thái độ của cô ta lúc trên sân khấu xem!"

"Đừng quên cô ta còn có Hàn Tử Huyền chống lưng! Hai người này chẳng phải từ trước đến giờ đều có quan hệ rất tốt với nhau đó sao? Hàn Tử Huyền chuyên quyền độc đoán, tư lợi như thế nhưng lại luôn quan tâm tới Doãn Ưu Ưu đấy thôi!"

Cô gái kia lườm một cái: "Hàn Tử Huyền bị Ninh Tịch ép thảm như thế, giờ tự lo cho mình còn không xong kia kìa!"

"Tôi thấy giờ phân thắng bại còn hơi sớm, thực lực của Tinh Huy và độ nổi tiếng của Hàn Tử Huyền vẫn bày trước mắt đấy thôi, cũng không phải không có cơ hội bật lại!"

...

Đêm, trong một club sang trọng nào đó.

Hàn Tử Huyền đang ngồi trong phòng riêng nói chuyện với Ninh Tuyết Lạc.

Hàn Tử Huyền tỏ ra cáu giận và âm ức: "Ninh phó tổng, lúc có chị, chị lúc nào cũng chăm sóc, đề bạt em. Nhưng từ lúc chị đi rồi, em thật sự không thể ở lại công ty được nữa, rốt cuộc thì bao giờ chị mới có thể trở lại?"

Hàn Tử Huyền hỏi câu hỏi mình quan tâm nhất.

Từ sau khi Tô Diễm tiếp quản công ty, cô ta bị chèn ép ngày càng quá đáng,

thật sự không thể tiếp tục khoanh tay chờ chết như thế nữa nên mới hẹn gặp riêng Ninh Tuyết Lạc.

Ngoài mặt, Ninh Tuyết Lạc tỏ ra khó xử khi nghe đối phương khóc lóc kể tội nhưng giọng điệu lại mang vài phần nỗi niềm riêng: "Tử Huyền à, chị xin lỗi, giờ trong tay chị chẳng còn chút quyền lực nào cả, e là không thể giúp em được..."

Hàn Tử Huyền nhất thời biến sắc: "Ninh phó tổng, em thật sự không hiểu, tạo sao chị bỗng nhiên lại rời công ty thế?"

--- O ---

Chương 2001: Tự Bảo Vệ Chính Mình Còn Khó

Trong đáy mắt Ninh Tuyết Lạc lập tức xẹt qua một tia ác độc, cơ mà trên mặt vẫn là vẻ yếu đuối không biết phải làm sao, cô ta cười khổ lắc đầu.

"Nếu như có thể, làm sao chị lại rời đi như thế được? Chị ở Tinh Huy lâu như thế, Tinh Huy chẳng khác gì ngôi nhà thứ hai của chị, em cũng giống như em gái của chị vậy, chị cũng muốn ở lại công ty lắm nhưng mà..."

Nói đến một nửa, Ninh Tuyết Lạc đột nhiên thở dài một tiếng, nụ cười trên gương mặt cô ta càng hiện rõ nét khổ sở.

"Thôi, không có gì đâu, đi thì đi vậy! Bây giờ, có nói gì đi chẳng nữa thì cũng chỉ phí công vô ích, chỉ là liên lụy đến em vì chị nên mới..."

Ninh Tuyết Lạc đột ngột im bặt rồi cố ý nhìn Hàn Tử Huyền với vẻ hốt hoảng, dường như sợ bản thân mình đã không cẩn thận nói sai cái gì đó.

Hàn Tử Huyền không phải là đứa ngốc, cô ta rõ ràng nghe ra được câu nói của Ninh Tuyết Lạc vẫn còn chưa hết ý, hơn nữa còn có liên quan đến cô ta. Vì thế, cô ta nào đâu có chịu bỏ qua, lập tức vươn tay ra nắm lấy tay Ninh Tuyết Lạc nói: "Chị Tuyết Lạc, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Em là do một tay chị dẫn dắt nên, chẳng lẽ ngay đến em mà chị cũng không tin được hay sao?"

Ninh Tuyết Lạc chua chát lắc đầu: "Tử Huyền, em giống như em gái chị, chị làm sao không tin em cho được... nhưng mà, giờ không giống ngày xưa nữa rồi. Trước kia dù có thế nào, chị đều có thể bảo vệ em nhưng bây giờ..."

"Chị không chịu nói với em là vì sợ liên lụy đến em, dù sao... bây giờ ngay đến chính bản thân chị thôi... cũng khó mà bảo vệ được."

Tự bảo vệ chính mình còn khó???

Những gì Ninh Tuyết Lạc nói khiến Hàn Tử Huyền thầm giật nảy mình, Ninh Tuyết Lạc hiện tại đã là Đại thiếu phu nhân của nhà họ Tô, với thân phận và địa vị của cô ta hiện giờ thì còn ai có thể uy hiếp được cô ta đây?

Một cách vô thức, trong đầu Hàn Tử Huyền đột nhiên thoáng hiện lên gương mặt tinh xảo của Ninh Tịch. Lúc Ninh Tuyết Lạc rút lui khỏi giới giải trí còn chẳng phải là bị Ninh Tịch từng bước, từng bước dồn ép hay sao? Chẳng lẽ

là...

Hàn Tử Huyền nhìn Ninh Tuyết Lạc với ánh mắt không chắc chắn lắm, cô ta chần chừ một lúc rồi mới nhỏ giọng hỏi: "Là Ninh Tịch sao?"

Khi Hàn Tử Huyền nói ra tên của Ninh Tịch, hai vai của Ninh Tuyết Lạc lập tức run lên, cô ta cố ý giả vờ uất ức cúi gằm đầu xuống làm ra dáng vẻ như thể phải chịu uất ức gì đó lớn lao lắm nhưng lại vẫn nhẫn nhịn không nói ra vậy.

Lại là Ninh Tịch!!!

Hàn Tử Huyền thấy phản ứng của Ninh Tuyết Lạc như vậy, liền lập tức cho là chuyện này có liên quan đến Ninh Tịch.

"Cái con khốn đó lại giày vò chị? Hồi trước khi chị vẫn còn đang đứng trên đỉnh vinh quang trong giới, nếu không phải là do cô ta thì làm sao chị phải rút lui về hậu trường như thế này. Bây giờ chị đã ở ẩn rồi, thế mà cô ta còn không bỏ qua cho chị? Cô ta có còn biết xấu hổ nữa hay không!" Hàn Tử Huyền phần nộ nói, sự phần nộ này đâu phải cô ta thực sự phần nộ thay cho Ninh Tuyết Lạc mà chỉ là vừa hay trùng hợp ở chỗ - kẻ địch của cô ta cũng là Ninh Tịch mà thôi.

Cái cảm xúc phần nộ giận dữ này... trông cũng thật lắm đấy chứ.

Ninh Tuyết Lạc âm thầm quan sát phản ứng của Hàn Tử Huyền. Trong bụng cô ta đương nhiên là biết những suy nghĩ của Hàn Tử Huyền, nhưng mà trên mặt cô ta lại chẳng để lộ ra bất cứ sơ hở nào. Cô ta cười khở ngẩng đầu lên, ánh mắt hiu hắt lại vừa yếu đuối lướt qua người Hàn Tử Huyền, một tay vô thức vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình.

"Không trách Ninh Tịch được, là chuyện từ phía chị thôi. Chị vừa mới biết rằng mình có thai cách đây không lâu, Tô Diễm sợ chị vất vả nên mới tạm thời để chị rút khỏi Tinh Huy, yên tâm dưỡng thai..."

Ninh Tuyết Lạc dừng lại, trong giọng nói của cô ta toát lên vẻ hiu quạnh khó che giấu.

"Chị có thai rồi?" Hàn Tử Huyền kinh ngạc tròn mắt nhưng rất nhanh sau đó cô ta giả vờ vui mừng lên tiếng: "Chúc mừng chị, chị thật đúng là có phúc. Anh Tô yêu chị như thế, bây giờ chị lại có thai, anh ấy chắc chắn sẽ cung chiều chị hết mực, che chở trong lòng bàn tay, thật đúng là khiến cho

người người ngưỡng mộ!"

--- O ---

Chương 2002: Tao Không Tin Lần Này Mà Còn Thoát Được

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy thì trái tim thoáng run lên, nhưng mà trên mặt cô ta là vẻ dịu dàng vô hạn: "Đứa trẻ này đến quá đột ngột nhưng cũng khiến chị rất vui mừng, chỉ là Tô Diễm... anh ấy nói rằng trong khoảng thời gian này Tinh Huy có quá nhiều sự vụ phức tạp, bận rộn cho nên rất ít khi về nhà..."

Sự vụ phức tạp, bận rộn?

Hàn Tử Huyền thoáng ngậy ra.

Bởi vì Ninh Tịch quay về, cho nên trong khoảng thời gian này nghệ sỹ của Tinh Huy bị áp đến mức có chút không thể thở nổi, so sánh với thời kỳ đỉnh cao trong quá khứ là căn bản không đáng để so sánh. Tô Diễm lại là đại cổ đông của Tinh Huy, những chuyện bình thường vốn dĩ là không cần anh ta phải động tay, anh ta làm gì mà bận đến nỗi không có thời gian để chăm vợ mình đang mang thai?

Nếu như nói đến thì... hành động của Tô Diễm ở công ty trong khoảng thời gian này sợ rằng cũng chỉ có....

Một suy đoán kinh người đột nhiên nảy ra trong óc của Hàn Tử Huyền, cô ta cố ra vẻ bình tĩnh nhìn Ninh Tuyết Lạc thử thăm dò: "Chị Tuyết Lạc, chuyện Tô tổng muốn kéo Ninh Tịch về Tinh Huy của chúng ta chị có biết không?"

Trong đáy mắt Ninh Tuyết Lạc lóe lên vẻ căm hận nhưng trên mặt lại chỉ để lộ ra vẻ khiếp sợ, cô ta đột nhiên tròn to mắt nhìn Hàn Tử Huyền với vẻ không thể tin tưởng nổi.

"Cái gì? Anh... anh ấy thế nhưng lại muốn lôi kéo Ninh Tịch về Tinh Huy?"

Phản ứng của Ninh Tuyết Lạc khiến Hàn Tử Huyền thấy thâm giật mình.

"Chị Tuyết Lạc, chị không biết sao? Em cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Tô tổng đang yên đang lành lại kéo Ninh Tịch về Tinh Huy của chúng ta làm gì? Phải biết rằng ngay từ ban đầu cô ta vốn là người bị Tinh Huy của chúng ta đá ra ngoài, bây giờ lại phải bỏ ra một đồng tiền để kéo cô ta về. Thế này mà để người khác biết được thì bọn họ sẽ cười nhạo vào mặt Tinh Huy chúng ta mất thôi!"

Vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc càng lúc càng khó coi, cô ta cúi đầu, bên môi là nụ cười chua chát khô sở.

"Tại sao... tại sao cô ta vẫn không chịu buông tha cho Tô Diễm."

"Ninh phó tổng! Ninh Tịch cô ta... cô ta... cô ta và Tô tổng..." Hàn Tử Huyền kinh ngạc đến sững sờ.

Ninh Tuyết Lạc dường như nhận ra mình vô ý nói lỡ miệng liền vội vàng đưa tay ra che miệng, gương mặt xinh đẹp trắng bệch nhìn Hàn Tử Huyền với vẻ thê lương: "Không có... không có chuyện gì đâu, Ninh Tịch cô ấy... chẳng qua cô ấy đã quen biết với Tô Diễm từ trước đó rất lâu rồi. Tuy rằng trước kia là Ninh Tịch có ái mộ Tô Diễm, nhưng đó đều là chuyện của quá khứ rất lâu về trước rồi, bây giờ bọn họ... không liên quan gì đến nhau nữa... chẳng có quan hệ gì đến nhau hết..."

Ninh Tuyết Lạc càng nói tiếng lại càng nhỏ, trong giọng nói chát chứa tủi hờn và xót xa, khiến người khác nghe thấy mà đau lòng.

Có đánh chết Hàn Tử Huyền cô ta cũng không thể ngờ được sự thật thế nhưng lại như thế này! Ninh Tịch và Tô Diễm thế nhưng lại biết nhau từ trước rồi? Hơn nữa trước đây Ninh Tịch lại còn từng theo đuổi Tô Diễm?

Một loạt tin tức này khiến Hàn Tử Huyền chấn động không thôi, cô ta lại nghĩ đến trong khoảng thời gian này Tô Diễm liên tiếp tìm cách để lôi kéo Ninh Tịch về Tinh Huy, lại nghĩ đến việc Ninh Tuyết Lạc đang mang thai mà Tô Diễm lại mượn cớ không về.

"Ninh Tịch này thật là quá đáng! Bây giờ chị đang có thai! Thế nhưng cô ta lại dùng thủ đoạn dơ bẩn để quyến rũ Tô tổng! Cô ta có còn là con người nữa hay không! Ngày trước cô ta hại chị phải rút lui khỏi giới giải trí còn chưa đủ hay sao, bây giờ thế nhưng lại muốn chen chân vào chuyện của chị với Tô tổng!" Hàn Tử Huyền cố ý tỏ ra phẫn nộ nhưng trong lòng đã sớm vui vẻ đến tung bừng.

Được lắm Ninh Tịch! Tao tưởng mày có bản lĩnh gì lớn lắm cơ chứ, hóa ra vẫn là một con đĩ không biết xấu hổ mà thôi!

Trong vô thức, cô ta vụng trộm liếc nhìn về phía kẽ hở của ghế sofa, dưới ánh đèn có cái gì đó thoáng lóe lên, đó chính là chiếc camera mini cô ta đã chuẩn bị từ trước đó. Vốn dĩ cô ta cũng chỉ định thăm dò chút tin tức từ Ninh Tuyết Lạc thôi, ai mà ngờ... cái tin tức này thế nhưng lại "hot" đến thế này.

Ninh Tuyết Lạc nước mắt lã chã ngẩng đầu lên, cắn môi nhìn Hàn Tử Huyền lắc đầu.

"Không phải... không phải thế đâu... Tô Diển anh ấy... anh ấy sẽ không làm vậy với chị đâu.... anh ấy bận thật mà, không phải... không phải vì Ninh Tịch đâu..."

Giọng của Ninh Tuyết Lạc lúc này đầy chua chát và nghèn nghẹn, biểu cảm thì cố gắng che giấu sự tủi thân âm ức to lớn, âm thầm cắn răng nhẫn nhịn.

Hàn Tử Huyền vừa an ủi tâm trạng mất kiểm soát của Ninh Tuyết Lạc vừa nheo nheo mắt lại, trong đáy mắt cô ta lóe lên ánh sáng lạnh lẽo của sự độc ác.

Ninh Tịch, tao không tin lần này mày còn thoát được!

Mà, Ninh Tuyết Lạc đang được Hàn Tử Huyền an ủi thì lại đang cúi đầu che giấu vẻ thâm độc trong mắt mình.

--- O ---

Chương 2003: Oát The Fuck, Bà Quyến Rũ Ai?

Hàn Tử Huyền an ủi Ninh Tuyết Lạc xong thì tự mình tiễn cô ta ra khỏi club, sau đó lập tức quay lại lấy camera giấu trong khe ghế sofa ra.

Trong ánh sáng mờ tối của bóng đèn, Hàn Tử Huyền xem lại toàn bộ những gì máy quay vừa mới ghi lại được. Cùng với tiếng khóc nghẹn ngào của Ninh Tuyết Lạc truyền ra từ đoạn video, ngọn lửa âm độc trong đáy mắt của Hàn Tử Huyền cháy rực lên.

"Ninh Tịch, tao muốn xem xem lần này mày còn cách nào để trở mình nữa đây!"

...

Sáng ngày hôm sau.

Những tiếng điện thoại dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng, Ninh Tịch vung tay cầm cái điện thoại đang rung bần bật lên nhìn, là Từ Thao gọi tới. Cô lâu bầu ngực dậy khỏi lồng ngực ấm áp của Lục Đình Kiêu, một tay nhận điện thoại lười biếng nói: "Anh Thao, mới sáng sớm ngày ra, có chuyện gì thế?"

Ninh Tịch còn chưa dứt lời, Từ Thao bên kia đã gào toáng lên rồi.

"Nữ vương đại nhân của tôi! Em mau lên weibo mà xem đi kìa! Trên mạng nổ tung hết lên rồi!"

Weibo?

Vừa đăng nhập weibo, một đống những thông báo nhảy ra suýt nữa thì nổ cả máy.

Trên bảng hot search của weibo, hashtag #Ảnh hậu Ninh Tịch dụ dỗ đàn ông có vợ # bất thành linh nhảy lên đứng đầu.

"Oát the fuck, bà quyến rũ ai?"

Ninh Tịch trợn mắt nhìn mấy chữ to đùng không thể tin nổi chình ình trên màn hình, những tin đồn kiểu này dường như từ sau khi cô debut đến giờ chưa bao giờ ngừng.

Cô vẫn coi chuyện này cũng giống như những lần trước, có ai đó "bắt gió bắt bóng" rồi tung tin đồn nhảm linh tinh. Nhưng mà, Từ Thao ở bên kia thì căng thẳng đến nổi lạc cả giọng.

"Ninh Tịch! Chuyện lần này âm ỉ to rồi, em mau mau xem đi, đoạn video nào đó lan truyền khắp trên mạng rồi. Anh và Lương Phi Tinh vừa nhìn thấy tin này đã huy động nhân lực đề xuống rồi nhưng không hề có hiệu quả, rõ ràng có người đang đứng đằng sau giờ trò!"

"Bây giờ cái hot search đó càng lúc càng trở nên "nóng" rồi, không thể đề xuống nổi. Em mau lên xem đi, rồi mau chóng chạy đến công ty một chuyến, chúng ta bàn xem làm thế nào đề chuyện này xuống!"

Từ Thao bắn một tràng như pháo liên thanh, ngay cả thở cũng không kịp, có thể thấy tình hình sự việc rất nghiêm trọng.

Thế nhưng lại có cả video cơ à? Rốt cuộc là video gì mới được?

Ninh Tịch nhíu mày, ấn vào hot search theo như lời Từ Thao nói, liền thấy phía dưới kết quả tìm kiếm có một bài post bị đẩy lên đầu tiên, một video với tiêu đề nổi bật đập thẳng vào mắt.

Sau khi Ninh Tịch cho chạy đoạn video đó, chân mày của cô từ từ nhíu chặt lại.

Trong đoạn video đó hiện rõ ràng gương mặt của Hàn Tử Huyền và Ninh Tuyết Lạc, hai bạn họ dường như đang nói chuyện trong một club. Lúc vừa mới bắt đầu xem Ninh Tịch cũng không cảm thấy có cái gì, nhưng càng xem lại càng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Sau khi Hàn Tử Huyền nhắc đến hai chữ "Ninh Tịch" thì Ninh Tuyết Lạc bắt đầu tủi thân âm ỉ lặng lẽ khóc lóc, từng câu từng chữ đều toát lên vẻ thương tâm và cô đơn, trong cơn ghen ngào mà trực tiếp để lộ ra "chuyện cũ" nhiều năm trước của Ninh Tịch và Tô Diễm.

Trên cái video đó còn viết một đoạn caption dài với lời lẽ sắc bén, kích động người khác:

[Ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Ninh Tịch thế nhưng lại vô liêm sỉ đến mức này, dù đã quyến rũ đàn ông đã có vợ, hoàn toàn không thèm để ý đến việc vợ người ta đang có thai, khiến cho người ta lạnh nhạt với vợ, khiến cho cô ấy đang có thai mà vẫn phải lao tâm lao lực, quả thật quá ư là vô sỉ!]

Một đoạn caption dài như thế không hề đề cập đến tên tuổi của đôi vợ chồng kia, nhưng chỉ cần không mù đều có thể nhận ra người phụ nữ tủi thân âm ức khóc lóc trong đoạn video chính là Ninh Tuyết Lạc - người đã lùi khỏi giới giải trí không lâu trước đó!

Chỉ vậy thôi, toàn bộ cư dân mạng đã sôi lên sùng sục.

Phía dưới bài đăng này chỉ trong một đêm mà số lần bình luận đã lên đến hơn mấy trăm nghìn lượt!

--- O ---

Chương 2004: Nam Cạn Bã, Nữ Đê Tiện

[Thật không ngờ được Ninh Tịch thế nhưng lại là loại người như thế này, Ninh Tuyết Lạc người ta đã rút lui lâu như vậy rồi, cô ta thế mà còn không bỏ qua!]

[Ban đầu Ninh Tuyết Lạc phải rút lui khỏi giới giải trí chẳng phải là vì Ninh Tịch dùng thủ đoạn hèn hạ để bức ép còn gì? Bây giờ nghĩ kỹ, Ninh Tuyết Lạc thật đúng là tội nghiệp, chẳng làm chuyện gì tàn nhẫn độc ác cả, bị ô nhiễm ở bệnh viện cũng đâu phải là lỗi của cô ấy, cuối cùng lại bị ai đó được lý mà không chịu buông tha. Ép cô ấy, bức cô ấy ngay đến cả giới giải trí cũng không ở lại nổi nữa, bây giờ nghĩ lại cảm thấy giới giải trí này thật đáng sợ quá đi!]

[Với cái bản mặt hồ ly tinh đó của Ninh Tịch nhìn là biết không phải là thứ gì tốt đẹp rồi, scandal của cô ta còn ít hay sao? Bây giờ lại càng không cần thể diện nữa, thế mà ngay đến chồng của Ninh Tuyết Lạc cũng dụ dỗ. Đau lòng thay cho Ninh Tuyết Lạc bị ép đến mức phải từ bỏ quá khứ, bây giờ muốn ở nhà làm một người phụ nữ không tranh với đời giúp chồng dạy con cũng khó nữa, chịu đựng khó nhọc mười tháng mang nặng đẻ đau, thế nhưng còn bị ai đó giật chồng!]

[Trước đó không lâu còn nghe nói chuyện Tinh Huy muốn lôi kéo Ninh Tịch về mà? Nếu như tôi nhớ không nhầm, cổ phần trong tay Tô Diễm đều đã chuyển hết cho Ninh Tuyết Lạc rồi mà, nhưng trước đó không lâu Ninh Tuyết Lạc lại tự nhiên bị gạt ra khỏi công ty, đổi thành Tô Diễm lên nắm quyền. Bây giờ Tô Diễm lại muốn lôi kéo Ninh Tịch về, chắc chắn, thật đúng là nghĩ đến mà thấy sợ!]

[Nam cạn bã, nữ đê tiện!!!]

....

Hàng loạt những lời mắng chửi tăng lên với tốc độ ánh sáng thoáng cái đã phủ đầy phần bình luận. Dưới phần kết quả tìm kiếm cũng tràn đầy những lời chửi rửa cùng bóc phốt không ngừng kéo đến âm âm.

Fan của Ninh Tịch cũng sôi lên, bọn họ làm sao mà tin được Ninh Tịch có thể làm ra những chuyện như vậy, nhìn thấy trên mạng tràn ngập những lời mắng chửi, các fan trung thành ủng hộ "anh Tịch" lập tức xắn tay áo lên, bắt đầu phản công.

Chỉ có một buổi sáng thôi mà cả weibo đã biến thành chiến trường giữa những kẻ mắng chửi và fan trung thành của Ninh Tịch, cho dù sức chiến đấu của fan trung thành là một chọi mười thế nhưng vẫn không ngăn được sự oanh tạc của đám thủy quân ô ạt và quân chúng chỉ biết cắn hạt dưa mà không rõ sự thật.

Hastag #Ninh Tịch cút ra khỏi giới giải trí# chỉ trong nháy mắt đã nhảy lên vị trí thứ hai!

Ninh Tịch nhìn hàng loạt những lời mắng chửi và những bình luận bảo vệ của các fan trên màn hình, biểu cảm trong thoáng chốc... trở nên rất khó tả.

Cô và Tô Diễm á???

Lục Đình Kiêu không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau lưng Ninh Tịch, đôi mắt sâu thẳm của anh liếc qua những lời lẽ bản thủ khó coi trên màn hình máy tính, đưa tay lên định gập màn hình laptop lại.

"Bản mắt."

"Anh yêu, em đánh thức anh à?" Ninh Tịch trực tiếp đưa tay ra giữ lấy màn hình rồi đưa tay lên kéo cổ Lục Đình Kiêu xuống cứ thế tặng cho anh một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó không hề để ý nhếch môi cười nói: "Em đây sóng to gió lớn gì mà chẳng trải qua rồi, chút chuyện con con này thì có được tính là gì đâu cơ chứ?"

Lục Đình Kiêu không nói gì lại rút tay lại. Ninh Tịch hơi ngả người ra sau dựa vào đôi chân to dài của Lục Đình Kiêu, giơ tay lên chỉ vào một bình luận nằm xen lẫn trong một đống các bình luận chửi rủa:

[Ờ phắc! Anh Tịch nhà chúng ta mà lại đi coi trọng cái loại ảo lả như Tô Diễm á? Đừng tưởng có mấy đồng tiền dư bản thì là vô địch thiên hạ, coi mình là "nhân dân tệ" ai gặp là yêu luôn thật đấy à?]

[Ninh Tuyết Lạc diễn lộ thật đấy, chẳng trách lúc đó lại không thể nào sống nổi trong giới giải trí nữa, cái đũa "tu hú chiếm tổ chim khách" ngoài việc chỉ biết nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu ra để tranh thủ sự đồng tình của người khác thì còn biết cái gì nữa? Ghen tị với anh Tịch nhà tôi thì cứ việc nói thẳng, lôi chồng mình ra để đặt điều thì cũng đủ liều thật đấy!]

"Anh xem này, đây đích thị là fan ruột của em đấy, sức chiến đấu này, sự sắc bén này... chắc chắn, tuyệt thật đấy!" Ninh Tịch lại chẳng hề tức giận vì

chuyện lên hot search, còn thưởng thức sức chiến đấu của các fan ruột nhà mình một cách hài lòng và thỏa mãn.

--- O ---

Chương 2005: Nam Chính, Nữ Chính Trong Scandal

[Đám fan náo nức của Ninh Tịch kia, chúng mày bị điếc à, chính chủ đã chính mồm nói là Ninh Tịch vẫn luôn ái mộ ngấp nghé Tô Diễm mà, có âm mưu quấy rối với Tô Diễm còn gì! Nếu như giữa hai người đó không có chuyện gì đó không thể nói ra ngoài, tại sao Tô Diễm lại đột nhiên đẩy vợ mình ra khỏi công ty, hơn nữa chuyện đầu tiên sau khi mình nắm quyền lại là muốn đưa Ninh Tịch về?]

[Rốt cuộc ai mới là kẻ điếc! Tôi thấy một số người không chỉ điếc đầu mà não còn tàn tật cơ! Ninh Tuyết Lạc cũng đã tự nói rồi còn gì! Vì cô ta có thai, vì để cô ta yên tâm dưỡng thai Tô Diễm mới bảo cô ta rút lui khỏi Tinh Huy! Còn chuyện lôi kéo Ninh Tịch về Tinh Huy thì từ đầu đến cuối đều là do tự Hàn Tử Huyền nói, các người làm sao mà biết được không phải Hàn Tử Huyền đang cố tình khiêu khích, muốn để cho Ninh Tuyết Lạc đối phó với Ninh Tịch? Anh Tịch của chúng tôi rõ ràng đang yên đang lành ở với Thịnh Thế, dạo này vẫn đi các sự kiện thường xuyên còn gì!]

[Hàn Tử Huyền bị anh Tịch nhà chúng ta đè ép quá thảm, không chọi nổi ngoài sáng thì bắt đầu ngấm ngầm giở trò chứ gì! Bằng không tại làm sao lại đi gặp Ninh Tuyết Lạc mà còn cố ý lén lút quay lại cái video này làm gì? Rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước! Loại người như thế này nói thì làm sao mà tin cho được?]

[Anh Tịch nhà chúng ta từ lúc debut đến giờ vẫn luôn bị người ta tung tin bôi nhọ, cái kiểu thủ đoạn ngu xuẩn thấp kém này bà đây thấy nhiều quá rồi!]

...

Trong căn biệt thự cao cấp nào đó ở Đé Đô.

Hàn Tử Huyền xem những bình luận chất vấn trên mạng bằng một đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo và châm chọc: "Đã đến nước này rồi thế mà vẫn còn cố tẩy trắng mình nữa!"

Trịnh An Như ở bên cạnh vô cùng đắc ý lên tiếng: "Lần này bọn chúng nhất định chết chắc! Ninh Tịch chắc chắn không biết trong tay chúng ta vẫn còn thứ hot hơn nhiều! Tử Huyền, bây giờ chúng ta tung thứ đó ra luôn đi! Đợi đến lúc chúng cứ được tung ra, chị muốn xem bọn chúng còn gì để nói nữa!"

Hàn Tử Huyền nhếch mép, thích chí ngồi sơn móng tay thong thả lên tiếng:

"Vội cái gì? Để bọn chúng nhảy nhót thêm chút nữa, bọn chúng bây giờ càng bảo vệ Ninh Tịch bao nhiêu thì đợi đến lúc biết được sự thật sẽ càng thất vọng bấy nhiêu..."

Lần này quả thật quá may mắn, không chỉ đào ra được nhược điểm lớn như thế của Ninh Tịch từ tay Ninh Tuyết Lạc, mà còn lấy được một đoạn video đủ để khiến Ninh Tịch rơi vào cảnh không bao giờ có thể xoay người được nữa.

Trịnh An Như lập tức hào hứng gật đầu nói: "Đúng! Đợi đến lúc đó thì đám fan kia nhất định sẽ biến thành antifan! Nghĩ đến cái cảnh cô ta bị chính fan của mình mắng cho té tát, thật đúng là hả giận mà!"

...

Đúng vào tối hôm đó, khi cả hai bên bước vào giai đoạn cầu xé nhau gay gắt nhất.

Thủy quân của đối phương phải nói là đi đâu cũng thấy, còn số lượng fan của Ninh Tịch tuy rằng không nhiều như thủy quân nhưng sức chiến đấu lại vô cùng cao, đến tầm tối thậm chí còn gần như đã đè đầu được đám thủy quân kia.

Nhưng đúng ngay lúc này, Hàn Tử Huyền lại đăng một bài bài đăng lên weibo cá nhân của mình.

[Vốn dĩ tôi chỉ là thật sự không thể chịu nổi sự vô liêm sỉ của ai đó, không muốn để người vô tội phải chịu tổn thương, nhưng không ngờ được lại dẫn đến nhiều suy đoán ác ý như thế! Bây giờ ngay cả người qua đường cũng không chịu đựng nổi cái giáo dưỡng của ai đó nữa rồi, tôi vừa nhận được một email nặc danh, chân tướng sự thật rất cuộc là như thế nào, xin mọi người tự mình phán đoán!]

Cái bài đăng này còn có vài bức ảnh đi kèm.

Có thể nhìn ra địa điểm trong bức ảnh là một khách sạn xa hoa nào đó ở Đê Đô, cách đó không xa có thể nhìn thấy biểu tượng của YLD, trong đại sảnh yến tiệc linh đình, hình như đó là một bữa tiệc của YLD.

Đằng sau đại sảnh là một khu vườn nhỏ, trên xích đu có một cô gái đang ngồi, bên cạnh cô có một người đàn ông đang đứng.

Tuy rằng là đêm muộn, ánh sáng mờ ảo nhưng từ góc độ chụp ảnh có thể nhìn thấy rất rõ gương mặt của cả hai người.

Mà hai người đó bất ngờ lại chính là nhân vật nam chính và nữ chính của scandal lần này - Ninh Tịch và Tô Diễm!

--- O ---

Chương 2006: "Dọn Sạch Nhà Cửa"

Những bức ảnh này vừa được tung ra, chỉ trong thoáng chốc đã khiến cả mạng xã hội dậy sóng, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Fan của Ninh Tịch và Hàn Tử Huyền lập tức như lũ sói đói đã mấy ngày mấy đêm không có cái ăn mà đỏ mắt lên điên cuồng lao vào cắn xé nhau...

[Cái đờ mờ! Quả nhiên là một đôi gian phu dâm phụ! Đám fan nào tàn của Ninh Tịch các người bây giờ còn gì để nói nữa đây! Chúng cứ rành rành ra rồi đây nhé! Còn đũa nào dám nói Hàn Tử Huyền của bọn tao là đặt điều nói láo!]

[Quyển rũ đàn ông đã có vợ, dụ dỗ người ta thu hồi quyền lợi của vợ mình để kéo cô ta về Tinh Huy. Nửa đêm nửa hôm khiến người ta bỏ vợ đang mang thai ở nhà mòn mắt ngóng trông, hẹn riêng ra gặp nhau ở trong vườn hoa nhỏ anh anh em em! Quả thật quá ư là vô liêm sỉ!!!]

[Tử Huyền chẳng qua chỉ là bất bình thay cho bạn mình thôi mà đã bị đám fan nào tàn của Ninh Tịch điên cuồng lao vào cắn xé như thế rồi! May là chính nghĩa vẫn mãi mãi hiện diện!]

[Vốn dĩ lúc đầu tôi còn nghĩ rằng Trịnh An Như nói những câu đó có hơi quá đáng, bây giờ nghĩ lại thì nói thế vẫn còn nhẹ nhàng chán, dùng cái loại người như thế này để so sánh với Tử Huyền của nhà chúng ta đúng là sỉ nhục!]

[Cô ta chẳng phải dựa vào mặt vào cơ thể của mình để thăng tiến hay sao? Chẳng qua trước đây giấu kỹ quá nên lừa được tất cả mọi người mà thôi! Bây giờ cuối cùng tất cả chân tướng cũng đã được sáng tỏ rồi!]

[Đám fan nào tàn của Ninh Tịch sao chúng mày không nói gì thế, tiếp tục tẩy trắng cho cô ta nữa đi!]

...

Công ty Thịnh Thế.

Lương Phi Tinh và Từ Thao đang theo dõi sát sao tình hình phát triển của việc này trên mạng.

Từ Thao vẽ mặt đầy châm chọc nói: "Chậc, quả nhiên đám Hàn Tử Huyền vẫn còn có plan B mà!"

Lương Phi Tinh nhướn mắt lườm "ông chú" này một cái: "Thế mà cũng phải nói à? Bằng không thì sao cô ta dám dùng thân phận thật công khai làm trò thế này?"

Từ Thao ngáp một cái, vô cùng buồn chán nói: "Chán phèo! Chẳng lẽ bây giờ trực tiếp tung thứ đó của bên mình lên luôn à?"

Lương Phi Tinh nghe thế nhìn sang Ninh Tịch đang ngồi trên sofa phía đối diện: "Ninh Tịch, em cảm thấy như thế nào?"

Ninh Tịch ngẩng đầu lên khỏi cái màn hình điện thoại, một tay nghiêng nghiêng chống đầu, một tay khác gõ nhẹ lên cái tay ghế bên cạnh: "Thứ đó, đương nhiên là phải tung ra, nhưng mà... đâu thể dễ dễ như thế được!"

Nói đến câu cuối cùng, trong mắt Ninh Tịch thoáng lóe lên vẻ lạnh lẽo băng giá.

Từ Thao vội hỏi: "Nữ vương đại nhân, ý em là như thế nào?"

Động tác những ngón tay Ninh Tịch chợt dừng lại, ánh mắt cô chuyển sang nhìn về phía Từ Thao, nhấn từng chữ từng chữ một nói: "Dọn sạch nhà cửa thôi!"

Lúc trước, khi cô vừa mới tỉnh dậy, tình hình của Thịnh Thế lại tồi tệ như vậy nên chỉ có thể chọn cách bị động ứng chiến nhưng mà bây giờ cũng là lúc giải quyết cái đám ăn cây táo rào cây sung Hàn Tử Huyền kia rồi.

Từ Thao nghe được bốn chữ ngang tàng khí phách đó thì hai mắt lập tức sáng rỡ: "Nữ vương đại nhân uy vũ! Em nói không sai, bời nhờ người ta xong cứ thế mà cho qua à, nào có chuyện dễ dàng như thế!"

Lương Phi Tinh ở bên cạnh trầm ngâm: "Trong khoảng thời gian này, tôi vẫn luôn âm thầm điều tra Hàn Tử Huyền, nhưng mà cô ta đúng là rất cẩn thận, lâu như thế rồi tôi vẫn không tra ra được tin tức gì."

Bằng không anh đã sớm xử lý sạch sẽ cô ta rồi, nào đâu thể để cô ta có thể tiếp tục làm trò trước mặt mình như thế được nữa.

Từ Thao gật đầu phụ họa nói: "Quả thật là như thế, lịch sử đen tối của Hàn

Tử Huyền thì nhiều lắm nhưng mà không có chứng cứ thì có nói như thế nào cũng vô dụng!"

Ánh mắt của Ninh Tịch chuyển về phía Từ Thao: "Anh Thao, có phải anh quên Doãn Ưu Ưu rồi không?"

Từ Thao nghe thế không hiểu: "Doãn Ưu Ưu?"

Chuyện này thì liên quan gì đến Doãn Ưu Ưu?

"Với tính cách của Hàn Tử Huyền, tại sao sau khi nhảy sang Tinh Huy mà vẫn luôn luôn "để ý, chăm lo" cho Doãn Ưu Ưu như thế?" Ninh Tịch hỏi ngược lại.

--- O ---

Chương 2007: Chuyện Này Cứ Giao Cho Anh

Từ Thao nghe thế trong bụng liền giật nảy: "Chuyện này... quả thật có hơi kỳ lạ, lúc đầu khi hai người họ ở Thịnh Thế thì không thân quen gì nhau cho lắm, cũng chẳng qua lại gì. Nhưng sau khi nhảy sang Tinh Huy, Hàn Tử Huyền không chỉ đè ép đám nghệ sĩ của Tinh Huy mà đối với đám nghệ sĩ nhảy dù từ Thịnh Thế sang lại càng ngứa mắt, càng không cho phép bất cứ ai vượt qua vị trí của cô ta!"

"Doãn Ưu Ưu cũng giống cô ta đều là nghệ sĩ hạng A, đối với cô ta mà nói thì Doãn Ưu Ưu có sự uy hiếp rất lớn, theo lý thì... quan hệ giữa hai người này phải như nước với lửa mới đúng. Nhưng mà, từ những biểu hiện bên ngoài cho thấy, quan hệ của Hàn Tử Huyền và Doãn Ưu Ưu cực kỳ tốt, Hàn Tử Huyền còn thường xuyên giới thiệu tài nguyên cho Doãn Ưu Ưu, thậm chí cô ta còn đưa cả Doãn Ưu Ưu cùng xuất hiện trong các sự kiện..."

Lương Phi Tinh cũng cảm thấy được có gì đó bất thường: "Điều này quả thật có chút bất hợp lý... tôi nhớ là có một lần Doãn Ưu Ưu cướp vai của Hàn Tử Huyền nhưng cô ta lại không hề nói một cái gì. Sự việc kết thúc thì nói với truyền thông rằng vai diễn đó là chính cô ta giới thiệu cho Doãn Ưu Ưu, nhưng tất cả mọi người trong nghề đều biết, thực ra Hàn Tử Huyền đã nắm cái vai đó từ rất lâu rồi..."

Nói đến đó Từ Thao kích động đứng bật dậy: "Có khi nào là... Doãn Ưu Ưu đang nắm trong tay nhược điểm gì đó không thể để người ngoài biết của Hàn Tử Huyền hay không?"

"Rất có khả năng này!" Lương Phi Tinh lập tức gật đầu.

Từ Thao lập tức quay sang nhìn Ninh Tịch với vẻ mặt đầy sùng bái: "Nữ vương đại nhân, em trâu bò quá đi mất, tại sao anh lại không nghĩ ra nhỉ!"

Ninh Tịch bật cười: "Chẳng qua em chỉ là người đứng ngoài quan sát thôi, hơn nữa trước mắt cũng chỉ là suy đoán, phần còn lại phải nhờ đến anh Thao rồi."

Từ Thao lập tức nói: "Nữ Vương đại nhân yên tâm, chuyện này cứ giao cho anh."

Lương Phi Tinh thở dài một hơi nói: "Trước đây tôi cũng suy nghĩ máy móc quá, cứ nghĩ là phải điều tra thật kỹ Hàn Tử Huyền mà lại bỏ qua những cái

khác. Tôi cảm thấy phán đoán này của Ninh Tịch không sai, có đến 80- 90% là như thật. Hơn nữa, thứ mà Doãn Ưu Ưu đang nắm trong tay vô cùng quan trọng, thậm chí đủ để khiến Hàn Tử Huyền không thể sống nổi trong giới giải trí này nữa."

"Nhưng mà... Doãn Ưu Ưu tuyệt đối sẽ không giao thứ đó cho chúng ta đâu!"

Từ Thao liền nhướn mày, tràn đầy tự tin nói: "Việc này ông khỏi phải lo, chuyện nhỏ như con thỏ ấy mà!"

Lương Phi Tinh nghe xong cũng nhướn mày: "Được rồi, quên mấy là có cao thủ lập lờ nước đôi là ông đang ở đây!"

Ninh Tịch cười nói: "Vậy thì em đợi tin tốt của anh Thao."

...

Đêm khuya, tại một phòng riêng của một nhà hàng nào đó.

Doãn Ưu Ưu vớt cái túi đánh bộp một cái lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt cực kỳ mất kiên nhẫn nhìn người đàn ông trước mặt: "Nói đi! Tìm tôi có chuyện gì?"

Thái độ của Từ Thao rất niềm nở, trong ánh mắt để lộ ra vẻ hơi căng thẳng: "Thật ngại quá, muộn thế này rồi còn làm phiền em, nhưng mà chuyện này đúng là thực sự rất quan trọng!"

Doãn Ưu Ưu "hừ" lạnh một tiếng: "Nếu như là vì chuyện của Ninh Tịch thì anh từ bỏ cái ý nghĩ đó đi! Cô ta lần này chết chắc rồi!"

Nghĩ đến sự sỉ nhục tại đài truyền hình ngày hôm đó, Doãn Ưu Ưu đương nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội châm chọc chế giễu tốt như thế này rồi.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Từ Thao gọi cho cô ta mà cô ta lại đồng ý tới đây. Cô ta đương nhiên phải ngắm cho đã cái dáng vẻ chán nản này của Từ Thao rồi.

"Chậc, thật đúng là phải đồng cảm với anh Thao thật đấy, vừa ôm được cái chân vàng thế mà giờ đã biến thành một đồng bùn nhão rồi, ha ha..."

Vẻ mặt Từ Thao đầy quẫn bách, trông rất khó coi, anh im lặng một hồi lâu

sau đó mới lên tiếng với giọng điệu nặng nề thâm thía: "Ưu Ưu, anh có làm sao cũng không quan trọng, thực ra bây giờ người tổn thất nhiều nhất là em..."

Doãn Ưu Ưu lập tức không vui, "hừ" lạnh một cái: "Anh nói vợ nói vẫn cái gì đấy? Tôi thì tổn thất cái gì chứ?"

Vẻ mặt của Từ Thao thoáng cái đã hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc: "Lẽ nào em vẫn không hay biết gì sao?"

--- O ---

Chương 2008: Bị Đè Đầu Cưỡi Cỗ Đến Mức Không Ngẩng Mặt Lên Nổi

"Biết cái gì?" Doãn Ưu Ưu cười lạnh một tiếng.

"Là nên biết chuyện... cái đù vàng mà anh vừa mới ôm được lại sắp ngã? Hay là chuyện anh lại một lần nữa phải trở về với cái ngày dấn dặt bọn nghệ sĩ hạng bét lẫn lộn khắp nơi?"

Từ Thao nhìn dáng vẻ châm chọc của Doãn Ưu Ưu mà lại chẳng hề tỏ ra giận dữ chút nào chỉ thản nhiên lắc đầu.

"Ưu Ưu, em muốn châm chọc trào phúng anh thế nào cũng được. Hôm nay anh tìm em cũng không phải là vì chuyện của Ninh Tịch mà là vì chính em."

"Bởi vì tôi?"

Doãn Ưu Ưu cười khẩy một cái, dùng ánh mắt không thể tin tưởng nổi đánh giá Từ Thao một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: "Vậy thì tôi còn phải cảm ơn lòng tốt của anh, thật đấy. Nhưng mà... bây giờ thay vì lo cho tôi thì không bằng anh nghĩ cho kỹ làm thế nào để thu dọn cái mớ hỗn độn kia của Ninh Tịch đi kìa. Bây giờ Ninh Tịch làm ra cái chuyện này chỉ sợ rằng Thịnh Thế của anh có lợi hại đến mấy cũng không thể cứu lại được cô ta đâu. Anh còn không mau nghĩ xem xem còn ai có thể bồi dưỡng tiếp đi à, miễn cho đến lúc Ninh Tịch đổ thì lại rơi vào cảnh lưu lạc "đầu đường xó chợ"!"

Đối diện với sự châm chọc của Doãn Ưu Ưu, Từ Thao lại tốt tính đến mức chẳng có dấu hiệu gì là sẽ nổi giận, chỉ cười khỏ: "Chuyện này của Ninh Tịch không dễ giải quyết như thế, hôm nay anh đến tìm em cũng là vì nhớ đến lúc đầu... khi em vẫn còn đang ở Thịnh Thế..."

"Lúc đó em vừa mới bước vào Thịnh Thế, anh liền phát hiện ra em rất có tiềm năng để trở thành ngôi sao nổi tiếng. Cho dù sau này em có nhảy sang Tinh Huy, cho dù anh rất bức tức vì người của mình bị Tinh Huy lôi kéo đi mất nhưng mà... chỉ cần em có thể phát triển tốt thì cũng không sao cả."

"Ha ha... Từ Thao bây giờ anh có giờ cái ba cái trò tình cảm cũ rích ra với tôi thì cũng không có tác dụng gì đâu?" Thái độ của Doãn Ưu Ưu ngay từ đầu đã chẳng tử tế gì cho cam.

Từ Thao cười khỏ một tiếng: "Mấy ngày hôm nay thực sự là tâm trạng anh

cũng không tốt, thế nên mới muốn tìm ai đó tâm sự. Tuy rằng em đã không còn ở Thịnh Thế... nhưng dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp một thời gian, em cứ coi như đang thương hại anh, ngồi đây nói chuyện với anh cũng được."

Doãn Ưu Ưu cau mày, cứ luôn cảm thấy Từ Thao hôm nay cứ quái lạ thế nào ấy... nhưng cứ nghĩ đến cái dáng vẻ Từ Thao dựa hơi Ninh Tịch mà điều võ giương oai mấy bữa trước, thế là cũng không để tâm đến mà vui vẻ ngồi lại thưởng thức cái vẻ chán nản ê chề của Từ Thao.

"Có thể! Doãn Ưu Ưu tôi đây cũng không phải là loại vô ơn, anh muốn nói cái gì thì nói đi!"

Trên gương mặt Từ Thao hiện lên nụ cười nhẹ nhõm nhưng trong đáy mắt anh ta lại thoáng lóe lên nét lạnh lùng, làm sao mà anh ta lại không biết Doãn Ưu Ưu đang chờ để cười nhạo anh ta cơ chứ?

"Ưu Ưu, tư chất của em cực kỳ tốt, lúc đầu khi ở Thịnh Thế anh chọn lãng xê em cũng là vì muốn lãng xê ra một Nhất Tỷ hàng đầu, nhưng mà... bây giờ em ở Tinh Huy cũng rất khá, tuy rằng phía trên vẫn có Hàn Tử Huyền nhưng thế này cũng đã coi là rất tốt rồi."

Từ Thao chỉ ra vẻ vô ý nói nhưng lời này khi chui vào trong tai Doãn Ưu Ưu, lại hiện ra sự châm chọc đặc biệt.

Lúc đầu Doãn Ưu Ưu chọn nhảy sang Tinh Huy chính là vì mong chờ Tinh Huy có thể lãng xê mình lên, đẩy mình lên vị trí Nhất Tỷ của Tinh Huy. Nhưng ai mà ngờ được Hàn Tử Huyền lại cũng theo sang đê đầu cưỡi cổ cô ta, hại Doãn Ưu Ưu ở Tinh Huy khó mà tiến lên thêm được một bước nữa.

Khoảng thời gian trước đó, không dễ gì Ninh Tịch mới quay trở lại đê Hàn Tử Huyền xuống, khiến cho danh tiếng của Hàn Tử Huyền giảm sút nặng nề. Tinh Huy cũng đã chuẩn bị chuyển tài nguyên sang cho cô ta để bẩy cô ta lên trở thành Nhất Tỷ của Tinh Huy, nhưng mà...

Doãn Ưu Ưu đột nhiên cau mày lại, sở dĩ Tinh Huy có ý định muốn đẩy cô ta lên chính là vì Hàn Tử Huyền bị Ninh Tịch chèn ép đến mức không góc nổi đầu dậy, nhưng mà... một khi Ninh Tịch bị sự kiện "kẻ thứ ba" này lật đổ... vậy thì không ai có thể đè ép được Hàn Tử Huyền nữa!

Trước đó Doãn Ưu Ưu còn đang vui vẻ vì chuyện Ninh Tịch sắp đổ, nhưng bây giờ nghĩ lại cô ta đột nhiên nhớ đến tình cảnh của mình, lập tức không

thể cười nổi được nữa.

--- O ---

Chương 2009: Làm Gì Còn Khả Năng Nào Để Vực Dậy Nữa

Ninh Tịch không ngã thì Hàn Tử Huyền sẽ không có ngày góc đầu lên được, vậy thì Tinh Huy bắt buộc phải chuyển hết tài nguyên sang cho cô ta, nhưng... nếu Ninh Tịch mà ngã...

Tuy rằng, cô ta cũng rất hận Ninh Tịch, cơ mà nếu cứ tiếp tục như thế này thì Hàn Tử Huyền nhất định sẽ nhanh chóng góc đầu trở lại, đến lúc đó... cái ngôi vị Nhất Tỷ của Tinh Huy cũng chẳng còn liên quan gì đến cô ta nữa.

Trước đây, Doãn Ưu Ưu vẫn chưa nhận ra được tầm quan trọng của vấn đề này, nhưng bây giờ nghe Từ Thao nói như vậy, cô ta đột nhiên cảm thấy bản thân mình hình như vui mừng hơi thừa rồi.

Nếu như trong tay cô ta không phải vẫn đang nắm chặt được cái nhược điểm không thể để cho ai biết này của Hàn Tử Huyền thì... e là người đầu tiên bị Hàn Tử Huyền lôi ra xử chính là cô ta!

Cũng may là như thế... nhưng chính cô ta cũng hiểu rất rõ rằng, cái nhược điểm đó cùng lắm cũng chỉ đủ để Hàn Tử Huyền không xử lý cô ta mà thôi.

Mỗi một ngày ở Tinh Huy cô ta đều nơm nớp lo sợ không thôi, rồi lại y như một con chó không ngừng ngoe ngoáy đuôi mà mong rằng Hàn Tử Huyền có thể bỏ thí cho cô ta chút tài nguyên đáng thương từ kẽ răng của cô ta.

Dù sao thì cô ta cũng là nghệ sĩ của Tinh Huy, nếu như thật sự tung "cái thứ đó" ra ngoài thì không chỉ Hàn Tử Huyền xong đời mà chính cô ta cũng đi luôn. Đến lúc đó, nếu như Tinh Huy mà biết việc cô ta âm thầm giở trò với nghệ sĩ cùng công ty thì cô ta tuyệt đối sẽ bị Tinh Huy cấm hoạt động luôn.

Hàn Tử Huyền đương nhiên cũng biết điều đó, biết cô ta không dám tung tin này ra ngoài cho nên giữa bọn họ bây giờ chỉ có thể duy trì một sự cân bằng vi diệu.

Vốn dĩ sự xuất hiện của Ninh Tịch khiến cho cô ta có được một tia hy vọng, bây giờ Ninh Tịch mà ngã... vậy tất cả sẽ lại trở về với ban đầu.

Mà, Hàn Tử Huyền sau này sẽ lại càng chẳng phải kiêng dè bất cứ cái gì, tác dụng của "cái chuỗi" mà cô ta nắm trong tay chỉ có thể càng ngày càng yếu đi. Ngược lại, đợi khi Hàn Tử Huyền đã giải quyết xong kẻ thù lớn nhất là

Ninh Tịch rồi, sợ là lúc đó Hàn Tử Huyền sẽ coi cô ta như là "cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt" chỉ muốn nhổ phắt đi cho xong.

Thấy Doãn Ưu Ưu không biết đang nghĩ đến cái gì mà sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, Từ Thao cố ý giả vờ như vô tình thở dài một cái: "Ài, lần này Ninh Tịch khó mà qua được cái ải này rồi, vốn dĩ Hàn Tử Huyền đang bị Ninh Tịch đè đầu cưỡi cổ đến mức không ngóc lên nổi. Bây giờ Ninh Tịch đổ rồi, cô ta lại có thể càng nổi bật hơn ngày trước."

"Nói cho cùng thì, nếu như thật sự phải có một người đứng lên, anh thà rằng đó là em còn hơn, dù sao thì... sau này khi em vươn cao lên rồi, tốt xấu gì cũng là người mà anh từng dẫn dắt, anh cũng còn có được tí thể diện...."

Vẻ mặt của Doãn Ưu Ưu càng lúc càng khó coi.

Ninh Tịch mà ngã xuống thì cô ta làm gì còn có khả năng mà vươn lên cao nữa ở Tinh Huy?

Cô ta rất hiểu tính cách của Hàn Tử Huyền, Hàn Tử Huyền nhảy sang Tinh Huy chỉ trong vòng có nửa năm ngắn ngủi thôi mà, cho dù là nghệ sĩ cũ vốn có của Tinh Huy hay là nghệ sĩ mới nhảy từ Thịnh Thế sang, chỉ cần là hơi nổi bật hơn cô ta một chút là đều bị cô ta chèn ép đến mức thảm thương.

Trước đó vì Ninh Tịch quay trở lại, Hàn Tử Huyền bị đá xuống nên phía quản lý cấp cao của Tinh Huy mới tiết lộ ý tứ là muốn đưa cô ta lên làm Nhất Tỷ của Tinh Huy. Tin tức này Hàn Tử Huyền không thể không biết được, sợ là đã bắt đầu ghen tức với cô ta rồi. Nếu như Hàn Tử Huyền lại một lần nữa trở nên nổi tiếng như trước kia, chỉ sợ với tính cách đố kỵ của mình - Hàn Tử Huyền đảm bảo sẽ giở không ít trò ngáng chân với Doãn Ưu Ưu cô cho mà xem.

Từ Thao âm thầm quan sát những thay đổi trên gương mặt Doãn Ưu Ưu, trong bụng trào dâng ý cười nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm mát mát, cô đơn, anh lại thở dài nói: "Đáng thương cho Tần Sương, lúc đầu hoàn toàn dựa vào Ninh Tịch mới có thể vươn lên được, giờ sợ cũng không thể giữ được cô ấy được nữa rồi."

"Tiểu Nhu bây giờ cũng đã ngày càng mai một, bây giờ trong số những người mà anh từng dẫn dắt cũng chỉ có mỗi em là còn khá. Có những lúc anh cũng nghĩ rằng, khi đó em rời khỏi Thịnh Thế có lẽ là đúng. Đều chỉ trách anh lúc đó vô dụng, không có năng lực để giành lấy cho em được những tài nguyên tốt nhất. Nếu như đổi lại là anh của bây giờ thì anh nhất định có thể

lấy được tài nguyên giống như tài nguyên của Ninh Tịch cho em, anh... ài... anh lại nói vớ vẩn rồi, trách anh, trách anh cả, em cứ coi như anh chưa nói gì nhé!"

Tài nguyên giống như của Ninh Tịch?

Con mắt của Doãn Ưu Ưu lập tức sáng rực lên.

--- O ---

Chương 2010: Nôn Nóng Không Thể Đợi Nỗi Nữa

Thịnh Thế của bây giờ và Thịnh Thế của lúc đầu đã khác xa nhau rồi, cho dù là Ninh Tịch có ngã xuống nhưng những tài nguyên mà Thịnh Thế hiện đang có bây giờ cũng sẽ không biến mất.

Nếu như cô ta tung "cái đó" ra, đẩy Hàn Tử Huyền xuống vực thì cho dù Tinh Huy có muốn cầm cô ta hoạt động... vậy thì cô ta cũng có thể quay lại Thịnh Thế... như vậy cô ta căn bản là chẳng có gì phải đắn đo hết!

Phải biết rằng tài nguyên của Ninh Tịch bây giờ so với tài nguyên của Tinh Huy cung cấp cho Hàn Tử Huyền trong thời kỳ đỉnh cao còn cao hơn mấy cái đẳng cấp liền!

Ninh Tịch mà ngã thì Thịnh Thế chắc chắn như rắn mất đầu... bằng với tư chất của cô ta thì chỉ cần quay về, Thịnh Thế căn bản là không có bất kỳ ai có thể sánh được với cô ta. Để không bị Tinh Huy tiếp tục đè đầu cưỡi cổ thì Thịnh Thế chắc chắn sẽ đẩy cô ta lên thành Nhất Tỷ mới trong thời gian ngắn nhất, mà vị trí này không có ai thích hợp hơn cô ta hết!

Hàng loạt những khao khát hiện lên trong đầu Doãn Ưu Ưu, cô ta nhìn Từ Thao đang than ngắn thở dài trước mặt, trong đáy mắt hiện lên vẻ tham lam, gương mặt trang điểm tinh xảo bất ngờ hiện lên một nụ cười dịu dàng ngoan ngoãn: "Anh Thao, khoảng thời gian này đúng là chẳng dễ dàng gì đối với anh, lúc đầu ở Thịnh Thế anh đối xử với em rất tốt, em vẫn luôn ghi nhớ. Em có thể có được ngày hôm nay cũng là nhờ vào sự dìu dắt của Thịnh Thế lúc đầu, những thứ đó em sẽ không quên. Tuy rằng hôm nay chúng ta không còn cùng một công ty nữa nhưng sau này cũng có thể liên lạc với nhau nhiều hơn, tình cảm của chúng ta vẫn còn đấy mà."

Trong bụng Từ Thao tràn đầy khinh bỉ, cơ mà trên mặt lại hiện lên nụ cười cảm động.

"Ưu Ưu, có câu nói này của em là anh cảm thấy đủ lắm rồi, hôm nay cũng không còn sớm nữa em về trước đi nhé, sau này chúng ta lại thường xuyên liên lạc!"

Doãn Ưu Ưu ra lại ra về chân thành với Từ Thao một lúc nữa rồi mới tỏ ra lưu luyến bịn rịn ra về.

...

Sau khi về đến nhà, việc đầu tiên mà Doãn Ưu Ưu làm gần như là quẳng túi xách vào một góc và lao ngay lên tầng gác mái cao nhất của căn biệt thự.

"Âm" một cái, sau khi khóa cửa lại, Doãn Ưu Ưu gấp rút chạy đến chuyển hết tủ tiểc ra, cuối cùng lôi ra một cái kết sắt được giấu kín trong hốc tối.

Nhập mật mã, cô ta lấy ra một cái usb nhỏ màu bạc.

Doãn Ưu Ưu nhìn chăm chăm vào cái usb một hồi, thần sắc thay đổi liên tủng tục, chần chừ mãi một lúc lâu sau cô ta mới siết chặt cái usb trong tay lại, ánh mắt càng trở nên độc ác.

Hàn Tử Huyền! Màỵ ðề ðầu cưỡi cỗ tao lâu như thế rồi, giờ cũng ðến lúc nhường lại vị trí ðó cho tao rồi ðấy!

...

Một chỗ khác, Từ Thao vừa ngâm nga hát vừa vung vẩy cái chìa khóa xe quay về nhà, tắm rửa sạch sẽ khoan khoái rồi thong dong ði vào phòng làm việc mở máy tính lên.

Ở trên mạng, sau khi Hàn Tử Huyền tung ðoạn video thứ hai lên, những tiếng mắng chửi Ninh Tịch ðã hoàn toàn vùi lấp những tiếng nói khác.

Cái loại chuyện làm kẻ thứ ba này rất ðễ khiến người khác thù hận nhất, ðặc biệt là khi Ninh Tuyết Lạc còn ðang có thai. Lại thêm trước ðó chuyện Ninh Tuyết Lạc buộc phải rút lui khỏi giới giải trí cũng có liên quan nhất ðịnh ðến Ninh Tịch nên tình thế của những bình luận trên mạng bây giờ ðều ðã nghiêng về một phía rồi. Cái ðám người qua ðường chẳng biết ðúng sai cũng vì cái hình tượng yếu ðuôi ðó của Ninh Tuyết Lạc mà nhảy vào chiến.

Nếu như không có ðủ bằng chứng thuyết phục, Ninh Tịch muốn xoay chuyển thế cục này e là rất khó.

Từ Thao ðang nhàn nhã lượn lờ xem những bình luận ðó thì máy tính ðột nhiên hiển thị thông báo nhận ðược email mới.

Anh ta ði chuột click mở.

Lúc nhìn rõ nội dung của email ðó, hai mắt của Từ Thao sáng rực lên, khóe miệng cũng cong lên.

"Hà..."

Anh ta còn tưởng nhanh nhất thì cũng phải đợi đến ngày mai Doãn Ưu Ưu mới có hành động. Không ngờ... cô ta thế nhưng lại nôn nóng đến mức không thể đợi nổi như thế này! Xem ra Doãn Ưu Ưu hận Hàn Tử Huyền không kém Ninh Tịch tí nào đâu nhé, đoán chừng là lúc ở Tinh Huy bị Hàn Tử Huyền chèn ép dữ quá đây mà.

Trong email có hai đoạn video.

Một đoạn là ở trong văn phòng làm việc, một đoạn là ở trong xe bảo mẫu...

Mức độ nóng bỏng này cũng đủ để một tay lão luyện già đời như anh đây cũng phải chép miệng than thở không bằng...

Chậc chậc, Doãn Ưu Ưu quả nhiên không làm anh thất vọng mà!

--- O ---

Chương 2011: Chỉ Sợ Mà Không Giả Vờ Nữa Thôi!

Qua một đêm, toàn bộ nội dung hot của các trang mạng lớn, các tí của các tạp chí hay báo lá cải đều là về tin tức mà Hàn Tử Huyền tung lên.

Chẳng qua chỉ có trong một ngày ngắn ngủi mà thôi, cái tin tức "Ninh Tịch là kẻ thứ ba chen chân vào giữa Ninh Tuyết Lạc và Tô Diễm" y như một quả bom nguyên tử gây chấn động cả giới giải trí.

"Này, nghe chuyện của Ninh Tịch chưa?"

Đây gần như trở thành câu đầu tiên mà tất cả mọi người trong giới giải trí đều nói khi gặp nhau.

"Đương nhiên là nghe rồi, bây giờ lẽ nào còn có người không biết chuyện đó hay sao?"

"Thật đúng là không ngờ được, Ninh Tịch và Tô Diễm thế nhưng lại là kiểu quan hệ như thế đấy! Vốn dĩ lúc đầu tôi còn đồng tình với cô ta lắm cơ, rất bội phục cô ta luôn ý. Hóa ra, cũng chả phải thứ tốt đẹp gì, tôi còn tưởng cô ta có được ngày hôm nay toàn bộ đều dựa vào chính thực lực của bản thân để vươn lên, hừ... ai dè cũng chỉ là loại "bán thịt" mà thôi!"

"Đừng có sĩ nhục mấy đứa "bán thịt" như thế, ngáp ghé bạn trai nhà người ta, đến cả khi người ta kết hôn rồi mà vẫn chẳng buông tha. Còn lén lút xúi bẩy Tô Diễm đuổi vợ hợp pháp của mình ra khỏi công ty nữa, huống hồ cô ta còn biết rõ là Ninh Tuyết Lạc đang có thai! Cái loại người này thật đáng ghê tởm!"

"Ninh Tịch vừa nhận vai nữ chính trong Sát Thủ, cũng quay được một nửa rồi còn gì, giờ vụ này lại bung bét ra, tôi thấy... vai nữ chính của cô ta chắc chắn cũng chẳng giữ được nữa đâu!"

"Đừng có đùa, còn nữ chính cái gì nữa! Chuyện như thế này rồi mà cô ta vẫn còn muốn lặn lội trong giới giải trí á? Cả đời này cô ta cũng đừng có nghĩ đến chuyện tái xuất nữa!"

"Nói chứ, lần này Ninh Tịch mà đổ thì kiểu gì Hàn Tử Huyền chẳng có cơ hội xoay người?"

"Chuyện này thì có thể trách ai được, có trách cũng chỉ có thể trách nhân

phẩm của chính bản thân cô ta không ra gì, bị người ta tóm được cơ hội thôi!"

"Chậc, giới giải trí lại sắp có biến rồi đây!"

....

Trong một bữa dạ tiệc từ thiện nào đó, mọi người đang tùm tùm lại nói chuyện với nhau. Đúng lúc đang tán chuyện sôi nổi nhất, đột nhiên có người kích động nhìn về phía cửa ra vào.

"Mau nhìn kia! Là Hàn Tử Huyền!"

Hàn Tử Huyền đang đi vào cùng người quản lý, hôm nay, cô ta đang mặc một bộ váy đuôi cá màu Champagne cao quý tao nhã thong thả bước từng bước vào đại sảnh của bữa tiệc.

Hàn Tử Huyền vừa mới xuất hiện, lập tức thu hút một đám phóng viên. Tất cả đều giơ máy ảnh lên vây kín lấy cô ta...

Phóng viên: "Tử Huyền, xin hỏi cô có cái nhìn như thế nào đối với sự kiện Ninh Tịch quyến rũ đàn ông đã có vợ?"

Phóng viên: "Tử Huyền, là nguyên nhân gì đã khiến cô lựa chọn đưa vụ bê bối này ra ngoài ánh sáng vậy?"

...

Đối mặt với sự truy hỏi của các phóng viên, Hàn Tử Huyền thoáng dừng bước, gương mặt trang điểm tinh xảo hiện lên vẻ khinh thường như có như không: "Chuyện của Ninh Tịch không liên quan gì đến tôi hết. Nhưng mà... cô Ninh Tuyệt Lạc không chỉ là cấp trên của tôi, còn là bạn của tôi nữa. Bình sinh thứ mà tôi ghét nhất đó chính là kẻ thứ ba xen vào phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác, lần này thực sự không thể nào chịu nổi nữa thế nên tôi mới ra mặt."

Phóng viên: "Tử Huyền, cô có thể tiết lộ cho chúng tôi biết một chút tình hình của cô Ninh Tuyệt Lạc hiện nay như thế nào rồi không? Bây giờ cô ấy đang mang thai, tin tức này liệu có tạo thành ảnh hưởng gì đến thai nhi không?"

Hàn Tử Huyền không trả lời trực tiếp mà lắt léo nói: "Tôi tin rằng, đối với

bất kỳ một người phụ nữ nào thì chuyện này đối với họ đều là một sự đả kích trí mạng. Bây giờ tôi chỉ mong... cho dù có là vì đứa trẻ đi chăng nữa, xin ai đó hãy biết điều mà một vừa hai phải, đừng tiếp tục tổn thương những người vô tội nữa!"

"Tử Huyền..."

...

Những vấn đề tiếp sau đó, Hàn Tử Huyền không tiếp tục trả lời nữa mà mau chóng bước vào trong đại sảnh dưới sự bảo vệ của các vệ sĩ.

Doãn Ưu Ưu đứng ở cách đó không xa, yên lặng nhìn cảnh Hàn Tử Huyền được phóng viên vây kín như thể sao vây quanh trăng, nghe những lời nói đầy chính nghĩa của cô ta, Doãn Ưu Ưu trong bụng thầm nở một nụ cười lạnh.

Ha ha, cứ giả vờ giả vịt nữa đi, tao chỉ sợ mày không giả vờ được nữa thôi!

--- O ---

Chương 2012: Xuất Hiện Trên Thảm Đỏ

Hàn Tử Huyền vừa mới bước vào đại sảnh, lập tức liền có một đám nghệ sĩ xúm xít bu lấy, tất cả đều rất thân thiết nhiệt tình trò chuyện với cô ta. Dù sao thì ai ai cũng biết, Ninh Tịch mà ngã xuống thì cái giới giải trí này sẽ lại biến thành thiên hạ của Hàn Tử Huyền.

"Tử Huyền, chuyện lần này em làm đúng thật là khiến người khác hả lòng hả dạ!"

"Tôi đã sớm thấy Ninh Tịch đó không giống người tử tế gì đâu mà, không ngờ được cô ta còn độc ác hơn cả tưởng tượng của chúng ta!"

"Nếu như không phải là Hàn Tử Huyền vì chính nghĩa mà đứng ra thì chúng ta không biết còn bị loại người đó lừa gạt đến bao giờ nữa!""

Hàn Tử Huyền bị một đám người mồm năm miệng mười vây lấy tung hứng, đối mặt với sự nịnh hót của quần chúng, cô ta vẫn tỏ ra thanh cao nói: "Mỗi một người đều tự có suy nghĩ của chính mình. Vì để leo lên được vị trí cao hơn đương nhiên sẽ có một số người không có việc gì là không làm. Nhưng mà... người khác làm thế nào không liên quan đến tôi. Đối với tôi mà nói, tôi có nguyên tắc và giới hạn của mình."

"Tử Huyền, loại người đó thì làm sao mà có thể so sánh được với em chứ, dùng thủ đoạn dơ bẩn như thế để thăng tiến, cho dù có bò lên được cao đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ bị người đời phỉ nhổ!"

"Bầu không khí trong sạch của giới giải trí chúng ta bị loại người đó làm hỏng rồi!"

Lúc này một nghệ sĩ nhỏ nhìn một vòng quanh hội trường rồi ra vẻ phẫn khích nói: "Đúng rồi, tôi nghe nói trong bữa tiệc từ thiện tối nay, Ninh Tịch cũng nằm trong danh sách những người được mời đấy, sao bây giờ vẫn không thấy đâu nhỉ?"

Người đứng bên cạnh cô ta lập tức cười giễu: "Có scandal to như thế này cô ta làm sao còn dám xuất hiện được nữa đây? Không sợ thiên hạ mỗi người nhỏ một ngụm nước bọt là cô ta chết đuối à!"

"Chắc chắn là trốn chui trốn lủi ở nhà không dám gặp ai rồi! Huống hồ hôm nay Tử Huyền của chúng ta cũng có mặt ở đây, cô ta còn không tránh cho

thật xa à!"

...

Mọi người đang "anh một câu châm chọc, tôi một câu chế giễu" hăng say thì đột nhiên phía cửa ra vào của đại sảnh vang lên những âm thanh huyền ảo.

Tất cả mọi người đều vô thức quay lại nhìn về phía cửa, ngay sau đó mọi bóng hình xinh đẹp đến mức choáng ngợp xuất hiện trong ánh đèn flash của đám truyền thông.

Đám người vây quanh Hàn Tử Huyền sau khi nhìn rõ bóng hình đó là ai thì đều không tự chủ được mà hít mạnh một hơi.

Ninh Tịch mặc một bộ váy màu đen đứng một mình trên thảm đỏ, gương mặt hoàn mỹ không chút tì vết thu hút tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, vô số những ống kính ghi khắc này như thể đang ngừng lại trên người cô, tham lam níu giữ vẻ đẹp khuynh thành trong từng cử động của cô.

Màu đen thuần khiết tôn lên vẻ đẹp tinh xảo diễm lệ đến mức kinh ngạc của gương mặt, như thể màn đêm đen làm nền cho hàng ngàn hàng vạn ngôi sao, sáng chói lóa mắt.

Khác xa với dự đoán của tất cả mọi người, Ninh Tịch không chỉ không vắng mặt mà ngược lại còn xuất hiện rất đúng giờ, thậm chí còn chẳng tiêu tụy hốc hác như những gì bọn họ đã tưởng tượng. Cô vừa xuất hiện trên thảm đỏ đã lập tức đẽ bẽp tất cả các nghệ sĩ nữ đang có mặt tại đây.

Hàn Tử Huyền nhìn đám phóng viên đang điên cuồng chụp ảnh Ninh Tịch, nhìn dung nhan vẫn xinh đẹp sáng chói như trước đây của cô thì trong đáy mắt cô ta hiện lên sự đố kỵ điên cuồng.

Đám nghệ sĩ vây quanh Hàn Tử Huyền lúc này mới sực tỉnh, ngoại trừ sự kinh ngạc ra thì ánh mắt của bọn họ ai nấy đều cũng giống hệt Hàn Tử Huyền.

"Ninh... thế mà lại là Ninh Tịch thật kìa!"

"Ôi trời ơi! Đúng là cô ta thật kìa! Cô ta thế mà vẫn còn mặt mũi để đến đây? Nếu như là tôi còn không bằng tự tử chết quách đi cho xong!"

"Đã là tiện nhân thì cần gì đến thể diện với mặt mũi! Có chuyện gì mà cô ta

không dám làm không?"

Hàn Tử Huyền nghe những lời châm chọc mỉa mai xung quanh, nghĩ đến kết cục sau này của Ninh Tịch thế mới lấy lại được sự bình tĩnh, nhàn nhã nhìn Ninh Tịch vừa bước vào thì bị một đám phóng viên ủa đến bao vây.

"Cô Ninh Tịch, cô có lời gì muốn nói về scandal bị tung lên trên mạng gần đây của cô không?"

"Đối với chuyện cô Ninh Tuyết Lạc nói rằng cô vẫn luôn luôn ái mộ anh Tô Diễn, vẫn luôn quấn lấy anh ta, đó có phải là sự thật hay không?"

"Đoạn video cô và anh Tô hẹn hò lúc đêm khuya có phải là thật hay không? Cô thật sự đã chen ngang vào cuộc hôn nhân của Tô Diễn và Ninh Tuyết Lạc, có đúng thế không?"

--- O ---

Chương 2013: Chó Cẩn Chó

Đối diện với hàng loạt những câu chất vấn rất khó nghe cùng với cái nhìn vui sướng khi người khác gặp họa từ những người xung quanh, gương mặt của Ninh Tịch chẳng mấy may hoảng loạn chút nào. Sự lạnh lẽo ngưng tụ lại trong đôi mắt cô quét qua đám người âm ỉ, ánh mắt lạnh lùng đó lập tức khiến tiếng ồn ào xung quanh giảm đi không ít, sau đó cô lên tiếng, "Hôm nay là buổi tiệc từ thiện của LA, mà không phải là họp báo của tôi. Mọi người nếu như có vấn đề gì đợi sau khi buổi tiệc kết thúc, tôi sẽ trả lời từng người một. Còn bây giờ, xin các vị đừng làm ảnh hưởng đến trật tự của hoạt động đang diễn ra, cảm ơn!"

Nghe Ninh Tịch trả lời, đám người đang mong chờ để xem một vở kịch hay không khỏi thất vọng.

Tiếc rằng câu trả lời của Ninh Tịch rất chặt chẽ, đám phóng viên kia không có cách nào phản bác lại, chỉ đành tạm thời nhẫn nại. Dù sao thì chính miệng Ninh Tịch cũng đã nhận lời phỏng vấn sau khi hoạt động kết thúc, sẽ cho bọn họ một câu trả lời thích đáng. Lần này khó khăn lắm mới chặn được Ninh Tịch, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Thấy Ninh Tịch thế nhưng lại trả lời qua loa cho xong vấn đề, đám người vây quanh Hàn Tử Huyền đều tưng tưng lên giọng trào phúng: "Đã đến lúc này rồi mà vẫn còn cứng miệng được."

"Tôi thật sự muốn xem xem sau khi sự kiện kết thúc, cô ta sẽ nói như thế nào!"

"Chúng có rành rành ra đấy rồi còn gì, có nói gãy lưỡi cũng không thay đổi được sự thật cô ta là kẻ thứ ba đi phá hoại gia đình người khác, ức hiếp phụ nữ có thai đâu!"

...

"Các vị khách quý thân mến, xin được chúc cho các vị có một buổi tốt an lành. Buổi dạ tiệc từ thiện mỗi năm một lần của LA, bây giờ xin phép được chính thức bắt đầu, sau đây chính là phần bán đấu giá mà mọi người mong chờ nhất..."

Tiếp sau đó, cùng với lời dạo đầu mở màn của MC, phần bán đấu giá trong bữa tiệc từ thiện hôm nay nhanh chóng được diễn ra.

Trước đây, bầu không khí trong lúc bán đấu giá luôn luôn là sôi động nhất, nhưng hôm nay, sự chú ý của tất cả mọi người ở đây đều dồn hết vào một người.

Trên hàng ghế đầu tiên Ninh Tịch tập trung nghe người giới thiệu đấu giá thuyết minh, thi thoảng lại thương lượng trao đổi một vài câu với người quản lý bên cạnh, thỉnh thoảng lại giơ biển lên ra giá.

Sự bình thản này hoàn toàn không giống như người đang bị cuốn vào scandal lớn như vậy hay là sẽ bị giới giải trí cầm hoạt động sau tối nay.

Trong một góc, Hàn Tử Huyền lặng lẽ liếc nhìn về phía Ninh Tịch một cái, rồi sau đó khẽ nhướn mày lên.

"Lẽ nào cô ta còn có kế hoạch dự phòng sao?"

Bằng không thì sao đã đến nước này rồi mà vẫn còn bình tĩnh đến như thế?

Trịnh An Như cười giễu một tiếng rồi nói: "Làm sao có thể như thế được! Những điều này đều là do đích thân Ninh Tuyết Lạc nói ra, còn có cả video làm chứng nữa, nếu cô ta thực sự có cách thì đã sớm gấp rút mà đưa ra rồi, nào đâu đợi đến tận bây giờ chứ!"

Theo như kinh nghiệm của cô ta thì việc tối nay Ninh Tịch xuất hiện đã là chiêu cuối cùng của Từ Thao rồi. Từ Thao chắc chắn vẫn còn chưa từ bỏ ý định, một mặt muốn thử xem phản ứng của giới truyền thông như thế nào, mặt khác cũng muốn mượn bữa tiệc từ thiện này để tẩy trắng cho Ninh Tịch! Cái trò bịp bợm thấp kém thế này cô ta thấy nhiều lắm rồi!

Thật không hiểu ăn cái gì mà lớn lên nữa, thật sự coi một thằng quản lý nhỏ như anh ta có thể xoay chuyển được Càn Khôn* đấy à? Những cái scandal khác có khi còn được chứ ngoại tình, nghiện hút hay dính dáng đến chính trị, ba cái thứ này, chỉ cần dính phải một cái thôi là tuyệt đối không thể có cơ hội làm lại được nữa! Tử Huyền, em đừng có lo!"

*Càn Khôn: trời đất

Tử Huyền nghe thế thì nhếch môi khinh bỉ.

Hừ, cô ta có gì mà phải lo lắng, cho dù có phải lo lắng thì đó cũng là chuyện của Ninh Tuyết Lạc.

Sở dĩ Ninh Tịch có thể tỏ ra chẳng sao cả như thế này có lẽ là vì Tô Diễm đã ngấm ngấm đồng ý cái gì đó với cô ta rồi, e là cô ta đang rất mong không thể lẫn lộn ở trong giới giải trí này nữa để có thể xách đít đi tìm Tô Diễm!

Bây giờ chuyện này đã bung bét ra hết rồi, danh tiếng của cô ta cũng đã bị hủy hoại hoàn toàn đến nỗi chẳng thể sống nổi trong giới giải trí nữa. Cho dù Tô Diễm có bị cô ta mê hoặc đến mức chết mê chết mệt đi chẳng nữa nhưng nhà họ Tô có thể để cô ta bước vào nhà họ sao? Huống hồ vẫn còn có Ninh Tuyết Lạc nữa.

Những chuyện tiếp theo không cần cô ta ra tay, chỉ riêng nhà họ Tô và Ninh Tuyết Lạc thôi là đã để Ninh Tịch ăn đủ rồi.

Giờ phút này Doãn Ưu Ưu vô cùng khiêm tốn ngồi ở vị trí bên cạnh Hàn Tử Huyền, tỏ ra vô cùng tán thưởng với những gì Trịnh An Như nói.

"Tử Huyền, chị An Như nói không sai, lần này Ninh Tịch chắc chắn là xong phim rồi!"

Sau đó thì... sau đó thì sẽ đến lượt mày, Hàn Tử Huyền ạ!

Cô ta thực sự nôn nóng không thôi, chỉ muốn nhìn thấy cảnh Ninh Tịch và Hàn Tử Huyền chó cắn chó ngay lập tức, cấu xé lẫn nhau đến đầu rơi máu chảy...

--- O ---

Chương 2014: Thật Vô Trách Nhiệm

Buổi bán đấu giá chẳng qua chỉ có hai tiếng ngán ngủ thôi mà tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy lâu như thể một năm.

Đến cuối cùng, ngay đến cả bản thân người bán đấu giá cũng không tập trung nữa, thời gian ba lần ra giá càng lúc càng ngắn, càng lúc càng nhanh, ngay đến cả việc nâng giá cơ bản cũng chẳng có nữa luôn.

"Số 39, năm trăm vạn lần thứ nhất! Số 39, năm trăm vạn lần thứ hai! Số 39, năm trăm vạn lần thứ 3! Bán!!!"

"Cốp" một cái, khoảnh khắc chiếc búa đấu giá hạ xuống, gần như tất cả mọi người đều thở ra một hơi. Vật bán đấu giá cuối cùng tối nay cũng đã bán ra rồi và buổi tiệc từ thiện lần này cuối cùng cũng kết thúc.

"Buổi tiệc từ thiện của L.A hôm nay đã kết thúc mỹ mãn, cảm ơn các vị khách quý đã công hiến cho quỹ từ thiện ngày hôm nay, những khoản quyên góp có được từ lần bán đấu giá này sẽ được dùng để ủng hộ các bệnh nhi mắc bệnh máu trắng! Cảm ơn mọi người! Xin cảm ơn!"

Cùng với lời kết thúc của MC, toàn trường dậy lên những tràng vỗ tay rào rào.

Nhưng mà, sau khi tràng vỗ tay đó kết thúc, tất cả các khách quý và phóng viên có mặt không một ai đứng dậy ra về mà đều hướng ánh nhìn về phía nào đó.

Hàn Tử Huyền ngược lại cũng chẳng sốt ruột gì, thản nhiên ngồi đó bàng quan xem hát. Cô ta phải tận mắt nhìn cho rõ "nữ thần quốc dân", "nghệ sỹ nữ được yêu thích nhất" - phải ê chề nhục nhã rút ra khỏi giới giải trí như thế nào.

Sau khi phiên đấu giá kết thúc còn không kịp đợi Ninh Tịch đứng lên, đám phóng viên kia lập tức sốt ruột ùa đến, như thể sợ Ninh Tịch chạy mất.

"Cô Ninh Tịch, bây giờ cô có thể trả lời chúng tôi được chưa?"

"Ninh Tịch, sở dĩ hôm nay cô xuất hiện trong buổi tiệc từ thiện này có phải là muốn nhân cơ hội này "tẩy trắng" bản thân không?"

"Chẳng lẽ... đã xảy ra chuyện như thế này rồi mà cô vẫn muốn tiếp tục ở lại giới giải trí?"

"Từ lúc chuyện xảy ra cho đến bây giờ, cô không tỏ bất kỳ một thái độ nào cả, cô có gì muốn nói với người bị hại. Đương sự trong chuyện này - cô Ninh Tuyết Lạc và cả với những fan trung thành luôn bảo vệ cô hay không? Thậm chí đối với cô Hàn Tử Huyền - đối thủ của cô mà nói thì hành động cạnh tranh không chính đáng này của cô cũng là một sự sỉ nhục!"

...

Ninh Tịch lạnh mắt nhìn cảnh tượng cả ngàn người châu vào trước mặt, khóe miệng lơ đãng nhếch lên thành một nét cười lạnh lạnh.

Hàn Tử Huyền cứ mong ngóng đến cảnh Ninh Tịch không có gì để nói, tự tát vào mặt mình. Nhưng sự im lặng vào giờ phút này của Ninh Tịch lại càng khiến cô ta cảm thấy rằng tất cả bình tĩnh của cô đều là giả vờ hết.

Hàn Tử Huyền nheo mắt, khóe mắt cô ta hiện lên vẻ độc ác, trong khi quần chúng vẫn không có được bất kỳ đáp án nào từ phía Ninh Tịch, cô ta đột nhiên lên tiếng: "Ninh Tịch, cô vừa nãy đã nói rằng sau khi buổi tiệc kết thúc sẽ cho tất cả mọi người một câu trả lời. Mong rằng cô có thể giữ đúng lời hứa của mình, cũng mong rằng cô có thể cho người bị hại một câu xin lỗi! Chuyện này nếu như tôi đã nhúng tay vào rồi thì tôi sẽ theo cho đến cùng!"

Giọng nói của Hàn Tử Huyền không nhỏ, đủ đến tất cả mọi người ở đây nghe rõ mồn một.

Sự châm chọc ẩn chứa trong giọng nói đó lập tức khiến cho không ít những người có mặt ở đây gật đầu phụ họa: "Đúng thế đấy, trong giới giải trí cô dù gì cũng là người có địa vị, có danh dự, làm ra những chuyện như thế này một câu giải thích cũng không có sao? Thật vô trách nhiệm!"

"Loại người như thế này, ngay đến cả đạo đức làm người cơ bản nhất cũng không cần thì còn mong đợi cô ta có trách nhiệm với cái gì?"

"Diễn xuất có tốt đến mấy nhưng cái nhân phẩm này của cô thật quá kém cỏi, chỉ riêng điểm này thôi đã kém xa Hàn Tử Huyền rồi!"

"Chỉ có thể nói rằng trước đây cô ta diễn quá giỏi thôi. Bây giờ đã lộ mặt thật rồi, cuối cùng không giả vờ nổi nữa nên ngay đến thể diện cũng chẳng cần luôn!"

"Dù sao, người ta không sống nổi trong giới giải trí được nữa thì còn có thể tiếp tục đi tranh vị trí Đại thiếu phu nhân của nhà họ Tô cơ mà!"

--- O ---

Chương 2015: Cảnh Tượng Không Thể Miêu Tả

Nhìn thấy Ninh Tịch bị tất cả mọi người thóa mạ là vô liêm sỉ, cục tức nghẹn trong lòng mấy ngày nay của Hàn Tử Huyền cũng coi như là vui bớt được một chút.

Khi nhìn về phía Ninh Tịch, cô ta cố tình tỏ ra thất vọng thờ dài một cái: "Ninh Tịch, tôi kính trọng cô là đàn chị, là tiền bối, vốn dĩ cũng không muốn làm đến mức này nhưng không ngờ mãi cho đến bây giờ cô cũng không chịu đối diện và cho mọi người một câu trả lời thích đáng."

"Chẳng lẽ đến tận bây giờ cô vẫn không cảm thấy việc cô phá hoại gia đình nhà người khác, quyến rũ đàn ông đã có vợ là sai sao! Ở cùng một chỗ với một kẻ thứ ba như cô thế này, thật đúng là khiến tôi cảm thấy ghê tởm."

Hàn Tử Huyền lấy danh nghĩa là đòi lại công bằng cho Ninh Tuyết Lạc, đứng về phía đạo đức chính nghĩa. Từng câu từng chữ cô ta đều rất có khí phách, cho dù là câu chữ có hà khắc cũng không có ai cảm thấy đó là sai cả mà ngược lại còn thu hút được không ít sự đồng tình của những kẻ phụ họa.

Ninh Tịch thì vẫn ngồi im tại chỗ cũ, nghiêng đầu chống tay nhìn về phía Hàn Tử Huyền đang căm phẫn nói ra những lời lẽ đầy chính nghĩa, biểu cảm gần như là thương hại thoáng lướt qua khóe mắt cô: "Muốn một câu trả lời thích đáng chứ gì? Vậy thì... tôi sẽ cho cô một câu trả lời thích đáng."

Ninh Tịch nói rồi nghiêng đầu nhìn về phía Từ Thao đang ngồi bên cạnh một cái.

Từ Thao đã sớm nóng lòng đến mức cào tim cào phổi cho đỡ ngứa rồi, cuối cùng thì cũng nhận được chỉ thị từ Nữ vương đại nhân, anh ta lập tức vui sướng phi lên sân khấu như một con chim sẻ vừa ra khỏi lồng.

Tất cả mọi người đều hoài nghi nhìn theo Từ Thao.

"Cái gã Từ Thao này lại định giở trò gì đây?"

"Cái gã Từ Thao này giỏi tẩy não người khác lắm, có lẽ gã ta sẽ giở trò tình cảm ra, nói rằng thực ra Ninh Tịch và Tô Diễn mới là tình yêu đích thực của nhau gì đấy? Mịa, nghĩ đến đã thấy buồn nôn!"

"Vậy thì có khác gì làm đi mà còn muốn lập đền thờ trình tiết đâu?"

"Nói không chừng là trực tiếp tuyên bố rút lui thì sao?"

...

Dưới sân khấu Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như lạnh lùng nhìn Từ Thao đi lên sân khấu, cùng lúc đó tất cả các phóng viên cũng đều chỉnh ống kính máy quay về phía Từ Thao đang ở trên sân khấu.

Đúng vào lúc này, không biết Từ Thao nói gì đó với MC rồi sau đó đi ra sau máy chiếu loá hoáy cái gì đó.

Chẳng bao lâu sau, màn hình lớn trên sân khấu đang tắt đột nhiên được bật lên một lần nữa.

Quá đột ngột!

Chẳng hề cảnh báo trước!

Một clip không thể dùng bất cứ ngôn từ nào để miêu tả, cực kỳ nóng bỏng đột ngột đập thẳng vào mắt tất cả mọi người có mặt ở đây.

"Um... a... a... nhanh lên chút nữa... sâu nữa... sâu thêm nữa... Dịch tổng, anh tuyệt quá... người ta vẫn muốn nữa cơ..."

"Phụt!!! Khụ khụ khụ..." Phóng viên nào đó đang uống nước phun thẳng ngum nước trong mồm vào gáy một phóng viên khác đang đứng phía trước.

Có nghệ sĩ nữ giật mình đến nỗi đánh rơi cái gương trang điểm nhỏ xuống đất vỡ tan tành, MC ở trên sân khấu vốn đang định đứng hóng hớt thì kinh ngạc đến mức đôi mắt gần như muốn lồi ra ngoài đến nơi.

"Ôi cha mẹ ơi! Quả thật là quá khó coi! Từ Thao rốt cuộc định làm cái gì vậy? Anh ta điên rồi sao?"

"Không phải anh ta lấy nhầm usb đấy chứ? Khẩu vị của cái gã Từ Thao này nặng thế! Thế mà lại thích loại phụ nữ dâm dăng thế này à?"

...

Trong khi tất cả mọi người đang cười cợt chế giễu cùng khinh bỉ thì không ai chú ý đến trong góc...

Cả người Hàn Tử Huyền như thể bị sét đánh trúng chết sững ngay tại chỗ.

Cùng với âm thanh rên rỉ mỗi lúc một cao, mỗi lúc một ái muội phát ra từ đoạn clip, máu trên mặt Hàn Tử Huyền cũng theo đó mà rút dần đi, lớp phấn dày trên gò má cũng không thể che được gương mặt trắng bệch đang tái đi của cô ta.

Làm sao mà lại thành thế này!

Dừng lại ngay!

Mau dừng lại đi!

Hàn Tử Huyền không ngừng điên cuồng gào thét ở trong lòng, nhưng máu trong người cô ta lúc này gần như đã đông cứng lại, hơi lạnh len lõi lên từ dưới chân lên khiến tứ chi của cô ta tê cóng, không thể thốt lên bất cứ âm thanh gì.

Tắt nó đi! Mau tắt nó đi!

Nhưng mà, chẳng có ai nghe thấy tiếng gào thét trong lòng cô ta cả, ngay sau đó góc quay đột nhiên thay đổi, một gương mặt vô cùng quen thuộc đột nhiên đập thẳng vào mắt những người xem.

Cái người mặc bộ đồ lót khiêu gợi màu đen kia, cái người có biểu cảm tràn đầy hưởng thụ trên gương mặt kia... lại chính là Hàn Tử Huyền!

Mà, người đàn ông trong clip tất cả mọi người cũng đều biết, không ai khác chính là tổng giám đốc trước đây của Thịnh Thế - Dịch Húc Đông!

--- O ---

Chương 2016: Lần Này Thực Sự Xong Rồi

Trên màn hình lớn, khoảnh khắc khi gương mặt của mình hiện rõ trước mắt tất cả mọi người, trái tim đang lơ lửng trên không trung của Hàn Tử Huyền hung hăng nện thẳng xuống mặt đất, cả người run lên bần bật, vẻ mặt kinh hoàng trở nên trống rỗng.

Ngoại trừ tiếng đàn ông thở dốc và tiếng rên rỉ của phụ nữ thì đối thoại của hai người quả thực rất chối tai, khiến người ta được mở rộng tầm mắt.

"A... nhanh lên... nhanh hơn chút nữa... đừng có ngừng mà... Dịch tổng... anh giỏi quá..."

"Đồ dâm dăng này! Tại sao em lại dâm dăng thế? Hả?"

"Thế thì... anh có thích người ta như thế này không?"

"Đương nhiên là thích rồi!"

"Thế anh thích em hơn hay là thích bà vợ của anh hơn?"

"Con mụ già đó nào đâu thể so với em được? Lúc này đừng nhắc đến con mụ tởm lợm ấy nữa!"

...

Trên màn hình lớn, clip vẫn còn tiếp tục, cảnh tượng quả thật có thể so với AV được, khiến cho ai ai cũng ghen họng trần trối.

Ai mà ngờ được Hàn Tử Huyền - người vẫn luôn luôn giữ hình tượng nữ thần cao quý lạnh lùng thế mà ở trên giường lại phóng túng buông thả đến thế.

Dưới sân khấu, quần chúng khó khăn lắm mới phản ứng lại được từ trong cơn chấn động đó, ai nấy đều nhìn nhau mà không nói được câu nào.

"Trời... trời ạ... tôi có nhìn nhầm không đây... người trong clip vừa rồi... là Hàn Tử Huyền sao?"

"Là Hàn Tử Huyền với Dịch Húc Đông đó! Hơn nữa còn trực tiếp làm trò trong văn phòng làm việc của Dịch Húc Đông luôn cơ!"

"Dịch Húc Đông cũng có vợ mà đúng không?"

"Không chỉ có vợ thôi đâu, con cũng lớn tướng ra rồi ấy!"

"Ôi thần linh ơi! Tôi "đu dây" theo cũng không kịp nữa rồi... chuyện này... chuyện này rốt cuộc như thế nào vậy..."

Lúc này, cảnh tượng lại thay đổi chuyển sang một đoạn clip khác. Mức độ nóng bỏng của đoạn clip này hoàn toàn không thua kém gì đoạn trước.

Đoạn clip vừa nãy địa điểm là văn phòng làm việc, mà đoạn này trong xe bảo mẫu.

Ông kính máy quay trước tiên lướt qua biển số xe sau đó nhắm thẳng vào trong xe.

Xung quanh không có ai, hai người vừa nhiệt tình hôn hít vừa cởi quần áo cho nhau rồi bò vào trong xe.

Rất nhanh chóng, cái xe bắt đầu lắc lư lên lên xuống xuống.

Bên trong xe, Hàn Tử Huyền cả người không một mảnh vải được Dịch Húc Đông bế đặt lên trên người mình.

Tiếng rên rỉ của hai người và cuộc đối thoại cũng mơ hồ vang lên.

"Ừm... a... Húc Đông... anh đừng thế mà... nhờ đâu bị người khác nhìn thấy thì làm thế nào... chúng ta vào khách sạn đi... ừm... a..."

"Sợ cái gì? Cho dù bị người khác bắt được thì ai dám xào scandal của em?"

Trong mắt Dịch Húc Đông toàn là dục vọng đục ngầu, ông ta véo một cái lên eo của Hàn Tử Huyền: "Đồ dâm dăng, chúng ta đổi tư thế khác!"

Hàn Tử Huyền như một con rắn nước, uốn éo một hồi rồi oán trách nói: "Đừng mà, chuyện anh đồng ý với người ta đã làm được đâu! Anh bảo là tháng này sẽ cho em debut cơ mà?"

Vẻ mặt Dịch Húc Đông đầy kiêu ngạo: "Ha, debut? Em xem thường anh quá rồi đấy! Con mụ Lâm Chi Chi không biết thời biết thế kia, lúc nào cũng đòi đầu với anh, đợi anh đuổi cô nó ra khỏi công ty thì tất cả tài nguyên của Ninh Tịch đều sẽ là của em hết! Sau này em chính là Nhất Tỷ của Thịnh

Thế!"

"Có thật không?" Hai mắt Hàn Tử Huyền lập tức sáng rực lên, trong mắt hiện lên dã tâm ngùn ngụt.

"Điều đó là đương nhiên rồi, em xinh đẹp như thế này, hoàn toàn có thể bắt chước theo Ninh Tịch, đi con đường giống như của cô ta, đến lúc đó tất cả tài nguyên trong tay cô ta đều chuyển cho em hết!"

...

Hai đoạn video đã kết thúc, trên màn hình lớn lại trở nên đen kịt.

Hiện trường im lìm, tĩnh mịch.

Đột nhiên xuất hiện scandal, hơn nữa lại còn kích thích như thế nữa đúng là khiến cho người ta choáng váng xây xẩm mặt mày.

Mà Hàn Tử Huyền lúc này lại như thể rơi xuống hầm băng, cả người lạnh ngắt, sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có như thể một cái đầm lầy bao trùm lấy cô ta, đầu óc cô ta đã hoàn toàn trống rỗng.

Điều này là không thể!

Không thể như thế được!

Tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Xong rồi...

Lần này cô ta thực sự đã xong rồi...

Dưới sân khấu, ánh mắt của Ninh Tịch thản nhiên như không nhìn về phía Hàn Tử Huyền, đôi mắt lười biếng mang theo cả những vụn băng khiến người ta phát rét, cô âm u nói: "Hàn Tử Huyền, đây chính là lời giải thích của tôi, cô có hài lòng không?"

--- O ---

Chương 2017: Mở Rộng Tâm Mắt

Sóng gió dồn dập, một con vừa mới hết, con khác đã lại kéo đến.

Tất cả mọi người đều không thể ngờ được rằng, Từ Thao thế nhưng lại tung ra thứ còn kích thích hơn gấp trăm lần cái thứ mà Hàn Tử Huyền tung ra trước đó.

Càng không ngờ được là chỉ trong vài phút ngắn ngủi sau khi Hàn Tử Huyền nói xong những câu đó thì đã bị lột sạch vỏ bọc như thế, những thứ không thể để người khác biết lại bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Sau khi Ninh Tịch rút lui, Hàn Tử Huyền dùng tốc độ ánh sáng để thay thế vị trí của cô ấy, vẫn luôn thể hiện mình là người độc nhất vô nhị, khoe khoang mình là "sự trong sạch của giới giải trí" nhưng thật ra lịch sử phần đầu lại đặc sắc đến thế, có thể so được với mấy bộ phim máu cún luôn được rồi đấy.

"Chuyến đi ngày hôm nay đúng là không phí công! Quả thật khiến người ta mở rộng tâm mắt!"

"Dịch Húc Đông đã có vợ có con rồi, Hàn Tử Huyền bán thân xác chơi quy tắc ngầm làm kẻ thứ ba. Cô ta chơi cái trò này còn thạo hơn ai hết thế mà vẫn còn có thể ra vẻ hiên ngang chính nghĩa thay Ninh Tuyết Lạc đòi lại công bằng! Mà buồn cười nhất là cô ta vừa nãy thế nhưng còn nói rằng cô ta ghét nhất là những kẻ thứ ba chuyên phá hoại gia đình người khác!"

"Hóa ra ngay từ đầu cô ta đã cố tình bắt chước theo Ninh Tịch, cướp đoạt toàn bộ tài nguyên của Ninh Tịch, giẫm lên Ninh Tịch để thăng tiến... thế mà còn luôn mồm nói mình là độc nhất vô nhị, luôn tỏ ra khinh thường khi bị đánh đồng với Ninh Tịch..."

"Hôm nay tôi đúng thật là được mở mang tâm mắt đấy! Núi cao còn có núi cao hơn! Da mặt này... quả thật còn dày hơn tường thành nhiều!"

"Ai dám bảo diễn xuất của Hàn Tử Huyền không bằng Ninh Tịch nào? Cô ta quả thật rất xứng đáng với danh hiệu "Ánh hậu" của giới giải trí mà!"

...

Cùng lúc đó, tất cả phóng viên đều bỏ qua Ninh Tịch mà bỏ nhào sang Hàn Tử Huyền.

"Cô Hàn Tử Huyền, người trong đoạn clip vừa rồi có phải là cô không?"

"Xin hỏi, có phải cô thực sự đã quyến rũ cấp trên - người đã có gia đình, rồi dựa vào quy tắc ngầm để leo lên, có đúng không?"

"Cô biết Dịch Húc Đông đã có vợ chứ?"

"Cô khoe khoang mình là vì chính nghĩa nhưng chính bản thân lại làm ra chuyện mà chính cô luôn miệng phi nhổ, đối với chuyện này cô có gì muốn nói không?"

Tất cả những vấn đề vừa rồi bị trút lên đầu Ninh Tịch giờ phút này toàn bộ đều rơi xuống đầu Hàn Tử Huyền.

Hàn Tử Huyền cắn chặt môi, sự độc ác trong đáy mắt của cô ta điên cuồng trào dâng, ánh mắt khi nhìn Ninh Tịch chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Cô ta hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lực để ép bản thân bình tĩnh lại rồi làm ra vẻ mặt không thẹn với lương tâm nói: "Tôi không biết các người đang nói gì, người trong đoạn clip vừa rồi không phải là tôi!"

Trịnh An Như cũng vội vàng phụ họa nói: "Một diễn viên phim cấp ba hạ lưu bản thủ không biết ở đâu ra cũng dám mạo danh Tử Huyền của chúng tôi! Ninh Tịch, tôi muốn kiện cô tội phỉ báng và xâm hại danh dự của người khác! Cô cho rằng tôi đen Tử Huyền thì sẽ tẩy sạch được bản thân à? Cho dù thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật cô là một đứa con gái dơ dáy hạ tiện đâu!"

Dường như Từ Thao đã sớm đoán được bọn họ sẽ nói thế, anh ta thông dong cười lạnh một cái: "Ha, vừa nãy hình ảnh trong clip rất rõ ràng đấy nhé, địa điểm mà Hàn Tử Huyền và Dịch Húc Đông làm những chuyện bản thủ đó chính là văn phòng làm việc của Thịnh Thế cùng với xe bảo mẫu của Hàn Tử Huyền. Muốn vào được Thịnh Thế là phải có dấu vân tay, còn về xe bảo mẫu cá nhân của Hàn Tử Huyền thì lại càng không phải nói rồi, cái này có thể giả mạo được sao? Cô làm giả một cái cho tôi xem thử xem nào!"

Từ Thao nói xong, trên màn hình lớn xuất hiện những bức ảnh được cắt ra từ clip, vô cùng rõ nét, một bức là văn phòng của Dịch Húc Đông, một bức là biển số xe của chiếc xe bảo mẫu cùng với hình ảnh Hàn Tử Huyền đang cầm chìa khóa mở xe.

Chúng cứ rõ ràng danh thép lại một lần nữa giáng một bạt tai vào mặt đám người Hàn Tử Huyền, giờ phút này ánh mắt của tất cả mọi người nhìn bọn họ đều hết sức khinh bỉ.

--- O ---

Chương 2018: Hay Cho Cái Cảnh Chó Cắn Chó

"Ôi mé tôi, đến nước này rồi mà vẫn còn giả vờ được! Quả thật làm tôi được đổi mới cái nhìn đấy!"

"Đúng là không biết xấu hổ! Mất công vừa nãy tôi còn bênh vực cho cô ta đấy, nói rằng cô ta trượng nghĩa! Quả thật là mù đôi mắt chó của tôi rồi! Hàn Tử Huyền rút ra khỏi giới giải trí!"

"Hàn Tử Huyền rút khỏi giới giải trí!"

...

Trước đây Hàn Tử Huyền nguy trang hoàn mỹ khéo léo bao nhiêu thì giờ khắc này quần chúng phần nộ và khiếp sợ bấy nhiêu.

Từng câu từng câu chế giễu, nhạo báng, kêu gào cô ta rút khỏi giới giải trí, những ánh đèn flash cùng những cái mic điên cuồng chĩa về phía cô ta...

Tóc tai Hàn Tử Huyền hiện tại rối bù lên, gương mặt trang điểm tinh xảo nhòe nhoẹt, bộ váy xa hoa lộng lẫy bị chen lấn xô đẩy đến mức nhăn nhúm nhúm, ngay đến giày cao gót cũng đâu mất một chiếc, miệng cô ta không ngừng lặp đi lặp lại: "Không phải tôi, không phải tôi..."

"Đừng có chen lấn nữa, đừng có chen nữa! Bảo vệ đầu! Các người còn thể nữa chúng tôi sẽ gọi cảnh sát đấy... Aaaa..." Trịnh An Như không biết bị ai đó ném cả chai nước vào đầu mà gào lên đau đớn.

Cả cái hội trường trở nên hỗn loạn.

Bây giờ là thời đại của Internet chứ không phải như trước kia, có chuyện gì lớn xảy ra cũng phải chờ đến ngày hôm sau các tòa soạn tăng ca in báo mới có thể để mọi người biết được.

Những chuyện xảy ra ở hiện trường đã sớm được cánh truyền thông có mặt tung hết lên mạng từ lâu, thậm chí còn trực tiếp phát sóng toàn bộ quá trình đang xảy ra.

Tất cả những sự việc vừa xảy ra vừa rồi, bao gồm cả clip nóng của Hàn Tử Huyền và Dịch Húc Đông hay là cảnh tượng Hàn Tử Huyền đầu bù tóc rối bị người người chửi mắng, lập tức truyền đi khắp các góc ngách trên mạng, cả

cái mạng xã hội lập tức dậy sóng.

Bên trong phòng ngủ xa hoa của nhà họ Tô.

Ánh sáng từ màn hình laptop hắt lên khuôn mặt đen sì của Ninh Tuyết Lạc, trong đôi mắt của cô ta tràn ngập sự độc ác.

"Đồ ăn hại!!!"

Cô ta đã đưa con dao đến tận tay Hàn Tử Huyền rồi, thế mà con nhỏ ăn hại đó vẫn có thể làm mọi chuyện be bét ra thế này. Nhược điểm quan trọng như thế mà lại để cho Ninh Tịch túm được, đã thế trước đó còn không hay biết gì, đúng là ăn hại!

Đúng lúc này điện thoại của Ninh Tuyết Lạc reo lên, màn hình hiển thị cuộc gọi đến - Trịnh An Như!

Ninh Tuyết Lạc liếc qua một cái, chẳng hề do dự mà tắt luôn.

Cái clip đó bị tung ra ngoài như kia thì lần này Hàn Tử Huyền chắc chắn là xong phim rồi. Thứ rác rưởi đó có giữ lại cũng vô dụng. Dù sao mục đích của cô ta cũng đã đạt được rồi.

Ninh Tuyết Lạc hít một hơi thật sâu, cầm điện thoại lên gọi một cuộc điện thoại, giọng nói cực kỳ không vui mà nói với người bên kia đầu dây: "Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền như thế là để anh đứng xem tuồng à? Đừng quên nhiệm vụ hôm nay của anh! Cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể để Ninh Tịch làm lơ chuyện này đi được!"

"Vâng vâng, Ninh tổng, cô cứ yên tâm đi. Ninh Tịch chạy không thoát được đâu, cô chỉ cần đứng xem thôi là được rồi!"

"Tốt nhất là nên như thế!"

...

Trong hội trường của buổi tiệc từ thiện.

Lúc Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như bị người người mắng chửi, trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói: "Ha ha! Hay cho cái cảnh chó cắn chó! Ninh Tịch, chẳng lẽ đây chính là cái câu trả lời xác đáng mà cô thể thốt đó sao?"

"Cho dù Hàn Tử Huyền có giết người đốt nhà đi chẳng nữa thì cũng có liên can gì đến cô đâu? Chẳng lẽ còn có thể thay đổi được sự thật cô dụ dỗ Tô Diển, bắt nạt Ninh Tuyệt Lạc - một phụ nữ đang mang thai sao?"

Bị tên phóng viên cao gầy đó nhắc nhở, quần chúng đang vây xem lập tức chuyển sự chú ý sang Ninh Tịch.

"Đúng thế đây! Cái này là sao đây? Tính di chuyển sự chú ý của chúng tôi chắc? Đùa giỡn chúng tôi như mấy thằng ngốc đây à?"

"Cái loại người này căn bản là không đáng để đồng tình! Đáng đời cô ta bị Hàn Tử Huyền cướp fan, cướp tài nguyên!"

"Tôi thấy cô ta còn độc ác hơn cả Hàn Tử Huyền, ngay cả người đang có thai mà cũng không chịu bỏ qua. Bị phát hiện ra mà cũng không thèm xin lỗi hay giải thích gì hết mà kéo người khác ra để thế tội, cái nhân phẩm này thật khiến người ta ghê tởm!"

--- O ---

Chương 2019: Một Câu Trả Lời Hải Lòng

Gã phóng viên cao gầy vừa nãy lập tức thuận thế mà tỏ ra bất bình: "Ninh Tuyết Lạc cũng thật xui xẻo, đang yên đang lành lại bị cuốn vào vụ cầu xé nhau của hai đứa con gái đệ tiện này!"

Câu này lập tức kéo theo được một đồng phụ họa: "Đối với cái giới giải trí này tôi thực sự càng ngày càng thất vọng, những người hiền lành lương thiện thì đi mất hết cả, chỉ còn lũ tiện nhân hèn hạ không từ thủ đoạn nào thì lại sống quá tốt!"

"Tiện nhân cút ra khỏi giới giải trí!"

...

Trong hội trường của bữa tiệc, đám nghệ sĩ đang gào thét mắng chửi chối tai, tất cả các lời ra vào đều bị vây chặt như nêm cối, đám truyền thông phần nộ cũng vây xung quanh Ninh Tịch và Từ Thao công khai lên án.

Trong đám người hỗn loạn Doãn Ưu Ưu lặng lẽ ẩn mình trong đám quần chúng đang kích động.

Tất cả mọi thứ đều thuận lợi như vậy, giống hệt như trong dự đoán của cô ta, khiến lòng bàn tay cô ta nóng bừng vì kích thích, cô ta kích động đến nỗi cả người cũng run lên.

Xong rồi...

Hàn Tử Huyền đã xong rồi...

Ninh Tịch cũng đã xong rồi...

Cô ta không cần phải nhìn sắc mặt Hàn Tử Huyền nữa rồi, không cần vì chút tài nguyên cón con này mà tranh nhau vỡ đầu nữa rồi. Cô ta sẽ có tài nguyên cao cấp nhất cả giới giải trí này, thậm chí còn có khả năng thay thế Ninh Tịch trong Sát Thủ nữa không chừng. Dù sao cả giới giải trí này, nếu không có Hàn Tử Huyền và Ninh Tịch thì chỉ còn mỗi mình cô ta là người có danh tiếng cao nhất...

Cô ta đã không thể chờ nổi mà muốn tất cả kết thúc để đi tìm Từ Thao rồi... thậm chí cô ta đã bắt đầu lên ý tưởng cho kế hoạch trong tương lai.

Mà, Hàn Tử Huyền nhân cơ hội phóng viên đang công kích Ninh Tịch trốn vào một góc, ánh mắt cô ta nhìn chăm chăm về phía Ninh Tịch, không biết cô ta nghĩ cái gì mà đột nhiên bật cười lên, bộ dáng trông có vẻ điên cuồng.

"Ha... ha ha... Ninh Tịch... dựa vào cái gì mà mày có thể mà tao lại không... mày thì cao quý hơn tao bao nhiêu?"

"Chẳng phải mày cũng đi quyền rũ đàn ông có vợ, dùng quy tắc ngầm để thăng tiến sao? Còn ở trước mặt tao giả vờ giả vịt, cho dù mày có bôi xấu tao đến chết đi nữa thì mày cũng không trong sạch nổi đâu ha ha ha..."

"Tao mà chết thì mày cũng đừng hòng được yên ổn... ha ha..."

...

Giờ phút này, trong hội trường đã hoàn toàn mất không chế, quần chúng vây xem xung quanh ào ào rút điện thoại ra live stream cảnh tượng trước mắt này. Ống kính máy quay chuyên nghiệp của phóng viên cũng chuyển hình ảnh full hd trực tiếp về các hãng truyền thông lớn hoặc các trang mạng trực tuyến.

Chỉ cần là các kênh phát sóng trực tiếp có liên quan thì đều chật cứng người xem và ào ào bình luận phỉ nhổ, thóa mạ.

Áp lực dư luận gần như có thể ép người ta phát điên ngay tại chỗ, Hàn Tử Huyền thì đã sớm chật vật đến thảm hại, tinh thần hốt hoảng.

Nhưng mà, Ninh Tịch từ đầu đến cuối đều giữ nguyên tư thế ngồi thẳng người ở chỗ ngồi của mình nhìn xem tất cả.

Nhìn thấy vẻ cố tỏ ra bình tĩnh của Ninh Tịch, tên phóng viên cao gầy kia trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý, biểu cảm càng tỏ ra giận dữ, lớn tiếng nói với mọi người: "Chúng ta là phóng viên của giới truyền thông, tìm ra chân tướng sự thật cho công chúng, đòi lại sự công bằng cho kẻ yếu, đó chính là nhiệm vụ của chúng ta!"

"Chuyện ngày hôm nay không thể dễ dàng cho qua như thế được! Ninh Tịch, cô đừng hòng mang con sơn dương ra thế tội, không dễ dàng như thế đâu! Hôm nay cô không cho chúng tôi một câu trả lời hài lòng, chuyện này tuyệt đối không thể xong được!"

Câu nói của đối phương lập tức kích động được một đám người: "Đúng!

Tuyệt đối không thể xong được! Ninh Tịch! Phải xin lỗi công chúng! Phải xin lỗi người bị hại!"

"Xin lỗi! Xin lỗi đi!"

Gã phóng viên cao gầy đó tiếp tục nói: "Xin lỗi mà xong thì còn cần đến cảnh sát làm cái gì! Không chỉ công khai xin lỗi mà còn nên bị cấm hoạt động mãi mãi mới đúng!"

Đúng vào cái lúc gã phóng viên càng nói càng kích động thì ở chỗ ngồi, ánh mắt lạnh lùng của Ninh Tịch đột nhiên dừng lại trên mặt hắn ta.

--- O ---

Chương 2020: Như Các Vị Mong Muốn

Ánh mắt ấy gần như nhẹ bẫng, chẳng có chút sức lực gì nhưng lại như một lưỡi dao băng băng kề sát cổ họng hắn ta, chỉ trong giây lát thôi là có thể thấy máu. Luồng khí lạnh nguy hiểm cực độ đột nhiên ngấm vào người hắn ta, khiến hắn ta đột nhiên nín bật, không thốt ra nổi một chữ.

Đợi đến khi gã phóng viên phản ứng lại được, thì phát hiện ra đằng sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Chết tiệt, chẳng qua chỉ là một con hát bán thân để leo lên mà thôi, hắn ta sợ cái gì chứ...

Ngay sau đó, Ninh Tịch dời ánh mắt khỏi tên phóng viên đó, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo của cô nhìn thẳng vào một ống kính máy quay đang phát sóng trực tiếp.

Anh chàng quay phim đó lập tức ngừng thở, vững vàng bê lấy cái máy quay, những máy quay từ góc độ khác cũng lập tức ào ào chĩa về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhìn thẳng vào ống kính, ánh mắt khiến người khác khiếp sợ đó không phải đang nhìn người quay phim mà là... như đang muốn xuyên thấu qua ống kính khóa chặt lấy ai đó...

Đúng lúc đó, Ninh Tuyết Lạc đang chờ để tận mắt nhìn thấy cái vẻ bình tĩnh đáng ghê tởm đó của Ninh Tịch bị xé nát một cách triệt để thì kết quả đột nhiên lại đối mặt với ánh mắt của Ninh Tịch, sống lưng cô ta cứng đờ, cô ta không tự chủ được mà rùng mình một cái.

"Như các vị mong muốn." Ninh Tịch nhìn thẳng vào ống kính rồi nói ra câu đó.

Khoảnh khắc cô vừa mới dứt lời, loa của hội trường đột ngột vang lên tiếng nói chuyện.

"Tiểu Tịch!"

"Chị, không phải em đâu... em không biết tại sao anh ta lại ở đây nữa..."

"Là anh cố ý đợi ở đây, bởi vì ngoại trừ làm thế này ra anh thực sự không biết làm thế nào để gặp được em nữa."

"Có chuyện gì?"

"Anh có thể nói chuyện riêng với em được không?"

"Chi..."

"Tiểu Nặc, chuyện này không liên quan đến em, em đứng ở đây đợi chị."

...

Bởi vì trong đêm tối, hình ảnh trên màn hình lớn rất mờ mịt, chỉ có thể nhìn thấy ba bóng người, một nữ, một cậu con trai và một người đàn ông có dáng người khá cao.

Giọng nói của cô gái đó rõ ràng là Ninh Tịch, mà người gọi Ninh Tịch là chị hình như là em trai của cô Đường Nặc, vậy còn một người khác là ai?

"Nói đi." Giọng nói của Ninh Tịch.

Người đàn ông đó nói: "Tiểu Tịch, chúng ta... bắt đầu lại từ đầu được không?"

Vẫn còn đang hoài nghi thì mọi người nghe được câu nói này, sao đó lập tức toàn trường đều ồ lên.

Bắt đầu lại từ đầu? Ninh Tịch thế nhưng lại tự tung scandal của mình ra?

Trong lúc tất cả mọi người còn đang mù mờ thì nghe thấy người đàn ông đó nói tiếp: "Tiểu Tịch, anh biết anh nói câu này có thể khi em nghe sẽ cảm thấy rất buồn cười, rất hoang đường..."

Giọng điệu của Ninh Tịch cực kỳ lạnh lùng: "Chẳng lẽ lại không phải chắc?"

"Em nghe anh nói, Anh đã nghĩ rất lâu, rất lâu... đây không phải là xung động nhất thời của anh, cũng không phải anh nhất thời nổi hứng mới nói với em như vậy... anh thật sự... anh thật sự rất hối hận... cuối cùng anh cũng biết... người anh thật sự thích... người anh thật sự yêu là ai rồi..."

"Tiểu Tịch, chuyện năm ấy là anh không đúng, là anh đã vứt bỏ tình cảm của chúng ta trước... Nhưng mới đầu, anh thật sự không hề muốn chia tay em... mãi tới khi anh gặp Tuyết Lạc... Tuyết Lạc là cô gái đơn thuần, yếu ớt... mà lại gặp phải biến cố lớn như vậy. Cô ấy thường chia sẻ mọi chuyện với anh,

anh mới dần dần... anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào... tình cảm đó đã biến chất nữa..."

Nghe đến đó, quần chúng cuối cùng cũng biết người đang nói là ai. Người đàn ông đang nói kia thế nhưng lại chính là Tô Diễm! Tô Diễm thế nhưng lại nói rằng anh ta là người phản bội lại tình cảm của Ninh Tịch trước? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Giọng nói đó vẫn còn đang tiếp tục.

Tô Diễm:"Mãi đến sau này... sau một lần xúc động mà xảy ra chuyện đó với Tuyết Lạc... đó là lần đầu tiên của Tuyết Lạc... anh là một thằng đàn ông... anh không thể không chịu trách nhiệm với cô ấy được... anh luôn giấu em... vì anh thật sự không biết nên làm thế nào để đối mặt với em nữa..."

--- O ---

Chương 2021: Thiên Kim Là Giả, Kẻ Thứ Ba Mới Là Thật

"Nhưng, mãi đến sau này anh mới nghĩ thông, cho tới nay anh lúc nào cũng chỉ lo lắng cho Tuyết Lạc nhưng lại chưa từng nghĩ tới cảm nhận của em, em vì anh mới rời xa quê hương, cuối cùng anh lại vứt bỏ em lại một mình..."

...

Tiếp sau đó, Tô Diễm vẫn cứ lải nhải không ngừng, nói rằng bản thân mình có lỗi với Ninh Tịch, nói rằng không muốn tiếp tục lừa dối tình cảm của bản thân nữa.

Nghe xong những điều này, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Trời ạ!

Chẳng lẽ... chẳng lẽ lúc mới bắt đầu người mà Tô Diễm qua lại chính là Ninh Tịch, kết quả sau đó anh ta phản bội Ninh Tịch, quay sang yêu Ninh Tuyết Lạc, thậm chí còn ép Ninh Tịch phải xa xứ? Mà giờ, Tô Diễm đã hối hận, muốn theo đuổi lại Ninh Tịch nên suốt ngày cứ quẩn lầy cô?

Từ âm điệu giọng nói của Ninh Tịch có thể nghe ra cô căn bản không muốn gặp Tô Diễm, là anh ta phải lợi dụng em trai của Ninh Tịch mới có thể gặp được cô!

Cái gọi là vợ hợp pháp hóa ra lại là kẻ thứ ba chen ngang thành công, mà người bị hiểu nhầm là kẻ thứ ba mới thật sự là "tình yêu đích thực".

Chuyển biến này... quả thật y như một quả bom ném xuống hội nghị, khiến tất cả mọi người ở đây đều phải chết sững.

Tô Diễm: "Anh biết với tình huống của mình hiện nay không có tư cách để nói với em những điều này, anh cũng tuyệt đối không hề có ý muốn sỉ nhục em, anh sẽ... quay trở lại làm người độc thân..."

Cuối cùng dưới ánh trăng lạnh lạnh, dung mạo khuynh thành kia lại chẳng có chút tình cảm nào thoáng lướt qua chứ đừng nói là cảm động, từ trong loa lại vang lên giọng nói lạnh nhạt bình tĩnh của cô gái:

"Tô Diễm, có những thứ giống như chiếc áo bông mùa hè, chiếc quạt mùa

đông và cũng như khi một người đã mất hết ý chí mà hồi tâm chuyển ý vậy.”

Câu nói này vừa dứt cả hội trường liền im phăng phắc, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Vừa nãy, đám phóng viên kia còn hùng hùng hổ hổ thì bây giờ ai nấy đều há hốc miệng giống y như một thằng ngu, hai mắt tròn tròn, mặt tái mét, không thốt ra nổi lấy một câu. Đặc biệt là cái gã phóng viên cao gầy vừa nãy vẫn luôn gân cổ lên mắng chửi, nằng nặc đòi Ninh Tịch xin lỗi Ninh Tuyết Lạc, giờ phút này vẻ mặt quả thật như thể vừa ăn phải một bãi shit.

"Sao... sao có thể như thế được..."

"Để tôi bình tĩnh cái đã, bây giờ đầu óc tôi đang rối tinh rối mù này!"

Đúng lúc này có người lên tiếng: "Thế này rồi còn cái gì mà không rõ? Tô Diễm đã nói rất rõ ràng rồi còn gì, lúc đầu anh ta và Ninh Tịch yêu nhau, Ninh Tịch cũng vì anh ta nên mới đến Đé Đô. Kết quả, Tô Diễm gặp được Ninh Tuyết Lạc, Ninh Tuyết Lạc thường xuyên tỏ ra yếu đuối đáng thương trước mặt anh ta, anh ta bắt cả hai tay với Ninh Tuyết Lạc, ngủ với cô ta, phản bội lại Ninh Tịch. Ninh Tịch đau lòng thất vọng nên ra nước ngoài, mấy năm sau mới trở về bắt đầu lại từ đầu, một mình lặn lội trong giới giải trí..."

"Ôi má ơi! Cái đôi cầu nam nữ này quả thật không phải là người mà! Nhất là cái ả Ninh Tuyết Lạc kia, cướp cha mẹ của người ta thì thôi không nói, ngay đến cả bạn trai cũng cướp luôn, dồn ép Ninh Tịch đến nỗi bị cha mẹ xa lánh, bạn bè cô lập phải bỏ đi xa xứ."

"Ninh Tịch, cô ấy không dễ gì mới chữa lành được vết thương muốn về nước làm lại từ đầu, thế mà vẫn bị cô ta chèn ép đủ kiểu. Ninh Tịch có tư chất và khả năng diễn xuất tốt như thế mà bị cô ta vu dập không thương tiếc, suốt một năm dài chỉ có đi diễn vai phụ với vai quần chúng. Sau cùng, cô ta thậm chí còn vu cáo Ninh Tịch là cố ý gây thương tích cho cô ta để Tinh Huy cấm Ninh Tịch hoạt động, nhưng may mà có Thịnh Thế đứng ra giúp cô ấy rửa sạch tội danh. Sau khi vào Thịnh Thế, cô ấy mới dần dần tốt lên đấy chứ..."

"Mà càng quá đáng hơn là Ninh Tịch dốc hết sức lực khó khăn lắm mới có được địa vị của ngày hôm nay, thậm chí còn phải trải qua sống chết mới có thể khôi phục lại vinh quang... Nhưng ả Ninh Tuyết Lạc này giỏi lắm, dựa vào gia thế của Ninh Tịch, cướp lấy người đàn ông của cô ấy, từ gà rừng hóa thành phượng hoàng, từ kẻ thứ ba biến thành quý phu nhân nhà giàu!"

"Cô ta có hết tất cả mọi thứ mà còn không chịu buông tha cho Ninh Tịch, giả vờ giả vịt trước mặt Hàn Tử Huyền, đổi trắng thay đen, nói cái gì mà Ninh Tịch không chịu buông tha cho Tô Diễm, hại chúng ta suýt chút nữa thì hiểu nhầm Ninh Tịch!"

--- O ---

Chương 2022: Cùng Sống Cùng Chết, Cùng Tiến Cùng Lùi

Quần chúng vây xem dần dần tỉnh ra, bắt đầu xâu chuỗi từng sự việc lại với nhau, phân tích toàn bộ sự việc. Không phân tích thì không biết, kết quả là sau khi suy nghĩ kỹ càng từ đầu đến cuối, quả thật là quá kinh khủng.

"Đờ phắc! Tôi còn tưởng Ninh Tuyết Lạc vô tội cơ đấy, nghĩ kỹ lại mới thấy cô ta thật đúng là một kẻ âm hiểm! Cái gì mà "nữ thần chăm chỉ", cô ta có thể có được ngày hôm nay rõ ràng toàn bộ đều là cướp của Ninh Tịch mà ra cả! Không có nhà họ Ninh, cô ta ở trong giới giải trí có thể suôn sẻ như thế được à? Nếu như cô ta không dụ dỗ Tô Diễm thì nhà giàu nào lại chịu lấy một con gà rừng như cô ta?"

"Hàn Tử Huyền, Ninh Tuyết Lạc, khó trách quan hệ của cả hai lại tốt như thế! Quả nhiên là ngu tầm ngu mã tầm mã mà!"

"Ninh Tịch cũng khổ thật đấy! Bé thì bị ôm nhảm, một thiên kim tiểu thư chân chính mà phải lưu lạc dân gian, bị dồn ép đến mức có nhà mà không thể về. Khó khăn lắm tìm được tình yêu thì lại bị một quả phản bội kép đau không thể tả, người vốn phải là người thân cận và yêu thương cô ấy nhất thì lại khiến cho cô ấy chịu phải tổn thương nặng nề nhất."

"Nhưng mà, Ninh Tịch cô ấy lại chưa bao giờ lợi dụng thân thế hay chuyện riêng tư của mình để giành lấy sự đồng tình, hơn nữa cũng không hề kêu than lấy một tiếng, còn dựa vào thực lực của mình để đi đến ngày hôm nay! Ngược lại có ai đó cướp cha mẹ, cướp bạn trai của người ta mà còn không đủ, còn muốn dồn người ta vào bước đường cùng! Có thai rồi đấy, thế mà cũng không biết tích chút phúc đức cho đứa con trong bụng mình đi à!!!"

...

Giờ phút này, Ninh Tuyết Lạc đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh phát trực tiếp trên màn hình laptop, gương mặt vốn dĩ trong sáng thuần khiết giờ lại trở nên méo mó nanh ác.

"Tiểu Tịch, anh hối hận rồi, cuối cùng anh cũng hiểu ra rồi, người anh thực sự thích, người anh thực sự yêu là ai..."

"Tiểu Tịch, anh đã tự đánh lừa bản thân mình quá lâu, anh không muốn tiếp tục tự dối mình dối người nữa!"

"Anh sẽ cho em danh phận, anh sẽ lấy em, anh sẽ xử lý hết tất cả những chuyện này! Em vẫn sẽ là Tô thiếu phu nhân! Mọi thứ của chúng ta đều sẽ bắt đầu lại từ đầu!"

Từng câu từng chữ của Tô Diễm hay những lời bàn tán của truyền thông và quần chúng vây xem xung quanh khiến cho cả người Ninh Tuyết Lạc run lên bần bật, đầu móng tay sắc nhọn cắm sâu vào lòng bàn tay, từng giọt máu đỏ tươi rơi tí tách trên sàn nhà.

Cái gì mà kẻ thứ ba chen ngang!

Người Tô Diễm thích là cô ta, người mà anh ta yêu cũng là cô ta!

Ninh Tịch mới chính là kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của bọn họ! Ninh Tịch mới là con khốn không biết xấu hổ cướp chồng của cô ta!

Thế mà bây giờ, tất cả mọi người trên thế giới này đều biết chồng của cô ta quán lấy Ninh Tịch không buông, thậm chí còn vì Ninh Tịch mà muốn ly hôn với cô ta.

Sự nhục nhã này thật sự muốn dồn ép cô ta phát điên.

"Ninh Tịch..."

Ninh Tịch!!!

Làm sao mà dám!

Tao muốn mà phải chết!

Tao muốn mà chết không được tử tể!

...

Trong đại sảnh của bữa tiệc từ thiện, tất cả các phóng viên lại một lần nữa vây kín lấy Ninh Tịch...

"Cô Ninh Tịch, năm đó Ninh Tuyết Lạc đã chen ngang vào chuyện tình giữa cô và Tô Diễm như thế nào vậy? Tình hình cụ thể là như thế nào? Cô có thể tiết lộ cho chúng tôi không?"

"Ninh Tịch, trong cuộc đối thoại giữa hai người vừa rồi có thể nhận ra là Tô

Diễn đã hồi hận, thậm chí còn muốn ly hôn vì cô, cô sẽ quay lại với Tô Diễn chứ?"

"Ninh Tịch, Tinh Huy vẫn luôn muốn lôi kéo cô quay trở lại, cô sẽ chọn ra đi chứ? Dù sao nếu bỏ qua hết tất cả các yếu tố cá nhân sang một bên thì thực lực của Tinh Huy chẳng phải sẽ có lợi hơn cho sự nghiệp của cô sao?"

...

Đối với những câu hỏi liên quan đến vấn đề riêng tư, Ninh Tịch không trả lời, ánh mắt cô khẽ lướt qua tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh lúc này rồi nói: "Nhân cơ hội tất cả bạn bè giới truyền thông và đồng nghiệp đều có mặt ở đây hôm nay, xin các vị làm chứng cho tôi."

Nghe Ninh Tịch nói thế, giới truyền thông cùng tất cả các nghệ sĩ đứng xem xung quanh đều nín thở mà nhìn chăm chăm vào cô, chờ đợi câu tiếp theo của Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhìn thẳng vào ống kính máy quay nói: "Ninh Tịch tôi hôm nay đưa ra lời thề "sống là người của Thịnh Thế, chết cũng là ma của Thịnh Thế". Chỉ cần tôi vẫn còn ở trong giới giải trí này một ngày thì tuyệt đối sẽ không bao giờ rời khỏi Thịnh Thế, cùng sống cùng chết, cùng tiến cùng lùi với Thịnh Thế."

--- O ---

Chương 2023: Chưa Bao Giờ Bị Đánh Bại

Cùng sống cùng chết, cùng tiến cùng lùi với Thịnh Thế.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi thế thôi nhưng lại khiến cho tất mọi người ở đây đều dậy sóng.

Hơn nữa, câu này cũng đồng nghĩa với việc Ninh Tịch thẳng thừng từ chối Tô Diễn, cũng tỏ ý tuyệt đối sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảm của Tô Diễn.

Trên kênh phát trực tiếp trên mạng, các bình luận lại ào ào dâng lên.

"Anh Tịch của mì trất"sss muốn chết!"

"Hay cho câu "cùng sống cùng chết, cùng tiến cùng lùi"! Anh Tịch quả đúng là bá khí ngút trời!"

"Vẫn luôn bị người khác mắng chửi nhưng lại chưa bao giờ bị đánh bại!"

"Đời này không hồi hận, chỉ yêu một mình anh Tịch!"

...

Về phần Từ Thao, khi nghe được Nữ vương đại nhân nhà mình nói thế, thật sự là cảm động đến mức sắp bật khóc tới nơi.

Giờ phút này, cá chép nhỏ nào đó đang ngồi xem trực tiếp cũng sắp khóc đến nơi rồi. Anh chàng đã tự động đổi toàn bộ chữ "Thịnh Thế" bằng tên của ông anh trai nhà mình, kết quả bị thứ tình cảm ngọt ngào của hai ông bà nhà này đập cho một phát vào mặt, suýt thì sặc máu.

Sống là người của anh trai mình, chết cũng là quỷ của anh trai mình là cái gì chứ! Òa!

...

Ninh Tịch nói xong liền gật đầu với mọi người xung quanh rồi lập tức đứng dậy ra về, tất cả mọi người đều tự động nhường đường cho cô.

Cô gái đó, dù là bất kỳ lúc nào, dù có gặp phải khốn khó và bị người ta mắng chửi như thế nào đi chăng nữa, cô gái ấy vĩnh viễn để lại trong người ta một

hình ảnh mạnh mẽ kiên cường. Một cô gái như vậy, phải là người đàn ông thế nào mới xứng với cô ấy đây?

Trong đám người, Hàn Tử Huyền đã ngồi phịch luôn xuống đất, cô ta làm sao có thể ngờ được, sự thật thế nhưng lại là như vậy. Người không bao giờ có thể vực dậy chỉ có một mình cô ta mà thôi.

Mà, từ bây giờ cho đến mãi về sau, Ninh Tịch sẽ là sự tồn tại mà cô ta không có cách nào với tới được, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn theo.

Doãn Ưu Ưu - người vốn tưởng chừng như đã nắm chắc phần thắng trong tay giờ phút này cũng hoàn toàn ngẩn ngơ, mặt mũi tái mét, trên gương mặt ngập tràn vẻ không thể tin được.

Tại sao lại như thế này! Tại sao lại như thế này?

Từ Thao chẳng phải đã nói là bọn họ căn bản là không có cách nào để rửa sạch tai tiếng cho Ninh Tịch mà?

Tại sao cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này?

Tuy rằng Hàn Tử Huyền đã xong phim rồi nhưng... nhưng, Ninh Tịch không chỉ không bị đuổi ra khỏi giới giải trí mà ngược lại sau khi trải qua chuyện này danh tiếng của cô ta lại càng lên cao!

Vậy cô ta thì sao, bây giờ cô ta phải làm thế nào?

Hàn Tử Huyền và Trịnh An Như chắc chắn sẽ tra ra được chuyện này là cô ta làm, Tinh Huy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!

...

Dưới bãi đỗ xe, Từ Thao kích động đến mức bỏ nhào vào Lương Phi Tinh đang chỉ đạo từ xa trên xe bảo mẫu: "Lương Tử à, vừa nãy cậu nghe thấy không! Nghe thấy không hả! Nữ vương đại nhân nói rằng cùng sống cùng chết, cùng tiến cùng lùi kia!"

Lương Phi Tinh giật giật khóe miệng cứng đờ của mình, gơ tay đập cho "ông chú" kia một phát đẩy anh ta ra.

Này người anh em, ông tự kỷ quá rồi đây! Những câu đó của bà chủ rõ ràng là đang nói cho Đại Boss nghe đấy, có biết chưa?

Từ Thao bị ăn đập cũng chẳng thèm để ý, vẫn hớn ha hớn hờ đăm chìm trong niềm vui mừng: "Lần này chúng ta phải cảm ơn đám paparazzi kia đây, nếu không phải bọn chúng lăm chuyện định đi đào scandal của Ninh Tịch ra thì cũng sẽ không có được đoạn video này!"

Cái tối hôm đó, đám paparazzi đã bám đuôi Ninh Tịch đến đại học Đé Đô, quay lại được đoạn video Ninh Tịch nói chuyện với Tô Diễm, nhưng mà lại bị vệ sĩ ngầm đi theo bảo vệ Ninh Tịch kịp thời phát hiện ra, chặn lại cái video đó.

Không ngờ, cái thứ này cũng góp phần không nhỏ cho hiện tại.

Ninh Tịch vẫn luôn không thích lẫn lộn chuyện cá nhân với công việc, nhưng mà lần này liên quan đến danh dự của cả Thịnh Thế, vậy nên cô không hề do dự mà chủ động đề nghị sử dụng đoạn video này.

"Nữ vương đại nhân cẩn thận!" Từ Thao chạy vội đến mở cửa xe hộ Ninh Tịch, anh ta đang định theo lên xe cùng, thì đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân gáp gáp.

"Anh Thao, đợi đã!"

Người thở hồng hộc đuôi theo chính là Doãn Ưu Ưu.

Từ Thao nhướn mày: "Là Ưu Ưu đây à, tìm anh có chuyện gì không?"

Trong mắt Doãn Ưu Ưu vốn tràn đầy lửa giận nhưng giờ phút này chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn: "Anh Thao, em có chuyện muốn nói với anh."

"Được thôi!" Từ Thao đồng ý rất dứt khoát, sau đó nói với Ninh Tịch và Lương Phi Tinh một câu, bảo bọn họ đi trước.

Ninh Tịch nhướn mày nhìn ra ngoài cửa sổ xe, còn Lương Phi Tinh thì chẳng hề để ý mà lái xe đi thẳng: "Bà chủ, đừng lo lắng, Doãn Ưu Ưu không phải là đối thủ của con cáo già Từ Thao đâu!"

--- O ---

Chương 2024: Con Sói Gian Xảo

Từ Thao khoan thai tự rót cho mình một chén trà: "Bình Tây Hồ Long Tỉnh* này cũng không tồi nhỉ..."

*Tây Hồ Long Tỉnh: là một loại trà xanh nổi tiếng của Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Giờ Doãn Ưu Ưu lấy đâu ra tâm trạng để thưởng trà nữa, điện thoại của cô ta vẫn cứ réo vang mãi từ nãy đến giờ. Người gọi đầu tiên chính là Hàn Tử Huyền, sau đó là đến Trịnh An Như, tiếp đến là quản lý của cô ta, cuối cùng thậm chí ngay cả Vương Hạo Quân cũng đích thân gọi cho cô ta.

Doãn Ưu Ưu không dám nghe một cuộc gọi nào hết, lại cũng chẳng dám tắt máy chỉ đành tắt tiếng. Mặt mũi cô ta lúc này trắng bệch, hoảng loạn nhìn cái màn hình điện thoại không ngừng nhấp nháy sáng lên.

Từ Thao đương nhiên là nhìn thấy điện thoại của Doãn Ưu Ưu đang không ngừng có những cuộc gọi đến, vì thế cũng tỏ ra rất quan tâm săn sóc nói: "Ưu Ưu, anh thấy hình như em rất bận? Hay là chúng ta hẹn hôm khác nhé?"

Nghe thấy giọng của Từ Thao, Doãn Ưu Ưu mới hơi hơi bình tĩnh lại, cô ta kích động nhìn chằm chằm Từ Thao: "Anh Thao, trước đây anh chẳng đã nói là chuyện của Ninh Tịch, Thịnh Thế không có cách để giải quyết mà?"

Từ Thao nhấp một ngụm trà, vẻ mặt đầy cảm khái nói: "Quả thật là rất khó giải quyết nhưng mà... lần này rất may mắn, về sau may mà có được bằng chứng có thể chứng minh sự trong sạch của Ninh Tịch từ một gã paparazzi."

Doãn Ưu Ưu nghe thế gương mặt lập tức liền hiện lên vẻ nghi ngờ, cảm thấy cứ có cái gì đó sai sai nhưng mà bây giờ đầu óc cô ta đang rối hết lên nên không thể suy nghĩ nhiều.

Chết tiệt, vốn dĩ cứ nghĩ Ninh Tịch mà đổ thì tất cả tài nguyên của Thịnh Thế sẽ là của cô ta mới đúng. Ai mà biết được, bây giờ cô ta từ cảnh bị Hàn Tử Huyền đê đầu biến thành cảnh bị Ninh Tịch cười cở!

Nhưng mà cho dù có như thế nào thì con đường lùi duy nhất mà cô ta có hiện giờ cũng chỉ có mình Từ Thao thôi. Nếu như Từ Thao dám vong ân bội nghĩa, bỏ mặc cô ta thì Doãn Ưu Ưu này cũng không phải là kẻ dễ chọc đâu.

Doãn Ưu Ưu hít một hơi thật sâu, đè nén cơn tức trong lòng xuống, cô ta nói: "Vậy thì anh Thao, lúc nào anh mới ký hợp đồng để em quay về Thịnh Thế?"

Từ Thao nghe thế liền tỏ ra rất ngạc nhiên, thậm chí là hoang mang nhìn cô ta, anh trầm giọng nói: "Cái gì? Ký hợp đồng cho em quay về Thịnh Thế? Ưu Ưu, những câu như thế này không thể ăn nói lung tung được đâu! Bây giờ em đang yên đang lành ở Tinh Huy tốt như thế, tại sao lại đột nhiên có suy nghĩ này vậy?"

Doãn Ưu Ưu bị Từ Thao hỏi đến ngu cả người: "Từ Thao, anh nói thế là có ý gì?"

Vẻ mặt của Từ Thao rất vô tội, dang hai tay nhún vai một cái rồi nói: "Ưu Ưu, anh thực không biết tại sao em lại đột nhiên nói như vậy."

Doãn Ưu Ưu không thể tin nổi, lập tức đập bàn đứng phất dậy: "Từ Thao! Anh giết dây để tôi giúp anh lật đổ Hàn Tử Huyền, bây giờ lợi dụng tôi xong rồi thì muốn rút ván luôn đây hả?"

So Doãn Ưu Ưu tức tối không thôi thì Từ Thao lại thong dong nhàn nhã ngồi trên ghế phía đối diện, tiếp tục làm một con sói gian xảo tức chết người cũng không thềm đèn mạng: "Cái này ấy à... em giúp anh hạ bệ Hàn Tử Huyền sao? Ưu Ưu sao em càng nói anh càng không hiểu gì thế?"

Doãn Ưu Ưu thực sự là tức muốn chết, cùng lúc đó cô ta cũng hiểu ra tất cả mọi chuyện.

"Từ Thao, anh biết rõ trong tay tôi đang nắm giữ nhược điểm của Hàn Tử Huyền. Đầu tiên là anh lừa tôi, khiến tôi cho rằng lần này Ninh Tịch sẽ thật sự rút lui khỏi giới giải trí. Sau đó lại tiếp tục dụ dỗ tôi rằng chỉ cần tôi hạ bệ Hàn Tử Huyền thì anh sẽ ký hợp đồng để tôi quay lại Thịnh Thế, hứa rằng sẽ chuyển tất cả tài nguyên trong tay Ninh Tịch cho tôi!!!"

"Bây giờ tôi đã đưa clip của Hàn Tử Huyền cho anh, giúp anh hạ bệ cô ta thế nhưng anh lại lật lọng!"

"Ưu Ưu, ý của em là đoạn video clip nặc danh đó là do em gửi cho anh?" Về mặt của Từ Thao phải nói là vô cùng kinh ngạc, năng khiếu diễn xuất này cho coi như là để vào giới giải trí xem chừng cũng đủ.

"Từ Thao! Đến bây giờ anh vẫn còn giả vờ giả vịt với tôi! Tôi nói cho anh

biết, nếu ép tôi nữa tôi sẽ để tất cả mọi người đều biết bộ mặt thật của anh!"
Doãn Ưu Ưu hung dữ gào lên.

--- O ---

Chương 2025: Cô Là Cái Thá Gì Chứ

Từ Thao ngả người ra lưng ghế, một tay khoác lên thành ghế, cười ha ha: "Hôm đó chẳng qua chỉ là tâm trạng anh không tốt muốn nói chuyện phiếm với em mà thôi, anh thực sự không biết em lại tưởng tượng ra nhiều thứ đến thế. Lại càng không biết thế nhưng trong tay em lại nắm giữ nhược điểm lớn như thế của Hàn Tử Huyền và lại còn giao nó cho anh nữa!"

"Này! Ưu Ưu, sao em lại hồ đồ thế chứ? Lẽ nào em không biết thứ đó một khi đã tung ra ngoài em cũng "phăng teo" luôn theo à?"

Nói thừa! Cô ta đương nhiên là biết! Còn không phải là vì cô ta tưởng rằng lần này Ninh Tịch chắc chắn không thoát nổi, Từ Thao cũng đồng ý đến lúc đó sẽ ký hợp đồng đưa cô ta về Thịnh Thế à?

Vào giờ phút này cuối cùng thì Doãn Ưu Ưu cũng đã hiểu ra, cô ta đã bị Từ Thao "hồ" một cách triệt để, từng bước từng bước một dẫn vào cái bẫy mà tên cáo già này đã giăng sẵn.

Trong đáy mắt Doãn Ưu Ưu tràn ngập vẻ độc ác và âm ngoan: "Từ Thao, nếu như tôi bị cấm hoạt động thì anh cũng đừng hòng lẫn lộn tiếp được trong cái giới giải trí này nữa. Nếu để Thịnh Thế, để Ninh Tịch biết trong tình huống đó mà anh ngấm ngấm hẹn gặp nghệ sĩ của Tinh Huy như tôi, còn có ý định lôi kéo tôi, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?"

Biểu cảm của Từ Thao vô cùng đao đón mà lắc đầu nói: "Ôi, đúng là thói đời lạnh bạc, lòng người dễ đổi, con gái bây giờ thế này... Ồ, đúng rồi, quên không nói với em, hôm đó lúc nói chuyện với nhau, anh không cẩn thận có ghi âm lại nè..."

Từ Thao nói rồi, liền thông thả lôi điện thoại ra bật đoạn ghi âm đó lên.

Cuộc đối thoại của hai người truyền ra từ trong điện thoại.

Doãn Ưu Ưu nghe từ đầu đến cuối, kết quả là càng nghe mặt mũi lại càng trắng bệch.

Từ Thao là gã khôn khiếp, ăn nói kín kẽ, từ đầu đến cuối đều không để lộ một nhược điểm nào, toàn bộ đều là giọng điệu cảm thán ôn lại chuyện cũ, vì nhớ đến tình nghĩa xưa mới lo cho tình cảnh của cô ta.

Đoạn ghi âm này có được tung ra ngoài đi chăng nữa thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến Từ Thao cả, mà ngược lại sẽ biến thành chứng cứ cô ta cố ý đưa đoạn video clip đó cho Từ Thao.

Doãn Ưu Ưu thoáng cái đã ngã khụy về phía sau, hốt hoảng nói: "Từ Thao, anh đang trả thù tôi đúng không..."

Từ Thao cười khà khà: "Ha, cô không quan trọng đến mức tôi phải phí công phí sức đến mức này..."

Anh chỉ vì Nữ vương đại nhân nhà anh mà thôi.

Nghe được câu nói đó của Từ Thao, nghĩ đến khi xưa Từ Thao đã từng phí công phí sức hết lòng vì mình, Doãn Ưu Ưu đột nhiên suy sụp gục xuống bàn khóc nức nở.

"Anh Thao, em sai rồi... em thật sự biết sai rồi... em nhất thời bị ma quỷ ám ảnh... bị bọn họ lừa... lúc Tinh Huy lôi kéo em đi đã lừa em rằng, sẽ để em ngang hàng với Hàn Tử Huyền... lần này Tinh Huy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em đâu... em xin anh... xin anh hãy cứu em với..."

Từ Thao không nói một câu nào, nhìn cô gái mà mình từng dìu dắt một lần cuối cùng rồi quay người rời đi.

...

Phòng họp của Tinh Huy.

Sắc mặt của Vương Hạo Quân lúc này sầm sì đen như đáy nồi, đập bàn rầm rầm: "Doãn Ưu Ưu, đoạn clip đó có phải là cô đưa cho Từ Thao không?"

"Là tôi đấy thì làm sao?"

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng Doãn Ưu Ưu sẽ quanh co chối cãi nhưng ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Doãn Ưu Ưu chẳng hề phủ nhận mà trực tiếp thừa nhận.

"Con khốn!" Hàn Tử Huyền ngồi bên cạnh lập tức bỏ nhào vào Doãn Ưu Ưu, giáng vào cho cô ta một cái tát nặng nề vào mặt.

Gương mặt bỗng rất vì đau đòn, khiến Doãn Ưu Ưu nhớ lại mọi thứ từ khi vào Tinh Huy, nhớ lại sự chèn ép của Hàn Tử Huyền đối với cô ta, nghĩ đến

tình cảnh cùng đường của mình sau khi giao đoạn clip đó cho Từ Thao.

Cô ta đã chẳng còn gì nữa rồi...

Cô ta đã chẳng còn gì nữa rồi...

Nếu như không phải là Hàn Tử Huyền khinh người quá đáng, làm sao cô ta lại bị dồn ép đến nước này!

Sau vài phút im lặng, khoảnh khắc Doãn Ưu Ưu ngẩng đầu lên, "bốp" một phát, cô ta thẳng tay tát trả lại Hàn Tử Huyền.

--- O ---

Chương 2026: Tất Cả Đều Đã Muộn Rồi

Hàn Tử Huyền không thể tin nổi đưa tay lên ôm mặt, mắt cô ta vằn lên những tia máu đỏ hồng: "Con khốn! Mày dám đánh tao! Mày là cái thá gì mà dám đánh tao!"

Doãn Ưu Ưu cười lạnh: "Ha... Hàn Tử Huyền! Câu này là tao nên nói mới phải! Mày là cái thá gì chứ! Là cái thứ ung nhọt của giới giải trí này, là thứ hàng nhái của Ninh Tịch, là kẻ thứ ba ai cũng xỉ vả... mà nghĩ giờ mày vẫn là Nhất Ty của Thịnh Thế chắc?"

"Cái đồ ti tiện không biết xấu hổ! Mày dựa vào cái gì mà suốt ngày đê đầu cưỡi cổ tao tác oai tác quái! Tao nói cho mày biết, tao chịu đựng đủ rồi!"

"Doãn Ưu Ưu! Mày nói lại một lần nữa xem! Mày tưởng mày là ai! Mày chẳng qua chỉ là một con chó bên chân tao mà thôi!"

Hai người ban đầu là chửi bới la hét, sau cùng thì trực tiếp túm tóc lao vào đánh nhau. Phải đến mấy người xúm lại cuối cùng mới kéo được bọn họ ra.

"Tất cả câm mồm hết cho tôi! Các người muốn làm phản đấy hả?" Vương Hạo Quân tức đến mức nổ phổi.

Những tưởng sau khi đập đổ được Ninh Tịch rồi thì Hàn Tử Huyền và Tinh Huy sẽ không còn đối thủ nữa, ông ta cũng không còn nỗi lo về sau này nữa... nhưng, ai mà ngờ được sự việc thế nhưng lại thành ra thế này.

Ninh Tịch rửa sạch tai tiếng thì cũng thôi đi, thế nhưng... Hàn Tử Huyền lại bị tung clip nóng, gây ra scandal lớn như thế nữa.

Chính vì hai đoạn clip này mà Hàn Tử Huyền đã hoàn toàn bị hủy, bao nhiêu tài nguyên quảng vào để xây dựng được một "trụ cột" như thế mà cứ thế nát bấy, chẳng còn chút hy vọng nào để có thể cứu vãn cả.

Giờ phút này ông ta cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cỗ phiếu của Tinh Huy điên cuồng sụt giảm.

Khi ông ta biết tin từ phía Hàn Tử Huyền, biết rằng hai cái clip đó là do chính nghệ sĩ của công ty mình giao cho Từ Thao thì quả thật ý nghĩ giết người cũng có luôn ấy chứ.

"Doãn Ưu Ưu, cô có biết là cô làm như thế sẽ tạo thành tổn thất lớn như thế nào cho công ty hay không? Rốt cuộc trong mắt cô còn tí đạo đức nghề nghiệp gì không đây!!!" Vương Hạo Quân trút hết toàn bộ cơn giận lên đầu Doãn Ưu Ưu.

Đối diện với cơn giận của Vương Hạo Quân, Doãn Ưu Ưu chỉ cười lạnh nói: "Lúc Hàn Tử Huyền một mình một cõi tác oai tác quái, công ty tại sao không nghĩ đến lời hứa lúc các người mời mọc lôi kéo chúng tôi sang Tinh Huy. Tại sao không nghĩ đến tổn thất của chúng tôi? Muốn cấm hoạt động hay đình chỉ gì thì tùy các người! Dù sao tôi ở trong cái giới này cũng đủ lắm rồi!"

Cuối cùng cô ta cũng đã sáng mắt ra rồi, cái hành vi lật lọng, phản bội của cô ta để chạy sang Tinh Huy nó buồn cười đến mức nào. Nếu như lúc đầu cô ta không phản bội Thịnh Thế thì đâu có kết cục như ngày hôm nay.

Giờ phút này, cô ta hồi hận rồi, sau khi nhìn rõ tất cả mọi thứ, cuối cùng cô ta cũng hiểu được hàm nghĩa thực sự của câu lòng tham khiến người ta bất chấp tất cả... nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi.

Doãn Ưu Ưu hít một hơi thật sâu, không thêm để ý sự can ngăn của quản lý mà tông cửa đi thẳng ra ngoài, bỏ lại sau lưng tiếng gầm thét của Vương Hạo Quân cùng tiếng mắng chửi của Hàn Tử Huyền.

...

Đêm khuya.

Ninh Tuyết Lạc đột nhiên đau bụng dữ dội được đưa vào bệnh viện.

Còn nhà họ Ninh và nhà họ Tô đều đã biết chuyện xảy ra ở bữa tiệc từ thiện.

Trang Linh Ngọc tức đến mức cả người run lên bần bật: "Trịnh Mẫn Quân! Tô Hoàng Quang! Các người dạy con giỏi lắm! Nếu như Tuyết Lạc có mệnh hệ gì, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho các người đâu!"

Trịnh Mẫn Quân vốn dĩ còn đang chột dạ vì chuyện ly hôn của Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc bị phát hiện, nhưng nghe thấy Trang Linh Ngọc mắng chửi cậu con trai vàng bạc của mình thì tí nữa đã xông lên đốp chát thẳng vào mặt Trang Linh Ngọc.

Câu này phải là bà ta nói mới đúng! Trang Linh Ngọc, bà dạy ra cô con gái

tốt thật đấy! Rốt cuộc thì Tô Diễm nói có câu nào sai đâu, ngay từ đầu nếu như không phải con gái bà ta ưỡn ẹo dụ dỗ Tô Diễm thì Tô Diễm có thể chia tay với Ninh Tịch được sao? Nếu không phải Ninh Tuyết Lạc chen ngang, bọn họ đã sớm trở thành thông gia với nhà họ Trang rồi.

Lần này nếu như không phải Ninh Tuyết Lạc khóc lóc sụt sùi trước mặt con bé diễn viên đó thì làm sao mà bị người khác tung lên mạng được, khiến cho tất cả mọi người đều biết, mặt mũi của nhà họ Tô đều bị cô ta vứt sạch!

--- O ---

Chương 2027: Đồ Tội

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ trong bụng Ninh Tuyết Lạc còn có cốt nhục của nhà họ Tô, trước đây còn siêu âm ra được là con trai. Trong tình hình này, nhờ dòn Ninh Tuyết Lạc vào đường cùng làm tổn thương đến đứa cháu trong bụng của bà ta thì chết dở. Dù sao bên cạnh Tô Diễm vẫn còn thằng con hoang - Tô Tuân đang rình rập đấy, có người thừa kế càng sớm thì càng có lợi cho Tô Diễm.

Cho dù có thể nào cũng phải đợi đứa bé trong bụng Ninh Tuyết Lạc ra đời đã rồi tính sau.

Nghĩ đến đó, Trịnh Mẫn Quân chỉ có thể cố nhịn và nói với giọng hòa hoãn: "Bà sui gia à, chuyện này không thể trách Tô Diễm nhà chúng tôi được! Tính nết Tô Diễm nhà chúng tôi thế nào thì anh chị cũng biết đấy, hơn nữa tình cảm giữa nó và Tuyết Lạc vẫn rất tốt, làm sao nó lại có thể làm những chuyện như đi ngoại tình được cơ chứ!"

"Nếu như con nhỏ Ninh Tịch đó không lén lút dụ dỗ Tô Diễm nhà chúng tôi thì nó làm sao lại có thể suy nghĩ đại dột như thế?"

"Con nhỏ đó ngoài miệng nói thì dễ nghe thế nhưng biết đâu cũng chỉ là đang chơi trò "lạt mềm buộc chặt". Bây giờ con nhỏ đó còn vì lợi ích của bản thân mà công khai toàn bộ truyện này lên mạng, thế này thì bảo hai nhà chúng ta sau này còn làm người như thế nào đây?"

Trịnh Mẫn Quân chỉ cần nghĩ đến thái độ lạnh lùng từ chối của Ninh Tịch với cậu con trai quý hóa của mình là đã rất không vui rồi. Nếu như không phải là vì nhà họ Trang thì nó cũng chỉ là một con hát mà thôi, có gì mà đặc ý.

Cho nên Trịnh Mẫn Như không có chút ngại ngần gì mà đổ hết tội lỗi lên đầu Ninh Tịch.

Vừa nhắc đến Ninh Tịch, quả nhiên Trang Linh Ngọc lại càng tức, bà ta ôm lấy lấy trái tim đang đập đôn dập của mình: "Kiếp trước tôi đã gây ra cái họa gì mà bây giờ lại sinh ra một đứa nghiệp chướng như nó cơ chứ, tại sao nó không chịu bỏ qua cho Tuyết Lạc, không chịu bỏ qua cho nhà họ Ninh!"

Ninh Diệu Hoa ở bên cạnh thấy tình trạng của Trang Linh Ngọc kích động như vậy thì vội vàng lên tiếng: "Linh Ngọc, em đừng tức giận mà, cẩn thận

không lại tôn thương đến thân mình!"

"Anh xem con nhóc trời đánh đó làm những gì đấy! Em có thể không tức được hay sao! Nó rõ ràng là đang trả thù mà, nó không muốn chúng ta sống yên ổn đây mà!"

Trong khi Trang Linh Ngọc đang khóc lóc thảm thiết thì Tô Diễm hót hơ hót hải chạy đến.

Chuyện Ninh Tuyết Lạc mang thai đã tạo thành đả kích không nhỏ đối với gã, lại cộng thêm cả việc Ninh Tịch cự tuyệt nên khiến gã ngày càng thêm chán nản. Quãng thời gian này gã vẫn luôn kiếm cớ đi công tác ở nước ngoài để trốn tránh, ai mà biết ở nhà lại xảy ra chuyện lớn thế này.

Sau khi biết được vì hai cái video Hàn Tử Huyền tung lên mạng mà Ninh Tịch bị quần chúng hiểu lầm, bị tất cả mọi người thóa mạ thì gã lập tức mua vé máy bay để về nước.

Kết quả là gã còn chưa kịp làm gì, máy bay vừa mới đáp xuống phi trường thì nhìn thấy live stream của đêm tiệc từ thiện đó.

Phản ứng đầu tiên của gã là muốn chạy đi tìm Ninh Tịch, nhưng trong nhà lại gọi điện đến báo Tuyết Lạc đau bụng dữ dội phải nhập viện, kêu gã mau mau qua đó...

"Tuyết Lạc sao rồi ạ?" Tô Diễm thở hồng hộc hỏi.

Trang Linh Ngọc nhìn thấy Tô Diễm lập tức trút tất cả cơn giận lên đầu gã ta: "Trong mắt anh còn có người vợ là Tuyết Lạc này nữa không?"

Tô Diễm khẽ siết chặt nắm tay đặt hai bên mép quần, cúi đầu nói: "Con xin lỗi"

Trịnh Mẫn Quân lập tức bước lên đẩy đẩy Tô Diễm: "Được rồi, được rồi, mẹ biết con cũng chỉ là bị con nhỏ Ninh Tịch ấy nó lừa thôi. Mau đi xem xem Tuyết Lạc thế nào, nhớ giải thích rõ ràng với Tuyết Lạc, đừng để con bé hiểu nhầm..."

"Mẹ, con..." Tô Diễm lập tức nhú mày.

Trịnh Mẫn Quân đưa mắt ra hiệu cho Tô Diễm không cho gã ta nói tiếp rồi mau chóng đẩy gã ta mau đi vào phòng bệnh, sau đó lại tiếp tục an ủi Trang

Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa.

"Ông bà sui gia à, hai đứa nhỏ cãi cọ gây gổ cũng là chuyện bình thường thôi. Chúng ta là người lớn không nên xen vào quá nhiều thì hơn, bằng không thì lại tốt quá hóa dở. Hơn nữa hai đứa chúng nó đến con cũng có rồi, làm sao có thể ly hôn được đây? Cho dù Tô Diễm có nhất thời nông nổi nhưng vẫn còn tôi và Hoàng Quang cơ mà! Tóm lại xin ông bà sui gia cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho Tuyết Lạc phải chịu thiệt thòi đâu!"

--- O ---

Chương 2028: Tạm Thời Nhẫn Nhịn

Tô Hoàng Quang đứng bên cạnh cũng tung hứng theo: "Về phần Tô Diễm, nó cũng đã sớm nghĩ thông suốt rồi, chuyện mà ông bà lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra đâu."

Thấy thái độ thề thốt của Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoàng Quang, vẻ mặt của Trang Linh Ngọc mới khá lên một chút.

Dù sao thì cái đũa đầu sỏ gây ra chuyện này chính cái con trời đánh Ninh Tịch kia!

Trang Linh Ngọc thở dài một tiếng nói: "Ông bà sui gia và Tô Diễm đối xử với Tuyết Lạc nhà tôi như thế nào tôi đương nhiên là biết, nhưng bây giờ chuyện đã ầm ỹ đến nước này rồi... Sau này Tuyết Lạc nhà chúng tôi làm sao có thể vác mặt đi nhìn người khác nữa đây, làm sao còn chỗ đứng trong cái giới này nữa?"

Tô Hoàng Quang lập tức nói: "Chuyện này vốn dĩ chẳng có gì to tát cả, cho dù Ninh Tịch và Tô Diễm có qua lại với nhau trước đi chăng nữa nhưng suy cho cùng cũng chỉ là chuyện xảy ra trước khi kết hôn. Tuyết Lạc và Tô Diễm hai đứa nó lấy nhau lâu như thế rồi, ngay cả con cũng có rồi... Chỉ cần hai đứa nó vẫn thương yêu nhau như trước, cùng lắm thì mọi người cùng chỉ bàn tán một vài ngày là hết thôi mà, sẽ không nói gì nhiều đâu."

"Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với Tô Diễm, bảo nó lên tiếng nói rõ ràng mọi chuyện, nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này, ông bà sui gia cứ yên tâm đi."

Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa nghe vậy mời gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

...

Trước khi Tô Diễm vào phòng bệnh gặp Ninh Tuyết Lạc, Tô Hoàng Quang đã gọi anh ta ra một góc nói chuyện.

"Ba."

Tô Hoàng Quang nhìn con trai mình, thở dài một tiếng: "Tô Diễm, chuyện lần này nói nhỏ không nhỏ nhưng lớn thì cũng không hẳn, con phải biết rằng đối với một người thừa kế của gia tộc mà nói, hôn nhân đối với hình ảnh của con rất quan trọng đấy."

"Con biết rồi ạ." Về mặt Tô Diễm phờ phạc mệt mỏi gật đầu.

"Bây giờ tất cả mọi người đều biết chuyện Tuyết Lạc đang có thai, cho dù chuyện con và Ninh Tịch trước đây từng qua lại bị tung ra ngoài, nhưng trong tình hình này mà lại ly hôn với Tuyết Lạc... Ruồng bỏ một phụ nữ đang mang thai, chuyện này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của nhà họ Tô chúng ta."

"Bây giờ về phía Ninh Tuyết Lạc con nhất định phải trấn an tâm trạng con bé cho tốt. Còn về phía Ninh Tịch để tránh bị nói ra nói vào, trong khoảng thời gian này tốt nhất con đừng nên tiếp xúc quá nhiều với nó." Tô Hoàng Quang đang nghiêm khắc nhắc nhở Tô Diễm, bây giờ không phải lúc thích hợp để ly hôn.

Tô Diễm nghe thế đồng tử mắt liền thu hẹp lại, vốn dĩ chuyện Tuyết Lạc mang thai đã khiến gã ta không còn mặt mũi nào mà đối diện với Ninh Tịch nữa rồi, lần này cô vì gã mà suýt nữa bị đẩy vào đường cùng, gã làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ đây?

Tô Hoàng Quang vỗ vỗ vai con trai, trấn an con trai mình với giọng nói đầy ám chỉ: "Tô Diễm, ba biết rõ tâm tư của con nhưng muốn làm được chuyện lớn thì phải biết nhẫn nhịn chuyện nhỏ. Bây giờ trước tiên phải đợi Tuyết Lạc bình an sinh đứa bé ra đã rồi mới tính, con hiểu chưa?"

Tô Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng dim tâm tình đang đầy bão tố của mình xuống: "Ba, con hiểu rồi!"

...

Trong phòng bệnh.

Hai mắt Ninh Tuyết Lạc đỏ hồng, thần sắc hoảng hốt ngồi dựa vào thành giường.

Nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, cô ta từ từ quay sang, khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông đó, nước mắt cô ta như thể đã đè nén trong lòng bao ngày bỗng chốc rơi xuống như mưa: "Anh Diễm..."

Nhìn thấy người phụ nữ đang mang trong người cốt nhục của mình, Tô Diễm chật vật né tránh tầm mắt của cô ta, gã im lặng một lúc lâu cũng chỉ nói ra được một câu: "Xin lỗi."

Chỉ một câu xin lỗi chứ không có bất cứ lời giải thích nào, điều này cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận tất cả mọi chuyện.

Ninh Tuyết Lạc siết chặt nắm đấm dưới lớp chăn và che đi vẻ độc địa nanh ác trong mắt, thần sắc trên gương mặt lại càng thêm đau đớn, cô ta cười khổ nói: "Thực ra em nên biết... em nên biết sớm hơn mới đúng... chị xinh đẹp như thế... ưu tú như thế... cho dù em có cố gắng đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp... rồi sẽ có một ngày... anh vẫn sẽ quay về bên cạnh chị ấy... Cho dù là quá khứ hay là hiện tại, em chưa bao giờ tranh giành với chị bất cứ cái gì... Nếu như có thể, em đồng ý... em đồng ý tác thành cho hai người..."

--- O ---

Chương 2029: Vùng Vây Giã Chết

Nói đến đó, Ninh Tuyết Lạc liền khóc không thành tiếng, những ngón tay run rẩy vuốt ve cái bụng của mình: "Diễn, chỉ cần anh hạnh phúc... thì em có thể làm bất cứ điều gì... nhưng mà, Diễn... em không có cách nào cả... con của chúng ta... con của chúng ta làm thế nào bây giờ..."

Tô Diễn ngồi xuống bên giường, dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt Ninh Tuyết Lạc nhưng trong lòng gã lại là một sự chần nản chết lạng, gã bình thản nói: "Đừng nghĩ lung tung nữa, anh và Tiểu Tịch đã không còn khả năng nào nữa rồi."

Trước đây, mỗi lần Ninh Tuyết Lạc khóc lóc trước mặt gã ta, gã ta đều có thể sinh ra một nguồn sức mạnh vô hạn và cảm giác muốn được bảo vệ, che chở cho cô ta bằng bất cứ giá nào.

Nhưng mà hiện tại, nước mắt của cô ta đối với gã mà nói giống như một cái đầm lầy đầy tràn đầy độc tố giam cầm gã, khiến gã không thể nào thở nổi, chỉ muốn thoát ra.

Nghe thấy Tô Diễn nói thế, vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc chẳng khá lên chút nào ngược lại còn tái mét.

Chỉ vì bây giờ gã ta và Ninh Tịch không còn khả năng nào nữa thôi sao?

Nếu như gã ta và Ninh Tịch vẫn còn có khả năng thì sao?

Nếu như cô ta không mang thai?

Hay là chờ đến khi con của cô ta được sinh ra?

Thế chẳng phải gã ta sẽ lập tức đá đít cô ta đi, để bụng Ninh Tịch về nhà hay sao.

Nghĩ đến đó, những ngón tay Ninh Tuyết Lạc đặt trên bụng đột nhiên vặn xoắn lại.

...

Hai hôm sau.

Tô Diễn đăng một status lên weibo cá nhân, nội dung chỉ có bốn chữ: [Mưa

gió đồng lòng]

Đi kèm là một bức ảnh gã ta nắm tay Ninh Tuyết Lạc, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Hai hôm nay, fan của Ninh Tịch và một số người qua đường đã mắng chửi Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc không ra một cái gì. Nhưng mà dù sao Ninh Tuyết Lạc cũng là phụ nữ có thai, người ta cũng kết hôn lâu rồi, bây giờ Tô Diễm còn tỏ rõ rằng sự lựa chọn của anh ta là gia đình. Thế nên, mọi người cho dù có bất bình thay cho Ninh Tịch thế nào đi chăng nữa nhưng nhúng tay quá nhiều vào chuyện nhà người ta cũng không hay. Vì vậy, những tiếng mắng chửi trên mạng cũng dần dần biến mất.

Trong khoảng thời gian này, Doãn Ưu Ưu đột ngột đăng lên một thông báo, tuyên bố rằng cô ta sẽ vĩnh viễn rút khỏi giới giải trí.

Nếu như tin tức này đến một mình thì cũng đủ để khiến giới giải trí dậy lên một cơn chấn động. Nhưng mà, vì cái tít "Hàn Tử Huyền bị cấm hoạt động" hoàn toàn đã chiếm hết đất thông tin nên chuyện Doãn Ưu Ưu rút khỏi giới giải trí chẳng qua cũng chỉ khiến mặt hồ nổi lên những gợn sóng nhỏ, rất nhanh sau đó sự chú ý của mọi người đã chuyển hết sang cho Hàn Tử Huyền.

Lần này hình tượng của Hàn Tử Huyền đã bị hủy hoại hoàn toàn, bị cả giới giải trí phong sát, cho dù cô ta vẫn không cam chịu chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhưng bây giờ ngay đến công ty giải trí mặt hạng nhất cũng không muốn nhận cô ta, còn về phía Ninh Tuyết Lạc đã hoàn toàn không liên lạc được.

...

Quảng trường trung tâm Đế Đô.

Hàn Tử Huyền đeo một cái kính râm to bản, bịt kín từ đầu đầu đến chân rồi mới xuống xe.

Dịch Húc Đông đột nhiên gửi tin nhắn đến hẹn gặp cô ta.

Bây giờ Dịch Húc Đông đã không còn là Tổng giám đốc của Thịnh Thế nữa, ông ta tự mở một công ty giải trí nhưng mà làm ăn cũng chẳng ra sao, vẫn cứ lỗ vốn, nếu như không phải vợ ông ta vẫn luôn đổ tiền vào thì đã sớm đóng cửa rồi.

Hàn Tử Huyền cực kỳ coi thường Dịch Húc Đông, nhưng bây giờ cô ta đã rơi vào đường cùng rồi, tất cả tiền tiết kiệm được kể từ khi cô ta debut đều đã lấy ra để trả tiền bồi thường hợp đồng rồi, ngay cả căn nhà đứng tên cô ta cũng bị tòa án thu hồi. Đã quá quen với cuộc sống giàu sang sung sướng nên cô ta không thể sống nổi sống được cuộc sống nghèo hèn như thế này, dù chỉ là một ngày.

Mà, Trịnh An Như lại coi cô ta như một con phò để bán cho đám nhà giàu mới nổi và những lão chủ mỏ than mà trước kia cô ta vẫn coi thường, như vậy thì cô ta làm sao mà chịu nổi chứ.

Hàn Tử Huyền cẩn thận nhìn ngó xung quanh, sau đó nhanh chóng đi đến một nhà hàng cách đó không xa.

Nhưng mà, cô ta vừa mới xuống xe đi được mấy bước, trước mặt đột nhiên tối sầm lại.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trước mặt là hai gã cao to, vẻ mặt hung hãn đang ngăn cô ta lại. Hàn Tử Huyền thoát cái mặt đã tái mét, vô thức lùi về phía sau một bước: "Các anh..."

--- O ---

Chương 2030: Tao Cho Mà Y Cởi Quần Áo Tới Đã Đòi Luôn

Lúc này hai gã vệ sĩ áo đen liền bước sang hai bên nhường đường, một vị phu nhân dáng người phốp pháp ăn mặc sang trọng bước ra từ phía sau lưng bọn họ, ánh mắt bà ta sắc lẹm như dao lam quét qua thân thể của Hàn Tử Huyền: "Mày chính là Hàn Tử Huyền?"

Thấy người đến lại là Tưởng Mạn Lệ - vợ của Dịch Húc Đông, phản ứng đầu tiên của Hàn Tử Huyền là quay đầu chạy trốn.

Nhưng mà, mới chạy được có một bước đã bị một bàn tay túm tóc giật lại rồi quăng mạnh một cái khiến cô ta ngã nhào ra đất: "Con ranh con dê tiện, muốn chạy à?"

Tưởng Mạn Lệ cực kỳ khỏe, bàn tay to dày vung lên một cái, tí nữa thì làm cho da đầu Hàn Tử Huyền rách toạc ra đến nơi.

Vẻ mặt Tưởng Mạn Lệ tàn ác đến cực độ: "Con đĩ này, mày thích cởi chứ gì? Tao cho mày cởi đã đòi luôn! Lộ sạch quần áo của con hồ ly tinh này ra cho tao! Để tất cả mọi người nhìn thấy cái *** của nó!"

Đám vệ sĩ bên cạnh nghe lệnh lập tức hùng hổ lao đến.

"Á! Đừng mà! Cút đi! Cút đi! Các người muốn làm gì?" Hàn Tử Huyền kinh hoảng gào lên, cố túm chặt lấy quần áo của mình.

Từ trước đến nay, cô ta ở trong mắt mọi người vẫn luôn là hình tượng nữ thần ở trên cao không thể với đến, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như thế này.

Đám vệ sĩ áo đen kia không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, thấy cô ta phản kháng liền trực tiếp giáng cho cô ta một cái tát.

Mà hôm nay Hàn Tử Huyền lại ăn mặc cực kỳ mỏng, chất vải này căn bản là không chịu đựng được sự co kéo, thoáng cái đã biến thành vải vụn vắt trên người cô ta.

Bây giờ lại đúng là lúc mọi người đi ăn cơm trưa đông nhất, trên quảng trường có rất nhiều người qua kẻ lại, vì vậy chỗ này nhanh chóng bị người xung quanh vây lại hóng hót.

"Quào! Chuyện gì thế này?"

"Chắc lại là vợ cả đi đánh ghen với tình nhân!"

Khi đám vệ sỹ tát Hàn Tử Huyền làm cho cái kính râm trên mặt cô ta văng ra thì...

"Óa má ơi! Đây chả phải là Hàn Tử Huyền còn gì!?"

"Đờ phắc! Ôi trời ạ! Đúng là thật này! Thật sự là Hàn Tử Huyền này!"

"Cái bà béo béo đó hình như là vợ của Dịch Húc Đông!"

"Quào! Thiệt là vãi chưởng! Mau quay lại đi! Quay lại đi!"

...

"A... Cứu với... cứu tôi với... cứu tôi với... gọi cảnh sát hộ tôi... Á..."

Tất cả mọi người vây xem xung quanh đều rút điện thoại ra quay lại, đứng xem say sưa mà chẳng có ai đứng ra can ngăn cả.

Tiết mục vợ cả đánh ghen với tình nhân này luôn là thứ mà người qua đường thích xem nhất, không chạy vào đánh hôi thì thôi, ai hơi đâu mà lo chuyện bao đồng.

"Con khốn này, ai cho mày cái gan đó hả, đàn ông của bà mày cũng dám chơi à, hôm nay bà đây "chơi" chết mày!"

Tướng Mạn Lệ vừa nói vừa kéo một kẻ nào đó trong góc ra: "Sao nào? Nhìn thấy con tình nhân bé bỏng của ông đáng thương như thế, có đau lòng không?"

Trên trán Dịch Húc Đông mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Vợ ơi! Oan cho anh quá! Anh sao có thể đau lòng một con điểm ai cũng ngủ được này cơ chứ... Lúc đầu anh bị nó chuốc thuốc chứ đâu phải anh tự nguyện đâu! Anh bị nó ép mà! Vợ ơi em phải tin anh! Tấm lòng anh dành cho em lẽ nào em còn không biết? Anh làm sao mà coi trọng cái loại phò này được!"

Hàn Tử Huyền nhìn thấy Dịch Húc Đông xuất hiện vốn dĩ còn cho là có chút hy vọng, nhưng giờ nhìn thấy cái sự vô liêm sỉ của ông ta thì chỉ biết ghen hống nhìn trôn trôn.

"Dịch Húc Đông, ông có phải là đàn ông nữa hay không!"

Tại sao lúc đó cô ta lại không nhìn ra cái gã đàn ông này thế nhưng lại là một kẻ bất lực sợ vợ đến mức độ này?

--- O ---

Chương 2031: Chị Tin Em

Hàn Tử Huyền cảm phần trùng mắt nhìn Dịch Húc Đông, tóc tai cô ta bù xù, áo quần xộc xệch quỳ dưới đất không ngừng cầu xin: "Bà Dịch, tôi sai rồi! Tôi biết sai rồi... xin bà tha cho tôi lần này..."

Tưởng Man Lệ thì làm gì có chuyện dễ thương lượng như vậy. Bà ta kêu người đặt một cái ghế xuống bên cạnh rồi nhàn nhã ngồi xuống, cứ như thể một đấng để Dịch Húc Đông xoa bóp vai cho bà ta, một đấng ra lệnh cho tay sai tiếp tục.

Mãi cho đến khi cảnh sát biết được tin xuất hiện thì trò hề này mới tới hồi kết.

Nhưng mà, cảnh tượng này đã bị vô số người qua đường quay chụp lại, thậm chí đoạn video này còn được truyền bá trên mọi ngõ ngách của internet.

Hàn Tử Huyền không biết chính mình đã thoát khỏi cái nơi như trong ác mộng này như thế nào nữa, cô ta không thèm nhìn đường hay bất cứ cái gì mà hoảng loạn xông thẳng xuống gara ô tô, đâm đầu thẳng vào một chiếc xe đang lao tới.

Chiếc xe lập tức thắng gấp nên phát ra một tiếng két chói tai và may mắn dừng lại ngay trước mặt cô ta ở một khoảng cách phải nói là rất nguy hiểm.

Một người vội mở cửa xe chạy xuống xem tình hình, phát hiện người suýt bị đâm vào là một cô gái tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch.

Sau khi nhìn rõ mặt cô gái đó, người đàn ông kia liền giật mình: "Hàn Tử Huyền?"

Hàn Tử Huyền thấy người từ trên xe xuống là người quen nên cũng ngần ra: "Ô... Tô tổng..."

"Cô..." Tô Diễn nhíu mày.

Hàn Tử Huyền đờ đẫn cả ra, không nói nổi câu gì mà suy sụp ngồi thụp xuống khóc rống lên.

Tô Diễn thấy trên người Hàn Tử Huyền đều là vết móng tay phụ nữ cào xé nên dường như cũng đoán ra được là chuyện gì, nhưng gã cũng chẳng muốn

nói rõ. Nói cho cùng, lần này nếu không phải là Hàn Tử Huyền làm lộ cuộc đối thoại với Tuyết Lạc ra, chuyện cũng sẽ không đến nước này, hiểu lầm giữa gã và Ninh Tịch cũng sẽ không trở nên gay gắt như thế.

Vậy nên, gã cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì đối với Hàn Tử Huyền cả.

Tô Diễn nhú nhú mày rồi bỏ lại chiếc áo khoác, sau đó liền lái xe rời đi.

Hàn Tử Huyền tràn đầy uất hận tóm chặt lấy chiếc áo khoác kia, ánh mắt gắt gao nhìn về phía chiếc xe đã mất bóng.

...

Tại phòng làm việc của Tắc Linh.

"Oa oa oa! Tin tức lớn đây! Bà chủ mau xem, Hàn Tử Huyền bị vợ Dịch Húc Đông lột đồ đánh giữa phố này! Trên mạng đang âm ỉ vụ này đó! Hả dạ quá đi mất!" Hàn Mạt Mạt vội ôm điện thoại chạy tới chỗ Ninh Tịch, gương mặt thích thú đến mức đỏ bừng.

Ninh Tịch chỉ liếc một cái rồi rời tầm mắt đi nhìn bản phác thảo của Cung Thượng Trạch... để rửa mắt.

"Con mẹ Ninh Tuyết Lạc và cái gã Tô Diễn kia đúng là cặp đôi kinh tởm khiến người ta phát ghét, không ngờ còn có mặt mũi mà show ân ái nữa chứ!" Hàn Mạt Mạt bất bình.

Ninh Tịch nhìn cô nhóc vừa bắt đắc dĩ vừa cung chiêu: "Đừng có cả ngày cứ chỉ biết hóng chuyện như thế, tháng sau là khai mạc tuần lễ thời trang quốc tế Lorraine rồi, em đã sắp xếp xong hết lịch trình chưa?"

"Em làm xong vào đâu ra đấy rồi, người ta mới không làm chậm trễ công việc đâu nhé!"

"Ngoan lắm."

"History thật đúng là vô liêm sỉ, suốt ngày đối đầu với chúng ta, lại còn đổ cho bên mình đạo nhái nữa chứ, lần này nhất định phải đánh cho chúng nó quỳ xuống khóc mới thôi!" Hàn Mạt Mạt thờ phì phì nói.

Ninh Tịch thấy Cung Thượng Trạch vẫn không nói gì, trông có vẻ như tâm hồn đang treo ngược cành cây, vì vậy cô đặt bản phác thảo xuống đi tới bên

cạnh cậu: "A Trạch, em đang nghĩ gì thế?"

Cung Thượng Trạch muốn nói lại thôi, chỉ lắc đầu nói: "Không có gì đâu sếp."

Hai mắt Ninh Tịch nheo lại, cô lựa lời hỏi dò: "Có phải chỗ Đới Uy vẫn còn bản thiết kế của em đúng không."

Cung Thượng Trạch mím môi: "Em mới thống kê lại, bản phác thảo có lẽ là hết rồi nhưng em cũng không chắc là có bỏ sót gì không nữa."

Ninh Tịch biết nỗi lo của Cung Thượng Trạch, đối với cậu mà nói, chuyện khó khăn nhất chính là vượt qua chính bản thân mình.

Cung Thượng Trạch bặm môi nhìn Ninh Tịch: "Sếp à, tới lúc đó chị có đi không?"

Ninh Tịch gật đầu: "Đương nhiên là đi rồi, thời khắc quan trọng như thế sao chị có thể không tới được? Lúc đấy chắc chị cũng phải tới Lorraine lấy ngoại cảnh, chắc chắn là sẽ tới đấy."

Ban đầu Cung Thượng Trạch vẫn còn tỏ ra bất an nhưng sau khi thấy Ninh Tịch nói vậy, nỗi bất an cũng dần tiêu tán, cặp mắt cậu dần sáng trở lại: "Sếp, em sẽ không để chị thất vọng đâu!"

Ninh Tịch khẽ cười: "Chị tin em."

Cung Thượng Trạch then thừng nói: "Sếp, mấy ngày tới em có thể tới thị trấn Lộc làm phiền chị với ngài Lục vài ngày được không?"

Ninh Tịch nghe vậy thì vui vẻ đáp: "Tất nhiên là được rồi! Nơi đó đúng là rất có linh cảm, chị ở đó mà còn chẳng nở đi cơ!"

Cung Thượng Trạch cũng không giải thích, chỉ gật đầu đáp: "Ừm."

--- O ---

Chương 2032: Tất Cả Chỉ Là Để Tiểu Bảo Gặp Được Mẹ

Thị trấn Lộc.

"Aaaaa.... làm thế nào vậy giờ, lại chớ nữa rồi!" Ninh Tịch một tay ôm bình sữa, một tay bế bé hổ trắng cuống quýt hết cả lên.

Tiểu Bảo đứng bên cạnh cũng sốt ruột đi vòng vòng quanh mẹ, thấy dáng vẻ khó chịu của bé hổ con, cậu nhóc cũng cuống đến nỗi sắp khóc òa lên luôn.

Lục Đình Kiêu miết miết mi tâm: "Để anh."

Nói rồi anh cẩn thận đón lấy hổ con, vỗ vỗ lưng cho nó rồi đổi sang tư thế khác để cho nó bú bình. Lần này cuối cùng bé hổ trắng cũng có thể uống được sữa thuận lợi.

Trông yêu quá đi mất thôi!

Ninh Tịch chống cằm nhìn anh yêu nhà mình với con mắt đầy vẻ thán phục: "Anh yêu à, hồi Tiểu Bảo còn nhỏ, có phải là anh cũng cho con bú thế này không?"

Không đợi Lục Đình Kiêu kịp mở lời, Tiểu Bảo đã lắc đầu như trống bỏi không chút chần chừ mà bán đứng luôn ai đó: "Từ bé đến giờ chưa từng bón sữa cho con bao giờ."

"Phụt!!!" Ninh Tịch bật cười ha ha ha: "Sao con biết được, chuyện từ hồi bé tí như thế mà con cũng nhớ à."

Tiểu Bảo lại tiếp tục "bóc phốt", giọng điệu vô cùng chắc chắn: "Cái này quá dễ để phỏng đoán."

Lục Đình Kiêu nhìn con trai, khẽ ho một cái, dù bất lực trước cậu con láu lỉnh nhưng anh cũng chẳng thể phản bác lại được câu nào. Được rồi, hồi đó anh quả thật là bận quá, với cả... anh cũng chẳng có chút tình cảm gì khi tự dung lại lòi đầu ra thằng con không trong kế hoạch thế này, đừng nói là cho nó uống sữa, ngay đến số lần anh gặp nó thôi cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn mẹ: "Ông trời ban cho con số mệnh vất vả cực

nhọc, khôn cùng, đói khát này, tất cả chỉ là để Tiểu Bảo gặp được mẹ, thế nên ông trời mới thử thách con như thế."

Ninh Tịch vốn đang đau lòng nhưng lại thấy Tiểu Bảo là ra bộ dáng nghiêm túc nói vậy với cô, cô thật sự là rất bất ngờ vì vậy bèn đưa tay ôm chầm lấy Tiểu Bảo hôn một cái: "Bảo bối, sao con lại đáng yêu thế cơ chứ?"

Lục Đình Kiêu bất ngờ bị bôi đen: "..."

Số mệnh vất vả cực nhọc, khôn cùng, đói khát này? Anh có ngược đãi thẳng bé đến thế sao?

Sao có cảm giác như bị chơi khăm thế này nhỉ...

...

Cùng lúc đó, bên cạnh mặt hồ xanh biếc, có mấy chú nai con đang nhón nhờ uống nước, một đàn chim khẽ bay qua trước mặt hồ.

Cung Thượng Trạch ngồi khoanh chân trên cỏ quay lưng lại với hồ, tay cầm giấy bút, chăm chú nhìn về phía gia đình nhỏ của ba người kia, trong mắt ngập tràn ánh sáng chói lóa.

Ngòi bút của cậu lướt trên giấy cứ như một sinh vật có sức sống.

Lục Cảnh Lễ ôm nửa quả dưa hấu ngồi cạnh Cung Thượng Trạch, lấy thìa xắn từng miếng để ăn, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn dáng vẻ đang múa bút của Cung Thượng Trạch.

Không biết ngồi đó bao lâu, trái tim màu hồng bay ra từ gia đình kia nhiều đến mức khiến người ta ngạt thở tới nơi, nhưng mà Cung Thượng Trạch vẫn ngồi lù lù đó không nhúc nhích.

Lục Cảnh Lễ thì đã không thể chịu nổi nữa, anh chàng nhìn Cung Thượng Trạch như nhìn một vị thần, cảm khái một câu: "Cậu em này... thật sự... rất dũng cảm đấy!"

Đây là lần đầu tiên anh thấy một người chủ động tới tận cửa để ăn thức ăn cho chó, đã thế còn ăn một cách rất nghiêm túc như vậy.

Cung Thượng Trạch nghe thấy vậy liền nghệt mặt quay ra nhìn Lục Cảnh Lễ, không hiểu anh ta nói vậy là có ý gì: "Nhị thiếu, tôi làm sao cơ?"

Lục Cảnh Lễ ra cái vẻ sâu xa vỗ vai Cung Thượng Trạch rồi đau đớn nói:
"Thân là một chú chó FA, chẳng lẽ cậu không thấy đớn đau à?"

Cung Thượng Trạch có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Lễ: "Sao thế được? Tôi vui lắm mà."

"..." Lục Cảnh Lễ giật giật khóe miệng.

Tư duy của thiên tài đúng là khác hẳn với người bình thường!

--- O ---

Chương 2033: Tôi Rất Chuyên Tâm

Khi làng giải trí vẫn ngợp vàng son, khi chuyện tình yêu trai gái, ngoại tình, kẻ thứ ba vẫn được mọi người nhao nhao lên bàn tán khắp nơi thì thị trường kinh tế Quốc tế đã đầy mưa gió và bão táp. Trên các tạp chí, báo chí về kinh tế lớn đều là tin tức về những cuộc "chém giết" máu me tàn khốc. Cái tên Lục Đình Kiêu của tập đoàn Lục thị thậm chí còn xuất hiện nhiều không kém gì so với Ninh Tịch trong làng giải trí.

Mà người đàn ông nắm vững nền kinh tế Trung Quốc trong mắt mọi người lúc này đang đang nắm bàn tay nhỏ bé của vợ mình, chăm chú chỉnh sửa móng tay cho cô ấy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lục Đình Kiêu đang "bận" nên ra hiệu nhờ Ninh Tịch nghe giúp anh.

Ninh Tịch dùng cái tay đang rảnh của mình ấn nút nghe, rồi đưa đến đặt cạnh tai Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu vừa cầm giữa móng tay giữa nhả móng cho vợ, vừa nói chuyện với người bên kia: "Ngài quá lời rồi, tôi thân là công dân Trung Quốc, đây vốn là trách nhiệm của tôi mà..."

Sau đó Lục Đình Kiêu nói một tràng thuật ngữ chuyện môn về lĩnh vực kinh tế hay gì gì đó, Ninh Tịch nghe mà chẳng hiểu gì cả, chỉ cảm thấy giọng điệu người đang nói chuyện với anh ở đầu dây bên kia có chút quái lạ.

"Đổi tay kia." Lục Đình Kiêu nhắc.

"Ồ ờ..." Ninh Tịch lập tức đổi tay cầm điện thoại, rồi đưa tay vừa cầm điện thoại vừa nãy ra để anh sửa móng tiếp.

Không biết người bên kia nói gì, lúc này sắc mặt Lục Đình Kiêu bỗng dịu dàng đi vài phần, giọng anh trầm đục như tiếng đàn Cello đáp lại: "Vợ tôi."

Chờ Lục Đình Kiêu nghe máy xong, móng tay Ninh Tịch đã được anh cắt giữa như một tác phẩm nghệ thuật rồi.

"Anh yêu à, ai vừa gọi điện đây?" Ninh Tịch tùy tiện hỏi.

Lục Đình Kiêu trả lời một cái tên cho cô.

"Ôi má!!!" Ninh Tịch nghe xong suýt hộc máu tại chỗ: "Thế sao anh còn không chịu để tâm hơn một chút chứ!"

Một nhân vật tầm cỡ như thế gọi điện tới mà anh còn lo cắt móng tay cho cô được!!!

Cô bỗng cảm thấy móng tay của của mình tội lỗi quá!

Vị này nửa đêm còn đích thân gọi tới, có thể thấy chuyện lần này rất khó giải quyết. Nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, ít nhất phía Lục Đình Kiêu cũng không phải chỉ có mình anh mà còn cả lực lượng quốc gia nữa.

"Anh rất chăm chú mà." Anh nâng ngón tay thon dài của cô lên rồi nhẹ nhàng hôn lên đó.

Ninh Tịch cạn lời: "..."

Chăm chú sửa móng tay cho cô à?

Bỗng, dưới chân đột nhiên hẫng một cái, Ninh Tịch được bế lên đưa vào phòng ngủ.

Tiểu Bảo đang ở phòng bên cạnh, giờ chắc cũng đã ngon giấc rồi.

"Mai có phải dậy sớm không?" Anh khẽ đặt cô xuống chần đệm mềm mại rồi đưa ngón tay thon dài linh hoạt trượt xuống cổ áo cởi bỏ chiếc cúc quả mơ xinh xắn trên chiếc sườn xám của cô.

Một góc xương quai xanh trắng trẻo tinh tế lộ ra khiến mắt anh tối lại, một giây sau, đôi môi nóng bỏng của anh đã phủ xuống làn da trắng như ngọc của cô.

Cơ thể Ninh Tịch hơi run lên, cô giật mình nói: "Ừm... mai em không có việc... nhưng em có hẹn với Giang Mục Dĩ, giúp cậu ta tham khảo đồ nữ..."

"Ừm." Lục Đình Kiêu đáp lại một tiếng, tỏ ý đã biết.

Kết quả... tới tận khi bên ngoài cửa sổ nổi lên ánh sáng bạc cùng tiếng chim hót rít rít truyền tới.

Trong phòng ngủ, tóc Ninh Tịch gần như đã ướt sũng, cả người cô chẳng còn chút sức lực nào nhưng mà người đàn ông trước mặt vẫn chưa biết mệt mỏi

là gì...

Đợi tới khi Ninh Tịch tỉnh lại, dùng nói là sáng mà trưa cũng đã qua, lúc cô mở mắt ra đã là chập tối ngày hôm sau, trời đã tốt mịt cả rồi.

Ninh Tịch vò đầu tóm tóc, vội vàng móc điện thoại ra xem, quả nhiên điện thoại đã bị Giang Mục Dĩ khủng bố đến mức như sắp đi châu ông bà.

--- O ---

Chương 2034: Mắt Chó Của Tôi

Ninh Tịch thay quần áo, run chân bước xuống dưới lầu.

Từ xa cô đã trông thấy Tiểu Bảo đang chơi với hồ con trong vườn, còn người nào đó thì đang nhàn nhã cầm báo trong tay, nghiêng đầu ngồi trên ghế mây dưới giàn hoa, trông dáng vẻ y như một vị Trích tiên* không lay dấn chút phạm tục nào.

*Trích tiên: tiên giáng trần

Ninh Tịch lạch bạch tới, thở phì phì nhìn anh.

Lục Đình Kiêu nhìn đôi mắt xinh đẹp đang phun lửa của cô vợ nhỏ thì yết hầu khẽ động, anh bỏ tờ báo ra rồi kéo cô ngồi xuống đùi mình, bàn tay to lớn khẽ xoa bóp vùng eo đang đau mỏi của cô: "Làm sao?"

"Ấn lên trên một tí!" Ninh Tịch vừa yêu cầu, vừa đen mặt nói: "Anh còn hỏi, em đã bảo hôm nay em có việc rồi mà!"

Lục Đình Kiêu: "Anh chỉ làm có một lần."

Nhìn dáng vẻ vô tội của đối phương, Ninh Tịch lại xù lông lên: "Thế mấy lần sau là em cho chó "ăn" chắc?"

Khóe miệng Lục Đình Kiêu khẽ cong lên: "Mấy lần sau đó là phu nhân yêu cầu, phu nhân quên rồi à?"

"Em..."

Đù! Đúng là cô chủ động yêu cầu thật...

Cơ mà vấn đề ở chỗ là anh chủ động quyến rũ cô cơ mà, làm sao mà cô có thể khống chế được! Giờ thì cô đã biết tại sao trong lịch sử lại có nhiều hôn quân bị sắc đẹp là cho lú lẫn thế rồi.

...

Tóm lại là lúc Ninh Tịch đi tìm Giang Mục Dã thì đã là tối muộn rồi, còn phải tốn cả đồng công sức mới đỡ được cái ông trẻ kia.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi thay đồ đi!"

Thấy dáng vẻ hào hức của Ninh Tịch, Giang Mục Dĩ tức đây một bụng. Con nhóc này muốn thấy anh mặc đồ nữ như thế mà còn đến muộn cả một ngày, ngủ tới tận chiều mới tỉnh, tối quá rớt cuộc làm cái khi gì chứ, anh đây có dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được nhé.

Ninh Tịch ở trong phòng khách trông mòn con mắt hơn nửa tiếng thì Giang Mục Dĩ mới lè mề chui từ phòng ngủ ra.

"Thay xong chưa?" Ninh Tịch cuống cuống ngó đầu tới.

Một giây sau, cô nàng bịt mắt, thê thảm lăn lộn trên sofa: "Á! Mắt chó của tôi!"

Giang Mục Dĩ thấy phản ứng của Ninh Tịch thì tức mém chết, anh chàng giẫm guốc cao gót, hung hăng xông tới: "Ninh Tiểu Tịch, bà có ý gì hả!"

Giang Mục Dĩ mặc một chiếc váy liền thân màu đỏ đậm, chân đi guốc mười hai phân, tóc vàng xoăn tít, trang điểm mắt khói đi kèm với đôi môi đỏ chót.

Cảnh tượng này... thật quá là...

Ninh Tịch hấp hối ôm ngực: "Dù tôi có đến muộn, ông cũng đâu cần báo thù tôi thế này chứ!"

Giang Mục Dĩ càng nhú chặt mày: "Trông tôi... kinh lắm à? Nhưng tôi trang điểm theo hình tượng của Carl mà!"

Ninh Tịch khó khăn mở mắt, cô nhìn Giang Mục Dĩ: "Hình tượng Carl nguyên bản trông nhỏ nhắn xinh xắn hơn ông nhiều, trông cũng đâu có sắc sảo thế này, kiểu trang điểm này tất nhiên là cũng được nhưng đổi là ông thì hiệu quả nó lại khác xa nhau đấy hiểu không hả!"

"Thế bà nói đi, giờ tôi phải làm sao đây?"

Thời gian tới họ phải đến Lorraine quay ngoại cảnh sắp tới và cũng sắp quay tới cảnh anh phải hóa trang thành con gái rồi, kể cả anh đã đọc nát cả kịch bản nhưng mà vai diễn lần này thách thức quả thực quá lớn, anh thật sự không thể nắm chắc vai diễn được.

Tới lúc vào đoàn sẽ có chuyên viên trang điểm cho anh nhưng trước đó anh cũng phải có nền móng cơ bản, vậy nên mới kéo Ninh Tịch tới đây để tư vấn, Lôi Minh vốn đề nghị tìm cho anh một stylist chuyên nghiệp nhưng anh

lại kiên quyết từ chối.

Ninh Tịch miết mi tâm: "Được rồi, thay hết ra đi, tôi sẽ make up lại cho ông! Ông đây là đang làm phí của trời đất có biết không!"

"Bà đủ chưa thế hả?" Giang Mục Dã không yên tâm lắm nhìn cô.

"Hãy tin vào con mắt của tôi, OK? Tôi chỉ sợ lát nữa ông sẽ yêu chính mình mất thôi!"

Giang Mục Dã: "..."

--- O ---

Chương 2035: Không Còn Một Mình Nữa Rồi

Mái tóc đen dài cùng chiếc váy đen bó sát người kết hợp với chiếc áo jacket cá tính, đôi giày đinh cool ngầu, không cần phải cố tình trang điểm một cách nữ tính quá, chỉ kẻ nhẹ viền mắt và đánh thêm chút son. Tuy là hình tượng con gái nhưng vẫn giữ lại được khí chất đặc biệt của Giang Mục Dĩ, đó là sự cuồng dã và bất kham trong anh.

Lúc Giang Mục Dĩ mở mắt ra thì thấy mình như vậy...

Hình tượng này hoàn toàn không khó chấp nhận như trong tưởng tượng của anh.

Ninh Tịch chống cằm nhìn "đại mỹ nhân" trước mặt: "Ôi! Giang Mục Dĩ à! Với dáng vẻ này, ông có bảo tôi lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng chịu ấy!"

Giang Mục Dĩ hắc tuyến đầy đầu nhìn cô gái đang dùng giọng điệu tán tỉnh con gái để nói với mình trước mặt: "Câm miệng!"

"Dáng vẻ bảo người ta "câm miệng" cũng đáng yêu nữa nhá!"

"Ninh Tiểu Tịch!!!"

May mà "được" Ninh Tịch trêu như thế nên Giang Mục Dĩ cũng lấy lại bình tĩnh nhanh hơn.

Sao cái thể chất chịu ngược của anh lại ngày càng nghiêm trọng thế này!

Ninh Tịch đảo mắt: "Sao nào? Chúng ta đi kiểm nghiệm thành quả chút nhé?"

Giang Mục Dĩ cảnh giác nhìn dáng vẻ không lương thiện gì của bà cô nào đó: "Kiểm nghiệm thế nào?"

"Tới quán bar! Nếu có đàn ông tới gạ chuyện thì xem như ông thành công rồi!"

"Khỏi cần, cảm ơn! Ông đây... cmn chứ trông ánh mắt của bà nhìn tôi thôi là đủ biết tôi thành công rồi!" Giang Mục Dĩ kiên quyết từ chối thẳng thừng.

Còn Ninh Tịch lại tỏ ra rất tiếc nuối.

...

Tại Lorraine, nước Mỹ.

Thời gian này đã sắp tới tuần lễ thời trang quốc tế Lorraine.

Ninh Tịch vì phải quay ngoại cảnh cho Sát Thủ nên cũng đã tới đây trước khi sự kiện diễn ra. Sau đó mấy ngày thì cả đội của Tác Linh cũng khăn gói bay tới thành phố thời trang này để chuẩn bị đón chờ một chiến dịch quan trọng vào tuần tới.

Lorraine đúng là kinh đô của thời trang và sắc đẹp, đây là thánh địa trong tim của tất cả các cô gái trên cả thế giới này, cũng là thiên đường và là cái nôi của những nhà thiết kế xuất sắc nhất.

Lịch sử của làng thời trang cũng chính là lịch sử của thành phố Lorraine này, đến nay các phong cách thời trang của Lorraine vẫn có sức ảnh hưởng cực lớn tới các nhà thiết kế đỉnh cao của các nước trên thế giới.

Giới thời trang tham dự vào tuần lễ thời trang Lorraine đều có địa vị vô cùng cao. Tuần lễ này sẽ quyết định xu thế thời trang thịnh hành của thế giới mỗi năm. Hàng năm, các nhà thiết kế đến từ khắp nơi trên thế giới sẽ có thời gian 7 ngày để trưng bày các tác phẩm của mình, truyền tải những trào lưu mới nhất tới giới thời trang toàn cầu.

Hiện tại, History là một trong những thương hiệu mang tính đại diện nhất cho Trung Quốc trên trường Quốc tế. Bởi vì năm kia trên sân khấu của tuần lễ thời trang Lorraine, History cũng đã thể hiện được sự đặc sắc của bản thân mà đánh được một trận thắng lớn, nhảy lên làm đại diện cho thời trang mang phong cách Trung Hoa, nên được dân sành thời trang trong nước vô cùng sùng bái.

Năm ngoái, History cũng đã tham dự triển lãm nhưng lại không có sự kinh điển như khi tham dự lần đầu tiên.

Còn với Tác Linh thì đây lại là năm đầu tiên bọn họ tham dự một sân khấu mang tầm cỡ quốc tế thế này.

Lần này các cảnh quay ở Lorraine chủ yếu là cảnh của Giang Mục Dĩ nên lịch trình quay phim của Ninh Tịch ở đây cũng khá là thoải mái.

Hôm đó, sau khi cô hoàn thành các cảnh quay liền tới thẳng sân bay để đón

người.

Từ xa cô đã trông thấy Cung Thượng Trạch, Kiều Vi Lan và Hàn Mạt Mạt.

"Sếp ơi! Ở đây!" Hàn Mạt Mạt vẫy tay lia lịa giữa đoàn người, cô nàng vui mừng chạy ùa về phía Ninh Tịch.

Cung Thượng Trạch tụt lại sau mấy bước, tay kéo vali, ngo ngẩn nhìn bầu trời nơi đây, có chút thất thần.

Los Angeles...

Đây là thành phố đã cho cậu sức sống và niềm hy vọng vô hạn, rồi cũng chính nó đã đẩy cậu rơi xuống vực thẳm vạn trượng.

Cuối cùng cậu lại đặt chân lên vùng đất này, lại trở về nơi đây.

"A Trạch, đi thôi!" Bên tai truyền tới tiếng gọi dịu dàng.

"Dạ."

Cung Thượng Trạch nhìn người bên cạnh, thu lại tâm hồn đang phiêu du nơi nào đó trở về, để nó hóa thành sức mạnh vô hạn.

Lần này, cậu không còn một mình nữa rồi.

--- O ---

Chương 2036: Sao Không Chết Luôn Đi

"Sếp, đồ ăn trên máy bay khó nuốt quá, em đói oi là đói!" Hàn Mạt Mạt nước mắt lưng tròng.

Ninh Tịch xoa xoa đầu cô: "Đi, chị đưa mọi người đi ăn ngon trước đã!"

Sau khi đặt hành lý lên xe, Ninh Tịch lái xe đưa ba người tới một quán có sao Michelin* nổi tiếng ở đây.

*Sao Michelin: thực chất là biểu tượng để đánh giá chất lượng của một nhà hàng.

"Oa! Michelin ba sao! Có phải đắt lắm không?"

Ninh Tịch bật cười: "Em cứ yên tâm ăn đi, em chưa ăn đến nỗi sạt nghiệp được sếp nhà em đâu!"

Bốn người tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, Hàn Mạt Mạt vô cùng tập trung gọi đồ, còn Kiều Vi Lan thì báo cáo công việc với Ninh Tịch.

Cung Thượng Trạch nhìn ra một góc ở ngoài cửa sổ cách đó không xa rồi đột nhiên nói: "Chỗ đó đáng ra là chỗ của tôi."

Ninh Tịch nhìn theo tầm mắt Cung Thượng Trạch, thấy một người ăn xin da đen đang nằm ngủ khò ở đó.

Ninh Tịch sững người lại một chút rồi cười nói: "Trùng hợp phết nhỉ!"

Hình như đó chính là nơi lần đầu cô gặp Cung Thượng Trạch, cách đó không tới ba trăm mét có một cửa hàng của History.

"Gì cơ gì cơ? Đây chính là nơi mà sếp nhặt được giám đốc Cung nhà mình á?"

Hàn Mạt Mạt vừa nghe thấy vậy lập tức trở nên hứng thú, bắt đầu truy hỏi chi tiết chuyện khi ấy Ninh Tịch gặp Cung Thượng Trạch, Kiều Vi Lan cũng cảm thấy hứng thú mà nhìn hai người.

"Cũng chẳng có gì, lâu thế rồi, ban nãy nhất thời chị cũng không nhớ ra..."

Bốn người đang vui vẻ nói chuyện, bỗng cửa nhà hàng bị đẩy ra, một toán

bảy tám người lục tục đi vào.

Người đầu tiên bước vào có thân hình hơi tròn trịa, không cao, trông tầm khoảng hơn 30 tuổi, người đi phía sau mặc một bộ vest Armani cao cấp, đeo đồng hồ Patek Philippe trên trăm vạn... không ngờ lại là người quen.

"Đù! Đó không phải là Đới Uy sao? Đúng là oan gia ngõ hẹp! Đến đây mà cũng đụng mặt!" Hàn Mạt Mạt nhất thời kích động nói.

Toán người đó chính là đội ngũ thiết kế của History.

Tên cầm đầu là Lưu Minh Huy, là trợ thủ của Đới Huy, phó giám đốc thiết kế của History, dùng cách của Mạt Mạt mà nói thì gã chính là con chó của Đới Uy.

Đám người Đới Uy mãi nói chuyện với nhau nên cũng không có chú ý về phía họ, sau đó bọn họ liền ngồi vào một phòng riêng khép kín phía đối diện cách đó không xa.

Tuy không nhìn thấy đối phương, nhưng cuộc bàn luận viên vông, khoác lác của bọn họ vẫn truyền tới chỗ Ninh Tịch một cách rõ ràng.

"Tác phẩm lần này của lão Đại đúng là quá tuyệt, tuyệt đối có thể khiến tròng mắt lũ nước ngoài kia rớt ra ấy chứ!" Một tên trong đó kích động nói.

"Vẫn là lão Đại giỏi nhất, không ngờ lại nghĩ ra một bộ sưu tập sáng tạo đến thế! Chủ đề này chắc chắn sẽ rất hot cho mà xem!" Người đang nói là Lưu Minh Huy.

"Chế tác và kỹ thuật đều tuyệt! Không tới một năm rưỡi mà có thể thiết kế được như vậy! Chắc chắn là lão Đại đã chuẩn bị từ lâu rồi, thế mà giấu tụi này chẳng chịu nói gì cả!"

...

Nghe phía đối diện nịnh nọt nhau, Hàn Mạt Mạt khinh bỉ bĩu môi: "Chém bay cả óc nhà luôn! Sao các người không bay luôn lên trời mà chém luôn đi!"

Ninh Tịch cười cười, không nói gì.

Gặp lại Đới Uy, Cung Thượng Trạch giờ đã không còn kích động như trước

kia nữa rồi. Chỉ là vài lời bên đó loáng thoáng truyền tới khiến đầu mày cậu bất giác hơi nhú lại.

Trước đây, cậu đã đem tất cả các tác phẩm của Đới Uy ra mắt từ trước tới giờ ra so với những bản thể kế bị lấy mất của mình một lượt, xác định chắc chắn không còn bỏ sót bộ nào nữa mới yên tâm.

Cậu biết cái nhóm thiết kế này của Đới Uy chẳng qua cũng chỉ là ngoài mặt thôi, thực chất gã còn nuôi trồng cả một đám người, trong đó có không ít cao thủ, cũng không biết Đới Uy đã dùng cách gì để bọn họ cam tâm tình nguyện cho gã lợi dụng, chứ nếu không Đới Uy đã không thể trụ được tới giờ. Tác phẩm tham gia triển lãm lần này, chắc hẳn là bản thiết kế của những người kia mà thôi.

--- O ---

Chương 2037: Giới Đẳng Cấp Thấp

Hai ngày sau, tuần lễ thời trang Lorraine chính thức khai mạc.

Hội trường lấp đèn sáng chói, các nhà thiết kế của các thương hiệu lớn đều tụ họp lại. Đây không chỉ là thời khắc được mong chờ nhất của người yêu thời trang, minh tinh người mẫu mà đó cũng là thời cơ tốt nhất để các nhà thiết kế trẻ tài năng có cơ hội lộ diện trong làng thời trang quốc tế.

Lúc này, báo chí trong nước đều đã đăng đầy tin tức, không phải nữ minh tinh nào nhận được lời mời thì là XX nào đó kinh diễm thế nào trên thảm đỏ của tuần lễ thời trang Lorraine.

Trên thực tế, với tư cách là show diễn thời trang quốc tế thì tuần lễ thời trang Lorraine này nếu không phải là sao hạng A thì cũng phải là người có lời mời từ thương hiệu hay nhà đầu tư thì mới có thể vào được.

Trong một tuần này, mỗi một thương hiệu sẽ gửi 40% giấy mời cho các báo chí thời trang có tiếng trên thế giới, 30% sẽ gửi tới các khách hàng thời trang nổi tiếng; 10% là gửi cho khách mời của thương hiệu; 10% dành cho khách hàng VIP; 10% còn lại để dự bị.

Vậy cũng là nói, ngôi sao trong làng giải trí cũng chỉ chiếm 10%, hơn nữa, hầu hết đều không có tư cách ngôi hàng đầu.

Vị trí ngôi mỗi hàng đều thể hiện rõ địa vị của người đó trong làng thời trang. Những người có thể ngồi hàng đầu đều là những vị khách tôn quý cả.

Những ngôi sao hạng bét hay những blogger có tiếng trong nước có mặt ở đây có vẻ như đều là nhận được lời mời, nhưng thực tế thì, những người này đều không có vị trí gì, tất cả đều tự bỏ tiền ra tới trước để vây quanh thảm đỏ, vờ vịt chứ thật ra đều là kẻ qua đường chẳng hiểu biết gì.

Địa chỉ của nơi tổ chức được ấn định tại Hoàng cung Lorraine.

Đỉnh Hoàng cung lúc này giăng đầy đèn pha lê trông như dải ngân hà giữa bầu trời đêm, đại sảnh phong cách cổ xưa hoa được dựng một sân khấu chữ T thật dài, hai bên sân khấu là chỗ ngồi của khách khứa.

Các minh tinh được mời tới ai nấy cũng đều cố gắng ăn mặc lộng lẫy nhất có thể, dáng vẻ tao nhã khi bước trên thảm đỏ phô bày tất cả đường nét cơ thể

mình để tất cả nhiếp ảnh gia đều chụp được những bức ảnh hoàn mỹ nhất, sau đó mới ngồi về vị trí của mình.

Trước đây tuần lễ thời trang quốc tế không mở rộng thế này, nhưng sau này nhờ truyền hình trực tiếp được phổ biến rộng rãi hơn, hiện tại những người dân bình thường ở nhà cũng có thể xem trực tiếp hiện trường sôi nổi đến thế nào.

Các trang truyền hình trực tuyến của Trung Quốc tranh nhau quyền truyền hình trực tiếp, mọi người đều sôi nổi bình luận, không ngừng ca thán vì sự xuất hiện của các ngôi sao lớn trên thảm đỏ, cùng nhau bàn tán về trang phục, make up của các minh tinh.

[Hú hú hú! Tôi thấy nam thần Orlando của tôi rồi, nam thần đẹp trai quá, đẹp quá, đẹp quá đi mất! Áo sơ mi hoa sặc xi quá thể đáng mà!]

[Ù! Hứa Kiêu Kiêu ăn mặc kiêu gì thế kia, cô ta khoác thẳng chặn bông hoa ở nhà tới đây à? Ghê vãi!]

[Muốn thu hút kiêu này cũng liều quá rồi đây!]

[Hình như tôi có thấy Ninh Tuyết Lạc thì phải? Không phải cô ta sớm đã rút khỏi làng giải trí rồi sao? Còn được ngồi hàng đầu nữa kìa! Mà nhé, phải biết cả giới giải trí nước mình chỉ có mình Tống Lâm là có tư cách ngồi hàng đầu thôi, bởi vì cô ấy là người đại diện LA tại Trung Quốc! Nhưng Tống Lâm dạo gần đây gần như là ở ẩn rồi, lần này chẳng thấy đến gì cả!]

[Với đẳng cấp của Ninh Tịch thì hoàn toàn có thể nhé! Nhưng mà hình như Ninh Tịch không phải người đại diện cho thương hiệu có tiếng nào cả nên không được mời thì phải?]

[Thế thì cô không biết rồi, hàng ghế đầu ngoài khách mời ra thì toàn là nhân vật trong giới, Ninh Tuyết Lạc tuy không còn là người của làng giải trí nhưng lại là người sáng lập ra History!]

[Ồ, chẳng trách!]

...

Trong ánh mắt của những nữ minh tinh xinh đẹp ngồi phía sau, Ninh Tuyết Lạc mặc bộ váy lễ phục cao cấp của History, đeo trang sức sang trọng của Winston ngồi vào vị trí hàng đầu.

Hừ, rút khỏi làng giải trí thì đã sao?

Cô ta vốn cũng chẳng thèm xem trọng cái giới đẳng cấp thấp đó.

--- O ---

Chương 2038: Chẳng Là Cái Thá Gì

Các phóng viên trong nước lập tức nhao nhao tới đặt câu hỏi:

"Ninh tổng, đây đã là lần thứ 3 History đại diện cho Trung Quốc tham gia sân khấu thời trang quốc tế, xin hỏi cô có cảm tưởng gì không?"

Ninh Tuyết Lạc vẫn khéo léo nở nụ cười thoải mái: "Tôi rất vinh hạnh vì nhận được sự khẳng định của các chuyên gia đối với History, cũng rất vinh hạnh vì được đại diện cho nước nhà thể hiện phong cách đặc sắc của Trung Hoa trên sân khấu thế giới, để vẻ đẹp của chúng ta được cả thế giới biết đến."

Câu trả lời của Ninh Tịch nhất thời được không ít người yêu nước tán thưởng.

"Không kể tới nhân phẩm của Ninh Tuyết Lạc thì thật ra cô ấy cũng là người rất có năng lực!"

"Thôi cũng xem như đã cống hiến để phát huy nền văn hóa Trung Hoa nước ta!"

Lúc này, bên phía chỗ ngồi của các nhà thiết kế, Đới Uy cũng nhận được sự tăng bốc của không ít phóng viên:

"Anh Đới, hai năm trước, bộ thiết kế theo phong cách Trung Hoa của History đã làm cả thế giới kinh diễm, dâng lên trào lưu phong cách Trung Hoa trong làng thời trang. Nhưng biểu hiện của năm ngoái lại không có gì đặc sắc lắm, không biết trong show diễn lần này, History liệu có lại đem đến bất ngờ nào cho mọi người không?"

Khi Đới Uy được phóng viên đặt câu hỏi, lúc đầu gã vẫn tỏ ra rất kiêu hãnh nhưng khi nghe thấy câu "năm ngoái biểu hiện không có gì đặc sắc", mặt gã bỗng cứng một chút lại sau đó lại rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh mà nói: "Tác phẩm lần này đã tốn mất hai năm tâm huyết của tôi, tin chắc sẽ không để các vị thất vọng!"

Lúc này, không ít ký giả bỗng đồng loạt nhìn về phía cửa ra vào.

Cùng lúc đó, trên kênh phát sóng trực tiếp bắt đầu bị spam điên cuồng.

[AAA! Anh Tịch, anh Tịch, anh Tịch!]

[Anh Tịch nhà ngộ đến rồi kìa!]

...

So với các nữ minh tinh tranh nhau độ sắc tối nay, Ninh Tịch lại chỉ mặc một bộ thiết kế đơn giản, áo vest kết hợp váy. Ngoài cổ áo và viền váy được thêu điểm xuyết vài họa tiết ra thì cô không đeo bất cứ trang sức dư thừa nào, sạch sẽ vào gọn gàng, đúng là một trời một vực với những gì truyền thông phán đoán.

Trong tuần lễ thời trang quốc tế này, vốn dĩ các khách được mời tới đều là mời đến để xem show diễn nhưng ngày càng nhiều người coi việc tới xem thành việc biểu diễn, khiến nơi này trở thành một sàn đấu danh lợi, đặt biệt là trong nước, tình trạng này lại càng nghiêm trọng hơn.

Ninh Tịch ăn mặc gọn gàng đúng mực, không long trọng đến mức nổi bật cướp mất sàn diễn, nhưng chính vì vậy cô lại khiến không ít báo chí quốc tế và những người trong ngành cảm thấy rất có hảo cảm.

Lại thêm tin tức Ninh Tịch tham gia đóng Sát Thủ nên khiến Ninh Tịch cũng nổi tiếng hơn nhiều trên trường quốc tế, lúc này không ít ký giả nước ngoài đã tiến tới phỏng vấn cô, phá vỡ tin đồn nữ minh tinh Trung Quốc bị đối xử lạnh nhạt.

Trên kênh phát sóng trực tiếp, các fan đang kích động đến độ spam bình luận điên cuồng...

Thấy Ninh Tịch xuất hiện, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc liền sầm sì xuống ngay lập tức. Nhưng mà, khi thấy Ninh Tịch ngồi ở vị trí phía sau, đầu mày cô ta mới thoải mái giãn ra.

Tuy Ninh Tịch là người đại diện của không ít thương hiệu nhưng cô lại không đại diện cho hãng thời trang nào thì chắc chắn sẽ không có giấy mời của các thương hiệu thời trang lớn, còn những giấy mời lấy từ phía truyền thông thì thôi đừng nói, thậm chí có khi còn chẳng có cả chỗ ngồi.

Ninh Tuyết Lạc ung dung ngồi hàng thứ nhất, thỉnh thoảng liếc ánh mắt trào phúng về phía Ninh Tịch đang ngồi ở hàng cuối cùng.

Kể cả có đình đám trong làng giải trí thì đã sao?

Trong giới này, vẫn chẳng là cái thá gì hết!

Ninh Tuyết Lạc đang vui vẻ nói chuyện với mấy người trong giới ngồi xung quanh, bỗng chốc cô ta liền sững lại.

Bởi vì, Ninh Tịch sau khi chào hỏi vài câu với Tần Sương ở hàng cuối cùng liền đứng dậy đi về phía hàng một, sau đó ngồi luôn xuống một chỗ trống.

--- O ---

Chương 2039: Nghệ Thuật Vũ Y

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc hơi nhăn nhó lại nhưng sau đó cũng rất nhanh chóng hóa thành vẻ châm biếm, khinh thường.

Không biết con khốn này lại dùng thủ đoạn gì mới ngồi được vào đây.

Hừ, dù sao giờ cô ta vẫn được coi là nữ minh tinh hàng đầu của làng giải trí Trung Quốc, những việc liên quan đến thể diện thế này vẫn cần phải giữ gìn mới được. Chỉ là cái loại này rõ ràng không đủ tư cách nhưng lại cứ trơ mặt mà sấp tợi, người tinh mắt có ai không biết đâu, có lừa cũng chỉ lừa được đám fan nào tàn kia mà thôi.

Trên sân khấu, MC tuyên bố tuần lễ thời trang chính thức khai mạc, mọi người hướng hết sự tập trung về phía sân khấu chữ T.

Các thương hiệu lớn lần lượt nổi bật trước đám đông, họ mang các tác phẩm xuân hạ mới nhất của mình tới, mang đến cho mọi người một bữa tiệc đặc sắc về thị giác.

Trên kênh trực tiếp, những tiếng cảm thán, khâm phục cứ liên tiếp vang lên, mọi người ai ai cũng đều rất mong chờ vào sự xuất hiện của thương hiệu đến từ Trung Quốc.

[History của mình bao giờ mới lên! Háo hức quá!]

[Nhìn danh sách kia, MOON cũng là của Trung Quốc mình nữa đây!]

[MOON cũng ok, nhưng không mang bản sắc nước mình lắm, tôi vẫn thích History hơn!]

[Nghe nói lần này bên Tác Linh cũng được tham gia đây!]

[Hả! Chính là Tác Linh mà lúc nào cũng bám theo phong cách của History đây á?]

...

Hàng năm cứ vào tuần lễ thời trang, những thương hiệu từ các nước tới tham gia đều phải có sức ảnh hưởng nhất định với trong nước, hơn nữa phải là thương hiệu thể hiện được bản sắc dân tộc. Nhà thiết kế cũng phải yêu cầu đạt được tiêu chuẩn cao nhất trong nước và thông qua cuộc xét duyệt tư cách

từ hội đồng thẩm định, mới có thể nhận được lời mời từ ban tổ chức.

Lần này Trung Quốc được thông qua ba thương hiệu, một là MOON - thương hiệu của Khúc Quan Dương - người được xưng là nhà thiết kế hàng đầu Trung Quốc, hai là History và ba là Tắc Linh.

Khúc Quan Dương là nhà thiết kế Trung Quốc đầu tiên tiến quân vào làng thời trang quốc tế nhưng phong cách của ông vẫn luôn theo hướng quốc tế hóa, còn History lại là thương hiệu Trung Quốc đem đến sự đặc sắc của phong cách Trung Hoa cho làng thời trang quốc tế.

Còn Tắc Linh, mới đầu họ và History còn cạnh tranh với nhau, nhưng sau một năm vắng bóng, đừng nói đến quốc tế, ngay đến thị trường trong nước cũng sắp bị quên lãng, mãi tới khi gần đây tung ra hai bộ sưu tập mới nhất mới dần lấy lại được chỗ đứng.

Nhưng lần này tham gia khó tránh khỏi việc bị mọi người coi là ăn theo, thậm chí còn bị cho là ăn theo phong cách của History, Tắc Linh hoàn toàn bị ánh sáng của History nhấn chìm.

Cái giới này là thế đấy, tất cả mọi người chỉ nhớ đến hạng nhất mà thôi.

Tất cả tín đồ thời trang đang xem chương trình trực tiếp đều mong chờ sự xuất hiện của thương hiệu nước nhà, ngay cả những người trong giới quốc tế mấy năm trở lại đây cũng ngày càng quan tâm tới thời trang Trung Quốc hơn.

Sau khi kết thúc màn catwalk của thương hiệu MOON, trên màn hình cuối cùng cũng xuất hiện cái tên "History".

Vô số những người quan tâm tới thời trang Trung Quốc đều nín thở nhìn lên sân khấu, ngay đến bậc thầy thời trang Adam cũng ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn lên.

Theo tiếng đàn du dương, người mẫu mặc trang phục của History lần lượt bước lên sân khấu.

Khi từng người mẫu xuất hiện, cả hội trường bỗng dâng lên tiếng cảm thán kinh người, mắt ai nấy đều sáng lên.

Bởi vì, bộ sưu tập này thật sự quá đẹp!

Quan niệm "Thiện" trong nền văn hóa truyền thống Trung Hoa được thể hiện một cách rất tinh tế, mỗi bộ đều mang đậm phong cách Trung Hoa. Từng đường cong mũi chỉ đều toát lên sự hàm súc, dịu dàng cùng dạt dào của văn hóa Trung Hoa.

Đáng quý nhất là những bộ Nghệ Thường Vũ Y này lại khiến cả thế giới thấy được trí tuệ của Trung Hoa cổ xưa, từng mũi kim mũi chỉ đến nền gấm Tô Châu đều được gia công thủ công theo phương thức truyền thống.

--- O ---

Chương 2040: Nỗi Đau Như Mọi Tim

"Oh my god! Đẹp quá đi mất!"

"Đây chính là tài nghệ thủ công Trung Hoa trong truyền thuyết đây à?"

"Nếu tôi không nhầm, mấy bộ này đều dùng kỹ thuật dệt gấm xuất phát từ thời Đường, công nghệ chế tác cũng vô cùng phức tạp, một đoạn ngắn thôi cũng phải tốn mất mấy tháng đấy!"

"Đặc biệt quá đi mất! Văn hóa Trung Quốc thật thần kỳ!"

Còn dân trong giới, thậm chí là cả những nhà thiết kế vốn có định kiến với phong cách Trung Hoa, lúc này cũng không nhịn được mà phải thừa nhận từng bộ đồ trên người những cô người mẫu kia thật sự quá kinh diễm.

Mà lúc này, các fan đang theo dõi trực tiếp lại càng kích động không thôi, ai nấy đều cảm thấy tự hào vô cùng.

[Oa! Đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp quá! Văn hóa nước mình tuyệt vời ông mặt trời!]

[Đẹp quá đi mất! Đúng là History không khiến chúng ta thất vọng! Đây chính là truyền thống văn hóa cội nguồn của Trung Hoa đấy!]

[Tôi cảm thấy tôi sắp thành fan của Ninh Tuyết Lạc mất rồi!]

...

Trong tiếng tung hô ùn ùn kéo tới, không ai chú ý thấy một bóng người trong góc tối, gương mặt thanh tú ấy lúc này bỗng tái nhợt, làn môi run rẩy sắp bị cắn tới bật máu.

NGHÊ! THƯỜNG! VŨ! Y!!!

Là Nghê Thường Vũ Y của cậu!

Bản thiết kế Nghê Thường Vũ Y mà cậu tốn mất nửa năm mới có thể hoàn thành, lại tốn thêm hai năm trời tự mình đi học nghệ mà đích thân làm nên từng đường kim mũi chỉ!

Là "Nghê Thường Vũ Y" mà khi ấy Đới Uy đã lừa cậu rằng nó đã bị thiêu rụi trong phòng hàng mẫu.

Thế mà, lúc này lại xuất hiện trên sân khấu chữ T của tuần lễ thời trang Lorraine, cứ như vậy mà xuất hiện trước mắt cậu!!!

Đó không phải là niềm vui mất đi rồi tìm về được, mà thay vào đó là sự căm hận ngút trời, là nỗi đau tê tâm liệt phế khi xương máu của mình bị người ta móc mắt!

...

Ngồi cách đó không xa, khi thấy tác phẩm của History xuất hiện, Ninh Tịch đã cảm thấy có dự cảm không lành, phản ứng đầu tiên của cô chính là quay qua nhìn phản ứng của Cung Thượng Trạch.

Kết quả vừa nhìn, quả nhiên sắc mặt Cung Thượng Trạch ngày càng kém, thậm chí còn có dấu hiệu như đang trên bờ sụp đổ. Cô chưa từng thấy đáng về Cung Thượng Trạch kích động đến thế bao giờ?

Nguy rồi...

Xem ra tác phẩm được gọi là tổn mất hai năm tâm huyết này của Đới Uy chính là bản thiết kế của Cung Thượng Trạch.

Thậm chí, không chỉ là bản thiết kế... mà ngay đến cả quá trình may... nói không chừng cũng chính là tự tay Cung Thượng Trạch chế tác nên.

Cô nhớ cô từng nghe Cung Thượng Trạch nói không chỉ một lần, tác phẩm hoàn mỹ nhất cuộc đời này của cậu đã bị hủy trong một vụ cháy.

Bộ sưu tập đó có tên "Nghê Thường Vũ Y".

Chẳng lẽ...

...

Tác phẩm của History lần này lại một lần nữa khiến cả thế giới phải trầm trồ, truyền thông trong nước đã ồ lên muốn được phỏng vấn Đới Uy - nhà thiết kế hàng đầu này.

Một phóng viên XX của nước ngoài nói: "Anh Đới, tác phẩm lần này của anh thật sự quá tuyệt vời, không biết linh cảm của anh bắt nguồn từ đâu?"

Đới Uy mỉm cười, ngạo nghễ đáp: "Cảm hứng đến từ văn hóa năm nghìn

năm lịch sử của Trung Quốc thân yêu của tôi!"

Phóng viên YY của Trung Quốc kích động: "Anh Đới nói hay quá, xin hỏi những bộ đồ này dùng những kỹ thuật cổ nào, nghe nói là tự tay anh chế tác, là vậy sao?"

Đới Uy vượt cằm nói: "Tôi dùng lụa, gấm Tô Châu và kỹ thuật thêu bàn kim để thực hiện, bản thiết kế do chính tôi độc lập hoàn thành nhưng phần chế tác là do tôi và đội ngũ cùng hoàn thành, họ cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức."

"Anh Đới khiêm tốn quá, mọi người đều biết, bản thiết kế chính là linh hồn của bộ quần áo mà! Ngoài ra, bản thiết kế lần này của anh còn xuất sắc hơn cả bộ sưu tập "Vườn xuân" hai năm trước, không biết chủ đề của bộ sưu tập lần này có tên là gì?" Phóng viên hỏi.

Đới Uy liền trả lời ngay lập tức: "Nghê Thường Vũ Y."

--- O ---

Chương 2041: Là Thiết Kế Của Tôi

Nghe được bốn chữ này, đôi mắt Ninh Tịch lập co rút lại để lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Thật sự là Nghê Thường Vũ Y.

Tên Đới Uy này còn phách lối tới mức không thèm đổi tên, khó trách tại sao Cung Thượng Trạch lại có vẻ mặt khó coi đến vậy.

Ninh Tịch nhìn cậu trai đang hùng hực lửa giận thì hơi trầm ngâm một chút, sau đó cô cầm di động lên soạn một tin nhắn ngắn rồi gửi đi.

Cung Thượng Trạch cảm nhận được di động của mình rung lên thì cố gắng đè cơn tức giận đến mờ mắt xuống mà mở tin nhắn kia ra.

Khi đọc xong tin nhắn ấy, cơn giận trong lòng như được trấn an lại, khiến Cung Thượng Trạch trở về trạng thái bình thường.

...

Tiếng thở dài thán phục vang lên không ngừng, trên kênh trực tiếp vẫn liên tục xuất hiện những bình luận khen tặng, Đới Uy đang được truyền thông vây quanh vẫn còn đang vênh mặt đắc ý...

Thì trong góc, một cậu thanh niên từ từ tháo khẩu trang xuống rồi từ từ đứng lên, thân hình ấy đứng thẳng tắp trong cả đám người rồi gần từng chữ nói:

"Nghê Thường Vũ Y, là thiết kế của tôi! Là tác phẩm do chính tay tôi làm nên!"

Giọng nói ấy giống như một chậu nước lạnh hắt thẳng vào ngọn lửa đang cháy hùng hực, toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ, thậm chí có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Ánh mắt của tất cả mọi người chuyển từ Đới Uy sang cậu thanh niên có ánh mắt lạnh lẽo kia.

Khuôn mặt của cậu thanh niên này rất tinh xảo tuấn tú nhưng sắc mặt lại có chút nhợt nhạt. Ngọn lửa hùng hực trong đôi mắt của cậu ta dường như có thể thiêu rụi cả một tòa cung điện.

Đới Uy đang hưởng thụ cảm giác đứng trên đỉnh vinh quang thì đột nhiên nghe thấy giọng nói ác mộng đấy, nó giống như tiếng một tiếng sấm bất

thình lình bỏ xuống đầu của gã.

Khi gã xoay người lại để thấy rõ người thanh niên kia thì gã lập tức đờ đẫn cả người ra.

Cung... Cung Thượng Trạch!!!

Không thể nào, sao lại có thể là Cung Thượng Trạch! Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

Rõ ràng tên đó đã thành tên ăn xin rồi cơ mà, rõ ràng tên đó đã phải biến thành tên thần kinh, điên khùng mà chết ở cái xô xinh nào đó rồi chứ. Tại sao lại có thể mũ áo chỉnh tề mà xuất hiện chình ình ở tuần lễ thời trang Lorraine!

Những người khác đều đang tập trung ánh mắt trên người Cung Thượng Trạch, cho nên không ai chú ý tới vẻ mặt chột lóe lên rồi biến mất một cách bất thường của Đới Uy.

Các phóng viên và khách quý có mặt tại đây đều trở mắt nhìn nhau.

Có phóng viên mang vẻ mặt bất thiện hỏi: "Anh này, xin hỏi anh là ai vậy?"

Cái mà Cung Thượng Trạch không giỏi nhất chính là việc trao đổi hay tiếp xúc với người khác, ngay cả lúc tham dự những sự kiện thế này cũng phải đeo khẩu trang che kín mặt mũi mới có chút cảm giác an toàn, cho nên đừng nhắc tới chuyện cậu ta có thể mở miệng nói chuyện dưới ánh mắt của biết bao con người thế này.

Tay của Cung Thượng Trạch ẩm ướt mồ hôi, mãi cho đến khi cảm giác được một ánh mắt từ đầu tới cuối luôn chiếu sáng dẫn đường cho cậu...

"Tôi là X - nhà thiết kế chính của Tác Linh, tên tiếng Trung của tôi là Cung Thượng Trạch!" Cậu thanh niên trả lời rõ ràng từng chữ.

Cung Thượng Trạch vừa dứt lời thì hiện trường lại vang lên một trận xô xao nghị luận không ngừng.

"Nhà thiết kế chính của Tác Linh?"

"A! Hóa ra cậu ta chính là nhà thiết kế X chưa bao giờ lộ mặt trong truyền thuyết!"

"Nhưng mà cậu ta vừa mới nói vậy là có ý gì? Cậu ta nói... Nghe Thường Vũ Y là thiết kế của cậu ta, là tác phẩm do chính tay cậu ta làm nên? Đây chẳng phải là chuyện hoang tưởng rồi sao? Tác phẩm của History tại sao lại do nhà thiết kế của Tác Linh làm ra chứ?"

....

Đới Uy gắt gao nhìn chăm chăm vào cậu thanh niên mà gã không gặp suốt hai năm qua. Cậu thanh niên đó không hề có bất kỳ một sự sa sút nào, trái lại một thân trang phục tinh xảo và thái độ rụt rè sợ sệt trước người lạ cũng biến mất tăm mất tích, thay đổi nhiều đến mức gã cũng suýt chút nữa không nhận được ra.

--- O ---

Chương 2042: Ăn Cắp Bản Thiết Kế

Điều càng khiến gã không ngờ tới chính là Cung Thương Trạch lại là nhà thiết kế chính của Tắc Linh! Hóa ra kẻ luôn đối nghịch với gã từ trước đến giờ lại chính là thằng nhãi này!

Khó trách... Khó trách! Khó trách tại sao phong cách thiết kế của Tắc Linh lại giống với phong cách của Cung Thương Trạch đến vậy, vì người đó chính là cậu ta!

Đúng là mạng lớn thật mà!

Trong mắt Đới Uy ánh lên vẻ độc ác, sự khiếp sợ và hoảng hốt lúc đầu dần dần hóa thành sự khinh thường, chẳng có chút lo sợ gì.

Ha ha, A Trạch, mới hai năm không gặp mà mày vẫn ngây thơ như ngày xưa! Mày cho rằng chỉ dựa vào Tắc Linh là có thể đạp ngã tao sao?

Mày cho rằng nói một câu Nghê Thường Vũ Y là của mày thì mọi người sẽ tin tưởng mày sao?

Mà trong thực tế thì, mọi chuyện cũng xảy ra đúng như những gì mà gã dự đoán...

Không chỉ mọi người có mặt tại đây dùng ánh mắt khác thường nhìn Cung Thương Trạch mà những bình luận trên kênh trực tiếp lại càng thêm khó nghe...

[Mợ nó! Cái thằng này từ đâu chui ra thế! Nó muốn nổi tiếng đến phát điên rồi à? Suốt ngày ăn cắp mẫu của History thì cũng thôi đi! Bây giờ lại nói là những thiết kế này là của nó luôn!]

[Vô liêm sỉ!!! Nếu không phải nhờ công của History khiến cho thế giới biết đến phong cách Trung Hoa thì Tắc Linh làm gì có cơ hội được mời tham gia tuần lễ thời trang chứ!]

[Mất hết thể diện với bạn bè quốc tế rồi! Mau rút khỏi tuần lễ thời trang đi, đừng có làm mất mặt thêm nữa!]

Trong biển tiếng mắng chửi cũng có một ít cư dân mạng còn lý trí mà đưa ra những hoài nghi:

[Liệu có ần tình gì không? Nhà thiết kế của Tác Linh chỉ cần không mất não thì chắc chắn sẽ không làm ra cái chuyện vô căn cứ trong trường hợp này đâu?]

[Thật ra thì thiết kế của Tác Linh cũng đẹp lắm, lần này còn được tuần lễ thời trang Lorraine mời nên chắc hẳn giới thời trang quốc tế cũng khăng định cái nhìn về Tác Linh rồi! Bọn họ thực sự không cần làm mấy chuyện này đâu mà?]

Cơ mà những bình luận tương tự như này đều bị fan của History nhanh chóng đè xuống:

[Một nhà thiết kế trộm cắp chỉ biết đi ăn trộm của người khác thì sẽ có não à? Tôi cứ tưởng mình ngu lắm rồi, ai ngờ còn có người ngu hơn mình!]

[Cả năm trời thằng đó có thiết kế được cái gì đâu, tác phẩm gần nhất còn ăn theo phong cách của History nữa kia, thậm chí tác phẩm đoạt giải Kim đỉnh năm đó cũng hao hao giống phong cách của History đó!]

[Thằng ăn trộm ném được ngon ngọt cho nên bây giờ tính được voi đòi tiên nói History trộm thiết kế của nó! Tại sao trên đời lại có người không biết xấu hổ đến như thế?]

...

Lúc này những người tại hiện trường cũng đã bàn luận sôi nổi, ánh mắt nhìn Cung Thượng Trạch cũng có chút khác thường.

Có phóng viên hỏi: "Anh Cung, anh vừa nói Nghệ Thường Vũ Y là tác phẩm của anh, không biết anh nói vậy là có ý gì?"

Cung Thượng Trạch: "Ý trên mặt chữ, Nghệ Thường Vũ Y là của tôi! Đới Uy ăn cắp thiết kế của tôi... không chỉ có Nghệ Thường Vũ Y mà ngay cả Vườn Viên cũng là thiết kế của tôi."

"Anh nói cái gì..." Về mặt phóng viên đặt câu hỏi rất chi là khó tả. Bộ sưu tập Vườn Xuân đã giúp Đới Uy thành danh hai năm trước cũng là thiết kế của người này.

"Hoa Sen Mới Nở, Rừng Sâu, Cuối Thu..." Cung Thượng Trạch đọc một hơi hết mười mấy chủ đề các bộ sưu tập của History lại thêm thời gian sáng tác của từng bộ sưu tập ra rồi nói: "Tất cả những thiết kế đó đều do Đới Uy ăn

cấp của tôi!"

Đời Uy đứng trong góc nghe Cung Thượng Trạch nói vậy thì suýt cười ra tiếng. Trên mặt gã là vẻ đồng tình cùng tiếc nuối, cứ như thể gã đang nhìn một con côn trùng biết rõ mình sẽ chết nhưng vẫn cố giãy dựa đến hơi thở cuối cùng.

Aiz, gã biết mà, cái thằng này chẳng thể khiến gã phải thấy sợ hãi, chẳng cần gã phải ra tay thì chính nó cũng sẽ tự chơi chết mình.

Ngày hôm nay, người tự xưng là nhà thiết kế chính của Tắc Linh - Cung Thượng Trạch đưa ra một thông tin quá kinh người. Người tiên phong cho phong cách Trung Hoa, nhà thiết kế thiên tài mà ngay cả bậc thầy trong làng thời trang cũng từng tán dương lại thành kẻ trộm cắp, những tác phẩm kinh điển của nhà thiết kế đó đều là ăn cắp?

--- O ---

Chương 2043: Nếu Tôi Có Thể Chứng Minh

Phóng viên lập tức truy hỏi: "Nếu những chuyện này là thật thì tại sao anh chưa bao giờ nhắc tới, hơn nữa anh có chứng cứ gì để chứng minh những thiết kế đó là do Đới Uy trộm của anh không?"

Cung Thượng Trạch: "Không có."

Phóng viên: "Ồ..."

Mọi người nghe thấy câu trả lời của Cung Thượng Trạch xong đều cảm thấy câm nín, trên kênh trực tiếp cũng đang chửi bới loạn cả lên.

[Đệch mợ! Đúng là có sống lâu mới thấy đủ loại người! Một thằng không có não mà vẫn tồn tại được kìa!]

[Mày nói sao chép thì chính là sao chép, mày nói trộm thì chính là trộm, mày nói của mày là của mày, thế tao nói tao là chính là bố mày thì sao!]

[Đã kém hơn người ta rồi cũng đừng nên bôi đen người ta bằng một cách ngu si như thế chứ?]

[Cái nhãn hiệu nhỏ không ra làm sao này tại sao lại được chọn vậy chứ, như thế này khác nào làm mất mặt Trung Quốc chúng ta!]

...

"Xi..." Nhìn phản ứng của mọi người, Đới Uy cười nhạt một cái, gã đang cảm thấy cực kỳ sung sướng. Đúng là phải cảm ơn thằng ngốc tự đến cửa tìm chết này, thế là từ nay về sau gã chẳng còn lo bất cứ mối họa nào nữa rồi.

"Anh Đới, anh Cung này tố cáo anh như thế thì anh thấy thế nào?" Đám phóng viên bắt đầu quay sang hỏi Đới Uy.

Đới Uy nghe vậy cũng chỉ thở dài một tiếng tỏ vẻ đau lòng, gã nhìn về phía Cung Thượng Trạch rồi nói: "Anh Cung, cũng đâu phải chỉ có một người nói anh bắt chước phong cách của tôi đâu. Nhưng dù gì thì cũng đều là những nhà thiết kế có tình yêu với phong cách Trung Hoa, cùng đi trên một con đường cho nên tôi mới kính trọng cái sự cố gắng vì truyền thống văn hóa của anh, cũng chưa bao giờ nói gì về vấn đề này. Không ngờ anh lại dựa vào

đó mà đổi trắng thay đen, lại chọn cách thế này để đả kích tôi! Vốn sinh cùng một gốc, sao nữ thiêu đốt nhau*".

*Vốn sinh cùng một gốc, sao nữ thiêu đốt nhau: Câu thơ trong bài thơ Thất Bộ Thi, là bài thơ ám chỉ cảnh anh em tương tàn. Tào Phi từng ra lệnh cho Tào Thực trong bảy bước phải làm một bài thơ với đề anh em, không xong thì sẽ chém đầu. Tào Thực bước đi bảy bước và làm bài thơ này. Phi nghe xong, có ý thẹn liền tha tội chết cho Thực.

Lời này của Đới Uy đem suy nghĩ của mọi người dẫn đến đỉnh điểm của một suy nghĩ khác, thậm chí có vài nhân viên chính phủ đã bắt đầu không nhìn nổi.

Lúc này Acas - hội trưởng của Hiệp hội Thời trang Lorraine đức cao vọng trọng trọng đột nhiên trầm giọng nói: "Anh Cung, theo như tôi biết thì mỗi một thiết kế của nhà thiết kế Đới Uy đều được đăng ký bản quyền, mà chuyện đăng ký bản quyền là không thể nào làm giả. Cho nên, chuyện anh ta sao chép hay ăn cắp là không có khả năng! Trừ phi anh có bằng chứng là anh thiết kế những mẫu thiết kế đó tại thời điểm sớm hơn."

Cung Thượng Trạch nghe vậy thì trầm mặc không nói gì.

Tất cả mọi thứ của cậu đều bị Đới Uy cướp sạch sẽ, bản thiết kế sơ bộ, máy tính, ngay cả bút danh ban đầu cũng bị gã ta cướp mất... đến cả chuyện đăng ký bản quyền lúc trước cũng là do gã ta đi làm. Vậy nên sau khi mọi chuyện xảy ra, nếu như Cung Thượng Trạch có đem những thiết kế sơ bộ kia ra dùng mà Đới Uy lại đăng ký bản quyền trước thì khác nào tự nói là cậu ăn cắp của Đới Uy đâu, làm như vậy thì có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không sạch tội.

Nhìn vẻ mặt của Cung Thượng Trạch thì Acas càng thêm nghiêm nghị, ông cảnh cáo: "Có lẽ cậu luôn bị History đè ép cho nên mới có bất mãn, hoặc là luôn bị nói sao chép phong cách của History nên mới tức giận. Nhưng mà cậu không có chứng cứ lại đi ngậm máu phun người giữa sự kiện như hôm nay thì cậu có biết hậu quả là gì không?"

"Nếu cậu không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý thì chúng tôi sẽ rút lại tư cách khách mời của Tắc Linh, mà cá nhân cậu cũng bị Hiệp hội thời trang từ chối thừa nhận!"

"Nếu như tôi có thể chứng minh những gì tôi nói là thật thì sao?"

Đôi mắt với chỉ trích của đôi phương và ánh mắt khinh bỉ của tất cả mọi người, Cung Thượng Trạch vẫn không hề giao động.

Ánh mắt trong suốt mà kiên định của cậu thanh niên này khiến Acas hơi ngập ngừng, sau đó ông lập tức mở miệng nói: "Nếu cậu có thể chứng minh những gì cậu nói là sự thật thì tôi có thể cam đoan rằng tôi có thể thay mặt cho Hiệp hội mà cho cậu một phán quyết công bằng."

"Được." Cung Thượng Trạch gật đầu.

Đới Uy đứng dung nhìn cậu thanh niên, giữa hai lông mày không hề có chút sợ hãi.

--- O ---

Chương 2044: Cung Thượng Trạch!!!

Mỗi một mẫu thiết kế gã đều nắm rõ ràng quá trình và linh cảm sáng tác như lòng bàn tay, xét về độ hiểu biết với từng tác phẩm thì gã có thể chắc chắn gã không thua kém gì Cung Thượng Trạch. Nếu cậu ta muốn cùng cách này để chứng minh cậu ta mới là tác giả thì không khỏi quá ngây thơ rồi.

Ánh mắt Cung Thượng Trạch lướt qua bộ Nghệ Thường Vũ Y đang được người mẫu mặc trên sân khấu, sau đó dừng lại trên người Đới Uy: "Trước khi tôi chứng minh, tôi muốn hỏi anh Đới một vấn đề."

Đới Uy: "Có thể, xin cứ hỏi."

"Để hoàn thành sáu bộ trang phục này phải vận dụng rất nhiều những kỹ thuật cổ của Trung Quốc. Nhất là kỹ thuật thêu, phải nói là tinh tế đến tuyệt vời! Nghe nói tất cả những họa tiết thêu trên bộ trang phục này đều so đích thân anh Đới hoàn thành, xin hỏi đây có phải sự thật không?" Cung Thượng Trạch lạnh lùng nói.

Đới Uy nghe vậy thì hơi nhướn mày, hừ, hóa ra thằng nhãi này muốn bắt gã ở điểm này sao!

Đới Uy vuốt cằm nói: "Không sai, vì những họa tiết thêu này có độ khó cực cao cho nên đều do tôi đích thân hoàn thành! Nếu anh Cung không tin thì tôi có thể chứng minh ngay bây giờ."

Cung Thượng Trạch, mày cho rằng ông đây lặn lội tới ngày hôm nay mà không có bản lĩnh gì hay sao?

Nghe câu hỏi của Cung Thượng Trạch thì một số người trong nghề có mặt ở đây cũng nhỏ giọng bàn luận.

"Cung Thượng Trạch nghi ngờ những tác phẩm này không phải do đích thân Đới Uy làm ra sao?"

"Cung Thượng Trạch kia xem ra cũng chẳng ra sao, Đới Uy thật sự tinh thông thêu thùa mà, nhất là kỹ thuật thêu Tô Châu, mấy bộ trang phục kia hoàn toàn vận dụng cách thêu của Tô Châu mà."

"Mà kể cả có chứng minh được trang phục kia không phải do Đới Uy làm thì cũng đâu thể chứng minh được thiết kế không phải của Đới Uy đâu?"

...

Cung Thượng Trạch không để ý đến những xì xào bán tán xung quanh mà nói luôn: "Không cần."

Nghe những người xung quanh bất bình dùm mình thì Đới Uy chỉ cười ha ha, hào sảng nói: "Không sao đâu, đều là người cả nên có nghi ngờ cũng là bình thường."

Đới Uy nói xong thì dùng ánh mắt đong đầy tình cảm nhìn những bộ trang phục tinh xảo kia, dường như hoài niệm mà nói: "Kỹ thuật may mặc của Trung Quốc chúng ta phải nói là bác đại tinh thâm, về mặt thủ công mỹ nghệ thì càng phải nói là tuyệt vời!"

"Tôi có một mơ ước là một ngày nào đó có thể đem văn hóa Trung Hoa bước lên vũ đài thế giới. Cho nên trừ thiết kế ra thì tôi cũng có nghiên cứu sâu về mảng thủ công mỹ nghệ, quá trình tự tay đem những thứ trên mặt giấy hóa thành thật đối với tôi mà nói là một quá trình vô cùng có ý nghĩa!"

"Mặc dù một nhà thiết kế giỏi không nhất thiết phải là một thợ may giỏi, nhưng nếu có một kỹ thuật may mặc tốt sẽ khiến trang phục mình làm ra tốt hơn."

Câu nói của Đới Uy lấy được không ít cảm tình của những người đồng nghiệp.

Mà, Cung Thượng Trạch từ đầu đến cuối chỉ yên lặng đứng đó không nói một lời. Mãi cho đến khi Đới Uy nói xong, cậu đột nhiên cử động chân mà bước từ từ từng bước về phía sân khấu chữ T.

Ánh mắt của những người xa lạ kia giống như những cây gai đâm sâu vào cậu, chứng chướng ngại giao tiếp nghiêm trọng đến nỗi khiến mỗi bước chân của cậu như thể đang bước trên băng mỏng... nhưng mà, cậu không thể ngừng lại, không thể lui bước.

Bởi vì vẫn có một người đang dõi theo cậu...

Thấy Cung Thượng Trạch đột nhiên bước lên sân khấu thì mọi người đều tò mò nhìn sang, trong ánh mắt của bọn họ đã không còn kiên nhẫn.

"Tên này lại muốn làm gì đây?"

"Tuần lễ thời trang đang êm đẹp tự dưng lại có một thằng điên nhảy ra làm náo loạn hết lên cả!"

"Vừa nãy phải đem cậu ta đuổi thẳng cổ ra ngoài mới đúng!"

...

Những giọng nói bất mãn ngày càng nhiều, rốt cuộc Cung Thượng Trạch cũng đã đứng ở trước mặt người mẫu mặc Nghê Thường Vũ Y.

Những ngón tay trắng nõn đến gần như trong suốt cẩn thận nâng lên ống tay áo của bộ đồ, sau đó từ từ lộ mặt trái của ống tay ra.

Một giây sau, đôi mắt sắc như lưỡi dao của cậu thanh niên ấy bắn về phía Đới Uy.

"Như vậy, hiện tại xin anh Đới trả lời vấn đề thứ hai của tôi! Xin hỏi, vì sao trên tác phẩm của anh lại thêm tên của tôi?"

"Cái gì?" Đới Uy nghe vậy lập tức biến sắc.

Ngay lập tức, ông kính máy quay tiến sát lại phần ống tay áo mà Cung Thượng Trạch đang nâng lên.

Trên màn hình lớn sau lưng mọi người đột nhiên xuất hiện hình ảnh mặt trái của ống tay áo tinh xảo kia mà trên đó lại có một hình thêu tên theo lối chữ Lệ, gồm ba chữ - Cung Thượng Trạch!!!

--- O ---

Chương 2045: Sự Đảo Ngược Khiến Người Ta Khiếp Sợ

Nhờ vào độ HD của máy quay cho nên chất liệu hoa văn của bộ trang phục, cùng với từng đường kim mũi chỉ của hình thêu hiện lên vô cùng rõ ràng.

Ba chữ "Cung Thượng Trạch" hiện chình ình ngay trước mắt mọi người ở đây và cả những người đang xem trực tiếp ở phía bên kia đại dương.

Tuần lễ thời trang Lorraine luôn có phiên dịch viên túc trực để phiên dịch. Hiện giờ nghe được lời Cung Thượng Trạch nói lại kết hợp với ba chữ ở mặt sau ông tay áo kia thì không ít người trong nghề bắt đầu hỏi những người bạn Trung Quốc của mình.

"Đó là cái gì vậy? Chữ Trung Quốc sao? Nhà thiết kế kia nói đó là tên của cậu ta?"

"Không sai, đó quả thật là chữ Trung Quốc chúng tôi, hơn nữa đó đúng là tên của nhà thiết kế kia!"

"Chúa ơi! Cái này sao có thể!"

...

Người trong giới đều biết, có rất nhiều nhà thiết kế thích lưu lại một dấu ấn của riêng mình trên tác phẩm mà họ ưng ý nhất, có thể là một ký hiệu đặc thù nào đó, cũng có thể là tên của mình hoặc là tên viết tắt.... Nhưng chưa bao giờ nghe nói có người sẽ đề tên của người khác lên tác phẩm của mình.

Lúc này hai tròng mắt của Đới Uy đã trợn lồi lên như nhìn thấy quỷ, gã nhìn chằm chằm ba chữ Cung Thượng Trạch trên màn hình mà tim đập dồn dập, mồ hôi tuôn ra như mưa.

[Ồ, đây là có chuyện gì? Trên tác phẩm của Đới Uy lại có tên của Cung Thượng Trạch là sao?]

[Chẳng lẽ có người động tay động chân?]

[Vừa nãy Cung Thượng Trạch còn cố tình hỏi Đới Uy rằng, những hình thêu trên bộ trang phục này có phải do đích thân anh ta thêu không, lúc đó Đới Uy trả lời là đúng... Chúa ơi! Này... Nghê Thường Vũ Y này chẳng lẽ thật sự

do Đới Uy ăn trộm mà có sao?]

[VẬY... nguồn những thiết kế khác của Đới Uy cũng phải xem xét lại rồi!]

...

Nghe tiếng bàn luận của đám đông xung quanh, chân tay của Đới Uy tê dại lạnh lẽo như băng, gã nhìn về phía bà chủ của mình theo bản năng.

Sắc mặt của Ninh Tuyết Lạc lúc này cũng đã trở nên cực kỳ khó coi.

Chết tiệt! Sao lại thành ra thế này!!! Cung Thượng Trạch là một thằng ngu, một thằng ngu không hề đề phòng gã cơ mà, làm sao gã có thể ngờ rằng nó sẽ động tay động chân trên tác phẩm chứ! Mà, hơn nữa tại sao gã đã kiểm tra vô số lần những bộ đồ này nhưng vẫn không hề phát hiện ra!!!

Đáng hận nhất là thằng oắt này còn đào sẵn một cái hố cho gã nhảy xuống, để gã nói ngay tại chỗ là những bộ đồ này đều do đích thân gã thêu... Hiện giờ có muốn đổi lời cũng không kịp nữa rồi!

Trong lúc nhất thời, đầu óc Đới Uy dường như muốn nổ tung.

Hội trưởng Hiệp hội Thời trang Lorraine cũng đi lên sân khấu tự mình kiểm tra những bộ đồ kia.

Kết quả chính là trên mặt trái mỗi ống tay áo của sáu bộ đồ đều có thêu tên của Cung Thượng Trạch.

Hiện trường một mảnh xôn xao, còn những người dân đang coi trực tiếp trong nước cũng trợn tròn cả mắt.

Tình huống gì thế này?

Bộ sưu tập Nghệ Thuật Vũ Y của Đới Y thế mà lại thêu tên của Cung Thượng Trạch lên từng bộ, đùa cái gì thế?

Trên sân khấu, Acas kiểm tra xong thì dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Đới Uy: "Anh Đới, anh có thể giải thích được không?"

Đới Uy giật mình lấy lại tinh táo, gã nuốt nuốt nước miếng cố bình tĩnh lại rồi tỏ vẻ cực kỳ tức giận nói: "Tại sao lại có thể như vậy! Chuyện này là không thể nào! Tại sao tôi có thể thêu tên người khác lên tác phẩm của mình

chứ, những hình thù này hoàn toàn không phải do tôi thù lên!"

--- O ---

Chương 2046: Kỹ Thuật Đặc Thù

Acas trầm mặt nói: "Nhưng, chính miệng anh vừa nói tất cả những hình thù trên bộ trang phục này đều là do một mình anh hoàn thành."

Đới Uy không đổi sắc nói: "Quả thật là như vậy... nhưng tôi thật sự không biết tại sao trên tác phẩm của tôi lại có ba chữ Cung Thượng Trạch!"

Đới Uy quyết định thà chết chứ cũng không chịu thừa nhận.

Mọi người thấy như thế lại có chút mông lung, lưỡng lự.

"Chẳng lẽ máy bộ này làm xong lại bị người âm thầm động tay chân?"

"Tôi thấy có khả năng lắm!"

"Nhất định là vậy, nếu không thì nói kiểu gì cũng không có xuôi!"

...

So với một người vô danh không chức không quyền như Cung Thượng Trạch thì trong tiềm thức mọi người sẽ càng tin tưởng Đới Uy hơn.

Vậy nên Đới Uy đã ám chỉ thì mọi người cũng tự nhiên nghĩ theo hướng có người động tay động chân.

Acas nghe vậy cũng trầm ngâm nói: "Đúng là không thể loại trừ khả năng có người lén lút thêm những hình này vào lúc anh không biết."

Đới Uy nghe được câu trả lời như dự đoán của mình thì thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, cái nhếch môi đắc ý của gã còn chưa kịp nâng lên thì Cung Thượng Trạch đã lên tiếng với một thái độ chắc chắn và vẻ mặt bình tĩnh: "Không thể nào."

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người lại tập trung lên người Cung Thượng Trạch.

Acas hơi nhíu mày hỏi: "Tại sao lại không thể?"

Vì có sự lật ngược bất ngờ hồi nãy nên hiện giờ không ai dám tùy tiện nói gì nữa mà chỉ nín thở nhìn Cung Thượng Trạch, chờ đợi một câu trả lời.

Cung Thượng Trạch nâng ống tay áo lên, nói rõ ràng từng chữ một: "Bởi vì phân thêu này là do tôi dùng kỹ thuật Hai Mặt Tam Diện."

Hai Mặt Tam Diện?

Là cái quỷ gì thế?

Nghe được cái tên kỳ lạ kia, mọi người nhất thời lại châu đầu vào nghị luận.

"Ồ, cái gì là Hai Mặt Tam Diện?"

"Không biết nữa, tôi cũng chưa nghe bao giờ!"

"Tôi có nghe đến cách thêu hai mặt, đó là một cách thêu cực kỳ khó! Thêu một mặt chỉ yêu cầu một mặt thành hình còn mặt còn lại thì như thế nào cũng được, nhưng thêu hai mặt thì cả hai mặt trái phải của hình thêu đều phải là hình thù hoàn chỉnh."

...

Thứ mà Cung Thượng Trạch nói thì ngay cả người Hoa cũng không biết, mà dẫu có là người Hoa trong nghề cũng chỉ biết lơ mơ chứ đừng nói tới những người ngoại quốc, thế nên cả đám người cứ thế mà mơ hồ với nhau.

Ngay lúc này, có một người đàn ông trung niên mặc quần áo thô màu trắng bước lên sân khấu.

Mọi người trông thấy người này thì kích động hô lên thành tiếng: "Khúc Quan Dương!"

"Đúng vậy! Thầy Khúc nhất định sẽ biết mà!"

...

Acas đang không biết làm thế nào, bỗng thấy Khúc Quan Dương đi tới thì thở phào nhẹ nhõm: "Khúc, cái này e rằng phải làm phiền ông rồi!"

"Hội trưởng Acas khách khí quá rồi." Khúc Quan Dương gật đầu hàn huyên với Acas mấy câu, ngay sau đó ánh mắt của ông lướt qua cậu thanh niên đang đứng bên cạnh kia.

Ông gặp cậu thanh niên này lần đầu tiên là ở giải Kim Đỉnh, cậu thanh niên

có phong cách thiết kế bị cho rằng là ăn cắp của Đới Uy. Nhưng đến cuối cùng, cậu ấy lại dựa vào thực lực của mình là giành lấy giải Kim Đỉnh năm đó.

Không ngờ lần gặp mặt tiếp theo lại ở trong tình huống thế này.

Ánh mắt sạch sẽ trong veo không chút gợn sóng của Cung Thượng Trạch nhìn lại Khúc Quan Dương.

Dưới con mắt trông chờ cùng tò mò của tất cả mọi người, Khúc Quan Dương nhanh chóng thu lại tầm mắt rồi tỉ mỉ kiểm tra ba chữ Cung Thượng Trạch trên từ bộ quần áo.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Không biết qua bao nhiêu lâu thì Khúc Quan Dương mới hạ ống tay áo xuống.

--- O ---

Chương 2047: Tất Cả Đều Xong Hết Rồi

Khúc Quan Dương nhìn về phía mọi người, sau đó chậm rãi mở miệng:

"Cách thêu bình thường của Trung Quốc đều là cách thêu một mặt, nhưng có một cách thêu càng khó hơn gọi là thêu hai mặt."

"Thêu hai mặt là một trong những kỹ thuật truyền thống tuyệt vời nhất của văn hóa truyền thống Trung Hoa chúng ta! Cách thêu này có thể cho ra cùng một hình giống y hệt nhau ở cả hai mặt trái và phải, hình thêu mặt trái cũng tinh xảo như ở mặt phải vậy! Khiến ai ai cũng phải ngưỡng mộ."

"Thầy Khúc, vậy cái Cung Thương Trạch nói là Hai Mặt Tam Dị là cái gì?"
Có người không chờ nổi mà hỏi luôn.

Khúc Quan Dương tiếp tục giải thích: "Trong cách thêu hai mặt, còn có một cách thêu cực kỳ hiếm người biết đó là cách thêu Hai Mặt Dị Sắc, tên cũng như ý, tức là cách thêu này cho hai mặt trái và phải đều là cùng một hình giống nhau nhưng màu sắc lại không giống."

Nói tới đây, Khúc Quan Dương hơi dừng một chút rồi có chút kích động nói tiếp: "Cách thêu này vốn dĩ đã cực kỳ ít người biết đến, nhưng có một loại cách thêu còn khó hơn nữa! Cũng chính là cách thêu mà nhà thiết kế Cung vừa nói, Hai Mặt Tam Dị!"

"Hai Mặt Tam Dị là cách thêu được phát triển dựa trên Hai Mặt Dị Sắc, thành phẩm chính là hai mặt trái phải của hình thêu không giống nhau, khác về mũi kim, khác về màu sắc! Tức là trên hai mặt của cùng một vị chí có hai cách đi mũi kim khác nhau, màu sắc cũng khác biệt! Dị hình, dị kim, dị sắc (khác hình, khác mũi kim, khác màu sắc) nên mới có cái tên là Hai Mặt Tam Dị!"

"Thì ra là như vậy!"

"Thật là thần kỳ! Thế mà có thể ở hai mặt cho ra hai họa tiết khác nhau!"

Mọi người cảm thán không ngừng, hoàn toàn chìm đắm trong lời kể về kỹ thuật truyền thống tuyệt diệu của Trung Hoa.

Ngay lúc đó, Khúc Quan Dương cũng đưa ra kết luận: "Tôi vừa mới kiểm tra rồi, hình thêu ở ống tay áo của cả sáu bộ trang phục này đều dùng cách thêu Hai Mặt Tam Dị! Cũng có nghĩa là những hình thêu này nhất định được thêu

lên cùng một lúc chứ không thể có chuyện thêm vào sau này!"

Khúc Quan Dương vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đột nhiên tỉnh ngộ, nét mặt cũng tỏ ý đã hiểu ra mọi chuyện.

"Cũng có nghĩa là những hình thù này nhất định chỉ được thêu lên trong một lần, hoàn toàn không có ai động tay động chân!"

"Vậy chẳng phải Đới Uy đang nói láo sao!"

Lúc nghe Cung Thương Trạch nhắc đến cái tên "Hai Mặt Tam Dị" thì Đới Uy đã biến sắc rồi, giờ nghe rõ Khúc Dương nói chi tiết ra thì chỉ biết đứng chết sững ra đó. Vẻ bình tĩnh trên mặt cũng không giữ nổi nữa, mồ hôi gã tuôn ra nhễ nhại, từng giọt từng giọt rơi xuống nền nhà...

Những ánh mắt nhìn gã càng ngày càng trở nên khác thường, Đới Uy đã không còn để ý hình tượng mà đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán, sau đó gã vẫn tiếp tục trắng trợn nói: "Kỳ... kỳ thật là những chữ này đúng là do tôi thêu lên! Tôi rất hâm mộ nhà thiết Cung, cho nên mới thêu tên cậu ta lên để tự khích lệ chính mình!"

Đúng! Chính là như vậy!

Kể cả tác phẩm của gã có thêu tên Cung Thương Trạch thì sao?

Tác phẩm của gã, gã thêu tên ai là quyền tự do của gã cơ mà!

Nghe Đới Uy nói vậy thì Khúc Quan Dương cười lạnh một tiếng: "Hai Mặt Tam Dị là cách thêu có kỹ thuật cao nhất! Cho dù có ở đất tổ nghề thêu là Tô Châu thì trong mười vạn người thợ thêu cũng chỉ có hiếm hoi vài người biết đến nó! Nếu anh Đới đã nói những hình thù này là anh thêu vậy không bằng anh chứng minh ngay tại đây một phen?"

Khúc Quan Dương vừa dứt lời, sợi dây hy vọng cuối cùng của Đới Uy cũng đứt cái phụt. Gương mặt gã xám ngoét lại, chân cũng đứng không vững mà ngã ngối ra trên mặt đất...

Chương 2048: Chân Tướng Rõ Ràng

Lúc này, đám fan trong nước vừa rồi còn thề thốt bảo vệ History, căn xé Cung Thượng Trạch đều đang ngu hết cả người.

[Này... chuyện gì xảy ra thế này! Hóa ra Nghệ Thường Vũ Y không phải do Đới Uy làm ra, mà là tác phẩm của Cung Thượng Trạch?]

[Mé của tôi! Hóa ra ngay từ đầu Đới Uy đã nói láo, thằng đó đã ăn trộm những thiết kế của Tác Linh, ngay cả những tác phẩm thành danh của thằng này cũng là các tác phẩm của Cung Thượng Trạch! Sao có thể như vậy chứ! Tôi không tin nổi thế giới này nữa rồi!]

Bên cạnh những lời bình luận tỏ vẻ khiếp sợ thì vẫn có đám người chưa từ bỏ ý định.

[Cứ cho là Nghệ Thường Vũ Y không phải là do Đới Uy tạo ra đi, nhưng như thế cũng đâu thể chứng minh bản thiết kế không phải của anh ấy vẽ ra chứ?]

Những bình luận như vậy ăn không ít gạch đá.

[Có vài người dừng đi chứng minh mình là thằng đàn nĩa đi! Thằng nào cũng ngu như thằng nào! Lúc này mà còn tẩy trắng cho Đới Uy à, nếu thiết kế của Nghệ Thường Vũ Y không phải do Cung Thượng Trạch vẽ nên vậy chẳng lẽ cậu ta làm mấy bộ đồ này ra từ không khí à?]

[Rõ ràng không phải do mình làm mà còn dám ưỡn mặt bốc phét với cả thế giới là tự mình làm, đã thế còn cố tình khoe khoang tài nghệ của mình lợi hại nữa chứ! Thấy trên trang phục có tên của Cung Thượng Trạch không những không biết hỏi cái mà còn thần nhiên vu tội cho người ta động tay động chân.]

[Còn cả lúc bị vạch trần là Hai Mặt Tam Dị không thể bị tẩy máy tay chân thì lại không biết xấu hổ nói ra cái lý do nực cười là theo tên Cung Thượng Trạch để khích lệ chính mình! Má ơi cứu rồi linh hồn con đi.]

[Dẫu có là nhà thiết kế chính của một nhãn hiệu, được cho là tiên phong cho phong cách Trung Hoa nhưng lại ăn gian nói dối ngay từ đầu, người như vậy còn có thể tin được mấy phần? Những tác phẩm trước đây của anh ta liệu có đúng là của anh ta không vậy, thật đáng nghi ngờ! Tóm lại lần này tôi đứng

về phía Cung Thượng Trạch!]

Sau đó không ít người hỏi.

[Nhưng mà tại sao thiết kế của Cung Thượng Trạch lại bị Đới Uy ăn cắp chứ? Không những bị Đới Uy đăng ký bản quyền mà ngay cả tác phẩm đã hoàn thành cũng rơi vào tay gã ta nữa! Thật sự là kỳ lạ quá mà!]

...

Không chỉ những người đang coi trực tiếp mà ngay cả những người đang có mặt tại đây cùng với những người trong nghề cũng đều lấy làm kỳ quái với vấn đề này.

Nhất thời, ngay cả ánh mắt của Acas và Khúc Quan Dương cũng rơi vào Cung Thượng Trạch.

Đối diện với ánh mắt của toàn thế giới thế này thì trong lòng Cung Thượng Trạch nổi sóng không thôi.

Cậu đợi lâu như thế, nhẫn nhịn lâu như thế cuối cùng cũng có người chịu nghe bí mật này, cuối cùng cậu cũng có quyền lên tiếng...

Cậu thanh niên hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói.

"Năm đó, tôi với Đới Uy cùng nhau sáng lập một Studio thiết kế trang phục, đặt tên là Nghệ Thường. Vì tôi không giỏi xã giao hay quan hệ với người khác cho nên tôi chỉ phụ trách thiết kế, còn Đới Uy phụ trách tất cả mọi thứ liên quan đến việc vận hành của Studio."

"Studio của chúng tôi lúc mới bắt đầu chẳng có lấy một người hỏi han, nhưng về sau càng ngày càng được nhiều người biết đến. Sau đó chúng tôi mới đem Studio chuyên ra nước ngoài để tìm kiếm một mảng trời rộng lớn hơn."

"Dần dần cũng có không ít nhà đầu tư muốn hợp tác với chúng tôi. Tôi luôn coi Đới Uy là người hợp tác mà mình tin tưởng nhất cho nên không hỏi bất cứ thứ gì liên quan đến cách hoạt động Studio mà chỉ chuyên tâm vào sáng tác, tất cả các thiết kế cũng giao cho anh ta cả."

"Nhưng... tôi không ngờ anh ta lại sớm âm thầm đem tất cả những thiết kế của tôi đi đăng ký bản quyền dưới tên mình, sau khi cướp lấy tất cả các

thiết kế của tôi thì lại cướp luôn cả Studio! Anh ta đem tôi cùng Nghệ
Thường xóa bỏ sạch sẽ, một mình đi gặp nhà đầu tư rồi thành lập ra
History!"

--- O ---

Chương 2049: Giã Chết

"Nghê Thường Vũ Y là tác phẩm tôi mất đến hai năm để hoàn thành, tôi tạo ra nó vì mong ước có thể một ngày nào đó mình sẽ tham dự tuần lễ thời trang."

"Rồi, phòng đề hàng của chúng tôi đột nhiên gặp hỏa hoạn! Lúc ấy Đới Uy nói với tôi rằng toàn bộ bộ sưu tập Nghê Thường Vũ Y đều đã bị thiêu rụi... cho tới hôm nay tôi mới biết, hóa ra Nghê Thường Vũ Y của tôi không hề bị thiêu rụi mà là bị anh ta chiếm đoạt!!!"

Hiện trường im lặng đến nỗi không nghe thấy bất kỳ một thanh âm nào, tất cả mọi người đều nghe thấy thanh âm của cậu thanh niên đang run lên vì tức giận, tâm trạng của bọn họ cũng theo lời kể của cậu mà sôi trào.

Cung Thượng Trạch ngừng một chút, ngay sau đó lại tiếp tục nói: "Có lẽ... tôi nên cảm ơn sự tham lam của anh ta, nếu không thì tôi đã chẳng thể chứng minh sự trong sạch của mình."

"Khi anh ta trở thành nhà thiết kế chính của History, dùng Vườn Xuân mà nổi tiếng toàn thế giới, trở thành nhà thiết kế tiên phong cho phong cách Trung Hoa, trở thành niềm kiêu ngạo của người Hoa thì... tôi chỉ là một thằng không xu dính túi, đang vật vạ ăn xin trên những con phố ở Los Angeles."

"Thử hỏi ai sẽ tin lời của một thằng ăn mày chứ?"

"Cho dù sau đó tôi có trở thành nhà thiết kế chính của Tắc Linh thì cũng vì History được thành lập trước mà Đới Uy lại dùng các tác phẩm của tôi, cho nên dẫn đến việc tất cả mọi người đều nói những tác phẩm sau này của tôi đều bắt chước phong cách của Đới Uy..."

Nghe đến đây, mọi người đã tức giận đến cực độ.

[Trời ơi! Quả thật... quả thật quá là vô liêm sỉ!]

[Khó trách tại sao phong cách của History và Tắc Linh lại giống nhau đến vậy! Không ngờ chân tướng lại như thế này! Những tác phẩm của History vốn là do Cung Thượng Trạch thiết kế ra thì có thể không giống nhau được sao?]

[Mẹ kiếp! Thế mà tôi vẫn luôn giúp History nói Tắc Linh là đồ bắt chước!]

...

Khúc Quan Dương nghe lời kể của Cung Thượn Trạch cũng thấy cảm khái.

Lúc trước ở giải Kim Đinh ông đã cảm thấy quái lạ, không hiểu tại sao phong cách thiết kế của History và Tắc Linh lại giống nhau đến thế, không phải chỉ là gần giống mà dường như chúng được thiết kế ra từ cùng một người. Hóa ra phán đoán ban đầu của ông không sai, sự thật đúng là hai tác phẩm đó được cùng một người sáng tạo ra.

Về sau, mặc dù History vẫn giữ vững phong cách của mình nhưng Khúc Quan Dương luôn cảm thấy những mẫu thiết kế đó đều thiếu linh khí, e là lúc đó những thiết kế mà Đới Uy trộm được đã dùng hết, cho nên những tác phẩm sau này đều không phải những tác phẩm của Cung Thượn Trạch.

Acas nhìn về phía Đới Uy vất vả lắm mới đứng lên được trong góc: "Đới Uy, đối với những tố cáo của Cung Thượn Trạch, anh còn có điều gì muốn nói không?"

Tròng mắt của Đới Uy trợn lồi, lồng ngực của gã phập phồng lên xuống.

Không thể... gã tuyệt đối không thể bị hủy như vậy...

Kể cả gã có nói láo, kể cả Nghê Thường Vũ Y không phải tự gã làm ra thì gã vẫn có thể "đông sơn tái khởi". Nhưng một khi tất cả những thiết kế đều bị nói là trộm cắp của người khác thì gã xong thật rồi!

Vì vậy, Đới Uy lớn tiếng nói: "Cậu ta ngậm máu phun người! History là so tôi sáng lập, mỗi một thiết kế đều do chính tay tôi làm ra! Nghê Thường Vũ Y chỉ vì kỹ thuật quá phức tạp nên tôi mới lén lút mời người chuyên nghiệp đến hoàn thành khâu thêu mà thôi! Về sự nói dối này tôi chỉ có thể nói xin lỗi!"

"Nhưng ai mà biết người nhận việc thêu này lại là Cung Thượn Trạch, lại còn bị cậu ta chơi xấu, cố ý thêu tên mình lên đó! Thậm chí còn vu khống các thiết kế của tôi là trộm cắp của cậu ta, thật hoang đường! History đã thành lập được ba năm, tôi phải trộm đến bao nhiêu mẫu thiết kế mới có thể khiến History vẫn luôn giữ vững cái danh "nhãn hiệu thời trang mang phong cách Trung Hoa hàng đầu chứ!"

--- O ---

Chương 2050: Tên Lừa Đảo Miệng Chỉ Biết Dối Trá

Acas nghe vậy thì lập tức trầm tư.

Phải biết rằng, Đới Uy là do một tay ông cất nhắc, lúc đầu cũng do chính ông tiến cử Đới Uy cho Adam và cũng là chính ông đã kết nạp gã vào Hiệp hội Thời trang Quốc tế lại còn để cho gã một vị trí khá trọng yếu nữa.

Nếu Đới Uy quả thật giống như những gì Cung Thượng Trạch nói thì ông ta làm hội trưởng cũng không thể nào thoát tội. Vì thế Acas cẩn thận xác nhận lại lời của Cung Thượng Trạch một lần nữa: "Cậu Cung, cậu có thể chứng minh Nghệ Thường Vũ Y và những tác phẩm khác của Đới Uy đều là của cậu không?"

Ninh Tuyết Lạc ngồi tại chỗ thấy tình hình có vẻ có thể xoay chuyển thì sự căng thẳng mới thoáng bình tĩnh lại một chút.

Mà ở một chỗ ngồi khác, ngón tay trắng nõn của Ninh Tịch hơi nâng trán, cô cười khẽ một tiếng: "Chắc, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ..."

Ninh Tịch nhỏ giọng lẩm nhẩm, sau đó tinh bơ lầy di động gửi đi một tin nhắn.

Rất nhanh, trong đại sảnh có một nhân viên vội vàng chạy tới cạnh Acas, sau đó không biết nhỏ giọng nói gì đó với ông ta, khiến ông ta hơi nhú mày, ông ta trầm mặc hồi lâu rồi cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Một lát sau.

Dường như mọi chuyện chỉ đang chờ thời khắc giây giụa này của Đới Uy, màn hình to đột nhiên xuất hiện vô số mẫu thiết kế.

Tất cả mọi người đang bàn luận sôi nổi đều ngẩng đầu nhìn lên, Đới Uy cũng nhìn chăm chăm vào đó. Trong lòng gã dần dần xuất hiện một cảm giác cực kỳ bất an...

Trên màn hình xuất hiện một loạt tác phẩm kinh điển của History.

Những thiết kế phía bên phải là của Đới Uy, mà những mẫu thiết kế y hệt nằm bên trái lại có ký tên là Cung Thượng Trạch.

Thiết kế của hai bên thoạt nhìn thì như thể giống y hệt nhau, nhưng nhìn kỹ

vẫn thấy những điểm khác nhau nho nhỏ. Mà, những điểm khác nho nhỏ ấy không khác nào vẽ mắt cho rồng, khiến tất cả mọi đều sáng mắt.

Người trong nghề sao có thể không nhìn ra đây là chuyện gì chứ, sợ rằng những thiết kế mà Đới Uy mang đi chỉ là bán thành phẩm mà thôi. Nhưng hiện giờ, những thiết kế này đã được tác giả đích thực của nó sửa lại một cách hoàn thiện.

Chuyện đã đến mức này nhưng còn lâu mới kết thúc.

Tiếp theo đó, trên màn hình xuất hiện những thiết kế trong một năm gần đây của Đới Uy. Những thiết kế này mặc dù có phong cách không sai lắm, nhưng kể cả người ngoài ngành vẫn có thể nhìn ra những thiết kế này không có linh khí.

Bên cạnh nó cũng vẫn là những mẫu thiết kế giống y hệt, nhưng người ký tên trên các mẫu thiết kế lại không giống nhau.

"Ồ, chuyện gì thế này?"

"Những thiết kế giống nhau nhưng... chữ ký lại khác nhau, có ý gì?"

...

Khi Đới Uy nhìn đến những mẫu thiết kế giống nhau y như đúc nhưng lại có chữ ký của những người khác nhau thì mặt gã lập tức không còn chút máu, trong mắt cũng hiện lên vẻ bối rối...

Gã còn chưa kịp phản ứng lại thì ngay sau đó trên màn hình chiếu một đoạn clip, trong đoạn clip đó có một người đàn ông đeo khẩu trang.

Giọng nói rụt rè sợ hãi của người đàn ông đó vang lên rõ ràng trong đại sảnh: "Bắt đầu từ một năm trước, Đới Uy bảo tôi âm thầm giúp anh ta tìm một lượng lớn những nhà thiết kế theo phong cách Trung Hoa! Bọn họ đều nộp những tác phẩm của mình lên theo từng tháng, sau đó Đới Uy sẽ chọn tác phẩm anh ta thích nhất rồi trả số tiền rất lớn cho bọn họ! Những nhà thiết kế kia phần lớn đều là những người không có quan hệ gì, lại nghèo khổ vất vả cho nên những việc thế này bọn họ cầu còn không được! Đây là ghi chép giao dịch của Đới Uy với tôi suốt một năm nay, những thiết kế trong một năm này của anh ta đều do tôi đi mua cho anh ta..."

Tin tức kinh thiên động địa... cứ như thế hé lộ ra ánh sáng.

Nhà thiết kế chính của History lại là một tên ăn cắp, một lên lừa đảo chỉ biết nói láo, thậm chí hẳn ta còn không biết thiết kế mà chỉ biết dùng những tác phẩm của người khác mà thôi!

--- O ---

Chương 2051: Tương Lai Của Phong Cách Trung Hoa

Sau khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi thì toàn trường trở nên xôn xao, ánh mắt mọi người nhìn Đới Uy đều mang vẻ tức giận, người xem trực tiếp trong nước cũng tức điên.

[Thằng chó Đới Uy! Mày là đồ cặn bã! Đồ bại hoại! Mày khiến Trung Quốc mất hết mặt mũi rồi!]

[Đồ lừa đảo, tôi phải đem tất cả đồ của History trong tủ ra đốt sạch mới được! Đúng là ghê tởm!]

[Sao có người lại không biết xấu hổ như vậy chứ! Tốt nhất là cả đời này mày trốn ở nước ngoài đi, mày dám trở về nước thì tao mà gặp mày lần nào sẽ đánh mày lần này!]

Những tiếng chửi rửa ùn ùn kéo tới khiến sắc mặt Đới Uy tím lại như màu gan lợn.

Sắc mặt của Acas cũng cực kỳ khó coi, nhưng những chứng cứ trần trụi lồ lộ đã chinh ình ngay trước mắt thế này khiến ông ta không thể nói cái gì được nữa.

Ông ta tuyên bố ngay tại chỗ rằng Đới Uy bị đuổi khỏi Hiệp hội Thời trang, cả đời này sẽ bị cấm hoạt động.

Sau khi mọi chuyện vỡ lở, khi lời Acas lớn tiếng tuyên bố ngay giữa tuần lễ thời trang Lorraine vừa dứt...

Đới Uy đột nhiên bùng phát lên như tên đầu gấu chợ quê mà xông tới gào to: "Tao lấy thiết kế của nó thì sao! Nếu không nhờ tao thì những thiết kế của nó còn chẳng biết mọc meo ở cái góc chó chết nào đâu!"

"Nó đã hết thời rồi, trừ mấy thứ đó ra thì nó có thiết kế được cái chó gì đâu! Hiện giờ nó muốn chiếm chỗ của tao thôi! Chẳng nhờ tao thì tác phẩm của nó chỉ là một đồng rác! Là giấy vụn! Là thứ chẳng đáng giá một đồng! Nó là thằng phế vật! Phế vật!"

Đới Uy càng âm ỉ thì mọi người càng thêm phỉ nhổ, căm ghét gã mà Ninh Tuyết Lạc này giờ vẫn còn thấp thỏm như ngòi trên bàn chông. Cô ta chỉ hận không thể đích thân quẳng cái gã thảm hại này ra ngoài.

Mãi cho đến khi Đới Uy bị bảo vệ ném đi thì hiện trường mới yên tĩnh lại.

Cung Thượng Trạch hơi rũ mắt xuống: "Thật xin lỗi, tại tôi mà buổi biểu diễn hôm nay bị phá hỏng."

Acas có chút lúng túng, trên mặt ông là vẻ tự trách cùng áy náy: "Là do chúng tôi không điều tra rõ ràng, suýt nữa thì để loại bản thủ vô liêm sỉ như Đới Uy làm bản giới thời trang! Những chuyện thế này vốn là trách nhiệm của Hiệp hội."

Lúc này Acas đột nhiên nhớ lại một truyện, từ rất lâu trước đây ông từng nhận được rất nhiều những email từ cùng một người chỉ để tố cáo nhà thiết kế chính của History ăn trộm tác phẩm của mình. Lúc ấy do người kia không cung cấp chứng cứ nên ông ta cứ thế mặc kệ không quan tâm.

Không ngờ hôm nay... chuyện ấy lại lấy cách thức như này để phơi bày trước ánh sáng...

Lúc này Phó hội trưởng vội vàng chạy lên dàn xếp: "Để cái loại lừa đảo thói nát này đặt chân vào thánh địa thời trang là sự sỉ nhục với toàn bộ giới thời trang này! Đối với hạng người trộm cắp thế này Hiệp hội nhất định sẽ xử phạt nghiêm khắc! Đồng thời cũng sẽ đảm bảo quyền lợi cho tất cả những nhà thiết kế thời trang tài ba có tình yêu chân thành với thời trang!"

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay vang như sấm.

Phó hội trưởng thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng chớp lấy thời cơ nói: "Lần này Tắc Linh cũng mang đến cho chúng ta bộ sưu tập mới nhất, chúng ta hãy cùng xem nhà thiết kế từng mang đến cho chúng ta cảm giác mới lạ không gì sánh được này, từng khiến chúng ta cảm nhận được nét đẹp văn hóa của Trung Hoa sẽ mang đến cho chúng ta sự bất ngờ thế nào!"

Đi kèm với lời dẫn của Phó hội trưởng, sân khấu chữ T cũng đã được chuẩn bị vào đâu ra đấy, buổi biểu diễn một lần nữa được tiếp tục.

Mọi người ôm ánh mắt tò mò chiếu thẳng về phía sân khấu, những người Trung Quốc đang coi trực tiếp cũng nhìn thờ nhìn chăm chăm vào màn hình.

Quả thật đã rất lâu rồi bọn họ không thấy thêm tác phẩm nào từ Tắc Linh. Liệu lời nói của Đới Uy có đúng không, Cung Thượng Trạch thật sự đã hết thời sao?

Liệu phong cách Trung Hoa đã đi đến hồi kết...

--- O ---

Chương 2052: Kho Báu Vô Tận

Dưới sân khấu, có người trong nghề đang nhỏ giọng phân tích.

"Từ sau khi Đới Uy dùng Vườn Xuân đưa tới cơn sốt thời trang mang phong cách Trung Hoa thì mấy năm gần đây những nhãn hàng thời trang lớn cũng thêm vào những thiết kế của họ những chi tiết mang hơi hướng Trung Hoa. Những thương hiệu ăn theo phong cách này thì càng nhiều không kể siết, tất cả những gì có thể dùng đều đã bị dùng hết!"

"Đúng vậy, muốn sáng tạo cái mới, muốn đưa ra một thứ không giống ai thật quá khó khăn!"

"Nhưng mà bây giờ đã chứng minh được tất cả những thiết kế của Đới Uy đều là của cậu ta thì tất nhiên thành tựu của Đới Uy cũng trở về với chủ nhân đích thực của nó! Chỉ cần cậu ta có thể phát huy như bình thường là cũng đủ để có một ghế vững chắc trong làng thời trang thế giới."

...

Lúc này ánh đèn xung quanh sân khấu đều được giảm xuống, tiếng nghị luận cũng ngừng lại.

Trên sân khấu chữ T, người mẫu đầu tiên chậm rãi bước ra.

Một bộ váy dài với màu chủ đạo là màu xanh đen, sau lưng là chiếc áo khoác to màu da cam rực rỡ cùng màu mực huyền bí phối hợp với nhau thành một cảnh tượng hào hùng khí thế.

"Đó là... là Đôn Hoàng!!!" Ngay lập tức có người nhận ra kêu lên.

Hoa văn họa tiết trên chiếc váy này lấy cảm hứng từ di tích lớn nhất và chứa đựng phong phú nhất về văn hóa nghệ thuật của Trung Quốc, đồng thời cũng là trung tâm Phật giáo nổi tiếng thế giới - hang đá Mạc Cao ở Đôn Hoàng!

Rất nhanh, bộ trang phục thứ hai cũng xuất hiện.

Màu chủ đạo của bộ thứ hai là màu vàng kim, trên thân váy có thêu hai con rồng đang bay cao. Ai cũng biết hoa văn rồng chính là biểu tượng cho văn hóa Trung Quốc. Giữa hình thêu rồng là hình thêu đám mây ngũ sắc, trên đuôi váy dài kéo trên mặt đất là những hoa văn uốn lượn tựa như những con

sóng lớn mãnh liệt cuộn cuộn mang ngụ ý "Vạn năm thanh bình"!

Bộ thứ ba là lấy cảm hứng từ những kiệt tác sứ Thanh Hoa.

Họa tiết của cả bộ trang phục đã phục chế lại một chiếc bình Thanh Hoa thời Tống một cách hoàn mỹ, đi kèm với họa tiết sứ Thanh Hoa là những hình thêu rồng, kỳ lân, phượng hoàng cùng chim hỉ thước.

Bộ thứ tư là một chiếc váy dài màu đỏ sậm, trên thân váy có thêu tiên hạc và hoa mai khiến người xem có cảm giác như được đưa vào thế giới thần tiên trong thần thoại Trung Quốc cổ.

Bộ thứ năm, bộ thứ sáu, bộ thứ bảy...

Một bộ rồi lại một bộ cứ thế xuất hiện trước mắt mọi người, mỗi một bộ lại đại biểu cho một cảm hứng truyền thống Trung Quốc khác nhau khiến người xem choáng ngợp.

Ai cũng không ngờ được một nhà thiết kế nhìn tao nhã lịch sự, không chút sát thương như thế lại ẩn giấu một sức mạnh kinh người đến vậy, không phải chỉ một bộ mà là liên tục mười bộ đều có thể khiến thế gian này kinh diễm!

Dưới sân khấu, những nhà sưu tập có trực giác nhanh nhạy đã bắt đầu điên cuồng đi tìm cách liên lạc với Tác Linh, chuẩn bị giành mua từng tác phẩm quý báu này. Các siêu sao trên thế giới cũng không chờ nổi mà muốn mặc ngay những bộ váy xinh đẹp này lên người.

"Đúng là không thể tin nổi!"

"Quá đẹp! Bộ nào cũng đẹp! Bộ nào cũng là độc nhất vô nhị!"

"Những thiết kế ở trình độ như này thì mỗi một bộ cũng phải mất đến mấy tháng trời! Mười bộ này cậu ta đã làm ra thế nào vậy?"

...

Lượt trình diễn của Tác Linh kết thúc, tiếng khen ngợi vang lên không dứt.

Đứng trước những tiếng thán phục này Cung Thượng Trạch nói: "Quả thật mỗi một nhà thiết kế đều sẽ gặp phải lúc không có linh cảm gì để sáng tác! Nhưng tôi vẫn cảm thấy được làm một nhà thiết kế theo phong cách Trung Hoa là một niềm hạnh phúc, văn hóa ngàn năm của Trung Hoa là một kho

báu, là một nơi chứa đựng linh cảm vô tận!*"

*Lời nói của Cung Thượng Trạch được dựa theo lời nói của nhà thiết kế Trung Quốc - Hùng Anh.

Cung Thượng Trạch vừa dứt thì tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Những người xem trực tiếp ở trong nước cũng kích động đến rơi nước mắt. Trên sóng trực tiếp những bình luận đều hô vang lên của Tắc Linh và Cung Thượng Trạch!

--- O ---

Chương 2053: Giận Đến Phát Điên

[Tắc Linh! Tắc Linh! Tắc Linh!!!]

[Cung Thượng Trạch nói hay quá!]

[Nhà thiết kế như vậy mới xứng làm đại diện của Trung Quốc chúng ta trên võ đài quốc tế chứ!]

[Hàng giả thì vẫn mãi là hàng giả! Để xem lần này tên đạo - Đới Uy kia còn nói được gì nữa!]

[Nhắc mới nhớ, rốt cuộc là nhà đầu tư mắt chó nào lại hợp tác với Đới Uy tạo ra History vậy!]

Chủ đề này vừa được nhắc đến thì có vô số những bình luận phía dưới đáp lại.

[Còn có thể là ai chứ! Chính là cô tiểu thư giả mạo Ninh Tuyết Lạc đó! Hại tôi suốt nữa từ anti fan chuyên thành fan của cô ta!]

...

Lượt trình diễn của Tắc Linh cũng là lượt trình diễn cuối cùng.

Sau khi kết thúc, các phóng viên có mặt tại đây phần lớn đều ủa lên phòng vấn Cung Thượng Trạch, còn một bộ phận không nhỏ các phóng viên khác thì trực tiếp chặn lại Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tuyết Lạc không muốn ở lại đây dù chỉ thêm một khắc, cho nên vừa mới kết thúc cô ta đã lập tức đứng lên rời đi. Nhưng các phóng viên sao có thể bỏ qua cho cô ta được chứ, cô ta còn chưa kịp đi thì các phóng viên đã bu kín.

"Cô Ninh! Nhà thiết kế chính của History lại là một kẻ chuyên đi ăn cắp tác phẩm của người khác, cô có gì muốn nói về chuyện này không?"

"Các tác phẩm trong suốt một năm nay của Đới Uy đều do lén mua lại của những nhà thiết kế khác để làm của riêng, chuyện này cô hoàn toàn không hay biết gì sao?"

"Lúc đầu khi cô hợp tác với Đới Uy để sáng lập History cô không hề biết

nhân phẩm của đôi phương thế nào sao?"

"Dù sao cô cũng được coi là Tổng giám đốc của History, quý công ty xảy ra tai tiếng lớn đến nỗi ảnh hưởng đến danh dự của cả Trung Quốc chúng ta, không biết cô có thấy là cần phải giải thích với mọi người điều gì hay không?"

...

Từng câu hỏi dồn dập kéo đến, một vấn đề so với một vấn đề càng khó nghe hơn. Lúc này Ninh Tuyết Lạc thật sự là rất muốn bóp chết luôn Đới Uy cho rồi.

Tuần lễ thời trang lần này đáng lẽ ra phải là sự hãnh diện của cô ta, phải là thời điểm History tỏa sáng rực rỡ. Nghệ Thuật Vũ Y kia đẹp đến như vậy thì đáng nhẽ ra sau tuần lễ thời trang này, quy mô của History không chỉ mở rộng gấp đôi ở trong nước mà cả thị trường quốc tế cũng càng rộng lớn hơn. Thậm chí cô ta cũng đã chuẩn bị xong số lượng cùng quy mô những cửa hàng đại diện ở nước ngoài, đến lúc đó thì History chính là nhãn hiệu thời trang hàng đầu Trung Quốc, còn cô ta chính là người sáng lập ra nhãn hiệu danh giá này!

Nhưng mà hiện giờ đã bị hủy sạch, tất cả đều bị phá hủy!

Lục phủ ngũ tạng của Ninh Tuyết Lạc đảo lộn, cô ta đã tức muốn phát điên lên rồi.

Ninh Tuyết Lạc phải dùng hết sức lực mới nhìn xuống được, sau đó hít sâu một hơi mới nói: "Thành lập một công ty thời trang chuyên về phong cách Trung Hoa là mong muốn từ trước tới nay của tôi! Vì vậy tôi đã chuẩn bị rất lâu, cũng vẫn luôn tìm kiếm một nhà thiết kế phù hợp."

"Lúc trước, tôi lựa chọn hợp tác với Đới Uy cũng là vì bị các thiết kế của anh ta hấp dẫn. Những thiết kế của cậu Cung Thượng Trạch thật quá đẹp, thật sự có linh hồn cho nên vừa nhìn tôi đã biết nó nhất định sẽ nổi tiếng, nhất định có thể để cho thế giới tiếp nhận thời trang mang phong cách Trung Hoa! Mà sự thật cũng chứng minh điều đó, chúng tôi đã thành công!"

"Nhưng mà điều khiến tôi không thể ngờ tới đó chính là những thiết kế của Đới Uy lại là đồ ăn trộm của cậu Cung. Khi ấy mọi thiết kế mà anh ta đưa cho tôi đều là những thiết kế có bản quyền mang tên anh ta cho nên tôi không hề hay biết gì về chuyện này! Tôi chỉ yêu thích tài năng của anh ta mà

một lòng giúp anh ta hoàn thành ước mơ."

"Tất nhiên dù thế nào thì tôi cũng là người sáng lập của History, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, tôi không hề đùn đẩy trách nhiệm của mình trong chuyện này! Tôi ở ngay tại chỗ này tuyên bố với tất cả các bạn đồng nghiệp và các vị khách quý, những người yêu thích thời trang và tất cả những người yêu thời trang phong cách Trung Hoa một lời xin lỗi chân thành nhất!"

Ninh Tuyết Lạc vừa nói vừa cúi người một cái thật sâu trước máy thu hình, sau đó cô ta tỏ vẻ tức giận nói: "Đối với hành động tội tệ này của Đới Uy thì History chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng! Từ giờ phút này trở đi, anh ta sẽ không còn là nhà thiết kế của History nữa, mọi người có thể yên tâm! Tất nhiên..."

--- O ---

Chương 2054: Đào Góc Tường!

Nói tới đây, ánh mắt Ninh Tuyết Lạc đột nhiên nhìn về phía Cung Thượng Trạch, ánh mắt cô ta tỏ vẻ vô cùng thành khẩn nói: "History luôn hoan nghênh những nhà thiết kế chân chính có tài năng, có tình yêu với thời trang! Cá nhân tôi cũng vô cùng yêu thích và thưởng thức những tác phẩm của cậu Cung Thượng Trạch, hôm nay chân tướng đã rõ ràng cho nên có thể nói ngay từ lúc đầu History đã được thành lập vì cậu Cung!"

Ân ý trong câu nói này của Ninh Tuyết Lạc chính là muốn đưa cảnh oliu ra vầy vầy với Cung Thượng Trạch.

Các phóng viên nhất thời kích động: "Cô Ninh, cô muốn mời cậu Cung Thượng Trạch gia nhập History sao?"

Ninh Tuyết Lạc gật đầu nói: "History vẫn luôn tập trung phát triển vào phong cách Trung Hoa và History của chúng tôi hoàn toàn phù hợp với phong cách của cậu Cung! Nòng cốt linh hồn của chúng tôi cũng chính là cậu Cung, nếu cậu ấy đồng ý gia nhập History thì phong cách Trung Hoa sẽ đạt thêm nhiều thành tựu to lớn!"

Ninh Tuyết Lạc vừa nói vừa có chút kích động. Bất kể thế nào thì History cũng là công ty hàng đầu về phong cách Trung Hoa trên thị trường, còn Tắc Linh cũng chỉ là một xưởng may mặc nhỏ lẻ mà thôi, sao có thể sánh với History cơ chứ.

Chỉ cần Cung Thượng Trạch có chút đầu óc thì hẳn là biết nên lựa chọn thế nào cho phải. Mà, cô ta chỉ cần đào được Cung Thượng Trạch thì tai tiếng lần này coi như xóa bỏ sạch sẽ, History vẫn có thể "đông sơn tái khởi" như thường, thậm chí còn có bước tiến lớn hơn hẳn khi Đới Uy còn ở!

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói vậy thì các phóng viên lại rối rít quay sang hướng Cung Thượng Trạch.

"Cậu Cung, cậu thấy thế nào về lời mời của History?"

"Hôm nay Đới Uy đã gặp quả báo và bị trừng phạt rồi, cậu Cung liệu có suy nghĩ về chuyện gia nhập History hay không?"

"Cậu Cung..."

...

Những câu hỏi của các phóng viên vang lên không ngừng, ánh mắt của Ninh Tuyết Lạc ở đối diện cũng vô cùng nóng bỏng lộ liễu...

Cung Thượng Trạch từ lúc bắt đầu vẫn luôn cố chống đỡ, đến lúc này khi chân tướng đã rõ ràng, mọi chuyện đều được giải quyết, Tắc Linh cũng đã thành công, cuối cùng cậu cũng không phụ kỳ vọng của Ninh Tịch!

Đột nhiên được thả lỏng nên chút sức cuối cùng chống đỡ trong cậu đã tan hết. Hiện giờ Cung Thượng Trạch chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt như băng, đầu cứ ong ong và cả thế giới trước mặt như đang quay cuồng.

Những gì Ninh Tuyết Lạc đang nói và cả những gì đám phóng viên vây xung quanh xì xào, Cung Thượng Trạch có thể nghe thấy nhưng lại không thể hiểu...

Ngay khi Cung Thượng Trạch gần như không trụ nổi nữa thì trên bả vai của cậu đột nhiên cảm nhận được cảm giác ấm áp vững vàng đỡ lấy mình. Cảm giác quen thuộc khiến người ta an tâm cùng hơi thở mạnh mẽ vững vàng tiến sát đến bên cạnh cậu.

"Ninh Tịch!"

Thấy Ninh Tịch từ từ đứng lên rồi bước tới bên cạnh Cung Thượng Trạch thì ánh mắt của các phóng viên lập tức chuyển qua nhân vật luôn gây chú ý bất cứ khi nào xuất hiện.

Mọi người đang tập trung truy hỏi Cung Thượng Trạch liệu có gia nhập History hay không, nhưng hiện giờ thấy Ninh Tịch bước ra thì đều trở mắt nhìn nhau. Bọn họ không hiểu tại sao lúc này Ninh Tịch lại đột nhiên đi tới chỗ này.

Ninh Tịch đứng cạnh Cung Thượng Trạch, đôi mắt xinh đẹp ấy chậm rãi nhìn quanh rồi dừng lại trên người Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tuyết Lạc đối diện với ánh mắt của Ninh Tịch thì đột nhiên thấy căng thẳng.

Con khốn này lại muốn làm cái gì! Chẳng lẽ muốn bỏ đá xuống giếng!

Trước ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Ninh Tịch hơi rũ mắt rồi cười

khẽ, sau đó cô lại ngẩng lên rồi nói: "Ninh tởng... Ngay trước mặt tôi mà đào chân tường của tôi, cô không thấy quá đáng hay sao?"

Lúc này nghe được giọng nói của Ninh Tịch, đầu óc hỗn loạn của Cung Thượng Trạch cũng tỉnh táo lại một chút, cậu ngược đôi mắt trong veo của mình lên nhìn người bên cạnh: "Bà chủ..."

--- O ---

Chương 2055: Người Sáng Lập Của Tắc Linh

Cái gì!!!

Đây... đây là ý gì?

Ninh Tịch chỉ nhẹ nhàng nói một câu mà tất cả các phóng viên vây quanh cùng toàn thể những người có mặt ở đây đều phải kinh hãi. Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc thì trắng bệch hết cả ra.

Vừa nãy Ninh Tịch nói cái gì? Cô ta đào góc tường!!!

Hình như vừa mới nghe được Cung Thượng Trạch gọi Ninh Tịch là... bà chủ? Điều này sao có thể! Nhất định là cô ta nghe nhầm rồi! Nhất định là có chỗ nào sai rồi!

"Cô Ninh Tịch! Xin hỏi lời vừa rồi của cô có nghĩa là gì?"

"Cái gì gọi là Ninh tổng đào góc tường ngay trước mặt cô?"

"Chẳng lẽ ý của cô là... cô là.. Tắc Linh..."

...

Ngay khi các phóng viên điên cuồng tra hỏi Ninh Tịch thì giọng nói trong veo réo rất lại hơi âm ách vang lên trong đám người huyên náo.

"Cô Ninh Tịch là bà chủ của tôi, là người sáng lập ra Tắc Linh của chúng tôi!"

Đi kèm với tiếng nói của Cung Thượng Trạch là vẻ sợ đến ngây ngẩn của tất cả mọi người, hiện trường lại xôn xao một lần nữa.

"Trời ơi! Chủ nhân phía sau của Tắc Linh lại chính là Ninh Tịch sao?"

"Thật không thể tin nổi!"

"Khó trách tại sao Ninh Tịch từ trước đến nay không bao giờ nhận làm đại diện thương hiệu cho nhãn hiệu thời trang nào! Hóa ra là vì cô ấy đã tự mở công ty rồi!"

"Người phụ trách đối ngoại của Tắc Linh từ trước giờ vẫn là Kiều Vi Lan,

mà Kiều Vi Lan rõ ràng là người của Tần Sinh Nguyệt! Tôi cứ tưởng rằng ông chủ thật sự của Tác Linh là Tần Sinh Nguyệt cơ!"

"Ninh Tịch này không chỉ đào được đàn em đặc lực nhất của Tần Sinh Nguyệt mà lại còn chiêu được thiên tài như Cung Thương Trạch!"

...

"Cậu Cung, cậu nói là Ảnh hậu Ninh chính là bà chủ của cậu, là người sáng lập của Tác Linh?" Có phóng viên không tin nổi bèn hỏi lại.

Cung Thương Trạch gật đầu nói: "Lúc đầu chẳng có một ai tin lời tôi cả, tôi không có chỗ để khiếu nại, trên người cũng chẳng có đồng nào mà lang thang làm ăn xin ở Los Angeles. Khi đó bà chủ phát hiện ra tôi, tin tưởng tôi! Là cô ấy mang tôi về nước, giúp tôi thành lập Tác Linh, cô ấy vẫn luôn ủng hộ tôi đi đến ngày hôm nay..."

Phóng viên kích động hỏi tiếp: "Hóa ra là như vậy! Không biết lúc trước cậu Cung với cô Ninh Tịch quen nhau như thế nào?"

Cung Thương Trạch hơi mím môi, vẻ mặt hơi ngừng lại như thể đang nhớ tới kỷ niệm gì đó vô cùng tốt đẹp, cậu nhẹ giọng nói: "Lúc đó cô ấy vừa mua rất nhiều quần áo của History thì đi ngang qua tôi, chắc là thấy tôi cứ nhìn chằm chằm vào mình thì cô ấy cho tôi một cái bánh sandwich..."

"Bấy giờ tôi mới phát hiện ra bộ đồ trên người cô ấy chính là những thiết kế tôi chưa hoàn thành, vẫn còn rất nhiều thiếu sót cho nên tôi không nhịn được mà nói ra. Lúc ấy tôi đang rất tức giận, rất hận khi thấy ngay cả bán thành phẩm của mình cũng bị người ta cướp lấy nên thái độ rất kém, tôi mắng thẳng là những bộ đồ kia trông quá xấu xí..."

"Ai sẽ nghe một tên ăn mày nói chứ, lại còn là lời nói khó nghe như vậy... nhưng khi ấy bà chủ chỉ lẳng lẳng nghe tôi phân tích xong, rồi nghe cả câu chuyện của tôi..."

Cung Thương Trạch nhớ lại tình huống năm đó thì đôi mắt hơi ửng đỏ. Mà toàn trường lại bị cậu thanh niên này hấp dẫn một lần nữa.

Cung Thương Trạch hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp: "Lúc trước, khi gặp phải đả kích lớn như vậy thì tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí còn không thiết kế ra nổi bất cứ cái gì! Nhưng sự xuất hiện của bà chủ đã cho tôi hy vọng."

"Trên chuyến máy bay cùng cô ấy về nước, tôi cũng cho rằng mình sẽ chẳng thiết kế ra bất cứ cái gì được nữa. Nhưng sau khi về nước thì tác phẩm đầu tiên của tôi lại là Niết Bàn. Cũng chính tác phẩm này đã giúp tôi giành lấy giải Kim Đỉnh, để cho tôi có một sự khởi đầu mới..."

Nghe đến đây thì mọi người như bừng tỉnh: "Ồ! Hóa ra Niết Bàn lại được thiết kế ra như vậy! Bảo sao nó lại có sức rung động và gây chấn động đến vậy!"

--- O ---

Chương 2056: Chủ Nào Chó Nấy

Khúc Quan Dương gật đầu một cái, ông cũng lộ ra vẻ mặt hóa ra mọi chuyện là như vậy. Ngay từ lúc ban đầu ông đã cảm thấy ẩn chứa trong tác phẩm đó nhất định là có một câu chuyện của riêng mình, nhưng ông không ngờ câu chuyện đó còn bi thảm hơn cả những gì mà ông tưởng tượng.

"Lúc mới bắt đầu thì Studio của chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn, bà chủ hết đăng ký tên thương hiệu rồi lại chọn địa điểm lập Studio, sau đó lại còn hao tâm tốn sức mời một giám đốc thị trường chuyên nghiệp đến để mở ra cửa hàng đầu tiên của chúng tôi... Bà chủ nói, một ngày nào đó nhất định sẽ giúp tôi chứng minh trong sạch trước cả thế giới này. Và còn nói rằng trước thực lực chân chính, tất cả mọi âm mưu quỷ kế đều chỉ là mây bay! Chờ đến khi Tắc Linh đủ lớn mạnh thì kể cả tôi không có chứng cứ vẫn có người tin tưởng tôi!"

"Cho tới bây giờ, chính những lời nói của cô ấy đã giúp tôi gắng gượng đến bây giờ..."

Nói tới đây, sắc mặt Cung Thượng Trạch hơi trầm lại: "Vốn mọi chuyện đang phát triển rất tốt cho đến khi cô ấy gặp chuyện..."

Nghe tới đây thì mọi người cũng biết Cung Thượng Trạch đang nhắc đến chuyện Ninh Tịch hôn mê suốt một năm trời.

"Đối với tôi mà nói thì bà chủ không chỉ là cấp trên, là bà chủ của tôi mà còn là tín ngưỡng của tôi nữa! Vì cô ấy tôi mới có thể lấy lại linh cảm cùng lòng tin của mình trong thiết kế. Hiện tại thiết kế không chỉ vì bản thân tôi mà tôi còn muốn chứng minh cho cô ấy biết, cô ấy không nhìn làm người, tôi muốn trở thành niềm kiêu ngạo của cô ấy! Nhưng trong một năm trời cô ấy mất tích thì tôi đột nhiên mất đi phương hướng, tôi cứ ngỡ bản thân mình lại bị vứt bỏ một lần nữa. Những hoài nghi và bất an nảy nở trong lòng cùng với tín ngưỡng đột nhiên biến mất khiến tôi không thiết kế nổi bất cứ một tác phẩm nào nữa... cho đến khi... cô ấy trở lại..."

Nghe đến đây mọi người cũng hiểu rõ những chuyện đã xảy ra,

Khó trách...

Khó trách suốt một năm đó Cung Thượng Trạch không cho ra bất cứ một tác phẩm nào, khó trách tại sao khi Ninh Tịch trở lại không lâu thì Tắc Linh lại

lục tục cho ra mắt bộ sưu tập mới.

"Trở về nguyên dạng", đây chẳng phải là thuận theo sự trở lại của Ninh Tịch mà đặt tên hay sao?

Hóa ra linh cảm của bộ sưu tập này bắt nguồn từ Ninh Tịch!

Còn nữa, khó trách tại sao mỗi lần Ninh Tịch mặc quần áo của Tác Linh lại khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp, phù hợp đến vậy, thậm chí có người còn cho rằng những bộ đồ kia được thiết kế vì Ninh Tịch!

Có thể không phù hợp được sao? Ninh Tịch chính là linh cảm, là nàng thơ của Tác Linh đó nha!

Những lời này của Cung Thượng Trạch khiến mọi người cảm thấy cực kỳ xúc động, cũng càng thêm khinh bỉ hành vi vô liêm sỉ của Đới Uy.

Cùng lúc đó, những người suýt nữa bị Ninh Tuyết Lạc tẩy não cũng nhất thời tỉnh táo lại. Rõ ràng à đàn bà này đã giúp Đới Uy "trợ Trụ vi nghịet" mà còn muốn đảo trắng thay đen, mặt dày nói History được thành lập là vì Cung Thượng Trạch. Rõ ràng chính History đã đẩy Cung Thượng Trạch đến vực sâu của sự tuyệt vọng, suýt nữa đã hủy đi một thiên tài thiết kế thời trang như này!

Những người xem trực tiếp trong nước nghe xong câu chuyện của Cung Thượng Trạch cũng bắt đầu điên cuồng spam bình luận.

[Anh Tịch của tôi quả nhiên bá khí ngút trời!]

[Ánh mắt quá sáng, nhìn người quá chính xác!]

[Câu truyện này thật sự cảm động quá, nghe Cung Thượng Trạch nói xong tôi cũng khóc! Thật cảm động!]

[Bọn họ không chỉ là bà chủ và nhân viên, bọn họ còn là những đồng bạn tốt nhất để hợp tác với nhau!]

Mọi người càng cảm thán mối quan hệ của Ninh Tịch và Cung Thượng Trạch thì càng tức giận với thái độ và hành động của Ninh Tuyết Lạc.

[Chó chết! Ninh Tuyết Lạc đúng là mặt dày không biết xấu hổ! Vừa nãy à ta còn muốn cướp Tiểu Trạch Trạch của nhà anh Tịch chúng tôi!]

[Mợ nó chứ, Ninh Tuyết Lạc cướp cha cướp mẹ rồi lại cướp bạn trai của Ninh Tịch, bây giờ còn muốn cướp nhà thiết kế của cô ấy nữa sao! Đúng là chủ nào thì chó nấy mà!]

--- O ---

Chương 2057: Tiểu Yêu Tinh Mệt Rồi

Rất nhanh, các loại tin đồn bát quái của tuần lễ thời trang Lorraine cũng được truyền về trong nước.

Nhà thiết kế chính của History bị bóc trần tai tiếng, bị Hiệp hội Thời trang quốc tế “cấm cửa”. Mà, Tác Linh ở tuần lễ thời trang Lorraine lại trình diễn một câu chuyện đẹp đẽ tràn đầy văn hóa Trung Hoa cổ xưa khiến lòng người ngây ngất. Toàn bộ truyền thông trong và ngoài nước đều tranh nhau viết về cuộc trình diễn kinh diễm toàn thế giới này, giới người mẫu cũng khen không dứt miệng về bộ sưu tập này.

Trong lúc nhất thời, Tác Linh trở thành thương hiệu được cưng chiều nhất trong giới thời trang thế giới, đơn đặt hàng ngồn ngộn như bông tuyết rơi mãi không dừng.

Còn History lại vì tai tiếng oanh động này mà cô phiếu tụt dốc không phanh, các đại lý cũng vội vàng hủy hợp đồng. Ninh Tuyết Lạc lập tức bay về nước trong đêm, vội vàng nhờ người tìm quan hệ khắp nơi định cứu History nhưng hiệu quả chẳng đáng là bao.

...

Los Angeles, tại một phim trường nào đó.

Những cảnh quay cuối cùng của bộ phim Sát thủ cũng đã kết thúc.

Tiếng "qua" của đạo diễn vừa dứt thì toàn thể nhân viên đã kích động mà vỗ tay rầm rầm rồi ôm nhau nói lời tạm biệt.

Ninh Tịch đang đắm chìm trong nỗi thương cảm của việc chia li khi đóng máy thì đột nhiên một thanh âm vang lên sau lưng khiến cô tê dại cả da đầu.

"Helu ~~~ Tịch Tịch yêu dấu ~ cuối cùng cũng đóng máy rồi! Chúc mừng em nha ~"

"Khụ, cảm ơn tiền bối Orlando rất nhiều!" Ninh Tịch định tránh đi những đã không kịp rồi.

Orlando dùng đôi chân dài cả mét chặn Ninh Tịch lại ngay trước cửa, đôi mắt hoa đào kia lấp la lấp lánh không biết ẩn chứa bao nhiêu sự háo hức

mong đợi: "Baby, có phải tôi nay cung rảnh rồi rồi không?"

Ninh Tịch nhéo nhéo mi tâm: "Khụ, tối nay tôi muốn cùng mọi người ăn bữa cơm chia tay."

Vẻ mặt của Orlando lập tức đổi thành vẻ thất vọng: "Ôi, thật đáng tiếc, vậy ngày mai thì sao? Ngày mai có thể chứ?"

Ninh Tịch khô sở nói: "Xin lỗi, ngày mai tôi hẹn với Lilian rồi."

"Vậy ngày kia thế nào?" Orlando vẫn kiên nhẫn không chịu từ bỏ.

"Này..." Ninh Tịch nhức đầu vô cùng.

Gần đây phía bên đoàn làm phim Biệt Đội Điệp Viên Perak cũng thả tin bộ phim sắp chuẩn bị trình chiếu, cộng thêm việc lúc này cô cũng đang ở Los Angerles nên đạo diễn Martin cũng cũng kéo cô qua họp mấy lần, trường hợp như thế cũng khó mà không đụng mặt vai chính Orlando.

Từ hơn một năm trước, Orlando vô tình dùng súng làm cô bị thương nên đến giờ vẫn luôn liên lạc với cô, nhưng mà cô ngu nguyên một năm nên chẳng hay biết gì. Mãi cho đến một khoảng thời gian rất lâu sau khi tỉnh dậy, trong một lần vô tình kiểm tra hộp thư cô mới thấy Orlando gửi cho mình rất nhiều email xin lỗi.

Sau đó gặp lại thì Orlando mời cô ăn một bữa cơm, cũng lại nói xin lỗi cô một lần nữa.

Chuyện súng giả bị đổi thành súng thật lần đó cũng đã điều tra rõ ràng, không hề liên quan đến Orlando nên tất nhiên Ninh Tịch cũng chẳng để ý làm gì.

Vốn là chuyện tới đây cũng nên chấm dứt, nhưng chẳng hiểu tại sao cái tên... playboy này... lại cứ xoay vòng vòng quanh cô...

Sau đó thì tên ngày ngày nào cũng đến khách sạn chặn cô, giờ thì chạy thẳng đến đoàn làm phim luôn.

Dẫu sao vẫn còn một khoảng thời gian rất dài để tuyên truyền cho Biệt Đội Điệp Viên Perak, bọn họ vẫn phải thường xuyên hợp tác với nhau nên cô cũng không tiện nói gì quá khó nghe. Nhưng cái tên Orlando này lại đeo bám quá dai, cô từ chối nhiều lần rồi mà cũng chẳng có hiệu quả gì.

Lúc này khi đối mặt với ánh mắt tha thiết của gã đàn ông được các chị em bạn dì gọi là "Tiểu yêu tinh" này, Ninh Tịch bày tỏ cô bất lực lắm rồi.

Ngay lúc Ninh Tịch còn đang vắt hết óc nghĩ xem tìm có gì để từ chối sự dai dẳng của Orlando thì sau lưng vang lên một tràng tiếng bước chân.

"Tìm bà nửa ngày cả thấy đâu, sao tự dưng lại chạy tới đây một mình?"

Người đến là Giang Mục Dã với một mái tóc đen dài tới tận eo, rèm mi chớp chớp, đôi môi đỏ như cánh hoa. Lúc này Giang Mục Dã đang mặc một bộ đồ đua xe bó sát người cùng giày đinh, tư thế oai hùng mà mạnh mẽ. Anh chàng khoanh hai tay trước ngực còn giọng điệu thì vô cùng mát kiêu nhẵn, đôi mày xinh đẹp hơi nhíu lại nhìn về phía Ninh Tịch cùng Orlando đang đứng cạnh cô.

--- O ---

Chương 2058: Điếc?

Giang Mục Dĩ cao hơn một mét tám, nếu là trong nước thì "một cô gái" cao như vậy sẽ khiến người ta khiếp sợ. Nhưng ở Mỹ thì những cô gái có chiều cao như thế này cũng không phải ít, rất nhiều siêu mẫu cấp có bậc nữ thần trong giới cũng đạt đến chiều cao như vậy, hơn nữa những siêu mẫu theo con đường nữ thần đó thì đều có điểm chung là... ngực sên bay.

Giang Mục Dĩ tuy giả gái nhưng cũng không độn thêm ngực, đây cũng chính là dáng người vốn có của Giang Mục Dĩ. Anh chàng nhận vai này thì cũng chỉ cần giảm đi ít cân nhưng như vậy thôi cũng đã mang đến hiệu quả rất tốt, thể hiện được cái sự tinh tế của nét đẹp nam nữ khó phân.

Hiện giờ Giang Mục Dĩ thấy Orlando đứng chệnh ềnh ngay trước cửa mà về mặt Ninh Tịch lại tỏ vẻ bất đắc dĩ thì đôi lông mày xinh đẹp nhíu chặt lại, ánh mắt lạnh lùng mang theo chút kiêu ngạo liếc xéo qua Orlando một cái rồi nhìn về phía Ninh Tịch nói: "Đạo diễn gọi bà đấy!"

"Ừ ừ ừ! Tôi đến ngay đây! Tiền bồi Orlando, tôi phải đi trước đây, hôm khác nói sau nhé!" Ninh Tịch cứ như được tìm được đường sống trong chỗ chết mà phi theo Giang Mục Dĩ.

Hai người đi hơi xa một chút thì Giang Mục Dĩ giận dữ cảnh cáo Ninh Tịch: "Bà cách xa cái tên kia một chút! Tên đó chính là playboy hư hỏng có tiếng trong giới đấy!"

Ninh Tịch nghe vậy thì giật giật khóe miệng lẩm bẩm: "Không ngờ cũng sẽ có ngày lại nghe được những lời như vậy thốt ra từ miệng ông..."

Dù sao thì ai kia cũng chính là một thành viên trong cái đám đàn ông trắng hoa xấu xa đó!

"Đang nói chuyện nghiêm túc với bà đấy, có nghe không hả? Cái tên này cực thích gạ gẫm mấy nghệ sĩ Trung Quốc đấy! Chắc chắn có mưu đồ gì với bà rồi!" Giang Mục Dĩ trừng mắt nhìn cô.

Ninh Tịch gật đầu như già tỏi: "Biết biết, dù sao mấy hôm nữa tôi cũng về nước rồi, tránh mấy ngày này là xong!"

Ninh Tịch nói xong thì nhìn chằm chằm Giang Mục Dĩ rồi ôm ngực, tỏ vẻ bối rối nói: "Baby à, đừng nhìn tôi như vậy mà! Quyển rũ quá đi!"

"Ninh Tiểu Tịch, có tin tôi đập chết bà không! Bà dám nói một câu nữa thử coi!" Lòng Vàng nào đó bị trông ghẹo thì lập tức xù lông lên.

"Ôi trời ạ, sao mà càng tức giận lại càng đáng yêu thế này!"

"Ninh Tiểu Tịch! Có bản lĩnh thì đừng có chạy!!!" Giang Mục Dã tức rồ người định đuổi theo "kẻ tội đồ" thì đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng rơi vào người mình, nhưng khi anh ta xoay người lại thì chẳng nhìn thấy ai nên chỉ đành khó hiểu mà thu mắt lại.

...

Bên đoàn làm phim vừa thu xếp xong xuôi mọi chuyện, Ninh Tịch thu thập đồ đạc xong liền đi ra ngoài.

Vừa mới tới bãi đỗ xe thì cô lại nhìn thấy Orlando, dường như anh chàng này đã chờ cô rất lâu rồi.

Ninh Tịch thật muốn thất cổ chết luôn...

"Cái kia, tiền bối Orlando, ngày kia tôi..."

"Tịch Tịch!!!" Không đợi Ninh Tịch nói xong thì Orlando đột nhiên nắm lấy tay cô, vẻ mặt kích động của anh ta cứ như thể đang chìm đắm trong một thế giới toàn các cô em.

"Ó, sao thế?" Ninh Tịch bị bộ dạng của Orlando dọa cho chết khiếp.

"Bông hồng đen vừa nãy! Bông hồng đen vừa nãy là ai!!!"

"Hả? Hoa hồng đen?"

Cái khi gió gì thế! Ninh Tịch chả hiểu ra làm sao.

"Chính là người vừa nãy, tóc đen dài, áo khoác đen với quần da!" Orlando kích động quơ tay múa chân miêu tả lại.

"A... anh nói người lúc nãy... à?"

Chẳng lẽ Orlando đang nhắc tới Giang Mục Dã?

"Đúng, chính là cô ấy! Mũi cao, làn da mịn màng, ánh mắt linh động và cả

đôi môi xinh đẹp ấy nữa... hôn lên thì tuyệt biết bao nhiêu..."

Ninh Tịch thấy Orlando càng nói càng đi theo chiều hướng kỳ quái thì đầu đầy hắc tuyến, sao cô cứ có cảm giác... là lạ chỗ nào thế nhỉ. Còn đang trầm nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng hô phấn khởi của Orlando: "Tịch Tịch! Tôi lại rơi vào tình yêu rồi! Tôi đã yêu Bông hồng đen kia mất rồi!"

Ninh Tịch: "..."

Cô vừa nghe thấy cái gì? Tai của cô... điếc rồi sao...

--- O ---

Chương 2059: Lòng Vàng Của Chúng Ta Lợi Hại Quá Đi!

Đù... Con hàng này nói yêu Giang Mục Dã mất rồi!!!

Orlando vừa dứt lời, Ninh Tịch đã đần thối mặt mà đứng ngẩn người ra đó.

Khoan đã, "lại" rơi vào tình yêu là cái khi gió gì thế? Có thằng nào lại quang minh chính đại nói những lời này trước mặt cô gái mình đang theo đuổi hả trời! Đạo đức tán gái vút đâu rồi!

"Tịch Tịch, cô ấy là bạn của cô đúng không, có thể cho tôi cách liên lạc với cô ấy không?" Orlando nói với vẻ mặt ngượng ngùng: "Có được không? Tôi thật lòng mà!"

Đúng vậy! Anh thật lòng! Anh đối với cô gái nào cũng thật lòng...

Ninh Tịch còn đang bị cái tin Orlando thích Giang Mục Dã đánh cho cháy khét lẹt mà không thốt nổi nên lời. Nhưng Orlando lại cho rằng Ninh Tịch không yên tâm về mình nên ra sức giải thích cùng thuyết phục cô: "Tịch Tịch! Tôi thề mà! Tôi thật sự rất thật lòng! Cô ấy quá đẹp! Khi này cô ấy nhìn tôi thì ánh mắt ấy cứ như một tia sét của ái tình!"

Như tia sét của ái tình là cái cái mợ gì thế? Lúc này rõ ràng là Giang Mục Dã dùng ánh mắt trọn cho trắng đã nhìn anh ta mà đúng không?

Ờ, thôi được rồi... lúc Giang Mục Dã giả gái mà trừng mắt nhìn người... thật sự là quá...

Đuôi mắt nhỏ dài bướng bỉnh, kiêu ngạo lại kèm theo cả sự hoang dã chưa được thuần hóa ấy chắc chắn có thể đốt cháy lên ham muốn chinh phục của bất cứ gã đàn ông nào.

"Chưa bao giờ tôi thấy một cô gái nào như vậy! Cô ấy quá đặc biệt!" Orlando vẫn còn đang chìm trong sự kích động và phấn khởi.

Ninh Tịch: Đương nhiên anh chưa gặp bao giờ rồi, bởi vì tên đó vốn không phải là con gái mà...

"Tịch Tịch, nếu không thể được ở bên cô ấy tôi nhất định sẽ sống không bằng chết! Cuộc sống này của tôi không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa! Xin cô,

cầu xin cô giúp tôi một tay được không?" Orlando tỏ vẻ đau đớn không thôi, cứ như thể chỉ cần một phút sau anh ta sẽ ngỏm luôn.

Ninh Tịch bày tỏ cô đang vô cùng bối rối. Lần này cô nên bán Long Vàng, hay không nên bán đây?

Ninh Tịch suy nghĩ ba giây sau đó vô cùng kiên quyết gật đầu một cái: "Được thôi! Đây là số di động của người đó, số là... mà thôi, tôi sợ anh không nhớ được mất, để tôi viết luôn cho anh!"

Ninh Tịch không do dự chút nào, lấy tốc độ nhanh như chớp ghi lại số di động của Giang Mục Dã cho Orlando.

Orlando cực kỳ phấn khích nắm chặt mẫu giấy nhỏ kia trong tay: "Tịch Tịch! Cám ơn cô! Nếu chúng tôi kết hôn thì nhất định cô phải tới tham dự hôn lễ đấy!"

"..."

Ninh Tịch suýt nữa hộc máu.

Ôi má, mới gặp lần đầu tiên mà anh ta đã nghĩ đến chuyện kết hôn rồi ý hả? Đúng là không thể ngờ được sự quyến rũ của Giang Mục Dã khi giả gái lại to lớn như vậy, ngay cả playboy lão làng như Orlando cũng bị mê hoặc.

Long Vàng của chúng ta lợi hại quá đi!

Lúc này Giang Mục Dã đang ở trong phòng thay đồ hát xì liên tục: "Khôn khiếp! Thằng nào dám trù ẻo ông?"

...

"Chặc chặc chặc, huynh nói nè Tiểu sư muội, muội cứ thế bán đứt người anh em của mình như thế à? Đạo đức của muội đâu rồi?" Đường Lãng lúc nãy ngồi chờ trên xe nên cũng "trơ mắt" chứng kiến hết tất cả.

Lần này tới Los Angeles, Đường Lãng coi như là vệ sĩ đi cùng đến. Mỗi lần Ninh Tịch đi đóng phim thì anh chàng đều đi cùng nên tất nhiên đã gặp Giang Mục Dã trong bộ dạng giả gái. Vậy nên khi nãy Orlando vừa mở miệng thì Đường Lãng đã biết Bông hồng đen mà anh ta nhắc tới là ai.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi Orlando, tâm tình Ninh Tịch rất tốt nên híp mắt

cười nói: "Đâu có đâu! Mọi rõ ràng đang giúp anh em của mình có được không hả? Rõ ràng Lông Vàng luôn tự ti với bộ dạng giả gái của mình, mọi đang giúp cậu ấy củng cố lòng tin đó chứ!"

"Huynh cảm thấy cậu ta không cần cái thứ đó đâu..." Đường Lãng tỏ vẻ vô cùng đồng tình với ai kia.

--- O ---

Chương 2060: Chúng Ta Cũng Ôm Một Cái?

Không có Orlando dây dưa nên những ngày cuối cùng ở Los Angeles của Ninh Tịch trôi qua vô cùng bình yên thoải mái.

Chuyện Tắc Linh sắp đưa ra thị trường* cũng đã chuẩn bị đâu ra đấy, thừa dịp đang tỏa sáng ở tuần lễ thời trang Lorraine mà đánh nhanh diệt gọn, thuận lợi treo tên ở Phố Wall.

*Sắp đưa ra thị trường: đưa lên thị trường cổ phiếu.

Cùng ngày đó, Đường Lãng gào hét muốn Ninh Tịch phải chiêu đãi vì sự kiện này.

"Đường tông này! Bữa cơm này muội nhất định phải mời, nếu không thì chẳng ra làm sao cả?" Đường Lãng sờ cằm, tỏ vẻ nhất định phải ăn bữa cơm này cho bằng được.

Ninh Tịch liếc anh ta một cái: "Dạ dạ dạ! Tất nhiên là phải mời rồi! Nhưng mà chỉ có hai chúng ta ăn mừng thì có ý nghĩa gì! Muội nghe Tam sư tử nói tở ậy với Đại sư huynh cũng đang ở Los Angeles đấy, hay là gọi bọn họ đi cùng luôn nhé? Lâu lắm rồi chúng ta không tụ họp rồi!"

Đường Lãng nhún vai một cái: "Gọi đi, huynh không có ý kiến! Hai vị kia cũng đã ngừng chiến rồi thì đám tiêu lâu la như chúng ta có vấn đề gì đâu?"

Lúc trước do quan hệ giữa Vân Thâm và Lục Đình Kiêu quá căng thẳng cho nên để tránh hiềm nghi thì mấy sư huynh muội bọn họ không hề gặp nhau, nhưng hiện giờ hai phe chẳng hiểu đã đạt thành cái hiệp định gì đó mà bắt tay hòa giải.

"Hí hí hí, vậy để em gọi ~" Ninh Tịch vui vẻ bấm điện thoại gọi cho Phong Tiêu Tiêu.

Đầu bên kia, Phong Tiêu Tiêu vừa nghe Ninh Tịch muốn mời bọn họ ăn cơm thì cực kỳ sáng khoái đáp ứng, hơn nữa còn cam kết nhất định sẽ lôi cả Đại sư huynh tới cùng.

Nửa tiếng sau, sư huynh đệ bốn người gặp nhau ở một đoạn đường giao nhau.

"Ôi ~ Tiểu sư muội ~ mau để tỳ ôm một cái nào ~ sư tỳ nhớ muội chết mất thôi ~~~" Phong Tiêu Tiêu vừa mới tới lập tức phi qua cho Ninh Tịch một cái ôm con gấu.

"Muội cũng nhớ tỳ lắm đó!" Ninh Tịch cũng kích động nhào tới.

Đường Lăng đứng một bên nhìn Ninh Tịch với Phong Tiêu Tiêu ôm nhau thành một cục thì nhướng mày, như cười như không nhìn về người đàn ông đeo kính gọng vàng vẫn mang khuôn mặt lạnh băng như thường lệ: "Đại sư huynh, hay là... chúng ta cũng ôm một cái nhỉ?"

Nói xong thì cười hề hề một cách bí ối rồi giang hai tay ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, câu trả lời của Đường Dạ là một ánh mắt như đang nhìn một thằng ngu.

Đường Lăng ôm lấy ngực tỏ vẻ vô cùng bi thương: "Ôi, đau lòng quá đi... xem ra Đại sư huynh chẳng nhớ đệ chút nào..."

Vừa dứt lời, Đường Lăng đột nhiên bước về phía trước nắm lấy bả vai của Đường Dạ, sau đó dùng sức kéo người vào lòng mình: "Mặc dù Đại sư huynh rất tuyệt tình, nhưng mà đệ vẫn rất nhớ huynh..."

Sắc mặt Đường Dạ cứng đờ, thậm chí muốn ra tay đánh trả theo bản năng nhưng cuối cùng thì... cánh tay ngập ngừng giữa không trung hồi lâu rồi buông xuống.

Dường như Đường Lăng không ngờ kết quả sẽ như thế nên khóe môi không kìm được mà cong cong lên.

"Đi thôi, đi thôi! Muội mang mọi người đi ăn đại tiệc nào! Hôm nay muội chủ trì kiêm chủ chi, mọi người muốn ăn gì cũng được!" Ninh Tịch vui vẻ nói.

Phong Tiêu Tiêu xoa xoa khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của Ninh Tịch: "Ôi, Tiểu sư muội thật là giỏi ghen! Làm CEO, đón "dâu" bạch phú mỹ, này là bước lên đỉnh cao của cuộc sống rồi! Sau này sư tỳ rửa tay gác kiếm là có thể theo muội kiếm cơm rồi!"

"Không thành vấn đề ~"

Một nhóm bốn người vừa đi vừa trò chuyện, cùng hướng về một nhà hàng

cao cấp nào đó của Los Angeles.

Đi được nửa đường, Đường Lãng còn đang cà lơ cà phát vịn vào vai Đường Dạ mà chém gió thì đột nhiên dưới đất thò ra một cái chân, anh chàng không để ý nên bị vấp vào, lão đảo một cái suýt nữa thì ngã sấp mặt xuống đất.

"Đệch mợ! Thằng nào đó?" Đường Lãng mắng ra tiếng.

Ở góc tường, một người đàn ông lôi thôi lếch thếch nhìn như ăn mày đang nằm đó, trên mặt được che bằng một tờ báo, còn cái chân dài của người đó chính là thủ phạm suýt cho Đường Lãng cạp đất.

Đường Lãng xắn tay áo lên, định tính sổ với người kia.

Một trận gió thổi qua, tờ báo che trên mặt người đàn ông đó rớt xuống để lộ ra một gương mặt tinh xảo đến không chân thực.

Đường Lãng trở lòi hai con mắt, vẻ mặt y như gặp quỷ: "Ồi mẹ ơi! Ông nội!!! Sao... sao ông lại ở đây thế này?"

--- O ---

Chương 2061: Ai Thắng Thì Nghe Người Đó

"Đại thần!!!" Thấy ai kia ngồi phịch ở góc tường, Ninh Tịch cũng kinh hãi.

"Nhị sư huynh, huynh có ông nội từ lúc nào thế?" Phong Tiêu Tiêu đứng một bên nghi ngờ nhìn sang, ngay sau đó thì đôi mắt cô nàng sáng rực lên: "Á đù! Nhị sư huynh, sao ông nội của huynh đẹp trai thế?"

Đường Dạ sau khi nhìn rõ mặt người đàn ông kia thì cả người lập tức bùng nổ sát khí, thần kinh cũng lập tức trở nên căng thẳng.

Ninh Tịch vội vàng chạy tới hòa giải: "Từ từ! Đây là bạn của muội, chính là Đại thần mà trước đây muội nói với mọi người đây! Đại sư huynh, huynh đừng có dọa người như vậy được không!"

Nói xong, Ninh Tịch có chút cảm nín đi đến bên cạnh Hàn Kiêu, cô nhìn cái bộ dạng cực kỳ giống ăn mày một cách thần kỳ của ai kia: "Đại thần, sao anh tới Los Angeles thế?"

Hàn Kiêu ôm bụng, thoi thóp thở khiến Ninh Tịch còn tưởng người này bị thương rất nặng nên lập tức trở nên khẩn trương: "Đại thần, có phải anh..."

Cơ mà còn chưa kịp dứt lời thì đã nghe được ai kia thều thào: "Đói..."

"..." Ninh Tịch nhất thời đầu đầy hắc tuyến, Đại thần lợi hại thì lợi hại nhưng kỹ năng sinh tồn vẫn là con số không, đúng là không thể hiểu nổi anh ta sống tới ngày hôm nay bằng cách nào.

Nhưng mà xa quê gặp được người quen vẫn khiến tâm tình người ta vui sướng, Ninh Tịch vội vàng nói: "Đại thần, bọn tôi cũng đang định đi ăn cơm đây, anh có muốn đi cùng không?"

"Được!" Hàn Kiêu lập tức xoay người bật dậy: "KFC?"

"Ninh Tịch: "Khụ, không phải..."

Đường Lãng thành khẩn nói: "Ông nội, ông đừng ăn mấy thực phẩm giàu mỡ rác rưởi kia nữa được không, hôm nay chúng ta đi ăn đại tiệc đó!"

Hàn Kiêu hơi nhú mày: "Không thích."

Đường Lãng tiếp tục khuyên: "Ông nội, cháu đảm bảo sau khi ông nếm thử

rồi sẽ thích mà, sau đó cũng chẳng buồn ăn cái KFC rác rưởi kia nữa đâu!"

Hàn Kiêu: "Đánh một trận, ai thắng thì nghe người đó."

Đường Lãng lập tức nghiêng đầu nhìn Ninh Tịch: "Tiểu sư muội, chúng ta đi ăn KFC đi!"

Ninh Tịch: "..."

Phong Tiêu Tiêu: "..."

Đường Dạ: "..."

Được rồi, đúng là bọn họ đánh không lại.

Cuối cùng bữa tiệc lớn mà Đường Lãng mong chờ cứ thế biến thành thực phẩm chiên rán. Bết bát hơn chính là gần đây chẳng có cửa hàng KFC nào cả, cuối cùng bọn họ đã đến tận cửa nhà hàng định đi rồi lại phải lòng vòng một hồi lâu mới vất vả tìm được một quán KFC ở rất xa.

...

Trong cửa hàng KFC không lớn lắm, năm người đau khổ ngồi quanh một cái bàn nhỏ.

"Đại thần, lần này anh tới Los Angeles có việc gì không?" Ninh Tịch hỏi.

Đại thần nào đó tay trái cầm gà, tay phải cầm một cái hamburger, ăn điên cuồng không thèm quan tâm bất cứ ai xung quanh.

Thấy bữa đại tiệc mỗi mắt mong chờ đột nhiên không cánh mà bay, Đường Lãng thấp giọng dụ dỗ Ninh Tịch, Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu: "Này này, hay là cả bốn người chúng ta cùng lên đi! Không chừng lại thắng được đấy?"

Ninh Tịch vừa ân cần dâng đùi gà lên cho Đại thần vừa lắc đầu như đánh trống bỏi: "Muốn chết thì huynh tự đi mà chết! Đừng có kéo muội theo!"

Phong Tiêu Tiêu lại nhao nhao muốn thử: "Thật sự lợi hại đến thế á, thật muốn thử xem thế nào!"

Ninh Tịch nghiêm túc nhắc nhở: "Đại sư huynh và Nhị sư huynh liên thủ cũng không đấu lại!"

"Ê... thế thì thôi vậy..." Phong Tiêu Tiêu lập tức dừng ngay cái ý định của mình lại.

Chẳng biết đã bao lâu rồi Hàn Kiêu không ăn mà anh ta ăn như lũ quét. Ninh Tịch với Đường Lăng thấy nhiều quen mắt rồi nên cũng không sao, nhưng Phong Tiêu Tiêu với Đường Dạ thì rớt cả tròng mắt.

Nhất là Đường Dạ, vốn trong lòng anh vẫn có giữ sự đề phòng cảnh giác nhưng lúc này chỉ sợ hình tượng Hàn Kiêu trong lòng anh đã sụp đổ hoàn toàn rồi...

--- O ---

Chương 2062: Một Đám Cừ Non

Bốn người đang câm nín nhìn Đại thần ăn thì đột nhiên ở cửa vang lên một tiếng "âm" thật lớn, cửa trước bị người ta một cước đá văng.

Một đám người có thân hình cao to, cơ bắp cuộn cuộn mặc áo may ô đen đặng đặng sát khí mà xông vào cửa hàng. Bọn chúng xông lên rồi nhanh chóng bao vây lấy cái bàn Ninh Tịch đang ngồi, sau đó chúng bắt đầu gào rú với những người xung quanh: "Những người không liên quan lập tức rút ra ngoài!"

Trong tay đám người này có súng vì thế những người trong cửa hàng cũng vội vàng đứng lên chạy đi, ngay cả nhân viên của cửa hàng cũng run rẩy núp dưới gầm bàn.

Ninh Tịch cầm cái cánh gà trong tay chớp chớp mắt: "Ồ... cướp à?"

Đường Lãng thì cầm một que kem trong tay, ngả ngớn liêm liêm: "Cướp cái mông, đến vì muội đó!"

"Trừ con đàn bà này ra thì chúng mày rút hết cho tao! Đừng xem vào việc của người khác! Nếu không đừng trách súng của tao không có mắt!" Một tên đeo dây chuyền hình đầu lâu đập cái ghế bên cạnh ngã cái rầm.

Đường Lãng tiếp tục mút kem, Phong Tiêu Tiêu thì cười đến quỷ dị, Đường Dạ thì không biến sắc ngồi ngay ngắn ở đó.

Còn Hàn Kiêu thì... vẫn đang chuyên tâm dồn sức ăn lấy ăn để, ngay cả đầu còn chẳng buồn nâng lên...

Phản ứng của bốn người khiến đám người kia tức giận không thôi, tên đeo dây đầu lâu giận dữ hét lên: "Tóc lò xo! Lợn da vàng! Gà bệnh! Còn mày nữa thằng ẻo lả! Tao đang nói chuyện với chúng mày đấy! Có nghe không! Thèm chết à?"

Tóc lò xo - Đường Lãng: "..."

Lợn da vàng - Phong Tiêu Tiêu: "..."

Gà bệnh - Đường Dạ: "..."

Ếo lả - Hàn Kiêu: "..."

"Phụt!!! Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ..." Nghe tên cầm đầu kia nói vậy, Ninh Tịch phun thẳng ngum coca trong miệng ra ngoài, ho đến sặc sụa.

Má tui... người anh em này quả là trâu chó luôn á! Chỉ một câu thôi mà đấc tội cả bốn vị thần chết...

Quả nhiên, cái tên đeo dây đầu lâu kia vừa dứt lời thì không khí trong quán ăn lập tức thay đổi.

"Tóc lò xo..." Đường Lãng sờ sờ mái tóc xoắn mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, nhất thời ánh mắt đã trở nên sắc lẹm như dao.

Đôi mắt ẩn sau cặp kính gọng vàng của Đường Dạ cũng ánh lên một tia sáng lạnh lẽo.

Phong Tiêu Tiêu thì vỗ bàn đánh "rầm" một cái hùng hổ nói: "Má mày! Mày vừa nói bà mày là cái gì!"

Đại thần Hàn Kiêu vẫn rất bình tĩnh... chuyên tâm ăn phần gà gia đình thứ hai...

Sắc mặt tên đeo dây cực kỳ dữ tợn, gã âm trầm nói: "Nếu chúng mày muốn chết thì đừng có trách tao không khách khí! Anh em đâu, lên cho tao!"

Ninh Tịch xích người lại gần chỗ của Đại thần, sau đó yếu ớt bịt mắt mình lại.

Chắc là do bộ dạng của Đường Lãng gọi đòn nhất trong cả đám, nên gã đeo dây kia phi thẳng về phía anh chàng.

Đường Lãng vẫn không nhúc nhích mà ngồi yên ở đó, cho đến tận lúc nắm đấm của đối phương gần chạm đến mi tâm thì anh chàng mới nhẹ nhàng quơ tay một cái bắt lấy bàn tay của gã đeo dây kia.

Những âm thanh của xương bị vặn gãy vụn vang lên khiến người ra rùng cả mình.

"Aaaaa..." Tiếng thét của tên đeo dây vang lên thảm thiết.

Phía bên Đường Dạ thì, chắc bọn chúng cũng nghĩ rằng người đeo mắt kính này là con gà bệnh yếu ớt nhất cho nên đa phần bọn chúng đều chọn chạy lên tấn công anh...

Kết quả cuối cùng thật sự máu tanh đến độ Ninh Tịch cũng không dám nhìn...

Trong cửa hàng nhỏ "binh binh, hự hự" một trận, tiếng quỷ khóc sói tru thì nhau vang lên, cảnh tượng giống y như ở địa ngục Tu La.

Một đám đàn ông to con hung thần ác sát nằm trên đất kêu cha gọi mẹ, tên đeo dây đầu lâu lúc này còn gào rú hiện giờ đã bị Đường Lãng đập một đập bay tít ra tận đâu đó, tiếp theo đó Phong Tiêu Tiêu lại lập tức tặng cho cơ thể gã một cú đập trở lại, cuối cùng gã chẳng khác nào quả bóng da bị hai người đập qua đập lại, đập đến choáng váng cả đầu óc.

Ninh Tịch chặc chặc lưỡi nhìn cảnh tượng thê thảm này mà lắc đầu một cái.

Đám người này... chẳng lẽ bị ngu à?

Y như một đám cừ non béo tốt tung tăng nhảy vào ổ sói...

--- O ---

Chương 2063: Đi Thôi! Đi Ăn Cướp!

Một tên tiểu lâu la đang run rẩy núp dưới gầm bàn thò đầu ra rồi lấy bà lấy bẫy chĩa súng về phía Ninh Tịch.

"Đoàng!!!"

Ngay khi tiếng súng vang lên thì một luồng gió đáng sợ quét qua trước người Ninh Tịch, tên tiểu lâu la kia trọn tròn mắt nhìn viên đạn của mình bị một luồng gió làm lệch đường đạn khiến nó ghim thẳng vào bức tường phía sau, mà luồng gió kia cũng đem toàn bộ những đồ vật còn lại trên bàn thổi sạch, văng ra đầy đất.

Tên tiểu lâu la đang sững người thì đột nhiên đối diện với một gương mặt cực kỳ xinh đẹp nhưng lại đủ để khiến đáy lòng gã rét lạnh.

Một giây sau, gã bị đôi tay cứng như sắt của người nào đó túm lấy lôi ra khỏi gầm bàn, sau đó bị ném "bịch" xuống đất, ở giữa những đồ ăn thức uống rơi vương vãi kia.

"Ai - cho - cậu - lãng - phí - thức - ăn - hả?" Giọng nói của người đàn ông này như thể giọng nói của một ác ma bò lên từ địa ngục!

"Alo, cảnh sát đây à, đúng thế, chỗ chúng tôi bị.... Ó..."

Nhân viên cửa hàng vốn đang núp dưới gầm bàn lén lút gọi điện thoại nhưng trong lúc vô tình, cô liếc mắt nhìn thấy tình cảnh hiện tại thì không nói nổi một chữ.

"Alo.. alo? Xin hỏi bên cô bị cái gì? Là cướp sao?" Đầu bên kia cảnh sát truy hỏi lại.

Người nhân viên nhìn bốn vị "sát thần" đang đứng trong tiệm thì dờ dẩn cả ra, cô khó khăn nuốt nước miếng: "Thật... thật xin lỗi... chắc là tôi uống nhiều quá rồi..."

Nói xong lập tức cúp điện thoại.

"Tha mạng... tha mạng... các anh các chị tha mạng ạ... bọn em có mắt mà không thấy Thái Sơn..." Tên đeo dây đầu lâu xương tay đã vỡ nát, mặt mũi thì sưng như cái đầu heo, hoàn toàn không còn nhận ra khuôn mặt nguyên

bản của gã nữa, đến cả nói chuyện cũng khó khăn.

Đệt! Sớm biết thế này thì hẳn đã không tham chút tiền của con khốn kia rồi, gã nào biết bên cạnh Ninh Tịch lại có mấy nhân vật hàng khủng như thế này chứ!!

Mặc dù gã chỉ là kẻ cầm đầu của một nhóm nhỏ trong bang, kiến thức cũng hạn hẹp nhưng ít nhất gã vẫn biết lai lịch của bốn người này chắc chắn không đơn giản. Đặc biệt là người đàn ông có khuôn mặt xinh đẹp còn tránh được cả đạn kia nữa, chắc chắn không phải người Trái Đất rồi!

"Người của ai? Tự khai mau!" Đường Lãng ngồi xuống, giơ chân đạp một cái ghế.

Gã đeo dây đầu lâu nghe tiếng roi quất vun vút của Phong Tiêu Tiêu vang lên thì nhanh nhẩu trả lời: "So... Solomon! Em là người của bên Solomon ạ!"

Tên đeo dây vốn đang ôm may mắn có thể dùng cái tên Solomon để trấn áp đám người này. Cơ mà, vừa dứt lời đã nghe Đường Lãng sâu xa nói: "Đúng dịp gần đây tao đang ngửa tay, diệt một bang chơi chơi cho đỡ ngửa cũng được đấy!"

Solomon? Hình như nghe hơi quen quen thì phải? Ninh Tịch hơi nhíu mày, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều mà nói luôn: "Solomon? Chưa từng nghe qua! Lão Đại cái bang đó là ai thế? Chắc không phải thằng ngu đấy chứ!"

Người lẫn lộn trong giới ngầm này có thể không biết nhân vật cỡ Đại thần như Hàn Kiêu nhưng ít nhất cũng phải nhận ra Đường Lãng, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu chứ? Cứ cho là muốn đối phó với cô đi chẳng nữa thì cũng phải điều tra rõ về những người bên cạnh cô chứ? Đúng là tìm chết mà!

"Kệ nó đi, đến hang ổ của nó rồi nói sau! Dù sao thì cũng đang rảnh!" Phong Tiêu Tiêu hào hứng nói, đúng là gần đây chẳng có chuyện gì để làm, cô cũng ngửa tay muốn chết..

Hàn Kiêu cau mày nói: "Tôi còn chưa ăn no."

Ninh Tịch vội vàng trấn an: "Đại thần, chúng ta đi cướp của... à nhầm, chúng ta đi thu chút tiền bảo hộ... à mà nói thế này chắc anh cũng không hiểu đâu... tóm lại là chúng ta đi lấy tiền, đến lúc đó anh muốn ăn bao nhiêu suất KFC cũng được!"

Hàn Kiêu: "Đi!"

--- O ---

Chương 2064: Lão Đại, Cuối Cùng Cô Cũng Về Rồi!

Thế là một nhóm năm người đề tên cầm đầu cùng một đám lâu la của hắn đi đến cái chỗ gọi là Solomon gì gì đó.

Trên đường đi, Đường Dạ trầm ngâm nói: "Nếu như Solomon mà bọn họ nói chính là Solomon mà huynh biết thì nó hẳn là cái tổ chức đã từng có quy mô lớn nhất châu Âu! Nhưng mà hiện tại đã sa sút rồi, lão Đại đang tại vị bây giờ cũng là người yếu nhất từ trước tới nay! Năm xưa còn suýt bị trợ lý soán vị... Đường Tịch, sao mọi lại trêu chọc tới Solomon thế?"

Ninh Tịch nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội: "Mọi có biết gì đâu! Hoàn toàn chẳng biết mọi chọc bọn họ chỗ nào luôn!"

Phong Tiêu Tiêu không thèm để ý mà khoát khoát tay: "Lôi lão Đại của cái đám ngu đần này ra hỏi một chút là biết rồi còn gì?"

Đến cửa trụ sở chính của Solomon, Đường Lãng đập thẳng cái tên đeo dây nện vào cửa, phát ra một tiếng động cực lớn.

Rất nhanh, một tràng tiếng bước chân cùng những tiếng kinh hô nhón nháo vang lên, người ở bên trong cũng bị kinh động mà xông ra.

"Thằng nào!!!" Một tên đàn ông người da trắng cao đến hai mét vọt ra, gã thấy tên đeo dây đang nằm co giật trên đất thì sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm: "Jason! Mà làm sao thế này?"

Nói xong thì ánh mắt bất thiện của gã chĩa thẳng về phía đám người Ninh Tịch: "Chúng mày là ai! Dám động đến người của Solomon! Chán sống rồi à?"

Jason nghe thấy thế thì sợ đến run lấy bẫy: "Joseph, mày nói nhỏ thôi... nhỏ thôi..."

Dứt lời, gã đầu lâu ghé đầu vào thì thầm mấy câu gì đó với Joseph, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

"Cái gì..."

Thấy hai người kia cứ thì thầm to nhỏ, Đường Lãng không nhịn được ngáp một cái: "Lão Đại của chúng mày là ai, bảo thằng đó ra đây nói chuyện!"

Nghe Jason nói xong, ánh mắt của Joseph cũng trở nên cẩn thận hơn nhiều: "Lão Đại của bọn tôi mấy người muốn gặp là gặp chắc? Mấy người là ai? Nói tên đi!"

Phong Tiêu Tiêu quất quất cây roi trong tay: "Tên của bà, chúng mày chưa đủ tư cách để biết đâu."

Joseph liếc cây roi trong tay Phong Tiêu Tiêu thì biến sắc, ngay sau đó gã chú ý đến cặp kính gọng vàng trên mặt Đường Dạ, sau đó trắng bệch nhìn mái tóc xoắn tít đã thành dấu hiệu nhận biết của Đường Lăng, đôi chân của gã như nhũn ra đến nơi rồi: "Các người... chẳng lẽ các người... chẳng lẽ mấy ngài là..."

Đệch! Mấy người này không phải mấy vị trong truyền thuyết kia đấy chứ... Nhưng mà... mấy dấu hiệu nhận biết này đều đúng hết!

Hình như chỉ thiếu một "tay súng nghìn mắt" - Đường Tịch mà thôi...

Chẳng... chẳng lẽ mỹ nhân nhìn yếu đuối nhu nhược kia chính là Đường Tịch giả trang sao? Thế người đàn ông tóc dài bên cạnh mỹ nhân kia là ai?

Nếu thật sự là bốn người ấy thì người có thể đi cùng bọn họ chẳng phải sẽ có một thân phận còn đáng sợ hơn sao?

Joseph đã không dám suy nghĩ gì hơn.

Ngay tại lúc đó, sau lưng vang lên những tiếng bước chân vững chắc, có mấy người đang rải bước từ bên trong đi ra.

Một người đàn ông trung niên đi đầu, bên cạnh ông ta là một gã đàn ông đầu trọc.

"Lão Đại!" Thấy người đàn ông trung niên kia, Joseph và Jason cùng cả đám lâu la lập tức đổi thành vẻ mặt cung kính mà cúi đầu kêu một tiếng.

Đường Lăng thấy chính chủ đã bước ra thì nhướng mày hỏi: "Ông chính là lão Đại của Solomon sao?"

Người trung niên nọ trầm mặt nhìn cả năm người tới gây sự, ông ta đang muốn mở miệng nói chuyện thì ánh mắt vô tình rơi vào cô gái mặc váy hồng đứng giữa năm người, nhìn bộ dáng yếu điệu đáng yêu của cô thì ông ta lập tức biến sắc.

Người trung niên cứ như bị sét đánh cho cháy khét lẹt, con mắt trợn to nhìn chăm chăm Ninh Tịch không rời mắt. Đôi mắt vốn hung ác bỗng dung lại nổi lên một tầng hơi nước, giống như con thú cưng bị chủ nhân vứt bỏ lâu ngày tìm lại được chủ nhân của mình, vừa kích động mà vừa tủi thân nhìn cô chăm chăm: "Lão Đại! Cuối cùng cô cũng đã về rồi!!!"

--- O ---

Chương 2065: Thằng Đản Kia Chính Là Muội Hả!

"Lão Đại! Cuối cùng cô cũng đã về rồi!!!"

Người đàn ông trung niên vừa nước mắt lưng tròng vừa rống to, Đường Lăng, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu với Hàn Kiều lập tức đồng loạt nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch tự chia ngón tay vào mũi mình ngỡ ngác nói: "Hử? Ông gọi tôi đấy hả?"

Lúc này, tên đầu trọc đứng cạnh người trung niên kia cũng nước mắt nước mũi tung bay mà xông ra: "Lão Đại! Tôi cứ tưởng rằng cô không cần chúng tôi nữa!"

Ninh Tịch: "..."

Cái quỷ gì thế?

Ninh Tịch ngỡ ngác hồi lâu mới phản ứng lại được, cô nghi ngờ hỏi: "Khoan đã... từ từ... mấy người nói rõ coi! Rốt cuộc ai là lão Đại của mấy người? Có phải nhầm nhầm người rồi không?"

Người trung niên nghe Ninh Tịch nói thế thì vẻ mặt nhìn cô không khác gì đang nhìn một gã đàn ông phụ bạc: "Lão Đại! Cô quên rồi sao? Tôi là Zeus đây mà!"

Tên đầu trọc cũng lập tức tiếp lời: "Tôi là Buddy nè! Lão Đại, mạng của chúng tôi đều do cô cứu mà, lúc trước là do Jeffrey muốn chiếm lấy Solomon nhưng cô đã diệt sạch bọn chúng rồi! Không có cô thì không có Solomon! Lão Đại, cô đã quên hết những chuyện này rồi sao?"

"Ố..." Ninh Tịch nghe mà đầu óc cứ mông lung, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Cái gì mà Buddy, cái gì mà Zeus, cái gì mà Jeffrey cơ... Sao cô không hiểu gì hết thế này?

Ngay lúc ấy, Phong Tiêu Tiêu đứng bên cạnh Ninh Tịch đột nhiên như bừng tỉnh nhớ ra cái gì mà vỗ đầu một cái: "Ôi dời! Tỷ nhớ ra rồi! Tiểu sư muội, bọn chúng nói thật đó! Lúc ấy tỷ cũng ở! Hồi đó chẳng phải em tới St.

Bernard tìm tử sao? Cơ mà lúc đó tử không có nhà nên lúc muội chạy đến thì gặp phải một đám sát thủ, cuối cùng muội lại bám theo cái lũ đó mà đến chỗ của tên lão Đại ăn hại này đó. Lúc ấy, tên này suýt nữa thì bị đám đàn em muốn soán ngôi đập chết! Muội tiện tay cứu ông ta một mạng rồi cùng nhau đến hang ổ của Jeffrey..."

Nghe Phong Tiêu Tiêu thao thao bất tuyệt nhớ lại những chuyện từ thuở tám hoánh nào thì Ninh Tịch cũng dần dần nhớ lại một chút, ngay sau đó thì có chút dở khóc dở cười: "Con bà nó... hình như có chuyện thế này thật..."

"Lão Đại! Cuối cùng cô cũng nhớ lại rồi!" Tên đầu trọc gọi là Buddy kích động không thôi.

Lão Đại ăn hại kia cũng lau nước mắt nói: "Lão Đại, lúc cô không có ở đây chúng tôi vẫn luôn cố gắng phát triển bang phái! Chờ một ngày cô trở về!"

Ninh Tịch nghe hai người này há mồm ngậm miệng đều gọi cô là lão Đại thì cảm thấy vô cùng nhức đầu: "Cái đó... chờ một chút đã! Không đúng, cứ cho là tôi đánh bậy đánh bạ cứu được mấy người nhưng cũng đâu có nghĩa là tôi thành lão Đại đâu?"

Cô nhớ lúc đó cái tên lão Đại ăn hại này có nói cái gì mà "Solomon là nơi kẻ mạnh làm vua", cộng thêm chuyện cô cứu bọn họ cho nên phải để cô làm lão Đại... nhưng mà, rõ ràng cô đã từ chối ngay lúc ấy rồi cơ mà!

"Từ giây phút cô cứu chúng tôi thì trong lòng chúng tôi cô mãi mãi là lão Đại!" Buddy nói bằng một giọng đương nhiên.

Lão Đại ăn hại cũng nghiêm túc "tát nước" theo: "Đúng thế!"

Đường Lăng "phụt" một cái cười một cách đê tiện nói: "Ồ ồ ồ, Tiểu sư muội... hóa ra... thằng ngu kia chính là muội hả?"

Ninh Tịch: "Câm miệng!!!"

Cô đây là nằm yên cũng trúng đạn có được không?

Chương 2066: Thằng Đần Nào?

Zeus liếc Phong Tiêu Tiêu một cái rồi lại nhìn những người khác, ông ta kích động nói: "Lão Đại, chắc mấy người bên cạnh cô chính là mấy vị đại nhân Đường Môn đúng không!"

Ông ta vừa dứt lời thì đám tiểu lâu la với tên đeo vòng liền trợn tròn mắt lên.

Này... này là chuyện gì...

Người bọn họ muốn giết lại chính là lão Đại của Solomon bọn họ... mà mấy người còn lại đều là "sát thần" của Đường Môn...

Tên đeo vòng run lẩy bẩy, quỳ "phịch" xuống đất một cái: "Thật thật thật... thật xin lỗi... Lão Đại, tôi không biết... tôi thật sự không biết cô cùng mấy vị đại nhân..."

"Lão Đại, đây là có chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Lúc này Zeus mới chú ý tới đám Jason, ông ta không kìm được nhú nhú mày.

"À không có gì, lúc nãy bọn tôi đang ăn cơm, mấy người này đột nhiên nhảy ra muốn giết chúng tôi."

"Lão Đại, cô nói cái gì!!!"

"Thằng chó này muốn giết ngài?"

Jason sắp khóc tới nơi: "Lão Đại, ngài nghe tôi giải thích đi mà! Chuyện không như ngài nghĩ đâu, là tôi... là tôi lén nhận một "đơn hàng", bên kia muốn mạng của nữ nghệ sĩ người Trung Quốc có tên là Ninh Tịch, tôi không biết... không biết thân phận của cô ấy lại là..."

Ninh Tịch nghe thế thì nhướn mày: "Hả? Có người muốn mạng tôi á?"

"Vâng... đúng vậy, đối phương ra giá hơn nghìn vạn... tôi... tôi nhất thời mê tiền..."

Jason vừa dứt lời, Đường Lãng đã ôm bụng cười lăn lộn: "Phụt há há há há há há há há há... cười chết tôi mất! Mạng của "tay súng nghìn mắt" - Đường Tịch trong truyền thuyết lại chỉ có giá hơn nghìn vạn, rồi lại còn phải người cấp này đi há há há.."

Mé! "Tay súng nghìn mắt" - Đường Tịch!!! Đường Tịch chẳng phải là nam sao???

Vẻ mặt Jason nhìn Ninh Tịch lúc này đã phải nói là kinh hoàng.

Sắc mặt Ninh Tịch phải nói là đen như đáy nồi: "Huynh đủ rồi đó nha! Đầu huynh còn chả đáng một xu nhé!"

"Hi hi, này dê con, thằng đàn nào mời mày thế?" Phong Tiêu Tiêu cười hi hi hỏi.

Jason có chút khó khăn nói: "Cái này... này... đại nhân à, luật trong nghề... ngài cũng hiểu..."

Nếu gã mà nói ra tên của người thuê thì cũng không cần lăn lộn làm gì nữa.

Jason vừa dứt lời đã bị Buddy hung hăng đập cho một đập ngã lăn ra mặt đất: "Shit! Thằng đàn này! Mẹ nó chứ, trong đầu mày chứa phân à!!!"

Jason bị đập đau muốn chết nhưng cũng nhờ đó mà đầu óc cũng tỉnh táo lại. Hiện giờ cái mạng nhỏ của gã còn chẳng giữ nổi rồi thì quy củ trong nghề là cái vẹo gì chứ.

Trái lại, Ninh Tịch chỉ quơ quơ tay không thèm để ý nói: "Được rồi, hănta không nói thì tôi cũng biết là ai."

Có Đại thần Hàn Kiêu ở cạnh thì chắc chắn sẽ không còn tên mắt mù nào dám động đến cô nữa, đây có lẽ chỉ là chút tôm tép mà thôi, thậm chí có khi còn không phải người trong giới.

Tuần lễ thời trang Lorraine mới kết thúc không lâu mà cô đã bị tập kích, cộng thêm chuyện súng giả bị đổi thành súng thật khi ở đoàn làm phim Biệt Đội Điệp Viên Perak...

Ninh Tịch thử thăm dò Hói: "Chị hỏi chú, người thuê chú có phải đã từng thuê chú bắt cóc một du học sinh người Hoa, sau đó uy hiếp chị của cậu ta làm việc cho mấy người đúng không?"

Thấy chuyện lúc trước cũng bại lộ, Jason run lên một cái rồi khai bằng sạch: "Vâng... đúng thế... Lão Đại, em không dám nữa! Em lập tức từ chối "đơn hàng" này! Cũng không bao giờ liên hệ hay có quan hệ gì với bên kia nữa!"

Ninh Tịch không biết nghĩ đến cái gì mà cười một tiếng: "Cái này thì không cần đâu."

--- O ---

Chương 2067: Về Nước

"Ồ, không cần? Ý của lão Đại là sao?" Jason yếu ớt hỏi.

"Cho chú em một cơ hội lập công chuộc tội, muốn không?"

Ánh mắt Jason sáng rực, gã ta không ngờ hôm nay mình vẫn còn có cơ hội được sống, vì vậy mà ra sức gặt đầu, cảm tưởng như cái đầu của gã sắp rơi ra khỏi cổ luôn.

Sau đó, lão Đại ăn hại nào đó lại gào khóc xin lỗi Ninh Tịch, rồi bày tỏ lòng trung thành gì gì đó, bảo đảm mọi chuyện đều sẽ nghe sự an bài của cô nếu không sẽ cắt chân Jason rồi ném xuống biển cho cá ăn.

Sau khi mọi chuyện rõ ràng, Ninh Tịch cũng tính rời đi. Cuối cùng vẫn là Buddy có cơ trí, gã nhận thấy người đàn ông tóc dài nhìn có vẻ mất kiên nhẫn kia dường như là người có địa vị cao nhất trong đám người. Gã ta mon men tới gần hỏi thăm vài chuyện rồi dứt khoát túm mấy nhân viên của KFC đến làm cơm, sau đó cũng đem mặt tiền của tất cả các cửa hàng KFC sang tên coi như là lễ vật, như thế mới thành công níu chân Ninh Tịch lại.

Vì thế, đám người Ninh Tịch ở lại Solomon một đêm rồi mới rời đi.

Đại thần Hàn Kiêu sau khi cơm no rượu say rồi thì phải mộng đi thẳng. Còn Ninh Tịch thì ngậm ngùi, quyến luyến nói chia tay với Phong Tiêu Tiêu và Đường Dạ.

Sau hai ngày, công việc ở Los Angeles kết thúc thuận lợi nên Ninh Tịch lên đường trở về nước.

Chuyến đi lần này coi như có thu hoạch lớn.

...

Trung Quốc, nhà cũ của Ninh gia.

Sau khi về nước, Ninh Tuyết Lạc liền mượn cơ nhớ nhà mà trốn về nhà mẹ đẻ. Hiện giờ, cô ta thực sự không chịu nổi sự châm chọc của Trịnh Mẫn Quân.

Ninh Tuyết Lạc cố ý đưa cho Trịnh Mẫn Quân một tấm giấy mời ở tuần lễ thời trang, cho nên chuyện hôm đó bà ta cũng chứng kiến toàn bộ. Trịnh

Mẫn Quân cảm thấy mất mặt nên chẳng đợi Ninh Tuyết Lạc mà một mình về nước trước.

Chờ sau khi về nước rồi thì thái độ của Trịnh Mẫn Quân đối với Ninh Tuyết Lạc cũng chẳng chừa chút mặt mũi nào nữa, đáng giận nhất là bà ta còn giả vờ như vô tình so sánh cô ta với Ninh Tịch ngay trước mặt cô ta nữa.

Cộng thêm việc tình hình của History càng lúc càng tệ nên trong khoảng thời gian này cô ta thật sự sút đầu mẻ trán.

Ninh Tuyết Lạc âm trầm ngồi trên ghế salon trong phòng khách, ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân, Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc đã về.

Thấy Ninh Tuyết Lạc, Trang Linh Ngọc lập tức vui vẻ nói: "Tuyết Lạc, con về rồi! Sao lại gầy thế này? Con còn đang có bầu đấy! Nhớ có chuyện gì thì sao!"

Ninh Tuyết Lạc rũ mắt, âm đạm nói: "Mẹ, con không sao, chỉ là... chuyện phía công ty có hơi nhiều..."

Ninh Diệu Hoa trầm giọng nói: "Chuyện History không phải lỗi do con, con không cần phải tự trách."

Trang Linh Ngọc kéo Ninh Tuyết Lạc ngồi xuống ghế rồi tức giận nói: "Mẹ đã bảo con khôn kia nhất định sẽ đối nghịch với Ninh gia chúng ta mà con không tin! Bây giờ thì đã tin chưa! Rõ ràng là nó cố ý, mời nhà thiết kế nào mà chẳng được, hết lần này đến lần khác lại cứ phải mời người kia là thế nào! Lại còn làm Tuyết Lạc khó xử trước mặt bao nhiêu người như vậy!"

Ninh Diệu Hoa biết quan hệ của Ninh Tịch với Trang gia hiện giờ không tệ, ông ta vẫn muốn hòa giải quan hệ của hai nhà nên không biết nói gì, chỉ ho nhẹ một tiếng: "Chuyện này, đúng là Tiểu Tịch có hơi quá đáng! Bất kể thế nào thì cũng là người một nhà cả, cần gì phải làm to chuyện như vậy! Huống chi Tuyết Lạc còn đang có thai, nó không sợ Tuyết Lạc chịu đả kích rồi có chuyện gì sao!"

Trang Linh Ngọc tức giận nói: "Chỉ sợ nó còn mong thế ấy chứ!"

Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ nhẫn nhịn, đau khổ nói: "Mẹ, chuyện này không thể trách chị, có trách chỉ trách con không có mắt nhìn người... nhưng mà mẹ ơi, con khó chịu lắm! History là tâm huyết của con... nhưng bây giờ... tất cả đã

bị phá hủy..."

--- O ---

Chương 2068: Song Hỷ Lâm Môn

Bộ dạng đau khổ nhưng vẫn cố chịu đựng của Ninh Tuyết Lạc càng khiến Trang Linh Ngọc đau lòng: "Tuyết Lạc ngoan, đừng buồn, chỉ là một công ty thời trang thôi mà! Không có thì thôi, đằng nào cũng chẳng phải chuyện to tát gì! Bây giờ, chuyện quan trọng nhất con cần làm đó là phải chăm lo cơ thể mình cho tốt, sinh đứa bé ra rồi thì mọi chuyện đều có thể làm lại từ đầu!"

Ninh Diệu Hoa cũng phụ họa nói: "Mẹ con nói không sai, cái gì cũng không quan trọng bằng đứa bé."

Đây chính là mấu chốt để cô ta có thể đứng vững gót chân ở Tô gia, có Tô gia giúp đỡ thì sau này cô ta muốn mở mấy cái công ty nữa cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Trang Linh Ngọc với Ninh Diệu Hoa đang an ủi con gái thì đột nhiên có một bà vú lạ mặt cẩn thận bưng một bát canh từ trong bếp ra: "Phu nhân, bà về rồi, cũng đúng lúc canh dưỡng thai đã nấu xong, bà mau uống đi cho nóng!"

Canh dưỡng thai...

Ninh Tuyết Lạc đang làm bộ nghe vậy thì vẻ mặt cũng cứng đờ.

Cô ta có nghe lầm không? Vừa nãy bà già kia nói... canh dưỡng thai? Cho phu nhân?

Bà vú đi tới gần mới phát hiện ra trên ghế ngoại trừ Trang Linh Ngọc ra thì còn một người nữa, bà ta cười nói: "Đây chắc là Đại tiểu thư rồi! Quả nhiên là đẹp và có khí chất y như phu nhân! Nghe nói Đại tiểu thư cũng đang mang thai, vừa hay tôi nấu cũng nhiều nên Đại tiểu thư cũng uống một bát đi!"

Ninh Tuyết Lạc ngây ngốc ngồi đờ ra đó, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra: "Mẹ, đây là..."

Trang Linh Ngọc không ngờ bà vú lại đột nhiên đi ra, lại còn đúng lúc Ninh Tuyết Lạc đang ở nên theo bản năng sờ bụng một cái rồi xấu hổ cúi đầu, không biết nên mở miệng thế nào.

Ninh Diệu Hoa ở bên cạnh cũng có chút mất tự nhiên, ông ta ho nhẹ một tiếng rồi mới hạnh phúc nói: "Tuyết Lạc, đây là hộ lý chăm sóc dinh dưỡng

cho phụ nữ có thai mà ba mời tới, mẹ con... mang thai..."

"Cái gì???"

Lời của Ninh Diệu Hoa chẳng khác nào một tiếng sấm bỗ thẳng xuống đầu Ninh Tuyết Lạc.

Ninh Tuyết Lạc nhận ra mình phản ứng hơi quá khích nên vội vàng ổn định tình cảm lại, vẻ mặt cũng chuyển thành vẻ kinh ngạc vì bất ngờ: "Ba, ba mới... mới nói gì? Mẹ... mang thai?"

Ninh Diệu Hoa cầm lấy tay Trang Linh Ngọc kích động nói: "Đúng thế! Tuyết Lạc, con cũng biết mẹ con có chút vấn đề mà vẫn không thể mang thai được nữa, đây cũng sự tiếc nuối từ trước tới giờ của ba và mẹ! Thật ra thì, hơn một năm trước ba với mẹ vẫn luôn cố gắng tìm người mang thai hộ, nhưng vẫn chẳng thể thành công! Vốn ba mẹ cũng đã hết hy vọng, ai ngờ được mẹ con đột nhiên mang thai!"

Nói tới đây, sự kích động của Ninh Diệu Hoa khó mà che giấu nổi, cả người Trang Linh Ngọc cũng mang vẻ hạnh phúc.

Còn Ninh Tuyết Lạc thì đầu óc trống rỗng nhưng ngay sau đó con giận dữ lập tức xâm chiếm lấy cô ta!

Trang Linh Ngọc mang thai! Vào thời điểm này mà Trang Linh Ngọc lại mang thai!!!

Ninh Diệu Hoa cũng chỉ nghĩ Ninh Tuyết Lạc quá bất ngờ chứ cũng không để ý đến vẻ âm trầm trên mặt cô ta, ông ta vẫn đang chìm trong hạnh phúc và sung sướng: "Khoảng thời gian này con luôn quá bận rộn cho nên ba mẹ vẫn chưa kịp thông báo với con cái tin tốt này! Tuyết Lạc, quả nhiên con chính là Phúc Tinh của Ninh gia chúng ta, bây giờ Ninh gia đúng là song hỷ lâm môn!"

Ha, song hỷ lâm môn*!

*Song hỷ lâm môn: cùng một lúc có cả hai việc vui.

Hay cho một câu song hỷ lâm môn!

Lục phủ ngũ tạng của Ninh Tuyết Lạc hiện tại y như bị thêu trong lửa giận.

--- O ---

Chương 2069: Ép Cô Ta Đến Đường Cùng

Ninh Diệu Hoa cũng thành khẩn nói: "Tuyệt Lạc, những năm gần đây con vất vả quá rồi! Là một đứa con gái mà cả ngày cứ phải lộ mặt bên ngoài vất vả lo lắng vì công ty! Chờ em trai con lớn lên thành người, chuyển lại công ty thì gánh nặng trên vai con có thể đặt xuống rồi!"

"Trước đây ba vẫn lo lắng chuyện ba với mẹ chỉ có mình con là một đứa con gái! Nhưng bây giờ, chờ khi ba và mẹ trăm năm rồi thì hai chị em con vẫn có thể nương tựa vào nhau, ba với mẹ cũng yên tâm!"

Ha...

Em trai...

Cũng phải ha!

Chắc chắn bọn họ đã đi làm kiểm tra biết được trong bụng quả thực là một đứa con trai, chứ nếu không thì sao lại có thể vui vẻ đến thế chứ.

Ninh Tuyệt Lạc nghe từng câu từng chữ của Ninh Diệu Hoa mà trong lòng giận đến phát run.

Chờ em trai lớn lên thành người, nhận lấy công ty!

Cô ta phải phí biết bao công sức mới ép Ninh Tịch rời đi, khiến cho bọn họ nghĩ chỉ có một mình cô ta là con gái nên bọn họ mới có thể một lòng đối tốt với cô ta như vậy. Bây giờ bọn họ đã có con trai, lại còn là máu thịt của bọn họ thì Ninh gia này liệu có còn vị trí nào cho cô ta hay không?

Chắc chắn có con đẻ rồi thì kiểu gì cũng qua sông rút ván, còn nói cái gì mà nương tựa vào nhau, cái gì mà thương cô ta vất vả chứ! Có mà dùng cô ta xong rồi thì ném đi, chẳng hề suy nghĩ cho cô ta chút nào cả.

Hiện giờ cô ta ở Tô gia đã gian nan như thế mà Trang Linh Ngọc lại nhè đúng lúc này mà mang thai, đã thế đứa bé kia còn là con trai, là người thừa kế tương lai của Ninh gia, đây khác nào ép cô ta vào đường cùng đâu!

Ninh Tuyệt Lạc mạnh mẽ nuốt ngum máu uất hận này xuống, về mặt cũng đổi thành kinh ngạc và nở nụ cười vui sướng nói: "Thế thì tốt quá, tốt quá rồi! Chúc mừng ba mẹ!"

Trang Linh Ngọc kéo tay Ninh Tuyết Lạc: "Cám ơn con Tuyết Lạc, con yên tâm đi! Ba mẹ chắc chắn sẽ không vì có em trai mà không thương con nữa, con mãi mãi là cô con gái quý giá nhất của mẹ!"

Ninh Tuyết Lạc thầm cười nhặt trong lòng nhưng trên mặt vẫn là vẻ vui mừng thay cho Trang Linh Ngọc, cô ta chân thành nói: "Mẹ, con biết mà! Con vẫn mong mình có em, càng muốn có em trai! Sau này con với em có thể cùng nhau báo hiếu cha mẹ rồi, còn có thể làm chỗ dựa cho con nữa!"

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói thế thì chút bất an và băn khoăn cuối cùng trong lòng Ninh Diệu Hoa cũng tan đi, ông ta nói: "Tất nhiên là như vậy rồi! Em trai con không làm chỗ dựa cho con thì ai làm!"

Trang Linh Ngọc vốn lo Ninh Tuyết Lạc sẽ không vui nhưng lúc này thấy thái độ của cô ta như vậy thì bà ta cũng thở phào nhẹ nhõm: "Khoảng thời gian này con cứ ở nhà mấy ngày đi! Mẹ sẽ bồi bổ cho con thật tốt!"

Nụ cười trên mặt Ninh Tuyết Lạc càng thêm rực rỡ, cô ta nói với vẻ mong đợi: "Mẹ mới phải bồi bổ, nhất định phải chăm sóc em trai con thật tốt! Vừa hay em trai và đứa bé trong bụng con có thể làm bạn với nhau!"

Nhìn cảnh tượng hai mẹ con hòa thuận vui vẻ cười nói với nhau, Ninh Diệu Hoa hài lòng gật đầu một cái rồi ra về người cha hiền nói: "Tuyết Lạc, thời gian này ba sẽ để ý bên Ninh thị giúp con, con không cần quan tâm đâu! Cứ ở nhà nghỉ ngơi với mẹ con cho tốt là được!"

Ninh Tuyết Lạc nghe thế thì sống lưng cứng đờ, móng tay hung hăng nghiền sâu vào lòng bàn tay.

Hừ, cô ta vất vả lắm mới đuổi được con khốn Ninh Tịch kia đi, còn lấy được cổ phần trong tay Ninh Diệu Hoa và Ninh Diệu Bang để nắm thực quyền trong công ty. Nhưng bây giờ chỉ vì một đứa bé còn chưa ra đời mà Ninh Diệu Hoa đã bắt đầu thăm dò, muốn thu hồi quyền lực trong tay cô ta để lót đường cho đứa con trai bảo bối của mình.

Đúng là một "người cha hiền" mà...

--- O ---

Chương 2070: Lòng Vàng Muốn Cẩn Chết Em

"Cám ơn ba, ba đối với con tốt quá! Nếu có kiếp sau con nhất định phải làm làm con gái của ba!" Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ cảm động, biểu cảm trên mặt cũng rất hồn nhiên như thể không phát hiện bất cứ điều gì.

...

Tại căn nhà hoa ở thị trấn Lộc.

Thùng thùng thùng!!!

Buổi sáng yên tĩnh đột nhiên bị những tiếng đập cửa ầm ầm phá hỏng.

Người nào đó đang đứng ở ngoài cửa gào rú đến rung trời: "Ninh Tiểu Tịch! Ninh Tiểu Tịch, bà ra đây cho tôi! Đừng có mà trốn ru rú ở trong đó! Tôi biết bà ở nhà! Mau cút ra đây cho ông!"

Ninh Tịch đang "chim chuột" với Lục Đình Kiêu trong vườn hoa nghe thấy cái giọng này thì phun cả trà ra ngoài, cô dè dặt thò đầu ra khỏi lòng Lục Đình Kiêu: "Thôi xong rồi! Bị bại lộ rồi! Lần này chắc Lòng Vàng muốn cẩn chết em quá!"

Lục Đình Kiêu nhìn về phía cửa rồi hỏi: "Em làm cái gì?"

"Ê, cái này hả..." Ninh Tịch cười khan.

"Ninh Tiểu Tịch! Bà có bản lĩnh bán đứng tôi thì cũng phải có bản lĩnh ra mở cửa chứ! Mở cửa mau!" Giang Mục Dĩ vẫn còn đang gào rú bên ngoài.

Ninh Tịch ho nhẹ một cái rồi giải thích: "Thật ra thì... cũng không làm gì cả, chuyện chỉ là thế này... anh còn nhớ Orlando không?"

Nghe thấy cái tên này thì Lục Đình Kiêu khẽ híp hai mắt lại: "Nhớ."

Tất nhiên là nhớ!

Người đã từng mơ ước vợ của mình thì anh sao có thể không nhớ chứ?

Trong lòng anh còn có một cái danh sách đây.

Tất nhiên là cái danh sách này cực kỳ... dày...

Cũng thiết thời cho trí nhớ siêu phàm của Lục Đại Boss, đem đám người này ghi nhớ hết sạch.

"Ừm, chẳng phải là cái phim Biệt Đội Điệp Viên Perak sắp chiếu rồi sao! Lần này em đến Los Angeles làm việc khó tránh khỏi đụng mặt Orlando, kết quả là cái tên dở hơi đó lại phát bệnh! Em nghĩ sau này còn phải cộng tác với nhau lâu dài cho nên cũng không thể làm gì quá mức! Lúc em đang râu rĩ thì anh thử đoán xem chuyện gì xảy ra?"

Ninh Tịch nói tới đây thì hai mắt sáng lấp lánh, có chút thừa nước đục thả câu nói.

"Chuyện gì?" Ngón tay Lục Đình Kiêu vuốt nhẹ những sợi tóc mềm mại của cô, ánh mắt chuyên chú nhìn bộ dạng dung nhan sinh động của cô.

Ninh Tịch kích động nói: "Sau đó Orlando chạy tới đoàn làm phim Sát Thủ tìm em, kết quả lại gặp trùng Giang Mục Dã! Là gặp trùng Giang Mục Dã đang giả gái!"

Câu sau Ninh Tịch cố ý lên giọng hết mức có thể.

Lục Đình Kiêu nhướn mày: "Yêu từ cái nhìn đầu tiên?"

Ninh Tịch vỗ đùi cái đét: "Anh yêu quá thông minh!"

Lục Đình Kiêu có chút dở khóc dở cười, tình huống như thế... quả thật... khó mà tưởng tượng...

"Anh không biết chứ, Orlando vừa nhìn thấy Giang Mục Dã giả gái thì đã thề thốt yêu này yêu nọ rồi, còn xin em giúp anh ta nữa! Thậm chí còn bảo sau này bọn họ kết hôn nhất định sẽ mời em! Anh xem người ta đã nói chân thành thế rồi thì đương nhiên em phải đồng ý rồi... anh nói xem, hí hí hí..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Ninh Tịch đang đắc ý thì cái cằm xinh đẹp đột nhiên bị những ngón tay hơi chai nâng lên, tiếp theo đó chính là một nụ hôn sâu đến triền miên.

Tự dưng được Đại ma vương hôn thì Ninh Tịch chớp chớp đôi mắt xinh đẹp của mình, chẳng hiểu gì cả, sao tự nhiên lại hôn cô?

Nhưng mà vấn đề này không quan trọng, Ninh Tịch ngây người ra một lúc

liền đáp trả lại nụ hôn.

Một lát sau, Lục Đình Kiêu dán hơi thở gấp lên tai cô nói: "Phần thưởng."

Ninh Tịch ngu ngơ ba giây mới hiểu được ý của Lục Đình Kiêu là gì.

Ồ, ý của anh yêu là đang khen cô ngoan ngoãn tự chặn hoa đào sao?

Thật là khâm phục khả năng lý giải của mình quá đi!

Vào lúc này, phía bên ngoài cửa.

Chó độc thân nào đó vẫn đang đứng "gâu gâu" một cách thê thảm: "Ninh Tiểu Tịch, bà là đồ không có nhân tính! Tình bạn bè của chúng ta đến đây chấm dứt rồi!"

Ninh Tịch nhỏ giọng nói: "Hừ, không làm được bạn bè thì vẫn làm vợ Cả mà..."

--- O ---

Chương 2071: Tình Địch Biến Thái Đến Mức Đáng Sợ

Cuối cùng, Long Vàng mắc bệnh đại nào đó vẫn xông vào được.

"Ninh Tiểu Tịch, bà có bản lĩnh thì đừng có mà trốn sau lưng cậu tôi!"

Ninh Tịch bĩu môi một cái: "Tôi có ngu đâu mà không biết trốn?"

Nói xong còn không sợ chết mà đổ thêm dầu vào lửa: "Này này, Giang Mục Dã, rốt cuộc Orlando đã làm gì ông mà khiến ông tức đến thế hả?"

Giang Mục Dã ôm ngực, suýt nữa thì hộc máu: "Ông đây rõ ràng là bị làm cho tức chết có được không hả!!!"

Ninh Tịch nhỏ giọng lầu bầu: "Xin nhờ, ông là đàn ông thì sợ tên đó cái quái gì! Anh ta ăn thịt ông được chắc! Hai tên cặn bã gặp nhau nhất định có một tên mạnh hơn! Tôi cảm thấy với công lực của ông thì có thể giết chết anh ta trong nháy mắt!"

Giang Mục Dã nghiến răng nghiến lợi: "Tôi thật cảm ơn lòng tin của bà đối với tôi quá!"

"Dù sao thì Orlando cũng ở tít tận Mỹ cơ mà..." Ninh Tịch vẫn còn cố gắng giãy giụa.

"Đuýt, ngày kia Biệt Đội Điệp Viên Perak khởi chiếu rồi, tên kia khoảng thời gian này sẽ tới đây!" Giang Mục Dã sắp sụp đổ đến nơi rồi.

Ninh Tịch bây giờ mới ngó ra, vỗ ngực cảm thán như vừa sống sót sau cơn tai nạn: "Đúng nha! Mợ nó may quá may quá..."

May mà Giang Mục Dã giúp cô cản một kiếp này!

"Ninh Tiểu Tịch!" Giang Mục Dã lại bắt đầu phát rồ, quả nhiên con nhỏ này đem anh ra làm bia đỡ đạn mà.

Ninh Tịch bị gào thét cho tóc gió tung bay.

Ngay lúc ấy, Lục Đình Kiêu giơ tay ôm cô vợ bé nhỏ của mình vào lòng rồi nhìn về phía Giang Mục Dã: "Mẹ cháu vừa mới gọi điện cho cậu."

Lục Đình Kiêu vừa lên tiếng thì Giang Mục Dã lập tức bật trạng thái chiến

đầu luôn: "Hả! Mẹ cháu! Mẹ cháu nói gì với cậu?"

Mỗi lần mẹ anh ta đến tìm Lục Đình Kiêu thì chắc chắn không có chuyện gì tốt!

Quả nhiên, Giang Mục Dã vừa nghĩ tới thì đã thấy Lục Đình Kiêu điềm tĩnh mở miệng nói: "Bàn chuyện kết hôn của cháu."

"Ờ!" Giang Mục Dã nhất thời nguyên rủa một tiếng, mẹ của anh có thôi đi được không. Biết rõ anh ta sợ nhất là Lục Đình Kiêu cho nên lần nào cũng cầm Lục Đình Kiêu ra dọa để ép Giang Mục Dã kết hôn.

"Cậu đã giúp từ chối rồi, bây giờ là lúc cháu cần tập trung vào sự nghiệp, chuyện kết hôn không cần vội vàng."

Giang Mục Dã mặt mày xám ngoét, đột nhiên nghe được lời này thì có cảm giác như mình được ánh sáng của Đức Phật chiếu rọi, kích động đến suýt rơi cả nước mắt: "Đúng đúng đúng! Cậu nói quá đúng!"

Phải biết là trước mặt mẹ Giang Mục Dã chỉ có lời của Lục Đình Kiêu là chân lý. Có "lời vàng ý ngọc" này của Lục Đình Kiêu thì ít nhất trong vòng một năm nữa anh cũng không cần lo bị ép cưới!

Giang Mục Dã cẩn thận cân nhắc vụ "mua bán" này, rồi quả quyết cảm thấy... mình không hề thua thiệt!

"Hừ, được rồi, lần này coi như ông đây trượng nghĩa giúp bà làm bia đỡ đạn một lần!"

"Woa, anh yêu quá tuyệt vời ~"

Giang Mục Dã vừa mới xuôi cơn tức xong lại thấy ai kia ôm chặt lấy anh yêu nhà mình mà hôn lấy hôn để.

Thôi cho xin đi! Người hy sinh là ông đây đây, người giúp bà cũng là ông đây nhé, này này!

Thôi kệ đi...

Hu hu hu lòng chua xót quá!

Giang Mục Dã nhìn hai tên già đầu kia cứ "chít chít meo meo" mà giận đến

đau cả phổi.

Nhưng chẳng biết anh chàng nghĩ đến cái gì mà đột nhiên hoảng hốt một chút...

Không biết bắt đầu từ lúc nào...

Khi thấy hai người họ ở chung một chỗ mà Giang Mục Dã đã không còn thấy chua xót khó chịu nữa, hoàn toàn chỉ có cảm giác như đang đối với bạn thân hay người thân mà thôi...

Hừ, Lục Đình Kiêu, ánh mắt của người cậu này cũng quá sắc bén đi! Sợ là cậu ấy đã sớm nhìn ra mình hoàn toàn không còn nguy hiểm nên mới có lòng tốt giúp mình từ chối vụ coi mắt đây mà!

Hay lắm, tình địch biến thái đến mức đáng sợ, mà người ông đây thích lại càng biến thái cho nên ông đây có thua cũng đáng...

...

--- O ---

Chương 2072: Xảy Ra Chuyện

Hai ngày sau, Biệt Đội Điệp Viên Perak bắt đầu công chiếu trên toàn cầu.

Chỉ ngày đầu tiên thôi mà tất cả những người hâm mộ điện ảnh sau khi coi xong đều lấy làm kinh hãi.

Cái gì mà bảy giây! Cái gì mà chỉ ngồi không! Cái gì mà làm quần chúng! Phần diễn của Ninh Tịch trong bộ phim này kéo dài chừng mười lăm phút, hơn nữa nhân vật này cũng cực kỳ đặc sắc lại còn có một cảnh tình cảm mập mờ với Orlando nữa! Cuối phim còn để lại chút thông tin rằng có thể vai diễn của Ninh Tịch vẫn còn sống và có khả năng xuất hiện trong phần hai.

Nhất thời, toàn bộ giới hâm mộ phim ảnh đều bùng nổ và các fan của Ninh Tịch thì cực kỳ hãnh diện.

[Hú hú hú, hình ảnh anh Tịch mặc đồ đỏ trong phim đẹp quên sâu!]

[Lại chẳng! Tôi là một đứa con gái còn muốn quỳ liếm có được không hả? Nhất là những cảnh diễn cùng Orlando ấy, thật quá đẹp đôi quá đi! Thật mong có phần hai quá!]

[Mai tôi phải đi xem lần hai mới được!]

[Bây giờ ai mà nói vai của anh Tịch nhà tôi trong Sát Thủ là dựa vào quan hệ với quy tắc ngầm thì tôi chắc chắn sẽ tát cho tên đó đến độ cha mẹ cũng nhận không ra! Anh Tịch đã dẫn thân vào Hollywood từ năm trước rồi có được không hả? Thực lực cứng rắn cùng nền tảng của người ta bày rành rành ra đây này!]

[Cũng thiệt thòi cho mấy đứa fan nảo tàn của Ninh Tuyết Lạc vẫn chưa từ bỏ mà cứ nói anh Tịch đoạt vai diễn của Ninh Tuyết Lạc trong phim này! Lạy hồn, lúc Ninh Tuyết Lạc còn chưa giải nghệ thì nhân vật cô ta lấy được cũng chỉ có bảy giây mà thôi! Về đến tay của anh Tịch thì thành một nhân vật quan trọng luôn! Đây chính là sự chênh lệch về đẳng cấp đó!]

...

Trong căn phòng mờ tối.

Ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên khuôn mặt u ám của Ninh Tuyết Lạc,

trên mạng lúc này đều là những tin tức liên quan đến Biệt Đội Điệp Viên Perak hoặc là những tin tức liên quan đến Ninh Tịch với bao ngôn từ hoa mỹ.

Là của cô ta..

Biệt Đội Điệp Viên Perak vốn là của cô ta!

Tất cả mọi thứ của Ninh Tịch ngày hôm nay cũng là của cô ta!

Những ánh mắt mắt ngưỡng mộ, những tiếng vỗ tay, những ngôn từ hoa mỹ kia...

Cả Tô Diễm và Ninh gia...

Tất cả đều là của cô ta!!!

Nhưng mà sẽ nhanh thôi... tất cả những chuyện này đều sẽ kết thúc nhanh thôi.

Ninh Tuyết Lạc bung một ly rượu vang đỏ thắm như máu, một hơi cạn sạch: "Hừ... Ninh Tịch... mày cứ hưởng thụ những giây phút này đi... tao đã nói rồi... càng lên cao... ngã càng đau..."

...

Trung tâm thương mại xa xỉ nào đó của Đế Đô.

Trang Linh Ngọc vừa đi dạo qua mấy cửa tiệm đồ dành cho trẻ em và sơ sinh xong mà vẫn chưa thấy thỏa mãn, người giúp việc với tài xế phía sau đã ôm bao lớn bao nhỏ trong tay.

"Phu nhân, hôm nay chúng ta đã đi lâu lắm rồi, cũng nên về nhà đi thôi! Nếu không ngài Ninh sẽ lo lắng!" Một nữ giúp việc vội vàng khuyên nhủ.

"Mới có hơn một tiếng thôi mà, đừng có làm chuyện bé xé ra to." Trang Linh Ngọc có chút mất hứng nói.

Nữ giúp việc cười nói: "Ngài ấy cũng chỉ lo lắng quan tâm phu nhân thôi mà, dẫu sao để có được đứa bé này phu nhân cũng không dễ dàng!"

Nhắc tới đứa bé, Trang Linh Ngọc đưa tay vuốt ve bụng của mình theo bản

năng, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Tính tình bà ta vốn hiếu thắng, không nghe bất kỳ ai mà cứ thế coi Ninh Tuyết Lạc thành con gái ruột của mình. Nhưng mà, việc con ruột của mình lại không được như vậy chính là một chướng ngại tâm lý mà bà ta mãi không vượt qua được. Ninh Tịch chính là vết nhơ lớn nhất trong đời bà ta, bất kể Trang Linh Ngọc có phủ sạch quan hệ đến cỡ nào cũng không thay đổi được việc trên người Ninh Tịch có chảy dòng máu của bà ta.

Bà ta vì muốn chứng minh cái điềm như nhuốc ấy không hề có quan hệ gì với mình cho nên mới đem toàn bộ tâm huyết đổ hết lên Ninh Tuyết Lạc.

Đương nhiên là bà ta rất hài lòng với Ninh Tuyết Lạc, nhưng mà... nếu có thể mang thai, có thể có một đứa con ruột thịt của chính mình, có một cơ hội để bắt đầu lại thì đương nhiên là bà ta vô cùng mong chờ.

"Đi thôi." Tâm tình Trang Linh Ngọc không tệ nên cũng không so đo mà đồng ý đi về.

Mấy người đi cùng nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng che chở cho Trang Linh Ngọc đi về chỗ đậu xe.

Nhưng khi Trang Linh Ngọc đang chuẩn bị lên xe thì...

--- O ---

Chương 2073: Hôn Loạn

Nhưng khi Trang Linh Ngọc đang chuẩn bị lên xe thì...

Một chiếc xe gắn máy màu đen âm âm phi từ đằng xa tới, xông thẳng về phía bọn họ.

"Phu nhân cẩn thận!!!"

Tài xế cẩn thận che chở cho Trang Linh Ngọc tránh về phía sau.

Vừa thở phào nhẹ nhõm thì chiếc xe gắn máy lại đổi hướng bẻ ngoặt lại phi thẳng về phía bọn họ, nói đúng ra thì là phi thẳng về phía Trang Linh Ngọc!

Tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh, lần này Trang Linh Ngọc đã không thể tránh thoát!

Chờ đến khi người giúp việc cùng tài xế phản ứng lại được thì Trang Linh Ngọc đã bị đâm bay ra xa hơn một mét, nằm bất tỉnh trong một vũng máu.

Chiếc xe gắn máy kia cũng không chờ bọn họ nhìn cho rõ ràng đã rú ga rời đi, hoàn toàn biến mất trong đám đông.

"Aaaaaa... Giết người... Giết người! Giết người rồi!!!"

"Phu nhân!!!"

Hai người giúp việc hét chói tai chạy tới, tài xế cũng sợ đến choáng váng, một lát sau mới tái mặt chạy vội tới: "Phu nhân!!! Gọi điện thoại mau! Mau gọi cho Ninh tổng với Đại tiểu thư! Mau!"

Đám người đi đường thấy tình huống như vậy cũng kinh hô thành tiếng mà rối rít vây quanh hóng hớt, hiện trường loạn thành một mớ bòng bong.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Hình như là bị xe đụng!"

"Đạo này quanh đây hình như có mấy vụ đi xe giật túi nhưng chưa hề nghe nói xảy ra án mạng cả!"

"Á, người phụ nữ kia hình như đang mang thai! Đứa bé sợ là không giữ được

rồi..."

"Tôi thấy cái xe kia đâm mạnh lắm, có là đàn ông cũng đụng chết được chứ đừng nói đứa bé, haizz..."

...

Trong phòng bệnh VIP của bệnh viện.

Trên giường bệnh có một người phụ nữ trung niên đầu đổ đầy mồ hôi, sắc mặt trắng như tờ giấy đang hôn mê.

Trang Linh Ngọc mơ màng mở mắt ra, bà ta cảm thấy toàn thân rã rời, phần bụng thì truyền tới từng cơn đau đớn.

Ánh mắt mơ hồ nhìn quanh căn phòng.

Ninh Diệu Hoa, Ninh Tuyết Lạc, Tô Diễm, Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoàng Quang với người giúp việc và tài xế đi cùng bà ta hồi nãy đều có mặt ở đây, bầu không khí trong phòng nặng nề, ngột ngạt một cách khác thường.

Ninh Tuyết Lạc cúi đầu thật thấp, trên mặt cũng dàn giụa nước mắt, vẻ mặt Ninh Diệu Hoa rất khó coi. Ba người nhà họ Tô thì nhìn không ra biểu cảm gì, còn hai cô giúp việc cùng tài xế thì sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy đứng trong góc phòng.

"Tôi... tôi sao thế..." Trang Linh Ngọc nói có chút chậm.

Ngay khi bà ta mở miệng thì lập tức nhớ đến những chuyện vừa xảy ra, vừa nãy bà ta mới đi dạo phố còn đang chuẩn bị về nhà thì đột nhiên một chiếc xe gắn máy xông tới đâm thẳng vào bà ta, sau đó thì bà ta không biết gì nữa...

Lúc này, Trang Linh Ngọc nhìn hai con mắt đỏ ngầu của Ninh Diệu Hoa, cơ thể ông ta đang run rẩy kịch liệt hiển nhiên đã cực kỳ giận dữ. Ông ta nghiêng đầu sang một bên rồi đá thẳng vào người tài xế: "Đồ khốn nạn! Các người đi theo bảo vệ phu nhân kiểu gì! Sao đi dạo phố mà lại để phu nhân bị đụng xe chứ!!!"

Mất rồi! Con trai ông ta mất rồi!

Đứa con trai vất vả lắm ông ta mới chờ được, người thừa kế của ông ta cứ

thế mà mất rồi!

--- O ---

Chương 2074: Mọi Chuyện Đều Đồ Sông Đồ Bể

Tiệc nuôi lớn nhất trong đời này của ông ta là không có con trai, lần này chẳng những có mà lại còn là do chính Trang Linh Ngọc mang bầu.

Một khi đứa bé được sinh ra thì nó nghiễm nhiên trở thành người thừa kế của Ninh gia, đến lúc đó mấy lão già trong hội đồng cổ đông có ý kiến với thân phận của Ninh Tuyết Lạc cũng không nói được gì. Thậm chí ông ta còn có kế hoạch mượn đứa bé này mà đánh quan hệ với Trang gia...

Nhưng bây giờ... mọi chuyện đều đồ sông đồ bể hết rồi!

Lúc mới nghe tin, Ninh Diệu Hoa quả thật tức đến mức suýt chút nữa thì phát điên lên!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, lại còn làm đứa bé trong bụng phu nhân bị mất, hai cô giúp việc không tìm được mà run lẩy bẩy, Ninh tổng với phu nhân coi đứa bé này như bảo bối, bọn họ chết chắc rồi!

Người tài xế mặt mày xám ngoét, trên người với tay vẫn còn dính máu, anh ta bị Ninh Diệu Hoa đập cho một đập thì mặt mũi sưng phù, lắp bắp nói: "Ninh tổng... tôi không biết... tôi thật sự không biết tại sao lại như vậy... chúng tôi đang cùng phu nhân chuẩn bị lên xe về nhà thì... đột nhiên có một chiếc xe gắn máy lao như điên về phía chúng tôi rồi đâm trúng phải phu nhân!"

"Nói bậy nói bạ! Người sống đứng sờ sờ ở đó, chẳng lẽ tên lái xe kia không có mắt hay sao?" Ninh Diệu Hoa giận dữ quát lên.

Ninh Tuyết Lạc đứng một bên cũng cả giận nói: "Các người có nhiều người như thế, biết bao con mắt như thế mà không bảo vệ được mẹ tôi sao!"

Nghe Ninh Tuyết Lạc nói như thế bọn họ chiếu cố không chu toàn mà đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu bọn họ, người tài xế kia nhất thời nóng nảy liền vội vàng nói: "Đại tiểu thư, oan uổng quá! Không phải chúng tôi không để ý! Là người đi xe gắn máy kia không có mắt, tên đó lao thẳng về phía chúng tôi! Tôi che cho phu nhân lui về phía sau tránh đi rồi nhưng người kia giống như thể cố ý, nửa đường lại quay đầu đâm thẳng về phía phu nhân!"

"Cố ý? Anh có ý gì?" Ninh Tuyết Lạc hơi nhíu mày.

Lúc này một cô giúp việc tỉnh lại từ trong nỗi sợ hãi, rồi rít phụ họa nói: "Tôi thấy người lái cái xe gắn máy đó chắc chắn là cố ý! Máy người chúng tôi đều đứng chung một chỗ mà tên đó không đụng ai cứ nhằm về phía phu nhân mà đụng thôi!"

Một người khác nói: "Tốc độ của tên đó quá nhanh, chúng tôi hoàn toàn không phản ứng kịp! Muốn che chắn cho phu nhân cũng không kịp! Hơn nữa tôi thấy hình như kẻ đó cố tình nhằm vào bụng của phu nhân!"

Ninh Tuyết Lạc quay về phía Ninh Diệu Hoa, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: "Đây... chẳng lẽ đối phương cố ý!"

Lúc này giọng điệu của người tài xế càng thêm chắc chắn: "Nhất định là cố ý, nếu như nói cái tên đi xe gắn máy là kẻ xấu thì cũng phải cướp túi! Nhưng tên đó hoàn toàn không hề cướp bất cứ đồ gì! Hơn nữa ngay từ đầu mục tiêu của hắn đã là phu nhân! Tôi đã che cho phu nhân tránh được rồi nhưng tên đó lại quay đầu hướng thẳng về phía phu nhân mà đâm tới!"

Trang Linh Ngọc nằm trên giường khóc đến đứt hơi: "Con của tôi... tại sao... rốt cuộc là ai... tại sao lại làm thế với tôi..."

"Là ai, là kẻ nào to gan như thế! Ngay cả người của Ninh gia cũng dám động!" Ninh Diệu Hoa giận đến mức gân xanh nổi đầy mặt.

Trịnh Mẫn Quân đứng một bên làm bộ làm tịch như thể rất căm phẫn nói: "Ban ngày ban mặt mà làm như thế, đúng là không coi pháp luật ra gì rồi!"

Tô Diễm trầm ngâm phân tích: "Nghe bọn họ nói thì chỉ sợ chuyện này không phải đơn giản chỉ là một vụ tai nạn."

Tô Hoảng Quang nhìn Ninh Diệu Hoa rồi trầm giọng hỏi: "Diệu Hoa, gần đây ông có kết thù với kẻ nào không?"

Ninh Diệu Hoa hơi suy nghĩ một chút rồi lập tức phủ nhận: "Không thể nào! Đạo gần đây mọi chuyện trong công ty đều rất tốt!"

Cứ cho là có chút va chạm trong làm ăn, những lầy quy mô của Ninh thị hiện tại lại thêm đám hỏi với Tô gia thì nào có ai lớn gan đến nỗi đánh chủ ý lên người nhà Ninh gia.

Chương 2075: Thù Riêng

Trịnh Mẫn Quân nhìn vẻ mặt như đưa đám của nhóm người nhà họ Ninh, lại nhìn Trang Linh Ngọc khóc đến không còn hình tượng thì âm thầm sung sướng trong lòng.

Trang Linh Ngọc này đã sớm bị Trang gia đuổi ra khỏi cửa rồi nhưng hết lần này đến lần khác bà ta vẫn cứ ra vẻ là tiểu thư con nhà quyền quý, mắt cao hơn đầu, nhìn ai cũng tỏ vẻ khinh thường. Sau khi bà ta mang thai thì càng thêm quá quắt, bây giờ thành ra thế này cũng coi như là quả báo.

Tất nhiên, cái khiến bà ta chán ghét nhất chính là đứa bé trong bụng Trang Linh Ngọc này. Nguyên nhân lớn nhất khiến Trịnh Mẫn Quân đồng ý cho Ninh Tuyết Lạc vào cửa chính là do Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc thề thốt chỉ có mình Ninh Tuyết Lạc là con gái. Bây giờ, bỗng tòi thêm một đứa con trai thì ai biết được sau này bọn họ có đòi lại số cổ phần trong tay Ninh Tuyết Lạc hay không? Hiện tại đứa bé còn nhỏ cũng không tiện trở mặt nhưng một khi chờ thằng bé kia lớn rồi, Ninh Diệu Hoa lại là một con cáo già thềm con trai đến phát điên thì sao có thể không giao công ty cho con ruột của mình!

Đến lúc đó bọn họ sẽ coi Tô gia ra cái gì?

Cưới con phượng hoàng giả thì cũng thôi đi, đằng này lại mất cả quyền thừa kế Ninh thị nữa.

Đây chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?

Mà Ninh gia này tính toán cũng quá lộ liễu, hoàn toàn coi bọn họ thành kẻ ngu mà lừa bỡn. Những hết lần này đến lần khác, Tô gia bọn họ vẫn phải cố kỵ đứa bé trong bụng Ninh Tuyết Lạc nên cũng chỉ đành im lặng không nói được gì.

Chậc chậc, nhưng bây giờ nhân quả báo ứng, không biết Trang Linh Ngọc đã làm ra cái chuyện thiếu âm đức gì mà lại bị người ta hãm hại đến mất cả con.

Trịnh Mẫn Quân trong lòng nghĩ như vậy nhưng đương nhiên sẽ không biểu hiện ra mặt, bà ta giả vờ lo lắng thờ dài nói: "Linh Ngọc, có phải bà vô tình đắc tội đến ai rồi không?"

Không đợi Trang Linh Ngọc lên tiếng thì Ninh Tuyết Lạc đã trầm giọng nói:

"Mẹ con làm người hiền lành, nhân duyên cũng rất tốt! Đạo gần đây mẹ con dưỡng thai nên càng ít đi ra ngoài thì làm sao có thể đắc tội với ai chứ! Cứ cho là có mâu thuẫn nhỏ đi nữa cũng không đến mức thuê người làm hại mẹ con thế này!"

Nói tới đây, sắc mặt của ai ai đứng trong căn phòng này cũng càng thêm khó nhìn.

Ninh Tuyết Lạc nước mắt giàn dụa, đau lòng đến mức cứ như thể đứa bé bị mất là đứa con trong bụng cô ta vậy: "Người kia rõ ràng nhằm vào em trai con mà, rốt cuộc là ai mà lại độc ác như thế! Ngay cả một đứa bé trong bụng mẹ cũng không buông tha! Rốt cuộc là có mối thù giết cha giết mẹ gì mà phải làm ra cái chuyện tàn nhẫn như thế?"

Tô Hoàng Quang nghĩ nghĩ một lát, sau đó phân tích với Ninh Diệu Hoa: "Nếu ra tay với Ninh Tuyết Lạc hay là ông thì có khi là do tranh chấp ở Ninh thị, nhưng mà ra tay với Trang Linh Ngọc hay với đứa bé trong bụng bà ấy thì có khả năng là do có thù riêng. Khả năng đây là hành động trả thù để giải hận là rất lớn!"

Lúc này, một người nữ giúp việc đứng trong góc yếu ớt lên tiếng: "Đại tiểu thư... thật ra thì... chiếc xe gắn máy kia, hình như tôi thấy ở đâu rồi..."

"Cái gì? Ở đâu?"

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào người giúp việc kia.

"Tôi cũng không chắc lắm, có khi là tôi nhìn lầm rồi!" Cô giúp việc như thể không dám nói mà nhanh chóng ngậm miệng lại.

Ninh Diệu Hoa nghiêm nghị mắng: "Bất kể có phải nhìn lầm hay không thì cô cứ nói xem đã gặp ở đâu rồi!"

Cô giúp việc lúc này mới ngẩn ngừ dứt quãng nói: "Kiểu dáng đó không phải xe gắn máy thông thường... mà là xe phân khối lớn chuyên để thi đấu! Lúc trước tôi từng làm ở một chỗ cách chỗ ở của tiểu thư Ninh Tịch rất gần... lúc ấy, tôi thường thấy có mấy người đi xe giống vậy đậu ở chỗ tiểu thư Ninh Tịch... trong đó có một chiếc giống y hệt chiếc đã đụng phải phu nhân..."

Người giúp việc kia vừa dứt lời, sắc mặt Ninh Diệu Hoa đã trở nên đen xì: "Ninh Tịch? Cô vừa nói là thấy chiếc xe ấy ở chỗ Ninh Tịch sao?"

--- O ---

Chương 2076: Nhận Định

Vừa nghe tới cái tên Ninh Tịch, sắc mặt của những người trong phòng rất khác nhau.

Tô Diễm vẫn không nói gì đột nhiên nhíu mày: "Cô có thể xác định là cùng một chiếc không?"

Cô giúp việc kia lập tức co rúm lác đầu: "Chiếc xe kia chạy nhanh quá, tôi chưa kịp nhìn kỹ! Cho nên tôi cũng không chắc chắn được, tôi chỉ nói là tôi từng thấy chiếc xe giống như vậy ở chỗ tiểu thư Ninh Tịch thôi..."

Không đợi bọn họ thảo luận ra kết quả, Trang Linh Ngọc nằm trên giường bệnh thừ người ra mất mấy giây rồi đột nhiên kích động bật dậy: "Ninh Tịch! Là nó... chính là con nhóc chết tiệt đó... nhất định là nó... trừ nó ra thì còn ai hận tôi... hận đứa bé trong bụng tôi như thế..."

Ninh Tuyết Lạc thấy người giúp việc kia chỉ mới nói mấy câu, ấy thế mà Trang Linh Ngọc đã nhận định luôn thủ phạm là Ninh Tịch thì khóe miệng nhếch lên một cách bí ẩn, tuy nhiên mặt ngoài thì cô ta lại vội vàng can ngăn: "Mẹ, mẹ tỉnh táo lại một chút! Lời của người giúp việc cũng chỉ là lời từ một phía thôi! Hơn nữa cũng không chắc chắn cơ mà! Con cảm thấy dù chị có chút hiểu lầm với chúng ta nhưng chắc cũng không đến mức làm ra cái chuyện đáng sợ như thế..."

Từ lúc Trang Linh Ngọc nghe được cái tên Ninh Tịch từ miệng của người giúp việc xong thì đã không nghe lọt lời của bất cứ ai.

"Trừ nó ra thì có thể là ai chứ! Nó không làm đến mức thế? Thế những chuyện ác độc, đáng sợ nó làm ra còn thiếu sao? Tuyết Lạc! Con đã quên nó đã đối xử với con như nào sao? Nó phá hủy sự nghiệp, danh tiếng của con từng bước một và cũng phá nát cả công ty của con! Ép con đến mức như này!"

"Nó phá hủy một đứa con của mẹ còn chưa đủ, bây giờ lại phá tiếp đứa con thứ hai! Từ lâu mẹ đã nói rồi, rõ ràng là nó cố ý đối nghịch với chúng ta mà, nó không muốn chúng ta sống tốt! Nó muốn đưa bọn chúng ta, Ninh gia mãi mãi không yên ổn thì nó mới hài lòng!" Trang Linh Ngọc ngày càng kích động, bà ta kêu gào một cách đau đớn.

Ninh Diệu Hoa đưa tay ôm lấy mặt, lúc này sắc mặt ông ta cũng cực kỳ khó

coi: "Nó không có lá gan này!"

Trang Linh Ngọc cười lạnh liên tục: "Không có? Nó bây giờ bản lĩnh lớn lắm rồi! Lại biết nhiều ngón nghề xấu xa như thế thì có chuyện gì mà nó không làm được? Nếu nó không có gan thì Ninh Tuyết Lạc có thể bị hại thảm như ngày hôm nay sao?"

Vẻ mặt Ninh Tuyết Lạc như không thể tin nổi vào chuyện này, cô ta đỏ mắt lắc đầu: "Không... không đâu... Sao chị có thể làm như thế... con biết chị hận con... con vẫn luôn biết thế... nhưng nếu chị hận con thì cứ nhè vào đầu con chứ! Chị ấy muốn làm gì con cũng đồng ý hết! Nhưng mà tại sao, tại sao chị ấy lại đem oán hận đổ hết lên đầu mẹ! Mẹ không có lỗi gì cả! Hơn nữa mẹ là mẹ ruột của chị ấy cơ mà, trong bụng của mẹ là em trai ruột của chị ấy! Tại sao chị lại có thể làm như vậy!"

Mới nghe thì tưởng Ninh Tuyết Lạc đang giải thích thay cho Ninh Tịch, nhưng từng câu từng chữ của cô ta lại khiến mỗi hoài nghi trong lòng Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa càng dày đặc hơn nữa.

Ninh Tuyết Lạc tỏ vẻ tự trách, đau lòng đến mức không muốn sống nữa, cô ta lau nước mắt rồi đứng lên: "Đều là do con... Nếu không có con thì chị cũng sẽ không làm đường lạc lối thế... Mọi chuyện đều là con sai... con phải đi tìm chị nói cho rõ ràng!"

Thấy Ninh Tuyết Lạc xông ra khỏi cửa, Ninh Diệu Hoa với Trang Linh Ngọc cũng phát hoảng theo.

"Con bé này! Sao lại xóc nổi thế chứ! Nó còn đang có bầu đấy! Tô Diễm, mau đưa Tuyết Lạc về!" Ninh Diệu hoa thấp giọng nói.

Tô Diễm gật đầu, sau đó vội vã đuổi theo.

--- O ---

Chương 2077: Trở Về Ăn Thức Ăn Cho Chó

Lúc Tô Diễm đuổi theo thì đã muộn một bước, Ninh Tuyết Lạc đã lên một chiếc xe taxi phóng vút đi, nhanh chóng biến mất trên con đường đông đúc.

Tô Diễm khẽ nguyên rủa một tiếng sau đó vội vàng lái xe đuổi theo.

...

Cao ốc của công ty Tắc Linh.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Hàn Mạt Mạt vác bộ mặt đưa đám đến mạnh mẽ yêu cầu Ninh Tịch cho làm thêm giờ.

"Bà chủ! Van xin chị mà! Van xin chị! Cho em làm thêm giờ đi mà! Thứ bảy chủ nhật, tất cả các buổi tối đều xếp kín cho em đi mà!"

Ninh Tịch đặt tài liệu trong tay xuống nhéo nhéo mi tâm, dờ khóc dờ cười nhìn cô nhóc trước mắt: "Lần đầu tiên chị nghe được một yêu cầu nào lại mạnh mẽ thoát tục đến vậy đây!"

Hàn Mạt Mạt gấp đến mức ánh mắt đỏ bừng: "Bà chủ, em nói nghiêm túc!"

"Được rồi! Nói xem tại sao lại muốn làm thêm giờ?"

Hàn Mạt Mạt nín nhịn hồi lâu, cuối cùng gào toáng lên một cách cực kỳ tủi thân: "Ba mẹ em ở nhà ngày ngày ngược đãi em thôi!!!"

Ninh Tịch sửng sốt: "Ngược đãi em?"

Hàn Mạt Mạt bắt đầu kể khổ: "Bà chủ, em mới có 24 tuổi đầu! Tốt nghiệp đại học còn chưa tới hai năm! Là thời điểm tuổi xuân phơi phơi đó! Thế mà ba mẹ cứ giục em đi tìm đàn ông, còn chê em không có bạn trai! Những mà, rõ ràng chính là lúc đầu do ba mẹ quản em nghiêm cơ mà, con trai nhà người ta tới tìm em chỉ để thông báo chút việc thế mà em đã suýt bị ba cắt chân! Bây giờ thì cả hai cứ nhao nhao giục em đi tìm trai, em phải tìm ở đâu chứ!"

"Tệ nhất là... ba mẹ còn ngày ngày trước mặt em show ân ái, sau đó còn giễu cợt em là cầu FA! Cuộc sống thế này em làm sao mà sống nổi!"

"Bà chủ, trong lòng em có nỗi khổ! Xin chị cho em làm thêm giờ đi mà! Em không muốn về nhà ăn thức ăn cho chó đâu!"

Hàn Mạt Mạt khóc lóc kể khổ xong, thấy bộ dạng Ninh Tịch có chút hoảng hốt nhìn chăm chăm vào mình, vẻ mặt lại hiện lên vẻ buồn bã thì gãi gãi đầu dè dặt hỏi lại: "Bà chủ, chị sao thế?"

Ninh Tịch nghe vậy thì bưng tỉnh, cô lắc đầu nói: "Không có gì."

Chắc là vừa rồi nghe Hàn Mạt Mạt kể những chuyện giữa cô bé và ba mẹ của mình thì đột nhiên có chút... cảm khái đi.

Lúc này di động của Hàn Mạt Mạt đột nhiên vang lên. Cô nhóc nhìn tên người gọi tới thì bộ dạng cứ y như kẻ địch gọi tới, vẻ mặt như sắp khóc tới nơi nhìn Ninh Tịch rồi vội vàng cầm di động qua một góc nhận điện thoại.

"Mẹ... không có! Con phải làm thêm giờ thật mà! Không gặt mà! Lừa mẹ con là chó con!... Con đâu có nói mẹ là chó con! Con nói chính con mà! Được rồi được rồi... dù sao con cũng phải làm thêm giờ thật..."

Ninh Tịch ngồi trước bàn làm việc lẳng lẳng nhìn Hàn Mạt Mạt gọi điện thoại.

Thấy bộ dạng khóc tức tưởi của cô nhóc thì cười nhẹ một tiếng rồi vẫy vẫy tay, tỏ ý bảo Hàn Mạt Mạt đưa điện thoại cho mình.

Hàn Mạt Mạt thấy vậy thì do dự một chút nhưng vẫn đưa di động qua.

"Alo, bác Hàn ạ! Cháu là cấp trên của Mạt Mạt."

"A..." Đầu bên kia, mẹ Hàn Mạt Mạt còn đang nhắc nhở con gái, đột nhiên nghe thấy giọng của Ninh Tịch thì im bật rồi lập tức đổi qua một giọng vô cùng hồ hởi: "Là cấp trên của Mạt Mạt đấy ạ! Xin chào xin chào! Có phải Mạt Mạt cho cháu thêm phiền không? Hay là nó phạm phải lỗi gì?"

"Không phải đâu ạ, Mạt Mạt rất biết phân đầu, làm việc cũng rất tốt! Cháu đang chuẩn bị cho em ấy thăng chức nên khoảng thời gian này công việc của Mạt Mạt khá nhiều." Ninh Tịch dịu dàng nói.

"Ồ! Không sao, không sao! Người trẻ tuổi cũng nên có thời gian vất vả phân đầu, cháu coi trọng nó là vinh hạnh của nó! Mạt Mạt, em nó tính tình có chút tùy hứng, có phải hay phạm lỗi lắm không? Nếu em nó có phạm lỗi gì thì cháu đừng khách khí, cứ phạt thật mạnh vào thì em nó mới nhớ lâu!"

Chương 2078: Nhớ Anh, Nhớ Anh, Nhớ Anh

Hàn Mạt Mạt đứng một bên nghe lén thấy mẹ mình nói vậy thì mặt cũng đỏ bừng: "Mẹ, con đâu có thế! Mẹ đừng nói linh tinh!"

Ninh Tịch cười khẽ: "Tính cách của Mạt Mạt rất tốt, người lại đẹp nên nhân duyên ở công ty rất được ạ."

"Ôi thế á, có thật không?" Mẹ của Hàn Mạt Mạt khách sáo một phen nhưng nghe giọng cũng thấy bà rất vui vẻ.

Ninh Tịch trò chuyện với mẹ của Hàn Mạt Mạt một lúc lâu mới cúp điện thoại, lại còn khiến mẹ của cô bé từ bỏ ý định giục cô bé đi tìm bạn trai nên Hàn Mạt Mạt kích động đến mức hận không thể lấy thân ra báo đáp.

"May mà anh Tịch không phải đàn ông, nếu không đám con gái trong công ty mỗi ngày lại phải đánh nhau một trận!"

Ninh Tịch nhìn bóng lưng nhảy nhót rời đi của cô bé thì lắc đầu cười một cái.

Đường gia trọng nam khinh nữ, nên lúc cô ở đó thì chả khác nào là một người trong suốt, không bị vứt bỏ đã là may mắn lắm rồi. Sau khi trở lại Ninh gia thì không phải người trong suốt nữa... mà lại thành "thứ" bị người ta dùng ánh mắt hà khắc để tìm tòi nghiên cứu, sống mà như bước đi trên băng mỏng...

Dường như cô chưa từng biết cuộc sống của một người bình thường là như thế nào, phải làm thế nào khi sống chung với ba mẹ...

Đang xuất thần thì di động đột nhiên vang lên báo có tin nhắn đến.

Lục Đình Kiêu vừa bay đến nước F công tác sáng nay gửi tin nhắn đến.

[Chiều nay gió mùa về, anh đã bảo Dung Dung đưa quần áo đến cho em, nhớ phải mặc vào đừng để bị lạnh]

[Tổ yến đã nấu cho em rồi, bỏ vào nồi hầm tự động là có thể ăn, nhớ phải ăn!]

[Kịch bản kia anh đã xem giúp em, rất thích hợp, có thể nhận]

[Nhớ anh không?]

Thấy ba chữ cuối cùng, khóe miệng Ninh Tịch không kìm được mà nâng lên.

Cho xin đi, mới năm tiếng không gặp thôi có được không? Lúc này chắc là anh ấy vừa xuống máy bay thì phải?

Ninh Tịch gục xuống bàn cười híp mắt trả lời tin nhắn: "Giây thứ nhất anh đi liền nhớ anh, giây thứ hai anh đi cũng nhớ anh, giây thứ ba anh đi lại càng nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh... đã nhớ anh mười tám ngàn lần..."

...

Sảnh trước của Tắc Linh lúc này đang vô cùng ồn ào và huyên náo.

Một đám nhân viên nghe động tĩnh trước cửa thì thò đầu ra hóng hớt.

"Xin lỗi cô Ninh, nếu cô không có hẹn trước thì không thể vào!"

"Cô Ninh! Cô đừng nên cứ xông vào phía trong như vậy! Cô đừng làm khó chúng tôi!"

"Cô Ninh... cô Ninh..."

Nhân viên an ninh đang ngăn một cô gái lại, mà cô gái ấy lại chính là bà chủ của History - Ninh Tuyết Lạc.

"Chuyện gì đây, sao Ninh Tuyết Lạc lại tới địa bàn của chúng ta?"

"Mẹ kiếp! Chẳng lẽ con điên ấy muốn gây sự sao?"

"Tôi thấy không giống lắm! Đến gây sự ai lại đi một mình?"

"Đồ khỉ gió! Dù sao cũng chắc chắn không phải chuyện gì tốt!"

Mọi người thấy hình như Ninh Tuyết Lạc đang vô cùng kích động, bất kể bảo vệ có khuyên ngăn như thế nào cũng không chịu nghe, cô ta chỉ lặp đi lặp lại nói: "Tôi tìm Ninh Tịch có việc gấp! Phiền các người để cô ấy đi ra gặp tôi!"

Thấy bảo vệ nhất quyết không cho mình vào, Ninh Tuyết Lạc liền xông thẳng vào bên trong: "Chị, chị đừng có trốn nữa! Chuyện giữa chúng ta cũng nên kết thúc rồi! Trước đây em mặc kệ chị muốn làm gì em thì em đều nhịn!

Nhưng mà lần này chị thật sự quá đáng! Chị có thù oán gì thì cứ nhắm vào em, em chịu hết! Tại sao chị lại muốn hại mẹ! Thậm chí cả một đứa bé vô tội cũng không tha!"

Lượng tin tức trong lời Ninh Tuyết Lạc quá lớn, những người đang vây xem chung quanh cũng ngẩn tò te ra cả.

"Ninh Tuyết Lạc nói cái gì thế?"

"Hình như nói bà chủ của chúng ta hại mẹ gì gì đó? Còn nói không tha cả đứa bé?"

"Lại ăn nói xằng bậy rồi!"

...

--- O ---

Chương 2079: Khả Năng Diễn Xuất

Nhân viên của Tắc Linh biết Ninh Tuyết Lạc mang thai cho nên không dám đụng mạnh vào cô ta, kết quả lại thành cứ thế để cô ta xông vào.

Một nhân viên lễ tân hoảng quá nên bất đắc dĩ gọi điện cho Ninh Tịch: "Ninh tổng, cô Ninh Tuyết Lạc đột nhiên xông đến tìm cô! Cô ta không có hẹn trước nên chúng tôi ngăn lại! Nhưng cô ta quá kích động, cứ nói mấy lời khó hiểu mà thừa dịp chúng tôi không chú ý xông lên!"

Đầu bên kia trầm mặc chốc lát rồi sau đó mới vang lên tiếng nói của Ninh Tịch: "Cô ta nói gì?"

Nhân viên lễ tân nghe thế thì có chút chần chừ, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Cô ta nói... nói chuyện giữa hai người nên kết thúc, còn chất vấn cô sao lại ra tay với mẹ... nói cô ngay cả đứa bé vô tội cũng không tha... Ninh tổng, thật xin lỗi vì để cho cô ta đứng trước công ty nói những nói cuội! Nhưng cô ta đang có bầu, chúng tôi sợ xảy ra chuyện nên cũng không dám cứng rắn cản lại..."

"Tôi biết rồi, mọi người cứ làm việc của mình đi."

"Vâng, Ninh tổng."

Sau sự hỗn loạn trong chốc lát, công ty lại tạm thời khôi phục lại như thường.

Trong phòng làm việc, Ninh Tịch cúp máy xuống.

Ninh Tuyết Lạc đột nhiên chạy tới công ty tìm cô, lại còn làm loạn lên như thế làm gì?

Đây cũng không phải tác phong của cô ta...

Ra tay với mẹ?

Đứa trẻ vô tội cũng không tha...

Trước đây cô có nghe tin Trang Linh Ngọc mang thai, Ninh Tuyết Lạc nói thế này tức là đứa trẻ của Trang Linh Ngọc đã không còn?

Ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, sau đó cửa phòng làm việc bị người ta đẩy

ra.

Mấy bảo vệ khó xử đứng sau lưng Ninh Tuyết Lạc: "Bà chủ, cô ta..."

"Không sao, mọi người cứ về vị trí đi."

"Vâng!" Những nhân viên bảo vệ thở phào nhẹ nhõm, nhận lệnh rời đi.

Trong lúc nhất thời, cả phòng làm việc lớn như vậy chỉ còn lại hai người.

Đầu tóc Ninh Tuyết Lạc rối bù, trang điểm cũng nhòe nhoẹt, nhìn qua đúng là rất chật vật, Ninh Tuyết Lạc vừa thấy Ninh Tịch đã quỳ xuống: "Chị, coi như em cầu xin chị, bất kể chị hận em cỡ nào thì cứ ra tay với em đi, đừng làm tổn thương những người khác..."

Khóe miệng Ninh Tịch khẽ giật, cảm thấy Oscar đã nợ Ninh Tuyết Lạc này một tượng vàng rồi.

Bộ dạng vì mẹ bị sảy thai mà đau lòng tự trách đến không muốn sống thế này, chắc chắn không ai hoài nghi cô ta là một đứa con có hiếu.

"Được rồi, ở đây không có người khác, không cần chứng tỏ khả năng diễn xuất của cô với tôi."

Ninh Tịch vừa dứt lời, vẻ giận dữ trên mặt Ninh Tuyết Lạc đột nhiên biến mất thay vào đó là một nụ cười quỷ dị.

Cô ta chậm rãi đứng lên, rồi thành thoi sửa lại tóc mai có hơi chút lộn xộn của mình rồi cười khẽ: "Ninh tổng, bây giờ muốn gặp cô thật không dễ dàng."

"Ninh đại tiểu thư có gì muốn làm sao?"

Nghe cái danh "Ninh đại tiểu thư" đầy giễu cợt này từ miệng Ninh Tịch thì rõ ràng da mặt Ninh Tuyết Lạc căng cứng lại một cái.

"Ha, đương nhiên là tới xem Ninh tổng bây giờ có bao nhiêu đặc ý!" Sự âm trầm trong mắt Ninh Tuyết Lạc giống như một vòng xoáy điên cuồng: "Ninh Tịch, mà bây giờ rất đặc ý sao? Ép tao ra khỏi giới giải trí, để mọi người ai ai cũng biết tao là một con nhà quê, rồi lại đem chuyện Tô Diễm muốn ly hôn với tao vì mày cho cả thiên hạ đều biết! Bây giờ ngay cả History một tay tao lập nên cũng hủy trong tay mày! Hôm nay thanh danh của tao hỏng hết, mặt

mũi cũng mát sạch! Bây giờ tao chẳng có cái gì, mày thấy thế nên rất vui vẻ, rất đắc ý đúng không?"

Cái mà cô ta còn lại bây giờ chỉ có duy nhất cái vị trí Tô thiếu phu nhân này. Nếu không phải trong bụng còn có đứa bé thì chỉ sợ cô ta đã bị Tô gia vứt bỏ từ lâu rồi.

Con khốn này...

Đã dồn ép cô ta đến mức độ này!

--- O ---

Chương 2080: Chứng Cớ Xác Thực

Ninh Tịch nghe vậy thì cực kỳ ngạc nhiên: "Bóp chết một con ruồi cũng là một chuyện rất đặc ý sao?"

"Mày..." Ninh Tuyết Lạc siết chặt nắm tay, giận đến mức cả người phát run, nhưng cô ta cũng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ ưu nhã của mình, cũng chẳng thèm để ý mà cười nhạt một cái: "Ninh Tịch, tao vốn định cho mày một con đường sống..."

Ngoài cửa, một tràng tiếng bước chân nhón nháo truyền tới, dường như nghe được cả giọng của Tô Diễm.

Khóe mắt Ninh Tuyết Lạc liếc về ly nước lạnh trên bàn trà, cô ta chậm rãi nhìn về phía Ninh Tịch rồi nở một nụ cười quỷ dị.

Trong lòng bàn tay cô ta chẳng biết lấy đâu ra hai viên thuốc màu trắng, mà cả hai viên thuốc đó rơi vào ly nước kia liền nhanh chóng tan ra không thấy bóng dáng.

Ninh Tuyết Lạc bung ly nước kia lên, rồi sâu xa nói: "Muốn trách thì chỉ trách mày, là mày cứ thích tự tìm đường chết... vậy thì... cũng đừng oán trách tao..."

Nói xong liền uống cạn ly nước.

Chỉ chốc lát sau, sắc mặt Ninh Tuyết Lạc lập tức thay đổi.

Cái ly trong tay cô ta rơi xuống đất phát ra tiếng vỡ chới tai.

Khóe miệng Ninh Tuyết Lạc tràn ra màu tươi, cô ta ôm bụng mình lăn lộn dưới đất.

"Tuyết Lạc!!!" Tô Diễm nghe được tiếng động bên trong thì tông cửa "rầm" một cái rồi xông vào.

Sắc mặt gã không còn chút máu khi nhìn thấy Ninh Tuyết Lạc đang nằm dưới đất cùng cái ly vỡ nát bên cạnh cô ta, còn có phía dưới cô ta thì đang không ngừng chảy máu.

Còn Ninh Tịch... lại đang ngồi trước bàn làm việc, từ đầu đến đuôi không thèm nhúc nhích chân mày,

Ninh Tuyết Lạc không thể tin nổi ôm chặt bụng mình, cô ta nhìn chăm chăm cái ly đã vỡ nát trên đất: "Trong nước này... chị... chị...chị lại..."

Ninh Tịch nhếch môi cười, không đợi Ninh Tuyết Lạc mở miệng nói chuyện đã cắt đứt lời cô ta: "Được rồi, tôi biết cô muốn nói gì rồi! Trong nước kia là thuốc tôi ép cô uống, chỉ tiếc là chỗ này của tôi không lắp camera theo dõi, nếu không chứng cứ sẽ càng xác thực! Nhưng mà cái ly này cũng chẳng đáng mấy đồng, cô cứ cầm đi."

Nghe lời giễu cợt của Ninh Tịch, thân thể Ninh Tuyết Lạc hơi cứng lại một chút nhưng mà cũng rất nhanh chóng hóa thành bộ dạng trái tim bị tổn thương đau đớn: "Chị... hôm nay em đến tìm chị... là muốn chuyện giữa chúng ta kết thúc... bất kể chị muốn sao cũng được... chỉ hy vọng chị... đừng làm tổn thương người vô tội nữa..."

"Tại sao... Tại sao chị vẫn u mê không tỉnh... trong bụng em... là con của anh Diễm... đứa bé nó vô tội... đứa bé của mẹ cũng đã không còn... chẳng lẽ như thế còn chưa đủ sao... tại sao..."

"Tuyết Lạc! Tuyết Lạc!!!" Tô Diễm vội vàng bế Ninh Tuyết Lạc đã hôn mê lên, sắc mặt gã cực kỳ phức tạp nhìn về phía Ninh Tịch rồi chạy nhanh ra khỏi cửa.

Tô Diễm bế Ninh Tuyết Lạc xuyên qua khu nhân viên cùng phòng khách, không ngoài suy đoán lại khiến dấy lên một trận nghị luận...

Trong phòng làm việc, không biết Ninh Tịch nghĩ tới cái gì mà ánh mắt cô có chút sâu xa nhìn chăm chăm về phương hướng Tô Diễm rời đi.

...

Thị trấn Lộc.

Sau khi tan làm về đến nhà, Ninh Tịch lập tức gọi hai cuộc điện thoại.

Rất nhanh, cả hai bên đã cho cô câu trả lời.

Cuộc điện thoại đầu tiên là Thạch Tiêu giúp cô xác nhận đứa trẻ của Trang Linh Ngọc đã không còn, hơn nữa còn bị người ta cố tình đâm cho sảy thai.

Xem ra cái chuyện thối tha này lại đổ lên đầu cô rồi, chỉ là đối phương không có chứng cứ, nếu không chắc chắn Trang Linh Ngọc đã ném cô vào tù

lâu rồi. Ninh Tuyết Lạc cũng chẳng cần phải cố ý đến công ty diễn trò, lại không cần dùng tới phương pháp giết chết con của mình để giá họa cho cô.

--- O ---

Chương 2081: Có Chuẩn Bị Trước Rồi Mới Tới

Cuộc điện thoại thứ hai là cuộc điện thoại đường dài quốc tế.

Như cô đã đoán trước, phía Jason cũng nói rằng, từ sau lần thất bại trước, Ninh Tuyết Lạc đã không còn liên lạc với bọn họ nữa. Bằng không phía Ninh Tuyết Lạc mà có bất kỳ động tĩnh gì thì Solomon chắc chắn đã liên lạc với cô rồi, mà trong khoảng thời gian này bên đó lại chẳng có bất kỳ một tin tức gì.

Ninh Tịch ngồi trên sofa, vẻ mặt đầy suy tư, cô lại gọi tiếp hai cuộc điện thoại nữa, nhờ Đường Lãng điều tra hộ cô một chuyện.

Mười phút sau, Đường Lãng gọi điện lại cho cô, nói rằng không có ai nhận nhiệm vụ liên quan đến Trang Linh Ngọc cả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ lái xe đâm Trang Linh Ngọc dẫn đến sảy thai chắc chắn có liên quan đến Ninh Tuyết Lạc, chỉ cần tìm được kẻ đó, chứng minh được là hẳn ta bị Ninh Tuyết Lạc sai khiến vậy thì tất cả chuyện này đều có thể làm sáng tỏ.

Nhưng bây giờ, kẻ này giống như đã bốc hơi, không để lại bất kỳ dấu vết nào. Ninh Tuyết Lạc không dùng đến quan hệ với phía Solomon, lại cũng không mua sát thủ.

Bây giờ, chuyện Ninh Tuyết Lạc xông vào công ty cô đã âm ỉ đến mức tất cả ai ai cũng biết. Lúc đi vào thì còn bình thường, lúc đi ra thì sảy thai luôn, huống hồ lúc đó còn có cả Tô Diễm ở đó làm chứng...

Khó trách lần này Ninh Tuyết Lạc lại lớn lối như thế, thậm chí còn dùng cách thức đơn giản đến thô thiển như thế để hãm hại cô, xem ra là có chuẩn bị trước rồi mới đến, chắc hẳn lần này cô ta tính cô tuyệt đối không thoát khỏi tội danh này...

Ngón tay của Ninh Tịch thong thả gõ gõ lên mặt kính bàn trà, cẩn thận suy nghĩ.

...

Ngày hôm sau.

Ninh Tịch như thể chẳng bị ảnh hưởng tí nào bởi chuyện này, hào hứng hện mấy tay đua mô tô nổi tiếng trong giới đến tỉ thí một trận.

Buổi trưa lại hện gặp đạo diễn Martin, biên kịch cùng với chuyên viên kỹ xảo đến bàn bạc tình hình của phần hai bộ phim.

Đến tối lúc về nhà, điện thoại tư nhân của cô lại dồn dập réo vang.

Chậc, còn nhanh hơn cả tưởng tượng của cô, đúng là không đợi nổi nữa rồi kìa...

Cuộc gọi này là do đích thân ông nội gọi đến.

“Dạ, ông nội ạ.”

“Tiểu Tịch... con... ôi... tóm lại là bây giờ con đến bệnh viện một chuyến đi!”

“Con biết rồi ạ, ông nội, con đến bây giờ đây ạ.”

Chuyện lớn như thế này, Ninh Tuyết Lạc đương nhiên là phải tìm đến ông nội đòi ông đứng ra rồi. E là không chỉ có ông nội mà cả người trong gia tộc cũng đều được mời đến làm chứng ấy chứ.

Ninh Tịch thay quần áo rồi sau đó tự mình lái xe đến bệnh viện Nhân Dân Đế Đô.

Giống như những gì cô đã dự đoán, trong phòng bệnh VIP rộng rãi, tất cả mọi người đều có mặt.

Người của nhà họ Ninh, người của nhà họ Tô, ông nội, thậm chí ngay cả Ninh Thu Đồng đang ở nước ngoài cũng về.

Ninh Tuyết Lạc mặt mũi tái trắng, tâm tình tuyệt vọng bi thương nằm trên giường, Trang Linh Ngọc ngồi trên xe lăn bên cạnh giường, gương mặt tràn ngập vẻ đau khổ, Ninh Diệu Hoa đứng bên cạnh vẻ mặt sầm sì, cả nhà Tô Diển thì ngồi trên sofa phía đối diện.

Vẻ mặt của ai ai cũng đều nghiêm trọng đến mức kỳ lạ.

Ngoại trừ những người đó ra, trong phòng còn một đám thân thích của nhà họ Tô và nhà họ Ninh đến thăm bệnh, giờ phút này tất cả đang nhao nhao

mỗi người một câu an ủi Ninh Tuyết Lạc.

"Tuyết Lạc à, đừng buồn nữa, lão gia tử nhất định sẽ đứng ra lấy lại công bằng cho con mà!"

"Tuyết Lạc, tốt xấu gì thì con cũng là con dâu trưởng của nhà họ Tô, trong bụng con chính là cháu đích tôn của nhà họ Tô, bọn họ tưởng nhà họ Tô chúng ta dễ bị bắt nạt thế sao?"

"Đúng thế! Nếu như chuyện này không có một câu trả lời thích đáng thì tuyệt đối sẽ không xong đâu!"

...

Lão gia tử vẻ mặt mệt mỏi chống batoong ngồi bên cửa sổ.

Nhà họ Ninh chỉ trong thoáng chốc đã mất đi hai đứa trẻ, sợ rằng chính ông là người phải chịu đả kích lớn nhất.

Sự việc nghiêm trọng đến vậy nên tất cả những người trong cái căn phòng này, không cần nghĩ cũng biết là do Trang Linh Ngọc và Ninh Tuyết Lạc gọi đến để làm chứng.

Ninh Tịch hiểu, trong tình hình như thế này ông nội cũng không có cách nào nói đỡ cho cô cả.

--- O ---

Chương 2082: Quỳ Trời, Quỳ Đất, Quỳ Cha Mẹ

Lúc Ninh Tịch xuất hiện trước cửa phòng bệnh ngay lập tức tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung vào cô, nhìn chăm chăm vào cô.

“Tiểu Tịch, mau lại đây!” Chỉ có mình Ninh Thu Đồng vẻ mặt rất nhẹ nhàng điềm nhiên, vừa nhìn thấy Ninh Tịch liền nhiệt tình hỏi han cô.

Nhìn thấy Ninh Thu Đồng, đôi lông mày đang cau lại của Ninh Tịch mới giãn ra được đôi chút, cô chào ông nội trước sau đó mới đi đến bên cạnh Ninh Thu Đồng: “Cô.”

Ninh Thu Đồng thân thiết nhìn ngắm cô một lượt thật kỹ rồi một lúc sau mới nhẹ nhõm nói: “Tốt lắm, béo hơn được một tí, mặt cũng có tí thịt rồi này!”

Nhìn thấy Ninh Tịch đến rồi mà vẫn điềm nhiên như không ngồi nói chuyện với Ninh Thu Đồng, Ninh Diệu Hoa tức đến mức mặt mũi nhăn nhúm: “Súc sinh! Mày còn không quỳ xuống cho tao!!!”

Nhìn ánh mắt thù hận căm ghét như đang nhìn một đồng rác rưởi của Ninh Diệu Hoa, Ninh Tịch lạnh lùng cười một tiếng, thông dong nói: “Tôi đây chỉ quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ, không biết chủ tịch Ninh đây dựa vào cái gì mà bắt tôi quỳ?”

Ninh Diệu Hoa tức đến mức phát điên: “Mày... mày... con súc sinh không có nhân tính này! Đến bây giờ rồi mà mày vẫn giảo biện được!”

Đám thân thích nhà họ Ninh đứng bên cạnh xì xào bàn tán với vẻ mặt căm ghét: “Con ranh con này nói năng láo toét quá! Chẳng lẽ đây không phải bố nó sao?”

“Những lời hỗn xược, ngỗ ngược thế này mà nó cũng nói ra được, nó không sợ bị sét đánh chết sao!”

Từ cái khoảnh khắc nhìn thấy Ninh Tịch thì Trang Linh Ngọc đã hận đến mức muốn nhào lên giết chết Ninh Tịch luôn cho rồi, giờ phút này bà ta the thé gào lên với vẻ mặt hung ác: “Ninh Tịch! Con súc sinh lòng dạ rắn rết này! Ngay đến cả đứa trẻ con mới thành hình thể mà mày cũng không buông tha! Lúc tao sinh mày ra nên bóp chết mày luôn mới phải!”

Ninh Tuyết Lạc khóc lóc đến mức hết hơi, thần sắc đầy hoảng loạn: “Đều là

lỗi của em... tất cả đều là lỗi của em... em không nên tham lam sự yêu thương của ba mẹ... em trả cho chị... em trả lại hết cho chị... chị trả lại con cho em được không... chị trả lại con cho em đi mà...”

“Tuyết Lạc... Tuyết Lạc... đứa con gái số khổ của mẹ... không phải là lỗi của con... là mẹ không bảo vệ được con... năm đó mẹ không nên đón đứa súc sinh này về mới phải...”

Nhìn hai mẹ con đau khổ khóc lóc thê thảm, ánh mắt của tất cả những người xung quanh nhìn Ninh Tịch lại càng thêm khinh bỉ.

“Đúng là tạo nghiệp mà! Nháy mắt đã hại chết hai đứa trẻ!”

“Lớn lên xinh đẹp như thế mà không ngờ được lòng dạ lại độc ác đến vậy!”

...

“Tất cả đều im lặng hết cho ta!!!” Lão gia tử nện mạnh cây gậy batoong xuống nền nhà.

Những tiếng ồn ào trong phòng bệnh thế mới dần dần lắng xuống.

“Tiểu Tịch, cháu nói ta nghe, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.” Lão gia tử trầm giọng hỏi.

Ninh Diệu Hoa phẫn nộ gào lên: “Ba, đã đến lúc này rồi mà ba còn hỏi nó làm gì? Đầu tiên là nó thuê người hại chết đứa bé trong bụng của Linh Ngọc, Tuyết Lạc trong cơn xúc động chạy đến vạch trần nó thì thẹn quá thành giận hạ độc vào nước uống của Tuyết Lạc, ngay cả con của Tuyết Lạc nó cũng hại chết!”

“Cái loại súc sinh như nó không chừng đang nghĩ làm sao để hại chết luôn cả Tuyết Lạc nữa kìa! Bác sĩ nói rằng thứ thuốc đó là thuốc phá thai có tác dụng cực kỳ mạnh, nó còn cho gấp ba lần lượng thuốc nữa, may mà Tuyết Lạc mạng lớn nên mới cứu lại được! Nó thật sự đã mất hết nhân tính rồi!”

Cùng với từng câu từng chữ của Ninh Diệu Hoa, các cặp mắt trong phòng bệnh cũng quay ra nhìn Ninh Tịch sài lang hổ báo.

Nhìn thấy Ninh Tịch biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Ninh Tuyết Lạc yếu ớt vùi mình trong lòng của Tô Diễm, khóe miệng cong lên một cái quỷ dị, ánh mắt thoáng liếc sang Ninh Tịch với vẻ khiêu khích trắng trợn,

trong lòng cô ta đang điên cuồng cười lạnh...

Ha, Ninh Tịch, cãi lại đi, giải thích đi! Mà y cứ vùng vẫy giãy chết đi! Ha ha ha...

--- O ---

Chương 2083: Thừa Nhận

Nói rằng thuốc đó là tự tao cho vào, cứ nói là tự tao hại con tao đi.

Nói ra đi rồi để xem xem, cả cái phòng này rôt cuộc có ai tin mà

Ai tin được tao lại tự mình hạ thuốc để hại chính con mình chứ...

Ninh Thu Đồng ở gần đó mày nhăn tít lại, đang định lên tiếng nói chuyện nhưng lại bị Ninh Tịch giơ tay cản lại.

Ánh mắt của Ninh Tịch thông dong nhẹ nhàng lướt qua tất cả mọi người ở đây, cô khẽ nhếch mép, cong lên thành một nụ cười lạnh băng băng: “Tôi bỏ thuốc đây thì có làm sao? Đừng nói là đờn trẻ, cho dù ngay đến cô ta tôi cũng muốn hạ độc cho chết luôn ấy, các người có thể làm gì được tôi nào?”

Khoảnh khắc Ninh Tịch vừa mới dứt lời, vẻ mặt của tất cả mọi người trong căn phòng đều biến đổi.

Tô Diễn từ đầu đến giờ vẫn giữ cái bản mặt phức tạp giờ phút này trên mặt cũng tràn đầy kinh ngạc cùng với không thể ngờ được: “Tiểu Tịch... em... tất cả những chuyện này thực sự là do em làm sao...”

Tuy rằng sự thật đã bày ra trước mặt nhưng kể cả sau khi nghe được chính miệng Ninh Tịch thừa nhận, gã ta vẫn không cách nào chấp nhận được sự thật đó.

Trang Linh Ngọc và Ninh Diệu Hoa như thể lũ thú hoang nhìn thấy máu tươi mà điên cuồng lao vào xâu xé: “Cái con súc sinh này!!! Nhà họ Ninh chúng ta đã gây ra cái nghiệp chướng gì! Để rồi sinh ra một thứ khốn nạn độc ác như thế này! Ngay cả em ruột của mày mà mày cũng không bỏ qua!”

“Trời ạ! Cô thế nhưng dám thừa nhận kìa!”

“Không thì sao? Chúng có rành rành ra đây, cô ta có trốn đằng trời!”

“Làm ra những chuyện thế vậy mà không có một chút hối cải nào, thái độ còn kiêu ngạo như thế, thật quá đáng quá thể!”

Lúc này không chỉ là Trang Linh Ngọc hay Ninh Diệu Hoa, vẻ mặt của cả Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoằng Quang đều cực kỳ khó coi.

Trịnh Mẫn Quân trực tiếp xông ra mắng chửi: “Đứa con gái độc ác này! Cho dù mày có thích Tô Diễm của nhà tao đến đâu nữa, có muốn vào nhà họ Tô đến đâu nữa thì cũng không thể giết con của Tô Diễm được! Đây là cốt nhục của Tô Diễm đây! Tại sao mày lại độc ác thế hả! Bây giờ chỉ là xuống tay với một đứa trẻ, nếu như sau này mày vào nhà họ Tô chúng tao rồi, có phải chỉ cần hơi mịch lòng mày một chút là ngay đến cả chúng tao mày cũng ra tay hãm hại, có phải không?”

Tô Hoàng Quang cũng hoàn toàn không nghĩ đến là con cháu của nhà họ Trang mà phẩm tính của Ninh Tịch lại tồi tệ đến mức này.

Đây không phải chỉ là chuyện ghen tuông tranh giành nhỏ, đây là giết người đây!

Giết người xong rồi thế nhưng vẫn còn tỏ ra thông dong nhẹ nhàng chẳng hề áy náy một chút nào, đứa con gái này rốt cuộc còn đáng sợ đến nhường nào?

Trang Linh Ngọc ôm lấy ngực đang đau nhức vì sự tức giận: “Cái thứ không bằng cầm thú! Đê hèn thấp kém như thế, ngay đến một phần của Tuyết Lạc cũng không bằng thế mà còn dám tư tưởng nghĩ đến chuyện được gả vào nhà họ Tô, toan tính cướp chồng của Tuyết Lạc! Mày tự xem lại mình xem mày là cái gì! Có xứng hay không?”

Tô Hoàng Quang mặt mũi nặng nề nói: “Xin lỗi anh, Diệu Hoa, tuy rằng Ninh Tịch là con gái ruột của anh, nhưng chuyện này liên quan đến mạng người, e rằng là không thể giải quyết đơn giản như thế được!”

Trịnh Mẫn Quân lập tức kích động gào lên the thé: “Cô ta giết cháu nội tôi, đương nhiên là phải báo cảnh sát rồi!”

Ninh Tịch nghe thế khẽ nhướn mày: “Ồ, báo cảnh sát?”

Nhìn cái dáng vẻ chẳng chút nào sợ sệt vì có ô dù che chở này của Ninh Tịch, Ninh Diệu Hoa tức tối không thôi: “Súc sinh! Tao không cần biết đằng sau lưng mày có ai, có chỗ dựa như thế nào! Chuyện này mà không giải quyết xong, mày đừng hòng đi đâu hết!”

Ông ta vốn dĩ còn kiêng dè nhà họ Trang nhưng nghĩ đến gia phong nghiêm khắc của nhà họ, nếu như bên Trang gia mà biết chuyện Ninh Tịch làm, e rằng sẽ là người đầu tiên không tha cho nó.

Trang Linh Ngọc cười lạnh một tiếng: “Không sợ gì như thế này chẳng qua

cũng chỉ là ý lại vào “kim chủ” đằng sau lưng chứ gì!”

Ngay đến Trang Linh Ngọc là mẹ ruột mà còn nói như vậy, ánh mắt của những người khác nhìn Ninh Tịch đương nhiên lại càng thêm không chút kiêng dè.

“Có tin đồn cô ta bị bao nuôi, hóa ra là thật à!”

“Người như thế này mà vẫn còn mơ bước vào nhà họ Tô chúng ta, quả đúng là nực cười!”

“Bây giờ dám ngời sao minh tinh đưa nào đưa nấy đều chẳng biết thân biết phận, toàn vắt hết óc, nghĩ đủ cách để vào bằng được nhà giàu. Thủ đoạn đê tiện bản thủ nào cũng dám dùng, cũng không biết tự nhìn lại xem mình là cái loại gì!”

--- O ---

Chương 2084: Không Có Hứng Thú Trùng Hôn

Nghe đám thân thích nhà họ Tô ở xung quanh cười giễu chế nhạo, vẻ mặt của Ninh Diệu Hoa hết trắng rồi lại chuyển xanh, giờ phút này ông ta chỉ mong rằng cái vết như hèn hạ này lập tức vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

Ông ta vốn dĩ còn do dự, nghĩ rằng chuyện xấu trong nhà không thể để truyền ra ngoài, xảy ra chuyện như thế sau cùng người mất thể diện vẫn là ông ta.

Nhưng giờ khắc này, ông ta đã hoàn toàn hạ quyết tâm phải tống Ninh Tịch vào tù, phải triệt để loại bỏ cái thứ nghiệp chướng này ra khỏi tầm mắt của tất cả mọi người. Bằng không sau này không biết nó còn gây ra bao nhiêu chuyện mất mặt nữa.

Trịnh Mẫn Quân thấy chắc chắn Ninh Tịch lần này sẽ không thoát nổi, cộng thêm con tức vì đứa cháu chưa ra đời đã bị hại chết, lập tức vút luôn thể diện đi: “Ninh Tịch, mày đừng có mơ mộng hão huyền, cái loại con gái như mày, chỉ cần tao còn sống một ngày thì cả đời này mày đừng hòng lấy được Tô Diển!”

Nghe những lời đó, Ninh Thu Đồng quả thật tức đến điên người, nếu không phải Ninh Tịch cản lại, thì bà đã sớm cho bọn họ một trận rồi.

Bà biết Tô Diển là vết thương lòng lớn nhất của Ninh Tịch, vốn dĩ bà còn đang lo cho Ninh Tịch, nhưng thấy cô không giận dữ gì mà ngược lại còn cười như hoa.

Ninh Tịch hạ mi mắt cười khẽ một tiếng, sau đó liền ngẩng lên nhìn thẳng vào Trịnh Mẫn Quân: “Xin lỗi, tiêu chuẩn của tôi cao lắm, lệnh công tử ấy à, sợ rằng còn chưa đủ để vào mắt tôi đâu. Ngoài ra, tôi đã kết hôn từ hai năm trước rồi hơn nữa tôi cũng chẳng có hứng thú trùng hôn* đâu, Tô phu nhân, bà ảo tưởng quá.”

*Trùng hôn: kết hôn lần hai khi chưa ly hôn lần một.

“Mày... mày lớn lối lắm!!!” Trịnh Mẫn Quân tức muốn phát điên, con khốn này thế mà dám nói tiêu chuẩn của nó cao lắm, chướng mắt Tô Diển nhà bà.

Vừa mới dứt câu, bà ta đột nhiên chú ý đến nửa câu cuối của Ninh Tịch,

thoáng cái đã ngậy ra: “Mày nói cái gì, mày đã kết hôn rồi?”

Khoảnh khắc câu cuối cùng của Ninh Tịch vừa mới dứt, vẻ mặt của Tô Diễm ngòai gần đó thoắt cái cũng thay đổi.

Ninh Tịch đã kết hôn rồi?

Hơn nữa còn đã kết hôn từ hai năm trước rồi?

Tô Diễm không kịp nghĩ nhiều, buột miệng hỏi ra: “Tiểu Tịch, vừa nãy em nói thế nghĩa là sao? Em đã kết hôn rồi sao? Chuyện này làm sao có thể như thế được!”

Ninh Tịch quay sang hờ hững nhìn Tô Diễm một cái: “Làm sao? Tôi kết hôn chẳng lẽ còn phải báo cáo với anh?”

Những người khác trong phòng dường như cũng không ngờ đến kết quả lại thế này, tất cả đều kinh ngạc nhìn nhau xì xào bàn tán.

“Không thể nha! Ninh Tịch thế mà đã lấy chồng rồi á? Chưa từng nghe thấy chuyện này bao giờ!”

“Nói thừa! Bọn họ hoạt động trong giới giải trí đấy, những chuyện như thế này cần phải giấu kín chứ! Kết hôn rồi thì còn giá trị gì nữa! Mới lại còn chẳng biết cô ta lấy lão già nào ấy, lấy đâu ra mặt mũi mà công bố chứ!”

“Nó chẳng sợ sệt gì như thế chắc không phải là ý vào lão chồng đó của nó đấy chứ?”

“Chậc, một con hát như cô ta, hơn nữa hai năm trước còn chẳng nổi như bây giờ, có thể lấy được thằng nào tốt đẹp à? Cùng lắm cũng chỉ là cái đám giàu xổi thôi!”

...

Ninh Tuyết Lạc nghe tin Ninh Tịch thế nhưng lại kết hôn rồi, vẻ mặt cô ta cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng mà rất nhanh chóng trở về với vẻ châm chọc trước đó, cái thứ giẻ rách đã kết hôn rồi mà còn dám nghĩ đến chuyện tranh giành Tô Diễm với cô ta.

Trên mặt Ninh Diệu Hoa cũng tràn đầy khinh bỉ và coi thường, “Ninh Tịch, tao nói cho mày biết! Tao không cần quan tâm mày lấy cái thứ gì, hay có ô

dù gì, hôm nay dù có là bố của ông trời đến đây cũng vô dụng mà thôi!”

Đúng vào lúc này, những tiếng bước chân mạnh mẽ trầm ồm vang lên từ phía đằng xa đang bước lại gần.

Gần như khoảnh khắc tiếng gào rú của Ninh Diệu Hoa vừa dứt, cánh cửa phòng bệnh đã được những ngón tay thon dài đẩy ra...

Người vừa mới đến dáng người cao lớn, vẻ mặt lạnh lẽo như sương, khí thế xung quanh anh ta như thể mang theo cả hơi lạnh của mùa đông, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước mang theo sự lạnh giá của quét qua tất cả mọi người, giọng nói trầm khàn lạnh lạnh văng vẳng trong tai từng người...

“Thật không?”

--- O ---

Chương 2085: Cầm... Cầm Tay?

Vốn dĩ căn phòng VIP này có thể chứa được bao nhiêu thân thích bạn bè như thể chúng tỏ nó cũng khá lớn, nhưng mà khoảnh khắc người đàn ông kia bước vào không gian trong căn phòng bỗng chốc trở nên chật chội, áp lực thuộc về những người ngồi trên cao phủ chụp xuống toàn bộ căn phòng.

Lúc nhìn thấy người đến, vẻ mặt ngông cuồng tự đại của Ninh Diệu Hoa như thể bị hóa đá, đờ ra tại chỗ, không dám tin vào mắt mình nữa: “Lục...Lục...”

Bởi vì quá kinh ngạc, ngoài chữ “Lục” ra thì ông ta không thốt ra bất cứ từ nào khác nữa.

Mà cái đám thân thích vừa này còn chỉ chỉ trỏ trỏ châm chọc chế giễu Ninh Tịch đủ kiểu giờ thì như thể bị ai đó bóp cổ mà nín thin thít, không thể tin nổi người đàn ông cao quý xa vời chỉ sống trong những truyền thuyết và câu chuyện phiếm. Mặc dù bọn họ có là giới nhà giàu thượng lưu, nhưng cả đời này cũng chưa chắc đã có cơ hội được gặp người đàn ông này một lần, thế nhưng bây giờ người đó lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt bọn họ...

Mấy năm trước, thậm chí đến tướng mạo của vị này còn chẳng biết mấy, mãi cho đến hai năm nay có vài lần Lục Đình Kiêu xuất hiện trước công chúng mới được hé lộ, bị các thiên kim tiểu thư của các nhà trong Đế đô dán đầu giương, đặt cho danh hiệu “người chông quốc dân”, danh tiếng lớn đến mức đè bẹp cả các Ảnh đế lẫn đám Tiểu thịnh tươi.

Mà người thật còn đẹp hơn gấp trăm lần so với cái ảnh mờ mờ trong tư liệu kia, đặc biệt là khí thế xung quanh anh thật sự có thể khiến người ta kinh sợ đến mức cả người run bần bật.

Lúc này, anh nhìn trông có vẻ phong trần mệt mỏi sau một chuyến đi dài, đi theo sau anh là một trợ lý với gương mặt lạnh băng băng, mà bên ngoài phòng bệnh là hai hàng vệ sĩ mặc áo đen vũ trang đầy đủ.

Cảm giác buốt giá nhanh chóng tỏa ra trong không khí...

“Trời... trời ạ là... là... là Lục... Lục Đình Kiêu... tôi có phải đang nằm mơ không vậy...”

Không biết qua bao lâu cuối cùng cũng có người tỉnh táo lại từ trong sự ngỡ ngàng.

Tất cả những người khác cũng sục tỉnh theo: “Mau véo tôi một cái, véo tôi một cái đi!”

“Ôi, đẹp... đẹp trai quá đi mất! Còn đẹp trai hơn gấp bội so với trong ảnh ý!”

“Tôi điên mất thôi! Rốt cuộc là chuyện gì thế này... tại sao Lục Đình Kiêu lại đến đây vậy?”

...

Không chỉ những người đó mà cả Ninh Tịch cũng rất kinh ngạc, không ngờ Lục Đình Kiêu lại đột ngột xuất hiện, lại còn... xuất hiện bằng cách phô trương thế này nữa.

“Ồ... chẳng phải anh bảo là ngày kia mới về mà?” Ninh Tịch vô thức buột miệng hỏi.

Ánh mắt gần như có thể khiến tất cả mọi người đông cứng khi quay sang người con gái ấy lập tức như thể tuyết tan đầu xuân, anh không đáp mà chỉ cau mày nhìn cô chăm chăm.

Anh cởi áo khoác ngoài ra rồi sải bước đi đến trước mặt cô.

Trước hết là vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của cô sau đó khoác chiếc áo lên bờ vai gầy của cô, giọng nói có vẻ không vui: “Không phải đã bảo em nhiệt độ mấy ngày hôm nay giảm còn gì?”

Ninh Tịch cúi đầu nhìn bộ quần áo ấm áp đang mặc trên người: “Em mặc nhiều lắm mà...”

Lục Đình Kiêu vuốt vuốt những ngón tay của cô gái nhỏ: “Tay em lạnh.”

Ninh Tịch: “...”

Được rồi, trên đời này có một kiểu lạnh gọi là ông chồng nhà cô cảm thấy cô lạnh.

Giờ phút này biểu cảm của tất cả mọi người trong phòng bệnh: “!!!”

Cầm... cầm tay kìa!!!

Lục Đình Kiêu còn đích thân khoác áo cho Ninh Tịch nữa, sự thân mật cung

chiều trong giọng nói quả thật có thể khiến người ta tan chảy ra được ý!

Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch?

Thật sự là điên mất thôi!

Thế này... tình huống này rốt cuộc là như thế nào!

Nhưng mà tiếp sau đó còn có chuyện khiến bọn họ càng kinh ngạc hơn nữa.

--- O ---

Chương 2086: Cao Tận Trên Trời

Lục Đình Kiêu dặt tay Ninh Tịch, mặc xác tất cả những ánh mắt đang dọi ra của tất cả mọi người mà đi đến trước mặt Ninh lão gia tử.

Sau đó anh gọi một tiếng: “Ông nội.”

Ông nội!!!

Lục Đình Kiêu vừa gọi lão gia tử là gì cơ?

Nhìn thấy cậu cháu rể trước mặt, Lão gia tử cũng có chút vui mừng gật đầu: “Về rồi đấy à, ngồi đi!”

Ninh Diệu Hoa cuối cùng không thể nhịn nổi được nữa, bước đến trước mặt Ninh Trí Viễn: “Ba, chuyện... chuyện này là thế nào? Ba... ba quen với ngài Lục sao?”

Lão gia tử không vui nhìn đứa con trai trước mặt và đồng thân thích đang há mồm trợn mắt xung quanh: “Ngạc nhiên thế làm cái gì, cháu rể của mình mà ta còn không quen hay sao?”

Cháu rể!!!

Tất cả mọi người trong phòng đều chấn kinh đến nỗi im bật.

“Đúng là hai năm trước Tiểu Tịch với Đình Kiêu đã đi đăng ký kết hôn rồi.”

“Chuyện này làm sao có thể...” Ninh Diệu Hoa đã dờ dẫm ngây ra tại chỗ.

“Lúc Tiểu Tịch mới trở về nước, hai đứa nó đã bắt đầu qua lại với nhau rồi, tình cảm cũng vững chắc nên đương nhiên là phải kết hôn, chẳng qua vì nghề nghiệp của Tiểu Tịch nên hai đứa nó vẫn chưa công khai thôi.” Lão gia tử nói với giọng đương nhiên.

“Nhưng mà... ba, chuyện lớn thế này tại sao ba không nói với con!!!” Ninh Diệu Hoa sắp suy sụp đến nơi.

“Tao nói cho mày biết làm cái gì?” Lão gia tử hỏi ngược lại.

Ninh Diệu Hoa tí nữa thì bị nghẹn chết.

Nghe được đoạn đối thoại của Ninh Trí Viễn và Ninh Diệu Hoa, tất cả mọi người trong phòng bệnh đây ngậy ra ngu ngơ cả lượt...

“Ôi... ôi trời ơi! Chồng của Ninh Tịch là Lục Đình Kiêu? Là thật hay giả vậy?”

“Lục Đình Kiêu đã gọi lão gia tử là ông nội rồi còn thật hay giả gì nữa!”

“Cô bạn gái trong truyền thuyết mà Lục Đình Kiêu công khai trước công chúng luôn được anh ta cưng chiều yêu thương hết mực... lại chính là Ninh Tịch!”

Nói đến đó tất cả mọi người đều quay ra nhìn nhau, ánh mắt của đám họ hàng nhà họ Ninh khi nhìn đám thân thích nhà họ Tô cũng trở nên kỳ lạ ...

Ninh Tịch đã lấy chồng từ lâu rồi, lại còn gả vào nhà họ Lục, làm sao có thể quán lấy Tô Diễm không buông cho được?

Đúng vào lúc này, một người đàn ông nhếch mép cười cười sải bước vào phòng, nói với giọng điệu thông dong: “Chậc, chị dâu tôi vừa mới nói rồi còn gì, tiêu chuẩn của chị tôi cao lắm đấy!”

Người vừa đến chính là em ruột của Lục Đình Kiêu - Lục Cảnh Lễ.

Tất cả mọi người lúc này nghe thấy câu đó của Lục Cảnh Lễ, ai nấy mặt mũi đều đen như đáy nồi.

Cho xin đi! Cái tiêu chuẩn này đâu chỉ gọi là cao không! Mà là cao lên tận trời luôn rồi ấy, được chưa?

Bọn họ vẫn còn nghĩ vừa rồi Ninh Tịch chỉ đang bốc phét, nào đâu biết được... người ta rõ ràng là còn đang khiêm tốn đấy.

Lúc này những kẻ có vẻ mặt dúm dỏ khó coi nhất chắc chắn là đám thân thích của nhà họ Tô, dù sao vừa nãy bọn họ cũng chính là người đã hùng hổ châm chọc Ninh Tịch bất chấp thủ đoạn nghĩ hết cách để được bước vào cửa nhà họ Tô. Đặc biệt là Trịnh Mẫn Quân, giờ đang nghẹn họng đến mặt mũi đỏ bừng, như thể vừa bị ai đó tát cho một cái, nửa chữ cũng không thốt ra nổi.

Lục Cảnh Lễ cười tươi như hoa, chạy đến chào hỏi lão gia tử trước đã, sau đó lẩn đến bên cạnh Ninh Thu Đồng, miệng ngọt như mật nói: “Cô chính là

người cô xinh đẹp mà chị dâu cháu hay nhắc đấy ạ! Cháu chào cô, cháu là Lục Cảnh Lễ ạ!"

Ninh Thu Đồng được khen rất vui vẻ: "Chào cháu, cảm ơn các cháu đã chăm sóc cho Tiểu Tịch!"

Chuyện cũ của Ninh Tịch cô cũng biết được một ít, cũng dặn dò con bé rất nhiều lần là phải quan sát đối phương cho thật kỹ, nhưng thật không ngờ được, người đàn ông của Tiểu Tịch thế nhưng lại chính là Lục Đình Kiêu.

--- O ---

Chương 2087: Không Xứng

Trong một góc, Tô Diễm ngậy ra nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt.

Khoảnh khắc khi Lục Đình Kiêu đi đến trước mặt Ninh Tịch, cầm lấy tay cô, trong đầu gã ta liền biến thành một khoảng trắng trống rỗng. Gã ta nhìn chằm chằm vào hai người vô cùng xứng đôi đó, hoàn toàn đánh mất khả năng suy nghĩ của mình.

Còn về phần Ninh Tuyết Lạc đang nằm trên giường, thì chìm cả người vào cơn chết lặng.

Nhìn thấy Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch thân mật nắm tay nhau, nhìn thấy chiếc nhẫn cưới trên cổ Ninh Tịch mà từ trước đến giờ cô ta chưa bao giờ chú ý đến; nhìn thấy Lục Đình Kiêu kiêu ngạo mà lễ phép hàn huyên với lão gia tử; nhìn thấy Lục Cảnh Lễ và Ninh Thu Đồng trò chuyện với nhau vui vẻ... thứ kịch độc gọi là đồ kỵ diên cuồng nháy mắt đã gặm nhấm lục phủ ngũ tạng của cô ta...

Chuyện này làm sao có thể...

Chuyện này làm sao có thể như thế được!!!

Người mà Ninh Tịch lấy thế nhưng... thế nhưng lại là Lục Đình Kiêu!!!

Thế nhưng lại là Lục Đình Kiêu...

“Lục nhị thiếu, tôi... tôi là Ninh Diệu Hoa, là ba của Tiểu Tịch! Lần trước ngài đến đón Tiểu Tịch chúng ta đã gặp nhau rồi!”

Chắc là cảm thấy Lục Cảnh Lễ dễ nói chuyện hơn Lục Đình Kiêu nên Ninh Diệu Hoa vội vàng tận dụng triệt để mọi thứ để bắt chuyện làm quen.

Chết tiệt, thảo nào trong bữa tiệc mừng thọ lần trước Lục Cảnh Lễ lại đích thân đến đón Ninh Tịch.

Lúc đó ông ta vẫn luôn nghi ngờ rằng Ninh Tịch và Lục Cảnh Lễ có quan hệ gì đó với nhau, nào đâu ai ngờ được, không phải là Lục Cảnh Lễ mà là Lục Đình Kiêu!

Bây giờ ông ta không chỉ là hối hận đến mức bầm ruột ruột đâu mà quả thật là hối đến mức muốn đập đầu vào tường luôn.

Ninh Thu Đồng nhìn về phía Ninh Diệu Hoa, cười lạnh một tiếng: “Hừ, suốt ngày coi “con sói vô ơn” thành bảo bối sống, thấy con nhóc đó được gả vào nhà họ Tô là đã cảm thấy nó giỏi lắm rồi, chỉ hận không thể suốt ngày treo ở mồm ấy để mà khoe cho thiên hạ biết. Làm sao? Bây giờ thấy Ninh Tịch lấy được tám chồng tốt hơn thì lại hối hận à?”

Ninh Diệu Hoa bị vạch trần tâm tư thì mặt mũi trắng xanh lại: “Tôi hối hận cái gì, Tiểu Tịch có tám chồng tốt như thế tôi đương nhiên là phải mừng thay cho nó chứ.”

Ninh Thu Đồng liền bật cười thành tiếng: “Ồ, thế không biết vừa nãy là ai vừa mới ngoạc mồm ra đòi báo cảnh sát ấy nhỉ, còn nói là cho dù bố của ông trời đến đây cũng vô dụng?”

Đúng lúc này, Trang Linh Ngọc đang ngồi một góc không thể nhìn nổi nữa: “Nó làm ra những chuyện độc ác như thế, chúng tôi làm vậy là sai à?”

Nói xong nhìn về phía Lục Đình Kiêu: “Lục tổng, cho dù nhà họ Lục các người có quyền có thế cũng không thể làm trái pháp luật được, chuyện Ninh Tịch hại chết hai mạng người là sự thật!”

“A...”

Cũng ngay lúc này, Ninh Tuyết Lạc đang ôm bụng nằm trên giường đột nhiên rên lên những tiếng đầy đau khổ.

Sự chú ý của mọi người lập tức chuyển sang cô ta, tất cả lại vây quanh lấy Ninh Tuyết Lạc.

“Tuyết Lạc còn thế nào rồi?”

“Bụng con... bụng con đau quá...” Ninh Tuyết Lạc mặt cắt không còn giọt máu, hơi thở yếu ớt, cả người như đóa hoa héo rũ, khiến cho người ta đều đồng tình thương tiếc.

“Con trúng độc nặng quá, bác sỹ bảo sẽ hơi đau một chút, con chịu khó nha!”

“Ôi, đúng là gây nghiệp chướng mà...”

Nhìn thấy cái dáng vẻ này của Ninh Tuyết Lạc, ánh mắt của tất cả mọi người khi nhìn Ninh Tịch lại dần dần thay đổi.

Ninh Tịch bây giờ có một cuộc sống tốt như thế vậy mà còn hại Ninh Tuyết Lạc thành ra như thế này, bây giờ còn ý vào chồng mình là Lục Đình Kiêu mà dựa thế ức hiếp người ra, thật là quá đáng quá thể.

Trang Linh Ngọc vội đi đến trước giường bệnh, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Nhân cơ hội này Trịnh Mẫn Quân đứng bên cạnh vội lên tiếng: “Lục tổng, sợ rằng ngài vẫn không biết đứa con gái này độc ác đến mức nào đâu, chỉ vì một mâu thuẫn nhỏ nhỏ, không chỉ hại chết đứa bé trong bụng mẹ ruột mình mà còn hạ độc hãm hại cả cốt nhục của nhà họ Tô chúng tôi nữa! Loại người này sao xứng bước chân vào nhà họ Lục! Đúng là làm ô uế gia phong mà!”

Trên mặt Ninh Tuyết Lạc tràn đầy thâm thúy tuyệt vọng nhưng mà ánh mắt ngăm ngăm nhìn chăm chăm về phía Ninh Tịch với sự độc địa vô cùng.

Được lắm... vừa hay... Ninh Tịch! Lần này tao cho mày mất hết, cho mày ném thử mùi vị từ thiên đường rơi xuống địa ngục là như thế nào!

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lục Đình Kiêu chẳng thềm bỏ thí lấy một cái cho đám người không ngừng khích bác bên cạnh, anh hơi cúi xuống, chăm chú nhìn vào cô vợ nhỏ đang đứng bên cạnh mình: “Đúng, đúng là không xứng.”

Trịnh Mẫn Quân cứ tưởng Lục Đình Kiêu nghe vào tai lời mình nói mà mừng thầm trong bụng, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy Lục Đình Kiêu tiếp tục nói: “Tôi và nhà họ Lục không xứng với Tiểu Tịch.”

Tất cả mọi người: “...” Bị “hành” cho mù mắt rồi.

Lục Cảnh Lễ: “...” Tui biết ngay mà.

--- O ---

Chương 2088: Chơi Cái Gì Mà Kịch Thích Vậy

Thấy thái độ của Lục Đình Kiêu như thế, vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc thoát cái đã thay đổi, cô ta siết chặt nắm đấm, ngay sau đó khi ngẩng đầu lên biểu cảm trên mặt đã biến thành bi thương vô cùng: “Lục tổng, tôi hiểu với quan hệ giữa anh và chị tôi đương nhiên là sẽ thiên vị chị ấy hơn.”

“Nhưng mà, tôi thật sự hy vọng anh có thể nhìn cho rõ người đang đứng bên cạnh mình, có lẽ chị ta căn bản không phải là như những gì anh nghĩ đâu!”

“Đúng là tôi có lỗi với chị ấy trước, cho dù chị ấy có làm gì với tôi đi chăng nữa tôi cũng chịu hết nhưng mà mẹ thì sao, mẹ đâu có lỗi gì đâu!”

“Tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương đến gia đình của tôi, cho dù có là chị ấy đi chăng nữa thì cũng không thể! Lục tổng, nếu như anh không tin những gì tôi nói, anh có thể mời cảnh sát điều tra rõ ràng chân tướng! Đợi lúc anh đã biết tất cả sự thật rồi, tôi tin anh nhất định sẽ có một phán quyết công bằng!”

Hừ, Ninh Tịch, trên tay mày có hai mạng người đây, tao muốn xem thử xem, vị trí Đệ nhất phu nhân của mày còn giữ được nữa không?

Những lời của Ninh Tuyết Lạc khiến tất cả mọi người ở đây đều âm thầm tán đồng, đồng thời cũng than thở cho sự hiếu thảo của Ninh Tuyết Lạc.

Lục Cảnh Lễ sờ cằm, chép miệng nghe cái “chậc”, có cảm giác được mở rộng tầm mắt đôi chút, anh đã từng gặp vô số nhưng thực sự chưa thấy ai vô sỉ đến mức này. Chẳng trách không có quan hệ máu mủ gì mà lại có thể dễ được hai ông bà già đàn độn nhà họ Ninh thành ra được như thế này, thật đúng là kẻ vô sỉ thì vô địch nha.

Mà chuyện lần này của chị dâu e rằng có hơi khó giải quyết...

Ninh Tịch đưa mắt ngẩng lên nhìn vào mắt người đàn ông đứng bên cạnh mình, tiếp theo đây là chiến trường của em.

Chỉ cần một ánh mắt, Lục Đình Kiêu liền hiểu được suy nghĩ của cô, anh khẽ gật đầu.

Đối diện với ánh mắt đòi công bằng của mọi người, Ninh Tịch lại thoải mái như thể đang ở vườn hoa nhà mình, đôi mắt sáng ngời nhìn Ninh Tuyết Lạc

đang nằm trên giường hiên ngang chính nghĩa đòi lại công bằng cho mẹ mình, cô thông thả lên tiếng: “Vừa hay, ở đây tôi cũng có một vài thứ muốn giao cho cảnh sát xem xét.”

Nghe Ninh Tịch nói thế, Ninh Tuyết Lạc nheo mắt lại nhưng rất nhanh chóng cô ta lại khôi phục lại vẻ không sợ sệt: “Chị có gì thì cứ việc nói thẳng, em nghĩ mọi người cũng rất muốn nghe chị giải thích.”

Hừ, giải thích, trong tình huống này cho dù là cô ta có giải thích cái gì thì cũng chỉ là “càng tô càng đen” mà thôi.

“Chỉ là phát hiện ra một vài thứ... rất hay ho thôi...” Ninh Tịch nhếch môi lên cười mà như không: “Không ngờ được, Ninh đại tiểu thư đây từ xưa đến nay luôn rất yếu điệu thực nữ thế mà lại thích chơi những thứ kích thích như xe máy phân khối lớn nhỉ?”

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy, ánh mắt đột nhiên trở nên căng thẳng.

Ninh Tịch tiếp tục nói: “Trước đây không lâu, tôi có quen một tay đua moto nổi tiếng đã về hưu. Hôm đó, khi nói chuyện với anh ta, vô tình nghe anh ta nhắc đến Ninh đại tiểu thư đây thế nhưng lại học lái xe moto với anh ta trong một khoảng thời gian rất dài?”

Ninh Tuyết Lạc nghe thế thì như thể đang nhắc đến chuyện gì đó đau lòng lắm, trên mặt cô ta tràn đầy đau khổ vượt ve cái bụng của mình: “Những người mang thai, cho dù là khẩu vị hay sở thích cũng đều sẽ có những thay đổi rất kỳ quái thậm chí ngay đến chính họ cũng không hiểu rõ. Lúc đó, tôi vẫn đang nhàn rỗi ở nhà, đột nhiên nhìn thấy trên ti vi những người lái xe moto chắc sẽ rất oai, thế là chỉ thử xem thế nào mà thôi, không biết chị đột nhiên nhắc đến chuyện này là có ý gì?”

Ninh Tịch nghe thế cũng chỉ cười khẽ: “Hóa ra là vậy.”

Đối với lời giải thích của Ninh Tuyết Lạc, một vài phụ nhân xung quanh đã từng mang thai gât đầu, đồng thời cũng không hiểu tại sao đang yên đang lành Ninh Tịch lại chuyển đề tài sang vấn đề không liên quan này làm gì.

Trang Linh Ngọc nhìn thấy dáng vẻ đau buồn của con gái lập tức nhíu mày, nhìn Ninh Tịch với vẻ rất không vui: “Ninh Tịch, mày đừng có đánh trống lảng để kéo dài thời gian!”

Chương 2089: Chuyện Này Tuyệt Đối Không Thể Nào

Ninh Tịch khẽ vuốt vuốt cái điện thoại trong tay: “Tôi chỉ có hơi tò mò mà thôi, không ngờ sở thích của phụ nữ có thai lại kỳ quái như thế, một cô gái dịu dàng hiền thực như Ninh Đại tiểu thư đây lại đột nhiên thích moto phân khối lớn thì thôi không nói... nhưng trong tình trạng mang thai, nửa đêm canh ba một mình lái xe đi dạo tới nơi hoang vắng xa xôi thì sao đây...”

Vẻ mặt bình tĩnh của Ninh Tuyết Lạc rốt cuộc cũng bị nứt ra, gương mặt cô ta dúm dỏ lại, nhưng chỉ trong nháy mắt liền khôi phục lại vẻ buồn bã hoang loạn một cách hoàn mỹ: “Chị, em không hiểu chị đang nói gì hết, em chẳng qua chỉ là tò mò thôi mà, cho nên mới học hỏi với những người chuyên nghiệp, thử xem cho đỡ ham thôi, làm sao có thể tự mình lái xe, lại còn nửa đêm đi ra ngoài nữa chứ...”

Ninh Tuyết Lạc trong bụng cười lạnh, hừ, Ninh Tịch, mày muốn vạch trần tao sao? Mày nghĩ tao ngu quá rồi đấy!

Trang Linh Ngọc thấy Ninh Tịch càng ăn nói càng chẳng ra làm sao, vẻ mặt bà ta lại càng khó chịu: “Ninh Tịch, mày ăn nói linh tinh vớ vẩn như thế rốt cuộc là muốn nói cái gì hả? Cho dù Tuyết Lạc có nửa đêm lái xe ra ngoài thì cũng chẳng liên quan gì đến mày!”

Ninh Tịch nhún vai, thờ ơ lên tiếng: “Đương nhiên là chẳng liên quan gì đến tôi hết, dù sao... đứa bé mà cô ta đâm chết... cũng đâu phải là con của tôi.”

Khoảnh khắc Ninh Tịch vừa dứt lời, căn phòng đang rộn lên những tiếng xì xào đột nhiên im lặng như hén, biểu cảm của Trang Linh Ngọc cũng sững ra.

“Anh yêu, anh tắt đèn hộ em với.”

Lục Đình Kiêu vươn tay ra, căn phòng lập tức chìm vào trong bóng tối.

Ngay sau đó, Ninh Tịch ấn nhẹ vài cái trên màn hình điện thoại, trên bức tường trắng rộng rãi đằng sau lưng, đột nhiên xuất hiện một đoạn video.

Đoạn video này không có tiếng, chắc là vào buổi tối cho nên ánh sáng rất mờ hồ.

Cảnh tượng trong video đang ở trong trạng thái tĩnh lặng khoảng ba giây đồng hồ, sau đó một chiếc xe moto màu đen xuất hiện.

Lúc nhìn thấy chiếc xe moto đó, đồng tử trong mắt Trang Linh Ngọc tụ lại: “Chiếc xe đó... chính là... chính là chiếc xe đã đâm tôi... chính là nó!!!”

Tuy rằng lúc đó chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhưng bà ta tuyệt đối không quên được hình dáng của cái xe đó.

Nghe thấy câu đó của Trang Linh Ngọc, tất cả mọi người lập tức nhìn chăm chăm vào hình ảnh tường với thái độ hoài nghi.

Cảnh tượng trong đoạn video hình như là một bãi xử lý xe cũ đã bị bỏ hoang, chủ nhân của chiếc xe máy đó đầu tiên là cởi toàn bộ quần áo đang mặc bên ngoài ra, ngay đến găng tay và mũ bảo hiểm cũng cởi hết sau đó đẩy xe xuống đất, xách can dầu bên cạnh tưới lên, bật cái bật lửa trong tay lên ném vào chỗ cái xe...

“Bùm” một tiếng, tất cả mọi thứ đều bị ngọn lửa nuốt trọn.

Cùng lúc đó, những ngọn lửa bập bùng trong bóng tối thoáng chiếu sáng lên chủ nhân của gương mặt ấy...

Đó thế nhưng không phải là đàn ông... mà là một gương mặt của một cô gái yếu đuối dịu dàng.

Đó... đó là Ninh Tuyết Lạc!!

Khoảnh khắc nhìn thấy rõ gương mặt ấy, tất cả mọi người trong phòng bệnh đều kinh ngạc đến ngây người, ánh mắt mỗi một người đều quay sang nhìn Ninh Tuyết Lạc đang nằm trên giường với vẻ không thể tin nổi.

Trang Linh Ngọc lại càng há hốc mồm, nhìn chăm chăm vào đoạn video, vẫn không cách nào tin được.

“Chuyện... chuyện này là như thế nào... người này làm sao có thể là Tuyết Lạc được!”

“Nhưng gương mặt đó là Ninh Tuyết Lạc không sai được đâu! Vừa nãy lúc lửa hắt lên nhìn rất rõ mà! Cô ta cởi đồ mặc ở ngoài ra còn nhìn rõ cái bụng to kia kia!”

“Không thể nào... không thể thế được! Điều này tuyệt này là không thể được!”

...

Khoảnh khắc đoạn video trên tường xuất hiện bóng dáng quen thuộc, vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc đã không còn chút máu. Chỉ trong có vài phút ngắn ngủi, cô ta quả thật như thể vừa dạo qua một vòng địa ngục, khi gương mặt của cô ta được ánh lửa chiếu sáng, xuất hiện trước mặt mọi người, cô ta cứ như thể bị hồn phi phách tán.

--- O ---

Chương 2090: Rốt Cuộc Là Vấn Đề Ở Đâu?

Trong đường hô hấp của Ninh Tuyết Lạc như thể có một ngọn lửa đang bốc cháy, giọng nói cô ta khàn đi, hốt hoảng lên tiếng: “Là giả! Đoạn video này là giả! Ninh Tịch! Tại sao chị lại làm ra những thứ bản thủ này để đổ tội cho tôi! Tôi làm sao có thể hại đứa bé của mẹ cơ chứ!”

Ninh Tịch hoàn toàn không phản bác mà ngược lại còn gật đầu nói: “Đúng, đoạn video này là tôi làm giả đấy, không chỉ có video là giả đâu, tôi còn làm giả dấu vân tay và vết máu nữa cơ, Ninh đại tiểu thư cô muốn xem không?”

Sắc mặt Ninh Tuyết Lạc trắng bệch.

Còn có cả vân tay và vết máu!

Nếu như có vân tay và vết máu thì cô ta dù có một trăm cái miệng cũng không thể ngụy biện được.

Nhưng mà điều này tuyệt đối không thể.

Cô ta đã hủy tất cả các dấu vết đi rồi cơ mà, nó lấy đâu ra được những thứ đó!

Nhưng mà... nhưng mà ngay đến cả đoạn video từ camera giám sát nó cũng có được kìa!

Mà trước đó rõ ràng là cô ta đã xác nhận đi xác nhận lại, khu vực đó tuyệt đối không có bất kỳ một cái camera giám sát nào cả.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Lục Đình Kiêu...

Chẳng lẽ là Lục Đình Kiêu giúp nó.

“Anh yêu, đưa thứ đó cho em nào.” Ninh Tịch nghiêng đầu sang dịu dàng nói với Lục Đình Kiêu, sau đó liếc xéo đứa con gái đang dần dần suy sụp trên giường với ánh mắt tràn đầy châm chọc và trào phúng.

Lục Đình Kiêu gật đầu, sau đó đưa một tập hồ sơ trong túi màu nâu cho Ninh Tịch.

Cả người Ninh Tuyết Lạc run lên bần bật, ánh mắt của Ninh Tịch nhìn cô ta lúc này đối với cô ta mà nói chẳng khác gì con ác quỷ đang đòi mạng...

Cô ta nhìn chằm chằm vào tập hồ sơ trong tay Ninh Tịch, hô hấp càng lúc càng dồn dập, quả nhiên, quả nhiên là Lục Đình Kiêu!!!

Đúng vào cái lúc Ninh Tịch chuẩn bị lấy những thứ từ trong túi ra, Ninh Tuyết Lạc nhìn vẻ khinh miệt của Ninh Tịch, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lục Đình Kiêu, cuối cùng tia hy vọng duy nhất trong lòng cũng không còn nữa, cô ta nhắm mắt lại hét âm lên: “Là tao, là tao đã đâm bà ta! Là tao đã đâm chết đứa bé trong bụng bà ta! Là tao làm đấy thì làm sao!!!”

Giọng nói đó the thé chói tai, khiến người nghe cảm thấy khó chịu.

Cả cái phòng bệnh đều im lặng như tờ, chỉ còn tiếng thở dốc dồn dập của Ninh Tuyết Lạc - đầu bù tóc rối, vẻ mặt nanh ác như một con quỷ dữ.

Cánh môi của Trang Linh Ngọc run rẩy, hai mắt trợn trắng mà ngất đi, được Ninh Diệu Hoa đỡ lấy bấm huyết nhân trung cuối cùng mới dần dần tỉnh lại, vẻ mặt trắng bệch run rẩy nói: “Tuyết Lạc... con đang nói cái gì thế... con đừng dọa mẹ mà... con vừa mới nói đùa thôi đúng không...”

Tiếng cười của Ninh Tuyết Lạc khiến cho người khác rợn da gà: “Ha ha... ha ha... mẹ à... Ninh phu nhân à... bà biến thành mẹ của tôi lúc nào thế? Không phải bà là mẹ của đứa con trong bụng bà hay sao?”

Trang Linh Ngọc chưa bao giờ thấy biểu cảm lạ lùng đáng sợ như thế của Ninh Tuyết Lạc, bà ta kích động nói: “Tuyết Lạc, rốt cuộc con đang nói cái gì thế, mẹ đương nhiên là mẹ của con rồi! Con nói cho mẹ biết những chuyện đó không phải con làm đi! Không phải là do con làm đúng không!”

Lúc này vẻ yếu đuối trên mặt Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng oán độc, đó là sự điên cuồng khi bị dồn vào đường cùng không cần bất cứ cái gì nữa: “Là tôi, đương nhiên là tôi làm! Bởi vì tôi hận bà! Hận từng người trong nhà họ Ninh các người! Tôi mới là Đại tiểu thư của nhà họ Ninh, từ khi tôi sinh ra chính là Đại tiểu thư nhà họ Ninh! Tất cả mọi thứ của nhà họ Ninh đều là của tôi! Tại sao các người lại đi đón con gà rừng đó về?”

“Khó khăn lắm mới đuổi được con gà rừng ấy đi thế mà các người lại làm ra một đứa con trai để tranh giành tài sản với tôi, nó còn chưa ra đời đã bắt đầu nông nóng sốt ruột cướp đi quyền lợi trong tay tôi rồi! Dựa vào đâu hả???”

“Nếu như không phải là tôi tóm được Tô Diễm thì nhà họ Ninh các người có thể có được như ngày hôm nay? Bây giờ có con trai rồi lại muốn đá tôi đi! Hai vị tính toán cũng giỏi lắm! Coi tôi như đũa ngu thật sao?”

--- O ---

Chương 2091: Quá Đáng Sợ

Trang Linh Ngọc không thể tin nổi vào tai mình, Ninh Diệu Hoa cũng sợ tới ngây người, họ không thể tin được người con gái đang ở trước mắt mình chính là Ninh Tuyết Lạc, là đứa con gái luôn ngoan ngoãn, ngây thơ, tốt bụng trong mắt họ...

Hai ông bà không thể tin nổi, không ngờ từ trước đến giờ cô ta lại ôm những suy nghĩ này trong lòng!

"Trời... trời ạ!" Không một ai có thể ngờ được mọi chuyện lại xoay chuyển kinh người thế này, ai nấy đều ngớ hết cả ra.

Con của Trang Linh Ngọc không phải do Ninh Tịch thuê người đâm, mà lại bị chính cô con gái luôn hiếu thảo này hại sao.

Không chỉ vậy, cô ta còn tự lái xe tông vào người mẹ đã vất vả nuôi cô ta khôn lớn mấy chục năm, yêu thương cô ta như con gái ruột của mình nữa.

Rõ ràng, cô ta chẳng qua cũng chỉ là con gái của một phụ nữ nông thôn nghèo hèn, vì bị bẻ nhảm nên mới được hưởng bao nhiêu năm vinh hoa phú quý như vậy. Chứ tất cả những thứ này vốn dĩ đâu phải là của cô ta, nếu không có Ninh gia, cô ta cũng chỉ là một đứa con gái nông thôn ở vùng núi hẻo lánh mà thôi.

Nhưng, cô ta lại coi tất cả ơn huệ của Ninh gia đối với cô ta là lẽ tất nhiên, còn cho rằng mọi thứ của nhà họ Ninh đáng ra đều là của cô ta cả nữa chứ.

Chỉ vì Trang Linh Ngọc mang thai con trai, cô ta sợ có khả năng sẽ tranh giành gia sản với mình, mà không ngần ngại đâm chết đứa con trong bụng Trang Linh Ngọc...

Đáng sợ hơn là từ đầu tới cuối cô ta lại luôn đóng vai người bị hại, đổ tất cả trách nhiệm, tội lỗi lên Ninh Tịch...

Nghĩ tới đây, mọi người đều sợ đến nổi lạnh hết cả người...

Họ không ngờ người con gái này lại lừa tất cả mọi người như thế, rốt cuộc cô ta nguy hiểm đến thế nào chứ...

Thật đáng sợ!

Ninh Diệu Hoa chết sững, ông ta bị cái logic hoang đường này của Ninh Tuyết Lạc làm cho tức đến mức không nói lên lời: "Súc sinh! Ninh gia nuôi dưỡng mày hơn hai mươi năm nay, không cầu mày cảm ơn thì thôi vậy mà mày lại luôn có những suy nghĩ ích kỷ, ác độc như thế à!"

Ninh Tuyết Lạc cười gằn như thể cô ta nghe thấy một chuyện gì đó rất nực cười, "Hơ hơ, cảm ơn, tôi có gì mà phải cảm ơn, tất cả mọi thứ hôm nay tôi có được đều dựa vào bản lĩnh của chính mình! Còn Ninh Tịch, cô ta có cái quái gì! Chẳng qua cũng chỉ là mang dòng máu của Ninh gia mà thôi, dựa vào cái gì cô ta chẳng phải làm gì mà cái lão già không chịu chết kia vẫn cho cô ta 10% cổ phần, còn tôi ngay đến 1% cũng chẳng có hả!"

Ninh Diệu Hoa quát lên: "Nhưng tao đã đưa hết cổ phần trong tay tao cho mày rồi, giờ mày có những 20% rồi mà vẫn còn chưa thấy thỏa mãn sao!"

Ninh Tuyết Lạc tỏ ra trào phúng: "Chủ tịch Ninh à, ông đừng có nói dễ nghe như thế, ông trao cổ phần cho tôi còn chẳng phải vì muốn liên hôn với Tô gia sao, ông có dám nói, ông có con trai rồi thì những cổ phần này vẫn sẽ là của tôi không?"

"Vậy nên mày có thể giết cả đứa em trong bụng mẹ mày như thế!!!" Vành mắt Ninh Diệu Hoa như muốn rách ra.

Trong mắt Ninh Tuyết Lạc vẫn chẳng có lấy một tia hối lỗi, cô ta đáp trả: "Các người bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa! Đứa trẻ này vốn dĩ là phải chết!"

...

Ninh Tịch đứng bên cạnh, chỉ khoanh tay lẳng lặng nhìn một nhà ba người kia vạch mặt nhau.

Tới lúc này cô mới ngắt lời: "Thật xin lỗi nhưng cho tôi được ngắt lời các vị một chút, xin hỏi Ninh đại tiểu thư, người này thật sự là do cô đâm à?"

Ánh mắt âm trầm của Ninh Tuyết Lạc bắn về phía Ninh Tịch: "Ninh Tịch, mày bớt vờ vịt đi cho tao!"

Ninh Tịch tỏ ra vô tội: "Nhưng đoạn phim kia là tôi ngụy tạo, đoạn đường cô hủy thi diệt tích căn bản không có camera theo dõi, chẳng lẽ cô không biết à? Còn đây chỉ là một đoạn phim tôi nhờ chuyên viên hiệu ứng của Biệt Đội Điệp Viên Perak giúp tôi mô phỏng lại hiện trường thôi, trông thô lắm,

không ngờ thế mà cô cũng tin... À phải rồi, còn dấu vân tay và vết máu..."

Ninh Tịch nhìn qua Lục Đình Kiêu.

Lục Đình Kiêu mở tập hồ sơ lấy ra một đồng... ảnh về các kiểu lễ đường tổ chức hôn lễ... chứ không phải là bằng chứng...

--- O ---

Chương 2092: Vẫn Chưa Kết Thúc

"Ninh Tịch! Ninh Tịch! Tao phải giết mày! Tao phải giết màyyyyy!!!"

Ninh Tuyết Lạc đại ra rồi điên loạn gào lên, cái lúc sắp trông thấy đồng chứng cứ lúc này cũng không thấy cô ta kích động hay điên cuồng như lúc này.

Từ hồi liên tục thất thủ bên phía Solomon, cô ta không dám tin tưởng bất cứ ai nữa, cũng không yên tâm thuê sát thủ trong nước, sợ lỡ đối phương trở mặt bị Ninh Tịch mua chuộc thì hậu quả sẽ rất khó lường trước được.

Chính vì thế lần này cô ta mới quyết định sẽ tự mình ra tay.

Dù sao cũng là lần đầu làm chuyện này, chung quy vẫn có chút hoảng loạn, lúc tới chỗ kia xử lý đồng quần áo và xe, trong lòng cô ta cũng hoảng sợ lắm, làm gì mà nhớ được chi tiết lúc đó. Hơn nữa, đoạn phim mô phỏng kia của Ninh Tịch vốn trông rất thật, sau khi trông thấy cảnh tượng quen thuộc kia, cô ta lập tức tin luôn.

Còn về dấu vân tay và vết máu, nếu là Ninh Tịch đưa ra cô ta chắc chắn sẽ nghi ngờ... nhưng đằng này lại là Lục Đình Kiêu.

Là Lục Đình Kiêu chính tay đưa cho Ninh Tịch.

Với thế lực của Lục Đình Kiêu, dù là chuyện không thể cũng hoàn toàn có thể xảy ra.

Vậy nên cô ta mới tin ngay như thế!

Nhưng không ngờ... từ đầu tới cuối cô ta lại rơi vào bẫy của Ninh Tịch!

Hóa ra từ đầu tới giờ cô ta đều bị Ninh Tịch lừa gạt, đoạn phim là giả, vân tay và mẫu máu cũng là giả!

Con khốn nạn! Đồ khốn nạn!!!

Ninh Tịch nhìn Ninh Tuyết Lạc đang không ngưng gào thét, cô thấy thật bất lực: "Tôi đã nói là giả rồi, tại cô không tin đấy chứ."

Lục Cảnh Lễ đứng bên cạnh nhìn Ninh Tuyết Lạc đang tức điên lên, cũng chỉ xem đến thế thôi.

Thật là tàn nhẫn, vừa mới nhập vai một cái là lật ngược tình thế! Đây đúng là một bộ phim lớn! Đã thế còn không quên cho chó ăn... bằng cái đồng ảnh lễ đường kia nữa chứ...

Nhưng tất cả những chuyện này vẫn chưa kết thúc.

"Tuy mấy cái này là ngụy tạo nhưng có một thứ vẫn là thật." Ninh Tịch nói rồi ngón tay khế bấm điện thoại, trên tường chiếu lên một tờ giấy A4.

Nhìn kỹ thì có thể thấy đây chính là giấy chứng nhận thân thân.

Giấy giám định cho thấy đứa con trong bụng Ninh Tuyết Lạc căn bản không hề có quan hệ huyết thống gì với Tô Diễm cả.

"Đây... đây là giấy giám định thân nhân!"

"Hình như là giám định quan hệ giữa đứa con trong bụng Tuyết Lạc và Tô Diễm!"

"Trời ạ! Con của Tuyết Lạc không phải là của Tô Diễm à?"

Nháy mắt, cả phòng bệnh ồ cả lên.

Ninh Tịch đánh mắt về phía Ninh Tuyết Lạc: "Có câu nói, hủ dũ không ăn thịt con, hưởng hờ, chắc Ninh đại tiểu thư cũng rất rõ, đứa bé này đối với cô quan trọng như thế nào. Thế nên tôi cảm thấy rất kỳ lạ không biết tại sao cô lại không dùng cách giết con mình rồi giả họa cho tôi."

Ninh Tịch hơi ngừng lại, sau đó cô nói tiếp: "Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ nghĩ được một khả năng đó là... đứa trẻ này căn bản không thể giữ lại được. Vậy vì lý do gì mà không thể giữ lại đứa bé này? Đây là vấn đề đáng để suy ngẫm đây cô Ninh ạ, cô nói phải không?"

Tuy chỉ có khoảng thời gian hai ngày ngắn ngủi nhưng cô lại làm được rất nhiều việc.

Cô đã phái người đi tra camera giám sát đoạn đường Trang Linh Ngọc bị đâm, truy lùng chiếc xe moto kia, còn tra cả hành tung hai tháng nay của Ninh Tuyết Lạc nữa.

Sau đó, cô đích thân tới gặp tay đua xe kia, rồi lại tới tìm chuyên viên hiệu ứng của Biệt Đội Điệp Viên Perak, nhờ người đó giúp cô...

Ngoài ra, cô còn sai người lên lấy mẫu tóc của Tô Diễm để làm giám định với mẫu máu của bào thai kia nữa.

Kết quả giám định nửa tiếng trước mới gửi tới mail của cô, tất cả đúng như cô dự liệu, con của Ninh Tuyết Lạc quả nhiên không phải là của Tô Diễm.

--- O ---

Chương 2093: Anh À, Mình Về Thôi

Ninh Tịch nói tới đây, làm gì có chuyện mọi người không hiểu được ý cô nữa.

"Hóa ra đứa con trong bụng Ninh Tuyết Lạc không phải là con Tô Diễm! Chẳng trách! Nếu không phải con đẻ sao nữ xuống tay như thế! Hóa ra là nếu sinh đứa trẻ này ra, một khi bị phát hiện thì cô ta sẽ xong đời. Thôi thì một mũi tên hạ hai con chim, không chỉ giải quyết được đứa bé, còn có thể hãm hại được Ninh Tịch nữa!"

"Lúc đó Tô Diễm nhà chúng tôi thật ra định ly hôn với nó nhưng... nó lại dựa vào đứa trẻ này nên mới không ly hôn được, ai ngờ đứa bé cứ nhiên lại... ôi, ông trời ơi!"

"Con đàn bà này mở mồm ra là nói yêu Tô Diễm yêu đến chết đi sống lại, thế mà giờ lại đem một đứa con hoang về!"

...

Trịnh Mẫn Quân nhìn trân trân vào hình chiếu, rồi bà ta tách đoàn người ra xông tới trước mặt Ninh Tịch, giật điện thoại của cô: "Cô nói cái gì! Đứa bé trong bụng Tuyết Lạc không phải là của Tô Diễm nhà chúng tôi? Sao có thể như vậy được?"

Ninh Thu Đồng đứng một bên bực bội nói: "Đứa bé giờ vẫn chưa bị hỏa thiêu đâu, các người không tin thì tự mình đi giám định chẳng phải là được rồi sao!"

Lúc này, tất cả mọi người đều đã thấy rõ được nhân phẩm của Ninh Tuyết Lạc, Trịnh Mẫn Quân sao có thể không tin được nữa, bà ta đại ra một hồi rồi lại lao tới chỗ Ninh Tuyết Lạc cào xé: "Mày là đồ phụ nữ mất nết! Trước đó tao còn thắc mắc không biết tại sao mày lại vội vàng giục giã cả nhà mau đi thiêu đứa nhỏ như thế, còn nói gì mà như vậy có thể khiến bé con sớm đầu thai vào gia đình tốt! Hóa ra là mày đã sớm có cái ý định thủ tiêu này rồi!"

Con dâu cấm sừng con trai, còn có chữa con hoang, đã thế loại chuyện này còn bị vạch ra trước mặt bao người, Trịnh Mẫn Quân không điên lên mới lạ.

"Trịnh Mẫn Quân, bà nói như thể Tô gia nhà các người cao quý lắm ấy! Nếu không phải hai ông bà già các người cứ xui khiến Tô Diễm ly hôn với tôi,

muôn anh ấy cưới Ninh Tịch để dễ dàng móc nối với Trang gia, tôi có bị bức đến bước đường này không!"

Dù sao giờ cũng bóc mẽ nhau hết rồi, Ninh Tuyết Lạc cũng thẳng thừng đáp trả lại luôn, nhưng vì bị sảy thai nên sức khỏe cô ta rất yếu không thể cậy mạnh được, ngay sau đó mặt cô ta liền bị Trịnh Mẫn Quân cào cho một phát bật máu.

Tô Hoàng Quang không nhin nổi nữa kéo Trịnh Mẫn Quân về, tức giận quát lên: "Đủ rồi! Bà còn sợ chưa đủ mất mặt à!"

Hôm nay ông ta đủ mất mặt trước mọi người rồi.

Trịnh Mẫn Quân mặt đen như đít nồi, bà ta nói: "Tôi mất mặt! Tôi mất mặt cái gì! Đây là con gái "ngoan" do Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc nuôi lớn cơ mà! Tâm địa độc ác, phóng túng trụy lạc! Giờ hại cả Tô gia chúng ta thành ra thế này! Có mất mặt cũng là Ninh gia bọn họ mất mặt chứ không phải tôi!"

"Bà..." Ninh Diệu Hoa vốn đã tức điên lên, lúc này lại bị Trịnh Mẫn Quân chế giễu như vậy, suýt nữa thì ngất xỉu.

Còn Trang Linh Ngọc giờ đã hoàn toàn đờ đẫn, rơi vào trạng thái hoảng loạn, trong miệng chỉ lâm bảm được mỗi câu không thể nào, không thể...

Hai nhà cãi nhau ầm ĩ hết lên, cả phòng bệnh trở thành một mớ hỗn loạn.

Ninh Thu Đồng lạnh lùng liếc mắt nhìn Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc: "Tôi đã bảo rồi, bảo hai người mở to mắt mà nhìn rõ xem bao năm nay bản thân nuôi ra cái thứ gì. Vậy mà hai người vẫn mờ mắt, bị đứa con gái này lừa xoay vòng vòng, giờ kết cục thế này cũng do tự làm tự chịu thôi! Tạo nghiệp, hại chết một đứa bé vô tội!"

Nghe thấy hai chữ "đứa bé", Trang Linh Ngọc như chịu phải đả kích cực lớn, bà ta nhào tới trước mặt Ninh Tuyết Lạc: "Con khốn này! Đồ khốn nạn! Tại sao mà lại hại tao như vậy! Sao mà phải hại tao như thế! Mà trả lại con cho tao! Trả lại mạng con tao đây!!!"

Nhìn cảnh tượng lộn xộn thế này, Lục Đình Kiêu nhú nhú mày rồi khẽ kéo Ninh Tịch vào lòng mình, che cho cô không phải trông thấy mấy cảnh tượng bản thủ kia nữa.

Ninh Tịch hít mùi hương thơm mát trên người anh yêu, mọi mệt mỏi bỗng chốc đều tan biến, như thể cô đang ở một vùng đất yên tĩnh, ấm áp khác, cô khẽ nói: "Anh à, mình về nhà đi?"

Lục Đình Kiêu: "Ừ!"

"Tiểu... Tiểu Tịch..." Thấy Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu định rời khỏi đó, Ninh Diệu Hoa theo phản xạ chạy theo như muốn nói gì đó.

Nhưng mà... ông ta lại chẳng thể thốt nổi một lời.

--- O ---

Chương 2094: Không Phải Lỗi Của Ninh Tịch

Trang Linh Ngọc vốn định nhân cơ hội này đòi lại lẽ công bằng cho Ninh Tuyết Lạc, rồi sẽ xóa tên Ninh Tịch khỏi dòng họ vĩnh viễn nên mới cố tình gọi nhiều họ hàng thân thích tới thế này. Nhưng, bà ta lại không ngờ sự thật cuối cùng lại khiến bà ta rơi vào vực sâu thế này.

Chuyện thành ra như vậy, bạn bè, họ hàng cũng không tiện ở lại xem kịch vui nữa, từng người một mượn cớ để chuồn luôn.

Thân thể và tâm trí lão gia tử đều mệt mỏi cực độ, ông không muốn quản chuyện ân oán của nhà con trai lớn nữa, được người hầu đỡ rồi cũng run rẩy rời đi.

Khi ấy những gì ông nên khuyên cũng khuyên cả rồi, những gì cần nói cũng đã nói hết. Nhưng chính họ đã tự mình lựa chọn như thế, hôm nay họ muốn giải quyết chuyện này thế nào ông cũng mặc kệ, ông quả thật chẳng còn sức đâu mà quản chuyện này nữa.

Thoảng cái, phòng bệnh chỉ còn lại Ninh Diệu Hoa, Trang Linh Ngọc, Trịnh Mẫn Quân, Tô Hoàng Quang, Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc.

Trịnh Mẫn Quân nào có chịu nhịn chuyện con trai luôn khiến mình tự hào bị đội mũ xanh, cháu nội bảo bối mà bà ta luôn mong ngóng không ngờ lại là con hoang, cũng mặc kệ đám người kia thích về thì về, bà ta chỉ thẳng mặt Ninh Tuyết Lạc mắng chửi: "Tô gia chúng tôi đúng là vô phúc mới để Tô Diễm lấy loại con dâu giả tạo rẻ rách như cô! Tự bản thân ra ngoài lang chạ với đàn ông, bụng to lên còn dám nói là con của Tô Diễm nhà chúng tôi! Ly hôn ngay! Giờ cô lập tức cắt khỏi Tô gia chúng tôi! Còn nữa, một cái của cái nhà này cô cũng đừng có hòng đem đi!"

Ninh Tuyết Lạc thấy bà ta nói vậy thì cười âm thầm: "Ha ha... Bà cho rằng con người Ninh Tịch thật sự trong sạch lắm sao? 18 tuổi đã bị đàn ông làm to bụng, còn nói là con của Tô Diễm, tôi còn tốt hơn cô ta nhiều đấy!"

Nếu không phải vì Trịnh Mẫn Quân sau khi tới buổi tụ họp của Lý phu nhân tình cờ biết được quan hệ của Ninh Tịch với Trang gia, rồi luôn rắp tâm xúi giục Tô Diễm ly hôn với cô ta thì sao cô ta phải đi ngủ với cái tên nhà giàu béo núc kinh tởm kia chỉ để kéo đầu tư, giữ vững địa vị chứ.

Nếu không vì Tô Diễm bị con đĩ kia câu mất hồn, không muốn có con với cô

ta nữa thì sao cô ta phải mạo hiểm giữ lại cái thai của nợ kia!

Tất cả đều là lỗi của con khốn Ninh Tịch, là lỗi của nhà họ Tô!

Thấy Ninh Tuyết Lạc nói vậy, Trịnh Mẫn Quân sững người: "Mày nói cái gì?"

"Tôi nói... con khốn Ninh Tịch đó lúc còn hẹn hò với Tô Diễm cũng đã ra ngoài lang chạ với đàn ông, còn chơi hai thằng cùng lúc, chữa rồi thì nói là con của Tô Diễm. Nếu không phải vì vụ tai nạn xe năm ấy, e là còn định sinh đứa con hoang đó ra nữa đây..."

Nói xong cô ta mỉa mai nhìn Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc, trông có vẻ như đắc ý vì báo được thù: "Ha ha ha... Không tin hả? Không tin các người cứ hỏi thằng chủ tịch Ninh, hỏi luôn Ninh phu nhân đi! Xem con gái ruột của bọn họ có thật là khốn nạn, đã thỏa hơn không?"

Ninh Diệu Hoa và Trang Linh Ngọc thấy chuyện xấu của nhà họ Ninh không ngờ lại bị Ninh Tuyết Lạc nói trắng ra trước mặt Tô gia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Khi ấy họ đã cố gắng xóa đi mọi vết tích của chuyện này nhưng lại không có cách nào xóa đi được sự tồn tại của nó.

Đối với họ mà nói chuyện này chẳng khác gì cơn ác mộng...

Chính vào lúc này, trong góc phòng bệnh bỗng truyền tới giọng nói kiêu chể, run rẩy của một người đàn ông: "Đủ rồi..."

Nghe thấy thanh âm này, nụ cười sáng khoái của Ninh Tuyết Lạc bỗng cứng đờ.

"Không phải Ninh Tịch... chuyện năm ấy... căn bản không phải là lỗi của Ninh Tịch..."

Tô Diễm siết chặt nắm tay, gã khó khăn mở miệng nói: "Từ đầu đến cuối Ninh Tịch chưa từng phản bội con... Cô ấy cũng không làm bừa với đàn ông... cô ấy không hề... cô ấy bị cưỡng bức... bị người ta hãm hại..."

Chương 2095: Sự Thật Đau Đớn Thấu Tim

"Con nói cái gì?" Trang Linh Ngọc tâm trạng vốn đang hoảng loạn lúc này bỗng sững lại.

Ninh Diệu Hoa bỗng chốc cũng thay đổi sắc mặt: "Ô Diễn, con vừa nói gì? Gì mà Tiểu Tịch là bị người ta hãm hại?"

Ninh Tuyết Lạc nhìn trân trân vào Ô Diễn đang nói đỡ cho Ninh Tịch, trong mắt cô ta tràn ngập thù hận, Ô Diễn, giờ này đến anh cũng muốn đổi đầu với tôi có đúng không?

Ninh Tuyết Lạc cười gằn, cô ta không hề tỏ ra sợ hãi: "Không sai, là tôi hại đấy, chính tôi đã bỏ thuốc kích thích vào đồ uống của cô ta, còn chuẩn bị cho cô ta hai thằng trai bao nữa, vậy thì sao nào? Chẳng phải cô ta vẫn chỉ là chiếc giày rách* bị hai thằng trai bao kia làm to bụng sao ha ha ha..."

*Giày rách: chỉ loại phụ nữ bị nhiều người ngủ.

"Ninh Tuyết Lạc! Mà nói cái gì? Mà nói lại một lần nữa tao nghe! Là mày bỏ thuốc hại Tiểu Tịch, chính mày đã sai người cưỡng bức Tiểu Tịch!!!"

Ninh Diệu Hoa không thể tin nổi tai mình nữa, lúc này toàn thân ông ta đều run lên kịch liệt, ngay cả khi biết Ninh Tuyết Lạc hại chết đứa con trong bụng Trang Linh Ngọc, biết cô ta ngoại tình, ông ta cũng không nổi trận lôi đình đến thế này.

Không phải con gái ông phóng túng bản thân mà là bị người ta cưỡng bức sao!!!

Ninh Tuyết Lạc ôm bụng cười khoái trá: "Ha ha ha... Cười chết tôi mất thôi! Cái con nhà quê Ninh Tịch đó, quần áo xịn hay fake còn không phân biệt được, tôi đưa cái gì thì nó ngoan ngoãn mặc cái đó, tôi lừa nó nước chanh rửa tay kia dùng để uống, thế mà nó cũng uống thật... Con ngu đó, e là trai bao còn chẳng biết là gì thế mà còn tự mình gọi để hưởng thụ? Tất nhiên, hai kẻ ngu ngốc các người còn ngu hơn nó, thế mà cũng tin ha ha ha..."

Từng câu từng chữ kèm cả tiếng cười chói tai của Ninh Tuyết Lạc vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh, Trang Linh Ngọc choáng váng, miệng há hốc chẳng nói nổi một lời.

Đây không phải là sự thật...

Tất cả những chuyện này đều không phải là thật...

Bao nhiêu năm qua, bà ta đã nuôi ra cái thứ gì thế này!

Bà ta vì cái thứ súc sinh này mà đã làm gì với chính con gái ruột của mình kia...

Không phải Ninh Tịch hại đứa con của bà ta mà là Ninh Tuyệt Lạc! Là Ninh Tuyệt Lạc đã hại hai đứa con bà!

Nó hại con trai bà, rồi hại cả con gái bà!

Ninh Diệu Hoa nhìn đứa con gái xa lạ nanh ác như rắn độc kia, nghe cô ta nói tất cả những gì đã làm với cô con gái ruột thịt của mình, từng lời từng chữ cứ như đang từng xẻo từng miếng thịt trên người ông ta, ông ta cuồng nộ lao tới chỗ Tô Diễm: "Tô Diễm! Con nói đi! Con nói xem tất cả những chuyện này là sao! Con biết hết tất cả mọi chuyện có đúng không!!!"

Tô Diễm đau khổ cúi đầu: "Con xin lỗi... là lỗi của con... Năm ấy sức khỏe con không tốt, được dưỡng bệnh dưới quê, con với Tiểu Tịch sớm đã quen nhau từ đó. Trước lúc quen biết Tuyệt Lạc, con có qua lại với Tiểu Tịch, là con đã phản bội Tiểu Tịch, cùng Tuyệt Lạc làm ra chuyện có lỗi với cô ấy... Khi ấy lòng con chỉ nghĩ tới Tuyệt Lạc, sau khi biết những chuyện Tuyệt Lạc làm với Ninh Tịch, con chỉ nghĩ rằng do cô ấy còn nhỏ nhất thời nông nổi hồ đồ, con tưởng cô ấy thật lòng hối lỗi... nên mới giúp cô ấy giữ bí mật này."

"Con đã gạt Tiểu Tịch, nói người đêm đó là con, Tiểu Tịch không phải cố tình muốn giữ lại đứa bé đó, chỉ vì... vì cô ấy cho rằng đứa bé là của con... cô ấy vẫn luôn chờ con quay lại... cho cô ấy một danh phận... nhưng con lại... con xin lỗi... là con có lỗi với Tiểu Tịch... là con đã hại đời này của cô ấy..."

Sau khi nghe hết những lời này, cả người Ninh Diệu Hoa run lên, hai mắt ông ta đỏ ngầu như máu: "Súc sinh! Hai đứa chúng mày là lũ súc sinh!!!"

Ông ta không ngờ hai người này lại khiến con gái ông ta... con gái ruột thịt của ông ta thành ra như vậy!!!

Tâm trí ông ta liên tục lặp lại hình ảnh tại bệnh viện năm ấy, sau khi bị tai nạn dẫn đến sảy thai, con bé đã tuyệt vọng giải thích câu xin với mình thế nào. Nhớ lại cảnh ông đã dùng những lời nói nhẫn tâm ra sao để trách mắng

nó. Nghĩ lại việc ông đã nhẫn tâm tống nó ra nước ngoài năm năm mà chẳng có lấy một lời hỏi han ân cần...

Rồi ông ta nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo của con bé mỗi lần đối diện với mình từ sau ngày trở về nước.

Nhớ lại câu nói "Cha, ông có xứng không?" của cô...

Ông không xứng... ông ta căn bản không hề xứng được làm cha của cô...

Bởi vì chính ông ta đã đẩy con gái của mình rơi vào vực sâu thăm thẳm không lối thoát...

--- O ---

Chương 2096: Quỷ Đội Lót Người

Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoàng Quang không hề nghĩ tới sự thật bên trong câu chuyện lại là như vậy, hai người chỉ nghe không thôi cũng thấy lạnh hết cả người.

Người phụ nữ này rốt cuộc độc ác đến mức nào chứ, năm ấy còn nhỏ như vậy mà đã có thể làm ra những chuyện vô nhân tính đến thế này rồi!

"Trời ơi... Tô gia chúng tôi rốt cuộc lấy phải cái loại tai họa gì về thế này... Tô Diễm, sao con lại ngớ ngẩn như thế hả! Sao lại đi qua lại với hạng phụ nữ này!" Trịnh Mẫn Quân khóc lóc âm lên.

Tô Diễm chua chát cười: "Năm ấy người ép con chia tay với Tiểu Tịch là ba mẹ, tác hợp con với Tuyết Lạc bên nhau cũng chính là ba mẹ..."

"Mẹ..." Trịnh Mẫn Quân nhất thời không phản bác lại được, giờ bà ta có nói hối hận nhiều đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi.

Nói tóm lại là phải ly hôn! Nhất định phải ly hôn với đứa con gái này!

Bà ta không thể chịu đựng được việc con rắn độc này ở lại Tô gia thêm một giây nào nữa!

Ninh Diệu Hoa nổi cơn tam bành: "Súc sinh! Tao sẽ không để mày chết một cách yên thân đâu!"

"Ha ha ha... vậy tôi cũng muốn xem xem, chủ tịch Ninh - một chủ tịch không có nổi 1% cổ phần như ông thì làm thế nào mới khiến tôi chết không yên thân được nhỉ?"

Đồng tử Ninh Diệu Hoa rút lại: "Mày!!!"

Ninh Tuyết Lạc nói xong lại nhìn về phía Trịnh Mẫn Quân và Tô Hoàng Quang nở một nụ cười quái dị: "À đúng rồi, còn các người nữa, muốn bắt tôi ly hôn với Tô Diễm á? Được thôi, vậy tôi cũng không ngại đưa ra trước tòa vài thứ hay ho đâu! Ví dụ như bằng chứng đút lót của tập đoàn Úc Phong chẳng hạn?"

"Mày dám!" Tô Hoàng Quang bỗng biến sắc, ông ta hoàn toàn không ngờ Ninh Tuyết Lạc lại nắm thứ đó trong tay.

Trịnh Mẫn Quân cũng hoàn toàn sững sờ, mặt mũi bà ta tái mét.

"Tôi nói cho các người biết, muốn tôi ly hôn! Cả đời này cũng đừng có hòng! Trừ khi tôi chết, vị trí Tô thiếu phu nhân vĩnh viễn chỉ có thể là của Ninh Tuyết Lạc tôi!"

Âm thanh độc địa của cô ta như một con rắn độc quấn lấy từng người trong căn phòng này.

Đưa con gái lương thiện, ngây thơ mà bao năm nay họ luôn yêu thương chiều chuộng, đưa con dâu mà họ luôn tự hào thông minh, đảm đang, hóa ra chỉ là một con quỷ đội lốt người...

...

Trong chiếc Maybach đen.

Lục Cảnh Lễ cả dọc đường cứ tíu tít: "Chị dâu, chị cừ thật đấy! Trông thấy cảnh đấy mà máu em cứ sôi hết cả lên! Diễn xuất cứ phải gọi là pơ phệch luôn! Đến em còn bị chị lừa, tưởng đồng chứng cứ đó đều là thật cơ! Còn nữa còn nữa, có phải chị với anh em đã thông đồng với nhau từ trước rồi đúng không?"

Phía ghé sau, Ninh Tịch uể oải dựa vào lòng Lục Đình Kiêu, nghe vậy thì nhướn mày lên: "Tôi và anh ấy còn cần phải thông đồng nhau sao? Tội này có thần giao cách cảm với nhau đấy! Đúng không anh yêu?"

Lục Đình Kiêu mỉm cười: "Ừm."

Lục Cảnh Lễ: "... " Xem như tui chưa hỏi gì đi.

Ninh Tịch nghĩ lại chuyện ban nãy, cô phân tích: "Thật ra đây chẳng qua cũng chỉ là một trận chiến tâm lý thôi. Có được đoạn phim kia, thêm kỹ thuật diễn xuất của tôi, tôi đã có thể chắc tới tám phần là lừa được Ninh Tuyết Lạc rồi nhưng lúc thấy anh yêu của tôi tới là tôi biết tôi thắng chắc luôn rồi."

Ninh Tuyết Lạc không tin cô có khả năng đấy nhưng nhất định sẽ tin Lục Đình Kiêu.

Thế nên, chắc chắn cô ta sẽ mắc bẫy.

Lục Cảnh Lễ nước mắt giàn giụa, lại bị nhồi đầy một miệng thức ăn chó rồi.

"Haiz, lần này vạch mặt nhau bẽ bàng thế, chắc Ninh gia phải đấu một trận với Ninh Tuyết Lạc rồi, dù sao giờ cô ta cũng nắm nhiều cổ phần của Ninh gia thế cơ mà!" Lục Cảnh Lễ nói.

Ninh Tịch âm thầm nói: "Cậu tưởng Ninh Diệu Hoa ngon ăn lắm chắc?"

Lục Cảnh Lễ nghe vậy thì chớp mắt: "Cũng phải nhỉ! Trước đây Ninh Tuyết Lạc hống hách như vậy chẳng qua cũng chỉ là cáo mượn oai hùm, cô ta dựa vào thế lực của Ninh gia và Tô gia nên mới dám như vậy. Nhưng, giờ cả hai bên đều rõ cái bộ mặt cô ta thế rồi, cô ta còn ngậy thơ nghĩ là mình có thể trở mình được sao?"

--- O ---

Chương 2097: Đá Khởi Công Ty

Trong mấy ngày ngắn ngủi, cả công ty Quốc tế Ninh thị đều lục đục sóng ngầm.

Ninh Tuyết Lạc điên cuồng loại trừ các “nguyên lão” cũ của công ty, bồi đắp thế lực mới của mình, thậm chí cô ta còn chẳng kiêng dè gì mà tuyên bố sẽ tước đi vị trí chủ tịch của Ninh Diệu Hoa ngay trong cuộc họp cổ đông.

Nhưng, những chuyện sau đó thì đúng như những gì Ninh Tịch dự liệu, bởi vì Ninh Diệu Hoa quả thật cũng chẳng phải dạng vừa.

Ninh Diệu Hoa là một người rất đặt nặng vấn đề mặt mũi của bản thân và danh dự của Ninh gia, không ngờ lần này lại bất chấp không tiếc mất cả chì lẫn chài, công bố luôn scandal Ninh Tuyết Lạc đâm người, cố tình tâm chết đưa con trong bụng Trang Linh Ngọc ra cho công chúng biết.

Trong cuộc họp cổ đông, ông ta lấy số phiếu áp đảo để cách chức vị trí của Ninh Tuyết Lạc, công ty có quyền căn cứ vào giá ban đầu để cưỡng chế thu mua lại cổ phiếu trong tay cô ta. Cùng lúc này Ninh Thu Đồng lại được mời về đảm nhiệm chức vụ giám đốc mới của công ty.

Trải qua cuộc chiến này, tuy Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn bị đá khởi công ty nhưng cổ phiếu của quốc tế Ninh thị cũng bị rớt giá thảm hại gây ra tổn thất nặng nề.

Để tránh khỏi việc ngồi tù, Ninh Tuyết Lạc và Ninh Diệu Hoa đã phải làm một cuộc giao dịch, bị bức phải nộp hết cổ phần trong tay lên, một cái cũng không được giữ lại rồi rời khỏi công ty.

Vậy cũng có nghĩa là cô ta bị đuổi khỏi công ty mà không một đồng dính túi.

Sau khi kết thúc cuộc họp cổ đông, Ninh Tuyết Lạc vội vàng rời khỏi công ty, cô ta phải tốn sức của ba bò chín trâu mới tránh được sự săn đuổi của đám truyền thông về được tới Tô gia.

Lúc này, Trịnh Mẫn Quân đang xem tivi trong phòng khách.

Trên tivi đang chiếu tin tức Ninh Tuyết Lạc vì muốn tranh quyền đoạt lợi mà đã nhẫn tâm tự mình hại chết đứa con trong bụng của mẹ nuôi, bị công ty Quốc tế Ninh thị đuổi ra khỏi ban quản trị.

Trịnh Mẫn Quân nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, lại trông thấy bộ dạng như chó nhà có tang của Ninh Tuyết Lạc thì bà ta cười lạnh, có vẻ rất chi là hả hê: "Chẳng qua cũng chỉ là con chó dựa vào quan hệ của Ninh gia và Tô gia này mới đắc ý được vài năm, thế mà cứ tưởng bản thân mình cao giá lắm?"

Con khốn chết tiệt này bị đá ra khỏi Ninh thị, giờ chẳng còn lấy một cắc trong tay, danh tiếng tồi tệ đến nỗi bị tất cả mọi người phỉ nhổ, thế mà còn mặt dày muốn chiếm lấy vị trí Thiếu phu nhân của Tô gia này.

Cứ nghĩ đến việc loại người này còn tiếp tục ở lại Tô gia, nghĩ đến việc từ nay về sau bà ta chẳng còn mặt mũi nào mà gặp các phu nhân trong giới nữa, bà ta lại hận không thể bóp chết luôn con khốn nạn này!

Ninh Tuyết Lạc làm như không nghe thấy những gì Trịnh Mẫn Quân nói, cô ta đảo mắt quanh nhà một lượt, đành mặt nói: "Tô Diễm đâu?"

"Mày quản chuyện của Tô Diễm làm gì, tự lo cho cái bản thân mày trước đi! Làm gì có người đàn ông nào muốn ở nhà để trong thấy cái mặt khiến người ta gặp ác mộng kia của mày!" Trịnh Mẫn Quân bực tức nói.

Ninh Tuyết Lạc không nói nữa, cô ta đạp cửa ra ngoài, sau đó lái xe tới căn nhà nào đó của Tô Diễm ở Đé Đô.

Cô ta biết Tô Diễm có nhà ở ngoài, trước đây nếu gã không về nhà thì chính là ở đó.

Đang định ấn chuông, lại phát hiện cửa chỉ khép hờ chứ không đóng.

Ninh Tuyết Lạc đi guốc cao gót tiến thẳng vào trong.

Đi được một nửa, mặt Ninh Tuyết Lạc như bị ai đó thẳng thừng tát một cái...

Từ phía phòng ngủ đang vọng ra tiếng rên rỉ ngọt ngào của một người phụ nữ...

"Ừm... a... tuyệt quá... anh Diễm... anh tuyệt quá... nhanh nữa... nhanh nữa lên đi mà..."

Mặt Ninh Tuyết Lạc chuyển từ xanh tái tới trắng bệch, cô ta lao tới như một ngọn đèn cù, xông tới đẩy "rầm" cửa mà lao vào.

Trong căn phòng rộng rãi, hai cơ thể trần truồng đang cuốn lấy nhau, không biết Tô Diễm đã bao lâu rồi không động tới cô ta, thậm chí khi phát hiện ra việc cô ta dùng hương kích dục với gã, gã còn nổi cơn tam bành lên nữa... vậy mà giờ gã lại đang nằm bên cạnh một con đàn bà khác... điên cuồng *** với ả sao...

"Á! Ninh phó tổng..." Người phụ nữ kia giật mình hoảng sợ, để lộ ra gương mặt xinh đẹp của mình.

Khoảnh khắc thấy rõ gương mặt đó, cả người Ninh Tuyết Lạc run lên, cô ta không thể tin nổi mà giận dữ gầm lên: "Hàn Tử Huyền!!!"

--- O ---

Chương 2098: Chẳng Liên Quan Gì Tới Nhau Nữa

Cảnh tượng trước mắt khiến Ninh Tuyết Lạc cảm thấy trời đất quay cuồng, cô ta điên dại lao tới tóm tóc Hàn Tử Huyền, kéo cô ta từ phía sau Tô Diễm ra: "Con đi! Mày to gan lắm, ngay đến cả người đàn ông của tao mà mày cũng dám quỵn rũ hả!!!"

"A..." Tóc Hàn Tử Huyền bị tóm chặt, cô ta kêu lên như lợn bị chọc tiết nhưng rồi cô ta cũng nhanh chóng xoay người lại, giọng the thé lên: "Tôi có gì mà không dám! Ninh phó tổng, tôi tôn trọng gọi cô một tiếng “phó tổng” thì cô nghĩ cô vẫn là một phó tổng dưới một người trên vạn người trong cái giới showbiz này chắc! Đi à! Tôi là đi đấy thì sao nào! Nhưng cô còn chẳng bằng một con đĩ nữa kia!"

Ninh Tuyết Lạc nghe thấy vậy tức điên lên: "Con khốn nạn! Mày nói cái gì! Tao phải xé rách cái mồm chó của mày!"

Hàn Tử Huyền lúc này cũng chẳng màng việc cả người mình đang lỏa lồ nữa, cô ta đắc ý khoe những vết tích ái muội trước ngực mình ra: "Ha! Tôi nói sai gì à! Cô dám làm còn sợ người khác nói sao? Mấy cái chuyện rác rưởi của cô, người trong giới đã sớm biết hết cả rồi. Vì tranh đoạt quyền lực, cô không chỉ hại chết con của mẹ nuôi. Lại còn cấm sừng Tô Diễm, chữa con hoang! Kể cả đi điểm cũng còn sạch sẽ hơn cô!"

Hôm đó ở bệnh viện nhiều người nhiều miệng, chuyện của Ninh Tịch và Lục Đình Kiều họ không có gan nói linh tinh ra bên ngoài. Nhưng còn mấy cái chuyện xấu xa của Ninh gia, Tô gia và Ninh Tuyết Lạc thì bị thêm mắm thêm muối truyền lung tung khắp nơi, giờ cỏ xanh trên đầu Tô Diễm còn nhiều hơn cả thảo nguyên Siberia nữa.

Ninh Tuyết Lạc không thể ngờ được tới một ngày bản thân mình lại bị một con khốn ai cũng có thể cười chê bản, hơn nữa cô ta cư nhiên còn trèo lên cả giường của chồng cô ta nữa.

Ninh Tuyết Lạc nhìn chằm chằm người đàn ông đang trên giường từ đầu tới giờ vẫn chưa hé răng tới nửa lời: "Tô Diễm, anh điên rồi à mà lại đi cặp kè với loại phụ nữ này! Anh có biết cô ta đã ngủ với bao tên đàn ông rồi không!"

Hàn Tử Huyền khiêu khích bám lấy Tô Diễm, cạ bộ ngực đầy đặn của mình vào cánh tay gã: "Tôi ngủ với nhiều đàn ông thì đã làm sao? Người ta có kỹ

thuật tốt nên anh Diễm mới thích đó!"

"Mày..." Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn không thể ngờ được Hàn Tử Huyền lại có thể vô liêm sỉ được đến mức này, cô ta tức đến nổi suýt thì ngất đi nhưng vẫn cố gắng gào thét bỏ về phía Hàn Tử Huyền.

Khi hai người đang cào xé nhau, Hàn Tử Huyền vẫn không quên nũng nịu cầu cứu Tô Diễm: "Á... anh Diễm, cứu em với..."

"Ninh Tuyết Lạc, cô đủ rồi đây!"

Tô Diễm kéo Ninh Tuyết Lạc ra rồi đẩy ngã cô ta xuống sàn nhà, Ninh Tuyết Lạc nhìn người trước mắt mình với ánh mắt khó tin. Tiếng gọi "anh Diễm" đã đến đầu môi nhưng vì ban nãy Hàn Tử Huyền cũng gọi gã như vậy nên cô ta kinh tởm đến nỗi không thốt ra nổi nữa.

"Tô Diễm... anh vì cái loại khốn nạn này mà quát tôi... Sao anh lại có thể làm vậy với tôi chứ! Rốt cuộc anh đang sỉ nhục tôi, hay đang sỉ nhục chính mình đây hả!!!"

Chẳng lẽ là vì... vì con đàn bà này có vài phần giống với Ninh Tịch sao?

Chính vì vậy mà ngay đến loại ai cũng có thể làm chồng này anh ta cũng lên giường cùng được nhưng lại không muốn chạm vào cô ta?

Nghĩ tới đây, Ninh Tuyết Lạc bị cơn lửa giận của ghen tuông thiêu đốt đến nỗi xương cốt cũng chẳng còn.

Tô Diễm tùy ý khoác áo ngủ lên, hai mắt đục ngầu, vẻ mặt ôn hòa ngày xưa giờ chỉ còn sự chán ghét cùng bực bội: "Ninh Tuyết Lạc, cô muốn vị trí Thiếu phu nhân họ Tô, tôi có thể cho cô... nhưng quyền hạn cũng chỉ tới đấy thôi. Từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan gì tới nhau nữa!"

"Không liên quan tới nhau nữa..." Ninh Tuyết Lạc nhấn mạnh lại từng chữ như thể muốn cắn bật máu môi mình.

--- O ---

Chương 2099: Tiểu Bảo Đánh Người Rời

Cô ta yêu gã như vậy, dù cho bị coi là một con gián khiến ngàn người chán ghét vẫn cô gắng chiếm lấy vị trí này chỉ là vì không muốn rời xa gã...

Nhưng giờ, gã lại muốn cô ta sống như một góa phụ...

"Tô Diễm... anh được lắm... được lắm..."

Ninh Tuyết Lạc bò dậy, lão đảo xông ra ngoài.

Ai ngờ, còn chưa đi tới bãi đỗ xe, bỗng đám phóng viên không biết từ đâu đã xông tới, vây kín cô ta lại.

"Cô Ninh Tuyết Lạc, về chuyện cô vong ân bội nghĩa, hại chết đứa con trong bụng mẹ nuôi, cô nó gì muốn nói không?"

"Cô Ninh, cha của đứa bé trong bụng cô là ai? Có tin đồn nói là của Vương tổng của công ty Tinh Huy, xin hỏi chuyện này có phải là thật không?"

"Dù đứa bé trong bụng không phải là con của Tô Diễm nhưng tốt xấu gì nó cũng là con ruột của cô, tự tay giết chết con mình, chẳng lẽ lương tâm cô không thấy bất an sao?"

"Nghe nói cô còn muốn đem cái chết của hai đứa trẻ giá họa cho Ninh Tịch, cô hãm hại Ninh Tịch hết lần này tới lần khác như vậy có phải vì tự ti và ghen tức với cô ấy không!"

...

"Tránh ra! Các người tránh ra! Tôi không chấp nhận bất cứ bài phỏng vấn nào hết!" Ninh Tuyết Lạc muốn tách khỏi đoàn người đó nhưng lại bị đám phóng viên và đồng fan đang kích động kia vây chặt lấy, cô ta bất lực không làm gì được, nửa bước cũng chẳng thoát ra nổi.

"A!!!"

Không biết có ai đó bỗng ném trứng gà tới, dịch trứng dính hết lên tóc và mặt cô ta.

Sau đó có rất nhiều trứng gà, chai nước vào rau thối đều bị ném tới tấp vào người Ninh Tuyết Lạc...

...

Tại Lục Trạch.

Nhan Như Ý đang tức giận mắng ai đó: "Ba mẹ con đúng là chẳng ra cái thể thống gì cả, sao lại có thể hồ đồ đến thế chứ!"

Ninh Tịch không để bụng nói: "Mẹ, không sao đâu, đều là chuyện quá khứ rồi."

Nhan Như Ý đau lòng kéo tay Ninh Tịch: "Con bé này, con cũng thật thà quá, nếu có gì bất tiện con cứ nói Trang gia ra mặt. Nếu Trang gia không thấy tiện thì con cứ nói luôn Lục gia chúng ta ra cũng được, như vậy thì ai dám động vào con, ai dám ức hiếp con chứ!"

Nói rồi về mặt Nhan Như Ý có chút căng thẳng, bà hỏi dò cô: "Khụ, Tiểu Tịch à, sắp tới là sinh nhật của Đình Kiều, tới lúc đó, con là bà chủ của Lục gia, nhất định phải ra mặt đấy nhé."

Tuy quãng thời gian này họ chung sống với Ninh Tịch rất vui vẻ, nhưng chung quy vẫn lo Ninh Tịch còn hiềm khích với nhà họ Lục nên cô không muốn xuất hiện với thân phận là bà chủ nhà này.

Nhưng thực chất Ninh Tịch không có nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa với vị trí của cô trong giới giải trí bây giờ, có công khai cho công chúng biết thì cũng chẳng sao, đây chỉ là vấn đề về thời gian và thời cơ mà thôi.

Vậy nên Ninh Tịch liền đồng ý với bà ngay: "Vâng mẹ, con sẽ chuẩn bị kỹ trước."

"Được được được, vậy là tốt rồi!" Lúc này Nhan Như Ý mới có thể thở phào nhẹ nhõm: "Con đấy, chỉ cần làm việc của mình thôi, không phải chuẩn bị gì đâu, tiệc tùng các thứ cứ để bọn mẹ lo, con chỉ cần trang điểm thật xinh đẹp xuất hiện là được!"

Lúc Ninh Tịch đang nói chuyện với Nhan Như Ý, ngoài vườn bỗng truyền tới tiếng kêu rên.

Nghe thấy âm thanh đó, có vẻ như là tiếng của bé mập Trì Soái.

Trước đây, Trì Soái và Tiểu Bảo không đánh không quen nhau, sau đó cậu bé này lại rất thích đi theo Tiểu Bảo, bám lấy Tiểu Bảo muốn nhóc dạy võ

cho. Vì Trì Soái hoạt bát khá khinh, còn hiếu động nên luôn bù đắp cho một người yên tĩnh như Tiểu Bảo, hai đứa nhỏ chơi với nhau cũng rất vui vẻ.

"Au! Bà Nhan ơi! Sư phụ đánh con!" Lúc này, bé mập bịt một mắt tím bầm của mình vừa khóc vừa chạy lại.

"Sao lại thế này? Đang yên đang lành sao Tiểu Bảo lại đánh con?" Nhan Như Ý sững sốt hỏi.

Ninh Tịch cũng bất ngờ khi thấy đứa bé kia bị đánh tím cả mắt, nhưng Tiểu Bảo tuyệt đối không phải là đứa trẻ tùy tiện đánh người.

--- O ---

Chương 2100: Đau Lòng Bé Con

Thấy Biểu Bảo đứng lấp ló xa xa ngoài cửa, Ninh Tịch vẫy tay với cậu nhóc: "Tiểu Bảo, con lại đây."

Tiểu Bảo mím môi, hai tay bên hông siết chặt, lê từng bước về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch dịu dàng xoa đầu bánh bao nhỏ: "Sao thế con yêu? Sao con lại đánh Trì Soái? Có phải Trì Soái làm gì sai không?"

Trì Soái đứng bên cạnh nghe vậy liền ảm ức bật khóc: "Cô ơi, con không có! Con đang khen cô thì tự dưng sư phụ đánh con ấy!"

"Ồ..." Thấy Trì Soái nói vậy, Ninh Tịch càng thấy kỳ lạ: "Con khen cô á?"

"Ha ha... Trì mập! Con khen cỗ thế nào?" Phía sau truyền tới tiếng cười hả hả của Lục Cảnh Lễ.

Trì Soái liền trừng mắt với Lục Cảnh Lễ: "Không được gọi con là Trì mập! Con khen cô ấy thật mà, con khen cô trông thật xinh đẹp!"

Lục Cảnh Lễ nhìn Tiểu Bảo, rồi lại quay qua nhìn Trì Soái: "Ồ? Thế con nói nguyên văn lại câu đó xem nào?"

Trì Soái đảo mắt: "Con bảo... con bảo với sư phụ là... mẹ Hai của sư phụ đẹp thật đấy! Đúng, con nói vậy đấy!"

"Ặc" Lục Cảnh Lễ thở dài lắc đầu: "Trì mập à, con bị đánh không có oan đâu! Ai bảo con đâm chọc vào lòng Tiểu Bảo thế làm gì!"

Trì Soái ngẩn ra, mãi tới khi Nhan Như Ý cầm đồ ăn vặt tới dõ mới chịu thôi.

Ninh Tịch cũng kịp phản ứng lại, cô kéo Tiểu Bảo vào một góc: "Sao con lại đánh Trì Soái, có thể nói mẹ biết được không?"

Tiểu Bảo bỗng nhào vào lòng Ninh Tịch: "Mẹ ơi..."

"Mẹ đây mà!"

"Mẹ!"

"Ừm."

"Không phải... không phải là mẹ Hai! Phải là “mẹ”!”

Sự quật cường trong đôi mắt trong sáng của bé con khiến tim Ninh Tịch bỗng đau đớn như bị ngàn con côn trùng gặm nhấm, nỗi đau âm ỉ lan rộng tim cô, cô nhẹ nhàng vỗ lưng con trai dịu dàng vỗ về: "Ừm, là “mẹ”!”

...

Trong phòng làm việc.

Lúc này Lục Cảnh Lễ đã chạy tới ton hót với Lục Đình Kiêu chuyện ban nãy rồi, "Haiz, Trì mập nói sai quá rồi, một câu mẹ Hai đâm thẳng vào tim Tiểu Bảo. Kết quả, bị Tiểu Bảo đâm cho một cái, đã thể còn chạy tới chỗ Ninh Tịch cầu vỗ về an ủi nữa chứ. Xem ra Tiểu Bảo vẫn còn rất để tâm tới chuyện này lắm, em thấy tâm trạng thẳng bé đạo này không được tốt... nhưng cũng chịu thôi, tới khi công khai thân phận của Ninh Tịch thì mấy lời kiểu này càng phải nghe nhiều nữa, vì trong mắt mọi người, Ninh Tịch vốn cũng chỉ là mẹ Hai của Tiểu Bảo..."

Lục Đình Kiêu nghe vậy, liền ngẩng đầu khỏi đồng giấy tờ kia, vẻ mặt anh trông có hơi hoảng hốt.

Một lát sau, âm thanh khàn đục của anh mới vang lên: "Chuyện đó tra thể nào rồi?"

Sắc mặt Lục Cảnh Lễ lập tức nghiêm túc lại: "Anh, đúng như anh dự liệu, camera năm ấy quả thật đã bị người ta động tới, em đã nói sao lại có chuyện không để lại chút dấu vết gì được, tra đến mức em sắp phát điên đến nơi. Hóa ra cái người thần không biết quỷ không hay kia đã cắt mất mấy phút ở giữa, giờ em đã tìm được một nhóm cao thủ cố gắng phục hồi lại rồi, vấn đề thì không hẳn là to tát, giờ chỉ còn chờ thời gian thôi."

"Được rồi."

Lục Cảnh Lễ chần chừ một hồi rồi hỏi: "Thế... anh muốn đợi khi nào tra rõ chuyện Tiểu Bảo năm ấy rồi mới nói hết sự thật cho chị dâu biết à? Thân thể của Tiểu Bảo, và người khi ấy... là anh..."

Một lúc lâu sau, Lục Đình Kiêu mới khẽ gật một cái: "Ừm."

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã tới ngày sinh nhật của Lục Đình Kiêu.

Buổi tiệc sinh nhật lần này được tổ chức tại khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên, hơn nữa còn được chuẩn bị từ vài tháng trước.

--- O ---

Chương 2101: Tinh Thần Hóng Hót Hùng Hực

Những vị khách ở xa đến thì ở lại luôn trong khu nghỉ dưỡng, toàn bộ bữa tiệc sẽ được tổ chức tại sân cỏ phía mặt sau khu nghỉ dưỡng vào ngày hôm sau. Ở giữa sân có đặt một sân khấu và mời một ban nhạc nhỏ tới biểu diễn, phía sau là một màn hình LED lớn, cùng với đó là các loại đồ ăn thức uống cao cấp.

Gần đó còn có trường đua ngựa, bể bơi, sân Golf cùng các khu vui chơi giải trí khác thế nên các vị khách có thể đến đó nghỉ ngơi thư giãn và giải trí.

Số lượng khách đến tham dự không nhiều nhưng mỗi một vị khách đều là những người đứng đầu của một gia tộc lớn, còn có cả một vài thế gia có tiếng ở nước ngoài cũng có mặt.

Ninh Tịch vốn đến từ sớm để xem mình có đỡ được gì hay không, kết quả Nhan Như Ý lại sợ cô vất vả quá nên... không cho cô nhúng tay vào cái gì hết.

Mạnh Lâm Lang cứ luôn lo rằng Ninh Tịch không ứng phó được với những chuyện "lông gà vổ tỏi" phức tạp trong gia tộc nhà họ Lục, kết quả là Ninh Tịch chẳng gặp phải cái gì khó khăn cả. Nhan Như Ý chẳng những không yêu cầu cô phải làm gì hết mà còn luôn nói với cô rằng, cô là Thiếu phu nhân của nhà họ Lục, nhà họ Lục họ may mắn có được cô làm con dâu nên phải yêu thương chiều chuộng cô mới phải. Vì thế những việc đó để người dưới làm là được rồi, bằng không nhà họ Lục nuôi bọn họ làm cái gì.

Cho nên, Ninh Tịch lại trở thành người nhàn rỗi nhất, cô cầm cốc nước hoa quả tìm một chỗ yên tĩnh ngồi đợi đến khi bữa tiệc chính thức bắt đầu. Chỗ Ninh Tịch ngồi là ở bên cạnh một sân tập bắn, cô nhàn nhã nhìn một đám công tử tiểu thư đang bắn súng ở phía xa.

"Tiểu Tịch, em cũng đến rồi à, dì Lâm đâu?"

Cách đó không xa, đột nhiên có một người đi về phía cô, trong giọng điệu thể hiện rõ sự kinh ngạc lẫn mừng rỡ, rất nhiệt tình nhưng lại không thái quá, thái độ rất đúng mực.

Ninh Tịch hiếm khi nào phô trương như hôm nay. Hôm nay cô mặc một bộ váy dài màu đỏ rực, làm nổi bật lên vẻ đẹp rực rỡ của cô. Cho dù, cô ngồi yên lặng tại đó không làm gì cũng đủ để khiến nơi đó trở thành một bức

tranh khiến người khác không thể dời mắt khỏi nó.

Đến ngay cả một người trầm tĩnh như Lý Mộ Ngôn giờ phút này cũng không giấu được vẻ kinh ngạc trong mắt.

"Anh Lý." Nhìn thấy người đang đến, Ninh Tịch lễ phép chào hỏi một câu sau đó trả lời: "Mợ vẫn chưa đến, là em đến đây trước."

"Ra là thế, em có muốn qua đây chơi cùng không?" Lý Mộ Ngôn mời mọc.

"Anh Mộ Ngôn!" Đúng lúc này, một giọng nữ đột ngột vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Một cô gái mặc bộ lễ phục màu vàng nhạt, mặt mũi xinh xắn dễ thương, trông có vẻ như là con lai nhanh chóng chạy đến ôm lấy tay Lý Mộ Ngôn với vẻ cực kỳ chiếm hữu và đưa mắt đánh giá Ninh Tịch với gương mặt tràn đầy cảnh giác: "Cô chính là đứa đã khiến anh Mộ Ngôn mê mẩn đến điên đảo, làm cho anh ấy không thèm để ý đến tôi?"

Lý Mộ Ngôn nghe thế lập tức cau mày, vẻ mặt có hơi khó chịu: "Elisa, em đừng có ăn nói lung tung, vị này là ..."

"Em biết rồi! Đại minh tinh Ninh Tịch chứ gì! Ai mà chẳng biết! Anh Mộ Ngôn, em tưởng tiêu chuẩn của anh cao thế nào chứ, thế mà lại coi trọng đứa con gái chỉ có cái vẻ bề ngoài thế này à?" Vẻ mặt Elisa không phục.

"Elisa! Tiểu Tịch là bạn của anh!" Lý Mộ Ngôn nghiêm giọng nói, trông có vẻ đã thực sự tức giận.

Cô gái tên Elisa thấy thế mới bĩu môi không nói gì nữa nhưng xem chừng vẫn chưa chịu bỏ cuộc: "Ninh Tịch, chúng ta so với nhau một trận đi. Nghe đám fan của cô nói, cô bắn súng giỏi lắm, tất cả các cảnh bắn súng trong Sát Thủ đều do cô đích thân thực hiện hết. Có muốn so với tôi một trận không! Bắn mười phát, tính tổng điểm, ai thắng thì anh Mộ Ngôn là của người đó!"

Lý Mộ Ngôn vô cùng quần bách, anh ta đi đến trước mặt Ninh Tịch nhỏ giọng giải thích: "Xin lỗi Tiểu Tịch, xin lỗi em, Elisa từ bé đã được người nhà chiều quá đâm ra hư. Lại thêm con bé được hưởng nền giáo dục của nước ngoài từ nhỏ nên tính tình khá là thẳng thắn và tùy hứng, chứ thực ra con bé không có ý gì xấu đâu."

Cách đó không xa.

Lục Cảnh Lễ vốn đang bận rộn bố trí hội trường thì thoáng liếc thấy cảnh tượng ấy, tinh thần hóng hót lại bốc lên hùng hực, lập tức gọi video call cho Lục Đình Kiêu.

--- O ---

Chương 2102: Lại Có Người Đến Cướp Vợ Anh Này!

"Ahi hi! Anh Hai, anh đoán xem em nhìn thấy cái gì! Trong trường hợp như ngày hôm nay thế mà còn có tình địch đến đây phá đám anh nè! Là công tử của Bộ trưởng Lý đây!!! Ha ha ha ha ha! Tình địch của anh thế mà lại thăng cấp rồi kìa! Đẳng cấp ngày càng cao nhá!"

Lúc này, Lục Đình Kiều vẫn còn đang bận rộn ở công ty, nhận được điện thoại của Lục Cảnh Lễ, lại nhìn thấy hình ảnh trong điện thoại thì không đời mắt ra nổi nữa.

Cô gái của anh... hôm nay rất xinh đẹp...

"Anh Hai... anh rốt cuộc có nghe thấy em nói gì không đấy?" Lục Cảnh Lễ nhìn thấy vẻ mặt của ông anh mình trong điện thoại, sau đó liền bị tọng thức ăn cho chó vào miệng luôn.

"Đờ phắc! Em biết hôm nay vợ anh đẹp muốn chết nhưng em xin anh đấy, anh dịch mắt sang bên cạnh nhìn một cái đi xem nào, phải có tí cảm giác nguy hiểm chứ? Lại có người muốn cướp vợ anh kia kìa!"

Ở đằng xa, đối với lời giải thích của Lý Mộ Ngôn, Ninh Tịch cũng không nói gì: "Không sao đâu."

Elisa nhìn thấy Lý Mộ Ngôn thâm thì với Ninh Tịch lại càng giận dữ: "Này, rốt cuộc cô có dám đấu với tôi không vậy! Tôi ghét nhất cái trò lè mề với nhường qua nhường lại, chúng ta đấu một trận phân định thắng thua, người thua phải rút lui. Hoặc là... cô muốn so cái gì, pha trà cắm hoa, cười ngra hay là bơi lội, cô muốn chọn cái gì cũng được!"

Lý Mộ Ngôn hoàn toàn không ngờ được hôm nay Elisa sẽ chạm trán với Ninh Tịch, lại còn nói ra những lời không đúng mực như thế nữa. Giờ phút này, anh ta đang lo sốt vó, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng mà anh ta cất công xây dựng bao lâu nay trước mặt Ninh Tịch. Nhưng mà, thực ra... ngoài sự sốt ruột cũng có chút mong chờ, mong chờ xem Ninh Tịch có để tâm không. Cho nên vốn dĩ với năng lực của mình Lý Mộ Ngôn hoàn toàn có thể hóa giải được mâu thuẫn này nhưng anh ta lại không ngăn Elisa lại, mà ngược lại còn mong có thể mượn cái cơ này để biết được phản ứng của Ninh Tịch.

"Dường như tiểu thư Elisa hiểu nhằm điều gì đó rồi thì phải, tôi với anh Lý

đây chỉ là bạn bè. Hơn nữa, tôi đã kết hôn rồi." Ninh Tịch không muốn gây ra bất kỳ hiểu lầm gì, cho nên trực tiếp nói ra chuyện này.

Elisa bật cười, ai mà chả biết, Ninh Tịch vẫn còn độc thân, làm sao có thể kết hôn nhanh như thế được? Nghệ sỹ hàng đầu như cô ta làm bất cứ chuyện gì đều bị vô số ánh mắt theo dõi và dò xét. Nếu như cô ta đã kết hôn thật rồi thì căn bản là chẳng giữ bí mật được bao lâu đâu.

Elisa lên tiếng nói: "Thế nào? Sợ mất mặt hả? Thế cho nên mới cố ý nói như vậy để giữ thể diện chứ gì? Được thôi, tôi cứ coi như cô đã kết hôn rồi đi, kết hôn rồi cũng không có nghĩa là cô không ngấp nghé anh Mộ Ngôn. Nếu như cô không có ý định gì xấu xa gì thì đấu với tôi một trận! Nếu tôi thua tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của cô và anh Mộ Ngôn!"

Ninh Tịch khẽ lắc lắc cái ly trong tay nhìn về phía Lý Mộ Ngôn một cái, mà Lý Mộ Ngôn hình như lại không có ý định khuyên can Elisa.

Lúc này, những người vây xung quanh hóng hớt cũng càng lúc càng đông.

Đợi một lúc rồi mà thấy Lý Mộ Ngôn vẫn không có ý định lên tiếng, Ninh Tịch mới nói: "Được thôi, so thì so."

Nghe được câu nói đó, đồng tử của Lý Mộ Ngôn hơi co lại, dường như anh ta không ngờ được Ninh Tịch lại đồng ý thật. Còn về chuyện Ninh Tịch nói rằng mình đã kết hôn rồi, anh ta cũng tự động coi nó thành cái cớ cô bịa ra để tránh xung đột với Elisa. Elisa chỉ biết Ninh Tịch am hiểu bắn súng nhưng lại không biết Ninh Tịch là cháu ngoại của Trang Tông Nhân. Còn anh ta lại đâu chỉ có một lần nghe thấy Mạnh Lâm Lang nhắc về tài bắn súng "xuất thần nhập hóa" của Ninh Tịch đâu.

"Ôi má ơi! Chị dâu đồng ý rồi kìa!" Lục Cảnh Lễ còn đang vừa làm vừa phát trực tiếp hiện trường cho ông anh nhà mình xem cùng luôn.

--- O ---

Chương 2103: So Tài

Giọng của Lục Đình Kiêu có hơi không vui: "Ông kính."

"Hả? Ông kính làm sao cơ?"

Lục Đình Kiêu: "Lệch rồi."

Lục Cảnh Lễ: "Ồ..."

"Được rồi, được rồi, em sai rồi! Đây đây, em chỉnh ông kính đúng vào vợ anh đây, được chưa!"

Lục Cảnh Lễ vừa nói vừa xoắn xuýt than thở: "Sao anh chẳng lo lắng gì hết thế! Tài bắn súng của vợ anh trâu bò như thế cơ mà, hồi trước chẳng đê bẹp Quan Tử Dao trong vòng một giây còn gì! Tuy rằng em rất mong Tiểu Tịch Tịch thắng để cho đám người đó một cái tát lật mặt ra! Nhưng mà thắng thì có nghĩa là đang có ý muốn tranh giành Lý Mộ Ngôn đấy, đúng hông? Rồi rầm quá đi mất!"

Giờ phút này, đám công tử tiểu thư đang bắn súng xung quanh đó đều bu hết lại, hào hứng xem vở kịch hay "hai cô tranh một anh".

Trước đây, Mạnh Lâm Lang muốn để cho Ninh Tịch học được các thủ đoạn của một "người phụ nữ đứng đầu một gia tộc lớn" nên đã đưa cô đến những nơi như là các buổi tụ họp của các phu nhân quyền quý. Cho nên bây giờ chỉ có một bộ phận rất nhỏ các phu nhân trong giới là biết được quan hệ của Ninh Tịch và nhà họ Trang. Còn trong cái đám công tử, tiểu thư này thì ngoại trừ Lý Mộ Ngôn ra tất cả đều chỉ biết Ninh Tịch là ngôi sao nổi tiếng nhất của Trung Quốc hiện giờ.

Ở cái giới thượng lưu thời nay, trong những trường hợp như thế này về cơ bản đều mời một vài nghệ sĩ đến để làm khuấy động bầu không khí, Ninh Tịch là Nhất tỷ của Thịnh Thế và cũng là nghệ sĩ có danh tiếng nhất bây giờ, được mời đến đây cũng không có gì là kỳ lạ.

Chẳng qua, không ngờ được là hôm nay thế nhưng lại xảy ra chuyện hường phấn như vậy, Ninh Tịch với Lý Mộ Ngôn á? Cho dù là với thân phận của Ninh Tịch ở giới giải trí hiện giờ cộng thêm cái danh bà chủ của Tắc Linh đi nữa thì có muốn nhòm ngó Lý Mộ Ngôn cũng vẫn là không biết tự lượng sức mình.

"Kỹ năng bắn súng của Elisa rất tốt. Nếu không thì, cô ta đã không dám yêu cầu so cái này, cô ta từng dùng chiêu này đuổi được mấy tình địch đi rồi đó!"

"Nếu so tài bằng những cái khác thì cũng chẳng có mấy ai là đối thủ của cô ấy đâu, Elisa tinh thông khá nhiều thứ đấy!"

"Một diễn viên mà lại so cái này thì làm sao có thể là đối thủ của một tiểu thư quý tộc chân chính như Elisa được, mẹ của Elisa là con cháu của hoàng tộc nước Pháp đấy!"

...

Lý Mộ Ngôn nghe những người xung quanh bình phẩm tán dương về Elisa nhưng trong lòng anh ta lại chẳng có chút lo lắng nào. Anh ta đã nhìn thấy quá nhiều những cô nàng tiểu thư "sản xuất hàng loạt" theo cách dạy dỗ tiêu chuẩn như Elisa, học toàn những thứ hào nhoáng nhưng lại hời hợt, lăm trò nhưng lại cực kỳ vô vị.

Nghĩ đến đó, Lý Mộ Ngôn lại nhìn về Ninh Tịch, nghĩ đến việc cô vì mình mà lại đồng ý so tài, bàn tay buông thõng bên người bất giác siết chặt lại.

Mấy tháng nay, anh ta vẫn luôn rất cẩn thận tiến hành từ từ từng bước, không dám xé toạc cái bí mật đó ra. Chắc chỉ riêng đối với Ninh Tịch, anh ta mới không có lòng tin và chắc chắn như vậy. Nhưng không ngờ, hôm nay, nhờ trò quậy phá của Elisa thế nhưng lại khiến anh ta có được "thu hoạch" ngoài ý muốn như thế này.

Khi trong đầu Lý Mộ Ngôn hiện lên vô vàn những suy nghĩ, cuộc so đấu của Ninh Tịch và Elisa đã bắt đầu. Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hai người họ.

Trình tự của cuộc so đấu là mỗi người lần lượt bắn mười phát, sau đó tính điểm tổng.

Phát thứ nhất: Elisa: 9.7, Ninh Tịch 9.6.

Phát thứ hai: Elisa: 9.6, Ninh Tịch 9.5.

Phát thứ ba: Elisa: 9.8, Ninh Tịch 9.7.

Liên tục ba phát đạn, Ninh Tịch đều tụt lại phía sau Elisa.

Tất cả mọi người có mặt đều hiện lên biểu cảm quả nhiên là thế.

Còn Lý Mộ Ngôn, cả người anh ta bất giác đều căng lên, Ninh Tịch không quen tay hay sao, hay là trạng thái không tốt? Nhưng mà vẫn còn sớm, phía sau còn bảy phát nữa cơ mà!

Cuộc thi vẫn tiếp tục.

Phát thứ tư: Elisa: 9.2, Ninh Tịch 9.1.

Phát thứ năm: Elisa: 8.9, Ninh Tịch 8.8.

Phát thứ sáu: Elisa: 9.4, Ninh Tịch 9.3.

Nhìn cái điểm số đó, tất cả mọi người đứng xem đều tròn tròn mắt...

--- O ---

Chương 2104: Tôi Thua Rồi

Nếu như nói rằng, trước đó mọi người không cảm nhận được điều gì lạ lùng thì bây giờ... đến phát súng thứ sáu rồi, về cơ bản tất cả mọi người đều cảm thấy nghi ngờ.

Ừm... thế này thì hình như hơi trùng hợp quá rồi thì phải, sao lần nào Ninh Tịch cũng chỉ kém Elisa có 0.1 điểm vậy?

Phát thứ bảy, tinh thần của Elisa bị ảnh hưởng chỉ bắn được 3.4 điểm, mà Ninh Tịch cũng bám sát theo đó bắn một phát được: 3.3 điểm.

Về mặt của tất cả mọi người đang có mặt: "..."

Không phải bọn họ nhầm đây chứ? Tại sao mà cứ... cảm thấy Ninh Tịch đang cố tình bị thua thế nhỉ?

Nhất định là bọn họ nhầm! Lần nào cũng căn chỉ kém 0.1 điểm thực sự là còn khó hơn cả mỗi lần bắn đều được 10 điểm đấy có biết không?

Tiếp theo đó...

Phát thứ tám: Elisa 9.8, Ninh Tịch 9.7

Phát thứ chín: Elisa 5.5, Ninh Tịch 5.4

Phát thứ mười, Elisa rõ ràng là đang mắc phải sai lầm chỉ được một điểm, suýt chút nữa thì bắn không trúng bia, Ninh Tịch thì... trực tiếp bắn trượt bia luôn, 0 điểm.

Đến phát thứ 10, tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn Ninh Tịch tùy tiện cố ý giơ súng bắn vào không khí một phát: "..."

Nếu như đến bây giờ mà vẫn chưa nhìn ra Ninh Tịch đang cố ý thua thì mắt của bọn họ chắc là mù hết cả rồi.

Ninh Tịch kéo chốt khóa bảo hiểm của khẩu súng lại, sau đó tùy tiện quăng khẩu súng cho người phục vụ đứng bên cạnh rồi nhướng mày nhìn về phía Elisa: "Tôi thua rồi."

Nói xong nhanh nhẹn rời đi

"Cô!!! Cô cố ý!!!" Elisa tức đến nổi mặt đỏ phừng phừng.

Lý Mộ Ngôn thì sững sờ đứng ngậy ra tại chỗ, tâm trạng vốn dĩ đang sôi trào bỗng dừng lại bị tạt cho một chậu nước lạnh, tắt ngấm ngay lập tức.

Lục Cảnh Lễ đang phát trực tiếp nhìn thấy cảnh này thì thiếu chút nữa hai con mắt cũng muốn lồi luôn ra ngoài: "Má ơi! Kỹ thuật "chặt hoa đào" này của chị dâu quả thật đã đạt đến đỉnh cao rồi này! Rõ ràng là thua nhưng lại khiến cho con bé Elisa đó mất hết cả mặt mũi!"

"Anh qua ngay đây." Lục Đình Kiêu nói nhanh gọn sau đó cúp máy luôn.

Anh đã không thể đợi thêm một phút nào nữa, anh muốn nhìn thấy cô ngay lập tức.

Trời dần dần tối, các quan khách cũng đến gần đầy đủ rồi, bầu không khí tại hiện trường càng lúc càng náo nhiệt, trên bãi cỏ vô số những bóng đèn được thắp lên như một bầu trời sao, tràn đầy cảm giác mộng mơ.

"Woa, đẹp thật đấy! Trước kia tiệc sinh nhật của Lục Đình Kiêu toàn tổ chức ở khách sạn, vừa cứng nhắc vừa vô vị, không ngờ lần này lại làm lãng mạn thế?"

"Tôi đoán chắc là vì Lục thiếu phu nhân đấy!" Một cô gái trong số đó trên mặt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

"Nghe nói tôi nay Lục thiếu phu nhân cũng sẽ xuất hiện, có thật không vậy? Tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin! Chẳng lẽ Lục Đình Kiêu đã thực sự kết hôn rồi à?"

"Tôi cũng không tin đâu nhưng mà tin tức này được xác thực rồi, thế nên không sai được đâu. Thực ra đã có tin đồn từ lâu rồi, chẳng qua là nhà họ Lục quá kín kẽ nên đến tận bây giờ vẫn không biết Lục thiếu phu nhân rốt cuộc là ai! Vừa nãy tôi vừa đi hóng hớt ở chỗ Lục Cảnh Lễ, chính miệng anh ấy nói tôi nay chị dâu anh ấy sẽ xuất hiện!"

"Trời ạ! Xem ra tôi sắp thất tình rồi!"

"Không chỉ có cô đâu, không biết bao nhiêu thiếu nữ cũng sắp thất tình đấy được chưa? Mà cũng không biết cô gái nào may mắn thế nhỉ? À, nên nói không biết cô gái nào lợi hại thế nhỉ, thế nhưng lại có thể khiến một người đàn ông như Lục Đình Kiêu biến thành người săn sóc như thế, nghe nói là

Lục Đình Kiêu cung chiêu cô ấy lên tận trời luôn đó!"

...

Elisa lúc này bị mất hết mặt mũi nên giờ vẫn còn đang tức tối, không thèm để ý đến sự ngăn trở của Lý Mộ Ngôn hung hăng chạy đến trước mặt Ninh Tịch chất vấn: "Ninh Tịch, vừa này cô có ý gì? Cố ý sỉ nhục tôi và anh Mộ Ngôn đúng không?"

Ninh Tịch nghe thế nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu: "Sỉ nhục? Người thắng là tiểu thư Elisa mà, hai chữ "sỉ nhục" này từ đâu đến vậy?"

--- O ---

Chương 2105: Cảm Ơn, Vợ Của Anh

Sự việc lần này vốn dĩ là Elisa khiêu khích trước, hơn nữa, nếu như vừa nãy chỉ cần Lý Mộ Ngôn đứng ra hòa giải đôi chút thì cô cũng sẽ không rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như vừa rồi.

Khoảng thời gian trước công việc cô quá bận, mọi tâm tư khi rảnh rỗi đều dồn hết cho Lục Đình Kiêu. Lý Mộ Ngôn từ trước đến nay cũng chưa từng có hành vi nào vượt quá giới hạn thế nên cô vẫn không để ý đến những hành vi khác thường của anh ta, hoàn toàn coi anh ta là con trai của bạn thân mẹ.

Mãi cho đến vừa nãy, khoảnh khắc ánh mắt anh ta nhìn cô mới khiến cô phát giác ra có điều gì đó không đúng. Mà, thái độ và cách làm của Elisa lại càng xác thực rằng phán đoán của cô không sai. Nếu như vừa nãy, Lý Mộ Ngôn khéo léo hòa giải cho qua chuyện này, cô cũng sẽ không làm đến mức đấy.

Nhưng mà, đối diện với sự ngang ngược gây chuyện của Elisa, Lý Mộ Ngôn lại chọn cách bàng quan đứng nhìn. Nếu đã thế thì cô chỉ đành dùng cách của mình để giải quyết triệt để chuyện này.

"Cô..."

Elisa tức nghẹn mà không nói được gì, cô ta làm sao mà cam tâm chịu mất mặt như thế, đương nhiên phải tìm cách lấy lại mặt mũi ở chỗ khác chứ.

Cho nên, cô ta nhìn chằm chằm vào vẻ ngoài xinh đẹp đến choáng ngợp của cô nói: "Hôm nay là sinh nhật của ngài Lục, nhân vật chính của hôm nay chính là của ngài ấy và phu nhân. Cô ăn mặc phô trương đến nỗi lấn át cả chủ nhà thế này thì có còn chút lễ nghĩa cơ bản của một người đến làm khách không hả?"

Hôm nay Ninh Tịch ăn mặc thế này quả thật quá phô trương, quá thu hút tầm mắt của người khác. Từ khi cô bắt đầu xuất hiện đã có không ít những ánh mắt âm thầm đánh giá cô. Đặc biệt là đám con gái đang có mặt tại đây, còn về phía đám công tử thì càng không cần phải nói. Lúc này, nghe những lời của Elisa, mọi người cũng phát hiện ra Ninh Tịch ăn mặc thế này có vẻ không được thỏa đáng cho lắm.

Bình thường trong những trường hợp như thế này sẽ mời một vài ngôi sao lớn đến đây để làm cho bầu không khí sinh động thêm, đêm nay không chỉ có một mình Ninh Tịch đến, những nghệ sỹ khác cũng có không ít. Họ đều

cô ý ăn mặc giản dị để không lẫn át chủ nhà, nhưng chỉ có riêng mình Ninh Tịch lại mặc một bộ váy đỏ rực.

Màu đỏ ở Trung Quốc là màu đại diện cho sự chính thống, bình thường trong những trường hợp trọng đại như thế này chỉ có chủ nhà mới được mặc, khách khứa đều cố gắng tránh đi. Ninh Tịch ăn mặc thế này quả thực không hợp với lễ nghĩa.

Đám thiên kim tiểu thư bắt đầu túm tụm với nhau bàn tán: "Ninh Tịch mặc kiểu này quả đúng là khoe khoang thái quá rồi, thế này chẳng khác gì tát vào mặt Lục thiếu phu nhân đâu?"

"Cái này cũng khó mà tránh được, danh tiếng có cao đến đâu cuối cùng cũng chỉ là một con hát, nào đâu hiểu được những lễ nghĩa quy tắc đó?"

...

Đúng lúc này, phía cửa vang lên những tiếng hô kinh ngạc kèm theo những âm thanh huyên náo, nhân vật chính của tối nay - Lục Đình Kiêu đã đến rồi.

Lục Đình Kiêu trước giờ luôn thích mặc những gam màu tối, hiếm khi nào thấy anh lại mặc một bộ vest màu đỏ rực như hôm nay, màu đỏ này càng làm tôn lên vẻ điển trai phong nhã của anh.

Chắc là vì hôm nay là sinh nhật nên tâm trạng anh cũng khá tốt, vẻ mặt không có sự lạnh lùng như mọi khi nữa mà thay vào đó là sự sinh động.

"Tổng giám đốc Lục."

"Ngài Lục, sinh nhật vui vẻ!"

"Sinh nhật vui vẻ!"

Trong những tiếng chúc mừng và ánh mắt nghênh đón, anh khẽ gật đầu, trò chuyện đơn giản một hai câu với khác khứa, đồng thời cũng sải bước thật nhanh đi về phía hội trường.

Bước chân của anh dưới ánh mắt của tất cả mọi người trong hội trường, đi tới trước mặt cô gái rực rỡ như ánh mặt trời trong bộ váy đỏ rực.

Anh đứng trước mặt cô, cánh tay rất tự nhiên đưa vòng qua ôm lấy eo cô rồi hơi hơi cúi người xuống, đặt lên đôi môi mềm mại của cô một nụ hôn đầy

trân trọng.

Khóe môi vẫn thả nhiên của cô gái trong thoáng chốc đã như một đóa hoa dần dần nở rộ, khẽ cong lên mà dịu dàng nói với anh: "Sinh nhật vui vẻ."

Giờ phút này, người đàn ông vẫn luôn lạnh lùng như núi băng trong mắt lại dậy lên nét cười trong vắt: "Cảm ơn, vợ của anh."

--- O ---

Chương 2106: Nam Thần Đã Có Chủ

Trên bầu trời là hàng ngàn hàng vạn ngôi sao đang lấp lánh, xung quanh là những ngọn đèn màu tỏa ra ánh sáng ảo mộng lên bãi cỏ. Giữa hội trường người đàn ông điển trai và cô gái xinh đẹp rực rỡ như mặt trời đang lẳng lẳng nhìn nhau say đắm.

Cảnh tượng trước mặt này đẹp y như trong những câu chuyện cổ tích.

Nhìn thấy Lục Đình Kiêu ôm lấy Ninh Tịch rồi dịu dàng hôn lên môi cô và nghe thấy câu nói "vợ của anh" chứa chan lưu luyến của Lục Đình Kiêu, đám thiên kim tiểu thư châm chọc Ninh Tịch vừa nãy tất cả đều im thin thít như gà mắc tóc.

Elisa vốn dĩ còn đang bực tức vì chuyện Ninh Tịch không biết tự lượng sức mình và dám tranh giành đàn ông với cô ta, thì giờ phút này, gương mặt tinh xảo của cô ta y như thể nhìn thấy quỷ.

Còn vẻ mặt của Lý Mộ Ngôn đằng sau thì lại càng không cần phải nói.

Người con gái bên cạnh Lục Đình Kiêu, người mà anh ta yêu thương chiều chuộng đến tận trời, vị Lục thiếu phu nhân trong truyền thuyết... thế nhưng... thế nhưng lại là Ninh Tịch! Câu nói vừa nãy của Ninh Tịch không phải là cái cớ để thoái thác mà là sự thật, cô ấy... thật sự đã kết hôn...

Sau khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, toàn trường liền vang lên những tiếng xôn xao.

"Trời ạ! Ninh... Ninh Tịch là Lục thiếu phu nhân!!!"

"Vợ của Lục Đình Kiêu là Ninh Tịch? Chuyện này quá shock rồi đây!"

...

Trong thoáng chốc tất cả mọi người đều đột nhiên hiểu ra rằng, tại sao tới nay Ninh Tịch lại mặc màu đó.

Người ta vốn dĩ là "chính chủ" đấy!!! Ngoại trừ cô ấy ra thì không ai có tư cách để mặc màu sắc đó, bộ váy đó nữa!

Buồn cười ở chỗ là đám con gái bọn họ ai ai cũng cố ý ăn mặt giận dỗi, sợ rằng sẽ cướp mất ánh hào quang của vị Lục thiếu phu nhân, nhưng vị Lục

thiếu phu nhân này e là chẳng ai có bản lĩnh để cướp đi được ánh hào quang của cô ấy cả.

Lục Đình Kiêu rất tự nhiên để cô gái nhỏ khoác tay mình, ánh mắt anh lướt qua tất cả mọi người có mặt ở hội trường, tuyên bố bữa tiệc bắt đầu: "Cảm ơn các vị đã có mặt ở đây hôm nay, tôi và vợ tôi vô cùng vinh hạnh được tiếp đón, mong các vị có một buổi tối vui vẻ."

Vui vẻ... Nhìn thấy nam thần đã có chủ rồi, thật sự là vui vẻ quá hu hu hu...

Hôm nay mấy cô nàng fan ruột của Lục Đình Kiêu cố ý đến đây một chuyến, giờ lại bị nhét cho một đồng thức ăn cho cún, quả thực bị ghen cho sắp khóc đến nơi rồi.

Trong mắt mọi người, từ trước đến nay Lục Đình Kiêu không thích gần gũi với phụ nữ, hình tượng của anh luôn là lạnh lùng cao quý, thậm chí còn có không ít người cho rằng anh thích đàn ông.

Nhưng ai mà ngờ được, dùng một cái, anh lại tung một đòn lớn như thế, show ân ái hung tàn đến mức khiến người khác run rẩy!

"Tại sao lại có thể như thế được! Tại sao lại là Ninh Tịch!!!"

"Tuy rằng Ninh Tịch rất xinh đẹp, chuyện này tôi có thể thừa nhận, nhưng luận về thân phận, luận về gia thế thì làm sao có thể xứng được với Lục Đình Kiêu?"

"Đúng thế đấy! Nếu như là vợ của Nhị thiếu thì còn miễn cưỡng có thể hiểu được, nhưng đây là vị trí nữ chủ nhân của nhà họ Lục cơ mà!"

Nhưng, dù có không phục như thế nào đi chăng nữa thì đây vẫn là sự thật, ván đã đóng thuyền. Cho dù có ngàn vạn cái không chịu, không chấp nhận nhưng "đôi bích nhân" cách đó không xa càng nhìn lại càng thấy vui mắt.

Một đám thiên kim tiểu thư đang làm bầm không chịu phục thì ở lối vào ra vào lại đột nhiên vang lên những tiếng kinh ngạc khe khẽ.

"Ồ! Là lão tướng quân!" Có người kinh ngạc kêu lên.

Một ông cụ tóc bạc da mồi nhưng dáng vẻ rất khỏe khoắn, tinh thần quắc thước, dù trên người không mặc quân trang nhưng cái vẻ sương gió đến từ sa trường thì vẫn như cũ. Mà, người đàn ông trung niên đứng bên trái ông cũng

có khí thế tương tự, có điều lại càng thêm sắc bén mạnh mẽ hơn, đôi mắt ửng của ông mang theo ánh nhìn khiếp người. Còn bên phải Trang Tông Nhân là Mạnh Lâm Lang, hôm nay bà mặc bộ sườn xám, khí chất vẫn cao quý nổi bật như thế. Theo đằng sau là Trang Khả Nhi, cô mặc bộ váy thiết kế cao cấp của Tác Linh, đoan trang xinh đẹp đi vào cùng với Trang Vinh Quang dáng vẻ rắn rỏi.

Cả nhà này có thể nói là cực kỳ nổi bật, thoáng cái, ánh nhìn của tất cả mọi người trong hội trường đã bị bọn họ thu hút.

--- O ---

Chương 2107: Là Phúc Mà Nhà Họ Lục Đã Tu Mấy Đời

"Hình như tất cả người nhà họ Trang đều đến thì phải!"

"Đúng vậy, từ bao giờ mà quan hệ của nhà họ Trang và nhà họ Lục lại tốt như thế nhỉ? Lục Đình Kiêu tổ chức sinh nhật thôi mà cả nhà họ Trang đều đến sao?"

"Có điểm đáng nghi, hai nhà này một nhà theo chính, một nhà theo thương, bình thường cũng chỉ là quen biết sơ sơ thôi chứ? Đặc biệt là Trang lão gia tử, từ trước đến giờ chưa qua lại thân thiết quá với ai, đặc biệt là thương nhân, huống chi là đích thân đến tham dự tiệc sinh nhật của một người thuộc lớp sau như này?"

"Sao mà biết được, bây giờ ngay đến cả phía trên cũng kiêng dè sự tồn tại của nhà họ Lục kìa, e là nhà họ Trang cũng không phải là ngoại lệ đâu!"

"Ừ, thế cũng đúng..."

...

Trang Khả Nhi vừa tới liền nhìn thấy Ninh Tịch, vì vậy lập tức chạy về phía cô, cực kỳ thân thiết hô: "Tiểu Tịch!"

"Khả Nhi? Mọi người đến rồi à!" Nhìn thấy Trang Khả Nhi, trên gương mặt Ninh Tịch lập tức hiện lên một nụ cười chân thành.

Trang Vinh Quang mặc quân trang trông vô cùng hiên ngang lại y như một chú khỉ chạy đến trước mặt Ninh Tịch khoe khoang: "Anh Tịch! Anh nhìn xem này! Em hỏi anh nhé, em mặc thế này đẹp trai không? Đẹp trai không?"

Ninh Tịch nhìn cậu thiếu niên giờ đây càng lúc càng trở nên hăng hái, trong mắt cô tràn ngập tán thưởng, không hề keo kiệt chút nào mà khen cậu: "Đúng là lại đẹp trai lên không ít đâu!"

Trang Vinh Quang nghe được câu nói mình vẫn mong đợi đó lập tức vui vẻ cười hớn ha hớn hờ.

Mạnh Lâm Lang nhìn con trai mình một cái với vẻ bất đắc dĩ, sau đó liền quay sang ngắm Ninh Tịch, mắt bà liền sáng rực: "Tịch à, con mặc thế này

thật sự rất đẹp đấy! Cái con bé này, bình thường ăn mặc giản dị quá, tầm tuổi này của con nên mặc những màu sắc rực rỡ như thế này mới đúng, đến tuổi như mợ rồi thì muốn mặc gì cũng khó!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt của đám thiên kim tiểu thư có mặt lập tức trở nên hơi hơi phức tạp.

"Tại sao tất cả người nhà họ Trang đều đối tốt với Ninh Tịch như thế?"

"Cái này mà còn phải hỏi à? Chắc chắn là dựa vào nhà họ Lục rồi! Tốt xấu gì thì bây giờ cô ta cũng là Đại thiếu phu nhân của nhà họ Lục mà, là nữ chủ nhân của nhà họ Lục đấy!"

"Sao cô ta tốt số thế không biết! Đúng là từ chim sẻ biến thành phượng hoàng mà! Thật không công bằng, mấy người chúng ta có mặt ở đây gia thế của ai chẳng hơn hẳn cô ta mấy chục lần. Rốt cuộc là nhà họ Lục đang nghĩ gì vậy, đưa con gái có thân phận như vậy mà cũng đồng ý cưới về nhà, không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho gen và huyết thống của con cháu mình sau này chứ?"

"Ninh Tịch chẳng có điểm nào xứng với anh Đình Kiêu hết!"

...

Đám thiên kim tiểu thư nhìn thấy Ninh Tịch và người nhà họ Trang thân thiết như thế trong lòng lại càng thêm khó ở, bắt đầu tùm năm tùm ba lại xì xào bàn tán.

Chỉ riêng có mình Lý Mộ Ngôn là biết chân tướng sự việc, trên miệng anh ta là nụ cười chua chát.

Trang Tông Nhân sao có thể không nghe thấy những lời ra tiếng vào đó chứ, thoát cái vẻ mặt ông đã thay đổi. Tính tình ông thường ngày vốn dĩ đã nóng nảy, huống hồ chuyện này còn đề cập đến cô cháu ngoại mà ông yêu thương nhất, thế nên ông liền lạnh giọng nói: "Ai bảo Tiểu Tịch nhà chúng ta không xứng với cái thằng nhóc thôi nhà họ Lục này!!!"

Khoảnh khắc giọng nói mang theo sự tức giận của Trang Tông Nhân vang lên, cả cái hội trường như thể bị một thứ khí thế mạnh mẽ phủ chụp xuống, cái đám thiên kim tiểu thư đang xì xào lập tức im bật không dám hó hé nửa câu, đồng thời cũng nghệt mặt quay ra nhìn nhau.

Vừa nãy Lão tướng quân vừa nói gì cơ?

Tiểu Tịch nhà chúng ta...?

Đúng lúc này, Nhan Như Ý vẻ mặt tươi cười bước đến hòa giải: "Lão gia tử, xem ngài nói kìa, Tiểu Tịch là cháu ngoại của ngài, ngay đến Huyền Tĩnh đại sư cũng đã nói Tiểu Tịch là "vượng phu hưng gia, phúc vận vô song", có thể có được cô con dâu như Tiểu Tịch là phúc mà nhà họ Lục đã tu mấy đời mới được!"

--- O ---

Chương 2108: Vốn Dĩ Dĩ Là Phượng Hoàng

Nghe được Nhan Như Ý nói vậy, những cô tiểu thư tự cho mình có gia thế hơn người đều ngẩn tò te ra.

"Cháu... cháu ngoại của Lão tướng quân?"

"Ninh Tịch thế nhưng lại là cháu ngoại của Trang lão gia tử?"

"Ôi mẹ ơi! Chuyện này làm sao có thể chứ!"

Cho nên... Ninh Tịch nào đâu có phải chim sẻ biến phượng hoàng, người ta vốn dĩ dĩ là phượng hoàng có được không?

Trang gia người ta là đệ nhất thế gia của Đế Đô, là gia đình có tiếng nói nhất trong quân đội nước nhà đấy. Cái con bé Elisa đó, nhà ngoại gọi là có huyết thống hoàng tộc của nước Pháp thế thôi chứ ai mà chả biết cái gọi là hoàng thất nghe thì oai lẫm nhưng thực chất căn bản là chẳng có quyền lực gì, người nắm quyền thực sự là quân đội!

Elisa nghe những tiếng xì xào bàn tán xung quanh, nghe tên của mình bị lôi ra so sánh với Ninh Tịch thì vẻ mặt kiêu ngạo ngông cuồng giờ phút này đều biến thành vẻ không thể tin tưởng được.

Đưa con gái đó... với nhà họ Trang... làm sao có thể!

Không ai có thể nghĩ đến, cô gái từ lúc debut đến nay gặp biết bao nhiêu là chuyện, từng bước từng bước một bước lên vị trí hiện tại thế nhưng lại có thân phận và bối cảnh đáng sợ như vậy, lại còn được gả vào nhà họ Lục.

"Cái cô Ninh Tịch này đúng là thâm sâu khó lường! Giấu kỹ thật đấy!"

"Còn không phải thế à? Ai mà biết được cô ấy và nhà họ Trang lại có quan hệ như thế này chứ!"

Nói đến đó, đám thiên kim tiểu thư giờ cũng hơi hơi thay đổi cái nhìn. Nếu như Ninh Tịch lợi dụng mối quan hệ này để leo lên thì thực sự dễ như trở bàn tay, thế nhưng cô ấy lại tự mình đi từng bước cho đến tận bây giờ.

Giống như một câu mà Ninh Tịch đã từng nói khi đi casting quảng cáo cho hãng nước hoa Noble.

[Sự tao nhã cao quý chân chính không phải xuất phát từ những cái tên xa hoa trong cái chữ của nó, không phải là đồ trang sức quý báu chuyển động trên cổ tay, không phải là sắc đẹp, học thức tu dưỡng để khoe khoang bản thân, cao quý chân chính nghĩa là dù cho có mặc những bộ đồ lam lũ, đầu tóc rối bù, thì khí chất cao quý vẫn không thể che lấp được.]

Sự cao quý thực sự cho dù cô có che giấu đi thân phận của chính mình nhưng thứ đó đã ngấm vào trong xương cốt không thể xóa nhòa.

Một bộ phận các phu nhân trong giới có mặt ở đây hôm nay dường như đã biết mối quan hệ giữa Ninh Tịch và nhà họ Trang từ lâu, nên lúc này họ đang chuyện trò với Ninh Tịch và Mạnh Lâm Lang, thái độ đối với Ninh Tịch vô cùng thân thiện hiền hòa, xem ra rất quen thân.

Và cũng có thể dễ dàng nhìn ra thái độ của Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đối với cô con dâu này đúng là hết sức yêu thương.

Chuyện đã đến nước này, cái đám thiên kim tiểu thư cho dù có không cam tâm giờ phút này cũng không dám tỏ thái độ gì nữa: "Được rồi, đừng có ghen tị nữa, người ta mới là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, một đôi do trời đất tác thành!"

Những lời Nhan Như Ý vừa nói khiến cơn giận của Trang Tông Nhân nguôi đi không ít, nhưng trên mặt ông vẫn còn bực tức. Phải biết là cả nửa đời ông đều chiến đấu trên sa trường, nếu như mà tức giận thì chẳng ai có thể đỡ được ông cả.

Đúng vào lúc Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn còn đang không biết hóa giải tình hình thế nào, thì bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói non nớt của trẻ con: "Cụ ngoại!"

Trang Tông Nhân nhìn đứa bé ngoan ngoãn đáng yêu trước mặt thì cơn giận lập tức bay biến, gương mặt lạnh lùng cứng nhắc cũng biến thành hiền hòa, yêu thương: "Tiểu Bảo đấy à! Lại đây nào, mau lại đây với cụ ngoại nào!"

Bảo bồi Tiểu Bảo làm "bình chữa cháy di động" ngoan ngoãn đi đến, một già một trẻ vui vẻ chuyện trò, bầu không khí hòa hợp vô cùng.

Thấy Trang Tông Nhân không tức giận nữa, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu quay sang nhìn nhau cười, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Trang Vinh Quang thì lại ghen tị đứng bên cạnh nghiêng răng ken két, cái

thằng nhóc con chồng trước này, vì cái vẹo gì mà lại được mọi người yêu
chiều đến vậy!

--- O ---

Chương 2109: Những Năm Tháng Gặm Thức Ăn Cho Cún

Trên bãi cỏ, bài hát chúc mừng sinh nhật du dương vang lên, một cái bánh sinh nhật cao mười mấy tầng được Lục Cảnh Lễ và Trang Vinh Quang cùng nhau từ từ đẩy ra.

Tất cả mọi người đều vỗ tay hát bài hát chúc mừng sinh nhật, chúc phúc cho Lục Đình Kiêu, chúc cho một nhà ba người hạnh phúc.

Hôm nay Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo mặc đồ cha con, trang phục của hai cha con và Ninh Tịch lại cùng màu, một nhà ba người đứng cạnh nhau trông vô cùng hòa hợp.

Cùng với ánh nến và tiếng nhạc, trên màn hình LED lớn hiện lên từng tấm ảnh, tất cả đều là những hình ảnh trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của ba người. Những tấm ảnh này gần như đều là do Lục Cảnh Lễ chụp trộm, ngay đến cả Ninh Tịch cũng không biết rốt cuộc anh ta chụp trộm vào lúc nào nữa.

Có cả ảnh Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo lần đầu tiên mặc vest màu xanh sapphire; có ảnh Ninh Tịch đứng trong bếp nấu cơm, hai cha con ở bên cạnh phụ giúp. Thậm chí còn có cả ảnh hôm trường mẫu giáo của Tiểu Bảo tổ chức lễ hội hóa trang, Ninh Tịch hóa trang thành cô bé quàng khăn đỏ, Tiểu Bảo và Lục Đình Kiêu đóng giả sói ba và sói con, khiến toàn trường kinh ngạc không thôi...

Tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi, một người lạnh lùng như Lục Đình Kiêu lại có thể mặc bộ đồ hình sói đáng yêu như thế, lại còn cùng con trai tham dự lễ hội hóa trang ở trường.

Lục Cảnh Lễ nhìn đám người đang kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người thì high đến phát rồ. Ha ha ha, số thức ăn cho cún mà ông đây phải nuốt mấy năm nay cuối cùng cũng có cơ hội quăng cho những người khác!

Lục Cảnh Lễ điên cuồng quăng thức ăn cho cún, đám cậu FA đúng như mong muốn của anh ta, tất cả đều sắp nghẹn đến nôn ra cả rồi.

"Nhị thiếu! Anh đủ rồi đấy!"

"Đừng có thả thính nữa, có còn nhân tính nữa hay không hả!"

"Đề cho đám cầu độc thân tui tui một con đường sống chứ!"

...

Trong đám người, có không ít người tràn ngập vẻ hâm mộ: "Ba người này đứng cùng nhau thật đúng như một nhà ba người ấy nhỉ, chẳng nhìn ra được Ninh Tịch là mẹ kế luôn ấy!"

"Cô gái này thật đúng là không thể khinh thường, ngay đến cả Tiểu thái tử của nhà họ Lục cũng dễ được! Phải biết rằng vị Tiểu thái tử gia này không phải là khó chơi bình thường đâu!"

Ngoại trừ hâm mộ ra, còn có những giọng nói không hề có ý tốt: "Tuy rằng hai người này môn đăng hộ đối thật đấy, nhưng tôi vẫn cảm thấy cuộc sống của Ninh Tịch sau này e rằng cũng không dễ chịu đâu, dù sao mẹ kế cũng khó làm mà!"

"Thế cũng đúng, còn trẻ thế này mà đã thành mẹ kế của người ta, lại còn trong một gia tộc lớn như thế này nữa. Nhất là vị Tiểu thái tử gia kia còn được cưng chiều như thế kia, chỉ cần xử lý quan hệ không khéo một chút là mâu thuẫn không phải nhẹ nhàng gì đâu, dù sao cũng không phải mẹ ruột mà..."

...

Tuy rằng những lời lẽ kiêu này đã sớm dự đoán được nhưng đến lúc nghe vẫn cảm thấy chói tai một cách lạ thường.

Lục Cảnh Lễ thấy Bánh bao nhỏ đang dần dần xì mặt ra, vội vàng đổi sang một cái đĩa CD khác, tính chuẩn bị tung mấy bức ảnh thú vị hồi bé của ông anh mình lên vừa để điều tiết bầu không khí, cũng là để cho mọi người chuyển đề tài.

Màn hình đèn LED tối đi, hình ảnh một nhà ba người biến mất nhưng rất nhanh chóng lại sáng lên lần nữa, bắt đầu chiếu một chùm ảnh mới.

Lục Cảnh Lễ nở một nụ cười rất là đáng ăn đòn: "Anh Hai, có cả ảnh hồi nhỏ anh cời truồng nữa đó..."

Lục Đình Kiêu thông dong lườm thẳng em nhà mình một cái.

Lục Cảnh Lễ lập tức sợ cong đít, đưa tay ôm đầu: "Không có, không có đâu!"

Nhiều lắm cũng chỉ hớ có tí bụng thôi à! Em biết những bức ảnh đó chỉ có thể để cho vợ anh xem mà thôi! Chị dâu cứ yên tâm, đợi tý nữa em len lút đưa cho mình chị xem thôi!"

--- O ---

Chương 2110: Tấm Ảnh Năm Đó

Ninh Tịch hạn hán lời nhìn cái tên dần đang loishi bên cạnh một cái, nhưng mà, ảnh lúc Lục Đình Kiều còn bé, cô thực sự rất muốn xem, có phải là giống y hệt Tiểu Bảo bây giờ không nhỉ?

Hiếm thấy lắm mới được Nhị thiếu cho món quà lớn như thế, vì vậy tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú mà nhìn về phía màn hình lớn.

Bức ảnh đầu tiên dần dần hiện ra trong sự mong chờ của mọi người, nhìn bối cảnh thì là một bệnh viện, ngoài cổng có biển ghi là bệnh viện phụ sản, trong hình có một cô gái với bụng bầu rất to đang ngồi trên băng ghế dài...

Lúc bức ảnh đó xuất hiện, vẻ mặt của Lục Cảnh Lễ lập tức thay đổi.

Bởi vì thai phụ trong bức ảnh này... chính là Ninh Tịch!!!

Tuy rằng dung mạo của cô gái trong tấm ảnh non nớt hơn bây giờ rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhận ra đó chính là Ninh Tịch.

Sau phút kinh hoàng ngẩn ngui, trên màn hình lớn hiện ra vô số bức ảnh, từng bức từng bức một đều là ảnh Ninh Tịch với cái bụng bầu rất to, trong bệnh viện, trên đường quốc lộ hay công viên...

"Hả? Chuyện... chuyện gì thế này?"

"Người trong những bức ảnh này đều là Ninh Tịch đúng không?"

"Xem ra thì tuổi tác vẫn còn rất trẻ, nhưng chắc chắn là Ninh Tịch không sai được! Nhưng mà Ninh Tịch làm sao lại ôm cái bụng bầu ngồi trước bệnh viện phụ sản thế kia?"

...

Lúc này, sau khi nhìn thấy những bức ảnh đó, gương mặt của Ninh Tịch đã hoàn toàn trắng bệch, cả người cô đều rơi vào trạng thái hoảng hốt.

"Mẹ nó!" Vẻ mặt của Lục Cảnh Lễ sa sầm xuống, đang định đi lên lấy lại cái đĩa nhưng lại bị một cánh tay khác cản lại.

Nếu như lúc này mà đột ngột dừng lại sẽ chỉ khiến mọi người càng thêm nghi ngờ, đến lúc đó càng khó nói rõ. Lục Đình Kiều ngăn Lục Cảnh Lễ lấy

lại cái đĩa, rồi mạnh mẽ đưa tay ra ôm siết bả vai đang run lên của cô gái nhỏ vào lòng: "Không sao."

Lục Đình Kiêu chăm chú nhìn vào những tấm ảnh đó, nhìn Ninh Tịch mang thai Tiểu Bảo, nhìn cô một mình tản bộ, một mình dạo phố, một mình đi đến bệnh viện kiểm tra, trên hàng lông mày anh ngập tràn vẻ khó có thể nói lên lời, bàn tay ôm đôi vai của cô gái nhỏ bất giác càng lúc càng siết chặt lại...

"Ha ha ha ... " Đứng vào lúc này, giữa đám người đột nhiên vang lên một tiếng cười the thé sắc nhọn.

Một người phụ nữ mặc quần áo người hầu loạng choạng xông ra từ giữa đám người chạy đến trước màn hình lớn, điên cuồng gào rú, "Cái gì mà thiên kim nhà cao cửa rộng, gì mà phượng hoàng thật!!! Đứa con gái này, năm mười tám tuổi đã bị làm cho to bụng bây giờ còn đứng trước mặt các người giả vờ trong trắng thuần khiết, giả vờ cao quý như thế đấy! Nó chính là một con đĩ rách nát! Là một con điếm không biết xấu hổ!"

Tất cả mọi người nghe Ninh Tuyết Lạc nói xong lại càng thêm choáng váng.

"Á... người này hình như là Ninh Tuyết Lạc thì phải?"

"Không sai chính là cô ta! Đứa con gái nuôi của nhà họ Ninh, đứa mà gần đây vừa bị nhà họ Ninh tống cổ ra khỏi cửa!"

Dạo này chuyện của Ninh Tuyết Lạc rất âm ỉ, cho nên có khá nhiều người ở đây đều nhận ra cô ta. Nghĩ đến quan hệ của cô ta và Ninh Tịch, tất cả mọi người lại càng tin tưởng vào những bức ảnh đó. Nếu như là Ninh Tuyết Lạc thì biết được bí mật của Ninh Tịch cũng là chuyện rất bình thường, cô ta trà trộn vào đây để trả thù Ninh Tịch sao?

Thật không thể ngờ được, bữa tiệc sinh nhật tối nay của Lục Đình Kiêu lại xảy ra chuyện lớn như thế này... Vợ của Lục Đình Kiêu, nữ chủ nhân của nhà họ Lục thế nhưng lại bị người ta tung ra scandal lớn như thế này.

Mười tám tuổi, chưa chồng mà đã có chửa!!!

"Ôi trời đất ạ! Không phải đấy chứ! Những gì Ninh Tuyết Lạc nói là thật hay giả vậy? Ninh Tịch mười tám tuổi bị to bụng rồi à?"

"Thế nhà họ Lục có biết chuyện này không? Lục Đình Kiêu có biết chuyện này không?"

"Chắc chắn là không biết rồi! Bằng không làm sao có thể đồng ý lấy cái loại con gái này về làm dâu! Thật đáng sợ! Quả nhiên đời tư của đám con gái trong giới giải trí đều hỗn loạn đến mức đáng sợ!"

...

--- O ---

Chương 211: Tiểu Bảo Là Con Ruột Của Tôi Và Ninh Tịch

Những tiếng xì xào bàn tán xung quanh càng lúc càng lớn.

Lục Đình Kiêu nhìn những bức ảnh gọi là giật gân đó mà vẻ mặt từ đầu đến cuối cũng chẳng có chút thay đổi nào, ánh mắt sâu thẳm không một gợn sóng nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc đang điên cuồng cười với vẻ mặt đầy khoái trá, anh bình thản lên tiếng: "Cám ơn cô Ninh hôm nay đã mang đến cho tôi những hồi ức đáng quý như thế về Tiểu Tịch."

Cái gì?

Hồi ức đáng quý?

Vẻ mặt của Ninh Tuyết Lạc sững sốt ra trong vài giây ngay sau đó cô ta liền nghe Lục Đình Kiêu nói tiếp: "Người làm to bụng Tiểu Tịch mà cô Ninh vừa nhắc đến chính là tôi."

Sau một khoảng tĩnh lặng đến kỳ dị, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt như thể sắp lòi ra ngoài đến nơi.

"Hả? Cái... cái gì!!!"

"Ý của Lục Đình Kiêu là gì cơ?"

"Cái gã đó chính là anh ta..."

Giờ phút này, đầu óc của Ninh Tuyết Lạc đã loạn thành một đống, trong mắt cô ta là vẻ kinh ngạc không thể tin nổi: "Anh... anh nói cái gì? Lục tổng, con đàn bà này rõ ràng là chữa hoang! Tại sao lại..."

Lục Cảnh Lễ đứng một bên cười lạnh: "Ha ha, này cô! Lúc đầu cô mắng anh trai tôi là kẻ làm to bụng người khác, giờ lại mắng Tiểu Bảo nhà tôi là con hoang, tôi rất bội phục sự dũng cảm của cô đấy!"

Những lời của Lục Cảnh Lễ lại càng khơi dậy một trận sóng gió.

"Tiểu Bảo??? Ý của Lục Cảnh Lễ là năm đó đứa bé trong bụng Ninh Tịch chính là Tiểu Bảo?"

"Mẹ của tôi ơi! Mẹ đẻ của Tiểu Bảo thế nhưng lại là Ninh Tịch?"

"Vừa nãy Ninh Tuyết Lạc chẳng phải nói rằng năm đó Ninh Tịch mười tám tuổi sao, tính ra thì cũng đúng thế thật!"

Trong những tiếng bàn tán âm ỉ, ánh mắt lạnh băng của Lục Đình Kiêu đột nhiên quét qua tất cả mọi người đang có mặt tại đây. Khí thế đáng sợ đó ùn ùn kéo đến, phủ chụp xuống khiến cho tất cả mọi người ở đây bất giác liền im thin thít.

Cả hội trường im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Một lúc lâu sau, Lục Đình Kiêu mới lên tiếng: "Xin lỗi các vị, vì sơ suất của chúng tôi đã tạo thành những hiểu lầm không đáng có. Tôi và Ninh Tịch quen biết nhau từ rất sớm, chỉ là trong khoảng thời gian đó có một số hiểu nhầm nên đành phải rời xa nhau mấy năm. Sau khi Tiểu Tịch về nước, chúng tôi lại một lần nữa trở về với nhau."

Lục Đình Kiêu thoáng ngừng lại một chút sau đó nói tiếp: "Tiểu Bảo là con ruột của tôi và Ninh Tịch."

Nghe thấy câu nói đó, Ninh Tuyết Lạc đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức cười lên như điên loạn: "Ha ha ha... Lục tổng thân mến, tôi không ngờ anh vì thể diện của mình mà lại có thể coi đứa con hoang đó thành con mình! Thật đúng là khiến người ta được mở rộng tầm mắt đấy!"

Lục Cảnh Lễ giờ đã hoàn toàn coi cô ta như một con ngu, anh âm u nói: "Này cô, cái sự ngu xuẩn của cô mới thực sự khiến cho người khác được mở mang tầm mắt đấy. Có phải con của anh tôi hay không bản thân anh ấy còn không biết hay sao? Trước đây, vì một số thủ tục cần thiết buộc phải làm, chị dâu tôi đã làm giám định DNA với Tiểu Bảo, cô coi tất cả mọi người ở đây đều là kẻ ngu như cô hay sao?"

"Điều này... điều này là không thể! Chuyện này tuyệt đối không thể thể được!" Sống lưng Ninh Tuyết Lạc cứng đờ, nhưng giọng điệu cô ta vẫn chắc chắn lắm.

Lục Cảnh Lễ nhướn mày: "Ồ? Không thể? Tại sao cô lại có thể nói "không thể" một cách khẳng định như vậy được?"

Ninh Tuyết Lạc lập tức cứng họng, cô ta đương nhiên không thể nói ra nguyên nhân được.

Năm đó... đích thân cô ta đã bỏ thuốc cho Ninh Tịch và cũng chính cô ta đã sắp xếp hai gã trai bao đó!

Tại sao lại có thể...

Không... không đúng...

Lúc đó, hai gã trai bao kia đã nói rằng khi bọn họ đến thì phát hiện Ninh Tịch đi nhầm phòng rồi...

Người đàn ông lạ mặt đã quan hệ với Ninh Tịch...

Lẽ nào...

Lẽ nào người đàn ông đó lại chính là Lục Đình Kiêu!

Nghĩ đến đó, gương mặt của Ninh Tuyệt Lạc tái dại đi, cả người cô ta run lên bần bật y như thể vừa biết được chuyện gì đó rất đáng sợ.

Cái loại khả năng này thực sự sẽ khiến cô ta điên lên mất!

--- O ---

Chương 2112: Đứa Bé Đó Không Chết

Đúng vào lúc này có một ông cụ đột nhiên bước ra từ giữa đám người, ánh mắt ông cụ nhìn Ninh Tuyết Lạc với vẻ cực kỳ không vui, ông nghiêm giọng nói: "Này cô, tôi thấy cô còn trẻ, thế mà tại sao lại đi làm những chuyện bịa đặt sinh sự thế hả? Tự nhiên lại nói xấu, bôi đen sự trong sạch của người khác là thế nào! Giám định DNA của Lục thiếu phu nhân và Tiểu Bảo lúc đó là đích thân tôi làm, Tiểu Bảo là con ruột của Lục thiếu phu nhân một trăm phần trăm, nếu như có ai còn nghi ngờ gì cứ việc đến tìm ông già này đây!"

Người lên tiếng chính là Viện trưởng của bệnh viện Quân y Đế Đô, là người chữa trị chính cho Nguyên thủ quốc gia, lời của ông chắc chắn chính là đại diện cho quyền lực.

Viện trưởng Triệu vừa mới đứng ra, những chút hoài nghi nhỏ trong đầu mọi người cũng tan tành thành mây khói, bọn họ có vẻ như vừa sự tỉnh ra.

Trang Liêu Nguyên nghe viện trưởng Triệu nói xong liền quay sang nhìn cha mình, thấy từ đầu đến cuối ông ấy vẫn rất bình tĩnh thế mới biết Lục Đình Kiêu đã làm cách nào để thuyết phục được ông hồi đó, đồng thời cũng hiểu được tại sao cha mình lại dễ dàng chấp nhận Tiểu Bảo đến như vậy.

Hóa ra sự thật là như thế này...

Những tiếng bàn tán xung quanh cũng đột ngột dậy lên, tất cả mọi người đều không ngờ được chân tướng sự việc lại là như thế, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Ninh Tuyết Lạc cũng thay đổi.

"Hóa ra lại là thật! Mẹ ruột của Tiểu Bảo thực sự là Ninh Tịch?"

"Ôi má ơi! Thảo nào, tôi đã nói rồi mà! Tại sao hai mẹ con lại có thể thân thiết với nhau thế được chứ, giống hệt như mẹ đẻ con ruột ý, vòng đi vòng lại nửa ngày hóa ra người ta vốn dĩ chính là hai mẹ con thật ạ!"

"Ninh Tuyết Lạc này cũng thật buồn cười quá đi mất, cái gì cũng không biết thế mà dám ngang nhiên chạy đến làm trò khích bác ly gián, còn mắng Lục Đình Kiêu là kẻ làm to bụng người khác! Mắng Tiểu thái tử là con hoang!"

"Ninh Tịch cũng tội thật đấy, hết bết nhầm, lại còn bị liên lụy bởi một con tu hú đòi chiếm tổ chim sẻ, ông bà nhà họ Ninh cũng thật không đáng tin! Chẳng trách nhà họ Trang chỉ thừa nhận mỗi Ninh Tịch, hoàn toàn không

thèm đề ý đến nhà họ Ninh và Ninh Tuyết Lạc!"

"Còn đề ý đến cô ta nữa à? Cái loại người này ra đường nên bị xe tông chết mới phải! Đây đúng là lần đầu tiên tôi gặp phải đứa con gái độc ác như vậy đây! Hại chết con của mẹ nuôi rồi mà vẫn không cam tâm, nhìn thấy Ninh Tịch bây giờ sống tốt lại cũng không chịu yên mà lại tiếp tục dựng chuyện hãm hại Ninh Tịch. Trong trường hợp như ngày hôm nay mà dám bịa đặt ra những chuyện độc ác như thế này!"

Ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều trở nên chán ghét và ghê tởm, mọi người nhìn cô ta như thể một đồng rác bị bu đầy ruồi bọ.

Gương mặt của Ninh Tuyết Lạc trắng bệch, chân tay mềm nhũn, quỳ sụp xuống mặt đất. Năm đó cô ta dùng hết mọi cách để lấy được nhà họ Ninh, để cướp được Tô Diễm, kết quả thì sao...

Kết quả thế nhưng lại ngẫu nhiên tác thành cho Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch...

Năm đó người phát sinh quan hệ với Ninh Tịch thế nhưng lại là Lục Đình Kiêu!

Càng khiến cô ta không thể tin nổi nữa là đứa trẻ của Ninh Tịch khi đó chẳng phải đã bị xe tông cho chết rồi sao?

Tại sao lại thành ra thế này?

Đứa trẻ đó thế nhưng vẫn chưa chết?

Làm sao nó có thể không chết được!

Chuyện này làm sao có thể...

Cô ta dù có vắt óc nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra nổi tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này. Vốn dĩ cô ta chuẩn bị có chết cũng phải kéo Ninh Tịch chết cùng. Vì thế cô ta mới liều lĩnh mạo hiểm đắc tội với nhà họ Lục để bới cái chuyện này lên, dù sao cô ta cũng chẳng còn gì nữa, cô ta tuyệt đối không thể để Ninh Tịch ngồi yên ổn, thoải mái trên vị trí Lục thiếu phu nhân đó được!

Nhưng mà bây giờ...

Xong rồi...

Tất cả đã xong hết rồi...

Lối vào của bữa tiệc có mấy viên cảnh sát bước vào vẻ mặt nghiêm nghị, bọn họ đi thẳng về phía Ninh Tuyết Lạc...

"Cô Ninh Tuyết Lạc, cô đang bị tình nghi là buôn lậu thuốc phiện và tham gia vào rất nhiều các hoạt động phi pháp ngoài biên giới, xin mời cô đi theo chúng tôi!"

--- O ---

Chương 2113: Tất Cả Đều Vui Vẻ

Lục Đình Kiêu biết Ninh Tịch rất trọng tình nghĩa, trước đây là cô nể tình cha mẹ nuôi mới không "đuổi tận giết tuyệt" Ninh Tuyết Lạc. Nhưng, đứa con gái đó cho đến tận bây giờ vẫn không biết hối cải, nếu như Ninh Tịch đã không thể xuống tay vậy thì để anh xử lý cô ta!

...

Về khuya, khách khứa cùng dần tan hết, bữa tiệc sinh nhật đầy phong ba cuối cùng cũng đã kết thúc.

Bữa tiệc vừa mới kết thúc, Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn đã lập tức kéo Lục Cảnh Lễ lại.

"Cảnh Lễ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Ninh Tịch thật sự là mẹ của Tiểu Bảo sao?" Nhan Như Ý nóng ruột hỏi một câu.

Lục Cảnh Lễ nghiêm túc gật đầu: "Cái đêm bảy năm về trước, cô gái đã ở cùng với anh... thực ra chính là chị dâu, lúc đó chị dâu bị Ninh Tuyết Lạc bỏ thuốc. Vốn dĩ Ninh Tuyết Lạc muốn sắp xếp người để hủy hoại sự trong sạch của chị dâu, nhưng run rủi thế nào mà chị dâu lại vào nhầm phòng, vào nhầm phòng của anh..."

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn nghe vậy thì quay ra nhìn nhau, dù có thể nào họ cũng không nghĩ ra được trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp đến như vậy.

"Khụ, ba mẹ cũng biết lúc đó anh hai cũng bị bỏ thuốc. Cả anh Hai và chị dâu vì thuốc nên thần trí mới không rõ ràng, đối với chuyện đêm hôm đó hoàn toàn không có ký ức gì. Mãi đến hai năm gần đây, con với anh Hai mới tra ra được chân tướng, sau đó đi làm giám định DNA mới dám xác nhận là phán đoán của bọn con không hề sai, người tối hôm đó chính là chị dâu."

"Nhưng mà, vì chuyện năm đó đã tạo thành tổn thương quá lớn cho chị dâu, nên anh Hai mới không dám nói với chị dâu người đó chính là anh ấy. Đến tận bây giờ vẫn chưa nói ra chân tướng sự việc, mãi đến hôm nay Ninh Tuyết Lạc bày ra cái trò này..."

Tiếp đó, Lục Cảnh Lễ kể lại và giải thích chuyện Ninh Tịch mang thai cùng với nguyên nhân tại sao lại bị sảy cho hai ông bà nghe.

Nhan Như Ý và Lục Sùng Sơn càng nghe càng thấy phẫn nộ.

"Cái cô Ninh Tuyết Lạc đó quả thật là phát rồ rồi! May mà là anh con, bằng không..." Nhan Như Ý quả thật không dám tưởng tượng nữa.

"Chuyện này đối với chị dâu mà nói quả thực là một sự đả kích quá lớn, mấy năm nay chị ấy luôn sống trong bóng ma tâm lý. Hồi trước, lý do chị ấy luôn cự tuyệt anh Hai con căn bản không phải là lạt mềm buộc chặt như ba mẹ vẫn nghĩ đâu. Chị ấy vì chuyện này mới không chịu chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào khác." Lục Cảnh Lễ nói với vẻ nghiêm trọng.

Nghe con trai nói vậy Lục Sùng Sơn và Nhan Như Ý đều tràn ngập vẻ áy náy, Nhan Như Ý thờ dãi nói: "Tiểu Tịch là một cô gái tốt, cho dù thật xảy ra những chuyện như vậy đi chăng nữa thì đó cũng không phải là lỗi của nó."

Nhan Như Ý nói rồi vẻ mặt bỗng vui hẳn lên: "Bây giờ thì tốt rồi, cả nhà đều vui vẻ! Tiểu Tịch là mẹ ruột của của Tiểu Bảo, thật là tốt quá rồi! Tiểu Bảo chắc sẽ mừng lắm đây!"

Lục Sùng Sơn nghe Lục Cảnh Lễ nói xong thì thoáng cau mày, ông trầm giọng nói: "Nhưng mà, Cảnh Lễ cũng vừa mới bảo rồi còn gì, Tiểu Tịch vẫn rất hận người đàn ông năm đó, bây giờ con bé biết người đó là Đình Kiêu..."

Nói đến đây, thoáng cái cả ba người đều rơi vào sự im lặng.

...

Thị trấn Lộc.

Mãi cho đến khi về nhà rồi, Ninh Tịch cuối cùng mới có cơ hội để nói chuyện riêng với Lục Đình Kiêu.

Trong vườn, hai người yên lặng đứng dưới giàn hoa tường vi.

Vẻ mặt của Ninh Tịch có chút mệt mỏi, hôm nay là lần đầu tiên cô dùng thân phận là Lục thiếu phu nhân để xuất hiện trước mọi người, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng cũng may mà mọi chuyện đều giải quyết ổn thỏa.

Ninh Tịch ngồi xuống cái ghế bên cạnh: "Đình Kiêu, anh làm thế nào mà thuyết phục được Viện trưởng Triệu đứng ra giúp đỡ vậy?"

Sau khi cô tỉnh lại từ trạng thái người thực vật, việc điều dưỡng thân thể ngoại trừ Annie ra còn có cả sự chăm sóc của Viện trưởng Triệu nữa, cho nên cô cũng khá quen thân với ông ấy, nên biết ông ấy là người coi trọng danh tiếng và nguyên tắc nghề nghiệp của mình, tuyệt đối sẽ không giúp ai làm giả cái gì. Lục Đình Kiêu có thể thuyết phục được ông e rằng cũng tốn không ít công sức.

--- O ---

Chương 2114: Xin Lỗi Người Đàn Ông Đó Là Anh

Đối diện với sự chất vấn của Ninh Tịch, những ngón tay của Lục Đình Kiêu khẽ siết lại, anh cúi đầu im lặng không nói gì.

Anh cũng không ngờ được lại như thế này, dù cho tất cả mọi người đều tin rằng Tiểu Bảo là con ruột của cô nhưng Ninh Tịch lại nghĩ đó là sự sắp xếp của anh.

Dù sao thì, đối mặt với sự thật này, Ninh Tịch cũng là người không cách nào tin tưởng được nhất.

"Anh yêu?" Thấy Lục Đình Kiêu không nói gì, ánh mắt của Ninh Tịch có chút ngờ vực.

Giờ phút này hơi thở xung quanh Lục Đình Kiêu đã đông cứng lại, nhưng cả cơ thể anh lại như bị rót vào một dòng nham thạch nóng bỏng đang sôi sùng sục, gần như thiếu đốt anh thành tro.

Ninh Tịch cảm giác được Lục Đình Kiêu có cái gì đó là lạ, vẻ mặt cô cũng bắt đầu trở nên nghiêm trọng: "Làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?"

Cơn gió đêm thổi những cánh hoa tường vi trên đầu rung rinh trong gió, không biết là đã qua bao lâu... cuối cùng anh cũng lên tiếng: "Tiểu Tịch, chuyện đó không phải là do anh sắp xếp, những gì Viện trưởng Triệu nói đều là sự thật."

Đầu óc của Ninh Tịch trở nên trống rỗng, trong phút chốc gần như không thể hiểu được ý của Lục Đình Kiêu: "Sao cơ...?"

"Anh quả thật đã làm giám định DNA cho em và Tiểu Bảo, xét nghiệm cũng là thật..." Lục Đình Kiêu hít một hơi thật sâu, lấy một tờ kết quả xét nghiệm ra đưa cho Ninh Tịch: "Tiểu Tịch, em đúng là mẹ đẻ của Tiểu Bảo."

Ninh Tịch ngây người nhận tờ kết quả xét nghiệm từ tay Lục Đình Kiêu, ánh mắt cô chậm chạp lướt đến phần kết quả cuối cùng của báo cáo, ngay sau đó đồng tử trong mắt cô bỗng siết chặt lại.

Tổng hợp kết quả kiểm nghiệm của 19 tổ hợp gen STR cho thấy, gen di truyền được kiểm nghiệm của Ninh Tịch phù hợp với các điều kiện về gen di truyền để xác nhận là mẹ đẻ của Lục Kinh Vũ, tỷ lệ để xác nhận mối quan hệ

ruột thịt là: 99,9999%...

Căn cứ vào kết quả phân tích DNA, công nhận Ninh Tịch là mẹ đẻ của Lục Kinh Vũ...

"Tại..." Tại sao có thể như vậy được...

Ninh Tịch mở miệng nhưng lại không thốt lên nổi một từ.

Lục Đình Kiêu như thể đang sợ mình sẽ mất đi dũng khí để nói chuyện với cô, anh lập tức nói nhanh: "Tiểu Tịch, Tiểu Bảo là con của chúng ta, là con của em và anh."

Thực ra, Ninh Tuyết Lạc có thể xuất hiện một cách thuận lợi như vậy cũng ít nhiều là do anh cố ý sắp xếp, anh dùng cách này để ép mình không thể trốn tránh được nữa.

Ninh Tịch có cảm giác như mình đang nằm mơ, trong mơ tất cả mọi thứ đều điên đảo hết khiến cho đầu óc cô trở nên hỗn loạn không phân biệt rõ lúc này rốt cuộc đang ở trong mơ hay là đang trong hiện thực nữa.

"Làm sao có thể thế được! Em... con của em... năm đó đứa bé ấy... chết rồi... đã chết rồi mà..."

Lục Đình Kiêu mím môi thật chặt: "Tuy hiện giờ anh vẫn chưa tra rõ được là tại sao... nhưng sự thật là nó không có chết, đứa bé ấy chính là Tiểu Bảo."

"Nó chính là Tiểu bảo... đứa bé ấy chính là Tiểu Bảo... Tiểu Bảo là... con của em!" Vẻ mặt của Ninh Tịch tràn đầy hoang mang.

Lục Đình Kiêu: "Đúng, là con của chúng ta."

"Con của em..."

Lục Đình Kiêu nhắm mắt lại, giọng anh có chút run rẩy: "Xin lỗi em... Tiểu Tịch... xin lỗi em... chuyện này, hơn một năm trước... anh đã biết rồi... Nhưng mà... anh lại không có cách nào nói cho em biết cả... không có cách nào cả... Người làm tổn thương em... hung thủ khiến em đau khổ tuyệt vọng bao nhiêu năm đó... chính là anh... Anh sợ... anh sợ em sẽ rời xa anh..."

Một người đàn ông kiêu ngạo như Lục Đình Kiêu giờ phút này lại nói ra chữ "sợ" với cô.

"Xin lỗi em, người đó chính là anh."

Anh nói xong câu ấy liền im lặng đứng yên tại đó, ánh sáng bao quanh anh dường như cũng trở nên ảm đạm theo, cứ như sự sống trong anh đang dần bị rút sạch.

--- O ---

Chương 2115: Chuyện Tốt Đẹp Nhất

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Sắc mặt của Lục Đình Kiêu càng lúc càng trở nên tái nhợt, máu trong người anh cứ thế lạnh dần, bàn tay buông thõng dần dần siết chặt thành nắm đấm.

Đúng lúc này, mùi hương ngọt ngào bỗng nhiên lao đến, trên đôi môi lạnh băng bỗng dung có thứ gì đó mềm mại tiếp xúc, giọng nói ấm áp mang theo cảm giác mặn chát của nước mắt, dán trên môi anh, vang lên tận sâu trong đêm tối.

"Thật may... thật may đó là anh, trên thế giới này không còn bất kỳ điều gì tốt đẹp hơn chuyện này nữa."

Sau một màn lửa cháy dữ dội thiêu đốt tất cả, tàn tro dần hóa thành đất đai màu mỡ, thoáng chốc cả đất trời đã ngập tràn những cánh hoa nở rộ...

Lục Đình Kiêu ôm siết cô vào lòng, say đắm hôn cô, chỉ hận không thể hòa tan cô vào chính mình. Đây chính là câu nói êm dịu nhất mà cả đời này anh được nghe... là câu nói êm tai nhất... Cô gái của anh, hết lần này đến lần khác đều khiến anh cảm động và bất ngờ...

Dưới ánh trăng hai người yên lặng dựa vào nhau.

"Xin lỗi, anh nên sớm nói cho em biết mới phải." Lục Đình Kiêu hôn lên đỉnh đầu cô gái nhỏ.

Ninh Tịch gật đầu thật mạnh tỏ vẻ đồng ý: "Đúng thế, nếu anh nói sớm cho em biết thì việc gì phải xoắn xuýt lâu thế! Lúc đầu anh biết chuyện của em anh cũng đâu để ý gì thì làm sao em có thể vì chuyện này mà rời xa anh! Huống hồ đó không phải là ai khác mà là anh, là chồng của em, em vui còn không kịp ấy chứ. Mà hơn nữa, năm đó rõ ràng là anh cũng bị con hàng Lục Cảnh Lễ kia bẫy mà!"

Lục Cảnh Lễ nấp trong góc tối nghe trộm: Sao bé không làm gì mà cũng bị dính đạn vậy!

Được rồi, thời khắc cảm động thế này anh có trúng đạn cũng không sao! May mắn, may mà Tiểu Tịch Tịch không đòi ly hôn với anh Hai, bằng không anh chết chắc luôn.

Nghe thấy từng câu từng chữ của cô gái nhỏ, cả người Lục Đình Kiêu như được ngâm trong suối nước nóng, vô cùng ấm áp, lòng tràn đầy sự vui mừng hạnh phúc sau khi trải qua kiếp nạn: "Là lỗi của anh."

Ninh Tịch biết và cũng rất hiểu cho tâm trạng của Lục Đình Kiêu, bởi vì quá quan tâm để ý đến một ai đó cho nên dù là người thông minh đến đâu cũng sẽ rơi vào tình trạng lo được lo mất.

"Không nói với em còn là vì một nguyên nhân nữa." Giọng nói Lục Đình Kiêu trầm xuống.

"Vì sao?" Ninh Tịch vô thức cảm giác được những gì Lục Đình Kiêu sắp nói tiếp sau đó chắc chắn sẽ rất quan trọng.

"Anh vẫn đang âm thầm điều tra chuyện của Tiểu Bảo, điều tra xem rốt cuộc năm đó là ai đã đưa Tiểu Bảo đến nhà họ Lục, mục đích của người đó là gì."

Ánh mắt của Ninh Tịch thoáng chốc trở nên lạnh như băng: "Đã tra ra được chưa?"

Giọng điệu của Lục Đình Kiêu có phần nặng nề: "Tạm thời vẫn chưa tra ra được, nhưng mà đã có manh mối rồi. Anh phát hiện camera giám sát của bệnh viện năm đó bị cắt mất một đoạn, chỉ cần khôi phục lại đoạn đã bị xóa là có thể biết được người đó là ai. Vốn dĩ, anh định đợi tra rõ ràng chân tướng rồi mới nói cho em. Nếu không có vấn đề gì bất ngờ xảy ra, trong mấy ngày hôm nay đoạn video giám sát đó chắc sẽ được khôi phục lại."

Thần sắc của Ninh Tịch có phần nghiêm trọng: "Rốt cuộc là ai chứ?"

Lục Đình Kiêu trầm mặc, vấn đề này ngay đến cả anh cũng không có manh mối nào.

"Mẹ ơi..." Đằng sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng gọi.

Ninh Tịch giật mình quay lại sau đó nhìn thấy Tiểu Bảo đang căng thẳng đứng sau lưng mình, hai mắt mở to chăm chú nhìn vào chính mình.

Nhìn thấy bánh bao nhỏ trước mặt, đôi mắt của Ninh Tịch bỗng nhiên đỏ lên: "Bảo bồi của mẹ..."

Tiểu Bảo dùng mu bàn tay quệt nước mắt rồi bỏ nhào về phía Ninh Tịch: "Mẹ ơi... mẹ thật sự là mẹ của Tiểu Bảo sao? Là mẹ sinh Tiểu Bảo ra đúng"

không?"

"Ừm, đúng vậy! Mẹ là mẹ của Tiểu Bảo, là mẹ đã sinh Tiểu Bảo ra..." Ninh Tịch vừa nói xong thì cảm thấy bờ vai mình ướt ướt, trái tim cô lập tức quặn thắt lại.

"Là thật sao?" Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm vào ba mình, ánh mắt đó yếu ớt như thủy tinh đựng một cái là vỡ vụn.

--- O ---

Chương 2116: Lần Đầu Tiên Gọi Ba

Lục Đình Kiêu cúi người xuống, dịu dàng xoa xoa đầu con trai: "Là thật, con là con trai của ba và mẹ."

Sau khi có được đáp án chắc chắn từ ba mình, đôi mắt lấp lánh của cậu nhóc đột ngột sáng rực lên y như hai viên minh châu vừa được phủi đi bụi bặm, ánh mắt của cậu nhóc kiên định một cách lạ thường: "Tiểu Bảo biết mà, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy mẹ liền biết mà, mẹ chính là mẹ của Tiểu Bảo~"

Ninh Tịch nhìn Bánh bao nhỏ kháu khỉnh đáng yêu trước mặt, khóe mắt cô hơi ươn ướt, cô lập tức đưa tay ra ôm siết Tiểu Bảo vào trong ngực mình: "Ừm, đúng vậy bảo bối của mẹ, con mau véo mẹ một cái xem có phải mẹ đang nằm mơ không! Mẹ thế mà lại có thể sinh ra một bảo bối vừa đáng yêu vừa thông minh, lại có thiên phú hơn người, ai gặp cũng yêu thế này! Mẹ thật là lợi hại quá đi mất!"

Bánh bao nhỏ không véo Ninh Tịch mà thom lên gò má của mẹ mình một cái: "Tiểu Bảo cũng cảm thấy mình như đang nằm mơ, một người mẹ xinh đẹp và chói lọi như công chúa thế này mà là mẹ của Tiểu Bảo! Tiểu Bảo vui lắm! Tiểu Bảo cũng rất lợi hại~"

Nhìn hai mẹ con tâm tình với nhau, khóe môi Lục Đình Kiêu cũng dần cong lên, trên gương mặt cũng tràn ngập vẻ dịu dàng.

Còn về phần Lục Cảnh Lễ đang núp trong góc tối...

Cá chép nhỏ sắp buồn nôn chết rồi đây này: Hừm hừm! Hai mẹ con nhà này đủ rồi nhé! Có ai như hai người mẹ hát con khen hay như thế này không?

Anh lo ngay ngáy chạy đến chuẩn bị chữa cháy, ai ngờ kết quả là lại bị cho ăn thức ăn cho cún đến ghen... Hừm hừm, được rồi, hai vị ở nhà vẫn còn đang sốt ruột đợi kết quả đấy, anh còn phải vội về để báo tin tốt này!

...

Đêm khuya, trong phòng ngủ.

Ninh Tịch dịu dàng hát ru dỗ Tiểu Bảo ngủ, cậu nhóc buồn ngủ lơ mơ rồi mà vẫn còn tóm chắc lấy gấu áo của cô không chịu buông, Ninh Tịch cười khẽ rồi cúi người hôn lên trán cậu nhóc: "Con yêu, ngủ đi, mẹ vẫn luôn ở đây."

Tiểu Bảo mơ mơ màng màng lẩm bẩm: "Ừm, mẹ ngủ ngon..."

Nói rồi cũng dụi dụi mắt nhìn về phía Lục Đình Kiêu, lại mơ màng lẩm bẩm thêm một câu: "Ba... cũng ngủ ngon..."

Lục Đình Kiêu sau khi nghe thấy tiếng "ba" của Tiểu Bảo thì vẻ mặt anh đột nhiên ngẩn ra, gần như không phản ứng kịp.

Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc hiếm có này của Lục Đình Kiêu, Ninh Tịch nhướn mày cười khẽ: "Anh đừng có nói với em đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo gọi anh là ba đấy nhé?"

Lục Đình Kiêu: "..."

Quả đúng là lần đầu tiên Tiểu Bảo gọi anh là "ba" thật.

Ninh Tịch quả thật là có chút dở khóc dở cười: "Là lần đầu tiên thật sao?"

Lục Đình Kiêu: "... Ừ, anh thảm thế đấy!"

"Phụt..."

Cái này hình như có hơi thảm thật, Ninh Tịch cố nhịn cười rồi hôn nhẹ lên môi của Lục Đình Kiêu một nụ hôn an ủi: "Đừng đau lòng mà, sau này Tiểu Bảo chắc chắn sẽ gọi anh một cách công khai thôi!"

Lục Đình Kiêu cũng cúi xuống hôn lại cô: "Ừm, nhờ phúc của phu nhân."

Ninh Tịch ngẩng đầu nhìn người đàn ông của mình rồi chớp chớp mắt nói: "Lục Đình Kiêu, đợi em tìm một cơ hội thích hợp rồi chúng ta công khai nhé?"

Lục Đình Kiêu nghe vậy vẻ mặt bỗng chốc ngẩn ra.

"Ừm, ý của em chính là như thế đấy, là công khai toàn bộ."

Lục Đình Kiêu dường như cảm thấy cổ họng mình đang nghẹn lại: "Phía em không có vấn đề gì chứ?"

Ninh Tịch phân tích: "Bây giờ, fan của em cũng đã ổn định rồi, em cũng có thể bắt đầu thay đổi hình tượng của mình trong mắt công chúng. Công bố chuyện kết hôn chắc chắn sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với em mà

ngược lại còn có lợi cho chuyện thay đổi hình tượng."

Giọng nói của Lục Đình Kiêu hơi khàn đi: "Ừm."

Ninh Tịch cười hì hì rồi lại hôn một cái lên gương mặt đẹp trai của anh yêu nhà mình: "Vậy bây giờ em chuẩn bị luôn, nếu không có gì ngoài ý muốn, đợi sau khi em hết bận và thuận lợi ký hợp đồng xong với bộ phim mới của Thẩm Miên, vậy là ok rồi!"

"Vậy thì cảm ơn phu nhân đã cho anh được danh chính ngôn thuận."

--- O ---

Chương 2117: Sương Mù Nặng Nề

Sau bữa tiệc sinh nhật, Ninh Tịch cố ý mời Đường Lăng, Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu đến một chuyến để bù cho họ một bữa tiệc lớn. Thực ra, bù tiệc là giả, khoe khoang với ba con cậu FA kia rằng Tiểu Bảo là do cô sinh ra mới là việc chính.

Tiền đó, cô cũng muốn nhờ ba người họ giúp đỡ, xem xem bằng con đường của bọn họ thì có thể điều tra ra người đưa Tiểu Bảo đến nhà họ Lục năm đó là ai không. Ngay đến cả Lục Đình Kiêu cũng không tra được thì có lẽ trên đời này chắc không ai có cách nào cả, nhưng mà có thêm một chút ít hy vọng cũng tốt.

Khoảng thời gian tiếp sau đó, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu bắt đầu bận rộn xử lý công việc của mình đồng thời cũng vất ruột chờ đợi tin tức từ phía Lục Cảnh Lễ. Việc khôi phục đoạn video giám sát đó dường như gặp chút khó khăn, mãi vẫn chưa tìm được manh mối để đột phá, cộng thêm trong khoảng thời gian này Tiểu Bảo lại ốm và lên cơn sốt nên tâm trạng của Ninh Tịch ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Chuyện năm đó một ngày chưa điều tra rõ ràng, thì ngày đó cô vẫn không thể nào mà an tâm được. Dù sao bây giờ ngay đến cả chuyện đối phương là bạn hay là địch, là có ý tốt hay là ý xấu cũng không xác định được.

Tại sao năm đó ngay cả cô và Lục Đình Kiêu còn không biết đối phương là ai, mà người đó lại biết Tiểu Bảo chính là con của Lục Đình Kiêu?

Tại sao người đó lại đưa Tiểu Bảo đến nhà họ Lục?

Nếu như người đó chỉ đơn thuần là xuất phát từ lòng tốt nên mới làm việc này thì cũng chẳng có lý do gì để cố ý ẩn giấu thân phận của mình như vậy cả.

Chuyện này có quá nhiều nút mắc không thể giải thích...

Ninh Tịch vừa suy nghĩ vài chuyện vừa khe khẽ vỗ về Tiểu Bảo, cậu bé mặt mũi đỏ hồng đang nằm trên giường.

Cô nhìn nhiệt kế, tâm tình lại càng thêm rối loạn: "38.5 độ, nhiệt độ vẫn cao quá."

Lục Đình Kiêu ôm lấy bờ vai cô an ủi: "Đừng lo lắng, bác sỹ đã nói rồi, mùa này trẻ con rất dễ bị cảm cúm với phát sốt, đây chỉ là bệnh vặt mà thôi."

Ninh Tịch gật đầu: "Em biết."

Nhìn vẻ tâm trạng nặng nề của Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu lại thở dài một hơi, anh có chút hối hận vì đã nói cho cô biết sớm như vậy: "Bên Cảnh Lễ đã gửi tin tức về cho anh, nhiều nhất là ba ngày nữa việc khôi phục đoạn video kia chắc chắn sẽ hoàn thành."

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu: "Ừm."

Còn ba ngày nữa thôi, tất cả sẽ được sáng tỏ...

Nhưng mà, không kịp đợi tin tức từ phía Lục Cảnh Lễ, bên này Tiểu Bảo lại xảy ra chuyện.

Vốn dĩ tưởng là ốm sốt bình thường nhưng không ngờ rằng cơn sốt cứ mãi không có dấu hiệu hạ nhiệt độ. Trước đây, Tiểu Bảo bị thế này là do ảnh hưởng bởi ám ảnh tâm lý nhưng từ sau khi Ninh Tịch xuất hiện, Tiểu Bảo đã rất lâu rồi chưa từng lặp lại tình trạng này. Nhưng mà, bây giờ lại xuất hiện tình huống gần giống lúc đó, cứ sốt cao mãi không dứt.

Mà lần này, dù cho Ninh Tịch liên tục ở bên Tiểu Bảo chăm sóc vỗ về cũng không có tác dụng.

Trong phòng, vẻ mặt của tất cả mọi người đều nặng nề.

Lục Cảnh Lễ nóng ruột đến vò đầu bứt tai: "Không thể thế được, Tiểu Bảo vừa mới biết chuyện Tiểu Tịch chính mà là mẹ ruột của mình vui còn chẳng hết, không thể nào là vì vấn đề ám ảnh tâm lý mà cứ sốt mãi không hết thế này được!"

Viện trưởng Triệu đứng bên cạnh cũng trầm ngâm nói: "Tôi đã làm các xét nghiệm kỹ càng cho Tiểu Bảo rồi, các chỉ tiêu của Tiểu Bảo hết sức bình thường không có vấn đề gì cả."

"Vậy tại sao lại cứ sốt sao mãi không lùi thế này? Chắc chắn là có vấn đề ở đâu đó rồi!" Ninh Tịch lòng dạ rối bời ôm Tiểu Bảo vào lòng, hơi thở của nhóc nóng rực, gương mặt đỏ bừng bừng. Mấy ngày hôm nay, tinh thần của thằng bé càng lúc càng kém đi, thời gian chìm vào giấc ngủ cũng càng lúc càng nhiều.

Viện trưởng Triệu ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Mấy đứa cũng đừng lo lắng quá, tình trạng giống như Tiểu Bảo không phải là không có, nếu như ngày mai vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt độ thì đưa thằng bé đến bệnh viện làm xét nghiệm thêm lần nữa."

Lục Đình Kiêu trầm giọng đáp: "Vâng."

--- O ---

Chương 2118: Xem Ra Chị Dậu Không Tin Tưởng Tôi Rồi?

Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch cùng nhau trông chừng Tiểu Bảo suốt cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh Tịch hoảng hốt mở bừng mắt ra, phát hiện cô thế mà lại ngủ quên mất, vì thế vội vàng nhồm dậy nhìn sang Tiểu Bảo ở bên cạnh: "Tiểu Bảo thế nào rồi?"

"Đừng lo, thằng bé đã hạ sốt rồi." Lục Đình Kiêu bên cạnh mau chóng lên tiếng trả lời cô.

Ninh Tịch nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm: "Tốt quá rồi."

Không biết Lục Đình Kiêu nghĩ đến cái gì mà ánh mắt của anh thoáng sa sầm lại, nhưng trên mặt lại là vẻ như trút được gánh nặng, anh nhẹ nhàng an ủi cô: "Là em căng thẳng quá thôi."

Ninh Tịch gật gật đầu: "Có lẽ là thế..." Trong lòng có quá nhiều chuyện, áp lực quá lớn nên không buông được.

Sau khi Tiểu Bảo hạ sốt, tuy rằng trạng thái vẫn không tốt hẳn nhưng cũng may là không sốt cao không dứt như trước nữa, thêm một hai hôm nữa là có thể khôi phục như bình thường.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều không ngờ rằng, đến ngày thứ ba, bệnh tình của Tiểu Bảo đột nhiên trở nặng. Tuy rằng thằng bé không sốt nữa nhưng lại cứ thế mà hôn mê một cách kỳ lạ, sức khỏe cũng nhanh chóng suy yếu.

Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu hơn nửa đêm vội vội vàng vàng đưa thằng bé đến bệnh viện Quân y Đé Đô.

Kết quả kiểm tra toàn diện lần thứ hai cũng có rồi thế nhưng lại vẫn không tra ra được có vấn đề gì.

Nhìn Tiểu Bảo đeo máy thở nằm trên giường, Ninh Tịch run rẩy lời điện thoại ra: "Đề em đi tìm Annie đến xem sao!"

Vốn dĩ cô cứ tưởng là trẻ con ốm sốt bình thường thôi, ai biết thế nhưng lại đột nhiên trở thành như thế này.

Ở cửa phòng bệnh, Ninh Tịch đang chuẩn bị gọi điện thoại thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói: "Thằng nhóc con bị ốm à?"

"Vân Thâm..." Ninh Tịch ngạc nhiên nhìn người đột nhiên xuất hiện trong hành lang bệnh viện.

Người đàn ông vẫn với mái tóc trắng nổi bật đó, anh ta mặc áo sơ mi đen làm nổi lên làn da vốn trắng mịn, trắng đến mức gần như trong suốt.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Ninh Tịch, Vân Thâm giơ một ngón tay được băng bó kín mít dày như một cái giò lên: "Bị kim đâm vào tay, Annie đi ra ngoài hái thuốc mất rồi, A Dạ nhất quyết bắt tôi đến bệnh viện bằng được!"

Giọng điệu nghe cực kỳ ám ức.

Không chỉ có Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu mà Đường Lãng cũng có mặt, từ sau khi Vân Thâm và Lục Đình Kiều tạm thời đình chiến, Đường Lãng và Đường Dạ thường xuyên "hẹn hò" với nhau, hẹn nhau... đi đánh lộn.

Gương mặt Đường Dạ nghe xong lời của Vân Thâm thì vẫn lạnh lùng y như cái phẫn. Còn Phong Tiêu Tiêu và Đường Lãng thì đều câm nín mà khẽ giật giật khóe miệng.

Không nói đến chuyện vị đại ca này đang yên đang lành lại bị kim đâm vào tay, chỉ riêng cái giọng điệu đó thôi nghe đã muốn đâm. Anh ta ám ức cái gì chứ, cũng không phải là không biết cái thể chất đặc biệt của mình, một khi bị thương là máu chảy không ngừng như thể đến tháng ấy!

"Tiểu Bảo bị bệnh sao?" Phong Tiêu Tiêu nhìn cậu nhóc đang nằm trong phòng bệnh lên tiếng hỏi.

"Sao thế, Tiểu Bảo sốt vẫn chưa khỏi sao?" Đường Lãng hỏi.

Sắc mặt của Ninh Tịch không được tốt lắm, cô lắc đầu: "Ừm... đầu tiên là sốt cao không dứt, hai hôm trước khó khăn lắm mới hạ sốt được bây giờ tự nhiên lại hôn mê. Bệnh viện kiểm tra mấy lần liên đều không tra ra được nguyên nhân gì, em đang định gọi Annie nhờ con bé đến xem cho Tiểu Bảo..."

Vân Thâm nhìn bánh bao nhỏ trong phòng bệnh một cái, đôi mắt anh ta khẽ híp lại rồi lầm bầm: "Tình huống này... sao giống giống thế nhỉ..."

"Cái gì?" Ninh Tịch lập tức căng thẳng hỏi lại ngay: "Anh đã từng gặp rồi à? Gặp ở đâu vậy?"

"Tôi phải xem tình hình thằng nhóc thế nào đã rồi mới có thể xác định." Vân Thâm nói.

Ninh Tịch nghe vậy liền nhú mày, rõ ràng là không tin tưởng cái gã này cho lắm, cô chưa từng nghe nói anh ta biết khám bệnh.

"Chậc, xem ra chị dâu không tin tưởng tôi rồi? Thôi vậy..."

Đúng lúc này, Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh lên tiếng: "Không sao, để cậu ta xem xem."

Có Lục Đình Kiêu lên tiếng, Ninh Tịch mới yên tâm gật đầu: "Ừm... vậy thì anh mau vào xem đi!"

Vân Thâm: "... " Tự nhiên tui không muốn xem nữa!

--- O ---

Chương 2119: Thời Gian Chỉ Còn Lại Một Ngày

Cuối cùng, anh chàng vẫn dùng dằng bước vào phòng bệnh. Ninh Tịch và mọi người đều căng thẳng đứng một bên chờ đợi kết quả của Vân Thâm.

Vân Thâm hỏi tình hình của Tiểu Bảo dăm ba câu, lại lật quần áo của Tiểu Bảo lên nhìn nhìn, sau đó híp mắt nói: "Thằng nhóc này không phải bị bệnh bình thường đâu, mà là trúng độc đấy."

"Anh nói gì cơ?" Về mặt Ninh Tịch và Đường Lãng lập tức biến sắc, Đường Dạ cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ có mình Lục Đình Kiêu, ánh mắt anh vẫn sâu lắng một cách lạ thường, dường như anh đã sớm đoán được kết quả này...

"Là độc gì? Tại sao anh lại biết vậy? Tiểu Bảo đang yên đang lành làm sao có thể trúng độc được?" Ninh Tịch hỏi một cách dồn dập.

Vân Thâm chỉnh chỉnh lại áo của Tiểu Bảo rồi nói: "Nó trúng độc thể nào tôi không rõ, trúng độc gì tôi cũng không biết nhưng có thể chắc chắn một điều là đây chính là trúng độc."

Đối với câu trả lời của Vân Thâm, Ninh Tịch tí nữa thì tức chết, có trả lời cũng như không.

Vân Thâm dường như đang chìm đắm trong hồi ức nào đó, anh ta chậm rãi nói: "Tôi đã từng gặp một người trúng độc như thế này, phản ứng ban đầu chính là sốt cao lặp đi lặp lại. Điều thú vị là hôm đầu tiên sốt, hôm thứ hai hết, hôm thứ ba lại sốt, ngày hôm sau lại khỏi, sau mỗi lần sốt cơ thể lại càng lúc càng suy nhược, tinh thần càng lúc càng kém mà lại không kiểm tra ra được nguyên nhân của bệnh. Cứ như thể đang giày vò nhau, cho người ta hy vọng rồi thoát cái lại khiến người ta tuyệt vọng, cứ như thế lặp đi lặp lại. Hơn nữa những người này còn có một triệu chứng khác trên cơ thể, đó chính là dưới da dần dần xuất hiện những đốm đỏ..."

Nghe Vân Thâm nói xong, Ninh Tịch vội vàng kiểm tra kỹ thân thể của Tiểu Bảo, quả nhiên là có những vết đỏ. Những vết này đã có từ sớm nhưng rất ít, cô chỉ nghĩ là do sốt nên cơ thể có phản ứng ra thôi nhưng bây giờ xem lại dường như những vết hồng này có từ khi Tiểu Bảo bắt đầu sốt và càng lúc càng nhiều lên.

"Cái loại người gì mà lại đi hạ độc với một đứa trẻ?" Đường Dạ cau mày.

Đường Lãng cũng hí hai con mắt lại: "Thế này rõ ràng là đang muốn hành hạ người thân bên cạnh rồi, đây là muốn báo thù mà? Nhưng mà, Tiểu Bảo bình thường luôn được bảo vệ rất kỹ. Trước kia còn có Đại thần Hàn Kiêu trấn giữ, vậy thì... loại độc này rốt cuộc là bị hạ từ lúc nào? Thế mà không ai trong chúng ta phát hiện ra cả..."

Đường Lãng nói rồi đột nhiên nghĩ ra một suy nghĩ táo bạo: "Có khi nào... loại độc này có quan hệ với người đưa Tiểu Bảo đến nhà họ Lục năm đó không?"

Phong Tiêu Tiêu vô thức nhìn về phía Vân Thâm một cái, sau đó cân nhắc chần chừ rồi mới nói: "Thực ra loại độc này tôi cũng từng nghe qua rồi, nghe nói là có thể ủ độc trong cơ thể một thời gian dài. Ủ bệnh từ ba đến năm năm là hoàn toàn có thể. Cho nên... rất có thể là năm đó, khi Tiểu Bảo vừa được đưa đến nhà họ Lục, trong người đã bị người ta hạ loại độc này rồi, mãi đến dạo gần đây mới phát tác. Nếu như là thế thật... vậy thì mọi thứ đều đã có thể giải thích được rồi!"

Ninh Tịch dù thế nào cũng không nghĩ đến sự việc lại phát triển thành ra thế này, bởi vì việc này có liên quan đến Tiểu Bảo nên sau khi nghe Phong Tiêu Tiêu phân tích, đầu óc cô hỗn loạn tới mức không thể suy xét được nữa rồi.

"Thằng nhóc bị thế này đã bao lâu rồi?" Lúc này Vân Thâm đột nhiên hỏi.

Lục Đình Kiêu đáp: "Sáu ngày."

Đôi mắt của Vân Thâm thoáng đen dần: "Sáu ngày... theo những gì tôi biết thì những người trúng độc này đến ngày thứ bảy tính từ khi độc tố bắt đầu phát tác sẽ chết."

Lời nói của Vân Thâm thoáng cái đã đẩy Ninh Tịch xuống vực sâu không đáy, cô lập tức gào lên: "Chuyện này làm sao có thể! Vậy thì khác nào thời gian của Tiểu Bảo chỉ còn lại chưa đầy một ngày đâu! Có khi nào anh nhớ nhầm không? Từ khi Tiểu Bảo bắt đầu sốt đến bây giờ đã là tối của ngày thứ sáu rồi!"

Thế chẳng phải có nghĩa là Tiểu Bảo sẽ không sống quá sáng ngày mai sao?

Cái kết quả này chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang dội thẳng vào tâm trí của Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 2120: Làm Sao Có Thể Thế Được!

Vân Thâm nhíu mày, giọng nói cũng nặng nề dần: "Loại độc này, tôi cũng không biết nhiều. Tôi chỉ căn cứ tình hình mà đưa ra phán đoán của mình thôi."

Thoáng chốc, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Ninh Tịch không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều nữa, những ngón tay run rẩy của cô vội vàng bấm số của Annie: "Alo, Annie?"

"Anh Tịch, cuối cùng anh cũng gọi điện cho người ta rồi, em sợ anh bận nên vẫn không dám làm phiền anh..." Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói vui vẻ của Annie.

Ninh Tịch xin lỗi rồi ngắt lời Annie: "Annie, thật xin lỗi, bây giờ em đang ở đâu! Có thể đến bệnh viện Quân y Đệ Đô một chuyến được không? Anh có chuyện gấp nhờ em?"

"Bệnh viện? Anh bị làm sao thế?" Annie lập tức căng thẳng hỏi lại.

"Không phải, tóm lại em cứ đến đây một chuyến đã rồi nói sau."

Nghe được Ninh Tịch không có chuyện gì, Annie mới thở phào một hơi rồi nói: "Được rồi, em đến ngay lập tức đây. Nhưng mà, bây giờ em đang ở thành phố A không đến đó nhanh được vậy đâu."

Bên cạnh liền vang lên tiếng của Lục Đình Kiêu: "Anh sắp xếp trực thăng đến đón."

Ninh Tịch lập tức nói: "Em gửi cho anh vị trí cụ thể, anh cho người đến đón em."

"Dạ."

Gọi điện thoại xong, cả người Ninh Tịch như bị rút hết sức lực mà mềm nhũn cả ra. Lục Đình Kiêu vội vàng ôm cô gái của anh vào lòng, đỡ cho cô đứng vững rồi nhìn đồng hồ trên cổ tay, đôi mắt anh càng lúc càng sâu thẳm thẳm.

Từ thành phố A đến Đệ Đô, cho dù là ngồi máy bay trực thăng đi đi về về cũng mất hơn một tiếng đồng hồ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tâm trạng mỗi người càng lúc càng nặng nề...

Phong Tiêu Tiêu ôm lấy Ninh Tịch, an ủi nói: "Tiểu Bảo chắc chắn sẽ không sao đâu, 80% là cái gã Satan đó đang giỡn em thôi, anh ta cố ý dọa cho em sợ đấy!"

Ninh Tịch nhắm mắt lại không nói gì.

Vân Thâm tuy đại đa số thời gian đều không đáng tin nhưng những truyện kiểu này nếu như không chắc chắn đến 100% thì anh ta cũng sẽ không lên tiếng.

Thế nên, về cơ bản là có thể khẳng định những gì anh ta nói là sự thật...

Lục Đình Kiêu từ nãy đến giờ vẫn đang tập trung thao tác phần mềm phức tạp gì đó trên điện thoại dường như đang chỉ đạo gì đó.

Không biết đã qua bao lâu, trong hành lang tĩnh mịch đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, là điện thoại của Lục Đình Kiêu đang reo lên.

Lục Đình Kiêu lập tức nghe điện: "Alo? Được, gửi luôn cho anh bây giờ đi."

Nét mặt của Ninh Tịch cũng lập tức thay đổi: "Sao vậy? Cái video đó đã khôi phục lại được rồi sao?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Khôi phục được rồi."

"Video gì cơ?" Phong Tiêu Tiêu không hiểu hỏi lại.

Đường Lãng giải thích đầu đuôi một cách đơn giản cho cô hiểu: "... Đoạn video này mà khôi phục được thì có thể lập tức tra ra ai là người đã đưa Tiểu Bảo ra khỏi bệnh viện rồi đưa thẳng bé đến nhà họ Lục năm đó!"

Lúc này, điện thoại của Lục Đình Kiêu nhận được một tệp tin gửi đến.

Thanh hiển thị tiến độ tải về từng chút từng chút một tiến về phía trước, một lúc sau một tiếng "ting" vang lên, tệp tin cuối cùng cũng tải xong.

Tất cả mọi người dường như ngừng thở mà nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại trong tay Lục Đình Kiêu.

Những ngón tay của Ninh Tịch siết chặt vào nhau...

Là ai...

Rốt cuộc là ai...

Những ngón tay thon dài của Lục Đình Kiêu nhanh chóng ấn vào màn hình cho chạy đoạn video đó.

Hình ảnh trong đoạn video hiện lên mang theo một sự tĩnh mịch và lạnh lẽo, đó là hình ảnh của một nhà xác trong bệnh viện. Cánh cửa mở ra, một nhân viên bệnh viện ôm một đứa trẻ sơ sinh đi vào, đặt đứa trẻ vào tủ giữ xác sau đó lập tức đi ra ngoài.

Khoảnh khắc nhìn thấy thứ mà nhân viên đang ôm trong tay đó, mặc dù chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy là một đứa trẻ cả người xanh xanh tím tím nhưng tim Ninh Tịch vẫn vô thức đau nhói lên.

Đó... chính là Tiểu Bảo?

Đang nghĩ ngợi thì cánh cửa nhà xác lại một lần nữa bị người khác đẩy ra, người này mặc một bộ quần áo đen, đội mũ lưỡi trai, dáng người gầy gò nhanh chóng bước vào.

Bởi vì người đó quay lưng lại với camera cho nên không nhìn rõ mặt.

"Chắc chắn là người đó rồi!" Đường Lãng kích động kêu lên.

Và, tất cả mọi người nhìn thấy người đó mở cái tủ xác vừa nãy ra rồi bế đứa bé chết non mà nhân viên bệnh viện vừa đặt vào sau đó mau chóng rời đi.

Một giây sau, khoảnh khắc kẻ đó xoay người lại...

Ninh Tịch, Đường Lãng, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu thậm chí ngay đến cả Vân Thâm - những người đang nhìn chăm chăm vào màn hình... tất cả đều biến sắc...

"Annie!!!"

Làm sao có thể thế được...

Tại sao có thể là Annie được...

--- O ---

Chương 2121: Sự Biến Hóa Trong Chớp Mắt

"Annie..." Đường Lãng và Phong Tiêu Tiêu đồng thanh hô lên cái tên này.

Đôi mắt của Đường Dạ sau gọng kính tràn đầy vẻ khiếp sợ, trong mắt Vân Tâm cũng ánh lên vẻ kinh ngạc.

Ninh Tịch gắt gao nhìn chăm chăm người trong đoạn video mà không nói được câu nào.

Annie...

Sao có thể là Annie!

Nhưng mà... cô gái trong màn hình có một khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn mang theo đường nét hơi trẻ con, gương mặt ấy so với Annie của hiện tại hoàn toàn không khác chút nào cả, cho nên bọn họ chỉ cần nhìn một cái đã có thể nhận ra.

Bản thân tướng mạo của Annie vốn đã có chút trẻ con, cộng thêm y thuật tốt nên cũng rành về dưỡng sinh* và trú nhan. Từ lúc Ninh Tịch biết Annie đến giờ dường như dung mạo của cô nhóc chưa bao giờ thay đổi, cô nhóc trong trí nhớ cô vẫn luôn có bộ dáng như vậy.

*Dưỡng sinh: ăn uống và rèn luyện theo phương thức khoa học để đạt được sức khỏe tốt nhất; Trú nhan: giữ vững nét trẻ đẹp trong một thời gian dài.

Bất kể thế nào Ninh Tịch cũng không ngờ được trong cái video mà bọn họ mất bao công sức mới khôi phục được lại ấy, lại là gương mặt này!

Trước kia, cô đã nghĩ tới muôn vàn khả năng có thể xảy ra và cũng có vô số suy đoán nhưng lại không thể nghĩ tới người nọ lại là Annie...

"Điều... điều này sao có thể! Tuyệt đối không thể là Annie đáng yêu của chúng ta được!!!" Phong Tiêu Tiêu có chút kích động, cô lập tức tiến lên giật lấy di động trong tay Lục Đình Kiêu để xem lại một lần nữa.

Nhưng mà, có xem lại bao nhiêu lần thì đó vẫn là gương mặt bọn họ vô cùng quen thuộc, là gương mặt của cô em gái nhỏ mà bọn họ luôn hết mực cưng chiều - Annie.

"Mẹ khiếp! Boss, nguồn lấy được đoạn video này có đáng tin cậy hay không

thế?" Đường Lãng bực bội vò vò mái tóc xoăn của mình.

Lục Đình Kiêu không nói gì nhưng vẻ mặt của anh đã trả lời cho câu hỏi này. Đoạn video này do chính anh kiểm định và cũng đích thân chỉ huy các cao thủ gần nửa tháng mới khôi phục được, cho nên chắc chắn không thể sai được.

Ngay khi đám người Ninh Tịch bị kết quả này làm cho đầu óc hỗn loạn thì...

"Đình" một tiếng, cánh cửa thang máy cuối hành lang được mở ra, một tràng tiếng bước chân truyền tới.

"Anh Tịch~"

Một cô bé xinh xắn, đáng yêu mặc váy hoa vừa thấy Ninh Tịch liền cất một tiếng gọi giòn tan rồi sải bước chân nhẹ nhàng chạy đến chỗ bọn họ.

Trong nháy mắt trông thấy Annie, sống lưng Ninh Tịch cứng đờ.

Sắc mặt của Đường Lãng, Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu cũng biến đổi theo. Đường Lãng tiến lên một bước theo bản năng, đứng chắn trước người Ninh Tịch rồi chuyển thành tư thế phòng bị.

Annie cũng phát hiện thái độ của bọn họ không đúng, cô bé có chút nghi ngờ dừng lại cách Ninh Tịch ba bước rồi trong đôi mắt trong veo kia có chút mờ mịt: "Anh Tịch, anh Dạ, chị Tiêu Tiêu... có chuyện gì thế? Đúng rồi anh Tịch, ai bị bệnh vậy?"

Đường Lãng với Phong Tiêu Tiêu nhìn nhau một cái nhưng không ai lên tiếng. Đôi môi mỏng của Đường Dạ cũng mím chặt lại, anh không biết nên nói cái gì.

Trong lúc nhất thời, ai cũng không lên tiếng khiến cho cả hành lang rơi vào một sự yên lặng quỷ dị.

Cuối cùng, vẫn là Lục Đình Kiêu lấy lại chiếc di động trong tay Phong Tiêu Tiêu còn đang ngây người, sau đó đi tới trước mặt Annie rồi đưa ra.

"Ngài Lục...?" Annie không hiểu ra sao nhận lấy chiếc di động, sau đó cúi đầu xem.

Trên màn hình di động đang phát đoạn video đó, lúc Annie cúi đầu xuống

xem cũng là lúc người áo đen trong video quay mặt lại.

Dường như trong nháy mắt, hơi thở xung quanh cô bé hoạt bát đáng yêu đó đã hoàn toàn thay đổi...

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt non nớt ngây thơ ấy, nhưng sự ngây thơ giữa đôi lông mày đã bị vẻ lạnh lùng thấu xương thay thế sạch sẽ. Đôi mắt đã từng trong veo kia nhuốm lên một tầng u ám, cảm giác quỷ quyệt cùng sát khí cứ ùn ùn xông ra từ nơi ấy...

Trong hành lang hẹp dài trống trải, hơi thở của sự u ám tăng vọt trong nháy mắt!

--- O ---

Chương 2122: Chuyện Này Không Liên Quan Đến Cô

Nhìn sự thay đổi của Annie, bất kể là Đường Lãng, Phong Tiêu Tiêu hay là Đường Dạ đều rung lên một hồi chuông cảnh báo sự nguy hiểm cũng đồng thời chuyển sang tư thế phòng bị.

Đó là cảm giác và phản ứng theo bản năng khi đứng trước một cao thủ tuyệt đỉnh có khả năng uy hiếp đến tính mạng của bản thân. Mà cái cảm giác nguy hiểm ấy lại đến từ một cô bé mà bọn họ vẫn cho rằng là một người trời gà còn không chặt!

Chiếc điện thoại trong tay Annie đột nhiên bị bóp vỡ.

Đôi mắt lạnh lùng đến mức không còn chút tình cảm con người của cô ta rơi xuống người Lục Đình Kiêu: "Người có thể đảm nhiệm vị trí Tộc trưởng của Lục gia, quả nhiên không thể khinh thường."

Thậm chí còn làm được những chuyện không có khả năng làm được. Annie rất có tự tin rằng đoạn video này chắc chắn sẽ không có khả năng để lộ bất cứ sơ hở nào và cũng không một ai có thể phục chế lại nó.

Nhưng mà, bây giờ điều đó lại xảy ra, lại đúng ngay vào lúc này.

Ninh Tịch cùng đám Đường Lãng nhìn Annie trước mặt - người có thần thái cùng cách nói năng khác một trời một vực so với Annie của trước kia thì càng thêm khiếp sợ.

Ý của cô ta là... thừa nhận?

Người trong đoạn video kia thật sự là Annie...

Vân Thâm từ từ bước ra từ sau lưng đám người Đường Lãng: "Thật không ngờ, con cá nhỏ tôi nuôi lại ẩn giấu sâu đến thế."

Ninh Tịch không biết mình đã tỉnh táo lại từ sự thật kinh hoàng này như thế nào, cô dùng hết sức lực của mình mới bình tĩnh lại rồi hỏi thẳng Annie vấn đề mà cô quan tâm nhất hiện giờ: "Annie, độc của Tiểu Bảo là do em hạ?"

"Ừ." Annie chẳng có chút do dự nào mà thẳng thắn thừa nhận.

Annie vừa dứt lời, mấy người bọn họ đều ngẩn ra.

Thấy thời gian sắp không còn nhiều, Ninh Tịch tạm thời buông tha việc truy hỏi nguyên nhân mà đi thẳng vào vấn đề chính: "Vậy phải làm thế nào em mới đưa anh thuốc giải?"

Sắc mặt Annie lạnh như băng: "Ninh Tịch! Chuyện này không liên quan đến cô."

Ninh Tịch siết chặt hai nắm tay kích động nói: "Sao có thể không liên quan chứ! Anh... tôi là mẹ ruột của Tiểu Bảo mà! Cái này chẳng phải em là người rõ nhất sao?"

Khuôn mặt Annie vẫn chẳng chút thay đổi: "Vậy thì chắc cô cũng biết rõ, đứa bé này vốn đã phải chết từ lâu rồi, là tôi để nó sống đến tận bây giờ! Mà lúc này tôi chỉ muốn lấy lại thứ mà tôi đã cho đi thôi."

Ninh Tịch run rẩy cả người, cô đã không nói nên lời nữa rồi.

Quả thật, năm đó Tiểu Bảo vừa mới sinh ra đã bị bác sĩ phán định là đã chết, còn bị đưa vào nhà xác.

Lúc ấy, hẳn là Annie đã mang Tiểu Bảo đi rồi lại ra tay cứu sống thằng bé.

"Nếu đã định cứu Tiểu Bảo thì tại sao phải hạ độc nó?" Ninh Tịch vẫn không buông tha cho bất cứ cơ hội nào.

"Tôi đã nói, chuyện này không liên quan đến cô." Annie lặp lại lời nói y nguyên như vừa nãy.

Lục Đình Kiêu kéo Ninh Tịch ra phía sau mình rồi tiến lên một bước nói: "Nếu là ân oán giữa cô là Lục gia thì tôi - tôi mới là tộc trưởng của Lục gia, cô muốn gì thì cứ đòi lại ở trên người tôi! Cần gì phải làm khó một đứa trẻ vô tội!"

Nhìn thái độ của Annie thì chỉ sợ mối ân oán này là ân oán giữa cô ấy và Lục gia.

Nghe Lục Đình Kiêu nói thế thì chẳng hiểu tại sao mà vẻ mặt lạnh lùng của Annie lại được tô điểm thêm bằng một nụ cười điên cuồng: "Ha... ha ha... vô tội... con trai mày vô tội... chẳng lẽ anh Thanh Trạch của tao không vô tội sao? Tao tha cho nó, vậy ai tha cho anh Thanh Trạch của tao?"

Dứt lời, sát khí xung quanh Annie đột nhiên tăng mạnh.

Anh Thanh Trạch...

Đám người Ninh Tịch và Đường Lãng nghe Annie nói vậy thì không kì được mà lâm vào trầm tư, ngay cả Lục Đình Kiêu cũng chưa bao giờ nghe thấy cái tên này.

Người được gọi là Thanh Trạch trong miệng Annie... là ai?

Chỉ có duy nhất Vân Thâm, khi nghe được cái tên kia thì trong mắt anh ta có một sự biến đổi nho nhỏ, dường như anh ta nhớ được cái gì đó từ rất sâu trong ký ức rồi từ trong miệng anh ta nhảy ra một cái tên: "Thanh Trạch... Vân Thanh Trạch?"

--- O ---

Chương 2123: Cùng Là Người Lưu Lạc Nơi Chân Trời

Nói xong, ánh mắt Vân Thâm lập tức trở nên bén nhọn rơi nhìn chằm chằm Annie: "Chẳng lẽ cô là..."

Annie cười lạnh một tiếng: "Không sai, là tôi."

Đường Lãng nghe hai bên đối thoại như vậy thì cũng sắp phát điên rồi, hai kẻ này đang chơi trò bí mật gì thế, rốt cuộc Annie là ai? Vân Thanh Trạch là ai? Cùng họ với Satan thì chẳng lẽ hai người này có quan hệ gì sao?

Lúc này, Đường Dạ đột nhiên trầm giọng nói: "Vân Thanh Trạch... hình như là cháu trai của Lão gia chủ Vân Kiệt... anh họ của Satan..."

Cùng lúc đó, Vân Thâm cũng nhìn về phía Annie mà nói với giọng khẳng định: "Cô chính là em gái nuôi của Vân Thanh Trạch, Lạc Linh!"

Annie cũng không phủ nhận mà chỉ cười nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo lại tiếp tục nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Những người năm đó... đều đã chết... bây giờ... chỉ còn lại Lục gia các người... Tất cả các người đều phải chôn theo anh Thanh Trạch! Hừ, vô tội sao? Tao muốn để cho Lục gia các người ném thử một chút cái cảm giác chính mắt nhìn thấy người thân nhất chết ngay trước mắt mình mà không thể làm gì được là thế nào!"

Lục Đình Kiêu nhanh chóng lục lợi trong đầu một mớ ân oán lẻ tẻ giữa Lục gia và Vân gia năm đó cùng với mấy chuyện năm xưa: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì năm đó chính Vân gia muốn mượn cái chết của Vân Thanh Trạch để liên hiệp với hai gia tộc khác đối phó với Lục gia chúng tôi! Nhưng, ngay sau đó chuyện này đã được điều tra rõ ràng rồi, cái chết của Vân Thanh Trạch không có bất kỳ liên quan gì đến Lục gia cả."

Mấy chữ "không liên quan" này khiến Annie hoàn toàn nổi giận: "Không liên quan! Nếu không vì Lục gia các người, không vì Lục Đình Kiêu mà thì sao anh Thanh Trạch của tao phải chết! Năm đó Vân Kiệt phái tao đi ám sát mà, tao từ chối nên lão già đó liền cho người giết Thanh Trạch! Sau đó lão ta nói với tao rằng Thanh Trạch chết trong tay mà, lão ta nghĩ rằng cứ thế thì tao sẽ vì báo thù mà lao đầu đi đối phó với mà! Đúng!!! Nếu không phải vì mà thì sao anh Thanh Trạch sẽ phải chết chứ hả?"

Annie kể lại chuyện cũ.

Ninh Tịch phân tích thật nhanh những thông tin này rồi cau mày nói: "Thế tức là... Vân gia và Lục gia là kẻ thù truyền kiếp! Vân gia muốn đối phó với Lục gia nên cho người đi ám sát Lục Đình Kiêu, mà cô... mà cô biết nhiệm vụ này quá nửa là đi kèm với việc bán đứng thân thể cho nên đã từ chối."

"Gia chủ của Vân gia muốn ép cô đi vào khuôn khổ, đồng thời cũng vì muốn có một lý do tuyên chiến nên không ngần ngại mà giết chết chính cháu trai ruột của mình sau đó đẩy hết mọi chuyện lên đầu của Lục gia! Nhưng mà, sau đó lại bị cô phát hiện chân tướng..."

Nói tới đây Ninh Tịch cũng đã hiểu rõ mọi chuyện: "Nếu cô đã biết cái chết của Vân Thanh Trạch không phải do Lục gia gây nên thì sao còn muốn giận cá chém thớt với Lục gia! Thậm chí là đổ cả lên đầu Tiểu Bảo?"

Nghe Ninh Tịch nói vậy thì đáy mắt Vân Thâm loe lóe lên, hơi thở xung quanh cũng trở nên âm trầm dần: "Có gì mà khó hiểu chứ? Bởi vì tất cả đều đáng chết! Tất cả những kẻ có liên quan đến cái chết của người ấy đều đáng chết."

Thấy Vân Thâm nói đỡ cho Annie thì Ninh Tịch lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Người ấy" trong miệng của Vân Thâm là ai? Đừng bảo là chỉ Vân Thanh Trạch nhé?

Vân Thâm nói xong thì nhìn về phía Annie cười khẽ: "Thì ra là như vậy... khó trách tại sao cá nhỏ lại mai phục bên cạnh tôi, âm thầm giúp đỡ tôi, hóa ra... cũng đều là kẻ trôi dạt nơi chân trời?"

Ninh Tịch hơi nhíu nhíu mày, vừa mới hiểu hiểu được một tí thì lại rối hết cả lên, tại sao lại dính cả Vân Thâm vào?

Cùng là kẻ trôi dạt nơi chân trời là sao?

Khóe miệng Vân Thâm kéo ra một nụ cười giễu cợt: "Lão già Vân Kiệt kia thích nhất là mấy trò ám sát rẻ tiền ấy, hy sinh một thằng cháu trai không quan trọng đã là gì, có là con gái duy nhất của mình vẫn có thể坦然 nhiên đưa lên giường của đối thủ thôi..."

Chương 2124: Không Khách Khí Với Tôi Thế Nào

Nghe thế, Ninh Tịch cũng sững sờ cô nhanh chóng nhớ lại ân oán của mẹ Vân Thâm, là Vân Lam và Lục Sùng Sơn.

Chẳng lẽ... năm đó mẹ của Vân Thâm với Lục Sùng Sơn cũng có mối quan hệ y như vậy... bà ấy cũng bị gia chủ của Vân gia phái đi ám sát người của Lục gia, chỉ có điều mục tiêu của bà ấy là Lục Sùng Sơn!

"Cá nhỏ, cô thông minh hơn người đàn bà ngu ngốc kia nhiều lắm..."

Vân Thâm như cười như không mà liếc qua Lục Đình Kiêu: "Người đàn bà ngu ngốc kia dâng hiến thân thể, dâng hiến trái tim rồi dâng luôn cả mạng! Còn cô, lại muốn mạng của tất cả mọi người! Lúc trước, tôi cứ luôn không rõ rốt cuộc là kẻ nào đã diệt cả Vân gia, cứ tưởng xa tận chân trời, hóa ra lại gần ngay trước mắt... Hóa ra, chính là cô... đám người Vân gia kia là do cô hạ độc chết đúng không?"

Nghe đến đây thì Ninh Tịch cũng đã hiểu rõ, khó trách tại sao Vân Thâm lại biết loại độc này...

Còn có người đàn bà ngu ngốc trong miệng Vân Thâm e là chỉ người mẹ Vân Lam của anh ta?

Năm đó, xem ra Vân Lam đã yêu Lục Sùng Sơn thật lòng, nếu không thì bà cũng sẽ không sinh ra Vân Thâm...

Nhưng, Lục Sùng Sơn lại là gia chủ của Lục gia và cũng là loại người có thể hy sinh mọi thứ vì lợi ích của gia tộc. Cho nên, một khi ông phát hiện ra thân phận của Vân Lam...

Chuỗi bi kịch sau đó cũng dễ dàng tưởng tượng ra được.

Annie không phủ nhận một câu nào, chỉ là... ánh mắt nhìn Vân Thâm lại càng thêm lạnh lùng: "Anh đã từ bỏ tín ngưỡng của anh!!!"

Vân Thâm nghe vậy thì cười ra tiếng: "Ha ha ha... tín ngưỡng? Tín ngưỡng của tôi là cái gì? Chẳng lẽ cũng giống cô, giết sạch những kẻ có liên quan đến chuyện năm đó sao?"

Quả thật, đã có lúc Vân Thâm cũng giống như Annie. Cho dù biết rõ sự thật

mẹ mình chết trên tay chính ông ngoại của mình, là bị chính cha mình coi thành nỗi sỉ nhục của cả gia tộc mà giết chết.

Nhưng mà, chờ đến khi anh ta tích đủ thực lực để báo thù thì lại phát hiện ra Vân gia đã bị người ta diệt sạch chỉ trong một đêm. Từ đó chuyện giết chết Lục Sùng Sơn, phá hủy Lục gia trở thành lẽ sống của anh... cho đến khi...

Vân Thâm có chút thảng thốt lướt nhìn qua cô gái đang đứng cạnh Lục Đình Kiêu... nhưng, nó cũng chỉ là một cái lướt qua nhanh như chớp mắt mà thôi.

Vân Thâm thu mắt lại rồi nhìn về phía Annie nói: "Lúc trước cô ẩn núp bên cạnh tôi là để giúp tôi, là vì chúng ta có chung một kẻ địch! Nhưng hiện giờ, tôi lại hợp tác với kẻ thù cho nên cô liền chuyển hướng qua Kiêu Dịch?"

Đường Lãng nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ kẻ cứu Kiêu Dịch chính là Annie?"

Lúc này, Đường Dạ với Phong Tiêu Tiêu đứng cạnh đã nghe đến ngu người.

Có chết họ cũng không ngờ được chuyện của Tiểu Bảo năm đó lại có nguyên nhân sâu xa đến vậy, thậm chí là ân oán suốt hai đời.

Lúc này, trong phòng bệnh đột ngột vang lên tiếng còi cảnh báo, cô y tá trực trong đó hoảng hốt xông ra: "Không xong rồi, bệnh nhân lên cơn sốc! Tôi đi gọi bác sĩ tới!"

"Tiểu Bảo!!!" Ninh Tịch lập tức biến sắc, nhanh chóng vọt vào phòng bệnh cùng với Lục Đình Kiêu.

"Mặc kệ thế nào! Lấy được thuốc giải trước đã rồi nói sau!" Hai con mắt của Đường Lãng ngập tràn sát ý nhìn chằm chằm vào Annie: "Tôi mặc kệ cô có lý do gì, có ân oán gì thì cũng quang minh chính đại mà đấu một trận đi! Dùng cách thấp kém như thế hành hạ một đứa bé thì có phải là đàn ông chân chính không!"

Đường Lãng nói xong mới phát hiện Annie cũng chẳng phải đàn ông, cơ mà lúc này anh ta đã không lo được nhiều chuyện như vậy nên cũng chỉ đành nói tiếp: "Giao thuốc giải ra ngay, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

Annie nghe thế thì cười khẽ một tiếng: "Không biết anh... định không khách khí với tôi thế nào?"

--- O ---

Chương 2125: Ba Con Tép

Phong Tiêu Tiêu cũng trầm giọng khuyên nhủ: "Annie, đừng u mê không tỉnh nữa! Mau giao thuốc giải ra, nếu không hôm nay cô không rời khỏi đây được đâu!"

Annie hờ hững liếc Đường Lãng, Phong Tiêu Tiêu cùng Đường Dạ một cái rồi đột nhiên cười lạnh: "Ba con tép mấy người á? Hay là cứ lên cùng một lúc đi."

"Cùng lên? Con tép! Đù má! Nhãi con, mồm miệng cũng liều quá đấy!" Đường Lãng suýt nữa thì bật cười.

Mắt thấy Tiểu Bảo còn đang cấp cứu trong phòng mà tình hình lại càng ngày càng nguy hiểm thì Đường Lãng cũng không quan tâm nhiều nữa, anh lập tức xông lên tấn công Annie...

Một giây sau, một tiếng "âm" thật lớn vang lên.

Đường Lãng... bị một cái chưởng đập cho dính vào tường.

Đường Lãng ôm ngực đang đau nhức: "Đệt... mạ..."

Một chiêu đã gục?

Phong Tiêu Tiêu với Đường Dạ thấy thế thì đồng thời biến sắc, mấy giây sau bọn họ mới lấy lại được phản ứng mà đồng loạt xông tới.

Kết quả... không đến mười giây thì trận chiến đã kết thúc.

Phong Tiêu Tiêu ho ra một búng máu, ngay cả Đường Dạ cũng ôm ngực, anh bị một chưởng đánh cho lùi về sau ba bước.

Con mắt của Đường Lãng như sắp rớt ra ngoài: "Đệt! Đệt! Đệt! Đây cũng được hả?"

Đây đúng là không khoa học!

Ba người họ đều đoán được là thân thủ Annie có lẽ không tệ, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức thế này...

Mười mấy giây thôi mà đã có thể cùng giải quyết ba cao thủ như Đường Dạ,

Đường Lãng và Phong Tiêu Tiêu, đây... đây là cái khái niệm gì?

Lúc Ninh Tịch đi ra thấy tình hình thì biến sắc, nơi này đã không còn ai có thể làm gì được Annie!

Vậy thuốc giải của Tiêu Bảo thì phải làm thế nào!

Ninh Tịch lòng nóng như lửa đốt, cô nhanh chóng nói: "Annie, chuyện này cô đã nói không liên quan đến tôi! Vậy được, ân oán của Lục gia với cô thế nào thì tôi mặc kệ! Nhưng mà Tiêu Bảo là con trai tôi, tôi không thể nào trơ mắt nhìn nó chết được! Bây giờ là chuyện giữa hai chúng ta! Cô muốn như nào mới đưa thuốc giải?"

Annie: "Muốn thuốc giải, cũng được."

Đôi mắt Ninh Tịch vừa mới sáng lên thì lại nghe được câu nói tiếp theo của Annie: "Đánh bại tôi là được."

Đường Lãng ôm lấy ngực còn đang đau rát mà rửa khế: "Mẹ nó, nói thế thì có khác gì không nói đâu?"

Ninh Tịch siết chặt hai nắm tay: "Được! Đánh bại cô đúng không? Tôi đánh với cô!"

Đường Lãng kinh hãi kêu lên: "Tiểu sư muội, muội điên rồi!"

Lục Đình Kiêu hơi biến sắc: "Tiểu Tịch."

Vân Thâm cũng nhú mày.

Nhưng mà, trong mắt Annie lại chẳng có một chút thay đổi nào: "Cô không phải đối thủ của tôi."

Ninh Tịch chậm rãi cởi áo khoác trên người rồi quăng thẳng xuống đất: "Không thử sao mà biết?"

Annie nhìn Ninh Tịch chằm chằm ba giây rồi mở miệng nói: "Được rồi, nếu cô nhận được ba chương của tôi, sau ba chương mà cô vẫn có thể đứng lên thì tôi sẽ đưa cô thuốc giải."

Ninh Tịch: "Được."

Đường Lãng lập tức hô lên: "Mẹ kiếp! Đường Tịch, mọi người đừng có tự tìm đường chết! Một chương của cô ta cũng đập ông đây gần chết rồi, cái thân gà bệnh của mọi người thì một chương của cô ta cũng đủ nghiền mọi người thành bột rồi!"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu cũng trầm xuống: "Tiểu Tịch, em đừng làm ầu."

"Đình Kiêu, xin lỗi! Nhưng mà lần này em không thể nghe lời anh được."

Ninh Tịch nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mặt: "Anh biết đây là cách duy nhất mà."

An nguy của Tiểu Bảo giờ đã như chỉ mảnh treo chuông, Annie có thể rời đi bất kể lúc nào mà bọn họ thì lại chẳng ai có thể ngăn cản cô ta.

--- O ---

Chương 2126: Đừng Để Em Phải Hận Anh

Ninh Tịch nói xong thì nhìn Tiểu Bảo xuyên qua lớp cửa kính của phòng bệnh, sau đó cô đi thẳng tới cạnh Annie: "Bắt đầu đi!"

"Cô muốn chết sao!" Ninh Tịch vừa mới đứng lại thì đã bị Vân Thâm kéo mạnh trở về.

Ninh Tịch giằng một cái đã thoát khỏi tay Vân Thâm: "Đừng có cản trở!"

"Mẹ nó chứ!" Vân Thâm giận đến gần chết, anh nhìn về phía Lục Đình Kiêu: "Anh có quản không đấy hả?"

Đôi môi mỏng của Lục Đình Kiêu mím chặt lại, sắc mặt anh lúc này đã cực kỳ khó coi: "Tiểu Tịch..."

Lục Đình Kiêu còn chưa nói hết đã bị một câu của Ninh Tịch cắt đứt: "Đình Kiêu, đừng để em phải hận anh!"

Sắc mặt Lục Đình Kiêu lập tức trắng bệch ra.

Sau đó, Ninh Tịch quét mắt qua tất cả mọi người đứng đây: "Không một ai được phép nhúng tay vào!"

Cô đã không còn thời gian nữa rồi! Tiểu Bảo đã cực kỳ cận kề cái chết rồi!

Đứt lời, cô lập tức nhìn về phía Annie: "Annie, bắt đầu đi!"

"Ok ~"

Annie bước từng bước tiến lên, thân hình nhanh như điện xẹt nhanh chóng đánh ra một quyền nện thẳng vào người Ninh Tịch.

"Phụt!!!"

Ninh Tịch cứ như một con diều bị đứt dây mà văng ra mấy thước, cả người cô đập mạnh vào vách tường lạnh như băng rồi khó khăn nhổ ra một ngụm máu tươi.

"Tiểu sư muội!!!"

"Tiểu Tịch!!!"

Tất cả mọi người đều đồng loạt hét lên.

Ninh Tịch đưa tay ra chặn lại tất cả mọi người: "Không sao."

Đường Lãng sắp điên đến nơi rồi, mẹ nó! Không sao cái khi gió! Anh ăn nguyên một chương rồi nên đương nhiên biết sức mạnh của một chương này ra sao!

"Tiếp tục đi!" Ninh Tịch tập tễnh đi tới cạnh Annie.

"Rầm!!!" Lại thêm một chương.

Lần này thì Ninh Tịch đã ngã lăn ra đất và không thể nhúc nhích nổi, máu tươi trong miệng tí tách nhỏ xuống sàn nhà lạnh lẽo. Nhưng cô vẫn cố lấy hết toàn bộ sức lực mình có quỳ một chân dậy, sau đó thì lão đảo lắc lư đứng lên.

Cái dáng vẻ lắc lư đó... dường như chỉ cần một giây sau cô sẽ ngã xuống...

Cô chắc chắn không chịu được một chương thứ ba!

Cô chắc chắn sẽ chết!!!

"Đồ ngu! Cô bị điên rồi sao?" Vân Thâm không nhìn được nữa mà xông thẳng tới chỗ Ninh Tịch.

Nhưng mà, Ninh Tịch đã nhanh chóng nghiêm nghị nói: "Đình Kiêu, ngăn anh ta lại cho em!"

Dường như là Ninh Tịch vừa mới mở miệng, Lục Đình Kiêu đã ra tay cản lại Vân Thâm đang muốn xông lên.

Vân Thâm không thể tin nổi nhìn người đàn ông đang cản mình lại: "Má nó chứ! Cô ta nổi điên! Anh cũng điên theo luôn sao?"

Lục Đình Kiêu giống như một pho tượng đá đã bị phong hoá suốt vạn năm, đứng sừng sững chặn lại Vân Thâm. Nhìn bề ngoài thì có vẻ vững chãi không gì phá nổi, nhưng trên thực tế thì có lẽ... chỉ cần chạm nhẹ là anh đã có thể vỡ thành bụi phấn...

Nhân lúc Lục Đình Kiêu cản lại Vân Thâm, Ninh Tịch nặng nề kéo lê từng bước chân của mình đến cạnh Annie: "Một chương cuối cùng."

Annie không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch, không biết qua bao lâu cô ta mới lên tiếng: "Được."

Trái tim của tất cả mọi người gần như dâng tới tận cổ họng, Đường Lăng, Đường Dạ với Phong Tiêu Tiêu cũng đã sẵn sàng bắt chát tất cả để xông lên ngăn cản.

Cuối cùng, Annie cũng ra tay, một chương kia dường như mang theo sức mạnh của sấm chớp mà nhanh chóng lao thẳng về phía Ninh Tịch.

Đám người Đường Lăng cũng phát hiện ra tốc độ của một chương này quá chi là nhanh, bọn họ hoàn toàn không kịp ngăn lại.

Vì thế, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Tịch sờ sờ mà nhận một chương này...

Hành lang bệnh viện yên ắng đến quỷ dị.

Nhưng mà, giây tiếp theo đó...

Chuyện mà bọn họ dự đoán lại không xảy ra.

Ninh Tịch lại không có ngã xuống!

Nếu nhìn kỹ thì chỗ bàn tay Annie tiếp xúc với ngực Ninh Tịch, nhìn qua thì có vẻ đã đánh xuống nhưng trên thực tế vẫn còn cách một khoảng cực cực kỳ nhỏ, hoàn toàn không đụng tới người Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 2127: Hai Kẻ Điên

Dưới sự lo lắng sợ hãi đến không dám thở mạnh của mọi người, Annie chậm rãi thu tay lại.

Một chương kia không hề được đánh ra!

"Ninh Tịch, cô đã cứu tôi nên phần ân tình này tôi nợ cô! Nếu như còn có lần sau..." Trong mắt Annie lóe lên sát khí lạnh đến kinh người.

Cùng lúc đó, một túi thuốc nhỏ chẳng biết xuất hiện trong bàn tay Annie từ lúc nào.

Ninh Tịch vội vàng đưa tay ra theo bản năng, túi thuốc nhỏ đó rơi vào tay cô.

Ninh Tịch ngăn người nhìn túi thuốc nhỏ kia: "Đây là..."

Annie cười nhạt: "Đừng có hiểu lầm, đây không phải thuốc giải đầu! Chỉ là thứ có thể tạm thời duy trì thêm một chút thời gian thôi." Nói xong thì quay người đi thẳng!

Ninh Tịch kinh ngạc trong chốc lát sau đó hô lên: "Nếu như tôi có thể đánh bại cô thì cô sẽ đưa thuốc giải sao?"

"Lời tôi đã nói tất nhiên được tính."

Tiếng nói vừa dứt, Annie cũng biến mất ở cuối hành lang...

Cơ hồ là Annie vừa mới rời đi trong nháy mắt, Ninh Tịch đã ngã khụy xuống... rồi rơi vào một lồng ngực ấm áp đến nỗi khiến người ta muốn rơi lệ...

Cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông mang vẻ mặt âm trầm kia rồi từ từ nở một nụ cười: "Anh yêu, cảm ơn anh."

Lục Đình Kiêu nhìn cô gái trong lồng ngực mình, cơ thể anh không không chế nổi mà run lên. Lúc này, anh chỉ hận không thể bóp chết cô thôi, nhưng mà cái ôm đang ôm cô lại hết sức nhẹ nhàng và dịu dàng: "Chỉ một lần này thôi!!!"

"Dạ." Cô gái nhỏ ngoan ngoãn gật nhẹ đầu, làm gì còn có nửa phần khí thế lúc trước nữa.

Ninh Tịch biết, cô chắc chắn không thể đỡ nổi ba chương của Annie, nhưng cô vẫn đánh cuộc, đánh cuộc Annie sẽ không dồn cô vào chỗ chết.

May mà, lần này cô thắng.

May mà, Lục Đình Kiêu tin cô.

Vân Thâm đứng cạnh thấy vậy thì văng bậy luôn: "Hai kẻ điên!!!"

"Đúng rồi, mau cho Tiểu Bảo uống thuốc!" Ninh Tịch muốn nhào vào phòng bệnh.

Đường Lãng mau chóng nhận lấy túi thuốc nhỏ trong tay Ninh Tịch: "Con xin ông nội, huynh phải gọi muội là ông nội luôn đấy! Ông đừng có mà giằng co nữa, để kẻ cháu trai này đi làm đi! Cháu phục ông lắm lắm luôn!"

Ninh Tịch nghe tiếng gọi "ông nội" quen tai kia thì trong mắt lóe sáng, cô chậm rãi móc một chiếc còi bằng bạc trong chiếc túi luôn mang theo bên người ra: "Có lẽ đây là đường sống duy nhất của Tiểu Bảo."

Vân Thâm liếc mắt nhìn cái còi kia: "Đây là một con cỏ tiêu?"

"Cỏ tiêu gì?" Ninh Tịch không hiểu.

"Trong cái còi này nuôi một con cỏ tiêu, trong đó là con con! Cái còi này có thiết kế rất đặc biệt, chỉ cần thổi khí vào sẽ khiến con con tỉnh lại đồng thời gửi tin tức vị trí cho con mẹ." Vân Thâm giải thích nhưng sắc mặt lại vô cùng khinh thường: "Cái đồ từ thời ông bà ông vải nào rồi, tám trăm năm trước đã chả ai thèm dùng! Mất công làm ra cái đồ dở hơi này thà đi mua cái máy định vị còn hơn!"

"..." Ninh Tịch bày tỏ không cách nào phản bác.

Nhưng mà, đối với cô mà nói đây cũng không phải là một cái còi bình thường, mà còn là một tín vật cực kỳ quan trọng! Nó đại biểu cho việc Hàn Kiêu nợ cô một ân huệ, một cái mạng.

Cuối cùng, Ninh Tịch đích thân thổi cái còi kia lên rồi sau đó cạn kiệt khí lực mà chìm vào hôn mê...

....

Lúc Ninh Tịch tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau, cả người cô đau nhức không thôi: "Ôi... đau quá... má ơi..."

Đường Lãng đang ngồi trên ghế salon gặm táo nghe được động tĩnh trên giường thì lập tức bĩu môi nói: "Muội gào cái gì mà gào! Tiêu Tiêu gãy hai cái xương sườn, Đại sư huynh ba cái, huynh đây đặc biệt... tận sáu cái! Muội đến một cái xương cũng không gãy! Nội thương cũng không bị, chỉ có ho ra chút máu thôi! Huynh đây bị thương nặng thế mà còn chưa gào, muội gào cái khi gió gì hả!"

"..." Ninh Tịch nghe vậy thì sờ sờ ngực mình, trong mắt hơi âm ỉm.

--- O ---

Chương 2128: Đại Thần Tới

Mà, Đường Lãng thì càng nói càng tức: "Hừm! Hừm! Mọi người nói xem, tại sao Đại sư huynh gãy ba cái, Tiêu Tiêu gãy hai cái, mọi người thì không gãy cái nào mà huynh... lại gãy nhiều đến thế chứ! Con nhỏ đó xếp hạng gì để tính số xương gãy vậy? Bình thường huynh đối xử với nó cũng tốt lắm cơ mà? Nhóc con kia cũng thiên vị quá đi!"

Đường Lãng tỏ vẻ tủi thân vì "trái tim thiếu nữ" bị tổn thương.

Ninh Tịch hạn hán lời nhìn Đường Lãng một cái, cái tên này nắm bắt vấn đề siêu thật là siêu.

"Tiểu Bảo sao rồi?" Ninh Tịch sốt sắng hỏi.

"Yên tâm, tạm thời ổn định rồi! Ông nội cũng tới rồi, đang ở chỗ Tiểu Bảo!" Đường Lãng trả lời.

"Đại thần tới rồi à? Mọi người phải qua đó!" Ninh Tịch vội vàng bò dậy.

...

Trong phòng bệnh Tiểu Bảo.

Lúc Ninh Tịch với Đường Lãng chạy qua, Hàn Kiêu đang làm kiểm tra cho Tiểu Bảo.

Thấy vẻ mặt Hàn Kiêu cực kỳ nghiêm túc thì Ninh Tịch cũng không tiện mở miệng quấy rầy.

Hàn Kiêu xem mạch cho Tiểu Bảo xong lại kiểm tra khắp nơi trên cơ thể thằng bé một lần, sau đó giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ gì đó như là khinh thường: "Là trò của hậu nhân Tần Hoàng hay chơi, chắc là mấy người đã đắc tội với đời sau của Tần Hoàng rồi! Nhưng mà bọn họ đúng là càng ngày càng bỉ ổi, ngay cả một đứa bé cũng ra tay được."

"Đại thần, anh biết Tiểu Bảo trúng độc gì sao?" Ninh Tịch nghe thế liền hỏi luôn.

"Độc này có nguồn gốc từ một gia tộc chuyên tu luyện võ thuật truyền thống, là một loại độc trong bí truyền* của Tần gia." Hàn Kiêu trả lời.

*Bí truyền: truyền thụ một cách bí mật, không công khai.

"Đại thần có cách giải không?"

Hàn Kiêu lắc đầu: "Không có, tôi đã nói tôi chỉ biết chữa ngoại thương, những cái khác thì chịu! Huống hồ, độc của đũa nhỏ này đã bị hạ từ lúc mới sinh, đến giờ đã ngấm sâu vào tận xương tủy rồi! Hơn nữa, độc trong người nó với loại độc mà tôi biết cũng không hoàn toàn giống nhau mà là loại đã được cải tiến! Cứ cho là tôi có tìm được đúng thuốc giải thì cũng vô ích, chỉ có người hạ độc mới có thể giải."

"Sao lại có thể như vậy chứ..." Ninh Tịch lại lâm vào tuyệt vọng.

Hàn Kiêu có chút nghi ngờ: "Kỳ lạ, tôi vừa mới xem thì theo tình huống bình thường, độc trong người thằng nhóc này đáng lẽ phải phát tác từ hai năm trước rồi mới đúng... tại sao lại kéo dài đến tận giờ?"

"Cái... cái này tôi cũng không biết..." Ninh Tịch mơ hồ,

Lục Đình Kiêu đứng cạnh chia ra một cái túi thơm nho nhỏ cho Hàn Kiêu: "Là vì cái này sao?"

Ninh Tịch vừa thấy cái túi thơm đó thì lộ ra vẻ kinh ngạc: "Đó là cái túi thơm mà hai năm trước Annie đã đưa cho Tiểu Bảo?"

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Ừ."

Hàn Kiêu cầm lấy cái túi thơm kia rồi đưa lên mũi ngửi ngửi, ngay sau đó thì híp mắt lại: "Đúng là nhờ cái này, nó với thuốc Tiểu Bảo vừa uống cũng giống nhau! Nhưng mà do để quá lâu nên hết tác dụng rồi."

Nguyên nhân độc của Tiểu Bảo phát tác chậm hai năm đã biết, nhưng Ninh Tịch lại có thêm nghi vấn mới: "Tại sao Annie lại cố tình lưu lại túi thơm này để hóa giải độc tính của Tiểu Bảo..."

"Có lẽ là do thời cơ chưa tới?" Đường Lãng suy đoán.

Ninh Tịch im lặng nhớ lại những chuyện từ sau khi gặp lại Annie lần đầu ở Đế Đô.

Mới đầu, khi Annie biết quan hệ của cô với Lục Đình Kiêu thì vô cùng bài xích anh, thậm chí còn liên tục nhắc nhở cô chuyện mẹ ghẻ không dễ làm,

còn khuyên cô không nên ở cùng một chỗ với Lục Đình Kiêu. Sau đó thì cô bé thực sự thích Lục Đình Kiêu và Tiểu Bảo, lại thấy Tiểu Bảo đáng yêu như vậy nên mới thay đổi thái độ, thậm chí còn tặng túi thơm cho Tiểu Bảo.

--- O ---

Chương 2129: Ăn Hại?

Cho dù thân phận của Annie quả thật khiến Ninh Tịch khiếp sợ, nhưng dẫu sao, ở chung với nhau lâu như vậy thì chắc chắn Annie cũng không thể không có chút tình cảm nào với bọn họ được.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà cô mạo hiểm.

Liệu có phải lúc trước Annie tạm thời giải độc cho Tiểu Bảo là vì phát hiện cô qua lại với Lục Đình Kiêu nên có chút dao động?

Những thứ này cô không thể nào đoán chắc được, nhưng việc cần thiết bây giờ là phải lấy cho bằng được thuốc giải.

Ninh Tịch hít một hơi thật sâu rồi nhìn về Hàn Kiêu: "Đại thần, lần này có thể phải xin kính nhờ anh làm một chuyện."

Đường Lãng nhân cơ hội bu tới: "Ông nội, ông nội! Con nói với ông nè! Người phụ nữ kia lợi hại lắm đó! Đùa chứ, con bị cô ta đập một chưởng đã ngắt ngưỡng con gà tây rồi, con còn gãy mất sáu cái xương sườn nữa đấy! Trước khi đi, cô ta còn tuyên bố rằng ai đánh bại được cô ta thì cô ta sẽ cho kẻ đó thuốc giải! Ông nội, lần này phải trông cậy vào ông nội rồi!"

Ninh Tịch cũng nhìn Hàn Kiêu như nhìn thấy vị cứu tinh: "Đại thần à, có được không?"

Hàn Kiêu nghe vậy thì thấy có chút không vui, anh lười nhác nói: "Cô đã dùng cái còi kia thì đương nhiên tôi sẽ đồng ý bất cứ yêu cầu gì của cô, nhưng mà... lần nào cũng chỉ để tôi đối phó vài tên ăn hại như vậy, chẳng thú vị chút nào cả."

Ăn hại?

Mợ nó, cô ta đập ông đây gãy sáu cái xương sườn đấy nhá.

Annie là tên ăn hại, vậy ông đây là... là ăn hại của ăn hại sao!

Ăn hại của ăn hại số 1 Đường Dạ: "..."

Ăn hại của ăn hại số 2 Đường Lãng: "..."

Ăn hại của ăn hại số 3 Phong Tiêu Tiêu: "..."

Đường Lãng lập tức chống chế: "Không phải ăn hại đâu mà, lợi hại lắm đó! Con với Đại sư huynh và Tam sư muội liên thủ cũng không đánh được cô ta! Con cảm thấy trình độ của cô ta có khi ở cùng cấp với ông đó!"

Đuôi mắt Hàn Kiêu khẽ nhướn lên: "Trên đời này, người có cùng cấp bậc với tôi chỉ sợ còn chưa sinh ra! Mà ba người thì có khác gì mấy con kiến hôi không, một ngón tay của tôi cũng đủ nghiền chết mấy người rồi."

Hàn Kiêu dứt lời thì ngáp một cái, ánh mắt rơi vào phần gà gia đình cao cấp của KFC mà không biết Ninh Tịch đã chuẩn bị từ lúc nào.

Đường Lãng, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu: "..."

Thật gọi đòn, thật muốn đập cho tên này một trận! Cơ mà... đập không nổi... hu hu hu!!!

Ngay khi mấy người bọn họ đang thương lượng nên hẹn Annie giao chiến vào lúc nào thì bên ngoài phòng bệnh vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

Lục Cảnh Lễ với trợ lý của Vân Thâm đồng thời thở hồng hộc chạy vào.

Lục Cảnh Lễ hấp tấp la lên: "Anh Hai, không xong rồi! Anh mau nhìn cổ phiếu của tập đoàn!"

Trợ lý của Vân Thâm cũng vội vàng mở miệng nói: "Boss, cổ phiếu bên chúng ta cũng đột ngột giảm mạnh!"

Bầu không khí nặng nề lập tức bao trùm lấy cả phòng bệnh.

Lục Cảnh Lễ cũng lập tức nói: "Byron Rothschild vừa mới liên lạc với em, muốn song phương gặp mặt trực tiếp!"

Đường Lãng nói: "Gặp thì gặp! Chúng ta có nhiều người như thế cơ mà! Đại thần cũng đang ở đây thì sợ cái vẹo gì chứ, cứ để xem thằng chó kia muốn làm cái gì nào!"

Lục Cảnh Lễ nói xong thì ho nhẹ một cái: "Còn nữa, người đưa tin bên đó là Annie."

Đám người Ninh Tịch nghe thế thì đều trầm mặc mấy giây, mặc dù bọn họ cũng đã lường trước Annie sẽ liên thủ với đám Kiều Dịch và ông trùm châu

Âu, nhưng mà khi chính tai nghe được thì vẫn có chút khó chấp nhận.

--- O ---

Chương 2130: Lộ Diện

Thế lực của ông trùm châu Âu cuối cùng đã lộ diện.

Rothschild là một gia tộc cổ xưa nhất ở châu Âu, thời gian gia tộc này bắt đầu xuất hiện có lẽ phải ngược dòng tới tận vùng Tây Âu thời Trung Cổ. Bắt đầu từ thế kỷ XVII, mỗi đời gia chủ của Rothschild đều mang theo danh hiệu "Vua của thế giới ngầm châu Âu". Gia tộc này gần như kiểm soát toàn bộ thế lực ngầm ở châu Âu, đồng thời cũng là kẻ đứng sau thao túng của vài cuộc chiến giữa các quốc gia.

Những người của tộc Rothschild cực kỳ thần bí, cho dù là thời buổi truyền thông hiện đại như bây giờ cũng không có bất cứ một đường dây nào dò la được bất cứ một tin tức gì về thành viên trong gia tộc Rothschild. Không nói đến người bình thường, mà thậm chí có những thế lực cực lớn cũng chưa từng nghe qua cái tên Rothschild.

Sự tồn tại của Rothschild giống như một ngọn núi cao ngút ngàn ẩn sau những đám mây mờ, không cách nào vượt qua. Kể cả là Lục Đình Kiêu cũng chưa bao giờ được gặp người của gia tộc Rothschild.

"Ôi, Annie nhỏ bé đáng yêu của tui..." Phong Tiêu Tiêu thở dài, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Sắc mặt Lục Cảnh Lễ có chút nghiêm trọng: "Lần này người của Rothschild tới đây rõ ràng là có ý đồ!"

Đôi mắt thâm thúy của Lục Đình Kiêu không nhìn ra bất cứ suy nghĩ gì: "Địa chỉ."

"Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên..." Lục Cảnh Lễ trả lời.

Lúc nhận được tin tức, Lục Cảnh Lễ đã sớm cho người đi điều tra qua một lượt. Toàn bộ khu Thiên Tuyên đã bị người ta bao trọn, không hề để lại bất cứ một dấu vết nào cho nên không tra ra được là của thế lực nào. Nhưng mà, cũng không khó để thấy rằng kẻ bao trọn khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên chính là gia tộc Rothschild.

"Chỉ hẹn người của hai bên chúng ta." Lục Cảnh Lễ tiếp tục nói.

Dù sao với tình hình hiện tại chỉ cần tập đoàn Lục thị với Úc Lam rút đài thì

châu Á đối với Rothschild mà nói đâu khác gì vườn không nhà trống, chẳng cần tốn mấy thời gian là có thể tiến quân thân tọc vào. Còn mấy con cá nhỏ loe nghoe phía dưới thì cũng chẳng đáng cho bọn họ để ý.

"Sợ cái gì, cùng lắm thì giết sạch! Cho bọn chúng có đi mà không có về!" Đường Lãng "hừ" lạnh một tiếng.

Chủ ý của Đường Lãng là dù sao Hàn Kiêu cũng đang có mặt ở đây cho nên cứ kéo vị Đại thần này qua, có vị này thì dù là Hồng Môn Yến* cũng chẳng là cái thá gì cả.

*Hồng Môn Yến: sự tích Hạng Vũ, chỉ những bữa tiệc ẩn chứa sự nguy hiểm.

Lục Cảnh Lễ còn chưa kịp lên tiếng thì di động của anh ta đã kêu lên như đòi mạng. Máy cổ đồng lớn của Lục thị cùng với rất nhiều đối tác có quan hệ làm ăn với Lục thị đã sắp khiến điện thoại của anh chàng nổ tung rồi. Đối với sự sụt giảm của giá cổ phiếu lần này thì không một ai có thể nắm chắc, cho nên bọn họ vội vã muốn gặp Lục Đình Kiêu.

Tình hình của phía Vân Thâm cũng không khác là bao.

Thừa dịp Lục Đình Kiêu với Vân Thâm còn đang ở trong góc bàn luận, Ninh Tịch với Đường Lãng liếc nhau một cái rồi mỗi người một bên xách Hàn Kiêu ra một góc khác.

"Làm gì thế?"

Hàn Kiêu miệng bóng nhẩy ôm chặt lật phần gà cao cấp của mình, anh ta có chút bất mãn việc Ninh Tịch với Đường Lãng làm phiền lúc anh ta đang ăn.

"Hí hí..." Đường Lãng xoa xoa tay: "Ông nội, tối nay chúng ta đi ăn ở khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên đi, ăn mấy cái này thì có gì ngon."

"Hử... sợ Rothschild sao?" Hàn Kiêu liếc liếc hai người, chút tính toán con con này còn lâu mới lừa được anh đây nhé.

"Hí hí, có ông nội ở đây thì sợ cái vẹo gì chứ..." Đường Lãng cười hí hí nịnh nọt.

Hàn Kiêu cười lạnh một tiếng, trong mắt cũng lóe lên vẻ khát máu: "Tất nhiên là tôi sẽ đi... hiếm khi mới thấy người của Rothschilda thò đầu ra khỏi

Ồ."

Thù mới hận cũ của anh với gia tộc Rothschild cũng đã đến lúc phải thanh toán rồi. Cái chết của Tần U Ca năm đó có quan hệ rất lớn với Rothschild, đây là hận cũ. Mấy năm nay Rothschild luôn sợ Hàn Kiêu tìm đến trả thù nên phái ra vô số sát thủ chạy đến ám sát anh, đây là thù mới.

"Ông nội, ông với đám người Rothschild kia... có thù sao?" Đường Lãng nhìn ra một chút không bình thường từ vẻ mặt của Hàn Kiêu.

--- O ---

Chương 2131: Nguyên Tắc Là Gì?

"Huynh quên à, gia tộc Rothschild từng phái người ám sát Đại thần đó." Ninh Tịch nhắc nhở.

Nghe vậy Đường Lãng lập tức bừng tỉnh, đối với những sự kiện mà Hàn Kiêu trải qua thì đừng nói Đường Lãng, đến ngay cả Ninh Tịch cũng không biết. Điều duy nhất có thể chắc chắn đó là Hàn Kiêu với gia tộc Rothschild có thù oán. Nhưng là thù gì mà lại có thể khiến nhà Rothschild liên tục phái người đến ám sát Hàn Kiêu thì lại có chút đáng để nghiên ngẫm. Có điều, dựa theo những gì Đường Lãng và Ninh Tịch suy đoán thì chắc hẳn vị Đại thần này đơn phương đắc tội với gia tộc Rothschild mà thôi. Dầu sao thì, tính cách Hàn Kiêu cũng chả khác nào kẻ thích chọc ngoáy gây sự cả, rảnh rỗi thì lại chạy tới đập người ta, so so chiêu. Tính cách mạnh động thể này thì không đắc tội với gia tộc Rothschild mới là kỳ quái.

Nhưng đây lại là một chuyện tốt đối với bọn họ.

Dù sao thì Ninh Tịch cũng đã dùng còi để mời Hàn Kiêu đến hỗ trợ đánh bại Annie. Còn về chuyện gia tộc Rothschild thì Ninh Tịch đã chẳng còn lý do gì để mở miệng nhờ Hàn Kiêu giúp đỡ nữa cả.

"Hí hí, có ông nội ở đây thì có là Hồng Môn Yên cũng phải đến oánh chén một trận cho đã!" Đường Lãng đã hoàn toàn yên tâm.

"Nhưng... tôi đến đó giết người." Hàn Kiêu cười nói.

Thấy nụ cười của Hàn Kiêu, không chỉ Đường Lãng không nhịn được mà rùng mình một cái mà kể cả Ninh Tịch cũng thế, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một nụ cười như vậy ở trên môi Hàn Kiêu.

Một nụ cười vô cùng quý dị, tựa như sự bình yên trước bão táp.

...

Chờ đến khi Lục Đình Kiêu xử lý xong mọi việc thì sắc trời đã tối và cũng gần đến giờ hẹn gặp mặt với gia tộc Rothschild.

Lục Đình Kiêu nói thẳng với Ninh Tịch luôn: "Em ở lại."

Hiếm khi, Vân Thâm cùng nhất trí với Lục Đình Kiêu ở một vấn đề gì đó:

"Đàn bà thì ở nhà, đừng có mà gây thêm loạn."

"Không được, em cũng đi." Ninh Tịch kiên định nói, kiêu gì thì kiêu cô cũng không thể để Lục Đình Kiêu đi đối mặt với nguy hiểm một mình được. Hơn nữa, chắc chắn tối nay Annie cũng sẽ tới, còn chưa lấy được thuốc giải cho Tiểu Bảo thì sao cô có thể yên tâm được.

"Quá nguy hiểm." Lục Đình Kiêu cau mày nói.

Ninh Tịch chấp hai tay lại cầu xin: "Em thề, lần này em sẽ ngoan ngoãn mà, anh nói gì em nghe đó? Đi mà, cho em đi cùng!"

"Không được." Giọng điệu của Lục Đình Kiêu vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không cho bất cứ một cơ hội thỏa hiệp nào.

Đôi mắt xinh đẹp của Ninh Tịch nhất thời như bị phủ một lớp sương mù, một giây sau nước mắt đã bắt đầu rơi tí tách. Cô lao mạnh vào lồng ngực của Lục Đình Kiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên ngực anh, giọng nói lúc này thì khỏi phải bàn là có bao nhiêu đáng thương: "Nhưng... em sẽ lo cho anh lắm! Nếu một mình em ở lại thì từng phút từng giây với em có khác gì là đang dần vạt em đâu! Để em đi cùng anh đi mà, được không?"

Lục Đình Kiêu: "Được."

Vân Thâm đứng một bên lập tức xù lông lên: "Ê này!!!"

Đệch! Có chút nguyên tắc một chút thì chết à? Con nhãi con chết tiệt này rõ ràng đang giả vờ cơ mà, tên này mắt mù hay sao mà không nhìn ra được vậy?

Thật ra thì Ninh Tịch cũng có chút bất ngờ, cô còn chưa dùng đến 1/10 công lực mà đã gật đầu cái rụp rồi!

Lục Đình Kiêu nghiêm túc dặn dò: "Nhớ lời em nói, bất kể có chuyện gì xảy ra cũng không được phép hành động thiếu suy nghĩ."

Lục Đình Kiêu sớm biết rằng một khi Ninh Tịch đã có quyết định của mình thì bất kể ai cũng không thể nào xoay chuyển được. Huống hồ lần gặp mặt này anh đã sớm âm thầm chuẩn bị đâu ra đấy hết rồi.

Ninh Tịch cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ, em biết rồi!"

"Yên tâm đi, ông nội với nhà Rothschild có thù oán! Lần này cũng đi cùng chúng ta đây, chúng ta cứ chờ mà xem kịch vui đi!" Đường Lãng đắc ý nói, hoàn toàn là vẻ sung sướng khi cáo mượn oai hùm.

Nghe vậy Phong Tiêu Tiêu với Đường Dạ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Có Hàn Kiêu ở đây thì trong lòng bọn họ cũng có thêm một phần nắm chắc.

--- O ---

Chương 2132: Cực Kỳ Khôn Khéo

Nửa giờ sau, nhóm người Lục Đình Kiêu lái xe tới khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền.

Lúc này, ở đây dường như không có khác gì với ngày thường nhưng trong thực tế thì nó đã hoàn toàn nằm trong quyền khống chế của gia tộc Rothschild.

Bình tĩnh bên ngoài che đậy cho sóng ngầm mãnh liệt bên trong.

"Anh Lục, anh Vân, mời." Bên ngoài khu nghỉ dưỡng, một ông già người châu Á vừa nhìn đã nhận ra bọn họ, đồng thời cũng đưa bọn họ tiến vào bên trong.

"Mời các vị cứ tự nhiên." Ông lão kia đưa mấy người vào trong thì rời đi trước.

Trong vườn hoa lịch sự tao nhã này có hai cái bàn tròn được bày chính giữa, bên trên bày biện đủ các loại món ngon.

Hàn Kiêu nhìn thấy một bàn toàn sơn hào hải vị này thì cũng chẳng thèm khách khí, anh ta tùy tiện chọn bừa một cái bàn rồi ngồi xuống bắt đầu ăn uống.

"Đại thân đừng ăn, nhớ đâu có độc..." Phong Tiêu Tiêu phát hoảng nói.

"Yên tâm đi, ông nội đã dám ăn thì chắc chắn không có độc đâu!" Đường Lãng có một sự tin cậy vô bờ bến đối với Hàn Kiêu.

Hàn Kiêu này nhìn qua thì có vẻ là một tên cà lơ cà phát chẳng có chút kỹ năng sống nào, nhưng thực chất lại là một người có tâm tư kín đáo...

Hàn Kiêu, Đường Lãng, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu ngồi một bàn. Hàn Kiêu với Đường Lãng thì ăn uống đến sung sướng, Phong Tiêu Tiêu với Đường Dạ thì vẫn không hề đụng vào, tốt nhất là vẫn cứ cẩn thận một chút cho an toàn.

Ninh Tịch, Lục Đình Kiêu, Vân Thâm với Lục Cảnh Lễ ngồi ở một bàn còn lại.

Lục Cảnh Lễ không ngừng quan sát bốn phía, nghi ngờ hỏi: "Chỉ có thế?"

Dường như cái khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền có gì đặc biệt, ngay cả người của gia tộc Rothschild cũng chẳng thấy bóng dáng. Rốt cuộc bọn chúng đang giở trò quỷ gì.

Còn đang nghi ngờ thì một tràng tiếng bước chân nhón nháo vang lên từ đằng xa.

"Anh Vân, anh Lục! Thật vinh hạnh khi hai vị đích thân đến đây như này."

Đi kèm với giọng nói tiếng Trung lưu loát là một người đàn ông vô cùng chói sáng. Gã ta bước ra từ trong khu nghỉ dưỡng rồi đi đến bên cạnh bàn của Lục Đình Kiêu. Người đàn ông này có một gương mặt tiêu chuẩn của đàn ông phương Tây, ăn mặc sang trọng hoa lệ, khí độ bất phàm, nụ cười trên mặt cũng thông dong nhẹ nhàng. Chỉ có điều, trong đôi mắt xanh nhạt của gã ta vẫn lóe lên một tia hung ác.

Xung quanh gã đàn ông này là vài người đàn ông, phụ nữ ăn mặc nghiêm chỉnh, mặt mũi nghiêm nghị. Trông bọn họ giống như là tầng lớp cao tầng trong một công ty.

"Mọi người đừng khách khí, đều ngồi đi!" Gã đàn ông cười nói ngồi xuống vị trí chủ trì, sau đó lịch sự nhìn Ninh Tịch một cái rồi bắt đầu hàn huyên: "Vị này chính là cô Lục đi? Quả nhiên là một vị mỹ nhân như trong truyền thuyết."

Ninh Tịch nháy nháy mắt mỉm cười một cách máy móc, cô không lên tiếng mà chỉ ngoan ngoãn ngồi cạnh Lục Đình Kiêu.

Bàn bên kia, Đường Lãng, Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu liếc nhau một cái, luôn duy trì tư thế phòng bị bất cứ lúc nào.

Còn vị Đại thần nào đó... vẫn như thường lệ, chẳng thèm nhắc đầu lên...

"Anh chính là ông trùm châu Âu?" Vân Thâm quan sát gã đàn ông trước mặt này trong chốc lát, sau đó đầy ẩn ý mà cười nói: "Không ngờ, gia chủ của gia tộc Rothschild danh chấn châu Âu lại trẻ tuổi đến vậy?"

Lời này rõ ràng đang hoài nghi thân phận của gã đàn ông kia.

Gã ta cũng không để ý mà cười một cái rồi mới lễ phép trả lời: "Anh Vân, không phải vậy đâu, "ông trùm châu Âu" cũng chỉ là một cái tên được kế thừa thôi, tôi cũng không phải là "ông trùm châu Âu"."

"Người đã đến đông đủ rồi, Tam công tử cứ nói thẳng đi." Lục Đình Kiêu ngồi một bên hời hợt lên tiếng.

Nghe Lục Đình Kiêu gọi một câu "Tam công tử" như vậy thì trong đôi mắt xanh của gã đàn ông kia cũng ánh lên vẻ kinh ngạc.

--- O ---

Chương 2133: Không Sợ Cố Quá Thành Quá Cố Sao?

Người có thể đảm nhiệm vị trí gia chủ của Lục gia quả nhiên không đơn giản. Mọi tin tức liên quan đến gia tộc Rothschild chưa bao giờ được lộ ra bên ngoài, vì thế những người con của trùm Châu Âu cũng chưa bao giờ ra mắt kẻ khác. Nhưng người này lại có thể điều tra rõ ràng thân phận của gã...

"Ha ha ha, tin tức của anh Lục quả nhiên nhanh nhạy." Gã cười nói.

"Mục đích của anh?" Lục Đình Kiêu trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Gã đàn ông tao nhã nói: "Anh Lục, anh Vân! Hôm nay tôi mạn phép hẹn hai vị tới đây cũng là vì có chuyện muốn thương lượng."

"Nói nghe chút coi." Vân Thâm thờ ơ nói.

Gã đàn ông kia cũng không để ý tới thái độ muốn ăn đòn của Vân Thâm, gã từ tốn lấy khăn ăn ra xoa xoa tay rồi lên tiếng: "Tôi hy vọng có thể... thu mua tập đoàn Lục thị và Úc Lam."

Gã ta vừa dứt lời, một cô gái người châu Âu đã đặt hai văn kiện thật dày tới trước mặt Lục Đình Kiêu và Vân Thâm.

"Đây là hợp đồng ban đầu, hai anh có thể xem trước xem! Nếu có bất cứ thắc mắc hay chỗ nào không hài lòng thì chúng ta sẽ bàn lại." Gã cười nói.

Vân Thâm liếc mắt qua hai bản hợp đồng kia rồi cười khinh bỉ một tiếng: "Ha, thu mua Lục thị với Úc Lam... miệng cũng to thật đấy... không sợ cố quá thành quá cố sao?"

Lục Đình Kiêu cầm bản hợp đồng lên nhanh chóng lật qua xem một lần, sau đó lập tức đặt xuống rồi không biến sắc nói: "Xin lỗi, đề nghị của anh chỉ e là tôi không cách nào đáp ứng được."

Sự từ chối của Lục Đình Kiêu và Vân Thâm cũng không khiến gã ngạc nhiên, khóe miệng gã hơi nhếch lên: "Anh Lục, anh không đáp ứng là do những điều kiện trong hợp đồng không hậu hĩnh sao? Thật ra thì cũng chẳng sao, đây chỉ là hợp đồng ban đầu thôi cho nên chúng ta vẫn có thể thương lượng! Nếu có yêu cầu gì thì anh cứ việc nói ra."

Đôi mắt không chút gợn sóng của Lục Đình Kiêu va chạm với đôi con ngươi

xanh nhạt của gã.

Sau đó, Lục Cảnh Lễ bước tới rồi cầm ra hai phần hợp đồng, anh cười nói: "Hay là anh Byron cũng nhìn hợp đồng chúng tôi đã chuẩn bị xem thế nào?"

Byron mới chỉ lướt qua nội dung của bản hợp đồng thôi mà đã biến sắc, trong mắt cũng toát lên vẻ âm trầm. Hai con tép riu không biết lớn nhỏ này lại dám có ý đồ mua công ty của gã? Đây rõ ràng là đang sỉ nhục gã!

"Anh Vân, anh Lục! Tôi tới Trung Quốc cũng chỉ vì muốn thu mua Lục thị và Úc Lam mà thôi! Thái độ của hai vị thế này quả thực khiến tôi khó xử!" Byron Rothschild vừa dứt lời thì vẻ đàng hoàng lịch sự trên mặt cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng băng giá.

"Ồ? Vậy mà muốn thế nào?" Vân Thâm cười lạnh nói.

Đôi mắt của Byron càng thêm u ám: "Tôi chỉ muốn mời hai vị ký hợp đồng thôi, nếu không chỉ sợ hai vị... hôm nay khó mà rời khỏi nơi này."

Vân Thâm cười ha hả: "Thế mà có tin, mà cũng chẳng bước chân ra khỏi cái nước Trung Quốc này không?"

Trên mặt Byron hiện lên nụ cười nhạt: "Ồ thế cơ à?"

"Ừ là thế đấy, tiếc là thằng già của cậu không đến, làm tôi có chút thất vọng..." Lúc này, Hàn Kiêu vốn một mực vùi đầu vào ăn uống đột nhiên liếm khước miệng một cái rồi ngẩng đầu lên.

"Hàn Kiêu?" Thấy rõ kẻ đang ngồi ở bàn kia là ai thì Byron sững sốt không thôi, dường như gã hoàn toàn không ngờ được Hàn Kiêu sẽ tới đây.

Người đáng để gã nhìn ở chỗ này cũng chỉ có Lục Đình Kiêu và Vân Thâm cho nên gã chẳng thèm để ý những người khác, ai mà ngờ Lục Đình Kiêu với Vân Thâm lại mời được tên ôn thân này tới!

Gã biết Hàn Kiêu có giúp đỡ Lục Đình Kiêu, nhưng lại không ngờ anh ta lại nhúng tay sâu tới mức này.

Chương 2134: Kết Thúc Ân Oán

"Ha ha ha, kinh ngạc không? Bất ngờ không? Ngoài ý muốn không? Kịch thích không?" Đường Lãng thấy vẻ mặt như gặm phải vữa tường của Byron thì đắc ý nói.

Byron âm trầm nhìn chằm chằm vào Hàn Kiêu.

"Haizzz ~ khó lắm mới một có cơ hội để các người thò đầu ra, tôi cũng đỡ mất công chạy qua châu Âu tìm." Hàn Kiêu đứng dậy ngáp một cái, bộ dạng cực kỳ lười biếng.

Byron nở một nụ cười lạnh đầy trào phúng: "Ha ha ha, không ngờ hôm nay Kiêu gia lại sa sút tới mức này, bị mấy con tép riu này sai tới sai lui! Nhớ năm đó Kiêu gia từng tuyên bố..."

Byron còn chưa lải nhải xong đã bị tức đến nổ phổi.

Bởi vì, Hàn Kiêu đâu có coi gã ra cái thể thống cống rãnh gì, anh ta còn đang bận bàn luận sôi nổi với đám người kia.

"Bất thằng này lại thì cha nó có tới đây không nhỉ?" Hàn Kiêu nhìn Đường Lãng hỏi.

"Ông nội à, cái này con không chắc lắm đâu!" Đường Lãng sờ sờ cằm.

"Trùm châu Âu nhiều gái lắm, tôi thấy cũng không chắc đâu." Phong Tiêu Tiêu cũng bước tới gần Hàn Kiêu.

"Đúng thế." Đường Dạ gật đầu.

"Vậy thì không có giá trị lợi dụng rồi... nên giết hay nên nhốt lại đây..." Vẻ mặt Hàn Kiêu có chút phân vân.

Ninh Tịch không nhin nổi nữa cũng bay qua góp một chân: "Hay là cứ bắt nhốt trước đi?"

Đường Lãng lập tức tiếp lời: "Ông nội, con cảm thấy ông cứ giết quách đi cho xong! Cho nó biết ông nội lợi hại như thế nào!"

Phong Tiêu Tiêu: "Tôi đồng ý với Tiểu sư muội, hay là cứ bắt lại ép ông trùm châu Âu ra mặt!"

Đường Dạ: "Tôi sao cũng được..."

Byron tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Mấy tên này dám đứng ngay trước mặt gã bàn xem nên giết hay nên bắt gã!

Gã là ai...

Gã chính là vua của thế giới ngầm châu Âu trong tương lai đây!

"Hàn Kiêu, mày đừng có mà vênh váo!"

Tiếng nói âm trầm của Byron vừa dứt, mấy trăm người được huấn luyện nghiêm chỉnh, võ trang đầy đủ của phe Byron đã bao vây toàn bộ khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyền. Thậm chí nhìn kỹ còn thấy không ít tay súng bắn tỉa đang mai phục quanh đây.

Biết được sự tồn tại của tay súng bắn tỉa thì mấy người Ninh Tịch lại càng thêm căng thẳng. Đây không phải là tay súng bắn tỉa thông thường đâu, là tay súng được gia tộc Rothschild huấn luyện đặc biệt đấy. Trừ Hàn Kiêu có thể chạy thoát ra thì bất kỳ ai trong đám tay súng bắn tỉa kia cũng có thể giết chết bọn họ ngay tại đây.

Đường Dạ, Đường Lăng cùng đám người Phong Tiêu Tiêu đã bày sẵn tư thế sẵn sàng lâm trận bất cứ lúc nào thì đột nhiên một âm thanh quen thuộc đằng sau lưng vang lên khiến cả ba người đồng loạt biến sắc.

"Tam công tử, đã sắp xếp thỏa đáng rồi."

Từ đằng sau, Kiêu Dịch dẫn một đám sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh xông tới.

Những sát thủ này gần như đã là đội quân tinh nhuệ nhất của Kiêu Dịch, ngày ông ta chờ đợi bao lâu cuối cùng cũng đã tới.

Ánh mắt Ninh Tịch hướng về phía sau lưng của Kiêu Dịch nhưng lại không thấy bóng dáng của Annie, cô không tìm được mà nhíu mày lại.

Annie không tới?

Hay là không muốn đối mặt một cách chính diện với bọn họ?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng.

"Su phụ, đã lâu không gặp!" Đường Lãng vừa nhìn thấy Kiều Dịch thì tròn mắt đờ ngầu, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

"Tên phản nghịch!" Kiều Dịch thấy Đường Lãng thì lạnh lùng hét lên một tiếng.

Trong mắt Đường Lãng lúc này đã chẳng còn vẻ cà lơ cà phát như ngày thường mà là vẻ lạnh giá như băng: "Cũng hay đấy, không bằng hôm nay chúng ta thanh toán hết tất cả ân oán tại đây đi! Lần trước ở bệnh viện tôi đã nói rồi, lần đó coi như tôi đã trả công ơn nuôi dưỡng của ông! Còn lần này tôi nhất định không hạ thủ lưu tình đâu!"

--- O ---

Chương 2135: Lý Do Này Có Đủ Không?

Kiều Dịch nhìn về phía Byron rồi cúi thấp đầu nói: "Đã để Tam công tử chê cười rồi, tôi có chút chuyện trong nhà cần giải quyết."

Bộ dạng Byron cứ như thể gã đã nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay, gã hời hợt nói: "Ông cứ tự nhiên."

Kiều Dịch nhìn về phía Đường Lãng, ánh mắt ông ta lạnh xuống: "Hôm nay tao phải thanh lý môn hộ sạch sẽ!"

Đường Lãng híp hai mắt lại rồi nhìn từ trên xuống dưới Kiều Dịch, có thể nhìn ra cơ thể ông ta không còn vết thương nào do sự tra tấn lần trước của Lục Đình Kiêu.

Chỉ sợ đây là công lao của Annie đi.

Trùng hợp, anh ta cũng không muốn chiếm mấy cái lợi nhỏ nhặt này.

Đường Dạ với Phong Tiêu Tiêu liếc nhau một cái, vẻ mặt có chút phức tạp. Chuyện hai người bọn họ lo lắng nhất khi tới đây cũng đã xảy ra rồi.

Đường Lãng với Kiều Dịch đã lao vào nhau trong nháy mắt, từng chiêu của hai người họ tung ra đều là sát chiêu, ai cũng đều muốn lấy mạng của đối phương. Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ chiêu thức võ thuật của đối phương cho nên trong lúc nhất thời khó mà phân thắng bại

Nhưng mà, không đến mười phút sau tình hình đã có sự biến hóa rõ ràng.

Đường Lãng cứ như đã được giải phong ấn, từng chiêu từng chiêu đột nhiên trở nên cực kỳ dữ tợn mãnh liệt khiến cho Kiều Dịch bị ép cho không có cách phản đòn.

Ninh Tịch kinh ngạc nhượng mày: "Ó? Mấy chiêu kia chẳng phải là chiêu thức của Đại thần sao!"

Trong mắt Hàn Kiêu cũng hiếm khi lóe lên một tia tán thưởng: "Không sai, tên này đã học được một phần vạn tinh túy của tôi."

Ninh Tịch, Đường Dạ, Phong Tiêu Tiêu: "..."

"Ầm" một tiếng, Đường Lãng dùng một chiêu có sức mạnh như "thiên binh

vạn mã" đập về phía Kiều Dịch...

Mắt thấy Kiều Dịch sắp toi mạng đến nơi, đột nhiên một bóng người vọt đến chặn giữa hai người rồi đỡ lấy một chiêu của Đường Lãng.

Trong nháy mắt, Đường Lãng với Đường Dạ chịu phản lực mà bật lùi về sau mấy bước.

Đôi mắt của Đường Lãng lúc này đã đỏ rực vì tức giận, anh ta thấy công sức mình dồn Kiều Dịch đến chỗ chết bị Đường Dạ phá hư thì giận đến phát cuồng: "Cút ngay!"

Đường Dạ quẳng kính mắt trên mặt ra: "Đệ biết là không thể."

"Tôi chỉ nói một lần cuối cùng!"

"Tại sao?" Đường Dạ cố chấp truy hỏi.

"Tại sao... tại sao..." Đột nhiên Đường Lãng trở nên điên cuồng: "Bởi vì chính ông ta đã giết cả nhà tôi, giết sạch cả nhà tôi! Lý do này đã đủ hay chưa??? Không chỉ có vậy, ông ta còn vô liêm sỉ thu tôi làm đồ đệ của ông ta, để tôi bán mạng cho kẻ thù đã giết cả nhà mình!!!"

Nghe Đường Lãng nói vậy thì không chỉ Đường Dạ mà cả Phong Tiêu Tiêu với Ninh Tịch cũng sợ đến ngây người.

Sư phụ giết cả nhà Nhị sư huynh? Sao có thể như vậy được?

Ninh Tịch nhìn Lục Đình Kiêu, cô thấy được câu trả lời khẳng định từ trong mắt anh. Chẳng lẽ chuyện mà Đường Lãng nhờ Lục Đình Kiêu điều tra lúc trước chính là chuyện này sao?

Đường Lãng cười một cách điên cuồng: "Ha ha ha... Đường Dạ! Anh nghĩ tại sao lần nào tôi cũng có thể thắng anh? Nghĩ tôi có thiên phú thật sao? Lý do đơn giản chỉ là vì bộ võ thuật kia vốn là tuyệt học của Đường gia!!! Mà trong người tôi có chảy dòng máu của Đường gia, không một ai thích hợp để luyện bộ võ thuật này hơn tôi cả!"

Đường Dạ âm thầm đứng đó không nói nên lời, anh không thể tin nổi nhìn về phía người đàn ông mà mình một mực kính trọng như cha như mẹ: "Sư phụ..."

Đường Dạ hy vọng có một câu giải thích rằng tất cả chỉ là hiểu lầm.

Nhưng mà, Kiều Dịch dù có bị người ta vạch trần ra chuyện năm đó giết người đoạt bảo lại cũng không hề có chút áy náy nào, thậm chí còn không thèm phản bác mà chỉ "hừ" lạnh một tiếng: "Bộ võ thuật đó đặt trong tay tên Đường Trảm vô dụng kia cũng chỉ lãng phí của trời, tao lưu lại con cháu gã, lại còn truyền võ thuật cho nó thì Đường Trảm dưới tuổi vàng cũng phải cúi đầu cảm ơn tao!"

Đường Lãng đỏ ngầu hai mắt: "Vậy ông xuống Cửu Tuyền mà nhận lời cảm ơn đó đi!"

--- O ---

Chương 2136: Ông Nội, Con Mà!

"Nghiệt chướng, nếu không nhờ năm đó tao thu..."

Kiều Dịch còn chưa dứt lời, Hàn Kiêu mang một vẻ mong đợi đột nhiên phi qua Đường Lãng, bước thẳng tới cạnh Kiêu Dịch.

"Hello~" Hàn Kiêu lộ một nụ cười quỷ dị.

Thấy người đàn ông xa lạ này thì Kiêu Dịch hơi sững người ra, ông ta biết tiếng tăm của Hàn Kiêu nhưng lại chưa bao giờ được gặp tận mắt, cho nên ông ta cũng không nhận ra Hàn Kiêu.

Có điều, Kiêu Dịch còn chưa kịp mở miệng thì có hai bóng chưởng lóe lên trước mặt ông ta. Chưởng chưa đến nhưng chưởng phong đã đến trước, khí thế như cuồng phong khiến Kiêu Dịch hoảng sợ đến thất sắc. Ông ta hoàn toàn không thấy người đàn ông trước mặt ra tay lúc nào, cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Trong nháy mắt, ông ta nghe thấy tiếng hộp sọ của mình bị đập vỡ!

Từ tai và mắt Kiêu Dịch đều có máu tươi tràn ra!

"Này... tôi chào hỏi ông mà ông chẳng để ý đến tôi là sao... kẻ không lễ phép là đáng ăn đòn nhất, mau xin lỗi tôi đi... Ôi... xin lỗi, hơi nặng tay quá thì phải..." Hàn Kiêu vẻ mặt cực kỳ vô tội nhìn chằm chằm vào thi thể Kiêu Dịch.

Ngay lập tức, thi thể của Kiêu Dịch y như bùn nát đổ ầm xuống đất.

Đến tận lúc chết, Kiêu Dịch cũng không hiểu mình chết như thế nào.

Chỉ là do... ông ta không lễ phép... do không kịp phản ứng lại lời chào của tên yêu nghiệt này?

Lúc này, Đường Lãng cũng sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

"Ông... ông nội của con ơi!!!"

Đường Lãng kích động quơ lung tung, Kiêu Dịch đáng lẽ phải chết trên tay anh ta mới đúng chứ... Tâm tư ôm khư khư trong lòng bấy lâu nay... vừa mới chuẩn bị để liêu mạng với Kiêu Dịch thì... Hàn Kiêu đã cho Kiêu Dịch một chưởng chết tươi, khiến Đường Lãng có cảm giác thốn đến tận rốn.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Kiều Dịch chết trong tay Hàn Kiêu, Đường Lãng lại có một cảm giác giải thoát. Nếu không phải Hàn Kiêu ra tay thì xem ra lần này anh với Đường Dạ phải sống mái với nhau một trận.

Đường Dạ với Phong Tiêu Tiêu đứng xem một bên cũng sợ ngây người, ai cũng không ngờ Hàn Kiêu lại đột nhiên ra tay.

Và, Kiều Dịch... lại chết như thế...

Ánh mắt Đường Dạ khẽ run lên, lòng bàn tay siết chặt thành nắm đấm nhưng cuối cùng lại chẳng nói nên lời...

Kết thúc như vậy... có lẽ chính là kết cục tốt nhất...

"Kêu la om sòm cái gì, không lẽ phép gì cả." Hàn Kiêu nhìn về phía Đường Lãng.

"Ó..." Đường Lãng nhớ tới kết cục của Kiều Dịch thì nhất thời nghẹn họng, không dám than nửa câu.

"Hàn Kiêu, mày đừng có mà quá đáng!" Thấy Hàn Kiêu phách lối đến nỗi giết người trước mặt mình thì sắc mặt Byron đã âm trầm đến độ nhỏ ra nước.

Hừ, cũng chỉ là một Kiều Dịch mà thôi, chết thì cứ chết đi.

Byron nói xong thì nhếch miệng cười: "Hàn Kiêu, chắc mày cũng biết người này nhỉ!"

Một ông lão mặc áo choàng đen bước ra, ông ta chống gậy bước từng bước không nhanh không chậm.

"Hàn Vô Ảnh?" Hàn Kiêu nhìn chằm chằm ông lão kia, hơi nhíu mày lại.

Hàn Vô Ảnh - tộc trưởng của Hàn tộc.

"Hàn Kiêu, mày vì một con đàn bà mà khi sư diệt tổ! Phản bội dòng tộc! Hôm nay để lão đây thanh lý môn hộ đi thôi!" Giọng Hàn Vô Ảnh khàn khàn khiến người ta rùng cả mình.

"Vì một con đàn bà mà khi sư diệt tổ..."

Đường Lãng cùng Ninh Tịch há hốc mồm, bọn họ cứ tưởng Đại thần không

thích con gái cơ đây...

"Ồ, tôi cứ thắc mắc tại sao thằng nhãi con của Rothschild thấy tôi lại bình tĩnh như thế, hóa ra là có ông đến làm chỗ dựa cho nó." Hàn Kiêu cười khẽ: "Hàn Vô Ảnh, tôi khuyên ông nên biết tự lượng sức mình! Ông cũng biết rằng trên đời này chỉ có một mình Tần Vấn Thiên mới có tư cách đánh một trận với tôi!"

Cái này cũng không có gì là cuồng vọng mà là sự thật. Dầu cho có là tộc trưởng của Hàn thị đích thân tới đây cũng không phải đối thủ của Hàn Kiêu.

Sắc mặt Hàn Vô Ảnh hơi trầm xuống, ông ta không phản bác lại điều này. Chỉ tiếc là tìm mãi cũng không thấy bóng dáng Tần Vấn Thiên đâu, nếu không thì ông ta liên thủ với anh ta chắc chắn có thể bắt tên yêu nghiệt này lại.

--- O ---

Chương 2137: Hậu Sinh Khả Úy

"Nghiệt chương! Lão đây chỉ cần cầm chân mày, chờ Byron xử lý xong mọi chuyện thì để xem mày làm thế nào!" Hàn Vô Ảnh quát một tiếng rồi hóa thành bóng đen lao về phía Hàn Kiêu.

Trong nháy mắt, hai người họ đã quấn lấy nhau mà ra chiêu.

"Giết chúng nó cho tao!" Byron thấy Hàn Kiêu đã bị giữ chân lại liền lập tức hạ lệnh.

Những tay súng bắn tỉa núp trong bóng tối đã lập tức hướng những họng súng đen ngòm về phía Lục Đình Kiêu với Vân Thâm.

"Mày cho rằng đây là cái ổ chó của mày chắc?" Nụ cười trên mặt Vân Thâm trở nên lạnh lẽo.

Lục Đình Kiêu vẫn giữ khuôn mặt không cảm xúc như thường lệ, ánh mắt có chút âm trầm nhìn về một nơi nào đó.

Trong nháy mắt, lập tức có mấy trăm người tràn vào trong khu nghỉ dưỡng đứng về phe Rothschild.

Byron không hề sợ hãi mà còn tự tin nói: "Tao đã bố trí những tay súng bắn tỉa ở khắp mọi nơi rồi, muốn giết sạch chúng mày cũng chẳng tốn mất mấy giây."

Đám Đường Lãng cũng đã sớm âm thầm tìm kiếm những vị trí ẩn thân của mấy tên súng bắn tỉa kia. Chỉ là tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp của nhà Rothschild đâu có dễ dàng bị tìm ra như vậy. Mấy tay súng đó chẳng khác nào những quả bom hẹn giờ...

"Ha ha, bây giờ chúng mày có hối hận cũng vô ích." Nụ cười của Byron tắt hẳn: "Ra tay!"

Vừa dứt lời, một tiếng thở dài vang lên từ cách đó không xa.

"Con đã trưởng thành, cánh cũng đã cứng rồi nhỉ." Một ông lão tóc trắng phau đi về phía mọi người.

Thấy ông lão kia xuất hiện thì toàn bộ người của gia tộc Rothschild đều sững sốt, bao gồm cả Byron.

Nhưng mà, người kinh hãi nhất vẫn là Ninh Tịch, cô nhìn ông lão kia mà bật thốt lên: "Ông Giles?"

"Tiểu Tịch, đã lâu không gặp." Gương mặt của Giles vẫn ôn hòa từ ái.

"Cha... cha, sao cha lại tới đây..." Byron biến sắc.

Cha???

Ninh Tịch ngây người tại chỗ.

Giles lại là... cha của Byron...

Như vậy chẳng phải...

Giles chính là ông vua của thế giới ngầm châu Âu đó sao?

Ninh Tịch bị suy luận này làm cho ngây ngẩn cả người, cái cảm giác này y như bạn đột ngột biết được thầy sãi quét sân trong chùa hóa ra lại là một cao thủ tuyệt đỉnh.

"Byron, con làm cha quá thất vọng." Giles lắc đầu một cái, cảm giác nguy hiểm xung quanh ông đột nhiên dâng cao khiến Byron khẽ rét run lên.

Vân Thâm với Lục Đình Kiêu nhìn nhau một cái, bọn họ cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của ông trùm châu Âu. Dường như ý định thâm tóm châu Á cũng không phải là ý muốn của ông ta.

"Cha, cha nghe con nói đã, con làm như thế..." Trên trán Byron rỉ một tầng mồ hôi lạnh, gã ta muốn giải thích.

Nhưng mà còn chưa nói được một nửa đã bị Giles vấy tay cắt đứt.

"Những tay súng bắn tía, đi hết ra đây." Giles lạnh lùng nói.

Bầu không khí trở nên cực kỳ yên tĩnh, một âm thanh cũng không có.

Một hồi lâu sau mới loáng thoáng có bóng người đi ra.

Thế mà... chỉ có ba người!

Giles nhíu chặt lông mày, những người này chắc chắn không dám trái lệnh ông, còn những người khác thì sao?

Giles nghĩ nghĩ một chút liền hiểu rõ, ông lập tức nhìn về phía Lục Đình Kiêu và Vân Thâm rồi thờ dãi nói: "Hậu sinh khả úy*."

*Hậu sinh khả úy: dùng để khen những người lớp sau giỏi giang, xuất sắc hơn với lớp người đi trước.

Những bố trí tỉ mỉ của con trai mình đã sớm bị người ta đoán được, vả lại còn bị phá hơn nữa.

Byron nhìn ba tay súng còn dư lại, sau đó lại nhìn về phía cha mình, lòng gã lúc này đã hoàn toàn rối loạn.

Chết tiệt! Cha một lòng dấn thân vào điện ảnh nên đã sớm không hỏi đến những chuyện trong gia tộc, vậy thì tại sao lại biết những chuyện này chứ?

"Cha, nếu thâm tóm được châu Á thì gia tộc Rothschild của chúng ta... sẽ cường thịnh hơn..." Byron không cảm lòng nói.

"Đây chính là lý do để mày cãi lại tao sao?" Giles quát lạnh: "Đến cuối cùng là gia tộc Rothschild mạnh hơn hay là Byron mày mạnh hơn!"

--- O ---

Chương 2138: Chuyện Cũ

"Mấy năm nay mày công tên tao làm ra những gì mày nghĩ là tao không biết sao? Nhãi con, dã tâm của mày quá lớn rồi!" Ánh mắt Giles cực kỳ lạnh lùng.

"Cha... con..." Mồ hôi chảy ướt sống lưng, Byron cố gắng giải thích.

"Cút!"

Hơi thở mạnh mẽ của Giles đã hoàn toàn nuốt lấy Byron: "Cho dù thế lực của mày mạnh mẽ đến cỡ nào đi chăng nữa thì vị trí tộc trưởng của gia tộc Rothschild cũng không tới phiên mày đâu! Cút về cho tao, trong mười năm tới không cho phép mày bước nửa bước ra khỏi nhà!"

"Mười năm!" Byron không thể tin nổi.

"Mang người đi, có bất kể một chuyện không may nào thì chúng mày tự lãnh hậu quả!" Giles nhìn một đám đang đứng trong khu nghỉ dưỡng rồi lạnh lùng nói.

"Vâng!"

Một ông già người châu Âu lập tức phát tay: "Đưa Tam công tử về, canh chừng nghiêm ngặt."

"Cha, con không cam lòng... con không phục! Con là người mạnh nhất, dựa vào đâu mà con phải chịu như thế này!!!" Byron điên cuồng kêu gào, âm thanh xa dần tới khi biến mất không còn bóng dáng.

"Thứ mà người của gia tộc Rothschild thừa thãi nhất... chính là năng lực." Giles thở dài, trong mắt lộ ra một tia sáng lạnh lẽo.

"Thật xin lỗi anh Lục, là tôi dạy con không nên nết khiến mọi người thêm phiền." Giles bước lên trước, vẻ mặt cực kỳ áy náy nói xin lỗi.

Hàn Vô Ảnh thấy Byron đã thất thế bèn lập tức lui đi, nếu ông ta tiếp tục ở lại đấu với Hàn Kiêu thì chắc chắn sẽ thất bại thảm hại.

"Không đánh à?" Hàn Kiêu nhìn chăm chăm vào Hàn Vô Ảnh.

"Hừ!" Hàn Vô Ảnh "hừ" lạnh một cái, thân hình ông ta chợt lóe lên rồi biến

mắt khỏi khu nghỉ dưỡng.

"Không đánh đã chạy, thật chẳng lẽ phép chút nào." Hàn Kiêu cảm thấy chẳng thú vị, anh đưa mắt liếc nhìn Giles.

"Đồ sống dai, cuối cùng ông cũng xuất hiện rồi!" Trong đôi mắt không thèm đếm xỉa tới bất cứ thứ gì của Hàn Kiêu chột ánh lên sự âm ngoan.

"Cậu Hàn Kiêu." Giles nhìn về phía Hàn Kiêu.

"Chuyện năm đó tôi thật chân thành xin lỗi! Mặc dù tôi ngưỡng mộ gia tộc lâu đời - Hàn tộc đã lâu, cũng thương thức thiên phú hơn người của cậu, muốn cậu cưới đứa con gái nhỏ của tôi nhưng tôi chưa bao giờ cưỡng cầu chuyện này! Lúc trước là do gia tộc của cậu vì ép cậu cưới con gái tôi mới giết cô Tần U Ca! Chuyện này không hề liên quan đến gia tộc Rothschild chúng tôi! Huống hồ kẻ đã ra tay giết hại cô Tần U Ca chẳng phải cũng đã bị cậu giết rồi sao?"

Nghe vậy thì Hàn Kiêu sững sốt một chút: "Lão già, ông nói hay thật đó!"

"Sự thật chính là như vậy." Gia chủ Rothschild cũng không tức giận mà bình tĩnh nói ra sự thật.

Thông qua cuộc đối thoại này, Ninh Tịch với đám Đường Lãng cuối cùng cũng biết được thân phận của Hàn Kiêu.

"Hóa ra, ông nội còn có một đoạn chuyện cũ như vậy..." Đường Lãng cực kỳ kinh ngạc.

"GE..."

Lúc này Ninh Tịch cũng đã hiểu ra, cái nhãn hiệu thời trang tên là GE ấy đúng là do chính Hàn Kiêu thiết kế.

Cô vốn dĩ cũng không hiểu ý nghĩa của từ GE, nhưng hôm nay cô mới hiểu GE kia cũng có nghĩa là Ca*, là thứ mà Hàn Kiêu dùng để tưởng niệm cô gái kia...

*Từ "Ca" trong tiếng trung có âm đọc là "ge".

"Vèo!!!"

Ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng người đen thui đột nhiên xuất hiện trong khu nghỉ dưỡng, cái bóng đó dùng tốc độ nhanh như chớp đánh một chưởng về phía Hàn Kiêu đang không có bất cứ phòng bị gì.

"Ông nội cẩn thận!!!" Đường Lãng không nhịn được hét lên.

Tốc độ của cái bóng kia thật sự quá nhanh.

Lúc này sắc mặt của Hàn Kiêu cũng trở nên lạnh dần: "Tôi ghét nhất bị đánh lén."

Dứt lời, Hàn Kiêu chẳng thèm quay đầu mà đưa tay ra nắm chặt một bàn tay nhỏ bé đang xông tới.

"Vù!!!"

Hàn Kiêu vừa cử động đã ném thẳng người kia bay xa tít tắp.

"Annie!!!" Ninh Tịch lo lắng hô lên.

--- O ---

Chương 2139: Ghen Tị Với Vẻ Đẹp Trai Của Đại Thần

Thân thể Annie cực kỳ linh hoạt, cô ấy ổn định lại cơ thể ngay trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Thế mà có thể không hề hấn gì sau khi nhận một chưởng của Hàn Kiêu!

Đường Dạ, Đường Lăng với Phong Tiêu Tiêu đều lộ ra vẻ khiếp sợ, Ninh Tịch cũng vô cùng kinh ngạc nhưng nhiều hơn là thờ phào nhẹ nhõm, nhờ đâu Hàn Kiêu lại sợ ý giết luôn cả Annie thì cô chắc sẽ phát điên lên mất.

"Bây giờ xem ra... chỉ còn cách để tôi phải đích thân ra tay thôi..." Annie nhìn quét qua đám người, gương mặt lạnh băng không chút tình cảm.

Kế hoạch của cô vốn là mượn tay Byron và Kiều Dịch để phá hủy Lục gia, nhưng không ngờ lại đánh động tới cả Giles nên khiến toàn bộ kế hoạch bị phá vỡ.

"Ông nội, cô ta chính là người hạ độc Tiểu Bảo đó! Đánh bại cô ta là lấy được thuốc giải!" Đường Lăng vội vàng nhắc nhở.

Nhưng mà, lần này Hàn Kiêu có chút gì đó không đúng.

Khi Hàn Kiêu xoay người nhìn thấy gương mặt của Annie, đôi mắt dường như lúc nào cũng hờ hợt đột nhiên bị chấn động mạnh, ánh sáng le lói nhanh chóng tỏa ra một cách rực rỡ. Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp ấy là vẻ khiếp sợ không thể tin nổi...

"Ồ... ông nội biết Annie à?" Đường Lăng chẳng hiểu ra sao.

"Chẳng lẽ là có thù?" Phong Tiêu Tiêu lâm bẫm.

Không đợi mấy người kịp phản ứng, Annie khi vừa nhìn rõ mặt của Hàn Kiêu thì cũng biến sắc.

Ánh mắt kia đúng như kiểu chỉ hận không thể đem Hàn Kiêu ăn tươi nuốt sống.

Đường Lăng nhất thời bưng tỉnh: "Quả nhiên là có thù oán?"

Annie gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt của Hàn Kiêu, dường như có thù giết cha giết mẹ gì đó mà tức giận đến mức cả người run rẩy: "Sao anh lại có

gương mặt giống anh Thanh Trạch như vậy... ai cho phép... ai cho phép anh dùng gương mặt của anh Thanh Trạch!!!"

Giữa trán Annie bỗng nhiên bùng phát hơi lạnh thấu xương, sự u ám trong đôi mắt cũng bị khuấy động, sát ý kinh người tỏa ra.

Một giây sau, một Annie mang theo sát khí ác liệt điên cuồng xông tới Hàn Kiêu, ngón tay của cô lóe lóe kẹp lấy 5 mũi ám khí cực kỳ sắc bén, cứ như thể nhất định phải đem gương mặt của Hàn Kiêu xé nát.

Nhưng, Hàn Kiêu lại chẳng thèm nhúc nhích mà ngậy người đứng yên tại chỗ, dường như anh đã chìm sâu vào một thế giới khác.

Đường Lãng thấy vậy thì sợ khiếp vía: "Ông nội! Cẩn thận!!!"

Đệch, thù gì mà muốn cào mặt người ta thế hả? Ghen tị với gương mặt đẹp trai của Đại thần sao?

Ninh Tịch cũng vội vàng kêu lên: "Đại thần!!!"

Ngay khi mũi ám khí của Annie gần như đâm trúng vào Hàn Kiêu thì bóng người anh ta đột nhiên biến mất tại chỗ cứ như quý, ngay cả góc áo của Hàn Kiêu, Annie cũng không thể đụng tới.

Cơ mà, điều này chỉ khiến Annie càng tấn công điên cuồng, Hàn Kiêu lại chỉ một mực phòng thủ mà không hề chủ động công kích.

Ninh Tịch cảm thấy chẳng hiểu gì hết trơn: "Chuyện gì thế? Hình như Đại thần biết Annie... nhưng mà xem tình hình thì có vẻ không phải là kẻ thù! Còn Annie hình như lại không biết Đại thần, cơ mà con bé vừa mới nói Đại thần trông giống anh Thanh Trạch của nó là sao? Chẳng nhẽ Hàn Kiêu với Vân Thanh Trạch kia giống nhau lắm à?"

Vân Thâm đứng một bên lên tiếng: "Tôi mười tuổi đã rời khỏi Vân gia rồi, sau đó cũng chưa từng gặp bất cứ ai của Vân gia, lại càng không biết thằng anh họ kia trông tròn méo thế nào! Nhưng mà, quả thật gen của Vân gia không thể chê được, chắc bộ dạng của thằng đó cũng tạm được."

Ninh Tịch có chút câm nín: "Chắc là tạm được? Tên đó trông giống Đại thần đó! Chắc chắn giá trị nhan sắc của tên đó cao ngất ngưỡng luôn có được không?"

Bỗng nhiên cảm nhận được không khí xung quanh lạnh đi vài độ, Ninh Tịch vội vàng bổ sung: "Tất nhiên mặc kệ tên đó là ai, đẹp trai kiêu gì cũng không đẹp trai bằng anh yêu nhà tôi đâu!"

Lúc đám Ninh Tịch còn đang tán phét, phía bên kia đã đánh đến trời long đất lở.

Nói chính xác ra thì phải là... một mình Annie đánh đến trời long đất lở...

Từ đầu đến cuối Hàn Kiêu còn chẳng thèm đổi sắc mặt, chỉ một mực nhìn chăm chú vào gương mặt của Annie còn lại thì mặc kệ cô muốn đánh thế nào thì đánh...

--- O ---

Chương 2140: Chim Chuột?

Đường Lãng càng nhìn càng thấy sai sai: "Ồ này! Huynh bị ảo giác đúng không? Thế quái nào mà cứ có cảm giác ông nội... đang tròng ghẹo Annie ý... ngọt đến nỗi sâu cả răng rồi..."

Ninh Tịch: "Ồ..."

Đường Lãng chỉ chỉ chỗ chỗ: "Đó đó, mấy người nhìn mà xem! Chiêu vừa nãy Annie vừa đánh ra xong suýt nữa thì ngã, ông nội liền nhanh chóng đỡ con bé một cái! Đừng tưởng cứ làm nhanh là ông đây không thấy gì nhé... Úi chà, Annie bé bỏng lao vào lòng ngực ông nội rồi kia, rõ ràng là ông nội đột nhiên bước lên đó... Ấy ấy ấy còn tiện tay sờ tay con bé một cái kia..."

Ninh Tịch câm nín: "Đừng nói nữa, mắt của tui này không mù."

Ai ai cũng nhìn ra thái độ của Hàn Kiêu với Annie không bình thường, từ đầu tới đuôi vẫn luôn dung túng Annie muốn làm gì thì làm.

Nói đơn giản thì giống như một đôi người yêu đang đánh yêu nhau vậy...

Hai bọn họ "chim chuột" hơn nửa giờ, cuối cùng Hàn Kiêu đột nhiên dừng lại khi Annie đã sắp tức giận đến phát điên, anh đưa một tay đặt lên trán cô, tay còn lại thì đặt ở cổ tay phải của Annie. Chẳng biết ẩn ở cái huyết nào mà toàn bộ ám khí trong tay Annie rơi hết xuống đất.

Sau đó Hàn Kiêu từ từ nắm lấy tay Annie rồi đặt lên khuôn mặt chính mình..

Khi ngón tay Annie chạm đến làn da ấm áp của Hàn Kiêu thì vẻ điên cuồng đột nhiên cứng ngắc, sau đó biến thành vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ: "Không phải... không phải mặt nạ da người..."

Gương mặt này là thật?

Sao có thể như vậy?

Tại sao người này lại giống anh Thanh Trạch như vậy, giống đến bảy tám phần còn chỗ khác nhau chỉ là khí chất.

Trên mặt Annie thoáng qua vẻ u mê, nhưng ngay sau đó đôi mắt cô bé chợt lóe lên thành vẻ lạnh lùng: "Không một ai có tư cách mang khuôn mặt giống anh Thanh Trạch!"

Hàn Kiêu vẫn chẳng lên tiếng mà chỉ lẳng lẳng nhìn Annie, sau đó thì bắt chập ánh mắt tức giận của cô mà ôm chặt vào lòng.

Đường Lãng: "Ôi trời, ông nội lợi hại qua ghen..."

Phong Tiêu Tiêu: "Ý nè, sao muội lại cảm thấy Đại thần với Annie bé bỏng lại xứng đôi thế chứ?"

Ninh Tịch: "Đại thần, tôi mời anh tới lấy thuốc giải cơ mà!" Tại sao anh lại chạy đi tán gái?

Annie tự dung bị ôm lấy thì biến sắc: "Anh dám..."

Nhưng ngay sau đó, Annie lại nghe được một tiếng gọi trầm thấp như đã đè nén suốt vạn năm: "U Ca..."

U Ca...

Vừa nghe thấy cái tên này, gương mặt Annie đột nhiên cứng đờ ra: "Tại sao..."

Tại sao cái tên này... lại quen thuộc đến vậy...

Rõ ràng cô muốn đẩy người đàn ông này ra cơ mà, nhưng tại sao cơ thể lại chẳng hề nghe lời.

Dường như... cơ thể của cô đã rất quen thuộc với sự ôm ấp của anh ta?

Chẳng lẽ bởi vì người đàn ông này rất giống anh Thanh Trạch sao?

Nhưng... rõ ràng cô có thể phân biệt sự khác nhau giữa hai người cơ mà, ấy thế mà cái khiến Annie cảm thấy quen thuộc không chỉ là gương mặt này mà còn là mọi thứ của anh ta.

Annie biết mình phải đẩy người này ra, phải giết chết người này...

Nhưng cái ôm này cứ như thể đã hạ độc cô, điều khiến ý thức của cô, khiến cô không thể chống cự...

Nghe được một tiếng "U Ca" của Hàn Kiêu thì cả đám Ninh Tịch với Đường Lãng đều ngậy ra.

"Ồ đêch! Vừa nãy ông nội gọi Annie là cái gì? U Ca?"

Ninh Tịch gật đầu: "Hình như thế..."

Đường Lãng trố mắt: "Chẳng phải U Ca chết rồi sao?"

Ninh Tịch: "Muội cũng không biết..."

Đường Lãng: "Á đù! Nếu Annie là U Ca thì chẳng lẽ huynh phải gọi con bé là bà nội à?"

Ninh Tịch: "..."

Sao cái tên này lần nào cũng tỏ lái siêu vậy?

--- O ---

Chương 2141: Mỹ Nhân Kế

Hàn Kiêu ôm chặt cô gái vào lòng như thể đang ôm lấy cả sinh mệnh của mình: "Xin lỗi... là lỗi của anh... lỗi tại anh vì đã không tìm được em..."

Trên mặt Annie không có chút cảm xúc nào nhưng cô lại hoàn toàn không thể khống chế được nước mắt của mình, thậm chí cô còn chẳng biết vì sao mình lại rơi nước mắt nữa. Chỉ là... khi nghe thấy thanh âm của người đàn ông này, nghe thấy câu nói kia, nước mắt của cô không tự chủ được mà rơi xuống...

"Đi theo anh, anh sẽ giúp em nhớ lại tất cả mọi chuyện."

Hàn Kiêu kéo tay cô rồi nhanh chóng quay người rời đi, bỏ lại Ninh Tịch đang suy sụp ở đó.

"Đại thần! Chờ chút! Thuốc... thuốc giải đâu!!!"

Hàn Kiêu dừng chân lại, hơi ngẩn ra, sau đó máy móc nhìn cô gái đang bị anh dắt đi: "Ừ U Ca, thuốc giải đâu?"

Annie ngơ ngác nhìn vào mắt anh, cô y như bị thôi miên sai khiến, cô lấy một túi thuốc trong người ra đưa cho anh.

Hàn Kiêu nhận lấy gói thuốc rồi vứt cho Ninh Tịch ở phía sau, sau đó anh bế bổng Annie lên theo kiểu ôm công chúa. Bởi vì hiện giờ trông Annie đã không còn sức lực gì nữa, bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất sau rừng cây rậm rạp.

Còn tất cả mọi người ở phía sau lúc này đều nghệt mặt ra nhìn nhau.

Ninh Tịch trân trối nhìn gói thuốc giải trong tay lắm bầm: "Đại thần thật là lợi hại! Không ngờ lại dùng mỹ nhân kế để lấy được thuốc giải..."

"Rốt cuộc Annie và đại thần có quan hệ gì với nhau thế?" Phong Tiêu Tiêu lập tức hóng hớt.

"Cô gái đó hình như là cô U Ca - người mà mà cậu Hàn yêu say đắm. Nhưng, hình như cô U Ca bị mất trí nhớ thì phải?" Lúc này, ông trùm châu Âu bỗng lên tiếng.

"Mất trí nhớ á..."

Ninh Tịch dăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi thử hỏi dò: "Chẳng lẽ... năm ấy U Ca không chết, mà là được người nhà họ Vân vô tình cứu nhưng cô ấy lại bị mất trí nhớ. Vân gia thấy được năng lực của cô ấy nên nhận làm con nuôi. Vì Vân Thanh Trạch trông khá giống Hàn Kiêu, vậy nên tuy U Ca bị mất trí nhớ nhưng theo bản năng vẫn cảm thấy thân thiết với anh ta. Chính vì thế mà cô ấy cũng cực kỳ coi trọng anh ta, cái chết của anh khiến cô ấy chịu phải đả kích lớn, nên mới dẫn tới hàng loạt hành động báo thù cực đoan thế kia..."

"Ồ ồ! Chẳng tránh vừa rồi Annie bỗng nhiên lại ngoan ngoãn như thế, hóa ra vì Hàn Kiêu mới là chính chủ, mới là người cô ấy yêu thật lòng?" Đường Lãng bỗng bừng tỉnh.

Tiêu Phong Phong nghe vậy cũng lẩm bầm: "Ồ, không biết Annie và Đại thần sẽ thế nào nhỉ..."

Ninh Tịch nắm chặt thuốc giải trong tay nhìn về phía bóng hai người vừa rời đi: "Mong là Annie có thể khôi phục lại trí nhớ, muội tin Đại thần nhất định sẽ có cách!"

Nói rồi Ninh Tịch hướng về phía ông trùm châu Âu để cảm ơn: "Ông Giles, cảm ơn ông hôm nay đã tới giải vây kịp thời."

Nếu như hôm nay Giles không kịp thời xuất hiện thì dù những tay súng bắn tĩa kia có bị tiêu diệt hơn phân nửa, hai bên vẫn khó tránh khỏi một cuộc giao tranh đẫm máu.

"Là tôi đã gây rắc rối cho mọi người." Giles thờ dãi nói.

"Nhưng cháu thật sự không ngờ, ông lại... lại..."

Nhà sản xuất cùng làm việc với cô, một ông lão hiền từ bỗng trở thành ông trùm của thế giới ngầm châu Âu trong truyền thuyết. Ninh Tịch cảm thấy thật sự quá thân kỳ.

Giles cười nói: "Giờ tôi chỉ là một nhà sản xuất thích làm phim điện ảnh thôi."

Giles nói rồi lại nhìn Ninh Tịch thêm mấy cái, sau đó lại thờ dãi nói tiếp: "Tiểu Tịch, cháu thật sự rất giống Caroline... Năm ấy, con bé bất chấp sự phản đối của ông, nhất định muốn đi đóng phim. Cháu cũng y hệt như nó vậy, bắt đầu từ những vai đóng thế, một mình nó xông xáo vào cái giới nghệ thuật thứ bảy, con bé rất nghiêm túc và nỗ lực. Nó nói đóng phim là việc nó

thích làm nhất, là sinh mệnh của nó... Con bé một lòng muốn nhận được sự khẳng định của ông... chỉ tiếc là... đợi tới khi ông có thể hiểu được nó... nó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong một lần quay phim..."

"Giờ ông trông thấy cháu... như lại được thấy con bé vậy... Ông có rất nhiều con trai nhưng lại chỉ có hai đứa con gái. Đứa bé là Carosan, con bé vì bị ông ép cưới cậu Hàn nên đã bỏ nhà ra đi, tới giờ cũng không chịu gọi ông một tiếng cha. Còn Caroline cuối cùng lại chết vì sự cố chấp của ông, chỉ vì con bé vô cùng mong muốn ông thừa nhận nên nó mới liều mạng như vậy... Thế nên mới xảy ra việc ngoài ý muốn kia..."

--- O ---

Chương 2142: Chán Lắm

Nghe ông lão trước mắt kể lại câu chuyện xưa của mình, lại nhìn dáng vẻ tự trách của ông, Ninh Tịch bỗng cảm thấy lòng mình cũng chua xót.

Lúc này, ông lão trước mắt cô chẳng phải là ông trùm khét tiếng trong thế giới ngầm uy danh kia nữa mà chỉ là một người cha bình thường như bao người cha khác. Chẳng trách, trong lần đầu tiên gặp mặt, thái độ của ông đối với cô lại thân thiết như vậy, hóa ra là vì khi trông thấy cô, ông lại thấy được bóng dáng con gái mình.

"Tuy giờ cô Caroline đã mất nhưng cô ấy đã để lại hình ảnh đẹp nhất cho hậu thế. Cô ấy không chỉ cố gắng vì ông mà còn cố gắng vì ước mơ của chính cô ấy nữa, cháu tin cô ấy trước giờ đều chưa từng trách ông!" Ninh Tịch nói.

"Cháu thật sự nghĩ vậy sao?" Con người Giles thoáng chớp động.

Ninh Tịch gật đầu: "Nếu như là cháu, cháu sẽ nghĩ như vậy."

"Cảm ơn cháu..." Giles thở dài, như thể cuối cùng ông cũng có thể buông bỏ được điều gì đó trong lòng.

Nói rồi ông lại nhìn Ninh Tịch: "Mai ông lại phải về châu Âu rồi, Tiểu Tịch, nếu như cháu tới châu Âu, nhất định phải liên lạc với ông để ông tiếp đón chu đáo đấy nhé."

"Nhất định là thế rồi, ông Giles."

Sau khi Giles đi khỏi, người của gia tộc Rothschild cũng rút hết, cả đám người của Lục Đình Kiêu và Vân Thâm cũng rút theo.

Khu nghỉ dưỡng Thiên Tuyên rộng lớn lúc này lại yên tĩnh như thường ngày, phong cảnh đẹp đẽ, chim hót líu lo, hoa thơm ngào ngạt... tựa như vừa rồi chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thế nhưng trong trận chiến lần này, người duy nhất bỏ mạng lại là... Kiêu Dịch...

Ninh Tịch nhìn Kiêu Dịch bất ngờ chết dưới tay Hàn Kiêu, thi thể đang nằm dưới đất của ông ta khiến tâm tình của cô vô cùng phức tạp.

Đường Dạ bước từng bước về phía Kiều Dịch, anh cởi áo khoác ra đắp lên cơ thể ông ta, sau đó tự mình nhấc thi thể ông ta lên, rời khỏi đó.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha.

Dù Kiều Dịch đã làm ra chuyện táng tận lương tâm như thế, nhưng anh vẫn không thể trơ mắt ra nhìn cơ thể ông bị phơi thây nơi đồng không mông quạnh như vậy.

Đường Lãng yên lặng nhìn theo bóng lưng rời đi của Đường Dạ.

"Chậc, chán muốn chết." Vân Thâm biếng nhác ngáp dài một cái.

Người bên công ty cùng theo đến lúc này cũng vội tiến tới xin chỉ thị: "Boss, giờ bên phía công ty phải làm sao? Lần này Úc Lam chúng ta bị tổn hại nghiêm trọng, cấp dưới đều đang chờ tin của anh..."

Vân Thâm thờ ơ nói: "Ồ, vậy thì thôi không cần nữa."

"Không... không cần nữa?" Tên trợ thủ cảm thấy thật mờ mịt.

Vân Thâm nhếch miệng nhìn anh ta: "Từ giờ trở đi, cậu sẽ là boss."

"Ồ... tôi... tôi là boss?" Tên trợ thủ hoàn toàn ngớ ra: "Vậy còn anh thì sao?"

Người đàn ông tóc trắng nhìn về phía chân trời xa xôi: "Chắc lại về làm cướp biển!"

"Gì... gì cơ?" Tên trợ thủ dờ ra hẳn.

Ninh Tịch đứng cạnh thấy Vân Thâm nói vậy liền cau mày lại.

Tất nhiên Vân Thâm cũng chú ý thấy vẻ mặt của cô, anh cười như không cười nói: "Gì nào? Cô tưởng tôi muốn gây dựng lại sự nghiệp để diệt Lục gia tiếp chắc? Hơ, yên tâm đi, tôi không có cái hứng thú đó đâu. Tên này..."

Ánh mắt Vân Thâm lướt về phía Lục Đình Kiều mang theo vài phần chán ghét: "Chán lắm."

Có cô nhóc này ở đây, cuộc chiến giữa hai người họ nhất định sẽ chẳng bao giờ có thể đánh được.

Ninh Tịch nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt: "Cảm ơn!"

Nghe xong, vẻ mặt thờ ơ của Vân Thâm lúc này có chút không được tự nhiên: "Đồ ngốc! Tôi chẳng có gì tốt để cô cảm ơn đâu!"

Nói rồi, anh quay người đi thẳng.

Phong Tiêu Tiêu vội vàng đuổi theo, cô vừa đi vừa vẫy tay chào tạm biệt Ninh Tịch: "Tiểu sư muội, đi nhé! Khi nào tổ chức hôn lễ nhớ thông báo tý một tiếng nha!"

Ai đó đang rảo bước nhanh phía trước nghe thấy vậy bỗng quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu bị lườm liền trưng ra vẻ mặt vô tội: "Hửm? Tôi nói sai gì hả?"

Đường Lăng đứng cạnh "chật chịt" lắc đầu, Tam sư muội, muội chọc trúng nỗi đau của người ta rồi!

--- O ---

Chương 2143: Tuyệt Đối Không Ly Hôn

Sau khi trở về, Ninh Tịch lập tức cho Tiểu Bảo uống thuốc giải, sức khỏe của Tiểu Bảo cũng dần dần hồi phục.

Ninh Tịch đã thử liên hệ bên phía Hàn Kiêu và Annie mấy lần, nhưng tiếc là vẫn chưa nhận được tin tức gì của họ.

Còn về thế giới bên ngoài kia, tập đoàn Lục thị vẫn đứng sừng sững sau con phong ba, nguồn đầu tư từ nước ngoài lũ lượt rút khỏi thị trường Trung Quốc, con khủng hoảng kinh tế cũng từ từ biến mất.

Không lâu sau đó, điều khiến cả giới kinh doanh kinh ngạc chính là công ty Úc Lam hùng mạnh lại từ giã sự nghiệp vào đúng lúc đang trên đỉnh cao của danh vọng, hoàn toàn rút vốn khỏi thị trường Trung Quốc.

Nửa năm sau.

Một vụ án buôn lậu ma túy xuyên biên giới được mở phiên tòa, điều khiến người ta quan tâm là một trong những tội phạm của tổ chức này lại là người từng vô cùng nổi tiếng trong giới giải trí và cũng là Thiếu phu nhân của tập đoàn Úc Phong - Ninh Tuyết Lạc, chuyện này khiến ai nấy đều vô cùng bất ngờ và sửng sốt.

Trong một phòng giam.

Ninh Tuyết Lạc cười lạnh nhìn người vừa tới: "Ha ha ha, Tô Diễm, đừng mơ nữa... tôi không thể ly hôn với anh được..."

Tô Diễm nhìn cô gái toàn thân toát ra sự ngoan độc, vẻ dịu dàng ngoan ngoãn ngày xưa đã hoàn toàn biến mất: "Tôi không tới để bàn chuyện ly hôn với cô."

"Vậy anh muốn nói gì."

"Dù gì cũng là vợ chồng, tôi tới gặp cô lần cuối cùng."

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy liền nhíu chặt mày lại: "Anh nói vậy là có ý gì?"

Tô Diễm im lặng không nói gì nữa.

Không biết Ninh Tuyết Lạc nghĩ tới chuyện gì, cô ta bỗng biến sắc: "Chẳng

lẽ tôi... không thể nào! Cùng lắm thì tôi chỉ mắc tội giấu thuốc... thêm một vài hoạt động phi pháp, uy hiếp vài người, thuê sát thủ giết người nhưng không thành... kể cả có là vô số tội thì cùng lắm cũng chỉ phạt hai ba mươi năm, nhất định sẽ có ngày tôi được thả ra ngoài!"

Tô Diễm nói chuyện với Ninh Tuyết Lạc nhưng giờ giọng nói chẳng còn chút tình cảm nào nữa: "Không phải tội giấu thuốc mà là tàng trữ thuốc phiện phi pháp."

Ninh Tuyết Lạc mặt cắt không còn giọt máu, cô ta kích động nói: "Tàng trữ thuốc phiện phi pháp... cái gì mà tàng trữ thuốc phiện phi pháp! Chẳng qua tôi chỉ giữ thuốc cho người ta thôi mà! Đổng thuốc đó căn bản không phải là của tôi! Bọn họ đang vu oan cho tôi!!!"

Cuối cùng, Ninh Tuyết Lạc cũng thấy hoảng loạn.

Nếu là tội tàng trữ ma túy phi pháp, cộng thêm với số lượng lớn như vậy, cô ta nhất định sẽ bị phán tử hình.

Chẳng trách Tô Diễm nói không phải tới để bàn việc ly hôn... bởi vì, chỉ cần cô ta chết, cuộc hôn nhân giữa họ cũng hoàn toàn được phá bỏ!

Cô ta không thể hiểu nổi!

Dù có làm thế nào cô ta cũng không thể nghĩ ra được, rốt cuộc bên phía cảnh sát làm thế nào mà nắm được chứng cứ cô ta tàng trữ ma túy, rồi sao lại có thể nắm rõ mọi hoạt động của cô ta từng chân tơ kẽ tóc, có được chứng cứ đầy đủ như vậy.

Cô ta biết nhất định là đám người kia đã bán đứng cô ta, nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được là bằng cách nào!

Đám người kia vốn ở nước ngoài, tung tích không xác định, kể cả có lộ ra thật thì bên phía cảnh sát trong nước cũng đâu thể làm gì được bọn chúng. Mà bọn chúng giao những chứng cứ này cho cảnh sát Trung Quốc thì có lợi gì chứ?

Chẳng lẽ... lại là Ninh Tịch! Là Ninh Tịch mua chuộc bọn chúng sao?

Sau khi Tô Diễm đi khỏi, Ninh Tuyết Lạc gặt gao yêu cầu gặp luật sư của mình.

"Lần này tôi bị phán 10 năm hay 20 năm? Ông nắm chắc được mấy phần?"
Ninh Tuyết Lạc sốt sắng hỏi.

Viên luật sư lúc này lại chỉ có thể úp úp mở mở: "Chuyện này..."

Thấy vẻ mặt của luật sư, máu trong người Ninh Tuyết Lạc bỗng lạnh xuống:
"Rất cuộc chuyện này là sao! Ông nói thật cho tôi!"

Trong tay cô ta có nắm giữ bằng chứng hồi lộ của Tô gia mà, tại sao giọng điệu của Tô Diễm ban nãy lại không có vẻ gì là sợ hãi?

Viên luật sư chần chừ một hồi mới nói: "Cô Tô, thứ cho tôi không thể giúp được gì, phía trên Tô gia có người. Tôi e là không thể giúp gì được cho vụ án này của cô, xin cô hãy chuẩn bị tình huống xấu nhất."

"Phía trên có người, trên Tô gia còn có thể có ai được nữa!"

Luật sư khẽ ho một tiếng: "Cô còn chưa biết sao? Tôi tưởng anh Tô đã nói với cô rồi chứ... Tháng sau anh Tô sẽ kết hôn với Đại tiểu thư của Lương gia ở thành phố S."

--- O ---

Chương 2144: Tỉnh Ngộ Muộn Màng

"Ông nói cái gì!!!"

Chẳng trách... chẳng trách Tô gia lại muốn nhanh chóng giết chết cô ta như vậy! Hóa ra là vì muốn chuyển địa vị cho bà chủ mới!

Ninh Tuyết Lạc hoàn toàn mất không chế: "Tôi muốn kiện! Tôi muốn kiện Tô Hoàng Quang tội hối lộ! Dù tôi có chết cũng sẽ không để bọn họ sống yên thân đâu!"

Viên luật sư cũng cảm thấy thương xót cho số phận cô ta, ông thở dài nói: "Cô Ninh, bỏ đi, cô quên mất đằng sau Lương gia có ai rồi à? Vô ích thôi, với quan hệ của Tô gia và Lương gia lúc này, những bằng chứng kia của cô chưa kịp đưa ra cũng sẽ bị người ta ngăn cản lại thôi..."

Ninh Tuyết Lạc nghe vậy mặt mũi liền tái nhợt, cô ta ngồi phệt xuống chiếc ghế sắt lạnh như băng...

Không thể nào...

Sao lại có thể như vậy...

Tô Diễm... Tô Diễm!

Sao anh lại có thể làm vậy với tôi!!!

...

Vài ngày sau.

Tại quảng trường trung ương nằm giữa trung tâm Đé Đô, dòng người qua lại tấp nập, hai bên đường dòng xe cũng nườm nượp chạy qua. Nhưng, người đi đường đều không nhìn được mà phải dừng bước ngẩng đầu lên nhìn vào màn hình lớn.

Cảnh quay đấu đá và bắn nhau dữ dội, hiệu ứng đẹp mắt, tình tiết kinh điển, đây là hình ảnh mà tất cả người dân Trung Hoa đều không còn thấy lạ lẫm gì nữa.

Đoạn trailer phim vừa kết thúc, trên màn hình lớn xuất hiện một dòng chữ tuyên truyền: Mừng 1 Tết - SÁT THỦ - Sự trở về của Vương giả - Xin hãy

đón chờ!

"AAA! Là Sát Thủ mà anh Tịch đóng! Đợi nửa năm cuối cùng cũng được công chiếu rồi! Nhưng cũng nhanh hơn tưởng tượng nhiều, tôi còn tưởng phim này ít nhất cũng phải đợi tầm một hai năm như Biệt Đội Điệp Viên Perak cơ!"

"Đoàn làm phim nhiều tiền vãi chưởng ra, nghe nói còn mời đội ngũ hiệu ứng rất trâu bò nữa nên hiệu suất ắt sẽ cao thôi!"

"Anh Tịch của ngộ đẹp trai chết mất á á á! Phải rồi, có một cảnh có một "băng sơn mỹ nhân" cùng kề vai chiến đấu với anh Tịch không biết là ai nhỉ, đẹp quá đi!"

"Ôi, nếu tôi đoán không nhầm thì rất có khả năng là anh Mục Dã của chúng ta đó ~"

"Đù! Giang... Giang Mục Dã? Thật á? Đây là Giang Mục Dã giả dạng thành con gái á? Sao đẹp quá vậy! Có để cho đám con gái tụi này sống nữa không hả!"

...

Ninh Tịch vừa tụ tập với đoàn làm phim Sát Thủ xong, lúc ra hầm để xem để lấy xe lại bất ngờ thấy một người.

"Tiểu... Tiểu Tịch..." Ninh Diệu Hoa áy náy đứng đôi diện xe cô, có vẻ như cô tình đứng đợi sẵn cô ở đây.

Ninh Tịch dừng bước: "Chủ tịch Ninh, có chuyện gì vậy?"

Ninh Diệu Hoa khẽ ho một tiếng: "Tháng sau, là Tết rồi..."

Ninh Tịch không biết ông ta muốn nói gì nên chỉ lẳng lẳng đứng đó.

Thật ra Ninh Diệu Hoa muốn hỏi cô có muốn về nhà đón Tết không, nhưng chung quy ông ta vẫn không thể mở lời được.

"Tiểu Tịch, ba... ba vẫn luôn muốn nói chuyện với con, nhưng con cũng biết đấy, tình hình Ninh gia nửa năm nay không được tốt lắm. Công ty đang gặp tổn hại nghiêm trọng, mẹ con giờ lại như thế, tinh thần càng ngày càng hoảng loạn, ba thật sự không thể để bà ấy một mình được..."

Ninh Diệu Hoa cứ nói liên miên mãi.

Thật ra, ông ta nói nhiều như thế nhưng vẫn không biết nên làm thế nào để nói cho con gái biết lý do cuối cùng.

Ninh Diệu Hoa hít sâu một hơi, ông ta nói: "Giờ ba mẹ đã biết sự thật chuyện năm ấy rồi, cũng biết đó không phải lỗi của con... là Tuyết Lạc đã hại con."

Ninh Diệu Hoa cảm thấy có chút khó xử: "Ba biết giờ có nói gì cũng đã quá muộn... nhưng ba xin lỗi con Tiểu Tịch à, xin lỗi vì khi ấy đã không tin tưởng con. Tuyết Lạc đã bị phán quyết, nó đã phải chịu hình phạt mà nó nên nhận lấy rồi."

Ninh Tịch cũng biết chút chuyện của Ninh Tuyết Lạc, cô vừa mới biết tin Ninh Tuyết Lạc đã bị tuyên án tử hình.

Ở nước ngoài không cấm thuốc phiện nhưng ở trong nước thì vụ này bị quản rất nghiêm. Lượng thuốc phiện mà Ninh Tuyết Lạc dính tới quá lớn, đủ để phán tội tử hình.

--- O ---

Chương 2145: Có Thai Rồi

Kỳ thật, Ninh Tuyết Lạc chỉ được tính là mắc tội giấu thuốc thôi, vì chỗ ma túy đó không phải là của cô ta, nên không thể xem là tàng trữ ma túy trái phép được. Nếu như tìm được một luật sư tốt thì có khả năng thoát được tội tử hình.

Nhưng... vấn đề là có người muốn cô ta chết.

Tuy Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc chưa ly hôn, nhưng khi Ninh Tuyết Lạc vừa bị bắt, Trịnh Mẫn Quân đã lập tức sắp xếp cho Tô Diễm đi xem mắt khắp nơi luôn rồi.

Chuyện giữa Tô Diễm và Ninh Tuyết Lạc vốn đã bày ra chình ình trước mắt, người trong giới chẳng ai là không biết, Tô gia hoàn toàn không thể kết thông gia với con gái nhà nào có bối cảnh tốt được.

Cơ mà, ai mà ngờ được Tô gia lại may mắn đến vậy, Đại tiểu thư nhà họ Lương ở thành phố S vừa gặp đã yêu Tô Diễm, chỉ muốn lấy gã. Vì Lương gia có quan hệ với tòa án, nên đã âm thầm phán tội tử hình cho Ninh Tuyết Lạc, ngay đến những bằng chứng về việc đút lót của Tô gia bị Ninh Tuyết Lạc khai ra cũng âm thầm bị chặn lại và hủy mất.

Tất nhiên chuyện gì cũng có hai mặt của nó, cái cô tiểu thư họ Lương này cũng không phải dạng vừa. Còn chưa kết hôn đã đuổi hết cả Trịnh Mẫn Quân, Tô Hoảng Quang và người nhà họ Tô ra khỏi nhà, cô ta nói không muốn sống chung với người nhà họ Tô, lý do là vì chán ghét cái mùi tiền trên người bọn họ.

Cả nhà họ Tô không thể làm gì khác, đành phải nghe theo cô con dâu có bối cảnh lớn này. Nhưng mà, vị Đại tiểu thư này vẫn chưa hài lòng, hầu như cứ vài ba bữa lại cãi nhau hết trận to tới trận nhỏ, hơn nữa cô ta còn ghen tuông rất kinh khủng, không lâu trước còn đánh nhau với một tình nhân của Tô Diễm âm ỉ đến mức lên cả báo, để ai ai cũng biết chuyện.

Trịnh Mẫn Quân không ngờ cái cô tiểu thư này lại khó sống chung đến thế, bà ta than khổ không ngừng. Nhưng mà, hồi hạn cũng chẳng kịp nữa rồi, mời thần thì dễ chứ tiền đi đâu có đơn giản.

Ninh Diệu Hoa cũng không mong Ninh Tịch sẽ đáp lại, nói xong rồi ông ta lạc lõng rời đi.

Ninh Tịch bản thân nhìn bóng lưng cô đơn của Ninh Diệu Hoa, dù giờ họ đã biết tất cả mọi chuyện nhưng với những nỗi đau mà họ đã gây ra cho cô... dù bảo cô nói lời tha thứ cô cũng không thể làm được.

Sau khi lên xe, đang định lái xe đi, bỗng cơn buồn nôn quen thuộc lại dâng từ dưới bụng lên.

Cô vội lấy túi trên xe nôn khan một trận, mặt mày tái mét.

Uống một ngụm nước rồi cô ngồi ngả người vào ghế lái hơn mười phút mới thấy dịu đi.

Đưa tay khẽ sờ vào bụng, Ninh Tịch bất đắc dĩ mỉm cười, cô lẩm bẩm trong miệng: "Rõ ràng anh con ngoan thế mà..."

Từ một tháng trước, cô luôn thấy thèm ngù, ăn cũng không ngon miệng. Mới đầu cô còn tưởng vì quãng thời gian đó quay phim mệt quá nên vậy, nhưng cả một thời gian dài cô đều cảm thấy khó chịu như thế, cuối cùng đành rút chút thời gian ra đi khám.

Kết quả, hôm đó nhận được tin, cô... đã có thai rồi...

Cô dự định chờ sau khi phim của Thẩm Miên quay xong sẽ bắt đầu tạm hoãn công việc để tuyên bố việc kết hôn, vì thế nên mới muốn chạy nhanh tiến độ. Khoảng thời gian này thật sự bận đến mức chân không chạm đất, căn bản không hề chú ý tới sức khỏe của bản thân, ngay đến chuyện bà dì bất thường cô cũng chẳng để ý, mãi tới gần một tháng trước, thấy sức khỏe ngày càng khác lạ cô mới tranh thủ thời gian đi khám...

Ai ngờ kết quả khám... lại khiến cô bất ngờ như vậy.

Cô có thai rồi, trong bụng cô giờ lại có thêm một bé con nữa rồi.

Cảm giác này thật tuyệt vời...

Nhưng mà... em bé này rõ ràng không ngoan như Tiểu Bảo hồi đó, lúc cô mang thai Tiểu Bảo, hầu như chẳng ghen ngấm gì cả, vậy mà giờ phản ứng lại mạnh như thế.

May mà bộ phim của Thẩm Miên đã đóng máy, việc tuyên truyền cho Sát Thủ cũng đã xong hết cả rồi.

Giờ cô đang định lái xe tới công ty tìm Từ Thao để bàn chuyện công khai việc đã kết hôn.

Còn bên phía Lục Đình Kiêu...

Mấy ngày nay anh đi công tác ở nước ngoài, chắc phải ba ngày nữa mới về.

Chờ tới lúc anh về chắc cô cũng sắp xếp chuyện công khai mối quan hệ của hai người đâu vào đấy cả rồi.

Ôi, tự dưng háo hức muốn xem phản ứng của anh yêu nhà cô quá ~

Chắc sẽ ngạc nhiên lắm đây!

--- O ---

Chương 2146: Lần Này, Em Muốn Công Khai

Ninh Tịch không dám tự lái xe về nên cô đành gọi Từ Thao tới đón, vừa hay cũng muốn bàn chuyện này với anh.

Ngay sau đó, Từ Thao nhanh chóng chạy tới nhưng lại trong bộ dạng hớt hơ hớt hải, điện thoại trên tay anh còn không ngừng đổ chuông như muốn phát nổ.

"Anh Thao, có chuyện gì thế?" Ninh Tịch thấy Từ Thao chạy tới mướt mát mồ hôi, vội đưa bình nước cho anh.

Từ Thao uống ừng ực hết nửa chai nước, cuối cùng cũng có thể bình tĩnh nói chuyện, nhưng câu đầu tiên lại là... "OA" một tiếng khóc ầm cả lên...

"Hử..." Ninh Tịch bị anh ta dọa sợ, liền an ủi: "Anh Thao, anh đừng cuống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có gì từ từ nói xem nào!"

Dù gặp phải chuyện phong ba bão táp gì, cô luôn thấy Từ Thao giải quyết rất gọn gàng, cô chưa từng thấy anh kích động như vậy bao giờ.

"Là tên trời đánh nào! Nữ vương đại nhân! Em nói cho anh biết rốt cuộc là tên khốn nạn nào!!!" Từ Thao vừa mở miệng ra đã chửi ầm lên.

Ninh Tịch mờ mịt: "Tên khốn nào là sao? Anh Thao anh đang nói ai thế?"

Hai mắt Từ Thao đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào bụng Ninh Tịch: "Đứa bé trong bụng em... Oa..."

Từ Thao vừa đau khổ nói vừa không kiềm chế được khóc gục trên vô lăng: "Tức chết tôi mất thôi! Cái trứng thơm ngon của tôi!"

Ninh Tịch lập tức tròn trợn mắt: "Sao anh biết em có thai?"

"Hóa ra là thật... hóa ra là thật à..." Từ Thao đau khổ đến mức tan nát cõi lòng, anh đưa điện thoại ra cho Ninh Tịch xem: "Lúc anh vừa nhận được điện thoại báo tới đón em thì bên Lương Phi Tinh cũng gửi tin này tới cho anh, có người để lộ tin em có thai ra rồi!"

"Gì cơ?" Ninh Tịch vội cầm lấy điện thoại của Từ Thao lên xem.

Quả nhiên cô liền thấy một tiêu đề được up lên weibo cách đây chỉ tầm một

tiếng và đã được lên top 1, mục hot search cũng toàn là #Ninh Tịch mang thai#.

"Em khám ở viện nào thế?" Từ Thao hỏi.

"Là bệnh viện mọi người thường hay tới ấy."

Vì chuyện của Tiểu Bảo lúc trước, cộng thêm việc quãng thời gian này cô cứ hay nghĩ linh tinh nên sức khỏe của cô mới có chút thất thường. Thế nên lúc đi khám cô không dám nói với ai, cũng chẳng tới bệnh viện Quân y mà tới một bệnh viện tư người trong ngành đều biết, bệnh viện này rất có tính bảo mật.

Từ Thao ảo não nói: "Công tác bí mật của bệnh viện đó rất tốt, nhưng việc em có thai lại là tin tức lớn, có lẽ có người không đỡ nổi cảm dỗ rồi..."

Từ Thao nói xong cắn răng lại nghiên: "Chúng ta sống chết cũng không thể thừa nhận việc em có thai, cứ nói kết quả kiểm tra đó là giả đi!"

Ninh Tịch nhìn dáng vẻ nghiên răng nghiên lợi của Từ Thao thì bật cười: "Anh Thao, lần này em muốn công khai."

"Em nói cái gì!!!" Từ Thao lại muốn khóc nữa rồi.

Rốt cuộc là tên khốn nào cư nhiên để Nữ vương đại nhân nhà anh mê muội đến mức không tiếc vì hấn mà buông bỏ sự nghiệp, muốn công khai chuyện này như thế chứ!

"Em xin lỗi vì không nói với anh trước để anh chuẩn bị, hôm nay em cũng vừa mới cầm được kết quả xong."

"Trọng điểm không phải cái này! Trọng điểm tên khốn đó rốt cuộc là ai? Nữ vương đại nhân của anh ơi, em ngàn vạn lần phải nghĩ cho kỹ vào, đây không phải là chuyện nhỏ. Chỉ cần em công khai chuyện này ra, nó sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới em! Tuy giờ trong giới giải trí mọi người cũng nghĩ thoáng hơn về việc chưa kết hôn mà đã có con, nhưng mức độ chấp nhận của fan... nó không cao được như thế đâu!"

Từ Thao đang nói dở thì bên ngoài bỗng có người gõ cửa.

"Ai!" Từ Thao cảnh giác ngoảnh lại.

"Là tôi." Ngoài xe truyền tới giọng nói của Lương Phi Tinh.

Lúc này Từ Thao mới chịu yên tâm mở chốt cửa.

--- O ---

Chương 2147: Fan Bạo Động

Lương Phi Tinh kéo cửa ngò vào xe rồi lập tức đưa cho Ninh Tịch một tệp văn kiện dày cộp, anh nói rất nhanh gọn: "Quá trình công khai anh đã chuẩn bị từ trước cho em rồi, chỉ đợi em quyết định xong thời gian là anh có thể bắt đầu sắp xếp và thông báo với ký giả."

Từ Thao thấy Lương Phi Tinh nói vậy trợn tròn mắt: "Đệch mạ! Ai nói muốn công khai hả! Tôi đây còn đang bàn bạc với Nữ vương đại nhân cơ mà! Chơi trò gì thế, rốt cuộc cậu chuẩn bị cái này từ khi nào hả?"

Anh chỉ cần liếc mắt thôi cũng biết cái đồng này căn bản không thể làm ra trong vài tháng, tên này đã chuẩn bị đồng này ngay từ đầu rồi sao?

Từ Thao sầm mặt xuống: "Lương Phi Tinh, cậu bị điên à, tự cậu nhìn xem giờ trên mạng đang nói khó nghe đến thế nào! Bao người còn đang chờ xem kịch hay kia kia! Nào là nói Ninh Tịch trước giờ đều luôn giả vờ thuần khiết, nói cô ấy đời tư không ra gì, nói cô ấy lừa gạt tình cảm của fan hâm mộ, những người bao năm nay ghen ghét với Ninh Tịch, muốn kéo cô ấy xuống ngựa có bao nhiêu? Bao nhiêu người còn đang nhìn chăm chăm vào cô ấy để tìm cơ hội cắn một phát đấy!"

Từ Thao đang kích động chửi mắng Lương Phi Tinh, một giây sau anh liền tái mét mặt, chỉ thấy cả đám phóng viên đồng nghịt đang ùn ùn kéo về phía họ.

"A!!! Ở đó kia!"

"Là xe của Ninh Tịch!"

"Đi mau lên!"

...

Đám phóng viên kia ôm "vũ khí tác nghiệp" của mình thoáng chốc đã vây kín lấy chiếc xe, Từ Thao cố gắng từ từ lái xe ra khỏi gara, nhưng sau đó lại không thể nhích thêm được tí nào nữa.

Đám phóng viên kia vì muốn vây lấy họ còn bất chấp cả tính mạng chần trước mũi xe, dùng ánh sáng chói mắt chụp rọi vào trong xe của họ.

"Địch!" Từ Thao chửi một tiếng.

Sắc mặt Lương Phi Tinh cũng không tốt lắm, bởi vì tình trạng của Ninh Tịch lúc này cũng bắt đầu bất ổn, cô lại nôn nữa rồi.

Chỉ cần phản ứng này của Ninh Tịch thôi cũng đủ khiến đám ký giả bên ngoài kia như tiêm thêm thuốc kích thích, bọn họ càng trở nên kích động, ai này đều giơ điện thoại lên để phát trực tiếp.

"Cô Ninh Tịch, cô có gì muốn nói về chuyện bản thân chưa kết hôn mà đã mang thai không?"

"Ninh Tịch, trên mạng đang lan truyền chuyện cô có thai, xin hỏi có phải là thật không? Cha của đứa bé là ai? Liệu có thật sự là Giang Mục Dã?"

"Trước đây có phóng viên từng hỏi có phải cô đang yêu không, nhưng cô liền phủ nhận ngay lập tức, giờ lại bị lộ tin đã có thai ba tháng. Điều này có phải đã chứng minh rằng từ trước đến giờ cô đều lừa dối fan của mình, lừa gạt công chúng hay không?"

...

Từ Thao bật một kênh mạng đang phát trực tiếp lên xem, các fan cũng đã bắt đầu bình luận điên cuồng trên đó.

[Anh Tịch của ngộ chưa kết hôn mà đã có thai á! Không thể nào! Ngộ tuyệt đối không tin chuyện này!]

[Cho xin đi, lúc này trực tiếp cũng thấy phản ứng nôn nghén của Ninh Tịch ngay đó rồi còn gì!]

[Thế không thể là đau dạ dày à? Nói không chừng cái kết quả khám kia là giả thì sao!]

[Fan của Ninh Tịch ơi tỉnh lại đi, kết quả kiểm tra thật giả thế nào trước tiên chưa nói, vậy sao Ninh Tịch nửa đêm nửa hôm còn chạy tới khoa sản để kiểm tra hả? Bức ảnh kia nói chung là thật rồi!]

Sắc mặt Từ Thao ngày càng kém: "Lương Phi Tinh, giờ cậu lập tức chuẩn bị phương án đối ngoại cho tôi! Chúng ta tuyệt đối không thể công khai chuyện này được! Thằng khốn nạn đấy đã không chịu trách nhiệm để Ninh Tịch có thai trước khi kết hôn, rõ ràng đã là một tên khốn bỉ ổi rồi! Ninh Tịch không

tỉnh táo thì thôi, chẳng lẽ cậu cũng khinh suất theo cô ấy luôn à!"

Vì bên ngoài quá ồn ào nên tình trạng của Ninh Tịch càng kém, cô nôn tới xây xẩm mặt mày, hoàn toàn không thể chú ý tới gì khác.

Còn Lương Phi Tinh lúc này phải đối diện với những lời chất vấn kích động của Từ Thao lại chẳng ho he câu gì.

Hiện tại, đám ký giả bên ngoài gần như đã phát điên, ai nấy đều kích động đập lên cửa sổ, ngay đến bảo vệ chạy ra cũng không có cách nào đuổi bọn họ đi được.

--- O ---

Chương 2148: Thừa Nhận

Gay go hơn là vì có người phát trực tiếp nên không ít fan đã nhận ra địa điểm này, người qua đường và fan tới ngày một đông, gần như cả khu vực xung quanh khách sạn đều vây kín toàn người là người...

Quả này không thể đi được rồi!

Biến người trước cửa khách sạn giờ thành một mớ hỗn loạn, bảo vệ bảo an đều tối tăm cả mặt mũi, còi hiệu cảnh sát vang lên khắp nơi.

Họ có làm thế nào thì đám nhà báo điên cuồng và đám fan kích động kia cũng không chịu rời đi...

"Tôi tuyệt đối không tin! Trừ khi anh Tịch nói với chúng tôi đây là sự thật!"

"Đúng, không tin! Tôi không tin! Anh Tịch tuyệt đối không phải là loại người đó!"

"Đờ mờ! Không ngờ tới vậy rồi mà đồng fan não tàn của Ninh Tịch vẫn chưa chịu tỉnh nữa!"

"Cô nói ai là fan não tàn hả!"

"Ai đáp thì là người đó đấy!"

"Cô... Tôi liêu với cô! Tôi không cho phép ai sỉ nhục anh Tịch của tôi hết!"

Thấy cảnh fan bạo động, Ninh Tịch càng nôn tợn, mặt cô tái mét nhìn ra ngoài cửa xe: "Anh Thao, mở cửa, em muốn ra ngoài!"

Từ Thao khiếp sợ: "Cái gì! Ninh Tịch, em điên à!"

Lương Phi Tinh ngồi phía sau nãy giờ đều không nói gì lúc này cũng cuống lên: "Không được! Quá nguy hiểm!"

Ánh mắt Ninh Tịch lạnh xuống: "Mở cửa."

Sao cô có thể trơ mắt ra đó nhìn fan cãi nhau thậm chí đánh cả nhau mà vẫn ngồi trong xe không hỏi không rằng được.

"Nhưng..." Từ Thao bỗng không biết nói sao khi đối diện với ánh mắt lạnh

lòng của Ninh Tịch.

Thường ngày tính tình của Ninh tịch rất tốt, đặc biệt là đối với những nhân viên như bọn họ, nhưng khi động tới những vấn đề liên quan tới nguyên tắc thì không ai có thể khuyên được cô cả.

"Không được, không thể mở được!" Lúc này Lương Phi Tinh lại đứng về phía Từ Thao.

Bên ngoài bao nhiêu người như vậy, giờ bà chủ còn đang mang thai, lỡ như có mệnh hệ gì thì cái mạng nhỏ này của anh cũng không đền nổi đâu.

Đúng lúc Từ Thao đang chần chừ, Ninh Tịch đã vượt qua anh, ấn mở chốt cửa rồi đẩy cửa bước xuống xe.

"Ninh Tịch..." Từ Thao hét hoảng gọi theo, anh cùng Lương Phi Tinh cũng vội vàng chạy xuống, bảo vệ hai Ninh Tịch.

Lúc Ninh Tịch xuống xe, tất cả mọi người bên ngoài đều ngẩn ra, tựa hồ không ngờ được việc Ninh Tịch sẽ làm như vậy.

"Xin các vị hãy yên lặng một lát."

Trông cô có vẻ suy yếu, mặt mày tái nhợt, nhưng hai mắt lại sắc lạnh như dao khiến tất cả những người đang có mặt ở đây không khỏi ngẩn người rồi yên tĩnh lại.

"Giờ tôi sẽ nói cho các bạn biết lời giải đáp mà các bạn muốn." Ninh Tịch nói tiếp.

Truyền thông, fan hâm mộ và tất cả mọi người đang xem trực tiếp... lúc này đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, ai nấy đều căng thẳng chờ lời giải đáp của Ninh Tịch.

"Kết quả khám bệnh kia là thật, đúng là tôi đã có thai."

Âm thanh du dương của cô vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng, sau khi mọi người chìm trong im lặng tầm ba giây thì bắt đầu ào ào lên.

"Trời ơi! Ninh Tịch thừa nhận rồi kìa!"

"Không ngờ cô ấy lại mang thai thật!"

"Chuyện... chuyện này sao có thể!"

Đám phóng viên ban nãy vừa im lặng chưa được bao lâu lại phấn kích nhao nhao lên...

"Ninh Tịch, xin hỏi cha của đứa bé là ai!"

"Theo chúng tôi được biết, cô căn bản không hề có bạn trai, liệu cô và ba đứa bé có phải là có quan hệ nam nữ không chính đáng không!"

Lúc này, các fan dường như đều đã phát điên: "Sao lại như vậy! Đứa trẻ đó rốt cuộc là của ai!"

Một vài anti-fan lúc này cũng nhân cơ hội đề nghị lên: "Chắc chắc, tôi còn cứ tưởng Ninh Tịch là luồng gió thanh mát trong giới nghệ sỹ cơ, không ngờ giờ lại lộ ra scandal ăn cơm trước keng thế này!"

"Cô ta khác quái gì loại người như Ninh Tuyết Lạc và Hàn Tử Huyền đâu! Nói không chừng đời tư còn thoáng hơn kia! Chẳng qua cô ta quá biết giả bộ nên mới không bị ai phát hiện thôi!"

"Nói không chừng cha của đứa bé cũng là ông nào đã có vợ rồi ấy, nếu không sao cô ta cứ phải giấu giếm như vậy?"

--- O ---

Chương 2149: Đứa Bé Là Con Tôi

Nghe thấy những lời này, Từ Thao đứng bên bờ suy sụp: "Lương Phi Tinh, cậu xem đám người đó nói gì đi! Ninh Tịch khó khăn lắm mới đi được tới ngày hôm nay, giờ chẳng lẽ chỉ vì một tên khốn mà bị hủy hoại hết tất cả sao?"

Mọi người lại nhao nhao bạo động ngay sau lời nói của Ninh Tịch, tất cả đều chen chúc lên phía trước.

Đúng vào lúc này, phía sau bỗng truyền tới tiếng phanh xe chói tai, bảy tám chiếc xe màu đen đang đồng loạt đỗ lại trước cửa khách sạn.

Hơn hai mươi vệ sĩ đã được huấn luyện lục tục bước từ xe xuống, trong chiếc xe cầm đầu, cửa xe được vệ sĩ bật mở, người đàn ông cao lớn, mặt lạnh như băng cũng xuống khỏi xe.

Mọi người lập tức kinh hô nhận ra người kia: "Trời ạ! Là... là Lục Đình Kiêu!"

"Đệch! Điên mất thôi! Hình như thật đấy! Người thật đẹp... đẹp trai quá!"

"Sao Lục Đình Kiêu lại ở đây?"

Giờ phút này, gương mặt anh tuấn của người đàn ông kia vô cùng đáng sợ, cả người anh như muốn nổi bão, anh sải bước tiến về phía đám người kia.

Vệ sĩ ai nấy cũng đều lạnh tanh nhưng khí thế của người đàn ông đi đầu lại càng khiến người ta khiếp sợ, như thể chỉ cần nhìn vào mắt anh thôi máu đang chảy trong người cũng có thể đông lại.

Đám người hỗn loạn kia tự động tách ra thành một đường.

Cuối cùng, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, anh tiến thẳng tới chỗ Ninh Tịch, vẻ mặt hung ác dọa người, anh gắt gao nhìn cô gái có sắc mặt tái nhợt trước mắt mình rồi sầm mặt xuống, anh cúi người bế ngang hông cô lên...

"Đây..." Tất cả đồng loạt kêu lên.

Tuy trông Lục Đình Kiêu vô cùng đáng sợ, nhưng động tác bế Ninh Tịch lên lại cực kỳ cẩn thận, thậm chí có chút luống cuống tay chân như không biết nên chạm vào đâu, e là chỉ chạm một chút thôi cô cũng sẽ bị thương, thế nên

trong mắt mọi người, động tác của Lục Đình Kiêu thậm chí còn có chút vụng về nữa...

"A! Chuyện... chuyện này là sao?"

"Đờ mờ! Lục Đình Kiêu và Ninh Tịch á? Cái quỷ gì thế này!"

Ngoài phóng viên và fan hâm mộ ra, người ngạc nhiên nhất có lẽ chính là Từ Thao, lúc này Từ Thao đang ngẩn ngơ nhìn Đại Boss nhà mình bé Ninh Tịch đi, trông mặt anh chàng ngốc nghếch vô cùng.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tên khốn làm Ninh Tịch to bụng là...

Lương Phi Tinh thở dài thườn thượt, may mà Boss tới kịp lúc, anh sắp sợ đến mức truy tim luôn rồi!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lục Đình Kiêu lạnh lùng đảo mắt nhìn tất cả những người có mặt ở đây: "Đứa con trong bụng Tiểu Tịch, là của tôi."

Mặt mọi người: "..."

Ồ... Họ vừa nghe thấy gì ấy nhỉ?

Một câu nói này giống như một quả bom nguyên tử nổ bùm giữa đoàn người đông đúc.

Sau một khoảng thời gian im lặng ngẩn ngui, mọi người đều bạo phát kêu lên.

"Má ơi!!! Điên mất thôi!"

"Con... con của Ninh Tịch là con của Lục Đình Kiêu á!!!"

"Quả thật tôi là đàn ông đã có vợ." Anh tiếp tục mở lời.

"Cái gì?"

Lúc mọi người đang kinh ngạc còn chưa hoàn hồn lại thì lại nghe thấy anh nói thêm một câu nữa: "Tôi với Tiểu Tịch đã đăng ký kết hôn được hai năm sáu tháng mười bảy ngày rồi."

Mọi người: "..."

Chắc chắn là họ đang nghe nhầm...

Đây là sự kiện trọng đại nặng ký nhất, gây shock nhất giới giải trí năm nay đây!

Ảnh hậu Ninh Tịch mang thai, cha của đứa bé lại là Lục Đình Kiêu - tổng giám đốc tập đoàn Lục thị, hai người đã đăng ký kết hôn từ hai năm rưỡi trước rồi!

--- O ---

Chương 2150: Bình Tĩnh Đi Mà Anh Yêu

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, Lục Đình Kiêu lại nói tiếp: "Còn về việc có thai trước khi kết hôn, đúng là có chuyện này thật. "

Vừa nghe thấy vậy, mọi người đều trợn tròn cả mắt, ngay đến Từ Thao cũng cuống cả lên, anh lập tức xông tới chặn lại, kết quả lại bị Lương Phi Tinh kéo về, sau đó thì thâm vào tai anh mấy câu khiến anh sững cả người: "What?"

Lúc này, các fan hâm mộ cùng phóng viên chưa biết rõ sự việc còn đang ngẩn ra...

"Đệch! Ninh Tịch thật sự từng có con trước khi kết hôn à?"

"Sao Lục Đình Kiêu lại phanh phui vụ này ra như thế!"

"Rõ ràng biết Ninh Tịch từng có con trước khi kết hôn mà vẫn ở bên cô sao?"

...

Lục Đình Kiêu đảo mắt một lượt, tức thì tắt cả lại im bật, cả hiện trường lúc này quay trở lại về yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Lục Đình Kiêu nói: "Nhưng người sai trong việc này là tôi, khi ấy Tiểu Tịch vẫn chưa bước chân vào giới giải trí, chắc tôi cũng không cần phải giải thích với các vị ở đây đâu nhỉ."

Ôi đệch! Người sai là Lục Đình Kiêu, câu này có ý gì chứ?

Chắc không phải như bọn họ đang nghĩ đấy chứ hả...

Chẳng lẽ vị Tiểu thái tử trong truyền thuyết của Lục gia là...

Lục Đình Kiêu: "Ninh Tịch là mẹ ruột của con trai tôi."

Sau đó anh bỏ lại đám người đang đờ đẫn kia, trực tiếp bế luôn bà xã thân yêu của mình rời đi...

Đứa con trong bụng Ninh Tịch là của tôi.

Tôi với Ninh Tịch đã đăng ký kết hôn được hai năm sáu tháng mười bảy ngày.

Ninh Tịch là mẹ ruột của con trai tôi.

Lục Đình Kiêu xuất hiện còn chưa tới vài phút, vậy mà chỉ trong vài câu ngắn gọn liền khiến cả cái giới giải trí này, công dân của cả cái đất nước này bị oanh tạc một trận.

...

Trong xe.

Ninh Tịch vẫn được Lục Đình Kiêu ôm lấy ngồi ở ghế sau.

Mà anh từ lúc lên xe tới giờ đều không ho he tới một chữ, sắc mặt khó coi vô cùng.

Ninh Tịch chọt chọt ngón tay vào nhau, ngoan ngoãn nhận sai: "Hu hu hu, anh yêu à, em xin lỗi... thật ra, em tính dành tặng anh một niềm vui bất ngờ cơ..."

Lục Đình Kiêu: "..."

Phải! Đủ bất ngờ đấy! Anh sắp bị cô dọa cho hồn bay phách lạc luôn rồi đây!

"Em..." Ninh Tịch đang định nói thì cơn buồn nôn lại ập tới.

"Lái chậm thôi!" Lục Đình Kiêu cau mày.

Trình Phong đang lái xe phía trước: "..."

Tôi đã lái cái Maybach này thành tốc độ của xe đạp điện rồi đấy Boss ơi...

Thôi vậy, để anh thử tốc độ của xe đạp chân xem sao...

Lục Đình Kiêu vỗ vỗ nhẹ lên lưng cô, ánh mắt anh lúc này như gặp phải kẻ địch lớn: "Tới bệnh viện!"

Ninh Tịch vội xua tay nói: "Haiz, không cần đâu, đây chỉ là phản ứng nôn nghén bình thường thôi mà, nếu chỉ vì chuyện này mà tới bệnh viện vậy chẳng phải muốn bắt em nhập viện luôn sao!"

Lục Đình Kiêu: "Cũng được."

Ninh Tịch: "... anh bình tĩnh lại một chút được không, anh yêu?"

Lục Đình Kiêu hít sâu một hơi... anh vẫn chưa thể bình tĩnh lại được...

Ninh Tịch nhìn người đàn ông đang căng thẳng quá mức này, bất đắc dĩ nói: "Mình từng có Tiểu Bảo rồi mà, đây đâu phải lần đầu em mang thai đâu, sao anh phải lo lắng thế làm gì!"

Chỉ là lo lắng thôi sao?

Sau khi biết tin cô mang thai từ miệng người khác, anh hận không thể mọc cánh để bay tới bên cô luôn kìa.

Tiếng chuông điện thoại thúc giục vang lên, Lục Đình Kiêu bắt máy: "Không sao ạ, đang ở cạnh con, giờ đang trên đường về ạ, vâng."

"Điện thoại trong nhà ạ?" Ninh Tịch hỏi.

Lục Đình Kiêu gật đầu: "Về nhà ba mẹ trước đã, ba mẹ đều biết chuyện rồi."

"Ồ..." Không biết tại sao Ninh Tịch bỗng có dự cảm không lành...

Lúc về tới Lục Trạch.

Ninh Tịch xuống xe, vừa vào tới cổng nhà đã phải trợn tròn mắt, cô gần như không thể nhận ra đây rốt cuộc là nơi nào nữa.

Từ vườn tới tận cửa đều được trải một lớp thảm mềm dày cộp, cột nhà hay vách tường trước cổng đều được bọc đệm mềm, trên con đường rải đá cách đó không xa, Tiểu Bảo đang chỉ huy từng con robot móc từng viên đá lên sau đó lại phủ đất xuống...

Ninh Tịch nuốt nuốt nước bọt, quay lại nói với Lục Đình Kiêu: "Anh yêu à, em xin lỗi, vừa rồi đã nghĩ oan cho anh rồi."

--- O ---

Chương 2151: Tùng Xảo???

Phản ứng của nhà họ Lục còn khoa trương hơn cả Lục Đình Kiêu, ngay đến cả Tiểu Bảo cũng không thể tránh khỏi...

"Mẹ!" Tiểu Bảo từ xa đã trông thấy bóng dáng quen thuộc ở cửa, cậu nhóc lập tức vui vẻ chạy tới.

Từ trước đến giờ nhóc con luôn thích nhào thẳng vào lòng Ninh Tịch, nhưng lúc này chắc là sợ em bé trong bụng mẹ bị đau nên Tiểu Bảo cẩn thận dừng lại cách cô khoảng ba bước, hai mắt sáng long lanh nhìn vào bụng Ninh Tịch: "Mẹ, ở đây... có em gái thật rồi à?"

Ninh Tịch bật cười: "Mẹ vẫn chưa biết là em gái hay em trai nữa."

"Chỉ cần là mẹ sinh ra, Tiểu Bảo đều thích hết!"

Lúc này, Nhan Như Ý, Lục Sùng Sơn, mẹ của Giang Mục Dã và các trưởng bối nhà họ Lục cũng đều đã ra ngoài.

"Tiểu Tịch về rồi hả con, mau vào nhà đi, cẩn thận một chút..."

Ninh Tịch vừa vào phòng chưa được bao lâu, một chiếc xe Jeep của quân đội đã nhanh chóng đỗ xuống trước cửa nhà họ Lục.

"Tôi nói chứ Lục gia này đúng là không đáng tin, chuyện Tiểu Tịch mang thai lớn như thế cũng không thêm chuẩn bị trước, tình huống hôm nay có nguy hiểm không cơ chứ? Lỡ Tiểu Tịch va này va nọ vào đâu..." Mạnh Lâm Lang đang oán trách thì liền thấy thảm mềm trước cổng và tất cả các góc có vật cứng của nhà họ Lục đều đã được bao lại, thậm chí bàn ghế gỗ trong sân cũng được bọc da mềm hết.

Trang Liêu Nguyên đứng cạnh khế ho một tiếng: "Hôm nay mới có kết quả khám thai của Tiểu Tịch, chắc chưa kịp báo với người trong nhà đã bị người ta để lộ ra ngoài rồi."

"Thôi đừng dài dòng nữa, mau vào xem xem Tiểu Tịch thế nào rồi đi!"
Trang Tông Nhân vội thúc giục.

Thế là người của hai gia đình đều tề tụ lại hết trong phòng khách.

"Con khó chịu lắm đúng không?" Mạnh Lâm Lang nhìn sắc mặt tái mét của

Tiểu Tịch, đau lòng không thôi.

"Dạ không sao, không sao đâu ạ, đã tốt hơn nhiều rồi, thỉnh thoảng nó mới nhận nhạo lên thôi!" Ninh Tịch nhìn cả một phòng toàn người là người, quả thật rất đau đầu, chẳng qua cô chỉ mang thai thôi mà, có cần làm quá lên vậy không?

Ninh Tịch đánh ánh mắt cầu cứu về phía Lục Đình Kiêu.

Buồn thay, lúc này anh yêu của cô rõ ràng là đang trên cùng chiến tuyến với họ rồi.

"Giờ Tiểu Tịch có thai đứa thứ hai rồi, Lục gia các người tính tới bao giờ mới định tổ chức hôn lễ đây?" Trang Tông Nhân bất mãn nói.

Nhan Như Ý vội nói: "Lão gia tử cứ yên tâm ạ, bên chúng con đã chuẩn bị hôn lễ từ cả năm trước rồi. Mọi thứ nhỏ nhặt nhất cũng đã sắp xếp đâu vào đấy cả, lúc nào tổ chức cũng được hết, Tiểu Tịch càng không phải lo gì, chỉ cần bên phía công việc của con bé không có vấn đề gì, con bé muốn khi nào là tổ chức khi ấy."

Thấy Nhan Như Ý nói vậy sắc mặt Trang Tông Nhân mới dịu xuống: "Tiểu Tịch, ý con thế nào? Hôn lễ của con không thể đẩy lùi được nữa đâu! Nếu đám người kia dám nói gì linh tinh, ông sẽ tự mình ra mặt!"

Ninh Tịch vội nói: "Không cần đâu ông ngoại, bên phía công ty con cũng sắp xếp xong rồi. Thật ra thì con cũng đã định công khai trong đoạn thời gian này, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chút chuyện thế này, có điều cũng may là không có ảnh hưởng gì lớn cả. Theo con thấy, hay cứ quyết định vào tháng sau luôn đi, ý mọi người thế nào ạ?"

Mạnh Lâm Lang nghĩ nghĩ rồi gật đầu: "Tháng sau cũng được, may mà hôn lễ của các con đã chuẩn bị từ cả năm trước, chứ nếu kéo dài hơn nữa bụng con to ra cũng không tiện."

Nhan Như Ý mừng rỡ nói: "Mẹ đã xem lịch vạn niên rồi, mừng tám tháng sau là ngày tốt đấy! Hai đứa xem xem thế nào?"

Lục Đình Kiêu: "Xem ý Tiểu Tịch ạ."

Ninh Tịch vội nói: "Được ạ, con không có vấn đề gì."

"Được, thế cứ quyết định vậy đi!"

Cùng lúc đó, ở đằng sau vườn, một con Cá chép nhỏ đang lẳng lặng ngồi trên thềm đá, khoác tay lên vai chú Lông Vàng nào đó cũng đang ngồi như vậy cùng anh: "Haiz, đây không phải ngược cầu nữa rồi, là tùng xẻo luôn đó! Tiểu gia đây phải bỏ nhà ra đi thôi, có muốn đi cùng không?"

Giang Mục Dĩ: "Không cần đâu cậu Hai."

Lục Cảnh Lễ kinh ngạc: "Cháu chắc chứ?"

Giang Mục Dĩ: "Cháu đã đặt xong vé máy bay rồi."

Lục Cảnh Lễ: "..."

--- O ---

Chương 2152: Đề Cho Cả Thế Giới Biết

Trong thời gian ngắn, hôn lễ của Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu đã được ấn định ngày.

Hôm sau, mối quan hệ của hai người trở thành tiêu đề của các tạp chí cùng các trang mạng lớn nhỏ, không chỉ tin tức của giới giải trí mà tình cảm của hai người còn tàn sát hết các tạp chí kinh tế nữa.

Dưới sự kiên trì của Trang gia, lần này thân thể của Ninh Tịch cũng được lộ ra ánh sáng, các báo đều đưa tin về mối quan hệ hợp tác hùng mạnh giữa tập đoàn Lục thị và Trang gia.

Chẳng quá khi nói, nhân dân cả nước đều đang bàn tán với nhau về chuyện này.

[Trời ạ! Cả nhà tôi đều đang ngớ cả ra đây! Không ngờ Ninh Tịch lại là vợ của Lục Đình Kiêu! Con của hai người cũng đã lớn vậy rồi!]

[Đúng là khiếp sợ thật! Nhưng cũng chẳng phải không có lộ chút thính gì đâu nhé! Mọi người còn nhớ lần Ninh Tịch giành được giải Ảnh hậu trong liên hoan phim Kim Tông không, lần đó chẳng phải chính Lục Đình Kiêu đã bước thăm đỏ cùng với Ninh Tịch sao. Sau đó chúng ta còn tưởng vì một nữ diễn viên không muốn đi thăm đỏ cùng với cô ấy nên cô ấy mới may mắn được đi chung với Lục Đình Kiêu, giờ xem ra, căn bản không phải là trùng hợp rồi?]

Một lời của fan này khiến mọi người đều dậy sóng, nhất thời tất cả đều bắt đầu trở thành Sherlock Holmes mà tìm kiếm dấu vết.

[Còn hôm Ninh Tịch phát biểu cảm nghĩ sau khi đoạt giải ấy, câu cuối cô ấy có nói cô ấy sẽ không quên ước nguyện ban đầu của mình, sẽ luôn tiếp tục cố gắng để bước tiếp, vì ước mơ cuối cùng của bản thân, cũng vì người mà cô ấy yêu nhất nữa! Đờ mờ, chẳng phải lúc đó có rất nhiều người đều đoán không biết Ninh Tịch nói vậy có phải là đang muốn bày tỏ với một người đặc biệt nào đó không còn gì! Giờ xem ra rõ ràng là muốn bày tỏ với Lục Đình Kiêu, anh ấy cũng có mặt ở hội trường ngày hôm đó còn gì!]

[Thật ấy chứ nhỉ! Nếu không thì ai giải thích cho tôi cái coi xem tại sao Lục Đình Kiêu từ trước đến giờ đều không bao giờ lộ mặt, hôm đó thế mà lại nổi hứng chạy tới tham gia lễ trao giải chứ? Vì người giành giải là bà xã của anh

đó!]

[Còn nữa, còn nữa, hôm lễ kỷ niệm Thịnh Thế, Lục Đình Kiêu là người mở màn khiêu vũ, vừa hay lại bốc trúng Ninh Tịch ...]

[Hôm đó Lục Đình Kiêu còn "vả mặt" Tô Dĩ Mạt ngay tại đây còn gì, anh ấy nói căn bản không có quen cô ta! Rõ ràng là muốn bày tỏ tình yêu chân thành của mình với bạn gái đây thôi!]

[Đêch! Đừng nói nữa, tôi sắp nghẹn chết rồi này!]

Nhất thời, tất cả mọi người đều bị ép ăn thức ăn cho chó tới nước mắt chảy ròng ròng.

Mẹ nó kiểu show ân ái này hung tàn quá rồi đây! Ủng công bọn họ còn tưởng Lục Đình Kiêu luôn là người khiêm tốn, nhã nhặn nữa chứ!

Hóa ra, hai người từ đầu đã show cho cả thế giới này biết rồi, chỉ có họ cứ ngốc nghếch mãi chẳng phát hiện ra mà thôi.

...

Tại công ty Thịnh Thế.

Lúc này, tất cả nghệ sĩ của Thịnh Thế ai ai cũng đều đang trong trạng thái phấn khích.

"Đậu mạ! Cái đám người ngu ngốc Tinh Huy kia đúng là làm tôi cười chết mất, trước đây còn tính lôi kéo anh Tịch của tụi mình! Lôi ai không lôi muốn lôi cả bà chủ nhà này cơ!"

"Anh Tịch cũng khiêm tốn thật! Cái con mẹ Ninh Tuyết Lạc kia chỉ là con gà rừng thôi mà ngày nào cũng khoe khoang cuộc đời giàu có. Còn Tô Dĩ Mạt nữa, sếp nhà mình còn chẳng biết cô ta là ai thế mà ngày nào cũng không biết xấu hổ kêu mình là bà chủ. Hàn Tử Huyền thì càng méo phải nói, hoàn toàn chỉ là đồ nhái của anh Tịch! Nhưng anh Tịch của chúng ta thì sao, rõ ràng là con cái nhà danh giá, mẹ ruột của Tiểu thái tử, là bà chủ quang minh chính đại của tụi mình đây! Thế mà tới giờ mới chịu công khai thân phận!"

Chương 2153: Thức Ăn Cho Chó Ché Biến Kiểu Này Thì Tôi Cũng Phục Rồi!

"Vi thực lực của anh Tịch lù lù ra đó, người ta dựa vào bản thân là được rồi, căn bản đâu cần mấy thứ kia đâu!"

"Đúng đấy, đúng đấy!"

Cả đám đang lập "hội bàn tròn" tám nhảm, bỗng nhìn ra cửa rồi đồng loạt mừng rỡ kêu lên...

"Anh Tịch!"

"Hú! Nữ Thân!"

"Bà chủ!"

Không biết ai gọi một tiếng "bà chủ" kia mà khiến mọi người cũng đều rần rần gọi "bà chủ" theo.

Ninh Tịch bị sự nhiệt tình của mọi người làm đỡ khóc đỡ cười, cô vui vẻ chào hỏi mọi người, sau đó định lên lầu tìm Từ Thao.

Kết quả cô vừa mới bước được vài bước, phía sau bỗng truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

"Đệch! Là Đại Boss!"

"Boss đại nhân thật kìa!"

Mọi người xung quanh mở to mắt nhìn chăm chăm phía sau lưng cô, kinh ngạc kêu gọi, Ninh Tịch quay lại thì thấy Lục Đình Kiêu đang bước nhanh tới.

"Hửm, sao thế?" Ninh Tịch ngờ ngợ chớp mắt.

"Khăng quàng." Lục Đình Kiêu cầm chiếc khăn quàng cổ bằng len nhẹ nhàng choàng lên cổ cô.

Ninh Tịch sờ sờ lên chiếc khăn quàng ấm áp: "Không sao đâu mà, trong công ty có hệ thống sưởi."

Lục Đình Kiêu lại lấy hộp cơm xinh xắn từ tay Trình Phong đưa cho cô.

Ninh Tịch vội nhận lấy: "Ồi, em quên mất! Gần đây em cứ hay bị buồn ngủ, đầu óc cũng có chút mụ mị rồi!"

Lục Đình Kiêu nhú mày: "Chỗ thuốc với thực phẩm bổ sung dinh dưỡng này em còn nhớ cách dùng không?"

Ninh Tịch gãi đầu: "Chắc nhớ."

"Để anh nhắc lại em một lượt..." Lục Đình Kiêu đang nói, nói một lúc rồi anh lại miết mi tâm: "Thôi bỏ đi."

Sau đó anh nhìn Trình Phong dằn dò: "Đây lùi thời gian họp hôm nay lại."

"Ó? Nhưng Boss ơi, đã lùi lịch một lần rồi..." Trình Phong còn chưa nói hết đã bị ánh mắt sắc lạnh của Boss nhà mình làm cho im bặt: "Em biết rồi! Em thông báo luôn đây!"

Giờ làm gì còn chuyện gì quan trọng hơn bà chủ nữa, đừng nói là mở cuộc họp, kể cả giờ công ty có sụp xuống có khi sếp cũng chẳng thèm chớp mắt lấy một cái đâu.

Thấy Lục Đình Kiêu lùi lịch họp, Ninh Tịch vội nói: "Anh cứ đi họp đi, công việc quan trọng hơn, em không sao thật mà!"

Lục Đình Kiêu: "Buổi thị sát chiều này cũng đổi lịch đi."

Trình Phong: "Vâng, boss!"

Ninh Tịch: "... " Coi như em chưa nói gì đi.

Sau đó, Lục Đình Kiêu cứ vậy mà đẩy lùi hết mọi công việc ngày hôm đó, tự mình đưa Ninh Tịch lên tầng.

Cùng lúc đó, tất cả nhân viên của Thịnh Thế...

"Ồ! Bội thực rồi!"

"Thức ăn cho chó chế biến kiểu này tôi cũng phục luôn rồi đấy!"

"Đại Boss chiều bà xã đến phát điên rồi! Tôi phải lên weibo “đấu tố*” thôi!

Hiệp hội bảo vệ cầu FA đang ở đâu!"

*Đầu tó: từ thường dùng sau cách mạng của Trung Quốc, dùng để chỉ hành động lòi những người không đi theo chính sách của chính phủ ra trước mặt tập thể để xử phạt, thói hư tật xấu, trai gái lang chạ cũng có thể dùng.

...

"Anh yêu à, anh đưa em tới thế này, anh Thao mà thấy sẽ sợ chết khiếp đấy!" Trước lúc vào văn phòng của Từ Thao, Ninh Tịch lẩm bẩm một câu.

Sau khi vào, đúng là không khác gì so với Ninh Tịch dự liệu là mấy, lúc Từ Thao vừa thấy Đại Boss phía sau Ninh Tịch thì anh chàng sợ đến suýt tè cả ra quần.

Chịu thôi, vì anh chàng chột dạ mà!

Ai bảo hôm đó anh ta nói Đại Boss nhiều lời khó nghe như vậy!

Anh còn mắng Đại Boss là kẻ khốn nạn tội tệt nữa cơ!

"B... Boss đại nhân!!!"

Ninh Tịch ấn Lục Đình Kiêu xuống sofa, còn cô thì ngồi xuống trước bàn làm việc của Từ Thao: "Anh Thao, anh cứ mặc kệ anh ấy đi, chúng ta tiếp tục bàn nốt việc hôm trước."

Trước hôn lễ, cô phải xử lý hết đống việc này.

Lúc này, Từ Thao đã sắp khóc đến nơi rồi!

Cho xin đi, Đại Boss lù lù ra đó sao anh có thể coi như không tồn tại được.

Thấy Lục Đình Kiêu hoàn toàn không hề chú ý tới mình, hơn nữa còn đang nói chuyện với trợ lý nên Từ Thao mới thả lỏng được một chút, anh bắt đầu thu dọn đống công việc cuối cùng của Ninh Tịch.

--- O ---

Chương 2154: Ai Cũng Không Thoát Khỏi Cảnh Bị Ăn Thức Ăn Cho Chó

"Căn bản cũng không có nhiều việc, chỉ có một buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của LG là phải tới Mỹ một chuyến thôi..."

Đại Boss nào đó bỗng nói: "Bảo bọn họ tới Trung Quốc mở họp báo."

Từ Thao nuốt nước bọt: "Ồ, chuyện này e là không được ạ?"

Lục Đình Kiêu: "Trình Phong."

Trình Phong lập tức nói: "Không sao, tôi sẽ liên hệ với bên đó, LG cũng là công ty có hợp tác với Lục thị."

Lục Đình Kiêu: "Còn vấn đề gì không?"

Từ Thao lắc đầu lia lịa: "Không ạ, không ạ!"

Đại Boss của mình trâu bò quá đi!

Từ Thao lại lật lịch trình: "Sau đó là buổi lễ công chiếu Sát Thủ ngày đầu tiên, phải tham gia, tới lúc đó có thể sẽ hơi đông người... nhưng chắc chắn sẽ được sắp xếp an toàn!"

"Đề lịch hôm đó trống cho tôi." Lục Đình Kiêu nói với Trình Phong.

"Vâng!" Trình Phong vội lấy bút ra ghi lại.

Từ Thao: "..."

Đại Boss à, nếu lúc đó anh cũng tới tham gia thì hội trường sẽ còn điên cuồng hơn nữa đấy, có biết không hả?

Tiếp đó Từ Thao lại báo cáo cho Ninh Tịch từng chương trình một, Lục Đình Kiêu thì đối chiếu lịch của mình với lịch trình của Ninh Tịch, sau đó để trống hết khoảng thời gian đó ra.

Mới đầu Ninh Tịch còn muốn nói vài câu nhưng cuối cùng cô cũng thôi chẳng thèm "vùng vẫy" nữa.

Từ Thao nói một thôi một hồi, Ninh Tịch bắt đầu bị buồn ngủ, cô nheo mắt ngáp một cái.

Lục Đình Kiêu ngay lập tức hô Trình Phong dừng lại: "Buồn ngủ à? Đi ngủ một lát đi rồi có gì tính sau."

Ninh Tịch day day mắt: "Nhưng lát nữa em còn phải họp."

Từ Thao gật đầu: "Boss, lát nữa công ty còn có một cuộc họp quan trọng ạ."

Lục Đình Kiêu đi thẳng tới chỗ Ninh Tịch: "Đi ngủ, anh họp giúp em."

Ninh Tịch bật cười: "Phì... anh họp giúp em thế nào?"

Lục Đình Kiêu: "Có quy định không cho người nhà đi họp hộ à?"

Từ Thao: "Dạ không có..."

Mà kể cả là có thì... anh là Đại Boss cơ mà, anh muốn đổi quy định ai còn dám nói gì anh?

Từ Thao bị nghẹn cứng cả cổ họng, đang định lên group công ty trách móc vài câu, kết quả phát hiện mọi người đều giống như anh, tất cả đều bị nghẹn đến tắc thở hết rồi.

Cuộc họp sau đó, tất cả mọi người lại bị hành động đi họp thay vợ của Đại Boss làm cho nghẹn thêm lần nữa...

Lục Cảnh Lễ và Giang Mục Dĩ còn chưa kịp thoát khỏi group công ty: "..."

Đang yên lành sống sót lại bị tọng nguyên một họng đầy thức ăn của chó!

Cuối cùng, kế hoạch bỏ nhà ra đi của Lục Cảnh Lễ cũng bị bóp chết, bởi vì anh bị Nhan Như Ý tóm về giúp bố trí hôn lễ.

Còn về chú Lông Vàng nào đó, tránh được mừng một không tránh nỗi ngày rằm. Hôn lễ hôm đó vẫn phải ngoan ngoãn lăn về ăn thức ăn cho chó no nạng cả bụng.

Để tránh bị làm phiền, hôn lễ của Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu được tổ chức trên một hòn đảo nhỏ đứng tên Lục Đình Kiêu.

Trên đảo có một giáo đường ảo mộng như trong truyện cổ tích, là nơi được Lục Đình Kiêu tự mình thiết kế, hai năm trước đã bắt đầu thi công và hoàn thành.

Người có mắt đều nhìn ra được, cả hòn đảo này hoàn toàn được kiến tạo chỉ để tổ chức hôn lễ.

"Chuẩn bị xong hết đồ chưa? Không đúng! Không phải là bộ khuyên tai này, cái này để lúc chúc rượu đeo, bộ ngọc trai kia đâu?"

"Ồ đây, em giữ giúp đây!"

Trong phòng, Trang Khả Nhi và Ninh Thiên Tâm từ năm giờ sáng đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị giúp Ninh Tịch, tuy mọi thứ đều đã được chuẩn bị từ trước, nhưng tới lúc bắt đầu thì mọi việc vẫn quá nhiều, khó tránh khỏi có chút lộn xộn.

Thêm việc Ninh Tịch giờ đã có thai, mọi việc lại càng phải cẩn thận hơn.

Ngoài cửa, Lục Đình Kiêu sải bước tiến vào, anh mặc một bộ vest cưới, trước ngực cài hoa chú rể, đẹp đến chói mắt.

--- O ---

Chương 2155: Hôn Lễ (1)

Vừa bước vào cửa, anh nhíu mày nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Ninh Tịch: "Em ổn không? Không thì lại đẩy lùi hôn lễ nhé?"

Giờ là lúc nào rồi, khách khứa đã ở hết trên đảo rồi anh còn nói kéo dài nữa?

Ninh Tịch thở dài: "Anh yêu à, tới bao giờ anh mới chịu bình tĩnh lại đây?"

Lục Đình Kiêu cúi xuống, trong mắt anh phản chiếu lại dáng vẻ vợ mình đang đeo mạng che mặt, trông cô lúc này đẹp hơn bao giờ hết: "Không bình tĩnh được, cứ nghĩ tới việc giờ em đang mang thai con của anh, nghĩ đến việc có thể cùng em sống tới bạc đầu..."

Ninh Tịch khẽ cười: "Anh hôn em một cái đi."

Lục Đình Kiêu sao có thể cự tuyệt yêu cầu đáng yêu này của cô chứ, anh cúi xuống hôn một cái lên trán cô.

Ninh Tịch cười híp mắt: "Giờ thì tốt rồi, được nạp năng lượng nên hết mệt rồi!"

Lục Cảnh Lễ vừa đẩy cửa vào đã thấy thức ăn cho chó văng khắp nơi thế này, nhất thời ầng ậc nước mắt: "Anh, mọi người xong chưa thế? Khách khứa đang đợi ở ngoài hết rồi kìa!"

"Đại sư huynh với Tam sư tỷ của tôi đã đến chưa?" Ninh Tịch vội hỏi.

Lục Cảnh Lễ lắc đầu: "Hình như chưa thấy đâu."

"Ồ." Ninh Tịch thoáng có vẻ thất vọng.

Lúc trước cô có liên hệ với Đường Dạ và Phong Tiêu Tiêu rồi, hội Đường Dạ thì không biết đang phiêu dạt trên vùng biển nào, còn Phong Tiêu Tiêu thì đang chấp hành nhiệm vụ, chắc cũng không tới được.

"Đừng lo, chắc chắn bọn họ sẽ tới." Lục Đình Kiêu xoa đầu cô an ủi.

Đúng lúc Lục Đình Kiêu vừa dứt lời, cửa sổ bỗng truyền tới tiếng cánh quạt âm âm, chỉ thấy một chiếc trực thăng đang từ từ hạ xuống, một người không chờ trực thăng hạ xuống hết đã nhanh nhẹn nhảy xuống, phi từ cửa sổ vào.

Người vừa tới có thân hình nóng bỏng, mái tóc dài gọn sóng, dáng vẻ vô cùng oai hùng: "Tiểu sư muội ~"

"Tam sư tử!!!" Ninh Tịch vui mừng hô lên.

Phong Tiêu Tiêu vừa thấy Ninh Tịch liền mắng: "Má nó chứ! Tiểu sư muội, gã đàn ông của muội cũng điên thật đấy, tự dung phái người đi giết mục tiêu của tỷ, sau đó liền quăng tỷ lên trực thăng chở tới đây luôn. Mẹ nó, làm tỷ ngớ cả ra, còn tưởng bị mafia thịt chứ! Kết quả hóa ra đối phương kêu mời tỷ tới giam gia hôn lễ của muội! Kích thích với nhá!"

Ninh Tịch hắc tuyến đầy đầu nhìn sang Lục Đình Kiêu: "..."

Cô còn tưởng ban nãy Lục Đình Kiêu nói họ sẽ đến chỉ là để an ủi cô thôi cơ.

Phong Tiêu Tiêu bước tới, ôm chặt lấy Ninh Tịch: "Tiểu sư muội tân hôn vui vẻ ~ hôm nay muội đẹp lắm!"

"Cảm ơn sư tử ~" Trong lòng Ninh Tịch ngập tràn ấm áp.

Cô có rất ít bạn bè thân thiết nhưng mỗi người đối với cô mà nói đều quan trọng vô cùng.

Nghỉ ngơi một lúc, Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu cũng ra ngoài để tiếp đón khách khứa.

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Chúc mừng hai người!"

Mọi người nhao nhao lên chúc mừng, bạn bè thân thích của Ninh Tịch và Lục Đình Kiêu là Từ Thao, Lương Phi Tinh, Tần Mộc Phong, Giang Mục Dã, Mạc Lăng Thiên và những người khác cũng lục tục tới.

"Tiểu Tịch, hoa cài ngực của em đâu?" Ninh Thiên Tâm bỗng nhìn lên ngực của Ninh Tịch giạt mình nói.

Ninh Tịch cúi đầu nhìn: "Ồ... vừa xong vẫn còn đây mà!"

"Chắc đánh rơi trên đường rồi, không sao, trong phòng vẫn còn đồ dự trữ, để chị đi tìm."

Ninh Thiên Tâm vội chạy ngược lại vào phòng lấy hoa cài ngực.

Vì đi vội qua nên lúc rẽ vào hành lang cô không cẩn thận đâm vào lồng ngực một người tràn ngập mùi thuốc lá.

Ninh Thiên Tâm vội cúi đầu xin lỗi: "Xin lỗi..."

Kết quả, người bị cô đâm phải lại chẳng nói một lời.

Ninh Thiên Tâm ngẩng lên, một giây sau, cô liền ngẩn ra.

Điều thuốc trên tay Mạc Lăng Thiên rơi xuống đất, anh ta hoảng hốt nhìn cô gái trước mắt: "Thiên Tâm..."

--- O ---

Chương 2156: Hôn Lễ (2)

"Hoa cài ngực của Ninh Tịch bị rơi, em đi lấy đồ dự bị giúp con bé, sao anh... lại đứng một mình ở đây? Mọi người đang ở phía trước kia." Ninh Thiên Tâm mở lời.

Mạc Lăng Thiên lúc này mới định thân lại: "Anh... Tôi qua bọn họ quây phá tới sáng luôn, anh không ngủ được, anh muốn tìm chỗ nghỉ một lát."

"Trên tầng có phòng nghỉ cho khách đây."

"Ừm."

Sau đó, hai người lại rơi vào im lặng.

"Vậy em đi trước nhé." Ninh Thiên Tâm hơi cúi đầu, cô vượt qua Mạc Lăng Thiên rồi chạy đi.

Không biết cô rời khỏi đó bao lâu, Mạc Lăng Thiên vẫn ngẩn ngơ đứng đó, nhớ lại giọng nói và vẻ mặt của cô gái vừa nói chuyện với mình...

Cô ấy thật sự... đã buông tay rồi nhỉ...

Như vậy... thật tốt...

Thấy hôn lễ sắp bắt đầu, Ninh Tịch chạy vào phòng trang điểm định dặm lại phấn thì Đường Lăng đã hả hê đẩy cửa vào.

"Tiểu sư muội, muội xem ai tới này ha ha ha ~ ~"

Ninh Tịch nghi ngờ nhìn ra phía sau lưng Đường Lăng, một giây sau, mắt cô sáng lên: "Đại thần!!!"

Ngoài ra, còn có một cô gái đi cùng Hàn Kiêu nữa, tuy phong cách và khí chất khác xưa rất nhiều nhưng chỉ lướt mắt một cái cô cũng có thể nhận ra ngay...

"Annie..."

"Tân hôn vui vẻ." Trông Annie có vẻ hơi xa lạ, nhưng giữa hai hàng lông mày rõ ràng vẫn có thể thấy được chút vẻ quen thuộc.

"Cảm ơn." Tiểu Tịch nhất thời không biết nên nói gì, tuy người trước mắt vẫn là Annie, nhưng rõ ràng lại không phải là Annie của cô.

"Xin lỗi..." Cô gái kia hơi rũ mắt xuống.

"Cách đây không lâu tôi vừa mới nhớ lại tất cả, tuy tôi bị mất trí nhớ... nhưng quả thật là tôi đã làm ra những chuyện tổn thương tới mọi người."

Đường Lãng vội giảng hòa: "Haiz, bà nội à, hôm nay là ngày vui như vậy, đừng nhắc tới những chuyện không vui nữa mà ~"

Ninh Tịch cũng nói đỡ: "Chuyện quá khứ thì cứ để nó qua đi! Chỉ cần giờ em... cô với Đại thần ở bên nhau hạnh phúc là được rồi!"

Biết tin Annie đã hồi phục lại trí nhớ, Ninh Tịch ít nhiều cũng thấy thở phào nhẹ nhõm.

"Haizz, U Ca, bao giờ thì chúng mình kết hôn nhỉ?" Hàn Kiêu đứng bên bỗng nói.

U Ca lạnh lùng đáp: "Chẳng phải anh nói chuyện kết hôn gì đó vừa nhàm chán vừa phiền phức, cả đời này cũng không muốn sao?"

Đường Lãng, Ninh Tịch: "..."

EQ của Đại thần đúng là đáng lo thật! Sao có thể nói với con gái nhà người ta như vậy chứ?

Đại thần nào đó kia liền trưng ra vẻ mặt vô tội: "Hửm? Anh có nói thế sao? Chứ không phải anh nói, hôn lễ nhàm chán lại phiền phức, ngoài kết hôn với em ra thì cả đời này anh đều không muốn làm vậy với bất cứ cô gái nào khác à?"

Đường Lãng, Ninh Tịch: "..."

Đại thần thật lợi hại!

Chúng tôi sai rồi Đại thần à!

...

Trong tiếng sóng đánh dập dìu vào bãi cát, tiếng chuông giáo đường, tiếng

nhạc hôn lễ trang nghiêm vang vọng khắp nơi.

Hôn lễ chính thức bắt đầu.

Mọi người đều hướng mắt nhìn cặp đôi được người người ngưỡng mộ kia.

Lục Cảnh Lễ ngồi trên ghế nước mắt rùng rùng: "Hu hu hu, cảm động quá! Cuối cùng anh trai mình cũng đợi được tới ngày này rồi!"

Giang Mục Dĩ chán ghét nhét cho anh một bịch giấy ăn: "Cậu nên lo cho bản thân mình trước đi cậu Hai! Chuyện của cậu Cả xong xuôi một cái là tới lượt hai chúng ta bị bức hôn đấy!"

Lục Cảnh Lễ: "..."

Đợi hôn lễ kết thúc, anh phải bỏ nhà ra đi ngay mới được!

Tại vị trí cuối cùng trong giáo đường, không ai chú ý có một bóng người tóc trắng lướt qua.

Anh không ăn mặc phóng túng như vẻ thường ngày mà mặc một bộ vest cực kỳ chỉnh tề, tóc tai cũng không tán loạn mà được chải ra sau, trước ngực ôm một bó hoa tươi.

Lúc này, anh đang lảng lảng nhìn người đàn ông từng bước tiến tới chỗ cô gái đang đứng gần cha xứ...

Anh cầm hoa... mặc vest tới dự...

Nhưng lại... chỉ vì đã vượt mất...

Vân Thâm có chút mất kiên nhẫn, ném bó hoa cho người đàn ông bên cạnh: "Chậc, phiền quá, ai quy định đi ăn cưới nhất định phải tặng quà vậy chứ? Tặng hết đồng hàng vừa cướp được cho họ đi!"

Đường Dạ: "... Vâng."

Cái gì mà hàng vừa cướp được chứ, rõ ràng toàn là vật quý anh cất giữ mấy năm mà.

Vân Thâm như một con rồng có thói quen cất giữ kho báu của mình, lúc này lại đem tặng tất cả những thứ tốt nhất của mình cho người ta.

Người đàn ông ấy không biết yêu là gì cho đến khi anh ta gặp được một cô gái khiến anh ta hiểu được điều đó, nhưng cô gái ấy lại chẳng thuộc về anh nữa rồi.

Nhạc hôn lễ đến hồi kết thúc, đôi vợ chồng mới đứng trước mặt cha xứ.

"Anh Lục Đình Kiêu, anh có nguyện ý lấy cô Ninh Tịch làm vợ mình, nguyện cả đời này sẽ yêu thương cô ấy, trung thành với cô ấy, bất kể có sang hèn, có bệnh tật hay đau khổ cũng không rời xa nhau, sống bên nhau đến tận cuối đời hay không?"

"Tôi nguyện ý."

"Cô Ninh Tịch, cô có nguyện ý lấy anh Lục Đình Kiêu làm chồng, nguyện cả đời này sẽ yêu thương anh ấy, trung thành với anh ấy, bất kể có sang hèn, dù bệnh tật hay đau khổ cũng không rời xa nhau, sống bên nhau đến tận cuối đời hay không?"

Ninh Tịch lẳng lặng nhìn người đàn ông trước mắt; nhìn người đang ông lần đầu gặp mặt đã muốn lấy thân ra đền đáp cho cô; nhìn người đàn ông bất luận xảy ra chuyện gì cũng luôn ở bên cô; nhìn người đàn ông dù cô có rơi vào hôn mê cũng phải hoàn thành lời thề cưới cô làm vợ...

Thật may...

May mà lần này, em không để anh một mình nữa.

Cô rung rung nước mắt, giọng nói trịnh trọng chưa từng thấy, như thể giao phó cả sinh mệnh của mình: "Tôi nguyện ý."

--- O ---

Chương 2157: Nháo Động Phòng (1)

Sau khi kết thúc hôn lễ, khách khứa lại lục tục kéo nhau ra về.

Nhưng mọi việc không dừng lại ở đó, Phong Tiêu Tiêu uống say, hào hứng lôi đám bạn bè của cô dâu chú rể chạy tới phòng tân hôn của đôi vợ chồng trẻ nháo động phòng.

Thế là đợi tới lúc chú rể Lục Đình Kiêu tới trước cửa thì thấy Phong Tiêu Tiêu cầm đầu bảy tám cô gái đang cười hi hi ha ha chặn ở đó.

Phong Tiêu Tiêu khoanh tay trước ngực, cười ha hả nói: "Thật ngại quá Lục tổng à, chúng tôi là nhà gái của Tiểu sư muội. Giờ anh muốn vào động phòng, trước hết phải thông qua thử thách của chúng tôi đã!"

Lục Hân Nghiên lập tức phụ họa: "Đúng đấy, đúng đấy! Muốn cướp nam thần của bọn này đi đâu có dễ như vậy!"

"Đồng ý." Người vừa nói là Annie.

"Đệch! Annie, sao ngay đến cả cô cũng chạy đến làm loạn cùng lão Tam vậy hả!" Đường Lăng cạ lời.

Lục Cảnh Lễ cũng hét cái để nói: "Cả em nữa Hân Nghiên... Chẳng phải em nên ở phía bọn anh hay sao?"

Lục Hân Nghiên lè lưỡi: "Ai nói chứ, em về phía chị dâu cơ!"

Lúc này, bên phía Phong Tiêu Tiêu có Trang Khả Nhi, Ninh Thiên Tâm, Annie, Lục Hân Nghiên... tổng cộng là tám cô gái, ai nấy cũng đều là "vệ sĩ" và là fan não tàn của Ninh Tịch cả, đã thế còn coi Lục Đình Kiêu là tình địch.

Phía Lục Đình Kiêu có Lục Cảnh Lễ, Giang Mục Dĩ, Đường Lăng, Mạc Lăng Thiên, Tần Mộc Phong và một vài người khác nữa.

"Thử thách gì nào?" Ánh mắt ngà say của Lục Đình Kiêu hiện lên ý cười, vì tâm trạng tốt nên hôm nay anh không để bụng chuyện mấy cô gái này chạy tới đây gây rối, hoàn toàn mặc kệ họ muốn quậy thế nào thì quậy.

Phong Tiêu Tiêu đảo mắt, sau đó nói: "Tổng cộng có ba cửa! Phải thông qua cả ba cửa mới có thể bế mỹ nhân đi được!"

"Cửa thứ nhất là gì?" Lục Cảnh Lễ cảnh giác hỏi.

Phong Tiêu Tiêu hàm hồ, vẻ mặt rất chi là nguy hiểm: "Cửa thứ nhất gọi là Đoán, chúng tôi sẽ hỏi ba câu hỏi để các anh đoán, nếu đoán đúng thì qua. Câu hỏi đầu tiên để tôi trước, các anh hãy đoán xem giờ tôi đang nghĩ gì?"

Đường Lãng vừa nghe xong liền làm âm lên: "Đệch mạ! Lão Tam, muội quá đáng nó vừa thôi nhé! Muội có biết ngày này đối với một người đàn ông mà nói quan trọng đến thế nào không? Huynh không thể nhìn nổi nữa rồi!"

Lục Cảnh Lễ nhú mày: "Đoán thế nào được, chúng tôi có đoán gì đi nữa cô cũng đều có thể nói là không đúng mà?"

Giang Mục Dã và Tần Mộc Phong cùng những người khác gật đầu phụ họa: "Câu hỏi này đúng là biến thái!"

Nói rồi, mấy gã đàn ông đồng tình nhìn về phía Lục Đình Kiêu

Phong Tiêu Tiêu đặc ý nói: "Thế nào? Chắc không phải mới cửa đầu tiên đã từ bỏ rồi đấy chứ? Nếu thế thì tối nay Tiểu sư muội sẽ thuộc về tội này đấy nhé!"

Đường Lãng lập tức nói: "Muội đang nghĩ tới đàn ông!"

Phong Tiêu Tiêu lắc lắc ngón tay: "Đoán sai rồi!"

Lục Cảnh Lễ: "Cô đang muốn lấy chồng?"

Phong Tiêu Tiêu: "Sai!"

"Đệch! Tần Mộc Phong anh lên đi! Chẳng phải anh là bác sĩ tâm lý à?"

"Bác sĩ tâm lý thì sao? Tôi kể cả có biết đọc suy nghĩ, nói trúng rồi, cô ấy không thừa nhận bảo sai thì tôi cũng bó tay chịu trôi thôi!"

"Vậy phải làm thế nào! Mới câu đầu tiên đã biến thái vậy rồi..."

Lúc này, Lục Đình Kiêu từ đầu tới giờ vẫn chưa hề nói gì bỗng rũ mắt xuống, chậm rãi nói: "Giờ trong lòng cô đang nghĩ, không cho tôi vào cửa."

Phong Tiêu Tiêu đang đặc ý cười, định buột miệng nói "sai" tiếp thì bỗng sững cả người, lúc này cô mới phản ứng lại được câu Lục Đình Kiêu là gì.

"Đệch! Lục Đình Kiêu! Anh nguy hiểm quá rồi đây?" Phong Tiêu Tiêu sụp đổ.

Nếu như cô nói anh đoán sai vậy chẳng phải có nghĩa là cô sẽ để anh vào cửa sao. Vậy mấy cửa sau đâu cần dùng nữa, cô phải để anh vào thẳng trong luôn rồi.

Nếu nói đoán đúng, vậy đành phải để họ thông qua câu này vậy...

Lục Cảnh Lễ bật cười lớn: "Ha ha ha, anh Hai em lợi hại quá ~"

Phong Tiêu Tiêu tức giận cắn răng, chỉ có thể nói: "Coi như anh giỏi! Đoán đúng rồi!"

--- O ---

Chương 2158: Nháo Động Phòng (2)

"Còn ai nữa! Câu hai ai lên nào?" Đường Lãng hưng phấn hỏi.

Phong Tiêu Tiêu đánh mắt nhìn cô gái bên cạnh, chọn trúng Trang Khả Nhi:
"Khả Nhi, em lên đi!"

"Hả... em hả?" Trang Khả Nhi chần chừ bước ra, có chút khó xử: "Đợi em nghĩ xem đã!"

Đắn đo một hồi, cuối cùng Trang Khả Nhi nói: "Câu hỏi của tôi là lần tham gia liên hoan phim Kim Tông, Ninh Tịch mặc bộ lễ phục nào?"

Lục Đình Kiêu không thèm nghĩ liền trả lời: "Bộ ráng chiều đỏ trong Niết Bàn."

Trang Khả Nhi gật đầu: "Đáp đúng rồi."

Phong Tiêu Tiêu trợn trắng mắt: "Thế là qua rồi ấy hả? Khả Nhi, em nhân từ quá rồi đấy! Câu gì mà dễ vậy!"

Đường Lãng đen mặt mắng: "Sao muội không nói là muội quá biến thái đi? Muội tưởng em gái nào cũng biến thái như muội chắc?"

Trang Khả Nhi bất đắc dĩ nói: "Thật ra câu hỏi này cũng không dễ, kể cả là fan cứng của Ninh Tịch thì cũng đâu thể nhớ rõ được tên những bộ lễ phục trong từng hoạt động của cô ấy đâu."

Phong Tiêu Tiêu hết cách, đành phải cho qua.

Cửa đầu tiên giờ chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, buộc phải cẩn thận.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Ninh Thiên Tâm: "Câu hỏi thứ ba, mấy người đoán xem Thiên Tâm thích nhất bức tranh nào! Đoán một lần thôi!"

Đường Lãng kháng nghị: "Muội quá đáng quá rồi đấy! Câu này khác quái gì câu một! Hơn nữa lại còn đoán một lần!"

Phong Tiêu Tiêu nguýt cho anh một phát: "Yên tâm đi, không bắt nạt mấy người nữa! Lần này tôi sẽ để Thiên Tâm viết sẵn đáp án, chỉ cần các anh đáp đúng thì chắc chắn sẽ được thông qua!"

Lục Cảnh Lễ lẩm bẩm: "Nói thì nói thế những đoán cũng đâu có dễ đâu?"

Phong Tiêu Tiêu nhíu mày: "Cho xin đi! Các người cũng không nhìn xem người trong phòng giờ là ai? Đệ nhất mỹ nhân Trung Hoa, nữ thần quốc dân đó nha các cha nội! Chút khó khăn này còn dễ dãi cho các người quá rồi ấy chứ?"

Lục Đình Kiêu gật đầu tỏ ý tán đồng: "Ừm."

Lục Cảnh Lễ: "... Anh à, rốt cuộc anh đang đứng bên nào thế hả!

Có một ông anh trai không có nguyên tắc như anh, em thật sự vỡ tim mất thôi!

Bất đắc dĩ, Lục Cảnh Lễ đành chạy tới hỏi Tần Mộc Phong: "Này này bác sĩ Tần, anh với chị gái xinh đẹp này thân nhau nhất, cô ấy thích bức tranh nào nhất chắc anh phải biết chứ?"

Tần Mộc Phong có chút khó xử: "Tôi chỉ biết Thiên Tâm thích Monet, nhưng tranh của Monet nhiều như vậy, cô ấy viết tên bức nào thì tôi cũng không chắc chắn được!"

Lục Cảnh Lễ sụ mặt: "Thôi thảm rồi, câu hỏi này kể cả có là anh trai tôi chắc cũng bó tay chịu chết thôi?"

"Hết giờ! Các anh đã bàn bạc xong chưa?" Phong Tiêu Tiêu cầm mảnh giấy viết sẵn đáp án của Ninh Thiên Tâm bước tới.

"Mau mau mau, nghĩ ra chưa?" Lục Cảnh Lễ và mấy người khác giục.

Tần Mộc Phong bị mọi người công kích sứt đầu mẻ trán, nhưng chuyện này liên quan hệ trọng tới hạnh phúc của Đại ma vương, nếu anh làm hỏng chuyện chẳng phải sẽ chết chắc sao?

"Ăn tượng? Mặt trời mọc? Bữa trưa trên thảm cỏ? Hay hoa súng? Hoa súng khả năng có vẻ lớn đấy... nhưng tôi không dám chắc chắn 100%..." Tần Mộc Phong khó xử tới gần Ninh Thiên Tâm: "Thiên Tâm à, có thể cho chút manh mối được không?"

Ninh Thiên Tâm tỏ ra khó xử: "Chuyện này..."

Phong Tiêu Tiêu liền tách hai người ra: "Làm cái gì đấy, làm cái gì đấy hả!

Cấm dùng mỹ nhân kế đấy nhé! Đừng dẫn tí cho tôi! Đếm ngược mười giây này, nếu không ra được đáp án thì xem như các anh thua đấy nhé! 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3,..."

"Đợi đợi đợi đợi đã! Để chúng tôi nghĩ cái đã nào!!!"

"Đờ mờ thật sự không thể cho chút gợi ý nào sao?"

Đúng lúc này, giữa tiếng người ồn ào náo nhiệt bỗng vang lên giọng nói hơi khàn của một người đàn ông.

"Cũ của Zero."

Người vừa nói là Mạc Lăng Thiên.

--- O ---

Chương 2159: Nháo Động Phòng (3)

Khoảnh khắc Mạc Lăng Thiên vừa mới dứt lời, ngoài cửa phòng cô dâu đột nhiên im lặng, tất cả đều nhìn về phía anh ta.

Bởi vì giọng điệu của anh ta vô cùng chắc chắn.

Lục Cảnh Lễ sốt hết cả ruột: "Ôi má! Anh Thiên! Anh có chắc không đấy! Không biết thì đừng trả lời linh tinh! Zero là ai? Lòng giam lại là cái khi gì? Hoàn toàn chưa từng nghe đến bao giờ!"

Vẻ mặt của Tần Mộc Phong đầy phức tạp nhìn về phía Mạc Lăng Thiên: "Tôi cũng chưa từng nghe thấy Thiên Tâm nhắc đến bao giờ."

"Tên nhóc thôi tha! Coi như cậu may mắn! Thế mà trả lời đúng kìa!" Phong Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào tờ giấy ghi đáp án, tức đến mức ngứa hết cả răng.

"Uầy! Đờ mờ! Thế mà đúng á? Thế mà cũng được à? Người anh em, làm sao anh biết được thế? Lễ nào anh chính là người có thuật đọc tâm?" Đường Lăng nhìn Mạc Lăng Thiên vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Mạc Lăng Thiên im lặng, ánh mắt anh dính chặt vào người con gái phía đối diện.

Những người biết chuyện của Mạc Lăng Thiên và Ninh Thiên Tâm như Lục Cảnh Lễ hay Giang Mục Dĩ khi nhìn thấy vẻ mặt của Mạc Lăng Thiên đều cảm thấy là lạ, Tần Mộc Phong thì thoáng nhăn mày lại.

Lục Đình Kiêu liếc nhìn Mạc Lăng Thiên với vẻ mặt khó đoán, trong mắt dường như chẳng hề có chút ngạc nhiên nào, tiếp tục nhìn Phong Tiêu Tiêu hỏi: "Cửa thứ hai là gì?"

Nhắc đến cửa thứ hai, Phong Tiêu Tiêu lại bắt đầu trở nên hưng phấn, xoa cằm, ánh mắt lướt qua mấy tên đàn ông, cười cợt trông rõ đen tối.

"A hi hi ~~ Cửa thứ hai à, mấy cậu cứ tùy ý chọn một người ra hóa trang thành nữ, hơn nữa còn phải thuyết phục được chị em chúng tôi đều vui vẻ khâm phục mà nói “đẹp đẹp đẹp”! Thế coi như là qua cửa rồi!"

Phong Tiêu Tiêu vừa mới dứt lời, ánh mắt của tất cả các bạn nam đều tập

trung sang... Giang Mục Dã.

Giang Mục Dã bị Lục Cảnh Lễ cưỡng ép lôi sang đây, vốn dĩ chỉ định núp trong xó tường làm người qua đường xem náo nhiệt mà thôi, ai biết được tự nhiên cái xui lại từ trên trời rơi xuống, chẳng làm gì cũng dính chương.

"Méo! Các người đều nhìn tôi làm cái gì? Tôi nói cho các người biết, đừng có mơ!" Giang Mục Dã bị nhìn đến mức lông tơ dựng ngược hết cả lên.

Lục Cảnh Lễ: "Cháu cũng là một thành viên của nhà trai còn gì? Làm sao có thể không góp ít sức lực nào thể được cơ chứ?"

Đường Lãng phụ họa: "Chỉ là hóa trang thành nữ một tí thôi mà! Chuyện dễ thể còn gì! Dù sao cũng đâu phải là lần đầu tiên!"

Giang Mục Dã sắc mặt đen sì: "MÁ!!! Dễ thì các ông làm đi!"

"Nhưng vấn đề là phải để các chị em bọn họ cảm thấy “đẹp đẹp đẹp”, thể mới khó, chỉ có Ảnh Đế Giang Mục Dã là có thể làm được thôi!"

"Có nịnh mấy cũng vô dụng thôi!"

Đúng lúc này, Lục Đình Kiêu đứng bên cạnh lên tiếng: "Nợ cháu một chuyện đây."

Giang Mục Dã nghe thể hai mắt lập tức sáng lên: "Thật không? Chuyện gì cũng có thể ạ?"

Lục Đình Kiêu: "Có thể"

Giang mục Dã do dự ba giây sau đó quả quyết nói: "Được!"

Được Lục Đình Kiêu nợ mình một chuyện điều đó có nghĩa là anh ta cảm được “kim bài - miễn giục kết hôn” của mẹ thân yêu.

Tất cả mọi người đợi mòn con mắt cả nửa ngày, cuối cùng Giang Mục Dã cũng hóa trang xong đi ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, không kể là nam hay nữ hai mắt đều sáng rực.

"Aaaa....Đẹp đẹp đẹp!"

"Nam thân nhà tôi đẹp chết mất thôi!"

"Đời này không còn hối tiếc gì nữa!"

Tuy rằng phải hy sinh rất lớn nhưng may mà hiệu quả rất tốt, tất cả các cô gái đều cực kỳ hài lòng.

Ngay đến Phong Tiêu Tiêu hay xoi mói lần này cũng không dám nói gì:
"Hừm hừm! Còn có công bằng nữa hay không! Thế mà còn xinh hơn cả bà nữa!"

"Ngắm đủ chưa? Qua cửa được chưa?" Mặt mũi Giang Mục Dã đen như đít nòi

Phong Tiêu Tiêu hiềm khi hào phóng xua tay: "Qua rồi, qua rồi!"

Thế nên chỉ còn một cửa cuối cùng.

Mấy anh chàng nhìn nhau, cảm thấy cửa thứ ba này tuyệt đối sẽ cực kỳ khó.

--- O ---

Chương 2160: Nháo Động Phòng (4)

"Cửa thứ nhất và cửa thứ hai đều coi như là “thi văn” đi, cho nên cửa thứ ba này đương nhiên là phải đổi thành “thi võ” rồi!" Phong Tiêu Tiêu ho khụ một cái, thong thả lên tiếng: "Nội dung của cửa thứ ba này là..."

Annie đứng bên cạnh cũng theo sau mà lên tiếng: "Đánh bại tôi."

Nghe Annie nói xong, vẻ mặt của đám người Lục Cảnh Lễ và Đường Lãng:
"..."

Đù! Thế này đâu chỉ khó!

Mà là biến thái luôn rồi ấy!

"Ồ, thế cô gái này mạnh lắm à?" Đám người không hiểu chuyện rõ như Tần Mộc Phong ngu ngơ hỏi.

"Đâu chỉ là mạnh không! Mà là Sát Thần luôn rồi ấy!" Đường Lãng nuốt nước bọt đánh ực, tự dung cảm thấy xương sườn mình nó cứ đau đau.

"Tất cả mọi người đều không đánh lại được?" Tần Mộc Phong hỏi ngu tập hai.

Đường Lãng gật đầu lia lịa: "Cộng tất cả mọi người vào cũng không đánh lại được!"

Lúc này không biết Lục Cảnh Lễ nghĩ ra cái gì mà hai mắt sáng rực lên: "A! Đúng rồi, chúng ta có thể tìm cứu viện mà! Đại thần Hàn Kiêu đâu rồi?"

Đường Lãng gãi đầu: "Chắc là đang đi mua đồ ăn?"

"Hừm, tìm tôi à?" Đằng sau lưng, một người đàn ông để tóc dài tay cầm một túi thức ăn đi đến.

Đường Lãng vội vàng nịnh nọt đi lên đón: "Đúng đúng đúng, ông nội đến kịp thời quá! Mấy cô gái này đang chặn cửa không cho Lục Đình Kiêu động phòng này! Phải vượt qua ba cửa mới cho vào! Bây giờ đã vượt qua hai cửa rồi, chỉ còn một cửa nữa thôi! Chính là phải đánh bại Annie đó, này chỉ có thể dựa vào ông nội mà thôi!"

Hàn Kiêu sải bước về phía đối diện, nhìn Đường Lãng với ánh mắt như thể

nhìn một thằng đàn: "Tại sao tôi lại phải đánh vợ tôi?"

"À thì, không phải! Theo quy tắc thì... thực ra ông nội nên đứng về phía chúng con đây!" Đường Lãng vội nói.

Hàn Kiêu “à” một cái, sau đó nói: "Vậy thì cứ coi như tôi đầu quân cho địch vậy!"

Tất cả mọi người: "..."

Hy vọng duy nhất... cứ thế mà quay mông vào mặt họ?

"Ha ha ha ha... Annie, làm tốt lắm! Bây giờ Đại thần là người của chúng tôi rồi! Mấy người các cậu ngoan ngoãn chịu chết đi!" Phong Tiêu Tiêu hưng phấn đứng chống nạnh, tỏ ra ta đây cuối cùng cũng lội ngược dòng được một cú.

"Chờ một chút." Lục Đình Kiêu cầm điện thoại đi sang một bên.

Tất cả mọi người thấy thế đều tò mò nhìn theo Lục Đình Kiêu.

"Cậu ấy đi mời cao thủ về à?" Giang Mục Dĩ thay quần áo xong đi ra, hỏi Lục Cảnh Lễ.

Lục Cảnh Lễ gãi gãi đầu, cũng không dám chắc: "Có lẽ thế!"

Đường Lãng xoa xoa cằm: "Tại sao tôi không biết... bên phía Boss vẫn còn cao thủ biến thái hơn cả Annie nhỉ?"

Bị Đường Lãng nói như thế mọi người càng thêm tò mò, tất cả đều nhìn về phía cửa đầy mong chờ...

Ước chừng vài phút sau, ngoài cửa nhanh chóng vang lên tiếng bước chân.

Đường Lãng lập tức dỏng tai lên nghe: "Nghe tiếng bước chân này, vững vàng mạnh mẽ, xem ra cũng là một người luyện võ! Ô... dung mà... tại sao cứ cảm thấy “hạ bần”... có vẻ thấp nhỉ..."

Lục Cảnh Lễ: "Hạ bần thấp có nghĩa là gì?"

Đường Lãng: "Thì chính là lùn đấy!"

Hai người nghiêm túc bàn bạc, Phong Tiêu Tiêu phía đối diện để lộ ra vẻ

cảnh giác, chẳng lẽ bên Lục Đình Kiêu thật sự vẫn còn cao thủ nào đấy mà cô không biết sao?

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, cánh cửa mở ra, một người từ bên ngoài bước vào...

Ngay lập tức, một cái Bánh bao nhỏ mềm mại đáng yêu xuất hiện trước mặt mọi người...

Nhìn thấy người đi vào thế nhưng lại là Tiểu Bảo, trông mắt của Lục Cảnh Lễ sắp rớt ra ngoài đến nơi.

"Ôi dòi ôi! Tiểu Bảo!!!"

Đường Lãng đàn ra: "Đồ nhi! Hóa ra là con à?"

Đờ mờ! Chẳng trách lại cảm giác được “hạ bàn” lại thấp thế!

Annie: "...”

[FULL CHÍNH VĂN]

-Ngoại truyện sẽ được tác giả cho ra trong sách xuất bản, không biết có được cập nhật trên mạng không, nhưng sẽ khá lâu nhé mọi người.

P.s: Đọc thử truyện mới của Quẫn Hữu Yêu Yêu nhé :Cô Vợ Ngọt Ngào Có Chút Bất Lương (Vợ Mới Bất Lương Có Chút Ngọt)

--- O ---

Chương 2161: Nháo Động Phòng (5)

Lục Cảnh Lễ nuốt nước bọt đánh ực một cái: "Anh, anh đừng có nói với em...cao thumà anh mời đến chính là Tiểu Bảo đấy nhé?"

Đường Lăng nhìn đồ đệ cung nhà mình với vẻ mặt tràn đầy đồng tình: "Đúng là cha ruột mà..."

Tiểu Bảo không thèm để ý đến hai người mà đi thẳng đến trước mặt Annie, rồi dùng đôi mắt to tròn sáng ngời và ngập tràn sự thân thiết cùng yêu thích nhìn Annie: "Chị Annie~"

Vừa nhìn thấy Tiểu Bảo, vẻ mặt lạnh tanh của Annie lập tức trở nên dịu dàng: "Tiểu Bảo!"

Đối với Tiểu Bảo, cảm giác của cô vẫn khá là phức tạp.

Năm đó, khi cô ẵm núp bên cạnh Lục Đình Kiêu không biết bao lâu rồi mà vẫn không tìm thấy cơ hội để ra tay, mãi cho đến khi gần như là sắp từ bỏ rồi, cô lại phát hiện ra sự tồn tại của đứa bé này... Thế nên cô mới bắt tay vào sắp đặt một cuộc trả thù kéo dài đến bảy năm.

Đứa trẻ này là tự tay cô cứu sống, năm đó, khi vừa bế nó trên tay chỉ là một thứ xanh xanh tím tím lạnh như băng. Thế mà, lúc gặp lại... Đôi mắt trong sáng sạch sẽ vừa ngây ngô lại vừa đáng yêu của nó khiến cô không cách nào nhìn thẳng vào ánh mắt của nó được.

Cho đến tận bây giờ cô cũng vẫn không biết, lúc đó bản thân đưa cho Tiểu Bảo cái túi thơm có chứa thuốc giảm bớt độc tính kia là vì lý do gì. Là do lúc đó thời cơ vẫn chưa chín muồi, hay là... do cảm giác không đành lòng hiện lên trong thoáng chốc.

Đứa trẻ này vẫn chẳng biết gì hết, vẫn coi cô như là một người chị dễ mến của nó.

Tiểu Bảo đứng trước mặt Annie nghiêm túc ôm quyền nói: "Chị Annie, cửa thứ ba sẽ là em sẽ tiếp chiêu với chị, xin được chỉ giáo."

Annie chậm chậm ngồi xuống vuốt đầu Tiểu Bảo, trong mắt cô tràn đầy sự yêu chiều: "Chị nhận thua."

Nếu như không có Tiểu Bảo thì sẽ không có tất cả mọi thứ tiếp sau đó, cô cũng sẽ không gặp lại Hàn Kiêu, cũng sẽ không khôi phục lại được trí nhớ và cũng sẽ không tìm lại được chính mình... Cả đời chỉ biết chìm đắm trong một cuộc trả thù giả tạo.

Đừng nói là nhận thua, đời này cô bằng lòng làm bất cứ chuyện gì để bù đắp cho đứa trẻ này.

Tiểu Bảo nghe thế trên gương mặt nhỏ của thằng bé bỗng hiện lên vẻ rồi rầm: "Thế thì em thắng mà... mà chẳng có chút tự hào nào cả."

Annie cười nói: "Làm sao lại không cơ chứ, em dựa vào sức hút của mình để đánh thắng chị còn gì nữa! Chị thua một cách cam tâm tình nguyện đây!"

Annie vừa mới dứt lời, Hàn Kiêu đứng bên cạnh trong mắt liền hiện lên nét lạnh lẽo, anh ta nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo u ám nói: "Nhóc con, hai chúng ta đánh một trận."

Annie lập tức quăng cho cái gã ấu trĩ nào đó đằng sau lưng một cái lườm sắc lẹm.

Tiểu Bảo cảm thấy hơi xấu hổ, cậu nhóc mím mím môi nói: "Cám ơn chị, chị Annie ~"

Phong Tiêu Tiêu vốn tưởng mình nắm chắc phần thắng rồi thế mà lại phải trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, tí nữa cầm roi luôn xuống đất: "Ờ phắc! Má, thế này mà cũng được à? Lục Đình Kiêu, anh gian xảo nó vừa vừa thôi! Các người chơi ăn gian, phạm quy rồi! Không tính!"

Lục Cảnh Lễ ôm bụng cười mãi không thôi: "Ha ha ha!!! Có hiểu gì là binh bất yếm trá không? Hơn nữa Tiểu Bảo nhà tôi đã dùng chiêu đáng yêu vô địch đấy nhé! Thắng một cách quang minh chính đại nhá!"

Đường Lãng cũng phụ họa theo: "Người nên nói câu này là bọn tôi mới đúng chứ, bây giờ qua hết cả ba cửa rồi nhá, cảm mấy người giở trò chơi xấu đấy!"

Phong Tiêu Tiêu suy sụp túm lấy cái khung cửa: "Hừm! Không được, Tiểu sư muội của bản cô nương! Chúng ta đã thề nguyện rằng muội là gió tỷ là cát, quần quần quýt quýt đến tận chân trời góc bể cơ mà..."

Đường Lãng lòi xềnh xệch Phong Tiêu Tiêu đang say khướt đi: "Được rồi,

được rồi, còn cản trở chuyện tốt của Tiểu sư muội, cẩn thận Tiểu sư muội mà biết lại cào chết muội luôn đó! Nhị sư huynh dẫn muội đi uống rượu nhaaa! Ngoan!!!"

"Cút đi, ai thèm đi uống rượu với một lão già khom như huynh! Muội không đi!"

Đường Lãng vuốt vuốt gương mặt điển trai của mình, làm như mình vừa trúng một đòn mất hơn một vạn máu: "Cha tìm cho con một Tiểu Thịt Tươi tươi ngon nhá, được không?"

"Không đi!"

"Hai vậy!"

"Được, đi luôn!"

Sau khi kẻ đầu tên ra trò này bị lôi đi, tất cả mọi người đều rất biết điều mà đi hết.

Dám quậy nữa thì dù tâm trạng Đại Ma Vương nào đó ngày hôm nay có tốt đến mấy, kiên nhẫn đến mấy... e rằng cũng sắp hết chịu nổi rồi ^^!

Lục Ma Vương: Ha ha, cuối cùng cũng được “động phòng”.

Ninh Tịch: Bảo bồi trong bụng, muốn đi ngủ T.T!!!

--- O ---

Chương 2162: Không Được Phép Quyển Rũ Anh

Tiếng cánh cửa phòng bật mở vang lên.

"Ừm... anh yêu..." Ninh Tịch đang ngồi gà gật lắc lư trên giường vội vàng dụi mắt đứng dậy đón Lục Đình Kiêu.

Nhìn thấy dáng vẻ buồn ngủ của cô gái nhỏ, Lục Đình Kiêu lập tức nhíu mày rồi tiến lên đỡ cô ngồi xuống giường: "Anh chẳng phải đã bảo em đi ngủ trước rồi còn gì? Sao vẫn chưa ngủ?"

Ninh Tịch khẽ cười một tiếng rồi đưa tay vòng lấy ôm cổ anh, đặt trán mình lên trán anh rồi cọ cọ nói: "Anh ở ngoài chiến đấu hăng hái như thế làm sao em có thể ngủ được! Đương nhiên là phải đợi anh chiến thắng trở về rồi ~"

Nghe được câu đó, trái tim của Lục Đình Kiêu lập tức trở nên âm áp, tiếng cười trầm trầm bật ra từ lồng ngực: "Vất vả cho vợ rồi!"

"Ừm, em đợi anh vất vả lắm đó nha!" Ninh Tịch chẳng hề khách khí mà nhận lấy câu khích lệ này, sau đó không biết cô nàng nghĩ đến cái gì mà tò mò hỏi: "Với hiểu biết của em về Tam sư tử, ả cuối cùng chị ấy chắc chắn sẽ tung ra sát chiêu là Annie đúng không? Mà Đại thần Hàn Kiêu chắc chắn sẽ giúp Annie mà không giúp bọn anh rồi! Thế nên cửa cuối cùng anh làm thế nào để qua được vậy? Em còn tưởng phải đợi anh đến nửa đêm nữa cơ đấy!"

"Chúng ta có Tiêu Bảo mà." Lục Đình Kiêu trả lời.

"Tiêu Bảo?" Ninh Tịch nghe thế liền ngẩn ra, sau đó lập tức bật cười: "Bảo bối của chúng ta thật lợi hại! Thứ Annie không cảm lòng được nhất chính là những thứ nhỏ nhỏ đáng yêu đó! Chiêu này tuyệt thật đấy!"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu tràn đầy sự dịu dàng, anh xoa xoa đầu cô rồi cười áo khoác ngoài ra: "Ngủ sớm thôi!"

Ninh Tịch lập tức ôm lấy cánh tay của anh lắc lắc làm nũng: "Anh yêu~~~"

Lục Đình Kiêu quay lại: "Ừ?"

Ninh Tịch lườm anh: "Ừ cái gì mà ừ, tối nay là đêm “động phòng hoa chúc” của chúng ta mà~~ đêm xuân đáng giá ngàn vàng đó ~~"

Nhìn vẻ mặt của cô gái nhỏ nhà mình, lại nhìn bộ áo cưới đỏ rực theo phong

cách Trung Quốc làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp của cô, y như một bông hải đường nở rộ, đôi mắt của người đàn ông bất chợt trở nên tối đi, anh hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt nghiêng răng nói: "Em quên là em đã đồng ý với anh ba thỏa thuận rồi à?"

Vẻ mặt của Ninh Tịch lập tức đầy khổ não, cô giơ tay đếm từng cái một: "Điều thứ nhất trong thỏa thuận, không thể làm bất kỳ chuyện gì nguy hiểm, điều thứ hai trong thỏa thuận, không được ăn những cái không nên ăn..."

Nói đến câu cuối cùng, vẻ mặt của Ninh Tịch trở nên ai oán vô cùng: "Điều thứ ba trong thỏa thuận, không được quyến rũ anh! Hu hu hu! Ngay cả đêm tân hôn cũng không được à?"

Vẻ mặt của Lục Đình Kiêu chẳng dao động chút nào: "Không được."

Ninh Tịch ôm ngực: "Ôi trời ơi, một “đại mỹ nhân” như thế này ở ngay bên cạnh mình, thế mà chỉ được nhìn không được ăn, thật quá tàn nhẫn mà!"

Lục Đình Kiêu bị hành động của cô làm cho bật cười, nụ cười này càng làm anh thêm quyến rũ chết người.

Ninh Tịch tức tối nói: "Anh còn cười được nữa à! Tại sao em không được quyến rũ anh, mà anh lại có thể trêu trọc em?"

"Có sao?" Lục Đình Kiêu cười khẽ.

"Rõ ràng anh có mà! Đó đó, lại tiếp nữa kia, nữa kia!"

Lục Đình Kiêu nhìn dáng vẻ cố tình gây sự của cô vợ nhỏ với ánh mắt tràn đầy yêu chiều: "Ừ, là lỗi của anh."

Ninh Tịch lật người một cái rồi chui vào trong lòng Lục Đình Kiêu: "Anh yêu, anh thích con trai hay là con gái?"

Lục Đình Kiêu hôn lên trán cô: "Em sinh thì con trai hay con gái anh đều thích."

Ninh Tịch cười: "Hi hi, em thích sinh con cho anh đấy ~~"

Lục Đình Kiêu vô cùng đau đầu bóp trán: "Điều thứ ba!"

"Em có làm gì đâu! Em không có “quyến rũ” anh mà!" Ninh Tịch âm ỉm nói.

Lục Đình Kiêu làm sao mà không nhìn ra trò mèo của cô, anh ho khẽ một tiếng: "Ngoan, qua hết mấy ngày nữa là tốt rồi, hôm nay em mệt quá rồi, cần phải nghỉ ngơi, hơn nữa..."

Lục Đình Kiêu ngáp ngừng, ánh mắt nóng bỏng nhìn bộ áo cưới của cô một lượt từ trên xuống dưới: "Đêm nay, anh sợ mình sẽ mất không chế mất."

Ánh mắt của anh và câu nói đó tuyệt đối là lời khen ngợi tuyệt vời nhất đối với Ninh Tịch.

Cô lập tức trở nên vui vẻ hơn hờ như thể vừa mới được ăn mật: "Được thôi, được thôi."

Haiz, ai đó thực sự càng ngày càng biết dụ dỗ cô mà, miệng càng ngày càng ngọt, Ninh Tịch trong thời kỳ mang thai càng khó đỡ dành cuối cùng cũng bị ông chồng mình dỗ cho ngoan ngoãn, lập tức không quậy nữa mà ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

--- O ---

